

Kiều Thê Như Vân

Contents

Kiều Thê Như Vân	20
1. Chương 1: Đạo Tặc Nghệ Thuật Nhất.	20
2. Chương 2: Thư Đồng Vạn Tuế.	24
3. Chương 3: Tiểu Nha Đầu Có Ý Tứ.	27
4. Chương 4: Tôn Vị Thật Là Hư.	32
5. Chương 5: Rất Rối Rắm.	35
6. Chương 6: Tỷ Thí.	38
7. Chương 7: Ta Không Phải Đưa Lễ	41
8. Chương 8: Âm Hiểm.	47
9. Chương 9: Siêu Độ.	50
10. Chương 10: Khiêu Khích	53
11. Chương 11: Thư Pháp	56
12. Chương 12: Có Một Cuộc Hẹn Cùng Phu Nhân.	58
13. Chương 13: Chu Tiểu Thư Rất Đau Đớn	61
14. Chương 14: Đối Thủ Rất Cường Đại.	63
15. Chương 15: Chu Tiểu Thư Thích Sạch Sẽ.	66
16. Chương 16: Gậy Ông Đập Lưng Ông.	69
17. Chương 17: Quân Anh Tụ Hội.	71
18. Chương 18: Con Cá Mắc Câu.	74
19. Chương 19: Trăng Sáng Chiếu Mương Máng.	77
20. Chương 20: Mua Nhà.	79
21. Chương 21: Cuộc Đấu Giá Điên Cuồng.	82
22. Chương 22: Diễn Viên.	85
23. Chương 23: Chu Tiểu Thư Rất Tức Giận.	88
24. Chương 24: Bán Phá Giá.	90
25. Chương 25: Điên Rối.	93
26. Chương 26: Lễ Nhiều Không Ai Trách.	96
27. Chương 27: Vô Sự Mà Ân Cần.	99
28. Chương 28: Đưa Con Thứ Ba Của Hoàng Thượng.	101
29. Chương 29: Tổ Cáo	104
30. Chương 30: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Khuê Nữ	106
31. Chương 31: : Thật Hiểm Ác	109
32. Chương 32: Thảm Ngao Thật Xấu	112
33. Chương 33: : Tiểu Hòa Thượng Không Phục	115
34. Chương 34: Hòa Thượng Không Được Sờ	117
35. Chương 35: Vẽ Rồng Điểm Mắt	120
36. Chương 36: Đấu Sách	122
37. Chương 37: Hoàng Đế Đến Khiêu Khích	125
38. Chương 38: Hoa Cúc Khuê Nữ	128
39. Chương 39: Đấu Thơ	131
40. Chương 40: Hòa	134
41. Chương 41: Chém Gió Rất Quan Trọng	137

42. Chương 42: Đột Phá Sự Vô Sĩ Của Nhân Loại.	140
43. Chương 43: Cao Trào.	143
44. Chương 44: Làm Người Cần Nhân Hậu.	145
45. Chương 45: Gặp Quan.	148
46. Chương 46: Ra Oai Phủ Đầu.	150
47. Chương 47: Lúc Nào Cũng Mang Bảo Bối.	152
48. Chương 48: Quân Tử Chi Giao Nhặt Như Nước (1).	155
49. Chương 49: Quân Tử Chi Giao Nhặt Như Nước (2).	157
50. Chương 50: Trộm Cũng Có Đạo Của Trộm.	159
51. Chương 51: Binh Tới Tường Đỡ Nước Tới Lầy Đất Ngăn.	162
52. Chương 52: Giám Bảo.	165
53. Chương 53: Thể Hiện.. . . .	168
54. Chương 54: Đánh Tráo Đồ Gia Truyền...	170
55. Chương 55: Câu Cá.	173
56. Chương 56: Hục Hắc Với Nhau.	176
57. Chương 57: Lừa Gạt.	179
58. Chương 58: Đối Thủ Không Đơn Giản.	182
59. Chương 59: Thái Học.	184
60. Chương 60: Tiểu Quận Chúa.	187
61. Chương 61: Kỳ Thi.	189
62. Chương 62: Ai Lừa Ai.	191
63. Chương 63: Quận Chúa Hung Tàn.	194
64. Chương 64: Tâm Tư Con Gái.	197
65. Chương 65: Nhận Thân	199
66. Chương 66: Thỏ Khôn Có Ba Hang	202
67. Chương 67: Chu Thiếu Gia Luyện Quỷ	204
68. Chương 68: Biểu Muội Tốt	207
69. Chương 69: Quốc Tử Giám	210
70. Chương 70: Thân Thuộc Với Vua	214
71. Chương 71: Nghiệt Tử Nghiệt Tôn Của Thái Kinh	216
72. Chương 72: Da Xác Ngọc Bích	218
73. Chương 73: Thái Học Sinh	221
74. Chương 74: Bị Tiểu Quận Chúa Làm Cho Hiện Hình	228
75. Chương 75: Tam Giáp	231
76. Chương 76: Thọc Gậy Bánh Xe	234
77. Chương 77: Hoàng Đế Viết Lưu Niệm	236
78. Chương 78: Đứng Đầu Bảng	239
79. Chương 79: Tiểu Quận Chúa Thông Minh	241
80. Chương 80: Thánh Chỉ	244
81. Chương 81: Trốn Tránh	246
82. Chương 81: Biểu Ca Thương Người	249
83. Chương 82: Biểu Ca Giúp Người Cưới Vợ	253
84. Chương 83: Thảm Ngạo Thật Đúng Là Một Đứa Trẻ Tốt	255
85. Chương 84: Biểu Ca Giúp Người.	259
86. Chương 85: Đại Hội Giám Bảo.	261
87. Chương 86: Mật Tông	264
88. Chương 87: Trở Mặt.	268
89. Chương 88: Náo Loạn.	270
90. Chương 89: Biểu Muội Ước Hẹn	273
91. Chương 90: Tay Biểu Muội Rất Mềm.	277
92. Chương 91: Khiêu Chiến	279
93. Chương 92: Âu Yếm.	283
94. Chương 93: Viết Chữ	285
95. Chương 94: Nhờ Vả	287

96. Chương 95: Biểu Ca Quá Tốt.	290
97. Chương 96: Khích Lệ Làm Thơ.	293
98. Chương 97: Ngồi Xe Lừa Đi Thanh Lâu.	296
99. Chương 98: Thanh Lâu.	298
100. Chương 99: Hắc Điểm.	302
101. Chương 100: Giao Thủ Cùng Vân Vân.	304
102. Chương 101: Hoan Hỉ.	308
103. Chương 102: Quá Ghê Tởm.	312
104. Chương 103: Gian Phu Dâm Phụ	315
105. Chương 104: Hai Mỹ Nhân.	316
106. Chương 105: Tiểu Quận Chúa Nổi Bão.	320
107. Chương 106: Hội Giám Bảo	323
108. Chương 107: Bị Khiêu Khích	327
109. Chương 108: Kiêu Ngạo	329
110. Chương 109: Cho Các Người Mở Mang Tầm Mắt	334
111. Chương 110: Kiêu Ngạo	338
112. Chương 111: Người Thật Thà	342
113. Chương 112: Bụng Đen	346
114. Chương 113: Đối Thủ Cường Đại (1 2)	348
115. Chương 114: Lý Sư Sư.	352
116. Chương 115: Giẫm Chết Họ Trịnh	356
117. Chương 116: Phần Thưởng	360
118. Chương 117: Bản Tính Khó Dời	364
119. Chương 118: Tiểu Ni Cô Năm Vừa Mới Hai Tám	368
120. Chương 119: Báo Thù	371
121. Chương 120: Náo Loạn	375
122. Chương 121: Lại Về Phủ Kinh Triệu	379
123. Chương 122: Bốn Thiếu Gia Vu Oan Người Không Được Sao	382
124. Chương 123: Thạch Phu Nhân	386
125. Chương 124: Giả Bộ Bệnh.	390
126. Chương 125: Đào Hồ.	393
127. Chương 126: Hiền Phi Nương Nương.	397
128. Chương 127: Biểu Ca Giảng Nghĩa Khí.	401
129. Chương 128: Thi Hoa Khôi.	405
130. Chương 129: Lãng Xê	408
131. Chương 130: Sát Khí	412
132. Chương 131: Nhìn Là Chết	416
133. Chương 132: Ta Không Vào Địa Ngục Thì Ai Vào Địa Ngục	418
134. Chương 133: Bịa Đặt	423
135. Chương 134: Dắt Lối	427
136. Chương 135: Ta Thật Bác Ái	431
137. Chương 136: Gốc Cây Già Trời Mầm Mới	434
138. Chương 137: Thi Hoa Khôi	438
139. Chương 138: Cãi Sảnh Đường Ứng Hộ	441
140. Chương 139: Vân Vân Thuộc Về Ta	444
141. Chương 140: Hoàng Đế Để Ý	448
142. Chương 141: Vương Tử Lạt Quốc	452
143. Chương 142: Vãn Về	455
144. Chương 143: Ta Muốn Tìm Thẩm Ngạo	459
145. Chương 144: Lại Sớm Nộp Bài Thi.	462
146. Chương 145: Cha Mẹ Xếp Đặt	466
147. Chương 146: Khi Quân.	470
148. Chương 147: Xuân Nhi Thật Là Cô Nương Tốt	473
149. Chương 148: Tâm Đế Vương	476

150. Chương 149:	Triệu Cát Châm Bài.	480
151. Chương 150:	Thánh Chỉ Đến	483
152. Chương 151:	Thái Giám Này Có Ý Tứ	487
153. Chương 152:	Tuần San(báo Chí).	491
154. Chương 153:	Thiên Tử Tức Giận	493
155. Chương 154:	Cóc Ghẻ Mà Đòi Ăn Thịt Thiên Nga	498
156. Chương 155:	Mời Dự Tiệc	502
157. Chương 156:	Quốc Yến.	506
158. Chương 157:	Thư Sinh Đầu Man Di	509
159. Chương 158:	Tiệc Rượu.	513
160. Chương 159:	Bạn Bè Quốc Tế	515
161. Chương 160:	Nói Hươu Nói Vượn	519
162. Chương 161:	Đua Ngựa	523
163. Chương 162:	Công Phu Cao Tới Đầu Cũng Sợ Dao Thái Rau	525
164. Chương 163:	Không Khách Khí	530
165. Chương 164:	Một Người Chăm Chỉ.	534
166. Chương 165:	Biện Kinh Đại Hỏa.	536
167. Chương 166:	Tâm Hoàng Thượng	540
168. Chương 167:	Cây Gậy Và Quả Táo.	544
169. Chương 168:	Lệnh Tiền	547
170. Chương 169:	Ánh Dao Kiếm Ánh	550
171. Chương 170:	Làm Lớn.	554
172. Chương 171:	Ý Nghĩ Xấu Đây Minh	557
173. Chương 172:	Chia Đồ.	561
174. Chương 173:	Ai Được Lợi Hơn	564
175. Chương 174:	Lục Chi Chương Lợi Hại	568
176. Chương 175:	Nhà Đường Nghiêm	572
177. Chương 176:	Tài Nữ	574
178. Chương 177:	Cuối Năm	578
179. Chương 178:	Thăm Người Đẹp.	582
180. Chương 179:	Thái Giám Chết Bầm	585
181. Chương 180:	Danh Y Giết Người	589
182. Chương 181:	Chọc Vào Đại Nhân Vật.	594
183. Chương 182:	Quyết Định	596
184. Chương 183:	Vu Oan	600
185. Chương 184:	Bắt Người.	604
186. Chương 185:	Lộ Ra Thân Phận	607
187. Chương 186:	Vẽ Chó.	611
188. Chương 187:	Thì Ra Người Cũng Là Loạn Đẳng	614
189. Chương 188:	Dương Tiền Đến	617
190. Chương 189:	Thi Họa Viện	622
191. Chương 190:	Mặt Rồng Giận Dữ	624
192. Chương 191:	Danh Y (1 2)	628
193. Chương 191:	Danh Y (1 2)	632
194. Chương 192:	Cầu Hôn.	636
195. Chương 193:	Triệu Công Tử Là Triệu Đại Gia	638
196. Chương 194:	Triệu Công Tử Là Triệu Đại Gia (1)	642
197. Chương 195:	Xem Quẻ. (2)	644
198. Chương 196:	Nơi Đầu Sóng Ngọn Gió (1 2)	646
199. Chương 197:	Đại Hiệp	650
200. Chương 198:	Khảo Thi Nghệ Thuật	653
201. Chương 198:	Lại Thứ Nhất (1)	658
202. Chương 198:	Lại Thứ Nhất (2)	660
203. Chương 199:	Đại Hoàng Tử	662

204. Chương 200:	Khảo Thi Vẽ	664
205. Chương 201:	Đến Nhà Đường Nghiêm	668
206. Chương 202:	Lấy Tiền Đập Chết Người(2)	671
207. Chương 203:	Bạn Thân Rất Đơn Thuần	673
208. Chương 204:	Cực Phẩm Tranh Vẽ(1 2)	676
209. Chương 205:	Đứng Đầu	680
210. Chương 206:	Gặp Lại Thái Luân (1 2)	683
211. Chương 207:	Thái Kinh Chấm Bài	687
212. Chương 208:	Khảo Thi Âm Luật	690
213. Chương 209:	Khảo Thi Ngọc	694
214. Chương 210:	Hội Chùa(1)	698
215. Chương 210:	Hội Chùa(2)	700
216. Chương 211:	Ăn Chơi Sang.	702
217. Chương 212:	Thần Tiên Sống(1 2)	705
218. Chương 213:	Trị Bệnh.	709
219. Chương 214:	Cứng Rắn, Thật Sự Cứng Rắn	712
220. Chương 215:	Làm Việc Thiện Cũng Khó	716
221. Chương 216:	Một Mẻ Hốt Gọn	718
222. Chương 217:	Tấn Vương Phi	723
223. Chương 218:	Hái Hoa Tặc(trộm Hoa)	726
224. Chương 219:	Người Biết Đá Cầu Không	729
225. Chương 220:	Quảng Cáo	733
226. Chương 221:	Trước Khi Thi	737
227. Chương 222:	Thi Đình	740
228. Chương 223:	Vẽ Mai	744
229. Chương 224:	Chấm Điểm	748
230. Chương 225:	Vì Sao Lại Giáng Ý Chỉ Máng Người	750
231. Chương 226:	Thăm Bệnh	754
232. Chương 227:	Tán Tỉnh	758
233. Chương 228:	Địch Nhân	760
234. Chương 229:	Quyết Đấu Đỉnh Cao(1)	764
235. Chương 229:	Quyết Đấu Đỉnh Cao(2)	766
236. Chương 230:	Thẩm Giáo Đầu	768
237. Chương 231:	Sắp Chín Rồi	771
238. Chương 232:	Luyện Thể Lực	775
239. Chương 233:	Trần Tế Không Đơn Giản	778
240. Chương 234:	Đồng Phục Của Đội	782
241. Chương 235:	Chuẩn Bị Chiến	786
242. Chương 236:	Đá Là Thắng	788
243. Chương 237:	Nổi Danh Trên Bảng	793
244. Chương 238:	Trúng Liền Bốn Khoa	799
245. Chương 239:	Lưu Manh Đến	803
246. Chương 240:	Hành Hung Con Ông Cháu Cha (1 2)	805
247. Chương 240:	Đừng Tưởng Trên Công Đường Mà Không Dám Đánh Người (1 2)	809
248. Chương 241:	Liều Hạ Huệ Xem Dâm Thư	813
249. Chương 242:	Quất Chết Người	816
250. Chương 243:	Đường Đại Nhân Gả Con Gái	820
251. Chương 244:	Đề Đề	823
252. Chương 245:	Ban Hôn	827
253. Chương 246:	Tiệc Rượu	831
254. Chương 247:	Ban Hôn	833
255. Chương 248:	Cầu Hôn	837
256. Chương 249:	Đến Từng Nhà	841
257. Chương 250:	Sứ Thần Liêu Quốc Bị Người Đánh	844

258. Chương 251:	Cúi Mặt Vào Tường	848
259. Chương 252:	Gia Luật Hồng Đức	852
260. Chương 252:	Bạn Bè Quốc Tế Đừng Làm Ta Sợ	854
261. Chương 253:	Ai Móc Tiền Ai	858
262. Chương 254:	Biểu Tình	862
263. Chương 255:	Nguyên Thủ Quốc Gia	865
264. Chương 256 :	Khuyên Can (1)	869
265. Chương 257 :	Khuyên Can (2)	871
266. Chương 258:	Tây Vương Mẫu Quốc	873
267. Chương 259:	Cây Ớt Nhỏ	876
268. Chương 260:	Đụng Độ	880
269. Chương 261:	Đánh Bờ Mông Ngươi	883
270. Chương 262:	Đồ Giả	887
271. Chương 263:	Bị Trộm	890
272. Chương 264:	Xem Ngươi Cuồng Thế Nào	894
273. Chương 265:	Cùng Hoàng Đế Ra Đường Cái	897
274. Chương 266:	Chân Tướng	901
275. Chương 267:	Bắt Hung Thủ	904
276. Chương 268:	Ta Muốn Cưới	908
277. Chương 269:	Những Vì Sao Đại Biểu Lòng Ta	910
278. Chương 270:	Chu Phủ Có Người Ta Yêu	914
279. Chương 271:	Xin Xỏ	918
280. Chương 272:	Khoa Khảo Thi	921
281. Chương 273:	Thiên Tử Chấm Bài Thi	924
282. Chương 274:	Trưởng Thành Hơn	928
283. Chương 275:	Thi Đậu Tiến Sĩ	931
284. Chương 276:	Thi Đình Hồi Sách	935
285. Chương 277:	Nuôi Con Chó	939
286. Chương 278:	Công Chúa Ngươi Đừng Hại Ta (1)	941
287. Chương 279:	Công Chúa Ngươi Đừng Hại Ta(2)	944
288. Chương 280:	Ta Hận Ánh Trăng	946
289. Chương 281:	Trạng Nguyên À Trạng Nguyên	949
290. Chương 282:	Kết Hôn	953
291. Chương 283:	Động Phòng	956
292. Chương 284:	Đến Lướt Chu Nhược (1)	963
293. Chương 285:	Đến Lướt Chu Nhược (2)	965
294. Chương 286:	Phân Chức Quan	967
295. Chương 287:	Huyện Ủy Cũng Là Quan	970
296. Chương 288:	Chuẩn Bị Đi	974
297. Chương 289:	Thẩm Ngạo Cầu Tặc	978
298. Chương 290:	Dìm Hàng	981
299. Chương 291:	Nhậm Chức	985
300. Chương 292:	Đòn Phủ Đầu	989
301. Chương 293:	Ngươi Muốn Chiến Ta Liền Chiến	991
302. Chương 294:	Qua Ải	995
303. Chương 295:	Sang Sông	999
304. Chương 296:	Giết Các Ngươi Không Còn Mảnh Giáp	1002
305. Chương 297:	Tô Tiểu Tiểu	1006
306. Chương 298:	Rất Làm Cho Người Khác Khó Hiểu	1008
307. Chương 299:	Trình Huy Đến Thăm	1013
308. Chương 300:	Buổi Tối Bắt Chuột	1015
309. Chương 301:	Kiện Cáo	1019
310. Chương 302:	Ý Chỉ Trong Nội Cung Đến	1022
311. Chương 303:	Rời Đi	1026

312.	Chương 304:	Xem Thần Tiên	1030
313.	Chương 305:	Hoàng Đế Là Người Tốt	1033
314.	Chương 306:	Bài Lá	1037
315.	Chương 307:	Người Không Hiểu Sự Tình Người Đọc Sách	1040
316.	Chương 308:	Mười Viên Trăm Viên Minh Châu Cũng Không Thể Đổi Được Giao Tình.	1044
317.	Chương 309:	Chuyện Hậu Cung	1047
318.	Chương 310:	Mang Tiền Ra	1051
319.	Chương 311:	Thăng Quan	1054
320.	Chương 312:	Đến Liêu	1058
321.	Chương 313:	Đô Thành Liêu Quốc	1060
322.	Chương 314:	Cáp Nĩ Cản Nhi	1064
323.	Chương 315:	Một Tên Lưu Manh Hung Ác	1067
324.	Chương 316:	Cho Người Biết Thế Nào Là Vẽ	1071
325.	Chương 317:	Cô Nương, Chúng Ta Rất Quen Thuộc Ừ	1073
326.	Chương 318:	Da Mặt Người Không Đủ Dày Rồi	1077
327.	Chương 319:	Ván Dầu Tiên	1082
328.	Chương 320:	Lật Bài	1084
329.	Chương 321:	Hợp Tung	1089
330.	Chương 322:	Gia Luật Huynh, Phần Mộ Tổ Tiên Của Người Bị Đào	1092
331.	Chương 323:	Dân Giang Hồ	1096
332.	Chương 324:	Cung Biển	1098
333.	Chương 325:	Biển Nhanh Kết Nhanh	1102
334.	Chương 326:	Trở Lại Biện Kinh	1105
335.	Chương 327:	Tâm Bệnh	1109
336.	Chương 328:	Trí Giả Đệ Nhất Thiên Hạ	1113
337.	Chương 329:	Thẩm Tự Khanh Tuân Theo Pháp Luật	1115
338.	Chương 330:	Đăng Ký	1119
339.	Chương 331:	Hỏi Ý Kiến	1124
340.	Chương 332:	Tuyển Chọn	1126
341.	Chương 333:	Đề Đầu Người Xuống	1130
342.	Chương 334:	Long Nhan Tức Giận	1133
343.	Chương 335:	Điên Cuồng	1137
344.	Chương 336:	Hội Thẩm	1139
345.	Chương 337:	Lên Công Đường	1144
346.	Chương 338:	Tra Tấn (1 2)	1147
347.	Chương 339:	Oan Uống Quá	1151
348.	Chương 340:	Làm Người Phải Có Nguyên Tắc(1 2)	1154
349.	Chương 341:	Vương Chi Thần Là Người Tốt	1159
350.	Chương 342:	Ép Xuống	1161
351.	Chương 343:	Vô Sĩ Phải Có Điểm Mấu Chốt	1163
352.	Chương 344:	Nhận Tội	1167
353.	Chương 345:	Bản Mẫu Hôn Quân	1169
354.	Chương 346:	Thái Kinh Chào Từ Già	1174
355.	Chương 347:	Chặt Chém	1178
356.	Chương 348:	Xin Đi Theo	1181
357.	Chương 348:	Xin Đi Theo(2)	1185
358.	Chương 349:	Tiến Cung Thỉnh Tội	1187
359.	Chương 350:	Đến Thẩm Thái Kinh(1)	1189
360.	Chương 350:	Đến Thẩm Thái Kinh(2)	1191
361.	Chương 351:	Xúi Giục(1)	1193
362.	Chương 351:	Xúi Giục(2)	1196
363.	Chương 352:	Bày Mưu	1198
364.	Chương 353:	Lễ Gì Ta Cũng Nhận Hết(1)	1200
365.	Chương 353:	Lễ Gì Ta Cũng Nhận Hết(2)	1202

366.	Chương 354:	Âm Mưu	1205
367.	Chương 355:	Động Thập	1207
368.	Chương 356:	Lương Tâm Còn Chưa Bị Chó Gặm	1212
369.	Chương 357:	Thái Du Là Thằng Khốn Kiếp	1214
370.	Chương 358:	Nợ Máu Trả Bằng Máu	1218
371.	Chương 359:	Lòng Bất Toàn Thành(1 2)	1221
372.	Chương 360:	Nói Xấu	1226
373.	Chương 361:	Chửi	1228
374.	Chương 362:	Đòi Tiền	1233
375.	Chương 363:	Lo Tiền Trả	1235
376.	Chương 364:	Vi Hành	1239
377.	Chương 365:	Một Khối Ngọc Dẫn Đến Rắc Rối	1243
378.	Chương 366:	Cướp Tiền Của Vua	1247
379.	Chương 367:	Xem Ai Giữ Được Người	1250
380.	Chương 368:	Cung Đấu	1252
381.	Chương 369:	Cắt Đứt Quan Hệ	1256
382.	Chương 370:	Giả Phép	1260
383.	Chương 371:	Ẩn Cư Đi	1264
384.	Chương 372:	Hiệp Nữ	1267
385.	Chương 373:	Cưỡng Bức Nữ Hiệp	1271
386.	Chương 374:	Lục Chi Chương Muốn Kết Hôn	1274
387.	Chương 375:	Huyền Náo Lớn	1278
388.	Chương 376:	Thảm Ngạo Làm Mai	1281
389.	Chương 377:	Đốt Nhà	1285
390.	Chương 378:	Dùng Hiếu Để Đánh	1288
391.	Chương 379:	Dìm Chết	1292
392.	Chương 380:	Bị Dồn Ép	1295
393.	Chương 381:	Khổ Nhục Kế	1299
394.	Chương 382:	Còn Nước Còn Tát	1303
395.	Chương 383:	Không Dám Đọc	1305
396.	Chương 384:	Chiếu Tự Kể Tội	1310
397.	Chương 385:	Kể Hết Tội Minh Ra	1314
398.	Chương 386:	Liên Kết Mở Rộng	1316
399.	Chương 387:	Sắp Đến Lúc Chiến	1320
400.	Chương 388:	Quá Xấu Hổ	1324
401.	Chương 389:	Phong Lưu Đa Tình	1327
402.	Chương 390:	Học Đường Võ	1331
403.	Chương 391:	Cãi Nhau Vì Oa Nhân	1335
404.	Chương 392:	Lột Sạch Oa Nhân	1337
405.	Chương 393:	Kiểm Nhật	1341
406.	Chương 394:	Lừa Người	1346
407.	Chương 395:	Quân Tử Đầy Đất	1348
408.	Chương 396:	Chuẩn Bị Khai Giản	1352
409.	Chương 397:	Hàn Diên Cuồng	1354
410.	Chương 398:	Rèn Luyện	1358
411.	Chương 399:	Gây Sự	1361
412.	Chương 400:	Tập Hợp	1365
413.	Chương 401:	Láo	1368
414.	Chương 402:	Độ Sức	1371
415.	Chương 403:	Nghiêng Về Một Bên	1376
416.	Chương 404:	Trọng Dụng	1378
417.	Chương 405:	Các Hoàng Tử (1)	1382
418.	Chương 406:	Các Hoàng Tử (2)	1386
419.	Chương 407:	Cần Cù Hơn	1388

420. Chương 408: Phải Có Lễ Nghi	1392
421. Chương 409: Kiêu Ngạo Quá	1397
422. Chương 410: Nữ Nhân Khó Nuôi	1399
423. Chương 411: Tạo Phản	1403
424. Chương 412: Tính Kế	1407
425. Chương 413: Chuẩn Bị	1409
426. Chương 414: Hào Hùng	1414
427. Chương 415: Mừng Một	1418
428. Chương 416: Đối Phó Phản Loạn	1420
429. Chương 417: Tranh Giả	1424
430. Chương 418: Tin Chiến Thắng	1427
431. Chương 419: Mách	1431
432. Chương 420: Nặng Mũ(1)	1434
433. Chương 421: Nặng Mũ(2)	1436
434. Chương 422: Xây Lầu	1438
435. Chương 423: Khai Giảng	1442
436. Chương 424: Đáng Chết	1444
437. Chương 425: Tổ Ong	1449
438. Chương 426: Đòi Công Đạo	1451
439. Chương 427: Không Ai Đứng, Để Ta Đứng	1455
440. Chương 428: Nắm Hết Chức	1460
441. Chương 429: Giết	1462
442. Chương 430: Mỏng Thành	1466
443. Chương 431: Cung Nghênh Vào Thành	1470
444. Chương 432: Binh Biến	1472
445. Chương 433: Xếp Thành Hàng	1476
446. Chương 434: Một Quá	1480
447. Chương 435: Đòi Tiền	1483
448. Chương 436: Mưu Cao	1487
449. Chương 437: Làm Tiểu Nhân	1491
450. Chương 438: Phạt	1493
451. Chương 439: Cứ Đập Đi	1497
452. Chương 440: Đánh Nhiệt Tình	1501
453. Chương 441: Nát Trứng	1503
454. Chương 442: Thánh Chỉ Ép	1507
455. Chương 443: Tiến Công	1510
456. Chương 444: Lùi	1514
457. Chương 445: Ép Vua	1517
458. Chương 446: Tự Xử Lý Cho Tốt	1521
459. Chương 447: Nữ Hiệp Đến Thăm	1524
460. Chương 448: Chiến Đấu	1528
461. Chương 449: Nhiều Người Khi Dễ Ít Người	1532
462. Chương 450: Chiến Thắng	1535
463. Chương 451: Thượng Phương Bảo Kiếm	1539
464. Chương 452: Đánh Khâm Sai	1542
465. Chương 453: Nói Hộ	1546
466. Chương 454: Ban Thưởng	1548
467. Chương 455: Sóng Ngâm	1552
468. Chương 456: Dọa Người	1556
469. Chương 457: Cứ Quỳ Đi	1558
470. Chương 458: Phá Thành	1562
471. Chương 459: Tính Toán Ban Thưởng	1565
472. Chương 460: Muốn Vào Học Đường	1569
473. Chương 461: Không Còn Đường Lui	1573

474. Chương 462:	Hộ Sĩ	1576
475. Chương 463:	Thủy Sư	1580
476. Chương 464:	Chơi Nhau À?	1582
477. Chương 465:	Cho Cưới Ngựa	1587
478. Chương 466:	Tuyển Thêm Người	1589
479. Chương 467:	Xử Lý Trước	1593
480. Chương 468:	Bắt Về	1596
481. Chương 469:	Làm Khó Nhau	1600
482. Chương 470:	Thích Chơi À	1604
483. Chương 471		1606
484. Chương 472:	Điều Tra	1606
485. Chương 473:	Yến Tiệc	1610
486. Chương 474:	Đánh Cả Hoàng Tử	1613
487. Chương 475:	Dọa Người	1618
488. Chương 476:	Đồ **	1620
489. Chương 477		1624
490. Chương 478:	Sợ Hải.	1629
491. Chương 479:	Tính Toán	1631
492. Chương 480:	Xấu Hổ	1635
493. Chương 481:	Làm Loạn	1638
494. Chương 482:	Đánh Nhau	1642
495. Chương 482:	Đánh Nhau	1647
496. Chương 483:	Sắp Chết Còn Muốn Nhẹ Nhàng	1651
497. Chương 484:	Chia Rẽ	1653
498. Chương 485:	Sắp Cưới	1658
499. Chương 486:	Tính Kế	1662
500. Chương 487:	Gừng Càng Già Càng Cay	1664
501. Chương 488:	Xin Tiền	1668
502. Chương 489:	Kiện Cáo	1671
503. Chương 489:	Kiện Cáo	1675
504. Chương 490:	Không Phải Xoắn	1679
505. Chương 491:	Thương Lượng	1682
506. Chương 492:	Cửa Chùa	1686
507. Chương 493:	Bắt Đầu Nhiệm Vụ	1688
508. Chương 494:	Có Chuyện Gì Sao	1692
509. Chương 495:	Bày Kế	1697
510. Chương 496:	Tập Kích	1701
511. Chương 497:	Người Đâu Mất Rồi	1705
512. Chương 498:	Giết Không Tha	1707
513. Chương 499:	Đánh Bạc	1712
514. Chương 500:	Ta Là Người Thành Thục	1714
515. Chương 501:	Đáng Tiếc	1719
516. Chương 502:	Cãi Nhau Trên Triều	1721
517. Chương 503:	Xuất Hành	1725
518. Chương 504:	Giết Hết	1729
519. Chương 505:	Tiến Vào	1733
520. Chương 506:	Một Kích	1736
521. Chương 507:	Đánh Chết	1740
522. Chương 508:	Giết Gà Dọa Khi	1743
523. Chương 509:	Chết Đột Tử	1747
524. Chương 509:	Chết Đột Tử	1751
525. Chương 510:	Phong Vương	1755
526. Chương 511:	Cóc Ba Chân	1758
527. Chương 512:	Hải Đàn Sơn	1762

528. Chương 513:	Nghi Kị	1766
529. Chương 514:	Chém Giết Lẫn Nhau	1769
530. Chương 515:	Hải Chính	1773
531. Chương 516:	Tiền Nhiều Là Vui	1775
532. Chương 517:	Tin Tức Mới	1779
533. Chương 518:	Mọi Người Cùng Chú Ý	1782
534. Chương 519:	Còn Ngông?	1786
535. Chương 520:	Hưởng Thụ	1789
536. Chương 521:	Câu Cá	1793
537. Chương 522:	Kiểm Tô Giới	1797
538. Chương 523:	Lấy Đất	1799
539. Chương 524:	Điên Cũng Tốt	1803
540. Chương 525:	Triệu Hằng Muốn Động	1808
541. Chương 526:	Thiên Tử Ở Đâu?	1810
542. Chương 527:	Về Biện Kinh	1814
543. Chương 528:	Quận Chúa Rất Quan Trọng	1818
544. Chương 529:	Lên Triều	1821
545. Chương 530:	Cứ Gọi Người Lên	1825
546. Chương 531:	Đảo Hướng	1827
547. Chương 532:	Thối Thêm Cũng Vậy	1832
548. Chương 533:	Chuẩn Bị Bắt Người	1834
549. Chương 534:	Bắt Hết	1838
550. Chương 534:	Bắt Hết	1843
551. Chương 535:	Đến Xin Xỏ	1847
552. Chương 536:	Thích Thì Chiều	1849
553. Chương 537:	Có Điểm Lạ	1854
554. Chương 538:	Quá Xấu Rồi	1858
555. Chương 539:	Sẽ Lấy Ta Chứ	1860
556. Chương 540:	Không Được Hái Hoa	1865
557. Chương 541:	Công Chúa Tây Hạ Muốn Kén Rể	1869
558. Chương 542:	Chuyện Vui	1871
559. Chương 543:	Thịt Cả Chú Rể	1876
560. Chương 544:	Ta Uống Thuốc Độc	1878
561. Chương 545:	Cướp	1882
562. Chương 546:	Sẽ Trả Sau	1887
563. Chương 547:	Dám Đánh Em Gái Ta?	1890
564. Chương 548:	Quá Hư Hồng	1894
565. Chương 549:	Phạt Nhẹ Thôi	1896
566. Chương 550:	Chuyển Dời Chú Ý	1901
567. Chương 551:	Thái Phủ Xôn Xao	1903
568. Chương 552:	Ta Muốn Để Người Đi(1)	1907
569. Chương 553:	Ta Muốn Để Người Đi(2)	1910
570. Chương 554:	Thượng Phương Bảo Kiếm	1912
571. Chương 555:	Đến Trắc Trấn	1914
572. Chương 556:	Long Châu Thành	1919
573. Chương 557:	Đến Tây Hạ	1921
574. Chương 558:	Quốc Học Viện	1926
575. Chương 559:	Cưỡi Ngựa Vào Cung	1930
576. Chương 560:	Ra Đề	1932
577. Chương 561:	Khâm Phục	1937
578. Chương 562:	Tặng Đồ Giả	1941
579. Chương 563:	Đồng Vui	1943
580. Chương 564:	Chiến Liền Chiến	1947
581. Chương 565:	Thăm Dò Luyện Tập	1952

582. Chương 566:	Chuyện Trong Nhà	1954
583. Chương 567:	Sói Và Dê	1958
584. Chương 568:	Tổng Kim	1963
585. Chương 569:	Quân Kim Tan Tác	1965
586. Chương 570:	Không Để Yên	1969
587. Chương 571:	Hai Mươi Vạn	1974
588. Chương 572:	Chơi Lớn (1)	1976
589. Chương 572:	Chơi Lớn (2)	1979
590. Chương 573:	Chém Giết Quân Kim	1981
591. Chương 574:	Cắt Đầu Kim Cầu (1)	1984
592. Chương 574:	Cắt Đầu Kim Cầu (2)	1986
593. Chương 575:	Vào Cung Nói Chuyện	1988
594. Chương 576:	Chọn Tổng	1993
595. Chương 577:	Đánh Được Không	1995
596. Chương 578:	Uống Trà	1999
597. Chương 579:	Cứ Chơi Cùng Hắn	2003
598. Chương 580:	Khiêu Khích	2006
599. Chương 581:	Mơ Tưởng	2008
600. Chương 582:	Vườn Chuột	2013
601. Chương 582:	Vườn Chuột	2017
602. Chương 582:	Trò Chơi Vừa Mới Bắt Đầu	2022
603. Chương 583:	Rung Động	2024
604. Chương 584:	Đói	2028
605. Chương 585:	Tránh Hết Ra	2033
606. Chương 585:	Hung Thủ (1)	2035
607. Chương 585:	Hung Thủ (2)	2038
608. Chương 586:	Diệt Cỏ Diệt Tận Gốc	2040
609. Chương 587:	Tin Tức Mới	2043
610. Chương 588:	Sống Cũng Chết	2047
611. Chương 589:	Cái Bô	2051
612. Chương 590:	Cần Vương	2054
613. Chương 591:	Đứng Lên	2058
614. Chương 592:	Một Đám Nghèo Kiệt Xác (1)	2061
615. Chương 592:	Một Đám Nghèo Kiệt Xác (2)	2063
616. Chương 593:	Không Thể Tha	2065
617. Chương 594:	Phong Vương (1)	2067
618. Chương 594:	Phong Vương (2)	2070
619. Chương 595:	Kết Hôn	2072
620. Chương 596:	Kiểm Tây Hạ	2077
621. Chương 597:	Chuẩn Bị Về	2079
622. Chương 598:	Sau Đây Sẽ Còn Nhờ Người	2083
623. Chương 599:	Xin Xỏ	2086
624. Chương 600:	Không Thể Chờ Nữa	2090
625. Chương 601:	Xem Kế Của Ta	2095
626. Chương 602:	Thân Phận	2097
627. Chương 603:	Chào Hỏi Thân Thiện	2102
628. Chương 604:	Cố Gắng	2104
629. Chương 605:	Quốc Thư	2108
630. Chương 606:	Kế Sâu	2113
631. Chương 607:	Bản Khoản	2115
632. Chương 608:	Đưa Quốc Thư	2118
633. Chương 609:	Bình Tây Vương	2123
634. Chương 610:	Người Đã Làm Được Gì	2127
635. Chương 611:	Thua Cuộc(1)	2130

636.	Chương 611:	Thua Cuộc(2)	2132
637.	Chương 612:	Không Tha(1)	2135
638.	Chương 612:	Không Tha(2)	2137
639.	Chương 613:	Thái Kinh Chuẩn Bị	2139
640.	Chương 614:	Tiểu Nhân(1)	2142
641.	Chương 614:	Tiểu Nhân(2)	2144
642.	Chương 615:	Lừa Người(1)	2146
643.	Chương 615:	Lừa Người(2)	2149
644.	Chương 616:	Kích Động	2151
645.	Chương 617:	Bắt Cho Ta	2153
646.	Chương 618:	Kéo Dài	2157
647.	Chương 619:	Giữ Lại	2160
648.	Chương 620:	Giấu Khâm Phạm	2164
649.	Chương 621:	Chạy Nhanh	2169
650.	Chương 622:	Thiên Hạ Của Ai(1)	2171
651.	Chương 622:	Thiên Hạ Của Ai(2)	2173
652.	Chương 623:	Đại Cục Đã Định	2176
653.	Chương 624:	Đội Mưa	2178
654.	Chương 625:	Cùng Đẩy	2185
655.	Chương 626:	Lí Bang Ngạn Ân Hồi	2187
656.	Chương 627:	Đến Tuyền Châu	2192
657.	Chương 628:	Thăm Quan	2194
658.	Chương 629:	Học Đường Dạy Võ Số 2	2198
659.	Chương 630:	Triệu Tập Thương Nhân	2202
660.	Chương 631:	Quyên Góp	2205
661.	Chương 632:	Xây Dựng Học Đường Dạy Võ	2209
662.	Chương 633:	Làm Người Phải Nhân Hậu	2213
663.	Chương 634:	Dựng Lại Hiện Trường	2215
664.	Chương 630:	Giết Người Trên Công Đường	2220
665.	Chương 632:	Trên Dưới	2224
666.	Chương 633:	Đến Lễ Bộ	2229
667.	Chương 634:	Tây Hạ Có Biến	2231
668.	Chương 635:	Không Để Hấn Về	2235
669.	Chương 636:	Cất Đất Ra	2238
670.	Chương 637:	Thái Kinh Hấp Hối	2242
671.	Chương 638:	Thái Kinh Chết	2246
672.	Chương 639:	Bắt Hết (1)	2249
673.	Chương 639:	Bắt Hết (2)	2251
674.	Chương 630:	Buôn Cả Pháo	2253
675.	Chương 631:	Nghênh Đón	2262
676.	Chương 632:	Thủy Triều	2264
677.	Chương 633:	Tính Toán	2269
678.	Chương 634:	Giao Phó	2271
679.	Chương 635:	Cướp Chỗ	2276
680.	Chương 636:	Luật Mới	2279
681.	Chương 637:	Thần Tiên	2283
682.	Chương 638:	Ô Đạt	2288
683.	Chương 639:	Cải Cách (1 2)	2290
684.	Chương 640:	Nhân Vật Chính	2294
685.	Chương 641:	Có Đánh Hay Không	2299
686.	Chương 642:	Mừng Rỡ(1)	2301
687.	Chương 642:	Mừng Rỡ(2)	2304
688.	Chương 643:	Xấu Quá(1)	2306
689.	Chương 643:	Xấu Quá(2)	2309

690.	Chương 644: Phạm Khương	2311
691.	Chương 645: Đi Hoành Sơn(1)	2313
692.	Chương 645: Đi Hoành Sơn(2)	2316
693.	Chương 646: Thích Dao	2318
694.	Chương 647: Vào Núi	2322
695.	Chương 648: Hoa Tươi	2324
696.	Chương 649: Ta Nhớ	2329
697.	Chương 650: Thấy Mặt Người Đẹp Phải Chịu Khổ	2331
698.	Chương 651: Âm Sát	2336
699.	Chương 652: Đêm Đen	2339
700.	Chương 653: Chết Rồi	2343
701.	Chương 654: Bức Hôn	2346
702.	Chương 655: Giả Thật	2352
703.	Chương 656: Giả Thôi	2357
704.	Chương 657: Phục Hay Không	2359
705.	Chương 658: Chiến Đấu	2364
706.	Chương 659: Ta Nuôi	2368
707.	Chương 660: Uống Sữa	2372
708.	Chương 661: Mở Màn	2375
709.	Chương 662: Mở Màn (2)	2378
710.	Chương 663: Tan Tác	2380
711.	Chương 664: Máy Xay	2383
712.	Chương 665: Đùng Tin	2388
713.	Chương 666: Hồi Hộp	2392
714.	Chương 667: Muốn Lời	2394
715.	Chương 668: Tuần Tra	2399
716.	Chương 669: Thái Hậu Sao?	2401
717.	Chương 670: Không Để Lại Ai	2406
718.	Chương 671: Giàu Rồi	2408
719.	Chương 672: Thương Lượng	2413
720.	Chương 673: Nên Đặt Đâu?	2415
721.	Chương 674: Món Lời	2419
722.	Chương 675: Chu Hằng Đến	2424
723.	Chương 676: Chậu Đường	2426
724.	Chương 677: Rong Ăn Gì?	2431
725.	Chương 678: Ăn Gió	2433
726.	Chương 679: Xỉa Đều	2436
727.	Chương 680: Chó Mèo Cũng Láo	2440
728.	Chương 681: Theo Dõi Cho Ta	2445
729.	Chương 682: Cá Chết Lưới Rách	2447
730.	Chương 683: Bắt Gà	2451
731.	Chương 684: Đua Xe	2454
732.	Chương 685: Trả Giá	2459
733.	Chương 686: Gà Vàng	2464
734.	Chương 687: Thái Hậu Tức Giận	2466
735.	Chương 688: Đòi Nợ	2469
736.	Chương 689: Láo Phải Đánh	2473
737.	Chương 690: Không Có Ta Không Được	2478
738.	Chương 691: Không Trả	2480
739.	Chương 692: Giết Người Để Cứu Người	2484
740.	Chương 693: Xỉa Nhau	2487
741.	Chương 694: Giàu Quá Nhỉ	2491
742.	Chương 695: Rất Tốt	2496
743.	Chương 696: Xin Tiền	2498

744. Chương 697: Cho Gà	2502
745. Chương 698: Ngự Gà	2505
746. Chương 699: Đắt Quá	2510
747. Chương 700: Đền Thờ	2512
748. Chương 701: Đi Thái Nguyên	2516
749. Chương 702: Lời To	2521
750. Chương 703: Bày Kế	2523
751. Chương 704: Chịu Rét	2527
752. Chương 705: Người Tốt Khó Làm	2532
753. Chương 706: Cứ Chờ Xem	2536
754. Chương 707: Tin Đồn	2539
755. Chương 708: Xe Lương Thực	2541
756. Chương 709: Kích Động	2546
757. Chương 710: Đến Hành Dinh	2550
758. Chương 711: Đi Về	2553
759. Chương 712: Bình Định	2557
760. Chương 713: Chặn Hết Lại	2560
761. Chương 714: Rửa Đầu Dội Đi	2565
762. Chương 715: Diên Cuồng	2567
763. Chương 716: Giết Văn Còn	2572
764. Chương 717: Chém Đô Độc	2576
765. Chương 718: Phải Cẩn Thận	2578
766. Chương 719: Gọi Thương Nhân Đến	2583
767. Chương 720: Đánh Hai Mươi Trượng	2585
768. Chương 721: Mười Hai Canh Giờ	2590
769. Chương 722: Tòng Phạm	2594
770. Chương 723: Cửi Áo	2596
771. Chương 724: Đến Tận Nhà	2601
772. Chương 725: Chém Quốc Công	2604
773. Chương 726: Trịnh Phú Đến	2608
774. Chương 727: Lên Núi	2613
775. Chương 728: Hấn Không Phản(1)	2615
776. Chương 728: Hấn Không Phản(2)	2618
777. Chương 729: Nội Cung	2620
778. Chương 730: Chặt Cây(1)	2622
779. Chương 730: Chặt Cây(2)	2625
780. Chương 731: Khâm Sai Đến(1)	2627
781. Chương 731: Khâm Sai Đến(2)	2630
782. Chương 732: Triều Đình Bất Công	2632
783. Chương 733: Ta Cũng Bị Tội(1)	2634
784. Chương 733: Ta Cũng Bị Tội(2)	2637
785. Chương 734: Không Làm Gì Cả	2639
786. Chương 735: Tranh Đấu Gia Tộc(1)	2642
787. Chương 735: Tranh Đấu Gia Tộc(2)	2644
788. Chương 736: Cái Gì Là Cao	2646
789. Chương 737: Vào Cung Kể Tội(1)	2649
790. Chương 737: Vào Cung Kể Tội(2)	2651
791. Chương 738: Ta Sẽ Diệt Tộc(1)	2654
792. Chương 738: Ta Sẽ Diệt Tộc(2)	2656
793. Chương 739: Bất Hết	2658
794. Chương 740: Phạm Nhân Về(1)	2661
795. Chương 740: Phạm Nhân Về(2)	2663
796. Chương 741: Triệu Tông Xử Án(1)	2665
797. Chương 741: Triệu Tông Xử Án(2)	2668

798. Chương 742: Ta Muốn Biết Trước	2670
799. Chương 743: Đồng Quán Về(1)	2673
800. Chương 743: Đồng Quán Về(2)	2675
801. Chương 744: Vương Hầu Tập Hợp	2677
802. Chương 745: Gió Đông(1)	2680
803. Chương 745: Gió Đông(1)	2682
804. Chương 745: Gió Đông(2)	2684
805. Chương 746: Đồng Như Hội	2687
806. Chương 747: Càng Nhiều Càng Tốt(1)	2689
807. Chương 747: Càng Nhiều Càng Tốt(2)	2692
808. Chương 748: Xin Bệ Hạ Rắn Đe(1)	2694
809. Chương 748: Xin Bệ Hạ Rắn Đe(2)	2696
810. Chương 749: Chơi Chiêu Nhỏ	2698
811. Chương 750: Hai Cái Thùng(1)	2701
812. Chương 750: Hai Cái Thùng(2)	2704
813. Chương 751: Sát Chiêu	2706
814. Chương 752: Chiến Thắng(1)	2708
815. Chương 752: Chiến Thắng(2)	2711
816. Chương 753: Ngủ Phòng Sách(1)	2713
817. Chương 753: Ngủ Phòng Sách(2)	2715
818. Chương 754: Thăm Vãn	2718
819. Chương 755: Nhà Có Vợ Hiền(1)	2720
820. Chương 755: Nhà Có Vợ Hiền(2)	2723
821. Chương 756: Thăm Dò	2725
822. Chương 757: Vạch Tội Nhầm(1)	2727
823. Chương 757: Vạch Tội Nhầm(2)	2729
824. Chương 758: Cẩm Y Vệ	2731
825. Chương 759: Xây Dựng(1)	2734
826. Chương 759: Xây Dựng(2)	2736
827. Chương 760: Đụng Thái Tử(1)	2738
828. Chương 760: Đụng Thái Tử(2)	2741
829. Chương 761: Thái Tử Ăn Bánh Nướng	2743
830. Chương 762: Tránh Hay Không(1)	2745
831. Chương 762: Tránh Hay Không(2)	2748
832. Chương 763: Hai Tâm Phúc(1)	2750
833. Chương 763: Hai Tâm Phúc(2)	2753
834. Chương 764: Đau Bụng	2755
835. Chương 765: Rất Đàn Ông(1)	2757
836. Chương 765: Rất Đàn Ông(2)	2760
837. Chương 766: Đánh Chết Người	2762
838. Chương 767: Điều Ngô Bút(1)	2764
839. Chương 767: Điều Ngô Bút(2)	2767
840. Chương 768: Hỏi Vợ(1)	2769
841. Chương 768: Hỏi Vợ(2)	2772
842. Chương 769: Đi Lữ Hành	2774
843. Chương 770: Chuẩn Bị Sẵn	2776
844. Chương 771: Hải Chính	2781
845. Chương 772: Biểu Tình	2785
846. Chương 773: Boom Tấn(1)	2788
847. Chương 773: Boom Tấn(2)	2790
848. Chương 774: Liên Kết	2793
849. Chương 775: Cất Cánh Chim(1)	2795
850. Chương 773: Cất Cánh Chim(2)	2798
851. Chương 774: Xa Thải	2800

852. Chương 775: Tẩu Chương Chuẩn Bị Sẵn(1)	2802
853. Chương 775: Tẩu Chương Chuẩn Bị Sẵn(2)	2805
854. Chương 776: Xôn Xao(1)	2807
855. Chương 776: Xôn Xao(2)	2809
856. Chương 777: Ai Cũng Chăm	2812
857. Chương 778: Uy Tín Mất(1)	2814
858. Chương 778: Uy Tín Mất(2)	2816
859. Chương 779: Không Nên Động	2819
860. Chương 780: Vào Công Phủ Bắt Người(1)	2821
861. Chương 780: Vào Công Phủ Bắt Người(2)	2824
862. Chương 781: Phải Tra Ra(1)	2826
863. Chương 781: Phải Tra Ra(2)	2828
864. Chương 782: Anh Em Đến	2831
865. Chương 783: Giơ Cao Đánh Khẽ(1)	2833
866. Chương 783: Giơ Cao Đánh Khẽ(2)	2836
867. Chương 784: Mười Lăm	2838
868. Chương 785: Chuẩn Bị Đi(1)	2840
869. Chương 785: Chuẩn Bị Đi(2)	2843
870. Chương 786: Cẩn Thận Thái Thao	2845
871. Chương 787: Thời Đại Mới(1)	2848
872. Chương 787: Thời Đại Mới(2)	2850
873. Chương 788: Đại Tàu Thương Hội(1)	2852
874. Chương 788: Đại Tàu Thương Hội(2)	2855
875. Chương 788: Đại Tàu Thương Hội(2)	2857
876. Chương 789: Ám Sát	2860
877. Chương 789: Ám Sát	2862
878. Chương 790: Giải Quyết Khốn Cảnh(1)	2864
879. Chương 790: Giải Quyết Khốn Cảnh(2)	2867
880. Chương 791: Đuổi Đi	2869
881. Chương 792: Tự Hối(1)	2872
882. Chương 792: Tự Hối(2)	2874
883. Chương 793: Suy Đoán	2876
884. Chương 794: Bình Định(1)	2879
885. Chương 794: Bình Định(2)	2881
886. Chương 795: Chuẩn Bị(1)	2884
887. Chương 795: Chuẩn Bị(2)	2886
888. Chương 796: Tẩu Chương Tới(1)	2888
889. Chương 796: Tẩu Chương Tới(2)	2891
890. Chương 797: Có Hải Dương, Có Tất Cả	2893
891. Chương 798: Chiếm Thành(1)	2895
892. Chương 798: Tiến Công(1)	2897
893. Chương 798: Tiến Công(2)	2900
894. Chương 799: Chém Giết Tàu Trên Cát	2902
895. Chương 800: Công Thành(1)	2904
896. Chương 800: Công Thành(2)	2907
897. Chương 801: Tin Giả	2909
898. Chương 802: Xin Quốc Vương Cứu Mọi Người(1)	2912
899. Chương 802: Xin Quốc Vương Cứu Mọi Người(2)	2914
900. Chương 803: Người Tàu Trị Tàu	2916
901. Chương 804: Tính Toán	2919
902. Chương 805: Bề Ngoài	2923
903. Chương 806: Toàn Nói Khoác	2927
904. Chương 807: Lo Lắng	2930
905. Chương 808: Trở Về	2934

906. Chương 809: Về Là Tốt Rồi	2936
907. Chương 810: Đào Đến	2941
908. Chương 811: So Vẽ	2944
909. Chương 812: Phải Xử	2948
910. Chương 813: Bàn Bạc	2953
911. Chương 814: Trò Hay	2955
912. Chương 815: Trả Quyền	2960
913. Chương 816: Trao Quyền Cho Thái Tử	2963
914. Chương 817: Nào Có Chuyện Như Vậy	2967
915. Chương 818: Hẳn Là	2972
916. Chương 819: Con Hôn Cha	2974
917. Chương 820: Tranh Cãi	2979
918. Chương 821: Về Biện Kinh	2983
919. Chương 822: Đánh	2986
920. Chương 823: Lên Điện	2990
921. Chương 824: Ai Cũng Không Được	2995
922. Chương 825: Tiên Đế Giết	2997
923. Chương 826: Thái Tử Điện Hạ Anh Minh	3002
924. Chương 827:xin Cứu Viện	3006
925. Chương 828: Lí Bang Ngạn Khỏi Bệnh	3008
926. Chương 829: Không Thắng	3013
927. Chương 830: Tin Tức	3015
928. Chương 831: Diệt Tam Hoàng Tử	3020
929. Chương 832: Không Tới Phiên Bọn Hắc Núi	3024
930. Chương 833: Chiến Tranh Toàn Diện	3026
931. Chương 834: Tin Tức Mới	3031
932. Chương 835: Doanh Châu	3033
933. Chương 836: Bị Lừa Rồi	3038
934. Chương 837: Thật Giả	3042
935. Chương 838: Buồn Chán	3045
936. Chương 839: Trận Chiến Đầu Tiên	3049
937. Chương 840: Trốn	3053
938. Chương 841: Cứ Để Họ Xử	3056
939. Chương 842: Tiến Đến Kinh Đô Đạo	3060
940. Chương 843: Đường Đi Khó Khăn	3063
941. Chương 844: Lòng Tin	3067
942. Chương 845: Láo	3070
943. Chương 846: Trời Phạt	3074
944. Chương 847: Hỏa Công	3079
945. Chương 848: Học Chữ	3081
946. Chương 849: Có Đồng Ý Không	3086
947. Chương 850: Tình Thế Cam Go	3090
948. Chương 851: Phong Tục Quê Ta	3093
949. Chương 852: Công Thành	3097
950. Chương 853: Tin Xấu	3102
951. Chương 854: Tin Mừng	3104
952. Chương 855: Ban Thưởng	3109
953. Chương 856: Liều Thôi	3113
954. Chương 857: Thượng Tướng	3116
955. Chương 858: Ốm Rồi	3118
956. Chương 859: Ta Còn Chưa Chết	3122
957. Chương 860: Chưa Được	3127
958. Chương 861: Trận Chiến Quan Trọng	3132
959. Chương 862: Tây Hạ Và Kim	3134

960. Chương 863: Ngang Cơ	3138
961. Chương 864: Bại Binh Như Núi Đổ	3141
962. Chương 865: Trần Tế Xấu Quá	3146
963. Chương 866: Tử Thủ Lâm Hoàng	3150
964. Chương 867: Ngô Bị	3152
965. Chương 868: Làm Phản	3157
966. Chương 869: Chờ Con Ta Trở Về	3161
967. Chương 870: Không Giết	3163
968. Chương 871: Bệ Hạ Làm Sao Vậy	3168
969. Chương 872: Triệu Tập	3172
970. Chương 873: Bể Tắc	3175
971. Chương 874: Sắp Tới	3179
972. Chương 875: Gặp Mặt	3182
973. Chương 876: Cuộc Chiến Cuối Cùng	3186
974. Chương 877: Ngất	3189
975. Chương 878: Chạy Mất Rồi	3194
976. Chương 879: Đói (1)	3196
977. Chương 880: Thắng	3199
978. Chương 881: Tính Toán	3203
979. Chương 882: Để Xem Đã	3206
980. Chương 883: Bán Đất	3211
981. Chương 884: Tin Xấu	3215
982. Chương 885: Ẩn Dụ	3218
983. Chương 886: Thị Uy	3222
984. Chương 887: Nuốt Liều	3227
985. Chương 888: Lo Xa	3229
986. Chương 889: Về Nhanh	3234
987. Chương 890: Tin Tức Thuật Sĩ	3238
988. Chương 891: Không Tin Được Ai	3241
989. Chương 892: Đi Tuyển Châu	3245
990. Chương 893: Kệ Đi	3250
991. Chương 894: Thương Nhân Không Yên	3254
992. Chương 895: Ai Cũng Chuẩn Bị	3257
993. Chương 896: Lo Lắng	3261
994. Chương 897: Thái Tử Rất Giỏi	3266
995. Chương 898: Thịnh Hội	3269
996. Chương 899: Loạn Lên	3273
997. Chương 900: Thái Giám	3276
998. Chương 901: Lừa Người Cả Đời	3280
999. Chương 902: Không Khóc	3283
1000. Chương 903: Băng Hà	3287
1001. Chương 904: Vịn Hòm Về	3292
1002. Chương 905: Một Sợi Lông	3294
1003. Chương 906: Lộng Quyền	3299
1004. Chương 907: Triệu Giai Chết	3303
1005. Chương 908: Cắt Tay	3306
1006. Chương 909: Dẹp Học Đường	3311
1007. Chương 910: Không Để Vào Mắt	3313
1008. Chương 911: Hỏi Một Câu	3318
1009. Chương 912: Mật Chỉ Đến	3320
1010. Chương 913: Sắp Đến	3325
1011. Chương 914: Đánh Trước	3327
1012. Chương 915: Không Ra	3332
1013. Chương 916: Mất Tâm	3334

1014. Chương 917: Thế Thiên Hành Đạo	3339
1015. Chương 918: Tiếng Kèn	3341
1016. Chương 919: Kéo Hết Ra	3346
1017. Chương 920: Bất Động	3349
1018. Chương 921: Hán Hiến Đế	3354
1019. Chương 922: Phải Giết	3356
1020. Chương 923: Ngu Ngốc	3359
1021. Chương 924: Thảm Ván	3364
1022. Chương 925: Nhân Chứng	3366
1023. Chương 926: Giết Vua	3371
1024. Chương 927: Không Làm	3373
1025. Chương 928: Bắt Hết Ra	3378
1026. Chương 929: Để Mai	3381
1027. Chương 930: Đi Thôi	3383
1028. Chương 931: Ủng Hộ	3388
1029. Chương 932: Lên Vạn Tuế Sơn	3390
1030. Chương Cuối	3395

Kiều Thê Như Vân

Giới thiệu

Thể loại: Lịch sử, Quân sự Nguồn: Mê truyện Truyện kể về Thảm Ngạo, một người chuyên làm giả đồ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kieu-the-nhu-van>

1. Chương 1: Đạo Tặc Nghệ Thuật Nhất.

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 1: đạo tặc nghệ thuật nhất.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Giới Thiệu:

Truyện kể về Thảm Ngạo, một người chuyên làm giả đồ cổ, trong một lần sơ ý bị cảnh sát truy đuổi mà rơi xuống núi, quay về thời Tống vào phủ Quốc Công làm hạ nhân.

Với tài nghệ xem đồ cổ, làm giả đồ cổ, vẽ tranh của mình, Thảm Ngạo đã làm cho những mỹ nhân lúc đó ngưỡng mộ, hoàng thượng kính nể, Quốc công sợ hãi, đạt được ước nguyện nhiều người đàn ông mong muốn nhất.

Nhất vợ nhì trời - tam thê tứ thiếp!!!

Hiện tại có một tin tức mới nhất.” Trong TV, người dẫn chương trình mỉm cười thanh âm rất dễ nghe, màn hình TV lập tức chuyển hình ảnh, một người nam tử áo mũ chỉnh tề ra hiện tại trước mặt khán giả.

“Đạo tặc Thẩm Ngạo nổi tiếng về nghệ thuật, hôm nay trong quá trình đang trốn tránh tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế đã rơi xuống núi bỏ mình, cảnh sát tìm kiếm, đã tìm được di vật tương quan, tạm thời chưa tìm được thi thể.”

”Để cho chúng ta biết thoáng qua quá trình Thẩm Ngạo phạm tội. Năm 2001, Thẩm Ngạo giả tạo tác phẩm đồ sứ truyền thế thời kì Minh Thanh « ngũ sắc rừng trúc thất hiền đồ » thu lợi bảy trăm ngàn đồng nhân dân tệ. Từ nay về sau nghi phạm điên cuồng gây ra nhiều vụ án, tại bảo tàng Hà Lan trộm cướp bức họa « Tây Ban Nha cổ bảo » . giá trị bảy trăm vạn đôla

2003 năm, nghi phạm ngụy tạo một trong những tác phẩm có giá trị nhất của Van Gogh « hoa hướng dương », cũng thuận lợi chào hàng, một gã sưu tập quốc tế dùng một triệu bốn trăm ngàn đôla thu mua. Năm 2006, nghi phạm giả tạo « thanh minh thượng hà đồ », ý đồ bán ra, bị tổ chức quốc tế phá tan, nhưng nghi phạm một mực trốn.

Trong quá trình chạy trốn nhiều lần giả tạo danh họa, chào hàng đồ cổ, hành vi ác liệt, hơn nữa nhiều lần dùng thủ đoạn lừa dối, ăn cắp gây thị phi, dùng thủ đoạn phi pháp tìm được tất cả mấy chục bộ danh họa, đồ cổ các thời kì.

Tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế nâng cấp bậc truy nã lên đến thông báo màu đỏ, treo giải thưởng trăm vạn đôla tìm kiếm tung tích nghi phạm. Thẳng đến năm năm, sau ngày hôm nay, nghi phạm rốt cục đã bị đem ra công lý.”

Hình ảnh TV cắt đến một chỗ bên vách núi, cảnh sát đồng phục đặc biệt, thám tử quần áo tây cùng với quân đội đã bố trí tốt giới tuyến, phi cơ trực thăng xoay quanh giữa không trung, có người buông dây thừng bắt đầu ý đồ tiến vào bên trong tìm tòi.

“Bản án sẽ có trong tương chinh tiếp theo, xin hãy chuyển chú ý. Kế tiếp là tin tức mới nhất về Kenya ...”

... ..

Xuân đến, hoa đào, du thuyền. Mùa xuân giao thoa tại ven hồ Nhược Thủy, mặt hồ hơi có sóng lăn tăn , tĩnh như xử nữ. Bờ hồ đón ánh mặt trời, thuyền hoa ngừng tại mặt sông tràn ngập hương thơm hoa đào.

Trên thuyền hoa, có mấy công tử hào hoa phong nhã, tiếng cười không dứt.

“Bốn công tử có hứng làm thơ, muốn ngâm một thủ thơ để trợ hứng .”

Một công tử mặt đỏ, vóc dáng bình thường cười to, bắt đầu rạng rỡ ngâm nga, xiết tay vào nói: “Bờ sông một đám vịt, oa oa oa oa oa, ta đến trạm bờ sông, bầy vịt oa oa tản ra.”

“Thơ tốt!” Hai công tử ngồi cùng bàn liền vỗ bàn, kích động đến mức tình cảm bộc lộ trong lời nói. Công tử vóc dáng cao gầy thiếu chút nữa cúi người cúng bái, hai mắt người thấp bé sáng lên, ào ào nói: “Chu công tử vẽ rất tốt, tài làm thơ lại càng vô song, thơ tốt như vậy, trong thiên hạ thật khó tìm.”

“Nghe nói Thanh Hà quận chúa yêu nhất là tài tử, Chu công tử cầm bài thơ này tặng cho Thanh Hà quận chúa, còn sợ không bắt được tâm hồn thiếu nữ của Thanh Hà quận chúa?”

“Ha ha ha...” Chu công tử thoải mái cười to, trong vẻ đắc ý mang theo vẻ khiêm tốn, trong vẻ khiêm tốn ẩn vẻ kiêu ngạo, trong kiêu ngạo mang theo vẻ rụt rè, ngồi xuống nói: “Huynh đài quá khen, bốn công tử làm thơ, so với Lí Đỗ còn kém một chút.”

Ở trên bờ, dưới cây liễu, mấy gã gia phó sai vặt rảnh rỗi ngồi đó, một gia đình tuần tú nhô ra một ngụm nước miếng: “Ta nhổ vào!”

Về chó má cũng thì thôi, hết lần này tới lần khác còn phải hầu hạ một đám ‘công tử’ thối phồng không biết liêm sỉ. Thẩm Ngạo xúc động chữ.

Thẩm Ngạo không chết, ngày đó bị cảnh sát hình sự đuổi bắt, dưới vách núi là biển lớn mênh mông, mà Thẩm Ngạo từ lúc ở trong nước đã bố trí trang bị cứu mạng sống. Kế hoạch của hắn rất đơn giản, chính là chế tạo một ngày giả chết để tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế tin tưởng hắn đã chết, sau đó lại thay hình đổi dạng, một lần nữa bắt đầu kiếp sống đạo tặc của mình.

Lần nhảy kia lại xảy ra sai lầm, cũng không biết là nguyên nhân gì, hắn một lần nữa thay đổi thân phận, thành tạp dịch Chu phủ, Kỳ quốc công Bắc Tống năm thứ tư Tuyên Hòa thành Biện Kinh.

Hóa ra là xuyên việt, hơn nữa còn làm cho Thẩm Ngạo thất vọng, một tạp dịch không có địa vị.

Vẫn tự bán mình còn để tại Chu phủ, ý nghĩa là hắn không có thân thể tự do. Một khi tự ý rời Chu phủ, quan phủ có thể bắt hắn, in hình xăm ở trên trán, sung quân làm cảnh vệ đi biên ải.

Thân là đạo tặc, Thẩm Ngạo tự nhiên có rất nhiều biện pháp bắt đầu cuộc sống mới. Chỉ chỉ là hắn cũng chưa quen thuộc đối với nơi này, hơn nữa đơn thuần vì đào thoát Chu phủ liền bị quan phủ truy nã quả thật có điểm không tốt lắm. Cho nên, cái tạp dịch này hắn còn phải làm tiếp.

Đường ra tốt nhất chính là nghĩ biện pháp kiếm chút ít tiền chuộc thân.

Hôm nay Thẩm Ngạo xem như chết qua một lần, đã sớm chán ghét cuộc sống chạy trốn, muốn mở cuộc sống mới, không đến lúc bắt đầu dĩ nhiên không muốn dùng thủ đoạn kịch liệt.

Hơn nữa, cuộc sống tạp dịch dường như cũng không tệ lắm, tuy vất vả một ít, nhưng tiểu thư, nha hoàn trong Chu phủ thành đàn, đều là có chút tư sắc, ngược lại rất hợp khẩu vị của Thẩm Ngạo.

Chỉ có điều Chu công tử cùng mấy tên bằng hữu chó má giúp nhau thổi phồng, lại để cho Thẩm Ngạo thân ở phía xa không nhìn được xúc động, cả đời hắn chìm đắm trong các loại nghệ thuật, từ làm thơ đến làm đồ sứ, điêu khắc, tạo nghệ phi phạm. Gặp được bọn này học đòi văn vẻ, Thẩm Ngạo chỉ im lặng hỏi ông trời.

Đứng dưới cây dương liễu, cùng với nô bộc khác, so với bọn gia đình, Thẩm Ngạo có vẻ một mình đơn lẻ không bằng. Mấy gia đình nhìn Thẩm Ngạo có chút không quá thuận mắt, ghé vào một đồng nói chuyện tào lao, bài xích Thẩm Ngạo ra bên ngoài.

Thẩm Ngạo cười cười, con mắt rơi một người gia đình ôm bình rượu trong đó, cái mũi hắn hơi động một chút, mùi rượu nồng đậm tràn ngập quay quanh chớp mũi không tiêu tan.

“Rượu ngon!” Thẩm Ngạo đi qua: “Ta đoán không sai, cái này nên là Trúc Diệp Thanh cất giữ mười năm. Chỉ cần vừa ngửi cái này, đã biết nó là thánh phẩm trong rượu.”

Gia đình ôm vò rượu gọi là Trương Thiệu, là người hầu Trương công tử, lạnh nhạt liếc liếc Thẩm Ngạo: “Rượu công tử nhà ta mang đến tự nhiên là rượu ngon. Chỉ có điều rượu này cũng không phải để hạ nhân chúng ta uống, người lại vui vẻ cái gì?”

Mấy gia đình đều nở nụ cười, có người nói: “Có lẽ người ta cũng muốn nếm thử đó, chỉ tiếc cha mẹ không phải vương hầu, chỉ có phần xem thôi.”

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: “Nói như vậy các người là ấn định ta không uống được rượu này rồi?”

“Đúng vậy thì như thế nào?” Trương Thiệu ôm chặt bình rượu một chút, trong đôi mắt tràn đầy miệt thị.

Thẩm Ngạo thở dài: “Gã sai vật ta rất bội phục dũng khí của các người, chúng ta tới đánh cuộc một lần. Nếu là ta không uống được Trúc Diệp Thanh này, liền trả cho mỗi người các người một tiền. Cần phải là uống, được không?”

Trương Thiệu và mấy gia đình hai mặt nhìn nhau, không biết Thẩm Ngạo này có phải điên rồi hay không. Một tiền đối với nô bộc mà nói, là một tháng tiền công, tính cả Trương Thiệu, tại đây tổng cộng có bốn gia đình, nếu như Thẩm Ngạo thua cuộc, khả năng phải trả hơn nửa năm chi phí.

Trông mắt Trương Thiệu đi lòng vòng: “Người muốn đánh bạc cũng không sao, người có thể uống Trúc Diệp Thanh này, chúng ta ra bốn quan tiền cho người. Chỉ có điều sự tình phải nói trước, người phải uống tại trước mặt vài vị công tử.”

Trương Thiệu sợ Thẩm Ngạo dùng kế lừa gạt, người này vụng trộm dính một chút liếm liếm, chẳng phải là trúng quỷ kế?

Thẩm Ngạo lập tức lộ ra khó xử bộ dạng: “Như vậy à... Được rồi, ta thử xem.”

Bốn gia đình cười cười, Trương Thiệu lại càng nở hoa trong bụng. Rượu này là Trương công tử cất kỹ, bảo bối vô cùng quý giá. Tên không có có ánh mắt này dám uống tại trước mặt bọn hắn, lúc tức giận lên, không phải đánh chết thì cũng ngắc ngoải.

Bên trong ba công tử có một người họ Chu, tên Hằng, là con trai trưởng Kỳ quốc công, cũng là chính chủ Thẩm Ngạo hầu hạ. Hai người khác một người họ Trương, một người họ Vương, Trương công tử là công tử Xu Mật phó sứ, gia thế họ Vương cũng không đơn giản, chính là một trong những cự phú lớn nhất Biện Kinh.

Ba người tại Biện Kinh nổi danh là thiếu gia ăn chơi, đánh chết còn phải chơi. Cái họ Trầm này quả nhiên là muốn tiền không muốn mạng.

Lúc này, thanh âm Trương công tử truyền tới từ phía trong thuyền hoa: “Trương Thiệu, còn không cầm rượu của bốn công tử đến?”

Thẩm Ngạo nói với Trương Thiệu: “Ta đưa qua.”

Trương Thiệu giao bình rượu cho Thẩm Ngạo, thành tâm muốn xem Thẩm Ngạo gây náo nhiệt, Trương Thiệu đã sớm không vừa mắt với tên gia hỏa mới tới này. Lúc này hành hạ hắn, còn có thể lợi nhuận một tiền, thật sự là rất tốt.

Thẩm Ngạo ôm bình rượu dọc theo đề lên thuyền hoa, Trương công tử kia có vẻ có chút bất mãn: “Như thế nào con chó Trương Thiệu kia không đưa rượu tới?”

Thẩm Ngạo cười nói: “Cánh tay hắn có chút nhức mỏi, sợ quấy nhả hứng của vài vị công tử, vì vậy mà để cho ta đưa tới.”

Hắn mở nắp, đổ rượu cho vài vị công tử, trong miệng nói: “Rượu của Trương công tử thật sự rất tốt, chỉ nghĩ vị rượu này ta liền say ba phần.”

Trương công tử vóc dáng cao gầy có vẻ càng thêm cao ngất, trên mặt đắp phấn cũng lộ ra một ít đỏ tươi: “Đây là đương nhiên, rượu tốt như vậy ngày thường ta đều không nở uống, chỉ khi gặp được hảo hữu chí giao mới bằng lòng lấy ra.”

Chu Hằng vừa rồi ngậm thơ mở miệng cũng hơi khát, giờ phút này cũng đầy chờ mong, bưng chén lên lướt qua một ngụm, vội vàng nói: “Rượu ngon, rượu ngon, Trương công tử làm thơ tốt, rượu cũng rất tốt.”

Trương công tử vội vàng khiêm tốn nói: “Kỳ quốc công phủ có rất nhiều rượu ngon, tại hạ là đang bêu xấu thôi.”

Vài người giúp nhau thổi phồng, Thẩm Ngạo đã sắp không nghe nổi nữa, cười ha hả nói: “Kỳ thật nói đến rượu này, ta lại có một tuyệt chiêu đặc biệt, chỉ sợ sẽ để cho vài vị công tử chê cười.”

Chu Hằng kéo mặt xuống, quát lớn: “Nô tài, không có quy củ, ta cùng với hai vị nhân huynh uống rượu, nói này có phần cho người nói chuyện sao?”

Thẩm Ngạo vội vàng xin lỗi, Trương công bên cạnh tử nói: “Chu huynh đừng nóng vội, trước hết nghe xem hắn nói như thế nào? Chúng ta ngậm thơ lại thưởng thức phong cảnh, đang lo tìm không thấy việc vui.”

Thẩm Ngạo giả bộ bộ dạng như cẩn thận từng li từng tí nói: “Ta là người trời sinh có một tật xấu, phàm là uống rượu kém, trên mặt sẽ mọc mẩn ngứa, nhưng uống nếu là rượu ngon, liền không có bất kỳ ảnh hưởng nào. Vì vậy, để biết rượu này có phải là thượng phẩm, chỉ cần ta nhắm nháp thoáng một tý có thể.”

Chu Hằng có chút giận: “Nô tài, lời này của ngươi không phải nói là rượu của Trương công tử là rượu kém?”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Không phải ý tứ này, rượu tự nhiên là rượu ngon, chỉ có điều rót cuộc ngon đến thế nào liền không biết được rồi.”

Lời này của hắn xem như ngỗ nghịch cực kỳ, Chu Hằng là người nào? Lập tức liền muốn phát tác. Đúng lúc này, Trương công tử lại hào hứng, vội vàng nói: “Như vậy chỉ có thể phân biệt rượu ngon rượu dở, về phần rượu ngon tốt đến mức nào thì đánh giá như thế nào?”

Thẩm Ngạo nói: “Trong rượu có càng nhiều khuyết điểm nhỏ nhất, mẩn đỏ trên mặt càng nhiều, rượu này càng là cực phẩm, trên mặt liền không có có dị thường.”

“Hay lắm!” Thần thái Trương công tử bắt đầu hào hứng, hắn đã cất kỹ Trúc Diệp Thanh mười năm này, nếu không phải muốn nịnh bợ vị Chu thiếu gia này, hắn cũng không nỡ lấy ra. Đúng vậy, thứ rượu này lại có một chỗ hỏng, tuy có phân chia rượu ngon rượu dở, rượu ngon trong lúc đó lại khó có thể phân biệt, có thể để cho Thẩm Ngạo chứng minh rượu này chính là hàng cao cấp bên trong hàng cao cấp, hắn ở trước mặt Chu Hằng chẳng phải là càng có thể diện? Cần biết Chu Hằng chính là thế tử công tước, trong nhà cất kỹ vô số rượu ngon, bên nào không phải vật quý? Nếu không ném, xuất ra tác dụng tuyệt diệu của Trúc Diệp Thanh mười năm này, chẳng phải đáng tiếc sao?

“Như vậy người liền tự rót một ly, cho chúng ta mở mang tầm mắt.”

Bên cạnh, Vương công tử cũng nổi lên hứng thú, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Thẩm Ngạo. Chu Hằng thì không nổi giận, cười hì hì khoanh tay đứng nhìn.

Thẩm Ngạo cầm một cái chén trống không tới, rót đầy rồi uống một ngụm, hương rượu này vô cùng thuần, vừa vào đã mang đến một hương thơm lá trúc, dư vị vô cùng.

“Rượu ngon!” Thẩm Ngạo hít một hơi, dư vị tinh khiết và mùi thơm tràn vào trong, đặt chén rượu xuống liền nói hướng Trương công tử: “Công tử xem trên mặt ta có sinh ra mẩn đỏ không?”

Trương công tử chăm chú xem xét tường tận, lắc đầu: “Không có.”

Thẩm Ngạo lại cho Chu Hằng, Vương công tử xem, hai người cũng nhiều hứng thú đánh giá một lát, đều là lắc đầu.

Thẩm Ngạo chân thành tán dương: “Rượu này đã là rượu ngon bên trong cực phẩm rồi, rượu ở trên chợ chỉ sợ trăm quan cũng mua không được, Trương công tử thật sự là hào phóng, rượu tốt như vậy cũng cam lòng lấy ra chia sẻ cùng người khác.”

Trong bụng Trương công tử đã như là nở hoa, đâu còn quản Thẩm Ngạo này có phải là đang cố lừa gạt, hắn muốn đúng là một câu đánh giá này, nói với Chu Hằng: “Chu gia quả nhiên không giống người thường, đến một gia nô cũng có ánh mắt như vậy, có thể nói rất tốt.”

Thẩm Ngạo khen rượu Trương công tử, Trương công tử lại quay đầu khen gia phong Chu gia, trên mặt Chu công tử mặt rõ lập tức chói lọi, xem Thẩm Ngạo cảm thấy thuận mắt hơn nhiều, cười ha ha, bắt đầu khiêm tốn nói: “Không dám nhận, không dám nhận.”

Thẩm Ngạo lại châm rượu cho các thiếu gia, liền rời khỏi thuyền hoa, trở lại dưới cây dương liễu, chỉ thấy Trương Thiệu và mấy gia đình sắc mặt tái nhợt, kỳ quái nhìn qua Thẩm Ngạo, hoàn hảo không tổn hao gì mang theo mùi rượu trở về. Vừa rồi bọn họ tận mắt nhìn thấy Thẩm Ngạo uống cạn một ly Trúc Diệp Thanh, muốn cãi cũng không có chỗ cãi.

“Đưa tiền đây!” Thẩm Ngạo mỉm cười, vươn tay, chép miệng về phía bốn gia đình trợn mắt há hốc mồm.

2. Chương 2: Thư Đồng Vạn Tuế.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 2: thư đồng vạn tuế.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Một lát liền lừa dối bốn quan tiền, tương đương với bốn tháng tiền công của Thẩm Ngạo. Thẩm Ngạo cầm bạc giá trị bốn quan trong tay, đầu hưng phấn, cảm giác rất thoải mái rất sung sướng.

Lại nói, cổ nhân thực là đơn thuần, loại xiếc nhỏ này có thể làm cho người bị lừa, xem ra xuyên việt cũng không phải chuyện xấu.

Trương Thiệu đã tức đến bờ môi trắng bệch, rất không phục trừng mắt liếc nhìn Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo mỉm cười nói: “Người không phục sao?”

Trương Thiệu bật thốt lên nói: “Tự nhiên không phục.”

“Ta lại cho người một cơ hội, lại đánh bạc một ván, người có dám không?”

Trong nội tâm Trương Thiệu do dự, nhưng thấy Thẩm Ngạo mang một bộ dáng đoán chừng thắng chắc, lập tức giận không kiềm chế được: “Đánh bạc thế nào?”

Thẩm Ngạo cười hắc hắc, lấy bốn quan tiền bạc vụn kia ra vứt trên mặt đất: “Người lấy thêm ra bốn quan ra.”

Trương Thiệu nghĩ nghĩ, lại là do dự một hồi. Bạc hắc có, mỗi lần thiếu gia đi ra ngoài đều để hắn làm người hầu. Bình thường mua một ít thứ cũng đều là hắn đi tính tiền, thường xuyên qua lại, nói lý ra thì dầu được mười mấy lượng bạc, những bạc này vì để phòng ngừa tình huống bất ngờ mà lúc nào cũng đều để ở trên thân thể. Chỉ là tên Thẩm Ngạo này thần thần bí bí, lại làm cho hắn không thể không đắn đo suy nghĩ.

“Tiểu tử này khinh người quá đáng, vô luận như thế nào, cũng nên đánh cược một keo cùng hắn.” Trương Thiệu cắn răng, lấy ra đồng bạc vụn giá trị bốn quan tiền đặt trên mặt đất.

“Người xem, trên mặt đất có tám quan tiền. Ta và người, hai bên đấu giá, ai đấu giá càng cao, tám quan tiền này liền cho người đấy, coi như thắng. Như thế nào?” Thẩm Ngạo nhàn nhã gom bạc vụn thành một đồng, hai gia đình khác cũng tụ lại.

Trương Thiệu gật gật đầu, trong nội tâm nói: “Ai đấu giá lớn hơn là có thể lấy được tám quan tiền, hắc hắc, cái này còn không phải dễ dàng sao, lúc này đây tuyệt đối không thua người.”

Thẩm Ngạo mở miệng trước nói: “Hiện tại bắt đầu, ta đấu giá bốn quan tiền.”

Trương Thiệu vội vàng nói: “Ta đấu giá năm quan.”

Thẩm Ngạo cười cười: “Ta đây ra sáu quan.”

Trương Thiệu hừ lạnh một tiếng: “Ta ra bảy quan.” Trong lòng hắn nghĩ: “Ra bảy quan có thể đổi về tám quan tiền, tính toán tổng cộng còn buôn bán lời một ít lợi trở về, huống chi còn có thể thắng người này một lần. Tiếp theo hắn muốn đấu giá tám quan, sẽ không có lời. Ha ha, lúc này đây ta tuyệt đối không thua.”

Thẩm Ngạo đầy ảo não lắc đầu: “Ta có thể ra bảy quan 500 tiền không?”

Trương Thiệu cười lạnh nói: “Không có cái quy củ này, phải trước sau như một, trước sau ra giá một quan.”

Thẩm Ngạo thở dài nói: “Xem như ta thua, được rồi, người đưa bảy quan tiền cho ta, tám quan tiền này sẽ là của người.”

Trương Thiệu cười ha ha: “Xem người còn dám hung hăng càn quấy không!” Nói xong lấy một quan từ trong tám quan tiền bạc vụn, vung vung trong tay: “Cái này không sai biệt lắm, là một tiền, còn lại bảy quan, người lấy đi.”

Thẩm Ngạo mỉm cười, thu lại bảy quan tiền bạc vụn, nói: “Lúc này đây người thắng, hôm nay chúng ta huề nhau, lần sau lại đánh bạc.”

“Tùy thời phụng bồi!” Trương Thiệu dương dương đắc ý thu hồi một tiền, sắc mặt lại đột nhiên thay đổi.

Vừa rồi hắn lấy ra bốn quan tiền để vào, cộng với Thấm Ngạo, tất cả có tám quan tiền. Hiện tại mình thắng tám quan, đúng vậy, trong đó có bốn quan là tiền của chính bản thân hắn. Mình lại xuất ra bảy quan, tính đi tính lại, hắn đúng là thua lỗ ba quan.

“Lại bị thằng nhãi này lừa gạt!” Trương Thiệu rút cuộc cười không nổi nữa, dở khóc dở cười.

Mà Thấm Ngạo chính là cười hì hì đi đến dưới một cây dương liễu khác phơi nắng mặt trời, trong nội tâm thích ý trêu chọc: “Mấy phút đồng hồ liền có bảy quan tiền nhập sổ sách, xem ra muốn chuộc thân cũng không khó khăn lắm.”

Mất thấy bộ dạng Trương Thiệu kia rất đáng sợ, Thấm Ngạo liền không nhin được muốn cười toáng lên, muốn cười thật to.

“Chờ ta kiếm tiền chuộc thân cũng muốn làm một công tử, mua một thuyền hoa uống rượu ngắm cảnh trên sông, ngày hôm đó dường như cũng không xấu.”

Trời đã tối rồi, ánh nến thoảng hiện trên thuyền hoa, đèn lồng ngũ sắc treo ở đuôi thuyền, trông rất đẹp mắt.

Chu Hằng say khướt được người vịn rời thuyền, Thấm Ngạo mang theo đèn lồng đi trước, tìm được xa phu nghỉ tạm cách đó không xa, cùng đẩy Chu Hằng lên thùng xe, Thấm Ngạo ngồi nghiêng ở càng xe, đẹp đường về phủ.

Phủ đệ Kỳ quốc công chiếm diện tích mấy trăm mẫu, khí phái hùng vĩ, trước cửa có sư tử đá dữ tợn hung ác, lại tăng thêm một phần khí thế nghiêm túc và trang trọng.

Mới đến nội phủ, nha đầu vịn Chu Hằng trở về phòng ngủ nghỉ tạm, công tác hôm của Thấm Ngạo nay coi như là hoàn thành. Chỗ ở của hắn là một góc gác đông bắc Trầm phủ, nơi hắn ở có vẻ rất kém, một lầu nhỏ cũ màu xám, bọn gia đình hai người ngủ một gian phòng, người ở cùng Thấm Ngạo gọi Ngô Tam nhi, nhìn thấy Thấm Ngạo trở về, buồn rầu nói: “Trầm đại ca, cuối cùng ngươi đã trở lại, ồ, làm sao ngươi có mùi rượu?”

Thấm Ngạo cầm chậu đồng đổ chút ít nước sạch rửa tay, nói: “Không có gì, nhìn như ngươi như vậy hắn là lại là vụng trộm chuồn ra phủ đi bài bạc cùng người rồi?”

Ngô Tam nhi thở phì phì nói: “Lại bắt gặp Hồ sáu tay kia, một tháng tiền tiêu vặt, toàn bộ mất bởi hắn, tháng này chỉ sợ không thể gửi tiền cho lão nương ở nông thôn.” Hắn tát mình một cái: “Đều tự trách mình không không chịu thua kém, biết rõ mười lần đánh bạc chín lần thua, lại cứ không nhin được, muốn thắng tiền thua dĩ vãng trở về, ai...”

Thấm Ngạo cười cười, lấy ra một tiền cho hắn: “Cầm lấy đi gửi cho mẹ ngươi.”

Ngô Tam nhi thoảng cái ngây ngẩn cả người: “Trầm đại ca, ngươi... Ngươi cũng không dư dả, ta sao có thể lấy tiền của ngươi? Nói sau, tiền tiêu vặt của ngươi tháng này còn chưa được phát, tiền này là từ nơi nào đến vậy?”

Ngô Tam nhi này cái gì cũng tốt, chỉ là thích đánh bạc, mỗi lần đều thua tinh sạch bong mới bằng lòng bỏ qua.

Ngô Tam nhi và Thấm Ngạo ở với nhau hơn một tháng, thời điểm Thấm Ngạo vừa mới xuyên việt, thân thể suy yếu, còn được hắn chăm sóc, một phần ân tình này, Thấm Ngạo một mực ghi ở trong lòng.

Thấm Ngạo nhét tiền vào trong tay hắn: “Ngươi cầm lấy là được, ta vẫn còn.”

Ngô Tam nhi cầm tiền, vội vàng cảm ơn, trong miệng hưng phấn nói: “Ngày mai ta liền nhờ người đem tiền này về nông thôn, không bao giờ ... đánh bạc nữa.”

Những lời này Thấm Ngạo lại nghe được nhiều lần, ung dung cười một tiếng, ngồi ở mép giường cởi giày, lại lấy vải trắng bó chân xuống, đi theo Chu thiếu gia kia ở bên ngoài làm loạn một ngày, đã ủ rũ muốn nằm vật ra.

Ngô Tam nhi nói: “Hôm nay nghe chủ sự bên ngoài phủ nói mấy ngày nữa thiếu gia phải đi Thái Học đọc sách, dựa vào ý tứ phu nhân, là muốn tuyển ra một thư đồng đến từ trong phủ, niên kỷ tốt nhất là tương tự cùng thiếu gia, có thể hiểu biết chữ nghĩa.”

Thẩm Ngạo nói: “Thư đồng có cái gì tốt, còn không phải hạ nhân?”

Ngô Tam nhi nói: “Cái này rất không giống nhau, thư đồng có thể đi vào nội phủ đọc sách cùng thiếu gia, hơn nữa không cần làm tạp dịch, chính là tiền tiêu vật hàng tháng cũng là gấp ba tạp dịch bình thường.”

“Có chuyện tốt như vậy?” Thẩm Ngạo lặn lông lốc ngồi bật dậy trên giường, vẻ buồn ngủ thoáng cái đã không có: “Như vậy xem ra, thư đồng lại là chức nghiệp rất có tiền đồ.”

Ngô Tam nhi nói: “Ta khuyên Trầm đại ca không nên có cái tâm tư này, trong phủ đã có đồn đại rồi, chủ sự nội phủ, bên ngoài phủ đều nhìn chăm chăm vào cái công việc béo bở này rồi, bọn hần ở nông thôn đều có thân thích, vừa vận tiền cử thân thích của mình đến, loại người như chúng ta sao có thể được?”

Thẩm Ngạo nói: “Cái này cũng không nhất định, việc do người làm, dễ dàng cầm tiền tiêu vật hàng tháng gấp ba, còn có thể đi vào nội phủ... Chắc chắn... Để cho ta suy nghĩ một chút.”

Ngô Tam nhi kinh ngạc nói: “Nội phủ? Trầm đại ca, không phải người vì mấy nha hoàn trước mặt phu nhân đấy chứ?”

Thẩm Ngạo cười nói: “Cái này đã bị người đã nhìn ra, người thật đúng là thông minh lanh lợi, biết nhiều điều.”

Nói đến nữ nhân, tinh thần Ngô Tam nhi lập tức sáng láng bắt đầu đứng dậy: “Để ta nói, mấy nha đầu trước mặt phu nhân, Xuân nhi là tươi ngon mọng nước nhất, ha ha, người vừa nói như vậy, ta cũng vậy muốn đi làm thư đồng rồi, ít nhất cách ba ngày năm ngày cũng có thể thấy mặt nàng một lần, chắc chắn...”

“Chỉ là Tiểu Hương cũng không tệ, tuy nhiên không sánh bằng Xuân nhi, cái dáng người kia, cái ngực kia... Uy, Trầm đại ca, người có đang nghe ta nói chuyện hay không?”

Thẩm Ngạo nửa tỉnh nửa mê, trong đầu trôi lên một người, loáng thoáng nghe được Ngô Tam nhi kêu gọi hần, cũng không đáp lại.

Trong đầu trôi lên rất nhiều ý niệm trong đầu, cũng là một người cha mẹ sinh ra, vì cái gì Chu tiểu thư xinh đẹp nuốt nà, Chu Hằng kia lại có cái bộ dáng tiêu chuẩn Trư Bát Giới. Rất khó hiểu, hần là...

“Một người là tiểu thư nhà giàu, một người là tạp dịch, không biết có cơ hội hay không. Không đúng, Thẩm Ngạo ta là ai? Đường đường là đạo tặc nghệ thuật, làm sao lại không xứng với nàng? Tốt, ta muốn đi làm thư đồng, tiến vào nội phủ rồi nói sau.”

3. Chương 3: Tiểu Nha Đầu Có Ý Tứ.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 3: tiểu nha đầu có ý tứ.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hai ngày chính là Trung thu, hạ nhân phủ Kỳ quốc công đã bề bộn công việc, chân không chạm đất . Đèn treo tường, chuẩn bị điểm tâm, quét sạch nhà cửa, lau đồ dùng trong nhà, cũng có không ít chuyện cần làm.

Thẩm Ngạo và Ngô Tam nhi được phân phối đi rửa đồ dùng trong nhà, sáng sớm hôm nay Chu đại thiếu đi ra cửa rồi, hai người mang theo thùng gỗ tiến vào phòng ngủ Chu đại thiếu, một người lau sàn nhà, một người lau cái bàn.

Ngô Tam nhi là người linh thông tin tức nhất trong phủ, đem tin đồn thú vị trong phủ nói cho Thẩm Ngạo nghe. Trong nội tâm Thẩm Ngạo nhớ kỹ sự tình thư đồng, hỏi: “Đã sắp chọn lựa thư đồng chưa?”

Ngô Tam nhi nói: “Không lâu nữa, chủ sự nội phủ đề cử cháu trai bà con xa của hần, phu nhân bên kia nói là gọi đến xem, chỉ sợ một hai ngày liền có kết quả. Ta khuyên Trầm đại ca, có lẽ nên an tâm một ít, trong phủ chúng ta chỉ là gã sai vặt, không so được với người ta.”

Trong nội tâm Thẩm Ngạo cũng đang đập vào bàn tính, cái thư đồng này nhất định hần phải tranh thủ.

Thẩm Ngạo chính là muốn như vậy, hoặc là không làm, hoặc là làm tốt nhất. Quyết định chủ ý, không có điều kiện sáng tạo cũng phải hoàn thành điều kiện.

“Tam nhi, người nhất định là sợ ta vào nội phủ về sau không có người làm bạn cùng người.” Thẩm Ngạo là người lạc quan, mặc dù biết muốn cạnh tranh chức vị này muôn vàn khó khăn nhưng tuyệt đối không lo lắng.

Ngô Tam nhi nói: “Ai nói , người đi, một mình ta ở một phòng không biết sẽ thích ý thế nào.”

“Phải không?” Thẩm Ngạo cười cười, nắm chặt khăn lau lau sạch ghế để chân: “Một người một mình trông phòng, loại cuộc sống một mình này, tư vị cũng không dễ chịu.”

Ngô Tam nhi cũng nở nụ cười.

Đúng lúc này, ở phía sau, một nha đầu dạo bước tiến đến, nghiêm mặt hỏi: “Ai sống một mình?”

Nha đầu kia mặt trái dưa, da thịt hơi có chút đầy đặn, mũi thẳng, lông mày kẻ đen, mắt to, xem qua rất ngon lành. Đúng là Xuân nhi Ngô Tam nhi nói trong đêm ngày hôm qua.

Ngô Tam nhi nhìn thấy Xuân nhi, sợ tới mức không dám nói nửa lời, nắm chặt khăn lau, tay dùng sức lau lau. Thẩm Ngạo lại không có một điểm sợ hãi, cười nói: “Đương nhiên không phải Xuân nhi cô nương.”

Xuân nhi giận dữ nói: “Người làm sao biết tên của ta?”

“Xong rồi, lộ rồi.” Thẩm Ngạo liếc liếc Ngô Tam nhi, trong nội tâm đang suy nghĩ có phải là nên khai người này ra, trước đó lần thứ nhất theo Xuân nhi ra bên ngoài phủ, chính là người này chỉ điểm cho mình. Nếu không một người là nha đầu một người là gã sai vặt, một người ở bên trong phủ một người bên ngoài viện, làm sao có thể biết rõ phương danh (tên) người ta?

“Xem không thể không bán rẻ người.” Thẩm Ngạo không có hảo ý nhìn Ngô Tam nhi, trong nội tâm cười trộm, đang muốn ‘cung khai’.

Nhưng Xuân nhi không có tâm tư nghiên cứu kỹ, liếc liếc Thẩm Ngạo: “Người, theo ta ra ngoài viện đi chuyển bồn hoa cho phu nhân.”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Chủ sự nói, hôm nay ta cùng hần chỉ phụ trách lau nhà, Xuân nhi cô nương hãy tìm người khác đi.”

“Không được, gọi người đi!” Xuân nhi dậm chân, trong phủ không có gã sai vặt nào dám nói chuyện như vậy với nàng.

“Xuân nhi cô nương, vì cái gì nhất định bảo ta đi? Cực kỳ khủng khiếp, chẳng lẽ là vừa ý bản công... gã sai vặt như ta rồi?” Thẩm Ngạo hí mắt không có ý tốt đánh giá Xuân nhi.

Thẩm Ngạo dùng loại nhìn chăm chăm vào người khác này, ở phía đời sau gọi là ánh mắt có điện, tại niên đại này miễn cưỡng có thể gọi là đưa tình. Xuân nhi bị Thẩm Ngạo dò xét không kiêng nể gì cả, đã lập tức tức giận, dù sao cũng là nữ nhi, bị đàn ông nhìn vào thật sự đáng giận.

“Khục khục... Xuân nhi cô nương, chúng ta là không thể nào.” Thẩm Ngạo buông khăn lau, đứng lên thẳng tắp, rất có vài phần phong thái công tử văn nhâ. Hai mắt dừng ở Xuân nhi, vừa nói vừa bước từng bước một tới gần nàng.

“Cái gì, cái gì không có khả năng?” Trong đôi mắt trong trẻo Xuân nhi của qua xẹt một tia mê mang?

“Cái kia... Chính là cái kia... Người hiểu được mà?”

“Cái nào? Ta không hiểu.” Xuân nhi đột nhiên phát hiện, gã sai vặt đối diện lại to gan như vậy, tại trước mặt nha đầu thiếp thân của phu nhân, lại thoảng cái đã dán tới, cơ hồ nàng có thể nghe thấy được hô hấp của đối phương.

“Cái kia là cái gì? Người hiểu là có ý gì? Lúc nào trong phủ có một gã dê xồm vào được. Ta có phải là nên hô cứu mạng? Giống như không tốt lắm, bộ dáng người này ngược lại làm cho người ta ưa thích, làm sao lại vô sỉ như vậy?”

Xuân nhi phát hiện mặt mình lại bị phồng gay gắt, trong đầu vòng vo vô số ý niệm.

“Này, người tới nữa ta liền hô.”

Thẩm Ngạo lại đi một bước, giày đã muốn đụng phải giày thêu của Xuân nhi: “Xuân nhi cô nương còn không hiểu phải không?”

“Không hiểu!” Thanh âm Xuân nhi nhỏ như muỗi kêu.

Thẩm Ngạo ung dung cười một tiếng: “Đúng đấy, ta và hần...” Ngón tay của hần chỉ chỉ Ngô Tam nhi đang trợn mắt há hốc mồm: “Là không thể nào ... Không có khả năng cùng Xuân nhi cô nương đi chuyển bồn hoa, hiện tại Xuân nhi cô nương đã hiểu chưa?”

Đối phó loại tiểu nha đầu này, Thẩm Ngạo còn không phải dễ như trở bàn tay, thoảng cái đã làm Xuân nhi không kịp trở tay.

“Thì ra là như vậy...” Xuân nhi thở dài một hơi, lập tức cảm giác được mình bị Thẩm Ngạo trêu đùa đùa giỡn, giận dữ trừng mắt liếc Thẩm Ngạo: “Người thật lớn lối, lời ta nói cũng dám không nghe, ta đi nói cho phu nhân.”

“Này...” Thẩm Ngạo giữ chặt nàng: “Người không hẹp hòi như vậy chứ, chỉ là vui đùa thôi mà.”

“Ai nói giỡn cùng người?” Xuân nhi kêu lên, lại phát hiện tay mình lại bị Thẩm Ngạo giữ chặt. Muốn giật ra tựa như điện giật, giấy dựa mà không thể thoát, hốc mắt nàng đột nhiên đỏ lên, nước mắt đảo quanh ngay trong hốc mắt: “Người khi dễ ta, người khi dễ ta, ta muốn nói cho phu nhân...”

“Thật đúng là tánh tình trẻ con, động một chút lại khóc, động một chút lại cáo trạng.”

Thẩm Ngạo buông nàng ra, nói: “Tốt rồi, tốt rồi, ta đi chuyển tùy ý người.”

Xuân nhi cắn môi, trừng mắt hần: “Người không phải người tốt.”

Thẩm Ngạo nhún nhún vai: “Người xem, người vừa tiến đến liền hô to gọi nhỏ, chỉ trở. Rốt cuộc ai không người tốt? Chúng ta làm người hầu cũng có tự tôn.”

“Tự tôn? Những lời này lại chưa từng nghe tên gã sai vặt nào nói qua.” Xuân nhi nghĩ trong lòng, kỳ thật nàng là loại tâm tính tiểu cô nươngm người cũng không xấu, chỉ có điều được phu nhân yêu thương, người phía dưới lại kính trọng, nuôi dưỡng thành một ít ngang ngược kiêu ngạo. Lúc này tâm hồn cũng mềm nhũn ra, ngữ khí nhu hòa nói: “Như vậy có thể thỉnh cầu người đi chuyển bồn hoa cho phu nhân, được không nào?”

Thẩm Ngạo nâng cằm lên, rất chân thành tự hỏi chốc lát, nói: “Được rồi, như vậy bản... gã sai vặt liền cố mà làm.”

Xuân nhi nín khóc mỉm cười: “Người thật biết điều.”

Thẩm Ngạo vừa mới buông khăn lau, một người không đầu không đuôi phát ra tiếng kêu, diên diên khùng khùng xông tới.

“Xuân nhi đã ở đây? Ha ha, vừa vặn đến đây, nhanh, đem tranh này cho bốn công tử...” Chu Hằng cầm một bức tranh cuộn, kích động nói về hướng Xuân nhi.

Con mắt rơi vào người Thẩm Ngạo: “Người, lập tức cầm danh thiếp của ta, đi mời người, buổi sáng ngày mai gọi bọn họ tới quý phủ uống rượu, mấy công tử đứng đầu trong kinh thành đều phải mời đến, một người cũng không cho phép thiếu.”

Chu Hằng tinh thần vô cùng phấn chấn nói: “Ta muốn để cho toàn bộ người trong kinh thành biết rõ, muốn cho tất cả mọi người ngưỡng mộ, làm cho bọn họ nhìn một cái, Thanh Hà quận chúa tặng cho ta một bức danh họa. Ha ha, Chu Hằng ta phong lưu phóng khoáng, tài văn chương nổi bật, được Thanh Hà quận chúa ưu ái cũng là chuyện sớm hay muộn.”

Con mắt Thẩm Ngạo lập tức muốn rơi ra, Thanh Hà quận chúa trong truyền thuyết nếu tướng mạo không đẹp như hoa, càng là có tạo nghệ rất cao đối với thơ họa, mỹ nhân lớn như vậy sẽ vừa ý Chu Hằng? Còn đưa tới một bức danh họa?

Thẩm Ngạo đi đến chỗ Chu Hằng, vừa nói: “Công tử, bức họa cuộn tròn kia, ta rất thành thạo, để cho ta tới nhìn thay công tử.”

Vừa nói, vừa mở bức họa cuộn tròn ra bàn bát tiên, một bức họa hiện ra trước mi mắt Chu Hằng, bức họa này là « rừng trúc Thất hiền đồ » , bên trong chỉ còn Tứ hiền, khuôn mặt, thân thể Tứ hiền, tất cả biểu lộ không giống nhau, cũng dùng rừng tùng, dụng cụ làm bổ sung, phong phú tính đặc thù.

“Rừng trúc Thất hiền đồ?” Mắt Thẩm Ngạo đều tái rồi, sững sờ, ngăn người sững sờ chăm chăm vào bức họa, đá Trung Sơn dùng mảnh nhanh đường cong mềm mại vẽ ra hình dáng, núi đá rất khuynh hướng cảm xúc chặt chẽ. Còn có hiền giả kia hoặc ngồi hoặc nằm biểu hiện ra ngoài không câu nệ. Cái tác phẩm Đường triều tôn vị này cơ hồ đã miêu tả thần thái cử chỉ của Thất hiền, trông rất sống động.

Thất hiền đồ chỉ còn lại có bản tàn phá, còn lại Tứ hiền, đúng vậy, ở đời sau, cái tác phẩm này có tiền mà không mua được.

“Vật báu vô giá.” Thẩm Ngạo cảm thán trong nội tâm.

Chu Hằng ở một bên đắc ý nói: “Đúng vậy rừng trúc Thất hiền đồ, quận chúa đem tặng cho ta, đúng là quá chính xác, xem ta là hiền giả . Ha ha...”

“Con mẹ nó, nói cái gì đó.” Thẩm Ngạo mắng một câu trong lòng, ánh mắt nhìn nhìn Thất hiền đồ đột nhiên đảo đảo, lập tức nở nụ cười.

“Công tử, cái này là đồ làm giả.”

“Làm giả?” Con mắt Chu Hằng muốn rơi xuống, lập tức mắng: “Người là hạ nhân biết cái gì? Đây là tâm ý của quận chúa, sao lại, há có thể làm giả...” Trong miệng hần mặc dù nói như vậy, nhưng trong đầu vẫn có chút không tự tin, đưa cổ nhìn.

Thẩm Ngạo chỉ vào bên trong bức tranh: “Công tử xem, cái đồ giả tạo này cực kỳ tinh xảo. Chỉ là cái nét bút này đã có điểm đồng cứng, còn có tại đây...” Thẩm Ngạo nhấn một cái lên bức họa, nơi ngón tay lập tức hiện ra một nét mực: “Nét mực chưa khô, hiển nhiên là vừa mới vẽ. Lại nhìn cái lời này, người này mặc dù giỏi về giả tạo danh họa, giả tạo chữ viết người khác hiển nhiên có chút lạnh nhạt, địa vị tác giả bức họa này làm người không câu nệ, lời bạt nên là liên tục, tại đây rõ ràng có dấu vết vẽ thêm.”

Thẩm Ngạo hít một hơi thật sâu: “Còn nữa nói, cái bức họa này tục truyền là vật trong nội cung, bị bề trên cất chứa, cho dù ban cho Thanh Hà quận chúa, Thanh Hà quận chúa làm sao lại đơn giản tặng cho người?”

Mắt Chu Hằng đều tái rồi, lời nói của Thẩm Ngạo hần không dám tin, lại không thể không tin, người này nói đạo lý rất rõ ràng, lại biểu hiện ra chắc chắn như vậy, Chu Hằng không muốn tin cũng khó khăn.

“Người cũng hiểu hội họa?”

Thẩm Ngạo khẽ cười nói: “Có biết một hai.” Trong miệng khiêm tốn, trong nội tâm càng khinh bỉ Chu Hằng, hận không thể nói với Chu Hằng: “Lão tử giả tạo danh họa không một ngàn cũng có tới tám trăm, chỉ có năng lực kính hiển vi đời sau mới có thể nhìn ra sơ hở, xem xét danh họa còn không phải như chơi?”

Chu Hằng cau mày: “Nếu là làm giả, vì cái gì Thanh Hà quận chúa lại tặng cho bốn công tử? Cái này là có ý tứ hàm xúc gì? Chẳng lẽ là muốn khảo nghiệm bốn công tử?”

Thẩm Ngạo nói: “Chỉ sợ Thanh Hà quận chúa muốn cho công tử khó chịu.”

“Công tử nghĩ xem, với cách làm người của công tử, được một bức họa này có thể mời người đến xem hay không?”

Chu Hằng gật gù: “Bốn công tử giao du rộng lớn, tự nhiên sẽ có không ít hảo hữu đồng loạt đến giám định và thưởng thức.”

“Có thể chứ, nhiều người xem, mọi người đều biết quận chúa tặng công tử một bức danh họa. Đúng vậy, đến một ngày, sẽ có người nhìn ra sơ hở?”

Chu Hằng nghĩ nghĩ, nói: “Không sai.”

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Chuyện này là mọi người đều biết, đúng vậy, một khi phát hiện đây là giả, người bên ngoài sẽ nói như thế nào?”

Chu Hằng lẩm nhẩm: “Chắc chắn có rất nhiều người chê cười ta. Nói bốn công tử không có có nhãn lực, ngay cả bức họa giả cũng không phân biệt rõ.”

Thẩm Ngạo mỉm cười: “Chỉ sợ không chỉ chừng này, tiếng người đáng sợ, nói không chừng sẽ có người nói công tử cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga.”

“Ai dám nói?” Chu Hằng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhanh, thu bức tranh này lại, chuyện này cũng đừng nhắc tới với người khác.”

Vừa rồi có lẽ là bộ dạng kích động, hiện tại Chu Hằng lại như gà trống bị đánh bại. Trong nội tâm lại âm thầm may mắn, khá tốt, khá tốt, chuyện này coi như phát hiện kịp thời, nếu không thật sự mời người đến xem, chỉ sợ không đến mấy ngày cả thành Biện Kinh sẽ chê cười bốn công tử.

“Quận chúa đưa bốn công tử bức họa giả, chẳng lẽ thật là muốn làm nhục ta? Oa... Không được, ta không nuốt trôi cơn tức này, người tên là gì?” Chu Hằng lúc này đây chăm chú đánh giá Thẩm Ngạo, chỉ cảm thấy gã sai vặt này có chút quen mắt, đúng vậy, trong mắt hắn, bọn hạ nhân phần lớn đều mang một bộ dáng.

“Ta gọi Thẩm Ngạo.”

Chu Hằng nắm chặt nắm tay thành quả đấm nói: “Thẩm Ngạo? Theo ta đi, đi tìm quận chúa, ta muốn đi chất vấn nàng, rốt cuộc nàng sắp tâm làm cái gì?”

Thẩm Ngạo vội vàng ngăn lại nói: “Công tử không thể đi.”

“Vì cái gì?” Chu Hằng ngang ngược quen, đâu chịu được cục tức này, lửa trong bụng liền muốn phát tác.

Thẩm Ngạo nói: “Cho dù công tử đi cũng là vô bổ, ta lại có chủ ý.”

“Công tử, người có muốn..., quận chúa kia cho rằng công tử là người ngốc, cố ý cầm bức họa giả đến làm nhục công tử, không bằng chúng ta cũng giả tạo một bức Thất hiền đồ tặng lại cho nàng, một là nói cho nàng biết nàng quý kẻ đã bị chúng ta vạch trần, thứ hai nha, cũng làm cho nàng trông thấy thủ đoạn của chúng ta.”

“Làm giả Thất hiền đồ?” Chu Hằng kinh ngạc kêu to: “Bốn công tử mặc dù có chút tài, chỉ biết vẽ con vịt, con gà, Thất hiền đồ không am hiểu đâu.”

“Đúng là chẳng tài.” Thẩm Ngạo nhin tức động muốn một cước đạp chết hắn xuống.

“Ta đối với việc vẽ tranh lại có một chút tâm đắc.” Thẩm Ngạo trong tâm có quỷ đảo tròn mắt, tự đề cử mình.

“Hả? Người làm?” Chu Hằng hoài nghi liếc nhìn Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo nói: “Không phải ta khoác lác, trình độ vẽ ít nhất cao hơn so với cái bức họa này.”

“Như vậy cũng tốt rồi, thật sự là trời cũng giúp ta. Thẩm Ngạo đúng không, hiện tại người không cần làm tạp dịch, lập tức vẽ Thất hiền đồ cho ta, sau khi chuyển thành công, bốn công tử sẽ có phần thưởng nặng, ha ha...” Chu Hằng đổi giận thành vui, theo rút ra một quạt giấy bên hông, phẩy phẩy, bộ dạng rất tiêu sái.

“Dám xem thường bốn công tử, hắc hắc, đến lúc đó cho các người mở rộng tầm mắt.” Chu Hằng nghĩ đến quả đáp lễ là một bức Thất hiền đồ, nghĩ đến bộ dáng Thanh Hà quận chúa, lại thoải mái cười to một hồi.

Thẩm Ngạo nhếch miệng: “Muốn làm bức họa, chỉ sợ không dễ dàng như vậy, cũng tỷ như cái Thất hiền đồ này, chính là tác phẩm Đường triều, cái Thất hiền đồ này dùng, chính là giấy Đường Thục, dùng mực Huy Châu vẽ thành, chỉ là hai dạng đồ vật này đều có giá cả xa xỉ...”

Chu Hằng đang đưa quạt giấy cắt ngang lời Thẩm Ngạo nói: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề, bốn công tử đi mua.”

Thẩm Ngạo lại nói: “Hơn nữa muốn làm ra một bức họa giả, thời gian hao tổn không ít, còn cần vài người phụ giúp, không bằng mời Xuân Nhi cô nương và Ngô Tam nhi làm trợ thủ cho ta.”

Chu Hằng nói: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề, sự tình Xuân Nhi ta đi nói cùng mẹ.”

Thẩm Ngạo nhìn nhìn, mỉm cười: “Nghe nói công tử cần một người thư đồng? Công tử cho rằng ta thế nào?”

Chu Hằng thở phì phì nói: “Người là hạ nhân, bốn công tử coi trọng người, người nói nhảm nhiều như vậy làm gì?”

Thẩm Ngạo ha ha cười nói: “Công tử, chọn một thư đồng tốt cũng không đơn giản. Nói thí dụ như thư đồng có thể vì công tử mà vẽ chút ít bức họa, sao chép chút ít thư pháp. Công tử không phải thẩm nghĩ muốn một người hầu tốt sao?”

Chu Hằng dừng quạt giấy lại một chút, nghiêng đầu nói: “Tốt, chỉ cần vẽ được, ta liền kể với mẹ ta, liền cho người làm thư đồng của ta.”

“Quân tử nhứt ngôn, tứ mã nan truy.” Thẩm Ngạo xòe bàn tay ra.

“Người làm cái gì vậy?” Chu Hằng ngạc nhiên.

“Vỗ tay thề.”

“Ha ha, có ý tứ! Không thành vấn đề, không thành vấn đề, ta đây liền vỗ tay cùng người.” Chu Hằng cười to, cũng đưa tay ra.

4. Chương 4: Tôn Vị Thật Là Hư.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 4: Tôn Vị thật là hư.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Ta lên núi. Không trung vô cùng. Buồn bã nhìn quanh. Càng thấy rộng lớn. Hoa thơm tỏa ngát. Có buồn không uy... . Cả đời thanh tú. Nghĩ thì như thế nào. Có chí chẳng phải. Trùng phạt khó phục. Tâm tư áy náy. Nghĩ đến tương lai. Không oán không hối. Lên núi. Nhìn khắp nơi. Vinh viễn ngậm nga. Không hề hối hận.”

Trong thư phòng Chu Hằng, Thẩm Ngạo ngâm xướng thơ cổ mỗi chữ mỗi câu, trước mặt là tấm giấy Thục, Thẩm Ngạo cầm bút chấm mực, cũng không nóng lòng đặt bút.

Ngô Tam nhi bưng điểm tâm tới cho hắn, cánh tay Xuân nhi mài mực đôi mắt chính là nhìn Thẩm Ngạo đang đóng mắt ngâm thơ.

“Ngày hôm đó lại rất thoải mái, đầy hương thơm, ha ha, khó trách đời sau nhiều người có ý dâm tài tử giai nhân như vậy, thì ra làm tài tử có nhiều chỗ tốt như vậy.” trong nội tâm Thẩm Ngạo cực kỳ thích thú.

“Trầm đại ca, người ngâm thơ gì vậy?” Xuân nhi mang bộ dạng hiếu kỳ, con mắt luôn sâu sắc, phẳng phất như có một tầng hơi nước.

Thẩm Ngạo cười nói: “Đây là thơ Kê Khang buồn giận, rùng rúc Thất hiền, lão Trang đều là vứt bỏ kinh điển mà ra, nhân vật khinh miệt lễ phép mà rất phóng khoáng. Người như vậy, muốn khắc họa bọn hắn, nhất định phải hiểu rõ tâm cảnh của bọn hắn trước, về sau hạ bút mới có thể liên tục.”

Xuân nhi cười nói: “Trầm đại ca thật sự biết vẽ tranh?”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Nếu không phải ta vẽ tranh, trên đời không còn người vẽ tranh nữa.”

Ngô Tam nhi ở một bên lẩm bẩm: “Người lại nói mạnh miệng, ta và người nhận thức lâu như vậy, cũng chưa thấy người có thể vẽ tranh.”

Kỳ thật Ngô Tam nhi cũng là lo lắng vì hắn, cái miệng đã muốn khoa trương, nếu không vẽ ra được, dựa vào ý tứ Chu đại thiếu tất nhiên không chịu bỏ qua. Thẩm Ngạo không để ý tới hắn, nhưng lại đột nhiên tiến gần sát Xuân nhi, mũi có chút rung động, đúng là đang ngửi mùi thơm trên cơ thể Xuân nhi.

“Thật là thơm!”

“Này... Trầm đại ca...” Xuân nhi nỉ non nói không ra lời, khuôn mặt nhỏ nhắn túng quăn đỏ bừng.

Thẩm Ngạo ngưng ngừng cười một tiếng: “Ta đây là vẽ vật thực.”

“Vẽ vật thực?” Xuân nhi cảm thấy Thẩm Ngạo nói dối hết lần này đến lần khác.

“Đúng, trước khi vẽ tranh, phải hiểu tâm tính tác giả, hiểu được tính cách và bút ý của hắn, người làm tranh này gọi là Tôn Vị, Tôn Vị là người này chứ sao...” Thẩm Ngạo hé miệng nói: “Có chút phóng đảng không câu nệ, nữ càng đẹp, ha ha, ta đây cũng là vì thể nghiệm cuộc sống, hiểu được Tôn Vị yêu thích cái gì.”

Một bên, Ngô Tam nhi đã không nhịn được: “Trầm đại ca, người làm sao lại nói dối không đỡ mặt.”

Thẩm Ngạo phát phát tay: “Tam nhi, người đi ra bên ngoài, ta muốn vẽ tranh.”

Ngô Tam nhi nói: “Vẽ tranh có cái gì liên quan đến ta?”

Thẩm Ngạo rất thanh cao, ném bút: “Tôn Vị không thích xú nam nhân.”

“Phải không? Tôn Vị không phải là xú nam nhân à?” Ngô Tam nhi quyết định cố gắng.

Thẩm Ngạo bĩu môi: “Càng là xú nam nhân, lại càng chán ghét xú nam nhân, không thích người cùng phái, khác phái mới tốt, có hiểu hay không, đi ra ngoài, đi ra ngoài...”

Ngô Tam nhi không có cách nào khác, rất bị phần ra khỏi thư phòng.

“Người đang gạt ta.” Ngô Tam nhi đi, Xuân nhi trừng mắt Thẩm Ngạo, cắn cắn môi dưới.

Thẩm Ngạo lễ trắng khí hùng xiên bắt tay vào làm: “Ta lừa người làm cái gì, vẽ đơn thuần, khắp nơi đều là sơ hở. Mà ta vẽ lại bất đồng, chính là coi mình làm Tôn Vị, nhân vật thay thế về sau, lại dùng tư duy Tôn Vị để hiểu được rùng rúc Thất hiền, về sau lại liên tục có động tác, đây mới là cảnh giới vẽ chí cao.”

Xuân nhi trải qua người không ngừng lừa gạt, lập tức mềm lòng: “Được rồi, lại để cho người ngửi một cái.”

Thẩm Ngạo quăng bút, từng bước ép sát: “Không được, chỉ ngửi một cái còn chưa đủ, tốt nhất có thể tiếp xúc. Tôn Vị vẽ tranh, đều là nắm mỹ nữ. Ta muốn dụng tâm đi nhận thức cảm thụ của hắn.”

Thẩm Ngạo rất ảo não lắc đầu: “Xuân nhi là cô nương tốt như vậy, ta cũng vậy không đành lòng khinh nhờn nàng, ai, cái Tôn Vị này, vẽ ra thứ tốt như vậy, vì cái gì bản tính lại kém như vậy. Được rồi, ta không đi học hỏi hắn.”

“Đúng vậy, không học hắn, lại không vẽ ra thứ tốt, không thể báo cáo kết quả công tác cho thiếu gia, thật sự là đau đầu.”

Xuân nhi thấp cúi thấp đầu, túng quần nói không ra lời, xuất ra dũng khí rất lớn, nói: “Nếu là như vậy, có thể để Trầm đại ca báo cáo kết quả công tác, Xuân nhi liền cho người ôm một cái.”

Thẩm Ngạo buồn giận nói: “Không ôm, ta tình nguyện bị thiếu gia đánh chết, cũng không thể khinh nhờn Xuân nhi cô nương. Xuân nhi cô nương giống như Lạc Thần tiên tử, ta có thể thấy nàng, trò chuyện cùng nàng đã là đường đột. Thân cận da thịt cùng nàng, thật sự là tội đáng chết vạn lần.”

Nước mắt Xuân nhi đều muốn đi ra, thì ra nàng ở trong nội tâm Thẩm Ngạo lại cao đến như vậy. Đúng vậy, nghĩ lại, nếu như Thẩm Ngạo không vẽ ra được, chọc giận thiếu gia...

Nghĩ tới đây, con mắt Xuân nhi đều đỏ, khẽ rung động gần sát Thẩm Ngạo, thấp giọng nỉ non: “Trầm đại ca, ta...ta...”

“Xuân nhi làm sao vậy?” Thẩm Ngạo phong độ nhẹ nhàng lại cầm lấy bút, bộ dạng rất do dự.

Xuân nhi cắn cắn môi, thân hình ôn nhu liền dán tới, giống như con mèo nhỏ giật mình, dán tại trước ngực Thẩm Ngạo, thân thể vẫn còn run run.

“Oa, cái này không tốt lắm đâu.” Thẩm Ngạo ra vẻ rất tổn thương, vội vàng phối hợp với Xuân nhi, thoáng cái đã ôm nàng ở trong ngực, thân thể mềm mại trong ngực, toàn thân run rẩy. Hô hấp càng lúc càng cấp tốc, lúc đầu là có chút nhẩn nhó, về sau liền hoàn toàn hợp cùng một chỗ với Thẩm Ngạo.

“Thơm, càng thơm.” Thẩm Ngạo say mê thở sâu, âm mưu thực hiện được, tâm tình càng thêm sung sướng bắt đầu đứng dậy. Dùng một tay nâng cằm dưới Xuân nhi lên, nhẹ nhàng thân một chút trên môi đỏ của nàng: “Ha ha, linh cảm của gã sai vật ta đã đến.”

Ôm qua đi, Xuân nhi đã muốn mắc cỡ không ngóc đầu lên được, nói: “Trầm đại ca nhanh vẽ tranh đi.”

“Tốt.” Thẩm Ngạo nắm bắt bút, phảng phất thoáng cái thay đổi thành một người khác, thủ đoạn nhẹ nhàng, ngòi bút điểm một nét mực trên giấy Thục như tuyết trắng, lập tức thoăn thoắt, bắt đầu nhẹ nhàng vẽ.

Vừa rồi hẳn có lẽ là bộ dạng phóng đảng không câu nệ, nhưng giờ khắc này lại có vẻ cực kỳ chăm chú, không ngừng hoạt động, đôi mắt thẳng nhìn theo bút chuyển động, đến hô hấp cũng đã quên.

Loại chăm chú này, lại để cho Hương Nhi thất thần thoáng cái. Chỉ thấy hẳn hết sức chăm chú vẽ tranh, không ngừng dùng đầu bút lông phác hoạ hình dáng Thất hiền trên giấy. Ánh mắt của hẳn lóng lánh, chuyên chú mà bén nhọn. Khi thì ánh mắt hẳn cao hứng tỏa sáng; khi thì hai hàng lông mày hẳn buồn rầu nhíu lại. Đôi khi hẳn ôm tay, lâm vào trầm tư, đôi khi lại không tự giác phát ra tiếng cười cỏi mở tiếp tục chấm mực.

Một mực qua rồi nửa canh giờ, hẳn thở một tiếng, đặt bút, chú ý ôn nhu thối nét mực chưa khô: “Xong.” Rống to về phía bên ngoài thư phòng: “Tam nhi, tiến vào.”

Ngô Tam nhi đi tới cùng Hương Nhi xem bức vẽ, quả nhiên một bức hoạ tuyệt mỹ hiện ra trước mắt, Hương Nhi thở dài tự đáy lòng: “Trầm đại ca vẽ thật tốt.”

Ngô Tam nhi lại nhăn lông mày lại: “Trầm đại ca, tranh này và bức tranh quận chúa đưa thiếu gia kia không giống nhau.”

Thẩm Ngạo ha ha cười nói: “Tự nhiên bất đồng, nếu là hoàn toàn giống nhau, vậy thì rơi vào tầm thường. Ta vẽ không phải Tôn Vị vẽ, mà là phong cách Tôn Vị vẽ, cái loại bút tinh xảo mực đẹp dễ, hùng tráng, cảm giác cao trào này, đây mới là cảnh giới vẽ chí cao.”

Thẩm Ngạo nhặt điểm tâm trên bàn lên, ăn một miếng: “Tam nhi, đi bả gọi thiếu gia tới, để cho hẳn xem.”

Ngô Tam nhi lẩm bẩm nói: “Bảo ta tiến vào còn bắt ta đi ra ngoài.”

5. Chương 5: Rất Rối Rắm.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 5: Rất rối rắm.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Cái bức họa này?” Chu Hằng hoài nghi nhìn Thẩm Ngạo, ánh mắt lại chuyển sang bức họa mở ra trên bàn.

“Có thể, nhất định có thể, quận chúa kia thấy tranh này, nhất định không có tâm tư uống trà, cơm không muốn ăn, nhất định xấu hổ, mặc cảm không chịu nổi.” Thẩm Ngạo trả lời hần chắc chắn ngắn gọn.

Tin tưởng rất trọng yếu, Thẩm Ngạo biểu hiện ra tin tưởng, mới có thể để cho Chu Hằng, người hoàn toàn không hiểu vẽ tranh này tin tưởng tài năng của hần.

“Quận chúa tặng vẽ cho ta, bên trong có bốn hiền giả ba đồng tử, vì cái gì người vẽ ở phía trong có đến bảy cái hiền giả năm đồng tử?” Bộ dạng Chu Hằng rất không nắm chắc.

Thẩm Ngạo nói: “Ta vẽ chính là ý cảnh, không phải vẽ đơn thuần, nếu không thì là tâm thường giống như quận chúa rồi? Muốn bỗng nhiên nổi tiếng, phải để người sợ hãi, phải trả lại một bức Thất hiền đồ như cũ đi ra, lại để cho quận chúa nhìn một cái, nàng là mắt chó nhìn người thấp, là nhìn người trong khe cửa.”

Chu Hằng nở nụ cười: “Đúng, phải cho nàng một bài học. Chỉ là... con mắt Quận chúa cực kỳ xinh đẹp, người không thể dùng mắt chó hình dung nàng.”

Thẩm Ngạo mắt trắng không còn chút máu: “Tốt rồi, vẽ đã tốt rồi, sự tình thư đồng thể nào?”

Chu Hằng xoa xoa tay, cười rất gian trá: “Có một chút điểm phiền toái, ta kể cùng mẹ ta rồi, mẹ ta nói đúng là chủ sự nội phủ = muốn đề cử cháu hần. Nghe nói là tú tài, bởi vì trong nhà có ý định làm thư đồng một thời gian ngắn để thu ít bạc phụ cấp gia đình, thuận tiện chờ đợi năm sau thi khoa cử. Mẹ ta rất hài lòng đối với hần, cho nên, cho nên...”

“Người không coi trọng chữ tín!” Thẩm Ngạo muốn học máu, hần đã nộp tiền mua, đối phương lại nói không có hàng, quả thực là quá tức giận. Cái hành vi ác liệt vô liêm sỉ này đã đâm tâm tính trẻ con của Thẩm Ngạo một vết thật sâu.

Chu Hằng vội vàng nói: “Đừng gấp, đừng nóng vội, chuyện này ván đã đóng thuyền, nhưng bốn công tử cố gắng tranh thủ, mẹ ta rốt cục đáp ứng tại thời điểm ngày hội Trung thu cho các người cùng đi gặt nàng, tỷ thí một chút, lại quyết định chọn lựa người.”

Thẩm Ngạo bất mãn nói: “Đã nói ta làm thư đồng, như thế nào còn muốn thi viết? Không được, ta không đồng ý!”

Một bên, Xuân nhi, Tam nhi đã có chút ít mất tự nhiên rồi, không thể tưởng được Thẩm Ngạo dùng như vậy ngữ khí như vậy nói chuyện cùng thiếu gia, đều lo lắng vì Thẩm Ngạo.

Chu Hằng cũng hiểu được có chút thể diện không thể không cúi đầu, kéo kéo vạt áo Thẩm Ngạo: “Ra đây nói chuyện.”

Hai người đứng tại góc tường, Chu Hằng mới nói: “Ta có lòng tin đối với người, một tú tài có là cái gì.”

Thẩm Ngạo cười lạnh, người này rót thuốc mê cho mình đây mà, lòng tin, gã sai vật ta cũng không có nhiều tin tưởng như vậy. Hần ghét nhất đúng là tình huống tranh giành, nhất là mình không nắm chắc.

“Không được, Chu thiếu gia, chúng ta đã vỗ tay thề, sao có thể thay đổi bất thường?”

Chu Hằng liếc nhìn Xuân nhi: “Người có phải coi trọng Xuân nhi kia hay không?”

Thẩm Ngạo nghe thấy được, trong lòng nhảy nhót: “Đúng thì thế nào?”

Chu Hằng thấp giọng cười nói: “Như vậy cũng dễ xử lý rồi, chỉ cần người làm thư đồng của ta, ta kể cho mẹ ta, lại để cho Xuân nhi tới hầu hạ ta, như vậy người có thể sớm chiều ở chung cùng nàng, ha ha... Tốt rồi, tốt rồi, người xem, nếu như người lại nói một chữ không, bốn công tử sẽ tức giận, bốn công tử tức giận lên, hậu quả cũng rất nghiêm trọng.”

“Vô sỉ, vậy mà lại uy hiếp lợi dụng gã sai vặt ta.” Thẩm Ngạo mắng mười tám đời tổ tông họ Chu trong lòng, chỉ là loại lợi dụng này, lại rất đúng khẩu vị của hắn.

Hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, có lẽ là đừng làm cho người này tức giận, Thẩm Ngạo híp mắt: “Trung thu so thử cái gì?”

Chu Hằng cười ha hả nói: “Về trước, về sau là làm thơ, cuối cùng là tặng lễ.”

“Tặng lễ?” Về tranh và làm thơ ngược lại có thể hiểu được, tặng lễ thì có điểm không thể tưởng tượng rồi, phu nhân không phải là chiêu mộ thư đồng sao, còn muốn vét lên một ít tiền? Quá vô sỉ! Tâm linh yếu ớt của Thẩm Ngạo lại bị tổn thương.

Chu Hằng nói: “Trung thu vừa đúng là ngày mẹ ta sinh, mẹ ta gần đây không thích náo nhiệt, nói sau ngày hội Trung thu tất cả nhà đoàn viên, cũng không nên mời người đến chúc thọ. Bởi vậy, chỉ ở trong nội phủ mời tất cả nha đầu, chủ sự uống chút rượu, ăn chút ít điểm tâm. Người và tú tài kia đưa lên một phần lễ vật, nhìn xem lễ vật ai có thể đánh động được tâm mẹ ta.”

“Ah, bộ dạng giống như rất khó, tú tài kia lại lịch thể nào? Có phải là rất lợi hại?”

Chu Hằng nói: “Nghe nói ở nông thôn là thần đồng, năm kia cũng thi. Chỉ là trong nhà bản cùng, cho nên không thể không đến phủ tìm điểm công việc làm, đã có thể đọc sách, lại có thể lợi nhuận ít bạc. Thẩm... Thẩm Ngạo đúng không, người cũng phải cẩn thận một ít.”

Thẩm Ngạo lại có tin tưởng, nói: “Yên tâm, một người thần đồng nho nhỏ ở nông thôn, tự nhiên không là đối thủ của ta, đến lúc đó xem ta đối phó hắn như thế nào.”

Bộ dạng Chu Hằng rất lo lắng: “Người nhưng nhất định phải thông qua, không thể để cho cái thần đồng chó má này làm thư đồng của ta.” Người này một chút cũng không ngốc, cười hi hi nói: “Nếu loại con một sách này làm thư đồng bốn công tử, hơn nữa thúc thúc hắn lại là chủ sự nội phủ, tại trước mặt mẹ ta không chừng muốn tố cáo ta. Ta tình nguyện để cho người làm thư đồng của ta, giúp ta sao chép chút ít thư pháp, làm chút ít cái gì đó, ha ha, chúng ta có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia.”

Thẩm Ngạo mắt trắng không còn chút máu, nhìn Chu đại thiếu cũng là người thông minh, không phải là hi vọng có người thay hắn làm bài tập, giúp hắn tán gái sao? Có bộ dạng đức hạnh này, cho dù là hóa thân trở thành Tôn Vị thật sự, quận chúa người ta cũng không liếc nhìn hắn nhiều làm gì.

Chu Hằng có vẻ rất chân thành nói: “Còn có hai ngày là tới Trung thu rồi, thời gian cấp bách, sự tình làm thơ vẽ tranh tự nhiên là người đi làm. Chỉ là sự tình lễ vật này, liền giao cho ta đi, bạc ta chi, mẹ ta gần đây vừa vận thiếu một bộ quần áo treo lưng lửng, ta giúp người đi chọn một bộ.”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Phu nhân có nhiều đồ trang sức như vậy, đưa loại vật này không có ý tưởng. Có lẽ là tự mình nghĩ biện pháp.”

Chu Hằng nhếch lên ngón tay cái: “Trần huynh đệ, lần đầu tiên mắt ta nhìn thấy người, chỉ biết người cốt cách tinh kỳ, tốt, cái kia chính người nghĩ biện pháp, bốn công tử ước hẹn giai nhân, đưa bản vẽ đi cùng.”

Chu Hằng cầm bản vẽ lên, chạy một hồi như gió.

Thẩm Ngạo đưa mắt nhìn bóng lưng Chu Hằng đi xa, cơ trên mặt kéo ra.

“Mẹ kiếp, gã sai vặt ta cốt cách tinh kỳ đều bị hắn nhìn ra, người này rất có tuệ nhãn đó.”

Lại thêm một nan đề bày ở trước mặt Thẩm Ngạo, so thơ, còn muốn tặng lễ? Thẩm Ngạo nâng cằm lên tự hỏi.

Đầu tiên, chi tiết về tên thần đồng này còn không rõ ràng lắm, vẽ tranh Thẩm Ngạo có mười phần nắm chắc. Về phần chơi thơ chỉ sợ không phải đối thủ người này, tên thần đồng này có chuẩn bị mà đến, không có biện pháp, chỉ có thể mưu lợi.

Tặng lễ, Thẩm Ngạo cho rằng cái này là trọng yếu nhất, hạng người gì có thể làm thư đồng? Chơi thơ chơi vẽ cũng chỉ là làm đẹp. Đối với phu nhân mà nói, phẩm hạnh mới là trọng yếu nhất. Phẩm hạnh không được, không có tiêu chuẩn bình xét, toàn bộ bằng cảm giác của phu nhân.

Càng chuẩn xác là trực giác của nữ nhân. Nếu như tuổi phu nhân vừa mới đôi mươi lời mà nói..., hẳn là trực giác thời kỳ mãn kinh của con gái.

Phu nhân nói người được, người không được cũng được, phu nhân nói người không được người được cũng không được.

Ấn tượng đầu tiên ở trước mặt phu nhân là trọng yếu nhất.

Cái ấn tượng này, liền xem ai có thể đủ để đả động tâm phu nhân .

Cho nên, lễ vật phải chọn kỹ lựa khéo, không thể ra hiện một một chút lỗi lầm.

“Trầm đại ca, vừa rồi người và thiếu gia đang nói thăm cái gì đó?” Xuân nhi thấy Thẩm Ngạo trầm mặt, cẩn thận từng li từng tí tới hỏi.

Tâm tình Thẩm Ngạo như mây chuyển trong trời xanh, cười ha ha nói: “Ta quyết định, tỷ thí một chút cùng với tên thần đồng kia, chỉ là có chuyện muốn nhờ Xuân nhi hỗ trợ.”

Xuân nhi ưỡn ngực, hiển nhiên là tự hào vì mình có thể hỗ trợ Thẩm Ngạo: “Xuân nhi sẽ làm hết sức.”

“Rất no đủ đó.” Đôi mắt Thẩm Ngạo thiếu chút nữa bị ôm lấy, lưu luyến dời khỏi giữa hai vú kia, xấu hổ ho khan một tiếng: “Người đi hỏi thăm một chút xem phu nhân yêu thích gì, đến nói cho ta biết.”

Xuân nhi nói: “Ta ở bên người phu nhân, như thế nào không biết phu nhân yêu thích gì? Phu nhân ngày thường ít nói, nhưng tính tình lại vô cùng tốt . Mỗi ngày nàng cũng phải đi vào nội phủ lễ phật trong nội đường, không biết cái này có tính là yêu thích hay không?”

“Đương nhiên là tính!” Thẩm Ngạo vỗ tay phát ra tiếng, linh cảm đã tới : “Lễ phật gì? Là Bồ Đề lão mẫu, hay là Như Lai, Kim Cương?”

Xuân nhi mắt trắng không còn chút máu: “Cái gì Bồ Đề lão mẫu, phu nhân lễ chính là Quan Âm nương nương.”

“À.” Thẩm Ngạo gật gật đầu, lại hỏi: “Chủ sự nội phủ kia là người nào, ngày bình thường có thể nói ở trước mặt phu nhân không?”

Xuân nhi nói: “Triệu chủ sự là người tốt, trung thành và tận tâm đối với phu nhân, đối với chúng ta những hạ nhân này cũng rất tốt. Hắn cũng ưa thích lễ phật, cho nên phu nhân cũng thường xuyên tìm hắn nói chuyện.”

Thẩm Ngạo ý thức được, đối thủ của mình không tầm thường, khó trách Chu Hằng kia nói chuyện trước mặt phu nhân cũng không dùng được. Triệu chủ sự này nhất định là người phi thường âm hiểm khéo đưa đẩy, cuộc tỷ thí này, hẳn nhất định sẽ mượn quan hệ đi gần với phu nhân để giúp đỡ cháu hắn.

“Chỉ là khá tốt, gã sai vặt ta cũng là có át chủ bài, có Xuân nhi làm nội ứng, ha ha...” Thẩm Ngạo cười đắc ý cười, nói: “Xuân nhi, nếu như mấy ngày nay phu nhân nhắc tới ta, người phải nhớ kỹ...”

Xuân nhi nói: “Tự nhiên là nói ngọt vì Trầm đại ca.”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Không, không nói lời hữu ích về ta, phải nói bậy về ta.”

“Nói bậy?” Xuân nhi mắt to hiện lên một tia nghi hoặc.

Thẩm Ngạo bắt tay vào làm, dùng giọng điệu Xuân nhi nói: “Phu nhân, Thẩm Ngạo này... Ta nghe Triệu chủ sự nói, người này miệng gian, hết ăn lại nằm, nhận biết vài cái chữ to liền khoe khoang, bốn phía ngày thường làm việc luôn kéo dài thời gian. . . Mọi việc trong nhà cũng có thể nói ra ngoài.”

Xuân nhi túng quần nói: “Ta... Ta không biết gạt người, Trầm đại ca rõ ràng rất tốt, nào có hư hỏng như vậy.”

Thẩm Ngạo nói lời thắm thía hủ người không biết mỗi một: “Đây không phải gạt người, đây là nói đối thiện ý. Được rồi, Xuân nhi, người yên tâm, cứ nói như vậy đi.”

Xuân nhi do dự thật lâu mới ừ một tiếng, mắt thấy sắc trời đã tối, nói lời cáo biệt: “Ta trở lại nội phủ, Trầm đại ca, có phải lần sau ta còn có thể nhìn thấy người hay không?”

Thẩm Ngạo nói: “Trung thu có thể gặp lại sau.” Nói xong cẩn thận từng li từng tí nâng gò má Xuân nhi lên: “Lúc đó trang điểm xinh đẹp một ít, tốt nhất có thể làm cho hai mắt gã sai vặt ta tỏa sáng, ha ha.”

Trên mặt Xuân nhi hiện lên vẻ ửng đỏ, rất không có ý tứ mở tay Thẩm Ngạo ra: “Trầm đại ca lại không đứng đắn.”

“Ừm? Gã sai vặt ta rất không đứng đắn sao? Lần sau để cho nàng kiến thức xem cái gì mới chính là không nghiêm túc không đứng đắn.” Thẩm Ngạo nâng cằm lên, trong nội tâm cười trộm, đưa mắt nhìn Xuân nhi rời đi.

6. Chương 6: Tỷ Thí.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 6: tỷ thí.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trong phòng bày biện rất tinh xảo, tường nam có một bức cung nữ đồ, trên vài bàn gần cửa sổ có một khung đàn cổ chín dây, trên tường có cái giá đỡ đèn duỗi ra, đặt một chiếc đèn, trên đài cắm nến đỏ, bên trong là mặt giường khắc hoa dựa vào, màn hồng móc lên hai bên, đệm mỏng đầy mùi thơm. Một thiếu nữ thất thần nhìn qua bức họa vừa mới đưa lên.

Thiếu nữ ưu nhã mà yên tĩnh, một đôi mắt đẹp bán khoả, khi thì mờ mịt, khi thì sợ hãi thán phục.

Một bên, thị nữ thấp giọng nói: “Quận chúa đã nhìn một canh giờ, phải chăng nên gọi người đưa chút ít đồ và trái cây đến.”

Thiếu nữ như có điều suy nghĩ, lắc đầu: “Người này thật là lợi hại, đúng là đã nhìn thấu thần vận của Tôn Vị rồi, đầu bút lông thì ra có thể tinh tế tỉ mỉ đến trình độ như vậy.”

Thị nữ hoài nghi nói: “Công tử Kỳ quốc công làm sao vẽ ra thứ tốt như vậy?”

Thiếu nữ lắc đầu: “Không phải Chu công tử làm, là một người hoàn toàn khác, tranh này không phải là không có lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ), ta còn thực sự bị nó lừa gạt là bút tích thực.”

“Nói như vậy, vẽ tranh là một người hoàn toàn khác?” Thị nữ nói: “Sao không mời người nọ tới gặp, nhìn xem là ai có thể vẽ ra một bức tranh để cho quận chúa không muốn uống trà ăn cơm, không muốn vẽ tranh.”

Thiếu nữ mỉm cười, mang theo một cổ khí tức điềm nhiên nói: “Không thể gặp, người nọ là cố ý khiêu khích ta, được rồi, ta cũng không thể thua hắn, mấy ngày trước đây ta vẽ một bức, còn có ở đây không?”

“Đã thu lại.”

Thiếu nữ nói: “Qua hai ngày nữa đưa đến quý phủ Kỳ quốc công, cũng không cần nói cái gì, nói là lễ vật đưa cho Chu công tử.”

Thị nữ gật nhẹ đầu.

Thiếu nữ mấp má miệng, tiếp tục quan sát bức họa.

... ..

Chủ sự bên ngoài phủ Lưu Văn nghe nói Thẩm Ngạo muốn cạnh tranh thư đồng, hơn nữa còn là thiếu gia tự mình đề cử, thoảng cái đã nhiệt tình đối với Thẩm Ngạo, thần thần bí bí lôi kéo Thẩm Ngạo đến trong góc nói chuyện: “Tiểu tử có tiền đồ, dám khiêu chiến tú tài, không hổ là Lão Lưu ta mang ra. Từ từ tỷ thí, không cần phải ném thể diện bên ngoài phủ chúng ta. Mấy ngày nay người không cần làm việc, ta sẽ an bài tất cả, cần gì thì tranh thủ thời gian nói với ta.”

Lưu Văn nhiệt tình quá độ, kỳ thật vẫn có rắp tâm. Vốn trong phủ cần thư đồng, mấy chủ sự đều đề cử thân thích của mình, cái này gọi là nước phù sa không chảy ruộng ngoài, ai biết mặt mũi Triệu chủ sự nội phủ lớn, cháu trai cũng lợi hại, chiếm cái danh ngạch này. Lưu Văn không thoải mái trong lòng, ghen ghét lên Triệu chủ sự.

“Sân đấu tranh rất kịch liệt đó.” Thẩm Ngạo cảm thán trong lòng.

Chỉ là như vậy cũng tốt, Triệu chủ sự chiếm danh ngạch, lại để cho rất nhiều người đầu có thể diện trong phủ mất mặt mũi, hiện tại tất cả mọi người kết thành mặt trận thống nhất ủng hộ Thẩm Ngạo.

Đến ngày hội Trung thu, thật vất vả chịu đựng đến tối đêm, ánh chiều tà hoàng hôn quét qua, trăng tròn treo cao, ánh mặt trăng sáng tỏ rơi xuống. Sát đường, nhiều tiếng pháo giòn vang, phủ Kỳ quốc công giăng đèn kết hoa, theo mệnh lệnh đám chủ sự cầm từng chiếc đèn, một chiếc chụp đèn treo cao dưới mái hiên, ánh sáng ửng đỏ chiếu sáng trong ngoài.

“Đi về phía trước chính là nội phủ rồi, Thẩm Ngạo à, người cần phải vì bốn công tử mà không chịu thua kém.” Chu Hằng cười hì hì nói: “Mấy đường huynh đệ trong tộc mở ván bài, bốn công tử dùng mười quan đánh người thắng.”

Thẩm Ngạo bĩu môi: “Người không biết bắt cái tú tài kia hai mươi quan à?”

Chu Hằng rất kinh ngạc hỏi: “Làm sao người biết?”

“Tin tưởng!” Thẩm Ngạo thực sự tiếc nuối vì hấn lắc đầu: “Là người không tin ta, có phải người nghe được cái tiếng gió gì hay không?”

Chu Hằng vẻ mặt đau khổ: “Nghe được một ít, tên tú tài này không phải chuyện đùa, đệ nhất Châu Thử đó, tuy nhiên ta thấy người rất khả quan, đúng là kém hơn một chút so với tên này tú tài có lẽ.”

Thẩm Ngạo nói: “Chờ coi đi, ta cho các người mở rộng tầm mắt. Cái gì đó đều chuẩn bị xong chưa?”

Chu Hằng gật đầu: “Đều chuẩn bị, bốn công tử cho người cơ hội, chính người từ từ nắm chắc.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, xuyên qua lầu các, trước mắt rộng mở trong sáng, một hồ nước lặn tẩn gợn sóng hiện ra trước mắt Thẩm Ngạo, trong hồ nước là một ngôi đình dùng cầu nối liền, đình rất lớn, đủ để dung nạp hơn mười người có thừa, bóng người ảo ảo, hiển nhiên đã có không ít người đang chờ.

“Đáng tiếc Ngô Tam nhi không có tư cách tiến vào, bằng không hẳn nhất định bị cái cảnh sắc này làm cho rung động.” Đâu đội trăng tròn lên, dưới chân là trong hồ nước có bóng trăng, loại cảm giác này, phẳng phát đang xuyên thẳng qua tiên cảnh.

Thẩm Ngạo rất muốn ca hát, hần hừ hừ làn điệu: “Ta từng thấy, thanh âm Kim Lăng vang dội, nhà thủy tạ Tần Hoài hoa nở sớm, ai biết bằng dễ dàng tan! Mất thấy hần đến Chu lâu, mất thấy hần mời khách mới, mất thấy hần suy sụp. Cái này chồng chất rêu xanh ngói xanh, ta từng cảm giác ngủ qua phong lưu, xem năm mươi năm hưng vong đến no bụng. Cái ngô hêm đen kia, không họ Vương; hồ Mạc Sầu, quỷ ban đêm khóc; Phượng Hoàng đài, chim cú vọ kêu kêu! Mộng núi tàn như thực, cảnh đã qua khó rời. Không tin cái này là bản thảo, sưu một bộ ‘Giang Nam buồn bã’, thanh âm bi thương hát đến già.”

Chu Hằng hỏi: “Người hát cái gì vậy?”

Thẩm Ngạo hắc hắc cười ngây ngô, lại không nói lời nào, nếu để cho đại thiếu này biết mình hát loại ca khúc này là nói đến Chu lâu, không bóp chết mình mới là lạ.

Đến đình tròn, Chu Hằng đã bước nhanh đi về hướng phu nhân đoan trang trên ghế chủ vị: “Mẹ...”

Ánh mắt Thẩm Ngạo lại lạc đến trên người Xuân nhi bên cạnh phu nhân, hôm nay Xuân nhi quả nhiên ăn mặc tỉ mỉ, dưới ánh trăng, tăng thêm một phần động lòng người. Thẩm Ngạo trừng mắt nhìn về phía Xuân nhi, Xuân nhi xấu hổ hồng lên, cúi thấp đầu vờ vạt áo.

“Cô gái nhỏ then thùng.” Thẩm Ngạo thoải mái nghĩ, lại đem ánh mắt rơi xuống nơi khác. Tại một thiếu nữ tự nhiên hào phóng ngồi bên người phu nhân, chỉ thấy thiếu nữ thanh tao thoát tục, gương mặt kia như hoa, lộ ra loại cao quý và thuần khiết như công chúa, dung nhan tuyệt diệu lạnh như băng, giống như đoá phù dung.

“Người này là Chu tiểu thư, lần trước cách khá xa không thấy rõ, xem gần hấp dẫn hơn nhiều so với trước kia.” Thẩm Ngạo nhìn mà có chút ngây người.

Chỉ có điều ánh mắt dời đi, liền chứng kiến một gã nam tử đứng bên người Chu tiểu thư, nam tử có một bộ mặt thành thực ổn trọng, toát ra nụ cười ấm áp, cặp mắt ưng kia, trong con mắt lộ ra vẻ ác liệt, tăng thêm cái thân hình cường tráng kia làm cho người này có một loại khí thế ngạo nghễ.

“Vì cái gì mà gã sai vặt ta vừa thấy nam nhân này đã cảm thấy không phải là đồ tốt?” Trong nội tâm Thẩm Ngạo âm thầm, khiêu khích liếc nhìn tên nam nhân kia, chỉ là đối phương hiển nhiên không để hắn ở trong lòng, con mắt đều không nhìn hắn.

Xa hơn bên ngoài một ít chính là mấy chủ sự, Lưu Văn truyền ánh mắt cổ vũ cho Thẩm Ngạo. Chủ sự khác chú ý tới Thẩm Ngạo, hắn ước chừng trên dưới bốn mươi, thoáng nhìn chòm râu dê, có vẻ rất hòa thuận, mang theo một loại vui vẻ không hiện lộ. Đứng chung một chỗ cùng hắn, chính là một thiếu niên gầy gò, màu da thiếu niên có chút tái nhợt, ẩn ẩn trong lúc đó, lại có thể phát giác một vẻ ngạo nghễ. Hiển nhiên là nhà nghèo, nhưng có chút tự phụ.

Thẩm Ngạo đi đến bên người phu nhân, nói: “Phu nhân tốt.”

“Tốt.” Phu nhân hướng về phía hắn, quai hàm có chút gật gật, mỉm cười nói: “Mọi người tới đông đủ, phủ quốc công không thể so với dân chúng tầm thường, đến lúc này, quốc công phải đi vào trong nội cung ngắm trăng cùng hoàng thượng.”

Nàng dừng một chút, thở dài: “Nhà người ta đoàn tụ, chúng ta không có một ngày đoàn viên, cho nên ta triệu tập các người tới, đồng loạt náo nhiệt. Đúng lúc phủ muốn chọn thư đồng, chọn lựa, đã có hai người hợp ý. Hôm nay ta liền thả con tép trước, rồi bắt con tôm, mời hai vị thiếu niên anh kiệt tỷ thí một lần.”

Nàng mấp máy miệng, ánh mắt rơi vào thiếu niên sắc mặt tái nhợt kia, hiển nhiên rất hài lòng hắn, nói: “Văn Khanh, người là tú tài đệ nhất Châu Thử, tương lai nhất định cao hơn, đến phủ làm tiểu thư đồng không biết có làm nhục người không vậy?”

Thiếu niên kia nho nhã lễ độ nói: “Có thể đọc sách cùng công tử, Văn Khanh sao lại có thể oán hận.”

“Tốt, như vậy trận đầu bắt đầu.”

Trung tâm đình, là hai bàn học, giấy và bút mực đều đủ.

Một gã chủ sự cao giọng nói: “Trận tỷ thí đầu tiên, vẽ tranh, mời nhị vị hiền tài chuẩn bị. Đề mục là: núi cao nhất.”

Thiếu niên và Thẩm Ngạo đi đến trung tâm, Thẩm Ngạo chấp tay về hướng hắn: “Tại hạ Thẩm Ngạo.”

Thiếu niên lơ đãng cười cười: “Triệu Văn Khanh.”

Loại khách khí này, tự nhiên là biểu hiện ra. Ánh mắt của hai người đụng vào nhau, ý tứ khiêu khích hàm xúc đậm đặc.

Triệu Văn Khanh tự ngạo là thần đồng, tài tử đệ nhất Châu Thử, tự nhiên không biết để một hạ nhân vào mắt. Không khách khí nhiều lắm, lập tức vẽ bút trên bàn lên, bắt đầu bay múa trên tờ giấy trắng.

Thẩm Ngạo lại tuyệt không sốt ruột, chậm rãi cầm lấy bút, nhưng lại nhíu mày.

“Núi cao nhất? Cái dạng núi gì mới cao nhất?” Cái này rõ ràng không chỉ là vẽ tranh đơn giản, càng giống như là kiểm tra trí lực.

Thẩm Ngạo liếc nhìn bàn Triệu Văn Khanh, liền chứng kiến hình dáng một thứ gì đó xuất hiện, Thẩm Ngạo liếc thấy ra đây là Xà bách doãn phong đồ thời kì Lương Tấn. Bức họa này cũng không nổi danh, thắng ở chỗ họa ra Hằng Sơn hùng vĩ. Thiên hạ có núi Hằng Sơn cao nhất, Triệu Văn Khanh vẽ Xà bách y phong đồ dĩ nhiên là là núi cao nhất.

“Chẳng lẽ muốn gả sai vật ta vẽ Everest? Không được, cho dù vẽ ra cũng không người nào biết. Đúng vậy, không thể lại bắt chước y như hần, nếu không liền rất tâm thường, xem ra thật đúng là phải động đầu óc một phen mới được.”

Một bên là bút như bay, Thẩm Ngạo bên kia lại trừ trừ bất định, xoay xoay bút.

Xuân nhi và Chu Hằng đều có vẻ có chút bận tâm, nhất là Xuân nhi, một đôi mắt đẹp ngoác ngoác nhìn thẳng vào Thẩm Ngạo, tình cảm không cần bộc lộ trong lời nói.

Phu nhân bắt động thanh sắc quan sát Thẩm Ngạo, sau đó ánh mắt lại rơi vào trên người Triệu Văn Khanh, trong đôi mắt xẹt qua một tia thưởng thức.

Triệu chủ sự kia giờ phút này cũng lộ ra vẻ vui mừng, hiển nhiên cảm giác cháu mình đã sắp thắng.

Thời gian trôi qua mau, Triệu Văn Khanh thở một hơi, rốt cục để bút xuống, trong miệng nói: “Phu nhân, đã xong.”

Xuân nhi đi qua cẩn thận từng li từng tí bưng lấy bức vẽ cho phu nhân xem, phu nhân nói: “Vẽ không tệ.”

Triệu Văn Khanh hơi có vẻ vui mừng nói: “Thiên hạ danh sơn, Hằng Sơn là nhất, cái bức y phong đồ này tuy là làm giả, lại vừa vặn đón ý nghĩa chính.”

Phu nhân gật gật đầu, ánh mắt lại rơi vào trên người Thẩm Ngạo, chỉ thấy Thẩm Ngạo không viết, hai hàng lông mày bắt đầu nhíu chặt: “Thời gian đã tới rồi.”

Thẩm Ngạo gật đầu, cười nói: “Lập tức xong rồi.” Cổ tay hần vừa động, rất tùy ý phác họa vài nét bút trên giấy, nhân tiện nói: “Xong rồi, xin phu nhân bình luận.”

Xuân nhi lại cầm bức vẽ của Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo thừa dịp người không chú ý ngắt một cái trên tay nàng, Xuân nhi thoáng cái đã luống cuống, lão đảo, mặt đỏ bừng bưng lấy bức vẽ cho phu nhân xem.

Chỉ tùy ý phác họa vài nét bút, cho dù xong rồi, thần sắc người trong đình nhìn Thẩm Ngạo đều có điểm quái dị, tựa như xem con khỉ trong vườn bách thú.

Phu nhân cũng không thích Thẩm Ngạo: “Người này nhìn về phía trên không chính khí như Văn Khanh, luôn dẫn theo chút ít tà khí. Văn Khanh vẽ tranh, có một loại khí chất chuyên chú. Mà người gọi Thẩm Ngạo lại tùy tiện tiện, chẳng lẽ là biết rõ vẽ tranh không sánh bằng Văn Khanh, cố ý tùy ý phác họa vài nét bút để qua loa sao?”

Triệu Văn Khanh cũng cảm giác mình sắp thắng, khinh thường liếc nhìn Thẩm Ngạo: “Thẩm huynh rất tiêu sái, tùy tiện vài nét bút có thể vẽ ra núi cao?”

Thẩm Ngạo cười cười rất rụt rè, trong ánh mắt ra vẻ rất đáng được nghiền ngẫm: “Triệu huynh thử nhìn xem.”

7. Chương 7: Ta Không Phải Đưa Lễ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 7: Ta không phải đưa lễ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ánh trăng mờ lung phản chiếu trên mặt nước sóng lăn tăn, gió nhẹ nhàng thổi qua. Khó được ngày hội Trung thu, tâm tình Chu Hằng thật sự không tốt.

Thẩm Ngạo là hấn đề cử, là tuyển thủ đại biểu của hấn. Ngay từ đầu Chu Hằng đối với hấn còn một niềm tin tưởng, nhưng khi nhìn bộ dạng hấn không đếm xỉa tùy ý phác họa vài nét bút liền nộp bài thi, oa, không đếm xỉa tới còn đùa bốn chơi cái gì.

“Người này da mặt còn dày hơn so với bốn công tử, rõ ràng bây giờ còn cười được.” Chu Hằng đang đưa quạt, rất muốn đi qua đánh Thẩm Ngạo một trận: “Xong rồi, xem ra trận đầu là Triệu Văn Khanh thắng.”

Xuân nhi đem bức vẽ để tới trước mắt phu nhân, phu nhân lại ồ lên một tiếng, trù trù không định nhìn sang Thẩm Ngạo, bộ dạng giống như nhất thời rất khó cân nhắc quyết định.

Chu Hằng đưa cổ đi qua, Thẩm Ngạo quả nhiên vẽ rất đơn giản. Phác họa thô sơ giản lược vài nét bút, vài nét bút tại đây rất có thần, hình dáng một đỉnh núi có vài vách đá, mặt khác, vài nét bút cũng điểm vài đám mây xung quanh.

“Đám mây tại đỉnh núi, núi này cao bao nhiêu?” Chu Hằng hoan hô tung tăng như chim sẻ, sắc mặt nhiều mây chuyển trời thành trong xanh, nói: “Ngọn núi này cao hơn so với Hằng Sơn, đầu núi Hằng Sơn đâu có đám mây. Ha ha... Mẹ, lúc này là Thẩm Ngạo thắng.”

Chu Hằng nghĩ trong lòng: “Hảo tiểu tử, thì ra người này chơi chiêu thức ấy, thông minh, tuy nhiên so bốn công tử vẫn kém một chút.”

Sắc mặt phu nhân có chút âm trầm, ấn tượng của nàng đối với Thẩm Ngạo không tốt bằng Triệu Văn Khanh, chỉ là lúc này đây xác thực là Thẩm Ngạo thắng, đành phải nói: “Thẩm Ngạo thắng.”

Bộ dạng Thẩm Ngạo rất rụt rè nói: “Phu nhân yêu mến, tiểu sinh thắng trong sợ hãi.” Trong nội tâm lại cực kỳ đắc ý.

Triệu Văn Khanh không thể tin, đi qua xem bức vẽ, lập tức tái mặt, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Chỉ là hấn đã thua, xác thực không lời nào để nói, tuy Hằng Sơn hùng vĩ, Thẩm Ngạo lại đi theo đề, đem đám mây vẽ tại dưới đỉnh núi, chân núi chính là đám mây, có thể nghĩ núi này cao bao nhiêu, chính là mười ngọn Hằng Sơn cũng không sánh bằng.

Xuân nhi mặc kệ ai vẽ tốt, dù sao biết Thẩm Ngạo thắng đã cao hứng.

Chu tiểu thư và ở nam tử bên cạnh cũng đi qua xem bức vẽ, nam tử kia hừ lạnh một tiếng, bộ dạng hiển nhiên rất khinh thường. Ngược lại, Chu tiểu thư hiềm lên một vẻ thưởng thức, cũng chỉ là một chút mà thôi.

“Khục khục... Lần thứ nhất, Thẩm Ngạo thắng.” Triệu chủ sự sắc mặt không tốt lắm tuyên bố thành tích, tiếp tục nói: “Hiệp hai so sánh thơ, hôm nay chính là ngày chúc thọ phu nhân, liền lấy chúc thọ làm đề.”

Triệu Văn Khanh thua lần đầu, nóng lòng biểu hiện, vội vàng nói: “Sinh ra được phúc như Đông Hải, ngày đến núi Lâm Nam xem tùng lan. Nhanh hái quỳnh hoa chúc sinh nhật, nhạc khúc tiên âm rất vui tươi.”

Hấn nói cực nhanh, đúng là thoáng đã làm xong bài thơ đi ra.

Phu nhân vội vàng cười nói: “Tốt.” Một người chữ tốt, tự nhiên là có ý ca ngợi, cũng có ý tứ cổ vũ Triệu Văn Khanh.

Ăn gian, không có thiên lý. Trong nội tâm Thẩm Ngạo cực kỳ bi phẫn, cái tài này xuất khẩu thành thơ, cho dù là Tào Thực cũng không có bốn sự này. Đúng vậy, người ta thốt ra, hiển nhiên đã sớm biết đề mục, có người tiết lộ đề.

Xem ra đầu năm nay có lẽ tú tài rất nổi tiếng, quốc gia đúng là không chứng thực, bộ dáng phu nhân nhìn Triệu Văn Khanh, thật đúng là tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía.

“Xem ra cần xuất đòn sát thủ.” Thẩm Ngạo cảm giác mình không được đãi ngộ công bình, lòng tự trọng rất đau đớn, miễn cưỡng treo lên một bộ dáng tươi cười, thông dong nói: “Cái bà nương này không phải người...”

Thẩm Ngạo vừa dứt lời, liền cảm giác được trong đình tản ra sát khí dày đặc, loại cảm giác này là lạ .

Trên mặt phu nhân đã không nhận được rồi, nghiêm mặt không đếm xỉa tới, cố ý cầm điểm tâm. Chu Hằng trợn mắt há hốc mồm, Xuân nhi trừng mắt mắt to còn không kịp phản ứng. Trên mặt Triệu Văn Khanh và Triệu chủ sự trôi lên một tia cười lạnh. Mà ngay cả Chu tiểu thư luôn luôn không gọn sóng không sợ hãi kia cũng không nhận được phải nhăn đầu lông mày.

“Thật to gan, dám phỉ báng phu nhân!” Triệu chủ sự thừa cơ đứng ra, trên mặt rất bi phần rất có bộ dạng hộ chủ, hận không thể lập tức đem giết chết Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: “Tiên tử chín tầng trời hạ phạm...”

Một câu nói kia rơi xuống, sát khí lập tức liền hóa thành không khí vui mừng, mà ngay cả phu nhân, trên mặt rốt cục cũng hòa hoãn xuống, trong lòng nghĩ: “Thì ra là so sánh ta với tiên nữ, cho nên mới không phải người.”

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Con cháu mỗi người đều là tặc...”

Có chần chệch phía trước, mọi người không phản ứng, đều là mỉm cười chờ mong câu tiếp theo. Chỉ có điều sắc mặt Chu Hằng thật sự không tốt, trong nội tâm nói: “Người này dưới ánh trăng mắng bốn công tử là tặc, oa... không chịu được rồi.”

Thẩm Ngạo cuối cùng nói: “Trộm cây bàn đào dâng tặng mẹ hiền.”

“Tốt...” Lưu Văn và mấy chủ sự đồng loạt vỗ tay, rất sung sướng rất nhiệt tình. Ngược lại, sắc mặt một đôi thúc cháu Triệu chủ sự và Triệu Văn Khanh có chút bất hảo.

Phu nhân buồn cười cười rộ lên, Xuân nhi vội vàng đi dâng trà. Tiểu thư cũng lộ ra vẻ tươi cười, so với vẻ đoan trang vừa rồi nhiều hơn một phần vũ mị.

“Tốt, tốt, tốt...” Phu nhân nói liên tục ba chữ tốt, so với đánh giá Triệu Văn Khanh thì nhiều hơn hai chữ tốt.

Thẩm Ngạo nháy mắt ra hiệu về phía Chu Hằng vừa mới trở lại, lúc này Chu Hằng mới tỉnh ngộ, nhớ tới trước kia Thẩm Ngạo an bài hẩn, vội vàng quỳ gối xuống dưới gối mẫu thân, nói: “Hài nhi hiến thọ lễ cho mẫu thân.”

Hẩn lôi một quả đào trong ngực mình ra, một quả đào trông rất ngon miệng: “Quả đào này mặc dù không sánh bằng cây bàn đào, nhưng lại là hài nhi trộm từ rừng đào ở phía trong Linh Ẩn tự mang đến, hôm nay mượn thơ Thẩm Ngạo, chúc mẫu thân thọ như đông hải.”

Trên mặt Phu nhân lập tức nở ra nụ cười hạnh phúc, rất đau lòng nhìn nhi tử, tiếp nhận quả đào: “Ta rất ưa thích.”

Chu Hằng càng dửng dưng cảm : “À, mẫu thân là không biết, thời điểm hài nhi trộm cái quả đào này, bị tăng nhân phát hiện, những tăng nhân kia thả chó đến truy đuổi, hài nhi chạy chậm một chút là bị chó đuổi theo.”

Phu nhân nắm cái quả đào nửa đời không quen này, đã rất cảm động, oán trách nói: “Trong phủ không thiếu quả đào, cái đứa nhỏ ngốc này còn đi trộm.”

Chu Hằng vui tươi hơn hử cười ngây ngô, tất cả tự nhiên là Thẩm Ngạo an bài. Thẩm Ngạo lại bảo hẩn đi trộm quả đào, để hẩn lừa gạt hỗ trợ, bảo hẩn hôm nay mang quả đào đến, hẩn cũng cất giấu trong thân, không thể tưởng được Thẩm Ngạo này đúng là cố ý cầm nó đến để hợp với tình hình, chỉ là cái cảnh này không sai.

Triệu chủ sự nói: “Phu nhân, Thẩm Ngạo xúi giục công tử trộm đào, rất không nên. Nếu truyền đi, sợ sẽ để người khác cười rơi răng hàm.”

Phu nhân lúc này cũng có chút do dự, nhi tử hiểu tâm làm cho nàng rất vui mừng, trộm đào lại không nên, nếu răn dạy, khó tránh khỏi làm lạnh hiếu tâm của nhi tử. Nếu bỏ mặc, lại sợ về sau Chu Hằng càng thêm hồ đồ. Nghe Triệu chủ sự vừa nói, mặt mày phu nhân lại ủ rũ chau lại.

Thẩm Ngạo nói: “Triệu chủ sự nói lời này không đúng, trong mắt Thẩm Ngạo ta, nhân sinh cuộc sống trên đời, bất kể là làm quan hay là làm tặc, đều giảng một chữ hiếu. Thiếu gia trộm đào là không nên, chỉ cần hiếu thuận cũng đủ để che dấu tất cả khuyết điểm nhỏ nhất. Thường nhân tồn tại nhân hiếu tâm, chính là người trong thiên hạ không thể không làm, đều không nhẫn nhịn, cho nên hiếu là thiện nhất.”

Phu nhân bao che khuyết điểm, gạt đầu giống như gà mái mổ thóc: “Đúng, đúng, trăm thiện lấy hiếu đi trước, có hiếu tâm, những thứ khác cũng không trở ngại.” Trong lòng nghĩ: “Thẩm Ngạo này xem ra cũng không phải cái gì cũng sai.”

“Cho nên cái này hợp lại có phải là Thẩm Ngạo thắng?” Chu Hằng rót mật vào tai lão nương, liền hi vọng lão nương gạt đầu, như vậy ba ván thắng hai, Thẩm Ngạo liền thắng.

Triệu chủ sự vội vàng nói: “Phu nhân, vừa rồi Thẩm Ngạo nói cũng rất có đạo lý. Chỉ là luận thơ mà nói, bài thơ Văn Khanh hiển nhiên rất tốt, trái lại, tuy Thẩm Ngạo làm thơ nhanh nhẹn, lại thiếu đi ý cảnh.”

Phu nhân gạt gạt đầu: “Như vậy ván này cho Văn Khanh thắng.”

Phu nhân cũng là có bản tính, mặc dù nàng có đổi mới ấn tượng đối với Thẩm Ngạo, nhưng muốn lại xem xét hẳn, rồi mới quyết định chọn lựa người.

Thẩm Ngạo rất bị phần, chỉ là hẳn còn có chiêu sau, bởi vậy rất dối trá nói: “Triệu tú tài làm thơ xác thực tốt hơn so với ta, ta tâm phục khẩu phục.”

Triệu Văn Khanh lại cảm thấy Thẩm Ngạo tại châm chọc hẳn, cười lạnh không lên tiếng.

“Tiểu tử này còn bản tính trên gã sai vật ta.” Thẩm Ngạo phát giác được tâm tính Triệu Văn Khanh.

Về tranh là Thẩm Ngạo thắng, làm thơ là Triệu Văn Khanh thắng. Bây giờ là thế hoà, ván cuối còn chưa mở màn, dường như phu nhân cũng không gấp. Bàn ghế lui xuống, điểm tâm đưa và trái cây đi lên, phu nhân vẫy tay về hướng mọi người: “Đều đã mệt mỏi, ăn chút ít điểm tâm trước.”

Theo lời ngồi xuống, ánh mắt Thẩm Ngạo rơi vào một chuỗi Phật châu phu nhân nắm trên tay, cái Phật châu này cũng không làm cho người chú ý, nhưng có một chút keo kiệt. Đúng vậy, nhìn màu ánh sáng cái Phật châu kia u ám, chắc là vật phẩm phu nhân thường dùng.

Với tư cách đạo tặc nghệ thuật, lừa dối là tố chất cơ bản nhất của Thẩm Ngạo, mà yêu cầu lừa dối chính là nhìn người, thông qua chỗ rất nhỏ của mỗi người để phân tích tính cách và sự yêu thích của đối phương.

Xem màu ánh sáng cái Phật châu này rất mờ, Thẩm Ngạo có thể xác định Phật châu là lễ vật một trưởng bối nào đó tặng cho phu nhân. Lại nhìn trình độ phu nhân quý trọng nó, có thể kết luận cái trưởng bối này có ý nghĩa trọng đại đối với phu nhân.

Hắn ăn được miếng điểm tâm, liền cúi người nói với phu nhân: “Phu nhân, cái Phật châu này thật tốt, mẫu thân của ta lúc còn sống, cũng có một chuỗi Phật châu như vậy. Đáng tiếc...” Thẩm Ngạo lộ ra vẻ bi thống, liền không nói nữa.

Lừa gạt người khác để họ và mình có chỗ quý trọng giống nhau, thường thường sẽ hiện ra hào hứng rất lớn. Phu nhân lại cười nói: “Hả? Mẹ của người cũng có một chuỗi Phật châu như vậy? Đúng rồi, cái Phật châu này cũng không trân quý, mẹ của người có cũng là chuyện thường.”

Thẩm Ngạo nói: “Chỉ tiếc gia mẫu không còn ở nhân thế, đó là vật phẩm gia mẫu trân trọng nhất, ta đem nó hạ táng theo mẫu thân Hiện tại nhớ tới, lại cảm thấy rất không nên. Nếu là giữ nó ở bên người, còn có thể có vật để tưởng nhớ.”

Hốc mắt Phu nhân đỏ lên, rất sâu não nói: “Phải không? Người xác thực nên lưu lại, lại nói tiếp, không sợ người chê cười. Cái chuỗi Phật châu này cũng là đồ cưới mẫu thân của ta tặng cho ta lúc xuất giá, chỉ tiếc Từ mẫu cũng đã không còn tại nhân thế, nhớ tới khi đó nhà nghèo, Từ mẫu yêu nhất cái chuỗi Phật châu này, ta đến phủ Quốc công này, Từ mẫu lại chỉ có thể cầm chuỗi Phật châu nàng yêu mến nhất làm của hồi môn.”

Mọi người mới vừa rồi còn hân hoan, đảo mắt thấy bộ dạng phu nhân ưu thương, cũng đều không cười nổi. . Mấy chủ sự gian trá đều là một bộ dạng như cha mẹ chết.

Chu tiểu thư kia kinh ngạc nhất, mẹ của nàng luôn luôn nội liễm, hôm nay vì cái gì mà thành như vậy, nói tâm sự cùng một người nam nhân. Nàng liếc liếc Thẩm Ngạo, trong lòng nói: “Người này tâm cơ rất nặng.”

Thẩm Ngạo nói: “Phu nhân cũng là từ bần gia tới đây sao? Khó trách phu nhân đối với hạ nhân tốt như vậy, trải nghiệm nhân gian khó khăn, dĩ nhiên là hiểu được bọn hạ nhân gian khổ.”

Nói chung, thân thể phu nhân cũng không phải hào môn [giàu sang quyền thế], rất nhiều người nói ra việc này đều có chút kiêng kỵ. Mà phu nhân cũng hơi có chút tự ti, Thẩm Ngạo lại chậm rãi nói, dẫn chủ đề trên thiện tâm của phu nhân, chẳng những không khiến cho phu nhân phản cảm, ngược lại làm cho nàng đột nhiên sinh ra một điểm kiêu ngạo. Mặc dù là mình xuất thân bần gia, nhưng bây giờ thì sao, không biết tích bao nhiêu thiện duyên, so với những phu nhân nhà giàu kia có kém hơn chút nào không?

Phu nhân hòa ái hơn đối với Thẩm Ngạo, hỏi què quán Thẩm Ngạo, lại hỏi Thẩm Ngạo đọc sách ở đâu.

Thẩm Ngạo đáp lại từng việc, đều là lừa gạt qua đi, nói xong phu nhân lại không nhin được, nói đến Phật lý. Đây là hứng thú của nàng, ai ngờ Thẩm Ngạo cũng hiểu chút ít Phật học, theo tính tình của nàng, nói chút ít giải thích. Phu nhân mỉm cười không ngừng gật đầu, nói: “Tốt, tốt, người có thể hiểu được những đạo lý lớn này, tâm tính cũng không xấu.” Sau đó lại nói: “Những đạo lý này người từ đâu biết được?”

Thẩm Ngạo nói: “Gia mẫu đã từng là tín nữ thành kính, mưa dầm thấm đất, cũng có chút ít thứ hiểu được.”

Phu nhân gật đầu: “Đúng rồi, mẹ của người chắc hẳn cũng là người thiện tâm.”

Thẩm Ngạo rất vô sỉ nói: “Hôm nay thấy phu nhân, tựa như thấy mẫu thân đã qua đời, đều là nhân từ thiện tâm giống nhau.”

Hốc mắt phu nhân lại đỏ: “Từ mẫu lúc còn sống cũng như thế, ta gả vào Công phủ, vốn định để cho Từ mẫu hưởng vài năm hạnh phúc, ai ngờ nàng liền...” Nàng móc khăn tay ra lau khóe mắt, cảm giác rất đau đớn.

Hai người, một người hỏi, một người đáp, một người nhớ lại chuyện cũ, người khác thốn thức phí thời gian. Giống như một đôi bạn vong niên, đúng là hồn nhiên quên người bên cạnh tồn tại, khiến cho tất cả mọi người rất xấu hổ, nhất là Triệu Văn Khanh, từ đầu đến cuối, phu nhân đều không chuyển chú ý tới trên người hắn.

Phu nhân càng nhìn Thẩm Ngạo lại càng thấy thuận mắt, Thẩm Ngạo vừa rồi nói rất nhiều lời, đều đánh thẳng vào chỗ sâu nhất trong nội tâm của nàng, làm cho nàng lại nhớ lại rất nhiều chuyện cũ.

Nói rất nhiều lời nói, trông mắt phu nhân hồng hồng chú ý tới mọi người bên người, lúc này mới rụt rè cười cười, ánh mắt rơi vào trên người Triệu Văn Khanh: “Để Văn Khanh đợi lâu rồi, Văn Khanh ăn nhiều điểm tâm một chút.”

Triệu Văn Khanh mang một bộ dạng tao nhã, gật đầu nói vâng. Giờ phút này tâm tình của hắn rất không bình tĩnh, từ lúc vừa mới bắt đầu hắn ẩn ẩn chiếm kèo trên lại bị Thẩm Ngạo lật bàn, theo phu nhân vốn là coi trọng hắn, đến cuối thì càng nhiều chú ý chuyển dời đến trên người Thẩm Ngạo, hắn đã dự cảm được, nếu không xuất ra đòn sát thủ, trận cạnh tranh này hắn sẽ thua không thể nghi ngờ.

Nghĩ tới đây, Triệu Văn Khanh không do dự nữa, móc ra một hộp gấm từ trong tay áo, nói: “Ngày sinh của phu nhân, tiểu sinh không có gì kính lễ, một chút tiểu lễ, xin phu nhân vui lòng nhận cho.”

Phu nhân cảm thấy vừa rồi vô cùng thân thiện đối với Thẩm Ngạo, lạnh nhạt tú tài thân đồng này, mỉm cười tự tay đón hộp gấm nói: “Gia cảnh Văn Khanh cũng không tốt, tốn kém làm gì.”

Chu tiểu thư cười yếu ớt nói: “Mẫu thân sao không mở ra nhìn xem.”

Phu nhân gật gật đầu, đang lúc mọi người chú ý mở hộp gấm ra, một đôi khuyên sắc sở loá mắt treo lủng lẳng tản mát ra ánh sáng nhu hòa.

“À!” Hai mắt phu nhân tỏa sáng, vui vẻ nói: “Ta vừa mới thiếu một kiện trang sức phối hợp với quần áo, không thể tưởng được, Văn Khanh lại hiểu biết như thế.”

Nữ nhân đều yêu đồ trang sức, hướng chỉ là trang sức phù hợp tâm ý, phu nhân khoa tay múa chân đeo bên tai, một bên hỏi hướng Chu tiểu thư: “Nhược nhi, như vậy có vừa không?”

Chu tiểu thư nói: “Mẫu thân, rất hợp, phẳng phất như là làm theo yêu cầu của mẫu thân.”

“Tốt, rất tốt, cái lễ này ta liền thu.” Phu nhân lộ ra dáng tươi cười, đem khuyên tai để vào hộp gấm, lại cảm thấy vừa rồi không đủ rụt rè, cho nên thu liềm dáng tươi cười nói: “Triệu chủ sự, đến bên trong kho chỉ hai mươi quan tiền cho Văn Khanh, cái lễ này ta nhận, nhưng không thể để Văn Khanh tốn kém, Văn Khanh cũng là hài tử số khổ hiểu chuyện.”

Phu nhân thiếu một đồ trang sức phối hợp quần áo, chuyện này chẳng những Chu Hằng biết rõ, Triệu chủ sự cũng biết, Chu Hằng trước đó đã hi vọng Thẩm Ngạo đưa lên phần lễ vật này tranh thủ mẫu thân vui vẻ, Thẩm Ngạo lại cự tuyệt. Mà Triệu chủ sự cũng giựt giây cho cháu đưa phần lễ này, vì thế, còn tốn tiền để cho Triệu Văn Khanh đi chuẩn bị, không thể tưởng được, quả nhiên có hiệu quả, nhìn phu nhân không che dấu được sự vui vẻ, một đôi thúc cháu này lo lắng cuối cùng đã buông một nửa.

Triệu Văn Khanh kinh sợ nói: “Tổn hao tiền là tiểu sinh bán chút ít tranh chữ tích lũy được, chỉ là kính ý bề ngoài của tiểu sinh, đâu dám để phu nhân thưởng.”

Phu nhân nói: “Người có cái tâm ý này, ta nhận, người và Thẩm Ngạo đều là đứa bé ngoan.”

Thẩm Ngạo ho khan một tiếng, đi theo nói: “Phu nhân, Thẩm Ngạo cũng chuẩn bị lễ vật, chúc mừng phu nhân.”

Phu nhân cười tủm tỉm nhìn qua Thẩm Ngạo, những người còn lại cũng đều ngẩn ngơ chờ đợi, vừa rồi Thẩm Ngạo ra vẻ yếu kém quá nhiều, không biết hẳn lại xuất ra cái gì khác để phu nhân vui.

Thẩm Ngạo ở trước mắt bao người, móc ra một cái tượng Phật nho nhỏ từ trong ngực, tượng Phật do đao gọt lỗi lổm, hiển nhiên còn chưa xong việc, Thẩm Ngạo dùng hai tay dâng lên nói: “Hai ngày trước mới biết hôm nay là ngày chúc thọ phu nhân, bởi vì thời gian vội vàng, một pho tượng Quan Âm đại sĩ này chưa xong, xin phu nhân vui lòng nhận.”

Cái tượng Phật này cũng không tinh xảo, ngược lại có vẻ rất thô ráp, rất nhiều chỗ có vết đao cũng không bằng phẳng, nếu không phải Thẩm Ngạo nói nó là Quan Âm đại sĩ, chỉ sợ người ở chỗ này không nhìn kỹ cũng không nhận ra được.

Phu nhân lại thật sự cao hứng: “Tốt, tốt, đây là tâm ý của người, ta rất ưa thích.” Đưa tay đến đón, ánh mắt lại liếc tay Thẩm Ngạo, hai hàng lông mày đã bắt đầu nhăn.

Tay Thẩm Ngạo và Phật tượng đều tràn đầy vết ngón, nhất là mu bàn tay, rõ ràng có thể thấy được khe hở vết rách một mực vạch trên tay, đập vào mắt thật đáng sợ.

Con mắt phu nhân đã muốn đỏ bừng rồi, nói: “Tay của người làm sao vậy? Có phải là thời điểm điêu khắc tượng Phật bị thương rồi? Đứa nhỏ ngốc, làm sao không thương tiếc mình như vậy?”

Phu nhân triệt để cảm động, lễ vật Triệu Văn Khanh, nàng ưa thích, đây là thiên tính của nữ nhân. Nhưng nàng là loại người nhân hậu lớn, đối với đồ trang sức xứng đôi cũng chỉ là ưa thích mà thôi, dù sao đây chỉ là làm đẹp, hao phí chút ít bạc mua ở đâu không được?

Thẩm Ngạo đưa lễ vật lại bất đồng, Thẩm Ngạo đưa không phải vật tục, mà là tâm ý. Phần tâm ý này cũng rất nặng, nhất là cái tay tràn đầy vết xước, vết đao kia, lại để cho phu nhân thoáng cái đã cảm động không nói ra lời.

Có chút thời điểm, tặng lễ cũng không cần quý trọng, chỉ cần có thành ý, mang theo đủ thành ý đi làm, đến một cái lông ngỗng, một pho tượng Phật nho nhỏ, cũng đủ để đánh động nhân tâm.

Thẩm Ngạo phỏng chế tác phẩm nghệ thuật điêu khắc không đếm hết, điêu khắc một pho tượng Phật dễ như trở bàn tay, đúng là hẳn cố ý làm như vậy, cố ý nhẹ nhàng làm tay bị thương, liền biểu hiện ra mình rất chân thành. Mà chân thành, không phải dùng tiền tài để cân nhắc. Nhất là đối với phu nhân, người sống an nhàn sung sướng như vậy, cái dạng trân bảo gì chưa từng gặp qua, đúng vậy, thấy cái Phật tượng này, cách nhìn đối với Thẩm Ngạo liền hoàn toàn không giống với lúc trước.

Mắt chú ý nhìn Thẩm Ngạo, nhiều hơn một phần thương yêu triu mến.

Phu nhân trừ trừ một lát, nói: “Triệu chủ sự.”

Triệu chủ sự vội vàng nói: “Phu nhân có gì phân phó.”

Phu nhân có người nói: “Đi, đến phòng thu chi lại lấy mười quan tiền cho Văn Khanh, lại để cho hắn an tâm ở nhà đọc sách, năm sau khảo thí công danh.”

Phu nhân nói những lời này, không cần giải thích cũng biết rồi, thư đồng này không thuộc về Triệu Văn Khanh. Lại nói tiếp, phu nhân cũng là phúc hậu, trước sau tổng cộng thưởng Triệu Văn Khanh 30 quan tiền, cũng đủ để Triệu Văn Khanh chi phí một năm. Chỉ có điều giờ phút này sắc mặt Triệu Văn Khanh càng thêm tái nhợt, cái này đã không phải vấn đề tiền, bại bởi một hạ nhân, mặt mũi của hắn đặt ở đâu?

Ván đã đóng thuyền, hắn miễn cưỡng làm ra một bộ dạng cảm ơn, khẽ cười nói: “Tạ ơn phu nhân.” Chỉ là đáng tươi cười có chút cứng nhắc.

Kế tiếp chính là ngấm trăng ăn điểm tâm, phu nhân lễ Phật, tự nhiên là không ăn rượu, cho nên cũng không bày rượu lên, vui tươi hơn hờ ăn điểm tâm, sau đó đều tự tản đi.

8. Chương 8: Âm Hiểm.

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 8: âm hiểm.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Phu nhân trở lại phòng ngủ, rửa sạch tay, vân vê Phật châu niệm kinh văn, thấy Xuân nhi vẫn chưa đi, liền hỏi: “Xuân nhi, người trở về nghỉ ngơi đi.”

Xuân nhi gật đầu đồng ý, nhưng không động nửa bước, mặt túng quần nói không ra lời, muốn nói lại thôi.

Phu nhân có người nói: “Nha đầu người hôm nay làm sao vậy? Có lời gì muốn nói hả?.”

Xuân nhi từ từ nhắm hai mắt lại, cổ lấy dũng khí rất lớn, nói: “Phu nhân, ta nghe nói Thảm Ngạc này miệng lưỡi trơn trượt, hết ăn lại nằm, nhận biết vài cái chữ liền khoe khoang bốn phía, ngày thường làm việc luôn kéo dài thời gian. . . Ta... Ta...”

Nàng niệm xong một tràng, ánh mắt lại không dám mở ra, sắc mặt càng thêm túng quần .

“À?” Phu nhân vẫn mỉm cười ngoài miệng, đôi mắt rơi vào mặt Xuân nhi: “Ai dạy người nói?”

Xuân nhi tăng thêm hô hấp, lệ trên khóe mắt như sắp trào ra: “Ta... Ta không biết.”

Phu nhân lại nở nụ cười: “Xuân nhi ngốc, người theo ta lâu như vậy, ta lại không biết tâm tính của người, nhìn bộ dáng người xem, nhất định là có người dạy .”

Xuân nhi liền không dám nói tiếp nữa.

Phu nhân buông Phật châu, trong đôi mắt xẹt qua một tia lạnh lùng, nói: “Là Triệu chủ sự dạy người nói?”

Xuân nhi không nói.

Phu nhân thực sự không ngu, đứa nhỏ Xuân nhi này sẽ không nói dối, đúng vậy, ai có thể sai khiến nàng? Bên trong nội phủ không vượt qua ba người. Xuân nhi bố trí Thảm Ngạc, là ai sai khiến?

Phu nhân nghĩ đến chỉ có thể là Triệu chủ sự, tuy nàng từ thiện, lại cũng không phải kẻ ngu dốt, nếu không thì ở phủ này làm sao ngay ngắn rõ ràng? Nghĩ đến đây, sắc mặt phu nhân đã có chút lạnh rồi, không đếm xỉa, nói: “Được rồi, người xuống dưới nghỉ ngơi đi, về sau không cho phép nói lời như vậy.”

Thẩm Ngạo trở về bên ngoài cùng chủ, Lưu Văn rất hưng phấn, cảm thấy Thẩm Ngạo vì ngoại viện mà cống hiến, hơn nữa tiền đồ vô lượng. Làm thư đồng, là thân tín của thiếu gia, lại rất được phu nhân ưa thích, tương lai trong phủ cũng là có thể nói là nhân vật đứng đầu.

Bởi vậy Lưu Văn rất nhiệt tình đối với Thẩm Ngạo, cười hì hì chúc mừng một phen, lại ước định tương lai hai bên cùng ủng hộ, Thẩm Ngạo cười nói với hắn: “Lưu chủ sự quá để mắt ta, một người thư đồng mà thôi, so với Lưu chủ sự vẫn kém xa lắm.”

Lưu Văn nghe xong trong lòng rất thoải mái, cảm thấy Thẩm Ngạo rất biết làm người, liền dốc lòng dạy bảo hắn, nói: “Hôm nay ngươi tước mặt mũi Triệu chủ sự, sau này đến nội phủ nhất định phải chú ý. Nếu Triệu chủ gia sự làm khó dễ ngươi, tới nói cùng ta, không phải ta khoác lác, trong phủ này Lưu Văn ta vẫn có vài phần mặt mũi.”

Thẩm Ngạo đáp ứng xuống, trong miệng nói: “Triệu chủ sự sao bằng Lưu chủ sự, theo ta thấy, cái nội phủ này nên để cho Lưu chủ sự để ý mới được.”

Tuy quyền lợi chủ sự nội phủ và bên ngoài phủ tương đương, nhưng chất béo nội phủ lớn hơn nhiều so với bên ngoài phủ, không nói gì khác, chính là phu nhân, các tiểu thư chọn mua, ăn mặc, thi họa, một năm liền có mấy trăm quan chất béo. Bên ngoài phủ là khổ sai, quản lý cực cực khổ khổ, quốc công và phu nhân đều không nhìn thấy, Lưu Văn đã sớm nhớ thương đi nội phủ. Nghe Thẩm Ngạo nói như vậy, rất vui vẻ, một mực đưa Thẩm Ngạo đến chỗ ở, mới nắm đèn lồng trở về.

Ngô Tam nhi thấy Thẩm Ngạo trở về, kích động hỏi: “Thế nào? Đánh bại tên kia không?”

Thẩm Ngạo cười ha ha, rất liêu lĩnh nói: “Đối phó hắn còn không phải ăn một bữa ăn sáng sao, từ ngày mai trở đi ta liền đến nội phủ làm, tiền công mỗi tháng bốn quan, ban thưởng tính toán sau.”

Ngô Tam nhi rất hưng phấn lại có chút ít ảo não: “Ngươi chuyển ra, cái phòng này chỉ có một mình ta.”

Thẩm Ngạo nói: “Yên tâm, Lưu chủ sự tính toán rất tỉ mỉ, hắn sẽ không để cho ngươi không công chiếm một phòng, hai ngày nữa, nói không chừng liền an bài người khác tiến vào.”

Ngô Tam nhi rất đau đớn nói: “Chỉ sợ đổi một người có tật thói chân, ngủ ngáy.”

Thẩm Ngạo ấn đầu hắn một chút, cười ha ha nói: “Ta đã sắp xếp xong xuôi cho ngươi, Tam nhi, ngươi làm gia đình rất không có tiền đồ, có biết hay không?”

Ngô Tam nhi nắm chặt tay thành quả đấm, rất tức giận nói: “Như thế nào mà không có tiền đồ? Một mình ta làm còn nhiều hơn so với hai người.”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Cho nên ngươi không có tiền đồ, điều này nói rõ đầu óc ngươi không linh hoạt, ngay cả lưỡi biếng cũng không biết, sao có thể làm một người gia đình tốt?”

Ngô Tam nhi rất uể oải, Thẩm Ngạo nói không sai, hắn và Thẩm Ngạo làm cùng nhau. Mỗi lần người này đều là dùng mảnh khoé lưỡi biếng, mình lại một mình làm hai phần, kết quả hiện tại Thẩm Ngạo muốn tiến vào trong phủ rồi, mình vẫn còn làm tạp dịch. Rất không công bằng.

Thẩm Ngạo nói: “Yên tâm, ta sẽ không bỏ ngươi. Ngươi có nghĩ tới việc xuất phủ đi làm sinh ý hay không?”

“Việc buôn bán?” Con mắt Ngô Tam nhi muốn rơi xuống, ngơ ngác nói: “Ta không biết làm việc buôn bán, hơn nữa, việc buôn bán cũng cần có tiền vốn...”

Thẩm Ngạo ngồi xuống giường: “Tiền vốn chúng ta cùng gom góp, không biết làm thì ta tới chỉ điểm, chúng ta cùng nhau làm ăn, đặt mua chút ít sản nghiệp, không thể làm gia đình cả đời.”

“Tốt.” Ngô Tam nhi rất hưng phấn, vạch đầu ngón tay lên nói: “Ta có đồng hương đã làm việc buôn bán ở Biên Kinh, hôm nay sống không tệ, ngày mai ta sẽ đi xin hắn chỉ giáo.”

“Oa, cực kỳ khùng khiếp, thì ra Ngô Tam nhi còn nhận thức bằng hữu làm sinh ý.” Thẩm Ngạo rất vui mừng, nói: “Người kia là ai? Làm cái sinh ý gì?”

Ngô Tam nhi thấy Thẩm Ngạo có vài phần kính trọng đối với hắn, đã hơi lảng lảng: “Hắn gọi Ngô Cửu, bán bánh hấp tại miếu thành hoàng, thời điểm sinh ý tốt, một ngày có thể lợi nhuận ba trăm văn tiền.”

Thẩm Ngạo rất kinh ngạc, sinh ý bằng hữu này làm rất to đấy, liền dời chủ đề đi chỗ khác, nói: “Ý của ta không phải đi làm bán bánh hấp, mút quả cái gì, tuy cái này cũng là sinh ý, nhưng rất ít tiền đồ, người đàn như vậy, không làm được. Cho nên ta định mở một câu lạc bộ tư nhân.”

“Câu lạc bộ tư nhân?” Ngô Tam nhi rất khó tiêu hóa cái danh từ lạ lẫm này.

Thẩm Ngạo giải thích nói: “Tương đương với phòng trà, đương nhiên phải có vẻ có chút cấp bậc, lại để cho các tài tử nhân vật nổi tiếng trong thành Biện Kinh đi vào trong đó uống trà. Muốn cấp bậc tăng lên, trước tiên cần nghĩ cách lấy tòa nhà lớn tại bờ sông Biện thủy, trang hoàng một phen, liền không tệ lắm.”

“Tòa nhà lớn bờ sông Biện thủy?” Ngô Tam nhi lo lắng nói: “Không có mấy trăm quan, không, chính là một ngàn quan, chỉ sợ chúng ta cũng không làm được mua bán lớn đến như vậy.”

“Tiền không cần lo.” Trong nội tâm Thẩm Ngạo đã có chủ ý, đối với hắn mà nói, tiền luôn luôn không thành vấn đề: “Chuyện này ta đi xử lý, trên người ta không sai biệt lắm có hai mươi quan, số tiền này người cầm lấy trước đi.”

Thẩm Ngạo kéo chân ra, dưới gối là một cái hộp nhỏ khảm tiến vào trong giường, trong hộp là bạc vụn, tiền đồng rực rỡ muôn màu, đây là toàn bộ tích trữ của Thẩm Ngạo.

Sở dĩ lại để cho Ngô Tam nhi đi mở cửa hàng, là vì Thẩm Ngạo tương đối yên tâm đối với Ngô Tam nhi, hắn đặt những đồng tiền này ở dưới cái gối, Ngô Tam nhi cũng biết, một văn không ít đi, nói rõ mặc dù Ngô Tam nhi có nghiện đánh bạc, nhưng cũng không phải một người không hiểu khắc chế bản thân, làm việc buôn bán cũng không lo lắng tiền bạc không rõ.

Đem hộp nhỏ giao cho Ngô Tam nhi, Thẩm Ngạo duỗi lưng một cái, ngáp liên tục: “Ngủ, ngày mai ta phải đi vào nội phủ quen thuộc hoàn cảnh, ha ha...”

Ngày hôm sau, tảng sáng, Thẩm Ngạo dậy sớm, nội phủ bên kia đã có người đến thúc dục, Thẩm Ngạo theo người vào nội phủ. Tuy đêm qua đã tiến đến, nhưng dù sao cũng là bóng đêm mờ lung, bởi vậy không nhìn kỹ. Hôm nay nhìn lại, trong phủ lại hiện ra vẻ khác, rất huy hoàng hoành tráng. Đã dung hợp đặc sắc thanh nhã của Giang Nam, lại kiêm cảm giác trầm trọng của phương bắc.

Qua một hành lang dài, xa xa liền chứng kiến Chu Hằng đang nâng cầm lên, ngăn người ngồi ở trên thềm đá, Thẩm Ngạo đi qua, phát hiện Chu Hằng bưng một bức họa.

“Người đã đến rồi, vừa vặn, quận chúa lại đưa tới một bức họa, nhìn xem có phải là giả không.” Chu Hằng chứng kiến Thẩm Ngạo, sắc mặt lập tức giãn ra.

Thẩm Ngạo mở bức họa cuộn tròn ra, một bức tranh sơn thủy hiện ra trước mắt.

“Đây là Đồng Nguyên vẽ, tên là « Tiêu tương đồ ».” Thẩm Ngạo mắt một lúc mới nói, Đồng Nguyên được đời sau xưng tụng là tam đại gia Bắc Tống, kỹ năng vẽ của hắn xuất thần nhập hóa, không nghĩ tới hôm nay có thể gặp được Tiêu tương đồ vang danh đã lâu, làm hắn mở rộng tầm mắt.

“Tiêu tương” chỉ chính là Tiêu thủy Hồ Nam và Tương Giang, hai con sông hợp thành Động Đình hồ, “Tiêu tương” cũng nói về khu Giang Nam sông hồ rậm rạp. Vẽ ra một mảnh non sông tươi đẹp, thể núi uốn lượn không ngắt, mảng lớn gợn sóng nổi bật vô tận trong mặt nước.

“Vẽ đẹp!” Mặc kệ thật hay giả, một bức cảnh đẹp Tiêu tương này trông rất sống động, đã làm cho Thẩm Ngạo say mê ở trong đó, lập tức nhìn lại một hồi, mới nói: “Đáng tiếc vẫn là làm giả.”

“Lại là giả dối?” Chu Hằng có vẻ rất uể oải, tuy đã sớm dự liệu được loại kết quả này, nhưng chính miệng Thẩm Ngạo nói ra vẫn làm cho hắn có chút khó có thể tiếp nhận.

Thẩm Ngạo chỉ vào con thuyền nhỏ vẽ bên trong nói: “Một bức này so sánh với bức trước có chút tiến bộ, nhưng vẽ phong cảnh sông vẫn quá cứng. Đồng Nguyên dùng bút vẽ tăng trưởng trầm trọng, mà độ mạnh yếu của chủ nhân bức họa khiếm khuyết một ít, tuy vẽ ra được thần vận của Đồng Nguyên, nhưng dấu vết là giả không ít.”

Chu Hằng nói: “Quận chúa lại đưa tới bức họa giả là có ý gì?”

Thẩm Ngạo cuộn tròn bức họa, thu lại, cười nói: “Nàng không phục, muốn đánh một lần cùng chúng ta.”

Chu Hằng chấp tay trước ngực, rất liều lĩnh cười to: “Theo chúng ta đấu đá, Thẩm Ngạo, giúp ta giáo huấn nàng một chút.”

“Đúng là một người chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng.” Thẩm Ngạo liếc người này nhận định, gật gật đầu: “Ta cũng vẽ một bức Tiêu tương đồ, để cho nàng mở rộng tầm mắt.”

Sau đó lại nghĩ tới sự tình Xuân nhi, hỏi: “Sự tình Xuân nhi nói cùng mẹ ngươi chưa?”

Khí thế Chu Hằng thoảng cái đã yếu đi, tội nghiệp nói: “Đang xử lý, đang xử lý.”

Thẩm Ngạo cảm thấy người này rất không đáng tin cậy, lại cũng không thể trách được.

Chu Hằng cười hì hì nói: “Ngươi tới thư phòng ta, nhìn xem một bức họa giá trị bao nhiêu tiền.”

9. Chương 9: Siêu Độ.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 9: siêu độ.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo theo Chu Hằng vào thư phòng, phòng sách này cũng không lớn, sách cũng không thiếu, đầu Thẩm Ngạo rất âm u, tại đây nhất định cất giấu không ít mấy cái gì đó dính vào nhan sắc, nói không chừng còn có cái gì mật tông song tu đại pháp.

Trên bàn sách, một bức tranh sơn thủy lại khiến cho Thẩm Ngạo chú ý, lạc khoản của cái bức họa này (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) là Dương Khiết, Dương Khiết này cũng không nổi danh, cùng với Đồng Nguyên, đều là họa sĩ thời Bắc Tống sơ kỳ, chỉ có điều kém hơn Đồng Nguyên không ít.

Dương Khiết vẽ tranh, giảng giải chính là phong cách liên tục, bởi vậy coi như là tác phẩm tồn tại lưu lại ở đời sau cũng rất tràn lan. Hơn nữa tuy hấn vẽ tinh tế tỉ mỉ, trên ý cảnh lại có khiếm khuyết. Bởi vậy, họa sĩ nhị lưu như vậy tên tuổi không nổi danh, mà tác phẩm của hấn bởi vì quá nhiều, giá trị tự nhiên không cao được.

Chu Hằng hỏi: “Cái bức họa này đưa đi hiệu cầm đồ có thể đổi bao nhiêu tiền?”

Thẩm Ngạo có chút kinh ngạc: “Ngươi thiếu tiền?”

Chu Hằng xấu hổ cười một tiếng: “Mấy ngày trước mua cho ngươi giấy Thục làm ta mất bảy quan tiền, một tháng ta cũng không được tiêu quá mười quan tiền, hôm nay đã là một tiền không còn. Mấy ngày nữa cùng với mấy vị hảo hữu đi đến bên ngoài thành ăn chơi, không dễ hướng mẹ ta đòi hỏi. Cái bức họa này là Vương công tử tặng cho ta, trong nhà Vương công tử có rất nhiều tiền, tranh này có thể đáng không ít bạc chứ?”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Cái bức sơn thủy đồ này xác thực là tác phẩm xuất sắc khó có được, chỉ có điều vẽ như vậy quá đơn giản, tối đa cũng chỉ bán được năm mươi quan, nếu là đi cầm, mười quan năm quan cũng là chuyện thường xảy ra.”

Chu Hằng rất là thất vọng nói: “Mới được chút tiền này? Ta còn tưởng có thể bán giá tiền rất lớn.”

Thẩm Ngạo nói: “Thiếu gia cũng không cần đi bán tranh vẽ, nếu thiếu bạc, chúng ta không ngại cùng nhau làm chút sinh ý, thế nào?”

Thẩm Ngạo đã sớm có tâm tư kéo Chu Hằng lên thuyền, dù sao cũng là thế tử quốc công, có hấn tham gia cổ phân, rất nhiều sự tình sẽ thoải mái hơn nhiều.

Chu Hằng nhú mày: “Việc buôn bán? Làm cái sinh ý gì?”

Thẩm Ngạo đem tính toán của mình nói cho Chu Hằng nghe, Chu Hằng lập tức cảm thấy rất hứng thú: “Tài tử hội? Ha ha, bốn công tử ưa thích, tốt, chúng ta cùng làm việc buôn bán.” Hắn nhìn cái gì đều tương đối mới lạ, nói trắng ra là chính là không có đầu óc, một người rất nóng tính.

“Chỉ là, muốn làm cái sinh ý này ít nhất phải xuất ra một ngàn quan.” Thẩm Ngạo nói một câu tương đương dội cho Chu Hằng một chậu nước lạnh. Chu Hằng trừng trừng mắt nói: “Một ngàn quan, đây cũng quá nhiều rồi.”

Thẩm Ngạo làm ra bộ dạng thật khó khăn: “Cái này, ta tới nghĩ biện pháp, ai bảo tương lai của ta là chủ tịch hội sở?”

“Ta đây làm cái gì? Chương quây hay là ông chủ?”

“Người là phó chủ tịch.” Thẩm Ngạo nắm tay hắn, rất chân thành tha thiết ân cần thăm hỏi: “Chu phó chủ tịch tốt, chu phó chủ tịch ăn chưa?”

Chu Hằng rất xấu hổ, hắn ần ần cảm thấy, phàm là cái danh hiệu gì bỏ thêm một chữ phó là có chút nghe không hợp, tay mập mập bị Thẩm Ngạo nắm lấy lắc lắc, lại làm cho hắn rất khó có thể từ chối.

“Có thể đem xóa cái chữ phó này hay không?”

Thẩm Ngạo nghiêm trang lắc đầu: “Nếu người xuất ra một ngàn quan, chúng ta liền đổi vị trí.”

Chu Hằng tắc lưỡi: “Bốn công tử có lẽ lui về phía sau màn thì tốt hơn.”

Hai người thương nghị một hồi, Xuân nhi đến rồi, Thẩm Ngạo hào hứng bưng bưng, nói: “Xuân nhi đến đây, linh cảm cũng tới, cảm kệt đến, ta vẽ tranh cho quận chúa trước.”

Xuân nhi che miệng cười trộm, đi lấy kệ, cũng may lúc này đây không cần lại dùng giấy Thục, bởi vậy cũng không cần tốn kém. Thẩm Ngạo nín hơi, hồn nhiên làm như thay đổi, vừa rồi có lẽ hay là cột nhả, nhưng bây giờ là nghiêm túc nói không nên lời.

“Thiếu gia, người đi ra ngoài.” Thẩm Ngạo diễn lại trò cũ.

Chu Hằng ngạc nhiên: “Đi ra ngoài? Vì cái gì? Bốn công tử còn muốn nhìn người vẽ tranh như thế nào?”

Thẩm Ngạo nói: “Hiện tại ta muốn nhận thức tâm cảnh Đồng Nguyên, Đồng Nguyên, người này... rất không ưa thích xú nam nhân.”

Xuân nhi đỏ mặt, nói: “Lần trước cái Tôn Vị kia không thích nam nhân, vì cái gì lúc này đây Đồng Nguyên cũng không thích nam nhân.”

Thẩm Ngạo tự giác nói lỡ, một cái lý do không thể nói hai lần trước mặt người khác. Chỉ là hắn da mặt dày, chính khí nghiêm nghị nói: “Vẽ tranh, mọi người có một tánh tình chung, có chút lạ cũng là đương nhiên.”

Chu Hằng kháng nghị nói: “Không đi, hiện tại người vẽ liền.”

Thẩm Ngạo vừa rồi thiếu chút nữa bị Xuân nhi bóc trần, lo lắng có chút không hợp, đành phải nói: “Được rồi, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa.” Nói xong cánh tay run lên, liền bắt đầu vẽ trên tờ giấy trắng không nhiễm một hạt bụi. Đến lúc này, hắn có vẻ cực kỳ chăm chú.

Thẩm Ngạo sở trường nhất chính là vẽ, yếu tố vẽ ở chỗ tinh tế tỉ mỉ, phải có một con mắt quan sát tỉ mỉ, hơn nữa phải có thể để chính mình dung nhập vào trong đó, xảy ra một chút sai lầm, sơ hở làm giả liền xuất hiện.

« Tiêu tương đồ » trong tám hình dùng thủy mặc sắc nhạt phức tạp, dãy núi vận dụng nhiều điểm nhấn quan trọng, ít thấy đường cong, dùng mực điểm biểu hiện thẩm thực vật trên núi, miêu tả ra hình dáng núi mơ hồ mà khuynh hướng cảm xúc giàu có. Mực điểm đậm nhạt sơ qua, biểu hiện núi đá pháp phông lỗi lổm.

Trừ thứ đó ra, Đồng Nguyên tại lúc làm thủy mặc phủ lên, chảy ra một chút chỗ trống, kiến tạo mây mù sương mù, cảm giác che chắn, núi rừng sâu hun hút, mặt nước mơ hồ. Núi trong nước lại có nhân vật thuyền

đánh cá làm đẹp ở giữa, màu sắc tươi sáng rõ nét, tỉ mỉ, tăng thêm sinh cơ vô hạn vì núi rừng yên tĩnh tĩnh mịch.

Muốn làm giả loại vẽ này là khó khăn nhất, Thẩm Ngạo không dám có chút phân tâm.

Không ngừng miêu tả, vung tay điểm, Thẩm Ngạo hoàn toàn say mê trong đó, Chu Hằng ở một bên ngược lại mất đi hào hứng, rất nôn nóng rút quạt giấy ra quạt quạt, một bộ dạng không kiên nhẫn.

Thẩm Ngạo hết sức chăm chú nhìn chằm chằm vào bức họa chưa xong, một mặt mở miệng nói: “Quạt gió cho ta.”

“Oa, người này lại coi mình là đại gia.” Chu Hằng rất không vui, chỉ là hẩn nhìn người này hết sức chăm chú vẽ tranh lại có thể cảm ứng được biến hóa bên người, rất có hứng thú. Trong lòng nghĩ: “Có phải là hẩn có một con mắt ở phía sau, vì sao bốn công tử ở bên cạnh dao động quạt, hẩn không ngẩng đầu lên cũng thấy được?”

Kỳ thật với đạo tặc nghệ thuật, thi thoảng phải làm chút ít hoạt động đầu trộm đuôi cướp, bốn sự tai nghe tám phươg rất cần thiết. Bốn sự Thẩm Ngạo tất nhiên rất nhiều

Không cam lòng thì không cam lòng, Chu Hằng vẫn ngoan ngoãn cầm cây quạt quạt cho hẩn.

Qua nửa canh giờ, tay Chu Hằng đều đã tê rần, Thẩm Ngạo mới đột nhiên nâng người lên, ném bút vẽ ra: “Xong.”

Lúc này đây Chu Hằng có lòng tin đối với Thẩm Ngạo, cũng không nhìn bức vẽ, lập tức cuộn lại, nhân tiện nói: “Ta chạy đến chỗ quận chúa một chuyến, sự tình sinh ý lúc quay về chúng ta lại thương lượng.” Nói xong, chọc cây quạt vào bên hông, chạy giống như bay.

Thẩm Ngạo và Xuân nhi chán đến chết, liền đến hồ sen phía đông, chỗ đó đúng là chỗ đình nghỉ mát. Lúc này xuân ý dạt dào, từng mảnh lá sen trôi lơ lửng trên mặt hồ, hoa sen không mở, chỉ có nụ hoa tuyết trắng xuất hiện. Thẩm Ngạo chứng kiến trong hồ có một đuôi cá nhảy ra mặt nước, lập tức nhện nhạo lên vô số vằn nước.

“Có cá.” Con mắt Thẩm Ngạo tỏa sáng.

Xuân nhi nói: “Đây là cá công gia mang về từ Hán Dương, lúc bắt đầu chỉ mang theo ba con, ai ngờ đặt ở trong cái hồ này, lại sinh sôi nảy nở ra nhiều như vậy.”

“Thì ra là cá Võ Xương.” Trong lòng Thẩm Ngạo càng vui vẻ, cá Võ Xương lại tên Đoàn đầu phườg, chất thịt trơn mềm, hương vị ngon, hiếm có.

Hẩn vén tay áo lên, nói: “Người ở nơi này giúp ta nhìn, ta xuống bắt vài con lên.”

Xuân nhi ngăn cản nói: “Mấy con cá này phu nhân rất ưa thích, nếu để cho phu nhân biết, phu nhân sẽ mất hứng.”

Mỹ thực trước mặt, Thẩm Ngạo bất chấp tất cả, Thẩm Ngạo là người Tứ Xuyên, người Tứ Xuyên thích ăn ớt, đồ ăn tê cay. Lúc tới đây, phát hiện đường đường Đại Tổng triều lại không có cây ớt. Hơn nữa trước kia là tạp dịch, ăn thì dùng thức ăn chay chiếm đa số, dùng ngôn ngữ hiện tại mà nói, trong miệng đều nhạt đến mức không còn vị giác rồi, không nhịn được nữa.

Hẩn xắn ống quần lên, nói: “Cho nên mới bảo người quan sát, có người đi tới liền cảnh báo. Ta bắt mấy con rồi đi liền.”

Không để ý Xuân nhi phản đối, Thẩm Ngạo đi đến ven hồ, dưới chân giẫm phải nước bùn, rón ra rón rén đi vào trong hồ. Con cá bơi đùa nghe được động tĩnh, lập tức giải tán. Thẩm Ngạo liền bắt động, lẳng lặng chờ đợi.

Con cá vốn là không dám đi sát vào, đợi đến lúc phát giác không có nguy hiểm, lại bơi trở về lần nữa. Đôi mắt Thẩm Ngạo gắt gao khóa một con cá đuôi vây ngực đầu đầy đặn, thân thể đột nhiên động, một tay vung ra như điện, nhanh tay lẹ mắt tới cực điểm, bàn tay giống như cái kim rơi vào trong nước, con cá kia đã bị Thẩm Ngạo khống chế.

Chiêu thức ấy đúng là tuyệt chiêu đặc biệt của Thắm Ngao, quân tử Lương Sơn, khó tránh khỏi phải làm chút ít hoạt động lấy túi tiền của người, tay tuyệt đối là nhanh, năm ngón tay càng phải chuẩn, vì luyện tập cái môn tuyệt kỹ này, Thắm Ngao ném qua không ít đau khổ.

Bắt cá vào tay, Thắm Ngao tiện tay ném nó lên trên bờ, lập tức lại chờ đợi con cá mắc câu, nhiều lần như thế, ba, bốn con cá bị ném lên bờ đi, Thắm Ngao dứt khoát cởi áo ngoài, dùng áo ngoài bao chúng thành một đồng, bấu môi về hướng Xuân nhi trợn mắt há hốc mồm: “Đi, tìm nơi yên lặng nướng cá.”

Xuân nhi sợ tới mức mặt như màu đất, sợ có người phát hiện, vội vàng dẫn Thắm Ngao đi hướng sườn đông bờ hồ, chỗ đó lại có một kiến trúc thấp bé, ảm thấp, phong cảnh không tẻ, người ở cũng rất thưa thớt.

Thắm Ngao lại một điểm không sợ, cười ha hả trêu ghẹo: “Xuân nhi ném qua nướng cá chưa? Phòng bếp ở nơi nào? Ta đi tìm chút gia vị.”

Xuân nhi nói qua loa: “Đợi tí nữa ta đi cầm, Trầm đại ca, không phải nói giỡn, thật sự để cho người ta nhìn thấy sẽ không tốt đâu.”

Bộ dạng Thắm Ngao rất ủy khuất: “Cá nướng cũng phạm pháp sao? Ta nhìn thấy cá màu mỡ như thế, lấy ra làm phần thưởng thật sự đáng tiếc, đây mới là dùng đúng tác dụng. Đây là công đức, để con cá này sớm ngày thoát ly khổ hải, đi Tây Thiên cực lạc hưởng phúc.”

Cuối cùng, Thắm Ngao rất trang trọng hát vang Phật hiệu: “Thiện tai, thiện tai, gã sai vặt ta có đức hiếu sinh, sớm muộn gì cũng lập địa thành Phật.” Hắn một bên niệm, một bên thầm nghĩ trong lòng: “Thì ra gã sai vặt ta thật sự là có duyên Phật, xem ra có cơ hội nên đi Phật đường cùng phu nhân nghiên cứu Phật Pháp một chút.”

10. Chương 10: Khiêu Khích

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 10: khiêu khích

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Xuân nhi không nhìn cười được, đến nơi tường viện hẻo lánh, Xuân nhi nói: “Tại đây bình thường không ai đến, ta đi tìm gỗ đốt lửa và đồ gia vị.”

Thắm Ngao tìm chút ít bó củi tại bốn phía, rút ra một con dao găm tiện tay mang theo, cầm cá ra mổ bụng. Dù sao cũng là nhân sĩ xuyên việt, chưa quen cuộc sống nơi đây, thường thường ở lâu sẽ tưởng tượng vài thứ. Cho nên mang theo dao găm tùy thân để phòng bất trắc, giờ phút này giúp đỡ rất nhiều, dao găm hoặc gọt hoặc cắt, cực kỳ quen tay.

Giết cá và điều khắc kỳ thật cũng không có cái gì bất đồng, ở trong mắt Thắm Ngao, giết cá cũng có thể trở thành nghệ thuật, hắn làm việc này tuy cực lực biểu hiện ra bộ dạng bất cần đời, nhưng trong tâm lại là người cẩn thận tỉ mỉ. Một lát sau, liền xử trí sạch sẽ bốn con cá.

Lau mồ hôi, Thắm Ngao ngồi ở gốc cây nghỉ ngơi, hồi tưởng chuyện phát sinh mấy ngày nay, phẳng phất như nằm mơ. Chỉ là cảm giác hiện tại không tẻ, đã sắp thích ứng cuộc sống tại đây. Trước đây là đạo tặc, bốn biển là nhà, lúc kia hắn truy cầu không chỉ đơn thuần là tiền tài, mà còn là một loại kích thích.

“Chỉ là, hiện tại mình truy tìm cái gì đây?”

Thắm Ngao thở dài thở ngắn, hắn còn chưa biểu đạt hết ‘tình cảm’, Xuân nhi liền mang theo rất nhiều thứ linh tinh đến.

Thẩm Ngạo tiếp nhận đồ trong tay Xuân nhi, kiểm kê một chút, sau đó liền bắt đầu xuyên con cá, nỏ lửa lên, lật tới lật lui rất quen thuộc. Xuân nhi không giúp được gì, túng quần nghiêm mặt nâng cằm lên ngồi chồm hồm ở một bên.

Ngon lửa bắt đầu nhảy lên, ngọn lửa vàng nhạt vừa vắn chạm đến thịt cá, rung động chi chi.

Một mùi hương thoang thoảng truyền ra, Thẩm Ngạo không nhanh không chậm bắt đầu lấy chút ít muối ăn rắc vào, lúc chạy trốn màn trời chiếu đất, khiến cho kỹ xảo nướng đồ của hắn tăng lên vài cấp bậc, ngọn lửa thiêu đốt, các bộ phận dần dần trở nên vàng óng ánh, Thẩm Ngạo tiện tay đưa lên, vừa nói: “Xuân nhi, ném qua đồ nướng chưa?”

“Ừm?” Xuân nhi nhất thời ngạc nhiên, vừa rồi nàng hơi thất thần. Thẩm Ngạo bất kể là vẽ tranh hay là làm đồ nướng, đều là một bộ dạng tràn đầy tự tin, chăm chú cẩn thận, cũng làm cho nàng có chút mê muội. Lúc này thấy ánh mắt Thẩm Ngạo đưa tới, gò má bắt đầu đỏ bừng, cúi thấp đầu nói: “Trầm đại ca nói cái gì?”

“Lời mở đầu không đáp lại, cô gái nhỏ đang suy nghĩ gì đấy?” Thẩm Ngạo cười hắc hắc, thịt cá hơi hơi bị nướng cháy.

Đợi một lúc, Thẩm Ngạo nắm một con cá để tới trước người Xuân nhi: “Ném thử tay nghề gã sai vặt đi.”

Xuân nhi rất rụt rè: “Ta không đói bụng.”

“Không đói bụng?” Thẩm Ngạo cảm giác một phen khổ tâm của mình trở thành lòng lang dạ thú, bộ dạng rất thống khổ rất đau đớn. Xuân nhi thấy thế, vội vàng nói: “Ta ăn một ít.”

Hàm răng nhẹ cắn một cái, Xuân nhi cũng cảm giác được một loại ngon lành khác, nhất là con cá chảy ra nước kia, rất có vị. Thẩm Ngạo bắt đầu ăn, rất lâu không ném qua thịt tanh, khó được ngày thưởng thức hôm nay, tự nhiên không khách khí.

“Ăn ngon không?”

“Ăn ngon.” Xuân nhi trả lời rất dứt khoát.

“Lần sau chúng ta lại đến.”

“Ah...” Trong đôi mắt Xuân nhi hiện lên một vẻ bối rối, vội vàng nói: “Không... Không được.”

Thẩm Ngạo cười to, bộ dạng Xuân nhi bối rối có một phong vị khác.

Lúc này, một người hạ nhân đi tới, người này mặc bộ quần áo màu trắng khá sạch, trên dưới ba mươi tuổi, cúi đầu bước đi, một bộ dạng rất chán chường. Chỉ là đôi mắt kia phẳng phát ửng ửng chảy ra màu ánh sáng, trong lúc đôi mắt đó chớp động liền hiện lên vẻ cô độc và kiêu ngạo.

Hắn đi đến bên đồng lửa khoanh chân ngồi xuống đối diện Thẩm Ngạo, một điểm ý tứ khách khí đều không có, cánh tay đưa ra liền bắt một con cá nhét vào trong miệng, thể cho nên tay đầy mỡ, hắn cũng không để ý.

“Kẻ điên này từ nơi nào đến?” Người này cử động lại để cho Thẩm Ngạo trợn mắt há hốc mồm, không biết xấu hổ, còn chưa từng gặp qua người da mặt dày hơn so với mình, đây là có chuyện gì? Người này có tính chiếm tiện nghi của mình hay không?

Thẩm Ngạo sửng sốt, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên phản ứng như thế nào. Ở trong thời gian này, lão nhân đã là giải quyết một con cá nướng, không hề sợ bị phỏng.

Hắn chậm rì rì gặm gặm xương cá, nhàn nhã xia răng, trong miệng nói vài từ mơ hồ không rõ: “Mùi dầu hơi nặng chút ít, hương vị còn được.”

Những lời này là từng chữ từng chữ bỗng nhiên xuất hiện từ trong miệng hắn, phẳng phát như Thẩm Ngạo có thể nhìn được như vậy, vì thế nên hắn rất kích động.

Thực tế Thẩm Ngạo không kích động, nhưng có một bụng oán giận, nếu không phải nhìn hắn yếu đuối, thực sự hận không thể cho hắn hai quyền.

Xuân nhi ở một bên lôi kéo tay áo Thẩm Ngạo, thấp giọng nói: “Trầm đại ca, hần là Trần Tế Trần tiên sinh.”

Trần Tế? Không có nghe nói qua, Thẩm Ngạo rất cảm tức nói: “Quản hần là ai, ăn uống chùa còn chiếm đạo lý sao?”

Quái nhân liếc nhìn Thẩm Ngạo, một bên liếm láp xương cá, một bên nói mơ hồ không rõ: “Tiểu tử vô lý.”

“Tên đây tứ vô lý!” Thẩm Ngạo không để ý tới Xuân nhi nháy mắt ở một bên, mắng lại ngay.

Quái nhân rất ngang ngược, Thẩm Ngạo càng ngang ngược hơn so với hần, đây là nguyên tắc làm người của Thẩm Ngạo, chưa bao giờ chịu thiệt.

Quái nhân ngạc nhiên, buông xương cá, ngồi yên nói: “Kẻ hèn này họ Trần, còn xin chỉ giáo.”

“Họ Trầm.”

“Tên kẻ hèn này chỉ có một chữ Tế.”

“Lão tử chỉ có một chữ, một chữ Ngạo.” Thẩm Ngạo nhấn mạnh chữ Ngạo, có thâm ý khác.

Trần Tế mờ mịt: “Thẩm Ngạo? Không có nghe nói qua.”

“Ta cũng không có nghe nói qua người.” Thẩm Ngạo khẽ cười.

Bộ dạng Trần Tế rất kinh ngạc: “Người lại không có nghe nói qua đại danh của ta?”

“Không có, không có...” Thẩm Ngạo cảm thấy đầu óc có người này chút không bình thường, kéo Xuân nhi đi.

Trần Tế ngồi không yên, ngăn lại hần: “Người trong thiên hạ ai cũng biết Trần Tế, vì sao người không biết?”

Thẩm Ngạo bắt lấy tay Xuân nhi, ưỡn ngực, hùng hồn nói: “Người trong thiên hạ liên quan gì đến ta, không cần phải cần đường.”

Trần Tế không nhịn được rồi, bộ dạng rất tổn thương: “Người đọc qua sách chưa?”

Thẩm Ngạo nói: “Đọc qua.”

Trần Tế si ngốc đứng lẳng lẳng bất động, lẩm bẩm nói: “Hần đọc qua sách, hần là thật sự không biết đại danh của ta?” Nói xong, bộ dạng rất ảo não, lắc đầu khổ thở dài: “Xem ra thế nhân sớm đã quên Trần Tế, đã quên... Lúc này mới vài năm...”

Hần ngóc đầu lên, thấy Thẩm Ngạo lại muốn đi, kéo Thẩm Ngạo lại nói: “Chớ đi, ta khảo thi (kiểm tra) người.”

“Khảo thi ta?” Thẩm Ngạo nhếch miệng, kéo ống tay lên nói: “Cứ nói.”

Trần Tế ngẩng đầu, lập tức bật thốt lên: “ ‘Muội muội ta tư chi’ giải thích như thế nào?”

“Muội muội ta tư chi?” Thẩm Ngạo mờ mịt, trong lòng nghĩ: “Người này chẳng những ăn ngon, xem ra còn háo sắc, muội muội người còn chưa tính, đang ở trước mặt Xuân nhi nói ra cái này làm gì? Rất vô sỉ.”

Trần Tế thấy Thẩm Ngạo mờ mịt, liền vui vẻ nói: “Người căn bản không đọc qua sách.”

Thẩm Ngạo nói: “Tư muội muội và đọc sách có quan hệ gì?” Nếu nói là làm thơ từ, vẽ tranh, Thẩm Ngạo có thể trích dẫn một ít, dựa vào kỹ năng vẽ tinh xảo và trí nhớ của hần, đủ để kinh động bốn phía. Chi, hồ, giả, dã, mấy cái gì đó hần lại một điểm không hiểu.

Trần Tế cười lạnh nói: “Muội muội ta tư chi, lời nói ra trong « Trên thư • Tần Thệ » . Tại đây, ”muội muội“, bề ngoài trầm tư, có ý tứ âm thầm, ”Muội muội ta tư chi“, nghĩa là ”trong lòng của ta âm thầm suy tư. Người là loại người không học vấn không nghề nghiệp, đi mau, đi mau, không cần phải quấy nhiễu hào hứng của ta.”

Thẩm Ngạo giờ mới hiểu được, vốn là hần phải đi, bây giờ người ta đuổi hần, hần lại không đi.

Trần Tế đã mệt mỏi, khua tay nói: “Đi mau.”

Thẩm Ngạo buông tay Xuân nhi, khẽ cười: “Ta không đi.”

Trần Tế nói: “Cái này là vì sao?”

Thẩm Ngạo nói: “Ta muốn đọc cùng ngươi một lần.”

“À?” Trần Tế tràn đầy miệt thị, trong lòng nghĩ: “Người này không đọc qua Tứ thư Ngũ kinh, cũng dám múa rìu qua mắt thợ.” Trong miệng nói: “So cái gì?”

Thẩm Ngạo không chịu nổi người bên ngoài dùng loại ánh mắt này nhìn hắn, tâm háo thắng nổi lên, phải cho quái nhân này nếm thử một chút lợi hại, nói: “Chi, hồ, giả, dã, đau xót, kẻ hèn này không có hứng thú với văn vẻ, không bằng so làm thơ từ đi.”

“Thi từ?” Trần Tế cười lạnh: “Không đọc qua Tứ thư Ngũ kinh cũng dám làm thơ?”

Thẩm Ngạo ôm tay, bộ dạng rất nhẹ nhàng: “Như thế nào, ngươi không dám?”

11. Chương 11: Thư Pháp .

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 11: thư pháp .

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Phòng Trần Tế cách đó không xa, một người ở một tiểu viện, tuy nhìn về phía trên lồi tha lồi thôi, nhưng cái sân này lại sạch sẽ yên tĩnh thần kỳ. Thẩm Ngạo không thể tưởng được trong Chu phủ còn có nơi yên tĩnh như vậy.

Hai người đến trước bàn, giấy và bút mực cũng chuẩn bị đầy đủ rồi, bàn hai người tương đối giống nhau, trên bàn bày giấy trắng.

Xuân nhi ở một bên mài mực vì Thẩm Ngạo, trước mặt Trần Tế cũng có một người sai vặt, gọi là Vân nô tài, tư sắc khá tốt, chỉ là vừa điếc lại vừa câm, ở một bên trải bằng trang giấy cho Trần Tế.

Trần Tế lấy bút ra, tay trái cầm lấy tay áo bên phải, âm thanh lạnh lùng nói: “Thời gian ba nén nhang, thế nào?”

Hắn có vẻ rất tự tin, rất khinh thường Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo càng tự tin hơn so với hắn, cười ha ha nói: “Một nén nhang là được rồi.”

Trần Tế trừng mắt liếc hắn một cái, trong lòng nói: “Nhìn được ngươi liệu linh được bao lâu.” Nói: “Tốt.”

Trần Tế không cần phải nhiều lời nữa, toàn tâm toàn ý cầm bút viết, Trần Tế và Thẩm Ngạo đều có một loại phẩm chất, một khi bắt đầu làm việc của mình, liền định hạ tâm lai, tâm vô tạp niệm, toàn tâm toàn ý nhào vào trong. Giờ phút này Trần Tế như lão tăng nhập định, một đôi mắt đục ngầu hiện ra vẻ lẳng lẹ ác liệt, khi thì lông mày chìm xuống, khi thì giãn ra, khi thì vung bút, khi thì đưa bút về.

Hoàn toàn khác biệt, Thẩm Ngạo thoải mái hơn, bảo Xuân nhi rót cho mình chén trà, ánh mắt liếc xéo qua nhìn Trần Tế, kéo Xuân nhi qua một bên, hỏi: “Trần Tế này là ai?”

Xuân nhi ngạc nhiên, thấp giọng nói: “Trầm đại ca lừa gạt, thật sự không hiểu hắn là ai?”

Thẩm Ngạo cười khở, nói: “Thật sự không biết.”

Xuân nhi nghiêm mặt: “Ngươi đã không biết, vì cái gì còn muốn thách đố hắn?”

“Thách đố hần thì thế nào?”

Xuân nhi nói: “Quốc công thấy hần, còn muốn gọi hần một câu Trần tướng công. Nghe nói người này rất lợi hại, là trạng nguyên năm nào đó, hần còn làm qua một sự tình kinh thiên động địa.”

“Chuyện gì?” Thẩm Ngạo liếc qua tên trạng nguyên này nghèo túng, trong lòng nghĩ: “Khẳng định là chuyện gì đặc tội người khác.”

Xuân nhi nói: “Hần ở trên triều đình, mắng ngay trước mặt Thái thái sư, còn mắng hoàng thượng tin tiểu nhân, hoang phế quốc sự.”

Thẩm Ngạo chấp nhận sâu: “Người này lại rất có đảm lượng.”

Xuân nhi tiếp tục nói: “Kết quả hoàng thượng mặt rồng giận dữ, liền phế hần làm thứ dân, nói rõ vĩnh viễn không muốn người này.”

“Nhưng vì cái gì mà hần ở Chu phủ này?” Ấn tượng của Thẩm Ngạo đối với Trần Tế có chút ít đổi mới.

Xuân nhi nói: “Tuy hần không thể làm quan, nhưng Thái thái sư sẽ không dễ dàng buông tha hần, quốc công gia vì bảo toàn hần, cho nên đặc biệt mời đến hần quý phủ ở. Bình thường đi ra ngoài, cũng phải rất nhiều người bảo vệ.”

Thẩm Ngạo bình tĩnh đại ngộ: “Khó trách người này tự phụ như vậy, tốt, nên bắt hần bỏ đi ít khí thế hung hăng càn quấy.”

Hần xoay người cầm bút, trầm ngâm một lát, đã nghĩ sẵn trong đầu. Bắc Tống về sau rất nhiều thi từ, hơi quơ lấy là được một đồng, Thẩm Ngạo không có một điểm áp lực.

Một nén nhang qua rất nhanh đi, Trần Tế ném bút, giơ mắt nhìn Thẩm Ngạo, chỉ nhìn Thẩm Ngạo hai tay ôm ngực, hiển nhiên đã hoàn thành từ lâu. Trong lòng liền khinh bỉ: “Không tin người là một tên tiểu nhi trẻ con có thể làm ra thơ hay trong một nén nhang.” Trong miệng hỏi: “Thơ đã làm xong sao?”

Thẩm Ngạo cười khê: “Chờ đã lâu.”

Trần Tế không tin, dạo bước sang đây xem, vừa xem xét, liền ngây ngẩn cả người. Trong miệng thì thảo niệm bài Thẩm Ngạo ghi: “Cái gì vậy, ta suy nghĩ vậy. Trướng bình sinh, giao du thừa thốt, chỉ nay còn lại! Tóc trắng không rũ xuống ba nghìn trượng, cười mọi sự nhân gian một tiếng. Hỏi vật gì, có thể làm công danh? Ta thấy núi xanh nhiều vũ mị, liệu chăm sóc núi xanh thấy ta có như thế. Tình và dung mạo, có tương tự. Một pho tượng đứng bên cửa đông. Muốn viết thơ lúc bình minh, phong vị lúc này thật tốt. cầu Giang Tả mang tên người, há ý thức được lao hay lý. Quay đầu gọi, mây gió đã bắt đầu thổi. Không hận cổ nhân, ta không thấy, hận cổ nhân không thấy ta cuồng điên. Người hiểu ta, đã mất.”

Hần đọc đi đọc lại, trong mắt đã xuất hiện nước mắt, đúng là sững sờ đến ngây dại.

Cái bài từ này chính là Thẩm Ngạo sao chép Tân Khí Tật, kỳ thật cũng không tính tác phẩm xuất sắc đến mức cực phẩm. Biểu đạt chính là tâm tình Tân Khí Tật lúc bị bãi chức nhàn cư tịch mịch và buồn khổ.

Phía trên mở đầu một câu ” Cái gì vậy, ta suy nghĩ vậy. Trướng bình sinh, giao du thừa thốt, chỉ nay còn lại!” Tức trích dẫn điển cố bên trong « Luận Ngữ ». « Luận Ngữ • thuật vấn thiên » Khổng Tử nói: ” Cái gì vậy, ta suy nghĩ vậy. Lâu vậy ta không còn mộng thấy Chu công nữa.” Nếu như nói, Khổng Tử than thở chính là không có được một con đường riêng; như vậy Tân Khí Tật trích dẫn theo đó, thì có ý than thở lý tưởng chính trị vô pháp thực hiện. Tân Khí Tật ghi bài thơ này lúc đã năm mươi chín tuổi, lại ở chỗ mới nhiều năm, bạn cũ thừa thốt, bởi vậy phát ra than thở như vậy cũng là rất tự nhiên . Tại ” chỉ nay còn lại” và câu kết “Người hiểu ta, đã mất”, đầu đuôi liên kết, để cường điệu hai chữ “thừa thốt”.

Loại thất bại mãnh liệt um tùm này, đúng là khắc họa cả đời Trần Tế, nhất là cái loại than thở bằng hữu cùng chung chí hướng không nhiều lắm này, thực giống như tâm tình cảm thán than thở “mọi người đều say chỉ ta tỉnh” của Khuất Nguyên, phẳng phất chính là tâm cảnh Trần Tế hiện nay.

Cũng khó trách lúc này hần cảm động đến chảy nước mắt, cả đời đóng cửa khổ đọc, thật vất vả thực hiện mộng tưởng vì ruộng đất và nhà cửa, lên phò tá thiên tử. Hiện nay lại tàn lụi như thế.

Trần Tế hít một hơi thật dài, lập tức lại sững sờ, đôi mắt đều nhìn thẳng.

Thẩm Ngạo sử dụng chính là Gầy Kim thể, Gầy Kim thể chính là Tống Huy Tông Triệu Cát sáng chế, chỉ chỉ là hiện tại Triệu Cát còn chưa hoàn toàn sáng tạo Gầy Kim thể hoàn chỉnh, Gầy Kim thể dưới ngòi bút Thẩm Ngạo lại có một loại rất mạnh mẽ, phiêu dật thú nhưng hàm súc thú vị.

Không nói cái bài từ này, đơn thuần cái chữ này cũng đã là ngàn dặm mới tìm được một từ.

Trần Tế thoáng cái đã quên ý từ, lại chuyên tâm nhìn cái chữ này, trong đôi mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, trong miệng không nhịn được nói: “Từ là thơ hay, chữ rất tốt, đủ để sánh vai với Vương Phải, chữ tốt... chữ tốt...” Mỗi hán run rẩy liên tục, tình cảm bộc lộ rõ ràng trong lời nói.

“Xem ra Trần trạng nguyên này là người yêu thích thư pháp.” Thẩm Ngạo nghĩ trong lòng.

Đối với chữ của mình, Thẩm Ngạo tuyệt đối là kiêu ngạo, vốn liếng rất nhiều. Thân là đạo tặc nghệ thuật, bắt chước các loại tác phẩm nghệ thuật là chuyện thường ngày, nếu không có cái tay viết chữ tốt này, không lẫn lộn được trong nghề nghệ thuật.

Năm đó Thẩm Ngạo còn giả tạo qua « Lan Đình Tự », nếu không phải bị tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế kịp thời phát hiện, đã sớm có mấy ngàn vạn đôla tiến vào hầu bao.

Bất kể là hành thư, lối viết, khải thư, lối viết thảo, thể chữ lệ Thẩm Ngạo đều có tâm đắc rất sâu, chấp bút, vận dụng ngòi bút, nét, kết cấu, bố cục cũng rất có tạo nghệ.

Quản hán là trạng nguyên khi gió gù, đựng phải quái vật Thẩm Ngạo đã này hấp thụ tinh hoa năm nghìn năm, chỉ có bái phục sợ hãi thần phục.

Trần Tế yêu thích không buông tay, xem trái xem phải, thật lâu về sau, mới lưu luyến dời ánh mắt.

“Đây thư pháp gì?” Trần Tế lúc này đây nhìn Thẩm Ngạo với ánh mắt bất đồng, cẩn thận từng li từng tí, lại mang theo một chút chờ mong.

Gầy Kim thể còn chưa thành hình, hoặc là nói cẩu hoàng đế Triệu Cát kia còn ở vào giai đoạn thăm dò, so sánh với nhau, Gầy Kim thể của Thẩm Ngạo lại có một hương vị đại sư. Thẩm Ngạo da mặt dày, mặt không đổi sắc nói: “Thẩm Ngạo thể.”

Trần Tế cảm thán: “Từ tốt, chữ tốt, Trần Tế bái phục, bái phục.”

12. Chương 12: Có Một Cuộc Hẹn Cùng Phu Nhân.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 12: Có một cuộc hẹn cùng phu nhân.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo muốn đi xem thơ Trần Tế, Trần Tế nét mặt hồ thẹn liền ngăn cản. Trong lòng hán nói: “Nếu ta phí một phen công phu, viết ra một tác phẩm xuất sắc đưa cho hán xem, vẫn còn có thể nhìn được. Trong lúc này viết ngoáy ghi thì từ sẽ không khác gì múa rìu qua mắt thợ.”

Thư pháp của Trần Tế rất tốt, nhất là sau khi bãi quan buồn khổ trong lòng, liền một lòng nhào vào thư pháp, thời gian lâu, dường thành tính tình cổ quái.

Chỉ là ở trước mặt Thẩm Ngạo, loại cổ quái này không thể không bắt đầu thu liễm.

Hán tiếp tục nhìn Thẩm Ngạo hành thư (viết chữ), lại là cảm thán một phen, than thở nói: “So với Thái Kinh gian tặc kia, đẹp hơn nhiều, Thái Kinh đối với việc hành thư luôn luôn tràn đầy tự phụ, nếu thấy Trầm tướng công hành thư, nhất định sẽ tự ti mặc cảm.”

Trong lòng Thẩm Ngạo rất vui sướng, khó có người biết được hàng, lại nói từ lúc bắt đầu xuyên việt đến giờ, hần kết giao ngoại trừ mù chữ chính là bao cở. Về tranh, ghi chữ, tối đa cũng phải là một người chữ tốt, đây là cách nhìn người ngoài nghề. Vị Trần trạng nguyên này lại bất đồng, rất biết hàng, người khoa trường nhưng đúng là không mang theo ghen tỵ, coi trọng chính là hình thức, làm sao không vui vẻ, cực kỳ thống khoái.

Thẩm Ngạo khó được một câu khiêm tốn, nói: “Ta chỉ là một tiểu thư đồng, đâu được xưng tụng tướng công.”

Tại Tống triều, chỉ có quân tử, tú tài mới xưng là tướng công, không có công danh, là tuyệt đối không có người nào được xưng hô như vậy. Trần Tế giơ con mắt lên, nghi hoặc nhìn qua Thẩm Ngạo, mới phát hiện Thẩm Ngạo xác thực cũng không mặc quần áo đẹp đẽ quý giá, nói: “Người đúng là một thư đồng? Đáng tiếc, đáng tiếc? Chẳng lẽ còn chưa khảo thủ công danh sao?”

Lập tức lại lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Đúng rồi, lúc vừa rồi ta thăm dò người, người ngay cả muối muối ta tư chi cũng không biết giải thích thế nào, xem ra cũng không đọc qua kinh sử.” Xúc động thở dài: “Quái tài, không tinh thông Tứ thư Ngũ kinh, có thể làm bài từ tốt như vậy, ghi chữ tốt như vậy.”

Trần Tế nghiêm mặt nói: “Đàn ông há có thể không khảo thủ công danh, không bằng như vậy, người dạy ta hành thư, ta dạy cho người kinh sử, thế nào? Dùng tư chất của người, thi được sĩ khoa định có thể vào trường cấp ba.”

Khoa cử Tống triều chia làm hai loại cuộc thi, một loại là tiến sĩ khoa, một loại khác là Minh Kinh khoa. Lượng đề khoa khảo thi Tống triều tương đối lớn, không phải giải một cái đề bài có thể thu hoạch công danh. Khảo thi tiến sĩ cần thử thơ, phú, luận, tất cả một bài, sách năm quyển, « Luận Ngữ », đối với « xuân thu » hoặc « lễ ký » cần hiểu sâu. Trong chuyện này, dùng thơ, phú, luận, ba hạng mục này là nặng nhất.

Mà khoa khảo thi Minh Kinh cũng là giống nhau về nội dung, chỉ có điều thơ, phú, luận, ba hạng mục tại vị trí thứ yếu, mà Luận Ngữ, đối với xuân thu, lễ ký, có ý nghĩa trọng yếu nhất.

Điều này sẽ đưa đến tú tài tiến sĩ khoa thường thường hay xem thường Minh Kinh khoa, bởi vì Minh Kinh khoa chủ yếu dựa vào học bằng cách nhớ, không giống tiến sĩ, tài văn chương bay lên như vậy.

Trần Tế rất có lòng tin đối với việc Thẩm Ngạo nhập khoa cử, thi từ thơ phú tự nhiên không làm khó được hần, chỉ cần bù đắp Luận Ngữ, xuân thu, lễ ký, sách luận một tý là có thể.

Nhưng Thẩm Ngạo lại lắc đầu, nói: “Ta không có hứng thú đối với chi, hồ, giả, dã, người muốn học hành thư còn khá dễ dàng, ta ghi một cái thiệp, tự người cầm lấy đi nhận thức là được.”

Hảo tâm của Trần Tế bị biến thành lòng lang dạ thú, không khỏi có chút ảo não, nói: “Không có công danh trong người, người muốn cả đời làm người nô bộc, làm người nịnh nọt? Tất cả đều hạ phẩm, chỉ có đọc sách cao, đạo lý này Trẫm tưởng công hần là không hiểu?”

“Người có chí riêng, chẳng lẽ không khảo thi công danh ta cũng không cần sống sao? Trần tướng công quý vì tài trạng nguyên, công danh trong thân, cũng không thấy rất dễ sống.” Thẩm Ngạo vốn chính là không theo ý nghĩ người thông thường, nếu không thì ở kiếp trước đã là một đứa con ngoan rồi, làm sao lại đi làm đạo tặc.

Hần muốn, chỉ là cái loại cuộc sống tùy tâm sở dục.

Trần Tế lắc đầu than thở: “Thôi, Trần Tế cũng không nguyện nhận ân huệ người, người cũng không nguyện để cho ta dạy bảo, cái hành thư này ta cũng không học được.” Dứt lời, liếc liếc ra hiệu Vân nô tài vừa điếc lại vừa câm.

Vân nô tài nâng gương mặt lên, liền đẩy Thẩm Ngạo, Xuân nhi ra bên ngoài, đại môn đóng lại, xem như đóng cửa từ chối tiếp khách.

Thẩm Ngạo cười khỏ, người này thực quái lạ, một lời không hợp liền bảo người sập cửa vào mặt khách. Hần vẫy vẫy tay áo, rất tức giận mắng về phía cái đại môn đóng chặt kia: “Nếu ta là hoàng đế, cũng không cho người làm quan.”

Xuân nhi lại hé miệng không nói, vừa rồi lời Trần Tế nói lại kích thích tâm tư của nàng. Nàng thật tâm hi vọng Thẩm Ngạo sống tốt, mà ngay cả Trần tướng công đều nói Thẩm Ngạo cũng có thể vào trường cấp 3, lại nói cái gì tất cả đều hạ phẩm, chỉ có đọc sách cao, những đạo lý này Xuân nhi há có thể không biết? Giờ đây nàng thật tình hi vọng Trầm đại ca đi khoa cử, tranh thủ một công danh.

Xuân nhi muốn khuyên Thẩm Ngạo. Nhưng lập tức lại thôi, nếu Trầm đại ca có công danh trong người, chỉ sợ không bao giờ ... nguyện ý ở cùng một chỗ với nô tài ta nữa?

Nghĩ tới đây, tai của nàng đỏ lên, e lệ nói không ra lời.

Thẩm Ngạo và Xuân nhi đi dọc theo đường mòn trở về, trên đường đi, người dần dần nhiều hơn một chút ít, Xuân nhi xấu hổ, liền bước chân nhanh hơn, cố ý để Thẩm Ngạo rơi ở phía sau, để tránh bị người thấy bọn họ sóng vai mà đi. Thẩm Ngạo da mặt dày, hai chân ba chân đuổi lên. Xuân nhi quay đầu lại, vừa thẹn vừa vội, dè dặt sự không đành lòng trong lòng, nghiêm mặt nói: “Nhiều người ở đây, Trầm đại ca không đi theo Xuân nhi được không?”

Thẩm Ngạo ôm tay, nhiều hứng thú nhìn cô gái nhỏ ‘trở mặt vô tình’, nói: “Tiểu xuân nhi đi đường tiểu Xuân nhi, gã sai vặt ta đi đường gã sai vặt ta, hai bên không thể đi chung, nói như thế nào là theo chân tiểu Xuân nhi?”

Xuân nhi ở trước mặt Thẩm Ngạo đúng là vẫn còn kéo được da mặt ra, nỉ non khẩn cầu nói: “Bị người nhìn thấy không tốt, hơn nữa ta muốn đi Phật đường gặp phu nhân.”

Thẩm Ngạo hì hì cười: “Thật sự là đúng dịp, ta cũng muốn đi gặp phu nhân.”

Xuân nhi ngạc nhiên: “Người gặp phu nhân làm cái gì?”

“Vì cái gì ta không thể gặp phu nhân? Đêm qua phu nhân còn nói có rảnh hạ đi Phật đường trò chuyện cùng nàng, hiện tại ta rảnh vô cùng.”

Xuân nhi nỉ non im lặng, đành phải xoay người tiếp tục đi, Thẩm Ngạo đi theo gần gót chân nàng, dẫn tới không ít người ghé mắt.

Đến Phật đường, Xuân nhi đi chân trước vào, Thẩm Ngạo chân sau cùng đến. Cái Phật đường này cũng không lớn, khí tức hương nến nồng đậm, bốn phía là tường trắng, dưới chân là vài cái bồ đoàn, đằng trước chính là hương án, bàn thờ Phật. Phu nhân vẫn về Phật châu khoanh chân lẩm bẩm kinh văn. Thấy có người tiến đến, con mắt đóng lại hơi mở ra, trông thấy Thẩm Ngạo, mỉm cười, nhân tiện nói: “Đến đây ngồi.”

Thẩm Ngạo ngồi xuống, một điểm câu nệ đều không có, phảng phất hẳn không phải là hạ nhân Chu phủ, giống như là khách quý không bằng.

Kỳ thật rất nhiều người đối với người địa vị trên đều có một loại cảm giác sợ hãi trời sinh, rón ra rón rén ở trước mặt bọn họ. Kỳ thật bọn hắn cũng đều là người, cũng có thất tình lục dục, cũng không phải quái thú ăn thịt người.

Phu nhân buông Phật châu, cái này đã là không niệm nổi nữa, vẫn ngồi ở trên bồ đoàn như trước, nói: “Thẩm Ngạo không bái lạy Phật chủ ở trên à?”

Thẩm Ngạo ngồi bất động, đồng dạng trả lời: “Phật ở trong lòng Thẩm Ngạo, không câu nệ hình thức.” Hắn vừa dứt lời, trong lòng nói: “Rượu thịt đeo tràng hạt, lưu lại trong lòng Phật chủ, không biết là cái tên phật mình ra cái đó nghĩ gì, rất có ý vị.”

Phu nhân liền thu Phật châu, được Xuân nhi nâng đứng lên, mỉm cười nói: “Nói như vậy, ta lại câu nệ.”

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Ta không phải có ý tứ này, phu nhân thành tâm, trên dâng hương, dưới niệm tụng kinh văn, đã biểu đạt kính ý đối với Phật chủ, đồng thời cũng có thể bình tâm an thần, cũng không có chỗ xấu.”

Phu nhân gật gật đầu: “Người, đứa nhỏ này, cái gì cũng đều có thể nói lý.”

Thẩm Ngạo liền cười: “Thẩm Ngạo kính trọng phu nhân, cho nên ngôn từ bên trong luôn có vài câu ca ngợi, rất nhiều lời còn chưa tự định giá, liền thốt ra.” Hắn làm ra một bộ dạng không thể làm gì, ý là muốn nói,

ta nịnh nọt phu nhân cũng không phải là tận lực, mà là tùy tâm sở dục, là suy nghĩ trong lòng hóa thành từ ngữ khen ngợi.

Cái rắm này có lực sát thương rất lớn, phu nhân buồn cười hé miệng cười rộ lên, một đôi mắt đẹp kia lộ ra một tia vui mừng, ngồi xuống tại đối diện Thẩm Ngạo, nói với Xuân nhi: “Bảo người chuẩn bị chút ít điểm tâm đến đây, đi nói cùng đầu bếp, bảo bọn hắn hôm nay làm nhiều vài phần thức ăn chay, Thẩm Ngạo lưu lại ăn cơm chay với ta.”

Xuân nhi vâng lệnh đi phân phó. Con mắt Thẩm Ngạo rơi vào bức tranh tượng Quan Âm giắt trên tường, không nhận được đứng lên quan sát, trong miệng nói: “Cái tượng Quan Âm này không biết là người phương nào vẽ, làm cho người ta nhìn rất yên tĩnh, rất thoải mái.”

13. Chương 13: Chu Tiểu Thư Rất Đau Đớn

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 13: Chu tiểu thư rất đau đớn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Kỳ thật Thẩm Ngạo rất vô sỉ, cái bức vẽ tượng Quan Âm này, bút phong thiếu chút ít cứng cáp, hiển nhiên là nữ tử vẽ ra. Nữ tử tầm thường làm sao vẽ ra bức họa tặng người, chắc hẳn là người vẽ tranh ngay tại Chu phủ, không phải phu nhân chính là Chu tiểu thư vẽ. Hắn ra vẽ không biết, khoe một phen, phu nhân khẳng định sẽ ưa thích.

Không ngoài Thẩm Ngạo dự liệu, phu nhân mặt cười như hoa, má lúm đồng tiền hiện lên, nói: “Đây là Nhược nhi vẽ đấy, không ngờ người cũng ưa thích.”

Nược nhi chính là Chu tiểu thư, nữ nhi thân sinh được người khen ngợi vẽ tốt, làm mẫu thân, vừa tự hào lại vui mừng. Từ đầu đến cuối, phu nhân đều cảm thấy miệng Thẩm Ngạo này rất ngọt, cũng không phải người bình thường tận lực a dua nịnh hót nhiều độ cứng như vậy, phảng phất tất cả đều là tùy tâm mà phát, rất làm cho người ta vui sướng.

“Đứa bé này không giống như là người bình thường, xem ra cũng là đọc qua không ít sách.” Phu nhân càng phát ra cảm thấy Thẩm Ngạo có không ít chỗ tốt, cũng càng gia tăng yêu mến đối với hắn.

Thẩm Ngạo thường thức xong bức vẽ rồi, nhân tiện nói: “Một ngày nào đó ta cũng vậy vì phu nhân mà vẽ một bức Quan Âm, phu nhân nhìn xem ta và tiểu thư, người nào vẽ tốt hơn.”

Phu nhân đã nói không ngớt lời, vì vậy liền hỏi gia thế Thẩm Ngạo, trong mắt nàng, Thẩm Ngạo được ‘giáo dưỡng’ tốt như vậy, không nên vào phủ để làm nô bộc, tất phải có nguyên do.

Thẩm Ngạo tròn mắt nói lời bịa đặt, biên tập câu chuyện tình cảm. Nói mình ban đầu cũng thuộc gia đình người đọc sách, gia cảnh còn tốt, về sau phụ thân qua đời, liền bị các thân thích trong tộc khi dễ, mẫu thân không chịu được tức giận, rất nhanh cũng đi theo phụ thân.

Phu nhân nghe xong, trong ánh mắt liền lóe ra vệt nước mắt, lòng của nữ nhân mềm, nhất là khi nghe loại bi kịch giống phim Hàn xéng này, lại có thêm vài phần đồng tình đối với Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói mò, nói cha mẹ mình không có, lòng người dễ thay đổi, hết bị tộc thúc, lại đến tộc bá khinh khỉnh, đành phải lưu lạc đến Biện Kinh.

Đến Biện Kinh, về sau thì ăn xin như thế nào, bị người bắt nạt như thế nào, cuối cùng ký văn tự bán mình vào Chu phủ.

Phu nhân thốn thức cảm thán, an ủi nói: “Người vào Chu phủ, cái này tức là duyên phận Phật chủ nói, về sau người sẽ không bị người khi dễ nữa.” Nói xong liền nhìn Thẩm Ngạo thể hiện bộ dạng ‘tận lực rất kiên cường’, lại không nhịn được, bắt đầu yêu thương hân như người nhà.

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Không có cái gì không mài mà đẹp. Tất nhiên phải khổ tâm chí, mài gân cốt trước. Có những kinh nghiệm này, ta mới phát hiện tuy trong cuộc sống u ám, nhưng luôn luôn có màu ánh sáng loang loáng. Cũng càng quý trọng tất cả những thứ trước mắt.”

Phu nhân liên tục gật đầu, trong lòng nói: “Thì ra số đũa nhỏ này lại khổ như vậy, về sau cũng không thể ngược đãi hân, gia thế của hân không tệ, cũng không thể coi hân là nô bộc để đối đãi.” Trong miệng nói: “Lời này của người không sai, Hằng nhi từ nhỏ sẽ không ném qua gian khổ gì, bây giờ còn mang tính tình một đũa bé, thật không hiểu lúc nào mới có thể hiểu chuyện một chút.”

Thẩm Ngạo nói: “Chu công tử là hơi ham chơi một ít, bản tâm lại rất tốt. Có Từ mẫu che chở như vậy, luôn khó tránh khỏi sẽ có một ít tính tình nghịch ngợm.”

Lúc này, Xuân nhi mang điểm tâm đến, phu nhân bảo Thẩm Ngạo ăn. Thẩm Ngạo không khách khí, cầm bốc lên một khối bánh ngọt mút hoa quả liền nhét vào trong miệng, ăn như hổ đói, tướng ăn có chút khó coi. Phu nhân lơ đãng, lại nở nụ cười: “Ăn từ từ, nếu sau này ưa thích, ta bảo phòng bếp mỗi ngày đưa cho người một ít.”

Nói xong lại bảo người đưa trà cho Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo uống trà. Phu nhân vừa động tâm niệm, nhớ tới một sự kiện, liền hỏi Thẩm Ngạo: “Triệu chủ sự đối đãi người như thế nào?”

Phu nhân đề cập đến Triệu chủ sự, Xuân nhi ở một bên có chút cảm thấy khó xử, nàng không rõ, vì cái gì mà Trầm đại ca lại bảo nàng nói những lời kia với phu nhân, càng không rõ vì cái gì, rõ ràng mình ‘bố trí’ Trầm đại ca, phu nhân càng nhiệt tình hơn đối với Thẩm Ngạo, đối với Triệu chủ sự lại có chút lạnh nhạt.

Thẩm Ngạo buông trà chén nhỏ, rất chân thành tha thiết trả lời: “Triệu chủ sự là người rất tốt, mặc dù lúc cạnh tranh thư đồng đoạt danh ngạch của cháu hân, nhưng ta có thể thấy được, người này rất hòa thuận, không biết sinh ra hiềm khích.”

Phu nhân gật đầu, một đôi trông mắt kia liếc Thẩm Ngạo, có vẻ rất hài lòng.

Triệu chủ sự xúi giục nha đầu bố trí Thẩm Ngạo, mà Thẩm Ngạo lại nói Triệu chủ sự là người rất tốt, lời nói và việc làm của hai người phân rõ cao thấp. Trong lòng phu nhân nghĩ: “Cái hài tử ngốc này, thật không hiểu nhân tâm hiểm ác.” Trong miệng nói: “Như vậy là tốt rồi, sau này có chuyện gì, trực tiếp đến nói thẳng với ta, ta làm chủ cho người.”

Thẩm Ngạo rất vô sỉ đáp ứng, hai người trò chuyện với nhau thật vui, Thẩm Ngạo này kiến thức nhiều, nói chút ít chuyện cười đời sau cho phu nhân nghe, phu nhân cười đến ngay một điểm rụt rè cuối cùng cũng đã bỏ xuống được rồi, cười đến mức thở không ra hơi.

Không bao lâu, liền có một người tiến đến, khoác một bộ áo tơ nhẹ nhàng, đeo mũ rộng vành, hỏi: “Mẫu thân cười cái gì vậy?”

Thẩm Ngạo liếc mắt nhìn, chỉ thấy toàn thân Chu tiểu thư ẩm ướt róc rách, cởi áo tơ dưới sự trợ giúp của nha đầu. Bởi vì mặc cái vật trầm trọng này, cho nên bên trong ăn mặc không quá nhiều quần áo, mặc đồ tương đối mỏng, nổi bật ra dáng người mỹ lệ.

Thì ra trong thời gian này, trời bên ngoài đã muốn mưa. Chu tiểu thư, tên một chữ Nhược, người như chữ, vốn là nhìn mẫu thân mỉm cười, khóe mắt quét nhìn xung quanh, rơi vào trên người Thẩm Ngạo, lông mày hơi nhăn lại, cái khuôn mặt loại trứng ngỗng kia lập tức lạnh xuống.

Thẩm Ngạo cảm thấy dường như Chu tiểu thư không chào đón hân, cũng không biết mình ở trong ấn tượng Chu tiểu thư vì sao kém như vậy, cũng may da mặt hân dày, hướng Chu Nhược vấn an, nói: “Chu tiểu thư tốt.”

“Ừm.” Chu tiểu thư mặt lạnh lùng đến bên người mẫu thân.

Phu nhân nhìn ở trong mắt, liền cười mỉm nói với Chu tiểu thư: “Nhược nhi, không được như vậy.”

Chu tiểu thư vốn chỉ như có như không đối với Thẩm Ngạo, nhiều nhất chỉ là có chút không thích mà thôi, có thể thấy được mẫu thân rất coi trọng cái tên tiểu tử cột nhà này, ánh mắt nhìn Thẩm Ngạo liền nhiều hơn một phần khinh thường.

Phu nhân thấy vậy, liền cười nói: “Nhược nhi, hôm nay đi nơi nào? Trời mưa to làm cho vi nương lo lắng.”

Hốc mắt Chu tiểu thư có chút đỏ, một đoàn nước mắt dịu dàng muốn trào ra, giống như hoa sen nổi trên mặt nước, thấp giọng nói: “Mẫu thân, ta đi xem Lưu tiểu thư rồi, nàng thật đáng thương.”

Phu nhân thở dài: “Đây là vận số, nếu phụ thân nàng không phải phạm tội, sao phải rơi xuống ruộng đồng.”

Chu tiểu thư cắn hàm răng nói: “Phụ thân nàng phạm vào việc gì, có quan hệ gì với nàng? Cho dù vào cơ quan quản lý âm nhạc (Tác Phường), người cái cơ quan quản lý âm nhạc tư kia cũng quá ghê tởm, nếu không phải bọn hắn làm ra chuyện như vậy, Lưu tiểu thư cần gì phải tự vẫn?”

Thẩm Ngạo ở một bên nghe, cuối cùng biết được một ít ngọn nguồn, thì ra là một người bạn của Chu tiểu thư, bởi vì phụ thân phạm tội bị sung làm quan kỹ. Cái gọi là cơ quan quản lý âm nhạc chính là nơi quản lý quan kỹ, ai ngờ cơ quan lại quản lý âm nhạc hợp mưu cùng gian thương, đưa một ít nữ tử tư sắc tốt nhất đến thanh lâu dạy dỗ. Cái này vốn chính là một loại quy tắc ngầm, kỳ thật có chút ý tứ như liều ăn vụng trong quân đội. Quan kỹ nói trắng ra là không có tiền lợi nhuận, vì vậy một ít thương nhân liền đưa ra chút ít bạc đi lo lót, lại đưa một ít quan kỹ đến thanh lâu, bởi vậy, người cơ quan quản lý âm nhạc tư mới có được chỗ tốt, thanh lâu cũng có thể kiếm lấy rất nhiều lợi nhuận.

Triệu tiểu thư này là người kiên cường, cũng không biết vào thanh lâu bị vũ nhục cái gì, liền thất cổ.

Loại sự tình này cũng không có người nào hỏi đến, cho dù là quốc công, cũng sẽ không ra mặt vì nàng, dù sao phụ thân của nàng là phạm quan, nói chuyện vì nàng, rất dễ làm cho người ta liên tưởng đến chính trị, trở thành mục tiêu công kích của kẻ thù chính trị.

Lúc này trình Chu lý học còn chưa truyền thế, trên tập tục còn kế thừa một ít thời Đường, nữ tử cũng không có quá nhiều cấm kỵ.

Hôm nay Chu tiểu thư nghe nói tin dữ, sáng sớm liền đi ra ngoài, đi đưa Triệu tiểu thư đến đoạn đường cuối cùng.

Chu tiểu thư nói: “Ông chủ Phiêu Vân lâu kia thật sự là đáng hận, bức tử Triệu tiểu thư, ngay lo việc tang ma, cũng không chịu chi tiền ra, mẫu thân, gian thương như vậy nên trừng trị thích đáng.”

Phu nhân khẽ cười nói: “Không gian không thương, nhà của chúng ta không thể so với thường nhân, đi tức giận trừng trị một người tú bà là cái gì? Mấy ngày nay người ở trong phủ, những sự tình này không cần lo.”

Chu Như bất mãn không tình nguyện nhưng quai hàm vẫn phải gật gật.

Nghe đến đó, tâm niệm Thẩm Ngạo vừa động, liếc nhìn Chu tiểu thư, trong lòng nói: “Tiền vốn đến rồi.”

14. Chương 14: Đối Thủ Rất Cường Đại.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 14: Đối thủ rất cường đại.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Cơm Chu phủ bố trí rất không tồi, phu nhân mời khách, Thẩm Ngạo tự nhiên là không thể khách khí. Đồ ăn đều là đồ ăn nhà, nhưng rất có hương vị, mặc dù không có thịt để ăn, nhưng kỹ nghệ đầu bếp rất tinh xảo, Thẩm Ngạo khen không dứt miệng.

Phu nhân ăn không nhiều lắm, thuận tay nhặt mấy thứ đồ ăn, sau đó liền hé miệng cầm khăn ướt lau lau miệng, nói với người hầu: “Đi lấy chút ít rượu gạo ngọt tới cho Thẩm Ngạo uống.”

Thẩm Ngạo hỏi: “Sao Chu công tử chưa tới?”

Phu nhân hé miệng cười nói: “Hắn không thích thức ăn chay, cho nên bình thường không thích tới nơi này ăn, tính tình đứa nhỏ này giống Quốc công, không có chút tính chịu khổ nào.”

Thẩm Ngạo vụng trộm liếc liếc Chu tiểu thư ở một bên, trong lòng suy nghĩ: “Tính tình Chu tiểu thư giống ai đây? Nhìn không giống phu nhân, tính tình phu nhân tốt như vậy, tính tình của nàng quá kém. Tính tình như phu nhân là tốt nhất, người ta ăn bữa cơm mà thôi, ai làm gì nàng mà khinh khỉnh nhiều như vậy?”

Thì ra Chu Nhược cực nghe nói Thẩm Ngạo ăn cơm chay cùng mẫu thân, trong lòng liền có chút ít mất hứng, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Ngạo rất lảng lệ ác liệt, lại để cho Thẩm Ngạo không nhận được rung mình một cái, cảm giác đáng sợ, cảm thấy hôm nay chính là Hồng Môn Yến —— có sát khí.

“Ở bên trong phủ đã hai ngày rồi, tại sao không thấy Quốc công, xem ra Quốc công này thật sự là rất bề bộn. Tốt, có cơ hội gặp được hắn, nhất định phải đập vỡ móng ngựa tăng bốc hắn một trận.” Thẩm Ngạo suy nghĩ liên miên.

Có người bưng rượu gạo ngọt lên, phu nhân không uống rượu, Chu Nhược lại uống một ít, gọi người rót. Thẩm Ngạo chính là uống bát lớn, vị rượu này rất ngọt, hơi đục, dù sao thời đại hạn chế, mặc dù có chút tạp chất, cũng là hàng cao cấp thượng đẳng.

Uống rượu gạo, trên mặt Chu Nhược hiện ra một vòng ửng đỏ, đứng dậy chào mẫu thân. Thẩm Ngạo cũng không đợi nàng đi, nhân tiện nói: “Phu nhân, qua một thời gian nữa, công tử sẽ tiến vào lớp học, ta là thư đồng, cũng phải giành thời gian làm chuẩn bị trước.”

Phu nhân gật gật đầu: “Ngày thường có rảnh, liền đi theo ta trò chuyện.”

Thẩm Ngạo đáp ứng, liền cáo từ đi ra ngoài.

Sau lưng, Xuân nhi đuổi theo, nói: “Trầm đại ca, phu nhân bảo ta nói với ngươi, mấy ngày nữa sẽ cắt may cho ngươi chút ít quần áo. Tuy ngươi là thư đồng, nhưng vẫn là đi cùng công tử, cũng không thể dùng áo xanh mũ quả dưa của hạ nhân.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, cười nói: “Xuân nhi, có một việc cầu ngươi hỗ trợ.”

Xuân nhi thấy hai tỷ nữ vừa mới tới trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức khôi phục lãnh ý, thấp giọng nói: “Là chuyện gì?”

Thẩm Ngạo nói: “Nhờ ngươi đi gặp Chu tiểu thư một chuyến, nhắn nàng đi đến đình nghỉ mát trong cái hồ nước kia, nói ta đợi nàng tại đó.”

Xuân nhi kinh ngạc, đôi mắt lập tức ảm đạm, một tay chăm chú bắt lấy vạt áo, tràn đầy vẻ thất vọng, ngăn nước mắt lại không cho chảy xuống.

“Thì ra Trầm đại ca đối với tiểu thư... Khó trách hắn luôn chạy đến chỗ phu nhân, hắn tiếp cận ta, có phải là muốn hôm nay bảo ta thay hắn truyền lời...”

Nàng cắn cắn môi, nhưng không cự tuyệt, gật đầu nói: “Ừm...” Một tiếng này ứng vô cùng miễn cưỡng, cảm giác rất đau đớn.

Thẩm Ngạo vốn là người rất tinh tế, chỉ là vừa mới uống chút ít rượu gạo, bị lạnh gió thổi qua, đã có chút ít men say, không chú ý tới Xuân nhi biến hóa. Cười hì hì nói: “Nói cho nàng biết, nếu như muốn báo thù vì Lưu tiểu thư, nhất định phải tới.”

... ..

Vẫn là căn phòng kia, nắng chiếu ngoài cửa sổ, thiếu nữ trang nhã chống cái cầm nằm sấp trên bàn trang điểm, đôi mắt dừng ở trên giá vẽ.

“Núi non qua lại, mây mù lộ ra, không gian rộng lớn, đều đặc sắc ngây thơ. Người này thật đúng là vẽ ra thần vận Đồng Nguyên, ai... Lúc này đây chỉ sợ lại bêu xấu, kỹ năng vẽ của người này rất cao, xem thế là đủ rồi...”

Nghĩ tới đây, khuôn mặt thiếu nữ ửng đỏ, rất xấu hổ. So với họa sĩ bức họa này, nàng vẽ quá nông cạn, hết lần này tới lần khác nàng còn không biết trời cao đất rộng, lại muốn đấu vẽ cùng người này, hôm nay thấy cái bức « Tiêu tương đồ » này, lại so sánh với bức tranh mình vẽ, cao thấp quá rõ ràng.

“Thật sự là kỳ quái, Đồng Nguyên vẽ tranh nghiêm túc chậm rãi, Tôn Vị thoăn thoắt, động tác liên tục. Hai người có cách vẽ khác nhau, người này có thể miêu tả thần vận của cả hai người, thật đáng sợ.”

Thiếu nữ không thể tưởng tượng nổi, chăm chú nhìn, ý đồ tìm kiếm ra sơ hở của bức Tiêu tương đồ, nhưng rất nhanh lại thất vọng, biết rõ nó là đồ dỏm lại không có chút khuyết điểm nhỏ nhặt nào.

Danh gia vẽ, có tất cả các đặc điểm, chính là chuyên ẩn bút, muốn làm đến loại trình độ này, cũng không biết phải hao phí bao nhiêu tâm huyết. Đúng vậy, người vẽ tranh đã có sự hào phóng của Tôn Vị, lại có sự tinh tế tỉ mỉ của Đồng Nguyên, nói rõ kỹ năng vẽ của người này đã đến tình trạng xuất thần nhập hóa.

Thiếu nữ lập tức mờ mịt, nàng chứng kiến không ít danh gia, lại tự nhận định bọn hán cũng không nhất định có thể làm được đến trình độ như vậy, rốt cuộc người này là ai?

Lúc này, có tỳ nữ tiến đến nói: “Quận chúa, điện hạ tới.”

“Ừm...” Thiếu nữ thất thần lên tiếng, mắt đẹp lại phảng phất xuyên thấu bức Tiêu tương đồ trước mắt, một mảnh mờ mịt.

“Tím Hành, nhìn ta mang đến cái gì cho người này.” Có người bị kích động chạy hồng hộc tiến vào.

Dáng người người nam nhân này hết sức nhỏ, một thân cẩm phục màu trắng, đầy hoa văn nhỏ tinh xảo, mảng lớn vân hoa sen ẩn hiện trên áo trắng. Trên đầu mang theo Tử Kim quan, lông mày dài màu đen, mắt hòa thuận, mũi cao dài, anh tuấn, dáng người cao ngất, quý khí bức người.

“À...” Thiếu nữ lại à một tiếng, vẫn không nhúc nhích.

Nam nhân đang đưa cây quạt, cực kỳ phong lưu phóng khoáng, đi đến sau lưng thiếu nữ, con mắt rơi vào bức Tiêu tương đồ kia. Dáng tươi cười lập tức tiêu tán, đôi mắt ngoác ngoác theo tuyến bút vẽ bên trong bức tranh, kinh ngạc nói: “Cái bức Tiêu tương đồ này không phải ở trong cấm cung sao? Sao lại đến nơi này?”

Thiếu nữ cái này mới hồi phục tinh thần lại, xoay người liếc nhìn nam tử, trên mặt tiem lộ ra dáng tươi cười: “Điện hạ đến đây từ lúc nào vậy?”

Nam nhân ra vẻ tức giận đang đưa cây quạt, nghiêm mặt nói: “Vi huynh tới thăm người, người đều không để ý, không thú vị, vô cùng không thú vị, nghĩ đến Tím Hành không chào đón ta, tốt, bỏ đi, ta đi là được.” Trong chớp mắt liền quay người đi.

Thiếu nữ vội vàng ngăn lại, cười nói: “Người ta nào có ý tứ như vậy, điện hạ thực sự để ý như vậy sao?”

Nam nhân cười to, xoay người trở về, ánh mắt rơi trên Tiêu tương đồ: “Tím Hành, tranh này là từ nơi nào đến? Chẳng lẽ là phụ hoàng ban thưởng cho người?” Hắn rất tiếc nuối cười khổ: “Phụ hoàng xem nó như trân bảo, mấy lần ta yêu cầu đều không chịu cho ta.”

Thiếu nữ gọi là Tím Hành lắc đầu, cười mỉm nói: “Đây là đồ dỏm.”

“Đồ dỏm?” Nam nhân nhú mày, cúi thân xuống tinh tế nhìn bức vẽ, hắn cũng vẽ rất tốt, ánh mắt vẫn phải có, vừa rồi rõ ràng nhìn qua tuyệt đối là Đồng Nguyên vẽ, không thể nghi ngờ, lúc này nghe nói là đồ dỏm thì rất kinh ngạc.

Trọng vẹn quan sát thời gian uống cạn một chén trà, nam nhân càng nhú mảy lại chặt hơn, mặc dù biết cái bức họa này không phải bút tích thực, bởi vì lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) không in ấn tỳ trong nội cung. Nhưng là bất kể xem như thế nào, đều không nhìn ra sơ hở.

Nam nhân sợ hãi than nói: “Người này đích thị là Đồng Nguyên tái sinh, điều luyện sắc xảo, hay, hay!” Lập tức hỏi: “Cái này là người phương nào vẽ? Thành Biện Kinh lại cất dấu họa sĩ lợi hại như thế.”

Tím Hành không giấu diếm chút nào, đem việc mình gặp gỡ nói ra, cuối cùng nói: “Người ta xấu hổ chết mất, đây chính là mặt mũi rù qua mắt thợ trước mặt tông sư, hấn nhìn ta vẽ, nhất định sẽ cười chết mất.”

Nam nhân mỉm cười: “Tím Hành đừng vội xấu hổ, chúng ta cùng nhau chơi với hấn một lần, ta và người, lực hai người, nhất định có thể dạy dỗ hấn.”

Tím Hành cười nói: “Có điện hạ hỗ trợ, chúng ta có lẽ còn có thể chơi một lần với hấn, không biết điện hạ có tác phẩm nào?”

Nam nhân nói: “Mấy ngày trước đây ta vừa mới vẽ lại một bức do phụ hoàng vẽ, hôm qua dâng lên cho phụ hoàng xem, phụ hoàng còn ca ngợi vài câu, nói là đã được vài phần chân truyền của hấn. Ta liền cho cầm cái bức họa này đưa qua, nhìn xem hấn vẽ như thế nào?”

Họa sĩ trốn ở Chu phủ này rất cường đại, nam nhân tự nhận không phải là đối thủ của hấn, chỉ là hấn cũng có ưu thế của mình. Phụ hoàng hấn am hiểu nhất là vẽ tranh hoa điệp, thân là con của người, đối với tranh hoa điệp, đã chìm đắm đến tình trạng như thiêu thân lao vào lửa. Hơn nữa mình còn biết phong cách phụ hoàng rõ như lòng bàn tay, không nhất định sẽ thua người thần bí này.

Nam nhân đang đưa cây quạt, rất tự tin cười to: “Tím Hành, người chờ nhìn xem, vi huynh nhất định thay người đòi lại mặt mũi, để cho hấn nhìn sự lợi hại của chúng ta một lần.”

15. Chương 15: Chu Tiểu Thư Thích Sạch Sẽ.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 15: Chu tiểu thư thích sạch sẽ.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Bởi vì nguyên nhân trời mưa, không khí bắt đầu dần dần ướt át mát mẻ hơn. Đứng ở trên đình nghỉ mát, phía dưới là hồ nước, bốn phía là lá sen, hoa và hồ nước lẫn tẩn, gió nhẹ thổi qua, mang đến một mùi thơm ngát vui vẻ thoải mái.

Ánh mắt Thẩm Ngạo sáng quắc, nhìn qua hoa sen mới mở cách đó không xa, rất muốn vẽ khung cảnh đẹp này thành bức tranh, vĩnh viễn lưu lại thời khắc cảnh trí xinh đẹp như thế.

Loại xúc động này chỉ là thoáng tức thì, hiện tại Thẩm Ngạo muốn làm chính là đợi Chu tiểu thư đến.

Hồi lâu, vẫn đang không thấy bóng hình xinh đẹp mình chờ mong.

Thẩm Ngạo cảm thấy hơi có chút thất lạc, xem ra chắc là Chu tiểu thư không đến. Vẫn khá tốt, Thẩm Ngạo chịu đựng được dả kích, tuy Chu tiểu thư rõ ràng chán ghét hấn, nhưng hấn còn không đến mức tuyệt vọng. Rất nhanh, tinh thần lại bắt đầu sáng láng, nhìn qua lá sen trong hồ nước đến phát ngốc, đọc diễn cảm một bài thơ: “Con suối chảy dòng nhỏ không tiếng động, bóng cây chiếu nước đầy nhu hòa. Sương bay phấp phới khắp mặt nước, sớm có chuồn chuồn chớm bóng sương.”

“Một tên thư đồng nho nhỏ, mỗi ngày ngâm thi đối câu, không thấy đáng tiếc sao?” Một thanh âm truyền tới, rất êm tai.

Thẩm Ngạo ngoái đầu nhìn lại, phát hiện đúng là Chu tiểu thư, không biết nàng hiện ra ở sau người lúc nào, không nhận được, nói: “Đáng tiếc cái gì?”

Chu Nhược mặc áo tím đeo trâm cài tóc, hiển nhiên vừa mới thay đổi quần áo, tuy ăn mặc không hoa mỹ, nhưng mặc lên trên người nàng lại phụ trợ, hiện ra ra một khí chất hoa mỹ. Mặt mũi của nàng giống như vẫn lạnh lùng nhìn Thẩm Ngạo, đối với Thẩm Ngạo thật sự là ‘hiếu lắm’ không nhẹ.

Chu Nhược nhú mày: “Biết rõ còn cố hỏi, người đã có tài văn chương, cần gì phải khuất thân làm hạ nhân, để mẫu thân của ta vui cũng là nội dung nằm trong kế hoạch của người sao?”

“Oa... Xem ra Chu tiểu thư hiếu lắm rất lớn đối với ta, giống như lòng ta mưu kế rất sâu, thật là âm hiểm.” Thẩm Ngạo hô bất công, tổn thương trong lòng.

Chu Nhược lạnh lùng nói: “Nói đi.” Nàng tùy thời có ý tứ xoay người đi, hiển nhiên chỉ vì sự tình báo thù cho Triệu tiểu thư mà đến.

Thẩm Ngạo đi thẳng vào vấn đề: “Chỉ cần Chu tiểu thư nguyện ý nghe sắp xếp của ta, chúng ta có thể thiết lập một cái bẫy, trừng trị tú bà Phiêu Vân lâu.”

Chu Nhược nhướng mày, nói: “Trừng trị như thế nào?”

Thẩm Ngạo hỏi lại: “Gian thương sợ nhất là cái gì?”

Chu Nhược không kiên nhẫn nói: “Người không cần thừa nước đục thả câu.”

Thẩm Ngạo xấu hổ cười một tiếng, đành phải tự hỏi tự đáp: “Sợ nhất chính là rủi ro, như vậy so với giết hãn càng tệ hơn, chúng ta liền để cho hãn gặp rủi ro, lừa gạt hết tất cả số bạc hãn cực cực khổ khổ tích lũy được.”

Chu Nhược thản nhiên nói: “Cái này là nguyên nhân người gọi ta tới?” Lập tức xoay người đi, hiển nhiên không có hứng thú đối với kế hoạch của Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo vội vàng ngăn lại, xông về phía trước, thiếu chút nữa làm Chu Nhược đụng phải ngực hãn, trong miệng nói: “Chu tiểu thư nhẫn tâm để cho gian thương nhờn nhợt ngoài vòng pháp luật, để cho bằng hữu của người bị hàm oan sao?”

Cùng Chu Nhược gần sát hãn, Thẩm Ngạo cơ hồ có thể ngửi thấy được mùi thơm nhàn nhạt trên cơ thể nàng, còn có một mùi vị rất tươi mát nữa.

“Tránh ra!” Chu Nhược lớn tiếng quát, bước chân liền lùi lại.

Giờ phút này nàng phảng phất như con thỏ bị dọa, vừa thẹn vừa giận.

Thẩm Ngạo lẩn người đi lên trên, tiếp tục nói: “Thẩm Ngạo cũng có bằng hữu, nếu như bằng hữu của ta bị người làm hại, ta nhất định sẽ báo thù cho hãn. Bởi vì trong lòng Thẩm Ngạo tình tường, nếu như cái gì ta cũng không làm, rất đáng xấu hổ.”

Chu Nhược liền tiếp lui về phía sau, bị cử động đột nhiên xuất hiện của Thẩm Ngạo hù hoảng sợ, khuôn mặt lạnh lùng kia trỗi lên một tia kinh hoảng, hồi lâu sau mới trấn định nói: “Người muốn làm như thế nào?”

Thẩm Ngạo cười nói: “Trước tiên bảo người đi tìm hiểu tên gian thương này, về sau lại nghĩ biện pháp.”

Chu Nhược trừng mắt liếc hãn một cái: “Có tin tức thì bảo người thông báo cho ta.” Nàng không muốn ở lâu, xoay người bước nhanh dọc theo cầu.

Ánh mắt Thẩm Ngạo như điện, không nhận được thấp giọng nói: “Thì ra là thế, Chu tiểu thư có cổ quái.” Sở dĩ hãn kết luận được cái này, là bởi vì lúc mình thoáng tới gần Chu Nhược, nàng biểu hiện ra ngoài là vẻ bối rối cùng đôi mắt chán ghét, Thẩm Ngạo am hiểu nhất là quan sát tính cách rất nhỏ của một con người, vừa rồi Chu tiểu thư cử động rất mạnh, có lẽ có quan hệ đến tâm lý thích sạch sẽ nào đó.

“Không phải là trời sinh liền chán ghét nam nhân.” Thẩm Ngạo sờ sờ cái mũi, ung dung cười một tiếng: “Có ý tứ.”

Hắn trở lại bên ngoài phủ, đi tìm Ngô Tam nhi, dặn dò Ngô Tam nhi đi tìm hiểu tư liệu Phiêu Vân lâu, lại dạy cho hắn một ít cách theo dõi tâm đắc, Ngô Tam nhi đáp ứng, muốn Thẩm Ngạo thay hắn xin nghỉ với chủ sự bên ngoài phủ. Xin nghỉ, Thẩm Ngạo rất nắm chắc, hắn và Lưu Văn đang ở vào thời kỳ tuần trăng mật, đến lúc đó tùy tiện tìm cái cớ qua loa tắc trách là xong, không có gì trở ngại.

Ngô Tam nhi rất tận tâm, sau khi xin nghỉ lập tức đi Phiêu Vân lâu, vốn là nghe ngóng bốn phía về ông chủ kỹ viện này, sau đó lại đi theo người này, hiểu rõ tập tính cuộc sống của hắn, Phiêu Vân lâu là chỗ bán hoa, bởi vậy cái này ông chủ giao du rộng lớn, rất nhanh đã có tin tức, Ngô Tam nhi vui vẻ rạo rức trở về báo tin cho Thẩm Ngạo.

“Người này cũng ưa thích danh họa?” Thẩm Ngạo bình tĩnh nhíu lông mày, bắt đầu tiến hành phân tích từ những thứ Ngô Tam nhi tìm hiểu được về người này.

Bố cục đối với đạo tặc nghệ thuật mà nói, là trọng yếu nhất, phải nắm giữ tâm lý cùng với tính cách đối phương, lại bốc thuốc đúng bệnh. Một khi có sơ hở, rất dễ dàng xuất hiện sai lầm. Thẩm Ngạo rất miễn cảm, nhất là ở phía sau, việc kín đáo phân tích là rất trọng yếu.

Ngô Tam nhi nói: “Hắn cũng không phải thích vẽ, chỉ là học đòi văn vẻ mà thôi.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu: “Tập tính cuộc sống của hắn thế nào?”

Ngô Tam nhi nói: “Sáng sớm mỗi ngày, hắn sẽ tới Phiêu Vân lâu xem trước, đến giờ canh ba thìn, hắn lại đi trà trang uống trà, mãi cho đến giữa trưa mới trở về. Buổi chiều chính là đóng cửa không đi ra ngoài, đến ban đêm liền ở Phiêu Vân lâu, một là chuẩn bị sinh ý, thứ hai là chào hỏi cùng một ít khách nhân nhà giàu nhiều tiền, xa hoa.”

Thẩm Ngạo nói: “Người còn phát hiện cái gì không?”

Ngô Tam nhi nghĩ nghĩ: “Không có những thứ khác, chỉ là ta nghe nói hắn cùng với hoạn quan nội thị tỉnh có chút liên quan đến nhau. Trầm đại ca, chúng ta thật sự phải lừa gạt hắn? Chỉ sợ đến lúc đó bị hắn khám phá, sẽ đưa tới phiền toái.”

Nội thị tỉnh kỳ thật chính là một loại cơ cấu thái giám, sự tình tên gian thương này và hoạn quan có lui tới, Thẩm Ngạo đã đoán trước, nếu không có tầng quan hệ này, hắn không có khả năng cầm quan kỹ đến thanh lâu nhà mình tiếp khách.

Thẩm Ngạo cười lạnh một tiếng: “Yên tâm, ta sẽ an bài tất cả.”

“Người này mỗi ngày đi uống trà ở trà trang nào? Tên là gì?”

Ngô Tam nhi nói: “Gọi là Phiêu Trà Hương Tứ, cách Phiêu Vân lâu không xa.”

Thẩm Ngạo nói với Ngô Tam nhi: “Đi giúp ta tìm chút ít giấy và bút mực đến đây.”

Ngô Tam nhi không biết Thẩm Ngạo muốn gì, chỉ là những ngày này Thẩm Ngạo biểu hiện rất tốt, Ngô Tam nhi dựa vào hắn, không hỏi nhiều, liền đi tìm giấy.

Một tờ giấy trắng được trải rộng ra, Thẩm Ngạo cầm bút, ánh mắt rơi vào trên tờ giấy trắng, sắp xếp qua trong đầu, liền thoăn thoắt, bắt đầu viết chữ.

“Nặng nề đặt trên ngọc đài, vài lần bị gió quét đi. Vừa bị mặt trời thu thập, lại bị trăng sáng đưa tới tương lai...” Thẩm Ngạo ghi chính là Gây kim thể, hết sức chăm chú.

Làm đại sự trước tiên cần định thần, núi lớn sụp ở trước người mà mặt không đổi sắc. Nôn nóng, đó là hành vi ăn trộm vặt.

Mà viết chữ chính là thủ đoạn định thần của Thẩm Ngạo, tinh thần hành tẩu theo ngòi bút, tâm linh thoáng cái đã bắt đầu đậm bạc.

Viết xong chữ, Thẩm Ngạo ném bút, lâm vào trầm tư.

Đầu tiên, đối thủ của Thẩm Ngạo không đơn giản, người này rất tham lam, nếu không sẽ không bí quá hoá liều đi nhúng chàm vào quan kỹ. Tiếp theo, người này rất cẩn thận, nếu không phải như vậy, đối phương đã sớm lật thuyền trong mương rồi, cái này cũng nói rõ tâm tư người này rất cẩn mật.

Đã muốn hấn tiến vào cái bẫy, lừa dối lấy tiền tài của hấn, vừa muốn không lưu hậu hoạn, không làm cho người này phát giác, nhất định phải tìm một kế hoạch không chệ vào đâu được.

Nên sử dụng thủ đoạn gì đây?

16. Chương 16: Gậy Ông Đập Lưng Ông.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 16: Gậy ông đập lưng ông.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Biện Kinh phồn hoa vượt ra khỏi Thảm Ngạo tường tượng, dọc theo đường, cửa hàng mọc lên san sát như rừng, cờ bay phấp phới, người qua đường hối hả, thanh âm thét to rao hàng nối liền không dứt, thân ở trong đó, lại để cho Thảm Ngạo có cảm giác đang bước trên đường dành riêng cho người đi bộ ở đời sau.

Thảm Ngạo mang theo Ngô Tam nhi, nhàn nhã bước chậm trong dòng người, hấn đeo khăn chít đầu, mặc trên người chính là áo tơ vừa vặn, trên tay đóng đưa quạt giấy, rất có phong thái công tử văn nhã.

Quần áo là của Chu Hằng, hiện tại, vai diễn của Thảm Ngạo là một thiếu gia, mà Ngô Tam nhi chính là gia phó của hấn.

Cách miêu tả địa không xa, có một nơi trà trang (quầy bán trà), nhà này tuy có cái chữ trà, thực sự là đồng thời bán rượu, thậm chí lâu hai còn cung cấp phục vụ như khách điểm (khách sạn).

Mặt tiền cửa hàng trà không lớn, bàn trà khiêm tốn hơn so với cửa hàng sát đường, chỉ là lưu lượng khách không ít, đi vào trong tiệm, bảy tám cái bàn, chỗ ngồi đã đầy người.

Uống trà uống rượu tại đây so với mặt mấy chỗ khác thì tiện nghi hơn rất nhiều, nghĩ đến cũng đúng, sinh ý thịnh vượng, nguyên nhân phụ thuộc khá nhiều vào may mắn.

“Người này mỗi ngày đến nơi đây uống trà, chắc hẳn chính là nhìn trúng giá rẻ tại đây, người này ngay cả chút tiền ấy đều tính toán, như vậy người này thập phần keo kiệt.” Thảm Ngạo nghĩ nghĩ, liền nhắc chân đi vào, sau lưng, Ngô Tam nhi thấp giọng nói về phía chỗ ngồi gần cửa sổ: “Đúng là hấn.”

Thảm Ngạo nhìn qua, chỉ thấy một người mập mạp lông mi rất nhạt ngồi gần cửa sổ, bụng phệ, mặt tròn má mập, mặc lĩnh áo hoa viên ngoại, đầu đội khăn lụa, nhàn nhã tự đắc uống trà.

Thảm Ngạo đánh mắt về hướng Ngô Tam nhi, đi qua phía vị trí gần cửa sổ, lúc gần sát người nọ, dùng sức giẫm xuống chân tên mập mạp.

“Ôi...” Mập mạp lập tức bị đau, kêu lên.

Thảm Ngạo vội vàng đỡ hấn, mặt đầy xin lỗi nói: “Đắc tội, đắc tội.” Mặc dù trong miệng hấn nói như thế, một tay lại nhẹ nhàng linh hoạt sờ về hướng lưng áo tên mập mạp, rút một túi tiền nhỏ ra, cất vào trong tay.

Đây là tuyệt chiêu thủ đoạn đặc biệt của Thảm Ngạo, ăn cắp có hai yếu điểm, một là phải dẫn chú ý của đối phương tới nơi khác, một cước này đạp xuống, chú ý của mập mạp liền chuyển qua chân đau. Thứ nhì là yêu cầu nhanh tay lẹ mắt, Thảm Ngạo là đạo tặc, chỉ cần công phu tay chân, túi tiền đối phương liền thần không biết quỷ không hay rơi vào trong tay hấn.

“Người bị mù hả?” Mập mạp thông mạ, trợn mắt trừng mắt nhìn Thảm Ngạo.

Thẩm Ngạo liên tục tạ lỗi, mập mạp cũng không thể làm gì hần, đành phải ăn ngậm bồ hòn, tiếp tục uống trà.

Trộm hần túi tiền là bước đầu tiên, Thẩm Ngạo tìm cái bàn gần mập mạp, ngồi xuống, hô to về hướng người hầu trà: “Trà tốt nhất.”

Trà trang to như vậy chỉ có một tiểu nhị, người này đã bệ bộn đến mức chân không chạm đất. Trông thấy Thẩm Ngạo mặc một bộ công tử ca, không dám chậm trễ, vội vàng mang theo ấm trà tới, châm trà cho Thẩm Ngạo.

“Đây là cái trà gì, sao giống với nước tiểu ngựa vậy? Là khi dễ bọn công tử không có tiền sao?” Thẩm Ngạo thấy trà, lập tức nhú mày, vỗ bàn hét lớn, lập tức dẫn tới rất nhiều người chú ý. Mà ngay cả mập mạp kia cũng ghé mắt nhìn sang đây.

Người hầu trà cười nói: “Công tử bớt giận, cái này đã là nước trà tốt nhất của bọn điểm.”

Thẩm Ngạo hung dữ nói: “Cút đi, nếu không phải tình hình kinh tế bọn thiếu gia gần đây căng thẳng, cái cửa điểm này của ngươi cho dù lấy đại kiện tám người khiêng mời ta đến, ta cũng tuyệt đối không đến.”

Người hầu trà mang theo ấm trà hậm hực rời đi, trong lòng mắng: “Cái gì đó, nhìn người ăn mặc thế này còn tưởng rằng là cái thiếu gia nhà đại phú gì. Thì ra cũng là không có tiền.”

Thẩm Ngạo cầm lấy trà chén nhỏ, bộ dạng lại rất ưu nhã thổi bọt trà, uống một hớp, nhú mày lại nói: “Cái trà này tỉ lệ không tốt cũng thì thôi, không thể tưởng được cửa vào cũng kém như vậy, phi phi phi... Sớm biết thế này, nên đi Quy Vân lâu, chỗ đó có trà Long Tĩnh tốt.”

Thanh âm của hần không lớn, so với lớn tiếng quát vừa rồi thì yếu hơn nhiều, nhưng cũng đủ làm cho cách mập mạp ngồi bên cạnh nghe thấy.

Ngô Tam nhi đứng hầu ở bên, trong miệng nói: “Thiếu gia chấp nhận một ít là được rồi, hôm nay trong nhà đã phải chi rất nhiều thứ lặt vặt, lại vừa không có tiền thu vào, Quy Vân lâu không thể đến nữa, nước trà chỗ đó quá đắt.”

Thẩm Ngạo hừ lạnh, mắt lé liếc nhìn Ngô Tam nhi: “Nô tài, ngươi mò mẫm lái nhái cái gì? Bọn công tử không có tiền sao? Cùng lắm thì lại tìm chút ít hồ lô trong nhà, cầm đi bán, lấy của cải tiền mặt là được, thời điểm cha ta còn sống, đường đường là thiếu gia, gia tài to lớn, hôm nay dù không sung túc, còn không uống nổi trà ngon sao?”

Vừa rồi Thẩm Ngạo hét lớn một câu, khiến cho không ít người chú ý, giờ phút này mọi người vui đầu uống trà, kỳ thật đều ở hữu ý vô ý nghe một đôi ‘chủ tớ’ này đối thoại, Thẩm Ngạo nói đến đây, rất nhiều người liền bình tĩnh đại ngộ trong lòng: “Thì ra người này là công tử lụi bại, cảnh tượng huy hoàng của tổ tiên đã qua, đến trong tay tên phá gia chi tử này, chỉ sợ gia nghiệp trong nhà đều đã mất hết.”

Người này là một loại thiếu gia ăn chơi thành Biện Kinh, nhiều lắm, giàu nữa cũng chỉ là đời thứ ba, gặp phá gia chi tử như vậy, gia nghiệp lớn hơn nữa cũng chơi hết.

Ngô Tam nhi nói: “Thiếu gia, hôm nay ngoại trừ một ít tranh chữ vô dụng, trong nhà đâu còn có cái gì có thể bán, hôm qua mấy cái chai lọ Thanh Hoa, hiệu cầm đồ nhà giàu chỉ nói cầm được ba trăm văn, sau này chỉ sợ... Ai...” Ngô Tam nhi thở dài, một bộ dáng nô bộc trung thành: “Thiếu gia, ta khuyên người kiềm chế, từ từ đọc sách, có lẽ còn có thể lấy cái công danh, nếu không sau này thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ.”

Thẩm Ngạo cười lạnh: “Chuyện của ta ai cần ngươi lo, đi sang một bên.”

Ngô Tam nhi liền không nói. Thẩm Ngạo tiếp tục uống trà, trong miệng lại hùng hùng hổ hổ, một hồi nói trà chất lượng quá kém, một hồi nói trên bàn có mỡ đông, có khi lại hát một câu ca, không coi ai ra gì, rất hung hăng can quấy, rất sĩ diện.

Một lát sau, mập mạp ngồi cạnh đó mời người hầu trà đến nói: “Tiểu nhị, thanh toán.”

Người hầu trà cười hì hì mang theo bình trà đi qua, nói: “Khách quan, hai chén trà tốt nhất, tính chung là tám văn tiền.”

Mập mạp gật gật đầu, đi sờ túi tiền bên hông. Rất nhanh, sắc mặt liền có chút thay đổi, hẩn đứng lên, mò mò bên trái, lại trở mình, lại tìm tòi tới tay áo. Người hầu trà dáng tươi cười đứng bên có chút cứng lại, cũng không có dạng nhiệt tình như vừa rồi.

Mập mạp đã tái rồi, khoe mắt giờ phút này không ngừng run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng trên cái trán và thái dương, tay mập mạp lục lọi bốn phía quanh thân, trong miệng lẩm bẩm nói: “Kỳ quái, rõ ràng lúc đi ra ngoài còn thắt túi tiền ở bên hông, làm sao lại không có?”

Mập mạp này tốt xấu cũng coi như là người có chút thể diện, tại quán trà không được nợ tiền, nếu bị phục vụ dây dưa, cái này rất không hay. Hơn nữa ở phía trong cái túi tiền kia cùng để mấy lượng bạc vụn và mấy trăm văn tiền, thoáng cái không thấy bóng dáng, trong lòng mập mạp cũng rất đau lòng, những số tiền này, cũng đủ hẩn uống trà nửa năm.

“Khách quan đã quên mang theo tiền?” Sắc mặt người hầu trà kia càng kém, trong mắt trỗi lên một tia lãnh ý. Khách nhân như vậy hẩn thấy rất nhiều, trong miệng nói không có tiền, nói ngày thứ hai sẽ tính tiền, ai ngờ về sau không gặp lại được bóng dáng.

Tại đây, lưu lượng khách nhiều, khách quen có không ít, chỉ là người hầu trà không quan tâm lắm, cũng không có giao tình cùng bọn họ. Còn nữa, hẩn chỉ là tiểu nhị, khách nhân không tính tiền, hẩn cũng không dễ bàn giao với chủ quầy bên kia, cho nên trong lòng hẩn đã quyết định chủ ý, nếu khách nhân này không phải lấy ra tiền, kiên quyết không để cho hẩn đi.

Mập mạp gật đầu nói: “Này, tiểu nhị, có thể để cho ta về nhà một chuyến lấy tiền hay không?”

Người hầu trà đặt ấm trà lên bàn, hai tay khoanh lại, mặt lạnh lùng nói: “Khách quan, chúng ta nơi này là mua bán nhỏ, không ký sổ, không thanh toán tiền trà nước, liền không cho phép ra khỏi cái cửa này.”

Tâm tình mập mạp vô cùng bức bối, túi tiền không cánh mà bay, bên này, một tiểu nhị dùng lời ác nói hẩn, cũng lập tức nổi giận, cao giọng nói: “Gọi chủ quầy các người đến, ta nói với hẩn, ta là khách quen ở đây, người còn đòi vài cái văn tiền này? Biết ta là ai không? Người bị mù mắt hả?”

Người hầu trà bắt đầu khóc lóc om sòm, trong miệng hùng hùng hổ hổ: “Nô tài, người không giao tiền trà nước, gọi ai tới cũng không hữu dụng. Cho dù người là Thiên Vương lão tử, cũng phải trả tiền trà nước trước.”

Hai người tranh chấp, người một lời ta một câu, về sau, người hầu trà vén tay áo lên, rất có một tư thế động thủ, chủ quầy đi ra từ phía sau, nghe nói có người không trả tiền, cũng là nghiêm cái mặt, lôi kéo mập mạp muốn đi báo quan.

Mập mạp kia đâu phải là đối thủ người hầu trà, hướng chỉ nơi này là địa bàn của người ta, nếu đi báo quan, sự tình sẽ náo loạn. Khí thế của hẩn thoáng cái đã yếu đi nhiều, khuôn mặt quất như lá cây.

17. Chương 17: Quân Anh Tụ Hội.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 17: Quân anh tụ hội.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Bên này ồn ào, rất nhiều khách uống trà đã ngẩng cổ nhìn qua, mập mạp tiến thoái lưỡng nan, đang không biết nên làm như thế nào cho phải, bị ánh mắt âm lãnh của chủ quầy và người hầu trà nhìn chăm chăm, trong lòng hẩn lộn xộn tưng quẩn.

Đúng lúc này, ở phía sau, Thẩm Ngạo vỗ bàn, cao giọng nói: “Không phải là vài văn tiền trà nước sao, các người cũng khinh người quá đáng à nha!. Tiền trà nước của hấn ghi vào cho bốn công tử, lại ồn ào tiếp đùng trách ta không nề mặt.”

Chưởng quầy và người hầu trà thấy có người thay hấn thanh toán, lập tức vui vẻ ra mặt, không hề để ý đòi tiền nữa. Đi qua tròng mắt liếc tên mập mạp, đến chỗ khách nhân khác mời uống trà.

Mập mạp rất cảm kích đi tới, hành lễ với Thẩm Ngạo, nói: “Đa tạ công tử tương trợ.”

Thẩm Ngạo cười ha ha, rất hào sảng nói: “Đến đây, ngồi xuống nói chuyện, bọn họ đều là tiểu nhân, theo chân bọn họ so đo làm cái gì.”

Mập mạp ngồi xuống, Thẩm Ngạo lại sai người hầu trà dâng trà cho mập mạp, mập mạp này liếc nhìn Thẩm Ngạo, trong lòng nghĩ: “Người này thật sự là công tử quần áo lượt là, vừa mới nghe hấn và người hầu nói chuyện, hiển nhiên trong túi đã xep lép, không thể tưởng được, vẫn còn dùng tiền hào phóng như vậy, tốt, hôm nay lại uống một bình trà của hấn, dù sao cũng là công tử quần áo lượt là này thanh toán.”

Mập mạp nghĩ tới đây, liền an tâm ngồi xuống, trong miệng nói: “Kẻ hèn này tên là Phan Nhân, không biết công tử xưng hô như thế nào?”

“Gọi ta Trầm công tử là được.” Thẩm Ngạo cởi mở đưa quạt giấy, trong miệng nói: “Phan huynh cũng thích uống trà sao?”

Phan Nhân nói: “Cũng có chút thưởng thức, ngày thường vô sự, liền tới đây uống chút trà.”

Thẩm Ngạo gật đầu: “Trà có thể dưỡng khí an thần, uống nhiều một ít cũng không sai.”

Nói xong, lại nói tiếp: “Chỉ có điều trà tại đây quá kém, tạp chất quá nhiều, ai... Sớm biết thế thì đã không tới đây. Thà đi về nhà uống Động Đình trà còn hơn.”

Động Đình trà chính là Bích Loa Xuân đời sau, một trong mười loại trà ngon nhất, cũng gọi là Hương Sát Nhân trà, tương truyền có một ni cô lên núi chơi xuân, thuận tay hái được vài miếng lá trà, sau khi pha trà hương xông vào mũi, bật thốt lên nói ” hương trà dễ sát nhân”, cho nên được gọi là Sát Nhân trà, giá trị lại càng xa xỉ.

Phan Nhân lập tức có hào hứng, hấn yêu thích vợ vết của cải, khó tránh khỏi có chút keo kiệt, các kỹ nữ trong Phiêu Vân lầu khoản đãi khách nhân cũng đều đều là trà ngon, nhưng hết lần này tới lần khác, hấn là cái ông chủ lại không nỡ uống, tình nguyện tới đây chỉ vài văn tiền tùy tiện uống chút ít trà kém chất lượng.

Keo kiệt đến mức như hấn, cho dù là cổ nhân cũng không có, hết lần này tới lần khác, càng người hẹp hòi lại càng tham lam, càng thích chiếm món lời nhỏ, lúc này thấy Thẩm Ngạo hào sảng, liền không nhịn được, nói: “Hả? Quý phủ có trà tốt như vậy? Ngày khác ta sẽ đến nhà bái phỏng, ném thử tư vị Động Đình trà.”

“Người này da mặt thật dày.” Thẩm Ngạo cảm thán trong lòng, hấn vốn là muốn chậm rãi lôi kéo tình cảm cùng cái tên họ Phan này, ai ngờ hấn lại một điểm khách khí đều không có, vì vậy cười to: “Thật tốt.” Nói xong liền cau mày lại, nói: “Đúng rồi, Phan huynh hôm nay có rồi không, nếu không ngại, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ, uống trà nhà này, cơm đêm qua sắp nhỏ ra đến nơi rồi.”

Phan Nhân mừng rỡ, tuy nói hôm nay mất túi tiền, nhưng có thể chiếm một ít tiện nghi của cái công tử phóng đảng này, cuối cùng cũng có chút ít đền bù tổn thất. Ở phía trong thành Biện Kinh, công tử quần áo lượt là có không ít, phần lớn đều là loại tính tình như Thẩm Ngạo, cho dù bản cùng đến không có cơm ăn, vẫn ưa thích phô bày giàu sang, người như vậy không chiếm chút tiện nghi, Phan Nhân cảm thấy rất bản khoản có lỗi với bản thân.

“Trầm công tử đã cực lực mời, Phan mỗ từ chối thì bất kính, đành phải vâng mệnh đi theo công tử.”

Thẩm Ngạo đột nhiên cảm thấy da mặt của mình quá mỏng, so với vị Phan huynh này thật sự là kém đến ngàn dặm. Hấn có thể kết luận, cái họ Phan này tuyệt đối có thể mắc câu, người bị lừa thường thường không phải là bị người khác lừa gạt đi, mà là tự mình chui vào, người tham lam càng mạnh càng dễ dàng chui vào tròng.

Thẩm Ngạo thu cây quạt, cười hì hì nói: “Hiện tại liền đi.” Vì vậy đứng lên đi ra ngoài, mang theo Phan Nhân ra khỏi quán trà.

Thẩm Ngạo dừng chân lại, đánh mắt về phía Ngô Tam nhi, thuận miệng nói: “Tam nhi, ngươi tạm đi về phủ trước, lấy Động Đình trà của ta ra, nấu nước nóng, chờ để cho Phan huynh sốt ruột chờ đợi.”

Trong lòng Ngô Tam nhi biết Thẩm Ngạo bảo hắn đi trước an bài, vội vàng nói: “Công tử kiểm chế một chút, ta đi ngay đây.” Nói xong liền chạy đi như bay.

Phan Nhân nói: “Trầm công tử thật sự quá khách khí.”

Thẩm Ngạo khua quạt giấy lên nói: “Cái này không là gì, tứ hải giai huynh đệ, ta và ngươi có thể cùng một chỗ uống quán trà là duyên phận, ta thích nhất là kết giao bằng hữu, ở phía trong cái thành Biện Kinh này người nào không biết bốn công tử nhiệt tình vì lợi ích chung?”

Phan Nhân liên tục nói: “Đúng, đúng, hôm nay cuối cùng cũng được kiến thức.” Lại nói thêm một đồng lời hữu ích, nói là cái gì Trầm công tử trọng nghĩa khinh lợi, trong lòng lại cười trộm: “Hôm nay gặp được một tên ngu xuẩn, hay, hay lắm.”

Thẩm Ngạo cố ý thả chậm bước chân cùng Phan Nhân, đi một chút ngừng một chút, tranh thủ thêm một ít thời gian cho Ngô Tam nhi, một bên nói chuyện phiếm cùng Phan Nhân, thuận miệng hỏi: “Không biết Phan huynh làm cái nghề nghiệp gì?”

Phan Nhân nói: “Lại để cho công tử giễu cợt, Phan mỗ chỉ là làm chân chạy cho người ta, lời ít tiền sống tạm qua ngày mà thôi, nghề nghiệp chưa nói tới.”

Trong lòng Thẩm Ngạo biết hắn đang nói dối, cười lạnh: “Người này tâm cơ nặng nề.”

Nói xong chỗ này, liền nói đến trà đạo, Thẩm Ngạo nói chính mình đã uống qua những loại trà nào, cái gì Hoàng Sơn Mao Phong, Lư Sơn Sương, Lục An Trà, Quân Sơn Ngân, Tín Dương Mao Tiêm, Vũ Di Nham, vân vân....., lại bình luận hương vị các loại trà, nói đạo lý rõ ràng trong đó. Phan Nhân ở một bên nghe, trong lòng lại cảm khái, gia thế người này quả nhiên không đơn giản, chắc hẳn lúc gia thế còn chưa suy tàn nhất định là cự phú eo quần bạc triệu.

Đi tới, đi tới, Thẩm Ngạo dừng bước ở trước một chỗ đình viện tĩnh mịch, trên mặt liền có chút mất tự nhiên, nói với Phan Nhân: “Lại để cho Phan huynh bị chê cười, trước đây bốn công tử ở tòa nhà rộng rãi không chỉ gấp mười lần so với cái này, chỉ có điều... Ha ha...”

Phan Nhân nhìn qua cái đình viện này, trong lòng liền minh bạch, cái tên phá gia chi tử trông nom việc nhà, đến chỗ ở cũng bán đi, đành đến cái tiểu đình viện này ở, chắc là trong túi đã không còn tiền.

Cái tòa nhà này không lớn, chỉ có ba sương phòng, ở giữa là sân vây quanh ba mặt, Thẩm Ngạo mang theo Phan Nhân đi vào, Ngô Tam nhi liền chạy tới đón, vẻ mặt đưa đám nói: “Công tử, Động Đình trà không có.”

“Không có?” Thẩm Ngạo giận tím mặt, mắng: “Rõ ràng lần trước còn thừa, sao bây giờ lại không có? Có phải là người ăn vụng? Người, cái tên nô tài này.” Nói xong liền giơ quạt lên muốn đánh Ngô Tam nhi, Ngô Tam nhi vội vàng tránh đi, sợ hãi rụt rè nói: “Tiểu nhân oan uổng, Động Đình trà này được tiểu thư cầm đi, không phải do tiểu nhân.”

Sắc mặt Thẩm Ngạo âm trầm đáng sợ: “Gia tử lừa gạt trà của ta làm cái gì? Người nói vậy.”

Phan Nhân rất thất vọng, hắn vốn trông cậy hôm nay chiếm chút tiện nghi của tên quần áo lượt là này, ai ngờ lại dùng giỏ trúc múc nước như công dã tràng, do dự đứng đó, muốn cáo từ.

Ngô Tam nhi nói: “Tiểu nhân nào biết được tâm tư tiểu thư, dù sao cái trà này cũng đã hết, không tin công tử cứ đến hỏi tiểu thư.”

Thẩm Ngạo không vui, nói: “Tốt, ta đây liền đi hỏi nàng, nếu có gì không đúng, ta cắt ngang chân chó của người ra.” Nói xong liền bước ngang muốn đi vào sương phòng.

Phan Nhân nói: “Đã không có trà, như vậy Phan mỗ liền cáo từ.”

Thẩm Ngạo giữ chặt tay hắn, nói: “Đi vội vã như vậy làm cái gì? Phan huynh cứ đợi một chút, ta đi gặp gia tỷ rồi tới liền.”

Phiêu Vân lâu là kỹ viện, ngoại trừ buổi tối phải đi chiếu cố sinh ý, vào ban ngày, Phan Nhân không có việc gì làm, nghĩ nghĩ, nhân tiện nói: “Tốt.”

Thẩm Ngạo vào sương phòng, trong miệng nói: “Gia tỷ, người vì cái gì lại đổi trà của ta trở thành tiền? Hại ta mất mặt mũi trước mặt bằng hữu.”

Trong sương phòng có giọng nữ nức nở: “Người thật không có lương tâm, phụ thân trước khi chết lưu lại gia nghiệp to như vậy, người cầm lấy đi kết giao chút ít cầu bằng hữu bốn phía, không đi học thì cũng thôi, lại mỗi ngày dẫn người trở về ăn bám. Hôm nay đến trình độ này, người còn bày xa hoa cái gì? Cái trà này là ta cầm đi, gia cảnh đến trình độ này, còn uống trà tốt như vậy làm cái gì, tự mình mua thêm mấy thứ đồ trang sức, tương lai làm đồ cưới. Cách xa người, tỷ tỷ người có thể sống lâu thêm vài năm.”

Thẩm Ngạo vào phòng, cười hắc hắc, thấp giọng nói: “Chu tiểu thư rất có thiên phú, thật sự diễn giống như thật.”

Chu Nhược vẫn còn lớn tiếng nói: “Cha mẹ chết rồi, người chính là đương gia, người nhìn một cái xem, người là cái dạng gì nữa trời, người còn muốn cái nhà này nữa hay không?” Nàng nói xong, mặt lạnh thấp giọng nói với Thẩm Ngạo: “Ta diễn hay không?”

Thẩm Ngạo cao giọng nói: “Gia tỷ, người nói gì vậy? Ta chỉ là giao du rộng lớn chút ít mà thôi, làm sao lại phá sản rồi? Người nói xem, nói xem, người tiêu tiền thiếu đi chút nào không? Người bán lá trà đi, tiền ở nơi nào? Trở thành bao nhiêu bạc, ta đi mua chút rượu đến chiêu đãi khách nhân.” Thấp giọng nói: “Chu tiểu thư yên tâm, cái họ Phan này sẽ táng gia bại sản.”

“Dọa!” Chu Nhược lại vang lên tiếng khóc, oán giận nói: “Người còn không biết xấu hổ hướng ta đòi tiền? Mấy ngày trước đây, người cầm ngọc bội mẫu thân cho ta đi nơi nào? Người đưa ta ngọc bội, ta liền đem tiền trà nước cho người.” Nàng nói xong, mấp máy miệng, lại cảm thấy có chút không có ý tứ, mặt đã đỏ bừng rồi, nàng là tiểu thư khuê các, đâu thể nói ra những những lời này, nếu không phải Thẩm Ngạo dạy nàng luyện tập mấy lần, lại một lòng muốn lấy lại công đạo vì Lưu tiểu thư, chỉ sợ cả đời nàng cũng không nói ra được những lời này, nhất là bên người còn có nam nhân, rất xấu hổ.

18. Chương 18: Con Cá Mắc Câu.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 18: Con cá mắc câu.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Một lát sau, Thẩm Ngạo xám xịt đi ra từ trong sương phòng, rất lúng túng nói: “Phan huynh, cái trà này chỉ sợ là không uống được.”

Phan Nhân rất thất vọng lắc đầu, nói: “Vậy thì ngày khác bái phỏng, cáo từ.”

Người này vô cùng tham lam, nghe nói có trà ngon uống liền bị kích động chạy tới, mắt thấy không có trà rồi, lập tức phải đi.

Thẩm Ngạo kéo cánh tay hắn, giữ hắn lại: “Đã đến rồi, tại sao phải đi? Chúng ta là bằng hữu, đúng không? Đến đây, đến đây, đi vào ngồi trước một chút, ta bảo Ngô Tam nhi đun chút nước cho chúng ta.”

Phan Nhân bị Thẩm Ngạo kéo, đành phải theo hắn vào một gian phòng khác, Thẩm Ngạo mời Phan Nhân ngồi xuống, Phan Nhân có chút không tình nguyện, nói: “Ta vừa mới nhớ tới một sự kiện, ở nhà còn có chút sự tình phải làm, thật sự không thể phân thân ngồi đây uống nước.”

Thẩm Ngạo chính là không cho hắn đi, rất nhiệt tình đặt hắn trên ghế, cười hì hì nói: “Phan huynh đừng vội, ngồi trước đã, cứ ngồi rồi nói sau.”

Hai người, một người muốn đi, một người liệu mạng giữ lại, cũng không dễ xé mở thế diện, cuối cùng có lẽ là Phan Nhân biết không lay chuyển được, đành phải ngồi xuống nói chuyện cùng Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo nói trà đạo, con mắt quét qua, rơi vào vách tường phía đông, lập tức tức giận quát: “Ngô Tam nhi, Ngô Tam nhi, ngươi tới đây.”

Ngô Tam nhi vội vã chạy tới từ trong phòng bếp: “Thiếu gia, chuyện gì vậy?”

Thẩm Ngạo giơ quạt chỉ vào một bức họa giắt ở vách tường phía đông nói: “Tranh này là ai mang lên? Bổng thiếu gia không phải đã nói rồi sao? Ta ghét nhất là để những vật này trên tường, kéo xuống, kéo xuống, nhanh.”

Ngô Tam nhi ra vẻ thật khó khăn, nói: “Thiếu gia, cái này là tiểu thư bảo tiểu nhân dán lên, tiểu thư nói nhìn như vậy rất đẹp mắt.”

“Đẹp mắt cái rắm!” Thẩm Ngạo chửi ầm lên: “Kéo xuống nhanh!”

Ngô Tam nhi đành phải đi kéo xuống, có cái này sự việc nhỏ này xen vào giữa, Phan Nhân lại chuyển chú ý đến bức tranh này, hẳn đối có phần có tâm đắc với thi họa, dù sao ngành kinh doanh cũng là nơi bán hoa, nếu muốn sinh ý thịnh vượng, may mắn, kiến tạo nhiều không khí để chút ít tài tử giai nhân đến là việc không thể thiếu.

“Tranh này hình như là do Dương Khiết vẽ, chỉ là không biết có phải bút tích thực hay không.” Phan Nhân nghĩ trong lòng, liền đứng lên, nói với Ngô Tam nhi đang tháo bức tranh xuống: “Cầm tranh đến cho ta xem.”

Tiếp nhận bức tranh, Phan Nhân thoát nhìn, xem hoa văn và chất giấy, lật khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) trong bức tranh này, trong lòng đã có tám phần tin tưởng đây là dấu vết thật. Trong lòng nghĩ: “Đáng tiếc, đáng tiếc, tuy Dương Khiết vẽ tranh tràn lan, nhưng phong cách lại tốt, cái bức họa này ít nhất cũng giá trị ngoài 30 quan, chính là bán năm mươi quan cũng có khả năng. Chỉ tiếc cái tên công tử quần áo lượt là này lại không nhìn được tốt xấu, đáng tiếc, đáng tiếc.” Hắn liên tục thầm nghĩ đáng tiếc, trong đôi mắt lộ ra ý tứ khó có thể dứt bỏ.

“Như thế nào, Phan huynh cũng yêu thích tranh?” Thẩm Ngạo gõ quạt hỏi.

Phan Nhân vội vàng nói: “Chưa nói tới ưa thích, học đòi văn vẻ mà thôi.”

Thẩm Ngạo rất kiêu ngạo, nói: “Phan huynh đã ưa thích, như vậy tranh này liền tặng cho người đi.”

“Hả?” Phan Nhân ngạc nhiên, lập tức vui mừng quá đỗi, trong miệng không khỏi khiêm tốn hai câu: “Cái này... Cái này... Quân tử không đoạt chỗ tốt của người...”

Thẩm Ngạo nói rất thô tục: “Cha ta lại thích cất chứa chút ít bức tranh, chỉ là ta không thích, chưa nói tới cái gì đoạt chỗ tốt của người. Ta ước gì cho được hết những bức tranh này ra ngoài, dù sao cũng không được nổi mấy đồng tiền, tạm thời tặng cho người. Hơn nữa, bức tranh giống như vậy, trong nhà ta còn cất dấu cả một cái rương đây, tất cả đều là tiền phụ lưu lại. Tiền phụ ưa thích cái người họa sĩ kia....., tên gì nhỉ? Đúng rồi, gọi là Dương Khiết, nói hắn vẽ tốt, theo ta thấy, vẽ tốt dùng làm cái rắm, không đối được bạc.”

Thẩm Ngạo chỉ nghe Phan Nhân nói một nửa, đã trộn mắt hốc mồm, trong lòng mừng rỡ nói: “Đây một cái rương, phụ thân hẳn ưa thích Dương Khiết, một cái rương đây này tám phần là toàn tác phẩm của Dương Khiết, tiểu tử này ngồi ở trên núi vàng, lại vẫn ngây thơ không biết, điên rồi, điên rồi.”

Nghĩ nghĩ, Phan Nhân thử hỏi: “À? Lệnh tôn lại cất chứa nhiều bức tranh như vậy? Nghĩ đến chắc là si mê Dương Khiết kia rồi, cái thùng này chỉ sợ nói ít cũng có đến sáu bảy mươi bức?”

Thẩm Ngạo bĩu môi, nói: “Sáu bảy mươi bức? Người cũng quá coi thường tiên phụ rồi, năm đó gia tài Thẩm gia chúng ta đâu chỉ bạc triệu, tiên phụ vì cất chứa những bức tranh này, đã phá rất nhiều người đến các nơi thu thập mua bán. Để cho ta nghĩ...” Thẩm Ngạo ngẩng đầu nhìn xà nhà, bộ dạng rất ngu rất ngây thơ, một lát sau, dùng quạt vỗ mạnh vào trong lòng bàn tay: “Ừm... Đúng rồi, ít nhất cũng có ba trăm bức, khi tiên phụ còn tại thế từng nói cùng ta, nói cái gì Dương Khiết vẽ tranh tràn lan, tồn tại hậu thế chỉ ít có nhiều hơn ngàn bức, mà hần độc chiếm ba thành, một ngàn bức mà được ba thành, không phải là ba trăm sao? Chỉ nhiều không ít.”

“Ba trăm!” Con mắt Phan Nhân muốn rơi xuống đất, ngồi bệt xuống, trong ngực, tim đập như trống, vô cùng nhanh.

“Ba trăm đó, Dương Khiết vẽ tranh, cho dù dùng 30 quan làm chuẩn, ba trăm bức chính là hơn chín ngàn quan, chín ngàn quan...”

Thẩm Ngạo đang đưa cây quạt, rất bất mãn nói: “Nhớ tới cái này ta liền tức giận, vì thu thập những tờ giấy rách rưới đó, tiên phụ hao tổn gần nửa gia tài. Những vật này đã không thể ăn, dùng không thể mặc, có thể dùng làm cái gì, nếu không phải di vật của tiên phụ, ta thật sự muốn thiêu hết những thứ rách rưới này đi rồi, tức chết ta mất!”

“Không thể thiêu đốt, không thể thiêu đốt...” Phan Nhân vội vàng khoát tay, tâm can đều muốn nhảy ra, gặp được loại ngu ngốc phung phí của trời, này Phan Nhân hận không thể dùng cái quạt tát hần mấy cái tát tai.

Thẩm Ngạo ngạc nhiên: “Vì cái gì không thể đốt? Ồ, hần là tranh này có kỳ quặc? Vẫn có thể bán được bạc sao?”

“Không, không, tranh này không giá trị được mấy đồng tiền.” Phan Nhân định thần, trong lòng nghĩ: “Trước tiên ổn định cái tên ngu ngốc này rồi nói sau, không thể để cho hần đốt tranh vẽ, cũng không thể để hần biết rõ giá trị của những bức tranh này.”

“Ý của ta là, những bức tranh này dù sao cũng là di vật của lệnh tôn, công tử thiêu chúng đi rồi, chẳng phải sẽ phụ lòng lệnh tôn? Đại Tổng triều chúng ta dùng hiệu lập quốc, bất kể là sĩ nông công thương, cái chữ hiệu này là phải ghi nhớ.” Phan Nhân cẩn thận nói từng li từng tí.

“Ừm.” Thẩm Ngạo gật đầu: “Ta cũng có ý tứ này, cho nên không đốt chúng, chỉ là, để chồng chất trong nhà xác thực là ảnh hưởng rất nhiều, ai, không nói đến cái này, nhớ tới liền vô cùng phiền toái.”

Phan Nhân nói: “Đúng, không nói cái này nữa.”

Thẩm Ngạo nói: “Phan huynh không phải nói trong nhà có chuyện gì sao? Tuy chúng ta lần đầu kết bạn, nhưng lại mới quen đã thân, hôm nay đã đến nơi đây, mấy ngày nữa lại mời Phan huynh đến uống trà.”

Vừa rồi Phan Nhân phải đi, Thẩm Ngạo liều mạng ngăn đón, hiện tại Thẩm Ngạo muốn Phan Nhân đi, Phan Nhân lại không đi, cười ha ha nói: “Không ngại, không ngại, việc ở nhà để đó, ta ngồi một lúc nữa, rất khó gặp được một bằng hữu tri kỷ mà.”

Thẩm Ngạo không miễn cưỡng, cười ha ha: “Đúng, chúng ta là bạn tốt, sau này Phan huynh muốn tới, tùy thời hoan nghênh.”

Phan Nhân sững sờ gật đầu, một đôi mắt lại là tham lam nhìn đến bức tranh trên bàn, trong lòng nói: “Tranh này mang về, lại để cho Hứa tiên sinh giúp ta nhìn xem là thật là giả, nếu là thật, lại nghĩ biện pháp lấy hết đồng tranh còn lại ra, chuyển sang tay mình, đây chính là của phi nghĩa giá tiền bạc triệu. Họ Trầm ngu xuẩn như thế, thật sự quá tốt rồi. Thật sự là thiên ý, nếu hôm nay không phải mất túi tiền, đâu có thể có cơ hội như vậy, họa này có phúc, phúc này là họa phục kích, ha ha, cổ nhân thật sự không lừa ta.”

Hai người nói chuyện phiếm câu được câu không, Thẩm Ngạo nói trà, lại nhắc đến ăn, phảng phất đối với đặc sản miền núi trong thiên hạ đều hiểu rõ như lòng bàn tay, lại nói đạo lý rõ ràng, như là món ăn nổi tiếng trong thiên hạ đều từng thử hưởng qua. Phan Nhân càng thêm tin tưởng Thẩm Ngạo là công tử ca bị thất thế, nếu không dùng gia cảnh hiện tại của hần, đừng nói cục xương cục thịt Vô Tích, đầu heo thịt nấu bằng sáu ổ rơm, thịt chó Bái huyện, những đồ ăn quý báu này, cho dù là thịt bò Tụ Hương lâu thành Biện Kinh cũng không ném được.

Nói một hồi, sắc trời dần dần đen, Thẩm Ngạo nói: “Phan huynh, nếu không có việc gì bận, hãy ở nhà ta dùng chút cơm rau dưa, bữa công tử gần đây túng quẫn, ha ha, chiều đãi không chu toàn, kính xin Phan huynh thứ tội.”

Phan Nhân ngay vội vàng đứng lên, cuốn tranh trong tay: “Quấy rầy lâu như vậy, sao còn không biết xấu hổ ở chỗ này ăn cơm, sẽ không quấy rầy công tử nữa, Phan mỗ cáo từ.”

Trong lòng Phan Nhân vội vã, muốn xem xét bức tranh, nhưng Thẩm Ngạo lại muốn giữ lại, hai người đến trong sân còn dây dưa không rõ, thỉnh thoảng thanh âm Chu tiểu thư truyền ra từ trong sương phòng: “Phải đi thì cứ đi, giữ lại làm cái gì. Trong nhà đã sắp hết cái ăn rồi, người còn bảo người đến ăn, người đi xem thùng đựng gạo, xem xem chúng ta còn có gạo cho nôi không? Người không hao phí tiền mua mấy cái thứ gì đó, tỷ tỷ và người đã không phải ăn đói mặc rách, người đối với người ngoài sao cứ xa hoa như vậy? Muốn phô bày giàu sang không cần phải bày trong nhà.”

Phan Nhân biến sắc, lập tức cười khổ. Mặt mũi Thẩm Ngạo không ngừng kéo, rống to về phía sương phòng: “Tỷ tỷ, người nói gì vậy? Ta lưu bằng hữu ở lại ăn cơm, cần người đồng ý sao?”

Phan Nhân liền vội vàng kéo Thẩm Ngạo, nói: “Trần công tử, được rồi, tại hạ cáo từ, hôm khác lại tới bái phỏng.”

Bộ dạng Thẩm Ngạo rất uể oải, thậm chí nói: “Gia tỷ chính là có tính tình này, ai... Nếu như thế, ta đưa tiễn người.”

Nói đùa là đùa, Thẩm Ngạo đưa tiễn Phan Nhân thẳng đến đến đầu phố, mới cười hắc hắc, đóng cửa bước chân theo dáng vẻ công tử ca trở về.

19. Chương 19: Trăng Sáng Chiều Mương Máng.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 19: Trăng sáng chiều mương máng.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trở lại đình viện, Chu Nhược và Ngô Tam nhi đã đợi lâu, nhìn thấy Thẩm Ngạo trở về, Ngô Tam nhi vội vàng nói: “Cái tên gian thương kia đi rồi à?”

Thẩm Ngạo duỗi lưng một cái, cười hì hì nói: “Đi rồi!”

Chu Nhược tận lực không nhìn Thẩm Ngạo, chỉ có điều lúc này đây, trong mắt của nàng không còn vẻ khinh thường như trước nữa, ngược lại có chút thẹn thùng. Ra về là tỷ tỷ người này, trước mặt mọi người nói ra những lời đó, rất thẹn thùng.

Từ lúc vừa mới bắt đầu, Phan Nhân liền lâm vào cái bẫy Thẩm Ngạo tỉ mỉ bố trí, chỗ nhà cửa này là Thẩm Ngạo và Chu Nhược đồng loạt kiếm tiền mua lại, tổng cộng là bảy mươi quan tiền. Thẩm Ngạo sắm vai một công tử quần áo lượt là, Ngô Tam nhi vẫn là gã sai vặt, mà Chu tiểu thư thì là tỷ tỷ Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo tới trước quán trà, trộm túi tiền của Phan Nhân, Phan Nhân không có tiền thanh toán, Thẩm Ngạo đứng ở phía sau thay Phan Nhân giải vây, cái này là cơ hội để cho hắn tiếp xúc Phan Nhân.

Sau khi tiếp xúc với Phan Nhân, Thẩm Ngạo một mực biểu hiện ra vẻ thiếu gia ăn chơi ngu xuẩn, là muốn để cho Phan Nhân buông lỏng cảnh giác đối với hắn. Từ nay về sau để dẫn hắn tới cái tòa nhà này, cố ý lại để cho Phan Nhân chứng kiến bức tranh do Dương Khiết vẽ.

Kế tiếp thì càng đơn giản, thiết kế con mồi càng lớn, để cho Phan Nhân chui đầu vào bẫy, chỉ cần Phan Nhân đủ tham lam, không sợ hấn không mắc câu.

Bước tiếp theo chính là thời điểm thu lưới.

“Tỷ tỷ, hai ngày này chỉ sợ người phải tạm thời ở chỗ này rồi, Phan Nhân tùy thời có thể trở về, chúng ta phải cẩn thận một ít, đừng để cho hấn nhìn ra chút sơ hở nào.” Thẩm Ngạo đi sát vào Chu Nhược, cọt nhả nói.

Chu Nhược giận dữ nói: “Ai là tỷ tỷ của người?”

“Oa... Trở mặt không nhận người thân rồi, Tam nhi, người tới bình luận phân xử, vừa rồi ta kêu một tiếng tỷ tỷ, có phải là nàng đã trả lời?” Thẩm Ngạo làm ra vẻ rất tổn thương, tính toán Phan Nhân, hấn có hai mục đích, một người là cướp của người giàu chia cho người nghèo, Phan Nhân này vì phú bất nhân (làm giàu thì thường không có nhân đức), vừa vận cướp tài phú của hấn, cứu tế chính mình còn ở trong nước sôi lửa bỏng. Cái khác chính là báo thù vì Chu Nhược. Ai ngờ mình hao hết tế bào não, kết quả lại đối lầy Chu Nhược đối đãi như vậy.

“Ta muốn hiểu lòng trắng sáng, làm gì được, trắng sáng chiếu vào gương máng, ai...” Thẩm Ngạo cảm thán một câu, bắt chéo tay tiến vào sương phòng.

Chu Nhược bị dư vị một câu ‘trắng sáng’ này của Thẩm Ngạo làm cho cảm khái, vốn là cảm thấy có chút ý tứ mới, về sau liền không nhận được, bật cười lên, trong lòng nghĩ: “Hấn đem ta so sánh với trắng sáng, người này thật quỷ linh tinh quái.” Lập tức lại nghĩ: “Trắng sáng chiếu gương máng? Cái gương máng này là cái gì? A, người này đang trào phúng ta sao?”

Thẩm Ngạo và Ngô Tam nhi vào sương phòng, Chu Nhược không có ý tứ đi vào theo, đành phải ngồi trên mặt ghế đá ở dưới cây hòe trong nội viện, phát hiện mình nghĩ như thế nào cũng không đoán ra tâm tư Thẩm Ngạo. Người này thật là kỳ quái, rõ ràng người mang rất nhiều tuyệt kỹ, lại thông minh tuyệt đỉnh, chỗ nào cũng không cần làm thư đồng, nhưng hấn hết lần này tới lần khác lại lấy thư đồng làm kiêu ngạo, bộ dạng rất tự đắc vui mừng.

Người này quỷ kế đa đoan, có thể nghĩ ra bẫy rập tinh xảo như thế lừa dối tiền tài người ta, tại sao đến chút tiền vốn buôn bán đều không có.

“Người này thật cổ quái.” Chu Nhược nghĩ đi nghĩ lại, khuôn mặt liền đỏ, hứ một câu: “Ta đoán tâm tư của hấn làm cái gì.”

... ..

Phan Nhân về đến nhà, ngay cả sinh ý Phiêu Vân lâu cũng bắt chắp, không thêm để ý, lúc này trời đã đen, tối rồi, tạp dịch canh cổng thấy lão gia trở về, vội vàng mang theo đèn lồng đi ra dẫn đường cho hấn. Phan Nhân vội vã nói: “Chỗ này không cần người hầu hạ, nhanh, đi gọi Hứa tiên sinh tới, gọi hấn đến thư phòng, ta có chuyện quan trọng cần nói.”

Người sai vật lên tiếng, giao đèn lồng cho Phan Nhân, chạy đi.

Phan Nhân đến thư phòng, bắt tay sau lưng, đi qua đi lại trong thư phòng, nội tâm rất không bình tĩnh, con mắt kia tùy thời đều biết cười, giờ phút này lông lánh bắn ra một tia tham lam, trong miệng thì thảo luận: “Gia tài bạc triệu, gia tài bạc triệu... Trời xanh không phụ lòng người, trời xanh không phụ lòng người.”

“Sao Hứa tiên sinh còn chưa đến? Nhanh, lại đi gọi, việc khác đều tạm thời để xuống, nhanh chóng tới nơi này.” Phan Nhân rống to nói với gia đình bên ngoài thư phòng, gia đình bên ngoài không biết chuyện gì xảy ra, vội vàng nói: “Lão gia đợi chút, ta đi ngay đây.”

Phan Nhân đè nén tâm tình kích động xuống, để bức tranh trên tay lên trên bàn sách, dưới ánh nến trong thư phòng, có thể rõ ràng, môi của hấn đang hơi run rẩy.

“Nếu bán được giá tốt, ba trăm bức họa chính là một vạn năm nghìn quan, cho dù Phiêu Vân lâu tích lũy cả đời cũng không được gia nghiệp lớn như vậy.” Phan Nhân một bên xem bức tranh, một bên suy nghĩ miên man, lúc này, cái gì cũng đã không trọng yếu, Phiêu Vân lâu cái gì, cơ quan quản lý âm nhạc, quan kỹ cái

gì, uống trà cái gì, tất cả đã quên cái sạch sẽ, trong đầu chỉ nghĩ đến những bức tranh, khi thì tranh này biến thành long xà dưới ngòi bút của Dương Khiết, sau một khắc lại biến thành nguyên bảo vô số ánh vàng rực rỡ, qua lại biến ảo, đảo quanh ở trong đầu Phan Nhân.

Thư phòng bị đẩy ra, một người nho sinh vội vã tiến vào, người này gò má gầy gò, dưới hàm nhếch lên chòm râu dê, mặc một bộ áo cổ tròn, ánh mắt đục ngầu. Hành lễ về hướng Phan Nhân: “Ông chủ.”

Hắn chính là Hứa tiên sinh, xuất thân tú tài, kết giao cùng Phan Nhân, về sau Phan Nhân liền mời hắn đến trong nhà để làm giáo viên, dạy bảo mấy đứa con hắn đọc sách. Hứa tiên sinh có một năng lực, rất biết giám định và thường thức danh họa, thật giả, liếc cái là có thể nhìn ra, đứng đến tám chín phần mười.

Phan Nhân hô: “Hứa tiên sinh, mau tới đây xem, giúp ta nhìn một cái, tranh này là thật hay là giả.”

Hứa tiên sinh thấy yết hầu Phan Nhân nhấp nhô, đôi mắt đỏ bừng, trong lòng cả kinh, không biết hôm nay ông chủ bị làm sao. Vội vàng đi qua xem bức tranh, Phan Nhân biết rõ vị Hứa tiên sinh này có ánh mắt rất kém, cách khá xa không thấy rõ lắm, tự mình đi cầm ngọn đèn, tiến đến bên cạnh bức tranh chiếu sáng cho hắn.

Mặt Hứa tiên sinh cơ hồ dán vào bức tranh, bắn khoắn nhìn từng tắc một, eo cong xuống, tay nắm chòm râu dê, không ngừng gật đầu, trong miệng nói: “Không sai, đây là Dương Khiết vẽ, cái chất giấy này vừa mới là giấy Tuyên Hoa thời hoàng đế Thái Tông, phong cách vẽ cũng không sai, nét mực tại chỗ rất nhỏ đã khô rồi, chắc chắn đã vẽ từ lâu, không giả. Cái lời bạt này cũng là chữ của Dương Khiết, một chút cũng không sai.” Hắn đứng lên, nói với Phan Nhân: “Ông chủ, không sai, bức tranh này là thật.”

Phan Nhân xoa xoa tay, hưng phấn nói: “Tốt, tốt, như vậy thật tốt, thật tốt...” Lúc hắn nói chuyện bờ môi run rẩy, rất kích động.

Hứa tiên sinh nói: “Ông chủ, đệ tử có câu muốn nói, không biết có nên nói hay không. Tuy bức họa này là bút tích thực, nhưng lại không đáng bao nhiêu bạc, ba năm mươi quan đã đến cực hạn, ông chủ cần gì phải như thế.”

Phan Nhân ngồi xuống, cầm chén trà trên bàn sách lên uống một ngụm, sau đó lại cuộn bức tranh lại, chậm rãi nói: “Nếu như là ba trăm bức như vậy?”

“Ba trăm bức!” Tay Hứa tiên sinh nắm râu mép bỗng chốc đã bất động, mắt tròn nhìn Phan Nhân.

Phan Nhân thần thái vui mừng sáng lạn nói: “Không sai, là ba trăm bức, bảo tồn ba trăm bức tranh Dương Khiết vẽ, ha ha...”

Thấy Hứa tiên sinh không tin, Phan Nhân nói việc hôm nay trai qua ra, Hứa tiên sinh nghe xong liền tròn mắt há hốc mồm, lẩm bẩm nói: “Tranh này đều là của công tử quần áo lượt là kia, có liên quan đến ông chủ? Hắn là ông chủ muốn mua những bức tranh này? Nếu dùng biện pháp như thế, công tử quần áo lượt là kia không biết bức tranh giá trị bao nhiêu, đến lúc đó ông chủ tùy tiện cho hắn một ít tiền rồi đuổi hắn đi là được.”

Phan Nhân trầm mặt nói: “Không thể mua tranh, một khi chúng ta mua, khó bảo toàn hắn không biết cảnh giác, nếu mời người định giá thì phiền toái. Làm sao bây giờ... Làm sao bây giờ nì...”

Phan Nhân đi qua đi lại trong thư phòng, ngón tay trái gõ gõ mu bàn tay đốt tay phải.

Bỗng nhiên, hắn nâng con người lên, cao giọng nói: “Đúng! Chúng ta mua nhà, mua nhà!”

“Mua nhà?” Hứa tiên sinh ngạc nhiên, ánh mắt hoài nghi nhìn nhìn Phan Nhân.

20. Chương 20: Mua Nhà.

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 20: Mua nhà.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Đúng, chính là mua nhà.” Phan Nhân cười dữ tợn nói, mua tranh sẽ khiến công tử quần áo lượt là kia sinh lòng nghi ngờ, trong ánh mắt vô liêm sỉ của hắn, tranh này không đáng một xu, nhưng khi có người đi ra giá, hắn sẽ nghĩ như thế nào?

Đây là đạo lý rất nông cạn, lừa gạt người này lại để hắn biết bức tranh đầy giá trị, tất nhiên sẽ mời người đến giám định, đến lúc đó, giá tiền cũng không phải là trước sau như một.

“Chúng ta chỉ nói ưa thích cái phòng ở kia, thanh tịnh, trang nhã. Lại lập một khế ước mua bán nhà, nói muốn mua phòng ốc, đồ dùng trong phòng một cái đều không cho mang đi, phải còn nguyên. Chỉ cần tên quần áo lượt là này ký vào chứng từ, lập tức dẫn người đuổi bọn hắn rời đi, tranh này không phải là của Phan mỗ ta sao?”

Hứa tiên sinh bưng tỉnh đại ngộ, rung đùi đắc ý nhếch ngón tay cái lên: “Ông chủ dùng chiêu thức ấy thật cao minh.”

“Ha ha...” Phan Nhân cười to, cuối cùng định tâm thần, ngồi ở trước bàn sách nói: “Ai nghĩ tới, ta sống hơn nửa đời người mới gặp được món lợi này, Hứa tiên sinh, chuyện này người đi làm, ta dẫn người đợi bên ngoài, đến thời cơ thích hợp liền đi vào đuổi người.”

“Ngoài ra...” Trong đôi mắt Phan Nhân lộ ra một tia狡 hoạt, gõ cái bàn nói: “Người đi hỏi thăm một chút, người nọ đến cùng phải họ Trầm hay không, còn có, điều tra thêm gia thế của hắn, phải cẩn thận một chút.”

Hứa tiên sinh vội vàng nói: “Tốt, sáng sớm ngày mai đệ tử đi liền, tới phụ cận hỏi thăm một chút trước, sau đó mới đàm luận giá tiền cùng bọn họ.”

Phan Nhân phát phát tay: “Hứa tiên sinh đi nghỉ ngơi sớm đi, nếu thành công ta sẽ hậu tạ.”

Hứa tiên sinh hành lễ, rời đi.

Phan Nhân đưa ngọn đèn tới gần, lại mở bức tranh ra nhìn, vẫn không nhúc nhích, đến cảm giác buồn ngủ cũng không có.

Mãi cho đến hừng đông, Phan Nhân một đêm không ngủ, gà gáy hai lần, liền bảo người đi mời Hứa tiên sinh dậy. Hứa tiên sinh còn buồn ngủ đi tới, Phan Nhân bàn giao hắn một phen, liền đuổi hắn đi.

Hứa tiên sinh nhận được sứ mạng, sáng sớm liền lên phố, án theo nơi Phan Nhân chỉ điểm, lúc trời tảng sáng đã tới tòa nhà Thẩm Ngạo mua. Lúc này trên đường không nhiều người lắm, chỉ có một người bán hàng rong lẻ loi tro bụi đang bày hàng hóa tại cách đó không xa, thì ra là hàng bánh hấp.

Tâm niệm Hứa tiên sinh vừa động, móc ra vài văn tiền từ trong túi, chạy đến, nói với cái người bán hàng rong kia: “Mua hai cái bánh hấp.”

Người bán hàng rong cao giọng hét to: “Được rồi, khách quan, tổng cộng là bốn văn tiền.” Hắn nhận tiền, lấy ra hai cái bánh hấp nóng hổi từ trong khung hàng, dùng giấy bao quanh, cung kính đưa đến tay Hứa tiên sinh.

Hứa tiên sinh nói: “Bình thường người đều ở đây bán bánh hấp?”

Người bán hàng rong chất phác cười một tiếng: “Không dối gạt khách quan, năm kia tiểu nhân rao hàng ở miếu Hoàng thành, người đi qua nơi đây nhiều, sinh ý cũng không tệ. Về sau mấy tên lưu manh đến, nói là cái miếu Hoàng thành này là bọn khu vực của bọn hắn, muốn tiểu nhân mỗi tháng giao ra một quan làm tiền bảo kê. Tiểu nhân bất đắc dĩ, liền chuyển đến nơi đây sống tạm.”

Hứa tiên sinh gật đầu, ném một miếng bánh, mùi vị không tệ, trong lòng biết người này không phải nói dối, liền chỉ vào tòa nhà sau lưng người bán hàng rong, hỏi: “Người biết chủ nhân cái phòng này không? Hắn là người nào, làm nghề nghiệp gì?”

Người bán hàng rong lắc đầu: “Người nói Trầm công tử?” Hần thở dài: “Trầm công tử này, ai, một lời khó nói hết. Nhà hắn vốn là nhà giàu số một số hai thành Biện Kinh, phụ tổ đều là quan lớn, ai ngờ sinh nhi tử không nên thân như vậy. Cha hắn mất còn chưa qua ba năm, Trầm công tử này liền đi bốn phía kết giao đám cẩu bằng hữu phàm ăn, núi vàng núi bạc cũng chỉ dùng được vài năm, liền suy tàn sạch sẽ. Khu nhà cũ bán đi, liền chuyển đến nơi này, mỗi ngày dựa vào lừa gạt chị gái, bán chút ít đồ sứ, đồ trang sức để sinh sống, mấy ngày trước đây còn cầm một kiện áo lông giá trị trăm quan đi bán, cái áo lông hồ kia quả nhiên là nhất đẳng, chỉ tiếc đến hiệu cầm đồ chỉ đổi cho năm ba quan tiền. Khách quan, không đối gạt ngài, nếu không phải tình hình kinh tế tiểu nhân căng thẳng, cái áo lông hồ này, lúc ấy ta còn muốn mua lại, cho nương tử nhà ta mặc, đáng tiếc, đáng tiếc.”

Người bán hàng rong lập tức cười: “Chỉ là Trầm công tử này không nên thân, cũng không có gì liên quan đến tiểu nhân, nhà ai không có thời điểm suy tàn? Dù sao sáng sớm mỗi ngày, hắn đều đến sạp của ta, một ngày sáu cái bánh hấp, mưa gió không đổi. Lại nói tiếp, đây là hắn chăm sóc sinh ý tiểu nhân không ít, ngài nói có đúng hay không?”

“Đúng, đúng.” Hứa tiên sinh gạt đầu, trong lòng nói: “Xem ra, theo lời ông chủ này, tay ăn chơi là chắc chắn 100%.”

Người bán hàng rong cười nói tiếp: “Mấy ngày nay cũng rất kỳ quái, chẳng biết vì cái gì mà luôn luôn có người đến nghe ngóng sự tình Trầm công tử.”

“Ah? Còn có người đến nghe ngóng hắn?” Hứa tiên sinh hơi sững sờ, trong lòng nghĩ: “Không biết còn có ai biết việc này nữa, không tốt, nhanh định ra chuyện này, nếu không sẽ đem dài lắm mồm.”

Người bán hàng rong nói: “Ngày hôm trước có một nha đầu đến, nghe miệng nói là nha hoàn trong nhà phú hộ nào đó, cũng là hỏi gia thế Trầm công tử như vậy. Tiểu nhân hỏi nàng nghe ngóng cái này làm cái gì, nha đầu kia cũng không nói, chỉ là nàng cũng chiếu cố sinh ý cho tiểu nhân, một hơi mua mười cái bánh hấp.”

Sắc mặt Hứa tiên sinh có chút âm trầm, liền không hề để ý tới người bán hàng rong, trực tiếp đi gõ cửa. Mở cửa chính là cái gã sai vặt, tự nhiên là Ngô Tam nhi rồi, Ngô Tam nhi hơi mở cửa ra một đường nhỏ, thấy có người, hắn mang một bộ dạng bị người đánh thức, không kiên nhẫn nói: “Người tìm ai?”

“Chủ nhân người có nhà không?”

Ngô Tam nhi lộ ra vẻ cảnh giác: “Người tìm công tử nhà ta làm cái gì?”

Hứa tiên sinh vẻ mặt ôn hoà nói: “Phiền toái tiểu ca thông báo một tiếng, nói tại hạ coi trọng cái phòng ở này, muốn mua lại.”

“Tại không bán phòng.” Ngô Tam nhi cao giọng nói một câu, phịch một tiếng, đóng cửa lại, để cho Hứa tiên sinh ăn được cái cánh cửa.

Hứa tiên sinh lại đi gõ cửa, Ngô Tam nhi mở cửa ra, mắng to: “Người, thằng nhãi này điên rồi sao? Nói ở đây không bán nhà, muốn mua phòng ốc đến chỗ sát đường đi.”

Hứa tiên sinh móc ra vài văn tiền nhét vào tay Ngô Tam nhi, cười hì hì nói: “Tiểu ca không nên hiểu lầm, đệ tử là người đọc sách, từ nơi khác tới, định sang năm ứng phó khoa khảo thí. Thấy cái tòa nhà này yên tĩnh, liền muốn mua lại, chút tiền này tiểu ca cứ cầm, tiểu ca chỉ cần thông báo một tiếng là được, phòng ở bán hay không, đó là sự tình công tử nhà người quyết định.”

Ngô Tam nhi thu tiền, cuối cùng là đáng vẻ tươi cười, nói: “Thật sự là kỳ quái. Ngày hôm trước có một nữ nhân muốn tới mua nhà, cũng nói là muốn mua lại cho công tử bọn hắn đọc sách, hôm nay sao lại có người đến, hắn là cái phòng này thật sự có điều cổ quái, có sao Văn Khúc chiếu sáng sao?”

Hứa tiên sinh ngạc nhiên, vội hỏi: “Ngày hôm trước cũng có người đến mua cái phòng ở này? Nàng ra giá bao nhiêu, đã bán đi chưa?”

Ngô Tam nhi nói: “Người nợ ra giá hai trăm quan, vốn là thiếu gia nhà ta nguyện ý bán, ai ngờ tiểu thư lại không đồng ý, nói là chúng ta chỉ còn lại có cái chỗ ngồi này che gió tránh mưa, tuyệt đối không thể bán.”

“Cái tòa nhà này chỉ là bảy tám chục quan có thể mua được, nha đầu kia nói giá hai trăm quan tiền, các người cũng không bán?” Hứa tiên sinh cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi.

“Người không biết rồi, nha đầu kia nói mua phòng ở xong, tất cả đồ dùng, dụng cụ bên trong không được nhúc nhích, hai trăm quan mua lại từng đó, tiểu thư nhà ta tự nhiên không bán.”

Hứa tiên sinh hít một hơi thật sâu, trong lòng nói: “Sự tình bức tranh không chỉ có ông chủ nhà ta biết rõ, hôm nay nhất định phải đem mua lại cái phòng ở này.”

Hắn cười cười, nói với Ngô Tam nhi: “Như vậy liền phiền toái tiểu ca nhanh đi thông báo hộ ta.”

Ngô Tam nhi chần chờ một lát, nói: “Người chờ ở đây, để xem thiếu gia nhà ta có muốn gặp người không.”

21. Chương 21: Cuộc Đấu Giá Điên Cuồng.

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 21: Cuộc đấu giá điên cuồng.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ngô Tam nhi đi vào thông báo, một lát sau lộn trở lại nói: “Công tử nhà ta đồng ý, người đến cây hòe trong nội viện ngồi xuống trước.”

Hứa tiên sinh sau khi nghe xong, dạo bước đi vào, cái sân này xác thực vô cùng yên tĩnh, ở giữa là một gốc cây cây hòe già, cái nhánh cây màu nâu xám kia cao cao mà duỗi hướng lên bầu trời, vừa mới đặt ở trên nóc nhà, cành lá rậm rạp phát triển ra tứ phía, rất giống một cái ô màu xanh biếc, phía dưới chính là một cái bàn đá, hai bên mỗi bên một cái ụ đá.

“Nếu không phải là vì bức tranh, cái phòng này cũng không tệ lắm, tám mươi quan mua lại sống yên ổn thật sự là rất tốt.” Trong lòng Hứa tiên sinh nghĩ, đột nhiên toát ra một cái ý nghĩ, chuyện này chỉ cần thay ông chủ làm thành công, ông chủ được những bức tranh kia, mình có lẽ có thể xin ông chủ tặng cái phòng ở này cho mình, tính toán như thù lao.

Hắn ngồi ở trên ụ đá, hưởng thụ tia nắng ban mai xuyên qua cành lá chiếu xuống sân, không khí sáng sớm mát mẻ làm ánh nắng thật ấm áp dễ chịu. Lúc này, trong sương phòng bên trái truyền ra một thanh âm: “Ngô Tam nhi, Ngô Tam nhi, cây quạt của bổn thiếu gia đâu rồi? Ở nơi nào?”

Ngô Tam nhi đi vào, trong miệng nói: “Ngay tại đầu giường đó thiếu gia.”

Cái thanh âm kia còn nói: “Sáng sớm đã đến mua phòng, chẳng lẽ lại là cái nha đầu kia? Không phải đã nói rồi sao? Gia tỷ chết sống không chịu, cái phòng ở này không bán được.”

Ngô Tam nhi nói: “Không phải cái nha đầu kia, là người đọc sách, xem ra là một tú tài.”

“Tú tài!” Cái thanh âm kia có chút phiền chán: “Bổn thiếu gia bình thân ghét nhất đúng là tú tài chuyên môn nói chi, hồ, giả, dă, đi, theo ta đi ra gặp hắn.”

Âm thanh rơi xuống, một người đi ra khỏi sương phòng, khuôn mặt anh tuấn, mang dáng tươi cười tà tà trên mặt, mặc áo gấm cổ tròn, đang đưa cây quạt, ngẩng đầu chậm rì rì nhìn lên trời: “Yaa.a.a., thời tiết hôm nay không tốt lắm, xem ra trời muốn mưa. Tam nhi à, đi mua bánh hấp đến đây, bổn công tử đói bụng.”

Ngô Tam nhi nhắm mắt đi theo phía sau: “Thiếu gia, tiền ở chỗ tiểu thư, tiểu thư còn chưa rửa mặt, tiểu nhân không tiện đi vào.”

Thẩm Ngạo cười hắc hắc: “Ta là đệ đệ của nàng, ta đi xem.” Thu cây quạt, hoàn toàn không để ý tới Hứa tiên sinh ở dưới cây hòe, liền nhanh chóng xông vào trong sương phòng bên phải.

Phanh, phanh, đẩy cửa nhưng không mở, thì ra là bên trong dùng cây gỗ buộc lại rồi, Thẩm Ngạo rất phiền muộn, vỗ cửa nói: “Tỷ tỷ mở cửa.”

Thanh âm bên trong rất tức giận, là thanh âm thanh thúy của thiếu nữ: “Cút!”

“Oa... Ta là đệ đệ của người mà.” Thẩm Ngạo then quá hoá giận, rất tức giận nói: “Làm tỷ tỷ mà gọi đệ đệ mình như vậy à, lần đi đâu rồi, thật sự là, lẽ nào lại như vậy.”

Hắn rất xấu hổ đi đến dưới cây hòe lớn, liếc liếc Hứa tiên sinh, nói: “Huynh đài họ gì?”

Hứa tiên sinh vội vàng đứng lên nói: “Họ Hứa.”

“À, thì ra là Hứa huynh, đến đây, ngồi xuống, Hứa huynh có cái gì chỉ giáo sao?” Thẩm Ngạo ngồi xuống đong đưa cây quạt.

Hứa tiên sinh nói: “Là như vậy, kẻ hèn này có ý định dự thi, cho nên cần một địa phương yên tĩnh đọc sách, ta rất ưa thích tòa nhà này, định mua nó.”

Thẩm Ngạo đong đưa cây quạt nói: “Cái tòa nhà này không bán được, chỉ sợ đã để cho Hứa huynh thất vọng rồi.”

Hứa tiên sinh nói: “Kẻ hèn này định ra giá ba trăm quan.”

Hứa tiên sinh nghe nói người mua lần trước ra giá hai trăm quan, liền dựa trên cơ sở đó, thêm vào 100 quan, không tin tên công tử lụi bại này không động tâm.

Thẩm Ngạo cười khở: “Gia tỷ là sẽ không đồng ý, có lẽ Hứa tiên sinh nên trở về đi.”

Hứa tiên sinh không có ý tứ rời đi, trù trù chốc lát nói: “Nếu ta ra giá bốn trăm quan, công tử có bán không?”

Thẩm Ngạo rất do dự, bộ dạng rất tâm động, chần chờ nói: “Để hỏi hỏi gia tỷ trước, xem nàng có đồng ý hay không.”

Đúng lúc này, ở phía sau, Chu Nhược đi ra từ trong sương phòng, dĩ vãng nàng đều mang bộ dạng yên tĩnh rụt rè, hôm nay trên mặt lại nhiều hơn một phần điêu ngoa, trong miệng nói: “Không bán, không bán, có lẽ tiên sinh nên đi thôi.”

Hứa tiên sinh cười khở, trong lòng nói: “Nữ nhân quả nhiên là nữ nhân, tòa nhà bảy tám chục quan ra giá bốn trăm quan đều khinh thường không thèm chú ý, thánh nhân từng nói nữ tử và tiểu nhân khó nuôi dưỡng chính là như vậy. Quả nhiên rất chí lý.”

“Như vậy kẻ hèn này ra giá 500 quan, chỉ cần Trầm công tử và tiểu thư gạt cái đầu, ta lập tức lấy đến.” Hắn khê cần môi, bất kể nói thế nào, cái tòa nhà này nhất định phải mua được, nếu chậm trễ nữa, không chừng người mua khác sẽ chiếm tiên cơ.

Con mắt Thẩm Ngạo sắp tái rồi, khuôn mặt ra vẻ đáng thương liếc hướng Chu Nhược nói: “Tỷ tỷ, có 500 quan này, chúng ta mua thêm một tòa nhà càng lớn hơn nữa chẳng phải là rất tốt sao, Hứa huynh đã ưa thích, chúng ta coi như là giúp người hoàn thành ước vọng đi.”

Chu Nhược không động, cười lạnh nói: “Cầm tòa nhà lấy tiền, người còn có thể mua thêm phòng ở sao? Chỉ sợ rơi vào tay người, cái người không có lương tâm, ngày mai liền mời những cậu bằng hữu kia đến ăn chơi, không bán, không bán.”

Hứa tiên sinh thấy thế, tiếp tục nói: “Tám trăm quan, tám trăm quan mua cái tòa nhà này, chỉ là, đồ dùng, dụng cụ đều lưu lại, ngoại trừ quần áo tắm rửa, toàn bộ đều là của ta. Thế nào?”

Thẩm Ngạo gạt đầu như gà con mổ thóc: “Hứa huynh đủ sáng khoái, tốt, liền tám trăm quan.”

Ngay Chu Nhược cũng bắt đầu do dự, trù trù không nói lời nào, lập tức nói: “Sự tình phải nói trước, cho dù phải bán cái tòa nhà này, bạc cũng giao cho ta.”

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Tốt, tốt, không thành vấn đề, ta và ngươi là tỷ đệ chí thân, giao cho ai chẳng giống nhau? Tám trăm quan, ha ha...” Hắn hưng phấn dao động quạt giấy mãnh liệt, không thể tưởng được, một tòa nhà tám mươi quan, lại có thể dùng giá cả gấp 10 lần bán ra, có chút không tin, hỏi Hứa tiên sinh: “Không cho Hứa huynh đổi ý, lúc nào đưa tiền đến đây, ta lập tức cầm khế ước mua bán nhà cho ngươi.”

“Chậm đã!” Lúc này, một nha đầu không biết đến lúc nào xuất hiện, nghiêm mặt dạo bước tiến vào, trong miệng nói: “Cái tòa nhà này là công tử nhà ta vừa ý trước, công tử nhà ta mua.”

Hứa tiên sinh nhìn lại hướng nha đầu kia, trong lòng rung mình một cái, thầm kêu không tốt, xem ra người mua lần trước lại tới nữa, đáng tiếc, đáng tiếc, có lẽ tới muộn một bước, nhưng ngàn vạn lần không được xảy ra điều gì sai lầm. Hắn cười lạnh nói: “Ngươi nói gì vậy? Công tử nhà ngươi đã dựng lên khế ước mua bán nhà cùng Trầm công tử rồi sao?”

Nha đầu kia nói: “Còn chưa làm.”

Hứa tiên sinh cười càng lạnh hơn: “Có thể chứ, lại không thấy giao dịch, làm sao nói đó là của công tử nhà ngươi. Cái tòa nhà này ta đã mua lại bằng tám trăm quan rồi, tiểu nha đầu có lẽ là nên trở về đi.”

“Ha ha, Xuân nhi cô nương cũng tới, chớ trách, chớ trách, cái này tòa nhà đã có chủ rồi.” Thẩm Ngạo đang đưa cây quạt nói rất lỗi lạc.

Xuân nhi nắm chặt tay lại, trừng mắt nhìn Hứa tiên sinh, nói: “Công tử nhà ta ra một ngàn quan, cái tòa nhà này, công tử nhà ta đã xác định muốn mua rồi.”

“Hả? Một ngàn quan!” Thẩm Ngạo không dao động cây quạt nổi nữa, trợn mắt há hốc mồm, hồi lâu mới nói: “Tốt, một ngàn quan, bán cho công tử nhà ngươi.”

Hứa tiên sinh cười lạnh nói: “Ta ra giá một ngàn hai trăm quan.”

Xuân nhi cầm khăn tay trong tay, rất nhàn nhã đi đến Thẩm Ngạo bên người, eo nhỏ uốn éo, nói về hướng Hứa tiên sinh: “Hai ngàn quan, ta khuyên ngươi nên chạy nhanh đi, công tử nhà ta vừa ý cái gì đó, ai cũng đừng nghĩ đến việc nhúng chàm.”

“Xuân nhi, là hai ngàn quan? Không thể đổi ý, tốt, chúng ta ký tên đồng ý luôn.” Thẩm Ngạo kích động, mặt đỏ lên, quạt giấy vút qua một bên, quên hết tất cả mọi thứ.

Hứa tiên sinh bắt đầu do dự, ông chủ dạy hắn nhất định phải nắm lấy cái phòng ở này, mà tranh trong ngôi nhà này giá trị đã ngoài bạc triệu, dường như mình còn có thể cạnh tranh giá, hắn cân nhắc trong chốc lát, nói: “Hai ngàn 100 quan.”

Xuân nhi trợn mắt nói: “Ba nghìn quan.”

“Ngươi, ngươi...” Hứa tiên sinh đột nhiên biến sắc, ngón tay chỉ Xuân nhi, nhất thời nói không ra lời, nha đầu kia quá mạnh mẽ, quá kiêu ngạo.

Xuân nhi chấp tay trước ngực, ưỡn ngực nói: “Ta làm sao? Mua không nổi cái tòa nhà này thì mau đi đi.”

Ngực Hứa tiên sinh phập phồng bất định, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bốn ngàn quan, cái phòng ở này ta không thể không có.”

Xuân nhi khinh miệt nhìn Hứa tiên sinh, nói: “Năm nghìn quan!”

“Năm nghìn! Oa... Xuân nhi đáng yêu, ngươi thật sự quá tốt rồi, mau gọi công tử nhà ngươi đến, ta bán liền, không bao giờ ... bán cho người khác nữa!” Thẩm Ngạo hạnh phúc muốn ngất đi, còn kém nhào tới hung hăng kéo Xuân nhi lại, thân lên mặt mấy cái.

Trên trán Hứa tiên sinh đã đầy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hắn vốn nghĩ trong vòng một ngàn quan, tòa nhà này nhất định có thể nắm trong tay. Không thể tưởng được, nửa đường có Trình Giáo Kim giết ra, hôm nay giá tiền tăng lên năm nghìn, cái tòa nhà này có lẽ là không lấy nữa?

Hắn liếc nhìn Xuân nhi, thấy nha đầu kia đang dương dương đắc ý nhìn mình, ý tứ khiêu khích rất đậm, ánh mắt thoáng nhìn xuống, Hứa tiên sinh rồi đột nhiên phát hiện, tay nha đầu kia nắm khăn tay lại đang hơi run rẩy.

Đây là ý gì? Hẳn là nàng là phô trương thanh thế, năm nghìn quan đã là cực hạn của nàng? Nàng đã chột dạ rồi.

“Tốt, vậy thì lại đấu giá lần nữa.” Hứa tiên sinh gian nan nhổ ra một câu từ trong miệng: “Năm nghìn 500 quan!”

Trên mặt Xuân nhi lộ ra vẻ thất vọng, hừ lạnh một tiếng, liền không nói thêm gì nữa, trong chớp mắt liền rời đi.

Chỉ để lại Thẩm Ngạo trợn mắt há hốc mồm nói hướng Hứa tiên sinh: “Hứa huynh, người lập lại lần nữa, là năm nghìn 500 quan?”

“Đúng, năm nghìn 500 quan!” Hứa tiên sinh thiếu chút nữa muốn khóc lên, chỉ là cái giá tiền này, tuy đã vượt quá dự liệu của hắn, thực sự còn trong phạm vi tiếp thụ được, nếu những bức tranh có thể bán hơn vạn quan, năm nghìn quan mua tòa nhà này có thể lợi nhuận thêm năm nghìn, cuối cùng còn có thứ để ăn nói với ông chủ.

22. Chương 22: Diễn Viên.

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 22: Diễn viên.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Nếu đặt ở đời sau, dùng vàng tính toán, mỗi quan tương đương với 500 nhân dân tệ (tương đương 1,6 triệu VND), năm nghìn 500 quan chính là hai trăm bảy mươi lăm vạn nhân dân tệ. Thời đại này, giá hàng khá thấp, số tiền kia cũng đủ để cho người một đại gia đình sống xa xỉ ở trong một tòa nhà hoa mỹ, mua xuống mười tỷ nữ, gà sai vật, sống thảnh thơi cả đời.

Hứa tiên sinh khai ra cái giá này, trong lòng cũng hơi có chút hối hận, còn chưa thương lượng tình huống cùng ông chủ nữa.

Thẩm Ngạo ở bên thúc giục nói: “Hứa tiên sinh định trả tiền lúc nào? Khế ước mua bán nhà, ta tùy thời đều chuẩn bị xong, tiền trao cháo múc, nộp tiền xong, cái phòng ở này sẽ lập tức là của người.”

“Cái này...” Hứa tiên sinh nói: “Ta về chuẩn bị tiền trước, qua ba ngày nữa lại đến.”

Thẩm Ngạo cho là hắn muốn đổi ý, sắc mặt lập tức thay đổi, nói: “Tốt, liền cho người thời gian ba ngày, nếu ba ngày không giao tiền, bốn công tử đành phải lấy năm nghìn quan, bán cho nhà đầu kia. Xin Hứa huynh cứ tự nhiên.”

Hứa tiên sinh nóng lòng muốn thương lượng cùng với ông chủ, chấp tay chào xong liền vội vàng rời đi.

Thấy Hứa tiên sinh đi, Ngô Tam nhi thở nhẹ một tiếng, không thể tin, nói: “Năm nghìn 500 quan? Công tử, không, Trầm đại ca, chúng ta phát tài rồi.”

Thẩm Ngạo cười ha ha: “Đây chỉ là bắt đầu, thu thập tàn cuộc rất trọng yếu, bước tiếp theo nên để Chu công tử ra sân.”

Chu Nhược có một ít kính ý đối với Thẩm Ngạo. Chỉ là, dù sao nàng cũng là thiếu nữ, nhớ tới người này vừa sáng sớm đã định xông vào phòng ngủ của mình, cũng may đêm qua trước khi chìm vào giấc ngủ đã chốt cái cửa, nếu không... nghĩ tới đây, sắc mặt Chu Nhược bắt đầu đỏ bừng.

“Kế tiếp chúng ta nên làm thế nào?” Ngô Tam nhi hỏi.

Thẩm Ngạo rất hay có thói quen đóng đưa cây quạt, nói: “Đơn giản, năm nghìn 500 quan là rất nhiều tiền, tuy Phan Nhân của cải giàu có, nhưng dù sao cũng không có núi vàng núi bạc. Muốn gom góp ra số tiền này trong vòng ba ngày, chỉ có một biện pháp.”

Mắt đẹp của Chu Nhược sáng ngời, vừa mừng vừa sợ nói: “Bán Phiêu Vân lâu đi?”

“Thông minh!” Thẩm Ngạo giờ phút này lại có vẻ rất chân thành, phân tích cho bọn hắn, nói: “Mua cái tòa nhà này có thể đơn giản lợi nhuận năm nghìn quan, hẳn nhất định không buông tha cho cơ hội này. Một phương diện khác, hẳn lại sợ có người nhanh chân đến trước, cho nên trong vòng ba ngày nhất định phải chuẩn bị bạc đưa đến. Ngoại trừ bán Phiêu Vân lâu đi, hẳn không có lựa chọn nào khác.”

Thẩm Ngạo cười ha hả, nói: “Cho nên ta đã phân phó Chu công tử, lại để cho hắn đi đến mua Phiêu Vân lâu.”

Chu Nhược trợn mắt há hốc mồm, cái e lệ trong lòng đã vụt lên đến chín tầng mây, lỗ lờ nói: “Mua nó làm cái gì?”

Thẩm Ngạo ‘hơi không lưu ý’ đi sát vào người Chu Nhược, thần thần bí bí nói: “Đường đường là Phiêu Vân lâu, nào có dễ dàng tìm được người tiếp nhận như vậy, thời gian lại vô cùng gấp gáp, ngoại trừ bán vãi ra bên ngoài, Phan Nhân còn có lựa chọn thứ hai sao? Ta đã mời người tính toán qua, Phiêu Vân lâu ước chừng có thể bán ra khoảng chừng bốn ngàn quan gì đó, chúng ta ra giá ba nghìn, Phan Nhân kia sao có thể không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ?”

Chu Nhược phát hiện Thẩm Ngạo dần dần tiếp cận, tâm tư đã muốn rối loạn, đỏ mặt mắt tự nhiên quát: “Cút ngay.”

“Oa...” Thẩm Ngạo vội vàng lui lại hai bước, rất xấu hổ, đứng yên im lặng, Chu tiểu thư nói lời thô tục nói thuận miệng rồi, bốn công tử chỉ là kiến tạo một ít không khí thần bí, có cần quát lên như vậy không?

Lúc này, Xuân nhi, Chu Hằng còn có hán tử bày gánh hàng bán bánh bao kia đồng loạt tiến đến, Xuân nhi vừa đi đã quay lại, Chu Hằng sớm đã chờ lâu bên ngoài, mà hán tử bán bánh hấp kia gọi là Ngô Lục nhi, là một người duy nhất làm việc buôn bán nên đã ‘trở nên nổi bật’ trong thôn Ngô Tam nhi, tuy nhiên, hẳn bán hàng chính xác là bánh hấp.

Chu Hằng cười hì hì nói: “Năm nghìn 500 quan, ha ha, thẩm... Trầm lão huynh lợi hại, thông minh, đầu óc không thể kém hơn so với bốn công tử.” Hắn vốn muốn gọi thẳng tính danh Thẩm Ngạo, lời nói đến một nửa lại đổi giọng xưng là lão huynh.

Xuân nhi cũng hì hì nói: “Trầm đại ca, người nói tên gian thương kia thật sự sẽ đưa tiền đến đây sao?”

Ngô Lục nhi buông gánh hàng, tiến đến bên người Ngô Tam nhi, nhẹ nhàng kéo tay áo Ngô Tam nhi, dốc sức liều mạng nháy mắt. Ý tứ ước chừng là muốn nói: Tiền thưởng vừa rồi các người đồng ý cho ta đâu rồi?

Thẩm Ngạo móc ra mấy lượng bạc vụn cho Ngô Lục nhi, mặt mày Ngô Lục nhi liền hớn hở.

Thẩm Ngạo gơ quạt lên, rất khiêm tốn nói: “Lúc này đây chúng ta chỉ thành công một nửa, kế tiếp còn phải tiếp tục cố gắng lớn hơn. Chỉ là, sở dĩ có thể lừa gian thương kia đi vòng quanh, đầu tiên cần...” Hắn cười hắc hắc, ưỡn ngực nói: “Có lẽ là không nên ly khai bản công... thư đồng, hành động tuyệt hảo, sắm vai là một công tử quần áo lượt là, chân thành biểu hiện ra một người công tử quần áo lượt là, hào phóng vô bờ, bởi vậy, lần này nam nhân vật chủ yếu tốt nhất chính là...”

Thẩm Ngạo kéo dài âm thanh: “Tại hạ!” Nói xong liền thu nạp cây quạt, ôm quyền cúi người nói với mọi người xung quanh: “Hổ thẹn, hổ thẹn, cảm ơn chư vị nâng đỡ, đầu tiên, có thể nhận được nam nhân vật chủ yếu tốt nhất, ta rất vui vẻ, đây là khẳng định thật lớn đối với kiếp sống thư đồng. Một lần nữa, ta còn muốn cảm tạ Xuân nhi, là Xuân nhi cẩn thận quan tâm ta, để cho ta có dũng khí.”

Xuân nhi túng quần, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cười đến mắt to cong thành hình trăng non.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Tiếp theo, ta còn muốn cảm tạ Ngô Tam nhi, là hắn cam tâm tình nguyện sắm vai gã sai vặt của ta, làm trợ thủ cho ta.”

Ngô Tam nhi xấu hổ gãi gãi đầu.

Thẩm Ngạo rung đùi đắc ý, đôi mắt rơi xuống trên người Chu Nhược: “Một lần nữa, ta muốn cảm tạ Chu tiểu thư, nam nữ phối hợp làm việc mà không phiền, có Chu tiểu thư cùng ta dắt tay nhau biểu diễn, để cho ta có thể lấy thừa bù thiếu, có cơ hội để hai bên học tập.”

Chu Nhược quay mặt đi, rất khinh thường nói: “Không đứng đắn.”

“Còn có ta, ta đâu rồi, còn có bốn công tử...” Chu Hằng xắn tay áo lên, rất kích động, rất hưng phấn.

“Không có.” Thẩm Ngạo liếc mắt: “Hiện tại tuyên bố, nữ nhân vật chủ yếu tốt nhất của chúng ta là Chu tiểu thư, còn có nữ diễn viên phối hợp tốt nhất của chúng ta là Xuân nhi cô nương, nam diễn viên phối hợp tốt nhất là gã sai vặt Ngô Tam nhi, người qua đường giáp tốt nhất là Ngô Lục nhi, mọi người cùng nhau cổ vũ chúc phúc cho bọn hắn.”

Thẩm Ngạo dẫn đầu vỗ tay, mọi người cũng cùng nhau vỗ tay, học theo, rất nhiệt liệt.

Thẩm Ngạo hỏi Chu Nhược: “Chu tiểu thư có cái gì muốn nói sao?”

Chu Nhược giờ phút này cũng không thể lạnh lùng, nhưng vẫn cố gắng nâng khuôn mặt lên nói: “Không có.”

“Như vậy, Xuân nhi cô nương có không?”

Xuân nhi nhăn nhó lắc đầu.

“Tam nhi, ngươi tới nói hai câu.”

Ngô Tam nhi le lưỡi: “Ta không biết nói cái gì cho phải.”

“Ngô Lục nhi, ngươi thì sao.”

“Ta, ta muốn hỏi Trầm công tử, cái gì là người qua đường giáp tốt nhất?”

Người làm ăn quả nhiên không giống người thường, mắt sáng như đuốc, thoáng cái đã hỏi khó Thẩm Ngạo rồi, Thẩm Ngạo dong đưa cây quạt, giải thích cho hắn: “Người có phải rao hàng ở ven đường không?”

“Vâng.”

“Người có phải là một người duy nhất rao hàng tại ven đường để bọn người kia mắc câu không?”

“Vâng.”

Thẩm Ngạo hợp cây quạt lại, nện quạt ở lòng bàn tay nói: “Có thể chứ, người là người qua đường, người qua đường xếp hạng đệ nhất chính là giáp, cho nên gọi là người qua đường giáp.”

Ngô Lục nhi minh bạch, một người đi đường duy nhất? Xem ra cái phần diễn này thật nặng, làm người qua đường giáp thực sự rất có cảm giác thành tựu!

Chu Hằng nói: “Hừ! Tuy ta còn chưa chính thức xuất hiện, nhưng xuất diễn tiếp theo liền để bốn công tử ra diễn rồi, nắm lấy Phiêu Vân lâu, là mấu chốt để đùa giỡn, cho nên ta có thể nói trước hai câu hay không?”

Thẩm Ngạo duỗi lưng một cái, cán quạt chỉ lên trời, nhếch một ngón tay: “Tam nhi à, sắc trời này không tốt, trời sắp mưa, chúng ta nên vào nhà tránh mưa.”

Ngô Tam nhi gật đầu như gà con mổ thóc.

Xuân nhi tung tăng như chim sẻ nói: “Ta cũng đi.”

Ngay cả Chu Nhược cũng mỉm cười, nói: “Xuân nhi, không cần phải theo chân bọn họ đi, đến trong phòng ta, ta dạy cho ngươi làm nữ công.”

Xuân nhi thấy đại tiểu thư phân phó, uể oải nói: “Vâng, tạ ơn đại tiểu thư.”

Ngô Lục nhi đi đứng nhanh nhẹn, nói thanh âm cáo từ, gánh gánh hàng đi.

Trong sân to như vậy, chỉ để lại Chu Hằng trợn mắt há hốc mồm, gào to kêu lên: “Này, hãy nghe ta nói hết rồi hãy tránh mưa.”

23. Chương 23: Chu Tiểu Thư Rất Tức Giận.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 23: Chu tiểu thư rất tức giận.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trong nhà, mọi người chia ra rất rõ ràng, Thẩm Ngạo, Ngô Tam nhi, Chu Hằng bên trái sương phòng, Chu Nhược cùng Xuân nhi ở bên phải.

Trong chốc lát, bên trái liền truyền đến tiếng huyền não, Xuân nhi nghe được liền động tâm, có chút bất an, muốn đi sang bên đó, Chu Nhược ngồi yên, vốn muốn dạy Xuân nhi nữ công, thấy Xuân nhi không yên lòng, đành phải tự mình lấy ra một cây đàn cầm, đầu ngón tay nhỏ bé và yếu ớt tung bay nhảy múa trên dây cầm, tấu lên tiếng đàn dễ nghe.

“Tên Thẩm Ngạo này thần thần quái quái, thật sự không phải là người tốt. Lúc này đây ta thiếu hẳn một phần nhân tình, lần sau nhất định trả lại hẳn.”

“Triệu tiểu thư dưới tuổi vàng biết, có lẽ có thể nhầm mắt rồi.”

Chu Nhược vốn muốn mượn tiếng cầm trấn an tâm thần, ai ngờ tâm càng thêm loạn như ma, tiếng đàn hỗn loạn, đình một tiếng, không đánh nổi nữa.

Chu Nhược nhân tiện nói: “Xuân nhi, theo ta đi ra ngoài đi một chút.”

Không có động tĩnh.

Chu Nhược ngoái đầu nhìn lại, phát hiện Xuân nhi đã không thấy đâu.

Chu Nhược nhắc váy áo đứng lên, tức giận đi sương phòng trái tìm người. Xuân nhi quả nhiên đã ở trong phòng này, chỉ thấy nàng yên ổn ngồi ở trên ghế ngồi tròn, đối diện là Thẩm Ngạo, hẳn đang cầm bút vẽ, thỉnh thoảng ngắm nàng vài lần, hai bên là Ngô Tam nhi và Chu Hằng đang xoi mói, Ngô Tam nhi ở bên cạnh nói: “Trầm đại ca, con mắt này không giống, con mắt Xuân nhi nào có tinh mịch như vậy.”

Bên kia, Chu Hằng không hiểu nhưng vẫn giả vờ hiểu, rung đùi đắc ý: “Cũng không phải, cũng không phải, cái này là tình nhân trong mắt Tây Thi...”

Thẩm Ngạo then quá hoá giận cầm cán bút gõ đầu Chu Hằng: “Tây cái đầu.”

Chu Hằng bùm lấy đầu, hô to gọi nhỏ: “Oa... Phẫn rồi, thư đồng đánh thiếu gia!”

Xuân nhi không ngồi yên, ôm bụng cười.

Chu Nhược mặt băng bó ho khan, vừa mới phát hiện vị đại tiểu thư này tồn tại, Ngô Tam nhi thấy trên mặt đại tiểu thư đầy sương lạnh, có chút chột dạ, thân thể thấp một đoạn. Đầu Chu Hằng không đau, ngượng ngùng cười.

Ánh mắt Thẩm Ngạo sáng lên, huyết khí về hướng Chu tiểu thư, nói: “Chu tiểu thư không nên cử động, cái tư thế này rất tốt, ta vẽ cho ngươi một bức, bảo đảm ngươi sẽ thoả mãn.”

“A... Tiểu thư...” Xuân nhi muốn khóc, cúi thấp đầu, ngoan ngoãn đi đến sau lưng Chu Nhược.

Chu Nhược giữ chặt tay Xuân nhi, không biết là giáo huấn Xuân nhi hay là muốn mắng người khác, mặt lạnh nói: “Xuân nhi, ngươi đã là đại cô nương rồi, tại sao pha trộn cùng bọn hèn ở chung một chỗ, bọn hèn có người nào là người tốt? Nhất là cái tên kia...” Nàng vốn định chỉ tên, lại cảm thấy không ổn, liền nhẹ nhàng lướt qua.

Xuân nhi rất ủy khuất nói: “Trầm đại ca nói muốn vẽ cho ta bức họa, ta thấy rất mới lạ.”

Chu Nhược dắt nàng đi, nói: “Ta vẽ cho người, cần hẳn vẽ sao?”

Nói xong, liền dẫn Xuân nhi trở về.

Thẩm Ngạo rất phiền muộn, bút vẽ trong tay bất động, trợn mắt há hốc mồm. Thành kiến của Chu tiểu thư đối với hắn rất sâu đó, câu vừa rồi nói “nhất là cái tên kia”, nói ai đây, không phải nói là mình sao. Hắn cười khổ sờ cái mũi: “Cái này sao? Chỉ là bức họa mà thôi? Giống như sẽ ăn được Xuân nhi không bằng, coi như là ăn được, lại e ngại người chắc?”

Chu Nhược thật đúng là vẽ tranh cho Xuân nhi, nàng không chịu thua, nghĩ thầm Thẩm Ngạo có thể vẽ tại sao mình không thể vẽ, vì vậy kéo tay áo, lộ ra cái cánh tay trắng như ngọc kia, cầm lấy bút vẽ, bắt đầu vẽ.

Đợi Chu Nhược vẽ xong, vài trận sấm mùa xuân qua đi, ngoài phòng liền có tiếng mưa tí tách. Không rõ là bầu trời bao la chậm rãi rả xuống một mảnh mưa bụi dài hẹp hay là ai đó khóc. Tầng tầng mây mù che ánh mặt trời, chỉ chốc lát sau, cảnh vật đều bị sương mù, mưa bụi che chắn bao phủ.

Chu Nhược rất hài lòng đối với tác phẩm của mình, thưởng thức một hồi, gọi Xuân nhi đến xem. Xuân nhi chứng kiến bức tranh, đã nói: “Tiểu thư, sao lại vẽ Xuân nhi xấu như vậy?”

Chu Nhược có chút không vui, nói: “Đâu có xấu, rất đẹp rất đáng yêu mà.” Mặc dù nàng nói như thế, trong lòng vẫn là có chút chột dạ, kỳ thật nàng vẽ khá tốt, chỉ là vừa rồi quá nhiều tạp niệm, không biết như thế nào, luôn không nâng nổi tinh thần, nhớ tới Thẩm Ngạo kia, bộ dạng lúc nào cũng dương dương đắc ý, liền tức giận muốn đánh cho hắn một cái.

Tâm niệm vừa loạn, vẽ tranh khó tránh khỏi hoảng hốt.

Nàng đẩy cửa sổ ra, chứng kiến Thẩm Ngạo và Ngô Tam nhi, Chu Hằng dưới mái hiên, cành lá cây hòe lớn gặp mưa mùa hạ gió thổi đung đưa, Thẩm Ngạo mở cánh tay ra, đón mưa bụi kín như lưới trời cười ha ha, trong miệng nói: “Nếu ai tránh mưa trước thì thắng, ai không tránh kịp liền thua, đánh mười quan tiền.”

Chu Nhược nhú mày, vội vàng đóng cửa sổ, trong miệng nói: “Kẻ điên.”

Xuân nhi lại hào hứng bừng bừng hỏi: “Tiểu thư, Trầm đại ca lại thiết lập một ván bài nữa sao? Ta đi xem, hẳn rất nhiều mưu ma chước quỷ, thiếu gia và Ngô Tam nhi chắc chắn sẽ rút lui.”

Chu Nhược lạnh nhạt nói: “Không cần phải đi, xem bọn hắn nổi điên sao? Nữ nhân nhà lành không thể đi.”

Xuân nhi rất ủy khuất, không nói gì.

... ..

Hứa tiên sinh trở về gặp Phan Nhân, đem sự tình buổi sáng nói rõ ràng rành mạch cho Phan Nhân. Phan Nhân không nói lời nào, mặt âm trầm, nôn nóng bất an, đi qua đi lại trong thư phòng, thở dài: “Cũng đã muộn một bước, cũng đã muộn một bước, nếu sớm ký tên đồng ý, tám trăm quan có thể mua cái tòa nhà này, đáng tiếc, đáng tiếc.”

Hắn liên tục cảm thán, tính nóng dâng lên, đôi mắt đỏ bừng ngưng trọng nhìn Hứa tiên sinh, phảng phất như là trách cứ Hứa tiên sinh đã đến muộn một bước.

Dựa theo dự đoán của hắn, vốn là tốn nhiều nhất năm sáu trăm quan, thậm chí chỉ cần một hai trăm quan có thể đem mua lại cái tòa nhà này, đến lúc đó, ba trăm bức Dương Khiết vẽ liền rơi xuống trong tay hắn. Không thể tưởng được, giá tiền lại cao hơn nhiều so với dự đoán, lên đến năm nghìn 500 quan.

Năm nghìn 500 quan cũng không phải là con số nhỏ, cơ hồ là hết toàn bộ gia tài của hắn, hắn kinh doanh Phiêu Vân lâu cũng đã hai mươi năm, đúng vậy, hàng năm thu vào không đủ 500 quan. Mặc dù lợi nhuận Phiêu Vân lâu rất cao, nhưng mua nha đầu, tiền công rượu ngon, trang điểm mặt tiền của cửa hàng, chuẩn bị cho quan sai, kết bạn với công công cơ quan quản lý âm nhạc, bên nào không cần tiền? Không từ mà biệt, nói lẫn trước đó bức tử một quan kỹ, nếu không phải lấy ra mấy trăm quan đến nhét ở miệng mấy tên công công, loại sự tình này há lại đơn giản được bỏ đi.

Hôm nay hần tính toán đầu ra đây, trên người có ba nghìn quan bạc, trong vòng 3 ngày phải gom góp năm nghìn 500 quan, chỉ sợ không dễ làm được.

Hắn khi thì lắc đầu, khi thì thở dài, khi thì ảo não, khi thì cười lạnh, đột nhiên ngẩng đầu hỏi: “Cái nha đầu kia là người phủ nào hay sao? Người tìm hiểu rõ ràng chưa?”

Hứa tiên sinh lắc đầu: “Chắc là người trong nhà phú hộ nào đó, nhìn cử chỉ của nàng, chỉ sợ người phú hộ này không tầm thường.”

Phan Nhân cười lạnh nói: “Xem ra người đánh chủ ý lên cái tòa nhà này không phải chỉ một người hai người, đêm dài lắm mộng, đêm dài lắm mộng à. Cái tòa nhà này nên mua hay là không mua đây?”

Hứa tiên sinh cũng không trả lời, loại sự tình này tự nhiên không nhọc hần quan tâm, Phan Nhân hỏi như vậy, càng nhiều là đang hỏi chính hắn.

Hồi lâu, Phan Nhân hung hăng cắn răng nói: “Cho dù là những bức tranh này chỉ trị giá 30 quan, đó cũng là chín ngàn quan, dùng năm nghìn 500 quan đi đổi gia tài bạc triệu, có cái gì không được. Tốt, hiện tại liền chuẩn bị bạc.”

Phan Nhân nói: “Hứa tiên sinh, ta có chuyện bàn giao cho người đi làm.”

Hứa tiên sinh nói: “Ông chủ cứ việc phân phó.”

Phan Nhân có chút không muốn nói: “Lập tức ghi một phần bố cáo cho ta, nói Phiêu Vân lâu bán ra giá thấp, ai muốn tiếp nhận, chỉ cần trong ba ngày xuất ra tiền đưa đến đây, không cần phải làm trễ nãi.”

Hứa tiên sinh vội vàng nói: “Đệ tử sẽ đi ghi cái này.” Trong chớp mắt hắn liền chạy đi.

“Quay về.” Phan Nhân đột nhiên hét lên một tiếng, trong đôi mắt lờ lờ ra một tia khả nghi: “Thăm dò chi tiết tên Trầm công tử kia chưa?”

Hứa tiên sinh vội vàng nói: “Nghe được rồi, Trầm công tử này lúc trước xác thực là phú hộ, gia tài bạc triệu, về sau gia đạo suy tàn, lửa gạt bốn phía, đem bán chút ít đồ trang sức, bình sứ tổ tiên truyền thừa để sống.”

Phan Nhân thở dài: “Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, Hứa tiên sinh, mau đi đi.” Hắn phát phát tay, rất không đành lòng nói.

24. Chương 24: Bán Phá Giá.

=Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 24: Bán phá giá.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Phiêu Vân lâu là một tòa lầu nhỏ bốn tầng, gần Biện thủy, đối diện là phố dài, trang hoàng hết sức xa hoa. Lúc này là sáng sớm, bởi vậy cổng và sân vắng vẻ, đại môn sơn son màu đỏ đóng chặt lại, người qua đường cũng rải rác không có mấy. Ngẫu nhiên có mấy nữ tử dựa vào lan can che mặt trông rất vũ mị hiện ra, nhìn xuống xem người đi đường thế nào, khi thì phát ra từng đợt tiếng cười nũng nịu.

Nếu đến trong đêm, vô số đèn lồng màu đỏ treo lên cao cao kia sẽ tỏa sáng, xe ngựa vắng lai, khách cũ mới nối liền không dứt, sĩ tử, khách uống rượu, đám thương nhân lúc này vùng tiền như rác, nằm say ở bên trong hương thơm ôn nhu này, lại là một cảnh tượng khác hẳn.

Nhưng giờ phút này, một bố cáo vừa mới được dán xuất hiện, đưa tới một số người nghỉ chân.

Thì ra là ông chủ cái Phiêu Vân lâu này muốn chuyển con gà mái đẻ trứng gà qua tay, chuyện này lại có chút oanh động. Phan Nhân nổi danh là người vất cổ chày ra nước, người như vậy, bỏ qua tiền lời, bán vài Phiêu Vân lâu, thật sự vô cùng kỳ lạ quý hiếm.

Chỉ là người xem nhiều, động tâm tư lại thiếu, mãi cho đến giữa trưa, cũng không có người đứng ra trả giá, gia đình Phan Nhân sai trông coi trước cái bồ cáo kia cũng có chút không nhịn được, bộ dạng buồn bã ỉu xìu nhìn ánh mặt trời chiếu xuống.

Đây vốn là sự tình nằm trong dự liệu, người chân chính có tiền tuyệt đối sẽ không mua Phiêu Vân lâu, mà người động chút ít tâm tư lại không có tiền. Những cự phú vung tiền như rác trong thành Biện Kinh còn nhiều, những người này không phú thì quý, tiếp nhận kỹ viện làm cái gì? Cũng đã đánh mất hết thể diện.

Bất luận cái thời đại gì, ăn thịt heo thường thường là bậc trung, mổ heo thì là hoạt động hạ lưu. Đạo lý đồng dạng, người phong lưu phóng khoáng, là không cấm phóng dăng. Nhưng mở một kỹ viện, cái đó dĩ nhiên là không dễ nhìn cho lắm.

Còn có một loại tiểu thương nhân, cũng không phải quá quan tâm đến danh phận như vậy, cũng có động tâm, nhưng trong ba ngày bảo bọn họ xuất ra mấy ngàn quan tiền, cũng có chút khó xử.

Cho nên, tuy động tĩnh rất lớn, nhưng tối đa cũng chỉ là đề tài nói chuyện trong quán trà quán rượu mà thôi, đề tài nói chuyện chính là đề tài nói chuyện, vô bổ, chẳng có ích gì.

Đến ngày thứ hai, Phan Nhân có chút nóng nảy, lại dán một bồ cáo ra ngoài, ngay giá cả cũng công bố rồi, 3800 quan, chỉ sợ bán phá giá cũng không có gì hơn cái này.

Chỉ là cái giá tiền này đúng là vẫn còn làm người ta trầm trồ khen ngợi, người xem nhiều, người động tâm rải rác không có mấy.

Phan Nhân hơi nảy sinh ác độc, thời gian càng ngày càng gần, không lấy thêm tiền, xuất ra năm nghìn 500 quan, tất cả đều sẽ trở thành bọt nước.

Đến ngày thứ ba, bồ cáo lại dán ra, lúc này đây, giá tiền biến thành ba nghìn 500 quan, lúc Phan Nhân làm ra quyết định này, dấm ngực dậm chân, không hề muốn, nhưng vẫn muốn có được ba trăm bức tranh Dương Khiết vẽ hơn, lập tức quên hết tất cả mọi thứ.

Giữa trưa, cuối cùng có một công tử ca mang theo mấy gia phó lắc la lắc lư đến xem bồ cáo, gia đình Phan Nhân lập tức hồi báo, Phan Nhân cực kỳ mừng rỡ, vội vàng tự mình đem mời công tử ca này đến phủ.

Cái công tử ca này tự nhiên là Chu Hằng, Chu Hằng ngạo nghễ ngồi xuống, khép cây quạt trong tay lại, mở miệng là nhân tiện nói: “Ba nghìn quan, nếu Phiêu Vân lâu có giá ba nghìn quan, bốn công tử lập tức bỏ tiền, nhiều hơn một văn, bốn công tử xoay người rời đi.”

Phan Nhân đã đổ ra một thân mồ hôi lạnh, cười hì hì, trước hết mời Chu Hằng uống trà, trong lòng lại chuyển rất nhiều chủ ý, hẳn bán Phiêu Vân lâu, ít nhất cũng đáng ngoài bốn ngàn quan, hiện tại công tử này chỉ ra giá ba nghìn quan, trả giá cũng hơi quá độc ác chút ít.

Đúng vậy, Phan Nhân đang rất lo lắng, mắt thấy ba ngày kỳ hạn sắp hết, thật vất vả có khách hàng đến đây, tuyệt đối không thể đắc tội. Nhưng cái công tử này lại ra giá tiền quá rẻ, để cho hắn có chút không cam lòng. Phan Nhân làm sinh ý lâu như vậy, am hiểu nhất có lẽ là nhìn mặt mà nói chuyện, hẳn quyết tâm đánh thái cực cùng vị công tử này, xem trước hướng gió một chút rồi nói sau, không lùi đến tình trạng vạn bất đắc dĩ, ba nghìn quan bán vài Phiêu Vân lâu đi là quả quyết không thể.

“Công tử, mời uống trà.” Phan Nhân cười hì hì, tự mình bưng trà rót nước cho Chu Hằng, rất nhiệt tình.

Chu Hằng cũng không uống, không kiên nhẫn, đang đưa cây quạt, nói: “Rốt cuộc có bán Phiêu Vân lâu hay không? Người nói một lời chắc chắn, bốn công tử nhiều công việc, không có thời gian mò mẫm lê mê cùng người.”

Phan Nhân cười càng sáng lạn hơn, vội vàng nói: “Bán, bán, chỉ có điều, tiền như vậy...” Hắn nói đến một nửa, Chu Hằng liền đứng dậy, ý tứ là phải đi, trong miệng nói: “Chỉ có điều cái gì? Chỉ có điều muốn tăng giá tiền lên có phải không? Tốt, người đã không có thành ý như vậy, bốn công tử liền đi.” Nói xong thật sự đứng lên, trong chớp mắt đã rời đi.

Phan Nhân lúng ta lúng túng, cũng liền vội vàng đứng dậy, đang muốn giữ lại, Chu Hằng nói: “Người không cần phải đứng lên, chúng ta không có giao tình, cũng không cần đưa tiền, cái Phiêu Vân lâu này người bán cho người khác đi.”

Chu Hằng mang theo mấy cái gã sai vặt, một chút ý tứ quay đầu lại đều không có, nhanh chóng rời đi.

Lại nói tiếp, Phan Nhân này nổi danh là ngang ngược, không ăn được thiệt thòi. Nhưng bất gặp Chu đại thiếu gia thật đúng là hần không may.

Đợi lúc Chu đại thiếu gia gần ra đến cửa, Phan Nhân đột nhiên hét lớn một tiếng: “Bán, ta bán, công tử dừng bước, ba nghìn quan, cái Phiêu Vân lâu này bán cho công tử.”

Chu Hằng quay đầu lại, cười ha ha: “Cái này là được rồi, Phan huynh rất sáng khoái.” Chu Hằng quay lại muốn uống trà.

Nhưng giờ phút này, sắc mặt Phan Nhân không tốt rồi, tay áo vén xuống, bọn hạ nhân hiểu ý, liên tục không ngừng đem trà lui xuống. Nếu đã ăn phải cái lỗ vốn, những trà này Phan Nhân quyết tâm giữ lại để bản thân uống, hần nói: “Đi, vào phòng đun một bình nước ấm đến đây, cho công tử giải khát.”

Chu Hằng rất giận, nhưng rất nhanh lại đổi giận thành vui, nói: “Cầm khế ước, khế đất của người đến đây, chúng ta giao hàng.” Nói xong liền móc một xấp ‘tiền dẫn’ từ trong tay áo ra, đặt lên trên bàn, cười hì hì nói: “Phan huynh muốn kiếm kè không?”

Cái gọi là tiền dẫn, kỳ thật chính là giao tử (tiền giấy) hoặc ngân phiếu, từ lúc Huy Tông hoàng đế lên ngôi, thiết lập vụ giao tử, xem như tiền giấy sớm nhất. Loại tiền giấy này lúc ban đầu là do thương nhân tự do phát hành, chuyên môn để thương nhân kinh doanh mang theo khoản tiền lớn, đủ tiền mặt đảm bảo nghiệp vụ. Người gửi ngân hàng giao phó tiền mặt cho cửa hàng, cửa hàng đem tiền mặt của người gửi ngân hàng đi, biến thành gửi mức tạm thời, dùng giấy chế tác, lại trả cho người gửi ngân hàng, lúc người gửi ngân hàng lấy tiền mặt ra, mỗi quan đưa cho cửa hàng 30 văn tiền làm tiền lãi, tức là 3% phí đảm bảo.

Phan Nhân ghen một bụng tức giận, nắm một xấp tiền dẫn kia lên, trước mặt mọi người đếm một lần, lại dạy người nhà đi lấy khế đất, khế ước mua bán nhà, cùng với giao hàng văn bằng.

Kí tên vì tín, vẽ chỉ vì nghiệm hậu, Chu Hằng cầm lấy khế nhét vào trong ngực, cũng không khách khí với Phan Nhân, mang người ghênh ngang rời đi.

Tuy Phan Nhân không muốn, nhưng ván đã đóng thuyền, Phiêu Vân đã bán đi, tự nhiên không dám trì hoãn nữa, mang năm nghìn 500 quan tiền dẫn, dẫn theo Hứa tiên sinh cùng một gã sai vặt chạy ra ngoài.

Trên đường đi, mí mắt Phan Nhân nháy nháy, trong lòng hần bắt đầu có chút không quá yên tâm, hỏi Hứa tiên sinh: “Hứa tiên sinh, lúc sau nhớ lại, cuối cùng ta vẫn cảm thấy không đúng, sự tình tốt như vậy, vì cái gì hết lần này tới lần khác lại để cho ta bất gặp? Huống hồ ba trăm bức Dương Khiết vẽ kia, ta cũng chưa thấy tận mắt, không bị lừa dối chứ?”

Hứa tiên sinh không dám nói lung tung, chỉ nói: “Đệ tử không dám nói bừa.”

Phan Nhân thở dài, rất nhanh lại khê căn môi: “Phiêu Vân lâu đã bán đi, có hối hận cũng không còn kịp rồi, mặc kệ như thế nào, đánh cuộc một keo.”

Hần vì mua tòa nhà của Thẩm Ngạo mà đã mất đi quá nhiều, đã chặt đứt đường lui của mình, cho nên cho dù sinh ra điểm khả nghi, cũng cần rằng đi vật lộn độ sức liều một phen.

Đây là tâm lý dân cờ bạc, đã đập vào sới một bộ đồng tiền, đâu còn đơn giản bỏ qua, không đến sơn cùng thủy tận, tuyệt đối không thể buông tay.

Đến tòa nhà Thẩm Ngạo, Hứa tiên sinh đi gõ cửa, mở cửa vẫn là Ngô Tam nhi, Ngô Tam nhi nhìn thấy bọn hần, nói: “Thật có lỗi, các người đã tới muộn một bước.”

“Đến chậm?” Phan Nhân lập tức thay đổi sắc mặt, xông lên, nộ khí trùng thiên, tức giận nói: “Như thế nào? Cái tòa nhà này đã bán rồi sao? Chúng ta đã hẹn ước mà, người nói lại xem.”

Ngô Tam nhi rất xấu hổ, trừ trừ nói: “Có lẽ là mời chư vị đi vào rồi nói sau.”

25. Chương 25: Diên Rồi.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 25: Diên rồi.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Vào sân, Phan Nhân, Hứa tiên sinh liền nhìn thấy có người đã đến đây.

Thẩm Ngạo đang đưa cây quạt, bộ dáng rất vui vẻ. Mặt khác, còn có cái nha đầu, Hứa tiên sinh nhận ra, chính là Xuân nhi đầu giá cùng hắn lần trước.

Hứa tiên sinh tới gần Phan Nhân, thì thầm một câu, sắc mặt Phan Nhân thay đổi, Phiêu Vân lâu cũng đã bán đi, tuyệt đối không thể xuất hiện sai lầm ở phía sau!

Nha đầu này đến tột cùng là tới làm cái gì?

Chỉ thấy nha đầu kia chứng kiến bọn hắn đến, trong mắt tràn đầy địch ý, ngoái đầu nhìn lại, nói với Thẩm Ngạo: “Trầm công tử, nhanh, ký tên đồng ý.”

Phan Nhân chú ý xem xét, chỉ thấy dưới cái cây hòe lớn kia, ở trên ụ đá đứng là vài tờ giấy, Thẩm Ngạo nói một câu được, cầm lấy cái bút, ngòi bút kia đã sắp chạm đến mặt giấy.

Phan Nhân quá sợ hãi nói: “Chậm đã! Không thể ký tên!”

“À? Thì ra là Phan huynh, ngọn gió nào thổi người tới đây rồi, ha ha... Thì ra còn có Hứa tiên sinh, khục khục... Hứa tiên sinh đến rất vừa vặn, ta còn tưởng rằng người không cần cái nhà cửa này nữa, ừm, Tam nhi à, dâng trà cho bọn hắn, phải dâng trà ngon lên.”

Dáng vẻ hắn rất là đắc ý, hiển nhiên hiện trên đỉnh đầu không có việc gì rất khẩn trương, chỉ là lúc đối mặt cùng Hứa tiên sinh lại có chút ít xấu hổ, hơi hơi xấu hổ.

Phan Nhân bước nhanh đi qua, phát hiện trên ụ đá là một phần văn bằng giao hàng, lập tức giận dữ, nói: “Trầm công tử, đây là ý gì, chúng ta đã nói, cái phòng ở này chúng ta mua với giá năm nghìn 500 quan, vì cái gì mà lại muốn giao dịch cùng nha đầu kia?”

Thẩm Ngạo rất kinh ngạc: “Thì ra người mua sau lưng Hứa tiên sinh là Phan huynh? Ai da, vì sao Phan huynh không nói sớm, ta và người giao tình rất sâu, cần gì phải cho người thay thế đến hỏi giá.”

Phan Nhân nghẹn lời, vừa rồi nhất thời nóng vội, đúng là đã quên hết mọi thứ, đành phải nói: “Cái phòng ở này là ta nhìn trúng, tại đây phong thủy tốt, ta muốn mua cho nghịch tử trong nhà tới nơi này đọc sách, rất thanh tịnh. Ta có giao tình cùng Trầm công tử, chính bởi vì như thế, mới không dễ ra mặt, dù sao đây cũng là mua bán.”

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói: “Có lẽ là Phan huynh rất phúc hậu, nếu Phan huynh tự mình đến, ta thật sự không dễ ra giá. Chỉ là các người đã tới muộn.”

Phan Nhân cả kinh, đầu đổ đầy mồ hôi, vội vàng nói: “Đến chậm? Là đã bán đi rồi?”

Thẩm Ngạo nói: “Còn chưa bán...”

Phan Nhân sợ bóng sợ gió một hồi, dùng tay áo lau mồ hôi lạnh trên cái trán, hơi mở miệng hít không khí, nghĩ thầm cuối cùng vẫn còn có đường sống quay về.

“Chỉ là, ta đã quyết tâm bán cho Xuân nhi cô nương rồi, Xuân nhi cô nương lần này mang đến sáu ngàn quan tiền, ta cùng nàng thanh toán ở trước mặt, cái tòa nhà này sẽ bán cho nàng.” Thẩm Ngạo rất vô sỉ cười nói.

Phan Nhân cả giận nói: “Đã nói năm nghìn 500 quan, tại sao lại thay đổi?” Hấn hận không thể xoay người rời đi, nhưng hai cái đùi lại tựa như là đông vào xi măng, vẫn không thể nhúc nhích, sợ đi lần này, tòa nhà liền thay đổi chủ nhân, đến lúc đó, ba trăm bức họa của Dương Khiết liền triệt để không có.

Nếu Phiêu Vân lâu chưa bán, Phan Nhân cùng lắm thì bỏ đi không mua, cái tiện nghi này hấn không chiếm nữa.

Nhưng Phiêu Vân lâu đã bán đi rồi, Phan Nhân hấn đã không có nghề nghiệp, chỉ còn có hơn năm ngàn quan tiền, cho nên vô luận như thế nào cũng phải mua lại cái tòa nhà này, nếu không thì sẽ lỗ lớn.

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Phan huynh bớt giận, người trả giá cao sẽ được, đây là đạo lý từ xưa không thay đổi, có phải không?”

Xuân nhi bất mãn nói: “Trầm công tử, rốt cuộc người muốn lẽ mề tới khi nào, nhanh ký tên đồng ý, chúng ta đã nói rõ ràng, cái tòa nhà này, công tử nhà ta chỉ sáu ngàn quan để mua.”

“À, tốt.” Thẩm Ngạo cầm bút ra, đang muốn ký tên, Phan Nhân liền đưa tay mập qua, gắt gao cầm chặt đầu cán bút, cao giọng nói: “Không được, không được, đều đã nói rõ, năm nghìn 500 quan, Trầm công tử, Trầm lão đệ, Trầm gia trưởng, người không thể nói mà không giữ lời, tiền ta đều đã mang đến, vừa đúng năm nghìn 500 quan, chúng ta hiện tại liền giao hàng, được không?”

“Không được!” Thẩm Ngạo trả lời rất kiên quyết.

“Sáu ngàn quan, ta cũng ra sáu ngàn quan, cái phòng ở này ta không thể không mua.” Phan Nhân cơ hồ muốn chảy nước mắt rồi, cái vụ mua bán này hấn không thể lỗ vốn được, bốn năm ngàn quan có ba nghìn quan bán Phiêu Vân lâu đi, nếu không lấy được tranh chữ của Dương Khiết, cái thiệt thòi này thật sự là quá lớn.

Xuân nhi cười lạnh: “Sáu ngàn 500 quan.” Nàng vặn eo, rất mạnh mẽ, bộ dạng rất nắm chắc.

Phan Nhân hít một ngụm khí lạnh, mắt thiếu chút nữa muốn trắng dã, cắn chặt hàm răng nói: “Bảy ngàn quan.”

Xuân nhi ngạc nhiên, nói: “Bảy ngàn quan?” Thoáng cái đã hơi lo lắng, đành phải chớp mắt rời đi, quay đầu lại còn nói: “Trầm công tử, ta có thể trở về hỏi hỏi công tử nhà ta trước hay không, nhìn xem phải chăng lại đưa đến thêm ít tiền, người ngàn vạn lần đừng bán phòng ở cho hấn, đợi công tử nhà ta có tin tức rồi nói sau.”

Bỏ những lời này xuống, bóng người Xuân nhi đã biến mất không thấy gì nữa.

Cơ hội tốt! Phan Nhân kích động đến phát run, đây là một cơ hội tuyệt hảo, nha đầu này chắc chắn là không làm chủ được, bởi vậy phải đi về hỏi chủ nhân của nàng!

Tốt, hay lắm rồi, thừa dịp này, vô luận như thế nào cũng phải bắt họ Trầm ký khế ước mua bán nhà.

“Trầm công tử, bảy ngàn quan, hiện tại chúng ta liền giao hàng, như thế nào?” Phan Nhân cơ hồ là muốn khẩn cầu, thời gian không nhiều lắm, cạnh tranh kịch liệt, chậm trễ một khắc nữa, cũng không phải là chuyện đùa.

Thẩm Ngạo thở dài: “Phan huynh à, không phải ta không đồng ý người, người ta đã nói rồi, phải đợi công tử nhà nàng đáp lời, chờ một chút, chờ một chút đi.”

Phan huynh sắp muốn khóc rồi, trong lòng nghĩ: “Thực sự phải chờ tới lúc người ta có hồi âm, không chừng còn đấu giá lên tiếp, đến lúc đó, bảy ngàn quan cũng chưa chắc có thể cầm được khế ước mua bán nhà.” Vì vậy khóc lóc cầu khẩn nói: “Trầm công tử, Trầm tướng công, bất kể nói thế nào, ta và người giao tình không cạn, tại hạ thật sự là rất ưa thích cái tòa nhà này, bảy ngàn quan, liền bán cho Phan mỗ đi.”

Trên đời này, nói có người dùng giá tiền gấp trăm lần cầu người bán nhà của thật sự rất khó tin, nhưng hết lần này tới lần khác, giờ phút này, dấu hiệu Phan Nhân muốn quỳ xuống đều đã có, Ngô Tam nhi thấy vậy mà trợn mắt há hốc mồm.

Thẩm Ngạo thật sự khó khăn, lúc giờ cây quạt, lúc đóng lại, chủ ý bất định.

“Trầm tướng công...” Phan Nhân đã đổi tên hần thành tướng công : “Người ban ân, coi như là thành toàn cho ta, như thế nào?”

Phan Nhân gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, sợ Xuân nhi trở về, chỉ còn kém việc hô Thẩm Ngạo một tiếng cha .

Thẩm Ngạo mềm lòng : “Được rồi, bảy ngàn quan, chúng ta giao hàng, người mang tiền tới chưa?”

Phan Nhân mừng rỡ, ngay tại mấy ngày trước, hần rõ ràng có thể dùng tám trăm quan mua cái chỗ ở này, đã cảm thấy hơi nhiều. Nhưng ngay tại mấy ngày trước, hần còn khê cần môi nguyện ý ra năm nghìn 500 quan, hôm nay giá tiền lên đến bảy ngàn quan, Phan Nhân lại cảm thấy chiếm tiện nghi lớn, vui mừng lộ rõ trên nét mặt, nói: “Chỉ mang đến năm nghìn 500 quan.”

Thẩm Ngạo nhú lông mày: “Năm nghìn 500 quan? Được rồi, ta bán cho Xuân nhi cô nương.”

Phan Nhân vội vàng nói: “Năm nghìn 500 quan chỉ là tiền mặt, tại hạ còn có một tòa nhà lớn, dùng hai ngàn quan mua lại, về sau trang trí, sửa chữa cũng tốn không ít tiền, Trầm công tử gặt đầu một cái, ta lập tức gọi người trở về cầm khế ước mua bán nhà đến, như thế nào?”

Vì tranh của Dương Khiết, Phan Nhân đã làm bất cứ giá nào rồi, có những bức vẽ này, tương lai mua bao nhiêu chỗ ở chả được, việc cấp bách trước mắt, là nhất định phải đoạt lấy khế ước mua bán nhà trước khi Xuân nhi trở lại, không để cho Thẩm Ngạo chờ đợi thêm nữa.

Thẩm Ngạo rất cảm động, cầm tay Phan Nhân: “Phan huynh, người đưa tòa nhà cho ta, làm sao ta có thể nhận?”

Phan Nhân muốn khóc, cổ nén nước mắt lung lay sắp đổ xuống trong hốc mắt, cũng không biết là cảm động hay là đau lòng, nói: “Trầm công tử không cần phải khách khí, ta và người là bằng hữu, cái tòa nhà này đổi cho ai ở cũng có khác gì nhau đâu?”

“Tốt.” Thẩm Ngạo gặt đầu: “Phan huynh rất sáng khoái, người bằng hữu này ta không uổng phí công kết giao, vậy người nhanh đi gọi người cầm khế ước mua bán nhà đến, chúng ta lập tức giao hàng.”

Phan Nhân nhẹ nhàng thở ra, trong lòng nói: “Việc này cuối cùng cũng đã thành công rồi, thật sự là hữu kinh vô hiểm, khá tốt, khá tốt, bảy ngàn quan đổi chín ngàn quan, bất kể như thế nào, cuối cùng vẫn không thiệt thòi.” Hần viết một tờ giấy cho vợ cả hần, bảo Hứa tiên sinh mang theo ghi chép trở về lấy khế ước mua bán nhà.

Ngô Tam nhi bưng trà lên, Phan Nhân và Thẩm Ngạo ngồi đối diện, vừa chờ, vừa uống trà, Phan Nhân vẫn còn có chút khẩn trương, sợ nha đầu kia tự nhiên xông tới ra giá tám ngàn quan, trong lòng thóa mạ Hứa tiên sinh chân chậm, lâu như vậy còn chưa tới, không yên lòng ngồi uống trà, đầy bụng tâm sự nên chỉ biết nói chuyện tào lao.cùng Thẩm Ngạo

Đợi trọn vẹn nửa canh giờ, Hứa tiên sinh đầu đầy mồ hôi trở về, giao khế ước mua bán nhà cho Phan Nhân, Phan Nhân không chờ được, vội vàng nói: “Trầm công tử, chúng ta giao hàng.”

Hai người cầm lấy tất cả khế ước mua bán nhà, lại ký bên bên dưới, mắt thấy Thẩm Ngạo ký tên xong, trong lòng Phan Nhân mừng rỡ, một tay đoạt lấy khế ước mua bán nhà của Thẩm Ngạo, vô cùng mừng rỡ, hô to: “Ha ha, trời xanh không phụ lòng người, trời xanh không phụ lòng người, cái tòa nhà này thuộc về ta.”

Thẩm Ngạo thu một xấp tiền dẫn và khế ước mua bán nhà của Phan Nhân vào trong túi, cười hắc hắc nói: “Phan huynh đã được như ý nguyện, chúc mừng, chúc mừng.”

Phan Nhân biến sắc, cất kỹ khế ước mua bán nhà, nhe răng cười nói: “Nhanh cút đi cho ta, lẩn thật xa vào, mấy cái gì đó trong phòng, đều không cho mang đi, lập tức cút ngay.”

Mặt của hần quả nhiên là thay đổi bất thường, cũng khó trách, bảy ngàn quan đưa cho cái tên họ Trầm này, chẳng lẽ còn bắt hần dùng khuôn mặt tươi cười chào đón.

“Oa...” Thẩm Ngạo rất tổn thương: “Phan huynh, đây là làm sao vậy? Chúng ta không phải là bằng hữu sao?”

“Bằng hữu?” Phan Nhân cười to, cười đến lạnh thấu xương: “Ai làm bằng hữu với ngươi, cút nhanh cho ta!”

Nói xong, Phan Nhân lại đột nhiên nhớ tới một sự kiện, nói với Hứa tiên sinh: “Ngươi ở nơi này nhìn xem, đừng để cho bọn hán lấy bất kỳ vật gì trong ngôi nhà này đi.”

Vừa dứt lời, liền vội vã chạy vào trong sương phòng Thảm Ngạo, lục tung, trong miệng thì thào lẩm bẩm: “Tranh, tâm can bảo bối của ta, ta tới đây.”

Hán hai mắt đỏ hồng, giống như kẻ điên, biến căn phòng thành một đồng hỗn độn.

Phòng ở Thảm Ngạo không tìm được, lòng hán liền như lửa đốt chạy đến hướng phòng Chu Nhược, Chu Nhược ở trong phòng kêu to, lập tức chạy ra, trong miệng mắng: “Ngươi điên rồi sao?”

Phan Nhân cảm thấy Chu Nhược có chút quen mắt, chỉ là trong lòng nhớ thương tranh vẽ, những thứ còn lại đã sớm ném đến chín tầng trời, xông vào lại tìm kiếm một hồi, sau một lúc lâu lại lao tới, cao giọng kêu to: “Tranh đâu? Tranh đâu? Tranh vẽ của ta đâu rồi?”

Thảm Ngạo hỏi: “Cái gì tranh?”

26. Chương 26: Lễ Nhiều Không Ai Trách.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 26: Lễ nhiều không ai trách.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Tranh của ta đâu rồi, Tranh của ta đâu? Ở nơi nào, ở nơi nào?” Từ trong phòng bếp lao tới, hai mắt Phan Nhân đỏ hồng, quần áo viên ngoại cổ tròn mất trật tự không chịu nổi, đầy vết bẩn, vọt tới trước mặt Thảm Ngạo, hung dữ rống to.

Thảm Ngạo lui về phía sau một bước, cây quạt trong tay khép lại, làm thành hình dáng tự vệ, ra vẻ hồ đồ hỏi: “Cái tranh gì?”

“Cái tranh gì, cái tranh gì?” Phan Nhân cười ha ha, nhe răng cười cười, bước tới gần: “Tranh Dương Khiết vẽ, một cái rương tranh vẽ, ở nơi nào? Ngươi để ở nơi nào?”

“À.” Thảm Ngạo bình tĩnh đại ngộ: “Ta thiêu rồi.”

“Thiêu rồi!” Phan Nhân bất động giống như bị điện giật, lập tức kêu to: “Ngươi thiêu rồi, ngươi rõ ràng thiêu rồi? Đây là tranh vẽ của ta, ngươi lại thiêu tranh vẽ của ta rồi.”

Thảm Ngạo làm ra bộ dạng rất vô tội: “Cái kia rõ ràng là tranh của ta, ít nhất là trước khi bán tòa nhà này đi, tất cả mấy cái gì đó đều là do ta xử trí, có phải không? Ta thiêu rồi, có cái gì liên quan đến ngươi?”

“Đi thôi, cái tòa nhà này đã bán đi, chúng ta không cần ở chỗ này nữa.” Thảm Ngạo không hề để ý tới Phan Nhân trợn mắt há hốc mồm, mang theo Ngô Tam nhi, Chu Nhược, trong chớp mắt liền rời đi.

“Ai cũng không cho đi.” Phan Nhân cười to, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Phải đi? Không có dễ dàng như vậy đâu, Hứa tiên sinh, Lưu Động, ngăn bọn họ lại.”

Hứa tiên sinh ngộ ra rất nhiều điều, đột nhiên minh bạch cái gì đó, cười khổ một hồi, hành lễ về hướng Phan Nhân: “Ông chủ, việc đã đến nước này, đệ tử từ bỏ dạy dỗ, cáo từ.” Hán là người thông minh, Phan Nhân đã chỉ còn hai bàn tay trắng, tuy cái công tử họ Trầm này dùng thủ đoạn lừa gạt, nhưng trên mặt pháp lý đều không có sơ hở. Cái khế ước kia là Phan Nhân tự mình ký, tiền cũng là tự mình đưa qua, vừa

rồi không nói rõ sự tình ba trăm bức họa của Dương Khiết, chỉ nói tắt cả đồ dùng, gia dụng trong chỗ ở đều thuộc về Phan Nhân. Coi như là kêu quan phủ đến, chỉ sợ cũng không làm nên chuyện gì.

Hiện tại Phan Nhân muốn chó cùng rứt giậu, lấy thân thử nghiệm, mình là người đọc sách, làm sao có thể hồ đồ cùng hần, đối với Hứa tiên sinh mà nói, có lẽ là nên chạy đi thì tốt hơn.

Gã sai vật được kêu là Lưu Động hơi ngu xuẩn một ít, thực sự vẫn hiểu, dưới ban ngày ban mặt không thể theo ông chủ làm xằng bậy, xem Hứa tiên sinh bỏ đi, cũng vội nói: “Tiểu nhân cũng trở về đi thu thập bọc hành lý, ông chủ tự giải quyết cho tốt.”

Lòng người dễ thay đổi, Phan Nhân đã không còn là phú thương giá trị con người mấy ngàn quan kia nữa, không có tiền thì cái gì cũng không phải.

Hứa tiên sinh và Lưu động xám xịt rời đi, tuyệt đối không dám quay đầu liếc lại.

Thẩm Ngạo cũng đi, che chở Chu Nhược đi qua.

Dưới cây hòe lớn, chỉ để lại Phan Nhân, môi không ngừng run rẩy, móc ra cái khế ước mua bán nhà kia, trong miệng nhiều lần nhắc tới: “Tranh đâu rồi, tranh đâu rồi, tranh của ta ...” Sau đó, xé khế ước mua bán nhà thành phần vụn, giấy mảnh kia nhẹ nhàng tản ra, bay lả tả theo gió, rơi vào trong bùn.

Phan Nhân điên rồi, tại thành Biện Kinh, rất nhiều người chứng kiến thân thể mập mạp trần truồng của hần đi dạo bốn phía, gặp người liền cản lại, trong miệng hỏi: “Thấy tranh của ta không? Tranh của ta ở nơi nào?”

Chu Nhược nghe nói những lời đồn đại này, trong tâm lại không đành lòng, hỏi Thẩm Ngạo: “Chúng ta có phải là đối với hần quá mức rồi hay không, tội hần...có đến mức như vậy không...”

Thẩm Ngạo trả lời rất trịnh trọng: “Một nhà khóc thì một đường khóc, nhiều người như vậy tiếp nối nhau, hôm qua chết chính là Lưu tiểu thư, ngày mai có lẽ chính là Triệu tiểu thư, Vương tiểu thư, cái ác nghiệt này là chính bản thân hần làm ra, chúng ta chỉ là thay trời hành đạo mà thôi.”

“Một nhà khóc thế nào cũng có một đường khóc...” Chu Nhược nhai nuốt những lời này, nâng con mắt lên nhìn qua mặt Thẩm Ngạo. Ở trong đình này, bốn phía là hồ nước lặn tẩn, một chùm ánh nắng mặt trời xuyên qua nấp đình chiếu nghiêng xuống, dường như trực tiếp bắn vào đôi mắt tĩnh mịch của Thẩm Ngạo, chỉ một thoáng, thiếu niên tuổi này giống vậy châu ngọc, rạng phát sáng dưới ánh mặt trời, làm con mắt Chu Nhược mơ màng ngắm nhìn.

“Người này, xem ra cũng không đến nỗi không đứng đắn, nhìn về phía trên thì cười toe toét, còn có chút ít hành vi thường ngày.” Trong một giây phút đó, ấn tượng của Chu Nhược đối với Thẩm Ngạo đã đổi mới không ít.

Ai ngờ ấn tượng đối với hần vừa mới khá hơn một chút, Thẩm Ngạo bắt đầu cởi giày ra rồi, Chu Nhược kỳ quái nói: “Người... Người muốn làm gì?”

“Bất cá.” Thẩm Ngạo trả lời rất đơn giản.

“Nói đó có cá?” Chu Nhược nhất thời không kịp phản ứng.

Thẩm Ngạo đã bắt đầu cởi áo ngoài ra, tuyệt đối không có ý tứ luống cuống.

Chu Nhược nóng nảy, dậm chân một cái, quay mặt đi không dám nhìn nữa.

Ừm một tiếng, Thẩm Ngạo mặc áo trong, cởi giày, liền nhảy vào trong hồ.

“Cái tên điên này.” Chu Nhược trong chớp mắt liền rời đi, lại chứng kiến Thẩm Ngạo ở trong nước đột nhiên giơ tay lên, một con cá đầu lồm chồm từ giữa không trung bay vút vào trong đình, Chu Nhược lại càng hoảng sợ, trách mắng: “Người làm cái gì?”

“Bất cá.” Trong nước, Thẩm Ngạo ướm sừng cởi dây buộc đầu xuống, tóc khoác trên vai, lộ ra từ trong nước.

Chu Nhược muốn khóc, vẫn chưa có người nào vô lễ như vậy ở trước mặt nàng, vội vàng nói: “Con cá này không thể bắt.”

Nhưng Thẩm Ngạo mặc kệ, lại chui vào trong nước.

“Này...” Chu Nhược nhìn mặt nước, một điểm động tĩnh đều không có, có chút nóng nảy, sợ là đã xảy ra chuyện gì, liền cao giọng nói: “Người bắt cá làm cái gì? Nhanh lên ra đi.”

Thẩm Ngạo đẩy một mảnh lá sen lên, chui ra, nói: “Đồ nướng, tặng lễ.”

“Đồ nướng lại còn tặng lễ!” Chu Nhược đỏ mặt đỏ cười, dậm chân nói: “Người đưa cho ai?”

Thẩm Ngạo cười hắc hắc: “Bí mật!”

Lại ném một con cá vào trong đình, cái con cá béo tốt kia nhảy loạn trên gạch, Chu Nhược sợ tới mức thét lên.

Một lát sau, Chu Nhược chứng kiến một bóng người đi về hướng đình, tim nàng đập trong ngực như trống, lập tức luống cuống, trong lòng nghĩ: “Nếu như bị người thấy mình đang nhìn thư đồng bơi lội, cái này thật sự là nguy rồi.” Tiểu thư khuê các, sợ nhất đúng là liên lụy tới chuyện xấu bên trong, loại tin tức này truyền ra rất nhanh, không qua được vài ngày toàn bộ phủ đều sẽ biết, mấy ngày nữa, liền biến thành đề tài nói chuyện của cả thành Biện Kinh.

Chu Nhược bề bộn chạy ra hành lang nghênh đón, tới gần một ít, mới nhìn rõ người đến là Triệu chủ sự, mặt càng đỏ hơn, tâm loạn như ma, nắm chặt khăn tay, miễn cưỡng nặn ra nụ cười: “Triệu chủ sự.”

Triệu chủ sự có vẻ rất hiền, hành lễ về hướng Chu Nhược, cung kính nói: “Lão hủ mới vừa nghe được tiểu thư thét lên ở chỗ này, không biết là có chuyện gì.”

“Không có... Không có việc gì.” Chu Nhược tận lực bảo chính mình trấn định lại: “Ta nhìn thấy trong hồ có một con cá nhảy ra, rất ngạc nhiên.”

Triệu chủ sự gật nhẹ đầu: “Thì ra là thế, ta còn tưởng rằng tiểu thư có chuyện gì.”

Chu Nhược nói: “Triệu chủ sự, mời trở về đi, ta phải ở chỗ này yên lặng một chút.”

Triệu chủ sự không dám không nghe, vội vàng nói: “Như vậy lão hủ cáo từ.” Trong chớp mắt liền rời đi.

Chu Nhược sợ hãi một hồi, nghĩ đến vừa rồi nói dối vì Thẩm Ngạo, mặt liền đỏ, may mắn Thẩm Ngạo không lộ dấu ra từ trong nước, nếu không đã bị Triệu chủ sự trông thấy, vậy cũng không ổn.

Chờ nàng trở lại trong đình, Thẩm Ngạo đã bò lên trên đình, toàn thân ướt sũng, dưới chân là sáu bảy con cá béo mập, hắn ngồi tại địa phương có ánh mặt trời để phơi nắng, nói: “Xuân nhi ở đây thì tốt rồi, nàng sẽ giúp ta cầm hộp cơm, muối ăn, đá lửa đến.”

Chu Nhược thở phì phì nói: “Xuân nhi chính là bị người dạy hư.”

Thẩm Ngạo nói: “Cái đó và dạy hư có quan hệ gì? Chu tiểu thư đừng ngậm máu phun người.”

Chu Nhược cũng phát giác dường như mình không logic, hết lần này tới lần khác, thấy tiểu tử này liền không thể mắng mỏ gì hắn, đành phải nói: “Ta đi cầm giúp người.”

Thẩm Ngạo thật sự rất cao hứng: “Chu tiểu thư là người tốt, giống với Xuân nhi, đều rất thiện lương.”

Chu Nhược mặt trắng không còn chút máu, nói: “Ta thiếu nợ nhân tình của người, coi như là trả lại cho người.”

Nói xong, liền rời đi. Nhìn về phía trên thì thấy nàng rất trấn định, nhưng chỉ có nàng tự biết, vừa rồi biểu hiện của nàng có chút chột dạ, không biết tại sao, Thẩm Ngạo nói Xuân nhi tốt, lại làm cho trong lòng nàng lộn xộn, cảm giác không vui.

27. Chương 27: Vô Sự Mà Ân Cần.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 27: Vô sự mà ân cần.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo dùng dao mở bụng mấy con cá rồi cho lên nướng, Chu Nhược ngồi ở một bên xem, con cá đã nướng tốt rồi, Thẩm Ngạo mời Chu Nhược ăn, Chu Nhược không muốn, Thẩm Ngạo cũng không miễn cưỡng, cười ha hả, đặt cá nướng vào trong hộp cơm.

Cầm lấy hộp cơm, Thẩm Ngạo đi ở phía trước, Chu Nhược đi theo ở phía sau, bảo trì khoảng cách một trượng, nàng muốn nhìn một chút, người này lại đang cố làm cái gì mê hoặc.

Đến một góc đình viện, Thẩm Ngạo dò xét thấy Vân nô tài phơi quần áo trong đình viện, cười hì hì, cách vài mét liền ngoắc ngoắc nàng: “Vân nhi, Vân nhi.”

Vân nô tài là người bị câm, không nghe được. Thẩm Ngạo đành phải mở cửa trúc trước đình viện, đi đến bên người Vân nô tài chào hỏi nàng.

Vân nô tài nhìn thấy Thẩm Ngạo, lập tức nắm tay vào, nghiêm mặt nói một hồi y y nha nha, Thẩm Ngạo không hiểu, nói: “Ta muốn thấy Trần tướng công.” Nhắc chân muốn vào phòng.

Vân nô tài ngăn hấn lại, không cho hấn tiến. Ấn tượng của nàng đối với Thẩm Ngạo thật sự là không tốt, hoặc là Trần Tế có thành kiến đối với Thẩm Ngạo, lại để cho Vân nô tài cũng ghét bỏ hấn.

Thẩm Ngạo đành phải chỉ chỉ phòng, lại giao hộp cơm cho Vân nô tài, ý nói: “Làm phiền nàng đi vào thông báo, thuận tiện đưa lễ vật vào trong.”

Vân nhi tiếp nhận hộp cơm, liền vào phòng. Chu Nhược đuổi theo, nhìn qua phong cảnh cái đình viện này, nghĩ thấy được mùi vị quần áo rửa sạch kia, trong miệng nói: “Không thể tưởng được, trong phủ còn có một chỗ như vậy, ta đúng là không biết, thật sự là kỳ quái, người vừa rồi là ai? Làm sao ta lại chưa từng thấy qua.”

Thẩm Ngạo cười ha ha: “Sự tình Chu tiểu thư không biết còn nhiều, Chu phủ lớn lắm đó.” Nói câu này, giống như hấn mới là chủ nhân Chu phủ, mà Chu Nhược đảo thành khách nhân. Chu Nhược giận dữ trừng mắt liếc hấn một cái, trong lòng nói: “Người này da mặt thực dày đến lợi hại.”

Lại nói, Trần Tế đang ở trong phòng luyện chữ, nghe động tĩnh bên ngoài, lại có điểm tức giận, hấn luyện chữ ghét nhất là có người quấy rầy, không biết là ai ở bên ngoài hô to gọi nhỏ. Một lát sau, Vân nô tài mang theo hộp cơm tiến vào, Trần Tế đành phải vứt bút xuống, hỏi: “Là ai đưa tới?”

Vân nô tài làm thủ thế một phen. Trần Tế thở phì phì nói: “Lại là tiểu tử kia, vô sự mà ân cần, không phải gian xảo tức là đạo tặc. Để hộp cơm lại, đuổi người đi.”

Nhắc tới cũng kỳ quái, Vân nô tài không nghe được Thẩm Ngạo nói gì, nhưng Trần Tế nói nàng lại hiểu, gật nhẹ đầu, đặt hộp cơm ở trên bàn liền quay ra ngoài đuổi người.

Thẩm Ngạo thấy Vân nô tài đi ra, cho rằng Vân nô tài hoan nghênh hấn đi vào, vừa mới nhắc chân, lại bị Vân nô tài ngăn lại, điệu bộ y y nha nha.

Cái thủ thế này, Thẩm Ngạo xem liền hiểu, là ý tứ tiễn khách. Bà nội, khách nhân còn chưa vào nhà đã đuổi đi, thật sự quá vô lễ, không có để người nào vào mắt à. Hơn nữa cái tên họ Trần kia thu lễ, còn bảo Vân nô tài đến đuổi người, rất không có phúc hậu, quá vô sỉ.

Chu Nhược trốn ở một bên che miệng cười, trong lúc cười vui vẻ mang theo chút trào phúng, rất thích ý chứng kiến bộ dạng Thẩm Ngạo vấp phải trắc trở.

Thẩm Ngạo không hề hoang mang, hắn đến đã có chuẩn bị, rút ra một danh thiếp từ trong lòng, giao cho Vân nhi, nói: “Phiền toái Vân nhi cô nương cái này giao cho Trần tướng công.”

Vân nhi tài thu danh thiếp, có vẻ rất không tình nguyện, uốn éo cái eo, lại quay vào nhà.

Trần Tế ở trong phòng không viết chữ nữa, đang ngồi ăn cá ngon lành, dù sao là tiểu tử kia đưa tới, không ăn thì phí. Thấy Vân nhi tài lại tiến đến, liền có chút không vui, trong miệng nói: “Tiểu tử kia vẫn chưa đi sao?”

Vân nhi gật đầu, đưa danh thiếp lên.

Trần Tế tiện tay tiếp nhận, nhìn thoáng qua, vừa xem xét, phảng phất như tam hồn bảy vía thoáng cái đã bị kéo ra khỏi thân thể, ngẩn người, hết sức chăm chú nhìn danh thiếp, trong miệng thì thảo nói: “Tiểu tử thật xảo trá, đi mời hắn đến đây.”

Ngoài phòng, Chu Nhược đợi có chút không kiên nhẫn, trong miệng nói: “Vừa rồi người đi tặng lễ, chủ nhân trong phòng cũng không nguyện gặp người, cầm danh thiếp lên, hắn sẽ gặp sao?”

Thẩm Ngạo mười phần tin tưởng: “Chu tiểu thư cứ đợi xem, hắn không phải gặp ta, không thể không gặp.”

Chu Nhược không tin, nhưng đợi lúc Vân nhi đi ra, gật gật đầu về hướng Thẩm Ngạo, ý bảo hắn đi vào, Chu Nhược liền không thể không tin.

Thẩm Ngạo cười ha ha đi vào phòng, Trần Tế không có ý tứ đứng dậy đón chào, đôi mắt vẫn là chăm chăm vào cái danh thiếp kia, không nói lời nào. Trên danh thiếp này cũng không có gì mê hoặc, chỉ viết mười một chữ ‘Thẩm Ngạo kính trên, lại bắt đầu cuộc sống hàng ngày’, rất bình thường, không có gì kỳ lạ.

Hấp dẫn chú ý của Trần Tế, là mười một cái chữ như rồng bay phượng múa, mười một chữ này, bút pháp xoay chuyển tròn gầy cứng rắn, dùng lực rất mạnh, khí độ cao rộng, đúng là tự thành một phái, Trần Tế mới thấy lần đầu.

Loại này phương pháp sáng tác này là một loại đi thảo, chính là một loại lưu phái tự thể Minh triều Lý Đông Dương khai sáng, Thẩm Ngạo là người nào, bắt chước người khác vẽ tranh, viết chữ là việc hăn ăn cơm hằng ngày, vài nét bút thể Đông Dương này, ý cảnh sâu xa, hành văn như loạn trong cỏ, nhưng ẩn ẩn lộ ra một luồng khí cao rộng.

Trần Tế lưu luyến không rời, nâng danh thiếp lên, cẩn thận từng li từng tí, cất kỹ danh thiếp, liếc nhìn Thẩm Ngạo, sắc mặt lại lạnh đi: “Xem sách có thể xem tính cách, nhưng người lại làm kẻ khác không nhìn thấu. Vô sự không đến tặng quà cho người, có chuyện nói mau.”

Thẩm Ngạo ngồi xuống, cười cười nói: “Trần tướng công ở đây, chỗ đơn môn độc viện này, có hồng nhan làm bạn, ha ha...là ao ước của bao người bên ngoài kia đó.”

Sắc mặt Trần Tế càng khó coi, hồng nhan làm bạn, hắn đây là có ý gì, chẳng lẽ là nói... Oa! Ta đường đường là trạng nguyên, tài văn chương nổi bật, là thần tượng của sĩ tử, người cầm đầu thanh lưu (những người đọc sách thanh cao), người này lại nói tác phong của ta không thể kiềm chế, tức chết đi được.

Chỉ là Trần Tế cũng biết, miệng người này không thể ngăn cản, người càng bị chọc giận, hắn càng cao hứng, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh. cCông phu hàm dưỡng của Trần Tế coi như không tệ, cuối cùng cũng nhịn xuống được, chỉ là mặt lạnh đi, cười cười.

Thẩm Ngạo còn nói: “Trần tướng công gần đây hành thư có cái gì tâm đắc rồi sao? Kỳ thật hành thư viết chữ, không phải bề môn tạo xa (xa rời thực tế, nhắm mắt làm liều), liền hiện ra hiệu quả, phải đi ra ngoài nhiều một chút, để tâm mắt khoáng đạt.”

“Tốt rồi, người này giấu đầu lòi đuôi, muốn lộ ra rồi.” Trần Tế cười lạnh hơn.

Thẩm Ngạo bắt đầu trở nên chân thành tha thiết, rất chân thành nói: “Người xem những người hành thư kia, bút pháp của người không phải hợp vào đạo tự nhiên, thì sách chính là tự nhiên, dĩ nhiên là sách, cho nên nói, muốn khuyên Trần tướng công đi đi lại lại nhiều một chút, nói không chừng, sẽ có thể hiểu được.” Hắn dừng lại một chút: “Vừa vặn, chỗ này của ta có một chỗ thích hợp nhất với Trần tướng công, Trần tướng công muốn đi thử một lần hay không?”

Trần Tế cười lạnh: “Không đi.” Hấn trả lời vô cùng dứt khoát.

“Trần tướng công cũng không nên chưa biết là chuyện gì đã quả quyết phủ quyết, đến lúc đó sẽ hối hận đấy.”
Thẩm Ngạo có chút tức giận .

Trần Tế nói: “Không hối hận.”

Thẩm Ngạo bị đánh bại, đành phải nói: “Là như vậy, ta có ý định tổ chức một hội thi thơ, mời nhân vật nổi tiếng các giới độ sức. Trần tướng công danh vọng cao, học vấn tốt, có thể phục người, các sĩ tử thành Biện Kinh hi vọng thấy phong thái Trần tướng công, cho nên mời Trần tướng công rời núi, làm thơ rồi bình phán, được không?”

Cái gọi là hội thi thơ, thật ra là một mảnh lời của Thẩm Ngạo để xây dựng câu lạc bộ tư nhân, muốn hấp dẫn người khác, một là nổi tiếng, nhất định phải có đòn sát thủ, xuất ra hoa quả khô.

Lần trước thiết lập bố cục lừa gạt gia sản Phan Nhân, lại để cho Thẩm Ngạo thoág cái đã có vốn dư, Phiêu Vân lâu, tòa nhà lớn bên bờ sông Biện thủy, còn có hai ngàn 500 quan tiền mặt, khoản tài phú này, Thẩm Ngạo định đầu tư toàn bộ vào câu lạc bộ tư nhân.

Hiện tại, Phiêu Vân lâu và cái chỗ ở kia được Ngô Tam nhi giám sát, bắt đầu sửa chữa thi công một lần nữa, không qua bao lâu sẽ khai trương, Thẩm Ngạo phòng ngừa chu đáo, trước tiên lừa gạt Trần Tế lên thuyền rồi nói sau.

Nếu là câu lạc bộ tư nhân, khách được tiếp đãi đương nhiên chính là cự phú hào môn, những người này đều có một đặc điểm, học đòi văn vẻ, nếu muốn bọn hấn bỏ tiền ra khỏi túi áo, nhất định phải lựa chọn một nhân vật đọc sách rất có lực hiệu triệu trong giới đọc sách đi ra.

Trần Tế không thể nghi ngờ là chọn lựa số một, công danh trạng nguyên, đệ nhất thanh lưu, thần tượng bên trong thần tượng, tại giới văn nghệ có danh vọng cực cao. Nếu như mời hấn ra khỏi núi, câu lạc bộ tư nhân lập tức có thể tăng lên vài cấp bậc.

Chỉ có điều, Trần Tế đối với hội thi thơ của Thẩm Ngạo cũng không có hứng thú, mặt lạnh, lại lắc đầu: “Không được tốt lắm.”

28. Chương 28: Đứa Con Thứ Ba Của Hoàng Thượng.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 28: Đứa con thứ ba của hoàng thượng.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo nở nụ cười, Trần Tế tính tình quá quái, chỉ là, muốn trị hấn, Thẩm Ngạo còn có biện pháp. Hấn đứng lên, khẽ mỉm cười thì thầm vài câu với Trần Tế.

Bộ dạng Trần Tế rất ngạc nhiên, hỏi: “Thật sao?”

Thẩm Ngạo gật đầu: “Trần tướng công có dám đánh cuộc hay không?”

Trần Tế rất do dự, suy nghĩ một chút rồi nói: “Tốt, đánh cuộc một keo thì có làm sao, đã nói trước, không cho người lừa gạt.”

Thẩm Ngạo rất ủy khuất nói: “Ta là hạng người như vậy sao? Đạo đức tốt, khinh thường làm loại sự tình này.”

“Nếu như thế, liền một lời đã định.” Trần Tế đứng là thoáng cái đã bắt đầu nhiệt tình, nói với Vân nô tài: “Vân nhi, châm trà.”

“Không cần.” Thẩm Ngạo không quen nhìn Trần Tế khách khí, lại quen nhìn cái bộ dạng bộ dạng xa cách kia, nhặt cây quạt trên bàn lên nói: “Ta xin cáo từ, mấy ngày nữa lại đến bái kiến.”

“Ai nha nha...” Trần Tế xoa xoa tay đứng lên, rất không có ý tứ: “Trầm tướng công nhanh như vậy đã rời đi, ngay cả nước trà đều không uống một ngụm, quả nhiên là rất xấu hổ.”

Liền muốn đưa tiễn Thẩm Ngạo và Chu Nhược, một mực đưa tiễn rất xa, còn lưu luyến không rời vẫy tay tạm biệt, bộ dạng rất không nỡ để hân đi.

Đầu Chu Nhược đầy sương mù, hỏi Thẩm Ngạo: “Vừa rồi người nói gì đó cùng hân vậy, vì cái gì mà tính tình quái nhân kia đột nhiên vòng vo quay ngoặt một trăm tám mươi độ?”

Thẩm Ngạo cười nói: “Ta nói ta có thể viết ra một trăm chủng tự thể (trăm loại chữ) bất đồng.”

“Trăm chủng?” Chu Nhược ngạc nhiên, rất không tin nói: “Tuyệt đối không có khả năng, chức nghiệp có loại chuyên tấn công chuyên phòng thủ, thư pháp cũng như thế, chính là hai chủng tự thể tinh nghiên đã muôn vàn khó khăn, huống chi là trăm chủng.” Chu Nhược nghĩ trong lòng, khó trách Trần tướng công kia đổi giận thành vui, hân là loại người nhiệt tình yêu thư pháp, nếu có thể nhìn thấy trăm chủng tự thể để hành thư, chỉ sợ muốn nâng Thẩm Ngạo đến bầu trời.

“Cái này Thẩm Ngạo thật là kỳ quái, rốt cuộc hân có bao nhiêu bổn sự, làm cho người ta không đoán ra.”

Thẩm Ngạo không nói lời nào, lại chứng kiến Chu Hằng xông lại từ rất xa, khoát tay về hướng mình, cao giọng hô to: “Thẩm Ngạo, mau tới, mau tới, tranh của quận chúa lại tới nữa!”

Đấu tranh cùng Thanh Hà quận chúa, cơ hồ đã thành bộ phận không thể thiếu trong sinh hoạt của Thẩm Ngạo, Chu Hằng không kịp thở, chạy đến bên người Thẩm Ngạo, thở không ra hơi, nói: “Đi, chúng ta vào thư phòng.”

Trên mặt Chu Nhược có chút ít cảm thấy khó xử, cười lạnh một tiếng: “Quận chúa vẽ tranh có cái gì xem.” Liền đuổi theo hai người. Nàng không muốn đệ đệ đi lại lâu cùng Thẩm Ngạo, rất không được tự nhiên.

Chu Hằng rất tổn thương, trong miệng nói: “Tỷ tỷ, ta đến một lần, người liền đi, ta có ganh tỵ như vậy sao?” Nói xong lại vội vã kéo Thẩm Ngạo đi vào thư phòng, lấy tranh vẽ ra, bày trên bàn sách, nói: “Xem ra tiểu quận chúa không chịu thua rồi, Thẩm Ngạo, nhất định phải từ từ giáo huấn nàng một chút.”

Thẩm Ngạo cúi xuống thân nhìn bức tranh vẽ, ngay từ đầu liền bị bức tranh này hấp dẫn. Nhưng rất nhanh, sắc mặt cũng có chút mất tự nhiên, trong miệng nói: “Kỳ quái, kỳ quái.”

Chu Hằng nói: “Có cái gì kỳ quái, hân là quận chúa vẽ tranh có tiến bộ? Thẩm Ngạo, người không được chột dạ đâu.”

Thẩm Ngạo nói: “Đây là Thụy hạc đồ của Huy Tông hoàng đế.”

“Huy Tông hoàng đế là ai?” Đầu Chu Hằng đầy sương mù.

Thẩm Ngạo lúc này mới nhớ tới, Tống Huy Tông còn chưa chết, bây giờ còn chưa có cái này. Chính mình nên vậy gọi hoàng thượng mới được, vì vậy nói: “Hoàng thượng.”

“Hả?” Chu Hằng lập tức bị dọa, sắc mặt tái nhợt, ban đầu hân chỉ là muốn được quận chúa ưu ái, hết sức đi nịnh nọt nàng, ai ngờ quận chúa tận lực làm cho nhục nhã, lại để cho hân nổi lên tâm tư tranh cường háo thắng. Mời Thẩm Ngạo vẽ tranh cho hân, chính là đấu một trận cùng với quận chúa, ai ngờ một trận đấu này, lại liên lụy tới hoàng thượng, việc này đã có điểm phức tạp rồi, rất đau đầu.

“Có phải là quận chúa bắt chức hoàng thượng vẽ tranh hay không?” Chu Hằng cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Thụy hạc đồ là tác phẩm của hoàng thượng, ta nhớ tác phẩm giống như chính là lúc này mới xuất hiện, bây giờ còn chưa lưu truyền ra, hơn nữa cũng không phải quận chúa vẽ. Người xem

phong cách vẽ, nét bút khai trương, rất tinh thần sáng khoái, quận chúa là nữ lưu, đầu bút lông dùng tinh tế tỉ mỉ làm chủ, khi vẽ không xuất ra thần vận như vậy, cho nên, người vẽ tranh là nam nhân.”

Chu Hằng chợt dạ nói: “Nói như vậy, cái này đã là bút tích của hoàng thượng, thực sự không thể nghi ngờ?”

Thẩm Ngạo lại lắc đầu: “Không phải bút tích thực, chỉ là vẽ hoa điệp bên trong tranh lại có phần giống thần vận của hoàng thượng, người xem chỗ này, có thể phát hiện dấu vết vẽ hay không.” Đầu ngón tay Thẩm Ngạo xoay quanh theo nét vẽ chỉ vào con bạch hạc, từ từ đi từ dưới lên, đến chỗ có một chút cong sang bên phải liền bất động: “Nhìn xem, tại đây, rất không lưu loát, có dấu vết vẽ rần thêm chân.”

Chu Hằng dao động cái đầu: “Ta không hiểu, nói như vậy đây không phải hoàng thượng vẽ rồi?”

Thẩm Ngạo nói: “Nhìn phong cách người này vẽ có vài phần tương tự cùng hoàng thượng, nhất là cái lời bạt Gầy kim thể này, rất có thần vận, hiển nhiên người này được qua hoàng thượng chỉ đạo. Tác giả hẳn là người rất thân cận cùng hoàng thượng. Chu công tử ngẫm lại xem, bên người hoàng thượng ngoại trừ nữ nhân chính là thái giám, còn có nam nhân nào có thể thường xuyên làm bạn gần với hoàng thượng?”

Chu Hằng lúc này phát huy nguyên vẹn sức tưởng tượng, lập tức ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ là hoàng tử nào đó?”

Thẩm Ngạo mỉm cười: “Đã đoán đúng, ta hỏi người, Thanh Hà quận chúa quan hệ cùng hoàng tử nào là tốt nhất?”

Hỏi những lời riêng tư này, mặt mày Chu Hằng lập tức bắt đầu hớn hở, nói: “Nên là đứa con thứ ba của hoàng thượng, Triệu Giai, đứa con thứ ba của hoàng thượng là nhân vật rất giỏi, hần tính cực học vẽ, thiện vẽ nhất chính là tranh hoa điệp, rất tinh xảo, rất nhiều người yêu cầu hần vẽ.

Trong đám hoàng tử, đứa con thứ ba của hoàng thượng là được sủng ái nhất. Mẫu phi hẳn là Vương quý phi, cũng rất được hoàng thượng sủng ái. Đứa con thứ ba của hoàng thượng, là người tương đối quái gở, nhưng lại được công nhận là thiên tài tại thành Biện Kinh.

Hần vụng trộm tham gia một cuộc thi khoa cử trong năm, đúng là lại đỗ, tiến vào thi đình. Tại thi đình, lại phát huy càng xuất sắc, đoạt được đầu danh trạng nguyên. Đứa con thứ ba của hoàng thượng và Thanh Hà quận chúa đều ưa thích vẽ tranh, cho nên hai người rất hợp nhau, thường xuyên cùng một chỗ lãnh giáo kỹ năng vẽ. Đúng rồi, người vẽ tranh tám phần chính là đứa con thứ ba của hoàng thượng, ai da, ta từng thấy qua hần vài lần, chỉ là hần có chút xem thường ta, ai...” Chu Hằng nói đến đây, có vẻ có chút uể oải, hẳn là thế tử Quốc công, đi tới chỗ nào không có người đến nịnh nọt lấy lòng, gặp Triệu Giai, đứa con thứ ba của hoàng thượng, thoáng cái liền ỉu xìu.

“Đứa con thứ ba của hoàng thượng Triệu giai?” Thẩm Ngạo cười cười, chỉ vào bức họa nói: “Kỹ năng vẽ của hần cũng không phải tệ, chỉ tiếc còn non một ít, hơn nữa tận lực đi bắt chước hoàng thượng, lại biến khéo thành vụng. Trình độ của hần tối đa cũng chỉ tương đương với Dương Khiết. Nếu không phải hần có cái thân phận hoàng tử này, đơn thuần tính về kỹ năng vẽ, chỉ sợ thanh danh không thể lớn như vậy. Tốt, hần đã đến khiêu khích, chúng ta cũng không thể thua hần, cho hần một bài học.”

Chu Hằng đỏ mặt hỏi: “Người nói nếu chúng ta thắng hần, hần có thể thẹn quá hoá giận tùy thời trả thù hay không?”

Thẩm Ngạo cười to: “Không thể tưởng được, Chu công tử cũng có thời điểm sợ?”

Chu Hằng nói: “Người trả thù chính là ta, cũng không phải người, tốt, mặc kệ hần, thắng trước rồi nói sau.”

Thẩm Ngạo gật nhẹ đầu, cầm giấy và bút mực, nhìn qua cái Thụy hạc đồ này, đóng mắt suy tư, cảm thụ phong cách vẽ của Tống Huy Tông Triệu Cát, kỳ thật tranh của Tống Huy Tông, Thẩm Ngạo đã sớm vẽ qua mấy tấm, bởi vậy cũng tính là quen thuộc. Hần cầm bút lên, lập tức như rồng rắn bay múa, bắt đầu miêu tả.

Cái bức Thụy hạc đồ này có thể nói là cao điểm trong kỹ năng vẽ của hoàng đế Huy Tông, kỹ xảo hội họa của hần càng tinh diệu, trong bức tranh, mây hạc như mây, giống như sương mù, tư thế bách biến, không giống nhau. Càng thêm đặc sắc, là trên trời đầy mây mỏng, hào quang mỏng chiếu xuống mặt, màu ánh

sáng tươi sáng rõ nét, thân hạc vẽ bằng mực, con người dùng vách núi gọt giữa, làm cả hình ảnh dạt dào sức sống.

Huy Tông vẫn sở trường vẽ tranh hoa điều, tranh hoa điều hần sáng tác, xác thực là danh bất hư truyền, lúc này khai bút, Thẩm Ngạo không giống trước mấy lần như vậy, liên tục công tác, mà là chỉ vẽ trong chốc lát, liền đột nhiên cầm bút suy tư, phẳng phất như đang tìm kiếm cái loại phong cách bút khai trương của Triệu Cát, rất tinh thần sảng khoái, bên cạnh là phong lan cúc trúc, thần vận mị hoặc lệ khí tràn ra. Có đôi khi lại đột nhiên lắc đầu, có khi hé miệng cười nhẹ. Si ngốc ngơ ngác, phẳng phất sự vật bên người đều đình trệ. Thiên hạ này, trong lúc đó, chỉ còn lại có Thẩm Ngạo, một người cùng một cây viết.

29. Chương 29: Tổ Cáo

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 29: Tổ cáo

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trọn vẹn qua hai canh giờ, Thẩm Ngạo mệt mỏi để bút xuống, đã xong rồi.

Cẩn thận từng li từng tí, thổi khô nét mực, Thẩm Ngạo mới phát hiện Chu Hằng ghé vào một góc bàn học, thở khò khè, hóa ra là đang ngủ. Vừa rồi Thẩm Ngạo hết sức chăm chú, căn bản không chú ý tới tình huống chung quanh, hiện tại vừa nghe, cảm thấy cái tiếng khò khè này rất chói tai, đẩy Chu Hằng tỉnh dậy, nói: “Thu bức tranh lại, mấy ngày nữa đưa qua. Chúng ta đi Phiêu Vân lâu một chuyến.”

Chu Hằng còn buồn ngủ, nhìn nhìn bức tranh, nói: “Tranh này làm tốt hơn so với Tam hoàng tử.” Vừa nói, vừa xoay bức tranh lên, để nó lên trên bàn sách, ở phía trong bình đựng tranh, lại hỏi: “Đi Phiêu Vân lâu làm cái gì?”

Thẩm Ngạo trêu ghẹo nói: “Chu Hằng, không phải là người có ý định vung tay làm chưởng quầy sao, trên đời có lợi nhuận bạc tốt như vậy sao? Mặt tiền của cửa hàng, phong cách tranh trí là trọng yếu nhất trong khi sinh ý, cũng nên đi xem một cái.”

Chu Hằng triệt để tỉnh giấc, tinh thần sáng láng nói: “Tốt, ta sẽ đi ngay bây giờ, ta bảo người đi chuẩn bị xe.” Nói xong, liền ra khỏi thư phòng, đi gọi người chuẩn bị cho tốt xe ngựa. Vừa mới đi qua mặt Triệu chủ sự, hần chứng kiến Chu Hằng, liền nịnh nọt Chu Hằng, nói: “Công tử muốn đi đâu vậy, có cần ta chuẩn bị giúp không?”

Chu Hằng là người thẳng tính, thuận miệng nói: “Đi Phiêu Vân lâu.”

“À.” Trên mặt Triệu chủ sự trôi lên một tia lơ đãng, dáng vẻ tươi cười, lập tức lại hỏi: “Chỉ một mình công tử đi?”

Chu Hằng có chút không kiên nhẫn, gắt lên: “Hỏi nhiều như vậy làm cái gì? Ta đi cùng Thẩm Ngạo, người đi bảo xa phu nhanh chuẩn bị xe, bốn công tử muốn con ngựa đỏ thẫm kia, chờ ở cửa.” Nói xong, liền nghênh ngang rời đi.

“Phiêu Vân lâu?” Triệu chủ sự liếc trông mắt, giống như cười mà không phải cười, thì thầm niệm một câu. Cái tên này rất quen tai, đúng rồi, đây là một thanh lâu, tại thành Biện Kinh có danh khí không nhỏ.

“Thiếu gia đi Phiêu Vân lâu, Thẩm Ngạo cũng đi theo, hay lắm, hay lắm.” Triệu chủ sự lạnh lùng cười một tiếng, lập tức chạy đến hướng Phật đường. Từ khi Thẩm Ngạo kia vào nội phủ, Triệu chủ sự đã cảm thấy có chút không đúng, cháu hần bị Thẩm Ngạo gạt bỏ sạch danh ngạch thư đồng thì cũng thôi. Những ngày này, phu nhân quan hệ rất nhiệt tình cùng Thẩm Ngạo. Bình thường đều là gọi mình đi vào trong nội đường nói

chuyện phiếm, nhưng bây giờ không gọi, có khi chính mình đi bá kiến, thái độ của phu nhân đối với mình cũng có chút lãnh đạm.

Đang ở chức cao, lòng nghi ngờ của Triệu chủ sự rất nặng, thư đồng mới tới nhanh chóng nhảy lên người đứng đầu, uy hiếp cũng rất lớn, phải mau đuổi hẳn ra khỏi nội phủ.

Triệu chủ sự hào hứng bừng bừng đến Phật đường, Xuân nhi vừa mới bưng điểm tâm đi vào, liền cười ha hả chào hỏi cùng Xuân nhi, hỏi: “Phu nhân vẫn còn lễ Phật sao?”

Xuân nhi nói: “Phu nhân và tiểu thư đang nói chuyện phiếm bên trong, Triệu chủ sự, tìm phu nhân có chuyện gì sao?” Nàng thấy Triệu chủ sự, bên tai hơi hồng, có chút chột dạ.

“Tiểu thư ở đây sao? Rất tốt, ta muốn ở trước mặt nàng chọc thủng Thảm Ngạo, lại để cho phu nhân và tiểu thư biết nhân phẩm kẻ này, biết rõ hẳn không phải người tốt.” Triệu chủ sự hào hứng bừng bừng nói với Xuân nhi: “Ta thay Xuân nhi đưa đồ, đến đây, đem điểm tâm cho ta, ta giúp người mang qua.”

Nói xong, tiếp nhận điểm tâm từ trong tay Xuân nhi, liền vào Phật đường. Trong Phật đường, hương khí lượn lờ, phu nhân và tiểu thư ngồi đối diện, đang uống trà, Triệu chủ sự mỉm cười đem điểm tâm đặt ở trên bàn, trong miệng nói: “Thân thể phu nhân gần đây so với dĩ vãng thì nhẹ nhàng khoan khoái hơn nhiều, trong lòng lão bộc rất vui mừng.” Nói xong, hướng Chu Nhược nói: “Tiểu thư cũng là càng ngày càng xinh đẹp.”

Phu nhân thổi bọt trà, cười cười: “Người chỉ biết nói ngọt, gần đây trong phủ không có chuyện gì à?”

Triệu chủ sự nói: “Phủ Kỳ quốc chúng ta, người là người đều hiểu quy củ, phu nhân lại luôn luôn thương cảm hạ nhân, nào có chuyện gì xảy ra.” Hắn làm như nhớ ra cái gì đó, trong miệng nói: “Chỉ là... Chỉ là...” Bộ dạng rất do dự trừ trừ, phía sau lời nói lại dừng lại một chút.

Phu nhân gờ con mắt lên: “Chỉ là cái gì?”

Triệu chủ sự cười nói: “Không có gì, không có gì.”

Phu nhân thấy ngôn ngữ hắn lập loè, lại càng có tâm tư nghiên cứu kỹ, nói: “Người gần đây lại học được cách giấu tâm sự.”

Một câu nói kia rất nhạt, như gió cuốn mây trôi, cũng rất có lực uy hiếp, Triệu chủ sự vội vàng nói: “Lão bộc không dám gạt phu nhân, vừa rồi lúc ta đi chuồng ngựa, vừa vặn bắt gặp thiếu gia, thiếu gia muốn chuồng ngựa bên kia chuẩn bị xe ngựa tốt, bảo là muốn đi Phiêu Vân lâu.”

Vừa nghe đến ba chữ Phiêu Vân lâu, Xuân nhi lập tức cảnh giác, vểnh tai lên nghe. Chu Nhược chỉ là hàm chứa ý cười, hé miệng không nói.

“Phiêu Vân lâu là cái gì?” Phu nhân nhíu lông mày lại, từ trên mặt Triệu chủ sự liền nhìn ra cái Phiêu Vân lâu này không phải là cái nơi gì tốt.

Triệu chủ sự nói: “Phiêu Vân lâu là nơi nổi danh trong thành Biện Kinh... Thanh lâu...”

Phu nhân nhíu lông mày: “Thanh lâu? Hằng nhi nhà ta đi vào trong đó làm cái gì?” Thân là mẫu thân, tự nhiên không hi vọng con của mình ra vào nơi bán hoa, biết được chuyện này, ý nghĩ đầu tiên của phu nhân chính là không tin.

Triệu chủ sự nói: “Phu nhân, việc này chắc chắn 100%, thiếu gia tự nhiên là sẽ không đi nơi bán hoa kiểu này, chỉ là, nếu có ác đồ dụng tâm kín đáo, dụ dỗ thiếu gia, liền không thể xác định. Thiếu gia bản tâm thiện lương, không biết nhân tâm hiểm ác, bị người thoắt lừa gạt một tý, cũng là chuyện thường xảy ra.”

Phu nhân lạnh lùng nói: “Người nói, là ai coi trời bằng vung, dám dẫn thiếu gia đi loại địa phương dơ bẩn đó?”

Phu nhân nóng giận, cũng không phải tốt, đừng nhìn nàng bình thường mặt mũi hiền lành, một khi quan hệ đến con cái, vậy thì khác lừa biệt một trời một vực.

Triệu chủ sự nói: “Là thư đồng Thảm Ngạo, chính tai ta nghe được, thiếu gia chính miệng nói Thảm Ngạo muốn dẫn hẳn đi Phiêu Vân lâu. Thảm Ngạo này học qua sách vở, phẩm hạnh cũng không tính là xấu, rất

nhiều người trong phủ ưa thích hẳn...” Triệu chủ sự là người thông minh, tại lúc này, nếu nói đến ai khác, nhiều lắm thì nói chút ít lời hữu ích cho người này, bấy phần thực lại trộn lẫn ba phần giả mới có thể làm cho người tin tưởng, bởi vậy miệng lưỡi lưu loát khoa trương Thẩm Ngạo một trận, đang muốn thay cách nhìn ác liệt, ai ngờ phu nhân không nổi giận, tức giận cũng đã biến mất, trên mặt đúng là treo nụ cười nghiền ngẫm vui vẻ.

“Không tốt, phu nhân đây là làm sao vậy? Có phải là đã bị cái tên tiểu tử họ Trầm kia bỏ bùa? Vì cái gì ta vừa nhắc tới hắn, phu nhân lại có cái dạng này?” Triệu chủ sự tâm thần bất định, hơi bất an, có chút chột dạ.

Phu nhân trầm mặc một lát, hỏi: “Người nói, là Thẩm Ngạo xúi giục Hằng nhi đi thanh lâu?”

“Dạ.”

“Được rồi, ta biết rồi.” Phu nhân nhấp một ngụm trà, lại có vẻ rất bình tĩnh, phảng phất chuyện này thoáng cái đã trở thành việc không liên quan đến mình.

Triệu chủ sự cẩn thận từng li từng tí, hỏi: “Phu nhân, có cần bảo người đi Phiêu Vân lâu gọi thiếu gia về nhà hay không?”

Phu nhân lắc đầu: “Không cần, chuyện này ta tự xử trí, người đi làm việc của người đi.”

Triệu chủ sự như thoáng cái đã tiến vào trong hầm băng, hắn không biết rốt cuộc mình sai lầm ở đâu, theo lý thuyết, phu nhân nên rất phẫn nộ mới đúng, làm sao bình tĩnh như vậy? Không đúng.

Kỳ thật hắn không nghĩ tới, Xuân nhi mượn miệng của hắn bố trí tạt xấu Thẩm Ngạo, lời nói đó đã để lại cho phu nhân tâm trạng dửng dưng. Đối với sự kiện này, phu nhân có chủ trương của riêng mình.

Triệu chủ sự vội vàng cáo lui, trong lòng đầy bất mãn, ngày xưa, cho dù không có chuyện, phu nhân cũng sẽ gọi hắn ngồi xuống uống một ngụm trà đàm luận chút ít thiên học. Nhưng bây giờ là chủ động bảo mình lui, không phải dấu hiệu tốt.

Một bên, trong lòng Xuân nhi giật mình, nàng đương nhiên biết rõ Thẩm Ngạo và Chu Hằng đi Phiêu Vân lâu làm cái gì, liếc nhìn Chu Nhược, chỉ thấy Chu tiểu thư lại mang một bộ dáng việc không liên quan đến mình, mặt treo lên cao cao, một chút cũng không muốn giải thích cho Thẩm Ngạo. Trong lòng nàng có chút gấp gáp, sợ phu nhân hiểu lầm Thẩm Ngạo, nhưng nàng muốn giải thích vài câu, lời nói đến trong miệng, mặt lại đỏ. Giải thích cho một nam tử trước mặt phu nhân, đây là lần đầu tiên, rất thẹn thùng, không biết mở miệng như thế nào.

30. Chương 30: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Khuê Nữ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 30: Kế hoạch nuôi dưỡng khuê nữ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Phiêu Vân lâu hôm nay chính thức đóng cửa, cửa mặt cần sửa lại, cái đóng đèn lồng màu hồng nhạt mập mờ kia cũng phải sửa chữa, Thẩm Ngạo cần, là muốn sáng lập một thiên đường nghệ thuật cho mọi người. Chỉ cần đi vào trong đó, có thể cảm nhận được không khí thanh lưu dày đặc.

Muốn dùng giá cao, không thể có chút khuyết điểm nhỏ nhặt nào. Với tư cách đạo tặc nghệ thuật, đối với kiến trúc nghệ thuật cổ điển, hắn có tạo nghệ rất sâu, tại đây, mọi việc trang trí xếp đặt thiết kế, do một

mình hân ôm lấy, đây chính là phong cách thời Minh Thanh, phải có phong cách, nhất định phải có chi tiết, bỏ công sức thật tỉ mỉ.

Ngô Tam nhi đang trải qua cuộc sống độc công, đã đến mức độ nghiện, thấy Thẩm Ngạo và Chu Hằng đến, lập tức vui mừng chạy tới, nói: “Chu công tử, Trầm đại ca, các người xem, đám thợ thủ công rất ra sức, nhiều thì nửa tháng, ít thì mười ngày, chúng ta có thể khai trương.”

Thẩm Ngạo gật đầu, khen ngợi hân vài câu, liền nghe thấy thanh âm oanh oanh yến yến vang lên trên lầu, hân chỉ chỉ lên trên hỏi: “Làm sao lại có nhiều nữ nhân như vậy?”

Ngô Tam nhi vẻ mặt đau khổ nói: “Tất cả đều là kỹ nữ không chịu đi, vốn là ta theo ý tứ Trầm đại ca, muốn đuổi các nàng đi, nhưng các nàng nói không có chỗ đi, ra khỏi cái Phiêu Vân lâu này liền không có nhà để về. Bất đắc dĩ, chỉ có thể để cho các nàng ở tạm.”

Cái gọi là kỹ nữ, kỳ thật chính là gia kỹ, là danh xưng trang nhã của nữ tử thanh lâu. Ngô Tam nhi là người mềm lòng, không nỡ đuổi các nàng đi.

Thẩm Ngạo cười cười, nói: “Không đi cũng tốt, dù sao luôn phải có người chuẩn bị hầu hạ, liền để cho các nàng lưu lại. Ta đi lên xem một chút.”

“Ta cũng đi lên xem.” Chu Hằng hào hứng bừng bừng, sửa sang lại y quan, rút quạt giấy trên lưng ra, làm ra một bộ dáng phong lưu phóng khoáng.

Đi dọc theo cái thang, quả nhiên thấy mười kỹ nữ líu ríu nói không ngừng, thì ra là mấy công tượng muốn sửa chữa tất cả sương phòng, đuổi các nàng ra ngoài, khiêu khích sự bất mãn của các nàng. Có người nói: “Ồ, chú ý bình sứ men xanh của ta, đây là Vương công tử đưa tặng, người đập vỡ không bồi thường nổi đâu.”

Người kia lại nói: “Phiêu Vân lâu đẹp như vậy, còn có cái gì cần sửa chữa, thật sự là vua nào triều thần nấy, thay đổi một ông chủ khác, ngay cả nơi gần nhà vệ sinh cũng đều muốn thay đổi. Bọn hân muốn đuổi chúng ta đi, chắc là thay đổi người mới đến.”

Có một kỹ nữ mặc quần áo lục, uốn éo vòng eo, cười hì hì, nói: “Sợ cái gì, sợ người nào không thu chúng ta lại sao? Bọn hân muốn đuổi người, cùng lắm thì bọn tỷ muội đến thanh nhạc phường cách mấy dãy phố kia.”

Nói lên thanh nhạc phường, rất nhiều người lại ríu ra ríu rít rồi, người này nói: “Thanh nhạc phường đâu có thể so sánh với Phiêu Vân lâu, Phiêu Vân lâu tốt xấu gì cũng có chút ít công tử, phú thương vào xem, đến thanh nhạc phường, đều là chút ít đại hán thô kệch cánh tay trần trụi, không mấy người có tiền, khí lực lại lớn đến dọa người.”

Người kia nói: “Chị gái và em gái ta rất ưa thích khí lực lớn đó.”

Mọi người cười vang. Một người trong số đó mắt sắc, chứng kiến Thẩm Ngạo, Chu Hằng đi lên, thấy Thẩm Ngạo, Chu Hằng đều mặc áo cổ tròn, cái áo kia lại càng là hàng tốt nhất đẳng. Nhất là Thẩm Ngạo, chấp tay vừa đứng như vậy, anh tuấn lỗi lạc nói không nên lời, phía dưới lông mày kiếm kia là một đôi mắt đen như mực, con ngươi tinh lộ ra vẻ tinh thần, mũi thẳng dài, khóe miệng hơi nhếch lên, hiển nhiên là một công tử văn nhã. Chu Hằng tuy nói hơi mập chút ít, nhưng da mịn thịt mềm, xem xét qua chính là xuất thân bất phàm.

Vì vậy vội vàng nói: “Hai vị công tử, làm sao lại vào xem giữa ban ngày vậy?”

Lời của nàng khiến cho mọi người chú ý, những con bướm xinh đẹp ào ào xúm lại, người này lôi kéo tay áo Thẩm Ngạo, người kia ôm lấy eo Chu Hằng, rất nhiệt tình.

“Ha ha, tốt, tốt...” Chu Hằng say mê trong đó, véo người này một cái, kiểm tra người kia một cái, rất quen thuộc, rất có tâm đắc.

Thẩm Ngạo nhìn ở trong mắt, trong lòng nghĩ: “Chu Hằng xem ra là rất lão luyện, không đơn giản, không đơn giản, người không hề run một cái, chỉ sợ đã là thân kinh bách chiến.”

Hân bĩu môi, nhưng lại đuổi một tay ra, cất cao giọng nói: “Đều lui về, ta là ông chủ của các người.”

Ông chủ, cái chữ này phát ra, đám kỹ nữ đều dừng lại, làm chuyện này có những quy củ bất thành văn, bất kể là ông chủ hay tú bà, đều là người đám kỹ nữ bọn họ sợ hãi nhất. Nguyên nhân rất đơn giản, loại ngành sản xuất kỹ nữ này bất lương, vì vậy phải dựng nên uy tín, mà uy tín cũng không phải dựa vào mồm mép nói một lần là xong. Nói toạc ra, đúng là dựa vào roi và âm tàn cay độc, giết một người răn trăm người, muốn dùng súng bắn chim đầu đàn, dù sao chính là muốn những kỹ nữ này sợ hãi, làm cho các nàng không dám phản kháng.

Nghe được Thẩm Ngạo tự xưng ông chủ, đám kỹ nữ ào ào lui về, liền như chuột thấy mèo, trong mắt nổi lên một tia sợ hãi.

Thẩm Ngạo từ tốn tìm một ghế bành, ngồi xuống, Chu Hằng vẫn có chút chưa thỏa mãn, không tình nguyện ngồi ở bên cạnh Thẩm Ngạo. Một kỹ nữ cười to nhất trong đám kỹ nữ đi ra, muốn châm trà cho Thẩm Ngạo, Chu Hằng, Thẩm Ngạo khoát tay ngăn lại: “Ta chỉ nói vài lời liền đi, không cần phải dâng trà.”

“Đúng, đúng, ông chủ có lời gì, cứ phân phó chúng ta là được.” Đám kỹ nữ ào ào, miễn cưỡng cười vui, gật đầu giống như gà con mổ thóc.

“Các người thật sự tình nguyện lưu lại? Sự tình đầu tiên phải nói trước, nếu như các người muốn đi, ta quyết không ngăn trở, vẫn tự bán mình của các người, ta cũng trả lại cho các người.” Thẩm Ngạo thở dài, lại có nhiều hơn một phần đồng tình đối với các nàng, thân là đạo tặc, Thẩm Ngạo thực sự không phải là người không có tâm can như người khác thường nghĩ, hắn không sợ cường giả, nhưng cũng có một tâm đồng tình đối với kẻ yếu. Đối đãi người xấu, hắn có thể như bão tố dẫm nát bọn chúng dưới chân, dẫm trên một vạn bước chân, đối đãi bằng hữu, hắn có thể cười toe toét giả thần giả quỷ. Nhưng đối đãi với những người đáng thương này, hắn không hung ác, cũng không cợt nhả, tận lực để mình trịnh trọng một ít.

“Ông chủ, chúng ta đều là bị bán đến đây, coi như là hồi hương, sớm muộn gì người trong nhà cũng sẽ đem chúng ta bán đến nơi khác. Chúng ta đều là con gái yếu ớt, ra khỏi Phiêu Vân lâu này, nào có nghề nghiệp gì có thể làm, vừa không có người để phò thác, tình nguyện ở tại chỗ này, không nguyện rời đi.” Nói chuyện là một kỹ nữ hơi lớn tuổi, nàng vừa dứt lời, đám kỹ nữ còn lại cũng ào ào gật đầu đồng ý.

Thẩm Ngạo nói: “Đã như vậy, các người liền tiếp tục lưu lại nơi này đi, chỉ là về sau không cần tiếp khách.”

“Hả? Không cần tiếp khách...”

Cho tới bây giờ chỉ nghe qua ông chủ và tú bà cường bức người đi đón khách, Thẩm Ngạo này làm ông chủ lại không bắt người đi tiếp khách, thật đúng là văn sở vị văn (mới nghe lần đầu). Người này, không phải là có âm mưu gì khác chứ. Đúng... Trên đời nào có ông chủ như vậy, xong rồi, thời gian sau, chỉ sợ bọn tỷ muội càng không dễ chịu lắm, ai ngờ cái ông chủ này sẽ có cái mưu ma chước quỷ gì.

Thẩm Ngạo bình tĩnh, quét mắt liếc nhìn đám kỹ nữ, lại nói tiếp, tư sắc các nàng đều là thượng đẳng, một bộ váy dài mập mờ như ẩn như hiện kia lại càng làm nổi bật ra dáng người hoàn mỹ. Phiêu Vân lâu dù sao cũng là thanh lâu thượng đẳng, kỹ nữ tự nhiên cũng là chọn lựa cực kỳ kỹ càng. Chỉ có điều các nàng hóa trang quá đậm, hơn nữa trên khuôn mặt luôn lộ ra vẻ nịnh nọt lấy lòng, lại làm cho Thẩm Ngạo rất không thích.

Thẩm Ngạo ho khan một tiếng, rất trịnh trọng nói: “Từ nay về sau, các người không bao giờ ... là kỹ nữ nữa, là hoa cúc khuê nữ (gái nhà lành)!”

“Oa...” Chu Hằng ở một bên ngắt lời, xoa xoa tay, nước miếng đều muốn chảy ra: “Bốn công tử thích nhất là hoa cúc khuê nữ, Thẩm Ngạo nói rất đúng, các người đều là hoa cúc khuê nữ, đến đây, để cho bốn công tử ném thử chiếc lưới thơm tho của hoa cúc khuê nữ...”

Đám kỹ nữ yêu kiều cười rộ lên, hoa cúc khuê nữ, bốn chữ này đối với các nàng mà nói, không biết là chuyện từ khi nào rồi, ông chủ này thật sự là buồn cười, hắn nói hoa cúc khuê nữ, mọi người chính là hoa cúc khuê nữ sao? Các nàng nếu muốn làm hoa cúc khuê nữ, ở phía trong cái thành Biện Kinh này, đám tiểu thư khuê nữ chỉ sợ đều là tiểu ni cô.

Thẩm Ngạo không có biện pháp, đành phải nói: “Nghiêm túc một chút, nghiêm túc một chút, ta nói là sự thật, biết rõ cái gì là hoa cúc khuê nữ không? Đầu tiên, các người rửa sạch hóa trang trên mặt đi, xoa hết rồi, lại đến đây. Còn có, thay đổi hết quần áo đi.”

Sắc mặt Thẩm Ngạo nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, đều có một phen uy nghiêm, đám kỹ nữ lập tức không dám cười, nguyên một đám trở về rửa hóa trang.

Chu Hằng hào hứng bưng bưng, nói: “Bổn công tử hiểu rồi, có phải người muốn làm cho các nàng ra vẻ hoa cúc khuê nữ, tới đón khách hay không? Ha ha, thật sự là ý tưởng kỳ diệu, nhất định những khách nhân kia sẽ rất ưa thích.”

Thẩm Ngạo nói: “Ai nói ta muốn các nàng tiếp khách? Người nghe nói qua hoa cúc khuê nữ tiếp khách chưa?”

Chu Hằng rất kinh ngạc: “Như thế nào? Không tiếp khách, không tiếp khách thì chúng ta phải nuôi các nàng à? Oa, chúng ta mở cửa làm việc buôn bán mà?” Chu Hằng không hổ là Chu Hằng, ý nghĩ buôn bán vẫn phải có, rõ ràng còn biết mình là ở mở cửa hàng làm việc buôn bán, không hề đơn giản.

Thẩm Ngạo mỉm cười: “Xin hỏi Chu Hằng, chúng ta có mở thanh lâu không?”

Chu Hằng nghĩ nghĩ: “Giống như không phải.”

“Đúng là không phải.” Thẩm Ngạo không hề để ý đến hắn, tiếp tục ngồi đó.

Kỹ nữ đi tẩy hóa trang, thay đổi áo tơ trắng, nguyên một đám đi đến trước người Thẩm Ngạo nghe lệnh. Thẩm Ngạo lúc này mới hài lòng một ít, biến hóa nhanh chóng, các nàng thật sự là có điểm ý tứ con gái rượu. Rất tốt, thật tốt, Thẩm Ngạo rất thích kiểu này, à không, là nam nhân thích kiểu này.

Thẩm Ngạo bắt đầu nói chuyện: “Ta hỏi các người, nếu có nam nhân đùa giỡn các người, các người sẽ làm như thế nào?”

Nói đúng chỗ ngứa, đám kỹ nữ quen việc dễ làm, ào ào nói: “Tự nhiên là cởi áo nói dây lưng, thỏa mãn khách nhân yêu cầu.”

“Không đúng.” Thẩm Ngạo lắc đầu, hắn giờ phút này, phẳng phất như đắm chìm dưới ánh sáng thánh khiết, hắn từ từ đứng lên, lặng lặng, rất thần thánh, rất thuần khiết nói: “Các người phải cự tuyệt, chẳng những phải cự tuyệt, hơn nữa phải hô cứu mạng, thành thật không thể để cho bọn hắn thực hiện được, đã hiểu ra chưa?”

Đám kỹ nữ không hiểu, chỉ là Thẩm Ngạo nói như thế nào, các nàng tự nhiên không dám cãi lời, nguyên một đám cúi thân, con mắt quyến rũ vút trên người Thẩm Ngạo, trong miệng nói: “Đã hiểu!”

Thẩm Ngạo bị áp lực rất lớn, không thể không bày làm ra một bộ ra vẻ đạo mạo, nói: “Không cần phải nhìn trộm về phía ta, đại ca... Không, bổn công tử không để mình bị đẩy vòng vòng. Đối với người khác cũng giống như vậy, phải trang trọng, phải rụt rè. Hiểu chưa? Nếu ai làm loạn thông đồng với nam nhân, liền lập tức đuổi ra.”

31. Chương 31: : Thật Hiểm Ác

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đà Lão Hồ

Chương 31: : Thật hiểm ác

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo như được đạo đức tiên sinh phụ thể, rất thuần khiết, rất thần thánh, hủy kỹ viện không biết mỗi một, lúc lại bảo đám kỹ nữ không cần phải suốt ngày nghĩ đến việc thông đồng nam nhân như thế nào, chốc lát lại dạy các nàng phải trân trọng tự ái, phải cố gắng học tập tri thức văn hóa, quen thuộc âm luật.

Đám kỹ nữ bây giờ mới biết được, ông chủ này thật sự không hung ác, chính là quá đứng đắn, tâm mang sợ hãi đã không còn, bắt đầu cười toe toét, các nàng thích nhất là trêu chọc người, người này thì, chắc chắn, nói ra thì bộ dáng Thẩm Ngạo rất tuần tú, đôi mắt hoa đào kia như có điện, cười một cái liền cong lại, tiếng cười đầy khí lực, Thẩm Ngạo càng thuần khiết, bọn họ càng không đứng đắn.

Thẩm Ngạo quyết định tiến hành huấn luyện các nàng, Ngô Tam nhi vừa mới lên lầu, liền giầy ra từ trong đám nữ nhân, gọi Ngô Tam nhi qua một bên, nói: “Ở phía trong thành Biện Kinh, có một loại người chuyên môn đến dạy bảo nữ tử lễ nghi, quy củ không?”

Ngô Tam nhi nói: “Vài ngày trước, trong hoàng cung đuổi ra một đám cung nữ già, những người này hiểu quy củ lắm, Trầm đại ca muốn các nàng làm cái gì?”

“Thật tốt.” Thẩm Ngạo mặt mày hớn hở nói: “Đi gọi mấy người đó đến, để cho các nàng dạy bảo đám kỹ nữ cử chỉ lễ nghi, trừ thứ đó ra, lại mời người đến dạy bọn họ cầm kỳ thư họa.”

Ngô Tam nhi bây giờ, tin tưởng không hề nghi ngờ đối với Thẩm Ngạo, cũng không hỏi vì cái gì, gật đầu nói: “Ngày mai ta đi làm.” Nói xong lại hơi trù trù, nói: “Trầm đại ca, một mình ta ở chỗ này chiếu ứng, hơi bận quá, muốn mời một quản sự đến hỗ trợ.”

Ngô Tam nhi vĩnh bờ mông lên, Thẩm Ngạo đã biết hắn muốn kéo ai đến, cười cười hỏi: “Người muốn gọi Ngô Lục nhi đến làm việc?”

Ngô Tam nhi xấu hổ chà xát tay: “Đúng, đúng, Trầm đại ca biết rõ tâm ý của ta. Lục nhi tốt xấu gì cũng đã làm chút ít mua bán, kiến thức cũng rộng hơn chút ít, có khả năng giúp đỡ chút gì đó. Hơn nữa, ta cùng hắn là đồng hương. Hôm nay ta ý vào Trầm đại ca mà có tiền đồ, giúp hắn một chút cũng tốt.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu: “Người cũng là phó tổng, chuyện này tự người quyết định.”

Ngô Tam nhi rất cảm kích, vội vàng nói: “Cảm ơn Trầm đại ca.”

Thẩm Ngạo không dám ở lại chỗ này chờ đợi, pha trộn với những kỹ nữ này, ở cùng một chỗ, áp lực rất lớn. Tuy hắn không phải là chính nhân quân tử gì, nhưng không thể ăn vụng lung tung. Tại nơi này không có cao su, cái túi bảo hiểm của thời đại, nhờ nhiệm phải bệnh giang mai hoặc lậu thì hối hận suốt đời, Thẩm Ngạo là tuyển thủ có sức chịu đựng tốt, không vội tham hoan hỷ nhất thời. Bị những kỹ nữ này vây quanh liếc mắt đưa tình thật sự không chống đỡ được, đành phải kéo Chu Hằng đang hăng hái ở trong đám nữ nhân ra, chuẩn mất.

Trở lại phủ quốc công, trời đã hơi bắt đầu tối rồi, cửa ra vào treo lấy đèn lồng in chữ Chu phủ, lẻ loi tro tro chuyển động ở trong gió đêm. Vừa mới vào nội viện, trước mặt liền chứng kiến một nha đầu chạy tới, hành lễ đối với Chu Hằng, quay sang nói với Thẩm Ngạo: “Công tử, phu nhân bảo người và Thẩm Ngạo đi Phật đường một chút.”

Chu Hằng rất bất mãn: “Bốn công tử đến cơm còn chưa ăn đây này, sắp chết đói rồi.”

Trong lòng Thẩm Ngạo biết phu nhân nhất định là có việc, kéo kéo Chu Hằng, nói: “Đi gặp phu nhân trước rồi nói sau.”

Hai người sóng vai đi Phật đường, trong Phật đường, có cả tiểu thư Chu Nhược, Xuân nhi đứng ở phía sau phu nhân, nháy mắt ra hiệu về phía Thẩm Ngạo. Ngược lại, khuôn mặt Chu tiểu thư chấp chờn dưới ánh sáng nền hương, khóe miệng hơi nhếch lên, đầy vẻ tươi cười, Thẩm Ngạo rất quen thuộc loại nụ cười này, Chu tiểu thư đang nhìn có chút hả hê.

Sắc mặt Phu nhân có chút không tốt, đưa con mắt lên liếc nhìn một đôi thiếu niên này, nói với Chu Hằng trước: “Hằng nhi, đến trưa cũng không thấy người, rốt cuộc người đến nơi nào vậy?”

Chu Hằng thoáng cái đã bó tay, dùng ngôn ngữ lập loè, nói: “Mẹ, ta... Ta đi...” Hắn đang do dự, có phải là nên nói thật, hay là nói dối, có lẽ nên thành thành thật thật bàn giao thì hơn.

Thẩm Ngạo thần nhiên nói: “Phu nhân, ta cùng thiếu gia đi Phiêu Vân lâu.”

Sắc mặt Phu nhân có chút phát lạnh, lúc giữa trưa sở dĩ thờ ơ đối với Triệu chủ sự, chẳng qua là nàng không tin lời Triệu chủ sự nói. Hoặc có thể nói, nàng đã nhận định Triệu chủ sự là người châm ngòi ly gián. Nhưng

Thẩm Ngạo nói ra ở trước mặt, phu nhân tự nhiên sẽ tức giận .

Nam nhân và nữ nhân khác nhau, trong mắt người nam, người hiểu được, ta hiểu được, hai bên ngầm hiểu, vừa ý cũng có thể thông cảm. Nhưng đối với nữ nhân mà nói, lại là sự tình không thể tha thứ, thực tế là con của mình, nhưng đến nơi mua bán hoa, rất khó để cho người tiếp nhận.

“Vậy các người nói, đây là chủ ý của ai?” Phu nhân nghiêm mặt nhìn qua Chu Hằng, ánh mắt lại rơi vào trên người Thẩm Ngạo, thật sự nổi giận.

“Mẹ... , phải.. Là ta, người hãy nghe ta nói trước...” Chu Hằng đứng ra, hần biểu hiện ra bộ dạng rất vô lương, kỳ thật là người rất giảng nghĩa khí .

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Là ta dẫn thiếu gia đi, xin phu nhân nghe ta giải thích.”

Hai người đều tranh nhau gánh chịu, thật ra khiến Chu tiểu thư nhìn có chút hả hê hơi ngạc nhiên, lập tức cong môi hiện lên vẻ tươi cười khó hiểu.

“Tốt, người nói đi.” Phu nhân gạt Thẩm Ngạo, rất thất vọng, rất tức giận.

Thẩm Ngạo miệng lưỡi tốt, hơn nữa cũng không sai lầm, trong lòng biết phu nhân là bị người châm ngòi, bởi vậy bắt đầu miêu tả sinh động như thật từ việc của Chu tiểu thư.

Chu tiểu thư uống trà, không thể tưởng được, Thẩm Ngạo lần thứ nhất liền liên lụy tới trên người mình, đôi mắt kia bắn qua một đường hàn mang, đằng đằng sát khí, trong lòng nàng muốn nói: “Người này hẳn là muốn làm ta cùng ngã vào vũng bùn, chấn động rớt xuống? Ai nha, người này chuyện gì cũng làm được, nếu để cho mẫu thân biết rõ ta và bọn họ kết hợp đi gạt tiền tài người khác, chẳng phải là sẽ không xong. Dựa vào tính tình mẫu thân, chỉ sợ sẽ cấm túc ta nửa năm đến một năm.”

“Ngày đó không phải Chu tiểu thư hướng phu nhân khóc lóc kể lể sự tình Lưu tiểu thư sao? Phu nhân còn nhớ ông chủ Phiêu Vân lâu bức tử Lưu tiểu thư không? Ta cũng ở bên cạnh, nghe xong, trong lòng rất phẫn nộ, vì vậy liền tìm tiểu thư, muốn trị tên gian thương này.”

Phu nhân hơi gạt đầu, nhíu mày nói: “Ta nhớ rồi, cái Phiêu Vân lâu này, thật đúng là đã nghe Nhược nhi nói qua.”

Có phu nhân nhớ lại làm xác minh, Thẩm Ngạo càng thêm dũng cảm, xẹt qua sự tình lừa gạt Phan Nhân, không đề cập tới, chỉ nói cái gian thương kia thiếu tiền, muốn bán Phiêu Vân lâu, Thẩm Ngạo liền giựt giấy tiểu thư và thiếu gia mua lại Phiêu Vân lâu.

Phu nhân lúc này mới thoải mái: “À, thì ra là như vậy, các người không chịu được, chỉ là việc gian thương kia bức ép kỹ nữ, mới cái mua lại Phiêu Vân lâu kia. Ta nói Nhược nhi, lần trước vì cái gì mà cầu ta cầm hai ngàn quan từ kho phòng ra, mang đi đâu rồi, nha đầu này.” Nàng chuyển hướng Chu Nhược, giả vờ cả giận nói: “Vì cái gì vừa rồi Nhược nhi không nói với ta, hại ta lo lắng vô ích lâu như vậy.”

“Khục khục...” Chu Nhược bị nước trà sặc, rất vô tội, rất phiền muộn, vừa rồi nàng chỉ muốn nhìn Thẩm Ngạo bị chê cười, ai ngờ Thẩm Ngạo lại biên tập cái câu chuyện nửa thật nửa giả, dẫn lửa tới trên người mình, giận dữ liếc nhìn Thẩm Ngạo, vội vàng nói: “Ta nhất thời quên mất.”

Thẩm Ngạo giải vây thay Chu Nhược, tiếp tục nói: “Mua Phiêu Vân lâu, chúng ta tự nhiên không thể dùng nó làm kỹ viện. Cho nên thiếu gia tìm ta thương lượng, định làm chút việc thiện, đem Phiêu Vân lâu đổi thành thư viện, cung cấp cho văn nhân khách khứa nghiêm chỉnh uống trà làm thơ. Thứ nhất là học hỏi văn vẻ, thứ hai thiếu gia cũng có thể thường xuyên đi vào, mưa dầm thấm đất, đọc ba trăm thủ thơ Đường, không biết làm thơ cũng sẽ biết ngâm, nghe được nhiều hơn, việc học của thiếu gia chẳng phải sẽ tiến triển sao?”

Phu nhân đổi giận thành vui, đối với lời nói của Thẩm Ngạo thì tin tưởng không nghi ngờ, mỉm cười gạt đầu: “Cái chủ ý này rất tốt, nhất định là Thẩm Ngạo nghĩ ra được, Thẩm Ngạo rất ngoan.”

Thẩm Ngạo cười rất rụt rè: “Đây cũng là phu nhân có cách dạy bảo, hôm nay ta và thiếu gia đi Phiêu Vân lâu, chính là đi kiểm tra sự tình sửa chữa mặt tiền của cửa hàng, không biết là ai nghe được một ít tiếng gió, lại gây ra hiểu lầm lớn như vậy.”

Phu nhân lúc này lại bắt đầu thể hiện bản tính hiền lành, bảo Chu Hằng và Thẩm Ngạo ngồi qua một bên, nói: “Uống một chén trà đã, đói bụng rồi hả? Xuân nhi, đi gọi phòng bếp hâm nóng đồ ăn, không cần phải để hai đứa bé đói bụng.”

Phu nhân phân phó, tự nhiên không người nào dám chậm trễ, trong chốc lát, đồ ăn nóng hổi liền được bưng lên. Hai người đều là bụng trống trơn, ăn như hổ đói, ở trước mặt phu nhân mà không hề nhăn nhó, giữ lễ, ăn rất thoải mái.

Nói vài chuyện cùng phu nhân, lúc gần đi, phu nhân đột nhiên nói: “Thẩm Ngạo, giữa trưa hôm nay, Triệu chủ sự đã tới Phật đường.”

Thẩm Ngạo bình tĩnh đại ngộ, ám chỉ này lại rất rõ ràng, thì ra, người cáo trạng là Triệu chủ sự. Khá tốt, hẳn cũng không phải chân chính dẫn Chu Hằng đi tìm hoa, nếu không hậu quả thật là không chịu nổi.

Trong đôi mắt Thẩm Ngạo hiện lên một tia lạnh lùng, người này không thể lại lưu lại. Nếu không sớm muộn gì cũng hại chết chính mình, hẳn đã bắt nhân, Thẩm Ngạo cũng tuyệt đối không ngại giẫm lên người hẳn mấy cước, chỉ là làm như thế nào để vãn ngã hẳn, còn cần phải suy nghĩ.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng ở trước mặt phu nhân, Thẩm Ngạo chuyên gia gian trá lại giả trang ra một bộ dạng rất ngạc nhiên: “Là Triệu chủ sự? Triệu chủ sự làm sao biết ta và thiếu gia muốn đi Phiêu Vân lâu. Phu nhân, Triệu chủ sự nhất định là có chút hiểu lầm đối với ta, hẳn là người rất tốt, bình thường thấy ta cũng đều chủ động chào hỏi. Hôm trước gặp được chúng ta, hẳn còn rất hiền hoà, hỏi ta ở bên trong phủ đã quen chưa, nói cho ta biết có cái gì khó khăn thì nói với hẳn. Phu nhân cũng không nên trách Triệu chủ sự, đợi hiểu lầm dần dần sáng tỏ rồi, chắc hẳn chúng ta có thể ở chung hòa thuận.”

Những lời này quả thực là từng chữ giết tâm, mỗi một câu đều rất có thâm ý. Vốn là giả trang ra một bộ dạng ngạc nhiên, tỏ vẻ Thẩm Ngạo rất đơn thuần, rất thuần khiết, căn bản không có nghĩ đến việc có người ở sau lưng tố cáo hẳn. Về sau lại nói Triệu chủ sự này phi thường tốt, đã tỏ vẻ mình rất hiền lành, còn có ý nói Triệu chủ sự này rất âm hiểm, ở trước mặt chào hỏi cùng Thẩm Ngạo, rất hòa thuận, nói muốn chiếu cố Thẩm Ngạo, nhưng sau lưng lại bị ngáng chân đâm lén. Cuối cùng lại tỏ vẻ đây chỉ là hiểu lầm, muốn phu nhân không nên trách tội Triệu chủ sự, nói rõ lòng dạ Thẩm Ngạo rất rộng rộng.

Phu nhân tinh tế ngẫm lại dư vị trong lời Thẩm Ngạo nói, đúng là sừng sốt một lúc, đợi Thẩm Ngạo và Chu Hằng rời đi, khuôn mặt ung dung dưới ánh nến lập tức hổ, nói với Chu Nhược bên người: “Nhược nhi, ta còn tưởng Triệu chủ sự là trung bộc, nếu không cũng là người tốt. Không thể tưởng được, nhân tâm khó dò, hẳn lại nhân tâm như vậy, làm Thẩm Ngạo, một đứa trẻ tốt như vậy khó xử?”

Chu Nhược là ngoài cuộc, tỉnh táo hơn người trong cuộc u mê, rất nhanh đã hiểu Thẩm Ngạo rắp tâm làm hại Triệu chủ sự, trong lòng vẫn đang suy nghĩ: “Người này, quả quyết không phải đứa trẻ tốt, âm hiểm lại không thể giả được.”

32. Chương 32: Thẩm Ngạo Thật Xấu

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 32: Thẩm Ngạo thật xấu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Công tác chuẩn bị hội thi thơ đã đến giai đoạn mấu chốt, Phiêu Vân lâu đã sửa chữa không sai biệt lắm. Cái tấm biển dát vàng kia của Phiêu Vân lâu bị lấy xuống, đổi lại là một tấm bảng càng có phong cách cổ xưa, trên tấm biển có bốn chữ Thụy Nhĩ Sơn Phòng như rồng bay phượng múa.

Thúy tức là thâm thúy, ý tứ là tinh túy, nhã là ưu nhã, hai chữ khép lại, chính là tinh túy ưu nhã. Tên mới có ý cảnh không tẻ, chỉ là chính thức hấp dẫn người khác, không phải tên điểm, hành thư trên cái tấm bảng kia đưa tới không ít nhân sĩ có thâm niên nghĩ chân.

Bốn chữ Thúy Nhã Sơn Phòng sử dụng thư pháp tự thành nhất thể, phong cách phiêu dật linh hoạt kỳ ảo, tao nhã đầy đặn. Bút họa sức lực vừa phải, thanh tú phiêu dật, phong cách bình thản cổ xưa. Dùng bút chặt chẽ, thủy chung bảo trì tính liên tục, ít có đình trệ, Trên mặt kết cấu, chữ và chữ trong đó thành bố cục đều đặn, vô cùng cân xứng, rất hài hòa. Chữ tốt!

Thành Biện Kinh tụ tập phần đông văn nhân, cảm thấy hứng thú đối với thư pháp cũng như ăn cơm uống nước, hưởng chi đương kim hoàng đế đam mê thư pháp hội họa, trong lúc đó cũng hữu ý vô ý khởi xướng bầu không khí nghệ thuật.

Cái hành thư này đã tụ tập cổ pháp, đại thành, đạt đến tạo nghệ cực cao. Một mặt tiền của cửa hàng nằm ở bờ sông Biện thủy, hành thư trên tấm biển còn như thế, rất nhiều người ào ào suy đoán, sau lưng cái Thúy Nhã Sơn Phòng này, rốt cuộc là do ai thao tác.

Các loại chuyện phiếm suy đoán thịnh hành một thời, đúng là thoáng cái bắt đầu nóng như lửa. Đại Tổng triều thái bình lâu ngày, tuy chợt có quân xâm phạm biên giới, nhưng văn phong lại đã có tuổi thọ ngàn năm qua. Nhất là thành Biện Kinh, một viên gạch tại đầu đường đập xuống cũng chết mấy tú tài, tướng công, tự nhiên nghị luận rất nhiều.

Có thể viết ra thư pháp tốt như vậy, đương nhiên không phải người bình thường, chỉ là tự thể như vậy, lại là văn sở vị văn (mới thấy lần đầu), tuy là mới viết vài chữ, nhưng phong cách lại khác lạ, là đại thư pháp khiến người trong nghề ngưỡng mộ, làm cho người ta không đoán ra, nhưng càng không đoán ra, lại càng tăng thêm đề tài để nói chuyện.

Chỉ là rất nhanh, lực chú ý của rất nhiều người lại chuyển đến bên kia, chuyện này còn phải nói đến trưởng công tử của Từng Ngự Sử Tăng Túc An trước. Tăng công tử sinh ra trong danh môn, học hành tự nhiên là nhất đẳng, am hiểu thi thư, am hiểu làm thi từ, đám thiếu niên tuấn kiệt thành Biện Kinh cùng đề cử hẳn là một trong bốn công tử đứng đầu Biện Kinh.

Cái gọi là bốn công tử Biện Kinh, chính là bốn công tử gia đình cao quý cực kỳ có tài hoa, rất được người sùng kính. Sáng sớm ngày đó, thời tiết đã chuyển mát, ý thu dạt dào, đám gia phó Tăng gia cầm cái chổi quét lá rụng ở trước phủ. Lúc này, một người khách nhân dâng một thiệp mời, bảo gia đình đưa cho Tăng công tử.

Sáng sớm, là ai đưa thiệp mời đến cho Tăng công tử? Nói đến đây, nhân sĩ quán rượu, quán trà linh thông tin tức liền mặt mày hớn hởi, mà đám khách uống trà, khách uống rượu cũng bỏ chén xuống, nghiêng tai lắng nghe.

Cái thiệp mời kia đưa đến trên tay Tăng công tử, Tăng công tử xem xét, lập tức liền kích động, đúng là hô to một tiếng, lập tức kêu gia đình trở về tìm người ‘thần bí’ đưa thiệp mời kia. Người thần bí tự nhiên đã đi rồi, đâu thể tìm được. Nhưng vị Tăng công tử này lại rất vui vẻ, đúng là lập tức mời hảo hữu đi chúc mừng.

“Có thể làm nhân vật như Tăng công tử động tâm, người mời Tăng công tử tất nhiên không giống người thường, rốt cuộc người này là ai?” Mọi người ào ào chờ đợi người hiểu chuyện công bố đáp án, hào hứng bùng bùng.

“Người này là nằm đó trên triều đình buộc tội Thái Kinh, chỉ trích hoàng thượng, trạng nguyên Trần Tế, Trần tướng công.”

Mọi người xôn xao, chấp nhận thật sâu, mặt lộ vẻ kính ngưỡng: “Thì ra là Trần tướng công? Cái này nói ra lại thông được rồi, có thể làm cho Tăng công tử coi trọng như thế, ngoại trừ Trần tướng công nghiêm nghị chính khí, học văn chất đầy năm xe này thì còn có ai?”

“Nghe nói Trần tướng công ru rú trong phủ Kỳ quốc công, không tiếp khách. Chỉ là không biết tại sao lại phát một phân thiệp mời cho Tăng công tử?” Có người đưa ra nghi vấn.

“Cái thiệp mời này là chắc chắn 100%, tuyệt đối là chữ viết của Trần tướng công, Tăng công tử là người thành thật tài giỏi, không thể nhìn lầm. Trần tướng công đưa phân thiệp mời này, là mời Tăng công tử đến

Thúy Nhã Sơn Phòng, nghe nói là tham gia cái hội thi thơ gì đó, trong chuyện này rốt cuộc có cái huyền Cơ gì, liền không được biết rồi.”

Mọi người xôn xao, có người hỏi: “Thúy Nhã Sơn Phòng nằm ở nơi nào?”

Người hiểu chuyện lộ ra vẻ hèn mọn: “Điều này cũng không biết? Phiêu Vân lâu, có biết không, Phiêu Vân lâu lúc trước chính là Thúy Nhã Sơn Phòng hôm nay.”

“À.” Rất nhiều người bừng tỉnh đại ngộ, người nào không biết Phiêu Vân lâu? Phàm là nam nhân, đều hiểu hết.

Qua vài ngày nữa, người thu được thiệp mời càng ngày càng nhiều, Trương công tử gần đây vừa trúng cử, môn hạ Cấp sự Thiếu công tử...

Bởi vậy, rất nhiều công tử ca hoảng hốt, không thu được thiệp mời, mỗi ngày đều trông mong có người đưa thiệp mời đến, đáng thương những người gác cổng trong phủ, cách vài phút lại bị gọi đi làm việc, bảo bọn họ giữ vững tinh thần, tùy thời cảnh giác chờ lệnh, tuyệt đối không thể xảy ra sai lầm.

Những người thu được thiệp mời kia lại bất đồng, đi đến trên đường cái đều mang theo một trận gió, gặp người quen, liền hỏi: “Huynh đài nhận được thiệp mời của Trần tướng công chưa?” Đây chỉ là chặn dèm, đợi đối phương lắc đầu, liền làm ra bộ dạng tiếc hận, còn nói: “Với tài cán của huynh đài, chắc hẳn Trần tướng công sớm muộn gì cũng sẽ sai người đưa thiệp mời đến.”

Sau đó sẽ chờ đối phương hỏi mình đã nhận được thiệp mời chưa. Lúc này nhất định phải rất khiêm tốn, giọng điệu phải rụt rè, trả lời: “Tiểu sinh lúc trước đã nhận được một phần, ai nha, thật sự rất xấu hổ, lại để cho Trần tướng công mời tiểu sinh, với tư cách của văn sinh, nên là ta chủ động tới mời tướng công mới đúng.”

Không ít gã sai vặt cũng nhận mệnh lệnh chủ nhân, đi nghe ngóng động tĩnh bốn phía, thu được thiệp mời có mấy người, công tử nào đó phải chăng đã nhận được, nếu như mình không thua gì hắn mà không nhận được thiệp mời, thường thường sẽ gặp: “Con mẹ nó tính toán kiểu gì vậy, hắn làm thơ không bằng chó má, thật sự vớ vẩn, lẽ nào lại như vậy.”

Các tài tử thành Biện Kinh gà bay chó chạy, Thẩm Ngạo lại trốn tránh chỗ tối cười trộm. Cái gì thiệp mời của Trần tướng công, kỳ thật là hắn ngụy tạo nên. Hắn là cao thủ giả tạo, bắt chước chữ Trần Tế còn không phải như chơi, dùng danh nghĩa Trần Tế phát thiệp mời đi bốn phía, chính là muốn tạo ra thanh thế như vậy, lại để cho những các tài tử kia ganh đua so sánh, người sống là vì cái gì? Người buôn bán nhỏ vì cái gì, chỉ là cầu cái ấm no, nhưng các công tử các tài tử bất đồng, no bụng ấm áp có rồi, tình dục cũng đều thỏa mãn, sống không phải là vì khuôn mặt sao? Nếu không thì công tử, các tài tử mùa đông đến thuyền hoa trên Biện thủy, đứng lẳng lẳng mặc quần áo thu, nhìn về phía trên rất phong lưu hào hoa, rất phóng khoáng, chẳng lẽ là đi nghịch ngợm?

Danh lợi, danh lợi, ai thoát được hai chữ này.

Hơn nữa, những thiệp mời này phát ra ngoài, cũng là bắt Trần Tế cột lên thuyền tặc của Thẩm Ngạo. Hiện tại, cả Biện Kinh đều biết thiệp mời là Trần Tế đưa ra, Trần Tế là hết đường chối cãi, đến lúc đó, cái bình phán này, hắn không làm cũng phải làm, không hiện ra cũng phải xuất hiện. Nếu không nhiều người như vậy tiếp nhận lời mời rồi, xem xét đi, mời người mà mình không đến, đây không phải lừa gạt người sao? Mọi người rất tức giận, làm sao bây giờ? Đương nhiên là mắng Trần Tế một trận, người muốn nói xấu một người đến mất mặt, chính là thói chân đều cảm thấy hương thơm. Hứa mà không làm, miệng người này chính là cái mông. Trần Tế không đi, sẽ bị rất nhiều người hận. Các công tử, các tài tử dễ lừa gạt như vậy sao?

Phía sau màn có bàn tay đen trợ giúp, tất cả mọi người mộng mơ không biết, mà giờ khắc này, tên tiểu nhân âm hiểm này lại rất đứng đắn, rất thuần khiết, ngồi lên xe ngựa. Phu nhân muốn đi ra Linh Ẩn tự bên ngoài thành dâng hương, thân là hồng nhân trước mặt đại phu nhân, Thẩm Ngạo bị chỉ tên theo phu nhân cùng đi lễ tạ thần. Chuyện này rất quan trọng, hộ tống phu nhân đi, ngoại trừ Chu tiểu thư còn có Xuân nhi, mặt khác chỉ còn lại hai tên xa phu, bỏ qua xa phu, Thẩm Ngạo là nam mỗms duy nhất.

Phu nhân tự nhiên không bắt Thẩm Ngạo ngồi ở trên cang xe cùng xa phu, vậy tay gọi hắn: “Thẩm Ngạo, vào trong xe, theo ta trò chuyện.”

Thùng xe rất lớn, phu nhân, Chu tiểu thư, Xuân nhi đều ở bên trong, Thẩm Ngạo xấu hổ, một nam ba nữ mà, thật đúng là trời cao khảo nghiệm đối với mình, tại trước mặt phu nhân, hắn không dám để đầu óc lệch ra cái gì, xem ra phải học Liễu Hạ Huệ .

Thẩm Ngạo chỉ lớn hơn hai tuổi so với Chu Hằng, trong mắt phu nhân, Thẩm Ngạo kỳ thật chính là đứa bé, cũng vẫn là đối đãi hân như đứa trẻ, bởi vậy cũng không thấy Thẩm Ngạo tiến vào thùng xe có cái chỗ gì thất lễ, ngược lại, mặt Chu tiểu thư có chút đỏ, nhếch miệng, muốn nói lại thôi, đợi cho Thẩm Ngạo tiến vào thùng xe, lời muốn nói liền nuốt vào trong bụng.

33. Chương 33: : Tiểu Hòa Thượng Không Phục

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 33: : Tiểu hòa thượng không phục

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trong xe ngựa rất xóc nảy, Thẩm Ngạo và Xuân nhi vai kề lượt, đối diện là mẹ con Chu Nhược, mùi thơm của cơ thể nữ nhân tràn ngập chóp mũi Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo cảm thấy rất áp lực.

Ngồi cùng mỹ nữ trên xe là chuyện tốt, nhưng còn phải giả trang ra một bộ dạng ộ rất đơn thuần, rất thánh khiết, hoàn toàn biến thành một chuyện khác. Thẩm Ngạo khép hai đầu gối lại, bả vai vẫn đang hữu ý vô ý cùng Xuân nhi đụng vào nhau, tâm ý viên mãn(rất hài lòng vui vẻ), rồi lại phải làm ra một bộ dạng hồn nhiên không biết, nói chuyện phiếm cùng phu nhân.

Phu nhân là tín đồ Linh Ấn tự, mỗi tháng một lần, phải đi lễ tạ thần phật, thuận tiện quỳ chút tiền dầu vừng cho Linh Ấn tự. Ngày này phu nhân đặc biệt cao hứng, hỏi mẫu thân Thẩm Ngạo có từng đi lễ tạ chùa miếu không, Thẩm Ngạo gật đầu rất tự nhiên, miệng nói chuyện phiếm, nói lúc hắn vừa mới sinh ra đã gặp bệnh nặng, mời rất nhiều lang trung đến cũng không trị hết, mẫu thân liền đi chùa miếu cầu nguyện, còn chọn thẻ bài cầu may. Kết quả từ chùa miếu trở về, bệnh Thẩm Ngạo đã tốt hơn rồi.

Trong đôi mắt phu nhân phát ra hào quang vui mừng, trong miệng nói: “Đứa nhỏ này rất có Phật duyên, mẹ của người cũng thị là tín nữ, có Phật chủ phù hộ .”

Chu Nhược thấy mẫu thân không ngừng nói chuyện cùng Thẩm Ngạo, trong lòng có một chút đố kỵ nhỏ, nàng rất rõ đối với cách Thẩm Ngạo làm người, gặp người thì nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ, cái này nhất định là nói bừa để lừa mẫu thân vui vẻ .

Ngược lại, Xuân nhi thật sự cho là Thẩm Ngạo từ trước đã gặp phải bệnh nặng, nghe Thẩm Ngạo kể sinh động như thật, rất lo lắng cho hắn, đỏ cả mồ hôi. Biết rất rõ ràng là bệnh Thẩm Ngạo nhất định sẽ tốt, nhưng trong lòng luôn bất an.

Phu nhân lại hỏi mẫu thân Thẩm Ngạo rút được cái gì, Thẩm Ngạo nghiêm trang nói: “Mẫu thân từng nói cho ta, để ta suy nghĩ một chút, đúng rồi, gọi là, tao ngộ quý nhân Thủy Vân khanh, lãnh đạm giao tình tư vị dài. Hoàng các khai mở kéo cổ khách, hoa tuyết đột nhiên được kang trang. Phu nhân, việc đoán mấy câu này, Thẩm Ngạo không hiểu, cũng không biết đây là ý gì. Chỉ là đây là gia mẫu thay ta cầu được, cho nên nhớ rõ.”

Phu nhân cười nói: “Đây là quẻ cửa trên, ý là nói tương lai ngươi có thể sớm gặp quý nhân, cũng sẽ được quý nhân đề bạt, thăng lên mây xanh. Trừ thứ đó ra, gia đình cũng là an ổn phong thủy, an toàn không bệnh tật, không có tai họa sống chết, bảo vệ bình an, làm việc đều may mắn.”

“Oa... Thì ra là làm việc đều may mắn.” Thẩm Ngạo rất khiếp sợ, nói: “Phu nhân hiểu được thật nhiều, trên thẻ nói ta có thể sớm gặp quý nhân, cái quý nhân này không phải là phu nhân sao? Còn có thể trừ bỏ bệnh được bình an, xem ra cái thẻ này rất linh.”

Phu nhân cười rất vui vẻ, Thẩm Ngạo nói một câu kia thật sự là một câu hai ý nghĩa, một bên ám chỉ hẳn có thể gặp được quý nhân. Lại một bên ám chỉ kiến thức phu nhân rộng rãi. Phu nhân thu liễm nụ cười, ở trong lòng nghĩ: “Xem ra đứa nhỏ này chẳng những có Phật duyên, cũng rất hữu duyên cùng ta nữa, ta thật sự là quý nhân Phật chủ định ra cho đứa nhỏ này từ kiếp trước sao?”

Vừa nghĩ như thế, phu nhân lại thân thiết gần hơn đối với Thẩm Ngạo. Chu Nhược đánh mắt về hướng Thẩm Ngạo, đến giờ phút này, nàng không thể không bội phục người trước mặt, nói ba xạo mà có thể nói bừa ra một câu chuyện, mà từng chi tiết, tình tiết trong câu chuyện đều là hợp ý, hoàn mỹ không chê vào đâu được. Vốn là chứng minh mình có Phật duyên, lại để cho mẫu thân tin rằng có duyên, tăng thêm một phần hảo cảm đối với hẳn. Nói là câu chuyện vừa nhớ lại, biên tập ra một người đầu đó, lại để cho mẫu thân kiến giải, đã có thể làm cho mẫu thân biểu hiện ra năng lực đoán thẻ, lại dùng quý nhân gì đó ám chỉ mẫu thân chính là quý nhân Phật chủ chú định.

“Người này, thật sự là đáng sợ, về sau phải cẩn thận.” Tâm tình Chu tiểu thư rất phức tạp, có một chút cảm kích đối với Thẩm Ngạo, càng nhiều hơn có lẽ là cảm thán vì tâm tư trí tuệ của hẳn, loại trí tuệ này lại làm cho tâm tình nàng càng phức tạp, biết rõ người này âm hiểm xảo trá, không, chính là kẻ dối trá, nhưng vì cái gì mà khi ở cùng hẳn, tâm vẫn có chút ít loạn. Rốt cuộc là chán ghét hay là kính phục đối với Thẩm Ngạo, Chu Nhược không thể phân ra rõ ràng.

Bất tri bất giác, xe ngựa dừng lại tại một chân núi, gió thu thổi qua, rừng cây dưới chân núi ào ào rung động, lá rụng ào ào. Dừng xe ngựa lại, bốn người xuống xe, dọc theo thềm đá đường núi đi lên trên, Linh Ẩn tự kia nằm ở sườn núi, tiếng chuông vang lên, trang nghiêm thánh thiện. Đến nơi này, sắc mặt phu nhân rất nghiêm túc, lộ ra thiện nữ thành kính, do Xuân nhi, Chu Nhược nâng hai bên đi lên núi.

Dọc theo đường, Thẩm Ngạo quang sát phong cảnh tại đây, đổ ra một thân đổ mồ hôi, cuối cùng cũng đến Linh Ẩn tự, chùa miếu thanh nhả tĩnh lặng, từ nơi này nhìn xuống dưới núi, rừng cây phong dưới chân núi phẳng phất như biến thành một lùm hoa cỏ đồ tươi, rất đẹp mắt.

Chú tiểu ở cửa ra vào chấp tay xu bước tới, hành lễ về hướng phu nhân: “Nữ thí chủ hôm nay lại đến sớm vậy? Không Độ thiền sư đã chờ tại bảo điện.”

Chú tiểu này chắc là nhận ra phu nhân, phu nhân là nhà giàu quyền tiền cho Linh Ẩn tự, ở phía trong chùa miếu có hơn mười miệng ăn, đều dựa vào nàng bố thí, khách hành hương khác đi vào, chú tiểu nhiều nhất chấp tay kêu một tiếng Phật hiệu, nhưng nhìn thấy phu nhân liền hoàn toàn bất đồng.

“Oa... Thì ra chùa miếu cũng có phục vụ VIP, người với người thật là không giống nhau, có tiền thật tốt.” Trong lòng Thẩm Ngạo âm thầm oán thầm, nhưng trên mặt lại rất vui vẻ cười cùng chú tiểu, cười chết hẳn.

Phu nhân hơi gật đầu: “Làm phiền tiểu sư phụ dẫn đường. Nhược nhi, Thẩm Ngạo, các người và Xuân Nhi tùy tiện đi nghỉ ngơi một chút, ta đi nghe thiền sư giảng kinh Phật.”

Phu nhân đi theo chú tiểu, Thẩm Ngạo cuối cùng cũng nhẹ cả người, Xuân nhi ở một bên riu ra riu rít, nói: “Trầm đại ca, chúng ta đi phòng trúc uống trà ăn điểm tâm đi, nơi này có hai tên hòa thượng, một người biết pha trà, một người làm điểm tâm, trà tốt, điểm tâm cũng làm thật tốt. Rất nhiều khách hành hương từ ngoài vài trăm dặm chạy đến, chỉ hi vọng nếm được tài nghệ của bọn hẳn.”

Chu Nhược giờ phút này cảm nhận được cơn khát, trong miệng nói: “Rất lâu không nếm qua trà của Không Định thiền sư và điểm tâm của Không Tĩnh thiền sư rồi.”

Ba người tới phòng trúc, tại đây khoảng cách Đại Hùng bảo điện không xa, vị trí so sánh vắng, đúng tại biên giới sườn núi, từ nơi này mở cửa sổ liền có thể chứng kiến khung cảnh dưới núi, còn có thể chứng kiến đám sương nhân nhật tràn ngập tại chân núi. Nơi này là nơi chùa miếu cung cấp để khách hành hương nghỉ ngơi, ba người đi vào, liền có chú tiểu đón khách đi tới, loại chú tiểu này am hiểu nhất là nhìn mặt mà nói chuyện, nhìn cách ăn mặc, cử chỉ của Chu Nhược, Thẩm Ngạo, Xuân Nhi, liền biết là đại gia đình tới, mới

bọn hấn đi vào, trong miệng nói: “Các thí chủ đợi một chút, sư phụ ta lập tức ngâm trà ngon điểm tâm, rất nhanh liền đưa tới.”

Nói xong, liền đi thông báo phòng bếp .

Thẩm Ngạo nhớ tới một sự kiện, hỏi Chu Nhược: “Chùa miếu không phải không để cho nữ nhân tiến vào sao? Làm sao ta thấy ở chỗ này đựng phải nhiều nữ khách như vậy hành hương?.”

Chu Nhược bĩu môi: “Đây đâu phải là quy củ chùa miếu, thiện nam tín nữ đều có, chẳng lẽ bảo tín nữ ở bên ngoài chùa miếu nghe kinh sao?”

À, Thẩm Ngạo gật đầu, xem ra hấn đã bị người nói dối rồi, vì vậy mà có nhiều hứng thú đi dạo ở trong phòng, xem tranh chữ trên tường. Những tranh chữ này có hai loại phong cách, hành thư chính là bắt chước lối viết thảo « Sơ mục dán » của Vương Hi Chi. Chợt nhìn qua, lại hơi có chút giống. Nhưng xem xét tinh tế, sơ hở đã thấy ngay rồi, loại người hành thư vì tận lực bắt chước phong cách Vương Hi Chi, quá mức vắn vè chế tạo, vẽ hồ có chút không giống, ý tứ biến thành con chó.

Về phần bức vẽ kia, thật sự cũng không tệ, hạ bút mướt mà có thừa, xem ra rất hòa hài. Chỉ là loại người vẽ tranh tận lực cầu ăn toàn, lại mất đi loại ý cảnh tiêu sái.

Xuân nhi cũng đi tới, trong miệng hỏi: “Trầm đại ca, những tranh chữ này rất tốt sao? Sao người xem chăm chú như vậy.”

Thẩm Ngạo mỉm cười, giọng điệu rất chắc chắn nói: “Những tranh chữ này là tác phẩm tầm thường, chỉ là tác giả có căn cơ, nhưng quá ngu dốt, hoàn toàn không lịch sự. Chỗ đáng để thưởng thức duy nhất đúng là cái hành thư này còn có chút tạm được, ít nhất là bố cục cũng không tệ lắm, chỉ là chữ quá kém. Về phần tranh này, ha ha...” Thẩm Ngạo cười cười, rất tự phụ nói: “Ta dùng đầu ngón chân vẽ ra cũng tốt hơn so với hấn.”

Xuân nhi mỉm cười, đối với kỹ năng vẽ của Thẩm Ngạo, nàng thật sự tâm phục khẩu phục, đang muốn theo lời Thẩm Ngạo nói để nói tiếp. Chỗ người gác cổng nơi lại truyền ra một thanh âm non nớt: “Thí chủ khẩu khí thật lớn, lại nói sư phụ sư thúc ta thi họa không tốt, khách nhân tới nơi này thấy bọn họ vẽ đều khen không dứt miệng, người thật vô lý quá đáng.”

Thẩm Ngạo quay đầu lại, thì ra là chú tiểu kia đã quay lại, trong tay bưng một cái khay, bên trên có nước trà còn có chén đĩa đựng điểm tâm. Chỉ một thoáng, cả phòng phảng phất một hương trà như có như không, hình thức điểm tâm kia cũng cực kỳ dễ nhìn, phảng phất là tác phẩm điêu khắc nghệ thuật, sắc hương đều đủ.

Thẩm Ngạo không thể tưởng được lời của mình lại để cho chú tiểu nghe được, xấu hổ sờ sờ cái mũi, nói: “Đắc tội, đắc tội, chỉ là quả thật sư phụ và sư thúc của người ghi chữ và vẽ tranh có khuyết điểm nhỏ nhất, ta cũng nhìn rồi đánh giá mà thôi.”

Chú tiểu đặt khay ở trên bàn trước người Chu Nhược, thở phì phì trừng mắt nhìn Thẩm Ngạo: “Tốt, ta đi gọi sư phụ và sư thúc ta đến, xem người tại trước mặt bọn họ có phải là cũng dám nói như vậy, lẽ nào lại như vậy!! Quả thực lẽ nào lại như vậy! Sư phụ ta vẽ tranh và sư thúc ta hành thư là tốt nhất.” Hấn một lòng giữ gìn trường bối của mình, tức giận đến mặt đỏ rần, nước mắt lóe lên, dùng tay áo lau con mắt, chạy ra ngoài giống như bay, đi tìm viện binh .

34. Chương 34: Hòa Thượng Không Được Sờ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 34: Hòa thượng không được sờ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Chu Nhược tròng mắt liếc nhìn Thẩm Ngạo, trong lòng biết Thẩm Ngạo chọc vào phiền toái, ngoắc ngoắc Xuân nhi: “Xuân nhi, đến nơi này với ta.”

Xuân nhi vâng một tiếng, rất không tình nguyện. Chu Nhược là muốn phân rõ giới hạn cùng Thẩm Ngạo, đặc tội hai thiền sư. Thẩm Ngạo lại điềm nhiên như không có việc gì, tiếp tục xem tranh vẽ, đợi lúc Chu Nhược cùng Xuân nhi uống trà, liền không nhịn được, men theo hương trà đi qua, cười hì hì nói: “Cái trà này thực sự dễ uống như vậy? Ta tới nếm thử.” Cầm ấm trà rót một ly. Lướt qua một ngum, đầu lưỡi vốn là cảm giác được một vị hơi sấp, cái vị sấp kia vừa mới đi qua, hương nùng liền xuất hiện trong miệng, khắp người đều thư thái.

“Trà ngon, các hòa thượng hành thư vẽ tranh còn thiếu hỏa hầu, hơi khiếm khuyết một ít, nhưng cái công phu pha trà này lại vạn người không có một.” Thẩm Ngạo khoa trương nói một câu, lại đi ăn cái điểm tâm kia, điểm tâm ngọt mà không dính, rất sướng miệng, uống cùng trà này, không biết là vị gì nữa, rất thoải mái.

Thẩm Ngạo không nặng về việc ăn, lúc năm đó tránh né tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế đuổi bắt, màn trời chiếu đất cũng là chuyện thường xảy ra, một đồ hộp, thậm chí là một cái bánh bao, chỉ cần có thể nhét đầy cái bao tử là tốt rồi. Nếm trà này và điểm tâm, mới biết được thì ra trên đời thực sự có cao thủ nấu nướng và trà đạo, cũng là nguyên liệu nấu ăn và lá trà như vậy, người khác nhau sẽ làm ra sản phẩm không giống nhau.

Kiếp trước, những đầu bếp kia nhìn về phía trên thì tay nghề rất cao minh, kỳ thật hơn nữa là chú trọng nguyên liệu nấu ăn, hơn mười loại gia vị bỏ vào, sắc hương vị đã đi ra. Nhưng ở thời đại này, có thể nấu nướng ra điểm tâm như vậy, nấu ra tốt trà như vậy, rất khó có được.

“Nếu Thúy Nhã Sơn Phòng có đầu bếp nổi danh và cao thủ trà đạo như vậy, chẳng phải là lại thêm một mảnh lở sao, đáng tiếc, đáng tiếc, hai người kia là hòa thượng đầu trọc, bằng không vô luận như thế nào cũng phải mời bọn họ đi.” Thẩm Ngạo hơi có chút ảo não, Chu Nhược lại mặt lạnh không để ý tới hắn, ngay cả Xuân nhi cũng không dám nói chuyện cùng hắn. Đành phải rầu rĩ ngồi, nghĩ đến nhiều tâm sự.

Cái chú tiểu kia lại trở về, nhưng không tiến đến, chỉ đứng ở ngoài cửa buồn rầu. Thẩm Ngạo có chút tức giận rồi, cái chú tiểu này đi gọi người, làm sao còn chưa tới, vì vậy hô to: “Nhìn cái gì vậy? Sư phụ sư thúc người còn chưa tới sao?”

Chú tiểu không cam lòng yếu thế, thò đầu ra nói: “Kêu la cái gì, bọn hắn sẽ lập tức tới, ta tới thăm người trước một chút, xem người có trốn hay không.”

Thẩm Ngạo rút quạt giấy ở bên hông ra, vẫn ung dung lắc lắc, cười cười nói với chú tiểu: “Chỉ sợ sư phụ sư thúc người không dám tới.”

Chú tiểu khó thở rồi, tay nắm chặt thành quả đấm muốn đánh người, trong miệng nói: “Ai nói bọn hắn không dám tới, có bản lĩnh thì người đừng trốn.”

“Oa, chú tiểu rõ ràng dám vung nắm tay đối với thư đồng, được rồi, đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, không so đo với hắn.” Thẩm Ngạo hắc cười hắc, khiêu khích nhìn nhìn chú tiểu: “Ta không trốn, sẽ chờ sư phụ sư thúc người đến.”

Chu Nhược giống như cười mà không phải cười, thấp giọng nói: “Cẩn thận chút, cái chú tiểu này là võ tăng, biết quyền cước, hai đại hán không gần được thân đó.”

Thẩm Ngạo ngạc nhiên, hạ giọng nói: “Người vì cái gì không nói sớm?” Hắn có chút chột dạ rồi, nguyên bản tới nơi này, biết hòa thượng không đơn giản, xem dạng như vậy còn có thể động thủ đánh người. Oa, người ta học văn không cần phải võ đâu à, xem ra nói chuyện không thể ngang ngược như vậy rồi, phải khiêm tốn, không cần phải chọc giận bọn hắn, sẽ bị đánh.

Chu Nhược nhìn có chút hả hê, cười nói: “Ai kêu người gây chuyện sinh sự khắp nơi.”

Thẩm Ngạo liền không để ý tới Chu Nhược, ngoắc ngoắc về hướng chú tiểu, rất ôn nhu, rất vui sướng, nói: “Tiểu hòa thượng, người tới đây.”

Chú tiểu do dự một chút, đi tới, nói: “Người muốn cái gì?”

Thẩm Ngạo vượt cái đầu trống trơn của hắn, cảm khái nói: “Tiểu hòa thượng mấy tuổi rồi? Tên gọi là gì? Oa, người thật đáng yêu, sư phụ người nhất định rất thương người.”

Thế công bằng viên đạn bọc đường rất có hiệu quả, chú tiểu giảm bớt địch ý, trả lời nói: “Ta gọi là Thích Tiểu Hổ, là sư phụ ta nhặt về, sư phụ đương nhiên yêu thương ta.”

Đầu chú tiểu bóng loáng, sờ tới sờ lui rất có cảm xúc, Thẩm Ngạo cười vô hại: “Thích Tiểu Hổ, cái tên này rất tốt. Người có thể giữ gìn sư phụ người như vậy, rất tốt, người làm đúng, một ngày làm sư cả đời làm cha, đây là hiếu đạo. Người có thể làm như vậy, nói rõ đứa nhỏ người rất bác ái, rất có tinh thần trọng nghĩa, xem như rất chính xác. Đến, ta cho người xem một trò hay.”

Hắn giơ cây quạt: “Nhìn kỹ.” Hắn dùng sức lay động cây quạt, cánh quạt biến thành một bóng trắng như lưu tinh xẹt qua trước mắt chú tiểu.

Chỉ một thoáng, cây quạt liền không thấy.

Thích Tiểu Hổ là tâm tính thiếu niên, vội vàng dí sát mắt, đánh giá chung quanh: “Cây quạt đâu rồi?”

Thẩm Ngạo rất đắc ý, đối phó với tiểu hài tử (trẻ con), nhất là loại thiếu niên bạo lực biết công phu này, hắn rất có thủ đoạn, nói ra: “Bị ta biến thành không khí rồi.”

Thích Tiểu Hổ không tin: “Nhất định giấu ở trên người người, đúng rồi, bị người thổi vào trong tay áo i.”

Thẩm Ngạo liền xoắn tay áo lên lại để cho hắn xem: “Không ở trên người của ta, người tìm tiếp.”

Thích Tiểu Hổ hào hứng, đi tìm bốn phía, tìm không thấy. Thoáng cái đã bắt đầu thân mật với Thẩm Ngạo: “Thí chủ, rốt cuộc cây quạt ở nơi nào, người đây là dùng cái công phu gì, rất lợi hại.”

Thẩm Ngạo đắc ý liếc liếc Chu Nhược, bữu môi nói với chú tiểu nữa: “Tại trên người đại tỷ tỷ kia kìa.”

Chu Nhược nhất thời ngạc nhiên, trong miệng nói: “Đừng nghe hắn lừa gạt, uy, tiểu hòa thượng, người làm cái gì?” Chu Nhược sợ tới mức hoa dung thất sắc, thì ra là Thích Tiểu Hổ thoáng cái đã nhào đầu về phía trước, xắn tay áo Chu Nhược lên, muốn tìm cây quạt. Bàn tay Chu Nhược trắng như ngọc lộ ra, thanh mảnh như hành tây, đầy đặn như búp sen, trông cánh tay rất đẹp mắt.

Đẩy Thích Tiểu Hổ ra, Chu Nhược hận không thể đánh hắn, dậm chân nói: “Người tới nữa, ta bảo sư phụ người thu thập người, tiểu hòa thượng này thật hoa tâm.”

Thích Tiểu Hổ khỏe mạnh kháu khỉnh nói: “Ta tìm cây quạt mà.” Thuở nhỏ hắn lớn lên ngay tại chùa miếu, niên kỷ lại nhỏ, chuyện nam nữ, sư phụ các sư thúc quả quyết không giảng cho hắn nghe, nào biết rằng Chu Nhược kiêng kị cái này.

Chu Nhược hồ nghi mặt kêu to về hướng Thẩm Ngạo: “Thẩm Ngạo...”

Chu tiểu thư tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, bị Thẩm Ngạo trả thù một tý, lòng tự trọng bị tổn thương. Huống hồ nàng là người thích sạch sẽ, vừa thẹn vừa giận, lúc này hận không thể tháo Thẩm Ngạo thành tám khối.

Thẩm Ngạo lần này không cười rồi, vui đùa có chút quá tải, lại náo loạn nữa sẽ rắc rối. Tay lay động giữa không trung, cái cây quạt kia liền đi ra, nói với Thích Tiểu Hổ: “Cây quạt ở chỗ này, tiểu Hổ hòa thượng, người cũng quá lỗ mãng rồi, nữ nhân có thể sờ loạn được sao?”

Thích Tiểu Hổ hùng hồn nói: “Nữ nhân vì cái gì không thể sờ loạn?”

“Oa...” Thẩm Ngạo bội phục đầu rạp xuống đất đối với tiểu hòa thượng này, lừa gạt lưu manh rõ ràng còn ngôn từ đây chính nghĩa như thế, rất có tính cách. Vội vàng nói: “Được rồi, người có thể sờ loạn, nhưng ta không được, người là hòa thượng, sắc tức là không, cho nên sờ loạn cũng là không, động vào đều là không khí, không có cái gì.”

Thẩm Ngạo nói một hồi nguy biến, khéo mắt vụng trộm quét qua nhìn nhìn Chu Nhược, thấy Chu Nhược giận thật, tuy Thích Tiểu Hồ là tiểu hài tử, Chu tiểu thư có lẽ là không trừng trị được, trận thị phi này đều là Thẩm Ngạo rước lấy, Chu tiểu thư ăn phải cái lỗ vốn, không thể đơn giản mà bỏ qua.

Thích Tiểu Hồ nghiêng cái đầu, nghĩ nghĩ: “Người có thể dạy ta ảo thuật biến cây quạt không?”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Không dạy, đây là nghề kiếm cơm của ta, tựa như các người làm hòa thượng, hoá duyên là để các người ăn cơm, có thể dạy cho người khác sao? Dạy cho người khác, tất cả mọi người đều đi hoá duyên, hòa thượng các người sẽ chết đói.”

Hôm nay Thích Tiểu Hồ nghe được nhiều đạo lý, trong lúc nhất thời không tiêu hóa hết, đang muốn hỏi Thẩm Ngạo cách biến cây quạt, làm sao liên quan tới ăn cơm, sau đầu tự nhiên có người hô cao Phật hiệu, nói: “Thí chủ hữu lễ, thí chủ cũng hiểu công việc vẽ tranh thư pháp?”

Là sư phụ đến.

35. Chương 35: Vẽ Rồng Điểm Mắt

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 35: Vẽ rồng điểm mắt

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Người đến là hai trung niên hòa thượng, một người lông mi thưa thớt, dáng người cao gầy, mặc một bộ áo cà sa tương đối trắng, trên trán hiện ra vẻ cao nhã thanh đạm, một đôi con ngươi đục ngầu, phẳng phất như đối với bất cứ chuyện gì đều không hào hứng, hứng thú.

Người khác hoàn toàn khác biệt, mày rậm, ục ịch, trên mặt thỉnh thoảng treo nụ cười, càng giống người thương nhân hơn, chính xác là gian thương.

Hai tên hòa thượng này một người tên là Không Định, một người tên là Không Tĩnh, một người là cao thủ pha trà, một người là làm điểm tâm cực ngon. Tính cách lại đậm bạc, hứng thú duy nhất là một người yêu hành thư, một người yêu vẽ tranh. Khách hành hương đến Linh Ẩn tự này không ít, rất nhiều người đều đến vì hai tên hòa thượng nổi tiếng, uống trà Không Tĩnh pha, nhắm nháp điểm tâm Không Định làm, coi như một sự kiện đủ để khoe khoang.

Không Tĩnh và Không Định yêu hành thư vẽ tranh, đều đem tác phẩm để ở phía trong hậu phòng, khách hành hương đến, vừa nghỉ ngơi vừa để thưởng thức, tự nhiên cũng đều là khen không dứt miệng. Bởi vậy, trên mặt thi họa, hai tên hòa thượng rất tự phụ. Hôm nay đụng phải Thẩm Ngạo chê bai, loại cừu oán này không giải, trong lòng sẽ không vui. Cố ý chạy từ chỗ phòng sau tới muốn lãnh giáo bản lĩnh Thẩm Ngạo.

Thấy tuổi Thẩm Ngạo còn trẻ, Không Định, Không Tĩnh càng không thoải mái. Bọn hắn còn tưởng gặp phải cao nhân, ai ngờ đúng là tiểu tử lông vàng (ngựa non háu đá), trong lòng càng không phục.

Hiện tại, trong lòng Thẩm Ngạo biết rõ các hòa thượng sẽ đánh người, còn biết võ công, không còn kiêu ngạo như vậy. Hắn đứng lên, cười ha hả khê khom người đối với hai vị thiền sư: “Hành thư vẽ tranh là hứng thú của ta, chỉ biết một hai thôi, xin hai vị đừng quá so đo.”

Không Tĩnh ngôn từ bất thiện, chỉ hơi chấp tay đáp lễ, ngược lại, Không Định hùng hổ nói: “Thật tốt, tiểu thí chủ đã phê chúng ta làm cái gì cũng sai. Sư huynh đệ ta, hai người chìm đắm thi họa cũng đã nhiều ngày, đặc biệt xin thí chủ chỉ giáo.”

Ý tứ khiêu khích hàm xúc đậm đặc, xem ra hai tên hòa thượng này tu hành không cao lắm, Phật gia có “ba độc” liền chiếm mấy phẩm, một người là si, một người là sân. Thắm Ngạo sợ nhất đúng là đầu trọc tu hành không sâu, tức giận lên là đến đầu võ. Chỉ là đã tìm tới tận cửa rồi, Thắm Ngạo cũng không có đạo lý nhượng bộ, cười ha ha nói: “Tốt, chúng ta tới thử một lần.”

Không Định nói: “Làm sao tỷ thí?”

Thắm Ngạo cười nói: “Nếu so sánh, tự nhiên phải có phần thưởng, nếu là ta thắng, hai vị thiền sư giúp ta làm một chuyện, không thành vấn đề chứ?”

Một mực trầm mặc Không Tĩnh nói: “Không thể, không thể, đánh bạc là do tham niệm mà dậy, chính là một trong ba độc, chúng ta chỉ so thử vẽ tranh, không đánh bạc.”

“Xem ra có lẽ là Không Tĩnh này trung thực hơn một ít, còn nhớ rõ giới luật.” Thắm Ngạo nghĩ trong lòng, lắc đầu nói thật đáng tiếc: “Đã như vậy, không thể so sánh được.”

Không Định thiếu kiên nhẫn, nói với Không Tĩnh: “Sư huynh, chúng ta không tham tiền tài của hân, đánh cuộc một keo cùng hân cũng không tính toán là tham niệm.”

Không Tĩnh có lẽ là không đáp ứng, đóng mắt lại, thấp giọng niệm kinh văn, muốn khu trừ ma chướng trong lòng.

Thắm Ngạo cười cười, nói: “Không bằng như vậy, nếu như ta thua, ta đây liền quy y xuất gia, làm hòa thượng cùng các người, như vậy được chưa? Đây cũng không phải là tham niệm.”

“Hay lắm rồi!” Không Định mừng rỡ, theo lời Thắm Ngạo nói, nói tiếp: “Vị thí chủ này, nếu có thể được chúng ta khích lệ thoát khỏi khổ hải, đi về phía trước, chính là đánh bạc một lần thì có làm sao? Đây là công đức vô lượng.”

Không Tĩnh cuối cùng cũng bị thuyết phục, yên lặng gật đầu, vì vậy liền bảo người đi tìm văn phòng tứ bảo, lúc này vừa mới có khách hành hương tiến đến, nghe nói có người muốn so thi họa cùng hòa thượng, cũng đều hào hứng bừng bừng, ào ào vây sang đây xem.

Không Định, Không Tĩnh, hai người đều tự lấy bút, rất nhanh tiến vào trạng thái, bọn hân quanh năm suốt tháng luyện tập kỹ xảo thi họa, quen việc dễ làm, bố cục cũng rất có tâm đắc, điểm mực xong liền viết lên, liền khiến cho không ít khách hành hương trầm trồ khen ngợi.

Nhưng Thắm Ngạo lại không nhanh không chậm, người vây ở bên cạnh hân xem không nhiều lắm, chỉ có Chu Nhược và Hương Nhi, Chu Nhược là lần đầu tiên nhìn hân vẽ tranh, vừa rồi cũng đã hết giận, trong lòng lại trừ trừ, không biết hi vọng ai thắng thì tốt. Hòa thượng thắng, trong lòng nàng không thoải mái, đúng là Thắm Ngạo thắng, nhớ tới Thắm Ngạo vừa rồi trêu chọc nàng, lại làm cho nàng không cam lòng. Tâm tình của nàng rất phức tạp.

Tâm tư Xuân Nhi lại đơn giản hơn nhiều, hào hứng bừng bừng xem Thắm Ngạo viết, rất có lòng tin đối với Thắm Ngạo, một bên là vì hân, một bên là nổi giận vì Thắm Ngạo.

Chú tiểu được kêu là Thích Tiểu Hổ lại rất nhiệt tình, một bên hiếu kỳ xem hướng Thắm Ngạo bên này, một bên lại đi bên người Không Tĩnh, Không Định, hân không hiểu thi họa, chính là nhìn cái náo nhiệt, nghe được đám khách hành hương ào ào nói chữ viết sư phụ, sư thúc rất tốt, vẽ tranh rất tốt, liền nở nụ cười. Lại chen đến bên cạnh Thắm Ngạo nhìn, gặp phải Chu Nhược, Chu Nhược mắt hững, vừa rồi cái chú tiểu này kéo tay áo nàng, Chu tiểu thư nhớ rất rõ, lông mày đều bắt đầu chau lại.

Thắm Ngạo đóng mắt mình tưởng một hồi, linh quang vừa hiện, liền đi tìm bút vẽ tranh, đối với sự vật bên người không thêm bận tâm, con người thanh tịnh chuyển động theo đầu bút lông, bắt đầu vẽ rất nhẹ nhàng.

Thời điểm Thắm Ngạo đứng đắn nhất, là khi vẽ tranh, một đôi con người hẹp dài hết sức chăm chú, khi thì mày rậm trói chặt, khi thì giãn ra, khi thì hớn hờ. Chu Nhược ở bên vụng trộm nhìn Thắm Ngạo, trên mặt, một đôi con mắt tuần tú không cười toe toét nữa, mà chuyển biến thành trầm ổn mà chắc chắn, cái loại chuyên chú và tự tin này, tăng thêm một phần mị lực làm lòng người xuyên xao.

“Người này cũng là có thời điểm đứng đắn, cái dạng này cũng không làm người ái ngại, nếu bộ dạng hân một mực đứng đắn hân là rất tốt.” Tâm tư Chu Nhược phức tạp nghĩ ngợi, con người trong treo rơi vào cái cảm

vót nhọn của Thẩm Ngạo, Chu Nhược không thể không thừa nhận, người này thực sự là một túi da rất tốt.

Chu Nhược lại nhìn bức vẽ, Thẩm Ngạo hạ nét bút kế tiếp, hòa thượng đầu to kê cao gối ngủ dần dần thành hình, tay hòa thượng chống đầu, mang trên mặt ý cười, loại vui vẻ này, phẳng phất là đang đùa cợt thể nhân. Chỉ có điều... Cái này bức họa dường như thiếu đi một ít linh khí, nói như thế nào đây, tuy nói bút vẽ tinh xảo, từng cái đường cong đều phác họa hoàn mỹ vô khuyết, nhưng lại phẳng phất thiếu thứ gì đó.

“Không phải nói Thẩm Ngạo vẽ tranh rất tốt sao? Tranh này chỉ sợ cũng chỉ là trình độ nhị lưu.” Chu Nhược bĩu môi, trong lòng ẩn ẩn có chút lo lắng vì Thẩm Ngạo rồi, gò má lập tức đỏ lên, lại mắng: “Ta lo lắng cái gì cho hần, cái này đồ khốn nạn thua mới tốt, dạy hần một chút, sẽ nhớ lâu, không cần phải vô duyên vô cớ đắc tội với người.”

Thẩm Ngạo hít một hơi, nâng người lên, lông mi lại nhú, nhìn nhìn bức vẽ, lại lập tức bắt đầu tiến vào trầm tư, bút vẽ lập tức có chút vượn về hướng cái bức vẽ kia, biểu lộ rất ngưng trọng, phẳng phất như đang làm một việc rất khó khăn.

Hắn dùng bút vẽ ẩn nhẹ nhẹ một chút tại hốc mắt hòa thượng, lúc này mới thu tay lại, nhẹ nhàng thở dài một hơi, trong tóc mai chảy ra vài giọt mồ hôi lạnh, trong miệng thì thào nói: “Cuối cùng cũng xong.”

Chu Nhược lại nhìn bức vẽ, thoáng cái phát hiện tranh này không giống thường, bắt đầu chăm chú nhìn, hình tượng hòa thượng kia lập tức phong hơn, nhất là đôi mắt kia, ánh mắt hướng về phương xa, trong tĩnh mịch ẩn hàm ngàn vạn trí tuệ, chỉ cái nhẹ nhẹ một chút này, một người hòa thượng thân thể mập mạp, bụng lớn lộ ra, miệng cười mở rộng, liền trông rất sống động, hiện ra ở bên trong bức vẽ, tuy hòa thượng kê cao gối mà ngủ, lại dường như đang suy nghĩ, lại phẳng phất tìm hiểu thiên cơ, đồn ngộ nào đó, làm cho người ta sinh ra vô số mơ màng.

“Vẽ tốt.” Chu Nhược không nhịn được phải trầm trồ khen ngợi.

Thẩm Ngạo vẽ lên bức vẽ, lại đang lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ), bắt đầu hành thư, bút như rồng bay, một bài thơ nhẹ nhàng ra, rất nhanh đã hoàn thành.

Mà lúc này đây, Không Định, Không Tĩnh thi họa cũng đều hoàn thành, đặt bút, kích động muốn so cao thấp cùng Thẩm Ngạo.

36. Chương 36: Đấu Sách

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 36: Đấu sách

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Không Tĩnh mang hành thư của hần đến trước, trong tiếng chập chập trầm trồ, Thẩm Ngạo đi qua xem. Cái hành thư này so với thư pháp trên vách tường đỡ hơn một ít, nhưng chỗ đông cứng vẫn rất rõ ràng, trình độ thư pháp của đám khách hành hương không cao, thấy cái hành thư này, tự nhiên là ào ào trầm trồ khen ngợi. Nhưng trong mắt Thẩm Ngạo, hóa hầu lại kém xa.

Không Tĩnh thấy mọi người trầm trồ khen ngợi, trên mặt xẹt qua vẻ vui mừng, vội vàng nói: “Viết hơi khó coi, Trầm thí chủ nghĩ như thế nào?”

Thẩm Ngạo khẽ cười nói: “Trụ cột rất tốt, bố cục cũng rất khác biệt, chỉ tiếc chữ lại giống nhau, lối viết thảo chính là cần chú ý linh tính, nhưng cái chữ này có thừa kiên cường, lại mất đi linh vận mượt mà, đáng tiếc, đáng tiếc.” Dứt lời, chỉ lắc đầu, phẳng phất giống như phán quan, phán quyết tử hình bức hành thư của Không Tĩnh.

Dù cho Không Tĩnh hàm dưỡng tốt, trong lòng cũng không thoải mái, mặt gầy kéo xuống, tuyên đọc một tiếng Phật hiệu, đè nén tức giận trong đáy lòng xuống.

Khách hành hương bắt công vì Không Tĩnh bị tổn thương, bắt đầu đánh trống reo hò, ào ào nói: “Tiểu tử nơi nào đến, dám nói chữ Không Tĩnh đại sư không tốt? Quá cuồng ngạo.”

Chú tiểu Thích Tiểu Hổ cũng đi theo tung hô: “Sư phụ ta ghi hành thư tốt nhất.”

Thẩm Ngạo không để ý tới những khách hành hương này, lại đi đến bàn Không Định, tiến đến xem tranh Không Định vẽ. Không Định cười lạnh nói: “Người nhất định nói bức vẽ của ta không tốt, có phải không?”

Không Định vẽ một cây cột, thủy mặc phủ lên thành cành trúc, mạnh mẽ tươi mát, sinh cơ dạt dào, nơi khớp trúc lại càng dùng mực ấn mạnh lên, rất tươi sáng rõ nét. Chợt xem phía dưới, cái bức họa này khá cứng, nhưng ở trong mắt Thẩm Ngạo, vẫn có rất nhiều khuyết điểm trí mạng.

Hắn cười cười: “Không Định sư phụ vẽ bức tranh trúc rất khác biệt, chỉ tiếc người phải học văn và bút pháp, rồi lại vẽ tiếp, thân và lá trúc có tư thế tiêu sái, rất thanh tú, Không Định sư phụ cho là mình vẽ qua được Văn Cùng sao?”

Văn Cùng cũng là danh thần Bắc Tống, dùng vẽ trúc để nổi danh. Hắn vẽ lá trúc, dùng phương pháp chế mực đậm làm mặt, mực nhạt làm vân, hình thành nhất phái mực trúc, có danh xưng là “mực trúc đại sư”. Không Định vẽ trúc, làm theo đúng là mực trúc của Văn Cùng, chỉ tiếc thủ pháp quá thô thiển, chẳng những không đề cao mình, ngược lại còn ngộ nhập lạc lối.

Không Định giận dữ: “Ta không sánh bằng Văn Cùng, chẳng lẽ còn không sánh bằng tiểu tử người sao? Đến đây, đưa bức tranh người vẽ ta xem.”

Đám khách hành hương cũng ào ào chỉ trích, nói Thẩm Ngạo vô lý quá đáng, cực kỳ bức bối. Thẩm Ngạo mời mọi người đến trên bàn hắn nhìn, hai người Không Định, Không Tĩnh tới trước bàn, lại ngây ngẩn cả người.

Thẩm Ngạo vẽ bức hòa thượng kê cao gối ngủ, cái tranh này chỉ có một hòa thượng nằm nghiêng bên trong núi đá, bối cảnh dùng mực mặc làm chủ, chỉ thấy túi hòa thượng đáng tươi cười chân thành, tiêu sái tự nhiên, hợp lại làm một cùng cảnh sắc sau lưng, điềm nhiên mà có một loại cảm giác thanh tĩnh vô vi.

Nhất là con mắt hòa thượng kia, lại phẳng phất như hiểu rõ chân lý vũ trụ, hiểu rõ đại đạo thiên hạ, tràn đầy trí tuệ, khiến cho cả người và vật càng thêm tươi sáng.

“Vẽ đẹp!” Tinh thần Không Định lập tức sáng láng, không nhận được cao giọng hô to, con mắt không ngừng đánh giá hòa thượng bên trong bức vẽ, đắm chìm trong đó.

Dưới bức tranh, một bài thơ hấp dẫn Không Tĩnh chú ý, Không Tĩnh từ từ nhắc tới: “Tay đem thanh ương cắm đầy điền, cúi đầu liền thấy trời trong nước, tâm thanh tịnh mới là đạo, lui bước là tiến về phía trước. Thơ tốt, chữ tốt...”

Bài thơ này là hòa thượng và nông phu cùng một chỗ cấy mạ, lòng nhận thấy, từ hành vi nông phu cấy mạ mà ngộ ra đạo lý áp dụng phổ biến. “Tay đem thanh ương cắm đầy điền” ý là thời điểm nông phu cấy mạ, một tay cầm một mạ, ngón tay tay kia kẹp lấy mấy cây mạ cắm vào trong bùn dưới ruộng.

“Cúi đầu liền thấy trời trong nước” có ý tứ là nông phu cấy mạ cúi đầu xuống, liền chứng kiến bầu trời bao la phản chiếu ở phía trong ruộng nước.

“Tâm thanh tịnh mới là đạo”, là thời điểm lừa gạt thể xác và tinh thần, không bị danh lợi thể tục tiêm nhiễm, mới có thể cùng siêu thoát trần thế, tương thông với Đạo.

“Lui bước là tiến về phía trước”, ý nói nông phu cấy mạ, là vừa chọc vào vừa lui về phía sau. Chính vì hắn lui về phía sau, cho nên mới có thể tiếp tục cấy mạ. Bởi vậy, lúc nông phu cấy mạ sẽ lui bước, nhưng công tác tại đây về phía trước.

Bài thơ này cũng không tính là tác phẩm có một không hai, nhưng đạo lý trong đó lại làm kẻ khác suy nghĩ sâu xa, nó nói cho người khác biết: từ nơi thấp có thể chứng kiến chỗ cao, từ chỗ gần có thể chứng kiến xa xa, lui về phía sau có thể coi như là tiến lên. Trên đường cuộc sống nhân sinh, không thể luôn ngừng đầu

ưỡn ngực, có đôi khi phải cúi đầu xuống, hoặc nghĩ lại đường xá mình đi qua, đầy kinh nghiệm giáo huấn, hoặc nhìn mặt đường dưới chân, hoặc là từ dưới mái hiên nhà thấp, muốn thông qua phải cúi đầu.

Trên con đường cuộc sống nhân sinh, không thể luôn dừng cảm tiến tới, có đôi khi cần trì trệ không tiến, hoặc xem tiền đồ, hoặc nghỉ ngơi dưỡng sức, có đôi khi phải tạm thời rút lui, hoặc lấy lui làm tiến, hoặc vì muốn rất tốt mà nhảy lên rồi sau đó lùi lại. Tại lúc người xử sự bên ngoài, không cần phải luôn tranh cường háo thắng, có đôi khi phải lui bước, có đôi khi phải nhẫn nại, có đôi khi phải khuất phục.

Lui bước là tiến về phía trước, một câu này có thể nói là vẽ rồng điểm mắt, đã giàu có tư tưởng Phật gia, lại càng nói rõ chí lý cuộc sống nhân sinh. Thấm Ngạo ghi bài thơ này, là sợ lần lượt các hòa thượng đánh, các hòa thượng biết võ công, nói không chừng còn khí độ nhỏ hẹp, oa, nếu thắng bọn hăn, bọn hăn tức giận lên, muốn động nắm tay quả đấm, Thấm Ngạo cũng không phải là đối thủ. Cho nên bài thơ này viết ra, chính là muốn lại để cho hai tên hòa thượng này biết rõ từ dưới mái hiên nhà thấp, muốn thông qua phải cúi đầu, không cần phải không phục, càng không nên dùng bạo lực.

Nơi này là ổ hòa thượng, bài thơ này vừa vận ứng cảnh, vẽ ra hòa thượng, hòa thượng này tổ sư gia bọn họ, trong đó còn có chút ý tứ vô môn ngửa tăng bóc các hòa thượng.

Đối với Không Tĩnh mà nói, thơ là thơ tốt, chữ lại càng là chữ tốt, cái chữ này chính là dùng thủ pháp Đồng Kỳ Xương, Mặc Sắc, trình tự rõ ràng, trong hẹp hòi mang theo sự thanh tú, thanh cao nhã nhặn. Tuy nhân phẩm Đồng Kỳ Xương không được tốt lắm, nhưng thơ pháp lại tụ tập tất cả sở trường, thông hiểu đạo lý, không giống người thường.

Không Định nhìn chăm chăm vào bức vẽ, Không Tĩnh nhìn chữ, đều ngây người, vẽ tốt chữ tốt như vậy, bọn họ là văn sở vị văn (mới nghe lần đầu), thủ pháp và bố cục của hăn có thể nói vô tiền khoáng hậu, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai nghĩ được là một thiếu niên sáng tác.

Thích Tiểu Hồ xem không hiểu, thấy sư phụ sư thúc há miệng không trả lời được, liền động thân đi ra nói: “Chữ sư phụ ta tốt hơn so với thí chủ, sư thúc ta vẽ tốt hơn so với thí chủ.”

Thấm Ngạo cười nói: “Được hay không thì hỏi sư phụ và sư thúc người đi.”

Đám khách hành hương có người nhìn ra môn đạo, đều lâm vào bên trong bức vẽ này, thấy không rõ môn đạo, nhìn thấy thần sắc hai tên hòa thượng như thế, cũng đều đoán được một ít manh mối.

Hồi lâu sau, ánh mắt Không Tĩnh mới lưu luyến rời khỏi trên hành thư, thở dài nói: “Lão tăng sống nhiều năm lớn như vậy, đúng là mưa riu qua mắt thợ, hổ thẹn hổ thẹn.”

Không Định rất xấu hổ, nói: “Tranh này quả nhiên là vô tiền khoáng hậu, có nhẹ nhàng của Cổ Khải Chi, lại có thần vận của Triển Tử Càn. Ta phục rồi, nhận thua với Trầm tướng công, chỉ là không biết sư thừa Trầm tướng công là người phương nào? Học vẽ ở nơi nào.”

Cổ Khải Chi và Triển Tử Càn, hai người đều là danh gia thi họa, Không Định dùng hai người kia cùng so sánh với Thấm Ngạo, lại đưa tới đám khách hành hương chú ý, bắt đầu ào ào ngạc nhiên, rất nhiều người trong bọn họ kỳ thật cũng không hiểu thi họa, chỉ là cảm giác Thấm Ngạo vẽ thần vận càng tốt hơn một ít, thơ pháp tinh ranh hơn một ít, đâu nhận biết cái tác phẩm cực phẩm gì xuất sắc, lúc này ào ào nghĩ: “Thiếu niên này thực sự lợi hại như vậy? Trong thành Biện Kinh lúc nào có một thiếu niên thiên tài thi họa song tuyệt?..”

Xuân nhi kiêu ngạo trả lời thay Thấm Ngạo: “Trầm đại ca không có sư thừa, hăn vô sự tự thông (không thầy cũng tự học giỏi được).”

Không Định, Không Tĩnh đều rất hoảng sợ, không nhịn được, đồng loạt nói: “Trên đời há có chuyện như vậy?”

Ánh mắt mọi người nhìn Thấm Ngạo thoáng cái đã thay đổi, không có sư thừa, lại có thể để cho Không Định, Không Tĩnh hai đại hòa thượng tôn sùng đến loại tình trạng này, người này đã không phải là từ thiên tài có thể hình dung, quả thực chính là Văn Khúc tinh chuyển thể.

Thấm Ngạo mỉm cười, lúc này ngàn vạn không thể kiêu ngạo, càng kiêu ngạo lại càng bị người thấy rõ. Phải rút rề, phải khiêm tốn, đương nhiên còn phải biểu hiện ra một chút bí hiểm, như vậy mới có thể để cho

người khác càng thêm bội phục tôn sùng.

Danh lợi, danh lợi, Thẩm Ngạo yêu tiền, tên tuổi, cái gì không màng danh lợi, kỳ thật đều là giả dối, thường thường, người nói không màng danh lợi trong miệng là ngụy quân tử, thật sự muốn không màng danh lợi, còn kêu to bốn phía làm gì.

Thẩm Ngạo là chân tiểu nhân, ưa thích được người tôn sùng, có cái gì không tốt, Thẩm Ngạo ước gì đi làm đom đóm trong đêm tối, bỏ rầy ở phía trong ruộng đồng, đủ tươi sáng rõ nét, đủ xuất chúng mới tốt.

Trong lòng hần nghĩ: “Có phải là nên nói chút gì đó? Cảm tạ Quách Gia? Có lẽ nên gọi cho VTV? Oa, rất cảm động, cảm xúc mọi người đều rất cao, hai tên hòa thượng này, ánh mắt này làm sao giống như đã từng quen biết. Lại để cho ta suy nghĩ, đúng rồi, đây quả thực giống như Tiểu Yến Tử Hoàn Châu Cách Cách được Phúc Nhĩ Khang theo đuổi, tuy hòa thượng này hơi già nhưng cái ánh mắt này, biết phóng điện.”

Thẩm Ngạo không nhin được, rùng mình một cái, cả người nổi lên đầy da gà.

37. Chương 37: Hoàng Đế Đến Khiêu Khích

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 37: Hoàng đế đến khiêu khích

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đám khách hành hương ào ào tới nói lời khách sáo cùng Thẩm Ngạo. Có thể tới Linh Ấn tự hành hương, toàn người vẫn chút địa vị. Đại Tổng triều dùng văn lập quốc, thi họa danh gia vô số kể, nhưng ở trong mắt người bình thường, muốn gặp được danh gia như vậy đã khó lại càng thêm khó, hôm nay gặp được một gã thiên tài thi họa song tuyệt, đám khách hành hương đều cảm thấy rất vinh hạnh.

Lệ rơi đầy mặt, cuối cùng cũng có cơ hội gặp một người văn vẻ tuyệt luân.

Thẩm Ngạo bị rất nhiều người vây quanh, rất vui vẻ, rất đắc ý, trước đây là đạo tặc, tuy ở thời đại trước kia rất có danh vọng, nhưng ở trong mắt người bình thường là có tiếng xấu. Không thể tưởng được, đến nơi này, lại được người ngưỡng mộ. Trong lòng hần rất thoải mái, trong miệng lại rất khiêm tốn, rất chân thành, điệu bộ rất ít khi xuất hiện, nói: “Biển học vô bờ, không ai thông hiểu hết, kỹ nghệ của Cố Khải Chi, ta còn kém một chút, ta sẽ tiếp tục cố gắng, không thể kiêu ngạo.”

Mọi người cùng nhau vỗ tay trầm trồ khen ngợi, ào ào nói Thẩm Ngạo quá khiêm tốn, bảo Thẩm Ngạo làm thơ hay như vậy, làm cho bọn họ nghe thêm một bài nữa.

Thẩm Ngạo nói: “Thơ thì không làm, hiện tại không làm, cảm ơn chư vị nâng đỡ. Chỉ là mấy ngày nữa sẽ có hội thi thơ tại Thúc Nhã Sơn Phòng, ta sẽ đi khiêu chiến về phía tất cả các danh gia trong thành Biện Kinh, đến lúc đó sẽ hoan nghênh mọi người đi cổ động cho tiểu đệ.”

“Tốt.” Không khí rất hào hứng, đám khách hành hương có chút tiếu nhố, chỉ là Thẩm Ngạo nói muốn tham gia hội thi thơ, đến lúc đó xem biểu hiện hần cũng không muộn.

Có mấy khách hành hương ở xa tới không hiểu ra sao, hỏi: “Thúc Nhã Sơn Phòng ở nơi nào? Làm sao ta chưa từng nghe nói qua.”

Lập tức có người đầy vẻ kỳ thị nói: “Thúc Nhã Sơn Phòng mà ngươi lại không biết? Trần Tế Trần tướng công, ngươi có nghe thấy bao giờ chưa?.”

Khách hành hương ở xa tới kia lập tức có chút hụt hơi, vội vàng nói: “Trần tướng công tên vang khắp thiên hạ, tự nhiên là biết đến.”

Những người kia nghe nói qua việc này, ào ào nói: “Trần tướng công chính là tổ chức hội thi thơ tại Thúy Nhã Sơn Phòng, mời tất cả tài tử Biện Kinh tập trung tại Thúy Nhã Sơn Phòng, từ bên trong thanh niên tài俊, luận ra cao thấp.”

Đám khách hành hương nơi khác vội vàng xấu hổ gật đầu, một mực nhớ rõ bốn chữ Thúy Nhã Sơn Phòng, về sau sẽ không để người ta khinh bỉ nữa.

Chu Nhược, Xuân nhi lại đang cười trộm, Thẩm Ngạo này quá quỷ quái rồi, đến lúc này vẫn không quên chào hàng Thúy Nhã Sơn Phòng, thật hèn hạ, thật là âm hiểm.

Lúc này, Không Định, Không Tĩnh bưng nước trà và điểm tâm tới, trà đã thay đổi trà ngon, điểm tâm tự nhiên cũng không còn là tục vật tầm thường khoản đãi khách hành hương, chỉ có khách quý trọng yếu nhất mới có thể hưởng thụ. Người chính là như vậy, cái dạng địa vị gì, cái dạng năng lực gì, sẽ được hưởng thụ đối đãi dạng tương ứng, chính là các hòa thượng đầu trọc cũng không thể ngoại lệ, nói là chúng sinh ngang hàng, nhưng vẫn còn phân ra tam lục cửu rõ ràng.

“Thí chủ chậm rãi dùng.” Con mắt Không Định nhìn Thẩm Ngạo rất nóng bỏng, quang mang chớp nhoáng, chỉ sợ nếu không phải tại đây quá nhiều người rảnh rỗi, hận không thể muốn quỳ gối xuống bái sư.

Thẩm Ngạo rất khách khí, vội vàng nói hai vị cao tăng khổ cực, con mắt nhìn trừng trừng điểm tâm, vừa ăn lại uống trà, nói không ngớt. Hai tên hòa thượng lập tức mừng rỡ, một người nói: “Đây là trà cực phẩm, dùng thanh tuyến phía sau núi ngâm chế, Trần tướng công chậm rãi hưởng dụng.” Người khác nói: “Đây là bánh ngọt ngàn tầng hoa quế bần tăng mới suy nghĩ ra, Trần thí chủ không ghét bỏ là tốt rồi, nếu còn hợp miệng, nên ăn nhiều thêm mấy khối.”

Dùng qua điểm tâm, nước trà, ở phía sau có một chú tiểu chạy tới, nói: “Người nào là Chu tiểu thư, Trần thí chủ? Chu phu nhân muốn xuống núi rồi, mời các người nhanh chóng đến sơn môn.”

Chu Nhược, Thẩm Ngạo vội vàng đáp ứng, mọi người lưu luyến không rời, Thẩm Ngạo nói với hai tên hòa thượng: “Lần sau lại tới bái phỏng, tại hạ xin cáo từ.” Rồi hướng đám khách hành hương nói: “Chư vị chớ quên đến lúc đó đi Thúy Nhã Sơn Phòng cổ động.”

Mọi người âm âm đồng ý, Không Định, Không Tĩnh nói: “Nếu thí chủ có rảnh rỗi, hãy đến trong chùa, tùy thời chỉ giáo.”

Thích Tiểu Hổ nói: “Trần thí chủ phải dạy ta ảo thuật.”

Không Định lập tức gõ đầu hắn, quát khê: “Không có quy củ.”

Thích Tiểu Hổ bị sư thúc giáo huấn, nước mắt tuôn ra, nói: “Trần thí chủ, ta không bảo người làm ảo thuật được rồi, ô ô... Đau quá.”

Thẩm Ngạo sờ sờ cái đầu trọc của hắn, có lẽ là hơi có xúc cảm, cười nói: “Lần sau nếu đến trong chùa gặp người, sẽ dạy cho người.”

Nói xong, mọi người đưa mắt nhìn hắn và Chu Nhược, Xuân nhi rời đi.

Phu nhân ở bên kia chờ lâu, nhìn thấy mấy người Chu Nhược chạy tới, cười cười: “Trời này u ám, chỉ sợ sắp mưa, chúng ta nhanh trở về một chút.”

Lại nói mình bốc được một thẻ bài, giảng cho Thẩm Ngạo nghe, Thẩm Ngạo cười nói: “Phu nhân là trời sinh đại phúc, phúc quý quanh thân, chính là không cần hỏi quỷ thần, cũng tuyệt đối không có tai ương.”

Phu nhân liền cười nói: “Trên đời nào có sự tình thuận buồm xuôi gió.”

Lúc này Thích Tiểu Hổ chạy tới, cách thật xa hỏi: “Trần thí chủ, sư phụ sư thúc ta nguyện đánh bạc chịu thua, bảo ta tới hỏi người, người muốn bọn hắn làm chuyện gì?”

Thẩm Ngạo cười nói: “Không vội, chờ ta nghĩ kỹ lại nhờ sư phụ sư thúc người cố gắng sức lực.”

Thích Tiểu Hồ à xong một tiếng, chạy giống như bay trở về trả lời sư phụ. Phụ nhân hỏi cái gì nguyên nhân đánh bạc chịu thua, miệng Xuân nhi không giữ, nói vắn bài vừa rồi ra, phụ nhân cười ha hả, nói: “Thẩm Ngạo rất có học vấn, hai thiền sư này dùng thi họa để kiêu ngạo, người có thể làm bọn hắn tâm phục khẩu phục, thật sự là không dễ dàng.” Lập tức lại nói: “Mặc dù là như thế, về sau không được đánh bạc cùng đám thiền sư bọn họ, chùa miếu là nơi trang nghiêm, không để cho người hồ đồ.”

Những lời này có chút ý tứ trách cứ, càng nhiều hơn là một loại yêu mến của trưởng bối đối với vân bối, Thẩm Ngạo cúi đầu, vội vàng nói: “Về sau sẽ không làm nữa.”

Phụ nhân gật đầu, một đoàn người xuống núi, ngồi xe ngựa theo đường về phủ.

Ngày hôm sau, thành Biện Kinh liên lưu truyền ra tin tức, nói là một gã thiên tài thần đồng xuất hiện ở Linh Ẩn tự, thi họa song tuyệt, mà ngay cả Không Định, Không Tĩnh, hai cao tăng luôn luôn dùng thi họa kiêu ngạo cũng bị hắn thuyết phục. Tin tức một truyền mười, mười truyền trăm, lại không khiến cho quá nhiều người chú ý.

Chỉ có điều về sau tin tức càng truyền càng ly kỳ, vốn là nói thiên tài thần đồng này đã tiếp nhận lời mời của Thụy Nhã Sơn Phòng, muốn đi hội thi thơ trên phân cao thấp cùng bọn tài tử. Chuyện này cũng coi như không hợp thói thường, đời truyền ra nhiều người, cái tin tức này bắt đầu dần dần biến dạng, cái gì thiên tài chỉ mặt gọi tên, muốn khiêu chiến cùng Tứ công tử Biện Kinh, cái gì mà muốn quyền đánh Tăng Túc An, chân đá tiểu thần đồng Biện Kinh Chu Văn Chính, bỗng nhiên muốn nổi tiếng, hung hăng đâm nát tài tử thành Biện Kinh ở dưới chân.

Có xung đột, sẽ người rảnh rỗi hứng thú, là ai dám kiêu ngạo như vậy, quả thực có lẽ nào lại như vậy, dám không để Biện Kinh vào mắt, quá đáng giận.

Trên phố náo nhiệt nghị luận ào ào, tất cả sông bài cũng khai mở vài vắn bài, trong lúc nhất thời, độ chú ý của Thụy Nhã Sơn Phòng tăng vọt, người chưa từng nghe qua Thụy Nhã Sơn Phòng, đều không nên chào hỏi cùng người, điểm náo nhiệt chuyển từ Trần Tế đến trên người thiếu niên thần bí thiên tài kia.

Áp lực Thẩm Ngạo rất lớn, oa, những này vương bát đản miệng không xương này thật đúng là cái lời đồn gì cũng dám truyền, đây là đẩy mình vào trong hổ lửa rồi. Hiện tại chỉ sợ hắn đã thành cái đinh trong mắt các tài tử thành Biện Kinh, rất bị người thống hận.

Được rồi, mặc kệ, bị mọi người chỉ trích liền để cho mọi người chỉ trích, bị người ghi hận liền bị người ghi hận, đã muốn tham gia hội thi thơ, dù sao cũng là phải tranh thủ đoạt giải quán quân, đến cái nơi đầu sóng ngọn gió này, chỉ có thể ngược dòng đi từ trên xuống.

... ..

Đông Các Bảo Hòa điện, mái nhà kim lưu ly, bên trong đèn, hương hun xông vào mũi, mấy tiểu hoạn quan đứng yên tĩnh, ở phía trong Đông Các truyền đến một tiếng thán phục. Sáng sớm, hoàng thượng vừa mới dậy, ăn được chén súp tổ yến nhỏ, Tam hoàng tử liền kích động chạy đến tấn kiến.

Hoàng thượng nhiều nhi tử, nhưng yêu thích nhất là Tam hoàng tử Triệu Giai, đám hoạn quan thông báo, hoàng thượng hôm nay cũng rất hào hứng, lập tức truyền vào.

Trong Đông Các cũng không có quá nhiều đường, ngược lại còn càng thanh nhã hơn một ít, rất khác biệt, trầm hương, gỗ trạm, trên vách tường có cầm kỳ thư họa treo, rực rỡ muôn màu, một bộ trường án (bàn dài) chiếm cứ không gian không nhỏ, trên bàn dài đặt giấy và bút mực, chông chất không ít sách vở.

Triệu Cát tại vị 23 năm, niệm kỷ năm nay cũng đã không thấp rồi, tuổi là như thế, nhưng màu da vẫn bảo dưỡng vô cùng tốt, có vẻ chỉ là khoảng hơn 30. Hắn dựa vào bàn nhìn bức họa trên bàn, lộ ra biểu lộ có chút khó tin.

Tranh là Tam hoàng tử đưa tới, chợt xem một chút, thiếu chút nữa lại để cho Triệu Cát lấp bắp kinh hãi, đây chẳng phải là Thụy hạc đồ vài ngày trước chính mình vẽ? Như thế nào rơi xuống trong tay Giai nhi. Chờ lúc hắn nhìn kỹ, phát hiện cái bức họa này lại có khác nhau, chỉ cảm thấy cái bức họa này càng nhiều hơn một phần khí thế xuất trần, bút ý càng hơn một phần.

“Giai nhi, đây là người làm sao?”

Triệu giai vội vàng nói: “Hài nhi không làm được, đạo hạnh của ta, phụ hoàng còn không biết sao? Đây là người nào đó trong phủ Kỳ quốc công vẽ ra.”

Triệu Cát hơi gật đầu, ánh mắt rất nhanh bị lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) hấp dẫn, luận vẽ riêng, Triệu Cát tự nhận không thua người vẽ tranh. Nhưng cái lạc khoản kia (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) lại làm cho Triệu Cát lắp bắp kinh hãi, Triệu Cát lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) rất khác biệt, chỉ có một chữ ‘Thiên’, cái thiên này viết ra, chính là ý tứ đệ nhất thiên hạ. Chỉ là chữ thiên cái bức họa này, giống hệt với mình, đều là dùng Gậy Kim thể, loại tự thể này chính là Triệu Cát tự nghĩ ra, Triệu Cát gần đây thực sự tự phụ. Không thể tưởng được, cũng có một chữ Thiên, cũng là Gậy kim thể, trình độ người vẽ tranh lại vẫn ở trên hần, cái chữ gậy thẳng cao ngất kia phẳng phất như là vũ đạo tiên hạc, trình độ cao không thể chạm tới.

“Quái tài!” Với tư cách tổ sư gia Gậy kim thể cũng tức là hạc thể, lại còn có người lợi hại hơn so với Triệu Cát, Triệu Cát ngoại trừ sợ hãi thán phục thiên phú người này, cũng chỉ có thể xưng là kỳ .

“Tranh này là ai vẽ ra được?”

Triệu giai cười khổ nói: “Hài nhi cũng không biết.” Liền đem toàn quá trình Thanh Hà quận chúa gặp phải nói ra, cuối cùng thở dài: “Người này bút vẽ điêu luyện sắc sảo, hài nhi không phải là đối thủ, giờ đây mời phụ hoàng trợ trận cho chúng ta.”

Triệu Cát nở nụ cười, vuốt râu nói: “Tốt, thật tốt. Phụ tử ra trận dùng binh, chiến tranh thân huynh đệ, người này thi họa có thể nói tuyệt diệu, bỏ đi, trăm sẽ trợ trận cho các ngươi, đi đánh cùng người này một lần. Đi truyền Tím Hành đến nghiền mực cho ta, có tiểu nha đầu này nghiền mực cho trăm, trăm vẽ ra một tác phẩm xuất sắc, để cho cái người vẽ tranh không biết trời cao đất rộng này mở mang tầm mắt.”

Cao xử bất thắng hàn (ở chỗ cao không khỏi rét vì lạnh), Nhạc Cao ít người họa, thân là ngôi cữu ngũ, càng dùng thi họa để nổi tiếng thiên hạ, Triệu Cát không thể nghi ngờ là một người tịch mịch, bên trong hạ thần, thi họa có thể so sánh với hần không nhiều lắm, cho dù ngẫu nhiên có mấy đại tài tử, ở trước mặt mình cũng quả quyết không dám khiêu khích, lại biểu hiện ra khắp nơi là tài nghệ không bằng người, dùng nịnh nọt hần vì hần là thiên tử. Hôm nay đụng vào một đối thủ ngang cấp, Triệu Cát lập tức rất hứng thú, một lần so sánh, phân cao thấp cùng với người này.

38. Chương 38: Hoa Cúc Khuê Nữ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 38: Hoa cúc khuê nữ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Vào Thúy Nhã Sơn Phòng, Trương Nhất Dao quét mắt qua, khách bên trong cũng không có nhiều, có mấy người là nhân vật hần biết, tứ công tử Biện Kinh thành linh tới đã lâu, đang vây quanh một cái bàn uống trà. Trương Nhất Dao nhận thức bọn hần, đáng tiếc bọn hần không biết Trương Nhất Dao, tại trước mặt tứ công tử, Trương Nhất Dao vẫn tự hiểu lấy mình, có thể đồng loạt cùng bọn họ tiến vào Thúy Nhã Sơn Phòng tham gia hội thi thơ, đã làm hần sinh ra cảm giác vinh hạnh.

Loại cảm giác này, giống như là năm đó đoạt giải nhất ở khoa thi, cái loại cảm giác phiêu phiêu bay bổng này thật thích thú.

Trương Nhất Dao làm ra bộ dạng rất trấn định, đi dò xét các bài thơ từ ở vách tường phía trong, hần nhìn chữ thì thầm: “Phù du thương hải ở phía trong, mộng thu khó vô cùng. Kiếm khí lắng lệ ngàn năm, văn

sao tụ một châu. Xuân hoa tranh giành đập vào mắt, tuần kiệt lên lầu ngồi chung. Dừng câu liên vừa ẩm vừa đối, ngày tháng tươi đẹp giữ lại cho mình.”

Thơ không tính là câu hay thiên cổ, nhưng cũng làm Trương Nhất Dao rất động tâm, văn sao tụ một châu, tuần kiệt lên lầu ngồi chung, ha ha, văn sao, tuần kiệt tại đây hẳn là nói đến ta? Ài, trên đời lại còn có người nhớ rõ Trương Nhất Dao ta, có thể đi vào đây, lãnh giáo thi từ của đám văn sao tuần kiệt, cuộc đời này đã sống không uổng .

Trong đôi mắt Trương Nhất Dao ẩn ẩn chảy ra dòng nước mắt, rất lâu không có loại cảm giác này rồi, đọc sách vài thập niên, khó được có thể có được sự tán thành.

Đại Tổng triều dùng văn làm chí tôn, mỗi một khoa thi chỉ lấy mấy người mà thôi, muốn thông qua kỳ thi mùa xuân, có thể nói khó càng thêm khó, Trương Nhất Dao tự biết cả đời mình đã muốn vô vọng rồi, rất nhiều người từ lâu đã quên lãng hẳn, không thể tưởng được, đến nơi này, lại để cho hắn nhặt một ít hi vọng cuối cùng.

Hắn lau nước mắt trên khóe mắt, giả bộ như không đếm xỉa tới, đi vào trong sảnh, lúc này người tiến vào đã không ít, đều tự tìm vị trí ngồi xuống. Người có thể tiến vào nơi này, phần lớn đều tính là người có chút học thức, mọi người không ngừng gật đầu thăm hỏi hai bên, xem ánh mắt của đối phương cũng có có ý tôn trọng mình.

Trương Nhất Dao ngồi xuống, bên người, một công tử lập tức thu cây quạt, chấp tay về hướng hắn, trong miệng nói: “Xin hỏi cao tính đại danh của tướng công?”

Trương Nhất Dao thấy công tử này rất nhiệt tình, trong lòng cũng hiểu được việc cần thân cận. Vì vậy vội vàng nói: “Kể hèn này họ Trương.” Hắn cũng không nói đến tên của mình, chỉ nói ra họ, đây về ngại ngùng. Lại nói, cha mẹ cho mình tên thật sự là vô cùng độc đáo, Nhất Dao, Nhất Dao, đuổi đầu Nhất Dao, co đầu lại cũng là Nhất Dao, diêm xấu, cũng không lịch sự tao nhã, chính là hảo hán trên núi vào nhà cướp của cũng không có ai lấy cái biệt hiệu này.

Công tử này lại vội vàng cười nói: “Thì ra là Trương tướng công.” Liền bắt đầu nói chuyện phiếm cùng Trương Nhất Dao, hỏi Trương Nhất Dao gần đây phải chăng đang lưu ý kỳ thi mùa xuân sang năm, người đọc sách nói lên cái này, luôn có chủ đề nói không hết. Trương Nhất Dao khảo thi nhiều lần, những năm này đều không được thành tích gì, nhưng kinh nghiệm phong phú, dùng thân phận của người đến trước chỉ điểm cho công tử này, công tử không ngừng gật đầu, cảm thán nói: “Trương tướng công không thể đề danh, thật sự đáng tiếc. Trương tướng công cũng không cần ảo não, sớm muộn gì cũng có ngày người người biết đến.”

Trương Nhất Dao vội vàng cảm ơn, về sau mới biết được, thì ra công này tử họ Ôn, gọi là Ôn Mật Thuyền, nhìn một cái xem, danh tự người ta thật tốt, đã thuận miệng lại có mạch văn, người với người chính là không thể so sánh. “Ai, nói lên cái này, ta vì cái gì lại đi nén giận không nói cha ta. Được rồi, con không nói cha, không cần.”

Vừa đúng lúc này, một tiểu thư mỉm cười bưng đĩa điểm tâm, nước trà tới, tiểu thư này thiên sinh lệ chất, dung nhan thanh lệ, mặc một bộ quần áo tầm thường, đứng ở trong sảnh lại phẳng phất như đóa thùy dung. Cái miệng anh đào kia hàm chứa ý cười, đáng tươi cười nhiều một phần lại không nhiều lắm, nhưng không thiếu một phân, đã e lệ lại đoan trang, từ từ duyên dáng dịch bước tới, thanh âm lại rất dễ nghe, như chim hoàng oanh, thì thảo nhỏ nhẹ nói: “Mời hai vị tướng công, công tử uống trà, ăn chút ít điểm tâm, đợi các tài tử vào sân, hội thi thơ mới bắt đầu. Nếu có gì chậm trễ, xin cứ trách móc.”

Nàng nói lời rất lễ phép, lập tức mỉm cười, lộ ra hai hàm răng, so với tiểu thư khuê các càng tiểu thư khuê các hơn một ít.

Trương Nhất Dao lớn tuổi, cũng không cảm thấy cái gì, chỉ cảm thấy cô gái này giống như gió xuân rót vào mặt, nói một câu lại làm cho hắn sinh ra cảm giác thỏa mãn rất lớn. Nhưng Ôn Mật Thuyền Ôn công tử kia lại bất đồng, trong mắt lóe ra một tia ánh sáng, trong miệng nói: “Không trách, không trách...” Tay liền đưa ra đón trà đưa tới, lúc va chạm vào tay tiểu thư, lập tức cảm giác được đầu ngón tay trắng nõn mềm mại vô cùng, tựa như mỡ tới tơ lụa tốt nhất, vô cùng thoải mái.

Tiểu thư kia lập tức rút tay về, hơi ngượng ngùng gò má màu đỏ, mép váy giương lên, liền vội vàng rời đi, lưu lại một bóng hình xinh đẹp, lại để cho Ôn công tử suy nghĩ miên man.

“Tiểu thư này không biết là từ nơi nào đến? Oa, thật là khiến lòng người rung động, con mắt kia cười một tiếng, đều làm tâm ta run bắn cả người.” Ôn công tử sững sờ, ngẩn người, ngây ngốc sững sờ, đúng là hết hoảng, không nhớ không nghĩ gì khác nữa. Hắn là công tử đa tình, nữ nhân bên cạnh tự nhiên không ít, trong nhà còn có hai thiếp thất tùy tùng, nhưng bây giờ nghĩ lại, cùng so sánh với tiểu thư kia, thiếp trong nhà quả thực chính là cận bã.

Cái gì mới khiến người tâm động nhất, tiểu mỹ nhân dạng gì mới có thể để cho người mong nhớ ngày đêm? Khuynh quốc khuynh thành, quốc sắc thiên hương, kỳ thật đều là lời nói suông. Khuôn mặt nữ tử có tất cả sự đặc sắc, ở trong mắt một trăm người, thì có một trăm mỹ nữ tuyệt sắc. Giờ phút này, Ôn công tử lại sinh ra một rung động không hiểu, loại rung động này đến từ dã tính nguyên thủy nhất của giống đực, là một loại dục vọng nguyên thủy, trên đời trân quý nhất là cái gì? Chỉ có một đáp án, đó là mấy cái gì đó vĩnh viễn không chiếm được.

Càng là không chiếm được, trong lòng Ôn công tử càng ngứa, như trăm móng vuốt cào vào tâm, có một loại đắng chát, lại có một phần ngọt ngào.

“Ôn công tử, Ôn công tử...” Trương Nhất Dao không thể tưởng được, Ôn công tử này đúng là cái loại người háo sắc, tuy Khổng thánh nhân đã nói qua, thực sắc tính dã (sắc rất đẹp), từ hoàng thượng cho tới triều thần, ai cũng dùng chơi gái đa tình làm vẻ vang, nhưng người cũng quá nóng nảy rồi, có cần như thế không? Trương Nhất Dao đã có cảm giác người này hơi kém.

Ôn công tử lấy lại tinh thần, tạ lỗi không ngớt lời, lại nói chuyện tào lao cùng Trương Nhất Dao, nhưng tâm tư rất cuộc không để lên trên chuyện phiếm, trong đầu toàn là bóng hình xinh đẹp của tiểu thư kia, không lái đi được.

Trương Nhất Dao cũng dần dần mất đi hào hứng nói chuyện, liền chậm rãi uống trà, cái trà này không uống không biết, vừa nhấp xong lại vô cùng có ý vị, trong miệng nói: “Trà ngon, đúng rồi, dường như ta từng ở nơi nào đó thưởng thức qua trà này, đúng, là ở Linh Ẩn tự, thật sự là kỳ quái, hòa thượng Linh Ẩn tự tới nơi này pha trà vì khách nhân sao? Nếu thật sự là như thế, chỉ riêng phần này nước trà, chuyến đi này cũng không tệ.”

Trương Nhất Dao lại ném điểm tâm, lại là trăm trò khen ngợi trong lòng một hồi, từ lúc vào cái Thụy Nhã Sơn Phòng này, tiếp xúc toàn đồ vật đẹp, không khỏi là đệ nhất thiên hạ, ngoài thích ý, lại có một phần cảm giác thành công dày đặc, ngăn ngừa nửa canh giờ, Trương Nhất Dao đã có rất nhiều cảm xúc.

Các tân khách tới đông đủ không sai biệt lắm, lại có nhiều hơn trăm người, lại để cho cái phòng rộng rãi này bắt đầu chen chúc, một ít người tới muộn, không thể không tùy tiện tìm cái ghế ngồi, đành ngồi trong góc, trông mong nhìn ra, cõi lòng đầy sự chờ mong.

Lúc này, Ngô Tam nhi đi xuống từ trên lầu, hắn chấp cánh tay, trên người là một áo viên ngoại cổ tròn tốt nhất. Thay đổi quần áo khác, quả nhiên tinh thần hơn rất nhiều so với áo xanh mũ quả dưa trước đây. Chấp tay nói hướng mọi người xung quanh: “Chư vị tài tử tuần kiệt, hôm nay là ngày tốt để Thụy Nhã Sơn Phòng mở cửa, chư vị có thể tới cổ động, thật vẻ vang cho kẻ hèn này, rất vinh hạnh...”

Ngô Tam nhi lại nói đến một nửa, đã có người nói: “Mau mời Trần Tế Trần tướng công đi ra.”

Mọi người ào ào hô: “Đúng, mau mời Trần tướng công đi ra để chúng ta gặp mặt.”

Ngô Tam nhi dù sao cũng chưa trải qua tràng diện này, vội vàng rút đầu lưỡi, lại không nói được nữa, rụt rè nói: “Chư vị thiếu gia, ta đây liền đi mời Trần tướng công đến.” Nói xong liền đi lên lầu.

Trên lầu, Trần Tế và Thẩm Ngạo đều trầm mặt, một bức vẽ bày ở trên bàn, một bên, Chu Hằng nói: “Đây là quận chúa đêm qua bảo người đưa tới, xem ra có lẽ là quận chúa không phục rồi.”

Ánh mắt Trần Tế rơi vào lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ), là một chữ thiên, sắc mặt biến đổi, nói: “Là Thanh Hà quận chúa tặng cho người? Cũng không nói là ai vẽ sao?”

Chu Hằng chẳng hề nghĩ ngợi nói: “Ta hỏi cái này làm gì?”

Thẩm Ngạo cười cười: “Bởi vì đây là bút tích thực.”

“Bút tích thực? Bút tích thực của ai?” Chu Hằng không hiểu ra sao.

Thẩm Ngạo nói: “Hoàng thượng.”

Chu Hằng trợn mắt há hốc mồm, ngơ ngác nói: “Hoàng... hoàng thượng, cái này chẳng lẽ là Tam hoàng tử cầm bút tích thực của hoàng thượng đến, muốn thi đấu cùng chúng ta?”

Thẩm Ngạo lắc đầu, nói: “Người xem nét mực trên tranh này chưa khô, hiển nhiên là tân tác phẩm, là hoàng thượng khiêu chiến với ta.”

Chu Hằng thoáng cái đã say rồi, cái này... cái này cũng thật bất khả tư nghị, vốn là đấu vẽ cùng quận chúa, về sau liên lụy tới đứa con thứ ba của hoàng thượng, hôm nay ngay cả hoàng thượng cũng đều liên quan đến, là phúc hay là họa, cũng không có kết luận chính xác.

“Hung hiểm đó, gần vua như gần cọp, không biết chúng ta hiện tại có tính là sờ soạng bờ móng con cọp hay không. Thẩm Ngạo à Thẩm Ngạo, sớm biết như vậy ta liền không theo đuổi Thanh Hà quận chúa rồi, không truy cầu Thanh Hà quận chúa, quận chúa sẽ không cảm bức vẽ giả làm ta nhục nhã, ta không nhục nhã, ta liền không quen biết người, không quen biết người...”

“Oa, người này vu oan, kết quả hình như là ta hại hấn.” Thẩm Ngạo nghiêm mặt cắt ngang Chu Hằng, nói: “Không quen biết cùng ta cũng không sờ đến bờ móng con cọp? Chu Hằng, người có thể không hổ thẹn một chút nào sao?”

Chu Hằng nghiêng đầu nghĩ, cảm thấy mấy ngày nay tới giờ, từ khi biết Thẩm Ngạo, thời gian trôi qua lại rất thích ý, cuộc sống nhiều màu nhiều sắc, vì vậy liền không hề so đo, nói: “Cái kia, chúng ta làm sao bây giờ?”

Thẩm Ngạo cười cười: “Người ngăn cản thì giết người, Phật ngăn cản thì giết Phật, chúng ta coi như đây là hoàng thượng làm đồ dỏm, lại đánh nhiều lần cùng hấn, sợ cái gì? Hấn là chúng ta vẽ tốt hơn so với hoàng thượng, sẽ mất đầu? Còn nữa, hoàng thượng đã đưa bức vẽ mới đến, nhất định là nổi lên hào hứng đối với đấu vẽ, nếu chúng ta nhận thua như vậy, ngược lại rất không tốt.”

Thẩm Ngạo thu hồi bức vẽ, liếc liếc Ngô Tam nhi ở một bên lặng yên không lên tiếng, hỏi: “Tam nhi, người không dưới lầu chủ trì hội thi thơ, lên lầu làm cái gì?”

Ngô Tam nhi nói: “Phía dưới muốn gặp Trần tướng công, gọi Trần tướng công xuống dưới.”

39. Chương 39: Đấu Thơ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 39: Đấu thơ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đầu bậc thang, một thân ảnh gầy gầy đi xuống, ở bên trong đại sảnh, rất nhiều người ngừng hô hấp lại, có người kinh hô: “Là Trần Tế Trần tướng công, a, Trần tướng công đến rồi, đệ tử hữu lễ.”

Rất nhiều người ào ào đứng lên, hành lễ về hướng Trần Tế.

Lực hiệu triệu của thần tượng quả nhiên là cực lớn, những tài tử này tự cho mình là siêu phàm, gặp được Trần Tế, cả đám đều thấp đi một đoạn. Bọn người Thẩm Ngạo đi theo Trần Tế xuống lầu, rất thất vọng,

rất đau xót, bởi vì bọn họ bị coi là không khí, nhất là Thẩm Ngạo, một mực mơ ước làm đom đóm bọ rầy tỏa sáng, ai ngờ hôm nay bị Trần Tế biến thành lá xanh, ngay phụ gia gia vị đều thấy chướng mắt.

“Người này áp chế ta như vậy, rõ ràng ta cũng có người ưa thích mà, không có thiên lý!” Thẩm Ngạo cảm thán trong lòng, nhìn Trần Tế mặt mày hớn hở đáng tươi cười rụt rè, trong lòng oán thầm: “Giả bộ, tiếp tục giả vờ đi, nhìn người giả bộ tới khi nào.”

Trần Tế nào biết tâm tư Thẩm Ngạo, hôm nay tâm tình hắn rất kích động, rất vui sướng, không thể tưởng được, nhiều năm qua đi như vậy, mọi người còn chưa quên hắn, người sống trên đời, có thể được nhiều người như vậy tôn sùng, đáng giá.

Đi xuống lầu, Trần Tế ngồi ở trên ghế đầu, trên bàn trước người còn có cái lá bài. Ồ, phải xem xem viết cái gì, Trần Tế mở ra bài kia ra, liền chứng kiến trên lá bài viết tướng công đệ nhất thiên hạ, sáu chữ to đỏ chói.

Đổ mồ hôi, Trần Tế dở khóc dở cười, hồ đồ, quá hồ đồ rồi, tướng công đệ nhất thiên hạ, đây là đẩy lão phu đến nơi đầu sóng ngọn gió rồi, đệ nhất thiên hạ, há là thứ mình có thể lừa gạt được hay sao? Cho dù là Tô Thức tái sinh, cũng sẽ không dám hung hăng càn quấy như thế.

Sắc mặt Trần Tế hơi đỏ lên, vụng trộm muốn đổi lá bài đi, tuy da mặt dày, nhưng cũng không đến mức như vậy.

Thẩm Ngạo ngồi ở trên bàn nhỏ cạnh Trần Tế, nháy mắt về hướng Trần Tế. Trần Tế biết rồi, người này là muốn mình tuyên bố mở màn, vì vậy ho khan một tiếng, nói: “Hôm nay may mắn gặp mặt chư vị, xin chư vị nâng đỡ, Trần mỗ sẽ ghi khắc trong tâm khảm.” Hắn còn muốn phát vài câu cảm nghĩ, bên kia Thẩm Ngạo đã muốn ngắt lời, trong miệng nói: “Trần tướng công nhanh tuyên bố bắt đầu hội thơ thi, ta nghĩ rất nhiều người đã không đợi được nữa rồi.”

Ách... Trần Tế ngạc nhiên, giận dữ nói: “Bắt đầu đi, quy tắc rất đơn giản, hôm nay liền lấy cái Thúy Nhã Sơn Phòng này làm đề, mỗi người hạn mức nửa khắc, đầu nối đuôi, vượt qua thời gian hoặc là không đối ra được, đào thải.”

Mọi người âm âm đồng ý, Trương Nhất Dao kích động, dẫn đầu nói: “Biện thủy có cao lầu.”

Oa, tất cả mọi người ghé mắt nhìn Trương Nhất Dao, người này vô sỉ đó, rõ ràng là đoạt về đầu, người nào cũng biết làm thơ dễ dàng nhất đúng là câu đầu tiên, không cần nghĩ trước, chỉ cần nói ra là được, một điểm áp lực đều không có.

Trương Nhất Dao vừa dứt lời, Ôn công tử bên người cũng cảm giác áp lực rất lớn, tất cả mọi người chú ý tới, câu tiếp theo có phải là do hắn tới đón mới được, nhưng hắn đầy bụng tâm tư, đều đặt ở trên người tiểu thư kia, đúng là không tập trung được tinh thần, xấu hổ hồi lâu, cũng không nói nên lời, không thể đáp được cái vế sau như thế nào.

Thời gian trôi qua, Trần Tế không chút do dự nói: “Mời vị công tử này đến bên cạnh tạm nghỉ.” Câu này là mời Ôn công tử đến lối ra, bị đào thải. Ôn công tử dần dộng gật đầu, hào hoa phong nhã nói: “Hổ thẹn, hổ thẹn.” Đưa mắt nhìn tới, đâu còn nhìn được bóng hình xinh đẹp của tiểu thư kia, phiền muộn quá!

Mọi người cười trộm một hồi, liền có người đứng ra nói: “Trên cùng di động tề vân...”

Một câu này nói ra, lại rất tinh tế, phù hợp ý đề, chuyển tiếp, rất có trình độ. Liền có người khen hay.

Lại có người không cam lòng yếu thế nói: “Giao sơ kết khinh cửa sổ.”

Câu đầu tiên có ý tứ là trên Biện thủy có cái lầu cao, câu thứ hai có người đối ra ý tứ là bỗng nhiên ngừng đầu, liền đã thấy có một tòa ” lầu cao ” đứng sừng sững trước mắt. Câu thứ ba “giao sơ kết khinh cửa sổ” cũng không kỳ lạ quý hiếm, nói rất đúng về lầu cao, cây gỗ khắc hoa văn, giao thoa thành cửa sổ, đây là tả cảnh, không có nội hàm gì, bởi vậy tuy người này đọc lên vẻ dưới, lại không người nào trầm trồ khen ngợi.

Lúc này không khí náo nhiệt lên, người ào ào đứng ra làm thơ bổ khuyết, cũng có người không làm được, thậm chí hổ thẹn, tự động lui đến lối ra. Một người tiếp một người đứng ra đối thơ, người này nói “lầu các tam trọng giai” người kia ngâm: “Trên có dây cung tiếng ca.”

Đợi đến phiên Thẩm Ngạo, con người Thẩm Ngạo đảo một vòng, cười hì hì nói: “Bắn ra liên tục thán.”

Oa, còn có người càng vô sỉ hơn, trong đây chỉ còn lại có hơn hai mươi người, đều ghé mắt nhìn Thẩm Ngạo, bắn ra liên tục thán? Súc vật, đây quả thực là về không có trình độ, nhưng hết lần này tới lần khác, theo cách thiết luật phía trên, lại không thể bắt bẻ, cũng không tìm ra sai lầm.

Thẩm Ngạo gật đầu thăm hỏi về hướng mọi người, hẳn làm thơ, ngay trình độ gà mờ đều không được tính, cũng may đầu óc nhanh nhẹn, không đến mức bị đào thải như vậy.

Dù sao hẳn không có một điểm áp lực, da mặt dày một chút, cái gì cũng đều như mây bay.

Ở trong góc, một đôi công tử cầm y hàm chứa ý cười, nhất là thiếu niên cầm cán quạt đứng đó, khuôn mặt tuấn tú kia hơi giương lên, trong miệng nói với ‘công tử’ khác: “Tím Hành, người này thâm tàng bất lộ, bắn ra liên tục thán, có ý tứ.”

Công tử được kêu là Tím Hành bắt đầu nhíu lông mày mảnh xuống, rất có hương vị. Môi của hắn đỏ thẫm, con mắt sáng như sao, tay cầm một cây quạt nhỏ màu trắng, đang mặc một bộ áo dài vàng nhạt, rất tuấn tú, tuấn tú làm cho người giận sôi. Hắn bĩu môi nói: “Tam ca, cái hội thi thơ này cũng không có cái gì để xem, không có ý nghĩa, ta muốn trở về.”

‘Tam ca’ cười cười, giữ lấy vai hắn, thấp giọng nói: “Nhìn nhìn một chút.”

Tím Hành đành phải nhẫn nại, tiếp tục khoanh tay đứng nhìn.

Lại có người tiếp vài câu, có ba người bị nốc ao, những người này thật sự không ảo não, dù sao làm thơ cần nhanh trí, có đôi khi còn cần một điểm linh cảm, chợt có sai lầm cũng không phải là cái gì quá không chấp nhận được, liền ào ào đến chỗ không xa bên cạnh xem cuộc chiến.

Thời điểm không sai biệt lắm, ánh mắt của rất nhiều người đều rơi vào trên người một công tử văn nhã, ánh mắt rất nóng bỏng, cũng rất phức tạp.

Công tử này mỉm cười, tiêu sái một phen, ngẩng đầu, đứng lên, nói: “Xem ra chỉ còn lại đệ tử chưa tiếp. Thật tốt, hôm nay ngày tốt cảnh đẹp, có thể hội tụ cùng mọi người tại Thúy Nhã Sơn Phòng, Tầng mỡ rất vinh hạnh.”

Hắn nói nhảm rất nhiều, mọi người cũng không ảo não, ào ào nói: “Tầng công tử đại tài, chúng ta rửa tai lắng nghe Tầng công tử nói câu hay.”

Thì ra người này chính là một trong bốn công tử đứng đầu thành Biện Kinh, Tầng Túc An, Tầng Túc An là đệ tử quan lại, từ nhỏ đã được người đương thời khen tặng thần đồng, vô tình ý với khoa cử, nhưng lại đầy bụng kinh thư, tại thành Biện Kinh, danh tiếng cực lớn, rất nhiều người nhắc tới hắn, đều là vừa đổ kị lại ao ước, lúc này đây có hội thi thơ, nghe đồn thiếu niên thần đồng xuất hiện ở Linh Ẩn tự, chỉ điểm khiêu chiến Tầng Túc An, chuyện này sớm đã bị người nghị luận.

Cho nên Tầng Túc An vừa ra mặt, lập tức khiến cho rất nhiều người hào hứng, lại có người suy đoán, thiên tài thần đồng kia ở nơi nào? Vì cái gì chậm chạp không hiện ra?

Tầng Túc An mặt mày hớn hở, bắt tay vào làm thơ, khoe miệng hơi giương lên, phảng phất như là đã có linh cảm, cười nói: “Có huynh đài đối một câu là “bắn ra liên tục thán”, có dư buồn bã hùng hồn. Như vậy, câu thơ còn lại liền để cho ta tới bổ sung đi.” Hắn ngẩng đầu nhìn xà nhà, làm nhìn lên bầu trời ngoài cửa sổ, tâm tình bắt đầu nổi lên.

Thẩm Ngạo cũng ngẩng đầu nhìn xà nhà, súc vật, tại đây không có bầu trời đầy sao, người này có phải là bị tăng tăng thần kinh không ổn định?

Tài tử chính là tài tử, Tầng Túc An bắt đầu ngâm: “Không tiếc người ca hát khổ, nhưng tổn thương tri âm. Nguyên vì song thiên nga, phấn cánh khởi bay cao...”

“Tốt!” Rất nhiều người vỗ bàn, trầm trồ khen ngợi, thanh âm không dứt, quả nhiên là bốn đại công tử đứng đầu Biện Kinh, vài câu cuối cùng này có thể nói là tuyệt diệu.

Không tiếc người ca hát khổ, nhưng tổn thương tri âm, nguyên vì song thiên nga, phấn cánh khởi bay cao. Thi nhân bị phần ở bên trong “Phủ trung bồi hồi”, âm đạm hao tổn tinh thần, không chỉ có coi bản thân

thành “người ca hát” trong cao lầu, hơn nữa lại để bản thân hóa ra một “người nghe” khác, với tư cách “tri âm” của giai nhân lầu cao để trò chuyện an ủi. Thông qua câu thơ trên, rốt cục gặp được “tri âm”, phất cánh “bay cao”, đây là một loại cảm tình gì ? Quả nhiên là nghe thấy liền làm người hao tổn tinh thần, người nghe rơi lệ, một câu thơ cuối cùng của Tăng Túc An, lại đưa bản thân đến chỗ cao, chung quanh không có ai, tự ca tự nghe, vô biên tịch mịch cùng thế gian. Trong thơ hiển hiện ra nội tâm thống khổ, hỗ trợ ở trong tư tưởng thống khổ này, biểu hiện được hết sức đau khổ và làm nhân tâm rung động.

Bài thơ này bắt đầu lại từ đầu, trọn vẹn mấy chục câu, đều hiện ra vẻ yếu kém, chỉ có bốn câu ngắn cuối cùng của Tăng Túc An, thoáng cái đã nói rõ hết cảm tình của cái ‘cao lầu’ này, làm cho người ta ghé mắt nhìn qua.

Chính là Trần Tế, lúc này cũng không ngồi yên, đứng lên nói: “Tăng công tử đại tài, người đọc sách thành Biện Kinh rất nhiều, lại rất ít người bằng được.”

Tăng Túc An hành lễ về hướng Trần Tế, cung kính nói: “Trần tướng công yêu mến, Tăng mỗ xấu hổ không dám nhận.”

“Chỉ là...” Tăng Túc An cao ngạo nâng mặt lên, ánh mắt lướt qua, đang lúc mọi người bắn khoăn, con mắt kia bắn ra một tia quang mang, ầm ầm dần hiện ra ánh sáng đằng đẵng sát khí.

Đến rồi, tất cả mọi người khấn trương lên, Tăng công tử là người nào? Đệ nhất thiên tài tử Biện Kinh, lại có người truyền ra, muốn khiêu khích hắn, dùng sự cao ngạo của Tăng công tử, há có thể bỏ qua, trò hay sắp bắt đầu.

Quả nhiên, Tăng Túc An đóng mắt mỉm cười nói: “Nghe nói thành Biện Kinh có một thần đồng, nói ngoa là đệ nhất thiên tài Biện Kinh, đúng là coi thường nhân tài kiệt xuất Biện Kinh. Tăng mỗ bất tài, nguyện lãnh giáo một hai. Chỉ là không biết thiên tài này có ở trong lầu không?”

Hắn tận lực nói hai chữ thiên tài, thần đồng vô cùng nặng, trên mặt trời lên một tia mĩ mai, nói rõ là muốn trào phúng thần đồng Linh Ẩn tự kia.

40. Chương 40: Hòa

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 40: Hòa

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trong lầu xôn xao, rất nhiều ánh mắt ở bốn phía đều bắn khoăn, chờ đợi đối thủ của Tăng công tử xuất hiện. Văn nhân yêu phong nhã, càng yêu gom góp thú vui, đừng nhìn bọn hắn nguyên một đám bình thường toàn nói kinh thư, chuyện thi thư lễ nhạc gì gì đó, gặp được loại sự tình này liền lộ ra nguyên hình.

“Tăng công tử nói cực kỳ đúng, người nọ đã dám khoe khoang khoác lác, chẳng lẽ không có đảm đương sao?” Một công tử ngồi ở bên cạnh Tăng Túc An nói đệm, mọi người nhận ra người này, cũng là một trong tứ công tử Biện Kinh, bình thường như hình với bóng cùng với Tăng công tử.

Khục khục... Quả nhiên là để nhiều người tức giận, Thẩm Ngạo thấp giọng khục một tiếng, trong nội tâm mắng to đám cháu trai kia bịa đặt hèn hạ vô sỉ, rõ ràng hắn nói là muốn tham gia hội thi thơ, như thế nào một truyền mười truyền một trăm liền biến thành chỉ tên chỉ điểm khiêu chiến Tăng Túc An, biến thành xem thường người đọc sách ở Biện Kinh

Thẩm Ngạo mỉm cười, cuối cùng cũng đứng lên, sự dao động đầu (việc đến chân), hắn cũng không sợ, không phải là làm thơ sao? Tầng công tử này lại là đối thủ lợi hại, đã đến đây, hắn cũng tuyệt đối không có đạo lý lùi bước, ai sợ ai.

“Tầng công tử mới vừa nói đến tại hạ sao?” Thẩm Ngạo cười đến rất thuần khiết, rất ngây thơ, chất phác.

Ánh mắt của Tầng Túc An và mọi người quàng tới, lập tức lại xôn xao một hồi, có người nói: “Người này không phải là người mới làm câu “bắn ra liên tục thán” sao?”

“Chính là hắn, hắc hắc, trình độ như vậy cũng dám hướng Tầng công tử khiêu khích, thật sự là không biết trời cao đất rộng.”

Có người lại nói: “Đúng sai nhìn kỹ trước hắn nói, người nọ đi theo Trần tướng công xuống lầu đấy, nói không chừng là thế hệ con cháu của bạn cũ Trần tướng công.”

Tiếng người nói chuyện không lớn không nhỏ, vừa đủ để cho người người nghe được, rất nhiều người chấp nhận sâu, lời nói rơi vào trong lỗ tai Trần Tế, phôi Trần Tế đều muốn nổ tung vì bị chọc giận, lẽ nào lại như vậy, lẽ nào lại như vậy, cái đồ hỗn trướng này đi theo ta xuống lầu là có liên quan đến ta rồi hả?

Oa, tiểu tử đi theo này thật sự không có tiền đồ, mới một câu “bắn ra liên tục thán” kia, đã biết rõ thành Thẩm Ngạo này không hiểu làm thơ, trình độ có hạn, đến lúc đó, tin tức truyền đi, chẳng phải là ngay cả ta cũng bị mất mặt?

Trần Tế đã hối hận, rất oan uổng, liền giống như bị người lừa gạt lên thuyền giặc, đâm lao phải theo lao.

Tầng Túc An cười lạnh, cái môi mỏng kia nhẹ nhàng bĩu một cái, phẩy phẩy quạt nhỏ màu trắng nói: “Thật tốt, không biết tên họ đại danh các hạ là gì.” Hắn nói khách khí, nhưng ngữ khí lại không mặn không nhạt, một bộ dáng hoàn toàn không để Thẩm Ngạo vào mắt.

Thẩm Ngạo đương nhiên không thể yếu thế, nói: “Thẩm Ngạo.”

Tầng Túc An cười càng lạnh hơn: “Thứ cho Tầng mỗ kiến thức nông cạn, Thẩm Ngạo... Ha ha, tựa hồ chưa từng nghe nói qua.”

“Ha ha...” Máy công tử ngồi cùng bàn Tầng Túc An cười ha ha.

Thẩm Ngạo rất hồn nhiên, cười cười nói: “Có lẽ đợi tí nữa Tầng công tử sẽ nghe nói cũng không biết chừng.”

Thoải mái, mọi người đang ngồi vì một câu nói kia của Thẩm Ngạo mà trầm trồ khen ngợi trong lòng, khiêu khích trần trụi, đúng là muốn cái hiệu quả này, nếu Thẩm Ngạo cứ như vậy mà nhận thua, không những không đáng để thương, mọi người còn xem thường hắn, cũng sẽ không có trò hay để nhìn, mùi thuốc súng càng dày đặc, mọi người mới có thể nhìn đã con mắt.

Tầng Túc An thu quạt lại, lãnh ngạo nhếch miệng: “Như vậy chúng ta liền thử một lần, so thơ trước.” Hắn dùng phong độ nhẹ nhàng đi đến trên chỗ đất trống trong sảnh, hai tay ôm quyền: “Xin Thẩm huynh chỉ giáo.”

Chu Hằng bên người Thẩm Ngạo chọc vào eo hắn, ám chỉ hắn để ý coi chừng, Thẩm Ngạo hơi gật đầu, liền cất bước đi lên, đáp lễ nói: “Tầng công tử, mời nói trước.”

Âm thanh Tầng Túc An lạnh lùng nói: “Ngày hội trung thu vừa qua đi, không bằng lấy trung thu làm đề, như thế nào?”

Thẩm Ngạo gật đầu: “Tầng công tử cứ tự tiện.”

Tầng Túc An trầm ngâm một lát, lại ngẩng đầu lên, phong độ nhẹ nhàng ngóng nhìn xà nhà, như có điều suy nghĩ.

Thẩm Ngạo đưa con mắt lên, cũng đi nhìn xà nhà, oai như cóc, ai không biết làm trò này?. Chỉ là nhìn xà nhà đến cùng là vì cái gì, hắn là trên cái xà nhà này có hoa? Oa, Tầng công tử quá không hiền hậu, có hoa mà chỉ để một mình mình thưởng thức, cũng không thông báo một tiếng, quá ích kỷ.

Tầng Túc An nào đâu biết rằng Thẩm Ngạo đang thăm oán hắn, sau nửa ngày trầm ngâm, đột nhiên nói: “Đã có.” Tinh thần sáng láng chậm rãi dao động quạt giấy, chậm rì rì nói: “Mười phiên sương ảnh chuyển

đình ngô, tiệc hôm nay làm người quay mặt vào xó nhà. Chưa hẳn Hằng Nga không trái ý, ngọc thiềm trong treo lạnh lùng hoa quế cô.”

“Thơ hay...” Mọi người nhao nhao trầm trồ khen ngợi, bài thơ này, cách luật lấy từ Trung thu nguyệt của Tô Thức, tiến hành diễn từ trên cơ sở Trung thu nguyệt, tuy cũ, nhưng bằng trắc lại thập phần nghiêm cẩn, chủ quan mà nói, là đã qua mười năm, lũ khách này, ban đêm một mình mặt nhìn về phía góc tường, Hằng Nga chưa hẳn không phiền muộn oán hận, cung điện trong treo nhưng lạnh lùng, hoa quế cô đơn.

Tâm ý biểu hiện ra trong thơ cũng không có gì, hay là ở chỗ Tăng Túc An đề cập một lũ khách ban đêm một mình quay mặt hướng vào góc tường, lúc này đúng là ngày hội trung thu, lũ khách lại không thể hồi hương đoàn viên cùng người nhà, chỉ có thể lẻ loi tro bụi đối mặt với vách tường để ký thác tình cảm của mình, loại cảm tình này phiền muộn lâu dài, thường thức tỉnh, đã xem như tác phẩm xuất sắc rồi.

Thi từ thực sự không phải là từng từ đều hoa lệ, lại hoa lệ từ trong câu cú hay đi ra, trọng yếu vẫn là gợi từ tình ôm ấp tình cảm, dùng cảnh, dùng sự tình, dùng vật sinh tình, từ đó để cho người cảm động.

Ở đây, trong đám văn nhân, không thiếu kẻ lãng tử rời xa quê quán, có người vì học ở trường, có người ở Biện Kinh đọc sách chuẩn bị cho khoa thi năm sau, giờ phút này rất nhiều người đã nước mắt mơ hồ.

Con mắt công tử gọi là Tam ca ngồi trong góc kia sáng ngời, nói về hướng Tím Hành: “Bốn đại công tử đứng đầu Biện Kinh, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Nhưng trên mặt Tím Hành lại không có nổi một tia hào hứng, ngáp một cái nói: “Tam ca, làm thơ có cái gì đẹp mắt đâu, cái này sao, ta tình nguyện trở về đi về Thụy hạc đồ.” Nói xong, không cam lòng nắm đôi bàn tay trắng như phấn lại: “Ta nhất định không thể thua hần, không để cho hần cười nhạo ta.”

Tam ca nở nụ cười, nói: “Tím Hành đến hần là ai cũng không biết, liền ghi hận người ta rồi sao?”

Khuôn mặt Tím Hành đỏ lên, giận dữ nói: “Người ta đâu có ghi hận hần, bội phục còn không kịp mà, chỉ là càng bội phục, lại càng không muốn bị hần xem thường, mắc cỡ chết đi được.”

Tam ca khẽ cười nói: “Có cái gì phải xấu hổ, nói không chừng hần là lão ông thất tuần, râu tóc bạc trắng, chân tay run cầm cập. Chìm đắm nhiều năm như vậy, mới có bút ý xuất sắc như thế.”

Tím Hành nghiêng đầu, bĩu môi nói: “Không phải đâu, ta nghĩ hần nhiều nhất là nhi lập chi niên (tuổi xây dựng sự nghiệp), tuổi trẻ giống như Tăng công tử này, nếu là lão ông thất tuần, chỉ sợ đến cái cán bút đều khó nắm được rồi.” Nói xong, mặt liền đỏ lên, trong nội tâm nói: “Ah nha, ta làm sao có thể nói những lời này cùng Tam ca.” Rất thẹn thùng vụng trộm liếc nhìn Tam ca, thấy hần chuyển lực chú ý lại tới hội đấu thơ, lúc này mới yên tâm, cũng lập tức tiếp tục xem đấu thơ, trong nội tâm hoảng hốt mà đầy tâm sự.

Tăng công tử được khen ngợi, dương dương đắc ý bĩu môi về hướng Thẩm Ngạo, giọng điệu tựa như khiêu khích nói: “Trầm công tử, tới phiên ngươi.”

Thẩm Ngạo hiểu thơ, nhưng không làm thơ, cũng may trong đầu còn nhớ mang máng một ít thi từ từ thời Bắc Tống về sau, lấy ra dùng để không chế tràng diện thì rất tốt. Về phần đạo văn (ăn cắp bản quyền), sách lậu cái gì đó, hần tuyệt đối không quan tâm, thứ thơ này và bản quyền giống nhau, tới trước được trước, hôm nay Thẩm Ngạo có ý định đăng ký mấy bài thơ, để cho người tác giả chính thức sau này khóc lóc kêu cha mẹ.

Hần ngóc đầu lên, cũng cố ý nhìn xà nhà, bà nội nó, thì ra ngựa đầu sẽ thành tài tử, Thẩm Ngạo xem như có điều tâm đắc, cái đầu hướng lên, cổ có chút nhức mỏi rồi, trong lòng Thẩm Ngạo cảm khái: “Xem ra tài tử cũng không phải dễ làm, sớm muộn gì cũng sẽ gây ra bệnh nghề nghiệp cái cổ xiêu vẹo.”

Tăng công tử thấy hần không lên tiếng, cho là hần bí rồi, cười lạnh thúc giục: “Thẩm huynh còn trì hoãn cái gì? Muốn chân đạp tài tử Biện Kinh, chẳng lẽ chỉ có vài phần bốn sự này thôi sao?”

Thẩm Ngạo nói: “Lập tức tốt rồi, chờ một chút.” Hần giả bộ như lâm vào trầm tư, ngẩng đầu lên đi qua đi lại.

Tím Hành thấy thú vị, nói với Tam ca: “Cái người này thật là kỳ quái, vì cái gì mà trừng trừng mắt ngựa đầu nhìn xà nhà?”

Tam ca hé miệng cười cười, lắc đầu không nói.

Kỳ thật Thẩm Ngạo làm tài tử không tới nơi tới chốn, Tăng Túc An người ta tuy ngửa đầu nhưng trông mắt lại liếc quanh, một bộ dạng say mê trong đó. Mà Thẩm Ngạo lại trừng trừng mắt gắt gao nhìn thẳng xà nhà, mặc dù chỉ là bất đồng nhỏ bé, nhưng hiệu quả hoàn toàn khác hẳn nhau.

“Đã có.” Thẩm Ngạo cuối cùng cũng khôi phục bộ dạng bình thường, đón ánh mắt Tăng Túc An, từ từ nói: “Hoa quế phù ngọc, tháng giêng đầy trời, đêm lạnh như băng. Gió làm đung dục mây rêu chôn trong hàn, người ở bên trong Thủy Tinh cung. Giao Long uốn lượn, xem trăng cheo leo, mờ mịt sinh sôi. Sương hoa đầy đất, dục mây bay lên. Nhớ rõ tiệc năm trước, si rượu khê đình, trăng mây bay qua. Ngàn dặm giang sơn hôm qua không phải như mộng, đảo mắt thu qua như thế. Thanh tước ra phía tây, Hằng Nga báo ta, ngày cưới gần đến. Gửi một lời nói, không ai phụ Quảng Hàn say.”

Vừa dứt lời, liền có người nói: “Được, thơ hay.”

Thi từ không phân biệt giàu nghèo, lại không có người nói Thẩm Ngạo sáng tác lời không hợp với đề. Cái bài từ này là Văn Chính Minh làm, mấy trăm năm sau, là một trong Giang Nam tứ đại tài tử, còn chưa sinh ra, lại để cho Thẩm Ngạo đạo văn (ăn cắp bản quyền) trần trụi.

Các tài tử trong lầu nhao nhao nhắm mắt dư vị cái bài từ này, trước đó chỉ là có một người trầm trồ khen ngợi, lập tức liền có người vỗ bàn khen hay. Lại nói tiếp, trong thời gian ngắn làm thơ, nếu so với làm thơ ở nhà thì khó hơn nhiều, bởi vì tên, điệu, cách, luật, hạn chế rất nghiêm khắc, từng lời cần cân nhắc thời gian dài, Thẩm Ngạo có thể ở một lát công phu làm ra một bài từ trăm chữ cũng đã rất không dễ dàng, huống chi ý cảnh cái bài từ này đúng là làm cho Tăng công tử không theo kịp.

Có người đứng lên rung đùi đắc ý nói: “Bài từ làm trong đầu đầy cảm xúc, tạo ngữ lãng mạn. Bên trên viết ”dục mây bay lên“, có ý muốn thoát tục, phía dưới là ”không ai phụ Quảng Hàn say“, lại lộ ra vẻ sâu não, thay đổi rất nhanh ở bên trong, triệt để miêu tả tâm tính mâu thuẫn. Quả nhiên có thể nói là tuyệt diệu, rất tốt.”

Lại có người nói: “Như thế thì lưỡng nan rồi, đến cùng ai làm thi từ hay hơn?”

Vì vậy liền có người bắt đầu tranh luận, người này nói: “Tự nhiên là Tăng công tử tốt hơn, Tăng công tử làm thơ ngụ ý khắc sâu, làm cho người có rất nhiều cảm xúc.”

Lại có người phản đối nói: “Ta xem Trần công tử làm tốt hơn, thời gian ngắn ngủi có thể làm ra bài từ tốt như vậy, mọi người ở đây ai có thể làm được?”

Có người nói: “Chúng ta tranh giành cái gì, có Trần Tế Trần tướng công ở đây, tự tướng công có phán xét, xem Trần Tế tướng công nói như thế nào, phải nghe trước đã, đúng không?”

Trần Tế giờ phút này cũng xấu hổ chưa đứng ra, hắn không thể tưởng được, Thẩm Ngạo lại thực sự làm ra một thủ thơ cực tốt, nhưng bây giờ hắn lại lâm vào tình thế lưỡng nan rồi, hai bài thơ từ này có thể nói lực lượng ngang nhau, có tất cả đặc điểm của riêng mình, rất khó bình luận ra cao thấp.

Nếu mình nói thi từ Tăng Túc An tốt, hiển nhiên không công bằng đối với Thẩm Ngạo, nhưng nếu nói từ Thẩm Ngạo tốt, nhất định có người sẽ suy đoán mình quan hệ sâu với Thẩm Ngạo, là thiên vị Thẩm Ngạo.

Cũng may hắn cáo già, lúc tuổi còn trẻ tuy ngay thẳng, hôm nay cuối cùng cũng hiểu một tí đạo lý làm người, linh cơ khê động, nói: “Lúc này đây xem như thế hoà, không phân thắng bại, lại so một trận nữa đi.” Công bằng, ai cũng không nói được lời nào.

41. Chương 41: Chém Gió Rất Quan Trọng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 41: Chém gió rất quan trọng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Vòng tiếp theo vẫn là làm thơ, vốn là dùng hoa sen làm đề, Tăng Túc An hôm nay phát huy vượt xa người thường, đúng là tìm được không ít câu hay, ngoài dương dương đắc ý, lại cảnh giác hơn. Thẩm Ngạo này cũng không dễ đối phó như hần tướng tượng, rõ ràng là Tăng công tử cho là mình rất dễ thắng, Thẩm Ngạo liền thốt thi từ ra, cảnh trong lời nói và dùng từ lại là xa xa vượt qua trình độ của hần.

Điều duy nhất làm Tăng công tử thấy may mắn, chính là tuy thi từ Thẩm Ngạo tốt, nhưng có chút thi từ không hợp ý đề bài, không thể khiến cho rất nhiều người ủng hộ, kể từ đó, hai người đánh vô mồm, người tới ta đi, có lẽ là chẳng phân biệt được ai hơn ai, không phân thắng bại.

Ưu thế của Tăng Túc An ở chỗ mỗi một câu thi từ đều là cảm xúc của mình, mà cảm xúc thường thường trộn lẫn hỉ nộ ái ố vào, có chút động lòng người. Mà thi từ của Thẩm Ngạo đều là tác phẩm cực kỳ xuất sắc, nhưng dù sao cũng là đạo văn ra, có vài thời điểm làm cho người ta cảm thấy từ không diễn ý, tuy trầm trở khen ngợi, cảm xúc lại không nhiều lắm.

Tại cửa ra vào Thụy Nhã Sơn Phòng, rất nhiều văn nhân không thể tiến vào vẫn đang bồi hồi không đi, cứ cách thời gian một nén nhang, Ngô Lục nhi sẽ cầm một bảng vàng, nói rõ tình trạng tác giả bên trong làm thi từ, dán lên tường.

Thí dụ như công tử nào đó ứng thơ như thế nào như thế nào, tướng công nào đó đối như thế nào, người nào đó lại bị loại bỏ. Loại phương thức mới lạ này, thật sự khiến không ít người có cơ hội nhìn náo nhiệt, tuy không có duyên đi nghe nhìn phong thái các tài tử, nhưng từ trong thi từ cũng có thể được biết không ít tình huống bên trong.

“Là thần đồng Linh Ẩn tự kia quyết đấu cùng với Tăng công tử. Thần đồng sáng tác lời thật tốt, quả nhiên là người dám khiêu khích Tăng công tử, xem ra cũng không phải cái bao cỏ (người vô dụng).”

“Nhường một chút, ồ, cái bài từ này thật sự là không tệ, rất có ý tứ. Chỉ là thơ Tăng công tử vẫn tốt hơn.”

“Oa, thơ Tăng công tử có cái gì tốt, tài văn chương của người gọi là Thẩm Ngạo này rất nổi bật, làm thơ không thể so với làm văn, đâu có thể một lần là xong, nhưng nhìn Trầm công tử xem, chắc chắn, đúng là xuất khẩu thành thơ.”

“Đến rồi, đến rồi, lại đối bảng, ta xem xem, à, thì ra Trần Tế Trần tướng công phán quyết thế hoà, cũng vậy, là thế hoà, có thể lại so một lần nữa, chúng ta cứ từ từ xem náo nhiệt.”

Một bảng lại một bảng, không ngừng thay đổi, không khí đạt đến cao trào, Tăng công tử làm một bài, Trầm công tử làm một bài, đúng là liên tục không ngừng, một canh giờ, hai người đã làm bốn bài thơ từ. Trong tràng vẫn đang không phân ra thắng bại, bên ngoài cũng đã náo loạn thành một đồng ròi, đám fan hâm mộ Tăng công tử vung tay hô to: “Đuổi tên gia hỏa Linh Ẩn tự không biết trời cao đất rộng kia ra đi, bằng hần mà cũng đòi đo với Tăng công tử.”

Cũng có người ủng hộ Thẩm Ngạo, lớn tiếng thì thầm: “Tuy Tăng công tử có nhanh trí, nhưng so với Thẩm Ngạo thì lại kém quá xa rồi, vừa xem là hiểu ngay, người nhìn cái câu “dục mây bay lên, không ai phụ Quảng Hàn say” kia tốt đến thế nào, Tăng công tử làm được thi từ nổi bật như vậy sao?”

Đang tại cãi nhau tụi bụi, Ngô Lục nhi lại đưa bảng ra, bên ngoài lâu đông nghịt người, ngoài cái cổ nhìn, chỉ nhìn thấy trên bảng cáo thị kia viết: “Ván kế tiếp, đối nghịch.”

“Thi từ đang rất hay, vì cái gì lại đi đối nghịch?”

“Không rõ nữa, so thi từ khó phân thắng bại, muốn phân ra cái cao thấp, chỉ có đối nghịch mới so được.”

Thi từ tựa như mỹ nhân, có tất cả đặc sắc, trong một trăm người, thì có một trăm Tây Thi. Nhưng văn thơ đối ngẫu lại bất đồng, có thể phân ra cái cao cái thấp. Yêu cầu này, là Tăng Túc An đưa ra, Tăng Túc An nhất thời khó thắng nổi Thẩm Ngạo, đã có chút ít không nhịn được, đường đường là công tử Biện Kinh, nếu không thắng, để cho Thẩm Ngạo chấp tay xưng thần, nói ra cũng là chê cười.

Mọi người nghe nói muốn thi đối nghịch, hào hứng ào ào, liên tục cổ vũ. Thẩm Ngạo cũng không cự tuyệt, giờ phút này đường làm quan rộng mở, mỉm cười nhìn Tăng Túc An sứt đầu mẻ trán, rất nhẹ nhàng, rất vui vẻ. Lại nói, hắn chỉ là vô danh tiểu tốt, thắng liền thắng, thua thì thua, một điểm áp lực đều không có. Nhưng Tăng Túc An lại khác, danh tiếng của hắn quá lớn, áp lực thua cực lớn, cho dù là duy trì loại cục diện không thua không thắng này cũng đủ làm cho hắn lửa giận công tâm.

Theo khí thế trên, Thẩm Ngạo đã chiếm thượng phong.

Đối nghịch, Thẩm Ngạo không biết làm, chỉ là Thẩm Ngạo tuyệt đối không lo lắng, ngẩng đầu lên, coi trời bằng vung. Muốn chơi, tùy thời phụng bồi, thua người nhưng không thua trận, cần giả bộ chém gió trước, da mặt dày mới có thể trụ hàng trong giới tài tử.

Tăng Túc An cười lạnh một tiếng, sắc mặt đã có chút tái nhợt rồi, trầm ngâm một lát, đi đầu đưa ra đề mục, nói: “Không quan tâm hơn thua, xem trước đình hoa nở hoa tàn.”

Tăng Túc An vừa dứt lời, rất nhiều người liền bắt đầu trầm ngâm, tuy nói là đang xem cuộc chiến, nhưng dù sao những người này cũng là văn nhân, có vẻ trên, liền không nhìn được, tự hỏi về dưới. Cái đề mục này đảo nghịch lại là có chút khó khăn, người bình thường, nhất thời nửa khắc cũng không đối lại được, vì vậy rất nhiều người nhíu mày, bắt đầu tự hỏi đáp án.

Lại nhìn Thẩm Ngạo, có lẽ là do cái bộ dáng vừa chấp tay trước ngực vừa ưỡn ngực kia, tạo cho người ta cảm giác trong bụng đã có đáp án, khí thế đó, cho dù Lý Bạch, Đỗ Phủ tái sinh, cũng bị hắn đè xuống dưới.

“Oa, xem bộ dáng Trầm công tử, chắc hẳn đã là tính kỹ càng trước rồi, lợi hại, quả nhiên lợi hại, khó trách dám khiêu khích về hướng Tăng công tử.” Rất nhiều người mặt ỉu mày chau, nhìn thấy Thẩm Ngạo mang bộ dáng này, lập tức bái phục.

Ở phía trong tâm Tăng Túc An cũng có chút lo lắng, trong miệng hỏi: “Thẩm huynh hẳn là đã có đáp án rồi?”

“Không có!” Con vịt chết vẫn mạnh miệng, có lẽ làm như vậy vô cùng có khí thế.

“Oa...” Vô số người trợn mắt há hốc mồm, không có? Không có mà người còn mang một bộ dạng đã tính trước, còn trả lời mạnh mẽ như vậy, hic, da mặt người này quá dày rồi, quá vô sỉ.

Trong lòng Tăng Túc An nghĩ: “Chẳng lẽ là hắn có đáp án, lại cố ý giễu cợt ta sao?” Cái văn thơ đối ngẫu này, kỳ thật đối với Tăng Túc An mà nói, cũng không khó, Thẩm Ngạo với tư cách hắn cấp bậc loại cao thủ, tự nhiên cũng là rất dễ dàng. Tăng Túc An xuất ra về trên trước, tựa như hành quân trong chiến tranh, là phái ra một ít quân đội đi trước dò xét hư thật đối phương, sau đó lại gia tăng độ khó, quyết tử chiến cùng đối phương.

Nhưng Thẩm Ngạo lại nói không nghĩ ra đáp án, cái này lại làm cho hắn không thể tưởng tượng nổi. Tăng Túc An thử hỏi: “Nếu Thẩm huynh không đối được, như vậy trận này liền tính toán Thẩm huynh thua.”

Hắn vốn cho là Thẩm Ngạo sẽ nói từ từ, hoặc là mạnh mẽ đối ra về dưới, ai ngờ Thẩm Ngạo hùng hồn nói: “Tốt, ván này ta thua.”

Sắc mặt Tăng Túc An cứng lại, lập tức mừng rỡ, thì ra người này thật sự không biết đối nghịch, thật tốt.

Trong góc, Tím Hành thoáng cái đã nâng tinh thần lên, một đôi mắt đẹp tinh mịch nhìn qua Thẩm Ngạo ngẩng đầu ưỡn ngực, không nhìn cười được, nói với tam ca: “Người này rất có ý tứ, rõ ràng không biết, còn muốn làm ra một bộ dạng đã đánh bại đối thủ, thật tốt cười.”

Nhưng Tam ca lại nhíu lông mày, trong miệng lẩm bẩm nói: “Vinh nhục không sợ hãi, xem trước đình hoa nở hoa tàn. Ừm, đây là chết có ý tứ, tiền lùi vô tình ý, nhìn qua bầu trời, mây cuốn mây bay. Không biết cái về dưới này đã thỏa đáng chưa?”

Tím Hành thấy Tam ca hồn nhiên không để ý đến cái gì, chỉ nghĩ đến câu đối, lại bắt đầu cảm thấy không thú vị, nâng cái cằm nhon lên, mắt đẹp khê mở khê hợp, lại suy nghĩ tâm sự.

“Tốt rồi, mới vừa rồi là Tăng huynh ra đề mục, hiện tại nên để ta ra đề mục.” Thẩm Ngạo cười rất rụt rè, bày làm ra một bộ dạng người cao ít người cao hơn, tịch mịch như sương tuyết.

Tằng Túc An cười lạnh: “Mời Thắm huynh ra đề.” Hắn nắm chắc thắng lợi đang nhìn, có vẻ rất độ lượng. “Mây bay trên hồ nước, mời Tăng huynh đối vế dưới.” Thắm Ngạo khoanh tay trước ngực, ngóc đầu lên cao cao, súc vật, xem xà nhà mệ chết đi, chỉ là dường như Thắm Ngạo hơi nghiêng kiêu này.

“Mây bay trên hồ nước ?” Tăng Túc An trước là mỉm cười, sau đó lại lập tức biến sắc, mặt vàng như màu đất.

Cái vế trên này có thể nói là tuyệt đối, vế trên năm chữ, chữ chữ khảm đủ ngũ hành, mà ý cảnh lại rất hay. Nhìn như đơn giản dễ đối, kỳ thật rất khó, có người thậm chí cho rằng nó là “đệ nhất thiên hạ khó”. Cái liên này vừa nói ra, khó trách Tăng Túc An bắt đầu bất an, tuyệt đối như vậy, đừng nói Tăng Túc An, cho dù là tập hợp tất cả tài tử thiên hạ, trong thời gian ngắn cũng tuyệt đối không thể tìm ra đáp án.

Thắm Ngạo không sợ hãi, chính là còn nhớ rõ mấy cái thiên cổ tuyệt đối, văn thơ đối ngẫu, tuy không nhiều lắm, lại cũng đủ để dùng.

Không phải chỉ riêng Tăng Túc An, bọn tài tử bên cạnh, giờ phút này, nguyên một đám lâm vào trầm tư, đều ngây dại.

42. Chương 42: Đột Phá Sự Vô Sĩ Của Nhân Loại.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 42: Đột phá sự vô sĩ của nhân loại.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lúc này sắc mặt Tăng Túc An đã tái nhợt, hắn phá vỡ đầu, cũng tìm không thấy vế dưới, thời gian chậm rãi đi qua, Thắm Ngạo đã không nhịn được, cao giọng nói: “Tăng công tử, không đối được vế dưới sao?”

Tăng Túc An lắc đầu cười khổ.

Thắm Ngạo cười hắc hắc: “Như vậy người thua ván này.”

Tăng Túc An bắt đầu dĩ gật đầu: “Ta ra đề mục mới.” Hắn nhú lông mày, lâm vào trầm tư, tuy gặp phải áp chế nhỏ, nhưng dù sao cũng là tài tử Biện Kinh, giờ phút này đã khôi phục tiêu sái lỗi lạc. Trong lòng nghĩ: “Người này rất đáng sợ, chỉ sợ không dễ đối phó như trong tưởng tượng, quá khinh địch rồi, phải vững vàng, chậm rãi quần nhau với hắn.”

Tăng Túc An định thần, đôi mắt lại khôi phục thần thái, mỉm cười, nói: “Gương vỡ lại lành, mộng cũ đã qua, mời Thắm huynh ra vế dưới.”

Thắm Ngạo khoanh tay đứng yên, hùng hổ nói: “Không đối được!”

“Oa...” Toàn trường lại xôn xao, vừa rồi Thắm Ngạo nói một câu “mây bay trên hồ nước” kia đã làm cho rất nhiều người hao hết sức suy nghĩ, lại đau khổ không tìm được đáp án, đang âm thầm kỳ quái, Trầm công tử rõ ràng không quan tâm hơn thua, đến “xem trước đình hoa nở hoa tàn” cũng không đối được, lại có thể ra đề “mây bay trên hồ nước” tuyệt hảo như vậy.

Chỉ là người này thật sự rất vô sĩ, Tăng công tử ra đề mục, hắn không cần suy nghĩ, liền trực tiếp nói không nghĩ ra, đối lại là người khác, nào dám hùng hồn, hùng hổ, dương dương đắc ý như hắn.

Tăng Túc An lại sững sờ, chợt nghe Thắm Ngạo tiếp tục nói: “Như vậy kế tiếp ta ra đề, Tăng công tử nghe cho kỹ. Tịch tịch gian khổ học tập, không thủ tiết, liền tiếp theo là cái gì?”

Tịch tịch gian khổ học tập, không thủ tiết? Trong lâu đã muốn náo loạn, vừa rồi cái câu “mây bay trên hồ nước” kia đã làm người khác đau đầu, bây giờ lại ra một câu “tịch tịch gian khổ học tập, không thủ tiết”. Truy cứu nguyên do, bởi vì về trên này có chữ khảm có thanh bằng đồng nhất, mà ý nói lại trôi chảy quán thông từ đầu đến cuối, như nếu không có thần trí tuyệt vời, bằng vào một hai phạm phụ tục tử, há có thể tùy ý vạch trần đối lại?

Sở dĩ “tịch tịch gian khổ học tập, không thủ tiết” là câu tuyệt đối, không chỉ là bởi vì ở phía trong văn tự kia có cơ quan tinh xảo, mà là thật sự không có về dưới nào có thể xứng đôi với hai chữ “tịch tịch” này. Về trên như vậy, mặc cho thiên tài nào tái sinh, cũng tuyệt đối không thể tìm kiếm ra đáp án.

Tăng Túc An lại lâm vào trầm tư, trầm mặc một lát, cười khổ lắc đầu: “Tăng mỗ bất tài, vấn này đã thua.”

“Tốt, vậy thì mời Tăng huynh tiếp tục ra đề mục.” Thẩm Ngạo rất dứt khoát, rất nhanh nhẹn.

“Nữ tử tốt bên dòng suối trắng, thiếu nữ rất đẹp. Mời Thẩm huynh đáp lại.”

“Không đáp được.” Thẩm Ngạo lắc đầu, cái cảm hơi hơi nâng lên, thiếu chút nữa cái đuôi đều muốn vểnh lên trời.

Tăng Túc An nói: “Như vậy xin mời Thẩm huynh ra đề mục.”

“Tốt.” Thẩm Ngạo chần chờ một lát, nói: “Nước lạnh rơi vãi, một giọt nước, hai giọt nước, ba giọt thủy. Mời Tăng huynh đáp lại.”

“Ách...” Im lặng, lại là một câu tuyệt đối, khắp nơi đều là cơ quan, nếu không ẩn chứa đoán chữ, thì lại ngụ ý khắc sâu, đừng nói để cho Tăng Túc An lập tức làm ra, chính là trở về nghĩ một năm nửa năm, cũng không nhất định có thể nghĩ ra về dưới tốt nhất.

“Tăng huynh không đối được sao? Như vậy xin mời Tăng huynh ra đề mục.” Thẩm Ngạo cười đến rất có ý tứ hàm xúc, dường như là đang ám chỉ cái gì đó.

Đến lúc này, rất nhiều người đột nhiên tỉnh ngộ, Thẩm Ngạo này không đơn giản, không chỉ là không đơn giản, mà là cực kỳ không đơn giản. Thử hỏi, một người có thể nghĩ ra tuyệt đối như thế, sẽ bị mấy cái văn thơ đối ngẫu đơn giản của Tăng công tử làm khó sao? Giống như là một nhà số học đã lấy được giải thưởng Nobel, ngay cả một với một bằng hai cũng không biết? Tuyệt đối không thể.

Như vậy vì cái gì Trầm công tử nhiều lần lắc đầu, đáp án chỉ có một, rất nhiều người đã phán đoán ra. Oa... Có ẩn tình, Trầm công tử có ý không tiếp văn thơ đối ngẫu Tăng công tử đưa ra, có phải là khinh thường, không muốn trả lời câu đối đơn giản như vậy?

Đạo lý rất đơn giản, như là thời xưa, chỉ việc thi Hương, thi Hội, thi Đình, liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên, đến lúc đoạt trạng nguyên, lại bị người hỏi người đã xem qua Tứ thư Ngũ kinh chưa, cái này có phải là vũ nhục đối với trạng nguyên không? Đã là vũ nhục, trạng nguyên tự nhiên không tiếp tục nói chuyện với đối phương làm gì.

Đúng rồi, tuyệt đối là như vậy, người xem xem, Trầm công tử chấp tay trước ngực, ngẩng đầu, khí thế hoành tráng bộc phát ra, rất tươi sáng rõ nét, rất xuất chúng, một bộ dạng nắm chắc thắng lợi trong tay. Tuy cái thể đứng trùng mắt xem xà nhà kia luôn có một chút quái dị, đương nhiên, soi mới là không được, trọng yếu là phải xem trình độ, có nước trong bình, cho dù là Trầm công tử nằm sấp xuống, đó cũng là tài tử phong lưu, là tiêu sái lỗi lạc.

Trong góc, Tam ca xếp cây quạt trắng lại, lẩm bẩm nói: “Người này thâm bất khả trắc, có ý tứ.”

Trong mắt Tím Hành hiện lên một tia nghi hoặc: “Tam ca, người nói tới ai?”

Tam ca dùng cán quạt chỉ chỉ Thẩm Ngạo trên đài: “Còn có thể là ai? Chính là hắn.”

Tím Hành bĩu môi khinh thường: “Đúng đấy, cái con mắt kia chắc là sinh ra ở xà nhà? Hắn có cái gì thâm bất khả trắc, theo ta thấy, chỉ có vị công tử thần bí ở phủ Kỳ quốc công kia mới hợp với lời bình này.”

Tím Hành không hiểu văn thơ đối ngẫu, chỉ si mê vẽ tranh, đương nhiên không rõ vừa rồi Thẩm Ngạo liên tục xuất ra mấy câu đối đáng sợ đến cỡ nào, Tam ca cười một tiếng, nói: “Tăng công tử thua rồi.”

Tím Hành nói: “Ta thấy Tăng công tử so với cái tên xem xà nhà này lợi hại hơn nhiều. Huống hồ không phải hần cũng không đáp được đề đối của Tăng công tử sao?”

Tam ca lắc đầu: “Chỉ nhìn đề đối, hai người này đã phân ra cao thấp, đề đối Tăng công tử rất dễ hiểu, mà Trầm công tử đưa ra đề đối lại thâm bất khả trắc, theo ta thấy, Trầm công tử không phải không đối được đề của Tăng công tử, mà là khinh thường không thèm đối.”

Tím Hành ồ lên một tiếng, nói: “Hần cố ý không đối ra, đây là vì cái gì?”

Tam ca hé miệng cười nói: “Nếu có người nói người không biết vẽ tranh, người có thể vẽ một bức họa để chứng minh mình biết vẽ tranh hay không?”

Tím Hành lắc đầu: “Ta tại sao phải chứng minh mình? Ta vẽ cái gì, mọi người tự biết, cần chứng minh với tiểu nhân không biết sao? A...” Nàng bưng tỉnh đại ngộ, nói: “Đúng rồi, gia hỏa mắt cao hơn đầu này đích thị là cảm thấy đề đối của Tăng công tử rất đơn giản.”

Tam ca nói: “Đúng là như thế.”

Chẳng những là Tam ca và Tím Hành cho rằng như vậy, tất cả mọi người trong tràng chấp nhận sâu, chính là Tăng Túc An, giờ phút này cũng phát hiện chỗ mấu chốt. Mặt không khỏi đỏ lên, cái tâm tranh cường háo thắng kia lập tức phai nhạt, gặp được đối thủ cường đại như vậy, nếu lại đối tiếp, chỉ là tự rước lấy nhục, hần khê thở dài, hành lễ nói về hướng Thẩm Ngạo: “Trầm công tử học vấn cực cao, Tăng mỗ thán phục.” Dứt lời, muốn rời khỏi sân khấu.

“Như vậy liền thắng?” Thẩm Ngạo lúc này lại không đặc ý, con mắt từ xà nhà chuyển trở lại mặt đất, cao xử bất thắng hàn (ở chỗ cao không khỏi rét lạnh), núi cao ít người vẽ, đại tài tử không nhiễm khói lửa nhân gian biến thành người bình thường, chân thành tha thiết cầm tay Tăng Túc An, nói: “Tăng công tử, đây là ý gì? Thắng bại chưa phân, tại sao phải đi ra?”

Tăng Túc An cho rằng Thẩm Ngạo cố ý thay hần che đậy, cảm kích nhìn hần một cái, nói: “Thẩm huynh không cần khách khí, thua chính là thua, Tăng mỗ có thể tự hiểu lấy mình. Trầm công tử đại tài, hôm nay có thể đứng cùng Trầm công tử, Tăng mỗ thật sự rất hân hạnh.”

Trong lòng Thẩm Ngạo vui tươi hơn hở, rất hưởng thụ loại khen tặng này, lại nói, Thẩm Ngạo chỉ nhìn xem xà nhà có mấy cái, đưa ra tuyệt đối, liền chế ngự tài tử Biện Kinh, từ xưa đến nay, cũng tìm không thấy người thứ hai. Chỉ là, lúc này nhất định phải rụt rè, phải khiêm tốn, cây to đón gió vẫn bị thổi bật rễ, ngàn vạn lần không cần phải quá cuồng vọng, thành cái đinh trong mắt người khác. Hần làm làm ra một bộ dạng thụ sủng nhược kinh (yêu quá mà sợ), vội vàng nói: “Tăng công tử quá khách khí, Thẩm mỗ rất may mắn, vừa mới nghĩ tới mấy cái đề đối tốt, nói lên về đối nghịch, tuyệt đối không bì kịp Tăng công tử. Ta cùng với Tăng công tử chỉ như Trọng Bá và Yên Vân, nếu không phải là sư phụ của ta...” Thẩm Ngạo tận lực khiêm tốn một chút...

“A, thì ra vị này Trầm công tử còn có lão sư, không biết thầy của hần là cao nhân phương nào.” Rất nhiều người bắt đầu suy đoán.

Ngược lại, người nào đó ngồi ở trên ghế ban giám khảo, sau lưng phát lạnh, mồ hôi lạnh chảy ròng trên trán, sư phụ? Người này lúc nào có sư phụ rồi? Hần không phải nói là mình vô sự tự thông (không thầy cũng tự thông tỏ) sao? Ở đâu xuất hiện sư phụ. tiểu tử này quỷ kế đa đoan, không biết...

Người nào đó đã đoán đúng, chỉ nghe Thẩm Ngạo vô liêm sỉ nói: “Nếu không phải là sư phụ của ta, Trần Tế tướng công có cách dạy dỗ, muốn thắng Tăng công tử chỉ sợ là muôn vàn khó khăn.”

“À, thì ra người nọ là cao đồ Trầm tướng công, khó trách.” Mọi người bưng tỉnh đại ngộ, lại đổ kị lại ao ước, Trầm tướng công là người nào? Trạng nguyên nổi danh thiên hạ, lại càng là thần tượng của người đọc sách, không vì năm đầu gao mà khom lưng cúi đầu, nhất định là nhân vật lưu danh sử sách. Ai có thể làm môn sinh hần, vậy thì thật sự phúc ba đời. Không nghĩ tới, không ngờ Trầm tướng công đã thu đệ tử, người đệ tử này thật đúng là không đơn giản, đúng là danh sư xuất cao đồ.

Mặt Trần Tế lập tức đen đi, quá vô sỉ, quá vô sỉ rồi, chính mình còn chưa thu được tiền lì xì và hỉ lễ bá sư, thứ hai là không tiếp nhận lễ quỳ, người này rõ ràng đập tên của mình vào, đi bốn phía giả danh lừa bịp, hết lần này tới lần khác, hần lại không thể phản bác tại chỗ, ngay cả có lý cũng không thể nói. Xong rồi,

anh danh cả đời, sớm muộn gì cũng bị người này hại chết.

43. Chương 43: Cao Trào.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 43: Cao trào.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Sắc mặt Tăng Túc An trì hoãn một ít, thì ra là thế, Trầm công tử là cao đồ Trần tướng công dạy dỗ, cái này giải thích thông suốt tất cả. Nếu Thẩm Ngạo chỉ là hạng vô danh tiểu tốt, Tăng Túc An nhất định rất khó có thể tiếp nhận thất bại lần này, đường đường công tử Biện Kinh, thua ở trong tay một người vô danh tiểu tốt, truyền đi cũng đáng để chê cười. Nhưng là của cao đồ Trần tướng công liền bất đồng, thua trong tay hắn, cuối cùng còn có cái bậc thang để xuống dưới.

Tăng Túc An cầm tay Thẩm Ngạo thật chặt: “Trầm công tử thì ra là cao đồ của Trần tướng công, thất kính, thất kính, nếu vừa rồi có chỗ đắc tội, xin Thẩm huynh đừng nên trách.”

Thẩm Ngạo cũng nắm chặt tay Tăng Túc An, rất chân thành tha thiết, rất đồng tình, nói: “Tăng huynh làm thi tử vô cùng tốt, về sau ta còn cần lãnh giáo người nhiều hơn.”

Đây là đoạn kết hội thi thơ, một hội thi thơ tràn đầy tình bác ái, cuối cùng Thẩm Ngạo và Tăng Túc An bắt tay với nhau, mọi người đồng loạt dùng trà thay rượu, chúc mừng Trầm công tử và Tăng công tử thành bạn bè. Trà là trà ngon, uống vào rất sướng miệng, lúc đầu là có vị hơi sấp, nhưng liền lập tức cảm giác được, trong mồm miệng còn sót lại mùi thơm ngát nhàn nhạt, lục phủ ngũ tạng đều lập tức thoải mái.

“Trà ngon. Có thời gian rảnh rồi nhất định phải đi Thúy Nhã Sơn Phòng uống cái nước trà này.”

Người duy nhất nghiêm mặt hổ, chỉ sợ chỉ có Trần Tế, bị người trơ mắt xếp đặt một lần, trong lòng rất không thoải mái, nhất là Thẩm Ngạo này không đáng tin cậy, nói như thế nào đây? Chính là thiếu đi một chút cảm giác an toàn, tuy người này làm việc khéo đưa đẩy, nhưng lại không cẩn thận, hiện tại cả thành Biện Kinh đều biết hắn là đệ tử của mình, tương lai hắn xảy ra chuyện gì, cả đời anh danh của mình ...

Trần Tế lắc đầu than khổ, giơ trà chén nhỏ lên thổi bọt trà, trà còn chưa uống, trong miệng liền phát ra một vị đắng chất.

Ngô Tam nhi thừa cơ đi lên đài, cười hì hì chấp tay về hướng mọi người, nói: “Chư vị tài tử, Thúy Nhã Sơn Phòng hôm nay khai trương đại cát, hội thi thơ thành Biện Kinh lần thứ nhất cũng thành công viên mãn, Ngô mỗ chúc mừng Trầm công tử chiến thắng lần thứ nhất trước...” Hắn giả bộ như không quen Thẩm Ngạo, hành lễ về hướng Thẩm Ngạo, người trước mắt này mới chính là ông chủ thực tế của Thúy Nhã Sơn Phòng, cũng may Ngô Tam nhi ở cùng Thẩm Ngạo lâu, da mặt cũng dày thêm vài phần, diễn xuất bắt đầu rất tự nhiên, không có sơ hở.

Lại nói tiếp: “Kể từ hôm nay, chư vị đang ngồi có thể thử gia nhập hội viên Thúy Nhã Sơn Phòng, phí hội viên mỗi tháng là một tiền...”

“Ngừng...” Thẩm Ngạo chống nạnh nói: “Cái gì? Đến cái trà lâu này cũng không biết xấu hổ, thu phí hội viên một tiền? Làm hội viên tại đây có chỗ gì tốt?”

Ngô Tam nhi cười hì hì nói: “Trầm công tử không biết, Thúy Nhã Sơn Phòng là trà lâu cao cấp, tự nhiên không thể so với quán trà tầm thường, vì để phân biệt, Thúy Nhã Sơn Phòng chỉ có hội viên mới có thể vào, mà muốn trở thành hội viên, liền không đơn giản.”

“Hả? Hả là cái này cũng có kỳ quặc bên trong?” Mặt mũi Thẩm Ngạo tràn đầy nghi hoặc.

Ngô Tam nhi nói: “Đây là đương nhiên, chỉ có thông qua Sơn Phòng nhận định, mới có thể trở thành hội viên, phạm phu tục tử tầm thường ngay cả có gia tài bạc triệu cũng không thể vào.”

“À, thì ra là thế.” Sắc mặt Thẩm Ngạo hòa hoãn xuống, lại nói: “Chỉ là đơn giản như vậy, cũng không cần thu một tiền làm hội phí.”

Ngô Tam nhi cười mỉm nói: “Trầm công tử đừng nóng vội, nghe ta chậm rãi nói đã. Thúy Nhã Sơn Phòng không chỉ như vậy, mà còn là nơi uống trà, càng có thể hưởng thụ rất nhiều phúc vụ chu đáo. Hơn nữa, mỗi tháng, chúng ta đều muốn tổ chức hội thi thơ tại Sơn Phòng, tất cả hội viên đều có thể tham gia, chúng ta sẽ phái chuyên gia sao chép tất cả thi từ của các vị công tử, tướng công, lại in ấn mấy ngàn phần, đóng thành sách thơ bán đi. Kể từ đó, đại tác phẩm của chư vị công tử, tướng công liền được truyền tụng bốn phía.”

Một ít công tử đông đưa quạt giấy với tiết tấu nhanh hơn, in ấn? Thành sách? Oa, tốt, rất tốt, nếu có thể như thế, đừng nói phải thu một tiền làm hội phí, chính là mười quan tiền cũng đáng để chi.

Phải biết rằng thời đại này muốn in thành sách thật sự không đơn giản, bằng trình độ của bọn hắn là tuyệt đối không thể lấy sách truyền tụng. Nếu Thúy Nhã Sơn Phòng thật sự có thể đem tác phẩm của bọn hắn in thành sách vở, đem bán tại Biện Kinh qu, đối với một bộ phận công tử, tướng công mà nói, rất có lực hấp dẫn.

Tên truyền xuống thiên cổ, sức hấp dẫn rất lớn, cho dù chỉ chiếm một nơi hẻo lánh nhỏ nhỏ nào đó cũng là sự tình làm rạng rỡ tổ tông. Các tài tử không thiếu tiền, hận không thể để mình dán mặt lên trên tác phẩm của mình, rêu rao bốn phía, hiện tại Thúy Nhã Sơn Phòng cho bọn hắn cơ hội này, ai nguyện ý bỏ qua.

Lúc này Thẩm Ngạo đã cảm thấy rất hứng thú, hỏi: “Nếu chỉ là uống trà và lấy sách, cũng không cần thu một tiền chứ?”

Ngô Tam nhi hùng hồn nói: “Thu một tiền tính toán là cái gì? Thúy Nhã Sơn Phòng cung cấp chỗ để các tài tử trao đổi, người có thể tiến tới nơi này đều là nhân tài kiệt xuất Biện Kinh, hai bên trong lúc đó lãnh giáo thi thư, đàm luận kinh điển, như vậy, tất cả hội viên cũng có thể trong lúc lãnh giáo kiến thức của nhau mà tiến bộ, thế gian không sạch sẽ, không quan hệ đến nơi đây, phiền não về tiền, tạm thời cũng có thể quên. Vào nơi đây, chẳng những có thể thi triển tài hoa, càng có thể tăng trưởng tri thức. Thử hỏi, thiên hạ còn tìm ra được địa phương như vậy sao?”

Thẩm Ngạo lập tức tức cười, hồi lâu mới nói: “Không tệ, rất có lực hấp dẫn, bốn công tử rất ưa thích. Được rồi, ta nhập hội.”

Trần trụ lừa gạt, còn nói tại đây không quan hệ đến mùi tiền, không quan hệ đến chỗ không sạch sẽ, hai người này kẻ xướng người hoạ, còn không phải là vì lừa gạt tiền? Dơ bẩn, quá dơ bẩn. Trần Tế là người hiểu rõ nội tình nhất, rất im lặng.

Lúc này, Chu Hằng xông tới nói: “Ta cũng nhập hội.”

“Ồ? Người không phải là thể tử phủ Kỳ Quốc công sao?” Ngô Tam nhi không ‘nhận ra’ Chu Hằng, chỉ là một tiểu nhị trong tiệm đứng bên cạnh nhận ra hắn, trong miệng nói: “Ông chủ, ta nghe nói thể tử Kỳ Quốc công nổi danh là không học văn không nghề nghiệp, hắn làm sao được lẫn lộn vào đây?”

“À, thì ra là Chu công tử.” Rất nhiều công tử ca lập tức cười hi hi chào hỏi Chu Hằng, vừa rồi Chu công tử trốn ở một góc hẻo lánh, lại không ai trông thấy hắn.

Thẩm Ngạo nói với Ngô Tam nhi: “Vị Chu công tử này là bạn tốt của ta, là ta dẫn hắn vào.”

Ngô Tam nhi lập tức nghiêm mặt, cất cao giọng nói: “Đến đây, đuổi hắn ra ngoài, Chu công tử không thông qua khảo nghiệm, đừng nói nhập hội, chính là tiến vào cái Thúy Nhã Sơn Phòng này, cũng là tuyệt đối không cho phép.”

Mấy tiểu nhị như sói như hổ, tiến lên muốn đuổi người. Chu Hằng cao giọng nói: “Chậm đã, nghe bốn công tử nói trước đã, cái Thúy Nhã Sơn Phòng này, ta rất ưa thích, nếu để cho ta nhập hội, ta nguyện ra 100 quan hội phí. Uy, ai dám đụng vào ta? Ta đúng là thể tử Quốc công, mắt chó của người mù rồi sao?” Hắn

hung dữ đẩy tay một người tiểu nhị ra, lập tức lại cười hì hì hướng Ngô Tam nhi nói: “Chưởng quầy, 100 quan được hay không được? Nếu không đủ, người nói cái giá, bốn công tử cố động cho người, người chắc là không thể đuổi khách nhân đi chứ?”

“Được, được, mặc dù Chu công tử học kém một chút, nhưng nhìn hần chân thành tha thiết, cũng đừng đuổi người ta đi...” Đám tài tử, tướng công bắt đầu giả vờ giả vịt làm người tốt, nói một câu một lời hữu ích có thể kết giao cùng thế tử Quốc công, được hần cảm kích, cái này có gì không tốt? Kỳ thật có lẽ tâm lý mọi người rất âm u, ào ào suy nghĩ: “Cái bao cỏ này cũng dám đến Thụy Nhã Sơn Phòng pha trộn cùng chúng ta, đuổi đi là tốt nhất.”

Ngô Tam nhi lòng đầy căm phẫn, nắm chặt tay vào, rất bi phẫn rất, đầy chính nghĩa, nói với Chu Hằng: “Hôm nay, nếu là vì 100 quan mà để cho người, thế tử Quốc công trà trộn vào, ngày mai sẽ có người ra một ngàn quan, cũng muốn tiến vào, Thụy Nhã Sơn Phòng chỉ cung cấp nước trà cho tài tử uyên bác thi thư, về phần Chu công tử... Xin mời.”

“Oa... Không có thiên lý, mở cửa làm việc buôn bán, cứ như vậy mà đối đãi với khách nhân.” Chu Hằng phối hợp diễn, vừa kêu gào, vừa bị người đẩy ra ngoài.

Cái gì là cấp bậc? Cái này là cấp bậc, thế tử Quốc công cũng không thể tiến vào, chúng ta có thể đi vào. 100 quan cũng không mua được nước trà chúng ta có thể uống. Có Chu Hằng diễn một màn này, giá trị con người liền đi ra, những người đang ngồi ở đây rất có mặt mũi. Hơn nữa tại đây, ông chủ này, ngay cả thế tử Kỳ Quốc công cũng dám đắc tội, có thể thấy được bối cảnh của ông chủ này không tầm thường.

Mọi người vui sướng trong lòng, thoải mái, thống khoái quá, nhất là Chu Hằng kia, âm thanh bị kịch gào rú vẫn còn lượn lơ bên tai. Bình thường thấy tên thiếu gia quần áo lượt là này, mấy người đang ngồi đều không thể không cúi đầu cười cười, nhưng ở chỗ này, bọn hần chính là đại gia, Chu Hằng tính là cái thứ gì, phi!

“Ta muốn nhập hội!” Nói chuyện chính là Trương Nhất Dao, Trương Nhất Dao lệ nóng đầy mặt, tuy nói mỗi tháng hần chỉ có hai ba quan tiền tiêu vặt, nhưng là vì cái giá trị con người này, hần nhất định phải nộp hội phí, có thể uống trà ở chỗ này, không phải công tử thế gia chính là tú tài tiến sĩ, sống chung một chỗ cùng bọn họ, tương lai cũng nhiều thêm một cái nghề nghiệp.

“Bốn công tử cũng muốn nhập.” Ôn công tử cũng gấp gấp khó dần nổi rồi, hần là công tử phú gia, hiện tại trong não chỉ nghĩ đến tiểu thư kia, chỉ cần vào hội, về sau còn có cơ hội gặp gỡ. Tiền không coi vào đâu, nhất là đối với hần, loại công tử gia cảnh giàu có này mà nói.

“Nhập hội, nhập hội...” Rất nhiều người kêu lên. Lấy sách là lực hấp dẫn, trở thành hội viên, về sau có loại cảm giác độc nhất vô nhị này, cũng rất có lực hấp dẫn, tiểu thư rất có lực hấp dẫn, luận bàn lãnh giáo kinh sử, tăng trưởng học thức cũng rất có lực hấp dẫn, đại đa số người tại đây, hoàn toàn không quan tâm món tiền nhỏ một tiền (một quan).

... ..

Biện thủy, nơi nào đó âm u hẻo lánh, Chu Hằng vuốt vuốt quần áo nhiều nếp nhăn, bi phẫn chửi bới: “Còn nói là nhân vật trọng yếu, có thể tô đậm không khí cả Sơn Phòng, thì ra là lại để cho bốn công tử làm vai hề. Được rồi, sinh ý là trên hết, bốn công tử nhần...”

Hần mở cây quạt, nhìn Biện thủy, nước chảy cuộn cuộn, rất tự tại lắc lắc cái mõng, không nhìn được, vừa cười vừa nói: “Bốn công tử mặc dù không có học vấn, vẫn diễn trò tài hoa, thật đúng là không phải dạng vô dụng, ha ha, rất có tiền đồ.”

44. Chương 44: Làm Người Cần Nhân Hậu.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 44: Làm người cần nhân hậu.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Mọi người nhập hội, cảm xúc rất cao, các phục vụ, các tiểu thư ào ào đi ra, châm trà rót nước cho bọn họ, dâng điểm tâm lên, mọi người đều tự ngồi xuống, chờ đợi phục vụ đến đăng ký hội viên.

Ngô Tam nhi bĩu môi về hướng Thẩm Ngạo, nói: “Trầm công tử, theo ta đi lên trên lầu, lần này người đứng nhất hội thi thơ, Thúy Nhã Sơn Phòng có phần thưởng đưa cho người.” Hai người tục tũn vén quần lên trên lầu, cuối cùng, đến chỗ không có người nào, Ngô Tam nhi cười đến rất gian trá, đã rất có hình thức ban đầu của gian thương: “Trầm đại ca, hôm nay khai trương, hội viên của chúng ta sợ có tới hơn 150 người, mỗi tháng thu lợi nhuận 150 quan, một năm chính là 1500 quan, như vậy, Thúy Nhã Sơn Phòng phải không buồn vì sinh ý. Chỉ là, Trầm đại ca nói muốn in ấn thơ sách, chỉ sợ lãng phí không ít. Một tháng nếu là mấy ngàn bản, chỉ sợ một ngàn quan cũng không đủ.”

Thẩm Ngạo cười hắc hắc, nói: “Người còn chưa đủ tỉnh táo, lông dê ở trên người dê, mỗi bản thơ sách đến lúc đó định giá hai quan tiền là tốt rồi, in ấn một ngàn sách liền sạch lợi nhuận một ngàn quan, ba nghìn sách sạch lợi nhuận ba nghìn quan.”

Ngô Tam nhi giật mình nói: “Hai quan tiền một quyển? Chẳng lẽ sách này là dùng bạc đúc hay sao? Nào có mắc như vậy, đến lúc đó ai mua?”

Thẩm Ngạo đập đập cái cổ mỗi nhừ, vừa rồi nhìn xà nhà đã nhìn ra một ít bệnh nghề nghiệp, cổ ê ẩm tê tê, xem ra sau này phải kiểm chế, không thể lúc nào cũng nhìn, nhìn một hồi, cần nghỉ ngơi một hồi, phải dùng phương pháp khoa học nhìn xà nhà.

“Đúng đấy, in ấn năm ba ngàn cuốn sách, vốn cũng là cam đoan có người mua, người phải học được cách bắt lấy lòng người, bọn hần muốn cái gì nhất?”

Ngô Tam nhi cười khổ: “Ta cũng không phải văn nhân.”

“Đần.” Thẩm Ngạo chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói: “Văn nhân muốn, chính là mặt mũi, ngấm lại xem, nếu người sao chép thơ vào sách, người muốn mua cái bản in này trở về hay không, đi đưa tặng người khác hoặc là lưu lại để cất chứa?”

Ngô Tam nhi thông suốt: “Ta hiểu rồi, người đến mua sách lúc đó có lẽ là những công tử, tướng công này?”

“Cũng không hoàn toàn, chỉ là, chỉ có bọn hần cam lòng ra giá tiền rất lớn, cho nên người cứ việc đi in ấn, tốt nhất là tinh mỹ một ít, không sợ không có nguồn tiêu thụ, chỉ một hạng mục này, thành phẩm một năm ném đi, ít nhất có thể lợi nhuận ngoài bạc triệu.”

Ngô Tam nhi vội vàng nói: “Tốt, về phần tiền nước trà thì tính toán thế nào?”

Thẩm Ngạo trầm ngâm một lát: “Không cần cái gì cũng phải hỏi ta, có chút thời điểm, chính người phải quyết định, như vậy đi, liền định ra 100 văn một bình là tốt rồi. Chúng ta là người phúc hậu, không cần phải định giá tiền quá cao, nghe nói qua một câu ngạn ngữ chưa? Thành thành thật thật làm người, từ từ kinh doanh sẽ tốt, những lời này nói cho chúng ta biết, làm người không cần phải làm tâm quá đen, phải kiểm chế. Trong lúc kinh doanh, còn phải có một tấm lòng yêu mến, tấm lòng yêu mến rất trọng yếu, đây là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm một người, cũng tỷ như đám trẻ, rất phúc hậu, rất bác ái. Người cầm tấm lòng yêu mến đi làm việc, sớm muộn gì cũng có một ngày thăng hoa đến cảnh giới của ta, từ từ cố gắng.”

Ngô Tam nhi muốn khóc, nói: “Trầm đại ca, người khác bán một bình trà bán ba bốn văn tiền, người bán 100 văn, cái này cũng gọi là phúc hậu?”

“Oa... Ba bốn văn tiền, không bằng giết người, cái trà lâu nào bán như vậy, đây là cạnh tranh ác ý, là vô sỉ, nhiều loạn thị trường, quá vô sỉ.” Thẩm Ngạo mắng to, lập tức lại nói: “Tam nhi, chúng ta khác với bọn hần, chúng ta bán, không phải trà...”

Thẩm Ngạo đẩy cửa sổ ra, ánh mắt quàng hướng Biện thủy xa xa, đôi mắt thâm thúy dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, lờ lờ quang mang: “Chúng ta bán, chính là phục vụ, bán, chính là mặt mũi, là một loại hưởng thụ trên tinh thần, cho nên 100 văn một bình trà, một chút cũng không đắt, hoàn toàn khác biệt, ta cho rằng còn quá tiện nghi. Ngẫm lại xem, những tài tử tướng công kia, bọn họ ngày thường ở chỗ này ngâm thơ đối chữ, uống trà chỉ tốn ba bốn văn tiền, cái này có phải là giá thân thể bọn hắn? Có phải là làm cho bọn họ vô cùng xấu hổ không? Chỉ có 100 văn một bình trà, mới hợp với tài hoa của bọn hắn, mới phù hợp thân phận của bọn hắn.”

“Quá bẩn, thật sự là đưa tay không thấy được năm ngón.” Ngô Tam nhi nghĩ trong lòng, chỉ là Thẩm Ngạo nói như vậy, ngược lại rất có đạo lý: “Trầm đại ca, tuy nói phần lớn hội viên tại đây đều có gia cảnh giàu có, nhưng cũng có một ít người của cải không phong phú, 100 văn một bình trà, chỉ sợ bọn họ không uống nổi.”

Thẩm Ngạo nói: “Cái này đơn giản, lại bán một loại mười văn một bình trà là tốt rồi.”

Ngô Tam nhi nghĩ nghĩ: “Nếu là đẩy mười văn một bình trà ra, 100 văn tiền không phải là không có người uống?”

Thẩm Ngạo hử người không biết mỗi một, dạy bảo hắn: “Kể có tiền, công tử giàu có sẽ quan tâm chút tiền ấy sao? Sẽ kéo xuống mặt mũi xuống, đi uống trà mười văn tiền? Tam nhi, người quá không hiểu biết.”

Ngô Tam nhi gật đầu, rất vui vẻ, nói: “Trầm đại ca vừa nói như vậy, trong lòng ta đã hiểu ra rồi, Trầm đại ca, chúng ta đi xuống lầu, nhìn xem hội viên đã làm tốt chưa.”

Hai người thay đổi một gương mặt mới, lúc này tiểu nhị, các tiểu thư đang phân phát túi Tước nhi cho hội viên, cái gọi là túi Tước nhi, kỳ thật chính là cái túi thơm treo ở bên hông, chỉ là bên ngoài đóng dấu riêng, xem qua cũng rất tốt rất tinh xảo, hội viên có thể đeo ở trên thân thể, với tư cách là tín vật Thúy Nhã Sơn Phòng.

Một tiểu nhị cầm giấy bút, đi đến nơi nơi hẻo lánh, nói với Tím Hành và Tam ca kia: “Hai vị công tử, có muốn gia nhập hội viên không?”

Tam ca đang đưa quạt giấy, trầm ngâm chốc lát nói: “Được rồi.”

Tím Hành nói: “Tam ca, một năm người cũng không chắc chắn tới nơi này một chuyến, làm hội viên làm cái gì?”

Tam ca cười to: “Tại đây rất có ý tứ, nhất là Trầm công tử kia.”

Tím Hành nói: “Ta ghét nhất tên gia hỏa ngẩng đầu nhìn xà nhà kia.”

Tam ca hé miệng không nói, cầm bút qua ghi tên của mình trên thẻ tre. Tiểu nhị kia lấy về, nhìn thoáng qua, nhân tiện nói: “Công tử, nào có người tính danh gọi là Tam ca, có phải là công tử ghi sai rồi?”

Tím Hành giận dữ nói: “Hắn kêu Tam ca, ta cũng gọi như vậy.”

Tiểu nhị tắc lưỡi, vội vàng nói: “Tốt tốt, chính là Tam ca.” Vội vàng rời đi.

Tam ca nói: “Tím Hành, người hôm nay người làm sao vậy?”

Khuôn mặt Tím Hành đỏ lên, nói: “Không có gì, ta nhớ tới một việc.” Nàng có chút bối rối, miễn cưỡng cười cười che dấu một chút hoảng hốt hơi xẹt qua kia, nói: “Trời không còn sớm, chúng ta trở về đi.”

Ánh mắt Tam ca lại phẳng phát hiểu rõ xảy ra chuyện gì, hỏi: “Người cũng đoán được rồi?”

“Đoán được cái gì?” Tím Hành thấp cúi thấp đầu, bên tai đã đỏ.

Tam ca thu cây quạt nói: “Người vẽ tranh này ở ngay tại Thúy Nhã Sơn Phòng.”

“Ừm.” Thanh âm Tím Hành thấp như muỗi ngâm, móng tay óng ánh sáng long lanh phẳng phát như muốn nhập vào trong lòng bàn tay.

Tam ca thở dài: “Tím Hành, nhất định người rất thất vọng, ai, cuộc sống nhân sinh là như thế, rất nhiều người vẽ tốt, cũng không nhất định là công tử văn nhã, người quá ngậy đại, dùng bút vẽ đi đo người, khẳng định sẽ té ngã. Phủ Kỳ Quốc công ngoại trừ Trần Tế tướng công, có ai có thể làm ra bức tranh như vậy.”

Tím Hành mím môi không nói. Đôi huynh muội này đã nhìn ra mảnh khoe, Trần Tế ở tại phủ Kỳ Quốc công là sự tình Biện Kinh đều biết, Chu Hằng đột nhiên xuất hiện, làm cho bọn họ đột nhiên tỉnh ngộ, cả phủ Kỳ Quốc công, ngoại trừ Trần Tế tướng công, có ai có thể làm ra bức tranh như vậy? Khỏi cần nói, cái họa sĩ sau lưng Chu Hằng, nhất định là Trần Tế.

Nghĩ tới đây, Tím Hành liền cảm giác được một tâm tình khó chịu trong lòng, rất uể oải cũng rất thương tâm. Nữ hài nhi vốn là như vậy, ngậy đại nhớ đến cái gì đó, liền tràn đầy tưởng tượng đối với thứ này, đợi đến lúc phát hiện không như ý, tâm tư sẽ tan nát.

45. Chương 45: Gặp Quan.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 45: Gặp quan.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tam ca, Tím Hành vào làm hội viên, nhận được cái túi Tước nhi, cái túi này rất tinh xảo, Tím Hành rất ưa thích, vuốt vuốt trong tay, hơi có chút vui mừng, đuôi lông mày nhếch lên, thiếu nữ không biết buồn, vừa rồi có lẽ là cái mặt tỏ vẻ buồn khổ, lúc này lại hòa tan một ít tối tăm phiền muộn, nói với tam ca: “Thời điểm không còn sớm, chúng ta nên về thôi.”

Tam ca gật đầu.

Thẩm Ngạo cung kính hành lễ bái sư về phía Trần Tế, tại trước mắt bao người, nói với Trần Tế: “Sư phụ, tất cả thành tựu hôm nay của ta đều là nhờ thầy.”

Trần Tế rất không tình nguyện, nhìn đến rất nhiều ánh mắt đang chú ý, lại không dễ phá hỏng không khí, gặp dịp thì chơi, đành phải hừ hừ ha ha nói từ nào đó, nâng Thẩm Ngạo dậy, trong miệng nói cảm ơn mọi người.

“Cung kính tiễn Trần tướng công, tạm biệt Trầm công tử.” Rất nhiều người vội vàng đứng lên, tiễn biệt Trần Tế. Tăng Túc An nóng nhất, một mực nói chuyện cùng Thẩm Ngạo, đưa hắn ra ngoài, trong miệng nói: “Thẩm huynh có rảnh, nhất định phải thường xuyên đến Thúy Nhã Sơn Phòng, sau này còn nhiều dịp học tập Thẩm huynh.”

Thẩm Ngạo cười cười trong lòng: “Thúy Nhã Sơn Phòng chính là của ta, ta không đến thì ai đến đây?.” Trên mặt cũng rất chân thành tha thiết: “Chúng ta đây là không đánh không quen, sau này chúng ta còn phải thân cận nhiều hơn, Tăng công tử không cần tiễn nữa, ta đưa sư phụ trở về, mấy ngày nữa sẽ tới.”

Tăng Túc An cười nói: “Thật tốt, đến lúc đó xin đợi Thẩm huynh đến đây.”

Ra khỏi Thúy Nhã Sơn Phòng, bên ngoài đã là biển người mênh mông, như thủy triều thì ra rất nhiều người vẫn chưa đi, thấy Thẩm Ngạo, Tăng Túc An, Trần Tế đi ra, lập tức rung động, có người hô to: “Trần tướng công, đệ tử hữu lễ.”

Trần Tế hôm nay cười đến mặt đều run rẩy, người khác cười với hắn, hắn liền cười mỉm đáp lễ, nhưng hắn cười với quá nhiều người, cơ trên mặt có chút cứng ngắc.

Lúc này, có mấy cái công sai đẩy ra đám người ra, một người đô đầu bộ dáng trung niên trong đó, tay cầm thiết xích, sắc mặt hiện ra vẻ hung dữ, đám sai dịch bảo vệ xung quanh đẩy mọi người ra, trong miệng hỏi: “Người nào là Thẩm Ngạo?”

Trần Tế thoáng lộp bộp trong lòng, mặt lập tức đen rồi, vừa mới bị Thẩm Ngạo nhận sự phụ ngay tại chỗ, trước mắt bao người, tên đệ tử này lại gặp chuyện không may, cái này... cái này...

Thẩm Ngạo lại có vẻ rất trấn định, tự nhiên như không, trong miệng nói: “Ta là Thẩm Ngạo.”

Đô đầu nghiêm nghị hét lớn: “Thẩm Ngạo, sự việc ngươi làm đã bại lộ rồi, đến đây, khóa hãn lại, theo ta đến nha môn xét xử.”

Công sai sau lưng đô đầu ào ào cầm gong, xiềng tiến lên, Trần Tế hét lớn một tiếng: “Chậm đã!” Không có biện pháp, lên phải thuyền giặc, chuyện này phải hỏi tình tường trước rồi nói sau, hét lớn một tiếng này, lại mười phần mạnh mẽ, chất vấn: “Hắn phạm vào chuyện gì? Lại có tội tình gì?”

Đô đầu thấy Trần Tế được rất nhiều người bảo vệ xung quanh, lại mặc một bộ áo thư sinh, liền khách khí hơn rất nhiều, nói: “Hắn phạm vào tội lừa dối tiền tài, hôm nay khổ chủ đã bẩm báo nha môn, chúng ta nhận lệnh Lý Thông phán, đến đây dẫn ra người.”

Trần Tế liếc nhìn Thẩm Ngạo, thấy sắc mặt Thẩm Ngạo bình tĩnh, lúc này là có khổ nói không nên lời, đành phải nói: “Thị phi đều có công luận, không nên định tội bừa, chưa định tội sao lại muốn khóa người? Sự hãn chạy sao?”

Tăng Túc An cũng nói: “Thẩm huynh quả quyết không thể làm sự tình không hợp pháp, nếu người tùy tiện khóa người, là vũ nhục sự thanh bạch của người đọc sách chúng ta.” Tăng Túc An cực lực bảo vệ Thẩm Ngạo, cũng không biết là chân tình hay là giả dối, chỉ là hắn làm như vậy xác thực rất thông minh, vừa rồi đối đầu, Tăng Túc An thua, lúc này càng giữ gìn Thẩm Ngạo, lại càng thể hiện là hắn rộng lượng, chứng minh lòng hắn rất rộng lớn, học vấn kém hơn so với người khác không đáng sợ, phẩm hạnh tốt cũng có thể được người khác tôn trọng.

Đô đầu nói: “Người là người phương nào? Nha môn chúng ta làm việc, còn cần người tới dạy sao?”

Tăng Túc An cúi người hành lễ về hướng đô đầu, nói: “Kẻ hèn này là Tăng Túc An, bái kiến công sai.”

Tăng Túc An? Cái tên này rất quen tai, ặc, nghĩ ra rồi, phụ thân người này hình như là Ngự Sử trung thừa, người như vậy không thể trêu vào. Đô đầu lập tức không tức giận nữa, cười hì hì nói: “Đã là Tăng công tử cầu tình, chắc hẳn Thẩm Ngạo cũng là bị người vu cáo. Nếu như thế, không cần thiết phải khóa, Thẩm Ngạo, người theo ta đi đến nha môn.”

Thẩm Ngạo gật gù đầu: “Mời đại nhân dẫn đường.” Hắn có vẻ rất chắc chắn, không có một chút bối rối, người tố cáo hắn chỉ có một, gia quyến Phan Nhân. Chỉ là Thẩm Ngạo đã thiết lập bố cục lừa gạt rất cẩn thận, không có bất kỳ sơ hở nào, nếu nói đến chứng cứ, hắn không sợ. Nhưng nếu là có người muốn ý thể hiếp người, Thẩm Ngạo càng yên tâm, hắn có chỗ dựa rất chắc chắn.

Mọi người thấy Thẩm Ngạo chắc chắn thong dong, đều cảm thấy hắn là bị oan uổng, hôm nay danh tiếng hắn vang dội, hôm nay lại gặp phải quan tòa, rất nhiều người cũng hào hứng bưng bưng đi theo hắn, muốn xem náo nhiệt.

Kết quả người theo đuôi càng ngày càng nhiều, về sau, ngay cả một ít người bán hàng rong cũng cùng đi theo, có gặp người liền hỏi chuyện gì phát sinh, có hét to rao hàng, rất náo nhiệt.

Đến nha môn Biện kinh, rất nhiều người dừng lại, kiễng chân xem náo nhiệt, đều nhìn Thẩm Ngạo vào cửa lớn, dọc theo đường lớn, trên phố lát gạch, người đông vượt quá bình thường, đã đến con đường thứ hai phía sau cổng nha môn. Trong nha môn là đại đường, công năng tập trung chính vụ, cùng sở hữu sáu sân, chỉ là lúc này cũng chỉ có ba gian, giống như độ sâu rất ngắn. Sáu sân bình thường đều đóng chặt, chỉ có quan trên đi vào hoặc trưởng bối quan châu huyện tiến đến, mới có thể mở ra, để đón đưa quan châu huyện.

Phía trước Nghi môn là một khối bia thạch, lúc Thẩm Ngạo đi đến, nhìn thoáng qua, liền chứng kiến mười sáu chín to màu son, ‘người nhận bổng lộc của người, dân nhờ cậy, hạ dân dễ dàng hành hạ, trời cao khó lẩn’.

“Cái này là Giới thạch minh trong truyền thuyết.” Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ, phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy ba gian mở cửa, bên trong là sai dịch đứng thẳng, cùng mặc một bộ quần áo, tất cả đều cầm thủy hỏa côn, đã chờ lâu. Chỗ càng sâu bên trong là một vị quan, không thấy rõ khuôn mặt, ngồi dưới tấm biển “gương sáng treo cao” lại có nhiều hơn một phần khí thế. Trong nội đường có một người quỳ, hình như là con gái, lại hướng lên trên một, chính là một cái bàn nhỏ, trên ghế đầu phía sau có một người đang chậm rãi uống trà.

Thẩm Ngạo hít một hơi thật sâu, thân là đạo tặc nghệ thuật, đối với nha môn, hắn rất có mâu thuẫn, chỉ là đã đến rồi, hắn cũng không hề khiếp đảm.

Đô đầu rất đáng tiếc liếc nhìn Thẩm Ngạo: “Tướng công là người đọc sách? Ai, người không từ từ đọc sách, vì sao phải chọc vào người trong nội cung, người tự giải quyết cho tốt đi.” Nói xong dặn dò Thẩm Ngạo, nói: “Người ở chỗ này trước, ta đi bẩm báo quan trên. Đợi tí nữa quan trên bảo người đi vào, người cung kính một ít, có lẽ còn có đường sống quay về.”

Thẩm Ngạo rất chân thành tha thiết nói với đô đầu: “Đa tạ đô đầu nhắc nhở, người trong nội cung? Có quan hệ cùng cơ quan quản lý âm nhạc tư sao?”

Đô đầu vỗ vỗ vai của hắn, thấp giọng nói: “Đúng, trong lúc này, hoạn không tầm thường, cho dù là Thông phán đại nhân cũng phải kính trọng, khổ chủ là thân tử tử của hoạn quan.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, cười nói: “Ta biết rồi, xin mời đô đầu đi thông báo.”

Đô đầu nghiêm mặt, một bộ dạng giải quyết việc chung, nói: “Thẩm Ngạo, vào cái công môn này, cần chú ý bẩm báo, nếu có oan khuất, đã có đại nhân giải oan cho người, nếu có sự tình hoành hành không hợp pháp, chớ trách quốc pháp vô tình.” Dứt lời, đi vào đại đường, cao giọng nói về hướng quan trên (phán quan) ngồi sau bàn: “Nghị phạm Thẩm Ngạo đã đến.”

Phán quan ước chừng trên dưới bốn mươi, mặc quan phục gấm có thêu hình mây và chim, khá mảnh, tròng mắt, uy phong凛冽, cầm tấm gỗ trên bàn, đập một cái, cất cao giọng nói: “Truyền vào!”

“Truyền.”

46. Chương 46: Ra Oai Phủ Đầu.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 46: Ra oai phủ đầu.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trong tiếng quát uy vũ, Thẩm Ngạo đi vào từ cửa đó, phu nhân quỳ xuống đất kia nhìn thấy Thẩm Ngạo, một bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi xuất hiện, hận không thể tiến lên cắn lên Thẩm Ngạo một cái.

Phụ nhân này đã qua tuổi trung tuần, bụng phệ, một bộ dạng chanh chua đánh đá, một đôi con mắt gắt gao nhìn thẳng Thẩm Ngạo, lớn tiếng nói: “Đại nhân, chính là hắn, là hắn lừa tiền tài của phu quân ta.”

Thẩm Ngạo không nhìn tới phụ nhân kia, chấp tay hành lễ nói với phán quan triều đình: “Thảo dân Thẩm Ngạo bái kiến đại nhân.”

Ánh mắt hắn thoáng nhìn, khóe mắt quét nhìn, lại chứng kiến ‘nam nhân’ cạnh phán quan đang dùng mắt nhìn mình, người này mặc một bộ áo choàng giống như quan phục nhưng cũng không phải quan phục, khuôn mặt trơn bóng, mặt trắng không râu, khóe miệng hơi nhếch lên, liên tục cười lạnh.

“Thái giám!” Thẩm Ngạo rất ngạc nhiên đối với loại sinh vật này đặc thù, không nhin được, nhìn hần nhiều hơn một cái.

Phán quan kia lạnh mặt, vỗ tấm gỗ trên bàn, quát: “Người chính là Thẩm Ngạo?”

“Đúng vậy thưa đại nhân.” Thẩm Ngạo đón ánh mắt phán quan, gật đầu rất quang minh chính đại.

Phán quan ngay ngẩn nghiêm mặt, bộ dạng lạnh lùng vô tình, chỉ là trong lòng cũng đang kêu khổ, hôm nay đúng lúc phiên hần trực, ai ngờ gặp được sự tình chó má bực này.

Cái bản án này quá không thể tưởng tượng rồi, nói là án lừa gạt, nhưng khổ chủ lại cảm không xuất ra được căn cứ chính xác hữu lực, vốn là bản án này căn bản không cần thẩm vấn, trực tiếp đánh về là được. Chỉ có điều khổ chủ này lại là thân thiết của Tào công công, Tào công công là phó sứ, cơ quan quản lý âm nhạc tư trong cung cũng không hiển hách. Nhưng nghe nói người này có liên quan cùng không ít nhân vật có thực quyền trong nội cung, phán quan liền không thể không để ý, làm không tốt, cái mũ cánh chuồn này sẽ mất!

Cho nên, ngay từ đầu, phán quan liền quyết định ra oai phủ đầu với Thẩm Ngạo, dọa hần trước, nếu hần chủ động cung khai, mình tự nhiên có cái bàn giao cho Tào công công. Nhưng nếu Thẩm Ngạo không nhận tội, cũng chỉ có thể dụng hình. Bởi vậy, chứng kiến Thẩm Ngạo công khai tiến đến, phán quan liền nghiêm cái mặt hổ, nhưng trong lòng lại đáng tiếc vì hần. Một thiếu niên thật tốt, người nào không chọc, hết lần này tới lần khác, đi dẫn người trong nội cung đến.

Phán quan cười lạnh một tiếng, lại vỗ cái tấm gỗ (từ đầu đến giờ phải ba bốn cái rồi, còn hơn cả Bao Chứng xử án nữa), cao giọng nói: “Người có công danh trong người hử?”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Không có công danh.”

Phán quan lại hỏi: “Hần là người được kế tục tước vị?”

“Càng không có tước vị.”

“Hay lắm rồi!” Phán quan mừng thầm trong lòng, quát lớn: “Nếu như thế, người chỉ là “thảo dân”, thấy bốn quan, vì sao không quỳ? Người miệt thị vương pháp sao? Người đâu, đẩy hần quỳ xuống.”

Mấy sai dịch lập tức đi qua, mạnh mẽ bức Thẩm Ngạo quỳ xuống, Thẩm Ngạo không chút hoang mang nói: “Chậm đã.” Các sai dịch chưa từng gặp qua người có lá gan lớn như vậy, không hề nao núng, Thông phán đại nhân vô cùng tức giận, hần cũng không sợ, một bộ dáng không hề sợ hãi, lại làm bọn hần có chút chột dạ.

Sự tình có khác thường, xem trước một chút, nghe người này nói thế nào, một lần nữa ra oai phủ đầu với hần cũng không muộn.

Thẩm Ngạo không nhanh không chậm nói: “Thảo dân không quỳ, là vì tốt cho đại nhân, nếu thảo dân quỳ, chỉ sợ đại nhân không đảm đương nổi.” Hần nở nụ cười, cười đến rất sáng lạn, rất quỷ dị, một bộ dạng thực sự lo lắng vì Thông phán.

Giống như hần đã thành quan cao cao phía trên Thông phán, mà Thông phán thì biến thành nghi phạm.

Các sai dịch hai mặt nhìn nhau, trở thành nha sai nhiều năm như vậy, người phạm tội oai như thế, bọn hần đúng là thấy chưa hề thấy. Người này rốt cuộc là bị điên rồi, hay là thật sự có thứ để cậy vào, không ai biết, làm cho người ta không nhìn thấu, trong lòng thầm ngại ngùng sợ hãi.

Thông phán kia nhất thời cũng bị lời nói của Thẩm Ngạo hù dọa, thành Biện Kinh không thể so với những châu khác, người ngang ngược không ít, cũng không phải một mình Thông phán hần có thể định được tội, người này... Hần là có người sau lưng? Nghĩ tới đây, Thông phán lại cẩn thận, dùng khóe mắt nhìn tới Tào công công đang uống trà kia.

Lúc này Tào công công cũng hơi hơi kinh ngạc, buông chén trà nhỏ cười lạnh nói: “Khẩu khí thật lớn, nên biết, vào cái nha môn này, nào có chỗ để người cần rở.” Nói xong, quay sang nói với Thông phán: “Vương đại nhân còn bận tâm cái gì, hần gào thét trên công đường, miệt thị vương pháp, đánh trước nói sau, bắt hần nhổ bực ra, lại xăm chữ lên mặt, đẩy đi lưu vong.”

Phu nhân quỳ gối dưới công đường kia thấy Tào công công nói như thế, vội vàng hô đúng đắn, phối hợp kêu oan: “Đại nhân, ta oan uổng quá, đại nhân làm chủ cho dân phụ...”

Có những lời này của Tào công công, Thông phán đã hết lo lắng rồi, quản hấn là ai, có Tào công công chống đỡ, sợ gì. Vỗ tấm gỗ xuống dưới bàn: “Một tên điều dân to gan, đến đây, xiên xuống dưới, đại hình chờ lệnh.”

... ..

Bên kia, lại nói về phần Ngô Tam nhi, nghe xong tin tức, lập tức sợ tới mức mặt như màu đất, cũng không kịp triệu tập tiểu nhị tính tiền, lập tức muốn đi tìm Chu Hằng, trong lòng hấn, chỉ có Chu Hằng mới có biện pháp cứu Trầm đại ca ra. Chỉ tiếc từ lúc Chu Hằng bị đuổi ra ngoài, liền không thấy bóng dáng đâu. Ngô Tam nhi vội vã đi Chu phủ tìm người, đến Chu phủ, gia đình nhận thức hấn, cũng biết hấn gần đây đã chuộc thân, bắt đầu làm mua bán, lập tức vây tới muốn nịnh bợ Ngô Tam ca Ngô chương quỹ, nhưng Ngô Tam nhi lại dậm chân, nói: “Ta muốn tìm Chu thiếu gia, Chu thiếu gia ở nơi nào?”

Gia đình kia nói: “Sáng sớm Chu thiếu gia và Thấm Ngạo đi ra ngoài rồi, hiện nay còn chưa trở về, như thế nào? Ngô tam ca tìm hấn có chuyện gì?”

Ngô Tam nhi lại càng nóng nảy, nói: “Ta đi gặp phu nhân.” Liền muốn đi vào, gia đình trừ trừ không quyết, lại nói tiếp, Ngô Tam nhi đã không còn là người Chu phủ rồi, lại để cho hấn đi vào, theo lý là không hợp, nhưng người nào cũng biết, Ngô Tam nhi và Chu công tử, quan hệ luôn luôn không tệ, thường xuyên thấy bọn họ pha trộn cùng một chỗ, lại không dễ đắc tội, đành phải nói: “Ngô Tam nhi muốn vào thì vào đi, chỉ là phu nhân ở nội phủ, chỉ sợ Ngô tam ca không vào được.”

Ngô Tam nhi đầu quẩn nhiều như vậy, hấp tấp xông vào, trong lòng vẫn đang suy nghĩ: “Trầm đại ca, hôm nay ta nhất định phải cứu người ra, nha môn cũng không phải là địa phương để thăm quan, còn không biết những sai dịch kia có làm khó người không.” Hấn nghĩ nghĩ, nghĩ đến đây, nước mắt liền rơi ra, Trầm đại ca bị quan phủ khóa, hấn phảng phất cảm thấy bị người rút mất người tâm phúc, trong lòng lộn xộn, bàng hoàng, không nơi nương tựa.

Đến lúc sắp tiến vào trong nội phủ, liền có người ngăn hấn lại: “Người muốn đi đâu ?? Nơi này là chỗ người thân thiết của công gia, là nơi người tùy ý xông vào đấy hả?”

“Ta muốn đi gặp phu nhân.” Ngô Tam nhi luôn luôn có chút nhu nhược, giờ phút này không biết lấy dũng khí từ đâu, rống rất lớn.

“Đi mau, đi mau, phu nhân há lại là người người nói muốn gặp là gặp.” Gia đình nội phủ muốn đuổi người. Ngô Tam nhi lại muốn xông vào bên trong, hai người bắt đầu giằng co, quần với nhau vào cùng một chỗ.

Đúng lúc này, ở phía sau, có người chậm rì rì đi tới, uy nghiêm hô: “Làm càn, các người đang làm cái gì đây? Thật sự là, lẽ nào lại như vậy?..”

Hai người buông ra, trên người đều tràn đầy vết xước, Ngô Tam nhi nhận ra người tới, thì ra là Triệu chủ sự, hình dáng Triệu chủ sự có chút đoan chính, lại mặc một cái áo giặt rửa tương đối trắng, có một loại khí tức trang nghiêm, con người hấn rơi vào trên người Ngô Tam nhi, có chút kinh ngạc, trên mặt liền nở nụ cười: “Ngô Tam nhi, người không phải đã chuộc thân rồi sao? Tại sao lại trở lại? Ai dà, người cũng là lão bộc Trầm phủ chúng ta rồi, như thế nào ngay cả quy củ cũng đã quên, chuyện gì xảy ra vậy?”

Lúc này Ngô Tam nhi rối loạn, càng không biết giữa Triệu chủ sự và Thấm Ngạo có gì khúc mắc, thấy Triệu chủ sự đến, tựa như thấy thân nhân, nức nở nghẹn ngào nói: “Triệu chủ sự, cầu người để cho ta đi vào gặp phu nhân, ta... ta có việc muốn bẩm báo, nếu trễ nữa, chỉ sợ Trầm đại ca sắp xong rồi.”

47. Chương 47: Lúc Nào Cũng Mang Bảo Bối.

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 47: Lúc nào cũng mang bảo bối.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu chủ sự nghe được ba chữ Trầm đại ca, ân cần hỏi: “Thẩm Ngạo làm sao vậy? Có phải là đã gặp phiền toái?”

Ngô Tam nhi nói: “Trầm đại ca bị người công môn bắt đi, liên lụy tới quan tòa.”

Trong lòng Triệu chủ sự mừng rỡ, nhưng lại cau mày nói: “Quan tòa? Thẩm Ngạo gần đây cũng không gây chuyện, có phải là đắc tội với ai rồi không? Ài, cái này rất không hay, chuyện này cần thông báo Quốc công gia, để cho Quốc công gia nghĩ cách cứu giúp.”

Ngô Tam nhi ngạc nhiên, nói: “Quốc công gia sẽ cứu sao?”

Triệu chủ sự nói: “Cái này là tự nhiên, bất kể nói thế nào, Thẩm Ngạo cũng là thư đồng phủ Quốc công, nếu hấn thật sự bị oan, Quốc công gia sao lại có thể ngồi nhìn? Người chờ ở chỗ này, ta đi thông báo.”

Ngô Tam nhi cảm kích nói: “Như vậy xin nhờ Triệu chủ sự.”

Triệu chủ sự xụ mặt nói: “Người nói gì vậy? Đứa nhỏ Thẩm Ngạo này, ta rất ưa thích, hấn xảy ra chuyện, ta có thể khoanh tay đứng nhìn sao? Người cũng quá coi thường ta, đừng nói chỉ là đi thông báo một tiếng, cho dù là đi chạy chọt vì Thẩm Ngạo, đó cũng là bổn phận ta phải làm, còn cảm ơn làm cái gì.”

Nói xong liền dẫn dò Ngô Tam nhi đứng tại đây, vội vã đi vào thư phòng Quốc công gia.

Kỳ Quốc công Đoan Chính vừa mới từ trên triều đình trở về, trong lòng đang nghĩ ngợi sự tình phiền lòng, ở trong thư phòng đọc sách, gọi người đến, hỏi Chu Hằng học hành thế nào. Vị Quốc công gia này, mỗi lần không thông thuận là lại làm như thế, mà mỗi lần hỏi Chu Hằng, hơn phân nửa là muốn tìm tên nghịch tử này trút giận. Hết lần này tới lần khác, những hạ nhân kia ai cũng không dám nói bậy về Chu Hằng, liền trả lời qua loa, hiện tại Thái Học còn chưa khai giảng, nhưng thiếu gia ở trong nhà cũng rất chăm chỉ. Đoan Chính há lại dễ bị gạt, liền bảo người đi tìm Chu Hằng, muốn khảo thí kiến thức của hấn.

Bọn hạ nhân nào còn dám nói đỡ cho tiểu tổ tông này, vị thiếu gia quần áo lượt là này đến đây, nếu không đáp được mà nói, không thiếu được việc bị trách phạt.

Ai ngờ Chu Hằng không tới, Triệu chủ sự liền lòng như lửa đốt đến rồi, chưa vào cửa đã nói: “Lão gia, lão gia, bất hảo, việc lớn không tốt...”

Trong thư phòng, đèn tường chấp chờn, Đoan Chính dựa vào ghế bành, trong tay nắm quyển sách, một đôi con ngươi như điện rơi vào bên trong quyển sách, phảng phất như mắt diếc tại ngơ đối với sự vật bên người.

Triệu chủ sự lại gào to hô hào: “Lão gia, thư đồng trong phủ bị quan sai bắt, Phủ Kinh Triệu khi dễ phủ Quốc công chúng ta.”

Mặt Đoan Chính không giận tự uy, nhưng lại không hề chuyển động, đến đưa mắt nhìn cũng lười làm, ánh mắt rơi vào trên quyển sách, trách mắng: “Người là ngày đầu tiên vào phủ làm việc hả? Không có quy củ, trời sập xuống cũng không cần bảo người đi đỡ, sợ cái gì?”

Triệu chủ sự ngạc nhiên, vội vàng xin lỗi, trong miệng nói: “Lão bộc đáng chết, lão gia thứ tội, thật sự là sự tình rất khẩn cấp, lão bộc đúng là vô cùng rối loạn.”

Đoan Chính buông quyển sách, nâng con mắt lên, nhàn nhạt hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Triệu chủ sự nói: “Là như vậy, trước đó vài ngày, phu nhân tuyển một người thư đồng cho thiếu gia, hôm nay không biết sao, bị quan sai bắt đi. Thư đồng này gọi Thẩm Ngạo, là người tốt, trên dưới cả nhà đều rất ưa thích hấn, lão gia, ngài muốn phát ra một lời, bảo phủ Kinh Triệu thả người hay không?”

Đoan Chính vừa nghe đã nghĩ ra, à, thì ra là thư đồng phủ ta mới tuyển, thư đồng này rất được người khác ưa thích, nhưng lại phạm vào sự tình gì đó bên ngoài, bị phủ Kinh Triệu bắt, gây ra nhiễu loạn. Lập tức

giận tím mặt, vỗ bàn nói: “Thư đồng phủ Quốc công đi ra ngoài phạm tội, còn bảo ta đi nói phủ Kinh Triệu thả người? Người già nên hồ đồ rồi sao? Nếu hấn thật sự xúc phạm quốc pháp, đi đây, mất đầu, kệ hấn, không có liên quan đến phủ này.”

Triệu chủ sự vẻ mặt đau khổ nói: “Phu nhân cũng rất ưa thích hấn, lão gia làm như vậy, có phải là có chút bất cận nhân tình?”

Đoan Chính nhăn lông mày lại, nói: “Xem ra người này rất xảo trá, lại làm được phu nhân vui, càng không thể lưu lại, loại phạm pháp hoành hành ngang ngược này nên lập tức khai trừ ra ngoài.”

Triệu chủ sự vội vàng nói: “Lão gia, không thể được, Thẩm Ngạo làm người rất tốt, chẳng những là phu nhân, đến cả thiếu gia, tiểu thư, còn có hạ nhân tầm thường đều rất ưa thích hấn...”

Triệu chủ sự càng như vậy nói, Đoan Chính càng tức giận, cả giận nói: “Không cần nói nữa, chuyện này không cho ai quản.”

Triệu chủ sự đành phải ra vẻ không vui rồi đi, ra khỏi thư phòng, hấn buồn cười, cười rộ lên, trong lòng nghĩ: “Thẩm Ngạo à Thẩm Ngạo, người cũng có ngày hôm nay. Hắc hắc, một chuyện này, cho dù quan tòa chấm dứt, người cũng không còn chỗ đứng trong phủ.”

Hấn rất rõ bản tính Đoan Chính, vị Quốc công gia này luôn luôn chán ghét loại người xảo trá khéo đưa đẩy kia. Chuyện này nếu là thông báo phu nhân trước, phu nhân tất nhiên sẽ nhờ lão gia đi qua, nói chút ít lời hữu ích cho Thẩm Ngạo, Quốc công gia nói không chừng sẽ nhúng tay vào chuyện này. Nhưng mình vội vã đi qua, vốn là nói hấn phạm pháp, Quốc công tự nhiên rất không thoải mái, nói sau, người này ở bên trong phủ làm cho rất nhiều người vui vẻ, Quốc công sẽ nghĩ như thế nào? Tất nhiên là nhận thức Thẩm Ngạo này âm hiểm xảo trá, lại ý vào phủ Quốc công mà hoành hành không hợp pháp, bên ngoài có ý nghĩ này, Thẩm Ngạo còn có thể lưu lại đây sao?

... ..

Dưới công đường, càng ngày càng nhiều người tụ tập đến xem náo nhiệt, ào ào nghị luận về bản án Thẩm Ngạo, những người này, có rất nhiều là từ Thúy Nhã Sơn Phòng đến, lúc này thấy Thông phán không hỏi một lời, liền nghe một lời hoạn quan nói, muốn xiên Thẩm Ngạo xuống dưới hành hình, lập tức nhiều thêm vài phần đồng tình đối với Thẩm Ngạo. Đương nhiên, loại đồng tình này cũng có nguồn gốc từ sự chán ghét đối với tên hoạn quan kia.

Văn nhân và hoạn quan, đó là tử địch kéo dài ngàn năm, huống chi Tào công công này ương ngạnh như thế, chạy đến phủ Kinh Triệu dạy người phán án.

Mấy quan sai cầm thủy hỏa côn đang muốn xiên Thẩm Ngạo đi ra ngoài hành hình, Thẩm Ngạo cao giọng nói: “Đại nhân, ta muốn cáo trạng!”

Cáo trạng? Thật sự là buồn cười, hôm nay hấn chính là phạm nhân, còn cáo cái gì trạng. Thông phán không để ý tới hấn, liên tục cười lạnh, thiếu niên này quá không hiểu sự tình rồi, sự việc đã bại lộ, lại đắc tội Tào công công, đến lúc này, vẫn còn hùng hổ chỉ đạo, thật sự cho là cái nha môn phủ Kinh Triệu này là khách điểm tửu quán rồi. Tưởng tượng như vậy, Thông phán vốn là có chút đồng tình đối với Thẩm Ngạo, đã biến mất hết.

Thủy hỏa côn xiên tại trước ngực Thẩm Ngạo, liền có mấy sai dịch đề ở bả vai Thẩm Ngạo kéo về phía sau, Thẩm Ngạo đành phải cao giọng nói: “Chậm đã, lại chờ một chút, đã muốn hành hình, cũng mặc kệ các người, chỉ có điều trên người ta có một bảo vật, vì phòng ngừa bị các người đập nát, có thể cho ta lấy bảo vật ra trước rồi hãy đánh được không?”

Oa, người này rõ ràng còn nghĩ đến bảo vật, hơn nữa một điểm khẩn trương sợ hãi đều không có, gào thét trên công đường, vô lễ quá đáng. Các sai dịch nhìn qua Thông phán, đợi Thông phán đáp lại. Thông phán vỗ tấm gỗ, dựng râu trợn mắt nói: “Xiên xuống dưới, xiên xuống dưới, vả vào miệng, đánh trăm trượng, đánh trước rồi nói sau, chờ hấn biết quy củ, sẽ để hấn nói tiếp.”

Thẩm Ngạo bị bốn năm người lôi kéo, trong miệng hô lớn: “Tất cả mọi người đến làm chứng, nếu bảo vật hư hao rồi, hoàng thượng truy cứu tới, không có liên quan đến ta phải không? Là Thông phán muốn đánh,

còn người nữa, người, người...” Thẩm Ngạo nói người, là mấy sai dịch đang rất ra sức. Sức vật, kiếm miếng cơm ăn mà thôi, có cần ra sức biểu hiện như vậy không?

Hoàng thượng? Cái quan tòa này rất có vẻ kinh kịch hóa, vốn là có công công đến, lại bắt gặp tên thư sinh điên cuồng, điều này cũng chưa đến mức quá ác liệt, nhưng bây giờ, rõ ràng ngay hoàng thượng cũng bị liên lụy vào. Bên ngoài công đường, rất nhiều người thốn thức, đều thầm nghĩ mình đi chuyến này không tệ, cảnh tượng như vậy quả nhiên là khó gặp.

Lúc này mặt Thông phán đều thay đổi, lên án mạnh mẽ, nói: “Lớn mật, trên công đường, người nói bậy bạ gì đó?”

Các sai dịch cuối cùng vẫn đành chỉ lời kéo, Thẩm Ngạo có cơ hội thở, chậm rãi nói: “Thảo dân không nói quàng, trên người thảo dân có một bức họa của hoàng thượng. Tranh này chưa hỏng, nếu đại nhân hành hình đối với thảo dân, nếu cái gậy gộc thủy hỏa kia không cẩn thận làm nát bức vẽ, không chỉ là thảo dân, chỉ sợ tất cả mọi người trong nha môn này đều bị liên quan.”

Nói xong, Thẩm Ngạo thò tay vào trong tay áo, từ từ rút ra một cuộn giấy đến, mỉm cười nhét lên trên tay sai bên người dịch, trong miệng nói: “Công sai đại ca, tranh này người cầm trước, lại mang ta đi hành hình, đừng làm hỏng bức vẽ, xin lỗi, đã làm phiền chư vị.”

Công sai kia nào dám cầm, cũng không biết là thật hay giả, nếu là thật, cái này chẳng khác nào là vật ngự tứ (vật của hoàng thượng). Mẹ của ta, hoàng thượng đó, đây cũng không phải là đùa giỡn. Lại nhìn Thẩm Ngạo, lại là một bộ dạng thông dong rất chân thành rất tha thiết, đôi mắt rất chờ đợi đang nhìn mình, phảng phất như đang nói: “Tiểu huynh đệ, cầm tranh này, ngày mai đã có người tới giết, chính là đầu người bay xuống, cả nhà tịch thu tài sản, thành kẻ phạm tội rồi.”

Oa, lẫn lộn kiếm miệng nhà nước cơm mà thôi, người cũng không cần hại người như vậy. Năm sáu đồng liêu nên cạnh kia không đưa, hết lần này tới lần khác, người cho ta làm cái gì? Hắn không dám tiếp, liền tiếp lui về phía sau.

Thẩm Ngạo lại cầm bức họa kín đáo đưa cho sai dịch khác, rất động tình nói: “Công sai đại ca, cái bức họa này, người thay ta bảo tồn trước. Nếu ta bị các người đánh chết, hoàng thượng hỏi thăm, người liền trình tranh này lên, nói Thẩm Ngạo mệnh khổ, bị một đám tham quan, thái giám chết bầm hại chết, không thể lãnh giáo kỹ năng vẽ cùng lão nhân gia.”

Công sai kia trợn mắt, há hốc mồm, rất im lặng, chuyện như vậy, hắn sống đến bây giờ cũng chưa từng gặp qua, mắt thấy cái bức tranh kia sắp đưa qua, liền vội vàng đẩy tay ngăn cản, không dám sờ.

48. Chương 48: Quân Tử Chi Giao Nhặt Như Nước (1).

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 48: Quân tử chi giao nhặt như nước (1).

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Này, không có người hỗ trợ cầm bức tranh này sao? Được rồi, các người đã không cầm, đành phải tiếp tục để ở trên người ta.” Thẩm Ngạo nhét bức tranh vào trong ngực, rất bí tráng nói: “Đánh bằng roi hay là vả vào miệng? Ghế chông, nước nóng có hay không có? Đến đây đi, thảo dân chịu phạt.”

Thẩm Ngạo hiên ngang lẫm liệt chịu hình, trong ánh mắt lộ ra vẻ trào phúng và khinh thường. Trước mặt nhiều người, Thẩm Ngạo không tin có người động đến một đầu ngón tay hắn.

Các sai dịch lui về phía sau một bước, mà ngay cả Thông phán kia cũng bắt đầu hoảng sợ, hoàng thượng ngự vẽ, vì sao lại ở trong tay người? Chỉ cần có cái bức họa này trong người, hấn muốn động hình cũng phải nghĩ kỹ trước, huống chi nghe khẩu khí người này, giống như bức vẽ là hoàng thượng tặng cho hấn, như vậy người này có quan hệ như thế nào với hoàng thượng? Khó trách người này không hề sợ hãi, thì ra là có nguyên do.

Bên ngoài công đường, mọi người thấy tình tiết vụ án đột nhiên nghịch chuyển, xu thế công thủ trong khoảng khắc liên biến đổi long trời lở đất, trong lòng thật sự rất thông khoái, bọn hấn cũng không nhất định ủng hộ Thẩm Ngạo, cũng tuyệt đối phản đối thái giám chết bầm diều vô dương oai kia, ào ào trầm trồ khen ngợi, muốn xông vào trong, sóng người lan tràn có chút không át nổi.

Các sai dịch dùng thủy hỏa còn ngăn đón, lại có chút không chống đỡ được, Đô đầu kia đầu đầy mồ hôi, dẫn người đi hỗ trợ, trong miệng hùng hùng hổ hổ: “Không có vương pháp sao? Dám xông tới phủ Kinh Triệu? Tại đây không phải chỗ để các người vào, lui về phía sau, lui về phía sau!”

Bên này, Thông phán đang nghĩ ngợi nên làm việc như thế nào, phụ tá bên cạnh thấp giọng nói: “Đại nhân, có phải là gọi Vương áp ti đến, Vương áp ti tinh thông tranh chữ, bảo hấn đến kiểm nghiệm tranh này, đại nhân lại quyết đoán cũng không muộn.”

Thông phán tỉnh ngộ, hôm nay quá nhiều chuyện xấu, lại làm cho hấn ngơ ngác trong lúc nhất thời, lúc này mới nhớ tới bức tranh đây vẫn chưa phân biệt được thật giả, hiện tại quyết đoán thì quá mức càn rỡ. Nếu thật sự là ngự vẽ, đương nhiên dễ nói. Nếu là giả, Thông phán không cần quan tâm gì nữa, lúc này lại sắp đặt một tội danh trên đầu người này.

Tào công công thấy Thông phán do dự, lập tức lạnh xuống mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đại nhân, hoàng thượng sao lại ngự vẽ, há có thể ở trong tay người này, không khỏi quá hoang đường, người này là một tên lừa gạt, trên công đường, vẫn dám đi lừa gạt, phải xử tội thật nặng.”

Thông phán trù trừ không nói, chỉ thấp giọng dặn dò phụ tá gọi Vương áp ti đến, cũng không trở lại Tào công công phát biểu, cái gì nhẹ cái gì nặng, trong lòng hấn có thể suy nghĩ, loại sự tình này chỉ sợ vạn nhất, thật sự gặp phải cái vạn nhất kia, vậy cũng sẽ không thú vị.

Tào công công thấy thế, trong lòng mắng: “Hoa mắt ù tai, mảnh khoé bíp người như vậy có thể làm người tin tưởng, tốt, đến cùng có phải hoàng thượng ngự vẽ hay không, lấy tới xem một chút liền biết rõ.” Nghĩ đến đây, Tào công công bước hai bước, vọt tới trước người Thẩm Ngạo, dắt cuống họng nói: “Dem bức vẽ ra đây.”

Thẩm Ngạo cao giọng nói: “Nếu là dâng lên cho đại nhân, tự nhiên sẽ đưa, cho dù đưa cho các sai dịch đảm bảo, cũng là có thể. Chỉ là trên công đường, không có đạo lý đưa bức vẽ cho hoạn quan. Đại nhân, ta muốn cáo trạng.”

Hấn cất cao giọng nói: “Đại Tổng triều dùng nho lập quốc, không cho phép hoạn quan tham gia vào chính sự. Là hoạn quan từ trước đến nay làm trái pháp luật rất nhiều, hại nước hại dân. Thái tổ hoàng đế từng có răn dạy, phạm là hoạn quan, đều cần tuân theo giữ mình, không thể vượt qua quy tắc. Đây là khuôn vàng thước ngọc, lại là tổ pháp. Hôm nay ngược lại, kỳ lạ quý hiếm vô cùng, đường đường nha môn phủ Kinh Triệu, Thông phán đại nhân biến thành con rối, hoạn quan lại thành phán quan, đây là cái đạo lý gì? Ta cáo trạng hoạn quan hoành hành không hợp pháp, dám can thiệp phủ Kinh Triệu thẩm án, cáo trạng thứ hai, đại nhân không hỏi nguyên do, chỉ tin hoạn quan nói bậy, đi làm đồng lõa với hoạn quan...”

Thẩm Ngạo nói, trái một câu hoạn quan, phải một câu hoạn quan, đánh trúng lửa giận trong lòng Tào công công, tuy nói hấn là thái giám, nhưng ngoại trừ hoàng thượng, ai dám mất mặt hấn như thế, thật sự là lẽ nào lại như vậy, con mắt đã đỏ bừng, dắt cuống họng hô: “Người cầm bức vẽ ta, cầm bức vẽ ta...” Tay muốn tìm tội trên người Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo đẩy tay của hấn ra, hấn lại đưa qua, kéo lấy một góc bức họa cuộn tròn, liền kéo ra bên ngoài.

Thẩm Ngạo nhanh tay đè xuống bức tranh, Tào công công không chịu thua, vẫn cố giật ra.

Xoạt... Bức tranh đâu chịu đựng được giày vò, đúng là bị xé thành hai nửa, nói như vậy, nhưng trên tay Tào công công, là một chút phần rách nát nho nhỏ hấn cầm được.

“Oa, mọi người cẩn thận xem xét, thái giám chết bầm làm hư hao vật ngự tứ, thiên lý không dung, không liên quan đến ta!” Thẩm Ngạo cao giọng kêu to, như là sợ không ai nghe thấy.

Tào công công vốn là sững sờ, trong lòng cũng có chút hốt hoảng, rất nhanh lại cười lạnh: “Vật ngự tứ? Người cố mê hoặc cái gì?”

Lúc này, phụ tá mang theo Vương áp ti tiến vào, sắc mặt Vương áp ti nặng nề, nơi thái dương có chút vết mồ hôi, chuyện này liên quan quá lớn, hắn không dám xem thường, tiến đến hành lễ cùng Thông phán trước, Thông phán thấy bức tranh có tổn thương, đã cả kinh nói không ra lời, lúc này rốt cục bày ra một ít quan nghi, cất cao giọng nói: “Đến đây, mời Tào công công ngồi xuống. Thẩm Ngạo, người đã nói tranh này là vật ngự tứ, như vậy, để cho ta mượn bức tranh kiểm nghiệm.”

“Bức tranh đã bị Tào thái giám xé rách rồi, khoản sổ sách này tính toán như thế nào?” Thẩm Ngạo móc bức tranh ra, chỗ vị xé rách không nhiều lắm, chỉ là một góc nhỏ, nhưng giờ phút này Thẩm Ngạo thừa cơ truy kích, đúng là có lý không buông tha người.

Thông phán lúc này vô cùng đau đầu, không thể tưởng được, càng lún càng sâu, sự tình càng khó giải quyết rồi, đành phải nói: “Kiểm nghiệm thật giả rồi nói sau.”

Liên bảo Vương áp ti lấy bức tranh xem xét, Vương áp ti rất trịnh trọng đem bức tranh để lên trên bàn trước người Thông phán, Thông phán không dám tiếp tục ngồi, vật ngự tứ đặt ở trước người, hắn cũng không dám bày cung cách quan ra, đành phải đứng lên.

Uốn nếp bức tranh, trải bằng ra, Vương áp ti chăm chú nhìn, nhưng cái đầu bút lông Gầy kim thể kia, hay hoàng thượng ngự vẽ, không lưu truyền nhiều lắm, Vương áp ti cũng chưa từng gặp qua chân dung. Chỉ là hắn cũng có biện pháp, phải xem lời bạt, chữ hoàng thượng, người trong thiên hạ đều nhận ra, là không sai được. Chỉ cần chữ viết không sai, tranh này dĩ nhiên là thật. Hắn cẩn thận từng li từng tí, thò người ra đi qua nhìn lời bạt, trên lời bạt chỉ có một chữ thiên, thiên trong đệ nhất thiên hạ, ngoại trừ hoàng thượng còn có ai.

Lại nhìn chữ gầy thẳng cao ngất, bút vẽ dẫn thêm cái móc, dựng thẳng bút lên, mang theo một ít sắc sảo, viết như dao găm, sắc như đao cắt, dựng thẳng cái móc dài nhỏ. Trong lòng Vương áp ti kích động một hồi, không nhận được, nói: “Chữ hoàng thượng có khí thể tông sư, hay, vô cùng hay.”

Hắn hồn nhiên đắm chìm trong cảnh giới vong ngã, sống ở bên trong giống chữ viết như hạc múa, đúng là ngây dại thoáng cái, trong miệng không ngớt lời nói: “Thật sự là bút tích của hoàng thượng, không thể nghi ngờ, đại nhân, ta dám dùng đầu đảm bảo.”

Một câu nói kia, thanh âm không lớn, lại làm cho Tào công công như bị sét đánh, rung mình một cái, trong lòng bàn tay đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt rồi, trong miệng nói: “Người nhìn lại xem, nhìn nhìn lại, cái này tuyệt đối không có khả năng, xem cẩn thận.”

Bất đắc dĩ, Vương áp ti tiếp tục xem, sau một lát, đưa con mắt lên, nói: “Không giả, là hoàng thượng vẽ.”

“Hả... Điều này sao có thể? Hắn là một tên lừa gạt.” Tào công công lập tức luống cuống, phu nhân dưới công đường nhìn thấy cũng trợn mắt há hốc mồm, thoáng cái đã co quắp trên mặt đất.

49. Chương 49: Quân Tử Chi Giao Nhặt Như Nước (2).

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 49: Quân tử chi giao nhặt như nước (2).

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo nói: “Tào thái giám xé bức tranh hoàng thượng ngự vẽ, ta muốn đi báo cáo hoàng thượng, còn có Thông phán đại nhân dung túng Tào thái giám hành hung tại nha môn, ta cũng muốn đi báo cáo.”

Kỳ thật, ngay cả mặt hoàng thượng, hắn cũng chưa từng gặp qua, tuy cái bức họa này là bút tích thực của hoàng thượng, nhưng nói toạc ra, hắn và hoàng thượng không có giao tình, chẳng qua là dưới cơ duyên xảo hợp, lấy bức tranh hoàng thượng tỷ thí cùng mình ra dọa người. Hiện tại hùng hổ muốn đi cáo trạng, kỳ thật cũng chỉ là hù dọa bọn hắn một chút.

Thông phán lúc này không bày nổi cái giá quan, lại phải kéo mặt mũi xuống, hạ thấp thanh âm nói với Thẩm Ngạo: “Quan tòa lần này chấm dứt, Trầm công tử vô tội, được phóng thích, Trầm công tử, chúng ta đến nội nha nói chuyện, như thế nào?” Hắn là muốn chuyện lớn hóa nhỏ, thật sự muốn náo loạn lên trên, hắn không chịu nổi.

Tào công công lúc này cũng nặn ra một ít vẻ tươi cười, liên quan đến thân thể tánh mạng của hắn, hắn không mềm không được, trong miệng nói: “Đúng, đúng, Trầm công tử, chúng ta đến phía sau công đường nói chuyện.”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Không được, trong cái nha môn này quá tối, ta rất sợ hãi, nếu như các người gạt ta đi vào, giết người bịt miệng thì làm sao bây giờ? Muốn nói, nói ở chỗ này. Tại đây có gương sáng, tấm biển quang minh chính đại treo cao, nói mới tốt.”

Thông phán cười khổ, giết người bịt miệng? Sức tưởng tượng của người này không khỏi quá phong phú rồi, nhiều người như vậy thấy được một màn này, cho dù có tâm tư đó, hắn cũng không có gan. Vì vậy đánh phải an ủi: “Trầm công tử, tại đây nói chuyện không tiện, huống chi nơi này là công đường, há có thể đàm luận việc tư.”

Tào công công tươi cười nói: “Vừa rồi đắc tội Trầm công tử, thật sự là muôn lần đáng chết, cũng may đã làm sáng tỏ lần hiểu lầm này, bằng không tội của ta liền quá lớn rồi, ta mời Trầm công tử uống trà, coi như là bồi tội, như thế nào?”

Phu nhân quỳ gối dưới công đường kia liền bắt đầu ai oán, nàng vốn cho rằng ca ca ra mặt là có thể làm chủ hộ mình, kỳ thật Phan Nhân điên rồi, nàng cũng không hề thương tiếc, dù sao tên trượng phu này có cũng như không có, cả ngày lẫn đêm chính là chui vào trong phòng mấy thiếp thị, điên thì điên, không điên thì trước kia cũng chỉ sống một mình, cũng không có gì khác nhau. Chỉ là tiền trong nhà đã bị mất, hôm nay là nhà chỉ có bốn bức tường, bởi vậy mới kiện lên cấp trên. Không thể tưởng được, lúc này Tào công công lại đột nhiên nói chuyện vòng vo, làm cho nàng dự cảm đến không ổn, lại không dám nói gì, chỉ có thể khóc sụt sùi.

Thẩm Ngạo nói: “Ta ghét nhất nữ nhân khóc.”

Tào công công lập tức quát Phan phu nhân, trong miệng nói: “Đừng khóc, quấy nhiễu Trầm công tử, chúng ta không thể chịu nổi trách nhiệm, thật là một nữ nhân phiền toái, khóc sụt sùi có làm được cái gì đâu?”

Phu nhân không dám khóc, toàn thân run rẩy.

Thẩm Ngạo còn nói: “Ta thích uống trà Linh Ẩn tự do Không Định hòa thượng tự tay bào chế.”

Thông phán và Tào công công hai mặt nhìn nhau, cười khổ nói: “Linh Ẩn tự cách Biện Kinh hơn ba mươi dặm lộ trình, hiện tại đi cầu trà, chỉ sợ lúc uống được thì trời đã đen rồi.”

Thẩm Ngạo nói: “Ngoại trừ Linh Ẩn tự, phục vụ Thúy Nhã Sơn Phòng cũng luyện được tay nghề của Không Định hòa thượng, tuy nói chỉ học được năm phần tay nghề, nhưng miễn cưỡng có thể uống vào miệng.” Không Định, Không Tĩnh đáp ứng làm một chuyện cho Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo liền kêu mấy phục vụ đi lên chùa để cho bọn họ dạy pha trà, chế điểm tâm, thời gian vội vàng, mặc dù ngay cả trình độ gà mờ cũng không được tính, cũng miễn cưỡng có thể đãi khách .

“A, Thúy Nhã Sơn Phòng?” Thông phán vội vàng gọi Vương áp ti tới, hỏi, “Thúy Nhã Sơn Phòng ở nơi nào? Phiền toái tiên sinh nhanh đi mua chút ít nước trà đến đây, chúng ta muốn mời Trầm công tử uống.”

Trầm công tử lắc đầu nói: “Nước trà Thúy Nhã Sơn Phòng không ngoài bán , ngay cả có tiền cũng không mua được.”

Thông phán ngạc nhiên nói: “Bổn quan muốn đi mua trà, bọn hán dám không bán?”

Súc vật, đây là quảng cáo trần trụi, hết lần này tới lần khác, Thẩm Ngạo có bài bản hần hoi, nói: “Chỉ hội viên mới được mua, may mắn, ta chính là hội viên. Như vậy đi, không bằng các người đưa tiền cho ta, tự ta đi uống.”

Sắc mặt Tào công công hòa hoãn, xé toang bức tranh hoàng thượng ngự vẽ, đó là tội lớn, cũng đáng bị đánh chết, nếu muốn mạng sống, chỉ có thể xin Thẩm Ngạo không nên truy cứu. Hiện tại nhìn Thẩm Ngạo muốn tiền nước trà, tâm thần liền ổn định, đòi tiền là tốt rồi, có thể đòi tiền, nói rõ là còn có đường sống để thương lượng, vội vàng tươi cười nói: “Không biết Trầm công tử muốn bao nhiêu?”

Thẩm Ngạo tính toán rất chân thành: “Một bình trà 100 văn, không sợ Tào công công chê cười, ta là người là rộng lượng, uống chừng trăm bình để mở mang dạ dày mà thôi, ít nhất cũng cần hai ba mươi quan tiền.”

“Không dám, không dám.” Tào công công cười lấy lòng nói: “Tiền này ta chỉ ra, coi như kết giao với Trầm công tử.” Nói xong liền muốn bỏ tiền, lại phát hiện, trên người mình ngoại trừ một ít tiền đồng, chỉ có hơn mười quan. Tính toán cân nặng một quan tiền, hơn mười quan chính là trên trăm cân (50 kg?, làm gì khỏe thể? Tác giả chém gió vãi), ai không có việc gì lại đi cầm một đồng tiền trên thân thể.

Tào công công rất xấu hổ, nói: “Ngày mai sẽ đưa tiền đến phủ Trầm công tử, xin hỏi phủ Trầm công tử đi như thế nào?”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Không được, người nói như vậy hình như là ta đòi tiền người không bằng, ta chỉ là muốn uống trà mà thôi, không có coi như xong.” Một bộ dáng tiêu điều rất thanh cao y hệt như Khổng Tử.

Tào công công vội vàng nói: “Tốt, ta kêu người đi lấy tiền, Trầm công tử đợi một chút.” Người này không thể trêu vào, tính tình biến hóa bất định, quá khó hầu hạ.

Ánh mắt Thẩm Ngạo rơi vào một chiếc nhẫn trên ngón tay Tào công công, chỉ chỉ vào ngón tay hần, nói: “Được rồi, người cầm chiếc nhẫn kia cho ta, ta vuốt vuốt vài ngày là được, đàm luận chuyện tiền bạc là không tốt, quân tử chỉ giao nhật như nước, không thể quá tục tằng.”

Oa, Tào công công muốn khóc, trên người hần không ít đồ quý giá, chiếc nhẫn này là đáng tiền nhất, ít nhất cũng ngoài trăm quan, con mắt người này thật độc, liếc thấy trúng cái này, đây là tống tiền lừa bịp trần trụi rồi. Tào công công khóc lóc trong lòng nhưng vẫn nhanh nhẹn cởi chiếc nhẫn, nhét vào tay Thẩm Ngạo, nói: “Trầm công tử ưa thích, cầm lấy đi chơi là được, không cần phải khách khí.”

Thẩm Ngạo rất không có ý tứ, nói: “Chiếc nhẫn kia chắc là không quá quý giá, nếu quá quý giá, ta không đoạt chỗ tốt của người làm gì.”

Tào công công cắn răng nói: “Không đáng giá mấy đồng tiền, công tử cứ nhận lấy, không cần phải khách khí.”

Thẩm Ngạo hỏi: “Cái này rốt cuộc giá trị bao nhiêu tiền?”

Tào công công tươi cười: “Năm ba văn tiền mà thôi, năm ba văn mà thôi, chỉ là cái đồ vật nhỏ để chơi đùa, công tử tùy tiện cầm lấy cho ta vui lòng.”

Thẩm Ngạo rất chân thành nói: “À, như vậy cũng tốt, không bằng như vậy đi, ta cũng không nên thu lễ vật của người.” Hần móc ra mười văn tiền trong túi, nhét vào trong tay Tào công công: “Mười văn tiền này là tiền mua chiếc nhẫn, không cần thối lại, chỗ còn lại, coi như là lễ gặp mặt đưa cho Tào công công.”

Đổ mồ hôi, Tào công công cẩn thận từng li từng tí nắm lấy mười văn tiền này, thật sự là dở khóc dở cười, súc vật, người này quả thực hơn tham quan quá nhiều, vớ vét của cải thật sự là quá thuần thực.

50. Chương 50: Trộm Cũng Có Đạo Của Trộm.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 50: Trộm cũng có đạo của trộm.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo vuốt vuốt chiếc nhẫn trong tay, nhìn kỹ dấu vết và màu ánh sáng trên mặt nhẫn, trong lòng liền tính toán, chiếc nhẫn kia không giống bình thường, chỉ ít cũng có trăm năm lịch sử trở lên, nhìn qua, nên là đồ cổ thời triều Đường, có một loại công nghệ cở mở rộng rãi, ở trước thời nhà Đường, cổ nhân cũng không có tập tục đeo nhẫn, bởi vậy chiếc nhẫn cũng không phổ biến, công nghệ tại một đoạn thời kì trong trù trừ không tiến. Đến thời Đường, bầu không khí dần dần cở mở, hơn nữa tập tục nước khác dung hợp, chiếc nhẫn dần dần trở thành đồ trang sức, cũng chính là bởi vì như thế, rất nhiều công nghệ dần dần bắt đầu hoàn thiện. Cái chiếc nhẫn Thẩm Ngạo trong tay tương đối tinh tế, hoa văn vây quanh trên mặt nhẫn cũng rất hiếm thấy, chỉ sợ là thương nhân mang đến từ nước khác.

Thông qua những tin tức này, Thẩm Ngạo ần ần suy đoán ra cái này vô cùng có khả năng là trân bảo do cung đình hoặc là vương hầu lưu lại, giá trị ngoài 500 quan. Thẩm Ngạo liếc liếc Tào công công, trong lòng nghĩ, tên Tào công công này lấy được chiếc nhẫn từ nơi nào vậy?

Rất nhanh, hắn đã hiểu, Tào công công là phó sứ cơ quan quản lý âm nhạc, quyền lực không lớn, nhưng chất béo lại không nhỏ. Những quan kỹ kia cung cấp các trò vui đùa, sẽ có chút ít quan nhân đưa cho họ chút ít lễ vật, mà những lễ vật này đến trong tay quan kỹ, thường thường sẽ đến bước cuối cùng nhất, nhập vào tay đám tiểu thái giám trong cơ quan quản lý âm nhạc tư.

Chiếc nhẫn kia, bất kể là do quan nhân, ca kỹ hay là Tào công công, đều không nhìn ra giá trị thật của nó, chỉ cần hoa văn một con ngựa trên mặt nhẫn này, đã ngoài trăm quan, Tào công công bảnh bao, cho nên mang theo trên tay để khoe khoang. Nếu tên thái giám chết bầm này biết mình đeo một thứ đồ cổ cực quý giá, chỉ sợ còn muốn đâm ngực đâm chân .

Thẩm Ngạo cất kỹ chiếc nhẫn, tài không thể lộ ra ngoài, đây là đạo lý nói rõ, lại càng là quy tắc của đạo tắc nghệ thuật.

Ho khan một tiếng, Thẩm Ngạo cười hì hì nói với Tào công công: “Không cần đi đến sau công đường nữa, ta còn có việc, ngày khác Tào công công và Thông phán đại nhân lại mời ta uống trà nhé.” Nói xong, đi đến trước người phụ nhân kia, hỏi: “Người chính là Phan phu nhân?”

Phan phu nhân không có chỗ để dựa vào, lúc này sợ hãi rụt rè nhìn qua Thẩm Ngạo, sợ tới mức không dám nói lời nào, kinh tâm táng đờm gật đầu.

Thẩm Ngạo thở dài nói: “Ta cũng không lừa gạt Phan Nhân, là chính bản thân hắn nguyện ý cầm gia tài của mình để đổi phòng ốc của ta, ta nghe nói ông chủ Thúy Nhã Sơn Phòng là người rất tốt, cũng là hảo hữu của Phan Nhân, hiện tại Phan Nhân đi rồi, cuộc sống của người đã không có người trợ giúp, mỗi tháng đến Thúy Nhã Sơn Phòng, tới đó lĩnh chút ít tiền sống qua ngày.”

Phan Nhân thương thiên hại lí, gieo gió gặt bão, nhưng họa không thể đổ lên đầu thê nhi, cũng không thể để vợ con của hắn chết đói!

Thẩm Ngạo ân oán rõ ràng, tuy Phan phu nhân muốn tìm hắn gây phiền phức, nếu mình không có cái bức tranh hoàng thượng ngự vẽ này, chỉ sợ hiện tại đã tiến vào ngục giam rồi, nhưng vẫn không thể không đồng tình với Phan phu nhân.

Trong lòng hắn nghĩ: “Mỗi tháng bảo Ngô Tam nhi chi mười quan tiền cho nàng, cũng cũng đủ để nàng sống qua ngày.” Thẩm Ngạo rất có nguyên tắc, hắn là đạo tặc, không phải loại đầu trộm đuôi cướp, hắn tuyệt đối không thể không có tiền, nhưng tiền cũng không phải vạn năng. Lấy tiền đi ra trợ giúp người nên trợ giúp, là nguyên tắc làm người của Thẩm Ngạo, hắn có thể vô sỉ, có thể âm hiểm, có thể lừa gạt lừa dối, nhưng có một chút sự tình, hắn không thể để lương tâm của mình mất đi nguyên tắc, đối với người xấu, hắn có thể tệ hơn, đối với người vô tội, hắn không thể cứng rắn, huống chi nữ nhân này luân lạc tới hôm nay, cũng có nguyên nhân là do mình.

Có một câu chân ngôn, gọi là trộm cũng có đạo, đây là quy tắc đạo tặc, tuy nhìn về phía trên rất cổ hủ buồn cười, nhưng lại là đạo đức nghề nghiệp cơ bản của Thẩm Ngạo.

Phan phu nhân có chút kinh ngạc, vốn tưởng rằng Thẩm Ngạo sẽ mượn cơ hội trả thù, ai ngờ hắn lại giúp đỡ, cơ hồ không thể tin được lỗi tai của mình, cũng không biết là nên cảm kích hay là oán hận, chán nản im lặng ngồi tại chỗ.

Thẩm Ngạo đã muốn nhấc chân đi ra ngoài, đến cửa nha môn phủ Kinh Triệu lại gật gật đầu với người Đô đầu, nói: “Không biết Đô đầu họ gì?”

Đô đầu này vội vàng cung kính nói: “Tiểu nhân họ Trương, Trẫm công tử bảo ta Vạn Niên là được.” Trong lòng hắn rất thốn thức, khá tốt, lúc đầu không làm khó Thẩm Ngạo, nếu không nhất định là không chịu nổi.

Thẩm Ngạo gật đầu với hắn, cười nói: “Ngày khác sẽ mời Đô đầu uống trà.” Nói xong, nhấc chân đi ra bên ngoài.

Người xem náo nhiệt đã sắp phần khích đến chết rồi, từ xưa đến nay, người to gan như Thẩm Ngạo, bọn hắn không thấy nhiều lắm, nhất là một đoạn cuối, vô cùng nhất, bộ dáng Thông phán và Tào công công kia kinh ngạc lại để cho rất nhiều người cảm thấy thoải mái đầm đìa, ào ào trầm trồ khen ngợi, chỉ có điều loại này nhiệt tình tới cũng nhanh đi cũng nhanh, không bao lâu, mọi người liền ào ào tản đi.

Thẩm Ngạo xem xét, ặc, Trần Tế đã đi, cái sự phụ tiện nghi này chắc là không đến góp thêm náo nhiệt, thanh danh của hắn quá lớn, ở chỗ này chướng mắt, chỉ là làm như vậy cũng quá không có nghĩa khí rồi, mình đã bị quan sai dắt đi, hắn cứ như vậy mà rời đi không thêm hồi hạn?

Rất nhanh, tâm lý Thẩm Ngạo liền cân đối lại, hoàng thượng ngự về, Trần Tế đã từng chứng kiến, hắn biết mình mang theo hoàng thượng ngự về, tất nhiên cũng biết mình có thể biến nguy thành an, không cần đến gom góp náo nhiệt. Ai, cái sự phụ tiện nghi này xem ra cũng có tâm cơ rất sâu.

Ngược lại, Tăng Túc An chưa đi, tới nghênh đón, cười ha hả nói về hướng Thẩm Ngạo: “Trẫm công tử hữu kinh vô hiểm, không thể tưởng được, chúc mừng, chúc mừng.”

Tăng Túc An nhân phẩm không tệ, Thẩm Ngạo có chút cảm kích nói: “Thật khiến Tăng công tử phí tâm lo lắng.”

Nói một sọt những lời khách sáo, Tăng Túc An ước định Thẩm Ngạo, mấy ngày nữa đi Thúy Nhã Sơn Phòng tụ họp, lúc này mới cáo từ rời đi. Thẩm Ngạo một thân một mình, hành tẩu trên đường phố, ngẫu nhiên có mấy người quen mặt chào hỏi hắn, phần lớn là bọn hắn nhận thức Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo lại không biết bọn hắn. Lại nói tiếp, hôm nay thật sự là huyên náo có chút quá tải rồi, vốn là hội thi thơ, lại là một hồi quan tòa, bên nào cũng đều là oai như cóc, đom đóm bọ rầy này thật sự là muốn không làm cũng khó khăn, quá làm ánh mắt địch nhân chú ý.

... ..

Tin tức Thẩm Ngạo bị quan sai bắt không thể dấu diếm, đã nhanh chóng lan truyền tại phủ Kỳ Quốc công, phu nhân vừa mới nghỉ trưa nghỉ ngơi chốc lát, bảo Chu Nhược đến hậu viên, vào trong đình ngồi chơi, liền nghe được mấy nha đầu nói cái gì sự việc Thẩm thư đồng làm đã bại lộ. Xuân nhi đứng ở sau lưng phu nhân biến sắc, suýt nữa ngất đi, từ lần thứ nhất lừa Phan Nhân, Xuân nhi vẫn tâm thần bất định, sợ có người tìm Thẩm Ngạo gây phiền toái, không ngờ càng lo lắng lại càng đến, nàng là người không giấu được tâm sự, khuôn mặt lập tức trắng như tờ giấy, đỡ lấy cột đình để đứng, miệng thở liên tục.

Chu Nhược hơi nhú mào, nhưng lại bất động thanh sắc, trong lòng cũng hơi có chút gấp gáp, cũng không biết là lo lắng Thẩm Ngạo hay là cảm giác gì khác, cảm thấy có một hơi ngăn ở ngực, không nhả ra được, lại không nuốt vào được. Ở trước mặt mẫu thân, nàng lại là không có chút dị sắc nào, trên mặt vẫn đang treo nụ cười, chỉ là trong đôi mắt đẹp kia, xẹt qua một tia lo lắng.

Phu nhân nghiêm mặt gọi hai cái nha đầu kia đến, nói: “Các người mới vừa nói chuyện gì về Thẩm thư đồng?”

Hai nha đầu không dám dấu diếm, đem sự tình bên ngoài phủ truyền đến nói ra, kỳ thật các nàng cũng không biết nhiều, chỉ biết là Thảm Ngạo bị quan sai áp giải đi phủ Kinh Triệu, về phần khác, cũng là không biết gì hết.

Phu nhân lạnh mặt, nói về hướng Chu Nhược: “Thảm Ngạo đứa nhỏ này luôn luôn hiền lành, làm sao lại chọc quan sai?..”

Nàng hỏi như vậy, là có chút nghi bán tín bán nghi, không quá tin tưởng lời bọn nha đầu nói. Chu Nhược nói: “Mẫu thân, có lẽ là có người đổ oan cho hần.”

“Đúng rồi, Thảm Ngạo là đứa trẻ tốt, tuyệt đối không biết làm cái sự tình gì trái pháp luật, hần là người Công phủ, không thể để hần bị người khác khi dễ.” Phu nhân giờ phút này thay đổi hoàn toàn, ẩn ẩn trong lúc đó, đúng là trấn định quyết đoán dị thường, phân phó Xuân nhi: “Xuân nhi, người đi đến thư phòng lão gia, bảo lão gia đến, chuyện này cần lão gia ra mặt, ta cũng không tin, ai lớn gan như thế, không để Công phủ vào mặt. Hương Nhi, người đi tìm Triệu...” Phu nhân vốn là muốn gọi Triệu chủ sự, đột nhiên dừng lại một chút, sửa lời nói: “Gọi bên Lưu Văn ngoài phủ, bảo hần lập tức đi phủ Kinh Triệu thám thính tin tức, không được trì hoãn.”

Xuân nhi, Hương Nhi tuân mệnh, tất cả đều đi.

Chu Nhược thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần mẫu thân ra mặt, Thảm Ngạo không cần phải lo lắng rồi, liền cười nói: “Mẫu thân, Thảm Ngạo này cũng thật sự là, ba ngày hai ngày, luôn muốn ồn ào ra một việc, chỉ là hần đối với mẫu thân thật sự rất tốt, mấy ngày trước đây ta còn thấy hần vẽ Phật tượng, bảo là muốn để ở hương đường. Hần vẽ rất không tồi.” Cái này gọi là rào trước đón sau, nói một câu rêu rĩa trước, lại tán dương một phen, không để mẫu thân sinh nghi, che dấu tâm tư của mình, tâm cơ Chu tiểu thư cũng là rất sâu.

Phu nhân thở dài, nhíu mày nói: “Ngày thường ta rất ưa thích đứa nhỏ này, hôm nay hần gặp phải việc phiền toái, trong lòng ta không bỏ xuống được, ai...” Thở dài, lại khôi phục mặt mũi hiền lành, ẩn ẩn trong lúc đó, cặp lông mày kia bay lên một thần sắc lo lắng nhàn nhạt.

Chỉ một lúc sau, Xuân nhi trở về bẩm báo, nói: “Phu nhân, lão gia không ở trong thư phòng.”

Phu nhân ồ lên một tiếng, nói: “Ngày thường lão gia dùng qua cơm đều ở đó đọc sách, sao hôm nay lại đi?” Nàng trầm ngâm một lát, cảm giác có chút không đúng, nhân tiện nói: “Người đi tìm Hằng nhi đến, lại bảo hần cầm sắc lệnh phụ thân hần đi phủ Kinh Triệu, nhìn xem phủ Kinh Triệu bên kia nói như thế nào.”

Xuân nhi trù trù nói: “Buổi sáng lão gia cũng tìm thiếu gia, bảo là muốn kiểm tra hần, thiếu gia buổi trưa trở về nghe được tiếng gió, nói là đi gặp bằng hữu, đến nay cũng không thấy người đâu.”

Chu Hằng là kẻ dối trá, vừa nghe Đoan Chính tìm hần, lại nghe là muốn kiểm tra học vấn, đã sớm chuẩn mất rồi, chưa đến lúc cần, tuyệt không dám trở về.

Lúc này phu nhân có chút lo lắng, đành phải nói: “Vậy thì chờ Lưu Văn trở về, nhìn xem có tin tức gì không rồi nói sau.”

51. Chương 51: Binh Tới Tường Đỡ Nước Tới Lấy Đất Ngăn.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 51: Binh tới tường đỡ nước tới lấy đất ngăn.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lưu Văn đi nghe ngóng tin tức, đến phủ Kinh Triệu, bản án đã hoàn tất rồi, cũng may bốn phía có người bán hàng rong dạo chơi, liền đi hỏi sự tình Thẩm Ngạo.

Người bán hàng rong mặt mày hớn hở, thêm mắm thêm muối nói một phen, nói Thẩm Ngạo thét trên công đường thế nào gào, lại để cho Thông phán, Tào công công chịu thua như thế nào, cuối cùng nói: “Trầm công tử đã đi rồi, hôm nay thật sự là đặc sắc, bỏ lỡ rất đáng tiếc.” Nói xong, liền thể hiện bộ dạng tiếc hận, thở dài vì Lưu Văn bỏ lỡ trò hay này.

Lưu Văn lại chấn động, không thể tưởng được, Thẩm Ngạo thâm tàng bất lộ, người này thật không đơn giản, cũng may lúc ở trong phủ, quan hệ giữa hắn và Thẩm Ngạo coi như không tệ, sau này phải thân cận nhiều hơn với hắn mới được.

Lưu Văn nghe rõ ràng, liền vội vã chạy trở về hồi báo, vừa đến bên ngoài cửa phủ, lại chứng kiến Thẩm Ngạo đi đến bên trong, trong lòng Lưu Văn vui vẻ, đuổi đi lên, nói: “Trầm huynh đệ, Trầm huynh đệ...” Trước kia Lưu Văn còn gọi thẳng kỳ danh, nhưng vừa nãy nghe chuyện kia, bất tri bất giác liền đổi lại xưng hô. Kỳ thật Lưu Văn lớn hơn rất nhiều so với Thẩm Ngạo, tuổi cũng đủ để làm cha hắn rồi, chỉ là làm quân sự thường thường khéo đưa đẩy, thân mật như thế nào gọi như thế nào, không có gì kiêng kỵ.

Thẩm Ngạo ngoái đầu nhìn lại, cười cười với Lưu Văn: “Lưu chủ sự cũng vừa về phủ sao? Hả, vài ngày không gặp, Lưu chủ sự khỏe mạnh hơn không ít.”

Lưu Văn liền nói cho hắn sự tình phu nhân, Thẩm Ngạo có chút kinh ngạc, không thể tưởng được, việc này trên dưới cả nhà đều biết rồi, không khỏi có chút xấu hổ, đành phải nói: “Nói ra sợ người chê cười, mặc dù là bị người vu oan, dù sao cũng phải lên quan tòa, Lưu chủ sự có thể thay ta che lấp một hai hay không?”

Lưu Văn minh bạch, Thẩm Ngạo muốn khiêm tốn, ngầm hiểu gật đầu, cố ý chuyển hướng chủ đề: “Ngô Tam nhi còn đi tìm ta, nói là đã nhờ Triệu chủ sự bẩm báo về phía lão gia, một mực không thấy tin tức. Trầm huynh đệ, lão gia không thích nhất là hạ nhân đi ra ngoài sinh sự, Triệu chủ sự làm như vậy, chỉ sợ có rắc rối khác.”

Thẩm Ngạo hơi gật đầu, lại không biểu lộ thái độ, hỏi: “Ngô Tam nhi đâu rồi? Bây giờ đang ở đâu?”

Lưu Văn nói: “Về sau phu nhân phái người bảo ta đi tìm hiểu tin tức, ta liền bảo hắn trở về, nói cho hắn biết, chỉ cần phu nhân hỏi đến chuyện này, cũng không cần hắn lo lắng.”

Thẩm Ngạo vội vàng cảm tạ, Lưu Văn rất nghĩa khí, nghiêm mặt nói: “Trầm huynh đệ nói nói gì vậy? Ta và người mới quen đã thân, cống hiến sức lực vì người là việc nên làm, ngoài ra, đây là việc phu nhân phân phó, ta cũng chỉ là mượn hoa hiến Phật mà thôi, về sau không bao giờ cần nói chữ tạ ơn.”

Hai người vừa đi, vừa nói, đảo mắt đã vào nội phủ, liền đi tìm phu nhân. Phu nhân vẫn còn trong đình đợi tin tức, chứng kiến Lưu Văn mang theo Thẩm Ngạo trở về, sắc mặt liền giãn ra, rất xa đã gọi Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo không dám lè mề, bước đi như bay, chạy qua, mang theo vẻ cảm kích nói: “Lại để cho phu nhân lo lắng, thật sự là rất hổ thẹn.” Giương mắt, liền chứng kiến Chu Nhược lạnh mặt, trong lòng nói Chu tiểu thư sao lại xụ mặt ra như vậy, người ta an toàn trở về, cũng không thấy nàng cười một chút.

Có lẽ vẫn là Xuân nhi tốt, ánh mắt Thẩm Ngạo rơi vào trên người Xuân nhi, thấy nàng hoàn toàn chăm chú nhìn vào hắn, bộ dạng lo lắng lại rất mừng rỡ, nếu không phải phu nhân ở đây, Thẩm Ngạo tin rằng nàng sẽ nhảy lên trên người mình. Còn là tiểu nha đầu, tiểu nha ra đời không lâu, đủ thuần khiết.

Phu nhân lại bảo Thẩm Ngạo ngồi xuống, hỏi đã xảy ra chuyện gì, Thẩm Ngạo liền kể chuyện phiếm, rất hơi hợt, chỉ nói là đắc tội một thái giám, âm thanh phu nhân lạnh lùng nói: “Hoạn quan cũng dám dạy phủ Kinh Triệu bắt người sao? May mà bọn hắn thả ngươi trở lại, nếu không, Công phủ cũng không phải dễ bắt nạt.”

Thẩm Ngạo tự nhiên cảm động đến rơi nước mắt, cảm kích này có một nửa là xuất phát từ chân tâm, một nửa khác là cố gắng giả bộ, chỉ là mặc dù bộ mặt Thẩm Ngạo biểu lộ phong phú, nhưng không tận lực vận về chế tạo, hơn nữa phu nhân đối với hắn quả thật không tệ, thực trung dân giả, giả trung dân thực (ý nói người giúp ta thì ta phải nhớ ơn), rất cảm động.

Lúc này, Triệu chủ sự chạy tới, hướng phu nhân hành lễ trước, liếc nhìn Thẩm Ngạo, rất mừng rỡ nói: “Vừa mới nghe người sai vặt nói Thẩm Ngạo đã trở lại, thì ra là sự thật, phũ Kinh Triệu không làm khó người à?” Hần lập tức cười một tiếng, không đợi Thẩm Ngạo trả lời, Hướng phu nhân nói: “Lão gia bảo ta đến vấn an phu nhân, ngoài ra, cũng gọi Thẩm Ngạo đi gặp hần.”

Vừa rồi, lúc phải cứu Thẩm Ngạo, không thấy Đoàn Chính người, hiện tại Thẩm Ngạo trở về, Đoàn Chính lại ló đầu ra rồi, hần và Chu Hằng quả nhiên là phụ tử, thời điểm không nên xuất hiện tuyệt đối không hiện ra, lúc nên xuất hiện liền lóe sáng gặt hái thành quả.

Phu nhân nhăn lông mày lại, làm như phát hiện một ít mảnh khoe sau lưng, lạnh mặt nói: “Biết rồi, người đi xuống trước đi.”

Triệu chủ sự bị mất mặt, phu nhân lại chẳng chào đón hần, trong lòng càng hận Thẩm Ngạo hơn, từ trước đến nay, phu nhân luôn rất tốt với hần, từ khi Thẩm Ngạo tiến vào, liền càng lúc càng mờ nhạt đối với hần.

Triệu chủ sự đành phải cười mỉm nói: “Vây lão bộc đi hồi bẩm lão gia trước.” Dứt lời, có vẻ không vui bước đi thẳng.

Phu nhân như có điều suy nghĩ hỏi Xuân nhi: “Người đi thư phòng báo tin, thật sự không nhìn thấy lão gia?”

Xuân nhi nói: “Ta còn chưa đi đến thư phòng, cửa ra vào liền có người ngăn lại, nói là lão gia không ở đó.”

Phu nhân nhẹ gật đầu, âm thanh lạnh lùng nói: “Xem ra là có người ở giờ trò sau lưng, lão gia không ở đây, vì sao lại biết rõ sự tình Thẩm Ngạo, còn muốn gặp hần nữa.”

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Phu nhân, Công gia bảo ta đi, chỉ sợ không thể trì hoãn.”

Phu nhân gật đầu, nói: “Đợi tí nữa lão gia hỏi người, người kể chi tiết là được, không cần sợ.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, liền cất bước đi. Kỳ thật trong lòng hần âm thầm có chút bận tâm, tuy không ít thời điểm chờ đợi trong phủ, nhưng lại là lần đầu tiên thấy Quốc công. Thẩm Ngạo đương nhiên không sợ cái gì “khí vương giả”, càng không lo lắng Quốc công làm như thế nào, chỉ là ẩn ẩn cảm giác được, sau lưng việc này dường như có chút không bình thường.

Đây là một loại miễn cảm nghề nghiệp, Thẩm Ngạo gửi được một tia âm mưu.

Bình tới tướng đỡ nước tới lấy đất ngăn, chỉ có thể đi một bước, xem từng bước.

Đến thư phòng, bảo người đi bẩm báo trước, gia nhân trở về chép miệng nói với Thẩm Ngạo: “Lão gia ở trong nhà, vào đi.” Người này sắc mặt rất bất thiện, Thẩm Ngạo cơ hồ có thể cảm giác, ở chỗ sâu trong con mắt hần có một tia cột nhả, nhìn có chút hả hê.

Trong lòng Thẩm Ngạo lại muốn chửi, muốn xem ta bị chê cười? Hừ, Không để cho hần xem.

Thẩm Ngạo xoắn bước đi vào, giờ phút này lòng lại yên tĩnh như nước. Vào thư phòng, phía dưới chén đèn dầu chấp chờ, một người trung niên đội mũ quan, khoác cẩm bào màu trắng, vừa mới đưa con mắt lên đối mặt cùng Thẩm Ngạo, chỉ trong chớp lát, Thẩm Ngạo liền cảm giác được quang mang trong con mắt này rất sắc bén, rất khí thế.

Quốc công không đơn giản, là người nhìn quen mưa gió, thân lại ở địa vị cao, đều có một uy thế khiếp người.

“Thư đồng Thẩm Ngạo bái kiến công gia.” Thẩm Ngạo hiểu quy củ trong phủ, khê khom người, đứng ở bên cửa chờ đợi Quốc công lên tiếng.

Đoàn Chính đóng mắt, đôi mắt đánh giá Thẩm Ngạo không kiêng nể gì cả, phảng phất muốn hiểu rõ tất cả về hần, hần nhếch miệng, mỉm cười, nụ cười kia lại để cho Thẩm Ngạo cảm thấy có chút lảng lệ ác liệt.

Thẩm Ngạo chấp tay đứng, không phát ra bất kỳ thanh âm gì.

Thật lâu, Đoàn Chính thu hồi ánh mắt, không đếm xỉa tới, nói: “Người chính là Thẩm Ngạo?”

Một câu nói kia phảng phất là vẽ vờ cho thêm chuyện, Thẩm Ngạo vừa rồi đã thông báo rồi, nhưng vừa hỏi cái câu hời hợt này, lại làm cho Thẩm Ngạo bỗng nhiên cảm giác được một loại áp lực. Đây là một loại

rất cảm giác kỳ quái, rõ ràng chỉ là một câu bình thường nhất, Thẩm Ngạo nghe vào trong tai, phảng phất như biến thành chất vấn.

Thẩm Ngạo gật đầu: “Vâng.” Trong lòng suy nghĩ: “Quốc công này rất kỳ quái, giống như là đang thăm phán phạm nhân, hơn nữa nhìn về phía trên, hắn còn hiểu lợi dụng tâm lý học, hiểu được cách lấy khí thế dọa người. Chỉ là...” Thẩm Ngạo cười trộm trong lòng, làm đạo tặc, tâm lý học là môn bắt buộc, thời đại này người suy nghĩ cách thẩm vấn không có đạo hạnh, toàn dựa vào kinh nghiệm, so với hắn, quả thực chính là chút tài mọn.

Ánh mắt Thẩm Ngạo thoáng nhìn, chạy một lần trên thân Quốc công, Quốc công ăn mặc quần áo rất bình thường, bởi vậy có thể thấy được, người này là một người không dễ dàng bị vật chất hấp dẫn, có định lực rất mạnh. Quần áo dùng màu trắng làm chủ, ngay cả túi thơm treo bên hông cũng là dùng bạch ti may, như vậy có thể xác định, Quốc công này là loại thích sạch sẽ tới một mức độ nào đó. Loại thích sạch sẽ này đương nhiên không phải trên sinh lý, mà là nên là trên tâm lý, cũng tức là nói, trong mắt loại người này không được phép có hạt cát, mọi chuyện đều truy cầu hoàn mỹ hảo, đối với đồ vật đẹp có một loại cố chấp cố hữu.

Còn có, trên ngón tay của hắn có một chiếc nhẫn bình thường, phong cách chiếc nhẫn kia rất cổ xưa, nên không chỉ đơn giản là vật phẩm trang sức, tám phần là mấy cái gì đó tổ tiên truyền thừa, bởi vậy có thể thấy được, tính cách Quốc công có thiên hướng bảo thủ.

Bên trong lòng mi hắn có một ý buồn nhàn nhạt, nếu Thẩm Ngạo đoán không sai..., Quốc công cũng không như ý trên sự nghiệp, thân là Quốc công, làm chính là quốc gia đại sự, nghĩ ngợi như vậy, tất nhiên là ở trên triều đình, nhất định có một người đối địch, thế lực rất cường đại, làm hắn ủ rũ chau mày.

Gương mặt hắn hơi có chút lõm cũng có thể chứng minh điểm này, hiển nhiên những ngày này, hắn thường xuyên ăn không ngon ngủ không yên, có tâm sự không bỏ xuống được. Thân là Quốc công, ngoại trừ chính trị, còn có cái gì có thể làm cho hắn sớm đêm khó ngủ?

Lại nhìn khí sắc hắn, có chút ẩn chứa tức giận, rõ ràng có ý đồ bất thiện, tâm tình vốn là không tốt, cũng không biết là ai xảo quyết tố cáo, cổ tà hỏa này của Quốc công tám phần là muốn phát ra với mình.

Thẩm Ngạo thu hồi ánh mắt, lại là một bộ dạng lạnh nhạt, có lẽ vẫn nói câu nói kia, bình tới tướng đỡ, nước tới lấy đất ngàn.

52. Chương 52: Giám Bảo.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 52: Giám bảo.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Qua một chút thời gian, dựa vào phân tích, Thẩm Ngạo đã hiểu rõ sơ bộ về Quốc công, tính cách Quốc công bảo thủ, hà khắc với người ngoài, truy cầu hoàn mỹ, trên chính trị lại có một đối thủ, là loại thích sạch sẽ, loại thích sạch sẽ này có thể phát hiện từ lời nói cử chỉ, từ việc Quốc công thu giữ Trần Tế cũng đó có thể thấy được mảnh khõe.

Trần Tế là người nào? Thanh lưu triệt để, không chỉ là đắc tội quyền thần, mà ngay cả hoàng thượng cũng bị hắn mắng cho như, thu giữ người như vậy, là sẽ bốc lên nguy hiểm chính trị nhất định, nhưng hết lần này tới lần khác, Quốc công vẫn làm.

Như vậy, Thẩm Ngạo có thể khẳng định, tính cách Trần Tế và Quốc công, hoặc là nói trên quan điểm chính trị, có sự nhất trí, bất đồng chính là Trần Tế là thiết thực mà làm, làm sự tình Quốc công muốn làm cũng không dám đi làm.

Người như vậy nên ứng đối như thế nào? Trong lòng Thẩm Ngạo xét qua rất nhiều ý niệm.

Đoan Chính trầm giọng nói: “Nghe nói có người tố cáo người lừa dối tiền tài?”

Thẩm Ngạo gật nhẹ đầu: “Vâng.”

Hắn đã có chủ ý, chuyện này muốn dấu diếm cũng không dấu diếm được, cùng với như thế, không bằng chủ động nói ra.

Thẩm Ngạo đánh bạc, đánh bạc lực phán đoán của hắn, nếu quả thật giống hệt như hắn phán đoán, Đoan Chính chính là có tính cách như vậy, hắn có thể toàn thân trở ra, nếu phân tích của hắn sai lầm, kết quả lại là bất đồng.

Hắn tin tưởng phán đoán chuyên nghiệp của mình, cho nên tràn đầy tin tưởng.

Thở dài, nói: “Công gia đã biết rồi?” Vì vậy miệng lưỡi lưu loát, bắt đầu từ Chu tiểu thư trước, nói về Phan Nhân cấu kết làm việc thiên tư trái pháp luật cùng cơ quan quản lý âm nhạc tư như thế nào, mình thì cùng Chu tiểu thư thiết lập bố cục như thế nào, lừa gạt Phan Nhân tiền tài như thế nào.

Thẩm Ngạo có lẽ là muốn lưu lại ấn tượng, hắn cố ý bày Chu tiểu thư ở vị trí rất trọng yếu, kể từ đó, cho dù Đoan Chính muốn trị tội Thẩm Ngạo, đi tố giác Thẩm Ngạo, không thể chơi kiểu quân pháp bất vị thân (quân pháp không kể tình riêng).

Lừa dối lấy tiền tài, về sau bị Tào công công tố giác như thế nào, mình thì thoát khốn như thế nào, miệng Thẩm Ngạo rất tốt, nói rất êm tai, một đường kể chuyện như nước chảy mây trôi.

Đoan Chính vốn là nhú mày, về sau nghe được Phan Nhân rút lui, Tào công công kinh ngạc, lông mi cũng không nhin được, liền giãn ra. Đợi Thẩm Ngạo nói xong, Đoan Chính không khỏi nhìn Thẩm Ngạo thêm vài lần. Hắn không thể tưởng được, một nho nhỏ thư đồng lại làm ra nhiều sự tình thường nhân muốn làm mà không dám đi làm như vậy, nhớ tới mình vì gia tộc, tại rất nhiều nơi phải nói năng thận trọng, bo bo giữ mình, trong lòng vô cùng cảm phục.

Cùng so sánh với Thẩm Ngạo, Đoan Chính cảm giác mình có chút ngồi không ăn bám.

Hắn trầm mặc một lát, trầm giọng nói: “Người cũng quá lỗ mãng.” Tuy một câu nói kia có ý tứ trách cứ, nhưng ngữ khí lại bắt đầu nhu hòa hơn, tựa như cha mẹ giáo huấn con cái, cây gậy treo lên cao cao, nhưng rơi xuống lại nhẹ nhàng.

Thẩm Ngạo tinh tường trong lòng, hắn thành công rồi, vì vậy vội vàng nói: “Thân là thư đồng, ta làm như vậy có thể sẽ rước lấy phiền toái đến phủ Quốc công, xin Quốc công trách phạt.”

Thẩm Ngạo vốn là khiêm tốn nhận sai lầm, thái độ rất trọng yếu, một người có thái độ tốt, mới có thể để cho cuộc sống nhân sinh trôi qua êm đẹp, lập tức xoay chuyển lời nói, lại nói: “Chỉ là Quốc công đánh chết Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo cũng sẽ không hối hận. Thẩm Ngạo đọc qua một ít sách, biết rõ cái gì là đạo lý có việc nên làm có việc không nên làm.” Một câu nói kia, là nói cho Đoan Chính, mình không làm sai.

Nhưng Đoan Chính lại cười khổ, trong lúc nhất thời lại khó có thể quyết định, Thẩm Ngạo làm việc, hắn tán thành, nhưng hắn làm như vậy sẽ để lại hậu quả, hắn không ủng hộ. Nên xử trí thư đồng này như thế nào? Nếu chẳng quan tâm, chỉ sợ tương lai lại xảy ra chuyện gì đó lớn hơn. Nhưng nếu trách phạt hắn, trong tâm lại có chút ít không đành lòng.

Thẩm Ngạo không đếm xỉa tới, nói: “Thẩm Ngạo biết rõ, có một số việc mặc dù là đúng, nhưng làm ra lại sai. Chính như thầy của ta, Trần tướng công cũng vậy, rõ ràng hắn không sai, kỳ thật nhưng lại sai rồi.”

Đoan Chính ồ lên một tiếng: “Người là đệ tử của Trần tướng công?”

Thẩm Ngạo cười hắc hắc trong lòng, nhận cái Trần Tế sư phụ này thật tốt. Trong miệng nói: “Vâng, Trần Tế tiên sinh không chê, để cho ta bái vào làm môn hạ, nghe sư phụ răn dạy.”

Đoan Chính thở dài một hơi, trong lòng nghĩ: “Thì ra là thế, người nọ là đệ tử của Trần tướng công, đúng rồi, Trần Tế tướng công bất cận nhân tình, nhưng thư đồng này có chút khéo đưa đẩy, chỉ là trên bản tính lại có chút tương thông, có một loại cổ chấp.”

Sắc mặt hắn hòa hoãn một ít, giơ tay lên, nói với Thẩm Ngạo: “Ngồi đi.”

Nô bộc tầm thường, tự nhiên không có tư cách ngồi, trong lòng Thẩm Ngạo tinh tường, hắn đây là hưởng ánh sáng của Trần Tế, cho nên nói cái sự phụ tiện nghi này không tệ, làm đệ tử của hắn, thân phận địa vị thoảng cái sẽ tăng lên rất nhiều.

Hắn thoải mái ngồi xuống, trong miệng nói: “Tạ ơn Quốc công.”

Đoan Chính lúc này tận lực không nghĩ đến sự tình Thẩm Ngạo làm bên ngoài, đã coi Thẩm Ngạo thành hậu bối, hỏi Thẩm Ngạo ở nơi nào, hay làm cái gì, quê quán.....

Thẩm Ngạo sớm có lí do thoái thác, trước kia đã nói qua với phu nhân, vẫn là cái gia đạo sa sút kia, nói dối sợ nhất đúng là trước sau không nhất trí, nếu ở phu trước mặt nhân nói lí do thoái thác, đến trước mặt Quốc công lại đổi cách khác, kết quả ngày nào đó, đôi vợ chồng nói đến mình, lúc đó, phát hiện sơ hở, vậy thì thảm rồi.

Đoan Chính nghe xong, cũng thối thức không thôi, trong miệng nói: “Nếu như thế, người càng phải chịu khó, dùng thời gian nghiên cứu học vấn. Người làm thư đồng, sẽ có rất nhiều nhân hạ, có thể đi tìm chút ít sách. Giảng bài ở phía trong Thái Học, người cũng có thể dự thính, tương lai, đợi học vấn có tiến bộ, liền chuộc thân, đi lấy cái công danh, không cần phải bồi nhọ mình.”

Thẩm Ngạo vội vàng cảm kích, Đoan Chính lại hỏi tình hình hắn ở trong phủ gần đây, Thẩm Ngạo tự nhiên như không, trong miệng nói: “Phu nhân rất chiều cổ ta, thiếu gia đối với ta rất tốt.”

Đoan Chính gật đầu, vuốt râu nói: “Thân thể Trần tướng công gần đây như thế nào? Những ngày này bề bộn công vụ, lại rất ít đi thăm hắn.”

Thẩm Ngạo tự nhiên là lấy tốt ra nói. Đoan Chính cười, nói: “Sau này người muốn đọc sách, đại khái có thể đến thư phòng này, chỗ này của ta có không ít sách, càng có không ít văn bát cổ kinh điển, đừng làm cho Trần tướng công thất vọng.”

Hắn nói như vậy, xem như không truy cứu sự tình Thẩm Ngạo rồi, trong lời nói có một ít ý ân cần, xem như tán thành Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo gật đầu cảm ơn, ánh mắt quét qua, rơi vào cái nhẫn trên đầu ngón tay Quốc công, phong cách cái nhẫn này rất cổ xưa, mặc dù chỉ là đối thoại ngắn ngủicùng Thẩm Ngạo, nhưng Thẩm Ngạo đã chứng kiến Quốc công mấy lần vỗ về vân vân chơi đùa cái nhẫn này, cái này có ý tứ như thế nào?

Đầu tiên, có thể nói rõ Quốc công rất coi trọng chiếc nhẫn kia, giống như là trân bảo. Tiếp theo, có thể suy đoán cái nhẫn này hẳn là quanh năm suốt tháng đeo ở trên tay Quốc công, do đó tạo thành thói quen Quốc công vỗ vỗ chơi đùa chiếc nhẫn.

Lại dò xét phòng sách này, trong thư phòng bài trí không ít đồ cổ, có bình hoa tinh mỹ, có ống đựng bút cổ kính, chính là nghiên mực, dường như cũng không đơn giản.

Có thể xác nhận một chút, Quốc công rất ưa thích đồ cổ, chỉ sợ còn là một người thu thập. Đừng nhìn trong phòng này rất đơn sơ, nếu là đem những này vật đặt ở đời sau, chỉ sợ tùy tiện xuất ra một bình sứ, giá trị ít nhất cũng vượt qua tám trăm vạn.

Hội thoại nghệ thuật ở chỗ hợp ý, tuy thái độ Quốc công đối với Thẩm Ngạo có chút đổi mới, nhưng hai người trong lúc đó vẫn rất lạnh nhạt, loại lạnh nhạt này là do mới quen biết, cũng là bởi vì địa vị cách xa.

Thẩm Ngạo cười cười, nói: “Công gia, cái nhẫn này không biết từ đâu mà đến...” Hắn nói đến một nửa, lại kinh sợ bộ dạng nói: “Công gia thứ tội, Thẩm Ngạo có chút hứng thú đối với đồ cổ, cho nên ma xui quỷ khiến lại hỏi chút ít sự tình không nên hỏi...”

Đoan Chính không trách tội, đôi mắt lại sáng ngời: “Như thế nào? Người cũng hiểu đồ cổ?”

Thẩm Ngạo chẳng những hiểu đồ cổ, chế tác đồ dỏm đồ cổ không có một ngàn cũng có mấy trăm, nếu nói là hắn không hiểu, chỉ sợ thiên hạ không có vài người hiểu. Hắn rất khiêm tốn, cười nói: “Hiểu sơ một hai, ngày thường có một ít hứng thú đối với đồ cổ, bởi vậy cũng học được một ít thuật xem xét.”

Đoan Chính lập tức hào hứng, nói: “Thật tốt.” Tâm niệm hắn vừa chuyển, cầm lấy nghiên mực trên bàn sách, nói: “Ta đây kiểm tra ngươi, cái nghiên mực này có cái gì đặc biệt?”

53. Chương 53: Thể Hiện..

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 53: Thể hiện..

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Cất chứa đồ cổ, điều kiện kiên quyết chính yếu nhất là phân biệt thật giả, bằng vào nhãn lực. Vô luận là khai quật hay là đồ cổ truyền thế, phương pháp duy nhất vẫn là dựa vào “Mắt” để quan sát. Muốn luyện nên một đôi ‘Mắt’ thật không đơn giản, không chỉ phải quan sát quanh năm suốt tháng, còn phải hiểu được quan sát tỉ mỉ. Mà ngoài quan sát, còn phải có hiểu rõ khắc sâu đối với lịch sử và công nghệ trong tất cả thời kì. Có hai thứ này, xem như đi vào cánh cửa giám bảo (giám định bảo vật).

Nhưng phàm là người đam mê cất chứa đồ cổ, đa đa thiếu thiếu (nhiều nhiều ít ít) đều có một chút tâm đắc đối với giám bảo. Bởi vậy, nghe nói Thẩm Ngạo cũng biết giám bảo, Đoan Chính đã hào hứng hơn rồi.

Cấp bậc trình độ Thẩm Ngạo cao hơn nhiều so với Đoan Chính, chẳng những hắn biết giám bảo, còn có thêm việc ‘tạo bảo’, làm giả đồ cổ là nghề kiếm cơm của hắn. Mà muốn giả tạo đồ cổ, không dừng lại ở việc phải hiểu được giám bảo, càng hiểu sâu chi tiết đối với lịch sử đồ cổ, tỉ mỉ đến mức không thể có chút lỗi rò rỉ. Trừ những thứ đó ra, công nghệ các thời đại, tài liệu dùng cũng cần có chú ý.

Ví dụ như dạng gốm màu đời Đường nào đó nổi danh thế giới, muốn phục chế nó, trước hết phải hiểu chi tiết, tỉ mỉ lịch sử về nó, bất luận đoạn ghi chép lịch sử nào có quan hệ đến, cũng không thể bỏ qua, thí dụ như một lúc nào đó bị người cất chứa, một lúc nào đó bị người ném vào một góc, một lúc nào đó theo người nào đó xuống mồ. Về sau chính là tuyển nguyên liệu, trình độ công nghệ Đường triều như thế nào, dùng tài liệu như thế nào, bầu không khí như thế nào. Mọi việc như thế, đều phải cân nhắc cẩn thận.

Thẩm Ngạo là cao thủ làm giả, tự nhiên là không sợ Đoan Chính thử, oa, nếu đường đường là Thẩm Ngạo không xem xét nổi đồ cổ, rơi vào trong lỗ tai mấy đồng nghiệp đời sau, còn không phải sẽ cười đến rụng răng?

Chỉ là trước mỗi một lần xem xét, Thẩm Ngạo cũng không dám xem thường, lúc này hắn vén tay áo lên, cẩn thận từng li từng tí, bưng nghiên mực trên bàn lên, đôi mắt bắt đầu bắn khoản ở tất cả chi tiết.

Phân biệt nghiên mực, rất nhiều chỗ cần xem, cái này chủ yếu là xem hoa văn, công nghệ, phẩm chất, chữ khắc trên đồ vật, niên đại nghiên mực đã có chút ít cổ xưa, chất liệu gỗ tạm thời còn không nhìn thấu, nhưng công nghệ lại vô cùng tốt, có một không khí khoáng đạt, biên giới nghiên mực khéo gọt dũa, nên không phải tác phẩm thời kì Hán Tần, lúc đó mặc dù trình độ công nghệ có tiến bộ thật lớn, nhưng còn chưa tới loại trình độ này. Suy tính xuống, niên đại nghiên mực hẳn là tại cuối thời kì Tùy Đường, sơ kỳ thời Ngũ Đại.

Dưới nghiên mực cũng không có chữ khắc, bởi vậy có thể suy đoán, cái nghiên mực này không phải cung ứng cho cung đình hoặc vương hầu. Chế tác tinh tế tỉ mỉ như thế rồi lại là nghiên mực dân chúng tầm thường, hiếm thấy.

Thẩm Ngạo lập tức có hứng thú, nhẹ nhàng dùng ngón tay búng vào nghiên mực, một loại thanh âm trầm trọng của gỗ truyền ra, rất hùng hậu. Thẩm Ngạo cười cười, liền xác định cái này là Đoan Nghiễn, Đoan Nghiễn và Hấp nghiên mực được xưng là đệ nhất nghiên mực trong thiên hạ, dùng bằng đá kiên cố, trơn, tinh tế tỉ mỉ, đầy đặn tạo nên, lừng danh hậu thế, dùng Đoan Nghiễn mài mực không ngừng trệ, nghiên mực nhanh, mực nước mảnh trượt, viết trôi chảy không tổn hại, nhan sắc chữ viết kéo dài không thay đổi, Đoan Nghiễn tốt, vô luận là hè nóng bức, hoặc là ngày đông giá rét, lấy tay miết tâm nghiên mực, tâm nghiên mực xanh thắm, hơi nước thật lâu không phải, có câu nói “hà hơi mài mực”.

Mà thanh âm Đoan Nghiễn này rất mạnh mẽ, thanh âm thứ hai vang lên, giống hệt thanh âm đầu, có thể kết luận, chất liệu gỗ cái Đoan Nghiễn này vô cùng tốt, giá trị xa xỉ.

Thẩm Ngạo buông nghiên mực, bắt đầu trừ trừ. Cái nghiên mực này rất kỳ quái, rõ ràng giá trị xa xỉ, công nghệ tinh xảo, lại không có chữ khắc trên đồ vật, ngoại trừ vương hầu cung đình, ai có tài lực để chế tạo thứ như vậy? Rất nhiều nguồn gốc lịch sử, thường thường là tìm ra từ trong đồ cổ khai quật được, mà đồ cổ lại có thể là bằng chứng chỉ dẫn lịch sử, cái này là mị lực cả đồ cổ.

Càng tồn tại nghi hoặc, Thẩm Ngạo lại càng hào hứng, giờ phút này phảng phất thoáng cái đã quên Quốc công tồn tại, bắt tay vào làm, con mắt cũng không rời khỏi nghiên mực, trong miệng lại lẩm bẩm nói: “Mặt nghiên mực lõm, chắc hẳn loại người dùng nghiên mực là loại người uyên bác, hoa văn cũng phi thường suôn sẻ, như vậy loại người mài nghiên mực chắc là nữ tử, lực đạo nhu hòa, mà lại có kinh nghiệm mài nghiên mực tương đối phong phú.”

Suy đoán ra cái này, Thẩm Ngạo càng cảm thấy nghi hoặc, nếu là như vậy, chủ nhân nghiên mực nên là quý tộc, mà thân phận lại tương đối cao quý, nếu là người nghèo, mài nghiên mực tự nhiên là tự tay làm, lực nam nhân lớn, không suôn như vậy. Nhưng nếu như là một nữ nhân kinh nghiệm mài mực tương đối phong phú, cái người này hẳn là nô tài, một người nô tài chuyên môn mài nghiên mực cho chủ nhân.

Tùy sơ (thời kỳ đầu nhà Tùy), không có làn gió xa hoa lãng phí, ngay lúc đó, Tùy Văn Đế thậm chí cả xe ngựa đều không nở dùng. Đoan Nghiễn thượng đẳng cực phẩm, hơn nữa chuyên môn có nữ tử mài nghiên mực, tất cả cũng có thể chứng minh chủ nhân của nó có tương quyền thế đối lớn, phú khả địch quốc. Như vậy, vì cái gì không có chữ khắc trên đồ vật? Giải thích không thông, gia thế đã cao quý như thế, theo như lẽ thường, chữ khắc trên đồ vật là phải có, bất kỳ một phủ lớn nào, trên đồ dùng khí cụ đều khắc chữ khắc lên, dùng để thể hiện danh vọng thân phận.

Trừ phi... Trừ phi người này muốn tận lực khiêm tốn, có nghi kỵ nào đó trên chính trị. Loại nghi kỵ này rất có thể là trí mạng, lại làm cho hắn không rõ chi tiết, cũng không dám vượt qua.

Thẩm Ngạo lập tức cười khổ, nghĩ không thông, không có khắc cái chữ khắc hay lời cảm nói gì trên đồ vật, có cái gì không thể vượt qua đây?, trừ phi người này thần hồn nát thần tính, hoặc là...

“Đúng rồi.” Thẩm Ngạo mừng rỡ, đôi mắt sáng ngời, lầu bầu nói: “Đời đầu nhà Tùy, ta lại quên thời kì này, không sai, chính là hắn.”

Thẩm Ngạo cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, tập trung nhìn vào, thấy Đoan Chính mỉm cười về rầu nhìn mình. Cái ánh mắt này, rất mập mờ, ý tứ hàm xúc rất sâu.

Đây là có chuyện gì? Thẩm Ngạo lập tức có chút lạnh cả người, nhìn chung quanh, mới phát hiện, không biết lúc nào mình đã ngồi ở trên ghế thái sư của Quốc công, mà Quốc công bị mình ‘đuổi’ đến một bên, giọng khách át giọng chủ rồi.

Cười cười không có ý tứ, Thẩm Ngạo vội vàng đứng lên khỏi ghế thái sư, nói: “Công gia thứ tội, Thẩm Ngạo thật sự là muôn lần đáng chết.”

Đoan Chính mỉm cười nói: “Cuộc sống nhân sinh trên đời, khó tránh khỏi sẽ có thứ yêu thích, có thứ tốt thì có si mê, có si mê dĩ nhiên là quên lễ nghi, ta há lại có thể trách tội, lại nói tiếp, lúc trước. ta.. Khục khục...”

Trên mặt Đoan Chính hơi đỏ lên, không nói được nữa, rất xấu hổ. Trong lòng nghĩ: “Ta nói cái này cùng một hậu sinh văn bối làm cái gì?”

Đoan Chính đã coi mình như một nửa tri kỷ rồi, tuy Thẩm Ngạo làm việc bất kể hậu quả, nhưng rất được tâm ý hắn. Thứ hai, Thẩm Ngạo là đồ đệ Trần Tế, lại để cho Đoan Chính vài phần kính trọng. Thứ ba, chính là Đoan Chính phát hiện hắn cùng với Thẩm Ngạo lại có sở thích giống nhau, vừa rồi lời nói và việc làm của Thẩm Ngạo là tuyệt đối không giả trang được, nhìn các loại động tác lúc hắn xem xét cái nghiên mực kia, đã chứng minh hậu sinh này rất lão luyện.

Cuộc sống nhân sinh trên đời, tri kỷ khó cầu, tâm tư Đoan Chính biến hóa cực nhanh, đúng là thiếu chút nữa muốn đem sự tình mình lúc trước làm nói ra, cũng may kịp thời cảm mồm, nếu không mặt mũi này liền mất hết mất rồi.

Thẩm Ngạo cười mỉm nói: “Hắn là Quốc công đã từng có sự càn rỡ của ta hôm nay? Lại để cho ta suy nghĩ, Quốc công quyền cao chức trọng, ở người bình thường trước mặt làm việc đó cũng không là cái gì, nếu ta đoán không sai, phải là hoàng thượng mời công gia đi giám bảo, công gia nhất thời đắm chìm vào trong, nhất định là làm sự tình rất xấu hổ.”

Đoan Chính cười ha ha, không phủ nhận, sẽ là chấp nhận, liền nhiều hứng thú hơn, nói: “Cái nghiên mực này, người đánh giá được chưa?”

Thẩm Ngạo nói rất chắc chắn: “Đây là cực phẩm Đoan Nghiễn lúc đầu thời Tùy, chất liệu gỗ dùng lim làm chủ, điều nhất làm cho người cảm thấy kỳ lạ chính là trong đó biện ra màu xanh biếc, chỉ sợ khắp thiên hạ, cũng tìm không ra mười cái.”

Đoan Chính liên tục gật đầu: “Một chút cũng không sai, chỉ là cái nghiên mực này có lai lịch thế nào?”

Thẩm Ngạo mỉm cười: “Vốn phần lớn nghiên mực đều có chữ khắc, duy chỉ có cái nghiên mực này lại là không có, muốn đoán ra thân phận chủ nhân, độ khó chỉ sợ gia tăng rồi gấp trăm lần nghìn lần. Công gia khảo thí ta như vậy, rất làm cho ta khó xử.” Hắn đi đến cái chỗ hấp dẫn, lập tức chậm rì rì nói: “Cũng may ta có một chút hiểu rõ đối với lịch sử lúc đầu thời Tùy, xác minh hai bên cái nghiên mực này, rốt cục nhớ tới một người.”

Trong mắt Đoan Chính tràn đầy mong đợi, vội vàng nói: “Người nói.” Hắn là người sưu tầm, tự nhiên minh bạch lời Thẩm Ngạo nói cũng không giả, người tầm thường có thể nhìn ra chất liệu gỗ, phẩm tương, niên đại của đồ cổ cũng đã không dễ dàng, huống chi là dưới tình huống không có chữ khắc trên đồ vật mà phải suy đoán xuất xứ, nếu Thẩm Ngạo có thể nói trúng, như vậy trình độ hắn chỉ sợ đủ để sánh vai cùng mấy giám bảo cao cấp nhất Biện Kinh.

Thẩm Ngạo nói: “Trần Thúc Bảo, công gia, không biết ta có đoán sai hay không.”

Đoan Chính vỗ bàn, cực kỳ mừng rỡ nói: “Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, đúng là bị người nói trúng rồi.”

54. Chương 54: Đánh Tráo Đồ Gia Truyền...

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 54: Đánh tráo đồ gia truyền...

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trần Thúc Bảo là hoàng đế Nam Triều, lúc tại vị nạp đủ cung thất, cuộc sống xa xỉ, không để ý tới triều chính, ngày đêm cùng phi tần, văn thần tổ chức yến tiệc, làm thơ vẽ tranh. Lúc quân Tùy xuôi nam, tự cao nghĩ Trường Giang là nơi hiểm yếu, không cho là quân Tùy có thể làm gì.

Từ nay về sau, kết cục tự nhiên là quân Tùy chiến thắng, Trần Thúc Bảo bị bắt, bắt giữ đến Trường An, thành quân vương vong quốc. Hắn hoang dâm vô đạo, nhưng lại đam mê thi thư, tạo nghệ cũng rất cao. Về sau đến Trường An, Văn Đế đối với hắn khá giữ lễ, mỗi lần dẫn kiến, lại để cho hắn đứng trong hàng ngũ quan viên tam phẩm, mỗi lần gặp yến hội, sợ hắn thương tâm, không tấu âm nhạc Giang Nam. Từ quân vương đến kẻ tù tội, cuộc sống Trần Thúc Bảo tự nhiên có chỗ thay đổi, hoang dâm là đừng nghĩ đến rồi, chỉ có thể suốt ngày uống rượu ghi chút ít thi văn sống qua ngày.

Cái này đã giải thích thông rồi, thân là tù nhân, rồi lại được ưu đãi, đủ để hắn chế một Đoan Nghiễn cực phẩm. Một phương diện khác, cuộc sống của hắn cũng là ăn bữa hôm lo bữa mai, sợ Tùy Dương đế trở mặt, lại không thể không có tâm cẩn thận, bởi vậy ngay cả chữ khắc trên đồ vật đều không in lại, dùng để bày ra mình chỉ là dân chúng áo vải, không có dã tâm.

Tục truyền Trần Thúc Bảo yêu thích Đoan Nghiễn, lúc chưa vong quốc nhiều lần hạ chiếu tìm kiếm cây gỗ cực phẩm, bởi như vậy, cái nghiễn mực này chỉ ít có tám phần là Trần Thúc Bảo phái người chế tạo lúc ở Trường An, mặc dù Thẩm Ngạo chỉ suy đoán, lý do cũng rất đầy đủ.

Đoan Chính không nhận được vỗ bàn trầm trồ khen ngợi, chủ cũ cái Đoan Nghiễn này thật sự là Trần Thúc Bảo, Thẩm Ngạo có thể trong thời gian ngắn lập tức phân biệt rõ chất rang liệu gỗ, phẩm chất Đoan Nghiễn, ngay chủ cũ đều có thể đoán ra, làm một người người thu thập đồ cổ, Đoan Chính há có thể không kích động.

“Thẩm Ngạo, mời ngồi.” Lúc này đây đã bỏ thêm một chữ mời.

Mặt mũi là người kiếm được, không phải người khác bố thí, nếu muốn người khác dùng lễ đối đãi, không chỉ nhờ gia thế, có được năng lực cao siêu mới có thể tìm được lễ tương ứng. Thẩm Ngạo không kinh sợ, thoải mái ngồi xuống, nói: “Cái Đoan Nghiễn này thật là bất phàm, công gia thu thập từ đâu đến vậy?” Đoan Nghiễn là vật Đoan Chính âu yếm, lúc này cố ý nói chút ít sự tình hắn cảm thấy hứng thú, có chút ý tứ làm quan hệ gần hơn.

Đoan Chính mặt mày hớn hở, nói: “Nhắc tới cũng thú vị, ngày đó ta từ triều đình trở về, thấy có người rao ở hàng đồ cổ, những đồ cổ này, kỳ thật phần lớn đều là đồ dỏm không biết từ nơi này đào đến, lại cũng không thiếu chính phẩm trộn lẫn trong đó, người bán hàng rong kia tự nhiên là không phân biệt được thật giả, đều là thu mua chút ít các loại đồ vật kỳ quặc rồi mang ra bán. Ngày đó ta hào vô cùng hứng cao, liền gọi cổ kiện dùng lại, vốn định tùy ý nhìn xem.”

“Ai ngờ...” Đoan Chính nói đến đó, cười một tiếng ha ha, rất thỏa mãn rất tự ngạo, nói: “Liền liếc qua, chọn trúng cái Đoan Nghiễn này, mang về nhà giám định một phen, cũng sinh ra nghi hoặc giống người, chỉ là ở phương diện đánh giá, ta còn là không sánh bằng người, về sau mời mấy đại hành gia giám bảo đến, cùng một chỗ suy nghĩ vài ngày, rốt cục mới nhớ tới Trần Thúc Bảo. Vì thế, ban đêm ta đọc qua không ít sách cổ, cuối cùng tìm được một ít bằng chứng phụ.”

Dùng một chút, trong đôi mắt lộ ra vẻ thưởng thức đối với Thẩm Ngạo: “Không thể tưởng được, người lại chỉ dùng gần nửa canh giờ, lại đoán được lai lịch của nó, phần công phu này không chỉ là nhãn lực hơn người, chỉ sợ đã từng đọc qua qua không ít sách cổ.”

Tuy là Quốc công, nhưng Đoan Chính có một thân phận khác, cũng là người thu thập đồ cổ, dùng số tiền lớn mua bảo vật, kỳ thật cũng không coi là cái gì. Chỉ là lai lịch cái Đoan Nghiễn này lại làm cho miệng lưỡi hắn lưu loát, hiển nhiên là trong quá trình đào bảo cảm giác được sự thỏa mãn.

Lại cảm giác thoải mái nhất, chính là người thu thập tìm được một kiện trân phẩm ở trong một đồng đồ dỏm, chỉ tốn giá tiền cực nhỏ mua được nó, lúc đó sẽ sinh ra tự hào và thỏa mãn như vậy. Loại tâm lý này mạnh mẽ hơn nhiều so với lúc dùng trọng kim xa xa mua bảo vật.

Thẩm Ngạo nói: “Lúc trước gia đạo còn chưa hạ thấp, trong nhà lại có không ít tàng thư, khi đó tuổi ta còn nhỏ, mặc dù không trải qua lịch sử, ngẫu nhiên cũng sẽ đọc qua.”

Đoan Chính không nhận được, nói: “Nói như thế, gia thế nhà của người chắc hẳn cũng không đơn giản.”

Thời đại này, sách vở rất trân quý, huống chi là sách cổ, Thẩm Ngạo nói mình đọc qua không ít sách cổ có dấu trong nhà, Đoan Chính liền suy đoán ra gia thế của hắn quyết không chỉ là nhà thường thường bậc bạc

trung đơn giản. Thẩm Ngạo cũng chỉ có thể mỉm cười, tính toán là cam chịu nhận định này.

Kỳ thật ở đời sau, đừng nói là trăm bản cổ tịch, chính là ngàn bản vạn bản, đối với Thẩm Ngạo mà nói, lấy đến dễ như trở bàn tay, vì học tập giám bảo, hẳn đã sớm đã quên mình xem qua bao nhiêu sách vở liên quan.

Đoan Chính hào hứng bừng bừng, không thể tưởng được trong phủ có một khối của quý như vậy, lại bảo Thẩm Ngạo giúp hắn xem xét vài món đồ cổ gần đây sắm được, Thẩm Ngạo ai đến cũng không cự tuyệt, điểm ra chất liệu, phẩm chất từng cái, Đoan Chính lúc này chỉ có thể dùng khâm phục để hình dung, tháo chiếc nhẫn trên tay xuống, cẩn thận từng li từng tí, giao cho Thẩm Ngạo nói: “Người đến xem cái chiếc nhẫn này, có cái chỗ gì bất đồng.”

Thẩm Ngạo mỉm cười, cái chiếc nhẫn này mới là bảo bối Quốc công cất giấu, hẳn để cho mình xem xét, hơn phân nửa là có một chút khoe khoang, vì vậy liền rất nghiêm túc nắm chiếc nhẫn, ghé vào cửa sổ, soi dưới ánh sáng ban ngày, bắt đầu chăm chú xem xét từng tấc.

Chiếc nhẫn có phong cách rất cổ xưa, đúng là dùng gỗ đàn điêu khắc mà thành, lại khảm lục tỳ tỳ thạch, hoa văn cả chiếc nhẫn trôi chảy, khắc hoa, cực kỳ tinh tế. Mặt ngoài gỗ đàn dường như chà sát một tầng dầu trơn nhẵn nhụi, dùng để phòng ẩm, niên đại hiển nhiên đã rất xa xưa.

Chiếc nhẫn như vậy, lại chưa bao giờ thấy qua. Kỳ thật thẳng đến triều Đường, việc mang nhẫn mới dần dần bắt đầu phổ biến, mà càng về thời gian xa xôi, cũng chỉ là truyền lưu trong cung đình. Xem công nghệ chiếc nhẫn kia, cũng có một chút phong cách, niên đại nên ở thời kì Ngụy Tấn. Tinh mỹ tuyệt luân như vậy, lại chọn gỗ đàn làm nhẫn, quả nhiên là vạn cái không có một, rất hiếm thấy, công nghệ phòng ẩm, còn chọn cách chăm sóc, cấu tạo rất sáng tạo, chỉ sợ đến đời sau, cũng không nhất định có thể chế ra một cái nhẫn bằng gỗ, vài trăm năm không mục.

Ngoài cảm thán, Thẩm Ngạo lại bắt đầu trừ trừ, cung đình...

Thời kì Ngụy Tấn, chỉ có cung đình mới đeo nhẫn, mà lại là nữ nhân đeo, nữ tính đeo nhẫn, chỉ dùng để dùng ghi việc, chiếc nhẫn là một loại tiêu chí “cấm giới” “giới hạn dừng lại”. Lúc ấy hoàng đế có tam cung, lục viện, bảy mươi hai phi tần, người được hoàng đế vừa ý, hoạn quan liền ghi nhớ ngày nàng làm bạn với quân vương, cũng để nàng mang một nhẫn bạc trên tay phải với tư cách làm ký hiệu. Hậu phi có thai, thông báo hoạn quan, liền cho mang một cái nhẫn vàng trên tay trái, dùng để bày ra giới hạn.

Như vậy, cái giới chỉ này chắc hẳn là có quan hệ cùng cung đình, có ý tứ.

Sau lưng đồ cổ che dấu câu chuyện rất sâu, sức chiến đấu của Thẩm Ngạo lại càng mạnh, hứng thú thì càng đậm đặc, một cái nhẫn thế giới hiếm thấy làm bằng gỗ đàn, cái này đã đầy đủ để cho Thẩm Ngạo từ từ nghiên cứu một phen.

Cung đình, cung đình... Lại là vật tổ truyền của Đoan Chính, thời kì Ngụy Tấn... Họ Chu...

Suy nghĩ thật kỹ, chậm rãi loại trừ. Thẩm Ngạo ngẩng đầu nhìn xà nhà, không biết như thế nào, xem xà nhà lại thành nghiện, trong lúc nhất thời không sửa được.

Cái gì! Trên xà nhà thậm chí có một mạng nhện, trời đất, đây đường đường chính là xà nhà thư phòng Quốc công đó, thật bất khả tư nghị, cái con nhện này thật to gan, động thổ trên xà nhà Thái Tuế.

Ách... Có lẽ là nên tập trung tinh thần làm việc đã, Thẩm Ngạo lâm vào trầm tư.

Rất nhiều người vật trong lịch sử nườm nượp đi tới, họ Chu, họ Chu... Thẩm Ngạo nhớ tới một người, Chu Du, không, hẳn là nhi tử Chu Du, Chu Dận, Chu Dận cũng không nổi danh, duy nhất nổi danh là có một người lão bà đại danh鼎鼎鼎鼎, tiếng tăm lừng lẫy, lão bà của hắn họ Tôn, là lúc ấy tôn thất Ngô quốc.

Đoan Chính hẳn là đời sau của Tôn Dận, như vậy rất nhiều sự tình liền có thể lý giải rồi, ví dụ như thê tử Chu Dận là công chúa, lớn lên trong cung đình, mưa dầm thấm đất, không chừng cũng ưa thích chiếc nhẫn. Đã ưa thích, tự nhiên không thể cho nàng mang nhẫn vàng bạc đám phi tần đeo. Dù sao thân phận bất đồng, lễ nghi cần chú ý. Như vậy Tôn thị tự mình chế một nhẫn bằng gỗ, kể từ đó, để phân chia cùng đám phi tần, về sau gả cho Chu gia, truyền cho tử tôn mình cũng là chuyện thường xảy ra.

Tại lúc đó, có được một cái nhần chính là sự tình không tầm thường, tất có thể chứng minh gia tộc có được huyết thống cung đình, kể từ đó, Chu gia xem như trên bảo. Hôm nay truyền đến trên tay Đoan Chính, Đoan Chính vốn là đam mê cắt chứa đồ cổ, tự nhiên đặc biệt coi trọng nó.

Đây chỉ là suy luận, Thẩm Ngạo đương nhiên không có mười phần nắm chắc, giả thiết lớn mật, không cần tang chứng vật chứng sao, vốn chính là người rèn luyện nghề nghiệp giám bảo hàng ngày, lúc này cuối cùng cũng xuất đầu, hần không khỏi thở dài một hơi.

Nhớ tới Chu Du, Thẩm Ngạo không nhịn được, nhớ tới một bài thơ, từ từ ngâm nga nói: “Công Cẩn tài hoa, được trời ứng mà sinh. Tại Ngô định nước, so sánh cao thấp cùng Ngụy. Ô Lâm phá địch, hoả lực Xích Bích tập trung. Cho nên Huyền Đức, Chu Du là anh hùng!”

Cái câu kia Công Cẩn tài hoa kia bật thốt lên, Đoan Chính sáng mắt, đợi cho Thẩm Ngạo ngâm xong, Đoan Chính trầm trồ khen ngợi, nói: “Không cần phải nói, người đã đoán được lai lịch của nó.”

Thẩm Ngạo rất rụt rè cười nói: “Không thể tưởng được, Quốc công đúng là hậu duệ Chu Công Cẩn, thật đúng là khiến người kinh ngạc.”

Đoan Chính vuốt râu cười to, có một tổ tông nổi tiếng thiên hạ tự nhiên là một sự tình quang vinh, rất làm cho người khác say mê.

Rất nhanh, hần sắp không cười nổi rồi, chỉ nghe Thẩm Ngạo nói: “Đáng tiếc, đáng tiếc, cái nhần này là đồ giả.”

“Giả?” Đoan Chính quá sợ hãi, trong miệng nói: “Người có bằng chứng gì, không nên nói vậy.” Hần bị một câu của Thẩm Ngạo làm cho kinh hãi, sợ tới mức biến sắc, bán tín bán nghi, đây chính là chí bảo gia truyền, nếu thật sự là giả, không phải là việc đùa.

55. Chương 55: Câu Cá.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 55: Câu cá.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo mỉm cười, cầm chiếc nhần lên, chỉ vào thành bên trong nói: “Công gia nhìn kỹ, có phát hiện dầu trơn không còn nữa?”

Sắc mặt Đoan Chính ngưng trọng, híp mắt nhìn thành trong, tựa như là để thuyết phục Thẩm Ngạo, hoặc như là vì thuyết phục chính mình, nói: “Có lẽ... Có lẽ là đã bị mài mòn cũng không nhất định.”

Hần lại làm sao không biết Thẩm Ngạo vạch ra vấn đề rất chính xác, chỉ là trong lòng vẫn đang không muốn tiếp nhận sự thật này.

Cửa gia bảo truyền mấy trăm năm, đến trong tay của mình, lại bị người đánh tráo...

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Mài mòn là tuyệt đối không có khả năng, chỉ có một loại giải thích, dầu trơn ngay từ đầu đã không có, trừ thứ đó ra, lại nhìn cái lục từng thạch này, nhìn bề ngoài hình như chỉ dùng công nghệ lúc Ngụy Tấn, nhưng nhìn kỹ, rõ ràng cho thấy là hàng nhái, xin hỏi Công gia, thời kì Ngụy Tấn đã có kiểu cắt ngang rồi sao?”

Cắt ngang là một loại công nghệ cắt bảo thạch, đến Đường sơ mới bắt đầu lưu hành, trước đó, phần lớn là dùng cách mài làm chủ. Cái lục từng thạch này, tuy có gắn mài, nhưng nhìn kỹ phía dưới, lại ẩn ẩn có

dấu vết cắt, như vậy, Thẩm Ngạo suy đoán, khả năng duy nhất là người chế tạo bỏ chút công phu, dùng cắt ngang trước, lại dùng phương pháp thủ công mài mài để chế tạo cái lục từng thạch này.

Thời kì Ngụy Tấn không thể nào có biện pháp cắt ngang, cái này là chứng cứ trọng yếu để Thẩm Ngạo kết luận nó là đồ dỏm.

Đoan Chính cẩn thận nhìn, bình thường hẳn cũng không chú ý, lúc này nhìn lục từng thạch hình củ ấu, mặt đã như màu đất, trong miệng nói: “Ngay tại ba tháng trước, ta còn từng mời chút ít người biết đánh giá đến xem xét cái nhẫn này, bọn hắn đều xác nhận đây là thật, như thế nào... Làm sao lại bị người ta thay thế bằng đồ dỏm rồi?”

Tâm niệm Thẩm Ngạo vừa động, lập tức nhớ tới một loại thủ pháp lừa đảo, lại nói tiếp về loại thủ pháp này, kỳ thật là do hắn sáng chế, hắn cố ý ngụy trang thành Giám định sư, hơn nữa ngụy tạo chứng nhận tư cách Giám định sư, treo biển hành nghề, thành lập một gian văn phòng.

Kể từ đó, người giám bảo liền tốp năm tốp ba tới tìm Thẩm Ngạo xem xét, nếu đụng phải trân bảo quý báu, Thẩm Ngạo liền cố ý nói với khách hàng, tạm thời vẫn không thể kết luận thật giả, qua một vòng hoặc là nửa tháng lại đến, khách hàng kia mang theo bảo bối rời đi, Thẩm Ngạo lại lợi dụng trong khoảng thời gian này chế tạo ra đồ dỏm đồng dạng, đợi lúc khách hàng kia mang theo bảo bối đến, Thẩm Ngạo chỉ cần một cái thủ thuật nho nhỏ, có thể đánh tráo đồ dỏm và chính phẩm.

Sau đó, Thẩm Ngạo tuyên bố với khách hàng, bảo bối là đồ dỏm, đợi khách hàng kia mang theo đồ dỏm thất vọng rời đi, nào biết một kiện vật báu vô giá rơi vào trong túi Thẩm Ngạo rồi.

Thủ pháp lừa dối như vậy rất đơn giản, lại tương đối thực dụng. Bởi vì người đến giám bảo, phần lớn đều không có năng lực giám định và thưởng thức, bọn hắn mang theo bảo vật đến, là hi vọng Giám bảo sư có thể phân biệt nó là thật hay giả. Mà Thẩm Ngạo cần làm chỉ có một việc, cố làm ra vẻ, vốn là cố ý nói cần tra chút ít tư liệu, kéo dài thời gian, rồi mình tận lực ở trong thời gian ngắn chế ra đồ dỏm, từ đó tiến hành bước kế hoạch tiếp theo.

Cuối cùng, chính phẩm rơi vào trong tay Thẩm Ngạo, mà Thẩm Ngạo quang minh chính đại xem xét, tuyên bố bảo vật là đồ dỏm, ai cũng sẽ không hoài nghi Thẩm Ngạo sớm đã đánh tráo bảo bối, cho dù hoài nghi, cũng không có chứng cứ.

Thẩm Ngạo hoài nghi cái nhẫn này cũng đã bị người đánh tráo, thủ pháp có rất nhiều chỗ tương tự cùng phương pháp mình làm lúc trước.

Xem ra, là dụng phải cao thủ.

Thẩm Ngạo ngồi xuống, trấn an Đoan Chính, nói: “Công gia chớ hoảng sợ, có lẽ ta có biện pháp tìm chiếc nhẫn kia trở về.”

Đoan Chính dù sao cũng là người từng gặp nhiều sóng to gió lớn, lúc này hơi chìm ở trong tức giận, hoảng hốt qua đi, trong đôi mắt đối lại là sát khí đằng đằng, trầm giọng nói: “Nếu bắt được người trộm nhẫn, ta phải lột da hắn. Thẩm Ngạo, ngươi nói một chút, có biện pháp gì?”

Thẩm Ngạo hỏi: “Công gia, ba tháng trước đem chiếc nhẫn này cho kỳ nhân giám định, lúc ấy có mấy người giám bảo ở đây?”

Đoan Chính trầm ngâm chốc lát, nói: “Ba người, một người là Ngự Sử trung thừa Tăng đại nhân, còn có tri huyện Đàm Châu Dương đại nhân vào kinh báo cáo công tác, tên còn lại khá lạ mặt, là Dương đại nhân dẫn đến, nói là đệ nhất nhân giám bảo Đàm Châu.”

Oa, thì ra lão tía Tăng Túc An cũng là người thu thập, Thẩm Ngạo lập tức cảm thấy cái thế giới này quá nhỏ, trong lòng lại đang cân nhắc, hẳn là Ngự Sử trung thừa, cho dù bảo vật trân quý, cái nguy hiểm này hẳn cũng không dám vơ vào mình, dù sao đối phương là Quốc công, một khi phát hiện ra, tiền đồ cầm tù liền biến thành hư ảo.

Người khác là tri huyện Đàm Châu, chắc là đến nịnh bợ Đoan Chính, tạm thời cũng có thể bài trừ. Ngược lại, một người cái gì mà đệ nhất giám bảo Đàm Châu có hiềm nghi lớn nhất, dù sao người này không có chức quan, không cần lo lắng gì, vừa mới bắt gặp cái bảo vật này, không chừng cũng sinh ra lòng tham lam.

Đoan Chính cũng nổi lên lòng nghi ngờ, hỏi: “Người nọ hình như họ Vương, gọi Vương Chu Tử, người cũng hoài nghi hẩn sao?”

Thẩm Ngạo nói: “Quốc công biết hẩn đặt chân ở chỗ nào trong kinh thành không?”

Đoan Chính cười khở: “Lúc ấy ta chỉ chú ý nói chuyện tào lao cùng Tăng đại nhân, không bận tâm đến hẩn, cũng không nên hỏi nhiều.”

Thẩm Ngạo nói: “Nếu như hẩn thật sự là người trộm bảo, nhất định còn ở lại Biện Kinh.”

Đoan Chính hỏi: “Tại sao vậy?”

Thẩm Ngạo nói: “Bảo vật như vậy không giống bình thường, cầm ở trong tay sẽ quá phỏng tay, phải mau chóng để nó rời tay. Mà thành Biện Kinh nhiều quan lại quyền quý nhất, người có thể ra giá cao cũng nhiều. Hơn nữa, người này nhất định an bài nội ứng tại bên người Công gia, một khi Công gia phát giác ra khác thường, hẩn tùy thời sẽ chạy ra khỏi Biện Kinh đi.”

“Nội ứng?” Đoan Chính nhíu lông mi, ngưng trọng hẩn lên, phủ Kỳ Quốc công gia quy sâm nghiêm, tất cả nô bộc chỉ làm chức vụ của mình, không thể tưởng được, trong đám người lại có kẻ thông đồng ngoại nhân! Lẽ nào lại như vậy!

Thẩm Ngạo nói: “Nếu không có nội ứng, người này không thể đích thân lên vào nội phủ đánh tráo, như vậy có thể khẳng định, hẩn nhất định mua được người thân nhất tín bên người Công gia, mới có thể thi triển kế hoạch của hẩn.”

Đoan Chính sờ quai hàm, gật đầu: “Đúng, người thân tín nhất, để cho ta suy nghĩ.”

Cái gọi là người thân nhất tín, chính là người cực kỳ có cơ hội đánh tráo, trong lòng Đoan Chính nghĩ: “Hay động vào chiếc nhẫn của ta, ngoại trừ phu nhân, Hằng nhi, Nhược nhi, còn có ai đâu? Đúng rồi, còn có một người.” Trong hai con người của hẩn, xét qua một tia lãnh ý, nói: “Lúc ta tắm rửa, cái nhẫn này sẽ giao cho Triệu chủ sự đảm bảo một đoạn thời gian, người này hẩn chính là Triệu chủ sự? Thật tốt, ta kêu hẩn đến, hỏi hẩn xem, công phủ đối đãi hẩn không tệ, tại sao hẩn phải làm loại sự tình chân ngoài dài hơn chân trong này (ăn cháo đá bát).”

Triệu chủ sự? Là hẩn?

Trong lòng Thẩm Ngạo không nhin được, nhìn có chút hả hê, nhân phẩm rất trọng yếu, mặc dù hẩn biểu hiện ra ngoài là một bộ dạng đáng tiếc, một người trung bộc tốt như vậy mà lại dọ lạc vì tiền tài, trong lòng lại âm u nghĩ đến Triệu chủ sự lúc bị người lột sạch thân thể, bị người kéo đi vạc nước nóng, sau đó.....

Lão già kia, ngầm hại Thẩm Ngạo ta, hôm nay cuối cùng bị ta bắt được chỗ yếu rồi, xem ta chinh chết người như thế nào.

Thẩm Ngạo có đôi khi rất chính khí, nhưng tại chút thời điểm lại vận vẹo độc ác rất lợi hại, khác nhau lớn nhất vẫn là bằng hữu và địch nhân, đối với bằng hữu, hẩn tuyệt đối không làm chuyện gì xấu, nhưng là địch nhân, Thẩm Ngạo sẽ không có nhiều lòng dạ đàn bà như vậy, không làm đối phương cực khổ đến chết, dẫm hẩn dưới chân, bước lên trên người hẩn một vạn lần, tuyệt đối không ngừng nghỉ.

“Chọc ta? Nói bậy sau lưng ta? Người nhất định phải chết!”

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, cũng tỉnh táo lại rất nhanh, nói: “Hiện tại đề ra nghi vấn với Triệu chủ sự là rất không thỏa đáng. Công gia ngầm lại xem, Triệu chủ sự kia sẽ thừa nhận việc này sao? Hẩn nhất định rất rõ ràng, một khi thừa nhận chuyện này, hẩn phải chết không thể nghi ngờ, sống chết phủ nhận lại còn có một đường sinh cơ. Chỉ cần hẩn cẩn rằng không nhận tội, chúng ta cũng không có cách nào bắt hẩn. Mà đồng đảng của hẩn ở bên ngoài phủ, một khi phát hiện không ổn, chỉ sợ sẽ lập tức lẫn trốn. Đến lúc đó tuy Công gia có thể điều động người truy tìm cực nhanh, nhưng muốn tìm chiếc nhẫn về lại rất khó khăn.”

Đoan Chính bởi vì bị mất đồ gia truyền, giờ phút này cũng là có chút ít rối loạn, nếu không cũng sẽ không vội vàng xao động như thế, lúc này nghe Thẩm Ngạo nhắc nhở xong, mong mỗi liếc nhìn Thẩm Ngạo, trong lòng nghĩ: “Tên hậu sinh này thật không đơn giản, thông minh lanh lợi, lại hiểu thuật xem xét, tư duy kín đáo, lại đọc qua sách. Sau này không thể để hẩn chôn vùi ở kiếp thư đồng.”

Ai từng nghĩ đến, Thẩm Ngạo lại để cho Đoan Chính sinh ra lòng yêu tài, Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Huống hồ đồng đảng hần bên ngoài phủ tuyệt đối không phải là người bình thường, hần dám đối chí bảo gia truyền của Công gia, chứng minh người này rất có gan. Lại có thể ở trong thời gian ngắn chế tạo ra một đồ dỏm, có thể thấy được tâm trí và kỹ nghệ của hần tương đối cao siêu, có thể nghĩ ra kế hoạch không chệ vào đâu được như thế, thật sự không đơn giản. Theo ta thấy, hần hần là cái loại người cực kỳ cẩn thận, làm việc cẩn thận, tuyệt đối không lưu lại sơ hở cho người ta, phải bắt được hần, lấy lại chiếc nhẫn mà nói.., chỉ có thể dùng trí.”

Thẩm Ngạo cũng sinh ra bội phục đối với đạo tặc nghệ thuật phía sau màn, kế hoạch hoàn mỹ, kỹ nghệ tinh xảo, có thể giao thủ cùng cao thủ như vậy, là một việc rất sung sướng.

“Được rồi, vậy thì đến thử một lần, nhìn xem đạo tặc Tổng triều lợi hại, hay là đạo tặc đời sau càng mạnh. Trường Giang sóng sau đè sóng trước, con mẹ ngươi, sóng trước của đã chết ở trên bờ cát rồi!”

Đoan Chính hỏi: “Dùng trí như thế nào?”

Thẩm Ngạo mỉm cười: “Công gia nghe nói qua cách câu cá chưa?”

Đoan Chính không hiểu ra sao, đã thấy Thẩm Ngạo cười mỉm nói: “Xin Công gia yên tâm, lấy nửa tháng làm hạn định, Thẩm Ngạo nhất định tìm chiếc nhẫn kia trở về cho Công gia, Châu về với Hợp Phố.”

56. Chương 56: Hục Hặc Với Nhau.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 56: Hục hặc với nhau.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Cây vải suốt đêm vận từ Hoài Nam đến, quả đào chín mọng, nước trà Thúi Nhã Sơn Phòng, điểm tâm, giờ phút này từng cái bày ở trên bàn sách của Thẩm Ngạo, Xuân nhi mỉm cười quạt cho hần, nha đầu kia trải qua một hồi sợ bóng sợ gió, càng coi trọng Thẩm Ngạo hơn, một đôi con mắt nhu tình như nước giống như đang phóng điện nhìn Thẩm Ngạo, lại để cho Thẩm Ngạo tâm viên ý ngựa(đứng núi này trông núi nọ).

Thẩm Ngạo đáp ứng Quốc công tìm chiếc nhẫn về, vốn là muốn dùng bức hoàng thượng ngự vẽ giả làm mồi nhử để bắt được người trộm bảo, nhưng hiện tại xem ra là không về nổi nữa, chỉ tới một nửa liền đặt bút xuống, mãnh liệt ôm vòng eo Xuân nhi, trong miệng nói: “Xuân nhi, gần đây ngươi càng ngày càng mặn mà.”

Xuân nhi lại hoảng sợ, vòng eo vặn vẹo uốn éo, quạt trong tay không thể hạ xuống, trong miệng nói: “Trầm đại ca không nên làm như vậy, nếu bị người khác nhìn thấy thì thật không tốt.”

À, thì ra là nàng xấu hổ. Thẩm Ngạo cũng không sợ, tại thế giới kia, nam nhân nữ nhân đều là dã thú, đàn thú điên cuồng, ôm ôm ấp ấp một cái, tính toán là cái gì, ngọn tháp Eiffel, cột điện bằng sắt ở Paris, quảng trường thánh đường Thánh Johan, điện Kremlin, cái bệ nữ thần Tự Do, chùa miếu hương khói lượn lờ... đám dã thú chỉ có không muốn làm, không có chuyện không làm được.

“Không sợ, tại đây không có ai mà.” Thẩm Ngạo lấy tay cuốn nhanh lấy eo Xuân nhi, Xuân nhi đã khấn trương không nói ra lời, thở hổn hển từng hơi một, ở trong nháy mắt này, Thẩm Ngạo đã cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn bên tai Xuân nhi.

Xuân nhi đột nhiên cảm giác được một cảm giác lạ lẫm tê dại, lại càng kinh hoảng hơn, bắt đầu ai oán: “Ta biến thành người xấu rồi, ô ô...”

Đòi bại? Thẩm Ngạo lập tức kinh ngạc, lập tức vội vàng nói: “Xuân nhi là người rất tốt, không xấu.”

Xuân nhi cắn môi dán trên bộ ngực Thẩm Ngạo, tiếp tục nức nở nghẹn ngào: “Người... Người gạt ta, ta thành nữ nhân không biết xấu hổ rồi, ô ô... Phu nhân biết sẽ đánh chết ta, về sau không gả ra ngoài được...”

Oa, sức tưởng tượng quá phong phú rồi, Thẩm Ngạo thật không hiểu nên khóc hay nên cười, cắn răng nói: “Ai nói Xuân nhi chúng ta không gả ra được, ta sẽ lấy người.”

Hai mắt Xuân nhi đầm lệ mơ hồ, đầu lắc giống như trống: “Trầm đại ca, người không giống như vậy, tương lai người phải khảo thí lấy danh tướng công, ta nghe người ta nói rồi, lão gia muốn cất nhắc người, tương lai muốn bảo người đi Thái Học đọc sách, ta... ta chỉ là nô tài, không xứng với người.”

Trong lòng Thẩm Ngạo căng thẳng, thì ra nha đầu kia là tự ti, vội vàng nói: “Ta chính là thư đồng, thư đồng phối hợp với nha hoàn, trời sinh một đôi, cho dù tương lai ta không làm thư đồng nữa, cái đó lại có cái gì quan trọng, thư đồng có thể làm tướng công, nha đầu không thể làm phu nhân sao?”

Trước vạt áo ướt một khối lớn, tất cả đều là nước mắt Xuân nhi, tâm Thẩm Ngạo càng mềm nhũn, vội vàng nói: “Tốt rồi, tốt rồi, đừng khóc.”

Thương cảm, muốn hôn cặp môi thơm của Xuân nhi, dùng cái này an ủi Xuân nhi, Xuân nhi lại chỉ lo khóc, không phối hợp, lại làm Thẩm Ngạo không có chỗ ra tay, bị kịch quá...

“Khục khục... Xuân nhi, người tới đây.”

Cái thanh âm nghiêm nghị này truyền tới, Xuân nhi, Thẩm Ngạo giật nảy mình, ngoái đầu liếc nhìn lại, thì ra là Chu đại tiểu thư không biết lúc nào đã đến rồi, cái mặt như hổ, trong đôi mắt nộ khí đằng đằng, vừa tức giận lại thất vọng.

Xuân nhi vội rút thân ra, lau sạch lấy nước mắt đi đến sau lưng Chu đại tiểu thư, túng quần cúi đầu, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Trong lòng Thẩm Ngạo thầm mắng Chu đại tiểu thư tự tiện xông vào chỗ ở của thư đồng, rồi lại có chút xấu hổ bởi vì để cho người ta gặp được hân và Xuân nhi thân mật, nhưng trên mặt lại giả vờ, làm ra bộ dạng không sợ hãi không hoảng hốt, vô sỉ cười nói: “Ngon gió nào thổi Chu đại tiểu thư tới đây vậy?”

Chu Nhược kéo lấy tay Xuân nhi, nhưng lại giáo huấn Xuân nhi: “Người làm sao lại không hiểu chuyện như vậy, biết rõ hân không phải người tốt, vẫn cùng hân ở chung một chỗ, về sau không nên gặp hân nữa.”

Xuân nhi nức nở, nói: “Tiểu thư, ta... Trầm đại ca không phải là người xấu...”

Đến lúc này còn giữ gìn Thẩm Ngạo, trong lòng Thẩm Ngạo đột nhiên sinh ra cảm kích đối với Xuân nhi, nhưng câu tiếp theo của Xuân nhi lại làm cho Thẩm Ngạo nghe xong thiếu chút nữa thổ huyết.

“Hân chỉ là háo sắc mà thôi.”

Đổ mồ hôi, Thẩm Ngạo rất vô tội, chỉ sợ nếu cho nàng đến thế giới kia của Thẩm Ngạo, nhìn những nam nữ dã thú kia, tiểu Xuân nhi liền biết Trầm đại ca nàng còn rất thuần khiết.

Trong lòng Chu tiểu thư hiện tại rất đau xót, nàng nguyên bản là đến xem Thẩm Ngạo, vừa mới sinh ra một chút hảo cảm với Thẩm Ngạo, kết quả lại gặp được một màn này, trong lòng ề ầm đến độ muốn khóc rồi, không muốn tiếp tục đứng ở chỗ này, kéo lấy tay Xuân nhi, nói: “Đi, về sau không cần để ý đến hân.”

Xuân nhi khóc lóc sụt sùi cứ như vậy mà bị Chu đại tiểu thư mang đi.

Tâm tình Thẩm Ngạo không tốt, không vẽ nổi nữa, ăn được miếng điểm tâm, ngồi phát ngốc ở đó, cảm thấy trận hiểu lầm này giống như hơi lớn một chút, không được, tìm cơ hội đắc đi giải thích thoáng một tý, chỉ sợ Chu Nhược đem việc này nói cho phu nhân, Thẩm Ngạo cảm giác mình thì không có quan hệ gì, nhưng Xuân nhi còn có mặt mũi làm người sao?

Hân tâm phiền ý loạn mà đẩy cửa sổ ra, xa xa đã chứng kiến Triệu chủ sự buồn bực mà nhìn quanh bên ngoài sân nhỏ.

Oa, người này rõ ràng đổi nghề làm gián điệp rồi?

Thẩm Ngạo cười lạnh, chỗ ở của hắn tiếp giáp phòng ngủ Chu Hằng, là một cái tiểu viện đơn giản, từ nơi này nhìn xuống, thân ảnh Triệu chủ sự kia rất tục tũ.

“Triệu chủ sự!” Thẩm Ngạo đứng ở cửa sổ gọi hắn.

Triệu chủ sự ngẩng đầu, oa, cực kỳ khủng khiếp, bị người phát hiện rồi, vội vàng đứng thẳng lên, có chút xấu hổ vuốt râu nói: “A, là Thẩm Ngạo à, vừa rồi ta nghe thấy nơi này có người cãi lộn, nên sang nơi đây xem xem.”

Thẩm Ngạo vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, nói: “Tại đây rất tốt, làm phiền Triệu chủ sự phí tâm, Triệu chủ sự muốn tiến đến ngồi một chút hay không?”

Triệu chủ sự da mặt dày, gật đầu: “Từ lúc Thẩm Ngạo huynh đệ vào nội phủ, ta còn chưa chăm chú trò chuyện cùng người, đã là Trầm huynh đệ thịnh tình mời, Triệu mỗ từ chối thì rất bất kính.” Tự tiện đẩy cửa sân ra, thoải mái đi tới.

Triệu chủ sự là không hiểu ra sao, sức chiến đấu của tên Thẩm Ngạo này quá mạnh mẽ, vốn là phu nhân bên kia bị Thẩm Ngạo mê hoặc, lại làm cho hắn thoáng cái bị thất sủng. Thật vất vả tìm được cơ hội chạy đến chỗ Công gia xúi giục, ai ngờ mắt thấy tiểu tử này sẽ bị đuổi ra khỏi phủ, cũng không biết người này dùng thủ đoạn gì, đúng là còn có thể tiếp tục bình yên vô sự mà ở lại trong phủ Quốc công.

Nghe rất nhiều người trong phủ bàn tán, còn nói là Công gia rất thưởng thức tiểu tử này. Triệu chủ sự cảm giác rất ủy khuất, lại bị một xú tiểu tử miệng còn hôi sữa trêu đùa xoay quanh.

Không được, phải tiếp cận hắn, nhìn xem người này rốt cuộc có thủ đoạn gì, có thể làm cho lão gia phu nhân đều có vài phần kính trọng đối với hắn.

Thẩm Ngạo xuống lầu mở cửa, hai người trước tiên rất khách khí khiêm nhượng ở cửa ra vào, Thẩm Ngạo nói: “Triệu chủ sự có thể tới bái phỏng, vẻ vang cho kẻ hèn này, kỳ thật ta đã sớm muốn từ từ tâm sự cùng Triệu chủ sự, Triệu chủ sự là lão tiền bối trong phủ, rất nhiều sự tình cần Triệu chủ sự chỉ giáo.”

Triệu chủ sự nói: “Thẩm Ngạo không cần nói như vậy, ta đây là một lão già khom, nói có tư cách cây già lên mặt, đều chỉ làm việc theo bốn phận thôi.”

Đón Triệu chủ sự đi vào, phân biệt ngồi xuống, Triệu chủ sự làm ra một bộ dạng nghĩ mà sợ, nói: “Ngày hôm qua thấy Ngô Tam nhi lòng nóng như lửa đốt chạy tới muốn gặp phu nhân, ta gặp được, vừa nghe, mới biết thì ra là người bị gọi lên quan tòa, lúc ấy cũng rất sốt ruột, lập tức đi báo cáo về phía lão gia, hi vọng lão gia có thể cứu người ra. May mắn, cuối cùng người cũng đi ra được.”

Thẩm Ngạo làm ra bộ dạng rất cảm kích: “Triệu chủ sự đối đãi với ta thật tốt, Thẩm Ngạo gây chuyện sinh sự bốn phía, còn làm khổ Triệu chủ sự chạy trước chạy sau, thật sự là hổ thẹn.”

Triệu chủ sự ha ha cười nói: “Thẩm Ngạo không cần nói như vậy, chúng ta đều làm việc trong phủ, cái này là duyên phận, người xảy ra chuyện, ta có thể khoanh tay đứng nhìn sao?”

“Đúng, đúng.” Thẩm Ngạo gật đầu như gà con mổ thóc, trong lòng âm u nghĩ: “Về sau người xảy ra chuyện, ta cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, qua cầu rút ván, bỏ đá xuống giếng! Hừ! Hừ! Cho người vĩnh viễn không sống lại được!”

Triệu chủ sự lại nói: “Thẩm Ngạo, ta hỏi người, hôm qua Công gia gọi người đi vào thư phòng, nói những thứ gì vậy?” Hắn quan tâm nhất đúng là cái này, rõ ràng ban đầu lão gia rất tức giận, tuyên bố muốn đuổi người này ra, đợi lúc Thẩm Ngạo đi ra, như thế nào lại biến thành đường làm quan rộng mở.

Kể cả lão gia, tuy sắc mặt không tốt lắm, lại tự mình đưa hắn ra khỏi thư phòng, những hạ nhân trong phủ, ai được đãi ngộ như vậy? Đừng nói là hạ nhân, đến cả thiếu gia, loại sự tình này không cần nghĩ!

Rất khó hiểu, rốt cuộc người này dùng thủ đoạn gì.

Thẩm Ngạo mấp má miệng, nói: “Cái này sao... Khục khục... Triệu chủ sự, đây là bí mật của một mình ta, không thể bầm báo nói thực.” Bộ dạng hắn thần thần bí bí, cười rất mập mờ.

Càng là như thế, Triệu chủ sự lại càng muốn biết, trong đầu tựa như con mèo bị rận cắn, ngứa tê tê.

Nhưng hắn cũng không có cách nào bắt Thẩm Ngạo nói, xấu hổ cười một tiếng, Triệu chủ sự nhân tiện nói: “Thẩm Ngạo đã không muốn nói, ta tự nhiên không thể miễn cưỡng.” Liền không đi nói tiếp về chuyện này.

Hỏi cũng là hỏi không, cùng với như thế, không bằng dùng những biện pháp khác moi ra lời nói từ trong miệng tiểu tử này. Cho nên Triệu chủ sự cố ý chuyển hướng chủ đề, bắt đầu giảng chút ít sự tình trong phủ, người nào phẩm hạnh không tệ, người nào lười biếng dùng mảnh khoe, hắn nắm rõ như lòng bàn tay, thành thật nói cho Thẩm Ngạo, bảo hắn phải chú ý người nào vân...vân.....

Thẩm Ngạo cười lạnh trong lòng: “Ta nên chú ý nhất không phải là Triệu chủ sự người sao?” Mặc dù trong lòng nghĩ như thế, trong miệng lại nói: “Triệu chủ sự nói lời này, trợ giúp ta rất nhiều, xem ra trong phủ cũng không đơn giản, lại có nhiều sự tình hục hặc với nhau như vậy.”

Triệu chủ sự nhấp một ngụm trà, nói chậm rì rì: “Thẩm Ngạo hiểu là tốt rồi, về sau chú ý nhiều một ít là được, cũng không cần thần hồn nát thần tính.”

57. Chương 57: Lừa Gạt.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 57: Lừa gạt.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đến tối, Triệu chủ sự cáo từ, Thẩm Ngạo tự mình đưa hắn ra ngoài, một bộ dạng rất cảm kích nói với hắn: “Triệu chủ sự tận tình nói một phen, để cho ta hiểu biết nhiều hơn, sau này chúng ta còn cần thân cận hơn một chút, nói không chừng tương lai rất nhiều công việc còn phải dựa vào Triệu chủ sự hỗ trợ!”

Triệu chủ sự nắm tay hắn, một bộ dạng rất hào sảng nói: “Con người của ta rất dễ nói chuyện, nhất là đối với hậu bối như ngươi, có chuyện gì cứ nói ta một tiếng là được.”

Sau khi nói lời tạm biệt, Triệu chủ sự đẩy bụng tâm sự chạy đến nơi đình nghỉ mát trầm tư, Thẩm Ngạo này thấy thế nào cũng làm cho người cảm giác hắn rất đơn thuần, nhưng việc này càng chứng minh người này nhất định là bên ngoài tròn bên trong cong.

Nhưng, hắn làm như thế nào để lừa gạt Quốc công, lại làm cho Quốc công nhìn trúng hắn?

Triệu chủ sự nghĩ đến nát óc, cũng không nghĩ ra điểm mấu chốt. Hôm nay thanh thế Thẩm Ngạo ở bên trong phủ như mặt trời ban trưa, Quốc công, phu nhân đều bao che hắn, lại làm cho chủ sự nội phủ như hắn dính đầy bụi đất.

Cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ cái chức chủ sự này không làm nổi nữa, không được, không thể cứ nhận thua như vậy, Thẩm Ngạo à Thẩm Ngạo, nếu ngay cả người đều không thu thập được, đời này xem như ta sống vô dụng rồi.

Hạ quyết tâm, Triệu chủ sự mà bắt đầu nghĩ kế hoạch, đầu tiên, moi tin tức từ chỗ Thẩm Ngạo ra trước, rồi cuộc hắn dùng thủ đoạn gì mê hoặc Quốc công, biết ưu thế tiểu tử này rồi, lại áp dụng bước tiếp theo.

“Tốt, cứ làm như vậy đi!” Triệu chủ sự đã định chủ ý, liền vội vã chạy tới hướng phòng ăn, phòng ăn nói thẳng đến hầm rượu dưới mặt đất, chỉ Triệu chủ sự có cái chìa khóa, bên trong giấu vô số rượu, Triệu chủ sự chào hỏi với đám đầu bếp, liền xuống dưới chuyển một vò rượu lên.

Triệu chủ sự phân phó đầu bếp: “Làm mấy món ăn sáng, đưa đến trong nhà Thẩm thư đồng.”

Đầu bếp không dám hỏi nhiều, vừa nịnh nọt vừa đồng ý.

Triệu chủ sự lại đến chỗ ở của Thẩm Ngạo, ôm vò rượu cao giọng nói ở bên ngoài: “Thẩm thư đồng, Thẩm thư đồng...”

Thẩm Ngạo đẩy cửa sổ, nhô đầu ra: “Ya...a...a., lại là Triệu chủ sự, Triệu chủ sự đã làm rơi vật gì ở chỗ ta à?”

Triệu chủ sự cười ha hả nói: “Hôm nay khó được ngày rảnh rỗi, chỗ này của ta có một bình rượu lá trúc tốt nhất, hôm nay muốn uống mấy chén cùng Thẩm thư đồng.”

Thẩm Ngạo nhanh chóng xuống lầu, mở cửa cho Triệu chủ sự, vừa nói: “Triệu chủ sự thật sự quá khách khí, vốn nên là ta mời Triệu chủ sự uống rượu mới đúng.”

“Không sao!” Triệu chủ sự vào nhà, vẻ mặt ôn hoà nói: “Ta và Thẩm thư đồng rất có duyên phận, tương lai ở bên trong phủ ngẩng đầu thấy cúi đầu thấy, đã sớm muốn kết giao với người.”

Thẩm Ngạo vội vàng bề bộn đi chuẩn bị cái bàn, tiếp nhận bình rượu của Triệu chủ sự, nói: “Triệu chủ sự phí tâm rồi.”

Trong phòng không có chén rượu, vẫn phải có chén đĩa, Thẩm Ngạo cũng không biểu hiện phong nhã làm gì, trực tiếp cầm chén hoa xanh đựng rượu, trong miệng nói: “Thẩm Ngạo kính Triệu chủ sự một chén trước.”

Triệu chủ sự uống, lau vết rượu trên khóe miệng, nói: “Chúng ta chậm rãi uống, đợi lúc nữa có người đưa rượu và thức ăn đến, tối nay chúng ta không say không về.”

Thẩm Ngạo cười khổ nói: “Tửu lượng Thẩm Ngạo rất kém, chỉ sợ không cần hai chén sẽ say, đến lúc đó, xin Triệu chủ sự đừng chê cười.”

Triệu chủ sự cười ha ha nói: “Tại đây không có người ngoài, người cứ uống thoải mái đi.”

Thời kỳ này, rượu cũng không tinh khiết, một chén rượu vào trong bụng, mặc dù Thẩm Ngạo nói tửu lượng của mình thấp, kỳ thật một chút áp lực đều không có, Triệu chủ sự thì ngược lại, sắc mặt đã hơi đỏ lên.

Có men say, hai người liền buông thả hơn, Triệu chủ sự nói liên miên, cần nhắc: “Thẩm thư đồng, những ngày này dường như người rất hay qua lại với Xuân nhi?” Hắn vỗ ngực một cái, cười hắc hắc nói: “Nếu người có tình ý, ta đi nói một tiếng cùng phu nhân, cho các người vĩnh viễn kết duyên, ha ha, đến lúc đó chớ quên ta làm bà mai cho người.”

Thẩm Ngạo trầm mặc trong lòng: “Ta và Xuân nhi còn cần người làm mai mối sao, đúng là bắt chó đi cày.” Trên mặt lại hơi đỏ lên, hơi ngượng ngùng nói: “Triệu chủ sự đã biết rồi, việc này không gấp được, để sau hãy nói.”

Đúng lúc này, ở phía sau, có đầu bếp bưng đồ ăn nhắm rượu đến, đều là chút ít thịt bò, gan heo, lòng gà, các loại..., Thẩm Ngạo lướt qua cầm một miếng lòng gà, trong lòng lập tức muốn mắng chửi người. Thật sự là người với người khác nhau quá xa, hẳn là thư đồng, thức ăn cũng phải đến phía trong phòng ăn để ăn, như thế nào Triệu chủ sự gọi đồ ăn tới, mỹ vị không giống với thức ăn ngày thường mình ăn, những đầu bếp này phân biệt đối đãi, đối với Quốc công, phu nhân, chủ sự, đều là thể hiện công phu với những người này, mà hạ nhân ăn đều là con mẹ nó qua loa cho xong?

Được rồi, xem ra làm người cần có lý tưởng, những người này không có tiền đồ!

Thẩm Ngạo thầm thiết nhận thức chênh lệch giữa người với người trong lúc này.

Chỉ là, còn một điều có thể chứng minh, những đầu bếp này quả nhiên không có tiền đồ, cả ngày ở phía trong phòng ăn, ngay cả tiếng gió cũng không thêm đi nghe ngóng, Thẩm thư đồng hôm nay đã thành đại hồng nhân trước người Quốc công, phu nhân, bọn hắn rõ ràng còn ngây thơ không biết, xem ra những người này cả đời chỉ làm được đầu bếp, đập sai nơi, vô nhảm mộng ngựa rồi, sẽ có người nào đó trả đũa cho xem.

Hai người vừa uống rượu vừa nói chuyện phiếm, đã đổ vài bát rượu vào trong bụng, Thẩm Ngạo có vẻ có chút chống đỡ hết nổi, không chịu uống tiếp. Nhưng Triệu chủ sự lại một mặt mời rượu, một mặt nói: “Thẩm thư đồng, uống nốt cái chén này, chúng ta liền thôi, đến, đến, đến, ta thay người rót.”

Đợi uống cạn cái bát rượu này, Triệu chủ sự lại nói: “Hôm nay uống rất cao hứng, lại uống một chén, ta và người mới quen đã thân, chẳng lẽ ngay cả bát rượu cũng không chịu cho ta thể diện sao?”

Thẩm Ngạo đành phải tiếp tục uống, đầu lưỡi đã bắt đầu thối lại, lè nhè nói: “Triệu chủ sự, rượu này không thể uống tiếp được nữa, lại uống chỉ sợ sáng sớm ngày mai không thể đi đáp lời với Quốc công.”

“Hả?” Triệu chủ sự vĩnh tai: “Không biết là nói cái gì vậy?”

Thẩm Ngạo hiện ra một tia cảnh giác, ngơ ngác cười nói: “Không nói cho người.”

Triệu chủ sự nóng nảy, nhân tiện nói: “VẬY thì lại uống rượu.” Nói xong lại muốn rót rượu cho Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo vội vàng khoát tay, trong miệng nói: “Tốt, ta nói, ta nói còn không được sao? Rượu này liền miễn đi.” Hắn bỏ hết bộ dạng say rượu, thần thần bí bí nói: “Quốc công coi trọng một bức họa của ta.”

“Bức họa?” Triệu chủ sự lập tức cảm thấy tranh này nhất định không đơn giản, Quốc công là người nào, cái kỳ trân dị bảo gì chưa từng gặp qua, bức họa tầm thường đâu thể lọt vào mắt hắn, liền cố ý cười lạnh nói: “Quốc công cất chứa khá nhiều loại bảo bối, sao có thể vừa ý bức họa của người.”

(bức tranh = bức họa = bức vẽ = bức họa)

Thẩm Ngạo nóng nảy, vỗ bàn nói: “Ai... Ai nói không vào? Đây chính là bút tích hoàng thượng, giá trị vạn kim, ngay cả có tiền cũng mua không được. Triệu chủ sự, người ngẫm lại xem, hoàng thượng vẽ có được không?”

“Tự nhiên là vô cùng tốt, trên phố đều lưu truyền hoàng thượng chính là họa sĩ lợi hại nhất Đại Tống triều trăm năm qua.”

Thẩm Ngạo đứng lên, một chân gác ở trên ghế, thân thể ngã ra nhìn nhìn Triệu chủ sự, say khướt nói: “Nhưng trên phố có lưu truyền bức tranh của hoàng thượng không?”

Triệu chủ sự suy nghĩ một chút, nói: “Hoàng thượng là ai? Hắn vẽ tự nhiên là cất chứa trong cung, quả quyết không thể chảy ra ngoài, ngẫu nhiên có chút bức tranh xuất hiện, cũng đều là một ít quan lại quyền quý thấy bút tích thực trong cung, về nhà lại vẽ ra.”

Thẩm Ngạo cao giọng nói: “Có thể chứ, hoàng thượng vẽ tranh, ở trên phố chỉ có một bức, mà bức họa lại ở trong tay ta.”

Triệu chủ sự bán tín bán nghi, trong lòng nói: “Tại sao hắn có thể có tranh hoàng thượng vẽ, không có khả năng?”

Nhưng các loại dấu hiệu lại làm cho hắn không thể không tin, nếu không, Quốc công làm sao thoảng cái đã coi trọng Thẩm Ngạo?

Thẩm Ngạo cười ha ha nói: “Triệu chủ sự nhất định không tin lời của ta, tốt, không tin người liền đi hỏi thăm một chút, lại nói tiếp, hôm qua ta gặp phải cái quan tòa kia, có lẽ là bởi vì tranh này gây nên.”

“Hả?” Triệu chủ sự giật mình, cố ý hỏi: “Ta chỉ nghe nói có quan hệ cùng một vị công công, là một công công muốn tố cáo người.”

Thẩm Ngạo cười lạnh: “Kỳ thật tranh này chính là Tào công công trộm ra được, hắn trộm bức vẽ, không dám lộ ra, lại trùng hợp bị ta... Ha ha...” Hắn cố ý không nói quá trình cụ thể, lại để cho Triệu chủ sự tự mình phát huy tưởng tượng, tiếp tục nói: “Tào công công biết rõ ta trộm bức vẽ của hắn, rồi lại không dám yêu cầu về phía ta, đành phải đi báo quan, lại nói, ta lừa dối tiền tài muội muội của hắn, hắc hắc... Kỳ thật ý của hắn là Tuý Ông không phải ở rượu (có dụng ý khác), cố ý muốn cầm quan phủ đến bức ta, bắt ta giao bức vẽ ra. Chuyện này liên quan quá lớn, Triệu chủ sự, người ngàn vạn lần đừng nói ra ngoài.”

Triệu chủ sự vội vàng nói: “Không nói, không nói, nói sẽ rơi đầu.” Hắn đột nhiên minh bạch vì cái gì mà Thẩm Ngạo dùng từ ngữ mập mờ nói trước mặt mình rồi, thì ra là nguyên nhân này. Lại liên lạc đến biến hóa giữa Quốc công và hắn, chỉ sợ chân tướng sự tình thực có liên quan đến bức tranh hoàng thượng vẽ.

58. Chương 58: Đối Thủ Không Đơn Giản.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 58: Đối thủ không đơn giản.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu chủ sự tâm loạn như ma ôm vò rượu ra khỏi phòng Thẩm Ngạo, trong lòng đều đang suy nghĩ buổi nói chuyện với Thẩm Ngạo vừa rồi, hoàng thượng vẽ bức tranh, giá trị vạn kim, đây rốt cuộc là thật hay giả.

Trở lại chỗ ở, Triệu chủ sự lại không ngủ được, mặc luôn quần áo nằm ở trên giường, con mắt sưng sờ, ngăn người nhìn sao trên trời, trong lòng nghĩ: “Chuyện này có nên thông báo cho Vương tướng công một tiếng hay không?” Lập tức lại lắc đầu, tự nhủ: “Không được, Vương tướng công nói, không phải đến lúc vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không thể đi gặp hắn.”

“Hoàng thượng vẽ...” Triệu chủ sự lại ngồi dậy, thấp giọng nói: “Chuyện này cần điều tra rõ ràng, có tin tức chính xác rồi nói sau.”

Nghĩ ngợi lâu, hắn cực kỳ mệt mỏi, nghiêng một cái lên trên giường, liền nằm ngáy o..o.... Bất tri bất giác, trời bắt đầu sáng lên, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ, rơi xuống giường đầy màu vàng óng ánh, Triệu chủ sự đứng dậy, mang giày, đầu còn có chút đau nhức, ngày hôm qua vì mọi tin tức từ trong miệng Thẩm Ngạo, hắn cũng uống nhiều rượu, vừa mới bắt đầu còn không biết là cái gì, ngủ một giấc tỉnh lại đã có chút mệt mỏi.

“Lớn tuổi rồi!” Triệu chủ sự cảm thán trong lòng, ở trong phủ trở thành nửa đời người, nói trắng ra, kỳ thật chính là một con chó, bây giờ còn thuận tiện, cố gắng chạy chọt kiếm chác để mình có chút tiền đường lão, mua quan tài. Nghĩ đến cái này, hắn lập tức lại nghĩ tới bức họa kia, nếu nói là không động tâm, đó là tuyệt đối không thể, không được, việc này không nên chậm trễ, ai biết Thẩm Ngạo giao bức vẽ cho Quốc công lúc nào, phải lấy được tới tay trước khi việc đó xảy ra.

Hắn sửa sang lại y quan, lập tức lại khôi phục bộ dạng quân sự, nghĩ nghĩ, liền ra cửa. Xuyên qua mái nhà, hành lang, có mấy nô bộc bắt gặp, vẫn an hỉ, Triệu chủ sự gật đầu với bọn họ, giữ chặt một người người hầu, nói: “Ta phải đi ra ngoài một chút, nếu có chuyện gì, gọi Dương ca thay ta để ý.”

Hắn chấp tay sau lưng, ở trước mặt thuộc hạ tự nhiên có một khí độ bề trên, nghênh ngang ra khỏi phủ.

Muốn phân biệt bức vẽ đấy là thật hay giả, nhất định phải đi chứng minh trên người Thẩm Ngạo thực sự có một bức họa hoàng thượng vẽ, phải đi nha môn phủ Kinh Triệu hỏi thăm một chút trước, cũng may hắn có người quen ở trong phủ Kinh Triệu, có một sai dịch là đồng hương, của hắn tuy lâu không liên lạc, nhưng hỏi thăm mấy câu không tính là việc khó.

Đồng hương kia quả nhiên đang trực, theo hắn đến một nơi hẻo lánh bên ngoài nha môn, hỏi: “Triệu lão thúc, hôm nay làm sao người có thời gian rảnh rồi vậy, ngày thường không thấy được người, cái phủ Quốc công này so với nha môn phủ Kinh Triệu còn sâm nghiêm hơn, đến truyền thư cũng vô cùng phiền toái.”

Triệu chủ sự cười hì hì nói: “Không nói cái này nữa, có chuyện muốn tìm người nghe ngóng.” Vì vậy liền hỏi về việc Thẩm Ngạo lên công đường.

Đồng hương là này thư lại, Triệu chủ sự vừa mới nói đến Thẩm Ngạo, hắn lập tức liền nghĩ tới, nói: “Ta nhớ được hắn, người này náo loạn, động tĩnh rất lớn!” Liền đem sự tình ngày hôm trước, nói ra từ đầu chí cuối, vốn là Tào công công mang theo muối muối tố cáo Thẩm Ngạo, người này lại là tay phá án lão luyện, ngay từ đầu cũng cho rằng Thẩm Ngạo hẳn phải chết không thể nghi ngờ, Tào công công ra mặt, mười người như vậy cũng phải chết. Ai ngờ tình tiết vụ án xuất hiện khó khăn trắc trở, Thẩm Ngạo lại lấy một bức họa ra...

Triệu chủ sự mừng rỡ trong lòng, nói: “Là một bức ngự vẽ sao?”

Thư lại gật đầu: “Đúng, ngự vẽ trong người, tốt xấu cũng coi như là tín vật của hoàng thượng, ai dám động đến hần? Còn nữa, người này đã có thể có ngự vẽ, hơn phân nửa là hoàng thượng ban thưởng, địa vị không thể khinh thường. Ngày đó trực hình như là Lưu Thông phán, lúc ấy hần càng hoảng sợ, cái bản án này cũng không dám thăm vắn nữa.”

Triệu chủ sự gật đầu, nói: “Cái ngự vẽ kia là thật?”

Thư lại nói: “Cái này còn có giả sao? Tào công công và Thông phán há lại dễ bị lừa? Lúc ấy cố ý mời người đến phân biệt qua, thật sự là bút tích thực của hoàng thượng.”

Trong lòng Triệu chủ sự không khỏi nghĩ ngợi: “Tên Thẩm Ngạo này thật sự lớn mật, bức họa lai lịch bất chính, hần dám quang minh chính đại lấy ra trong phủ Kinh Triệu.” Lập tức gật đầu: “Đúng rồi, hần càng lớn mật lấy ra, Tào công công sợ sự việc bại lộ, lại càng không dám lộ ra, Thông phán, các sai dịch cũng đều nghĩ lầm đây là hoàng thượng ban thưởng, chuyện này cho dù người trong thiên hạ biết, nhưng ai đi vào thăm cung, ở phía trong vườn thượng uyển nói cho hoàng thượng nghe? Chẳng lẽ hoàng thượng ban thưởng một bức họa, cũng muốn hỏi đến?”

“Người này lá gan rất lớn, lại rất có tâm kế!” Xác định phán đoán này, Triệu chủ sự tươi cười, lại bảo thư lại trở về văn phòng, nói mấy ngày nữa muốn tìm hần ôn chuyện cũ, người này cũng không nghi ngờ gì, liền trở về phòng làm việc.

“Xem ra là nên đi thương lượng cùng Vương tướng công, nhìn xem Vương tướng công có biện pháp nào không.” Triệu chủ sự quyết định chủ ý.

Hần xuyên qua mấy ngõ tư ngõ hẻm, dừng lại tại một chỗ đình viện yên tĩnh, nhìn xung quanh, sau đó mở cửa ra, rón ra rón rén đi vào.

Trong phòng có cảnh giác, thanh âm truyền tới: “Là ai?” Cái thanh âm này hùng hậu mà có một tí tàn khốc, làm cho Triệu chủ sự hoảng sợ.

Triệu chủ sự vội vàng nói: “Vương tướng công, là ta! Triệu chủ sự phủ Quốc công!”

“Hai ngàn quan tiền không phải đã đưa cho ngươi rồi sao? Ngươi còn tới làm gì, mau rút!”

Triệu chủ sự xấu hổ hạ giọng nói: “Vương tướng công, trước hết nên nghe ta nói cho hết lời, rồi đuổi người đi cũng không muộn.” Hắn vội vàng nói: “Hôm nay ta nghe được một sự kiện, một người thư đồng trong phủ Quốc công có được một ngự vẽ.”

“Ngự vẽ?” Thanh âm kia thì thảo niệm một câu, liền bắt đầu trầm mặc.

Triệu chủ sự đứng ở mái hiên cửa phòng, nôn nóng bất an chờ đợi, qua thời gian nửa nén hương, thấy bên trong không có hồi âm, liền có chút ít tâm ý nguội lạnh, xoa xoa tay đang chuẩn bị rời đi trong chớp mắt.

Đúng lúc này, cửa sương phòng mở ra, mở cửa là một trung niên nho sinh mặt chữ quốc, bộ dáng tiêu điều tự tại, duy chỉ có cái kia con mắt rất lẳng lẹ ác liệt, hần liếc nhìn Triệu chủ sự, cười lạnh một tiếng, xoay người đi vào trong phòng.

Triệu chủ sự vội vàng xấu hổ đi vào nhà, ở trước mặt người này, hần có vẻ đặc biệt cẩn thận, cẩn thận từng li từng tí, cười nói: “Vương tướng công gần đây thế nào? Không biết chiếc nhẫn kia đã rời tay chưa?”

Vương tướng công ngồi xuống, không bảo Triệu chủ sự ngồi, âm thanh lạnh lùng nói: “Không nên hỏi chuyện không nên hỏi.”

“Đúng, đúng!” Triệu chủ sự vội vàng nói: “Là ta lảm mồm.”

“Nói đi, rốt cuộc là cái ngự vẽ gì.” Vương tướng công ngay cả con mắt cũng đều lười đưa lên, lại là một bộ dáng chuyên chú, cầm lấy đỉnh lô bằng đồng trước lên, vuốt vuốt trên tay.

Triệu chủ sự nói: “Sự tình là như vậy, hoàng thượng vẽ một bức ngự vẽ, về sau bị tro một người thái giám ng nội cung trộm ra, rồi lại không biết nguyên nhân gì rơi vào trong tay một người thư đồng phủ Quốc công. Thư đồng này họ Trầm, gọi là Thẩm Ngạo, cũng không phải người dễ đối phó, vì việc này, hần còn ăn phải một hồi quan tòa kiện cáo. Thẩm Ngạo nghe nói Quốc công ưa thích đồ cổ, tranh chữ, cho nên nổi lên tâm tư nịnh bợ, muốn đem cái bức họa này tặng cho Quốc công, kiếm cái tiền đồ.”

“Cái ngự vẽ kia, người cũng chưa từng thấy tận mắt?” Vương tướng công giờ phút này mới biểu hiện ra một chút hứng thú.

Triệu chủ sự lắc đầu: “Ta sợ đánh rần động cỏ, cũng không đi xem.”

Vương tướng công đóng mắt lại, cười lạnh nói: “Không nhìn thấy chân dung, chính là không phân biệt được thật hay giả rồi? Có lẽ là người ta thiết lập bố cục để cho chúng ta hiện thân, người quá ẩu rồi, nếu sau lưng có người theo dõi, ta và người sẽ chết không có chỗ chôn, ngu xuẩn, thật sự là ngu không ai bằng...”

Triệu chủ sự vội vàng phân biệt nói: “Mặc dù không nhìn thấy bức vẽ, nhưng ta lại nghe ngóng bốn phía, trong tay Thẩm thư đồng này có một bức ngự vẽ lại là sự tình chắc chắn 100%.” Nói xong liền nói sự tình Thẩm Ngạo xuất ra bức vẽ tại phủ Kinh Triệu ra, tiếp tục nói: “Lúc ấy phủ Kinh Triệu mời người kiểm tra thực hư, thật sự là bút tích thực, không thể nghi ngờ. Huống hồ đi một chuyến đến đây, ta rất cẩn thận, cũng không có người khả nghi theo dõi.”

Vương tướng công buông đỉnh lô, lại lâm vào trầm tư, một lát sau mới nói: “Nếu là ngự vẽ, ta lại là có chút hào hứng, chỉ là vẫn nên chú ý một ít, vẫn quy củ cũ, bức vẽ của ta, ta khắc cho người hai ngàn quan, như thế nào?”

Triệu chủ sự xoa xoa tay, tham lam cười nói: “Đi theo Vương tướng công chính là rất thống khoái.”

Vương tướng công hừ lạnh một tiếng, nói: “Ít nói lời vô dụng., hiện tại người trở về đi, có lẽ là theo như phương pháp trước kia của chúng ta xử lý, an bài ta cùng với thư đồng này gặp mặt một lần, đi đi.”

Triệu chủ sự vội vàng nói vâng, bước chân nhẹ nhàng rời đi.

59. Chương 59: Thái Học.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 59: Thái học.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thời tiết dần dần bớt nóng, hơi nước, gió mát tràn vào buồng trong. Thẩm Ngạo rung mình một cái, mới phát hiện cửa sổ không đóng, đầu choáng váng đi đến đóng cửa sổ. Xuân nhi liền ở bên ngoài đưa tay cuộn thành hình dáng loa, hô: “Trầm đại ca, Trầm đại ca, hôm nay tên hòa thượng đến trong phủ, phu nhân bảo người đi qua.”

Là Xuân nhi, Thẩm Ngạo kích động thò đầu ra, cười hì hì nói: “Xuân nhi, người không có việc gì chứ, đến đây, tiến vào đây nói chuyện.”

Khuôn mặt Xuân nhi hồng đến tai, dậm chân một cái, cắn môi nói: “Tiểu thư bảo ta không cần phải để ý đến người, lại càng không cho phép vào phòng của người.” Xoay người, nhanh chóng rời đi.

Oa, quá đả thương tự tôn của người ta, nền chính trị hà khắc, không thể tưởng được, Thẩm Ngạo lại sống ở nơi có nền chính trị hà khắc đáng sợ.

Thẩm Ngạo đi giày mặc quần áo, lại nghĩ tới bụng rỗng tuếch, muốn đi phòng ăn tìm một chút đồ ăn, nhưng nghĩ đến việc phu nhân đang đợi đáp lời ở bên kia, không thể trì hoãn được nữa rồi, hấp tấp chạy đến hướng Phật đường, trên đường gặp được mấy nha đầu. Thấy Thẩm Ngạo, đều là cười hì hì, dò xét trên dưới.

Thẩm Ngạo đi qua bên cạnh các nàng, nghe được thanh âm của các nàng đang thấp giọng nói: “Đúng đấy, Thẩm thư đồng này đùa giỡn Xuân nhi, hôm qua ta từng nhìn thấy Xuân nhi vào phòng ngủ hẩn, về sau đại tiểu thư thờ phỉ mang nàng ra...”

“Đúng rồi, đúng rồi, từ lúc ở nơi ấy đi ra, Xuân nhi một ngày không nói lời nào, chính là Hương Nhi thân mật với nàng nhất cũng không có phản ứng, Hương Nhi nói đêm qua thấy nàng chảy nước mắt .”

Cái thanh âm này rơi vào trong lỗ tai Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo ngoái đầu nhìn lại, đằng đằng sát khí muốn xem ai nói bậy ở sau lưng, những nha đầu kia lập tức tản đi, phần phật, toàn bộ đều chạy như bay. Xem ra thanh danh của Thẩm Ngạo trong suy nghĩ bọn nha đầu không tốt lắm, thanh danh rất thối, không khác gì lưu manh người xấu trên đường.

Chỉ là, nam nhân không xấu nữ nhân không thương, tuy những người này chỉ trở, lại rõ ràng có mấy người hơi có tư sắc, lúc đi gần vẫn không quên cho Thẩm Ngạo một cái liếc mắt đưa tình.

“Rất xấu rồi, rất xấu rồi.” Thẩm Ngạo rất thuần khiết, oán thầm trong lòng, lại lại nghĩ tới Xuân nhi, tâm tình lại có điểm buồn phiền. Hắn là một nam nhân, tự nhiên không sợ người nói, nhưng Xuân nhi lại khác, khó trách hôm nay Xuân nhi đối với hắn như vậy, xem ra cần tranh thủ thời gian tiêu trừ ảnh hưởng của chuyện này mới được.

Thẩm Ngạo đầy bụng tâm sự đến Phật đường, hiện tại thân phận hắn bất đồng, tự nhiên không cần người đi thông báo. Trực tiếp đi vào, người ở bên trong không ít, khiến người chú ý nhất là ba hòa thượng đầu trọc, Thẩm Ngạo nhận ra, một người là Không Tĩnh, một người là Không Định, còn có một tiểu hòa thượng nghe nói biết võ công, Thích Tiểu Hồ.

Hai đại hòa thượng ngồi ở trên bồ đoàn, tiểu hòa thượng ngồi giữa bọn họ, đại hòa thượng đang giảng kinh văn cho phu nhân, tiểu hòa thượng lại chống mắt, không nhúc nhích, giống như nhập định.

Phu nhân quỳ gối trên bồ đoàn, về mặt thành kính, không ngừng gật đầu, phụ họa lời đại hòa thượng nói. Xuân nhi đứng ở sau lưng phu nhân, nhìn thấy Thẩm Ngạo tiến đến, vội vàng quay mặt đi. Thẩm Ngạo rõ ràng có thể chứng kiến, lông mi của nàng rung động, nước mắt óng ánh.

Thẩm Ngạo rất đau lòng liếc nhìn nàng, hắn là người quen tùy ý, không thể tưởng được, một sự tình nhỏ nhẻ lại tạo thành tổn thương lớn như vậy với nàng. Không được, mình là nam nhân, phải có đảm đương, đợi tìm chiếc nhẫn của Quốc công về, sẽ giải quyết chuyện này.

Trái lại, Chu Nhược ngồi hơi nghiêng ở bên người phu nhân, lạnh nhạt liếc nhìn Thẩm Ngạo, cái biểu lộ miệt thị kia không bỏ sót một chút nào. Thẩm Ngạo nhìn vào trong mắt, cũng không hề oán thầm. Làm sai phải nhận thức, bị đánh phải cam chịu, ngày hôm qua không có ý thức được vấn đề rất nghiêm trọng, chỉ cho là trêu chọc, nhưng khi nhìn thấy hậu quả sinh ra hôm nay, lại nhìn Xuân nhi đáng thương, Thẩm Ngạo mới biết được tại đây không phải cái thời không có đám 9x điên cuồng kia. Tuy người lập ra tam tông tứ đức còn chưa xuất đạo, nhưng có chút sự tình cần phải có kiêng kỵ.

Thấy Thẩm Ngạo tiến đến, tiểu hòa thượng nghiêng đầu nghe giảng kinh lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng, cười hì hì nói: “Trầm thí chủ, đồ chơi đâu rồi.” Tiểu hòa thượng này có trí nhớ rất tốt, còn nhớ rõ Thẩm Ngạo trước khi tạm biệt nói sẽ đưa cho hắn đồ chơi tốt. Oa, thật đúng là không ngờ, người có võ công chính là không giống với người thường, ngay cả đồ lễ vật cũng đều hùng hồn như vậy.

Thẩm Ngạo cười ha ha, đi bái kiến phu nhân trước, phu nhân mỉm cười nói: “Người xem, chính chủ đến rồi, hai vị thiền sư chờ người đã lâu, người nhanh ngồi xuống, Hằng nhi đâu rồi? Như thế nào hai ngày này đều không thấy hắn, để hắn tới đây, nghe hai vị thiền sư giảng đạo lý một chút, cái tâm ý này không thể để lỡ.”

Chu Nhược nói: “Phụ thân đang tìm hắn khắp nơi, hắn không dám ra.”

Một câu nói toạc ra thiên cơ, phu nhân và Thẩm Ngạo đều cười, Thẩm Ngạo thừa cơ liếc liếc Xuân nhi, thấy Xuân nhi cũng có chút tươi cười, dù sao vẫn là tâm tính nữ hài nhi, thời điểm buồn cũng không dài. Thẩm Ngạo nháy mắt về phía nàng, nàng thoáng cái lại thất kinh, nghiêng đầu tránh né.

Tiểu hòa thượng Thích Tiểu Hồ lại nói: “Trầm thí chủ, đồ chơi tốt đâu rồi.” Hắn không buông tha người, về mặt tràn đầy hứng khởi.

Đáng thương cho hai đại hòa thượng Không Tĩnh, Không Định, sợ đến mức liên tục ho khan, tại trước mặt phu nhân, bọn hắn lại không dễ dàng giáo huấn đệ tử không nghe lời này, nhưng cứ để hắn hồ đồ, cái mặt mũi này sẽ mất hết. Người ta nhìn thấy, oa, còn có phải đạo cao tăng không, ngay cả tiểu hòa thượng đều không dạy được tốt, còn lẫn lộn thế nào được?

Thẩm Ngạo cười hì hì, nói: “Hôm nay đã quên, lần sau cho người thêm một cái, ai biết người đột nhiên tìm tới tận cửa.”

Thích Tiểu Hồ nghĩ nghĩ, gật đầu rất chân thành nói: “Được rồi, lần sau nhất định nhớ kỹ, không cho phép gạt ta.”

“Ta nào dám lừa người, ta sợ nhất là bạo lực.” Thẩm Ngạo nghĩ trong lòng, vội vàng đáp ứng, không dám dây dưa cùng hắn. Hưởng Không Định hỏi: “Thiền sư, không biết các người hôm nay tới làm cái gì?”

Không Định nói: “Nói ra thật xấu hổ, sự tình là như vậy, ngày đó người ở trong chùa để lại bản vẽ đẹp, hôm nay một người thí chủ đến chùa, rất coi trọng bức vẽ của người, nói là muốn gặp thí chủ một lần.”

“Gặp ta?” Thẩm Ngạo nở nụ cười, chỉ là có chuyện kỳ lạ, nếu người này muốn gặp ta, tùy tiện tìm người thông tri là được. Linh Ẩn tự là chùa miếu triều đình ban bố kim sách, vậy mà cần hai thiền sư đến mời người, thân phận người này không tầm thường.

Chỉ là gọi ta đi thì ta sẽ đi liền sao? Không đi, muốn đến tự mình đến, hơn mười dặm đường, coi người là chó sao?.

Thẩm Ngạo quyết định chủ ý, cười khế, nói: “Làm phiền Không Định thiền sư trở về nói cho hắn biết, nói thân thể của ta bất an, không đi được.” Hắn nhếch miệng, cười cười, tiếp tục nói: “Nếu như hắn có việc gấp, tới Quốc công phủ gặp ta là được.”

Phu nhân đã ở bên cạnh nói đệm: “Nào có đạo lý này, người này cũng quá vô lý rồi, Thẩm Ngạo không phải nô tài, nào có kiểu giày vò người như vậy, trở về nói cho hắn biết, hắn muốn tới, Quốc công phủ mở cửa chào đón, nếu hắn tự cao tự đại, sư tử bằng đá trước cửa phủ Quốc công đâu phải đặt để chơi đùa?”

Phu nhân có ý tứ là, phủ Quốc công chúng ta cũng là có uy quyền, nàng cũng không đối đãi Thẩm Ngạo như người hầu, nếu có sĩ diện, bước qua một bên đi.

Không Định hơi có chút xấu hổ, vội vàng vỗ tay nói: “Thật sự vô cùng mạo muội, thí chủ không đi, bản tăng cũng không nên tiếp tục mời. Chúng ta xin cáo từ.”

Thẩm Ngạo ngăn lại hắn, nói: “Đã đến rồi, làm gì phải đi nhanh như vậy.”

Không Định rất muốn lưu lại, ở chỗ này luận bàn thi họa một chút cùng Thẩm Ngạo cũng tốt. Trước đó, Thẩm Ngạo lưu lại một bức tranh hòa thượng nhìn thiên hạ, hắn phỏng đoán thật lâu, rốt cục cũng có chút ít lĩnh ngộ, gần đây bút lực tăng trưởng, còn muốn lãnh giáo Thẩm Ngạo nhiều hơn. Chỉ là nhớ tới khách nhân còn đang ở Linh Ẩn tự, liền bỏ đi ý nghĩ này, nói: “Lần sau, nếu vào thành, nhất định đến bái phỏng, hôm nay chỉ sợ vô duyên.”

Lời nói nói đến đây, cũng chỉ có thể mặc cho bọn hắn đi, phu nhân tự mình đưa bọn họ đến bên ngoài phủ, cùng Thẩm Ngạo quay trở về, trong miệng nói: “Lão gia ngày hôm qua nói rất thích người, trong đêm khen người có rất nhiều chỗ tốt, Thẩm Ngạo, những ngày này người đọc sách nhiều một chút, có lẽ...” Nàng cười một tiếng, rất hiền lành, nói: “Có lẽ mấy ngày nữa sẽ không cần dùng thân phận thư đồng đi Thái Học, lão gia đang hoạt động, nhìn xem có thể tranh giành một danh ngạch cho người hay không.”

Vào Thái Học, chẳng khác nào là cống sinh, tương đương với tú tài tầng dưới không cần trải qua cuộc thi, có tư cách trực tiếp tiến hành thi tỉnh.

Lúc này đệ tử Thái Học rất nhiều, có mấy ngàn người. Phần lớn là chiêu mộ từ quan viên dưới bát phẩm hoặc đệ tử dân chúng bình thường đỗ đạt. Trừ chỗ đó ra, Quốc Tử Giám cũng xưng là Thái Học, đệ tử bên trong giống với Thái Học, đều thuộc về phạm trù cống sinh, chỉ chiêu mộ đệ tử quan viên đã ngoài thất phẩm hoặc là tộc nhân thế gia cao quý, xa hoa. Thẩm Ngạo tiến vào Thái Học không giống với Chu Hằng tiến vào, chỉ là, thân phận vẫn giống nhau, người bình thường đều gọi bọn hắn làm Thái Học sinh.

Thẩm Ngạo rất cảm kích nói: “Làm phiền Quốc công và phu nhân phí tâm.”

Phu nhân chỉ cười cười, trong lòng nghĩ: “Ở phía trong mệnh Thẩm Ngạo có quý nhân tương trợ, có lẽ ta chính là quý nhân thiên mệnh ấn định, tương lai đứa bé này nhất định không giống người thường.”

60. Chương 60: Tiểu Quận Chúa.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 60: Tiểu quận chúa.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ngồi chơi một hồi ở Phật đường, Thẩm Ngạo có chút không yên lòng, Xuân nhi mím môi ảm đạm, hao tổn tinh thần, Chu tiểu thư lại là đứa cợt khinh miệt, chỉ có phu nhân quan tâm hẩn nhất, hỏi hẩn rất nhiều sự tình. Thẩm Ngạo đáp lại từng việc, kỳ thật phu nhân cũng chỉ là nói chuyện tào lao, thấy hẩn hoang mang lo sợ, liền hỏi: “Hôm nay ngươi là làm sao vậy? Có phải là bị bệnh.”

Thẩm Ngạo đương nhiên sẽ không nói ra nguyên do, trong miệng chỉ nói: “Đêm qua uống chút ít rượu cùng Triệu chủ sự, sáng nay tỉnh lại, đầu hơi đau.”

Phu nhân nghe được là Triệu chủ sự, lập tức có chút không vui rồi, trong lòng nghĩ: “Đứa bé này, Triệu chủ sự là người như vậy, đứa nhỏ lại không có lòng đề phòng. Triệu chủ sự không biết gán bao nhiêu thị phi cho hẩn.” Nghĩ đi nghĩ lại, liền muốn trách cứ một tiếng, nhưng lời chưa nói ra, tâm lại mềm nhũn. Đó là một đứa trẻ tốt, có mấy lời lẽ gây bất hòa, không nên nói cùng hẩn, chỉ cần có ta ở đây, Triệu chủ sự không đẩy hẩn được.

Xuân nhi vẫn đang suy nghĩ: “Trầm đại ca đêm qua đi uống rượu? Có phải là hẩn rất hối hận, cho nên mượn rượu tiêu sầu?” Nàng ngắm nhìn Thẩm Ngạo, lại muốn biết tình hình thân thể Thẩm Ngạo thế nào.

Nếu Thẩm Ngạo biết Xuân nhi nghĩ mình như vậy, chỉ sợ muốn ôm bụng cười thật to. Chỉ là, ở trước mặt phu nhân, bộ dạng Thẩm Ngạo thật đúng là một đứa bé ngoan.

Nhưng trong mắt Chu tiểu thư, Thẩm Ngạo càng nghe lời trước mặt phu nhân, càng chứng minh bụng hẩn có nhiều vết đen.

“Người này rất khó đoán, không phải là chính nhân quân tử, nhưng lúc trước đã làm vài chuyện tốt, thật không hiểu hẩn là người tốt hay người xấu.” Chu Nhược nhất thời thất thần, lại nghĩ tới hôm qua gặp được bộ dạng Thẩm Ngạo khinh bạc Xuân nhi, nói lời thề son sắt, muốn kết hôn với Xuân nhi, cưới nàng làm vợ, lập tức nổi giận. Hẩn dựa vào cái gì mà đòi lấy Xuân nhi làm thê tử, người này thật là xấu.

Nghĩ đến đây, Chu Nhược lại cảm thấy lòng chua xót, không biết như thế nào, mỗi lần nhớ tới màn hành động kia, nàng liền muốn khóc, lông mi dài rung động, lóe lên một chút nước mắt.

Phu nhân ân cần nói: “Đã như vậy, ngươi hãy đi về nghỉ ngơi trước đi, sự tình Thái Học bên kia, ta sẽ thúc giục lão gia xử lý, mắt thấy năm nay đều đã chọn đám tiền sĩ, thầy giáo, tùy ý sẽ bắt đầu bài giảng, cũng không thể làm người trẻ nãi.”

Phu nhân luôn dẫn ra sự tình Thái Học, chính là cho rằng Thẩm Ngạo rất dễ bụng đối với sự tình đi học, kỳ thật Thẩm Ngạo rất hào hứng đối với Thái Học. Tất cả đều là hạ phẩm, chỉ có đọc sách cao, những lời này không phải chuyện đùa, không có lửa thì sao có khói, tam giáo cửu lưu chính là lẫn lộn khổ sở trong cuộc sống, so với người đọc sách chắc chắn là kém xa lắm. Đã có cơ hội, tự nhiên hẩn sẽ không bỏ qua.

Thẩm Ngạo rất cảm kích, nói: “Ân đức của Phu nhân, tương lai Thẩm Ngạo nhất định từ từ báo đáp.”

Phu nhân liền cười: “Ngươi thật là, sau này chịu khó học hành, chính là báo đáp ta.”

Thẩm Ngạo gật đầu, sự tình đọc sách, hẩn nắm chắc, bản thân mình cũng có sự từng trải, đọc qua không ít sách cổ, chỉ cần ghi nhớ Tứ thư Ngũ kinh là được. Chuyện tới Thái Học, có thể học ở phía trong, tan học còn có nhờ Trần Tế giúp mình học bù, Trần Tế lại là trạng nguyên đại danh鼎鼎, trình độ văn vẻ không cần phải bàn, có thể phỏng đoán, năng lực hẩn tại thành Biện Kinh tuyệt đối là số một số hai, cần

gì chú ý nhiều, khúc dạo đầu đã rất tốt, phần cuối như thế nào cũng có thể tạo được hiệu quả vẽ rồng điểm mắt, thuộc như lòng bàn tay.

Dù sao cũng đã bái sư, kêu sư phụ, phu tử nhiều như vậy, cũng nên kiếm chút tiện nghi trở về.

Ra khỏi Phật đường, Thẩm Ngạo đột nhiên nghĩ đến thái độ phu nhân đối với mình, lại nhiều hơn một phần yêu thương, trong lòng biết phu nhân đã hoàn toàn coi mình như con cháu của nàng để đối đãi rồi, cũng không biết là mình quá âm hiểm hay là phu nhân quá thiện lương, thở dài một hơi, trong lòng nghĩ: “Bất kể nói thế nào, tương lai nhất định phải từ từ báo đáp phu nhân.”

Nhất thời thất thần, một người hấp tấp đụng tới trước mặt, chớp mũi truyền đến một mùi thơm, đối phương ai nha một tiếng, vội vàng lui về.

Người đến là nữ tử, thiếu nữ ưu nhã mà xinh đẹp, thân mặc một bộ váy dài cung trang quanh co khúc khuỷu, ngũ quan xinh xắn, da trắng như tuyết, phía dưới lông mày, đôi mắt đẹp bối rối liếc nhìn Thẩm Ngạo.

“Ồ, người này giống như đã gặp, gặp ở nơi nào rồi nhỉ?.” Thẩm Ngạo và nàng nhìn nhau, có chút ấn tượng đối với nàng.

Thiếu nữ xác thực đã bái kiến hần, khi đó nàng chính là ăn mặc kiểu công tử, cùng Tam ca ở ngay tại Thúy Nhã Sơn Phòng, còn oán thầm Thẩm Ngạo một phen. Thì ra nàng chính là Thanh Hà quận chúa Triệu Tím Hành, Thanh Hà quận chúa si mê nhất chính là vẽ tranh, từ lúc đầu vẽ cùng Thẩm Ngạo, liền cảm thấy hổ thẹn, lại có chút ít không phục. Cho nên những ngày qua luôn nhớ thương sự tình này.

Hoàng thượng vẽ bức tranh, đã đưa tới, nhưng họa sĩ phủ Kỳ Quốc công lại chưa trả lời. Tại ngày xưa, chỉ cần năm ba ngày, họa sĩ kia liền có hồi âm, hiện nay qua rất nhiều ngày, một chút dấu hiệu cũng không có.

Triệu Tím Hành ngồi không yên, cố tình đến phủ Kỳ Quốc công nhìn xem, đương nhiên, nàng chính là mượn danh nghĩa vấn an tiểu thư Chu gia.

Triệu Tím Hành và Chu tiểu thư, kỳ thật cũng không tính là hiểu biết, lúc này lại chỉ có thể tìm cớ như vậy. Trực tiếp vào phủ, bảo hạ nhân không cần phải thông báo, nàng một mình bồi hồi ở bên trong phủ, hồn nhiên làm tiểu mật thám, muốn bắt được họa sĩ phủ Kỳ Quốc công.

Đoạn đường này tùy ý di chuyển loạn, nàng cũng đầy bụng tâm sự, Thẩm Ngạo tới trước mặt, nàng còn chưa lấy lại tinh thần, liền đụng vào ngực Thẩm Ngạo.

Thấy là một người nam nhân, Triệu Tím Hành lập tức nổi giận, dừng nhìn tiểu quận chúa bình thường rất văn nhã, kỳ thật lại có cái tính nôn nóng, nếu không cũng sẽ không mạo muội chạy đến nơi đây. Dậm chân nói: “Người... Người thật to gan, thấy ta sao không tránh đi.”

Thẩm Ngạo là có chút áy náy, nhưng lại thấy Triệu Tím Hành gây sự, cầm váy áo, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ, hiển nhiên là một người hùng hổ ác liệt, còn kém một bước nhe răng nhếch miệng, cười nói: “Đâu có gì lạ đâu, không phải người cũng không tránh?”

Triệu Tím Hành nhân tiện nói: “Là người sai...” Nói đến một nửa lại dừng lại, trong miệng nói: “Ta nhận ra người, có phải là người họ Trầm, làm thơ trong Thúy Nhã Sơn Phòng?”

Làm thơ trong Thúy Nhã Sơn Phòng, những lời này phát ra từ trong miệng Triệu Tím Hành, giống như chọn người nào đó trong ngõ nhỏ không bằng (ý nói là không thèm quan tâm).

“Đồ mờ hồ, tiểu thư, người cũng biết ta là làm thơ sao, ông trời của ta, nghề nghiệp cao thượng như vậy, như thế nào đến trong miệng nàng thật sự giống như rất dẽ tiện.” Thẩm Ngạo im lặng, mỉm cười, mới chậm rãi nói: “Chính là tại hạ.”

Kỳ thật Thẩm Ngạo hiểu lắm tiểu quận chúa rồi, ở trong mắt tiểu quận chúa, chỉ có họa sĩ mới được xưng là nhất đẳng cao quý trên đời, về phần cái gì khác, như làm quan, làm thơ, ở trong mắt nàng, đều đối xử như nhau, không tính là kỳ thị cái gì.

Trong đôi mắt xẹt Triệu Tím Hành qua một tia kinh hãi, hỏi: “Nói như vậy người chính là đồ đệ Trần Tế Trần tướng công?”

Trong lòng Thẩm Ngạo có một chút mệt mỏi, nhìn cái cô gái nhỏ này, trong mắt đầy bộ dạng ước mơ, thì ra lại là little Girl sùng bái Trần Tế, trong lòng cảm thán, làm thơ liên hạ tiện như vậy sao? Trần Tế có cái gì tốt. Ghen thì ghen, trên mặt lại không hề có biểu hiện nào, nói: “Xem như thế đi.”

“Xem như?” Triệu Tím Hành nổi giận, tiểu tử này quá không lễ phép rồi, Trần Tế tướng công là người nào, là trạng nguyên, vẽ tranh lại tốt như vậy, hấn đúng là quá kiêu ngạo, không biết điều.

Nàng lấy lại bình tĩnh, đè nén lửa giận xuống, nhân tiện nói: “Sư phụ người đâu rồi? Vì cái gì mà tranh hấn vẽ còn chưa đưa tới.”

Thẩm Ngạo kỳ quái nói: “Vẽ, vẽ cái gì? Ta cũng không biết bao giờ, nhưng ta biết hấn vẽ không đáng giá mấy đồng tiền.”

61. Chương 61: Kỳ Thị.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 61: Kỳ thị.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Tím Hành trừng to mắt, giận không kềm chế được, nói: “Người biết cái gì? Trần tướng công vẽ tranh, vô song trên đời, người có mắt không trông.” Nói xong đúng là lâm vào bộ dạng mê mẩn, cặp lông mi thật dài kia hạ xuống đôi mắt, phảng phất như xuất hiện một tầng hơi nước, lẩm bẩm nói: “Trần tướng công có phong cách vẽ hay thay đổi, hạ bút như thần, nhất là cái bức Thụy hạc đồ kia, nét bút khai trương, rất tinh thần sáng khoái, bên cạnh trúc có gió thổi, khí mị lệ tràn ra trong bức vẽ. Người là tục nhân, còn bái Trần tướng công làm sư phụ, nếu học được một nửa tài nghệ của Trần tướng công, tuyệt đối không dám nói lời nói không nhã nhặn như vậy.”

Triệu Tím Hành tức gần chết, thì ra tiêu chuẩn người trước mắt này đối với họa sĩ là có thể đổi được bao nhiêu tiền!

Thật sự là tục không chịu được, một bức tranh tốt như vậy, lấy dính hai chữ mua bán, đã làm bản đến không thành bộ dáng, người này thật sự là chẳng biết xấu hổ, không hiểu vẽ tranh thì thôi, lại còn hồ ngôn loạn ngữ(nói xằng bậy).

“Trần Tế Trần tướng công? Thụy hạc đồ? Cái Thụy hạc đồ này không phải là bản công tử vẽ sao? Như thế nào thành Trần Tế làm?” Thẩm Ngạo mở rộng mắt, vừa rồi hấn nói một câu kia cũng không sai, Trần Tế vẽ, trong mắt hấn chỉ thuộc về trình độ nhị lưu, không ngờ nha đầu này lại phản ứng mạnh như thế này.

“Thụy hạc đồ, Thụy hạc đồ... à, người này chính là Thanh Hà quận chúa!” Thẩm Ngạo minh bạch, tiểu mỹ nhân đứng ở trước mặt gây sự này, thì ra là đối thủ mình chưa từng gặp mặt, không thể tưởng được, nàng đã bị bức họa mình vẽ thuyết phục.

Cũng không đúng, tiểu mỹ nhân này không bị mình thuyết phục, hơn phân nửa là cho rằng Thụy hạc đồ kia là do Trần Tế làm.

Quá oan uổng rồi, quá đáng xấu hổ rồi, không được, phải giải thích rõ ràng, khó có được một Fans hâm mộ nữ, còn là một tiểu mỹ nhân thanh lệ thoát tục nữa chứ!

Tuy tính tình có một vài điểm xấu, nhưng Thẩm Ngạo tin tưởng, dưới sự trợ giúp của hấn, tính xấu này của tiểu mỹ nhân nhất định có thể thay đổi triệt để, một lần nữa làm người tốt!

Thẩm Ngạo ho khan một tiếng, nở nụ cười, rất tự hào nói: “Cái Thụy hạc đồ kia sao, kỳ thật, lại nói tiếp, tuy đó là tác phẩm thượng thừa, nhưng khách quan mà nói, vẫn có một ít chỗ miêu tả hơi cứng, so với bút tích thực của hoàng thượng, chỉ có thể coi là hai bên có ưu có khuyết.”

Triệu Tím Hành hơi bĩu miệng anh đào lên, rõ ràng có ý tứ khinh miệt, nói: “Thụy hạc đồ có phải là thượng thừa hay không, làm sao người có thể bình luận được?”

Thẩm Ngạo rất phiền muộn, bị fans hâm mộ nữ chống đối như vậy, thật sự là quá thật mất mặt rồi, vì vậy vội vàng nói: “Vì cái gì ta không thể bình luận, cái bức vẽ kia vốn là ta làm, chính ta vẽ mà ta lại không biết?”

Triệu Tím Hành hơi sững sờ, lập tức cười: “Người vì cái gì không nói bức Thụy hạc đồ là người vẽ bằng tay trái?”

Thẩm Ngạo ngẩng đầu nhìn trời, nghĩ nghĩ, lẩm bẩm nói: “Người lại đoán đúng một nửa, lúc miêu tả bối cảnh, xác thực ta dùng tay trái.”

“Không biết xấu hổ!” Triệu Tím Hành làm cái mặt quỷ, bộ dạng như đang phỉ nhổ, nói: “Nếu người nói tranh này là người hôn mê rồi vẽ ra, có lẽ ta còn tin người một phần.”

Oa, bị tiểu quận chúa này lừa gạt rồi, Thẩm Ngạo rất tức giận, còn muốn nói điều gì, Chu tiểu thư lại đến, cảnh giác liếc nhìn Thẩm Ngạo, liền nhận ra Triệu Tím Hành, trong miệng nói: “Quận chúa hôm nay sao lại có thời gian rảnh rỗi đến chơi vậy?”

Triệu Tím Hành nhanh chóng chạy đến trước người Chu Nhược, ghé vào lỗ tai của nàng thấp giọng nỉ non nói chuyện. Chu Nhược một bên nghe, một bên rất có thâm ý mà nhìn về Thẩm Ngạo, lại để cho Thẩm Ngạo trong lòng có chút sợ hãi, không biết quận chúa này nói cái gì đây.

Lập tức, Chu Nhược và Triệu Tím Hành đều cười rộ lên, Chu Nhược cố gắng nghiêm mặt nói: “Tốt rồi, da mặt người này rất dày, người càng là mắng hấn, hấn càng hăng say, không cần phải để ý đến hấn, chúng ta đi hậu viên chơi.”

Tím Hành gật đầu như gà con mổ thóc: “Ta xem người này cũng rất chán ghét, chúng ta đi thôi!”

Thẩm Ngạo nhìn lên trời, im lặng, cái này gọi là cái gì đây, giống như gần đây phạm vào số con rệp, bị người hắt hủi khắp nơi?

Oa, nhất định là Triệu chủ sự, là Triệu chủ sự, cái đồ đồ hỗn trướng kia mang đến vận rủi cho ta, không được, phải thu thập hấn! Giết chết hấn!

Phật viết: Đến một chỗ gặp phải ngăn trở, liền tự tin tìm ở một địa phương khác. Thẩm Ngạo rất tin Phật, kết nối với thiên chúa giáo, không phải Thượng đế còn nói qua sao, có người tạt người, người liền đi tìm cái khác, khi dễ lại hấn. Đạo lý này thật sự quá phù hợp với tình cảnh hiện tại của Thẩm Ngạo, nữ nhân là con cọp, bờ mông không dám sờ, cũng không thể trêu vào, vậy thì tìm quả hồng mềm mà đánh.

Thẩm Ngạo trở lại chỗ ở, xa xa lại chứng kiến Triệu chủ sự đang đi lại trước cửa nhà mình, cười lạnh một tiếng, đã nghĩ tới việc đánh chủ ý đến người Triệu chủ sự, thật sự là tới rất vừa vặn!

Thẩm Ngạo tùy tiện đi qua, nói: “Triệu chủ sự.”

Triệu chủ sự ngoái đầu nhìn lại, oa, thì ra Thẩm Ngạo không có trong phòng?

Vội vàng cười nói: “Thẩm thư đồng, ha ha...” Hấn cười gượng vài tiếng, liền tới nghênh đón, rất nóng lòng nói: “Chờ người đã lâu rồi, ta còn tưởng rằng đêm qua người uống đến say khướt, sáng như vậy còn chưa rời giường.”

Thẩm Ngạo rất hồ thẹn nói: “Đêm qua lại để cho Triệu chủ sự chê cười.” Hấn lộ ra một bộ dạng cảnh giác, lại hỏi: “Tối hôm qua ta không nói ra lời vô lý nào chứ?”

Triệu chủ sự cười lạnh trong lòng, nghiêm mặt nói: “Nói đi.”

Thẩm Ngạo quá sợ hãi, giật mình hỏi: “Nói gì?”

“Hoàng thượng ngự vẽ.” Triệu chủ sự mỉm cười nhìn hần, không ngừng chăm chú nhìn con mắt Thẩm Ngạo, muốn mượn lần này để quan sát ý nghĩ trong lòng Thẩm Ngạo.

Con mắt Thẩm Ngạo đối mặt cùng Triệu chủ sự, lập tức biến đổi, lộ ra vài phần bộ dạng chột dạ, cười nói: “Đây chỉ là lời nói vui đùa, Triệu chủ sự không nên tin tưởng.”

Triệu chủ sự cười cười, cầm cánh tay Thẩm Ngạo, nói: “Thẩm thư đồng không cần phải lo lắng, chuyện này cho dù ta biết rõ cũng sẽ không truyền đi, người yên tâm là được. Đến, đến, ta có lời muốn nói cùng người.”

Thẩm Ngạo không tình nguyện bị Triệu chủ sự lôi kéo, đi đến một chỗ đình nghỉ mát yên lặng, Thẩm Ngạo liên tục nói: “Cái này thật sự chỉ là vui đùa, Triệu chủ sự, thật sự chỉ là điều đáng chê cười mà thôi.”

Thẩm Ngạo càng khấn trương, Triệu chủ sự càng cảm thấy thống khoái, hàm súc cười nói: “Thẩm thư đồng, thật sự muốn dâng bức vẽ cho lão gia sao?”

Thẩm Ngạo làm ra bộ dáng chột dạ, càng thêm rõ ràng, tiếp tục phủ nhận nói: “Cái bức vẽ gì? Cái gì cho lão gia? Triệu chủ sự, rốt cuộc người đang nói cái gì?”

Triệu chủ sự nói: “Thẩm thư đồng cần gì phải giấu diếm, chuyện này, ta đã nghe người nói từ đầu chí cuối rồi, lại che dấu tiếp có được cái gì đâu.”

Thẩm Ngạo đưa tay lên, chỉ vào Triệu chủ sự, trợn mắt nói: “Triệu chủ sự không cần phải ngậm máu phun người, ta căn bản nghe không hiểu người nói cái gì.”

Triệu chủ sự cũng có chút tức giận, nhắc chân phải lên, âm thanh lạnh lùng nói: “Tốt, người đã phủ nhận, lúc này ta rời đi, chỉ là, nếu ta lỡ miệng nói, ha ha...”

Mặt Thẩm Ngạo thay đổi, vội vàng cười cười giữ chặt hần: “Triệu chủ sự, có chuyện gì thì từ từ nói.”

Triệu chủ sự hừ lạnh, nói: “Còn có cái gì để nói, Thẩm thư đồng không tin ta thì thôi.”

Thẩm Ngạo trầm mặc một lát, nói: “Không phải không tin Triệu chủ sự, chỉ là chuyện này liên quan trọng đại, nếu bị người tố giác, đây chính là tội rơi đầu.”

Lúc này Triệu chủ sự mới tiêu tan tức giận, từ từ chậm rãi nói: “Ta đã nói qua rồi, tuyệt đối không đi tố giác người.” Hần mỉm cười, tiếp tục nói: “Chỉ có điều ta cũng là suy nghĩ vì người, người đã từng nghĩ qua, cái bức họa này có khả năng là giả?”

“Giả?” Thẩm Ngạo rất kinh ngạc, vội vàng nói: “Quả quyết không phải là giả, làm sao có thể là giả được? Triệu chủ sự hay nói giỡn.”

Triệu chủ sự cười lạnh trong lòng, nghĩ: “Xem ra tên họ Trần này đã loạn, thật tốt.” Trong miệng nói: “Loại sự tình này không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Thẩm thư đồng, nếu thật sự là giả, người đưa cho lão gia, lão gia sẽ nghĩ như thế nào? Vốn là người nói có một bức họa muốn hiến cho hần, là một bức ngự vẽ, cũng đã phạm vào quốc pháp rồi, lão gia sở dĩ cho phép, là bởi vì hần đam mê các loại đồ cổ thi họa, nguyện ý bí quá hoá liều. Nếu là bị làm giả, chỉ sợ người không chịu nổi trách nhiệm.”

Thẩm Ngạo nghe xong, cũng lo lắng, lẩm bẩm nói: “Nghe Triệu chủ sự nói như vậy, thực sự phải cẩn thận một chút. Giám định và thưởng thức thi họa, ta cũng hiểu một ít, chỉ là hỏa hầu còn chưa đủ, cái bức họa này lại không thể đưa ra, muốn tìm người đến xem xét cũng rất khó khăn.”

Mắt thấy Thẩm Ngạo rơi vào bẫy, trong lòng Triệu chủ sự mừng rỡ, không thể chờ đợi được, liền nói: “Ta quen biết một người, có thể xem xét cho Thẩm thư đồng. Người này rất kín miệng, tuyệt đối không đi lan truyền ra ngoài.”

62. Chương 62: Ai Lừa Ai.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 62: Ai lừa ai.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Giám định tranh? Có lẽ là nhân viên Triệu chủ sự chỉ định xem xét?

Khí tức âm mưu rất nặng đây!

Thẩm Ngạo bình thường rất khôn khéo, nhưng hôm nay lại không có quá nhiều nghi kị, sáng khoái nói: “Tốt, lúc nào đi xem xét?”

Triệu chủ sự không sợ hãi không đáp ứng, mình biết bí mật của hắn, hắn dám không nghe lời? Chẳng lẽ sẽ không sợ mình đi tố giác?

Triệu chủ sự cười ha ha một tiếng, nói: “Cần gì phải chọn ngày, hôm nay trời trong nắng ấm, không bằng đi luôn bây giờ.”

Triệu chủ sự không muốn trì hoãn nữa, hiện tại Thẩm Ngạo chính là hầu tử trong lòng bàn tay hắn, tuy nói không trốn thoát khỏi Ngũ Chỉ sơn của hắn (kiểu tôn ngộ không trong lòng bàn tay Phật tổ), nhưng đêm dài lắm mộng, thời gian càng dài, càng có khả năng xuất hiện sai lầm.

Thẩm Ngạo có chút nghi kị, trầm mặc một hồi, mới nói: “Tốt, chúng ta đi thôi, Triệu chủ sự ở chỗ này chờ, ta đi lấy bức tranh.”

Thẩm Ngạo thần thần bí bí mà lấy bức tranh ra, dùng quần áo bao lấy, bộ dạng như cầm chí bảo, vẫn không yên lòng, hỏi đệ chủ sự: “Triệu chủ sự, không biết sau khi dẫn ta rời khỏi đây, người có gọi người đoạt bức tranh của ta không?”

Quá trực tiếp, Triệu chủ sự rất ưa thích hắn trực tiếp như vậy, ha ha, cái này quá ngu xuẩn, cho dù muốn bức vẽ của người, cần đoạt sao? Nếu là đoạt lấy bằng cách mạnh mẽ, người làm liều, lại đi tự thú, chẳng phải là ngay cả ta cũng liên quan đến? Vương tướng công là nhả tặc (đạo tặc trang nhã), đối phó kẻ ngu ngốc như người còn cần động thủ sao?

Triệu chủ sự vội vàng nói: “Thẩm thư đồng nói gì vậy? Ta đường đường là chủ sự Kỳ trong phủ Quốc công, sao làm ra được sự tình hèn hạ như vậy?”

“Tốt, như vậy cũng tốt, mời Triệu chủ sự dẫn đường!” Thẩm Ngạo cười ha hả, không hề có gì nghi kị.

Hai người một trước một sau, Thẩm Ngạo ôm cái bức vẽ dùng quần áo che khuất kia, khẩn trương cười hề hề nhìn quanh bốn phía, sợ trên đường đột nhiên có một người hảo hán nhảy ra, trong tay cầm một đôi lưỡi búa to, miệng rống to: “Ăn cướp đây, vàng bạc, đồng tiền, thi họa, thẻ tín dụng... Đồ mồ hôi, lời kịch này nói sai rồi.” ...

Đến một chỗ đình viện, Triệu chủ sự ngừng lại, phân phó Thẩm Ngạo chờ ở bên ngoài đình viện, tự đi gõ cửa. Cửa mở, một người nho sinh đi ra, quét mắt nhìn Triệu chủ sự và Thẩm Ngạo liếc, tức giận nói: “Triệu Kính, người lại tới làm cái gì?”

“À! Thì ra Triệu chủ sự gọi là Triệu Kính! Thật là ác tâm, đại nam nhân, mỗi ngày đều soi gương làm cái gì!” Trong lòng Thẩm Ngạo thầm oán cái tên của Triệu chủ sự.

Triệu chủ sự cười ha hả, nói: “Tiên sinh, vị tiểu huynh đệ này có bức họa muốn làm phiền tiên sinh giám định và thưởng thức.”

“Hôm nay không rảnh.” Nho sinh này lạnh giọng cười một tiếng, muốn đóng cửa.

Triệu chủ sự vội vàng nói: “Cái bức họa này không phải chuyện đùa đâu, tiên sinh vô luận như thế nào cũng phải nhìn xem.”

Tiên sinh này có chút hiếu kỳ rồi, Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Đúng, đúng, nếu tiên sinh có thể giám định ra thật giả, ta nguyện ra một... Không, hai quan tiền làm phí giám định.”

Tiên sinh cười lạnh một tiếng: “Ai muốn tiền của người! Vào đi!”

Thẩm Ngạo vào phòng, trong phòng không ít đồ linh tinh, có không ít binh sứ, tranh chữ, Thẩm Ngạo đảo mắt qua, trong lòng lại nở nụ cười. Chỗ này hẳn không phải là sào huyệt của người này, đừng nhìn những binh sứ, tranh chữ này tinh xảo, không có một cái nào là chính phẩm. Còn có, tuy những thứ kia không ít, nhưng đồ dùng bắt đầu cuộc sống hàng ngày lại không nhiều, điều này chứng minh căn phòng đang đứng chỉ được người này tạm thời thuê để đối phó mình. Chỗ ở chính thức của hắn là ở nơi nào? Chỉ có tìm tới nơi đó, mới có thể tìm chiếc nhẫn về.

Thẩm Ngạo và Triệu chủ sự ngồi xuống, tiên sinh kia nói: “Kẻ hèn này họ Vương, người cứ kêu ta Vương tướng công là được.”

Thẩm Ngạo cười nói: “Vương tướng công phí tâm rồi.” Người này nhất định là giả danh, chỉ là, mặc kệ nó, xem hắn thiết lập bố cục lừa gạt rồi nói sau.

Thẩm Ngạo cẩn thận từng li từng tí nâng bức họa, mở bức họa cuộn tròn ra, Thẩm Ngạo chấp tay nói với Vương tướng công: “Nếu bức họa này không giả, là hoàng thượng vẽ ra, ta sẽ hậu tạ ngài, mời Vương tướng công xem.”

Vương tướng công tùy tiện ngồi xuống, tranh này dài sáu xích, rộng hai thước, chỗ góc có một nơi không tròn vẹn, cũng không ảnh hưởng đến trọng tâm bức tranh. Trong bức tranh có vô số cò trắng chơi đùa trên mặt nước, mặt nước lộ ra, gợn sóng nhỏ chiếu rọi ở bên trong, nhẹ nhàng nhảy múa, thiên địa giao hòa, vạn vật thuần hóa.

“Vẽ tốt!” Vương tướng công tại một khắc nhìn thấy bức họa liền bị chấn động, hắn kiến thức không ít tác phẩm xuất sắc, nhưng nhìn thấy cái bức họa này, ánh mắt đầu tiên đã đả động lòng hắn, cho dù tranh này không phải tác phẩm của hoàng thượng, chỉ sợ cũng giá trị ngoài nghìn lượng hoàng kim, thần thái cò trắng kích động giương cánh, đúng là hợp làm một thể cùng non sông tươi đẹp, làm cho người ta vừa nhìn đã mê, như thân tới ven hồ, lưu luyến quên đường về.

Không chỉ như vậy, phong cách vẽ cũng cực kỳ cường tráng, có một loại khuynh hướng cảm xúc tiên hạc nhảy múa. Trong lòng hắn nghĩ: “Sớm nghe nói về bút lực Gây kim thể của hoàng thượng, bên cạnh trục có gió thổi, có cảm giác hạc vũ (tiên hạc nhảy múa), hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Nhìn đến đây, lòng hắn âm âm dao động, trong đôi mắt lóng lánh phát ra quang mang nóng bỏng, lại nghĩ: “Cái bức họa này, vô luận như thế nào cũng phải lấy được vào tay, nếu bỏ qua, chỉ sợ sẽ thương tiếc cả đời! Bức vẽ tốt như vậy, rơi vào trên người một thư đồng nho nhỏ, quả nhiên là lãng phí.”

Hắn lại nhìn lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ), Gây kim thể của hoàng thượng cũng vô cùng có thần vận, cái chữ thiên kia, lại ẩn ẩn có thể cảm giác được ý tứ hàm súc của người đệ nhất thiên hạ, Ẩn tàng trong nội cung cũng có, như thế xem ra, bức họa này là thật, không thể nghi ngờ!

Hắn đưa con mắt lên, đánh giá Thẩm Ngạo, một đôi con ngươi lợi hại tiếp xúc cùng Thẩm Ngạo, lập tức sinh ra một loại cảm giác, tiểu tử trước mắt này không tầm thường.

Nếu là bức họa đồ cổ tầm thường, một khi Vương tướng công ngửi được một tia nguy hiểm, lập tức dừng kế hoạch lại. Nhưng cái bức họa trước mắt này có sự hấp dẫn quá lớn, lại làm cho hắn không dứt bỏ được, hắn trầm mặc một lát, lắc đầu giận dữ nói: “Thật sự là quá kỳ quái rồi, không nhìn thấu, không nhìn thấu.”

Thẩm Ngạo trừng to mắt: “Không biết Vương tướng công nói vậy là có ý gì, tranh này rốt cuộc là thật hay là giả?”

Vương tướng công nói: “Bức tranh tầm thường, lão phu liếc qua là có thể phân biệt ra được, nhưng tranh này lại bất đồng, người xem...” Hắn chỉ chỉ cò trắng bên trong, noid: “Những con cò trắng này, nguyên một đám giương cánh muốn bay, rất sống động, cùng non sông tươi đẹp tôn nhau lên, xác thực là phong cách vẽ của hoàng thượng. Vấn đề là ở chỗ này, người xem lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ), hơi đồng cứng, hình như là người khác làm ra, như thế xem ra, tranh này có vẻ như là giả.”

Thẩm Ngạo rất phiền muộn nói: “Vương tướng công nói nhiều như vậy, cũng không nói ra là thật hay giả, thật sự là làm ta gấp rút đến chết mất.”

Vương tướng công lắc đầu nói: “Nửa thật nửa giả.”

Thẩm Ngạo cười trộm trong lòng, cái biểu lộ của Vương tướng công hiện tại, cùng bộ dạng mình ở đời sau, lúc lừa gạt những khách hàng mang theo bảo bối đến xem xét kia, thật sự là giống như đúc!

Ha ha, đi tới một ngàn năm trước, rõ ràng có thể gặp phải đồng nghiệp như vậy, mà ngay cả thủ pháp cũng là độc nhất vô nhị!

Chỉ là, Thẩm Ngạo cũng không có tâm trạng khen thưởng, đồng nghiệp là oan gia, nhất định phải xử lý, tay nghề tuyệt chiêu, thứ đặc biệt này, đương nhiên là độc tài mới tốt.

Thẩm Ngạo giả bộ bộ dạng rất ngây thơ, nói: “Ta còn chưa rõ, cái gì gọi là nửa thật nửa giả?”

Vương tướng công nói: “Là như vậy, tranh này của ngươi là thật, nhưng lời bạt lại như là giả dối, bởi vậy, nhất thời ta cũng không thể kết luận, không bằng như vậy đi. Ngươi mang theo bức vẽ trở về trước, mấy ngày nữa lại đến, ta đi tìm đọc chút ít bản chép tay hoàng thượng lưu truyền ra ngoài, rồi sẽ cho ngươi thêm câu trả lời chính xác.”

Thẩm Ngạo làm ra bộ dạng rất khó khăn: “Chỉ sợ không còn kịp, lão gia nhà ta vẫn chờ bức tranh này.”

Triệu chủ sự ở bên nói: “Thẩm thư đồng à, ngươi ngẫm lại xem, tại trước khi bức tranh chưa được xác nhận là thật hay giả, nếu ngươi giao bức vẽ cho lão gia, vạn nhất là giả, ngươi có thể chịu được hậu quả không? Đợi mấy ngày nữa, đợi Vương tướng công phân biệt ra thật giả, chẳng phải là rất tốt hay sao?”

Thẩm Ngạo do dự một lát, cẩn thận từng li từng tí thu hồi bức vẽ, nói: “Vậy được rồi, chỉ là Vương tướng công, tốt nhất ngài nên nhanh một ít, ta không chờ được.”

Triệu chủ sự cười lạnh trong lòng, nghĩ: “Họ Trầm, rốt cục ngươi cũng mắc câu rồi, hừ hừ, tại trước mặt lão gia, phu nhân không dấu lại ngươi, mấy ngày nữa liền lừa bức tranh ngươi, đến lúc đó làm ngươi khóc không ra nước mắt.”

Thẩm Ngạo lại cười trộm trong lòng, nghĩ: “Họ Vương, rốt cục đã vào bẫy rồi, ha ha, chờ xem, hiện tại mới chỉ là bắt đầu!”

63. Chương 63: Quận Chúa Hung Tàn.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 63: Quận chúa hung tàn.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Xong xuôi chính sự, Thẩm Ngạo định về phủ đổi một bộ quần áo, sau đó đi Thúy Nhã Sơn Phòng nhìn xem. Sóng vai đi tới phía trước cùng Triệu chủ sự vai, Triệu chủ sự không nói lời nào, Thẩm Ngạo cũng lười phản ứng nói chuyện với hắn, hắn kẹp bức họa ở dưới nách, tựa như bảo bối rất quý.

Kỳ thật cái bức họa này là đồ dỏm hắn làm ra, lúc này đã có thể lừa gạt Vương tướng công, từ đó có thể thấy được năng lực giám định và thưởng thức của Vương tướng công không cao minh hơn so với Thẩm Ngạo. Một phương diện khác, bởi vì bút tích thực của hoàng thượng cơ hồ không truyền lưu trên phố, muốn phân biệt thật giả, chỉ có thể bình phán theo phương diện phong cách vẽ và bút lực, cũng may Thẩm Ngạo chỉ bắt chước bút lực và phong cách vẽ, hoàn toàn làm giống hệt bức tranh, hắn lại khinh thường không thêm.

Đồ dỏm thì thế nào, còn không phải đã lừa gạt được hắn rồi sao. Hừ hừ, Thẩm Ngạo có chút đắc ý, từ lúc xuyên việt đến đây, người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, phong cách vẽ cũng có tiến bộ không ít, cơ hồ đã đến

cảnh giới dùng giả đánh tráo thật không lộ sơ hở, thời đại này lại không có kính hiển vi và cách kiểm tra đo lường, đúng là như cá gặp nước.

Mắt thấy đã đến phủ Kỳ Quốc công, một cỗ xe ngựa tinh mỹ tới trước mặt, mảnh vải màu hoa hơi xốc lên, lộ ra một đôi đôi mắt đẹp đang bắn khoả nhìn đường, đôi mắt kia rơi vào trên người Thẩm Ngạo, lập tức sáng lên, không bao lâu, xe ngựa dừng lại, một cái đầu chui ra từ bên trong, thì ra là tiểu quận chúa.

Tiểu quận chúa và Chu tiểu thư ở phía sau nói rất nhiều chuyện, mắt thấy trời sắp tối, liền cáo từ đi ra, mới đi chưa được mấy bước, liền bắt gặp Thẩm Ngạo.

“Này, Thẩm thư đồng, ngươi tới đây.” Tiểu quận chúa có mười phần khí thế vương tộc, một cái tay ngoắc ngoắc về hướng Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo coi như không trông thấy, cố ý quay mặt đi, ánh mắt xuôi theo phong cảnh trên phố. Tiểu quận chúa rất xấu rồi, đây là thái độ gọi người sao? Người chỉ cần gia tăng thêm một chữ mời, Thẩm Ngạo cũng nguyện ý cười hì hì đi qua nghe tiểu quận chúa chỉ dạy. Ngoắc ngoắc tay là có ý gì, có lẽ là nên coi như không nghe thấy.

Nhưng Triệu chủ sự lại nghe thấy được, nói về hướng Thẩm Ngạo: “Thẩm thư đồng, giống như có người gọi người.”

Thẩm Ngạo không để ý tới hắn.

Tiểu quận chúa tức giận, lập tức nói: “Ngươi đâu, xa phu, đuổi theo người kia.”

Xa phu nghe mệnh lệnh, lập tức vung roi, muốn bộc lộ tài năng tại trước mặt quận chúa, bốp, cái roi đánh xuống, miêng thét một tiếng, cũng không quản người qua đường xông tới, thúc ngựa tiến lên.

Trên đường phố lập tức loạn thành một bầy, có người ào ào chửi bới, chỉ là cái xe ngựa này rất hiển hách, tuy là lải nhải rất nhiều, nhưng không ai động thân đứng ra ngăn cản.

“Này!” Xe ngựa tiến sát tới bên cạnh Thẩm Ngạo, tiểu quận chúa cao ngạo hást cầm vén màn xe lên, từ trên cao nhìn xuống nói: “Thẩm thư đồng, ngươi thật to gan, dám không để ý tới ta.”

Triệu chủ sự nhất gan, không muốn chọc giận người, vội vàng nói về hướng Thẩm Ngạo: “Thẩm thư đồng, trong phủ còn có thật nhiều sự tình muốn ta an bài, ta xin đi trước.” Nói xong liền bước đi như bay, thoáng cái liền không thấy bóng dáng.

Thẩm Ngạo cười khổ nói với tiểu quận chúa: “Tiểu thư, ta không nghe thấy được người nói, có việc gì không?”

Tiểu quận chúa nhú lại lông mày: “Chu tiểu thư cũng đã sớm nói, ngươi rất giỏi hoạt, phải đề phòng người. Người chính là cố ý không để ý tới ta, đừng cho là ta không biết.”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, hé miệng không nói, xem ra tiểu quận chúa này rất không hiểu đạo lý đối nhân xử thế. Một đứa con gái, dưới ban ngày ban mặt truy đuổi một người nam nhân, thật sự là, không biết đã đến nơi nào học lễ giáo hay chưa. Hắn đang muốn qua loa, ánh mắt tiểu quận chúa đã rơi vào bức tranh dưới nách Thẩm Ngạo, con mắt sáng ngời, nói: “Đây là sư phụ ngươi, Trần tướng công vẽ sao? Lấy ra, để ta xem xem.”

Quá hung tàn rồi, đây là ăn cướp à. Thẩm Ngạo kẹp chặt bức tranh: “Không được.”

Tiểu quận chúa tức giận, nói: “Tiểu thư đồng, ngươi thật to gan, ngươi cầm bức tranh đến đây cho ta xem một chút, ta liền cho không truy cứu ngươi.”

Hùng hổ quá, Thẩm Ngạo không thềm để ý, nói: “Cái này cũng không phải người vẽ, dựa vào cái gì người nói mượn là mượn, đừng có mơ.” Trong chớp mắt liền quay người đi.

Tiểu quận chúa nhất thời không có chủ ý, bước xuống bậc trên xe, thái độ mềm xuống nói: “Được rồi, tiểu thư đồng, ta chỉ nhìn xem mà thôi, cũng không phải muốn lấy bức tranh của ngươi.”

Thẩm Ngạo do dự một chút, chứng kiến người tụ tập tới nhìn náo nhiệt càng ngày càng nhiều, nguyên một đồng ánh mắt, ý tứ hàm xúc hơi có chút hả hê. Chỉ là có mấy công tử ca cầm cây quạt lại quăng đến một tia đồ kị.

“Được rồi, liền cho người xem, không cho phép cướp đoạt.” Thẩm Ngạo phát hiện mình bị đánh bại, chơi chỉ số thông minh hay âm mưu, hẳn rất lợi hại, nhưng ở trên đường cãi nhau như bà bán cá, đồ mỡ hôi, quá mất lịch sự, ngược lại, vị tiểu quận chúa này quen tay hay việc, rất quen thuộc, không luống cuống một chút nào.

“Xem ra bình thường cô nàng này nhất định không ra ngoài nhiều, chút đạo lý đối nhân xử thế cũng không hiểu.” Thẩm Ngạo lẩm bẩm trong lòng, tay chân cũng không dám chậm. Rút bức họa ra, cẩn thận từng li từng tí, mở bức họa đang cuộn tròn, cũng không dám đưa qua, mà là dán trên ngực của mình, để tiểu quận chúa xem, trong miệng nói: “Cứ xem như vậy, không được nhúc nhích.”

“Thật sự là keo kiệt.” Tiểu quận chúa mắt trắng không còn chút máu, lập tức bị bức tranh trước ngực Thẩm Ngạo hấp dẫn, ánh mắt bắn khoắn nhìn bức tranh, si ngốc nói: “Đây là bút tích thực của hoàng thượng, cũng là đồ dỏm sự phụ người vẽ?”

Nếu là cái bút tích thực kia đưa tới, cũng là đồ dỏm mà thôi, tất cả đều là đồ dỏm, chỉ sợ lại là một bức V.I.P, không ai có thể nhận ra. Thời gian tiểu quận chúa ở trong cung không ít, nhìn thấy hoàng thượng vẽ tranh lại càng nhiều vô số kể, nhắm mắt lại đều có thể cảm nhận được phong cách vẽ của hoàng thượng, nhưng cái bức họa này, mặc kệ là bố cục, bút ý, hay là phong cách vẽ, cơ hồ không tìm thấy chút khuyết điểm nhỏ nhất nào, người bắt bẻ đến mấy cũng không tìm ra sơ hở.

“Quá đáng giận.” Tiểu quận chúa nhíu lông mày lại, một câu kế tiếp lại để cho Thẩm Ngạo mở rộng tầm mắt: “Trần tướng công lợi hại như vậy, chỉ sợ cả đời ta thúc ngựa đều không theo kịp nổi rồi, ai...” Nhẹ khê thở dài một hơi, lời nói kế tiếp rất hung tàn: “Nếu có thể trói hắn đến Vương phủ đi theo giúp ta làm tranh vẽ thì thật tốt.”

Thẩm Ngạo đột nhiên ý thức được, mình đã may mắn cỡ nào, khá tốt, mình vừa mới nói bức tranh là mình làm, tiểu quận chúa không tin tưởng, đây là hố lửa đó. Chiều ý tứ của tiểu quận chúa, buộc Trần Tế ra ngoài, giống như có một chút độ khó.

Nhưng buộc Thẩm Ngạo thì thật là dễ dàng, tiểu thư đồng còn muốn chạy đi đâu? Đi Vương phủ, làm tranh vẽ cùng tiểu mỹ nhân, kỳ thật cũng không tệ, sai là sai ở chỗ một người thư đồng vốn không nên được hưởng thụ loại đãi ngộ này.

Ài, đến lúc đó Vương gia xem xét, cô nam quả nữ pha trộn ở bên trong, củi khô gần lửa, rất dễ dàng để cho con gái người ta thất thân, làm sao bây giờ? Thiến! Vì vậy, một tiểu thái giám làm bạn ở trước mặt tiểu quận chúa, trái một câu nô tài, phải một câu chủ tử, nghĩ cảnh tượng đó trong đầu làm cho Thẩm Ngạo sợ hãi.

Quá hung tàn rồi, Thẩm Ngạo giật mình, quyết định chủ ý, tuyệt đối không thể để cho tiểu quận chúa biết rõ chân tướng, để ngừa khi đi đường ban đêm bị người đánh lén, nhét vào trong bao vải mang về vương phủ.

“Quận chúa, có lẽ chúng ta nên đổi địa phương xem tranh!” Thẩm Ngạo cảm thấy bị người vây xem như vậy, rất xấu hổ, hết lần này tới lần khác, tiểu quận chúa lơ đãng, thật đúng là vẽ si, phăng phất toàn bộ thế giới chỉ còn lại có vẽ, ngoài vẽ ra, không có gì khiến cho nàng quan tâm.

Nhưng Thẩm Ngạo là tục nhân ăn ngũ cốc hoa màu, về sau còn muốn làm người.

Tiểu quận chúa liền cười, mở trừng hai mắt nói: “Chu tiểu thư nói người rất háo sắc, người bảo ta đổi địa phương xem tranh, không phải là có ý đồ gì chứ?”

Thẩm Ngạo bị đánh bại triệt để, đành phải thu hồi bức tranh: “Ta đi đây, quận chúa muốn xem tranh, lần sau sẽ bàn.” Loại sự tình này càng giải thích càng loạn, có lẽ là nên chuẩn thôi.

“Này! Trở về, ta còn có chuyện muốn hỏi người...” Thấy Thẩm Ngạo tránh đi, tiểu quận chúa gấp đến độ kêu to, phân phó xa phu: “Đuổi theo hắn, nhanh.”

64. Chương 64: Tâm Tư Con Gái.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 64: Tâm tư con gái.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tiểu quận chúa đuối lên, trong miệng nói: “Tốt, ta theo ngươi đến chỗ hẻo lánh nói chuyện.” Nét mặt của nàng rất vô tội, người đi đường nhìn, phẳng phất là loli đáng thương bị người chiếm tiện nghi.

Thẩm Ngạo muốn học máu, rất có cảm giác tội ác, rồi lại vô kế khả thi. Tiểu quận chúa vẫy tay về hướng hắn: “Ngươi lên xe đi.”

Xấu hổ không dám gặp người, Thẩm Ngạo cũng không có gì bận tâm, hơn nữa, ngay cả nàng còn không ngại, Thẩm Ngạo còn có cái gì để kiêng kị, lập tức bước lên càng xe, muốn tiến vào xe. Phụ xe kia dùng vẻ mặt không có hảo ý liếc nhìn hắn, Thẩm Ngạo cảm thấy rung mình, trong lòng nói phụ xe này thật sự không đơn giản, cái ánh mắt này như muốn giết người, không phải là sợ mình XXOO chủ nhân của hắn chứ.

Mặc kệ hắn, Thẩm Ngạo chui vào, mùi thơm trong xe khá đậm, thùng xe cũng rất rộng thùng thình, nhưng hai người ngồi vào vẫn có một chút hẹp, lúc chui vào, chóp mũi Thẩm Ngạo thiếu chút nữa chạm vào bộ ngực phình ra ngoài của tiểu quận chúa.

“Như thế nào lại có một mùi sữa thơm, quá hung tàn ...” Thẩm Ngạo giật mình, chỉ là hắn rất quân tử. Chiếm tiện nghi của một tiểu loli, hắn khinh thường, áp lực rất lớn, quận chúa cũng dám đùa giỡn, chán sống rồi sao, không chừng bị người đánh côn, đập hắc sau lưng, sự tình xúc động vì sắc, Thẩm Ngạo chắc là không biết làm. Nữ nhân mà thôi, Thẩm Ngạo không phải xử nam lần đầu tiên thấy nữ nhân, còn không đến loại điên cuồng tình trạng làm cho người giận sôi.

Đương nhiên, thưởng thức thoáng một tý vẫn là có thể, đôi mắt Thẩm Ngạo quay tròn dò xét trên bộ ngực phình ra của tiểu quận chúa, rất đẹp, rất thoải mái.

Mỹ nữ đó, nhưng xem thôi, không được hấp diêm, đương nhiên, nếu như có ý mời, Thẩm Ngạo chắc là không biết cự tuyệt.

“Này, không được nhìn loạn.” Tiểu quận chúa quát lên, mặc dù nàng không hiểu sự tình nam nữ, nhưng Thẩm Ngạo dùng loại bộ dạng không kiêng nể gì cả, cứ nhìn nhìn nàng, lại làm nàng sinh ra ý thức tự bảo vệ trời sinh, mặt đã ửng đỏ rồi.

Thẩm Ngạo thu hồi ánh mắt, rất đứng đắn, rất thuần khiết nói: “Mỹ nhân tựa như tranh vẽ, hoàn mỹ vô khuyết, nhìn xem có cái gì không thể, ngươi xem tranh vẽ của ta, ta nhìn người người, mua bán công bình, không gạt già trẻ!” Thẩm Ngạo nói rất hùng hồn, đem tiểu quận chúa liên hệ tới bức tranh, nói rõ Thẩm Ngạo chỉ dùng ánh mắt nghệ thuật để nhìn.

Nữ thanh niên làm văn nghệ không phải là thời khắc chuẩn bị hiến thân vì nghệ thuật hay sao? Tiểu quận chúa và nữ thanh niên văn nghệ không có gì khác nhau, Thẩm Ngạo nói đến nghệ thuật, làm cho nàng không đề phòng nữa, liền cười hì hì hỏi: “Ta hỏi ngươi, sư phụ ngươi vẽ tranh từ lúc nào? Hắn bình thường có luyện viết văn vẽ tranh hay không? Có thể đi tìm vài bức tranh đến cho ta hay không?”

Thẩm Ngạo lắc đầu. Chánh nghĩa lăm lăm, lại đi chăm chăm bộ ngực tiểu quận chúa, cái bọc nhỏ kia phình ra không lớn, nhưng rất phù hợp, phối hợp cùng dáng người như băng tan ra, ồ, vì cái gì mà ta lại nghĩ tới cái từ băng tan ra này...

Tiểu quận chúa rất thất vọng, nỉ non nói: “Vậy ngươi phải đáp ứng ta, sư phụ ngươi ngụy tạo Bạch Hạc đồ của hoàng thượng, phải đưa đến nơi này của ta trước, nghe thấy lời ta nói không?”

“Người muốn nói là việc này?” Thẩm Ngạo xóc nảy trong xe, cả người ‘lung lay sắp đổ’, nhiều lần muốn đụng vào người tiểu quận chúa.

Tiểu quận chúa nghĩ nghĩ: “Còn gì nữa không, Thẩm thư đồng sao, tuy người người này rất xấu, nhưng nếu như người có thể từ từ làm việc cho ta, ta sẽ rất coi trọng người.”

Thẩm Ngạo rất chân thành tha thiết nói: “Tiểu quận chúa nói quá đúng, Thẩm Ngạo nhất định không cô phụ kỳ vọng của tiểu quận chúa, tranh thủ lập công. Mạo muội hỏi một câu, là người nào nói bậy về ta?”

Tiểu quận chúa hừ một tiếng: “Người ngay sự phụ người vẽ tranh cũng không thể giải thích, còn nói không đáng giá mấy đồng tiền, đương nhiên không phải người tốt.”

Oa, cái logic này quá hung tàn rồi, lại làm cho Thẩm Ngạo không thể giải thích, không hiểu vẽ tranh liền là người xấu, trên đời nên có bao nhiêu người ác đây. Thẩm Ngạo cười khổ, tranh luận: “Kỳ thật có ít người không hiểu vẽ tranh, cũng không phải là người xấu, cũng tỷ như đám trẻ, tâm trí rất thiện lương.”

Tiểu quận chúa nói: “Tốt rồi, cứ như vậy đi, ai quản người có phải người tốt hay không, nhanh xuống xe, ta phải về nhà.”

Thẩm Ngạo đành phải cáo từ, kẹp lấy bức tranh, liền về phủ, vừa đi trên đường trong lòng vừa nghĩ: “Quận chúa này rất cổ quái, cũng rất thú vị, tìm cơ hội trêu chọc nàng. Đúng rồi, ấn tượng quận chúa đối với mình thật sự không tốt, hơn phân nửa là có công lao của Chu tiểu thư, không biết như thế nào, gần đây tính cách Chu tiểu thư rất quái dị, ồm, nói như thế nào đây, giống như đối nghịch khắp nơi với mình. Chính mình cũng không đắc tội nàng mà?” Nghĩ nghĩ, liền ung dung cười một tiếng, nghĩ nhiều như vậy có làm được cái gì, nên chú ý việc trước mắt cái đã.

... ..

Đêm dần khuya, Xuân nhi mang theo đèn lồng đến chỗ người gác cổng, hỏi: “Lưu lão thúc, phu nhân bảo ta tới hỏi, xa giá (xe ngựa) Công gia còn chưa trở lại sao?”

Lưu lão thúc là người gác cổng trực đêm, cười ha hả, khoác quần áo mang giày, từ chỗ người gác cổng đi ra, híp mắt, mượn ánh sáng đèn lồng nhìn nhìn, nhân tiện nói: “Là Xuân nhi à, Công gia còn chưa trở lại.”

Xuân nhi liền ngồi xuống cánh cửa, nói: “Ta ở chỗ này chờ, phu nhân bên kia đã có chút ít nóng nảy.”

Lưu lão thúc liền cười: “Xuân nhi, trong đêm rất lạnh, nếu không thì đến nơi này của ta ngồi một chút.” Hắn liếc nhìn Xuân nhi, trong lòng có một câu không biết có nên nói hay không, do dự một hồi lại nói: “Ta nghe người trong phủ nói người và Thẩm thư đồng gần đây đi lại vô cùng gần?”

Đây là câu hỏi rất mật mờ, kỳ thật chuyện này đã sớm truyền ra, cái gì cũng có, Xuân nhi nghe xong, con mắt liền đỏ, nước mắt chảy ra, nói: “Trầm đại ca là người tốt, không khi dễ ta, các người không nên nói bậy.”

Lưu lão thúc liền thở dài: “Mặc kệ có hay không, rất nhiều sự tình nên cẩn thận một chút. Người xem Thẩm thư đồng xem, gần đây rất được lão gia, phu nhân yêu thích. Nếu hắn thật sự có tâm, vì cái gì không hướng phu nhân, lão gia cầu hôn, phu nhân không chừng sẽ đáp ứng. Nhưng bây giờ như thế này, là chuyện gì xảy ra? Người là nữ hài tử, danh tiết rất trọng yếu, nếu Thẩm thư đồng không cưới người, tương lai người làm sao làm người?”

Xuân nhi không đáp lời, chỉ là rơi nước mắt, co rúc ở cửa, trong lòng suy nghĩ: “Trầm đại ca sẽ hướng phu nhân cầu hôn ta sao? Đúng rồi, chỉ cần Trầm đại ca đi cầu hôn, phu nhân nhất định sẽ đồng ý. Nhưng vì cái gì hắn không chịu nói, nhất định là hắn không thích Xuân nhi, ta nên làm cái gì bây giờ?” Nghĩ đến, nghĩ đi, tâm càng đau xót.

Lưu lão thúc chuyển cái ghế đầu đi ra, lại tìm bộ quần áo phủ thêm cho Xuân nhi, nói liên miên cần nhẫn: “Xuân nhi, đây cũng không phải là đùa giỡn, người nhất định phải hiểu rõ ràng, hiện tại cả nhà đều biết việc này, Thẩm thư đồng không có khả năng không biết, nếu hắn bảo vệ người, làm sao để náo loạn đến hiện nay tình trạng này. Ai...”

Xuân nhi chỉ khóc, nước mắt nói: “Ta biết rõ, Trầm đại ca ưa thích tiểu thư, tiểu thư cũng ưa thích Trầm đại ca, bình thường tiểu thư luôn làm khó hắn, nhưng ta biết rõ, ở phía trong phòng của nàng còn cất giấu

tranh Trầm đại ca vẽ, thường xuyên mở ra nhìn đến thất thần.”

Lưu lão thúc sợ tới mức mặt như màu đất, vội vàng nói: “Những lời này cũng không thể nói lung tung, Xuân nhi, người không còn là trẻ con.”

Xuân nhi khóc, con mắt đều mơ hồ, nghẹn ngào nói: “Ta không biết nên làm sao bây giờ, cho dù Trầm đại ca lấy ta, đó cũng là thấy ta đáng thương, ta không cần phải hận thương ta...”

Lưu lão thúc chỉ là thở dài, từ từ nói: “Xuân nhi, ta là người từng trải, tâm tư của ngươi ta hiểu. Nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, tiếng người đáng sợ, tương lai làm sao ngươi lập gia đình? Theo ta thấy, ngươi dứt khoát gửi cái lời nhắn trở về người nhà ở nông thôn, bảo bọn hắn tìm một mối ở nông thôn. Thấm thư đồng làm người cũng tốt, chính là quá tốt, ta nghe nói gần đây lão gia muốn tiến cử hiền tài, cho hắn đi Thái Học đọc sách, tương lai là muốn làm tướng công.”

Xuân nhi không nói, ngón tay lại cắm vào trong thịt, đôi mắt đẹp sưng sờ, ngăn người nhìn qua sợ tử bằng đá trước phủ.

65. Chương 65: Nhận Thân

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 65: Nhận thân

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Xuân nhi thương tâm lau hai con mắt đầm lệ mơ hồ, tinh thần đang âm đạm hao tổn, Lưu lão thúc đứng lên, hướng ra phía ngoài nhìn quanh, nói: “Xa giá của lão gia đã trở lại.”

Xuân nhi liền không dám khóc nữa, nhắc đèn lồng đi tới nghênh đón.

Xe ngựa phủ vừng vàng ngừng ở trước cửa, Kỳ Quốc công Đoan Chính vẻ mặt mệt mỏi được xa phu vịn xuống xe, thấy Xuân nhi, liền hỏi: “Xuân nhi, người tới nơi này làm gì?”

Xuân nhi nói: “Phu nhân thấy Công gia muện như vậy còn chưa trở về, trong lòng nhớ thương, bảo ta đến chỗ người gác cổng hỏi.”

Đoan Chính cười khở, tự ngày nói tâm tư tiến cử hiền tài Thẩm Ngạo cùng phu nhân, những ngày này phu nhân thúc hỏi cái này sự tình rất nhiều, khởi cần nói, hôm nay lại là đến tìm hiểu tin tức.

Hắn ho khan một tiếng, nói với Xuân nhi: “Người trở về nghỉ ngơi sớm đi, không cần đi về bẩm báo.”

Xuân nhi không chịu, muốn cầm đèn lồng chiếu đường cho hắn, Đoan Chính là người cẩn thận, thoáng nhìn, thấy khóe mắt Xuân nhi có vệt nước mắt, liền hỏi: “Xuân nhi, người làm sao lại khóc? Chẳng lẽ là có người làm khó dễ người?”

Lưu lão thúc tại bên cạnh muốn nói cái gì đó, Xuân nhi vội vàng nháy mắt ra dấu với hắn, trong miệng nói: “Không có... Không có gì, là hạt cát rơi vào con mắt.” Trong lòng nàng cực kỳ đau khổ, nghĩ: “Nếu để cho lão gia biết rõ chuyện này, lão gia nhất định sẽ thúc giục Trầm đại ca kết hôn cùng ta, Trầm đại ca cũng không thích ta, ta tự hiểu lấy mình, không thể để hắn khó xử.”

Lập tức lại nghĩ: “Ta sẵn sóc hắn như vậy, không biết hắn có suy nghĩ cho ta hay không.” Trong lòng càng hơn, cố nén để nước mắt không chảy ra.

Mang theo đèn lồng dẫn Đoan Chính đến phòng ngủ, Xuân nhi liền cáo lui, Đoan Chính ho khan một tiếng, cảm thấy cử chỉ Xuân nhi hôm nay rất quái dị, chỉ là gia sự luôn luôn là phu nhân chăm sóc, hắn không

nhúng tay vào làm gì, nhắc chân đi vào trong, liền nghe được phu nhân ở buồng trong hô ra ngoài: “Lão gia đã trở về chưa?”

Đoan Chính lên tiếng, mệt mỏi đi vào trong buồng, phu nhân đang xem một quyển kinh Phật, đưa mắt lên nhìn Đoan Chính, liền tiện tay đặt kinh Phật ở trên bàn, đứng lên nói: “Tại sao hôm nay lão gia lại trở về trễ như vậy, đã ăn cơm chưa? Có cần đầu bếp mang thức ăn hâm nóng lên hay không?..”

Tối nay là Hương Nhi bắt đầu chăm sóc cuộc sống hàng ngày, mang bồn nước ấm đến, Đoan Chính ngâm tay, từ từ nói: “Dùng qua rồi, không cần làm phiền mọi người.”

Phu nhân lại nói bóng nói gió nói: “Lão gia có phải là có tâm sự gì hay không? Ta xem mấy ngày nay người đều là hoang mang lo sợ, như là mất hồn, Hằng nhi sợ tới mức trốn đi, cũng không biết trốn đến nơi nào, sợ người bắt hấn để hả giận!”

Nói đến Chu Hằng, Đoan Chính liền có chút tức giận, trong miệng nói: “Cái tên nghịch tử này, nếu hấn có một nửa tài cán của Thẩm Ngạo, ngày thường ta cần gì đánh hấn? Hấn tự tạo nghiệt, bình thường chơi bởi lêu lổng, kỳ ngộ tốt như vậy, lại không từ từ đọc sách, ta không đánh hấn, hấn càng sẽ làm loạn.”

Phu nhân nghe Đoan Chính nâng Thẩm Ngạo lên, nhân tiện nói: “Hằng nhi có hiếu tâm là được, ta cũng vậy không cầu cái khác. Ngược lại, sự tình Thẩm Ngạo tiến vào Thái Học, lão gia gần đây đã tìm hiểu qua chưa? Ở phía trong Thái Học nói như thế nào.”

Hỏi đến cái này, Đoan Chính thở dài nói: “Vừa rồi ta đi đến Thái Học, chính vì chuyện này, theo đạo lý, Thẩm Ngạo rất phù hợp với quy tắc muốn người của Thái Học. Chỉ là Học chính nói kỳ tiến cử đã qua rồi, tên tuổi đã trình báo chỗ hoàng thượng, hoàng thượng đã đồng ý, hiện tại muốn sửa cũng không kịp. Chỉ có thể đợi năm sau.”

Phu nhân có chút nóng nảy, nói: “Còn phải đợi năm sau? Cái này phải đợi tới khi nào, Thẩm Ngạo làm sao chậm trễ được, lão gia, người cũng là có giao tình cùng Học chính, không thể bảo hấn nhắm một mắt mở một mắt?”

Đoan Chính nghiêm mặt đỏ bừng, kỳ thật hấn đã nói đến nhân tình, chỉ là Học chính này rất bảo thủ, nói không thông, việc này đương nhiên không nên nói cho phu nhân biết, chỉ lừa gạt nói qua loa: “Đây là quốc pháp, há có thể tự tiện sửa đổi.”

Phu nhân thần sắc ảm đạm, cởi áo ngoài thay Đoan Chính, nhíu lông mày lại, suy nghĩ tâm sự.

Hai người cùng nằm ngủ, không nói thêm lời nào nữa, kỳ thật bọn hấn đều có tâm sự, đều không ngủ, phu nhân nghĩ đến sự tình Thẩm Ngạo đi học, mà Đoan Chính một là lo lắng cái nhẩn kia, một phương diện khác cũng vì sự tình Thẩm Ngạo mà phiền.

Tâm phiền ý loạn, phu nhân đột nhiên mở con mắt, hỏi: “Lão gia, Quốc Tử Giám bên kia có thể nhập học được không?”

Đoan Chính nói: “Quốc Tử Giám thì ngược lại, thời gian rộng rãi, chỉ là cần thế hệ con cháu quan viên đã ngoài thất phẩm nhập học, nhưng không hợp với thân phận Thẩm Ngạo.”

Phu nhân giận dữ nói: “Người cả ngày chủ trì quốc gia đại sự, ngay điểm lắt léo ấy cũng đều không hiểu, thế hệ con cháu, thế hệ con cháu, Thẩm Ngạo là cháu ngoại của ta, ngày mai liền cho hấn đi báo danh.”

Đoan Chính nói: “Lúc nào hấn đã thành cháu ngoại trai của người rồi?”

Phu nhân ngồi dậy, đôi mắt sáng ngời, trong miệng nói: “Đúng rồi, hiện tại Thẩm Ngạo là cháu ngoại của ta, cũng là thế hệ con cháu phủ Kỳ Quốc công, hấn không vào được Thái Học, liền đi Quốc Tử Giám, xem ai còn có thể nói cái gì.”

Phu nhân lại hướng Đoan Chính nói: “Lão gia, đối ngoại, chúng ta nói Thẩm Ngạo là cháu ngoại trai của ta, đối nội, ta cũng thu đứa nhỏ này làm thân thích, như thế nào?”

Đoan Chính có chút nghi kị: “Như thế, biện pháp này cũng được, chỉ là... Có phải là hơi mưu lợi một ít, nếu để cho người biết rõ, chẳng phải là sẽ bị chê cười.”

“Ai hội giễu cợt? Lão gia, ta vốn là không có nhiều yêu cầu, thật vất vả mới ưa thích Thẩm Ngạo, một đứa bé tốt như vậy, nhận thức thân thích có cái gì sai? Ta làm dì, người chẳng phải cũng nhiều thêm một cháu ngoại trai? Đứa nhỏ này không phải người bình thường. Ta coi hắn có tướng làm quan, rất nhiều người đều nói học vấn hắn tốt, sớm muộn gì cũng lên cao hơn, tới lúc đó, lão gia chẳng phải lại thêm một cánh tay giúp việc.” Nàng nói liên miên cẩn thận, nói rất nhiều, thấy Đoan Chính còn hơi có chần chờ, tiếp tục nói: “Chuyện này cứ định như vậy, mấy ngày nữa lại nói cùng hắn, lão gia thừa dịp này đi đi lại lại nhiều một chút, không phải ngày bình thường người nói Quốc Tử Giám dâng rượu, đám tiến sĩ và người rất quen thuộc sao? Chuyện này nhất định phải làm được.”

Đoan Chính đành phải cười nói: “Vâng, phu nhân của ta.”

Phu nhân lại nằm trở lại trên giường, sự tình tìm được biện pháp rồi, tâm tình cũng bắt đầu khá hơn, hào hứng bưng bưng nói: “Ta càng nghĩ lại càng thấy biện pháp này có thể thực hiện, vừa rồi chỉ là một ý niệm, liền nghĩ ra được. Xem ra ta và Thẩm Ngạo thật là có duyên phận, lão gia, người nói có đúng hay không?”

Chu Hằng rất mệt mỏi, thở khò khè, thì ra là đã ngủ, không bao lâu sau phu nhân cũng nằm ngủ .

Qua hai ngày, Thẩm Ngạo liền bị Triệu chủ sự gọi đi, nói là Vương tướng công đã tìm đọc rất nhiều bản chép tay, muốn nhìn lại bản vẽ. Thẩm Ngạo lại mang bản vẽ đi qua, cố ý làm làm ra một bộ dạng rất ngu, rất ngây thơ, thủ pháp Vương tướng công kia vô cùng tương tự với Thẩm Ngạo, ngay tại lúc xem bức vẽ, dùng một bức vẽ dỏm thay đổi bức vẽ của Thẩm Ngạo.

Tuy Thẩm Ngạo đã phát giác, nhưng lại không vạch trần, cầm cái bức họa dỏm kia nói: “Vương tướng công, cái bức họa này là thật hay giả?”

Vương tướng công cười lạnh lắc đầu, nói: “Thứ cho ta nói thẳng, cái bức họa này là làm giả.”

“Làm giả?” Thẩm Ngạo rất giật mình, trong miệng lải nhải, ra vẻ không tin nói: “Tại sao có thể là làm giả? Vương tướng công, phải chăng ngài nhìn lầm rồi!”

Vương tướng công liền bày làm ra một tư thế ‘chuyên gia’, ngón tay chỉ lên bức họa: “Người xem tại đây, đường cong rất cứng, tuy có trắng kia rất sống động, nhưng tuyến bút đã có dấu vết thay đổi, còn có lời bạt, rõ ràng cho thấy người mô phỏng, cái bức họa này nhất định là giả, nếu người không tin, có thể mời người khác xem.”

Mặt Thẩm Ngạo như màu đất, trong miệng lẩm bẩm nói: “Tại sao có thể là giả, cái này tuyệt đối không phải giả, người đang ở đây gạt người.” Hắn nhìn bức vẽ không ngừng, cầm tay bức vẽ cũng run rẩy lên, còn nói: “Ta làm sao bàn giao với Công gia được? Không xuất ra bức vẽ, nếu Công gia tức giận, ta nên làm cái gì bây giờ?”

Vương tướng công cười lạnh nói: “Cái đó và ta không có liên quan, các người thu thập bức họa rồi đi mau đi.”

Đợi cho Thẩm Ngạo và Triệu chủ sự rời đi, Vương tướng công mới mỉm cười, từ trong bàn rút ra một bức họa, vẫn là một bức Bạch Hạc đồ, chỉ là cái Bạch Hạc đồ này tương đối đẹp hơn bức Thẩm Ngạo mang đi kia, càng thêm vài phần khoáng đạt.

Vương tướng công cúi người nhìn bức vẽ, cái bút tuyến phiêu dật kia sử dụng sức lực đặc biệt, bố cục hay đến mức tận cùng, trong mắt Vương tướng công, phảng phất cả bức tranh đều trở nên bắt đầu tươi sáng, sống động, Vương tướng công vuốt râu, con mắt cười thành một đường chỉ, trong miệng lẩm bẩm nói: “Vẽ đẹp, vẽ tốt, ha ha, một bức tranh truyền lưu hậu thế duy nhất thiên hạ do hoàng thượng vẽ, hôm nay đã rơi vào trong tay lão phu, thật tốt, thật tốt.”

Chỉ là... Vương tướng công khịt khịt mũi, dưới chóp mũi dường như có một mùi khai nhàn nhạt lợ lợ, kỳ quái, đây là cái gì. Vương tướng công trầm mặc một lát, mỉm cười, liền không hề hoài nghi, cất kỹ bức vẽ, trong lòng nghĩ: “Vì để cẩn thận..., nên nhanh rời khỏi tòa nhà này, cất kỹ tranh này rồi nói sau.”

66. Chương 66: Thỏ Khôn Có Ba Hang

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 66: Thỏ khôn có ba hang

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trong đêm cùng ngày, nha dịch phủ Kinh Triệu tụ tập đầy đủ, nguyên một đám bộ khoái, công sai này được võ trang đầy đủ, xiềng xích, gậy gộc, đao, một người không sót. Đầu lĩnh chính là đầu mục Vạn Niên bắt Thẩm Ngạo lần trước, Vạn Niên nhìn xung quanh, nâng cao bụng phình, liền đi tới trước mặt Thẩm Ngạo báo cáo: “Trẫm công tử, mọi người đã tới đông đủ.”

Kỳ Quốc công phủ gặp vụ trộm, tiếng gió vừa ra, thông báo một tiếng, phủ Kinh Triệu đã gà bay chó chạy, công sai đang trực hoặc không trực ban đều đến chờ lệnh, đi bắt phạm nhân. Thẩm Ngạo tự mình chọn Vạn Niên đến xử lý chuyện xui xẻo này, coi như là một loại báo đáp, chỉ cần bắt được người, công lao Vạn Niên là không thiếu được, coi như là báo đáp ân huệ hần.

Thẩm Ngạo lười biếng dắt một con chó, gạt nhẹ đầu, nói: “Chư vị khổ cực, bắt được phạm nhân, Quốc công sẽ có phần thưởng.”

Đám nha dịch đều nở nụ cười, ào ào nói: “Công gia quá khách khí, cái này đều là bổn phận của chúng ta.”

Nói xong, mọi người liền bắt đầu hành động, Thẩm Ngạo cảm bức Bạch Hạc đồ kia cho Vương tướng công, thật ra là cố ý chế một loại thuốc mùi hỗn tạp, dùng hương hun và nước tiểu mèo hỗn tạp thành một loại hương vị kích thích, mà mùi này rất khó tiêu trừ, người bình thường đương nhiên không nghi ngờ gì, nhưng nếu là tìm một con chó đến, có thể lập tức men theo mùi này tìm bức tranh trở về.

Thẩm Ngạo phá giải mánh khoé bịp của Vương tướng công rất đơn giản, kỳ thật chỉ là một loại thiết lập bố cục bị động, vốn là biến mình thành mồi nhử, lại để cho Vương tướng công nhằm vào hần tiến hành thiết lập bố cục, Thẩm Ngạo muốn làm, chỉ là bị lừa thôi.

Trọng đầu hí (kịch có giọng hát và điệu bộ rất nặng), ở màn phía sau, cái kia bức vẽ bị lừa đi, rơi vào trong tay Vương tướng công, việc đầu tiên Vương tướng công muốn làm, chính là mang nó về nơi ở của mình, mà bức vẽ trộn lẫn mùi, lan tỏa khắp nơi, Thẩm Ngạo cầm con chó đuổi theo, có thể mang theo bọn bộ khoái tìm được chỗ ẩn thân của Vương tướng công.

Nắm con chó đến trong đình viện trước đó, tại đây quả nhiên là người đi hết, nhà trống không, chỉ là con chó kia lại hưng phấn mà điên cuồng kêu lên, một bộ dáng muốn tránh thoát dây thừng chạy như điên ra phía ngoài.

“Theo.” Thẩm Ngạo đánh một thủ thế, thân là đạo tặc, không thể tưởng được hôm nay lại thành trinh thám, loại cảm giác này cũng không tệ lắm.

Mọi người ào ào đuổi, đi theo dấu chân chó xuyên qua mấy cái ngõ tứ ngõ hẻm, cái tiếng chó sủa kia càng ngày càng nhiều, truy đến một cái hẻm nhỏ lẻ loi trơn trượt liền đột nhiên dừng lại, chó sủa không ngừng về phía một căn nhà.

Vạn Niên nhíu mày, thấp giọng gọi mấy thủ lĩnh, phân phó nói: “Gọi mấy huynh đệ đợi ở phía sau ngõ, mấy huynh đệ ngồi chờ phía trước ngõ, những người còn lại theo ta đi vào.”

Một đám bộ khoái ào ào tản ra, Vạn Niên cầm đao, phá cửa trước đi vào, trong miệng kêu to: “Vương Chu tử, sự việc ngươi làm đã bại lộ, còn không theo ta đến nha môn một chuyến!”

Đám bộ khoái ào ào dừng mảnh tiến vào, trong khoảng khắc đó, trong phòng liền truyền đến thanh âm dụng cụ đập nát ng. Thẩm Ngạo nắm chó đuổi lên, trong miệng kêu to: “Trương lão huynh, bảo huynh đệ người chú ý một ít, không cần phải đập hỏng thứ gì đó.”

Vạn Niên ồ lên một tiếng, trong miệng nói: “Phạm nhân đâu rồi?”

Liền có bộ khoái nói: “Đội trưởng, nơi này có một người cửa ngầm.”

“Oa, phạm nhân chạy thoát, nhanh, gọi các huynh đệ vây quanh con đường này, không cho ai đi ra ngoài.”

Lúc Thẩm Ngạo xông vào, mới biết được Vương tướng công kia đã đi rồi, trên vách tường phòng ngủ có một cửa ngầm, nổi thẳng sang phòng bên cạnh, chui qua theo cửa ngầm, lại đến cái phòng ở khác, ở chỗ này, chính là thấy được không ít quần áo tùy thân bị thay thế vội vàng, ném lư thừa trên mặt đất.

“Đội trưởng, đã tìm bốn phía, không thấy tung tích nghi phạm.” Có bộ khoái đến đây bấm báo.

Mặt Vạn Niên như màu đất, trong miệng nói: “Đây là có chuyện gì? Hẳn là người biết thần cơ diệu toán? Đoán chắc tối nay chúng ta sẽ bắt người sao?”

Thẩm Ngạo trầm mặc một lát, cười nói: “Thỏ khôn có ba hang, người này quá cẩn thận rồi, rõ ràng một hơi thuê hai cái phòng ở, dẫn thông hai cái phòng ở, vừa có động tĩnh, liền chạy tới một chỗ phòng khác. Đội trưởng, người xem cái quần áo này tùy ý ném đi ...” Thẩm Ngạo cầm lấy quần áo, đầu ngón tay còn có thể cảm nhận được nhiệt độ: “Cái này là quần áo cởi ra không lâu, chỉ là hẩn cởi quần áo ra, lại thay cái quần áo gì vào?”

Một người bộ khoái nói: “Vừa rồi cũng không thấy người đi đi lại lại trên đường phố, chắc hẳn người này vẫn chưa đi.”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Hắn đã đi rồi, chỉ có điều đổi lại một bộ quần áo Truy khác mà thôi.”

Truy quần áo, là công phục bộ khoái, đổi lại bộ đó, thần không biết quỷ không hay, theo một chỗ phòng khác đi ra ngoài, tối nay nhiều bộ khoái ngồi chễm chệ chờ ở chỗ này như vậy, trong bóng tối ai cũng thấy không rõ ai, hỗn tạp trong đó, muốn chạy đi rất dễ dàng.

Nghe Thẩm Ngạo phân tích xong, Vạn Niên liền cười khổ nói: “Trầm công tử thật lợi hại, người này cũng rất lợi hại, ta trở thành bộ khoái nhiều năm như vậy, còn chưa từng gặp qua phạm nhân giáo hoạt như thế. Ai, nếu không tìm được chiếc nhẫn trở lại, Quốc công bên kia chỉ sợ không dễ ăn nói.”

Thẩm Ngạo lắc đầu, cười nói: “Chiếc nhẫn còn ở lại trong cái phòng này.”

Vạn Niên mừng rỡ hỏi: “Ở nơi nào?”

Thẩm Ngạo buông dây thừng ra, con chó kia liền cúi đầu, bắt đầu ngửi ngửi, đến một chỗ bàn, lại bắt đầu sửa.

“Đến, chuyển cái bàn này ra.”

Mấy cái bộ khoái lập tức dịch chuyển cái bàn ra, dưới bàn không có cái gì, chỉ là một tầng đất vàng.

Thẩm Ngạo nói: “Đi tìm cái cuốc đến đây, đào chỗ này lên.”

Rất nhiều bộ khoái ào ào xoán tay áo lên, tìm các loại gì đó đến đào, quả nhiên, đào xuống đất một xích(0,33m), một bao vải dầu bao lấy cái hộp gấm liền xuất hiện, Vạn Niên bưng lấy hộp gấm lên, mở ra, bên trong đúng là một bức họa cuộn tròn, ngoài ra, còn có một cái nhẫn, cùng với một ít vật nhỏ.

“Cái này là tang vật, Trương Bộ đầu muốn mang về nhà môn hay không?” Thẩm Ngạo mỉm cười hỏi.

Vạn Niên giao hộp gấm cho Thẩm Ngạo, nói: “Cái này thì không cần, mấy cái gì đó của Công gia đều ở bên trong, như vậy cũng tốt, một chuyến đi này không bắt được hung phạm, thật sự là rất hổ thẹn.”

Thẩm Ngạo tiếp nhận hộp gấm, nói: “Có thể lấy được tang vật đã là vạn hạnh rồi, chứ vị khổ cực, đến lúc đó Quốc công nhất định có phần thưởng.”

Đám quan sai hưng phấn một hồi, ào ào nói: “Không dám.”

Vạn Niên hỏi: “Trầm công tử, vì cái gì người kết luận những tang vật còn ở đây?”

Thẩm Ngạo cười nói: “Rất đơn giản, nghi phạm này quá giáo hoạt, có kiểu thần hồn nát thần tính, hẳn tuyệt đối không như ngựa nhốt chuồng, cầm mấy thứ bảo vật theo, bo bo giữ mình mới là khẩn yếu nhất. Người nhìn thấy thần lần chưa? Một khi thần lần cảm giác được nguy hiểm, liền lập tức bỏ cái đuôi, điên cuồng chạy thực mạng. Kỳ thật người này cũng là như thế, hướng chỉ hẩn tự tin những bảo vật giấu này

được che giấu, chúng ta cũng không nhất định có thể tìm được, bởi vậy chuẩn trước, đợi lúc nào sóng gió qua rồi, trở về lấy cũng không muộn.”

Vạn Niên cười nói: “Nếu Trầm công tử đến công môn làm, huynh đệ chúng ta sẽ không có cơm ăn mất.”

Thẩm Ngạo cất kỹ hộp gấm kia, cười hì hì nói: “Tất cả mọi người rất vất vả, cũng không phiền đến chư vị nữa rồi, tự ta trở về bẩm báo Quốc công, công lao của các người cũng nhất định sẽ truyền đạt, cáo từ trước.”

Vạn Niên cười nói: “Trầm công tử, tạm biệt.”

Thẩm Ngạo tiến đến bên tai Vạn Niên, thấp giọng nói: “Triệu chủ sự đã bắt giữ chưa?”

Vạn Niên gật đầu: “Đã ở trong phòng trực rồi, Trầm công tử yên tâm, chúng ta nhất định sẽ từ từ hầu hạ hắn.”

Thẩm Ngạo thấp giọng nói: “Nói cho người biết, trong tay Triệu chủ sự này chỉ ít có hai ngàn quan, đội trưởng, đừng nói ta không nhắc nhở người, tự người nhìn rồi xử lý.”

Vạn Niên cười cười rất mập mờ, lập tức minh bạch, cười hì hì nói: “Tạ ơn Trầm công tử ban thưởng.”

“Nếu hắn phun tiền ra, để lại hắn một con đường sống, dù sao cũng chỉ là suy nghĩ sai, không cần bức người đến tử lộ.” Thẩm Ngạo cuối cùng vẫn vì Triệu chủ sự mà nói một câu hữu ích, chỉ sợ cũng chỉ có một câu này là chân thành tha thiết nhất, lắc lắc tay áo: “Ta đi.”

Ôm hộp gấm trong lòng, Thẩm Ngạo dắt chó đi hướng Quốc công phủ, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, Vương tướng công này quá giao hoạt rồi, xác thực là cái đối thủ cường đại. Nếu không phải hắn lấy ra mồi nhử quá mê người, người này nhất thời chủ quan, chỉ sợ còn không xác định ai lừa gạt ai.

Chạy thì chạy, Thẩm Ngạo tuyệt đối không quan tâm, mục đích của hắn chỉ là tìm chiếc nhẫn về, cho Quốc công một cái công đạo, hôm nay sự tình hoàn thành, không bắt được Vương tướng công cũng không phải trọng điểm.

67. Chương 67: Chu Thiếu Gia Luyện Quỷ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 67: Chu thiếu gia luyện quỷ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo suốt đêm trở về gặp Đoàn Chính, đến Thiên sảnh, liền chứng kiến Chu Hằng đáng thương đang quỳ gối dưới mái hiên, ánh mắt đáng thương nhìn Thẩm Ngạo, rất bi kịch, rất thê thảm.

“Oa, thiếu gia đã trở lại!” Thẩm Ngạo đi qua, cười ha ha, hồi lâu không nhìn thấy Chu Hằng rồi, trong phủ đều đồn đại Chu Hằng đi ra ngoài tránh đầu sóng ngọn gió, ai ngờ không thể tránh thoát, trời lạnh quỳ ở chỗ này, thật đáng thương.

Chỉ là tâm đồng tình của Thẩm Ngạo hiển nhiên còn không tràn lan đến tình trạng đồng tình với thiếu gia, ngược lại là nhiều hơn một phần hả hê, nói ngược lại, nếu như Chu Hằng đáng để đồng tình, trên đời này người cần đồng tình thật sự nhiều lắm.

Chu Hằng ngửa cái cằm ngang đầu, trong miệng nói: “Thẩm Ngạo à, hử, người tới nơi này làm gì? Hôm nay ta đang luyện công, người không cần phải làm trễ việc của ta, đi mau.” Hắn là con vẹt chết mạnh miệng, rõ ràng quỳ đến chân đều mất đi tri giác, lại vẫn còn nói mình đang luyện công.

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, vỗ vỗ bờ vai hắn: “Như vậy, cứ từ từ luyện, lúc nào thần công đại thành, nhất định phải thông báo ta một tiếng.” Nói xong, nghênh ngang đi vào trong sảnh.

Đoan Chính đang chấp tay sau lưng, đi qua đi lại, thấy Thẩm Ngạo tiến đến, mừng rỡ nói: “Chiếc nhẫn đâu, mang về chưa?”

Thẩm Ngạo xuất hộp gấm ra, giao cho Đoan Chính, nói: “Mang về được rồi.”

Đoan Chính mở hộp gấm ra, cầm chiếc nhẫn, lập tức mừng rỡ, không nhịn được, nói: “Trời có mắt, cuối cùng là tìm trở về được rồi, nếu đã đánh mất nó, ta còn mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông Chu gia! Tốt, thật tốt. Thẩm Ngạo, lúc này ngươi giúp ta một đại ân, thật không biết phải tạ ơn ngươi như thế nào, ha ha...” Hắn đột nhiên lại nói: “Chỉ là, tạ thì không cần, sau này dù sao chúng ta cũng là người một nhà, không cần nói cảm ơn. Ha ha... Sự kiện kia, phu nhân nói cho ngươi chưa?”

Thẩm Ngạo nói: “Không biết Công gia nói chuyện gì?”

Đoan Chính ngồi xuống, cười mỉm nói: “Phu nhân muốn nhận ngươi làm cháu ngoại, ngày mai ngươi châm chén trà cho phu nhân, cái cửa thân thiết này sẽ nhận. Sau này ngươi chính là người thân thiết của phủ Kỳ Quốc công chúng ta rồi, đến lúc đó theo ta đến Quốc Tử Giám nhập học, từ từ chăm chỉ đọc sách, ánh sáng vinh quang sẽ đến.”

Thẩm Ngạo lại cảm thấy thật bất ngờ, nhận phu nhân làm dì, lại đúng tâm ý của hắn, phu nhân đã chịu, hắn cũng không có đạo lý không chịu. Đi vào cái thế giới này, hắn không có một người thân nào, có thể có thân thích đã không thể tốt hơn rồi, vội vàng nói: “Phu nhân đối với ta ân trọng như núi, nàng chịu nhận ta, Thẩm Ngạo không biết nên nói gì nữa, rất cao hứng, có thể gọi phu nhân một tiếng dì.”

Đoan Chính vuốt râu cười gật đầu: “Như vậy cũng tốt, về sau không cần gọi ta là Công gia, kêu cậu đi, ta đã gọi người sửa chữa một gian phòng, ngươi ở trong phòng kia không tốt, mấy ngày nữa liền chuyển đến phòng mới đi.”

Thẩm Ngạo nói tạ ơn, liền lại nghĩ tới hộp gấm kia, nói: “Công... Cậu, tại đây còn có mấy thứ gì đó, mời cậu nhìn xem.”

Hộp gấm bị Đoan Chính tiện tay để ở một bên, Thẩm Ngạo mở ra, móc một cây quạt từ bên trong ra, cái cây quạt này hình thức rất bình thường, là quạt giấy tầm thường, mặt quạt viết chữ và vẽ lên, chỉ là chất giấy hơi vàng.

Đoan Chính biết rõ Thẩm Ngạo này có tâm tư rất nhanh nhẹn, ngheh cổ nhìn.

Thẩm Ngạo mở quạt giấy, cười cười với Đoan Chính, nói: “Cậu nhìn cái này xem...”

Đoan Chính xem trên mặt quạt giấy, ngọn đèn có chút mờ mờ, chỉ có thể mờ mờ phân biệt văn tự trên mặt, từ từ nói: “Si nhi giải quyết xong sự tình quốc gia, nhanh chóng về quê nhà. Đến Thiên Sơn tầm nhìn lớn, Giang Nam trong vắt ngày tháng rõ ràng. Chu Cung đã vì giai nhân, coi trọng trò chuyện bởi có rượu ngon. Ngàn dặm quay thuyền lộng kiếm, lần này tâm ta cùng Bạch Âu Minh...” Đoan Chính lập tức bắt đầu trầm mặc, lẩm bẩm nói: “Nếu ta nói không sai, cái này là thi từ của Hoàng Phù Châu.”

Hoàng Phù Châu chính là Hoàng Đình Kiên, bởi vì Hoàng Đình Kiên từng nhậm chức biệt giá Phù Châu, phần lớn nhân thế xưng hô hắn như vậy. Lúc này, Hoàng Đình Kiên đã qua đời nhiều năm, chỉ là tạo nghệ thi từ và thư pháp của hắn đã từng chấn động một thời, có danh xưng là tứ đại gia thời Tống.

Thẩm Ngạo gật đầu nói: “Đây chính là thi từ của Hoàng Phù Châu, cậu nhìn lại cái lời bạt này xem.”

Đoan Chính nhìn, không nhịn được, nói: “Cái này chẳng lẽ là bút tích thực của Hoàng Đình Kiên?”

Thẩm Ngạo cười nói: “Hoàng Phù Châu hành thư, phần lớn chữ đều có bề ngang dài dựng thẳng, rất rộng mở, nhưng trong từng chữ dường như cũng có một tâm trạng riêng, mặt khác, bút họa từ trong tâm phóng ra. Loại kết cấu hình chữ ”phá thể” này, rất ngăn nắp, ngoại hình bốn phía đều bằng phẳng, nhiều hơn một phần hòa hợp, cộng với bút lực mạnh mẽ, rất khí phách. Cậu nhìn kỹ, cái này có phải là phá thể không?”

Đoan Chính ồ lên một tiếng: “Không sai, nếu ngươi không nói, ta lại sơ sót mất.”

Thẩm Ngạo nói: “Cái này thật sự là chữ của Hoàng Phù Châu, quạt giấy này chỉ sợ cũng là vật của Hoàng Phù Châu khi còn sống, là tìm thấy từ chỗ đạo tặc, chắc hẳn Vương tướng công kia chẳng những trộm chiếc nhẫn của Công gia, trong tay cũng không thiếu bảo vật.”

Đoan Chính gật nhẹ đầu, tiếp nhận cây quạt, yêu thích không buông tay, lập tức lại trả cây quạt lại cho Thẩm Ngạo, nghiêm mặt nói: “Nghe nói người yêu thích hành thư, những thứ này cũng đều là người tìm được, như vậy tất cả cái này nên để người cầm, người từ từ cất chứa đi.”

Thẩm Ngạo không tiếp, khoát tay nói: “Mặc dù ta thích hành thư, nhưng không thích cất chứa, cậu ưa thích, thì cứ lấy đi. Coi như là tiểu sinh hiến lễ vật cho cậu.”

Đoan Chính chỉ do dự trong chốc lát, liền thống khoái thu nhận, cười nói: “Được rồi, người đã nói như vậy, ta cũng không thể không thu, người đi trở về nghỉ ngơi sớm đi.” Nói xong, mặt mỉm cười ha ha vài câu, hiển nhiên chờ đợi lo lắng lâu như vậy, lúc này tinh thần buông lỏng, cơn buồn ngủ cũng đã tới rồi.

Thẩm Ngạo cười khổ nói: “Cậu, biểu đệ còn quỳ ở bên ngoài.”

Đoan Chính nghiêm mặt hỏi: “Cứ để cho hần quỳ, cái tên nghịch tử này, có nhà không về, lại không muốn phát triển, đều là mợ người làm hư hần.”

Thẩm Ngạo liền không khuyển nữa, lão tử giáo huấn nhi tử là thiên kinh địa nghĩa, hần tự hiểu lấy mình, cho dù nhúng tay cũng cần hiểu được đạo lý có chừng có mực.

Cáo lui ra ngoài, thấy Chu Hằng nghiêng đầu ngủ, ngáy to, nghe được động tĩnh, xoa con mắt nhập nhèm buồn ngủ, xem xét là Thẩm Ngạo, lập tức đem kích thước lưng áo thảng tấp, rất phóng khoáng nói: “Ha ha... Cái công phu này luyện được rất nhiều rồi, hiện tại hai chân phẳng phát sinh ra một chút lực đạo như có như không.”

Thẩm Ngạo cười cười, nói: “Hảo công phu, từ từ cố gắng, tương lai nhất định có thể tung hoành ở võ thuật giới, đúng rồi, người gọi cái công phu này là gì thế?”

Đoan Chính chần chờ một lát, lớn tiếng nói: “Cái này gọi là thiết chân công.”

Thẩm Ngạo nhếch ngón tay cái lên: “Hảo công phu, vừa nghe danh tự cũng thấy rất có khí phách.”

“Đây là đương nhiên.” Đoan Chính nhếch miệng, nói: “Làm sao người còn chưa đi ngủ, tìm ta cha làm cái gì?”

Thẩm Ngạo không nói lời nào, sự tình chiếc nhẫn, Đoan Chính ngay phu nhân của mình cũng không nói, hần tự nhiên không biết tiết lộ ra ngoài, chỉ cười nói: “Biểu đệ từ từ ở tại đây luyện công, biểu ca ta về đi ngủ trước.”

“Biểu đệ? Biểu ca? Uy, cái gì biểu đệ, biểu ca là sao? Người tới, nói tình huống với ta, sao lại thế này!” Chu Hằng cực kỳ không thú vị, một đôi chân không nghe lời, thân thể lại có chút rét run, rất thống khổ.

Thẩm Ngạo cười ha ha nói: “Ha ha, ta còn trở về ngủ, ta không có thói quen luyện công, những thứ khác, về sau rồi nói!”

“Oa, làm sao người lại đi như vậy, người cũng quá không có nghĩa khí rồi, bình thường ta đối đãi người rất không tồi...” Chu Hằng kêu to.

Đúng lúc này, ở phía sau, Đoan Chính chấp tay đi ra, ho khan một tiếng, Chu Hằng sợ tới mức giật mình một cái, cúi thấp đầu, không dám nói nửa câu còn lại đằng sau.

Đoan Chính cười lạnh một tiếng, liền bước đi hướng phòng ngủ, vừa nói về hướng Thẩm Ngạo: “Thẩm Ngạo đi nghỉ ngơi sớm.” Vừa hướng Chu Hằng nói: “Dám lừa nhác, xem ngày mai ta lột da của người.” Dứt lời, thân ảnh to lớn cao ngạo biến mất trong màn đêm.

Thấy Thẩm Ngạo và Đoan Chính đều đi rồi, Chu Hằng cực kỳ ủy khuất, cái này còn là cha của mình sao? Quá thương tâm, nào có người làm cha giáo huấn nhi tử như vậy, lạnh quá, nếu có bộ y phục thì tốt.

“Không biết quỳ mấy canh giờ rồi, lúc nào trời mới sáng, Thẩm Ngạo kia, thật không có nghĩa khí, quá xấu rồi...”

Nghĩ ngợi lung tung, một đôi mắt của Chu Hằng bắn khoăn nhìn bốn phía, muốn vụng trộm đứng lên trốn đi, thấy phụ thân đi xa, lại qua thật lâu không có động tĩnh, liền vụng trộm vịn tay đứng lên, cái kia chân lại không nghe sai khiến, làm cho hắn tập tễnh bước đi.

“Này, Chu Hằng, ngươi lại lười biếng rồi!” Trong bóng tối, một thanh âm truyền tới, Chu Hằng sợ tới mức thoáng cái lại nằm sấp xuống dưới đất, sắc mặt tái nhợt nói: “Ồ đâu... nơi nào đó...”

Thẩm Ngạo đi tới từ trong bóng tối, cười ha ha, trong tay còn cầm một áo choàng lớn, tay kia bưng điểm tâm, trong miệng nói: “Chu Hằng đã dám lười nhác, có dám theo giúp ta ăn chút điểm tâm khuya, trò chuyện một hồi hay không.”

Ánh mắt Chu Hằng sáng ngời, cười nói: “Ta chỉ biết ngươi sẽ đến, nhanh, cầm cái quần áo kia khoác trên vai cho ta, ta sắp chết cóng rồi. Đây là cái điểm tâm gì, ồ, rất thơm, so với điểm tâm ta ăn bình thường thì mỹ vị hơn nhiều.”

68. Chương 68: Biểu Muội Tốt

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 68: Biểu muội tốt

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trăng sáng sao thưa, ở phía dưới màn đêm, gió nhẹ nhàng thổi lát phát qua hai gò má Thẩm Ngạo, mượn ánh đèn lồng朦胧 lung dưới mái hiên, Thẩm Ngạo và Chu Hằng ngồi xếp bằng trước chỗ điểm tâm, Chu Hằng ăn như hổ đói, trong miệng vẫn còn phàn nàn: “Thẩm Ngạo, ngươi không biết, vốn cho là qua năm ba ngày, cha ta sẽ bớt giận, ai ngờ vẫn không tránh thoát, thật sự là cực kỳ thảm, ai... Còn có mấy ngày nữa là phải đi Quốc Tử Giám đọc sách rồi, đi đọc sách cũng tốt, ít nhất không cần thường thường đặc nhìn sắc mặt hắn.”

Thẩm Ngạo mỉm cười nói: “Ngươi không phải nói đang ở đây luyện công sao?”

Chu Hằng ngượng ngùng nhai nuốt đồ ăn trong miệng, xấu hổ cười nói: “Không nói cái này, không nói cái này...” Chờ hắn ăn no, thích ý mà sờ lên bụng đã được lấp đầy, khoác áo choàng Thẩm Ngạo đưa tới cũng làm cho hắn cảm thấy rất ấm áp, tâm tình rõ ràng khá hơn một chút, nói: “Ta làm thiếu gia, một chút ý tứ đều không có, ngươi thấy tên thiếu gia nào chịu trừng phạt như vậy chưa? Ta chỉ phải không thích đọc sách mà thôi, bình thường vẫn rất an phận, có phải không?”

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, nếu như nói đúng, lương tâm của mình dường như có chút khó xử, nhưng lắc đầu, tâm linh bị thương trước mắt này lại không được an ủi, đành phải trợn tròn mắt nói lời bịa đặt, rất chân thành tha thiết, rất chân tình nói: “Đúng, Chu Hằng, ngoại trừ đọc sách, tại phương diện khác đều rất có thiên phú, chỉ có điều thời đại này, tất cả đều hạ phẩm, chỉ có đọc sách cao, Chu Hằng lớn như vậy, chỉ tiếc sinh không phải lúc, nếu không cũng là một tuần kiệt.”

Trong bụng Thẩm Ngạo phỉ bang, nói: “Đến đời sau, ngươi tám phần là một nhị thế tổ.”

Mặt mày Chu Hằng lập tức bắt đầu hớn hở, không ngớt lời nói: “Có lẽ chỉ có Thẩm Ngạo hiểu ta, chỉ là, thời đại là cái gì?”

Lúc này, lại nghe đến trong bóng tối truyền tới một thanh âm nói: “Thật là đàn, hắn đang mĩa mai người đó, ngươi còn cười cái gì?”

Chu Hằng sợ tới mức mặt như màu đất, thân thể trắng kiết thoáng cái đã quỳ trên mặt đất, cúi đầu, giả bộ như đang suy nghĩ.

Người tới thì ra là Chu Nhược, nàng mặc một bộ váy dài màu vàng nhạt, tay áo đóng đũa, bước chân nhẹ nhàng, cầm một cái hộp đựng thức ăn tối, giống như tiên tử đi tối từ trong bóng tối, một cái nháy mắt một nụ cười kia, rất tươi mát thoát tục.

Thấy người tới là tỷ tỷ, Chu Hằng thở dài một hơi, lại khôi phục như cũ, trong miệng nói: “Gia tỷ, người cũng quá dọa người rồi, làm hại lòng ta suýt chút nữa nhảy ra ngoài.”

Thẩm Ngạo cười nói: “Chu tiểu thư tốt.”

Chu Nhược chứng kiến điểm tâm trên mặt đất, liền chau lông mày lại, nói với Chu Hằng: “Thì ra người cũng không bị đói, làm hại mẫu thân lo lắng không ngủ được, vụng trộm bảo ta đưa chút gì ăn đến.” Liếc liếc Thẩm Ngạo, lại nói: “Thẩm Ngạo, tối nay cũng không ngủ sao?”

Không biết như thế nào, tối nay, mùi thuốc súng của Chu Nhược có vẻ không dày đặc như bình thường.

Thẩm Ngạo đáp lời nói: “Muốn ngủ, chỉ là trò chuyện cùng Chu Hằng trước.”

Chu Nhược buông hộp cơm, nói: “Trong đêm rất lạnh, ta mang đến một ít rượu và đồ nhắm, nếu các người lạnh, liền uống chút rượu ấm áp thân thể đi.”

Chu Hằng cười: “Có được gia tỷ săn sóc ta, xem ra cái phủ này còn có người đáng để ta lưu luyến, ta vốn muốn rời nhà trốn đi, bây giờ ở nhà nhìn được mặt tỷ tỷ, liền tiếp tục lưu lại nơi đây được rồi.”

Chu Nhược giận dữ nói: “Không cần nhìn mặt mũi ta, hiện tại người có thể đi.”

Chu Hằng không lo lắng, đành phải im miệng, rời nhà trốn đi, cũng chỉ là nói mà thôi, hấn dù dần cũng sẽ không làm thật.

Chu Nhược buông hộp cơm, xoay người liền đi, đi vài bước, đột nhiên ngoái đầu nhìn lại liếc nhìn Thẩm Ngạo, trầm ngâm chốc lát nói: “Thẩm Ngạo, Xuân nhi bị bệnh.” Nói xong, liền biến mất ở trong màn đêm.

“Xuân nhi bị bệnh!” Trong đầu Thẩm Ngạo vang lên ong ong, mấy ngày nay phát hiện thần sắc Xuân nhi có chút dị thường, hấn cũng không chú ý, không thể tưởng được, đúng là bị bệnh.

Chu Hằng cũng lo lắng, hấn tự cho là ngày thường giao tình giữa mình và Xuân nhi coi như không tệ, theo như bộ dạng Thẩm Ngạo, tâm hồn đột nhiên trở nên treo ngược trên cành cây, liền nói với Thẩm Ngạo: “Người không sao chứ, nếu không chúng ta đi thăm hỏi nàng?”

Thẩm Ngạo cười khổ: “Hơn nửa đêm, tiến vào khuê phòng nữ nhi, người đi thăm hỏi hay là muốn làm dâm tặc?”

Chu Hằng sờ cái đầu, cười ha ha nói: “Suýt nữa quên, chúng ta đợi đến mai rồi đi.”

Tâm tình Thẩm Ngạo thoáng cái liền biến thành xấu, Xuân nhi gần đây là trở nên kì quái, giống như không có vẻ thân cận trước kia.

Không được, không thể lại tiếp tục như vậy.

Ngày sáng sớm hôm sau, Chu Hằng và Thẩm Ngạo đi vấn an phu nhân, kỳ thật hôm nay vấn an có rất nhiều trò, phu nhân ăn mặc trang phục lộng lẫy, đang ngồi trong đại sảnh, bên cạnh thân là Chu tiểu thư và rất nhiều nha hoàn vây quanh, mấy quân sự trong phủ chính là đứng vây bên ngoài, ngay cả Quốc công luôn luôn không để ý đến việc nhà cũng tới, ngồi ở bên trái phu nhân, chậm rãi uống trà.

Chu Hằng đi vào, vừa nhìn thấy Đoan Chính, oa, mặt liền thay đổi, từ mèo biến trở về chuột, bó tay bó chân đi qua hành lễ, hai đầu gối hấn quỳ cho tới lúc sừng lên, cho nên đầu gối không khom xuống được, chỉ có thể hạ thấp người, rất xấu hổ.

“Đứng ở một bên đi.” Đoan Chính không cho Chu Hằng cái sắc mặt tốt, răn dạy một tiếng, Chu Hằng lập tức đứng dậy, hành động cực kỳ nhanh, đứng ở bên cạnh Chu Nhược.

Phu nhân nói hướng Thẩm Ngạo: “Thẩm Ngạo, đến đây, châm trà cho dì.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, ánh mắt quét qua, Xuân nhi quả nhiên chưa tới, trong lòng rất thất lạc, cảm giác trống rỗng.

Hương Nhi bưng đồ uống trà tối, Thẩm Ngạo cầm ấm trà đổ ra một ly trà, cẩn thận từng li từng tí, bưng lấy đưa lên, trong miệng nói: “Mời dì uống trà.”

Phu nhân tiếp nhận trà, nhẹ nhàng uống một ngụm, liền để chén trà nhỏ tới trên bàn bên người, mỉm cười nói: “Từ nay về sau, người liền là người nhà của mẹ ta, ta cũng không cầu người trả ơn, người từ từ dụng công, đọc nhiều sách, biết chưa?”

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Phu nhân nói như vậy, Thẩm Ngạo không cố gắng thì không được.”

Phu nhân liền cười, cầm tay của hắn, nói: “Người rất hiểu chuyện, ta cũng không có gì để nói. Hằng nhi, Nhược nhi, đến gặp biểu ca của các người.”

Biểu ca? Chu Hằng trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, mới vừa rồi còn là Thẩm Ngạo, như thế nào đảo mắt liền thành biểu ca rồi?

Lúc này, Đoan Chính dùng loại ánh mắt giết người kia liếc tới, Chu Hằng lạnh cả người, vội vàng đi lên một bước, nắm chặt tay Thẩm Ngạo, rất kích động nói: “Biểu ca tốt.”

Thẩm Ngạo cười ha ha, cầm tay hắn nói: “Biểu đệ thật biết điều.”

Mọi người cười vang, Chu Hằng rất xấu hổ, lại ngoan ngoãn lui về, hắn đầy nghi vấn, như thế nào Thẩm Ngạo liền thành biểu ca của hắn rồi? Vì cái gì đêm qua Thẩm Ngạo không lộ ra một tý nào, đúng rồi, giống như đã tiết lộ, còn gọi mình một câu biểu đệ, đáng tiếc, về sau mình cũng không để ý.

Chu Nhược dịu dàng đi qua, gạt nhẹ đầu với Thẩm Ngạo: “Biểu ca tốt.” Nàng nói mấy chữ này hơi nặng, trên mặt trời lên một ít ý tứ mỉa mai, phảng phất như đang nói: “Người là kẻ dối trá, quá biết đồ người.”

Thẩm Ngạo biết rõ nàng là không phục, oa, quá thương tâm, người gọi câu biểu ca này không thành tâm.

Tuy trong lòng có vẻ lo lắng, nhưng tính hắn trời sinh lạc quan, liền đưa tay lên, cầm tay Chu Nhược, Chu Nhược đỏ mặt, muốn tránh thoát, giãy mà không mở ra được. Muốn mắng người, nhưng nhiều người như vậy nhìn, đành phải nâng mặt đỏ rục lên nhìn con mắt Thẩm Ngạo, ánh mắt Thẩm Ngạo rất thuần khiết rất sắc bén, cái khuôn mặt tuấn tú kia hơi rũ xuống, đối mặt cùng nàng, chỉ nghe Thẩm Ngạo nói mỗi chữ mỗi câu: “Biểu muội tốt.”

Mọi người vỗ tay, người này thật cảm, một bức tranh nhận thân này rất ấm áp, hơn nữa lão gia phu nhân đều ở đây, tương lai Thẩm Ngạo cũng thành thiếu gia trong phủ, thừa cơ chạy nhanh vỗ mông ngựa tâng bốc trước, vì vậy ào ào nói: “Chúc mừng Trầm công tử.” Hoặc là nói: “Trầm thiếu gia, chúc mừng.” Còn có người nói: “Phu nhân thật sự là có phúc khí tốt.”

Nhưng giờ phút này, Chu Nhược lại nhất thời ngây ngẩn cả người, vừa thẹn vừa giận, lại không thể phát tác, bởi vì người nào cũng biết, động tác vừa rồi của Thẩm Ngạo rất thuận lý thành chương, hơn nữa rất quang minh chính đại. Biểu ca quang minh chính đại đi nắm tay nàng, mặt mũi tràn đầy chân thành tha thiết nói một câu biểu muội, ai cũng sẽ không hoài nghi về việc khác, ngược lại đều cảm thấy Thẩm Ngạo này rất nặng thân tình, chính là phụ thân và mẫu thân của nàng, giờ phút này cũng mỉm cười, rất vui mừng.

Thẩm Ngạo rất xấu rồi, nếu như là ở trong phòng riêng tiếp xúc da thịt cùng Chu tiểu thư, tất nhiên sẽ bị người khác hoài nghi, sẽ hoài nghi hắn bụng dạ khó lường. Nhưng khi ở trước mặt rất đông người, dắt tay biểu muội mình, người khác liền không có suy nghĩ như vậy.

Không phải câu cửa miệng đã nói rồi sao? Quân tử bằng phẳng hoạt động, tiểu nhân thường ưu tư, đúng là quân tử quang minh lỗi lạc, không lo không sợ, cho nên lòng dạ rộng lớn bằng phẳng. Mà tiểu nhân bởi vì có ý xấu, cho nên rất nhiều sự tình không dám quang minh chính đại. Thẩm Ngạo chính là quân tử, quá bằng phẳng.

“Buông ra...” Chu Nhược thấp giọng uy hiếp, coi như là sự tình thuận lý thành chương, cái tay này cũng nắm quá lâu rồi.

Thẩm Ngạo đành phải buông tay, trong lòng oán thầm: “Nắm tay mà thôi, làm gì khẩn trương như vậy, không sao, về sau sẽ chậm rãi có thói quen.”

69. Chương 69: Quốc Tử Giám

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 69: Quốc tử giám

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Mười lăm tháng chín, khí trời Biện Kinh dần dần chuyển mát, lá rụng ào ào, người đi đường cũng dần dần bắt đầu rải rác, không còn tập nập như mùa hè.

Hôm nay là thời gian tiến vào học, phủ Kỳ Quốc công lại hoàn toàn đổi mới trang trí, Thẩm Ngạo, Chu Hằng, hai người ăn mặc quần áo mới, tiền hô hậu ủng, trèo lên xe ngựa, Lưu Văn hôm nay tự mình theo thiếu gia và Thẩm thiếu gia đến lớp học, hân cười rất sáng lạn, rất đắc ý, Triệu chủ sự vừa đi, hân thuận lý thành chương, liền thành chủ sự nội phủ, đạt được ước muốn, quá sung sướng.

Trong tay Thẩm Ngạo nắm giữ bằng chứng hộ tịch, phần hộ tịch này, là Kỳ Quốc công tự mình xử lý cho hân, ở đời sau, kỳ thật chính là CMND giả, nhưng trải qua tay Kỳ Quốc công, giả dối cũng thành thật.

Thẩm Ngạo, xuất thân nông hộ, điều kiện cũng không hiển hách, nhưng được một kênh thân thiết kia, lại nhiều hơn một người di hiển hách, có quan hệ này, chẳng khác nào là nhiều hơn một bậc thang tiến thân.

Thẩm Ngạo dựa vào cửa sổ, Chu Hằng bên người còn chưa tỉnh ngủ, dựa vào nệm êm mơ màng.

Ngày hôm qua Thẩm Ngạo đi gặp Xuân nhi rồi, Xuân nhi bị bệnh, bệnh cũng không nhẹ, nhìn thấy Thẩm Ngạo là khóc, nàng vừa khóc, tâm Thẩm Ngạo đều khóc theo.

Xuân nhi nói: “Trầm đại ca, người từ từ đọc sách, phải từ từ đọc sách cho tốt.”

Một câu chúc này, thật giống như sinh ly tử biệt, làm cho lòng người ta rất chua xót.

Thẩm Ngạo nắm tay của nàng, nói cho nàng biết, nhất định sẽ từ từ đọc sách thật tốt, không có phụ kỳ vọng của nàng, tương lai có thân phận, nhất định quay lại tìm nàng, đây là một loại ám chỉ, chỉ là không biết rốt cuộc Xuân nhi đã nghe hiểu ra chưa, nàng chỉ cười khổ lắc đầu.

Thẩm Ngạo ngồi trong xe thở dài, hân đương nhiên ưa thích Xuân nhi, chỉ cần Xuân nhi gật đầu, hiện tại cũng có thể đi cầu phu nhân kết thân cùng Xuân nhi, nhưng dưới đáy lòng, ở chỗ sâu bên trong, Thẩm Ngạo vẫn cảm thấy làm như vậy không thỏa đáng, tuy lẩn lộn tại phủ Kỳ Quốc công đi ra, nhưng hân vẫn là người không có thân phận.

Thân phận, ở thời đại này rất trọng yếu, Xuân nhi nguyên bản là nô tài, mình muốn cho nàng làm phu nhân, không thể lại để cho người ta xem thường.

Lúc ấy Chu tiểu thư đã ở ngoài sân, Thẩm Ngạo đi qua liếc nhìn nàng, Chu tiểu thư biểu lộ rất cổ quái, cũng khóc, có chút không hiểu thấu, chỉ là tại lúc đó, Thẩm Ngạo cũng chẳng quan tâm nàng, từ đó về sau, Chu tiểu thư không nói chuyện cùng hân nữa.

Ai, biểu huynh biểu muội, quan hệ có chút cương, thật không hiểu lòng dạ đàn bà thế nào nữa.

Ngược lại quận chúa kia, sai người đến tìm hân hỏi bức tranh, hân không để ý đến, hiện tại có nhiều việc, tâm Thẩm Ngạo không chuyên tâm, không có thời gian để ý đến cái nha đầu ngốc kia.

Còn có Ngô Tam nhi, lấy sổ sách Thúi Nhã Sơn Phòng ra cho Thẩm Ngạo quyết toán, Thẩm Ngạo xem xét, tháng thứ nhất lợi nhuận hơn một ngàn bảy trăm quan, sinh ý quá náo nhiệt, hội viên đã có nhiều hơn ba trăm, mỗi tháng thu hội phí thì có hơn ba trăm quan, tiền buôn bán nước trà điểm tâm lời hơn một trăm, những điều này đều là phần nhỏ, kiếm lợi nhiều nhất chính là xuất bản sách thơ, bởi vì thời gian vội vàng,

hội thi thơ lần đầu tiên in ấn lên sách thơ chỉ có một ngàn bản, giá bán là hai quan một quyển sách, không ngờ đó mới là lời nhất, chỉ riêng buôn bán sách thơ liền lời hơn một ngàn ba trăm quan.

Quả nhiên không ngoài Thẩm Ngạo dự liệu, thơ sách vừa mới bán, đã bị đoạt mua không còn, náo nhiệt chưa từng có, từ đó về sau, giá tiền sách thơ cũng đang không ngừng tăng như bão tố, lại đạt đến hơn năm quan.

Kỳ thật, loại tiêu thụ này, nói trắng ra là chỉ là là đón ý nói hòa lòng người mà thôi. In thơ thành sách rồi, đương nhiên phải cất giấu, nếu không muốn cất giấu, còn muốn tặng cho bằng hữu, bởi vậy, sách thơ bán càng quý, bọn hán càng bắt đầu tranh mua điên cuồng hơn, bán được càng nhiều, bọn hán càng cao hứng.

Nói rõ cái gì? Nói rõ tác phẩm của bọn hán có người thưởng thức!

Hơn ba trăm hội viên, tự nhiên là không có ai tự mình ra mặt đi mua sách của mình, phần lớn là gọi chút ít thân bằng cố hữu, hoặc là hạ nhân đi mua. Có một thiếu gia, đúng là một hơi mua hơn năm mươi bản, bởi vậy, thơ sách ngày đầu tiên liền bán không còn, rất nhiều hội viên còn chưa kịp ra tay, ngoài hối hận, trong lòng lại có chút ít mừng thầm, không thể tưởng được tác phẩm của mình lại được nhiều người hoan nghênh như vậy.

Kết quả, về sau, một ít người làm sách, mua bán bản in ấn cũng động tâm tư, cũng bắt đầu thu mua ba quan, bốn quan, rồi sau đó dùng năm quan, sáu quan bán đi. Trên đời này, chưa bao giờ thiếu người coi tiền như rác, nhất là những thương nhân học đòi văn vẻ cùng nhân sĩ bên ngoài kia, người ta xem xét, oa, cái sách thơ này nóng như thế, khó lường khó lường, xem ra nhất định là thi từ đại tài tử làm, muốn thu mua cất giữ, thu mua, thu mua thật nhiều vào.

Căn cứ vào tin tức không xác thật, người nào đó lại bảo dì cả bác biểu đệ ba cháu trai của hán, sứ giả Đông Doanh nào đó dùng giá cả mười quan tiền mua sách, đang thu mua số lượng cực lớn, có bao nhiêu muốn bao nhiêu, ai đến cũng không cự tuyệt, hơn phân nửa là muốn đem chúng đi Đông Doanh bán, lại để cho đám hai lúa kia từ từ học tập thi từ thiên triều.

Ngô Tam nhi bây giờ là thỏa thuê mãn nguyện, đã muốn thu mua mấy nhà tác phường ẩn chế, mời không ít công tượng in sách, định tháng sau ấn chế ba nghìn sách đi bán.

Mà hôm nay, Thẩm Ngạo cuối cùng cũng có tiền tiêu sả lảng, Chu phủ cho tiền tiêu hàng tháng là ba quan, nhưng chỉ cần Thẩm Ngạo nguyện ý, 30 quan, ba trăm quan cũng chỉ là con số nhỏ. Về phần vị Chu phó tổng kia, hôm nay cũng bắt đầu ngán nấp hơn, kỳ thật hán biểu hiện ra là thế tử Công tước, nhưng tiền tiêu hàng tháng cũng chỉ là ba quan, không nhiều lắm, hôm nay nói về tiền đã là không có một điểm áp lực nào.

Xe ngựa cuối cùng đã tới Quốc Tử Giám, Quốc Tử Giám này quy mô hùng vĩ, cùng Khổng miếu và Thái Học liền nhau. Hai bên phố Quốc Tử Giám là đường hẻm, hai đầu đường cùng hai bên cổng Quốc Tử Giám có cây hoa mọc lên san sát như rừng, rất trang nghiêm thần thánh.

Cách đó không xa chính là Thái Học, cùng so sánh với Quốc Tử Giám, sĩ tử nhập học Thái Học quả nhiên là hồi hã, đúng là nối liền không đứt, có đi bộ lưng công bọc hành lý, có cưỡi con lừa, con ngựa vôi vàng tới, ngẫu nhiên có mấy chiếc xe ngựa tới, cũng có vẻ rất mộc mạc.

Nhìn nhìn lại Quốc Tử Giám, khí phái không giảm, trang trí đổi mới hoàn toàn, một hàng cấm vệ đã đứng dọc theo chân tường, ăn mặc trang phục đặc biệt của quan phủ, quan viên mang theo nón cánh chuồn đã chờ đợi tại lâu chờ này. Rất nhiều giám sinh ra khỏi xe, nhìn thấy cảnh này, cũng rất thủ quy cũ, ào ào nối đuôi nhau đi vào, không dám lơ đãng.

Thẩm Ngạo nghĩ thầm: “Đây là cái quy củ gì, chẳng lẽ đi học, quan viên Quốc Tử Giám phải đứng ở cửa ra vào nghênh đón giám sinh mới sao?” Liền giữ chặt Chu Hằng bên người, hỏi: “Hôm nay làm sao lại long trọng như vậy?”

Chu Hằng nói: “Biểu ca, người ngay cả điều này cũng không biết sao? Hôm nay, lúc đại điển khai giảng, thời gian rất nhiều tuần kiệt Đại Tổng triều ta nhập học, án theo quy củ hằng năm, hoàng thượng đều muốn đến Quốc Tử Giám và Thái Học chủ trì đại điển khai giảng, dùng để tỏ rõ Đại Tổng triều ta ưu đãi kẻ sĩ, bày ra ân sủng.”

Thẩm Ngạo gật đầu, cùng Chu Hằng nối đuôi nhau đi qua, lúc gặp thoáng qua những quan viên Quốc Tử Giám kia, rõ ràng chứng kiến rất nhiều quan viên lộ ra vẻ tâm thần bất định, đứng chờ ở Tụ Hiền môn, Thái Học môn, đèn thờ lưu lự. Rất nhiều giám sinh đã chờ đợi lâu ở chỗ này, tốp năm tốp ba tìm kiếm người quen thuộc ở hai bên để nói chuyện phiếm.

Có mấy người nhận thức Chu Hằng, cười hì hì đi tới, bắt đầu thấp giọng nghị luận, nói: “Chư vị nghe được tin tức gì chưa? Lúc này đây, điển lễ Quốc Tử Giám và Thái Học phải tách ra xử lý.”

Người khác nói: “Quy củ những năm qua, bất kể là giám sinh hay là Thái Học sinh đều là tiến hành tại Quốc Tử Giám, năm nay có biến cố gì?”

Liền có người nói: “Nếu là tách ra để xử lý, như vậy hoàng thượng là đi Quốc Tử Giám chủ trì điển lễ trước, hay là đi Thái Học?”

Người kia nói: “Đây mới là điều trọng yếu nhất, thời gian đẹp nhất chỉ có một, hoàng thượng đi Quốc Tử Giám trước hay là đi Thái Học trước, liền khiến người ta khó có thể nghĩ.”

“Nên là Quốc Tử Giám trước, từ trước đến nay, đều là do Quốc Tử Giám xử lý, năm nay chẳng lẽ còn làm rối loạn quy củ.”

Người nọ đang đưa cây quạt, cười lạnh nói: “Người biết cái gì, mấy lần thi toàn quốc trước đây, Quốc Tử Giám thường thường kém một bậc, tin tức từ trong nội cung truyền ra nói, hoàng thượng đã sớm bắt mẫn rồi, mấy lần hướng người ta nói, Quốc Tử Giám ăn lương lộc nhiều nhất, quá mức được ân sủng, quá ngang ngược kiêu ngạo.”

Thẩm Ngạo hỏi: “Hoàng thượng đi đến chỗ nào đầu tiên, chủ trì đại điển ở phía trong, cũng có quan hệ cùng Quốc Tử Giám sao?”

Có người đang đưa cây quạt nói: “Thẩm huynh là có chỗ không biết rồi, Đại Tổng triều ta phần lớn là chọn sĩ tử ưu tú từ Quốc Tử Giám và Thái Học, nếu Quốc Tử Giám chọc hoàng thượng không vui, tương lai, tiền đồ chúng ta làm sao bây giờ? Chu công tử thì không quan trọng, hắn là thế tử Quốc công, còn có thể kế tục tước vị, không lo bảo vệ áo cơm. Nhưng Đại Tổng triều có mấy người có huân tước như vậy? Mặc dù phần lớn đều có phụ tử là một quan chức, nhưng quan này lại không thể kế tục, có thể tiếp tục huy hoàng hay không, còn phải dựa vào chính mình tranh thủ cố gắng.”

Thẩm Ngạo bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là thế, khó trách không khí hôm nay rất khẩn trương, thì ra cái này đã quan hệ đến việc hoàng đế ân sủng, một khi bị thất sủng, chắc hẳn danh ngạch Quốc Tử Giám nhập sĩ (làm quan) sẽ giảm bớt, đối với giám sinh mà nói, giống như tai họa ngập đầu.

Trong Sùng Văn các, Quốc Tử Giám nghiêm túc yên lặng chờ đợi, biểu hiện ra khuôn mặt không sợ hãi, nhưng trong lòng lại như bị sóng lớn tuôn trào.

“Rốt cuộc Hoàng thượng có ý gì? Tại sao phải để cho Quốc Tử Giám và Thái Học tách ra, xử lý điển lễ riêng. Đã tách ra xử lý, như vậy qua nửa canh giờ chính là giờ tốt rồi, hoàng thượng sẽ đi nơi nào chủ trì trước đây?”

Hoàng thượng đã có khẩu dụ, nói là tất cả hai nhà, tự xử lý điển lễ, đều không cần nghênh đón, Đường Nghiêm cần làm, chính là đợi.

Hắn đã nóng nảy đổ một thân mồ hôi, Thánh ý khó dò, tại trước khi hoàng thượng ngự giá đến, ai cũng đoán không ra tâm ý của hoàng thượng.

Trong nội đường, Ngụy Khâm đang ngồi cùng mấy tiến sĩ, truyền đến từng trận thanh âm ho nhẹ, có người thấp giọng nói: “Mấy lần khảo thi cuối cùng lúc trước, Quốc Tử Giám đều bị Thái Học áp đến sít sao, lúc này đây không phải là hoàng thượng quá tức giận, cố tình chính đốn sao?”

“Hừ... Không nên nói lung tung.”

Đường Nghiêm vừa nghe, lại càng xuất hiện sự kinh hãi không hiểu, nếu hoàng thượng đi Thái Học trước, cái này nên làm như thế nào cho phải? Đường Nghiêm càng nghĩ càng sợ, đứng ngồi không yên, phải đợi tới khi nào, giờ lành đã sắp tới rồi.

Bên trái bên phải, mà ngay cả đám giám sinh trong sân rộng cũng nóng lòng rồi, vì vậy liền có mấy trợ giáo, tư trường đi duy trì kỷ luật, ra lệnh không cho phép mọi người châu đầu ghé tai bàn tán.

Đường Nghiêm đóng mắt lại, cố ý nói hướng tiến sĩ bên người: “Tần tiến sĩ, đi xem đám giám sinh như thế nào, bảo mọi người thủ quy củ, không cần phải náo loạn để người chê cười.”

Tần tiến sĩ tuân mệnh đi ra.

Qua không được bao lâu, Tần tiến sĩ còn chưa quay lại trả lời, liền nghe được Thái Học bên kia truyền đến một hồi vui mừng, lễ nhạc tấu lên, phi thường náo nhiệt.

Có một tên trợ giáo vội vã chạy tới nói: “Thánh giá đến, lại đi hướng bên phải.”

“Hướng bên phải? Đi Thái Học!” Sắc mặt Đường Nghiêm trắng bệch, thiếu chút nữa chán nản ngã xuống đất, trong miệng lẩm bẩm nói: “Xong rồi, xong rồi, hoàng thượng, đây là ý gì?”

Hắn đưa mắt nhìn, chỉ thấy chúng tiến sĩ hai mặt nhìn nhau, lần lượt từng người một, mặt trắng như tờ giấy.

Từ lúc Đại Tổng triều lập Quốc Tử Giám đến nay, hoàng thượng coi trọng Thái Học mà xem nhẹ Quốc Tử Giám là sự tình chưa bao giờ có, nhưng hôm nay thái độ hoàng thượng đã sáng tỏ, nghĩ như thế nào?

Hoàng thượng không tới, điển lễ chỉ có thể trì hoãn xuống dưới, mọi người vẫn đang ngồi, nín hơi không nói.

“Tiếp tục chờ đợi!” Đường Nghiêm cười khổ trong lòng, vẻ mặt bất đắc dĩ, hỏi thời gian, vừa mới là giờ Tỵ hai khắc, đã đến giờ lành.

Tiếng ho khan liên tiếp truyền tới, tất cả mọi người mím môi, nín hơi không nói. Hoàng thượng rút cuộc là có cái tâm ý gì, là muốn gỡ Quốc Tử Giám sao? Hay là muốn nhằm vào quan viên Quốc Tử Giám?

Quốc Tử Giám những năm này, thành tích mấy lần cuối cùng khảo thi đều rất không lý tưởng, có phải là vì thế mà để hoàng thượng tức giận rồi?

Thái Học bên kia hô vang vạn tuế, thanh âm xuyên qua tường viện truyền đến trên quảng trường, đám giám sinh lập tức bắt đầu đánh trống reo hò, ào ào nói: “Chuyện gì xảy ra? Hoàng thượng đi Thái Học rồi sao?”

Nghị luận ào ào, ngay cả đám trợ giáo và tư trường đều ngăn không được rồi, ai cũng chưa từng nghĩ đến, cái đại điển này lại thành cái chỗ để chê cười. Sự tình trước nay chưa có, tại hôm nay thật sự đã xảy ra.

Có giám sinh bị phần nói: “Hoàng thượng ưu ái Thái Học sinh, từ nay về sau, giám sinh cũng bị Thái Học sinh cười trên đầu rồi.”

Vì vậy lại càng một bị phần hơn, Thẩm Ngạo thân ở trong đó, nhưng trong lòng lại cười: “Oa, bọn hắn làm cái gì vậy? Thắng bại là chuyện thường của binh gia, rõ ràng còn có người khác, tố chất tâm lý quá kém, bốn công tử xấu hổ vì phải làm bạn với đám người này.”

Ai ngờ con mắt thoáng nhìn, ngay cả Chu Hằng cũng đều bắt đầu bị phần, bình thường Chu Hằng không phải như thế, hắn bị phần cái rầm. Chỉ nghe Chu Hằng nói: “Những con vợ kế bình dân kia muốn cười lên trên đầu chúng ta, không được, phải cho Thái Học sinh biết thế nào là lễ độ.”

Thẩm Ngạo cảm thấy buồn cười, mỗi người đều ngang hàng, thì ra những giám sinh bị phần chính là điều này, bọn hắn từ nhỏ chính là con cưng, liền tài trí cao hơn so với người khác, cuộc thi lại để bình dân thắng, ngay cả thân thuộc với vua cũng bị mất, khó trách cảm thấy mất mặt.

Nhưng Thẩm Ngạo không có cảm giác này, hắn vốn không phải là cái con cưng gì, cũng không có cái loại ý nghĩ tự coi mình đắt tiền, nhận thức xa hoa, người giống người, hoàng đế thích đi nơi nào liền đi nơi đó, hoàng đế lão nhân không đến nơi đây ngồi xổm xuống nhà vệ sinh, Quốc Tử Giám đều sẽ thối hết sao?

70. Chương 70: Thân Thuộc Với Vua

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 70: Thân thuộc với vua

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Mặt trời dần dần bắt đầu nóng lên, quần áo rất nhiều giám sinh đều dính đổ mồ hôi, cây quạt vốn là dùng để ra vẻ tiêu sái kia, giờ phút này đã có công dụng thực tế, trong lúc nhất thời, rất nhiều quạt giấy kích động qua lại, nương theo từng đợt phàn nàn, cuối cùng cũng mang đến chút ít vẻ thanh mát.

Thẩm Ngạo cũng là rất không kiên nhẫn, người ta là hoàng đế cơ mà, có vốn liếng để cho người khác đợi!

Thái Học bên kia dường như có động tĩnh, lại truyền ra tiếng hô vạn tuế, Chu Hằng nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Đã qua một canh giờ rồi, chắc hẳn典禮 Thái Học bên kia đã xong! Không biết hoàng thượng có tới Quốc Tử Giám hay không nữa, biểu ca, về sau chúng ta chắc là có khổ để ăn rồi.”

“Có khổ ăn?” Thẩm Ngạo đang đang đưa cây quạt, nghe được Chu Hằng nói..., tay dừng động tác dao động lại, hỏi: “Đây là vì cái gì?”

Chu Hằng nói: “Vẫn không rõ sao, hoàng thượng đi Thái Học, Thái Học sinh sẽ cười lên trên đầu giám sinh, nếu thay đổi người là tiến sĩ Quốc Tử Giám, người sẽ làm như thế nào?”

Thẩm Ngạo minh bạch, đối lại là hắn làm tiến sĩ, nhất định phải chỉnh đốn phong cách học tập, phải quyết chí tự cường, phải lấy buồn bã làm sức mạnh, oa, buồn bã làm sức mạnh... tưởng tượng cái này, Thẩm Ngạo lập tức cảm thấy bất thường rồi, đám tiến sĩ tám phần là muốn tiến hành biện pháp dạy dỗ ma quỷ, quả nhiên là không có ngày tốt lành.

Tuy đọc sách là phải chịu khổ, nhưng bị người khác bắt buộc chịu khổ lại là một chuyện khác, đám quan viên, tiến sĩ mất mặt mũi, lại mất thân thuộc với vua, giống như là xử nữ trung niên già, rất u oán!

Làm sao bây giờ? Đương nhiên phải tìm người để phát tiết, đáng thương cho giám sinh, đáng thương cho Chu Hằng, đương nhiên, mình giống như cũng rất đáng thương .

Nghĩ một lúc, liền nghe được Tụ Hiền môn bên kia truyền đến bạo động, có người nói: “Xa giá của hoàng thượng đi ra khỏi Thái Học, đang hướng đến Quốc Tử Giám bên này .”

“Yên lặng, yên lặng!” Đám trợ giáo giữ vững tinh thần, lại bắt đầu chỉnh đốn thứ tự, đám giám sinh rất phối hợp, sửa sang lại quần áo, cũng không tiếp tục nói hươu nói vượn, nguyên một đám tập hợp tại quảng trường hứng lấy ánh mặt trời chói chang.

Đường Nghiêm mang theo chúng tiến sĩ đi ra khỏi Sùng Văn các, Tụ Hiền môn vốn là xuất hiện một đội cấm vệ tiến đến, đám giám sinh ào ào, đều tự đứng vững vị trí trên quảng trường. Mà Đường Nghiêm cầm đầu quan viên, tiến sĩ, chính là tự mình đi đến, nhìn thấy xa giá đến, lập tức cúi bái, cất cao giọng nói: “Bọn thần cung nghênh bệ hạ.”

Tiếp theo, trong tiếng vạn tuế như sấm rền, Triệu Cát ở bên trong được tùy tùng nâng tay, từ từ đi xuống xa giá, da của hắn trắng nõn, sắc mặt có chút tái nhợt, hiển nhiên khí sắc có chút không tốt.

Lúc này, ở sau người, một cỗ kiệu cũng ổn định, dừng lại, Tam hoàng tử Triệu Giai đi ra từ bên trong, Triệu Giai bước tới, đỡ lấy Triệu Cát, trong miệng nói: “Phụ hoàng, Quốc Tử Giám này hình như là bị Thái Học chọc giận, mất hết khí phái rồi!”

Âm thanh Triệu Cát lạnh lùng nói: “Khí phái lại có làm được cái gì, đây là địa phương dạy người đọc sách, không dạy ra trụ cột của quốc gia, so khí phái có tác dụng gì? Có hoa không quả, bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa, hừ, theo ta vào đi thôi.”

Triệu Giai liền cười cười, vịn Triệu Cát chậm rãi đi vào.

Bọn người Đường Nghiêm rất xấu hổ, quỳ lâu như vậy, cũng không thấy hoàng thượng nói một tiếng miễn lễ, liền trực tiếp tiến vào, cũng không biết là tiếp tục quỳ, hay là theo đuôi đi vào, lâm vào thế khó xử, lại cảm thấy một loại khuất nhục, quá mất mặt, hoàng thượng làm như vậy, rõ ràng cho thấy đã sinh lòng bất mãn đối với mình, là đang gõ chính mình đó!

Lúc này có nội thị chạy tới, cao giọng nói: “Chư vị theo hoàng thượng đi vào thôi.”

Bọn người Đường Nghiêm nhẹ nhàng thở ra, xám xịt đi theo.

Triệu Cát đi đến con đường chính dẫn vào bên trong Quốc Tử Giám, hai bên cấm vệ ào ào tiến đến, xa xa, đám giám sinh cũng hành lễ, đông nghịt, phập phồng bất định.

Triệu Cát nhíu nhíu mày: “Quốc Tử Giám chỉ luyện tập ở trên mặt mũi thôi sao?”

Kỳ thật đáy lòng Triệu Giai muốn giữ gìn Quốc Tử Giám, năm đó hắn vụng trộm đi tham gia khoa cử, chính là ghi danh ở Quốc Tử Giám trước tiên, dùng danh nghĩa giám sinh tiến vào trường thi, Quốc Tử Giám này coi như là trường học cũ. Nhân tiện nói: “Phụ hoàng, đây cũng là tâm ý của mọi người, học vấn đều là chuyện tiếp theo, quan trọng là ... Một chữ trung, trung là đại thể, bọn hắn kinh sợ, không phải là hi vọng mặt rỗng của phụ hoàng vui mừng, tâm tình có thể thư thái một ít hay sao?”

Triệu Cát cười cười, nói: “Người nói như vậy, khác nào các học sinh Thái Học đều là nghịch tặc. Các học sinh khảo thi một năm rất khó, có không ít người giỏi văn chương và thi từ ưu nhã, chỉ là không biết kỹ năng vẽ của bọn hắn như thế nào, có xuất chúng hay không.”

Nói lên vẽ, Triệu Cát lại đột nhiên nhớ tới một người: “Tên họa sĩ phủ Kỳ Quốc công thu Bạch Hạc đồ của ta kia, vì sao còn không thấy hắn đưa tranh đến, Tím Hành bên kia cũng không thu được tranh sao? Trầm thật đúng là muốn nhìn một chút, xem hắn có thể làm ra thần vận cò trắng hay không.”

Triệu Giai cười nói: “Hắn là tục nhân, nhất định là có chuyện gì chậm trễ, chắc là qua năm ba ngày nữa sẽ đưa tới.”

Triệu Cát cũng cười nói: “Muốn bảo người đi thúc thúc giục hay không.” Lời nói vừa phát ra, lại lắc đầu nói: “Có lẽ không cần, không thể rối loạn lòng hắn, chờ một chút đi.”

Từ đầu đến cuối, Triệu Cát một mực chỉ nói chuyện, cùng Triệu Giai bất tri bất giác, liền đến một đàn chào, cái đàn chào này đối diện quảng trường, lại có thể kháng âm thanh lớn, Triệu Cát ngồi xuống, gọi Triệu Giai cùng ngồi ở một bên, liền không nói gì nữa.

Đường Nghiêm rất xấu hổ đi qua, hành lễ về hướng Triệu Cát, nói: “Bệ hạ, đại điển có thể bắt đầu chưa?”

Triệu Cát chỉ gật đầu, biểu lộ rất lạnh nhạt.

Đường Nghiêm liền đi tới trước sân khấu, bắt đầu nói chuyện, đơn giản là muốn đám giám sinh từ từ đọc sách, phải báo ơn triều đình, các loại từ cũ rích, nói đến nói đi, cũng không thấy hoàng thượng có ý tứ muốn lên đài huấn thị, liền chỉ có thể tiếp tục kiên trì giảng, tâm tình xấu hổ không nói cũng biết.

Dưới đài, đám giám sinh đều cảm thấy đại điển năm nay rất kỳ quái, có một cổ hương vị nói không nên lời, những năm qua đều là hoàng thượng bắt đầu bài giảng trước, cổ vũ vài câu, rồi sau đó mới được là Đường Nghiêm đi lên phát biểu, nhưng năm nay lại bất đồng, hơn nữa xem sắc mặt Đường Nghiêm rất yếu ớt.

Rất nhiều người nói thầm trong lòng: “Như thế xem ra, Quốc Tử Giám thân thuộc với vua là lừa gạt, thật sự không có nữa rồi, từ trước là Phượng Hoàng, hôm nay lại trở thành gà mái...” Tâm đau xót quá!

Ánh mắt Thẩm Ngạo lại nhìn tới hoàng thượng ở phía trong đàn chào, người đứng bên người hoàng thượng kia dường như đã gặp nhau ở nơi nào, người đó là ai vậy?

Trong lúc nhất thời, hắn không nghĩ ra, đơn giản là không muốn nghĩ, liếc nhìn Chu Hằng, trong lòng nói: “Cách xa nhau hơn một nghìn năm, phái đoàn lãnh đạo đều là đám người hình thức, lời nói rất có ý tứ sao? Miệng đắng lưỡi khô, nói nhiều như vậy, rõ ràng tinh thần phấn chấn vô cùng còn như vậy, ai... chân có chút nhức mỗi.”

Đường Nghiêm vừa mới nói Khổng thánh nhân xong, đang định giảng chút ít điển cố chăm học, lúc này, dàn chào ở phía trong sau lưng đã có động tĩnh, hần nhìn lại, mặt đã tái rồi, hoàng thượng mang một bộ dạng vô tình, Tam hoàng tử Triệu Giai vịn lên đi ra.

“Cái này... Cái này nên làm như thế nào cho phải... Đại điển mới tiến hành một nửa mà.”

Đường Nghiêm vội vàng rời bước đi qua, trong miệng nói: “Hoàng thượng phải chăng muốn nói một đôi lời?” Hần hôm nay vừa khẩn trương lại lo lắng, thánh ý khó dò, nói không chính xác chính là tức giận ngập trời rồi, nước mắt đều muốn tuôn ra.

Triệu Cát cười lạnh, liếc mắt nhìn hần, trong miệng từ từ nói: “Bãi giá hồi cung, loại văn vẻ này có làm được cái gì.” Đường như lại nghĩ tới cái gì đó, không nhanh không chậm nói: “Năm nay sơ thí, không được lười biếng.”

Nói xong, liền tại đi ngang qua Đường Nghiêm, hướng Tụ Hiền môn, quay về đường cũ, bãi giá hồi cung.

Lập tức, đám giám sinh ngây ngẩn cả người, Đường Nghiêm, tiến sĩ, đám bọn họ cũng mắt choáng váng, nhưng ai cũng không dám lên tiếng, đợi cho xa giá dần dần bước đi, mọi người mới trở lại vị trí, Đường Nghiêm lại còn như con gà ngốc, nhắm mắt lời hoàng thượng nói: “Sơ thí... Sơ thí...”

Đại điển khai giảng không tổ chức hết đã chết yếu, cơ hồ có thể từ trên mặt từng giám sinh chứng kiến tất cả sự bất đắc dĩ và uể oải. Thấm Ngạo cảm thấy không ổn, thì ra Quốc Tử Giám không được người ta chào đón như vậy, lúc ấy Quốc công muốn thay hần kiếm danh ngạch Thái Học, lại cũng không tìm được phương pháp, khó trách Thái Học người ta mạnh như thế thế, Thái Học sinh mới thật sự là môn sinh của thiên tử sao?

71. Chương 71: Nghiệt Tử Nghiệt Tôn Của Thái Kinh

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 71: Nghiệt tử nghiệt tôn của Thái Kinh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đường Nghiêm đi trở về trước sân khấu, vừa rồi nghe hoàng thượng nói, có lẽ là trong lòng còn run sợ, nhưng lúc này đối mặt với đám giám sinh lại là một sắc mặt khác, lạnh lùng nói: “Từ nay về sau, tất cả giám sinh phải gia tăng bài học, không thể lười biếng, cuối tháng này chính là thời gian sơ thí, nếu là lại không bì kịp Thái Học, cấm túc toàn bộ, không có phép về nhà.”

Lời này nói ra, lập tức lại là một mảnh lũ lụt phản đối, Đại Tổng triều cũng có ngày nghỉ, cứ cách chín ngày sẽ nghỉ ngơi một ngày, gọi là Tuần hưu. Nếu là Thái Học thiết lập cái quy củ này thì lại không sai, bọn họ đều là đệ tử nghèo, quê quán lại cách khá xa, ước gì được nghỉ ngơi ở phía trong Thái Học. Nhưng giám sinh lại khác, gia đình giám sinh ngay tại thành Bện Kinh, nếu là ngày Tuần hưu cũng không cho về nhà, cái này quá hà khắc rồi.

Sắc mặt Chu Hằng tái nhợt, cái đó và ngồi tù không có gì khác nhau, kéo vạt áo Thấm Ngạo, nói: “Biểu ca, người xem, ta nói đúng không, sơ thí phải khảo thi vượt qua những Thái Học sinh nghèo kiệt xác lại hủ lậu kia, đó là điều nghĩ cũng đừng nghĩ, đến lúc đó chúng ta chỉ có thể đứng ở Quốc Tử Giám.” Nói xong, thở dài nặng nề, thật đau lòng.

Thấm Ngạo cũng rất bất mãn, khảo thi chỉ là Thái Học, người mượn giám sinh để trút giận, thật sự quá không có phẩm chất.

Quan trọng nhất là Xuân nhi bây giờ còn đang ở trên giường bệnh, không cách năm ba ngày trở về nhìn, hần rất lo lắng.

Đường Nghiêm uy hiếp một phen, về sau liền nổi giận ùng ùng bước đi thẳng, mấy tiến sĩ còn lại ào ào theo đuôi, sự tình hôm nay quá đột ngột, phải tìm phương án ứng đối.

Trở lại Sùng Văn các, Đường Nghiêm như có điều suy nghĩ mà ngồi xuống, tiến sĩ còn lại ào ào ngồi vây quanh Đường Nghiêm, đám quan lại nhỏ đến châm trà cho bọn họ, Đường Nghiêm cầm nắp trà mài mài chén trà, cũng không uống.

Đường Nghiêm nhăn lông mày lại, thở dài, thể diện Quốc Tử Giám xem như ném đi được rồi, trong lịch sử từ trước đến nay, luôn luôn là Quốc Tử Giám áp Thái Học một cái đầu. Cho dù cuộc thi không sánh bằng Thái Học, nhưng phải nói đến việc thân thuộc với vua, Thái Học kia há lại có thể so sánh.

Nhưng đến trong tay hắn, vừa mới tiền nhiệm, liên tục hai lần khảo thi cuối cùng đều bị Thái Học đè nặng một bậc, hôm nay ngay cả thân thuộc với vua cũng bị mất, cái quan hệ này liên quan đến con đường làm quan của hơn một ngàn giám sinh, nếu không hăng hái, Đường Nghiêm hẳn chính là tội nhân thiên cổ của Quốc Tử Giám!

Đóng mắt nghĩ nghĩ, ho khan một tiếng, Đường Nghiêm mở miệng nói: “Chư vị đồng liêu, Quốc Tử Giám hôm nay vô cùng nhục nhã, hoàng thượng chiếu cố Thái Học đã thành kết cục đã định, lúc gần đi hoàng thượng nói một câu, nói sơ thí năm nay, không thể lười biếng, lời hoàng thượng nói tất nhiên là dạy cho chúng ta nỗ lực tại lúc sơ thí, nhưng dùng thực lực hiện tại của Quốc Tử Giám, nên làm như thế nào để áp chế Thái Học?”

Chúng tiến sĩ hai mặt nhìn nhau, lại có một người đứng ra, vuốt râu nói: “Sơ thí tuy chỉ là khảo thí sơ qua, thực sự không thể khinh thường, cái gọi là vạn sự khởi đầu nan, chính là như vậy, tại lúc thi sơ thí trung khảo có một người thành tích tốt, mới có thể phần chấn nhân tâm, cũng có thể lại để cho hoàng thượng vài phần kính trọng.”

Đường Nghiêm gật đầu nói: “Không sai, nếu không thể để cho Quốc Tử Giám tại lúc sơ thí thể hiện một lần, lão phu chỉ có thể tự nhận lỗi từ chức, không có mặt mũi tiếp tục gặp chư vị.”

“Chỉ là...” Đường Nghiêm lại cười khổ: “Sơ thí muốn thắng Thái Học, nói dễ vậy sao? Ai... Hôm nay đã là tình trạng cấp bách, nước tới chân mới nhảy, lại có làm được cái gì? Thái Học nhiều tuần kiệt lực, tuy thực lực Quốc Tử Giám không thể khinh thường, nói đến việc tất thắng, ha ha...” Hắn cười khổ một tiếng, chậm rãi uống trà.

Tần tiến sĩ nói: “Đại nhân quá lo lắng, Thái Học sinh phổ biến thành tích tốt đẹp, Quốc Tử Giám thì là tốt xấu lẫn lộn, thật sự muốn so, Quốc Tử Giám tự nhiên rơi xuống hạ phong. Chúng ta trọng yếu nhất là tranh thủ sơ khảo lấy tiền tam giáp (ba thứ hạng đứng đầu), chỉ cần tiền tam giáp Quốc Tử Giám có thể chiếm cứ hai cái danh ngạch, trận này chắc chắn thắng.”

Đường Nghiêm gật đầu, nói: “Người vừa nói như vậy, ta lại nghĩ tới, ta nhớ được có hai giám sinh, một người tên là Thái Luân phải không, đúng là cháu ruột Thái sư, người khác tên gì?”

Một người tiến sĩ nói: “Gọi Ngô Bút.”

“Đúng, chính là bọn họ, hai người này, thành tích một năm khảo thi cuối cùng rất tốt, Tần tiến sĩ có ý tứ, không phải là nói đặt trọng tâm trên người bọn họ sao. Vô luận như thế nào, chỉ cần cam đoan bọn hắn vào tiền tam giáp, Quốc Tử Giám liền có thể lấy lại một ván?”

Tần tiến sĩ nói: “Đúng là như thế, Điền Kị đưa ngựa, nếu là toàn tương đối diện, giám sinh Quốc Tử Giám thiếu, nhiều tạp chất, tự nhiên không phải là đối thủ của bọn hắn, Nhưng chọn hai lương tài đi ra, mấy ngày nay từ từ mà khai thông, cố gắng để bọn hắn tiến vào tam giáp, chính là bảo vệ được đại cục.”

Đường Nghiêm liền vuốt râu cười, sự lo lắng trong lòng cuối cùng cũng được xua tan một ít, nói: “Không sai, Tần tiến sĩ nói lời này khiến người ta tỉnh ngộ, rất tốt.”

Bên này, đại hội động viên cuối cùng đã rơi xuống màn che, đám giám sinh cũng đều tự tản đi. Tư trường (quan lại làm công việc tạp vụ) an bài ngủ nghỉ cho Thẩm Ngạo, Chu Hằng, hai người lại ở cách nhau không xa, vài bước liền đến.

Quan lại nhỏ kia an bài tất cả, trong miệng hỏi: “Trầm tướng công, không biết còn có chuyện gì sao?”

Thẩm Ngạo gật gật đầu: “Người đi đi.”

Chỗ ở của hắn, là lầu nhỏ, sở hữu bốn năm gian phòng, năm giám sinh xài chung. Lúc này, dưới lầu truyền đến một tiếng gọi âm ỉ, có người gọi: “Chu Hằng, Chu Hằng...”

Thẩm Ngạo đẩy cửa sổ ra, trông thấy mấy công tử đang đưa cây quạt gọi về phía cửa sổ Chu Hằng. Chu Hằng thò đầu ra từ phòng kế bên, ánh mắt sáng lên, nói: “Thì ra là Thái công tử, ha ha, Thái công tử gần đây rất tiêu sái đó.”

Công tử cầm đầu kia đang đưa cây quạt, cười ha ha, nói: “Người xuống đây, ta đã lâu không gặp người.”

Chu Hằng cười nói: “Đến đây.” Nói xong liền đi xuống lầu.

Thẩm Ngạo hỏi nhỏ quan lại kia: “Thái công tử kia là người nào?”

Quan lại nhỏ nói: “Trầm tướng công, ngay cả hắn cũng không biết? Thái công tử là tăng tôn Thái thái sư, thái sư là trí sĩ hai năm trước, nhưng quan hệ với vua rất tốt. Bởi vậy Thái gia này tại thành Biện Kinh có thể nói là danh môn số một số hai, trong tộc rất nhiều đệ tử đều là viên chức, mà Thái công tử, chẳng những gia thế tốt, học vấn tại Quốc Tử Giám cũng là rất cao.”

Thẩm Ngạo à một tiếng, trong lòng nói, thì ra là nghiệt tôn của Thái Kinh vô liêm sĩ kia. Lập tức lại nghĩ, Quốc công chứa chấp sư phụ, sư phụ đã làm sự tình kinh thiên động địa nhất, mắng Thái Kinh, bởi vậy có thể thấy được, Quốc công và Thái Kinh nên là thế như nước lửa. Chu Hằng à Chu Hằng, người thật sự là một người vô liêm sĩ, đây chính là kẻ thù chính trị của cha người, người lại vẫn lẫn lộn chung một chỗ cùng bọn họ, thật sự là quá hồ đồ rồi.

Tưởng tượng một chút, Thẩm Ngạo lại biết, muốn ngăn cản là không được, tính tình Chu Hằng này quá hoang dã, không ngăn được, chỉ có chậm rãi để ý thay hắn.

Từ lúc vào Quốc Tử Giám, Thẩm Ngạo thật sự bắt đầu suy nghĩ, tính tình của hắn chính là như vậy, đã lựa chọn mục tiêu, phải làm được hoàn mỹ hết sức của mình, tính tình này, hắn cùng với Quốc công có chút giống nhau, không để cho có khuyết điểm nhỏ nhất.

Mỗi ngày an phận lên trên lớp, đám tiến sĩ ngược lại cũng không vội dạy bọn họ kinh nghĩa (mấy thứ để thi trạng nguyên), mà là mỗi người đều tự đọc sách, mục đích chỉ có một, Tứ Thư Ngũ kinh, không dùng được biện pháp gì, những bản sách này, toàn bộ đều muốn một chữ không lọt khỏi đầu.

Thẩm Ngạo cũng không oán trách, kỳ thật hắn hiểu được ý tứ của tiến sĩ, Tứ thư Ngũ kinh là trụ cột kinh nghĩa, ngoại trừ học bằng cách nhớ, không có bất kỳ đường tắt nào khác.

Trụ cột không tổn sức, còn vọng tưởng làm văn về kinh nghĩa? Đó là ý nghĩ hão huyền.

72. Chương 72: Da Xác Ngọc Bích

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đà Lão Hồ

Chương 72: da xác ngọc bích

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo cố gắng đọc sách vài ngày, cuối cùng đối với Tứ thư Ngũ kinh đã có một chút kiến giải, tích góp từng tí tâm đắc, lại dung nhập kinh nghiệm khi đọc sách kiếp trước, tìm ra một ít đầu mối học tập.

Đọc sách không phải cứ khắc khổ sẽ thành công, phải có phương pháp thỏa đáng, kết hợp lao động nhàn hạ, mới có thể phát huy tiềm năng lớn nhất. Tứ thư Ngũ kinh có lý giải, học bằng cách nhớ ngoài, nếu có thể giải thích thâm ý trong đó, như vậy khi nhớ lại càng dễ dàng hơn.

Cũng may Thẩm Ngạo rất chịu khó nghiên cứu cổ văn, vì để phân biệt rõ đồ cổ, ở kiếp trước Thẩm Ngạo xem không ít sách cổ, đương nhiên, còn chưa tới tình trạng nghiền ngẫm từng chữ một.

Có những cơ sở này, lúc bắt đầu học tập thì càng nhẹ nhàng.

Từ trong sách rút ra bài học, Thẩm Ngạo mới phát hiện, đám giám sinh đọc sách thật sự rất chuyên chú, ngoại trừ một nắm người như Chu Hằng, nói rõ là không có lý tưởng, đại đa số người, ngoại trừ khi đi vệ sinh và đi ngủ, đều bưng lấy một quyển sách sách, rất chịu khó!

Quốc Tử Giám quả nhiên là đại học cấp trung tâm nhà nước, phong cách học tập rất tốt.

Đến nơi này, Thẩm Ngạo cảm giác mình có chút hình bóng đơn lẻ rồi, Chu Hằng quần áo lượt là như vậy, Thẩm Ngạo rất chướng mắt, cũng không rảnh làm bạn cùng bọn họ, mỗi ngày ăn uống miễn phí thật không có ý nghĩa, mà những người thật tình chăm chỉ kia lại quá khắc khổ, Thẩm Ngạo không muốn đi quấy rầy bọn hắn, sơ thì sắp đã đến, phàm là người có chút lòng tự trọng đều đã là mài dao soàn soạt, lại càng không được phép qua loa một chút nào, hi vọng khảo thi có một người thành tích tốt, quan trọng nhất là bỏ đi sự hung hăng càn quấy của Thái Học sinh.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân cực kỳ trọng đại, lúc này sơ thí, quan hệ đến cả vấn đề lợi ích Tuần hưu của đám giám sinh nữa!

Thẩm Ngạo ở lại Quốc Tử Giám mà mấy ngày, rất không thú vị, vừa mới đến hai mươi lăm tháng chín, hôm nay là thời gian Tuần hưu, rất nhiều giám sinh đã có chút ít tâm viên ý ngựa(đứng núi này trông núi nọ) rồi, sơ thì còn chưa bắt đầu, không biết Đường Nghiêm có thể lấy lại mặt mũi hay không, dù sao người không phải cỏ cây, cho dù cứ chăm chỉ, cũng phải thư giãn một tí, nghỉ ngơi một chút.

Bởi vậy lưu truyền ra các loại tin tức về Tuần hưu, phiên bản không ít, có người nói ngày trong đêm hôm qua đã đồng ý cứ nghỉ ngơi theo lẽ thường, có người nói Đường Nghiêm muốn giám sinh tiếp tục đi học, dù sao các phiên bản truyền ra đều cũng có mũi có mắt, ngay cả chi tiết Đường Nghiêm đại nhân gầy gầy *** mũi, đều tăng thêm vào thật tỉ mỉ.

Đợi cho tiến sĩ bên kia để lộ ra ý tứ, người truyền ý định xấu nhất cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, mà người lạc quan chính là đám ngực dậm chân, mệnh lệnh của đại nhân Đường Nghiêm là chấp thuận giám sinh nghỉ ngơi một canh giờ, một canh giờ về sau nhất định phải trở lại phòng.

Cái này là ngồi tù trần trụi rồi, Thẩm Ngạo cảm thấy rất oan uổng, hắn vốn còn muốn trở lại đi xem Xuân nhi một cái, nhưng một canh giờ từ Quốc Tử Giám chạy về phủ Quốc công rồi quay lại là không đủ thời gian, xem ra kế hoạch phải vứt vào xọt rác rồi.

Ngồi chờ ngăn người trong phòng, đang muốn lấy sách ra xem, liền nghe được Chu Hằng ở dưới lầu hô hắn.

Thẩm Ngạo mở cửa sổ, thấy dưới lầu có không ít người cùng trường, đang đứng cùng Chu Hằng, trong lòng biết Chu Hằng tìm được hoạt động giải trí rồi, muốn kêu mình đi theo.

Được rồi, nếu là nghỉ ngơi, tốt xấu cũng phải có một bộ dạng nghỉ ngơi, hôm nay sẽ không đọc sách. Thẩm Ngạo buông sách, thay đổi quần áo, liền đi xuống lầu, Chu Hằng tới nói: “Biểu ca, chúng ta cùng đi Khổng miếu chơi, Khổng miếu cách nơi này cũng không xa, một canh giờ rất dư dả.” Nói xong liền cười ha ha lôi kéo Thẩm Ngạo đi hướng đám người, đi đến chỗ cách Thái Luân không xa, nói: “Thái công tử, đây là biểu ca của ta, Thẩm Ngạo.”

Thái Luân kia nhếch miệng mỉm cười, lại có một loại cao quý làm cho người khó có thể tiếp cận, đang đưa cây quạt bên ngoài ba bước, mỉm cười, nói: “Trâm công tử là người phủ nào vậy? Thoạt nhìn rất lạ mặt!”

Rất nhiều công tử đứng bên người Thái Luân, nhưng so với Thái Luân này, tất cả đều biến thành chất phụ gia.

“Giả bộ, quá ảo rồi!” Cái này là đánh giá của Thẩm Ngạo đối với Thái Luân, Thẩm Ngạo là người từng trải, xem xét Thái Luân này, chỉ thấy hắn ngang với diễn viên nhị lưu, từng cử chỉ phảng phất đều là trải

qua suy nghĩ kỹ càng, về sau tận lực làm ra, người như vậy, có tính cách tự cho mình là siêu phàm, thường thường mắt cao hơn đầu, hơn nữa... lòng dạ rất hẹp.

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Thuở nhỏ phụ mẫu ta đều mất, một mực sống nhờ trong nhà dì.” Cái tiết mục ngắn này là Quốc công bố trí, phủ Quốc công đối ngoại tuyên bố Thẩm Ngạo là cháu ngoại phu nhân, nếu là biên tập câu chuyện, tự nhiên phải biên tập trọn vẹn.

Thái Luân cười lạnh trong lòng: “Chỉ là là họ hàng xa của phủ Quốc công mà thôi.” Liền lạnh nhạt liếc nhìn Thẩm Ngạo, không hề để ý tới hắn, đang đưa cây quạt, liếc nhìn mọi người, nói: “Đi thôi, mọi người đến Khổng miếu đi.”

Nói xong, đang lúc mọi người nói chuyện với nhau, liền chậm rãi bước đi.

Chu Hằng có vẻ có chút xấu hổ, không thể tưởng được, Thái Luân lại không nề tình như vậy, dầu gì cũng là của mình biểu ca, vì vậy rất áy náy mà nói với Thẩm Ngạo: “Biểu ca, chúng ta ở chỗ này đọc sách đi.”

Thẩm Ngạo lắc đầu, hé miệng cười nói: “Không phải nói đi Khổng miếu sao? Đi, đi cùng Thái công tử một chút.”

Người khác càng xem thường, Thẩm Ngạo lại càng không đi trốn, trốn tránh là không có tác dụng, chỉ càng bị người coi là khiếp nhược.

Bọn người Thái Luân đi ở phía trước, Thẩm Ngạo và Chu Hằng chính là cố ý thả chậm bước chân theo đuôi phía sau, ra khỏi Quốc Tử Giám, chuyển qua một góc đường, liền đến Khổng miếu. Khổng miếu cơ hồ có thể xem như chỗ nghiêm trang nhất thành Biện Kinh, so sánh với chùa miếu khác, muốn náo nhiệt hơn nhiều lắm, miếu cao sáu bảy trượng có thừa, nhìn về phía trên hùng vĩ trang nghiêm, hoa lệ đường hoàng.

Trên quảng trường trước Khổng miếu có nghệ nhân biểu diễn tạp kỹ, tung hứng, xiếc đi dây, nuốt dao phun lửa, phi thường náo nhiệt, chỗ xa hơn một ít, liền có rất nhiều mái che nắng, phần lớn là bán tranh chữ, đồ cổ, còn có bói toán, tam giáo cửu lưu (đủ các nghề nghiệp), đúng là đều tới đông đủ.

Thẩm Ngạo nhìn xem mới lạ, xa xa chứng kiến bọn người Thái Luân đi qua hướng một sạp bán tranh chữ, liền lôi kéo Chu Hằng nói: “Đi, chúng ta cũng đi xem.”

Chu Hằng nhìn người biểu diễn đến nhập thần, hắn trời sinh có cảm giác khờ dại đối với tranh chữ, ốm ở bị Thẩm Ngạo lôi kéo đi qua, đến mái che nắng, liền nghe được Thái Luân đang đưa quạt giấy nói với chủ quán kia: “Hành thư như vậy mà bán 30 văn, người cầm bàn giấy đến đây, ta ghi một cái thiệp đến, bán người 30 văn, như thế nào?”

Bên người mấy giám sinh đều cười to, thì ra là Thái Luân này cố ý đến xem, cái kia chủ quán thấy bọn họ ăn mặc bất phàm, liền nhiệt tâm quảng cáo, ai ngờ gặp Thái Luân chế nhạo, chủ quán kia giờ mới hiểu được những người này căn bản không phải đến mua tranh chữ, lập tức thu liễm dáng tươi cười, lui ra xa.

Thái Luân thấy chủ quán này không đến gần, cảm thấy không thú vị, lại dạo bước đi sạp kế tiếp, cái sạp này là bán đồ cổ, nói là đồ cổ, kỳ thật sản phẩm phồng chế khá nhiều, coi như là chính phẩm, vậy cũng phần lớn là các loại tiền Hán triều, rất không đáng tiền, chủ yếu dùng để chơi đùa.

Thái Luân thu hồi cây quạt, cúi đầu nhìn, cười lạnh nói: “Khó coi.” Nói xong, nhấc chân phải đi, ánh mắt thoáng nhìn, lại ồ lên một tiếng, ngồi chồm hổm xuống, lấy một khối ngọc thô chưa mài dũa ở phía trong sạp ra, chăm chú quan sát một lát, liền hỏi chủ quán nói: “Cái này bán bao nhiêu tiền?”

Chủ quán nói: “Nếu công tử muốn, 500 văn là được, những thứ này đều là thu từ nông thôn đến, có phải là bảo vật hay không, phải xem nhãn lực của công tử.”

Thái Luân cười ha ha một tiếng, nắm ngọc thô chưa mài dũa ở lòng bàn tay, lại nói với một người giám sinh sau lưng: “Lấy tiền cho hắn.”

Giám sinh kia cũng thật sự rất nghe lời, lập tức móc bạc vụn ra.

Tất cả việc này, Thẩm Ngạo đều nhìn ở trong mắt, nhưng lại bất động thanh sắc, trong đôi mắt hiện lên một tia cười nhạo, trong lòng nghĩ: “Thái công tử phải không? Xem ra nhãn lực của hắn cũng không hơn gì nông dân, cầm một kiện đồ dỏm lại nghĩ là bảo vật.”

Đội giám sinh kia trả tiền, Thái Luân rất hứng thú nghịch nghịch cái ngọc thô chưa mài dũa này, lập tức cười ha ha nói với chủ quán: “Ngươi là đồ ngu, đúng là loại mù chữ, một khối da xác ngọc bích, lại chỉ 500 văn bán, ha ha...” Hắn không kiêng nể gì, nở nụ cười, dương dương đắc ý, dùng ngón tay chỉ vào bên trong ngọc thô chưa mài dũa nói: “Ngọc thạch này ít nhất giá trị ngoài trăm quan, đáng tiếc, hiện tại ngươi không có phúc hưởng thụ.”

Hắn vừa nói như vậy, đám giám sinh ào ào sợ hãi than, liên tục không ngừng nói: “Thái công tử có nhãn lực phi phàm, không ngờ đã rút được một kiện bảo vật.”

Chủ quán kia nghe Thái Luân nói như vậy, cũng có chút bán tín bán nghi, rất đau lòng, Thái Luân muốn, đúng là loại cảm giác này, liền lập tức cười ha ha.

Thẩm Ngạo cười lạnh một tiếng, nói: “Đây là da xác ngọc bích? Ta thấy thế nào cũng không giống.”

73. Chương 73: Thái Học Sinh

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 73: Thái Học sinh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo vừa dứt lời, sắc mặt Thái Luân lập tức trầm xuống, cười lạnh một tiếng, nói: “Như thế nào? Thẩm huynh cũng hiểu đồ cổ à?” Lời nói có giọng mỉa mai và khinh thường, Thái gia có vô số đồ cổ trân phẩm quý giá, Thái Luân có chút hào hứng đối với giám bảo, có những bảo bối này luyện tập, nhãn lực có lẽ là rất độc đáo, một người họ hàng xa của phủ Quốc công, dám nghi vấn phán đoán của hắn?

Đang ở trước mặt mọi người, Thái Luân rất không thoải mái.

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: “Thoáng hiểu qua một ít, cái ngọc thô chưa mài dũa này, màu ánh sáng không tẻ, nhìn về phía trên xác thực rất giống đồ thạch, sao Thái công tử không nhìn nhìn lại hoa văn của nó.”

Cái gọi là đồ thạch, chính là ngọc thô chưa mài dũa thời cổ, xem như một loại ngọc thô chưa mài dũa, ý chỉ ngọc bích, tại lúc khai thác đi ra, có một tầng da phong hoá bao lấy, không có biện pháp biết rõ bên trong đó tốt hay xấu, sau khi lọc hết tầng ngoài mới có thể biết chất lượng.

Đại đa số ngọc bích đều có da, độ dày của da chủ yếu quyết định bởi tại trình độ phong hoá cao hay thấp, trình độ phong hoá cao, da liền dày, một khối nguyên liệu ngọc bích, da có sắc, mặt ngoài rất tốt, tại lúc cắt dao thứ nhất thấy màu lục, nhưng có khả năng lúc cắt thứ hai, cũng chưa có màu lục, đây cũng là chuyện thường xảy ra.

Cái khối ngọc thô chưa mài dũa này rất giống đồ thạch, thậm chí nếu là người trong nghề thấy, cũng có thể suy đoán ra bên trong chỉ ít có một khối ngọc bích thượng đẳng. Chỉ là rất nhiều ngọc khí đã từng qua tay Thẩm Ngạo, liếc qua là biết.

Thái Luân cầm lấy ngọc thô chưa mài dũa trong tay, xem xét tinh tế khắp các mặt, cũng không có cái gì đặc biệt, kỳ thật tại thời đại không có kính hiển vi này, hoa văn sai biệt nhỏ bé, người bình thường không chú trọng, nhưng Thẩm Ngạo bất đồng, không phải nói con mắt hắn tinh hơn so với kính hiển vi, mà là lúc trước, dùng các loại dụng cụ quang học đối lập, xem qua rất nhiều ngọc khí, kiểm nghiệm ánh sáng và màu hoa văn, hôm nay dùng mắt thường xem xét, vẫn có thể nhìn ra một chút sai biệt nhỏ như vậy.

Hoa văn bất đồng, cả màu ánh sáng và nhan sắc cũng sẽ sinh ra biến hóa nhỏ bé, loại biến hóa này chỉ cần cẩn thận phát hiện, cũng rất dễ dàng luận ra thật giả.

Ở một bên, đám giám sinh cũng ào ào, rất hào hứng, Thẩm Ngạo đi qua nói: “Ta nghe nói phương bắc từng có một dân tộc, gọi là người Khương, bọn hán từ lúc mấy trăm năm trước, đã bắt đầu học tập tập tục người Hán. Thí dụ như ngọc con ve, cho rằng đó là ngọc bội, đeo bên người để trang trí. Người Khương sống tại bắc cương xa xa, cuộc sống khốn khổ, tự nhiên không chôn cất ngọc khí tinh mỹ gì. Bởi vậy, bọn hán liền dùng một loại ngọc thạch thay thế, loại ngọc thạch này rất giống ngọc thô chưa mài dũa, không cần hoa văn trang sức vẫn cất giữ được, rất thuận tiện, rất thực dụng, hơn nữa giá cả rẻ tiền, già trẻ đều đeo được.”

Thái Luân vừa nghe, đúng là ngọc con ve, nhớ tới đó là thứ người chết ngậm trong miệng chơi đùa dưới âm phủ, lập tức rung mình một cái, cũng may hán kiểm soát hành động rất tốt, vẫn đang mang một bộ dáng tiêu sái, nắm cục ngọc nói: “Làm sao để biết cái này là ngọc con ve của người Khương?”

Thẩm Ngạo cười ha ha: “Cái này rất dễ dàng, người khê cần, nếu ngọc này mềm giống chất liệu gỗ, dĩ nhiên là ngọc con ve của người Khương, nếu là chất liệu gỗ cứng, rất giòn, chính là đồ thạch.”

Sắc mặt Thái Luân lập tức thay đổi, khê cần? Cần bà mẹ người đó, nói không chừng chính là lấy ra trong mồm người chết!

Nhưng... Hẳn một mực chắc chắn đây là đồ thạch, nếu không dám cần, chẳng phải là tự đánh vào mình, chẳng khác gì là thừa nhận đây là ngọc con ve, oa, làm thế nào mới tốt.

Sắc mặt hán âm trầm bất định, đám giám sinh đều nhìn hán, mặt mũi không thể bỏ được, cần hay là không cần? Đây là một vấn đề!

Hán vừa thu cây quạt, lại ha ha, cười rộ lên, tiện tay ném cái ngọc thô chưa mài dũa kia cho chủ quán bán đồ cổ: “Ngọc này, mặc kệ giá trị bao nhiêu, bốn công tử không nhìn trúng, liền thưởng cho người.” Nói xong, liền thông dong mở quạt phẩy phẩy, vẫn là phong độ nhẹ nhàng.

Cho dù chỉ có một phần khả năng là ngọc con ve, Thái Luân cũng sẽ không mạo hiểm đi thử. Chỉ là lần này, nụ cười của hán có chút cương cứng, bị Thẩm Ngạo nói như vậy, cái phong thái kia thoáng cái đã bắt đầu ảm đạm hơn.

“Tên họ hàng xa phủ Kỳ Quốc công này, hừ, có một ngày sẽ dạy hán biết rõ sự lợi hại của bốn công tử.” Trong lòng nghĩ như vậy, Thái Luân hít một hơi thật sâu, lại nở nụ cười, khoắc ở tay Thẩm Ngạo, nói: “Thẩm huynh có tri thức rất uyên bác, ngay cả những thứ này cũng biết, ha ha.”

Gặp dịp thì chơi, Thẩm Ngạo sở trường nhất rồi, cũng chân thành tha thiết nói: “So với Thái công tử, vẫn còn là kém xa.” Hai người sóng vai cùng đi, nhét đám giám sinh còn lại ở phía sau.

Đến cửa miếu, liền có mấy người bán hàng rong chặn đường, Thái Luân đang đưa cây quạt, cười lạnh nói: “Những người buôn bán nhỏ này thật sự là quá đáng ghét, trước cửa thánh nhân, tất cả đều bày một đồng đồ kiếm lợi.”

Thẩm Ngạo nghĩ trong lòng: “Gia gia ba ba của người tham nhiều lắm, trong nhà có núi vàng núi bạc, đương nhiên không kiếm lợi nhỏ rồi! Nói cái gì mà nói?” Trong miệng nói: “Đúng, đúng đấy!” Đi ngang qua chỗ bán hàng rong, liền vào Khổng miếu.

Kỳ thật Khổng miếu Tổng triều cũng không có dạng to lớn như đời sau xây dựng, ngược lại nhiều hơn một phần không khí phổ phường.

Trong Khổng miếu đặt tượng điêu khắc Khổng Tử, dưới hán là Mạnh tử và môn đồ, nguyên một đám tượng nặn trông rất sống động, trưng bày theo thứ tự, biểu hiện ra rất bộ dạng kính cần, phụng dưỡng chánh đường, thượng chí thánh tiên sư.

Ánh mắt Thái Luân vừa chuyển, liền chứng kiến một tượng nặn ở chỗ bên dưới cùng, cười lạnh một tiếng: “Tư Ngự Quang thực giống như đồng thịt heo, thật là quái.” Một bộ dạng rất vô lễ.

Thẩm Ngạo nhìn cái tượng nặn kia, lại nhìn chữ khắc ở dưới tượng, trong lòng đã hiểu, thì ra người này là Tư Ngự Quang, Tư Ngự Quang coi như là nhất đại sĩ đồ, tài văn chương nổi bật, sau khi người này chết, liền có người đưa hán vào Khổng miếu, bởi vậy có thể thấy được, thanh danh của hán vẫn còn rất cao.

Thái Luân khinh thường Tư Ngự Quang, nguyên nhân là gì? Thẩm Ngạo tưởng tượng trong lòng, liền hiểu ra, gia gia(ông nội) Thái Luân là Thái Kinh, đã từng là tướng đắc lực của Vương An Thạch, đời Vương An

Thạch bị giáng chức, Tư Ngự Quang thế chức, Thái Kinh liền xui xẻo, bị Tư Ngự Quang trấn áp rất lợi hại, cực kỳ thâm hiểm, thân là cháu của hắn, Thái Luân nói câu bực tức này coi như là báo thù vì cái lão bất tử Thái Kinh kia.

Thẩm Ngạo chỉ cười cười, lại chứng kiến bên kia có mấy học sĩ áo tơ khăn chít đầu màu trắng đi tới, một người học sĩ trong đó tuần lẫm bất phàm, cười lạnh nói: “Nếu Quân Thực tiên sinh không đủ tư cách đi vào tông miếu, hẳn là huynh đài đủ tư cách sao?”

Là tới để khiêu khích, xem ra Thái Luân gặp được fans hâm mộ của Tư Ngự Quang rồi.

Thẩm Ngạo mỉm cười, lén lút lui ra phía sau một bước, loại sự tình này, hắn tuyệt đối không xen vào, nếu như chư vị huynh đài muốn đẹp Thái công tử, Thẩm Ngạo còn vô cùng hoan nghênh, nói không chừng còn muốn cổ vũ vài tiếng nữa.

Thái Luân liếc liếc mấy người kia, cười lạnh nói: “Thì ra là Thái Học sinh, thật sự là tình cờ...”

Chu Hằng và giám sinh vừa mới đuổi theo chạy đến, hai đội người tụ cùng một chỗ lập tức bắt đầu giương cung bạt kiếm.

“À, thì ra là Thái Học sinh, đúng rồi, cái hông của bọn hắn xác thực có buộc một cái túi thơm, cái túi thơm này rất kỳ quái, hình như biên chế theo tranh thủy mặc mà thành, hẳn cái này là tiêu chí của Thái Học sinh?”

Một người đứng phía trước mỉm cười nói: “Huynh đài nói không sai, chúng ta thật sự là người đọc sách tại Thái Học, tại hạ Trình Huy, không biết công tử xưng hô như thế nào?”

Trình Huy? Tất cả mọi người ngạc nhiên, ngoại trừ Thẩm Ngạo, tất cả mọi người đều biết rõ, Trình Huy này là đệ nhất khảo thí một năm cuối cùng ở Thái Học, vài ngày trước có rất nhiều tin đồn, nói là lúc hoàng thượng chủ trì Thái Học đại điển, còn từng tự mình tiếp kiến hắn, nói rất nhiều lời khen, bảo hắn cố gắng..., rất nhiều người suy đoán, tiểu tử này sớm muộn gì cũng sẽ thăng chức rất nhanh, coi như là nhập các (kiểu đại nội học sĩ), cũng không ngoài dự đoán của mọi người.

Nhưng bộ dạng Thái Luân lại không kinh ngạc một chút nào, không cam lòng yếu thế nói: “Kẻ hèn này tên là Thái Luân.”

Thái Luân coi như là nhân vật số một số hai ở Quốc Tử Giám, khảo thí trong một năm cuối cùng bài danh thứ ba, hơn nữa gia thế hiển hách, danh tiếng tự nhiên không thể yếu hơn so với Trình Huy.

Trình Huy đang muốn nói chuyện, một người Thái Học sinh sau lưng lại nở nụ cười, nói: “Thái Luân? Chưa từng nghe nói qua, ngược lại ta nghe nói Quốc Tử Giám có một người giám sinh gọi là Ngô Bút, văn chương còn tạm đọc được, chỉ không biết hắn có tới hay không?”

Trong đôi mắt Thái Luân lập tức hiện lên một tia sát khí, Thái Học sinh này quá vô lễ, đang ở trước mặt Thái Luân hắn mà dám khoa trương Ngô Bút, chính là thừa nhận Ngô Bút làm văn tốt nhất Quốc Tử Giám, mà không phải là Thái công tử hắn. Đây là cố ý khiêu khích. Hắn cười lạnh nói: “Không biết huynh đài là ai?”

Người này rất bướng bỉnh, tướng mạo lại không xuất chúng, mặt đỏ mày nhạt, cái mũi tẹt dí, một đôi hẹp dài lạnh lùng liếc nhìn Thái Luân: “Thái công tử có thể bảo ta là Từ Ngự.”

“Từ Ngự?” Thẩm Ngạo giống như có chút ấn tượng đối với danh tự này, cũng là tương đối xuất chúng trong Thái Học sinh, khó trách dám trào phúng trước mặt Thái Luân.

Nhưng Thái Luân lại nở nụ cười: “Thì ra là Từ huynh, rất tốt, rất tốt.” Hắn chấp tay đứng, phong độ nhẹ nhàng, nói: “Từ huynh nói những lời như vậy, là lẩn Quốc Tử Giám chúng ta không người sao?”

Thái Luân xác thực kế thừa gia phong, tâm kế có lẽ là rất sâu, cố ý đem mâu thuẫn dẫn về hướng Thái Học và Quốc Tử Giám. Giám sinh và các học sinh chính là oan gia, vừa nghe Thái Luân nói như vậy, lập tức liền có một giám sinh đứng ra nói: “Những hương dã tiểu phu (nông dân) này cũng dám so sánh cùng chúng ta? Thái công tử, chúng ta có lẽ là nên đi thôi, nói chuyện cùng bọn họ, quả thực là bôi nhọ thân phận chúng ta.”

Nhưng Trình Huy kia chỉ cười cười, một bộ dạng rất thành thật, không đếm xỉa gì tới sự khinh thường của người kia, nói: “Nếu nói như thế, Quốc Tử Giám đúng là ngay cả hương đã tiêu phu cũng không bằng, ai, thật là khiến người lo lắng, đệ tử quan lại Đại Tổng triều ta hình như đều chỉ biết múa mép khua môi, thật sự là núi sông ngày sau khó bền. Khó trách hoàng thượng nhiều lần đề cập đến Thái Học về trị quốc an bang trong tương lai, để cho chúng ta, những hương đã tiêu phu này đến làm thôi.”

Những lời này nói trúng chỗ đau của giám sinh, lập tức Chu Hằng và mấy người giám sinh hùng hùng hổ hổ, bắt đầu muốn xông lên, muốn so tài.

Nhưng Trình Huy lại lười biếng cười một tiếng, không hề để ý tới bọn hắn, nói với đồng bọn bên cạnh: “Cầm giấy đến đây.”

Lập tức liền có người chạy đi lấy giấy, Trình Huy cười một tiếng, bày giấy lên trên mặt đất, cầm bút ra bắt đầu hành thư, cánh tay hơi động, sau một lát, liền cầm bút đứng lên, chỉ nhìn trên giấy viết: “Thơ Lý Đỗ truyền vạn miệng, đến nay đã không có cảm giác mới lạ.”

Trình Huy cười một tiếng về hướng Từ Ngụy, nói: “Từ huynh có phải là đang ngứa nghề, cái này liền để người tới bổ sung.”

Từ Ngụy cười to: “Thật tốt.” Tiếp nhận bút, ngồi chồm hổ xuống, đi viết tiếp câu sau, một lát công phu liền hoàn thành, cầm bút lên, thì thầm: “Giang sơn có người tài đứng ra, tất cả non nước làm đáng mấy trăm năm.”

Nói xong, hai người kia liền dẫn một đám Thái Học sinh nghênh ngang rời đi, Từ Ngụy kia bỏ xuống một câu nói: “Kính xin Thái công tử và chư vị giám sinh chỉ giáo.”

Thái Luân cầm lấy tờ giấy trên mặt đất, sắc mặt có chút tái nhợt, bài thơ này cũng không thâm ảo, lại thăng ở chỗ trôi chảy, thời gian ngắn có thể làm ra thơ tận hứng như vậy, có thể thấy được tài văn chương của hai người này đã đạt đến độ cao nào. Lập tức lại nghĩ, nếu để ta làm làm, có thể tại thời gian ngắn như vậy làm ra không? Nghĩ đi nghĩ lại, mồ hôi lạnh liền chảy ra. Xem ra Thái Học nông dân này khó đối phó đây.

Hơn nữa, xem thư pháp hai người, cũng đều là trình độ thượng thừa, phải biết rằng, tầng tổ phụ Thái Luân chính là đại hành gia về thư pháp, mưa dầm thấm đất, rất là lành nghề hành thư, nhưng thấy hai người này hành thư, đã có chút nản chí. Trong lòng nghĩ: “Đại tài tử Thái Học Tứ, viết thơ làm văn quả nhiên rất lợi hại.”

Đến lúc này, tính kiêu ngạo của Thái Luân giảm mạnh, đầu còn dám vênh váo tự đắc, dần dần vô vị, nói: “Ta trở lại học đường, chư vị tự tiện.” Đám giám sinh còn lại nhìn bài thơ này, vừa thẹn vừa mắc cỡ, ào ào nói: “Có lẽ là trở về đọc sách thôi, sơ khảo sắp đến rồi, không thể để cho Thái Học cười lên trên đầu chúng ta.”

Chu Hằng lôi kéo Thẩm Ngạo, lặng lẽ nói: “Biểu ca, xem ra lúc này đây sơ thí không thể lạc quan, chỉ sợ không có ngày Tuần hưu rồi.”

Thẩm Ngạo cười cười, trong lòng nghĩ: “Xem ra hôm nay gặp được mấy đối thủ rất cường đại, Thái Học sinh quả nhiên lợi hại, tốt, tìm một cơ hội độ sức cùng bọn họ. Chỉ là Thái Luân này cũng phải cẩn thận đề phòng, người này không phải đèn cầy dầu.”

Chương 73-b: Sớm nộp bài thi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Vạn Tuế Sơn, bởi vì từ lúc Triệu Cát vào chỗ đến nay, nhiều lần đẩy nhanh tốc độ xây dựng, hôm nay đã tạo thành quy mô thật lớn, chiếm diện tích ngàn mẫu, hòn non bộ khổng lồ, cầu nhỏ nước chảy không nhìn hết tầm mắt.

Lúc tâm tình Triệu Cát tốt, sẽ đứng trên sườn núi, bảo người mang bàn lên, nhìn xuống cảnh trí lâm viên dưới núi, cầm bút vẽ tranh, người bình thường vẽ tranh, cần là một chữ tĩnh, muốn là một cái tâm, tâm

cảnh không thể không chuyên tâm. Nhưng Triệu Cát lại bất đồng, hết lần này tới lần khác, hấn ưa thích đưa thân vào trong lâm viên (rừng cây), nghe chim hót côn trùng kêu vang.

Hôm nay hấn mặc bộ quần áo tầm thường, đeo khăn chít đầu, cách ăn mặc rất tùy ý, kéo tay áo bên phải lên, cầm bút nhìn qua dãy núi xa xa đến xuất thần.

Hấn bảo trì động tác đó, qua một hồi lâu, mới lắc đầu, nói: “Giang sơn như tranh vẽ, vì sao ta lại không vẽ ra giang sơn ngàn dặm?” Tưởng tượng cái này, hào hứng liền giảm đi rất nhiều, đặt bút xuống, thở dài một hơi.

Từ khi nhìn họa sĩ phủ Kỳ Quốc công vẽ tranh, thời gian vẽ tranh của Triệu Cát gần đây gia tăng không ít, không phải hấn thích, chỉ là khơi dậy lòng háo thắng của Triệu Cát mà thôi.

Nhưng mấy ngày gần đây tâm thần lại không tốt lắm, cảm giác trong lòng rất vắng vẻ .

“Họa sĩ kia còn chưa đưa bức tranh tới sao? Thật sự là quá kỳ quái rồi, đã qua nửa tháng, hấn là người vẽ tranh này từ nay về sau sẽ mai danh ẩn tích?”

Triệu Cát thở dài, chấp tay sau lưng, nhìn về phía mây mù trên vòm trời, hé miệng không nói.

Vừa đúng lúc này, một người nội thị bước tới, cẩn thận từng li từng tí, thấp giọng nói: “Hoàng thượng, Lễ bộ tâu thị lang Văn Đào muốn bẩm tấu.”

Triệu Cát lắc đầu: “Hôm nay nổi lòng Trầm không tốt, bảo hấn ngày mai đến đây đi.”

Nội thị không đi, nói tiếp: “Văn thị lang là tới hỏi thăm đề thi sơ thí, mời hoàng thượng nêu ý chính.”

Triệu Cát à một tiếng, liền dạo bước tự hỏi, trong miệng lẩm bẩm nói: “Nghệp tinh thông cần chăm chỉ, đi quá lâu sẽ bị hủy bởi sự quen thuộc. Quốc Tử Giám gần đây càng ngày càng để cho trầm thất vọng, chính là mất một người chữ hay. Trở về nói cho Văn Đào, liền lấy chăm học làm đề. Lúc này đây sơ thí chắc hấn rất náo nhiệt, trầm cũng không thể khoan tay đứng nhìn, truyền lời ra ngoài, nói lúc này đây, người thành tích sơ thí đứng một giáp (đứng thứ nhất), trầm tự mình viết tên lưu niệm cho hấn, dùng cái này để cổ vũ.”

Nội thị lên tiếng, thưa dạ rồi đi.

... ..

Sơ thí càng ngày càng gần, ở phía trong Quốc Tử Giám, tiếng đọc sách liên tiếp vang lên lang lang, chờ đến cuối tháng, thời gian sơ thí cuối cùng cũng đã đến.

Thẩm Ngạo sớm rời giường, xem xét, má ơi, thì ra là đang nằm ngủ ở trên bàn, xem ra chính mình thật sự quá chăm chỉ rồi, quả thực là treo cổ, tự tử, đâm chọc vào cổ, cái cổ mỗi nhừ hết cả, đọc sách đọc đến mức mơ màng ngủ trên mặt bàn, ôi, đau lưng, rất không thoải mái, quá mệt mỏi.

Hấn nhặt lên một quyển « Vũ Mị Nương truyện » trên mặt bàn lên, trong lòng mắng to: “Chu Hằng thực sự không phải là một người tốt, ta từ từ ở đây khổ đọc, người đưa một quyển tiểu thuyết tình sắc tới làm cái gì, thật sự là quá vô sỉ, làm cho ta mất cả đêm để nghiên cứu.”

Quyển tiểu thuyết này không biết là tên tác giả ghi nào, dù sao cũng rất thoải mái, Thẩm Ngạo không thể tưởng được, Đại Tổng triều lại cũng có thứ dâm thư như vậy, rất có ý tứ.

Cách dùng từ cũng rất tinh mỹ, cởi quần áo không gọi là cởi, bên trong gọi là rơi, hôn môi không gọi là thân, gọi là ăn vụng mút hoa quả, XXOO không gọi XXOO, gọi là OXXX. Nhìn quyển sách này, Thẩm Ngạo thấy được lợi ích không nhỏ, rất cảm động, vị nghệ thuật gia nhân dân này có lương tâm, thật sự là quá vĩ đại rồi, không cầu danh lợi, không cầu tiền tài, vì để cho người cảm thấy thoải mái, cầm bút viết ra, viết mấy chục vạn chữ, còn gấp mười lần binh pháp Tôn Tử.

Duỗi lưng một cái, quan lại nhỏ liền đưa bữa sáng đến, bữa sáng hôm nay đặc biệt phong phú. Dù sao hôm nay cũng là ngày sơ khảo, quan hệ đến tiền đồ của Quốc Tử Giám, không thể không thận trọng.

Chu Hằng tới gõ cửa, Thẩm Ngạo vừa mở cửa, Chu Hằng liền cười mỉm nói: “Biểu ca, sách đã xem xong chưa? Oa, mắt của người hơi bị nặng nề đó, thăm hết cả rồi, xem ra, đêm qua rất chăm chỉ nghiên cứu. Nhanh đưa sách cho ta, ta còn có vài trang cuối cùng chưa đọc.”

Thẩm Ngạo xụ mặt nói: “Quyển sách này ta đọc xong rồi, rất khó coi, quả thực rất xấu! Ta quyết định, tịch thu nó, biểu đệ, ngươi là thể tử Quốc công, được ký thác kỳ vọng, tương lai còn phải đền đáp triều đình, muốn trị quốc an bang, sao có thể xem loại sách này? Về sau không cho phép xem nữa, cho nên quyển sách này, ta tịch thu, cứ như vậy đi.”

Chu Hằng trợn mắt thở phì phì nói: “Tịch thu? Oa, biểu ca ngươi quá vô sỉ rồi, chẳng lẽ chính ngươi không đọc nó sao?..”

Thẩm Ngạo rất bình tĩnh nói: “Ta xem rồi, nhưng chúng ta không phải người giống nhau, ngươi xem chính là nội dung thâm uế, ta xem lại là ý tứ hàm xúc tác giả muốn biểu đạt ra, tác giả biểu đạt ra sự bất mãn đối với cuộc sống cung đình Đường triều, cùng với sự đồng tình đối với dân chúng tầng dưới, cái này gọi là ếch ngồi đáy giếng, không nhìn bao quát toàn cảnh, chỉ để ý tư tưởng rất nhỏ của hần.”

Chu Hằng im lặng, trong miệng nói: “Sau này không bao giờ đưa sách cho ngươi đọc nữa.”

Thẩm Ngạo hùng hồn chống nạnh nói: “Oa, ngươi rõ ràng còn có sách như vậy? Giao toàn bộ ra đây, không giao ra, ta liền cáo trạng cho đượng biết.”

Mấy quyển dâm thư này còn đặc sắc hơn cả Kim Bình Mai, đáng tiếc bây giờ Kim Bình Mai còn chưa xuất hiện, Thẩm Ngạo nghĩ mà cảm thấy đáng tiếc.

Chu Hằng vội vàng nói: “Không có, không có nữa, loại sách này ta xem một lần, toàn thân đã khó chịu, tự trách thật sâu, đâu dám lại nhìn cuốn thứ hai.”

Hai người lâm vào trận chiến miệng lưỡi, dưới lầu liền có tư trường và trợ giáo chạy tới gọi người, thì ra là Đường Nghiêm sợ đám giám sinh ngủ dậy muộn, làm chậm trễ cuộc thi, liền sai người đến thúc dục.

Thẩm Ngạo vội vàng thay đổi một bộ quần áo khác, dùng qua qua loa bữa sáng, cùng Chu Hằng đi đến trường thi. Trên đường gặp Thái Luân, Thái Luân đã khôi phục bộ dáng tràn đầy tự tin, đóng đưa cây quạt, thật xa đã theo chân bọn họ bắt chuyện, nói hướng Thẩm Ngạo: “Thẩm huynh lúc này đây có nắm chắc không?”

Thẩm Ngạo giả bộ một bộ dạng tội nghiệp, lắc đầu, nói: “Vốn là có nắm chắc một chút, nhưng đêm qua biểu đệ đưa tới một quyển dâm thư, xem đến nửa đêm, hôm nay tỉnh lại đầu óc còn đần độn, chỉ sợ lúc này đây thành tích sẽ không lý tưởng.”

Thái Luân liền đắc ý cười cười, trong lòng nghĩ: “Đây chỉ là là người viện lý do mà thôi, không làm ra thì từ văn vẻ liền nói là không làm được, còn nói dâm thư làm cái gì?” Trong lòng càng xem thường Thẩm Ngạo, lại nói: “Thẩm huynh có nhân lực rất tốt, tinh thông kim cổ, chắc hẳn nhất định có thể lấy được thứ tự tốt.”

Nói xong, liền mời Thẩm Ngạo, Chu Hằng đi vào sân thi.

Trường thi thoạt nhìn rất chính quy, dùng sân bãi tổ chức khoa cử, phóng mắt nhìn lại, nguyên một đám lều chằng chịt, xen kẽ, vô cùng dày đặc, đúng là không thể nhìn tới cuối cùng.

Mỗi người được phân phát giấy và bút mực, tất cả đi đến rạp khảo thi, lại lật đề thi lên, cái gọi là đề thi, cũng không quá nhiều, rải rác vài chữ mà thôi, trên đó viết hai chữ “chăm học”.

Khỏi cần nói, cái này là bảo người làm một bài thơ. Thẩm Ngạo sợ nhất đúng là dẫn thuật kinh nghĩa (kiểu đạo Khổng đạo Thánh gì đó), thi từ thì không sợ, cũng may đây chỉ là sơ thí, chủ yếu là sở nội tình giám sinh mới, còn không có liên quan đến nội dung phức tạp kia.

“Chăm học?” Thẩm Ngạo cầm bút, hơi trù trù, liền chứng kiến có một trợ giáo mang theo đèn lồng đi đến hướng rạp khảo thi.

Thẩm Ngạo vừa dứt suy nghĩ, trong lòng liền oán thầm: “Giữa ban ngày cầm đèn lồng làm cái gì?..” Lại nhìn trên cái đèn lồng kia viết chữ Thái Học, liền kì quái, rõ ràng là cuộc thi của Quốc Tử Giám, làm sao người tới đều là tiến sĩ và trợ giáo Thái Học.

Kỳ thật đây là truyền thống vốn có, Thái Học và Quốc Tử Giám, mỗi khi gặp cuộc thi, hai bên đều đối người trông coi, chính là vì phòng ngừa đề từ đối phương ăn gian, hai trường học lớn này vì tranh giành cái

danh đệ nhất thiên hạ, có thể nói là hao hết sức suy nghĩ.

Nghe nói sáng sớm hôm nay, Lễ bộ Trên thư dẫn không ít quan lại thuộc hạ đến để làm chủ giám khảo, như thế xem ra, sơ thí lúc này không đơn giản, liên quan đến tranh đấu gay gắt giữa Thái Học và Quốc Tử Giám, hai đại học trung tâm của quốc gia, thế cho nên Lễ bộ Thượng thư mới như vậy, đến cả quan to nhất phẩm cũng muốn đích thân đến đây giám sát.

Giới giáo dục tranh đấu gay gắt, Thẩm Ngạo tự nhiên không muốn tham gia vào, hấn cầm bút lên, lâm vào trầm tư.

“Chăm học, chăm học”, lẩm bẩm, suy nghĩ thật kỹ, đây là sơ thí, cũng không thể khảo thí quá kém, nếu làm liền làm đến mức tốt nhất.

Trầm ngâm thật lâu, rốt cục đã có bản thảo, sắc mặt liền hòa hoãn xuống, mỉm cười, đang muốn viết, rồi lại ngừng lại.

Những ngày này có thói quen dùng Gậy kim thể để viết chữ, nếu là ở trường thi trên dùng Gậy kim thể của hoàng thượng, có thể gây ra hiểu lầm hay không, không được, đổi hành thư, dùng cái gì đây? Các triều đại đổi thay, chỉ có thư pháp Đồng Kỳ Xương tụ tập tất cả sở trường các nhà, như vậy thì dùng Đồng Kỳ Xương đi.

Nghĩ nghĩ một lát, cười cười, đôi mắt liếc xuống, bố cục hành thư cũng đã có sẵn trong đầu rồi, miêu tả lên tờ giấy, liên tục hoạt động tay.

Làm xong thơ, Thẩm Ngạo dễ dàng hơn, để bút xuống, về sau là đi thăm dò xem tình huống thí khác sinh, trong rạp khảo thí có rất nhiều giám sinh vẫn đang mặt ỉu mày chau. Thẩm Ngạo mỉm cười, liền ngồi ở trên mặt ghế, nhắm mắt thiêu thiêu ngủ, chờ đợi đến lúc thu bài viết.

Chỉ một lúc sau, một thanh âm gọi ầm ầm truyền tới, có người hô to: “Quận chúa, nơi này là trọng điểm sơ thí, không thể đi vào.”

“Mở ra, ta muốn tìm Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo... Thẩm Ngạo, người mau ra đây.”

Oa, là thanh âm tiểu quận chúa, Thẩm Ngạo không ngồi nổi nữa, thế nhưng không thể đi ra ngoài, tiểu quận chúa nhất định là đến hỏi tội, ngàn vạn lần không thể tự động đưa lên cửa.

Quận chúa lại đang ở bên ngoài kêu to: “Thẩm Ngạo, nếu người không ra, ta sẽ kêu lên.”

“Người gọi, người gọi rách yết hầu cũng không hữu dụng.” Thẩm Ngạo nghĩ trong lòng.

Rất nhiều giám sinh khảo thí trong rạp ào ào ngó đầu ra, rất hào hứng, lỗ tai dò xét nghe ngóng, cái đầu thò ra đang trông xem bên ngoài thế nào, rất hưng phấn. Thời điểm làm thơ cũng không thấy tinh thần bọn họ phần chần như vậy.

Có tiến sĩ chấp tay đi tới, lạnh lùng nói: “Đều yên tĩnh cho ta, không cho phép nhìn quanh, từ từ tiếp tục cuộc thi.” Lúc này mới duy trì cục diện yên tĩnh.

Chỉ một lúc sau, tiểu quận chúa thật sự kêu lên, ê-xi-ben rất lớn, có thể nghe rõ ràng nàng đang kêu lên: “Thẩm Ngạo vô sỉ, đi chiếm Xuân nhi...” Câu nói kể tiếp lại không nói nữa.

Thẩm Ngạo biến sắc, oa, nàng nghe được ở đâu vậy, khỏi cần nói, nhất định là Chu tiểu thư bươm bướm với nàng, Chu tiểu thư rất xấu rồi, không được, phải ngăn chặn miệng tiểu quận chúa, nha đầu ngốc này không chừng sẽ thật sự nói bậy. Vội vàng cầm lấy bài thi, đi ra khỏi rạp khảo thí, đúng lúc này, một người trợ giáo đi tới, ngăn hấn lại, nói: “Người làm cái gì?”

Thẩm Ngạo nói: “Nộp bài thi.” Dem bài thi trong tay cho trợ giáo, vội vã rời đi. Rất nhiều rạp trong chỗ khảo thí ào ào truyền ra tiếng cười, còn có người vỗ tay bảo hay, đều khuyến khích Thẩm Ngạo. Xem ra hành vi của Thẩm Ngạo rất hợp khẩu vị của mấy tên con ông cháu cha này.

Trợ giáo kia cầm bài thi, mặt đều tức giận đến trắng rã rồi, nhập trường thi chỉ được thời gian hai nén hương liền nộp bài thi? Hấn là Tào Thực sao? Có thể bảy bước làm thành thơ? Hấn nổi giận đùng đùng trở lại chỗ Sử Thế Giang, tại đây, hai tiến sĩ đang ngồi, một người là Thái Học Trương Bác sĩ, người khác thì là Tần tiến sĩ Quốc Tử Giám, Tần tiến sĩ ở thật xa đã thấy động tĩnh tại đây, xem xét một lúc, sớm nộp

bài thi chính là một giám sinh, rất xấu hổ, không thể tưởng được việc này lại xảy ra trong lúc sơ khảo quan trọng, người gặp thứ nhất là giám sinh đầu chứa toàn nước.

Trương Bác sĩ thì vuốt râu mỉm cười, trong lòng nghĩ: “Quốc Tử Giám có phong cách học tập như vậy sao? Cũng dám tranh hùng cùng Thái Học, hắc hắc.” Trong lòng hắn đầy giọng mỉa mai, nhưng trên mặt lại mang bộ dạng rất trầm ổn, từ từ nói: “Tần tiến sĩ, đệ tử không ra hình dáng, đó cũng là chuyện thường xảy ra, người trẻ tuổi mà, huyết khí phương cương, khó tránh khỏi việc lang thang không có quy củ.”

Trương Bác sĩ càng như vậy nói, Tần tiến sĩ càng cảm thấy mặt mo không biết nên đặt ở đâu, nếu cái này thay đổi là Thái Học, nào sẽ phát sinh chuyện như vậy. Cuộc thi từ từ xảy ra, đột nhiên có nữ quyền tiến đến, kêu to vài tiếng, ngay cả chuột cũng không khảo thi nổi, là lẽ nào lại như vậy. Hắn là người có văn hóa, công phu dưỡng khí không tệ, nhưng vẫn không nhịn được, nói: “Cái thí sinh này là ai, quá lớn mật, nhất định phải tra, phải nghiêm trị không tha, bất kể là ai, đều phải bắt được đến đây, chỉnh đốn phong cách học tập.” Hắn thở dài một hơi, nhìn Trương Bác sĩ, đã thấy Trương Bác sĩ đang cầm bài thi sững sờ, ngăn người xem. Nhân tiện nói: “Trương Bác sĩ, cầm bài thi tới đây, ta xem chữ kí tên trên bài thi này.”

Nhưng Trương Bác sĩ lại hít một hơi thật sâu, im lặng không nói. Tần tiến sĩ rất kỳ quái, hôm nay Trương Bác sĩ làm sao vậy, vì vậy bất chấp nhả nhặn, ngheh cổ nhìn, vừa xem xét, giặt mình, nhảy dựng lên.

74. Chương 74: Bị Tiểu Quận Chúa Làm Cho Hiện Hình

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 74: Bị tiểu quận chúa làm cho hiện hình

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thì ra trên cái bài thi này lại vẫn làm thơ, ngăn ngụt hai nén hương, thơ đã làm xong rồi. Chữ cũng ghi không tệ, Tần tiến sĩ và Trương Bác Sĩ còn chưa nhìn kỹ, liền nghe được có người cao giọng tuân lệnh: “Lễ bộ Thượng thư đến.”

Một câu này đánh thức Tần tiến sĩ và Trương Bác Sĩ, cũng bất chấp bài thi kia, Tần tiến sĩ thu bài thi lại, đang muốn đi đón chào, Lễ bộ Thượng thư Dương Thực kia liền mỉm cười giẫm chân bước tới, sau lưng là mấy thuộc quan (quan cấp thấp đi theo).

Tần tiến sĩ và Trương Bác Sĩ vội vàng hành lễ, Dương Thực đỡ lấy bọn hắn, trong miệng nói: “Nhị vị tiến sĩ không cần đa lễ, vừa rồi ta từ trường thi Thái Học tới, nghe đến bên này có người ồn ào, không biết chuyện gì xảy ra?”

Hai cái tiến sĩ lúc ấy cũng bị kinh mộng, chỉ biết là bên ngoài cãi nhau, lại bị Thẩm Ngạo sớm nộp bài thi náo loạn như vậy, đứng là quên hỏi, đều ngơ ngác không biết nên đáp lại như thế nào, May mắn có một người từ bên ngoài chạy đến, thay bọn hắn giải vây: “Vừa rồi Thanh Hà quận chúa tới, người bên ngoài không dám ngăn trở, để nàng náo loạn một hồi.”

Dương Thực nghe nói là quận chúa, liền không hề hỏi tới, loại sự tình này sẽ đưa tới phiền toái không cần thiết, nếu truy cứu, thân là quan chủ khảo, có người ồn ào trong trường thi, hắn phải xử trí như thế nào? Nếu thật sự phải làm, chẳng lẽ bảo người đi bắt quận chúa đến trị tội? Tốt nhất là chẳng quan tâm, khó tránh khỏi sẽ để cho người chê cười, Dứt khoát lừa gạt, làm như không có chuyện gì phát sinh, chỉ gạt đầu, nói: “Biết rồi.”

Trong lòng bàn tay Tần tiến sĩ đỏ mồ hôi, sợ có người đem sự tình giám sinh sớm nộp bài thi ra, việc này liên quan đến danh dự của Quốc Tử Giám, ảnh hưởng có chút không tốt lắm, Hết lần này tới lần khác,

Trương Bác Sĩ lại khẽ mỉm cười nói: “Đường như quận chúa tới tìm người, có một giám sinh nghe nàng la lên liền nộp bài thi đi ra ngoài rồi, ừm, ta xem kí tên trên bài thi, người này tên là Thẩm Ngạo.”

Dương Thực vừa nghe, thì thảo niệm một câu: “Thẩm Ngạo?” Người này chưa từng nghe nói qua, đã là giám sinh, chắc là công tử quan nhân nào đó trong thành Biện Kinh, nếu không cũng sẽ không xuất hiện cùng quận chúa, nhân tiện nói: “Sớm nộp bài thi cho kịp, cũng không làm xấu quy củ, chỉ là đối đãi với sơ khảo như thế, cái tâm không tốt, không nỡ nhận, Chuyện này nên để cho Quốc Tử Giám tự mình xử trí đi.” Hắn nói ba xạo một lúc, liền đá bóng cao su cho Quốc Tử Giám.

Tần tiến sĩ vội vàng nói: “Người này cả gan làm loạn, ta nhất định báo cáo Đường Nghiêm đại nhân, nhất định phải nghiêm trị không tha, dùng để làm nghiêm túc tác phong và kỷ luật.”

Dương Thực gật đầu, cười cười, nói: “Nhị vị tiến sĩ tiếp tục ở đây giám thị bên trong, ta đến Thái Học nhìn xem.” Nói xong liền dẫn thuộc quan đi ra ngoài, không muốn nhiều lời nữa .

Tần tiến sĩ đưa Dương Thực đi ra ngoài, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, nhìn Thượng thư đại nhân không có ý tứ truy cứu, như vậy cũng tốt, hắn nào biết đâu rằng, Dương Thực là kẻ rất dối trá, trong lòng biết việc này không đơn giản, mới không can thiệp quá mức, để ngừa dẫn lửa thiêu thân, Tần tiến sĩ lập tức lại nghĩ: “Thẩm Ngạo... Tốt, ta nhớ ở người, nếu không để cho người có chút ít trí nhớ, sau này, không biết sẽ náo loạn ra chuyện gì nữa.”

Nhưng Trương Bác Sĩ lại vuốt râu mỉm cười, chỉ cần có việc này, Thái Học lại hơn Quốc Tử Giám một bậc, ha ha, thật tốt.

Lại nói Thẩm Ngạo đi ra ngoài, liền chứng kiến tiểu quận chúa đang hồ đồ tại đó. Lập tức nắm tay nàng, kéo đến chỗ hẻo lánh, quận chúa mặt đỏ rần, thở phì phì, bị Thẩm Ngạo lôi kéo , muốn bỏ tay Thẩm Ngạo ra, trong miệng nói: “Người điên rồi sao? Uy...”

Thẩm Ngạo không để ý tới nàng, nha đầu kia quá đáng giận, quá hồ đồ rồi, trong đầu hắn còn nghĩ đến ánh mắt của người của mấy tiến sĩ giám thị kia, oa, cái này thẩm rồi, về sau muốn lẫn lộn ở trong này sẽ khó hơn hơn, thanh danh bị bêu xấu, người ta vừa nghe đến cái tên Thẩm Ngạo, nhất định sẽ nghĩ, chính là Thẩm Ngạo nộp bài thi trước tiên? Đọc sách không vào là vấn đề tính tình, nhưng sự việc không để sơ khảo vào mắt, chính là vấn đề thái độ, thái độ không đứng đắn, nhân phẩm có tốt được không, đây không phải là phạm vào tối kỵ sao?

Đến nơi mát mẻ, tiểu quận chúa cuối cùng cũng bỏ được tay Thẩm Ngạo ra, xoa cái cổ tay phát ra một tia đỏ ửng nhàn nhạt, nước mắt đã chảy ra. Đau quá, người này quá dã man . Nàng chưa từng tức giận như vậy, liền khóc ô ô, vừa khóc, con mắt kia còn theo kẻ tay nhìn lên Thẩm Ngạo, hic, sắc mặt của hắn thật đáng sợ, ta hảo tâm đến tìm hắn, hắn còn khi dễ người như vậy.

Thẩm Ngạo chấp tay sau lưng, quát khê: “Không cho phép khóc.” Kỳ thật, hiện tại, hắn cảm thấy người nên khóc nên là mình, khóc không ra nước mắt mà!

Tiểu quận chúa lau nước mắt, không khóc nữa, cảm tình của nàng là ba phần ủy khuất, bảy phần cố gắng, giả trang thôi!

“Người tới nơi này làm gì?”

Tiểu quận chúa đối mặt với sự chất vấn, ngược lại còn hùng hổ hơn so với Thẩm Ngạo, nâng cao bộ ngực nhỏ, nói: “Ta tới hỏi người, lần thứ nhất trước đó, ta gọi người đến phủ Quốc công, hỏi người mấy câu, vì cái gì người không thèm nhìn?”

Thẩm Ngạo nhân tiện nói: “Sư phụ ta còn chưa vẽ tranh xong.”

Tiểu quận chúa nhân tiện nói: “Hiện tại có làm hay không, ta đã không đợi được nữa, cho nên mới tìm người.”

Thẩm Ngạo bĩu môi: “Đã làm tốt rồi, chỉ là người trả lời ta trước, làm sao người biết ta ở Quốc Tử Giám?”

Tiểu quận chúa liền cười, nàng cười rộ lên, ngược lại rất đáng yêu, trên gương mặt lộ ra má lúm đồng tiền nhẹ nhàng, làm cho người ta không nhịn được, trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ: “Nếu như tiểu quận chúa một mực đều cười như vậy, cũng là rất tốt, đáng tiếc, bình thường có lẽ là thời điểm hơi ngốc chiếm đa số.”

Tiểu quận chúa nói: “Ta đi Thúy Nhã Sơn Phòng một chuyến, sau khi nghe ngóng, liền hỏi được rồi.”

À, Thẩm Ngạo minh bạch, tiểu quận chúa là hỏi từ chỗ Ngô Tam nhi, đành phải nói: “Vẽ tranh đã làm tốt rồi, người theo ta đi ký túc xá cầm về.”

Tiểu quận chúa nhìn trái một cái nhìn phải một cái: “Chỗ ở của người ở nơi nào?”

Thẩm Ngạo dẫn nàng đến lầu nhỏ, dừng chân, tiểu quận chúa liền dừng lại, trong miệng nói: “Thẩm Ngạo, có phải là người định ráp tâm làm cái gì đó hay không?.”

Thẩm Ngạo muốn khóc, ráp tâm? Hắn có cái tâm này cũng không có cái gan này, trong miệng nhân tiện nói: “Vậy người ở chỗ này đợi, ta đi lên cầm bức tranh xuống.”

Tiểu quận chúa lại cười giòn ngọt: “Các người, những người làm thơ thích nhất làm người đứng đắn, ta tin tưởng người, ta muốn đi lên xem một chút.”

Nàng nói về đám người làm thơ, lại là một bộ dạng khinh miệt rõ rệt, Thẩm Ngạo cực kỳ phiền muộn, làm thơ có đắc tội ai sao? Không phải là hàng nhái, copy thi từ cổ nhân sao? Cố ý không để ý tới nàng, mang theo nàng lên lầu.

Tranh là đã có sẵn, mấy ngày trước đây đọc sách quá mệt mỏi, liền vẽ tranh tiêu khiển, là Bạch Hạc đồ.

Cái bức Bạch Hạc đồ này, vẽ rất khá! Mất rất nhiều tâm tư, bất kể là bố cục hay là miêu tả, Thẩm Ngạo đều tận lực làm đến hoàn mỹ, thậm chí tại một ít chỗ rất nhỏ, hắn còn tận lực tiến hành đột phá trên cơ sở của Triệu Cát. Hắn chạy đến trong giá sách tìm tranh vẽ, tiểu quận chúa chính là chán đến chết mà đi đến trước bàn Thẩm Ngạo, nhìn Thẩm Ngạo ghi mấy tờ giấy hành thư, trong miệng liền cười: “Người viết hành thư lại không tệ, ồ... Đây là cái gì?” Ánh mắt rơi vào một quyển sách trên giá sách, vươn tay ra cầm. Sách này thật kỳ quái, trên mặt bìa vẽ lấy nữ nhân đầy đà, hở ngực lộ nhũ hoa, hai tay đứng là ôm lấy trước bầu ngực đỏ bừng, gương mặt chỉ lên trời, một hình dáng say mê.

Oa, xấu hổ quá... « Vũ Mị Nương truyền » ... Đây là sách gì vậy? Nàng hiếu kỳ đọc qua, chỉ thấy trên đó viết: Quần áo và trâm cài tóc Vũ thị ríu rít, bên cạnh gối đầu chồng chất một đóa mây đen. Vật lộn độ sức khiến cho muôn vàn mệt mỏi, xấu hổ e ngại, xoa nắn bộ ngực xinh đẹp. Hoàn toàn phát ra thanh âm rên rỉ, không rời bên tai. Say sưa ngọt ngào, cười thoải mái. Cây dương và cái eo đưa tới xuân tình đậm đặc, miệng anh đào thở hỗn hển. Mất sáng mông lung, mồ hôi tinh tế chảy trên bộ ngực...

Thẩm Ngạo lấy bức tranh từ trong giá sách ra, cười hì hì xoay người trở về, trong miệng nói: “Bức tranh ở chỗ này, sau này không cần phải lại đến phiền ta, tiểu thư, ta tới Quốc Tử Giám đọc sách, người tới tìm người như vậy, ta không dễ sống...” Nói đến một nửa, liền không nói được nữa.

Tiểu quận chúa đang đọc sách, khuôn mặt nhỏ nhắn túng quăn đắc đỏ bừng, ngực phập phồng rất nhanh, Thẩm Ngạo xem xét trên tay tiểu quận chúa, oa, cực kỳ khủng khiếp, thì ra tiểu quận chúa cầm « Vũ Mị Nương truyền » trong tay, chính là dâm thư đêm qua Thẩm Ngạo quan sát đến nửa đêm.

Tiểu quận chúa nghe được lời Thẩm Ngạo nói..., sợ tới mức bỏ sách ra, đôi mắt hoảng sợ, kiểu không biết giải quyết thế nào, nhìn qua Thẩm Ngạo, không nói lời nào.

Thẩm Ngạo có chút chột dạ, da mặt hắn dày thì dày, nhưng bị nữ nhân khám phá ra cái này, vẫn có chút khó chịu nổi! Hồi hận quá, sớm biết như vậy đã đem sách này trả lại cho Chu Hằng rồi, cho dù không trả hắn, cũng nên cất nó thật kỹ mới đúng!

Một lúc sau, Tiểu quận chúa phục hồi tinh thần lại, cảm tức nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Ghi vài thủ thơ đau xót liền thành thiên tài, xem loại sách này, người không biết xấu hổ sao?” Nàng tức giận nóng nảy: Thẩm Ngạo này thật sự là không có thuốc nào cứu được, bản quận chúa không có thành kiến đối với hắn, nhưng hắn quá xấu rồi, cái này... Đây chính là dâm thư mà.

Thẩm Ngạo cũng phục hồi tinh thần, không đúng, ta chỉ là xem sách tình cảm mà thôi, về phần quận chúa, coi như là muốn giáo huấn, cũng không nên để tiểu nha đầu này đến giảng đạo lý cùng mình? Liền hùng hồn nói: “Tranh này người còn muốn hay không?”

Tiểu quận chúa xiên khoanh tay vào, nói: “Từ nay về sau, ta muốn đoạn tuyệt giao tình với người, người là kẻ dối trá, không có liêm sỉ.” Thống khoái mắng Thẩm Ngạo xong, nhân tiện nói: “Đem bức tranh ta.”

Thì ra đoạn tuyệt giao tình vẫn phải cho nàng bức tranh, cái giao tình này dường như đoạn tuyệt nhưng có chút vương vấn tơ lòng, Thẩm Ngạo chỉ cười cười, giao bức tranh cho nàng.

Tiểu quận chúa mở bức tranh ra, liền bắt chập mọi thứ gì khác xung quanh, đôi mắt rơi lên trên bức tranh, nhìn cẩn thận tỉ mỉ, trong miệng khen liên tục: “Sư phụ người quá giỏi, dường như kỹ năng vẽ lại tăng tiến vài phần, theo ta thấy, hẳn còn vẽ tốt hơn so với hoàng thượng.”

75. Chương 75: Tam Giáp

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 75: Tam giáp

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thừa dịp tiểu quận chúa đang nhìn bức tranh, Thẩm Ngạo liền tranh thủ thu cái bản « Vũ Mị Nương truyền » kia lại, quá nguy hiểm, đây là danh tiết của mình, xem ra sau này phải cẩn thận hơn một ít.

Tiểu quận chúa chỉ vùi đầu xem bức tranh, đúng là ngây dại, nhú lông mày lại, đôi mắt sâu sắc, rất đáng yêu.

Hồi lâu, nàng từ trong bức vẽ phục hồi tinh thần, nước mắt chảy ra, lấy tay lau nước mắt, nói: “Trần tướng công vẽ thật tốt.”

“Vẽ rất tốt, vậy người còn khóc cái gì.” Thẩm Ngạo oán thầm trong lòng, chỉ là tiểu quận chúa khoa trương chính là Trần Tề, ở trong tai Thẩm Ngạo lại chẳng khác gì là khoa trương chính hắn, rất thoải mái, rất thích ý, cười ha hả nói: “Quá khen, quá khen...”

Tiểu quận chúa mắt trắng không còn chút máu, nói: “Người quá khen cái gì, cũng không phải nói người.”

Thẩm Ngạo hùng hồn nói: “Người khoa trương sư phụ ta không phải là khoa trương ta sao? Bỏ công tử cũng có quang vinh, vì cái gì mà không được?”

Tiểu quận chúa không nói, nghiêm mặt hổ, thu bức tranh lại, cuộn trên tay, nói: “Ta đã đoạn tuyệt quan hệ cùng người, cho nên hiện tại không thèm nhìn người.”

Trong lòng Thẩm Ngạo nói: “Không để ý tới ta thì rất tốt, ta khó được thanh tịnh bên tai, ta là người đọc sách, muốn từ từ đọc sách, ai cần người để ý.” Trên mặt lại là một bộ dạng không muốn, nói: “Quận chúa, nếu người không để ý ta, tâm ta rất đau đớn.”

Tiểu quận chúa đắc ý, xem ra nàng nói những lời này, lực sát thương còn rất lớn, nghiêm mặt nói: “Đúng đấy, không để ý tới người nữa.” Nói xong liền xoay người đi, đi vài bước, thấy Thẩm Ngạo không đuổi theo, bước chân liền chậm lại.

Ồ, không phải hắn nói ta không để ý tới hắn, hắn sẽ thương tâm sao? Như thế nào lại không đuổi theo?

Cái người xấu này, tốt, sẽ không để ý đến hắn nữa! Lại tiếp tục đi lên phía trước vài bước.

Ừm... Còn không đuổi theo, có phải là tâm hắn rất đau đớn? Hừ! Liền để hắn tức chết đi.

Lại đi vài bước, đến cánh cửa, đằng sau còn không có động tĩnh, tiểu quận chúa không giả trang nổi nữa, xoay người xem xét, người này đang đóng cửa quạt nhìn mình, bộ dạng rất thích ý.

Quá tức giận, tiểu quận chúa nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, cao giọng mắng một câu: “Hỗn đản.” Xoay người bỏ chạy.

Tiểu quận chúa thật sự rất đau lòng, bình thường đều là người khác nịnh nọt nàng, Thẩm Ngạo này lại không giống, quá thô bạo quá vô lễ, còn ưa thích làm thơ đau xót, xem dâm thư, tiểu quận chúa ghét nhất là thơ đau xót, chỉ là tranh minh họa cái bản dâm thư kia cũng không tệ lắm, tuy... tuy cảm thấy hơi khó xử một ít, lại rất có thần vận, xem như tác phẩm xuất sắc.

Tiểu quận chúa nghĩ tới đây, đỏ mặt, trong lòng nói: “Ai da, ta đâu muốn đi theo giám sinh làm thơ đau xót này học thói xấu.”

Thở phì phì ôm bức tranh, từ Quốc Tử Giám đi ra ngoài, trên đường gặp được mấy trợ giáo, mấy trợ giáo này không biết thân phận tiểu quận chúa, xụ mặt tới hỏi, tiểu quận chúa không để ý tới bọn hắn, đám trợ giáo không có cách nào bắt nạt nữ hài nhi, xám xịt đi gọi Học chính đến.

Học chính quản lý kỷ luật, tự nhiên có vài phần uy nghiêm, nhưng vừa nhìn thấy tiểu quận chúa, uy nghiêm liền không bày ra nổi nữa, người này hẳn nhận thức, đây không phải là con gái Mục vương điện hạ sao?

Oa, không thể động vào! Ở xa xa đã chuyển thân thể, Học chính xụ mặt giả bộ như không phát hiện, nghênh ngang bước thẳng đi.

Đến tối đêm, sơ thí cuối cùng cũng chấm dứt, nguyên một đám giám sinh đi ra từ trong rạp khảo thi, có người cảm thấy thành tích không lý tưởng thì than thở, có người ngẫu nhiên viết được một câu hay, tự nhiên là ngẩng đầu ưỡn ngực.

Chu Hằng đi ra, nhìn thấy Thái Luân, hôm nay tâm tình Thái Luân thật tốt, trên trường thi phát huy vượt qua siêu trình độ, nếu không cảm thấy làm thơ tốt hơn so với bình thường, thì chính là hành thư cũng ắn ắn có tiến bộ.

Hành thư có lẽ là rất trọng yếu đối với thành tích, quan chấm bài thi, ánh mắt đầu tiên xem bài, đúng là chữ, đây là ấn tượng đầu tiên đối với bài thi, nếu chữ viết tốt, hảo cảm sẽ tăng nhiều hơn vài phần, chỉ cần thi từ không có trở ngại, thành tích cũng không quá kém.

Thái Luân hỏi Chu Hằng: “Thẩm Ngạo đi nơi nào rồi?” Hắn ở rạp khảo thi cách cửa khá xa, tuy nghe được bên kia bạo động, lại không biết Thẩm Ngạo đã nộp bài thi đi ra, trước đó ăn phải thiệt thòi do Thẩm Ngạo gây ra, muốn tìm mặt mũi trở về, phải hỏi xem Thẩm Ngạo khảo thi thế nào.

Tâm thần Chu Hằng có vẻ có chút không tập trung, lắc đầu nói: “Không biết, chỉ nghe nói đã đi trước.”

Thái Luân liền cười lạnh, trong lòng nghĩ: “Thẩm Ngạo này, nhất định là thi không được khá, cho nên không có mặt mũi nào gặp ta, thật tốt, đợi ngày yết bảng, sẽ từ từ làm hắn nhục nhã.”

Mấy ngàn bài thi, toàn bộ bị niêm phong cất vào kho, lập tức, Lễ bộ Thượng thư Dương Thực cùng thuộc quan tự mình chấm bài thi, vốn là thuộc quan phân loại ra bài thi thành tích ưu tú, đưa đến chỗ Dương Thực, Dương Thực lại tiến hành chấm, về phần những bài thi tầm thường kia, chính là do thuộc quan bình luận ra ưu khuyết.

Trọng điểm là bài thi ưu tú, bên trong bài thi Dương Thực đích thân duyệt mới được coi là chỗ tinh hoa của Thái Học và Quốc Tử Giám, tiền tam giáp cũng sinh ra ở phía trong chút ít bài thi chỗ này.

Quốc Tử Giám Đường Nghiêm lo lắng bất an ngồi bên ngoài, ngồi đối diện chính là Thái Học Thành Dưỡng Tính, đều đang chờ tin tức truyền ra từ bên trong. Thành Dưỡng Tính có vẻ nắm chắc thắng lợi trong tay, cho nên cũng không nóng nảy, chỉ chậm rãi uống trà, thuận miệng nói vài lời vu vơ cùng Đường Nghiêm, Đường Nghiêm lại khác, sơ thí là một cọng rơm cuối cùng cứu mạng hắn, đang mang tiền đồ và thể diện của hắn, tuyệt đối không thể xảy ra sai lầm.

Chờ trọn vẹn đến nửa đêm, một thuộc quan Lễ bộ kéo thân hình mệt mỏi đi ra, trong miệng nói: “Đã phân ra ưu khuyết rồi, giám sinh được bình luận làm tốt là ba mươi hai người, Thái Học sinh là bảy mươi lăm người.”

Thành Dưỡng Tính lộ ra thần sắc rất tốt, vuốt râu mỉm cười.

Đường Nghiêm rất khấn trương bắt lấy tay ghế dựa, lại càng lo lắng, ngực phảng phất có một luồng khí chấn, không nuốt nổi, phun không ra.

Thuộc quan kia nói: “Dương đại nhân nói, mời hai vị đại nhân cùng nhau đi vào, cùng chấm bài thi.”

Hai người gật nhẹ đầu, đi vào trong, vào nội thất, liền chứng kiến Dương Thực ngồi ở trên ghế, trước người là một cái bàn, trên bàn đầy bài thi, dưới ánh nến chập chờn, đang chậm rì rì xem bài thi, đưa con mắt lên, chứng kiến hai người đi tới, liền cười cười nói: “Ha ha, mau tới, nơi này có một tác phẩm xuất sắc, rất khó có được.”

Hai người cùng cười đi qua, chuyển cái ghế ngồi xuống. Dương Thực phải phải bài thi, cho bọn hắn đọc, Đường Nghiêm vốn là nhìn chữ kí tên, vừa nhìn thấy danh tự Trình Huy, khí sắc lại càng kém, lại nhìn hành thư, hành thư như nước chảy mây trôi, có vài phần thần vận của Vương Hi Chi, dùng bút rất nhanh, kết cấu hay thay đổi, trong lúc thoăn thoắt lại không lộ vẻ đột ngột, thư pháp này rất khó luyện được.

Về mặt thơ cũng không tệ, bố cục chặt chẽ, đối trận tinh tế, tuy hơi có vẻ kiểu cách một ít, vẫn có thâm ý.

Đường Nghiêm cảm thán trong lòng: “Thái Học quả nhiên ngọa hổ tàng long, chỉ Trình Huy này đã thập phần khó lường, Nếu như Thượng thư đại nhân thưởng thức, xem ra cái sơ thí này, Trình Huy sẽ đứng đầu rồi.”

Thành Dương Tính nhìn bài thi Trình Huy, liền mỉm cười nói: “Trình Huy này là tài tử Thủy Lạc, đầu óc thông minh, cũng rất khắc khổ, hoàng thượng cũng rất coi trọng hắn .”

Dương Thực gật đầu, nói: “Người này phải là người thứ nhất, nhị vị nghĩ như thế nào?”

Thành Dương Tính tự nhiên không phản đối, Đường Nghiêm cũng đành phải than thở gật đầu.

Nói xong, Dương Thực lại lấy ra một bài thi ra, nói: “Người này cũng rất không tồi, sắc màu thi từ rực rỡ, nhị vị Đường Nghiêm hãy nhìn xem.”

Đường Nghiêm nhìn chữ kí tên, lại là Thái Luân, trong lòng cuối cùng cũng tìm được một điểm an ủi, trước đó, thành tích Thái Luân khảo thi là thứ ba, lúc này sơ khảo, cuối cùng cũng cố gắng tăng thêm một bậc. Nhất là cái hành thư này, rất có gia phong. Bút pháp mị hoặc, thể chữ tráng kiện, thống khoái bình tĩnh, phong cách độc đáo, nhìn mà vô cùng thoải mái.

Chỉ là thi từ phải kém hơn một bậc so với Trình Huy, mặc dù có chỗ độc đáo, đối trận cũng được, duy chỉ có là mấy từ ngữ trọng điểm, cách dùng từ thiếu một ít liên kết.

Dương Thực nói: “Thái công tử hành thư tốt, thi từ lại kém một ít, sắp xếp thứ hai cũng dư dả .”

Đường Nghiêm gật đầu nói: “Thái công tử xuất thân danh môn, thiên tư cũng là vô cùng tốt, cái khó có được chính là hắn còn có thể dụng tâm khổ học, chăm học không sa ngã, rất khó có được.”

Thành Dương Tính nhếch miệng, cũng không nói gì thêm, chỉ mỉm cười.

Đội Dương Thực xuất ra bài thi thứ ba, tâm Đường Nghiêm đều muốn nhảy ra cổ họng, Quốc Tử Giám chỉ cần có hai người đưa thân nhập tam giáp đã làm hắn vui mừng, nếu bên trong tam giáp lại để cho Thái Học độc chiếm đệ nhất và thứ ba, chỉ sợ rất khó bàn giao với hoàng thượng bên kia, chỉ mong cái bài thi thứ ba này là do giám sinh làm .

Đội lấy được bài thi, Đường Nghiêm chứng kiến hai chữ Từ Ngụy, thoáng cái liền ngậy ngấn cả người, Từ Ngụy, không phải là cuồng sinh trong Thái Học cái tự so sánh với Quán Trọng kia sao? Xong rồi, toàn bộ xong rồi, lúc này đây chỉ sợ Quốc Tử Giám lại khảo thi quá kém. Hắn mất hết can đảm, thật sự là cái tâm muốn chết cũng có rồi, chán nản ngồi đó, cũng không hào hứng nhìn bài thi, chỉ yên lặng ngẩn người.

Dương chân nói: “Người này gọi là Từ Ngụy, ta cũng đã nghe nói về hắn, hắn hành thư theo từ cũng không tệ, chỉ tiếc cũng đều khiếm khuyết một ít hỏa hầu, liệt vào đệ tam cũng là hợp tình lý.”

Thành Dương Tính vui mừng rạo rức nói: “Dương đại nhân nói cực kỳ đúng, Từ Ngụy này, tư chất rất tốt, đáng tiếc là hơi cuồng vọng một ít, nhưng học vấn lại vô cùng tốt .”

Dương Thực nhân tiện nói: “Nói như thế, cái tam giáp này liền xem như sắp xếp xong rồi.” Hắn nói một câu này xem như vô bản quyết định, cười ha ha nhưng trên đây ủ rũ, có vẻ rất mệt mỏi.

76. Chương 76: Thọc Gậy Bánh Xe

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 76: Thọc gậy bánh xe

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lễ bộ Thượng thư đang chuẩn bị dẹp đường hồi phủ, chờ ngày mai lại đi ra ngoài yết bảng, nhưng xem xét bộ dạng Đường Nghiêm đứng ngồi không yên, không nhịn được, sinh ra một ít đồng tình, liền an ủi hẩn một phen, nói đến một nửa, liền có thuộc quan cầm một cái bài thi tới, trong miệng nói: “Đại nhân, có một cái bài thi lọt vào.”

Dương Thục mỉm cười, nói: “Bài thi làm sao có thể rò rỉ, chẳng lẽ là có người lười nhác sao?”

Thuộc quan kia nói: “Cái bài thi này đặt ở cuối cùng, hình như là bởi vì sớm nộp bài thi, đám quan chấm bài thi cũng không chú ý, về sau xem xét, mới phát hiện bỏ sót bài thi này.”

Dương Thục gật đầu, nói: “Trình nó lên.”

Đường Nghiêm sớm đã nghe được bốn chữ nộp bài thi sớm này, lập tức nhớ tới một sự kiện Tần tiến sĩ lúc trước đã nói cho mình.

Sớm nộp bài thi chính là giám sinh, tên là Thẩm Ngạo, cái bài thi này chắc chắn chính là Thẩm Ngạo. Nghĩ đến cái này, sắc mặt Đường Nghiêm đỏ lên, trong lòng nghĩ: “Khảo thi thua thì cũng thôi, sự tình sớm nộp bài thi hôm nay, thật sự là khó chịu nổi.” Hẩn hơi cúi thấp đầu, không dám nhìn Dương Thục. Trong lòng lại nghĩ: “Thẩm Ngạo này không khỏi quá lớn mật, tại lúc đang mang việc trọng đại này, hẩn còn dám hồ đồ, nhất định phải nghiêm trị hẩn.”

Dương Thục tiếp nhận bài thi thuộc quan lấy ra, hơi vuốt râu mở bài ra, vừa xem xét, liền bất động, phảng phất như bị người điểm trúng huyệt, thoáng cái đã đứng yên tại chỗ, chỉ có đôi mắt kia sáng ngời hữu thần, bần khoản nhìn bài thi.

Phải biết rằng Dương Thục là Lễ bộ Thượng thư, quan to tòng nhất phẩm, cử động đoan trang thong dong, nếu không phải gặp sự tình không thể tưởng tượng nổi, không thể nào bị thất thố, nhưng giờ khắc này, Dương Thục lại có chút hoảng hốt, ồ lên một tiếng, liền tiếp tục nhìn bài thi.

Đường Nghiêm rất kỳ quái, đây là có chuyện gì? Bởi vì quá mức hiếu kỳ, cũng bất chấp nhả nhận, nghễnh cổ nhìn, vừa xem xét, hẩn đã giật mình nhảy dựng.

“Chữ tốt, chữ tốt...” Dẫn đầu đi vào trong mắt Đường Nghiêm, là một loại tự thể trước đây chưa từng gặp, loại tự thể này có sức lực thanh tú, phong cách bình thần cổ xưa, nhìn một mắt, lại có sự phiêu dật linh hoạt kỳ ảo, cảm giác tao nhã tự mãn, làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái, giống như đăng vân giá vũ (cưỡi mây lướt gió), bút họa kia bay lượn tại vòm trời, tươi mát thoát tục.

Chưa nói hết, làm cho người ta vô cùng thưởng thức, là cả bức hành thư, chữ cùng chữ, đi cùng nhau, nối tiếp thành một bố cục, vô cùng cân xứng, dùng mực cũng phi thường chú ý, khô, ẩm ướt, đậm, nhạt, cực kỳ kỳ diệu. Rất già dặn, chỉ tính riêng cái bố cục này, đã có cảm giác nhất đại tông sư.

Viết ra chữ tốt như vậy lại chỉ là một thiếu niên? Rõ ràng còn là một giám sinh? Còn là một người nộp bài thi sớm nhất, thái độ rất không đứng đắn?

“Thật sự là kỳ quái, tự thể như vậy thật sự là văn sở vị văn (mới nghe lần đầu), chẳng lẽ là thiếu niên kia tự nghĩ ra sao?” Đường Nghiêm lại càng cả kinh nói không ra lời, tự nghĩ ra một loại tự thể, cũng không phải là chuyện đơn giản, trừ phi là tông sư hành thư, trên cơ sở dung hợp tiền nhân, lại chậm rãi căn cứ vào đặc

điểm bản thân, tiến hành tu sửa, dần dần hình thành phong cách của mình, mà chút ít đó, cũng không phải một năm hai năm là có khả năng làm được, không phải chìm đắm hơn mười năm là tuyệt đối không thể.

“Cái này thật sự là do Thắm Ngạo kia hành thư?” Trong lòng Đường Nghiêm phát ra nghi vấn, lập tức lại ung dung cười một tiếng, ngoại trừ Thắm Ngạo, chẳng lẽ còn có người làm vì hấn sao, sơ khảo nghiêm khắc cũng không phải là vui đùa, đừng nói có người thay Thắm Ngạo đi giải bài thi, chính là mang theo một tờ giấy nhỏ đi vào cũng là muôn vàn khó khăn.

“Người này thật sự không đơn giản, chỉ tính riêng cái hành thư này, cũng đủ để danh chấn thiên hạ.” Trong lòng cảm thán một câu, Đường Nghiêm lưu luyến rời khỏi hành thư, lại nhìn thơ, trên cả bài thi, lại viết ba bài thơ.

“Ba bài?” Đường Nghiêm càng cảm thấy ngạc nhiên, người này là nộp bài thi sớm nhất, nghe nói khai mở khảo thi, chỉ là thời gian hai nén hương ngắn ngủn liền rời đi, trong thời gian ngắn ngủi như thế, làm ra đến ba bài thơ... Bọn họ tự vấn lòng, mình chính là một bài cũng cần chăm chú nửa canh giờ, chớ nói chi là ba bài.

Hắn tiếp tục xem, bài thơ thứ nhất tên là « thơ hôm qua » .

Hôm qua là hôm qua, hôm qua sao mà tốt!

Hôm nay thật ảo não.

Thế nhân sao biết hối hận hôm qua, chưa phát giác ra hôm nay đã đi qua.

Nước đi ngày ngày, hoa trôi từng ngày.

Thành công lập nghiệp tới hôm nay, đợi ngày mai lại hối hận sáng nay.

Bài thơ này có cách làm luật hơi kém, lại vô cùng có ý nghĩa, trong khoảng thời gian ngắn có thể làm ra, coi như là tác phẩm xuất sắc rồi, hơn nữa đề thi là chăm học, bài thơ này khích lệ người tiến tới, chính là rất hợp đề. Sắc mặt Đường Nghiêm bắt đầu phơn phớt vui vẻ, vuốt râu gật đầu: “Không tệ, không tệ.”

Xem bài thơ thứ hai, bài thơ thứ hai tên là « thơ hôm nay » .

“Có ý tứ.” Đường Nghiêm nở nụ cười, liền tiếp tục nhìn xuống.

Hôm nay là hôm nay, hôm nay sao mà thiếu!

Hôm nay lại không có, việc này sao lại vậy?

Nhân sinh cuộc sống trăm năm có vài hôm nay, hôm nay thật là không đáng tiếc!

Nếu nói ta đợi Minh triều đến, Minh triều lại có sự tình Minh triều.

Vì quân vương trò chuyện làm thơ hôm nay, hôm nay cố gắng viết ra như nước.

“Ha ha...” Đường Nghiêm không nhịn được, kéo râu mép, thoải mái cười to, hôm qua, hôm nay, ý tứ giống nhau, rất thú vị, thiếu niên này có ý tứ, xem Thượng thư đại nhân, Dương Thực cũng là lắc đầu mỉm cười, hiển nhiên là bị cái bài thơ thú vị này đã động .

Bài thơ tên là « ngày mai ca » , Đường Nghiêm xem xét đề mục, chỉ biết người này lại muốn ranh mãnh rồi, Đường Nghiêm mang theo chờ mong, nhìn xuống dưới, liền xem rốt cuộc người này viết về ngày mai như thế nào.

Ngày mai hồi phục thị lực, ngày mai sao mà nhiều!

Ta sinh ra đợi ngày mai, mọi sự thành phí thời gian.

Thế nhân đều bị ngày mai làm mệt mỏi, xuân đi thu đến đã già rồi.

Hướng xem nước chảy về hướng đông, mặt trời lặn hướng tây,

Trăm năm ngày mai, có thể bao nhiêu? Xin quân vương nghe ta ca ngày mai.

“Tốt!” Võ bàn, không phải Đường Nghiêm, mà là Dương Thực chờ đã lâu, sắc mặt Dương Thực biến đổi, rất sung sướng nói: “Ba bài thơ này thật biết điều, người này thật sự là nhanh trí, ha ha, thông khoái, thông khoái!”

Thành Dương Tính âm thầm kỳ quái, cũng đưa cổ nhìn, xem xét, oa, người này hành thư hơn xa Trình Huy, thi từ ngang ngửa Trình Huy, nhưng người ta làm ba bài, mỗi một bài lại liên tiếp nhau, kín không kẽ hở, lại vừa vắn phù hợp với đề, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ công phu thi từ của người này hơn hẳn Trình Huy.

“Kỳ tài.” Thành Dương Tính vốn là ánh mắt sáng quắc, lập tức nhớ tới người làm thơ là giám sinh, ánh mắt kia lại lạnh xuống, vụng trộm nhìn coi sắc mặt Dương Thực, chỉ thấy bộ dạng hần trần đầy thường thức, trong lòng liền lộ bộ: “Chỉ sợ thành tích Thái Học giữ hai trong tam giáp khó giữ được rồi, đáng tiếc, đáng tiếc, lại để cho Quốc Tử Giám khắc phục khó khăn.”

Quả nhiên, Dương Thực như được chí bảo, nắm lấy bài thi, nói: “Như thế xem ra, người này thuộc kỳ tài ngút trời, hần hành thư, thi từ đều là thượng đẳng, học vấn trong lòng ngực không dưới Trình Huy, Thái Luân, y theo cách nhìn của bốn quan, Thẩm Ngạo cho là đệ nhất sơ thí.”

Đường Nghiêm mừng rỡ, vội vàng nói: “Đại nhân phán đoán sáng suốt.” Trong lòng hần vui mừng hơn hở, vốn là tâm tình ngã rơi xuống đáy cốc, ai ngờ lại xuất hiện một biến cố như vậy, ở phía trong Quốc Tử Giám lại có một đại tài tử như vậy ẩn nấp, kể từ đó, Quốc Tử Giám liền chiếm cứ đệ nhất cùng đệ tam, hai thứ tự cao nhất trong sơ thí, tương đối toàn diện, chỉ là Thái Học vẫn thắng Quốc Tử Giám một bậc, nhưng nắm bắt tam giáp, tất cả buồn rầu trước mắt đều có thể giải quyết dễ dàng.

“Thẩm Ngạo này rất có ý tứ, thật tốt quá, thật tốt quá, lúc này đây, nếu không phải nhờ hần, ta chỉ có thể tự nhận lỗi từ quan, đi làm quan to sống xa quê.” Trên mặt Đường Nghiêm đầy vẻ tươi cười, cái sắc mặt ảm đạm kia trong một lát đã phát ra sáng bóng.

Thành Dương Tính vốn là cả kinh, lập tức cười khổ, trong lòng nghĩ: “Ai ngờ nửa đường lại có một Trình Giáo Kim giết ra, ai... giám sinh gọi là Thẩm Ngạo này lại rất có ý tứ, đúng rồi, danh tự dường như có chút ẩn tượng.” Hần đóng mắt nghĩ nghĩ, liền nhớ tới một sự kiện, lúc ấy ở Thái Học, từng có người đi tìm hần nhờ vả, nói là phủ Quốc công có một tài tử muốn nhập Thái Học đọc sách, giống như cũng là gọi Thẩm Ngạo, lúc ấy Thành Dương Tính cũng lơ đãng, một phát cự tuyệt, bây giờ nghĩ lại, Thẩm Ngạo này hẳn là chính là Thẩm Ngạo trong phủ Quốc công? Không được, phải đi hỏi một chút.

77. Chương 77: Hoàng Đế Viết Lưu Niệm

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 77: Hoàng đế viết lưu niệm

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Sáng sớm, Tàn tiến sĩ liền dẫn theo đám quan lại ở dưới lầu gọi Thẩm Ngạo. Thẩm Ngạo đang ngủ ngon, bị một tiếng gõ cửa vo ve bên tai, liền sinh ra bất mãn, mang giày, mở cửa sổ, xem là tên dúi mù nào dám quấy rầy mộng đẹp của hần, xem xét, người này ăn mặc trang phục tiến sĩ, rất có khí độ, tâm trạng mắng mỏ liền biến mất tiêu.

Thẩm Ngạo nghĩ thầm: “Không phải là bởi vì ngày hôm qua sớm nộp bài thi cho kịp, đã bị đám quan viên tức giận, muốn tìm ta tính sổ?” Quá hung hiểm rồi, xem ra hôm nay không dễ chịu lắm!

Thẩm Ngạo không dám trì hoãn, vội vàng mặc quần áo, nhanh chóng xuống lầu, trên lộ trình đi xuống, gặp được Chu Hằng bị đánh thức, Chu Hằng xoa con mắt nhập nhèm, nói: “Biểu ca, lần này người xong

rồi, người sớm nộp bài thi cho kịp chạy ra xem quận chúa, ném mặt mũi Quốc Tử Giám chúng ta, Đường Nghiêm đại nhân sẽ không bỏ qua cho người.”

Thẩm Ngạo không để ý tới hần, Chu Hằng còn truy tới, nói: “Cái bản Vũ Mị Nương truyền kia, người đưa cho ta đi! Tích chút đức, có lẽ có thể vượt qua cửa ải khó khăn này.”

Đồ mồ hôi, tiểu tử này quá biết nói bậy, rõ ràng có thể đem một quyển dân thư và sự tình sớm nộp bài thi liên quan đến nhau rồi! Thẩm Ngạo không để ý tới Chu Hằng, vội vàng xuống lầu, ra khỏi ký túc xá, liền thấy được vẻ mặt Tần tiến sĩ cổ quái nhìn mình.

Tinh thần Thẩm Ngạo phấn chấn, đi qua từng bước một, hành lễ về hướng Tần tiến sĩ, nói: “Không biết phụ tử có cái gì cần phân phó?”

Tần tiến sĩ dò xét hần, trong miệng hỏi: “Người chính là Thẩm Ngạo sớm nộp bài thi?”

“Thật sự bị tiểu quận chúa hại thảm thiết.” Thẩm Ngạo ca thán trong lòng, lại thong dong như cũ, nói: “Ta chính là Thẩm Ngạo.”

Tần tiến sĩ gật đầu, nhân tiện nói: “Theo ta, Đường Nghiêm đại nhân muốn gặp người.”

Trong lòng Thẩm Ngạo có chút chột dạ, không biết đến lúc đó những lão đầu này sẽ xử trí mình như thế nào, có thể đi vào Quốc Tử Giám, Quốc công đã ra lực rất lớn, Thẩm Ngạo cũng rất cảm kích hần, nhưng nếu là bị người đuổi ra khỏi cửa, thật sự là phụ lòng Quốc công! Chỗ đi cũng khó bàn giao, năng rất coi trọng đối với mình, chờ đợi không ít, đến lúc đó còn có thể diện gì đi gặp năng đây!

Đúng rồi, còn có Xuân nhi, Thẩm Ngạo lại nghĩ tới ngày đó, Xuân nhi nằm ở trên giường bệnh, nắm tay hần, một mực khóc, trong miệng nói: “Trầm đại ca, người phải từ từ đọc sách, từ từ đọc sách.”

Nhớ tới lời này, lòng Thẩm Ngạo có chút chua xót, nhắm mắt theo sát Tần tiến sĩ, trong đầu đầy sự miên man bất định.

Chờ đến Sùng Văn các, Tần tiến sĩ đi vào trước bầm báo, mới dẫn Thẩm Ngạo đi vào.

Thẩm Ngạo nghĩ thông suốt, đã đến Quốc Tử Giám, hần tuyệt đối không thể đi, không biết phải dùng biện pháp gì, cũng phải lưu lại.

Hôm nay có người khác quan tâm, mình cũng nhiều thêm vài phần lo lắng, hần nhất định không thể để cho bọn họ thất vọng.

Nhìn thấy Đường Nghiêm đại nhân, lần đầu tiên tiếp cận khoảng cách gần như vậy, Thẩm Ngạo bắt đầu cẩn thận đánh giá.

Đường Nghiêm cũng đang đánh giá Thẩm Ngạo, ho khan một tiếng, cuối cùng là bày ra một bộ dáng nghiêm túc, vuốt râu nói: “Người chính là Thẩm Ngạo?”

Thẩm Ngạo nói: “Giám sinh Thẩm Ngạo bái kiến đại nhân.”

Đường Nghiêm chậm rì rì nói: “Sớm nộp bài thi đúng là người?”

Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ: “Quả nhiên là đến rồi, nên trả lời thế nào đây?” Ánh mắt hần rơi vào trên người Đường Nghiêm, đầu óc nhanh chóng vận chuyển, muốn tìm một cơ thật tốt, không được rồi, quần áo Đường Nghiêm đại nhân sạch sẽ, không giận tự uy, nên là người rất nghiêm túc. Một người như vậy, nếu là người đi kiếm cớ, ngược lại sẽ để cho hần bất mãn, lấy cớ vĩnh viễn cũng chỉ là lấy cớ, nói nhiều hơn, lại làm cho người ta xem nhẹ, như vậy có lẽ là đơn giản trung thực thừa nhận, báo cáo ngọn nguồn, tận lực tranh thủ tha thứ!

Thẩm Ngạo đang muốn mở miệng, Đường Nghiêm lại mỉm cười, nói: “Đã đến sơ khảo, há lại để cho người hồ đồ như thế, cũng được! Người ngồi mà trước rồi nói, người đâu, châm trà lên.”

Thẩm Ngạo vốn là nghĩ hần sẽ hỏi tội mình, nhưng lời nói tự nhiên xoay chuyển, dường như là gờ cây gây lên cao cao, lại để nó lơ lửng trên đầu.

Mời ngồi? Dâng trà?

Oa, đây là cái đái ngộ gì? Có thể có lừa dối hay không?

Thẩm Ngạo cũng rất hào phóng, người ta đã bảo ngồi, chính mình không ngồi, chẳng phải là không để cho hấn mặt mũi? Vì vậy liền từ từ ngồi xuống, đợi có người châm trà mang lên, hấn cũng không khách khí, nhấp luôn một ngụm trà.

Đường Nghiêm liền nở nụ cười ha ha, nói: “Người lại rất không khách khí, mà thôi, ta nói rõ với người, lúc này đây, đã qua sơ khảo, Lễ bộ Thượng thư đại nhân đã chọn người là đệ nhất.”

Thẩm Ngạo đang uống trà, suýt nữa phun hết ra, trừng to mắt, có chút không dám tin tưởng, Lập tức lại thần nhiên, đệ nhất, thì ra là đệ nhất, khó trách, hôm nay Đường Nghiêm lại đối với mình tốt như vậy, đến Sùng Văn các còn có trà để uống.

Lúc này Đường Nghiêm liền bắt đầu hòa ái, hỏi gia thế Thẩm Ngạo, trong lòng Thẩm Ngạo buồn lòng, đối đáp trôi chảy.

Đường Nghiêm tiếp tục cười nói: “Có thể chứ, mặc dù người có may mắn vào Quốc Tử Giám, trong nhà cũng không dư dả, ở tạm tại phủ Quốc công tuy có thể chăm chỉ đọc sách, nhưng cũng rất khó bằng được nơi đây.”

Thẩm Ngạo trong lòng nghĩ: “Ta lại càng muốn được may mắn đi Thái Học đọc sách, Quốc Tử Giám quá nhiều nhị thế tổ, áp lực rất lớn, đáng tiếc, Thái Học người ta không thu ta vào!” Trong miệng lại nói: “Đại nhân đã quá suy nghĩ rồi, ta chỉ là linh cơ vừa động, ngẫu nhiên có được một ít linh cảm mà thôi.”

Đường Nghiêm liền tục gật đầu, trong lòng nghĩ: “Người này còn rất khiêm tốn, rất tốt! Tuổi còn nhỏ có thể làm được việc không kiêu không nóng nảy, sớm muộn gì cũng thành châu báu!” Lại hỏi: “Người trước đây từng theo vị tiên sinh nào học tập?” Hấn có chút hiếu kỳ, có thể viết ra chữ tốt như vậy, làm ra thơ tốt như vậy, nếu nói không có lương sư dạy bảo, đó là không có khả năng.

Thẩm Ngạo nói: “Ta từng học tập qua một thời gian ngắn cùng Trần Tế Trần tướng công.”

Đường Nghiêm kinh ngạc, vẻ mặt lập tức bắt đầu nghiêm túc: “Thì ra là Trần tướng công, khó trách, cứ nghe gần đây Trần tướng công ở tại phủ Kỳ Quốc công, người có thể quen biết cùng hấn, là duyên phận rất lớn.” Trong lòng nghĩ: “Thì ra là đệ tử Trần Tế, đây chính là một bảo bối đó.”

Trần Tế là ai? Đây chính là xuất thân trạng nguyên, hơn nữa tính tình người này rất cổ quái, cũng không thấy hấn thu ai làm đệ tử, Thẩm Ngạo này có thể bá nhập làm môn hạ của hấn, nhất định là thiên phú dị bẩm, nếu không, dùng cách Trần tướng công làm người, há có thể thu người đệ tử này?

Xem ra là nhật được bảo bối rồi, có Thẩm Ngạo này ở đây, Quốc Tử Giám có thể hãnh diện rồi.

Đường Nghiêm lại càng đối đãi với Thẩm Ngạo tốt hơn, liền gọi Thẩm Ngạo ngồi gần thêm chút ít, hỏi chút ít việc vặt, lại hỏi hấn ở Quốc Tử Giám có quen không.

Phen này hỏi han ân cần, Thẩm Ngạo được ưu ái mà phát sợ, đổ mồ hôi! Xem ra ở đâu, ở thời đại nào cũng đều giống nhau, học sinh khá giỏi chính là học sinh khá giỏi, cái đái ngộ này so với thiên tài lúc trước có khác gì nhau đâu! Lúc mới nhập học, cũng không thấy có người đến hỏi mình ở có quen không! Ở không quen cũng phải ở, ở không quen sao? Có bản lĩnh thì cuốn gói xéo đi, nhưng hiện tại lại khác, Thẩm Ngạo từ con mắt Đường Nghiêm, phát hiện một tia nhìn đặc biệt, nói như thế nào đây? Hấn là như kiểu trút được gánh nặng.

Hỏi một lúc, chi tiết về Thẩm Ngạo đều bị Đường Nghiêm sờ soạn rõ ràng, đương nhiên, những chi tiết này tám chín phần mười là giả tạo.

Đường Nghiêm nói: “Thẩm Ngạo à, lúc này đây, sơ thí lần thứ nhất, hoàng thượng đã nói, muốn chuyên môn viết lưu niệm, cho người ha ha, hoàng thượng viết lưu niệm cho người, cái này là sự tình vinh quang bậc nào?.”

Hoàng thượng viết lưu niệm? Thứ tốt đó, con mắt Thẩm Ngạo tỏa ánh sáng, liền vội hỏi: “Đại nhân, nếu viết lưu niệm, như vậy có phải là ta có thể lựa chọn hoàng thượng ghi chữ nào?”

Đường Nghiêm ngạc nhiên, người này thật to gan, hoàng thượng viết lưu niệm cho người cũng đã rất tốt rồi, người nên vậy kính sợ tạ chủ long ân mới đúng, rõ ràng còn nói ra điều kiện nữa.

Nhưng nói trở lại, hoàng thượng chỉ nói viết lưu niệm, lại cũng không nói không cho phép Thẩm Ngạo yêu cầu ngài viết cái chữ gì, vì vậy nhân tiện nói: “Chắc là có thể.”

Thẩm Ngạo cười cười, hùng hồn nói: “Đại nhân, ta muốn mời hoàng thượng viết lưu niệm cho riêng ta!”

78. Chương 78: Đứng Đầu Bảng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 78: Đứng đầu bảng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Bảng cáo thị phát ra rồi, tại dưới đình Tự Hiền, đám giám sinh ào ào tụ tập đi qua, trong người khăn trương ngược cổ lên nhìn, trên bảng đầy danh tự, nếu có tên mình, lập tức hô to gọi nhỏ, la lên, gọi bạn đi uống rượu uống trà, Người vô danh trên bảng liền ủ rũ bỏ đi, còn có người da mặt dày, tuy thành tích không lý tưởng, vẫn đi theo người để được ăn uống miễn phí.

Thái Luân cũng đã sớm tới, ở bên dưới ngược lên trên xem xét, một mực nhìn qua, trong lòng cũng có chút khăn trương, chờ đến lúc chứng kiến tên của hắn ở tam giáp, lập tức thở phào nhẹ nhõm, một lần trước đó, thành tích khảo thí cuối cùng của hắn cũng là thứ ba, hôm nay ít nhất cũng bảo vệ được điểm mấu chốt, mặc dù không tiến bộ, cũng không lui bước, ngoài thất vọng ra, còn có một tí may mắn.

Quan trọng nhất là Ngô Bút, giám sinh nổi danh cùng mình trong Quốc Tử Giám kia bài danh (xếp hạng) thứ sáu, còn có Từ Ngụy, Thái Học sinh trước đó tại Khổng miếu mĩa mai mình, cũng chỉ bài danh thứ tư, rơi tại phía sau mình.

Tên cuồng sinh này, ha ha, nhìn hắn lần sau còn dám không coi ai ra gì nữa không?

Thái Luân lại xem lên trên, có chút kinh ngạc, Trình Huy lại chỉ là bài danh thứ hai?

Đây là có chuyện gì? Học vấn Trình Huy này, Thái Luân rất tin tưởng, người này so với chính mình là muốn lợi hại hơn một chút, nếu hắn bài danh thứ hai, trong Quốc Tử Giám và Thái Học, là ai xếp đệ nhất?

Đôi mắt Thái Luân vừa nhắc thoáng qua, lại lập tức kinh ngạc, người đó đúng là Thẩm Ngạo...

Sắc mặt hắn lập tức trầm xuống, cái tên họ hàng xa phủ Kỳ Quốc công này, rõ ràng là bài danh trên mình? Sự thật này giống như một chậu nước lạnh tưới lên trên đầu hắn, lại làm cho hắn trong lúc nhất thời phải rung mình một cái.

Lúc này Chu Hằng vừa mới chui vào, có người thấy hắn, liền reu ghẹo nói: “Chu thiếu gia rõ ràng cũng tới xem bảng, ha ha, thật sự là việc kỳ quái trong thiên hạ, chẳng lẽ gần đây học vấn của Chu thiếu gia có tiến bộ sao?”

Chu Hằng chấp tay trước ngực mắng to: “Ta xem bảng thì làm sao? Ta cũng không phải xem mình có trên bảng hay không, ta muốn nhìn biểu ca ta có trên bảng không.”

Oa, da mặt người này quá dày rồi, người nọ bị nói cho không phản bác được, nhân tiện nói: “Người biểu ca đúng là Thẩm Ngạo?”

Chu Hằng nói: “Đúng thế thì nào?”

Nhất thời liền truyền đến thanh âm chặc chặc cảm thán, rất nhiều người nói: “Biểu ca người đứng đầu bảng, là đệ nhất sơ khảo lần này!”

Chu Hằng mừng rỡ, cười ha ha: “Ta đã nói rồi, ta đã nói rồi, các người, ai dám xem thường ta, học vấn các người có ai cao hơn biểu ca của ta? Đến, đến, đến, đều đến đây, oa, Dương Luyện huynh, không phải người nói học vấn người rất cao sao? Để cho ta tới nhìn xem, người xếp hạng thứ mấy, ha ha, ở nơi nào, cho ta nhìn một cái?”

Giám sinh gọi Dương Luyện kia bị ép tới, vốn định phản kích, nhưng chứng kiến Thẩm Ngạo đứng đầu bảng, lại nhìn bộ dạng Chu Hằng dương dương đắc ý, trong lòng mắng to Chu Hằng vô sỉ, mặt mũi xám xịt, bước đi thẳng.

Chu Hằng liền đắc ý hơn, ngón tay chỉ mấy giám sinh bình thường hay xem thường hắn, nói: “Này này, người, Vương Hàm huynh, người xếp hạng mấy, so với biểu ca ta thì như thế nào? Này, dừng đi, dừng đi nhanh như vậy, hahaahahah!!!”

Tâm tình Thái Luân rất bức bối, thấy Chu Hằng đến, cuối cùng cũng lấy lại bình tĩnh, để cho Chu Hằng tới trước mặt, hỏi: “Biểu ca người đâu rồi? Vì sao không thấy hắn đến xem bảng?”

Chu Hằng nhìn Thái Luân, có lẽ là rất tôn kính hắn, không dám làm càn, nói: “Biểu ca ta sáng sớm hôm nay liền được Đường Nghiêm đại nhân gọi đi, sau khi trở về liền đóng cửa, bảo là muốn ngâm nghĩ cái gì đó.”

Thái Luân nghĩ trong lòng: “Xem ra Thẩm Ngạo nhất định đã sớm biết thành tích rồi!” Thở dài, trong lòng cười lạnh nói: “Một tên tiểu tử thú vị, rõ ràng đặt ở trên đầu bốn công tử, hừ!” Liền cười ha ha, đóng cửa quạt nói: “Không có ý nghĩa, trở về phòng nghỉ ngơi.” Nói xong liền cất bước đi.

Chu Hằng vẫn còn hô to gọi nhỏ dưới đình Tự Hiền, trong miệng nói: “Biểu ca ta hàng đêm xem âm thư mà có thể đứng đầu bảng, xem các người xem, mỗi ngày treo cổ tự tử âm chọc vào cổ, ôm một quyển sách nhìn tới nhìn lui, kết quả như thế nào? Ha ha...”

Nếu Thẩm Ngạo biết rõ tiểu tử này đang vu oan hãm hại hàng đêm xem âm thư, chỉ sợ sẽ tức đến hộc máu mất.

... ..

Thái Học, dưới Quần Tinh các, một tấm bảng cũng được dán lên, Thái Học sinh có vẻ yên tĩnh hơn nhiều, nguyên một đám lặng yên không lên tiếng đi qua xem bảng, nếu thành tích tốt, cũng nhếch miệng mỉm cười, trực tiếp rời đi, nếu thành tích không tốt, cũng chỉ là lắc đầu, trở về, tiếp tục hăng hái đọc sách.

Trước mặt có hai Thái Học sinh đi tới, không ít người đều biết, ào ào gật đầu về hướng bọn hắn, trong miệng nói: “Trình Huy huynh, Từ Ngụy huynh...”

Trình Huy lập tức cười mỉm gật đầu đáp lễ, nhưng Từ Ngụy lại đóng cửa quạt, cũng không để ý tới ai, hai người đi đến dưới bảng, người khác đều là từ cuối cùng nhìn lên trên, nhưng hai người này đều là xem từ người đứng đầu bảng, Trình Huy chứng kiến danh tự Thẩm Ngạo đứng trước, liền lập tức ngắc ngứ cả người, mấy lần sơ thí, trung thử, cùng thử, hắn đều là xếp thứ nhất, hôm nay lại thay đổi rồi, lại là một gia hỏa không biết tên leo lên đứng đầu bảng, lại nhìn mình, đúng là tên bị chen đến thứ hai, hắn lập tức cười khổ một tiếng, tâm tình rơi xuống đáy cốc, trong miệng hỏi: “Thẩm Ngạo là ai?”

Từ Ngụy lại không đáp, thành tích của hắn cũng không lý tưởng, chỉ là sắp xếp thứ sáu, trong lòng thốn thụt một phen, rất khó nuốt trôi, cái bộ dạng cao ngạo kia cũng không khỏi thu liễm một chút, trong miệng lầm bầm nói: “Ngay cả tam giáp đều không tiến vào được, ai...”

Có Thái Học sinh nói: “Đứng đầu bảng đúng là Thẩm Ngạo? Người này ta nhớ rõ, người này từng là khôi thủ (người làm thơ giỏi nhất) hội thi thơ Thụy Nhã Sơn Phòng.”

Có người nói: “Ta cũng đã nghe nói về hắn, quyển thơ sách lần đầu tiên được in ra, ở phía trong có thơ hắn làm, thì ra người này cũng đã vào học, chỉ không biết là Thái Học sinh hay là giám sinh.”

Trình Huy ở bên cẩn thận nghe ngon lành, trong lòng liền nghĩ: “Thụy Nhã Sơn Phòng là cái gì? Tại sao chưa nghe nói qua.” Kỳ thật hắn là con một sách, mỗi ngày đều vui đầu đọc sách, nào nghe nói qua cái này, mặc

dù nổi lên lòng hiếu kỳ, nhưng vẫn kéo kéo Từ Ngự, nói: “Từ huynh, có lẽ là chúng ta nên đi thôi, cái bảng này, không nhìn cũng thế.”

Từ Ngự đang có ý đó, vội vàng gạt đầu, lại thốt thức: “Hôm nay xem xét, đúng là tài nghệ không bằng người, ai, về sau càng nên chăm chỉ hơn.”

Hai người ngượng ngừng rời đi.

... ..

Lại nói, trong lúc nhất thời ở Thái Học và Quốc Tử Giám, mọi người ào ào nghị luận về Thẩm Ngạo, hẳn lại dựa vào bàn, cánh tay đặt trên bàn, cầm theo bút, đang nghiên cứu ghi tấu chương, tấu chương thật là khó ghi, Thẩm Ngạo cố ý bắt chước theo cách thức Đường Nghiêm đại nhân ghi tấu chương, bên trong đầy thứ vớ vẩn, làm cho người ta đau đầu.

Thì ra ghi một phong thư cho hoàng đế, cũng có nhiều như vậy quy củ, oa, đáng thương những người làm quan trong triều đình kia, nếu cứ hai ba ngày phải ghi một phong tấu chương dâng lên, còn không phải sẽ phiền đến chết?.

Ừm, giống như không đúng, người ta chính là dựa vào ghi tấu chương kiếm cơm, ghi cái này đến lúc quen tay hay việc, đừng nói là một phần, chính là mười phần trăm phần, đó cũng là dễ như trở bàn tay.

“Thật là khó, nên bảo hoàng thượng đề cái chữ gì cho ta đây? Ừm, còn phải nghĩ, mời hoàng thượng đề cái chữ không dễ dàng, cần để cho hoàng thượng nhiều ghi một chút, nói như thế nào cũng phải ghi chừng trăm chữ, nếu không quá thiệt thòi, không đáng để lừa gạt.” Thẩm Ngạo nghiêng cổ, nghĩ ra được vài thứ.

79. Chương 79: Tiểu Quận Chúa Thông Minh

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 79: Tiểu quận chúa thông minh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Tím Hành ôm bức vẽ, dọc theo đường núi, đạp trên thềm đá đi về phía trước, thềm đá kia một đường vươn lên hướng sườn núi, ngẫu nhiên chứng kiến mấy nội thị cúi thấp đầu đi tới trước mặt.

Còn cách mục tiêu một đoạn, Triệu Tím Hành đã cảm giác dưới chân mỗi nhừ.

Quá ghê tởm, hoàng thượng xây Vạn Tuế Sơn làm cái gì, tại đây quá lớn, đá lại nhiều, oa, mệt mỏi quá à!

Nàng đi lên phía trước từng bước một, sau lưng, mấy nội thị đi theo, không dám đi sát vào, cũng không dám để khoảng cách quá xa, tính tình quận chúa này rất cổ quái, có lẽ là nên chú ý một ít, lần trước có Vương công công, hic! Thật thê thảm! Bị tiểu quận chúa chọn trúng, bảo hẳn đứng ở trong bụi hoa cho nàng vẽ tranh, đứng suốt một ngày, đợi tiểu quận chúa vẽ tốt rồi, đáng thương cho Vương công công, đã muốn hấp hối, nằm trên giường trọn vẹn ba ngày mới có thể xuống giường.

Triệu Tím Hành nào đâu biết tâm tư những nội thị này, một đầu toàn tâm sự ôm bức tranh đi lên phía trước, đợi đi đến giữa sườn núi, phía trước liền có một cái động, đi xuyên qua, trước mắt rộng mở trong sáng, rất khoáng đạt. Hoàng thượng Triệu Cát xếp đặt một cái bàn, đang múa bút viết cái gì đó, bên người là đứa con thứ ba của hoàng thượng, tam Hoàng tử Triệu Giai đứng, Triệu Giai cười ha ha, đang đưa cây quạt, nhìn về phong cảnh phía xa.

Triệu Tím Hành bước qua, trong miệng đang muốn nói chuyện, Triệu Giai trông thấy nàng, lập tức nở nụ cười, đặt ngón tay ở bên môi ra hiệu im lặng.

Triệu Tím Hành hiểu ý rồi, Tam hoàng tử bảo mình không cần phải quấy rầy hoàng thượng hành thư, vì vậy liền rón ra rón rén đi qua, xem xét, thì ra là hoàng thượng đang viết chữ, khóe mắt Triệu Tím Hành chẳng thèm liếc qua, viết chữ không có gì hay để xem, hừ, con mắt cũng đặt sang một bên, cười cười với Triệu Giai.

Triệu Giai tại phụ hoàng trước mặt có lẽ là rất đứng đắn, ưỡn ngực đứng lặng, mặt mày trong lúc đó rất nghiêm túc, ánh mắt đã rơi vào bức tranh Triệu Tím Hành ôm, lay động quạt, thấp giọng hỏi: “Đây là cái bức vẽ gì?”

Triệu Tím Hành nói: “Không nói cho người.”

Nàng nói như vậy, chẳng khác gì là tiết lộ lai lịch bức vẽ đấy, Tam hoàng tử rất thông minh, ánh mắt sáng lên, đã biết họa sĩ phủ Kỳ Quốc công phụ hoàng nhớ mãi không quên kia đã đưa bức vẽ đến.

Sau một lúc lâu, Triệu Cát thu bút, nhẹ nhàng thở dài một hơi, dùng khăn ướt lau sạch mồ hôi chảy ra trên trán, con mắt thoáng nhìn, thấy được Triệu Tím Hành, liền hỏi: “Tím Hành tới rồi sao? Người không phải nói không để ý tới trẫm sao?”

Đổ mồ hôi, người tiểu quân chúa không thêm để ý dường như tương đối nhiều.

Triệu Tím Hành hùng hồn nói: “YAA.A.A., ta tới đưa bức vẽ cho hoàng thượng đấy! Hoàng thượng kêu ta không để ý tới, ta liền đi.” Xem ra nàng vẫn còn hiểu trò xiếc lật mềm buộc chặt, xoay người muốn đi.

Triệu Cát chỉ ha ha mà cười, một bộ dạng không mắc mưu.

Triệu Tím Hành đi một bước, oa, lại không có người đuổi theo?

Vì cái gì mà kẻ sách lật mềm buộc chặt ở trên tay mình, mỗi lần đều thất bại? Quá đáng xấu hổ rồi! Hoàng thượng còn xấu hơn so với Thẩm Ngạo tiểu tử thú kia!

Nàng là người không kiên trì nổi, đành phải xoay người lại, đi trở về, đôi mắt đầy sương mù nói: “Hoàng thượng không dám nhìn bức vẽ, nhất định là sợ hãi người này vẽ cao minh hơn so với hoàng thượng.” Cái này là kẻ khích tướng.

Triệu Cát liền cười, đưa tay nói: “Cầm bức vẽ đến đây, ta xem ai cao minh hơn ai.”

Triệu Tím Hành ngoan ngoãn mà đi qua, cẩn thận từng li từng tí đặt bức vẽ ở trên bàn, nhẹ nhàng mở ra, một bức Bạch Hạc đồ rất sống động liền hiện ra trước mắt Triệu Cát.

Triệu Cát lập tức bắt đầu trở nên chuyên chú, thấp giọng lẩm bẩm nói: “Quả thật rất cao minh.” Liền tinh tế tỉ mỉ nhìn bức vẽ.

Cái bức Bạch Hạc đồ này cùng trước kia Triệu Cát vẽ cơ hồ không có gì khác nhau, càng khó có được, chính là thực sự là đồ dỏm, nhưng không có một tia dấu vết tận lực bắt chước, công tác liên tục, không có ướm át bần thủ. Phong cách vẽ tương tự Triệu Cát, có một loại khí chất linh hoạt kỳ ảo sinh động.

“Tốt, tốt, người này có ý tứ.” Triệu Cát vui tươi hơn hử vuốt râu cười, tiếp tục nói: “Người này rất có ý tứ, làm cho người khác thán phục.”

Triệu Giai cũng sang đây xem, vừa xem xét, chỉ biết chắc chắn tán thưởng, cái bức Bạch Hạc đồ này so với Thụy hạc đồ trước đó dường như càng thêm tinh tế tỉ mỉ, trên mặt cũng lộ ra vẻ khâm phục, nói: “Người này xem ra là đối thủ ngang ngửa với phụ hoàng.”

Triệu Cát tinh thần tỉnh táo, con mắt rơi trên bức họa vẫn không nhúc nhích, trong miệng nói: “Lực lượng ngang nhau mới là có ý tứ, tỷ thí lần này trẫm thua, mấy ngày nữa trẫm làm tiếp một bức đưa đi qua, xem hẳn ứng đối như thế nào.”

Triệu Tím Hành nói: “Người này có kỹ năng vẽ cao hơn so với hoàng thượng, người xem xem, cái con cò trắng càng sinh động so với hoàng thượng vẽ.”

Triệu Giai nhân tiện nói: “Ta xem phụ hoàng cũng có chỗ xuất sắc, bố cục phụ hoàng tốt hơn so với hân, bố cục của hân có chút khoáng đạt, nhưng vẫn là khiêm khuyết vài phần quen thuộc, hơi quá quy cách.”

Triệu Tím Hành liền trừng trừng mắt, trong miệng nói: “Người cố ý võ mông ngựa tâng bốc hoàng thượng! Bóc lột của người này không thể kém hơn so với hoàng thượng.”

Triệu Giai nhìn là nàng, chỉ cười cười.

Ngược lại, Triệu Cát đồng ý lời Triệu Tím Hành nói..., nói: “Tím Hành nói cũng không sai, hắn vẽ tranh, bóc lột chỉ có thể tiến hành dựa theo tranh ta vẽ để bắt chước, quy cách là khó tránh khỏi.”

Triệu Tím Hành hoan hô nói: “Có thể chứ, ta nói người này vẽ tốt hơn so với hoàng thượng mà.” Nói xong, cẩn thận từng li từng tí thu bức tranh lại, trong miệng nói: “Tranh này là của ta, chỉ cho các người nhìn qua thôi, ta còn muốn mang về.”

Quá keo kiệt rồi, Triệu Giai muốn dạy dỗ nàng một câu, nhưng không có lối ra, Triệu Cát chỉ là cười một tiếng, cũng không thể đoạt một bức họa cùng một nữ hài nhi văn bối, tuy nói cái bức họa này, hắn cực kỳ muốn cầm lấy cất giấu, nhưng phong độ phải được bảo trì.

Đang nói, có nội thị cẩn thận từng li từng tí tới, trong tay còn cầm một quyển tấu chương, nói: “Hoàng thượng, thành tích sơ thí đã đi ra.”

Tâm tư Triệu Cát còn đặt ở trên bức họa kia, thuận miệng nói: “Như thế nào?”

Nội thị nói: “Trúng cử ưu tú là một trăm lẻ tám người, trong đó Quốc Tử Giám ba mươi ba người, Thái Học bảy mươi lăm người.”

Lông mày Triệu Cát bắt đầu chau lại, hơi tức giận nói: “Quốc Tử Giám vẫn là thua kém như vậy? Đường Nghiêm kia làm ăn cái gì? Ăn lộc của vua, chính là như vậy dạy học sinh hư hay sao?”

Nội thị nói: “Quốc Tử Giám tuy là thiếu giám sinh ưu tú, nhưng một giáp và tam giáp đều chiếm được.”

“Hả?” Triệu Cát liền hào hứng, hắn nhớ mang máng, thành tích mấy cuộc thi năm gần đây đều là Thái Học chiếm cứ vị trí đứng đầu, đứng rồi, là Trình Huy kia, Triệu Cát còn từng triệu kiến hắn, bảo hắn cố gắng qua một phen!

Như thế nào? Năm nay chẳng lẽ Trình Huy thi rớt rồi?

“Lần này, người đầu tiên là ai?”

Nội thị nói: “Gọi Thấm Ngạo, là giám sinh mới vào.”

Thấm Ngạo... Triệu Tím Hành mở to hai mắt nhìn, oa, thì ra tên gia hỏa thích làm thơ đau xót xem dân thư, rõ ràng đoạt giải nhất! Quá đáng giận rồi! Khẳng định cái đầu hắn phải vểnh đến trời.

Hai hàng lông mày Triệu Giai cũng nhảy lên, hơi có chút vượt quá dự liệu của hắn, lập cười ha ha một tiếng, do mặc thường phục nên không cần quá để ý lời nói.

Triệu Cát chưa nghe nói qua người này, một người giám sinh mới tiến vào, lại đánh bại nhiều tài tử Quốc Tử Giám và Thái Học như vậy, thực lực người này không thể khinh thường được.

“Biết rồi, người đi xuống đi.” Dù sao chỉ là một sân sơ thí mà thôi, tuy thi đậu thứ nhất, Triệu Cát có lẽ là không để trong lòng, chỉ là Quốc Tử Giám đã chiếm thứ nhất, nói rõ Đường Nghiêm cũng tuyệt đối không phải qua loa, sự tình vẫn có thể xử lý nhẹ.

Nội thị cũng không đi, trong miệng nói: “Hoàng thượng, còn có một việc.”

Triệu Cát nhíu mày: “Còn có chuyện gì.” Hắn còn vội vã muốn kia xem thần vận và sự tinh tế tỉ mỉ trong bức họa vừa rồi, đã có chút ít không nhận được.

Nội thị nói: “Hoàng thượng, người gọi Thấm Ngạo kia dâng lên một phần tấu chương, nói là muốn hoàng thượng viết lưu niệm cho hắn, hắn vui mừng khôn xiết, do đó trên một đạo tấu chương cảm ơn, cung chúc Ngô hoàng vạn tuế... Còn... Còn nói một ít những chuyện khác.”

“Những chuyện khác?” Triệu Cát động tâm tư, nhân tiện nói: “Lấy tới đây.”

80. Chương 80: Thánh Chỉ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 80: Thánh chỉ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát tiếp nhận tấu chương, có chút hăng hái nhìn vào, vừa xem xét, sắc mặt đột nhiên khó coi.

Triệu Tím Hành đi qua, nói: “Hoàng thượng, cho ta xem xem!”

Nàng muốn biết Thẩm Ngạo này lại đùa bỡn mê hoặc cái gì, con mắt quét qua, lập tức liền kinh ngạc.

“Thảo dân... Mời bệ hạ... Viết...”

Triệu Tím Hành lập tức chấn động, nói không ra lời, đầu óc chỉ là chuyển động liên tục!

Triệu Cát cũng chấn động, nói không ra lời.

Tấu chương, hắn đã thấy rất nhiều, có a dua nịnh nọt ton hót, có nói trung thành chính trực, nhưng tấu chương như thế này, lại là lần đầu tiên hắn thấy.

Người giám sinh gọi là Thẩm Ngạo này, thật lớn gan!

Hắn buông tấu chương, nhàn nhạt hỏi thăm: “Thụy Nhã Sơn Phòng là cái gì?”

Triệu Tím Hành nói: “Là một quán trà!”

“À!” Triệu Cát gật đầu, quán trà? Giám sinh này lại rất coi trọng hiệu quả và tâm tư lợi ích, cũng được, quân vương không nói đùa, hắn đã muốn viết lưu niệm, trầm liền viết ra ba bức cho hắn.

Hắn nói với mấy nội thị: “Cầm ấn tỳ và bút lông của Trẫm đến đây.”

Nội thị vội vàng đi, Triệu Tím Hành mới thu hồi tinh thần, trong miệng nói: “Thẩm Ngạo rất xấu rồi, hoàng thượng, người nên hạ chỉ trị tội hắn, trên đời nào có người dám mở miệng muốn hoàng thượng viết lưu niệm. Hơn nữa... Hơn nữa...”

Triệu Tím Hành nói đến một nửa, Triệu Cát lại thông dong cười nói: “Thiếu niên hồ đồ chút ít cũng không có gì, niệm tình hắn đệ nhất khảo thi sơ thí, trầm liền theo ý hắn một lần này.”

Triệu Tím Hành không nói gì nữa, kỳ thật nàng là cất giấu tư tâm! Nếu như Thẩm Ngạo bị trị tội, ha ha, tốt nhất là bắt hắn sung quân làm nô dịch, đến trong vương phủ làm một hạ nhân, bởi vì như vậy, nàng có thể trị hắn, làm hắn bỏ thói quen xấu, thích làm thơ đau xót và xem dân thư.

... ..

Quốc Tử Giám phi thường náo nhiệt, trong nội cung đã có tin tức, nói là ý chỉ tùy thời sẽ tới, hoàng thượng tự tay viết lưu niệm, muốn ban thưởng cho giám sinh Thẩm Ngạo.

Đường Nghiêm đương nhiên là tự mình chỉ đạo, gọi người giăng đèn kết hoa, lại lệnh các quan lại và người trong Quốc Tử Giám làm tốt chuẩn bị nghênh đón thánh chỉ, cửa giữa mở rộng ra, Thẩm Ngạo chính là được mời đến Sùng Văn các đầu tiên, mặc kiện áo đạo mới may, phảng phất như là chú rể chuẩn bị đón dâu.

Vào trong, Thẩm Ngạo thông dong ngồi xuống ghế, mặc kệ người đi qua đi lại bên ngoài, dù sao hắn cũng không cần hao tâm tổn trí về chuyện gì, chỉ cần uống trà khoác lác cùng Tàn tiến sĩ ở trong Sùng Văn các là được.

Tần tiến sĩ rất hòa ái đối với Thẩm Ngạo, hẳn nghe nói Thẩm Ngạo là cao đồ của Trần Tế, liền có lòng nghe ngóng sự tình Trần Tế, vốn là có ý nói chuyện tào lao về một ít kinh nghĩa cùng Thẩm Ngạo, nhưng nghĩ đến Trần Tế, lời nói liền xoay chuyển, chuyển đến trên người Trần Tế, nhân tiện nói: “Người hành thư cũng là học được từ Trần tướng công?”

Ánh mắt Tần tiến sĩ rất nóng, lúc nói đến Trần Tế, không nhịn được, thân thể đứng thẳng lên, rất tôn kính.

Thẩm Ngạo nói: “Sư phụ ta ở tại phủ Kỳ Quốc công, liền không hỏi thể sự, một lòng khổ luyện thư pháp, cái chữ này tự nhiên là hẳn dạy ta. Chỉ là, thân làm đệ tử, ta cũng không thể bảo thủ, phải chăm học khổ luyện, cho nên mới có thành tích hôm nay.”

Tần tiến sĩ gật đầu, tiếp tục rất hòa ái nói: “Tuy ta cùng với Trần tướng công vô duyên, nhưng cũng rất kính trọng học vấn và cách làm người của hẳn, người đã là cao đồ của hẳn, liền xem như nửa đệ tử của ta rồi, sau này, nếu lúc đọc sách có nghi vấn gì, cứ đến hỏi ta.” Nói xong, liền nói vị trí phòng ngủ mình tại Quốc Tử Giám ra, kết thúc là một câu: “Người tùy thời có thể tới.”

Thẩm Ngạo vội vàng cảm ơn, lúc này, có một quan lại nhỏ lo lắng chạy tới thông báo: “Thẩm giám sinh, Thẩm giám sinh, mau tới, ý chỉ hoàng thượng đến, Đường Nghiêm đại nhân bảo người nhanh chóng đi Tụ Hiền môn.”

Tần tiến sĩ lập tức đứng lên: “Loại sự tình này không thể trì hoãn, Thẩm Ngạo, đi nhanh, không được trễ nãi.”

Thẩm Ngạo vội vàng hành lễ về hướng Tần tiến sĩ, rồi đi cực kỳ nhanh.

Đến Tụ Hiền môn, quả nhiên thấy một công công được hai cấm vệ bảo vệ đi tới, trong miệng nói: “Thẩm Ngạo tiếp vật ngự tứ.”

Thẩm Ngạo đành phải quỳ xuống, mặt hướng phương hướng Hoàng thành, công công kia đem vật ngự tứ đặt ở lòng bàn tay Thẩm Ngạo, liền xem như hoàn thành nhiệm vụ, nâng Thẩm Ngạo dậy, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, nói: “Chúc mừng Thẩm giám sinh, lúc này đây hoàng thượng ban thưởng cho người ba bức hành thư tự tay hoàng thượng viết, tương lai, người cứ từ từ đọc sách.”

Thẩm Ngạo vội vàng cảm ơn, đổ mồ hôi, trên người thái giám vì cái gì mà luôn luôn một mùi khai, loại hương vị này rất không thoải mái, hẳn cẩn thận từng li từng tí, đem hai bức hành thư giấu trên thân thể, xuất ra một bức trong đó, con mắt rơi lên trên người Đường Nghiêm.

Lúc này rất nhiều quan viên, giám sinh Quốc Tử Giám tới xem hoàng thượng ban lễ, ở trước mắt bao người, Thẩm Ngạo cao giọng nói với Đường Nghiêm: “Đường đại nhân, lúc này đây, Thẩm mạo được đệ nhất danh khảo thi, rất may mắn cũng rất hổ thẹn. Hoàng thượng lại ban thưởng ba bức bản tranh chữ đẹp, một bức trong này xin để cho Quốc Tử Giám.”

“Hả?” Đôi mắt Đường Nghiêm sáng ngời, Thẩm Ngạo này rất biết làm người đó, không thể tưởng được, lại vẫn có thể nhớ tới Quốc Tử Giám, cái này thật tốt quá, ho khan một tiếng, nói: “Thẩm giám sinh cầu hoàng thượng tự tay viết hành thư, đã muốn tặng cho Quốc Tử Giám, Quốc Tử Giám nên tôn sùng như là chí bảo.”

Thẩm Ngạo liền cười, cười đến gian trá, ánh mắt hẳn thoáng nhìn, chứng kiến không ít Thái Học sinh tới gần, cũng xúm lại xem náo nhiệt bên đây, từ từ nói: “Đây là hành thư hoàng thượng tự tay viết, tôn sùng là chí bảo còn chưa đủ. Đại Tổng triều chúng ta hôm nay phồn vinh cường thịnh, cuộc sống dân chúng giàu có, an cư lạc nghiệp, đây đều là kết quả hoàng thượng hết lòng hết sức, vất vả chăm lo quốc sự. Hoàng thượng đối với chúng ta, những thần dân này, như tia sáng ngôi sao tinh thần trong bóng tối, chỉ đường trong đêm khuya, nếu chúng ta không coi hành thư như vật quan trọng nhất, tại cửa ra vào Quốc Tử Giám, nên xây Thánh Dụ đình, lập một tấm bia thạch, điêu khắc bản vẽ đẹp lên đó, chỉ là, điều đó vẫn chưa đủ dùng để tỏ rõ kính ý của chúng ta đối với hoàng thượng. Đường đại nhân, người nói xem?”

Đường Nghiêm cười khổ, tăng bốc lớn như vậy, hẳn dám nói một chữ không sao? Nói cái chữ không này, chính là trong mắt không có vua đó!, vì vậy vội vàng nghiêm mặt nói: “Thẩm giám sinh nói không sai, long ân của hoàng thượng, thân là thần tử, không thể không báo đáp, bản vẽ đẹp, tự nhiên nên xây một tòa

Thánh Dụ đình dưới Tự Hiền môn, lại lập nhiều bia thạch, hoàng thượng tự tay viết chữ sẽ được khắc lên, dùng để cung cấp cho giám sinh đời sau cúng bái.”

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Như vậy cũng cực kỳ tốt, hiện tại ta liền đem bức hành thư của hoàng thượng tặng cho Đường đại nhân.” Bước qua , Đường Nghiêm lập tức cẩn thận từng li từng tí tiếp nhận, trong lòng nghĩ: “Thẩm Ngạo này rốt cuộc đang bán cái chỗ hấp dẫn gì, tốt, xem cái hành thư này một chút rồi nói sau.”

Xung quanh, giám sinh, Thái Học sinh đều nghễnh cổ lên nhìn, thậm chí muốn vạch trần cái đáp án này.

Đường Nghiêm mở bản vẽ ngự tứ ra, xem xét, ngây ngẩn cả người, hồi lâu mà vẫn nói không ra lời.

Sau lưng, mấy tiến sĩ cũng quay đầu lại, xem xét, đều ngây ngốc như con gà.

Thẩm Ngạo ôm tay, dương dương đắc ý, cười đến rất vui vẻ, mà nụ cười này rất quỷ dị.

Đường Nghiêm ho khan một tiếng, vội vàng đem thu bản vẽ đẹp lại, tiến đến bên người Thẩm Ngạo, trong miệng nói: “Thẩm giám sinh, thật sự muốn đem cái bản vẽ ngự tứ này đi, khắc thành bia thạch tại cửa ra vào Quốc Tử Giám?”

Thẩm Ngạo tức giận: “Đường đại nhân, đây chính là người nói, người nói hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, thân là thần tử, cần báo đáp, chẳng lẽ muốn đổi ý sao?”

Đường Nghiêm xấu hổ, ho khan mấy tiếng, nhưng lại nở nụ cười, nói: “Tốt, khắc thì khắc, cùng lắm thì sau này gặp Thái Học, Đường Nghiêm không chào hỏi nữa.” Trong lòng hắn còn có chút chột dạ, chỉ là đã mở miệng trước mặt nhiều người như vậy, cũng không thể đổi ý.

Rất nhiều người ở bốn phía nghe ngóng, ở phía trong hành thư hoàng thượng ngự tứ kia ghi cái gì? Rốt cục có một giám sinh gần đó không nhịn được, nói: “Trên mặt ghi chính là: Thái Học là trường hiếu học.”

“Thái Học là trường hiếu học...” Đám giám sinh ngây ngẩn cả người, lập tức nguyên một đám ôm bụng cười to, Thái Học sinh cũng ngây ngẩn cả người, đợi phục hồi tinh thần lại, mọi người lặng lẽ che mặt rời đi.

81. Chương 81: Trốn Tránh

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 81: Trốn tránh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Dưới Tự Hiền môn Quốc Tử Giám, đình Thánh Dụ bắt đầu được xây dựng, quả nhiên trong lúc nhất thời đưa tới không ít người vây xem, tuy còn chưa kiến tạo thành, nhưng trong đình Thánh Dụ, chủ đề viết lưu niệm bất kỳ ai cũng rõ.

Bởi vậy Thái Học bắt đầu trở nên khẩn trương, rất giận dữ, rồi lại không thể làm gì! Nghe nói từ đó về sau, Thái Học sinh đi qua Quốc Tử Giám đều là đi đường vòng, thà rằng xá cận cầu viễn (bỏ gần tìm xa), nhiều thêm mấy cái ngã tư, cũng tuyệt đối không đi qua bên cạnh đình Thánh Dụ.

Thái Học là trường hiếu học, lời này nếu là nói ra lúc bình thường, thật sự cũng không tính là cái gì, Thái Học tập trung tinh hoa, văn phong cường thịnh, ai dám nói nó là cái trường học xấu?

Sai là sai ở chỗ, người đang nói những lời này là Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo là ai? Giám sinh Quốc Tử Giám, sơ thí đứng thứ nhất, tài nghệ trấn áp quần hùng, hắn muốn hoàng thượng nói ra cái chữ này, không phải là đang châm chọc Thái Học sao?

Nhưng hết lần này tới lần khác, Thái Học không thể làm gì, không có biện pháp, đây chính là hoàng thượng đề chữ, ai dám nói những chữ này không tốt? Lại có ai dám nói hoàng thượng đề chữ sai rồi?

Không thể trêu vào, còn không trốn thì làm gì đây?

Cho nên các học sinh chỉ có thể trốn tránh.

Một ngày này tâm tình Thẩm Ngạo rất tốt, hân tống cộng muốn hoàng thượng viết ba bức lưu niệm, bức thứ nhất là cho Quốc Tử Giám, đây là công lao, là làm cống hiến vì Quốc Tử Giám, Quốc Tử Giám có quang vinh rực rỡ, dải ngọc của Thẩm Ngạo cũng đề cao theo, đám tiến sĩ hỏi han ân cần, Đường Nghiêm ba ngày hai ngày lại đến hỏi giờ học của hắn.

Bức viết lưu niệm thứ hai là đưa cho Thúy Nhã Sơn Phòng, trên đó viết Thúy Nhã Sơn Phòng là nơi tốt, rất thông tục, rất trắng trợn, đúng là muốn cái hiệu quả này, Thẩm Ngạo bảo người đưa nó đến chỗ Ngô Tam nhi, Ngô Tam nhi gần đây cũng nghe được sự tình này rồi, lập tức đi ra nghênh đón tranh lưu niệm hoàng thượng viết, đem cái bức tranh chữ này vào, treo ở chính sảnh, chỗ bắt mắt nhất.

Hoàng thượng viết lưu niệm, treo ở cửa hàng, tại cả thành Biện Kinh, có thể tìm được mấy nhà? Trong lúc nhất thời lại là một hồi nghị luận náo nhiệt trên phố, bắt tri bắt giác, đến cả người qua đường cũng biết đến Thúy Nhã Sơn Phòng, hội viên lại càng tăng vọt, vốn có chút tài tử khinh thường Thúy Nhã Sơn Phòng cũng ào ào gia nhập hội viên, hội viên từ ba trăm gia tăng lên đến sáu trăm.

Thẩm Ngạo vẫn còn đọc sách ở Quốc Tử Giám, tự nhiên không thể đi nhìn thấy sự rầm rộ đó, Rất rầm rộ! Kỳ thật hắn không quan tâm, thu được tiền bao nhiêu mới là quan trọng, Ngô Tam nhi phái người tới báo thống kê sổ sách, thu vào tăng vọt, động lực đọc sách của hắn lại càng tăng.

Về phần bức viết lưu niệm thứ ba, Thẩm Ngạo không lấy ra, cũng không người nào biết được, Thẩm Ngạo đặt ở dưới đáy hòm, đợi cơ hội thích hợp lại lấy ra hù dọa người cũng không muộn.

Đến tháng mười, thời tiết chuyển rét, Thẩm Ngạo thay đổi một kiện quần áo mùa đông, toàn thân bị bao vây, thiếu vài phần tuần tú, lại nhiều thêm vài phần cẩn thận. Một ngày này là thời gian Tuần hưu, sáng sớm, Chu Hằng liền thúc giục Thẩm Ngạo chuẩn bị về nhà, Thẩm Ngạo chỉ mang theo vài món quần áo trở về, cùng Chu Hằng đi ra khỏi Quốc Tử Giám.

Bên ngoài Quốc Tử Giám đã bị bịt kín bởi xe ngựa, phóng mắt nhìn lại, tất cả đều là nô bộc, gia đình đến đây đón người.

Hai người đi qua, xuyên thấu đám người, phía trước có người gọi về hướng bọn họ: “Thiếu gia, biểu thiếu gia...”

Giơ con mắt lên, thì ra là Lưu Văn đến rồi, Lưu Văn cười hì hì đi qua, nói: “Phu nhân bảo ta tới đón hai vị thiếu gia về nhà, xe ngựa cách đây không xa.”

Chu Hằng cười to: “Lưu Văn, người rất hiểu chuyện đó? Ta còn sợ không có người tới đón!”

Thẩm Ngạo cũng cười: “Lưu quản sự từ lúc làm chủ sự nội phủ, mặt mũi đều hồng nhuận thêm vài phần, đáng người cũng có vẻ mập, phải giảm béo rồi!”

Thẩm Ngạo nói như vậy, Lưu Văn muốn khóc, kỳ thật hắn gầy giống như cây gậy trúc, thật vất vả có thêm mấy lượng thịt, còn giảm béo! Liền cười mỉa nói: “Béo tốt hơn, béo tốt hơn, biểu thiếu gia, có thể béo là phúc khí.”

Cười toe toét, xe ngựa phủ Kỳ Quốc công đến, hai người trước sau lên xe ngựa, Thẩm Ngạo liền hỏi Lưu quản sự: “Xuân nhi thế nào rồi?”

Lưu Văn và xa phu một trái một phải ngồi ở trên cang xe, quay đầu lại, nói: “Bệnh là tốt rồi, chính là cả ngày tâm sự nặng nề, phu nhân cũng kỳ quái, Xuân nhi hiền lành hay nói, như thế nào gần đây lại thay đổi cá tính.”

Thẩm Ngạo thở dài một hơi, liền nằm ở trên nệm êm trong xe, không nói gì nữa.

Đợi trở lại phủ Kỳ Quốc công, cửa giữa công phủ không ngờ đã mở rộng ra, phu nhân và Xuân nhi, Hương Nhi mỉm cười đi ra, trong miệng nói: “Văn Khúc tỉnh và chuyện tốt nhà ta đã trở lại rồi.”

Văn Khúc tinh khôi cần nói, chính là chỉ Thẩm Ngạo, chuyện tốt là nói người nào?

Sắc mặt Chu Hằng thay đổi, rất bi phẫn!

Hai người mang theo quần áo tắm rửa xuống xe ngựa, lập tức có người tới đỡ hành lý cho bọn hắn, Thẩm Ngạo liếc nhìn phu nhân, vội vàng nói: “Dì.” Chu Hằng gọi một tiếng mẹ. Phu nhân liền bước tới, một tay nắm lấy Thẩm Ngạo, một tay nắm lấy Chu Hằng, nhìn trái nhìn phải, trong miệng nói: “Thẩm Ngạo gầy đi rồi, đọc sách rất chăm chỉ phải không?” Còn nói: “Hằng nhi lại mập lên rồi.”

Chu Hằng nghĩ trong lòng: “Lời này nghe thật sự rất chói tai, quá thiên vị!”

Thẩm Ngạo nhân tiện nói: “Kỳ thật biểu đệ cũng đọc sách rất chăm chỉ.”

Phu nhân chỉ cười, từ chối cho ý kiến.

Thẩm Ngạo vụng trộm liếc nhìn Xuân nhi, thấy khí sắc Xuân nhi tốt hơn nhiều, tâm lý thả lỏng, trừng mắt nhìn về hướng nàng, Xuân nhi đầy bụng tâm sự liếc nhìn hắn, hai người hai mắt nhìn nhau, Thẩm Ngạo có thể thấy trong đôi mắt nàng có nhiều hơn một tâm sự nặng nề.

Bình thường Xuân nhi không phải như vậy, tâm tình Thẩm Ngạo lại hạ xuống một ít.

Mọi người cùng nhau đỡ phu nhân đi vào, phu nhân nhân tiện nói: “Hai người các người đi, tâm thần ta cuối cùng vẫn có chút không tập trung, thật vất vả chờ các người trở về, thấy các người bình an, trong lòng liền vui vẻ hơn nhiều. Thẩm Ngạo, bình thường nếu người đọc sách mệt mỏi, liền niệm vài câu kinh Phật, tâm cảnh dĩ nhiên sẽ tốt hơn, biết không?”

Thẩm Ngạo vội vàng nghiêm mặt nói: “Đúng vậy, ta thường xuyên xem kinh Phật, có đôi khi một mực xem đến ban đêm.”

Chu Hằng liền nghĩ: “Hắn thức đêm chính là xem Vũ Mị Nương truyền, là dâm thư đó!”. Chỉ là Chu Hằng còn không đến tình trạng hoàn toàn không suy nghĩ, những lời này không nói ra khỏi miệng.

Phu nhân nhân tiện nói: “Đúng rồi, niệm nhiều kinh Phật, đọc sách là mới có lợi, có thể định ra tính tình. Hơn nữa, Phật gia chí lý, cũng là tương thông với việc các người đọc sách, người xem những đại tài tử từ xưa đến nay kia, cũng không thiếu người đọc kinh Phật.”

Chu Hằng nhân tiện nói: “Mẹ, chẳng lẽ người bảo Thẩm Ngạo tương lai xuất gia làm hòa thượng?”

Phu nhân nghiêm mặt giáo huấn hắn: “Ta đâu dạy hắn làm hòa thượng, chỉ nói là đọc nhiều kinh điển Phật gia mà thôi.”

Trong lòng Chu Hằng nghĩ: “Ta dám chắc chắn, Thẩm Ngạo này là tuyệt đối không làm hòa thượng, nội tâm của hắn quá nhiều dâm niệm, không làm được hòa thượng, ha ha...”

Nói một hồi, phu nhân mỉm cười nói: “Thẩm Ngạo, nghe nói lúc này đây sơ thí, người được đệ nhất?”

Thẩm Ngạo kinh ngạc nói: “Phu nhân cũng biết? Thật sự là rất xấu hổ, đánh bậy đánh bạ ăn may thôi.”

Phu nhân có người nói: “Loại sự tình này sao lại có thể không biết? Cả thành Biện Kinh đã lan truyền ra, lão gia đi đến trong nội đường, khắp nơi đều nghe được, tất cả gia nhân trong nội viện đều bàn luận, tuy hắn giả vờ làm ra bộ dạng chẳng quan tâm, kỳ thật ta rõ ràng tâm hắn nhất, kỳ thật hắn cũng rất cao hứng.”

Chờ đến trong đình nội phủ, điểm tâm, nước trà đều đã bày đủ, Chu Nhược ngồi ở trong đình, chứng kiến Chu Hằng và Thẩm Ngạo đứng hai bên dắt díu mẫu thân đi tới, vốn là chăm chú nhìn Thẩm Ngạo, rất nhanh lại chuyển khuôn mặt qua chỗ khác, bộ dạng rất thờ ơ.

Mọi người đồng loạt ngồi xuống, Thẩm Ngạo cố ý nói: “Sắc mặt Xuân nhi không tốt đâu rồi, phu nhân, chắc là nàng đã mệt mỏi, kêu nàng ngồi xuống nói chuyện cùng một chỗ chắc sẽ tốt hơn.”

Phu nhân gật đầu, gọi Xuân nhi tới, nói với Xuân nhi: “Xuân nhi, người mấy ngày nay không biết là làm sao vậy? Tâm thần luôn không yên, xem ra người cũng nên niệm kinh Phật, để tâm thần ổn định, bách bệnh bất xâm.”

Xuân nhi chỉ gật nhẹ đầu, cúi thấp đầu không dám nhìn Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo lại thẳng nhìn nàng, trong miệng nói: “Xuân nhi lần trước bị bệnh, chắc hẳn hiện tại bệnh căn còn chưa trừ tận, sau này phải chú ý thân thể nhiều hơn.”

Chu Nhược lạnh lùng nói: “Người khác bị bệnh, thân thể của người lại vô cùng khỏe mạnh.”

Một câu nói kia có phép ẩn dụ, phu nhân liền trách mắng: “Nhược nhi không nên nói vậy, Xuân nhi bị bệnh có cái gì liên quan đến Thẩm Ngạo.”

Chu Nhược nhếch miệng, không nói, Xuân nhi vội vàng nói: “Phu nhân, là ta gặp phong hàn, sau này sẽ chú ý.”

Phu nhân gật đầu, gọi Thẩm Ngạo, Chu Hằng dùng trà và điểm tâm, hai người không khách khí, Chu Hằng duỗi tay heo ra trước, nắm lấy hoa quế bánh ngọt, Thẩm Ngạo xem xét, quá không vệ sinh, tốt, người lợi hại, ta cũng đến vậy, cánh tay liền thò qua, phu nhân nhìn thấy, không ngừng cười khanh khách.

82. Chương 81: Biểu Ca Thương Người

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 81: biểu ca thương người

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tắm rửa một cái, thay đổi một bộ quần áo mới, toàn thân nóng hổi, Thẩm Ngạo cảm giác thoải mái hơn rất nhiều, Mới vừa trò chuyện rất nhiều cùng phu nhân, Thẩm Ngạo có chút mệt mỏi, muốn nghỉ trưa một tý, đang muốn chìm vào giấc ngủ, bên ngoài có thanh âm gõ cửa soạt soạt.

Là ai đây?

Không giống như là hạ nhân tầm thường, nếu là bọn họ, nhất định sẽ kêu trước hai tiếng thiếu gia, về phần Chu Hằng kia, càng là không thể, tính tình Chu Hằng rất gấp gáp nóng nảy, tiếng gõ cửa không thể nhẹ như vậy, về phần lão gia, phu nhân, đó là tuyệt đối không khả năng, cho dù muốn gặp Thẩm Ngạo, cũng là thông báo một người nha đầu tới gọi tức là.

Chẳng lẽ là Xuân nhi?

Thẩm Ngạo bắt đầu nóng bỏng, vội vàng sửa sang lại y phục, liền đi ra mở cửa, xem xét, có một chút điểm thất vọng, nhưng vẫn cười nói: “Biểu muội làm sao lại tới đây?”

Thần sắc Chu Nhược hoảng hốt, ừ một tiếng, liền vừa bước vào phòng, hiển nhiên là sợ bị người gặp được, sắc mặt nàng hơi có chút do dự, từ từ ngồi xuống, Thẩm Ngạo vội vàng đi châm trà cho nàng, trong miệng hỏi: “Biểu muội có chuyện gì sao?” Thẩm Ngạo tự nhiên không cho rằng Chu tiểu thư vì mê trai mà lạng lẽ đến đây, trong lòng nghĩ: “Nhất định là nàng có tâm sự, hoặc là gặp cái vấn đề gì đó khó có thể giải quyết.”

Chu Nhược ngồi xuống, nhân tiện nói: “Thẩm... Biểu ca...” Sắc mặt nàng hơi đỏ lên, lập tức nghiêm mặt nói: “Biểu ca, có chuyện, ta muốn mời người hỗ trợ.”

Thẩm Ngạo vỗ ngực nói: “Người cứ nói, chỉ cần ta có thể xuất lực, quyết không từ chối.” Ấn tượng của Chu tiểu thư đối với hắn có chút xấu, ảnh hưởng tới sự hài hòa của cả đại gia đình, hiện tại cũng là thời điểm tốt để bù đắp quan hệ.

Chu Nhược đưa con mắt lên, chứng kiến bộ dạng Thẩm Ngạo nghĩa bất dung từ (làm việc nghĩa không tiếc bản thân), đôi mày rậm kia khẽ nâng lên, hai mắt lộ ra vẻ sáng bóng chân thành tha thiết, Trong lòng Chu Nhược mềm lại, nghĩ: “Xem ra hắn cũng không phải là người quá xấu, tuy nói...”

Nàng không hề suy nghĩ đến việc khác, cho dù nữ hài nhi cơ trí, nhưng cũng chỉ là động vật cảm tính, Ấn tượng của Chu Nhược đối với Thẩm Ngạo cũng là pháp phòng không xác định, vài ngày trước có lẽ còn hận đến nghiêng răng nghiêng lợi đối với hắn, nhưng trôi mấy ngày, nói không chừng lại cảm động vì hắn.

Chu Nhược nhân tiện nói: “Mấy ngày trước đây, công tử Hồng Châu Lục phủ đến rồi, người này cũng giống người, lúc này đến Biện Kinh, một là muốn báo kiến cha ta, để nhận họ hàng xa, thứ hai, chính là muốn cầu hôn.”

“Cầu hôn?” Thẩm Ngạo lập tức minh bạch chuyện gì, trong miệng hỏi: “Biểu muội và Lục công tử có quen biết sao?”

Chu Nhược nói: “Khi còn bé từng thấy qua hai lần, lúc này đây là lần thứ ba gặp mặt hắn.”

Lúc này chú ý chính là ý tứ cha mẹ, thấy ba lượt, người ở thời đại này xem như đã là nhiều, rất nhiều người tại trước lúc động phòng, hoàn toàn không gặp mặt đối phương, liền như câu lời kịch kia nói, Phật viết: 500 lần ngoái đầu nhìn lại, đối lấy kiếp này gặp thoáng qua. Người ở thời đại này, ước chừng kiếp trước đều có vài trăm đến một ngàn lần ngoái đầu nhìn lại, cho nên thường thường kiếp này bay sượt qua vai, vào động phòng, thổi ngọn nến hồng, liền trực tiếp sinh ra em bé.

Chu Nhược coi như là tốt, cuối cùng còn kiểm nghiệm qua hàng, chỉ là xem ra, chất lượng cái tên Lục công tử này chắc hẳn cũng không để được vào mắt, là sản phẩm không hợp cách, nếu không Chu Nhược cũng không cần hoang mang lo sợ đến mức đi tìm mình nhờ hỗ trợ.

Cái việc bề bộn này, giúp như thế nào? Hoặc là nói, ra tay từ nơi này? Phải hỏi tình huống trước rồi nói sau, Thẩm Ngạo mỉm cười, nhân tiện nói: “Thấy ba lượt cũng không ít, biểu muội không vui sao?”

Chu Nhược nói: “Không ghét, nhưng thực sự không thích. Con người Lục công tử cũng tốt, nhưng không biết sao, ta cuối cùng vẫn là không ưa thích nổi.”

Thẩm Ngạo liền cười: “Con người biểu ca ngươi còn không phải rất tốt sao? Không phải ngươi cũng không thích ta sao?”

Chu Nhược cũng nở nụ cười, giận dỗi nói: “Ngươi không thể đứng đắn hơn một ít à?”

Thẩm Ngạo liền nghiêm mặt hổ, nói: “Tốt, biểu muội đã không thích Lục công tử, vậy thì ta phải đi làm rồi, đuổi cái tên họ Lục này đi.”

Có ý tứ, lại nói, hủy đi mười ngọn miếu, không hủy một việc hôn nhân, nhưng Thẩm Ngạo thật sự giống như nắm mốc bay trong vào không khí, cái sự tình chó má gì sụp đổ đều dính tới trên người mình.

Chỉ là, biểu muội đã nũng nịu mở miệng, hắn tự nhiên không có đạo lý lắc đầu, Huống chi Thẩm Ngạo tin tưởng nước phù sa không chảy ra ruộng người ngoài, một người biểu muội tốt như vậy, sao có thể để cho nông dân đất Hồng Châu hái đi.

Không được, tuyệt đối không được, Lục công tử, hừ hừ, đi nhìn kỹ trước hắn nói, tìm cơ hội âm xép đặt hắn, nếu hắn thức thời, tự nhiên sẽ đi từ chỗ nào về lại nơi đó, không thức thời lời mà nói.., liền hung hăng giết chết hắn.

Chu Nhược thấy Thẩm Ngạo đáp ứng, sắc mặt vui vẻ, nhân tiện nói: “Biểu... Biểu ca, lúc này đây xin cảm ơn người.” Nàng đối với xưng hô biểu ca mới mẻ này vẫn còn có chút không quen.

Thẩm Ngạo liền cười, rất chân thành tha thiết đi qua, tay muốn đi nắm tay Chu Nhược, Chu Nhược ăn được thiệt thòi lần thứ nhất, đầu còn chịu lần thứ hai, tay lập tức rút về.

Nắm không được tay, Thẩm Ngạo cảm giác rất bị phẫn, nhưng lại biểu lộ ra một bộ dáng rất chân thành tha thiết, nói: “Biểu muội không nên nói như vậy, chúng ta là người một nhà, người một nhà không nói hai lời.”

Thẩm Ngạo cố ý nói chữ người một nhà rất nặng, đều là người một nhà, làm biểu ca nắm chặt tay biểu muội thì làm sao? Cần gì phản ứng quá độ như vậy?

Chu Nhược vốn là giận dỗi, nhưng lập tức lại nở nụ cười, thấy sắc mặt Thẩm Ngạo bất động, lại có nhiều hơn một chút dí dỏm.

Người này, dường như vĩnh viễn đều là mang bộ dạng không đứng đắn, khắp nơi muốn chiếm tiện nghi người khác, nhưng hết lần này tới lần khác lại ưu thích lập cái đền thờ quân tử, rất đối trá, nhưng từ khi bắt đầu ở chung cùng hắn, có đôi khi phải chờ đợi lo lắng khắp nơi, rồi lại rất mới lạ.

Nàng ho khan một tiếng, liền khôi phục khuôn mặt lạnh lùng: “Được rồi, chuyện này người phải lưu tâm nhiều nhiều, ta về nghỉ ngơi trước.”

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Ta đưa biểu muội đi.”

Thẩm Ngạo vượt lên trước mở cửa, lại nói: “Biểu muội về sau nên thường xuyên đến chỗ này của ta, sau này đại đa số thời gian ta đều đứng ở Quốc Tử Giám, thời gian biểu huynh muội chúng ta thân cận không còn nhiều lắm, sau này phải thường đi đi lại lại.”

Chu Nhược lạnh mặt nói: “Ta không dám tới tại đây, nơi này có con cộp.”

“Con cộp? Ở nơi nào?” Thẩm Ngạo sờ lên cái mũi, rất xấu hổ, bị người ví von thành con cộp, sẽ ăn được người sao? Dầu gì cũng là biểu huynh muội, người xem biểu ca biểu muội khác, bọn họ anh em em em suốt ngày, như thế nào đối lại là người và ta liền biến dạng hết.

Không đúng, hắn phải chậm rãi cảm hóa nàng, muốn cho nàng biết rõ biểu ca rất đau nàng, nhất định sẽ cẩn thận che chở nàng từng li từng tí.

Chu Nhược ra khỏi phòng, Thẩm Ngạo còn muốn đưa đi, Chu Nhược nhân tiện nói: “Đây là ở trong phủ, người muốn đưa ta đi nơi nào?”

Thẩm Ngạo da mặt dày, trong miệng nói: “Biểu muội không nên khách khí, biểu ca đưa biểu muội là việc nên làm, không phải có bài hát đã hát như vậy sao?” Thẩm Ngạo nâng cuống họng lên, bắt đầu hát: “Muội muội người ngồi đầu thuyền, ca ca đi ở trên bờ, ân ân ái ái kéo dây thuyền lay động, thật ung dung nhàn nhã, muội muội người ngồi đầu thuyền, ca ca đi ở trên bờ...”

Tiếng nói Thẩm Ngạo cũng không tệ lắm, chính là hát quá tệ, lập tức liền khiến cho đám chim chóc ở lâm viên cách đó không xa đều chạy tứ tán.

Chu Nhược không nhịn được, nở nụ cười, lập tức lại nghiêm mặt hổ, trong miệng nói: “Thật thô tục, ai ân ái ái cùng người rồi, người lại nói vậy, ta đi nói cho mẹ.”

Thẩm Ngạo hùng hồn nói: “Biểu muội, người nghĩ cũng quá sai lệch, cái ân ái ái này không phải tình yêu, mà là cảm tình huynh muội, tay yêu chân, đây là ví von, dùng nam nữ hãm sâu vào bể tình để ví von quan hệ huynh muội chúng ta trong đó.”

Chu Nhược nói: “Người toàn nói vậy.”

Thẩm Ngạo rất chính nghĩa, nói: “Ta đâu nói vậy, nếu là ta thật sự rắp tâm, thực sự có ý đồ gì, sẽ hát loại ca khúc này với người sao? Điều này nói rõ cái gì? Nói rõ quân tử bằng phẳng, quang minh chính đại, vì huynh không che giấu miệng, thoải mái nói với người, nói rõ nội tâm của ta rất chân thành, ngược lại là những ngụy quân tử đầy bụng xấu xa kia, mới ưa thích giả trang cao thượng, cho nên, vì huynh hôm nay dạy người một cái đạo lý, sau này gặp được những người biểu hiện rất đứng đắn kia, liền phải cẩn thận, loại người này rất xấu.”

“Người chỉ nói ngụy biện.” Giờ phút này Chu Nhược không thể kéo căng quan hệ với Thẩm Ngạo, nói cũng kỳ quái, lúc Thẩm Ngạo nói những lời ngụy biện này với Xuân nhi, nàng cũng rất tức giận, rất cơ trí mà nhìn thấu Thẩm Ngạo đang rắp tâm lừa dối, hận không thể chọc thủng âm mưu của hắn, Nhưng Thẩm Ngạo nói những điều ngụy biện này với nàng, lại không có cái tâm tư này, cảm thấy rất thú vị, rất dễ nghe, rất mới lạ.

Đúng lúc này, ở phía sau, một thanh âm truyền tới: “Chu tiểu thư...”

Hai người nhìn lại chỗ thanh âm phát ra, liền chứng kiến một công tử cười mỉm đi tới, người này nhìn hơi hợt thì không tệ, áo bào màu tuyết trắng, không nhiễm một hạt bụi, rất sạch sẽ. Xa xa đã cười cười hướng Chu Nhược, lập tức hành lễ: “Không thể tưởng được lại gặp Chu tiểu thư ở chỗ này, tiểu sinh hữu lễ.” Rất hào hoa phong nhã.

Nhưng bộ dạng hần nho nhã lễ độ như vậy, kết hợp một câu ‘người biểu hiện ra rất đứng đắn phải cẩn thận, loại người này rất xấu’ Thẩm Ngạo vừa nói, liền cảm thấy những lời này rất thú vị, Lục công tử này vừa mới đến đã đập trên họng sủng, Thẩm Ngạo liền không nhịn được, bật cười lên, Chu Nhược cũng cười, nhìn bộ dạng Lục công tử thật sự rất buồn cười.

Lục công tử trong lúc nhất thời phản ứng không kịp, chứng kiến Chu tiểu thư cười, thì ngượng ngùng cười sát theo, cười một tiếng như vậy, thì càng buồn cười hơn.

Cười chỉ chốc lát, Lục công tử mới chú ý tới Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo ngọc thụ lâm phong (đẹp trai tuấn tú), mang trên mặt một loại vui vẻ như có như không, lại để cho Lục công tử cảm giác rất chướng mắt, vì vậy chấp chặt tay về liền hướng Thẩm Ngạo, nói: “Không biết cao tính đại danh vị công tử này là gì?”

Thẩm Ngạo nhân tiện nói: “Ta gọi Thẩm Ngạo, là biểu ca Tiểu Nhược Nhược.” Hần tận lực nói ba chữ Tiểu Nhược Nhược kia rất nặng.

“Tiểu Nhược Nhược?” Chu Nhược dở khóc dở cười, người này quá phô trương rồi, cái gì cũng đều nghĩ ra, cái gì cũng đều nói ra miệng được, chỉ là xem xét Lục công tử đang ở chỗ này, Chu Nhược tự nhiên không đi vạch trần Thẩm Ngạo.

Địch ý Lục công tử giảm mạnh, vội vàng nói: “À, thì ra là biểu ca, tiểu sinh hữu lễ, tại hạ họ Lục, gọi Lục Chi Chương.”

Thẩm Ngạo rất dối trá nói: “À, thì ra là Lục công tử, ta mới vừa rồi còn nghe Tiểu Nhược Nhược nói về người, không thể tưởng được, nhanh như vậy liền gặp mặt.”

Lục Chi Chương thụ sủng nhược kinh liếc nhìn Chu Nhược, nói: “Cái gì? Chu tiểu thư nhắc tới tiểu sinh? Ai, thật sự là hổ thẹn.”

Chu Nhược liền nghiêm mặt hổ nói: “Các người ở chỗ này trò chuyện, ta đi đến giúp mẹ ta.” Dứt lời, xoay người liền đi, nàng là hoàn toàn giao chiến trường chính diện cho Thẩm Ngạo, lại để cho Thẩm Ngạo làm lá chắn cho nàng.

Thẩm Ngạo vội vàng ngược cổ, rất ân cần nói: “Tiểu Nhược Nhược tốt, biểu ca sẽ không để cho người thất vọng.”

Lục Chi Chương lại nóng nảy, như thế nào ta vừa đến, Chu tiểu thư liền đi, muốn theo sau thổ lộ vài câu từ cõi lòng, hoặc là nói vài câu thi thư biểu hiện ra tài học của hần, lại bị Thẩm Ngạo ngăn lại, Thẩm Ngạo quang qua vai hần, cười ha hả nói: “Không biết Lục công tử có thể để cho ta mạo muội gọi một câu Tiểu Chương Chương không?”

“Tiểu Chương Chương...” Lục Chi Chương bắt chước theo Chu Nhược, há hốc mồm nhìn Thẩm Ngạo, không kịp phản ứng.

Thẩm Ngạo nói: “Như thế nào? Lục công tử không muốn sao? Xưng hô giống như vậy, cũng chỉ những người thân cận nhất của ta mới có tư cách, nếu người không chịu, quên đi.”

“Người này là biểu ca Chu tiểu thư, xem quan hệ giữa bọn hần lại rất thân mật, muốn kết hôn với Chu tiểu thư, mang nàng trở lại Hồng Châu đi, không thể đắc tội biểu ca này. Hơn nữa biểu ca gọi Chu tiểu thư là Tiểu Nhược Nhược, bảo ta một tiếng Tiểu Chương Chương nghĩa là thế nào? Như vậy rất tốt, một người Tiểu Nhược Nhược, một người Tiểu Chương Chương, trời sinh một đôi.” Lục Chi Chương nghĩ trong lòng, vội vàng nghiêm mặt nói: “Nếu biểu ca nói như vậy, tiểu sinh sẽ gọi người một tiếng biểu ca, người gọi ta một tiếng Tiểu Chương Chương.”

“Tiểu Chương Chương, người tới đây ngồi.” Đi đến dưới đình nghỉ mát, Thẩm Ngạo ngoắc ngoắc hướng Lục Chi Chương, có vẻ rất nhiệt tình.

Lục Chi Chương bị kích động đi qua, từ trước đến nay, trong phủ quốc công, ngoại trừ quốc công và phu nhân, không biết chuyện gì xảy ra, những người còn lại đều không cho hần ánh mắt tốt đẹp.

Hồng Châu Lục gia phú khả địch quốc, lúc này đến đây, Lục Chi Chương mang đến vài xe ngựa lễ vật, chẳng những có quà cho quốc công, phu nhân, thiếu gia, tiểu thư, hạ nhân trong phủ tự nhiên cũng không thiếu được một ít đồ vật tiền tài chơi đùa.

Theo như tâm tư Lục Chi Chương, chính là lung lạc toàn bộ trên dưới cả nhà phủ quốc công, nhắc lại thân, bởi vậy, lực cản liền ít đi, hạ nhân cũng là người, không thể đắc tội, bọn hắn có thể ở tại trước mặt quốc công, phu nhân, tiểu thư, nói tốt cho hắn, hao phí chút ít tiền nhỏ cũng không là cái gì.

Nhưng ai ngờ bọn hạ nhân cũng không dám tiếp nhận những lễ vật này, thấy hắn cũng đều lần đi rất xa.

Hắn nào biết đâu rằng Chu tiểu thư đã dặn dò qua rồi, ai dám tiếp nhận lễ vật của hắn, đừng mong sống ở đây nữa, Cho nên, Lục Chi Chương ở trong phủ rất tịch mịch.

Hôm nay thấy Thẩm Ngạo đối với hắn rất nhiệt tình, trong lòng liền bắt đầu hưng phấn nhiệt tình, trong đầu nghĩ: “Con người biểu ca này rất tốt, xem ra có thể thương lượng cùng hắn một chút, nói không chừng có thể lấy được một ít chỉ dẫn ở bên trong phủ quốc công.”

Lục Chi Chương ngoan ngoãn ngồi xuống, trong miệng nói: “Biểu ca, thật sự rất xin lỗi, lúc ta tới còn không biết người, cho nên không chuẩn bị lễ vật cho người, qua vài ngày, trì hoãn vài ngày nữa, ta gọi người chọn mua chút ít quà tặng tới, sẽ làm biểu ca thoải mái.”

83. Chương 82: Biểu Ca Giúp Người Cưới Vợ

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 82: Biểu ca giúp người cưới vợ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo nghiêm mặt hỏi: “Tiểu Chương Chương, người nói lời này là người không đúng, biểu ca nói chuyện cùng người, là cần lễ vật của người sao? Người đem biểu ca trở thành người thế nào rồi? Biểu ca chú ý chính là quân tử chi giao nhạt như nước, lễ vật không phải coi trọng.”

Lục Chi Chương vội vàng gật đầu, ánh mắt nhìn Thẩm Ngạo đã chuyển biến, biểu ca này rất thành thật, xem ra phải thân cận nhiều hơn, vội vàng nói: “Biểu ca nói rất đúng, chỉ là, cái này là tâm ý của tiểu sinh, cho nên cầu xin người đừng cự tuyệt.”

Thẩm Ngạo không tiếp tục cự tuyệt, cự tuyệt mới là người ngu, nhà giàu Hồng Châu mới nổi chạy đến, có gì đó cho mình, đây là âm ý người ta, không nhận thì thật vô lễ, Chuyển dời sang chủ đề khác, Thẩm Ngạo hỏi: “Biểu ca hỏi người, lúc này người đây đến, có phải là định cầu hôn Tiểu Nhược Nhược?”

Lục Chi Chương gật đầu nói: “Đúng vậy, Lục gia cùng Chu gia có giao tình tốt, cha ta năm đó du lịch ở kinh thành liền lập thành giao tình cùng Công gia. Một chuyện này đến kinh thành, là vì bá kiến Thế bá, tiếp theo chính là đến vì hai nhà kết thành chuyện tốt Tần Tấn, Vốn là thế, ta không quá nghĩ nhiều, lúc nhỏ đã bá kiến Chu tiểu thư, nhưng cũng không biết sau khi lớn lên là cái dạng gì, Hôm nay vừa thấy, ta liền ái mộ, đã hạ quyết tâm, không phải Chu tiểu thư thì không cưới, Biểu ca, người nói ta có thể thành công không?”

Thẩm Ngạo gật đầu, cổ vũ hắn nói: “Trên đời không việc khó, chỉ sợ lòng không bền, chỉ cần người chịu khó cố gắng, chịu đựng tâm để ý, trăm lần ngã cũng không buông tha, Chu tiểu thư gả vào Lục gia các người, là sự tình sớm muộn thôi.”

Vừa nói như vậy, tin tưởng của Lục Chi Chương liền gia tăng thêm vài phần, sắc mặt cũng bắt đầu hồng nhuận phơn phớt, vội vàng nói: “Biểu ca, Lục Chi Chương ta cái khác không có, chính là chịu cố gắng vì Chu tiểu thư, Chỉ là, ta chưa quen thuộc phủ Quốc công, rất nhiều sự tình không hiểu, chỉ sợ gây ra cái gì đáng chê cười, còn cần nhờ biểu ca giúp đỡ.”

“Biểu ca sẽ tới giúp người.” Thẩm Ngạo cười trộm trong lòng, vỗ ngực cam đoan, nói: “Cái này người cứ yên tâm, ta rất thuộc phủ Quốc công, phu nhân là dì của ta, bản tính nàng, ta cũng cực kỳ rõ ràng. Nói thiệt cho người biết, lần này người cầu hôn có thể thành công hay không, tối trọng yếu nhất là phải xem

thái độ dè dặt. Cái nhà này, là dè ta định đoạt, chỉ cần nàng chọn người, chuyện của người liền thành công một nửa.”

Lục Chi Chương trù trù nói: “Bá phụ bên kia còn dễ nói, xem giao tình hai bên chắc là không thành vấn đề, chỉ sợ bá mẫu không thích ta.”

Thẩm Ngạo nói: “Cho nên mới bảo người tranh thủ, ta hỏi người, người từ Hồng Châu đến, đưa cho dè ta lễ vật gì?”

Lục Chi Chương nghĩ nghĩ: “Ta cũng không nhớ rõ, đều là hạ nhân thu mua, còn có vài đồ là trong nhà chuẩn bị, hơn phân nửa là châu báu.”

Thẩm Ngạo liền lắc đầu, bộ dạng chỉ tiếc rên rứt không thành thép, nói: “Người đúng là, thật sự là quá không biết làm người ...”

Lục Chi Chương vừa nghe, ặc, nghe khẩu khí biểu ca, giống như đưa sai lễ rồi, sắc mặt liền thay đổi: “Như thế nào? Bá mẫu không vui sao?”

Thẩm Ngạo nói: “Tặng lễ quan trọng nhất là cái gì?”

Lục Chi Chương lắc đầu, hẳn thật đúng là công tử ca ngâm ở trong nhung lụa, vẻ mặt mờ mịt, phỏng chừng bình thường đến cả mặc y phục cũng đều là hạ nhân mặc cho hắn.

Thẩm Ngạo nhân tiện nói: “Quan trọng nhất là ... Hợp ý, ta hỏi người, dè thích gì?”

Lục Chi Chương chỉ trù trù chốc lát, lắc đầu: “Không biết.”

Thẩm Ngạo thở dài: “Người ngay cả điều này cũng không biết, đã muốn làm dè ta vui? Biểu ca nói cho người biết, dè thích nhất đúng là lễ Phật, cho nên, người muốn đưa lễ, phải lấy Phật làm chủ đề.”

Lục Chi Chương đã hiểu, cảm kích liếc nhìn Thẩm Ngạo, trong lòng nghĩ: “Nếu như không phải biểu ca chỉ điểm, chỉ sợ hiện tại ta vẫn chưa hay biết gì. Biểu ca thật tốt.” Nhân tiện nói: “Cái này dễ thôi, ta lập tức gọi người đi mua chút ít ngọc Phật, Phật châu làm bằng gỗ quý.”

Thẩm Ngạo lại lắc đầu: “Quốc công phủ thiếu ít đồ này sao? Tiểu Chương Chương à, ta là người từng trải, gặp lại người mang cái dạng này, luôn không nhận được, muốn chỉ điểm cho người, nhưng người không mở nổi đầu óc, lại để cho biểu ca rất thất vọng.” Dứt lời, liền lắc đầu, quá thất vọng, đầu heo cũng thông minh hơn so với hắn.

Lục Chi Chương nóng nảy, vội vàng nói: “Biểu ca, ta mới đến, không hiểu quy củ, nhưng người nhất định phải dạy ta.”

Thẩm Ngạo thở dài, nói: “Dè muốn không phải là Phật, mà là tâm ý, người đưa cái ngọc Phật đi qua, có thể thể hiện tâm ý của mình sao? Ngọc Phật đối với gia thế phủ Quốc công và Lục phủ mà nói, có thể đáng giá mấy đồng tiền? Chỉ sợ dè ngay ngắp đều không muốn ngắm nhiều, Cho nên, người phải tự mình động thủ, điêu khắc một pho tượng Phật, như vậy, dè mới cao hứng.”

“Điêu khắc tượng Phật!” Lục Chi Chương ngây ngẩn cả người, ngượng ngùng nói: “Tiểu sinh không biết điêu khắc.”

“Vậy hãy để cho ta tới dạy, người kêu người cầm công cụ đến, trong hai canh giờ ta có thể giúp người điêu khắc thật tốt.” Thẩm Ngạo vỗ vỗ vai hắn, nói một cách thâm thúy: “Tiểu Chương Chương, người là người không tệ, biểu muội gả cho người, ta rất yên tâm, cho nên việc này, biểu ca phải giúp đến cùng.”

Lục Chi Chương đến Biện Kinh, đưa mắt không quen, tuy nói có mấy người quen biết, đã từng đi báỉ phỏng qua, nhưng phần lớn bá thức thấy hắn cũng chỉ là rảnh rỗi nói chuyện phiếm vài câu, hỏi một ít chuyện cuộc sống hàng ngày, thế là xong, Tuổi có sự khác nhau, trò chuyện không hợp, Hôm nay cuối cùng cũng gặp được biểu ca, một người tốt như vậy, vô tư trợ giúp chính mình như vậy, lại làm cho Lục Chi Chương rất cảm động.

Lục Chi Chương cúi đầu nói: “Như vậy liền phiền toái biểu ca .”

“Không phiền toái.” Thẩm Ngạo nói: “Người nhanh đi tìm công cụ đến, cũng đừng quản những chuyện khác.”

Lục Chi Chương gật nhẹ đầu, vội vàng chạy về phòng khách, kêu hai người nhà đi tìm công cụ, chỉ là hắn cũng không phải người ngu ngốc hoàn toàn không lịch sự, đối với việc Thẩm Ngạo nhiệt tâm vẫn có một chút hoài nghi, liền gọi một gia đình Lục gia đi nghe ngóng, lên tiếng hỏi xem biểu này ca rốt cuộc là kiểu người gì.

Gia đình đi hỏi, cuối cùng cũng đã biết tin tức, biểu ca này rất khó lường, nghe nói từ trước vẫn chỉ là cái thư đồng, về sau nhận thân cùng phu nhân, là đại hồng nhân trước mặt phu nhân, Hơn nữa sở dĩ biểu ca có thể làm phu nhân vui, nghe nói cũng có quan hệ đến tặng lễ, hình như là tại ngày sinh nhật của phu nhân, lúc đó là muốn từ trong đám gia đình rút ra một thư đồng, biểu ca đánh bại đối thủ cạnh tranh, còn đưa cho phu nhân một kiện lễ vật, từ đó về sau, phu nhân rất nhiệt tình với hắn, Lễ vật này thì ra cũng là một pho tượng Phật, là biểu ca tự tay điêu khắc .

Lục Chi Chương nghĩ trong lòng, mình không tìm lầm người, biểu ca quả nhiên là hiểu tâm ý phu nhân, hơn nữa biểu ca cũng không gạt ta, hắn bảo ta đưa một pho tượng đến, nhất định có thể để phu nhân vui.

Có sự tin tưởng, Lục Chi Chương liền hưng phấn, đợi một canh giờ, đi tắm rửa một phen, đổi lại bộ đồ mới, liền chạy tới chỗ ở của Thẩm Ngạo. Xem xét, biểu ca đã điêu khắc tượng Phật rất tốt rồi, chỉ là cái tượng Phật này... Nói như thế nào đây, có chút vô cùng thâm thúy, cái mũi không phải cái mũi, con mắt không phải con mắt.

Lục Chi Chương nhân tiện nói: “Biểu ca, lấy cái này đưa cho bá mẫu?”

Thẩm Ngạo nói: “Không sai, đưa cái này là tốt nhất. Người ngẫm lại xem, bá mẫu hi vọng con rể của mình là thợ mộc sao?”

Lục Chi Chương lắc đầu.

Thẩm Ngạo nhân tiện nói: “Có thể chứ, một người công tử, làm sao có thể điêu khắc tốt được? Người đưa chính là tâm ý, điêu khắc không tốt không quan trọng, quan trọng là ... Người chịu đựng tâm đi làm.”

Lục Chi Chương đã hiểu, vội vàng nói: “Lời biểu ca nói rất có đạo lý, tốt, sẽ đưa cái tượng Phật này cho bá mẫu. Có phải là ta nên đi ngay bây giờ?”

Thẩm Ngạo nói: “Đúng, hiện tại đi đi, lúc này đi vừa mới nghỉ ngơi chốc lát, tinh thần khá tốt, người đưa cái này đi qua, nàng sẽ rất vui vẻ. Như vậy đi, dù sao ta cũng muốn đi trò chuyện cùng đi, chúng ta cùng đi, nói không chừng ta còn có thể nói tốt về người nữa.”

Lục Chi Chương nói: “Như vậy quá tốt, ta và biểu ca cùng đi.” Hắn vốn là còn có chút tâm thần bất định, trong lòng hơi bất an, sợ đến lúc đó đi gặp bá mẫu, không khí có phần tế nhị, có biểu ca trợ giúp, lá gan của hắn liền tăng thêm một ít.

84. Chương 83: Thẩm Ngạo Thật Đúng Là Một Đứa Trẻ Tốt

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 83: Thẩm Ngạo thật đúng là một đứa trẻ tốt

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo cùng Lục Chi Chương đi vấn an phu nhân, Lục Chi Chương có chút khấn trương, cầm tượng Phật trong tay, trong lòng nghĩ: “Đến lúc đó nên nói cái gì cùng bá mẫu đây? Nếu làm nàng không thích, sẽ nói cái gì tiếp bây giờ?” Dù sao phần lớn thời gian hắn đều đứng ở Hồng Châu, thế lực Lục gia tại Hồng Châu rất lớn, thường ngày người khác thấy hắn đều là đi nịnh hót, lúc này bảo hắn đi xã giao bình thường, chuyện làm phu nhân vui vẻ, lại khiến hắn khiếp đảm không dám đi.

Nhưng có Thắm Ngạo cùng đi, lại làm cho hắn có chút tin tưởng, biểu ca thật tốt quá, nếu không phải có biểu ca này, hắn lại không biết nịnh nọt phu nhân rất trọng yếu, đến lúc đó tùy tiện đi cầu hôn, phu nhân không đồng ý, vậy cũng liền nguy rồi.

Một trước một sau, trực tiếp vào Phật đường, Xuân nhi vừa mới đi ra trước mặt, đụng phải ngực Thắm Ngạo, ngã ra phía sau Thắm Ngạo vội vàng đỡ lấy nàng, cũng bất chấp có người ở sân, rất quan tâm nói: “Xuân nhi, ngươi có làm sao không?”

Xuân nhi tránh hắn, sắc mặt tím quẩn đỏ hồng cúi thấp đầu nói: “Thắm đại... biểu thiếu gia, bệnh Xuân nhi đã tốt rồi.”

Cô gái nhỏ quá tự ti rồi, Thắm Ngạo xụ mặt nói: “Về sau không cho phép gọi biểu thiếu gia, kêu là Trầm đại ca, Xuân nhi, bệnh của ngươi vừa mới tốt, ta sẽ xin phu nhân thay ngươi lấy mấy ngày nghỉ, ngươi nghỉ ngơi thật tốt, không cần phải làm việc mệt nhọc, được không nào?”

Xuân nhi đưa con mắt lên, thấy trên mặt Thắm Ngạo mang theo vẻ ôn nhu, đôi mắt kia thẳng tắp nhìn nàng, mang theo rất nhiều ân cần, Rất nhiều sự lo lắng trong lòng thoáng cái đã bạo phát đi ra, Xuân nhi có chút không khống chế được, nhào tới trong ngực Thắm Ngạo, liền không nhịn được, khóc lên, trong miệng nói: “Trầm đại ca, ta... ngươi, ta nghĩ đến việc ngươi làm biểu thiếu gia, liền không bao giờ ... nguyện ý để ý ta nữa.”

Không để ý tới Lục Chi Chương kinh ngạc, Thắm Ngạo vội vàng an ủi: “Xuân nhi quá hư rồi, ta làm sao không để ý tới ngươi được? Trong suy nghĩ của ta, Xuân nhi rất trọng yếu.”

Xuân nhi vừa khóc vừa cười, lau nước mắt nói: “Ngươi sẽ nói vậy.”

Cô gái nhỏ ý thức được mình thất thố, vội vàng giầy ra khỏi ngực Thắm Ngạo, trên lồng ngực còn lưu lại không ít nước mắt ôn hòa, Thắm Ngạo cười nói: “Ta đâu nói vậy, kỳ thật ta rất quan tâm đến ngươi, có một món quà muốn tặng ngươi, chỉ có điều...” Thắm Ngạo nói đến chỗ hấp dẫn, thấy Xuân nhi không việc gì, tâm tình của hắn lại tốt hơn rồi: “Hiện tại không thể cho ngươi, một ngày kia nhất định cho ngươi một sự kinh hỉ.”

Xuân nhi cuối cùng cũng khôi phục sự rụt rè, trong miệng nói: “Tiểu thư nói toàn thân ngươi cái gì cũng sai, chỉ biết làm nữ hài nhi vui vẻ.”

Thắm Ngạo kêu to mình oan uổng, Chu tiểu thư quá không hiền hậu, thời điểm chính mình đi khen nàng, không phải nàng cũng rất vui vẻ sao? Chẳng lẽ Chu tiểu thư ghen? Tuy nghĩ như vậy, nhưng Thắm Ngạo cũng không dám xác nhận, thái độ Chu tiểu thư đối với hắn rất quái lạ, tâm tư rất khó đoán, cho nên tạm không đi quản.

Xuân nhi liếc nhìn Lục Chi Chương, mới phát hiện bên người có người, lập tức bắt đầu quẩn bách ngượng ngùng, trong miệng lí nhí nói: “Trầm đại ca và Lục công tử muốn đi gặp phu nhân phải không?”

Lục Chi Chương vội vàng nói: “Đúng vậy, phu nhân ở Phật đường sao?” Hắn rất khách khí đối với Xuân nhi, nha đầu này quan hệ không tầm thường cùng biểu ca đó! Phải lưu cho hắn cái ấn tượng tốt, Hơn nữa nhìn bộ dáng của nàng, hình như là nha đầu thiếp thân bên người phu nhân, mặc dù cái thân phận này không cao, nhưng tác dụng lại rất lớn, không thể đắc tội.

Xuân nhi nói: “Phu nhân cùng tiểu thư ngay tại Phật đường nì! Trầm đại ca cùng Lục công tử vào đi thôi, ta đi vì phu nhân cầm một bản viết tay kinh Phật đến.” Nói xong liền mắc cổ đỏ mặt, liên tục không ngừng bước đi thẳng.

Ánh mắt Lục Chi Chương sáng lên, tiểu thư đã ở đây, thật tốt, tuy đến Chu phủ mấy ngày, nhưng chỉ mấy lần gặp mặt Chu tiểu thư, ngay lời nói cũng chưa từng nói nhiều hơn ba câu, thừa cơ hội này, thân cận cùng Chu tiểu thư hơn một chút.

Thắm Ngạo cùng Lục Chi Chương đi vào, phu nhân đưa con mắt lên, thấy Thắm Ngạo và Lục Chi Chương tiến đến, liền lập tức cười cười: “Thắm Ngạo, đến đây, ngồi xuống nói chuyện.” Lại nhìn Lục Chi Chương, ấn tượng của phu nhân đối với Lục Chi Chương cũng không tệ lắm, công tử Hồng Châu con trai của bạn Công gia này, lớn lên tướng mạo đường đường, cũng rất có lễ phép, rất xứng đôi với Nhược nhi, nghe ý tứ Quốc công, hắn là muốn cầu hôn Nhược nhi.

Cái này cũng không tệ, Hồng Châu Lục gia coi như là môn đệ thụ hương (gia tộc danh vọng giàu có), tại Giang Nam rắc rối khó gỡ, coi như là nhất đẳng thế gia rồi, có thể quan hệ thông gia cùng bọn họ, hôn sự của Nhược nhi cũng không cần phải buồn lòng.

Phu nhân nhìn về hướng Lục Chi Chương, nói: “Lục công tử, người cũng tới ngồi nói chuyện.”

Lục công tử câu nệ hành lễ về hướng phu nhân, trong miệng nói: “Bái kiến bá mẫu, thân thể bá mẫu thực sự rất tốt, mấy ngày trước đây lúc ta tới quý phủ, đưa đặc sản bột củ sen Hồng Châu lên, không biết phu nhân đã dùng qua chưa? Bột củ sen Hồng Châu lành danh thiên hạ, có thể làm dung mạo trở nên đẹp hơn.”

Phu nhân nhân tiện nói: “Người thật là...” Trong lòng nghĩ: “Đứa bé này dường như không quá biết ăn nói, nào có chuyện vừa thấy người đã nói cái này.” Lại không có nửa điểm ý tứ trách cứ Lục Chi Chương, ngược lại, ấn tượng đối với Lục Chi Chương lại thêm vài phần hảo cảm, dù sao học hặc với nhau lâu, gặp được một đứa trẻ đơn thuần như vậy cũng không dễ dàng, sau này sẽ đối xử tốt với Nhược nhi.

Lục Chi Chương ngồi xuống, cực lực muốn biểu hiện ra tự tin và phong độ của mình, hần liếc nhìn Chu Nhược ở một bên, hé miệng không nói, con mắt lại lập tức sáng lên, Chu tiểu thư thật đẹp, vừa đúng lúc một chùm ánh mặt trời xuyên thấu qua cái cửa sổ kia, rơi trên gương mặt của nàng, nhìn vào trong mắt, da thịt ửng đỏ như quả đào, khuôn mặt thanh nhẹ, cảm hơi nhợt, còn có đôi lông mày kia, mắt đẹp, bờ môi có chút nhếch lên, chỉ nhìn một lần này, Lục Chi Chương liền thấy vô cùng thoải mái.

Lục Chi Chương đột nhiên có thêm dũng khí, hướng đến phu nhân nói: “Bá mẫu, phủ Quốc công rất lớn, mặc dù nhỏ sinh đã ở đây vài ngày, đúng là có rất nhiều cảnh đẹp vẫn đang còn xem hết.” Hần vốn là thuận miệng nói chút ít lời nói nịnh nọt, vì màn tặng lễ phía dưới, làm ra chút ít chần chệ.

Phu nhân liền cười: “Phủ Quốc công dù sao cũng là ở kinh thành, có thể có bao nhiêu diện tích đây. Ta lại là nghe lão gia nói Lục phủ Hồng Châu chiếm diện tích ngàn mẫu, Quỳnh Lâu Ngọc Vũ liên miên bất tận, đây mới thực sự là rộng lớn. Người đến nơi đây, chỉ sợ là thấy mới lạ, cho nên mới cảm thấy lớn. Đúng rồi, nghe nói Hồng Châu có một tòa Kim Tháp Tùng, hương khói rất thịnh?”

Cho rằng đã có chủ đề chung, thần thái Lục Chi Chương cực kỳ tốt, hưng phấn nói: “Kim Tháp Tùng xưa nay đã được thủy hỏa tế luyện, ở Trấn Giang Hồng Châu là bảo vật trấn thành. Thiền sư bên trong cũng đều là cao tăng đắc đạo, hương khói rất cường thịnh, trong tháp thường thường có hội chùa, cũng rất náo nhiệt.”

Phu nhân nhân tiện nói: “Đã là thiền tự, nên để mấy cao tăng tu Phật, tổ chức hội chùa tháp trước, hình như có chút không ổn.”

Lục Chi Chương vừa nghe, à, thì ra bá mẫu không thích hội chùa, hiểu rồi, vì vậy ngược ngùng nói: “Bá mẫu có chỗ không biết, Kim Tháp Tùng cao chừng 30 trượng, đám thiền sư ở đỉnh tháp, cho dù phía dưới náo nhiệt đến mấy, cũng không thể nghe được cái gì.”

Phu nhân kinh ngạc: “30 trượng, lại có tháp cao như vậy.”

Hai người nói chuyện, Thẩm Ngạo không xen vào, nhưng lại mất đi mảy may cùng Chu Nhược, trong tâm Chu Nhược biết Thẩm Ngạo dẫn Lục công tử này đến, không biết lại mê hoặc cái gì, hơn phân nửa là muốn hãm hại thẳng công tử ngốc này một lần, liền cười mỉm, biểu hiện sống chết mặc bay, nhìn xem Thẩm Ngạo muốn dùng cái âm mưu quỷ kế gì.

Mà trong lòng Thẩm Ngạo lại nghĩ: “Ta và biểu muội xem như lần thứ hai hợp tác rồi, lần đầu tiên là hại gian thương, lần thứ hai lợi hại hơn, khi dễ Lục công tử trung thực. Xem ra biểu muội và ta rất hợp duyên, tính cách nàng cũng rất xấu, hắc hắc, có câu ngụ ngôn, không phải là nói về trường hợp này sao? Hai con rệp ở cùng một chỗ, dĩ nhiên là ngư tử tâm ngư, mã tâm mã. Biểu muội, biểu ca, hai con rệp xấu xa, rất tốt, ta là công (cha), nàng là mẫu (mẹ).”

Nói một hồi, Lục Chi Chương cuối cùng cũng không nhịn được, nghiêm mặt nói: “Nghe nói bá mẫu rất yêu lễ Phật, lúc này tiểu sinh đây đến, có một lễ vật muốn tặng cho bá mẫu.”

Phu nhân liền cười, trong lòng nghĩ: “Lục công tử này có lẽ là thật sự biết điều, cũng không hoàn toàn lộ ra vẻ không hề hiểu đời. Được rồi, nhìn một cái xem hần nịnh nọt nhạc mẫu tương lai ta đây như thế nào.” Liền vui mừng rạo nói: “Lục công tử quá nhiệt tình rồi, không biết người đưa cái lễ vật gì.”

Lục công tử móc tượng Phật trong ngực ra, cẩn thận từng li từng tí, đưa qua, trong miệng nói: “Bá mẫu, đây là tượng Phật ta tự mình điêu khắc, xin phu nhân vui lòng nhận cho.”

“Ồ! Lại là tượng Phật?” Phu nhân lại không đề nổi hào hứng, tặng lễ chính là như vậy, cũng tẻ như đời sau, người thứ nhất đưa vàng đúc thành tượng đến, người ta cảm thấy mới lạ, cũng rất tốt. Nhưng người thứ hai, người thứ ba đều vàng đến, người ta thu lễ chỉ sợ không có bao nhiêu hào hứng.

Chỉ là, Lục công tử đã đưa tới, chắc là hẳn tự tay điêu khắc, phu nhân vẫn có một ít cảm động, cầm lấy Phật tượng, cười nói: “Ta rất ưa thích cái này.” Nàng cầm Phật tượng nhìn nhìn, trong lòng lại phát ra nghi vấn: “Như thế nào cái Phật tượng này và cái Thảm Ngạo lúc trước đưa kia không khác nhau nhiều lắm, quá giống nhau.”

Có sự nghi này hoặc, liền đi nhìn tay Lục công tử, tay Lục công tử rất sạch sẽ, làn da bảo dưỡng rất khá, thon dài trắng muốt rất xinh đẹp.

Phu nhân dường như phát hiện cái gì đó, liếc xem tay Thảm Ngạo, vừa xem xét, phát hiện trên tay Thảm Ngạo có nhiều hơn vài vết xước.

Trong lòng nàng đã hiểu, cái Phật tượng này căn bản không phải là do Lục công tử điêu khắc, mà là Thảm Ngạo điêu khắc. Lục công tử cầm tượng Phật Thảm Ngạo điêu khắc, lại xưng là tâm ý của mình, còn nói là chính tay hắn điêu khắc đưa đến tặng cho mình, Lục công tử này, xem ra cũng không phải người thành thật, thật sự là hơi xảo trá.

Nghĩ đi, nghĩ lại, phu nhân liền bắt đầu đau lòng, Thảm Ngạo thật là, đứa bé này chính là quá trung thực, người khác tặng lễ, người cần giúp hắn sao, khiến cho trên tay dính phải mấy vết thương, chắc là rất đau xót.

Có ý nghĩ này, đôi mắt phu nhân xem Lục công tử liền có chút lạnh nhạt.

Thảm Ngạo giả bộ một bộ dạng rất kinh ngạc, trong miệng vẫn còn nói: “Lục công tử điêu khắc tượng Phật không tốt lắm, chỉ là hắn có cái tâm ý này, cũng thật sự là rất tốt.”

Trong lòng phu nhân càng tức giận, Thảm Ngạo quá thành thực rồi, rõ ràng là hắn xuất lực vì Lục công tử, lại để cho Lục công tử chiếm cái tiện nghi này, kết quả là còn nói tốt thay Lục công tử, hai người so sánh với nhau, tâm Thảm Ngạo quá thiện lương, tâm tư Lục công tử..., chỉ sợ cũng có chút hư lắm rồi, nhất là nhìn bộ dạng hắn thần nhiên tiếp nhận, bộ dáng còn có một chút tự đắc, rất chướng mắt.

Mẫu thân biểu hiện thần sắc rất rõ, Chu Nhược thu vào trong mắt, lập tức minh bạch, Thảm Ngạo này thật sự quá giảo hoạt rồi, chủ ý cù bấp như vậy, chỉ có hắn mới nghĩ ra được, Cùng lúc lại để cho ấn tượng của mẫu thân đối với hắn tốt hơn, lại làm cho Lục công tử mất điểm ở trước mặt mẫu thân, Một phương diện khác, Lục công tử mong tại cổ lí (mơ mơ màng màng), lại vẫn còn cảm kích Thảm Ngạo, vì hắn chọn lựa lễ vật hộ mình, vẫn còn nói lời hữu ích cho mình ở trước mặt mẫu thân.

Nghĩ tới đây, Chu Nhược liền buồn cười, nở nụ cười, Chỉ là nụ cười này hơi phát ra liền biến mất, Nhưng trong một phút chốc đó, toàn bộ lại được Lục công tử thu vào trong mắt, trong lòng Lục công tử vui mừng hơn hở, không chú ý tới việc phu nhân lạnh lùng đối với hắn, trong lòng lại rất vui sướng, hài lòng nghĩ: “Chu tiểu thư nở nụ cười, thật sự là quá tốt, chắc hẳn Chu tiểu thư cũng ưa thích cái lễ vật này, Biểu ca làm người thật tốt, nếu không phải hắn nghĩ kế cho ta, chỉ sợ muốn mỹ nhân cười một tiếng, so với lên trời còn khó hơn! Chu tiểu thư có phải là đã muốn chung tình với ta? Tốt, ta phải cố gắng không ngừng.”

Lục Chi Chương còn ở đằng kia nhâm nhi sự sáng khoái, chẳng biết thái độ của phu nhân đối với của hắn đã thay đổi gần như một trăm tám mươi độ.

Người là như thế, lúc có hảo cảm đối với một người, người này làm rất nhiều động tác, cử chỉ đều, đều có thể làm cho người ta cảm thấy rất tốt, Nhưng một khi hảo cảm biến thành phản cảm, người này làm một điệu bộ nhăn mày, một nụ cười, đều có thể lấy ra cái sai mà cảm thấy chán ghét.

Trông mắt phu nhân vừa đưa sang, chứng kiến Lục Chi Chương nhìn thẳng vào Nhược nhi, nếu là lúc vừa rồi, nàng cũng không nghĩ đó là quá đáng, chỉ ung dung cười một tiếng, hậu sinh tuổi trẻ nhìn con gái nhà mình là chuyện bình thường, hơn nữa hai người vô cùng có khả năng đính hôn, bởi vậy có thể thấy trong tương lai, Lục công tử nhất định sẽ từ từ thương yêu Nhược nhi,

Nhưng hiện tại xem xét, trong lòng không rất vui mừng rồi, nghĩ thầm: “Lục công tử này chẳng những gian xảo, chỉ sợ đến phẩm hạnh cũng không được tốt lắm.”

Nghĩ đến đây, sắc mặt càng lạnh hơn, bắt đầu vắng vẻ đối với Lục Chi Chương Dã, cố ý nói chuyện cùng Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo thông dong tiếp lời, trong miệng lại nhiều lần khích lệ Lục công tử, thoáng cái nói Lục công tử phẩm hạnh tốt, thoáng cái còn nói Lục công tử tâm địa thiện lương, lại là thế gia công tử, vân vân....

Phu nhân nhìn Thẩm Ngạo, trong lòng thở dài: “Đứa trẻ ngốc này, chỉ sợ bị người bán đi vẫn còn kiếm tiền cho người! Đứa bé Thẩm Ngạo này cái gì cũng tốt, chính là rất dễ dàng tương tin người khác, Lúc trước là Triệu chủ sự kia, sau lưng nói bậy về hắn như vậy, xa lánh hắn như vậy, hắn còn ngây thơ không biết, bây giờ đối với Lục công tử cũng là như thế.”

Lục công tử không cảm thấy được gì, còn không nhận thấy được phu nhân đối với hắn khá khác thường, nghĩ thầm mình đưa lễ, phu nhân cũng nói rất ưa thích, vì vậy dũng khí càng tăng lên,

Hắn cười cười, xen vào cuộc nói chuyện giữa phu nhân và Thẩm Ngạo, nói: “Phu nhân, gia mẫu ở nhà cũng ưa thích lễ Phật, ta cũng vậy từng đọc qua không ít kinh Phật, đối với tu thân dưỡng tính cũng rất có hữu dụng.”

“Hả?” Phu nhân có nhiều hứng thú mà nhìn về phía Lục công tử, nói: “Người cũng hiểu Phật sao, được rồi, người nói xem, ta nghe đây.”

85. Chương 84: Biểu Ca Giúp Người.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 84: Biểu ca giúp người.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Phu nhân vừa hỏi như vậy, Lục Chi Chương liền bắt đầu chỉ chỉ u-a...aaa u-a...aaa (nói nhăng nói cuội), kỳ thật vừa rồi hắn cũng chỉ là thuận miệng nói khoác, ai ngờ phu nhân lại đột nhiên muốn nghe, vì vậy nhân tiện nói: “Phật tổ phổ độ chúng sinh... Cứu vớt thế nhân...” Nói một cái sọt toàn chuyện không đâu, y hết tin vỉa hè không đáng một xu.

Phu nhân vừa nghe, tâm lý liền nắm chắc, trong lòng nghĩ: “Lục công tử này quả nhiên là như vậy, bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rửa, đem con gái gả cho người như vậy, thật sự không hiểu sau này sẽ sống như thế nào.” Chỉ vừa nghĩ đến đây, tâm tư thiết lập quan hệ thông gia liền phai nhạt gần hết.

Lục Chi Chương thấy thế, lập tức có chút sốt ruột rồi, càng sốt ruột càng không ra nói lời, liền bị gạt qua một bên, nhìn xem Thẩm Ngạo cùng phu nhân nói chuyện, có đôi khi tiểu thư cũng chọc vào một câu, rất hòa hợp, hắn lại thành người ngoài cuộc.

Chu tiểu thư hôm nay cao hứng cực kỳ, Thẩm Ngạo này quá hèn hạ, nhưng hôm nay hèn hạ như vậy, nàng rất ưa thích, liền kêu từng tiếng từng tiếng biểu ca, rất thân mật.

Thẩm Ngạo tự nhiên sẽ hưởng thụ điều đó, trong lòng nghĩ: “Biểu ca thật không dễ làm, mỗi ngày đi làm chuyện thất đức trái lương tâm cùng mọi người, Tiểu Nhược Nhược không được vong ân phụ nghĩa, phải tri ân đồ báo (trả ơn), ừm, dùng cái gì báo đáp đây? Đây là một nan đề, biểu thiếu gia ta không thiếu tiền, còn thiếu lão bà thôi, chỉ là, nam nhân thời đại này đều ưa thích lấy nhiều mấy lão bà, bây giờ hắn đến một người cũng không có, thật sự không được, Tiểu Nhược Nhược lấy thân báo đáp cũng không tệ!”

Càng nghĩ càng lệch ra, Thẩm Ngạo không nhịn được, ngo ngoác cười rộ lên ha ha, Chu Nhược nhìn vào trong mắt, liền hỏi: “Biểu ca cười cái gì?”

Thẩm Ngạo đương nhiên không dám nói ý dâm của mình ra, quá dâm dăng rồi, nói ra sợ là dọa biếu muối chạy mất dép. Vội vàng nói: “Ta nhớ tới một chuyện đáng cười.”

Phu nhân liền hỏi: “Tâm tư Thẩm Ngạo nhanh nhẹn nhất, người nói xem, cái gì đáng buồn cười, để cho chúng ta cũng được vui vẻ.”

Thẩm Ngạo liền thuận miệng nói câu chuyện cười, trong bụng hẳn rất nhiều chuyện cười, dù sao cũng là người của hai thế giới, kiến thức rất rộng, tiện tay vung ra, phu nhân và Chu tiểu thư đã muốn cười đến rất vui vẻ, chỉ là Lục Chi Chương ở một bên ngưỡng chừng cười, rất xấu hổ, trong lòng nghĩ: “Biểu ca chẳng những là người tốt, cũng rất có tài ăn nói, nếu ta học được nửa thành bốn sự của hắn, cũng không đến mức nói sai lời.” Lập tức lại ảo não, vốn biểu ca chỉ điểm cho mình, đưa lễ cho phu nhân, phu nhân rất vui vẻ, ai ngờ mình lại nói hiểu Phật, kết quả bị phu nhân vạch trần, nếu không phải biểu ca nói chuyện cùng phu nhân, tiểu thư để giải vây thay ta, hôm nay thật sự không biết nên làm như thế nào.

Nghĩ đến, nghĩ đi, càng cảm kích Thẩm Ngạo hơn.

Trọn vẹn qua nửa canh giờ, Thẩm Ngạo mới cáo từ, phu nhân nhân tiện nói: “Thẩm Ngạo nên sớm trở về, nghỉ ngơi một chút, nói không chừng trong đêm nay, lão gia trở về còn muốn tìm người nói chuyện.” Liền gọi Chu Nhược đưa hắn đi, Chu Nhược thấy hai mắt Lục công tử tỏa ánh sáng, có chút không tình nguyện, nhưng ngại mẫu thân, vẫn phải đứng dậy.

Thẩm Ngạo và Chu Nhược sóng vai đi ra, Lục Chi Chương đầy bụi đất theo sát ở phía sau, nhìn bóng lưng hai người, một người dáng vẻ thướt tha mềm mại, một người dáng người thon dài, giống như là trời sinh một đôi, trong lòng không nhịn được, sinh ra một ít ghen tỵ. Nhưng sau đó lại nghĩ: “Ta không thể nghĩ biểu ca như vậy, biểu ca là người tốt như thế, ta làm sao có thể dùng bụng tiểu nhân để suy đoán về hắn, Hắn và Chu tiểu thư là biểu huynh muội, tuyệt đối không có cái gì.”

Thẩm Ngạo ở phía trước, tự nhiên dừng lại, xoay người ngoắc ngoắc Lục Chi Chương, Chu Nhược cũng dừng lại, ngoái đầu nhìn, tròng mắt, Lục Chi Chương hít vào một hơi, đến hô hấp cũng muốn ngừng lại rồi, Chu tiểu thư thật sự quá đẹp!

Lục Chi Chương bị kích động chạy tới, lại sợ làm Chu tiểu thư mất hứng, con mắt bắt buộc nhìn sang Thẩm Ngạo, ngoan ngoãn nói: “Biểu ca.”

Thẩm Ngạo lắc đầu thở dài về hướng hắn: “Tiểu Chương Chương, người thật là...” Nói xong liền chỉ lo lắc đầu.

Lục Chi Chương nhìn thấy, thoáng cái liền khấn trương lên, trong miệng nói: “Biểu ca, làm sao vậy? Vừa rồi phu nhân tức giận sao? Ai nha, ta thật đáng chết...” Nói xong, hắn lại vụng trộm liếc liếc Chu tiểu thư, chỉ thấy khóe miệng Chu tiểu thư có chút nhếch lên, cười rất ý vị.

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Không trách người, nên trách ta, ta không nghĩ tới, người ngay một điểm Phật học cũng đều không hiểu, nếu không nhất định ta sẽ bảo người từ từ tìm chút ít kinh Phật xem trước, Hiện tại đã tới mức này, hơn phân nửa dĩ sẽ nghĩ đến người là người không biết che đậy miệng (giữ miệng), chắc là dĩ sẽ không vui.”

Lục Chi Chương vội vàng nói: “Vậy làm sao bây giờ? Ta... Ta...” Hắn nói không ra lời, xem dạng như vậy, nước mắt đều gấp đến độ muốn chảy ra.

Thẩm Ngạo nhân tiện nói: “Tiểu Chương Chương, không nên gấp, chúng ta lại nghĩ biện pháp, Hiện tại, điều khẩn yếu nhất, là người nhanh nghiên cứu kinh Phật, phải cho dĩ lau mắt mà nhìn.”

Lục Chi Chương vội vàng nói: “Đúng, đúng, ta sẽ kêu người đi mua bản sao kinh Phật, nhất định phải từ từ đọc.”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Tiểu Chương Chương à, người không nghe hiểu ý của ta rồi, cho dù hiện tại người học kinh Phật, có làm được cái gì? Phật gia chí lý, người há có thể một hai ngày tham ngộ được, người phải đi cách khác.”

Lục Chi Chương nhăn nhó liếc nhìn Chu Nhược, nói: “Biểu ca chẳng lẽ là lại có biện pháp rồi?”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói: “Biểu ca vô tư giúp người, chẳng lẽ còn bỏ dở nửa chừng sao? Người xem, biểu muội ta kỳ thật là có một chút hảo cảm đối với người, cho nên người càng phải cố gắng.”

Chu Nhược trừng mắt liếc Thẩm Ngạo, khuôn mặt nghiêng sang một bên, thành ra ánh mắt rất sắc, trong lòng nói: “Ở trước mặt ta, hần lại dám nói chuyện ma quỷ!” Chỉ là nhìn bộ dạng hần đùa giỡn Lục Chi Chương, xác thực rất thú vị, Liên mỉm cười, tiếp tục sống chết mặc bay.

Trong lòng Lục Chi Chương mừng rỡ, nhìn về phía Chu Nhược, thấy khuôn mặt nàng ửng đỏ, trong lòng nghĩ: “Biểu ca nói chuyện quá trực tiếp, sao có thể nói lời như vậy ở trước mặt Chu tiểu thư, Chu tiểu thư thẹn thùng đây này! Ai da, nếu như theo lời biểu ca nói, Chu tiểu thư thật sự có một chút tình ý đối với ta, ta xác thực nên càng cố gắng hơn nữa.” Nhân tiện nói: “Biểu ca, người nói đi, mặc kệ biện pháp gì, ta đều chiếu theo lời của người đi làm, chỉ cần có thể để cho bá mẫu vui vẻ, cho dù tiểu sinh liều tính mạng cũng đáng.”

Thẩm Ngạo cười nói: “Đơn giản thôi, người nên đi bảo người thu mua các loại kinh Phật như là Chân ngôn tông, Kim Cương đỉnh tông, các loại linh tinh... đến, đây là Mật tông Đại Thừa Phật Pháp. Dùng sự huyền bí của mật tông, cứ nhồi nhét vào đầu, không truyền thụ lịch sự, tùy ý dạy và học, sẽ không thể hiểu, vì nó vô cùng huyền diệu, nhưng đọc qua loa như học vẹt thì không ai bắt bẻ gì được. Người từ từ nghiên cứu, chính là hiểu đôi câu vài lời trong đó, há không thể khoe khoang ở trước mặt di? Kim Cương Kinh đọc lúc bình thường có ý nghĩa gì, đó là bắt chước lời người khác, người thiên hạ này, ai cũng có thể nói ra một hai điều chí lý. Nhưng Mật tông Đại Thừa Phật Pháp lại bất đồng, nếu người ở trước mặt phu nhân nói ra một ít Phật lý Mật tông, di vừa nghe thấy, cảm giác chưa từng nghe nói qua cái kia, sẽ rất hào hứng nghe, có phải không? Vừa nghe xong, lại rất phù hợp với Phật lý, làm người tỉnh ngộ, có phải không? Bởi vậy, nàng còn không coi trọng người sao?”

Lục Chi Chương liên tục gật đầu, biểu ca quá thông minh, kiến thức rộng rãi!

Chỉ là, Mật tông là cái gì? Chưa từng nghe nói qua! Nhưng vừa nghe danh tự, chỉ biết nhất định là rất khó lường, Biểu ca nói không sai, kinh Phật tầm thường nhìn cũng không hữu dụng, ai cũng có thể nói ra một đôi lời, muốn học đến cao thâm, phải khác với người, tốt, liền học Mật tông Đại Thừa Phật Pháp .

Chỉ là cái Mật tông Đại Thừa Phật Pháp này đi nơi nào mua đây?

Thẩm Ngạo nhìn thấu tâm tư Lục Chi Chương, nói: “Loại kinh văn này rất khó mua được, nhưng thành Biện Kinh có rất nhiều người, chỉ cần người chăm chỉ đi hỏi thăm, nói không chừng có thể tìm được, nhớ mua vài quyển về đọc.”

Lục Chi Chương gật đầu: “Biểu ca, người yên tâm, cho dù là hao phí nhiều tiền hơn nữa, ta cũng phải mua về để từ từ nghiên cứu.”

Thẩm Ngạo rất vui mừng, vỗ vỗ bờ vai hần nói: “Biểu ca lại lập tức phải đi Quốc Tử Giám đọc sách rồi, sau này có lẽ là phải dựa vào chính Tiểu Chương Chương người, phải cố gắng, cố gắng lên!”

Lục Chi Chương thề thốt nói: “Biểu ca, ta sẽ cố gắng, Còn có...” Hần dùng hết dũng khí nhìn về phía Chu Nhược: “Chu tiểu thư, ta nhất định sẽ làm cho bá mẫu cao hứng, nhất định phải cưới người vào Lục gia chúng ta.”

Chu Nhược giận dữ nói: “Ai muốn đi vào Lục gia? Không nên nói vậy.”

Lục Chi Chương rất xấu hổ, trong lòng tự an ủi: “Không có chuyện gì, Chu tiểu thư chỉ là thẹn thùng, đang ở trước mặt biểu ca, đương nhiên chỉ có thể nói như vậy.”

86. Chương 85: Đại Hội Giám Bảo.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 85: đại hội giám bảo.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đưa Lục Chi Chương về, Thẩm Ngạo mỉm cười tạm biệt Chu tiểu thư, liền trở về nghỉ tạm, ai ngờ trên đường gặp được mấy tỷ nữ, lúc trước mấy tỷ nữ thấy hắn còn chề cười, phần lớn đều là chủ đề Xuân nhi, hôm nay không dám làm càn, mỉm cười hành lễ kêu biểu thiếu gia, mị nhân rất chịu khó vút ra.

Lòng người dễ thay đổi quá, Thẩm Ngạo cuối cùng cũng hiểu, tuy lúc trước kia là thư đồng, dù sao vẫn là hạ nhân, cho nên mình và Xuân nhi cấu kết, tất cả mọi người chế giễu, nhưng hôm nay bất đồng, thân phận biến đổi, hơn phân nửa là những tỷ nữ này ước gì mình kết hợp với mình, cùng biểu thiếu gia này có chút tư tình!

Thẩm Ngạo là người của hai thế giới, loại sự tình này thấy nhiều hơn, không cho là đúng, cười ha hả vẩy vẩy tay cùng bọn họ, liền đi lên phía trước.

Giương mắt xem phía trước, trước mặt là một người công tử ca đang đưa quạt đi tới, Thẩm Ngạo nghĩ thầm, không phải là tiểu tử Chu Hằng chứ?

Nhưng nhìn kỹ, hình như không giống, Chu Hằng tương đối mập mạp, người này dáng người thon dài, lại gần hơn một ít, thì ra là Tăng Túc An, không biết vì sao hôm nay tiểu tử này đột nhiên xông vào trong phủ.

Tăng Túc An nhìn thấy Thẩm Ngạo, lập tức cười hì hì nói: “Trầm công tử, ha ha, đã lâu không gặp, ta đợi người tại Thúy Nhã Sơn Phòng lâu như vậy, cũng không thấy người tới.”

Thẩm Ngạo vội vàng đi qua, cười khổ nói: “Tăng công tử, ta vừa mới vào Quốc Tử Giám đọc sách rồi, việc học bận quá, cho nên một mực không có thời gian tới Thúy Nhã Sơn Phòng nữa.”

Tăng Túc An nói: “Ta đã sớm nghe nói chuyện của ngươi rồi, ha ha, Trầm công tử hôm nay đã là nhân vật nổi danh nhất thành Biện Kinh, rất nhiều người đều đang đàm luận về ngươi đó.”

Thẩm Ngạo rất khiêm tốn nói: “Nhất thời may mắn, nhất thời may mắn mà thôi, làm sao Tăng công tử lại tới đây?”

Tăng Túc An nói: “Gia phụ và Quốc công là bạn cố tri, cũng là vừa vặn trở về, đang thương nghị sự tình bảo hộ giám bảo.”

“Hội giám bảo?” Thẩm Ngạo nghĩ tới, lão tía Tăng Túc An cũng nhiệt tình yêu trò giám bảo, lần trước Quốc công bị Vương tướng công kia lừa, lúc ấy phụ thân Tăng Túc An đã ở đó. Xem ra hai nhà giao tình không cạn, nếu không Tăng Túc An cũng không có khả năng tùy ý đi vào nội phủ, nội phủ thời đại này, tương đương với phòng ngủ, cũng không phải là tùy tiện để cho người ta vào.

Tăng Túc An tiếp tục mỉm cười nói: “Lúc này đây, hội giám bảo có không ít danh gia, nghe nói Đại hoàng tử điện hạ cũng tới, tinh anh tập trung, lúc này đây sẽ tranh giành, phân ra cao thấp.”

Thẩm Ngạo có chút hăng hái mà nhìn Tăng Túc An, hỏi: “Cái hội giám bảo này có trò gì? Tỷ thí như thế nào, có tặng thưởng không?”

Trong lòng Tăng Túc An liền nghĩ: “Trầm công tử quả nhiên không giống người thường, người khác nói tới hội giám bảo, ai đi hỏi tặng thưởng, hắn tốt hơn, lúc nói đến tặng thưởng, hai mắt đều tỏa ánh sáng.” Hiền hoà nhìn xem Thẩm Ngạo nói: “Phương pháp tỷ thí rất đơn giản, mọi người xuất ra một đồ cổ, đều tự đoán ra hắn là thật hay giả và lai lịch, không đoán ra sẽ bị đào thải, cứ lặp lại như thế, khi còn lại người cuối cùng, liền xem như thắng. Về phần giải thưởng...” Hắn lắc cây quạt, cười nói: “Giám bảo sẽ là Đại hoàng tử chủ trì, Đại hoàng tử đã thả ra tiếng gió, nếu là ai có thể đoạt được vị trí thứ nhất giám bảo, sẽ có một phần đại lễ thần bí.”

Đổ mồ hôi, cái này không phải tương đương chưa nói sao?

Về mặt Thẩm Ngạo thất vọng, trong đầu suy nghĩ: “Đến lúc đó cái đại lễ thần bí này ai chỉ là một con thỏ, lừa gạt tất cả mọi người, khóc cũng đã muộn, Đại hoàng tử thật là lừa đảo số 1.”

Tăng Túc An dường như nhìn ra tâm tư Thẩm Ngạo, tiếp tục nói: “Những người nguyện ý đi tham gia hội giám bảo, phần lớn đều là cao thủ si mê trong giám bảo, đều không phải là vì muốn lấy giải thưởng.”

Thẩm Ngạo cười cười, con mắt xem xét, bên chân Tăng Túc An còn có một con chó lông quăn rất đáng yêu đi theo, cũng không biết là giống nơi nào, tựa tựa tại dưới chân Tăng Túc An, rất thân mật liếm láp giày của hắn, liền cười nói: “Không thể tưởng được, Tăng công tử cũng là yêu loại người chó, con chó này rất đáng yêu.”

Thẩm Ngạo nói đến chó, Tăng Túc An liền được gãi đúng chỗ ngứa rồi, hắn hưng phấn nói: “Ta gọi nó là Lư nhi (con lừa), bản tính nó rất tốt, không cắn người, Trầm công tử cũng yêu chó sao?”

“Yêu, yêu, chỉ là ta và Tăng công tử không giống nhau, phương thức ta yêu chó khác với người.” Trong đầu Thẩm Ngạo tà ác nhớ tới quảng cáo nào đó đời sau, yêu nó, liền được ăn nó, ha ha, vừa nghĩ như thế, trong bụng liền sôi sùng sục, thật đói, cái con chó này không tệ, mập mập, vút vào trong nồi sôi ừng ực, nhất định rất ngon.

Tăng Túc An đâu ngờ phương thức Thẩm Ngạo yêu chó đặc thù như thế, lập tức mừng rỡ, vội vàng kéo tay Thẩm Ngạo nói về cách nuôi chó tâm đắc, Qua rồi một hồi lâu, Lưu Văn vội vàng tới, mừng rỡ nói: “Biểu thiếu gia và Tăng công tử đều ở đây, cái này thật tốt, lão gia bảo tiểu nhân đến mời hai vị đi qua.”

Tăng Túc An liền cười: “Đích thị là Quốc công bảo Trầm công tử đi thương thảo sự tình hội giám bảo rồi, ta mới vừa nghe Quốc công và gia phụ nói, Trầm công tử không chỉ làm thi từ rất tốt, chính là giám bảo, cũng rất có tâm đắc, có phải không?”

Thẩm Ngạo mỉm cười: “Lại để cho Tăng công tử chê cười.”

Hai người đến thư phòng, đi vào, quả nhiên thấy Đoan Chính và một quan viên trung niên ngồi, đang nói chuyện, Quan viên này rất gầy, lại có thêm nửa mặt râu quai nón, trộn lẫn vào cảm thấy có chút ít tục tằng.

Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ rất tà ác: “Tăng Túc An thật sự là nhi tử người này sao? Không giống, hẳn là...”

Ý nghĩ này rất nhanh bị cắt đứt, Thẩm Ngạo rất chính nghĩa, chuyện vô sỉ như vậy, ngay cả nghĩ cũng đều cảm thấy tội ác, xem ra sau khi mình xuyên việt qua đây đã học được nhiều thói xấu rồi.

Đoan Chính nhìn thấy Thẩm Ngạo tiến đến, nói với Thẩm Ngạo: “Thẩm Ngạo, người tới, ha ha, đến bái kiến Tăng bá.”

Thẩm Ngạo nhu thuận đi qua, hành lễ về hướng quan viên trung niên kia, nói: “Tăng bá tốt.”

Phụ thân Tăng Túc An tên là Tăng Văn, thân là Ngự Sử trung thừa, địa vị rất cao, nhìn thấy Thẩm Ngạo, lại tràn đầy thương thức, trong lòng nghĩ: “Người này chính là Thẩm Ngạo danh chấn kinh thành, tại Quốc Tử Giám xuất chúng như thế, lại được Quốc công ưu ái, tương lai hẳn là nhân vật không thể khinh thường.” Nghĩ tới đây, lại có nhiều hơn vài phần coi trọng đối với Thẩm Ngạo, vội vàng nói: “Thế chất miễn lễ, không cần khách khí, người và Túc An là hảo hữu, sau này thân cận hơn một chút, có nhân hạ thì đến tệ phủ chơi, ở chỗ đó của ta có không ít thứ tốt.”

Nói đến thứ tốt, mặt mày Tăng Văn lập tức bắt đầu hớn hở, trong miệng tiếp tục nói: “Nghe thế chất cũng hiểu được thuật xem xét, cái này thật tốt, chỗ này của ta vừa mới có một vật, người đến xem xem.”

Trong lòng Thẩm Ngạo biết hắn là muốn kiểm tra rồi, liền cười ha hả nói: “Bá đưa ra mấy cái gì đó, tự nhiên là vật báu vô giá, xin để cho tiểu chất mở mang tầm mắt.”

Tăng Văn vội tút gói ra khỏi hông, mở ra cẩn thận từng li từng tí, xuất ra một con dấu nhỏ, nói: “Người tới xem.”

Thẩm Ngạo tiếp nhận cái con dấu này, trong ngón tay liền cảm giác được một cảm giác trắng nõn, nâng lên, cẩn thận xem xét, ấn tượng này cũng không phải ngọc thạch chế tạo, giống như là chạm khắc bằng ngà voi, cái gọi là chạm khắc bằng ngà voi, chính là ngà voi điêu khắc ra con dấu.

Công nghệ chạm khắc ngà voi rất tinh tế, Thẩm Ngạo đã có thể kết luận, cái này nên là kết quả thời kì Tần Hán.

Lúc Tần, Hán, bởi vì thời gian dài bắt giết cùng với khí hậu trở nên lạnh, tê giác, voi lưu vực Hoàng Hà, Trường Giang, đã không có khả năng sinh tồn tại ngoài tự nhiên, phạm vi phân bố cũng nhanh chóng giảm

đến khu tây nam. Bởi vì nguyên vật liệu thiếu, tác phẩm giảm xuống, thế cho nên biến thành một loại thủ đoạn quan lại quyền quý lúc ấy khoe khoang tài phú. Như vậy, ngành sản xuất điêu khắc xương động vật thời kì Tần Hán khá phát triển, phương thức của nó cũng từ ” lấy tài liệu ngay tại chỗ “, chuyển đổi thành ”ra ngoài kiếm, điêu khắc tinh xảo ”, so sánh với thời đại Xuân Thu, Chiến quốc tự cung tự cấp, hình thành vẻ tươi sáng rõ nét hơn hẳn.

Lại nhìn con dấu, văn tự trên mặt thoát nhìn rất kỳ lạ, Thẩm Ngạo yên lặng trầm tư, nhìn bút họa văn tự, so với chữ lúc Tần Hán có sự khác nhau rất lớn, liền cảm thấy hào hứng, bắt đầu chăm chú xem xét tường tận.

Lúc thời Tần, văn tự chủ yếu chia làm hai bộ phận, một phần là Tần, Triệu, Ngụy truyền thống lưu vực Hoàng Hà, phần thứ hai là các quốc gia còn lại, văn tự các quốc gia có sai biệt, không quá giống nhau, Chỉ là tại Sở quốc, càng về phía nam, vì khoảng cách đến văn minh khá xa, bởi vậy trên cơ sở dựa vào chữ Hán, cũng có văn tự của chính mình, loại văn tự này, Thẩm Ngạo từng trông thấy qua ở bảo tàng nào đó, văn tự con dấu này rất giống văn tự Sở quốc.

Lại nhìn hoa văn chạm khắc ngà voi, bên trong hoa văn kia phảng phất mơ hồ có thể thấy được một mãnh hổ, mãnh hổ, Sở quốc, chạm khắc ngà voi, ba mảnh mỗi này liên hệ với nhau, Thẩm Ngạo lập tức liền nghĩ tới một người.

Mãnh hổ không phải người bình thường có thể điêu khắc lên, chỉ có tướng quân, Tư Mã, các loại võ quan mới cho phép hưởng thụ quy cách như vậy, chạm khắc ngà voi rất trân quý, người tầm thường cũng khó có thể đeo. Chỉ là cái chạm khắc ngà voi này rất lớn, không giống như là tư chương (lệnh bài), bởi vì tư chương thường xuyên mang theo, rất không tiện, như vậy khả năng duy nhất, chính là con dấu.

Thẩm Ngạo cười cười, nói: “Thời tiền Tần, Hồ Phù Sở quốc xác thực rất tinh xảo, không giống người thường, chỉ là không biết Bá đào ở đâu được cái này , bảo vật như vậy, chỉ sợ trên đời đã không còn nhiều lắm .”

Người trong nghề nói một câu, đã biết là có hay không.

Nghe xong lời Thẩm Ngạo nói, Tăng Văn liền vuốt vuốt râu quai nón, cười to, nói: “Quả nhiên là hậu sinh khả ử, lão phu đã thấy, nhân lực thể chất(cháu) thật sự quá độc.”

87. Chương 86: Mật Tông

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 86: Mật tông

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo khiêm tốn mỉm cười nói: “Tăng bá quá khen, chút tài mọn, không đáng nhắc đến.”

Nói xong liền cùng Tăng Túc An hạ thấp người ngồi xuống, Thẩm Ngạo liếc nhìn Quốc công Đoan Chính, thấy hắn vui mừng rạo rức vuốt chòm râu, nhân tiện nói: “Chẳng lẽ là dựng gấp được việc vui rồi, thoát nhìn tâm tình dựng rất tốt.”

Đoan Chính liền cười, nói: “Thẩm Ngạo có chỗ không biết, mấy ngày nay thật là có việc mừng lâm môn, một là, con trai vị thể giao Hồng Châu từ xa đến đây bái kiến, thứ hai là vì hội giám bảo, ta sống đến bây giờ, chỉ có một việc như vậy để yêu thích, hội giám bảo ngày đó nhất định sẽ xuất ra không ít bảo vật, người tài ba càng là vô số kể, đến lúc đó nhất định có thể một nhìn đã con mắt, ha ha.”

Thẩm Ngạo liền cười nói: “Dựng nói đến Lục công tử sao? Ha ha, Lục công tử không tệ, ta cùng hắn trò chuyện với nhau thật sự rất vui.”

Đoan Chính rất vui mừng nói: “Nhớ năm đó ta và phụ thân hắn ở Biện Kinh kết giao rất sâu, các người làm văn bối, có thể kết bạn làm tri kỷ, đó là không thể tốt hơn, hội giám bảo vào mười lăm cuối tháng cử

hành, Thẩm Ngạo, đến lúc đó người theo ta đi, liền làm người giám bảo cho ta, đi hội họp với cao nhân thành Biện Kinh.”

Thẩm Ngạo đáp ứng, trong lòng nghĩ, ta và Tiểu Chương Chương đã sớm là tri kỷ rồi, ta biết rõ hần, chỉ là hần không rõ lai lịch ta lắm, ha ha, biết mình biết người, bách chiến bách thắng, phải không?

Mọi người thuận miệng nói chút ít chuyện phiến, Tăng Văn rất thưởng thức Thẩm Ngạo, vừa rồi Thẩm Ngạo lộ ra thủ đoạn nho nhỏ, liền biểu hiện ra phong phạm cao nhân giám bảo, Hần từng cho không ít người xem qua chạm khắc ngà voi, cũng có người như Thẩm Ngạo, phán đoán ra lịch đồng dạng, nhưng tốc độ Thẩm Ngạo xem xét thật sự quá nhanh, chỉ mò sờ chất liệu gỗ, nhìn màu ánh sáng hoa văn liền quyết đoán nói ra chi tiết, phần nhân lực này, cũng không phải một người thiếu niên miệng còn hôi sữa nên có.

Hết lần này tới lần khác, bộ dáng Thẩm Ngạo chỉ là mười sáu mười bảy tuổi, bởi vậy có thể thấy được, thiếu niên này thật sự như trên phổ truyền lưu, là một thiên tài.

Huống hồ loại người giám bảo tầm thường, phần lớn tính cách tương đối quái gở, lại nhìn Thẩm Ngạo này, cử chỉ thông dong, ăn nói khôi hài, bao năm như vậy, hần chưa bao giờ gặp được, Hần một mực vì con của mình là Tăng Túc An mà kiêu ngạo, đứa con trai này tại thành Biện Kinh trung coi như là nhân vật cực tiêu sái, nhưng vừa so sánh với Thẩm Ngạo, liền không khỏi ảm đạm hơn chút ít.

Có lần này gặp mặt, Tăng Văn liền có tâm tư thân cận với Thẩm Ngạo, tận lực mời Thẩm Ngạo đi Tăng phủ du ngoạn, lại nhắc nhở Tăng Túc An thân cận nhiều hơn với hần, mãi cho đến tối đêm, mới vui tươi hơn hờ mà dẫn dắt Tăng Túc An cáo từ.

Đoan Chính gọi Thẩm Ngạo dùng cơm cùng một chỗ, lại đàm luận trong chốc lát, liền trở lại phòng ngủ, lúc này phu nhân cũng trở về, Đoan Chính vốn là nói đến Thẩm Ngạo, nói: “Thẩm Ngạo xác thực không thể là người tầm thường, tương lai tất có phát triển rực rỡ, phu nhân, người nhận biết cái cháu ngoại trai này, coi như là phúc khí.”

Phu nhân vui mừng cười nói: “Ta đâu nghĩ đến cái này, tương lai bất kể Thẩm Ngạo là làm quan hay là làm dân, đều là cháu ngoại của ta, ta nhận hần làm cháu ngoại trai cũng không có nhiều cách nghĩ như vậy, chỉ cần nhìn hần có thể sống bình an là được.”

Đoan Chính liên tục gật đầu: “Phu nhân nói không sai, ta cũng là có ý nghĩ này, Đại hoàng tử muốn tổ chức hội giám bảo, ta định dẫn hần đi ra làm náo động, chỉ là trên hội giám bảo cường giả như mây, nhưng, cũng là để cho hần mở mang tầm mắt, phải không?”

Phu nhân không có hứng thú đối với xem xét đồ cổ, chỉ mỉm cười nói: “Lão gia, người cũng nên kiểm chế tâm một chút, cái đồ cổ này có cái gì đẹp mắt, chẳng bằng học ta ăn ăn chay, niệm niệm Phật, tu cho một nhà già trẻ kiếp sau.”

Đoan Chính biết phu nhân là người cố chấp, liền chỉ cười cười, không cho là đúng, đi rửa tay, đột nhiên nhớ tới một sự kiện, nói: “Lục thể chất đến quý phủ cũng đã ở không ít thời gian, ta mấy lần nói chuyện cùng hần, ở ngoài lời hần nói, là có ý cầu hôn, Theo ta thấy, Lục thể chất và chúng ta rất môn đăng hộ đối, coi như là một đứa trẻ toàn vẹn, cái việc hôn nhân này liền đáp ứng, như thế nào?”

Sắc mặt phu nhân lạnh lẽo, bất động thanh sắc nói: “Lão gia liền vội vã đem Nhược nhi gả ra ngoài như vậy sao? Đây là chung thân đại sự của con gái chúng ta, nào có thể qua loa như vậy. Chuyện này có lẽ là nên đợi một thời gian rồi thương nghị lại.”

Đoan Chính lập tức cảm thấy kỳ quái, mấy ngày trước đây hần đã từng đề cập qua việc này, lúc ấy phu nhân có lẽ là đã đáp ứng, ít nhất thì cũng rất hài lòng đối với Lục Chi Chương, Như thế nào mà đến hôm nay lại đột nhiên đổi giọng rồi, hần là Lục Chi Chương làm cái gì khiến nàng không hài lòng?

Nghĩ nghĩ, liền ung dung cười một tiếng, Lục Chi Chương chưa cầu hôn, mình lại lo lắng làm cái gì cho phí tâm? Phu nhân nói rồi, trước đó cứ để đấy, đợi Lục thể chất mở miệng lại thương nghị cũng không muộn.

Rửa sạch tay, đợi nha đầu hầu hạ đi ra ngoài rồi, trên mặt Đoan Chính đột nhiên cười một tiếng, vòng tay qua eo phu nhân, cười ha hả nói: “Phu nhân, sự tình nhi nữ, chúng ta tạm thời không quan tâm, sự tình phu quân cũng nên để người quan tâm.”

Sắc mặt phu nhân lập tức bắt đầu ửng đỏ, mặc dù nàng đã đến trung niên, nhưng dung nhan không giảm, da thịt tinh tế trắng muốt như tuyết, lông mày rậm mắt to, đúng là bản sao của Chu Nhược lúc trung niên, chỉ là trên thân thể mềm mại có nhiều hơn vài phần đầy đặn đoan trang đầy mỹ cảm, thoáng cái đã ỉ ôi trong ngực Đoan Chính. Chu Đoan Chính lúc này cũng là dùng thủ đoạn kỳ nhân Chu gia, giờ phút này, hô hấp phu nhân càng thêm dồn dập.

Phu nhân cười nói: “Người già rồi mà không đứng đắn, đều đến tuổi sắp có cháu bồng rồi, còn không đứng đắn như vậy.”

Đoan Chính nhân tiện nói: “Phu nhân nói ta không đứng đắn, như vậy ta liền không đứng đắn cho người xem.” Một cánh tay đã thò ra, hướng cái nơi no đủ mềm yếu kia, sờ soạng loạn lên.

Toàn thân phu nhân run lên, than nhẹ một tiếng, thân thể lại càng mềm yếu.

... ..

... .. Đem qua đi... ..

Sáng sớm ngày thứ hai, Thẩm Ngạo và Chu Hằng đi đến trường học, lần này phô trương nhỏ đi rất nhiều, chỉ có Lưu Văn dẫn dò vài câu tại cửa ra vào, lại mang theo chút ít điểm tâm, dưa và trái cây phu nhân đưa tới, hai người công quần áo tắm rửa tùy thân, liền ngồi lên xe ngựa đi.

Sơ khảo đứng thứ nhất, bây giờ thân phận Thẩm Ngạo ở Quốc Tử Giám tự nhiên khác nhau rất lớn, nếu không phải là Đường Nghiêm, đám tiến sĩ coi trọng, thì cũng có rất nhiều giám sinh trong chú ý, ngẫu nhiên có không ít giám sinh tiến tới tìm đến Thẩm Ngạo nói chút ít lời ong tiếng ve, Thẩm Ngạo nói chuyện với bọn hắn cũng rất khách khí, tuyệt đối không có biểu hiện ra vẻ kiêu ngạo hách dịch.

Đây đều là người có tiềm năng, tương lai những người này đều là trong trụ cột trong triều đình, trụ cột của quốc gia, hiện tại làm tốt quan hệ, tương lai có lẽ là rất hữu dụng. Thẩm Ngạo biết cách đối nhân xử thế, khéo đưa đẩy, rất được người yêu quý, hơn nữa còn có kiến thức uyên bác hơn so với những giám sinh này, thật sự khiến không ít giám sinh chạy theo hắn như vẹt.

Thái Luân gần đây cũng thường xuyên đi tìm Thẩm Ngạo, chỉ là trong lòng hắn đối với Thẩm Ngạo vẫn còn có chút khinh thường, không phục, muốn mò mò ngọn nguồn Thẩm Ngạo trước, về sau sẽ lại đối phó Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo như thế nào lại không biết tâm tư của hắn, cố ý mà bày làm ra một bộ dạng thần thần bí bí, nói là ngẫu nhiên vô tình, bỗng nhiên nổi tiếng, lại làm cho Thái Luân không đoán ra.

Buồn cười nhất chính là Lục Chi Chương rồi, Lục Chi Chương đối với Thẩm Ngạo thì chơi kiêu nói gì nghe vậy, lập tức bảo người mua một quyển Kim Cương đỉnh tông kinh Phật về, Cái kinh Phật này là biên dịch bằng bản chép tay, nghe nói là truyền từ chư bộ Thổ Phiên đến, rất hiếm có đó!

Lục Chi Chương thấp đèn đọc ban đêm, cũng không cần hiểu rõ ý tứ trong kinh thư, chỉ ghi nhớ những kinh văn kia trong đầu, hắn là thực sự dụng tâm, chịu khó, rõ ràng nhớ kỹ không ít kinh văn.

Trong bụng có hàng, dũng khí liền bắt đầu tăng lên rất nhiều, kích động chạy đến hướng Phật đường, thấy phu nhân, miệng đầy chân ngôn, cái gì mà “nay người đi đường, biết tất cả thứ hữu tình, đều hàm súc sâu sắc, Như Lai nói có thể nhẫn, yên bình ở vô cùng, Bồ Đề chăm chú nhìn thời gian biến đổi. Tất cả sự vật trong tự nhiên, trí tuệ không kém, trí không tinh là do người không nhìn thấy. Nói yên vui, là con người... các loại....”

Phu nhân lúc bắt đầu vừa nghe, ồ, đây là cái kinh văn gì, như thế nào chưa nghe nói qua, chỉ là những kinh văn không lưu loát này, phu nhân cũng hiểu qua qua, dù sao nàng cũng đã xem rất nhiều kinh Phật, cũng có thể hiểu rõ ý tứ đại khái của mớ hỗn độn Lục Chi Chương nói.

Chỉ là, vừa nghe tiếp, mặt lập tức lạnh đi.

Mật tông có lắm quy cách phức tạp, cho nên cần thiết đàn, cung cấp nuôi dưỡng, tụng lời chú, giới vào đầu các loại quy định nghiêm khắc, khác hẳn với Thiên tông phổ độ chúng sinh kiểu đại chúng, Cái này cũng thế, Thiên tông chú ý chính là cấm dục, mà Mật tông lại không, thậm chí ẩn ẩn cổ vũ cao tăng song tu, đối với ăn thịt cũng không có quy định hà khắc.

Nói đến nước này, đã không phải vấn đề kinh Phật, mà là đang phân ra chính tà, tuy nói đều là chi nhánh Phật giáo, nhưng về giáo lý lại có thiên hướng khác, khác biệt so với chính giáo và Cơ đốc giáo còn muốn lớn hơn, Tuy nói phu nhân là người nhân hậu, đã từng nghe nói qua cách làm của Mật tông, nhưng nội dung Lục Chi Chương nói làm cho nàng cảm giác quá không chịu nổi, mà Lục Chi Chương lại còn hồn nhiên chưa phát giác ra, cứ thế vác ra một ít kinh văn song tu, bộ dáng thoát nhìn rất dương dương đắc ý.

Tà ma ngoại đạo, quá tà ma ngoại đạo, phu nhân trầm mặt, môi mấp máy định nói, cuối cùng vẫn không phát tác, ngay từ lúc đầu, vẫn chỉ là cười cười về hướng hần, nói với hần, người có thể lễ Phật, đây là vô cùng tốt. Về sau, liền xa cách, chẳng thèm nói gì.

Lục Chi Chương cảm giác được thái độ phu nhân càng ngày càng trở nên lạnh, cho đến khi băng giá hoàn toàn, nhưng luôn không tìm được nguyên nhân.

Trong lòng Lục Chi Chương không khỏi suy nghĩ, cuối cùng không phải cái kinh Phật này có lỗi, bá mẫu lễ Phật như vậy, ta đọc thuộc lòng cũng là kinh nghĩa Phật tông, nghĩ đến, nhất định là địa phương khác xảy ra vấn đề, Rốt cuộc vấn đề xảy ra tại nơi nào? Biểu ca không ở đây, nếu như biểu ca ở đây thì tốt rồi, hần nhất định có thể suy đoán ra tâm tư bá mẫu.

Vừa nghĩ như thế, trong lòng liền khiếp đảm, lại không dám đi tìm phu nhân, mỗi ngày tâm thần bất định, vô cùng bất an, bó tay bó chân trong phủ, toàn tâm toàn ý chờ Thẩm Ngạo lần Tuần hưu sau sẽ trở về chỉ điểm sai lầm, Ngay cả có thời điểm Quốc công gọi hần đi nói chuyện, trong lòng hần cũng run sợ, sợ nói sai lời, làm Quốc công không còn hào hứng, mỗi lần chỉ thuận miệng hỏi vài câu thời gian trong phủ trôi qua như thế nào, liền lại để cho hần trở về.

Dưới Tự hiền môn, đình Thánh Dụ đã chế tạo xong, nóc bạch kim, bia thạch bằng bạch ngọc, bia trên đá được viết lên chữ to bằng bút son, đủ xuất chúng, đủ bắt mắt.

Dưới thiếp vàng Quốc Tử Giám, là tấm bia đá ngự bút “Thái Học là trường hiếu học”, lúc các giám sinh đi vào trường, đi qua chỗ này, hiểu ý, cũng không nhìn được, cười một tiếng.

Giám sinh bị Thái Học sinh áp chế vài năm, mấy năm qua, thành Biện Kinh chỉ biết có Thái Học sinh mà không biết có giám sinh, hiện nay, có tấm bia đá này, không, là có Thẩm Ngạo, cuối cùng cũng trút giận vì bọn họ.

Tại cách đó không xa, một kiểu mềm ngừng lại trong chốc lát, sau màn kiểu là một đôi mắt, con mắt rơi vào tấm bia đá đình Thánh Dụ, con mắt quang lóe lên quang mang, nổi giận đùng đùng.

“Quay lại, lập tức trở về, triệu tập học chính, học lục, đám tiến sĩ lại, ta muốn phát biểu.” Người này buông màn kiểu, thở phì phì dặn dò kiểu phu.

Trong kiểu là Thái Học Thành Dưỡng Tính, Thành Dưỡng Tính rất tức giận, cái khối bia này lập tại cửa ra vào Quốc Tử Giám, đối với Thái Học mà nói, là vô cùng nhục nhã, tương lai tất nhiên sẽ trở thành sự chê cười của giới nhập sĩ. Phải nghĩ biện pháp loại bỏ cơn tức này, nếu không Thái Học sẽ không thể ngóc đầu lên được.

Trở lại Thái Học, quan lại nhỏ đi trước bẩm báo đã triệu tập học chính, học lục, tiến sĩ Thái Học tại Tích Khánh viện, Thành Dưỡng Tính đại nhân vội vã triệu tập mọi người nghị sự, phàm là người có chút tưởng tượng, kỳ thật đều có thể suy đoán ra nguyên do, lúc này Thành Dưỡng Tính chấp tay tiến đến, mọi người cùng nhau đứng lên, ào ào hướng Thành Dưỡng Tính nói: “Đại nhân...”

Thành Dưỡng Tính khoát khoát tay, sắc mặt dễ nhìn hơn một ít, ngồi ở trên ghế chủ vị trầm ngâm một lát, nói: “Chư vị, lần này sơ khảo, một người giám sinh mới Quốc Tử Giám trở hết tài năng, người này, tạm không đi quản hần là cái gì gió gì. Chỉ là bệ hạ viết lưu niệm liên quan đến Thái Học, hôm nay lại đem cái lưu niệm này dựng ở dưới Tự Hiền môn Quốc Tử Giám. Ta trái lo phải nghĩ, một người giám sinh, cho dù có tính xấu, cũng tuyệt đối không ghi ra chủ ý cùi bắp đến như vậy. Chỉ sợ sau lưng nhất định có người xúi giục, sau lưng người là muốn Thái Học chúng ta mất mặt.”

Thành Dưỡng Tính vô cùng đau đớn, đem đầu mâu chỉ vào Quốc Tử Giám Đường Nghiêm, mặc dù không nói mặt chỉ tên, nhưng trong lời nói này đã rất rõ ràng.

Lại nói tiếp, Thành Dương Tính và Đường Nghiêm là cùng nhau đỗ tiến sĩ, cũng là cùng năm, từ trước đi học cùng nhau, về sau cũng thi cử cùng nhau, quan hệ vô cùng tốt. Chỉ có điều từ hai người được phân ra, nhậm chức hiệu trưởng hai đại học trung tâm của quốc gia, cái quan hệ này dần dần phai nhạt. Quốc Tử Giám và Thái Học, từ trước đến nay là thủy hỏa bất dung, đừng nói là cùng năm, cùng trường, chính là thân huynh đệ cũng sẽ phản bội.

88. Chương 87: Trở Mặt.

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 87: Trở mặt.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Mọi người tưởng tượng xem, một người giám sinh, nào có ai hư hỏng như vậy. Huống chi hoàng thượng viết lưu niệm, nếu giám sinh kêu hoàng thượng đề chữ như vậy, sau lưng nhất định có người chỉ điểm, người này không cần phải nói, hơn phân nửa chính là Quốc Tử Giám Đường Nghiêm. Mọi người cùng hít một hơi thật sâu, Đường đại nhân quá xấu xa, tất cả mọi người đều là người đọc sách, cần gì phải tuyệt tình như vậy?

Chỉ là Thái Học học chính kia lại không nói lời nào, trong đầu suy nghĩ miên man, thần sắc hoảng hốt, sắc mặt lúc sáng lúc tối, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nói: “Đại nhân, giám sinh gọi Thẩm Ngạo kia, ta lại có chút ấn tượng.”

Thành Dương Tính ngạc nhiên, nói: “Hả? Lời này nghĩa là như thế nào?”

Học chính nói: “Đại nhân có từng nhớ rõ, một tháng trước, ta từng đề cập với người về Kỳ Quốc công?”

Thành Dương Tính nắm chòm râu, lâm vào trầm tư, trầm mặt trong chốc lát, nói: “Có chút ấn tượng, là Kỳ Quốc công muốn tiến cử một người nhập học sao? Ngày đó ta đã cự tuyệt.”

“Đúng!” Học chính nói: “Người Kỳ Quốc công tiến cử cũng gọi là Thẩm Ngạo, chỉ là không biết Thẩm Ngạo này có phải chính là Thẩm Ngạo giám sinh kia hay không. Chắc là Thẩm Ngạo kia không vào được Thái Học, Quốc công đành phải mang hắn đến Quốc Tử Giám.”

Thành Dương Tính lập tức hồi hận không thôi, một nhân tài như vậy, lại không chịu nhận. Lập tức lại nghĩ, Quốc Tử Giám và Thái Học khúc mắc rất rõ ràng, một bên tuyển nhận con cháu quan lại, một bên là nơi bình dân đọc sách. Kỳ Quốc công vì cái gì tiến cử Thẩm Ngạo đến Thái Học, chẳng lẽ Thẩm Ngạo này thực sự không phải là thân thiết của Quốc công?

Vừa nghĩ như thế, lại nói thầm, đã không phải thân thiết của Quốc công, theo lý là không thể vào Quốc Tử Giám, cái này là chuyện gì đã xảy ra?

Không hợp với lẽ thường, tinh thần Thành Dương Tính lập tức phấn chấn, trong chuyện này tất có ẩn tình, không được, phải điều tra đã, vì vậy nhân tiện nói: “Thẩm Ngạo và Quốc công có quan hệ như thế nào?”

Học chính nói: “Hơn phân nửa là bình dân đệ tử, thời điểm lúc ấy, Quốc công đề cập hắn, chỉ nói hắn nguyên là thư đồng trong phủ, học vấn lại vô cùng tốt, cho nên muốn cất nhắc hắn vào Thái Học.”

“Thư đồng!” Ánh mắt Thành Dương Tính sáng lên, không nhịn được nói: “Thật tốt, đã thư đồng, chính là bình dân, là bình dân, làm sao có thể vào Quốc Tử Giám, quốc gia đều có pháp luật, cho dù Thẩm Ngạo này nhập học, cũng nên là tiến vào Thái Học mới đúng.”

Chúng tiến sĩ ào ào nói: “Đại nhân nói không có sai, việc này không thể từ bỏ, nên lý luận tình huống, không thể dễ như vậy được.”

Thái Học là trường hiếu học, những lời này quá chói tai, hiện tại Thái Học cùng chung mối thù, đều cho rằng Đường Nghiêm là có ý nhục nhã Thái Học. Như vậy, nếu cướp được Thẩm Ngạo từ Quốc Tử Giám đến Thái Học, cái phong ba này đã được giải quyết. Thẩm Ngạo nói Thái Học là trường hiếu học, nếu hắn

là giám sinh, khi nghe tự nhiên chói tai, nhưng nếu hẳn là Thái Học sinh? Thái Học sinh nói Thái Học là trường hiếu học, lại có cái gì không ổn?

Tinh thần Thành Đường Tính phấn chấn, nói: “Đã như thế, chân tướng rất rõ ràng, ta đây liền đi Quốc Tử Giám một chuyến, phân biệt nói lý lẽ cùng Đường đại nhân. Thấm Ngạo này, vô luận như thế nào, cũng phải tranh thủ đến Thái Học. Chư vị an tâm dạy mọi người đọc sách, sự tình ngoài kia không cần quản, về phần những lời nói rảnh rỗi kia, sớm muộn gì cũng sẽ sụp đổ, không cần để ý.”

Mọi người ào ào đồng ý.

Thành Đường Tính tắm rửa một phen, mặc quần áo mới tinh quan vào, đầu đội Tiến Đức quan lên, trong lòng liền nghĩ: “Đường Nghiêm huynh à Đường Nghiêm huynh, hôm nay lão phu cần phải phân cao thấp cùng người.”

Vì vậy liền dẫn mấy quan lại nhỏ, kiệu phu tiến đến Quốc Tử Giám, có người đưa bái thiếp đi trước, lập tức Đường Nghiêm liền đi ra khỏi Sùng Văn các đón chào, gần đây tinh thần Đường Nghiêm cực kỳ tốt, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, mỉm cười đi tới, vừa nhìn thấy Thành Đường Tính, dáng tươi cười lại càng sáng lạn vài phần, trong miệng nói: “Đường Tính huynh làm sao lại tới đây vậy? Ha ha, không thể nghênh đón từ xa, xin thứ tội.”

Tuy trên mặt hẳn mang theo vẻ tươi cười, trong lòng vẫn đang suy nghĩ: “Vô sự không lên điện Tam Bảo, Thành Đường Tính hôm nay đến Quốc Tử Giám làm cái gì? Người này giáo hoạt như hồ ly, phải cẩn thận ứng đối.”

Thành Đường Tính cũng cười, bắt lấy cánh tay của Đường Nghiêm, trong miệng nói: “Đường đại nhân gần đây khí sắc không tệ, chắc là người gặp việc vui, tinh thần sáng khoái rồi, ai, ta và người cùng trường nhiều năm, hôm nay tất cả bề bộn công vụ, ngay cả tụ tập nửa canh giờ cũng không được.”

Trong miệng hẳn nói về tình hữu nghị, nhưng xưng hô không phải Đường huynh mà là Đường đại nhân, bởi vậy có thể thấy được, hẳn là lai giả bất thiện (ý đồ xấu).

Đường Nghiêm càng thêm cảnh giác, đưa hẳn vào Sùng Văn các, gọi người dâng nước trà lên, Thành Đường Tính mới chậm rãi nói: “Đường đại nhân, hôm nay ta tới là vì một chuyện hiểu lầm, là như vậy, Quốc Tử Giám có một giám sinh gọi là Thấm Ngạo phải không?”

“Thấm Ngạo?” Thành Đường Tính nói lên hai chữ này, Đường Nghiêm lập tức liền cảnh giác, Thấm Ngạo đúng là bảo bối xoay người của hẳn (bảo bối phòng thân), Thành Đường Tính tới nơi này đề cập tới hẳn là vì cái gì? Liền cười ha ha nói: “Có người như vậy, như thế nào, Đường Tính huynh cũng có nghe thấy sao?”

Đại danh Thấm Ngạo đã sớm lưu truyền ra rồi, hỏi han câu này, kỳ thật hai người đều đang giả bộ hồ đồ.

Thành Đường Tính cười nói: “Là như vậy, ta chỉ muốn hỏi một câu, Thấm Ngạo này phải chăng là do phủ Kỳ Quốc công đưa tới?”

Văn điệp (hồ sơ) Thấm Ngạo, Đường Nghiêm đã nhìn không dưới ba lượt, cái này lại rất rõ như lòng bàn tay, liền gật đầu nói: “Thấm Ngạo là cháu ngoại trai Kỳ Quốc công, như thế nào? Có vấn đề gì sao?”

Thành Đường Tính nghĩ thầm: “Không sai, chính Thấm Ngạo này.” Trong lòng mừng rỡ, nhân tiện nói: “Đúng vậy, theo ta được biết, Thấm Ngạo này là thư đồng phủ Kỳ Quốc công. Theo đạo lý, Thấm Ngạo là bình dân đệ tử, giả tạo thân phận tử đệ huân quý (cao quý) nhập Quốc Tử Giám đọc sách, chuyện này, chỉ sợ đã được coi như là một kiện xử án. Ta cũng không truy cứu, dù sao sự tình hủy người tiền đồ là tuyệt đối không thể làm, chỉ là hẳn đã thuộc về bình dân đệ tử, cho dù đọc sách cũng nên đi Thái Học, lúc này đây, ta tới, chính là muốn mang hẳn đi.”

Bình dân? Thấm Ngạo đi Thái Học? Sắc mặt Đường Nghiêm đại biến, bỗng nhiên đứng dậy, cũng bất chấp cố làm ra vẻ, cao giọng nói: “Thành đại nhân, xin mời về, Thấm Ngạo là giám sinh, cái này là sự tình mọi người đều biết, trên văn điệp của hẳn cũng viết rõ ràng là thân thuộc Kỳ Quốc công, Thành đại nhân làm như vậy, thật sự hơi quá mức.”

Nếu là người khác, Đường Nghiêm cũng bỏ qua thôi, muốn Thấm Ngạo? Nghĩ cũng đừng nghĩ, cho dù xé toang mặt, hẳn cũng tuyệt đối không để cho Thấm Ngạo chạy.

Thành Đường Tính cũng đứng lên, thấy Đường Nghiêm tràn đầy vẻ giận dữ, lập tức cũng nổi giận, hất một lòng nhận định Thẩm Ngạo nghe theo Đường Nghiêm xúi giục, cố ý nhục nhã Thái Học, cái phần này còn chưa tính toán rõ ràng cùng Đường Nghiêm, hiện tại hắn còn phát giận. Dọa người sao, họ Đường người có tính tình vậy sao? Thành Đường Tính cao giọng nói: “Đường đại nhân nói gì vậy, hắn giả tạo thân phận đệ tử huân quý, kì thực là thư đồng phủ Kỳ Quốc công, đã là thư đồng, chính là bình dân, nên nhập Thái Học. Hôm nay ta nhất định phải mang hắn đi.”

Đường Nghiêm cười lạnh: “Mang đi, chỉ bằng Thành đại nhân người sao, mơ tưởng, người chó có quen, năm đó lúc người đọc sách nhà nghèo, nếu không phải ta thường xuyên tiếp tế người, Thành Đường Tính người cũng không có hôm nay.”

Tốt, thì ra muốn lời chuyện cũ rồi, con mắt Thành Đường Tính đỏ lên, lớn tiếng nói: “Năm đó chẳng lẽ Đường Nghiêm không nhận qua ân huệ của ta? Khi đó, nếu không phải ta giúp người sao chép văn bát cổ, kinh nghĩa, chú giải, người có thể vào trường cấp 3?”

Đường Nghiêm nói: “Tốt, lời nói đã nói đến nước này, giao tình của người và ta cũng theo đó kết thúc, từ này về sau, chúng ta đường ai nấy đi, tất cả đi riêng một bên.”

“Thật tốt, hắn là Đường đại nhân cho rằng ta còn muốn dính vào người không bằng, ta thêm vào, gọi Thẩm Ngạo tới, để cho ta mang đi.”

“Mơ tưởng!”

Trong Sùng Văn các náo loạn ầm ĩ, mấy quan lại nhỏ ở bên ngoài sầu khổ, không biết hai đại nhân đang từ từ bàn luận, tự nhiên lại nhao nhao như thế, quan viên lớn như vậy cãi nhau, bọn hắn lần đầu tiên nhìn thấy, thực mới lạ.

89. Chương 88: Náo Loạn.

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 88: Náo loạn.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trong Sùng Văn các cãi lộn gay gắt, đám quan lại nhỏ không dám đi vào, qua không bao lâu, liền chứng kiến Thành Đường Tính phát tay áo đi ra, trong miệng mắng to: “Đường Nghiêm, người làm sự tình gì, thực sự nghĩ người khác không biết? Ta tuyệt đối không bỏ qua, chúng ta lên trên công đường Lễ bộ gặp mặt.”

Nói xong, thiếu chút nữa đụng vào đám quan lại nhỏ, lại giận tím mặt nói: “Nhìn cái gì? Đến đây, chuẩn bị kiệu cho ta, đi Lễ bộ.”

Đường Nghiêm cũng đuổi theo, lớn tiếng cười lạnh nói: “Ta làm cái sự tình gì? Thành Đường Tính người đọc sách nhiều năm như vậy chỉ biết ngậm máu phun người thôi sao? Đến Lễ bộ thì đến, ta không sợ.”

Thành Đường Tính muốn đi Lễ bộ cáo trạng, Đường Nghiêm sao thể bị dọa, hiện tại sự tình đã không còn là vấn đề Thẩm Ngạo, nếu không liên quan đến tương lai Quốc Tử Giám, thì càng chạm vào uy nghiêm của Đường Nghiêm.

Cáo trạng? Người biết cáo trạng, ta không biết sao?

Đường Nghiêm nói với quan lại nhỏ Quốc Tử Giám: “Chuẩn bị xe, chúng ta cũng đi Lễ bộ.”

Sắc trời bắt đầu tối, một chiếc xe ngựa, một kiệu mềm phân biệt đứng ở hai bên Lễ bộ, Đường Nghiêm và Thành Đường Tính chui ra, đều là hừ lạnh một tiếng, trực tiếp thẳng đi vào nha đường (kiểu như công đường), Ngồi trên công đường xử án chính là một viên ngoại lang, xem xét hai vị đại nhân này nổi giận dùng dùng tiến đến, liền lập tức phát mống.

Cười cười đi qua, mời hai vị ngồi xuống, vừa muốn nói chuyện, liền nghe được Thành Dương Tính nói: “Huynh đài, chuyện này người không xử lý được, đi mời Thượng Thư đại nhân đến, nói ta muốn cáo trạng.”

Viên ngoại lang lại càng không biết làm sao, hai quan to tòng Tam phẩm chạy tới trút giận, loại sự tình này hắn còn chưa từng gặp được qua, xem ra thật đúng là phải để Thượng Thư đại nhân đến giải quyết, Còn chưa đợi hắn phản ứng, liền nghe được Đường Nghiêm ở một bên cao giọng nói: “Cáo trạng? Ta lại cũng muốn cáo trạng, cáo Thành Dương Tính người, thân là mệnh quan triều đình, đến Quốc Tử Giám quấy rối giảng oai.”

Viên ngoại lang vừa nghe, lập tức, một điểm lo lắng cuối cùng cũng biến mất, nhân tiện nói: “Hai vị đại nhân bớt giận, ta đi gọi Thượng Thư đại nhân đến.” Nói xong, bước thẳng đi nhanh như chớp.

Một lát sau, Dương Thực liền nghiêm mặt hổ tiến đến, Đường Nghiêm và Thành Dương Tính rõ ràng là náo loạn, còn náo đến trong nội đường, còn ra thể thống gì? Hết lần này tới lần khác, tuy quan hàm Đường Nghiêm và Thành Dương Tính không cao, nhưng quyền lợi nhưng lại không nhỏ, quản lý thanh niên tài tuấn khắp thiên hạ, thể lực rất lớn.

Quốc Tử Giám và Thái Học có mâu thuẫn từ xưa đến nay, nhưng phần lớn cũng chỉ âm thầm sinh ra chút ít xấu xa, náo loạn lớn như hôm nay lại là lần đầu tiên.

Thấy Dương Thực đi vào công đường, Đường Nghiêm và Thành Dương Tính cùng đứng lên, ào ào nói: “Đại nhân...”

Dương Thực hừ lạnh một tiếng, nói: “Các người là mệnh quan triều đình, quản lý toàn anh tài, ở chỗ này hô to tên ai? Còn ra thể thống gì nữa?”

Hắn từ từ ngồi xuống, sắc mặt mới hòa hoãn một týt: “Ngồi xuống đi, rốt cuộc là vì cái gì, lại làm cho các người không nhã nhặn như vậy.”

Thành Dương Tính đi ra cáo trạng trước, nói đáp án thân phận Thẩm Ngạo ra, trong miệng nói: “Đại nhân, Thẩm Ngạo là bình dân, tuyệt đối không sai lầm, đã là bình dân, tự nhiên là nên nhập vào Thái Học đọc sách, đây là pháp luật quốc gia, nhưng hết lần này tới lần khác, Đường đại nhân lòng mang ý nghĩ, tâm can trở mọc lan tràn, hạ quan vô kể khả thi, liền tới mời bộ đường đại nhân làm chủ.”

Dương Thực lập tức kinh ngạc, không thể tưởng được việc này lại liên quan đến Thẩm Ngạo đó, Danh tiếng Thẩm Ngạo không nhỏ, không nói đến đệ nhất, sơ thì còn đánh bạo muốn hoàng thượng viết lưu niệm, hôm nay không ngờ lại làm hai vị Đường Nghiêm và Thành Dương Tính bất hoà.

Chỉ là, thân phận Thẩm Ngạo liên lạc chặt chẽ cùng Kỳ Quốc công, rất khó làm ra quyết định.

Dương Thực hoảng hốt một chút, Đường Nghiêm liền bắt đầu đứng dậy tranh luận: “Văn điệp giấy trắng mực đen, là Quốc công tự mình ký tên bảo vệ, Thẩm Ngạo này chính là cháu ngoại trai phụ nhân Quốc công, cũng là chất tử huân quý, Thành đại nhân muốn nói Quốc công làm bộ?”

Một câu nói kia đánh trúng chỗ hiểm, Thành Dương Tính lập tức minh bạch, Đường Nghiêm đây là đào một cái bẫy để cho mình chui vào, Nếu là thừa nhận Quốc công làm giả, như vậy chẳng khác gì là đắc tội Kỳ Quốc công, tuy nói Kỳ Quốc công bình thường chỉ phân công quản lý một ít chính vụ tạp nham, lại cũng không phải đơn giản dễ trêu chọc.

Hắn cắn răng, sự tình đến tình trạng này, còn có đường lui sao? Liều mạng.

Thành Dương Tính xúc động nói: “Đúng hay sai, tra liền biết, quốc pháp bất dung tình, nếu là hôm nay có người lấy cớ, nhờ người để tiến vào học, tương lai pháp luật triều đình còn có ai tuân thủ?”

Dương Thực liền cười khở nói: “Chỉ là là tên giám sinh, nhị vị đều là trọng thần triều đình, náo đến loại tình trạng này, truyền đi chẳng phải là để cho người khác chê cười?”

Thành Dương Tính vừa nghe, liền biết Thượng Thư đại nhân lại ba phải rồi, tiếp tục như vậy, ngay cả Thái Học có lý cũng không nói rõ, không được, đã náo loạn, phải náo loạn thật lớn.

Vì vậy Thành Dương Tính nhân tiện nói: “Nếu đại nhân không phải tra, ta chỉ có thể mời hoàng thượng quyết định.”

Đường Nghiêm cười lạnh: “Triều đình cũng không chạy thoát một chữ lí, người càn quấy có làm được cái gì?”

Dương Thực nhân tiện nói: “Cũng không phải tranh giành, chuyện này gác lại một bên trước, có cái gì để tranh giành đâu, Quốc Tử Giám và Thái Học đều là phụ tá đắc lực của triều đình, không nên tranh giành đến người chết ta sống chứ?”

Thành Đường Tính nói: “Đang mang quốc pháp, làm sao có thể không tranh giành, không tra ra manh mối thì làm sao để cho người ta tâm phục khẩu phục.”

Càn quấy trong nội đường, cũng không làm rõ ràng được, Dương Thực muốn dần xếp ổn thỏa, Thành Đường Tính không thuận theo, không buông tha, Đường Nghiêm thì thoảng toát ra đôi lời mỉa mai, Kỳ thật Quốc Tử Giám và Thái Học trên danh nghĩa là ở dưới Lễ bộ, nhưng quyền thế lại không nhỏ, đều tự tại trong triều đình, không thể khinh thường.

Dương Thực nhất thời không ép được, liên quan đến Quốc công, trong đầu đã muốn ba phải, chỉ là thái độ càng mềm, Thành Đường Tính lại càng phát hỏa.

Đừng nhìn bình thường hắn rất quái đản, lúc tính tình phát ra cũng là không sợ trời không sợ đất, Không tìm được công đạo tại đây, đều có địa phương xét xử công đạo, bất chấp trên quan ngăn cản, bỏ xuống một câu “việc này đừng mơ tưởng ta bỏ qua”, liền phẩy tay áo bỏ đi.

Dương Thực vừa thẹn vừa giận, rồi lại không có biện pháp, Thái Học và Quốc Tử Giám, nếu tới mức ngọc thạch câu phần (cùng chết chung), hắn đâu ngăn được? Vì vậy liền nói với Đường Nghiêm: “Đường huynh, chuyện này người nhường một bước thì có ngại gì? Bản tính Thành đại nhân, người rất hiểu, thật sự muốn náo loạn đến tình trạng dư luận xôn xao sao?”

Đường Nghiêm liền cười khở: “Dương đại nhân thực sự cho rằng hiện nay chỉ là bởi vì Thẩm Ngạo?”

Dương Thực liền im miệng không nói, hắn đã sớm đã nhìn ra, Thẩm Ngạo chỉ là ngòi nổ, nói cho cùng, có lẽ là ân oán Thái Học và Quốc Tử Giám vài chục năm, Hiện tại thừa cơ hội này liền bộc phát, ai lui về phía sau một bước, đừng nói cả học đường đi theo hổ thẹn, chỉ sợ trong triều cũng có không ít người không cao hứng.

Chuyện này, có lẽ là nên giả bộ hồ đồ, muốn ồn ào, thì để cho bọn họ đi náo loạn đi, dù sao việc này, Dương Thực hẳn không quản được nữa.

Dương Thực lắc đầu, liền vuốt râu nói: “Lời hữu ích đều nói hết, các người đều không nghe, bổn đại nhân cũng chỉ có thể như thế, các người tự giải quyết cho tốt đi.”

Trong lòng Đường Nghiêm nghĩ: “Thành Đường Tính không phải là thật sự muốn đưa lên triều chứ, cái này rất không hay, phải tiên hạ thủ vi cường, hắn đưa lên triều, ta không thể đưa lên triều? Tốt, trở về ghi tấu chương.”

Nghĩ đi nghĩ lại, liền không dám trễ nãi, vội vàng cáo từ đi ra ngoài.

Đến ngày thứ hai, Triệu Cát dậy sớm, không nhanh không chậm đến triều hội, tâm tư còn đặt ở tranh hoa điều hôm qua vẫn chưa làm xong, Vì phân ra cao thấp cùng họa sĩ thần bí trong phủ Kỳ Quốc công, hắn liên tục vài đêm không ngủ ngon giấc, chính là định làm ra một bức tranh thượng đẳng.

Bất động thanh sắc, ngồi xuống trên mặt ghế, trong lúc này, tùy tùng Dương Tiễn dắt cuống họng rống lên một câu: “Có việc sớm tấu, vô sự bãi triều.” Thanh âm lạnh lạnh vừa mới rơi xuống, Triệu Cát tưởng rằng nhiều nhất chỉ có một hai việc vặt, tùy ý nghe xong liền có thể đi, ai ngờ hôm nay không khí rất khẩn trương, lập tức có rất nhiều quan viên ào ào nói: “Thần có việc muốn tấu...”

Ánh mắt Triệu Cát quét qua, lập tức thảm giạt mình, hôm nay làm sao vậy? Lại có nhiều người như vậy muốn nghị sự, chẳng lẽ là xảy ra đại sự?

Không đúng, nếu là đại sự, đêm qua cấm cung nên biết trước, như thế nào Trẫm không hề nghe thấy một điểm tiếng gió, quá kì quái.

Triệu Cát trầm mặc một lát, mặt mang một bộ dáng thản nhiên, từ từ nói: “Cần tấu chuyện gì?”

Vừa hỏi cái này, Triệu Cát liền hiểu ra, những quan viên thần tử này muốn tấu lại đều là cùng một sự kiện, giám sinh Thảm Ngạo.

Một Thảm Ngạo nho nhỏ, lại dẫn ra phong ba lớn như vậy, Triệu Cát thật sự không thể tưởng được, Kỳ thật chuyện này đã xa xa vượt qua vấn đề thân phận Thảm Ngạo, đang mang tranh đấu giữa Quốc Tử Giám và Thái Học, càng quan hệ đến lợi ích không ít quan viên trong triều đình.

Quan viên triều đình không người nào không phải đi ra từ phía trong hai trung tâm học đường này, trường học cũ bị người giẫm xuống đất, đâu còn có thể ngồi yên không để ý đến, đây là mặt mũi, là vấn đề thân phận, Cho nên, Đường Nghiêm và Thành Dương Tính càng hăng máu, người lập tức hưởng ứng như mây, đúng là được nhiều người ủng hộ, đại biểu Quốc Tử Giám chính là huân quý, mà đại biểu Thái Học chính là Thanh Lưu (phái học vấn cao xuất thân bình dân), hai đảng phái lớn nhất trong triều, hôm nay sức lực cũng ngang nhau, không thể phân ra cao thấp.

Vì vậy, Triệu Cát nghiêm mặt hổ, hé miệng không nói, nhưng trên triều đình, lại một triều thần đi tới, người này nói: “Sự tình đã cần phải tra ra manh mối, Thảm Ngạo đã được Quốc công thu làm cháu ngoại trai, làm giám sinh có cái gì không được?” Người kia nói: “Nếu là như vậy, tương lai sẽ có bao nhiêu cháu ngoại trai, thế chất vớ vẩn, mượn danh như vậy mà được nhập học?”

Triệu Cát đã không nhin được, khi huyền não qua đi, âm thanh lạnh lùng nói: “Việc này phải bàn bạc kỹ hơn, bãi triều.” Nói xong, còn chưa chờ Dương Tiễn tuân lệnh, đã phẩy tay áo bỏ đi.

Chỉ để lại một đám đại thần hai mặt nhìn nhau, vô số số định đưa lên vẫn chưa xuất ra, lại còn có rất nhiều chuyện chưa nói đến miệng.

90. Chương 89: Biểu Muội Ước Hẹn

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 89: Biểu muội ước hẹn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát nghiêm mặt hổ đi ra khỏi cung, đi trong hành lang cung điện trong chốc lát, Dương Tiễn liền đuổi theo, kính cẩn nói: “Hoàng thượng bớt giận, hôm nay không biết đám triều thần bị làm sao, cử chỉ điên rồ, lại vì một chút việc nhỏ mà làm hoàng thượng không vui, những người này thật là đáng chết.”

Triệu Cát cười lạnh nói: “Đây chỉ là việc nhỏ? Người là nô tài nên không hiểu, bọn hán đây là mượn đề tài để nói chuyện của mình, muốn tranh giành cao thấp, Trẫm không để cho bọn họ được như ý nguyện.”

Dương Tiễn là nội thị Triệu Cát thân cận nhất, quyền thế rất lớn, có riêng danh xưng Nội Tướng, chính là năm đó, thời điểm Thái Kinh đắc thế nhất, thấy hán cũng cần a dua nịnh hót vài câu. Chỉ có điều ở tại bên người Triệu Cát, Dương Tiễn lại thành một con chó xù rung đùi đắc ý, tuyệt đối không dám có bất kỳ điều gì ngỗ nghịch.

Dương Tiễn nịnh nọt cười nói: “Hoàng thượng nghĩ rất sâu, nô tài tưởng rằng chỉ là việc nhỏ, như vậy xem ra, những người này thật sự rất đáng chết, thiệt thòi bọn hán đọc nhiều sách thánh hiền, lại không giải sầu cho hoàng thượng, cả ngày làm cho hoàng thượng ngọt ngọt.”

Triệu Cát mỉm cười, nói: “Đi chuyển bàn đến, cầm bút vẽ đến đây.”

Dương Tiễn biết rõ, hoàng thượng muốn mượn vẽ tiêu buồn rồi, liền lập tức đánh mắt đến tiểu nội thị tùy tùng, tiểu nội thị kia phụng mệnh rời đi, Dương Tiễn cười ha ha, đứng ở một bên.

Triệu Cát vẽ tranh, chính là tùy tâm sở dục, cho nên lúc muốn vẽ, phân phó một lời, giấy và bút mực liền bày ra, bất kể là nhà lầu thủy tạ, sông núi xanh tươi rậm rạp, có lẽ là ở trong đó, bất chợt xuất hiện linh cảm, liền múa bút vẽ mực.

Dụng cụ vẽ tranh chỉ một lát sau đã được đưa đến, Dương Tiễn vén tay áo lên, mài mực cho Triệu Cát, Triệu Cát nhắc bút, lông mày lại nhăn lại, ngòi bút nhuộm mực rồi mà chậm chạp không rơi xuống giấy.

“Ai...” Triệu Cát bỏ bút xuống, thở dài một tiếng, bực bội nói: “Tâm loạn như ma, vẽ tranh như thế nào đây? Rút hết xuống đi.”

Hắn chấp tay sau lưng, hơi có chút tức giận nói: “Thẩm Ngạo... Thẩm Ngạo... , người biết không, người đã dẫn ra rất nhiều phiền toái...” Ánh mắt của hắn lóe lên, đột nhiên nhớ tới một chỗ, Thụy Nha Sơn Phòng.

“Dương Tiễn, đi đổi một thân quần áo đến đây, theo Trầm đến Thụy Nha Sơn Phòng, Trầm muốn nhìn xem, cái Thụy Nha Sơn Phòng này rốt cuộc là cái gì, vì sao Thẩm Ngạo này muốn Trầm viết lưu niệm vì Sơn Phòng.”

Nếu đổi người bên ngoài, hoàng thượng thay trang phục xuất cung đi tuần tự nhiên là muốn ngăn trở , Nhưng Dương Tiễn lại bất đồng, hoàng thượng nói cái gì, hắn liền làm như thế đó, tuyệt đối không hỏi vì cái gì, lại càng không phát biểu giải thích của mình, hơi cười cười lấy lòng, gật đầu nói: “Vâng.”

... ..

Trong triều đình sảo sảo nhượng nhượng(bảy mồm tám mỗ chõ mũi vào cái nhau), ở phía trong Quốc Tử Giám cũng không thanh tịnh, đám tiến sĩ, trợ giáo đều vô tung vô ảnh, nghe nói là đi liên lạc đồng liêu cùng năm, cùng trường.

Văn nhân chiến tranh, chính là khí thế, cùng bán hàng đa cấp đời sau rất có sự giống nhau, kéo người nhập bọn, càng nhiều người, khí thế lại càng đủ, lại thống nhất hiệu lệnh, hoặc liên danh tấu chương, hoặc đồng loạt làm khó dễ trên triều đình, nói ngắn lại, kéo bè kết phái là rất trọng yếu.

Những tiến sĩ này cây lớn rễ sâu, đào đất khắp thiên hạ, nhân mạch có lẽ là rất đủ, cho nên một sáng sớm không thấy người đâu, chắc là vì quá nhiều bạn , Mà trợ giáo, quan lại nhỏ đi tất cả các nơi truyền tin tức, cũng đều là ngựa không dừng vó.

Rất nhiều người đi đến chỗ Thẩm Ngạo tìm hiểu tin tức, Thẩm Ngạo rất ủy khuất, tìm ta để tìm hiểu tin tức? Ta còn không biết vì sao mình lại đột nhiên bị người đổ chuyện vớ vẩn này lên đầu đây này, thật sự quá oan uổng.

Thẩm Ngạo chưa từng bị động như vậy, tạm thời cũng không thể tránh được, đã như vậy, liền đơn giản sống chết mặc bay.

Dùng qua điểm tâm, liền nghe được dưới lầu vọng lên thanh âm mời mọc, thì ra là Thái Luân hô bằng hữu đi chơi, gọi người cùng đi Thụy Nha Sơn Phòng uống trà, Hôm nay không cần lên lớp, Quốc Tử Giám cũng không có người trông giữ, đám giám sinh coi như được nghỉ, không ít người bỏ đi chơi, Thái Luân cũng là người không chịu nổi tịch mịch, trước đó vài ngày vừa mới trở thành hội viên Thụy Nha Sơn Phòng, hôm nay muốn đi Sơn Phòng khoe khoang một chút.

Thụy Nha Sơn Phòng tại Quốc Tử Giám đã lưu hành rất thông dụng, ngay từ đầu, hội viên còn không nhiều, từ lúc Thẩm Ngạo cầu một bức tranh chữ hoàng thượng viết cho Thụy Nha Sơn Phòng, nói Thụy Nha Sơn Phòng là nơi tốt, về sau, Quốc Tử Giám lợi dụng gia nhập Thụy Nha Sơn Phòng để làm vẻ vang bản thân.

Những công tử ca này cũng không thiếu tiền, Sơn Phòng kia hoàn toàn có thể thỏa mãn hư vinh của bọn hắn.

Thẩm Ngạo mở cửa sổ ra nhìn, Thái Luân cũng không phải tới gọi mình.

“Thái Luân này, tâm cơ rất nặng.” Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ, Thái Luân không gọi mình, đơn giản là hi vọng tại Thụy Nha Sơn Phòng có thể như hạc giữa bầy gà mà thôi, thiếu đi Thẩm Ngạo hắn, Thái Luân chính là tài tử, nhưng nếu hắn cũng đi, cái tài văn chương của Thái Luân liền âm đạm không ánh sáng.

Thẩm Ngạo mỉm cười, cũng không để ý tới bọn hắn, hắn ước gì Thái Kinh đi thường xuyên, đại thiếu gia này đi Thụy Nha Sơn Phòng, đương nhiên là ăn điểm tâm đắt tiền nhất, uống trà tốt nhất, coi như là gia tăng tiền thu vào cho mình.

Không thành bằng hữu có thể thành người giúp đỡ buôn bán mà.

Sau một lúc lâu, Chu Hằng liền tới, trong miệng nói: “Biểu ca, dưới lầu có người tìm.”

Thẩm Ngạo buông sách, à một tiếng, hỏi: “Là ai?”

Chu Hằng làm như vừa từ bên ngoài trở về, trên trán còn có vết mồ hôi, lắc đầu một cái nói: “Không biết, nói là đến đưa bái thiếp (thiếp mời).”

“Bái thiếp?” Thẩm Ngạo rất kỳ quái, vội vàng đi xuống lầu, người đến là quan lại nhỏ tướng ngũ đoản (thấp lùn), nhìn Thẩm Ngạo đi đến liền nói: “Trần công tử, vừa rồi tại cửa ra vào Quốc Tử Giám, có người bảo ta đưa một phần bái thiếp đến cho người.”

Thẩm Ngạo nhận lấy, xé ra xem xét, chữ viết lại rất xinh đẹp, tiếp tục xem, phía trên muốn mình đi Thúy Nhã Sơn Phòng, chỉ là trên lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) không thấy kí tên, rất kỳ quái.

Cái bút tích này, Thẩm Ngạo giống như đã từng nhìn thấy, hần trầm ngâm một lát, rốt cục nhớ tới một người—— Chu Nhược.

“Chu đại tiểu thư bảo ta đi Thúy Nhã Sơn Phòng làm cái gì?” Thẩm Ngạo không đoán ra, Chu đại tiểu thư tính cách có chút cổ quái, chính là vì điểm này mà rất khó suy nghĩ.

Thẩm Ngạo cười cười, suy nghĩ làm gì nhiều, Chu đại tiểu thư gọi mình, đương nhiên là phải đi, vì vậy lập tức thay đổi một thân quần áo, rất bảnh bao vui vẻ đi ra ngoài.

Hôm nay, Thúy Nhã Sơn Phòng đã thay đổi bộ dáng, ngoài cửa, xe ngựa tinh xảo đồ, khắp nơi đều có, xa xa, phố sách mới khai trương cũng không ít, những người bán hàng rong này nhìn đúng chỗ mấu chốt để buôn bán, trước tiên chém giết mua thơ sách vừa in ấn ra, sau đó bán ra giá cao, hoặc là mời người viết tay, sao chép thơ sách, lại bán ra ngoài, quả thực cũng buôn bán lời một khoản tiền kha khá.

Thúy Nhã Sơn Phòng, hôm nay đã thịnh hành cả Biện Kinh, tài tử nhập hội càng ngày càng nhiều, chất lượng thi từ cũng đề cao theo, rất nhiều học văn nhân, thương nhân đòi văn vẽ liền không nhận được, dùng số tiền lớn đặt hàng.

Cửa Sơn Phòng, là bốn người biết võ khỏe mạnh giữ cửa, nguyên một đám ôm tay đứng, ánh mắt cảnh giác nhú lại nhìn người đi tới. Thẩm Ngạo đến cửa ra vào, lộ túi gấm hội viên ra, người canh cửa kia liền lập tức mỉm cười nói: “Tướng công, mời vào.”

Thẩm Ngạo gật đầu, giẫm chân đi vào trong, Sơn Phòng vẫn là như cũ, chỉ là phòng trà ở phía trong lại có nhiều hơn không ít khách, Thẩm Ngạo xem xét, Thái Luân và mấy tài tử Quốc Tử Giám đang ngồi trên một vị trí uống trà, nói chuyện phiếm, chỉ là mấy người cùng trường, hần không thèm để ý, hần đến đây là muốn tìm đến Chu đại tiểu thư đáng yêu.

“Biểu muội à biểu muội, người ở chỗ sao, biểu ca tìm người rất thật khổ đó.” Ánh mắt Thẩm Ngạo đảo qua toàn trường, cũng không phát hiện bóng hình xinh đẹp của Chu đại tiểu thư, Ngô Tam nhi vừa mới xuống lầu, thấy được Thẩm Ngạo, con mắt lại hoa lên, ánh mắt kia rất mập mờ, rất có thâm ý.

“Thẩm đại... , Trần công tử...” Ngô Tam nhi lén lút đi tới, hần có vẻ thành thực hơn nhiều so với lúc trước, trên mặt treo dáng tươi cười nghề nghiệp, chỉ là ánh mắt kia rất nóng, nếu không phải biết hần đến có mục đích gì, còn tưởng rằng tiểu tử này có gian tình với Thẩm Ngạo!

“A... Là Ngô lão bản à?...” Thẩm Ngạo thu hồi ánh mắt đang tìm tòi Chu Nhược, không yên lòng hỏi thăm: “Ngô lão bản có thấy một vị công tử họ Chu đến đây không?”

Đây là ẩn ngữ, cũng không thể hỏi Chu đại tiểu thư người ta ở đâu, rất dễ dàng làm cho người chú ý, chắc hần Ngô Tam nhi sẽ hiểu ám hiệu của hần .

Ngô Tam nhi nói: “Trần công tử theo ta lên trên lầu.”

Thẩm Ngạo hiểu ý, biểu muội được Ngô Tam nhi an bài trên lầu, trên lầu giống như rất lạnh lẽo, khá ít người, tốt, biểu ca lên đây, cô nam quả nữ, nói chuyện lý tưởng cùng biểu muội.

Lên lầu, ngoại trừ mấy nữ tử tuổi trẻ nghỉ tạm bên ngoài, tại đây quả nhiên không còn ai, mấy nữ tử tuổi trẻ nhìn thấy Thẩm Ngạo, con mắt lập tức sáng lên, ào ào nói: “Đông... Gia...”

Quá không hiểu chuyện rồi, Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Ta không phải là ông chủ của các người, Ngô Tam nhi mới là ông chủ, tất cả các người đi làm việc đi, không cần phải câu dẫn ta, bổn công tử rất thuần khiết.” Một lòng nghĩ đến biểu muội, Thẩm Ngạo đương nhiên không nhìn trúng mấy nữ tử tuổi trẻ này, khẩu vị của hắn rất cao.

Mọi người liền ào ào cười quyền rũ, trong miệng nói: “Ông chủ nói gì vậy, coi chúng ta như là hồ ly tinh không bằng, chúng ta đều là tiểu thư khuê các mà!” Nói xong, nguyên một đám thực sự bày làm ra một bộ dạng thần thánh không thể xâm phạm, một cái nhăn mày một nụ cười, đều ẩn hàm khí chất đoan trang.

Thẩm Ngạo không thể tưởng được năng lực học tập của các nàng lại mạnh như vậy, thật lợi hại, xem ra Ngô Tam nhi có cách quản giáo, rất tốt.

Ngô Tam nhi lôi kéo Thẩm Ngạo đến một cửa phòng, bữu môi, thấp giọng nói: “Chu tiểu thư ngay tại bên trong.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, rút cây quạt ra lắc lắc, bày ra một bộ dáng công tử văn nhã phong độ, nói về hướng Ngô Tam nhi: “Tam nhi à, đã lâu không gặp, chỉ là ôn chuyện thôi, tạm thời đừng nói nữa, người đi mau lên.”

Ngô Tam nhi biết điều gật gật đầu, rời đi.

Xóc bức rèm che lên, Thẩm Ngạo cất bước đi vào, Chu tiểu thư quả nhiên ngồi ở bên trong, nhìn thấy Thẩm Ngạo, liền đứng lên, nói: “Thẩm... Biểu ca, làm sao hiện tại người mới đến.”

Thẩm Ngạo bị kích động bước đi qua, vẻ mặt tươi cười nói: “Ta nên nói như thế nào đây, sáng sớm đã hắt xì rồi, thì ra biểu muội lại đang nhớ ta.”

Chu Nhược cố ý lạnh mặt nói: “Không nên nói bậy nói bạ, ngồi xuống, ta nói ra suy nghĩ của mình.”

Thẩm Ngạo hết lần này tới lần khác lại không ngồi, trong miệng nói: “Ở đâu nói hươu nói vượn? Biểu muội nhớ biểu ca là sự tình thiên kinh địa nghĩa, Cái gọi là người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình, chúng ta là biểu huynh biểu muội, chẳng lẽ biểu muội một chút cũng không nhớ biểu ca sao? Oa, đây cũng là quá máu lạnh.”

Da mặt Thẩm Ngạo dày, lại có một tầng quan hệ thân thích cùng Chu Nhược để yểm hộ, miệng không có gì ngăn cản, hết lần này tới lần khác còn làm ra một bộ dạng to lớn cao ngạo chiếm lấy đạo lý.

Chu Nhược nhếch môi mỏng, lông mày nhíu vào.

Thẩm Ngạo có đôi khi nói chuyện quá rõ ràng, biện pháp Chu Nhược đối phó hắn chính là chú ý khoảng cách giữa các câu để mắng hắn, hoặc là trực tiếp trầm mặc chống đỡ.

Thẩm Ngạo thấy bộ dạng Chu Nhược như vậy, liền thu hồi tâm tư hay nói giỡn, cười tủm tỉm ngồi xuống nói: “Biểu muội tìm ta, nhất định là có việc rồi, người nói, ta nghe.”

Thẩm Ngạo làm ra một hình dáng rửa tai lắng nghe, đôi mắt lại không kiêng nể gì cả, cứ thế mà tìm tòi trên người biểu muội.

Chu Nhược đeo khăn chít đầu, mặc trang phục và đạo cụ công tử trên người, chỉ là cái trang phục nam giả trang nữ trang này, kỹ xảo quá thấp, không che dấu được vẻ đoan trang trời sinh, làm cho người ta liếc nhìn là có thể nhận ra mỹ nhân.

Chỉ là, Chu Nhược mặc nam trang vào, ở trong mắt Thẩm Ngạo lại tăng thêm vài phần khí khái oai hùng, nhất là cái bộ ngực sữa kia, phình lên, phảng phất không chịu nổi áp chế, dạng như vậy, tựa như muốn xé rách bộ quần áo ra.

“Không được, ta rất chân chính, rất thuần khiết, sao có thể dùng ánh mắt như vậy nhìn biểu muội, sắc tức là không, không tức là sắc, phải khắc chế mới được!” Thẩm Ngạo thu cây quạt, thấy yết hầu có chút phát khô, Chu Nhược ăn mặc cách này, hương vị quá hấp dẫn.

Chu Nhược đón ánh mắt Thẩm Ngạo, lập tức hiểu hần nhìn cái gì, khuôn mặt đỏ rực, nhưng trên mặt vẫn là ra vẻ trấn định, vội vàng nói: “Biểu ca, ta nghe được tin tức, Lục công tử định sau khi đại hội giám bảo chấm dứt liền hướng cha ta cầu hôn, ngày đó phụ thân nhất định sẽ mời rất nhiều đồng liêu, hảo hữu cử hành yến hội trong nhà, Nếu Lục công tử cầu hôn tại lúc đó, trước mắt bao người, phụ thân đầu óc nóng lên, tự nhiên đáp ứng, chỉ sợ dù là ai cũng không cách nào thay đổi sự thật này.”

Thẩm Ngạo mỉm cười, thì ra là sự tình Tiểu Chương Chương, Tiểu Chương Chương thật sự rất đáng thương, nóng lòng tìm lão bà như thế, lão bà tương lai còn đi theo biểu ca mình, hai người cùng nhau hãm hại hần, thật sự là... quá... kích thích.

“Biểu muội không cần phải lo lắng, đại hội giám bảo tổ chức vào tuần giữa tháng, thời gian còn nhiều mà, chỉ cần lại làm cho dương sinh ra ác cảm đối với hần, cho dù hần ở trước mặt hoàng đế lão tử hướng dương cầu hôn biểu muội, cũng không thể dùng được.”

Thẩm Ngạo an ủi nàng một câu, trong lòng lại nghĩ, hiện tại cách giám bảo đại hội thời gian khá dài, với tính tình của nàng, không thể thất thố như vậy mới đúng, Hiện tại nàng vội vã gọi bốn công tử đến nơi đây làm cái gì? Hần là...

Thẩm Ngạo đã không dám suy nghĩ tiếp, biểu muội rõ ràng có tâm lý thích sạch sẽ, như thế nào mà gần đây có bộ dạng giống như đi lại rất gần cùng mình, Lúc trước, chính là nhích lại gần mình đều xuất hiện vẻ mặt chán ghét, hiện tại cho dù ngẫu nhiên đụng sát vào nhau, dường như không thấy phản ứng quá kích.

91. Chương 90: Tay Biểu Muội Rất Mềm.

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 90: Tay biểu muội rất mềm.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Bốn công tử quá vĩ đại rồi, rõ ràng trong lúc vô tình, đã trị khỏi bệnh tâm lý thích sạch sẽ của nàng.” Thẩm Ngạo không nhận được cảm giác khâm phục mình, tiếp tục nghĩ: “Biểu muội chạy đến lúc này, không phải là vì Lục công tử, mà là bởi vì muốn thấy ta?”

Hần không có hảo ý liếc nhìn Chu Nhược, chỉ thấy vẻ đỏ ửng trên mặt Chu Nhược còn chưa tan đi, bằng mỹ nhân lúc trước giờ phút này mang bộ dạng thẹn thùng, cực kỳ đẹp mắt.

Đúng rồi, cô gái nhỏ suy nghĩ về tình yêu rồi, lại thẹn thùng, cho nên cố ý cầm Lục Chi Chương, tên coi tiền như rác kia làm lá chắn để gần ta, hạnh phúc tới quá nhanh rồi.

Chỉ là hiện tại không thể gấp, nóng vội không ăn được đậu hũ nóng, lòng của thiếu nữ tư khó có thể cân nhắc, Thẩm Ngạo là cao thủ tình trường, điểm này hần rất rõ ràng.

Lung lay cây quạt, thấy Chu Nhược nhú mày, nổi mặt lạnh lên, Thẩm Ngạo chính là nói sang chuyện khác, hỏi: “Dương, dì có khỏe không?” Những lời này là để Chu Nhược buông lỏng cảnh giác trước, dim tâm e lệ của nàng xuống đến mức thấp nhất.

Chu Nhược đưa con mắt lên, trong miệng nói: “Đều rất tốt.” Đáp một câu, lại cảm thấy tiếp tục như vậy rất không thỏa đáng, liền cười cười nói: “Cái này là Thúy Nhã Sơn Phòng của người? Tại đây lại rất thanh tịnh, không phải có trà và điểm tâm để ăn sao?”

Thẩm Ngạo cười khở nói: “Nước trà và điểm tâm của biểu ca rất đắt tiền, xa hoa, chỉ là, biểu muội đã nói ra, đương nhiên dễ làm rồi, ta gọi người dâng trà và điểm tâm đến.”

Chu Nhược nói: “Ở nơi đây ăn không có nhiều ý nghĩa, đến dưới phòng uống trà ăn điểm tâm mới là tốt nhất.”

Trong lòng Thắm Ngạo biết Chu Nhược bây giờ là đang then thùng, ở chung một chỗ cùng hấn không được tự nhiên rồi, hấn không muốn làm khó Chu Nhược, liền gặt đầu, dẫn Chu Nhược xuống lầu.

Ở phía trong phòng trà, người đã rời đi không ít, vào lúc giữa trưa, rất nhiều người về nhà dùng cơm, Ngược lại, Thái Luân và mấy người vẫn còn ở đây, vừa rồi Thắm Ngạo lên lầu, bọn hấn không chú ý, lúc này xuống lầu, Thái Luân thấy được Chu Nhược, hai mắt liền tỏa sáng.

Thái Luân nhận thức Chu Nhược, vội vàng ra vẻ tiêu sái đi tới, cười ha hả mà nói với Thắm Ngạo: “Thắm huynh, không thể tưởng được người cũng đến Sơn Phòng uống trà, Ồ, Chu tiểu thư cũng ở đây? Thật tốt quá, ài da, hồi lâu không thấy, Chu tiểu thư lại càng xinh đẹp thoát tục hơn.”

Con người Thái Luân không kiêng nể gì cả, cứ dò xét trên người Chu Nhược, không chút khách khí.

Chu Nhược cười lạnh một tiếng, khuôn mặt nghiêng qua, thân hình mềm mại không nhin được, nhích lại gần hướng Thắm Ngạo.

Thắm Ngạo lập tức nổi giận, biểu muội là người thẳng nhãi Thái Luân này có thể tùy tiện nhìn sao? Biểu ca còn chưa xem đủ đâu, Thắm Ngạo càng nghĩ càng khó chịu, trong lòng cười lạnh, nhưng trên mặt lại vui vẻ, cười ha hả nói: “Thái huynh cũng tới đây sao, ha ha, đến đây để lấy cảm hứng về thi từ sao?”

Đôi mắt Thái Luân nhìn thẳng vào Chu Nhược, đối với Thắm Ngạo thì chỉ nói quanh co vài câu, hấn tự cho là phong lưu phóng khoáng, lại xuất thân hào môn thế gia, thông đồng một nữ nhân còn không phải dễ như trở bàn tay, nhưng Thắm Ngạo này không biết quan hệ như thế nào cùng Chu tiểu thư, rất vướng víu, tuy trên mặt còn treo nụ cười, trong lòng lại hận không thể đá Thắm Ngạo lăn đi càng xa càng tốt.

Hấn mỉm cười hướng về Chu Nhược nói: “Chu tiểu thư đến đây rồi, chúng ta tới nơi nào ngồi đi, nghe qua Chu tiểu thư rất thông minh, có thể vào cái Thúy Nhã Sơn Phòng này, chỉ sợ cũng hiểu chút ít thi từ, tiểu sinh còn muốn hướng Chu tiểu thư lãnh giáo.”

Hấn nói một câu kia là hoàn toàn không để Thắm Ngạo vào mắt, trần trụi truy cầu Chu Nhược.

Mấy giám sinh nhìn thấy động tĩnh bên này, liền ồn ào hơn, bọn hấn không có ác ý, chỉ là gom góp niềm vui thú mà thôi.

Thắm Ngạo và Thái Luân, đều là nhân vật nổi danh ở phía trong Quốc Tử Giám, hôm nay một mỹ nhân như vậy ở bên người bọn hấn, khẳng định có náo nhiệt để nhìn.

Chu Nhược lạnh lùng như sương lạnh, đến gần Thắm Ngạo hơn, nói với Thắm Ngạo: “Biểu ca, chúng ta ngồi vào bên kia đi.” Nói xong, bàn tay trắng như ngọc liền kéo ống tay áo Thắm Ngạo, lại chán ghét liếc nhìn Thái Luân.

Cơ hội tốt, Thắm Ngạo chú ý nhất đúng là chi tiết này, đưa tay bắt lấy tay Chu Nhược, mỉm cười nói: “Tốt, chúng ta đến bên kia ngồi đi.”

Chu Nhược thình lình bị Thắm Ngạo bắt lấy bàn tay trắng như ngọc, ở Thái Luân trước mặt cũng không thể tránh ra, khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng tím quẩn đỏ bừng, nàng đầu gặp qua chuyện như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác, một chút lực phản kích đều không có, chỉ cảm thấy tâm tư đột nhiên nhảy nhanh, thân thể cũng có chút tê cảm giác dại, Nhưng trong lòng lại nghĩ, tại trước mặt mọi người bị cái tên vô lại này nắm tay, thật sự vô cùng xấu hổ, việc này liên quan đến danh tiết nữ nhi đó!

Dưới nỗi lòng phức tạp này, đôi mắt bình thường đầy bộ dáng cơ trí, có thể liếc hiểu rõ nhân tâm kia lập tức bắt đầu mờ mịt, không biết nên làm sao.

Thắm Ngạo không coi ai ra gì, nắm tay Chu Nhược, đến bàn ngồi xuống, chỉ để Thái Luân tự cao đứng đó, hơi giật mình, đứng nguyên chỗ tại, đợi lấy lại tinh thần, trong đôi mắt Thái Luân hiện lên một màu sắc sắc sỡ, Trong chớp mắt, khi quay đầu lại, liền chứng kiến mấy người cùng trường theo hấn đến đang nhìn hấn cười cười.

Cái vẻ tươi cười này ở trong mắt Thái Luân giống như đổ thêm dầu vào lửa, sắc mặt Thái Luân càng lạnh hơn, tư thái văn nhã cố gắng chế tạo rốt cuộc cũng không xuất ra được, trong lòng cười lạnh, thầm nghĩ: “Thắm Ngạo sao, tốt, thật tốt... sẽ có thời điểm bắt người chịu đau khổ.”

Trở lại nơi đồng bọn, hấn lại tận lực làm ra một bộ dạng không sao cả, quạt giấy trên tay tùy ý đong đưa, lại khép miệng không nói.

Mấy giám sinh thấy hấn sắc mặt không tốt, lại không dám cười nữa, không khí thoáng cái đã hạ xuống.

Thẩm Ngạo và Chu Nhược ngồi ở phía xa, lòng bàn tay Chu Nhược truyền đến cảm giác rất thoải mái, rất mềm mại, lại làm cho Thẩm Ngạo không buông ra được, nhưng Chu Nhược không nhìn được nữa, thấp giọng nói: “Biểu ca, thả tay ta ra được không?”

Thanh âm rất nhỏ, chỉ có Thẩm Ngạo mới có thể nghe thấy, Trong giọng nói ẩn ẩn sự xấu hổ, lại mang theo chút khẩn cầu, hoàn toàn không giống như Chu Nhược vừa kiêu ngạo lại cơ trí.

Thẩm Ngạo mềm lòng, lén lút buông tay Chu Nhược ra, Chu Nhược hơi gục xuống bàn, trên mặt nhuộm tầng một đỏ ửng, mí mắt không nói lời nào, đôi mắt ngập nước, phảng phất sau một khắc, nước mắt trong hốc mắt đập vào nhau, muốn chảy xuống theo gương mặt.

Thẩm Ngạo cố ý nghiêm mặt nói: “Biểu muội, ta phải từ từ giáo huấn ngươi vài câu, Thái công tử người ta có hảo ý lãnh giáo ngươi, làm sao ngươi có thể xa cách hấn, nữ hài nhi, phải hiểu lễ phép, biết không? Nếu đổi lại là ta...” Thẩm Ngạo dừng một câu, tiếp tục nói: “Đối với loại vô liêm sỉ như Thái Luân này, ít nhất phải đập hấn hai cái đập rồi đi cũng không muộn.”

Một câu nói kia lập tức trêu chọc Chu Nhược nở nụ cười, chỉ là nụ cười này xuất hiện trong một cái chớp mắt, Chu Nhược nghĩ đến chuyện vừa rồi, lại bắt đầu trở nên tức giận.

Thẩm Ngạo rất xấu rồi, mỗi một lần chọc người ta, sau đó lại kể chuyện cười như vậy, Hấn mới thật sự là vô liêm sỉ, khi dễ Xuân nhi, lại đến khi dễ ta. Sớm biết... Sớm biết có hôm nay, liền không nên tới tìm hấn.

Nghĩ đến cái này, trên mặt Chu Nhược càng thêm hồng, cũng không biết là làm sao, mấy ngày nay luôn mặt hồng mắt vía, chứng kiến mẫu thân, liền muốn thấy bộ dạng Thẩm Ngạo nhu thuận trước mặt mẫu thân, Nhìn thấy Lục công tử, lại nghĩ tới bộ dáng hấn giả thần giả quỷ tại trước mặt Lục công tử, Hấn phảng phất có năng lực thiên biến vạn hóa, luôn có thể làm tất cả mọi người xoay quanh lời hấn nói.

Lúc này có gã sai vặt đưa trà bánh tới, Thẩm Ngạo châm một ly trà cho Chu Nhược, đưa đến trước mặt Chu Nhược, nhìn nàng thẳng tắp, nói: “Biểu muội, nữ hài nhi có cái tâm sự gì cần suy nghĩ, có thể giúp ta uống cái chén trà này rồi nói sau được không?”

Chu Nhược lấy lại tinh thần, chứng kiến Thẩm Ngạo đang mỉm cười nhìn mình, nụ cười của hấn cũng không làm cho người chán ghét, lòng mảy mòi vì ánh sáng ngoài cửa sổ mà hơi nhả lại, khuôn mặt hình dáng thâm thúy kia tản mát ra khí khái hào hùng bức người, Chỉ là cười một tiếng, lại làm cho khí khái hào hùng lập tức tản ra, hóa ra rất nhiều ôn nhu.

“Ừm.” Chu Nhược gạt đầu, vội vàng tiếp nhận chén trà, nhẹ nhàng uống một ngụm, nhưng trong đầu vẫn cực kỳ loạn, đành dốc sức liu mạng uống trà để che dấu bối rối trong lòng.

92. Chương 91: Khiêu Chiến

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 91: Khiêu chiến

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tâm sự Chu Nhược rất phức tạp, câu được câu không, nói chuyện phiếm cùng Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo nói một câu, nàng đáp một câu, rất xấu hổ.

Bên kia, Thái Luân tuy lại bắt đầu chuyện trò vui vẻ, nhưng đôi mắt kia lại thỉnh thoảng nhìn sang hướng bên này.

Thái Luân nhìn thấy bộ dạng Chu Nhược vừa thẹn lại túng quẫn, lông mày như vẽ cau lại, mắt đẹp ngập nước, nhẹ nhàng nhếch đôi môi mỏng, trong lòng lập tức hừng hực lên.

Thái công tử càng là mấy cái gì đó không chiếm được, lại càng là ngứa ngáy khó nhin. Lại nhìn bộ dạng Thẩm Ngạo đang đưa cây quạt cười ha hả cùng Chu Nhược, trong đôi mắt kia toát ra một tia ác độc.

Tên Thẩm Ngạo này, tại Quốc Tử Giám, danh tiếng đã áp chế Thái Luân rồi, ở trước mặt Chu tiểu thư, cũng làm cho Thái Luân mất mặt. Đối với Thái Luân, công tử thế gia hiển hách như vậy, cơ hồ là việc vô cùng nhục nhã.

Đột nhiên, bên ngoài Sơn Phòng truyền ra nhiều tiếng ồn ào, mấy tiểu nhị lập tức đi ra ngoài xem, đợi cho đến khi trở về, Ngô Tam nhi cũng từ phòng phía sau chạy tới, há miệng hỏi: “Làm sao vậy?” Hắn liếc qua hướng Thẩm Ngạo, thấy bộ dáng Thẩm Ngạo thờ ơ, trong lòng biết Trầm đại ca muốn ản núp, cho nên chuyện này để hắn đi xử lý.

Từ lúc Thúy Nhã Sơn Phòng khai trương đến nay, không có người nào dám đến nháo sự, dù sao phần lớn khách hàng tại đây là người đọc sách, có sự nhã nhặn cần thiết, sự tình náo loạn làm sao xuất hiện được? Ngô Tam nhi lấy lại bình tĩnh, cuối cùng vẫn là hiện tại gặp nhiều người, quan hệ nhiều người, không đến mức thất kinh, quát lớn một tiếng, nói: “Có cái gì mà phải ồn ào, theo ta ra ngoài xem xét.”

Mang theo mấy gã sai vặt đi ra ngoài, một lát sau, lại dẫn hai người tiến vào trong, người đi trước này ăn mặc áo đạo tằm thường, đang đưa một thanh quạt giấy, niên kỷ trên dưới ba mươi tuổi, sắc mặt trắng nõn, bảo dưỡng vô cùng tốt. Đằng sau, là người trung niên mặt trắng không râu, biểu hiện trên mặt hơi có chút cổ quái, cẩn thận từng li từng tí đi theo gót chân người mặc áo đạo, cái lưng kia không thể đứng thẳng lên.

Hai người kia là Triệu Cát và Dương Tiễn, Triệu Cát phiền muộn trong lòng, liền dẫn Dương Tiễn cải trang đi ra ngoài, đi đi lại lại, lại nghĩ tới Thẩm Ngạo chính là muốn hắn viết lưu niệm cho Thúy Nhã Sơn Phòng kia, trong lòng liền nghĩ: “Quốc Tử Giám vì Thẩm Ngạo mà gây ra đại sự như vậy, người này rốt cuộc là có bộ dáng gì, Thúy Nhã Sơn Phòng này lại có cái gì liên quan đến cùng hắn?” Có những nghi vấn này, liền không nhin được, muốn đến xem.

Ai ngờ đến Thúy Nhã Sơn Phòng, môn nhân lại ngăn cản hắn. Vừa rồi Ngô Tam nhi đi ra ngoài, chính là dàn xếp ổn thỏa. Bảo hắn làm ra một bộ văn thơ đối ngẫu, trong lòng Triệu Cát âm thầm kỳ quái, trên đời này nào có quán trà làm khó dễ khách, xem ra chỗ này hơi đặc biệt.

Hoàn thành việc ra văn thơ đối ngẫu, Ngô Tam nhi liền mời hắn tiến vào, Triệu Cát cũng là người tao nhã, tiến vào, liền biết nơi đây không giống bình thường, phẳng phất như trong không khí cũng ản ản khí tức nho sinh.

Hắn chậm rãi dạo bước, liền chứng kiến bốn vách tường phòng trà treo đầy bức họa chữ viết rực rỡ muôn màu, bất chấp việc uống trà, nghỉ chân đến thưởng thức thư pháp trước đã.

“Ồ, đây là cái chữ viết gì?” Đi tới một bức tranh chữ, Triệu Cát không nhin được, phát ra một tiếng sợ hãi thán phục. Trước mắt là chữ viết thoăn thoắt, cách đi giống như lối viết Thảo, rồi lại không giống. Bút pháp và hình chữ đều cực kỳ tinh diệu, Triệu Cát chứng kiến vô số chữ viết của các danh gia trong lịch sử, lại không thể nào nghĩ ra cái thư pháp này là do danh gia nào sáng tạo.

Triệu Cát yêu thích thi họa là sự tình mọi người đều biết, lúc này chứng kiến một loại thư pháp chưa bao giờ có, lập tức rất hào hứng, dần dần quan sát hồi lâu, trong miệng không nhin được, nói: “Bức tranh này đầy phong cách, thanh tú phiêu dật, cấu tạo nét vẽ nghiêm chỉnh, bút pháp thuần thực, dung hợp tinh túy các loại thư pháp, chỉ là không biết loại người làm ra bức tranh này là ai? Lại không có lời跋, thật sự là kỳ quái.”

Dương Tiễn thông hiểu tâm ý Triệu Cát, thấp giọng nói: “Bệ hạ, có phải là gọi người đem sách này mang vào trong cung?”

Triệu Cát lắc đầu: “Quân tử không đoạt chỗ tốt của người, cái này quán trà có thể phủ lên chữ viết như thế, có thể thấy được khách uống trà tại đây không hề tầm thường, thôi đi.”

Hắn đột nhiên hào hứng, cả người như si mê say sưa, không nhin được, cất cao giọng nói: “Đến đây, đưa giấy và bút mực đến đây cho ta.”

Một câu nói kia làm rất nhiều khách trà nhìn sang, không nhin được liền nghĩ, người này thật sự là làm càn, nơi này là nhà của người sao? Nói cầm giấy bút liền cầm giấy bút đến cho người?

Dương Tiễn tuân mệnh, lập tức đi tìm Ngô Tam nhi, Ngô Tam nhi lại lơ đãng, gọi gã sai vặt đưa đến bàn trà, đặt tại trước mặt Triệu Cát, giấy và bút mực cũng đều đầy đủ.

Triệu Cát đang muốn hạ bút, trong lòng rung mình, nghĩ: “Hôm nay Trầm đi vi hành, nếu là dùng tự thể của Trầm, chỉ sợ sẽ lộ ra hành tung. Chỉ là ngựa nghề, khó nhin vô cùng, không nhin được, phải tỷ thí cùng với người làm ra bức tranh này một lần, tốt, vậy thì học chữ viết của hân, nhin một cái xem Trầm có thể bắt chước mấy thành.”

Nói xong, cánh tay hơi chuyển, bố cục về sau khá đơn giản, liền bắt đầu vẩy mực.

Triệu Cát bắt chước bút tích Thẩm Ngạo, mà Thẩm Ngạo lại dùng thư pháp chữ viết Triệu thể của Triệu Mạnh Phủ đời nhà Nguyên. Triệu Mạnh Phủ học rộng tài cao, có thể làm thơ viết văn, hiểu kinh tế, thấu hiểu thư pháp, tinh thông nghệ vẽ, thông hiểu luật pháp, giỏi giám định và thưởng thức. Đặc biệt là thư pháp và hội họa, thành tựu cao nhất, khai sáng phong cách vẽ mới đời Nguyên, được xưng là “Nguyên Nhân Miện”. Hân cũng thông thuộc các thể chữ triện, lệ, thực, đi, lối viết thảo, đặc giai, chữ viết của hân có thể nói là vang danh hậu thế.

Triệu Cát cũng xem nhiều thư pháp, rất nhanh liền thông hiểu đạo lí, liếc nhin ra chỗ tinh tú trong chữ viết Triệu Mạnh Phủ, chờ lúc hân viết, rất nhiều người hiểu chuyện cũng dò xét quay đầu lại xem, một người trong đó không nhin được cảm thán nói: “Tướng công thật là lợi hại, chỉ xem thô vài lần, có thể tìm được tinh tú trong bức tranh chữ này, mô hình bức tranh này thật tốt.”

Triệu Cát vuốt râu, đang nhin chữ viết mình ghi cũng không nhin được nữa, gật đầu thoả mãn, không ngừng cười ha ha, cái bức chữ viết này so với bút tích thực mặc dù vẫn có chút tiếc nuối, nhưng trong lúc vội vàng có thể phảng phất ghi ra bảy tám phần thần vận, chỉ sợ trên đời không có mấy người có thể làm được. Hân ở trong cung rất lâu, đánh giá thi họa của hân, phần lớn c là thần tử, nội thị, những người này tuy nguyên một đám tung hô Triệu Cát lên cao, nhưng trong lòng Triệu Cát cũng tinh tường, bọn họ đa số là nịnh nọt, không coi là thực được.

Hôm nay ở chỗ này gặp được người tán thưởng không hề biết mình là ai, lòng tự trọng của Triệu Cát nhận được thỏa mãn thật lớn, trong miệng khiêm tốn nói: “Chỉ là làm qua, không đáng giá nhắc tới, so với cái bút tích thực này, có lẽ là kém xa, bắt chước bữa mà thôi.”

Mọi người thấy sắc mặt hân ôn hòa, vừa rồi được khen mà không có vẻ kiêu ngạo, mỉm cười vô cùng dễ thân cận, hơn nữa từ cái chữ viết này cũng nhin ra là một cao thủ, có không ít người cũng yêu thích chữ viết, ào ào nói: “Tướng công nói khiêm tốn quá, chữ tốt như vậy, đã là vô cùng tốt.”

Triệu Cát liền cười cười, ngay cả Dương Tiễn cũng cảm thấy trên mặt có ánh sáng. Vừa đúng lúc này, Thái Luân và mấy tên giám sinh đi tới, tâm tình hân bây giờ rất xấu, giờ phút này chứng kiến rất nhiều người khen tặng Triệu Cát, liếc nhin đánh giá Triệu Cát, cảm thấy người này giống như đã từng quen biết, dường như là đã gặp nhau ở nơi nào đó, rồi lại nhớ không nổi là ai.

Cười lạnh một tiếng, lại nhin chữ Triệu Cát, sắc mặt lạnh lẽo, nói: “Làm giả so với bút tích thực cũng không kém, cũng hơi giống nhau mà thôi, không coi là lợi hại.”

Hân đang đưa cây quạt, tiếp tục kiêu căng bình luận, nói: “Nhin cách khai bút xem, bút tích thực khai bút như nước chảy mây trôi, hình như có dấu vết đồng tuổi nhỏ rách rách khoan thai chảy qua. Lại nhin tướng công làm giả, vô cùng đông cứng, theo ta thấy, cái làm giả này không gì đáng để nói.”

Sắc mặt Triệu Cát đột biến, lập tức lại cười là ha ha một tiếng: “Theo như lời huynh đài, chắc cũng là cao thủ viết chữ.”

Thái Luân viết chữ xác thực nhận được Thái Kinh chân truyền, bên trong thanh niên tuần tú coi như là hạc giữa bầy gà. Tuy Triệu Cát lợi hại, nhưng làm giả dù sao vẫn là vội vàng ghi chép, lại là vẽ vờ linh tinh, trong mắt Thái Luân cũng không thấy có bao nhiêu cao minh.

Thái Luân cố ý tìm về mặt mũi, càng chứng kiến cách đó không xa, Thẩm Ngạo và Chu Nhược cũng bị hấp dẫn tới, cố tình muốn khoe khoang chữ viết hân trước mặt Chu Nhược, liền cười lạnh nói: “Không dám,

không dám, chỉ là so với tướng công làm giả đến, là muốn cao minh hơn một ít .”

Triệu Cát cường chế tính nóng, ung dung cười một tiếng: “Như vậy xin mời công tử chỉ giáo.” Lời này nói ra từ miệng, là muốn khiêu khích Thái Luân. Triệu Cát ngồi ở ngôi cửu ngũ, ngày thường ai dám ngỗ nghịch với hắn, hôm nay gặp được một người cuồng sinh, giáng chức chữ hắn viết không đáng một xu, lập tức giận không kiềm được, cố tình so sánh cùng với Thái Luân một lần.

Thái Luân chỉ cười cười, chứng kiến Thẩm Ngạo và Chu Nhược nhìn tới, liền hướng Chu Nhược nói: “Chu tiểu thư, người nói ta nên so cùng tướng công này không?” Hắn là muốn noi theo tài tử phong lưu, đợi tiểu mỹ nhân mở miệng, lại đánh bại người xa lạ trước mắt này, đến lúc đó đã đổi tới một mỹ danh, nói không chừng có thể được tiểu mỹ nhân ưu ái, nhất cử lưỡng tiện.

Chu Nhược lại khôi phục bộ dáng băng mỹ nhân, âm thanh lạnh lùng nói: “Vị này tướng công chỉ điểm chỉ giáo với người, có cái gì liên quan đến ta?”

Thẩm Ngạo một mực không ra tiếng, nhưng lửa nóng trong lòng lại dâng lên. Thái Luân thật sự vô liêm sỉ, không biết phân biệt phải trái, rõ ràng biểu muội không để ý tới hắn, hắn còn liều mạng dây dưa.

Biểu muội đã là danh hoa có chủ rồi, người còn khoe khoang cái gì. Rất đáng hận rồi, cần phải tìm một cơ hội đả kích hắn, khiến hắn không thể hung hăng càn quấy nữa.

Ánh mắt hắn lóe lên, lại rơi vào trên người Triệu Cát, Triệu Cát ăn mặc rất bình thường, nhưng ẩn ẩn trong lúc đó, lại toát ra một khí tức không thể xâm phạm. Thẩm Ngạo nhìn người rất chuẩn, lập tức cảm giác người này rất không tầm thường, người này biểu lộ ra cử chỉ thần sắc, phảng phất như từ nhỏ đã không cho phép người khác ngỗ nghịch chống đối mình.

Còn có cây quạt trên tay hắn, chợt nhìn, giống như là vật tầm thường, nhưng nếu cẩn thận một ít, liền phát giác cái quạt này rất không tầm thường, đúng là dùng gỗ đàn chế tạo, chỉ tính riêng cái quạt, chỉ sợ cũng đã có giá trị xa xỉ.

Thẩm Ngạo có thể kết luận, người này gia thế không tầm thường, ít nhất không kém hơn so với Thái Luân.

Lại xem bức tranh chữ hắn viết, trong đôi mắt cũng không nhận được nữa, hiện lên một tia hâm thưởng, cái bức tranh chữ này làm giả, ở trong mắt người trong nghề chính thức có lẽ có rất nhiều lỗ thủng. Nhưng Thẩm Ngạo, loại đạo tặc chuyên dựa vào phỏng chế tác phẩm danh giá này lại có thể nhìn ra môn đạo, người này lần đầu tiên bắt chước, có thể đạt tới cảnh giới này, nói rõ trụ cột hắn phi thường bền chắc, trình độ chữ viết tuyệt đối có thể tính toán liệt kê vào danh gia.

Thái Luân liên tục cười lạnh, vừa thu quạt giấy trong tay lại, đã mất mặt ở trước mặt Chu Nhược, vậy thì tìm về mặt mũi từ Triệu Cát này.

Đi đến trước bàn, hít vào một hơi, nói: “Tướng công đã muốn chỉ giáo, Thái mỗ từ chối thì bắt kính.”

Nói xong, cầm bút lên, cũng không nhìn tới bức tranh chữ trên vách tường, trầm ngâm sau một lát, liền vén một bên tay áo lên, lộ ra cánh tay, bắt đầu viết chữ.

Hắn đương nhiên không đi làm giả chữ viết bên trong bức tranh chữ, trong mắt hắn, trên đời cũng chỉ có thư pháp tổ phụ của hắn mới được coi là tốt nhất đương thời.

Kỳ thật, Thái Kinh, tổ phụ của hắn, xác thực là nhà thư pháp lợi hại nhất đương đại, lúc người đương thời nói tới thư pháp Thái Kinh, từ ngữ sử dụng thường xuyên là “có một không hai đương thời”, “không người nào bì kịp”, mà ngay cả cuồng ngạo như nhà thư pháp Lương Tiêu cũng đã từng tỏ vẻ, thư pháp của mình không bằng Thái Kinh. Nghe nói, có một lần Thái Kinh và Lương Tiêu nói chuyện phiếm, Thái Kinh hỏi Lương Tiêu: “Đương thời, thư pháp của người nào tốt nhất?” Lương Tiêu trả lời nói: “Từ cuối Đường triều về sau, coi như là Thái Kinh người đệ nhất.” Thái Kinh hỏi: “Tiếp theo là ai?” Lương Tiêu nói: “Đương nhiên là ta.”

Thái Luân mưa dầm thấm đất, hơn nữa thuở nhỏ được phụ tổ đốc xức khổ luyện, chiêu thức chữ viết lại cũng đạt tới danh gia, Thoáng động bút một tý, liền có không ít người phát ra tiếng sợ hãi thán phục, thiếu niên này quả nhiên có vốn liếng cuồng ngạo, chỉ nhìn bộ cục đơn thuần, cũng có thể thấy được người này quả thật có vài phần hỏa hầu, không giống người thường.

Thái Luân chính là dùng thể Thái Kinh, hạ bút về sau đầy vẻ hào kiện, thống khoái bình tĩnh, lúc viết ra chữ thứ nhất, liền có người không nhìn được, bắt đầu lên tiếng tán thưởng, Triệu Cát ở một bên cũng không nhìn được, chặc chặc mấy tiếng, liếc nhìn Thái Luân, trong lòng nghĩ: “Không thể tưởng được, cuồng sinh này thực có vài phần lợi hại, phong cách chữ viết hình như nhất trí cùng Thái thái sư, hẳn là...”

Hắn lập tức nhớ tới trí sĩ Thái Kinh kia, trong lòng thở dài một hơi, sau thời Thái Kinh, đã không có người nào luận bàn chữ viết cùng hắn, thật sự vô cùng tiếc hận.

Nhưng Thẩm Ngạo vẫn cười mỉm, đương nhiên cái vẻ tươi cười này không phải vì Thái Luân khởi xướng, chữ Thái Luân nói cho cùng cũng là làm giả, chỉ có điều tướng công xa lạ kia phảng phất như chính mình viết, mà Thái Luân phảng phất rất giống Thái Kinh mà thôi, tướng công kia là lần đầu tiên bắt chước Triệu thể, tự nhiên có chút lạnh nhạt, lỗ thủng khá nhiều, Mà Thái Luân từ lúc tập tễnh học bước liền lấy phụ tử làm tấm gương, phảng phất viết tự thể Thái Kinh không có hơn vạn cũng có mấy chục ngàn rồi, cho nên mới rất quen như thế, bất kể là bố cục bắt đầu khai bút, hay đến lúc viết đều rất có phong thái Thái Kinh, bởi vậy lỗ thủng ít hơn mà thôi.

Thẩm Ngạo cười, là vì tiểu biểu muội đáng yêu bên người, tại đây đã vây quanh một vòng người, tiểu biểu muội trạm đến bên cạnh mình, khoảng cách mấy nam nhân bên người nàng cũng không quá vài tấc, nàng là người thích sạch sẽ, lông mày nhíu vào, liền không nhìn được, áp vào hướng Thẩm Ngạo bên này, Thẩm Ngạo rất thức thời, cười ha ha, rất ủng hộ biểu muội, hơi nhích lên một chút, hai người cơ hồ dán vào nhau.

93. Chương 92: Âu Yếm.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 92: Âu yếm.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Cảm thụ được hô hấp của nàng, ngửi mùi thơm cơ thể nhàn nhạt trên người nàng, loại cơ hội này thật sự không có nhiều lắm, quá mức sung sướng.

“Trời có mắt rồi, van cầu người cho nhiều thêm mấy tên xú nam nhân nữa đến đây!” Thẩm Ngạo nhìn sang xà nhà, yên lặng khẩn cầu.

Chu Nhược nhíu lông mày lại, lần đầu tiên nàng gặp tình huống như vậy, bốn phía đều là người, vừa bắn lại thổi, còn có mấy tướng công, thư sinh, không biết là cố ý hay là vô tình, đúng là lách vào hướng nàng bên này, nàng sợ tới mức hoa dung thất sắc, thân thể thiếu chút nữa mềm nhũn, đành phải tìm biểu ca bảo vệ.

Nàng vụng trộm liếc nhìn biểu ca, có chút thẹn thùng, chỉ là Thẩm Ngạo biểu lộ ra bộ dáng rất trang trọng, đôi mắt kia hết sức chăm chú mà nhìn qua nơi Thái Luân hạ bút, bộ dạng rất đứng đắn, thân thể liền không nhìn được, lại đi xê dịch lên trên người Thẩm Ngạo.

Nàng nào biết đâu rằng, trong lòng Thẩm Ngạo đang nở hoa, sở dĩ biểu lộ ra một bộ dạng bị chữ viết của Thái Luân hấp dẫn, là vì muốn biểu muội bớt xấu hổ mà thôi, Chu Nhược nào biết rõ tâm tư Thẩm Ngạo, chỉ sợ giờ phút này đã vô cùng xấu hổ.

Thái Luân viết xuống một chữ cuối cùng, rốt cục cũng để bút xuống, vươn thẳng eo, Rất nhiều người chú ý xem xét, chữ viết sử dụng bút ý rất có sự mới mẻ, thể chữ tráng lệ, dùng bút tiêu sái tự nhiên mà không phóng túng, phong cách cao nhã, phương diện kết chữ, chữ liền chữ, nét bút nặng nhẹ bất đồng, xuất phát từ tự nhiên, đặt bút liền viết, sáng tạo ra nhiều loại, tạo ra tự thể đa dạng mà thống nhất, phương diện bố cục chi nhánh, mỗi chữ mỗi đường đi, luôn thông qua tỉ mỉ an bài, làm ra được kiểu hô ứng từ xung quanh đến bên trong, cầu được trước sau, đạt đến hoàn cảnh ý vị sinh động .

“Chữ tốt!” Có người không nhìn được liền hô to.

Mà ngay cả Triệu Cát cũng không được nhin nữa, rất thương thức, trong lòng nghĩ: “Người này lại có bảy phần thần vận của Thái Kinh, đợi một thời gian, chỉ sợ cũng viết ra được chữ giống nhau vậy.”

Thái Luân lạnh lùng cười một tiếng, liếc nhìn Chu Nhược trước, lập tức xem Triệu Cát, trong miệng nói: “Tướng công thấy chữ ta viết như thế nào?”

“Khá được, rất có bộ dạng thù mị của Thái thái su!” Triệu Cát trả lời đúng trọng tâm, dùng nhãn lực của hắn, đương nhiên nhìn ra Thái Luân bắt chước chữ ông.

Thái Luân cười lạnh nói: “Tuy là còn thiếu một chút, nhưng so với tướng công, chỉ sợ cao hơn mình hơn một ít, tướng công trở về luyện thêm, có lẽ có thể hướng ta lãnh giáo một hai.”

Lời này đã là trần trụi mĩa mai rồi, sắc mặt Triệu Cát nhìn không tốt, vốn là sinh ra một chút hảo cảm đối với Thái Luân, trong nháy mắt không còn sót lại chút gì, âm thanh lạnh lùng nói: “Người quá làm càn!”

Thái Luân cười ha ha một tiếng: “Làm càn thì như thế nào? Hắn là tướng công không phục?”

Những lời này đối với Triệu Cát đã là thập phần nghiêm trọng, sắc mặt Triệu Cát xanh trắng, Dương Tiễn sau lưng cũng lập tức giận tím mặt, chỉ là hai người dù sao cũng là cải trang, lại nhất thời không thể làm gì Thái Luân, nhất là Triệu Cát, đâu gặp được qua tình huống như vậy, sững sờ, ngẩn người sững sờ nói không ra lời.

Thái Luân không hề để ý Triệu Cát, tiêu sái xoay người nhìn Chu Nhược, Chu Nhược cơ hồ dán sát vào người Thẩm Ngạo, hai người kia, một người anh tuấn, một người thanh lệ, thoát nhìn không khỏi làm người nghĩ tới một đôi trời sinh.

Thái Luân hừ lạnh một tiếng trong lòng, cười nói về hướng Chu Nhược: “Chu tiểu thư cho rằng chữ viết tiểu sinh thế nào?”

Chu Nhược lạnh mặt không đáp hắn.

Trong lòng Thái Luân giận quá, thân là Thái thiếu gia, có ai dám bỏ qua mặt mũi của hắn, con gái Kỳ Quốc công thì như thế nào? Năm đó, thời điểm Thái gia cực thịnh, đừng nói là Quốc công, chính là thân vương đương triều, cũng không dám đối xử như vậy với hắn.

Hắn trầm mặc một lát, có phần cảm thấy xấu hổ, lại liếc nhìn Thẩm Ngạo, trong lòng càng thêm nổi giận, Cười ha ha một tiếng, liền nói với Thẩm Ngạo: “Thẩm huynh đâu rồi, theo Thẩm huynh xem, chữ viết của Thái mỗ có lọt vào mắt của ngươi không?”

Một câu nói kia rất khách khí, nhưng ý tứ khiêu khích hàm xúc nồng đậm trong lời nói, Thái Luân đây là ghen ghét với Thẩm Ngạo, hơn nữa là có cừu oán từ trước, hôm nay muốn tìm trở về một lần.

“Đây chính là tự ngươi đưa tới cửa đó.” Thẩm Ngạo nói trong lòng, trên mặt phát ra vẻ mỉm cười hài hòa, nói: “Thái công tử quả nhiên cao minh, cái chữ viết tay này không tệ, chỉ có điều...” Hắn kéo dài thanh âm, không nhanh không chậm nói: “Nhưng lại không trèo lên được nơi thanh nhã.”

Họ Thái này đã vươn mặt đến, Thẩm Ngạo không ngại tát một cái đẩy xuống dưới, đã đập vào họng súng, không có đạo lý không giết chết hắn.

Thẩm Ngạo bắt tay vào làm, kiêu căng liếc mắt nhìn hắn: “Thái huynh đưa tay viết chữ, nhìn về phía trên lại rất có phong cách lão tặc Thái Kinh, nhưng quá gò ép, kém rất xa.”

Một tiếng lão tặc Thái Kinh này, giống như ấn ở trên mặt Thái Luân, làm nhiều việc cùng lúc, đánh đến sừng cả mặt.

Thái Luân biến sắc, sát khí đằng đằng, nhưng lại cố nén tính nóng, khép miệng không nói.

Thẩm Ngạo cũng không sợ họ Thái trả đũa, kỳ thật từ lúc vừa mới bắt đầu, hắn nhất định trở mặt thành thù cùng họ Thái, Đừng quên, nhưng hắn đã bái Trần Tế tướng công làm thầy, Trần Tế là ai? Cùng Thái Kinh là bất cộng đại thiên (không đội trời chung), cho dù Thẩm Ngạo đi nịnh nọt họ Thái, sớm muộn gì cũng có một ngày bị họ Thái phản bội.

Đã như vậy, Thẩm Ngạo cũng không ngại kêu một tiếng lão tặc, dù sao cũng đã đắc tội, vậy thì đơn giản phân rõ giới hạn, hung hăng đánh vào mặt Thái Luân, giờ khắc này, Thẩm Ngạo không phải một người chiến đấu, hẳn không phải là một người, giờ khắc này, linh hồn Trần Tế đã bám vào người Thẩm Ngạo, mặt Thẩm Ngạo, đủ để thay mặt Trần Tế.

Thái Luân điên cuồng, Thẩm Ngạo càng điên cuồng, giám định và thưởng thức thi họa, ai còn có thể tinh thông hơn so với Thẩm Ngạo?

Nguyên tắc làm người của Thẩm Ngạo chính là như vậy, đã đắc tội người, như vậy không ngại đắc tội hẳn đến chết, Đã giẫm người khác một cước, Thẩm Ngạo không ngại bước nhiều thêm mấy cước, dùng cách đó để bày ra sự tôn trọng đối với địch nhân.

Thẩm Ngạo thu hồi quạt giấy, để quạt giấy tại bên hông, hết sức lỏng bông cười một tiếng, dùng đến ánh mắt khinh miệt liếc nhìn Thái Luân, mới hướng Chu Nhược nói: “Biểu muội, đến đây, mài mực cho ta, hôm nay phải cho Thái công tử trông thấy cái gì mới thật sự là thư pháp, Ngô Tam nhi, lấy cho ta thêm một cây viết.”

Nói xong, Thẩm Ngạo liền vén tay áo lên, trải bằng một tờ giấy, nhìn xung quanh một cái, ánh mắt đứng ở trên người Triệu Cát, mỉm cười, nói với Triệu Cát: “Tướng công viết chữ, Thẩm mỗ người bội phục, có thể bắt chước bức tranh chữ này đến tình trạng như vậy, đã là phi thường khó được rồi, còn chưa thỉnh giáo cao tính đại danh.”

Cái này gọi là mặt trận thống nhất, địch nhân của địch nhân liền là bằng hữu của mình, kéo người này nhập bọn trước, để làm thanh thế lớn mạnh.

Triệu Cát cũng mỉm cười, nói: “Kẻ hèn này họ Vương, tên chỉ có một chữ Cát.”

Thẩm Ngạo gật đầu, cười nói: “Ta cũng nhận thức một người cùng tên với tướng công, hẳn gọi là Vương Lão Cát.”

Đỗ mồ hôi, Vương Lão Cát, rất lâu không uống qua, Thẩm Ngạo lại hơi có chút tưởng niệm.

94. Chương 93: Viết Chữ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 93: Viết chữ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát cười ha ha một tiếng, trong lòng suy nghĩ: “Người này lại có chút thú vị, chỉ là họ Thái viết chữ công lực rất sâu, người này đấu thư pháp cùng hẳn, chỉ sợ không thể không bại!” Trong lòng thở dài, bất tri bất giác, bắt đầu lo lắng vì Thẩm Ngạo.

Chu Nhược ở bên cạnh, có chút hăng hái mà nhìn qua Thẩm Ngạo, nghĩ thầm: “Không biết hẳn lại đang nói cái gì chuyện ma quỷ gì, trên đời nào có người gọi Vương Lão Cát, muốn viết chữ thì cứ viết đi, thật sự là dài dòng.” Mặc dù hơi giận, nhưng khi nhìn Thẩm Ngạo dùng loại tư thái khinh thường cuồng vọng đối với Thái Luân, cũng có chút ít giải hận.

Ngô Tam nhi đưa bút đến, Thẩm Ngạo cầm lấy bằng cả hai tay, mỗi tay một cây, mọi người xem xét, à! Hiểu rồi, vị Trầm công tử này chỉ sợ là muốn biến đổi chữ viết; Tay trái viết chữ vốn là rất khó, trừ phi là thuận tay trái, người bình thường dùng tay trái luôn không quen. Nhưng thuận tay phải viết tay trái, hoặc là hai tay cùng viết, đã là khiêu chiến cực hạn của nhân loại.

Cần biết một lòng không thể lưỡng dụng, cho dù người thông minh, chỉ sợ cũng khó có thể làm được điểm này.

Thẩm Ngạo mỉm cười, hai tay chấp bút, mắt dò xét tờ giấy trắng, tâm mọi người cũng đều treo lên, người này thật sự hơi ngông cuồng rồi, chỉ là mọi người hiển nhiên rất ưa thích; Đương nhiên, Thái Luân là ngoại lệ, một đôi con mắt hần nhìn chăm chăm Thẩm Ngạo, quạt giấy trong tay cũng đã quên lay động, trong lòng rất khinh thường đối với việc Thẩm Ngạo cố gắng chơi ngông, thầm nghĩ: “Hai tay đồng thời viết chữ, ha ha, không biết cái tên họ Trầm này có phải là điên rồi hay không, nghe nói Thẩm Ngạo viết chữ không tệ, còn từng được Thượng Thư đại nhân chấm bài thi thưởng thức, đáng tiếc không chứng kiến bài thi sơ thí của hần; Chỉ là hiện tại xem ra, người này cũng không quá lợi hại, là lấy lòng mọi người mà thôi.”

Thẩm Ngạo viết, ngòi bút dưới tay trái chạm vào mực đậm trước, phủ lên trên tờ giấy trắng, bút lông tay phải lập tức bắt đầu đi qua một cái khác, ngòi bút dưới tay trái bắt đầu chạy, lập tức, một chữ ‘vũ’ dần dần hiện hình.

Cái chữ vũ này vô cùng thông thường, mọi người xem xét, là lối viết thảo pháp của Vương Hi Chi, nhưng giữa những hàng chữ, đúng là bút pháp tinh diệu tâm đắc của Vương Hi Chi, có một vẻ tự nhiên, phong thái vô tư, giống như Vương Hi Chi sống lại, tự thể không sai chút nào, chỉ có bút ý hơi khác, nếu không phải vậy, cái chữ kia chắc chắn không hề khác biệt.

Rất nhiều người hút một hơi không khí, phải biết rằng, Thẩm Ngạo đúng là dùng tay trái viết ra, cái chữ ‘Vũ’ này, tuy có học theo Vương Hi Chi, lại đủ để làm tất cả chữ viết của mọi người trong tràng chết ngay lập tức; Chữ viết Thái Luân vừa so sánh với Thẩm Ngạo, lập tức châu ngọc biến thành cặn bã, ảm đạm thất sắc.

Tay phải Thẩm Ngạo cũng động, cánh tay hơi chuyển, liền có một chữ ‘ngâm’ viết ra, vừa xem xét, lại hoàn toàn bất đồng so với cái chữ vũ kia, cái chữ ngâm này không biết sử dụng tự thể gì, đầy đà mượt mà, giữa những hàng chữ, có một loại cảm giác phiêu dật, bộ dạng thùy mị lại không dưới thể chữ thảo của Vương Hi Chi.

“Chữ tốt!” Triệu Cát nhin không nhin được, tán thưởng một tiếng, hần cũng cực kỳ tôn sùng Vương Hi Chi, nhìn Thẩm Ngạo viết kiểu chữ Vương Hi Chi, trong lòng thầm giật mình, hần tự tin nếu là mình phát huy trạng thái tốt nhất, cũng có thể làm được tình trạng như Thẩm Ngạo, dù sao tự thể của Vương Hi Chi, hần đã luyện qua không biết bao nhiêu lần; Nhưng Thẩm Ngạo dùng tay trái, một lòng lưỡng dụng (làm hai việc cùng lúc), chỉ tính riêng phần này công lực, thư pháp hần đã vượt xa mình rồi.

Lại nhìn chữ ‘ngâm’ bên phải, không nhin được, ồ lên một tiếng, loại tự thể này trước đây chưa từng gặp, nhưng viết lên trên giấy, lại phẳng phát hấp thu phong cách thư pháp của các danh gia.

“Cái tự thể này chẳng lẽ là hần sáng tạo ra?” Trong lòng Triệu Cát không ngừng cảm thán.

Thẩm Ngạo tiếp tục múa hai tay, ở bên trong một mảnh tiếng than thở, có vẻ rất chuyên chú, tay trái viết chữ thứ hai, lại dùng phương pháp sáng tác có sự bất đồng so với lúc trước, tất cả mọi người nhận ra được tự thể Vương Hi Chi, chỉ có điều lối viết thảo biến thành thể lệ, phong cách khác lạ; Ở bên trong đám người thưởng thức, ai cũng từng bắt chước qua thư pháp của Vương Hi Chi, vừa xem xét, đều cảm thấy xấu hổ, đồng dạng là viết chữ, nhưng so với thiếu niên trước mắt này, thật sự là mặc cảm.

Càng làm người mới lạ, chính là tự thể dưới ngòi bút tay phải, chữ thứ hai cũng là khác chữ thứ nhất, vừa bất đồng, hơn nữa phong cách còn khác lạ, nhưng loại tự thể này, cũng chưa trông thấy ở đâu, nếu như lúc trước tay phải viết chữ kia có phong cách phiêu dật, thì hiện tại, loại tự thể này hoàn toàn dùng phong cách kín đáo tinh tế tỉ mỉ, xem hình dạng, có một loại cảm giác trầm trọng rất mạnh.

Trên đời có người viết thư pháp phong cách khác lạ, hơn nữa là trước đây chưa từng gặp, chẳng lẽ hai chủng tự thể này lại đều là do thiếu niên sáng tạo ra được? Nghĩ như vậy, cơ hồ khiến tất cả mọi người đều ngừng hô hấp lại.

Giờ phút này, sắc mặt Thái Luân đã là một mảnh trắng bệch, từ khi vừa mới bắt đầu, Thẩm Ngạo chữ viết đã hơn xa mình, lại nhìn Thẩm Ngạo tiếp tục viết xuống, chữ hần viết lúc trước cơ hồ đã là không đáng nhắc tới; Trong đầu hần lập tức ong ong, nghĩ lung tung: “Hần chỉ là một người họ hàng xa trong phủ Kỳ Quốc công, có được coi là cái gì, bốn công tử danh môn thế gia, lại bại bởi hần, cái này... cái này...”

Hần không dám lại nghĩ tiếp, cơ hồ là đã chấn động đến đứng yên tại chỗ rồi, muốn lập tức rời đi, nhưng khi nhìn đến bức tranh chữ, lại không nhin được, muốn tiếp tục quan sát xuống dưới, chữ tốt như vậy, tự

thể như vậy, quả nhiên là chưa từng có ai viết ra, chân Thái Luân đúng là không chuyển đi nổi.

Chu Nhược mài nghiền mực, nàng đối với chữ viết cũng chỉ là hiểu sơ, nhìn chữ Thẩm Ngạo, chỉ cảm thấy rất thoải mái; Có chữ hào phóng, có chữ nghiêm mật tinh tế tỉ mỉ, có chữ phiêu dật nhẹ nhàng, cảm giác nếu so với vừa rồi Thái Luân làm trò hề thì tốt hơn nhiều lắm. Trong lòng đã nghĩ: “Người này thật là kỳ quái, rõ ràng mang bộ dạng phóng đảng, hết lần này tới lần khác lại có thể viết ra chữ nhiều như vậy phong cách.” Lập tức lại nghĩ: “Hắn và Thái Luân cãi nhau, chứ không phải là bởi vì...” Nghĩ tới đây, khuôn mặt Chu Nhược liền đỏ, cũng may người xung quanh đều chuyển chú ý về hướng thư pháp Thẩm Ngạo, không có ai phát giác.

Chứng kiến những người này đắm chìm bên trong thư pháp của Thẩm Ngạo, nguyên một đám đàn độn, Chu Nhược dường như sinh ra một chút cảm giác tự hào, loại cảm giác này rất kỳ quái, giống như nàng cũng được người chú ý khen thưởng; Trong lòng xì một tiếng khinh miệt, tức giận suy nghĩ: “Ta tự hào cái gì, hắn ghi chữ của hắn, có cái gì liên quan đến ta, hừ, cái này hiếm có sao?”

95. Chương 94: Nhờ Vả

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 94: Nhờ vả

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hai tay hai bút, viết như nước chảy mây trôi, thoáng qua lúc đó, người bên cạnh đã vòng vo vô số tâm tư.

Đợi cho đến lúc Thẩm Ngạo thu bút, mọi người mới từ trong sự si mê như say sưa phục hồi tinh thần lại, lúc này mới phát hiện, hai hàng chữ phân biệt viết: “Thái công tử tự cho là mình thanh cao, ngâm thơ chữ viết giả trang thánh hiền không đáng một xu.”

Đây là sỉ nhục, sỉ nhục trần trụi, rất nhiều người đồng tình nhìn Thái Luân, mặt Thái Luân đã từ trắng biến thành đen rồi, trong lúc nhất thời đúng là không biết ứng đối như thế nào?

Nếu hiện tại rời đi, chỉ sợ bị người cười nhạo, nhưng không đi, nguyên một đám người đang nhìn hắn, ánh mắt đùa cợt, lại làm cho hắn vô cùng xấu hổ.

Thẩm Ngạo hừ lạnh một tiếng trong lòng, đây là kết quả hắn tự tìm lấy, làm nhục người tất nhiên tự nhục mình.

Thẩm Ngạo cười ha hả, cầm trang giấy lên, thổi nét mực cho khô, đi đến trước người Thái Luân, cười đến rất chân thành tha thiết: “Thái huynh, cái bức chữ viết này, tặng cho người.”

“Thẩm Ngạo! Người nhớ kỹ hôm nay.” Thái Luân hung dữ trừng mắt liếc hắn một cái, cái gì mà phong thái, cái gì mà lịch sự cố gắng vân vân chê tạo, đều đã quên hết, khuôn mặt có vẻ có chút dữ tợn, cười lạnh một tiếng, nói: “Sớm muộn gì cũng có một ngày, ta làm cho người chết không có chỗ chôn.” Nói xong, không nhìn tới bức tranh chữ dính đầy nét mực kia, xoay người rời đi, mấy giám sinh theo hắn cũng đành phải đi theo.

Thẩm Ngạo ung dung cười một tiếng, nhớ kỹ? Thái công tử thật đúng là đại thiếu gia, lúc khi dễ người khác chỉ biết mình cao hứng, bị người lấn liền có bộ dạng sắc mặt này.

Thẩm Ngạo không sợ nhất đúng là lúc người khác quẳng xuống những lời này, hắn chính là tổ tông của đám đạo tặc, không sợ giặc nhớ thương.

Trong đám người, có người nhận ra Thẩm Ngạo, trong miệng nói: “Đây không phải Trần công tử sao? Trần công tử, tên tuổi như người, quả nhiên lợi hại, nghe nói hần là cao đồ của Trần Tế Trần tướng công, Thái công tử kia là cháu của Thái lão tặc Thái Kinh, Trần Tế mắng Thái Kinh, Trần công tử làm nhục Thái Luân, ha ha, có ý tứ...”

Mọi người vừa nghe, thì ra trong việc này có uẩn khúc, làm mọi người bắt đầu nghị luận ào ào; Một ít người kính trọng Trần Tế ào ào chạy tới hành lễ thân cận với Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo chỉ biết ôm quyền đáp lễ.

Thẩm Ngạo quá giả trang rồi, Chu Nhược hơi có chút không quen nhìn, quay khuôn mặt qua một bên, trong lòng nghĩ: “Chữ viết ghi tốt là tốt rồi sao? Cao đồ của Trần Tế liền nhất định là người tốt sao? Những người này thật sự là mắt bị mù, lại không nhìn thấu cái đồ dối trá này.” Mặc dù nàng nghĩ như vậy, nhưng ở sâu trong lòng, lại cảm thấy có chút mừng rỡ, nhưng kiểu mừng rỡ này làm cho nàng cảm thấy không hiểu thấu.

Triệu Cát nghe được hai chữ Trần Tế, nụ cười kia lập tức có chút ngưng trệ, ngay từ đầu, khi thấy Thái Luân vừa thẹn vừa giận buông tay rời đi, hần cảm thấy rất sung sướng, vừa rồi không thoải mái vì bị Thái Luân vũ nhục lập tức tan thành mây khói.

Chỉ là có người đề cập Trần Tế, lại để cho Triệu Cát nhớ tới một ít chuyện cũ, thở dài, hé miệng liếc nhìn Thẩm Ngạo, trong lòng nghĩ: “Hần chính là Thẩm Ngạo, người này thật sự là kỳ tài ngút trời, bằng chừng là tuổi rất trẻ, chữ viết hần đã đủ để so sánh với Vương Hi Chi.”

Trước đó, lúc Thẩm Ngạo xuất đầu vũ nhục Thái Luân, Triệu Cát liền sinh ra hảo cảm đối với hần, hơn nữa từ thủ đoạn viết chữ của Thẩm Ngạo, hảo cảm của Triệu Cát đối với hần càng đậm, đợi mọi người ào ào tản đi, Triệu Cát cười nói với Thẩm Ngạo: “Trần công tử đại tài, nếu không ngại phiền, chúng ta đến bên kia ngồi một chút.”

Thẩm Ngạo tâm tình thật tốt, cười hắc hắc nói: “Chẳng lẽ là Vương tướng công mời khách sao?” Tâm nguyện lớn nhất của Thẩm Ngạo, là mời chào việc buôn bán, mình uống trà, người khác chi tiền, rất thoải mái.

Chu Nhược hơi buồn cười rồi, quả nhiên giấu đầu lòi đuôi l, nàng chỉ biết Thẩm Ngạo không giả trang được bao lâu.

Triệu Cát ung dung cười một tiếng: “Trần công tử nói đùa, tự nhiên là Vương mỗ trả tiền.”

Thẩm Ngạo muốn kéo Chu Nhược đi qua, Chu Nhược co tay lại, mỉm cười nói: “Biểu ca, sắc trời không còn sớm, ta cần phải trở về.” Trong lòng vẫn đang suy nghĩ: “Hừ, hần còn muốn diễn lại trò cũ, không thể để cho cái tên chán ghét này được như ý nguyện.”

Thẩm Ngạo rất xấu hổ, đành phải nói: “Biểu muội đi đi, muốn ta gọi người đưa người đi không?..”

Chu Nhược lắc đầu.

Thẩm Ngạo nói: “Nếu không thì để biểu ca đưa người đi, nói không chừng còn có thể gia tăng cảm tình giữa biểu huynh muội chúng ta, không phải có bài hát hát về chuyện này sao...” Thẩm Ngạo liếc chung quanh, đổ mồ hôi, bài hát này, hần rất muốn hát, hết lần này tới lần khác, cái chỗ này dường như có một chút vẻ lỗi thời, có lẽ là bỏ qua đi, tương lai có cơ hội, mỗi ngày nằm trong chăn hát cho biểu muội nghe.

Chu Nhược nhếch miệng: “Người không đứng đắn, nhớ kỹ đã đáp ứng chuyện của ta, cần phải lưu tâm.”

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Biểu muội, sự tình này chính là sự tình của ta, ta dám không lưu tâm sao?”

Chu Nhược không phản ứng Thẩm Ngạo, xoay người liền đi, nàng ngồi xe ngựa đến, vấn đề về an toàn không cần phải lo lắng.

Thấy thân ảnh Chu Nhược dần dần biến mất, Thẩm Ngạo thở dài miệng khí, thái độ biểu muội thay đổi hơi bị nhanh, không biết là do nguyên do gì, hần là bởi vì mình có khí thế quý tộc?

Triệu Cát ở một bên cười nói: “Trần công tử lại rất phong lưu đó!”

“Bị chê cười, bị chê cười...” Thẩm Ngạo cười cười trả lời một tiếng, trong lòng nghĩ: “Phong lưu? Ca ca phong lưu sao? Ca ca rất thuần khiết đó.”

Theo Triệu Cát ngồi xuống tại vị trí gần cửa sổ, kêu trà bánh, Thẩm Ngạo tự nhiên là tìm món đắt tiền nhất, chiều cổ sinh ý mà!

Việc buôn bán của mình không chiều cổ, sẽ bị thiên lôi đánh chết.

Hắn nhìn về phía Triệu Cát, bắt đầu chăm chú đánh giá đến nho sinh trung niên này, người này thoát nhìn chính là trải qua cuộc sống an nhàn sung sướng, tuy chỉ mặc một bộ áo đạo tằm thường, lại khó nén khí phú quý, lại nhìn bức vẽ trên quạt giấy chế tạo bằng gỗ đàn kia, xem ra là đồ cổ, chỉ phần tích cái này, liền có thể nhận ra Vương lão... không, thân phận Vương Cát huynh không tầm thường.

Nhìn mắt hắn đang rất nóng rực nhìn về phía ánh mắt của mình, Thẩm Ngạo lại phân tích ra có hai loại khả năng, một loại là người này đeo kính áp tròng, đương nhiên, loại khả năng này cực kỳ bé nhỏ. Mặt khác, một loại khả năng chính là hắn có điều cần cầu.

Có chỗ tốt thì có người cầu, Thẩm Ngạo lập tức minh bạch, Vương tướng công này lo lắng về bức tranh chữ mình viết vừa rồi.

Thẩm Ngạo mỉm cười, gọi Ngô Tam nhi đem vậy tranh chữ tới, rất tiếc hận nói: “Cái bức chữ viết này vốn định tặng cho Thái công tử, ai biết Thái công tử người này... Khục khục... Hắn ở cùng trường với ta, ta vốn là không muốn nói hắn nói bậy, nhưng hắn quá khách khí, đúng là không muốn giữ tranh này; Như vậy hôm nay liền tặng cho Vương tướng công, không biết Vương tướng công có thu nhận nó hay không? Nếu người cũng không thu, Thẩm mỗ sẽ rất không cao hứng.”

Hắn nhìn ra được, Vương Cát xuất thân hào môn[giàu sang quyền thế], lòng tự trọng nhất định rất mạnh, tuyệt không thể mở miệng hướng mình đòi hỏi chữ viết, như vậy chính mình mở miệng trước, cho hắn một bậc thang.

Triệu Cát vô cùng mừng rỡ, vội vàng nói: “Trẫm công tử nói như thế, ta tất nhiên là phải nhận.”

Triệu Cát vui mừng rạo rực tiếp nhận tranh chữ, xem trái xem phải, không nhận được, tán thán nói: “Chữ viết như vậy, chỉ sợ thiên hạ ít có.” Trong lòng hắn đột nhiên nhớ tới một bóng hình xinh đẹp, trong lòng thì thầm: “Chỉ là không biết Vân Vân cô nương thấy cái chữ viết này, liệu có thích hay không?” Nghĩ tới đây, không kìm lòng được, đứng lên nói: “Trẫm công tử, chúng ta mới quen đã thân, hôm nay được chữ viết của người, ngày sau sẽ báo đáp.” Nói xong, liền có ý tứ phải đi.

Sự thật quá phũ phàng, Thẩm Ngạo cảm giác mình bị lừa rồi, đây là lần đầu tiên bị người khác lừa gạt! Vương tướng công này nhìn về phía trên giống người thành thực như vậy, thu chữ viết của mình liền rời đi luôn?

Uy, trà bánh còn không trả tiền, có phải là hắn định không thanh toán?.

Triệu Cát vừa mới nói có ý tứ phải đi, còn không đợi Thẩm Ngạo giữ lại, lại đột nhiên ngồi xuống, mang theo chút ít thất thần, lẩm bẩm nói: “Không được, ta đã đắc tội Vân Vân cô nương rồi, hiện tại đi, chỉ sợ sẽ bị nàng chế nhạo.”

Hắn đường đường ngồi ở ngôi cử ngũ, bị người chế nhạo, tự nhiên là không chịu được; Rất chần chờ mà trầm ngâm một lát, liếc nhìn Dương Tiễn sau lưng, lập tức lại lắc đầu, nghĩ thầm: “Dương Tiễn cũng không được, hắn là nội thị, Vân Vân cô nương ghét nhất là nội thị, ai, thật sự là khó xử.”

Thẩm Ngạo nhìn hắn, khép miệng không nói, người này làm sao vậy, như thế nào bộ dạng đột nhiên chuyển thành bộ dáng này rồi, hắn là gặp cái gì khó xử?

Ai, tâm Thẩm Ngạo rất thiện lương, không muốn xem người khác gặp chỗ khó, thời điểm bình thường, lúc người khác có chỗ khó, nếu như đối phương là nam mà nói..., Thẩm Ngạo đều đầm ngực dậm chân ... Ở một bên chuyển ghế xem cuộc vui.

Triệu Cát đột nhiên đưa con mắt lên, ánh mắt nóng rực nhìn qua Thẩm Ngạo, lập tức nở nụ cười, cười đến thật quý dị.

Trong lòng Thẩm Ngạo mát lạnh, không phải đâu, quá âm hiểm rồi, nhưng ngàn vạn đừng đến cầu ta, ta đã đưa một bức chữ viết cho hắn rồi, hắn còn muốn ta làm cái gì?

Triệu Cát nói: “Trầm công tử, tại hạ có một chuyện muốn nhờ.”

Ngô Tam nhi tự mình đưa trà bánh tới, Thẩm Ngạo tiếp trà, chậm rãi thổi trà bọt, hy vọng làm ra vẻ không nghe thấy lời Triệu Cát nói.

Triệu Cát tiếp tục nói: “Có thể nhờ Trầm công tử thay tại hạ đưa một bức họa cho Vân Vân cô nương Thì Hoa quán, có được không?”

Thì Hoa quán? Thẩm Ngạo vừa nghe, liền minh bạch, đây là kỹ viện mà, Vương tướng công này quá không thuần khiết rồi, rõ ràng giết giầy mình đi kỹ viện, Vân Vân cô nương là ai? Không phải hấn định đi của gái trẻ đấy chứ? Chắc là sợ vợ ở nhà biết đây!

Như thế hơi kỳ rồi, người biết mình già còn bảo ta đi làm chân chạy, quá vô sỉ.

96. Chương 95: Biểu Ca Quá Tốt.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 95: Biểu ca quá tốt.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đem chữ mình viết đi đưa cho người Vương tướng công thân mật, còn là một kỹ nữ, Thì Hoa quán, cái tên này dường như sớm đã nghe thấy, nghe nói nơi đó là nơi bướm hoa đệ nhất Biện Kinh, danh kỹ như mây, đều là mặt hàng sa hoa nhất.

Hắn rất muốn đi xem từ lâu, đáng tiếc lại phải đọc sách, lại có biểu muội, Xuân nhi cần che chở, cho nên không tìm thấy cơ hội kiểm hàng.

Vương tướng công đã muốn Thẩm Ngạo đi đưa sách, Thẩm Ngạo không có đạo lý không đi, tuy hắn có chút quá phận, nhưng cái nhiệm vụ gian khổ này, Thẩm Ngạo từ chối thì hơi bất kính.

Thẩm Ngạo gật đầu nói: “Vương tướng công yên tâm, cái bức chữ viết này nhất định đưa đến nơi, là Vân Vân cô nương sao? Tốt, ta không sẽ không làm Vương tướng công thất vọng.” Trong lòng nghĩ: “Vân Vân cô nương là cái dạng gì? Người này già đến tuổi này còn mê, chắc hắn tư sắc không kém, chắc chắn, vì sao lại có một loại cảm giác chờ mong nhỉ, chẳng lẽ bởi vì giúp người làm niềm vui, tinh thần cũng được thăng hoa?”

Triệu Cát mỉm cười, liền đem chữ viết trả lại Thẩm Ngạo, sắc mặt hơi có chút không muốn. Lập tức nhân tiện nói: “Trầm công tử là người đọc sách ở Quốc Tử Giám sao?”

Thẩm Ngạo gật đầu, nhấp một ngụm trà, nói: “Vừa rồi ta xem chữ người viết, tuy là bất chước, lỗ thủng rất nhiều, nhưng bút tích và ý cảnh cũng đã có chút hỏa hầu rồi, chắc hắn nền tảng chữ viết của tướng công rất kiên cố, bút lực cũng đạt tới cảnh giới rất cao.”

Thẩm Ngạo nói một câu này không phải cố ý khoa trương hắn, Thái Luân không nhìn ra thực lực Triệu Cát, Thẩm Ngạo lại nhìn ra được. Dù sao hắn là người dựa vào vẽ lập nghiệp, vừa rồi Triệu tự thể trên bức tranh kia rất khó vẽ, Triệu Cát có thể vẽ, tới loại cảnh giới này, đã rất không dễ dàng.

Nhớ năm đó Thẩm Ngạo vẽ Triệu tự thể, cũng mất công phu một phen.

Triệu Cát cười một tiếng ha ha, phảng phất tìm được rồi tri âm, vốn là khiêm tốn nói một câu, lập tức liền nói ra chỗ mình hiểu được về Triệu tự thể. Thẩm Ngạo khẽ gật đầu, nghĩ thầm người này quả nhiên rất có hàng, vừa mới vẽ một bức tranh chữ, có thể nhìn ra chỗ tinh diệu và tất yếu trong Triệu tự thể, thực lực người này không dưới danh gia đại sư.

Hai người thuận miệng nói chuyện vài câu, đều là giải thích về chữ viết, Triệu Cát nói rất cao hứng, liền đàm luận đến Vương Hi Chi, Triệu Cát thật sự rất tôn sùng Vương Hi Chi, Thẩm Ngạo chỉ là mỉm cười gật đầu, Vương Hi Chi có danh xưng Thánh, nhưng ở trong lòng Thẩm Ngạo, tôn sùng đối với Đồng Kỳ Xương lại nhiều hơn một chút ít, nhân phẩm Đồng Kỳ Xương quá kém, thế cho nên đời sau đánh giá đối với nghệ thuật của hắn hơi thấp một ít, nhưng đơn thuần về chữ viết, thư pháp Đồng Kỳ Xương xác thực dung hội tất cả tinh túy trên đời.

Đương nhiên, thư pháp Vương Hi Chi cũng là vô cùng tốt, Thẩm Ngạo không cuồng vọng đến tình trạng hạ thấp Vương Hi Chi.

Sắc trời dần dần muộn, Dương Tiễn ở sau lưng không ngừng liếc về hướng Triệu Cát, Triệu Cát lúc này mới lưu luyến đứng lên, nói: “Hôm nay may mắn gặp mặt Trầm công tử, thật sự rất thú vị, sau này ta sẽ còn đến Thúy Nhã Sơn Phòng uống trà, chỉ là không biết khi đó có thể gặp lại Trầm công tử hay không.”

Thẩm Ngạo nói: “Bình thường ta đều ở Quốc Tử Giám, chỉ sợ tại lúc Tuần hưu mới có thể ngẫu nhiên đến ngồi một chút.”

Triệu Cát liền cười rộ lên: “Như vậy ngày Tuần hưu ta cũng sẽ đến, nếu có thể gặp được Trầm công tử, sẽ đàm luận nhiều hơn về thư pháp với Trầm công tử.” Hắn đã rất có hảo cảm đối với Thẩm Ngạo, một là Thẩm Ngạo giáo huấn Thái Luân, một mặt khác là chữ viết của Thẩm Ngạo, hôm nay xuất cung một chuyến, chuyến đi này đúng là không tệ.

“Thúy Nhã Sơn Phòng xác thực là nơi tốt, Trầm cho chữ không uống phí.” Triệu Cát cười cười, trong lòng nghĩ nghĩ, liền cáo biệt Thẩm Ngạo, lại lập tức dặn dò Thẩm Ngạo nhất định phải đem chữ viết đưa đến Thì Hoa quán cho Vân Vân cô nương. Thẩm Ngạo đáp ứng, Triệu Cát mới mang theo Dương Tiễn đi về cung.

Thẩm Ngạo nhìn sắc trời không còn sớm, cũng gấp rút trở lại Quốc Tử Giám, vừa đi đến cửa, lại trở về, tìm Ngô Tam nhi bảo hắn cầm ít tiền đến để dùng. Đi Thì Hoa quán, tiền phải cầm theo đủ, tuy nhất thời tìm không thấy thời gian, nhưng trên người để chút ít tiền nhàn rồi, vẫn có chỗ hữu dụng.

Ngô Tam nhi vô cùng hào phóng, một lần xuất ra duy nhất đã đưa tới một xấp tiền, khoảng chừng ba trăm quan, nói với Thẩm Ngạo: “Trầm đại ca, chút tiền ấy không cần tính, không đủ còn có nữa, hiện tại sinh ý Thúy Nhã Sơn Phòng thịnh vượng, tuyệt đối không để cho người thiếu tiền dùng.”

Thẩm Ngạo cười to, vội vàng trở lại Quốc Tử Giám .

Vừa mới đặt chân vào Quốc Tử Giám, sự tình Thái Luân và Thẩm Ngạo tại Thúy Nhã Sơn Phòng đã truyền ra, có người thấy Thẩm Ngạo, liền cười ha hả đi nghe ngóng chi tiết, tỉ mỉ, Thẩm Ngạo nói lung tung vài lời, đang muốn trở lại ký túc xá, lại bị Đường Nghiêm gọi đi.

Thái độ đối đãi của Đường Nghiêm với Thẩm Ngạo lại tốt hơn vài phần, hỏi hắn cuộc sống hàng ngày và việc học tập, liền cười ha hả nói: “Nếu người có chuyện gì khó xử, cứ tới tìm ta là được, có một việc người nên ghi nhớ, sau này nếu có người Thái Học đến tìm người, người không cần để ý tới.”

Thẩm Ngạo cảm ơn không ngớt lời, Đường Nghiêm hài lòng, cười ha hả an ủi một phen, mới để Thẩm Ngạo đi.

Có chuyện gì khó xử trực tiếp tìm Đường Nghiêm? Thẩm Ngạo đương nhiên minh bạch lắt léo trong đó, xem ra mình ở trong suy nghĩ Đường Nghiêm thật đúng là một khối bảo bối.

Thời gian ngày từng ngày qua đi, lại đến ngày Tuần hưu, Thẩm Ngạo và Chu Hằng trở lại Chu phủ, vừa mới đi vẫn an di, không gặp Xuân nhi và biểu muội, trong lòng liền có chút vắng vẻ. Có lẽ là Chu Hằng không có tìm không có phổi vẫn tốt hơn, nhanh như chớp liền chạy tới chơi.

Đầy bụng tâm sự đi về hướng mình ở, xuyên qua một hành lang, bên cạnh tự nhiên có âm thanh thấp giọng gọi: “Biểu ca... Biểu ca...”

Thẩm Ngạo ghé mắt, chứng kiến Lục Chi Chương đuổi theo. Thì ra là Tiểu Chương Chương, như thế nào mười ngày không thấy, hắn đột nhiên như là thay đổi một người khác, tinh thần sa sút đi rất nhiều, người

cũng có chút lén lén lút lút. Thẩm Ngạo chào hỏi hân: “Tiểu Chương Chương, làm sao vậy? Sắc mặt của người không tốt lắm đâu, nói cho biểu ca, là ai khi dễ người?”

Lục Chi Chương đợi rất nhiều ngày, cuối cùng nghe nói Thẩm Ngạo đã trở lại, lúc này mới tới tìm hân, vừa thấy bộ dáng Thẩm Ngạo quan tâm mình, không nhịn được, thật sự muốn khóc, trong miệng nói: “Biểu ca, người đã trở lại rồi!”

Thẩm Ngạo đi an ủi hân: “Tiểu Chương Chương, người làm sao vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Sắc mặt Lục Chi Chương tái nhợt, nói: “Biểu ca, cũng không biết là xảy ra chuyện gì, mấy ngày nay thái độ dè dặt với ta rất xấu, ngày hôm qua ta đi bái kiến nàng, nàng đúng là cự tuyệt không gặp. Biểu ca, đây rốt cuộc là nguyên do gì, ta nghe người phân phó, nghiên cứu Mật tông kinh Phật rồi mà.”

Thẩm Ngạo quyết định từ từ dạy cho hân một bài học, làm người sắp xếp lo giải nạn, Thẩm Ngạo không thể trốn tránh trách nhiệm, hân sao có thể buông tha? Liền tìm một chỗ ngồi xuống, lại gọi Lục Chi Chương tới, nói: “Như thế hơi kỳ quái, Mật tông kinh Phật nhất định là không có vấn đề, có phải chỗ khác xảy ra vấn đề, người lại ngắm xem.”

Lục Chi Chương nghĩ nghĩ, nói: “Ta cũng không nhớ nổi, vừa mới bắt đầu, lúc ta niệm kinh Phật cho bá mẫu nghe, nàng còn cười cười. Về sau sắc mặt liền càng ngày càng kém, có phải là ta niệm không đúng?”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Không phải vấn đề này, Tiểu Chương Chương à, không phải biểu ca nói người, người còn trẻ, rất nhiều sự tình không hiểu, nhất định là chỗ khác đặc tội phụ nhân, hiện tại nghiên cứu cái này sâu hơn cũng không có ý nghĩa, quan trọng nhất là, người đã đắc tội dì, bước tiếp theo nên làm cái gì bây giờ.”

Lục Chi Chương liên tục gật đầu: “Đúng, đúng, vẫn là biểu ca đúng, truy cứu cũng không có ý nghĩa nữa rồi, phải nghĩ bước tiếp theo nên làm cái gì bây giờ?” Trong lòng hân nghĩ: “Tâm tư biểu ca quá tinh tế tỉ mỉ, vì cái gì mà ta không nghĩ tới việc này, mấy ngày nay luôn vì sự tình bá mẫu mà lo sợ bất an, loạn hết cả lên, chẳng suy nghĩ được gì.”

Hân nhìn qua Thẩm Ngạo, chờ Thẩm Ngạo nghĩ kế cho hân.

Thẩm Ngạo trầm ngâm, có vẻ thật sự khó khăn, đành phải nói: “Xem ra dì bên này là không thể trông cậy vào rồi, đã như vậy, chỉ có thể tập kích dưỡng bên này.”

Lục Chi Chương nói: “Bá phụ? Bá phụ đối với ta rất tốt, không cần mất thời gian.”

Thẩm Ngạo thở dài, nhìn Lục Chi Chương, lắc đầu nói: “Ai, Tiểu Chương Chương à, lòng người khó dò, làm sao ngay điểm lí lẽ ấy, người cũng không hiểu? Dưỡng vì cái gì mà đối đãi tốt với người? Là vì người làm hân thoải mái? Không, người nghĩ lầm rồi, là vì xem giao tình hai nhà các người, người là thể chất của hân, hân có thể không khách khí với người?”

“Đúng vậy, nói đến gả con gái cho người, lại bất đồng, dưỡng chỉ có một đứa con gái như vậy, hân muốn tìm con rể, đương nhiên phải cực kỳ thận trọng, không thể bởi vì người là thể chất hân, liền đem biểu muội gả cho người.”

Lục Chi Chương vừa nghe, biểu ca nói quá có đạo lý rồi, không phải thế sao? Bá phụ đối tốt với mình, không có liên quan đến việc gả con gái mà.

Biểu ca nghĩ rất sâu, nếu không chỉ sợ mình sẽ bỏ lỡ cơ hội tốt. Rất cay đắng nghĩ: “Ta thật sự là quá ngu ngốc, nếu như không có biểu ca một mực chỉ điểm cho ta, chỉ sợ bá phụ bên kia, một điểm hi vọng đều không có.”

Vì vậy vội vã nói: “Biểu ca, ta nên làm cái gì bây giờ? Ta thật sự rất muốn lấy Chu tiểu thư, người nhất định phải giúp ta.”

Thẩm Ngạo cười đến rất chân thành tha thiết, giữ chặt tay hân, nói rất chân tình: “Đứa nhỏ ngu ngốc, biểu ca làm sao không giúp người được, biểu ca và người mới quen đã thân, hận không thể lập tức thiêu đốt giấy vàng cùng người làm huynh đệ, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa, nhất định phải làm xong sự tình của người.”

Lục Chi Chương cảm động đến phát khóc, nghẹn ngào nói: “Biểu... Ca... , người đối đãi với ta thật sự quá tốt, từ trước đến nay, trong Biện Kinh này, ta mới biết được đời gian nan, nhân tâm hiểm ác, rất nhiều người khi gặp việc cũng đều thay đổi, chỉ có biểu ca đối với ta tốt nhất.”

97. Chương 96: Khích Lệ Làm Thơ.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 96: Khích lệ làm thơ.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo đột nhiên phát hiện, mình quả thật quá vĩ đại, mỉm cười, nói: “Cho nên, coi như là đi lại ghét bỏ người, Tiểu Chương Chương liền đi tìm dưỡng, ẩn tượng của dưỡng đối với người không tệ, nếu như người có thể biểu hiện ra một chút năng lực, lại làm cho hấn lau mắt mà nhìn, ta xem sự tình người và biểu muội chắc chắn sẽ thành công.”

Lục Chi Chương liên tục gật đầu, biểu ca nói đúng, nhưng lập tức lại bắt đầu trù trừ: “Ta nên biểu hiện những thứ gì ở trước mặt dưỡng? Ta nghe nói dưỡng ưa thích đồ cổ, nhưng ta đối với đồ cổ, tuyệt đối không tinh thông.”

Trong nội tâm Thẩm Ngạo vui vẻ mà nở nụ cười, nhưng lại xụ mặt nói: “Nếu người đàm luận về đồ cổ cùng dưỡng, liền không đúng kiểu; Đồ cổ chỉ là yêu thích, không phải nghề nghiệp, người xem, dưỡng nhìn người như si mê say sưa vùi đầu vào đồ cổ, sẽ nghĩ người như thế nào? Nhất định sẽ nói người không làm việc đàng hoàng; Cho nên, người phải theo ra tay từ thi từ.”

Lục Chi Chương bình tĩnh đại ngộ: “Biểu ca nói không sai, biết làm thi từ, mới là chính nghiệp, có tài văn chương, mới có thể để cho bá phụ coi trọng.”

“Đúng.” Thẩm Ngạo cổ vũ hấn: “Cho nên người phải theo thi từ, phải cho dưỡng biết rõ, Lục công tử người không chỉ là một thiếu gia xuất thân danh môn, càng là một tài tử, ha ha, gọi là tài tử Tiểu Chương Chương, như thế nào?”

Mặt Lục Chi Chương đỏ rần, thấp giọng nói: “Tài tử? Biểu ca, ta không phải tài tử, từ nhỏ ta đã không thích đọc sách, đừng nói làm thơ từ, chứng kiến văn vẻ thi từ đã đau đầu rồi.”

Thẩm Ngạo thở dài, nói: “Tiểu Chương Chương, chẳng lẽ không có người một ưu điểm nào sao?”

Lục Chi Chương nói: “Biểu ca, vậy phải làm sao bây giờ? Nghe người nói như vậy, trong nội tâm ta càng lo lắng.”

Thẩm Ngạo nói: “Còn có một biện pháp, thật sự không được, chúng ta liền làm bộ đi.”

“Làm bộ?” Lục Chi Chương vừa nghe, cũng có chút chột dạ.

Thẩm Ngạo nói: “Không làm giả không được, không bằng như vậy, người đi sao chép vài bài thơ đến đây, lát nữa thấy dưỡng, đến lúc đó thốt ra, bình thường dưỡng đều bề bộn công vụ, khi nghỉ thì chơi đồ cổ, sao có thể nghi kỵ đây không phải thi từ của người?”

Lục Chi Chương nói: “Như vậy tựa hồ không tốt lắm đâu, nếu bị bá phụ thấy rõ, chỉ sợ... chỉ sợ...”

Thẩm Ngạo nói: “Không bí quá hoá liều có thành công được không? Tiểu Chương Chương, nói thật với người, vừa rồi ta từ chỗ đi bên kia tới, nghe khẩu khí di, là không muốn gả biểu muội cho người; Nếu người không từ chối đến cùng, chỉ sợ người chỉ có ảm đạm trở lại Hồng Châu.”

Lục Chi Chương vừa nghe, dừng khí đã tới, nói: “Ta không thể trở về một mình, phải đi về, cũng muốn dẫn Chu tiểu thư trở về kết hôn.”

“Cái này là được rồi, cho nên chỉ có thể làm bộ, lại làm cho dương coi trọng người, đến lúc đó người lại hướng dương cầu hôn, chỉ cần dương đáp ứng, chuyện này không thể sửa đổi được nữa.” Thẩm Ngạo tiếp tục mang theo dáng tươi cười rất hòa thuận nói.

Lục Chi Chương cảm thấy rất có đạo lý, nhân tiện nói: “Đúng vậy, nhưng đi đâu tìm thi từ bây giờ.”

Thi từ quá nổi danh không tốt, liếc mắt đã bị người nhìn thấu, nhưng tên tuổi không có, phần lớn là chất lượng kém, như thế lại làm cho Lục Chi Chương rất khó xử.

Thẩm Ngạo mỉm cười: “Cái này dễ làm thôi, người đi mua một quyển Thúi Nhã Thi Tự, lấy ra mấy bài thi từ bên trong ra là được; Thúi Nhã Thi Tự sử dụng mấy bài thơ không tệ, hơn nữa phần lớn đều là sản phẩm mới, đáng tin dương sẽ không nhìn ra, Tiểu Chương Chương, chính người tự mình nắm chắc, cái biểu ca có thể dạy cũng đã dạy cho người, còn lại, phải xem chính người.”

Nói xong, Thẩm Ngạo liền tạm biệt Lục Chi Chương.

Trong đêm cùng ngày, Thẩm Ngạo kêu Lưu Văn đến.

Biểu thiếu gia cho mời, Lưu Văn nào có đạo lý không đến, hắn mang dáng tươi cười chân thành tới gặp Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo nhìn thấy hắn, liền rút ra một quyển thi tập từ trong tay áo, mỉm cười nói: “Lưu chủ sự, có chuyện cần người hỗ trợ đi làm.”

Lưu chủ sự mang một bộ dạng thụ sủng nhược kinh (bị yêu mà sợ), nói: “Biểu thiếu gia không nên nói như vậy, có lời gì, cứ phân phó một tiếng là được.”

Thẩm Ngạo nói: “Bình thường dương tại thư phòng đều là tiện tay lật sách xem sao?”

Lưu chủ sự nói: “Bình thường đều là bọn hạ nhân chọn mua sách, liền để tới trên bàn, Quốc công tiện tay lật xem; Có đôi khi hắn cũng muốn bản sách nào đó, cũng sẽ bảo người đi lấy.”

Thẩm Ngạo gật đầu: “Như vậy làm phiền Lưu chủ sự giúp ta đem quyển sách này đặt ở trên bàn dương.”

Lưu Văn không rõ ý tưởng, lại hiểu không nên hỏi quá nhiều, tiếp nhận tập sách, nói: “Biểu thiếu gia, chuyện này nhất định ta sẽ làm tốt.”

... ..

Lục Chi Chương quả nhiên là mua một quyển Thúi Nhã Thi Tự về, chăm chú khổ đọc, cuối cùng trong đầu cũng có vài bài thơ.

Qua mấy ngày, Quốc công sai người gọi hắn đi đến thư phòng nói chuyện, tâm thần Lục Chi Chương có chút bất an, kiên trì đi qua.

“Lục công tử, đến đây, ngồi xuống đi.” Đoàn Chính mỉm cười nói, ngày đại hội giám bảo càng ngày càng gần, tâm tình của hắn gần đây rất tốt.

Lục Chi Chương vội vàng khách khí một câu, hạ thấp người ngồi xuống.

Đoàn Chính liếc nhìn Lục Chi Chương, tâm tình rất phức tạp, thể chất này, hắn còn khá ưa thích; Cũng không biết là như thế nào, ấn tượng phu nhân gần đây đối với hắn lại càng ngày càng kém, hắn nhìn ra tâm tư Lục công tử, thể chất là muốn hướng mình nói việc hôn nhân Nhược nhi, hai nhà kết thành chuyện tốt Tân Tân, nhưng hiện tại chuyện này lại hơi khó.

Đoàn Chính tràn đầy vui mừng, Lục gia là vọng tộc, Lục công tử cũng không tìm ra cái tật xấu gì; Nhưng lúc hắn hướng phu nhân đề cập chuyện này, phu nhân lúc khởi điểm vẫn chỉ nói là chậm rãi nhìn lại, càng về sau, ngay cả đường sống cũng không có, quả quyết cự tuyệt.

Đoàn Chính kẹt ở hai đầu, hơi có chút khó xử.

Theo như lệ liền hỏi Lục Chi Chương ăn uống thế nào trước, Lục Chi Chương nói: “Có bà phụ chăm sóc, tiểu chất ở chỗ này rất tốt, cũng không có gì không quen.”

Đoan Chính liền cười cười vuốt râu, nói: “Vậy thì ở nhiều hơn một ít thời gian, dù sao Hồng Châu bên kia cũng không có việc gì, người cứ ở đây chơi.”

Lục Chi Chương hơi có chút chần chờ, hắn quá nóng lòng, ở lại như vậy cũng không phải biện pháp, sự tình Chu tiểu thư bên kia không giải quyết được, trái tim hắn luôn lơ lửng không bỏ xuống được.

Đoan Chính lại hỏi: “Nghe nói thể chất ở trong phủ bình thường đóng cửa không ra, chắc là đang đọc sách?”

Hắn hỏi như vậy, Lục Chi Chương liền vội vàng nói: “Vâng, bình thường đọc chút ít sách, để đầu óc được mở mang.”

Đoan Chính khá hào hứng, văn sinh hậu bối, có thể tĩnh tâm đi đọc sách, đó là vô cùng tốt, ngàn vạn lần chớ để như nhi tử không nên thân của mình kia, hào hứng tiếp tục hỏi: “Đọc cái sách gì? Chắc hẳn học văn Lục công tử cũng không kém!”

Cái trán Lục Chi Chương đã chảy ra mồ hôi lạnh rồi, xem ý tứ bá phụ, nhất định sẽ tìm căn nguyên hỏi ngọn nguồn, miệt mài theo đuổi xuống dưới, vừa hỏi cái này, sớm muộn gì cũng lộ ra dấu vết, nếu để cho bá phụ biết mình không học văn không nghề nghiệp, vậy cũng sẽ không hay; Nhân tiện nói: “Chỉ là đọc chút ít thơ Đường mà thôi, lại để cho bá phụ chê cười.”

Đoan Chính nhân tiện nói: “Lục công tử cũng đam mê thi từ sao? Thật tốt, nói như vậy, Lục công tử nhất định đã làm thơ, nói cho ta nghe một chút được không?”

Đến rồi, bá phụ muốn khảo nghiệm hắn!

Trong lòng bàn tay Lục Chi Chương đổ mồ hôi, không biết là nên mừng hay là nên buồn, một mặt là bởi vì rốt cục có cơ hội thi triển, một phương diện khác lại sợ hãi bị Đoan Chính khám phá.

Lục Chi Chương trầm ngâm một lát, cố lấy dũng khí, đứng lên nói: “Như vậy xin mời bá phụ chỉ ra chỗ sai.” Nói xong từ từ thì thầm: “Ta làm bài thơ này, là tại ngày hội Trung thu, lúc ngẫu hứng lên mới làm, bá phụ chớ chê cười.”

Đoan Chính mỉm cười gật đầu, trong lòng nghĩ, không thể tưởng được thể chất này lại có bản lĩnh làm thơ, như thế xem ra, lúc trước đã xem nhẹ hắn; Nếu là hắn thật sự làm ra thơ, vậy là cực kỳ tốt rồi, cầm thơ hắn đi nói cùng phu nhân, cho dù ấn tượng phu nhân đối với hắn kém, thấy hắn có học văn, gia thế lại tốt, sự tình cầu hôn có lẽ còn có đường sống quay về.

Lục Chi Chương thì thào: “Mười phiên sương ảnh chuyển đình ngô, tiệc hôm nay làm người quay mặt vào xó nhà. Chưa hẳn Hằng Nga không trái ý, ngọc thiềm trong trẻo lạnh lùng hoa quế cô...” Sau khi đọc xong, tâm thần bất định bất an mà nhìn xem Đoan Chính nói: “Bá phụ, bài thơ này nói rất đúng về lẽ khách phiêu bạt xứ khác, đã qua mười năm, nhưng không về quê, tại ngày hội Trung thu, lẽ khách một mình quay mặt nhìn về phía góc tường, trong lòng nghĩ Hằng Nga chưa hẳn không có phiên muộn oán hận...”

Đoan Chính vỗ tay nói: “Tốt, thơ tốt...”

Lục Chi Chương nhẹ nhàng thở ra, xem ra qua cửa ải này rồi, bài thơ này là hắn copy tác phẩm của Tăng Túc An trong Thúi Nhã Thi Tập.

Đoan Chính tiếp tục nói: “Lục công tử là đại tài, từ từ đọc sách đi, sẽ rất có tương lai.”

Trong nội tâm Lục Chi Chương vui vẻ rạo rực, bá phụ ít khi khoa trương hắn một câu, thật tốt quá, biểu ca nói cực kỳ đúng, xem ra vẫn có hi vọng lấy biểu muội.

Đoan Chính nhấp một ngụm trà, trong đôi mắt kia hiện lên một tia quang mang nhàn nhạt không thể nắm lấy, thuận miệng nói mấy câu cùng Lục Chi Chương, Lục Chi Chương liền cáo từ đi ra ngoài.

Đợi Lục Chi Chương đi, sắc mặt Đoan Chính dần dần thay đổi, vẻ mặt hắn nghiền ngẫm nhất một quyển sách thơ trên bàn lên, tiện tay mở ra, tại một mặt trang sách thượng đình ở, thì thào nhắc tới: “Mười phiên sương ảnh chuyển đình ngô, tiệc hôm nay làm người quay mặt vào xó nhà... Lục công tử à Lục công tử, người có thể khinh người, lại có thể lẫn trời sao?”

Hắn buông sách thơ, khuôn mặt đầy vẻ u sầu thở dài, lại lẩm bẩm nói: “Xem ra, Lục công tử này, chỉ sợ cũng không đơn giản, Lục gia dạy dỗ, dạy dỗ đệ tử đi ra ngoài, chính là như vậy sao?”

98. Chương 97: Ngồi Xe Lừa Đi Thanh Lâu.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 97: Ngồi xe lừa đi thanh lâu.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Một ngày mới, ánh rạng đông sáng sớm vừa lộ ra, Quốc Tử Giám liền truyền tới tiếng đọc sách lang lang, Thảm Ngạo mặc áo đạo mới tinh, trong túi Bách Bảo (túi để tiền) bí mật mang theo ba trăm quan tiền, thật vất vả nhịn hết khóa học, liền tập trung tinh thần chuẩn bị đi Thi Hoa Quán.

Đã đáp ứng Vương Cát tướng công đi đưa tranh chữ cho người hẩn thân mật, lời hứa Thảm Ngạo đáng giá nghìn vàng, tự nhiên phải làm sự tình thỏa đáng. Đường nhiên, hẩn cũng là có tư tâm, hôm nay eo quắn trăm quan, thừa cơ hội này, đi xem nơi gió trăng ưu nhã nhất thành Biện Kinh cũng không tệ.

Rung cây quạt, bỏ qua Chu Hằng gọi hẩn cùng đi dùng cơm tối, liền thẳng đến Sùng Văn các. Quy củ Quốc Tử Giám rất nghiêm, bình thường không cho phép giám sinh ra ngoài, cho nên tuy đã tan học, đi ra khỏi Quốc Tử Giám cũng cần được cho phép.

Thảm Ngạo là người nào, tìm lý do còn không phải quá đơn giản sao, trong lúc thoáng nghĩ qua, liền có bảy tám cái cớ, cái gì tay cổ mỗi nhừ cần xem thầy thuốc; Hay là cô cô ở nông thôn phát bệnh; Phức tạp nhất chính là có bằng hữu mời, nguyên vốn không muốn đi, nhưng là đối phương lại là Thái Học sinh, muốn đấu thơ cùng mình. Vì vinh dự Quốc Tử Giám, vì uy nghi của Đường đại nhana, mình đành xúc động ứng chiến vân vân....

Quan lại nhỏ ở cửa ra vào chứng kiến Thảm Ngạo, cũng không ngăn cản hẩn, Thảm Ngạo vào Sùng Văn các, Đường Nghiêm đang chăm chú viết chữ. Thảm Ngạo chậm rãi đi qua, lẳng lặng nhìn một hồi, Đường đại nhân viết chữ cũng không tệ lắm, rất già dặn, bố cục hợp lý, chữ viết tinh tế tỉ mỉ, nhưng không hoàn mỹ, chính là thiếu thiếu một ít linh khí.

Tự nhiên, Thảm Ngạo không ngu xuẩn đến khoa tay múa chân đối với chữ Đường hiệu trưởng viết, mỉm cười nói: “Đại nhân viết chữ không tệ, rất có phong phạm đại sư.”

Đường Nghiêm đưa con mắt lên, tay nắm bút còn treo ở giữa không trung, lập tức liền cười ha ha một tiếng: “Là Thảm Ngạo à, học xong rồi sao? Ta bảo người bớt nhiều thời giờ đến ngồi một chút nói chuyện phiếm, đợi mãi không đến, còn kém một bước gọi người đi thỉnh cầu người. Hôm nay cuối cùng cũng đến rồi, nhìn bộ dáng của người, chỉ sợ là vô sự không lên diện tam bảo(không có việc cầu thì không đến)?”

Cáo già, có lẽ là rất thông minh, Thảm Ngạo vội vàng kinh sợ nói: “Đại nhân nói như vậy, đệ tử thật sự là tội đáng chết vạn lần, đệ tử bình thường không phải không không muốn đến, chỉ là không dám mà thôi. Đây là nơi đại nhân xử lý công việc, đại nhân một ngày kiểm tỷ bạc vì Quốc Tử Giám, đệ tử nào dám đến quấy rầy.”

Đường Nghiêm đặt bút, cười to nói: “Người không cần nịnh nọt lão phu, tới đây, nhìn xem chữ lão phu có cái khuyết điểm nhỏ nhất gì.” Hẩn xem qua bài thi Thảm Ngạo, biết rõ Thảm Ngạo viết chữ vô cùng tốt, ở trước mặt Thảm Ngạo, hẩn cũng không làm đáng, lại có ý tứ thỉnh giáo.

Thảm Ngạo vội vàng nói: “Đại nhân viết chữ có chút khuyết điểm nhỏ nhất, nhưng hạ bút già dặn bình tĩnh, rất có phong phạm, hình thể tinh tế tỉ mỉ, khoảng cách giữa các hàng rậm rạp, là tác phẩm cực phẩm xuất sắc, Thảm Ngạo không dám bình luận.”

Đường Nghiêm nghiêm mặt nói: “Ta đối đãi người như thế hệ con cháu, người ngay cả nói thật cũng không muốn nói với lão phu sao?”

Thẩm Ngạo cảm thấy hơi không có ý tứ, đành phải nói: “Đại nhân viết chữ, tiếc nuôi duy nhất chính là thiếu một luồng khí, thật giống như vẽ rồng, nhưng không có con mắt, tuy viết chữ đẹp, nhưng thiếu nó, luôn thiếu đi một thứ gì đó.”

Đường Nghiêm thở dài nói: “Ta khổ luyện vài thập niên, có lẽ hay là kém một ít, vừa nghe người nói như vậy, vẫn có chút mất mặt.”

Thẩm Ngạo sợ hấn không dễ yên, mắt thấy trời sắp tối rồi, hấn phải vội vã đi Thì Hoa Quán chơi gái... Không, là tặng lễ mới đúng, vội vàng nói: “Đệ tử đến lần này, là muốn xin nghỉ một đêm.” Thẩm Ngạo nhìn nhìn sắc mặt Đường Nghiêm, thấy hấn cũng không có gì không thoải mái, đang muốn nói tiếp ra lý do, lại chứng kiến Đường Nghiêm gật đầu nói: “Một đêm, cũng không có gì, ngày mai nhớ đi lên khóa học là được.”

Đồ mờ hồ, không phải đâu, cứ đồng ý dễ dàng như vậy? Không phải nghe người khác nói giám sinh xin nghỉ rất khó đấy sao? Không phải còn có người nói, có một lần muốn xin nghỉ đi ra ngoài chọn mua chút ít dụng cụ, đều bị tiến sĩ giáo huấn trọn vẹn một canh giờ, kết quả không phải là xám xịt trở về sao? Như thế nào mình vừa mới nói rõ ý đồ đến, Đường đại nhân liền gật đầu.

Thẩm Ngạo vắng vẻ trong lòng, rất phiền muộn, buổi chiều khi đi học, vì tìm lý do, hấn đã phân tích thật lâu, thế cho nên ngay cả tiến sĩ giảng bài đều không nghe lọt bao nhiêu. Nhưng nghĩ nhiều có hoàn mỹ như vậy, kết quả lời nói đến bên miệng, Đường đại nhân lại không cho mình nói ra.

Đường Nghiêm cười nói: “Người ra ngoài, ven đường phải cẩn thận một ít, thành Biện Kinh tam giáo cửu lưu, người nào cũng có.”

Thẩm Ngạo đành phải gật đầu rất không thú vị, trong nội tâm luôn cảm thấy tư vị không cam lòng, có đôi khi mục đích rất dễ dàng đạt tới, cũng không phải sự tình đáng để vui sướng.

Ai, không công nát nát nửa buổi chiều.

Nói mấy câu cùng Đường đại nhân, Thẩm Ngạo đứng dậy cáo từ, Đường đại nhân tự mình viết cho hấn một lệnh mở gác cổng ra. Thuận lợi ra khỏi Quốc Tử Giám, mượn một cỗ xe lừa trên đường, Thẩm Ngạo nói về hướng xa phu: “Hướng đến Thì Hoa Quán đi.”

Phu xe kia lại rất quen thuộc đối với thành Biện Kinh, vừa nghe ba chữ Thì Hoa Quán, sắc mặt lập tức mập mờ, mỉm cười ngồi ở cang xe điều khiển con lừa, vừa nói: “Công tử là con người tao nhã, cô nương Thì Hoa Quán người nào cũng không giống người thường, sắc nghệ song tuyệt.”

Thẩm Ngạo rất hào hứng, thì ra lão trượng này cũng là người đồng đạo, lại nói dân dân Đại Tổng thật sự là rất nhiều, từ Công hầu Cửu khanh, cho tới người buôn bán nhỏ, đều rất thông thạo cái này. Liền hỏi: “Lão trượng hấn là đã từng đi qua đó?”

Xa phu liên tục lắc đầu, tràn đầy hâm mộ nói: “Tiểu nhân thân phận như vậy, đi vào người ta có nhìn đến sao? Công tử lại bất đồng, ha ha, phong lưu phóng khoáng, tướng mạo bất phàm. Nhìn cái thân quần áo này, đặt mua đã không dưới bốn năm quan tiền rồi, muốn đi vào lại rất dễ dàng.”

Thẩm Ngạo liền cười, xe phu này rất thú vị, liền nói chuyện tào lao cùng hấn, phu xe kia cũng có tin tức rộng khắp, nói đến Thì Hoa Quán, nước miếng đã đầy miệng, Thẩm Ngạo liền hỏi hấn: “Cái Thì Hoa Quán này, cô nương nào nhất bảng?”

Xa phu nói: “Tự nhiên là Nhị nương và Thất nương, hai cô nương này một người đánh đàn rất tốt, dung mạo tự nhiên là khuynh quốc khuynh thành. Người khác thiện nhất giám bảo, cái dạng bảo bối đồ cổ gì, chỉ cần nàng xem xét, có thể đoán ra cái tám chín phần mười. Nghe nói vũ kỹ nàng cũng là vô cùng tốt, cái tư thái quyền rũ kia, ha ha...” Tiếp theo chính là cười rất mập mờ.

Quả nhiên là nghe ca xem dung mạo, dân dân xem tư thái, ha ha, cái lão trượng này chắc hấn cũng là ca thủ bên trong, chỉ sợ tiếp xúc không ít hàng rồi, Thẩm Ngạo thăm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ, nở nụ cười, nói: “Nhị nương, Thất nương, tốt, bốn công tử nhớ kỹ các nàng rồi, chỉ là không biết lão trượng có biết hay không thì hoa trong quán có một gọi Vân Vân cô nương?”

Xa phu trầm ngâm một lát: “Vân Vân? Công tử, xem người như vậy, chỉ sợ là lần đầu tiên đi... Hắc hắc... , Vân Vân tức là Thất nương, đây là nhũ danh của nàng, người bình thường không gọi như vậy, chúng ta cũng gọi nàng là Thất nương.”

“À.” Thì ra là thế, Thất nương là Vân Vân dùng tên giả hoặc là nghệ danh. Lập tức tưởng tượng, trong nội tâm lại nổi lên dấm chua, Vương tướng công quá vô sỉ rồi, thì ra người hắc thân mật chính là Thất nương, người này rất có phúc đó.

Tốt, đi thấy Vân Vân trước, nhìn xem tư thái rồi nói sau, không biết dụ dàng là cái cảm giác gì.

”Oa, ta đường đường là Thẩm đại giám sinh, rất chính trực, thanh niên phẩm hạnh tốt đẹp, sao có thể có nghĩ gì xấu xa như vậy. Ta là đi đưa sách, đi sở eo Vân Vân chỉ là nghề phụ mà thôi, sao có thể bỏ nhiều lấy ít.

Không được, trước hết nghĩ cách đưa tranh chữ đi đã, lại ngẫu nhiên đi mò mò eo nhỏ của Vân Vân cô nương. Không hiểu khi Vương tướng công biết rồi, sẽ nghĩ như thế nào? Hắc là người rất tốt, nên sẽ không ăn dấm chua, người giảng nghĩa khí như vậy, tự nhiên là lòng coi bằng hữu như tay chân, thê tử như quần áo, hắc có cái quần áo này, ta đây là người bằng hữu, thay hắc mặc một lần trước rồi nói sau.”

Thẩm Ngạo nghĩ đến đây, lập tức mừng rỡ, đối với Xuân nhi, Chu Nhược, hắc tuyệt đối sẽ không ôm như kiểu ôm loại người kia... Nghĩ xem, các nàng là hoa cúc khuê nữ, Thẩm Ngạo nghĩ như vậy thật xấu xa, mặc dù có tham lam muốn giữ lấy, nhưng cách nghĩ có lẽ cũng là rất thuần khiết .

Nhưng đối với danh kỹ lại bất đồng, danh kỹ vốn chính là dùng để thỏa mãn dục vọng, nếu chơi thuần khiết, vậy thì giả trang quá nhiều rồi.

Xe lừa vững vàng đứng tại trước cửa Thì Hoa Quán, Thẩm Ngạo xuống xe, lấy tiền ra trả cho xa phu, tự nhiên là cho xa phu nhiều thêm vài văn tiền, xa phu tràn đầy vui mừng nói cảm ơn: “Công tử vạn phúc...” Lập tức lại cười rất mập mờ: “Công tử tối nay phải cẩn thận, chớ để eo bị moi.”

Thẩm Ngạo chấp hai tay sau lưng, hào khí tận trời, nói: “Bổn công tử kim cương bất hoại, không cần lão trượng hao tâm tổn trí.”

Xa phu vội vàng đánh xe chạy đi. Thẩm Ngạo xoay người, lần đầu tiên thấy đệ nhất thanh lâu Biện Kinh, trong tưởng tượng có chút bất đồng, không thể nói nơi này là thanh lâu, quả thực chính là phiên bản Thúy Nhã Sơn Phòng. Chiêu bài đó không nhiều danh vọng, lại hiện ra khí tức cổ kính. Mặt tiền của cửa hàng có phong cách cổ xưa, không có xanh đỏ lòe loẹt, người dư thừa để làm đẹp cũng không có.

“Xem ra, cách nghĩ của bổn công tử và tư tưởng ông chủ Thì Hoa Quán không mưu mà hợp rồi, cái kiểu này, bổn công tử rất ưa thích.” Thẩm Ngạo cười cười, ngẩng đầu bước đi, đong đưa cây quạt, bày làm ra một bộ dáng công tử phú gia, liền đi vào.

99. Chương 98: Thanh Lâu.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 98: Thanh lâu.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trên núi Vạn Tuế sơn, gió nhẹ thổi qua, cuốn đến khuôn viên đầy cây tùng cách đó không xa, tiếng sào sạt vang lên, sắc trời dần dần muộn, thanh âm nước suối róc rách lọt vào tai, nương theo tiếng hạc kêu rầm rộ, một chiếc đèn nhỏ chiếu đình nghỉ mát trên sườn núi sáng trưng.

Triệu Cát phác họa hết một nét cuối cùng, cầm bút ra, thỏn thức một phen, chăm chú nhìn bức họa hần vừa mới hoàn thành, không nhin được, mặt mày hớn hở nói: “Tốt, tốt, bức họa này có thể ganh đua sống mãi cùng người nọ, Dương Tiễn, đến đây, đem bức họa đi, qua hai ngày bảo Tím Hành đến lấy.”

Một bên, Dương Tiễn cung kính cười nói: “Bệ hạ, muộn rồi, có phải là nên trở về tẩm cung?”

Triệu Cát hào hứng bưng bưng, mỉm cười, nói: “Người là một tên nô tài, gấp cái gì, Trẫm không muốn hồi cung, chứng kiến những tấu chương kia liền đau đầu.”

Dương Tiễn không nói gì nữa, tuy nói hoàng thượng ở trên triều đình không tỏ thái độ, nhưng quan viên trong triều không bỏ qua, mang theo tấu chương về Thăm Ngạo chất đầy trên bàn làm việc trong Ngự Thư phòng của hoàng thượng, hôm nay hoàng thượng đến Vạn Tuế sơn, chính là tránh bị quấy rầy.

Nhưng hoàng thượng không thể không hồi cung, dù sao mấy nương nương đều đang chờ đợi! Dương Tiễn không mang hoàng thượng về, chỉ sợ đám nương nương không thuận theo.

Nhưng, Dương Tiễn chỉ đứng đó, không khuyên nữa, khích lệ nhiều, sẽ làm hoàng thượng phiền lòng.

Triệu Cát nhớ tới sự tình tấu chương, liền không nhin được, nói: “Thăm Ngạo kia lại rất thú vị, không biết hiện nay hần đã đưa sách cho Vân Vân chưa.”

Dương Tiễn liền cười cười: “Bệ hạ, tính tình Vân Vân cô nương, chỉ sợ Thăm Ngạo không chịu đựng nổi đâu.”

Triệu Cát cười một tiếng, nói: “Thăm Ngạo hay làm bộ đáng, Vân Vân cũng hay làm bộ đáng, Trẫm liền muốn nhìn một chút, hai người đụng vào nhau, vậy là cái quang cảnh gì; Vân Vân khiến cho ta phải nịnh nọt, Trẫm liền vì Vân Vân mà đưa tài tử chuyên gia giám bảo đến.”

Dương Tiễn kính cẩn nói: “Bệ hạ tại sao thấy được Thăm Ngạo kia biết thuật giám bảo?”

Triệu Cát liền cười nói: “Lúc Trẫm và hần lần đầu gặp mặt, hần không đi dò xét bộ dáng Trẫm, mà đôi mắt rơi lên trên cây quạt của Trẫm, chỉ cái liếc vội vàng này, chắc hần đã nhìn ra cây quạt này không giống người thường; Người như vậy, đích thị là rất tinh thông đối với việc xem xét đồ cổ; Dương Tiễn, người ngầm lại Chu Đao Chính ái khanh xem, hần gặp người, có phải là bộ dáng giống hệt với Thăm Ngạo?”

Dương Tiễn liền cười: “Bệ hạ vừa nói như vậy, nô tài lại nhớ tới một truyện cười, một ngày Chu Quốc công đi gặp quan viên, ánh mắt đầu tiên xem xét, liền cười cười nói tốt; Quan viên kia lập tức mừng rỡ, vội vàng nói rằng hạ quan vô đức vô năng, đầu hợp với một cái chữ tốt của Công gia; Ai ngờ Chu Quốc công như si mê như say sưa, rồi lại là nói thêm mấy chữ tốt, ánh mắt kia đúng là nhìn thẳng qua quan viên kia, con mắt cũng không nháy; Quan viên kia lập tức chột dạ, không biết Quốc công rốt cuộc có ý tứ gì; Chờ hần lấy lại tinh thần, liền chứng kiến Quốc công đi tới từng bước một, ánh mắt kia, ha ha, hoàng thượng, nô tài cũng không nói nên lời, dùng lời nói trên phố chính là thấy nhân tình thân mật, quan viên liền tiếp lui về phía sau, trong nội tâm suy nghĩ, Công gia có cái dạng này, hạ quan có nên gọi hai tiếng? Tốt xấu hần cũng xuất thân là người đọc sách, coi như là Quốc công, cũng là không thể chịu nhục.

Quan viên này đang muốn gọi, ai ngờ Quốc công đã rướn thân lên rồi, một tay liền đưa qua chọc vào vạt áo quan viên, mặt quan viên đều bị dọa trắng rồi, trong nội tâm kêu khổ, ai ngờ Quốc công giật xuống một khối Ngọc nhi từ bên hông hần, nhẹ nhàng vỗ cái ngọc kia, trong miệng không ngừng nói: tốt, thật tốt, huynh đài, cái này chỉ sợ là Cổ Ngọc thời Tần đó.”

Dương Tiễn nói đến một nửa, Triệu Cát đã cười phun ra, đợi Dương Tiễn nói xong, Triệu Cát vỗ tay nói: “Chu ái khanh phẩm tính rất tốt, chính là quá ngây dại, cái này cũng làm khó hần, vì thu thập đồ cổ, thực là cái gì cũng không để ý, mấy ngày nữa đến trong kho chọn một chút bảo bối ban cho hần đi.”

... ..

Thăm Ngạo vào Thì Hoa Quán, chỉ thấy bên trong rất bình tĩnh, cây quạt rốt cuộc không dao động nổi nữa, oa, có phải là đi nhầm chỗ rồi? Xem xét hai bên trái phải, trong tưởng tượng là có một tiểu mỹ nhân đi ra đón khách, trái một câu tướng công, phải một câu quan nhân; Đừng nói phần trang điểm, mà ngay cả chút hoa hoét cũng đều không có, toàn bộ bốn vách tường đều là viết chữ danh họa, bình sứ đồ cổ.

Nữ nhân không thấy được một người, nam nhân dưới lầu cũng không phải thiếu, nguyên một đám đang ngồi rất đứng đắn, không lên tiếng.

Có thanh lâu như vậy sao? Thật sự là quá ngoài dự đoán của mọi người, Thẩm Ngạo thu hồi cây quạt, ánh mắt rơi trên người một công tử ca, công tử ca này cũng giơ một cây quạt lên, phong lưu phóng khoáng, nhẹ nhàng lay động cây quạt, ngũ quan cũng không tệ lắm, chỉ là trên gương mặt tựa hồ hơi nhiều mụn hạt đậu.

Thẩm Ngạo đi qua đó, hiền lành cười cười ôm quyền nói: “Công tử, xin hỏi đây là Thì Hoa Quán sao?”

Công tử liếc liếc Thẩm Ngạo, vừa thu cây quạt lại, đùa cợt nói: “Tại đây không phải Thì Hoa Quán, cái thành Biện Kinh này còn có chỗ nào là Thì Hoa Quán?”

Thẩm Ngạo rất xấu hổ, tầm hoan lại tìm được việc bị người khinh bỉ, thật sự hơi không có ý tứ; Hắn đang muốn tiếp tục hỏi, công tử kia nhìn ra tâm tư Thẩm Ngạo trước, ngoắc ngoắc ngón tay, nói: “Huynh đài hân là lần đầu tiên đến đây?”

“Đúng vậy, đúng vậy...” Thẩm Ngạo cười cười che dấu nội tâm xấu hổ, ha ha, lần đầu tiên mà, mặc dù có một chút dọa người, nhưng có người nào không có lần đầu tiên tới thanh lâu?

Một lần là sinh ra, hai lần đã thành thực rồi!

Công tử ho khan một tiếng, một bộ dạng người từng trải, ra dáng nói: “Cái này khó trách, Thì Hoa Quán khác hẳn với những thứ thanh lâu khác, người ngồi xuống trước, đợi xếp hàng.”

Đổ mồ hôi, thì ra còn phải xếp hàng, công tử này là ngồi ở hạng ghếбет, Thẩm Ngạo ngồi ở phía dưới hẳn, hỏi: “Xem cô nương cũng phải xếp hàng sao?”

Công tử cầm cây quạt phe phẩy nói: “Cũng không phải như thế, nếu người muốn gặp đại nương, tam nương, tứ nương, cái kia tự nhiên không cần; Nhưng nếu là người muốn gặp Nhị nương, Thất nương, phải xếp hàng.”

“À.” Thì ra là thế, Thẩm Ngạo đã hiểu!

Sinh ý náo nhiệt đó! Đổ mồ hôi, đây cũng hơi quá đáng rồi, Nhị nương và Thất nương không phải rất thâm sao, mỗi ngày đều phải tiếp nhiều khách như vậy, một người đi vào lại có một người tới, làm sao chống đỡ được đây!

Xem ra loại cô nương này sống như tên, một ngày bảy bảy bốn chín lần, cũng là rất mệt nhọc .

Thẩm Ngạo đưa mắt đi qua, khách nhân ngồi ở trên mặt ghế chờ đợi lại nhiều hơn mười, người thứ nhất coi như là 10', ngay cả mặc quần áo thoát y phục tiếp theo, vậy cũng ít nhất phải đợi một canh giờ. Lập tức liền dần dần vô vị, Thẩm Ngạo không phải xem thường những danh kỹ này, người ta tốt xấu cũng là dùng thể lực kiếm sống, lao động vinh quang, không trái với luật pháp.

Chỉ có điều nguyên một đám nam nhân xếp hàng đi vào, vết mồ hôi và nước miếng, bàn tay bẩn chưa rửa, chất hỗn hợp hỗn tạp nào đó trộn lẫn trên một thân thể mê người, đổ mồ hôi, trong nội tâm Thẩm Ngạo có chút chán ghét, hẳn xem như người sạch sẽ, không tiếp thụ được loại phong cách làm việc này.

Công tử lúc này lại không nhìn ra tâm tư Thẩm Ngạo, trên mặt có chút ít dáng vẻ đắc ý nói: “Huynh đài đừng nhìn hôm nay có đến mười mấy người, ngày xưa, nhất là ngày Tuần hưu, tới nơi này xếp hàng, ít nhất cũng có nhiều hơn mấy trăm, may mắn có thể có cái chỗ ngồi đã không tệ, chẳng thêm quần người là vương công hay là thành viên nội các, đều phải thành thành thật thật đứng đây, hôm nay người tới rất đúng dịp, ít nhất không cần đợi quá lâu.”

Oa... Thẩm Ngạo sợ ngây người, một đêm trăm lần, Vân Vân này cũng quá chuyên nghiệp đó, gà mái bên trong chuồng đánh trăm con gà đẻ, định làm chiến sĩ thi đua ở phía trong thanh lâu sao.

Có thể tưởng tượng, nguyên một đám quan nhân, công tử cảm thấy mỹ mãn mang theo quần lót, hát điệu hát dân gian đi ra từ bên trong, Vân Vân cô nương toàn thân đầy mồ hôi, vẫn đang siêng năng mà chiến đấu tại tuyến đầu...

Thẩm Ngạo đột nhiên dừng tưởng tượng, nghĩ lại xem, Vương tướng công chẳng phải là quá oan uổng? Cái nón xanh này tựa hồ hơi nhiều một chút, không có mấy ngàn người, ít nhất cũng có mấy trăm rồi, xem ra

khẩu vị Vương tướng công rất đặc biệt, thích chơi kiểu hội đồng, trong đầu có lẽ là rất xấu xa, hơn phân nửa là người ưa thích ngon nết và dày thừng.

Vốn là Thẩm Ngạo còn muốn mượn quần áo Vương tướng công mặc thử một vài lần, nhưng hôm nay xem xét, cái quần áo này đã bị người qua tay hơn một ngàn lần rồi, có lẽ là đã nát bươm, không mặc cũng thế, Thẩm Ngạo hẳn không phải người mặc đồ thừa rách nát của người khác.

Thẩm Ngạo cảm giác mình thoáng cái đã biến thành Liễu Hạ Huệ, ngồi thẳng thân thể, mắt xem mũi mũi nhìn tâm, trong nội tâm mặc niệm: “Sắc tức là không, không tức là sắc, nửa đêm, đến phòng hoa, có cây dương liễu...”

Chỉ một lúc sau, người kế tiếp từ trên lầu đi đến, người này ảo não lắc đầu, thở dài, liền vội vàng rời đi; Hàng phía trước, một khách nhân ngồi đó lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng, vội vàng đi lên lầu.

Xem ra những khách nhân này có lẽ là rất ăn ý, rất quy củ, quả nhiên là thanh lâu cao cấp, không giống với thanh lâu tầm thường.

Bất quá vì cái gì khách nhân xuống lầu kia ảo não như vậy? Chẳng lẽ là rất cố gắng mà không cử động, cử động mà không kiên cố, kiên cố mà không cứng rắn, cứng rắn mà không chịu được lâu?

Đồ mờ hôi, thời đại này không có quân y đâu, cái này xảy ra, làm sao dân dân chịu nổi.

Cứ như vậy, ngồi chờ hồi lâu, nguyên một đám khách nhân phía trước đi lên, nhưng đại đa số ảo não cúi mặt xuống đất, Thẩm Ngạo trong nội tâm liền vui vẻ: “Tiểu tử, không được còn chạy tới chơi gái làm gì.”

Rốt cục chờ đến lúc công tử ngồi trước đi lên, công tử kia tươi cười rạng rỡ nói về hướng Thẩm Ngạo: “Huynh đài, bốn công tử lên lầu gặp mặt Thất nương trước, người chờ một chút, ha ha, một canh giờ sau ta sẽ xuống lần nữa.”

“Một canh giờ, người cho rằng người là người Âu Mỹ hả?” Trong nội tâm Thẩm Ngạo mắng to, trên mặt bảo trì vẻ tươi cười nói: “Công tử thật là có bản lĩnh, chính là hai canh giờ, ta cũng cam tâm tình nguyện chờ ở chỗ này.”

Công tử kia cười cười đắc ý, đóng đưa cây quạt, đi lên lầu.

Kết quả thời gian trôi qua không tới nửa nén hương, công tử kia ử rữ đi xuống, Thẩm Ngạo ngheh đón, hỏi: “Công tử, như thế nào lại nhanh vậy?”

Công tử ca thán cả giận nói: “Thất nương thật lợi hại, huynh đài, người cũng phải cẩn thận, tại hạ đi trước một bước.” Dứt lời, liền vội vàng bước đi thẳng.

Quá lợi hại? Thẩm Ngạo hít vào một hơi, hẳn rất muốn biết, Thất nương này rốt cuộc là lợi hại như thế nào.

Bị kích động trào lên thang, đi vào lầu hai, chỉ thấy lầu hai là rất nhiều sương phòng đang mở cửa, tại trước cửa mỗi gian sương phòng đều đặt bồn hoa, mái hiên trước cửa phòng thứ nhất chính là bày biện một chậu mẫu đơn ướt át mới lạ, lại để cho Thẩm Ngạo xem xét, liền có thể tưởng tượng ra bộ dáng người bên trong nhất định là mỹ nữ đầy đặn; Về phần trước cửa sương phòng thứ hai, lại là một chậu mai vàng, giờ phút này còn chưa tới trời đông giá rét, cành lá tàn lụi, trụi lủi, có chút hiu quạnh; Trong lòng Thẩm Ngạo suy nghĩ, hẳn là tiểu mỹ nhân trong rạp thứ hai này có tính cách quái gở, là mỹ nhân quạnh quẽ?

Như vậy trước cửa Thất nương nên bày hoa gì đây?

Trước mặt, một tỳ nữ dịu dàng đi tới, hướng Thẩm Ngạo ho ho, trong miệng hỏi: “Không biết công tử muốn tìm vị cô nương nào?”

Thẩm Ngạo đóng đưa cây quạt, nói: “Tìm Vân Vân tiểu thư.”

Tỳ nữ kia cười một tiếng, liền xoay người nói: “Công tử đi theo ta.”

Qua hành lang, đi vào một căn phòng, Thẩm Ngạo lưu ý trước cửa này chính là bày biện một chậu cây hoa cúc, trong lòng nghĩ: “Cây hoa cúc có ý tứ gì? Chẳng lẽ là làm trò? Khắp núi đây cây hoa cúc mở, éc... Cái này có chút chán ghét.”

Trong sương phòng rất trang nhã, phân phòng trong gian ngoài, trong đó dùng một rèm che ngăn cách, nền đồ chập chờn trên bàn, làm mặt nữ kia tỳ đồ lên.

Nữ tỳ xoay người quay đầu lại, nói với Thẩm Ngạo: “Trầm công tử, muốn gặp Vân Vân cô nương thật sự không đơn giản, cần thông qua hai khảo nghiệm mới được.”

Đây là có lẽ là đoán câu đố, rõ ràng còn muốn khảo nghiệm?

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Có cái khảo nghiệm gì, người nói là được.”

Tỳ nữ liếc mắt nhìn hắn, lại nói tiếp, Thẩm Ngạo có mặt ngoài không tệ lắm, cái áo đạo này cắt may vừa người, hơn nữa ngũ quan cứng rắn, nụ cười tự tin, một mỹ thiếu niên hồn nhiên; Tỳ nữ kia thấy Thẩm Ngạo xụ mặt nói, cười cười, nói: “NKhảo nghiệm thứ nhất lại rất đơn giản, xin công tử tự giới thiệu.”

“Tự giới thiệu? Ta họ Trầm, tên một chữ chữ Ngạo, như vậy có được hay không?”

Lúc này đến phiên tiểu tỳ xụ mặt rồi, nói: “Đương nhiên không được, công tử phải nói ra ưu điểm của mình, là biết làm thi từ đến đâu, hay là biết vẽ tranh, nếu không được, cũng là có thể đánh cờ.”

Thẩm Ngạo ngẩng đầu nhìn qua xà nhà, má ơi, thì ra cũng phải học tay nghề, Thì Hoa Quán đến cùng phải là thanh lâu hay không? Quá tức giận, muốn lôi ông chủ bọn họ ra đánh tàn bạo một lần mới có thể giải hận.

Hắn trầm ngâm một lát, đứng đấy dao cây quạt trên tay, nói: “Bổn công tử anh tuấn bất phàm, mặt như ngọc, có tính là ưu điểm hay không?”

100. Chương 99: Hắc Điểm.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 99: Hắc điểm.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đổi lại người khác, tự nhiên là biểu hiện ra một mặt tốt nhất của bọn hắn, tự nhiên là muốn khiêm tốn, dù sao đại đa số đều là người đọc sách, cho dù là lớn lên anh tuấn, cũng không nên cầm tướng mạo để nói; Thời điểm nói ưu điểm của mình, nhiều nhất nói một tiếng đọc qua một ít sách, hiểu một ít thi từ các loại; Ai ngờ da mặt Thẩm Ngạo quá dày, cảm giác quá hài lòng với mình, vừa nói, bộ ngực kia đều phẳng phất nhô lên ba phần, làm ra một hình dáng ngọc thụ lâm phong.

Tiểu tỳ nữ kia cười cười, cố ý trừng mắt liếc nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Da mặt công tử thực dày.”

Thẩm Ngạo hùng hồn nói: “Không phải bổn công tử da mặt dày, là người không hiểu được cách thưởng thức. Được rồi! Khảo nghiệm thứ nhất, bổn công tử tính toán là thông qua rồi, thứ hai đi.”

Tiểu tỳ nữ trừng mắt nhìn hắn: “Ai nói thông qua? Những lời này nên để ta nói mới được.” Nàng lại cười rộ lên, thấp giọng nói: “Được rồi, cho là người thông qua; Khảo nghiệm thứ hai này, phải xuất ra một kiện đồ cổ đến, đưa cho tiểu thư nhà ta thưởng thức.”

“Đồ cổ? Còn thưởng thức?” Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, mình đến là muốn đưa sách, chỉ là cái chữ viết này hiện tại không thể lấy ra, muốn ở trước mặt đưa cho Vân Vân.

Có rồi, Thẩm Ngạo vừa sờ vào trong túi Bách Bảo, xuất ra chiếc nhẫn lấy được từ chỗ Tào công công, cái nhẫn này rất đáng tiền đó, Thẩm Ngạo mắt đến tròn vện mười văn tiền.

Thẩm Ngạo rất đau lòng, rất tiếc nuối đem chiếc nhẫn khắc hình con ngựa cho tỷ nữ, đặt lên trên lòng bàn tay nàng, thừa cơ nói một câu không muốn nói: “Vân Vân tiểu thư thưởng thức xong rồi, nhất định phải nhớ trả lại cho bốn công tử đó, đây là đồ gia truyền nhà ta, tương lai muốn lưu cho phu nhân ta, đợi phu nhân ta sinh nhi tử cho ta, còn muốn lưu cho con ta, lại đem đến...”

Tiểu tỷ nữ nhìn Thẩm Ngạo, hét lớn: “Công tử, người có thể nói ít lời ơng tiếng ve đi hay không, cái này là quy củ của tiểu thư nhà ta, đưa đồ cổ qua, nếu tiểu thư của nhà ta đoán được ra lai lịch của nó, chiếc nhẫn kia liền thuộc về tiểu thư nhà ta, công tử đi đâu, tiểu thư cũng sẽ không thấy; Trừ phi người lai lịch cái đồ cổ này cực kỳ đặc thù, tiểu thư nhà ta không đoán ra, cái đồ cổ này mới có thể vật quy nguyên chủ (trả về cho chủ), tiểu thư nhà ta mới bằng lòng gặp người.”

Thẩm Ngạo nghe được liền hồ đồ rồi, ặc, chính mình đem chiếc nhẫn cho nàng, nếu là tiểu thư kia nhìn ra lai lịch chiếc nhẫn liền thu chiếc nhẫn, còn đuổi mình ra khỏi cửa!

Đây là cái quy củ gì? Hắc điểm à, ban ngày ban mặt... Không, phía dưới trăng tròn treo cao, có hắc điểm đen như vậy sao?

Đây là sao? Rõ ràng cho thấy là bị người chơi mà.

Chỉ là, Vân Vân tiểu thư cũng biết giám bảo, khơi dậy lòng háo thắng của Thẩm Ngạo, lai lịch cái chiếc nhẫn này coi như là không tầm thường, liền để cho nàng đoán xem, nếu đoán được rồi, Thẩm Ngạo nguyện đánh bạc chịu thua.

Thẩm Ngạo gật gật đầu đối với tiểu tỷ nữ, cười nói: “Được rồi, người cầm lấy cho tiểu thư nhà người xem.”

Tiểu tỷ xoay người mở bức rèm che, vào buồng trong.

Thẩm Ngạo đến bây giờ mới hiểu được, những công tử, tướng công kia vì cái gì mà phần lớn đều ảo não cúi mặt xuống đất, những người này cũng đủ thâm hiểm, ban đầu cho là bọn họ bất lực, bây giờ mới biết, hơn phân nửa người, ngay cả mặt Vân Vân cô nương cũng đều chưa thấy qua, thực thâm lương! Thực bị kịch!

Thẩm Ngạo không lộ vẻ câu nệ, vênh chân lên, ngồi xuống trong phòng nhỏ, trong miệng ngâm nga bài hát: “Đinh Hương cười yêu kiều vô hạn, lời nói mềm, thanh âm thấp, ta chưa từng quen. Không giầy, chân sớm bị gió đông thổi tan. Người gầy, trời mặc kệ...”

Làn điệu là Thẩm Ngạo sử dụng Bá Vương Biệt Cơ đời sau, về phần ca từ, thì là chụp cái khác vào, nói rất đúng trường hợp ở trong thanh lâu, một người kỹ nữ tuổi còn trẻ xinh đẹp, đang ăn mà không nhéo cười, duỗi đầu lưỡi ra thấp giọng nói ở bên tai mình: Ta còn là hoa hồng nữ chưa bị “phá trinh”, chờ một lát, người không cần phải điên cuồng như vậy, là không chịu được mạnh mẽ như vậy ta! Bài hát này, tuy không biết là ai làm, nhưng Thẩm Ngạo rất ưa thích.

Đợi đã lâu, trong buồng còn không thấy người đi ra, Thẩm Ngạo ngồi không yên, đứng lên đi đến bên cạnh bức rèm che, dùng cây quạt đẩy bức rèm che lên; Thành linh, tiểu tỷ kia đi tới, chứng kiến động tác Thẩm Ngạo như vậy, lập tức nghiêm mặt hổ, nói: “Người thật lớn gan, buồng trong không phải là nơi người có thể tùy ý đi vào.”

Thẩm Ngạo hùng hồn nói: “Bốn công tử là tới chơi gái, ngay cả phòng cũng không cho vào? Các người chính là mở cửa làm việc buôn bán như vậy hay sao?” Hỏi lại một câu, xem tiểu tỷ không mang chiếc nhẫn đi ra, liền lại hỏi: “Chiếc nhẫn của ta đâu.”

Tiểu tỷ nói: “Tiểu thư nhà ta đã đoán ra lai lịch của nó.” Nói xong khiêu khích liếc nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Cái nhẫn này sản phẩm thời kì Đường, nên là thương nhân đại Thực mang đến, có phải không?”

Tiểu tỷ nói rất đơn sơ, nhưng lại một chữ không kém, Thẩm Ngạo hơi sững sờ, đành phải gật đầu nói: “Cái này thật sự không sai.”

Tiểu tỷ liền chấp tay trước ngực nói: “Được rồi, tiểu thư nhà ta đã muốn đoán ra lai lịch của nó, chiếc nhẫn kia liền thuộc về tiểu thư nhà ta rồi, về phần công tử, mời trở về đi.” Nàng hiển nhiên là quen nhìn trường hợp như vậy, rất không khách khí đối với Thẩm Ngạo, trở mặt còn nhanh hơn so với lật sách.

Tốt vô sỉ, Thẩm Ngạo đột nhiên cảm thấy da mặt của mình quá mỏng, làm người quá chính trực rồi, tiểu tỷ vừa rồi nói hùng hồn như vậy..., hẳn là nói không nên lời; Cảm bảo bối người ta còn muốn đuổi người ra

khỏi cửa, nàng thuộc về cường đạo sao?

Không được, chiếc nhẫn là chuyện nhỏ, mặt mũi quá trọng yếu, không thể nhận thua.

Thẩm Ngạo liền cười nói: “Chậm đã, như vậy không công bằng, muốn giám bảo, nên để hai người cùng giám bảo, tiểu thư nhà người kiểm tra chiếc nhẫn của ta, ta cũng nên giám bảo bảo vật tiểu thư nhà người.”

Tiểu tỷ nhân tiện nói: “Tiểu thư nhà ta không có cái thời gian rồi này, người đi mau, nếu không ta gọi người đến đuổi người.”

Thẩm Ngạo lập tức nổi giận: “Đuổi người? Người đuổi ta thử xem xem; Không công bằng chính là không công bằng, có bản lĩnh gọi vợ con các người đi ra, ta so cùng nàng một lần, nàng có cái công phu mèo ba chân liền dám ra đây lừa gạt người, để cho nàng kiến thức lợi hại của chuyên gia giám bảo chính thức.”

Tiểu tỷ nhân tiện nói: “Tiểu thư nhà ta không có công phu để ý người.”

Thẩm Ngạo liền kêu to: “Vân Vân tiểu thư, bản chuyên gia giám bảo một lần phân cao thấp cùng với người, người đây là lừa gạt lừa dối, là vô lại...”

Lại nói đến một nửa, bên trong có người thở dài, một thanh âm đặc biệt dễ nghe truyền tới: “Hoàn nhi, bảo Trầm công tử vào đi.”

Diêm vương dễ trêu, tiểu quý khó chơi, tính tình tiểu thư còn tốt một chút như, về phần nha đầu kia...

Thẩm Ngạo trừng mắt liếc nàng: “Có nghe thấy không, tiểu thư nhà người bảo ta đi vào.”

101. Chương 100: Giao Thủ Cùng Vân Vân.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 100: Giao thủ cùng Vân Vân.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Cho tới nay, Thẩm Ngạo cho là Thúy Nhã Sơn Phòng mình đã muốn đủ đen, ai ngờ hôm nay gặp được một chỗ hắc điểm càng thêm đen.

Lý Quỷ gặp được Lý Quỳ, quá bi phần.

Chỉ là, hắn thuộc loại con gián, da mặt dày, gan lớn, cần phải lấy lại cả vốn lẫn lời, cầm chiếc nhẫn của mình lại.

Nghe được Vân Vân cô nương kêu gọi trong phòng, Thẩm Ngạo cười một tiếng tiêu sái, dong đưa cây quạt ngẩng đầu bước đi vào, cho dù Vân Vân thật sự là Lý Quỳ, hắn cũng muốn sờ một cái trên mông dít con cạp, làm thịt khách, làm thịt đến trên đầu hắn, tự nhiên là tuyệt đối không chịu bỏ qua đơn giản.

Buồng trong rất rộng rãi, lụa mỏng màn che, bốn vách tường treo thi họa rực rỡ muôn màu, trong phòng bày ra vẻ trang nhã tinh xảo, gần cửa sổ, trên vài cái bàn có một đàn cổ chín dây cung, trên tường cái giá đỡ đèn duỗi ra, đặt một chén đèn dầu, ánh lửa chập chờn, chiếu sáng một mặt cái giường khắc hoa bên trong, màn hồng móc lên hai bên, ở bên trong đệm trúc mỏng, lơ mơ có thể thấy được một mỹ nhân.

Ánh mắt Thẩm Ngạo lóe lên, không kiêng nể gì cả, cứ thế nhìn chằm chằm trên người tiểu mỹ nhân.

Lại nói, đối với danh kỹ này, Thẩm Ngạo thật sự rất hiếu kỳ, vừa xem xét một cái, liền có chút không giữ được bản thân, tiểu mỹ nhân có một con ngươi đôi sáng ngoài, trong vắt thanh tịnh, xán lạng như sao.

Thấy Thẩm Ngạo nhìn về phía mình, không biết nàng nghĩ tới điều gì, mỉm cười đối với Thẩm Ngạo, con mắt khom giống như nàng tiên ánh trăng, phẳng phất như cái vể đẹp kia cũng tràn ra, một cái nhăn mày một nụ cười trong lúc đó, thần sắc chính là tự nhiên cao quý, thoáng chốc, cả người phẳng phất đều tản mát ra quang mang thanh nhã thanh tú.

Xem ra tướng tượng và hiện thực có lẽ là rất chênh lệch, Thẩm Ngạo ban đầu định dạng Vân Vân nhất định là nữ tử xinh đẹp, nhưng xem xét, lại so còn có vẻ rụt rè, cao quý hơn cả phu nhân, cái này... Có lẽ là gà mái chiến đấu bên trong đàn gà trống?

Xuống một chút nữa, áo đỏ phủ thân tiểu mỹ nhân, cái cổ trắng ngọc thon dài, một bộ ngực sữa nõn nà như bạch ngọc, nửa che nửa đầy, eo bé xíu, lại không hề bó chặt, một đôi chân dài trắng mịn cân xứng thanh tú lộ ra, thật sự quá đẹp...

Không nhìn được nữa rồi, quá dụ người phạm tội, nửa người trên là phu nhân, nửa người dưới là dâm phụ.

Nữ tử tầm thường cho dù có đẹp, Thẩm Ngạo cũng đều có thể thích ứng, dù sao Thẩm Ngạo cũng không phải đồng nam, mỹ nữ cũng thấy nhiều rồi, nhưng dáng người cô gái này phối hợp với hoàn cảnh quanh thân, nền đỏ mềm chiếu ánh sáng xuống phía dưới, một mỹ nhân ngồi ở trên đệm trúc, cái phong tình nửa che nửa đầy kia, lại làm cho Thẩm Ngạo lập tức bị mê hoặc.

“Mời công tử ngồi.” Vân Vân nói chuyện, nhẹ nhàng cười một tiếng, lập tức đứng lên, lã lướt đi đến trên bàn châm trà.

Thẩm Ngạo phục hồi lại tinh thần, trong lòng lập tức mắng to: “Thẩm Ngạo à Thẩm Ngạo, ngươi là thanh niên thuần khiết đầy hứa hẹn vào tương lai, phải khiêm tốn, không thể lộ ra bản tâm.” Vì vậy liền cười, đóng cửa quạt nói: “Tiểu thư chính là Vân Vân cô nương sao?”

“Công tử bảo ta Vân Vân là được.” Vân Vân tự nhiên cười nói, rót nước trà, cẩn thận từng li từng tí đưa đến trước người Thẩm Ngạo.

Bàn tay nhỏ nhắn trắng như ngọc kia vừa muốn rút ra, tay Thẩm Ngạo đột nhiên đưa qua, thoáng cái cầm lấy cổ tay Vân Vân, trên mặt Vân Vân lập tức ửng hồng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn mở ra nói: “Công tử muốn gì?” Trong thanh âm có chứa vẻ nổi giận.

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, tay kia sờ sờ trên cổ tay ngọc của Vân Vân, trong miệng nói: “Một con bọ thật lớn, xem bốn công tử dùng Thiếu Lâm Long Thảo Thủ bóp chết nó.”

Vân Vân xem xét, trên tay Thẩm Ngạo thật đúng là đang cầm một con bọ, chỉ là tay kia lại còn nắm cổ tay của mình, nàng nhiu mày nói: “Ngươi bỏ tay ra.”

Thẩm Ngạo cực kỳ ủy khuất, hảo tâm xử lý chuyện xấu, buông tay Vân Vân ra, trên lòng bàn tay Thẩm Ngạo còn có lưu dư âm thoang thoảng của mùi hương kia.

Thẩm Ngạo muốn hả giận, vút con bọ kia xuống trên mặt đất, lấy chân giẫm giẫm, trong miệng còn nói: “Giẫm chết người, giẫm chết người, người là con bọ bẩn thỉu xấu xa, Vân Vân cô nương là nhân vật tựa thiên tiên, người ngay cả lá xanh cũng không phân biệt được, rõ ràng còn dám bám vào trên người nàng, đáng chết, thật đáng chết.”

Vừa nói như vậy, Vân Vân liền che miệng nở nụ cười, nói: “Nó đã chết rồi, công tử còn muốn đạp nó nữa sao?”

Thẩm Ngạo thu chân, bộ dạng rất tức giận, nói: “Ta một mực khuyên bảo những con trùng bọ này, làm kiếp con bọ, muốn phong lưu thì được, không cần phải hạ lưu, hết lần này tới lần khác, nó lại không nghe lời, chết thật đáng đời.”

Nói xong, miệng đắng lưỡi khô đi uống trà, trong lòng nghĩ: “Vân Vân cô nương thật tốt, xem ra quần áo của Vương tướng công khá đẹp, nếu như có cơ hội, Thẩm mỗ có lẽ là mượn tới mặc một vài lần! Ha ha, vừa vặn thành toàn mỹ danh của Vương tướng công, nhiệt tình vì lợi ích chung, tương lai hành tẩu tại giang hồ, mọi người vừa nghe ba chữ Vương tướng công kia, nguyên một đám tràn đầy ước mơ vĩnh ngón tay cái lên nói: Vương tướng công là hảo hán, oa ha ha...”

Thẩm Ngạo tà ác miên man suy nghĩ, trên mặt có lẽ là rất chính khí, vừa rồi chỉ là cái vui đùa, trừ đi xấu hổ của đối phương trước.

Vân Vân bình tĩnh cười cười, cao thấp dò xét Thẩm Ngạo, thấp giọng nỉ non nói: “Công tử mới vừa nói là mình biết giám bảo sao?”

Nói đến chuyên môn của mình, khí thế Thẩm Ngạo như cầu vồng, nói: “Không sai, tại hạ là chuyên gia giám bảo, người giang hồ xưng tiểu tướng công nhân lực hơn người.”

Trên mặt Vân Vân nhiễm tầng một đỏ ửng, công tử trước mắt này thối da trâu quá giỏi, thật sự là mặt không đổi sắc! Nhân tiện nói: “Vậy thì tốt, Vân Vân liền thi cùng ngươi một lần.”

Vân Vân thấy Thẩm Ngạo phản bác kiến nghị, trong mắt mang theo vài phần hứng thú, nói: “Ta lấy ra bảo vật đồng dạng đến, nếu công tử có thể đoán ra lai lịch của nó, bảo vật này liền của Quý công tử rồi, như thế nào?”

Thẩm Ngạo lắc cây quạt, nói: “Không được, như vậy không có ý nghĩa, ta tới Thì Hoa Quán là tầm hoan tán nhạc (tìm gái mua vui), mang nhiều đồ cổ như vậy trở về làm gì, không bằng như vậy, nếu là ta đoán được lai lịch, Vân Vân cô nương liền uống một chén rượu, lại hát cái tiểu khúc vì Thẩm Ngạo, ha ha, thế nào?”

Sắc mặt Vân Vân khê biến thành phần nộ, trong lòng nghĩ: “Thì ra là cuồng sinh không biết trời cao đất rộng, Thì Hoa Quán này cũng là chỗ người tới quấy rối hay sao?”

Nhưng vừa rồi một câu mang nhiều đồ cổ như vậy trở về làm gì của Thẩm Ngạo, rõ ràng cho thấy nắm chắc thắng lợi trong tay, lại làm cho Vân Vân không khỏi nghĩ: “Tốt, hôm nay xem hẳn rốt cuộc có bản lĩnh gì, nếu là thua, ta cũng cam tâm tình nguyện.”

Vân Vân gật đầu, khuôn mặt kia xiết chặt, nghiêm mặt nói: “Hoàn nhi, đi lấy một bầu rượu đến đây.”

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Lấy mười bầu rượu đến, một bình như thế nào đủ, ta muốn đánh bạc uống thông khoái cùng Vân Vân tiểu thư.”

Hoàn nhi tiểu tỷ kia tới, lam vào thế khó xử, nhìn qua Vân Vân, muốn nghe rốt cuộc nàng muốn mấy bầu rượu.

Sắc mặt Vân Vân che kín sương lạnh, mở miệng nói: “Lấy mười bầu đến, muốn xem Trầm công tử lợi hại thế nào, có thể làm cho Vân Vân uống cạn những rượu này hay không.”

Hoàn nhi lên tiếng rời đi, chỉ một lúc sau, liền bưng rượu đến.

Vân Vân dẫn đầu nói: “Trầm công tử, ngươi xem lư hương kia như thế nào?”

Vân Vân giơ tay lên, đầu ngón tay hơi nhếch chỉ về một lư hương trên bàn.

Thẩm Ngạo xem xét, trong lư hương kia còn đang có hương đốt lên, phát ra hương khí mùi cây hoa cúc nhàn nhạt, lư hương làm bằng đồng xanh, hình thức phong cách cổ xưa, khỏi cần nói, cái lư hương này cũng là có lai lịch.

Thẩm Ngạo chỉ nhìn, thở dài nói: “Vân Vân cô nương vì cái gì không xuất ra một vấn đề khó khăn đi? Dùng lư hương vớ vẩn như vậy để xò xét bốn công tử cũng quá không có ý nghĩa rồi, một lư hương cung đình thời Đường, chỉ sợ thoáng thông hiểu giám bảo chút ít, đều có thể nhìn ra.”

Vân Vân vừa rồi chỉ là thăm dò Thẩm Ngạo sâu cạn thế nào, thấy Thẩm Ngạo chỉ cần liếc mắt nhìn liền suy đoán ra lai lịch lư hương, lập tức có chút khiếp sợ.

Chính theo như lời Thẩm Ngạo, lai lịch cái lư hương này cũng không khó, nhưng Thẩm Ngạo liếc như vậy có thể xem thấu lai lịch của nó, chỉ sợ thay bằng người khác sẽ không quá dễ dàng.

Xem ra hôm nay thật sự là gặp được cao thủ!

Ánh mắt Vân Vân xiết chặt, khóe miệng hơi nhếch lên, nói: “Công tử rất cao minh, Vân Vân hiện tại đã tin! Nguyện đánh bạc chịu thua, một chén rượu này, Vân Vân kính trước.” Nói xong liền dùng bàn tay thon dài, châm một chén rượu, hơi đưa về phương hướng Thẩm Ngạo, một ngụm uống cạn.

Tửu lượng Vân Vân không tẻ, tuy một chén rượu vào trong bụng, trên mặt không dính một tia đỏ ửng nào, cử chỉ vẫn như thường.

Thẩm Ngạo có chút hăng hái xem xét bộ dáng tiểu mỹ nhân uống rượu, cười nói: “Uống rượu rồi, Vân Vân có phải là nên hát một khúc hay không!”

Vân Vân đi gần cửa sổ, trên cái bàn có cây đàn cổ chín dây cung, đầu ngón tay kích thích thoảng một tý trên dây đàn (có thể làm cầm, nói chung là đàn cầm), thử âm trước, mở miệng nói: “Xin công tử vui lòng chỉ giáo.”

Dây đàn chấn động, tiếng đàn từ thấp chuyển lên cao, miệng anh đào mở ra, thấp giọng ngâm nga theo âm thanh đàn, hát: “Mộng cảm giác thấu gió bên cửa sổ thổi vào, thổi cây đèn lạnh lẽo. Sao chịu được tỉnh rượu, lại nghe thấy không giai nhân đi đến, ta tỉnh, ở trên lầu làm chân trời xa xăm. Giai nhân, mấy phần biết nói, liền từ từ thương thức...”

Hát đến một nửa, Thẩm Ngạo ngắt lời nói: “Không dễ nghe, không dễ nghe, ai ghi từ vậy, quá văn vẻ rồi, bốn công tử không thích.”

Hai hàng lông mày Vân Vân nhăn lại, đây là bài hát của Vĩnh Từ, con đường làm quan của Vĩnh Từ nhấp nhô, cuộc sống thất vọng, do truy cầu công danh không được, lại chán ghét quan trường, sa vào tại thanh lâu kiêu diễm phồn hoa, bởi vì phần lớn thi từ ghi ra đều là cuộc sống trong thanh lâu, bởi vậy trong bài hát của hắn, thanh lâu rất được tôn sùng.

Thẩm Ngạo nói cái bài này không tốt, lại làm cho Vân Vân rất là không vui, trong lòng không khỏi mắng: “Người này thật sự không có dạy kèm (mất dạy).” Trong miệng lại nói: “Như vậy công tử cho rằng bài nào mới tốt đây?”

Thẩm Ngạo cười hắc hắc, ngón tay đập lên trên bàn đập làm nhịp, dặt cuống họng hát: “Đinh Hương cười yêu kiều vô hạn, lời nói mềm, thanh âm thấp, ta chưa từng quen. Không giày, chân sớm bị gió đông thổi tan. Người gầy, trời mặc kệ...”

Có lẽ là vừa rồi than vãn cái tiểu khúc kia, cho nên hắn nhiệt tình hát mấy câu “kỹ nữ không hề cười, ở bên tai mình thấp giọng nói: ta còn là hoa hồng nữ chưa phá trinh, xin công tử không cần điên cuồng như vậy, như vậy ta không chịu được”. Cái bài này, Thẩm Ngạo rất ưa thích.

Thân là kỹ nữ, chẳng những phải biết rõ âm luật, càng phải có chỗ tinh thông đối với thi từ, Vân Vân nghe qua các loại bài hát, không có một ngàn cũng có tám trăm, Thẩm Ngạo hát bài này lại chưa từng nghe qua, lại nghĩ đến ý trong bài, sắc mặt lập tức ửng đỏ, trên mặt đẹp hiện ra một chút nổi giận.

Ý cảnh rất đẹp, nhưng quá mức lộ liễu, phảng phất là ví von Vân Vân thành hoa hồng nữ sắp bị phá kia, mà Thẩm Ngạo lại thành khách làng chơi sắp lên đỉnh Vu sơn.

“Bài hát tốt như vậy, đúng là hắn làm, tài văn chương người đọc sách này rất nổi bật, nhưng lại bỉ ổi như thế!”

Vân Vân nghĩ trong lòng, nào biết đâu rằng, đối với Thẩm Ngạo, cái gọi là đi dạo thanh lâu, kỳ thật chính là chơi gái, mà Thì Hoa Quán đều là nghệ kỹ, phần lớn đều là bán nghệ không bán thân, hoặc là tạm thời không bán thân.

Tiểu mỹ nhân thật sự giống như hoa đào đầu xuân, càng là lúc nụ hoa chớm nở càng là đáng giá, một khi bị người tàn phá, sẽ không giá trị một văn, cũng chính là bởi vì như thế, Thì Hoa Quán nuôi những tiểu mỹ nhân này, dùng số tiền lớn mời người dạy các nàng âm luật, thi từ, làm sao có thể đơn giản đem các nàng bán một đêm cùng người.

Càng nói thêm, Vân Vân được giáo dưỡng, hoàn toàn chọn dùng hình thức tiểu thư nhà giàu, đâu nghe được bài hát tục tĩu như vậy, bên tai đã muốn đỏ lên.

Thẩm Ngạo ca xong, tự đắc vui mừng nói: “Vân Vân cô nương cho rằng bài hát này của ta như thế nào?”

Vân Vân ra vẻ thong dong, dấu diếm sắc mặt xấu hổ, nhẹ răng cười một tiếng, thấp giọng nói: “Công tử cần gì ràng buộc trên thi từ, chúng ta còn phải tiếp tục giám định và thưởng thức đồ cổ nữa.”

Trong đôi mắt Vân Vân lộ ra một tia giảo hoạt, trong lòng nghĩ: “Người này không đơn giản, không thể dùng lẽ thường để phỏng đoán.” Liền đi đến đầu giường, mở một hộp trang điểm ra, lấy ra một bình sứ nhỏ trong đó, nâng tới, đặt lên bàn, trong miệng nói: “Trầm công tử, mời xem, cái bình sứ nhỏ này có cái lai lịch gì?”

Thẩm Ngạo tập trung nhìn vào, hoa văn bình sứ rất đẹp, có một bầu không khí cõi mở, công nghệ tinh xảo, niên đại nên là giữa thời Đường, chỉ là bình sứ lớn thì thấy nhiều hơn, loại bình sứ nhỏ tạo hình cổ quái này lại không thấy nhiều, công dụng của nó là làm cái gì?

Đầu tiên, bình sứ đặc dị tinh xảo như vậy, nhất định là chế ra số lượng nhất định, mà người có tiền tài quyền thế làm ra loại tiêu khiển như vậy, ngoại trừ vương công phú hộ ra thì chẳng còn ai, dân chúng tầm thường, cho dù có cái tiền nhàn rỗi này, cũng sẽ không lãng phí vào cái này.

Lại nhìn hoa văn, tinh tế tỉ mỉ mà tinh xảo, một đóa hoa mẫu đơn được khắc lên, chiếm cứ vị trí ở giữa, từ xa nhìn lại, mới lạ ướn ắt, công nghệ rất tinh xảo, thời kì Đường, công tượng có thể có được công nghệ như vậy, cực kỳ nhỏ.

Vấn đề lớn nhất vẫn là công dụng của cái bình sứ này, nếu là đã chế tạo ra, nhất định có tác dụng của nó, biết công dụng rồi, rất nhiều nghi hoặc liền có thể giải quyết dễ dàng.

102. Chương 101: Hoan Hỉ.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 101: Hoan hỉ.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Cái bình sứ nhỏ này chỉ lớn cỡ bàn tay, tạo hình bẹp, nơi cổ có chút uốn lượn, giống với hồ lô, lại giống với đường chân trời.

Thẩm Ngạo nhớ mang máng, đã từng ở trong viện bảo tàng nào đó xem qua loại bình sứ tương tự cái bình này, cái bình sứ kia là đồ cổ thời Tống, chuyên dùng cho ngay người tu tiên luyện đạo lúc đó dùng để mang theo đan dược, loại này xếp đặt thiết kế rất tinh xảo, đan dược đặt vào, lúc tầm thường cho dù chốc miệng bình xuống phía dưới cũng sẽ không đổ ra được, nhưng nếu như nhẹ nhàng gõ dưới đáy bình, đan dược lập tức tự uốn lượn chậm rãi chảy ra từ miệng bình.

Như vậy, trong lúc này, bình sứ thời Đường, chỉ sợ công dụng giống với bình sứ lúc triều Tống, tuy tạo hình có chút thay đổi, nhưng thực sự vẫn có liên kết bên trong.

Hoàng đế Đại Đường tôn kính Đạo giáo, bởi vì lão tử họ Lý, hoàng thất nhà Đường cũng họ Lý, cho nên liền tôn xưng Lão tử là Thủy tổ, tự xưng là hậu duệ, Lão tử đặc biệt tín ngưỡng Đạo giáo, thực tế tại trung kỳ triều Đường, bầu không khí tu đạo đã trở thành sự mới mẻ trong quan lại quyền quý, Đạo gia hưng thịnh, bầu không khí luyện đan tự nhiên mà bắt đầu cường thịnh.

Thẩm Ngạo đã tính trước, mỉm cười, cầm bình sứ qua, trong miệng cười nói: “Bình đựng đan dược thời Đường là như vậy sao? Ta đã nghe nói qua, trăm năm qua vẫn lưu lại mùi thuốc.” Nói xong liền đưa bình sứ lên mũi, dùng sức hít hà, lập tức ảm đạm lắc đầu nói: “Tiên dược đã bị người nghĩ lầm có thể kéo dài tuổi thọ, nhưng hương khí ngay cả khi thời gian trôi qua mấy trăm năm cũng không thể lưu lại, buồn cười, buồn cười...”

Vân Vân có chút kinh ngạc, cái bình sứ này xác thực là bình đựng đan thời kì trung Đường (khoảng giữa triều đại nhà Đường), bởi vì số lượng bình đựng đan lưu truyền tới nay cực nhỏ, nên rất nhiều người không

biết công dụng của nó, Thẩm Ngạo có thể suy đoán ra lai lịch của nó, nhân lực như vậy, chỉ sợ ở trong cả thành Biện Kinh cũng chiếm một số cực nhỏ.

Tranh chữ, bình sứ, nghiên mực tầm thường, kỳ thật đều vô cùng dễ xem xét, bởi vì những sự vật này quá nhiều, người giám bảo cần bản không cần đi suy đoán công dụng của nó, chỉ cần theo chất liệu gỗ và hoa văn, công nghệ là có thể nhìn ra tuổi đời của bọn nó.

Ngược lại là một ít vật tương đối hi hữu, cho dù không trân quý, lại đủ để cho những người giám bảo kia thúc thủ vô sách, bởi vì không suy đoán ra được công dụng của bảo vật, rất nhiều nghi hoặc không giải thích được.

Nguyên đánh bạc phải biết chịu thua, Vân Vân lúc này đây thật biết điều, không để Thẩm Ngạo thúc giục, liền tự rót tự uống một hợp rượu, vẻ đỏ ửng trên khuôn mặt xinh đẹp kia càng đậm, lại vỗ vỗ chơi đùa dây cung đàn cầm, đang muốn hát lên, Thẩm Ngạo nói: “Vân Vân tiểu thư, ta có thể vì chính mình chọn một ca khúc hay không?”

Vân Vân ngừng lại một chút, nói: “Không biết công tử muốn ca cái gì?”

Thẩm Ngạo nói: “Hôm nay là lần đầu tiên bốn công tử đến thanh lâu, là ngày tốt lành, cho nên ta muốn mời Vân Vân tiểu thư hát cho ta một khúc « Lạnh Đình Hương », như thế nào?”

“Lạnh Đình Hương?” Trong đôi mắt Vân Vân hiện lên một tia hoài nghi, có lẽ là tác dụng cồn của rượu, bộ ngực kia có chút phập phồng, trong miệng dâng lên một chút mùi rượu, hỗn tạp với mùi thơm của cơ thể, rất là mê người.

Vân Vân biết rõ âm luật, các loại từ khúc đều rất quen thuộc, chỉ là cái khúc lạnh Đình Hương này, lại chưa từng nghe nói qua.

Thẩm Ngạo nhân tiện nói: “Vân Vân cô nương không biết sao? Được rồi, ta tới dạy ngươi hát.” Nói xong liền đi qua, thân thể ngồi cạnh Vân Vân, chớp mũi có hương khí mê người quay quanh, tâm thần nhộn nhạo, hần gầy gầy dây cung đàn cầm, cười cười, bắt đầu vỗ vỗ chơi đùa dây cung, lập tức, tiếng đàn dễ nghe vang lên, đúng là êm tai nói không nên lời.

Vân Vân đưa con mắt lên, nhìn Thẩm Ngạo mang theo vẻ tươi cười nhàn nhạt đánh đàn một cái, trong lòng rất phức tạp, trong đầu suy nghĩ: “Hắn biết giám bảo, biết làm thơ, thì ra còn có thể đánh đàn, nam nhân như vậy cũng không thấy nhiều ”

Chỉ là cái khúc này rất lỗ mãng, không phải là vẻ đẹp mật mờ du dương, nếu Vân Vân biết rõ ca khúc Thẩm Ngạo tấu, chính là “sở mười tám chỗ” nổi danh đời sau, chỉ sợ đã muốn im lặng hỏi ông trời.

Đàn cổ, Thẩm Ngạo rất biết đánh, nhất là tấu điệu ca khúc rất quen thuộc này, đúng là như nước chảy mây trôi, một điểm ngắt ngữ không lưu loát đều không có.

Thẩm Ngạo ho khan một tiếng, lại bắt đầu hát, câu đầu tiên đi ra, lòng mày Vân Vân liền không kìm được, bắt đầu nhăn lại, có lẽ là lời khúc nhạc kia không hay, công tử này thật sự là cực kỳ không thú vị, tuy có tài, thể nhưng quá hành vi phóng dăng.

Vân Vân cắt ngang tiếng đàn nói: “Trầm công tử ”

“Ừm?” Thẩm Ngạo ngừng đàn, nghiêng mặt qua, nhìn về hướng Vân Vân, hơi kém một chút là áp vào gò má Vân Vân rồi, chớp mũi thậm chí có thể ngửi thấy được mùi rượu và hương thơm từ miệng Vân Vân nhỏ ra.

Vân Vân sững sờ, thân hình vội vàng lui về phía sau một chút, nói: “Trầm công tử, chúng ta tiếp tục giám bảo được không?”

Thẩm Ngạo rất mất mát, lại lập tức cười nói: “Được rồi, chúng ta tiếp tục.”

Trong hộp trang điểm của Vân Vân, cũng không phải thiếu bảo bối, Thẩm Ngạo đoán được một lần, liền bắt nàng uống rượu một lần, lúc bắt đầu còn hát chút ít ca khúc, về sau Vân Vân không thắng được sức rượu, lại thua đến đỏ mặt, đúng là không thể cất lời hát ca khúc nào được nữa, nguyên một đám đồ cổ bày ở trước người Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo chỉ nhìn qua một chút, liền có thể nói ra lai lịch.

Tỳ nữ Hoàn nhi kia đứng bên ngoài, mắt thấy Vân Vân đã say chũnh choáng rồi, trong sảnh ngoài đặt rèm che, nàng đứng đó sầu khổ nhìn, thực lo lắng vì tiểu thư, ấn tượng của Thẩm Ngạo đối với nàng không tốt, đi qua liền đuổi nàng, trong miệng nói: “Đi ra ngoài, đi ra ngoài, ta cùng tiểu thư nhà người so tài giám bảo, người lẫn vào làm cái gì, người lại không hiểu gì hết, mau đi ra.”

Đuổi Hoàn nhi ra khỏi cửa, phanh một cái, đóng cửa lại, trở lại trong buồng, khuôn mặt Vân Vân đã muốn đỏ bừng, hô hấp đã dồn dập rồi, áo trước ngực không cẩn thận nên sai lệch một ít, vừa đứng lộ ra bộ ngực trắng muốt như ngọc, Vân Vân không phát giác xuân sắc lộ ra ngoài, tay giữ lấy cái trán, hoa mắt chóng mặt, nói: “Trầm công tử, ta nhận thua, mời Trầm công tử trở về đi.”

Vân Vân dùng hết một phần thanh tỉnh cuối cùng, thấp giọng nỉ non, cơ hồ biến thành khẩn cầu.

Thẩm Ngạo cười ngồi ở đối diện Vân Vân, không chút hoang mang nói: “Vân Vân tiểu thư, lại đến làm một ván, đem bảo vật người để đấy hòm ra, nhìn xem có thể thắng được ta hay không.”

Con mắt Vân Vân đầy quang mang mê ly, trong miệng thì thào thì thầm: “Cái bảo vật gì để ở đấy hòm?”

Vân Vân có lẽ là còn có một tia lý trí cuối cùng, trầm ngâm một lát, thật sự nhớ tới thứ nào đó, ngả trái ngả phải, cố gắng đứng lên, váy dài kia lại không cẩn thận bị cạnh bàn kéo lấy, thoáng cái lộ ra hai đoạn chân dài non mịn óng ánh sáng long lanh.

Thẩm Ngạo mang theo một chút men say, nhìn thân ảnh Vân Vân mê người, cơ hồ đã ngây dại, tửu lượng cô gái nhỏ này thật sự tốt quá, vài chực chén rượu đổ vào người, đúng là còn có thể đứng lên.

Vân Vân lấy ra một thanh dao găm từ đầu giường, ngoái đầu nhìn lại phía Thẩm Ngạo, cười một tiếng si ngốc, trong miệng nói: “Trầm công tử, có ...”

Nàng cầm dao găm đi tới từng bước một, trong miệng nỉ non nói: “Nếu Trầm công tử đoán ra lai lịch của nó, Vân... Vân Vân nguyện uống hết một bầu rượu.”

Thẩm Ngạo vội vàng hảo tâm đi đỡ Vân Vân, trong miệng oán giận nói: “Vân Vân, làm sao người lại không hiểu chuyện như vậy, say đến không đi đường được nữa, còn cầm cái dao găm làm cái gì, nếu có cái sơ xuất, chính người bị thương, vậy cũng không tốt đâu.”

Trong miệng nói rất hiền ngang lăm liệt, tay Thẩm Ngạo thừa cơ tại sờ soạng trên mông Vân Vân một cái.

Ủm xúc cảm không tị, co dãn rất tốt

Vân Vân trợn lẫn men say, không hề để ý, chỉ cười nói: “Trầm công tử, người tới xem dao găm, mau tới.”

Vân Vân thật sự là say, thân thể cũng trở nên vô lực rồi, thoáng cái mất đi sự chấn định, liền nhào vào trong ngực Thẩm Ngạo, vừa vịn dấn lồng ngực Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo hiền ngang lăm liệt nói: “Vân Vân cô nương, người làm cái gì vậy? Thẩm Ngạo ta phong lưu mà không hạ lưu, cũng không phải là người tùy tiện.” Nói xong liền ôm nàng, tay đã không kiêng nể gì.

Tay vừa mới trêu chọc nhập vào trong váy, hướng lên trên, lục lợi dọc theo da thịt trơn mềm, Vân Vân đột nhiên rùng mình một cái, hơi thanh tỉnh một ít, nhẹ nhàng đẩy Thẩm Ngạo ra, nói: “Thẩm... Trầm công tử, người... người làm gì, đến... đến xem lai lịch con dao găm này.”

Thẩm Ngạo lập tức thu tay lại, ánh mắt thoáng cái lại trở nên thanh tịnh mà thuần khiết, vội vàng nói: “Tốt.”

Thẩm Ngạo một tay ôm lấy eo Vân Vân, một tay cầm dao găm, để nó cách xa vài cm để quan sát, vỏ dao rất có phong cách cổ xưa, nhưng lưỡi dao găm ra, hàn mang lập tức lóe lên, phát ra vẻ sáng bóng bức nhân.

“Dao găm tốt!” Thẩm Ngạo không nhịn được, hét lớn một tiếng, ánh mắt hết sức chăm chú rơi vào hoa văn con dao găm này.

Dưới ánh nến, hoa văn dao găm rất rõ ràng, một đầu có văn tự chữ triện nhàn nhạt như ẩn như hiện, Thẩm Ngạo nhìn chăm chú, hai cái chữ triện này viết kiểu chữ Tần, khỏi cần nói, lai lịch dao găm nên là ở thời Tiên Tần, mà ở thời đó, chính là dao găm của hoàng thất.

Thẩm Ngạo mỉm cười, cái này cũng rất đơn giản, hoa văn ít dùng công nghệ, chỉ hai chữ này, là được suy đoán ra lai lịch của nó.

Đang muốn mở miệng, đột nhiên phát giác có chỗ không đúng, liền dừng lại.

“Không đúng!”

Ánh mắt Thẩm Ngạo rơi vào chuôi dao găm, đầu chuôi dao găm kia có một khối ngọc cổ vây quanh, công nghệ và tính chất của nó, không phải người Tần có khả năng làm được.

Đây là một khối Dương Chi ngọc Hán triều, hoa văn trên ngọc là Bồ Vân, thông thường được dùng trong hậu kỳ Hán triều, hơn nữa nhìn chỗ kết hợp giữa ngọc và dao găm này, rõ ràng không có dấu vết tăng thêm. Cái này có ý nghĩa, từ lúc dao găm rèn ngày đó, khối ngọc này đã vây quanh chuôi dao găm.

Chủ thủ triều Tần, tặng thêm chuôi kiếm thời kì triều Hán, hết lần này tới lần khác, hai dạng đồ vật này lại là đồng thời được rèn ra, kì quái như thế, giải thích duy nhất chính là người rèn chuôi dao găm này là một chuyên gia phỏng chế, người này nên là người sống trong những năm đầu Đông Hán, đam mê đồ cổ thời Tần, mới rèn ra con dao găm này, chỉ là tại chuôi dao găm lại sinh ra sơ sẩy, không nghĩ đến, lại dùng ngọc nhà Hán làm đồ trang trí.

Một hàng nhái không thành công, lại thiếu chút nữa lại làm cho Thẩm Ngạo xem xét sai lầm, Thẩm Ngạo không khỏi cười khổ một tiếng, thở dài nói với Vân Vân: “Vân Vân cô nương, cái dao găm này được làm lúc sơ Hán cũng không tệ, đáng tiếc là noi theo tác phẩm Tiền Tần, ngược lại có vẻ có chút chẳng ra cái gì cả, đáng tiếc, đáng tiếc...”

“Ồ?” Trong con mắt Vân Vân phảng phất tràn đầy sương mù, sợ hãi thán phục một tiếng, mang theo men say, cười cười nói: “Trầm công tử quả nhiên lợi hại, cái này... con dao găm này, không tầm thường, Trầm công tử có thể đoán ra lai lịch của nó, Vân Vân thật sự cam tâm tình nguyện chịu thua...”

Vân Vân nói xong, giấy dựa ra khỏi lồng ngực Thẩm Ngạo, bước chân lảo đảo đi về phía cái bàn, bưng một bầu rượu lên, miệng anh đào nhỏ liền tu ừng ực.

“Không thể tưởng được, Vân Vân tiểu thư rất có phóng phái.” Thẩm Ngạo cũng có một chút men say, toàn thân lập tức khô bắt đầu nóng, thoáng cái đã nằm ở eo thon Vân Vân, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập lên.

Hắn đi dạo đến thanh lâu, tự nhiên là đến tìm việc vui, nếu tình huống trước mắt gặp được Chu Nhược hoặc là Xuân nhi, có lẽ còn có thể kiềm giữ được, nhưng ở đây, bên trong màn che lụa mỏng, tiểu mỹ nhân miệng phun mùi rượu nửa che nửa đậy, dưới mi mắt Thẩm Ngạo, đừng nói cái gì sắc tức là không, không tức là sắc, chính là cho hắn niệm 100 lượt Bát Nhã kinh, đều không ức chế nổi xúc động trong cơ thể.

Tiểu tướng công giữa hai chân kia, theo tay Thẩm Ngạo thăm dò ngực bụng Vân Vân mà bắt đầu kiên quyết đứng dậy, toàn thân bắt đầu khô nóng.

Một tay kéo Vân Vân qua, nhìn qua con mắt đầy sương mù che chắn, hai đôi mắt giao thoa cùng một chỗ, Vân Vân cười cười, tiếng cười dễ nghe như chuông bạc, sau đó thấp giọng nỉ non nói: “Trầm công tử, người muốn làm gì vậy?”

Vừa rồi còn là một bộ dáng phu nhân, giờ phút này thoáng cái đã bỏ ngụy trang xuống, nụ cười kia xinh đẹp vũ mị đến mức làm cho tim Thẩm Ngạo đập thành thạch, lồng ngực ôm lấy nàng, cảm thụ được nhiệt độ thân thể kia mang đến, Thẩm Ngạo không kiềm lòng được, nói: “Làm cái gì? Vân Vân cô nương, chúng ta một người gian phu, một người dâm phụ, hai con rệp ở cùng một chỗ, còn có thể làm cái gì?” Nói xong, cúi đầu hướng về cặp môi đỏ mọng kia, hôn sâu xuống.

Tiểu tướng công dưới háng đã muốn lao tới, cố gắng ma sát tại giữa hai chân Vân Vân, đầu lưỡi hai người quấy vào cùng một chỗ, lúc bắt đầu Vân Vân còn có chút kháng cự, nhưng đợi cho cái lưỡi Thẩm Ngạo xoắn vào trong miệng, toàn thân đều mềm xuống, anh anh ô ô, muốn nói cái gì đó, lại bị miệng Thẩm Ngạo đóng kín, thân thể cũng bởi vì men say mà không có quá nhiều phản kháng.

Đem Vân Vân sắc mặt mặt hồng hào, ngực phập phồng, đặt lên bàn, hai tay Thẩm Ngạo kéo một cái, giật quần áo của nàng ra, bộ ngực trắng muốt hiện ra, dưới ánh nến chập chờn, đường cong kia như son như

ngọc, như ẩn như hiện, hoàn mỹ hiển lộ không bỏ sót một chi tiết, một đôi trái đào này, giống như hoa đỗ quyên, làm cho cơ thể nàng đẹp tuyệt vời.

Bên trên quả đào, là hai đầu tay chín mọng, màu hồng đẹp tuyệt vời, cái miệng Thẩm Ngạo tham lam chiếm cứ từng vị trí trên cơ thể Vân Vân, khi ngậm quả dâu vào, Vân Vân rên lên một tiếng thoải mái, hai bàn tay theo bản năng ôm lấy đầu Thẩm Ngạo dí sát vào ngực mình, tận hưởng cảm giác thoải mái.

Thẩm Ngạo không thể chịu được nữa, cái miệng thì hoạt động, cái tay không ngừng làm động tác cởi quần áo, mặc quần áo rất chậm, cởi quần áo lại cực kỳ nhanh rồi, ở bên trong từng đợt tiếng hơi thở rên rỉ sảng khoái, quần áo toàn thân biến mất hết, đôi chân hơi đưa lên, liền đẩy vào giữa hai chân Vân Vân, xoạt, nhẹ nhàng xuyên qua một cái gì đó rất mỏng.

“A...” Nương theo một tiếng kêu thống khổ lại vui thích, vật cứng nào đó đánh vào trong cơ thể Vân Vân, toàn thân Vân Vân đều muốn run rẩy, móng tay bị kích thích cắm vào sau lưng Thẩm Ngạo, hẳn bị đau nên càng tiến vào mạnh hơn, Vân Vân lại càng rên rỉ to hơn.

Cứ thế, hai người thi nhau hoạt động, trong căn phòng chỉ còn toàn tiếng rên rỉ và tiếng thở hồng hộc...

103. Chương 102: Quá Ghê Tởm.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 102: Quá ghê tởm.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Người đã mệt mỏi mà tiến vào mộng đẹp, hai thân thể lỏa lồ dính đầy mồ hôi rậm rạp, trong phòng, khắp nơi đều là quần áo rơi lả tả, tinh thần Thẩm Ngạo quá tốt, sức chiến đấu quá cường đại, thân thể không mặc gì, đứng lên, đặc ý cười to, ngoài cửa có tiếng gọi tiểu tỷ Hoàn nhi gõ cửa, trong miệng nói: “Tiểu thư, tiểu thư...”

Thẩm Ngạo không để ý tới nàng, nhưng lại thoáng cái đã hào hứng, đi tìm bút bốn phía, một cảnh tượng tốt như vậy, lại có thể bỏ qua?

Tốt, phải vẽ ra nó, gọi là cái gì bây giờ? Gọi là Chinh Chiến đồ của tiểu lang quân kim cương bất hoại?

Ha ha, cái tên này, thật tốt.

Sắc mặt Thẩm Ngạo hiện lên vẻ hồng, mùi rượu cũng phát tác, đi tìm bút khắp nơi, cuối cùng cũng tìm được, nghiền mực, bút dính mực nước, liền trấn định tâm thần, cầm bút múa lên trên vách tường tuyết trắng...

Ngòi bút kia múa như bay trên vách tường, thoáng cái, liền vẽ ra hình dáng tiểu mỹ nhân, Thẩm Ngạo chọn dùng chính là phong cách vẽ của Cố Khải Chi, lúc Lưỡng Tấn hình ảnh thoát đầu dùng hư không làm bối cảnh, Vân Vân cô nương chính là nửa nằm trong hư không, cái thân thể xinh đẹp kia và quần áo còn sót lại phối hợp với nhau, hai bên làm thành một khối.

Trọn vẹn qua nửa canh giờ, Thẩm Ngạo vứt bút xuống mặt đất, con mắt nhìn qua mỹ nhân trên tường, lập tức cười to, cái bức họa này có thể nói là tác phẩm đỉnh phong của hắn, tiểu mỹ nhân nửa nằm giống như say giống như tỉnh kia, cái lông mi kia phảng phất có chút rung động, phảng phất như một khắc sau, mỹ nhân kia liền muốn tỉnh lại, lại như là quyến luyến mà tiếp tục nằm trong mộng đẹp.

Mệt mỏi quá, một loại mệt mỏi mãnh liệt đánh úp lại, Thẩm Ngạo rốt cục chống đỡ không nổi, đặt mông ngồi xuống, cười ha ha, trong lòng nghĩ: “Hôm nay thật sự là thống khoái, tiểu mỹ nhân tốt, vẽ cũng tốt, ha ha...” Thân thể hần lão đảo, liền dứt khoát để thân thể trần truồng ngủ trên mặt đất.

Một đêm này ngủ được rất thơm ngọt, Thẩm Ngạo đang ở trong mộng, dường như lại thấy được Vân Vân, Vân Vân kia còn đang biểu lộ ra vẻ quyến rũ, khi thì tôn quý, khi thì dung nhan xinh đẹp tuyệt sắc, thoáng cái liền cười khanh khách đối với Thẩm Ngạo, thoáng cái lại khôi phục lạnh như băng, không ngừng xoay quanh biển ảo.

Còn có Xuân nhi, Xuân nhi ở trên cánh đồng bát ngát, giẫm trên đất lầy lội, trong tay cầm một nhúm hoa, chạy tới hướng mình, bên tai Thẩm Ngạo lơ mơ còn có thể nghe giọng nàng hô: “Trầm đại ca, ngươi phải từ từ đọc sách nhé.”

Đổ mồ hôi, rất có tội, đọc sách đọc mà lại đến Thi Hoa Quán.

Vụt, Xuân nhi không thấy đâu, Chu Nhược ngoái đầu nhìn lại, trong con mắt kia có chứa thâm tình, lại có vẻ lạnh như băng, nàng mở miệng, hừ lạnh một tiếng: “Thẩm Ngạo, ngươi lại làm xằng làm bậy sao?”

Sát khí Chu Nhược rất nặng, Thẩm Ngạo oa một tiếng liền bị đánh thức, ngồi xuống, đầu óc có chút phát mộng, xem xét hai bên, trên mặt đất vẫn đang rất mất trật tự, tiểu mỹ nhân trên bàn kia đã không thấy rồi, tranh trên vách tường vẫn còn, Thẩm Ngạo đứng lên, phát hiện mình vẫn trần truồng, nhìn xuống liếc tiểu tướng công, cười hắc hắc, “Âu Mỹ quả nhiên bất đồng, chính là so với người khác còn muốn khỏe mạnh hơn một chút.”

Thường thức bức vẽ trên vách tường kia, ừm, không tệ, rất tốt, chỉ là dường như thiếu thiếu một chút cái gì, không vội, mặc quần áo trước rồi nói sau.

Hần cúi đầu xuống, muốn tìm quần áo, đi đến cái bàn, lại phát hiện vết máu loang lổ, giống như hoa mai, rơi trên mặt đất, trên bàn.

Thẩm Ngạo hơi sững sờ, không nhận được, gãi gãi đầu, có chút kinh ngạc nghĩ: “Vân Vân cô nương còn là một xử nữ?”

Không, nói sai rồi, nên nói ngày hôm qua, hôm nay đã không phải rồi.

Khó trách, Thẩm Ngạo bắt đầu nhớ lại, nhớ rõ lúc mình tiến vào, cơ hồ toàn thân Vân Vân đều bắt đầu run rẩy, tinh thần căng cứng, cái răng ngà kia giống như muốn cắn nát.

“Tội lỗi, tội lỗi.” Trong lòng Thẩm Ngạo niệm Phật hiệu, trong lòng hơi có chút tiếc nuối, sớm biết như thế, đêm qua không nên thô bạo đối với Vân Vân như vậy, nói không chừng trong lòng Vân Vân có bóng mờ, lập tức lại nghĩ: “Vân Vân đã để cho ta phá trinh, sau này sẽ không để nàng bị người khác đụng phải, tốt, ta muốn chuộc thân cho nàng.”

Tính cách Thẩm Ngạo luôn luôn là chỉ có vào chứ không có ra, của hắn chính là của hắn, ai cũng không thể đoạt, đoạt sẽ thua lỗ lớn, phải liều mạng.

Quyết định chủ ý, lập tức lại nghĩ tới đêm qua hát ca khúc sờ mười tám chỗ, ha ha, sờ mười tám chỗ quá hay, đáng tiếc Vân Vân không hát, nếu không liền hoàn mỹ rồi.

Tốt, có cơ hội sẽ bảo nàng hát.

Trong lòng hắn cực kỳ vui sướng, không kìm lòng được mà nở nụ cười, quay đầu lại lại nhìn về phía bức vẽ trên vách tường, bên trong vẽ Vân Vân rất vũ mị, rất mê hoặc lẫn lộn, cái bộ dạng ngủ say kia, rất điềm nhiên, chỉ là, có lẽ là cảm giác thiếu thiếu một điểm gì đó, đến tột cùng là thiếu gì đây?

Thẩm Ngạo ảo não nhăn lông mày một chút, rốt cục cũng đã nghĩ tới, còn thiếu một câu thi từ.

Thẩm Ngạo lại hào hứng bừng bừng nhặt bút đêm qua vứt bỏ lên, tìm nghiên mực, mài nghiên, hơi trầm tư một lát, liền vẽ tại nơi chưa có gì: “Đinh Hương cười yêu kiều vô hạn, lời nói mềm, thanh âm thấp, ta chưa từng quen. Không giầy, chân sớm bị gió đông thổi tan. Người gầy, trời mặc kệ.”

Đây là thơ Thẩm Ngạo yêu nhất.

Thẩm Ngạo rất ưa thích nó, hôm nay đến nơi đây liền lưu lại làm kỷ niệm

Hắn đề hết chữ, lui về phía sau một bước, lại đi thưởng thức chữ mình viết, rất tốt, cái chữ viết này chính là dùng phương pháp của Đồng Kỳ Xương sáng tác, rất có thần vận, rất phù hợp với bức vẽ kia.

“Chỉ là, có lẽ là cảm giác thiếu một chút cái gì đó.” Thẩm Ngạo lại nhíu mày.

Nghĩ nghĩ, còn nghĩ tới quốc hồn quốc túy (tinh hoa văn hoá của đất nước), Thẩm Ngạo vừa cười, tiếp tục cầm bút viết một hàng chữ nhỏ dưới thi từ: ‘Kim cương bất hoại, tiểu lang quân Thẩm Ngạo lúc này đã ở đây. Ta nhân khi cao hứng mà đến, nhân khi cao hứng mà về, vui mừng trong hương ôn nhu.’

Chính là nó, bởi vậy, thôi, vẽ, viết, ba cái lưu niệm hợp một, phóng nhãn nhìn lại, thấy rất thoải mái

Đặt bút xuống, Thẩm Ngạo duỗi lưng một cái, mới chậm rì rì tìm quần áo, đang muốn mặc quần áo vào, liền có người nóng nảy gấp rút tiến đến, kéo bức rèm che ra, lại là Vân Vân hai mắt đầm lệ, Vân Vân trông thấy hắn, kinh ngạc mà nỉ non: “Người còn chưa đi?”

Mông Thẩm Ngạo vẫn lộ ra, tuyệt đối không xấu hổ, cười nói: “Vân Vân cô nương, ta vừa mới bắt đầu đứng dậy.”

Vân Vân vừa thẹn vừa giận, vội vàng tới, phụ giúp Thẩm Ngạo nói: “Nhanh, đi mau...”

Xem bộ dạng nàng vội vàng đuổi người, Thẩm Ngạo nói: “Ta còn chưa mặc quần áo.”

Vân Vân khóc ròng nói: “Người, người... Không còn kịp rồi, không còn kịp rồi, Trầm công tử, nhanh, có thể xin người đến gầm giường tránh một chút hay không.”

Nam tử hán đại trượng phu, có cái gì cần tránh sao?

Thẩm Ngạo lắc đầu, trong miệng nói: “Là có người muốn tới phải không? Thật tốt, ta chào hỏi cùng hắn.” Trong lòng hắn sinh ra cảnh giác, xem ra có đối thủ rồi, không được, phải gấp mặt.

Vân Vân khóc, chảy nước mắt ô ô: “Trầm công tử, cứ coi như ta van cầu người, người tránh một chút đi...”

Vân Vân nhìn qua Thẩm Ngạo, hai mắt đầm lệ, tràn đầy khẩn cầu, hai vai run nhẹ nhẹ, phảng phất như đang di động bên trong dòng nước chảy xiết, rất yếu đuối.

Thẩm Ngạo mềm lòng, đành phải nói: “Tốt, vì Vân Vân cô nương, ta liền chui xuống gầm giường.”

Thẩm Ngạo bất chấp mặc quần áo, xoay người tiến vào gầm giường, trong lòng lạnh lùng nghĩ: “Hừ, lại muốn nhìn một cái xem người đến là ai? Dám đùa giỡn nữ nhân của ta, tìm cơ hội xử lý hắn.”

Từ đáy giường xem ra bên ngoài, Vân Vân đang bối rối thu thập phòng, hai chân hình như bị thương không nhẹ, đi đường cũng khập khiễng, đó là hậu quả do Thẩm Ngạo ngày hôm qua quá điên cuồng công kích.

Chỉ một lúc sau, liền nghe được thanh âm một người nam nhân truyền vào: “Vân Vân, Vân Vân, ta tới rồi, mở khóa đi, ta vụng trộm mà leo tường chạy đến đây đó, mau nhìn, đây là lời ta sáng tác cho người.”

Cái thanh âm này càng ngày càng gần, theo thanh âm bức rèm che bị nhấc lên, liền vào trong phòng.

“À, xem ra người này nên không phải giám sinh thì chính là Thái Học sinh, nếu không như thế nào lại lên khóa học sớm, còn leo tường? Đồ con mọt sách, thì ra là gặp mặt thân mật, một tên gian phu,” Thẩm Ngạo thầm mắng trong lòng.

Thanh âm Vân Vân khôi phục bình thường, mềm giọng nói: “Là Trịnh công tử, hôm nay làm sao Trịnh công tử tới sớm như vậy?”

“Thì ra nam nhân này đến không phải lần một lần hai, quá ghê tởm” Thẩm Ngạo ghen ghét dữ dội, trong lòng lại mắng.

“Vân Vân... Đây là có chuyện gì?” Hiên nhiên thư sinh kia phát giác sự khác thường trong phòng, không thể chối cãi, chính là bức vẽ và chữ viết trên vách tường quá rõ ràng, mù cũng có thể ngửi được.

104. Chương 103: Gian Phu Dâm Phụ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 103: Gian phu dâm phụ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thanh âm tên thư sinh kia mang theo vẻ chất vấn, bao hàm khuất nhục và tức giận.

Vân Vân nhìn thư sinh kích động, nước mắt sương mù che chắn con mắt, khóc ròng nói: “Trịnh công tử, người không nên hỏi, được không?”

Thư sinh kia dừng nửa ngày để suy nghĩ, trên mặt có vẻ không đành lòng, ngữ khí mềm nhũn ra, thấp giọng nói: “Vân Vân, người... Ai... , người kia là ai? Hắn... Hắn lại ở phía trong phòng riêng của người làm ra bức họa hạ lưu như vậy... Đây là cái gì?” Thư sinh kia cất bước đi về hướng vách tường, thì thào thì thầm: “Đinh Hương cười yêu kiều vô hạn, lời nói mềm, thanh âm thấp, ta chưa từng quen. Không giầy, chân sớm bị gió đông thổi tan. Người gầy, trời mặc kệ..... Hừ, người này quá làm càn, Vân Vân, hắn là ai?”

Vân Vân có lẽ là thấp giọng thút thít nỉ non, tiếp tục sâu kín nói: “Công tử không hỏi có được không?”

Thư sinh nhìn Vân Vân mang theo vô tận bi thương mặt, đành phải thở dài một tiếng, nói: “Vân Vân... Người khổ cực, đáng tiếc ta chỉ là một thư sinh... Một ngày kia, nếu Trịnh Thơ ta thi đậu công danh, nhất định phải cho người một thân phận.”

Vân Vân vội vàng nói: “Trịnh công tử không cần nói nữa rồi, Vân Vân đã là tàn hoa bại liễu, nào có phúc phận như vậy.”

“Thì ra người này gọi là Trịnh Thơ” Thẩm Ngạo hừ lạnh một tiếng trong lòng.

Còn không đợi Thẩm Ngạo tiếp tục nghĩ, Trịnh Thơ lại là nói: “Vân Vân, mặc kệ hiện tại người như thế nào, tương lai, một khi Trịnh Thơ ta đắc chí, tuyệt đối không để cho người tiếp tục ở đây chịu khổ.”

Vân Vân làm như bị cảm động, thấp giọng nỉ non nói: “Công tử... Vân Vân, Vân Vân thực xin lỗi người...”

Trịnh Thơ nhân tiện nói: “Không cần phải nói nữa, chuyện này... Liền coi như không phát sinh qua! Vân Vân, ngậm cho ta ấm trà được không nào?”

Trong lòng Thẩm Ngạo muốn phun máu, tên Trịnh Thơ này bị đeo nón xanh (cắm sừng!), lại vẫn có tâm tư uống trà, da mặt quá dày, vậy mà còn hơn cả mình.

Vân Vân liền khập khiễng đi cho châm trà Trịnh Thơ, Thẩm Ngạo từ đáy giường nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy làn váy kia chập chờn, lộ ra một ít đoạn chân dài trắng muốt, rất là động lòng người, không tự chủ được mà nghĩ đến việc điên cuồng đêm qua, một đôi chân kia để trên hai vai của mình, nương theo thanh âm nũng nịu mà liên tục rung động...

Vừa tưởng tượng cái này, tiểu tướng công kia lại nhô lên rồi, rất tốt.

Trịnh Thơ nhấp một ngụm trà, vờ không để ý đến chuyện đêm qua chuyện phát sinh của Vân Vân, ôn hòa nói: “Vân Vân, người nhìn thơ ta làm có được không?”

Vân Vân thấp giọng trầm ngâm, nói: “Tốt, rất tốt.”

Lúc Vân Vân nói chuyện có chút chần chờ, Thẩm Ngạo nghe vào trong tai, lập tức cảm giác ra Vân Vân nói những lời này là trái lương tâm, không khỏi đắc ý nghĩ: “Vân Vân nhìn thơ của bốn công tử, lại nhìn Trịnh Thơ này vẻ vờ vờ, chỉ sợ đã cảm thấy thi từ của hắn dần dần vô vị.”

Trịnh Thơ tiếp tục nói: “Mấy ngày nữa ta muốn cùng mấy người cùng trường đi ra bên ngoài thành, Trịnh Huy công tử cũng sẽ đi, đến lúc đó, có thể hướng hắc lãnh giáo chút học vấn, Vân Vân, có khả năng mấy ngày nữa ta không thể tới gặp người.”

Vân Vân nhân tiện nói: “Trịnh công tử đã cùng bạn học cùng trường đi du ngoạn, trên người nhất định phải mang theo chút tiền, chớ lại để cho bạn cùng trường chế nhạo.” Nàng đi đến đầu giường, nơi để hộp trang điểm, một lát sau, xoay người đem một vật giao cho Trịnh Thơ, nói ra: “Hai mươi quan tiền này, Trịnh công tử thu lấy, một phần tiền làm khó anh hùng hảo hán, nhưng cũng sẽ bị người xem nhẹ.”

Trịnh Thơ rất kích động nói: “Vân Vân, người đối đãi ta thật tốt.”

Vân Vân bắt đầu nức nở nghẹn ngào nói: “Trịnh công tử... Ta... Ta...” Nàng lại nói đến một nửa, liền dừng lại.

Thẩm Ngạo giận dữ, quá vô sỉ rồi, thì ra người gọi Trịnh Thơ này chính là tiểu bạch kiểm, lại muốn nữ nhân lấy tiền cho hắn.

Thẩm Ngạo tâm phiền ý loạn mà nghĩ, đồng thời nghe ra một ít động tĩnh, hai người làm như tại vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

Oa, quả thực chính là không để tiểu lang quân kim cương bắt hoại vào mắt, Thẩm Ngạo giận dữ, cười lạnh một tiếng, liền từ dưới giường chui ra, cười lạnh nói với bọn hắn: “Ha ha, không thể tưởng được Vân Vân trong phòng còn có khách quý...”

Hắn cúi bả bả mông, thân thể trần truồng, không ngưng ngừng chút nào mà đi tới, tiểu tướng công kia treo phía trước, dao động trái phải, rất có bộ dáng kim cương tùy thời trừng mắt lên.

Trịnh Thơ và Vân Vân, thân thể hai người vốn là muốn gần sát rồi, đang muốn ôm nhau cùng một chỗ nói chút ít lời tâm tình, Thẩm Ngạo đột nhiên xuất hiện, lại làm cho hai người lập tức kinh ngạc.

Trịnh Thơ quay người lại, chứng kiến Thẩm Ngạo từ đáy giường chui đi ra trần truồng, lập tức minh bạch cái gì, trong đôi mắt kia hiện lên một tia nổi giận, một đôi mắt gắt gao nhìn thẳng nam nhân vô liêm sỉ cúi bả bả mông, không tự giác, thân thể cũng tách ra khỏi Vân Vân chút ít.

Vân Vân cũng kinh ngạc, mới vừa nói đến chỗ động tình, đúng là thiếu chút nữa đã quên rồi Thẩm Ngạo dưới giường, lúc này xem Thẩm Ngạo đi ra, đã là hoa dung thất sắc, vừa thẹn lại chua chát, nhớ tới đêm qua bị khuất nhục, từng giọt nước mắt liền chảy xuống trên gương mặt.

Thẩm Ngạo chấp chấp tay về hướng Trịnh Thơ: “Không biết cao tính đại danh vị huynh đài này, cũng là bằng hữu Vân Vân nhà của ta sao? Thật tốt, bằng hữu Vân Vân chính là bằng hữu Thẩm Ngạo ta.”

Thẩm Ngạo cúi bả bả mông, thoáng cái ngồi vào trên ghế bên cạnh bàn bát tiên mĩm, cười mà đem con mắt rơi vào trên người Vân Vân, thấy nàng thẹn thùng cúi thấp đầu, trong lòng nghĩ: “Xem ra tiểu Vân Vân còn cần chút ít thời gian để tiếp nhận ta, khá tốt, hôm nay ca ca chui vào tại dưới giường, nếu không cứ để cho nàng làm đông làm tây cùng cái tên họ Trịnh này, bốn công tử lỗ lớn, ừm, trước tiên phải đuổi tên tiểu bạch kiểm họ Trịnh này đi rồi nói sau.”

105. Chương 104: Hai Mỹ Nhân.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 104: Hai mỹ nhân.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo mặc quần áo, tiếng xột xoạt rất rõ ràng, hắn thở hắt ra, bị nữ nhân lạ lẫm nhìn cơ thể mình, quả thật có một chút áp lực.

Đợi mặc quần áo chỉnh tề rồi, tiểu mỹ nhân kia mới tiến vào, nhìn nhìn Vân Vân trước, đi qua dắt tay Vân Vân, thương yêu nói: “Vân Vân muội muội, người làm sao vậy? Là có người khi dễ người phải không?”

Con mắt tiểu mỹ nhân kia thoáng nhìn xung quanh, rơi vào Thẩm Ngạo trên người, ý là muốn chỉ tội hắn.

Thẩm Ngạo lúc này đã khôi phục dáng tươi cười, nghiêm túc đánh giá đến mỹ nhân này, tiểu mỹ nhân và Vân Vân cùng thuộc loại tuyệt sắc, chỉ là Vân Vân nhỏ bé và yếu ớt, mà tiểu mỹ nhân đầy đặn, một cái nhìn mà một nụ cười trong lúc đó, đầy vẻ phong tình vạn chủng, phảng phất muốn câu dẫn linh hồn nhỏ bé của người khác vào trong cơn lốc tình yêu.

Thẩm Ngạo thi lễ về hướng tiểu mỹ nhân, cười nói: “Tỷ tỷ tốt, Thẩm Ngạo hữu lễ.” Hắn từ trước đến nay đều như vậy, cần gì quản người trước mặt là ai, tỷ tỷ Vân Vân chính là tỷ tỷ của hắn, hắn chưa từng coi mình là ngoại nhân.

Tiểu mỹ nhân liền liếc nhìn Thẩm Ngạo, thư sinh này hoá trang không tệ, anh tuấn tiêu sái, lại nho nhã lễ độ, rất làm cho người ta thoải mái, đương nhiên, nếu là nàng biết rõ đêm qua Thẩm Ngạo hung ác đến mức nào, chỉ sợ thái độ đối với Thẩm Ngạo sẽ biến đổi hoàn toàn.

Tiểu mỹ nhân mỉm cười, ranh mãnh nói: “Là người khi dễ Vân Vân muội muội sao?”

Thanh âm tiểu mỹ nhân rất ngọt, hơi dinh dính, không phải loại hình Thẩm Ngạo ưa thích, chỉ là, toàn thân nàng lại luôn luôn có một chút kiều mỵ như vậy, loại này mị hoặc tận xương, chỉ cần một ánh mắt, hoặc là một cái cử chỉ nho nhỏ, cũng có thể cảm giác được loại khí tức quyến rũ này.

“Thật sự rất nguy hiểm.” Trong lòng Thẩm Ngạo âm thầm rung mình, hắn nhìn người rất chuẩn, mỹ nhân này, không hề đơn giản.

Thẩm Ngạo mỉm cười nói: “Ta nào dám khi dễ tiểu Vân Vân, ta cùng tiểu Vân Vân cái kia... cái kia, là tình đầu ý hợp, ha ha, tỷ tỷ, người hiểu.”

Vân Vân chưa từng gặp qua người như vậy, nhưng Thẩm Ngạo càng là thừa nhận liên quan cùng nàng, nàng lại càng không hiểu vì sao, tự nhiên trong lòng sinh ra một chút vui mừng, người này tuy vô lại, nhưng có một dạng đáng để khăng định, đó chính là hắn dám làm việc dám đảm đương.

Tuy nói tính cách Vân Vân nhu nhược, nhưng đã duyệt qua vô số người, những công tử ca tướng công kia đòi hỏi nghệ kỹ Thì Hoa Quán, đừng nhìn bình thường rất ân cần dịu dàng, đợi cho lăn lên giường, ngày hôm sau tựa như không có việc gì, ngênh ngang rời đi, nghệ kỹ, nghệ kỹ, phàm là dính cái chữ kỹ, có ai chính thức để ở trong lòng, các nam nhân muốn phong lưu, muốn sung sướng, lúc đậm đặc tình ý cùng người, sẽ nâng niu người như ngọc, nhưng thực sự có được rồi, ai lại nguyện ý liếc nhìn chú ý đến người?

Đúng là như thế, những công tử, tướng công, quan thân vương hầu kia, Vân Vân một người đều không nhìn trúng, trong đó không thiếu hạng người phong lưu tiêu sái, lại không có một người nào, không có một người nào là hết sức chân thành, chỉ có Trịnh công tử kia...

Tuy Trịnh công tử kia nhà nghèo, thi thư làm ra không phải thượng trên, nhưng trái tim hắn cũng rất chất phác, toàn tâm toàn ý đem tất cả tâm tư đặt vào trên người nàng.

Nàng nở nụ cười, Trịnh công tử cũng cười.

Nàng khóc, Trịnh công tử liền âm trầm không vui.

Nàng cảm thấy đau buồn, Trịnh công tử đỡ đỡ mà ngồi ở một bên, yên lặng nhìn nàng.

Cũng không có thể non hẹn biển gì, càng không có tình ý đậm đặc, chỉ riêng phần này si thành, Vân Vân liền cảm thấy mỹ mãn, không cầu nhiều hơn.

Nhưng hôm nay, Trịnh công tử không để ý tới nàng, ngược lại, Thẩm Ngạo này, tuy da mặt thật dày, lại làm cho trong lòng Vân Vân ấm áp, trong đầu không khỏi nghĩ: “Phẩm hạnh của hắn thực sự không phải là cái gì cũng sai.”

Tiểu mỹ nhân dò xét trên dưới Thẩm Ngạo, ánh mắt lập tức lóe lên, đã rơi vào trên vách tường, mặt mày rung động, chính là ngạc nhiên nói: “Trâm công tử, đây là bức vẽ của người?”

Thẩm Ngạo cũng không hổ thẹn, nói: “Chính là linh cảm tiểu sinh đột phát, nhất thời hưng phấn làm ra.”

Tiểu mỹ nhân tỷ tỷ liền đi xem bức vẽ, sắc mặt khẽ biến thành hơi ửng đỏ, không khỏi lên tiếng mắng: “Xem bức vẽ này, có thể xem hoàn toàn một thân thể, Trầm công tử già không nên nét (già mà không đứng đắn), rất không lịch sự rồi.”

Thẩm Ngạo thật oan uổng, già không nên nét? Đến cái Thì Hoa Quán này, ngoại trừ họ Trịnh như con một sách kia, còn có người nào là trung thực?

Nói trở lại, tên họ Trịnh kia cũng chỉ là mặt ngoài trung thực mà thôi, trong lòng chỉ sợ cũng rất xấu xa, khá tốt, bốn công tử nhanh chân đến trước, ha ha, nếu không lại làm một đóa hoa tươi phải cắm trên bãi cứt trâu .

Tỷ tỷ sợ hãi thán phục một tiếng, tiếp tục xem bức vẽ, trong miệng lẩm bẩm nói: “Tuy tranh này khó coi, nhưng phong cách tranh này lại vô cùng tốt, ta rất nhiều năm chưa từng gặp qua bức tranh vẽ tốt như vậy.”

Xem ra tiểu mỹ nhân này có lẽ là rất biết hàng, Thẩm Ngạo rất vui mừng, vội vàng khiêm tốn nói: “Không dám, không dám, nhất thời vẽ tác phẩm xấu, không trèo lên được nơi thanh nhã, chỉ dám miêu tả ở phía trong khuê các Vân Vân.”

Hắn càng nói càng không hợp thói thường, lại làm cho Vân Vân hận không thể lập tức tìm kẻ đất chui đầu vào, vừa rồi nàng cũng chỉ là nhìn bức vẽ qua loa, lúc này vừa nghe tỷ tỷ nói, cũng bắt đầu chăm chú đánh giá, vừa xem xét, liền phát hiện bức vẽ rất khác thường, còn có bài thơ dẫn ra bên dưới, phong cách đúng là chưa bao giờ thấy qua, tuổi Thẩm Ngạo còn trẻ, bút lực của hắn lại đạt đến tình trạng đại tông sư.

Chỉ là cái bài từ kia quá khó coi, nhất là mấy chữ ý chỉ cô gái bị phá thân và Thẩm Ngạo chính là người phá kia, lập tức lại làm cho mặt Vân Vân đỏ bừng, trong lòng nghĩ: “Người này thật sự là khó dò, rõ ràng có tài học tốt như vậy, lại cứ thích thêm thối xấu vào, ở phía sau lại gia tăng một câu nói như vậy.”

Ánh mắt nàng lại rơi vào bức họa, trên vách tường, bộ dạng buồn ngủ nửa tỉnh của mình quá sinh động rồi, phảng phất như người trong bức họa sẽ tùy thời đi ra khỏi vách tường, chỉ là cái thân hình lỏa lồ kia, cũng làm cho Vân Vân rất khó chịu, nàng vội vàng cúi đầu, tâm tình phức tạp vô cùng.

Vân Vân không khỏi nghĩ: “Thẩm Ngạo chỉ là tinh thông thi họa mà thôi, đúng rồi, hắn hiểu sơ chút ít bản lĩnh giám bảo, nhưng nếu như gặp được Trịnh công tử, dùng năng lực giám bảo của Trịnh công tử, nói không chừng có thể chống lại hắn.”

Nghĩ đến Trịnh công tử, nước mắt của nàng lại không không chịu thua kém, đảo quanh trong hốc mắt, Trịnh công tử thật sự không để ý tới mình rồi sao? Đúng rồi, nàng đã là tàn hoa bại liễu, hắn là người trong sạch, làm sao lại nguyện ý muốn nàng.

Tiểu mỹ nhân chứng kiến lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) kia, Thẩm Ngạo viết chữ “chơi” mấy lần, lập tức nở nụ cười, phong thái quyến rũ, ngoái đầu nhìn lại, giận dữ mà liếc nhìn Thẩm Ngạo: “Người thật là tay ăn chơi, lẽ nào lại như vậy, làm tranh ở chỗ này, còn để Vân Vân muối muối làm người sao?”

Thẩm Ngạo tốt ủy khuất, nói: “Làm ở chỗ này thật tốt, như vậy nam nhân khác vừa tiến đến, tiểu Vân Vân nhất định xấu hổ không chịu nổi, sau này liền không bao giờ ... gọi khách nhân tiến đến nữa. Chỉ có Thẩm Ngạo ta là người vẽ bản gốc bức họa, hiểu rõ đối với cái bức họa này, tiến đến là không sao.” Hắn có ý định coi nơi đây như nơi chính mình hẹn hò trường kỳ, hận không thể viết lên trên mặt Vân Vân mấy chữ đã Thẩm Ngạo chơi, lúc đó mới thật sự cam tâm.

Tiểu mỹ nhân ngẩng ra một lúc, không khỏi cười rộ lên, nói: “Người thật sự rất thú vị.”

Đang nói, Thẩm Ngạo đột nhiên nhớ tới lúc này sắc trời đã sáng rõ, không xong, chỉ sợ Quốc Tử Giám đã muốn nhập học rồi, chính mình đáp ứng rồi Đường Nghiêm đại nhân, sẽ chạy về trước khi nhập học, Thẩm Ngạo lo lắng nói: “Tiểu mỹ nhân tỷ tỷ, tiểu Vân Vân, hôm nay Thẩm Ngạo cáo từ trước, mấy ngày nữa lại đến.”

Thẩm Ngạo nói xong, lại hướng Vân Vân nói: “Vân Vân, chúng ta lên xe trước(ăn cơm trước kẻo), sự tình mua vé bổ sung(hẹn hò) từ từ sẽ đến, ha ha, người nhớ kỹ, từ nay về sau, người chính là bạn gái Thẩm Ngạo

ta, quản hấn khi gió là cái gì Trịnh công tử, Vương công tử, sau này không bao giờ cần để ý nữa.” Một câu nói kia chân thật đáng tin, không có bất kỳ đường sống nào để quay về.

Trong lòng Vân Vân giật mình, nhìn qua Thẩm Ngạo đã mặc quần áo vào, khôi phục nho nhã, nghe hấn bá đạo nói mấy câu, tâm thần nhất thời mơ màng.

Thẩm Ngạo quá ngang ngược, nhưng loại ngang ngược này, cũng làm lòng Vân Vân nổi lên một tia rung động, trong lòng nghĩ: “Trầm công tử đang ghen phải không? Hấn cũng không phải là những công tử, tướng công, chỉ cầu một đêm phong lưu kia?”

Thẩm Ngạo nói xong lại liên tục cáo từ, đi ra khỏi Thì Hoa Quán, mới nhớ tới tranh chữ Vương tướng công nhờ mình mang đi còn chưa đưa ra ngoài, Thẩm Ngạo cười cười, không vội, đưa sách và mượn sách giống nhau, đều là cố nói chuyện yêu đương, hôm nay đã không đưa, như vậy lần sau lại đến đưa, thường xuyên qua lại, Vân Vân cô nương sẽ yêu thương nhung nhớ.

Hấn rất có lòng tin đối với chính mình, trong lòng lại bắt đầu tính toán, qua ba ngày tiếp theo chính là đại hội giám bảo, Vân Vân ưa thích đồ cổ như vậy, nói không chừng là sẽ đi, nếu có thể ở chỗ đó gặp phải nàng, vậy thì cực kỳ tốt rồi.

Trở lại Quốc Tử Giám, khóa sớm cũng đã kết thúc, Thẩm Ngạo xấu hổ chạy tới Sùng Văn các gặp đường Đường Nghiêm, đi vào xem xét, Đường Nghiêm cũng là đứng ngồi không yên tại đó, thấy Thẩm Ngạo tiến đến, hai con ngươi lập tức sáng ngời, nghênh tới nói: “Thẩm Ngạo, người cuối cùng cũng đã trở lại, ta còn sợ người đã xảy ra chuyện gì.”

Thẩm Ngạo rất xấu hổ, thì ra tưởng rằng Đường đại nhân sẽ xụ mặt giáo huấn hấn một chầu, ai ngờ lại đối lấy một câu lo lắng của Đường đại nhân thế này.

Đường Nghiêm lo lắng không phải không có lý do, Thẩm Ngạo xin nghỉ không trở lại, rất kỳ quặc, ngay từ đầu, Đường Nghiêm vẫn chỉ là nghĩ, có phải là đứa nhỏ này ham chơi, trì hoãn một ít cũng là chuyện thường, nhưng cứ thế chờ đợi, mặt trời trên đầu lên đến ba sào, mấy lần gọi người đi Tự Hiền môn hỏi Thẩm Ngạo đã trở về chưa, lấy được đáp án cũng làm cho Đường Nghiêm thất vọng, Đường Nghiêm cảm thấy sự tình nghiêm trọng, trong lòng không khỏi hoài nghi, có phải là Thái Học lại làm cái việc gì xấu xa? Thành Đường Tính này là loại người không đạt mục đích thì không bỏ qua, có thể gọi người trối Thẩm Ngạo lại hay không?

Đường đường là quan tam phẩm, làm sao có thể đi trối người, loại sự tình này Đường Nghiêm không tin tưởng, nhưng Thẩm Ngạo đối với hấn mà nói, giống như bảo bối xoay người, hơn nữa hấn cũng rất ưa thích đứa nhỏ Thẩm Ngạo này, cho nên thấy hấn đặc biệt trọng yếu.

Có ý nghĩ này, Đường Nghiêm liền đứng ngồi không yên, gấp đến độ sắp giơ chân lên, rồi lại không biết đi nơi nào tìm người, đúng là chân tay bắt đầu luống cuống.

Bây giờ thấy Thẩm Ngạo trở về, đầu còn có tâm tư trách cứ, trong lòng kêu một tiếng A Di Đà Phật, trời cao phù hộ, vẻ lo lắng trong đầu bị quét sạch, tâm tình liền đặc biệt tốt.

Thẩm Ngạo xin lỗi Đường Nghiêm, lại nghe Đường Nghiêm dặn dò vài câu, lúc này mới nóng nảy gấp rút chạy tới chuẩn bị khóa buổi sáng, nửa cái buổi sáng, giống như là vừa nằm mơ.

Khóa buổi trưa qua đi, Thẩm Ngạo buồn ngủ, đêm qua kịch chiến, không khỏi làm cho hấn có chút mệt mỏi.

Chu Hằng thấy Thẩm Ngạo đi qua, lập tức cười hì hì đi tới, chất vấn: “Biểu ca, đêm qua người đi đâu vậy? Như thế nào không tìm được người?”

Thẩm Ngạo miễn cưỡng giữ vững tinh thần, kéo Chu Hằng qua chỗ hẻo lánh, trầm giọng nói: “Có chuyện muốn nhờ người xử lý.”

Chu Hằng lần đầu tiên nghe nói Thẩm Ngạo muốn hấn làm việc, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc vui mừng, biểu ca này luôn luôn rất thông minh, việc khó gì rơi trong tay hấn phảng phất đều có thể hoàn thành, hôm nay lại cũng có thời điểm cầu hấn.

Chu Hằng vỗ ngực nói: “Biểu ca chỉ cần nói là được, ta sẽ cố hết sức.”

Thẩm Ngạo nói: “Người nhận thức nhiều bằng hữu, đi giúp ta điều tra thêm, ở phía trong Thái Học phải chẳng có một người gọi Trịnh Thơ, tra ra lai lịch của hắn, mang đến đây.”

Chu Hằng lẩm bẩm nói: “Trịnh Thơ? Biểu ca tra Thái Học sinh làm cái gì? Chẳng lẽ đêm qua người đi thanh lâu, vừa mới tranh giành tình nhân cùng hắn à?”

Tự nhiên bị hắn đoán đúng, Thẩm Ngạo chợt dạ cười cười, lập tức cố ý xụ mặt nói: “Tuyệt đối không thể nào, biểu ca người làm người thanh bạch, người không nên suy nghĩ bậy bạ, sợ dĩ điều tra hắn, chỉ là muốn chứng minh một sự kiện.”

Chu Hằng là người ưa thích tìm căn nguyên hỏi ngọn nguồn, không tự chủ được. hỏi: “Chứng minh chuyện gì?”

Thẩm Ngạo cũng không gạt hắn, nói: “Tên Trịnh Thơ này, ta hoài nghi hắn căn bản không phải Thái Học sinh, mà là một tên lừa gạt.”

Chu Hằng trừng mắt nhìn biểu ca, biểu ca như thế nào lại thần thần bí bí, thật kỳ quái, người ta có phải là lừa đảo hay không, có cái gì liên quan đến hắn? Oa, hắn là biểu ca bị người lừa? Ha ha, hắn cũng có hôm nay, có lẽ chỉ có bản công tử thông minh, ai cũng không lừa gạt nổi ta.

Chu Hằng giống như cười mà không phải cười nói: “Tốt, ta đây liền đi nghe ngóng, tìm ra đáp án đến cho biểu ca.”

Đang chuẩn bị rời đi, Chu Hằng lại nghĩ tới một sự kiện, lại nói: “Biểu ca, sách của ta đâu, người có thể đưa ta hay không?”

Thẩm Ngạo chấp tay sau lưng, nghiêm mặt hỏi: “Người rất xấu rồi, đến lúc này còn muốn sách? Được rồi, ngay tại dưới giường của ta, đến lúc đó tự người đi lấy.”

Dù sao Thẩm Ngạo cũng đã thuộc lòng quyển dăm thư kia rồi, trả lại cho Chu Hằng, người này xem sách của hắn, Thẩm Ngạo ngâm mĩ nhân của hắn.

Nếu nói nhân sĩ linh thông tin tức nhất Quốc Tử Giám, chỉ sợ không phải Chu Hằng thì không còn ai, nhiều lần trần trọc nghe ngóng, thực sự đã tìm hiểu được tin tức.

106. Chương 105: Tiểu Quận Chúa Nổi Bão.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 105: Tiểu quận chúa nổi bão.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trong đêm cùng ngày, Thẩm Ngạo đang muốn ngủ, Chu Hằng đến gõ cửa, thần thần bí bí kéo khe cửa ra, chui vào trong, thấp giọng nói: “Biểu ca, ở phía trong Thái Học quả thật có một người gọi là Trịnh Thơ.”

Chu Hằng nói: “Người nọ là người phủ Giang Lăng, tuổi chừng trên dưới 30, lúc nói chuyện có chút lấp bắp, nghe nói bình thường hắn và người khác không tiếp xúc, trong Thái Học cũng không có vài người bằng hữu...”

Chu Hằng nói một đồng lớn, miêu tả Trịnh Thơ, hoàn toàn bất đồng so với lúc Thẩm Ngạo chứng kiến Trịnh Thơ.

Thư sinh qua tuổi 30 biến thành thiếu niên phong lưu phóng khoáng? Nói chuyện lấp bắp biến thành người miệng lưỡi lanh lợi?

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: “Chỉ có Trịnh Thơ này thôi sao?”

Chu Hằng thề thề nói: “Ta đã hỏi qua rồi, ở phía trong Thái Học chỉ có một người Trịnh Thơ này, nếu là có người thứ hai, trên dưới cả nhà Chu Hằng ta...”

Thẩm Ngạo tiến lên, che miệng hần, miệng người này quá ăn nói linh tinh, cầm cả nhà làm lời thề?

Đồ mờ hôi, chết hết sạch sao? Thẩm Ngạo là biểu ca của hần, coi như là người Chu phủ, người này nguyên rửa cả nhà không tính, ngay Thẩm Ngạo cũng đều cho vào.

“Tốt rồi, tốt rồi, ta tin tưởng người.” Bỏ tay ngăn chặn Chu Hằng ra, Thẩm Ngạo chuyển động cánh tay, lập tức đắc ý cười cười, nói: “Xem ra ta không đoán sai.”

Chu Hằng nói: “Biểu ca không đoán sai cái gì?”

Thẩm Ngạo đưa con mắt lên, cười nói: “Trịnh Thơ kia là lừa đảo.”

Chu Hằng không rõ ý nghĩ, hỏi: “Trịnh Thơ là lừa đảo? Đánh chết ta cũng không tin, người nọ nói chuyện lấp bấp, có thể gạt được ai?”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Trịnh Thơ này không phải Trịnh Thơ kia.”

Từ lúc vừa mới bắt đầu, Thẩm Ngạo liền sinh ra hoài nghi, lai lịch Trịnh Thơ kia quá khả nghi, hần đã là Thái Học sinh, lại leo tường đi ra gặp gỡ Vân Vân? Theo đạo lý, cái này nguyên vốn có thể chứng minh hần cuồng dại đối với Vân Vân, nhưng, tường viện Thái Học rất cao, há lại một mình hần, một tên thư sinh tay trái gà không chặt, nói bô là có thể bò lên được hay sao?

Nghe Vân Vân đối thoại cùng hần, người kia đã leo ra rất nhiều lần, dùng phong cách học tập của Thái Học, há lại dễ dàng tha thứ để Thái Học sinh như vậy tồn tại?

Đây chỉ là điểm bắt đầu khả nghi, người bình thường tự nhiên không biết sinh ra hoài nghi đối với mấy cái cạm bẫy nhỏ nhỏ này, Thẩm Ngạo chỉ là xuất phát từ mẫn cảm nghề nghiệp, từ đó sinh ra tia hoài nghi tí ti, kế tiếp, cứ chỉ Trịnh Thơ kia càng làm cho hần hoài nghi.

Một khắc Thẩm Ngạo chạy ra, tiểu tặc này biểu hiện vô cùng tốt, vốn là khiếp sợ, lập tức lại biểu lộ nổi giận, đều thập phần thỏa đáng, nhưng sai là sai ở chỗ hần biểu diễn quá đặc sắc, cái bộ mặt kia biểu lộ ra cảm xúc, cơ hồ đã phát huy đến cực hạn, hết lần này tới lần khác, Thẩm Ngạo chú ý tới hai vai hần, theo tâm lý học nói, lúc lừa gạt một người, cảm xúc ở vào kích động cực độ, thân thể cũng sẽ sinh ra biến hóa, nhất là bả vai, run run rất rõ ràng.

Một người có thể giả biểu lộ trên bộ mặt, nhưng cảm xúc chân thật lại không thể giả vờ.

Nói cách khác, Thẩm Ngạo hiện ra trong phòng Vân Vân, Trịnh Thơ này một điểm tâm tình biến hóa đều không có, vô cùng thờ ơ.

Càng đặc sắc chính là phút cuối cùng, lúc lừa gạt Thẩm Ngạo lộ ra khiêu khích vẻ, thân là Trịnh Thơ si tình với Vân Vân, vậy mà phẩy tay áo bỏ đi.

Điều này nói rõ cái gì? Nói rõ Trịnh Thơ này phát giác nguy cơ, trước tiên muốn trốn khỏi hiện trường.

Thân là đạo tặc nghệ thuật, hiểu biết quá sâu đối với các loại mách khéo bịp người, Thẩm Ngạo minh bạch, cái này là luật lệ của đám lừa đảo, một khi phát giác bất kỳ khí tức nguy hiểm gì, phải mau chóng thoát đi.

Không thể tưởng được, tại ngàn năm trước kia, lừa đảo đã có cảnh giác như vậy.

Phân tích không sai biệt lắm, khuyết điểm duy nhất là ngay ở mục tiêu của tên tiểu tặc này, tiểu tặc đã bố cục, tất nhiên có mưu đồ, tiếp cận Vân Vân, mục đích rốt cuộc là cái gì đây?

Thẩm Ngạo tinh tường, đối thủ mình đụng phải cũng không đơn giản, kinh nghiệm rất phong phú, Vân Vân là người nào? Cô nương đứng đầu Thì Hoa Quán, người như vậy muốn làm cho nàng vừa gặp đã thương, trừ phi phải có năng lực phân tích tâm lý cao siêu, loại năng lực này thật giống như Thẩm Ngạo, lần đầu tiên nhìn mắt dì, có thể được ra tính cách, yêu thích của dì, lại căn cứ vào thứ dì yêu thích làm ra phán đoán, lại làm cho dì sinh ra thân cận cảm giác đối với hần.

Muốn tiếp cận hơn nữa, thắng được hảo cảm của Vân Vân, đối với đạo tặc nghệ thuật mà nói, kỳ thật rất đơn giản, chính như Trịnh Thơ làm như vậy, chỉ cần cẩn thận quan sát, là nhìn ra được thứ Vân Vân yêu thích, phân tích ra tiêu chuẩn nàng đánh giá đối với sự vật.

Nếu Vân Vân ưa thích công tử bần gia, hẳn liền biến thành Thái Học sinh nhà nghèo thất vọng.

Vân Vân không thích những thư sinh phong lưu phóng đảng kia, hẳn liền biến thành gà ngốc, bề ngoài giống như người tốt.

Vân Vân không thích đồ ngon đồ ngọt, hẳn lại đi kể một ít lời nói ầm áp bình thản.

Chỉ là, Trịnh Thơ này tiếp cận Vân Vân, rốt cuộc ôm mục đích gì?

Đơn thuần vì nữ sắc?

Thẩm Ngạo cảm thấy không chỉ đơn giản như vậy, khả năng duy nhất chính là đồ cổ của Vân Vân, Vân Vân cất chứa không ít đồ cổ, chỉ cần bắt được tâm Vân Vân, như vậy tên tiểu tặc này muốn lừa toàn bộ mang đi, chẳng phải là như lấy đồ trong túi?

Thẩm Ngạo duỗi lưng một cái, xem ra mình đối mặt với địch nhân thật sự không đơn giản, chỉ sợ nói hấn bước vào hàng ngũ đạo tặc cũng không đủ để miêu tả, kế hoạch kín đáo, bố cục rõ ràng, lại có thêm động lực rất mạnh, bằng những thứ này, đủ để trở thành đối thủ của Thẩm Ngạo.

“Dám động thủ trên đầu thái tuế?” Thẩm Ngạo cười khê, trong đôi mắt hiện lên một tia khinh miệt, lẩm bẩm nói: “Vây người nhất định phải chết.”

Bận việc một ngày, Thẩm Ngạo đã mệt mỏi tới cực điểm, rửa mặt xong, liền lên giường ngủ.

Đợi đến ngày thứ hai tỉnh lại, một cây cỏ mềm mại phẳng phất kéo lấy lỗ tai của hấn, nhẹ nhàng cọ cọ một cái, Thẩm Ngạo lập tức cảnh giác, xoay người như điều hâu, thoáng cái đã lật lên, lực đạo tay cũng không nhẹ, đẩy mạnh thân thể của đối phương ra.

Hai tay dùng sức đẩy, nhưng lại đẩy vào một đồng thịt mềm, ầm ập, rất thoải mái.

“Ồi...” một tiếng, liền nghe được một thanh âm thấp giọng hô, một thân ảnh bị đẩy ngã xuống đất.

Thẩm Ngạo xem xét, mồ hôi lạnh lập tức chảy ròng, người tới đúng là tiểu quận chúa Triệu Tím Hành kia, trong mắt Triệu Tím Hành chứa nước mắt, đặt mông ngồi dưới đất, đau đến nổi lông mày vặn lên, răng ngà đều muốn cắn nát.

Quá nguy hiểm, Thẩm Ngạo trong lòng rung mình, từ xuyên việt đến nay, mình mà ngay cả bản năng chức nghiệp cũng đều thụt lùi rồi, có người vào phòng, hiện tại hấn mới phát giác, nếu hiện tại vào không phải tiểu quận chúa mà là một thích khách, chỉ sợ mình đã chết rồi.

Lung lay đầu, trong lòng cười khổ nghĩ: “Có lẽ là ngày hôm qua quá mệt mỏi, vừa ngủ một cái, đúng là chìm xuống luôn, ồ, cô gái nhỏ này vào bằng cách nào?”

Hấn đang muốn chất vấn, ai ngờ tiểu quận chúa làm ác nhân cáo trạng trước, ngồi y nguyên dưới đất không muốn dậy, cảm tức Thẩm Ngạo nói: “Thẩm Ngạo, người... người thật to gan...”

Chẳng những bờ mông nàng nóng rất đau nhức, nụ hoa chớm nở kia cũng bị Thẩm Ngạo đẩy, giờ phút này cũng có chút khó chịu, chỉ là hai cái nơi cảm thấy khó xử này, tuy đau đến mức làm nàng nghiêng rặng nghiêng lợi, lại cứ có cảm giác không thể nói ra được, đành phải ngồi trên mặt đất, sắp muốn khóc lên rồi, nói với Thẩm Ngạo: “Ta bị người đẩy ngã, người bồi thường đi, người bồi thường đi.”

Thẩm Ngạo bị nàng nói, hấn rất không có đạo lý, bộ dạng trêu chọc, nở nụ cười, nàng đường đường là một quận chúa, tiến vào phòng ngủ của mình, rõ ràng còn có thể hùng hồn như vậy, xem ra tương lai, bằng xếp hạng cường nhân vô sỉ thành Biện Kinh bị thay đổi cũng là chuyện sớm hay muộn, đây là thiên phú đó.

Thẩm Ngạo mặc áo ngoài, không để ý tới nàng, hôm nay nhất định phải cho nàng biết chút lợi hại, nếu không theo như tính tình xuất quỷ nhập thần của cô gái nhỏ này, ai biết tiếp theo nàng sẽ hiện ra ở nơi nào.

Đồ mồ hôi, thật đáng sợ, chỗ này tốt xấu cũng là lãnh địa tư nhân của Thẩm Ngạo, nàng nói đến là đến, quả thực hơi quá mức.

Triệu Tím Hành thấy Thẩm Ngạo không để ý tới nàng, cực kỳ ủy khuất, vừa đau vừa vội mà cường bức nói: “Thẩm Ngạo, ngươi phải bồi thường ta, phải để sự phụ ngươi vẽ tranh cho ta, muốn ba... Không, muốn bốn bức, ngươi không bồi thường ta liền không đứng dậy, ta không thuận theo, không thuận theo ”

Thẩm Ngạo lập tức im lặng, đây là uy hiếp sao? Chính mình bị uy hiếp, rất đáng sợ đó.

Ngáp một cái, mỉm cười cúi thấp đầu từ trên cao nhìn xuống tiểu loli này, thở dài nói: “Cái chỗ này mới có mười ngày nửa tháng không lau, ai, con chuột, gián.... thật sự là đáng giận, lại bắt nó coi đây là ổ yên vui, xem ra không thể dung túng, phải từ từ lau phòng, tiêu diệt đám chúng nó, người có trách...”

Triệu Tím Hành chưa nghe hết lời cuối cùng của Thẩm Ngạo, con mắt đã lập tức trừng lớn lên, oa oa kêu to, lại còn ngồi dưới đất không đứng dậy...

107. Chương 106: Hội Giám Bảo

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 106: Hội giám bảo

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Có ý nghĩ này, hắn liền lập tức hành động, những ngày này theo Thẩm Ngạo bù đắp nhân lực, tuy nói giám định và thưởng thức thứ này cần tích lũy kinh nghiệm thời gian dài, nhưng dù sao có sự phụ tốt như vậy đây, cuối cùng có thể mơ hồ đoán ra để lừa người.

Chu đại thiếu gia rất hăng hái, đã cảm giác ra mình có thể khiêu chiến danh gia biết giám định và thưởng thức cổ vật rồi, liền vụng trộm đi tìm hảo hữu Tăng Văn của phụ thân, miệng gọi đầy tiếng bá phụ, vô cùng thân mật, mục đích là hi vọng Tăng Văn có thể tiến cử một danh ngạch cho hắn.

Hắn đã mày dạn mặt dày ra tay, Tăng Văn cũng không có đạo lý không bán nhân tình này đi, dứt khoát đã chấp thuận ý đồ của Chu Hằng.

Trên đường đi, gia tất nhiên là miệng Chu đại thiếu không thể ngừng, nói liên miên liên tục, nói ra nguyên nhân hậu quả đại hội giám bảo này gây ra. Thì ra nguyên nhân gây ra đại hội giám bảo này, là ý tưởng đột phát của Đại hoàng tử Triệu Hằng, kỳ thật ở phía sau lưng việc này, cũng có một chút nhân tố tranh thủ tình cảm của hoàng thượng.

Tuy Triệu Hằng là Đại hoàng tử, nhưng hoàng thượng lại không coi trọng hắn, cho đến hôm nay, Triệu Hằng có thực quyền của con trai trưởng, nhưng vẫn không được trao tặng địa vị thái tử.

Hoàng thượng là hoàng đế phong lưu, thích viết chữ, vẽ tranh tốt, đối với giám định và thưởng thức cũng là rất lành nghề, nhiều nhi tử (đứa con) ở bên trong như vậy, cũng chỉ có đứa con thứ ba của hoàng thượng, Triệu Giai kế thừa vài phần bản sự của hắn, cho nên đứa con hoàng thượng yêu thích nhất, tự nhiên là Triệu Giai .

Chính là bởi vì như thế, Triệu Hằng xấu hổ, lúc này nếu là lại không biểu hiện ra một ít yêu thích để hấp dẫn chú ý của hoàng thượng, cái địa vị thái tử này sớm muộn gì cũng cách hắn càng ngày càng xa, chữ viết, làm thơ, hắn không sánh bằng Tam hoàng tử, cố gắng như thế nào cũng là uống công, cuối cùng, đầu Triệu Hằng nóng lên, liền quyết tâm làm chút ít văn vẽ tại việc giám định và thưởng thức đồ cổ.

Thẩm Ngạo vừa nghe, vừa nghĩ: “Cái đó và ta có liên quan gì đâu, ta chỉ muốn Đại hoàng tử ban giải thưởng, là xong rồi!” Chỉ là không biết Vân Vân có thể đi hay không, Chu Nhược và Xuân nhi chưa tới, đã rất làm cho người ta thương tâm. Đúng rồi, còn có Trịnh công tử kia, Trịnh công tử à Trịnh công tử, hôm nay tốt nhất không nên đụng phải bốn công tử, ta không muốn làm người chịu nhục đâu.

Hai người sóng vai đến phủ đệ Đại hoàng tử Triệu Hằng, nói là phủ đệ hoàng tử, nhưng so với phủ Quốc công, quy mô lại có vẻ nhỏ hơn nhiều, so sánh với các đại Vương phủ, cũng có vẻ mộc mạc hơn, cửa ra vào có bảy tám gia đình xếp thành một hàng, mấy thái giám quần sự ăn mặc áo bào mới tinh đón khách bên ngoài.

Xe ngựa Đoàn Chính hoàn toàn chạy băng băng qua cửa, Thẩm Ngạo, Chu Hằng nghênh đón, Đoàn Chính xuống xe, lập tức thấy bọn họ, mỉm cười, vốn là nói với Thẩm Ngạo: “Lúc này đây, Thẩm Ngạo nên vì ta mà chiếm vị trí thứ nhất, lại để cho người Biện Kinh nhìn một cái, cháu ngoại trai nhà của ta lợi hại thế nào.”

Lập tức, ánh mắt lại rơi vào trên người Chu Hằng, thấy hắn cũng tới, trong đôi mắt tàn khốc kia lại hòa hoãn hơn rất nhiều. Làm cha, lại là người yêu cất chứa đồ cổ, nhi tử có chút hào hứng cũng là tốt, liền nói về hướng Chu Hằng: “Hằng nhi, nghe nói người cũng muốn tham dự giám bảo?”

Chu Hằng thấy Đoàn Chính, tựa như chuột thấy mèo, kinh hồn táng đảm nói: “Đúng vậy, thưa phụ thân.”

Thẩm Ngạo nhìn ở trong mắt, trong lòng liền vui vẻ: “Quả nhiên là vô quýt dày có móng tay nhọn, Chu thiếu gia này không sợ trời không sợ đất, hôm nay lại rất dễ bảo, thật sự là khó gặp.” Thẩm Ngạo nói về hướng Đoàn Chính: “Dượng, tuy nói biểu đệ vừa mới tiến vào nghề, tiến bộ lại rất nhanh, lúc này đây tham dự giám bảo, cũng không phải muốn khoe khoang nhãn lực của hắn, chỉ là tìm một cơ hội để lịch lãm rèn luyện mà thôi.”

Chu Hằng gật đầu, cười nói: “Hai người theo ta vào thôi, xem xem Tầng bá phụ của các người đã đến chưa.”

Đi vào phủ đệ của Đại hoàng tử, Thẩm Ngạo đi dọc theo đường, chứng kiến nhiều thứ, trong lòng tiếc hận vì Triệu Hằng, xem ra Triệu Hằng thật đúng là rất bi phần. Nói hắn là thái tử, hắn lại danh bất chính, ngôn bất thuận, không thể nhập chủ Đông cung (làm chủ triều đình), nhưng muốn nói hắn không phải thái tử, dựa theo quy củ triều Đại Tống, nên sớm được phong làm Thân vương, Quận vương rồi, bây giờ là vẫn chưa được phong gò, không thấy Đông cung, cũng không có Vương phủ, chỉ có thể tạm thời dung thân ở phía trong tòa nhà lớn.

Được một tên đầy tớ nhà quan dẫn vào chính sảnh, rất nhiều người đã đợi lâu, có rất nhiều người nhận thức Đoàn Chính, ào ào đứng lên hành lễ đối với Đoàn Chính, Đoàn Chính hoàn lễ với từng người, tràng diện có vẻ có chút náo nhiệt.

Thẩm Ngạo và Chu Hằng là tiểu bối, tự nhiên là mắt xem mũi mũi nhìn tâm, thành thành thật thật mà đứng ở bên người Đoàn Chính, cười cười theo kiểu có lệ.

Chỉ một lúc sau, người càng ngày càng nhiều, cũng may cái đại sảnh này không nhỏ, lại cũng chứa được rất nhiều người, đám nô bộc kia bưng trà chén nhỏ, xuyên thẳng qua giữa đường đi, hoặc châm trà cho khách nhân, hoặc đưa khăn tay lên.

Chu Hằng thần thần bí bí nói với Thẩm Ngạo: “Lúc này đây có không ít cao thủ đến, biểu ca nên cẩn thận, người xem người nọ, chính là Lưu tướng công được xưng mất hoàng kim, người chó coi thường hắn, cha ta từng nói, ở phía trong thành Biện Kinh này, nhãn lực của hắn là tốt nhất.”

Thẩm Ngạo mỉm cười đầy cảm hứng, trông qua theo phương hướng ngón tay Chu Hằng chỉ, Lưu tướng công có biệt danh mắt hoàng kim kia, trông rất gầy gò, ngồi ngay ngắn ở trên ghế, đang cúi đầu lời nói nhỏ nhẹ cùng một người, thỉnh thoảng đưa con mắt lên nhìn sắc trời bên ngoài, hiển nhiên là đã không chờ được, muốn thử một lần.

Thẩm Ngạo hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: “Mất hoàng kim? Hôm nay làm hắn biến thành mất gà chọi.” Thẩm Ngạo ghét nhất là người khác lấy đôi mắt biết nhìn đồ cổ đi khắp nơi khoe khoang, kỳ nhân dị sĩ chính thức, căn bản là không quan tâm chút hư danh ấy, Lưu tiên sinh này, tâm danh lợi quá nặng.

Chỉ là... Thẩm Ngạo so với mất hoàng kim kia, cũng không tốt hơn bao nhiêu, đại ca không nói nhị ca, mắng tâm danh lợi của mất hoàng kim quá nặng, trong lòng Thẩm Ngạo lại đồng thời nghĩ: “Không đúng lắm, coi trọng tâm danh lợi là cái gì? Cái này bất chính, chẳng phải nói rõ có lòng cầu tiến sao? Chẳng lẽ nhất định phải làm một ẩn sĩ, mới có vẻ đậm bạc? Bốn công tử có lẽ là có được lòng cầu tiến của chính mình, nên để cho lũ tiểu tử khoác lác chém gió kia nhặt nhòa đi thôi.”

Chu Hằng nghe Thẩm Ngạo nói lời hung hăng càn quấy, cười lên ha hả, nhất thời chủ quan, lại rước lấy không ít ánh mắt, tính cả con mắt lạnh lùng của Đoan Chính quét tới, Chu Hằng lập tức che miệng lại, không dám phát ra âm thanh nữa.

Phía trên cái phòng này còn có một tầng lầu các, trong sương phòng trên lầu các, cửa sổ nhỏ mở ra, hơi thẩm dò vào bên trong, là vừa xem được toàn cảnh trong sảnh, trong sương phòng này đã chuẩn bị tốt dưa và trái cây, trà bánh, Đại hoàng tử Triệu Hằng đang cẩn thận từng li từng tí đứng ở một bên, ở trên một mặt ghế thái sư, Triệu Cát chính là lưỡi biếng đóng mắt dưỡng thần.

Ở trước mặt Triệu Cát, Triệu Hằng đến thở mạnh cũng không dám, so sánh với rất nhiều hoàng tử, Triệu Hằng cũng không có vẻ yếu kém, chính là tướng mạo lại không giống Triệu Cát, nho nhã tiêu sái như vậy, bình thường đến cực điểm, nếu không phải ỷ vào thân phận Đại hoàng tử, chỉ sợ ngay cả thời gian Triệu Cát nói chuyện cùng hắn cũng không nhiều.

Càng là như thế, Triệu Hằng càng phải cẩn thận, không dám có chút lưỡi biếng, châm trà cho Triệu Cát, cười nói: “Phụ hoàng, lúc này đây đại sư giám bảo bên trong thành Biện Kinh đều được mời tới, phụ hoàng chỉ cần sống chết mặc bây, liền có một hồi trò hay để nhìn.”

Triệu Cát giương mắt, hỏi: “Giai nhi và Tím Hành như thế nào còn chưa tới?”

Một câu nói kia lập tức lại làm cho mặt Triệu Hằng cứng đờ, lập tức khôi phục bộ dáng khúm núm, thấp giọng nói: “Tam đệ và Tím Hành muộn muộn sắp đến rồi, có bọn hắn và phụ hoàng ở chỗ này nhìn cuộc thi, trong đầu phụ hoàng cũng thoải mái một ít.”

Triệu Cát khẽ mỉm cười nói: “Tại đây không cần người hầu hạ, người xuống dưới chủ trì hội giám định và thưởng thức cổ vật đi.”

Triệu Hằng vội vàng nói: “Thời điểm còn sớm lắm, cứ để cho bọn họ từ từ.” Cung kính châm trà ngon đến chén trà trước người Triệu Cát, Triệu Cát nhận lấy, nhẹ nhàng uống một ngụm, đột nhiên đưa con mắt lên: “Công phu người pha trà lại có tiến bộ, chiêu thức pha trà ấy là học của ai?”

Triệu Hằng đang muốn đáp lại, liền nghe được có người gác cổng cao giọng nói: “Vận Vương điện hạ, Thanh Hà quận chúa đến.”

Tâm tình Triệu Cát thật tốt, nở nụ cười, buông chén trà nhỏ trong tay xuống, nói: “Nhanh, đi đón bọn họ đến.”

Bộ dạng Triệu Hằng cũng là rất kinh hãi, nói: “Nhi thần sẽ lập tức xuống dưới, đã lâu không gặp Tam Hoàng đệ, thật sự muốn nghị luận nhiều việc cùng hắn.” Nói xong, liền đi ra khỏi sương phòng.

Chỉ một lúc sau, hai người Tam hoàng tử Triệu Giai và Thanh Hà quận chúa Triệu Tím Hành cùng nhau tiến đến, trong đại sảnh lập tức bắt đầu yên lặng. Có mấy người nhận thức Triệu Giai, đi qua hành lễ với hắn, Triệu Giai chỉ là khẽ mỉm cười đáp lễ, ngược lại, Triệu Tím Hành ở bên cạnh hắn, mặt mũi tràn đầy vẻ thù sâu, con mắt quét qua, liền chứng kiến Thẩm Ngạo, dấy hoàng Tam ca bên người làm cho mình bạo dạn hơn, đi đến trước mặt Thẩm Ngạo, trợn mắt nói: “Nói mau, dì cả sư phụ người rốt cuộc đáng sợ như thế nào?”

Vốn là hai người có ý định làm Thẩm Ngạo sợ hãi, ai ngờ Triệu Tím Hành lại đột nhiên cải biến chủ ý, nàng chính là muốn làm cho Thẩm Ngạo biết rõ nàng cũng tới đây.

Toàn trường xôn xao, dì cả sư phụ rất đáng sợ sao? Rất nhiều người đều không rõ, một đôi mắt nhìn về phía Thẩm Ngạo, không ít người nghĩ trong lòng: “Chẳng lẽ người này đã đắc tội Thanh Hà quận chúa? Nếu là như vậy, chỉ sợ người này sắp xong rồi, Thanh Hà quận chúa rất được hoàng thượng sủng ái, đắc tội nàng, cũng không phải là việc gì tốt.”

Thẩm Ngạo cười một tiếng ha ha, nói: “Sư phụ ta thấy dì cả hắn, đã không chút máu, trợn vện lưu lại ba năm ngày mới có thể ngừng, người nói dì cả hắn có đáng sợ hay không?”

Triệu Tím Hành lập tức kinh ngạc, nói: “Còn có chuyện như vậy sao, chẳng lẽ dì cả của Trần tướng công biết pháp thuật?”

Thẩm Ngạo không hề để ý nàng, nhìn về phía Triệu Giai, cười ha ha nói: “Điện hạ, xin thứ cho Thẩm mạo làm càn, không biết chúng ta có phải đã gặp nhau ở nơi nào rồi hay không?”

Triệu Giai đang muốn cười cười đáp lại, con mắt thoáng nhìn Tím Hành, chỉ thấy nàng trợn mắt nhìn về phía mình, lời thân mật khách sáo lập tức nuốt vào trong bụng, mím môi lắc đầu, ý nói là hẩn và Thẩm Ngạo chưa từng gặp qua.

Triệu Tím Hành hừ lạnh một tiếng, cười nói: “Thẩm Ngạo, lúc này đây ngươi nhất định phải chết, ngươi tình thông thi họa, nhất định không am hiểu giám bảo, ta tới nhìn ngươi xấu mặt, ai bảo ngươi khinh thị ta, muốn ta làm chân chạy cho ngươi.”

Nàng lại đủ ngay thẳng, lại làm cho những người nghiêng tai dự thính kia nghe xong liền trợn mắt há hốc mồm. Thẩm Ngạo cười nói: “Làm sao ngươi biết ta không am hiểu giám bảo?”

Triệu Tím Hành nhân tiện nói: “Ngươi không cần phải giả trang, đây là Tam hoàng tử điện hạ nói, hẩn nói ngươi không biết giám bảo, có nên tin không?”

Ta tin ngươi mới là có quý, trong lòng Thẩm Ngạo thầm mắng, lại nhìn Triệu Giai, chỉ thấy Triệu Giai lắc đầu cười khổ, muội muội không hiểu đạo lý đối nhân xử thế như vậy, áp lực phía trên rất lớn.

Không bao lâu, Triệu Hằng đi xuống lầu, nghênh đón Tam hoàng tử Triệu Giai và Thanh Hà quận chúa, thân mật tới gần Triệu Giai, thấp giọng nói chút ít lời, lại gật đầu về hướng Triệu Tím Hành, Triệu Tím Hành mấp máy miệng, hình như cũng không ưa thích Đại hoàng tử này, Triệu Giai lại có vẻ rất thân cận cùng Triệu Hằng, nói xong, Triệu Hằng liền dẫn hai người lên lầu.

Trong sảnh lại khôi phục bình tĩnh, Chu Hằng ở bên cạnh trần đầy oán niệm, nhìn qua tiểu bóng lưng quận chúa, cô đơn nói: “Ai... Một đoá hoa thật tốt, không biết tương lai sẽ phải cắm trên bãi phân trâu nào?” Hẩn tự nhận là vô vọng truy cầu quận chúa rồi, trong lòng vô cùng mất mát.

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nhìn Chu Hằng, uốn nắn hẩn, nói: “Chu Hằng biểu đệ, làm sao ngươi có thể vũ nhục tương lai Thanh Hà quận chưa như vậy, dụng tâm cũng quá ác độc, người ta là cứt trâu sao? Là cứt trâu sao?”

Chu Hằng nhếch miệng, ủy khuất không nói gì thêm nữa.

Người tới càng ngày càng nhiều, Tăng Túc An và vài người bằng hữu cũng tới, cười hì hì chào hỏi cùng Thẩm Ngạo, Chu Hằng.

Lại có gia đình tuân lệnh nói: “Lễ bộ Thượng Thư Dương Thực, Thái Học Thành Dương Tính, Quốc Tử Giám Đường Nghiêm đến.”

Đang nói, Tam cự đầu(ba con quái vật) Lễ bộ tiến đến, lần này lại càng náo nhiệt, hôm nay có không ít giám sinh, Thái Học sinh xin nghỉ đến xem cuộc chiến, lập tức ào ào tuôn ra, hai nhóm người đứng là phân chia rõ ràng, ví dụ như Quốc công, Tăng Văn đi về phía Đường Nghiêm vấn an, cũng không thiếu đại nhân, đi mời Thành Dương Tính đến.

Về phần những người tuổi trẻ, càng là một bộ dáng cục súc bất an đi về phía hai người hành lễ.

Bọn người Thẩm Ngạo, Chu Hằng, Tăng Túc An cũng đều đi qua, đều hành lễ về hướng Đường Nghiêm, Thẩm Ngạo mỉm cười nói: “Đại nhân cũng tới sao?”

Đường Nghiêm coi trọng Thẩm Ngạo nhất, cũng dùng dáng tươi cười nói: “Thịnh hội như thế, lại có Dương đại nhân mời, tự nhiên là phải đến đây, Thẩm Ngạo, nghe nói ngươi cũng muốn tham gia giám bảo?”

Kỳ thật Đường Nghiêm không yêu thích giám định và thưởng thức cổ vật, chỉ là nghe nói Thành Dương Tính vùng trộm an bài không ít Thái Học tham gia, còn tự mình động viên bọn hẩn, trong đầu không vui sướng rồi, Thành Dương Tính này rất gian trá, chỉ sợ vì hội giám định và thưởng thức cổ vật này, đã làm tốt chuẩn bị, hôm nay là muốn sai Thái Học sinh làm ra náo động, tìm về mặt mũi trước đó.

Vừa nghĩ như thế, hẩn đâu có thể không đến, chẳng những muốn tới, hơn nữa tuyệt đối không thể để cho Thái Học áp chế Quốc Tử Giám, trong nội cung đã truyền ra tin tức, nói là hoàng thượng vô cùng có khả năng cải trang đến xem cuộc chiến, cho nên, lúc này đây chỉ có thể thắng, không thể thua.

Hắn chuẩn bị rất vội vàng, cơ hồ là tay không tiến đến, đưa mắt nhìn lại, Thái Học sinh chỉ có vài người trong sảnh, trong lòng buông lỏng, tuy trên học vấn, Quốc Tử Giám so với Thái Học muốn thấp hơn một chút như vậy, nhưng luận giám định và thưởng thức cổ vật, chỉ sợ lại cao hơn bọn hắn một cái đầu.

108. Chương 107: Bị Khiêu Khích

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 107: Bị khiêu khích

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Giám sinh đều là đệ tử quan viên, cơ hội những người này thấy bảo vật cũng nhiều, hơn nữa đi theo bậc cha chú mưa dầm thấm đất, đại đa số đều cũng có chút ít nhãn lực, mà Thái Học phần lớn là cùng thư sinh, đừng nói giám định và thưởng thức, chỉ sợ ngay cả sở đồ cổ giá trị ngàn kim cũng đều chưa từng sờ qua, cho dù là có thiên phú, kinh nghiệm cũng có vẻ chưa đầy.

Đường Nghiêm cuối cùng cũng chắc chắn trong lòng, xem ra không đến mức hoàn toàn lâm vào thế bị động.

Thẩm Ngạo tiếp tục cười nói với Đường Nghiêm: “Đại nhân có thể tới xem cuộc chiến, động lực của giám sinh chúng ta liền đầy đủ.”

Thẩm Ngạo rất rõ ràng tâm tư trong lòng hiệu trưởng, người này gần đây luôn xích mích cùng Thành Dương Tính, sở dĩ đến đây, là khuyến khích cho đám giám sinh, thua người không thua trận, Quốc Tử Giám không thể rơi xuống hạ phong trước Thái Học sinh trong hội giám bảo.

Đường Nghiêm càng cao hứng mà cười rộ lên, vỗ vỗ bả vai Thẩm Ngạo, dùng để bày ra sự cổ vũ, ánh mắt lập tức rơi vào trên người Đoàn Chính, khẽ khom người về hướng Đoàn Chính: “Công gia, cháu ngoại trai của người tiền đồ vô lượng đó.”

Đoàn Chính vuốt râu khẽ mỉm cười nói: “Cám ơn Đường đại nhân nói tốt.”

Trong lòng Đoàn Chính lại phi thường cao hứng và tự hào, Thẩm Ngạo là cháu ngoại của hắn, cũng coi như nửa đứa con trai, có thể được Quốc Tử Giám Đường Nghiêm khích lệ, trên mặt rất có ánh sáng.

Vừa đúng lúc này, một thái giám quản sự phủ Đại hoàng tử nói với mọi người: “Mời chư vị đại nhân, các lão gia đến lầu hai ngồi.”

Một ít nhân vật đầy quyền lực tham dự giám bảo ào ào lên lầu, Thành Dương Tính còn lưu luyến không rời mà lôi kéo mấy Thái Học sinh, thấp giọng thì thầm cái gì đó, cuối cùng mới vội vàng chạy lên lầu hai.

Những người này lên sương phòng lầu hai, xem xét, hoàng thượng vậy mà cũng ở nơi đây, vốn là sững sờ, ào ào chuẩn bị hành lễ, đã thấy Triệu Cát khoát tay cười cười nói với bọn họ: “Chư vị đại nhân, tất cả mở cửa sổ nhỏ trước người để xem cuộc chiến, lẽ nào miễn đi, không chứng kiến hôm nay Trẫm cải trang sao?”

Mọi người khúm núm, tất cả chuyển sang tư thế nhỏ nhẹ, mở cửa sổ, nhìn phong cảnh trong sảnh, cái sương phòng này cơ hồ là đặc chế vì để xem cuộc chiến, từ nơi này nhìn ra ngoài, đúng là nhìn một cái không tốt gì, có thể xem xét rõ ràng động tĩnh trong sảnh, còn có chút quan viên, phú hộ thân phận khá thấp, tự nhiên là không được ngồi, chỉ có thể đứng ở phía sau Công gia, Hầu gia, trông mong xem xét qua khe hở.

Đường Nghiêm và Thành Dương Tính, hai người vừa mới ngồi cùng một chỗ, hai người hôm nay xem như trở mặt thành thù rồi, trong lòng đều rất xem trọng lần tỷ thí hội giám bảo này, loại cảm giác này không thua gì lần sơ thí thứ nhất trước đó.

Lúc này đây tổ chức giám bảo, đúng là hoàng thượng tọa trấn, ai tốt ai xấu, hoàng thượng có thể xem cái là biết rõ, hơn nữa, hoàng thượng cũng là người yêu giám định và thưởng thức đồ cổ, nếu có Thái Học sinh hoặc giám sinh trổ tài, Quốc Tử Giám hoặc Thái Học cũng có vinh quang đi theo.

Thành Đường Tính hôm nay lại làm ra một bộ dạng rất chắc chắn, khề mồm cười vuốt râu, trong miệng từ từ nói: “Hôm nay giám sinh cũng đến không ít đó, Đường đại nhân chắc là nắm chắc thắng lợi trong tay rồi!”

Mặc dù Thành Đường Tính nói như thế, nhưng trong khuôn mặt lại hiện ra một chút vẻ châm chọc, một đôi bằng hữu này, cừu oán hôm nay đã là càng kết càng lớn, ngay cả đường sống để quay về cũng không có.

Thành Đường Tính vừa dứt lời, có không ít quan viên xuất thân bắt đầu Thái Học ào ào cười khề, muốn nghe Đường Nghiêm ứng đối như thế nào.

Đường Nghiêm cười ha ha một tiếng, nói: “Thành đại nhân đã sớm có chuẩn bị, Đường mỗ làm sao dám nắm chắc thắng lợi.” Ý tứ của những lời này là người quá tự kiêu, không có phúc hậu, rõ ràng bất động thanh sắc mà đi âm thầm chuẩn bị, Đường Nghiêm hẳn không phải loại người này, phản ứng chậm chạp hơn một ít, cho dù bại, đó cũng là bị người đánh lén.

Quan lại xuất thân Thái Học ào ào nhú mày, lời Đường Nghiêm nói quá chói tai, hình như là Thái Học thắng, cũng không phải bởi vì Thái Học nhiều chỉ sĩ giám định và thưởng thức đồ cổ, mà là vì chuẩn bị thỏa đáng, một đại nhân trong đó rốt cục không nhìn được, nói: “Đường đại nhân nói gì vậy, thịnh hội như thế, Thái Học sẽ tham dự, hẳn là phải chuẩn bị một hai, việc này cũng không được sao?”

Đường Nghiêm xem xét, hẳn nhận thức người này, là một công bộ chủ sự xuất thân Thái Học, những lời này của hắn đã làm rõ ý tứ, muốn bắt đầu nhen nhóm thùng thuốc súng, Đường Nghiêm đang muốn châm chọc hắn vài câu, một người bên cạnh lại cười lạnh nói: “Nói như vậy, giống như là Thái Học đã chiếm vị trí thứ nhất trong hội giám định và thưởng thức đồ cổ lần này không bằng, thắng bại còn chưa công bố, Thái Học hẳn là cho rằng mình đã thắng sao?”

Người này Khoát Tu, khoan thai nhìn động tĩnh trong sảnh, liên tục cười lạnh, người này làm việc trong phủ Kinh Triệu, nghĩ đến cũng đúng, đây là quan viên xuất thân ở phía trong Quốc Tử Giám.

Đường Nghiêm liền cười cười phối hợp nói: “Lời nói này không sai, thắng bại chưa phân, nói nhiều như vậy có làm được cái gì, chúng ta sống chết mặc bây, đợi cho thắng bại công bố lại bắt đầu nói chuyện cũng không muộn.”

Dù sao hoàng thượng đang ở chỗ này, Thành Đường Tính cũng không muốn huyên náo quá cương, cũng cười nói: “Thử dùng mắt đợi xem.”

Đại hoàng tử tới chỗ Triệu Cát trước, xin một câu chỉ thị, liền đi xuống lầu chủ trì giám bảo.

Trong sương phòng cực lớn lập tức an tĩnh lại, nhiều ánh mắt trông mong nhìn lên.

Triệu Hằng không thể tưởng được, hôm nay náo nhiệt như thế, quan to hiển quý bên trong thành Biện Kinh đều đến rồi, chính là phụ hoàng cũng tự mình đến xem cuộc chiến, trong lòng hơi có chút kích động, hẳn sống nửa đời người, thật đúng là không được chú ý như vậy, hít vào một hơi, bắt đầu cao giọng nói chuyện với người giám bảo trong sảnh, lời đạo đầu đơn giản là đương kim Ngô Hoàng thánh minh, trăm họ an cư lạc nghiệp vân vân, lời nói xoay chuyển, đánh mất về hướng thái giám quản sự kia, liền có rất nhiều nô bộc nâng rất nhiều đồ cổ che khăn hồng tiến đến, về sau tuyên bố giám bảo bắt đầu.

Thẩm Ngạo và Chu Hằng, Tăng Túc An ngồi cùng một chỗ, mấy giám sinh cũng ào ào hướng tụ tập ngồi bên này, tại bên kia, mười Thái Học sinh mặc áo đạo Thái Học sinh không có hảo ý nhìn về hướng Thẩm Ngạo, liên tục cười lạnh.

Kỳ thật từ vừa mới bắt đầu, những Thái Học sinh này biết thân phận Thẩm Ngạo, con mắt nhìn hắn liền bắt đầu cực nóng, Thẩm Ngạo này, thậm chí chỉ là cái tên, đối với tất cả Thái Học sinh, chính là vô cùng nhục nhã, chiếm thứ nhất sơ thí, về sau lại nhờ hoàng thượng viết lưu niệm nhục nhã Thái Học, nếu Thái Học sinh nào có thể thắng hắn một bậc, tuyệt đối có thể được xưng tụng là anh hùng bên trong Thái Học.

Trong lòng những người này ào ào nghĩ: “Nghe nói Thắm Ngạo này viết chữ vô cùng tốt, mình so sánh thì kém hẳn, làm thi từ chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của hẳn, nhưng luận giám định và thưởng thức, không tin tên họ Trầm này còn có thể lợi hại như vậy.”

Nhất định phải từ từ giáo huấn Thắm Ngạo, lại để cho Thắm Ngạo biết rõ, Thái Học sinh cũng không phải dễ bắt nạt

Đại hoàng tử vừa dứt lời, còn chưa tuyên bố quy củ trận đấu, một người trong Thái Học sinh đã đứng đưa cây quạt đứng lên, hẳn trông rất bình thường, nhưng quần áo trên người lại có giá cả xa xỉ, xem xét chính là phú gia công tử, cười cười, ánh mắt rơi vào trên người Thắm Ngạo: “Huynh đài chính là Thắm Ngạo?”

Mọi người xem xét, oa, nhanh như vậy đã có người cừu oán rồi, cái này có tính là mượn hội giám bảo để báo tư thù không?

Tốt, nhìn thật là náo nhiệt.

Thắm Ngạo bất động thanh sắc cười cười, nhưng trong lòng lại mắng lên liên tục, trận đấu còn chưa bắt đầu đã tới khiêu khích, có người gấp gáp như người sao?

Chỉ là, trên mặt Thắm Ngạo vẫn mang theo dáng tươi cười nói: “Đúng, ta chính là Thắm Ngạo.”

Công tử hào hoa phong nhã này thu cây quạt, hành lễ về hướng Thắm Ngạo, trên mặt lại không nhìn ra nửa điểm cung kính, cười lạnh nói: “Tại hạ Vương Chi Thần, nghe nói Trầm công tử thi thư song tuyệt, sớm muốn thỉnh giáo, chỉ là không biết Trầm công tử có hiểu giám bảo hay không?”

Sắc mặt Đại hoàng tử lập tức đen đi, quy củ trận đấu là hẳn định, đến lúc đó xuất ra bảo vật, phát mỗi người một trang giấy, một cây viết, để cho bọn họ ghi thông tin về đồ cổ trên giấy, sau đó lại đào thải người giám bảo đoán sai lai lịch xuống dưới.

Ai ngờ những người này quá không hiểu quy củ, còn chưa bắt đầu, đã có người muốn tìm người đấu đá.

“Vô lý quá đáng!” Triệu Hằng mắng một câu trong lòng, đang muốn gọi người đuổi tên Thái Học sinh quấy rối này xuống dưới.

Ai ngờ ý nghĩ này vừa mới hiện lên, lập tức lại có Thái Học sinh đứng lên, khiêu khích nhìn Thắm Ngạo, nói: “Trầm công tử rất nổi danh, nhất định là không dám tỷ thí cùng Vương huynh, nếu nói là thi thư, đệ tử tự nhận Vương huynh không phải là đối thủ của Trầm công tử, nhưng nói đến giám định và thưởng thức đồ cổ, ha ha...” Cười to một tiếng, câu nói kế tiếp lại không nói nữa, đây là giúp đỡ Vương Chi Thần, bức Thắm Ngạo ra tay.

Người này vừa nói như vậy, những Thái Học sinh kia ào ào làm càn cười ha ha, giống như giám bảo hội lúc này đây, bọn hắn đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

109. Chương 108: Kiêu Ngạo

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 108: Kiêu ngạo

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thắm Ngạo bình tĩnh nhìn mấy Thái Học sinh khiêu khích trước mặt, mỉm cười, cũng không có ý định để ý tới.

Những người này, căn bản không đáng làm hấn tức giận, tâm tình của hấn nếu như càng chấn động, lại càng dễ dàng bị bọn hấn nắm mũi dẫn đi.

Những người này rõ ràng cho thấy bọn họ đến đây đều là vì cừu oán, hoặc là muốn nhân cơ hội nổi danh.

Thẩm Ngạo biết rõ, chính mình đã thành nhân vật mọi người nghị luận nhiệt tình, những người này ào ào khiêu chiến về hướng mình, thứ nhất là vì sự tranh giành giữa Thái Học, Quốc Tử Giám, thứ hai là hi vọng tại hội giám định và thưởng thức đồ cổ sẽ đánh bại mình, từ đó có thể thành danh mà thôi.

Hấn không cho bọn hấn đạt được ý nguyện.

“Như thế nào? Thẩm huynh không dám tới sao?” Vương Chi Thần nói chuyện đầu tiên, nhìn nhìn Thẩm Ngạo, cười lạnh một tiếng, hấn xuất thân tiền đường hào môn [giàu sang quyền thế], mặc dù trong nhà không có ai làm quan viên, nhưng gia cảnh lại cực kỳ giàu có, hơn nữa từ nhỏ đã rất có hứng thú đối với đồ cổ, do đó luyện được một đôi tuệ nhãn, trước kia, Thẩm Ngạo này thừa cơ vũ nhục Thái Học, hôm nay mục đích chủ yếu hấn đến đây chính là tìm Thẩm Ngạo khiêu chiến.

Huống chi Thành đại nhân đã ám chỉ qua, chỉ cần tài nghệ của bọn hấn có thể trấn áp giám sinh một cái đầu ở hội giám bảo, cho dù là hành động quá mức một ít cũng là có thể.

Lúc này, hấn thấy Thẩm Ngạo không để ý tới mình, cho rằng Thẩm Ngạo sợ, lại càng liều lĩnh mà cười nói: “Người nổi danh, thì ra đúng là người nhu nhược, xem ra Quốc Tử Giám này, quả nhiên là không có người nào.” Hấn đang đưa cây quạt, có vẻ đặc biệt đắc ý, ngoái đầu nhìn lại liếc nhìn đồng bọn sau lưng, cười ha ha nói: “Như thế xem ra, hội giám bảo này thật sự là cực kỳ không thú vị...”

Thẩm Ngạo tiếp tục bảo trì thông dong, hời hợt nói: “Bổn công tử chưa bao giờ độ sức cùng chó và mèo, để Vương huynh thất vọng, thật sự thật là vô cùng có lỗi.”

Ngự ý rõ ràng như vậy, Vương Chi Thần làm sao không nghe hiểu, Vương Chi Thần cả giận nói: “Thẩm huynh nói như vậy, là xem thường Vương Chi Thần ta sao?”

Thẩm Ngạo vẻ mặt chân thành tha thiết nhìn Vương Chi Thần, đáng tươi cười chân thành nói: “Vương huynh có cái gì để Thẩm mỗ để người ở trong mắt sao?”

Vương Chi Thần lạnh lùng nhìn Thẩm Ngạo căn bản không để hấn vào trong mắt, đang đưa cây quạt trào phúng nói: “Cãi nhau cùng người chẳng có ý nghĩa gì, Vương mỗ chỉ biết là, Quốc Tử Giám này quả nhiên là nhân tài tàn lụi, bổn công tử muốn so thử tài giám định và thưởng thức đồ cổ, cũng không có người nào dám tiếp, ha ha...”

Một câu này nói ra, lập tức làm đám giám sinh ở trong sân giận dữ, Tăng Túc An rốt cục không nhịn được mà đứng lên, trên mặt lại mang theo vẻ nhân nhả vui vẻ nói: “Vương huynh nói như thế, Tăng mỗ không thể không so sánh cùng với Vương huynh một lần.”

Vương Chi Thần liếc nhìn Tăng Túc An, liền hỏi: “Người là ai?”

Tăng Túc An nói: “Tại hạ đã từng là giám sinh, hôm nay khảo thi được cái tiểu công danh, đang chờ Lại bộ ban chức quan, người cứ gọi ta là Tăng công tử.”

Vương Chi Thần khép cây quạt lại, cười nói: “Thật tốt, Tăng huynh đã dám đến tự rước lấy nhục, ta cũng cho phép người, chỉ là, đã phân cao thấp, cũng nên có một phần thưởng? Không bằng như vậy đi, nếu người nào thua, liền tại đây, phía trên đại đường, kêu một tiếng Quốc Tử Giám là trường hiếu học, như thế nào?”

Vương Chi Thần ngược lại thông minh, Thẩm Ngạo không phải dùng chữ hoàng đế viết lưu niệm để làm Thái Học nhục nhả sao? Cái này gọi là gậy ông đập lưng ông.

Tăng Túc An không cho là đúng, nói: “Tăng mỗ tự nhiên phụng bồi.”

Vương Chi Thần liền nói với tên bồi bàn bưng đồ cổ: “Tùy tiện nhặt một món đồ cổ đến đây.”

Lầu hai, trong sương phòng, Triệu Cát mỉm cười, không nhanh không chậm uống trà, khéo mắt quét qua, ánh mắt chiếu đến, rơi vào trên người Đường Nghiêm, Thành Dương Tính.

Đường Nghiêm vừa mới cùng hoàng thượng hai mắt nhìn nhau, cảm thấy rung mình, vội vàng đến bên cạnh Triệu Cát, thấp giọng nói: “Hoàng thượng, đám giám sinh không hiểu chuyện...”

Triệu Cát lắc lắc đầu nói: “Thiếu niên nên như thế, người không cần sợ hãi, xem thật náo nhiệt!”

Đường Nghiêm lại cẩn thận từng li từng tí trở lại chỗ ngồi xuống, trong lòng hân hoan có chút tâm thần bất định, hoàng thượng ở chỗ này nhìn, Tăng công tử nhất định phải không thua kém, nếu là thua, cái này rất không ổn .

Triệu Cát gọi một nội thị tới, phân phó nói: “Đi gọi Đại hoàng tử lên đây đi, nói không cần ở dưới mặt chủ trì, theo Trẫm xem, phương pháp tỷ thí, như vậy rất tốt.”

... ..

Chỉ một lúc sau, tại trước mắt bao người, một người bồi bàn nâng một kiện đồ cổ đến trước mặt Tăng Túc An và Vương Chi Thần, nhếch khăn hồng lên, một đồ sứ liền hiện ra trước mắt hai người.

Tất cả mọi người nín hơi bất động, chờ hai người xem ai giám định ra lai lịch cái đồ sứ này trước, Tăng Túc An xem xét cái đồ sứ này, ánh mắt liền ngưng trọng, cẩn thận đánh giá tính chất, công nghệ, trong lòng liền suy nghĩ: “Cái đồ sứ này, công nghệ cũng không phải quá lâu, nhiều nhất chỉ là lúc Lương Tấn, nhưng hoa văn đồ sứ này thô ráp, không phải là sản phẩm phỏng chế chứ? Chỉ sợ cũng chưa chắc, sơ kỳ thời Tây Tấn, trăm nhà tiết kiệm, chính là hoàng đế cũng giản lược tất cả, phần lớn xe chở đều dùng xe trâu làm chủ, đồ cổ tinh tế lưu truyền tới nay cực kỳ thiếu, hẳn là...”

Hắn cúi thân, rất nghiêm túc nhìn đường vân cái đồ sứ kia, trên đường vân có rất nhiều chỗ loang lổ, đã có chút ít không thấy rõ rồi, chỉ có thể chứng kiến một chút thuốc nhuộm màu xanh mờ mờ.

Tăng Túc An nhất thời khó có thể quyết đoán, đúng là ngây dại thoáng cái.

Đang tại thời điểm hắn tập trung tinh thần, Vương Chi Thần lại dong đưa quạt giấy, dương dương đắc ý nói: “Cái đồ sứ này lại phẳng phát như đồ thật, không tẻ, đáng tiếc, đáng tiếc.” Tiếp theo là một bộ dạng lắc đầu tựa như rất tiếc hận.

Bên cạnh liền có người hỏi: “Vương công tử, tại sao người thấy nó là sản phẩm mô phỏng?”

Ngón tay Vương Chi Thần chỉ nắp cái đồ sứ kia nói: “Chư vị nhìn xem, cái nắp này, chỗ cuối cùng nhiễm một tầng màu xanh, đồ sứ loại này, chỉ mới bắt đầu lưu hành ở lúc Lương Tấn, mà đường vân mặt ngoài, tuyệt đối không phải cội mở như nhà Đường, ngược lại, là có một loại cảm giác phiêu dật, cũng chỉ có thời kì Lương Tấn, loại đường vân mới thường thấy nhất. Nhưng chư vị suy nghĩ một chút, lúc Lương Tấn, đồ sứ đã có thể làm thành màu xanh sao?”

Rất nhiều người đột nhiên bình tĩnh, có người nói: “Vương công tử nói không sai, người Tấn, từ Vương công, cho tới đây tới, đều dùng màu trắng làm vẻ vang, trong lúc này, vách tường rõ ràng là màu trắng, vì cái gì còn muốn tốn hao công phu lớn như vậy để nhuộm màu xanh lên đó?”

“Đúng là đạo lý này, cho nên bốn công tử cho rằng, cái đồ sứ này hẳn là làm giả.” Vương Chi Thần đắc ý nở nụ cười, lúc này bộ dạng thoát nhìn lại càng vênh vao.

Chỉ là một chỗ rất nhỏ, lại căn cứ vào tri thức đọc sách cổ, liền có thể phân ra dạng nào đó hay cái gì đó là thật giả, dùng Tăng Túc An thực lực, nếu là cho nhiều hắn thời gian, hẳn có thể tìm ra cái này sơ hở, đáng tiếc chính là, Vương Chi Thần quá là nhanh, đã tỷ thí, chậm một phần đã thua, người ta đã nói ra nó là sản phẩm mô phỏng, trừ phi người có thể chứng minh hẳn là đồ thật, nếu không chỉ có nhận thua phần.

Sắc mặt Tăng Túc An vốn là đỏ lên, lập tức lại bắt đầu trở nên tái nhợt, chán nản thất vọng nói: “Vương huynh, Tăng mô thua.”

Vương Chi Thần cười lạnh nói: “Như vậy xin mời Tăng công tử giữ lời hứa.”

Tăng Túc An lại càng túng quẫn, cố gắng nổi lên, câu nói kia lại như thế nào cũng không thể nói ra miệng, các học sinh ào ào thúc giục, cái này nói: “Tăng công tử nhanh hô, chúng ta rửa tai lắng nghe.”

Cái khác nói: “Tăng công tử như thế nào còn muốn thẹn thùng hơn so với nữ nhân, không phải là một câu sao? Sao còn nói không nên lời?”

Bị các học sinh không ngừng chế nhạo, đám giám sinh lại nổi giận, một giám sinh đứng ra nói: “Để cho ta tới chiếu cổ Vương huynh, nếu ta thua, câu nói kia của Tăng công tử, ta tới hô thay hần, nếu ta thắng người, thì như thế nào?”

Vương Chi Thần khinh miệt cười một tiếng, nói: “Không biết các hạ là ai?”

Giám sinh nghiêm mặt nói: “Tại hạ Xà Thành.”

Vương Chi Thần cười nói: “Thật tốt, nếu là người thua, liền phải hô câu nói vừa rồi kia hai lần, nhưng nếu là ta thua, liền triệt tiêu, như thế nào?”

Xà Thành nói: “Có thể ”

Vương Chi Thần cười cười gật đầu nói: “Giám sinh các người đã không sợ chết, Vương mỗ chỉ có thể tiếp tục phụng bồi.” Khẩu khí có vẻ vô cùng hung hăng can quấy.

Bên người, một Thái Học sinh nói: “Chậm đã.” Người này từ từ đứng lên, nói với Vương Chi Thần: “Vương huynh đã ra mặt một lần, lần này để cho ta tới giáo huấn Xà công tử không biết trời cao đất rộng này một chút.” Người này cũng mặc cẩm y, chắc hẳn trong nhà cũng là rất giàu có, khuôn mặt dài, có vẻ rất chính khí, chỉ là cặp mắt kia hơi nhỏ một ít, phá hủy tướng mạo, hần cười hắc hắc, hướng Xà Thành nói: “Xà công tử, tại hạ Chu Trọng Bản, hiện tại chúng ta bắt đầu đi!”

Gọi bồi bàn cầm đồ cổ đến, vạch khăn hồng lên, đồ cổ lúc này là vòng tay nam vàng bạch ngọc, vòng ngọc dùng ba đoạn bạch ngọc hình cung gắn liền tiếp vào nhau mà thành, nơi được nam vàng là dùng xương cốt động vật làm, có thể rút vòng ngọc ra, tự do khép mở, chế tác thật phần tinh xảo.

Xà Thành đang muốn nhìn kỹ, Thái Học sinh được kêu là Chu Trọng Bản đã cười rộ lên ha ha: “Cái vòng tay bạch ngọc này xác thực rất tinh xảo, đáng tiếc, cũng là làm giả.”

Mọi người kinh nghi bất định, ào ào nhìn về phía Chu Trọng Bản, nếu là người này thật sự nói đúng, chỉ sợ nhân lực vẫn trên Vương Chi Thần, chỉ đảo mắt liếc qua, liền có thể nhìn ra sơ hở, năng lực như vậy, đã có thể dùng thần kỳ để hình dung.

Chỉ có Thẩm Ngạo, miệng hàm chứa ý cười, phảng phất rất thờ ơ đối với sự tình trước mắt.

Chu Trọng Bản khẽ cười nói: “Đã là vòng tay bạch ngọc, không thể như vậy, cái bạch ngọc này cũng là giả rồi, bạch ngọc lại được xưng là nhuyễn ngọc, hòa điền ngọc, tính chất tinh tế tỉ mỉ chặt chẽ mà tính dai lại vô cùng tốt, công cụ làm ra sẽ sáng bóng, chỉ là, bạch ngọc trên vòng tay bạch ngọc này tuy dùng tài liệu không sai, nhưng bạch ngọc khai thác thời cổ, phần lớn có khá nhiều tạp chất, nào được bóng loáng tinh tế tỉ mỉ giống như thời nay, người phỏng chế nghìn tính vạn tính, lại không ngờ được điểm này, dùng sai phương pháp, mặt khác, cho dù cố gắng các nơi, cũng chỉ là uống phí một phen công phu.”

Chu Trọng Bản cầm lấy Bạch Ngọc vòng tay cho mọi người nhìn kỹ, người nhìn vào ào ào gật đầu, Chu Trọng Bản xác thực không nói sai.

Sắc mặt Xà Thành tức thì đại biến, còn chưa chờ hần nhận thua, lại có một giám sinh đứng ra, đến nơi này, tất cả giám sinh đều mang tâm lý cùng chung mối thù, bọn hần không thể tưởng được, mấy Thái Học sinh lại lợi hại như thế, Quốc Tử Giám thua liền hai trận, nếu không lấy lại thể cục, sau này sẽ không thể đi ra ngoài gặp người .

Ngược lại, tâm tư Chu Hằng không biết lúc nào đã bắt đầu tinh tế tỉ mỉ, nhìn tâm thần Thẩm Ngạo không hề để ý, thấp giọng nói: “Biểu ca, hôm nay người làm sao vậy?”

Thẩm Ngạo nhếch miệng, nói: “Ta đang đợi người.”

Chu Hằng nghi hoặc nói: “Đợi người? Hần là sẽ có tiểu mỹ nhân tới sao? Oa, biểu ca, người rốt cuộc có cái tin tức gì?”

Thẩm Ngạo mặt trắng không còn chút máu, nói: “Ta đang đợi tên họ Trịnh kia đến.”

Chu Hằng lập tức nghĩ tới, biểu ca từng vài lần đi nghe ngóng một người Thái Học sinh họ Trịnh, giống như tên là Trịnh Thợ, không phải đã hỏi thăm ra thân phận tên họ Trịnh này là giả dối rồi sao? Vì cái gì còn phải đợi hần? Vấn đề này lại làm cho Chu Hằng nhất thời không nghĩ ra được.

Mà ở phía sau, Thái Học sinh và giám sinh trong tràng tỷ thí đã càng ngày càng kịch liệt, song phương cười ngựa xung phong ào ào như gió, chỉ là kết quả lại làm kẻ khác ngỡ ngàng, liên tục thi đấu bảy cuộc, đám giám sinh đúng là thua bảy lần, những Thái Học sinh này, thực tế là dùng Chu Trọng Bản, Vương Chi Thần còn có một người gọi Hoàn Không xông ra, nhân lực vô cùng tốt, thoáng cái liền đánh cho đám giám sinh hoa rơi nước chảy.

Lần hai, trong sương phòng, Thành Đường Tính đã muốn vượt râu cười rộ lên, mấy Thái Học sinh này, đều là người nổi bật hẳn chọn lựa ra từ trong mấy ngàn đệ tử, nhất là hai người Chu Trọng Bản, Vương Chi Thần, trong nhà hai người này, một người chính là làm cửa hàng đồ cổ, một người mở hiệu cầm đồ, từ nhỏ liền đi theo trường bồi phân biệt đồ cổ, sớm đã luyện được nhãn lực thường nhân khó có thể so sánh, bằng vào những cậu ấm giám sinh tựa như nghiệp dư này, đâu là đối thủ của bọn hắn.

Mà Đường Nghiêm tâm thần lại trầm xuống, liên tiếp chiến bại, đúng là thua liền bảy cuộc, cái này chẳng những dọa người, hơn nữa là ném vào mặt Đường đại nhân, tương lai chuyện này truyền đi, chỉ sợ sẽ lại trở thành trò cười, Quốc Tử Giám thật vất vả vẫn hồi rồi một chút thanh thế, chỉ sợ hôm nay sẽ triệt để chôn vùi.

“Sớm biết như thế, hôm nay có lẽ là không tới thì hơn, thật sự là mất hết mặt mũi, xấu hổ, đáng xấu hổ...” Đường Nghiêm toát ra ý nghĩ này trong lòng, thấy Thành Đường Tính cố ý miết sang đây nhìn chính mình, thực hận không thể tìm một khe hở để chui vào.

Những người khác cũng có người cao hứng bừng bừng, có người uể oải than, mọi người ở đây, phần lớn không phải xuất thân Quốc Tử Giám thì chính là Thái Học, quan viên Thái Học thấy nhân tài mới xuất cử chiến liền thắng, tự nhiên là mừng không thể áp chế. Mà quan viên Quốc Tử Giám xem xét, oa, thua quá thảm rồi, ngay cả lực chống đỡ đều không có, lập tức ảm đạm không nói.

Triệu Cát chỉ mỉm cười, gọi Tam hoàng tử đến bên người, thấp giọng nói: “Trẫm mệt mỏi, ai, thì ra tưởng rằng là một hồi long tranh hổ đấu, hiện tại xem ra, lại là mèo đùa giỡn chuột, không thú vị, không thú vị, người và Tím Hành theo Trẫm bãi giá hồi cung đi!”

Triệu Giai cười nói: “Phụ hoàng sao không nhìn thêm một hồi, có lẽ sẽ có lúc chuyển cơ cũng không nhất định!”

Triệu Cát mấp máy miệng, giống như đang do dự.

Lúc này, trong thính đường dưới lầu, mỗi người Thái Học sinh mừng rỡ như điên, bọn hắn chưa bao giờ thống khoái như vậy, nguyên một đám bức giám sinh bị thua kia thực hiện hứa hẹn, cả tràng diện đúng là loạn, một điểm quy củ đều không có.

Mà đám giám sinh hoàn toàn sự khác biệt, mỗi người ảm đạm cúi đầu, trong khoảng thời gian ngắn, đúng là chân tay luống cuống, bình thường những người này đều là được người nịnh nọt quen, hôm nay lại bị các học sinh giẫm đến sít sao, so sánh lại không sánh bằng, lui về lại không có đường.

Vương Chi Thần đứng ra, cố ý lạnh giọng cười nói: “Trên cái hội giám bảo này, Quốc Tử Giám cũng dám đấu cùng Thái Học, chỉ bằng mấy con mèo ba chân sao? Ha ha, chư vị huynh đài có lẽ hay là nguyện đánh bạc chịu thua đi!”

Tăng Túc An muốn phản bác, lại không biết nói cái gì cho phải, đúng lúc này, ở phía sau, bên người truyền đến một hồi than nhỏ, chỉ nghe Thẩm Ngạo cười khổ nói: “Mèo ba chân sao? Nguyện đánh bạc chịu thua là tự nhiên, chỉ là, Vương huynh phải chăng đã quên, kim cương vô địch tiểu lang quân Thẩm Ngạo còn chưa xuất hiện mà!”

Thẩm Ngạo bỗng nhiên đứng lên, vừa rồi hắn cần sửa sang lại mạch suy nghĩ một tý, chỉ là giờ phút này, trong đầu hắn đã bắt đầu vô cùng tỉnh táo, Quốc Tử Giám và Thẩm Ngạo cùng vinh cùng nhục, hôm nay bị người khi dễ đến mức này, hắn không có đạo lý không động thân đứng ra.

Khinh miệt mà quét mắt nhìn mấy Thái Học sinh này, Thẩm Ngạo chỉ vào Vương Chi Thần nói: “Người...” Ngón tay lại rơi vào trên người hu Trọng Bản nói: “Người...” Cuối cùng chỉ hướng Hoàn Không nói: “Còn người nữa. Ba người các người, toàn là đồ vô dụng!”

110. Chương 109: Cho Các Người Mở Mang Tầm Mắt

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 109: Cho các người mở mang tầm mắt

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo vừa dứt lời, trong sảnh lập tức yên tĩnh, tiếng thở của mọi người phát ra rõ mồn một.

Một chữ ba, Trầm công tử này, lại chữ ba cao thủ giám bảo Thái Học, đây có ý nghĩa là thách thức quyết đấu, thách thức trần trụi.

Tự tin như vậy, cuồng vọng như vậy, không chỉ chọc giận ba người Vương Chi Thần, Hoàn Không, Chu Trọng Bản, càng làm cho tất cả khách mới nhất thời cả kinh thần thờ.

Ngược lại là đám giám sinh, bọn họ ần ần có chút bận tâm, tuy thanh danh Thẩm Ngạo tại Quốc Tử Giám rất lớn, nhưng cũng không người nghe nói qua hắn biết giám bảo, huống chi là một người một mình đấu với ba cao thủ?

Lầu hai, trong sương phòng, tinh thần Triệu Cát đang cảm thấy không thú vị đột nhiên trở nên hưng phấn, mắt trông về phía xa Thẩm Ngạo, hứng thú nói: “Có chút ý tứ rồi, Thẩm Ngạo này lại rất cuồng vọng, Trầm muốn nhìn một chút, hắn có phải là có tài năng thật sự hay không.”

Triệu Tím Hành không cho là đúng nói: “Thẩm Ngạo khoác lác, hắn nhất định sẽ thua.”

Triệu Cát cười nói: “Tại sao vậy?”

Triệu Tím Hành không có nửa điểm chần chờ nói: “Tam hoàng tử điện hạ nói.”

Triệu Giai lập tức xấu hổ

Bên kia, Thành Dương Tính đùa cợt cười một tiếng, vuốt râu nói: “Thẩm Ngạo điên rồi sao? Hắn là sớm có chuẩn bị, hay chỉ là mạnh miệng nói bừa?”

Thành Dương Tính ần ần có chút bận tâm, nhưng lập tức lại bình thường trở lại, một người thiếu niên hậu sinh, muốn đối phó ba cao thủ giám bảo? Muốn thắng? Tuyệt đối không có khả năng

Mình còn có cái gì cần lo lắng hay sao?

Liếc liếc Đường Nghiêm bên cạnh, nói móc: “Đường đại nhân, Quốc Tử Giám quả nhiên ngạo hồ tàng long, lại có nhân tài lấy một địch ba.”

Đường Nghiêm nhai nuốt lấy lời Thành Dương Tính nói, trong lòng không khỏi mà nghĩ: “Hừ, hắn căn bản đang mỉa mai Thẩm Ngạo không biết tốt xấu ”

Kỳ thật Đường Nghiêm cũng lo lắng, nếu Thẩm Ngạo tìm một người đi ra tỷ thí, có lẽ hắn hoàn sinh ra hi vọng, như vậy, Thẩm Ngạo có thể vãn hồi một ít mặt mũi vì Quốc Tử Giám, nhưng lấy một địch ba?

Ai... Là ghé con mới đẻ không sợ cọp!

... ..

Tầng Túc An nhẹ nhàng kéo kéo tay áo Thẩm Ngạo, thấp giọng nói: “Trầm công tử...” Hắn thành tâm nhắc nhở Thẩm Ngạo, bảo hắn phải cẩn thận, nhưng vừa vãn kêu danh tự Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo liền cắt đứt lời hắn trước.

Thẩm Ngạo cười rất thông dong, nói với Tăng Túc An lộ vẻ lo lắng đối diện: “Tăng công tử yên tâm, đối phó ba mao đầu tiểu tử này, ta vẫn là dư sức, đừng nói là ba người bọn hắn, cho dù tất cả Thái Học sinh trong chỗ này cùng tiến lên đến ta cũng không sợ, chỉ có điều...”

Thẩm Ngạo lắc đầu, giống như cười mà không phải cười, quét qua những Thái Học sinh kia, sau đó mới nói: “Trong Thái Học sinh cũng chỉ có ba người này dòm sơ sơ được con đường giám bảo, về phần những người khác, nhiều hơn nữa cũng chỉ là đồ trang trí.”

Một câu nói kia xem như cuồng ngạo tới cực điểm rồi, lập tức có Thái Học sinh bất mãn với Thẩm Ngạo, chửi bậy nói: “Khẩu khí thật lớn, hừ, nhìn người cuồng được bao lâu, chỉ sợ người sẽ thua triệt để!”

Thẩm Ngạo không để ý tới hắn, nói với bồi bàn bên hông: “Cầm đồ cổ đến đây!”

Vương Chi Thần, Hoàn Không, Chu Trọng Bản, ba người nhìn nhau cười một tiếng, Thẩm Ngạo đã xuất cuồng ngôn muốn so sánh cùng ba người bọn họ, bọn hắn không có đạo lý cự tuyệt, hôm nay bọn hắn tới chính là muốn lại để cho Thẩm Ngạo thất bại thảm hại mà.

Vương Chi Thần nhìn Thẩm Ngạo, cười lạnh nói: “Thẩm huynh đừng hối hận!”

Đầu Thẩm Ngạo hơi ngẩng lên cao một chút, dùng đến ánh mắt kiêu căng nhìn Vương Chi Thần, nói: “Ta là người chưa bao giờ biết cái gì gọi là hối hận, còn phải nhờ Vương huynh chỉ giáo!”

Chu Trọng Bản trừng mắt liếc Thẩm Ngạo, nói: “Đợi tí nữa người sẽ biết!”

Nói xong, đang lúc mọi người chú ý, có nội thị nâng đồ cổ đến, vạch khăn hồng ra, là một bức tranh chữ, cẩn thận từng li từng tí, mở bức tranh chữ cổ kính này ra, nội thị liền lui sang một bên.

Chu Trọng Bản hận thấu Thẩm Ngạo, một lòng muốn cho Thẩm Ngạo khó chịu, lập tức cúi người nhìn bức tranh chữ, chỉ nhìn lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) bức tranh chữ này viết bốn chữ « Tiến Quý Thẳng Ngoại », Chu Trọng Bản hít một hơi thật sâu, « Tiến Quý Thẳng Ngoại » ? Đây chính là bảo vật không thể thấy nhiều, tác giả « Tiến Quý Thẳng Ngoại » chính là Chung Diêu, chữ Chung Diêu viết có thể so sánh cùng Vương Hi Chi, nhất là dạng chữ tiểu Khảo, nghe nói chính là tự thể Chung Diêu thủ sáng tạo ra.

Mà « Tiến Quý Thẳng Ngoại » lại càng là một bức tranh chữ đỉnh phong hiếm có của Chung Diêu, nghe nói năm đó còn bị cung đình Đường cất chứa, trước mắt, cái bức « Tiến Quý Thẳng Ngoại » này cũng không biết là thật hay là giả.

Chu Trọng Bản tiếp tục nhìn kỹ, Vương Chi Thần cùng Hoàn Không cũng đi tới, bắt đầu nhìn tranh chữ hoặc chữ viết, góc cạnh, hi vọng tìm ra sơ hở.

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: “Không cần nhìn, tranh chữ này của Chung Diêu là giả .”

Đám giám sinh tinh thần chấn động, Thẩm Ngạo chỉ hơi đảo qua, có thể kết luận ra cái tranh chữ này là thật hay giả?

Ngoại trừ khiếp sợ, rất nhiều người tự nhiên là khó mà tin được.

Chu Trọng Bản đưa con mắt lên, cười lạnh nói: “Không biết Thẩm huynh bởi vì duyên cớ nào nói nó là giả dối.”

Tốc độ Thẩm Ngạo xem xét cũng quá nhanh rồi, trong lòng Chu Trọng Bản căn bản không tin, coi như là người giám bảo càng lợi hại hơn, cũng tuyệt đối không thể có tốc độ nhanh như vậy.

Thẩm Ngạo tràn đầy tự tin nói: “Chữ viết làm giả, phân hai chủng loại cao minh và thấp kém, một loại là ngụy thần, đã tìm kiếm ý được cảnh của nguyên tác, chọn dùng bút pháp của tác giả, trực tiếp viết. Loại phương pháp giả tạo này rất khó làm được, người giả tạo cần có tạo nghệ thuật cực cao.

Chỉ là, cái bức chữ viết này rõ ràng cho thấy dùng phương pháp thấp kém, bỏ thêm phương pháp làm giả vào để chế tạo ra, trước khi làm giả, dùng giấy hoặc bút mảnh xử chí hình dáng. Lập tức sẽ rất giống tác phẩm ban đầu, loại làm giả này chợt xem còn có chút tương tự, nhưng nếu là người có tâm, chỉ cần nhìn một cái, liền sẽ phát hiện ý vị cả bức tác phẩm trì độn, đầu bút lông khô khan vô thần, màu sắc thiếu khuyết đậm nhạt, người làm giả này, tuy trước đó chuẩn bị kỹ càng, nhưng cuối cùng bởi vì chợt dạ e sợ, khó tránh

khỏi làm mất đi thần vận, chỉ cần xem xét chữ là có thể nhìn ra sơ hở. Các người nhìn xem, vẽ miêu tả bên trong cái chữ viết này, phải chăng phát hiện cái chữ viết này miêu tả không cùng? Lại nhìn kỹ thần vận cái chữ viết này, ha ha... đến cả tác phẩm thấp kém như vậy, cũng phối hợp trên kiểu viết lớn nhỏ chẳng chịt hấp dẫn, linh hoạt kỳ ảo, tiêu sái vô cùng của Chung Diêu sao? Quá ngốc.”

Làm giả thi họa là nghề Thẩm Ngạo dùng để ăn cơm, nếu nói là xem xét đồ cổ khác, cũng là phải nhìn một lúc, gặp cổ họa, dùng trình độ Thẩm Ngạo chỉ cần nhẹ nhàng quét mắt một vòng, phân ra thật giả cũng không đáng bao nhiêu cái nháy mắt, cần bản không cần phí bao nhiêu thời gian.

Sau khi Chu Trọng Bản nghe xong, lập tức nhìn miêu tả bên trong chữ viết, vừa xem xét, sắc mặt đột nhiên thay đổi, quả nhiên đúng như Thẩm Ngạo nói, cái này làm giả thật sự dùng phương pháp miêu tả bỏ thêm vào, người bình thường giám định chữ viết, phần lớn bắt đầu từ trang giấy trước, bởi vì trang giấy thật ra là rất khó khăn nguy tạo, có thể nói là khó nhất, dù sao trải qua mấy trăm năm, trang giấy rất dễ dàng bị hao mòn, thậm chí tổn hại, mà ba cao thủ Thái Học sinh không hèn mà cùng đều lựa chọn bắt tay vào nơi này trước.

Ai ngờ Thẩm Ngạo lợi hại hơn, chỉ nhìn chữ viết, liền có thể cảm nhận được thần vận của nó, trực tiếp phân biệt ra thật giả.

Đám khán giả ào ào xông xáo, chiêu thức ấy của Thẩm Ngạo thật sự quá tuyệt rồi, cần liếc mắt đã giám định được, coi như là hiểu người công việc thư pháp, muốn xem xét chữ viết cổ là thật hay giả, ít nhất cũng cần một ít thời gian, Thẩm Ngạo lại rất tốt, xem xét thoáng qua, liền công bố đáp án.

Kỳ thật bọn hắn không biết, Thẩm Ngạo biết phương pháp giả tạo đồ cổ, chỉ ít có trên trăm chủng loại, chữ viết giả tạo lại qua tay hắn càng là hàng trăm hàng nghìn, giả tạo nhiều lắm rồi, đối với các loại phương pháp chế tạo đã hiểu rõ như lòng bàn tay, nếu ngay cả tranh được làm giả cũng không nhìn ra, đâu còn có thể lẫn lộn trong cuộc chơi, đã sớm mưu sinh bằng con đường khác rồi.

Vương Chi Thần không chịu thua, nói: “Nghe nói thư pháp Trầm công tử vô cùng tốt, Vương mẫu vô cùng bội phục.”

Vương Chi Thần nói những lời này, ý tứ lại không cần nói cũng hiểu, Thẩm Ngạo lúc này đây chẳng qua là đầu cơ trục lợi mà thôi, hắn viết chữ lợi hại như vậy, muốn phân biệt chữ viết là thật hay giả tự nhiên cao minh hơn người khác nhiều lắm.

Cho nên, bọn hắn không phục.

Không phục? Thẩm Ngạo đúng là chuyên trị đám người không phục, trị liệu không phục, biện pháp tốt nhất chính là triệt để đánh tan tự tin của bọn hắn, làm cho bọn họ vô cùng xấu hổ.

Muốn chơi? Hắn Thẩm Ngạo sẵn sàng chơi đến cùng.

Thẩm Ngạo mỉm cười vô tình nói: “Vương huynh nói không sai, như vậy chúng ta tiếp tục giám định và thưởng thức đồ cổ đi, lúc này đây, coi như làm tập thể dục, chúng ta tiếp tục giám định nào.”

Hắn lại rất hào phóng, chỉ là, loại này rộng lượng, giống như cường giả bố thí đối với kẻ yếu.

Thẩm Ngạo đang đưa cây quạt ngồi xuống, hoàn toàn không để ba người bọn họ vào mắt, cố ý ngẩng lên đầu nhìn về phía xà nhà.

Đồ mờ mờ, Đại hoàng tử chính là Đại hoàng tử, xà nhà trong phòng lại đều dùng tới gỗ lim sơn hồng tốt nhất ghép lại, đáng tiếc, đáng tiếc, vật liệu gỗ tốt như vậy...

Có chút thất thần rồi, không thể kiêu ngạo, phải rụt rè, trước tiên phải giết chết ba cái tên gia hỏa chán ghét này, không nên lo lắng vấn đề vật liệu gỗ nữa.

Lúc này lại có bồi bàn bưng đồ cổ tới, lần này là một cái bình sứ, hình thức cái bình sứ này cũng không tệ, cũng không biết có phải nguyên nhân bảo dưỡng rất tốt hay không, lại không nhìn ra quá nhiều phong cách cổ.

Ba người Vương Chi Thần lại tập trung tinh thần nhìn, Thẩm Ngạo cũng không dám chậm trễ, bắt đầu chăm chú xem xét tường tận.

Công nghệ chế tạo cái bình sứ này cũng không tệ, thai cốt(xương cốt, độ dày bình) khá dày, màu sắc khá sâu, hiện lên màu xám, tầng vỏ dày mà đều, hiện lên màu nâu xanh.

Thẩm Ngạo lập tức nhận định, cái này nên là công nghệ thời kì Lương Tấn, bởi vì thời kì Lương Hán Tam quốc trước đó, công nghệ chế tạo đồ sứ tương đối đơn sơ, là tuyệt đối không thể chế tạo ra bình sứ như vậy.

Lại nhìn hoa văn trên bình sứ, Thẩm Ngạo cơ hồ có thể kết luận cái này nên là đồ cổ hầm lò thời kì Tây Tấn, càng là được nung trong hầm lò, đặc điểm hoa văn gần càng tự nhiên, mà đặc điểm chủng loại này là đồ sứ được bảo tồn rất lâu.

Về phần bình sứ là thật hay giả, Thẩm Ngạo đã hiểu rõ trong đầu, cười nói: “Tây Tấn dùng hầm lò nung bình sứ, quả nhiên dùng rất bền, trải qua mấy trăm năm, lại vẫn không có dấu vết xước hoặc bong ra từng mảng, thật khó có được! ”

Đám khán giả lại là chấn động, có lẽ là chỉ trong giây lát, chốc lát, một lát(lắm lát quá) trong lúc đó, Thẩm Ngạo này đã kết luận cái bình sứ này là thật hay giả và lai lịch của nó, tốc độ cực nhanh, vượt quá ngoài dự liệu của mọi người.

Ba người Vương Chi Thần đột nhiên thu định thần lại, kỳ thật bọn hắn đã từng hoài nghi đây là bình sứ thời kì Tây Tấn, chỉ là một lúc khó có thể kết luận thật hay giả, hơn nữa cũng đang tìm kiếm tỉ mỉ theo từng chi tiết, cái bình sứ này rốt cuộc là ở phía trong cái hầm lò nào nung ra, giờ phút này thấy Thẩm Ngạo đã thốt lai lịch của nó ra, ba người đều quá sợ hãi, tự tin vừa rồi, thoáng cái bị đả kích không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Bọn hắn có lẽ là không cam lòng, tiếp tục xem xem bình sứ, có chỉ điểm vừa rồi của Thẩm Ngạo, tốc độ xem xét của bọn hắn cũng tăng lên không ít, Vương Chi Thần vốn là người nhìn ra đầu tiên, ánh mắt mong mỗi liếc nhìn Thẩm Ngạo, hơi có chút đắng chát nói: “Thẩm huynh quả nhiên có con mắt tinh đời, lúc này, Thẩm huynh thắng.”

Thẩm Ngạo cười lạnh nói: “Các người đã chịu phục chưa?”

Vương Chi Thần còn đang do dự, Chu Trọng Bản giành lên trước nói: “Lúc này đây là người may mắn mà thôi, tại sao chúng ta phải chịu phục?”

Hắn là con vẹt chết mạnh miệng, chính là không cam lòng, muốn tìm cơ hội đánh bại Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo cười to nói: “Tốt, đến, lấy ra toàn bộ những đồ cổ kia đến đây, hôm nay liền dạy các người mở mang tầm mắt, thăng đến các người chịu phục mới thôi.”

Đám khán giả không biết rốt cuộc Thẩm Ngạo muốn cố làm mê hoặc cái gì, chỉ là giờ phút này, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Ngạo, đã có chút bất đồng. Thẩm Ngạo này rốt cuộc có bao nhiêu bốn sự, chữ viết nghe nói có thể sánh ngang tông sư, sơ thí là đứng thứ nhất hai viện Quốc Tử Giám, Thái Học, hôm nay lại ở trong hội giám bảo, có bản lĩnh như vậy, thường nhân chỉ cần tinh thông một thứ trong đó, đã rất giỏi rồi, hết lần này tới lần khác, Thẩm Ngạo lại tinh thông mọi thứ.

Chỉ là... Đám khán giả thấy đám bồi bàn đem rất nhiều đồ cổ đi lên, trong lòng nghĩ, Thẩm Ngạo muốn làm gì đây?

Bảy tám món đồ cổ được bồi bàn bưng lên, đặt tại trên bàn trước người Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo mỉm cười, vạch vải đỏ che đồ cổ thứ nhất, xem xét, đây là một đồ gốm dùng đầu thú làm nắp, công nghệ thoát nhìn tương đối thô ráp.

Thẩm Ngạo giơ đồ gốm lên, hỏi Vương Chi Thần: “Xin hỏi Vương huynh, cái gốm này xuất xứ từ đâu, là thật hay là làm giả?”

Cái trán Vương Chi Thần đột nhiên chảy ra mồ hôi lạnh, lập tức nói: “Nhất thời tình thế cấp bách, làm sao phân biệt được?”

Thẩm Ngạo cười to nói: “Làm sao lại không phân biệt được, cái này rõ ràng là gốm màu Tiên Tần, người xem cái tầng bình này, mặc dù không đều, đã có vẻ đẹp khoáng đạt, lúc Tiên Tần, phần lớn đồ cổ dùng thực dụng làm chủ, mà màu gốm vừa lúc đạt đến đỉnh phong của chủ nghĩa thực dụng.”

Thẩm Ngạo không nghĩ đến.....mình đã lỡ miệng, nói ra chủ nghĩa thực dụng.

111. Chương 110: Kiều Ngạo

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 110: Kiều ngạo

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Vương Chi Thần trong lúc nhất thời không còn gì để nói, yên lặng, Thẩm Ngạo đã nhét cái gôm màu kia vào trước người hắn, nói: “Nếu Vương huynh không tin, đại khái có thể tinh tế xem xét, nếu ta nói sai, tùy ý Vương huynh xử trí.”

Vương Chi Thần chần chờ tiếp nhận gôm màu, tuy biểu hiện ra ngoài là đã khôi phục bộ dạng thông dong, nhưng trong lòng rung động hẳn đến mức nào, ai cũng có thể nghĩ ra, cần biết giám bảo không đơn giản, cần xem chất liệu gỗ của nó, xem công nghệ của nó, xem đặc điểm của nó, xem sơ hở của nó, đem những tin tức này liên kết đến cùng một chỗ, bắt đầu dung hợp, lại căn cứ tri thức bên trong sách cổ, phân biệt ra được tuổi đời của nó, nơi sản sinh, mà chút ít thứ đó, cũng phải cần tổn hao thời gian, hẳn xem xét không ít đồ cổ, bởi vậy quen tay hay việc, tốc độ xem xét cũng còn khá tốt, nhưng vừa so sánh với cùng Thẩm Ngạo, lại kém quá xa rồi.

Thẩm Ngạo cười lạnh một tiếng, lại vạch một tấm khăn hồng trên nắp đồ cổ khác, đây là một khối ngọc, Thẩm Ngạo cầm ngọc trong tay, vẩy vẩy, vuốt vuốt vài cái, lập tức cười nói: “Lần này, chất ngọc cũ kỹ, cảm xúc trầm trọng, bề ngoài mềm nhẵn, màu sắc tự nhiên, kỹ thuật cắt rời rạc, bao gồm vẽ làm điệu. Đây là đồ thật rồi, xem hoa văn, ánh sáng màu, công nghệ của nó, có vẻ thuộc thời kì Thương Chu, phong cách xông xáo, mỗi chữ vị xem, đôi câu ẩn bên dưới ngọc này dùng chỉ buộc tạo thành, phóng to lên lại thấy cực kỳ tinh xảo, nếu ta đoán không sai, cái này nên là Chư Hầu ngọc thời kì Đông Chu.”

“Chư Hầu ngọc?”

Sau khi mọi người nghe xong, ngoài khiếp sợ, lại có chút không hiểu gì, người đang ngồi đều có chút kiến thức đối với đồ cổ, nhưng cái danh xưng Chư Hầu ngọc này lại là văn sở vị văn (mới nghe lần đầu).

Thẩm Ngạo buông ngọc cổ, đối với giám định và thưởng thức cổ ngọc, hẳn chính là tham khảo chủ yếu một quyển sách của quan viên vô danh, là quyển « biện ngọc khảo thi » thời Hán triều, cái bản sách cổ này ghi chép cực kỳ tường tận đối với ngọc thời kì Tiền Tần, thậm chí là công nghệ, rèn, tồn tại, đều có miêu tả độ dài về thời gian.

Chỉ là... người thời Tống không thể nào thấy được quyển sách này, bởi vì này quyển sách còn chưa lưu truyền, chắc quyển sách cũng đã bị người mai táng rồi, thẳng đến hai ngàn năm sau, mới bị người trộm mộ phát giác, từ đó, lại thấy ánh mặt trời.

Sau khi sách cổ được khai quật, tặc trộm bảo cũng không hiểu công việc này, cơ hồ là dùng giá cả làm cho người giận sôi gan để tiêu thụ tang vật, cuối cùng, quyển sách chuyển đến tay Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo xem như trân bảo, có cái bản cổ tịch này, hơn nữa hẳn cũng có hiểu biết đối với cổ ngọc, phân biệt cổ ngọc thời kì Tiền Tần cơ hồ là dễ như trở bàn tay.

Thẩm Ngạo thấy mọi người tràn đầy nghi hoặc, cười ha ha một tiếng, nói: “Cái gọi là Chư Hầu ngọc, chính là thời kì cuối Đông Chu, vương thất tàn tạ, mà chư hầu khắp nơi lòng muông dạ thú, ào ào noi theo vương thất Đông Chu, hưởng dụng đồ vật vốn không nên thuộc về tước vị của bọn hắn có khả năng hưởng dụng, như khối ngọc này, đường tuyến rõ ràng, theo như Chu lễ, chỉ có thiên tử mới có thể đeo ngọc như vậy,

nhưng hết lần này tới lần khác, cái khối cổ ngọc này lại khác với ngọc vương thất, có phong cách công nghệ nước Ngô Việt rất rõ ràng.”

Thẩm Ngạo dừng một chút, tiếp tục nói: “Như vậy, duy chỉ có một chút khả năng, thì phải là khối ngọc này, chính là dùng ngọc vương thất làm bản mẫu để tiến hành phỏng chế, người đeo nó nên là chư hầu khu Ngô Việt, bọn hần chỉ là chư hầu, nhưng đã tâm đã bưng bưng, không hề thỏa mãn với dải ngọc chư hầu, bắt đầu noi theo thiên tử, cho nên công nghệ khối ngọc này thuộc về vương ngọc, lại không phải vương ngọc chân chánh, bởi vậy, người giám bảo thời kì Tiền Tần Lương Hán liền xưng hô chúng là Chư Hầu ngọc.”

Sau lưng mỗi kiện đồ cổ, đều dấu diếm một câu chuyện, hoặc vui hoặc buồn, mà khối ngọc này, thông qua vuốt ve, dụng tâm thưởng thức, phảng phất có thể cảm nhận được sự bất đắc dĩ ai thán của vương thất thời kì Đông Chu, và đã tâm bưng bưng hừng hực trong lòng ngọc chư hầu các nơi.

Cuộc đời sự nghiệp kết cấu câu chuyện, hoàn toàn có thể thông qua cái khối cổ ngọc này để xác minh.

Mọi người bưng tỉnh đại ngộ, hơi đắm chìm trong đó, giật mình hoàn hồn, có người không nhịn được, cao giọng nói: “Hôm nay thấy Trầm công tử, mới biết được niềm vui thú của giám bảo, Trầm công tử thật là đại tài.”

Thẩm Ngạo nhếch miệng, cười nói về hướng bọn người Vương Chi Thần: “Thế nào, còn muốn tiếp tục đấu không? Các người đã tâm phục khẩu phục rồi chứ?”

Ba người Vương Chi Thần đều ngây ngẩn cả người, đối mặt với đối thủ như vậy, áp lực quá lớn, vừa rồi ở trước mặt Thẩm Ngạo còn liêu lĩnh đắc tội, nhưng hiện tại nhìn lại Thẩm Ngạo, chỉ nhìn hần mỉm cười đứng, lại phảng phất cảm nhận được khí thế vô cùng từ trên người hần.

Ba người cúi mặt, khép miệng không nói, kỳ thật từ trên mặt tâm lý, bọn hần đã triệt để mất đi tự tin, chịu thua hoàn toàn.

Chỉ là, những lời này sao có thể nói ra trước mặt mọi người, chỉ có thể cường nghẹn như vậy, sắc mặt vừa xanh lại hồng.

Thẩm Ngạo không giảm vẻ kiêu ngạo, cười nói: “Xem các người có lẽ là không phụ, được rồi...” Hần nhặt một món đồ cổ lên, hỏi hướng ba người bọn họ: “Đây là cái gì? Là đồ dỏm hay là thật? Đáp được không? Các người đã không đáp được ra, như vậy ta liền nói cho các người biết.”

Hần dừng một chút, thần nhiên tự đắc nói: “Đây là ngà voi chạm khắc thời kì Lương Tấn, vật trong cung đình, xem hoa văn này rất giống điêu khắc, lại nhìn cái đường vân xung quanh, nếu ta đoán không lầm, cất chứa cái ngà voi chạm khắc này, nên là vương hầu...”

Trong sự hâm mộ của tất cả mọi người, Thẩm Ngạo như thể thuộc như lòng bàn tay, hơi hột, liên tục cầm mấy thứ đồ cổ, nói ra lai lịch của từng kiện từng kiện.

Trong rạp lầu hai cũng đã rung động lên rồi, Triệu Cát bỗng nhiên đứng lên, hiện ra vẻ kích động, liên tục nói: “Thiếu niên Thẩm Ngạo này thật là lợi hại, ha ha, thật sự là thâm bất khả trắc, làm cho người xem thế là đủ rồi!”

Tiểu quận chúa cũng nhất thời ngây người, nhìn bộ dạng Thẩm Ngạo tiêu sái tự nhiên đứng ở xa xa, đối diện, ba cao thủ giám bảo Thái Học ử rừ, đúng là cả mắt cũng không dám nâng lên, hoàn toàn như gà trống bại trận.

Dạng như vậy, thoát nhìn, Thẩm Ngạo giống như là tiến sĩ bên trong học đường, ở phía trong tại đường chỉ trích học sinh, hung hăng càn quấy đến cực điểm.

Đường Nghiêm cũng không nhịn được nữa, đứng lên, vỗ tay nói: “Tốt, tốt, anh hùng xuất thiếu niên, anh hùng xuất thiếu niên hahahahahahaha...”

Quá thống khoái, Đường Nghiêm nghẹn ngào thở ra một hơi, hôm nay cuối cùng cũng được xả stress, quá sung sướng, vừa rồi ba Thái Học sinh này cực kỳ cuồng vọng, đánh cho đám giám sinh hoa rơi nước chảy, trong lòng Đường Nghiêm lo sợ bất an, một sự lo lắng dày đặc đặt ở trong lòng, đúng là không phun ra được, nuốt không nổi, như nghẹn ở cổ họng.

Nhưng Thẩm Ngạo một mình một người đấu ba người, lại đánh cho bọn hắn ngay cả sức hoàn thủ cũng không có, trong lúc đó, liền thay đổi thời cuộc, vừa rồi có lẽ là Quốc Tử Giám âm đậm vô quang, nhưng hiện tại, Thái Học đã thất bại thảm hại.

Đường Nghiêm không khỏi suy nghĩ: “Thẩm Ngạo thật tốt, ha ha, lão phu có thể có được một người như ngươi, cũng đủ để dẹp yên thiên hạ, hừ, Thành Dương Tính, dám âm thầm tính toán lão phu nhân một lần, bây giờ nhìn xem hắn đắc ý như thế nào?”

Đường Nghiêm mỉm cười nhìn về phía Thành Dương Tính, vẻ mặt Thành Dương Tính tái nhợt, nhưng trong lòng lại hồi hận, sớm biết như thế, lúc trước không nên từ chối nhã nhận việc Quốc công đề cử Thẩm Ngạo, hôm nay không công mà tiện nghi cho Quốc Tử Giám, không công mà tiện nghi cho Đường Nghiêm.

Tăng Văn cũng tán thưởng mỉm cười, hướng Đoàn Chính nói: “Công gia, cháu ngoại trai này của ngươi thật sự là hậu sinh khả ư!”

Từng lời khen tặng này, rất có ý tứ hàm xúc trêu ghẹo, Thẩm Ngạo tuổi còn trẻ, đã đạt đến cảnh giới như vậy, bọn hắn chơi đồ cổ nửa đời người, so với Thẩm Ngạo thật đúng là nên xấu hổ.

Đoàn Chính xụ mặt nói: “Tăng huynh nói qua rồi, đứa bé Thẩm Ngạo này, tài tình là có chút xấu, lại tuổi trẻ khí thịnh, hơi mạnh mẽ một ít, Tăng huynh không cần khoa trương hắn, đó là tấm bổ ngọc khí cho hắn đó.”

Đoàn Chính nói ra lời này, lại dùng tâm lý lo lắng, cây có chỗ mọc thành rừng, gió vẫn thổi bạt rẽ, Thẩm Ngạo hôm nay dương danh, tất nhiên sẽ gặp phải người đồ kị thù hận, dìm hàng hắn là vì tốt cho hắn.

Tăng Văn há có thể không rõ ý tứ Đoàn Chính, lập tức nghiêm mặt nói: “Công gia nói không sai.” Liền không nói gì nữa.

Trong sảnh, Thẩm Ngạo buông một kiện đồ cổ cuối cùng ra, ánh mắt gây sự nhìn chăm chăm vào ba người Vương Chi Thần, từng bước ép sát, cơ hồ muốn chạm đến phòng tuyến tâm lý cuối cùng của bọn hắn.

Hừ các ngươi không phải rất hung hăng càn quấy sao? Không phải tự mình cảm thấy mình rất giỏi sao? Hôm nay liền cho các ngươi biết rõ cái gì mới là kêu gào!

Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ đến đây, liền liên tục cười lạnh, nguyên tắc làm người của hắn chính là như vậy, phải nén giận, nhưng một khi đứng ra, liền tuyệt đối không đơn giản bỏ qua, bọn hắn đã đưa mặt tới, Thẩm Ngạo không có đạo lý không đánh, không những không đánh, hơn nữa còn phải đánh thật mạnh.

Hắn thở dài, trào phúng nói: “Thái Học quả nhiên là trường học tốt, da mặt ba vị quả nhiên là dày, chưa từng có ai từ xưa đến nay bì kịp, đã đến mức này rồi, còn không nhận thua sao?”

Một câu nói kia cực kỳ ác độc, rất nhiều Thái Học sinh lập tức biến sắc, nhưng hết lần này tới lần khác lại không phát tác được, đối mặt đối thủ cường đại như vậy, ai còn ngu ngốc đứng ra tiếp tục tỷ thí cùng hắn? Cái đó chẳng khác nào là tự rước lấy nhục?

Vương Chi Thần buồn phiền nghĩ nghĩ, dừng khí trong lòng nổi lên rồi lại xẹp xuống, chán nản thất vọng chấp tay về hướng Thẩm Ngạo, nói: “Vương mỗ đã ăn xong, Trầm công tử đại tài.”

Có Vương Chi Thần mở miệng trước, hai người còn lại cũng đều hướng Thẩm Ngạo nhận thua.

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, kiêu căng hỏi thăm: “Là các ngươi nhận thua, hay là Thái Học nhận thua?” Hắn lạnh lùng cười một tiếng: “Vừa rồi các ngươi nói như thế nào, Quốc Tử Giám không người phải không? Hiện tại ta lại muốn nhìn, Thái Học còn có người đứng ra hay không? Có không? Có không?” Liền tục hỏi mấy lần.

Một câu nói kia cực kỳ hung hăng càn quấy, vô cùng hung hăng càn quấy, Thái Học còn đang suy nghĩ, Thẩm Ngạo đã dong đưa quạt giấy, ánh mắt đầy vẻ gây sự, nhìn đám người đang băn khoăn, biểu lộ kia phảng phất là đang nói: “Người nào có gan một mình đến đấu cùng lão tử?”

Toàn trường đột nhiên lặng ngắt như tờ.

Thẩm Ngạo làm như vậy, nhưng tâm cơ hắn rất nặng, giẫm mấy người Thái Học sinh, tất nhiên sẽ gặp phải kỳ thị Thái Học, Thái Học từng từng trăm năm, căn cơ khổng lồ, bên trong vua và dân, người quyền thế

nhiều vô số kẻ, hôm nay khi dễ bọn hần, tương lai nói không chừng đi ở trên đường cái cũng bị người đánh sau lưng.

Thẩm Ngạo sợ bị đánh lăm, công kích bằng văn, hần không sợ, chỉ sợ Thái Học nào đầu óc sung huyết, phần nộ muốn đấu võ cùng hần.

Cho nên, biện pháp tốt nhất chính là đem đấu tranh cùng Thái Học sinh phóng đại đến mức khiêu chiến cả Thái Học, dù sao cũng là đắc tội mọi người, không quan tâm có tội ít hay nhiều, đối với việc hướng Thái Học khiêu chiến, Thẩm Ngạo làm ra ý nghĩa hoàn toàn bất đồng, bởi vì hần là đại biểu cả Quốc Tử Giám, đồng thời khiêu chiến Thái Học, Quốc Tử Giám ở bên trong, đã bị trói lại trên chiến xa Thẩm Ngạo.

Có Quốc Tử Giám đứng phía sau mình, tất cả đều đã khác biệt, Thái Học thuộc loại trâu bò, Quốc Tử Giám không trâu sao?

Thái Học động đến hần, Quốc Tử Giám tuyệt đối không đứng ngoài quan sát.

Thẩm Ngạo vừa dứt lời, trong sảnh truyền đến một tiếng cười lạnh, liền thấy một người từ từ đứng lên, nói: “Tốt, tiểu tử cuồng vọng, kẻ hèn này muốn kiến thức công phu giám định và thưởng thức đồ cổ của người.” Dứt lời, liền vuốt râu đi tới.

Thẩm Ngạo mỉm cười: “Xin hỏi các hạ là ai?”

Người này cười nói: “Công bộ thị lang Đặng Văn Xương.”

Công bộ thị lang?

Cái này tương đương với cấp bậc phó bộ trưởng, gặp phải quan lớn rồi, xem ra Thái Học là nhỏ không đến được, thật sự không có cách nào, đám lão nhân liền đứng ra áp trận.

Cái này có tính là lấy lớn hiếp nhỏ hay không?

Chỉ là lớn lấn át nhỏ, có lẽ nên dùng nhỏ lấn át lớn thì hay hơn.

Thẩm Ngạo hướng Đặng sinh nói: “Bái kiến Đặng đại nhân.”

Cuồng vọng thì cuồng vọng, luôn phải kính trọng, đây là truyền thống mỹ đức, nếu không lan truyền đi ra bên ngoài, có lẽ sẽ nói phủ Kỳ Quốc công dạy dỗ không tốt.

Đặng Văn Xương nghiêm mặt hỏi: “Lẽ thì miễn đi, người mới vừa nói Thái Học không có người, hôm nay lão phu muốn đấu cùng người một lần, như thế nào?”

Đặng Văn Xương học tập hơn hai mươi năm, sớm đã dưỡng thành tính tình đậm bạc, nếu không phải lời nói vừa rồi của Thẩm Ngạo thật sự quá ngông cuồng, cũng tuyệt đối không động thân đi ra.

Việc này liên quan đến danh tiếng của Thái Học, mặc dù Đặng Văn Xương đã ở vào chức Công bộ thị lang, nhưng có một điều hần lại không thể phủ nhận, hần xuất thân Thái Học, Thái Học bị người lấn áp, Đặng Văn Xương cũng sẽ bị người khác xem thường.

Thẩm Ngạo ngồi thẳng lên, dao động cây quạt nói: “Đại nhân đã đến đây, đệ tử nào dám cự tuyệt, vì để bày ra sự tôn kính của đệ tử đối với đại nhân, không bằng đệ tử để cho Đặng đại nhân giám định và thưởng thức trước.”

Đặng Văn Xương cũng là người xem đồ cổ vô cùng tốt, chơi hơn nửa đời người, trong đồng liêu cũng hơi có tên tuổi, cho nên mới có đảm lược đứng ra, lúc này nghe Thẩm Ngạo nói muốn nhường cho mình, trong lòng lập tức nổi giận, tiểu tử này đang xem thường mình sao?

Hừ, tốt, hôm nay phải kiến thức sự lợi hại của cái tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này.

Đặng Văn Xương ở phía trong quan trường lần qua lần lại, đã đứng ra, tự nhiên cũng sẽ không giống người trẻ tuổi, nổi giận bùng bùng mà đi đụng vào họng súng như vậy, đi chiến sống mái cũng không tới phiên hần đi làm, đã khiêu chiến về hướng Thẩm Ngạo, hần cũng tự nhiên có vài phần nắm chắc, mỉm cười, một bộ dạng vui tươi hơn hỏi: “Trẫm công tử không cần phải khách khí, chỉ là nếu chúng ta đã so sánh, sao không đổi một loại phương pháp càng có ý tứ hơn?”

Đặng Văn Xương dừng một chút, nói: “Lão phu hôm nay vừa vận mang đến một bảo vật, mời Trầm công tử nhìn xem, nếu Trầm công tử có thể đoán ra lai lịch của nó, lão phu liền nhận thua, như thế nào?” Hắn mang lên khuôn mặt tươi cười, là một bộ dạng rất trung hậu thật thà.

112. Chương 111: Người Thật Thà

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 111: Người thật thà

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Vương Chi Thần trong lúc nhất thời không còn gì để nói, yên lặng, Thẩm Ngạo đã nhét cái gôm màu kia vào trước người hắn, nói: “Nếu Vương huynh không tin, đại khái có thể tinh tế xem xét, nếu ta nói sai, tùy ý Vương huynh xử trí.”

Người không gian dối không lừa dối không phải người già, tuổi nhiều như vậy, nếu là ngay cả bụng dạ đen tối đều không có, chẳng phải là sống vô ích rồi sao?

Trong lòng Đặng Văn Xương có chút ít dương dương đắc ý nghĩ: “Lão phu bao năm lăn lộn trong quan trường, còn sợ tiểu tử này không bị mắc câu sao? Đến lúc đó, ta lấy bảo vật ra, sẽ làm cho hắn khó xử.”

Thẩm Ngạo cảm thấy rung mình, đây là muốn chơi ngầm rồi, vui mừng cười một tiếng, điệu cười gian này chỉ trong chớp mắt, bộ dạng cũng trở nên rất trung hậu, rất chân thành nói: “Không biết đại nhân mang đến bảo vật gì?”

Đám khán giả thấy vẻ mặt Đặng Văn Xương chắc chắn, không ít người đều âm thầm lo lắng vì Thẩm Ngạo, cũng có một chút cùng Thái Học có liên quan, trong lòng thì vui vẻ, muốn nhìn một chút xem bảo vật theo lời Đặng Văn Xương nói, rốt cuộc là cái gì.

Đặng Văn Xương không nhanh không chậm mà sờ mó vào trong tay áo, liền lấy ra một khối ngọc, khẽ mỉm cười nói: “Mời Thẩm công tử đánh giá.”

Mọi người xem xét, trong lòng lập tức hô to Đặng đại nhân quả nhiên không phụ danh tiếng âm hiểm, oa, quá vô sỉ rồi!

Chỉ là đầu óc Đặng đại nhân cũng lợi hại, có thể nghĩ ra loại phương pháp xử lý hạ lưu này để đối phó một hạ bối.

Thì ra, thứ Đặng Văn Xương lấy ra, là một ngọc bội không ai ngờ tới, sở dĩ cái bội ngọc này bất đồng, quan trọng là chính Đặng Văn Xương hắn cũng không biết lai lịch, cái bội ngọc này cũng không biết là do người nào đào ra từ trong mộ, phiêu bạt đến trong tay Đặng Văn Xương, cả khối bội ngọc, bởi vì quanh năm vùi ở dưới đất, bị nhiều bùn đất ăn mòn, mang theo các loại màu sắc, màu ánh sáng đen tối, nếu không nhìn kỹ, chỉ sợ rất nhiều người còn tưởng rằng chỉ là khối đá tầm thường.

Mọi người đều biết, hết thấy ngọc khai quật, ở phía trong đất thời gian hơn mấy trăm mấy ngàn năm, bị nhiều bùn đất hoặc là nước ngầm ăn mòn, có chứa các loại màu sắc, nhưng xem xét những sắc thái thẩm trên ngọc này, không hề hoàn mỹ, ngược lại còn làm cho cổ ngọc có vẻ rất đen tối thô ráp. Cho nên, loại cổ ngọc này được khai quật về sau, bị rất nhiều tạp chất và da xác động vật bọc lại, rất khó phân biệt ra được chất liệu và niên đại của nó.

Về sau cũng có chút người dùng giá thấp mua loại cổ ngọc này, quanh năm bồi dưỡng, đợi cái ngọc này khôi phục về ôn nhuận thuần một màu lúc trước, lúc rửa đến trơn bóng, có thể từ đó nhận ra được lai lịch của nó.

Cổ ngọc, mặc dù có màu sắc đẹp nhất, nếu như không bồi dưỡng, màu sắc sẽ ảm đi mà không bộc lộ ra, ngọc lại càng không dễ nhìn, tính chất ngọc không được phục hồi, sẽ như tảng đá trên đường, từ biểu hiện bên ngoài, sắc thái ngăm đen vàng vàng, không có một tí sáng bóng nào, cổ ngọc như vậy, làm sao có thể dùng mắt thường để phân biệt?

Đặng Văn Xương ban cho Thẩm Ngạo một siêu cấp nan đề, khối ngọc bội này, xác thực xem như đồ cổ, nhưng là ngọc đã biến chất như vậy, người có thể xem xét ra chất liệu, lai lịch, chỉ sợ ở trong chỗ này, không ai có thể làm được.

Cái gọi là giám định và thưởng thức, đơn giản là có ba loại biện pháp, một loại là chạm, tiếp theo là nhìn xem xét, kém nhất là dùng lưỡi liềm, mà ngọc chìm trong đất, đã mất một lớp da rồi, bất kể là chạm vào, xem xét, dùng lưỡi liềm, đối mặt với ngọc loại này đều không có biện pháp.

Bởi vậy, muốn xem xét loại ngọc này, đối với người giám định và thưởng thức đồ cổ thời đại này, cơ hồ không có bất kỳ phương pháp xử lý nào có thể thực hiện.

Đặng Văn Xương cười hì hì xuất ra viên ngọc tối đen, một khối này, rất nhiều người cũng không nhìn được, lắc đầu, âm thầm suy nghĩ, lần này Thẩm Ngạo chỉ có thể nhận phần thua.

Đường Nghiêm ở trong sương phòng quan sát, vô cùng giận dữ, Đặng Văn Xương thật sự quá vô sỉ rồi, lại vô liêm sỉ đến mức cầm ngọc bị biến đổi chất đi ra mời Thẩm Ngạo giám định và thưởng thức, đứa bé Thẩm Ngạo này cũng quá thực thành rồi, đúng là đã mắc hấn mưu.

Trước mắt bao người, Thẩm Ngạo tiếp nhận ngọc, khẽ mỉm cười nói: “Đặng đại nhân là con người tao nhã, cái ngọc này không biết là đào từ đâu đến vậy?”

Đặng Văn Xương đương nhiên sẽ không nói, sợ Thẩm Ngạo làm theo dấu vết suy đoán ra được lai lịch viên ngọc, vội vàng lắc đầu nói: “Chỉ là một bằng hữu đưa tặng, đang định nuôi dưỡng vài năm, Thẩm công tử đại tài, hẳn là biết rõ lai lịch của nó, là thật hay giả, đúng không?”

Thẩm Ngạo gật đầu: “Được rồi, ta liền giám định và thưởng thức một lần xem.”

Thẩm Ngạo gật đầu lần này, liền có không ít người dấm ngực dậm chân, quá thật thà rồi, quá trung hậu rồi, làm sao Thẩm công tử lại như vậy, vừa rồi là bộ dạng hung hăng càn quấy, thoáng cái đã thay đổi tựa như một người hoàn toàn khác, ai nấy đều thấy được, đây là quỷ kế của Đặng Văn Xương, Thẩm Ngạo tinh thông giám định và thưởng thức đồ cổ, chẳng lẽ ngay cái này cũng không nhìn ra?

Cũng có một chút người thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng phát ra tiếng cười lạnh, hậu sinh chính là hậu sinh, Đặng đại nhân ra ngựa, còn không phải sẽ đùa bỡn hấn ở bên trong bàn tay sao, đến lúc đó nhìn xem hấn làm xong việc như thế nào.

Mọi người biểu lộ khác nhau, ngược lại là Triệu Cát ở trong sương phòng được tiểu nội thị đỡ lấy, ra ngoài cửa sổ nhìn xuống, nhất thời đúng là ngây dại, thò đầu ra chút ít, nhất thời cũng chẳng quan tâm uy nghi của hoàng thượng.

Hôm nay, hội giám bảo thật sự quá đặc sắc rồi, lại làm cho hấn không kịp nhìn, lúc này, thấy Đặng Văn Xương ra nan đề cho Thẩm Ngạo, nhưng Thẩm Ngạo lại một lời đáp ứng, trong lòng không khỏi nghĩ: “Hẳn là Thẩm Ngạo đã tính toán kỹ, hẳn là thật có thể phân biệt ra được khối ngọc này?”

Khơi gợi lên hứng thú, thì lại tiếp tục xem tiếp, giờ phút này Triệu Cát đã muốn say mê ở trong đó, đã muốn nhìn một cái, trên đời có phải là thật sự có người có thể giám định ra ngọc bần kiêu này hay không.

Ngay tại thời điểm tất cả mọi người đều có mục đích riêng phải đạt được, Thẩm Ngạo nhàn nhã cười một tiếng, để ngọc kia trên tay, vuốt vuốt một lát, lập tức nói về hướng có người: “Ai có thể đưa cho ta một bồn nước đến đây không?”

Mọi người đều là sững sờ, giám định và thưởng thức ngọc, muốn nước làm cái gì?

Sự tình văn sở vị văn (mới nghe lần đầu) như thế, không ai biết cái đó có tác dụng gì, chỉ là Thẩm Ngạo đã mở miệng, tất cả mọi người muốn nhìn một chút, xem hấn rốt cuộc sử dụng phương pháp gì để xem xét cái khối ngọc này, bởi vậy lập tức có mấy người thúc giục nói với bồi bàn đứng ở một bên: “Nhanh đi múc nước cho Thẩm công tử.”

Lúc này, tranh đấu giữa Quốc Tử Giám và Thái Học lại hòa hoãn xuống, ngay cả Đặng Văn Xương kia, trong lòng đang nghĩ: “Hắn thật sự có thể phân biệt cái ngọc này? Để xem hắn có thể xử dụng biện pháp gì.”

Chỉ nghĩ đến đó, tâm tư muốn giáo huấn Thẩm Ngạo của Đặng Văn Xương dần dần nhạt xuống, tập trung tinh thần, muốn xem Thẩm Ngạo chuẩn bị làm cái gì mê hoặc.

Chỉ một lúc sau, có thái giám quản sự của Đại hoàng tử múc một chậu nước đến, Thẩm Ngạo đặt ngọc lên bàn, cẩn thận từng li từng tí, lấy tay ngâm chút ít nước, lập tức đem ngón tay đặt ở phía trên ngọc, giọt nước kia theo đầu ngón tay nhỏ xuống, vừa mới rơi vào trên ngọc.

Đôi mắt Thẩm Ngạo đã bắt đầu cẩn thận quan sát giọt nước trên ngọc, lập tức nhẹ nhàng thở ra, đưa con mắt lên nói: “Ngọc không phải đồ dỏm.”

Đặng Văn Xương đột nhiên sững sốt một chút, không tự chủ được liền hỏi thăm: “Tại sao vậy?”

Thẩm Ngạo nói: “Muốn phân biệt ngọc bần dính nhiều tạp chất rất đơn giản, ta chính là dùng giọt nước, nhỏ giọt nước trên ngọc, nếu như thành hình dáng giọt sương lâu không tiêu tan, đó là ngọc thật, giọt nước rất nhanh biến mất là đồ dỏm, mời Đặng đại nhân xem, cái giọt nước này đến nay vẫn đang lộ ra hình dáng giọt sương lâu không tan đi, như vậy tuyệt đối không thể nào là giả tạo.”

Phương pháp giọt nước? Rất nhiều người đều đưa đầu qua thăm dò, quan sát giọt nước trên hòn ngọc này, tuy trong lòng cũng sinh ra chút nghi hoặc, bọn hắn nghe nói qua không ít phương pháp xem xét, nhưng phương pháp giọt nước lại là văn sở vị văn (mới nghe lần đầu), chỉ là không biết Thẩm Ngạo làm sao biết được loại biện pháp này.

Thẩm Ngạo thần nhiên cười nói: “Nếu chư vị không tin, có thể đi tìm một khối ngọc đồ dỏm đến đây, thử một lần liền biết.”

Mọi người lần đầu tiên nghe nói qua thuật giám định như vậy, tinh thần lập tức phấn chấn, đúng như Thẩm Ngạo nói, hôm nay cái hội giám bảo này, lại thật sự có thể học được thủ đoạn mới, liền ào ào đi tìm cái đồ dỏm đến, nhỏ nước lên, quả nhiên, cái giọt nước kia rất nhanh đã tiêu tán, rất nhiều người sợ hãi than, nói: “Giọt nước quả nhiên tan đi.”

Trong sảnh thoáng cái đã náo nhiệt hẳn lên, trong sương phòng lầu hai cũng là xì xào bàn tán một hồi, rất nhiều người hận không thể lập tức đi xuống lầu, tìm tòi đến tận cùng.

Chỉ là hoàng thượng không mở miệng, ai dám tùy ý xuống dưới, bởi vậy tuy trong lòng mọi người rất ngứa, lại không thể không thành thành thật thật tiếp tục đứng ở lầu hai.

Thời điểm mọi người ở đây sợ hãi liên tục thán phục, Thẩm Ngạo lại cầm lấy cái khối ngọc kia, để vào trong tay, nhẹ nhàng suy nghĩ, trong miệng thì thảo nói vài câu nói vớ vẩn, cái gì chất lượng, ước chừng ba trăm gam, các loại....., đột nhiên, Thẩm Ngạo lại là thông dong nở nụ cười, nói: “Lấy đao đến đây!”

Thẩm Ngạo nói những lời này mười phần mạnh mẽ, lại rất có khí khái hảo hán, đưa con mắt lên xem xét, thấy mọi người đều ngây người, lúc này mới nhớ tới câu nói vừa rồi của mình dường như có một chút khuyh hướng phạm tội.

Đổ mồ hôi, bốn công tử cầm cái đao mà thôi, xem ta như vậy làm cái gì, sợ bốn công tử giết người sao?

Thẩm Ngạo khinh miệt liếc nhìn qua bọn hắn, sức chiến đấu bọn này chỉ có năm cân cảm, thực sự muốn giết bọn hắn, còn cần dùng đao sao?

“Đi tìm một lưỡi dao sắc bén một xích(0,33m) vuông cũng được.” Thẩm Ngạo không giải thích rõ cùng bọn họ, đành phải làm ra một bộ dáng tuyệt đối không có ý đồ dùng bạo lực.

“Lấy đao?”

Mọi người lại khê giật mình, chẳng lẽ là lấy đao đến xem xét cái ngọc? này

Cái này có thể trách được rồi, trên đời có người động đao đi xem xét đồ cổ hay sao?

Chỉ là cử động vừa rồi của Thẩm Ngạo thật sự khiến không ít người tin phục, lập tức có người cầm tới một thanh dao găm, giao vào trong tay Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo sờ lên lưỡi dao găm, rất sắc bén, lập tức nắm chặt viên ngọc trên bàn, cầm dao găm nhẹ nhàng bỏ xuống viên ngọc.

Đặng Văn Xương vội vàng nói: “Thẩm công tử, nếu làm ngọc hư hao, còn giám định và thưởng thức làm gì?”

Thẩm Ngạo cắt xuống không sai biệt lắm, đưa con mắt lên, nói với Đặng Văn Xương: “Ta nói ta sẽ làm hư hao ngọc sao?” Hắn cầm lấy ngọc, hướng Đặng Văn Xương nói: “Chính người nhìn xem, ngọc bích này há lại có thể đơn giản hư hao như vậy.”

Một câu này vừa nói ra, tất cả mọi người à một tiếng, thì ra chất liệu ngọc này là ngọc bích.

Chỉ là, Thẩm Ngạo này làm như thế nào để biết được?

Cần biết, nếu như nó là nhuyễn ngọc (ngọc mềm), chỉ cần dao găm cắt một cái, thân ngọc kia nhất định sẽ tổn hại, Thẩm Ngạo dám cầm dao găm cắt ngọc, nhất định đã định liệu cái ngọc này là ngọc bích, ngọc bích có một biệt danh, gọi là ngạnh ngọc, cực kỳ cứng rắn, cho dù là dùng đao kiếm bổ chém, cũng không thể lưu lại một chút khắc ngấn trên thân ngọc.

Đặng Văn Xương thầm giật mình, không nhin được, nói: “Thẩm công tử, người lại là, như thế nào để biết được cái ngọc này là ngạnh ngọc?”

Tầng ngoài ngọc có một lớp da, mắt thường không cách nào phân biệt tính chất, mà Thẩm Ngạo dám dùng dao găm đi cắt ngọc, như vậy Đặng Văn Xương phỏng chừng, trước đó Thẩm Ngạo đã biết đó là khối ngạnh ngọc.

Thẩm Ngạo cười rất thành khẩn nói: “Ta đoán thôi.”

Đoán? Mọi người ngạc nhiên, Đặng Văn Xương nắm râu mép, thoáng cái đã đứng yên tại chỗ.

Rất nhiều người cũng sửng sốt một chút, lại rất nhanh mà bình thường trở lại, Thẩm Ngạo có thể xử dụng phương pháp giọt nước xuất kỳ bất ý định ra ngọc là thật hay giả, như vậy, xem xét ra tính chất, nhất định cũng có phương pháp riêng, chỉ là hắn không chịu nói mà thôi.

Thẩm Ngạo đương nhiên không phải hồ đồ suy đoán, vừa rồi để ngọc trong tay suy nghĩ, chính là tính ra thể tích và chất lượng thô sơ của viên ngọc, từ đó tính toán ra mật độ đại khái của nó, ngạnh ngọc và nhuyễn ngọc khác nhau ngay ở mật độ, nếu so sánh về chất lượng mà thể tích nhỏ bé, như vậy cái khối này nhất định là ngạnh ngọc, là ngọc bích, không thể nghi ngờ.

Đương nhiên, loại biện pháp này không phải có thể nói ra cho người ngoài, cái này liên quan đến đến vấn đề toán học, thời cổ, tuy toán học nhiều lần có đột phá, nhưng người ở đây, chỉ sợ nhà số học cũng không có nhiều lắm, quan văn, lão quan văn, cái gì cũng không thiếu, nhưng cùng bọn họ nghiên cứu học vấn về chất lượng, thể tích các loại..., nói ba ngày ba đêm, cũng là lãng phí miệng lưỡi.

Vì để chứng minh với bọn hắn đây là ngạnh ngọc, Thẩm Ngạo đành phải xuất ra một cây đao, cắt xuống, đặc thù lớn nhất của ngọc bích chính là cứng rắn, dao găm tầm thường, tự nhiên không thể lưu lại chút dấu vết nào tại mặt ngoài.

Thẩm Ngạo tiếp tục cầm ngọc lên, cẩn thận nhìn xem hình dạng, hoa văn ngọc, tuy bị da bẩn bao bọc, màu sắc nhiễm khá nhiều tạp chất, nhưng lơ mờ trong lúc đó, dấu vết nhân công còn sót lại vẫn phải có. Khối ngọc này, có một loại phong cách trịnh trọng, lại có một loại mỹ cảm thực dụng, Thẩm Ngạo lẩm bẩm nói: “Tần ngọc cũng không coi trọng hoa mỹ, mà lại thích trịnh trọng, cũng là vì tục lệ, ta nếu là đoán không sai, cái này nên là Tần Ngọc. Chỉ là...”

Hắn đột nhiên chần chờ, Tần ngọc tầm thường, cũng sẽ điêu khắc chữ tiểu Triện ở ngọc thân, dùng để bày ra thân phận chủ nhân, nhưng khi nhìn cái ngọc này, cho dù bị da bao bọc, cũng tuyệt đối không có một chút chữ nào, tất cả đều không có. Như vậy...

113. Chương 112: Bụng Đen

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 112: Bụng đen

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo lập tức nhớ tới một điển cố, thời kì Tần Giảo Công, lại có một điển cố rất hay, nghe nói là Tần Giảo Công vì chống cự dị tộc phương Bắc tiến công, đeo bảo kiếm ở trong cung đình, ăn mặc võ phục triệu kiến người đi theo, lại lệnh quan lại mang kiếm để ngừa thân, cho phép dân chúng đeo đao kiếm.

Loại việc làm này, kỳ thật chính là nuôi dưỡng bầu không khí thượng võ, nhưng mà thời kì kia, rất nhiều quân nhân Tần quốc bắt đầu ào ào chấp chính, không ít tướng quân không nhìn được chữ to, lại có thể đạt đến tình trạng quyền lực ngút trời.

Có ý tứ nhất chính là những quân nhân này cầm quyền về sau, tự nhiên sinh ra tâm bài xích đối với văn nhân, nghe nói bên trong dinh thự bọn hắn không cho phép có sách vở tồn tại, thậm chí bài xích khách khanh (môn khách) hiểu biết chữ nghĩa.

Tình huống như vậy, một mực giằng co không ít năm, thẳng đến khi Giảo Công qua đời, về sau mới có thể để cho văn nhân được trọng dụng hơn một ít.

Như vậy, khối ngọc này, có thể có quan hệ cùng những quân nhân này hay không?

Thẩm Ngạo thở dài, nói: “Thời Tần Giảo Công, ngọc quả nhiên khác với ngọc tầm thường, Đặng đại nhân, khối ngọc này, người tốn bao nhiêu tiền sắm được vậy?”

Thẩm Ngạo nói ra ba chữ Tần Giảo Công, lập tức rất nhiều người minh bạch, Thẩm Ngạo đã đoán đại khái được lai lịch của nó, lập tức không ít người đều lộ ra vẻ khâm phục.

Sắc mặt Đặng Văn Xương có vẻ có chút mất tự nhiên, đáp: “Chỉ dùng 30 quan.”

Thẩm Ngạo cười to, nói: “Đặng đại nhân lúc này đây đã kiếm lợi lớn, cái khối ngọc cổ Tiền Tần xuất phát từ thời kì Giảo Công này, loại người đeo là một gã quân nhân quyền lực cực cao, trong thiên hạ, cũng khó có thể tìm ra khối thứ hai, nếu ta đoán không sai, chỉ riêng khối ngọc này, giá trị ít nhất phải ngoài ngàn quan.”

Đặng Văn Xương không biết là nên cười hay là nên khóc, vốn là còn muốn cầm khối ngọc đi làm khó dễ Thẩm Ngạo, ai ngờ Thẩm Ngạo lại một hơi giám định được ngọc đi ra, chỉ là, chính mình hiện tại mới được, mình mua cái khối ngọc này đúng là thứ tốt giá trị cực lớn, cuối cùng, trong lòng có thêm vài phần an ủi, lại từ từ hướng Thẩm Ngạo hỏi: “Tại sao lại thấy đây là ngọc thời kì Tần Giảo Công?”

Thẩm Ngạo liền nói ra đặc điểm thời kì thời đại Giảo Công, lập tức nói: “Mọi người xem cái ngọc này, tuy là trải qua ngàn năm, nhưng vẫn nhìn ra công nghệ tinh xảo, nếu không có bối cảnh giàu có, tuyệt đối không thể có được, mà lúc Tần đặc thù lớn nhất của ngọc bội ngay ở tính danh chủ nhân, chức quan điều khắc trên ngọc, khối ngọc này lại không tìm thấy chút chữ viết nào, như vậy chỉ có khả năng duy nhất, đeo cái khối ngọc này, chỉ có những quân nhân làm việc quá đỗi kia.”

Đặng Văn Xương vội vàng cẩn thận từng li từng tí thu hồi ngọc, lộ ra vẻ xấu hổ, chấp chấp tay về hướng Thẩm Ngạo, nói: “Lão phu đã hiểu, công tử cao minh.”

Đặng Văn Xương dứt lời, liền xám xịt ngồi trở lại chỗ, lại không dám nói gì.

Chu Hằng ở bên mặt mày hớn hớn, lập tức cao giọng trầm trồ khen ngợi, vỗ tay là Thẩm Ngạo dạy hắn, lúc này tâm tình kích động, thấy biểu ca thoả cái trấn áp tất cả mọi người, thậm chí biểu ca quả nhiên lợi hại, lại nghĩ biểu ca này còn là rất hợp ý mình, Chu Hằng cảm giác mình thật sự là có ánh mắt bó đuốc, thật lợi hại.

Tiếng vỗ tay của người thứ nhất vang lên, đám giám sinh cũng vỗ tay ào ào.

Thoải mái, một giám sinh chọi cả Thái Học, ngay cả công bộ thị lang cũng đều bị hấn thuyết phục, có Thẩm Ngạo ở đây, ai còn dám khinh thường Quốc Tử Giám?

Càng nhiều tiếng vỗ tay lục tục vang lên, đương nhiên, Thái Học sinh và Đặng Văn Xương, những người này tự nhiên là không biết vỗ tay, nguyên một đám ủ rũ buồn bực không lên tiếng, giống như cha mẹ chết.

Thẩm Ngạo vội vàng hiện ra vài phần khiêm tốn, chấp tay về hướng mọi người, khẽ cười nói: “Nhận được chư vị nâng đỡ, tại hạ là một kẻ thư sinh, vô tình đoán được, mới đánh bậy đánh bạ mà may mắn thắng mấy trận như vậy...”

Thẩm Ngạo nói một hơi rất nhiều khiêm tốn, nhưng những lời này, người Thái Học nghe vào trong tai, lại có một chút cảm giác rất chói tai, tiểu tử này như quả thật là quá đều, đánh bậy đánh bạ có thể liên tiếp đánh bại nhiều cao thủ giám bảo của Thái Học như vậy, đây không phải là nói Thái Học ngay cả người đánh bậy đánh bạ cũng không sánh bằng?

Thẩm Ngạo càng khiêm tốn, các học sinh lại càng xấu hổ.

Lập tức có có người nói: “Thẩm công tử thật sự quá khiêm nhường rồi.”

Khiêm tốn sao? Bỏn công tử gọi cái này là rụt rè, gọi là cao thượng, gọi là phong phạm cường giả.

Chỉ một lúc sau, lại có có người nói: “Mời Thẩm công tử nhìn xem, con đại bàng bằng gỗ của ta giá trị bao nhiêu.”

Người kia lại nói: “Thẩm công tử, xin hãy vì lão phu mà giám định và thưởng thức giám định và thưởng thức miếng ngọc bội kia được không?”

Tới đại hội giám định và thưởng thức đồ cổ, trên người mọi người đều mang theo vài món bảo bối đặc ý, lúc này thấy Thẩm Ngạo quá lợi hại, rất nhiều người nghe tin lập tức hành động, ào ào lấy bảo vật để dưới đáy hòm ra, mời Thẩm Ngạo xem xét.

Rồi lại có mấy cái người không chịu thua đứng ra, cố ý nói: “Mời Thẩm công tử chỉ giáo.” Những người này có Đại Lý Tự khanh, có chủ sự Hình bộ, không phải trường hợp cá biệt, cũng là muốn lấy lại danh dự vì Thái Học.

Thẩm Ngạo ứng đối nguyên một đám, lại liên tiếp đánh bại mấy người không chịu thua, mắt thấy hội giám bảo này bị Thái Học và Quốc Tử Giám làm rối, đã đến khâu cuối cùng, Thẩm Ngạo tự nhiên là người thu hoạch lớn nhất, làm người giám định mấy thứ đồ cổ, lập tức không đón thêm người xin giám định.

Cũng quá vô sỉ đi, không ít người nhân cơ hội chấm mút một chút, xem thử mình có bán được bao nhiêu tiền.

Trong đó có một tên, cố ý bày làm ra một bộ dáng quyết đấu cùng với Thẩm Ngạo, cầm bảo vật của bản thân đến, quyết tử chiến cùng với Thẩm Ngạo nhất, kết quả Thẩm Ngạo xem xét bảo vật này, nói ra giá trị, sắc mặt người này lập tức vui vẻ, thu hồi bảo bối, liền chui vào trong đám người.

Quá ghê tởm, đây là lợi dụng luận bàn, lợi dụng danh hào để gọi Thẩm Ngạo tới xem xét cho hắn, hơn nữa còn là miễn phí, cái chủng loại đó..., cần biết thời đại này, xem xét bảo vật giá trị xa xỉ, nhất là một ít đồ cổ thời kỳ viễn cổ, không phải danh gia giám bảo không thể nhìn ra giá trị của nó, mà muốn mời được những danh gia này, phí tổn tự nhiên không thấp.

Thẩm Ngạo cảm giác trở thành người bị bóc lột, rõ ràng không công để cho tên kia chiếm tiện nghi.

Không chống đỡ được, rồi lại thịnh tình không thể chối từ, con người Thẩm Ngạo đảo một vòng, rất cảm động nói: “Chư vị muốn giám bảo, Thẩm mỗ sẽ miễn phí xem xét vì mọi người, nhưng hôm nay chính là tổ chức đại hội giám bảo, Đại hoàng tử điện hạ tự mình chủ trì, cũng không thể làm hỏng lễ quy củ của điện hạ, không bằng như vậy, qua chút ít thời gian ta sẽ đi Thụy Nhã Sơn Phòng uống trà, nếu chư vị có nhân hạ, cũng có thể đến Thụy Nhã Sơn Phòng, đến lúc đó ta miễn phí giám định và thưởng thức vì mọi người, không thu lấy bất kỳ phí tổn nào!”

Mọi người vừa nghe, đều là vui vẻ, nhân phẩm Thẩm công tử thật không sai, không ràng buộc giám bảo, thật tốt quá, những người này phần lớn là vương công hiển quý, không thiếu phú thương cực giàu, lại yêu thích đồ cổ, bảo bối trong nhà nhiều hơn nữa, cũng không thiếu đồ cổ một lúc khó có thể xem xét thật giả, Thẩm Ngạo vừa nói như vậy, trong lòng mọi người cũng không khỏi suy nghĩ: “Xem ra, nếu như có rảnh rồi, thực sự nên đi Thụy Nhã Sơn Phòng gì gì đó đợi Thẩm công tử, mời hắn giám định bảo bối, còn có thể lãnh giáo chút ít tâm đắc, thật tốt.”

Nhân phẩm Thẩm Ngạo rất tốt, phục vụ miễn phí vì quần chúng, lập tức nhận được mọi người nhất trí tán thưởng, mà ngay cả những Thái Học sinh mím môi kia, cũng không nhịn được mà bội phục cách Thẩm Ngạo làm người.

Chỉ là, tâm tư của Thẩm Ngạo, chỉ sợ chỉ có chính hắn mới rõ ràng, hiện tại hắn cảm thấy nhu cầu cấp bách giải quyết vấn đề là kịp thời thông báo Ngô Tam nhi, bảo hắn lập tức dọn ra một tầng lầu đến, thành lập khu hội viên cao cấp.

Ha ha, những vương công cự phú này, học vấn cũng sẽ không kém, muốn tới Thụy Nhã Sơn Phòng uống trà, tự nhiên không có vấn đề.

Giám bảo đương nhiên là miễn phí, nhưng nếu như Thẩm Ngạo chỉ đi cung cấp ghế uống trà cho hội viên cao cấp, những người này tự nhiên được chờ trong rạp hội viên cao cấp, hội viên cao cấp một tháng đóng mười quan tiền hội phí, một bình trà trước sau như một, một quan, một bàn điểm tâm 500 tiền, các thứ khác....., đợi mười ngày nửa tháng, chỉ riêng tiền trà bánh, theo như đầu người, ít nhất cũng lợi nhuận của các người cái năm sáu chục quan, lột chết các người.

Đương nhiên, đen trị đen, Thẩm Ngạo muốn thanh danh, tuy rất nhiều người đều ở truyền lưu quan hệ không minh bạch giữa Thẩm Ngạo và Thụy Nhã Sơn Phòng, chỉ là chuyện này truyền trên phố, ai cũng không biết Thẩm Ngạo mới là cổ đông lớn nhất sau lưng Thụy Nhã Sơn Phòng, bởi vậy, Thẩm Ngạo buôn bán lời, danh khí Thụy Nhã Sơn Phòng lại bay ra ngoài, khách hàng không hề chỉ là một chút ít công tử ca, thoáng cái nhiều hơn không ít vương công cự phú, cấp bậc còn có thể thăng lên một bước.

Hơn nữa Thẩm Ngạo thật sự miễn phí giám định và thưởng thức đồ cổ vì bọn họ, ai còn dám nói cái gì?

Có người đã bắt đầu âm thầm nghe ngóng, cái Thụy Nhã Sơn Phòng này là cái thứ gì, lập tức có người khinh thường nói: “Thụy Nhã Sơn Phòng, người không biết sao? Lão huynh, người cũng quá lạc hậu rồi? Thụy Nhã Sơn Phòng là chỗ tài tử tụ hội, hoàng thượng tự mình đề chữ, chưa nghe nói qua Thụy Nhã Sơn Phòng, cái Thụy Nhã Thi Tập kia, người không biết hay chưa nghe nói qua? Oa, cái này cũng chưa nghe nói qua, lão huynh, sau này thấy người khác, ngàn vạn lần đừng nói người biết ta.”

114. Chương 113: Đối Thủ Cường Đại (1 2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 113: Đối thủ cường đại (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Không khí bắt đầu đến mức cao trào, trong thánh đường, không khí tỷ thí chuyển nhát, không ít người cất giấu tâm tư lãnh giáo.

Trong sương phòng, mọi người cũng thấy qua tình huống bên dưới, cực kỳ nghiệm, Thẩm Ngạo vốn là liên tiếp đánh bại ba Thái Học sinh, lại lập tức vạch trần lai lịch, tính chất một khối ngọc bân, chẳng những đâm phá âm mưu của Công bộ thị lang, lại làm cho hắn cũng theo đó mà bị thuyết phục, liên tiếp đánh bại mấy lão già sống lâu lên lão làng bên trong Thái Học, thật là khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Nhất là thời điểm xem xét cái khối ngọc kia, rất nhiều phương pháp xem xét mới lộ ra ngoài, tất cả mọi người thấy vô cùng si mê lại như say sưa. Hiện tại bọn hắn mới hiểu được, thì ra ngọc bân cũng không phải hoàn toàn không thể xem xét, chỉ cần có thực lực, xem xét khó hơn nữa cũng có thể hoàn thành, thực lực của Thẩm Ngạo đến tình trạng này, cho dù là một khối đá đông kịt trong bùn đất, hắn cũng có thể phân biệt căn nguyên.

Kích động nhất đương nhiên là hai người Đoan Chính, Đường Nghiêm, hai người này, một người là đương Thẩm Ngạo, một người là thầy của Thẩm Ngạo, đều ký thác kỳ vọng cao đối với hắn, Thẩm Ngạo lộ ra những phương pháp này, thật là khiến người xem cảm thấy quá đủ rồi, nhất là Đoan Chính, hắn cũng là loại người yêu thích đồ cổ, cái phương pháp dùng nước nhận định kia, hắn là văn sở vị văn (mới nghe lần đầu), không thể tưởng được, một hai giọt nước, cũng có thể dùng để xem xét đồ cổ, thật sự quá sức tưởng tượng.

Hai người Triệu Cát và Tam hoàng tử cũng đều thấy ngây dại, thời điểm phục hồi lại tinh thần, Triệu Cát mỉm cười, không khỏi cảm thán nói: “Thẩm Ngạo này là yêu quái biến thành chắc? Tuổi còn nhỏ, lại có thể có học thức như vậy.”

Bất kể là chữ viết hay là giám bảo, không có kinh nghiệm phong phú và đầy bụng học thức là không thể nào trở thành cao thủ, chữ viết cần chính là chăm học khổ luyện, mà giám bảo cần chính là cần tri thức lịch sử cực kỳ phong phú.

Ở thời đại này, sách vở là rất khó thu hoạch, nhất là sách cổ, bởi vậy, coi như là bên trong quan lại quyền quý, cũng có truyền thống hai bên mượn sách, viết tay truyền đọc.

Chỉ là, Thẩm Ngạo lại bất đồng, hắn ở thời đại kia, bởi vì đột phá thuật in ấn và internet phát triển, chỉ cần chịu tĩnh tâm tìm kiếm, bất kỳ cái sách vở gì cũng có thể chứng kiến.

Tri thức cực lớn, đương nhiên không phải là danh từ đơn giản có thể làm được, Thẩm Ngạo có thể hiểu các loại điển cổ, có thể thông hiểu các loại công nghệ đồ cổ, tính chất, trong sách vở in ấn tràn lan ở đời sau, lượng tri thức hắn nắm giữ, tự nhiên không phải người thời đại này có thể có được.

Sắc trời dần dần ảm đạm, nồm bốc đốt rất nhiều ngọn đèn dầu, trong ngọn lửa chập chờn, rất nhiều người đã hiện ra vẻ mệt mỏi, tuy hội giám bảo hôm nay không hợp với thông thường, từ vừa lúc mới bắt đầu đã bị người làm rối, nhưng với tư cách khán giả xem xét, thực sự cảm giác trận hội giám bảo này cực kỳ đặc sắc.

Lúc này không còn người nào dám hướng Thẩm Ngạo khiêu khích, mắt thấy hội giám bảo đã đến khâu cuối cùng, đã muốn có mấy người đi đầu cáo từ.

Thẩm Ngạo lén lút lôi kéo Chu Hằng, nói với Chu Hằng: “Tối nay chúng ta sẽ không trở lại Quốc Tử Giám, sáng mai lại nghĩ biện pháp trở về.”

Chu Hằng lập tức hào hứng lên, cười hì hì nói: “Biểu ca, vậy người nói đêm nay chúng ta chạy đi đâu?”

Đôi mắt Chu Hằng toát ra một chút mập mờ sáng bóng, rất chờ mong Thẩm Ngạo nói đáp án, hơn nữa đêm, hai cái công tử ca trong đêm không về ngủ, hắc hắc, dùng cách Chu Hằng làm người, tự nhiên có thể suy đoán ra những thứ gì.

Nếu như biểu ca nói ra việc xấu, một người mang thân phận giám sinh, không nên đi chỗ nào đó, nên đi chỗ nào đó, phải tự mình hiểu, thân là biểu đệ, có phải là nên cự tuyệt một tỷ? Tốt, liền cự tuyệt một tỷ, nếu như biểu ca lại kiên trì, bốn công tử liền liền mình đi cùng biểu ca.

Chỉ có điều, đợi nói Thẩm Ngạo lúc chuyện, Chu Hằng đã rất thất vọng, Thẩm Ngạo nói: “Đương nhiên là đi Thúy Nhã Sơn Phòng, Chu Hằng, chúng ta mau mau đến xem sinh ý, không thể hoàn toàn vung tay cho chúng quấy được!”

Chu Hằng rất thất vọng, rất xấu hổ, gật đầu nói: “Tốt, liền đi Thúy Nhã Sơn Phòng, đã lâu không thấy Ngô Tam nhi rồi, không biết gần đây hắn thế nào.”

Một ít người chuẩn bị rời đi, đi đến trước mặt Thẩm Ngạo, chấp tay cáo từ, Thẩm Ngạo vội vàng đáp lễ, mỉm cười mời mọi người đến Thúy Nhã Sơn Phòng luận bàn giám bảo, nói là luận bàn, nhưng những người này đều minh bạch, bọn hắn chỉ có lãnh giáo về hướng Thẩm Ngạo.

Đúng lúc này, ở phía sau, một người phát ra tiếng cười lạnh, thanh âm kia không lớn không nhỏ, lại vừa đủ để cho tất cả mọi người có thể nghe thấy.

“Trong núi không có con cọp, hầu tử xưng đại vương, buồn cười, đáng tiếc!”

Người nói chuyện là thanh niên đeo khăn chít đầu, mặc kiện áo đạo mộc mạc, chắp tay sau lưng, mặt như ngọc, trên mặt hiện lên vẻ giống như cười mà không phải cười, một đôi mắt sắc, gắt gao nhìn chăm chăm vào Thẩm Ngạo, ý tứ khiêu khích hàm xúc vô cùng dày.

Thẩm Ngạo đã đủ điên tức giận, người này lại càng lộ ra cuồng vọng, một câu nói, liền đem Thẩm Ngạo so sánh với con khỉ, về phần những người khác, tự nhiên ngay con khỉ cũng không bằng.

Lập tức có người nổi giận nói: “Thật to gan, người là ai? Dám ở chỗ này mở miệng nói lời cuồng ngôn.”

Người này cười một tiếng, liếc liếc người chửi bậy, lập tức cười lạnh nói: “Người không xứng nói chuyện cùng ta.”

Thanh niên dứt lời, đi đến trước người Thẩm Ngạo, đánh giá Thẩm Ngạo, nói: “Vừa rồi, Thẩm huynh giám bảo, công phu đó làm cho người mở rộng tầm mắt, chỉ có điều tại hạ lại không cho là đúng, hôm nay vừa gặp thịnh hội, không thiếu được việc tranh tài cùng với Thẩm huynh.”

Ồ, lại có người hướng Thẩm Ngạo khiêu chiến, rất nhiều quần chúng vốn là đang định đi, bước chân liền bất động, ào ào ghé chân đứng lại xem.

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: “Xin hỏi huynh đài là ai?”

Cái này có người nói: “Kẻ hèn này họ Trịnh, tên chỉ có một chữ một Thơ.”

Rốt cuộc đã tới, hần chính là Trịnh Thơ?

Thẩm Ngạo có chút hăng hái đánh giá Trịnh Thơ, hần ẩn ẩn cảm thấy, người này xuất hiện giờ phút này, nhất định là đến có chuẩn bị.

Xem ra, trò hay chính thức, lúc này mới mở màn.

Thẩm Ngạo vui mừng cười một tiếng, nói: “Người chính là Thái Học sinh Trịnh Thơ?”

Trên mặt Trịnh Thơ trỗi lên một chút vẻ kinh ngạc, lập tức lại biến mất không thấy gì nữa, cười nói: “Thẩm huynh làm sao biết ta là Thái Học sinh?”

Mọi người vừa nghe Trịnh Thơ là Thái Học sinh, lại càng hưng phấn, nhất là những tú tài Thái Học kia, tuy cảm thấy người này lạ mặt, nhưng hần đã tự xưng là Thái Học sinh, vậy cũng cực kỳ tốt, xem bộ dáng chắc chắn của người này, có lẽ là nắm chắc căn sức ngang tài cùng Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo mỉm cười bí hiểm, nói: “Ta chính là biết rõ, chỉ là...” Hần cố ý dừng một chút, dáng tươi cười trở nên có chút lạnh, nói: “Vừa rồi ta cũng nhận thức một người Thái Học sinh tên là Trịnh Thơ, đáng tiếc, người này không phải huynh đài.”

Trịnh Thơ không biểu hiện ra quá nhiều bối rối, ngược lại, càng lộ ra vẻ trấn định, bình tĩnh nói: “Người trong thiên hạ trùng tên trùng họ đếm không hết, đây là chuyện thường xảy ra, tại hạ có một dạng bảo vật muốn Thẩm huynh kiểm nghiệm một phen, không biết Thẩm huynh dám ứng chiến không?”

Thẩm Ngạo trong lòng nghĩ: “Người này da mặt quá dày rồi, tố chất tâm lý cũng không sai.”

Ở trong lòng Thẩm Ngạo, da mặt dày coi như là cái năng khiếu, một người da mặt có thể dày đến tình trạng nào đó, lại càng không thể khinh thường.

Thẩm Ngạo càng giữ vững tinh thần, nói: “Vậy thì mời Trịnh huynh chỉ giáo.”

Trịnh Thơ gật gật đầu, gỡ gánh nặng sau lưng xuống, mở gánh nặng ra, một bình sứ lập tức rơi vào mi mắt mọi người.

Lại chính là một cái bình sứ bình thường, rất nhiều người không khỏi lộ ra vẻ thất vọng, trong lòng không khỏi nghĩ: “Xem ra người này cũng không cao minh lắm, dùng thủ đoạn của Thẩm công tử, muốn xem xét cái bình sứ con con này còn không phải dễ như trở bàn tay sao?”

Nhưng Thẩm Ngạo lại cười nhạt một tiếng, Trịnh Thơ này, là người chính thức hiểu công việc giám bảo.

Ở đời sau, trong giới giám bảo, có người cho rằng giám định đồ sứ là dễ dàng nhất, cũng có người cho rằng giám định đồ sứ khó khăn nhất, loại tranh luận này xác thực không ít, nhưng Thẩm Ngạo cũng hiểu được, xem xét bình sứ là khó khăn nhất.

Rất nhiều người, thường thường là người mới vừa vào nghề giám định, luôn cho rằng giám định đồ sứ đơn giản nhất, xem xét tranh chữ, con dấu, điêu khắc khó khăn nhất, bởi vì xem xét tranh chữ cần nhớ kỹ rất nhiều hoạ sĩ hàng đầu và nghệ thuật phong cách các thời đại mới có thể nhập môn, mà gốm sứ lại dường như có đường tắt.

Nhưng nếu thực sự trở thành danh gia giới giám bảo, loại quan niệm này sẽ thay đổi, dần dần sẽ minh bạch giám định đồ sứ là khó khăn nhất.

Bởi vì, tuy tranh chữ rất đông danh gia, nhưng phong cách mỗi người vẫn tương đối nán nán giống nhau, mà gốm sứ hăm lò rất nhiều, đặc thù từng thời đại cũng không thống nhất, hơn nữa khó phân biệt thật giả, cho nên thật sự là ứng câu “Vụ Lý Khán Hoa” (đi trong vườn xem hoa, ý nói thưởng thức sơ sơ không đi vào ngọn nguồn) kia.

Hơn nữa làm hàng nhái gốm sứ, so với làm hàng nhái thi họa thì dễ dàng hơn nhiều, người giám bảo rất dễ dàng nhìn lầm.

Trịnh Thơ cao giọng cười một tiếng, nói: “Nếu Thẩm huynh có thể đoán ra cái bình sứ này là thật hay giả, tại hạ tùy ý để Thẩm công tử xử trí. Chỉ có điều chứ sao...” Hắn dừng một chút, trên mặt trời lên ý cười nhạo: “Nếu Thẩm công tử không nói ra được, thì sẽ như thế nào?”

Thẩm Ngạo nói: “Trịnh công tử có ý tứ là muốn Thẩm mỗ tùy ý để người xử trí sao?”

Trịnh Thơ lắc đầu, ánh mắt lại lạc tại trên người Chu Hằng nói: “Việc này cũng không cần, chỉ cần để cho biểu đệ Thẩm công tử — Chu công tử tùy ý để tại hạ xử trí là được.”

Chu Hằng rất uy khuất, tại sao mình thoáng cái lại thành tiền đặt cược của người khác, hắn tự tin rằng mình căn bản không bá kiến tên Trịnh Thơ này, họ Trịnh tìm mình gây phiền toái làm cái gì?

Thẩm Ngạo liếc nhìn Chu Hằng, tràn đầy kỳ vọng, ánh mắt như muốn thúc Chu Hằng hi sinh tài cán vì nghệ thuật, Chu Hằng vội vàng nói: “Biểu ca, người có nắm chắc hay không?”

Thẩm Ngạo ngó nghiêng nhìn cái bình sứ kia, cười khỏ nói: “Có một chút như vậy.” Hắn giơ ngón tay lên chỉ vào một khúc nhỏ ở giữa.

“Mới chỉ có một chút điểm như vậy thôi à?” Chu Hằng cảm thấy không ổn, vội vàng nói: “Không được, cái tên họ Trịnh này có điều cổ quái, chúng ta có lẽ là không cần phải để ý đến hắn, ta xem hình dạng hắn, có phải là thích dân đồng tính, oa, nếu người bại bởi hắn, hắn muốn làm nhục bốn công tử thì làm sao bây giờ?”

Làm nhục, cái từ này dùng rất tốt, Thẩm Ngạo đột nhiên cảm giác, biểu đệ rất có học vấn đó.

Trịnh Thơ xem xét Thẩm Ngạo chậm chạp không đáp ứng, ở bên nói: “Như thế nào? Thẩm công tử sợ sao? Nếu Thẩm công tử không dám tới so sánh, như vậy thì không ngại nhận thua là được. Về phần Chu công tử, ha ha, Chu công tử cũng quá có tự tin đó, cho dù Trịnh mỗ thực sự có ham mê như vậy, cũng tuyệt đối chướng mắt với Chu công tử, loại mập mạp đến chết như vậy ai mà thèm.”

Chu Hằng hận nhất người khác gọi hắn là mập mạp, huống chi phía trước còn bỏ thêm cái chữ chết, giận dữ nói: “Tiểu tử, người nói cái gì?”

Thấy Trịnh Thơ không để ý đến hắn, Chu Hằng lại cải biến chủ ý, nói với Thẩm Ngạo: “Biểu ca, người đi đánh bạc cùng hắn, nếu là thua, cùng lắm thì ta mặc hắn xử trí.”

Chu Hằng chăm chú nắm chặt tay biểu ca, sinh ra quyết tâm đập nồi dìm thuyền, nói: “Biểu ca, ta tin tưởng người, người nhất định phải chú ý ứng chiến, đừng cho biểu đệ ta rơi vào miệng cọp, biết không?”

Thẩm Ngạo rất chân tình mà cầm ngược lại tay của Chu Hằng, nói: “Yên tâm, biểu ca nhất định sẽ làm hết sức, chỉ là sự tình đầu tiên phải nói trước, nếu như thua, người cũng không nên oán hận biểu ca.”

Chu Hằng muốn khóc, xem bộ dáng Thẩm Ngạo, độ nắm chắc không quá lớn, nếu không phải bị Trịnh Thơ khích tướng, hắn cũng không lấy mình đi làm tiền đặt cược, hiện tại hối hận đã không còn kịp rồi, nhiều ánh mắt như vậy nhìn vào người, cũng không thể lật lọng được.

Chỉ có thể liều mạng!

Định ra tiền đặt cược rồi, rất nhiều người lại sinh ra nghi vấn, cái tên Trịnh Thơ này, dường như hận đến nghiêng răng nghiêng lợi đối với Chu Hằng, cái này lại là chuyện gì xảy ra?

Thật sự là kỳ quái, mọi người lại nhất thời không tìm ra đáp án, chỉ có thể làm tinh thần phấn chấn, tiếp tục xem tiếp.

Có người khiêu chiến, Thẩm Ngạo không có đạo lý cự tuyệt, hướng chi tiền đặt cược không phải là hắn, mà là biểu đệ, trong lòng cũng không có bao nhiêu áp lực.

Nếu như là muốn chính mình đi tùy ý Trịnh Thơ xử trí, nói không chừng Thẩm Ngạo còn có thể phân thân, đổi lại là người khác, hoàn toàn khác rồi.

Biểu đệ cũng rất thắm, lại bị Trịnh Thơ theo dõi, như vậy cũng tốt, dọa hắn một chút.

Thẩm Ngạo cầm lấy cái bình sứ kia, tường tận xem xét hai bên trên dưới, lúc này mới phát hiện ra chỗ lợi hại của cái bình sứ này.

Miệng bình sứ này, xem màu ánh sáng, công nghệ, lại có liên quan cùng thời Tây Chu, phải biết rằng, đồ sứ không thể so với đồ gốm, chế tác đồ gốm tương đối đơn giản, mà phát minh đồ sứ là trên cơ sở kỹ thuật làm đồ gốm không ngừng phát triển và đề cao sinh ra.

Đồ sứ nguyên thủy, mặc dù tại thời kì Thương Chu cũng đã xuất hiện, nhưng cực nhỏ, cơ hồ đã tuyệt tích, dưới loại tình huống này, muốn phân biệt rõ bình sứ viễn cổ là thật hay giả, độ khó tương đối lớn.

Rất nhiều người coi học vấn xem xét gốm sứ cổ, là thập phần thần bí và cao không thể chạm, kỳ thật cái nhận thức này là sai lầm, muốn giám định đồ sứ, trọng yếu nhất, còn là một cái chữ quen, quen tay hay việc, xem gốm sứ nhiều, tự nhiên đối với thời đại bất đồng, khu bất đồng, hãm lò bất đồng, phong cách, các loại phục chế phẩm và sản phẩm giả biểu hiện, trải qua một đoạn thời gian dài so sánh quan sát, phân tích, tương đối, nắm giữ quy luật diễn biến, liền từng bước đạt được tri thức nhập môn giám bảo.

115. Chương 114: Lý Sư Sư.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 114: Lý Sư Sư.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thời đại bất đồng, hãm lò bất đồng, nguyên liệu bất đồng, sẽ sản sinh ra tạo hình, đường vân, đường nét khác nhau, đều có chỗ bất đồng, mà ưu thế của Thẩm Ngạo cũng ở tại chỗ này, đồng lúa của hắn (đạo tặc thời hiện đại), đang liên hệ cùng các loại đồ cổ quý hiếm, kiến thức rộng rãi, mỗi tính chất, phong cách thời đại, trình độ nghệ thuật của một dạng đồ cổ, chỉ cần xem xét, có thể đoán ra đại khái, về sau sẽ nhìn ra kiểu cách, chất liệu, là có thể kết luận thật giả.

Giám định đồ sứ viễn cổ, vấn đề lớn nhất là trên mặt kinh nghiệm, bởi vì ngay lúc đó, sản lượng đồ sứ ít càng thêm ít, hơn nữa loại đồ sứ này cũng không tinh xảo, tính chất chênh lệch, chưa từng có giá trị cất chứa cao, bởi vậy trải qua mấy ngàn năm về sau, đồ sứ có thể bảo tồn từ thời viễn cổ đã ít lại càng thêm ít.

Không có hàng mẫu, sẽ không có kinh nghiệm xem xét, tại lĩnh vực giám định đồ sứ viễn cổ, Thẩm Ngạo cơ hồ là trống rỗng, bởi vậy, muốn xem xét ra cái bình sứ trước mắt này là thật hay giả, độ khó thật lớn, chỉ có thể dựa vào đôi câu vài lời bên trong một ít sách cổ, hoặc là theo phong cách thời kì Thương Chu tiến tới để phỏng đoán, suy đoán.

Thẩm Ngạo không nhìn được, trong lòng thầm nghĩ: “Khó trách hấn dám nói mạnh miệng, cái bình sứ này không biết là họ Trịnh tìm thấy từ nơi nào? Tốt, hôm nay liền cắt đứt truyền thuyết về cái bình sứ viễn cổ này.”

Thẩm Ngạo thuộc về loại người khi khiêu chiến độ khó càng lớn, càng có lực chiến đấu, giờ tay lên, chỉ vuốt ve hoa văn bình sứ, quan sát chi tiết, tỉ mỉ các vị trí trên thân bình sứ.

Mọi người nghiêm túc nhìn cái bình sứ này, cũng phát hiện ra nó rất cổ quái, loại bình sứ này, đúng là văn sở vị văn (mới nghe lần đầu), thấy những điều chưa hề thấy, bất kể là hình thức, tạo hình, đường vân, cơ hồ không có bất kỳ đặc điểm nào giống bình sứ trong lịch sử.

Xem ra, ở trước mặt Thẩm công tử, lại có thêm một nan đề, xem xét cái bình sứ này rất khó, chỉ sợ không thể thấp hơn so với cái ngọc bản kia.

Đúng lúc này, ở phía sau, đột nhiên truyền đến thanh âm môn nhân tuân lệnh, nói “Sư Sư tiểu thư, Vân Vân tiểu thư đến...”

Thẩm Ngạo dừng lại một chút, Vân Vân đến rồi.

Mà ngay cả Trịnh công tử ở đối diện, ánh mắt cũng nhất thời bắt đầu trở nên nóng bỏng hơn, phảng phất sớm đã dự liệu được lúc này sẽ có người tới, mang theo dáng tươi cười, ánh mắt rơi vào nơi cửa chính.

Rất nhiều người cũng phục hồi lại tinh thần, có không ít quần chúng, trong lòng không khỏi sinh ra tâm trạng chờ mong, hôm nay kiến thức thực lực giám bảo thần kỳ của Thẩm công tử, rõ ràng còn có thể nhìn thấy hai đại hoa khôi Thì Hoa Quán, thực là không đến thì phí, đã kiếm lợi lớn rồi.

Lúc này, nơi cửa ra vào truyền đến tiếng bước chân, nhìn kỹ lại, một đôi thân ảnh hoàn mỹ, thân hình thướt tha từ từ hiện ra từ trong bóng tối.

Thẩm Ngạo cũng phân tâm, tay nắm bình sứ, mắt thì đưa sang nhìn Vân Vân.

Vân Vân hôm nay vén cao tóc, tuy là mặc một bộ áo tơ trắng, lại có vàng sáng ẩn hiện, hành tẩu như cơn gió nhẹ, đôi mắt đẹp nhìn quanh nhà vô cùng dịu dàng, khuôn mặt là nữ tử vô cùng hoàn mỹ, nhất là cái vòng eo kia, nhỏ bé và yếu ớt, dường như là đã được một bàn tay ôm vào, mỗi khi đi một bước, cái vòng eo kia liền khẽ run lên, phảng phất như một trận gió là có thể thổi nàng lao đảo, làm cho người ta ẩn ẩn sinh ra tâm trạng bảo vệ đóa hoa yếu ớt.

Ánh mắt Vân Vân cũng bắn khoản nhìn vào trong sảnh, khuôn mặt hơi hiện lên vẻ buồn bực, đợi ánh mắt đi vào chỗ Thẩm Ngạo đang đứng, liền hé miệng cười một tiếng, hình như đi đường cũng trở nên nhẹ nhàng hơn một ít.

Một nụ cười phong tình này, còn chưa làm Thẩm Ngạo mê đắm, lại làm rất nhiều người mê hồn rồi, ngoại trừ mấy người ý vào thân phận mình, không ít người ngơ ngác nhìn một đôi hoa tỷ muội này, nhất thời bất động không thể bước đi.

Thẩm Ngạo vội vàng thu liễm tinh thần, quá sexy rồi, chỉ là bốn công tử rất ưa thích, lập tức mỉm cười, đôi mắt tận lực nhìn chăm chăm vào Vân Vân, cái này gọi là mắt gian, dùng đôi mắt đi khinh nhờn nàng.

Vân Vân tận lực thu hồi con mắt, ánh mắt xéo qua, ánh mắt Thẩm Ngạo quá lỗ mãng rồi, dung nhan nàng lại lập tức đỏ bừng một mảnh, cắn cắn hàm răng, nhích lại gần hướng Sư Sư bên người.

Sư Sư và Vân Vân đều là người tuyệt sắc, chỉ là Sư Sư có vẻ đẹp đầy đặn thành thực, mà Vân Vân hơi có vẻ trẻ trung thanh xuân.

Sư Sư má phấn mày ngài, mắt hạnh quỳnh tị (cái mũi đẹp dễ tình xảo), miệng anh đào nhỏ, nhất là đôi mắt đẹp kia, chỉ thấy nàng lộ ra một nụ cười, đôi mắt đẹp liếc nhìn chung quanh, trong mắt dường như có một loại ma lực cuốn hút tâm hồn người, làm cho người ta liếc nhìn nàng một cái, liền không nhìn được

lại muốn xem lần thứ hai, ánh mắt đầu tiên nhìn sang, vốn là sinh ra tâm hổ thẹn, mắt thứ hai nhìn sang, cũng chỉ còn lại có ái mộ, nếu là xem nhiều hơn vài lần nữa, liền có thể cảm giác được sâu tận xương tủy trong người tiểu mỹ nhân này, toàn là sự nhiệt tình, làm cho người ta cảm giác, phảng phất tiểu mỹ nhân này trời sinh liền có một loại vũ mị thực chất bên trong cơ thể, bất luận nam nhân nào thấy nàng, cũng không khỏi bị thúc đẩy sinh trưởng ra một tia dục vọng.

“Nàng chính là Lý Sư Sư?” Thẩm Ngạo nghiêng ngẫm liếc nhìn Sư Sư, liền không để ý nàng nữa, loại nữ nhân này không dễ chọc, không phải là vì nàng là tiểu tình nhân của hoàng đế trong truyền thuyết, Thẩm Ngạo có một loại cảm giác, loại nữ nhân này vĩnh viễn không cuồng dại trong tình trường, đã không thể giữ lấy, cần gì phải lãng phí tâm lực của mình.

Sư Sư kéo tay Vân Vân, ánh mắt đã liếc qua trong sảnh, trên mặt đẹp giống như cười mà không phải cười, miệng anh đào chu lên một cái, nhu hòa hỏi mọi người: “Không biết ai là Thẩm công tử?”

Những lời này vừa ra, Vân Vân đột nhiên có chút thất thố, liên tục nháy mắt Sư Sư.

“Thẩm công tử?” Trong lòng Thẩm Ngạo không khỏi suy nghĩ: “Nàng hẳn là đang nói ta? Mẹ ơi, cái dụ dỗ này quá hại người rồi, vừa vào trong cái thính đường này, không thể chờ đợi được, liền tìm bốn công tử, đây không phải muốn đẩy bốn công tử lên nơi đầu sóng ngọn gió sao? Ta và người là trong sạch, nhưng bị người gọi như vậy, liền không trong trắng rồi, không biết sẽ gặp bao nhiêu người ghen ghét đây!”

Huống chi, nữ nhân này, có lẽ hay là tiểu tình nhân của hoàng đế, nếu những tin đồn này rơi vào tay bên tai hoàng đế, oa, thảm rồi, nói không chừng sẽ bị cưỡng ép đưa đi làm thái giám.

Sư Sư không thấy có người trả lời, nhẹ nhàng cười một tiếng, con mắt dụ dỗ người kia nhìn nhìn bốn phía, lại nói: “Ai là Thẩm Ngạo Thẩm công tử vậy?”

Một câu nói kia đã đủ rõ ràng rồi, trực tiếp gọi danh tự Thẩm Ngạo, tất cả mọi người vừa kịp phản ứng, không ít ánh mắt trực tiếp rút ra từ trên người Sư Sư cùng Vân Vân, đồng loạt rơi lên trên người Thẩm Ngạo, phảng phất đều đang nói: “Bảo cáo Sư Sư tiểu thư, hẳn chính là Thẩm Ngạo.”

Loại ánh mắt vạn người chú ý này, tuy Thẩm Ngạo đã thành thói quen, nhưng đối mặt với loại tình huống hiện tại, lại làm cho hắn cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nơi đầu sóng ngọn gió đây mà, Lý Sư Sư và Vân Vân, hai người này đều là nhân vật nổi danh nhất thành Biện Kinh, nhất là Sư Sư, còn có một thân phận khác đang che giấu, bị các nàng chú ý tại trước mắt bao người, chưa tính là chuyện tốt.

Nguy hiểm quá, nói không chừng ngày mai sẽ có người ái mộ các nàng tìm tới gây hấn sinh sự mất!

Không được, Thẩm Ngạo đã biến thành đom đóm và bọ rầy trong đêm, tuy là trong đêm tối đưa tay không thấy được năm ngón, cũng không giấu được ánh sáng chói lọi, nghĩ tới đây, Thẩm Ngạo quyết tâm, mẹ ơi, không phải là được tiểu mỹ nhân coi trọng sao? Người ta còn không sợ, Thẩm Ngạo hẳn sợ cái gì, bằng bất cứ giá nào cũng tiếp nhận.

Buông bình sứ trước, ở trong vô số ánh mắt ghen ghét, sợ hãi thán phục đi đến trước người Sư Sư, Vân Vân, nói về hướng Vân Vân trước: “Vân Vân cô nương tốt, mấy ngày nay không thấy, Vân Vân cô nương càng ngày càng đẹp.”

Vân Vân ừ một tiếng, nàng là người thông minh, biết rõ Thẩm Ngạo bị Sư Sư đẩy lên trên núi đao biển lửa, vì chứng minh Thẩm Ngạo và Sư Sư không có tư tình, nhân tiện nói: “Tỷ tỷ của ta gọi người, là muốn nhìn người một chút, phải chăng có giống với ta nói hay không thôi.”

Những lời này không lớn, nhưng cũng đủ để cho người trong sảnh nghe được rõ ràng.

Vừa nghe cái này, à, hiểu rồi, thì ra Sư Sư và Thẩm Ngạo không có tư tình, có tư tình chính là Vân Vân kia.

Thẩm Ngạo nhẹ nhàng thở ra, Vân Vân nói những lời này xem như giải vây thay mình, trong lòng không khỏi suy nghĩ, Vân Vân thật sự là khéo hiểu lòng người, vì không để cho người hiểu lầm mình và Sư Sư cấu kết, tình nguyện nói ra nàng và mình có liên quan không rõ ràng lắm ở trước mặt mọi người, tại trước mặt mọi người mà dám nói ra những lời này, chỉ sợ là cần dũng khí rất lớn.

Quá cảm động, xem ra đóa hoa hồng kia đưa tới tuyệt đối không lãng phí.

Lúc này, Sư Sư cười một tiếng, nụ cười quyến rũ này là giành cho Thẩm Ngạo, phảng phất có lực hấp dẫn vô cùng, nhất là con mắt kia, phối hợp với dáng tươi cười, có chút một chuyển động, tăng thêm vài phần mỹ lực thần bí, hướng Thẩm Ngạo, giận dữ nói: “Thẩm công tử thật là có nhã hứng, lại tới đây tham gia hội giám bảo rồi, trước đó người đã khi dễ Vân Vân, hôm nay bảo ta làm sao tính sổ với người?”

“Tính sổ? Ta thật sự rất oan uổng, ai khi dễ ai còn chưa xác định đâu, Vân Vân trong một đêm đó, so với ta còn chủ động hơn nhiều lắm.” Thẩm Ngạo kêu oan trong lòng, nhưng lại nghiêm trang nói: “Sư Sư cô nương nói lời ấy sai rồi, sự tình lưỡng tình tương duyệt (tâm đầu ý hợp), không thể nói ai khi dễ ai.”

Những lời này trả lời rất được, chỉ là người hữu tâm nghe xong, tâm tư ghen ghét hâm mộ kia càng nặng, hai chữ khi dễ này ý vị thâm trường, rốt cuộc là khi dễ như thế nào?

Sư Sư che miệng cười một tiếng, giận dữ chuyển hóa thành trêu chọc: “Vân Vân nói không sai, da mặt Thẩm công tử thật sự rất dày.” Dừng một chút, lại lập tức nói: “Thẩm công tử làm bức họa kia, ta may mắn thấy được, nét vẽ rất sinh động cuốn hút, nếu có thời gian rảnh rỗi, Thẩm công tử vẽ cho ta một bức họa được không?”

Lúc này đây, thanh âm của nàng thấp hơn rất nhiều, chỉ có Thẩm Ngạo mới có thể nghe thấy.

Bức họa? Thẩm Ngạo nghĩ tới, nàng ám chỉ là bức mỹ nhân ngái ngủ trong khuê phòng Vân Vân kia, nhớ tới bức họa đó, vẻ vui vẻ của Thẩm Ngạo sâu sắc hơn một ít, vội vàng nói: “Vẽ tranh cần chính là linh cảm, linh quang chợt xuất hiện, nhất thời máu lên, vẽ tranh thì liên tục công tác, nếu bảo ta tận lực đi vẽ tranh cho người, chỉ sợ sẽ làm bản mỹ mạo của Sư Sư tỷ tỷ.”

Hắn đương nhiên là muốn cự tuyệt, đi vẽ Lý Sư Sư? Đồ mờ hồ, rất nguy hiểm đó.

Thẩm Ngạo không phải là sợ, mà là không cần phải làm, dưới tình huống này, tuyệt đối sẽ không đem chính mình cuốn vào tình cảnh nguy hiểm, hắn và Lý Sư Sư không thân chẳng quen, không có cầm tay không có hôn môi, dựa vào cái gì mà đi vẽ tranh cho nàng?

Sư Sư có chút kinh ngạc, hiển nhiên là nàng đưa ra yêu cầu về hướng nam nhân, rất ít khi bị người quả quyết cự tuyệt, lập tức lại thoải mái cười nói: “Người lại rất có ý tứ.”, lại thay bằng ánh mắt sâu kín, nói: “Vân Vân không nhờ người vẽ tranh, người lại rất chịu khó, ta mời công tử vẽ tranh, lại gặp phải cự tuyệt, công tử xem thường Sư Sư sao? Đúng rồi, Sư Sư kém xinh đẹp hơn Vân Vân, càng kém về phong tình vạn chủng của nàng, phải không?”

Nhìn về phía trên mặt nàng, đây vẽ cực kỳ u oán, một đôi con ngươi đa tình kia bỗng nhiên bắt đầu trở nên âm trầm, làm cho người ta không nhìn được, muốn ôm nàng an ủi.

Thẩm Ngạo hít vào một hơi, nữ nhân này thật lợi hại, trong lúc giơ tay nhắc chân đều có một loại mỹ cảm dụ dỗ, khó trách có thể đùa bỡn nam nhân thiên hạ trong lòng bàn tay.

Thẩm Ngạo cười khổ nói: “Tây Thi trong mắt người tình, mỗi người mỗi sở thích mà thôi, Sư Sư tỷ tỷ để ý làm gì.”

Không dám tiếp tục nói chuyện cùng Sư Sư, nói thêm gì đi nữa, sẽ gặp phải nàng tấn công tới tấp, Thẩm Ngạo nhìn về phía Vân Vân, cười nói: “Vân Vân thu được hoa của ta chưa?”

Trong mắt Vân Vân lộ ra một tia mừng rỡ, sau đó lại âm trầm xuống, nói: “Nhận được rồi, Vân Vân rất ưa thích, chỉ là... không qua được mấy ngày, hoa sẽ tàn.”

Vân Vân dứt lời, khẽ thở dài, trong lời nói mang theo vẻ thương cảm.

Thẩm Ngạo rất có thâm ý nói: “Chuyện tốt đẹp luôn dễ dàng tàn lụi, cho nên đại thánh nhân nhìn thấu nhân thế đều khuyên bảo thế nhân tận hưởng lạc thú trước mắt. Vân Vân cô nương, cuộc sống nhân sinh cần tận tình hưởng thụ, đừng để năm tháng qua đi như mây. Có rảnh, chúng ta lại say một lần nữa, như thế nào?”

Lời này rất mập mờ, chỉ là, đã bị người nhìn ra tư tình giữa hắn cùng với Vân Vân, quần lời nói mập mờ hay không mập mờ làm gì, ai có thể làm gì hắn?

Vân Vân chấp tay không nói.

Trịnh Thơ kia lại không biết nghĩ gì, đã đi tới đây, hướng Vân Vân nói: “Vân Vân cô nương, người tốt.”

Vân Vân đưa con mắt lên, thấy là Trịnh Thơ, tự nhiên cười nói, khách khí nói: “Thì ra Trịnh công tử đã ở đây, Trịnh công tử cũng là đến giám bảo sao?”

Thẩm Ngạo ghét nhất là Vân Vân nói lung tung cùng người khác, huống chi người này còn là địch nhân của mình, vội vàng đoạt lời đáp: “Trịnh công tử là người thành thật, thịnh hội giám bảo dày đặc mùi thuốc súng như vậy, Trịnh công tử làm sao chịu đi tranh đấu cùng người, hẳn đi một chuyến đến, là vì giữ gìn hòa bình thế giới.”

Mặt Trịnh Thơ lập tức đều thay đổi, đang muốn đáp lời Vân Vân, Thẩm Ngạo lại toát ra một câu không có đầu óc, đang muốn mở miệng giải thích. Thẩm Ngạo lại lải nhải nói: “Trịnh công tử, người thật tốt quá, giữ gìn hòa bình thế giới chỉ là nghề phụ của hắn, trừ thứ đó ra, hắn còn đưa ta cái bình sứ viễn cổ, cái bình sứ này không giống bình thường đâu, Trịnh công tử vì tìm nó để tặng cho ta, không biết bối phần mộ của bao nhiêu gia đình rồi, bốn công tử quá cảm động, ân đức của Trịnh công tử, sau này Thẩm Ngạo nhất định sẽ trả lại.”

Nói xong, liền kéo tay Trịnh Thơ, rất chân thành tha thiết nói: “Chỉ là... sau này Trịnh công tử không cần phải lại đào phần mộ người khác được không? Làm như vậy không có đạo đức đâu.”

Trịnh Thơ không nhận được, giận dữ nói: “Người nói bậy bạ gì đó?”

Ha ha, tướng mạo người lộ ra rồi nha. Thẩm Ngạo buông tay Trịnh Thơ ra, lộ ra dáng vẻ tươi cười, Trịnh công tử này không phải một mực giả trang người thành thật tại trước mặt Vân Vân sao? Hôm nay ta muốn hắn lộ nguyên hình.

Vân Vân thấy Trịnh Thơ có bộ dạng như vậy, phảng phất không nhận ra hắn. Trịnh Thơ cũng ý thức được mình thất thố, vội vàng thay đổi một bộ dáng ôn nhu, muốn giải thích, miệng Thẩm Ngạo nhanh hơn, lời nói nhanh chóng, nói cực nhanh: “Trịnh công tử, ta nói bậy sao? Chẳng lẽ cái bình sứ này không phải là đồ cổ? Là người cầm cái đồ dỏm đến lừa ta hay sao? Ai nha nha, Trịnh công tử, phẩm hạnh người thật sự rất xấu rồi, đồ dỏm thì nói là đồ dỏm, ngàn dặm đưa lông ngỗng, nhẹ tình ý trọng, người chính là đưa ta một tảng đá, ta cũng vậy rất vui mừng. Nhưng tại sao người phải nói nó là đồ thật? Vì cái gì còn nói tặng bảo vật cho ta, nửa đêm người đi đào phần mộ nhà người khác? Gạt người thật là không đúng, ta khinh bỉ người.”

Thẩm Ngạo lộ ngón giữa ra, hung hăng lắc lắc về phía Trịnh Thơ.

116. Chương 115: Giẫm Chết Họ Trịnh

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 115: Giẫm chết họ Trịnh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trịnh Thơ nhiều lần muốn giải thích, đều bị Thẩm Ngạo ngăn cản, hai người Sư Sư và Vân Vân chỉ là đứng mỉm cười, nhất là Vân Vân, ngẫu nhiên quăng ánh mắt về hướng Trịnh Thơ, đúng là một mảnh mờ mịt.

Trong lòng Trịnh Thơ rung mình, không khỏi suy nghĩ: “Tên Thẩm Ngạo nói hươu nói vượn ở chỗ này, chẳng lẽ là cố ý muốn ta tức giận, làm cho Vân Vân thấy rõ bộ mặt thật của ta?”

Có nghi vấn này, Trịnh Thơ vội vàng âm thầm ngăn chặn lửa giận trong người, tùy ý để Thẩm Ngạo nói bậy.

Hết lần này tới lần khác, Thẩm Ngạo thật sự rất ác độc, lời nói xoay chuyển, còn nói đến mục đích Trịnh Thơ nịnh nọt mình, hắn vô cùng cảm động, nói với Vân Vân: “Tuy Trịnh công tử lừa ta, nhưng ta cũng không trách hắn, Trịnh công tử là người tốt, tuy hắn ưa thích lừa gạt bằng hữu, nhưng về tình là có thể có nguyên do. Vân Vân ngươi biết không? Tỷ tỷ Trịnh công tử bị bệnh, có nhu cầu trị liệu cấp bách, bốn công tử lại hiểu một ít y thuật, bởi vậy hắn mới đưa cái bình sứ kia đến đây tặng ta, nhờ ta xem bệnh cho tỷ tỷ của hắn.”

Trong lòng Vân Vân biết hắn nói bậy, liền nghĩ: “Hắn vì cái gì mà có thể nói hươu nói vượn thuần thục như vậy, ai, chỉ mong hắn nói với ta những lời kia không phải là nói hươu nói vượn.”

Lại lập tức nghĩ tới Trịnh Thơ vừa rồi biểu hiện sắc mặt tức giận, trong lòng căng thẳng, từ trước đến nay, Trịnh Thơ ở trước mặt nàng, tuyệt đối không có biểu hiện ra cái gì mừng rỡ hay giận dữ, nhưng vừa rồi, đôi mắt nhìn về phía Thẩm Ngạo kia, đúng là đằng đằng sát khí, Vân Vân tin tưởng, nếu ở một khắc này, trong tay Trịnh Thơ có một lưỡi dao sắc bén, hắn tuyệt đối sẽ không chút do dự, găm vào trên người Thẩm Ngạo.

Dù sao Vân Vân cũng là người bá khí rất nhiều loại người trong xã hội, chứng kiến, nhận biết các sắc mặt biểu hiện ý tứ không hề kém cỏi, trong lòng đột nhiên rung mình: “Xem ra Trịnh công tử cũng không phải thành thật chất phác như biểu hiện từ trước đến nay, chẳng lẽ hắn một mực diễn trò trước mặt ta sao?”

Sư Sư lại không nghĩ quá nhiều, phảng phất biến thành người lắng nghe tốt nhất của Thẩm Ngạo, nghe được Thẩm Ngạo nói tỷ tỷ Trịnh công tử bị bệnh, môi mỏng vẽ lên một nửa hình cung hoàn mỹ, ôn nhu nói: “Không biết tỷ tỷ Trịnh công tử bị bệnh gì vậy?”

Sắc mặt Thẩm Ngạo lập tức trở nên khấn trương, vội vàng nói: “Loại sự tình này, không nên nói cùng ngoại nhân.”

Thẩm Ngạo rung đùi đắc ý dẫn dắt lời nói, một bộ dạng muốn bảo thủ bí mật vì huynh đệ.

Sư Sư vừa cười nói: “Thẩm công tử nói mau, nếu không ta sẽ không bỏ qua đâu.”

Xem ra Sư Sư cũng không tệ, ít nhất cũng khéo hiểu lòng người, trong lòng Thẩm Ngạo rất cảm kích nàng, dùng sự Sư Sư của thông minh, đương nhiên biết rõ hắn đang nói bậy, nhưng một hỏi một đáp cùng Thẩm Ngạo như thế này, rõ ràng là có trợ giúp cho Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo trầm ngâm một lát, xụ mặt nói: “Sư Sư tiểu thư không nên hỏi, được không vậy, ta sẽ không nói cho người, đang mang danh tiết của tỷ tỷ Trịnh công tử, khẩn yếu nhất chỉ là mấy cái gì đó đó, Thẩm Ngạo ta nghĩa lớn hơn trời, đối với bằng hữu tựa như huynh đệ thủ túc, chuyện này ta đã đáp ứng Trịnh công tử rồi, quyết không nói cho người khác biết.”

Hắn nói lời này, ý bên ngoài lời lại rất rõ ràng, ý nói là tỷ tỷ Trịnh công tử bị bệnh, loại bệnh này không thể nói, như vậy đây là cái bệnh gì đây? Tự các người đoán đi, có cái bệnh gì là không thể nói ở đây, tất cả mọi người hiểu được, không ngoài bệnh viêm viêm gì đó ở vùng kín, hay đau bụng kinh nguyệt, tất cả đều tự giác phát huy tưởng tượng của mình.

Sư Sư là nữ nhân, vừa nghe Thẩm Ngạo nói như vậy, lập tức bật cười, cả Vân Vân đứng bên cạnh, phục hồi lại tinh thần, cũng bị trêu chọc nở nụ cười, giận dữ liếc nhìn Thẩm Ngạo, trong miệng nói: “Thẩm công tử không nên nói như vậy, nếu nói đến ai đó sẽ không tốt cho lắm, được không?”

Hiờ phút này Trịnh Thơ đè nén tính nóng, nhưng dù sao lúc này Thẩm Ngạo nói cũng quá mức quá đáng, trong đôi mắt kia hiện lên sát khí nồng nặc, bị Sư Sư và Vân Vân nhìn thấy, cùng mím môi, ấn tượng đối với hắn đã xấu đi vài phần.

Trong lòng Vân Vân tin tưởng, Thẩm Ngạo luôn thích nói hươu nói vượn, bởi vậy cũng không trông cậy hắn có thể trong nháy biến thành cái chính nhân quân tử, ngược lại, Trịnh Thơ ở trước mặt Vân Vân quen biểu hiện chất phác, đột nhiên hiện ra sắc mặt như vậy, lại làm cho Vân Vân càng hoảng sợ, đúng là thoáng cái, phảng phất không tìm thấy thiếu niên chất phác, khắc khổ kia ở đâu nữa.

Thẩm Ngạo tiếp tục hùng hồn nói: “Ta đâu nói Trịnh công tử không tốt, ta một mực đều đang bảo vệ hần mà, Vân Vân, nàng oan uổng ta, Trịnh công tử và ta, kết giao tâm đầu ý hợp, mới quen đã thân, như bạn chí cốt, như keo như sơn, nước chảy tan ra... Ta nào có nói Trịnh công tử không tốt? Trịnh công tử, người nói có đúng hay không?”

Thẩm Ngạo mỉm cười nhìn qua Trịnh Thơ, Trịnh Thơ chần chờ một lát, giống như đang do dự, lập tức nói: “Đúng vậy, ta quan hệ rất tốt cùng Thẩm công tử.”

Trịnh Thơ đề nặng lửa giận dưới đáy lòng, thoát nhìn lại bản tính khôi phục chất phác, hơi nở nụ cười, biểu hiện ra bộ dáng rất hiền lành.

Hắn không biết Thẩm Ngạo cũng đang cười thầm, Trịnh Thơ bị mình làm cho tức giận đến hồ đồ rồi, đúng là ngay cả hành động cũng kém đi rất nhiều. Vừa rồi, một vòng sát khí đằng đằng kia đã bị Vân Vân nhìn ở trong mắt, lúc này lại vẫn về chế tạo biểu hiện ra bộ dáng thân cận cùng Thẩm Ngạo, đổi lại là Vân Vân, nàng sẽ nghĩ như thế nào?

“Vân Vân nhà ta cũng không gốc, nếu là tiểu quận chúa gốc gác kia hoặc là Xuân nhi đơn thuần, chắc là không biết khác thường. Nhưng Vân Vân có thể ở Thì Hoa Quán, đùa bốn nam nhân trong lòng bàn tay, nếu là ngay cả điểm ấy cũng không nhìn ra, sớm đã bị người ăn thịt, còn đến phiên kim cương bất hoại Thẩm lang quân dùng sao?” Trong lòng Thẩm Ngạo mừng thầm, hình tượng của Trịnh Thơ, chỉ sợ đã bị hủy toàn bộ.

Trịnh Thơ sợ Thẩm Ngạo tiếp tục càn quấy, liền thúc giục Thẩm Ngạo, nói: “Thẩm công tử, rốt cuộc còn xem xét giám định cái bình sứ kia hay không?”

Vừa thúc giục việc này, Sư Sư liền hỏi: “Xem xét cái bình sứ gì, à, Thẩm công tử, thì ra người còn có thể giám bảo, việc này cũng thú vị, ta muốn nhìn xem.”

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: “Sư Sư tỷ tỷ tới đúng dịp, ta vừa mới phải xem xét một bình sứ viễn cổ, hôm nay bên xấu ngay tại trước mặt tỷ tỷ, chỉ là...”

Dứt lời, Thẩm Ngạo cắn môi, như có điều suy nghĩ, một hình dáng muốn nói lại thôi.

Sư Sư cũng không biết chừng nào thì Thẩm Ngạo bắt đầu gọi nàng là tỷ tỷ, chỉ biết là lá gan Thẩm Ngạo này thật lớn, người bình thường thấy nàng, phần lớn bày ra một bộ dạng phong độ nhẹ nhàng, cố gắng đạt tới mức lưu lại trong suy nghĩ nàng hình tượng hoàn mỹ, ngược lại, Thẩm Ngạo đúng là không ngăn cản miệng lưỡi, hồ ngôn loạn ngữ (nói nhăng nói cuội), tất cả mọi thứ trên đời, đúng là không ngừng tuôn ra từ miệng hắn, chặc chặc chặc, người này rất có ý tứ đó, nàng khoác tay ở tay Vân Vân, nhìn Thẩm Ngạo hỏi: “Chỉ là cái gì?”

Thẩm Ngạo nói: “Chỉ là nếu không có phần thưởng, đệ tử giám khởi bảo quá không có ý nghĩa.”

Hắn tự xưng là đệ tử, một chút cũng không hổ thẹn.

Vân Vân nghĩ trong lòng, nếu là đệ tử Quốc Tử Giám và Thái Học đều là cái dạng này, vậy thì vừa gặp một lần, chỉ cần nghĩ lại, nghĩ đến, liền không nhìn được mà phải bật cười.

Trịnh Thơ nhìn ở trong mắt, trong lòng âm thầm cảnh giác.

Vì nịnh nọt Vân Vân, hắn đã mất thời gian nửa năm, mắt thấy sắp thành công, ai ngờ đột nhiên nhảy ra một người Thẩm Ngạo làm xấu chuyện tốt của hắn, hắn nhìn ra được, ánh mắt Vân Vân nhìn Thẩm Ngạo, là khác với thời điểm nhìn người khác, loại khác biệt này đối với hắn mà nói, là cực kỳ không ổn.

Vân Vân nói: “Không biết Thẩm công tử muốn tặng thưởng cái gì?”

Tinh thần Thẩm Ngạo chấn động, đồng dạc nói: “Nếu Thẩm Ngạo thắng, Sư Sư tỷ tỷ có thể nhảy cho ta một điệu múa, Vân Vân hát điệu hát dân gian cho ta nghe, vậy là cực kỳ tốt rồi.”

Sư Sư giận dữ nói: “Người lại hiểu cách thuận cột bò lên trên, ngay cả Sư Sư ta cũng không buông tha sao?”

Một câu không buông tha dùng ý tứ cực kỳ mập mờ, Sư Sư quả nhiên là cao thủ tình trường, một câu thôi, liền làm cho người ta miên man bất định.

Thẩm Ngạo làm ra một bộ dạng đầy nghĩa khí nói: “Sư Sư tỷ tỷ nói cái gì vậy? Ca múa, giám bảo. đều là nghệ thuật, chúng ta là tứ hải giai huynh đệ, đều là thanh niên sống vì nghệ thuật, Sư Sư tỷ tỷ thường thức ta giám bảo, chẳng lẽ ta mời tỷ tỷ nhảy điệu múa thôi mà cũng không được sao?”

Vân Vân sợ hấn lại nói hươu nói vượn, cái gì mà tứ hải giai huynh đệ, cái gì mà thanh niên sống vì nghệ thuật, thật sự là nghe xong đều làm mặt người khác hồng lên, nhưng hết lần này tới lần khác, hấn nói không phải là không có đạo lý, vội vàng nói: “Sư Sư tỷ tỷ muốn hát một khúc.”

Những lời này là nhắc nhở Thẩm Ngạo, nàng mới am hiểu khiêu vũ, Thẩm Ngạo lại liên tục lắc đầu: “Ta muốn Vân Vân hát thôi!”

Vân Vân lập tức nhớ tới lần trước đó Thẩm Ngạo muốn dạy nàng hát cái loại dân từ kỳ quái, liền đỏ mặt, không khỏi trầm mặc đứng ở đó.

Sư Sư nói: “Tốt, nếu Thẩm công tử thắng, ta liền nhảy một điệu vì Thẩm công tử.”

Tinh thần Thẩm Ngạo phấn chấn, vội vàng nói: “Một lời đã định.”

Thẩm Ngạo trực tiếp đi trở về, cầm lấy cái bình sứ viền cổ kia, nhưng lại dùng sức ném một cái, phịch một tiếng, bình sứ vỡ vụn, rơi lả tả khắp nơi.

Trịnh Thơ kinh hãi, vội vàng nói: “Ngươi... Ngươi đây là muốn làm gì? Muốn ngươi giám bảo, vì sao ngươi phải ném vỡ nó?”

Đám khán giả cũng đều âm thầm kỳ quái, Thẩm công tử này, làm sao đột nhiên ném vỡ bảo vật vậy?.

Thẩm Ngạo ngay cả nhìn cũng không nhìn đồng mảnh nhỏ trên mặt đất, cười lạnh nói: “Một đồ dỏm cao minh mà thôi, giữ lại có làm được cái gì?”

Trịnh Thơ nhướng mày, cười lạnh nói: “Tại sao Thẩm huynh thấy nó chính là đồ dỏm?”

Thẩm Ngạo đã tính trước, nhìn Trịnh Thơ nói: “Cái đồ dỏm này phẳng phát vô cùng chân thật, hướng chi niên đại đã lâu, không có vật dụng thực tế để so sánh, người bình thường đương nhiên không nhận ra thật giả. Chỉ là...” Thẩm Ngạo cười lạnh một tiếng: “Tuy cái bình sứ này ngụy tạo cao minh, lại khó tránh khỏi có vẻ rần thêm chân, thử hỏi, một bình sứ trải qua ngàn năm, làm sao chỉ có ít màu mè tróc ra? Toàn thân cao thấp, ngay cả một tí khuyết điểm nhỏ nhất đều không có?”

Trịnh Thơ sững sờ, không thể tưởng được, làm được sản phẩm hoàn mỹ, lại cũng thành lý do Thẩm Ngạo nói nó là đồ dỏm.

Trịnh Thơ lại bí hiểm nhìn Thẩm Ngạo, cười to: “Thẩm công tử có phải là nói quá vụn toàn rồi, không có khuyết điểm nhỏ nhất, thì tính là gì? Nếu như đây cũng là bằng chứng đồ dỏm, Thẩm công tử cũng không tránh khỏi quá sơ sài.”

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: “Trịnh huynh nhất định phải bắt ta nói ra khuyết điểm của nó sao? Đã như vậy, ta liền nói thẳng.” Hấn nhặt một khối mảnh nhỏ lên, chậm rãi nói: “Chư vị nhìn xem, cái bình sứ này, hình thức có phong cách dày vô cùng của Giang Nam, như vậy, Thẩm Ngạo có thể khẳng định, cái này nên là sứ nguyên thủy thời kì Ngô Thành Tây Chu, Ngô Thành ở tại Giang Nam, tại thời kì đó, đã sản xuất ra đất sét trắng, như vậy, ta muốn hỏi một câu Trịnh huynh, đã sản xuất ra đất sét trắng, vì cái gì rõ ràng là sứ Ngô Thành nguyên thủy, lại có nhiều chỗ dùng màu xanh mà không phải đất sét trắng?”

Một câu nói kia vừa nói ra, mọi người liền bừng tỉnh. Cái bình sứ này đã chế tạo tại Ngô Thành Tây Chu, dùng nguyên liệu lại sai, cần biết đất sét trắng nam bắc hơi có sự khác nhau, tuy người phỏng chế cao minh, chỉ sợ cẩn thận mấy cũng có sơ sót, đúng là vẫn không nghĩ tới chỗ sơ hở này.

Thời kì Thương Chu, giao thông vốn là không tiện, Ngô Thành vốn là tự sản xuất đất sét trắng, ai sẽ đi ngàn dặm xa xôi, vận chuyển đất sét xanh phương bắc đến Ngô Thành để chế tạo bình sứ? Nếu thật sự là như thế, như vậy, muốn tạo ra như vậy một bình sứ, nhân lực vật lực hao tổn đều là kinh người, nếu như cái bình sứ này cực kỳ tinh xảo, là khí cụ vương thất, chư hầu sử dụng, thế thì cũng tốt, hết lần này tới lần khác, cái bình sứ này quá kém, người dùng nó, tối đa cũng chỉ là một viên quan lại nhỏ mà thôi, người như vậy, chịu tổn hao tài chính lớn, gọi vài người đi tới đi lui mấy năm, vận chuyển đất sét xanh từ phương bắc đến, chế tạo một bình sứ như vậy sao?

Cẩn thận mấy cũng có sơ sót, người giả tạo cao minh cũng có sơ hở, cho dù là Thẩm Ngạo cũng có, chỉ có điều những sơ hở này rất nhỏ, cũng chỉ có cao thủ năng lực ngang cấp mới có thể phá giải.

Đất sét trắng phân bố các nơi, tất cả các nơi sản sinh đất sét trắng cũng không giống nhau, thí dụ như phương bắc, đất sét trắng thường thường có màu xanh trắng tương đối, mà đất sét trắng phía nam chính là màu hồng trắng, chỉ cần xem xét cái bình sứ này, có thể nhìn được ra chất liệu.

Người giả tạo rõ ràng cho thấy đang nóng lòng muốn đem cái bình sứ này dùng cho đại hội giám bảo, đang ở Biện Kinh, nào có thời gian đi lấy đất sét xanh phía bắc, bởi vậy, mới để lại một manh mối, đổi lại là người khác, đương nhiên rất khó phát giác cái hơi khác biệt rất nhỏ này, đáng tiếc, đối thủ của hắn, lại là Thẩm Ngạo, người dùng việc giả tạo để kiếm cơm ăn.

Kể từ đó, tất cả vấn đề đều giải quyết dễ dàng, cái bình sứ này tuyệt đối không thể nào là thật.

Thẩm Ngạo cầm mảnh sứ vỡ, cười lạnh nói: “Trịnh công tử muốn nhìn hay không, cái đất sét xanh này là từ đâu đến?”

Sắc mặt Trịnh Thơ càng thêm khó coi, hắn vốn là dự định Thẩm Ngạo tuyệt đối không giám định ra cái bình sứ này, sẽ làm cho Thẩm Ngạo khó chịu nổi, ai ngờ chỉ cần một chút thời gian, Thẩm Ngạo cũng đã bình luận ra bình sứ là thật hay giả.

117. Chương 116: Phần thưởng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 116: Phần thưởng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trịnh Thơ vụng trộm liếc liếc Vân Vân, thấy Vân Vân toàn tâm toàn ý nhìn qua Thẩm Ngạo, cặp mắt đẹp kia đúng là đã ngây ngất, Thẩm Ngạo giờ phút này, quả thật có một loại mị lực tự tin, người nam nhân trước mắt này, bình thường hay cười toe toét, nhưng một khi bắt đầu chăm chú, cái loại tự tin và chăm chú này, có một lực hấp dẫn vô cùng mãnh liệt.

Trịnh Thơ hừ lạnh một tiếng trong lòng, một chuyến đi đến đây, khắp nơi đều rơi vào hạ phong, không thể áp chế nổi Thẩm Ngạo, lúc này cũng không thềm văn về chế tạo, cười lạnh nói: “Như vậy, Thẩm công tử định xử trí tại hạ như thế nào?”

Trong lòng Trịnh Thơ cũng không e ngại, quần chúng đang ngồi đều là người đọc sách, Thẩm Ngạo ở trước mặt nhiều người như vậy, có thể làm chỉ là bày ra một bộ dạng rộng lượng tha thứ.

Hừ, thua thì thua, cùng lắm thì từ nay về sau, khi đi ra ngoài, không nhìn người một thời gian, mưu đồ tái khởi, sau này, Thẩm Ngạo còn có vận khí như bây giờ sao?

Thẩm Ngạo cười một tiếng ha ha, chân thành tha thiết đi qua cầm tay Trịnh Thơ, nói: “Trịnh huynh sao có thể nói như vậy, ta và ngươi chỉ là luận bàn tranh tài, về phần những thứ tiền đặt cược kia, chỉ là một câu vui đùa. Dựa vào giao tình giữa ta và ngươi, làm sao ta có thể xử trí ngươi được?”

Ha ha... Trịnh Thơ cười to trong lòng, quả nhiên, tên tiểu nhân hèn hạ này tuyệt đối không tính toán chi li ở trước mặt mọi người.

Như vậy cũng cực kỳ tốt, đáng tiếc, đáng tiếc, không mang Chu Hằng đi được. Chỉ là, dùng tình cảnh hiện tại của hắn, có thể toàn thân trở ra đã là không tệ, cũng không nên yêu cầu xa vời.

“Như vậy, Trịnh mỗ liền cáo từ.” Trịnh Thơ chấp tay về hướng Thẩm Ngạo, hung dữ trừng mắt liếc nhìn Thẩm Ngạo, trong lòng nghĩ: “Tương lai, nếu như có cơ hội, nhất định phải làm người chết không có chỗ chôn, còn có phủ Kỳ Quốc công, các người cứ chờ coi.”

Trịnh Thơ xoay người rời đi, lại bị Thẩm Ngạo khoắc ở vai, Thẩm Ngạo cười hì hì nói: “Trịnh huynh, xin dừng bước.”

Thẩm Ngạo rất khách khí tiếp tục nói: “Trịnh huynh vội vã đến như vậy, tại sao lại vội vã mà đi? Chúng ta không phải còn có một món nợ chưa tính toán rõ ràng hay sao?”

Trịnh Thơ ngạc nhiên một chút, âm thanh trong miệng phát ra lạnh lùng, nói: “Thẩm huynh hẳn là muốn đổi ý?”

Thẩm Ngạo thoáng cái đã bắt đầu trở nên nghiêm trang, hơi lắc đầu nói: “Thẩm Ngạo đã nói một lời, không bao giờ thay đổi, nói năng có khí phách, lời hứa đáng giá nghìn vàng, tuyệt đối không nuốt lời, tuyệt đối không truy cứu đổ ứớc vừa rồi, chỉ là, coi như là thân huynh đệ, cũng phải tính sổ mới được, tuy Thẩm mỗ làm người rất nhân hậu, khoan hồng độ lượng, nhưng có một việc, còn muốn nhờ Trịnh huynh nói rõ ràng.”

Trong lòng Trịnh Thơ lạnh lẽo, hỏi: “Xin Thẩm huynh chỉ giáo.”

Thẩm Ngạo nói: “Trịnh huynh thật sự là Thái Học sinh sao?”

Trịnh Thơ hừ lạnh một tiếng, không cho là đúng, nói: “Có phải là Thái Học sinh hay không, lại có cái gì liên quan?”

“Đương nhiên là có liên quan” Thẩm Ngạo kéo ngực trang xuống, cao giọng cười một tiếng, gạt đầu về hướng Vân nhẹ, mới nói: “Trịnh huynh tại trước mặt Vân Vân tự xưng là Thái Học sinh, đúng hay không?”

Chứng kiến vẻ mặt Vân Vân nghi hoặc nhìn qua, Trịnh Thơ cười lạnh nói: “Cho dù ta lừa Vân Vân tiểu thư đi chăng nữa, thì đã sao?”

Lòng hắc đã có chút ít bất cần đời.

Thẩm Ngạo đang đưa cây quạt, chậm rãi dạo bước tại trước mặt Trịnh Thơ, không nhanh không chậm, nhàn nhã, tạo thành áp lực tâm lý rất lớn đối với hắn, trầm ngâm hồi lâu, mới cười nói: “Như vậy, Trịnh huynh giả dạng là Thái Học sinh, tiếp cận Vân Vân tiểu thư, rốt cuộc là vì lừa gạt tiền tài hay là lừa gạt nữ sắc vậy?”

Một câu lừa gạt nữ sắc kia rất chói tai, trên mặt Vân Vân ửng đỏ, rất nhanh bị Sư Sư kéo kéo, Sư Sư nói nhỏ tại bên tai Vân Vân: “Xem ra Trịnh công tử này không đơn giản, Thẩm Ngạo cũng không đơn giản đâu! ”

Trịnh Thơ bảo trì trấn định, lạnh nhạt nói: “Cái này có quan hệ gì đến người?”

Thẩm Ngạo lắc đầu, ra vẻ đáng tiếc, nói: “Trịnh huynh nói lời quá không khách khí, vừa rồi chúng ta vẫn là bằng hữu, như thế nào mà chỉ trong chớp mắt, lại không có liên quan đến ta rồi?” Lại âm trầm khẽ cười nói: “Người đã không nhận ta là bằng hữu, như vậy ta cũng vậy liền không khách khí, nói mau, sư phụ người ở nơi nào?”

Trịnh Thơ kinh ngạc, ngữ điệu trở nên nặng nề hơn vài phần, nói: “Người nói hươu nói vượn cái gì đó?”

Thẩm Ngạo đang đưa phiến cốt lớn tiếng nói: “Mọi người mau tới bắt lấy tiểu tặc này, người này chính là đồ nhi chủ mưu trộm bảo tại phủ Kỳ Quốc công!”

Thẩm Ngạo quát to một tiếng, mọi người tận đều ngây ngẩn cả người, Đao Chính trong sương phòng lâu hai nghe Thẩm Ngạo hô một câu này, lập tức thò đầu ra từ cửa sổ nhỏ, cao giọng kêu lên: “Nhanh bắt hắn lại.”

Lần trước để cho cái tên Vương tướng công kia chạy thoát, Đao Chính ảo não không thôi, lúc này nghe Thẩm Ngạo nói đây là manh mối để bắt Vương tướng công, nhất thời vội vàng hành động.

Đao Chính đã mở miệng, Đại hoàng tử vội vàng nói: “Nhanh, bắt người.”

Hôm nay hoàng thượng cải trang tới chơi, Triệu Hằng sớm đã bố trí rất nhiều người cảnh giới, hắn vừa thoát lời kia ra, lập tức có rất nhiều võ sĩ, hộ vệ xông tới, bắt được Trịnh Thơ.

Trịnh Thơ giờ phút này cũng rất thông minh, trong lòng biết sự tình bại lộ, phản kháng kịch liệt cũng chỉ đổi lấy quyền đâm cước đá, bị mấy hộ vệ đè xuống, một đôi tròng mắt gắt gao nhìn thẳng vào Thẩm Ngạo, âm thanh lạnh lùng nói: “Ta lại nhìn lầm Thẩm huynh rồi, chỉ là muốn xin chỉ giáo một câu, Thẩm huynh dựa vào cái gì mà vu ta là đạo tặc.”

Thẩm Ngạo vui mừng cười một tiếng, bí hiểm nói: “Đoán thôi!”

Mọi người im lặng, không ít người hai mắt nhìn nhau.

Trịnh Thơ cười lạnh nói: “Thẩm huynh không phải quá đoán bừa sao?”

“Không, không!” Thẩm Ngạo liên tục lắc đầu: “Một chút cũng không đoán bừa, dưới sự nghiêm hình tra tấn, người sẽ cung khai ra thôi, đối phó loại đạo tặc như người, cái này là biện pháp tốt nhất!”

Thẩm Ngạo đương nhiên không phải hoàn toàn không có chứng cứ, chỉ là chứng cứ không đầy đủ mà thôi, người này giả trang Thái Học sinh đi lừa gạt Vân Vân, rồi ôm hận về hướng Chu Hằng, ngoài ra, còn có cái bình sứ thời kì Thương Chu này, các loại dấu hiệu cho thấy, người này tuyệt đối là đạo tặc, không thể nghi ngờ, bởi vì thời gian giả tạo bình sứ, căn cứ vào Thẩm Ngạo suy đoán, tuyệt đối không vượt qua một tháng, mà một tháng trước, thời điểm ở thành Biện Kinh truyền ra tin tức đại hội giám bảo, là người nào có thể trong thời gian ngắn giả tạo ra bình sứ này, Thẩm Ngạo nhớ tới một người, một người xui khiến Triệu chủ sự trộm bảo vật, Vương tướng công.

-

Có cái hoài nghi này, rất nhiều sự tình rất dễ giải thích rồi, Vương tướng công không thể lộ diện, bị triều đình truy nã, tất nhiên là ghi hận đối với Kỳ Quốc công, bởi vì có lần này, liền kêu Trịnh Thơ, đến đây báo thù cho hắn.

Trừ những thứ đó ra, còn có Vân Vân, chỉ sợ Trịnh Thơ này cũng là bị Vương tướng công sai khiến, Vân Vân có không ít đồ cổ kỳ trân, chỉ cần lừa gạt tín nhiệm của nàng, đến lúc đó, bảo bối kỳ trân còn không phải là vật trong lòng bàn tay bọn hắn?

Hơn nữa, thủ đoạn lừa gạt Vân Vân nhìn như rất đơn giản, cũng rất cao siêu, vốn là phân tích toàn diện về đối thủ, lại áp dụng phương pháp ứng đối, bố cục rất chu đáo chặt chẽ.

Nói Trịnh Thơ trong sạch, Thẩm Ngạo tình nguyện tin tưởng mình là nhân vật chính trong Ngạn Thuần Ngạn Ái Muội.

Vì dùng phòng ngừa vạn nhất, bắt hắn trước rồi lại chậm rãi thẩm vấn, luôn luôn có một ngày hắn sẽ mở miệng.

Đoan Chính đi xuống lầu, liếc nhìn Trịnh Thơ, nói khẽ với Thẩm Ngạo, hỏi: “Người này quả thực là đồng đảng của tên đạo tặc kia?”

Thẩm Ngạo gật đầu chắc chắn nói: “Dùng yên tâm, cho dù người này không phải, cũng có liên quan cùng người nọ, hơn nữa người này muốn gạt Vân Vân tiểu thư, bắt hắn lại cũng không có người nào ý kiến, đến lúc đó dùng phương pháp thẩm vấn tinh tế, nhất định sẽ có kết quả.”

Đoan Chính gật gù đầu, âm thanh lạnh lùng nói: “Đem hắn đến phủ Kinh Triệu, mời chư vị đại nhân phủ Kinh Triệu thẩm vấn.”

Bọn hộ vệ đồng ý một tiếng, giữ lấy Trịnh Thơ, mang ra ngoài.

Mọi người thở dài một hơi, chỉ cảm thấy hôm nay giống như nằm mơ, thấy được giám bảo đặc sắc tuyệt luân, cũng nhìn thấy hai đại tiên nữ mỹ mạo vô song, tính cả hộ vệ bắt đạo tặc này, cũng rất đặc sắc.

Lần này, chắc chắn chắc, bất kể là giám bảo, hay là đạo tặc, dường như cũng có quan hệ cùng Thẩm Ngạo, cả hội giám bảo, chỉ có lúc bắt đầu, vài Thái Học sinh ra mặt, cơ hồ đều là Thẩm Ngạo một mình một người diễn kịch, hết lần này tới lần khác, bọn hắn thấy si mê say sưa, từ giữa trưa đến nửa đêm, căn bản không có người nào ăn cơm, lại cũng không thấy đói, nhưng hiện tại, mới phát giác bụng đói kêu vang ầm ầm.

Rất nhiều người đã ào ào cáo từ, người đi ra khỏi nơi này, đều nhớ tới một cái tên —— Thẩm Ngạo.

Cổng và sân, rất nhiều ngọn đèn dầu được điểm lên, trong đêm đầy sao, đốt sáng chiếu lên một mảng chói lọi, ngọn đèn dầu kia xa dần, dần dần biến mất tại đầu phố.

Thẩm Ngạo cũng chưa đi, ôm tay như là đang đợi cái gì đó, đợi khách dần dần tản đi càng ngày càng nhiều, Đường Nghiêm một mình đi xuống lầu, ngáp liên tục an ủi Thẩm Ngạo một phen, Quốc công cũng lôi kéo hắn nói rất nhiều lời, ngay cả con của mình cũng có chút ít lạnh nhạt, chỉ là Chu công tử ước gì phụ thân không quan tâm đến hắn, để tránh bị đánh, ngược lại, là Thành Đường Tính kia, lúc đi qua Thẩm Ngạo, nghiêm mặt nhìn hắn một cái, rất không khách khí mà hừ một tiếng.

Lại về sau, chính là tiểu quận chúa cùng Tam hoàng tử kia đi xuống, tiểu quận chúa đã sớm buồn ngủ rồi, mắt to mông lung, chứng kiến Thẩm Ngạo, tinh thần lập tức chấn động, quyết miệng, nói với Thẩm Ngạo: “Thẩm Ngạo, người không cần đắc ý.”

Thẩm Ngạo rất khiêm tốn, vội vàng nói: “Không đắc ý, không đắc ý...” Đây là đang qua loa nha đầu này.

Triệu Tím Hành thấy hắn nói ra lời này, coi như là khiêm tốn, liền cười mấy tiếng ha ha, cái miệng nhỏ kia hơi nhếch lên, phun ra mùi như hoa lan, mắt đẹp giống như bánh ngọt, thái độ giống như nửa tỉnh nửa ngủ, làm cho tim người ta đập thình thịch, ánh mắt của nàng thoáng nhìn, chứng kiến Vân Vân sau lưng Thẩm Ngạo, lại tức giận, hừ lạnh một tiếng nói: “Hừ, người còn không đi sao, ở tại chỗ này làm cái gì?”

“À... Cái này sao...” Thẩm Ngạo ngẩng đầu nhìn xà nhà, cảm thấy không ổn, lại vội vàng nhìn tới chỗ cổng và sân đầy bóng đêm, cười ha hả nói: “Hôm nay, bóng đêm rất tốt, không vội mà trở về, còn người đó, thoát nhìn là rất mệt nhọc, mau trở về nghỉ ngơi đi.”

Thẩm Ngạo càng nói như vậy, tiểu quận chúa lại càng chuyển động, trong lòng không khỏi suy nghĩ: “Người này đang chờ cái gì? Hắn là phải chờ ta đi, cùng nữ nhân gọi Vân Vân kia...”

Phảng phất thoáng cái phát hiện ra đại lục mới, Triệu Tím Hành thở phì phì nói: “Ta không đi, hôm nay sẽ ở tại nhà Đại hoàng huynh.”

Thẩm Ngạo không để ý tới nàng, lo lắng chờ đợi hồi lâu, có chút không nhẫn được, đến hỏi tiểu quận chúa: “Đại hoàng tử đâu rồi? Vì cái gì một mực không thấy Đại hoàng tử đi xuống?”

Chu Tím Hành nói: “Người tìm hắn làm cái gì? Hắn không biết người.”

Thẩm Ngạo cả giận nói: “Ta quản cái khỉ gió gì, hắn biết hay không biết ta thì sao, không phải nói đây là đại hội giám bảo sao? Không phải nói thắng rồi sẽ có tặng thưởng, có ban thưởng đấy sao? Ban thưởng đâu? Tặng thưởng đâu?” Quá bị kích rồi, rõ ràng hội giám bảo đã tan cuộc rồi, nhưng tặng thưởng còn không thấy đưa đến, cũng không thấy Đại hoàng tử kia lộ diện, Thẩm Ngạo đợi rất nóng lòng đó.

Hắn cũng không phải thích chiếm tiện nghi của người khác, nhưng đồ đạc nên là của hắn, hắn tuyệt đối không buông tha.

Vì đồ trạng nguyên, đánh bại nhiều đối thủ như vậy, hắn dễ dàng làm được sao?

Kết quả cầm được chức quán quân, nhưng tiền thưởng không có, quá đã kích rồi.

Triệu Tím Hành nghe xong lời Thẩm Ngạo nói, bật cười, lập tức lại miễn cưỡng bắt chính mình nghiêm mặt hổ, nói: “Người, thật là... thật là xấu.”

Thấy Tam hoàng tử ở bên kia chờ đợi mình, Triệu Tím Hành tức giận liếc nhìn Thẩm Ngạo, bước về hướng Tam hoàng tử bên kia, gần đến nơi, lại nghĩ tới cái gì đó, ngoái đầu nhìn lại, cười một tiếng, nói: “Thẩm Ngạo, người tới đây, ta có câu nói muốn hỏi người.”

Thẩm Ngạo đi qua, Triệu Tím Hành cắn môi, thấp giọng nói: “Ta chỉ hỏi người, Vân Vân đẹp hơn hay là ta đẹp hơn?”

Vấn đề này rất có chiều sâu, nhìn ánh mắt cô gái nhỏ chờ đợi mong mỏi, trong lòng Thẩm Ngạo suy nghĩ, không phải là cô gái nhỏ này bị mỹ mạo của Vân Vân kích thích chứ?

Thẩm Ngạo thoáng suy tư một tý, nói: “Người muốn nghe nói thật hay là lời nói giả?”

Đôi mắt Triệu Tím Hành lóe lên, xem ra có vẻ muốn giết người rồi, cất giọng nói: “Đương nhiên là nói thật.”

Nàng đã có dự cảm không tốt trong lòng.

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Vân Vân cô nương sao, rất đẹp, về phần tiểu thư người... Kỳ thật cũng có lẽ là rất đẹp, ngang tài cân sức!”

Tiểu quận chúa vừa nghe, tức giận, nổi giận đùng đùng nói: “Người đang nói bậy, chẳng lẽ bản quận chúa còn không sánh bằng một nữ tử thanh lâu?”

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Nếu như người nói vậy, ta đây chỉ có thể nói lời nói dối.”

Tiểu quận chúa cực kỳ tức giận, rồi lại không nhịn được, muốn nghe xem Thẩm Ngạo nói lời nói dối, liền hỏi: “Lời nói dối là cái gì.”

Thẩm Ngạo rất chân thành tha thiết nói: “Tiểu thư ở trong quận chúa là người đẹp nhất, Vân Vân cô nương tại Thị Hoa Quán là người đẹp nhất.”

Những lời này lại rất xuôi tai, tiểu quận chúa nghĩ nghĩ, liền hiểu được lời nói dối của Thẩm Ngạo có phần có đạo lý, liền nở nụ cười hài lòng, nói: “Những lời này, cuối cùng cũng phù hợp tâm ý của ta.” Nói xong, rồi lại giận dữ mắng: “Lần này bỏ qua cho người, vốn hôm nay là muốn xem người bị chê cười, ai ngờ lại để cho người được danh tiếng, tiếp theo người nhớ rõ việc phải mang tranh sư phụ người đến.” Nói xong, liền theo Tam hoàng tử rời đi.

Bên kia, Sư Sư hơi duỗi lưng một cái, con mắt dụ dỏ nhấp nháy giống như mèo, nói với Vân Vân: “Chúng ta cũng trở về đi.”

118. Chương 117: Bản Tính Khó Dời

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 117: Bản tính khó dời

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo vội vàng ngăn lại, nói: “Sư Sư tỷ tỷ, chậm đã, vừa rồi không phải các người đáp ứng hát và khiêu vũ cho ta rồi sao? Cũng không thể nuốt lời, có phải không?”

Vân Vân mím môi không nói lời nào, ngược lại, Sư Sư thấp giọng khanh khách cười rộ lên, rất có một ý vị phong tình khác, nói: “Này, tựa như người nhớ rõ rất người khác thiếu người cái gì, thôi bỏ đi, người muốn nhìn điệu múa gì, nghe ca khúc gì?”

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, chứng kiến có mấy tên khách về muộn đi qua, mới nghe nói Sư Sư và Vân Vân muốn ca hát và khiêu vũ, lập tức nghĩ chân, rất nhiều hứng thú, đem khóe mắt quét qua tới chỗ này.

Nhìn cái gì vậy, người ta không phải khiêu vũ và hát cho các người, trong lòng Thẩm Ngạo âm thầm khó chịu, liền cười nói với bọn họ: “Chúng ta đi tìm một chỗ thanh tịnh đã!”. Ánh mắt xoay chuyển, lại chứng kiến lần hai có người nhô đầu ra, thần sắc Thẩm Ngạo sững sốt một chút, đây không phải là Vương Cát tướng công sao?

Trong lòng Thẩm Ngạo lập tức sinh ra ý xấu hổ, quá ngượng ngùng, tiếp nhận sứ mạng của hắn rồi, chữ viết không đưa đến, ngược lại còn ôm luôn cả little girl của hắn vào lòng.

Chỉ là, Thẩm Ngạo lại nghĩ, hắn và Vương Cát tướng công mới quen đã thân, hắn nhất định sẽ không trách mình, bằng hữu như tay chân, lão bà như quần áo mà, huống chi Vân Vân còn không phải lão bà của hắn.

Nữ nhân này còn chưa trở thành người của người đàn ông nào, ai cũng có truy cầu quyền lợi, phải không?

Vừa nghĩ như thế, cái kia một điểm áy náy còn sót lại trong lòng lập tức hóa thành hư ảo, mặt dày mày dạn hô về hướng lầu hai: “Vương tướng công, hử... Mấy ngày không thấy, thì ra người cũng ở nơi đây...”

Triệu Cát lộ đầu ra, mang theo vẻ mỉm cười, người hẩn nhìn không phải Thẩm Ngạo, mà là ánh mắt lướt qua Thẩm Ngạo xuyên thẳng đến trên người Sư Sư và Vân Vân, ánh mắt kia hơi có chút mập mờ, lại giống như rất có thâm ý mà nháy mắt, thẳng đến lúc cuối cùng, mới rơi xuống trên người Thẩm Ngạo, nói: “Thì ra là Thẩm công tử, Thẩm công tử có bận gì không, lên ngồi một chút.”

Thân phận Vương Cát này quả thật không tầm thường, chắc là thượng khách Đại hoàng tử mời, nói không chừng còn là một hoàng thân quốc thích.

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, cũng không nhần nhí, nói với Vân Vân, Sư Sư: “Hai vị tiểu thư đi trước đi, lát nữa ta sẽ đi Thì Hoa Quán nghe các người hát, xem các người múa.”

Nhanh chóng đuổi các nàng đi, nhất là Vân Vân, đừng để cho nàng lên lầu, nếu không mặt mũi mọi người sẽ rất khó coi.

Vân Vân lấy hết dũng khí, nói: “Thẩm công tử không phải muốn nghe ta hát ca khúc sao? Tại sao lúc này phải đuổi chúng ta đi?”

Vân Vân biểu lộ sâu kín, hơi có chút không muốn.

Chu Hằng tại bên cạnh một mực không nói gì, lúc này vừa nghe, à, minh bạch, Vân Vân cô nương muốn hát ca khúc, biểu ca lại ngăn cản, biểu ca cũng quá ngời mâm này mà liếc mâm nọ đi, không được, nhất định là biểu ca không làm ra vẻ xấu hổ, muốn cự tuyệt hai mỹ nhân, biểu hiện mình cao thượng.

Cái tên xấu xa này, có lẽ là nên để Chu thiếu gia hẩn làm, biểu ca cũng rất vất vả rồi, không thể chuyện gì cũng để cho hẩn ra mặt đàn xếp.

Chu Hằng hiên ngang lẫm liệt đứng ra, nói: “Biểu ca, cái này là người không đúng, Vân Vân cô nương trông mòn con mắt, nếu muốn hát ca khúc ở trước mặt người, luận bàn ca múa cùng với người, làm sao người có thể cự tuyệt được? Việc này để ta làm chủ, Vân Vân cô nương không thể đi.”

Chu Hằng đi theo Thẩm Ngạo lâu, cũng học xong một chút vô sỉ của Thẩm Ngạo, đáng tiếc, người này hiểu sai ý, cho rằng Thẩm Ngạo vừa muốn làm tiểu nhân lại vừa muốn lập đền thờ, lời này lại làm cho Thẩm Ngạo, thân là biểu ca, hơi có chút cảm giác đâm lao phải theo lao.

Lúc này, Triệu Cát cười cười đi xuống lầu, chấp tay nói với Thẩm Ngạo: “Thẩm công tử, vì sao chậm chạp không lên lên trên vậy?”

Thẩm Ngạo cảm thấy hổ thẹn, đang muốn nói cái gì đó, lại nghe đến Sư Sư oán nói: “Thẩm công tử đang muốn đuổi chúng ta đi này, nhớ tới thật sự làm người ta giận, tỷ muội chúng ta cứ như vậy mà bị người đuổi đi sao? Vương tướng công, người tới bình luận phân xử, hẩn làm như vậy, có phải là xem thường chúng ta không?”

Vương Cát cười một tiếng, nói: “Vừa vặn, vừa vặn, chúng ta cùng đi lên trên ngồi xuống, ta và Thẩm công tử là bạn tốt, cùng hai vị tiểu thư... Khúc khúc... Cũng có vài lần gặp mặt, Đại hoàng tử này kết giao rất dày cùng với ta, hẩn không biết trách móc ta đâu, Thẩm công tử, xin mời.”

Trong lòng Thẩm Ngạo có chút không tình nguyện, lại chỉ có thể kiên trì nói: “Được rồi, ta cũng đang muốn từ từ nói chuyện cùng Vương tướng công.”

Mọi người lên lầu, ngồi xuống ở trong sương phòng, Sư Sư nhân tiện nói: “Ta nguyện đánh bạc chịu thua, nguyện vì Thẩm công tử múa một điệu, như thế nào?”

Đã đến chính là đã đổi mặt, dù sao da mặt dày, bị Vương tướng công chọc thủng cũng không có gì không thể chấp nhận được, Thẩm Ngạo khôi phục thần thái lúc trước, cao giọng nói: “Không, ta muốn Vân Vân hát một khúc trước.”

Sắc mặt Vân Vân ửng đỏ, giận dữ nói: “Sư Sư tỷ tỷ hát rất tốt.”

Thẩm Ngạo rung đùi đắc ý nói: “Vân Vân à, ta đây cũng là vì tốt cho người, người tự ý múa, như vậy hát ca khúc nhất định hơi có vẻ chưa đầy đủ, gọi người tới hát, là để cho người lấy thừa bù thiếu, thừa bù chỗ chưa đầy đủ của bản thân, như vậy mới có không gian tiến bộ, người phải hiểu được một phen khổ tâm của ta mới đúng!”

Thẩm Ngạo nói mò vài câu lung tung, liếc nhìn Vương Cát, Vương Cát lập tức cũng khen hay, nói: “Thẩm công tử nói không sai, hát và vũ đạo, Sư Sư, Vân Vân đều là tốt nhất, lại chưa từng xem Sư Sư khiêu vũ, Vân Vân hát ca khúc, rất có ý tứ.”

Thấy Vương Cát ủng hộ Thẩm Ngạo, sắc mặt Vân Vân lại đỏ lên, liền hỏi: “Thẩm công tử muốn nghe ca khúc gì vậy?”

Thẩm Ngạo trầm ngâm một chút, mới nói: “Ta muốn nghe « La Giang oán » .”

Vân Vân ngạc nhiên một chút, nàng tinh thông ca khúc đầu chỉ ngàn vạn, nhưng ca khúc gọi La Giang oán lại chưa bao giờ nghe nói, không khỏi tò mò mà hỏi thăm: “Thứ cho ta hiểu biết ít, không biết La Giang oán này là ca khúc gì?”

Thẩm Ngạo từng nghe qua một ít ca khúc cổ đại, nhất là Minh khúc, ngược lại có phần hiểu biết, liền nâng cuống họng lên hát: “Lâm Hành dắt quần áo, hỏi oan gia bao lâu trở về? Phải về chỉ đợi hoa đào, hoa đào trên trán. Một chén rượu đưa vào tâm can... Khi đó người xưng nô tài, nô tài mãi nguyện.”

Tiếng nói của hắn khá tốt, chỉ là điệu hát có chút biến dạng, mọi người vừa tập trung tinh thần nghe, lập tức minh bạch ý tứ trong ca khúc.

Thê tử bên trong ca khúc, đầu tiên là giúp lão công mặc quần áo, hỏi hắn lúc nào về nhà, đây là lưu luyến vô hạn và không muốn lão công rời đi. Nhưng mà, một người thê tử ôn nhu chắc chắn là không biết dừng ở đây, nàng còn đưa một chén rượu tới, sau đó, hai đầu gối quỳ xuống trước người trượng phu, nàng dặn dò, trăm ngàn lần dặn dò: thời điểm qua cầu, phải lập tức đến ngay, phòng ngừa ngựa xảy ra việc ngoài ý, thời điểm ngồi thuyền đưa đồ, nhất định không cần phải tranh giành đi trước, an toàn trọng yếu nhất, phải bảo vệ chính mình, không cần phải làm chuyện hoang đường, sự tình làm tốt rồi, nhanh chóng về nhà, ta nhớ người, là bị dày vò, sống một ngày bằng một năm. Chỉ có trượng phu bình an về nhà, thê tử mới được hoàn thành tâm nguyện.

-

Vân Vân và Sư Sư không kìm lòng được, vừa nghe đã ngây người, đôi mắt phảng phất xuyên qua hư không, chỉ thấy xuất hiện một tình cảnh, thê tử kia đưa rượu nóng qua, quỳ tại bên người lão công, an ủi vô hạn, đi đường bình an, đều là những chi tiết việc nhỏ, rất tỉ mỉ, còn muốn trăm ngàn lần dặn dò, nhiều lần dặn dò, tình cảnh này, lời ấy, rượu này, tâm này, tâm người nam nhân nào không bị hòa tan?

Cái ca khúc này, tuy nói trắng ra, không có quá nhiều mật mờ, nhưng những từ trắng ra này tụ tập cùng một chỗ, liền tràn đầy sức cuốn hút, từ hoa lệ tuy đẹp hơn, nhưng từ trắng ra như thế, càng làm người dao động tâm linh so với mấy từ hoa lệ đẹp đẽ.

Ánh mắt Vân Vân sáng ngời, trong lòng liền nghĩ: “Cái ca khúc này là Thẩm công tử làm sao? Xem ra hắn cũng không chỉ biết mỗi việc làm thơ vẽ tranh!” Nàng mang theo hào hứng nói với Thẩm Ngạo: “Thẩm công tử có thể hát lại một lần hay không, để cho Vân Vân có thể nhớ kỹ.”

Thẩm Ngạo nói: “Không bằng để ta viết nó ra, coi như là lễ vật đưa cho Vân Vân.”

Vương Cát nghe nói Thẩm Ngạo muốn viết chữ, lập tức hào hứng, nói: “Ta gọi người cầm giấy đến.”

Một bên, trong lòng Chu Hằng hơi có chút không quá cam tâm tình nguyện, nghe hát, xem khiêu vũ mới là chính, biểu ca không nên viết ca khúc đó ra làm gì, một bài đó tiêu giá trị thiên kim đó, viết, viết, rất nhiều sự tình sẽ bị trở ngại.

Giấy được đưa tới, Thẩm Ngạo ngừng thở, tay mang theo bút, nhìn về hướng Vương tướng công, bĩu môi nói: “Vương tướng công, phiền người một chút.” Hắn không có một điểm ý tứ hổ thẹn, ý tứ kia chính là phiền Vương tướng công hỗ trợ đến mài mực.

Sư Sư thấy bộ dáng Thẩm Ngạo vênh mặt hất hàm sai khiến như vậy, Triệu Cát lại không phát tác được, lập tức che miệng cười trộm, một đôi mắt dụ dỗ ném về phía Triệu Cát: “Vương tướng công, còn không mau nghiền mực cho Thẩm đại tài tử?”

Triệu Cát thoáng trời lên một tia xấu hổ, lại lập tức tan thành mây khói, xúc động cười nói: “Tốt, tốt...” Vén tay áo lên, đi đến động thủ.

Thẩm Ngạo xem xét, tư thế Vương tướng công không đúng lắm, đây là nghiền mực sao? Mài mòn nghiền mực thì có, hẳn quá kém rồi, xem ra người này cũng chỉ biết ăn sẵn, không khác gì biểu đệ.

Trong lòng Thẩm Ngạo không khỏi đột nhiên bắt đầu cảm thán, ai, trên đời này, tài tử toàn năng như hắn đã không còn nhiều lắm, nhân tiện nói: “Để cho Vân Vân đến đây đi, Vân Vân khéo tay, nghiền ra mực nước mới đẹp.”

Thẩm Ngạo mang theo một chút ý tốt, không quên giáo huấn Triệu Cát một lượt, nói: “Vương tướng công à, làm nam nhân, sao có thể tứ chi không động được, sau này hãy học tập nhiều hơn, nhiều một tay nghề là hơn một phần cơm ăn.”

Triệu Cát dở khóc dở cười, đổi lại là Vân Vân, Thẩm Ngạo hít vào một hơi, hôm nay quả thật có chút mệt mỏi, cố gắng lấy lại một ít tinh thần, nghĩ nghĩ, liền chọn thư pháp Đồng Kỳ Xương, chấm mực, liền cầm bút viết ra, thư pháp Đồng Kỳ Xương tụ tập tất cả sở trường danh gia, là thứ dễ dàng làm cho người ta tiếp nhận nhất, đã có vẻ đẹp phiêu dật, lại vừa mịn, mượt mà, bút chưa dứt, thần thái Triệu Cát vô cùng vui mừng, cao giọng kêu chữ tốt, nói: “Xem chữ Thẩm công tử viết, bút như rồng bay, không nhìn đến hữ, chỉ nhìn tư thái hạ bút, đã rất làm người ta say mê.”

Lời Triệu Cát nói, Thẩm Ngạo một câu cũng không nghe thấy, phàm là khi hắn làm việc, sự vật quanh mình phẳng phát biến mất sạch sành sanh, cái loại chuyên chú, chăm chú này, lại rất hấp dẫn Vân Vân.

Đợi cho bài hát hoàn thành, Vân Vân dẫn đầu nói: “Thẩm công tử viết chữ thật tốt.” Một câu này là tán thưởng từ đáy lòng, lại rất được mọi người đồng ý, ngoại trừ Chu Hằng buồn ngủ bên ngoài kia.

Triệu Cát thoỉ khô nét mực cho Thẩm Ngạo, cẩn thận từng li từng tí nâng lên tay, yêu thích không muốn buông, nói: “Thẩm công tử, không biết đây là thể chữ gì, Vương mẫu thật sự chính là chưa hề thấy.”

Lập tức, Triệu Cát không kìm lòng được, thở dài một hơi, về khách quan, so sánh với Gậy kim thể của hắn, rõ ràng cái chữ viết này có vẻ cao hơn một cấp bậc.

Nếu nói là Triệu Cát khai sáng chữ viết Gậy kim thể, một loại phong cách thể hạc, như vậy, thư pháp Đồng Kỳ Xương là hội tụ đặc điểm tất cả danh gia, cơ hồ không bắt bẻ được khuyết điểm nhỏ nhất nào.

Triệu Cát một bên nhìn xem chữ viết, bên kia lại là đang nghĩ, thiếu niên này, rõ ràng chỉ là mười bảy mười tám tuổi, nhưng hết lần này tới lần khác, mặc kệ tại giám bảo hay là đi viết chữ, luôn luôn một phong cách quý phái, hẳn là lúc hắn tập tễnh học bước đã bắt đầu học tập viết chữ, giám bảo?

Nếu không, làm sao có thể thuần thục như vậy?

Càng nghĩ, càng cảm thấy kỳ quái, làm cho người ta nghĩ mãi không thông, Triệu Cát cười khổ một tiếng trong lòng, chỉ sợ cái này chỉ có thể dùng kỳ tài ngút trời để giải thích.

Ngược lại, Sư Sư và Vân Vân chứng kiến Thẩm Ngạo ghi « La Giang oán », lại có chút ngây dại, bên trong giấy biểu đạt tình nhân chia lìa, sôi nổi, bên trong ngàn vạn lần chúc tụng, mang theo một loại sâu bi nhân nhật.

Ấn lấy ca khúc Thẩm Ngạo viết, Vân Vân bắt đầu hát lên, cả Chu Hằng gục xuống bàn nằm ngáy o..o... kia cũng bị âm thanh dễ nghe làm bừng tỉnh, rất sướng tai.

Vân Vân có tiếng nói thanh lệ, thanh âm hát lên uyển chuyển triền miên, La Giang oán ở trong miệng anh đào của nàng phát ra, đúng là nhiều vài phần buồn, mọi người nghe đến ngây dại, Thẩm Ngạo dùng đốt ngón tay vỗ nhịp, trong lúc nhất thời cũng bị thanh âm này mê hoặc, không khỏi suy nghĩ đến chỗ rất xa, là người của hai thế giới, rất nhiều cảnh tượng rõ mồn một hiện lên trước mắt, thanh âm cảm thán liên tục vang trong lòng.

Vân Vân ca xong khúc hát, cũng bị ca khúc chính mình hát làm cho xúc động, làn điệu Nguyên Minh so với lưỡng Tống lại có đột phá mới, quan trọng nhất là từ bỏ từ ngữ trau chuốt phiền phức, nhiều vài phần bị ai và nỗi buồn ly biệt, nữ hài nhi đa sầu đa cảm, trên mặt đẹp kia lập tức sinh ra một chút vẻ u oán.

Nhìn về phía Thẩm Ngạo, Vân Vân nói: “Thẩm công tử làm ca khúc thật tốt.”

Trên miệng Vân Vân nói như vậy, trong lòng không tự chủ được mà nghĩ đến đêm hôm đó, bộ dáng Thẩm Ngạo cười toe toét làm đắm từ, cũng là làm thơ, vì cái gì mà cảm giác khác hẳn, tại sao cảm thấy Thẩm công tử kia và Thẩm công tử hiện tại có bất đồng lớn đến như vậy?

Chu Hằng ở bên phá hư phong cảnh, nói: “Trong có ý tứ là không muốn trượng phu đi xa, thê tử lưu luyến không rời? Ai, ca khúc tốt ca khúc tốt, hay nhất đúng là một câu ‘bên ngoài lại rồi rảnh luyến hoa’ kia, ha ha...”

Chu Hằng dứt lời, cười đến rất mập mờ, rất có thâm ý.

Thẩm Ngạo lập tức im lặng, vốn là lúc hắn vừa nghe xong, cho rằng Chu Hằng gần đây học vấn đi lên, đi theo chính mình, ngay cả đầu óc cũng đều nhận được thăng hoa rồi. Nhưng sau khi nghe nửa câu cuối, lập tức ngạc nhiên, thật đúng là bản tính khó dời!

119. Chương 118: Tiểu Ni Cô Năm Vừa Mới Hai Tám

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 118: Tiểu ni cô năm vừa mới hai tám

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Sư Sư lại cười nói: “Chu công tử nói một câu này thật tốt, bên ngoài lại rảnh rồi luyến hoa, hắc hắc... Vương tướng công, người cảm thấy như thế nào?”

Triệu Cát vừa nghe thấy, liền nghĩ Sư Sư đây là có chỗ ám chỉ, Sư Sư không phải là rảnh rồi hoa sao? Nàng đang trêu chọc chính mình, ý tứ này không phải là nói hắn có tam cung lục viện còn không biết đủ, hết lần này tới lần khác, vẫn muốn tới tìm nàng.

Làm hoàng đế, da mặt đều tương đối dày, mắt lập tức xem mũi mũi nhìn tim, một bộ dáng lão tăng ngồi vào chỗ của mình, không cần thứ gì, nói: “Đúng, đúng, Sư Sư tiểu thư nói cực kỳ đúng.”

Vân Vân cắn môi, trầm mặc một lát, nói: “Trầm công tử, nếu người chịu, bản tranh chữ này liền tặng cho Vân Vân nhé?”

Thẩm Ngạo nào có đạo lý không chịu, nói: “Cái này vốn là muốn tặng cho Vân Vân, nếu Vân Vân muốn, cứ việc cầm về thưởng thức.”

Vân Vân vui vẻ, liền tranh thủ nhìn tờ giấy viết đầy chữ. Sư Sư giận dữ nói: “Trầm công tử quá bất công rồi, đưa cho Vân Vân, ta làm sao bây giờ?”

Thẩm Ngạo nói: “Tốt, ta cũng làm cho người một khúc.” Nghĩ nghĩ, hắn liền đưa cuống họng lên hát: “Tiểu ni cô năm nay vừa mới hai tám, chính lúc thanh xuân, bị sư phó cạo tóc. Mỗi ngày, thấp hương đổ nước trên Phật điện, thấy mấy đệ tử xuống sơn môn. Hắn đem mắt nhìn ta, ta đem mắt dò xét hắn. Hắn cùng với ta, ta và hắn, hai bên nhiều lo lắng.”

Oan gia, có thể nào đủ thành chuyện nhân duyên, chết ở trước điện Diêm vương là do hắn. Nghiền cái kia đến nát như tương, cửa ra, lần lượt mài đến mịn, đặt ở phía trong nồi chảo để nấu, ai da, tại hắn, chính là

thấy người sống kia phải chịu tội, đã từng thấy ma quỷ dẫn về nhà? Ai da, tại hần, lửa cháy đến nơi mà lại không chú ý trước mắt.”

Thẩm Ngạo hát lên rất hồn nhiên, hoàn toàn là dùng góc độ nghệ thuật hát vang.

Chỉ là hát một bài này, Triệu Cát, Vân Vân đều nở nụ cười, Chu Hằng vô tư, vỗ tay nói: “Cái ca khúc này rất tốt, thật tốt, biểu ca, người hát như vậy, ta liền không nhìn được, muốn đi lên chùa gặp ni cô trong Bạch Mi các chuyện trò tâm sự.”

Bạch Mi các chính là am ni cô bên ngoài thành Khai Phong, Chu Hằng nói một câu, Thẩm Ngạo cũng bắt đầu hào hứng bưng bưng, đứng dậy, cao giọng nói: “Cùng đi, cùng đi” Triệu Cát cười, hần cũng muốn đến bên trong đó chơi đùa, liền nói: “Tính thêm ta nữa, ta cũng đi cùng các người, ha ha.”

Vân Vân và Sư Sư đều đều giận dữ nói: “Các người dám ”

Vui vẻ tươi cười tức giận mắng một hồi, lại nhìn Sư Sư khiêu vũ, tư thái Sư Sư vô cùng tốt, một cái nhún mảy một nụ cười trong lúc đó vô cùng xinh đẹp, mông đẹp uốn éo, cơ hồ cả người đều thấy xộp giòn rồi, Thẩm Ngạo liên tục thăm kêu tội lỗi, tội lỗi, rất thuần khiết, lấy tay ngăn cản con mắt, hần quá đơn thuần rồi, đừng nói là xem đẹp vũ đạo tuyệt thế vô song như vậy, chính là suy nghĩ một chút, đều cảm thấy tội lỗi, chỉ là, kỹ thuật nhảy kia quá nổi bật, cuối cùng vẫn là xuyên qua một khe hở, ánh vào mi mắt Thẩm Ngạo.

Đến nửa đêm, Vân Vân và Sư Sư đều mệt mỏi, liền muốn cáo từ, Triệu Cát còn có hứng thú để tiếp tục, nhưng cũng biết các nàng vất vả, kêu xe ngựa đưa các nàng trở về, thiếu đi hai mỹ nữ tuyệt sắc đầy phong tình, ba đại nam nhân ngồi không, mắt to trừng trừng nhìn đôi mắt nhỏ.

Thẩm Ngạo nghĩ trong lòng, Vương tướng công này không giống bình thường, có thể bảo người trong phủ Đại hoàng tử đưa Vân Vân, Sư Sư trở về, nhất định là quan hệ vô cùng tốt cùng Đại hoàng tử, nhớ tới vấn đề trong lòng còn chưa được giải quyết, mặt dày mảy dạn hỏi: “Vương tướng công, có phải là người rất quen thuộc cùng với Đại hoàng tử điện hạ?”

Triệu Cát hơi sững sờ, hỏi: “Trầm công tử có gì chỉ giáo?”

Thẩm Ngạo nói: “Không biết Đại hoàng tử này đi đâu rồi, vì cái gì bây giờ còn chưa hiện thân, nếu người gặp được hần, nhất định nhớ rõ thông báo hần một tiếng, cái kia... cái này... ban thưởng hội giám bảo, chớ có quên đó!”

Triệu Cát vội vàng nói: “Chuyện này không dám quên, qua hai ngày nữa, ta gặp được hần, nhất định sẽ nhắc nhở, Trầm công tử giám bảo giám đốc khổ cực như vậy, sao có thể không ban thưởng? Chắc là điện hạ đã quên thôi.”

“Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt.” Tâm tình Thẩm Ngạo thật tốt, nói: “Ngồi tại đây quá buồn tẻ, chúng ta đến Thụy Nhã Sơn Phòng uống trà, ha ha, hôm nay ta mời khách.”

Hần cuối cùng vẫn hào phóng một hồi, lập tức cả sắc mặt đều bắt đầu trở nên thần thánh, vỗ vai Triệu Cát nói: “Vương tướng công muốn ăn gì uống gì, ta tới tính tiền, không nên khách khí.”

Triệu Cát liền cười nói: “Đây chính là Trầm công tử nói, tối nay không thể đơn giản đi ngủ rồi, ta sẽ cùng Trầm công tử đến Thụy Nhã Sơn Phòng ngồi đợi bình minh.”

Ba người đi ra khỏi sương phòng, ra ngoài phủ đệ Đại hoàng tử, liền chứng kiến mấy hộ vệ nhìn thẳng vào Triệu Cát, lập tức sững sờ, đi theo, Triệu Cát nghiêm mặt hỏi, ngoái đầu nhìn lại: “Quay về nói cho Đại hoàng tử điện hạ, nói ta đi ra ngoài, các người không cần đưa, tất cả ở yên đây.”

Bọn hộ vệ đều lộ làm ra một bộ dạng thật khó khăn, Thẩm Ngạo cũng đã nắm ở vai Triệu Cát, nương theo ánh trăng, nhìn thấy tất cả mọi việc, hần cười ha ha: “Nói cùng bọn họ làm gì, chúng ta đi thôi.”

“Đúng, đi thôi!” Triệu Cát cười phụ họa nói.

Chu Hằng lại hơi có chút tiếc nuối nói: “Đáng tiếc, Bạch Mi các cách đây quá xa, nếu không chúng ta... Hắc hắc...”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt giáo huấn hần: “Biểu đệ, tư tưởng của người quá xấu xa rồi, tiểu ni cô là người để người trêu chọc sao? Người cứ như vậy, không thể chờ đợi được, muốn gạt sự trong sạch của bọn họ?”

Triệu Cát cũng nói: “Đúng, đúng, muốn gạt, cũng phải lừa gạt ni cô Kim Tuệ tự!”

Thẩm Ngạo không nhin được, bật cười lên, nói: “Xem ra Vương tướng công rất có tâm đắc, hẳn là ni cô Kim Tuệ tự có tư sắc tốt hơn với so Bạch Mi các?”

Triệu Cát nghiêm mặt nói: “Trầm công tử chó có nói vậy, ta là người có thể thất, tại sao có thể có ý nghĩ như vậy?”

Vương tướng công lập đèn thờ thật lớn, rất vô sỉ, chỉ là Thẩm Ngạo rất ưa thích, hẳn cười sang sảng nói: “Mặc kệ những thứ này, chúng ta đi uống trà.”

Ở đường phố bị bóng đêm bao phủ, ba người lão đảo bước đi.

Mỗi khi đến đêm, cấm quân sẽ đi tuần, chỉ là Thẩm Ngạo không sợ, sợ hẳn làm cái gì, cùng lắm thì đem Chu Hằng cho đám cấm quân coi như làm thế chấp, ngày mai sẽ thông báo được đi bảo lãnh người ra ngoài.

Đến Thúy Nhã Sơn Phòng, cửa lớn đóng chặt, Thẩm Ngạo đi đến gõ cửa, bên trong có một người sai vặt, liếc trông mắt nhìn ra ngoài, mở cửa lớn ra một đường nhỏ, trong miệng hùng hùng hổ hổ nói: “Tên tiểu nhân nào nửa đêm tới uống trà vậy, đi mau, đi mau.”

Đợi thấy rõ là Thẩm Ngạo, hơi sững sờ, lại thay đổi sắc mặt: “Thì ra... Thì ra là Trầm công tử, nhanh, mời, ta đi thông báo ông chủ một tiếng.”

Người sai vặt cầm đèn, thính đường lập tức sáng lên, Thẩm Ngạo ngừng ở cửa, nói: “Không cần gọi Tam nhi, ngày mai ta lại nói chuyện cùng hẳn, cứ để cho hẳn ngủ đi.”

Người sai vặt gật đầu: “Đúng, đúng, kỳ thật ông chủ rất vất vả, nhất là mấy ngày nay, ai...” Đến đây liền khép miệng không nói.

Thẩm Ngạo truy vấn: “Hẳn xảy ra chuyện gì?”

Người sai vặt muốn nói lại thôi, Thẩm Ngạo liên tục thúc giục, người sai vặt kia mới nhỏ giọng nói: “Chuyện này, vốn là ông chủ là bảo chúng ta không được cho tiết lộ Trầm công tử, chỉ là... chỉ là... , Trầm công tử, người tuyệt đối không nên nói cho ông chủ biết người kể chuyện là ta.” Hẳn dừng một chút, tiếp tục nói: “Là như vậy, vài ngày trước, ngay tại sát đường Thúy Nhã Sơn Phòng chúng ta, một tửu quán mở ra, vốn là mở tửu quán cũng không có cái gì, chỉ là, chúng ta Thúy Nhã Sơn Phòng đều là chỗ các tài tử uống trà, quán rượu kia cách Sơn Phòng chúng ta rất gần, khách nhân qua lại phần lớn là chút ít người thô kệch, huyền não không ngừng, khốc lóc om sòm, say khướt, từ sáng sớm nào loạn đến trong đêm. Bởi vậy, có không ít tài tử không muốn đến chỗ chúng uống trà nữa.”

“Ông chủ lòng nóng như lửa đốt, liền muốn đi thương lượng cùng ông chủ quán rượu kia, ai ngờ ông chủ kia đúng là lưu manh ở bên trong thành, tự lại không ít người hầu, mấy năm trước khi dễ láng giềng, lại buôn bán lời chút ít tiền tài, hôm nay nổi lên việc chủ ý buôn bán, liền mở nhà tửu quán này, lại triệu tập không ít lưu manh đi uống rượu, ông chủ quán rượu kia nghe ông chủ chúng ta nói xong, tự nhiên không chịu, nói là mở cửa làm việc buôn bán, tất cả mọi người đều được phép, sinh ý Thúy Nhã Sơn Phòng mất đi, không có liên quan đến bọn họ. Ông chủ còn muốn tiếp tục lý luận cùng hẳn, ai ngờ hẳn...”

Người sai vặt hé miệng không nói, tú tài gặp gỡ binh tướng, tất nhiên là Ngô Tam nhi đã bị đánh.

Thẩm Ngạo giận dữ, xanh mặt nói: “Chuyện lớn như vậy vì cái gì không nói sớm? Thật sự là, lẽ nào lại như vậy, ban ngày ban mặt, đám lưu manh kia dám đánh người? Tốt, thật tốt, người đi gọi Ngô Tam nhi tới đây.”

Thẩm Ngạo vừa rồi còn không nhẫn tâm đánh thức Ngô Tam nhi, lần này lửa giận công tâm, liền không để ý những thứ này, Ngô Tam nhi đã bị đánh, thù này nhất định phải báo, hơn nữa còn là không thể không báo.

120. Chương 119: Báo Thù

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 119: Báo thù

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ngô Tam nhi đi xuống lầu, nhìn thấy Thẩm Ngạo, có chút né tránh, Thẩm Ngạo đi qua, xem xét, dưới ngọn đèn dầu chiếu rọi, nơi má trái hằn nhiều hơn một khối máu ứ đọng có thể thấy được, nhướn mày, ngưng trọng nhìn Ngô Tam nhi, nói: “Đây là có chuyện gì, người nói rõ ràng xem.”

Ngô Tam nhi cười cười nói: “Trầm đại ca, người từ từ đọc sách của người, sự tình sinh ý, ta chính là tự xử trí được.” Nói xong còn gọi người sai vật đi kêu người lên, châm trà, làm chút ít điểm tâm cho Thẩm Ngạo.

Bốn người tìm cái bàn ngồi xuống, Triệu Cát trước kia một mực yên lặng không nói, lúc này thấy hình dáng Ngô Tam nhi thê thảm, trong lòng có vẻ không đành, không nhin được, nói: “Ông chủ Ngô, người nọ dưới ban ngày ban mặt dám đánh người, vì sao người không đi báo quan, để cho quan phủ đến xử trí chẳng phải là rất tốt sao?”

Vừa dứt lời, ba người còn lại đều kỳ quái nhìn qua Triệu Cát, Chu Hằng là người không dấu được chuyện nhất, lớn tiếng nói: “Vương tướng công, người ngay điểm đạo lý đối nhân xử thế ấy cũng đều không hiểu? Mấy tên lưu manh kia, nếu không biết người ở trong quan phủ, chỉ sợ sớm đã bị người bắt giam rồi, nếu không phải vậy, có thể hoành hành ở Biện Kinh nhiều năm như vậy sao?”

Chu Hằng quả thực nói ra hết lời nói trong lòng Thẩm Ngạo, trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ, biểu đệ có lẽ là hiểu chút sự đời, tuy không thích đọc sách, cũng không phải người ngu ngốc, Vương tướng công này sao, phong lưu nhả nhặn thì có, nhưng có một chút điệu bộ của con một sách.

Lập tức lại nghĩ, con một sách cũng tốt, con một sách rất thuần khiết, dễ gạt, kết giao bằng hữu cùng hần, không cần quá lo lắng sẽ bị hần lừa gạt.

Triệu Cát vừa bị Chu Hằng nói, trên mặt lập tức hổ thẹn, nói: “Người là thế tử Quốc công, cho dù bọn hần có người trong quan phủ, cũng không cần sợ bọn họ chứ?”

Chu Hằng cười khổ nói: “Ta lại không sợ bọn họ, nhưng bọn hần cũng không sợ ta, ta đi náo loạn cùng bọn họ, sẽ gây dư luận xôn xao, ngày mai cha ta nhất định sẽ cắt chân của ta.”

Thẩm Ngạo rất giải thích nỗi khổ tâm của Chu Hằng, thế tử Quốc công mặc dù có thời điểm hơi tiểu nhân hung hăng càn quấy, nhưng làm người rất giữ gìn, do được dạy dỗ quá nghiêm, muốn làm con ông cháu cha mà không thể được, thật sự quá thảm.

Thẩm Ngạo trầm ngâm chốc lát, nói: “Ngày mai chúng ta đi tìm bọn hần, tiên lễ hậu binh.”

Chu Hằng nổi giận: “Còn lễ cái gì cùng bọn họ? Không cho bọn hần một bài học, bọn hần thật sự sẽ cho rằng chúng ta dễ bị khi dễ!”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Biểu đệ, người không nên vọng động, dùng lễ trước, là đi thăm dò, tính ra con đường của bọn hần trước, không đánh trận chiến không chuẩn bị, xem ra tối nay là không thể ngồi đợi bình minh rồi, tất cả mọi người đi ngủ, dưỡng đủ tinh thần, muốn ồn ào, liền náo loạn đến long trời lở đất.” Lập tức lại nói về hướng Triệu Cát: “Vương tướng công, thật sự xin lỗi, hôm nay không thể tiếp khách, sáng sớm ngày mai, người liền trở về đi, lần sau lại mời người uống trà.”

Triệu Cát cảm thấy việc này rất thú vị, trong lòng nghĩ: “Không biết Thẩm Ngạo này muốn dùng biện pháp gì để đối phó những lưu manh kia, Trầm lại ở đây nhìn xem.”

Nghĩ đến đó, Triệu Cát nghiêm mặt nói: “Trầm công tử đã có phiên toái, ta há có thể khoanh tay đứng nhìn, ngày mai ta theo các người đi.”

Vừa dứt lời, trong lòng Triệu Cát vẫn có một chút chột dạ, ngày xưa, hắn ở đâu, cảm vệ hỗ trợ liền tiền hô hậu ủng đi qua, đừng nói nguy hiểm, từ khi ra đời đến nay, hắn cũng không biết sợ hãi là cái gì.

Chỉ là đến ngày mai đi cùng Thẩm Ngạo đến gặp mấy cái tên lưu manh, nữa xem vết thương trên gương mặt Ngô Tam nhi, máu ứ đọng một cục lớn, trong lòng cảm thấy kích thích, lại sinh ra một tia sợ hãi không hiểu.

Thẩm Ngạo gật đầu: “Vương tướng công là hảo hán, đủ nghĩa khí.” Dứt lời liền vỗ vỗ vai Triệu Cát nói: “Như vậy đều sớm đi ngủ đi, có tinh thần, lại quần đấu cùng bọn họ.”

Thúy Nhã Sơn Phòng có không ít phòng khách, không phải lo lắng vấn đề ba người nằm ngủ, màn đêm buông xuống, ngủ ở chỗ này rất ngon, sáng sớm, bắt đầu đứng dậy, súc miệng, rửa mặt, Chu Hằng tới gọi cửa, Thẩm Ngạo phân phó hắn, đi tìm người tin cậy chạy đến Quốc Tử Giám xin nghỉ trước, lại đi gọi Triệu Cát cùng đi ăn uống điểm tâm sáng sớm một chút.

Nhìn lên trời, thấy thời gian không sai biệt lắm, Thẩm Ngạo liền đứng lên nói: “Đến đó, các người cũng không phải sợ, cũng không cần tức giận, tất cả nghe sắp xếp của ta.”

Ngô Tam nhi tới, lo lắng nói: “Trầm đại ca, ta đã an bài bảy tám người phục vụ, những người này mỗi người đều rất cường tráng, để cho bọn họ đi cùng người, như vậy được không?”

Thẩm Ngạo lắc đầu nói: “Người an tâm ở chỗ này đãi khách, yên tâm đi.”

Đối phương là lưu manh, nhân vật hung ác, dao găm găm đầy người, dẫn những phục vụ này đi, bày ra vẻ bận rộn còn có thể, thật sự muốn bọn hắn động thủ, chỉ sợ sớm đã bị bọn kia dọa cho sợ tới mức bỏ mạng chảy nước tiểu.

An ủi Ngô Tam nhi vài câu, liền dẫn hai người Chu Hằng, Triệu Cát đi ra ngoài, quán rượu kia cách Thúy Nhã Sơn Phòng chỉ có vài bước, mấy lần trước đi đến, Thẩm Ngạo cũng không chú ý, lúc này từ Thúy Nhã Sơn Phòng đi ra xem xét, liền chứng kiến giữa không trung đầy cờ tung bay phấp phới, lại đến gần thêm một chút, liền nghe được tiếng ồn ào ầm ĩ.

Tại đây hiển nhiên là loại quán rượu kém, chiêu đãi đều là người buôn bán nhỏ, rất ồn ào, mà Thúy Nhã Sơn Phòng ngay cách đó không xa, bên này náo loạn, khách nhân uống trà bên kia muốn thanh tịnh dĩ nhiên là không ngồi yên.

Vốn là loại sự tình này cũng không có cái gì, mọi người mở cửa làm việc buôn bán, Thẩm Ngạo cũng sẽ không ương ngạnh đến mức không cho phép người khác khai trương, chỉ là Ngô Tam nhi hảo ý đi thương lượng, lại đổi lấy một châu quyền cước, như vậy chuyện này liền không thể dễ dàng bỏ qua.

Vào quán rượu, liền ngửi thấy một mùi mồ hôi dày đặc cộng thêm mùi rượu thiu, trong thính đường xếp đặt hơn mười bàn lớn, đã có ba bàn đầy ngập khách rồi, hiện tại chỉ là sáng sớm, khách uống rượu không nhiều lắm, không thực sự ồn ào được, một người khách say rượu uống rượu say khướt gác chân ở trên ghế, phụt đầy mùi rượu, lớn tiếng kêu la, không coi ai ra gì.

Có tiểu nhị mỉm cười ngênh đón, cao giọng nói: “Khách quan muốn gì vậy?”

Thẩm Ngạo đang đưa cây quạt, cười hì hì nói: “Gọi chưởng quầy các người đến đây, ta có sinh ý muốn đàm luận cùng chưởng quầy các người.”

Tiểu nhị kia sững sờ, đánh giá ba người Thẩm Ngạo, ba người này đều mặc áo đạo, thân phận hình như không thấp, một áo liền quần lại không dưới vài quan tiền, xem ra cũng không giống khách uống rượu tới chỗ này thường thức, liền cười hì hì nói: “Không biết công tử muốn nói chuyện sinh ý gì.”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt hỏ, cả giận nói: “Người là cái thứ gì, nói chuyện sinh ý cũng phải nói cho các người nghe sao? Gọi chưởng quầy các người tới nói chuyện.”

Thẩm Ngạo bày ra cái giá càng lớn, tiểu nhị này lại càng không lo lắng, trong lòng tiểu nhị không khỏi suy nghĩ: “Người này lai lịch không nhỏ, có lẽ là nên gọi chưởng quầy đến đây” Nghĩ đến đó, hắn vâng một tiếng, liền vội vã về phía sau viện gọi người.

Ba người tìm bàn lớn ngồi xuống, Thẩm Ngạo nói với Chu Hằng: “Biểu đệ, người tới đây, ta có lời phân phó người.”

Chu Hằng đi qua, Thẩm Ngạo thì thầm vài câu với hắn, lập tức vỗ vỗ lưng hắn, nói: “Đi thôi, làm thành công chuyện này, đó là một cái công lớn.”

Chu Hằng cười nói: “Tốt, ta đi liền.” Dứt lời, liền bước thẳng đi nhanh như chớp.

Triệu Cát âm thầm kỳ quái, hỏi: “Thẩm huynh, Chu công tử đi làm cái gì vậy?”

Thẩm Ngạo nói theo kiểu rất hấp dẫn: “Sẽ để cho Triệu tướng công biết.”

Chỉ một lúc sau, chưởng quầy kia đến rồi, chưởng quầy này cũng là một người lịch sự, da trắng nõn, không giống lưu manh, càng giống là thư sinh hơn, từ tốn đi tới, chấp tay về hướng Thẩm Ngạo, lập tức ngồi xuống, nói: “Không biết công tử muốn nói chuyện sinh ý gì?”

Thẩm Ngạo vươn vai đóng cửa quạt, nhìn cũng không nhìn hắn, rất là kiêu căng nói: “Bổn công tử hôm nay phải mời khách ở chỗ này, chỉ là bàn tại đây quá ít, chỉ sợ không bày đủ nổi, trên lầu còn có sương phòng không?”

Thẩm Ngạo biểu hiện ra cảm xúc không có chút sợ hãi ngại ngùng nào, một bộ dáng công tử phú gia khỏe mắt chỉ lên trời, trong lòng lại hơi rùng mình, xem ra tên lưu manh này không đơn giản, lưu manh không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có văn hóa, khó trách người này có thể từ trên đường lẫn lộn cho tới bây giờ, mở ra được một quán rượu, sinh ý cũng là tốt thần kỳ, chỉ sợ chỉ số thông minh của người này không thấp, thuộc về chủng loại lưu manh có văn hóa kia.

Không thể coi thường, không thể coi thường được.

Chưởng quầy này nghe nói Thẩm Ngạo muốn mời khách, đôi mắt lập tức thả ra quang mang, vội hỏi: “Công tử muốn mời khách, chỉ là không biết có bao nhiêu người, chỉ cần công tử nguyện ý, ở phía trong quán rượu dọn ra chút ít địa phương rộng rãi, lúc nào cũng có.”

Thẩm Ngạo đóng cửa quạt, không kiên nhẫn nói: “Ít nhất cũng có mấy trăm người, nếu người không bày đủ vị trí, coi như xong, ta tìm một cái quán rượu khác.”

Vừa nói như vậy, chưởng quầy này đâu chịu để cho Thẩm Ngạo đi, cắn cắn môi, trong lòng định kế, nói: “Bày đủ hết, tại đây tổng cộng có ba tầng, ta gọi tiểu nhị nhiều mua thêm một ít cái bàn đến, nhất định để cho công tử thoải mái.”

Nói xong, gọi một phục vụ tới, dặn dò vài câu, lại móc ra một ít tiền, lại để cho phục vụ kia rời đi.

Thẩm Ngạo lại nói: “Chỉ là không biết giá tiền rượu và đồ ăn của người nơi này như thế nào, có thể cầm ra để ta xem được không?”

Chưởng quầy tươi cười nói: “Tiền không nhiều lắm, rượu vàng tầm thường cũng không quá một văn một chén, về phần đồ ăn nha, chính là phải xem công tử muốn chút thức ăn gì.”

Chưởng quầy không lừa gạt Thẩm Ngạo, quán rượu giống nhau, đều cung cấp chút ít rượu giá cả cực thấp kém hấp dẫn khách hàng, đợi khách hàng đến rồi, tự nhiên còn mang thức ăn lên, cho nên doanh thu quán rượu phần lớn đều ở trên đồ ăn, về phần rượu, cơ hồ là không có doanh thu.

Thẩm Ngạo làm ra một bộ dạng tài đại khí thô (tiền nhiều như nước), quơ quơ cây quạt nói: “Không cần nhìn, đợi bằng hữu của ta đến rồi nói sau, chưởng quầy, người đi chuẩn bị đi.”

Đợi chưởng quầy đi, trong lòng Triệu Cát càng thêm kì quái, nghi hoặc nhìn Thẩm Ngạo hỏi: “Trẫm công tử, những lưu manh này khi dễ bằng hữu của người, vì sao người lại giúp cho sinh ý của bọn hắn vậy?”

Thẩm Ngạo cười lạnh nói: “Triệu tướng công đợi một chút, chờ xem, sẽ để bọn họ nếm chút khổ sở.”

Triệu Cát có chút đứng ngồi không yên rồi, hắn ăn mặc đều có người lo, đâu đến quán rượu như vậy uống rượu, có phục vụ bưng một chén rượu vàng lên, chỉ ngửi mùi kia, đã có chút buồn nôn, nếu là bình thường, đã sớm phát tay áo đi, hết lần này tới lần khác, trong lòng rất hiếu kỳ, muốn nhìn một chút xem rốt cuộc Thẩm Ngạo đang mưu tính cái gì trong đầu.

Chỉ một lúc sau, quả nhiên có phục vụ mang theo rất nhiều người, đưa đến không ít bàn, nghĩ đến chưởng quầy kia không muốn mất khoản mua bán cực lớn này, cố ý gọi người đi mua thật nhiều bàn.

Có mấy khách uống rượu muốn vào, cũng bị phục vụ ngăn lại, nói thật xin lỗi, đã ngập đầy khách, bảo bọn hắn đến nơi khác uống rượu, khách nhân kia vừa nghe, xem xét bên trong, liền lập tức nổi trận lôi đình, trong miệng hỏi chỗ nào đã đầy ngập khách rồi? Tại đây rõ ràng có nhiều chỗ không như vậy, các đại gia có tiền, ngay cả rượu cũng đều không được uống sao?

Những phục vụ này chắc hẳn chính là người hầu của chưởng quầy, lúc bình thường đón khách thì cười hì hì, nhưng lúc đuổi khách, sắc mặt lại biến đổi, hung dữ nói: “Mau cút, mau cút, ai cho đến hồ đồ, kéo ta cắt ngang chân chó của người.”

Khách uống rượu vừa nghe, à, thì ra là hắc điểm, xám xịt chạy đi.

Thẩm Ngạo ở bên thấy trong lòng cực sướng rồi, cười tiếp tục lắc trên tay cây quạt.

Đợi đã lâu, khách nhân ở phía trong quán rượu sạch bong, nhưng khách nhân của Thẩm Ngạo, lại vô cùng vắng vẻ, không thấy ai chạy đến.

Mua thêm chỗ ngồi, mang theo nước sơn mới và cây gỗ hương, khí tức rượu hỗn tạp kém đi, dần dần biến thành một mùi hôi khó ngửi vô cùng.

Chưởng quầy kia lại quay người trở về, lúc này sắc mặt có chút khó coi, hắn gọi Kỳ Chương, thì ra trong nhà cũng có chút tài mỏng, mặc dù lớn lên nhà nhàn, nhưng lại chỉ thích đánh nhau, không thích đọc sách, về sau trong nhà bị thua thiệt, xuống dốc, lại càng pha trộn cùng một ít lưu manh.

Kỳ chương có ý nghĩ riêng, hơn nữa rất thích tranh đấu tàn nhẫn, rất nhanh liền tụ tập không ít lưu manh trong thành, trong thành Biện Kinh cũng coi như hoành hành một phương.

Những năm này tích lũy một ít tiền tài, đầu óc của hắn lại lung lay, biết rõ lẫn lộn như vậy xuống dưới cũng không có cách nào yên ổn, liền dẫn đàn em mở quán rượu ở chỗ này, ngày thường mời đến một ít lưu manh và người buôn bán nhỏ để uống rượu, sinh ý lại cũng rất náo nhiệt.

Hôm nay vì khoản mua bán này, Kỳ Chương bỏ tiền vốn xuống, hắn xem bộ dáng Thẩm Ngạo như là công tử ca có tiền, khẩu khí cũng rất lớn, muốn bao toàn trường, trong lòng Kỳ Chương tính toán qua, nếu kiếm được tốt khoản này, dù thế nào cũng có doanh thu hơn mười quan.

Nghĩ đến cái này, tâm Kỳ Chương tự nhiên bắt đầu nóng lên, lúc này thấy khách nhân Thẩm Ngạo chậm chạp không đến, liền có chút ít sốt ruột, hắn là người không thua không chịu thiệt, nếu Thẩm Ngạo dám lừa gạt hắn, tất nhiên không chịu bỏ qua.

Kỳ Chương đi đến bên người Thẩm Ngạo, miễn cưỡng kéo ra chút ít dáng tươi cười, nói: “Công tử, khách nhân của người như thế nào còn chưa tới? Phải chăng nên gọi món ăn trước, để phòng bếp bên kia làm việc chuẩn bị.”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Không cần, ta đều có chủ trương.”

Kỳ Chương tạm thời không có biện pháp ép hắn, chưa tới phút cuối cùng, hắn cũng không thể đơn giản đắc tội Thẩm Ngạo, đành phải chèn cười đi ra.

Một mực đợi đến trưa, mặt trời càng lúc càng cao, Kỳ Chương không nhịn được, từ sau tới, lúc này đây, không khách khí nữa, âm thanh lạnh lùng nói: “Trăm công tử, khách nhân của người đâu rồi, người làm trễ nãi sinh ý nửa ngày của ta, nếu bằng hữu người không đến, chúng ta tính toán như thế nào đây?”

Thẩm Ngạo không cho là đúng, cười cười nói: “Gấp cái gì, cũng sắp đến rồi.”

Kỳ Chương cười lạnh nói: “Người chó có khinh người, nếu không quản người là tướng công, công tử, vào tiệm của ta, hôm nay đừng mơ tưởng lừa gạt ta mà có thể bình yên đi ra ngoài.”

Đúng lúc này, ở phía sau, tiếng người huyên náo đầy ngoài cửa, đúng là có rất nhiều người đến, đi vào đầu tiên là Chu Hằng, Chu Hằng cười lớn, ở trước cửa đã nói: “Đều tiến đến, tiến đến, Trăm công tử mời các người uống rượu.”

Trong lòng Kỳ Chương vui vẻ, nhìn điệu bộ này, khách nhân không có đến mấy trăm, cũng sẽ không ít hơn vài chục, xem xét bên ngoài cửa trước, liền lập tức nổi giận.

Chỉ thấy đúng là đầu người di động, người xông đến tiến vào đúng là không ngớt không dứt, lại nhìn những người này, nguyên một đám rối bù, quần áo tả tơi, có người mang theo chén bể, có người cầm côn gỗ, có người chống trượng xù xì, tất cả đều là tên ăn mày.

Những tên ăn mày này nghe nói có người mời rượu, tự nhiên rất nhiều người ủng hộ, trong khoảng khắc, cánh cửa đều muốn bị đập phá, sau khi đi vào, vẫn có một chút chột dạ ngại ngùng như vậy, Chu Hằng ở bên cạnh khẽ cổ động, những người này liền điên rồi, liên tục xông vào, cả quán rượu đúng là thoáng cái bị những người này làm cho chật ních.

121. Chương 120: Náo Loạn

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 120: Náo loạn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo vừa thu quạt giấy lại, mười phần khẳng khái nói: “Chưởng quầy, mang rượu tới đây, bổn công tử mời khách, các huynh đài đang ngồi, mỗi người một chén rượu nước, nhanh bảo người đi lên, không thể chậm trễ khách của ta.”

Sắc mặt Kỳ Kỳ Chương hết xanh lại trắng, cả giận nói: “Người có lá gan thật lớn, dám đến chỗ của ta khóc lóc om sòm? Người cũng không hỏi thăm một chút, cái thành Biện Kinh này, Trương mỗ ta là người dễ bị bắt nạt sao?”

Thẩm Ngạo đùa cợt cười nói: “Như thế thì quá kỳ quái rồi, người là muốn mở cửa làm việc buôn bán, ta ở chỗ này mời khách, nếu người không từ từ chiêu đãi, lại nói lời ác ôn, người không phải dễ bắt nạt, bổn công tử lại là dễ bị khi dễ phải không?”

Chỉ là, đang lúc nói chuyện, những tên khất cái kia đã không đợi được nữa, có ít người trong bụng trống rỗng, một ngày đều không có đồ ăn vào bụng, vỡ bần hết lớn: “Chủ quán, đưa rượu, đưa rượu lên đây.”

Người hoành hành sợ người ngang, người ngang sợ người không muốn sống, những tên khất cái này có mấy trăm người, khắp nơi đều là một đồng rẻ rách, đứng nhìn bình thường bọn hắn sợ hãi rụt rè, như chuột đi qua phố, giờ phút này, người đông thể mạnh, hơn nữa Thẩm Ngạo vừa muốn mời rượu, dưng khí cũng nổi lên, ào ào đánh trống reo hò, đáng tiếc, rượu này để lên trên mặt bàn, thoáng cái đã có không biết bao nhiêu vết đen, vết bẩn.

Kỳ Kỳ Chương chứng kiến nhiều tràng diện, lại chưa từng gặp phải sự tình bực này, lập tức thở hổn hển, bày ra bộ dáng lưu manh vênh mặt, hất hàm sai khiến, cao giọng rống to: “Đều lăn đi ra ngoài, tại đây không chiêu đãi các người, những thứ chó chết này!”

Đám ăn mày lập tức hựt hơi, nhưng mà đi thì lại không nỡ, không đi lại có chút ít sợ hãi.

Thẩm Ngạo đứng lên lớn tiếng nói: “Đi cái gì, bổn công tử mời khách, hôm nay để các người ăn no ở chỗ này, các người là khách nhân, sợ cái gì, không được ai nhúc nhích, không ai tổn thương đến một sợi lông của các người.”

Thẩm Ngạo vừa nói như vậy, đám ăn mày liền hăng máu hơn rất nhiều, ào ào hô ứng: “Công tử nói đúng, chúng ta là khách nhân, chủ quán, không cần phải dong dài, dâng rượu lên cho các đại gia.”

Kỳ Kỳ Chương trầm mặt xuống, trong lòng biết những tên khất cái này chắc chắn sẽ không đi, cười lạnh một tiếng, nói với Thẩm Ngạo: “Công tử đã dám đến, ta đây sẽ không khách khí.” Xoay người đi trở lại hậu đường, chỉ một lúc sau, lại hùng hổ mang theo bốn năm tên người hầu đi ra, mỗi người đều mang theo gậy gộc, hung dữ nói về hướng Thẩm Ngạo: “Chớ chết, dám chọc ta, coi như mắt ngươi bị mù ”

Thẩm Ngạo dong đưa cây quạt, vội vàng vọt đến một bên, cười hì hì nói: “Như thế nào? Muốn động thủ sao? Ai da da, quân tử dùng tài hùng biện không động thủ được, mọi người có chuyện gì cũng từ từ nói, chứ vị huynh đài cái bang, các người xem xem, ta hảo tâm mời các người uống rượu, chủ quán này đúng là cầm gậy gộc đến đuổi các người, đây là cái đạo lý gì, rượu này, còn muốn uống hay không?”

Cái bang? Chưa nghe nói qua, chỉ là công tử này rất tôn trọng đối với bọn họ, một câu nói huynh đài, nghe thấy mà thật sự rất thoải mái, lập tức, một đám người âm âm đáp: “Muốn!”

“Có Khổng Minh mượn gió đông, hiện nay có Thẩm Ngạo mượn tên ăn mày, ha ha...” Thẩm Ngạo đắc ý tưởng tượng, phảng phất như là đại tướng quân đứng trước hai quân giao chiến trước kia, cao giọng nói: “Nhưng chủ quán muốn đánh chúng ta, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Có Thẩm Ngạo kích động, hơn nữa đám ăn mày bị chủ quán làm nhục, thời điểm bình thường, không có tiền không nắm chắc, không biết tức giận, tất nhiên là không dám tiến vào cửa hàng này, hôm nay tụ tập nhiều người như vậy, hơn nữa là công tử người ta xuất tiền, chủ quán lại kiêu ngạo như vậy, mặc dù đám ăn mày không có tiền tài, cũng không phải dễ bị bắt nạt.

Lập tức liền có người thay mặt hội đồng nhân dân hô to: “Đánh nó!”

Không biết tiếng thứ nhất là ai kêu ra, đám ăn mày liền phần phật tiến lên, chỉ là, cướp bóc chiếm đa số, đánh người lại thiếu, những tên ăn mày này, đã cực kỳ đói bụng, chuyện gì không làm ra được? Huống chi là tội này không trách được mình, lập tức, cả tửu quán hỗn loạn lên.

Kỳ Kỳ Chương và mấy tên người hầu lập tức liền bị đám ăn mày bao phủ, rất nhiều ăn mày chuyển cái bàn chuyển cái ghế, nện bình sứ nện bình hoa, cầm vạc rượu rồi ném luôn cả vạc rượu, vẫn còn hơi tỉnh táo, trước khi ném thì truyền tay nhau uống xong cái đã, trong khoảnh khắc, bình rượu này liền rỗng tuếch, lúc đó mới quăng đi.

“Wey wey Wey... Chư vị huynh đài, không cần phải náo loạn quá, người mang ghế nhà người ta đi, người ta về sau còn mở cửa hàng làm việc buôn bán thế nào đây? Đây là trái pháp luật, biết không? Ai, ai, còn người nữa, dần à, ngay cả khuân đồ cũng không biết khuân, người ta cầm cái bàn cái ghế ôm bình rượu, người cầm một chung rượu làm cái gì? Quá không có tiền đồ.” Thẩm Ngạo rất linh hoạt, những tên khất cái kia vừa xông vào, liền lôi kéo Chu Hằng, Triệu Cát ra khỏi tửu quán, đứng tại cửa ra vào, vừa xem, vừa nói châm chọc.

Ha ha, quân hấn lưu manh khi gió làm gì, gặp những tên ăn mày chân trần này, có thể thế nào?

“Oa, vương bát đản, người khuân đồ là được, rõ ràng còn đốt phòng ở nhà người ta, người lấy đá lửa từ nơi này này, ề ề, nhanh dập tắt lửa đi.” Thẩm Ngạo há miệng hô to, chứng kiến có ngọn lửa tại phóng lên, liền tranh thủ cuốn tay thành loa, cao giọng hô to: “Cháy rồi, cháy rồi, cứu hoả, mau tới cứu hoả đi!”

Một tiếng này vừa gọi, liền đưa càng nhiều người tới, ba vòng ở phía trong ba vòng bên ngoài, cứu hoả không thấy đâu, xem ngọn lửa bốc lên lại có khối người.

Chu Hằng cười phá lên, cười không ngừng, che bụng, không nhìn được, nói: “Biểu ca, người xem, chỗ đó có một huynh đài lại cầm một cái bô, ha ha...”

Thẩm Ngạo xem xét, quả nhiên một tiểu ăn mày, ôm cái bô lao ra, bộ dạng rất là hưng phấn, xun xoe chạy đi.

Trong lòng Triệu Cát đã cảm thấy hơi sợ, lại có chút kích thích, cũng may hắn còn kiềm chế được, bề ngoài, chỉ là hình dáng thờ ơ lạnh nhạt.

Thẩm Ngạo hô to về hướng người vây xem: “Các hàng xóm láng giềng, không nên nhìn nữa, nhanh cứu hoả đi!”

Đám người lập tức lui về phía sau ba thước.

Thẩm Ngạo không ngừng lắc đầu: “Thối đời ngày nay, thối đời ngày sau, lòng người khó dò, chẳng quây là người tốt như vậy, bình thường, trong những người này, có không ít người đến nơi đây uống rượu, các người liền cam lòng thấy chết mà không cứu sao, quá xấu rồi.”

Lúc này, đám người hơi tách ra, một người đầu mục đến bắt người, mang theo không ít sai dịch chạy tới, đầu mục bắt người kia trầm mặt, chứng kiến rất nhiều tên ăn mày làm xằng làm bậy, đang muốn gọi các sai dịch bắt người.

Thẩm Ngạo ở bên kia có mắt sắc, đã kêu to lên: “Này, quan sai đến rồi, các người là những người không có vương pháp, quan lão gia đến đây, việc thứ nhất, là bắt lấy tất cả bọn người, đưa đến nha môn, xam chửi lên mặt đầy đi Lĩnh Nam đó!”

Tiếng rống to này, vừa vắn nổi lên tác dụng mật báo cho đám ăn mày, đám khát cái kia vừa nghe thấy, lập tức đều tụt né ra.

Các sai dịch muốn đi bắt người, nhưng nhiều người trốn, mà lại toàn là tên ăn mày, lẫn vào đám người, thoáng cái đã không thấy tăm hơi, đành phải làm ra bộ dáng có làm việc, đuổi toàn bộ người đi chỗ khác.

Chỉ là, ngọn lửa thiêu đốt quán rượu đang bùng nổ dữ dội, Thẩm Ngạo đi đến trước mặt đầu mục bắt người kia, ôm quyền về hướng đầu mục bắt người: “Không biết đại nhân xưng hô như thế nào, à, đệ tử là người thứ nhất chứng kiến sự kiện cướp bóc lần này, thân là người nắm giữ tư liệu trực tiếp, tận mắt nhìn thấy người xấu hành hung con dân Đại Tổng, đệ tử không thể khoan tay đứng nhìn, nên muốn đứng ra đòi lại cái công đạo vì chủ nhân nhà này.”

Đầu mục bắt người này hừ lạnh một tiếng, ánh lửa ánh vào mắt của hắn, phảng phất như cũng hừng hực bốc cháy lên, âm thanh lạnh lùng nói: “Cút ngay, quan sai đang phá án.”

Phá án, xử lý cái đầu của người đó, đứng ở chỗ này nhìn náo nhiệt, ngay cả người chứng kiến thứ nhất cũng đều không để ý tới, người cũng hơi quá quắt rồi!

Chỉ là, tên đầu mục bắt người này có chút bất đồng, phảng phất nhà này bị thiêu, giống như chính là thiêu đốt nhà của hắn, tại sao vậy?

Thẩm Ngạo vừa nghĩ như thế, lập tức hiểu cái gì đang xảy ra, liền cười nói: “Đại nhân thật là uy phong, đệ tử rất bội phục, có đại nhân làm như vậy, lại bảo vệ an toàn cho thành Biện Kinh chúng ta, đệ tử cảm thấy rất an tâm.”

Dứt lời, Thẩm Ngạo liền lui qua một bên, đang đưa cây quạt tiếp tục xem náo nhiệt.

Thị dân ngoan ngoãn không phải dễ làm như vậy, xem ra sau này phải nhớ kỹ cái giáo huấn này.

Chỉ một lúc sau, Kỳ Kỳ Chương mang theo mấy tên người hầu lao ra khỏi khách sạn, mặt mũi tràn đầy dữ tợn, liếc nhìn Thẩm Ngạo, liền giơ tay lên, muốn xông tới, trong miệng còn oa oa kêu to: “Cầu tặc, hôm nay không giết người, Kỳ Kỳ Chương ta sẽ không làm người.”

“Đại nhân, đại nhân, chẳng quây hồ đồ rồi, muốn hành hung ah” Thẩm Ngạo một trốn, liền chui vào công sai đám bọn họ phía sau.

Kỳ Kỳ Chương vừa nhìn thấy đầu mục bắt người, lập tức không dám kiêu ngạo như vậy nữa, trên mặt gian nan nặn ra một nụ cười, đi qua hành lễ với tên đầu mục bắt người kia: “Lưu Bộ đầu, thì ra ngài đã ở đây.” Hắn dừng một chút, nhân tiện nói: “Lưu Bộ đầu tới rất vừa vặn, hôm nay mấy tiểu tặc này giựt giấy để người đập phá tiệm của ta, xin đại nhân chủ trì công đạo.”

Lưu Bộ kia nhíu đầu lông mày, trầm giọng nói: “Thật to gan, người đâu, mau bắt giữ ba tên tiểu tặc này.”

Thẩm Ngạo xem xét, không đúng, trong lòng liền nghĩ: “Xem ra Lưu Bộ đầu này quả nhiên là liên quan đến chủ tiệm, nghĩ một cái, người giật dây chủ tiệm, chính là hắn.”

Kỳ thật, chỉ cần tưởng tượng thoáng qua, có thể đoán ra đại khái, quan phủ bình thường gặp được sự tình này, đều giống nhau, sẽ khoan thai đến rất chậm, nhưng nhà này xảy ra chuyện, chỉ thời gian hai nén hương đã có quan sai đến rồi, hơn nữa vừa rồi đầu mục bắt người họ Lưu chứng kiến cửa hàng bị nện, liền biểu

lộ một vẻ rất đau lòng, nếu nói là giữa hai người này một điểm gian tình cũng không có, cho dù đánh chết Thẩm Ngạo, hấn cũng không tin.

Mấy tên sai dịch muốn tới bắt ba người Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo lập tức cười lạnh nói: “Ta là giám sinh, không có chứng cứ, ai dám bắt ta.”

Một câu nói kia lại nổi lên tác dụng, Lưu Bộ đầu lạnh nhạt liếc nhìn Thẩm Ngạo: “Giám sinh? Hừ, quốc pháp bất dung tình, người phạm vào quốc pháp, là giám sinh thì như thế nào?”

Nói thì nói như thế, lúc này đây lại không gọi người đến bắt hấn, người đọc sách không thể so sánh với người tầm thường, Đại Tổng triều từ khi lập quốc đến nay, người đọc sách được coi như động vật quý hiếm để nuôi dưỡng, cái gọi là hình không dùng trên người đọc sách, chính là không ai dám làm trái, tại lúc chưa có chứng cứ, Lý Bộ đầu thật sự không dám làm gì Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo cao giọng nói: “Đại nhân, kỳ thật, lúc này đây, ta tới là muốn cáo trạng.”

Lý Bộ đầu và Kỳ Chương nhìn nhau, trong đôi mắt Kỳ Chương lóe ra một tia lửa giận, nắm chặt con dao lớn, tùy thời chuẩn bị động thủ, Lý Bộ đầu khẽ lắc đầu về hướng hấn, giống như là không tiếng động nói cho Kỳ Chương, xem người này nói cái gì trước một chút, làm quyết định việc tiếp theo.

Nói xong, Thẩm Ngạo cao giọng nói: “Ta muốn cáo trạng chưởng quầy quán rượu này, vô cớ đánh chủ nhà Thúy Nhã Sơn Phòng Ngô Tam nhi, xin đại nhân làm chủ cho đệ tử, còn cho Ngô Tam nhi một cái công đạo.”

Kỳ Chương cười lạnh không nói gì, Lý Bộ đầu hừ một tiếng, nói: “Trước đó, phải nói rõ ràng sự tình người đánh trống reo hò cổ vũ người phá cửa hàng Chương chưởng quầy đã.”

Nghiệp quan, phạm là bắt đầu cấu kết với hắc đạo, rất nhiều chuyện nhìn như phức tạp, liền có vẻ đơn giản hơn nhiều.

Thí dụ như Lý Bộ đầu, kỳ thật hấn không có bao nhiêu giao tình cùng với Kỳ Chương, nhưng Kỳ Chương là đầu sỏ tay anh chị, chẳng những biết đạo lý cấu kết quan phủ có nhiều chỗ tốt, mà còn biết liên kết chặt chẽ với quan phủ, một thành doanh thu quán rượu này, chắc chắn là đúng hạn phải hiếu kính lên trên.

Lý Bộ đầu mặc dù chỉ là tiểu tốt tại phủ Kinh Triệu, nhưng quyền lợi lại rất lớn, trên mặt đất thành Biện Kinh có gió thổi cỏ lay gì, qua tay người thứ nhất, chính là hấn.

Thẩm Ngạo đập phá quán rượu, giống như đập phá bát cơm của Lý Bộ đầu, cho nên bất kể Thẩm Ngạo nói thế nào, Lý Bộ đầu vẫn truy cứu, chính là phải gắn tội trạng cho hấn.

Nếu không phải Thẩm Ngạo có một cái mác giám sinh, Lý Bộ đầu sớm đã trối gô bọn hấn, trực tiếp áp giải đi. Giám sinh, giám sinh, cái thân phận này đối với Lý Bộ đầu mà nói, có lẽ là rất làm cho người ta sợ hãi.

Chỉ là, Lý Bộ đầu cũng không quá sợ hãi, ở phía trong thành Biện Kinh, quan so với chó còn nhiều hơn, có thực quyền đều ở trong nội đường hai phủ ba tỉnh sáu bộ, phần còn lại, tuy nhìn về phía trên đều rất hiển quý, kỳ thật ngay chó cũng không bằng, một năm lương bổng có lẽ so ra còn kém một tháng chất béo của Lý Bộ đầu.

Những người này nhìn về phía trên thì là tam phẩm, tứ phẩm, quan to đến dọa người, kỳ thật cũng chỉ là hù dọa những dân chúng kia, Lý Bộ đầu ở cửa nhỏ lâu năm nên biết rõ, nếu những vị quan này có phương pháp, có nhân mạch, đã sớm luôn cúi tiến vào bộ đường hoặc phóng ra bên ngoài.

Cho nên coi như là một giám sinh, Lý Bộ đầu cũng không sợ, chỉ cần Kỳ Chương liều mạng cắn hấn, mình làm theo lẽ công bằng, bộ dáng vì công việc, ai có thể nói cái gì?

Nghĩ như thế, Lý Bộ đầu liền cười lạnh trong lòng, hôm nay có người dám nện quán rượu hấn che chở, sau này ai còn hiếu kính hấn? Lấy tiền tài người thay người tiêu trừ tai nạn, đây là đạo lý từ thời cổ vẫn không thay đổi.

Thẩm Ngạo vừa nghe đã hiểu, thì ra Lý Bộ đầu này là cắn gấu gao sự tình nện quán rượu, nói rõ là xuất đầu muốn vì Kỳ Chương. Thông dong cười một tiếng: “Ông chủ Thúy Nhã Sơn Phòng bị Kỳ Chương đá

thương trước, đại nhân không hỏi qua, lại hỏi đến sự tình nện quán rượu, không khỏi có chút bên này nặng bên kia nhẹ đó!”

Triệu Cát từ đầu một mực đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt nhìn, lúc này cũng là khẽ mỉm cười nói: “Thẩm công tử nói không sai, vì để bày ra công bằng, hai án cùng thẩm mới có thể tra ra manh mối.”

Lý Bộ đầu trừng mắt liếc nhìn Triệu Cát: “Cút ngay, nơi này là chỗ để người xen vào sao?”

Trong đôi mắt Triệu Cát hiện lên một vòng sát cơ, nhưng chỉ cười cười, liền khép miệng không nói.

Lý Bộ đầu tiếp tục nói: “Thúy Nhã Sơn Phòng lại là cái thứ gì, hôm nay ta điều tra chỉ là sự tình quán rượu này.”

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Thúy Nhã Sơn Phòng không phải thứ gì, là một quán trà thôi!”

122. Chương 121: Lại Về Phủ Kinh Triệu

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 121: Lại về phủ Kinh Triệu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lý Bộ đầu cười lạnh nói: “Hừ, quán trà thì như thế nào? Bản đầu mục bắt người, mặc kệ hấn là tốt hay xấu, Kỳ Chương, người tới đây nói xem, có phải là người này xúi giục người đập phá quán rượu của người hay không?..”

Không đợi Kỳ Chương nói chuyện, Thẩm Ngạo thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cao giọng nói: “Lý Bộ đầu, người nói những lời này rất không đúng, Thúy Nhã Sơn Phòng là quán bán trà ngon, người không thể làm nó oan uổng.”

Lý Bộ đầu không thể tưởng được, Thẩm Ngạo lại đi đốc sức liều mạng trên vấn đề rối rắm không ảnh hưởng đến toàn cục này, sắc mặt lập tức càng lạnh hơn: “Nó tốt hay xấu, có quan hệ gì đến ta đâu?”

Thẩm Ngạo nói: “Lý Bộ đầu, quan hệ trong này rất sâu sắc, đang mang tiền đồ của ngài đó!”

Kỳ Chương không nhịn được, nói: “Lý đại nhân, nói chuyện này cùng hấn để làm gì, người này dẫn rất nhiều tên ăn mày đến nện cửa hàng của ta, quán rượu hiện tại biến thành hình dáng này, đều là tên tiểu tặc này xúi dục, xin đại nhân làm chủ cho ta.”

Lý Bộ đầu nghe Kỳ Chương thúc giục, ôm tay nói với Thẩm Ngạo: “Nghe thấy chưa? Nhân chứng vật chứng đều ở đây, người muốn chống chế cũng không được, từ nãy đến giờ người toàn nói mấy thứ linh tinh, là muốn cời tội sao? Theo ta đến nha môn một chuyến.”

Thẩm Ngạo đùa cợt cười nói: “Cũng tốt, vừa đúng lúc ta muốn đi cáo trạng, không ngại đi theo đầu mục một chuyến.”

Thẩm Ngạo nói xong, chấp tay ra sau lưng, một bộ dạng rất thanh nhàn tự tại, hấn là giám sinh, là người đọc sách, gặp quan không bái, không bị làm nhục, tại trước khi bị định tội, ai cũng không thể làm gì hấn, cho nên, gông xiềng đối với người phạm tội bình thường vô dụng với hấn.

Lý Bộ đầu thấy hấn nói như vậy, trong lòng âm thầm kỳ quái: “Người này lại rất nhàn nhã, hấn là sau lưng...” Trong lòng nghĩ như vậy, liền có chút ít lo sợ bất an, lại nghiêm mặt hỏi: “Người muốn cáo trạng cái gì?”

Thẩm Ngạo nói: “Đương nhiên là cáo trạng Lý Bộ đầu.”

Lý Bộ đầu tức giận tới mức cười rộ lên, ngón tay chỉ vào mặt Thẩm Ngạo nói: “Người nói năng bậy bạ, tố cáo bản đầu mục bắt người sao? Hừ...”

Thẩm Ngạo khẽ cười, nói: “Lý Bộ đầu thân là quan lại triều đình, ăn là công lương, uống quân lộc, nhưng rất không trung tâm đối với hoàng thượng!”

Triệu Cát ở sau lưng biến sắc, nhìn qua Thẩm Ngạo, trong lòng không khỏi nghĩ: “Ai da, thì ra Thẩm Ngạo này sớm đã phát hiện thân phận Trẫm!”

Ai ngờ Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Người vừa mới nói Thụy Nhã Sơn Phòng không phải là cái gì, có phải không? Chính tai đệ tử nghe thấy, người không chống chế được. Có những lời này của người, ta chẳng những muốn đi Kinh Triệu phủ cáo trạng, còn muốn đưa cáo trạng lên triều đình, để cho triều đình biết rõ, Lý Bộ đầu khi quân phạm thượng.”

Khi quân phạm thượng? Cái mũ thật lớn.

Lý Bộ đầu thấy Thẩm Ngạo mỉm cười, đôi mắt kia nhìn về phía mình, ngụ ý rất sâu, trong lòng có một chút băn khoăn: “Lời nói này là như thế nào?”

Thẩm Ngạo sờ mó trong tay áo, liền lấy ra một tờ giấy, cười lạnh nói: “Mời Lý Bộ đầu xem.”

Lý Bộ đầu vừa xem xét cái này, lập tức ngây ngẩn cả người, chỉ nhìn trên tờ giấy này viết chín chữ to ‘Thụy Nhã Sơn Phòng là quán trà rất ngon’, lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) lại có ấn tỳ, có một chữ nhỏ cực nhỏ viết: Ngự bảo khâm chỉ ban thưởng.

Lý Bộ đầu đột nhiên có chút ít ấn tượng, hình như là có Thụy Nhã Sơn Phòng, hoàng thượng từng đề qua chữ như vậy.

Vừa nghĩ như thế, đầu Lý Bộ lập tức hơi có chút xấu hổ, thì ra Thẩm Ngạo nói không sai.

Triệu Cát xem xét, thì ra lại là chữ lưu niệm tự tay mình viết, trong lòng không khỏi cười một tiếng, Thẩm Ngạo này, thật là có chút ý tứ, mỗi một lần nói chuyện, đều rất hay đào một cái hố, chờ người khác chui vào, thật không hiểu ở phía trong đầu hắn đang nghĩ cái gì.

Thẩm Ngạo thu hồi khuôn mặt tươi cười, nghiêm mặt nói: “Ta hỏi người, Thụy Nhã Sơn Phòng đến cùng phải là quán trà ngon hay không?”

Bị Thẩm Ngạo đột nhiên tập kích bất ngờ như vậy, cái trán Lý Bộ đầu lập tức toát ra mồ hôi lạnh, nghiêm mặt nói: “Đúng, đúng...”

Thẩm Ngạo trợn mắt một cái, nói: “Là cái gì, người nói rõ ràng cho ta nghe.”

Lý Bộ đầu thay đổi sắc mặt, nói: “Thụy Nhã Sơn Phòng là quán trà ngon.”

Hắn đầu còn dám nói một chữ không, nói ra, liền thực sự bị hiềm nghi khi quân phạm thượng.

Thẩm Ngạo cười cười, tâm tình vui vẻ, thu tờ giấy viết lưu niệm kia lại, ung dung nhàn nhã nói: “Có thể chứ, xem ra Lý Bộ đầu có lẽ là trung với hoàng thượng, hoàng đế chúng ta rất thánh minh, nhìn rõ mọi việc, hoả nhãn kim tinh, người có thể lạc đường mà biết quay lại, hoàng thượng vừa nghe, biết khoan hồng độ lượng, nhất định sẽ tha thứ cho người.”

Lời nói này rất có ý tứ hàm xúc giáo huấn, trong đôi mắt Lý Bộ đầu lóe ra một tia lửa giận, rồi lại cảm thấy rung mình: “Người này chỉ sợ không giống người bình thường, hừ, trước đó chính mình đã xem nhẹ hắn. Hiện tại nên để cho hắn tác quái một hồi, để tỳ nữa xem hắn nói thế nào.”

Nghĩ như vậy, Lý Bộ đầu liền nói với Thẩm Ngạo: “Hiện tại, công tử có thể theo ta đến nha môn một chuyến hay không?”

Chỉ cần thái độ vâng lệnh chịu giải quyết việc chung, Kỳ Chương có chết cũng cần vào việc này, Lý Bộ đầu thật sự không sợ hắn, cái gọi là cường long áp địa đầu xà, ám chỉ tay anh chị đầu sỏ, mặc dù Thẩm Ngạo có thủ đoạn cao, vào nha môn phủ Kinh Triệu, cũng dạy hắn đẹp mặt.

Triệu Cát ở một bên, trong lòng vẫn đang suy nghĩ: “Nhìn rõ mọi việc thì không dám, nhưng hoả nhân kim tính là cái gì? Hôm nay xảy ra việc này, không phải thú vị bình thường, nhìn xem Thẩm Ngạo thoát thân như thế nào, rất hay đây.”

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Tốt, đi một chuyến, cũng nên tra ra manh mối sự tình này, mời Lý Bộ đầu dẫn đường.”

Phủ Kinh Triệu, quá chính xác, không biết chỗ đó có mấy tên già trước tuổi hay không, ha ha, đến lúc đó nhìn Lý Bộ đầu người làm việc như thế nào.

Lý Bộ đầu bị Thẩm Ngạo náo loạn một chút, khí thế cũng yếu đi vài phần, làm thủ thế mời, nói: “Đi thôi.”

Một chuyến mười mấy người quanh co khúc khuỷu đi về hướng Kinh Triệu phủ, Lý Bộ đầu đi phía trước, mấy sai dịch đi hai bên giám thị, ba người Thẩm Ngạo ở trung tâm, Kỳ Chương và mấy người hầu tặc chính là theo đuôi ở phía sau, nhìn bóng lưng Thẩm Ngạo, hàm răng cắn đến rung động khanh khách.

Vốn là, loại sự tình này, Kỳ Chương không có ý định đi đến quan phủ, chỉ chỉ là chuyện bây giờ đã náo loạn lớn, quan phủ nhúng tay vào, hẳn cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước, cũng may có Lý Bộ đầu làm chỗ dựa, thật sự không cần sợ cái gì.

Đến nha môn phủ, Kinh Triệu đứng lúc một đầu mục bắt người mang theo mấy sai dịch, muốn đi ra ngoài làm việc, Thẩm Ngạo xem xét, là Trương Bộ đầu Vạn Niên, hẳn và Trương Bộ đầu đã biết nhau từ lâu, liền cười hì hì nói về hướng Vạn Niên: “Trương Bộ đầu mạnh khỏe.”

Vạn Niên xem xét, lập tức tươi cười tới: “Thì ra là Thẩm công tử, Thẩm công tử hôm nay làm sao có thời gian rảnh rỗi...” Hắn nói đến một nửa, đột nhiên cảm thấy không khí không đúng, thấp giọng hỏi Thẩm Ngạo: “Thẩm công tử, đây là làm sao vậy?”

Thẩm Ngạo khẽ mỉm cười nói: “Không có gì, lại dính vào một bản án, Lý Bộ đầu làm công việc theo lẽ công bằng, muốn ta đến đây một lần, ha ha, Trương Bộ đầu, không quá rầy người, ngày khác mời người đi uống trà.”

Lý Bộ đầu cũng là âm thầm kỳ quái, Trương Bộ đầu làm sao lại nói chuyện cùng phạm nhân như bạn thân giao vậy, hẳn và Vạn Niên là cùng nghiệp, xem như nửa oan gia, hai người được phân công quản lý địa phương, cũng là đối thủ cạnh tranh.

Vạn Niên vừa nghe xong, con mắt liền rơi xuống trên người Lý Bộ đầu, cười cười rất có thâm ý, nói về hướng Thẩm Ngạo: “À, thì ra là như vậy, ngày khác tiểu nhân sẽ mời Thẩm công tử uống, cũng không thể để Thẩm công tử tốn kém, ta còn có việc chung, cáo từ trước.”

Thẩm Ngạo lập tức hiểu rõ, Vạn Niên và Lý Bộ đầu không ngồi cùng bàn, ha ha, Vạn Niên thật là một con cá chạch sống vạn năm, chỉ sợ bây giờ đang chờ xem Lý Bộ đầu bị chê cười rồi.

Lúc này, trong lòng Vạn Niên liền nghĩ, ngày đó Thẩm Ngạo đối mặt chính là Tào công công, còn không phải trên đũa xoay quanh bọn họ như vậy sao, hôm nay nhất định cũng có thể an toàn ra đi, loại sự tình này, không tới phiên hắn nhúng tay, ngồi đợi trò hay là đủ rồi.

Lý Bộ đầu là người thông minh, đợi Vạn Niên dẫn lấy thủ hạ sai dịch đi xa, trong lòng đột nhiên sinh ra một chút tâm thần bất định, Vạn Niên cũng là đầu mục bắt người tư cách lão thành, bình thường đối với người ngoài không có kiểu khách khí như vậy, hẳn là cái tên họ Trầm này thực sự có bối cảnh lớn?

Lập tức lại nghĩ, mình sợ cái gì, mình theo lẽ công bằng làm việc, đem người phạm tội cùng khổ chủ giao cho phán quan, sự tình còn lại, mình không cần quan tâm.

Vì vậy liền ho khan một tiếng, mang theo Thẩm Ngạo, Kỳ Chương và người liên can vào cổng lớn, chính mình đi trước tìm phán quan, nói rõ rằng ngọn nguồn sự tình trước cái đã.

Chỉ một lúc sau, phán quan ngồi công đường xử án, một tiếng gõ gõ bàn vang lên, liền nghe được có người tuân lệnh: “Dẫn người phạm tội Thẩm mỗ, Chu mỗ, Vương mỗ, cùng khổ chủ Trương mỗ lên công đường.”

Đến rồi, Thẩm Ngạo mỉm cười, liếc nhìn Kỳ Chương, Kỳ Chương vừa mới dùng cái ánh mắt giết người kia bức tới, Thẩm Ngạo cũng dùng ánh mắt đánh trả, người này cũng không thể làm gì được người kia.

Đánh nhau hung ác, Thẩm Ngạo không am hiểu, nhưng nếu nói là đến công đường, ở trong tình trạng bị người tố cáo, kinh nghiệm của hắn rất phong phú, cáo thì cáo, điểm kinh nghiệm EXP liên tăng trưởng, quen việc dễ làm mà.

123. Chương 122: Bồn Thiểu Gia Vu Oan Người Không Được Sao

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 122: Bồn thiểu gia vu oan người không được sao

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Phía dưới gương sáng treo cao, phán quan xanh mặt, trong tay cầm tấm gỗ, trong đôi mắt tóe ra vẻ âm lãnh, nhìn phạm nhân đang được đưa đến.

Chỉ là vừa xem xét, trong đôi mắt kia đột nhiên kinh ngạc, lập tức lại là cả kinh, về sau lại chỉ còn có vẻ thất thần vô định.

Vốn là chứng kiến Thẩm Ngạo mặc một bộ áo đạo, đóng đưa cây quạt, đeo khăn chít đầu, mỉm cười đầy tự tin.

Thẩm Ngạo thấy được phán quan, đón tiếp chính là lời nói mang theo vài phần kính cẩn: “Hôm nay lại là đại nhân ngồi công đường xử án sao? Hồ then, hồ then, đệ tử lại phải làm phiền.”

Phán quan này chính là quan chủ thẩm một án Tào công công lần trước, chứng kiến lần này lại là Thẩm Ngạo, đầu còn dám căng mặt ra đón tiếp, tiểu tử này quá lợi hại, nhanh mồm nhanh miệng, lần thứ nhất trước đó đã để cho hắn lên mặt dạy đời, hôm nay rõ ràng tiểu tử này còn đến đây, chắc là đã coi phủ Kinh Triệu như khách sạn.

Ba ngày lại đến một hai lần như vậy, hết lần này tới lần khác, đều là tên phán quan này bất hạnh, mỗi lần đều đến phiền hắn ngồi công đường xử án.

Cái này... Cái này... Tiểu tử này khó đối phó lắm, không biết lần này hắn lại tái phạm tội gì, xem ra phải cẩn thận thì hơn, đừng có lại để hắn làm loạn.

Thẩm Ngạo cũng chỉ xem đến thế thôi, phán quan chuyển qua xem mặt hai phạm nhân khác nữa, vừa xem xét, lại cả kinh, bên trái Thẩm Ngạo là một tên mập, người này rất quen mặt, hình như đã gặp nhau ở nơi nào đó rồi, à, nghĩ ra rồi, tiểu tử này dường như là lẫn lộn cùng con của mình, là công tử phủ Kỳ Quốc công.

Đại Tổng triều, từ lúc lập quốc đến nay, người được phong tước rải rác không có mấy, mà Kỳ Quốc công lại là công tước khác họ ít có, hắn quyền thế to lớn, đâu phải là người một cái phán quan nho nhỏ như hắn có thể đơn giản động đến.

Trong lòng Phán quan hô to một câu không may, nhưng xem tướng công trung niên phía bên phải Thẩm Ngạo kia, thoáng cái, ngay cả con mắt đều muốn rơi xuống đất, người này... người này cùng... cũng rất quen mặt mà!

Nghĩ nghĩ, hắn... hắn là hoàng thượng đó!

Cái này... đây là cái tình huống gì vậy?

Phán quan lập tức đứng lên, ở trước mặt hoàng thượng, hắn nào dám ngồi, chột dạ rồi!

Đôi mắt liếc qua Lý Bộ đầu, trong lòng lập tức giận dữ, đồ không biết sống chết, toàn bộ thành Biện Kinh, người không nên dẫn đến đây nhất, Lý Bộ đầu đều mang đến cho hắn rồi, cái tên Lý Bộ đầu này không muốn giữ lại cái đầu nữa, hắn còn có thể thất nữ nhi mà, náo loạn không tốt, nói không chừng hắn sẽ cùng Lý Bộ đầu bị tịch thu tài sản cả nhà, bị giết như kẻ phạm tội.

Phán quan rời ghế, nghênh đón về hướng Thẩm Ngạo trước, hắn không dám nhìn tới Triệu Cát, hôm nay hoàng thượng ăn mặc cải trang, chắc hắn không muốn làm cho người ta biết rõ thân phận của hắn, cho nên, bản thân giả bộ hồ đồ, giả bộ như không biết.

Trong lòng run sợ chấp chấp tay về hướng Thẩm Ngạo, cười hi hi nói: “À, thì ra là Thẩm công tử, Thẩm công tử đến phủ Kinh Triệu, vì sao trước đó không thông báo một tiếng, ai nha nha, không có từ xa tiếp đón, thứ tội, thứ tội!”

Còn không có tiếp đón từ xa? Ta là bị áp giải đến đây đó!

Đến cái phủ Kinh Triệu này vốn là dính phải rủi ro, nhìn ý tứ tên phán quan này nói, hình như là nói về sau phải thường xuyên đến đây uống nước?

Trong lòng Thẩm Ngạo rất tà ác mà oán thầm một phen, trên mặt mang theo dáng vẻ tươi cười nói: “Không thể tưởng được, lại là đại nhân trực, gần đây đại nhân sống có tốt không?”

“Tốt, tốt...” Trong lòng phán quan lại rất không khách khí với Thẩm Ngạo, không tiếng động nghĩ: “Tốt cái gì, khi gặp người, còn có cái gì tốt hơn nữa?”

“Mời Thẩm công tử và vài vị huynh đài ngồi.” Phán quan cực kỳ khách khí, dáng tươi cười tràn đầy mặt mũi, sai đám sai dịch đưa ghế đến, một phút cũng không dám chậm trễ.

Lý Bộ đầu xem xét, cái miệng hít một hơi thật dài, đây là cái tình huống gì, đây là thẩm phán phán quan sao?

Thấy thế nào cũng giống như là phán quan đại nhân muốn mời khách uống rượu?

Chứng kiến tình huống này, trong đầu Lý Bộ đầu đã có chút ít chột dạ rồi, tên giám sinh này thật sự là nhân vật rất giỏi?

Xem ra, việc hôm nay, không giải quyết được gì rồi.

Kỳ Kỳ Chương kia nhất thời bị dọa cho sợ hãi, hắn là người thông minh, mắt thấy bộ dáng phán quan run sợ biểu hiện rõ mồn một, trong lòng kêu to một tiếng không tốt, trong lúc nhất thời cũng không biết nên ứng đối như thế nào, chỉ là thất thần không nói được nên lời.

Ai ngờ một người hầu sau lưng nói: “Đại nhân, cái tên họ Trầm này xui khiến người nện cửa hàng chúng ta, xin đại nhân phán xét rõ ràng.”

Một câu nói kia nói ra, lập tức làm không khí vốn rất là hài hòa kia bị phá hủy, phán quan vừa nghe xong, liền không thể không bày chút ít quan uy đi ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn cái tên người hầu kia, nói: “Nện cửa hàng của người? Thẩm công tử nện cửa hàng người làm cái gì?”

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Là như vậy, trong đêm hôm qua không phải là đại hội giám bảo sao? Ha ha, kẻ hèn này không cẩn thận được thứ tự đứng nhất, đại nhân biết rõ tính tình của ta, ta là người yêu náo động, lại rất có tấm lòng bác ái. Cho nên liền nghĩ, trên đường phố nhiều tên ăn mày bụng ăn không no trôi giạt khắp nơi như vậy, chẳng bằng mời bọn hắn đi uống chút rượu.”

Phán quan vừa nghe, nhếch ngón tay cái lên: “Thẩm công tử quả nhiên không hổ là đọc đủ thứ thi thư, thánh nhân dạy bảo không quên, người yêu nhân nghĩa, chính là đạo lý này.”

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Ai ngờ ta đến quán rượu của bọn hắn, mời mấy tên ăn mày đến, bọn hắn lại đột nhiên cầm gậy lớn chạy ra, nói là muốn làm sự tình ồn ào. Đối với đám ăn mày lại càng hung ác, muốn đuổi tất cả chúng ta đi ra.”

Phán quan cả giận nói: “Tên ăn mày không phải là người sao? Huống chi công tử bỏ vốn, lại không ít tiền thưởng cho bọn hắn, làm như thế, thức sự quá đáng giận.”

Thẩm Ngạo vội vàng thừa cơ nói: “Đúng vậy đó, đại nhân, người cũng biết, đệ tử vừa thấy được gây lớn, liền sợ hãi, trong lòng chột dạ, lúc ấy liền ngây ngốc. May mắn được vị Vương tướng công này còn có Chu công tử vịn ta đi ra, chỉ là, biến cố lại xảy ra, chủ quán cảm gây lớn đến đuổi khách, nhưng đám ăn mày lại giận tím mặt, vì vậy liền náo loạn đến mức này.”

“Đáng đời!” Phán quan cười lạnh nói: “Tên ăn mày tuy làm việc không hợp pháp, nhưng chủ quán này cũng là điều dân.”

Thẩm Ngạo nói: “Đúng vậy, đúng vậy, đệ tử cũng nghĩ như vậy, chỉ là, Lý Bộ đầu và vị Kỳ chương quầy này, lại nghĩ khác với đệ tử, bọn hắn không phải đem ta và hai vị nhân huynh đến Kinh Triệu phủ, muốn trị tội chúng ta. Đại nhân biết rõ, ta là người sợ bị kiện nhất, nghĩ đến việc phỉ vào nha môn, trong lòng liền cực kỳ sợ hãi, run bắn cả người.”

“Lòng ta gan ta mới rung động sợ hãi đây này!” Phán quan kêu oan trong lòng. Lạnh lùng quét mắt Lý Bộ đầu và Kỳ Chương, còn có mấy tên người hầu kia, cười lạnh nói: “Phủ Kinh Triệu này là địa phương có vương pháp, há lại để cho loại ác ôn này và điều dân làm càn!”

Lý Bộ đầu xem xét hướng gió không đúng, vội vàng nói: “Đại nhân, tiểu nhân nhất thời không hiểu rõ, thiếu chút nữa đắc tội Thẩm công tử, xin đại nhân thứ tội.”

Kỳ Chương xem Lý Bộ đầu thoáng cái tượng thay đổi, lập tức giận dữ, trong lòng không khỏi suy nghĩ, Lý Bộ đầu lời nói này, chẳng phải là đem toàn bộ tội này đổ lên trên người Kỳ Chương hắn? Hừ, hắn lại đẩy một cái rất sạch sẽ đó!

Phán quan hừ lạnh một tiếng, nói: “Cửa hàng Kỳ Chương bị nện, tất cả đều là bởi vì chính hắn mà ra, đã là người làm ăn, nên hòa khí sinh tài, hắn lại làm rất tốt... Hừ hừ, chậm trễ đãi khách nhân như thế, chẳng phải là gieo gió gặt bão?”

Lý Bộ đầu nói: “Đúng, đúng, đại nhân nói rất đúng.” Nói xong liền trừng mắt liếc Kỳ Chương: “Trương chương quầy, còn không mau thỉnh tội với đại nhân và Thẩm công tử?”

Cửa hàng bị người đập phá, vài năm tâm huyết thoáng cái uổng phí, mỗi tháng tốn hao nhiều tiền như vậy đi làm no bụng cái tên Lý Bộ đầu này, kết quả là đụng phải việc, Lý Bộ đầu một điểm tác dụng đều không có. Kỳ Chương rất cuộc không nhịn được nữa, giận dữ nói: “Thỉnh tội? Muốn thỉnh tội, cũng có thể, xin Lý Bộ đầu đem tiền hiệu kính mỗi tháng trả cho ta, mấy năm này người ăn của ta uống của ta, chỉ sợ là không ít đâu!”

Tính tình lưu manh đi lên, Kỳ Chương cũng không để ý cái gì nữa, hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói: “Muốn thỉnh tội, cũng nên là Lý Bộ đầu người thỉnh tội đứng.”

Lý Bộ đầu kinh hãi, cuống quýt cãi: “Người nói hươu nói vượn, Kỳ Chương, chớ cho rằng người khác không biết lai lịch của người, mấy năm này người ở thành Biện Kinh gây chuyện thị phi, khi dễ dân chúng, tội ác chồng chất, người cần phải nghĩ kỹ, chớ cần lung tung.”

Trong lời nói của Lý Bộ đầu bí mật mang theo sự uy hiếp, ý là nói cho Kỳ Chương biết, nếu hiện tại nhận tội, cũng không tính là vu cáo, nhưng nếu người không thức thời, lão tử đem nội tình người phát ra, sự tình có thể không xong xuôi được.

Hết lần này tới lần khác, cái tên Kỳ Chương này, đến lúc tức giận đến, cái gì cũng không nghĩ nhiều, chứng kiến Thẩm Ngạo và phán quan kia quan hệ rất sâu, trong lòng cũng mất hết can đảm. Hắn lại là lưu manh tuyệt đối không chịu hại chịu thiệt, giờ phút này liền lật mặt lên, cái gì cũng chẳng thèm quan tâm, cười lạnh nói: “Chuyện của ta, tự sẽ có người xử trí, chỉ là sự tình Lý Bộ đầu, hôm nay lại muốn nói rõ ràng, người thu hiệu kính của ta, trước sau cộng lại chỉ sợ không dưới trăm quan đâu, còn có năm kia, người xem trúng khuê nữ Dương gia, không phải là bảo chúng ta đi trối người? Cuối cùng khuê nữ Dương gia kia thất cổ tự tử chết rồi, còn không phải người giả mù sa mưa, nói muốn truy cứu xử lý hung thủ sao?”

Đầu Lý Bộ đầu lập tức đầy mồ hôi lạnh, trong lòng gấp đến độ giơ chân lên, cái tên Kỳ Chương này, thật sự quá không được rồi, hiện tại nhận tội, nhiều nhất chỉ là bị đánh, đời danh tiếng đi qua, chính mình lại mang theo hắn làm ăn, tương lai còn không phải sẽ tiếp tục ăn uống no say sao?

Hết lần này tới lần khác, hắn không chịu chịu thiệt, lại trèo lên cần vào chính mình, rất nhiều sự tình mình làm, đều có liên quan cùng Kỳ Chương, hôm nay hắn muốn nói hết ra, công phục mình đang mang, đừng nghĩ mặc lại nữa.

Lý Bộ đầu cũng nổi giận, trong miệng lạnh lùng thốt: “Án mạng trong tay ngươi còn thiếu sao? Nếu không phải ta cứu mạng ngươi, cái tên chó chết như ngươi cũng có hôm nay? Hừ hừ, hôm nay ngươi phải chết, ai cũng ngăn không được, không cần phải kéo ta xuống nước.”

Hai người bắt đầu cần lung tung, đúng là thoáng cái chấn động, nói ra không ít vụ án mạng.

Thẩm Ngạo vừa nghe, lập tức cười to, nói với phán quan: “Đại nhân thật sự là nhìn rõ mọi việc, chỉ một đôi lời, liền kéo ra được bản án lớn như vậy.”

Kỳ thật Thẩm Ngạo sớm đã chuẩn bị một đồng lí do thoái thác, chỉ là những lí do thoái thác này đến Kinh Triệu phủ đúng là không dùng được rồi, ai có thể biết hắn nói cái gì, phán quan này sẽ tin cái gì, càng không nghĩ đến, Lý Bộ đầu và Kỳ Chương lại bắt đầu hai bên cần nhau, còn không đợi Thẩm Ngạo ra tay, cũng đã tự đưa mình vào chỗ chết.

Phán quan cũng là vừa mừng vừa sợ, lập tức làm ra một bộ dạng uy nghiêm, nói: “Đến đây, bắt giữ hai người này, tùy ý tái thẩm, bọn họ là trọng phạm, phải trông giữ cẩn thận.”

Đám sai dịch vâng lên, Chu Hằng lại kêu to: “Chậm đã ”

Chu đại thiếu cười lạnh đi đến trước người Kỳ Chương, hắn làm nhiều việc cùng lúc, bốp bốp hai tiếng, hai bàn tay đánh vào hai bên mặt Kỳ Chương, cả giận nói: “Ai bảo ngươi dám đánh Ngô Tam nhi.”

Tiếp theo lại là một cái tát đi qua: “Ai bảo ngươi làm lưu manh.”

Chu đại thiếu gia và Ngô Tam nhi coi như là quen biết đã lâu, Ngô Tam nhi hiện tại chính là cơ áo của Chu Hằng, tiền tiêu vật hàng tháng của hắn đều là lấy từ Thúy Nhã Sơn Phòng, giờ phút này cõng lòng đầy oán giận, lòng bàn tay đi ra, đánh rất nặng, Kỳ Chương bị mấy sai dịch bắt chéo hai tay vào sau lưng, không thể động đậy, trên gương mặt rất nhanh đã sưng phồng lên.

“Bốp!”

“Ai bảo ngươi mở quán rượu tại bên cạnh Thúy Nhã Sơn Phòng!”

“Bốp!”

“Ai bảo ngươi nhìn lên mẹ của ngươi tắm rửa?”

Kỳ Chương sưng mặt, thanh âm thê thảm, tranh luận nói: “Ta không nhìn lên mẹ ta tắm rửa.”

“Oa” Chu đại thiếu gia tức giận, nổi giận đùng đùng, lại là một cái tát đi qua mặt hắn: “Bổn thiếu gia chẳng lẽ không được vu oan người một câu?”

“Bốp ”

“Ai bảo ngươi không cho bổn thiếu gia vu oan?”

Muốn gán tội cho người khác, cần gì phải lắt léo?

Mọi người im lặng.

Mười bàn tay qua đi, Kỳ Chương đã bị đánh cho hôn mê, đừng nhìn Chu Hằng bình thường hay cười hì hì, lúc tức giận lên, ra tay một chút cũng không nhẹ, xì một tiếng khinh miệt, nói: “Đồ hỗn láo, nhìn ngươi còn dám khi dễ người sao?”

Lý Bộ đầu và Kỳ Chương, hai người liên lụy quá nhiều án mạng, liên quan trọng đại, trực tiếp giải vào đại lao, tùy ý tái thẩm.

Chỉ có thể thương Kỳ Chương kia, bị Chu Hằng làm nhiều việc cùng lúc, đánh cho chết đi sống lại, lúc áp giải xuống dưới, không ngờ là đã hấp hối.

Kỳ Chương mang đến mấy người hầu, thấy Kỳ Chương lâm vào chốn lao ngục, vội vàng dập đầu cầu xin tha thứ, ào ào tự biện hộ, nói mình chỉ là bị Kỳ Chương ức hiếp, còn nói ra rất nhiều việc xấu của Kỳ Chương, cần ngược lại Kỳ Chương một phát.

Về phần phán quan kia, một khối tảng đá lớn trong lòng rớt cục cũng rơi xuống đất, tại trước mặt hoàng thượng cải trang vi hành, đúng là phá rất nhiều bản án cũ, trong lòng không nhin được, thầm kêu may mắn: “Phúc họa cùng chỗ, họa này mang đến phúc. Tốt ở chỗ chính mình xử trí thoả đáng, nếu không hôm nay liền khó có thể xong việc.”

Ba người Thẩm Ngạo ra khỏi nha môn, nhìn nhìn lên trên, mặt trời đã muốn ngã về tây rồi, ánh chiều tà rơi vãi rơi xuống đường, một ánh chiều tà diễm lệ, thê thảm tản ra vệt sáng cuối cùng trong ngày.

Thẩm Ngạo đóng cửa quạt, bụng đã cảm thấy đói, vì cái quan tòa này, làm trễ nãi quá nhiều thời gian, mắt thấy sắc trời âm đạm, lại không muốn trở về Quốc Tử Giám, chỉ muốn trở lại phủ Quốc công một chuyến.

Vừa đúng lúc này, Triệu Cát cáo từ, cùng Thẩm Ngạo đi rồi suốt một ngày, cuộc sống như vậy, Triệu Cát lại chưa bao giờ trải nghiệm, chỉ là thân phận của hán đặc thù, trên đường đi cũng không thể đi theo Thẩm Ngạo nổi điên, rất nhiều thời gian bảo trì trầm mặc ở phía trong, chỉ là, loại tính cách thẳng vì đánh bất ngờ này của Thẩm Ngạo, lại làm hán mở rộng tầm mắt, thì ra người không có quyền thế, cũng có thể mượn lực lượng của người bên ngoài để chính mình sử dụng.

124. Chương 123: Thạch Phu Nhân

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 123: Thạch phu nhân

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

[/hide]

Nghĩ tới những thứ này, Triệu Cát liền như có điều suy nghĩ, rồi đột nhiên nghĩ tới điều gì, lại dường như lâm vào nghi hoặc càng lớn, trong lúc nhất thời lại chần chờ không quyết.

Ấn tượng của Thẩm Ngạo đối với Triệu Cát thoáng cái bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, Vương tướng công có lẽ là rất nghĩa khí, đừng nhìn hán là con một sách, làm người lại rất có dũng khí, lời kéo ống tay áo hán mời hán đi Quốc công phủ chơi, Triệu Cát lại nhếch miệng mỉm cười, uyển chuyển cự tuyệt.

Về phần Chu Hằng, hán không muốn về phủ Quốc công, hán lại tình nguyện đi Thụy Nhã Sơn Phòng, chỉ là Thẩm Ngạo kiên trì, hán cũng chỉ đành đi theo.

Có một việc lại làm cho Thẩm Ngạo càng hoảng sợ, thì ra sáng nay Thẩm Ngạo gọi Chu Hằng đi Quốc Tử Giám xin nghỉ phép, Chu Hằng lại rất dứt khoát, trực tiếp kêu to, cho hai người mỗi năm ngày ngày nghỉ.

Im lặng, tên biểu đệ này rõ ràng thừa cơ cầm tín dụng của biểu ca đi tiêu xài, tùy ý quá vô sỉ rồi, không biết Đường đại nhân sẽ biểu lộ ra cái gì, nghĩ đến việc này, trong lòng Thẩm Ngạo có chút chột dạ.

Tạm thời mặc kệ những thứ này, nếu như là đã xin mười năm ngày nghỉ, liền từ từ hưởng thụ thôi.

Thẩm Ngạo hạ quyết tâm, cùng Chu Hằng trở lại phủ Kỳ Quốc công, vừa đúng lúc bắt gặp rất nhiều người sai vặt chờ đợi tại chỗ này, tính cả Xuân nhi cũng mang theo một chiếc đèn lồng, sắc mặt hơi có chút lo lắng, nhúu lông mày lại, ở bên trong ánh trắng mịn mờ, đôi mắt to kia nhiều hơn vài phần âm đạm.

Làm cái gì vậy? Chẳng lẽ là chờ mình và Chu Hằng?

Không đúng, bọn hần làm sao biết chúng ta xin nghỉ?

Thẩm Ngạo nghênh đón, mọi người thấy người đến là Thẩm Ngạo và Chu Hằng, lập tức xúm lại, ào ào hành lễ, lúc Xuân nhi gần đến, trong đôi mắt Xuân nhi khôi phục vài phần thần thái, liên tục không ngừng bước lên, mang theo đèn lồng, muốn hành lễ với Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo vội vàng ngăn lại: “Xuân nhi muội muội, đây là làm sao vậy?”

Xuân nhi nhìn thấy rất nhiều ánh mắt mập mờ quàng tới, hết lần này tới lần khác, Thẩm Ngạo này không sợ bị người khác nhìn, hơn nữa trong phủ có rất nhiều lời đồn đại, sắc mặt Xuân nhi hơi tím quẩn, ngại ngần nói: “Hôm nay, Công gia truyền lời nhắn trở về, nói là hoàng thượng đột nhiên không thấy, hiện tại cấm quân đã bắt đầu sưu tầm trong thành, chủ tớ tất cả các phủ cũng không thể rảnh rỗi chờ đợi, đều chuẩn bị đi tìm người, chúng ta ở chỗ này đợi, là chờ Công gia trở về, phân phó một tiếng, đều tự đi tìm kiếm.”

Tâm tình Thẩm Ngạo hơi có chút thất lạc, còn cho rằng bọn họ đang chờ mình về, thì ra là tìm hoàng đế lão nhân, hoàng đế lão nhân cũng thiệt là, từ từ ở trong cung đầu hưởng thụ ba nghìn giai nhân hầu hạ không phải tốt sao, hết lần này tới lần khác lại chạy loạn bốn phía, đừng để cho bốn công tử gặp được hần, bắt gặp nhất định phải từ từ giáo dục.

Nói trở lại, thật sự đụng phải hoàng đế, Thẩm Ngạo cũng tuyệt không dám đi giáo dục hần, nếu hần giáo dục Thẩm Ngạo thì không sai biệt lắm.

Trong lòng oán thầm một phen, Thẩm Ngạo nhân tiện nói: “Phu nhân đâu, phu nhân ở phủ sao?”

Chu Hằng nghe nói lão tía không ở đây, mặt mày lập tức hớn hở, nói: “Chúng ta vừa trở về, đi gặp mẹ ta trước đã.” Liền lôi kéo Thẩm Ngạo, muốn vào phủ.

Thẩm Ngạo mong mỗi liếc nhìn Xuân nhi, nhưng vẫn đành phải đi vào phủ.

Đến nội phủ, ai ngờ hôm nay phu nhân đúng là có khách, người này chính là phu nhân khai quốc Vệ Quận công. Vệ Quận công, tuy tại tước vị kém một ít so với Kỳ Quốc công, nhưng cũng là danh môn một phái bên trong triều Đại Tống, tổ tiên hần là Thạch Thủ Tín, lại càng là phụ tá đắc lực bên người Thái tổ hoàng đế, theo hần chinh chiến chém giết, chiến công hiển hách, sau khi chết còn được truy tặng là Quận Vương Uy Vũ.

Từ đó, Thạch gia càng được ân sủng, truyền đến hiện tại, đã có bốn công chúa gả đến nhà, có thể nói đây là đệ nhất danh môn Biện Kinh, chính là Kỳ Quốc công so sánh cũng ảm đạm thất sắc đi một ít.

Huống chi phu nhân Quận công này là quận chúa gả đến Thạch gia, dòng dõi rất hiển hách.

Thẩm Ngạo mới gặp gỡ vị Quận công phu nhân này, cũng cảm giác cử chỉ người này đầy phong cách, có một loại khí chất cao quý hào phóng.

Phu nhân Quận công có vẻ nhỏ hơn một chút so với dì, lại rất hòa ái, ngồi nói việc nhà cùng phu nhân.

Hôm nay tâm tình phu nhân rất tốt, nói liên miên, nói rất nhiều lời, phu nhân Quận công này cũng rất sùng bái lễ Phật, hai người nói chuyện không hề ly khai chữ Phật.

Nhìn thấy Thẩm Ngạo cùng Chu Hằng tiến đến, phu nhân vô cùng mừng rỡ, nói về hướng hai người: “Các người không phải đang ở phía trong Quốc Tử Giám đọc sách sao? Tại sao trở về rồi, đến đây, ngồi xuống, Thẩm Ngạo, Thạch phu nhân vừa rồi chính là đang nhắc tới người, người tới đây, lại để cho Thạch phu nhân nhìn người một cái.”

Thẩm Ngạo hơi sững sờ, nhưng nhanh chóng bình tĩnh, thật biết điều đi qua, hành lễ với Thạch phu nhân, nói: “Phu nhân tốt.”

Thạch phu nhân mặt lộ vẻ mặt vui mừng, đánh giá Thẩm Ngạo một phen, lẩm bẩm nói: “Quả thật là tuân thủ lịch sự, khó trách đêm qua Quận công trở về, khoa trương người một trận, chỉ có thể thương Chu nhi nhà ta, không thể thiếu việc bị rèn giũa một trận.”

Thì ra đêm qua danh tiếng Thẩm Ngạo chói lóa, không ít quan lại quyền quý ở đây, sau khi nghe ngóng, mới biết được cái Thẩm Ngạo này chính là Thẩm giám sinh đệ nhất sơ thí lúc ấy.

Ít tuổi như vậy, đã có tri thức bác học phong phú, lại có nhân lực tốt như vậy, còn là thân thích Kỳ Quốc công, bởi vậy, làm không ít quý nhân không nhịn được nhắc tới vài câu, chỉ sợ trong đêm ngày hôm qua, không ít công tử trong phủ nhà quan lại, quyền quý, khó tránh khỏi bị lần lượt giữa cho một trận, thiếu niên người ta lợi hại như vậy, nhìn lại con của mình, tức giận đến mức đánh mắng cũng là lẽ thường.

Thạch phu nhân này vốn là luôn luôn không quan hệ cùng phu nhân Kỳ Quốc công, phu nhân xuất thân tương đối thấp kém, tuy nói hôm nay đã là Cáo Mệnh phu nhân, nhưng tại trong hội bà lớn thành Biện Kinh, cũng rất không được người ưu ái.

Hôm nay trong đám người nhà mẹ đẻ phu nhân xuất hiện nhân tài cao cường như vậy, Dương Tiễn Dương công công ở trước mặt hoàng thượng nhìn thấu ra, ngay cả hoàng thượng cũng cực vui mừng khi nhìn Thẩm Ngạo.

Kể từ đó, cháu ngoại trai nhà mẹ đẻ phu nhân này, tiền đồ nhất thời rất khả quan.

Trong thiên hạ, sự tình gia tộc hưng suy vinh nhục, nói đến nói đi, cuối cùng là hai chữ thân thuộc với vua, có thân thuộc với vua, ruộng đất và nhà cửa có thể lấy về một đồng, không thân thuộc với vua, cho dù là gia tộc quyền thế ngập trời, cuối cùng cũng có một ngày xuống dốc.

Thạch phu nhân đến đây, chính là coi trọng cái này, lôi kéo tình cảm cùng phu nhân trước, lại tìm một cơ hội nhìn xem Thẩm công tử này phải chăng là người phong lưu, nữ nhân, vẫn rất là ưa thích nhìn những thiếu niên kiểu đó, nhất là tài tử đệ nhất Biện Kinh, nói không chừng còn có thể vì thiếu niên này mà tìm một mối nhân duyên tốt.

Trong mắt nữ nhân nhà người ta, sự tình loại này là nóng nhất, lúc này chứng kiến Thẩm Ngạo, thấy mặt mày hấn sáng sủa, đôi môi hơi vểnh, chưa nói mà đã hơi mỉm cười, tư thế oai hùng ào ào, quần áo mặc dù không gió mà vẫn lay động. Trong lòng đã muốn suy nghĩ: “Thiếu niên tốt như vậy, lại rất hiếm thấy.”

Thạch phu nhân nghĩ đến đây, trong lòng lại lập tức nấn ná, nghĩ đến những thiếu nữ mình nhận thức, có người nào dòng dõi tương đương với hấn, dòng dõi Thẩm Ngạo có chịu không, cho dù không tốt, nhưng cũng không lắm được, hơn nữa, người có học vấn trong thành Biện Kinh vô cùng nhiều, thiếu nữ môn đăng hộ đối lại cũng không thiếu.

Tâm niệm vừa động, liền có ý tứ kiểm tra học vấn, mỉm cười nói: “Thẩm Ngạo, người đến đây, ngồi vào bên cạnh ta.”

Thẩm Ngạo bị Thạch phu nhân nhìn chăm chăm vào, có chút sợ hãi, cảm giác như thế nào, lại cảm thấy ánh mắt Thạch phu nhân có một chút điểm quái dị, không tốt, nàng sẽ không giới thiệu lão bà cho mình chứ?

Cái ánh mắt này quá quen thuộc, hoàn toàn là phiên bản mẹ vợ bà mối, duy chỉ có điểm khác là nhiều thêm vài phần quý phái mà thôi, xem ra nữ nhân đều là giống nhau, bất kể nàng là phú quý hay là nghèo hèn, bản tính đều là như thế.

Ngỡ ngác hạ thấp người ngồi xuống, con mắt rơi vào bên hông Thạch phu nhân, bên hông giắt một túi thơm, tản mát ra hương hoa lan, trong lòng Thẩm Ngạo tưởng tượng, liền minh bạch, Thạch phu nhân thích hoa lan, tính cách nên là kiên nghị, thông dong, không sợ hãi vinh nhục.

Nữ nhân như vậy, đã ít lại càng thêm ít, liền không nhịn được, liếc nhìn Thạch phu nhân nhiều hơn vài lần, xem xét thoáng qua, nếu không phải hương khí hoa lan bay lên từ cái túi thơm kia, chính là ngay trên váy dài nàng, cũng đều là dùng đồ hình hoa lan tô điểm.

Rất có ý tứ, xem ra, Thạch phu nhân này, cũng là người không đơn giản, ở trong ấn tượng của Thẩm Ngạo, nữ nhân như vậy rất ít, Thạch phu nhân ở trong phủ Quận công, nhất định là nhân vật giống như người tâm phúc, chỉ thương xót cho Quận công kia, rất bị kích, tám phần đã dưỡng thành loại thói quen quý chà xát quần áo (sợ vợ), phiên bản cổ về nô tài cho lão bà đây mà.

Thạch phu nhân mở miệng nói: “Thẩm Ngạo, nghe nói người đang ở phía trong Quốc Tử Giám, là lần đầu tiên sơ thí khảo thi sao?”

Trong lòng Thẩm Ngạo biết Thạch phu nhân đang muốn thăm dò rồi, cảm nhận được dáng tươi cười của di phóng tới sự cổ vũ, trong lòng không khỏi suy nghĩ, bình thường không thấy Thạch phu nhân này đến đi đi lại lại cùng di, hơn phân nửa là ghét bỏ gia thế di, hôm nay đến đây, có thể có liên quan rất lớn đến chính mình, đã như vậy, ta càng nên tranh giành vì di, không thể để cho di bị người xem thường.

Thẩm Ngạo chính là người nhà mẹ đẻ Chu phu nhân, nếu hắn có tài học, Chu phu nhân cũng theo chân được sự vẻ vang, ít nhất cũng sẽ không khiến đám người kia dò xét, càng không ai dám nói Chu phu nhân xuất thân từ gia đình cấp thấp, coi như là gia đình cấp thấp, thì đã sao, nàng có một cháu ngoại trai học vấn chở đầy năm xe, cũng đủ để đền bù gia thế nhà này đi lên.

Tất cả đều hạ phẩm, chỉ có độ sách cao, những lời này cũng không phải là không thật, không có lửa thì sao có khói, có học vấn so sánh cũng không kém việc có một gia thế tốt.

Thẩm Ngạo hơi nghiêm mặt, rất rụt rè, rất khiêm tốn nói: “Đệ tử lúc sơ thí may mắn làm vài bài thơ, chưa từng nghĩ tới việc lại được vị trí thứ nhất, kỳ thật, Quốc Tử Giám và Thái Học, người nổi bật vô số kể, lúc này đây, chỉ là đệ tử may mắn mà thôi.”

Thạch phu nhân mỉm cười gật đầu, trong lòng nghĩ: “Chu gia có cháu ngoại trai này, rất biết ăn nói, thiếu niên có thể làm được việc vinh nhục không sợ hãi, chắc là dạy dỗ vô cùng tốt.” Chỉ trong một sát na, liền liếc liếc Chu phu nhân, trong dĩ vãng, khinh thị đối với Chu phu nhân biến mất sạch, mang theo vẻ hân thưởng, tiếp tục nói với Thẩm Ngạo: “Như vậy không ngại mời Thẩm công tử làm một bài thơ, để cho ta và Chu phu nhân nghe một chút, cũng là để thử học vấn của người.”

Chu phu nhân thấy Thạch phu nhân nói như vậy, cũng rất hào hứng, nàng chưởng quản một đại gia đình, nào phải người hồ đồ, sáng sớm là hôm nay Đại Lý Tự Thiếu Khanh phu nhân tới gặp nàng, đến buổi chiều là Thạch phu nhân tới, tất cả những việc này, khác hẳn ngày xưa, thoáng cái, phảng phất những bà lớn kia thay đổi một trăm tám mươi độ, thậm chí còn muốn đến giao hảo cùng Chu phu nhân.

Chu phu nhân cũng là người không chịu thua kém, ai hi vọng bản thân người cô đơn, phu nhân tất cả các phủ đến bá kiến, làm cho nàng sinh ra một chút cảm giác thỏa mãn, những thứ này, đương nhiên là Thẩm Ngạo, người nhà mẹ đẻ ban tặng, bởi vậy ánh mắt nhìn Thẩm Ngạo chẳng những có yêu thương, còn mang theo quang mang tự hào, mừng rỡ, liền nói với Thẩm Ngạo: “Thẩm Ngạo, Thạch phu nhân muốn nghe người làm thơ, ta cũng muốn nghe xem, người làm được không?”

Kỳ thật, trong lòng phu nhân còn có một chút tâm thần bất định, sợ Thẩm Ngạo tìm không thấy linh cảm, sẽ bị Thạch phu nhân xem nhẹ.

Chỉ thấy Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: “Di và Thạch phu nhân có lệnh, cho dù là nghĩ vớ đầu, cũng phải làm ra một bài thơ, để ta suy nghĩ một chút, làm một bài thơ, hiến cho Thạch phu nhân.”

Thạch phu nhân hé miệng cười cười, Thẩm Ngạo rất có thể ăn nói!

Thẩm Ngạo chỉ trừ trừ chốc lát, đột nhiên đưa con mắt lên, đang lúc ánh mắt mọi người mong chờ, từ từ nói: “Hoa lan sáng láng nhả mùi hương, hương thơm bay khắp nhân gian. Giống như quân tử trong sạch, đóng cửa cao ngạo không thể giấu...”

Câu này thơ chính là miêu tả mùi thơm hoa lan, giống như quân tử, khí chất cao ngạo không hề giấu diếm.

Chỗ lợi hại nhất của Thẩm Ngạo là khen đúng chỗ ngứa của người nghe, Thạch phu nhân như ưa thích hoa lan, đối với bài thơ này, nhất định rất thích thú.

Quả nhiên, Thẩm Ngạo vừa thơ ngâm xong, Thạch phu nhân mỉm cười, nhai nuốt thâm ý trong thơ, cười cười nói: “Thẩm công tử cũng thích hoa lan sao?”

Như Thẩm Ngạo suy nghĩ, Thạch phu nhân thích nhất là hoa lan, trong hoa viên phủ Quận công, tất cả đều là giống hoa lan, hai bên khoe sắc, hương thơm mê người, lúc này nghe Thẩm Ngạo ngâm câu thơ, một câu “hoa lan sáng láng nhả mùi hương, hương thơm bay khắp nhân gian” kia, vừa đúng để nói ra đặc điểm hoa lan.

Về sau, câu “giống như quân tử trong sạch, đóng cửa cao ngạo không thể giấu” kia, đã nói ra vẻ dụ người của hoa lan, đem nó so sánh với quân tử, làm cho người ta cảm thấy cực thanh khiết, thanh nhã, hình tượng đẹp hơn, đây chẳng phải là tính chất đặc biệt của hoa lan sao?

Bài thơ này xem như rất tuyệt, hết lần này tới lần khác, là do Thẩm Ngạo thốt ra, bởi vậy, có thể nhìn ra tài học của Thẩm Ngạo, hơn nữa bài thơ này đánh trúng thứ Thạch phu nhân yêu thích, Thạch phu nhân làm sao có nửa điểm hoài nghi đối với học thức của Thẩm Ngạo nữa?

Mặt Thạch phu nhân lộ ra vẻ mỉm cười, ánh mắt nhìn Thẩm Ngạo, tự nhiên nhiều thêm vài phần thưởng thức.

Thẩm Ngạo hạ thấp người đáp: “Hoa lan xưa nay là hoa tượng trưng cho quân tử, đệ tử tự nhiên là rất ưa thích.”

Hắn chỉ là theo lời Thạch phu nhân nói tiếp, đối với hoa cỏ, hắn hiểu được thật đúng là không nhiều lắm, sợ Thạch phu nhân tiếp tục dây dưa vấn đề hoa cỏ, ung dung cười một tiếng tiếp tục nói: “Chỉ tiếc là, mặc dù đệ tử thích sự cao thượng của hoa lan, bản thân lại là một tục nhân, không trốn nổi ràng buộc thế tục, trong lòng quá nhiều tạp niệm, lại không thể tĩnh tâm đi thưởng thức loài hoa cao thượng này.”

[/hide]

125. Chương 124: Giả Bộ Bệnh.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 124: giả bộ bệnh.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

[/hide]

Thạch phu nhân liên tục gật đầu nói: “Đúng, không chỉ là Trầm công tử, cho dù là ta, lúc đó chẳng phải là người trong thế tục sao? Trong phủ nhúc nhích đầu nhiều việc tục, không có thời gian vì bản thân, tuy là yêu thích, mỗi ngày lại chỉ có thể rút ra non nửa thời gian tới trong vườn hoa xem.”

Thẩm Ngạo không khỏi nghĩ trong lòng: “Quả nhiên, Thạch phu nhân này nhất định là người tính cách kiên nghị, sự vật lớn nhỏ trong phủ Quận công đều là nàng thay quyền quản lý, chỉ sợ ngay cả Quận công cũng không thể hỏi đến!” Hắn mang nụ cười trên mặt nói: “Phu nhân quá khiêm nhượng rồi.”

Thạch phu nhân nói về hướng Chu phu nhân: “Chu phu nhân, thiếu niên nhà của ngươi, nói chuyện thực sự rất thú vị, chỉ là không biết hắn có từng hôn phối(kết hôn) chưa?”

Nào có người đến làm khách, thấy con nhà người ta liền hỏi đã có hôn phối chưa, Chu phu nhân mỉm cười, trong lòng biết ấn tượng của Thạch phu nhân đối với Thẩm Ngạo là vô cùng tốt, vì vậy mới mạo muội hỏi như vậy, liền trả lời thực thà, nói: “Chưa từng có hôn phối.”

“Như vậy cực kỳ tốt.” Thạch phu nhân nhấp một ngụm trà, mỉm cười nói: “Cái thành Biện Kinh này, tất cả tiểu thư gia đình cao quý, ta lại nhận ra mấy người, chút ít người trong đó, ta đi hỏi thăm cho người một chút, nhìn xem có chọn được người thích hợp hay không.”

Chu phu nhân cười nói: “Thẩm Ngạo này, mặc dù niên kỷ đã không nhỏ, bình thường cũng hiểu công việc, nhưng vẫn có thời điểm hơi ham chơi một ít, nếu có thể thành công kết một nhân duyên, có thể tử coi chừng, có lẽ có thể thu hồi tâm trạng ham chơi.”

Thẩm Ngạo im lặng, niệm một câu thơ, Thạch phu nhân liền nhớ thương chung thân đại sự của mình rồi, bốn công tử còn chưa chuẩn bị tâm lý mà, người ta rất thuần khiết đó.

Chỉ là, hắn cũng không cự tuyệt, hắn không già mồm cãi láo như vậy, Thạch phu nhân hiện tại cũng chỉ là nói đùa mà thôi, mình cần gì nhảy ra phản đối.

Cái niên đại này vốn là niên đại cha mẹ xử lý hôn nhân, Thẩm Ngạo phải làm, chính là tận lực cố gắng tự chủ, nếu muốn tìm chết tìm sống đi phản đối, đó là người có bệnh.

Thẩm Ngạo cười cười đứng ở một bên, nháy mắt với Chu Hằng, một đôi đường huynh đệ có lẽ là rất ăn ý, Chu Hằng vội vàng nói: “Mẹ, ta và biểu ca chỉ ăn một ít điểm tâm sáng, đến nay còn chưa ăn uống gì!”

Lúc này, trên mặt Chu phu nhân toả sáng, Thẩm Ngạo rất không chịu thua kém, kiếm được không ít thể diện cho nàng, nghe được Chu Hằng nói như thế, liền vội vàng nói: “Vì cái gì không nói sớm, nhanh, đi vào phòng bếp gọi đầu bếp làm chút ít thức ăn, không nên để người bị đói.”

Thẩm Ngạo và Chu Hằng mừng rỡ trong lòng, liên tục không ngừng cáo từ, Thạch phu nhân gọi Thẩm Ngạo lại, nói: “Trầm công tử, người tới đây, ta có vật muốn đưa cho người.”

Thạch phu nhân mỉm cười, móc ra hai cái khăn tay từ trong tay áo, cái khăn tay này mang theo một mùi hương hoa lan, trắng nõn mềm mại, ở giữa lại thêm vài đoá lan tươi đẹp, nhìn Thẩm Ngạo nói: “Đây là ta trong lúc rảnh rỗi tự mình khâu, hôm nay đưa người, coi như là lễ gặp mặt của ta, nếu có lúc rảnh, liền cùng Chu thế chất đi phủ Vệ Quận công chơi, Vệ Quận công cũng rất muốn nhìn người một chút, cùng người nói mấy lời.”

Khăn tay...

Thẩm Ngạo có chút buồn bực, đây là hắn lần đầu tiên tiếp nhận lễ vật như vậy, chỉ là Thạch phu nhân muốn đưa, hắn không có đạo lý không tiếp nhận, vội vàng thu lại, cười ha hả nói: “Tạ ơn phu nhân.”

Cùng Chu Hằng ra khỏi phòng, đi tìm chút ít cái ăn, sau đó lập tức tự trở về phòng đi ngủ.

Ngày thứ hai sáng sớm, Xuân nhi tới gọi, Thẩm Ngạo mê mẩn rời giường, mặc quần áo vào.

Tâm tình Xuân nhi hôm nay tốt hơn nhiều rồi, nói liên miên liên tục về chuyện ngày hôm qua.

Thì ra trong đêm ngày hôm trước, hoàng thượng cải trang đi ra ngoài, lại không dẫn một người thị vệ nào, kết quả là đến Đại phủ hoàng tử, lúc rời đi cũng lẻ loi trở lại một mình, thị vệ trong nội cung cho là có thị vệ Đại hoàng tử hộ giá, thị vệ phủ Đại hoàng tử lại cho là có cao thủ cấm vệ trong nội cung đang âm thầm hộ giá, về sau, thấy hoàng thượng còn chưa hồi cung, khi tra rõ, tất cả đều thoát ra một thân mồ hôi lạnh, không ai biết rõ hành tung hoàng thượng nữa.

Đang muốn tìm kiếm bốn phía, lục soát khắp thành, cũng may hoàng thượng hồi cung, chuyện này cuối cùng mới kết thúc.

Thẩm Ngạo cười ha ha nói: “Ngày hôm trước, hoàng đế đi đại hội giám bảo sao? Ta như thế nào không biết vậy, à, hắn cải trang đi.”

Nói xong, Thẩm Ngạo cũng không để ý tới những việc vặt này, hoàng đế như thế nào, không có một điểm liên quan đến hắn.

Lúc này, Thẩm Ngạo lại nhớ tới một sự kiện, lập tức lấy khăn Thạch phu nhân đưa tặng ra, đưa tới trước mặt Xuân nhi, nói: “Cái khăn này cho Xuân nhi, đây là Thạch phu nhân đưa ta, ta là một đại nam nhân, cũng không dùng được.”

Sắc mặt Xuân nhi có chút cảm thấy khó xử, hơi chần chờ, nói: “Trầm đại ca, Xuân nhi cũng không dùng được.”

Thẩm Ngạo kín đáo đưa cho nàng, xụ mặt nói: “Cất kỹ, không cho phép đánh mất, mấy ngày nữa ta sẽ kiểm tra.”

Xuân nhi nắm lấy khăn, liền không hề cự tuyệt, rồi đột nhiên nhớ tới sứ mạng của mình, nói: “Trầm đại ca, Công gia hỏi người đi đâu rồi, nói là có chuyện muốn nói cùng người.”

Thẩm Ngạo à một tiếng, sáng sớm Công gia đã muốn gặp hần, không biết là có chuyện gì.

Xuân nhi lại ở bên cạnh nói: “Đêm qua Công gia trở về, tâm thần hơi có chút không yên, hình như đầy bụng tâm sự, Trầm đại ca gặp Công gia, phải chú ý một ít.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói: “Xuân nhi, người ở phủ có vất vả sao? Ta có chủ ý, người chuộc thân đi ra ngoài trước, đến Thúy Nhã Sơn Phòng giúp đỡ một chút.”

Xuân nhi lắc đầu nói: “Ta hầu hạ phu nhân đã quen, ở tại chỗ này rất tốt, Trầm đại ca nhanh đi gặp Công gia đi, không cần phải trễ nãi.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, vội vàng rời đi.

Trong thư phòng, tinh thần Đoan Chính có vẻ có chút hoảng hốt, tuy là bưng lấy quyển sách trong tay, rồi lại là không yên lòng, một chữ cũng không đọc.

Hôm qua hoàng thượng mất tích, trong nội cung đại loạn, ngay tiếp theo Đại hoàng tử bên kia cũng là sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng, về sau tra hỏi tới, mới biết được hoàng thượng thì ra là cùng hai người đi ra ngoài, hai người kia lại liên quan trọng đại cùng hần, một người là Thẩm Ngạo, một người là Chu Hằng.

Vốn là, cấm vệ trong nội cung muốn đến phủ Quốc công trực tiếp tìm người, nếu không phải hoàng thượng kịp thời trở về, Thẩm Ngạo và Chu Hằng, hai cái đứa trẻ chỉ sợ khó thoát khỏi liên quan.

Theo lý thuyết hoàng thượng trở về cung, mọi người vốn là nhẹ nhàng thở ra, có người đến hỏi hành tung của hoàng thượng, hoàng thượng chỉ là mỉm cười, nói câu phán quan đang trực phủ Kinh Triệu hôm nay làm việc rất vất vả, đương nhiên, chuyện này cũng không thảo luận sâu, nhưng chỉ một câu này, ý tứ hàm súc ám chỉ cũng rất đậm đặc, trong lòng mọi người suy nghĩ, phán quan này, chỉ sợ muốn một bước lên mây.

Về phần Thẩm Ngạo và Chu Hằng, hoàng thượng chỉ là cười, rồi lại ban bố nghiêm lệnh, bất luận kẻ nào cũng không cho phép đem thân phận của hần thông báo cho Thẩm Ngạo.

Như thế kỳ quái rồi, không thông báo chính xác, đối với Thẩm Ngạo, nói cho cùng là phúc hay là họa?

Đoan Chính lo lắng đúng là cái này, hiện tại xem ra, ấn tượng của hoàng thượng đối với Thẩm Ngạo lại rất tốt, nhưng nếu Thẩm Ngạo lại cứ mông tại cổ lý (mơ mớ màng màng), nói không chừng đến một ngày chọc giận tới hoàng thượng, đại sự liền không ổn.

Trong thoáng chốc suy nghĩ đó, Thẩm Ngạo đã đến.

Đoan Chính phấn chấn tinh thần, gọi Thẩm Ngạo ngồi xuống, nhưng không đề cập tới sự tình trong lòng, chỉ là hỏi hần vì sao hôm nay không ở Quốc Tử Giám đọc sách.

Thẩm Ngạo đành phải nói ngày hôm trước giám bảo, có chút mệt mỏi, xin vài ngày trở về nghỉ một chút.

Sắc mặt Đoan Chính liền nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nói vài câu đọc sách không thể lười biếng, về sau, khẩu khí lại nói lỏng, ý nói là nghỉ tạm mấy ngày cũng tốt.

Thẩm Ngạo phát giác, hôm nay tinh thần dường có ít hoảng hốt, rất nhiều lần nói chuyện lại đột nhiên gián đoạn, lời mở đầu không liên kết với lời cuối, trong lòng không tìm được mà nghĩ: “Hần là dường có tâm sự? Chuyện này có lẽ có quan hệ cùng ta?” Mặc dù là nghĩ như vậy, nhưng hần không hỏi Đoan Chính.

Đoan Chính cười cười, nói: “Lần giám bảo này, người rất có danh tiếng, tất cả đại nhân đều muốn gặp người, nếu có thì giờ rảnh rỗi, ta mang người đi bái kiến họ.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, đúng lúc này, ở phía sau, Lưu Văn cầm danh thiếp đến đây bẩm báo nói: “Công gia, Đường Nghiêm Đường đại nhân đến.”

Đường đại nhân?

Đoan Chính vuốt râu cười khổ: “Không biết hần tới làm cái gì?”

Hần cùng với Đường Nghiêm bình thường gặp nhau thì khá khách khí, nhưng nói rõ ràng lại là không có giao tình gì.

Quốc Tử Giám Đường Nghiêm đột nhiên đến tìm mình, thật sự khiến hần có chút giật mình.

Lưu Văn nói: “Đường đại nhân nghe nói biểu thiếu gia bị bệnh, bởi vậy mà sáng sớm ngày hôm nay liền chạy đến, bảo là muốn đến dò xét bệnh tình biểu thiếu gia.”

Lưu Văn vụng trộm liếc nhìn Thẩm Ngạo, má ơi, biểu thiếu gia này như rồng như hổ, đâu giống người bệnh, xem ra chuyện này có chỗ khác kỳ quặc.

“Bị bệnh?” Doan Chính hoài nghi nhìn Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo đành phải cười khổ, cung khai nói: “Là như vậy, lúc xin nghỉ sợ là Đường đại nhân không chịu, đành phải tìm cái lý có!”

Biểu đệ hành sự bất lực quá, hiện tại Đường đại nhân đến thăm bệnh, làm sao bây giờ, đối với sự kiện này, Thẩm Ngạo chỉ có cười khổ.

Hôm nay Doan Chính không có ý tứ trách móc nặng nề, chỉ à một tiếng, không truy cứu sâu hơn, tâm sự của hắn quá nặng, không có quá nhiều tâm thần bận tâm cái này.

Thẩm Ngạo nhìn sắc mặt Doan Chính, có chút chột dạ nói: “Bằng không, ta liền trở về phòng?”

Ý ở ngoài lời, nói là tiểu sinh bây giờ là nên trở về phòng giả bộ bệnh, chớ để bị Đường đại nhân xem thấu.

“Ừm, đi thôi.” Doan Chính đứng lên, nói về hướng Lưu Văn: “Theo ta đi đón khách.”

Thẩm Ngạo như được đại xá, vội vàng đi ra ngoài, thật sự là thoải mái, hiệu trưởng đại nhân tự mình đến thăm bệnh, chạy nhanh chuẩn bị sẵn sàng, còn phải đi thông báo biểu đệ, ngàn vạn lần không thể lười dể ra.

[/hide]

126. Chương 125: Đào Hồ.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 125: Đào hồ.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

[/hide]

Đường Nghiêm nghe được Thẩm Ngạo bị bệnh, một đêm ngày hôm qua đều không được ngủ ngon giấc, lăn lộn khó ngủ, nghĩ đi nghĩ lại, mãnh liệt ngồi dậy trên giường, đánh thức Đường phu nhân, Đường phu nhân cũng không dễ chọc, trong miệng mắng to: “Lão già kia, lại gào to cái gì đấy?”

Đường Nghiêm có một tật xấu lớn nhất, chính là sợ lão bà, nghe phu nhân tức giận, vội vàng nằm xuống, lấy tay gối lên trên đầu, liên tục ca thán.

Sáng sớm hôm nay, đến Quốc Tử Giám đi lòng vòng, liền vội gấp rút gấp rút chạy đến phủ Quốc công, muốn tới thăm Thẩm Ngạo bị bệnh.

Quốc công tiến đến nghênh đón hắn, hai người hội thoại trong thư phòng, Đường Nghiêm mới nói ra ý tứ đến đây, Đường Nghiêm có việc cần cầu, Doan Chính không có đạo lý không chấp thuận, liền mang theo Đường Nghiêm đến phòng ngủ Thẩm Ngạo, Đường Nghiêm đi vào, liền chứng kiến Thẩm Ngạo nằm ở trên giường bệnh, khí sắc thoát nhìn vẫn còn có vẻ bình thường, cuối cùng cũng buông lỏng tâm tình, đi đến trước giường, nói: “Thẩm Ngạo, đã đỡ chút nào chưa?”

Thẩm Ngạo bám lấy thành giường, thân thể bắt đầu cố gắng ngồi dậy, giả bộ bệnh tại trước mặt Quốc công, độ khó quá lớn, da mặt có đầy đến mấy cũng có chút ngượng ngùng, đành phải hậm hực nói: “Bớt nhiều rồi, làm sao Đường đại nhân lại tới đây vậy?”

Đường Nghiêm liền đề lấy vai hắn, bảo hắn không cần phải ngồi dậy, trong miệng nói: “Nghe nói người bị bệnh, vừa mới đi ngang qua, thuận đường rẽ đến xem.”

Đường Nghiêm đương nhiên khó nói là mình cố ý đến, đường đường hiệu trưởng trong đại học đứng đầu quốc gia, cố ý đến thăm một giám sinh, vẫn là hơi có chút xấu hổ.

Thẩm Ngạo vội vàng cảm tạ, hai người nói chuyện phiếm, Đường Nghiêm liền xuất ra một xấp sách, nói: “Những sách này, tất cả đều là nội dung đàm tiến sĩ giảng bài mấy ngày nay, nếu người đỡ chút ít, có thời gian rảnh rồi liền nhìn xem, không cần phải quá cố gắng học bài, người từ từ nghỉ dưỡng, sự tình đọc sách tạm thời không cần hoài niệm, lúc nào hết, tìm ta trả phép là được.”

Lại nói tiếp, Đường Nghiêm đối với Thẩm Ngạo thật sự rất không tồi, tuy nói trong đó có nhân tố công lợi, nhưng Thẩm Ngạo có lẽ là rất cảm kích, đem sách đặt tại đầu giường, trong lòng không khỏi suy nghĩ: “Còn nói là thuận đường đến xem, thuận đường lại đi mang sách cất chứa bài giảng mấy ngày hôm nay đến đây sao?”

Nhấn nhủ bàn giao sự tình không sai biệt lắm, không bao lâu sau, Đường Nghiêm liền cáo từ.

Nhìn bóng lưng Đường Nghiêm rời đi, Thẩm Ngạo thở dài một hơi, chỉ là xong việc rồi, chú ý tới Đoan Chính rất có thâm ý nhìn hắn một cái, lại làm cho trong lòng hắn có chút chột dạ, may mắn là Đoan Chính rất nhanh liền rời đi.

Ngồi dậy nhìn sách Đường Nghiêm đưa tới, trong lòng không khỏi nở nụ cười, Đường hiệu trưởng này lại rất quan tâm đến mình.

Xuống giường, thỉnh linh lại nhìn thấy có người tiến đến, Thẩm Ngạo vốn là cho rằng Đường Nghiêm trở về, nóng nảy gấp rút mà chạy lên trên giường, vừa nhìn rõ ràng người đến là Chu Nhược, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, liền cười nói: “Biểu muội, làm sao người không biết gõ cửa một tiếng, chưa gì đã xông vào rồi?..”

Nói xong, Thẩm Ngạo dừng một chút, lại cố ý biến sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn để giáo huấn nàng: “Biểu ca rất thuần khiết, người tùy ý tiến đến, nếu chứng kiến biểu ca tại thay quần áo, sau này biểu ca người còn có thể làm người hay không? Còn muốn lấy lão bà hay không?”

Chu Nhược không nhịn cười được, lập tức nghĩ đến cái gì đó, lại khôi phục bộ dạng lạnh lùng như sương lạnh, thần nhiên nói: “Lời này nên để ta nói mới đúng, người thật sự là, bị bệnh cũng không nói một tiếng, người bị bệnh ở đâu vậy?”

Thẩm Ngạo lập tức chột dạ, vội vàng nói: “Chỉ là bệnh nhẹ, không có việc gì quan trọng đâu, không thể tưởng được, biểu muội quan tâm ta như vậy, trong lòng biểu ca rất kích động, bệnh đã tốt hơn một nửa rồi.” Nói chuyện phiếm vài câu, lại hỏi: “Tiểu Chương Chương đâu rồi? Tại sao không nhìn thấy hắn?”

Chu Nhược nghe được Thẩm Ngạo hỏi cái này, thần sắc hiện ra một tia mừng rỡ, nói: “Hắn tự nhiên là trở lại Hồng Châu, mấy ngày trước đây hắn cầu hôn về phía cha ta, cha ta dùng ta tuổi còn nhỏ quá vì do từ chối nhả nết rồi, hắn thất vọng cực kỳ, đón lấy liền cáo từ đi về nhà.” Nói xong nói xong, Chu Nhược thở dài, có chút không đành lòng nói: “Kỳ thật Tiểu Chương...” Nàng lập tức cảm thấy không ổn, như thế nào mình cũng học bộ dạng Thẩm Ngạo đi gọi nhũ danh con nhà người ta rồi, vội vàng sửa lời nói: “Lục công tử cũng thật đáng thương, chỉ tiếc ta không thích hắn.”

Thẩm Ngạo sờ lên cái mũi, như thế nào mỗi một lần làm chuyện xấu đều là Chu Nhược gọi mình đi làm, làm xong lại luôn là nàng nói tốt cho người ta, giống như từ đầu tới đuôi, người xấu tựa như chỉ có một mình mình.

Hắn cũng quá chịu thiệt đi, chỉ là xem xét khuôn mặt xinh đẹp của biểu muội, ăn chút thiệt thòi giống như không có gì quan trọng.

Thấy Thẩm Ngạo trầm mặc không nói, mà mang một bộ dạng như có điều suy nghĩ, Chu Nhược tò mò nói: “Biểu ca, người đang suy nghĩ gì vậy?”

Thẩm Ngạo rất chân thành nói: “Nghĩ đến Tiểu Chương Chương, tâm tình của ta rất khó có thể bình tĩnh, giờ phút này, chỉ có một ca khúc có thể biểu đạt tình cảm của ta.”

Chu Nhược vừa nghe, biểu ca lại không đứng đắn rồi, bịt lấy lỗ tai, nói: “Không cho phép hát.”

Thẩm Ngạo thất vọng nói: “Không hát thì không hát.”

Xem ra gần đây sức miễn dịch của biểu muội tương đối cao, đào hồ cũng khó có thể làm cho nàng nhảy xuống.

Thẩm Ngạo hậm hực mà tiếp tục nói: “Ai... Sinh bệnh, Tiểu Chương Chương lại không chào mà đi, đầy bụng tâm sự dẫu ở trong lòng, lại không cho phép ca hát, ta xem ta sớm muộn gì cũng có một ngày hồng mắt.”

Chu Nhược khinh bỉ liếc nhìn Thẩm Ngạo, trong lòng không khỏi mắng Thẩm Ngạo một câu: “Mèo khóc chuột, giả từ bi.”

Lúc này, Chu Nhược lại nghĩ tới một việc, thần sắc lại lạnh đi vài phần, lạnh lùng nói: “Ta nghe người trong phủ ta nói, Thạch phu nhân muốn tìm việc hôn nhân cho người, chúc mừng người, không biết người sẽ làm rõ hiền nhà nào nữa.”

Lúc nàng nói lời này, trong lòng ề ảm, ngay cả ý vị trong lời nói tiếp theo cũng nhiều hơn vài phần chua.

Thẩm Ngạo đi đến bên cạnh bàn, mở giấy vẽ, vừa phối hợp mài nghiên mực, vừa nói: “Thật tốt, ánh mắt Thạch phu nhân không tệ, đến lúc đó sẽ mời biểu muội uống rượu mừng.”

Lời nói vừa nói ra xong, Thẩm Ngạo nhắc bút, chấm một điểm mực, nhưng lại đóng mắt trầm tư.

Chu Nhược cười lạnh nói: “Chỉ sợ đợi đến lúc kiêu lớn tám người nâng lên đem tân nương tử đến, mở khăn hồng ra xem xét, thì ra lại là nữ nhân không biết chữ, lại còn xấu xí, đến lúc đó chỉ sợ người không tiêu thụ nổi!”

Thẩm Ngạo cầm bút, lại không tỉnh tâm nổi nữa, không nhận được, nói: “Biểu muội, người cũng quá ác độc đi, nguyên rửa biểu ca của người như vậy, biểu ca muốn kết hôn với lão bà, nhất định là phải có dung mạo Tây Thi, tư thái như Điều Thuyền.”

-o0o-

Chu Nhược mím môi, đi đến bên cạnh bàn, xem Thẩm Ngạo lại định vẽ cái gì, nhưng trong miệng lại không thuận theo không buông tha, nói: “Lòng của người cao như vậy, thê tử như thế đến đâu tìm đây?”

Thẩm Ngạo không hề phân tâm nữa, tập trung tư tưởng suy nghĩ, viết thoăn thoắt, chạy trên giấy vẽ, một lát sau, màu chữ liền phủ lên, thì ra là một tòa núi cao dốc dựng đứng, dưới núi là một nhánh sông, dòng sông có mấy điểm mực, miêu tả mấy chiếc thuyền nhỏ, thuyền nhỏ dựa vào núi, rơi vào trong mặt nước, mực điểm xuống một cái, đúng là người đứng trên đầu thuyền, chấp tay đứng lặng lẽ, nhìn núi lớn xa xa.

Thẩm Ngạo thu hồi bút, thở dài một hơi, cái bức họa này chỉ hoàn thành trong nửa khắc, cũng đã mồ hôi đầm đìa, đưa con mắt lên hỏi: “Biểu muội vừa mới nói cái gì vậy?”

Chu Nhược cả giận nói: “Ta nói dùng ánh mắt cao ngạo của người, chỉ sợ không lấy được thê tử.”

Thẩm Ngạo nở nụ cười, nói: “Biểu muội chẳng phải là một người chọn lựa hợp ý sao, ừm, dung mạo Tây Thi, tư thái Điều Thuyền, đáng tiếc, đáng tiếc, tính tình lại có chút ít hư lắm rồi, trên mặt hơi có tàn nhang, có lẽ là kém một chút như vậy.” Chu Nhược trừng mắt liếc Thẩm Ngạo, cả giận nói: “Không nên nói vậy, ta có tàn nhang hồi nào?”

Rất nhanh, Chu Nhược liền ý thức được mình trúng gian kế của Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo đào hai cái hố, một cái hố là tàn nhang, một cái hố là chọn lựa người hợp ý, nữ nhân trời sinh thích đẹp, Thẩm Ngạo nói kiểu đó, Chu Nhược liền bắt được câu tàn nhang, lại quên sự tình tuyển chọn vợ.

Bởi vậy, chẳng phải là cam chịu để mình bị tên gia hỏa ghê tởm kia lựa chọn làm thê tử?

Nghĩ tới đây, Chu Nhược cắn cắn môi, người này, trong đầu rối cuộc là nghĩ cái gì?

Đang muốn mở miệng mĩa mai hần vài câu, đôi mắt vừa chuyển, lại chứng kiến Thẩm Ngạo nín hơi vẽ tranh, thần sắc có vẻ đặc biệt chăm chú, lại làm cho Chu Nhược không đành lòng đi quấy rầy, nàng chăm chú nhìn giấy vẽ, chỉ thấy ngòi bút kia chạy trong đó, bức thủy mặc kia rơi lên trên giấy vẽ, chỗ được viết, vừa thanh nhẹ vừa mịn dính.

Ánh mắt hơi dời lên trên, lại chứng kiến Thẩm Ngạo cau mày, khi thì yên lặng không nói, khi thì thì thào lẩm nhẩm, một đôi con ngươi sáng chói kia ngay cả nháy cũng không chịu nháy một tý, ngừng thở, hoặc ngưng lông mày, hoặc đột ngột dựng lên, cắn cắn bút xem bức vẽ.

Chu Nhược không khỏi suy nghĩ: “Người này thiệt là, vừa rồi còn là bộ dạng không đứng đắn, thoáng cái lại biến thành một bộ dáng khác.”

Chu Nhược muốn tranh luận, rồi lại không đành lòng quấy rầy, đành phải cắn môi, rất nhiều ý niệm nườm nượp đến trong đầu.

Thời gian đi qua một chút, Thẩm Ngạo vẽ bức họa đến một nửa, liền nghe được bên ngoài truyền ra một hồi ồn ào, Thẩm Ngạo lấy lại tinh thần, đưa con mắt lên liếc nhìn Chu Nhược, không nhận được, nói: “Biểu muội, thì ra người còn ở nơi này.”

Chu Nhược giận dữ nói: “Người bắt đầu vẽ đến, ngay cả người bên cạnh đều không để ý tới, chỉ là, tranh này thật là tốt.”

Ánh mắt Chu Nhược rơi vào bức họa, không khỏi chắc chắn tán thưởng, tính cách Thẩm Ngạo có chút phóng khoáng, nhưng vẽ ra vẽ, rất tinh tế tỉ mỉ, cực kỳ kín đáo.

Thẩm Ngạo lại là mang dáng tươi cười ra, nói: “Mấy ngày nữa ta vẽ một bức cho biểu muội, cái bức họa này nha, chỉ dùng để báo cáo kết quả công tác.”

“Báo cáo kết quả công tác?” Chu Nhược suy nghĩ một chút, nói: “Là cho tiểu quận chúa kia sao?”

Thẩm Ngạo từ chối cho ý kiến, thanh âm kêu la bên ngoài lại càng lúc càng lớn, đúng là có rất nhiều người đến gõ cửa, nguyên một đám nói: “Thẩm huynh, ta tới thăm người.” Người kia nói: “Thẩm giám sinh, Lưu Nghiêm đến đây bái kiến.”

Thẩm Ngạo cùng Chu Nhược hai mặt nhìn nhau, trước kia chỉ là thanh âm ầm ỉ, hai người cho rằng chỉ là một chút ít gia đình hồ đồ, ai ngờ lại là có người tới tìm Thẩm Ngạo.

Chu Nhược vô cùng túng quẫn, trong lúc nhất thời cũng không biết là nên đi hay tiếp tục lưu lại.

Hiện tại phải đi, cũng là đã chậm, người ra bên ngoài, mở cửa, bọn hần liền thấy được.

Nhưng không đi, dường như cũng rất không thỏa đáng, tuy nói là biểu huynh muội, nhưng ai biết trong lòng người khác sẽ nghĩ như thế nào.

Thẩm Ngạo thì ngược lại, rất thần nhiên, thu bức họa lại, sau đó mở cửa, ngoài cửa, lại đông nghịt đám giám sinh, hoặc mang theo dưa và trái cây, hoặc bao lấy mút hoa quả, mấy cái đồ ăn vụn vặt, chen chúc tiến đến, cầm đầu chính là người nói một tiếng kia, cười ha ha nói: “Thẩm huynh thân thể có lẽ là rất cứng rắn nha, bộ dạng không giống như là có bệnh.”

Bọn hần một chút cũng không khách khí, chen chúc đi vào, hoặc ngồi hoặc đứng, có người giơ cây quạt đánh giá phòng, có người để dưa và trái cây, mút hoa quả xuống, phát ra tiếng ầm ầm.

Đợi rất nhiều người chứng kiến Chu Nhược, nguyên một đám tự nhiên nghiêm chỉnh lại, người này nói: “Tiểu thư tốt.” Người kia nói: “Vị này chẳng lẽ là Chu gia tiểu thư sao? Thật kính thật kính.” Ở bên trong nụ cười, rất mập mờ, rất có thâm ý.

Chu Nhược cắn môi, cố ý lớn tiếng nói với Thẩm Ngạo: “Biểu ca, nhớ kỹ đó, phải đúng hạn uống thuốc, nếu bệnh này không trừ tận gốc, mẹ ta rất lo lắng cho người, bệnh của người sẽ tốt hơn thôi, mẹ ta sẽ đi đến chùa lễ tạ thần cầu phúc cho người.”

Chu Nhược nói xong liền bỏ đi, túng quần đến đỏ mặt, không dám nói thêm nữa, cầm theo váy áo bước nhanh đi.

Mọi người lưu luyến nhìn bóng hình xinh đẹp của Chu Nhược biến mất tại cửa ra vào, nguyên một đám phẳng phát giống như nằm mơ, lập tức lại cầm việc này ra giễu cợt Thẩm Ngạo.

Những người này đều là giám sinh Quốc Tử Giám, mười người ở phía trong, Thẩm Ngạo chỉ nhận thức hai người, bọn hắn lại có vẻ rất thân thiện, nguyên một đám gọi Thẩm huynh, cực kỳ vui sướng.

Vừa hỏi nguyên nhân, tất cả mọi người nói rõ là tới thăm, Thẩm hiền đệ bị bệnh, mọi người cũng bị mất tâm tư đọc sách, không đến thăm, trong lòng rất vắng vẻ.

Ngược lại có một giám sinh thành thật một chút, nói ra tình hình thực tế, thì ra có người phát hiện, chỉ cần đập vào danh nghĩa đi thăm bệnh Thẩm giám sinh, đi về phía đám tiến sĩ xin nghỉ, đám tiến sĩ không có một người nào, không có một kẻ nào dám không cho nghỉ. Kể từ đó, những giám sinh này nhẵn nhụi quá lâu ở phía trong Quốc Tử Giám sao có thể chịu được, đúng là tốp năm tốp ba, ào ào đến trước mặt đám tiến sĩ, làm ra hình dáng kết giao rất thâm hậu cùng Thẩm Ngạo, thề thăm thăm thiết muốn đến thăm Thẩm ‘huynh’.

Chỉ nửa ngày thời gian, xin nghỉ lại có nhiều hơn trăm người, những người này, coi như là có chút lương tâm, tuy nhìn vào Thẩm Ngạo là biết hẳn nguy trang, cuối cùng vẫn đến đây thăm hỏi, còn có một chút người không thiên lương, luôn mồm nói không nhìn Thẩm Ngạo trong lòng khó có thể bình an, vừa ra khỏi Tự Hiền môn, liền hướng đến lầu xanh, quán rượu ăn chơi, về phần cái gì mà kết giao rất thâm hậu cùng Thẩm huynh, đã sớm đã quên cái không còn một mảnh.

[/hide]

127. Chương 126: Hiền Phi Nương Nương.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 126: Hiền Phi nương nương.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

[/hide]

Thẩm Ngạo hiện tại mới được biết rõ, mình ở Quốc Tử Giám lại có nhiều ‘bằng hữu’ như vậy, đám ‘bằng hữu’ bọn họ, rảnh rồi náo loạn một hồi, liền ào ào cáo từ, cố gắng xin ra ngoài, cũng không thể hoàn toàn tốn thời gian trên người Thẩm Ngạo, sớm đã không thể chờ đợi được mà muốn đi tìm địa phương tán phét giải sầu, uống chút rượu thả men say.

Đưa bọn chúng cất bước, Thẩm Ngạo lau mồ hôi lạnh một cái, ‘bằng hữu’ nhiều cũng là lỗi, ‘sinh bệnh’ cũng không bình an.

Về phần những lễ vật các bạn cùng học kia đưa tới, thật sự không thiếu thứ gì, nhưng thứ đáng giá lại không nhiều lắm, Thẩm Ngạo mở ra, lại không có một thứ nào, không có một cái nào là vượt qua mười văn tiền, trong lòng không nhịn được mắng to: “Keo kiệt, bốn công tử tốt xấu cũng cho người các lý do tìm cơ được nghỉ nửa ngày, các người đối đãi bốn công tử như vậy hay sao?”

Sau phen oán thăm này, lại tìm bức họa chưa xong kia ra, tiếp tục vẩy mực.

Một bức họa này, vẫn là vẽ theo bút tích hoàng đế, là Tùng Hạc đồ tiểu quận chúa đưa tới, tinh tú bên trong, chính là vài tiên hạc đứng ở đằng kia, đang chỉ cổ họng lên trời.

Màu lợt và cảnh vật đều đã hoàn thành, duy chỉ có vài con hạc này, lại nhất thời không hạ được bút.

Tranh hoa điều đồ của Huy Tông hoàng đế xác thực không giống người thường, không thể khinh thường, trong nguyên tác, cái thần thái hiển hách kia cực kỳ linh động, có thể nói là tác phẩm đỉnh phong của Huy Tông, Thầm Ngạo hạ bút tự nhiên cần phải cẩn thận, nhưng vừa cẩn thận, vẽ liên tục công tác kia liền mất đi, lại gia tăng thêm một ít vẻ đông cứng.

Cho nên hần từ từ ngấm lại, cảm giác suy nghĩ giống như tiên hạc muốn vỗ cánh muốn bay kia, còn có khí chất cao nhã bên trong thân thể kia.

“Hạc tại chín tầng trời, nghe thấy thanh âm tại miền quê hoang dã...” Thầm Ngạo thì thảo nhớ kỹ ý cảnh, dần dần dung nhập vào trong đó, ngòi bút trong tay chấn động, đang muốn viết, lại đột nhiên nói.

“Không được, không tìm cái loại cảm giác này!”

Thầm Ngạo cười khổ một tiếng, đành phải tạm thời dừng chủ ý vẽ tranh lại, đợi mấy ngày nữa mời vài người đi xem hạc lấy cảm hứng, rồi lại vẽ tiếp.

Dùng qua cơm trưa, lại có người thăm bệnh đến đây, lúc này đây, người tới càng nhiều, nghĩ đến buổi sáng có người mang ngon ngọt đến, rất nhiều giám sinh không ngồi yên, thì ra những người này cơ hồ toàn là người không nhận thức Thầm Ngạo, thoáng cái đã có giao tình cùng Thầm đồng học, mà giao tình lại không phải là nông cạn, lúc tại trước mặt tiến sĩ nói đến Thầm đồng học, chỉ sợ con mắt không ít người đều đỏ lên.

Thầm Ngạo đã quen sự vô sỉ của bọn hần, thay đổi vị trí để ngấm lại, nếu mình là bọn hần, cái tiện nghi này tự nhiên sẽ không bỏ qua, trong mắt hần, làm giám sinh không khác gì phạm nhân ngồi tù, trong mười ngày chỉ có một ngày được nghỉ, cho dù là người làm công, cũng không chịu đựng được, chỉ có điều nếu so chất lượng sinh hoạt, giám sinh tốt hơn rất nhiều so với phạm nhân mà thôi, những giám sinh này buồn bực ở trong một không gian thời gian quá lâu, tìm chỗ trống chạy ra ngoài cũng là chuyện thường tình.

Nói linh tinh chít chít hừ hừ vài câu cùng bọn họ, Thầm Ngạo như thể là đệ nhất giám sinh, những người kia hồi han ân cần một phen, để lại lễ vật giá trị vài văn tiền, lại ào ào cáo từ.

Đến trong đêm, lại có mấy người chính thức quan tâm hần đến, phụ tử Tăng Văn tới dò xét bệnh, cũng mang đến không ít thuốc bổ, Tăng Túc An ngồi ở đầu giường Thầm Ngạo nói một hồi, lại nói trong tháng này mình vô cùng có khả năng phải ra khỏi Biện Kinh, thì ra là phê văn Lại bộ đã xuống, phong hần chức vị Thông phán Vĩnh Châu, ít ngày nữa phải đi nhậm chức.

Thầm Ngạo tự nhiên muốn chúc mừng một phen, Thông phán Vĩnh Châu, cái chức quan này nhìn về phía trên chỉ có là tông bát phẩm, cơ hồ là quan viên phẩm cấp thấp nhất, nhưng tại Đại Tổng triều, thực quyền lại to đến kinh người.

Tổng triều, từ lúc khai quốc đến nay, vì tăng mạnh giám sát và khống chế đối với quan địa phương, phòng ngừa chức quyền châu huyện quá nặng, tự tiện làm vợ cả (ý nói kiểu cất đất phong vương), Tổng thái tổ sáng lập chức “Thông phán”.

Thông phán do hoàng đế trực tiếp cất cử, phụ tá quận chính, đừng nhìn chức Tri châu là to, có quyền lực trực tiếp báo cáo về hướng hoàng đế, Tri châu tuyên bố mệnh lệnh xuống phía dưới nhất định phải cùng Thông phán kí tên ở một chỗ mới có thể có hiệu lực.

Trừ thứ đó ra, quan viên một châu, đều ở dưới sự giám thị của Thông phán, nếu như là ai phạm phải sai lầm, Thông phán có thể tùy thời đưa lên triều đình.

Quyền lợi như vậy, cơ hồ có thể bình khởi bình tọa (ngồi cùng bàn) cùng Tri châu, cùng phân giang sơn.

Bởi vậy, tuy phẩm cấp Thông phán không cao, cái chức vụ này lại là con đường lên chức nhanh nhất, nguyên nhân có hai, một là Thông phán có được thực quyền tại địa phương, còn có trách nhiệm giám sát, được đưa công văn lên triều, có thể có quyền lợi dự thính trên triều đình.

Về phần Vĩnh Châu, tuy vắng vẻ một ít, so ra kém đất lành Giang Nam, nhưng thực sự không tính là quá kém.

Làm Thông phán này, có chiến tích, dựa vào lực ảnh hưởng của Tăng Văn trong triều đình, qua vài năm là một bước lên mây, đối với Tăng Túc An mà nói, có thể tính toán là một khởi đầu vô cùng tốt.

Tăng Túc An Ngạo hơi có chút không muốn, nói với Thẩm: “Vốn là trước lúc đi nhậm chức, muốn mời Thẩm huynh uống vài chén ly biệt rượu, ai ngờ Thẩm huynh lại gặp bệnh, ai, ta đi chuyến này, không biết bao lâu nữa chúng ta mới có thể gặp lại.”

Thời cổ rất coi trọng ly biệt, có chút thời điểm, một khi ly biệt, có lẽ cả đời khó gặp lại nữa, bằng hữu đều là rải rác một ít bức thư coi như lui tới, loại phiền muộn này, từ trước tới nay, Thẩm Ngạo chưa từng trải qua.

“Quá thương cảm rồi, bốn công tử rõ ràng còn bắn ra một chút nước mắt đến rồi, không biết là cái thế gian này thay đổi, hay là con người bốn công tử thay đổi, Tăng Túc An, người còn khuyết thiếu mấy lần mời ta đi uống trà mà, thực thương cảm quá!” Trong lòng Thẩm Ngạo rầu rĩ nghĩ, nhưng trên mặt lại mang theo dáng vẻ tươi cười, an ủi Tăng Túc An nói: “Tăng huynh đến Vĩnh Châu làm việc chung, qua vài năm chắc là sẽ được điều trở lại kinh thành thôi, đến lúc đó, chỉ sợ Tăng huynh đã định cư ở địa vị cao, không thêm để ý đến ta.”

Tăng Túc An biết rõ hẳn chỉ là nói lời vui đùa, thu hồi tâm phiền muộn, cười nói: “Đổi lại là người khác, có lẽ Tăng mỗ sẽ thật sự làm ra sự tình bức này, chỉ là Thẩm huynh sao... Ha ha...” Nói xong, nhìn Thẩm Ngạo một cách rất mập mờ.

Thẩm Ngạo không buông tha hỏi: “Thẩm mỗ thì làm sao vậy?”

Tăng Túc An cười nói: “Dựa vào tính tình Thẩm huynh, nếu là ta giả bộ như không biết, Thẩm huynh chẳng phải sẽ ngay ngày thứ hai liền công bọc hành lý trên lưng, đem đến Tăng phủ ở nhờ? Ta hôm nay là mệnh quan triều đình, không tiêu thụ nổi việc đó.”

Thẩm Ngạo im lặng, thì ra mình ở trong ấn tượng của Tăng Túc An là một người da mặt thật dày, làm việc không so đo hậu quả.

Thăng đến lúc đưa Tăng Túc An ra ngoài, trời tháng bảy, sương mù dần dần tiêu tán rồi, ánh mặt trời màu trắng giống như quả phụ mặc một thân tang phục chói mắt, bao trùm lấy tòa nhà tĩnh mịch.

Một mảnh ánh mặt trời rơi vãi xuống, mượn ánh mặt trời nhìn qua bóng lưng Tăng Túc An đi xa, Thẩm Ngạo không khỏi thở dài một hơi.

Như có điều suy nghĩ, đi trở về, lại chứng kiến dưới mái hiên, một thân ảnh gầy yếu đã chờ lâu ở đằng kia.

Thẩm Ngạo bước nhanh đi qua, mới nhìn rõ.

-o0o-

Là Xuân nhi!

Bên trong vẻ u ám, thân thể gầy yếu của Xuân nhi có vẻ có chút bất lực, nhìn thấy Thẩm Ngạo, lại là một biểu lộ giống như há miệng muốn nói lại như nghẹn ở cổ họng, bóng đêm chặn trên gương mặt đẹp ngượng ngùng, nhưng cặp tay ngọc ngà kia lại không ngừng xoa nắn tay áo, có vẻ cực kỳ khẩn trương.

“Xuân nhi.” Thẩm Ngạo hạ thấp thanh âm, đi đến gần nàng.

“Ừm... Trầm đại ca, bệnh của người không tốt, sao có thể đi loạn bốn phía.” Xuân nhi không dám quá thân cận với Thẩm Ngạo, thấy Thẩm Ngạo tới, không khỏi lui về phía sau một ít, sau lưng cơ hồ dán sát vào vách tường.

Thẩm Ngạo nhìn cử động của Xuân nhi, trong lòng có chút rầu rĩ, chỉ là từ trong lời nói Xuân nhi, vẫn nghe ra vài phần giận dỗi, Thẩm Ngạo từ chút ít giận dỗi đó, đã đọc hiểu một ít ý tứ hàm xúc lại làm cho hắn cảm giác rất thư thái, thì ra là Xuân nhi quan tâm, để ý đến hắn.

Thẩm Ngạo nói: “Tại đây nói chuyện không tiện, chúng ta đi vào trong nói đi.”

Xuân nhi lắc đầu, cắn môi nói: “Sẽ bị người nói xấu, Trầm đại ca, nói ở chỗ này đi, bệnh của người...”

Thẩm Ngạo cười cười, trong lòng sinh ra tâm tư thương hương tiếc ngọc, thấp giọng nói: “Tốt, ở chỗ này nói.”

Xuân nhi cắn cắn môi nói: “Nghe người trong phủ nói Trầm đại ca bị bệnh, ta tới thăm người một chút, cho rằng Trầm đại ca bệnh rất nặng, hiện tại thấy như người như vậy, ta cũng yên lòng rồi.”

“Ừm? Chỉ có những việc này thôi sao?” Thẩm Ngạo cười cười, nói: “Xuân nhi, ta không bị bệnh.”

Xuân nhi nói: “Trầm đại ca không cần phải an ủi ta, ta biết rõ, người bị bệnh, rất nhiều người tới thăm người, ban ngày ta không dám tới, chỉ là đi bảo người nghe ngóng, về sau sợ người bệnh rất nặng, cho nên mới nhìn xem.” Nàng nâng con mắt lên, trong đôi mắt có nước mắt óng ánh đi dạo vòng quanh, cố nén không cho chảy ra, tiếp tục nói: “Trầm đại ca là người tốt như vậy, nhất định sẽ bình an, có phải không?”

Trong lòng Thẩm Ngạo ám áp, thì ra mình bị bệnh, còn có người lo lắng mình như vậy, xem ra sự quan tâm của Xuân nhi đối với hắn không chỉ là do hắn bị bệnh, tất cả việc mình làm nàng đều để ý quan tâm.

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Ta thật sự không bị bệnh, người xem, bây giờ không phải là ta khỏe như voi sao?” Nói xong liền đem lý do Chu Hằng đi xin nghỉ, Chu Hằng tìm cơ hắn sinh bệnh, nói một lần, cuối cùng nói: “Muốn trách, người phải đi trách Chu đại thiếu gia, ta cũng là người vô tội, còn hại người lo lắng, Chu đại thiếu gia thật sự là tội đáng chết vạn lần.”

Xuân nhi nín khóc, mỉm cười, nói: “Ta cũng không dám đi mắng thiếu gia.” Nói xong liền nhìn Thẩm Ngạo, nỉ non nói: “Trầm đại ca, ta phải đi, ngày mai còn phải dậy lúc sáng sớm, còn có rất nhiều sự tình phải làm.”

Thẩm Ngạo giữ chặt nàng, tay Xuân nhi có chút lạnh như băng, thấp giọng nói: “Ta thấy người mấy ngày nay rất tiêu tụy, làm việc trong phủ không cần mệt mỏi như vậy đâu.”

Xuân nhi lắc đầu, tay nhỏ bé bị Thẩm Ngạo cầm chặt, rất ấm áp, không kiểm soát nổi khuôn mặt đỏ, bối rối rút tay về, nói: “Qua một tháng nữa, sẽ đến giao thừa rồi, trong phủ đều vì ngày đó mà chuẩn bị, đừng nói là ta, chính là phu nhân mấy ngày gần đây cũng bề bộn đến mức chân không chạm đất, giao thừa năm nay khác với những năm qua, Hiền Phi nương nương năm nay muốn tới phủ thăm viếng, đến lúc đó nương nương giá lâm, phủ ta há có thể không chuẩn bị một ít?”

Hiền Phi nương nương? Thẩm Ngạo chưa từng nghe qua cái tên này, lại càng không biết nàng và Kỳ Quốc công có cái gì liên quan, trong lòng thầm giật mình, nếu không có liên quan, vì cái gì Hiền Phi tại giao thừa muốn tới thăm viếng, nhưng nếu là có liên quan, mình ở tại đây cũng không đã khá lâu, vì cái gì mà không nghe người nhắc qua.

“Hiền Phi nương nương hẳn là có quan hệ cùng đương sao?”

Xuân nhi gật đầu một cái, thấp giọng nói: “Hiền Phi nương nương là thân muội muội Công gia.”

“À, thì ra như vậy, chỉ là hơi kỳ quái, nếu là thân muội muội Công gia, lại chưa từng nghe người ta nhắc tới, mà ngay cả Chu đại thiếu gia cũng không đề cập tới.” Trong lòng Thẩm Ngạo đầy bụng nghi hoặc.

Xuân nhi hình như nhìn ra tâm tư của Thẩm Ngạo, nhân tiện nói: “Những việc này, ta cũng là vừa mới nghe người ta nhắc tới, người trong phủ giống nhau, là không dám nói đến Hiền Phi, bởi vì... bởi vì Hiền Phi và Công gia tuy là huynh muội, nhưng có lẽ là trước kia, quan hệ cũng rất không hòa thuận. Hiền Phi gả vào trong nội cung, hàng năm đều có phi tần từ trong nội cung đi ra ngoài thăm viếng theo quy củ, Hiền Phi vào cung mười năm nhưng lại chưa bao giờ trở lại. Lúc này đây cũng không biết là duyên cớ gì, lần đầu tiên Hiền Phi muốn trở về một chuyến.”

Thẩm Ngạo gật đầu, lời đồn đại này lại có chút hợp lý, chỉ là Công gia này không khó ở chung, như thế nào mà quan hệ cùng thân muội muội mình lại khấn trương như vậy, thật sự là kỳ quái

Tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng dù sao chuyện này không quan hệ nhiều đến hắn, cười cười, Thẩm Ngạo chuyển sang chủ đề khác, nói: “Như thế, trong phủ nhất định là rất loay hoay, người vừa nói như vậy, thật khiến ta hồ thẹn rồi, chỉ có thể nhìn các người làm việc.”

Xuân nhi mỉm cười: “Trầm đại ca là mệnh phú quý, không cần lo liệu gia sự, nghe... nghe nói...” Xuân nhi dừng một chút, rốt cục cố lấy dũng khí, nói: “Nghe nói Thạch phu nhân phủ Quận vương muốn tìm một

mối hôn sự vì Trầm đại ca, tương lai... tương lai...” Nàng miễn cưỡng nặn ra khuôn mặt tươi cười, nhưng nói xong lời cuối cùng, lại không nhận được mà ghen ngào.

Thẩm Ngạo nhìn bộ dạng Xuân nhi miễn cưỡng cười vui, trong lòng không khỏi có chút đau lòng, vội vàng nói: “Xuân nhi không nên nghe người khác nói bậy, Thạch phu nhân là người nào? Nàng vô tâm nói như vậy, ai tin là thật.”

Nói xong, Thẩm Ngạo nhẹ nhàng giữ chặt bàn tay nhỏ bé của Xuân nhi, trịnh trọng nói: “Cho dù Thạch phu nhân giới thiệu cho ta mười tám tiểu thư, ta cũng thề không theo.” Giọng nói này, giống như là con gái đang hoảng sợ mặt với kẻ bắt cóc hung ác, thái độ thập phần kiên quyết.

Xuân nhi nín khóc, mỉm cười, mang theo vài phần xấu hổ nói: “Ai dám tin tưởng chuyện ma quỷ của người.”

Nói thì nói như thế, nhưng cái bộ dáng điềm đạm đáng yêu kia có lẽ là nhiều thêm vài phần vui sướng.

Thẩm Ngạo thấy Xuân nhi nở nụ cười, trong lòng ấm áp, ôn hòa cười nói: “Xuân nhi, gần đây vì cái gì người không vui, ừm, để cho ta đoán xem xem, có phải là muốn lập gia đình. Hoặc là...” Nói đến đây, câu nói kế tiếp lại không dám nói.

Hắn thiếu chút nữa thốt ra ‘Có phải là đến kinh hằng tháng hay không?’ .

Đổ mồ hôi, tại sao có thể có cách nghĩ như vậy, quá xấu, quá xấu, chắc là học được từ chỗ biểu đệ rồi.

[/hide]

128. Chương 127: Biểu Ca Giảng Nghĩa Khí.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 127: Biểu ca giảng nghĩa khí.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

[/hide]

Chu Hằng rất bi phẫn, nếu là biết rõ Thẩm Ngạo oán thầm hắn như vậy, chỉ sợ sẽ từ giả bệnh biến thành thật.

Xuân nhi nghe được hai chữ lập gia đình, đầu liền cúi xuống dưới, thẹn thùng nói: “Trầm đại ca, người nói bậy, ta phải đi!”

Lời tuy nói như thế, nhưng bước chân bất động, biết rất rõ ràng Thẩm Ngạo đang nói hươu nói vượn, lại cảm thấy rất thú vị vị, cũng rõ ràng người nam nhân này cách mình rất xa, vậy mà lại bị đòi mất ôn nhu lại mang theo một chút ý xấu của hắn nhìn chằm chằm vào, giống như có một loại rung động không hiểu, hết lần này tới lần khác, lý trí nói cho nàng biết, nhanh trốn một chút, nếu không trốn sẽ hối hận suốt đời.

Nhưng rõ ràng muốn chạy trốn, phảng phất lại ần ần hi vọng thời gian đình chỉ, lại để cho cái đôi mắt ôn nhu và nụ cười xấu xa kia biến thành vĩnh hằng.

Xuân nhi không kim lòng được mà ngẩng đầu nhìn đôi mắt Thẩm Ngạo làm cho nàng không nở dời xa kia, trên mặt phảng phất hôn mê, rồi hiện lên tầng một đồ ửng, vẻ đồ ửng dưới ánh trăng chiếu rọi xuống, giống như hoa hồng đẹp đẽ, trong miệng nỉ non nói: “Trầm đại ca, ta thật sự phải đi rồi, người, người, từ từ bảo trọng.”

Tâm thần mang theo vài phần phức tạp, vài phần bất định, vài phần rung động, Xuân nhi rốt cục xuất ra dừng khí cuối cùng, tại trước khi Thẩm Ngạo còn chưa kịp phản ứng, trong chớp mắt liền đi đến hướng hắc ám bên kia, không dám ngoái đầu nhìn lại, dần dần biến mất trong màn đêm.

Thẩm Ngạo nhìn phương hướng Xuân nhi ly khai, trong lòng vẫn ẩn chứa hiển hiện vẻ mặt thẹn thùng của Xuân nhi thật lâu, tình cảm âm áp trong lòng càng đậm thêm vài phần

Ở tại công phủ mấy ngày nay, Công gia, phu nhân bên kia cũng vì sự tình nhênh đón nường nường mà chạy xoay quanh khắp nhà, cho dù là Lưu Văn, thấy Thẩm Ngạo cũng chỉ là lên tiếng kêu gọi ở xa xa, sau đó lại đi lo công việc bề bộn. Mà Thẩm Ngạo, bởi vì nếu ứng nghiệm theo những người đến dò xét bệnh của hắn kia, cũng không thanh nhàn quá mức.

Người duy nhất thanh nhàn, cũng chỉ có Chu đại thiếu gia, hết lần này tới lần khác, Chu đại thiếu gia cảm thấy rất không công bằng, đồng dạng đều là bị ‘bệnh’, hết lần này tới lần khác, nhìn khách nhân đến thăm Thẩm Ngạo không ít, nhưng hắn lại rải rác không có mấy, đám cẩu bằng hữu bình thường, thoáng cái toàn bộ không thấy bóng dáng.

Thẩm Ngạo tìm hắn, trong thời điểm rảnh rỗi, liền dạy hắn hạ cờ năm quân, hai người vô sự, dùng cờ năm quân để giết thời gian.

Trần Tế đã tới một chuyến, thái độ đối với Thẩm Ngạo vẫn không lạnh không nóng, nhưng khi hắn xuất ra một xấp sách ghi bút ký tâm đắc của bản thân, lại bán rẻ bản mặt đó. Trần Tế lý giải vô cùng sâu đối với Tứ thư Ngũ kinh, so với người bình thường càng thêm khắc sâu, dù sao cũng đã khảo thi qua, lại đỗ trạng nguyên, khoản sách vở này giá trị cực cao.

Người trong thiên hạ cũng biết Thẩm Ngạo đã trở thành đồ đệ của hắn, danh vọng hai người đã muốn buộc lại với nhau, Thẩm Ngạo bất kể là khát vọng chính trị hay là con đường làm quan tương lai, cũng có thể xem như nối tiếp sự nghiệp Trần Tế, cho nên hắn lại rất cam lòng đem những thứ mình ẩn giấu bao nhiêu năm chuyển ra cho Thẩm Ngạo.

Chỉ là, đối với Thẩm Ngạo vẫn mang cái kiểu xa cách kia, nói mấy câu: “Lúc nhàn hạ liền xem đi, có thể xem hiểu hay không, liền xem vận mệnh của người. Nếu không muốn nhìn, liền đem những thứ này đi thiêu.”

Lúc ấy trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ, nếu mình thật sự đem chúng đi thiêu, Trần sư phụ nhất định sẽ bóp chết ta.

Mở những bút ký này ra, liền chứng kiến một đồng chữ nhỏ rậm rạp chằng chịt, một xấp dày, lại có nhiều hơn vài chục vạn chữ, mỗi một câu Tứ thư Ngũ kinh, đều có chú giải, giải thích, với sự giải thích độc đáo của Trần Tế, bút ký như vậy, nếu là ở trước khoa cử bán giá trăm quan, ngàn quan, chỉ sợ cũng không thành vấn đề.

Thẩm Ngạo cầm lấy như bảo vật, tự nhiên lúc nào cũng có thể lấy ra nhìn xem, lại lấy ra so sánh với chú giải của đám tiến sĩ Quốc Tử Giám, luôn cảm thấy bút ký Trần Tế cao minh hơn một ít.

Nói một lời khó nghe, đám tiến sĩ bọn họ có lẽ là muốn tận hết khả năng làm thầy giáo, để cho các học sinh có khát vọng học tập tri thức, cho nên cái Tứ thư Ngũ kinh này, phần lớn có lẽ là dùng dạy học làm mục đích, nhưng bút ký của Trần Tế, lại cơ hồ là dùng để ứng phó khoa cử, từng cái chú giải, từng cái giải thích, buồn tẻ mà không thú vị, nhưng đối với cuộc thi, công dụng lại rất lớn.

Cuộc thi chính là nước cờ đầu, Thẩm Ngạo tự nhiên cũng không phải hoàn toàn ôm mục đích ham học hỏi, Tứ thư Ngũ kinh phải thuộc lòng, còn câu cái rắm gì nữa, cuộc thi đỗ đạt mới là đạo lý cứng rắn.

Ngẫu nhiên nhìn sách, hoặc tìm Chu Hằng đánh vài ván cờ, bớt thời giờ lúc đi hoàn thiện cái một bức tranh vẫn chưa xong kia, thời gian trôi qua cũng là rất thích ý.

Chu Nhược từng tới mấy lần, Thẩm Ngạo liền hỏi nàng sự tình Hiền Phi, hắn là người rất tò mò, luôn cảm thấy giữa Hiền Phi và Quốc công, nhất định có sự tình không thể cho ai biết.

Tiểu tử Chu Hằng này nhất định là mộng tại cổ lí (mơ mơ màng màng), ngược lại, Chu Nhược hình như biết chút ít cái gì đó, bị Thẩm Ngạo nhiều lần truy vấn, mới rút ra chút ít tình hình thực tế.

Thì ra Hiền Phi này và Quốc công là huynh muội ruột thịt, quan hệ vốn là vô cùng tốt, về sau có một lần, khi đó có lẽ là Chu tiểu thư Hiền Phi đi ra khỏi cửa dạo chơi, gặp gỡ cùng một người thư sinh, thân là Quốc công, lại là huynh trưởng, Đoan Chính tự nhiên không chịu đem thân muội muội gả cho hắn, khuyên can mãi, chia rẽ nhân duyên này, trùng hợp trong nội cung tuyển phi, vì để đoạn tuyệt tâm tư Hiền Phi, liền đưa nàng tiến vào cung làm phi.

Vì cái này, Hiền Phi liền ôm hận mười năm.

Thẩm Ngạo lập tức phát giác hai sự tình, đệ nhất chính là Hiền Phi này tất nhiên có một đoạn tình cảm lưu luyến khắc cốt铭心 cùng thư sinh kia, cái thứ hai sao, Hiền Phi này quá không phóng khoáng, khí lượng có một chút điểm hẹp hòi.

Xem ra ngày giao thừa đó chính mình phải cẩn thận một ít, đến lúc Hiền Phi này xuất hiện, tranh xa nàng ra, nếu bị nàng ghi hận, rất dễ dàng bị chịu thiệt đó.

Thẩm Ngạo lẩm nhẩm trong lòng, âm thầm khuyên bảo chính mình.

Mất thấy năm ngày nghỉ sắp chấm dứt, phu nhân cuối cùng không đợi được, kêu Thẩm Ngạo và Chu Hằng đến, mấy ngày nay nàng hơi có chút tiêu tụy, nghỉ đến em gái của chồng từ lúc vào trong nội cung, đây là lần đầu trở về thăm người thân, có một chút sợ hãi, sự tình cao thấp trong phủ, nàng đều nhắc nhở bản thân cẩn thận lo liệu tốt, sợ có cái gì đó sơ hở.

Chứng kiến Thẩm Ngạo, Chu Hằng đi vào, tâm tình phu nhân cuối cùng cũng khá hơn một chút, gọi bọn hắn ngồi xuống, vốn là giận dữ nói: “Từ từ học không học, lại đi giả bộ bệnh trốn học, các người, hai đứa trẻ này, nếu không được quản giáo, tương lai không biết còn muốn làm ra cái gì nữa!”

Phu nhân đem ánh mắt đã rơi vào trên người Chu Hằng, trách cứ nói: “Khỏi cần nói, cái chủ ý này nhất định là của người, Thẩm Ngạo không có hạnh kiểm xấu như vậy.”

Chu Hằng chết oan rồi, rõ ràng là biểu ca bảo mình xin nghỉ, mặc dù nói mình tự chủ trương, một hơi xin nghỉ năm ngày, nhưng việc này hoàn toàn không phải là chủ ý của hắn mà!

-o0o-

Chu Hằng trong lòng rất bị phẫn, cuối cùng lại không nói việc Thẩm Ngạo bày mưu ra.

Thẩm Ngạo lộ ra chút ít vẻ tự trách, nói: “Di, kỳ thật chuyện này không trách được biểu đệ, chủ ý là do ta nghĩ ra.”

Ồ? Chu Hằng liếc nhìn Thẩm Ngạo, từ lúc nào mà biểu ca đã giảng nghĩa khí như vậy rồi, hôm nay mặt trời mọc đằng tây sao?

Phu nhân lại chỉ mỉm cười, trong lòng nghĩ: “Hằng nhi là cái dạng gì, sao ta lại không biết? Thẩm Ngạo hết lần này tới lần khác lại xuất đầu chống đỡ vì hắn, làm một tên xấu xa, đứa bé này, tâm địa quá thiện lương.”

Thẩm Ngạo cười trộm trong lòng, tâm tư phu nhân, hắn quá hiểu rõ, chính mình càng ôm trách nhiệm vào người, phu nhân lại càng nhận định là Chu đại thiếu gia làm việc này.

Ha ha, rất xấu rồi, vừa nói nghĩa khí, lại được coi là nghe lời, chiếm tiện nghi hai đầu.

Phu nhân thở dài một tiếng ở trong lòng, cũng không nói tiếp việc giả bộ bệnh xin phép nghỉ nữa, cười cười, đã nói sang sự tình Thạch phu nhân, kỳ thật, những ngày qua, Thạch phu nhân cũng đã tới vài chuyến, quan hệ cùng phu nhân lại bắt đầu chặt chẽ hơn rất nhiều, phu nhân bình thường không có người nào làm bạn, đối với xuất thân của chính mình cũng hơi có chút canh cánh trong lòng, hôm nay Thẩm Ngạo không chịu thua kém, thật sự khiến nàng náo nhiệt lên, vô cùng vui vẻ.

“Thạch phu nhân này, thật đúng là để tâm đối với sự tình Thẩm Ngạo rồi, mỗi lần tới, đều tuyển tiểu thư hợp ý, chỉ là đều bị ta từ chối nhả nhận.” Phu nhân nhẹ khẽ cười nói.

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Đúng vậy đó, sớm kết hôn như vậy, sẽ ảnh hưởng sự phát dục của ta.”

Phát dục là cái gì, phu nhân không hiểu, chỉ là nàng luôn mồm muốn tìm một mối hôn sự cho Thẩm Ngạo, lại để cho Thẩm Ngạo kiềm chế tâm tình, kỳ thật, trong đáy lòng, lại không hi vọng Thẩm Ngạo sớm kết thân như vậy.

Cháu ngoại trai tốt như vậy, nhân phẩm, học vấn đều xuất chúng, việc hôn nhân không thể đơn giản đáp ứng được.

Tiếp theo, lời nói chuyển động sang các việc, hỏi sự tình hai người đọc sách, Thẩm Ngạo và Chu Hằng từng người đáp lời, vừa mới Chu tiểu thư tiến đến, chứng kiến Thẩm Ngạo, mấp máy miệng, liền ngồi vào bên người Chu mẫu.

Phu nhân làm như có tâm sự gì đó, thở dài nói: “Các người ngày mai đi Quốc Tử Giám đọc sách, qua ít ngày nữa chính là tháng chạp rồi, giao thừa buông xuống, ta cuối cùng vẫn có chút cảm giác bất an.”

Thẩm Ngạo tâm niệm vừa động, nói: “Đi lo lắng, chẳng lẽ là sự tình Hiền Phi nương nương?”

Phu nhân gật đầu nói: “Em gái ruột của chồng ta, hôm nay đã thành quý phi trong nội cung, bình thường ngay cái thư từ cũng không có, năm nay lại đột nhiên nói phải về nhà thăm viếng, nàng và Công gia đều là người tính tình ngay thẳng, chỉ sợ đợi đến mấy ngày thăm viếng kia, hai người náo loạn với nhau, cái này thành Biện Kinh chỉ lớn như vậy, cũng đừng để cho người chê cười, hơn nữa còn không biết em gái của chồng ta rốt cuộc mang cái tâm tư gì, nếu là muốn quay về gặp anh thì tốt, cũng là thôi, nhưng nếu là mang những ý niệm khác, một lời không hợp với Công gia, có thể gặp phải phiền phức.”

Thẩm Ngạo lại giải thích cảm thụ của phu nhân, một người em gái của chồng mười năm không thấy, đột nhiên muốn tới, ai biết là tới lời chuyện cũ hay là ôn chuyện, người có thân phận, cái gì cũng không sợ, chỉ sợ gây ra việc làm người khác chê cười.

Phu nhân trầm ngâm nói: “Nếu là để người khác tiến cung đi hỏi thăm một chút thì rất tốt, Nhược nhi, trước đó không phải Thanh Hà quận chúa tới tìm người chơi sao? Nàng thường xuyên tiến cung, có truyền ra cái gì không?”

Chu Nhược vốn là mang một vẻ mặt lạnh lùng như băng, vừa nghe phu nhân hỏi, lập tức giãn ra, dò xét ý tứ trong miệng Thanh Hà quận chúa? Lời này chỉ sợ cũng chỉ có mẹ nàng nghĩ ra, tính tình của nàng so với con gái nhà mình đều muốn quái hơn rồi, lòng tràn đầy vẽ tranh vẽ tranh vẽ tranh, đâu trông cậy được vào nàng.

Thẩm Ngạo cũng cười rộ lên, phu nhân xem phản ứng hai người bọn họ, cảm thấy kỳ quái, hỏi: “Các người cười cái gì?”

Thẩm Ngạo vội vàng nghiêm mặt nói: “Tính tình quận chúa này có chút quái, chỉ sợ dò xét cũng không dò xét được ra cái gì, cùng với như thế, không bằng đi gọi mấy công công trong cung hỏi một chút.”

Phu nhân lại thở dài: “Ta cũng muốn làm việc đó, nhưng tính tình Công gia, các người đều biết, hẳn tuyệt sẽ không đến hỏi thăm, chúng ta ở chỗ này lo lắng vì hắn, hắn lại làm như không có việc gì.”

Chu Nhược giắt giây phu nhân, nói: “Vậy thì làm như thế này đi, biểu ca và Thanh Hà quận chúa quan hệ rất chặt chẽ, bảo biểu ca đi tìm hiểu xem, chắc chắn sẽ có hồi âm.”

Thẩm Ngạo lập tức giật mình, biểu muội, người đừng hại ta đi nhờ Thanh Hà quận chúa, đây không phải bảo ta lên trên thuyền hải tặc sao?

Chỉ tính một cái, thời gian đến giao thừa còn sớm chán, muốn đi tìm quận chúa, nhất thời cũng không tìm thấy, phải đợi nàng tìm đến Thẩm Ngạo mới được.

Thẩm Ngạo cáo biệt phu nhân, cùng Chu Hằng ra khỏi Phật đường, hai người đi trên đường, Thẩm Ngạo định trở lại đi xem sách, đột nhiên thấy Lưu Văn ở xa xa mà chạy tới hướng Thẩm Ngạo bên này, vừa đi vừa cao giọng nói: “Biểu thiếu gia, biểu thiếu gia, xin hãy dừng bước.”

Thẩm Ngạo ngoái đầu nhìn lại, đang đưa cây quạt đợi Lưu Văn đi đến trước mặt, mới lên tiếng hỏi: “À, là Lưu quân sự hả, không biết có cái gì chỉ giáo.”

Lưu quản sự thở phì phò, bụm lấy ngực không hít được khí, nói: “Biểu thiếu gia, có... có người tìm, phải.. là Ngô Tam nhi, nói muốn gặp người, có... có việc gấp.”

Chu Hằng cả kinh nói: “Ngô Tam nhi làm sao tới đây? Lại bị người khác khi dễ hả?”

Thẩm Ngạo cười cười nói: “Người thật là mỗ quạ đen, nếu Ngô Tam nhi thực bị người khi dễ, người thứ nhất tìm là người.”

Hai người không ngừng nói trong miệng, vội vã ra đến bên ngoài phủ, Lưu quản sự an trí hần trong phòng nhỏ bên ngoài phủ, gọi người dâng nước trà.

Ngô Tam nhi trước kia là hạ nhân trong phủ, nhưng hiện tại người trong phủ cũng biết sau khi Ngô Tam nhi chuộc thân rời khỏi đây đã có tiền đồ, hơn nữa người trong phủ đều biết rõ Ngô Tam nhi quan hệ rất tốt cùng Thẩm Ngạo, cho dù là Lưu Văn cũng không dám xem thường Ngô Tam nhi.

Lúc này, Ngô Tam nhi ngồi ở trong phòng nhỏ, đứng ngồi không yên mà uống trà, đợi Thẩm Ngạo, Chu Hằng vào đến nơi, nhảy dựng lên, nói: “Trần đại ca, Chu thiếu gia...”

Thẩm Ngạo vội làm thủ thế đối với Ngô Tam nhi, để cho hần an tâm một chút, cùng Chu Hằng ngồi xuống, mới hỏi Ngô Tam nhi: “Làm sao vậy? Cứ như là cháy nhà không bằng.”

Ngô Tam nhi lúc này lại không vội nói sự tình gấp gáp vừa nãy, nhớ tới một chuyện trọng yếu, liền cười ha hả nói: “Trước đó các người nào loạn một lần, quán rượu đối diện hôm nay đã muốn đóng cửa rồi, Trần đại ca thực sự rất có biện pháp.”

Chu Hằng cả giận nói: “Bổn thiếu gia cũng có một phần công lao, là ta tự mình báo thù cho người, cho cái tên họ Kỳ kia mười mấy cái tát, hần đánh người một cái tát, bổn thiếu gia đã thắng trở lại cho người gấp mười gấp trăm lần, người không cảm ơn ta trước là sao?”

Thẩm Ngạo xụ mặt nói: “Trước hết cứ nghe Tam nhi nói tiếp.”

[/hide]

129. Chương 128: Thi Hoa Khôi.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 128: Thi hoa khôi.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

[/hide]

Chu Hằng trong khoảng thời gian này đã bị Thẩm Ngạo thuần phục, Thẩm Ngạo vừa nói lời này ra, Chu Hằng đành phải câm miệng, Ngô Tam nhi mới nhú mày lại, nói: “Lúc này đây, tuy đã báo thù, thế nhưng cho chúng ta đã bị một cái giáo huấn, đơn thuần làm sinh ý Thúy Nhã Sơn Phòng, chỉ sợ rất khó...” Hần lắc đầu, cười khổ một tiếng.

Ngô Tam nhi xác thực đã thành thực hơn nhiều so với trước đây, đã thêm vài phần tính cách con buôn làm ăn, lại thêm vài phần ý nghĩ, trong đôi mắt kia toát ra một chút trầm ổn, chỉ là trong cái trầm ổn này lại có chút xao động, Thẩm Ngạo rõ ràng thấy được đã tâm bưng bưng ở chỗ sâu trong đôi mắt kia.

Cửa hàng như chiến trường, việc buôn bán quả thật có thể tôi luyện năng lực và tâm tư con người, chỉ mấy tháng không gặp, Ngô Tam nhi đã thoát thai hoá cốt.

Thẩm Ngạo tựa như cổ vũ nói: “Tam nhi có phải là có cái chủ ý gì không, người cứ nói tiếp đi.”

Ngô Tam nhi gật đầu, nói: “Cho nên ta định mua hết một ít cửa hàng bốn phía có thể mua, còn có cái quán rượu kia, hôm nay đã hoang phế, bước đầu tiên là thu quán rượu vào tay trước, để nó về sau, xây dựng một tòa nhà uống trà, kêu là Thúy Nhã Sơn Phường, như thế nào? Sửa chữa thoáng một tý, trang trí yên tĩnh một ít, không chọn dùng chế độ hội viên của Thúy Nhã Sơn Phòng nữa, chỉ cần có tiền, ai cũng có thể tiến vào nghỉ chân, ta nghĩ rồi, quán trà như vậy, một năm lợi nhuận tuy không so được Thúy Nhã Sơn Phòng, nhưng thắng ở chỗ khách nhân nhiều, bao nhiêu đó cũng có thể lợi nhuận chừng một ngàn quan tiền.”

Ngô Tam nhi ngừng một chút, lại tiếp tục nói: “Đương nhiên, có thể kiếm tiền là được, có thể làm sinh ý, nhưng cứ giữ lại trước, tương lai làm sinh ý khác cũng được, quan trọng nhất là phòng ngừa có người lại đến mở quán rượu, âm âm quấy rầy sự thanh tịnh của Thúy Nhã Sơn Phòng.”

Thẩm Ngạo gật đầu, cách nghĩ Ngô Tam nhi không tệ, làm như vậy có thể có hai chỗ tốt, một là có thể mở rộng sinh ý, hiện tại lộ tuyến cao cấp đã bị Thúy Nhã Sơn Phòng hoàn toàn lũng đoạn, như vậy không ngại bắt đầu tiếp tục khuếch trương về hướng trung thấp, sinh ý sao, tự nhiên là càng lớn càng tốt, tại thành phố có mật độ dân số càng cao, cơ hội nổi tiếng lại càng lớn.

Về phần chỗ tốt thứ hai, ngay tại ở quán rượu này, tương lai còn có thể làm sinh ý khác, cho dù không đông, cũng có thể phòng ngừa có người mở sòng bài, kỹ viện, quán rượu, những cửa hàng này tương đối huyền ảo, nhao nhao ảnh hưởng đến Thúy Nhã Sơn Phòng.

“Cái ý tưởng này rất tốt, chỉ là muốn mua cửa hàng này, tiền của chúng ta có đủ hay không?”

Ngô Tam nhi xoa xoa tay, có chút khó xử cười khổ nói: “Khó xử là ở chỗ này, ta đã thương lượng cùng ông chủ quán rượu kia, ý của hắn là cửa hàng này chỉ cho thuê chứ không bán, trừ phi chúng ta xuất ra bốn ngàn quan tiền.”

“Bốn ngàn quan” Chu Hằng giận dữ: “Không bằng hắn đi chém giết cướp của!”

Thẩm Ngạo cũng không khỏi nhăn lông mày lại, nói: “Chỗ đó ở vào bờ sông Biện Thủy, vị trí rất may mắn, theo đạo lý, nếu là ra giá ba nghìn quan vẫn còn hợp lý, bốn ngàn xác thực mắc chút ít, sự tình đàm luận giá tiền có thể từ từ, vấn đề là trên tay chúng ta phải có đầy đủ tiền, đơn giản mua và sửa sang cửa hàng có lẽ là không đủ, chúng ta phải sửa chữa mới, phải chuẩn bị khai trương, phải mời nhân thủ, chỉ sợ trong tay không có năm nghìn quan là quả quyết không được, hơn nữa Thúy Nhã Sơn Phòng bên này cũng không thể lấy toàn bộ tất cả tiền ra, còn phải lưu một bộ phận làm tiền lưu chuyển. Tam nhi, rốt cuộc hiện tại, tiền chúng ta có thể động là bao nhiêu?”

Ngô Tam nhi nói: “Nhiều nhất chỉ có hai ngàn quan, nhiều hơn nữa, liền không được.”

Trong lòng Thẩm Ngạo nhiều hơn tia bức bối tí ti, dao động cây quạt, như thế khó xử rồi, thời gian càng trôi qua lâu, càng bất lợi đối với việc bọn họ thu mua.

Hiện tại thừa dịp quán rượu kia còn chưa cho thuê, chạy nhanh ra tay mua, nếu chủ tiệm cho thuê đi ra ngoài, đến lúc đó có chỗ dựa vào, chỉ sợ còn muốn nâng giá tiền lên.

Nhưng có thể đi nơi nào kiếm mấy ngàn quan đến đây?

Ngô Tam nhi nói: “Trầm đại ca, có một tin tức không biết người nghe nói qua hay chưa?”

Trong lòng Thẩm Ngạo biết Ngô Tam nhi nhất định có biện pháp, nói: “Người nói đi.”

Ngô Tam nhi nói: “Mỗi năm một lần, đại hội hoa khôi sẽ tổ chức một lần, các đại câu lan thanh lâu đều đang chuẩn bị, nếu là muốn tham gia, chính là phải giao nạp 500 quan tiền làm phí dự thi, nếu có thể đoạt giải nhất trong thi đấu hoa khôi, thì có một vạn quan tặng thưởng, Trầm đại ca, người nhất định là có biện pháp, Thúy Nhã Sơn Phòng chúng ta, không phải có thể đi thử xem?”

Oa, Tam nhi quả nhiên là biết tướng tượng, quán trà cũng đi tham gia thi đấu hoa khôi?

Thẩm Ngạo có chút lạ lẫm đánh giá Ngô Tam nhi, trong lòng không khỏi suy nghĩ, Ngô Tam nhi có phải là đem Trầm đại ca hắn trở thành siêu nhân không gì làm không được rồi?

Cứ như vậy, hắn rõ ràng cũng muốn đi đoạt giải quán quân?

Chỉ là, cũng có một triệu bạc tiền thưởng đó!

Nghĩ đến cái này, phòng tuyến tâm lý của Thẩm Ngạo bắt đầu bị xuyên thủng, thật sự có thể cầm được khoản tiền thưởng này, đừng nói là một quán rượu, chính là các cửa hàng bên cạnh quán rượu cũng có thể cùng mua được, sửa chữa thoáng một tý, có thể làm một phường trà siêu cấp lớn.

Hơn nữa Thúy Nhã Sơn Phòng, cũng không phải là không có nữ nhân, quán trà đời trước chính là kỹ viện, cũng không thiếu nữ tử thanh lâu công tác ở phía trong quán trà.

Chỉ là không biết quy tắc thi đấu hoa khôi này thế nào?

Ngô Tam nhi phảng phất nhìn ra tâm tư Thẩm Ngạo, từ từ nói ra: “Quy tắc thi đấu hoa khôi rất đơn giản, các thanh lâu dự thi phải ra một mỹ nhân, có thể thổi đàn hát trên đài, mà đám khán giả, trên tay mỗi người đều có một tú cầu, nếu cảm thấy cô nương nào sắc nghệ song tuyệt, sẽ ném tú cầu ra, dán danh tự các cô nương trong tú cầu, ai được nhiều tú cầu nhất, chính là hoa khôi năm nay.”

Ánh mắt Thẩm Ngạo lóe lên, nói: “Đơn giản như vậy? Đây chẳng phải là, chúng ta mua một số người tiến vào sân, đến lúc đó quăng tú cầu cho chúng ta liền thắng rồi?”

Chu Hằng rất hiểu biết đối với thi đấu hoa khôi bao năm qua, đoạt trước Ngô Tam nhi, nói: “Biểu ca, người lại nghĩ quá đơn giản rồi, nếu muốn tiến vào hội trường hoa khôi thi đấu, mỗi người cần chi ra mười quan tiền mở đường mới được, đến lúc đó, quần chúng người ta ra vào tấp nập, biểu ca chính là tốn hao một vạn quan tiền mở đường cho bọn họ, chỉ sợ tú cầu cũng không có ai thêm ném cho mình.”

Quá thâm hiểm rồi, mười quan tiền, tiền tiêu vật hàng tháng của người bình thường cũng không quá ba bốn quan.

Chỉ là nghĩ nghĩ, Thẩm Ngạo lại bình thường trở lại, quan lại quyền quý Biện Kinh còn nhiều mà, mỗi năm một lần thi đấu hoa khôi, đương nhiên có khả năng hấp dẫn ánh mắt những người này đến, nói toạc ra, cái thi đấu này vốn không tổ chức cho giai tầng sống bằng tiền lương thưởng thức.

Thẩm Ngạo trầm ngâm nghĩ nghĩ, cảm giác thi đấu hoa khôi này và tuyển tài năng đời sau không sai biệt lắm, mãnh liệt dùng quạt vỗ vỗ đầu, không được nhìn, nói: “Cái này là tuyển tài năng sao, nói sớm đi mẹ ời, ca hát đều có thể đoạt được giải nhất, bốn công tử vì cái gì không thể tìm người ôm lấy tiền thưởng trở về.”

Vừa nghĩ như thế, chủ ý liền định ra rồi, Thẩm Ngạo dùng đến giọng điệu chắc chắn nói: “Tam nhi, chúng ta sẽ đi Thúy Nhã Sơn Phòng ngay bây giờ, lấy ra một người chuẩn bị cho đại hội hoa khôi trước, sau khi chọn ra, người lập tức đi giao nộp phí dự thi.”

Nghe được Thẩm Ngạo nói như thế, con mắt Ngô Tam nhi lập tức phát sáng lên, kinh hỉ nói: “Trầm đại ca, người quyết định dự thi rồi?”

Cho tới nay, Ngô Tam nhi có một loại tín nhiệm mù quáng đối với Thẩm Ngạo, thấy Thẩm Ngạo đồng ý, lập tức vui mừng khôn xiết, hô to một tiếng, không kìm lòng được, nói: “Chỉ cần Trầm đại ca lên ngựa, tiền thưởng thi đấu hoa khôi lần này, Thúy Nhã Sơn Phòng chúng ta nhất định phải có.”

Chu Hằng cũng có vẻ hào hứng bừng bừng đối với sự tình thi đấu hoa khôi, nói: “Cho tới bây giờ, ta đều là ở dưới đài chọn hoa khôi, lần này không thể tưởng được, còn muốn đưa hoa khôi đi tham gia thi tuyển, ha ha, có ý tứ, có ý tứ, bốn thiếu gia ưa thích. Biểu ca, người nắm chắc được bao nhiêu phần.”

Thẩm Ngạo hạ quyết tâm làm chuyện cần làm, đương nhiên là dùng tin tưởng lớn nhất đi làm, cười ha ha nói: “Biểu ca ra ngựa, nhất định có thể thắng.”

Nói là nói như thế, kỳ thật trong lòng hắn vẫn là có chút chột dạ, thanh lâu không đến hết, đơn giản là thực lực Thì Hoa Quán kia, Thẩm Ngạo đã được chứng kiến, Sư Sư và Vân Vân đứng ra, lực ảnh hưởng đủ để cho cả thành Biện Kinh oanh động, hưởng chi quan hệ giữa Vân Vân cùng mình thật sự không minh bạch, nghĩ đến lúc hai người đột nhiên trở thành đối thủ, trong lòng thật sự là có một chút điểm không quá thoải mái.

Thẩm Ngạo nhấp một ngụm trà, nuốt vào cuống họng, nói: “Hiện tại liền bắt đầu, biểu ca chính thức tuyên bố, tổ ba người chuẩn bị hoa khôi Biện Kinh chính thức được thành lập, khẩu hiệu của chúng ta là, đẩy ra nữ nhân tốt nhất, để cho bọn họ giúp chúng ta kiếm tiền thôi.”

Chu Hằng hưng phấn đến mức mặt đỏ rần: “Bổn công tử kiếm tiền, tự mình tính ra là được rồi, cứ để cho bọn họ hát ca khúc vì bổn công tử còn không sai biệt lắm.”

Ngô Tam nhi lại có vẻ rất rụt rè, chỉ là thấy hai thiếu gia này hưng phấn đến phát điên, vẫn cười cười theo, trong miệng nói: “Chúng ta đi chọn người, những chuyện khác, đều nghe Trầm đại ca phân phó.”

[/hide]

130. Chương 129: Lãng Xê

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 129: Lãng xê

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ba người hào hứng bừng bừng về tới Thúy Nhã Sơn Phòng, đã đến tối đêm, phần lớn đám khách uống trà đều đã rời đi.

Chu Hằng kêu to ở trong phòng: “Tất cả các tiểu thư đều đến trong sảnh, tuyển chọn hoa khôi.”

Thẩm Ngạo xấu hổ trắng mắt liếc nhìn Chu Hằng, gọi Ngô Tam nhi đi thấp thêm đèn, để cho trong sảnh sáng sủa hơn một ít, lại phân phó bọn sai vặt tự đi gọi người, phàm là thị nữ tại đây, đều phải kêu đến tập hợp.

Không bao lâu, các tiểu thư một ngày mệt nhọc liền ào ào đi xuống từ lầu hai, lúc này đây thấy các nàng, so với lúc trước, khi còn là kỹ nữ thì chỉnh trang hơn nhiều lắm, cử chỉ trong lúc đó, lại ẩn ẩn có một loại khí chất tiểu thư khuê các.

Xem ra nước miếng của Thẩm Ngạo không uống phí, Ngô Tam nhi xác thực cũng dụng tâm cố gắng, từ kỹ nữ đến tiểu thư, biến hóa trong chuyện này, ai cũng có thể tưởng tượng ra.

Chắc hẳn cái này cũng có quan hệ đến tính chất công tác, lúc trước các nàng dùng sắc dụ dỗ người, dựa vào bán rẻ tiếng cười mà sống, tự nhiên cần vài phần xinh đẹp vũ mị, hôm nay chỉ là bưng trà rót nước, gặp được khách uống trà, tuy cũng có người tự cho là mình phong lưu, nhưng phần lớn cũng đều là người đọc sách, người đọc sách rất rụt rè, thường thường có sắc tâm cũng không có sắc đảm (dùng khí cự gái), khí chất tiểu thư này hơi dính hơi nhuộm trên người, làm cho các nàng cũng nhiều hơn vài phần phong độ của người trí thức.

Trong lòng Thẩm Ngạo đắc ý suy nghĩ: “Thiện tai, thiện tai, có thể cứu vãn nhiều thiếu nữ trượt chân như vậy, bổn công tử coi như là tích rất nhiều thiện đức rồi, đợi đến năm xuống lỗ, hơn phân nửa là được đi gặp thượng đế ban thưởng, đúng rồi, không chừng cũng có thể đi gặp Như Lai Phật tổ!!”

Kỳ thật, những thị nữ này, nếu không phải bị bức bách, ai nguyện ý mặc người chà đạp, hôm nay làm công việc tại đây, ở phía trong quán trà, công tác không phiền lụy, tiền tiêu vật hàng tháng cũng không thiếu, bây giờ là bề bọn chân không chạm đất, nhưng thực sự có đầy đủ nhàn hạ, cuộc sống như vậy, các nàng cũng chầm chậm quen dần.

“Thẩm công tử tốt...” Lúc này đây, bọn không hề cười cợt đối với Thẩm Ngạo, mười một người một hàng, đứng thành mấy hàng, đồng loạt chúc phúc về hướng Thẩm Ngạo, cái âm thanh ngọt ngào kia cùng nhau kêu lên, rất là dễ nghe.

Trong lòng Thẩm Ngạo muốn cười, tại Đại Tổng triều, nam nhân rụt rè ôn hòa tốt bụng giống như ta thật quá ít, nhiều tiểu mỹ nhân như vậy ở bên cạnh mình, vẫn có thể ngồi mà trong lòng không loạn, Liễu Hạ Huệ thấy ta, chỉ sợ cũng phải xấu hổ.

Thẩm Ngạo cố ý để sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, làm ra một tư thái lão bản, quai hàm gật nhẹ, nói: “Hôm nay gọi các người đến, là có một việc trọng yếu muốn tuyên bố, chuyện này liên quan đến tồn vong của Thụý Nhã Sơn Phòng chúng ta.”

Lãnh đạo nói chuyện nhất định phải cao siêu, không cao siêu sẽ không có người nào nghe mà.

Bọn họ vừa nghe đến hai chữ tồn vong, mặt mày tức thì thất sắc, các nàng đã thành thói quen sống loại cuộc sống điềm tĩnh này, tuyệt đối không thể lại trở lại lúc trước. Nếu Thụý Nhã Sơn Phòng vong rồi, các nàng chỉ có thể tự mưu đường ra, nghĩ đến cái này, trong đôi mắt của rất nhiều người lờ ra nước mắt.

Chu Hằng thương hương tiếc ngọc, liền ở bên cạnh nói: “Các tỷ tỷ đừng vội khóc, biểu ca là người hay nói giỡn, thích nói đùa với các người. Biểu ca, tuy người lớn tuổi hơn ta, nhưng bổn thiếu gia không nhìn được nữa rồi, người hù dọa các nàng làm cái gì? Mỹ nhân như vậy, người liền hung ác đá kích các nàng? Tiểu mỹ nhân, đừng nóng giận, đừng khóc lóc, bổn thiếu gia thương các người.”

Vô sỉ, Thẩm Ngạo và Ngô Tam nhi đồng loạt nhìn về phía hắn, ánh mắt khinh bỉ lộ ra.

Thẩm Ngạo không để ý tới Chu Hằng, tiếp tục nói: “Hiện tại, Thụý Nhã Sơn Phòng khuyết thiếu tài chính quay vòng, vì để Thụý Nhã Sơn Phòng sinh tồn, cho nên... Chúng ta chuẩn bị tham gia thi đấu hoa khôi.”

Thi đấu hoa khôi, đối với chút ít thị nữ này mà nói, lại là sự tình quen thuộc, mọi người vừa nghe, liền có mấy người chủ động xin đi giết giặc nói: “Nếu công tử cảm thấy khó xử, không chê chúng ta, chúng ta nguyện ý tham gia thi đấu hoa khôi.”

Thẩm Ngạo vui vẻ trong lòng, như vậy cũng dễ xử lý rồi, chỉ cần các nàng chịu, sự tình còn lại, Thẩm Ngạo sẽ tự giải quyết, hắn bắn khoắn qua lại ở trước mặt bọn họ, ánh mắt cuối cùng rơi vào trên người một thị nữ nhỏ nhắn xinh xắn, đi đến trước mặt thị nữ kia, hỏi: “Người tên là gì?”

Thị nữ nhỏ nhắn xinh xắn này xem như trên người rất có tư thế, ở trong đồng người cũng không phải rất thu hút, duy chỉ có thắng người ở chỗ đáng người yếu nhược vô cùng tốt, từ xa nhìn lại, có một loại xúc động làm cho người ta không nhìn được, muốn chạy đến che chở.

Tiểu thị nữ đưa con mắt lên nhìn Thẩm Ngạo, trên mặt hiện lên một vết hồng, nói: “Ta gọi Mai Thanh.”

Thẩm Ngạo không khỏi nhíu mày, nói: “Mai Thanh, cái tên này không tốt, phải lấy một cái nghệ danh dễ nghe, bắt đầu từ hiện tại, người chính là tình nhân trong mộng của ngàn vạn nam nhân, tiểu mỹ nhân làm cho tên các đại kỹ nữ thành Biện Kinh âm đạm thất sắc, lấy tên gì thì tốt đây?” Thẩm Ngạo trầm ngâm thật lâu, đột nhiên mặt mày sáng ngời, nói: “Có rồi, kêu là Tần Nhi, Tần cười Tần (nghĩa là cười), làm cho người ta nghĩ đến tên này, liền có thể tưởng tượng đến tiểu mỹ nhân trong mộng cười một tiếng, phong tình vạn chủng, ha ha... Cứ quyết định như vậy đi.”

Thẩm Ngạo thoáng cái đã tin tưởng gấp trăm lần, tiểu Tần Nhi trước mắt này, so về Xuân ca, Tăng ca (mấy mình tỉnh Tàu, chắc là tác giả thích) tự nhiên là càng tốt hơn, Xuân ca có thể thành thần, vì cái gì Tần Nhi không thể?

Hắn thoáng cái đã dặt tay Tần Nhi, mặt mày hớn hở nói: “Đi theo ta, ta có lời nói cùng với người.”

Nói xong, lại dặn dò Chu Hằng đang trợn mắt há hốc mồm: “Người, đi mua chút ít vải vóc đến đây, chúng ta phải chuẩn bị cất may chút ít quần áo, rất có ích khi thi đấu hoa khôi.” Dứt lời, lại nhìn về phía Ngô Tam nhi, nói: “Ngô Tam nhi, người ở chỗ này chờ, đợi tí nữa ta còn có việc muốn phân phó người đi làm.”

Thẩm Ngạo bàn giao một phen, rất có phong phạm đại tướng quân, bàn giao xong việc, liền lôi kéo tay Tần Nhi, đi lên trên lầu hai, lưu lại tâm lưng kia, lại làm cho Chu Hằng nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Biểu ca quá không tượng nghệ rồi, lôi kéo tiểu mỹ nhân lên lầu, lại bảo hắn đi mua vải vóc, cái này xem như là việc gì?

Trong lòng Chu Hằng rất cảm thấy không công bằng, lại chỉ có thể cực khổ, ảo não lắc đầu, quay người về hướng Ngô Tam nhi nói: “Tam nhi, đưa chút tiền đến đây, ta đi mua vài vốc.”

Chúng thị nữ vừa nghe, à, thì ra cái thiếu gia này đúng là trong túi trống trơn, nguyên một đám thằm trộm cười rộ lên.

Đợi lúc Thắm Ngạo lúi kéo Tần Nhi xuống lầu, đã qua một canh giờ, Tần Nhi mắc cổ đỏ mặt, từ từ bước xuống lầu, ai cũng không biết Thắm Ngạo nói gì đó, làm cái gì đối với nàng, chỉ là dáng người nàng đi đường, hình như nhiều thêm vài phần quái dị.

Thắm Ngạo xụ mặt, một bộ dáng chính nhân quân tử, dặn dò vài câu tại bên tai Tần Nhi, vỗ vai thơm của nàng, thấp giọng nói: “Người nhớ kỹ, sau này cứ ôm banh chạy như vậy, về phần những thứ khác, người không cần để ý, kể từ hôm nay, người cũng đừng đi ra làm công việc bưng bê này, liền ở trong phòng nghỉ ngơi, ngoại trừ người trong Thúy Nhã Sơn Phòng, ai cũng không cần phải gặp.”

Tần Nhi yên đỏ mặt nói: “Biết rồi, công tử, Tần Nhi nhất định nghe lời công tử nói.”

Thắm Ngạo rất hài lòng gật đầu, tổ chất thị nữ Thúy Nhã Sơn Phòng cũng không tệ lắm, rất nghe lời, Thắm Ngạo bắt đầu dạy cũng thoải mái, có cơ sở này, lòng tin của hắn càng đủ, bảo bọn họ tự trở về nghỉ tạm trước, kéo Ngô Tam nhi qua một bên, nói: “Tam nhi, khoảng cách từ bây giờ đến đại hội hoa khôi còn có mấy ngày?”

Ngô Tam nhi nói: “Nhanh tới rồi, còn có bốn ngày.”

Xem ra thời gian đến lúc có chút chật chội, Thắm Ngạo véo đầu ngón tay tính toán một cái, đại hội hoa khôi vừa đúng là ở ngày Tuần hưu, như thế vừa vặn dễ dàng cho mình.

Chỉ là nói trở lại, Tuần hưu ngày là ngày đám giám sinh bọn họ nghỉ ngơi, trùng hợp với ngày nghỉ, đại hội hoa khôi lại được tổ chức, tự nhiên là không lý khai đám quan lại quyền quý bọn họ đến cổ động, nếu rời sang thời gian khác, người chuẩn bị mở ra đại hội nhất định là có hại, chịu thiệt nhiều hơn, loại sự tình này, tự nhiên là càng nóng, càng náo nhiệt càng tốt, người làm quan đều đang làm việc, người tổ chức đại hội hoa khôi này làm gì?

Thắm Ngạo nói: “Thật tốt, ta đây dứt khoát sẽ xin nghỉ hai ngày, dù sao Đường đại nhân cũng đã mở miệng, nói là lúc nào hết bệnh mới cần tiến vào học, bây giờ không phải là bệnh vẫn chưa hoàn toàn khỏi sao?”

Thắm Ngạo chính là bị bệnh, làm người, bệnh gì cũng đều là bệnh, bây giờ là đang bị bệnh thiếu tiền, cho nên phải trị hết cái bệnh này, rồi mới đến trường.

Thắm Ngạo mỉm cười nhìn Ngô Tam nhi, trong đôi mắt lóe ra vẻ quỷ dị, thấp giọng nói: “Bắt đầu từ ngày mai, trên sự tình sinh ý tạm thời giao cho Ngô Lục nhi làm, không phải hẳn một mực ở trong hậu viện giúp đỡ, phụ trách hầu phòng và phòng bếp sao? Ngày mai gọi hắn đến tiền đường, hiện tại, việc chủ yếu chúng ta cần làm, chính là lảng xê.”

“Lảng xê?” Ngô Tam nhi không hiểu.

Thắm Ngạo cười nói: “Ý tứ chính là rải đại danh Tần Nhi đi ra ngoài, muốn cho nàng nổi tiếng, từ quan lại quyền quý, cho tới người buôn bán nhỏ trong thành Biện Kinh, đều phải sinh ra ấn tượng đối với nàng, hơn nữa còn muốn làm cho người sinh ra ấn tượng Tần Nhi là mỹ nữ tuyệt thế.”

Ngô Tam nhi biết rõ Trầm đại ca hiểu nhiều điểm quan trọng, tuy nghe được cái hiểu cái không, nhưng lại liên tục gật đầu: “Trầm đại ca nói như thế nào, ta chính là làm như thế đó.”

Thắm Ngạo cười nói: “Rất dễ dàng, Thúy Nhã Thi Tập mới nhất lúc nào xuất bản ra?”

Ngô Tam nhi nói: “Đúng vào mấy ngày sắp tới, chỉ là phải đợi thời điểm điêu khắc thành sách rồi mới đem đi bán, chỉ sợ còn phải đợi trên dưới mười ngày.”

Thắm Ngạo thu liễm dáng tươi cười, xụ mặt, lắc đầu nói: “Không còn kịp rồi, hiện tại ta tăng thêm vài bài thơ, người mau chóng bảo bọn họ in ấn suốt đêm hơn mười bản đi ra, ngày mai liền bán luôn.”

“Ngày mai liền bán? Chỉ bán hơn mười bản?” Ngô Tam nhi khó hiểu nhìn qua Thẩm Ngạo, tưởng rằng chính mình nghe lầm.

Hơn mười quyển sách dùng làm cái gì? Thời gian chỉ qua chùng nửa nén hương, liền bán xong hết.

Thẩm Ngạo có thâm ý khác, nói: “Hơn mười quyển sách này chỉ là mánh lới, nói là bản VIP cất kỹ, đều gia tăng thi tập tinh tuyển mấy tháng này đi vào, ta sẽ nghĩ biện pháp, hôm nay ghi nhiều thêm vài bài thơ vào trong, ngày mai sáng sớm liền bán, không được làm trễ nãi.”

Ngô Tam nhi gật nhẹ đầu, không hề hỏi nhiều, nói: “Ta sẽ mài mực cho Trầm đại ca!”

Giấy và bút mực đưa tới, giấy Tuyên Thành một đồng, Thẩm Ngạo nhấp mực, cầm bút bắt đầu viết.

Ngô Tam nhi ở một bên nghiền mực, một bên nín hơi đứng bên cạnh nhìn xem, mặt chữ, hần lại nhận ra, vừa xem xét, lập tức hiểu ra tâm tư của Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo viết bài thơ thứ nhất, gọi là « có cảm giác gặp gỡ Tần Nhi », câu thơ phía dưới là: “Hai lông mày nhú lại, giống như chau mà không phải chau, một đôi mắt lung linh giống như mùng rở mà không phải mùng rở, trời sinh hai má lúm đồng tiền buồn rười rượi, nhìn như một thân yếu nhược. Lệ trên mắt điểm một chút, hơi thở dài. Nhã nhận lịch sự giống như hoa chiếu trên nước, hành động như gió thổi mây trôi. Tâm trạng buồn so sánh với Tỷ Can còn nhiều hơn một chút, thắng Tây Thi ba phần. Nhã nhận lịch sự vẫn còn như hoa chiếu nước, hành động giống như gió thổi mây trôi. Đuôi lông mày hơi nhú, khóe mắt giấu vẻ thanh tú, thanh âm nụ cười thật ôn nhu.”

Ngô Tam nhi ẩn chế qua những thơ sách này, đối với thi từ cách luật lại có ít hiểu rõ, không nhận được, nói: “Công tử, cái bài từ này lại ghi vô cùng tốt, chỉ là không giống như là thơ, lại là giống như văn điệu, có phải là có chút không ổn?”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói: “Đúng đấy, phải khiêu khích tranh luận mới tốt, có tranh luận, mới gọi là lãng xê. Lúc mọi người tranh giành bài thơ này, liền không khỏi nhớ kỹ tướng mạo giọng nói và dáng điệu của Tần Nhi, cái này kêu là không nhận thức không được.”

Sau khi Ngô Tam nhi nghe xong, bộ dạng liền thành cái hiểu cái không, nhưng là rất có lòng tin đối với Thẩm Ngạo, nghĩ đến đây, liền nở nụ cười phụ họa Thẩm Ngạo.

Sau đó, Thẩm Ngạo lại làm vài bài thơ, tất cả đều là dựa vào trí nhớ của kiếp trước, cóp pi tác phẩm thời kì Minh Thanh, ghi vẫn là Tần Nhi, cái gì mà cười một tiếng giải nổi sầu thiên cổ, cái gì mà mỹ nhân khoan thai làm mọi việc đều như thế.

Viết xong thơ, đặt bút xuống, Thẩm Ngạo đưa tay vỗ vỗ lưng mỗi, nói: “Đây chỉ là bước lãng xê đầu tiên, muốn để mọi người có một ấn tượng sơ bộ đối với Tần Nhi, đợi có ấn tượng rồi, chúng ta xuống lần nữa hạ vị thuốc mãnh liệt.”

“Vị thuốc mãnh liệt!” Mí mắt Ngô Tam nhi nháy lên, thủ đoạn của Trầm đại ca, hần biết rất rõ, hần nói là vị thuốc mãnh liệt, vậy nhất định là cực kỳ mạnh mẽ rồi, chỉ là không biết rốt cuộc trong hồ lô Trầm đại ca bán thuốc gì.

Chỉ là, lúc này, Ngô Tam nhi nhớ tới một sự kiện, nhân tiện nói: “Trầm đại ca, chúng ta bán hơn mười bản sách thơ, làm sao có thể khiến cho rất nhiều người tranh luận, có phải là nên in ấn nhiều hơn một vài bản?”

Thẩm Ngạo lắc đầu, nói: “Không cần, in ấn nhiều hơn nữa, lại có thể có bao nhiêu. Đừng quên, bản sách thơ VIP chúng ta cất kỹ vừa đưa ra thị trường, những người bán hàng rong kia tất nhiên sẽ trắng trợn sao chép, không cần hai canh giờ, tính ra sẽ có trên vạn bản sách thơ hàng nhái như vậy đi ra, tuy những người này đáng giận, chỉ là lúc này đây, lại đang tính toán giúp chúng ta một đại ân.”

Hàng nhái xác thực rất có thực lực, bản chánh vừa ra, vô số bản chép tay, sách trộm in liền bay ra ngoài, không đến một ngày, đám văn nhân mặc khách bọn họ đều có thể thu mua được sách thơ, quả nó là chánh bản hay là hàng nhái, cuối cùng, những người này đều sẽ thấy thi từ của Thẩm Ngạo.

Trước mắt là tình thế cấp bách nhất thời, Thẩm Ngạo cũng không cố hơn được, bước đầu tiên lãng xê phải nhanh chóng hoàn thành, ít nhất là ở trong đám người văn nhân, phải sinh ra một ít ấn tượng, chờ bọn hần từ trong thi từ sinh ra ấn tượng lớn, mới là thời khắc Thẩm Ngạo chính thức tung ra chiêu thức cực mạnh.

131. Chương 130: Sát Khí

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 130: Sát khí

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Một sáng sớm, đám sương còn chưa tán đi, vạn vật chưa thức tỉnh, Thụy Nhã Sơn Phòng đã mở cửa.

Hai ngọn đèn lồng màu đỏ vừa treo lên, đám gia đình đã ôm quyền đứng, phía trên cánh cửa lớn kia, một tờ giấy hồng bố cáo được dán ra, lập tức dẫn tới một hai người bán hàng rong bán bánh hấp nhìn sang đây xem.

“Sách thơ giành cho hội viên cao cấp VIP, cất kỹ không xuất bản nữa?”

Danh tự cực kỳ đủ vang dội, rõ ràng còn là số lượng có hạn, chỉ có 10 quyển sách, làm cho người ta đột nhiên nảy ra một loại xúc động tranh cướp để mua.

Người bán hàng rong có kiểu truyền tin tức vô cùng linh thông, không đến nửa canh giờ, tiệm sách liền tranh mua 10 quyển sách thơ đến không còn gì.

Tiếp qua một canh giờ, các loại bản chép tay liền lưu truyền ra ngoài, loại tin tức này truyền ra vốn cũng rất nhanh, lại nói chỉ dùng cho VIP, không xuất bản nữa, chữ cất kỹ như vậy, tự nhiên lại làm cho đám người học đòi văn vẻ rất hào hứng, đáng tiếc bản chánh đã không tranh mua được nữa, chỉ có cách sưu tầm bản viết tay hoặc bản in ẩn trộm từ bốn phía, tuy chất giấy hơi kém chút ít, nhưng nhiệt tình học hỏi lại vẫn phải có.

Đến trưa, bởi vì đầu đường cuối ngõ nghị luận, giá cả bản chép tay cũng cao tới mức gần bằng một nửa bản chính, mua hay không mua, cố gắng trả giá để mua, vốn là tâm tính con người, huống chi quán trà, trong từ lâu đã nghị luận ào ào, đều là náo nhiệt nghị luận cái bản sách thơ không xuất bản nữa này, nếu không có trong tay, đi ra ngoài còn không biết xấu hổ chào hỏi cùng người sao?

Đây vẫn chỉ là luồng thứ nhất, tranh luận lớn nhất, vẫn là những bài Thẩm Ngạo viết về cảm giác gặp gỡ Tần Nhi trên thơ, bài thơ này rất kỳ quái, lại không thấy cách luật theo thơ, lại không tham chiếu văn điệu, nhưng chợt nhìn, cái thơ này không biết là quá chau chuốt, hay là chữ quá đẹp mà mấy từ trong đó thật sự không tẻ.

Vì vậy tại đầu đường cuối ngõ, đám văn nhân bọn họ chia làm hai phái, một phái lấy kiểu thơ này làm thứ để công kích, trắng trợn làm thấp đi, nói cái thơ này thành rắm chó không kêu to được, mà một phái bên kia, lại kiên quyết ủng hộ, từ ca phú giảng đến thơ Đường, từ thơ Đường giảng đến hôm nay, các loại văn điệu, kiểu cách đều đang biến đổi, thơ này vẫn là thơ, dẫn tới tranh luận không ngớt.

Muốn tranh luận, nhất định đặc phải nhớ kỹ thi từ của Thẩm Ngạo, nếu không thì tranh giành cái gì? Cho nên chỉ nửa ngày sau, cơ hồ tất cả mọi người nhớ kỹ bài thơ kia của Thẩm Ngạo, tự nhiên suy nghĩ, sẽ có người phát ra nghi vấn, Tần Nhi này là ai?

“Hai lông mày nhíu lại, giống như chau mà không phải chau, một đôi mắt lung linh giống như mừng rỡ mà không phải mừng rỡ, trời sinh hai má lúm đồng tiền buồn rười rượi, nhìn như một thân yếu nhược. Lệ trên mắt điểm một chút, hơi thở dài. Nhả nhận lịch sự giống như hoa chiếu trên nước, hành động như gió thổi mây trôi. Tâm trạng buồn so sánh với Tỷ Can còn nhiều hơn một chút, thắng Tây Thi ba phần. Nhả nhận lịch sự vẫn còn như hoa chiếu nước, hành động giống như gió thổi mây trôi. Đuôi lông mày hơi nhíu, khoe mắt giấu vẻ thanh tú, thanh âm nụ cười thật ôn nhu.”

Trên đời thực sự có tiểu mỹ nhân làm cho người ta triu mến, kiều mỹ muôn màu như vậy sao?

Như thế thì hơi kỳ quái!

Thẩm công tử ở nơi nào gặp gỡ vị nữ tử động lòng người, làm cho người ta triu mến này?

Mọi người phải biết rằng, lúc Đại Tống triều, bàn về giới tính có lẽ là rất bình thường, đàn ông tình khiết, hán tử máu me, ở chỗ này tuyệt đối không phân ra thị trường riêng biệt, tình nhân đại chúng (tình nhân mọi người cùng yêu thích) vẫn là cái loại tiểu mỹ nhân làm người ta thấy mà càng thương, bởi vậy, Tần Nhi miêu tả ở phía trong bài thơ này, lại làm cho không ít người tim đập thành thịch.

Thẩm công tử điểm phúc tốt quá, chỉ là không biết lời nói của hắn phải chăng có chút khoa trương?

Nổi lên ý nghĩ này, tiêu điểm tranh luận lại chuyển đến trên người Tần Nhi, tiểu mỹ nhân gọi là Tần Nhi này, phải chăng xác thực một người khác, Thẩm công tử nghe nói là cầu kết cùng Vân Vân, vẫn không thấy hắn vì Vân Vân làm một bài thơ từ, vì sao lại thấy Tần Nhi này, con đem Tần Nhi hóa thành tiên nữ, rơi vào dưới ngòi bút.

Loại lắt léo trong đó, không chỉ nổi lên tranh luận giữa văn nhân trong lúc đó, chính là chút ít người buôn bán nhỏ tầm thường, cũng cực kỳ say sưa đàm đạo, bọn hắn không hiểu thi từ, nhưng mỹ nữ lại là đề tài tất cả mọi người có thể tham dự thảo luận, thời gian chỉ một ngày, Tần Nhi này, liền tiến vào trong trí nhớ rất nhiều người, ngược lại, đã gần đến lúc dự thi thi đấu hoa khôi, tất cả nhất thời quên mất.

Cái gọi là thủy triều, kỳ thật là như thế, người hữu tâm trợ giúp, đầu đường cuối ngõ nghị luận ào ào, nếu người không thức thời, tại trước mặt mọi người văng nước bọt đầy thỏa mãn hào hứng đàm luận về Tần Nhi, hô to một tiếng “tâm trạng buồn so sánh với Tỷ Can còn nhiều hơn một chút, thắng Tây Thi ba phần”, chỉ sợ sẽ bị người ta không coi trọng, sau đó bị người ta nhổ một ngụm nước miếng, rất là cao nhã mà mắng một câu: ‘Tục không chịu được’.

Ánh lửa bập bùng ở phía trong chậu than, thiêu đốt chậu đồng đỏ bừng, thời tiết đã chuyển sang lạnh lẽo hơn không ít, cho dù là ăn mặc quần áo mùa đông, dựa vào chậu than cũng có vài phần hơi lạnh thấu xương.

Trời đông giá rét Biện Kinh có một loại hàn khí khô ráo, Thẩm Ngạo có chút không quen.

Hắn khoanh chân ngồi ở bên cạnh chậu than, tiện tay nhặt lên vài cuốn sách chán đến chết để đọc, mà trong lúc đó, thường cách một đoạn thời gian, có gã sai vặt Thúy Nhã Sơn Phòng ra ngoài tìm hiểu tin tức rồi trở về báo cáo cho Thẩm Ngạo, hiện tại Thẩm Ngạo đã có thể xác nhận, bước đầu tiên lãng xê của hắn cuối cùng cũng đã thành công.

Thẩm Ngạo nặng nề buông sách trong tay ra, Chu Hằng ngồi ở một bên buồn ngủ nhập nhèm liền đưa mắt lên, chứng kiến bộ dạng Thẩm Ngạo như kiểu nắm chắc thắng lợi trong tay, quan sát sắc trời ngoài cửa sổ, nói: “Biểu ca, đã giờ nào rồi?”

Thẩm Ngạo nói: “Sắp đến giữa trưa.”

Chu Hằng duỗi lưng một cái, phản nản nói: “Hơn nửa đêm bảo ta đi mua vải vóc, làm hại ta chạy bảy tám nhà, không biết vỗ bao nhiêu cánh cửa, mệt chết đi được, sách thơ bán đi chưa? Biểu ca kế hoạch như thế nào?”

Thẩm Ngạo cười ha ha, khép miệng không nói, bước đầu tiên đã muốn thành công, sát khí thứ hai nên phóng ra rồi, chỉ là, cái sát khí này quá hung tàn, không biết hiệu quả như thế nào?

Trùng hợp, Ngô Tam nhi bưng mấy món ăn sáng tiến đến, cười nói: “Giữa trưa, ăn chút đồ ăn đi. Trâm đại ca, sự tình người phân phó, ta đã chuẩn bị tốt, lúc nào có thể động thủ?”

Ngô Tam nhi biểu lộ có vẻ có chút quái dị, trong lòng nghĩ đến Trâm đại ca này, làm việc gì cũng không theo như lễ thông thường.

Thẩm Ngạo vô tâm hưởng dụng mỹ thực, khuấy động than củi ở phía trong chậu than, tùy ý nói: “Đã đánh tiếng với Trương Bộ đầu phủ Kinh Triệu chưa?”

Ngô Tam nhi gật đầu cười nói: “Đã liên hệ rồi, tuân lệnh Trâm đại ca phân phó, gọi người dùng danh nghĩa Trâm đại ca truyền lời nói.”

“Như vậy cũng tốt.” Thẩm Ngạo nhíu lông mi thành một đám, hiên ngang lẫm liệt nói: “Cái xuất diễn này mà được diễn tốt, ta tin tưởng Tần Nhi sẽ nổi danh toàn bộ Đại Giang nam bắc, buổi chiều là thời điểm khách uống trà nhiều nhất, liền bắt đầu trong khoảng thời gian này đi.”

Ngô Tam nhi hơi có chút chột dạ, nói: “Chúng ta làm như vậy, có thể hay không... có thể hơi quá mức chút ít hay không?”

Thẩm Ngạo chính nghĩa lẫm liệt nói: “Quá mức? Tam nhi, chúng ta là người làm ăn, việc buôn bán, giảng đạo nghĩa, đúng là lợi nhuận, có lợi, cho dù là núi đao biển lửa cũng phải hạ, ngàn vạn lần không thể có lòng dạ đàn bà.”

Ngô Tam nhi vội vàng nói: “Ý của ta là muốn nói, loại sự tình này cũng có người tin tưởng sao?”

Thẩm Ngạo nở nụ cười trong sáng, đưa tay hướng về phía chậu than, đứng lên nói: “Lăng xê, giảng đúng là thật thật giả giả, chính là phải khoa trương, sự tình chớ cần người, ai có hứng thú thảo luận? Nhưng nếu như đổi lại là người cần chớ thì sao? Càng là lý kỳ, lại càng có thể làm mọi người hào hứng. Về phần thật giả, không phải là sự tình chúng ta cần quan tâm, càng là sự tình khó phân thật giả, sẽ tranh luận càng nhiều, tranh luận càng nhiều, chúng ta lăng xê liền càng thành công. Tam nhi, người học lấy điểm này, sau này sẽ rất hữu dụng cho việc kinh doanh.”

Ngô Tam nhi đúng là rất tín nhiệm Thẩm Ngạo, gật đầu nói: “Trầm đại ca ở chỗ này dùng cơm, ta đi dọn dồ vài câu, bảo mọi người không được để lộ chân tướng.”

Trong thành, Quả Phụ phường không biết là khi nào bắt đầu kêu lên, nếu muốn ngược dòng tìm hiểu, chỉ sợ phải nói đến trăm năm trước kia, lúc đó, thiên hạ này còn mang họ Lý, nghe nói bởi vì thiên hạ đại loạn, ngay lúc đó, bốn phía thành Biện Châu chiêu mộ quân sĩ, bọn nam tử đều quân cảm tử, về sau bắc chinh, Quả Phụ phường lại không có một người nào, không có một nam nhân nào trở về, kể từ đó, tự nhiên có rất nhiều quả phụ xuất hiện, cũng không thể tính ra, cho nên danh tự con đường này cũng một mực tiếp tục sử dụng cho đến nay.

Tại đây thuộc về một trong hai mươi phường bên Nội Tả, Nội Tả là chỗ phồn hoa nhất Biện Kinh, ở cách chỗ này không xa, có một tòa miếu, bình thường gặp được lễ hội, rất náo nhiệt.

Chỉ là, càng là chỗ phồn hoa, lưu manh và côn đồ tụ tập càng nhiều, những người này chơi bởi lâu lổ, luôn tùy thời ở chỗ này tìm một ít người nhà quê lừa gạt, văn nhân mặc khách cũng không thiếu, bàn rượu sát đường, búp chèo, còn có cái đèn lồng sắc hồng kia treo lên cao cao, chỉ cần bên hông có thể có mười mấy tiền, luôn có thể tìm được địa phương mua vui.

Chỉ có điều, hôm nay, trên đường phố hối hủ, lại xuất hiện một chỗ rộng rãi, người đi đường cam tâm tình nguyện đứng ở một bên, ngạc nhiên nhìn một chi đội ngũ kia từ từ đi tới.

À, thì ra là có người đã qua đời, người xem, ba bốn nữ nhi kia mặc đồ tang, khoác áo gai, khóc sụt sùi mà vịn quan tài, cơ hồ muốn ngất đi, trên đường gặp được loại sự tình này, quả nhiên là xui vô cùng.

Chỉ là, đợi mọi người nhìn cẩn thận, cũng không khỏi đảo miệng hít một ngụm khí.

Ồ, đúng là ba cái quan tài?

Ngoại trừ kiểu phu giơ hòm quan tài lên, tất cả người còn lại đều là nữ quyến, như thế quá kỳ quái rồi, chẳng lẽ là trong vòng một đêm, nam nhân trong nhà đều...

Mà ngay cả nam nhân đưa đám ma cũng không có.

Ở phía trong Quả Phụ phường không biết bao nhiêu năm không xảy ra quái sự như vậy, chỉ thấy bà lão cầm đầu, khóc đến chết đi sống lại, đã gần như là không thể hít thở được nữa, phía sau là hai nữ nhi đốt giấy để tang, mặc quần áo tang rất khác biệt, hẳn là hai con dâu của bà lão?

Ba cái quan tài, ba nữ nhân, trong đó có hai người quả phụ trẻ tuổi khóc đến nước mắt bám đầy mặt, quả nhiên là làm người nghe thương tâm, nhìn thấy người khóc lóc rơi lệ thật sự rất buồn lòng, chỉ là, cũng có chút không can tâm, mọi người toàn tâm toàn ý chỉ nhìn hai người quả phụ trẻ tuổi tư thái mỹ lệ kia, mặt mày..., chắc chắn, thật sự là tỏa ánh sáng, hình như là đang ước gì nam nhân nhà người ta chết sớm hơn nữa.

Rất nhanh, rất nhiều người lại nghi vấn tiếp, bãi tha ma thành Biện Kinh đặt tại ngoại thành, cho dù nam nhân trong nhà chết rồi, cũng nên đem cái quan tài này đi, tranh thủ thời gian đưa đến ngoại thành an táng.

Nhập thổ là sự tình không thể chậm trễ, mà đi hướng này, rõ ràng là đi thông đường hai mươi sáu phường, chỗ đó cũng là chỗ phồn hoa trong thành, hẳn là, các nàng muốn đi quanh cái thành Biện Kinh này một vòng, rồi mới an táng?

Cái này thật đúng là kỳ quái rồi, nam nhân chết cũng không phải trạng nguyên trường cấp 3, chưa nghe nói qua việc phải đưa đi dạo phố, hôm nay thật sự là mở rộng tầm mắt.

Chỉ là, thực sự muốn nhìn xem rốt cuộc các nàng muốn làm gì.

Động cái tâm tư này, rất nhiều người không tự chủ được mà theo đuôi đội ngũ đưa đám ma kia, một khi việc này ồn ào, người rảnh rỗi đều xuất hiện, có náo nhiệt thì có người xem náo nhiệt.

Ba quả phụ mang quan tài đốt giấy để tang khóc không ngừng, thanh âm đều đã nghẹn ngào rồi, chỉ chốc lát, liền chuyển ra Quả Phụ phường, trong khoảng khắc, người theo đuôi đến đây đúng là càng ngày càng nhiều, chợt nhìn qua, người không biết chỉ sợ còn tưởng rằng hôm nay lại là hội làng đi mua đồ.

Quan sát sắc trời, buổi trưa đều sắp qua rồi. Thảm Ngạo mở cửa sổ, dựa bệ vào cửa sổ, chứng kiến núi con đường trước Sơn Phòng đầy người đến người đi.

Trong lòng không nhịn được, mắng lên: “Như thế nào còn chưa đến vậy, bản công tử sốt ruột chờ đợi hơi bị lâu rồi đó!”

Vừa đúng lúc đó, gương mắt nhìn đến nơi góc đường xa xa, một đồng người vọt tới hướng Thúy Nhã Sơn Phòng.

Chu Hằng nhô đầu ra từ đằng sau Thảm Ngạo, lại càng hoảng sợ, cả kinh nói: “Nhiều người như vậy? Biểu ca, lúc này đây có phải là người làm có chút quá lỗ rồi?”

Thảm Ngạo lại lộ ra vẻ thoả mãn, cười một tiếng, nói: “Chơi ngông, đúng là muốn tìm đập như trống trong ngực, càng nhiều người càng tốt.”

Xa xa nhìn lại, càng ngày càng nhiều người đi ra từ góc đường, nhìn không thấy chỗ cuối cùng, đúng là ngăn chặn cả con đường lẫn ngõ hẻm.

Cái thanh âm khóc lóc mơ hồ kia truyền ra, cực kỳ náo liệt.

Chu Hằng xem xét, oa, biểu ca quá hung tàn rồi, đây là lăng xê sao? Đây là đùa với lửa đó.

Trong lòng Thảm Ngạo cũng bắt đầu dần dần có chút chột dạ, người thật đúng là nhiều hơn tính toán một chút, trọng trách trên vai bốn công tử rất nặng đó!

Trong lòng YY một phen, Thảm Ngạo lập tức cười cười, nói với Chu Hằng: “Biểu đệ ở chỗ này áp trận, ta đi xuống xem một chút.”

Thảm Ngạo hấp tấp đi xuống lầu, chỉ thấy cửa lớn Thúy Nhã Sơn Phòng chặt kín người, ba cái quan tài vững vàng bày ở nơi cửa lớn, ra bên ngoài xem, tất cả đều là người đông nghịt, ba quả phụ vịn quan tài khóc đến chết đi sống lại, trong đó, nhìn lưng bà lão kia như co rúm lại, cơ hồ sắp không thở nổi.

Đám khán giả xô đẩy hai bên, một đôi con mắt nhìn về phía Sơn Phòng, ở trong lòng nghĩ, thì ra là muốn tới Thúy Nhã Sơn Phòng.

Chỉ là không biết ba quả phụ mang quan tài đến nơi này làm cái gì?

Kỳ quái!

Càng là kỳ quái, tâm lý hiếu kỳ càng bị câu dẫn, con mắt đám khán giả không nỡ động, phía sau nhìn không thấy, liền không ngừng mà hỏi: “Huynh đài, hiện tại phía trước như thế nào?”

Người ở phía trước kiễng chân lên cố gắng nhìn, vẫn còn có thể trả lời: “Thúy Nhã Sơn Phòng đang mở cửa, mở cửa rồi.” Thanh âm cực kỳ kích động.

Bà lão kia khóc một hồi, đợi tâm hiếu kỳ của tất cả quần chúng bị câu dẫn ra không sai biệt lắm, đôi mắt đục ngầu vừa nhấc, chính là bắn thẳng đến Thúy Nhã Sơn Phòng, sát khí đằng đằng.

Trò hay mở màn rồi, tâm tư quần chúng gần đó chỉ trực nhảy lên, cái bà lão này, nhìn tướng mạo, chính là người cay nghiệt không chịu chịu thiệt, nhìn điệu bộ này, kế tiếp tất nhiên là nổi lên bão tố mưa tuôn.

Lúc này, Ngô Tam nhi chấp tay từ từ đi tới, mỉm cười, vừa nhìn hướng bà lão, sắc mặt kia có ít vẻ như xấu hổ, lại có ít như khấn trương, nhưng người làm ăn luôn treo khuôn mặt tươi cười, nụ cười này lại không suy giảm.

“Thúy Nhã Sơn Phòng chưởng quầy đi ra rồi, dọa người quá, tính tình Ngô chưởng quầy lại thật tốt, vẫn cười cười đi ra, lợi hại, lợi hại.” Có người hưng phấn không thể tin vào mắt mình rồi, hấn nắm chặt tay, sắc mặt kích động đỏ bừng.

Rơi lệ đầy mặt vì xúc động, thành Biện Kinh bao nhiêu năm không có xảy ra việc náo nhiệt như vậy rồi, bình thường nhìn người khác nói chuyện lý thú trên phố đến nước bọt tung bay, hôm nay, cuối cùng chính mình cũng gặp phải một sự kiện khó lường

Ngô Tam nhi hành lễ về hướng bà lão, tận lực bày làm ra một bộ dạng tao nhã nói: “Phu nhân tới đây, không biết cần làm chuyện gì?”

Ánh mắt Ngô Tam nhi lộ ra vẻ hoài nghi, rơi vào trên cái quan tài kia, kế tiếp, thanh âm hơi có chút lạnh : “Làm sao lại đem cái diêm xấu này đến trước cửa Sơn Phòng chúng ta? Phu nhân, tại hạ mở cửa làm việc buôn bán, bình thường cũng không gây chuyện thị phi, chính là phu nhân, tại hạ cũng rất lạ mặt.”

Bà lão kia lại khóc rống lên, thoáng cái kéo lấy vạt áo Ngô Tam nhi, đầu đụng vào hướng ngực Ngô Tam nhi, tiếp theo, lời nói nói ra từ trong miệng lại để cho đám khán giả nghe rõ ràng: “Người trả chồng của ta, trả hai đứa trẻ cho ta, hôm nay lão thân liều mạng cùng người!”

132. Chương 131: Nhìn Là Chết

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 131: Nhìn là chết

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đám người lập tức tao động

À, nhìn hình dáng bà lão này, thì ra chuyện đặc sắc tình xảo hại chết trượng phu và hai đứa con của lão nương, là do Ngô chưởng quầy làm.

Cái này... Đây là có chuyện gì? Ngô chưởng quầy là người quen mặt thường xuyên thấy như vậy, thì ra là một hảo hán hung ác? Quá hung tàn rồi đó!

Ngô Tam nhi bị bà lão lôi kéo, nhìn sắc mặt lập tức không tốt rồi, đưa tay muốn đẩy tay bà lão ra, nhưng vô luận giãy giụa như thế nào cũng không thể thoát, đầu bà lão kia cố tình muốn đánh vào hướng trái tim hắn.

Ngô Tam nhi bất đắc dĩ, đành phải kêu to: “Phu nhân, có chuyện từ từ nói, người làm cái gì vậy?”

Uốn éo đánh một hồi, Ngô Tam nhi hiển nhiên muốn đình chiến, rõ ràng hắn không phải đối thủ của bà lão, trên gương mặt đầy vết móng tay che kín, quần áo trên thân thể cũng rơi xuống không ít, cái tay áo kia bị bà lão giật xuống, lại lộ ra cánh tay chảy xước thảm thương.

Đám khán giả nhìn thấy, không khí lập tức cao trào, hào hứng bùng bùng lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, có người nói: “Đánh chết cái tên hung thủ giết người táng tận lương tâm này đi.” Còn có người nói: “Ngô chưởng quỹ ngay cả bà lão cũng không đánh lại được, giết người như thế nào?”

Nhưng đang huyên náo lung tung, đột nhiên thấy Ngô Tam nhi không biết lấy ra sức lực từ nơi nào, thoáng cái đã đẩy bà lão ra, trong miệng còn thở phì phò.

Bà lão không hề gắt gao quần quít lấy Ngô Tam nhi nữa, bờ mông đột nhiên rơi xuống đất, lại khàn giọng khóc lớn lên, hai tiểu quả phụ vội vàng bước tới, nâng bà lão dậy, cũng là khóc như mưa rơi nước chảy.

Ngô Tam nhi cực kỳ chật vật, qua một lúc mới trấn định một týt, nói: “Phu nhân, người đừng lằng nhằng ở chỗ này, chỗ này là địa phương ta làm việc buôn bán, người làm trễ nãi việc buôn bán của ta thì cũng thôi, vì cái gì còn muốn đánh người?”

Bà lão tựa trong ngực một người con dâu, khóc đến gần muốn hôn mê, trong miệng khàn giọng kêu lên: “Đi, đem bà Tần nhi cái kia dụ dỗ tử gọi tới, thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì thường mạng, lần mất rơi đấy sao?”

Tần nhi?

Rất nhiều người đột nhiên có ấn tượng, không phải là tiểu mỹ nhân Trầm công tử ghi trong thơ sao, chính là tiểu mỹ nhân trời sinh hai má lúm đồng tiền buồn, mang một thân mềm yếu, lệ quang điểm một chút, hơi thở có chút mảnh mai kia sao?

Mỹ nhân như vậy, làm sao có thể hại chết trượng phu và con trai của nàng?

Vốn mọi người chỉ cho là có án mạng, hiện tại vừa nghe, lại cảm thấy không đúng lắm, dường như có ẩn tình khác.

Hôm nay, trò hay này thật sự quá kích thích, biến đổi bất ngờ, chỉ là không biết cái đáp án này, lúc nào có thể vạch trần, mọi người ngừng thở, cảnh giác cao độ, tiếp tục quan sát.

Ngô Tam nhi cười lạnh nói: “Tần nhi sao, có cái gì liên quan đến Tần nhi, người chớ có nói bậy, Tần nhi một mực đứng ở Thúy Nhã Sơn Phòng, chưa bao giờ ra khỏi Sơn Phòng một bước, có cái gì liên quan đến trượng phu và con người? Người chớ có ngậm máu phun người, đây là địa phương có vương pháp.”

Bà lão đột nhiên ngừng khóc, tròn mắt đục ngầu dường như toát ra lửa, đẩy hai con dâu vịn nàng ra, liên tục cười lạnh về phía Ngô Tam nhi, dữ tợn nói: “Gọi nàng đi ra, tự nhiên có công lý, người không gọi, chúng ta phải xông vào.”

Ngô Tam nhi tự nhiên không chịu, song phương giằng co tại cửa, nói đến nói đi, lại làm cho đám khán giả hồ đồ, Ngô Tam nhi nói, Tần nhi một mực không đi ra ngoài nửa bước, tại sao có liên quan cùng nam nhân trong nhà bà lão này? Như thế hơi kỳ quái rồi.

Ngô Tam nhi không làm theo lời bà lão nói, bà lão liền không chịu bỏ qua, muốn xông về hướng Thúy Nhã Sơn Phòng, lại bị Ngô Tam nhi gắt gao ngăn lại, hai người lại uốn éo đánh nhau, lúc này, hai tiểu quả phụ giống như không chịu để bà lão chịu thiệt, mở miệng nói một tiếng: “Đánh chết dâm phụ dụ dỗ kia đi!”, nói xong liền cùng một chỗ xông lên xé rách quần áo Ngô Tam nhi.

Một bên là một người, một bên lại là ba người, một bên bó tay bó chân, bên kia lại mang tư thế không muốn sống, trong khoảng khắc, Ngô Tam nhi bị ném lên trên mặt đất, lại bị bà lão cười lên, lại là một hồi ăn đòn, hai tiểu quả phụ kia cũng là nhân vật không thể khinh thường, hai người cái gì cũng chẳng thêm quan tâm, gắt gao đè Ngô Tam nhi lại, cũng là đánh một hồi.

Đám khán giả thấy vậy, đều ngây người, nhất là hai tiểu quả phụ kia, bờ eo thon bé bỏng uốn éo, cánh tay tuyết trắng tại lúc đánh lại lộ ra hai bên, cực kỳ mê người.

Bà lão, chưởng quỹ, tiểu quả phụ, quan tài, giết người, mỹ nữ Tần nhi trong truyền thuyết, Thúy Nhã Sơn Phòng như mặt trời ban trưa, các sự tình này bắt đầu liên quan đến nhau, há không phải là một tiết mục tuyệt hảo?

Đám khán giả thấy như si mê, trong lúc nhất thời đúng là ngây dại.

Đúng lúc này, ở phía sau, một tiếng quát chói tai vang lên trong Sơn Phòng: “Dưới ban ngày ban mặt, ba phu nhân cường tráng như trâu, khi dễ một chưởng quầy tay trối gà không chặt, thật sự là hoang đường!”

Những lời này nói ra, liền chứng kiến một người tuấn tú công tử đang đưa cây quạt đi ra từ trong Sơn Phòng, mày kiếm hơi nhíu, rất có uy nghiêm.

Ở phía trong đám khán giả, có người liền nhận ra công tử này, không nhận được, nói: “Vị này chính là Trầm công tử, Trầm công tử là khách quen của Thúy Nhã Sơn Phòng, đúng rồi, chính là hấn làm thơ, ca ngợi mỹ mạo Tần nhi cô nương.”

Tinh thần mọi người lại càng phấn chấn, Thẩm Ngạo tốt xấu gì cũng coi như là nhân vật phóng khoáng lạc quan, tin đồn thú vị từ trên người hấn lưu truyền ra cũng không ít, hôm nay, trong trò hay không thể tưởng tượng nổi này lại bỏ thêm công tử danh vọng không nhỏ, lại càng làm rất nhiều người hiếu kỳ.

Thẩm Ngạo thu hồi cây quạt, tách Ngô Tam nhi và ba quả phụ ra, ngôn từ chính nghĩa nói: “Người đàn bà chanh chua này quá lớn gan bực, nào có đạo lý khi dễ người như vậy, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nếu như người nói không nên lời, ta lập tức đem người đến nha môn.”

Hấn hét lớn một tiếng này, lại rất có uy thế, hơn nữa trong Sơn Phòng không ít tiểu nhị lao tới, tuy vẫn là khoanh tay đứng nhìn, nhưng lại hù dọa bà lão kia.

Bà lão đứng lên, lạnh lùng nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Công tử chó ghê sẽ dọa được lão thân, một nhà già trẻ lão thân chết hết, chính là thấy quan cũng không sợ.”

Mặc dù nàng nói như vậy, nhưng lại không nhận được mà lui về phía sau một bước.

Thẩm Ngạo nói: “Người muốn Tần Nhi tỷ đi ra là làm cái gì? Còn có, người ta ở chỗ này làm việc buôn bán, vì sao người đem quan tài đến chắn cửa tiệm nhà người ta?”

Hình như hấn đã nói đến chuyện thương tâm nhất, bà lão đột nhiên lại khóc một hồi, nói: “Một nhà già trẻ của ta đều là bị hồ ly tinh gọi là Tần nhi kia làm hại... Chồng của ta và hai đứa con ta đều là đưa than để sống, trước đó một lần, bọn hấn phụ giúp Xa Nhi đưa than đến Thúy Nhã Sơn Phòng, hết lần này tới lần khác, liền gặp phải hồ ly tinh kia, đợi cho bọn hấn trở về nhà, đúng là trà không uống cơm không ăn, càng lúc càng gò, chỉ không đến vài ngày, lại có một người chết. Công tử, người này có yêu pháp dụ dỗ, là yêu tinh hại người, hôm nay, lão thân nhất định phải đòi công đạo!”

Thanh âm bà lão không nhỏ, tuy thanh âm hơi mang giọng khàn, nhưng đám khách cũng nghe rất rõ ràng, những lời này buông xuống, lại làm cho tất cả mọi người hít một hơi khí lạnh.

Một nhà ba người của nàng, chỉ vừa thấy qua mặt Tần nhi kia, liền không ăn không uống, chết...rồi?

Trên đời nào có sự tình không thể tưởng tượng được như vậy, nhưng hôm nay, lại bắt gặp tận mắt, nhìn thần thái bà lão kia, còn có ba cái quan tài này, không giống như làm bộ.

Trên đời này có việc chỉ liếc nhìn người, liền chết luôn sao?

-o0o-

133. Chương 132: Ta Không Vào Địa Ngục Thì Ai Vào Địa Ngục

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 132: Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đầu đội mặt trời âm áp, người người tấp nập ở bên trong, tuy là trời đông Biên Kinh vừa giá rét lại lạnh lẽo, vẫn có người bốc hơi nóng trên lưng.

Chỉ là, đám khán giả lơ dềnh những thứ đó, tất cả việc phát sinh trước mắt, vô cùng không thể tưởng tượng, từ xưa đến nay, xem mỹ nhân mà không thích cơm không muốn uống trà, có, nhưng phụ tử ba người đều vì thế mà chết lại vẫn sở vị vẫn (mới nghe lần đầu)!

Hết lần này tới lần khác, chuyện như vậy đã xảy ra, còn để cho bọn hắc gặp phải.

Bà lão kia vừa khóc lại náo loạn, còn có cái quan tài kia, hai tiểu quả phụ thê thê thảm thảm kia, lại làm cho đám khán giả không khỏi văn vè con người, dụi dụi con mắt, phảng phất như đang nằm mơ.

Trong lòng Thẩm Ngạo vụng trộm nở nụ cười, à, bà lão tìm đến nơi này, Ngô Tam nhi làm như không biết, các quả phụ hành động mạnh mẽ tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng hành động như lô hỏa thuần thanh(quen tay), đây mới là phương pháp diễn dịch của chủ nghĩa hiện thực, thật sự là quá giống như thật.

Trong lòng Thẩm Ngạo cao hứng, cũng không ảnh hưởng đến khuôn mặt nghiêm khắc, nói: “Phu nhân nói thật sự là buồn cười, trượng phu và đứa con của người chết rồi, có cái gì liên quan đến Tần nhi? Chỉ là nhìn thoáng qua, liền không ăn không uống, bây giờ chết rồi, ai sẽ tin tưởng loại chuyện này, ta xem bộ dáng người, chắc là lại đến lừa bịp tiền, các người nên đi mau đi, nếu không ta sẽ báo quan.”

Bà lão nức nở nói: “Ta không có chứng cứ, lại không dám nói bậy, sau khi bọn hắc trở về, mỗi ngày mỗi đêm nhắc tới danh tự Tần nhi, hai chữ này, ta trợn vện nghe xong ngàn lần, vạn lần, há có thể giả bộ?”

Đám khán giả vừa nghe xong, lại hít một ngụm khí lạnh, nếu thật sự như thế, chuyện này thật đúng là ván đã đóng thuyền.

Chỉ là loại sự tình này thực sự quá bựa chút ít rồi, liếc nhìn người khác, liền chết đi, lại có cái gì liên quan cùng Tần nhi người ta? Trượng phu và đứa con của người không không chịu thua kém, cũng đi trách mắng người khác sao?

Lúc này, sự đồng tình của rất nhiều người đối với bà lão đã phai nhạt, ngược lại là nhiều thêm vài phần đồng tình đối với Tần nhi, Tần nhi chỉ là bị người ta nhìn thấy, cái này cũng có thể trách đến trên đầu nàng?

Hồng nhan bạc mệnh quá, chỉ bị người liếc mắt nhìn, liền rước lấy phiền toái như vậy.

Nhưng suy nghĩ sâu xa hơn một chút, Tần nhi này rốt cuộc có thật sự đẹp không? Một nhà ba trắng đính, nhìn thấy Tần nhi này rõ ràng nhớ mãi không quên, đến mức phải chết?

Hắc là, sự mỹ mạo của nàng, thật sự có thể như tiên nữ?

Mang theo cái nghi vấn này, Tần nhi trong ấn tượng của mọi người càng khắc sâu thêm một chút.

Thẩm Ngạo mỉm cười đứng đó, cái mặt kia làm như mang theo một loại thần thái giống như cười mà không phải cười, miệng mồm bĩu một cái, đóng cửa cây quạt nói: “Người chết mất nam nhân và đứa con, cực kỳ bị ai đã thương người cũng là khó tránh khỏi, nhưng chuyện này làm sao được tính trên người Tần nhi cô nương? Người cũng là nữ nhân, nếu người khác liếc nhìn người, lại bị chết, chẳng lẽ người khác cũng phải tìm người đòi đền mạng sao? Loại sự tình này, không phân ra đúng sai, như vậy đi, ta liền làm người hoà giải, không bằng bảo chương quỳ Ngô Tam nhi xuất ra ít tiền, nhanh xử lý đưa tang cho các người, chuyện này coi như thanh toán xong rồi, như thế nào? Dù sao trượng phu và đứa con của người cũng đã qua đời, hiện tại quan trọng nhất là nhập thổ, tục ngữ nói người chết như củi mục mà!”

Thẩm Ngạo nói lời này lại rất có đạo lý, đám khán giả ào ào gật đầu, đừng nhìn Trần công tử tuổi còn nhỏ, đạo lý đối nhân xử thế lại hiểu biết không ít, xử trí như vậy, không thể tốt hơn.

Đã không thể để cho bà lão này thương tổn Tần nhi cô nương, nhưng cô nhi quả mẫu này, trượng phu chết đứa con cũng chết, nếu Ngô chương quỳ chịu tiếp tế cho các nàng một chút tiền, cũng coi như là làm một việc thiện.

Ngô Tam nhi liên tục không ngừng gật đầu, móc ra trăm quan tiền đưa tới, nhét vào trong tay bà lão kia, nói: “Chút tiền ấy ta không coi vào đâu, ngoại trừ hạ táng cho bọn hắc, phần tiền còn lại các người cầm lấy đi phụ cấp cuộc sống, cũng có thể sống qua vài năm. Xin phu nhân mau khiêng quan tài đi, ta đây cũng

phải làm việc buôn bán, nếu người không thuận theo, cũng chỉ có thể báo quan thôi, người ngấm lại xem, quan phủ đến rồi, sẽ nghe người nói hươu nói vượn sao? Đến lúc đó, nói không chừng còn muốn trị người nhiều dân!”

Bà lão kia lộ vẻ do dự, nhìn nhìn 100 quan tiền dẫn trên tay, biểu lộ kia thoát nhìn làm như không cam lòng rồi lại biến thành bộ dạng suy nghĩ, không ít quần chúng ào ào thừa cơ khuyên nhủ: “Cầm bạc xong rồi đi nhanh đi, thật sự liên quan đến quan tòa, ai sẽ nghe người nói những lời này, huyên não Ngô chưởng quỹ khiến mặt mũi hấn mất đi, người có thể chiếm được cái gì tốt?”

Cũng có mấy người e sợ thiên hạ không loạn, vốn là còn muốn giựt giây để bà lão này tiếp tục náo loạn, nhưng thấy nhiều người khuyên bảo như vậy, liền không dám mở miệng, sợ khiêu khích sự tức giận của nhiều người.

Bà lão dường như nghe lời nói của mọi người, dậm chân, thu tiền dẫn, lén lút đánh cho một ánh mắt với Ngô Tam nhi, nhân tiện nói: “Nếu như thế, thì thôi đi, chỉ là đáng thương cho ba quả phụ chúng ta, cũng chỉ có thể dựa vào chút tiền ấy sống qua cuộc sống sau này.” Nàng mang theo bi thương vô tận, xoay thân, lôi kéo hai người con dâu, mang theo vài phần khóc nức nở sâu kín, nói: “Đi, trở về thôi.”

Thẩm Ngạo chứng kiến đến cuối cùng, so với bà lão này, trong lòng hấn cảm thấy không công bằng lắm... ài, mọi người đứng xem kịch đông như thế mà không được thưởng, tội lỗi, tội lỗi.

Chuyện này tức lúc bắt đầu đến lúc chấm dứt chỉ là nửa canh giờ, hai canh giờ sau, liền truyền khắp cả thành Biện Kinh.

So với làm thơ lúc trước, càng thêm oanh động, nhưng phàm là gặp người không biết, chỉ cần nói một lời, liền không nhận được nhắc tới việc này, tiếp theo là phát biểu nghị luận một phen, bình phẩm từ đầu đến chân.

Loại sự tình này tự nhiên cũng có tranh luận, người lưu truyền tự nhiên là một mực chắc chắn, là nam đình toàn gia nhà kia thấy được Tần nhi, liền không ăn không uống, chết mất rồi.

Nhưng dù sao cũng vô cùng làm người nghe kinh sợ, người nghe xong, tự nhiên cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, tiếp theo liền lác đác, đưa ra các loại nghi vấn, kết quả, nhiều khi khiến mọi người tranh luận làm cho tan rã trong sự không vui.

Chỉ là người cả thành Biện Kinh, cũng đã nhớ kỹ Tần nhi, nhắc tới Tần nhi này, tự nhiên nghĩ ra là ai, rất nhiều người mượn sự tưởng tượng của mình, đi suy đoán mỹ nhân này có bao nhiêu phần xinh đẹp, nữ nhân hoàn mỹ nhất trong trí nhớ có bộ dáng gì, Tần nhi liền hóa thân thành cái bộ dáng đó, một ít văn nhân mặc khách học đòi văn vẻ, cũng là hiểu được đạo lý dựa thế, thấy Tần nhi nổi tiếng lên, liền bắt đầu vẽ các loại bức họa phiên bản Tần nhi, hoặc làm thơ vì nàng, lại vì chính mình mà tăng lên được không ít giá trị.

Người khởi xướng chuyện này, giờ phút này lại đang ở trước bàn cơm ăn như hổ đói, phải phải tay áo, ăn uống no đủ.

Đợi cho đến lúc cả bàn chỉ còn lại vài cái chén bát không, Thẩm Ngạo vuốt bụng, tâm tình thật tốt mà không ngừng cười ha ha.

Thời đại này, hiệu quả lăng xê quá mạnh mẽ rồi, bạn thân vừa ra tay, cũng đủ để làm cho cả thành Biện Kinh oanh động, xem ra dường như là Tần nhi, cho dù là Xuân ca, Thẩm Ngạo cũng có tự tin nâng lên thành ngôi sao.

Trong lòng tuy nhiên sung sướng, nhưng lại làm ra một bộ dáng quân tử rụt rè, nói với Chu Hằng: “Biểu đệ, tối nay người nằm ngủ ở chỗ này, giám sát mọi người, đẩy nhanh tốc độ làm xiêm y, phải dựa theo ta xếp đặt để thiết kế, chớ làm trễ nãi.”

Chu Hằng gặm một cái đùi gà, trong miệng chi chi U-a...aaa U-a...aaa đáp ứng, chứng kiến biểu ca hôm nay khác với bình thường, nhanh chóng ăn như hổ đói, bỏ xương gà ra khỏi miệng, hỏi: “Biểu ca, vì cái gì bắt ta ở chỗ này theo dõi? Người có việc trong đêm sao?”

Thẩm Ngạo xụ mặt nói: “Tuy chúng ta đã làm chuẩn bị vẹn toàn, nhưng rất nhiều sự tình lại khó có thể đoán trước, nếu muốn làm được việc bách chiến bách thắng, nhất định phải biết mình biết người, cho nên

tối nay biểu ca định hi sinh một tỵ, đi tìm hiểu tin tức các đối thủ nặng ký.”

Chu Hằng à một tiếng, lại cảm thấy bất thường, vô ý thức mà hỏi thăm: “Đi nơi nào tìm hiểu?”

Lời Thẩm Ngạo nói rất sâu xa, vịn cái bàn, đứng lên nói: “Biểu đệ à, người thật sự là một dân du mục, ta hỏi người, cái thành Biện Kinh này, thực lực thanh lâu nào mạnh nhất?”

Nói đến đây cái, Chu Hằng liền mặt mày hớn hở nói: “Tự nhiên là Thì Hoa Quán, nghệ kỹ Thì Hoa Quán vang danh Biện Kinh, những năm qua, đều là các nàng nhiều lần đoạt giải nhất.”

-o0o-

Thẩm Ngạo vỗ đùi, nói: “Đúng rồi, cho nên biểu ca định tối nay lên vào Thì Hoa Quán, tìm hiểu toàn bộ kế hoạch Thì Hoa Quán, quyết định này rất lớn mật, cũng rất gặp nguy hiểm, nhưng nghĩ đến số tiền thưởng kia, biểu ca liền hạ quyết tâm, cho dù có nguy hiểm, cũng không thể ngăn cản bước chân chúng ta đoạt giải nhất, biểu đệ...”

Thấy Chu Hằng còn muốn tiếp tục nói chuyện, Thẩm Ngạo vội vàng vỗ vỗ vai hắn, ánh mắt kiên định nói: “Người không cần phải khích lệ ta, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, ta là biểu ca, chuyện nguy hiểm tự nhiên để ta gánh chịu.”

Chu Hằng rất chân thành nói: “Biểu ca, chuyện nguy hiểm như vậy, ta nghĩ tới, ta cũng có thể gánh chịu, nếu không được, chúng ta có thể cùng một chỗ gánh chịu, đó mới là nghĩa khí!”

Mẹ nó, biểu đệ giả trang cũng quá giống rồi, rất vô sỉ.

Thẩm Ngạo quả quyết tuyệt, nghiêm mặt hỏi: “Quân tử không kéo bạn lâm nguy, ý ta đã quyết, không cần phải nói nữa.”

Nói xong, Thẩm Ngạo liền đứng dậy, đi tìm quạt giấy của mình.

Cùng biểu đệ đi đến Thì Hoa Quán, áp lực có chút quá lớn, tuy Thẩm Ngạo đã bị gần mực thì đen, nhưng vẫn hi vọng biểu đệ có thể hơn người, bảo toàn sự thuần khiết của biểu đệ vẫn quan trọng hơn.

Thật vất vả đợi đến bầu trời tối đen, ban đêm, thành Biện Kinh cực kỳ huyền ảo, ngọn đèn dầu vạn gia đình làm đẹp dưới bầu trời đêm, cùng ánh sáng ngôi sao tạo thành tuyến đường dài, du khách hối hả nối gót đi qua, người bán hàng rong bán dưa và trái cây, mút quả xuyên thẳng thét to trong đám người, thanh âm khàn cả giọng.

Thẩm Ngạo đi bộ trong đám người, đưa đẩy trong đó, cảm giác có chút không chịu đựng nổi, lần đầu tiên đi dạo chợ đêm, cảm giác không tốt lắm, có mấy tên lưu manh thấy hắn mặc vật liệu may đẹp dễ quý giá, đưa đẩy tới trước mặt, công phu trên tay không chậm, thăm dò vào trong túi hắn, ai ngờ lại sờ soạng chỗ trống không, cái tay kia vừa bị Thẩm Ngạo bắt lấy, Thẩm Ngạo đóng cửa đưa cây quạt cười hì hì nói: “Tiểu tử, cái thân thủ này cũng dám làm tặc? Biết bốn công tử là ai không?”

Tiểu tặc kia bị dọa sợ, mấy người đồng bạn một bên muốn tới cứu, Thẩm Ngạo buông hắn ra, cười lạnh một tiếng: “Trộm cắp, cũng là tay nghề kiếm sống, các ngươi chỉ có công phu mèo quào, cũng dám múa rìu qua mắt thợ sao?..”

Nói xong, cười cười lẫn vào đám người, chỉ là trên tay hắn, lại nhiều hơn một túi tiền nhỏ, lấy được từ trên người tiểu tặc kia.

Trên tay vung vung túi tiền, trong lòng Thẩm Ngạo liền tỉnh táo, hôm nay tiểu tặc kia thu hoạch không nhỏ, đáng tiếc gặp phải chính mình, không có biện pháp, bạn thân đành phải cầm cái túi tiền này đi rồi, để cho bọn họ một bài học.

Thối thối huyết sáo, tâm tình cũng bắt đầu dần dần tốt hơn, ngoặt sang đường dọc theo Biện Thủy, liền đến Thì Hoa Quán, Thì Hoa Quán trong đêm, tăng thêm một phần âm áp, trong tiểu lâu kia, có thanh âm hát ca khúc truyền ra, tựa như chim sơn ca khóc đêm, rất thư thái.

Cửa ra vào Thì Hoa Quán, chiếm diện tích không nhỏ, xe ngựa tinh xảo ngừng lại đúng là không nhìn tới cuối cùng, dạo bước đi qua, gã sai vặt đón khách cúi người ôm quyền, gặp người chính là một công tử, đại nhân, liền cực kỳ ân cần.

Thẩm Ngạo hùng dũng oai vệ đi qua, bây giờ là thời gian mưa say mưa vui tốt nhất, khách nhân thật sự không ít.

Trong phòng nhỏ có mấy chực chén nhỏ, bên trên là ngọn đèn màu hồng tỏa sáng lung linh, người trong sảnh, phảng phất ngay cả da thịt cũng đều biến thành đỏ tươi.

Thẩm Ngạo hôm nay đã xem như khách quen, lại cũng không vội, xoay chuyển ánh mắt, lại thấy được bóng lưng một người quen thuộc.

Ồ? Tại sao hắn lại ở chỗ này?

Đi qua nhìn rõ ràng, không nhận được, nói với người say bàn bên cạnh: “Tiểu Chương Chương, không phải người đã trở lại Hồng Châu rồi sao? Làm sao còn ở lại Biện Kinh?”

Người vui đầu uống rượu, vừa uống vừa nắc, nửa tỉnh nửa say, không phải là Lục Chi Chương sao?

Khuôn mặt anh tuấn dĩ vãng kia, giờ phút này nhiều thêm vài phần chán chường, đưa con mắt lên, chứng kiến Thẩm Ngạo, vốn là kinh ngạc, lập tức mừng rỡ mà cười nói: “Thì ra là biểu ca, biểu ca, đến đây, ngồi xuống, uống rượu cùng ta.”

Thì ra Tiểu Chương Chương là người đồng đạo với mình, thực sự không nghĩ tới.

Thẩm Ngạo không khách khí, ngồi xuống, tự rót một chén rượu, uống một mình, liền nghe được Lục Chi Chương say khướt nói: “Biểu ca, người có phải cảm thấy ta rất vô dụng hay không, ta... ta...” Thanh âm của hắn có chút ai oán, lại uống một ngụm rượu, mới lèm bèm nói: “Chu tiểu thư không nhìn trúng ta, phụ nhân lại bị ta đắc tội rồi, chính là Quốc công, thế bá của ta, hắn cũng không xem trúng ta, từ trước đến nay, đến Biện Kinh này, ta mới biết được, mình thật là một cái phế vật, võ không thể cưỡi ngựa bắn tên, văn không thể làm thơ vẽ tranh, ha ha... không dùng được, ta thực sự là vô dụng...”

Nói xong, hắn đột nhiên cười ha hả, ngay cả nước mắt đều muốn bật ra.

Cười cười rồi lại khóc, có nhiều ánh mắt tò mò nhìn hướng qua bên này.

Nếu Tiểu Chương Chương yêu cầu kết thân, thay đổi là tiểu thư nhà khác, Thẩm Ngạo nói không chừng sẽ thật tình trợ giúp hắn, nhiều nhất, thu Tiểu Chương Chương một ít phí vất vả là được.

Nhưng Tiểu Chương Chương xem trúng Chu Nhược, Thẩm Ngạo tuyệt đối không chịu để cho hắn thực hiện được.

Bây giờ nhìn hắn chán chường đáng thương như vậy, Thẩm Ngạo mãnh liệt vỗ bàn một cái, lạnh lùng nói: “Tiểu Chương Chương!”

Một câu nói kia làm cho người ta cực kỳ sợ hãi, chẳng những là Lục Chi Chương đưa con mắt lên nhìn Thẩm Ngạo, những người khác trong sảnh, đều trông lại hướng bên này, thanh âm cười vui và thanh âm khúc ca im bật ngay lập tức.

Xúc động rồi, quá mức xúc động rồi, không nghĩ qua là, rõ ràng quấy rầy nhả hứng nhiều người cùng sở thích như vậy, xấu h quá rồi!

Cũng may da mặt Thẩm Ngạo rất dày, không bận tâm những ánh mắt khác thường kia quăng đến, nghiêm mặt hỏi: “Tiểu Chương Chương, ta hỏi ngươi, ngươi có phải là nam nhân hay không?”

“Nam nhân?” Lục Chi Chương nhất thời ngây ngẩn cả người, do dự một chút, mới được là gật đầu nói: “Vâng.”

Chỉ đơn giản vấn đề như vậy, rõ ràng hắn còn do dự, quá thất bại.

Thẩm Ngạo lắc đầu, tiếp tục nói: “Là nam nhân cầm được thì cũng buông được, không phải là nữ tử sao? Ngày mai tìm người rất tốt đến, so với Chu tiểu thư thì thông minh hơn gấp 10 lần, xinh đẹp gấp 10 lần so với Chu tiểu thư!”

Thẩm Ngạo nói xong, trong lòng lại là có chút chột dạ, nếu tiểu tử này biết mình và biểu muội có một chút mập mờ như vậy, có thể bóp chết mình hay không.

Sau khi Lục Chi Chương nghe xong, trong mắt đột nhiên lộ ra vẻ mờ mịt, qua một lúc lâu, gò má thoáng run rẩy một tý, mãnh liệt, cũng đập cái bàn: “Biểu ca nói quá đúng, Chu tiểu thư tính toán là cái gì? Nàng không nhìn trúng Lục Chi Chương ta, Lục Chi Chương ta sẽ không nhìn trúng nàng, nàng có cái gì tốt? Trên mặt sinh ra mấy cái tàn nhang, hừ, thê tử tương lai của Lục Chi Chương ta, nếu so với nàng còn tốt hơn gấp mười gấp trăm lần.”

Thẩm Ngạo xấu hổ, vỗ bàn rống giận: “Tiểu Chương Chương, người không thể chừa cho ta chút mặt mũi? Nếu như người nói biểu muội ta, ta rất khó có thể chấp nhận.”

Lục Chi Chương thanh tỉnh một ít, đúng vậy, Thẩm Ngạo là biểu ca Chu tiểu thư, hẳn nói nàng như vậy tại trước mặt Thẩm Ngạo, là có chút quá mức, vội vàng xin lỗi, nói: “Biểu ca, ta biết sai rồi.”

-o0o-

134. Chương 133: Bịa Đặt

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 133: Bịa đặt

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Đến đây, hôm nay có rượu hôm nay say, biểu ca uống cùng người một chén, uống xong một chén rượu này, người giữ vững tinh thần, đi tìm thê tử như ý!” Thẩm Ngạo rót rượu, đi đầu ngựa cổ uống một hơi cạn sạch.

Lục Chi Chương gật gật đầu, vỗ bàn hét lớn: “Đại trưởng phu lo gì không cưới được vợ, sự tình thê tử không vội, chỉ là chén rượu này, ta là nhất định uống cùng với biểu ca.”

Một chén rượu đi vào trong bụng, chủ đề liền có nhiều hơn, Thẩm Ngạo lại hỏi: “Tiểu Chương Chương vì cái gì vẫn còn ở Biện Kinh? Không phải nói trở lại Hồng Châu rồi sao?”

Lục Chi Chương ảm đạm nói: “Ta không muốn tiếp tục làm một cơm đại thiếu gia há miệng chờ quần áo đến tay nữa, ở lại Biện Kinh, hy vọng có thể tìm chút việc để làm, nếu không được, đọc sách cũng tốt.”

Trong lòng Thẩm Ngạo không khỏi suy nghĩ, đọc sách mà lại đến Thì Hoa Quán, Tiểu Chương Chương coi như là người thứ nhất từ trước tới nay.

Trong lòng Thẩm Ngạo âm thầm oán thán, trên mặt lại là một bộ dạng rất ủng hộ nói: “Tiểu Chương Chương có quyết tâm như thế, là cực kỳ tốt rồi, tư chất của người không tệ, thật sự chịu khó dụng tâm, tương lai nhất định có thể trở thành người dương danh thiên hạ.”

An ủi hẳn vài câu, lại hỏi hẳn đang ở nơi nào, Thẩm Ngạo nhân tiện nói: “Biểu ca hiện tại có chút việc muốn làm, người ở chỗ này uống chút rượu trước, ta đi một chút sẽ trở lại.”

Nhưng trong lòng lại nghĩ, đi chuyến này, có lẽ không đến sáng sớm ngày mai sẽ không tìm đến hẳn.

Thấy Thẩm Ngạo phải đi, Lục Chi Chương đột nhiên kéo tay Thẩm Ngạo lại, say lướt khướt nói: “Biểu ca, ta còn có chuyện muốn hỏi người.”

Mắt của hắn nhìn thẳng vào con mắt Thẩm Ngạo, khóe miệng có chút run rẩy, giống như đang do dự điều gì đó, một lát qua đi, rốt cục cũng cố lấy dũng khí nói: “Biểu ca, có phải là người cũng ưa thích Chu tiểu thư hay không?”

Một câu hỏi này rất có chiều sâu, xem ra trí lực Tiểu Chương Chương gần đây tăng trưởng nhiều hơn rồi.

Thẩm Ngạo hơi có chút khó xử, đang lúc do dự nên trả lời như thế nào, Lục Chi Chương ung dung cười một tiếng, ngược ngược nói: “Ta vốn là không nên hỏi, ai, học văn biểu ca tốt hơn so với ta, người thông minh hơn so với ta, ta so với biểu ca thật sự kém quá nhiều.”

Dứt lời, Lục Chi Chương buông lỏng tay lôi kéo Thẩm Ngạo ra, cười khổ nói: “Dù sao ta đã bỏ đi rồi, biểu ca, nếu người cười được Chu tiểu thư, có lẽ có thể làm cho nàng hạnh phúc, ta chỉ là một công tử ca phú gia(gia đình giàu có), cách xa cha mẹ, cái gì cũng không phải, làm sao có thể bảo vệ nàng.”

Hai người mở miệng một tiếng Chu tiểu thư, đóng miệng một tiếng biểu muội, liền rước lấy không ít người hèn mọn khinh bỉ, một người phú thương bụng phê cười ha hả dạo bước tới nói với bọn họ: “Hai vị huynh đài dường như có chút cô lậu quả văn(nhà quê), tại hạ không biết Chu tiểu thư là ai, chỉ biết cái thành Biện Kinh này, người có thể làm người ta mong nhớ ngày đêm, cũng không quá hai người, chỉ có hai người mà thôi.”

Thẩm Ngạo giương mắt lên nhìn, ngược lại rất hào hứng, vị huynh đệ mập mập này là muốn cho mình đi học rồi, liền chấp tay về hướng hấn hỏi: “Hả? Không biết huynh đài nói về hai người nào vậy?”

Phú thương nghiêm mặt nói: “Một người là trong này, ở trong tiểu lâu này, tự nhiên không phải Vân Vân cô nương thì không còn ai khác.” Nói xong, thần sắc dần dần có chút ảm đạm, một bộ dạng thiếu chút nữa muốn đâm ngực dậm chân, rất là tiếc nuối nói: “Chỉ có điều nghe nói Vân Vân cô nương cùng một tên gia hỏa là Thẩm Ngạo mất đi mây lại, hiện tại, cho dù là thấy mặt nàng cũng là muôn vàn khó khăn.”

Thẩm Ngạo cười nói: “Người khác chẳng lẽ là Sư Sư cô nương?”

Phú thương vừa nghe xong, trên trán thoáng chốc chảy ra đầy mồ hôi lạnh, vội vàng lên tiếng nhỏ giọng nói: “Huynh đài không nên nói vậy, Sư Sư cô nương này sao, quả quyết không thể mong nhớ ngày đêm, ta nói người khác, là Tần Nhi cô nương ở Thúy Nhã Sơn Phòng!”

“Tần Nhi cô nương” Thẩm Ngạo lung lay cây quạt, nói: “Vân Vân ta đã nghe nói qua, Tần Nhi, nàng là ai? So với Vân Vân thì như thế nào?”

Phú thương lộ ra vẻ hèn mọn, thấp giọng nói: “Công tử như thế nào ngay cả điều này cũng không biết? Vân Vân cô nương là tiên tử giáng chức hạ phàm, tươi mát thoát tục, nhưng lại có vài phần khí khối lửa. Mà Tần Nhi cô nương sao, thì là tiên nữ trên trời, mặc dù không người nào gặp mặt nàng, nhưng người bá kiến nàng đều đã chết hết.”

“Chết mất rồi sao?” Thẩm Ngạo hoảng sợ nhìn phú thương nói: “Lão huynh, loại sự tình này người cũng tin tưởng à, trên đời nào có người thấy tiểu mỹ nhân, liền chết luôn, người không nên nói vậy, ta là người đọc sách, thánh nhân từng bảo, quân tử kính quỷ thần, loại sự tình này, người muốn nói thì tìm người khác nói đi.”

Thấy Thẩm Ngạo không tin, phú thương liền tiếp tục nói: “Công tử không biết sự tích Tần Nhi cô nương? Người có biết không, từ khi nàng bắt đầu ra đời, liền có bao nhiêu nam nhân liếc nhìn nàng, trà không uống cơm không ăn, chết bất đắc kỳ tử? Đây không phải bởi vì nàng là quỷ quái, thật sự là nàng xinh đẹp như tiên nữ, làm cho người ta vừa xem xét, tâm thần liền hoảng hốt, không thể điều khiển chính mình, vì vậy mà người tiêu tụy, vài ngày sau, chết đi cũng không kỳ lạ quý hiếm.”

Thẩm Ngạo nở nụ cười đùa cợt, nói: “Ta lại là muốn nghe xem, Tần Nhi này, khác chết mất bao nhiêu người rồi.”

Phú thương véo đầu ngón tay tính toán, trong lòng có chút chột dạ, lại là một bộ dạng lời thề son sắt nói: “Không có một ngàn cũng có tám trăm đó!”

Thẩm Ngạo có lẽ là không tin, lắc đầu nói: “Loại lời đồn đại trên phố này, không thể tin được, huynh đài nói quá rồi.” Dứt lời, Thẩm Ngạo liền nhắc chân rời đi.

Phú thương thấy bộ dạng Thẩm Ngạo tràn đầy khinh thường, trong lòng biết hấn không tin, liền vội vàng kéo hấn, nói: “Huynh đài dừng bước, chuyện này chắc chắn 100%, thực không dám dấu diếm, ta nhận thức một người bạn, chính là bị Tần Nhi này khác tử, ngày đó uống trà tại Thúy Nhã Sơn Phòng, chỉ liếc nhìn Tần Nhi, sau khi trở về liền thất hồn lạc phách, trong miệng chỉ thì thảo niệm, Tần Nhi cô nương, Tần Nhi cô nương, mấy ngày sau liền chết rồi, loại sự tình này, ta lừa người làm cái gì?”

“Hả?” Thẩm Ngạo cảm thấy hào hứng, trong lòng nghĩ, trung tâm kinh thành quả nhiên tập trung nhiều nhân tài, bốn sự bịa đặt sâu xa, truyền miệng cực nhanh, tạo câu ca dao mà thôi, rõ ràng còn nghe cứ như thật rồi, nên nghe xem hẳn còn nói thế nào nữa? Nghĩ đến đây, liền hỏi: “Không biết bằng hữu của huynh đài là ai? Người có phải tận mắt hẳn chết hay không?..”

Phú thương nghiêm mặt nói: “Chắc chắn 100%, hẳn là thân đệ đệ do dì cả ta sinh ra, thường xuyên qua lại, ngày đó phát tang, ta là tự mình đi phúng viếng.” Nói xong, móc ra một quyển sách nhỏ chất lượng cực kém, nhét vào trong tay Thẩm Ngạo: “Công tử nhìn quyển sách này, tự nhiên sẽ hiểu.”

Tiếp nhận sách, Thẩm Ngạo tiện tay đọc qua, lập tức xấu hổ, cái này là ghi cái gì?

Tần Nhi cô nương kiếp trước kiếp này? Oa, rất ly kỳ đó, thời điểm sinh ra rõ ràng người ở trong phòng bị hương thơm xông vào mũi, còn có kim quang hiện ra, ngay cả lão đạo sĩ cũng đều ra đi? Đúng là tiên nữ hạ phàm, đây cũng quá ly kỳ đi à nha!

Còn có điều càng khoa trương hơn, tiểu Tần Nhi vẫn chỉ là tập tễnh học bước, đã có dung nhan quốc sắc thiên hương, tứ thức nàng thấy nàng, lại không hiểu gì mà chết mất rồi. Đợi cho tiểu Tần Nhi vừa được mười ba tuổi, nam đinh trong tộc, lại ào ào chết bất đắc kỳ tử, nơi này là nơi tiên nữ hạ phàm mà, quá hung tàn rồi, quả thực là Thiên Sát Cô Tinh(sao quả tạ), cực phẩm yêu nghiệt!

Về phần tiểu Tần Nhi làm sao rời khỏi quê nhà, che mặt đi, bị cha mẹ bán vào Thúy Nhã Sơn Phòng, Thúy Nhã Sơn Phòng lại chết mất bao nhiêu người, đi đi dưới đường, thật đúng là thấy làm cho lòng người kinh hoàng lạnh mình, quả thực có thể cầm chuyện của nàng để làm tiểu thuyết khủng bố.

Nữ nhân thật sự rất độc, những lời này quả nhiên không sai, ngắn ngủn mấy canh giờ, rõ ràng đã có người biên tập tiết mục dài như vậy, còn nghĩ ra bản sách để in ấn xuất bản lần này rồi, nhân tài, nhân tài khó lường đây mà!

Phú thương thấy Thẩm Ngạo tập trung tinh thần xem sách, dương dương đắc ý nói: “Huynh đài, hiện tại đã tin ta chưa?..”

Thẩm Ngạo cất kỹ quyển sách, cười ha hả, nói: “Quyển sách này, tại hạ từ chối thì bất kính rồi, Tần Nhi này sao, ta còn là ôm thái độ hoài nghi, chỉ là tại hạ còn có chuyện phải làm, xin cáo từ trước.”

Vỗ vò vai Lục Chi Chương đang say khướt, nói: “Mấy ngày nữa lại uống rượu cùng Tiểu Chương Chương.”

Thẩm Ngạo không chậm trễ, một hơi đi đến nơi thang lên lầu, nói hướng một gã sai vặt Thì Hoa Quán: “Ta muốn thấy Vân Vân cô nương, Vân Vân cô nương có ở đây hay không?”

Cái kia gã sai vặt nghĩ đến, một ngày này, trả lời vấn đề như vậy không có 100 cũng có tám mươi lượt, đánh giá cao thấp Thẩm Ngạo, khách khí nói: “Công tử, Vân Vân cô nương đã đóng cửa từ chối tiếp khách, lại không muốn nhìn thấy người .”

Trong lòng Thẩm Ngạo không khỏi mà nghĩ, đây là cái quy củ gì? Vân Vân muốn gặp khách thì gặp, không muốn gặp sẽ không cần gặp sao?

Thẩm Ngạo vội vàng lấy ra một túi tiền nhỏ, cái túi tiền này có lẽ là móc được từ trên người tiểu tặc kia, đưa túi tiền tới trước mặt gã sai vặt, cười ha hả nói: “Tiểu huynh đệ, đi báo tin cho ta, nói Thẩm Ngạo cầu kiến.”

Gã sai vặt bất vi sở động(không biến đổi sắc mặt), đẩy túi tiền trở về, nghiêm mặt nói: “Cũng không phải tiểu nhân không chịu báo tin cho công tử, chỉ là thân phận tiểu nhân thấp kém, cái lâu hai này, cũng là không cho phép đi lên .”

Thẩm Ngạo im lặng, ngẩng đầu quan sát hành lang lầu hai, nhãn tình sáng lên, hướng phía nha đầu dựa trên hành lang, ngoắc ngoắc, vui mừng kêu lên: “Hoàn nhi, Hoàn nhi...”

Hoàn nhi nha đầu ngoái đầu nhìn xuống phía dưới xem xét, lập tức giật mình, mặt đều thay đổi, nhưng đã không tránh khỏi, lẩm bẩm nói: “Thẩm... Thẩm công tử, người tốt.”

Thẩm Ngạo vẫy vẫy tay về hướng nàng, mỉm cười nói: “Hoàn nhi, người xuống đây, ta có việc nhờ người xử lý.”

Hoàn nhi cũng không dám xuống dưới, cầm lấy lan can nói: “Thấm công tử, người ở nơi này nói đi!”

Nói tại đây sao?

Da mặt Thấm Ngạo có chút mỏng, khách phía dưới, không ít người đang ngó lên, lại không có cách nào khác, đành phải kiên trì nói: “Người đi nói cùng Vân Vân cô nương, nói ta muốn gặp nàng.”

Một câu nói kia, thanh âm không nhỏ, lập tức đưa tới cái nhìn chăm chú ý của càng nhiều người, không ít người nghiêng chân vui tươi hơn hớn suy nghĩ, công tử này quả nhiên là không cảm giác được, Vân Vân cô nương đã đóng cửa từ chối tiếp khách rồi, đừng nói là tên mặt trắng người, chính là chúng ta, cũng khó thấy được dung nhan nàng.

Hoàn nhi gật đầu, đi cực kỳ nhanh, những người xem kia cũng nhìn chăm chăm vào Thấm Ngạo, trong lòng đều gấp gấp trông mong chứng kiến bộ dạng Thấm Ngạo khi bị sập cửa vào mặt.

Chỉ một lúc sau, Hoàn nhi liền xuống lầu, thì thầm vài câu đối với gã sai vặt trông coi bậc thang, gã sai vặt gật nhẹ đầu, ôm quyền nói về hướng Thấm Ngạo: “Mời Thấm công tử lên lầu.”

Thấm Ngạo xuất cây quạt ra, lắc lắc, đang lúc mọi người trợn mắt há hốc mồm, cười một tiếng ha ha, nói: “Hoàn nhi, dẫn đường cho bốn công tử.”

Con mắt đám khán giả kia đều trợn trừng, còn muốn xem tên mặt trắng nhỏ này bị chê cười, ai ngờ Vân Vân cô nương lại thật sự chịu gặp hắn.

Thấm Ngạo bị kích động lên lầu, Hoàn nhi phía trước thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn lại, liếc hẩn một cái, trong lòng lại vô cùng phức tạp, trong lòng sợ sợ hẩn, lại cảm thấy Thấm công tử này, trong lời Vân Vân tiểu thư nói, cũng là người có thể dựa vào nhất. Mặt Thấm công tử ngọc, phong lưu phóng khoáng, xem xét thì vô cùng thuận mắt. Nói thì như thế, dù sao Thì Hoa Quán này cũng là nơi gió trăng, chỗ đàm luận cũng là tài tử giai nhân, Hoàn nhi nghe được rất nhiều, cũng nghe qua không ít người thổi phồng Thấm công tử, nói tài văn chương của hắn tốt, nói hắn thi họa tốt, những lời này nghe càng ngày càng nhiều hơn, tự nhiên mà sinh ra vài phần ngưỡng mộ.

Còn chưa đi vào sương phòng Vân Vân, tiếng đàn dễ nghe liền truyền vào trong tai Thấm Ngạo, tiếng đàn du dương, phảng phất có thể rửa nhân tâm, làm cho người ta không đành lòng quay rảy.

Thấm Ngạo nhẹ nhàng đi vào, chỉ thấy Vân Vân ngồi ở trước bàn, ngón tay xinh đẹp chỉ nhẹ nhàng kích thích dây cung cầm, uyển chuyển như tiên tử.

Trong khuê phòng, gió đêm theo khe hở cửa sổ nhỏ tiến đến, từng sợi tiếng đàn còn vương vấn tơ lòng, liên tục không dứt, ý tứ đối mới thần kỳ, chăm chú lắng nghe, không phải là Thủ minh khúc Thấm Ngạo dạy cho Vân Vân kia sao?

Thấm Ngạo ngồi ở trên ghế đối diện, mặt mang vẻ mỉm cười, nghiêng tai dự thính, Vân Vân đưa con mắt lên, giống như là bị ưu thương bên trong ca khúc cảm động, hơi nước đầy trong mắt, hồn nhiên vong ngã, tiếp tục đánh đàn, tiếng đàn đột nhiên thấp xuống dưới, dường như nhỏ không thể nghe thấy, nhưng lại như khe sâu thăm thẳm, lắng nghe một chút, đột nhiên biến đổi, rồi lại giống như cầu vồng phi vượt qua, tiếng đàn đột nhiên cất cao, uốn cong như có khí thế lăng không, bay múa xoay quanh, cuối cùng bình yên vô sự trì hoãn, hình như có vẻ u oán, đúng như thê tử trong ca khúc kia đang ngồi một chỗ, kéo vạt áo trượng phu lại, réo rất thấm thiết sầu não, dặn dò trượng phu đi xa phải cẩn thận để ý, cái tình ly biệt kia, xì xào bàn tán giữa phu thê, thể hiện sôi nổi trên tiếng đàn.

Đánh đàn, đánh đàn, nước mắt Vân Vân đột nhiên lòa xòa, trên mặt đẹp kia kéo lê hai vệt nước mắt, dạng như vẩy giống như tiên tử rơi xuống phạm trần.

Tiếng đàn đình chỉ, dư âm giống như vẫn còn lượn lờ, Thấm Ngạo cười cười vỗ tay nói: “Cái ca khúc này đến trong tay Vân Vân, không ngờ có một hương vị khác.”

Thấm Ngạo nói lời này không sai, hẩn cho Vân Vân Thủ minh khúc, dù sao không phải là ca khúc thời đại này, Vân Vân cải biến thoáng qua, lại đem trọn ca khúc nhai tan vào phong cách Bắc Tống, nhiều vài phần khí phổ phương, nhìn như rơi vào khuôn mẫu cũ, lại càng thêm bi thiết êm tai.

Vân Vân lấy khăn tay lụa lau nước mắt đi, khẽ mỉm cười nói: “Đây là ca khúc chuẩn bị vì thi đấu hoa khôi, lại để cho công tử chê cười.”

Trong lòng Thẩm Ngạo không khỏi suy nghĩ, quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, xem ra Thì Hoa Quán chân chính muốn tham gia thi đấu.

Thẩm Ngạo nói: “Thi đấu hoa khôi là cái gì? Ta chưa từng nghe nói qua.”

Những lời này thật giống như Thẩm Ngạo nói với Vân Vân bốn công tử còn là xử nam, trợn tròn mắt nói lời bịa đặt, hết lần này tới lần khác, mặt hắn vẫn không đổi sắc.

135. Chương 134: Dắt Lừa

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 134: Dắt lừa

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Vân Vân che miệng cười, nói: “Thẩm công tử thật biết chê cười, người là khách quen của Thúy Nhã Sơn Phòng, lại vì viết một bài thơ Tần Nhi, Tần Nhi đã muốn dự thi, hội thi đấu hoa khôi này người không biết sao?”

Thẩm Ngạo à một tiếng, trong lòng lại nghĩ, Vân Vân làm sao biết được tin tức này? Nàng không phải không bước ra khỏi cửa hai bước sao, ngay cả sự tình thơ cũng biết rõ ràng mồn một, xem ra nhất định có người mật báo.

Hắn đưa con mắt lên xem xét, chỉ thấy trên gương mặt Vân Vân sinh ra một mảnh ửng đỏ, trong đôi mắt hình như có ý u oán, trong lòng rung mình, không phải là Vân Vân ghen tị chứ?

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Vân Vân cũng đã đọc bài thơ gặp gỡ Tần Nhi kia sao?”

Vân Vân quay mặt qua chỗ khác, âm thanh nhu hòa nói: “Loại thơ này, ta xem làm cái gì.”

Xem ra thật sự là ghen tị rồi!

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Thực không dám dấu diếm, ngày đó ta thấy Tần Nhi cô nương, quả nhiên là giật nẩy mình, mới viết bài thơ kia.”

Nhìn nhìn sắc mặt Vân Vân, có chút tái nhợt rồi, trong lòng Thẩm Ngạo đột nhiên sinh ra thương tiếc, tiếp tục nói: “Chỉ là Tần Nhi này lại rất thú vị, lại cực kỳ tương tự với Vân Vân, thiếu một ít nữa, ta liền cho nàng là Vân Vân rồi, chỉ có điều, tuy tướng mạo tương tự, nhưng trên trán, không có thú vị hàm súc so với Vân Vân, càng không đa tài đa nghệ như Vân Vân. Ta ghi thơ, mặc dù là tặng Tần Nhi, nhưng trong lòng, lại luôn cảm thấy bóng hình xinh đẹp Vân Vân, không lảng đi được, những lời này người không nên nói cho người khác biết, nếu là fans hâm mộ Tần Nhi biết rõ lúc ta làm thơ, người nghĩ đến là Vân Vân tiểu thư, ta sẽ rất không an toàn, nói không chừng, đi ở trên đường cái còn bị đánh lén, ăn gậy ném gạch đó!”

Thẩm Ngạo nói dối đến mức thật sự là cực kỳ chân thành tha thiết, thiếu chút nữa rơi xuống hai hàng nước mắt.

Vân Vân cười một tiếng, giận dữ nói: “Ai bảo thời điểm người làm thơ vì Tần Nhi cô nương lại nghĩ đến ta.” Lại cảm thấy lời nói hơi nặng, lại sửa lời, nói: “Công tử, fans hâm mộ là cái gì?”

Thẩm Ngạo cười ha hả nói: “Fans hâm mộ sao, chính là người não tàn.”

“Não tàn là cái gì vậy?..”

Vân Vân cô nương là người rất hiếu học đó, lại muốn truy vấn đến cuối cùng.

Thẩm Ngạo sờ lên cái mũi, nói: “Hai chữ này xuất phát từ một bộ sách thuốc, trong đó nói: người nào tàn không có thuốc chữa. Là đầu óc có bệnh.”

Vân Vân hé miệng cười trộm, biết rõ lời này của Thẩm Ngạo lại là nói hươu nói vượn rồi, lại cố ý xụ mặt nói: “Công tử ngồi đi, ta còn muốn luyện cầm, thi đấu hoa khôi đã gần trong gang tấc, không thể chậm trễ.”

Lúc này Thẩm Ngạo đến đây, chính là liều chết quấy rầy Thì Hoa Quán bố trí thi đấu hoa khôi, trong lòng cười gian, không tiếng động nói với Vân Vân: “Chính là muốn chậm trễ ngươi đây”.

Nghĩ đến đây, Thẩm Ngạo thoảng cái tiến đến bên cạnh Vân Vân, thấp giọng nói vào bên tai nàng: “Vân Vân tiểu thư, không bằng chúng ta cùng nhau luyện đi.”

Nói xong, không đợi Vân Vân gạt đầu, liền một phát bắt được tay của nàng, để lên trên đàn, trong miệng vô cùng đứng đắn nói: “Ta tới dạy Vân Vân cô nương đánh một khúc, trao đổi nghệ thuật tinh khiết.”

Vân Vân vừa then lại giận, thấp giọng nói: “Ai cũng biết lại là cái dâm khúc kia, ta không nghe người lừa gạt.”

Thẩm Ngạo vội hỏi: “Vân Vân cứ xem thường ta như vậy sao? Tốt, ta không bộc lộ tài năng cho Vân Vân xem là không được.”

Dán vào cái thân thể thơm ngát kia của Vân Vân, trong lòng Thẩm Ngạo vẫn không loạn, chớp mũi vờn quanh khí tức như lan của Vân Vân, lòng tràn đầy sự hưởng thụ, luận tài đánh đàn cùng với Vân Vân.

Hắn sờ xuống dây cung cầm, thật sự bắt đầu đánh, Vân Vân không có cách nào cấm hắn, đành phải nghiêng tai lắng nghe.

Thẩm Ngạo vừa tấu ca khúc, vừa hát: “Hai con cọp, hai con cọp, chạy trốn nhanh, chạy nhanh... Một con không có mắt, một con không có lỗ tai, thật là kỳ quái...”

Nghe được một nửa, Vân Vân liền tức giận, người nam nhân này thật sự là, thoảng cái đã hát dâm khúc, thoảng cái lại chính nghĩa đứng đắn làm ra cái ca khúc vô cùng tốt, thê thê thăm thăm ưu ưu tư tư. Nhưng lần thứ ba nghe hắn hát ca khúc, lại là thay đổi ca khúc ngây thơ như thế, hắn lớn như vậy mà còn hát được ra khỏi miệng.

Nghĩ đến đây, đôi bàn tay trắng như phấn của Vân Vân không nhịn được đánh lồng ngực Thẩm Ngạo vài cái, mắc cỡ đỏ mặt nói: “Công tử không cần phải hát nữa, ta không thích nghe.”

Tại đây, hương thơm ngập tràn, đôi bàn tay trắng như phấn của tiểu mỹ nhân đánh vào người, Thẩm Ngạo cực kỳ thích ý, vội vàng làm làm ra một bộ dạng bị thương che ngực cau mày nói: “Vân Vân cô nương lực lớn như trâu, vài cái Thát Thương quyền đánh xuống, mười phần uy thế, rời sông lấp biển, Thẩm mỗ bội phục, bội phục.”

Vừa nói cười, Thẩm Ngạo vừa đánh đàn, lại thay đổi làn điệu, vừa đánh vừa hát: “Hồ Lô Oa, Hồ Lô Oa, trên một cây đào có bảy đóa hoa, gió táp mưa sa còn không sợ, a a a a. Đỉnh đang, lừa gạt thùng thùng, lừa gạt đương...(tiếng trống bixbox)”

Vân Vân không nghe nổi nữa, chỉ là cắn môi cười, trong miệng nói: “Đây là cái khúc gì, công tử không cần phải hát nữa, ta bị người quấy rầy, tối nay chỉ sợ luyện không được cầm.”

Thẩm Ngạo hì hì ha ha, thoảng cái đã ôm nàng vào trong ngực, nói: “Luyện cầm không được, chúng ta luyện chút ít cái khác đi!”

Dứt lời, cúi người xuống dưới, tiến đến trước bờ môi thơm ngào ngạt kia, lại bị tay Vân Vân ngăn lại, Vân Vân giận dữ nói: “Công tử, không cần phải thế, được không nào, hôm nay ta hơi mệt chút.”

Thẩm Ngạo hôn lên cổ tay Vân Vân, cười ha ha nói: “Người thật là tiểu yêu tinh.”

Hôm nay hấn rất thanh tỉnh, tuy là phong lưu, lại không hạ lưu, hiện tại Vân Vân không muốn, hấn liền không ép, chỉ là trong lòng có lẽ là mang một chút ý xấu, cố ý để lại một dấu hôn gai mắt tại trên cổ tay óng ánh như ngọc của Vân Vân.

Vân Vân xem xét, ai nha một tiếng, nói: “Lưu lại ấn ký như vậy, bảo ta làm sao gặp người đây.”

Trong lòng Thẩm Ngạo rất âm hiểm suy nghĩ: chính là muốn người không gặp được người khác. Lại mang một bộ dạng vô cùng đứng đắn nói: “Vân Vân không đưa tay ra, dĩ nhiên là gặp được người rồi, hơn nữa, Vân Vân xinh đẹp như tiên nữ, toàn thân không có một tí khuyết điểm nhỏ nhất nào, mỹ ngọc mới chánh thức làm rung động lòng người, người xem cái Hòa Thị Bích (ngọc tỷ truyền quốc) kia, ngay cả khi có cái lỗ hổng, vẫn có thể thể hiện giá trị của nó.”

Vân Vân nhăn nhó muốn giầy khỏi ngực Thẩm Ngạo đi ra ngoài, không nhìn được, cười nói: “Ta đâu thể so sánh với Hòa Thị Bích kia, công tử đừng lấy Vân Vân để vui đùa.”

Thẩm Ngạo lại vẫn chăm chú ôm Vân Vân, nói: “Hòa Thị Bích tính toán là cái gì, vừa so sánh cùng với Vân Vân liền ảm đạm thất sắc.”

Vân Vân cắn cắn môi, không giầy dựa nữa: “ở trong lòng Thẩm công tử, Tần Nhi cô nương so với Hòa Thị Bích như thế nào?”

Thật sự là một câu hỏi quá khó, nếu cho ra đáp án sai, nói không chừng, lúc này đây, Vân Vân liệu chết tim hiểu tin tức, thật sự sẽ có sự việc liên quan đến tánh mạng.

Thẩm Ngạo tiếp tục duy trì vẻ tươi cười nói: “Tần Nhi? Tần Nhi tuy lớn lên giống Vân Vân, nhưng vẫn là đồ dỏm, thật sự giống như đồ dỏm bất chúc Hòa Thị Bích, mặc dù có thể xem xét, nhưng sờ vào lại dần dần vô vị.”

Động tác của hấn rất lưu loát, thật sự bắt đầu sờ vào, trong lúc bất tri bất giác, tay đã đánh tới hướng Vân Vân.

Vân Vân thở dài một tiếng, kéo tay Thẩm Ngạo ra, nghiêm mặt nói: “Công tử, đứng đắn một ít được không nào, ta chỉ muốn nói một chút lời nói cùng người.”

Thẩm Ngạo rất muốn làm cầm thú, nhưng lúc này, lại không thể không làm quân tử, liền tranh thủ dời tay ra, nói: “Ừm, Vân Vân muốn nói gì?”

Trong đôi mắt Vân Vân hình như lóe lên một tia ánh sáng, bờ môi mấp máy, thấp giọng nỉ non nói: “Từ đêm hôm đó...” Nói đến chỗ này, khuôn mặt đã muốn hồng thắm rồi, nhăn nhó mà tiếp tục nói: “Ta cùng công tử có ân ái da thịt, ngày đó vừa tỉnh lại, ta thấy công tử, thực hận không thể giết chết công tử.”

Đồ mồ hôi, giết người sẽ không tốt, dù sao bản công tử còn chưa muốn chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ phong lưu giác ngộ làm sao được.

Thẩm Ngạo thấy bộ dáng kiên nghị của Vân Vân, trong lòng rung mình, tính tình Vân Vân ngoài mềm trong cứng, về sau phải chú ý một chút.

Vân Vân than thở một tiếng, nói: “Chỉ tiếc ngày đó không hạ được quyết tâm, khi đó, ta cực kỳ hận công tử, về sau, công tử nói muốn toàn tâm toàn ý đối xử tốt với ta, hận ý trong đầu ta mới thoáng giảm đi vài phần.”

Ta nói rồi sao? Có sao? Có sao? Có sao? Thẩm Ngạo nghi vấn trong lòng, cũng không dám nói ra, vỗ vỗ eo thon của Vân Vân, cảm thụ cơ thể mịn màng này, nói: “Có thể được mỹ nhân ghi hận, cũng là một việc rất tuyệt, không biết bao nhiêu người muốn tiểu mỹ nhân hận hấn một lần, đều cầu còn không được nữa. Chỉ là, Vân Vân ngàn vạn lần không nên hô đánh kêu giết, như vậy không tốt, người cũng không phải nữ giang hồ, múa đao múa thương, sẽ bị người kỳ thị.”

Vân Vân không để ý tới Thẩm Ngạo nói hươu nói vượn, lại nói: “Chỉ là, ngày đó, người đưa tới cái kia một bó hoa, lại làm cho ta vòng vo ý niệm trong đầu, khó được một lần người còn có thể nhớ rõ ta, ta lưu lạc hồng trần, cũng không chỗ nào cầu mong, chỉ cầu mong có người có thể để ta ở trong lòng.”

Vân Vân dừng lại một chút, lại nói: “Cho nên, ta liền quyết định chủ ý, một đời một thể này, đều ký thác vào trên người công tử, công tử, người thì sao?”

Lại là một cái hồ to, trong lòng Thẩm Ngạo có chút nghĩ mà sợ rồi, nếu là người mơ hồ, đầu óc nóng lên, nhất định sẽ nói, Vân Vân đối đãi ta như vậy, ta một đời một thể cũng chỉ đối tốt với một mình Vân Vân.

Nhưng câu này lời vừa ra khỏi miệng, chẳng khác nào đeo cho mình một cái lời chú kim cô, Vân Vân vốn là người hô đánh kêu giết, trong lời nói dấu điểm uy hiếp nào đó, ngữ khí về sau lại ôn nhu, lại là một bộ dáng điềm đạm đáng yêu, chỉ sợ nói đến nói đi, là đang dẫn dắt mình tỏ thái độ.

Thẩm Ngạo nói: “Vân Vân đối đãi ta như vậy, ta tự nhiên đối tốt với người, một đời một thể.” Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, khá tốt, bốn công tử cơ linh, không nói sai, câu này có nghĩa ta không chỉ đối tốt với một mình nàng.

Trong đôi mắt Vân Vân hiện lên một tia giảo hoạt, giận dữ nói: “Công tử, thật sự là kẻ dối trá.”

Thẩm Ngạo nở nụ cười ha ha, thiếu chút nữa bị lừa rồi, ôm sát nàng một ít, dán tại trong lồng ngực mình, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể nhàn nhạt, nói: “Vân Vân ghen tuông, dường như có chút lớn, cái tính tình này nhất định phải sửa.”

“Không thay đổi, sẽ không sửa.” Vân Vân ở trong ngực nỉ non một tiếng, khôi phục bộ dáng tiểu nữ nhân, đôi bàn tay trắng như phấn nhẹ nhàng nện ở trên cánh tay Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo chỉ tiếp tục cười, phía sau lưng, mồ hôi lạnh đều ướt đẫm, Vân Vân xem ra cũng không đơn giản, lịch duyệt quá phong phú, nói gần nói xa đều cất giấu huyền cơ, cũng may không phản thần, nếu không một câu lỡ lời ném ra ngoài, vô cùng không ổn.

Lời hứa loại này, phải có chừng mực.

Cùng Vân Vân nói một hồi, Thẩm Ngạo xoay chuyển ánh mắt, liền thấy được vách tường kia, trên vách tường nhiều hơn một tầng rèm, hần đi qua, xúc cái rèm vải kia lên, bức họa trước đó được vẽ trên đây lại vẫn chưa bị xóa đi, thần thái mỹ nhân nằm say ngủ kia, còn rất giống một cái nhãn mày một nụ cười của Vân Vân như vừa rồi, phẳng phất như thời điểm vẽ tranh ngay tại ngày hôm qua.

“Ha ha, tốt, vẽ tốt, thực tế, một câu “kim cương bất hoại tiểu lang quân Thẩm Ngạo đến vậy bơi một lần” này, thật sự là cực kỳ huyền diệu.” Thẩm Ngạo lảng cười rộ lên, thưởng thức tác phẩm của mình, cực kỳ thích ý.

Vân Vân đi tới, một tay khoác ở cánh tay của hắn, một bàn tay trắng như phấn hóa thành khác biến thành cái kim, nhẹ nhàng nhéo một cái trên lồng ngực Thẩm Ngạo, cái eo thon kia đều muốn xộp giòn, lắc lư, giận dữ nói: “Người không thể đứng đắn một ít sao? Tranh này làm ta quá cảm thấy khó xử rồi, sẽ bảo nô tài ngày mai lau nó đi.”

Lúc trước không xóa đi, ngày mai còn hạ thủ được sao? Muốn xóa, chỉ sợ đã sớm lau đi rồi.

Thẩm Ngạo mỉm cười nói: “Nếu như có cơ hội, ta lại vẽ một bức vì Vân Vân, dùng trường phái trừu tượng, ha ha, chờ ta tìm thuốc màu đến đây liền động thủ.”

Vân Vân tự nhiên không hiểu cái gì là trường phái trừu tượng, thấy hắn lông mày ngả ngớn, chỉ sợ hắn lại là muốn làm cái chủ ý gì xấu, thân hình dán vào cánh tay của hắn, nỉ non nói: “Người lại khi dễ ta.”

Một câu nói kia cực kỳ mềm yếu, Thẩm Ngạo ôm nàng, khép miệng không nói, ánh mắt lại rơi vào trước bàn, trên bàn kia bày biện một bình hoa, chỉ tiếc hoa hồng trong bình đã là tàn lụi, khô quắt quắt rũ xuống xuôi theo bình, Thẩm Ngạo loay hoay sờ hoa héo tàn, nói: “Hoa này đã khô rồi, còn giữ làm cái gì?”

Khuôn mặt Vân Vân túng quăn hồng, có một loại cảm giác tâm sự giấu kín bị Thẩm Ngạo đoán đúng, nỉ non nói: “Cái này... ta đã quên vứt bỏ nó.”

Ánh mắt Thẩm Ngạo trở nên vô cùng ôn nhu, nói: “Ta đưa cho Vân Vân, chỉ là một phần tâm ý, về phần hoa này, chỉ là vật ngoài thân, không cần coi trọng.”

“Tâm ý? Tâm ý của người là cái gì?” Vân Vân rốt cục cũng tìm ra được cơ hội phản kích, một đôi mắt giảo hoạt rơi vào cái cằm Thẩm Ngạo, ngửa đầu lên, cực kỳ đáng yêu.

Thẩm Ngạo nhẹ nhàng véo gương mặt của nàng một cái, cười nói: “Vân Vân muốn nghe ta nói cái gì, ta liền nói cho người cái đó.”

Vân Vân sắc mặt đỏ lên, nguyên bản còn muốn nghe xem Thẩm Ngạo trả lời như thế nào, ai ngờ Thẩm Ngạo đá quả bóng cao su cho mình.

Vân Vân mím môi không nói, Thẩm Ngạo thật sự quá giảo hoạt rồi, cơ hồ không tìm thấy bất kỳ cơ hội nào để Vân Vân có thể chuyển bại thành thắng, trong lòng Vân Vân hơi có chút không phục, lại cũng không khỏi không bội phục Thẩm Ngạo nhanh trí, rõ ràng nhiều lần muốn bắt hấn đi vào khuôn khổ, hết lần này tới lần khác, đến cuối cùng, lại luôn không bắt được chỗ hấn giấu đầu lòi đuôi.

Hai người dựa sát vào nhau, nói chút ít lời nói, thật sự là giống như thành một đôi tiểu tình nhân, đẩy cửa sổ ra, cảnh đêm người đi đường, thanh âm phố phường ầm ĩ kia truyền đến, trong đôi mắt Vân Vân lộ ra một tia e ngại, chăm chú kéo cánh tay Thẩm Ngạo, lộ ra một ít vẻ đau đớn và sợ hãi, thấp giọng hỏi: “Công tử, ta là người như vậy, người thật sự không vứt bỏ ta sao?”

136. Chương 135: Ta Thật Bác Ái

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 135: Ta thật bác ái

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo phục hồi lại tinh thần, ừ một tiếng, lập tức nói: “Vân Vân là hạng người gì?”

Vân Vân réo rắt thảm thiết nói: “Chẳng lẽ công tử không biết sao?”

Lại là một câu hỏi bí hiểm, Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Ta chỉ biết, Vân Vân là tiểu tình nhân của Thẩm Ngạo, là người của Thẩm Ngạo, của ta đúng là của ta, ai cũng không thể cướp đi.”

Vân Vân tự nhiên cười nói, trong đôi mắt lại hiện ra một chút lệ quang, rồi đột nhiên nhớ tới một sự kiện đến, ai nha một tiếng, nói: “Thẩm công tử, ta suýt nữa đã quên, tối nay còn phải luyện cầm, kỳ thi đấu hoa khôi đã tới rồi.”

Dứt lời, Vân Vân xoay người định đi về phía cầm, Thẩm Ngạo lại tay mắt lạnh lẽo khoác ở trên vai nàng, cười đến rất gian trá nói: “Đêm dài người yên tĩnh, đánh đàn cho ai nghe đây? Có lẽ là theo ta ngồi một chút đi, đánh đàn cần nhất chính là tâm tĩnh, tâm người đều rối loạn, luyện thêm, cũng phí công vô ích.”

Vân Vân mặt trắng không còn chút máu, yếu ớt nói: “Còn không phải bởi vì người sao?” Nàng nói xong, lại xoay người trở về.

Một đêm này trời qua không nhanh cũng không chậm, hai người yên lặng ngồi một đêm, Thẩm Ngạo lại có ý muốn không an phận, nhưng không thể thực hiện được, chỉ là gian kế của hấn lại thực hiện được rồi, làm trễ nãi Vân Vân luyện cầm, cũng coi như là ra lực vì Thúy Nhã Sơn Phòng.

Sáng sớm, ánh rạng đông rơi xuống, Hoàn nhi liền tới gọi cửa, Thẩm Ngạo cáo từ đi ra ngoài, đi xuống lầu, chứng kiến có người say khướt nằm sấp trên một cái bàn, đây không phải là Tiểu Chương Chương thì là ai?

Thẩm Ngạo đi qua đánh thức Lục Chi Chương, Lục Chi Chương lúc này lau sạch sương mù che chắn con mắt, đầu óc choáng váng nói: “À, là biểu ca, biểu ca, thật sự có lỗi, ta thất thố rồi.”

Thẩm Ngạo cười ha ha nói: “Đến Thì Hoa Quán, cứ ngồi như vậy một đêm, cái này là có ý tứ gì, mau trở về ngủ đi.”

Lục Chi Chương cười khỏ nói: “Về đi? Trở lại đâu?”

Thì ra người này ngay cả cái chỗ đặt chân đều không có, Thẩm Ngạo thật sự im lặng, không còn gì để nói với hắn, người này, quả nhiên là một điểm năng lực sinh tồn đều không có, liền hỏi hắn: “Người hầu người mang đến đâu rồi?”

Lục Chi Chương nói: “Ta để cho bọn họ trở lại Hồng Châu.”

Đổ mồ hôi, Thẩm Ngạo ngơ ngàng nhìn tên công tử này, bất đắc dĩ đành phải nói: “Người đi theo ta, ta mang người đi tìm cái chỗ ở.”

Lục Chi Chương cảm kích nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Biểu ca, ta biết sẽ người không mặc kệ ta.”

Trong lòng Thẩm Ngạo nghiêng răng nghiêng lợi, bị lừa rồi, đây là khổ nhục kế mà.

Thẩm Ngạo mang theo Lục Chi Chương trở lại Thúy Nhã Sơn Phòng, gọi Ngô Tam nhi an bài chỗ ở cho hắn, Chu Hằng mang theo vệ mặt bất mãn chạy tới hỏi: “Biểu ca, người đi Thì Hoa Quán tìm hiểu như thế nào rồi?”

Thẩm Ngạo đập vào ha ha: “Thật tốt, ta đã có được tình báo trọng yếu.”

Chu Hằng nói: “Tình báo gì?”

Thẩm Ngạo cười gượng hai tiếng, nói: “Ví dụ như lúc này đây, Thì Hoa Quán đưa ra người dự thi là Vân Vân cô nương.”

Chu Hằng tròn tròn mắt, nói: “Chỉ là thứ này thôi sao?”

Thẩm Ngạo không cho là đúng, nói: “Biểu đệ, người nói vậy là ý gì, ta mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng đổi lấy tình báo, người tỏ thái độ gì thế, tin tức lớn như vậy chẳng lẽ còn không trọng yếu sao? Ít nhất chúng ta đã biết đối thủ là ai, có phải không?”

Chu Hằng liếc mắt, nói: “Trên đường cái, tùy tiện kéo một người đến hỏi một câu, cũng biết cô nương Thì Hoa Quán dự thi là Vân Vân, biểu ca rõ ràng còn không biết một tấm bảng đề tên các cô nương dự thi đã dán ra ngoài?”

“À? Vậy hả?” Sau khi Thẩm Ngạo nghe xong, rất là xấu hổ, đành phải cười cười che dấu sự xấu hổ trong lòng, nói: “Ta mệt mỏi, đi ngủ trước.”

... ..

Véo đầu ngón tay tính một cái, qua một ngày tiếp theo chính là Tuần hưu, cũng là thời gian thi đấu hoa khôi, Thẩm Ngạo và Chu Hằng đi Quốc Tử Giám, vốn là đi chỗ Đường Nghiêm trả phép, nhưng Đường Nghiêm thấy Thẩm Ngạo bình yên vô sự, đã là rất vui, cười cười vỗ vỗ bả vai Thẩm Ngạo, bảo Thẩm Ngạo từ từ học bài học bổ sung, rồi lời nói lại xoay chuyển, lại bảo Thẩm Ngạo từ từ chú ý thân thể.

Đã muốn học bù, lại phải chú ý thân thể, lời hữu ích cũng để hắn nói hết.

Nhưng Thẩm Ngạo lại cười khỏ, trong lòng nghĩ, Đường Nghiêm đại nhân rốt cuộc là muốn mình khắc khổ đọc sách, hay là từ từ bảo dưỡng thân thể đây? Rất mâu thuẫn rồi.

Lên một khóa học, hôm nay, không khí Quốc Tử Giám có vẻ không tầm thường, đám tiến sĩ chân trước vừa đi, những giám sinh kia liền tốp năm tốp ba tụ tập lại thành một đoàn nóng bỏng thảo luận, thì ra đều là nói sự tình thi đấu hoa khôi, Thẩm Ngạo bất động thanh sắc nghe ngóng, mới biết được giám sinh thì ra cũng chia thành hai phái, nhất phái tự nhiên là ủng hộ Vân Vân cô nương, nói là Vân Vân cô nương mỹ mạo vô song, tất nhiên đoạt giải nhất, một phái khác lại trầm trồ khen ngợi Tần Nhi, nói Tần Nhi có đáng về tiên nữ, định có thể lên đỉnh.

Song phương ồn ào không ngớt, mặt đỏ tới mang tai, Thẩm Ngạo thừa cơ mỉm cười lẫn vào trong đó, nói: “Chư vị, chư vị, hãy nghe ta nói câu nói.”

Thẩm Ngạo hôm nay coi như là danh nhân rồi, ít nhất đám giám sinh đều là nhận thức hắn, tốt xấu cũng đều mượn hắn để ngụy trang xin một ngày nghỉ, lập tức đều trầm mặc xuống, muốn nghe xem Thẩm Ngạo nói như thế nào.

Thẩm Ngạo nói: “Ngày mai hoa khôi thi đấu, ta có một tin tức, chư vị muốn biết không?”

Giám sinh đám bọn họ ào ào đánh trống reo hò, đều nói: “Thẩm huynh không cần phải thừa nước đục thả câu, mau nói đi.”

Thẩm Ngạo biết khẩu vị của bọn hắn, liền nói: “Lúc này đây, Thái Học sinh đã thả ra tiếng gió, nói muốn dùng thực lực mạnh nhất ủng hộ Vân Vân cô nương, nói Vân Vân cô nương quốc sắc thiên hương, tất nhiên sẽ toàn thắng, khục khục... Tin tức này ta cũng chỉ là dự thính, không chuẩn lắm, còn có một tin tức nữa, chính là không ít Thái Học sinh chạy đến sông bài, mua Vân Vân cô nương là đệ nhất hoa khôi. Ai nha nha, chư vị ngẫm lại xem, phần lớn Thái Học sinh đều túng quẩn, lúc này đây bọn hắn chịu đi đánh bạc, tất nhiên là cho rằng Vân Vân cô nương chắc chắn thắng rồi, thắng tiền trở về, tay của bọn hắn bắt đầu đầy đủ tiền, liền có thể phụ cấp thoả một tỷ chi phí ngày thường, cho nên ta nghĩ, có lẽ là Vân Vân cô nương thắng thì tốt, các học sinh rất đáng thương, cũng không thể để bọn họ thua hết tiền.”

Một câu nói kia đi ra, lập tức có người lòng đầy căm phẫn nói: “Như thế mà nói, Vân Vân cô nương tuyệt đối không thể thắng được, nếu là đám nô tài Thái Học thắng, không biết lại có bao nhiêu đắc ý, Thẩm huynh, người đây là lòng dạ đàn bà rồi, đối với Thái Học sinh, không cần có cái gì đồng tình, đến lúc đó, thi đấu hoa khôi, ta nhất định ủng hộ Tần Nhi cô nương.”

Người nói chuyện này vừa rồi còn bởi vì giữ gìn Vân Vân mà tranh luận cùng người đến mặt đỏ tới mang tai, đợi Thẩm Ngạo mở miệng, lại đột nhiên chuyển đầu mâu, muốn ủng hộ Tần Nhi.

Mọi người ào ào gật đầu đồng ý, đều nói: “Đúng, ủng hộ Tần Nhi cô nương, hoa khôi lại là thứ yếu, không thể để cho Thái Học sinh sống khá giả.”

Thẩm Ngạo thật đáng tiếc nói: “Chư vị sao có thể như thế, Thái Học sinh sinh sống túng quẩn, chúng ta tuy đều vì chủ mình, cũng không thể để bọn họ đói bụng được, nếu bọn họ thua, chỉ sợ phải nắm chặt dây lưng quần chịu khổ đến cửa ải cuối năm. Chư vị cần gì phải tàn nhẫn? Thánh nhân từng nói, người yêu thương người, dòng dõi chi cành, chỉ là sự tình thoả qua như mây khói, người ngàn vạn chỗ để thù hận một lúc che con mắt lại, phải có tâm tha thứ rộng lượng.”

Thẩm Ngạo nói rất đường hoàng, thiếu chút nữa trên đầu hiện lên vòng sáng biến thành thiên sứ, đầy thương cảm, khích lệ con người làm ra việc thiện, ngay cả chính bản thân hắn thiếu chút nữa đã bị chính mình làm cảm động một phen.

“Thẩm huynh nói lời ấy sai rồi, giám sinh và Thái Học sinh cũng không phải cách nhìn dòng dõi, mà là tranh giành sinh tử, chẳng đang mang mặt mũi Quốc Tử Giám, càng liên quan đến tiền đồ tương lai chúng ta, Thái Học sinh đi vào diện càng nhiều, giám sinh làm quan lại càng thiếu, chúng ta và Thái Học sinh thế không đội trời chung, tuyệt đối không thể nuông chiều chúng.”

Người liên can bấy mồm tám lưỡi thảo luận, trắng trợn công kích quan điểm của Thẩm Ngạo, có người nhe răng mắng hắn, nói: “Thẩm huynh quá mềm yếu, mọi người không cần nhiều lời cùng Thẩm huynh, ngày mai đi hoa khôi thi đấu, quyết không ủng hộ Vân Vân là được.”

“Tốt” Lúc này đáp lại là nhiều tiếng gầm, đúng là thật lâu không dứt.

Thẩm Ngạo thoát thân ra từ trong đám người, lắc đầu khổ thân, thối đời ngày sau, nhân tâm không còn, đường đường sinh viên trong nội đường đại học, nguyên một đám lại có thù tất báo, ai, đọc sách nhiều như vậy, nhưng không có tâm nhân ái tha thứ.

Có lẽ là bốn công tử tốt, bốn công tử có thể tha thứ ân oán, bụng Tể tướng có thể chứa thuyền lớn, bụng bốn công tử chỉ sợ hàng không mẫu hạm đều có thể chứa được, vừa so sánh cùng với bọn họ, nhân phẩm liền cao thấp rõ ràng.

Thẩm Ngạo trốn qua một bên, mèo khen mèo dài đuôi một hồi, đợi đến xế chiều lên nốt một khóa, ngày nghỉ cũng đã đến, các bạn cùng học đều tự bá biệt, ào ào hẹn ngày mai đến xem thi đấu hoa khôi, rất nhiều người đến hẹn Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo chỉ là từ chối nhã nhặn.

Trở lại Quốc công phủ, trong lòng hồ đồ qua một đêm, sáng sớm lúc bắt đầu đứng dậy, luôn cảm thấy đêm qua có giấc mộng, dường như là có quan hệ đến Xuân nhi, nhưng cố gắng suy nghĩ, lại như thế nào cũng không nghĩ ra được. Ung dung cười một tiếng, Chu Hằng liền bị kích động chạy đến, cùng đi lại có cả Chu

Nhược, Chu Nhược mặc một bộ áo đạo thất đai lưng, tóc mai vén lên, trên đầu đeo đỉnh khăn chít đầu, lại là một cách ăn mặc công tử ca, duyên dáng yêu kiều đứng đó, khuôn mặt kia lộ ra một vẻ trào phúng, trong tay đang đưa cây quạt, lại vẫn đi sang một bên, xa cách đối với Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo kéo Chu Hằng qua một bên: “Biểu đệ, biểu muội hôm nay tới làm cái gì? Làm sao lại giả trang thành nam nhân, hửn là...”

Chu Hằng rất thông hiểu tâm ý của Thẩm Ngạo, dứt khoát gạt đầu: “Đúng vậy, chính là nữ giả nam trang, muốn đi hội thi đấu hoa khôi.”

“Không phải đâu, như vậy cũng được sao?” Thẩm Ngạo ngạc nhiên hỏi.

137. Chương 136: Gốc Cây Già Trôi Mầm Mới

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 136: Gốc cây già trôi mầm mới

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Chu Nhược vừa đứng, lông mi hơi có chút chau lên, bắt đầu thu cây quạt trong tay lại, một đôi mắt long lanh nhưng lại cố ý nhìn hướng xa xa, để ngấm phong cảnh. Thờ ơ đối với Thẩm Ngạo, Chu Hằng nói thầm ở một bên. Cái khóe miệng kia có chút nhếch lên, nhưng lại hơi có chút khinh thường phát ra một tiếng hừ lạnh.

Tính tình biểu muội thiên biến vạn hóa, vài ngày trước vẫn chuyện trò vui vẻ cùng Thẩm Ngạo, hôm nay lại là một bộ dáng khác.

Thẩm Ngạo vụng trộm liếc nhìn ngấm nàng, trong lòng không do mà nở nụ cười, Chu đại tiểu thư cũng muốn đi xem thi đấu hoa khôi? Như thế thì kỳ quái rồi, chỉ là, đi thì đi, bốn công tử tiếp đãi tốt là được.

Trong lòng nghĩ như vậy, lại cảm giác, cảm thấy thái độ biểu muội hôm nay có ít bất đồng, không biết là mình đắc tội nàng ở chỗ nào nữa?

Tâm tư lập tức chuyển, sau đó lại không cần để ý nhiều như vậy, tính tình nàng cổ quái như vậy, không để ý nàng là được.

Đang muốn gọi Chu Hằng đi trước đến Thúy Nhã Sơn Phòng chuẩn bị sẵn sàng, lại nghe thấy Chu Nhược phát ra một tiếng như có như không, môi đỏ lập tức khê mở, cây quạt chỉ phía phương hướng xa xa, phong phạm tuấn tú kia có vẻ rất lồi lạc nói không nên lời, thấp giọng ngâm nga: ” Hai lông mày nhíu lại, giống như chau mà không phải chau, một đôi mắt lung linh giống như mừng rỡ mà không phải mừng rỡ, trời sinh hai má lúm đồng tiền buồn rười rượi, nhìn như một thân yếu nhược. Lệ trên mắt điểm một chút, hơi thở dài. Nhả nhận lịch sự giống như hoa chiếu trên nước, hành động như gió thổi mây trôi. Tâm trạng buồn so sánh với Tỷ Can còn nhiều hơn một chút, thắng Tây Thi ba phần. Nhả nhận lịch sự vẫn còn như hoa chiếu nước, hành động giống như gió thổi mây trôi. Đuôi lông mày hơi nhíu, khóe mắt giấu vẻ thanh tú, thanh âm nụ cười thật ôn nhu.”

Ồ, không phải là thơ của bốn công tử sao? Đây là ý gì?

Thẩm Ngạo đột nhiên tỉnh ngộ rồi, à, biểu muội tới đây là muốn châm chọc hửn sao?

Chu Nhược ngâm xong, lại vỗ tay nở nụ cười, nụ cười này, tuy bị khăn chít đầu, áo đạo che dấu, lại như sinh ra tất cả vẻ yêu mị quyến rũ.

“Thơ tốt, thơ tốt...” Chu Nhược học bộ dáng tú tài đầu xót rung đùi đắc ý, ánh mắt đẹp thoáng nhìn, cuối cùng rơi vào trên người Thẩm Ngạo: “Trầm công tử cho rằng thơ lần này như thế nào?”

Híc, ngay cả biểu ca cũng không gọi rồi, trực tiếp gọi Trầm công tử, trên khuôn mặt xinh đẹp kia đầy băng giá thật lạnh, khế cắn răng, làm như cực kỳ hận Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói: “Thơ tốt, thơ tốt.” Liền không nói tiếp nữa, bài thơ này thật đúng là làm hấn rước lấy không ít phiền toái, vốn là Vân Vân gây phiền, hôm nay lại là biểu muội, xem ra sau này làm loại thi từ này, có lẽ nên thu liễm một chút thì tốt hơn.

Chu Nhược cười lạnh, nhưng lại hé miệng không nói thêm gì nữa.

Ba người đi thành hàng, cùng ngừng chỗ cửa, nhưng lại đi hai chiếc xe ngựa, Chu Nhược tiên tiến chiếc thứ nhất, Thẩm Ngạo vô liêm sỉ theo sát đi qua, cũng muốn từ chỗ càng xe chui vào trong, Chu Nhược ở trong xe phát ra âm thanh lạnh lùng nói: “Người làm cái gì vậy?”

Thẩm Ngạo nói: “Tự nhiên là ngồi cùng xe với biểu muội.”

Chu Nhược lạnh lùng nói: “Ai nói ngồi cùng xe với người, ta gọi hai chiếc xe tới làm cái gì?”

Thẩm Ngạo đáng tiếc gật gật đầu, trong miệng lại cười nói: “Ta còn tưởng rằng biểu muội gọi hai chiếc xe là chúng ta ngồi một cỗ, biểu đệ ngồi một cỗ, biểu đệ rắn chắc như vậy, trọng tải lớn như vậy, biểu ca không chịu đựng nổi đâu.”

Chu Nhược bị bộ dạng Thẩm Ngạo hậm hực trêu chọc đến nở nụ cười, cũng rất nhanh thu liễm, một đôi lông mày kia có chút chau lên, giơ cây quạt ngăn tại lồng ngực Thẩm Ngạo: “Nam nữ cùng xe, có nhiều bất tiện, xin mời Trầm công tử đi cùng Chu đại thiếu gia, lách vào một chút, chịu khó chật chội.”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, đành phải chạy đến phía sau một chiếc xe ngựa, lách vào ở cùng một chỗ với Chu Hằng.

Sáng sớm hôm nay, không khí Thúy Nhã Sơn Phòng liền khẩn trương hơn, khách uống trà không ít, thang đi thông lầu hai lại bị người thủ vững đến sít sao.

Đến Thúy Nhã Sơn Phòng, ba người Thẩm Ngạo đi vào từ cửa sau, vừa mới bắt gặp Ngô Lục nhi, hôm nay là Ngô Lục nhi chủ trì sinh ý, có lẽ là có vẻ có chút câu nệ lạnh nhạt, nhìn thấy Thẩm Ngạo, lại có chút bối rối.

Thẩm Ngạo ung dung cười một tiếng với hấn, liền hỏi Ngô Lục nhi: “Tam nhi đi đâu vậy?”

Ngô Lục nhi nói: “Lên trên lầu, làm chuẩn bị vì chuyện hoa khôi.”

Lên lầu hai, Ngô Tam nhi tới trước mặt, hấn chứng kiến Chu Nhược nữ giả trang nam, hơi sững sờ, vội vàng nói về hướng Chu Nhược: “Đại tiểu thư tốt.”

Đây là phản xạ có điều kiện, tại Chu phủ làm người hầu quá lâu, lại nhìn bộ dáng Chu Nhược mặt lạnh nhú lông mày, liền hành lễ như phản xạ có điều kiện.

Chu Nhược cắn môi nói: “Tần nhi cô nương ở nơi nào? Bản... công tử muốn đến xem xem.”

Thẩm Ngạo hơi có vẻ xấu hổ, cười ha ha nói: “Không vội, không vội, tiểu mỹ nhân tựa như tiên nữ luôn muốn xuất hiện vào phút cuối cùng.”

Chu Hằng ôm tay, ở bên nhìn hai người này giương cung bạt kiếm, trong lòng không khỏi suy nghĩ: “Biểu ca thẩm rồi, hừ hừ, những lời này nói ra miệng, đang tại trước mặt tỷ tỷ khen người khác là tiên nữ, dựa vào tính tình tỷ tỷ, chỉ sợ không thể không tức giận.”

Nhưng Chu Nhược chỉ là đóng đưa cây quạt, bộ dạng vô cùng bình tĩnh, chỉ là trong đôi mắt dịu dàng như nước kia, lại lóe điểm một chút hàn quang.

Ngô Tam nhi nào biết đầu những việc này, cũng là cười ha ha nói: “Trầm đại ca nói đúng, Tần nhi cô nương vẫn còn đang thử đồ, diễn luyện, Trầm đại ca và thiếu gia, tiểu thư, đến trong sương phòng ngồi một chút trước đi.”

Ngồi một hồi, Chu Hằng thiếu kiên nhẫn rồi, đi tới đi lui trong phòng, không ngừng nhìn sắc trời, Thẩm Ngạo chỉ là uống trà, Chu Nhược lại nhú lông mày lại, giống như có tâm sự.

Ba người, ai cũng không lên tiếng, không khí có chút xấu hổ, đợi đã lâu, Ngô Tam nhi mới tới nói: “Trầm đại ca, Tần nhi cô nương đã chuẩn bị thoả đáng rồi, trận đấu còn có ba canh giờ, bây giờ có nên đi hội trường luôn hay không?”

Thẩm Ngạo đứng lên nói: “Đi.”

Ba người ra cửa, Chu Nhược đóng cửa quạt như muốn nhìn quanh, chỉ là qua cái hành lang này lại chẳng thấy một ai, hơi có chút thất vọng, liền theo đi bốn người Thẩm Ngạo xuống lầu, xe ngựa là có sẵn, ngoại trừ hai cỗ xe Chu phủ, còn có ba cỗ xe đứng ở bờ sông Biện Thủy, trong đó có một cỗ xe xa hoa, lại cực kỳ tinh xảo, trên thân xe có hoa văn mới, bên trong bị màn lụa mỏng che lấp, như ẩn như hiện, giống như mỹ nhân e thẹn, toàn thân đều có một loại cảm giác xa hoa.

Chu Nhược chép miệng, nhìn cái xe hoa kia đến thất thần, khuôn mặt đỏ lên, lại hơi có chút ghen tỵ.

Chỉ một lúc sau, được rất nhiều thị nữ, gã sai vặt bảo vệ xung quanh, một người tiểu mỹ nhân tư thái mỹ lệ, trên đầu đeo lụa mỏng che mặt lượn lờ dạo bước đi tới, do hai người thị nữ nhẹ nhàng vịn, ai cũng thấy không rõ diện mạo của nàng, nhưng quần áo, cũng không đẹp để quý giá, cho dù là ai cũng đoán ra, nữ nhân dịu dàng đi đến đây đúng là nhân vật oanh động nhất thành Biện Kinh, Tần Nhi.

Đi đến trước người Thẩm Ngạo, Tần nhi hơi khẽ cúi người xuống chào, nói: “Công tử...”

Thẩm Ngạo nhẹ nhàng cười một tiếng, đánh giá cao thấp nàng, đều không nhìn ra hẳn định làm cái gì, tự nhiên đầy ẩn ý nói: “Lên xe đi, hoa khôi tiểu thư của ta.”

Tần nhi được mọi người đưa lên xe hoa, Thẩm Ngạo lúc này mới dời ánh mắt, đôi mắt thoáng nhìn, lại chứng kiến Chu Nhược nhú cái mũi lại, liền tục cười lạnh.

Thẩm Ngạo đi qua, cố ý nói: “Biểu muội, nhấn cái mũi thật không tốt, miệng cười thường mở, mới có thể càng thêm diễm lệ.”

Chu Nhược dậm chân một cái, mang theo một chút tức giận nói: “Ai ai cần người lo, hừ!”

Chu Nhược hừ lạnh một tiếng, liền xoay người đi lên xe ngựa, chỉ còn lại Thẩm Ngạo ngu ngơ ở nơi nào đó nửa ngày mới hoàn hồn được.

Xem ra Chu đại tiểu thư hôm nay tức giận không nhỏ rồi, cẩn thận là hơn, cẩn thận là hơn

Bánh xe từ từ chuyển động, trong xe bắt đầu khẽ run, Chu Nhược ngồi ở trong xe, lông mi hơi nhú, ngực có chút phập phồng, thật sự là bị chọc tức.

Thẩm Ngạo kia, dĩ vãng thấy mình liền giống như con ruồi thấy mật ngọt, hôm nay thấy Tần nhi kia, lại là xa cách đối với chính mình, đường xa thì mới biết sức của ngựa, lâu ngày biết tâm người, câu nói thật sự không sai.

Nghĩ đến ánh mắt vừa rồi Thẩm Ngạo nhìn Tần nhi, tâm Chu Nhược cực kỳ đau xót.

Hoa khôi thi đấu, ở Phồn Đài, cái gọi là Phồn Đài, tương truyền vì lúc Xuân Thu đã cắt đứt quan hệ, Xà Hiếu vương Tăng Trác triều Hán cai quản, đất đai cực kỳ rộng lớn, điều hơn ngàn người, bên ngoài thì là lấp kín tường vây, dài hơn vài dặm, chiếm cứ khu vực phồn hoa nhất trong Khuyết Thành.

Phồn Đài hơi nghiêng, chính là có không ít miếu đài, nếu là thời điểm hội chùa, tất nhiên là người ra vào tấp nập.

Xe ngựa đứng ở bên ngoài tường vây Phồn Đài, một đoàn người che chở Tần nhi đang muốn tiến vào điện, cách đó không xa lại có hoa xe dừng lại, hơn mười người nam nữ vịn một người dịu dàng rơi xuống đất, Thẩm Ngạo ngẩng nhìn lại, người xuống đất không phải Vân Vân thì còn là ai?

Oan gia ngõ hẹp mà!

Thẩm Ngạo co rút cổ lại, tận lực hướng trốn sau lưng Chu Hằng, nếu bị Vân Vân chứng kiến mình đi theo Tần nhi đến dự thi, không biết sẽ nghĩ ra cái dạng gì nữa, có lẽ là chú ý thì tốt hơn, gần đây phạm mệnh đào hoa, ít dẫn đến phiền toái thì tốt hơn.

Hốt hoảng đi vào điện, trong đại điện khoáng đạt này lại vô cùng trống vắng, thời điểm còn sớm, đám khán giả còn chưa đến, trước hết để cho Tần nhi đến trong phòng nghỉ ngơi một chút, Thẩm Ngạo cùng Ngô Tam nhi đi chỉ đạo Tần nhi.

Người chủ trì đại hội lại không nhỏ, chính là trí sĩ Lễ Bộ thị lang, ở thời đại này, hoa khôi coi như là tình yêu, chủ trì trận thịnh hội này, nếu không phải thị lang thì là quan to khác, sẽ không làm việc này mất mặt, nói không chừng còn có thể tăng thêm một tình yêu thương trong sĩ tử.

Cái này gọi là gốc cây già trời mầm nhỏ (ý bảo già còn dè), ha ha, Thẩm Ngạo nhìn qua thị lang này, trong lòng nghĩ đến câu ngạn ngữ, liền vui vẻ không nhận được.

Thị lang họ Từ, tên một chữ người một chữ, Từ đại nhân hai mươi năm trước đã thi đỗ, hôm nay đã đến bảy mươi tuổi, người đến tuổi thất thập cổ lai hi, tóc trắng mặt nhăn, răng lười lẩn lộn, Từ đại nhân tuổi già sức yếu, thì ra còn có nhà húng như vậy, khó được, khó được, cái gọi là Trường Giang sóng sau dè sóng trước, sóng sau đã qua từng đợt rồi lại từng đợt, sóng trước lại còn chiến đấu tại tuyến đầu, thật là làm hậu bối Thẩm Ngạo không thể không cảm thấy xấu hổ.

Chấp chấp tay về hướng Từ đại nhân, bộ cái gần như, Từ Vị tóc trắng phất phơ, cái đôi mắt đục ngầu kia chỉ là dò xét Thẩm Ngạo một lát, bản mặt hơi nhăn, kiên quyết không bị Thẩm Ngạo hấp dẫn, lúc lắc tay áo nói: “Điểm danh xong rồi, cũng nên đi đến chỗ ngồi, không nên đi dạo, lại càng không nên sinh sự.”

Thẩm Ngạo bị mất mặt, trong lòng không khỏi suy nghĩ: “Đến cả Từ đại nhân, ánh mắt kém như vậy, cũng có thể làm chủ khảo? Thật sự là kỳ quái rồi, con mắt Từ đại nhân rất tốt sao?”

Thẩm Ngạo oán thầm một phen trong lòng, lôi kéo Ngô Tam nhi vào trong phòng riêng, tại đây bố trí tương đối chu toàn, bốn Thẩm Ngạo vừa tới xong, tức thì có người bưng trà bánh tới, mọi người vây quanh cái bàn ăn uống no đủ, Chu Hằng ở bên cạnh nói: “Biểu ca, người cũng đã biết điểm cổ hội thi đấu hoa khôi này chưa?”

Thi đấu hoa khôi còn có điển cố? Thẩm Ngạo lần đầu tiên nghe nói.

Chu Hằng xem bộ dạng Thẩm Ngạo nghi hoặc khó hiểu, liền ngầm hiểu, giải thích nói: “Thi đấu hoa khôi này lần đầu tiên được tổ chức, lại là Đại hoàng tử điện hạ mở ra, Đại hoàng tử điện hạ tính tình ôn hậu, lại không để ý nhiều sự vụ, bình thường ngoại trừ đọc sách, chính là cải trang đi ra ngoài đi dạo, có một ngày hắn đi Thi Hoa Quán, đột nhiên sinh ra linh cảm, liền chuẩn bị mở thi đấu hoa khôi, khi đó, hoàn toàn là Sư Sư cô nương Thi Hoa Quán đứng thứ nhất. Từ đó về sau, mặc dù Đại hoàng tử không tham dự nữa, nhưng trên phố phường cũng tự phát chuẩn bị mở, hôm nay, hội thi đấu hoa khôi này, đã tiến hành lần thứ tư rồi.”

Lại là Đại hoàng tử, Đại hoàng tử rất thanh nhân tự tại đó, lại là đại hội giám bảo, lại là thi đấu hoa khôi.

Thẩm Ngạo mỉm cười, trong đôi mắt lóe ra ánh sáng không thể cân nhắc, hoàng đế, Sư Sư, Đại hoàng tử, hoa khôi, đoạt giải nhất, Đại hoàng tử này, đâu phải không để ý đến sự vụ, là không dám đi để ý, đâu phải là trời sinh tính ôn hậu, phải là không dám không ôn hậu, về phần cái gọi là linh cảm kia, chỉ sợ là vô môn ngựa tăng bốc cha hắn chiếm đa số.

Hoàng tử quả nhiên là hoàng tử, ngay cả vượt môn ngựa, đều có một phong cách riêng.

Đại hoàng tử này, xem ra cũng không đơn giản, lòng dạ rất sâu.

Thẩm Ngạo đột nhiên cảm giác được, trong lịch sử, cho dù là Khâm Tông Triệu Hằng kia, cũng không phải loại người nhu nhược vô vi, từ một loạt thủ đoạn hắn làm, đó có thể thấy được hắn đại trí giả ngu.

Những hoàng tử tự cho là thông minh mà dương dương đắc ý kia cũng không thiếu, kết quả đại đa số đều bị bánh xe lịch sử nghiền thành cặn bã, mà Triệu Hằng, cũng không được hoàng thượng ưa thích, tại trong hậu cung không có thế lực, công một cái danh Đại hoàng tử hàng đầu, giống như ngồi ở trên núi lửa thiêu đốt, không nghĩ đến là, tiếp theo lại bị mất mạng.

Muốn tranh giành ngôi vị hoàng đế, đầu tiên phải làm ra vẻ đáng thương, rõ ràng rất đỏ mắt đối với quyền lực chí cao kia, lại phải làm bộ dạng không màng danh lợi, chẳng những phải giả bộ, còn phải trang điểm đến mức làm cho người tin tưởng, làm cho người ta tin tưởng, đồng thời còn phải nịnh nọt khoe điểm xấu của mình.

Rất rõ ràng, vị Triệu lão huynh này rất am hiểu chơi chiêu thức ấy.

Chỉ là, loại sự tình này, không có liên quan đến Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo cúi đầu nhấp một ngụm trà, ánh mắt rơi vào trên người Tần nhi mặt lụa mỏng che, cười ha hả mà nói với Tần nhi: “Tần nhi không cần khẩn trương, đợi đến lúc lên đài, chỉ cần làm theo biện pháp của ta, hát một ca khúc là được.”

Tần nhi gật đầu, thấp giọng nói: “Công tử, ta hiểu được, nhất định làm theo như người phân phó.”

Nghe lời đó, Thẩm Ngạo rất có ấn tượng tốt đối với Tần nhi, ánh mắt vụng trộm thoáng nhìn, lại chứng kiến Chu Nhược đông đưa cây quạt chuyển khuôn mặt đi qua, vừa mới bắt gặp trên lỗ tai của nàng có lỗ xuyên như ẩn như hiện, Thẩm Ngạo cười hắc hắc, nói: “Biểu muội, người giả nam trang rất không thành công rồi, người khác xem xét, đã biết người là tiểu thư, cái cây quạt này cũng đừng có rung, dao động tiếp, cũng còn là một tiểu mỹ nhân.”

Chu Nhược hừ lạnh một tiếng, liếc liếc Thẩm Ngạo, không tiếng động mà nói trong lòng: “Ta làm thế nào, ai cần người lo?”, nhưng lại không nói chuyện cùng Thẩm Ngạo, chỉ có chút nhú lông mày.

Thẩm Ngạo đung phẩy cái đình, đành phải đóng mắt ngồi yên, bảo dưỡng tinh thần.

138. Chương 137: Thi Hoa Khôi

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 137: Thi hoa khôi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Qua buổi trưa, mặt trời dần dần ngả về phía tây, sắc trời âm đạm xuống, cái ánh sáng mịt mờ kia không đủ để chiếu sáng căn phòng, cũng may bọn sai vật nghĩ rất chu đáo, điểm lên vài ngọn nến, trong phòng lại bắt đầu sáng sủa hơn.

Trong phòng đã có không ít quần chúng ngồi xuống, Thẩm Ngạo bệ cửa sổ đẩy ra, từ nơi này nhìn xuống, đầu người trong phòng di động, trong ánh sáng chập chờn, liên tiếp phát ra các loại tiếng ồn ào.

Từ nơi này nhìn sang bên phải, trên chỗ trường ban đã xây dựng một cái đài, nhìn từ trên xuống, là một cái đài cao phủ một lớp vải đỏ.

Thẩm Ngạo xem đám người, phát hiện không ít thanh niên giám sinh mặc áo đạo, liên tiếp hét lớn nói chuyện cùng đồng bạn, người cùng trường, ngược lại, kia Thái Học sinh trang phục Thái Học lại cực kỳ thiếu, Thẩm Ngạo cười trộm trong lòng, phần lớn gia cảnh giám sinh không kém, mười quan tiền phí vào bàn được coi là cái gì, về phần Thái Học sinh, lại bất đồng, ngoại trừ mấy người nhà giàu có, còn lại phần lớn xuất thân nghèo khó, đừng nói tiền vào sân, cho dù là cơ hội liếc nhìn trộm cũng đều không có.

Giám sinh đều ủng hộ Tần nhi, có bọn hắn, Thẩm Ngạo nắm chắc hơn một chút.

Chỉ một lúc sau, Ngô Tam nhi vội vã bước tới, nói với Thẩm Ngạo: “Trầm đại ca, vừa rồi ta đi xem lượt ra sân khấu của Tần nhi cô nương, Tần nhi cô nương là xuất hiện ở phút cuối cùng.”

Thẩm Ngạo à một tiếng, hỏi hắn: “Xuất hiện ở phút cuối cùng tốt hơn, hay là ở trước tốt hơn?”

Ngô Tam nhi vừa rồi chạy trước chạy sau, lại nghe được không ít quy tắc, liền nói: “Tự nhiên là gần phía trước tốt hơn, Trầm đại ca, người nghỉ xem, lúc các quần chúng tiến vào sân, đều chỉ có thể nhận một tú cầu, nếu các cô nương gần phía trước đều xuất sắc, đầu óc bọn hắn nóng lên, cái tú cầu này chẳng phải ném ra ngoài rồi sao? Đợi đến lúc cuối cùng, cho dù Tần nhi kinh diễm như thế nào, cho dù bọn hắn muốn ủng hộ Tần nhi, chỉ sợ tú cầu trong tay không có mà vứt.”

Thẩm Ngạo đập mạnh vào bệ cửa sổ, nói rất chắc chắn: “Không cần phải uể oải, trong nghịch cảnh mà thắng lợi mới có ý tứ, yên tâm, lúc này đây chúng ta nhất định thắng rồi.” Hắn sợ lời Ngô Tam nhi nói sẽ ảnh hưởng đến Tần nhi, dù sao Tần nhi cũng là lần đầu tiên lên đài, sao bằng được mấy cô gái già giận bất chấp mọi thứ kia.

Chu Hằng không rõ ý tưởng, tâm thần hơi có chút bất an, nói: “Biểu ca, chúng ta thật sự có thể thắng sao? Nghe nói lúc này đây, Vân Vân tiểu thư sẽ ở chỗ này hát một ca khúc mới, dùng thực lực của nàng, có lẽ...chỉ sợ chúng ta muốn thắng cũng không dễ dàng!”

Thẩm Ngạo mắt trắng không còn chút máu, liền khép miệng không nói.

Đến giờ thân, đám khán giả đều tự ngồi xuống, lại có đến hơn ngàn người, đèn tường và đèn lồng chiếu xuống sân, khung cảnh sáng rõ, không ít quần chúng đã bắt đầu không kiên nhẫn mà phát ra thanh âm, thúc giục các cô nương nhanh lên đài.

Giờ phút này, trong lòng Thẩm Ngạo cũng có chút lo lắng, tuy đã khoát lác, nhưng không thể quyết định ra thắng bại được, ai cũng không biết sẽ phát sinh cái biến cố gì, mặc dù giám sinh ủng hộ phiếu vé cho Tần nhi, nhưng ai cũng không biết đầu óc những tên gia hỏa tinh trùng lên não này có thể nóng lên, đem tú cầu ném ra bên ngoài trước hay không.

Tuy nóng vội, nhưng trên mặt lại là một vẻ trấn định, cuối cùng vẫn phải mang đến một chút vui mừng cho vài người bên người.

Thẩm Ngạo ngoái đầu nhìn lại, vừa mới phát hiện đôi mắt Chu Nhược lơ đãng rơi tại trên người mình, dưới ánh đèn, da Chu tiểu thư trắng như tuyết, hai mắt vẫn còn giống như một giếng nước trong vắt, cái lãnh ý kia thoáng qua thiếu đi một ít, giống như nước tan ra trên băng, tuy lạnh lùng, lại nhiều thêm vài phần nhu hòa.

Theo một tiếng chiêng vang lên, Thẩm Ngạo không kịp đi phỏng đoán tâm tư Chu Nhược, liền nghe được có người kéo cao cuống họng nói: “Chư vị yên tĩnh, thi đấu hoa khôi, hiện tại bắt đầu.”

Người này vừa dứt lời, toàn trường nghiêm túc và trang trọng hẳn lên, trong phòng Thẩm Ngạo, vài người cũng đều tiến đến bệ cửa sổ, nhìn xuống đài cao kia, gấp gáp chờ nữ tử mỹ mạo xinh đẹp xuất hiện.

Trong ánh lửa đèn mềm mại rũ xuống, tiếng chân rơi cũng có thể nghe, vô số người duỗi dài cổ, một thân ảnh dần dần xuất hiện, từng bước một, không nhanh không chậm, bụi bặm bay lên còn chưa rơi xuống đất, bước thứ hai còn chưa rơi xuống, giờ phút này, tất cả mọi người tim đập như trống trong ngực đều dần dần gia tốc lên rồi, ồ ồ, tiếng thở dốc liên tiếp vang lên, ở bên trong con mắt nhìn trùng trùng của mọi người, một bóng người từ phía sau màn đi đến trước sân khấu.

Vãi lúa, Thẩm Ngạo mắng to một tiếng trong lòng, mỹ nhân xuất hiện trên đài cao kia không phải cái như tựa tiên nữ, mà là Lễ Bộ thị lang Từ Vị râu tóc bạc trắng, tuổi già sức yếu kia.

Trên khán đài, thanh âm kéo dài một mảnh, mọi người như mồn thất cổ tự tử, đợi từ đầu đến giờ, lại một lão đầu sắp chết như vậy xuất hiện, thất vọng trong lòng lớn thế nào, có thể nghĩ ra.

Từ Vị đưa cái mặt lên, mắt diếc tai ngơ hướng về phía dưới đài, từng bước chắp chắp tay, dốc sức liều mạng ho khan vài tiếng, phảng phất muốn ho ra máu, kỳ thật hẳn ho ra máu nữa cũng vậy thôi, chạy nhanh gọi người khiêng xuống, gọi đám tiểu mỹ nhân lên đài, mắt mười quan tiền tiến đến xem mỹ nhân, ai nguyện ý xem cái tấm mặt mo này.

Khục khục ho xong rồi, tinh thần Từ Vị lại thoáng cái bắt đầu sáng láng, nhãn nhin hồi lâu mới nói: “Mời Thanh Phong Các Thạch Tường Quân tiểu thư lên đài.”

Từ Vị nói xong, cuối cùng đã rời đi, mọi người thở ra một hơi, lão gia tử đi đứng quá không tiện, đến lúc này mới đi, không biết đã làm trễ nãi bao nhiêu thời khắc mỹ hảo.

Lập tức, một nữ nhân lượn lờ đi đến, nàng đung đưa eo nhỏ nhún bước tới, cổ tay hiện lên dưới lụa mỏng trắng, con mắt hàm ý vẻ thanh xuân, búi tóc trên đầu nghiêng nghiêng, có trâm phượng ngọc cài vào, má lúm đồng tiền thanh tú tươi đẹp kiều diễm hơn so với bông hoa, miệng nhỏ như quả hành tây, một cái nhãn mảy một nụ cười làm động nhân tâm, trong lúc nhìn quanh hai bên, rất nhiều người đã mê mẩn không thôi.

Thạch Tường Quân cô nương hạ thấp người ngồi trên ghế đầu ở trên đài cao, đang lúc mọi người nhìn trừng trừng, hơi có vẻ ngượng ngùng, chỉ nghe nàng nhẹ nhàng nói: “Ta xin hiến một ca khúc vì chư vị đại nhân, công tử, xin chư vị đại nhân, công tử vui lòng chỉ giáo.” Thanh âm cực kỳ ngọt ngào, lập tức liền có người chuyển cầm đến, để nàng đánh đàn.

Mặt mày Thạch Tường Quân nhảy lên, liền khai mở môi đỏ, bắt đầu hát, nàng hát, chỉ là ca khúc thường thấy nhất trong phố xá, nói về chuyện một người thư sinh yêu một tiểu thư thanh lâu, hai người hoan ái nói chuyện, cái câu chuyện này cực kỳ mập mờ, rất nhiều người nghe xong không ngừng suy nghĩ vẩn vơ, nhưng từ trong miệng Thạch Tường Quân hát ra, lại có một phong vị khác, đám khán giả chỉ cảm giác mình biến thành thư sinh kia, Thạch Tường Quân thành người thân mật với thư sinh, mặt mày đưa tình, hai bên cùng nhau tỏ tình ở bên trong.

Ngô Tam nhi liếc mắt, thấp giọng nói với Thẩm Ngạo: “Trầm đại ca, tiểu thư Thạch Tường Quân này, chính là cô nương xuất chúng nhất Thanh Phong Các, trong thành Biện Kinh cũng rất nổi danh, so với Vân Vân cô nương tự nhiên vẫn kém xa, nhưng thực lực lại không thể khinh thường.”

Thẩm Ngạo gật đầu, hé miệng cười một tiếng, tiếp tục nghe Thạch Tường Quân tiểu thư kia hát ca khúc.

Một khúc ca xong, mọi người mới hồi phục lại tinh thần, ào ào trầm trồ khen ngợi, Thạch Tường Quân kia đứng lên dịu dàng khẽ chào, âm thanh ngọt ngào nói: “Tạ ơn chư vị đại nhân, công tử nâng đỡ.”

Chỉ một thoáng, rất nhiều tú cầu liền ném về hướng đài cao, lại có nhiều trên trăm, nghĩ đến Thạch Tường Quân cũng rất được hoan nghênh, lần đầu tiên lên đài, liền chiếm được không ít người ưu ái.

Chỉ là, đại đa số người có lẽ là tương đối lý trí, nắm tú cầu, nhưng không ném ra ngoài, kỳ thật, mặc dù một người xuất hiện cuối cùng có hoàn cảnh xấu, nhưng là người thứ nhất xuất hiện, cũng không thể chiếm được cái gì tốt, thi đấu vừa mới bắt đầu, rất nhiều người còn đang do dự, tự nhiên không chịu đơn giản đem tú cầu ném ra ngoài.

Đợi Thạch Tường Quân từng bước lả lướt rời đi như khói bay, trên đài dưới đài liền có không ít gã sai vặt thân thủ nhanh nhẹn thu thập tú cầu trên mặt đất, qua thời gian nửa nén hương, công tác thống kê kết quả đã đi ra, Thạch Tường Quân đoạt được tú cầu, lại có nhiều hơn 120 cái, thành tích như vậy, đã là vô cùng khủng khiếp.

Trong lòng Thẩm Ngạo tính thoáng qua, tất cả quần chúng cộng lại, chỉ sợ cũng không hơn một ngàn người, 120 tú cầu, chỉ ít có hai thành hi vọng lên đỉnh. Chỉ là hiện tại, cơ hội vẫn đang còn rất lớn, các cô nương đều thanh lâu đều không thể khinh thường, không đến phút cuối cùng, chỉ sợ danh xưng hoa khôi này còn chưa biết rơi vào nhà ai, bây giờ còn không dễ kết luận.

Tiếp theo, lại có mấy tiểu thư lên đài, hoặc là xinh đẹp, hoặc là hào phóng, hoặc là ngượng ngùng, có người hát, có người đánh đàn, có người múa, lập tức đẩy không khí lên mức cao trào, chỉ là về sau, tuy nhan sắc mấy tiểu thư đều là thượng giai, tú cầu lại không nhiều lắm, vừa rồi Thạch Tường Quân kia giành trước ra sân, đã làm cho đám khán giả đánh giá rất cao, lúc này không chịu đơn giản ném tú cầu ra ngoài.

Trong lòng Thẩm Ngạo dự tính, đám khán giả hiện tại muốn nhìn nhất, chỉ sợ là Vân Vân và Tần nhi, hiện tại lo lắng nhất đúng là Vân Vân lớn tiếng dọa người, hút toàn bộ tú cầu đi.

Đúng lúc này, có người cao giọng nói: “Cho mời Vân Vân cô nương hiến nghệ.”, trong lòng bàn tay Thẩm Ngạo đột nhiên đầy mồ hôi lạnh.

139. Chương 138: Cả Sảnh Đường Ủng Hộ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 138: Cả sảnh đường ủng hộ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Nghe được hai chữ Vân Vân, tất cả mọi người ngừng hô hấp lại, đồng loạt nhìn về phía đài cao, không bao lâu, một bóng hình xinh đẹp dịu dàng đi ra, bước chân vô cùng nhu hòa.

Mọi người chú ý nhìn lại, cổ họng đều muốn nâng lên tận cổ, cái thân ảnh thanh lệ trên đài cao kia, nếu không phải Vân Vân thì là ai?

Vân Vân cúi người khẽ chào, nói: “Chư vị đại nhân, chư vị công tử, Vân Vân hôm nay muốn hát vì mọi người, chính là một ca khúc mới của Thẩm Ngạo Thẩm công tử...”

Những lời này nói ra, tự nhiên là rất nhiều người thoáng cảm thấy khó chịu, cứ nghe hai người Thẩm công tử và Vân Vân có tư tình, thậm chí còn có đồn đại, gia hỏa Thẩm Ngạo ăn tàn phá hại đã làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật rồi(ăn cơm trước kẻng), rất nhiều người đều không tin, hoặc là nói trong lòng ầm ầm mong mỗi không muốn tin tưởng.

Chỉ là lúc này đây, Vân Vân chính miệng nói ra sẽ hát ca khúc do Thẩm công tử làm, tâm tư không ít người liền dao động.

Thẩm Ngạo và Vân Vân hẳn là thực sự có tư tình?

Có cái tâm tư này, trong tâm không ít người đang ngồi như bị búa đánh vào, thần sắc ảm đạm, cần biết yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, người đang ngồi đây, người nào không thừa nhận mình là quân tử, Vân Vân là mỹ nhân như vậy tự nhiên là tha thiết ước mơ rồi, đáng tiếc, đáng tiếc một đóa hoa thật tốt, đã bị heo gặm mất.

Thẩm Ngạo tự nhiên không biết có bao nhiêu người oán thầm hắn trong lòng, đôi mắt rơi vào trên người Vân Vân, ở bên trong ngọn đèn dầu mờ mờ, chỉ thấy nàng khoác một kiện quần áo cổ điển, áo thuần trắng dệt bằng tơ che ngực trước ngực đã lại, ầm ầm lộ ra cái yếm màu lam nhàn nhạt. Bên dưới là váy lụa dài màu xanh nước biển, hoa lệ mà chất phác, trắng trong thuần khiết thanh nhã mà không mất đi vẻ yếu điệu.

Làn váy tinh xảo được thêu từng đóa bạch liên trắng trong thuần khiết lên, sa y màu sắc trong suốt lướt nhẹ, tựa như ảo mộng, ầm ầm hiện ra làn da nữ tử trắng nõn bóng loáng, vô cùng mịn màng nõn nà.

So với Thạch Tường Quân vừa rồi, tuy quần áo mộc mạc hơn, cũng không có vẻ quá nhiều điểm nổi bật, hay cặp môi đỏ mọng, nhưng, giờ phút này, chỉ cần thấy nàng, dung nhan tiểu thư Thạch Tường Quân kia cũng chậm rãi biến mất khỏi đầu Thẩm Ngạo, lục cung phấn đại vô nhan sắc(nữ nhân đầy sáu cung vẫn vô sắc trước mặt người mình yêu), xem ra thơ của tử quý Bạch Đại quả nhiên không phải nói bừa, thẳng đến lúc hiện tại, Thẩm Ngạo mới không thể không tin tưởng.

Cái vòng eo kia dịu dàng nhưng lại rất quyến rũ, mặc dù hơi hơi rung động, nhưng toàn thân, lại ra khí chất tiên tử thoát tục, không thể không cảm thán một câu.

Vân Vân làm như nhẹ nhàng hít vào một hơi, đôi mắt đẹp nhìn quanh, ánh mắt lưu chuyển trong lúc đó tự hiện phong tình, bên cạnh gò má lộ ra vẻ đỏ ửng, nhàn nhạt tản ra hương thơm, bờ môi mềm non mê người hé mở, thanh âm phảng phất như âm thanh thiên nhiên truyền ra, vốn là đang đứng, lập tức khoan chân ngồi xuống, vỗ về chơi đùa đàn cầm trước người, đinh đông, tiếng nhạc vang lên, trong âm thanh của tự nhiên, thần sắc tất cả mọi người đều hoảng hốt, lại thoáng cái đã đắm chìm xuống dưới, rơi vào bên trong khúc nhạc tuyệt mỹ này.

Thanh âm Vân Vân uyển chuyển du dương thần kỳ, phẳng phất thật sự biến thành thê tử kéo trượng phu lại, đôi mắt hướng về hư không, lại thấp giọng nỉ non kể ra câu chuyện, thần sắc lo lắng vì trượng phu kia dường như lầy lan ra xung quanh.

Một khúc cuối cùng qua đi, mọi người mới như tỉnh dậy ở trong mộng, thoáng chốc, tiếng hoan hô vang lên như sấm, cho dù là Thẩm Ngạo, cũng không khỏi bội phục Vân Vân biểu diễn, trông về phía xa xa, chỉ thấy vô số tú cầu bay múa lên sân khấu, thật sự rất phô thiên cái địa.

Sắc mặt Ngô Tam nhi đều thay đổi, trong lòng có chút chột dạ, đưa con mắt lên nhìn Thẩm Ngạo liếc, lại chứng kiến Thẩm Ngạo chỉ mỉm cười, làm ra bộ dạng như bất vi sở động(không hề quan tâm), lúc này trong lòng mới dần dần thả lỏng, trong lòng nghĩ: “Trầm đại ca nói có thể thắng, nhất định có thể thắng.”

Không ngờ âm thanh Chu Nhược vang lên, lạnh lùng nói: “Vân Vân cô nương hát một khúc kinh động mọi người, hoa khôi này không phải là Vân Vân thì còn là ai nữa?.”

Thẩm Ngạo cười nói: “Biểu muội không tin ta sao? Biểu ca nói Tần Nhi có thể thắng, liền nhất định có thể thắng.”

Chu Nhược mắt trắng không còn chút máu: “Thẩm công tử nói..., ta cũng không dám tin.”

Ặc, rõ ràng không tin ta, cần biết thành tín là của ta đứng thẳng gốc rễ, xem ra biểu muội không tin biểu ca rồi.

Thẩm Ngạo tưởng tượng trong lòng, kỳ thật hắn cũng có chút chột dạ, chỉ là không đến phút cuối cùng, hắn tuyệt đối không đơn giản nói mình thất bại.

Vân Vân dịu dàng rời đi, công tác thống kê số lượng tú cầu xong xuôi, lại có ba trăm bốn mươi hai cái, so với thành tích Thạch Tường Quân vừa rồi đúng là trọn vẹn nhiều hơn gấp ba, thành tích như vậy, đã là đồ trạng nguyên, mấy cái tên đứng đầu bảng lúc trước, chính là thúc ngựa cũng đuổi không kịp.

Trong lòng Thẩm Ngạo tinh tường, nếu không phải trong lòng rất nhiều quần chúng ẩn ẩn còn có mấy phần chờ mong, chỉ sợ tú cầu này từ lâu đã ném hết ra ngoài rồi, nếu không phải còn có một Tần Nhi được xưng người vừa xem liền chết tồn tại, Vân Vân muốn đoạt giải quán quân, chỉ sợ là không hề lo lắng.

Chợt mắt qua đi, trong lúc đó, lại có bảy tám cô nương lên đài, ca hát khiêu vũ đều không phải trường hợp cá biệt, đã có người đến thông báo Tần Nhi chuẩn bị lên sân khấu rồi, không khí trong phòng khẩn trương lên, Thẩm Ngạo đi đến bên người Tần Nhi, thấp giọng nói: “Tần Nhi, lúc này đây phải xem người.”

Tần Nhi gạt đầu, tuy bị lựa mông che chắn, nhưng đã gặp trên gương mặt nàng bay lên một vòng đỏ tươi, hơi cúi thân thể, do mấy thị nữ dẫn đi thay quần áo trước.

Thẩm Ngạo đánh ánh mắt về hướng Ngô Tam nhi, Ngô Tam nhi hiểu ý, cũng đi theo cực kỳ nhanh, đương nhiên không phải đi xem Tần Nhi thay quần áo, mà là đi bố trí đài cao trước.

Rốt cục cũng đã đến phiên Tần Nhi, đợi cho có người tuân lệnh mời Tần Nhi cô nương vào bàn, toàn trường lại là một hồi hít thở không thông, trong truyền thuyết, ai liếc nhìn Tần Nhi, liền lập tức trà không muốn uống cơm không muốn ăn, ăn không ngon ngủ không yên, nghị lực tốt thì gãy gò đi vài chục cân, không chịu đựng được, liền không thể không hồn phi phách tán.

Mỹ nhân như vậy, là mỹ nhân tất cả mọi người chưa từng thấy qua, mắt thấy sắp được chứng kiến phong thái Tần Nhi, tất cả mọi người không khỏi duỗi dài cái cổ, so với Vân Vân, Tần Nhi càng làm người ta chờ mong.

Chỉ là, đi đến trước đài cao, không phải Tần Nhi, mà là Ngô Tam nhi, Ngô Tam nhi cười ha ha chấp tay nói về hướng mọi người: “Chư vị, đáp ứng lời mời của Tần Nhi cô nương, chúng ta cần bố trí tại đây, có vài thứ, cần bố trí một phen, xin chư vị yên tâm, cũng không tốn quá nhiều thời gian của chư vị.”

Ngô Tam nhi dứt lời, chỉ huy hai gã sai vặt đi theo, phủ sáu bảy đèn lồng màu đỏ nhỏ ở trên đài cao, lại đang bỏ ra không ít cánh hoa trên đài cao, những quần chúng ngồi bên dưới kia, lúc này không đánh trống reo hò, rất nhiều hứng thú chờ đợi, muốn nhìn xem rốt cuộc người trên đài đang cố mê hoặc cái gì.

Đèn lồng màu đỏ thấp lên, trên cả đài cao thoáng chốc đã bắt đầu trở nên mờ lung, màu ánh sáng hồng nhạt sáng bóng kia, chiếu sáng xuống dưới, lại nhiều thêm vài phần khí thế xuất trần, bọn người Ngô Tam nhi lui đi, liền chứng kiến một thân ảnh ảo ảo, nhẹ nhàng lắc lắc vòng eo mảnh khảnh, từng bước một đi đến đài cao.

“Là Tần Nhi cô nương, Tần Nhi cô nương đến rồi!” có người không nhìn được, phát ra tiếng la, trông mắt vẫn không nhúc nhích, lại hình như có chút ít không thấy rõ, lau lau con mắt, chỉ thấy trong ánh sáng mờ lung, một thân hình suy nhược, trên người mặc áo hoa hồng đỏ bó sát người, tay áo rộng rãi, bên dưới là váy hoa xanh biếc, bên hông dùng tơ vàng mềm cột thành một nơ con bướm xinh tươi, tóc mai buông xuống nghiêng xuống, trâm phượng ngọc bích chọc vào búi tóc, lộ ra thân thể thon dài rồi lại hơi yếu đuối.

Bộ quần áo này, hoàn toàn là Thẩm Ngạo xếp đặt thiết kế, đã dùng một ít quần áo đặc thù thời Bắc Tống, lại dung hợp xếp đặt thiết kế lớn mật đời sau, nhất là váy đai lưng bó sát người kia, vừa đúng đủ để phác họa dáng người mê người của Tần Nhi đến mức nổi bật. Về phần cái nơ con bướm buộc lên trước ngực kia, lại thêm vài phần đáng yêu dí dỏm, làm cho người ta không nhìn được, muốn nhào lên che chở.

Tần Nhi dịu dàng từ từ bước tới, nàng mở to mắt, không có gì in hình trong đó, dường như thờ ơ đối với sự vật trước mắt, cái eo kia theo từng bước tiến mà lắc lư trên phạm vi lớn, đúng là giống như con mèo lười lay động, sinh ra vẻ ử ử, xa xa nhìn lại, đã động lòng người, lại còn sinh ra cảm giác không thể khinh nhờn.

Quần áo và dáng đi cực kỳ hấp dẫn như vậy, cũng thập phần mới lạ, phối hợp với cái ánh sáng mờ lung kia, lại làm cho tất cả mọi người không nhìn được, cổ rướn lên, không ngừng cảnh giác cao độ, muốn đi thấy rõ hình dáng Tần Nhi.

Chỉ là, càng chăm chú xem, lại vẫn chỉ chứng kiến hai hàng lông mày thanh nhẹ giống như châu không phải châu, một đôi mắt hàm xúc giống như khóc không phải khóc, trong hốc mắt hình như lộ ra một chút nước mắt, ngoại trừ một bộ dáng suy nhược yếu đuối, những chi tiết khác, lại không thấy rõ lắm.

“Quả nhiên là tuyệt sắc nhân gian, không gì sánh được.” Có người không nhìn được, nói chuyện không ngớt, mặc dù không xem được toàn cảnh Tần Nhi, nhưng chỉ ngấp nghé một góc, bên trong ánh sáng mờ lung ở đằng kia, trong lòng đã âm âm đầy sóng gió.

Rất nhiều người ào ào đồng ý, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào một đôi mắt đẹp điểm một chút nước mắt, đều có một loại xúc động muốn xông lên ôm bờ eo của nàng, dốc lòng che chở Tần Nhi.

Loại tâm lý ám chỉ này càng ngày càng mãnh liệt, lại có người không nhìn được, đã đem tú cầu vút lên trước rồi.

Vật đẹp đến vậy, thấy cẩn thận, cũng không quá sinh ra nhiều hảo cảm, nhưng mỹ cảm như ẩn như mờ lung kia, lại làm cho người rung động không thôi.

Cái gọi là vợ không bằng thiệp, thiệp không bằng trộm, trộm không bằng không trộm được, kỳ thật cũng thuộc về loại tâm lý này.

Chỉ nhìn Tần Nhi khẽ chào, đám khán giả không nhìn được, hít một hơi không khí, lại sợ cái thân hình mảnh mai yếu đuối này của nàng không cẩn thận mà ngã sấp xuống, tâm trạng bắt đầu lo lắng, liền nghe được thanh âm Tần Nhi mang theo điềm đậm đáng yêu, nói: “Tiện thiệp bái kiến chư vị đại nhân, công tử, hôm nay Tần Nhi bôi xấu tại trước mặt chư vị, xin hát một ca khúc.”

Thanh âm của nàng cũng không êm tai như Vân Vân, càng không có vẻ đẹp dễ như Sư Sư, thậm chí còn hơi có khuyết điểm nhỏ nhất, nhưng cái thanh âm điềm đậm đáng yêu kia, lại làm cho người như si mê như say sưa, làm cho người ta tăng thêm cảm giác muốn che chở.

Tần Nhi buông thông hai tay, lại không thấy vẻ xinh đẹp, không tận lực đi khoe khoang làm dáng, càng không có khí tiên tử như Vân Vân, chỉ là vừa đứng như vậy, giống như tùy thời cũng bị gió thổi lảo đảo, vòng eo mềm yếu vô lực kia, giống như cây dương và cây tre hết sức nhỏ, nhu nhược chấp chờ trong gió, vô cùng động lòng người, làm người ta sinh ra cảm giác thương tiếc.

Tần Nhi khẽ mở môi đỏ, liền bắt đầu hát: “Ve mùa đông thê lương bị ai, kêu trên trường đình lúc tối muộn, mưa rào qua đi. Đò môn ẩm ướt không tiếng gió, lưu luyến nơi này, thuyền không muốn đi. Cầm tay nhìn

nhau, hai mắt đầm lệ, không lời nói ghen ngào. Hoài niệm rời đi, ngàn dặm sóng vỗ, sương chiều nặng nề trên bầu trời rộng rãi. Đa tình từ xưa đã là tổn thương ly biệt...”

Cái bài hát này cũng không mới lạ, chính là Vĩnh Địa « vũ lâm linh », ý bên trong nói là: Thu về, con ve kêu rất to mà lại thê lương nóng nảy, quay mắt nhìn về phía trường đình, lúc chạng vạng tối, một hồi mưa nặng hạt vừa dừng lại. Tại bên ngoài kinh đô thiết lập tiệc tiễn đưa, nhưng không chèn chén thỏ mãn nỗi lòng, đang tại thời điểm lưu luyến không rời, người trên thuyền đã thúc dục xuất phát. Nắm tay nhau, nhìn nước mắt lóng lánh trong con mắt đối phương, thẳng đến lúc cuối cùng cũng không nói lời từ biệt, thiên ngôn vạn ngữ đều ghen tại trong cổ, nói không nên lời. Nghĩ đến lúc trở về phía nam, đoạn đường nối tiếp đoạn đường, ngàn dặm xa xôi, một mảnh sóng vỗ, sương mù nặng nề, in dấu khắp bầu trời, đúng là vừa nhìn đã thấy vô biên.

Từ xưa đến nay, người đa tình thương tâm nhất chính là ly biệt, huống chi lại gặp mùa thu hiu quạnh vắng vẻ này, nỗi buồn ly biệt này sao có thể chịu được, ai biết lúc ban đêm ta tỉnh rượu, người đã ở chỗ nào? Sợ là chỉ có cây dương và cây tre bên cạnh bờ, đối mặt gió sớm thê lương và sương lạnh sáng sớm. Chuyển đi này nhiều năm cách biệt, người yêu nhau không ở cùng một chỗ, ta lường trước được, dù cho gặp thời tiết tốt, phong cảnh tốt, cũng như không có tác dụng. Dù cho có bụng đầy tình ý, lại biết kể ra cùng ai đây?

Cái bài ca này rất phổ biến lúc ly biệt, cũng là bi thảm nhất, một người thư sinh và nữ tử thanh lâu ly biệt, sắp ngàn dặm cách xa nhau, có lẽ cả đời cũng không thể gặp mặt, chua xót nối tiếp nhau, ý sâu bi liên tục, làm cho người ta không đành lòng nghe.

Thanh âm Tần Nhi cũng không phải hoàn mỹ, nhưng hát ra cái bài hát này, lại nhiều thêm vài phần ý cực kỳ bi ai, không có tiếng đàn nhạc đệm, chỉ là đứng lặng trên đài cao, thân hình nhỏ bé và yếu ớt giống như một con thuyền lá nhỏ, tùy thời cũng bị mưa gió thổi bay, khi hát, nước mắt kia lại càng muốn chảy ra, lời âm không ngắt cũng dần dần bắt đầu khàn giọng, lại càng tăng thêm vài phần thê lương.

“Nghe thấy thật sự là làm tan nát cõi lòng người.” Thẩm Ngạo không hề có bộ dạng tan nát cõi lòng, vui mừng nhường này, vốn là hấn còn sợ Tần Nhi không làm ra cảm giác mình muốn, nhưng ai ngờ, Tần Nhi này lại trời sanh có khiếu là Lâm muội muội(Hồng lâu mộng).

Chu Hằng cũng thất lỏng lỏng này, lâm vào vẻ mê say, nói: “Biểu ca, Tần Nhi hát khúc này, mặc dù nghe không hiểu, nhưng ta nghe xong, lại cảm thấy trong lòng ề ề, giống như có đồ vật gì đó chắn giữa ngực, một hơi không nuốt nổi, phun không ra, ai... ta càng thấy càng thương.”

Hấn rung đùi đắc ý làm văn, sắc mặt lại mang vẻ trang trọng khó có được.

Chu Nhược cũng lâm vào trầm tư, phảng phất cũng bị ca khúc êm tai kia lây nhiễm, điểm một chút nước mắt, bị câu chuyện bên trong làm cho cảm động.

Lại đi xem bộ dáng đám khách, ca khúc Tần Nhi vừa hát xong, đám khán giả không có phản ứng, phảng phất đang đắm chìm trong dư vị, hồi lâu sau, mới ào ào đánh trống reo hò, lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, vô số tú cầu ném lên trên khán đài.

Tần Nhi, càng giống tiểu nữ nhân diễm đạm đáng yêu, phảng phất tùy thời đều có sự tình bất hạnh phát sinh ở trên người nàng, loại bất hạnh này toát ra đến mức bi thương, vô cùng cảm động sâu sắc, đám khán giả chỉ một thoáng cái đều ném tú cầu đi, nhất thời vô cùng cảm động, người trong tay có tú cầu đều cấp bách đến mức không thể đợi, ném ra ngoài, nếu không có tú cầu, cũng lớn tiếng hò reo cổ vũ hết mình.

140. Chương 139: Vân Vân Thuộc Về Ta

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 139: Vân Vân thuộc về ta

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tần Nhi từ tốn phiêu nhiên rời khỏi đài cao, chỉ lưu lại một bóng hình xinh đẹp làm cho người khác rung động cùng vô số tú cầu phi lên trên đài cao.

Đợi cho đến lúc công tác thống kê đi ra, số lượng không nhiều không ít, lại cũng là ba trăm bốn mươi hai cái, tương đương cùng với Vân Vân.

Thẩm Ngạo dự tính, hiện quần chúng còn có tú cầu trong tay, nhiều nhất không vượt qua trăm người, những người cuối cùng nắm lấy tú cầu đang trông xem tình huống thế nào này, mới thật sự là người quyết định hoa khôi là ai.

Từ trong tâm suy nghĩ, Tần Nhi nhất định phải thắng, cho dù Tần Nhi không thắng, cũng tuyệt đối không thể để cho Vân Vân đoạt giải nhất, đây là điểm mấu chốt của Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo có thể không cần một vạn quan tiền thưởng kia, lại không thể dễ dàng tha thứ để Vân Vân đoạt cái danh hiệu hoa khôi bỏ đi này, tiểu tình nhân làm hoa khôi, có lẽ là một sự tình đáng để khoe khoang, nhưng đối với Thẩm Ngạo mà nói, chính mình đã nợ Vân Vân quá nhiều, hiện tại hướng chi Vân Vân đã một lòng đặt ở trên người hắn, nếu chỉ coi nàng như tình nhân, thật sự quá không có lương tâm.

Tuy hắn và Vân Vân phát sinh quan hệ là xuất phát từ say rượu mất lý trí, nhưng chính mình đã hứa hẹn đối với Vân Vân, tuyệt đối sẽ không phụ Vân Vân ôn nhu động lòng người, Thẩm Ngạo chỉ nguyện ý một mình độc hưởng, thầm nghĩ một tương lai rất tốt cho Vân Vân.

Nếu để cho Vân Vân làm hoa khôi, cái sự tình này sẽ hung tàn bức nào đây, người được tiện nghi chỉ sợ chỉ có ông chủ Thì Hoa Quán, nếu Vân Vân thành hoa khôi, chỉ sợ ông chủ Thì Hoa Quán càng thêm không muốn buông tha Vân Vân, một cái cây rụng tiền đang lờ lờ sáng lên này.

Nữ nhân của hắn, không nên vì thân thể của chính mình mà yên lặng tự ti, nữ nhân cũng không nên vì lợi ích của một người khác mà tồn tại, nàng nên ở dưới sự bảo vệ của hắn, bắt đầu cuộc sống trôi qua khoái hoạt.

Đang tại một khắc tất cả quần chúng như ở trong mộng mới tỉnh, mười cái cái sọt bày ra, trên từng cái sọt dán một tờ giấy hồng đầu, trên mặt viết tên các nàng.

Người đang ngồi ở đây cũng biết quy củ, đây là một lần cuối cùng quảng tú cầu rồi, có chút quần chúng nhất thời còn không thể quyết định chủ ý, chính đang lúc suy tư, trong tay nắm tú cầu, từ từ dạo bước đi qua, lập tức liền có người hát vang: “Tặng Vân Vân cô nương một quả tú cầu.”

Không bao lâu lại hô: “Tặng Tần Nhi cô nương một quả tú cầu.”

Vân Vân và Tần Nhi, hai người còn đang bất phân thắng bại, Chu Hằng cũng thấy trong lòng bàn tay chảy ra đầy mồ hôi lạnh, lo lắng nói với Thẩm Ngạo: “Tần Nhi lại rút lại phía sau một quả tú cầu rồi, biểu ca, nhanh nghĩ biện pháp đi.”

Thông cảm, Chu đại thiếu gia không coi Thẩm Ngạo như thần tiên, nếu thật sự là thần tiên, còn tham dự thi đấu hoa khôi làm cái rắm, trực tiếp sửa đá thành vàng, kiêu thế như mây có tốt hơn được không?

Chu Nhược đứng một bên như có điều suy nghĩ, trầm ngâm nói: “Lúc này đây, chỉ sợ Vân Vân tiểu thư nắm chắc thắng lợi trong tay.”

Lúc này đây, trên khuôn mặt đẹp của Chu Nhược cũng không có vẻ mỉa mai, lông mày chau lên, nói: “Ưu thế Tần Nhi ở chỗ móng lung và thời gian ngắn chế tạo ra cảm giác réo rất thấm thiết, một khi loại cảm giác này trôi qua, có người hồi tưởng lại lúc Vân Vân diễn, tất nhiên sẽ tỉnh táo lại, cho nên thời gian càng kéo dài, càng bất lợi đối với Tần Nhi.”

Phân tích của nàng lại rất phù hợp lý luận tâm lý học, thời gian người cảm động cũng không dài, hoặc là nói, đầu óc nóng lên rất nhanh, nhưng cũng tỉnh táo sắp, nhất là những quần chúng nắm lấy tú cầu một mực đang trông xem tình huống thế nào này, nếu không có một phần tỉnh táo, cái tú cầu này sớm đã không biết vút cho cô nương nào đó, cho nên, biểu muội nói không sai, nếu cứ theo đà này, Tần Nhi tất bại.

Thẩm Ngạo vụng trộm mà thở dài một tiếng, khẽ mỉm cười nói: “Xem ra bốn công tử phải tự thân xuất ngựa .”

Hắn vuốt vuốt cán quạt, lâm vào suy tư, lập tức dặn dò Ngô Tam nhi một phen, bước ra khỏi phòng.

Vân Vân và Tần Nhi, số lượng tú cầu đã biến thành ba trăm năm mươi một cùng ba trăm bốn mươi lăm, rất rõ ràng, Tần Nhi đã rơi xuống hạ phong, giờ phút này, tú cầu trong sân đã không còn nhiều lắm, không ít quần chúng cầm tú cầu đứng trầm ngâm không làm gì ở trước cái sọt.

Thẩm Ngạo bước nhanh đi qua, đi đến trước cái sọt, cười ha hả mà nhìn chung quanh, đảo qua là có người nhận ra hắn, chấp tay về hướng Thẩm Ngạo nói: “Vị này hẳn là chính là Thẩm Ngạo Thẩm công tử?”

Mọi người vừa nghe, à, thì ra hắn chính là Thẩm Ngạo, đều là tò mò nhìn sang, dò xét cao thấp, vị Thẩm công tử này thật sự còn có ít khí chất tài tử, xem qua bộ dáng thì rất ngọc thụ lâm phong, tao nhã, thực tế, cặp mắt thanh tịnh kia, có một loại nhuệ khí hùng hực áp chế người.

Nghe nói Thẩm Ngạo cầu kết cùng Vân Vân, lại làm thơ vì Tần Nhi cô nương, hai đại hoa khôi đứng đầu, người có khả năng được chọn lựa lớn nhất này, lại đều sinh ra liên lạc cùng hắn, cái điểm phúc này, thật sự là ao ước cháy bỏng của người bên ngoài .

Thẩm Ngạo gật gật đầu: “Tại hạ chính là Thẩm Ngạo, ồ, tú cầu của huynh đài vì cái gì còn chưa vút?”

Người nọ nắm chặt tú cầu, tràn đầy vẻ do dự, nói: “Không biết Thẩm huynh có cái gì chỉ giáo?”

Thẩm Ngạo quả quyết nói: “Tại hạ đề nghị huynh đài quảng cho Vân Vân cô nương, ha ha, Vân Vân cô nương và Thẩm mỗ... Ha ha..., huynh đài giúp ta một việc, ngày sau sẽ báo đáp hết mình.” Hắn đồng đưa cây quạt, bộ dạng tràn đầy mập mờ.

Người nọ ngạc nhiên nói: “Thẩm công tử không phải còn làm thơ vì Tần Nhi cô nương sao? Nói Tần Nhi cô nương có mỹ mạo Tây Thi, đã thấy lại càng thương, rồi lại vì sao bảo ta quảng cho Vân Vân?”

Thẩm Ngạo ha ha cười nói: “Cái này sao, huynh đài, thực không dám dấu diếm, Tần Nhi chỉ là hồng nhan tri kỷ của tại hạ, Vân Vân cô nương mới là mục tiêu của ta, ta nhìn thấy Tần Nhi, liền thấy được bóng dáng Vân Vân, vì vậy nên mới viết cái bài thơ kia xuống, tuy nói người ghi bên trong chính là Tần Nhi, kỳ thật trong lòng lại nghĩ đến Vân Vân.”

Thật phức tạp, tâm tài tử gian xảo, quả nhiên không đơn giản, những lời này làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm, nhìn bộ dáng Thẩm Ngạo rất đặc ý, thật đúng là làm cho người ghen ghét.

Người nọ gật đầu nói: “Tốt, tại hạ sẽ thanh toán cho Thẩm công tử .” Nói xong liền vút tú cầu vào trong sọt của Vân Vân .

Thẩm Ngạo vội vàng tạ ơn, đứng ở một bên đi, ôm tay quan sát.

Chỉ là từ đó về sau, mười mấy người đến đây quảng tú cầu, mắt thấy bộ dáng Thẩm Ngạo dương dương đắc ý, tuy cũng định đem tú cầu quảng cho Vân Vân, nhưng vừa rồi Thẩm Ngạo nói một câu kia, không phải là nhắc nhở hắn và Vân Vân có tư tình sao? Bây giờ nghĩ lại, có lẽ là Tần Nhi thuần khiết hơn một ít, nếu hoa khôi lại để cho thằng nhãi Thẩm Ngạo này ôm đi, chúng ta làm sao bây giờ?

Thẩm Ngạo nói một phen, quả nhiên nổi lên tác dụng thật lớn, tú cầu Tần Nhi lại lên như điều gặp gió, thoáng cái đã ngang với Vân Vân, về sau lại càng lập tức nhiều ra mười cái nhiều hơn Vân Vân.

Kỳ thật, chiến thuật Thẩm Ngạo vừa rồi chọn dùng, chỉ là một chủng loại chiến thuật tâm lý rất đơn giản, ở trong mơ hồ, hắn đã thành tình địch của toàn dân, hắn nói muốn ủng hộ Vân Vân, loại người quảng tú cầu tức thì sinh ra tâm lý phản nghịch, không để cho cái tên gia hỏa này được như ý nguyện.

Tần Nhi đoạt giải nhất đã định, trong lòng Thẩm Ngạo mang theo nụ cười gian mà trở lại phòng, ở trong phòng, một mùi hương thoang thoang truyền đến, Tần Nhi đã trở lại, không chỉ có nàng, chính là Vân Vân, cũng không biết lúc nào đã ngồi ở đối diện Tần Nhi.

Tần Nhi đang che lụa mỏng, cúi thân hành lễ về hướng Thẩm Ngạo, nhưng Vân Vân lại cản môi, nhìn Thẩm Ngạo, trong hốc mắt hình như có hơi nước.

Nàng rất thông minh, đến hiện tại, làm sao không biết Tần Nhi này chính là hoa khôi Thẩm Ngạo chế tạo nên, chỉ là vừa rồi Thẩm Ngạo vì để Tần Nhi đoạt giải quán quân, lại tự mình chạy tới làm trò, thật sự là làm nàng cực kỳ thương tâm.

Thẩm Ngạo làm như vậy, không phải là vì nịnh nọt Tần Nhi này sao?

Lòng Vân Vân cực kỳ chua xót, nước mắt hơi rơi xuống một chút, chứng kiến ánh mắt Thẩm Ngạo đưa tới, liền tranh thủ chuyển khuôn mặt qua chỗ khác, chỉ là vệt nước mắt kia lại rơi xuống trên gương mặt.

Chu Nhược đứng ở một bên, bộ dạng nhìn có chút hả hê, ánh mắt nhìn Thẩm Ngạo, lại càng khinh thường hơn.

Thẩm Ngạo ngồi xuống, trấn định tự nhiên nói: “Vân Vân như thế nào cũng tới đây vậy?”

Vân Vân đột nhiên cố lấy dũng khí nhìn qua Thẩm Ngạo, nói: “Nếu người không thích, ta liền đi.” Ngữ khí của nàng cực kỳ kiên quyết, giống như là đã định ra quyết tâm nào đó.

Thẩm Ngạo cười khở một tiếng, nói với Tần Nhi: “Tần Nhi, người kéo lựa mông xuống đi.”

Tần Nhi vội vàng nói: “Vâng, công tử.”

Cánh tay đưa lên, lựa mông nhẹ nhàng xóc lên một góc, Vân Vân và Chu Nhược không nhịn được, liếc nhìn, vừa xem xét, đều là chấn động.

Nữ tử trong truyền thuyết có dung nhan tuyệt sắc, tiểu mỹ nhân làm cho người rung động, đến ánh trăng cũng mờ mịt đi, giờ phút này hiện ra chân dung, lại làm cho người ta thất vọng.

Tướng mạo Tần Nhi không xuất sắc, chỉ có thể dùng từ mỹ lệ để hình dung, ngoại trừ mặt mày làm cho người sinh ra một chút lòng triu mến, lại không có bất kỳ chỗ nào xuất chúng, cái mũi kia hơi có vẻ thấp một ít, phá hủy mỹ cảm bộ mặt, bờ môi lại hơi dày, tuy khuôn mặt kia khá thanh tú, nhưng ngũ quan chính thể tụ cùng một chỗ, luôn có một loại khuyết điểm nhỏ nhặt nói không nên lời.

Người như vậy, đúng là sắp trở thành hoa khôi sắc nghệ song tuyệt thành Biện Kinh, Vân Vân nhất thời ngạc nhiên, cây quạt Chu Nhược đang đưa trong tay, cũng thiếu chút rơi xuống đất.

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói: “Vân Vân, người hiểu chưa?”

Vân Vân túm quần đỏ mặt, nói: “Ta không rõ.”

Thẩm Ngạo bắt đầu dĩ cười cười, lập tức giữ chặt bàn tay nhỏ bé của Vân Vân, Thẩm Ngạo cảm giác được con mắt biểu muội rất khác thường truyền đến từ phía sau đầu, nhưng vẫn như cũ, rất chân thành tha thiết nhìn Vân Vân nói: “Trong lòng ta, Tần Nhi nhất định phải thành hoa khôi, không chỉ là bởi vì một vạn quan tiền thưởng, một việc trọng yếu hơn là, tuyệt không thể để cho Vân Vân đoạt giải quán quân.”

Chu Nhược hừ lạnh một tiếng, cắn cắn môi, gấp cây quạt lại, nói: “Tại đây rất nóng, ta đi ra ngoài đi dạo.”

Chu Nhược tận lực dùng một bộ dạng công tử rộng lượng do chính mình giả trang, nhưng trong lòng lại rất đau xót, không muốn nhìn cái tràng diện đậm đặc tình cảm này.

Ngô Tam nhi, Tần Nhi cũng đều là người nhu thuận, ào ào nói: “Đúng vậy, đúng vậy, nóng quá, chúng ta cũng đi ra ngoài hóng gió giải sầu.”

Chỉ có Chu Hằng còn đang nhìn, ngó ngó Thẩm Ngạo, lại ngó ngó Vân Vân, trong lòng rất bi phẫn, biểu ca đã cấu kết với Vân Vân từ lúc nào rồi, một đóa hoa tốt lại cắm ở trên bãi phân trâu, bốn công tử cũng là người đào hoa, vì cái gì không có cô nương nào nhìn trúng bốn công tử vậy?

Ngô Tam nhi trước khi đi không nhịn được, kéo kéo góc áo Chu Hằng không biết điều, thấp giọng nói: “Chu thiếu gia, người nóng rồi đó, muốn theo chúng ta đi ra ngoài một chuyến để hóng gió hay không?”

Chu Hằng kịp phản ứng, à, thì ra tất cả mọi người đã đi, ở lại chỗ này dường như không tốt lắm, bốn thiếu gia nhất không chịu nổi loại tràng diện này, vội vàng nói: “Nóng, nóng chết bốn công tử rồi, đi liền, đi liền!”

Người liên can đã đi sạch sẽ, trong phòng trong nháy mắt liền yên tĩnh, Thẩm Ngạo và Vân Vân đối mặt nhau, hai đôi mắt va chạm cùng một chỗ.

Vân Vân làm như đoán ra điều gì, nhưng lại cố ý nỉ non nói: “Thẩm công tử, đạo lý lần này dường như không thể thuyết phục người được rồi, Vân Vân thật sự đau lòng, mắt thấy Thẩm công tử đi đi theo làm tùy tùng cho người khác, có thể coi là kẻ, nhưng Vân Vân lại là cô gái yếu ớt, không chịu nổi thất bại.”

Người là cô gái yếu ớt, ta chính là Võ Đại Lang(anh trai Võ Tông) rồi!

Trong lòng Thẩm Ngạo minh bạch, Vân Vân lại đang thăm dò mình rồi, một cái hồ thật lớn, chỉ là, giờ phút này, hẳn lại chăm chú đến thần kỳ, rất chân thành tha thiết nói ra lời nói trong lòng: “Ta không hi vọng Vân Vân của ta đi làm hoa khôi trong thiên hạ, càng không hi vọng Vân Vân của ta đi làm đề tài để người khác nói chuyện, ta sẽ ghen đó.”

Đây cũng là lần đầu tiên Thẩm Ngạo nói rõ ràng cõi lòng cho Vân Vân nghe, kỳ thật còn có một thứ, Thẩm Ngạo không nói, nói đến nói đi, hẳn vẫn còn tính toán ích lợi của hẳn, muốn chuộc Vân Vân ra, dựa theo Thẩm Ngạo dự tính, không có mấy vạn quan thì đừng có mơ, đây là sự tình có muốn cũng không thể muốn, một khi nàng đoạt được hoa khôi, giá trị con người tăng theo cấp số nhân, đến lúc đó tiền chi ra rất uổng phí, Thẩm Ngạo kiếm ít tiền không dễ dàng, tương lai phải nuôi một đại mỹ nhân như vậy, tốn hao cũng không phải là nhỏ, bắt đầu từ hiện tại, đã có quyết định tăng thu giảm chi.

Trên mặt Vân Vân bay ra một vòng ửng đỏ, đôi bàn tay trắng như phấn khéo léo đánh vào trên ngực Thẩm Ngạo thoáng cái, rồi lại cắn môi, giống như cảm thấy có chút không nỡ nặng tay, thấp giọng nói: “Vân Vân không thể đoạt được hoa khôi, còn sợ Thẩm công tử xem nhẹ Vân Vân nữa nha!”

Thẩm Ngạo nhẹ vỗ về mái tóc Vân Vân, trong mắt hiện ra nhu tình thật sâu, nghiêm túc nói: “Ở trong lòng của ta, Vân Vân vĩnh viễn đều là hoa khôi, về phần hoa khôi thành Biện Kinh này...” Thần sắc Thẩm Ngạo lập tức chuyển, cười nói: “Ha ha... Ta đã có thể làm cho Tần Nhi lừa gạt đoạt được chức hoa khôi này, ngày mai cho dù là chó và mèo, chẳng phải cũng có thể để chúng đoạt được giải nhất sao?”

141. Chương 140: Hoàng Đế Đế Ý

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 140: Hoàng đế đế ý

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Mùa đông khắc nghiệt, tuyết rơi rất nhiều, bay bay xuống dưới, tốc tốc, tuyết rơi rất nhiều bên trong Vạn Tuế Sơn, phẳng phất ngưng kết thành một tầng thẩm trắng xóa, trên tầng đá kỳ dị kia, phẳng phất như một tầng băng sương hôn mê, phóng mắt nhìn lại, toàn là một mảnh trắng phau phau.

Triệu Cát khoác áo tơ, đứng ở bên ngoài đình nghỉ mát, chấp tay nhìn cảnh tuyết, nội thị đem trà nóng đến, Triệu Cát trở lại trong đình, nhấp một ngụm trà, lại hình như nhớ tới cái gì đó, lại cầm lấy một bức tranh, để lên trên bàn quan sát.

Cái bức họa này, rất giống Tùng Hạc Đồ chính mình sáng tác, nhưng nhìn kỹ, lại không thấy giống, Triệu Cát vẽ Tùng Hạc Đồ, có một tư thế độc lập biến đổi, nhưng cái bức Tùng Hạc Đồ này, lại không phải tư thế đó, cái phong cách độc lập kia đại giảm, nhiều thêm vài phần tinh xảo.

Triệu Cát là người biết hàng, tất nhiên là nhìn ra được giá trị cái bức họa này, run rẩy để tuyết đọng trên áo tơ rơi xuống, ngưng lỏng mảy, tự thì thầm: “Cùng là Tùng Hạc Đồ, đã có phong thái Lý Chiêu Đạo, trong thiên hạ, người thiện vẽ tranh hoa liễu, cũng chỉ có Lý Chiêu Đạo làm cho người ta kính phục nhất.”

Hắn đóng mắt lâm vào trầm tư, từ xưa đến nay, họa sĩ thiện vẽ tranh hoa điệp chỉ dùng một bàn tay cũng có thể đếm ra, Triệu Cát vẽ tranh hoa điệp cũng là số một, chỉ là phong cách vẽ hơi đơn thuần, thể nhân lại càng thêm tôn sùng Lý Chiêu Đạo hơn một ít.

Lý Chiêu Đạo chính là tôn thất triều Đường lúc trước, con trai Bành Quốc công Lý Tư Huân, tăng tôn Trường Bình vương Lý Thúc Lương. Am hiểu vẽ tranh sơn nước, thể gian xưng là tiểu Lý tướng quân. Kiêm việc thiện tranh hoa điệp, nhà cửa, nhân vật, vân vân..... Triệu Cát rất là tôn sùng Lý Chiêu Đạo, thậm chí có khi sinh ra cảm khái khi không thể sinh ra cùng thời với Lý Chiêu Đạo, lúc này thấy được phong cách vẽ của Lý Chiêu Đạo, họa sĩ vẽ Tùng Hạc Đồ này đúng là biểu hiện phong cách kia không sót một tia nào ra ngoài, làm cho Triệu Cát có rất nhiều cảm xúc trong khoảng thời gian ngắn.

“Xem người này vẽ tranh, thật sự là giật nảy mình!” Triệu Cát thở dài, cái bức họa này là mấy ngày trước đây tiểu quận chúa đưa tới, lúc đưa tới, Tím Hành giống như là có chút mất hứng, chỉ là nhìn tranh này, Triệu Cát liền vứt những việc vặt này ra sau đầu.

Mấy ngày nay, lúc nào cũng lấy ra quan sát, cùng là Tùng Hạc Đồ, phong cách vẽ khác lạ, đã kém đến ngàn dặm xa rồi, hết lần này tới lần khác, Triệu Cát vô cùng yêu thích họa sĩ thần bí vẽ theo phong cách Lý Chiêu Đạo, nhất thời không nhịn được, phát ra cảm thán.

Triệu Cát đã từng vẽ qua tranh Lý Chiêu Đạo vẽ, nhưng vô luận như thế nào, cũng không biểu hiện được ra đầu bút lông tinh xảo kia, càng là cực lực muốn đi bắt chước, càng không thể biểu hiện ra cái loại hàm súc thú vị này.

Nhưng họa sĩ thần bí kia, lại biểu hiện phong cách vẽ của Lý Chiêu Đạo vô cùng tinh tế, tuy chột có khuyết điểm nhỏ nhất, bối cảnh màu lợt kia hơi có vẻ bất công, lại được coi như là phương pháp vẽ tranh xuất chúng nhất từ thời Lý Chiêu Đạo đến nay.

Triệu Cát biết rõ, bức tranh này, muốn làm đến tình trạng đùa quá hoá thật, cần kỹ năng vẽ cực cao, cho dù là hắn, cũng tuyệt đối khó có thể làm đến trình độ này, mà họa sĩ thần bí kia, vốn là bắt chước phong cách của mình, lập tức lại bắt chước Lý Chiêu Đạo, người có được trình độ kỹ năng vẽ như vậy, trong thiên hạ cũng không tìm ra người thứ hai.

Thật sự là kỳ quái!

Triệu Cát trầm mặc một lát, nói với Dương Tiễn sau lưng: “Đem tranh này cất đi, để đến chỗ Trầm nằm ngủ.”

Dương Tiễn gật gù đầu, cẩn thận từng li từng tí mà bưng lấy bức vẽ, đang muốn tuân theo ý chỉ Triệu Cát làm việc, Triệu Cát lại là nghĩ đến cái gì đó, nói: “Quay lại đã, Trầm có chuyện hỏi ngươi.”

Dương Tiễn cười ha hả nói: “Bệ hạ phân phó là được.”

Triệu Cát đóng mắt lại, nói: “Cửa ải cuối năm cũng đã sắp tới rồi, Quốc Tử Giám và Thái Học, có phải là đã bắt đầu chuẩn bị rồi?”

Dương Tiễn gật gù đầu nói: “Đã bắt đầu bắt tay vào làm rồi, Lễ bộ bên kia đang tham khảo đề, hai hiệu trưởng Thái Học và Quốc Tử Giám, vì để có năm tốt, cũng đều chuẩn bị đủ sức mạnh, nghe tin tức Lễ bộ bên kia truyền đến nói, Thái Học bên kia có không ít Thái Học sinh muốn lập quân lệnh trạng, không cảm được tên đầu cuộc thi lần này, thề không bỏ qua.”

Triệu Cát cười một tiếng: “Thiếu niên là như thế, có quyết tâm này, mới có thể hăng hái cố gắng.” Lập tức lại nói: “Giám sinh gọi là Thẩm Ngạo kia, vì cái gì không nghe được tin tức của hắn, lúc này đây có cuộc thi, không biết hắn còn có thể bảo trì đệ nhất hay không.”

Triệu Cát trở lại cung, chỉ là nói một câu, Thẩm Ngạo này rất có ý tứ, lời này truyền vào trong tai Dương Tiễn, lập tức hiểu ý hoàng thượng rồi cho nên, đặc biệt để bụng đối với động tĩnh của Thẩm Ngạo.

Nghĩ đến Thẩm Ngạo này, Dương Tiễn liền mặt mày hớn hở rồi, nói: “Bệ hạ, Thẩm Ngạo trước đó vài ngày tham dự thi đấu hoa khôi, Thúy Nhã Sơn Phòng lại thật sự chiếm vị trí thứ nhất, về sau lại mua một cửa hiệu mặt tiền, mở lên một quán trà, gọi là Thúy Nhã Sơn Phòng, danh tự cùng âm cùng với Sơn Phòng, kinh doanh lại bất đồng, buồn cười nhất chính là người này đều lừa người trong thiên hạ, hắn nâng một

người tên là Tần Nhi cô nương lên, mọi nơi trong thành Biện Kinh đều truyền bá Tần Nhi cô nương mỹ diễm vô song, về sau nô tài gọi người lên điều tra, mới biết được Tần Nhi này cô nương, thì ra... thì ra... Ha ha...” Hắn không nhịn được, bật cười lên, bình thường Dương Tiễn đều là rất quy củ, khó được lúc làm càn như vậy.

Triệu Cát truy vấn hỏi: “Thì ra cái gì?”

Dương Tiễn nói: “Về sau nô tài mới biết được, thì ra Tần Nhi cô nương này, so với bất kỳ một cô nương đứng đầu thanh lâu nào, đều đến kém đến rất xa, Thẩm Ngạo này có thủ đoạn rất láu cá, càng lừa gạt người trong thiên hạ.”

Triệu Cát mỉm cười, nhớ tới sự tình ngày đó theo Thẩm Ngạo hồ đồ tại phủ Kinh Triệu, liền biết rõ Dương Tiễn không nói đùa, đối lại là người khác, có lẽ là hắn không tin, nhưng nếu là Thẩm Ngạo, hắn không thể không tin, người này, luôn luôn ưa thích thắng khi đánh bất ngờ.

Chậm rì rì mà nhấp một ngụm trà, Triệu Cát khẽ cười nói: “Theo hắn hồ đồ rất vui, chỉ là, nếu là làm trễ nãi việc học, thì rút cuộc thi, Trẫm liền từ từ thu thập hắn.”

Dương Tiễn nghiêm mặt nói: “Chỉ là, lại nói tiếp, mặc dù Thẩm công tử yêu hồ đồ, nhưng ở phía trong Quốc Tử Giám, lại đọc sách rất khắc khổ, mấy tiến sĩ thụ nghiệp đều khen không dứt miệng đối với hắn, cho dù là Đường đại nhân Đường Nghiễm khảo thi kinh nghĩa của hắn, mặc dù có chút không lưu loát, nhưng lại bỗng nhiên có rất nhiều kiến giải hay.”

Triệu Cát gật gật đầu, lộ ra một chút vui mừng nói: “Lúc này nên chăm chỉ, nếu chỉ biết đi làm việc hồ đồ, tương lai làm sao có thể gánh vác trách nhiệm?”

Dương Tiễn nhìn ra bên trong lời nói của Triệu Cát có một chút thâm ý, trong lòng nghĩ, Thẩm Ngạo thân thuộc với vua không nhẹ đâu, tương lai người này chỉ sợ muốn một phát bay lên trời, trong miệng lại cười nói: “Bệ hạ nói không sai, nô tài có phải là nên đi thông báo với Đường đại nhân, để cho hắn đốc thúc làm việc...”

Triệu Cát cắt ngang hắn, lắc đầu nói: “Không cần giống trống khua chiêng, Trẫm sống chết mặc bây là tốt rồi.”

... ..

Tuyết rơi nhiều hơn, Tụ Hiền môn Quốc Tử Giám, lại có không ít người mang theo hộp cơm, cầm cây dù, đứng lẳng lặng chờ đợi, trước cửa đền thờ đã bị những bông tuyết nhu hòa này nhẹ nhàng bao trùm một tầng mỏng. Mỗi một hạt bông tuyết đều nhu hòa xoáy quanh cơn gió nhẹ, rơi vãi xuống dưới đất, bay lả tả trên không trung.

Giẫm phải đất đầy tuyết lầy lội, không ít giám sinh đi ra khỏi phòng ở của mình, cùng nhau chờ đợi dưới Tụ Hiền môn.

Ngày mai đã là cuộc thi, sau cuộc thi có thể nghỉ rồi, phu nhân tất cả các phủ hoặc tự mình khoác áo quần áo lông da hồ, hoặc phân công đầy tớ thiếp thân nhà quan, mang theo hộp cơm, dưa và trái cây tới thăm.

Thẩm Ngạo và Chu Hằng đều mặc áo tơ, đứng dưới Tụ Hiền môn nhìn quanh, trong lòng có vẻ thất lạc, Chu Hằng hiển nhiên rất là bất mãn đối với áo tơ, nhìn một giám sinh khác, đại đa số đều là gơ cây dù lên, phong lưu phóng khoáng nói không nên lời, chính mình bị áo tơ bao vây lấy, trái ngược với bọn họ, bị biến thành cái bánh chưng, rất không được tự nhiên.

Sau khi thi đấu hoa khôi xong, một đôi anh em bà con này liền vung tay làm ông chủ sau lưng, đều giao những chuyện khác cho Ngô Tam nhi xử trí, vào Quốc Tử Giám, khổ đọc khổ đọc, mò mẫm lẫn lộn mò mẫm lẫn lộn, hai bên không quấy nhiễu lẫn nhau, nghĩ đến cuộc thi ngày mai, tâm cảnh hai người cũng đều bất động.

Thẩm Ngạo dùng những thời giờ rảnh rỗi này đọc sách đến mất ăn mất ngủ, ban ngày nghe tiến sĩ giảng bài, đến trong đêm, lại đem bút ký của Trần Tế ra để nghiên cứu, hôm nay đối với kinh nghĩa cuối cùng cũng nắm giữ chút ít, cho nên đối với cuộc thi, ẩn ẩn có chút chờ đợi.

Nhưng Chu Hằng, lại có vẻ buồn rầu, lẩn lộn lâu như vậy, ngày mai khảo thi, trở lại trong phủ tự nhiên không tránh khỏi một chầu đánh mắng.

“Biểu ca, đến rồi!” Thanh âm của Chu Hằng rất có ý tứ hàm xúc mừng rỡ.

Thẩm Ngạo đưa con mắt lên trông về phía xa, chứng kiến nơi góc đường, một cỗ xe ngựa phủ Kỳ Quốc công tiến tới, bánh xe nghiền nát hai hàng tuyết đọng, từ từ mà đến, cầm đầu đánh xe, lại là Lưu Văn.

Thẩm Ngạo cười nói: “Chỉ sợ là phu nhân đã tới, nếu sai người đến, không cần Lưu đại chủ tự mình đánh xe chứ?”

Chu Hằng hậm hực nói: “Chỉ cần cha ta không đến, còn lại là ai cũng được.”

Trong lòng Thẩm Ngạo biết hẳn cực kỳ sợ lão tử của mình, chỉ cười cười, trong lòng ngược lại ước gì Đoàn Chính đến một chuyến, dọa một cái hẳn.

Hai người nghênh đón, xe ngựa khó khăn lắm mới dừng lại được, bức rèm che chuyển động, sắc mặt Chu Hằng lập tức thay đổi, người đến lại thật sự là cha hắn Đoàn Chính.

“Phụ thân” “Dượng!” Hai người vội vàng hành lễ.

Đoàn Chính chui ra từ trong xe ngựa, Lưu Văn vội vàng bung cây dù cho Đoàn Chính, trong miệng cười ha ha nói: “Thiếu gia, biểu thiếu gia, hôm nay thân thể phu nhân không tốt lắm, chưa tới, lại bảo ta mang đến không ít điểm tâm dưa và trái cây, các người ăn nhiều một ít, ngày mai từ từ khảo thi một hồi.”

Thẩm Ngạo cười cười về hướng Lưu Văn, lập tức nhìn về phía Đoàn Chính, Chu Đoàn Chính ngày bình thường rất bận, không thể tưởng được, hôm nay lại có thời gian rỗi như vậy, vụng trộm nhìn Chu Hằng, thấy sắc mặt hắn đã tái nhợt, hơn nữa còn là một bộ dạng hồn bất phụ thể(hồn không ở trong thân thể), trong lòng liền âm thầm nở nụ cười.

Đoàn Chính đưa ngón tay lên, chỉ một chỗ mái hiên cách đó không xa, nói: “Chúng ta đến bên kia!”

Ba người nhẹ nhàng dùng giày giẫm phải tuyết đọng lầy lội, đến dưới mái hiên, Đoàn Chính hỏi hai người học bài thế nào, hai người tự nhiên đáp lại rồi, Đoàn Chính chứng kiến ngôn ngữ Chu Hằng lập loè, hôm nay lại là không tức giận, chỉ thở dài nói: “Người văn không thành võ chẳng phải, thật sự muốn dựa vào vị phụ che chở qua cả đời sao? Ai, lớn như vậy rồi, lại vẫn là không hiểu sự tình như vậy.”

Không biết như thế nào, tính tình Đoàn Chính hôm nay dường như rất vòng vo, cũng không có trách móc nặng nề đối với Chu Hằng, ánh mắt rơi vào trên người Thẩm Ngạo, nói: “Thẩm Ngạo, việc học của người, ta là không cần hỏi, người hiểu chuyện hơn so với Hằng nhi, biết rõ nặng nhẹ, một chuyến này đến, ta có lời muốn nói cùng với người.”

Thẩm Ngạo nói: “Mời dượng huấn thị(giáo huấn).”

Đoàn Chính mỉm cười: “Huấn thị làm cái gì? Chỉ là chuyện phiếm mà thôi, hôm qua ta vào triều, hoàng thượng lại lưu ta lại, hỏi việc học của người.”

Thẩm Ngạo hơi sững sờ: “Hoàng thượng làm sao lại biết rõ ta?”

Đoàn Chính chỉ là cười một tiếng, cũng không trả lời vấn đề của Thẩm Ngạo.

Trong lòng Thẩm Ngạo không khỏi suy nghĩ, không phải là lần sơ thí khảo thi trước đứng thứ nhất, lại mời lão nhân gia đề chữ, hoàng đế lão nhân này đã ghi hận trên đầu mình rồi?

Đồ mờ hồ, mặc dù cái chữ kia có một chút quá mức nho nhỏ, nhưng thân là hoàng đế, làm sao lại để ý như vậy?

Nếu nói là Thẩm Ngạo không khiếp sợ, đó là giả dối, hoàng đế chỉ mặt gọi tên hỏi việc học của hắn, trong này rất cuộc ẩn chứa huyền cơ gì, là tâm hoàng đế cao siêu hay là quân uy khó dò? Tại đây không biết được rồi.

Thẩm Ngạo cười khổ nói: “Dượng, không biết hoàng thượng hỏi việc học của ta, làm như vậy là vì cái gì?”

Đoàn Chính mong mỗi liếc nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Người thật sự không biết?”

“Thật oan uổng quá, ta cũng không phải con giun trong bụng hoàng thượng, nào biết vì cái gì?” Thẩm Ngạo oan uổng suy nghĩ, lắc lắc đầu đối với Đao Chính.

Đao Chính thở dài một hơi, nói: “Người từ từ thi đi, khảo thi tốt rồi tự nhiên vô cùng tốt, nếu không tốt, hoàng thượng nói, sẽ sửa trị người.”

Thẩm Ngạo sững sốt nửa ngày, trên đời nào có quy củ như vậy, thi không được còn muốn sửa chữa người? Đây cũng quá ngang ngược đi à nha!

Trong lòng Thẩm Ngạo có chút không yên lòng rồi, hoàng đế có phải thật sự vì sự tình lần trước ban thưởng chữ, ghi hận trong lòng, cho nên mới bắt đầu hà khắc đối với hắn, tìm cái cớ làm khó hắn hay không?

Lập tức, Thẩm Ngạo lại không chấp nhận ý nghĩ của mình, người ta là hoàng đế mà, có cần phải làm như vậy sao?

Nhưng không phải là nguyên nhân này, vậy là vì cái gì?

Thẩm Ngạo thật đúng là, trong lúc nhất thời, làm như thế nào cũng không nghĩ ra một người Vương tướng công liên quan đến hắn.

Đao Chính vỗ vai một cái Thẩm Ngạo, nói: “Người cũng không cần có gánh nặng, hoàng thượng hơn phân nửa cũng chỉ là nói giỡn mà thôi.”

Nói giỡn? Không phải nói quân vương không nói đùa sao?

Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ như vậy, lập tức lại bình thường trở lại, Đại Tổng triều có lẽ là ưu đãi phần tử trí thức, phải tin tưởng triều đình, tin tưởng hoàng thượng, hoàng thượng xấu dù thế nào, cũng không trở thành một người làm giám sinh khó xử.

Trong lòng an ủi mình vài câu, Thẩm Ngạo nói với Đao Chính: “Dượng lại làm ta giật cả mình.” Nói xong liền cười ha ha một tiếng, làm làm ra một bộ dạng khoan thai, an ủi Đao Chính.

Đao Chính thủy chung vẫn nhíu đầu lông mày, phảng phất giống như có tâm sự, lại nói mấy câu, nhân tiện nói: “Các người về thư viện đọc sách đi, ta cũng cần phải trở về.”

Hai người cáo từ, đi qua Tự Hiền môn, Đao Chính chấp tay đứng ở ngoài cửa Quốc Tử Giám, bầu trời đầy bông tuyết rơi xuống, bay lả tả mà rơi vào mũ quan và trên vai hắn, hắn lại giống như chưa tỉnh, nghiêng mắt nhìn thân ảnh Thẩm Ngạo cùng Chu Hằng dần dần đi từng bước trong tuyết, chỉ để lại hai hàng giày, không khỏi thở dài một tiếng, cười khổ nói: “Phúc họa liền nhau, Thẩm Ngạo, đều xem chính người.”

Hắn nhớ rõ, sáng sớm hôm nay, lúc hội triều, hoàng thượng lưu hắn lại, hỏi tình hình gần đây của Thẩm Ngạo, xem bộ dáng hoàng thượng, không giống như là có ác cảm đối với Thẩm Ngạo, chỉ có điều thân là Quốc công, hắn lại cũng không hi vọng giờ phút này Thẩm Ngạo in vào tâm hoàng đế, tuổi Thẩm Ngạo còn rất trẻ, có chút thời điểm làm việc có khiếm khuyết, cho dù hoàng thượng ưu ái hắn, nhưng gần vua như gần cọp, ai biết rõ, sau một khắc, có thể nghênh đón cơn trời phẫn nộ hay không.

Sống đến tuổi như hắn, rất nhiều sự tình đều nhìn thấu triệt rồi, Thẩm Ngạo có lẽ là quá trẻ tuổi, nếu lớn hơn cái mấy tuổi, càng thêm thành thực vững vàng, lúc đó đạt được tâm hoàng đế, tìm được sự thân thuộc với vua, mới là lý tưởng nhất.

142. Chương 141: Vương Tử Lật Quốc

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 141: Vương tử Lật quốc

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lưu Văn lén lút đưa cây dù tới che tuyết cho Đoàn Chính, trong miệng nói: “Công gia, tại đây rất lạnh, có lẽ là nên đi vào trong xe ấm áp.”

“Tốt!” Đoàn Chính gật đầu như có điều suy nghĩ, lên xe ngựa, nói với Lưu Văn: “Đến Thục Dưa phường đi.”

Ngồi ở trên càn xe, Lưu Văn sững sờ, Thục Dưa phường? Cái danh này rất thông tục, trong thành Biện Kinh lại là mọi người đều biết, chỗ đó dài suốt một phố, đều là dinh thự Dương Tiễn Dương công công trong nội cung, mặc dù phần lớn thời gian Dương công công đều ở trong cung, nhưng thỉnh thoảng, cũng đi ra khỏi cung nghỉ ngơi một hai canh giờ

Thục Dưa phường kia, cách cung điện rất gần, ngồi kiệu cũng không quá đáng nửa canh giờ là đến, Dương công công danh vọng lớn lao, ở phía trong triều đình này lại là nhân vật trọng yếu một lời cửu đỉnh, hôm nay đã nhận chức quan đến Chương Hóa Quân Tiết Độ Sứ, tay cầm quyền cao, lại càng quyền thế ngấp trời, bình thường, Quốc công và Dương Tiễn không tới liên hệ, như thế nào hôm nay, Quốc công lại muốn đi Dương phủ?

Lưu Văn không có cách giải, cũng không dám hỏi nhiều, lên tiếng đáp ứng, khống chế xe ngựa chậm rãi đi về phía trước.

Đoàn Chính ngồi một mình trong xe, nhưng lại đóng mắt suy nghĩ sâu xa, có phải là nên tìm hiểu để tâm hay không, hẳn không nắm chắc, thiên hạ to lớn, loại người có thể suy đoán tâm tư hoàng thượng, cũng không quá hai người, một người là Thái Thái sư, người khác chỉ có Dương Tiễn.

Vì Thẩm Ngạo, Đoàn Chính đành phải mày dạn mặt dày đi hỏi một câu rồi, hoàng đế để ý Thẩm Ngạo, rốt cuộc là có cái tâm tư gì?

Chỉ là thưởng thức? Hay là có ý đồ khác?

Đoàn Chính hơi thở dài một hơi, nếu hoàng thượng đơn thuần thưởng thức đối với Thẩm Ngạo thì cũng thôi, nhưng hẳn lo lắng nhất chính là, Hoàng thượng muốn mượn Thẩm Ngạo, để ám chỉ cho mình cái gì đó thì sao?

Trong xe ấm áp, bốn vách tường đều dán áo da lông lên, nơi vách tường còn treo một ấm nước nóng, liên tục tỏa ra nhiệt lượng, Đoàn Chính thở dài, tựa vào vách tường, đúng là bất tri bất giác mà đã ngủ.

Thời tiết rét lạnh, hoa tuyết lại bay lả tả, rơi xuống trên mặt đất, mặt đất trắng toát, tựa như không có nơi cuối cùng, tuyết rơi liên tục ba ngày, tuyết đọng trên mặt đất đã muốn tích lũy dày hơn một xích, đám giám sinh ngoài đọc sách, không ngăn được cái lạnh này, liền ưa thích chạy đến góc đông bắc Quốc Tử Giám, ở phía trong Mai Lâm uống chút rượu nhạt ấm dạ dày, đối với loại sự tình này, tiến sĩ luôn luôn là mở một con mắt nhắm một con mắt, hiện tại trùng hợp là hoa mai nở rộ, hương thơm hoa xông vào mũi, rất được đám giám sinh ưa ái.

Thẩm Ngạo hôm nay đáp ứng lời mời đi uống rượu, ở phía trong giám sinh, người hẳn quen biết không ít, người nhận thức hẳn lại càng nhiều, ngày mai chính là cuộc thi, không ít giám sinh lo lắng trong lòng, bởi vậy Thẩm Ngạo đáp ứng lời mời đi nhìn hoa mai.

Bảy tám người cười ha hả, tách ra bên trong biển hoa mai, đi vào trong chòi nghỉ mát, ngồi vào chỗ của mình, hai giám sinh ở một bên chuyển gạch đá nhóm lửa đun rượu nóng, hiển nhiên kinh nghiệm của bọn hắn rất phong phú, rất quen thuộc.

Thẩm Ngạo ngồi, ngồi đối diện cùng hắn là người gọi Ngô Bút, ở bên trong giám sinh, cũng là vô cùng có danh vọng.

Tại trước lúc Thẩm Ngạo chưa tiến vào đọc sách, tài học của người này, chỉ xếp hạng sau Thái Luân, hôm nay Thái Luân lại không biết là nguyên nhân gì, đúng là trên danh nghĩa đã rời đi, không đến Quốc Tử Giám, Ngô Bút này thật sự khâm phục Thẩm Ngạo, bắt đầu chậm rãi quan hệ thân mật cùng với Thẩm Ngạo.

Mấy người còn lại là người cùng trường với Thẩm Ngạo, đều là người rất quen biết, hai bên trong lúc đó cũng không có cái gì kiêng kị, thường xuyên đi chơi.

Ngô Bút này lại rất khôi hài, ở phía trong trời lạnh đông đưa cây quạt, lòng tràn đầy tư thái muốn làm ra vẻ cao nhã, cười ha hả mà nói với Thẩm Ngạo: “Thẩm huynh, tại đây hoa mai nở rộ, tuyết rơi nhiều bay tán loạn, sao Thẩm huynh không làm một bài thơ, để cho chúng ta mở mang tầm mắt, như thế nào?”

Thẩm Ngạo liếc mắt nhìn hắn, bất đắc dĩ mà cười nói: “Ngô huynh lại rất linh động, chỉ giục giã ta tới làm thơ, người có thể tự tại ngắm hoa!”

Lời nói như thế, nhưng người ta đã mở miệng, cũng không có đạo lý không làm, suy nghĩ một chút nói: “Gió đông mới có lại gió tây, cây gỗ trong núi trùng trùng điệp điệp. Chỉ có hoa mai nhiều vô cùng, y nguyên vẻ trắng ôm nắng hồng.”

Vừa dứt lời, những người khác ào ào trầm trồ khen ngợi, thơ còn chưa thưởng thức được, nhưng phần nhanh trí này cũng đã làm cho người mở rộng tầm mắt, con mắt Ngô Bút sáng ngời, nói: “Thẩm huynh quả nhiên lợi hại, dùng tài trí của Thẩm huynh, chỉ sợ gặp Lạt quốc Vương Tử ngang ngược kiêu ngạo kia, cũng không phải không thể bắt hãn thán phục.”

Một người cùng trường tò mò nhìn Ngô Bút, không nhận được mà hỏi thăm: “Lạt quốc Vương Tử là ai? Danh tự lại rất hiếm có.”

Ngô Bút ung dung cười một tiếng, nói: “Lạt quốc chính là tiểu quốc Thổ Phồn, trong nước nhiều thương nhân, mấy ngày gần đây Vương Tử bọn hắn theo thương thuyền Đại Tống triều ta đến đây tấn kiến hoàng thượng, bảo là muốn vĩnh viễn học theo thiên triều, nhưng cái tên Vương Tử này, lại quả thực là rất xảo trá, cha ta tại Lễ bộ làm việc, chính là chuyên môn phụ trách tiếp đãi người này, tuy tên này muốn xưng thần, nhưng mở miệng lại cực kỳ không kém, tìm chút ít vật hi hân nơi biên thủy quốc gia, muốn cho chúng ta thiên triều khó chịu, nghe nói cho dù là hoàng thượng, cũng rất đau đầu.”

Thẩm Ngạo cũng có lòng hiếu kỳ, khẽ mỉm cười nói: “Hoàng thượng cũng đau đầu? Như thế thì quá kỳ lạ quý hiếm, một Vương Tử tiểu quốc, cũng dám làm càn như vậy sao?”

Ngô Bút có phụ thân là Chủ khách lang trung, nói trắng ra là, đặt ở đời sau, liền tương đương với cấp dưới cục trưởng lễ tân bộ ngoại giao, chuyên môn dùng để tiếp đãi sứ thần các quốc gia. Mưa dầm thấm đất, Ngô Bút lại hơi có chút tầm mắt quốc tế, khẽ mỉm cười nói về hướng Thẩm Ngạo: “Lạt quốc và Thổ Phồn giáp gianh, lại cùng Đại Lý, Tiền Cam có biên giới chung, Thổ Phồn thực lực mạnh nhất, mà Thổ Phồn lại cùng ta ứng phó Tây Hạ, một cường địch rất mạnh, tuy Lạt quốc có dân cường hãn, trong nước đã có hơn bảy ngàn binh mã, Thổ Phồn quốc rất kiêng kị, cho nên nhiều lần cùng ta chế ngự Tây Hạ, thường thường không dám đem hết toàn lực ra, chuẩn bị hai mặt thụ địch. Lúc này đây nếu Lạt quốc có thể xưng thần về hướng Đại Tống ta, chính là lưng bụng Thổ Phồn không còn tồn tại mối họa, bọn họ và người Tây Hạ có thù không đội trời chung, chắc chắn sẽ dốc toàn lực đánh, lúc đó mới thành cánh tay của chúng ta được.”

Mấy người cùng trường ngây ngẩn cả người, nghe xong lập tức có chút phản ứng không kịp, người đọc sách mặc dù có hào hứng đối với quốc sự, nhưng loại ngoại giao kỳ cang này lại thiếu thiếu hứng thú, Lạt quốc, quý mới biết rõ bọn hắn ở nơi nào, không liên quan đến bọn họ.

Thẩm Ngạo lại nghe rõ, thì ra hoàng thượng có ý tứ là muốn chính hợp chư phiên tây nam, giảm bớt uy hiếp người Tây Hạ phía Tây Bắc, tuy Lạt quốc nhỏ, nếu là có thể lôi kéo, tự nhiên là nên tận lực áp dụng thủ đoạn lôi kéo, Lạt quốc Vương Tử này chính là lại rất cuồng ngạo, cho dù thân ngồi ngôi cừu ngũ, cũng không nhận được.

Thẩm Ngạo cười cười, tiếp tục hỏi: “Lạt quốc ở nam Thổ Phồn, hẳn là chính là Phật bang?”

Thẩm Ngạo nhớ mang máng, Phật giáo bắt đầu truyền vào từ đây, tiểu quốc này từng làm nước phụ thuộc Thổ Phồn, về sau Thổ Phồn phân liệt, chia làm các bộ, lập tức lại gặp phải người Tây Hạ xâm lược, bởi vậy mà thoát khỏi mẫu quốc, không thể tưởng được, cái quốc gia này tuy nhỏ, dũng khí cũng không nhỏ, Vương Tử kích động chạy tới đây, chỉ là đơn thuần đến thể hiện trí thông minh thôi sao?

Thẩm Ngạo cảm thấy không đơn giản như vậy, đừng xem người ta bây giờ còn là tiểu quốc hoang dã, nhưng Thẩm Ngạo lại tin tưởng, chỉ số thông minh của người ta không có vấn đề, lúc này đến đây, hơn phân nửa

là có ý tứ ồm ờ, cùng lúc có ý tứ xưng thần với Đại Tổng, một phương diện khác, lại không cam lòng, muốn bắt thiên triều lấy ra thêm vài chỗ tốt để thu mua hân, bởi vậy mới ngàn dặm xa xôi chạy tới, rồi lại làm một bộ dạng lợn chết không sợ nước nóng, không có quá nhiều thành ý.

Đôi mắt Ngô Bút sáng ngời, không thể tưởng được, Thẩm Ngạo ngay cả Lạt quốc cũng biết, nhân tiện nói: “Lạt quốc này tuy là nhỏ, nhưng nghe nói là tổ nguyên Phật gia, cùng Vương Tử đi đến đây, chính là một cao tăng Lạt quốc, nói mình có cái gì đại trí tuệ, đều không để người Tổng chúng ta vào mắt, kỳ thật theo ta thấy, Đại Tổng ta nhân tài đông đúc, một người cao tăng, lại có cái gì hiếm có, hoàng thượng sở dĩ chịu đựng, chính là không muốn làm Tiểu Vương tử này tức giận, muốn an ổn dạy bọn họ xưng thần mà thôi!”

Thẩm Ngạo không cho là đúng, ung dung cười một tiếng nói: “Trên đời này chưa bao giờ có kẻ khiếp nhược làm cho người ta thần phục, đối phó người như vậy, nên để cho bọn họ nhìn thấy quốc lực Đại Tổng một chút, thời điểm nên đánh cây gậy thì phải đánh cây gậy, thời điểm nên cho ngọt táo thì cho ngọt táo, nếu người chỉ nhượng bộ, hân chỉ biết khi dễ người.”

Ngô Bút lúc này lại có vẻ bắt đầu lão luyện thành thực, không ủng hộ, nói: “Thẩm huynh nói lời này chưa được, Đại Tổng chính là lấy lễ nghi an bang, tiểu quốc hoang dã có thể vô lễ, Đại Tổng lại há có thể dùng vô lễ tiếp đãi, người đến tức là khách, nào có đạo lý làm khó xử khách nhân.”

Thẩm Ngạo sờ sờ cái mũi, chỉ là cười cười, loại đạo lý lớn này chính là tranh giành một vạn năm đều không tranh giành rõ ràng lắm, về phần Vương Tử kia, quản hân làm cái rắm, liền không thú vị mà nói sang chuyện khác: “Tốt rồi, coi như là Ngô huynh nói rất có đạo lý, à, Vương huynh, rượu của ta còn chưa ấm sao? Nhanh mang rượu nóng lên, bốn công tử uống rượu, phải đi về sớm đi nghỉ ngơi, ngày mai sẽ tiến vào trường thi, không thể làm trễ việc nghỉ ngơi.”

Vương huynh kia cao giọng nói: “Đã tới rồi, đã tới rồi, Thẩm huynh nhao nhao cái gì, tuyệt kỹ Vương mỗ nấu rượu nào có hoàn thành đơn giản như vậy, người chờ một chút.”

Mọi người vừa nghe Thẩm Ngạo hô lớn, liền đều đánh trống reo hò, ào ào nói: “Vương huynh đừng nói như vậy, có lẽ là người nên nhượng chức, nếu tuyệt kỹ nấu rượu của người không được, chúng ta sẽ cho người vào đại lao.”

Bông tuyết ào ào, hoa mai màu vàng nhạt tách ra lạnh trong gió lạnh thấu xương, tiếng cười theo gió truyền ra.

143. Chương 142: Văn Vẻ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 142: Văn vẻ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Rượu nóng rất cực cũng được đưa lên, không thể chờ đợi được mà uống một hớp, chén rượu nóng bùng thơm phức kia trôi vào bụng, Thẩm Ngạo lập tức cảm giác trong bụng nhiều thêm vài phần ấm áp, cười ha ha nói chuyện phiếm cùng mọi người, mọi người nói đến cuộc thi ngày mai, liền có người bắt đầu suy đoán lung tung về đề thi của cuộc thi.

Kỳ thật, đề thi cuộc thi vẫn là dùng thi từ làm chủ, dù sao cái này không giống với khoa cử, khoa cử khảo thí kinh nghĩa văn vẻ, là vì muốn chọn lấy người mới tài giỏi càng hữu hiệu hơn, mà đối với trung tâm đại học mà nói, văn vẻ kinh nghĩa ở thời đại này vẫn là bị tài tử phong lưu khinh thường. Vương An Thạch biến pháp, thay đổi quy củ khoa cử, lập tức đưa tới một đồng tiếng máng, nguyên nhân rất lớn trong đó, là cải cách trên việc này.

Làm văn về đau xót mới có thể làm quan, so với lúc thi từ ca phú lúc trước viết ra, ai giỏi ai kém, không dễ phán đoán, chỗ tốt duy nhất của làm văn chỉ sợ cũng chỉ có hai chữ công bằng, cần phải luận sự cao nhấ cùng tài học, lại cần phải tuân thủ từng luật lệ trong thi từ.

Đối với Vương An Thạch, giám sinh rất thông hận, nguyên nhân lớn nhất là ở chỗ, gia cảnh của bọn hắn phần lớn là khá tốt, mưa dầm thấm đất, thi từ luôn luôn không kém. Nhưng giảng kinh nghĩa văn về lại đều là chăm chỉ học, khổ đọc sách vở, nếu muốn làm ra văn chương giỏi, cần phải đem cái thuộc lâu lâu Tứ thư Ngũ kinh khô khan kia, trừ việc đó ra, không còn cách nào khác.

Bàn về khắc khổ, giám sinh làm sao có thể so sánh cùng với Thái Học sinh, bởi vậy, Vương tướng công biến đổi biện pháp, Quốc Tử Giám đột nhiên liền xa xa lạc hậu hơn Thái Học, thẳng đến gần đây, mới có chỗ đổi mới.

Mấy tên say khướt cùng trường nói đến kinh nghĩa, luận bàn sách vở, lập tức liền giận tím mặt, tự nhiên không tránh khỏi oán thâm vài câu, mà ngay cả Ngô Bút kia xưa nay luôn khiêm tốn, lại nói ra một truyện cười, nói là vị Vương tướng công hại người rất nặng kia cũng đọc Tứ thư Ngũ kinh, chỉ là, làm sao đọc được?

Nhưng hắn lại đem cái Tứ thư Ngũ kinh này nhét ở phía trong hòm cầu hốc tường, mỗi lần muốn đến nhà xí ngồi, liền lấy ra đọc đọc, thuận đường thì dùng để chùi dít cũng là chuyện thường xảy ra, kết quả có một ngày toàn bộ cái Tứ thư Ngũ kinh kia hóa thành giấy vệ sinh, Vương tướng công mang theo quần, lao ra khỏi hòm cầu, dầm ngực kêu rên: “Thật sự là đến thời gian sử dụng sách lại hận vì thiếu!”

Mọi người cười to, câu chuyện chê cười, châm chọc này, chỉ sợ là Vương An Thạch dùng vài cuốn sách đồ liền tiến sĩ, tự nhiên cũng có chỗ vớ vẩn của hắn.

Thẩm Ngạo đối với cái gì cách học mới, cách học cũ, tự nhiên là không có hứng thú, những thứ này liên quan cái rắm đến hắn, chỉ là quả thật Vương tướng công cần xin lỗi hắn, nếu là theo như quy củ khoa cử từ trước, chính mình tùy tiện làm ra mấy bài thơ đời sau, đâu còn phải mỗi ngày đi khổ luyện Tứ thư Ngũ kinh, đi phỏng đoán từng từ kinh nghĩa và chú thích khô khan trong vài cuốn sách kia.

Hắn thuận miệng cười cười, nhưng trong lòng lại rùng mình: “Thái Học và Quốc Tử Giám tranh đấu, có thể có liên quan cùng cách học mới, cách học cũ hay không? Quốc Tử Giám là vật hi sinh cho cách học mới, mà đối với Thái Học mà nói, chẳng phải là lại để cho người bên Thái Học được lợi ích? Thì ra là thế...”

Thẩm Ngạo cũng không phải người ngu, chỉ tưởng tượng thoáng qua là đã hiểu, kỳ thật cái gọi là đảng phái tranh giành, căn bản không có ai trung ai gian, nói cho cùng, còn là vấn đề vị trí, đứng ở vị trí này, liền nói chuyện vì ai mà thôi.

Thí dụ như bên trong đảng mới, người đắc lực nhất là Thái Kinh, chính là sinh ra ghét bỏ bản hàn, còn có Tăng Bồ, phần lớn xuất thân không tốt. Trái lại, bọn người đảng Tư Ngựa Quang, Tô Đông Pha, phần lớn lại là xuất thân thế gia đại tộc.

Thẩm Ngạo đã nghĩ ra rồi, thì ra theo như vị trí hắn hiện tại, đúng là thuộc về đảng cũ.

Liên tưởng đến cuộc nghị triều oanh động kia, ngòi nổ lại là bởi vì chính mình, một giám sinh hay là thân phận Thái Học sinh, làm cho vô số triều thần lên triều dâng tấu, Thẩm Ngạo tuyệt đối không tin, hắn là một giám sinh có thể gây ra phong ba lớn như vậy, nhưng bây giờ đã nghe thấy, lại đột nhiên minh bạch, kỳ thật chính mình chỉ là cái cớ để ngụy trang, là một người trung tâm tạm thời để hai đảng chiến đấu mà thôi.

Xem ra chính trị cũng không dễ chơi lắm, mắt nhìn bộ dáng các bạn cùng học, nguyên một đám đầy vẻ bi phần không hiểu, trong lòng Thẩm Ngạo không khỏi phát ra sự cảm khái.

Nhưng nghĩ lại, mồ hôi lạnh liền không nhận được liền chảy ra rồi, hắn hiện tại, đúng là cán bộ dự trữ của đảng cũ mà, nhưng triều đình này, mấy năm trước có lẽ là dùng Thái Kinh cầm đầu, đảng mới đương quyền, đảng cũ hao tổn thảm trọng, hai năm qua bởi vì Thái Kinh nghỉ hưu, lại để cho đảng cũ miễn cưỡng thở dốc một hơi. Nếu thật sự là dựa theo lịch sử phát triển, không lâu về sau, đảng Thái Kinh sẽ khởi phục, đối với Thái Kinh, danh tiếng Thẩm Ngạo chính là dự trữ tiên phong đảng cũ, chẳng phải là đối tượng đả kích sau khi người thứ nhất lên đài?

Thẩm Ngạo mới phát giác, tự nhận Đoan Chính làm dưỡng, bước chân vào cái Quốc Tử Giám này, chính mình sớm đã quẩn vào dòng nước xoáy chính trị, mà cái hố đó, còn giống như là tự mình đào cho mình.

Cùng các bạn học không yên lòng nói chuyện phiếm vài câu, trở lại phòng ngủ, ngã đầu liền ngủ, ngày thứ hai tỉnh lại, đứng dậy, tinh thần hẳn lại bắt đầu sáng láng, quẩn hẳn khi gió là cái gì đảng mới đảng cũ, ai cũng chó chọc đến bốn công tử, nếu không sẽ ngọc thạch câu phần(cùng chết chung) cùng với hẳn.

Có kinh nghiệm là người của hai thế giới, Thẩm Ngạo đều thấy mở mang rộng rãi, hiểu rõ đối với rất nhiều sự tình, năm đó bị cảnh sát hình sự quốc tế đuổi bắt nhiều năm, hoàn cảnh gì không chịu đựng qua? Bây giờ còn không phải là đang từ từ sống sao? Không cần buồn lo vô cớ làm gì cho mệt người.

Đẩy cửa sổ ra, một luồng gió lạnh rót vào, ánh mắt có thể thấy được, tuyết đã ngừng, chỉ là, trên ngọn cây, trên mái hiên, tuyết nhưng lại trắng như tuyết, dày bằng nhon bám, làm cho người ta có một loại mát mẻ sáng lạng.

Thẩm Ngạo duỗi lưng một cái, cảm thụ được này luồng mát lạnh rét thấu xương này, mỉm cười, đi rửa mặt, sau đó mới lau mặt.

Cuộc thi đến, trường thi vẫn là tại tiến hành trong rạp khảo thi, chỉ là tuyết rơi nhiều quá, trong rạp khảo thi kia phải rót nước vào để tuyết tan rã, lạnh như băng, rét thấu xương. Thí sinh ào ào tiến vào trường thi, nghe nói lúc này giám thị, vẫn là Lễ bộ Thượng Thư Dương Thực.

Chuyện này cũng đã định ra rồi, có người đồn đại, chính là người trong nội cung cũng tới, nói là hoàng thượng rất coi trọng cuộc thi này, cố ý sai khiến nội thị đợi tại chỗ này xem chư vị đại nhân duyệt bài thi, lấy ra vài bài thi đứng đầu, đưa vào trong cung.

Cuộc thi này, bất kể là Quốc Tử Giám hay là Thái Học, lại âm thầm nổi lên ý tứ hàm xúc phân cao thấp, chẳng những là hoàng thượng, cho dù là triều thần, cũng chú ý cuộc thi, hiện tại chính là đợi các thí sinh trả lời xong, đợi thành tích công bố, về sau, chính là một người làm quan cả họ được nhờ.

Thẩm Ngạo bị phân tại rạp khảo thi số giáp, tại đây dựa vào biên giới trường thi, chỗ gần bên cạnh chính là tường viện cao cao, lại vừa đúng đủ để chặn gió lạnh thấu xương, chỉ là, trên mái hiên cái rạp khảo thi kia, lại ngưng kết không ít tảng băng, tảng băng đang bị hòa tan, nước tí tách rơi xuống đất, Thẩm Ngạo hắt toàn bộ tảng băng ra ngoài, ngồi ở trên ghế chờ đợi đề thi đưa tới.

Không bao lâu, mấy quan viên giám thị đi tới, cầm đầu chính là một tiến sĩ Thẩm Ngạo quen biết, đúng là Tần tiến sĩ, sư phụ giảng bài cho mình.

Tần tiến sĩ chứng kiến Thẩm Ngạo, chỉ cười cười về hướng hẳn, vút tới một ánh mắt cổ vũ, vì để tránh tị hiềm, lại nhanh bước rời đi.

Đợi cho đề thi được đưa đến, Thẩm Ngạo xem xét thoáng qua, độ khó của cuộc thi so với lúc sơ thí hiển nhiên có chút ít khó hơn, làm thơ tự nhiên là có, trừ thứ đó ra, còn muốn bắt thí sinh làm ra một bài ‘kinh nghĩa’.

Sự tình thi từ lại không cần quan tâm, nhược điểm chính thức của Thẩm Ngạo là ở trên kinh nghĩa, lúc này, kinh nghĩa so với văn bát cổ đời sau tuy càng thêm tự do, chỉ cần cầu văn từ đẹp hơn, có thể bám lấy đề mục trình bày tư tưởng học thuật, biểu đạt lý tưởng chính trị của hẳn là được.

Văn bát cổ chú ý nhất là kết cấu nghiêm chỉnh, nếu như có thể phá đề, thừa đề, các bộ phận cơ bản là tuyệt đối không thể thiếu. Thật tốt, vào lúc này, trên kết cấu kinh nghĩa, còn không có hạn chế nghiêm khắc như vậy, nhưng đã có vài hình thức ban đầu của bát cổ.

Mấy tháng qua, Thẩm Ngạo đã đọc thuộc lòng Tứ thư Ngũ kinh, cuối cùng cũng có chút thông hiểu, nhưng làm văn về kinh nghĩa, lại còn có vẻ lạnh nhạt, cũng may bút ký của Trần Tế chỉ điểm sai lầm cho hẳn, lại để cho hẳn học được một ít tinh túy, cũng không đến mức không thể nào hạ bút.

Nhìn đề mục kinh nghĩa, đề mục ghi « phi lễ chi lễ », Thẩm Ngạo trầm ngâm một lát, lập tức liền nhớ tới cái đề mục này xuất phát từ Luận Ngữ, nguyên văn là Tử viết: Sự tình quân tặn lễ, người cho rằng siểm cùng (đối với vua phải lễ phép, người người đều tuân theo).

Chủ quan nói là: Lễ cũng phải có mức độ, lễ quá phận khó tránh khỏi bị lầm là gièm pha, có đôi khi cũng sẽ lầm vào gièm pha. Làm người phải đứng thẳng, đi đường chính nghĩa, lễ mới thôi. Làm lễ để lễ, lễ không thể phi lễ.

Cái đề mục này lại có chút khó khăn, Thẩm Ngạo cười khổ, cái gọi là kinh nghĩa, chỉ riêng cái đề thi này, liền khảo nghiệm giải thích của thí sinh đối với Tứ thư Ngũ kinh, nếu không phải có thể đọc thuộc lòng, không thể đạt tới tình trạng đọc lâu lâu, chỉ sợ không tìm được nguyên câu, khó hiểu ý nghĩa, đừng nói viết văn chương, chỉ có giương mắt mà nhìn.

Cái Tứ thư Ngũ kinh này không đến nỗi quá khó khăn, Thẩm Ngạo ở phương diện này tiến bộ lại rất thần tốc, dù sao, lúc trước đã có cổ văn rất tốt hỗ trợ, lại đọc nhiều sách cổ, học về kinh nghĩa so với người bình thường lại càng dễ dàng, hơn nữa còn được danh sư chỉ điểm, giờ phút này, mặc dù là lần đầu tiên chính thức làm kinh nghĩa, vừa xem xong, lại có vài phần tin tưởng.

” Làm lễ để lễ, lễ không thể phi lễ? Nên dùng biện pháp gì để phá đề này đây?”

Thẩm Ngạo chau mày thật sâu, nhất thời đúng là ngây người, phá đề, đối với khắp cả kinh nghĩa mà nói, là cực kỳ trọng yếu, một thiên văn về có được hay không, liền được quyết định bởi lúc phá đề có thể cao minh không, nếu phá đề tốt, văn về kế tiếp liền có thể viết rất dễ dàng.

Hắn cầm bút không viết, cố gắng trầm ngâm suy nghĩ, trong đầu bắt đầu tìm kiếm một ít kinh nghiệm phá đề do Trần Tế viết.

Sau một nén nhang, con mắt Thẩm Ngạo đột nhiên sáng ngời, rốt cục cũng có một chút điểm linh cảm, trầm ngâm vài câu, lại như đang thì thầm tự nói, trong miệng thỉnh thoảng nhắc tới: “Như vậy phải chăng là nói trắng hết ra?” Tiếp theo lại lắc đầu. Không tiếng động thì thầm: “Có lẽ là không ổn”.

Không tự chủ được, hai mắt Thẩm Ngạo lại mờ mịt, cắn cắn cắn bút. Rốt cục, một lúc sau, hắn đột nhiên run run cánh tay, lại cầm ngòi bút nhắm ngay bài thi, viết: “Cổ nhân dùng lễ làm lễ, mà ta hôm nay tự nhiên dùng lễ, chưa hẳn là phù hợp với cổ lễ, cổ nhân dùng nghĩa, mà ta hôm nay tự nhiên dùng nghĩa, là chưa hẳn phù hợp cổ nghĩa.”

Đợi viết xong một câu này, Thẩm Ngạo thỏa mãn mà đứng thẳng thân thể, không nhịn được, kêu lên một tiếng tốt. Hắn lựa chọn góc độ thời gian, từ lễ, nghĩa cổ kim, đến hiện nay thay thứ khác vào, vạch trần sự tình cổ nhân cho rằng cái gì phù hợp lễ, nghĩa, người thời nay lại tuần hoàn rập khuôn, vậy thì chưa hẳn hợp lễ, nghĩa, tiếp theo trở thành phi lễ không lễ, không phải nghĩa của nghĩa.

Dùng một đoạn này để phá đề, lại làm cho trong lòng Thẩm Ngạo rất vui vẻ, ngay cả mình cũng cảm thấy thật sự là hài lòng. Cần biết câu phi lễ không lễ giống như “chặn đề lại”, lúc phá đề tối kỵ nhất là phạm phải việc chỉ có thể nói “lễ” bên trong đề, không thể liên quan đến kiêng kỵ về “nghĩa”.

Tại lúc Thẩm Ngạo phá đề lại chiếu cố đến hai phương diện lễ, nghĩa, phá đề như thế, tuyệt đối xem như khúc dạo đầu vô cùng tốt, không những phát ra tác dụng chuyển tiếp tuyệt diệu, đồng thời cũng có thể làm cho hai mắt người ta tỏa sáng, rất có ý tứ hàm xúc thẳng vì đánh bắt ngờ.

“Ha ha, cũng may ta đã nhớ rõ thuộc lòng bút ký Trần sư phụ rồi, lão sư phụ bánh quẩy không dạy thứ gì khác, nhưng làm ra bút ký phần lớn đều là dạy người phá đề, thừa đề.” Giờ phút này Thẩm Ngạo không nhịn được, bội phục Trần Tế rồi, lúc trước không xếp đặt thiết kế kiểm tra kinh nghĩa, cho nên cũng không biết là Trần Tế Trần tướng công có bao nhiêu tài năng, nhưng hiện tại làm văn về, còn phải nhờ đến bút ký của hắn, quả nhiên là tác dụng vô cùng tuyệt diệu.

Phá đề, thừa đề xong, giảng đoạn khởi đầu liền có vẻ đơn giản hơn nhiều, ngăn ngừa một câu ‘Cổ nhân dùng lễ vì lễ, mà chúng ta hôm nay tự nhiên làm theo, là chưa hẳn phù hợp với cổ lễ, cổ nhân dùng nghĩa là nghĩa, mà chúng ta hôm nay tự nhiên làm theo, là chưa hẳn phù hợp với cổ nghĩa’, chỗ giải nghĩa tuy nhỏ bé, lại chỉ ra được tôn chỉ làm việc, kế tiếp, văn về nên làm như thế nào, chỉ cần vây quanh lễ nghĩa là xong

Thẩm Ngạo tuyệt đối không nghĩ tới, kinh nghĩa trong truyền thuyết lại dễ dàng như vậy, lúc trước hắn đã từng thử làm qua vài thiên, tuy cũng không lý tưởng, nhưng bây giờ phát hiện rất nhiều chương ngại thoảng cái đã biến mất hết.

Kỳ thật, làm bát cổ, nói dễ dàng cũng dễ dàng, nói khó cũng khó, có người hạ bút nói ngàn lời, công tác liên tục, có người lại gãi tay gãi chân, chậm chạp không rơi bút xuống dưới được.

Nói toạc ra, làm bát cổ, trọng tại việc tích lũy bình thường, Tứ thư Ngũ kinh là vốn, đọc thuộc Tứ thư Ngũ kinh, mới biết được hạ bút như thế nào, phá đề thừa đề như thế nào.

144. Chương 143: Ta Muốn Tìm Thẩm Ngạo

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 143: Ta muốn tìm Thẩm Ngạo

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ngoài ra, một ít tri thức bên ngoài Tứ thư Ngũ kinh cũng nhất định phải có một chút hiểu biết, thời đại này, bát cổ không thể so với đời sau, đời sau chỉ cần cách thức sử dụng không xảy ra sự cố, có thể tự bào chữa, hơn nữa từ ngữ trau chuốt hoa lệ, liền có được một tác phẩm thành công.

Nói cho cùng, kỳ thật chính là trống rỗng không có gì, dùng vô số từ ngữ trau chuốt đi xây ra một bài văn vẻ lưu loát.

Nhưng kinh nghĩa lúc này, bởi vì cách thức còn chưa có quy phạm, quyền lợi tự chủ không nhỏ, bởi vậy, văn vẻ tốt hay xấu, không chỉ là không thể tự bào chữa, có thể không xây bằng từ ngữ trau chuốt, còn có thể miêu tả thực tế.

Muốn miêu tả thực tế, nhất định phải có quan điểm của mình, mà quan điểm, là cần rất nhiều tạp học chèo chống, tầm mắt càng lớn, ghi văn vẻ càng khoáng đạt.

Ưu thế của Thẩm Ngạo ở chỗ này, lẽ nghĩa, lẽ nghĩa, một ngàn năm trôi qua, về hai chữ này, văn vẻ ngàn vạn, muốn viết ra phong cách của mình, trình bày quan điểm của mình, trong bụng nhất định phải có hàng.

Hắn thoản thoắt, công tác liên tục. viết xuống giấy, nhưng lại cắt câu lấy nghĩa, ở trong Tứ thư Ngũ kinh tìm kiếm lẽ nghĩa, dựa vào hai bên trình bày đi ra, cái gọi là biết lẽ mà có nghĩa, có nghĩa chính là tự biết lẽ.

Chỉ trong chốc lát, liền buộc chặt lẽ nghĩa vào cùng một chỗ, kín không kẽ hở, làm cho người ta không tìm được khuyết điểm nhỏ nhặt nào.

Đợi cho một thiên kinh nghĩa làm xong, Thẩm Ngạo nâng lên, thổi nét mực, trong lòng sinh ra một chút cảm giác đắc ý.

Từ lúc xuyên viết đến nay, cái gọi là tài học của hắn, đại đa số là sao chép thi từ đời sau, Thẩm Ngạo da mặt dày, cũng không cảm thấy có cái gì xấu hổ, copy cũng là một môn kỹ thuật, bản thân mình sao chép có lẽ là rất có trình độ.

Chỉ là, cái bài kinh nghĩa này, lại làm Thẩm Ngạo lần đầu tiên tự ra tay, kết cấu coi như kín đáo, phá đề, thừa đề đều kín không kẽ hở, cũng coi như tác phẩm tốt nhất rồi, nửa năm vất vả không uổng phí, mấy ngày trước đây lại càng nước tới chân mới nhảy, thức đêm xem bút ký Trần sư phụ mãi cho đến hừng đông, hôm nay đột nhiên phát giác, kinh nghĩa cũng không khó khăn lắm.

“Nếu tương lai bốn công tử không được làm quan, vẫn có thể đi mở trường luyện thi khảo thi tú tài, hắc hắc, xem ra kỹ xảo làm kinh nghĩa này, bốn công tử đã nắm giữ được rồi.” Trong lòng Thẩm Ngạo không khỏi đắc ý mà nghĩ, đem kinh nghĩa đặt qua một bên, mở bài thi thứ hai ra.

Bài thi thứ hai là làm thi từ, đề mục lại làm cho Thẩm Ngạo lắp bắp kinh hãi, đúng là hai chữ tương tư.

Thẩm Ngạo hơi sững sờ, trong lòng không tự chủ được mà nghĩ, có lẽ là ông bạn thân tuyển đề đầu óc phát sốt rồi hay sao? Đây chính là cuộc thi giành cho người đọc sách phẩm đức cao thượng đó, lấy tương tự làm đề, cũng quá dạy hư mấy đứa trẻ đi à nha!

Thái Học sinh và giám sinh, niên kỷ có lớn có nhỏ, đại khái chừng hai mươi mấy tuổi, vợ con cũng đều có rồi. Người nhỏ cũng chỉ là khoảng chừng mười tuổi gì đó, còn chưa phát dục hoàn toàn, những người tuyển đề Lễ bộ này rõ ràng tuyển ra đề tương tự, thật sự là kỳ lạ quý hiếm.

Kỳ thật, Thẩm Ngạo thật sự đã nghĩ oan uổng những quan viên tuyển đề này, bọn hắn cũng rất oan, để ra đề, cần thỏa mãn hai điều kiện, một là đề tài phải hiếm, nói trắng ra, chính là muốn thắng vì đánh bất ngờ, không thể để cho người khác đơn giản đoán đúng đề, nếu không người ta đã sớm làm xong thi từ, vào trường thi, trực tiếp vung bút làm, còn khảo thi làm cái gì?

Về phần điều thứ hai sao, tự nhiên là không thể lặp lại, Đường Tống đến nay, khai mở khoa thi cùng với các loại cuộc thi không có một ngàn cũng có tám trăm lần, đề thi dĩ vãng, tự nhiên là không thể lấy lại, nếu không sẽ có lặp lại.

Nhưng đề thi có thể tuyển đều đã tuyển, đến hôm nay, muốn chọn ra một đề thi từ, thật sự là khó càng thêm khó, từ một tháng trước, quan viên Lễ bộ tuyển đề bắt đầu thảo luận, một mực tới hôm qua, mới thật sự không dễ dàng tuyển ra một đề mục còn có thể tiếp nhận như vậy, tương tự, tương tự, ai từng nghĩ tới Lễ bộ sẽ dùng tương tự làm đề, cái này gọi là thắng vì đánh bất ngờ, đánh cho thí sinh trở tay không kịp.

Thẩm Ngạo tập trung tư tưởng suy nghĩ, tương tự, tương tự... Những người vô liêm sỉ này thật là âm hiểm, chỉ là lại không làm khó được bạn thân ta, tình yêu cuộc sống của bạn thân, có lẽ là rất phong phú, không đến mức chân tay luống cuống, chỉ là, cần suy nghĩ thật kỹ.

Cứ như vậy lâm vào trầm tư, Thẩm Ngạo khi thì ngưng lông mày, khi thì lắc đầu, khi thì cười khổ, sững sờ nhìn qua tuyết trắng như tuyết bên ngoài rạp khảo thi...

Dưới Tự Hiền môn, lại nổi lên một cái rạp, cửa ra vào, hai cấm quân uy phong凛凛 liệt đứng ở trong tuyết bên ngoài rạp, giắt đao, lưng hùm vai gấu, hai con người như điện, cực kỳ uy vũ.

Trong rạp có một chậu than, một ly rượu nóng nâng trên lòng bàn tay Dương Tiễn, Dương Tiễn mặc áo mới tinh, bên ngoài khoác một kiện áo lông cổ tròn, đôi mắt giống như đóng lại, tay kia chính là nâng cái cầm trơn bóng lên.

Ngồi hai bên Dương Tiễn, thì ra là Đường Nghiêm và Thành Dương Tính, tuy đang im lặng, nhưng hai người đều có chút tâm thần không tập trung, nhất là Đường Nghiêm, thỉnh thoảng đi tăng thêm than cho cái chậu than kia, dùng gậy đồng sờ chút sờ chút lửa than, chỉ là không lên tiếng.

Sáng sớm hôm nay, vốn là Lễ bộ Thượng Thư đến đây giám thị, lập tức, nội thị ngay trong nội cung cũng tới, Dương Tiễn này ở hoàng thượng trước mặt là mười phần nô tài, nhưng đã ra khỏi cung, lại là nội thị quyền thế ngập trời, lúc này đây phụng ý chỉ hoàng thượng, cũng là đến đốc thúc khảo thi.

Dương công công đến rồi, ai dám không nể tình? Ngoại trừ Dương Thực tọa trấn giám thị, Đường Nghiêm và Thành Dương Tính, tuy cũng cùng hần ngồi ở đây, hết lần này tới lần khác, vị Dương công công này hôm nay cũng là tâm sự nặng nề, thấy Dương công công không nói lời nào, ai cũng không dám mở miệng trước.

Dương Tiễn biết đế tâm, là hoạn quan được sủng ái nhất trong nội cung, mò thông tâm tư hoàng thượng, những năm qua tổ chức cuộc thi, cũng không thấy hoàng thượng để bụng nhiều lắm, năm nay, tại sao bảo ta đến?

Dương Tiễn nhớ tới hôm qua, Đoan Chính tới bái phỏng, Chu Quốc công và hần tạm thời không có xung đột lợi ích, nhưng quan hệ một mực không thân thiện, hôm qua lại tự mình đến bái phỏng, chuyện này, không phải là vì Thẩm Ngạo kia sao?

Về phần hoàng thượng, lại là cái tâm tư gì? Trong lòng Dương Tiễn cảm thấy, có lẽ Thẩm Ngạo cũng không vô can.

Không thể tưởng được, một giám sinh nho nhỏ, lại thoảng cái thành tiêu điểm chú ý của mọi người, Dương Tiễn không phải một người ngu ngốc, hoàng thượng nhìn qua Thẩm Ngạo sẽ biến thành rồng, từ từ khảo thi

ra thành tích, cho nên tâm tình hoàng thượng, trước mắt toàn bộ ký thác vào trên đầu Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo khảo thi rất tốt, mặt rồng cực kỳ vui mừng, cũng không có gì để nói, nếu là thi không được khá, tức giận trong lòng phát ra, ai biết sẽ phát về hướng ai?

Hắn trái lo phải nghĩ, trong lòng không khỏi suy nghĩ, hoàng thượng coi trọng Thẩm Ngạo như thế, rồi lại có cái gì mờ ảo bên trong? Hắn chỉ là thưởng thức đơn thuần?

Dựa vào hiểu biết của hắn đối với hoàng thượng, Dương Tiễn không tin, thưởng thức là có, nhưng coi trọng như thế, lại là có chút quá mức rồi.

Trừ phi hoàng thượng có ý định khác, hắn là...

Dương Tiễn ngưng trọng hắn lên, không nói được lời nào, lập tức lại buông lỏng, nhấp một hớp rượu nóng, nhìn quanh hai bên, cái cảm trơn bóng kia có chút nhấc lên, nhưng lại nói với Đường Nghiêm: “Đường đại nhân, nô gia có mấy lời muốn hỏi người một chút.”

Trong mắt Đường Nghiêm hiện lên một tia kinh ngạc cực kỳ nhanh, lập tức nghiêm mặt nói: “Xin công công giáo huấn.”

Dương Tiễn mỉm cười, như tắm gió xuân nói: “Giáo huấn thì không dám nhận, chỉ là tùy ý hỏi một chút, cái sự tình đọc sách này, nô gia cũng không hiểu, chỉ là nghe nói ở phía trong Quốc Tử Giám có một giám sinh gọi Thẩm Ngạo, trước đó, sơ thí khảo thi lần thứ nhất thì đứng thứ nhất, không biết học vấn hắn như thế nào?”

Đường Nghiêm âm thầm kỳ quái trong lòng, triều thần coi trọng Thẩm Ngạo thì cũng thôi, dù sao tất cả mọi người đều trong hội văn nghệ, Thẩm Ngạo biết viết chữ, biết giám bảo, biết làm thơ, có thể đưa tới không ít người ưu ái, nhưng người là một công công, như thế nào cũng hỏi Thẩm Ngạo? Có chút lao qua giới hạn rồi!

Trong lòng oán thầm, trên mặt không dám lộ ra chút khinh thị nào, cười nói: “Công công, về học vấn, có rất nhiều chủng loại, nếu bàn về thi từ, Thẩm công tử có một không hai trong thành Biện Kinh, trong thanh niên tài tử không người nào có thể sánh bằng, không phải hạ quan khoe khoang khoác lác, thiên tài ít tuổi như vậy, chính là trăm năm cũng khó thấy.”

“Chỉ là...” Đường Nghiêm xoay chuyển lời nói: “Nếu là luận về kinh nghĩa, Thẩm Ngạo lại rất có thiên tư, chỉ là hiện tại đúng là ngọc thô chưa mài dũa, còn cần một ít thời gian, mới có thể có thành tựu.”

Một bên, ánh mắt Thành Đường Tính lóe lên, xẹt qua vẻ vui mừng.

Lúc này đây tổ chức cuộc thi, khảo thi, không chỉ là thi từ, còn có kinh nghĩa, Thẩm Ngạo học kinh nghĩa, Thành Đường Tính không đoán ra hỏa hầu của hắn, bây giờ nghe lời Đường Nghiêm nói, dường như đây chính là khuyết điểm của Thẩm Ngạo, cái này cũng có ý tứ rồi, Thái Học sinh luôn luôn am hiểu kinh nghĩa, nhất là Trình Huy, kinh nghĩa văn vẽ của hắn, chính là Thành Đường Tính thấy, đều có cảm giác xấu hổ.

Cho dù thi từ Trình Huy không bì kịp Thẩm Ngạo, nếu là có thể chiếm đóng thượng phong trên kinh nghĩa, cái này chẳng biết hươu chết về tay ai, có lẽ là sẽ có kết quả mới.

Dương Tiễn nghe xong, khẽ thở dài một cái, trong lòng âm thầm nghĩ: “Nói như vậy, kinh nghĩa văn vẽ của Thẩm Ngạo là bình thường rồi, xem ra ngay cả Đường Nghiêm cũng không nắm chắc tất thắng, ai, thật là khiến nhân tâm tiêu tan.”

Buổi nói chuyện của Đường Nghiêm lại làm cho tâm Dương Tiễn không khỏi nhiều hơn chút ít phiền não, mím môi, lại không nói gì nữa.

Lúc này, đột nhiên bên ngoài truyền tới một tiếng hét lớn của cấm quân: “Là ai to gan như vậy, lại dám xông vào Quốc Tử Giám?”

Một câu nói kia hỏi rất đột nhiên, làm Dương Tiễn nhú nhú mày, hôm nay Quốc Tử Giám, Thái Học tổ chức cuộc thi, thời khắc cực kỳ trang nghiêm, là người nào muốn xông tới, đây cũng không phải là việc tốt.

Thấy trên mặt Dương Tiễn đột nhiên trở nên âm trầm, Đường Nghiêm thấy thế, vội vàng đứng lên nói: “Hạ quan đi xem.”

Vừa dứt lời, bên ngoài liền có thanh âm thanh thúy nói: “Ta muốn tiến vào, có cái gì liên quan đến người, mau tránh ra, ta muốn tìm Thẩm Ngạo!”

Đường Nghiêm nhất thời ngạc nhiên, lại là tìm Thẩm Ngạo, trước đó Thẩm Ngạo sớm nộp bài thi, là bị người tìm kiếm, lần này tuyệt đối không thể giấu lên vết xe đổ, nghĩ đến đây, liền vội vã lao ra lều.

Chỉ là lúc này, sắc mặt Dương Tiễn lại biến đổi, lặng yên không lên tiếng, tức giận cũng tiêu tan hết.

145. Chương 144: Lại Sớm Nộp Bài Thi.

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 144: Lại sớm nộp bài thi.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đường Nghiêm đi ra khỏi lều, có một bộ dạng uy nghiêm, trong lòng tự nhủ là ai to gan như vậy, dám đến Quốc Tử Giám ồn ào, giẫm tuyết đi lên phía trước, con mắt quét qua, lại chứng kiến dưới Tụ Hiền môn đầy tuyết trắng, lại là một tiểu cô nương, tiểu cô nương này cầm cây dù che đầu, hiển ra khuôn mặt thanh tú đẹp đẽ vô cùng, ẩn hàm một luồng khí nhẹ nhàng.

Tóc mai không buộc, choàng trên vai, hiển nhiên còn chưa tới thời điểm cập kê, da trắng nõn nà, trong trắng lộ hồng, ôn nhu như ngọc, óng ánh sáng long lanh, nhất là một đôi mắt trong như nước kia, có một loại đáng yêu nói không nên lời.

Chỉ là, lá gan cô bé này lại không nhỏ, đang giằng co cùng hai cấm quân đeo đao, đúng là một chút cũng không sợ hãi, đôi mi thanh tú nhìn lại, cả giận nói: “Làm càn, các người dám ngăn đón ta? Vạn Tuế Sơn ta muốn đến thì đến, càng không nói đến cái Quốc Tử Giám này, mau tránh ra.”

Sau lưng cô bé này, có một xa phu một người nha đầu đi theo, phu xe kia rất khôi ngô, nha đầu cũng lạnh lợi, chỉ là nha đầu hiển nhiên không có ý tứ giựt giây cổ vũ cô bé xông vào Quốc Tử Giám, nha đầu kia chỉ là lôi kéo tay áo cô bé, khuyên nhủ tiểu thư đẹp đường về phủ, không cần phải sinh sự.

Ngược lại, phu xe kia lại ôm tay cười lạnh, một đôi tròng mắt như chùy trong túi, giống như cười mà không phải cười, đánh giá hai tên cấm quân này.

Một người trong cấm quân cả giận nói: “Nơi này là trường thi trọng, nhanh nhanh tránh ra, xa hơn trước một bước, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí.”

Cô bé đang muốn nói chuyện, xa phu sau lưng lại lạnh lùng thốt: “Thật to gan, không nhận biết Thanh Hà quận chúa sao?”

Một câu nói kia như sấm sét giữa trời quang, hai cấm quân lập tức ngạc nhiên, trong lúc nhất thời lại không phân biệt thật giả, liền chứng kiến cô bé kia muốn đi lên phía trước, một người trong cấm quân thấy tình thế cấp bách, bèn hần phụng lệnh Dương công công, không cho phép người không có phận sự tiến vào trường thi, cánh tay liền chộp tới hướng vai cô bé.

Kỳ thật, giờ phút này, tâm tư cấm quân, lại không có chút ý mạo phạm nào, chỉ có điều phản ứng hơi nhanh mà thôi.

Ai ngờ tay vừa mới muốn đáp trên cái vai kia, phu xe lại đột nhiên động thân, chộp tới như điện, vừa đứng đủ bắt lấy cổ tay cấm quân, nhẹ nhàng uốn éo, cấm quân kia bị đau, liền cảm giác toàn bộ cánh tay đều đã đứt gãy, quát to một tiếng, ngã xuống trên mặt tuyết.

Đường Nghiêm là văn nhân, đâu trông thấy trận chiến như vậy, vừa mới muốn quát lớn một câu, lúc này, cái đoạn lời nói kia liền nuốt trở lại trong bụng, tức giận đến ngay lời đều không nói nên lời.

Lẽ nào lại như vậy, lẽ nào lại như vậy, đường đường là Quốc Tử Giám, lại mặc người hành hung, ấu đả cấm quân, cái này có còn vương pháp hay không, thiên lý ở đâu?

Đường Nghiêm tức đến sắc mặt trắng bệch, lại nhất thời mờ mịt rồi, đã quên nên làm thế nào cho phải, chờ hần phục hồi tinh thần lại, cô bé kia đã qua Tụ Hiền môn, mang theo xa phu, nha đầu vào bên trong.

Cấm quân khác kéo đồng bạn bị thương dậy, kiểm tra thực hư thương thế, mới biết được vừa rồi phu xe kia có lẽ là nương tay, cánh tay chỉ bị hấn vụn đến sai lệch, tuy vô cùng đau đớn, cũng không có trở ngại gì nhiều, chỉ cần bó xương, qua chút ít thời gian là có thể bình yên vô sự.

“Đến đây!” Đường Nghiêm hô to một tiếng, đợi nửa ngày, một đôi cấm quân này lại không có hồi âm, xa xa có một tên hầu chạy tới, kính cẩn chấp tay về hướng Đường Nghiêm: “Đại nhân.”

Đường Nghiêm cả giận nói: “Đuổi tiểu thư nhà này trở về, không cho phép nàng lỗ mãng.”

Người hầu lĩnh mệnh, trở về kêu mấy cấm quân đến, đi vào truy đuổi người.

Đường Nghiêm tức giận lắc lắc đầu: “Lẽ nào lại như vậy, lẽ nào lại như vậy...” Bờ môi run run, lại nói không ra lời.

Cô bé này vọt tới trường thi, chính là lên tiếng kêu to: “Thẩm Ngạo... Thẩm Ngạo ở nơi nào?”

Trên đường đi qua mấy cái rạp khảo thi, đến hỏi giám sinh làm bài trong rạp khảo thi, những giám sinh kia trợn mắt há hốc mồm, ai ở chỗ này lớn tiếng ồn ào, người ta đang thi mà, ặc, người vào bằng cách nào, cô bé này lại không tệ, rất xinh đẹp, chắc chắn...

Trong lúc nhất thời, trong rạp khảo thi phát sinh một chút bạo động, khiến mấy tiến sĩ phản ứng không kịp chỉ biết trợn mắt há hốc mồm, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên như thế nào cho phải.

Cái này... Cái tràng diện này dường như có một chút quen thuộc!

Thẩm Ngạo vừa mới làm thi từ xong, đang ngồi yên chuẩn bị kiểm tra lỗi chính tả, nghe được cái thanh âm quen thuộc kia gọi hần, có chút kinh ngạc, lập tức nổi giận, quận chúa đáng chết này, hết lần này tới lần khác, trong lúc mấu chốt toàn chạy tới nơi này, người không thể đổi lại thời điểm khác sao?

Thẩm Ngạo cố ý đi không để ý tới Triệu Tím Hành, dù sao rạp khảo thi tại đây không ngớt không dứt, chừng nhiều hơn một ngàn, nàng nhất thời nửa khắc cũng tìm không đến chỗ mình.

Thẩm Ngạo vừa mới quyết định chủ ý trong lòng, lại nghe thanh âm Triệu Tím Hành truyền đến: “Thẩm Ngạo... Thẩm Ngạo... Nhanh đi ra cho ta, Chu tiểu thư bảo ta tới, là muốn nói cho người một chuyện rất trọng yếu.”

Thẩm Ngạo cười ha ha trong lòng, vênh chân lên, bắt chéo sang hai bên, trong lòng nghĩ: “Ngay cả Chu tiểu thư đều chuyển ra, có lẽ là chuyện rất trọng yếu, hừ, nhìn người lừa gạt cái dạng gì nữa!”

Thanh âm kia còn gọi tiếp mấy lần, liền tức giận nói: “Người không thích nghe coi như xong, Chu tiểu thư nói, người trong nhà Xuân nhi đã tới rồi, muốn đón nàng trở về lập gia đình, Chu tiểu thư nói, người không đến, phải hối hận.”

Một câu này nói ra, Thẩm Ngạo nhất thời ngây ngẩn cả người.

Là ai? Ai dám lấy Xuân nhi? Lão tử không để yên cho hần.

Thẩm Ngạo không chút do dự bỏ xuống bút, hét lớn: “Ta ở chỗ này!”

Hôm nay trường thi lại được mở rộng tầm mắt, có người đứng là coi trường thi như hội chùa rỗi, quả nhiên là hiếm có đó, các thí sinh ào ào giữ vững tinh thần, có một thanh âm truyền ra trong rạp khảo thi nói: “Thẩm huynh, Xuân nhi cô nương là ai? Mau mau đưa tới chi tiết.”

Trong rạp khảo thi khác lại truyền ra thanh âm nói: “Thẩm huynh lừa gạt hồng nhan tri kỷ thật không ít đó, đáng tiếc Thẩm huynh còn phải tham gia cuộc thi, ha ha, chỉ sợ hồng nhan tri kỷ này, liền phải lập gia đình rồi.”

Tiến sĩ đám bọn họ ngậy ngậy cả người, chưa từng gặp phải qua loại tình huống này mà, đã hơn một lần có một nha đầu tới gọi Thẩm Ngạo, hình như lần trước dù sao người ta cũng là ở bên ngoài trường thi, lần này lại xông hẳn vào.

Cái này... Cái này... Cái này nên làm thế nào cho phải? Mấy tiến sĩ vội vã kêu to, quát mắng yên lặng, một bên kia lại có thí sinh trêu chọc huyền não.

Thanh Hà quận chúa đi đến, men theo thanh âm đến chỗ Thẩm Ngạo, lại chạy cực kỳ nhanh về hướng trong rạp khảo thi của Thẩm Ngạo, phía sau, hai tiến sĩ không đuổi kịp.

Thẩm Ngạo cầm bài thi đi ra khỏi rạp khảo thi, liền chứng kiến Triệu Tím Hành giẫm trên tuyết đọng lầy lội, chạy vội mà đến, khuôn mặt nhỏ nhắn đều bị đông lạnh đến đỏ lo, miệng anh đào nhí thơm như hương lan, thở hổn hển.

“Thẩm Ngạo... Thẩm Ngạo..., Chu tiểu thư nói, nếu là người còn nhớ kỹ Xuân nhi, liền... đi đi, nếu trễ, người đã đi...” Nước mắt Triệu Tím Hành đều sắp muốn chảy ra, vừa rồi nhanh chóng chạy một hồi, ngã nằng một phát, chân và thân đều đau đớn, nước tuyết tràn vào phía trong giày nhỏ, lạnh quá.

Trong lòng Thẩm Ngạo trầm xuống, đột nhiên cảm giác cái bộ dáng thẹn thùng di động trong lòng mình kia hiện tại hình như cách mình càng ngày càng xa, mặt không khỏi âm trầm, nói: “Tốt, chúng ta đi thôi!”

Cuộc thi tính toán cái gì, lão bà tương lai đều muốn chạy theo người ta rồi!

Tần tiến sĩ tới trước mặt, lông mày bình tĩnh, nhưng mặt mũi lại tràn đầy vẻ giận dữ, nói: “Thẩm Ngạo, người làm càn!”

Tần tiến sĩ nghiêm cái mặt hổ, cánh tay vượt chòm râu, những lời này nói ra, cái râu đều muốn bị kéo đứt rồi, hiển nhiên bị làm cho tức giận không nhẹ.

Thẩm Ngạo là hi vọng của cuộc thi, Tần tiến sĩ tính toán là ân sư của hắn, hắn kỳ vọng ký thác đối với Thẩm Ngạo, nhưng lúc này, nếu là Thẩm Ngạo rời khỏi trường thi, chính mình vất vả chẳng phải là uống phí rồi?

Thẩm Ngạo cung kính mà hành lễ về hướng Tần tiến sĩ: “Tần tiến sĩ, đệ tử có chút việc tư cần xử trí, cái bài thi này, ta đã làm xong, đệ tử nộp bài thi, cáo từ.”

Thẩm Ngạo bất chấp dây dưa cùng Tần tiến sĩ, tuy lòng có áy náy, nhưng lúc này cũng bất chấp nhiều như vậy, tại thời khắc này, Thẩm Ngạo cảm giác sự tình gì đều so ra kém trọng yếu việc lưu Xuân nhi lại, nữ nhân một mực đứng yên lặng sau lưng mà đối tốt với mình, hắn chắc chắn sẽ không thể để cho nàng cứ như vậy biến mất trong thế giới của hắn.

Thẩm Ngạo không chút do dự mà đem bài thi nhét vào trong tay Tần tiến sĩ, sau đó liền chạy giống như bay.

“Này này... Thẩm Ngạo, chờ ta một chút” Triệu Tím Hành đau chân, cầm theo váy áo, khắp khiêng theo sau.

Tần tiến sĩ tiếp nhận bài thi, thật sự là khó thở rồi, ngay cả bài thi Thẩm Ngạo cũng không xem, liền kéo râu mép nói: “Làm càn, làm càn, thời gian cuộc thi còn có hai canh giờ nữa, người đã làm xong đề thi, người không cần phải tiền đồ có phải không?”

Tần tiến sĩ hô lớn một câu đối với bóng lưng Thẩm Ngạo, không nghĩ tới Thẩm Ngạo lại thật sự ở trong lúc cấp bách vẫn quay đầu, cao giọng nói: “Lão bà đều chạy, tiền đồ có làm được cái gì?”

Một câu nói kia nói ra, trong rạp khảo thi lập tức một hồi ồn ào náo động, người to gan như vậy, bọn họ chưa từng thấy, người dám nổi lời nói như vậy, thật sự là mới nghe lần đầu, hôm nay xem như kiến thức, Thẩm Ngạo quả nhiên là Thẩm Ngạo, lão bà cũng bị mất, còn muốn tiền đồ làm cái gì?

Những lời này đủ để làm đáng, đủ lỗi lạc!

Tần tiến sĩ tức giận, ảo não nắm chặt bài thi của Thẩm Ngạo, nhưng rốt cuộc lại nói không ra lời.

“Thẩm Ngạo, người chờ ta một chút!” Thẩm Ngạo ở phía trước chạy trốn nhanh chóng, Triệu Tím Hành vừa tức vừa vội, cái tên Thẩm Ngạo này quá không có lương tâm rồi, chính mình nghe xong lời Chu tiểu thư nói liền tới báo tin trước, hấn lại vụt mình xuống dưới mặc kệ, trong miệng nha đầu sau lưng kêu: “Tiểu thư, tiểu thư chậm một chút.” Nha đầu kia càng chạy càng chậm.

Mà phu xe kia thì bước đi như bay, chỉ tiếc Triệu Tím Hành thân là nữ nhi, tuy hấn muốn chạy lên trước nâng nàng, rồi lại không biết nên ra tay như thế nào.

Lúc này, con mắt Thẩm Ngạo liếc trở lại, trong chớp mắt chạy như bay trở về, khoác ở cánh tay Triệu Tím Hành, nói: “Này, người còn có thể chạy không?”

Triệu Tím Hành nhe răng nói: “Đau...”

Thẩm Ngạo không nói hai lời, ôm lấy Triệu Tím Hành, một cử động kia lại làm cho quanh mình con mắt mấy giám sinh trong rạp khảo thi đều xem đến ngây ngẩn, cái gì văn vẻ, cái gì thi từ, trong lúc nhất thời đều không làm nổi nữa, chỉ nhìn Thẩm Ngạo, sau đó văn vè dụi mắt.

“Đi!” Thẩm Ngạo nóng nảy gấp rút, lại bắt đầu chạy như điên, một lát sau, liền chạy ra khỏi trường thi, lập tức lại chạy tới hướng đông.

Triệu Tím Hành bị Thẩm Ngạo ôm, bắt đầu còn không biết là khác thường, đợi cảm thụ được lồng ngực Thẩm Ngạo sưởi ấm, đột nhiên tỉnh ngộ.

Bản quận chúa bị người này phi lễ rồi!

Triệu Tím Hành cảm giác tâm tư nhảy dựng lên, trong miệng lại rõ ràng kêu: “Đi tây là ra khỏi Quốc Tử Giám, người chạy hướng bên này làm cái gì?”

Nàng vài lần tiến vào Quốc Tử Giám, đã khá quen thuộc, thấy Thẩm Ngạo đi ngược lại, lập tức kêu to Thẩm Ngạo thật là khờ, chẳng những đần, hơn nữa còn cực kỳ xấu.

Thẩm Ngạo thở phì phò, miễn cưỡng nói ra mấy chữ: “Người muốn ta ôm người chạy về Chu phủ sao? Bây giờ ta đi tìm một con ngựa đến.”

Triệu Tím Hành liền gọi: “Ta có xe ngựa, đang ngừng tại bên ngoài.”

“Xe ngựa quá chậm” Thẩm Ngạo trả lời một câu, bước chân cũng không dám ngừng, phu xe kia cũng chạy vội đuổi theo, nhìn qua Thẩm Ngạo, ánh mắt đục ngầu kia lại như muốn giết người, lạnh lùng nói: “Mau thả quận chúa ra!”

Thẩm Ngạo không để ý tới hấn, nhưng lại chạy tới chuồng nuôi ngựa ở phía trong Quốc Tử Giám, cái chuồng này là chuẩn bị vì quan lại nhỏ, dùng để truyền công văn, chọn mua vật phẩm, lần này tổ chức cuộc thi, cho nên đám quan lại nhỏ đều đến trong trường thi, Thẩm Ngạo xông vào, buông Triệu Tím Hành, tìm một con ngựa, cưỡi dây cương xuống, xoay người đi lên.

Triệu Tím Hành dưới ngựa giơ chân: “Ta cũng muốn đi xem, ta cũng muốn đi xem, Thẩm Ngạo, vịn ta lên ngựa.”

Thẩm Ngạo im lặng, vươn tay ra tóm Triệu Tím Hành lên, để Triệu Tím Hành ở phía trước, cả giận nói: “Tự người không biết cưỡi ngựa sao?”

Triệu Tím Hành hùng hồn hô to gọi nhỏ: “Bản quận chúa sao có thể học cưỡi ngựa? Ặc, người đang làm mất đi sự trong sạch của bản quận chúa sao?”

“Trong sạch?” Thẩm Ngạo cái này mới phát hiện, mình và Triệu Tím Hành thật sự là có một chút không trong trắng, bộ ngực của mình, dán vào nàng lưng, sợi tóc tạo hương kia, còn có cái mùi thơm rõ ràng của cơ thể kia lẫn vào chớp mũi, thật lâu không tiêu tan.

Đổ mồ hôi, bây giờ còn nghĩ chuyện này để làm gì, Thẩm Ngạo thật sự nóng nảy, hấn hứa hẹn muốn cho Xuân nhi hạnh phúc, cho nên nhất định phải ngăn cản Xuân nhi rời khỏi Chu phủ.

Lôi kéo dây cương, hai tay trùng hợp kẹp lấy tiểu quận chúa, giục ngựa chạy như điên.

Phu xe kia cũng tìm một con ngựa đuổi theo, ngược lại, tiểu nha đầu kia, không dám cưỡi ngựa, rồi lại không chịu rời đi quận chúa, mang theo váy áo chạy theo ngựa một hồi, thẳng đến lúc thân ảnh Thẩm Ngạo và Tím Hành ngồi chung dần dần đi từng bước, biến mất bên trong màn tuyết trắng, lúc này mới thở hổn hển, dừng lại, mờ mịt nhìn quanh.

Bây giờ còn chưa tới buổi trưa, bởi vậy trên phố cũng không có nhiều người, cỡi ngựa chạy như điên trong đường cái, vù vù, gió lạnh trước mặt, nhào đầu về phía trước, Triệu Tím Hành như là bị đao cắt qua, vội vàng rút vào trong ngực Thẩm Ngạo, thở mạnh cũng không dám.

Trước cửa phủ Kỳ Quốc công, một đôi sư tử đã bị tuyết rơi nhiều bao trùm, tuyết trước cửa lại được quét sạch sẽ rồi, một chiếc xe ngựa vững vàng ngừng ở chỗ này, Xuân nhi vác một bọc ý phục nhỏ, dưới sự dẫn dắt của cậu, mợ đi ra, cạnh cái xe ngựa này, còn vài người đứng, một bên người trong, lại là một cái trung niên hán tử mập mạp, hán tử kia mặc áo viên ngoại cổ tròn mới tinh, trên mặt cười ha hả, nhìn thấy Xuân nhi, con mắt đột nhiên sáng ngời, vội vàng nghênh đón, nói với mợ Xuân nhi: “Nàng chính là Xuân nhi?”

Lưu thị mợ Xuân nhi lập tức nịnh nọt cười nói: “Đặng lão gia, nàng chính là cháu ngoại ta, Xuân nhi, nhanh kêu một tiếng Đặng lão gia.”

Xuân nhi lại giống như chưa tỉnh, nhìn qua góc đường, ánh mắt thất thần, ánh mắt của nàng lại rơi vào tấm biển nước sơn kim giắt trên cửa Chu phủ kia, trong ánh mắt lộ ra vẻ chua xót.

Lưu thị liền ở một bên nén giận: “Xuân nhi, ngươi cũng ở đây lâu như vậy, một điểm quy củ cũng không học được sao? Sau này ngươi phải dựa vào Đặng lão gia, còn không biết bao nhiêu thứ cần làm, mau gọi Đặng lão gia đi.”

Lưu thị dốc sức liều mạng thúc giục, cảm giác như đã đánh mất thể diện tại trước mặt Đặng lão gia, ngược lại, trượng phu Lưu thị, thì ra là cậu Xuân nhi, cái mặt biến đổi, lúc này lên tiếng nói: “Không gọi thì không gọi, Đặng lão gia không biết trách móc, ngươi đốc thúc nàng làm cái gì?”

Đặng lão gia vội vàng nói: “Đúng, đúng, không sai, không sao, dù sao tương lai còn có rất nhiều cơ hội gọi.” Hắn rất rộng lượng cười cười, trên mặt kia có một đồng mỡ cũng lay động theo.

Lưu thị trừng mắt liếc trượng phu, mỉm cười nói với Đặng lão gia: “Đặng lão gia, ngươi và Chu Xích qua một bên trước, ta có lời muốn nói cùng với Xuân nhi.”

Chu Xích chính là danh tự cậu Xuân nhi, Đặng lão gia hiểu ý, vội vàng nói: “Không dám, không dám, các người trò chuyện trước, trò chuyện tốt.”

Nói xong, Đặng lão gia liền cùng Chu Xích đến bên cạnh xe ngựa đi giả ý nói chuyện phiếm, một đôi mắt nhỏ quay tròn kia lóe lên ánh mắt vui mừng, nhưng lại thỉnh thoảng bay tới, rơi vào trên người Xuân nhi.

146. Chương 145: Cha Mẹ Xếp Đặt

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đà Lão Hồ

Chương 145: Cha mẹ xếp đặt

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lưu thị kéo tay Xuân nhi, cái khóe mắt kia lại có thêm vẻ nghiêm khắc nói không nên lời.

Xuân nhi từ nhỏ đã không có cha mẹ, một mực đều gửi nuôi tại trong nhà cậu, mợ, cậu đối với nàng vẫn còn tốt, trong nhà có một bát cơm, không đến mức để cho nàng đói bụng, chỉ là cậu bình thường ít nói ít lời, bình thường cũng không thân cận cùng nàng.

Mà vợ Lưu thị đối với Xuân nhi lại là một sắc mặt khác, thời điểm Xuân nhi còn chưa bán đến Chu phủ, tự nhiên cả ngày miệng đầy chửi bới, mắng mỏ không ngớt.

Về sau Xuân nhi đến Chu phủ, người vợ này tự nhiên không liên lạc với nàng, hôm nay lại tùy tiện dẫn dắt rất nhiều người đến chuộc người, phu nhân lại rất hảo tâm, tuy có chút ít không nỡ, nhưng không có cường ngạch lưu Xuân nhi lại, chỉ nói một đứa trẻ, luôn làm nô tỳ cũng không phải biện pháp, nếu ở nông thôn có một việc hôn nhân tốt, cũng tốt hơn so với ở trong phủ, bởi vậy để Xuân nhi đi ra.

Mấy năm không thấy Xuân nhi, vẻ này chanh chua của Lưu thị một tia không đổi, âm trầm liếc nhìn Xuân nhi, thấp giọng nói: “Xuân nhi, sao ngươi không hiểu chuyện như vậy, một chuyến đi này là Đặng lão gia tự mình lái xe dẫn ta và cậu người đến, tiền chuộc thân cho ngươi cũng là Đặng lão gia chi ra, mất công ngươi còn ở lại trong phủ Quốc công này phục vụ phu nhân, một ít đạo lý đối nhân xử thế cũng đều không hiểu sao?”

Một tiếng nén giận này chỉ là muốn hù dọa nha đầu trước mắt, Lưu thị minh bạch, trong lòng nha đầu kia đang rất bất bình rồi, đôi mắt chỉ rơi vào trên tường viện Chu phủ, nhất định không muốn theo mình hồi hương, hắc hắc, phải ra oai phủ đầu với nàng trước.

Chỉ nghiêm nghị nén giận một câu, về sau, ngữ khí lại trở nên âm áp một chút, nói: “Ngươi là cô nương, có mấy lời ngươi không nói, ta cũng tinh tường, có phải ngươi cảm thấy Đặng lão gia có chút già rồi hay không? So ra vẫn kém thiếu gia còn trẻ tuổi tú? Chắc chắn, Xuân nhi, ngươi có mệnh như vậy sao? Chính là đi làm nha đầu ẩm giường cho người ta, người ta cũng không nhìn tới, nói chính xác, niên kỷ ngươi không nhỏ rồi, cho dù không vì mình, cũng nên vì ta và người cậu, mấy biểu ca ngươi đều là người không không chịu thua kém, tuổi tác cậu người cũng đã lớn rồi, sau này còn có thể làm vài năm nữa đây? Toàn gia đình già trẻ chúng ta, liền trông cậy vào việc ngươi tìm được người tốt, trèo cao một mối hôn sự, tìm chút ít tiếp tế!”

Lưu thị nói lâu, hơi mệt, dừng một chút, mới lại nói: “Đặng lão gia kia, chắc hẳn ngươi cũng nên tinh tường, trong vùng, Đặng gia coi như là nhà giàu, nhà hắc là làm sinh ý phường quán, đây chính là muốn qua biển buôn bán bên ngoài ngàn dặm, vàng trong nhà có thể dùng xô, dụng cụ hốt rác để chứa đựng, người tốt như vậy, chính là đốt đèn lồng cũng là tìm không được,

Đặng lão gia năm trước chết mất một bà nương, vẫn muốn tiếp tục lấy một người, nhưng ngươi cũng biết, hẳn là người nào? Bên trong thành Trung Mưu, những cô nương ở đó mặc dù có ý đối với hắn, nhưng hắn ngay cả khóe mắt cũng không nhìn đến. Ngược lại là ngươi, có phúc khí tốt như vậy, Đặng lão gia nghe nói ngươi đang làm nha đầu ở phủ Quốc công, mà lại là phục vụ trước người phu nhân, cũng không chê ngươi, nguyện cho ngươi trèo cành cây cao. Ngươi chỉ cần gặt đầu, qua cái cửa ải này rồi, cuối năm là được từ nha đầu biến thành phu nhân chính quy, chuyên môn có người hầu hạ.”

Lưu thị nói một tràng dài, có vẻ tràn đầy quan tâm đến Xuân nhi, đôi mắt nhìn thẳng vào đánh giá thần sắc Xuân nhi, lại chỉ thấy dung nhan Xuân nhi lại vẫn như cũ, mang theo vẻ mờ mịt, một đôi mắt đánh giá góc cuối đường, trong hốc mắt kia lại có một đoàn sương mù đi dạo.

Trong lòng Lưu thị giận dữ, nha đầu kia quả nhiên là khó lường rồi, cho rằng làm nha đầu Chu phủ là ngay cả Đặng lão gia cũng không nhìn trúng sao?

Kỳ thật Đặng lão gia này ở trong miệng nàng là ba hoa chích choè, một thành có thể tin đều không có. Đặng gia Trung Mưu xác thực là một nhà giàu, nhưng Đặng lão gia trước mắt này chỉ là bàng chi (chi thấp) Đặng gia, ngay cả họ hàng xa đều không được tính, về phần cái gì gia tài mười vạn kia, lại càng đáng chê cười, tài mỏng là có một chút, nếu không làm sao có xe ngựa mộc mạc như vậy đến đây?

Chỉ là sinh lễ Đặng lão gia rất khiêm tốn, khoảng chừng nhiều hơn ba trăm quan, Xuân nhi chỉ cần gặt đầu, ba trăm quan này chính là của Lưu thị.

Thấy Xuân nhi thê lương bị ai chỉ lo nơi khác, coi lời của nàng như gió bên tai, Lưu thị nổi giận, hướng nhéo nhéo trên cánh tay Xuân nhi, cười lạnh nói: “Nha đầu chết tiệt kia, ngươi ăn được dầu mỡ heo mà hôn mê rồi sao? Làm ra loại bộ dáng này cho ai xem? Nói thật với ngươi, cái này sinh lễ ta đã thay ngươi nhận, ngày sinh tháng đẻ của ngươi, Đặng lão gia cũng đều đã xem qua, cái việc hôn nhân này ngươi không đáp ứng cũng phải đáp ứng.”

Nói xong, mạnh mẽ kéo Xuân nhi đi đến bên cạnh xe ngựa, làm ra một khuôn mặt tươi cười nhi nói với Đặng lão gia: “Đặng lão gia chớ trách, Xuân nhi là người then thùng, cái việc hôn nhân này, nàng đã đáp ứng rồi.”

Đặng lão gia lập tức vô cùng mừng rỡ, liếc mắt dò xét Xuân nhi, vội vàng nói: “Tốt lắm, tốt lắm, Xuân nhi cô nương lên xe trước, lên xe nói sau.”

Nói xong, Đặng lão gia muốn đi qua vịn Xuân nhi lên xe, Lưu thị kia xem xét, lập tức vui vẻ ra mặt, trêu ghẹo nói: “Đặng lão gia, Xuân nhi còn chưa là con gái xuất giá, gấp cái gì.”

Mắt thấy Đặng lão gia kia muốn tới vịn nàng, Xuân nhi đột nhiên hoàn hồn, liền tiếp lui về phía sau, lần này, lại làm Đặng lão gia xấu hổ rồi, chỉ nghe Xuân nhi nói: “Ta tự mình đi.”

Xuân nhi thê lương nhìn lại cái góc đường thông hướng Quốc Tử Giám kia, tuyết đọng kéo dài đến tận phương xa, nhà lầu, cửa hàng, còn có cái nhà khách kia đứng sừng sững lẻ loi trơ trọi sương mù lạnh như băng, lại không một người nào.

“Trầm đại ca hiện tại nên ở phía trong Quốc Tử Giám tham gia cuộc thi, không biết hán khảo thi như thế nào?” Xuân nhi thở dài, nhổ ra một ngụm sương mù, nước mắt đập vào trong hốc mắt, không nhin được liền chảy ra, nóng hổi, muốn hòa tan khuôn mặt bị gió lạnh thổi qua đến đông cứng của nàng.

Nàng xoay người trở về, từng bước một đi về hướng xe ngựa, chứng kiến Đặng lão gia quàng đến ánh mắt sáng quắc về hướng nàng, còn có mợ chanh chua cười lạnh, cái kia trong góc, cậu lại ngồi xổm trong cang xe, không ngừng đầu, cái vai còng xuống kia hình như là có chút áy náy.

Nàng đi qua cang xe leo lên xe, trong xe còn tản mát ra một hương vị nước sơn mới, thật không tốt, buông bọc hành lý, lập tức cùng mợ chui vào thùng xe, hai nam nhân ở bên ngoài, cậu vội vàng đánh xe, Đặng lão gia kia lại đi bộ.

Lưu thị ngồi xuống, lại dương dương đắc ý nói: “Xuân nhi, người nhìn cái xe này một cái, gia cảnh tầm thường có thể đặt mua được hay sao hả? Người là mệnh phú quý, sau này gả cho Đặng lão gia, đi ra ngoài đều không cần nhắc chân rồi, bảo người đánh xe đưa đón là được.”

Lưu thị nói liên miên cẩn thận, nhưng Xuân nhi lại cuốn lấy mảnh vải mái hiên xe, nhìn qua tầng băng dưới mái hiên nhanh chóng đi qua kia, trong lòng có chua xót nói không nên lời, một hàng thanh lệ rơi xuống, trong lòng hình như có không cam lòng, rồi lại trong mơ hồ cảm thấy, mình làm như vậy, dường như là đúng.

Vừa đúng lúc này, tiếng vó ngựa từ sau truyền đến, đôi mắt Xuân nhi sáng ngời, thò ra cửa sổ xe, xa xa chứng kiến hai con ngựa chiến đạp toái tuyết đọng chạy như bay mà đến, nàng nghe được thanh âm Thẩm Ngạo, thanh âm trong gió rét truyền tới kia vừa quen thuộc lại thân thiết: “Xuân nhi...”

Một tiếng kêu gọi này, lại làm cho nước mắt Xuân nhi rơi xuống càng nhanh, nàng cắn môi, gắt gao dùng móng tay găm chặt vào lòng bàn tay của mình, trong lúc nhất thời, không biết lựa chọn như thế nào.

Sắc mặt Lưu thị xiết chặt, giống như cũng nghe được thanh âm kia, lại nhìn Xuân nhi then thùng, trong lòng đã hiểu rõ rồi, cười lạnh nói: “Xuân nhi, không thể tưởng được, người đến Chu phủ không học quy củ, lại học xong việc trộm tình.”

Một câu nói kia cực kỳ ngoan độc, Xuân nhi nẩy ra xấu hổ và giận dữ, chỉ có rơi lệ để chống đỡ, trong tâm lặng lẽ nói: “Trầm đại ca, người đi nhanh đi, Xuân nhi không có phúc phận như vậy, Xuân nhi không xứng với người, người nên từ từ đọc sách, về sau làm tướng công, tìm một người môn đăng hộ đối làm việc hôn nhân.”

Thẩm Ngạo mang theo Triệu Tím Hành, cưỡi ngựa lướt qua xe ngựa cực kỳ nhanh, dây cương kéo một phát, con ngựa kia giơ chân trước lên đạp vào tuyết, xoay người quay đầu, hí hí hí, ở bên trong tiếng ngựa hí, Thẩm Ngạo đã đi xong cùng xe ngựa.

“Xuân nhi có đàya không?” Thẩm Ngạo nhìn qua thùng xe, xoay người xuống ngựa, lại nâng Triệu Tím Hành lạnh run xuống, nét mặt của hắn có chút âm lãnh, con mắt rơi vào Đặng lão gia đang đi bộ theo xe kia.

Chỉ một lúc sau, lại một con ngựa chạy tới, người này là xa phu của tiểu quận chúa, đối xử lạnh nhạt nhìn nhìn, cũng không xuống ngựa, thúc ngựa đến rìa đường, sống chết mặc bay.

Rèm trên xe ngựa xốc lên, một bóng hình xinh đẹp lộ ra, không phải Xuân nhi là ai? Thẩm Ngạo đi qua, thoáng cái đỡ lấy thân thể thò ra một nửa của Xuân nhi, nói: “Xuân nhi, đây là có chuyện gì? Ta nghe nói người phải đi, liền vội vàng chạy đến.”

“Trầm đại ca!” Nước mắt Xuân nhi bàng bạc chảy ra, cuối cùng đáy lòng còn tồn tại một tia lý trí cuối cùng, không dám tới gần Thẩm Ngạo quá mức, nhẹ nhàng nhường lối, lại làm cho cánh tay nâng nàng chụp một cái vào hư không.

Trong xe lại là chui ra một vị phụ nhân đến, người này là Lưu thị, Lưu thị cười lạnh một tiếng, cao thấp đánh giá Thẩm Ngạo liếc, khẽ nói: “Người là ai? Lại dám anh em em cùng Đặng phu nhân tại trước mặt công chúng? Mau tránh ra, nếu không ta muốn báo quan.”

Những lời này vừa lúc nhắc nhở Đặng lão gia trợn mắt há hốc mồm ở một bên, Đặng lão gia há lại là người dễ bị khi dễ, sính lễ cũng đã đưa, nói khó nghe một ít, Xuân nhi này, hẳn đã dùng tiền mua, thiếu niên trước mắt này dám đụng vào cô dâu của hắn, thật sự đáng hận.

Cười lạnh một tiếng, Đặng lão gia tiến lên trước một bước nói: “Huynh đài làm cái gì vậy? Cần biết nam nữ thụ thụ bất thân, Xuân nhi đã là vị hôn thê của ta, người thông đồng vị hôn thê của ta chính là tội tư thông, đi mau, nếu không ta lập tức gọi quan sai tới bắt người.”

Xuân nhi kinh hoàng, vội vàng nói: “Đặng lão gia, Đặng lão gia... Trầm đại ca hắn...”

Xuân nhi gấp đến độ nhất thời nói năng lộn xộn, nghĩ đến nên cầu tình vì Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo lại cười lạnh một tiếng, cắt ngang lời Xuân nhi nói, nói: “Xuân nhi, người từ từ mà ngồi xuống, tại đây, tất cả đã có ta.”

Lúc nói ra một câu cuối cùng, tất cả đã có ta, Thẩm Ngạo có vẻ đặc biệt chắc chắn, chắp tay trước ngực, dò xét cao thấp Đặng lão gia kia, cười nói: “Người nói Xuân nhi là vị hôn thê của người, có bằng chứng không?”

Còn không đợi Đặng lão gia đáp lời, Lưu thị trong xe khàn giọng nói: “Đặng lão gia đã đưa sính lễ tới, đây cũng là bằng chứng. Cha mẹ đặt đầu con ngồi đấy, Xuân nhi không có cha mẹ, ta là mợ nàng, chính là trường bối của nàng, ta đã hứa Xuân nhi cho Đặng lão gia, còn muốn cái bằng chứng gì?”

Lưu thị chui ra xe, ngăn Xuân nhi ở phía sau, lại nhếch miệng khàn giọng nói về phía Thẩm Ngạo: “Ngược lại, người là nô tài miệng còn hôi sữa, ở chỗ này dong dài cái gì.”

Thẩm Ngạo chỉ là cười, liên tục cười lạnh xem bọn hắn.

Hừ, muốn cướp nữ nhân của hắn trước mắt hắn?

Không có cửa đâu cứng.

Ánh mắt Thẩm Ngạo rơi vào trên người Lưu thị, bên miệng hiện ra một tia cười nhạt đùa cợt, nhưng trong lòng đã minh bạch, cái mợ này của Xuân nhi, chỉ sợ là tham tài vật của tên Đặng lão gia, đem cháu ngoại của mình, bán cho Đặng lão gia.

Đối phó người như vậy, tự nhiên không cần phải khách khí, Thẩm Ngạo không nhanh không chậm, nói: “Cha mẹ đặt đầu con ngồi đấy? Lời này nói từ đâu lên, cha mẹ ở nơi nào, đặt ở nơi nào?”

Lưu thị giận dữ, nói: “Cha mẹ của nàng chết mất rồi, là ta nuôi nàng lớn, cha mẹ này tự nhiên nên là ta làm, người sinh sự cái gì, sự tình nhà của chúng ta còn cần người, cái tên ngoại nhân này khoa tay múa chân sao?”

Đặng lão gia kia cũng cười lạnh nói: “Huynh đài thật quá mức rồi, ta cưới Xuân nhi, đã để cho nàng trèo cao rồi, cái sính lễ, cống phẩm này cũng đưa đến, xem ngày giờ xong xuôi, chữ bát ăn khớp, Xuân nhi và ta tùy ý muốn thành hôn.”

Xuân nhi ngồi đó, nước mắt tí tách rơi xuống, nhưng cũng không dám nói chuyện.

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, trào phúng nói: “Như thế kỳ quái rồi, chung thân đại sự của Xuân nhi, làm sao lại đến phiên các người làm chủ, trèo cao? Vị Đặng lão gia này, những lời đó nên là người nói sao?”

Ánh mắt Thẩm Ngạo sáng quắc, nhìn thẳng Đặng lão gia tuổi ngũ tuần này.

Đặng lão gia bị hấn nhìn chăm chăm, toàn thân không được tự nhiên, hừ một tiếng nói: “Đặng gia cũng là nhà giàu, nàng là một tỳ nữ, tự nhiên là trèo cao!”

Thẩm Ngạo vừa cười nói: “Như vậy ta muốn hỏi hỏi, Đặng lão gia có công danh gì trong người?”

Đặng lão gia hừ lạnh một tiếng nói: “Ta muốn công danh làm cái gì? Ta là thế gia vọng tộc Trung Mưu, gia thế vốn là không thấp.”

Thẩm Ngạo bình tĩnh đại ngộ, gật gật đầu, bộ dạng làm như rất do dự nói: “Nói như vậy, người chỉ là bình dân, một người bình dân, cũng dám nói bữa hai chữ trèo cao, lá gan của người rất lớn đó.”

Đặng lão gia nhất thời sửng sốt, không biết Thẩm Ngạo ám chỉ là cái gì, đỡ lấy càn xe, cổ tự trấn định nói: “Coi như ta là một bình dân, nàng là tỳ nữ, lại thế nào không phải trèo cao?” Nói xong, làm ra một bộ dạng khinh thường, nói: “Người ngăn đường đi của chúng ta lại, lại càn quấy, nhìn gia thế người chắc hẳn cũng không đơn giản, nhưng ta đã nói trước, quân người là người phương nào, ta cũng không sợ người, chuyện thiên hạ chạy không khỏi một người chữ lí, nhanh mau tránh ra, nếu không ta không bỏ qua cho người đâu.”

Thẩm Ngạo ồ lên một tiếng: “Người nói thế này, giống như là ta ý thế hiếp người rồi?”

Đặng lão gia cao thấp dò xét Thẩm Ngạo, thấy Thẩm Ngạo ăn mặc áo đạo, đeo khăn chít đầu, chắc hẳn nhất định là người đọc sách có công danh, người như vậy, lại không dễ chọc, cần biết triều đình dùng sĩ làm đầu, mình chỉ là một tiểu thương nhân, thật sự phải cứng đối cứng cùng hắn, chỉ sợ sẽ ăn nhiều thiệt thòi.

147. Chương 146: Khi Quân.

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 146: Khi quân.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Chỉ là trong lòng Đặng lão gia thực sự có tính toán, một người người đọc sách, nếu càn quấy, hắn cũng không cần sợ, Xuân nhi này tươi ngon mọng nước như vậy, mình đã nộp sinh lễ, ít ngày nữa sẽ kết hôn, âu yếm, thật sự rất thích thú.

Vì cái này, Đặng lão gia quyết định chủ ý, cần rằng cũng phải đấu một trận cùng người đọc sách này, chỉ cần mình chiếm đóng một chữ lí, cho dù là đi quan phủ, cũng không cần kinh hoảng.

Trong lòng đã định chủ ý, Đặng lão gia nhô cái eo lên, bắt đầu chắc chắn hơn, cả giận nói: “Người không phải ý thế hiếp người thì là làm cái gì, người anh anh em em cùng vị hôn thê của ta, không chừng là có gian tình, hiện tại người mau đi, ta không dây dưa cùng người, nhưng nếu lại nói hưu nói vượn, ta kiện lên cấp trên, đến trong nha môn, đến lúc đó mất công danh, người đừng hối hận.”

Một câu nói kia trong mềm có cứng, trong lời nói đầy vẻ đâm chọc, rất có ý uy hiếp.

Đặng lão gia này làm quen sinh ý, cũng không phải người hồ đồ, đối mặt loại người đọc sách này, nếu là thật sự muốn ồn ào t, chính mình chỉ cần gắt gao cắn hai chữ thông dân, ai cũng không làm gì được hắn, ngược lại thiếu niên trước mắt này, sẽ e ngại chuyện tốt của mình, chỉ sợ sẽ phải thân bại danh liệt.

Tưởng rằng có thể nhất cử đánh trúng chỗ hiểm Thẩm Ngạo, ai ngờ Thẩm Ngạo nhưng lại cười một tiếng.

Kiên lên cấp trên đến nha môn? Hả, Thẩm Ngạo thích nhất đi nha môn rồi, vội vàng nói: “Thật tốt, chúng ta cùng đi nha môn, Đặng lão gia có cái nhĩ hững này, ta phụng bồi là được, vừa đúng lúc, ta đang muốn tố cáo người khi quân phạm thượng, phỉ báng hoàng thượng, đi, chúng ta lúc này đi, ai không đi, người đó là cháu trai.”

Thẩm Ngạo kéo lấy Đặng lão gia, một bộ dạng muốn kéo hẳn đi nha môn phủ Kinh Triệu, sợ Đặng lão gia đổi ý.

Khi quân phạm thượng, phỉ báng hoàng thượng?

Đây là ý gì, Đặng lão gia hồ đồ rồi, đã thấy Thẩm Ngạo nhàn nhả lôi kéo mình, bộ dáng kia lại ước gì mọi người đến trong nha môn ngồi một chút.

Khí thế Đặng lão gia yếu đi, rồi lại cố gắng làm ra vẻ trấn định, khẽ nói: “Khi quân phạm thượng? Người nói hươu nói vượn cái gì? Ngô Hoàng thánh minh, Trung Mưu Đặng gia ta dựa vào hoàng ân, mới có ngày hôm nay, ta phỉ báng hoàng thượng, người có ý gì? Chớ ăn nói lung tung.”

Hắn cố ý mang Trung Mưu Đặng gia ra đến, tuy nói là họ hàng xa, nhưng Đặng gia này xác thực là một cây đại thụ, trong tộc không ít người làm quan, gia tài lại càng trăm vạn, tại Trung Mưu, chính là nhất đẳng danh môn.

Thẩm Ngạo cười lạnh nói: “Người còn dám nói không có? Vừa rồi người nói như thế nào, người nói Xuân nhi trèo cao, người là cái thứ gì, chỉ bằng người cũng đáng để cho Xuân nhi trèo cao sao?”

Thẩm Ngạo cười đến càng gian trá, lại là cao giọng quát to: “Người đã không có công danh, một kẻ “thảo dân”, cũng dám nói ra loại những lời này, có thể thấy được người sớm lòng mang bất mãn đối với triều đình, đối với hoàng thượng, lời nói lại càng coi như gió bên tai, hiện tại ta không nói cái này cùng người, muốn nói thì đến trong nha môn nói sau.”

Triệu Tím Hành ở một bên nhìn xem, thấy Thẩm đại thi nhân này đến hoàng thượng cũng giơ lên, lại càng hoảng sợ, người xấu thật đúng là dám nói được ra miệng, người ta nói một câu, hắn liền nói người ta phỉ báng hoàng thượng, miệng đầy thứ linh tinh, nhưng rất hùng hồn, nhớ tới vừa rồi đi trong gió lạnh, vùi đầu vào trong bộ ngực của hắn, sắc mặt tím quẩn đỏ hồng, thở dài một tiếng, trong lòng không khỏi suy nghĩ: “Khó trách ngực của hắn ấm áp như vậy, chỉ sợ là da quá dày.”

Xuân nhi thấy bên này nổi lên tranh chấp, nghĩ đến Thẩm Ngạo làm như vậy để bảo toàn nàng, trong lòng vừa cảm động lại lo lắng, liền muốn bỏ nhào vào trong ngực Thẩm Ngạo, lại bị Lưu thị kéo lấy gấu gao, con người Lưu thị so với cái trời đông giá rét này còn lạnh hơn, làm cho dững khí của nàng biến mất.

Đặng lão gia còn muốn dọa dọa Thẩm Ngạo, ai ngờ người ta không sợ dọa, ngược lại nói muốn tố cáo hắn khi quân, chụp cái mũ này xuống, há lại hắn có thể thừa nhận, liền giận tím mặt nói: “Ta chính là thương nhân, khi quân ở đâu?”

Thẩm Ngạo sờ mó trong ngực, lại móc một tờ giấy từ trong lòng ra, tờ giấy này dùng giấy hồng phong bẻ, gấp lại vô cùng chỉnh tề, một mực giấu trong ngực, chỉ thấy hắn cười ha ha một tiếng, xé cái giấy hồng kia ra, hung dữ nói: “Nếu người không mù mắt, hãy mở mắt to ra mà xem xem thật kỹ xem, đây là chữ gì, nhìn xem cái này chữ phía dưới là cái gì?”

Đặng lão gia ngược lại biết chữ, tập trung nhìn vào, chỉ thấy thư pháp trên tác phẩm này dài ước chừng hai thước, nhưng lại viết bảy chữ to ‘Xuân nhi là cô nương tốt’.

Xuân nhi là tốt cô nương? Đây là ý gì? Lại có cái gì liên quan cùng khi quân?

Đặng lão gia trong lúc nhất thời hồ đồ rồi, tiếp tục nhìn xuống, lại thoáng cái trợn mắt há hốc mồm bắt đầu đứng dậy, chỉ nhìn trên lời bạt kia lại viết một chữ thiên, chữ thiên cũng không phải kỳ lạ quý hiếm, loại người viết chữ dùng thiên làm lời bạt lại rất có ý tưởng mới, nhưng trên lời bạt ở đằng kia, lại đang đắp một dấu đỏ tươi đẹp như máu, trong dấu đỏ kia lơ lơ có thể thấy được sáu chữ viết đỏ tươi ‘Đại Tổng vãng mệnh chi bảo’.

Sáu cái chữ này có tần suất xuất hiện không ít trong lời đồn đại trên phố, thời điểm những người kể chuyện trong phố xá kia ca ngợi Thái tổ hoàng đế uy nghiêm, liền không thiếu được việc đem cái thánh vật này kể ra. Năm đó Thái tổ hoàng đế được đất nước, từ nhà Chu lấy được hai quả ngọc tỷ, lập tức chế thành “Hoàng đế Thừa Thiên vãng mệnh chi bảo” và “Hoàng đế thần bảo”, mà một ngọc tỷ khác cũng đã mất đi ở trong chiến loạn. Vì vậy, Thái tổ hoàng đế tự chế “Đại Tổng vãng mệnh chi bảo”, tỏ rõ thiên hạ, cũng coi đây là truyền quốc ngọc tỷ, đại biểu hoàng quyền vô thượng quyền uy.

Đặng lão gia dù không đông, cũng tuyệt đối không thể không biết hàm nghĩa sáu cái chữ này, ắn tỳ đắp lên cái tác phẩm thư pháp này, nếu là không có sai lầm, chỉ sợ chính là truyền quốc ngọc tỷ.

“Thấy được chưa? Đây là cái gì? Đây là lão hoàng đế... Khục khục... Hoàng đế lão đại tự tay viết viết lưu niệm, nhìn kỹ xem, trên đó viết cái gì? Viết cái gì?” Thẩm Ngạo liên tục cười lạnh.

Trước đó sơ thí đứng thứ nhất, tổng cộng hẳn muốn ba bức tranh chữ, đệ nhất bức là “Thái Học là trường hiếu học”, bức thứ hai đang để ở Thụ Nhã Sơn Phòng, chỉ có cái bức thứ ba này, Thẩm Ngạo nhưng vẫn chưa mang ra, bình thường cất giấu trong người, chính là có ý định lợi dụng cái bức tranh chữ này rửa sạch thân thể không sạch sẽ vì Xuân nhi, hôm nay có việc, lại không thể không lấy ra.

“Người mới vừa nói cái gì? Nói Xuân nhi trèo cao? Dọa người, hai chữ trèo cao cũng là thứ người có thể xử dụng sao, Xuân nhi rất được hoàng thượng coi trọng, có cái này, còn hơn tự bản thân nàng mình nói ra, người dám nói nàng là nô tài? Người vừa rồi đã nói nàng là nô tài, là cao trèo, chính là làm trái lại ý hoàng thượng, là mưu đồ làm loạn, âm mưu muốn mưu phản, lòng muông dạ thú rõ ràng rành rành. Đại Tổng triều chúng ta quốc thái dân an, mưa thuận gió hoà, hoàng thượng lại càng hết lòng hết sức, vì nước vì dân, người không tư báo đáp, nhưng lại cố ý nghịch hoàng thượng, nói âm điệu cuồng loạn, mê hoặc lòng người, nói mau, người và giặc cỏ Hấp Huyện có quan hệ gì, xem ra người nhất định là sẽ không nói rồi, vậy thì theo ta đến trong nhà môn một chuyến, đi xem phán quan phủ Kinh Triệu nói thế nào.”

Những lời này khoa trương đến cực điểm, ngay cả mưu phản cũng đều nói ra, lại nói Đặng lão gia có quan hệ cùng Hấp Huyện, Hấp Huyện tặc này chính là tạo phản năm Tuyên Hòa, thanh thế rất lớn, không lâu về sau bị thất bại chém đầu, gắn quan hệ giặc cỏ cùng Đặng lão gia, cái tội danh này chính là xét nhà diệt tộc cũng đủ rồi.

Đặng lão gia tuy tự tin mình không bị người vu vì phản nghịch, nhưng trên cái viết lưu niệm này rõ ràng viết chính là ‘Xuân nhi là cô nương tốt’, hoàng thượng nói Xuân nhi là cô nương tốt, ai dám nói nàng là nô tài, lại có ai dám nói nàng trèo cao? Nếu thật sự muốn dây dưa, loại sự tình này ngay cả có miệng cũng nói không rõ, xem ra tình thế rất nghiêm trọng rồi.

“Cái này... Cái này...” Đặng lão gia nhất thời không nói ra lời, lui về phía sau hai bước, sắc mặt tối đen không rõ, cuối cùng thở dài, cúi đầu nói: “Vừa rồi ta chỉ là vô tâm nói như vậy, còn nữa, tại hạ cũng không biết hoàng thượng có bản vẽ này, Xuân nhi, ta không cần cũng được!”

Vì một nữ nhân, dây dưa bên trong nước xoáy sâu như vậy, Đặng lão gia dù ngu xuẩn cũng minh bạch cái ý vị này như thế nào, đâu còn dám lấy Xuân nhi, ánh mắt thoáng nhìn, nhưng lại rơi vào trên người Lưu thị, thở phì phì, nói: “Xuân nhi này, ta không cưới nữa rồi, người đưa ta sính lễ.”

Lưu thị cũng là nhất thời bắt đầu trợn mắt há hốc mồm đi, vừa nghe Đặng lão gia muốn nàng trả sính lễ, hàm răng khê cắn nói: “Đặng lão gia, Đặng lão gia, người nói gì vậy, con gái gả đi ra ngoài như nước giới đi, chúng ta lúc trước cũng đã định rồi, hiện tại người đổi ý, cái sính lễ này...”

Đặng lão gia tức giận, bị Thẩm Ngạo xếp đặt một lần, lão bà không lấy được, lại gặp được một người tham sính lễ hẳn, cả giận nói: “Người tốt cuộc có trả hay không, chuyện này là do người làm, không nói rõ ràng, hại ta suýt nữa bị người lừa, người còn dây dưa cái gì, nếu không trả, như vậy cũng dễ xử lý, ta chỉ cần đi tìm bốn gia(dòng họ) nhờ phân xử là được.”

Lưu thị chính là người Trung Mưu, Đặng lão gia đi tìm bốn gia, nàng há lại có thể đến, nhất thời bị hù dọa, rồi lại không cam lòng, trong lúc nhất thời không nói được câu nào.

148. Chương 147: Xuân Nhi Thật Là Cô Nương Tốt

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 147: Xuân nhi thật là cô nương tốt

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đặng lão gia lái xe rời đi, lại nói tiếp, hắn cũng không thể coi là lão gia chân chính, thường tự mình đánh xe, kỹ thuật lái xe cũng là khá tốt, mang theo tiệc nuôi, xuôi theo phố rời đi.

Về phần cậu mợ Xuân nhi, đều là choáng váng, trong lòng biết khi trở lại Trung Mu, Đặng lão gia nhất định phải đòi lại sinh lễ, con vịt đã đun sôi, vừa mới đến bên miệng, cứ như vậy mà bay mất rồi, Lưu thị ảo não, tích góp tức giận từng tí một, tràn đầy thân mình, nhưng khi nhìn đến Thẩm Ngạo đứng lặng tại trong đồng tuyết, trong đôi mắt nổi giận đùng đùng.

Nhưng nàng là người như vậy, cũng là hiểu được cách nịnh nọt, vừa rồi Thẩm Ngạo thoáng cái dọa Đặng lão gia rời đi, bổn sự này lại là thật, lại cẩn thận dò xét hắn, thấy hắn quần áo đẹp đẽ quý giá, bên hông buộc túi thơm cắm tú lên, đầu đội khăn chít đầu, đột nhiên tỉnh ngộ, gia thế người này, chỉ sợ không thấp hơn so với Trung Mu Đặng gia.

Bởi vì nghĩ thông điểm này, trong lòng liền bắt đầu run sợ, đầu còn dám nói nữa.

Xuân nhi thoáng cái nhào vào trong ngực Thẩm Ngạo, nước mắt trong đôi mắt tí tách đi ra, bị đè nén thật lâu, nổi u oán, nổi khổ tâm tích góp từng tí một trong lòng dưới gió lạnh thấu xương, thoáng cái phóng thích hết ra, vừa khóc vừa cười, sau đó nện một cái vào lồng ngực Thẩm Ngạo, nói: “Trầm đại ca, người còn đang thi, tới nơi này làm gì, nếu là người thi không được khá, chẳng những Công gia không thích, tiền sĩ giảng bài cũng sẽ không vui.”

Trong chốc lát lại là ôn nhu mà dán ở trên người Thẩm Ngạo, khóc sụt sùi nói: “Vừa rồi ta cực kỳ sợ, con ngựa kia làm bánh xe chuyển động, trong lòng của ta liền nghĩ, có lẽ một đời một thế Xuân nhi rất cuộc không thấy được Trầm đại ca nữa rồi, Trầm đại ca, người không cần giữu cột ta được không? Lúc ấy, ta suy nghĩ, nếu không gặp người, cuộc sống nhân sinh cũng không có cái gì vui thú nữa rồi, ta... ta...” Thanh âm nghẹn ngào, vừa thẹn lại ngượng, rất cuộc không nói được nữa.

Bình thường Xuân nhi rất rụt rè, rồi tâm sự lại luôn nặng nề, hôm nay phẳng phất thoát ra khỏi gông xiềng, cái gì cũng không thêm bận tâm, dung nhan kia lê hoa đái vũ (khóc như mưa), lông mi thật dài rung động, nước mắt tích tách rơi xuống dưới áo.

Giờ khắc này Thẩm Ngạo lại có vẻ có chút không được tự nhiên rồi, thói quen từ trước, Xuân nhi luôn bó tay bó chân, cái cô gái nhỏ dấu diếm các loại tâm sự kia, hôm nay ngoại trừ ảm áp trong lòng, lại còn cảm thấy Xuân nhi rất mỹ lệ, có gan cũng không thể khinh nhờn.

Vuốt vuốt mái tóc Xuân nhi, đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua lọn tóc kia, Thẩm Ngạo khó được một hồi đứng đắn, trong lòng không khỏi suy nghĩ: “Đến lúc này, nha đầu ngốc lại vẫn lo lắng đến sự tình cuộc thi của ta.”

Một bên, Triệu Tím Hành nhếch miệng, trong lòng suy nghĩ: “Thì ra là Xuân nhi này, đồ hồ ly tinh. Hừ ngưu tầm ngưu mã tầm mã, người nào làm bạn dạng đó, đi theo cái tên vô lại này, nữ nhân cũng không có một người nào tốt.”

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng nhất thời quên mất, dường như chính cô ta cũng tiếp xúc cùng Thẩm Ngạo không ít thời gian.

Đã khóc, đã cười, những câu nói mùi mẫn kia cũng không cần thiết, thân thể Xuân nhi run rẩy thoáng qua, rời khỏi lồng ngực Thẩm Ngạo, lau sạch nước mắt, nhưng ánh mắt lại rơi vào trên người cậu nàng.

Thẩm Ngạo lúc này mới nhìn rõ cậu Xuân nhi, nàng ngày thường tướng ngũ đoản(khoảng hơn 1m5), bộ dáng vẻ mặt trung thực, đang xoa xoa tay, có vẻ như có điều khó nói.

Xuân nhi thấp giọng nỉ non nói: “Cậu, nơi này có chút ít tiền Xuân nhi bình thường tích lũy, người nhận lấy đi, về phần Trung Mưu, Xuân nhi không trở về nữa đâu.”

Xuân nhi nâng con mắt lên, lại có vẻ rất kiên định, có lẽ từ trước đến nay, nàng chưa bao giờ có cử chỉ to gan như vậy, thanh âm kia mang theo vài phần run rẩy.

Xuân nhi cậu đang muốn nói chuyện, Lưu thị kia nhân tiện nói: “Người không quay về cũng tốt, tránh khỏi việc làm trễ nãi người, chúng ta là cửa nhỏ nhà nghèo, tự nhiên không lưu được phượng hoàng người.”

Lưu thị dứt lời, một phát đoạt lấy hầu bao túi tiền Xuân nhi rút ra từ trong túi quần, tiếp theo là dùng đến trần ngữ điệu đầy mỉa mai nói với cậu Xuân nhi: “Đồ vô dụng, người không nghe thấy lời cháu người trai nói sao? Cái Biện Kinh này không phải chỗ để cho chúng ta, loại người đê tiện chờ đợi, đi, đi, trở về, sau này không bao giờ tới nữa.”

Lưu thị nói lời này mang theo vẻ phẫn hận, vung vẩy đi trước, mặt mũi cậu Xuân nhi mang theo đầy vẻ áy náy, đi đến trước mặt Xuân nhi, thổ lộ ra một câu: “Xuân nhi, sự tình mợ người, người không cần phải nhớ ở trong lòng, tại Biện Kinh, từ từ chiếu cố chính mình nhé!” thở dài, đuổi theo sau lưng Lưu thị.

Đôi mắt Xuân nhi nhìn qua thân ảnh một đôi vợ chồng này, hai người lưu lại vết chân một sâu một nông trên tuyết, trong đôi mắt hàm chứa nước mắt, cắn hàm răng nghẹn ngào không tiếng động.

... ..

Xuân nhi không thể lại về phủ Quốc công, Thẩm Ngạo tìm cái nơi đặt chân cho nàng, để nàng tạm thời ở trong Thúy Nhã Sơn Phòng trước, lại chuyên môn tìm một nha đầu ở cùng với nàng.

Tâm tình Xuân nhi bình tĩnh xuống, Thẩm Ngạo ngồi yên cùng nàng một hồi, lại nghe đến dưới lầu có tiếng người huyền áo, đều là kêu gọi danh tự Thẩm Ngạo.

Thì ra là cuộc thi đã chấm dứt, đám giám sinh được nghỉ học, không ít người đến Thúy Nhã Sơn Phòng, nghe nói Thẩm công tử cũng tới, lập tức hào hứng bừng bừng, muốn gọi Thẩm Ngạo xuống uống trà.

Xuân nhi hé miệng nói: “Trầm đại ca, người làm bài trong cuộc thi như thế nào?”

Thẩm Ngạo lúc này mới nhớ tới sự tình cuộc thi, cười ha ha nói: “Cũng không tệ lắm, dù sao bài thi đã làm xong, nghe thấy Triệu Tím Hành kia gọi, liền đi ra luôn.”

Thẩm Ngạo sợ Xuân nhi lo lắng, cho nên không nói chuyện kinh tâm động phách vừa rồi ra, Xuân nhi hiện tại đã không có đường lui rồi, người có thể ỷ lại cũng chỉ có hắn, hắn không thể để cho Xuân nhi có bất kỳ băn khoăn và lo lắng nào.

Hắn cũng biết Xuân nhi đối với hắn rất tốt, phần nhân tình này, hắn ghi ở trong lòng, cũng sẽ tận lực cố gắng lớn nhất để cho Xuân nhi sống hạnh phúc.

“À!” Xuân nhi trừng mắt nhìn, nhưng lại nhớ tới Triệu Tím Hành vừa rồi ở bên người Thẩm Ngạo, dường như Triệu cô nương kia đối với Trầm đại ca cũng không tốt lắm, về sau đi một mình trở về, còn quay lại trừng mắt liếc nhìn Trầm đại ca.

Xuân nhi lại là hỏi: “Dưới lầu gọi người đều là người cùng trường người sao?”

Thấy Thẩm Ngạo gật gật đầu, Xuân nhi nhân tiện nói: “Trầm đại ca, người không cần phải để ý đến ta, xuống dưới tụ tập cùng các bạn học đi, chính sự của người quan trọng hơn.”

Thẩm Ngạo nói: “Ở cùng Xuân nhi không phải là chính sự sao?”

Một câu nói kia rơi vào tai Xuân nhi, trong lòng cực kỳ ngọt ngào, trên mặt bay ra một mảnh ửng đỏ, rồi lại khôi phục lý trí, tìm được các loại lý do thúc giục Thẩm Ngạo xuống lầu.

Thẩm Ngạo bất đắc dĩ, đành phải đi xuống lầu, chỉ là đi xuống xem một chút thôi, khiến những người kia ở dưới lầu gọi, cũng không phải chuyện hay, hơn nữa, tương lai giữa hắn và Xuân nhi còn dài mà.

Xuống dưới lầu, xem xét, người thật sự không ít, những giám sinh này đều thi xong rồi, tâm tình thật tốt, ào ào hẹn nhau tới uống trà, nhìn thấy Thẩm Ngạo, lại bắt đầu huyền não, người này nói: “Thẩm huynh quả nhiên khác hẳn với thường nhân, Tần tiến sĩ nghe xong lời của người đều muốn bị tức chết.” Người khác nói: “Thẩm huynh hành động quyết đoán, thật sự là khiến tại hạ rất bội phục, đến đây, đến đây, đến nơi đây ngồi, bữa này trà ta mời.”

Bọn hần bình thường cũng rất dễ bụng đọc sách, nhưng một khi nghỉ ngơi liền bắt đầu điên điên khùng khùng, khôi phục bản tính quan nhệ đại (con ông cháu cha), lôi kéo Thẩm Ngạo tới ngồi xuống, hỏi lung tung cái này cái kia.

Thẩm Ngạo cười khổ nói: “Sự tình sớm nộp bài thi, chứ vị cho là ta muốn sao? Nếu không phải đến thời khắc lửa cháy đến nơi, ta tội gì phải làm ra sự tình bực này, các vị không cần phải giấu cột nữa, các người càng nâng đỡ, trong lòng của ta càng bất an.”

Tiếp theo, Thẩm Ngạo liền hỏi tình huống sau khi khảo thi xong, ai thấy được Đường đại nhân, sắc mặt của hần như thế nào, đám tiến sĩ bọn họ lại nói những thứ gì.

Kỳ thật Thẩm Ngạo vẫn có chút chột dạ, sơ thí đã sớm nộp bài thi một lần, cuộc thi hôm nay lại diễn lại trò cũ, cái sự tình này tính là cái gì, Thẩm Ngạo suy bụng ta ra bụng người, nếu như chính mình thành Tần tiến sĩ, không phải không thể tức chết, trong lòng liền suy nghĩ: “Chờ đến giao thừa, ta chuẩn bị chút ít lễ vật, đi bái kiến Đường đại nhân và mấy vị tiến sĩ, một là cảm tạ ân bọn hần truyền thụ nghiệp, tiếp theo, là cứ thành khẩn một chút mà nói lời xin lỗi.”

Mọi người bảy mồm tám lưỡi thảo luận, cực kỳ náo nhiệt, Thẩm Ngạo vừa nhìn trong đám người, liền nhớ tới Ngô Bút, hỏi: “Ngô Bút huynh hôm nay làm sao lại không tới đây? Ngày xưa tới Thụy Nhã Sơn Phòng này, hần là người chạy trốn nhất mà, thật vất vả mới được nghỉ, cũng không thấy hần đến góp vui cho cuộc náo nhiệt này.”

Một người cùng trường cười nói: “Ngô huynh chịu trách nhiệm liên quan đến quốc gia đại sự, đâu chịu pha trộn cùng những người rảnh rỗi như chúng ta.”

Những lời này cực kỳ kỳ quái, người này về sau mới nói ra ngọn nguồn, thì ra là Lạc quốc Vương Tử kia muốn đi Ngô phủ bái phỏng, vị Ngô Bút này huynh về trước để chiêu đãi, nói là thành lập giao tình cùng Vương Tử Lạc quốc này, coi như là trách nhiệm ngoại giao, đương nhiên là chịu trách nhiệm liên quan đến quốc gia đại sự.

Thẩm Ngạo chỉ cười cười, lại không biết giờ phút này, đám quan chấm bài thi cũng vì chuyện của hần mà tranh luận không ngớt.

Thì ra Thẩm Ngạo sớm nộp bài thi, vốn là loại sự tình này năm nào cũng có, bao năm qua không thiếu được có mấy cuộc sinh, cảm giác mình tài hoa hơn người, đem bài thi đưa lên trước.

Nhưng lần này lại bất đồng rồi, trường thi náo loạn ra động tĩnh lớn như vậy, thì ra lại là Thanh Hà quận chúa muốn tìm Thẩm Ngạo này, thế cho nên thứ tự cả trường thi đều rối loạn.

Hôm nay cần phải truy cứu, Thanh Hà quận chúa tự nhiên là không thể trừng trị, ai dám chạy đến Vương phủ đi trị quận chúa? Lão Vương gia người ta chỉ có một đứa con gái này, người có gan trừng trị sao?

Chỉ là, Lễ bộ luôn luôn là bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, cứng rắn không thể đụng vào, mà Thẩm Ngạo cũng nên đi khiến trách chứ? Cho nên, không ít người đề nghị, muốn lấy Thẩm Ngạo làm tấm gương cho cuộc thi lần này.

Đưa ra cái đề nghị này, tự nhiên là tiến sĩ Thái Học chiếm đa số, cũng có không thiếu quan viên Lễ bộ phụ họa, theo lý, bọn người Đường Nghiêm tự nhiên là cố gắng, trong lúc nhất thời nhao nhao không ngớt.

Ngược lại, Dương Tiễn Dương công công kia chỉ là ngồi ở một bên, đối xử lạnh nhạt, chậm rãi uống trà, hần là nội thị, loại sự tình này không đến khi tất yếu, tự nhiên không tiện nhúng tay.

Dương Thực kia lại bị người khác làm cho phiền rồi, liền hướng Dương Tiễn nói: “Dương công công, sự tình Thẩm Ngạo, ngài thấy thế nào?”

“À!” Đợi Dương Thực hỏi xong, Dương Tiễn mới chậm rì rì nói: “Y theo nô gia để xem xét, đây vốn là sự tình của Lễ bộ, nô gia tất nhiên là không tiện nhúng tay, chỉ là hoàng thượng có khẩu dụ, nói là đem toàn bộ bài thi ưu tú nhất lên, để hấn phân ra cao thấp. Thấm Ngạo này chính là người nổi bật nhất Quốc Tử Giám, nếu là hoàng thượng không tìm thấy bài thi của Thấm Ngạo bên trong, hoàng thượng sẽ nghĩ như thế nào?”

Một câu nói kia, ngược lại đã đề tỉnh Dương Thực, hấn vội vàng cười nói: “May mắn là có một lời của Dương công công, làm cho người trong mộng bừng tỉnh, như thế xem ra, hủy bỏ thành tích Thấm Ngạo còn phải do hoàng thượng định đoạt, trước tiên là đưa bài thi qua, về phần những thứ khác, không phải hạ quan và đám bọn họ cần quản.”

Dương Tiễn như tắm gió xuân mà cười nói: “Nô gia cũng không phải là có ý tứ này, tự các người nhận thức đi, ta chỉ là nô tài, chuyên làm chân chạy vì hoàng thượng, chứ vị đại nhân mới là rường cột nước nhà, ứng đối như thế nào là sự tình của các người.”

Hấn lại rất thông minh, liếc thấy ra ý nghĩa bất đồng sau lưng trận tranh luận này, nói không chừng muốn cuốn vào bên trong ổ thị phi, tuy nói hấn quyền thế ngấp trời, nhưng phiền toái không cần thiết lại quyết không nhiễm vào, liền đem bóng cao su đá trở về, hoàn toàn là một bộ dạng không đếm xỉa đến.

Dương Thực ngẫm hiểu, liền gọi Thành Dương Tính, Đường Nghiêm đến trước người, nói: “Hoàng thượng đã muốn chấm bài thi, sự tình Thấm Ngạo liền tạm thời để xuống, nếu như là thi từ văn vẻ của hấn làm tốt, cũng đưa vào trong cung, về phần sự tình trường thi, các người ai muốn buộc tội liền buộc tội, đều do hoàng thượng định đoạt.”

Đường Nghiêm vội vàng nói: “Dương đại nhân nói không sai, hiện tại hoàng thượng chờ bài thi đưa qua, chúng ta có lẽ là gia tăng chọn lựa ra vài bài tốt đi!”

Thành Dương Tính không có lời nào để nói, Dương Tiễn nói câu này, hấn cũng nghe được, tuy nói Dương công công mang một bộ dạng không đếm xỉa đến, nhưng nghe ý tứ, lại giúp Thấm Ngạo một đại ân, đành phải bất đắc dĩ nói: “Dương đại nhân đã định đoạt, hạ quan cũng không có gì để nói.”

Nói xong, liền bảo người chấm bài thi, ngay cả cơm đều chẳng quan tâm ăn, mười nhân viên Lễ bộ phụ thuộc và tiến sĩ liếc liếc tròn mắt, chọn ra hơn mười phần bài thi vô cùng tốt, con mắt Đường Nghiêm đều có vẻ đỏ bừng rồi, chứng kiến trong đó cũng có bài thi của Thấm Ngạo, trong lòng thả lỏng, cười khổ thì thào tự nói: “Thấm Ngạo à Thấm Ngạo, người thật hồ đồ, nếu không phải lần này có Dương công công ở đây, có lẽ trong lúc này không có phần của người.”

Trong lòng Đường Nghiêm âm thầm may mắn, bưng lấy bài thi đưa đến trong sương phòng Dương công công nghỉ tạm.

Dương Tiễn đợi trọn vẹn một đêm, con mắt đầy tơ máu, thấy bài thi đều chọn tốt rồi, cười ha ha nói: “Chư vị đại nhân khổ cực, nô gia xin tiến cung.”

Dùng hộp gấm niêm phong bài thi cất vào kho, mang theo theo người ra khỏi Sùng Văn các, xe ngựa sớm đã chờ đợi một đêm, trực tiếp chui vào xe ngựa, chạy tới hướng cung điện ngôi lưu ly kia.

149. Chương 148: Tâm Đế Vương

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 148: Tâm đế vương

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hôm nay Văn Cảnh các tỉnh lặng đến dọa người, nơi này là thư phòng của Triệu Cát, là nơi hoàng thượng nghỉ ngơi lúc nhàn hạ, trong các đặt một cái bàn rất dài, trên bàn đặt các loại tác phẩm của danh nhân, cũng có nghiên mực, đặc biệt là ống đựng bút, trong ống đựng bút có rừng cây bút chọc vào, ở một bên thiết kế một cái lò than cực lớn để sưởi ấm, bàn trong tràn đầy túi thủy tinh cầu đựng hoa bạch cúc.

Trên tường phía tây treo một bức « Tùng Hạc Đồ », cẩn thận quan sát, người hữu tâm chắc chắn sẽ nhìn được ra, cái tác phẩm này tuyệt đối không phải hoàng thượng vẽ. Chỉ là lời bạt trên bức tranh, lại là một bài thơ ngắn hoàng thượng làm ra, trên đó viết: Sương khói rảnh rỗi lượn quanh, tùng hạc chuyển hoang đại.

Trên bàn thiết kế lư hương, trên kệ cây tử đàn bên trái đặt một cái bàn lớn, trên có mâm, hơn mười cái đĩa trong mâm đầy cây phật thủ vàng nhạt linh lung, trên kệ bên phải in đầy nước sơn màu đỏ treo lấy một cái quạt, giường là giường lớn khắc hoa sơn màu xanh lá mạ, làm cho người ta cảm giác không gian tổng thể rộng rãi thoải mái, tràn đầy một vẻ tiêu sái phong nhã phong độ của người trí thức.

Nếu không phải trong các có mấy cái cột trụ màu hồng điêu khắc ngũ trảo kim long cười mây bay lên trời, cho dù là ai cũng không nghĩ ra, tại đây đúng là chỗ trọng yếu nhất Đại Tống triều, bình thường hoàng thượng phê duyệt tấu chương, tiếp nhận cận thần tấu việc, đều tiến hành ở bên trong này.

Triệu Cát khoanh chân ngồi ở trên giường, một đôi mắt giống như đang đóng, trước giường, bên ngoài màn che lụa mỏng, là hai thân ảnh thấp thỏm lo âu.

Đặt ở trên bàn, lư hương lượn lờ sinh ra khói xanh, tràn ngập trong Văn Cảnh các, có một loại hương khí nhàn nhạt như có như không.

Mặt Triệu Cát âm trầm, cách bức rèm như ruộng đồng xanh tươi, ai cũng thấy không rõ nét mặt của hắn, chỉ là cái trầm mặc này, lại thần kỳ làm cho người ta cảm thấy có một loại uy áp mãnh liệt.

Ngồi ở bên bàn, là hai quan viên hạ thấp người ngồi ở trên gấm đôn, hai người này, giờ phút này, cũng không nói gì, nhưng nếu là tinh tế xem xét, lại phát hiện hai người này không hề đơn giản.

Một người trong đó, chính là Trung Sách tỉnh Thượng Thư hữu thừa Vương Thao thanh danh hiển hách, vẻ mặt Vương Thao đầy cầu xin, khép miệng không nói, đôi mắt không dám nhìn tới bóng người tôn quý sau cái lụa mỏng kia, chỉ là cúi thấp đầu, trên mặt lại mang theo vẻ bi thương.

Về phần người khác, lại là Hình bộ Thượng Thư Vương Chi Thần, Vương Chi Thần râu tóc bạc trắng, vai hơi cong cong, cái eo còng xuống, toàn thân như vô tình, chỉ là, một đôi con ngươi lại đầy vẻ tinh thần sáng láng, mười phần nhuệ khí.

Trầm mặc như vậy, trọn vẹn duy trì thời gian nửa nén hương, từ sau lụa mỏng truyền ra thanh âm Triệu Cát: “Hoa Thạch Cương trước đó đã tấu lên, Trẫm tự hỏi, mình trị quốc hết lòng hết sức, không dám chậm trễ chút nào, e sợ có điều xấu hổ với liệt tổ liệt tông. Nhiều nhất cũng chỉ là yêu thích kỳ thạch, thi họa mà thôi, các thần tử muốn phản đối, chẳng lẽ Trẫm còn phải trị tội bọn hắn? Ai...” Hắn thở dài một hơi, tuy là bộ dạng nhàn nhã, trong lời nói lại rất có oán ý.

Vương Chi Thần hạ thấp người nói: “Hoàng thượng nói rất đúng, người nào cũng có thứ mình yêu thích, các thần tử cũng có. Những năm qua, Tô Châu ứng theo bố cục hoàng thượng xếp đặt, luôn luôn không dám nghịch lại, nhưng năm nay lại dùng đội tàu Hoa Thạch đi qua, vì để cho đội tàu thông qua, đã phá hủy cầu, đục thành quách, làm xấu danh nghĩa, chậm chạp không chịu thay đổi, mấy quan lại nhỏ nhỏ nhận lệnh bố cục, lại có gan lớn như trời sao? Y theo cự thần xem, phía sau cái này, trong triều tất có người làm chỗ dựa cho bọn hắn, chỉ là, chỗ dựa chính là ai? Sai khiến chúng là ai? Hoàng thượng tuyệt đối không thể khinh thị.”

Vương Thao cũng đi theo phụ họa nói: “Việc này ta đã tra rõ ở Đại Lý Tự, Đại Lý Tự bên kia cũng chỉ là qua loa, Hoa Thạch Cương là đại sự, những quan lại này ăn lộc của vua nhưng chỉ là che chở, cản trở việc công, đây là tội đại vô lễ.”

Hai người này nói rất bi phẫn, thì ra là nói đến sự tình Hoa Thạch Cương, Triệu Cát sưu tâm không ít, thi họa, đá quý, Hoa Thạch Cương là một trong số đó, bởi vậy cố ý kiến lập cục cung phụng Tô Hàng, làm trụ sở riêng cho sự vụ Hoa Thạch Cương.

Hết lần này tới lần khác, Hoa Thạch Cương này lại gây ra rủi ro, đội tàu vận chuyển Hoa Thạch dọc theo đường đi vận chuyển, đúng là cùng phản đối, Thông phán tất cả các châu ào ào đưa lên triều, buộc tội quan viên vận chuyển Hoa Thạch cương không hợp pháp, cho dù là cục cung phụng Tô Châu, giống như không quá nhiệt tâm đối với sự tình hoàng thượng.

Bản án đưa đến Trung Sách tỉnh, Vương Thao giận dữ, gọi Vương Chi Thần tra rõ, Vương Chi Thần là Hình bộ Thượng Thư, nhưng đại án như vậy lại liên quan đến không ít quan viên, liền đem bản án đến Đại Lý Tự, chỉ là, đến Đại Lý Tự, rồi lại mọc ra chi tiết lan tràn, Đại Lý Tự kia chỉ là một vị Tổng ủy, cũng không để bụng đối với cái bản án này, hai người nhiều lần đi qua hỏi án này, đều đụng phải một câu trả lời chưa xong.

Ngay cả sự tình liên quan đến hoàng thượng cũng dám lười biếng, cục cung phụng Tô Châu, Thông phán, tri huyện tất cả các châu, còn có Đại Lý Tự, sau lưng là ai đây?

Nhưng Triệu Cát chỉ cười ha ha, làm như từ chối cho ý kiến đối với từ ngữ bi phần của hai người, cười ha ha nói: “Chuyện này cứ thôi đi, về phần sự tình Hoa Thạch Cương, tạm thời cũng không cần cung phụng.”

Hắn làm như vô tâm, đối với thứ bình thường nóng lòng muốn thấy nhất, một chút cũng không để tâm rồi, nằm nửa người ở trên giường êm vẫn không nhúc nhích, đột nhiên nói: “Gần đây thân thể Thái Thái sư đã hoàn hảo chưa?”

Vương Thao vội hỏi: “Thân thể Thái sư rất tốt rồi, ngày hôm trước vi thần đi thăm hần, hần bình thường chỉ là ngâm kẹo chơi đùa với cháu, làm chút ít thi họa, rất tự nhiên. Hoàng thượng, từ lúc Thái sư cáo lão, rất nhiều ý chỉ của hoàng thượng, liền không thể quán triệt như một.” Hần than thở một câu này là có thâm ý khác, trên mặt trời lên vẻ vui mừng.

Triệu Cát làm như lâm vào trầm tư, nhai nuốt lấy lời Vương Thao, lập tức nói: “Đã lâu không thấy Thái sư, Trẫm thật là có chút ít muốn gặp hần, lại nói tiếp, mấy ngày trước đây hần còn đưa tới mấy tấm bảng chữ mẫu đâu rồi, Trẫm còn chưa có thời gian nhìn.”

Triệu Cát lại là thở dài, nói: “Các người đi xuống đi, sự tình Hoa Thạch cương, không cần phải tra xét nữa.”

Hai người Vương Chi Thần, Vương Thao, nói: “Tuân chỉ.” Từ từ lui ra ngoài.

Triệu Cát đưa mắt nhìn bọn hần rời đi, đôi mắt lại thoáng cái trở nên đáng sợ hơn, âm thanh lạnh lùng nói: “Dương Tiễn, người tới đây.”

Sau tấm bình phong bên cạnh, Dương Tiễn cười ha hả đi ra, hành lễ về hướng Triệu Cát nói: “Hoàng thượng.”

Triệu Cát âm thanh lạnh lùng nói: “Mấy ngày nữa, người đi chỗ Trẫm Thái sư xem một chút.”

Dương Tiễn lập tức minh bạch tâm ý Triệu Cát, đây là hoàng thượng hoài niệm thời gian lúc trước.

Thời điểm Thái Thái sư còn ở đây, nắm toàn bộ ba tỉnh, quyền thế ngập trời, nhưng một phương diện khác, hần lại xử lý cực kỳ đặc lực cho hoàng thượng, hoàng thượng muốn gì, hần cực lực đi làm, thí dụ như cái Hoa Thạch cương kia, nếu là Thái sư vẫn còn, nơi nào có nhiều khó khăn trắc trở như vậy.

Dương Tiễn thông hiểu tâm ý Triệu Cát, cười ha ha nói: “Vâng, qua hai ngày nô tài sẽ đi, hoàng thượng, vừa rồi nói..., nô tài nghe vào bên trong tai, cũng cực kỳ oán giận, hoàng thượng chỉ ham mê một ít việc nhỏ nhỏ này, những kia quan viên lại dám bằng mặt không bằng lòng, nếu là Thái Thái sư vẫn còn ở đây, bọn hần sao có thể khinh thường như thế.”

Triệu Cát như có điều suy nghĩ nói: “Đúng vậy, Thái Thái sư vẫn còn ở đây, sao có thể như thế.” Tiếp theo lại là vẻ rất mệt mỏi, nói: “Chỉ là bây giờ không cần vội, không thể gấp.”

Trong lòng Dương Tiễn kỳ quái, hần là nhất đẳng tâm phúc trước mặt Triệu Cát, thấy Triệu Cát hơi lạ, không nhịn được hỏi: “Hoàng thượng hình như có nghĩ kị sao?”

Triệu Cát đóng mắt lại, cũng không cầm kị Dương Tiễn, nói: “Thời điểm Thái sư còn đây, nắm toàn bộ ba tỉnh, kiểm chế bách quan, mấy năm trước, môn sinh lại tràn ngập khắp nhân gian, tuy Trẫm kính trọng hần, lại cũng không thể không đề phòng.”

Nói xong, Triệu Cát đột nhiên mỉm cười: “Thái sư có thể dùng, nhưng quyền thế đảng mới đã ngập trời, Trẫm cần một cây đao, một lưỡi dao sắc bén đầy tài cán bổ tới bụi gai vì Trẫm.”

Dương Tiễn minh bạch, trong lòng thầm nhủ: “Khó trách Thái sư vài lần mạnh vài lần lùi, hoàng thượng cần hấn, rồi lại không thể không đề phòng hấn, nắm toàn bộ ba tỉnh, khắp nơi đều đầy quyền thế, hoàng thượng lại há có thể không đề phòng?”

Về phần lưỡi dao sắc bén hoàng thượng muốn có, không phải là muốn diệt trừ đảng mới trong triều sao? Bỏ đảng mới, lại để đảng mới hồi phục, nhìn về phía trên dường như có chút khó tin, nhưng trong mắt Dương Tiễn, lại cảm thấy hợp tình hợp lý. Một khi Thái Thái sư cầm quyền, nếu trong triều trải rộng vây cánh của hấn, hoàng thượng làm sao có thể yên tâm. Cho nên muốn khôi phục Thái Thái sư, việc cấp bách trước mắt, lại là nhanh chóng diệt trừ, nhổ tận gốc đảng mới.

Thủ lĩnh đảng mới nắm toàn bộ triều chính, mà đảng cũ lại trải rộng, hai bên kiềm chế, ngăn được lẫn nhau, mới có thể để cho hoàng thượng an tâm uỷ quyền.

Chỉ là, hoàng thượng đợi chuôi lưỡi dao sắc bén này lại là ai? Người này là nhân vật tốt nhất đảng cũ, quyết đoán giống như đảng cũ, lần này, người đó lại là ai?

Dương Tiễn nghĩ không thông, hấn chỉ biết là, vừa rồi Vương Chi Thần và Vương Thao kia nhắc tới Thái Thái sư, chỉ sợ là sẽ gặp phải xui xẻo, hai nhân vật nòng cốt đảng mới này, vội vã chạy tới chờ lệnh vì Thái Thái sư, nào biết đâu rằng, ngày Thái Thái sư khôi phục, là thời điểm bọn hấn ngọc nát (chết).

Ánh lửa chiếu xuống, trong lúc đó, Dương Tiễn đột nhiên nghĩ đến một người...

Thẩm Ngạo, hấn là lưỡi dao sắc bén hoàng thượng gọi, chính là hấn sao?

Người này làm việc vô thường, làm việc bất kể hậu quả, lại tức trí đa mưu, trong Biện Kinh, không biết bao nhiêu người ăn phải hấn ám khuy (bị thiệt thòi), mà hoàng thượng mấy ngày nay cũng nhiều lần nhắc tới người này.

Dương Tiễn minh bạch, nhưng lại giả trang ra một bộ dạng hồ đồ, cười ha ha nói: “Sự tình triều chính, nô tài cũng không hiểu cái gì, chỉ là thấy hoàng thượng vất vả, tư vị trong lòng cũng rất không tốt. Hoàng thượng, nô tài từ trường thi bên kia chạy tới, Lễ bộ tuyển một ít bài thi, cũng cùng mang đến.”

Trên mặt Triệu Cát chuyển sang vẻ trời trong xanh, vui vẻ nói: “À? Phải không? Trẫm lại thiếu chút nữa đã quên chuyện này rồi, mau lấy bài thi ra, Trẫm muốn nhìn xem.”

Dương Tiễn gật gật đầu, mang hộp gấm tới, nhẹ nhàng mở ra, đem hơn mười phần bài thi bày trên bàn, Triệu Cát xốc lựa mỏng lên, dạo bước tới, tinh thần vô cùng phấn chấn, ngồi xuống trước ngự án (bàn của vua).

Trong các tuy sáng sửa, Dương Tiễn vẫn vì Triệu Cát mà nâng một chiếc đèn cung đình tới gần, để hấn nhìn càng thêm rõ ràng hơn một ít, lập tức cười nói: “Lại nói tiếp, lần này trên trường thi, lại xảy ra một việc không thể tưởng tượng nổi!”

Triệu Cát cười nói: “Không thể tưởng tượng? Người nói một chút, không phải là lại có quan hệ cùng cái Thẩm Ngạo kia chứ?”

Dương Tiễn lạnh lùng, không khỏi suy nghĩ: “Hoàng thượng lại nhìn rõ mọi việc, vừa nhắc tới xong, không thể tưởng tượng, liền nghĩ đến ngay Thẩm Ngạo kia.”

Chỉ là, ngoại trừ Thẩm Ngạo, thật sự không có người cách ba ngã ba năm lại gây ra nhiều loạn, Dương Tiễn lấy lại bình tĩnh, chuyện quận chúa xông vào Quốc Tử Giám, Thẩm Ngạo nói lời nói gì đó, sự tình sớm nộp bài thi như thế nào, nói ra từng cái, Triệu Cát nghe xong, chân mày hơi nhíu lại, nói: “Thanh Hà quận chúa quá làm càn, quốc gia chọn nhân tài, nhưng nàng lại xông vào hồ đồ, việc này, Trẫm muốn tìm một cơ hội trừng trị nàng.”

Tiếp và nói: “Ngược lại là Thẩm Ngạo, hoàn toàn không để tiền đồ chính mình ở trong lòng, lại có phần có ý tứ, chỉ là, Trẫm cũng không thể khoan tay đứng nhìn, chuyện này còn phải truy cứu, không thể dễ tha hấn, nếu như thành tích của hấn còn tốt thì cũng thôi, nếu là lúc này đây, thì không được khà, hai tội cùng phạt.”

Triệu Cát vừa nhặt phần bài thi thứ nhất lên, đang chuẩn bị xem, vừa đúng lúc này, có nội thị báo, nói: “Tam hoàng tử cầu kiến.”

Triệu Cát mỉm cười, đưa con mắt lên, cười nói: “Giai nhi đến rất vừa vặn, bảo hắn tiến vào.”

Chỉ một lúc sau, Triệu Giai dạo bước tiến đến, ăn mặc một bộ áo tuyết trắng, mày kiếm không đậm không nhạt, đôi mắt hẹp dài kia giống như xuân thủy róc rách, ôn nhuận như tắm gió xuân.

Triệu Giai vào Văn Cảnh các, lại không thấy quá mức câu nệ, cũng không hiện ra quá nhiều thần sắc kiêu ngạo, chỉ chấp chấp tay về hướng Triệu Cát, nói một câu phụ hoàng, liền đi đến trước ngự án, cười nói: “Nhi thần hình như cũng không tới muộn, ha ha, không thể tưởng được, Dương công công đã đưa bài thi tới rồi.”

Dương Tiễn vội vàng mỉm cười nói: “Tam hoàng tử khen nhầm, nô tài xấu hổ không dám nhận.”

Triệu Cát cười ha ha một tiếng, con của hắn rất nhiều, nhưng lại thiếu thân cận, hoàng tử còn lại thấy hắn giống như chuột thấy mèo, nguyên một đám trong lòng cẩn thận run sợ, cho dù là trả lời, cũng đều lạnh run, tràn đầy từ ngữ nịnh nọt.

Chỉ có Triệu Giai này, tài văn chương nổi bật, thi họa cũng có thể nói nhất tuyệt, rất có phong cách của mình, thấy chính mình, đối đáp trôi chảy, lại không thấy vô lễ đối với phụ thân, cũng không có quá nhiều cẩn thận kiểu quá mức hẹp hòi.

Trên mặt Triệu Cát trôi lên vẻ thân thiết, gọi Triệu Giai đến nói: “Giai nhi, ngồi xuống nói chuyện, ta và người một cùng chấm bài thi, tại đây, tìm ra tam giáp đứng đầu trong Thái Học và Quốc Tử Giám.”

Dương Tiễn vội vàng đưa đến cái gấm đôn cho Triệu Giai, Triệu Giai ngồi xuống, hướng Dương Tiễn đến nói một tiếng tạ ơn, ánh mắt của hắn không khỏe, tùy thời treo một loại cười nhạt rụt rè, Dương Tiễn thụ sủng nhược kinh (yêu quá mà sợ), vội vàng nói: “Tam hoàng tử quá khách khí, nô tài đâu làm được gì tốt.”

Triệu Giai ngồi xuống, liền gọn gàng dứt khoát nói: “Phụ hoàng, hải nhi đến xem cái bài thi này, nhưng lại chạy đến vì Thẩm Ngạo kia, không biết bài thi của Thẩm Ngạo đã được mang tới chưa?”

150. Chương 149: Triệu Cát Chấm Bài.

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 149: Triệu Cát chấm bài.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Dương Tiễn cười ha ha nói: “Mang đến rồi, chính là bài thi kia.”

Triệu Cát liền cười nói: “Giai nhi lại là người biết hàng, được rồi, người đến xem bài thi Thẩm Ngạo trước.”

Triệu Cát xuất ra bài thi niêm phong của Thẩm Ngạo, giao cho Triệu Giai, liền nhặt lên phần bài thi khác để xem.

Triệu Cát nhíu mày, phần bài thi thứ nhất chính là Ngô Bút, hắn đột nhiên đưa con mắt lên: “Ngô Bút kia, hắn chính là con trai Lễ bộ chủ khách lang trung?”

Triệu Cát vừa lạnh nhạt hỏi, Dương Tiễn vội vàng nói: “Đúng vậy, mấy ngày trước đây hoàng thượng còn triệu kiến hắn.”

Triệu Cát thở dài, nói: “Hổ phụ không sinh khuyển tử, Ngô Bút này, làm văn vẽ họa từ rất khá. Phụ thân của hắn cũng rất tốt, gần đây đã làm khó hắn.”

Dương Tiễn liền lặng yên không lên tiếng, đi châm trà vì Triệu Cát và Triệu Giai, cẩn thận từng li từng tí mà hầu hạ.

Triệu Cát tiếp tục xem, mấy lần không nhận được nói chữ tốt, trong chốc lát nói: “Trình Huy này quả nhiên không phụ kỳ vọng của Trẫm, hẳn viết thiên kinh nghĩa này, có thể nói là tuyệt đỉnh, chỉ sợ là Giới Vực còn trên đời, cũng phải từng từng thần phục.”

Giới Vực chính là nhũ danh Vương An Thạch, Vương An Thạch để xứng thủ sĩ kinh nghĩa, thủ đoạn kinh nghĩa của hắn tự nhiên là làm vô cùng tốt, thế cho nên đời sau, rất nhiều học sinh háo sảo bốn phía, phỏng đoán tinh diệu trong bài văn mẫu của hắn. Triệu Cát so sánh kinh nghĩa của Trình Huy và Vương An Thạch, ngay cả Triệu Giai ở một bên xem bài thi Thẩm Ngạo cũng không khỏi động ý.

Lập tức, Triệu Cát hơi có chút thất lạc nói: “Đáng tiếc, thi văn Trình Huy không thấy tiến bộ, khiếm khuyết chỗ cần nhắc, nếu không người này chắc chắn ổn thỏa đứng tên đầu.”

Dương Tiễn ở một bên cười nói: “Nhắc tới cũng kỳ quái, Quốc Tử Giám này làm thơ lợi hại, ở phía trong Thái Học làm kinh nghĩa lợi hại, nô tài ở trên phố còn nghe xong một tiết mục ngắn, nói là Thư Sinh nào đó, bởi vì tư chất không đủ, bị vợ con của hắn quở trách, vợ hắn nói như thế này: Người đọc sách gì, chỉ làm ra thơ Thái Học, kinh nghĩa Quốc Tử Giám, cũng dám đeo khăn chít đầu rêu rao mình học giỏi...”

Hai người Triệu Cát, Triệu Giai đều buồn cười mà nở nụ cười, Triệu Cát nói: “Người thật là, chỉ nhanh mồm nhanh miệng.”

Dương Tiễn cười nói: “Hoàng thượng nói như vậy lại oan uổng nô tài, nô tài hầu hạ hoàng thượng, đã không biết làm thi từ, càng không cần đi đọc kinh nghĩa văn vẻ, chỉ cần để cho hoàng thượng thoải mái một ít, nô tài liền cảm thấy thỏa mãn.”

Một câu nói kia lại trả lời cực kỳ vừa vặn, bề ngoài đã nói ra sự trung tâm của mình, lại ngăn cản nụ cười trách cứ kia của Triệu Cát trở về.

Triệu Giai cười nói: “Dương công công có thể có phần tâm này, chính là vô cùng tốt.”

Hai người tiếp tục xem bài thi, Triệu Cát xem cực nhanh, thoáng cái, hơn mười phần bài thi liền bình luận không sai biệt lắm, vượt râu nói: “Đại Tổng tài tử quả nhiên không giống bình thường, vài phần bài thi này, đều là tác phẩm thượng giai.”

Miết mắt thấy Triệu Giai lại mang vẻ mặt si ngốc xem bài thi của Thẩm Ngạo, nhân tiện nói: “Giai nhi, thi từ kinh nghĩa của Thẩm Ngạo như thế nào?”

Liên tục kêu mấy lần, Triệu Giai mới lấy lại tinh thần, vẻ mặt mờ mịt mà ừ một tiếng, nâng con mắt lên, khóe mắt đã có nước mắt.

Triệu Cát âm thầm kỳ quái, nói: “Giai nhi, cầm bài thi tới để Trẫm nhìn xem.”

Tinh thần Triệu Giai chấn động, đem bài thi giao cho Triệu Cát, trong lòng Triệu Cát lại có chút chờ mong, bài thi có thể làm cho Giai nhi thất thố như thế, quá kỳ quái rồi, liền tập trung tinh thần mà xem kinh nghĩa trước.

‘Cổ nhân dùng là lễ làm lễ, mà chúng ta hôm nay tự nhiên dùng lễ, chưa hẳn là phù hợp cổ lễ, cổ nhân dùng là nghĩa vì nghĩa, mà chúng ta hôm nay tự nhiên dùng nghĩa, chưa hẳn là phù hợp cổ nghĩa’

Chứng kiến phần khai mở đề này, Triệu Cát không nhận được, vịn bàn nói: “Khai mở đề như thế, lại có phần có ý tứ, có vẻ rất độc đáo.”

Tiếp tục nhìn xuống, cả bài kinh nghĩa vô cùng hoàn chỉnh, toàn bài văn chăm chú triển khai chung quanh phần khai mở đề, cách thức thể hiện cũng không tỳ vết, Triệu Cát liền không nhận được, cười nói: “Thẩm Ngạo người này lại là kẻ dối trá, kinh nghĩa là của hắn quá tốt, cũng không biết học được phương pháp xử lý từ nơi nào, làm ra được văn vẻ như vậy.”

Nhắc tới kinh nghĩa, quả nhiên là cẩn thận, kín không kê hở, không tìm được chút sai lầm nào, nhưng một bài văn đọc xuống, Triệu Cát cảm giác, cảm thấy Thẩm Ngạo viết nhiều như vậy, ngoại trừ cái khai mở đề này, tất cả còn lại đều là nói nhảm.

Kỳ quái nhất chính là biết rất rõ ràng hẩn nói nhảm, lại không tóm ra chỗ sai, nói thông suốt trên đạo lý, mặc dù có một chút ngữ điệu kinh thể hải tục, rồi lại điểm đến là dừng, văn phong chuyển tiếp, lại chạy tới nhân nghĩa lễ trí tín.

Kinh nghĩa như vậy, nếu nói hẩn không phải là kẻ dối trá, thực sự không có thiên lý.

Triệu Giai nói: “Nghe nói trước khi Thắm Ngạo vào Quốc Tử Giám, thậm chí ngay cả Tứ thư Ngũ kinh cũng chưa từng đọc qua, chỉ nửa năm thời gian, có thể làm ra kinh nghĩa như vậy, đã là kinh thể hải tục rồi.”

Triệu Cát gật gật đầu, trong lòng không khỏi suy nghĩ: “Giai nhi hình như cũng rất có hào hứng đối với Thắm Ngạo này, chỉ sợ là chuyên môn đến chỗ tiến sĩ đến hỏi thăm việc học của Thắm Ngạo.” Hẩn cười nói: “Nhớ tới kẻ dối trá này, Trầm cũng liên liên tưởng đến bốn chữ kinh thể hải tục, kinh nghĩa như vậy, cũng chỉ có hẩn có thể làm ra được.”

Tiếp tục vùi đầu nhìn thi văn kia, đề thi văn là hai chữ tương tư, cái khai mở đề này, lại làm khó không ít Thái Học sinh, nhất là tài tử như Trình Huy, cả ngày vùi đầu khổ đọc, học văn tự nhiên là nhất đẳng, nhưng hết lần này tới lần khác, chỉ nhớ rõ đọc sách, lại sơ hở sự tình yêu đương với nữ tử.

Không có nữ nhân để yêu, lại làm gì có tương tư? Cho nên Trình Huy lúc này đây mắt đề trước trận, kinh nghĩa làm vô cùng tốt, ngay cả Triệu Cát cũng động ý theo đó, hết lần này tới lần khác, cái bài thơ kia không nhập vào pháp nhãn của Triệu Cát.

Lễ bộ tuyển những đề kiểu này rất khôn khéo, lúc này đây khai mở đề, làm khó một đồng người, Thư Sinh khác khổ không biết tương tư là vật gì, chính là giám sinh Quốc Tử Giám, tuy cảm tình phong phú, tình thương khá cao, nhưng làm văn lại vững chân vững tay. Bọn hẩn bình thường làm chút ít thi từ mập mờ, đó là dễ như trở bàn tay, hết lần này tới lần khác, đây là cuộc thi, là trường thi, chấm bài thi đều là quan viên, tiến sĩ bình thường, các bản mặt nghiêm túc, ai dám ghi thứ vô cùng mập mờ trước mặt bọn họ?

Bởi vậy, kinh nghĩa trong hơn mười phần bài thi đều là làm vô cùng tốt, nhưng không có một bài thơ từ nào, có thể làm được việc đánh động nhân tâm, tuy từ ngữ trau chuốt, hết lần này tới lần khác, lại thiếu đi mấy cái điểm gì đó làm cho người ta rung động.

Triệu Cát hơi có chút hào hứng, đem hi vọng cuối cùng đặt ở trên bài thi của Thắm Ngạo, vừa xem xét, quả nhiên gây ấn cả người, thì thào nhắc tới: “Hỏi thế gian tình là chi, để đôi lứa thề nguyện sinh tử. Tốt, tốt...” Mở đầu như vậy, tuy dễ hiểu, nhưng lại đọc lạnh lạnh, một ngụm nói toạc ra ý tương tư, thẳng thắn khiển trách lòng người.

Xuống chút nữa xem, toàn bộ bài thơ viết: “Trời nam đất bắc xa cách trùng trùng, không khí vài lần nóng lạnh. Sung sướng lý thú, ly biệt khổ ải, ở giữa càng có nhi nữ si tình. Người xứng đáng mà nói, cho dù tầng mây ngàn dặm, núi tuyết nghìn trùng, một mình vẫn bước đi.

Hoành Phấn đường, tịch mịch năm đó, mây mù dày đặc như trên biển. Chiều Hồn sơn vắng bóng người, sơn quỷ ám gà gáy trong mưa gió. Trời qua trời, không có thư từ, con chim yếu lượn trên đất vàng. Thiên thu muôn đời, tạm gác lại trong thơ, cuồng ca nâng ly, tới chơi nơi chim nhận đứng.”

Triệu Cát im lặng mà nhìn chằm chằm vào bài thi, tâm tư không thể khống chế.

Từ khúc dạo đầu, liền xoay quanh mình tự hỏi, phá không mà đến. Cái bài thơ này tên là « Nhận khâu từ ».

Thì ra tưởng rằng đã dùng nhận làm đề, khúc dạo đầu vốn là vịnh về chim nhận, nhưng bài thơ dùng “Thế gian” để viết, dùng cách người nghĩ mô phỏng chim nhận, giao phó tình cho nhận, dùng để siêu việt ý nghĩa tự nhiên, tưởng tượng cực kỳ mới lạ. Cũng vì ghi về chim nhận bên dưới để làm sắp xếp.

Tình đến nơi cực điểm, “Kẻ sống có thể chết, người chết có thể sống”, “Sinh tử gặp nhau” là thâm tình cực hạn bậc nào?

Đến câu thứ hai, bút chuyển hướng, lại miêu tả hai con nhận rồi, “Trời nam đất bắc” đông về phía nam, qua đông đến mùa xuân lại về bắc, “không khí vài lần nóng lạnh”, hai con vẫn bay cùng một chỗ, sống nương tựa vào nhau, mối tình thắm thiết. Đã có đoàn tụ sung sướng, lại có ly biệt chua xót, nhưng không có bất

kỳ lực lượng nào có thể tách chúng ra. Mà “con chim yếu lượn trên đất vàng”, người yêu đã qua đời, sao có thể sống một mình, vì vậy “cuồng ca nâng ly”, đau nhức hạ quyết tâm đi theo xuống dưới cửu tuyền, “tới chơi nơi chim nhận đứng”.

Đây là một câu chuyện nhỏ, sau lưng câu chuyện, lại có một loại rung động đến mức tâm can ôm ấp tình cảm.

Sau đó thi từ lại bắt đầu biến đổi, mượn nhờ cảnh vật chung quanh phụ trợ sự đau khổ sau khi chim nhận tự tử. Tại chỗ chim nhận an nghỉ, thời điểm năm đó Hán Vũ đế đánh Hạng Vũ, tiếng tiêu huyền oán, ca khúc quê hương nổi lên bốn phía, ngày nay bình yên, mây mù dày đặc như dật, tiếng tiêu trống tuyệt tích, thành chỗ tiêu điều. Cổ và nay, người và nhận, càng cảm thấy chim nhận tự tử thật thảm thương. Nhưng người chết không có thể sống lại, chiều hồn không làm nên chuyện gì, sơn quỷ cũng rên rỉ vô ích, ở chỗ này, tả cảnh và ghi tình tan ra làm một thể, càng gia tăng không khí bi kịch.

Từ cuối cùng, đúng tẩn là dương chim nhận tự tử, nói rất đúng, chim nhận đã chết, tình nghĩa cực cao, trời cao cũng sẽ ghen ghét, mặc dù không thể nói nặng như Thái Sơn, cũng không thể cùng chim nhận đã chết cùng chôn trong đất vàng. Vẻ đẹp của nó ở chỗ “thiên thu muôn đời”, về sau được nhà thơ tán dương.

Thi từ, từ ngữ trau chuốt hoa lệ như vậy, đồng thời chỉ trích nhân tâm, làm cho thời điểm người ta đọc chậm, không kìm lòng được mà cảm thấy bị tổn thương, phảng phất bên tai có tiếng chim nhận quanh quẩn, thanh âm chim nhận như gọi bạn đời, kể ra tình cảm phiến muộn ôm ấp tương tư, không nói đến Triệu Giai, cho dù là Triệu Cát, thưởng thức tình ý ở phía trong từ ngữ này, đôi mắt cũng đột nhiên mờ hồ. Ài!!!

151. Chương 150: Thánh Chỉ Đến

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 150: Thánh chỉ đến

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát là hoàng đế phong lưu, Triệu Giai là hoàng tử phong lưu, cũng đều là ưa thích đối với việc ngâm thơ, loại người đầy cõi lòng đều là tình thơ ý họa, tình cảm của họ rất phong phú, gặp gỡ rất phong lưu, thường nhân như thế nào có thể đạt được.

Càng là nhân vật như vậy, đối với phong hoa tuyết tháng, đối với tương tư khắc cốt đều là mẫn cảm cực hạn.

Cầm thi từ như vậy, đến hỏi nông hộ canh tác đồng ruộng, chỉ sợ nghe nông hộ được, như lọt vào trong sương mù, nếu đến hỏi Thái Học sinh dụng công khổ đọc, chỉ sợ Thái Học sinh ngoại trừ vì từ ngữ trau chuốt và ngụ ý mà vỗ bàn khen hay, cũng không quá nhiều rung động đến tâm can.

Nhưng hoàng đế và cùng hoàng tử chột xem, cái tình cảm sâu não ôm ấp, cùng với đối với tình cảm tương tư khắc cốt giấu, dùng nhận thay người, sinh tử biệt ly đau đớn..., ở bên trong thi từ kia, lại đánh thẳng vào đáy lòng hai người.

Triệu Cát thở dài một hơi, nhưng lại chậm chạp không muốn dời ánh mắt đi, lo được lo mất, nói: “Rõ ràng là cái tay ăn chơi, lại có thể làm ra thi từ động lòng người như vậy, thật là quái tài, Thẩm Ngạo này, ngay cả Thẩm cũng không đoán ra được.”

Triệu Giai cười lớn nói: “Phụ hoàng, thi từ như vậy, nhi thần nhìn, chỉ sợ tới nay đều muốn lẫn lộn khó ngủ rồi, trong lòng luôn nghĩ đến chim nhận cô độc kia, ăn không biết ngon nữa.”

Triệu Cát chìm lông mày, nói: “Trẫm phát một đạo thánh chỉ đi ra ngoài, nghiêm cấm chim nhận trên tất cả châu bộ.”

Nói xong, ánh mắt Triệu Cát tiếp tục rơi vào trên bài thi của Thẩm Ngạo, lại đột nhiên lộ ra vẻ khả nghi nói: “Chữ Thẩm Ngạo lại thay đổi ”

Vừa rồi một lòng nhìn thi từ, ngay cả chữ viết cũng không kịp thưởng thức, lúc này tập trung tư tưởng nhìn, Triệu Cát lại phát ra cảm thán, nhất thời giật mình.

Triệu Cát xem qua không ít chữ Thẩm Ngạo viết, lúc nào cũng thần phục, nhưng lúc này đây, phong cách viết chữ của Thẩm Ngạo lại bắt đầu trở nên khác lạ, chữ viết trong lúc đó nói thẳng là cô đọng, vận dụng ngòi bút kiên cố tuần kiện, nhìn quanh nét chữ như sinh tình, kết cấu chữ tuần tú mà bút lực mạnh mẽ, dùng chữ liền chữ, cấu tạo nét vẽ sinh động thanh thoát, nhẹ nhàng khoan khoái rõ nét.

Triệu Cát thấy mà ngây dại, không nhìn được, thở dài nói: “Càng nhìn hẩn, càng làm cho người khó có thể nắm lấy, bỏ đi bỏ đi bỏ đi, đem phần bài thi này ra, dán trong Văn Cảnh các. Về phần tên đầu trong cuộc thi...”

Theo lời Triệu Cát nói, không biết là do cái chữ viết này, hay là Thẩm Ngạo kia, chỉ là hẩn muốn cất giữ bài thi, hiển nhiên là cực kỳ yêu thích đối với cái thi từ và chữ viết này.

Triệu Cát trầm ngâm một lát, nói: “Thẩm Ngạo này phóng dãng không có quy củ, ngọc không mài không sáng, vốn là Trẫm có ý định đặt hẩn bên ngoài tam giáp, đánh gãy ngạo khí của hẩn. Chỉ là cái kinh nghĩa này không tìm được khuyết điểm nhỏ nhất, thi từ lại càng rung động đến tâm can, vẫn lấy hẩn làm tên đầu đi. Dương Tiễn, người tới, ta phát một đạo thánh chỉ, người mang theo ý chỉ đến phủ Kỳ Quốc công, Trẫm muốn từ từ răn dạy hẩn một phen.”

Như thế kỳ quái rồi, chiếm tên đầu, hoàng thượng còn muốn phát ý chỉ chỉnh đốn, đây là cái đạo lý gì?

Dương Tiễn cười ha ha, nói theo Triệu Cát: “Nô tài nghiện mực vì hoàng thượng.”

Triệu Cát đi đến trước bàn, động bút nhấp mực, trong lòng tưởng tượng một chút, liền hạ bút xuống.

Triệu Giai ở bên quan sát, trong lòng lại không nhìn được, thầm giật mình, chỉ nhìn phụ hoàng hạ bút, phong cách lại hơi có chút thay đổi, dường như... Dường như... Có một chút điểm bất chước phong cách trên bài thi của Thẩm Ngạo.

Cần biết, loại người thích chữ viết, một khi nhìn thấy chữ viết tốt, trong lòng tự nhiên sẽ sinh ra hảo cảm, mà hảo cảm, cũng dần dần chuyển biến sang phong cách chữ viết của chính mình, lúc không nhận thức được, dần dần dung hội hẩn vào phong cách của mình.

Nhưng cái này cần điều kiện tiên quyết, là thư pháp người nọ nhất định phải cực kỳ cao tuyệt, khiến người khác cảm thấy bên trong chữ tỏa ra cảm giác áp chế, yên lặng sản sinh ra tâm bất chước.

Hiện tại phụ hoàng hẩn là tôn sùng đối với chữ viết của Thẩm Ngạo sao?

Trong lòng Triệu Giai chuyển biến rất nhiều cái ý niệm, thời gian thất thần đó, thánh chỉ cũng đã viết xong rồi, bút rơi xuống, gọi người đi thổi khô nét mực trước, lập tức gấp lại, bảo Dương Tiễn lập tức đi đến phủ Kỳ Quốc công trước.

Sự tình Văn Cảnh trong các, Thẩm Ngạo một mực không biết, giờ phút này hẩn đang dần xếp cho Xuân nhi, lại kéo Ngô Tam nhi đến một bên, bảo hẩn chiếu cố tốt, không thể để chuyện không may xuất hiện, nếu là Xuân nhi nhảm chán, cũng có thể tìm chút ít sự tình nàng đủ khả năng làm, cho nàng làm một ít.

Ngô Tam nhi tự nhiên linh mệnh, Thẩm Ngạo trở lại phủ Kỳ Quốc công đã đến nửa đêm, tỉnh, liền đi đến trong Phật đường tìm phu nhân nói chuyện phiếm.

Phu nhân những ngày này qua lại rất nhiều, không chỉ là vì sự tình ghênh đón Hiền Phi nương nương, Thạch phu nhân kia, còn có không ít bà lớn trong kinh tới bái phỏng, số lần tiếp kiến cũng không thiếu, tâm tình phu nhân lập tức cực kỳ sung sướng, thường ngày bị người yên lặng xem thường, hôm nay cuối cùng cũng được hãnh diện một hồi.

Thẩm Ngạo đến đây, phu nhân tự nhiên là muốn hỏi sự tình cuộc thi, Thẩm Ngạo nào dám nói sự tình sớm nọp bài thi, qua loa vài câu, liền dời chủ đề đi.

Phu nhân còn nói đến Xuân nhi, hơi có chút tiếc nuối nói: “Xuân nhi theo ta cũng đã có 4 5 năm rồi, tính tình của nàng rất tốt, hiện tại bên người đã không có Xuân nhi, rất nhiều sự tình cũng là không xong, trong lòng cảm thấy khá vắng vẻ.”

Thẩm Ngạo cười nói: “Dì, có chuyện ta phải nói, Xuân nhi cũng không trở về ở nông thôn.”

Phu nhân kinh ngạc, nói: “Đây là có chuyện gì?”

Trong lòng Thẩm Ngạo biết không dấu diếm được, liền nói sự tình hôm qua ra.

Phu nhân thổn thức không thôi: “Ta tưởng cậu vợ nàng là lo lắng chuyện chung thân của nàng, cho nên cũng sợ làm trễ nãi nàng, không dám lưu nàng ở lại quý phủ. Ai ngờ cái kia Lưu thị lại cay nghiệt như vậy, người làm rất đúng.” Lập tức lại nói: “Nếu như người ưa thích Xuân nhi, ta đây làm di cũng không nói thêm cái gì, người tự giải quyết cho tốt đi!”

Thẩm Ngạo quai hàm thủ gật đầu, nói: “Ta biết, dì, nhìn tinh thần người mấy ngày nay giống như là có chút không tốt lắm, sự tình Hiền Phi nương nương để cho người quan tâm, nghênh đón nương nương là không sai, nhưng cũng không cần vất vả như vậy, mọi việc nên để cho bọn hạ nhân đi làm, để cho bọn hần tự lo, không cần mọi chuyện đều tự mình làm.”

Nói đến Hiền Phi kia, phu nhân lập tức ảm đạm nói: “Người là đứa nhỏ nên không biết, Hiền Phi này và Công gia rất xa cách, ta làm như vậy, vì cái gì, còn không phải để bọn hần có thể tiêu tan ghen ghét lúc trước sao? Huynh muội dù sao cũng là huynh muội, lại có thể có cái thù gì? Chúng ta nâng thể diện mặt mặt mà đón nương nương, là hi vọng Hiền Phi biết rõ phần nhân tình huynh muội.”

Thẩm Ngạo phụ họa nói: “Dì rất nói đúng.” Nói xong, liền không khuyên nữa, loại sự tình bát nháo này, hần không dám đụng vào, tuy nói hần đã từng hướng quận chúa nghe ngóng tin tức về Hiền Phi, địa vị Hiền Phi này trong cung còn rất tốt, sinh một tiểu Công Chúa, niên kỷ chỉ có sáu bảy tuổi, về phần những thứ khác, liền không nói tí mả.

Phu nhân cười nói: “Đợi việc này lo liệu xong rồi, người hãy theo ta đi đến trong chùa thắp hương, hồi lâu không nghe đám cao tăng bọn họ dẫn giảng kinh Phật rồi, trong đầu luôn không bỏ xuống được.”

Thẩm Ngạo vừa nghe, trong lòng không khỏi suy nghĩ: “Không biết tiểu hòa thượng Thích Tiểu Hổ kia như thế nào, lần tiếp theo, dẫn cho hần chút ít thứ mới lạ để chơi đùa.”, lập tức liền cười nói: “Dì có việc cần, ta tùy thời phụng bồi.”

Đang nói, Hương Nhi ở một bên nóng nảy gấp rút đi tới nói: “Phu nhân, biểu thiếu gia, trong nội cung truyền đến ý chỉ, bảo biểu thiếu gia đi đón chỉ, hiện tại công công đã ở ngoài cửa.”

Một câu nói kia lại dọa phu nhân nhảy dựng, vội vàng đứng lên, nói: “Tiếp chỉ ý? Vì chuyện gì mà không có tin tức trước?”

Cần biết ý chỉ triều đình giống nhau, đều phải trải qua Trung Sách tỉnh trước, có một quy trình cực kỳ phức tạp, dùng quyền thế của Quốc công, cái ý chỉ kia chưa tới, cũng đã có thông báo trước đó, hết lần này tới lần khác, lúc này đây, lại là thánh chỉ Triệu Cát tâm huyết dâng trào phát tới, cái gọi là thánh chỉ, chính là cung đình tự tay phát ra mệnh lệnh hoặc dùng chiếu lệnh, không thông qua Trung Sách, trực tiếp giao phó cho người hoặc là cơ cấu tiếp chỉ, bởi vậy, làm cho phu nhân nhất thời bắt đầu vội vàng đứng dậy.

Phu nhân dù sao cũng là bá kiến quen mặt, không đến nửa ngày, liền trấn định, nói: “Triệu tập tất cả nô bộc trong phủ lại, khai mở trung môn(cửa giữa lớn nhất), thiết lập hương án, theo Thẩm Ngạo đi đón ý chỉ, đúng rồi, nhanh đi mang lễ phục cáo mệnh của ta tới, không thể để mất lễ.”

Cửa trong phủ Chu công mở rộng ra, theo một tiếng pháo đốt vang lên, trên hương án cũng dấy lên mấy nén hương, Dương Tiễn còn chưa đi vào, từ trên xuống dưới hơn trăm người Chu phủ đã đợi lâu, cầm đầu là Thẩm Ngạo, do phu nhân tiếp khách, phu nhân mặc lễ phục bồi kim trực Tam phẩm cáo mệnh, ung dung cao quý, trong đôi mắt, đều có một vẻ đoan trang.

Kỳ thật, trong lòng phu nhân có lẽ hơi có chút tâm thần bất định, đứa bé Thẩm Ngạo này làm sao lại làm hoàng thượng để ý tới, có thể đắc tội người nào đó, hoàng thượng muốn giáng tội xuống hay không?

Lập tức lại là thoải mái, nếu thật sự là giáng tội, chỉ sợ quan lại đã sớm tới bắt hỏi, nhìn bên người cái công công này chỉ có hai cảm vệ, bộ dạng không giống như là tới bắt người.

Thẩm Ngạo cũng kỳ quái, hoàng đế? Hạ ý chỉ?

Hắn tự hỏi mình có liên quan gì đến hoàng đế đâu, lúc này hạ ý chỉ làm cái gì? Hắn là cho hắn làm quan? Cái này thật tốt quá, tránh khỏi mỗi ngày phải đi nhìn cái kinh nghĩa văn về kia.

Chỉ là, ý nghĩ này cũng chỉ là tưởng tượng ra mà thôi, hắn còn không đến tình trạng nằm mơ giữa ban ngày, trong lòng oán thầm một phen, hoàng đế này xem ra rất thanh nhàn, mỗi ngày nhàn rỗi không có việc gì, ăn no rồi việc, viết thánh chỉ lung tung.

Dương Tiễn nghiêm mặt đi vào trong phủ, hai một bên đông nghịt đã quỳ xuống một mảnh, cho dù là phu nhân, cũng là cúi thân đi phúc lễ, vẫn không nhúc nhích. Thẩm Ngạo xem xét, à, tiếp thánh chỉ là phải quỳ xuống. Hắn thật sự không có kiểu già mồm cái lão không thêm quý, cứ coi như là mình quỳ với cha mẹ sớm đã mất ở đời trước đi, nghĩ đến đây, liền cúi thân quỳ xuống.

Dương Tiễn tuân lệnh đọc thánh chỉ: “Hoàng đế viết: Quốc Tử Giám giám sinh Thẩm Ngạo. Trầm chán hưng giáo dục, coi trọng tuyển cử, dùng để giúp chí sĩ trong thiên hạ, dùng quan cách để khích lệ văn học trong chi sĩ. Người đã nhập giám sinh, nhưng Trẫm xem người phóng đảng không có quy củ, quá bốc đồng, tuy có tâm dốc lòng cầu học, lại gây chuyện thị phi bốn phía, học sinh sao có thể vậy? Người có tài học, đức hạnh lại nông cạn, lừa gạt mọi người, vì thế, không thể tiếp tục phù phiếm và kiêu ngạo...”

Thẩm Ngạo vừa nghe, không thích hợp, phóng đảng không quy củ, quá bốc đồng, cái này... cái này hình như là đang mắng người mà. Xuống chút nữa, nghe tiếp, lại bỏ thêm cái gây chuyện thị phi, oan uổng quá, hoàng thượng, đều là sự tình đến gây chuyện với ta đó. Về phần đằng sau, thì càng nghiêm trọng, cái gì đức hạnh nông cạn, một câu nói kia cơ hồ đã đến tình trạng giết tâm. Cần biết cổ nhân cần nhất là đức hạnh, có đức trước, mới có thể có tài. Đức hạnh không tốt, nhất là hoàng đế nói người đức hạnh không tốt, cái này... cái này con mẹ nó làm người cũng thất bại.

Chỉ là cái cây gậy này giơ lên cao cao, rất nhiều người vừa nghe, thấp thỏm lo âu, cho rằng một câu cuối cùng là mệnh lệnh quan lại giam giữ cầm hỏi, nhưng lời nói lại xoay chuyển, nhưng lại giới hạn, răn dạy, là ý nói, tự mình nhanh sửa lại tật xấu lúc trước, về phần sự tình giáng tội, lại một chữ không đề cập tới, mặc dù đằng sau nói câu phù phiếm và kiêu ngạo, nhìn về phía trên rất nghiêm trọng, nhưng chỉ là tăng thêm ý khuyên bảo.

Phu nhân nghe xong, không nhận được mà nhẹ nhàng thở ra, xem ra đây chỉ là miệng cảnh cáo, chưa nói tới giáng tội.

Thẩm Ngạo lại oan phát sợ, hắn tự nhận mình dường như cũng không có làm cái gì quá mức, mặc dù có thời điểm hơi khoa trương, mượn hoàng đế danh hào đi lừa gạt hơn người, nhưng thứ này cũng không tính là cái sai lớn chứ?

Chỉ là, hoàng đế đột nhiên hạ một đạo ý chỉ loại không đầu không đuôi này, rốt cuộc là có ý gì đây? Như thế quá kỳ quái rồi, phạm là thánh chỉ, phần lớn không phải ân phần thưởng chính là hỏi tội, nhưng cái thánh chỉ này, có chút giống như lão sư giáo huấn đệ tử, chữ loạn một trận, cuối cùng lại dùng an ủi kết thúc công việc, nói không thông, nếu nói Thẩm Ngạo là tôn thất, là huân quý, được hoàng thượng sủng ái, hoàng thượng coi hắn làm thế hệ con cháu, phát một đạo ý chỉ như vậy cũng thôi, hết lần này tới lần khác, Thẩm Ngạo và vị hoàng đế này, ngay cả đối mặt đều không đối mặt qua.

Nhưng thời điểm trong đấy lòng Thẩm Ngạo suy đoán loạn thất bát tao(loạn cào cào), Dương Tiễn đã niệm xong thánh chỉ rồi, hắn cười ha hả mà cuộn thánh chỉ lại, vốn là nâng phu nhân dậy, nói: “Phu nhân vạn an.”

Lập tức lại đi về hướng Thẩm Ngạo, đang muốn nâng hắn, ai ngờ Thẩm Ngạo đứng lên nhanh hơn so với bất kỳ ai khác, lại để cho Dương Tiễn ngược lưng không thôi: “Ha ha, Thẩm Ngạo, người tiếp chỉ ý đi.” Nói xong, liền đưa thánh chỉ đến trong tay Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo cảm thấy Dương Tiễn có chút nhìn quen mắt, nhưng lại nhớ không nổi là ai, trước đó lần thứ nhất tại Thúy Nhã Sơn Phòng, Dương Tiễn thay đổi trang phục, tướng mạo cũng thay đổi một ít, hơn nữa chỉ là người hầu không chói mắt, Thẩm Ngạo cũng không có nhìn nhiều, nhưng Dương Tiễn giờ phút này, lại ung dung cao quý, trên mặt như tắm gió xuân, mỉm cười một chút liền bày ra từ trong khung, nói với Thẩm Ngạo: “Thẩm công tử quả nhiên là tuần tú lịch sự, cái ý chỉ này, người đã nghe rõ chưa?”

Thẩm Ngạo sao có thể không rõ, đây là mắng chửi người mà, hết lần này tới lần khác, người ta mắng tới mặt mình, nhưng Thẩm Ngạo vẫn không thể khó chịu, cần phải làm ra một bộ dạng khiêm tốn tiếp nhận, đầy bụng bất đắc dĩ nói: “Nghe rõ, khục khục... Cái này, cái này. . . Đệ tử khiêm tốn tiếp nhận rồi.”

Dương Tiễn thoả mãn gật đầu: “Biết sai là có thể thay đổi, đời như nước chảy, ồ, Thẩm công tử lại để cho nô gia đứng ở chỗ này sao? Vì sao không mời nô gia đi vào ngồi một chút?”

Ồ, da mặt tên thái giám này lại rất dày, Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, không ai đánh người khuôn mặt tươi cười, thái giám này rất có nghề nghiệp đấy, hắc cười đến rất sáng lạn. Vội hỏi: “Mời công công an vị trong sảnh.”

152. Chương 151: Thái Giám Này Có Ý Tứ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 151: Thái giám này có ý tứ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tất cả mọi người đều tản ra, phu nhân là nữ quyền, Quốc công không ở trong phủ, tự nhiên là do Thẩm Ngạo làm chủ, đón Dương Tiễn đến chính sảnh tiền viện an tọa, Dương Tiễn ở trước mặt Thẩm Ngạo cũng không bày ra bất kỳ cái kiểu cách quan trên gì, cười ha ha, nhấp một ngụm trà, nói: “Nô gia ngoại trừ bụng trà dâng nước cho người ta, còn có một dạng thủ đoạn lại khiến thường nhân khó có thể với tới, Thẩm công tử muốn nghe một chút hay không?”

Trong lòng Thẩm Ngạo không ngừng cười, Dương công công nói như vậy, không phải là chờ mình thuận cột bò lên trên (dắt mũi theo) sao? Liền cố ý nghi ngờ hỏi: “Xin công công chỉ bảo cho ta biết?”

Dương Tiễn cười ha ha một tiếng, nói: “Nô gia am hiểu nhất đúng là xem tướng, nói đến cái xem tướng này, cao thâm cũng không cao thâm lắm, chỉ là, người nô gia chọn trúng, tương lai nhất định sẽ phát triển rực rỡ. Thẩm công tử có muốn thử một chút hay không?”

Người ta đã mở miệng, ta còn dám có thể nói chữ không sao?

Thẩm Ngạo ngồi yên tại chỗ, bình thần nói: “Dương công công chỉ để ý xem là được, da mặt của ta rất dày, chỉ sợ Dương công công không nhìn ra.”

Trong lòng của hắn lại suy nghĩ, Dương công công này so với Tào công công gặp được lần trước quả nhiên là không thể so sánh với nhau, Tào công công này rất ít đạo hạnh, nếu đụng phải Dương Tiễn, vậy thì thật là ngay cả xách giày cũng không đáng.

Xem người ta xem, nói ba xạo, đã để khoảng cách giữa hai người gần lại với nhau, lại hình như có ám chỉ đối với chính mình, bốn sự như vậy, nếu Tào công công kia là học xong, chỉ sợ cũng sẽ không bị đẩy đi đến cơ quan quản lý âm nhạc tư, làm việc chung cực nhọc ở phía trong, ít nhất cũng là được ở trong cung ngồi mát ăn bát vàng.

Dương Tiễn nói: “Thẩm công tử thật biết chê cười.” Trong lòng lại không khỏi nói thầm, da mặt Thẩm công tử này xác thực rất dày, còn dày hơn so với nô gia, khó trách có thể được người ta ưa thích.

Dương Tiễn bình tĩnh, giả vờ giả vệt nhìn Thẩm Ngạo vài lần, mới cười ha hả, nói: “Thẩm công tử là người có tướng đại phúc đại quý đó, y theo nô gia xem, tương lai nhập các bái kiến hoàng thượng cũng chuyện sớm hay muộn thôi.”

Dương Tiễn dường như là đang truyền tin tức nào đó về hướng Thẩm Ngạo, trong lòng Thẩm Ngạo hiểu rõ, nhưng lại nói: “Nhập các bái kiến hoàng thượng? Ta cũng không dám đương nổi, ngược lại, ta muốn Dương công công nhìn xem, cả đời này ta có thể lấy mấy cái lão bà.”

Hắn nói đến mức rất chân thành, một chút cũng không giống như là nói giỡn. Dương Tiễn nhất thời im lặng, đây là loại người nào vậy, đường đường giám sinh, tài tử sâu sắc, không muốn tiền đồ chính mình lên cao, lại đến hỏi lão bà, cái này... cái này... Quá hư, không tưởng tượng nổi rồi, chỉ là, ngược lại rất có ý tứ, tốt, nô gia tính toán cho hắn.

Hắn tiếp tục xem xét tướng mạo Thẩm Ngạo, ê a một tiếng, ngạc nhiên nói: “Thẩm công tử có cốt cách đáng ngạc nhiên, hắn là cao thủ tìm hoa, ẩn đường hiện vết hồng, chỉ sợ là phạm mệnh kiếp đào hoa, tương lai nhất định sẽ thiếp thành đàn.”

Hả? Bốn công tử rõ ràng có ẩn đường hiện hồng? Thật đúng là trời sinh dị tượng mà, tìm cơ hội soi gương một chút xem, Thẩm Ngạo nghe vậy lập tức mừng rỡ, vui vẻ rạo rực nói: “Công công cũng không nên lừa gạt ta, nếu là tương lai, Thẩm mỗ không kiếm được vợ, tương lai một mình cuốn chăn nem, sẽ phải đến phủ công công quý ăn uống không trả tiền đó.”

Dương Tiễn cười to, tiểu tử này rất tốt, là một nhân tài, miệng lưỡi bén nhọn, còn là một người da mặt cực dày, dày nhất từ trước đến nay, lại rất giống nô gia, người như vậy rất có tiền đồ.

Nghĩ đến đây, Dương Tiễn lập tức vỗ ngực nói: “Chỉ cần Thẩm công tử để mắt, cho dù là hiện tại cuốn gói đến phủ nô gia, nô gia cũng phụ trách người ăn uống ngủ nghỉ, như thế nào?”

Thẩm Ngạo lại biến thành ngượng ngùng, chỉ nói giỡn mà thôi, Dương công công này đã tưởng là thật rồi, biểu hiện ra ngoài còn chân thành như vậy, tựa như nếu chính mình không đi nhà hắn ăn uống miễn phí thì hắn sẽ rất áy náy.

Những lời này rơi xuống, lại càng kéo gần khoảng cách giữa hai người lại, da mặt dày đụng phải một người da mặt càng dày, từ trước đến nay luôn cột nải gặp được đến một người từ trước đến nay càng cột nải, trong lúc nói ba xạo đó, nếu còn có cái gì câu nệ, vậy thì thật là gặp quý.

Hai người nói trọn vẹn nửa canh giờ, Dương Tiễn đã đứng dậy ngồi vào chỗ ghế bên cạnh Thẩm Ngạo rồi, cái tay dày da dẻ nhào kia vươn ra khoác lên trên người Thẩm Ngạo, cười ha ha nói: “Thẩm Ngạo tiểu đệ, nói thật với ngươi, trong nội cung, cái vị kia... Hắc hắc, rất coi trọng ngươi đó, không phải là hoàng thượng, thì chính là Tam hoàng tử thừa nhận ngươi có tài năng, có quan hệ thân thuộc với vua, ngươi còn buồn cái gì?”

Ngươi xem cái tên Thái úy Cao Cầu kia, lúc trước là người như thế nào? Chỉ là một tên tiểu thư đồng, lại bởi vì đá cầu rất tốt, được thân thuộc với vua, hôm nay đã lấy được chức vị Tam công, thực sự cai quản phủ nghị và tam ti, quản lý cấm quân, rốt cuộc thành người lớn, quả nhiên là uy phong bát phương, quyền lực tuyệt đối. Dùng bốn sự của tiểu đệ Thẩm Ngạo, theo ta thấy, chỉ sợ so với Cao thái úy càng thêm cao minh.”

Ồ, thì ra Cao Cầu cũng là xuất thân thư đồng? Lại là đồng hành cùng với bốn công tử?

Chỉ là cái gì mà cai quản phủ nghị cùng tam ti, Thẩm Ngạo nhưng không biết là quan to thế nào, nghe cái miệng này nói, giống như là cấp bậc Bộ trưởng bộ quốc phòng, xem ra Cao Cầu lại không có kiểu không chịu nổi như đời sau, bây giờ đã trở thành mẫu mực để Thẩm Ngạo vươn tới.

Trường Giang sáng sau đèn sáng trước, người mới thay người cũ, hắn là bốn công tử chính là nhân vật thay thế cho Cao thái úy?

Trong lòng Thẩm Ngạo lấy thăng quan phát tài làm mộng đẹp, nhưng lại cười khổ nói: “Dương lão ca nói lời này quá sớm, vừa rồi hoàng thượng còn cố ý tuyên một đạo ý chỉ đến mắng ta rồi, phóng đảng không có kỵ, quá không hiểu phép tắc, còn có đức hạnh nông cạn, những lời này thật sự là khiến người tuyên truyền giác ngộ, đệ tử vừa nghe, rất là hổ thẹn, đừng nói làm quan phát tài, bây giờ cả ngày trong lòng run sợ, đâu còn dám có cái tâm tư này.”

Dương Tiễn nói: “Thẩm Ngạo tiểu đệ không hiểu cái này rồi, hoàng thượng một ngày kiếm tỷ bạc, người có thể làm cho hắn để ở trong lòng còn có mấy? Trên đời này, có thể làm cho hoàng thượng nghiêng răng nghiêng lợi thống mạ lại có mấy người? Hoàng thượng đây là đang nhắc nhở người, đúng là ôm lấy kỳ vọng về người, nếu không, phát một đạo thánh chỉ đến chửi, mắng người làm cái gì?”

À, bị hoàng đế mắng còn là một sự tình rất vinh quang sao, xem ra Thẩm Ngạo nên tạ chủ long ân vì bị mắng, cái Logic này thật sự là quá cường đại, Thẩm Ngạo dở khóc dở cười, đành phải ngượng ngùng nói: “Đa tạ Dương lão ca chỉ điểm.”

Dương Tiễn thân mật vỗ vai Thẩm Ngạo: “Thời điểm không còn sớm, nô gia còn phải đi về báo cáo kết quả công tác rồi, hôm nay mới quen đã thân cùng Thẩm Ngạo tiểu đệ, có rảnh rồi có thể đi phủ nô gia ngồi một chút, nếu có người khi dễ người...” Trên mặt Dương Tiễn trời lên một tia ác độc, nhe răng cười: “Cứ nói với nô gia, nô gia muốn nhìn xem, ai có lá gan như vậy.”

Đầu năm nay có lẽ là thái giám hoành ác liệt đây, loại lời này chính là Quốc công cũng không dám nói, nhưng Dương Tiễn lại nói ra công khai.

Trong lòng Thẩm Ngạo vui tươi hơn hử, có quan hệ, không thể không cần, quá thời hạn mà không hết hiệu lực, sau này là nên tìm cơ hội nhờ Dương công công này giúp đỡ một chút, ví dụ như sự tình lần trước gặp phải Tào công công, nếu là hiện tại gặp phải phiền toái như vậy, trực tiếp mời Dương công công bãi bình là ok rồi.

Tiến Dương Tiễn cất bước, trên đường trở về liền chứng kiến rất nhiều ánh mắt kinh ngạc, hiển nhiên vừa rồi cái đạo thánh chỉ kia đưa đến trong phủ, người không liên can cũng chờ đợi lo lắng cho biểu thiếu gia này, mấy người bình thường đi lại rất gần cùng Thẩm Ngạo, đều muốn đến hỏi, Lưu Văn kia lau mồ hôi lạnh trên trán nói: “Biểu thiếu gia, vừa rồi thật sự là làm ta sợ muốn chết, trước đó ta còn tưởng rằng, hoàng thượng là muốn bắt hỏi biểu thiếu gia rồi, không có việc gì là tốt rồi, sau này biểu thiếu gia nên kiểm chế tâm tư, từ từ đọc sách, tuân theo lời hoàng thượng nói.”

Thẩm Ngạo cười ha hả mà vỗ vai hắn nói: “Sợ cái gì, đánh là thân, mắng là yêu, hiểu hay không...” Hắn thần thần bí bí mà đưa đầu vào bên tai Lưu Văn nói: “Hoàng thượng hơn phân nửa là yêu mến ta.”

“Hả...” Lưu Văn kêu sợ hãi, biểu thiếu gia thực sự là cái lời nói gì cũng dám nói ra, vội vàng chạy mất dép: “Biểu thiếu gia đi nghỉ một chút, Lưu mỗ còn có việc phải làm, cáo từ, cáo từ.”

Qua hai ngày, một bảng dán kết quả cuộc thi đi ra, Thẩm Ngạo không đi nhìn, rất có một kiểu tâm tính tất cả mọi việc trên đời đều là gió thổi mây bay.

Đến buổi chiều, liền có rất nhiều người cùng trường tới bái phỏng thành đàn, đều là chúc mừng Thẩm Ngạo đoạt được vị trí đầu, những cái thứ này âm âm, quấy rối đến mức người không được sống yên ổn, ngược lại, tính tình phu nhân tốt, bảo Thẩm Ngạo cùng Chu Hằng từ từ tiếp đãi, lại làm phần cơm, lại bảo người trà tốt nhất, làm chút ít điểm tâm mới lạ chiêu đãi, các bạn cùng học cũng không khách khí, da mặt dày đến mức để cho Thẩm Ngạo đều tự ti mặc cảm, nên ăn thì ăn, nên cầm thì cầm, lúc gần đi còn nguyên một đám thân mật kéo tay Thẩm Ngạo nói: “Mấy ngày nữa chúng ta lại tới bái phỏng, Thẩm huynh không cần tiễn nữa, còn nhiều thời gian mà.”

Thẩm Ngạo im lặng, hắn đâu muốn đưa tiễn bọn hắn, ước gì nhanh chóng đuổi bọn hắn đi thì đúng hơn.

Vì cái sự tình thánh chỉ này, phu nhân cực kỳ lo lắng, hướng người nghe ngóng tin tức bốn phía trong nội cung, lại đốc xức Thẩm Ngạo sau này không cho phép hồ đồ, huyền não một lượt lên đến tai hoàng thượng rồi, cái này rất xấu, cho nên cách vài ngày đều gọi hắn đi Phật đường, cũng không phải muốn bảo Thẩm Ngạo đi lễ Phật, mà là sợ hắn đi gây chuyện thị phi, bảo hắn kiểm chế tâm tình.

Ngược lại Quốc công đối với sự tình thánh chỉ lại không nói gì, có khi mang theo Thẩm Ngạo đi bái phỏng

mấy bằng hữu trong kinh, những người bạn này phần lớn đều là người sưu tầm đồ cổ, sớm đã ngóng trông Thẩm Ngạo đến chỉ giáo.

Thời gian này, Thẩm Ngạo đi chỗ Trần Tế mấy lần, thái độ của Trần Tế đối với hắn lại mềm nhũn ra, dạy hắn làm phá đề kinh nghĩa, đem tâm đắc của mình dốc túi truyền thụ, lúc làm văn như thế nào, thừa đề như thế nào, bắt đầu bài giảng như thế nào, kết thúc công việc như thế nào, những việc này đều cần rất nhiều kỹ xảo, hắn cầm bài kinh nghĩa Thẩm Ngạo làm trong cuộc thi kia nhìn nhìn, lập tức vạch ra không ít chỗ chưa đầy đủ.

Lúc này Thẩm Ngạo mới phát hiện, Trần Tế thật sự có chỗ phi phạm, chữ viết cái tên trạng nguyên công này còn hơi kém, thi từ là hạng mục yếu kém của hắn, nhưng duy có một dạng lại rất nổi tiếng, chính là cái kinh nghĩa này, trình độ của hắn đừng nói là Thẩm Ngạo, chính là chư vị tiến sĩ bên trong Quốc Tử Giám đều kém đến ngàn dặm.

Thẩm Ngạo là người thông minh, lại có trụ cột, bởi vậy cũng bắt đầu học hành chăm chỉ, từ nay về sau, mỗi ngày ghi một bài kinh nghĩa, sáng sớm ngày thứ hai đi về phía Trần Tế thỉnh giáo, Trần Tế nhìn kinh nghĩa hắn viết xong, lại vạch ra khuyết điểm, chỉ ra thiếu sót của hắn, tiến hành làm cho tốt hơn.

Nhiều lần như thế, qua vài ngày nữa, trình độ của Thẩm Ngạo lại dài ra thêm mấy phần, phẳng phất như mấy ngày nay học mấy cái gì đó, so với lúc trước học ở phía trong học đường còn tốt hơn rất nhiều.

Kỳ thật cái này cũng khó trách, ở phía trong Quốc Tử Giám, đám tiến sĩ bọn họ giảng bài, thường thường cũng không giảng kỹ xảo, chỉ cần học sinh ở trường học bằng cách nhớ, khi bọn họ kiểm tra, nếu muốn hạ bút viết, chỉ cần vác y nguyên ra là được, chẳng những vác Tứ thư Ngũ kinh, càng phải vác một ít bài văn mẫu kinh điển, nhiều lần vác ra như thế, một mực đạt tới tình trạng đọc lâu lâu.

Hết lần này tới lần khác, Thẩm Ngạo đã thuộc lòng Tứ thư Ngũ kinh, một ít kinh nghĩa kinh điển cũng nhớ kỹ không ít, cái tư duy này chẳng những không khoáng đạt, ngược lại còn xơ cứng hơn.

Mỗi lần ghi kinh nghĩa, trong đầu liền xuất hiện bài văn mẫu kinh điển, bất kể hạ bút như thế nào, lại luôn bị ảnh hưởng của những bài văn mẫu kiếp trước này.

Nhưng Trần Tế phương pháp xử lý lại bất đồng, Trần Tế giảng là một chữ luyện, không ngừng cổ vũ Thẩm Ngạo tự mình đi ghi kinh nghĩa, viết xong lại để cho hắn chỉ ra chỗ sai, nói cho hắn biết sai lầm ở đâu ra, địa phương nơi nào cần sửa lại, nếu dùng một loại tư duy khác để phá đề có tốt hay không, loại phương thức một chọi một này, lại cộng thêm trình độ dạy học của Trần Tế cao tuyệt, làm cho Thẩm Ngạo nhất thời hiểu ra nhiều điều.

Đảo mắt đã đến tháng 11, cửa ải cuối năm càng ngày càng gần, mấy ngày gần đây, bầu trời bao la lại luôn âm u, đầy vẻ sắp mưa gió.

Hôm nay, sáng sớm, bầu trời liền rơi một tia nước, sau đó to dần lên, ở phía trong trời mùa đông đúng là có mưa phùn rơi xuống, bí mật mang theo hơi lạnh thấu xương.

Hôm qua Thẩm Ngạo đi lòng vòng trong Thúy Nhã Sơn Phòng, Sơn Phường bên cạnh đã muốn khai trương rồi, do Ngô Lục nhi chủ trì, sinh ý lại rất náo nhiệt, loại hình quán trà đại chúng này hấp dẫn rất nhiều khách hàng, chỉ là lợi nhuận hơi thiếu.

Nhưng đây mới là bắt đầu, Thẩm Ngạo ngược lại, không quá để ý lợi nhuận cái tiệm mới này, chỉ cần có lợi nhuận là được.

Xuân nhi là người không chịu ngồi yên, ở trong Thúy Nhã Sơn Phòng, ngẫu nhiên giúp đỡ tính toán một số sổ sách, nằng vào Quốc công phủ, học được một ít kiến thức, cho nên đủ khả năng làm sự tình tính sổ sách.

Thẩm Ngạo có một chủ ý, bởi vì sách thơ Thúy Nhã Thi Tập dễ bán, Ngô Tam nhi đã xem như dư thừa tiền mua một phường in ấn gần như phải đóng cửa, thông báo tuyển dụng công tượng, đổi mới công cụ in chữ, lại loay hoay làm một phen sinh ý.

Thẩm Ngạo có ý tứ là, ngoại trừ xuất bản Thúy Nhã Thi Tập, dường như còn có thể in ấn chút ít những vật khác, dùng để kiếm lấy càng nhiều lợi nhuận.

Thẩm Ngạo từng dạy Chu Hằng làm điều tra, ở bên trong thành Biện Kinh, tỉ lệ biết chữ có lẽ là tương đối cao, chỉ là tuy rất nhiều người biết chữ, nhưng trình độ văn hóa lại cũng chỉ dừng ở chỗ biết chữ mà thôi.

Nhóm người này có thể xem như giai cấp tư sản dân tộc bên trong thành Biện Kinh, có chút sinh kế, hơi có gia tài, đỉnh đầu lại cũng không đầy đủ, bởi vậy chủ yếu tiêu khiển bằng việc thưởng, tự nhiên không bì kịp phú thương và quan nhân eo quần bạc triệu, đã không có khả năng đi đến trong thanh lâu vùng tiền như rác, cũng không có tiền vốn học đòi văn vẻ, có rảnh thì tìm cái quán trà, quán rượu ngồi một hai canh giờ, nghe người ta nói chuyện trên đời, nói chuyện tào lao vài câu cùng người, đã là cực kỳ khó khăn.

153. Chương 152: Tuần San(báo Chí).

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 152: Tuần san(báo chí).

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo định làm một loại cùng loại với báo chí sách báo, mỗi tuần phát hành một bản, đương nhiên không phải nghị luận tình hình chính trị đương thời, mà là dùng kể chuyện xưa làm chủ, trang báo thế nào, hẳn đã nghĩ kỹ, báo chí thiết lập theo kiểu báo chí nhỏ đời sau, mỗi bản ba tờ, thiết lập bốn chuyên mục, một thứ tên là tìm kiếm cái lạ chuyện ma quỷ, tất nhiên là ghi một ít câu chuyện quỷ quái, còn có một mục gọi tài tử giai nhân, cái tiểu thư nhà giàu nào đó gặp gỡ tài tử nào đó, các loại câu chuyện tâm tình.., loại câu chuyện này chủ yếu là đón ý nói đùa theo thiếu nữ khuê các, tình tiết câu chuyện nhất định phải đủ YY, cuối cùng nhất định phải có kết cục đoàn viên viên mãn, cái gì tướng mạo ngang nhau, cái gì mà người có tình sẽ thành thân thuộc, chính là cầu một chữ thoải mái.

Về phần chuyên mục thứ ba, thì là một ít câu chuyện linh tinh, đương nhiên loại này cái gọi là linh tinh, kỳ thật đại bộ phận là thêu dệt vô cớ, ví dụ như thành Biện Kinh có người nào đó trộm cắp lừa gạt, tội ác tày trời, dùng khí và cơ trí đều hơn đám quan sai, đám quan sai thì cố gắng tìm vật chứng như thế nào, cuối cùng bắt người quy án. Loại câu chuyện này có một chút thực, lại tăng thêm không ít nội dung tuyệt hảo, thỏa mãn tâm lý tìm kiếm cái lạ của người xem.

Cuối cùng, chuyên mục thứ tư, thì là chuyên mục truyện dài kỳ, câu chuyện còn tiếp có chỗ tốt nhất định, ở một chỗ, khi thiên trước hấp dẫn độc giả, những độc giả này rất thích ý bỏ tiền xem câu chuyện đằng sau, cái gọi là muốn ngừng mà không được, chính là đạo lý này.

Có ý tưởng, thi hành cũng rất dễ dàng, kỹ thuật và mua bán tự nhiên là giao cho Ngô Tam nhi, Thẩm Ngạo chính là chuyên tâm đi biên tập chút ít câu chuyện nghe nhiều nên thuộc đời sau, sau này còn có thể để cho một số người đóng góp, mỗi tuần một câu chuyện, không cần quá nhiều, cũng không khiến chân tay luống cuống.

Chỉ là bảo Thẩm Ngạo tự mình cầm bút ra ghi câu chuyện, thời gian và tinh lực đều tiêu hao quá nhiều, Thẩm Ngạo có chủ ý, đánh vào trên người Tiểu Chương Chương, Tiểu Chương Chương ở trong Thụy Nhã Sơn Phòng ăn uống chùa, cuộc sống trôi qua tạm ổn cũng không phải sai, không có việc, còn có thể cùng khách uống trà lãnh giáo chút ít văn học, bình thường nhìn xem sách, phát sinh chút ít quan hệ không mình bạch cùng bọn họ, lại rất vui vẻ đến quên cả trời đất.

Thẩm Ngạo hối hận rồi, sớm biết vậy, không nên dẫn sói vào nhà, hiện nay người này được chính mình nuôi, một ít ý tứ áy náy đều không có, kêu vài tiếng biểu ca, hơi kém một chút là muốn coi Thẩm Ngạo làm thân ca ca(anh ruột).

Tiếp tục như vậy là không được, không thể để cho Tiểu Chương Chương tiếp tục xa đọa xuống dưới, phải lừa dối lấy giá trị thặng dư của hắn ... à, không đúng, phải dạy hắn tay làm hàm nhai, để cho hắn tỉnh lại.

Kỳ thật trình độ văn hóa của Tiểu Chương Chương có lẽ là không thấp, tuy khoảng cách làm ra thơ tốt còn kém hơi xa, những thứ khác còn không đến mức làm khó hắn, dù sao hắn cũng xuất thân thế gia, nội tình còn tại đó, chính là Chu Hằng mỗi ngày chơi bởi lêu lổng như vậy, cũng không đến mức biến thành què mùa.

Thẩm Ngạo vỗ vai Tiểu Chương Chương, rất thân thiết nói, Tiểu Chương Chương à, người có muốn muốn bỗng nhiên nổi tiếng, có muốn làm ra một phen sự nghiệp, để cho người khác lau mắt mà nhìn hay không.

Những lời này nói với Lục Chi Chương chán trường, tự nhiên là vô cùng tuyệt vời, hứn gật đầu như bằm tỏi, nào nói một chữ không.

Như vậy cũng dễ xử lý, Thẩm Ngạo cần một thanh niên, có đảm lược khí phách, có quyết tâm, có nghị lực.

Cuối cùng, Tiểu Chương Chương đã trở thành tác giả chuyên mục thứ nhất trong tuần san, câu chuyện thứ nhất trong tuần san, cơ hồ toàn bộ do Lục Chi Chương viết ra. Đương nhiên, toàn bộ linh cảm là do Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo nhóm lửa thật lớn trước, xếp đặt thiết kế người vật và nội dung đại khái cốt truyện, sự tình cũng còn lại không nhọc đến hắn quan tâm, do Lục Chi Chương bổ thêm vào tình tiết câu chuyện.

Câu chuyện viết ra xong, thật sự không tệ, nhất là mấy câu chuyện ngắn, tuy đều là tiết mục nhỏ đời sau nghe nhiều nên thuộc, nhưng đi qua Lục Chi Chương chỉnh sửa, lại vẫn có chút mới lạ, Thẩm Ngạo rất tán thưởng, công tử chính là công tử, trong đầu không ít mưu ma chước quỷ, có sáng ý, rất có tiền đồ.

Hôm nay, sáng sớm Thẩm Ngạo đã tỉnh lại, làm chuyện thứ nhất, chính là mặc quần áo đi trên phố mua một phần tập san, hôm nay là ngày đầu tiên tập san khai mở, hiệu quả rất cuộc như thế nào, trong lòng hắn kỳ thật vẫn có chút không yên tâm, không tận mắt xem, không yên lòng.

Ăn xong bữa sáng, Thẩm Ngạo bưng một cái kính đồng lên, chiếu chiếu hai bên, cười ha ha một tiếng, tự nhủ nói: “Đương công công há miệng quá dọa người rồi, lại nói ẩn đường ta là màu hồng phấn, ta nhìn như thế nào cũng không thấy, làm tiểu bạch kiểm đã đủ rồi.”

Trong lòng YY một phen, đẩy cửa đi ra ngoài, đến chỗ nuôi ngựa, muốn mượn một con ngựa đi ra ngoài đi dạo, ai ngờ ở phía trong chuồng ngựa, lại chứng kiến Chu Nhược mang theo nha đầu đang chọn lựa xe ngựa.

Chu Nhược thấy Thẩm Ngạo, biểu lộ trên mặt làm cho người nhìn không thấu, chỉ thấy nàng chống một cây dù, mưa phùn như tuyết bay lả tả xuống. Nàng vốn tinh xảo mảnh mai, tại dưới cây dù, càng có vẻ động lòng người rồi. Nhất là cái khuôn mặt xinh đẹp kia, bên trong mưa bụi óng ánh long lanh, môi như điểm son đỏ, lông mày như mực vẽ, thần thái như nước, tinh tế tỉ mỉ động lòng người nói không nên lời. Một thân váy xanh biếc, tại đây, trong mưa đục ngầu càng có vẻ đặc biệt chói mắt, như mưa đánh vào sông lớn, linh hoạt kỳ ảo cực kỳ phiêu nhiên, tuy chỉ là xụ mặt, lại có một loại phong tình khác.

Mưa nhỏ như vậy, Thẩm Ngạo tất nhiên là không mang theo dù, mưa bay lả tả đến trên đầu của hắn, trên mặt đều thấm ướt rồi, cũng may hắn da dày thịt béo, chưa phát giác ra cái gì.

Nhìn Thẩm Ngạo mang bộ dáng này, Chu Nhược liền tức không có chỗ đánh, trời đông giá rét như vậy, lại đứng giữa mưa, biểu ca này cũng quá không biết quý trọng chính mình rồi, nếu bị bệnh, chỉ sợ sẽ làm mẹ nàng lo lắng.

“Ha ha, biểu muội, người cũng muốn đi ra ngoài? Như thế rất đúng dịp.” Thẩm Ngạo cười ha hả mà hồ đồ không thèm để ý, trong lòng hắn biết rõ, biểu muội này là mặt lạnh tim nóng, càng lạnh đậm, lại càng nhiệt tâm.

Chu Nhược liếc mắt nhìn hắn, nói: “Xuân nhi như thế nào? Người an trí nàng ra sao?”

Lại nói tiếp, sự tình Xuân nhi thật đúng là cần cảm tạ biểu muội, nếu không phải nàng cái khó ló cái khôn, gọi tiểu quận chúa đi báo tin, chỉ sợ Thẩm Ngạo sẽ tiếc nuôi vì việc chung thân rồi, Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Đã an trí nàng, không sao, ta còn phải tạ ơn biểu muội!”

Chu Nhược hừ lạnh một tiếng, giận dữ nói: “Người nợ phong lưu còn không thiếu đâu, lại là Vân Vân cô nương, lại là Xuân nhi, tương lai còn không biết tiếp tục gây tai họa cho bao nhiêu cô nương.”

Có sao? Rất nhiều sao? Ở thời đại này, dường như cũng không nhiều mà, ta cũng chỉ là hưởng ứng nhất vợ nhì trời tam thê tứ thiếp thôi mà.

Thẩm Ngạo cảm thấy có chút ủy khuất, vẻ mặt đau khổ nói: “Biểu muội nói dường như hơi nặng một ít rồi, kỳ thật biểu ca cũng không đến mức không chịu nổi như vậy.”

Mưa tí tách rơi trên người của hắn, Chu Nhược thấy hắn lắc nhai tự biện hộ, trong lòng hơi có chút không đành lòng: “Người vì cái gì không đến trong tránh mưa, cứ đứng trong mưa, hắn là cảm giác mình rất anh hùng sao?”

Thẩm Ngạo bĩu môi: “Ta muốn đi ra ngoài, không đi vào đó, nếu là biểu muội cầm cái cây dù kia che mưa cho ta, lúc này mới không sai biệt lắm.” Hắn nói về hướng người chần ngựa: “Tìm con ngựa đến cho ta, đẹp trai một chút.”

Người chần ngựa là biết rõ Thẩm Ngạo, cũng biết đẹp trai là như thế nào, cười ha hả nói: “Biểu thiếu gia, con ngựa tuần tú là không có, hôm nay phải chọn mua không ít vật cuối năm, đều bị người dắt đi hết rồi, ngược lại còn có hai con lừa, bộ dáng cũng là rất tốt, có thể nói cực phẩm trong con lừa, không biết biểu thiếu gia muốn hay không?”

“Con lừa?” C mắt Thẩm Ngạo sững sờ, ngăn người sững sờ nhìn qua một con ngựa trong chuồng, khỏi cần nói, ngựa này đã bị biểu muội lấy rồi, con lừa liền con lừa, con lừa tốt, đi đường không nhanh, an toàn bảo vệ môi trường, biểu ca tốt phối hợp con lừa tốt, ồ, bổn thiếu gia rõ ràng rất rộng lượng, xem ra trình độ văn hóa đã tăng trưởng, học cái kinh nghĩa này không có uống phí.

Thẩm Ngạo nói: “Được rồi, liền thay ta dắt một con đến, cần nói trước, không cần phải đẹp.”

Chu Nhược nghe được Thẩm Ngạo nói hươu nói vượn ở bên cạnh, trong lòng không khỏi suy nghĩ: “Không cần phải đẹp, cái này là cái điển cố gì?” Khuôn mặt đỏ lên, mắng một câu: “Không đứng đắn, khó trách thánh chỉ cũng rắn dạy người.”

Người chần ngựa dắt con lừa đến, cái con lừa này lười biếng, lên yên, cũng không vì hắn mà tăng thêm vài phần nặng nề, Thẩm Ngạo im lặng, thực sự không chê, xoay người đi, lắc lư kẹp lấy bụng con lừa, hướng Chu Nhược cười nói: “Biểu ca hôm nay có việc gấp, đi trước một bước.”

Chu Nhược thấy hắn đội mưa, cố tình gọi hắn cùng ngồi xe ngựa, nhưng lời nói ghen tị tại cổ họng, lại không mở miệng, lạnh lời nói: “Hừ, tự người đi đi.”

Thẩm Ngạo không nói thêm lời, nóng nảy gấp rút mà cưỡi lừa đạp đất lấy lợi mà đi.

Ra khỏi Chu phủ, xa xa là một quán rượu, dựa theo phân phó Thẩm Ngạo đối với Ngô Tam nhi, lúc đem bán tuần san, cần tìm một ít đồng tử không có việc gì, để cho bọn họ mang theo tuần san rao hàng bốn phía, nhất là địa phương dòng người khá nhiều, nhất định không thể bỏ qua. Chỉ tiếc hôm nay có mưa, xuất hành bất lợi, cho nên chỉ có thể đi đến chỗ không mưa, đem bán tại quán rượu, quán trà và một số chỗ có người dày đặc.

Cho nên muốn xem lượng tiêu thụ của tuần san, chỉ cần tìm quán rượu ngồi xuống, nhìn xem hiệu quả như thế nào.

154. Chương 153: Thiên Tử Túc Giận

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 153: Thiên tử tức giận

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Vào một quán rượu, chỉ thấy quy mô quán rượu này cũng không nhỏ, chia làm hai tầng cao thấp, vừa bước vào cánh cửa, hương khí rượu vàng liền xông vào mũi, khách uống rượu cũng không phải thiếu, hôm nay trời mưa, rất nhiều người không có đi ra ngoài làm nghề nghiệp, thời tiết lại rất lạnh, vừa đúng thời cơ tốt nhất để uống rượu.

Bảy tám bồn lửa than đặt tại các nơi, thiêu đốt tí tách, trong quán rượu sưởi ấm như mùa xuân, Thẩm Ngạo tìm được vị trí dựa vào chỗ gần chậu than, ngồi xuống, chọn rượu và thức ăn, liền bắt đầu chờ đợi.

Sau một lúc lâu, vẫn không có đứa nhỏ phát báo nào chạy đến, Thẩm Ngạo hơi có chút nóng lòng rồi, khắp nơi bên tai là một ít khách uống rượu lời ra tiếng vào, có chút khách uống rượu, bị vài chén rượu chui vào trong bụng, câu chuyện liền nhiều hơn, lá gan cũng rất lớn, ngay cả chuyện xấu trong nội cung cũng dám truyền ra.

Thẩm Ngạo đóng mắt lại, lặng yên không lên tiếng, nhưng thời điểm gấp gáp khó dần nổi, lại chứng kiến một đứa bé quần áo lam lũ lưng công gánh nặng bao vải dầu tiến vào.

Đứa bé này nhìn quanh hai bên, có vẻ có chút không lưu loát, mà ngay cả chủ quán nhìn hẩn, đều có phần không vui, chuẩn bị gọi người đuổi hẩn đi.

Hai má đứa bé đông lạnh có chút đỏ lên, rốt cục đánh bạo lên tiếng nói ra: “Thúy Nhã tuần san hôm nay đã được bán, năm văn một phần, nội dung cực kỳ ngoạn mục, tài tử thần bí Thúy Nhã Sơn Phòng biên soạn sự tình kỳ lạ, chư vị khách quan, không thể bỏ qua...”

Những lời này hơn phân nửa là Ngô Tam nhi dạy bọn họ nói, một câu đi ra, ngược lại đưa tới không ít sự chú ý của khách uống rượu.

Thúy Nhã tuần san?

Chưa từng nghe nói qua, chỉ là đã dính vào hai chữ Thúy Nhã, không nghĩ cũng biết là Thúy Nhã Sơn Phòng lại đưa ra điều gì đó mới lạ, cần biết, mấy tháng này, Thúy Nhã Sơn Phòng nhiều lần ra vẻ, sớm trở nên nổi tiếng đã tại thành Biện Kinh, không người nào không biết.

Chỉ là, tuần san này, lại là vật gì?

Nghe cái đứa nhỏ phát báo kia hô, rất nhiều người đã động ý rồi, năm văn tiền không nhiều lắm, tiền mua mấy cái bánh hấp, ném thử trước tiên, nhìn xem trong hồ lô Thúy Nhã Sơn Phòng này bán thuốc gì đây, thật ra cũng không đến nỗi vô cùng do dự, chỉ là một lúc không người tới mua, rất nhiều người ôm quyết tâm đầu tư vào, nhưng chỉ là nóng bỏng mà nhìn, cũng không có ý tứ lập tức ra tay.

Lúc này đúng là so sánh kiên nhẫn, chỉ cần có người thứ nhất ăn được con cua, những người động tâm kia tự nhiên sẽ ào ào hưởng ứng, để xem ai nguyện ý ăn con thứ nhất thôi.

Đứa nhỏ phát báo kia kêu mấy lần, nhưng lại không người đến mua, trên mặt lập tức lộ ra vẻ thất vọng, đúng lúc này, ở phía sau, một thanh âm vang lên: “Đến đây, đến cho ta một phần.”

Người nói chuyện, là một thư sinh đeo khăn chít đầu, xem hình dạng của hẩn, gia cảnh chỉ sợ cũng không khá hơn chút nào, chắc là người khác từ nơi khác tới chơi.

Lấy ra năm miếng đồng tiền, dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, giao trên tay đứa nhỏ phát báo, đứa nhỏ phát báo kia vội vàng xốc bao vải dầu lên, lấy ra một phần tuần san, trong miệng nói: “Khách quan, người lấy đi.”

Ánh mắt của mọi người chuyển động, lập tức rơi vào trên người thư sinh kia, ngừng thở, đẩy tò mò mang theo hiếu kỳ nhìn quanh, xem xét chỉ có ba tờ giấy lớn, trong lòng lược hơi có chút thất vọng, thì ra cái này là tuần san sao, chỉ vài phần giấy này liền giá trị năm văn tiền?

Rất nhiều người không cho là đúng, ngay cả thư sinh kia cũng hơi có chút thất vọng, mở báo chí ra để coi nội dung trên mặt, vừa xem xét, liền bị hấp dẫn.

“Ta tên là Đồng Chữ, kẻ hèn này ở tại Thanh Châu. Tháng mùa đông, trời sắp tối, phát hiện lò than gần giường sắp hết. Lấy cái lồng đèn lên, thích thú gọi bạn bè đến đốt ầm, thích thú tung hô tán phát. Bạn bè đến, có người ngồi, có người đứng, lần lượt sắp xếp chỗ cho khách...”

Thư sinh lập tức minh bạch, đây là một câu chuyện, nhân vật chủ yếu(chính) của câu chuyện gọi là Đồng Chữ, như thế có phần có ý tứ, chỉ là không biết câu chuyện này ghi cái gì?

Thơ sơ giản lược mà giới thiệu cuộc đời Đồng Chữ, xuống chút nữa chính là nói tên Đồng Chữ này gặp được thầy thuốc muốn bắt mạch cho hắn, chẩn đoán qua đi, đại phu nói: “Ta thấy người cũng nhiều, nhưng mạch kỳ lạ giống như người thì không có ai vượt qua. Phú quý nhưng lại có dấu hiệu nghèo hèn, trường thọ rồi lại có dấu hiệu đoản mệnh, ta thật sự không rõ cái này là do nguyên nhân gì.”

Trong đêm cùng ngày, Đồng Chữ về đến trong nhà, nhưng lại gặp một mỹ nữ đột nhiên ở trong phòng chính mình. Câu chuyện này về sau đã sinh ra mới lạ, lại khúc chiết, chứng kiến đến phút cuối cùng, Thư sinh không nhịn được, lắc đầu than: “Thì ra nữ tử tựa thiên tiên này đúng là hồ ly tinh, ồ, hồ ly biến thành yêu quái, như thế kỳ thật kỳ quái.”

Hắn thì thảo niệm cái này, cũng làm cho tim người ta đập thành thịch rồi, một người khách uống rượu rất cục ngồi không yên được, liền hướng đứa nhỏ phát báo nói: “Ta cũng muốn một phần tuần san.”

Thẩm Ngạo chính là tiếp tục giả vờ nghiêm túc uống rượu, vài chén rượu xuống bụng, thân thể cũng ảm áp lên, trong lòng nghĩ, tuần san này không có gì quá dâm mỹ, tất cả lại đều là câu chuyện mọi người thích nghe ngón, nếu không hấp dẫn được người đọc, sau này ta đi trên đường phố đều cười con lừa cái cho xong.

Hắn vui mừng rạo rức, xem xét thư sinh mua tuần san đầu tiên kia, đã thấy cái thư sinh kia tập trung tinh thần, lại có cất chứa vẻ vẫn chưa thỏa mãn, lật ra một tờ nhìn câu chuyện kế tiếp, trong lòng biết tuần san của mình nhất định đã nhận được tán thành rồi, lượng tiêu thụ là không thành vấn đề, trong lòng lại không khỏi suy nghĩ: “Không biết triều đình có cấm kiểu này không, người ta sống cuộc sống nhân sinh càng thích nghe ngóng nội dung câu chuyện thường ngày, bốn công tử có phải là nên gấp gấp tìm chỗ người cần, mở thêm chuyên mục thứ năm, ha ha... .”

Muốn là muốn như thế, nhưng đây cũng chỉ là Thẩm Ngạo miên man suy nghĩ mà thôi, Thẩm Ngạo rất coi trọng chất lượng phần báo chí này.

Trong mưa, cung điện giống như đưa thân vào tiên cảnh, làn mưa phùn mơ màng rơi vào trên ngói lưu ly, rung động trên hành lang bạch ngọc.

Hôm nay, Triệu Cát có vẻ hơi có chút tiêu điều, vốn là muốn đi Vạn Tuế Sơn xem núi vẽ tranh, ai ngờ thiên ý trêu người, lại chỉ có thể đứng ở Văn Cảnh các yên lặng quan sát cảnh mưa.

Mấy ngày trước đây gõ Thẩm Ngạo một phen, phủ Kỳ Quốc công bên kia quả nhiên yên tĩnh nhiều hơn, Thúy Nhã Sơn Phòng cũng không có truyền ra cái tin tức gì làm cho người ta sợ hãi, xem ra Thẩm Ngạo này thật đúng là bị dọa sợ, chỉ là cái này hơi giật mình, lại làm Triệu Cát có vẻ có chút lạc lõng, thói quen cách vài ba hôm lại nghe Dương Tiễn truyền chút ít sự tình Thẩm Ngạo đến, hiện tại thoáng cái không có tin tức, lại cảm thấy trong lòng vắng vẻ .

Hắn ngồi yên tại trước bàn nhìn thi văn treo trên vách tường, đầu bút lông tinh tế tỉ mỉ kia bay múa ở bên trong, từng chữ từng câu làm hắn càng thêm phiền muộn, hỏi thế gian tình là gì?

Tình là vật chi, một câu hỏi này rất hay, thật tốt, một câu hỏi vạn, nhưng lại vẽ rồng điểm mắt, đánh thẳng vào nhân tâm.

Triệu Cát thở dài, muốn cầm bút ghi những thứ gì đó, rồi lại đặt bút xuống, lông mi ngưng trọng lên.

Đột nhiên, một tiếng bước chân nhỏ vun vọt vàng truyền đến, người đến chính là Dương Tiễn, Dương Tiễn mang nụ cười trên mặt, nụ cười kia như tắm gió xuân, mặc cho ai thấy, đều sinh ra cảm giác thân cận.

Nhìn thấy Dương Tiễn, Triệu Cát nhẹ nhàng thở ra, Dương Tiễn ở cùng hắn hai mươi năm, ở trong hai mươi năm, chủ nô làm bạn, nếu như nói không có cảm tình, đó là gạt người .

Triệu Cát khẽ mỉm cười nói: “Người thật là, đến nay vẫn là người như vậy, nghe người ta nói người xuất cung hả?”

Dương Tiễn nhất thời kinh sợ nói: “Hoàng thượng thứ tội, hôm nay không phải nô tài trực, nô tài tự tiện chủ trương xuất cung một chuyến.”

Triệu Cát cũng biết lời mình nói hình như hơi nặng chút ít, nói: “Người có thể xuất cung, Trẫm lại phải cả ngày sống ở chỗ này, ai, đợi mưa tạnh rồi, người theo ta đi ra ngoài đi một chút.”

Từ cái lần thứ nhất này cải trang đi nước ngoài, thật lâu chưa về, chẳng những là cung đình, chính là quan lại nhất thời cũng rối loạn, từ đó về sau, Triệu Cát liền không hề tùy tiện làm việc, hôm nay lại đưa ra việc cải trang đi ra ngoài, thật sự là ở trong nội cung đến mức chán ngán rồi.

Dương Tiễn hơi hơi gật đầu, cười nói: “Nô tài biết được hoàng thượng buồn bực, cho nên cố ý mang đến mấy cái gì đó mới lạ, mời hoàng thượng xem qua.”

Triệu Cát tập trung nhìn vào, đã thấy thứ Dương Tiễn cầm trên tay, dường như là một hộp gấm dài mảnh, tâm niệm vừa động, nói: “Lấy ra, cho Trẫm nhìn xem.”

Dương Tiễn cẩn thận từng li từng tí đi qua, mở hộp dài ra, bên trong lại một quyển giấy rậm rạp chẳng chịt chữ nhỏ, Triệu Cát xem xét cái chữ kia, chính là kết quả điều khắc in ấn, cái giấy này không phải là đồ cổ, trên mặt ghi cũng không phải thư pháp, có cái gì đẹp mắt hay sao?

Tùy ý mà mở cái giấy kia ra, vừa xem xét, liền bất động.

Thúy Nhã tuần san?

Cái này là cái gì vậy? Triệu Cát nhớ tới Thúy Nhã Sơn Phòng, hẳn biết, người giật dây Thúy Nhã Sơn Phòng kia nhất định là Thẩm Ngạo, như vậy cái Thúy Nhã tuần san này có phải là cũng có liên quan cùng Thẩm Ngạo?

Hắn lật đến một tờ cuối cùng, chữ ghi trên đó rất ngay ngắn, lại là một câu chuyện, nói là trên một tảng đá, sinh ra một con khỉ con khỉ, ồ, trên tảng đá sinh ra con khỉ? Như thế kỳ quái rồi. Xuống chút nữa, chính là con khỉ này bái sư như thế nào, học việc như thế nào, tiêu diệt Hỗn Thế Ma Vương (ma vương hại đời) như thế nào, từng ngày dạy khỉ con thao diễn võ nghệ, lại dạy khỉ con chém trúc làm thương, gọt gỗ làm đao, vẽ cờ, làm cái còi, cắm trại xưng vương.

Đến nơi này, trọn vẹn nhìn tầm gần nửa canh giờ, nhưng lưu lại một câu nói: “Nếu muốn biết hậu sự như thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.”

Triệu Cát vẫn chưa thỏa mãn, nhưng lại không nhịn được mà ung dung cười một tiếng: “Thật sự là hồ ngôn loạn ngữ, con khỉ học tiếng người như thế nào, làm sao có thể thiên biến vạn hóa, cái chủ ý này, hơn phân nửa là Thẩm Ngạo kia nghĩ ra được.”

Dương Tiễn đứng ở một bên, lại cũng không nói chuyện, tuy Triệu Cát quở trách, nhưng không có ý tứ tức giận.

Triệu Cát dừng một chút, tiếp tục nói: “Chỉ là, cái câu chuyện này thực sự cực kỳ đặc sắc, câu chuyện lưu truyền ra trên phố không ít, nhưng không có tư duy khoáng đạt như hắn, Trẫm mấy ngày nay lại vô cùng thanh nhàn, nhìn tuần san này, cũng là có thể giết chút ít thời gian.”

Hắn nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Tuần san này còn gì nữa không?”

Dương Tiễn nói: “Tuần này san là mới đem bán, cứ bảy ngày một san, hoàng thượng muốn xem, chỉ sợ phải chờ một chút.”

Triệu Cát thở dài, nói: “Cái tên Thẩm Ngạo này, lại không biết đang bày cái trò gì nữa, Trẫm là không thể hàng hắn, một đạo thánh chỉ xuống dưới, chỉ làm cho hắn an vị được một lát, trạng thái nhảy nhót lại nảy mầm.”

Trong lúc thôn thức đó, có nội thị đến bẩm báo nói: “Hoàng thượng, Lễ bộ chủ khách lang trung Ngô Văn cầu kiến.”

“Hắn tới làm cái gì?” Triệu Cát nhíu nhíu mày, đặt tuần san trên bàn.

“Hồi bẩm hoàng thượng, nói là Lạt quốc Vương Tử đã muốn đưa quốc thư tới, muốn mời hoàng thượng xem qua trước, sau đó sẽ thương lượng cùng Lạt quốc Vương Tử.”

Triệu Cát đóng mắt lại, trong đôi mắt hiện lên một tia hồ hững, vẻ hung hãn như vậy, ở trong mắt Dương Tiễn lại thấy rất rõ, Dương Tiễn cảm thấy rung mình, nói: “Lạt quốc Vương Tử kia cực kỳ ngạo mạn, quốc gia nhỏ bé như thế, dám không để thiên triều vào mắt, hoàng thượng, sao không như đuổi tên Vương Tử kia đi, cũng là để chúng ta sống yên ổn chút ít.”

Triệu Cát lại lắc đầu, như có điều suy nghĩ, nói: “Lạt quốc tuy là tiểu quốc, nhưng tác dụng lại thật lớn, bọn hãn chỉ sợ là biết điểm mấu chốt của Đại Tổng rồi, biết rõ Trầm khó xử, mới dám làm như thế. Hừ, cái tên Vương Tử ngạo mạn kia, chỉ sợ là đang dò xét điểm mấu chốt của Trầm.”, tiếp theo, hãn khoát tay áo nói: “Đi truyền Ngô lang trung vào.”

Chỉ một lúc sau, Ngô Văn từ từ tiến các, năm nay đã hơn bốn mươi, trong lúc giơ tay nhắc chân đều có một bộ ung dung, một đôi tròng mắt kia che kín tơ máu, thực sự lợi hại bức người, chỉ là giờ phút này, vẻ lợi hại kia suy giảm đi nhiều, thay vào đó chính là một chút sợ hãi, chột xem quua, là nhìn được ra, hãn là loại người giỏi giang.

Triệu Cát ngồi ở sau bàn, vừa rồi cái vẻ tức giận kia sớm đã tan thành mây khói, ngược lại đã đổi thành sắc mặt dễ thân khả kính, mỉm cười về hướng Ngô Văn, nói với Dương Tiễn: “Ban ngồi.”

Dương Tiễn đi đưa gấm đôn đến cho Ngô Văn, Ngô Văn hạ thấp người ngồi xuống, xuất ra một phần quốc thư bên ngoài bọc vải lụa màu đỏ, hai tay chấp lên cao, nói: “Bệ hạ, Lạt quốc hiến đến quốc thư, mời bệ hạ ngự lãm.”

Dương Tiễn cầm lấy cái quốc thư kia, đặt tại trên bàn, Triệu Cát cười ha ha một tiếng: “Ngô ái khanh khổ cực rồi.”

Một câu nói kia dứt lời, liền mở quốc thư ra, văn tự bên trong quốc thư là văn tự hai nước Hán Lạt cùng viết mà thành, chữ Hán làm chủ, chữ Lạt quốc làm phó, chỉ thoáng xem, là được biết ý nghĩa.

Triệu Cát đưa mắt xem xét, nụ cười kia lập tức cứng lại rồi, trong đôi mắt giết qua sát cơ nặng nề, nghiêng rằng nghiêng lợi vút quốc thư xuống bàn, đứng dậy chấp tay, tâm sự nặng nề đi qua đi lại ở trong các. Mỗi khi đi một bước, cái tức giận kia liền tăng thêm một phần, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Dĩ vãng, tính tình của hãn luôn mang theo điềm nhiên, hôm nay lại không biết là cái tên Vương Tử kia chạm đến nghịch lân nào của hãn mà tức giận đến vậy, thiên tử tức giận, có một loại áp bách bài sơn đảo hải (dời non lấp biển), lại làm cho Dương Tiễn và Ngô Văn lập tức biến sắc, nín hơi không dám nói.

“Bệ hạ, vi thần thương lượng bất lực, làm nhục quốc tôn, nguyện nghênh cổ được trảm.” Ngô Văn thoáng cái trượt xuống khỏi gấm đôn, quỳ rạp xuống đất, nằm sấp đợi trị tội.

Triệu Cát cười lạnh, ngoái đầu nhìn lại, hừ lạnh một tiếng nói: “Không có liên quan đến ngươi, hừ hừ, tiểu quốc Lạt quốc này, dám đến áp chế tại Trầm, còn dám đồng dạng muốn ta Đại Tổng và Lạt quốc hãn tôn Tây Hạ lên, ha ha, tự cao tự đại. . . càng là vô sỉ. . .”

Dương Tiễn vừa nghe, lập tức minh bạch, trong lòng âm thầm lú lú, cái Lạt quốc này điên rồi sao? Tôn Tây Hạ lên? Chỉ bằng Lạt quốc, quốc gia bé xíu như vậy?

Cái gọi là tôn Tây Hạ lên, chính là trong năm Nhân Tông, Tây Hạ và Tống quốc đánh ba chiến dịch lớn, về sau ký kết minh ước. Tây Hạ xưng thần về hướng Tống, quốc chủ tiếp nhận Tống phong hào, Tống triều hàng năm ban cho Tây Hạ 5 vạn ngân lượng, lụa 13 vạn thốt, trà 2 ngàn cân, mặt khác, hàng năm còn phải tại các loại ngày lễ ban cho Tây Hạ ngân 2. 2 vạn lượng thắt, trà 1 ngàn cân.

Ngay lúc đó, Tống Nhân Tông đồng ý quốc chủ Tây Hạ đưa ra yêu cầu, vì vậy Tống chính thức đạt thành đàm phán hoà bình, sử sách xưng “Khánh Lịch đàm phán hoà bình” .

Cái hiệp ước này, hợp đồng biểu hiện ra là Tây Hạ xưng thần về hướng Đại Tống, nhưng nội dung lại làm kẻ khác mở rộng tầm mắt, hàng năm phải tặng cho Tây Hạ ngân lượng nhiều đến hơn mười vạn, còn có lụa, trà, cùng với các loại đồ chơi quý giá, kỳ thật lòng dạ mọi người biết rõ, Đại Tống là ăn bỏ hòn làm ngọt, có khổ nói không nên lời.

Vấn đề là, Tây Hạ có thể được đến cái đài ngộ này, thực lực của bọn hắn, nhất là ba trong chiến dịch lớn này, song phương chinh chiến mấy năm, mà Đại Tổng cứ chiến là bại, mới không thể không dùng hạ sách này, nói không dễ nghe chút ít, Tây Hạ hiện tại được hậu đãi, hoàn toàn là dựa vào hơn mười vạn Tây Hạ đổ máu kiếm được đến, Lạc quốc Vương Tử này đúng là công phu sư tử ngoạm, thực sự là điều kiện gì cũng dám nói ra.

Triệu Cát nổi giận đùng đùng mà đi qua đi lại, trong đôi mắt kia ẩn hiện sát cơ, rồi đột nhiên nói: “Ngô ái khanh, nếu Trầm hiện tại lập tức khu trục Lạc quốc Vương Tử, làm hắn cả đời không được bước vào Đại Tổng, phải chăng hợp với quốc lễ?”

Mặc dù hắn phần nộ, cuối cùng vẫn tồn tại một chút lý trí, đến lúc này, lại vẫn đang còn bận tâm lễ nghi ngoại giao.

Ngô Văn nằm sấp trên mặt đất, một cử động nhỏ cũng không dám, thanh âm lại âm vang, nói: “Vi thần cho rằng vạn lần không được, lần này cùng Lạc quốc ký kết minh ước, đã không hề phụ thuộc vào Đại Tổng, mà liên quan đến quốc sách Thổ Phồn, sứ giả Thổ Phồn nhiều lần tới sự tình hỏi minh ước, là hi vọng bệ hạ có thể mau chóng ký kết minh ước cùng Lạc quốc, như thế, Thổ Phồn quốc chống cự Tây Hạ mới có thể tránh lo âu về sau.”

155. Chương 154: Cóc Ghẻ Mà Đòi Ăn Thịt Thiên Nga

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 154: Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Phần quốc thư này, ở trong mắt người thường có lẽ chỉ là đáng chê cười, nhưng đối với Triệu Cát mà nói, giống như là chiến thư, là nhục nhã.

Nhưng hết lần này tới lần khác, quỳ xuống đất Ngô Văn lại bi phần và lý trí nói: “Bệ hạ phải xem xét cẩn thận, Thổ Phồn trong chiến tranh cùng Tây Hạ là cứ chiến liên bại, đều là phía sau gian nan khổ cực không trừ. Nếu là trở mặt cùng Lạc quốc, Thổ Phồn hai mặt thụ địch, Tây Hạ sớm muộn gì cũng nuốt Thổ Phồn vào trong túi, tới lúc đó, nếu là người Hạ xâm nhập phía nam, Đại Tổng ta chống lại như thế nào đây? Y theo vi thần xem, Lạc quốc Vương Tử lập phần quốc thư này, chỉ là rao giá trên trời, nếu như tiếp tục thương nghị, sẽ có đường sống quay về.”

Nước mắt Ngô Văn đều sắp muốn chảy ra, thân là Chủ khách lang trung, giờ phút này trong đầu của hắn vô cùng thanh tỉnh, Lạc quốc nhỏ nhỏ, đã không còn là vấn đề bang giao đơn giản, mà là quốc sách tách nhập tung hoành của Đại Tổng mấy chục năm qua, một khi dao động, chính là mấy chục năm vất vả nước chảy về biển đông.

Hắn dập đầu như bầm tơi mà tiếp tục nói: “Tây Hạ chính là cái họa tâm phúc của Đại Tổng ta, hắn lòng muông dạ thú rõ ràng rành, Lạc quốc không cần phải nói, nhưng sự tình liên quan đến Tây hạ, xin bệ hạ bớt giận.”

Lòng ngực Triệu Cát phập phồng bất định, chống đỡ bàn, phảng phất sau một khắc muốn ngã sấp xuống, một đôi con ngươi âm thầm nhìn về phía Ngô Văn, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Quần lo thần nhục, quần nhục thần chết, các ngươi chính là thay quân phân ưu(lo âu thay vua) như vậy hay sao?”

Những lời này đã đến cực điểm, hai con ngươi Ngô Văn rung rung, phảng phất thoáng cái đã bắt đầu trở nên tuổi già sức yếu, không ngừng dập đầu nói: “Thần muôn lần chết khó từ, muôn lần chết khó từ...”

Triệu Cát đặt mông ngồi ở trên mặt ghế, hai tay chăm chú nắm chặt một số bút son, liên tục cười lạnh, cái bộ dạng khoan dung độ lượng làm vẻ ta đây biến mất không còn một mảnh.

Thân là thiên tử, hần đầu chịu nổi khuất nhục như vậy, nếu nói là đối mặt chính là người Liêu thì cũng thôi, nhưng là một viên đạn nho nhỏ, thực sự dám hung hăng can quấy như thế, có thể nhẫn, không có thể nhục.

Thật lâu về sau, sắc mặt Triệu Cát cuối cùng cũng khôi phục chút ít thần thái, hần liếc nhìn Ngô Văn, cái trán đã muốn đập đến chảy máu, lại tỉnh táo thần kỳ mà nói: “Thôi thôi, Ngô ái khanh, đứng lên mà nói đi.”

Dương Tiễn vội vàng đi nâng Ngô Văn, Ngô Văn giờ phút này, trên đầu đã tràn đầy máu ứ đọng, mấy chỗ miệng vết thương chảy ra từng dòng máu tươi, kinh sợ mà ngồi bệt xuống trên gấm đôn, nói: “Phần quốc thư này, Đại Tổng ta tuyệt đối không thể tiếp nhận, nhưng cũng không thể cự tuyệt, kể tốt nhất, duy có một chữ kéo, chỉ cần Lạt quốc Vương Tử ở lại Biện Kinh, vi thần chậm rãi đàm luận cùng hần, luôn luôn sẽ có một ngày có thể vãn hồi một ít đường sống.”

Triệu Cát giật mình, trong lòng lại đang nghĩ: “Ngay cả Thấm Ngạo cũng có thể khoái ý ân cừu (tiêu điều tự tại), Trẫm thân là thiên tử, lại khắp nơi đều bị cản tay, làm người khó, làm quân vương lại càng không dễ dàng mà.”

Hần lại ần ần chờ đợi, chính mình giờ phút này hóa thân thành Thấm Ngạo mặc kệ trời không để ý tới, bất kể hậu quả mà đi làm chuyện chính mình muốn làm kia.

Chỉ là, trong lòng vẫn tồn tại ít điểm lý trí, lại làm cho hần bất đắc dĩ thở dài, nói với Ngô Văn: “Ngô ái khanh nói thật đúng, sự tình tiếp theo, các người tiếp tục tiến hành đi, Trẫm mấy ngày nữa muốn cử hành quốc yến, chiêu đãi Lạt quốc Vương Tử, dân vùng thiếu văn minh có thể vô lễ, Trẫm há có thể làm cầm thú? Trẫm có chút mệt mỏi, người lui xuống đi.”

Ngô Văn vội vàng nói: “Vi thần cáo lui.” Nói xong, cẩn thận từng li từng tí một lui ra ngoài.

Triệu Cát ngồi ngồi ở trên mặt ghế, nhưng lại sững sờ, ngẩn người sững sờ mà ngẩn người, biểu lộ trên mặt kia thoáng cái sát khí đằng đằng, thoáng cái lại tăng thêm vài phần tiêu điều, đôi mắt cực kỳ lạc lõng.

Dương Tiễn minh bạch trong lòng, giờ phút này, không nên quấy rầy hoàng thượng, liền đứng yên khép miệng không nói.

Qua một lúc lâu, Triệu Cát đột nhiên đưa con mắt lên, con mắt rơi vào trên người Dương Tiễn, tràn đầy thương cảm, nói: “Trẫm hỏi người, nếu như Thấm Ngạo là Trẫm, hần sẽ làm như thế nào?”

Dương Tiễn nhất thời ngạc nhiên, vội vàng nói: “Hoàng thượng có gì nói ra lời ấy, hoàng thượng là con trời chí tôn, vâng mệnh tại thiên...”

Triệu Cát khoát tay: “Người không cần kiêng kị, nói thẳng đi.”

Dương Tiễn cắn răng không nói, loại lời này nói ra chính là đại nghịch bất đạo. Hôm nay hoàng thượng không trách tội, ai có thể bảo chứng ngày sau hoàng thượng nghĩ tới không trách phạt? Gần vua như gần cọp, lời không nên nói, hần là tuyệt đối không thể thổ lộ nửa chữ.

Triệu Cát thở dài, thổn thức nói: “Thấm Ngạo đến thánh chỉ còn không sợ, Trẫm bảo hần sau này không cần phải hồ đồ, hần lại bắt đầu nghĩ ra chủ ý cù bấp.” Triệu Cát chỉ chỉ cái kia tuần san, cười khổ nói: “Nếu như hần là Trẫm, đừng nói là Lạt quốc Vương Tử, cho dù là quốc chủ Liêu quốc, chỉ sợ cũng sẽ không sợ hãi chút nào!”

Dứt lời, Triệu Cát mệt mỏi mà núp ở trên mặt ghế, con mắt nửa hé mở nửa đóng, làm như muốn đang ngủ, lại đột nhiên nói: “Mấy ngày nữa quốc yến, gọi Thấm Ngạo tới dự tiệc!”

Dương Tiễn không lên tiếng.

... ..

Thấm Ngạo ra khỏi quán rượu, tâm tình thật tốt, bên ngoài mưa phùn dần dần ngừng, bầu trời buông xuống ánh nắng mới, ngay tâm cảnh con người cũng bắt đầu chuyển biến tốt đẹp theo tia sáng chói mắt nơi

vòm trời, bản tuần san thứ nhất in ấn ba nghìn phần. Chiếu theo khuynh hướng như thế, chỉ sợ bán toàn bộ cũng không thành vấn đề, ngày sau còn có thể tăng thêm số lượng bản khắc.

Trừ thứ đó ra, tại lúc in ấn về sau, còn có thể lôi kéo chút ít thương nhân cần quảng cáo, tính toán tất cả mọi thứ, doanh thu một tháng ít nhất có thể hơn một ngàn quan.

Trong tay có tiền, mới có thể đi làm đại sự, không có tiền, tất cả đều là nói suông, Thẩm Ngạo cười ha hả mà coi con lừa, cái con lừa kia lại rất nhu thuận, bước tiến vững vàng mang theo Thẩm Ngạo đi dạo trong thành.

Đang chuẩn bị trở lại phủ Kỳ Quốc công, không ngờ một chiếc xe ngựa từ từ tới trước mặt, Thẩm Ngạo nhận ra, đây là xe ngựa Công phủ.

Xe ngựa dừng lại bên cạnh Thẩm Ngạo, mảnh vải xốc lên, liền chứng kiến tuyệt thế dung nhan của Chu Nhược, Chu Nhược nhìn qua Thẩm Ngạo, giống như cười mà không phải cười, nói: “Biểu ca đã làm xong sự tình bề bộn chưa?”

Thẩm Ngạo mỉm cười, chỉ là cười trên con lừa, dường như có chút không quá lịch sự, cười nói: “Làm xong rồi, không biết biểu muội có cái gì phân phó.”

Trên mặt Chu Nhược đỏ lên, nói: “Ai muốn phân phó người, nếu người có thì giờ rảnh rỗi, theo giúp ta đi mua vài thớt vải vóc.”

Thẩm Ngạo cười nói: “Ta cười con lừa mà, nó làm sao bây giờ? Con lừa này là một con lừa tốt, cũng không thể để ven đường mà, biểu ca lên xe ngựa, hấn sẽ mất hứng.”

Chu Nhược nhú mày nói: “Ai kêu người lên xe ngựa, người cười con lừa theo ta là được.”

Đổ mồ hôi, còn tưởng rằng gặp điểm ngộ, thì ra là một hồi không vui, chỉ là biểu muội yêu cầu cũng không nên cự tuyệt, dạo chơi phố cùng nàng liền dạo chơi đi, dù sao hiện tại cũng không có sự tình gì cần làm.

Theo xe ngựa đi qua một đầu đường phố, ngựa xe dừng lại phía trước, Thẩm Ngạo xuống khỏi con lừa, chứng kiến trên mặt đường này lại một gian hàng bán lụa, chốt con lừa trên cái cọc gỗ bên đường, đi vào cùng Chu Nhược.

Cửa hàng lại trang trí cực kỳ lịch sự tao nhã, đặc biệt là lụa, bày đặt chỉnh tề, cung cấp cho người chọn lựa, chường quầy thấy khách nhân đến, khuôn mặt lập tức tươi cười nghênh đón, nói: “Chu tiểu thư, ngài lại tới nữa, vừa đúng lúc bốn điểm mới nhập vào hàng mới từ Tô Châu, xin Chu tiểu thư xem qua.”

Hắn quay người xuất ra một thớt lụa từ trên kệ hàng, đặt trên quầy, cười ha hả nói: “Đây là Văn thượng đẳng nhất, màu sắc và hoa văn cũng là mới nhất ...”

Chường quầy này rất biết việc buôn bán, Chu Nhược lại là khách quen, cho nên cực kỳ thân thiện.

Chu Nhược sờ lên tấm lụa kia, trên mặt trời lên vẻ hài lòng, hỏi giá tiền, chường quầy cười nói: “Loại lụa này, giá tiền hơi mắc một ít, bầy quan một thớt, Chu tiểu thư nghĩ như thế nào?”

Thẩm Ngạo ở một bên cười lạnh trong lòng, bầy quan một thớt lụa, chường quầy thật sự đủ đen rồi, giá tiền như vậy, chính là mua hai thớt lụa tốt nhất cũng là đủ rồi, chỉ là loại sự tình này, hấn cũng không xen vào, một người nguyện làm thịt, một người nguyện bị làm thịt, có cái gì không làm được, biểu muội không thiếu chút tiền.

Đưa tiền xong, hai người đang muốn bảo nhân viên đưa hàng, lại chứng kiến bên ngoài điểm đứng là hiện đầy cấm vệ, sai dịch, hai người sống vai tới trước mặt, một người nho sinh gặp được Thẩm Ngạo, trong đôi mắt hiện lên một tia kinh hãi, nói: “Thẩm huynh, ha ha... Đã lâu không gặp, gần đây có được không?”

Người tới là Ngô Bút, hôm nay tinh thần Ngô Bút sáng láng, thấy Thẩm Ngạo tự nhiên không che dấu được mừng rỡ, chỉ là không bao lâu giật mình nhớ tới người bên cạnh, vẻ mừng rỡ trong mắt thoáng cái biến mất không thấy gì nữa, một tia ảm đạm chợt lóe lên.

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói: “Lão Ngô như thế nào cũng đi dạo cửa hàng tơ lụa, hấn là có hồng nhan tri kỷ sao?”

Ngô Bút ngưỡng ngừng nói: “Thẩm huynh đừng cười, ta là cùng Su Thác diện hạ đến đây đi dạo, diện hạ sống ở miền nam, rất là hiếu kỳ đối với lụa, hôm nay muốn đến đây xem.”

Thẩm Ngạo xoay chuyển ánh mắt, lại thấy rõ ‘diện hạ’ bên cạnh Ngô Bút, cái tên ‘diện hạ’ này khoảng hơn 30, làn da ngăm đen nửa ám, mũi thấp bé, bờ môi dày, chỉ có một đôi mắt kia, lại có vẻ là người hay gây sự, lại có một loại cảm giác sâu không thấy đáy, khó có thể cân nhắc.

Hắn đầu đội khăn chít đầu lên, cũng ăn mặc áo đạo, nghĩ đến là nhập gia tùy tục, nhưng những Hán phục này mặc ở trên người hắn, lại có vẻ cực kỳ chẳng ra cái gì cả, một đôi mắt của hắn xê dịch cùng ánh mắt Thẩm Ngạo trước, cuối cùng đã rơi vào trên người Chu Nhược, lộ ra vẻ thường thức không che dấu chút nào.

Chu Nhược bị cái ‘diện hạ’ này nhìn, lập tức hơi có chút mất tự nhiên. Mũi thở rất nhỏ mà mấp máy, bộ ngực nổi lên, sắc mặt đỏ bừng, lại không tự giác, đi đến gần sát trước người Thẩm Ngạo, tìm kiếm Thẩm Ngạo bảo vệ.

Thẩm Ngạo lạnh lùng cười một tiếng, khinh thường mà liếc nhìn ‘diện hạ’ kia, chuyên chú mà nói với Ngô Bút: “Ngô huynh nếu là đang làm việc chung, tại hạ sẽ không quấy rầy.” Chắp tay, lại khó mà được hưởng thụ cảm giác biểu muội đi đến gần, cái loại ngưỡng ngừng và sợ hãi như nai con bị kinh hãi này, Thẩm Ngạo không thường xuyên thấy.

Cái tên ‘diện hạ’ này nhìn thẳng vào đánh giá Chu Nhược, khẽ mỉm cười nói: “Tiểu thư, người tốt, ta gọi Su Thác...”

Hắn lời còn chưa dứt, Chu Nhược đã thoáng cái núp ở sau lưng Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo cười lạnh nhìn qua tên Su Thác này, nói: “Biểu muội không thích nói chuyện với người.”

“Đây là vì cái gì?” Su Thác thấy Thẩm Ngạo không có hảo ý, trong đôi mắt hiện lên một tia màu sắc trang nhã, nhưng lại bất động, cũng không tức giận.

Thẩm Ngạo ung dung cười một tiếng: “Ai cần thấy diện hạ, không cần biết người đi đến nơi nào, tránh ra, chúng ta phải về phủ.” Nói xong liền dặt tay biểu muội, tay biểu muội có chút lạnh như băng, xúc động nói: “Biểu muội, đi thôi.”

Cái Su Thác Vương Tử này, Thẩm Ngạo lúc trước đã từng nghe Ngô Bút nói qua, chỉ là hắn mặc kệ cái gì sự vụ ngoại giao, sự tình Lạt quốc liên quan cái rắc đến hắn, cái Con khỉ Nam Á (mấy nước thuộc về bên trái Mianma như Ấn độ, Pakistan) này rõ ràng nhìn biểu muội như vậy, thật sự là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, biểu ca gần nước cũng còn chưa sờ tay được vào này.

Mang theo biểu muội lên xe ngựa, ngay cả con lừa tử cũng không để ý, Thẩm Ngạo cũng cùng đi vào, vén rèm xe lên nói với Ngô Bút: “Ngô huynh, sau này còn gặp lại.”

Ngô Bút hơi có vẻ xấu hổ nói: “Thẩm huynh, tạm biệt.” Hắn liếc qua Su Thác diện hạ, đã thấy trên màu da u ám của hắn hiện ra vẻ xanh trắng, hai hàng lông mày trói chặt, trong đôi mắt tránh lộ ra phóng sự tức giận tận trời.

Trên xe ngựa lưng la lung lay, mùi hương thoang thoảng xông vào mũi, lần lượt Chu Nhược, Thẩm Ngạo có một loại cảm giác kỳ lạ, cái cánh tay ấm áp kia, bởi vì không gian không rộng, không thể không ngồi cùng một chỗ với Thẩm Ngạo, giờ phút này, Chu Nhược cụp người xuống, một vẻ xấu hổ của con gái hiện lên, kiều diễm vô cùng.

Tuy gương mặt biểu muội ngày thường rất lạnh lùng, đúng là vẫn còn vẻ nữ nhân, vừa rồi tâm tình kích động một phen, cuối cùng làm cho nàng hiện ra tư thái con gái, trước kia cái vẻ giống như cười mà không phải cười, thủy chung giữ một khoảng cách rụt rè cùng người, giống như đã bị thoáng cái xé rách.

Lên xe ngựa, Chu Nhược dần dần trấn định, do dự một chút, mới nói với Thẩm Ngạo: “Người, không biết cười nói với ta đi, vừa rồi cái Vương Tử kia thật sự là cực kỳ vô lễ, trong lòng ta sợ hãi không thôi...”

Thẩm Ngạo thông dong cười một tiếng, nói: “Ta chê cười biểu muội làm cái gì, cái tên Vương Tử kia xác thực lớn lên phi nhân loại một chút, đừng nói là người, chính là biểu ca ta thấy hắn, trong lòng cũng chột dạ!”

Hắn nói ba xạo liền tiêu trừ sự khẩn trương của Chu Nhược, lập tức lại nói: “Ta xem cái tên Vương Tử kia, đoán chừng là vừa ý biểu muội rồi, ai... chứng kiến Vương Tử này, biểu ca đột nhiên cảm giác mình tao nhã, lại tươi mát tuần tú, ha ha, đẹp như quan ngọc, thiếu niên nhẹ nhàng, hơn hẳn Phan An.”

Một phen lời nói đồng dạng nói ra, Chu Nhược thiếu chút nữa không nhịn được muốn mắt tròn trắng, chỉ là bên môi không nhịn được mà phát ra mỉm cười, ngữ điệu nhưng lại mang theo vẻ giận dữ nói: “Người chỉ biết nói bậy.”

Thẩm Ngạo không cho là đúng, tiếp tục cười nói: “Biểu ca chỉ là so sánh cùng với Vương Tử này mà thôi, chỉ là, nếu cái tên Vương Tử này đưa ra việc kết thân, muốn biểu muội gả đến Lạc quốc hẳn, cái này đã không thể thủ vị. Nghe nói Đại Tổng triều thập phần coi trọng đối với lần này hợp nghị...”

Chu Nhược sững sốt một chút, đột nhiên biến sắc: “Không thể nào? Nếu là như vậy, thật là... Làm sao bây giờ?”

Thẩm Ngạo chỉ là dọa dọa nàng, nhưng nghĩ đến ánh mắt vừa rồi của tên Vương Tử kia, phảng phất linh hồn nhỏ bé đều bị Chu Nhược câu đi, đưa ra việc kết thân, thật đúng là không phải không có lửa thì sao có khói.

156. Chương 155: Mời Dự Tiệc

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 155: Mời dự tiệc

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo thấy hai vai Chu Nhược run nhè nhẹ, liền biết rõ Chu Nhược nhất định là nghĩ đến khả năng này rồi, dùng sự thông tuệ của nàng, cũng tuyệt đối không thể coi việc này như vui đùa, vì không dễ cho Chu Nhược quá lo lắng, Thẩm Ngạo cố ý mà xụ mặt nói: “Biểu muội yên tâm, biểu ca nhất định sẽ không để cho người đi Lạc quốc ở cùng những con khỉ kia.”

Tiếp theo, Thẩm Ngạo trầm ngâm một lát, ánh mắt nhìn Chu Nhược đột nhiên trở nên sáng lên, ý vị thâm trường nói: “Ta lại có một diệu kế, có thể bỏ đi cái chủ ý này của Vương Tử.”

Chu Nhược biết rõ Thẩm Ngạo rất trí tuệ, có thể nghĩ ra được điểm quan trọng không thể tưởng tượng được, lúc này nhìn Thẩm Ngạo, liền không tự chủ được mà nhiều vài phần ý lại, rõ ràng người này ưa thích nói hươu nói vượn, nhưng gặp chính sự, có lẽ là rất đáng tin.

Thẩm Ngạo cười toe toét nói: “Không bằng biểu muội lập tức thành hôn như tia chớp cùng biểu ca, tối hôm nay liền động phòng, đến lúc đó, gạo đã thành cơm đã chín, ta cùng biểu muội đã ân ái thành vợ chồng, Vương Tử kia cho dù là da mặt dày đến mấy, cũng vô kế khả thi.”

Chu Nhược vừa nghe chủ ý của hắn, khuôn mặt không khỏi đỏ lên, trên mặt hiện ra một tia biểu lộ mất tự nhiên, gắt một cái nói: “Đồ vô sỉ!”

Thẩm Ngạo rất ủy khuất mà đem thân thể xê dịch về hướng người Chu Nhược, hiên ngang lăm lăm nói: “Biểu muội nói lời này là chỉ ta sao? Không thể nào, rõ ràng biểu ca vì hạnh phúc của biểu muội, ủy khuất thân thể, dâng trình tiết quý giá lên, làm sao biểu muội lại không biết phân biệt vậy?” Hắn nói hươu nói vượn một hồi, lại đột nhiên nghiêm chỉnh lại, nói: “Vừa rồi ta cố ý muốn chọc giận cái tên Vương Tử này, hẳn lại biểu hiện ra cực kỳ kiêu căng, người này xem ra cũng không đơn giản đâu!”

Chu Nhược hơi sững sờ, ở trong xe ngựa xóc nảy, tâm thần bắt đầu hoảng hốt.

Đến Chu phủ, liền có gia đình hướng Thẩm Ngạo nói: “Biểu thiếu gia, người trong nội cung đến, muốn gặp biểu thiếu gia.”

Thẩm Ngạo nói: “Hắn ở nơi nào?”

Gia đình hồi bẩm nói: “An bài tại chính sảnh, đang chờ biểu thiếu gia đi qua .”

Sau khi Thẩm Ngạo nghe xong, đành phải hướng Chu Nhược cáo từ trước, trong lòng không khỏi suy nghĩ, không phải là Dương công công kia lại tới nữa chứ? Cái tên Dương công công này rất biết làm người, cầu kết làm việc xấu cùng hắn lại rất có ý tứ.

Chờ đến chính sảnh, lại thấy được thái giám lạ mặt ngồi đã lâu, nhìn thấy Thẩm Ngạo đến, lập tức nịnh nọt cười rộ lên, bước tới hành lễ về hướng Thẩm Ngạo, nói: “Thẩm công tử, nô gia gọi là Vương Ngâm, nhận lệnh Dương công công, mời công tử tham gia quốc yến.”

“Quốc yến?” Thẩm Ngạo nhất thời sửng sốt, kinh ngạc hỏi: “Cái gì quốc yến? Ta chỉ là giám sinh, đi chỗ đó không tốt lắm đâu, công công nên biết, con người của ta một mực đều không thích mình nổi danh .”

Nói xong, hắn trịnh trọng chấp tay về phía đông: “Huống hồ hoàng thượng phát ý chỉ, bảo ta bệ môn tự vấn, phải quá mức cẩn thận việc bé nhỏ, cái quốc yến này ồn ào như vậy, có lẽ là miễn đi. Hơn nữa mọi người đều biết, con người của ta rất hướng nội, thấy người liên sinh ra xấu hổ. Mời công công trở về chuyển cáo cho Dương công công, nói Thẩm Ngạo cảm ơn ý của hắn, bắt đắc dĩ, da mặt đệ tử nông cạn, không thể gặp cái loại tràng diện lớn như thế này.”

Wương Ngâm im lặng, hắn mới nói một câu, Thẩm Ngạo liền bắn ra hàng đồng pháo miệng đến mức không kịp phản bác, cứ như vậy còn hướng nội? Còn xấu hổ?

Wương Ngâm cười nói: “Thẩm công tử, Dương công công cũng chỉ là truyền lời mà thôi, cho người tham gia quốc yến, thật ra là ý tứ của hoàng thượng, Thẩm công tử lại như thế nào không thể phân thân, dù sao cũng phải đi một chuyến.”

Sau khi Thẩm Ngạo nghe xong, mặt mũi đột nhiên tràn đầy vẻ kính ngưỡng, nói: “À, thì ra là hoàng thượng muốn học sinh dự tiệc, vì cái gì người không nói sớm, hoàng thượng một ngày kiếm tỷ bạc, hết lòng hết sức, vất vả quốc sự, lại còn có thể trong lúc cấp bách rút ra thời gian hỏi tới đệ tử, đệ tử cảm động đến rơi nước mắt, không tìm được vui mừng, phảng phất như nhìn thấy bờ biển mênh mông vô cùng, tao ngộ ốc đảo trong đại sa mạc,

nước cam tuyền làm dịu nội tâm, gió lớn ban đêm có thể nhìn ra ngôi sao xa xa. Chỉ là, đệ tử lại muốn hỏi một chút, Đại hoàng tử tổ chức đại hội giám bảo, vì sao ban thường đại hội chậm chạp chưa tới, công công chớ trách, ta tuyệt không có ý phỉ báng Đại hoàng tử, Đại hoàng tử phẩm hạnh cao thượng, đạo đức thông thiên, lo liệu thấu đáo, quả thật là để mẫu mực chúng ta học theo, nhưng người đều có thời điểm quên việc, công công trở về, có thể nói một câu về hướng hoàng thượng, xin hoàng thượng hỏi thoả một tỷ, ban thường nho nhỏ, đối với hoàng thượng và Đại hoàng tử tự nhiên không coi là cái gì, cái gọi là chín trâu mất sợi lông, không đáng nhắc đến, nhưng đối với đệ tử, lại là rất trọng yếu.”

Wương Ngâm xấu hổ, cái gọi là lắt la lắt léo chính là đây, theo hoàng thượng trước, về sau nói đến Đại hoàng tử, cuối cùng còn nói đến đại hội giám bảo, Thẩm công tử này há miệng thật đúng là lợi hại.

Tuy Vương Ngâm nghĩ như vậy, nhưng lại cười lấy lòng nói: “Đúng, đúng, nô tài nhất định hồi bẩm Dương công công, về phần sự tình cái quốc yến này...”

“Đi, đương nhiên phải đi, hoàng thượng đã mở miệng, đệ tử dám không đi sao?” Bộ dáng Thẩm Ngạo rất chắc chắn, sau đó tiếp tục nói: “Làm phiền công công đi xa như vậy đến thông báo, công công uống một ngụm trà trước, ta còn muốn nói một chút sự tình đại hội giám bảo cùng người, chuyện này nói rất dài dòng, đệ tử đến nay hồi tưởng cái phong thái kia Đại hoàng tử vẫn là không lái đi được, ngày đó...”

Wương Ngâm đâu còn dám uống trà của hắn, tiểu tử này là tự đào hầm cho người nhảy vào đây mà, hướng Đại hoàng tử đòi phần thưởng, còn muốn nô gia đi nói, nô gia ở trong cung ngay cái rằm cũng không dám đánh, dám đi nói với ai đây, vội vàng nói: “Nô gia còn có công vụ, lần sau lại nghe Thẩm công tử dạy bảo, cáo từ, cáo từ, Thẩm công tử không cần đưa tiễn, không cần tiễn nữa, còn nhiều thời gian mà.”

Thẩm Ngạo vẫn đưa hần đưa ra ngoài cửa, tại trên đường đi trở về, trong lòng lại đang kỳ quái, quốc yến? Cái quốc yến gì? Vì cái gì gọi bốn công tử tham gia? Rõ ràng còn là hoàng đế lão tự mình mở miệng? Không phải là Hồng Môn Yến(yến tiệc chiến tranh) chứ?

Lập tức, Thẩm Ngạo lại ung dung cười một tiếng, Hồng Môn Yến thì chưa hần, hoàng đế thật sự muốn đánh hần, còn cần bày cái Hồng Môn Yến sao? Xoa bóp ngón tay là đủ rồi.

Kế tiếp, qua hai ngày này, Thẩm Ngạo chuyên tâm, tiếp tục nghiên cứu kinh nghĩa, kỹ xảo kinh nghĩa, luyện tập thực tiễn, không ngừng làm bài, rồi sau đó không ngừng chỉnh chu, hiện tại vừa mới nghỉ, có thể nhiều thời gian học tập cùng Trần Tế, thời gian qua mau, Thẩm Ngạo không trì hoãn nổi.

Tại niên đại này, tất cả đều hạ phẩm, chỉ có đọc sách cao, dựa vào thông minh vĩnh viễn chỉ là làm đẹp, nếu muốn thay đổi vận mệnh của mình, vẫn đang chỉ có một đường khoa cử.

Trần Tế lúc này đây ra đề là « nữ nhân trở lại cũng không là ai», những lời này trích từ Luận Ngữ, nguyên lời nói là: Tử vì Tử Cống viết: “Nữ nhân trở lại cũng không là ai?” Đối với viết: “Ban thường cũng nào dám nhìn trở lại? Trở lại cũng nghe thấy một thứ dùng để biết mười, ban thường cũng thấy biết dùng một hai.” Tử viết: “Nếu như vậy. Ta cũng như nữ nhân!”

Ý là văn thơ đối ngẫu Khổng Tử nói: “Người và Nhan Hồi so sánh, ai hiểu nhiều hơn?” Tử Cống nói: “Ta nào có thể so sánh cùng với hần, có thể nghe một hiểu mười, ta chỉ có thể nghe thấy một biết hai.” Khổng Tử nói: “Thì không bằng, ta và người cũng không bằng Nhan Hồi!”

Một câu lời nói rất đơn giản, lại phải làm ra một bài văn về quay chung quanh những lời này, nói ra một phen đạo lý lớn, còn phải chú ý cách thức, bỏ thêm từ ngữ vào để trau chuốt, độ khó có thể nghĩ.

Một đề mục này, so với kinh nghĩa Thẩm Ngạo tham gia cuộc thi hiển nhiên muốn khó hơn vài phần, đề mục lúc cuộc thi còn có ý nghĩa chính, nhưng cái đề thi này, lại lập lòe nước đôi, làm cho người ta không bắt được điểm mấu chốt.

Thẩm Ngạo suy nghĩ đề mấy canh giờ, mới cắn cắn bút tìm được cái khai mở đề, hạ bút chính là ghi: Dùng ai để hỏi hiền giả, để hần tự xét lại tốt hơn. Phu Tử Cống và Nhan Uyên, quản ai hơn ai, phu tử chẳng phải biết sao? Chính là dùng để hỏi Tử Cống, không phải để hần tự xét thì hơn?

Thẩm Ngạo bắt lấy trọng điểm là hai điểm mấu chốt “ai hỏi”, “tự xét lại” từ trong đề. Cái phía trước thực từ bên trong đề, là ý tứ trung tâm, tức là “xem hần tự biết mình như thế nào” ỉ ‘Ai hỏi’ là tương đối giữa Tử Cống và Nhan Uyên, “tự xét lại” là dẫn dắt Tử Cống nhận thức, tại sao phải dẫn dắt hần.

Có cái phá đề này, liền có thể từ nơi này triển khai nghị luận, nói cách khác, lúc bắt lấy thừa đề học tập như thế nào, dẫn dắt như thế nào là được rồi.

Cái phá đề này tuy khuôn sáo cũ, lại cũng không mất thân phận, xem như rất quy củ, về phần thừa đề đằng sau, đoạn khởi giảng, lĩnh đề, ra đề mục, chuyển tiếp, tổng kết, khách quan mà nói, đã đơn giản hơn nhiều, có mở đầu, về sau văn về chỉ cần án lấy cái ý nghĩa này, không ngừng bỏ thêm vào là có thể.

Đợi cái thiên kinh nghĩa này viết xong, Thẩm Ngạo phát hiện, trời đúng là sáng, một bài kinh nghĩa, đúng là suy nghĩ suốt đêm, tại lúc hồn nhiên quên tình huống xung quanh, Thẩm Ngạo đã mệt mỏi, lại có vẻ có chút hưng phấn.

Mỗi một điểm tiến bộ cũng làm cho hần có một loại cảm giác phong phú, mà kinh nghĩa cơ hồ phát huy trình độ tốt nhất của hần, khách quan tại loại nan đề này mà nói, nếu đối lại một tháng trước, hần chỉ có hai mắt một vòng đen xỉ suy nghĩ hết đêm, nhưng có Trần Tế chỉ điểm, chẳng những mạch suy nghĩ khoáng đạt, hơn nữa làm ra văn về dần dần có phong cách của mình, cái gọi là quen tay hay việc, hơn nữa Trần Tế là danh sư, tiến bộ nhanh chóng như vậy chỉ có thể dụng thần để hình dung.

Thẩm Ngạo làm khô nét mực, lại tuyệt đối không cảm thấy khốn đốn, bị kích động mà sửa sang lại văn về, liền chạy đến chỗ ở của Trần Tế.

Hôm nay hần cùng với Trần Tế hiểu biết, Vân nô tài kia cũng đã quen hần, không hề có cái bản mặt khó chịu, lại càng không ngăn đón hần, thấy Thẩm Ngạo chỉ là gật đầu cười một tiếng, liền yên tĩnh mà đi làm tập dịch.

Trần Tế lộ ra vẻ vừa vận tỉnh lại, thấy Thẩm Ngạo vội vàng chạy trước tới bái phỏng, lập tức giữ vững tinh thần, mặc dù trong cái sắc mặt kia có chứa cái vẻ kiêu căng, thực sự đã ôn hòa hơn nhiều, đưa tay nói: “Hắn là cái văn vẽ kia đã làm xong?”

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Làm xong rồi, mời sư phụ xem.”

Thẩm Ngạo dứt lời, xuất ra cái bài văn vẽ kia, để tại trước người Trần Tế, Trần Tế gật đầu, mắt lộ ra vẻ hân thưởng, Thẩm Ngạo làm học sinh rất không tồi, chịu khó, tư chất cũng là vô cùng tốt, cái văn đề khó khăn này, có lẽ là Trần Tế hao tốn không ít thời gian khổ sở nghĩ ra, Thẩm Ngạo có thể một đêm làm ra văn vẽ, đã là tương đối giỏi.

Cúi đầu nhìn Thẩm Ngạo giải bài thi, Trần Tế ồ lên một tiếng, nói: “Người có thể dùng ai hỏi, tự xét lại đề phá đề, cũng là rất đúng quy cách, nếu là lão phu, chính là tình nguyện lựa chọn dùng một biết hai, dùng một biết mười để khai mở đề.”

Đôi mắt Thẩm Ngạo sáng ngời, dùng một biết hai, dùng một biết mười, hẳn không phải là không nghĩ tới, nhưng phá đề rất khó khăn, cuối cùng lựa chọn buông tha thứ đó, hẳn là Trần lão sư lại có cái tư duy gì mới lạ chỉ dạy, nhân tiện nói: “Chỉ là, khai mở đề như vậy, lúc thừa đề chỉ sợ không dễ dàng.”

Trần Tế lắc đầu: “Tử viết: ”Ta có biết không? Không biết sao. Quan trọng là tại chữ biết này, tại sao có người có thể dùng một biết mười, mà có người lại chỉ có thể dùng một biết hai, thừa đề nếu như dùng chỗ này triển khai, chẳng phải là càng có thể làm cho hai mắt người tòa sáng? Lại có thể không đi vào khuôn sáo cũ.”

Được Trần Tế một nhắc nhở, Thẩm Ngạo lập tức minh bạch, vui vẻ nói: “Sư phụ vừa nói như vậy, đệ tử lại rộng mở trong sáng rồi, có cái chữ biết này, phá đề lại càng dễ rồi, ai, đệ tử suy nghĩ một đêm, lại không nghĩ tới.”

Trần Tế nghiêm mặt nói: “Người ngày đêm làm bài, tuy tiến bộ rất lớn, nhưng đọc sách lại không thể đọc quá gấp, cần dùng tâm để nhận thức, như thế, tư duy tài trí sẽ không cứng lại, từ từ nhận thức.”

Thẩm Ngạo gật đầu, Trần Tế tiếp tục nhìn văn vẽ, sau đó lại vạch mấy chỗ chưa đầy đủ, trách mắng: “Cái bài văn vẽ này vốn là không tệ, nhưng tại bên trong khoa cử, nhiều nhất lại chỉ có thể xếp vào tam đẳng, nhất là mấy chỗ sai trong thừa đề, khiến lúc chuyển tiếp vô cùng đông cứng, ai, lấy về, ghi lại một lần nữa.”

Thẩm Ngạo im lặng, trong lòng có chút thất vọng, đành phải ngượng ngùng mà thu hồi bài thi chính mình giải, nói: “Cái kia, mấy ngày nữa đệ tử lại đến giao đề. Ngày mai quốc yến tới, đệ tử phải đi dự tiệc, chỉ sợ không thể đến.”

Sau khi Trần Tế nghe xong, lông mày ngưng lại nói: “Quốc yến? Người chỉ là một đệ tử, không dụng tâm khổ đọc, đi tham gia quốc yến làm cái gì?”

Thẩm Ngạo cười khổ nói: “Đây là ý tứ của hoàng thượng, đệ tử cũng là không thể làm gì.”

Trần Tế đột nhiên bắt đầu thổn thức, làm như nhớ tới một ít chuyện cũ, lập tức có chút lắc đầu, cười khổ nói: “Làm bạn với vua như hổ, chỉ mong người có thể nhớ kỹ đạo lý này, trở về đi.”

Một sáng sớm, lại thấy trên bầu trời bông tuyết bay lên, hoa tuyết kia khởi điểm vẫn chỉ là vô số, nhỏ nhỏ, vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, phẳng phất như con bạch hạc nhẹ nhàng run run giương cánh, từng mảnh lông tơ rung rinh rơi đến mái nhà, phố dài. Đắt đón lấy hoa tuyết, chậm rãi thành đồng lớn, biến dày, trở nên rậm rạp chằng chịt.

Tuyết càng rơi xuống càng lớn, từng đoàn từng đoàn, nhiều đồng, phẳng phất vô số sợi bông đập vỡ vụn từ phía trên rơi xuống, lẫn lông lóc, cả Biện Kinh, lập tức bị tuyết trắng bao bọc, óng ánh sáng long lanh, đẹp không sao tả xiết. Đợi cho tuyết ngừng, ánh mặt trời màu vàng chiếu trên mặt tuyết, chiếu ra từng đạo cầu vồng. Bên đường trên cây treo đầy búp bê vải trong suốt.

Thẩm Ngạo ngồi trong xe ngựa, bánh xe chuyển động trên đồng tuyết, lưu lại hai vết xe sâu có thể thấy được mặt đất, nhìn cảnh tuyết bên ngoài cửa sổ, đôi mắt Thẩm Ngạo nhập nhèm, hiển nhiên là buồn ngủ.

Quốc yến là cử hành trong cung, xe ngựa ngừng ở cửa cung, Thẩm Ngạo giẫm tuyết xuống xe, báo tính danh về hướng cấm vệ, lại đưa thiệp mời lên, cấm vệ điều tra Thẩm Ngạo một phen, lúc này mới mời hắn

đi vào, qua cửa lớn, trước mắt rộng mở trong sáng, xa xa nhìn lại, từng tòa cung điện đỏ thẫm như tượng khảm trên mặt tuyết, lầu các cung viện tọa lạc bên trong đồng cây cối trụi lủi đầy tuyết, lộ ra nguyên một đám ngói lưu ly, đúng như một tòa đảo nhỏ màu vàng.

157. Chương 156: Quốc Yên.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 156: Quốc yên.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Do nội thị dẫn, đảo mất liền đến Hoa Thanh cung, lầu các Hoa Thanh cung hoa lệ bị nước ao Hoa Thanh trì vờn quanh, lục bình đầy đất, màu bích lục mà trong vắt, hai con rồng trên mái cong kia, lân giáp màu vàng kim, rất sống động, giống như bay lên không.

Lúc này, yến hội còn chưa bắt đầu, nhưng người dự tiệc cũng đã không ít, khách đến thăm phần lớn là một ít quan viên Lễ bộ, còn có học sĩ các điện, cùng với một ít quan viên xếp đặt thiết kế ngoại sự, nghe nói ngay cả sứ giả Thổ Phồn quốc cũng nhận lời mời, trừ những thứ đó ra, còn có chư vị hoàng tử, cùng không ít thân vương, Quận vương.

Thẩm Ngạo nhập điện, trong điện trăm bàn lớn phân loại riêng, tương đối hai bên, ở giữa thì là lối đi nhỏ trải thảm hồng, lơ lửng hương khói bay, cực kỳ ấm.

Khách mới ngồi xuống không ít, Thẩm Ngạo do nội thị dẫn vào, tìm một cái bàn ngồi xuống, tại bên cạnh hắn, chính là một quan viên trung niên như tắm gió xuân.

Thời điểm còn sớm, không phải là hoàng thượng và hoàng tử, ngay cả đặc phái viên các quốc gia cũng không gặp, Thẩm Ngạo và quan viên hàng xóm bắt đầu hàn huyên, mới biết được người này là Thuật cổ điện Trực học sĩ, Thuật cổ điện Trực học sĩ là Xu Mật Trực học sĩ, thăng đến năm nay mới sửa lại tên chức quan, cùng Văn minh điện học sĩ, làm cố vấn ứng đối, thuộc hàn lâm học sĩ.

Cái quan này không nhỏ, ít nhất xem như cán bộ cao cấp cấp tỉnh rồi, Thẩm Ngạo cũng báo tên của mình, sau khi để cho người bên cạnh nghe xong, lập tức hiện ra một tia kinh ngạc, rồi sau đó lại cười lạnh nói: “Người chính là Thẩm Ngạo? Hừ, phóng đảng không cảm Ơ, cậy tài khinh người, không gì hơn cái này.”

Mẹ nó, cái gì mà chơi đùa, Thẩm Ngạo mặt trắng không còn chút máu, lập tức có phần cảm thấy xấu hổ, người này quá không văn minh rồi, rõ ràng còn là học sĩ.

Đúng lúc này, ở phía sau, một bàn đối diện đã có người nói về hướng Thẩm Ngạo: “Thì ra là Thẩm công tử, đến, đến, đến nơi đây ngồi.”

Thẩm Ngạo thay đổi vị trí ngồi xuống, báo tính danh cùng hai bên, trong đôi mắt người này không che dấu được vẻ hân thưởng, cười nói: “Nổi tiếng đã lâu, hôm nay vừa thấy, Thẩm công tử quả nhiên cùng người bất đồng. Lão phu Thường Lạc, chính là Văn điện học sĩ.”

Trong lòng Thẩm Ngạo có phần cảm thấy kỳ quái, cái này tương phản quá lớn, cười ha hả nói một tiếng kính ngưỡng đã lâu.

Thường Lạc nhân tiện nói: “Lão phu đã từng xuất thân Quốc Tử Giám, ha ha, cậy già lên mặt, coi như là Sư trưởng của người rồi, bên kia là Biên đại nhân, người cũng không cần để ý hắn.” Thấp giọng nói: “Người này tính tình cổ quái, bảy năm trước, từng là tiến sĩ Thái Học.”

Thẩm Ngạo minh bạch, thì ra lại là tranh giành giữa Quốc Tử Giám và Thái Học, không, càng nói chính xác, Quốc Tử Giám và Thái Học chỉ là hai đảng tranh giành kéo dài trong triều đình, ung dung cười một tiếng, liền tán gẫu cùng Thường Lạc.

Chỉ một lúc sau, liền có không ít bên ngoài tiến vào điện, Thường Lạc chỉ điểm cho Thẩm Ngạo, nói: “Người nọ chính là đặc phái viên Đại Lý quốc, vị kia chắc hẳn Thẩm công tử cũng nhận thức, là Lễ Bộ thị lang Chu đại nhân, ai, cũng không biết Lạt quốc Vương Tử lúc nào mới đến, theo như lễ thường, cũng nên đến rồi.”

Thẩm Ngạo tâm niệm vừa động, không khỏi hỏi: “Lạt quốc Vương Tử cũng tới?”

Thường Lạc vuốt râu cười nói: “Lúc này đây tổ chức quốc yến, vốn là mở tiệc chiêu đãi Lạt quốc Vương Tử, chúng ta đều là tiếp khách, chẳng lẽ Thẩm công tử không biết?”

Thẩm Ngạo thật đúng là không biết, nhưng lại cười đến rất sáng lạn, nói: “Đệ tử nào không biết, chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi.”

Mặc dù là như thế nói, nhưng lại trong lòng âm thầm mắng chửi, dự tiệc liền dự tiệc, thời điểm thông tri cũng không nói rõ ràng, cái tên Lạt quốc Vương Tử kia, lão tử thấy hẳn liền tức giận, sớm biết đã không tới.

Đảo mắt một lúc, khách mới liền tới gần đông đủ, chính là đặc phái viên Thổ Phồn ăn mặc cổ áo lớn trắng hình tam giác màu cũng đã tới, cái kia đặc phái viên nhìn quanh hai bên, giống như đang tìm kiếm tung tích Lạt quốc Vương Tử, một lúc sau, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng, sắc mặt tối tăm phiền muộn mà dẫn theo người tìm cái vị trí ngồi xuống.

Không bao lâu, tiếng trống truyền ra, liền tiếp có ba hồi liên tục, liền có nội thị cao giọng tuân lệnh nói: “Hoàng thượng giá lâm, chư khanh miễn lễ.”

Người còn chưa tới, đã thông báo trước một tiếng, trước khi thông tri, lễ còn chưa đi, đã nói miễn lễ, Thẩm Ngạo cảm thấy quy củ Đại Tổng triều này có một chút điểm quái dị.

Chỉ một lúc sau, có một chi đội ngũ quanh co khúc khuỷu tiến đến điện, một người đi trước khí độ như cầu vồng, đầu đội Thông Thiên quan, mặc trang phục đỏ thẫm, được hoàng tử và nội thị hộ giá bước đến.

Thẩm Ngạo nhìn về hướng hoàng đế kia, phía trước có cái Thông Thiên quan, trước Thông Thiên quan buông đầy chuỗi hạt mảnh vải, khí tức hoàng đế mang theo một loại trang nghiêm, rồi lại thấy không rõ diện mạo, làm cho người không khỏi sinh ra một cảm giác thần bí.

Giả thần giả quỷ, Thẩm Ngạo oán thầm một phen trong lòng.

Chỉ là, không khí trong điện hơi có chút quái dị, hoàng đế đến rồi, không khí vui sướng hơn hờ vừa rồi thoáng cái đã đông cứng lại, Thẩm Ngạo khởi điểm còn tưởng rằng là hoàng đế giá lâm, đám đại thần sinh ra tâm mang sợ hãi, nhưng rất nhanh, hẳn mới biết được mình sai rồi, không chỉ là đơn giản sợ hãi như vậy, mà là một loại xấu hổ, một loại cảm giác xấu hổ từ hoàng tử, cho tới triều thần.

Thẩm Ngạo phát hiện, hoàng đế đã tới rồi, nhưng Lạt quốc Vương Tử lại vẫn không đến, cái này...

Bá kiến cuồng nhân, chưa từng gặp qua cuồng nhân như vậy, Thẩm Ngạo không biết lúc này tâm tình hoàng đế phức tạp thế nào, chắc hẳn mặt rồng vô cùng giận dữ rồi.

Hết lần này tới lần khác, cái Thông Thiên quan kia che hết sắc mặt làm người ta không thể nắm lấy, không nhìn ra hỉ nộ.

Một bên, Thường Lạc thấp giọng nói: “Cái tên Vương Tử này, thật sự quá lớn mật, bệ hạ thiết yến, vương giá đều đã đến, lại còn không thấy hắn đến, ai, vì chuyện gì không có người đi thúc giục trước.”

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: “Đại nhân, loại sự tình này nếu là thúc giục sẽ không tốt, chúng ta tiếp tục chờ đi.”

Thường Lạc gật đầu, không nhin được, lại nói: “Người này cực kỳ cuồng ngạo, nếu bệ hạ tức giận, nhìn xem hẳn lại có thể cười bao lâu, hừ, quốc gia ban đêm cũng không biết có mặt trời, thật sự là muôn lần đáng chết.”

Thẩm Ngạo cười lạnh một tiếng, nói: “Đại nhân chỉ sợ sẽ thất vọng, cái Vương Tử kia khoan thai không đến, tuyệt đối không phải bởi vì có gì trì hoãn, mà là cố ý.”

Thường Lạc lập tức cũng bắt được thứ gì đó, sắc mặt hơi có chút không tốt, nói: “Người nói Vương Tử này vốn là muốn cho bệ hạ khó chịu? Hẳn không sợ bệ hạ giáng tội sao?”

Thẩm Ngạo nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Cái tên Vương Tử này không đơn giản, há có thể đoán không ra bệ hạ tuyệt đối sẽ nén giận, hẳn làm loạn ở bên trong thành Biện Kinh, chỗ nào không xúc phạm điểm máu chốt của bệ hạ, theo lý Lạc quốc là tới thân thiện hữu hảo xưng thần, nhưng đại nhân thấy đặc phái viên xưng thần như vậy bao giờ chưa?”

Thường Lạc sững sốt một chút, tiếp theo lại làm ra một bộ dạng như có điều suy nghĩ, liền không nói thêm nữa.

Trong điện, tiếng chân rơi có thể nghe, chỉ có tiếng ho khan ngẫu nhiên, hoàng đế sau cái kia bàn lại sừng sững bất động ngồi đó, cũng là yên tĩnh cực kỳ, phảng phất sự tình trước mắt đều không hề quan hệ cùng hắn.

Chỉ là càng như thế, áp lực trong điện lại quá nặng, tất cả mọi người gục đầu xuống, ngừng thở.

Chỉ có Thẩm Ngạo, lại nhìn quanh, rất lơ đãng.

Qua rồi hồi lâu, tiếng trống lại lên, nhưng đã đến giờ Thân, người đến đây dự tiệc đều là giữ lại bụng đến, hiện tại đã đến buổi chiều. . . , lại còn chưa dấu hiệu được ăn cơm, nguyên một đám người đang ngồi cực kỳ khó chịu, bụng đói kêu vang, tiếp tục dày vò. Trong lòng không ít người đã mắng mủi tám đời tổ tông tên Lạc quốc Vương Tử kia.

Cho dù là Thẩm Ngạo, giờ phút này cũng thiếu chút muốn không nhịn được, lẽ nào lại như vậy, có thể nhẫn, không có thể nhục, hoàng đế nhịn được, Thẩm Ngạo hẳn cũng không nhịn được nữa, làm trễ nãi bốn công tử ăn cơm, sẽ làm cho dạ dày không khỏe, dạ dày không khỏe, dễ dàng khiến cho viêm dạ dày mãn tính, nhất là bốn công tử còn ở vào lần thứ hai phát dục máu chốt, Lạc quốc Vương Tử này, thật sự quá vô liêm sỉ.

Trong điện lại tiếp tục yên lặng, phảng phất tất cả mọi người không quan hệ cùng yến hội, một ít cự thân, thậm chí dứt khoát từ ngai chồm hồm thành khoanh chân, mắt xem mũi mũi nhìn tâm, nhập định.

Trọn vẹn một canh giờ, hoàng thượng không nói gì, cũng không có phát ra bất kỳ thanh âm gì, trước sau trầm mặc như một, ai cũng thấy không rõ biểu lộ sau bức rèm che kia.

Đúng lúc này, ở phía sau, rốt cục có nội thị tiến bước vào điện, trong thanh âm mang theo vẻ mừng rỡ, nói: “Lạc quốc Vương Tử điện hạ đến.”

Bước chân đột nhiên gần, chỉ thấy Lạc quốc Vương Tử mang theo hai người xúc động nhập điện, trên cái mặt ngăm đen kia lại treo một bộ dáng tươi cười thông dong tự nhiên, sau khi tiến điện, hành lễ về bàn hoàng đế, nói: “Tiểu Vương sống phía nam, chưa bao giờ thấy qua cảnh tuyết, hôm nay Biện Kinh có tuyết rơi, để Tiểu Vương mở rộng tầm mắt. Ai ngờ lại lưu luyến quên về, làm trễ nãi tiệc rượu của bệ hạ, thật sự đáng chết.”

Những lời này nửa đời nửa cứng nhắc, tiếng Hán thật của hắn cũng không sai, chỉ là dùng một loại khẩu âm cổ quái nói ra, nghe vào trong tai cũng rất là khó chịu.

Chỉ là, không ai đi để ý khẩu âm của hắn, càng nhiều người nghe lời nói về sau, sắc mặt lại đột biến, chỉ vì thưởng thức cảnh tuyết, liền dám để hoàng thượng đợi, đây không phải tội, lại như là đang gây hấn.

Thật to gan, hoàng đế Đại Tổng tự mình thiết yến, hắn dám coi như không quan trọng, người như vậy, chẳng những lá gan khá lớn, tâm cơ chỉ sợ cũng đủ sâu, Thẩm Ngạo giờ phút này đối với cái tên Vương Tử đen thui này, trong lòng lại sinh ra một chút bội phục.

158. Chương 157: Thư Sinh Đầu Man Di

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 157: Thư sinh đầu man di

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát ngồi sau bàn, cái mặt sau chuỗi hạt kia chỉ là hiện ra một vẻ giống như cười mà không phải cười, một đôi tròng mắt thông qua chuỗi hạt bắn về phía Lạt quốc Vương Tử, cuối cùng xoay chuyển ánh mắt, lại rơi một góc ngách trong điện.

Trong góc, Thẩm Ngạo chống đỡ cái đầu, mắt diếc tai ngơ đối với tình hình trong điện, không quan tâm sự vụ trước mắt, có một loại khí chất điềm nhiên nói không nên lời.

Triệu Cát mỉm cười, nhưng không tức giận, bình tĩnh nói: “Cảnh tuyết Biện Kinh xác thực không thấy nhiều, quý quốc cảm thấy lạ, càng nên xem thật kỹ, xem cảnh đẹp giang sơn Đại Tống, chuyến đi này mới có thể không tệ.”

Lời này ý ở ngoài giống như là nói Lạt quốc là tiểu quốc, chưa thấy qua nên ngỡ ngàng là lẽ thường, Triệu Cát cũng không trách tội.

Dùng tính tình Triệu Cát, hơn nữa Lạt quốc rất trọng yếu đối với quốc sách, loại lời nói trong bông có kim này tự nhiên là không nên nói ra, người tới là khách, nhưng chậm trễ làm chi? Chỉ là cái Lạt quốc Vương Tử này quá khinh thường triều đình, trả lời lại bằng một câu mỉa mai đã là rất khách khí.

Vương Tử làm như không cho là đúng, lại cười đến càng quỷ dị, vội vàng nói: “Bệ hạ nói không sai, cảnh đẹp giang sơn Đại Tống không kịp nhìn, Tiểu Vương đặt mình trong kỳ cảnh, thấy Đại Tống dồi dào đến tận đây, trong lòng cảm phục không thôi.”

Hắn dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Lạt quốc đã là tiểu quốc, nếu có thể nhiệm ân trạch mưa móc Đại Tống, cho dù là điện hạ Lạt quốc cũng đều cảm động và nhớ nhung ân đức của bệ hạ, nguyện đời đời thần phục thiên triều, vĩnh viễn không vi phạm lời thề.”

Mẹ nó, quá vô sỉ rồi, ở đây toàn là người không biết xấu hổ, lại chưa từng gặp qua người không biết xấu hổ như vậy, trên đại điện này, vô số ánh mắt khinh miệt rơi vào trên người Vương Tử kia, nhất là Thẩm Ngạo, thoáng cái bị khí vô sỉ của Vương Tử hấp dẫn, vì phong thái của hắn mà bị khuất phục.

Vương Tử nói giống như là Thẩm Ngạo chạy đến nói với lão hoàng đế, hoàng đế lão tử, nhà của ngươi thật sự là quá giàu, bệ hạ có thể hàng năm đưa chút vàng bạc châu báu, lương thực đồ cổ cái gì đó cho đệ tử hay không, quyền lực tiền bạc cứu dân nghèo, chỉ cần hoàng thượng đưa đến, đệ tử liền đời đời kiếp kiếp nhận ngươi làm lão đại, được không?

Loại lời này, coi như là Thẩm Ngạo da mặt dày như vậy, cũng tuyệt đối là nói không nên lời, đòi tiền không biết xấu hổ, làm được sao?

Chỉ là Vương Tử này lại không cho là đúng, giống như còn có mấy phần tự đắc ý, hiển nhiên hết sức hài lòng đối với tiếng Hân của mình, đắc ý phi phàm.

Triệu Cát không thể không nghe thấy, hừ lạnh một tiếng, há miệng muốn nói, không ngờ cái kia Vương Tử ha ha cười một tiếng, tiếp tục nói: “Bệ hạ mở tiệc chiêu đãi Tiểu Vương, Tiểu Vương vô cùng cảm kích, tại quê quán Tiểu Vương, có một dạng dưa và trái cây, nhưng lại chỉ ở Nam Cương mới có, cho nên cố ý mang đến, mời bệ hạ cùng chư vị đại nhân thưởng thức.”

Đối phương đã đưa lễ vật, Triệu Cát cũng không nên so đo Vương Tử vừa rồi quá khoa trương vô lễ, mỉm cười nói: “Hử? Trăm nhất yêu vật quý hiếm, ái khanh hiến đến xem.”

Một người trắng hán đen kịt sau lưng Vương Tử kia liền dẫn mấy tên nội thị đi ra ngoài, chỉ một lúc sau, lại dẫn nội thị liên tiếp bưng khay bao trùm lụa đỏ, cẩn thận từng li từng tí tiến đến, trước đó đã có người đưa bàn lên, lập tức liền đặt tại từng bàn.

Xóc lụa đỏ lên, mọi người xem xét, đúng là ba bốn trái cây to bằng nắm đấm lớn, lộ ra màu da cam, thật đúng là một vật kỳ lạ quý hiếm, chưa từng thấy.

Triệu Cát tò mò nhặt quả tròn kia lên, nghiêm túc đánh giá một lát, nói: “Chỉ là không biết đây là hoa quả gì?”

Lạt quốc Su Thác Vương Tử nói: “Tộc quốc gọi nó là thạch quả, nước thịt hần ngon nhất, mời bệ hạ cùng chư vị đại nhân thưởng thức.”

Triệu Cát gật gật đầu: “Thạch quả, danh tự lại rất cổ quái.”

Chỉ có điều, rất nhanh, sắc mặt của hần đột nhiên thay đổi.

Nói nhiều như vậy, cái tên Vương Tử này vẫn không nói thạch quả nên ăn như thế nào, xem hình dạng của hần, chỉ sợ cũng sẽ không nói. Cái thạch quả này bên ngoài xác thực so với tảng đá còn càng thêm cứng rắn, nói là đặt trong miệng, chỉ sợ ngay cả hàm răng đều không thể cắn đứt.

Thì ra cái tên Su Thác Vương Tử này phải không có hảo tâm, thực ra là muốn hoàng đế bị bêu xấu trước mặt hần.

Trong đôi mắt Triệu Cát hiện lên một tia tàn khốc, nhưng lại không thể không bảo trì một bộ dáng nhàn nhã, tay vuốt râu dài, lặng yên không ra tiếng.

Trong điện, quần thần cũng đoán được ý đồ của Vương Tử, trong lòng vừa giận vừa vội, nếu hoàng thượng bị Vương Tử này nhục nhã, tất nhiên mặt rồng giận dữ. Quân lo thần nhục, dưới mắt là việc cấp bách, phải tìm phương pháp xử lý ném cái thạch quả này, chỉ cần có người ăn trước rồi, hoàng thượng học theo là được, trừ khử trận xấu hổ này.

Vì vậy có đại thần không để ý thể diện đi dùng răng cắn, có người hai tay để thạch quả trong tay, dùng sức vãn vè, còn có nội thị lấy dao găm ra, cắt cắt trên thân thạch quả kia, thủ đoạn khác nhau, nhưng vô luận sử dụng phương pháp gì, bất kể là răng cắn, là vãn vè, hay là cắt thật lực, cái thạch quả kia lại sừng sững bất động.

Ngược lại là bộ dáng các tân khách buồn cười đến chật vật, dẫn tới việc hai người sau lưng Su Thác Vương Tử cười lên ha hả, tiếng cười không kiêng nể gì, ẩn hàm đầy vẻ khinh thường.

Sắc mặt Triệu Cát tái nhợt xuống, bên cạnh thân, Dương Tiễn thấp giọng nói: “Hoàng thượng... Phải chăng gọi nó tài xuống dưới hỏi Lạt quốc Vương Tử một câu, cái thạch quả này nên dùng phương pháp nào để ăn.”

Triệu Cát nhưng lại sừng sững bất động, đôi mắt rơi vào cái trên thạch kia, một thạch quả nho nhỏ, lại làm cả triều đình mặt mũi mất hết, nếu cái này truyền đi, uy nghiêm thiên tử ở đâu? Uy nghiêm triều đình ở đâu?

Mắt của hần trở nên không thể nắm bắt, liếc tới liếc lui, cương chế cơn tức ở trong đầu, nói khẽ với Dương Tiễn: “Không cho phép hỏi, Trẫm cũng không tin đường đường thiên triều thượng quốc, ngay cả thạch quả nho nhỏ đều không đối phó được.”

Dương Tiễn im lặng, lui đến một bên. Hần hiểu rất rõ đối với hoàng thượng, tính tình hoàng thượng nếu là bắt đầu cường ngạnh, mười con trâu đều không kéo ngừng lại được, lúc này đây hoàng thượng thật sự nổi giận, phải tranh giành cao thấp cùng Vương Tử.

Hoàng thượng và Vương Tử nói chuyện, tuy một mực tiến hành trong hài hòa, nhưng trong bóng tối, lại ẩn hàm không biết bao nhiêu hực hực với nhau.

Phía dưới, quần thần ào ào sử dụng tất cả vốn liếng, lại không có biện pháp ăn được.

Su Thác Vương Tử đứng trong điện, thong dong đứng lặng, trên mặt mang dáng tươi cười như có như không, dù bận bịu vẫn ung dung mà nhìn xem trò hay hấn tự đạo tự diễn này, một đôi mắt nước sơn đen như mực, chớp động hiện lên vẻ khinh miệt.

Chỉ là ai cũng không nghe được đáy lòng Su Thác Vương Tử mang theo đùa cợt châm chọc: “Thiên triều thượng quốc thì như thế nào? Bản Vương Tử dùng tiểu kế, liền bắt bọn họ chặt vật không chịu nổi, ha ha, thiên triều thượng quốc, cũng không có gì hơn cái này.”

Ngoài tuyết rơi nhiều, phiêu đảng như lông ngỗng, trong điện lưu hương mềm rủ xuống, trên trán rất nhiều người đã chảy ra mồ hôi lạnh, đối mặt cái thạch quả cứng rắn như đá này, lại là không có không có biện pháp.

Lúc này, chỉ thấy một người cười ha hả: “Cây dưa hấu có thể ăn như thế này? Chỉ có man di mới chỉ ôm một cây dưa hấu mềm để ăn, người tới. . . Đi giúp ta tìm cái cần và một ít khối băng đến đây.”

Triệu Cát bị thanh âm này kinh động, đưa con mắt lên xem xét, thông qua chuỗi hạt thực sự nhìn cái rõ ràng người nói chuyện, Triệu Cát lập tức mừng rỡ, người hô to gọi nhỏ trong điện này không phải Thẩm Ngạo thì còn là ai?

Chỉ thấy Thẩm Ngạo liên tục ngáp, rất là lười biếng mà cười lạnh nói: “Còn không mau đi.”

Vừa dứt lời, rốt cục có nội thị phục hồi tinh thần lại, một lát sau, liền lập tức chạy giống như bay.

Thẩm Ngạo ghé vào trên bàn, trong lòng lại đang cười, cái tên Vương Tử này thật đáng cười, rõ ràng cầm cây dưa đến lừa gạt người, còn nói cái gì thạch quả. Chỉ là đại thần cả điện cũng thật sự có chút không chịu thua kém, cây dưa này tại đảo Hải Nam cũng có, nhưng, hiện tại nên gọi phủ Quỳnh Châu, rõ ràng nơi đó là nơi sản xuất cây dưa, hết lần này tới lần khác, đại thần cả điện ngay cả cây dưa cũng chưa từng gặp.

Chỉ là lập tức tưởng tượng, liền minh bạch, người đang ngồi đều là quan ở kinh thành, cổng lớn không ra, khi ra cửa không phải bước, mà Quỳnh Châu lại là đảo đơn độc nơi biên thủy, nói không dễ nghe, chỉ có quan viên phạm vào sự tình gì đó, bị giáng chức hoặc lưu vong mới đưa đi nơi đây, để cho bọn họ biết rõ cái gì gọi là cây dưa, phải gặp trước mới được.

Thẩm Ngạo mỉm cười, mắt thấy Su Thác Vương Tử kia đối xử lạnh nhạt nhìn về phía mình, liền tức giận nghĩ thầm, nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua người đẹp trai nhất Trung thổ hả? Cười lạnh một tiếng nói: “Ai, cái này rõ ràng là quả dưa Quỳnh Châu, như thế nào đến Lạc quốc lại lấy cái thạch quả như vậy, danh tự không đáng để thưởng thức.”

Danh tự thô tục cũng thôi, Vương Tử điện hạ đã hiến quả dưa cho bệ hạ dùng ăn, rồi lại vì sao không chuẩn bị đồ ăn sẵn sàng? Hẳn là quý quốc lúc ăn quả dưa chỉ là lấy tay sao? Ai nha, có lỗi, có lỗi, đệ tử có câu nói như nghẹn ở cổ họng, không thể không nói, vừa nói, rồi lại khó tránh khỏi làm xấu bạn bè quốc tế, nếu không nói, rồi lại khó tránh khỏi không thể hiện chân thành.

Được rồi, đã có chư vị đại nhân nâng đỡ như thế, ào ào cho đệ tử ánh mắt cổ vũ, như vậy đệ tử sẽ nói một lời. Phương pháp Lạc quốc dùng để ăn quả dưa, thật sự là cực kỳ dã man, ai, dã man cũng không có gì không tốt, xưa kia có người Hung Nô ăn tươi nuốt sống, hiện có Lạc quốc Vương Tử xúi giục người ta ăn quả dưa, à, đúng rồi, không biết Lạc quốc ở nơi nào? Đệ tử tốt xấu coi như là nhân sĩ uyên bác thiên văn địa lý không một cái nào không biết, nghe nói qua tại Điền quốc, dân tộc Hồi Hột, chư bộ Hắc Khả Hãn, nhưng lại chưa bao giờ nghe nói ba chữ Lạc quốc kia, thật sự là kỳ tai, kỳ quái.”

Những lời này nói ra, thật là làm cho người ta cực kỳ thống khoái, Thẩm Ngạo một hơi nói ra những lời người trong điện dù muốn nói cũng không dám nói, tuy làm càn, lại làm nhân tâm thoải mái.

Vốn là coi Lạc quốc tương tự Đột Quyết, Đột Quyết là cái gì? Phàm là người đối với sử Hán có một chút hiểu rõ, cũng biết Đột Quyết là man di, là quốc gia cầm thú, là người man rợ chưa khai hóa mà bị quân Hán truy đánh ngàn dặm. Ý ở ngoài lời, không phải là nói Lạc quốc và Đột Quyết giống nhau, là dân vùng thiếu văn minh, quốc gia man di sao?

Lại về sau, Thẩm Ngạo càng nói ra không ít tiểu quốc, lại đơn độc không nghe nói qua Lạc quốc, ý tứ này rất rõ ràng, giống như là khinh miệt với Lạc quốc.

Hết lần này tới lần khác, tuy miệng Thẩm Ngạo đầy từ ác độc, nhưng lại giả bộ một bộ dạng rất chân thành tha thiết, nhìn không ra bất luận cái gì cố ý khinh thị, phảng phất hiện tại hắn đang tiến hành thảo luận học thuật cùng người, về phần vũ nhục, oa, nói gì vậy, quả thực chính là vu oan trắng trợn, là phỉ báng nhân phẩm Thẩm đại tài tử mà.

Triệu Cát sau màn che, lập tức buồn cười, Thẩm Ngạo này, đã khôi hài thú vị, lại thay hắn giải vây, lại càng nói một câu quét sạch cái tội tằm phiền muộn của Triệu Cát vừa rồi, thông khoái, thông khoái, hắn vuốt bàn, cố gắng đình chỉ, bắt mình ngăn vạ lần chớ bật cười.

Trong mắt Su Thác Vương Tử bốc hỏa, miễn cưỡng ngăn chặn tức giận, làm làm ra một bộ dạng ung dung, nói: “Công tử nói như thế, chắc hẳn cũng là loại người kiến thức rộng rãi rồi, như vậy không ngại mời công tử dùng ăn.”

Thẩm Ngạo cười nói: “Đương nhiên muốn ăn, chỉ là Đại Tổng có phương pháp ăn của Đại Tổng, không so được với man di, ăn quả dưa, cũng phải có chú ý hay.”

Đúng lúc này, ở phía sau, nội thị tìm đến một chậu đầy khối băng cùng cán gỗ, cẩn thận từng li từng tí mà nâng đến trước bàn của Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo đem quả dưa để vào chậu đồng, nhưng lại không nhanh không chậm nói: “Quả dưa có nước thịt, nếu ướp lạnh là ngon miệng nhất, chỉ tiếc trời không đẹp, giờ phút này trời rất lạnh, chỉ cần ướp lạnh một khắc, là dùng được rồi.”

Hắn nhàn nhạt chờ một lát trước mắt bao người, lập tức lấy ra quả dưa từ trong chậu đồng, ngón tay lục lọi một lát trên quả dưa, mỉm cười, nhẹ nhàng nhấn một cái, quả dưa đột nhiên lộ ra một cái hố, đem cán chọc vào vào trong, nhẹ nhàng khẽ thổi, nước bên trong chảy vào quả dưa kia mang đến một sự mát lạnh nồng đậm và mùi cây dưa thơm ngát.

Mọi người thấy vậy liền ngậy người, quái, thực quái, cái quả dưa này rõ ràng đao thương bất nhập, mọi người dùng rất nhiều biện pháp cũng không thể mở ra, vì sao Thẩm Ngạo nhẹ nhàng nhấn một cái, lại đơn giản mở nó ra rồi?

Đang ngồi ở bên trong đại thần, trước kia Vân Thanh biểu hiện ra một bộ dáng cao ngạo, mắt thấy hoàng thượng chịu nhục, cũng cảm thấy có nhục nhã nhận chặt vật không chịu nổi. Lúc này thấy hình dáng Thẩm Ngạo làm, ào ào học theo, ngón tay vuốt ve tại quả dưa trên, tinh tế chạm đến phía dưới, quả nhiên phát hiện có mấy nơi bạc nhược yếu kém, vì vậy dùng ngón nặng nề nhấn một cái, cái kia quả dưa liền thủng một cái hố.

Nội thị ào ào đưa cán lên, mọi người trong điện chọc cán cào trong, nhẹ nhàng hút nước, cao nhã, tự nhiên nói không nên lời.

Triệu Cát mừng rỡ, miệng nếm dưa nước, cười nói với Su Thác Vương Tử: “Ái khanh, cái thạch quả này... Không, quả dưa quả nhiên có một phong vị khác, mời ái khanh nhập tọa.”

Su Thác Vương Tử mỉm cười, đôi mắt rơi vào người Thẩm Ngạo trên bàn rượu cách đó không xa, thần nhiên đi qua khoanh chân ngồi xuống, hai người hỗ trợ của hắn chính là ngoan ngoan mà đứng tại phía sau lưng, hai đôi đôi mắt rơi vào trên người Thẩm Ngạo, lộ ra vẻ căm hận.

Thẩm Ngạo chẳng muốn quan xem bọn hắn làm gì, hắn chỉ là giám sinh Quốc Tử Giám, cái gì ngoại giao, không có liên quan đến hắn, người khác không dám đắc tội Vương Tử này, Thẩm Ngạo sợ cái gì, hoàng đế lão nhân cũng không thể nói mình làm nhục quốc thể, chỉ cần hoàng đế không giáng tội, về phần cái gì chó má Vương Tử, hắn khinh thường.

Loại Vương Tử này ở chỗ sâu trong núi lớn, nhiều thứ kỳ lạ, hiếm có, Thẩm Ngạo biết, Nam Cương thời đại này, tiểu quốc mọc lên san sát như rừng, Vương Tử so với chó còn nhiều hơn, ai sợ ai ấy nhỉ?

Đã uống vài ngụm dưa nước, Thẩm Ngạo nhú mồm, liền không ăn nữa, trong mùa đông, bọn vô liêm sỉ này mời người ăn nước dưa, cái chủ ý này cũng quá có sáng ý.

159. Chương 158: Tiệc Rượu.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 158: Tiệc rượu.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tiệc rượu chính thức bắt đầu, tiếng nhạc bỗng nhiên vang lên, xấu hổ vừa rồi dường như thoáng cái chuyển biến thành cảnh tượng vui vẻ hài hòa, cho dù là Su Thác Vương Tử, cũng cười mỉm, nâng chén vốn là cung chúc hoàng đế thiên thu, phía sau, rót đầy một chén rượu, đi đến trước bàn Thẩm Ngạo, mong mỗi liếc nhìn Thẩm Ngạo, liền khuôn mặt tươi cười nói: “Thẩm huynh, ta và ngươi giống như có duyên gặp mặt một lần, phải không?”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói: “Nếu là ta đoán không sai, đệ tử xác thực là tại một quán lựa bài kiến diện hạ.”

Su Thác Vương Tử thân thiện nói: “Thì ra là thế, không trách được Tiểu Vương cảm thấy Thẩm huynh giống như đã từng quen biết, đến đây, Tiểu Vương kính trước.”

Dứt lời, Su Thác Vương Tử quả thật một ngụm uống cạn rượu trong chén, một đôi con ngươi đen nhánh nhìn thẳng vào Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo ung dung cười một tiếng, cũng nâng chén uống cạn.

Su Thác Vương Tử lại nói: “Thẩm huynh có trí tuệ khiến Tiểu Vương bội phục, tửu lượng cũng là vô cùng tốt, ha ha, so với các dũng sĩ Lạt quốc cũng không kém bao nhiêu, Tiểu Vương đối với Thẩm huynh, thật sự bội phục, bội phục.” Hắn như tắm gió xuân mà có vẻ rất chân thành tha thiết, nếu như là người ngoài nhìn vào, không biết còn tưởng rằng hai người này là hảo hữu vong niên, hôm nay đoàn tụ ở chỗ này.

Một người sau lưng Su Thác Vương Tử đột nhiên ôm tay lên trước, bên miệng mang theo vài phần cười lạnh, huyền thuyên mà Tử nói vài câu phiên bang với Su Thác Vương.

Thẩm Ngạo nhìn qua Su Thác Vương Tử lặng lẽ nói cùng người này, thấy hắn thân người gầy còm, cũng là sắc mặt ngăm đen, bờ môi lật lên, lại là một vẻ khinh thường đối với Thẩm Ngạo, khẽ mỉm cười nói: “Vương Tử diện hạ, không biết người hầu này của ngươi nói cái gì?”

Su Thác Vương Tử có một bộ dạng rất xấu hổ nói: “Người hầu của ta chỉ là nói hươu nói vượn, Thẩm huynh đừng nên trách.”

Hôm nay Su Thác Vương Tử là nhân vật chủ yếu bên trong tiệc rượu, tự nhiên khiến cho không ít người chú ý, thấy hắn đứng tại Thẩm Ngạo bên này, bởi vậy không ít người cũng bắt đầu lưu tâm.

Thẩm Ngạo bình tĩnh tiếp tục nói: “Đệ tử thích nhất là nghe người ta nói hươu nói vượn rồi, Vương Tử diện hạ sao không phiên dịch một hai vì đệ tử.”

Vừa dứt lời, người bên cạnh Su Thác lại bô bô một hồi, phảng phất đang cãi lộn cùng người.

Su Thác Vương Tử có vẻ thật khó khăn mà nhìn Thẩm Ngạo nói: “Thẩm huynh, người hầu của ta tên là Khắc Hả, hắn mới vừa nói, người Tổng uống trà còn được, chỉ là, nếu nói là đến uống rượu, lại không bì kịp hán tử Lạt quốc. Thẩm huynh chớ trách, hắn vô tâm nói như vậy, chỉ là tính tình bộc trực một ít.”

Chớ trách? Cái này nói ra rõ ràng là tới khiêu khích.

Tám chín phần mười là cái tên Vương Tử này bày mưu đặt kế, Su Thác Vương Tử còn làm ra một bộ dạng người hoà giải, cần biết kiểu giả vờ giả vịt như vậy, người nào cũng có thể biết.

Loại sự tình này chỉ là hai bên ngầm hiểu, ít nhất trên mặt mũi vẫn đang duy trì tình hữu nghị.

Thẩm Ngạo ung dung cười một tiếng, nói: “Ồ? Bùn Bà La Nhân cũng thích uống rượu sao? Tốt lắm, tốt lắm chỉ là luận về uống rượu, người Tống, đừng nói là bùn Bà La Nhân, cho dù là Đột Quyết người, người Hung Nô, người Ô Hoàn mọi, cũng là không sánh bằng.”

Lời này nói ra, trong điện lập tức truyền ra tiếng cười trộm, Thẩm Ngạo này thật sự là rất xấu rồi, quanh co lòng vòng mà luôn đem Bùn Bà La Nhân và Đột Quyết, Hung Nô, những dân tộc bị công nhận là man di này liên lạc cùng một chỗ, Lạt quốc Vương Tử kia mấy lần muốn xuất quyền, nhưng một kích đánh xuống dưới, lại phảng phất là chùy đánh trên bông, không phát ra lực, không thu trở lại được.

Chỉ là nhưng có không ít đại thần đang ngồi, chợt cảm thấy có chút không ổn, đường đường thiên triều, cần giảng một chữ lễ, Su Thác Vương Tử là khách ở xa tới, thân là thượng quốc, tự nên dùng lễ đối đãi, vô lễ với khách, chủ nhân nên tranh phong với khách sao? Kể từ đó, Đại Tống lại có có gì khác cảm thú đâu? Thẩm Ngạo này, chỉ là tiểu thông minh, hai nước bang giao dựa vào đại trí tuệ, cái này há lại là điều một giám sinh tham ngộ được thấu hay sao?

Về phần Triệu Cát, giờ phút này tâm tình tất nhiên là cực kỳ phức tạp, Thẩm Ngạo và Vương Tử tranh phong tương đối, làm hắn thấy thống khoái, theo bản tâm trên cảm thấy một loại sung sướng, nhưng trên lý trí, hắn cũng hiểu được, làm như vậy cũng không phù hợp lễ nghi, cho dù Bùn Bà La Nhân thất lễ trước, Đại Tống lại há có thể đánh hắn.

Trầm mặc một lát, Triệu Cát lại bình thường trở lại, Thẩm Ngạo có thân phận gì? Chỉ là người đọc sách mà thôi, cũng không phải quan viên, bề ngoài không thay thế được triều đình, một người con dân Đại Tống nói chút ít lời không nên nói cùng đặc phái viên Lạt quốc, cũng có thể, vừa rồi không đại biểu thái độ triều đình, không có một điểm liên quan cùng hắn, Thẩm Ngạo này muốn hồ đồ, cứ để hắn náo loạn đi thôi.

Hạ quyết tâm, trên mặt sau chuỗi hạt, không khỏi lại hiện ra một chút lạnh lùng.

Thẩm Ngạo vừa rồi nói một phen, tất nhiên là khiến sắc mặt Lạt quốc Vương Tử túng quẫn, cũng may mặt của hắn đen, không nhìn kỹ cũng không nhìn ra thất thố, mong mỗi liếc Thẩm Ngạo, lại cảm thấy người trước mắt này là con nhím, dầu muối không vào, nhất thời cũng không có cách nào cầm cố hắn, hơn nữa người này không che đậy miệng, chỉ đồng nói tây, ai biết sau một khắc hắn còn nói ra cái gì.

Su Thác Vương Tử này sở dĩ nhiều lần chiếm cứ trên phong tại Biện Kinh, đều là vì quan viên ở chung cùng hắn khúm núm, sợ bởi vì trong lời nói chọc giận tới hai nước bang giao, cho nên Su Thác tiến thêm một bước, bọn hắn liền lùi một tấc, Su Thác tiến một xích(0,33m), bọn hắn lùi một trượng, hôm nay gặp Thẩm Ngạo chuyên dựa vào múa mép khua môi kiếm ăn này, Su Thác cũng lý trí mà tạm thời không tiếp tục dây dưa cùng Thẩm Ngạo, nghĩ đến đây, liền trở lại chỗ ngồi, không nói chuyện cùng Thẩm Ngạo nữa.

Rượu tiếp tục đưa lên, yến hội được đẩy lên cao trào, cơ quan quản lý âm nhạc tư cũng cho quan kỹ ào ào nhập điện, múa ca, cực kỳ náo nhiệt, nhất là một quan kỹ, hát đúng là Thủ minh khúc lần trước Thẩm Ngạo dạy Vân Vân kia, mọi người nhất thời dứt bỏ tranh đấu, chuyên chú đi thưởng thức giọng hát mỹ diệu êm tai này.

Mang theo vài phần men say, không khí cũng dần dần hòa hợp, đợi đám quan kỹ kia tránh lui, đặc phái viên Thổ Phồn bưng một chén rượu, đang lúc mọi người chú ý, từ từ đi đến trước bàn Su Thác Vương Tử, dùng tiếng Hán chưa chín kỹ nói: “Vương Tử điện hạ, Đạt Lai ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay ta đại biểu chư bộ thủ lĩnh Thổ Phồn, mời người một ly, nguyện để Thổ Phồn và Lạt quốc nhiều thế hệ hữu hảo, chung tay đánh cường địch.”

Lạt quốc ngay tại ba mươi năm trước, có lẽ hay là phiên quốc của Thổ Phồn, bị Thổ Phồn bắt dăng các loại tài vật. Nhưng hiện nay, theo thời thế nghịch chuyển, Thổ Phồn gặp Tây Hạ nhiều lần xâm phạm, bị mất mảnh lớn thổ địa phì nhiêu, mâu thuẫn ở giữa chư bộ cũng bộc phát theo, hai bên chinh chiến, vinh quang không còn. Hiện nay tại Đại Tống ủng hộ, chư bộ rốt cục đạt thành hoà giải, liên hợp chống cự Tây Hạ tiến công, không làm sao hơn, thực lực quốc gia vẫn còn rất yếu, không thể không ném ra ngoài cảnh ô-liu về hướng cái phiên quốc(nước phụ thuộc) trước kia.

Su Thác Vương Tử mỉm cười, cũng không bưng rượu lên, một đôi con ngươi đen nhánh hiện lên một tia giảo hoạt sáng bóng.

Đặc phái viên Thổ Phồn kia đột nhiên cực kỳ xấu hổ, trong tay giờ chén rượu lên không biết là nên để xuống hay còn tiếp tục giờ lên.

Ánh mắt Su Thác Vương Tử cuối cùng lại rơi vào sau cái bàn kia, đôi mắt sáng ngời hữu thần, làm như muốn liếc xem thấu Triệu Cát sau chuỗi hạt, từ từ nói: “Đại Tổng hoàng đế bệ hạ, xin hỏi, chén rượu này, Tiểu Vương là nên uống hay là không nên uống?”

Su Thác Vương Tử nói thật chậm, mỗi chữ mỗi câu không ngừng tăng thêm khẩu khí, nụ cười trên mặt như ẩn như hiện, khoan thai phảng phất như con hạc bay trên trời, giống như có một vẻ vô cùng tiêu sái.

Trong điện lập tức im bặt, châm rơi cũng có thể nghe, tâm rất nhiều người đều khẩn trương lên, nhìn lại hướng Triệu Cát phía sau bàn.

Ý tứ Su Thác Vương Tử rất rõ ràng rồi, uống xong chén rượu này, liền ý nghĩa hai nước Tổng Lạt định ra minh ước, Lạt quốc xưng thần về hướng Đại Tổng, tự nhiên cùng chư bộ Thổ Phồn thành huynh đệ. Nhưng có một điều kiện tiên quyết, Đại Tổng phải đáp ứng quốc thư Lạt quốc trình lên, nếu không sự tình minh ước xưng thần còn phải để xuống, đàm phán hoà bình còn chưa đạt thành, chén rượu này, tự nhiên là không uống được.

Mặc dù biểu hiện ra chỉ là một chén rượu, nhưng vụng trộm, lại là một loại uy hiếp, Su Thác mạnh mẽ mà đem bóng cao su, đá đến dưới chân Triệu Cát, nếu Triệu Cát chọn cái này, như vậy liền có ý nghĩa Đại Tổng thừa nhận điều kiện bên trong quốc thư Lạt quốc, nhưng nếu không gạt đầu, cho dù đặc phái viên Thổ Phồn quốc muốn trách, nên đi trách Đại Tổng, đây là Đại Tổng hoàng đế không cho phép Tiểu Vương uống.

Triệu Cát mới buông một chút tâm, lúc này thấy Su Thác lại mượn cơ hội sinh sự, sắc mặt đã muốn tái nhợt, nếu không phải bận tâm về đặc phái viên Thổ Phồn, Đại Lý quốc ở đây, chỉ sợ sớm đã phẩy tay áo bỏ đi, thấp giọng hừ lạnh một tiếng, nhưng lại nhẹ nhàng như không nói: “Rượu trong tay ái khanh, có nên uống hay không, ái khanh tự mình suy nghĩ.” Những lời này mang ngữ khí trầm trọng, lại đá bóng cao su trở về. . . .

160. Chương 159: Bạn Bè Quốc Tế

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 159: Bạn bè quốc tế

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Quốc thư Lạt quốc, thật sự hà khắc khó có thể tiếp nhận, Triệu Cát tuyệt đối không buông lỏng trên việc này.

Lúc này, sắc mặt Triệu Cát nghiêm nghị, trong lòng không khỏi suy nghĩ: “Cái tên Lạt quốc Vương Tử này quá náo loạn, ương ngạnh như thế, là lần Đại Tổng ta không có người sao?”

Từ lần tham gia yến hội này, Su Thác Vương Tử nhiều lần sinh sự, đã đạt đến điểm mấu chốt Triệu Cát không dễ dàng tha thứ.

Triệu Cát vừa dứt lời, Su Thác Vương Tử mỉm cười, bộ dạng làm như không thèm để ý, nói: “Nếu như thế, chén rượu này, có lẽ là không uống nữa, bỏ đi.”

Đặc phái viên Thổ Phồn giận tím mặt, hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Tiệc rượu đến lúc này đã biến đổi, xấu hổ là tất nhiên, tuy có ca múa làm bạn, nhưng loại người đang ngồi giống như cảm thấy hoàng thượng bất mãn, càng là sinh lòng căm hận đối với Su Thác Vương Tử, cho nên cả đại diện khôi phục lại an tĩnh.

Su Thác Vương Tử ngược lại, có vẻ không thèm để ý, liên tiếp tự rót tự uống một mình, một đôi trông mắt hết sức chăm chú rơi vào trên người quan kỹ có kỹ thuật nhảy nổi bật, đến tình trạng vong ngã hồn nhiên.

Đúng lúc này, ở phía sau, Su Thác Vương Tử cười một tiếng trong sáng, nói: “Người Tổng ca múa, mà Lạt quốc ta trọng dưỡng sĩ, nhìn cái vũ đạo này, ta lại là muốn tặng quý quốc thiên triều một câu thi từ.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, lại không biết Su Thác Vương Tử này rốt cuộc cố mê hoặc cái gì, chỉ là, tất cả mọi người không trông cậy vào miệng chó có thể dài ra ngà voi.

Chỉ nghe Su Thác Vương Tử ngâm nga nói: “Lệ Vũ ở trên gác cao, khuôn mặt tươi đẹp bản chất khuynh thành, ánh nắng chợt ngừng chợt không vào, hàm chứa nụ cười đón chào. Mặt Yêu Cơ giống như hoa, ánh sáng chiếu cây hoa cúc, hoa nở hoa tàn không lâu dài, cánh hoa đầy đất năm tháng dài.”

Bài thơ này đọc lên, đã làm tình cảm quần chúng xúc động, nếu chỉ là lấy đùa quả đến trêu đùa đùa giỡn cũng thôi, nhưng tại trước mặt hoàng đế đọc lên câu thơ này, chính là tiến hành đại nghịch bất đạo.

Tác giả bài thơ này, người người đều biết, chính là đại danh鼎鼎 Trần Hậu Chủ, thơ tên: Ngọc thụ cúc Hoa Hoa, “Cúc Hoa Hoa” là tên một loại hoa, loại hoa này sinh trưởng ở Giang Nam, bởi vì phần lớn là bồi dưỡng trong đình viện, nên được xưng “Cúc Hoa Hoa”. Đóa hoa cúc Hoa Hoa có hai màu hồng trắng, hoa trắng trong đó, thời điểm nở rộ làm tán cây xinh đẹp như ngọc, lại có danh xưng là “Ngọc thụ cúc Hoa Hoa” (Hoa cúc như ngọc).

« Ngọc thụ cúc Hoa Hoa » dùng hoa làm tên, vốn là một loại tình khúc trong dân ca. Trần Hậu Chủ Trần Thúc Bảo dùng nó để điền từ, mở đầu thơ khái quát trong hoàn cảnh nội cung, cũng dùng câu thơ Lí Duyên Niên thời Hán triều, “chú ý khuynh thành, lại chú ý khuynh quốc”, để làm nổi bật mỹ nhân xinh đẹp. Hoa lệ, hoa viên hoa và cây cảnh phồn thịnh, không có người ở lại gác cao, đối diện đèn này, vờn quanh bên trong bụi hoa. Mỹ nhân sinh ra rất mỹ lệ, tại lúc tận lực trang điểm, tư sắc càng thêm vô cùng diễm lệ.

Vốn là đây đúng là một bài thơ tốt, hết lần này tới lần khác, sai tại đây là tác giả bài thơ. Trần Hậu Chủ sau đó không lâu liền bị vong quốc, mà bài thơ này, cũng đã trở thành thơ vong quốc mọi người đều biết, các triều đại đổi thay, đều là nghiêm cấm vịnh xướng bài thơ này.

Su Thác Vương Tử đọc bài thơ này lên, dùng tâm tư của hắn, chỉ sợ chỉ là lấy ra để châm chọc, nhưng đối với người trong điện mà nói, ý nghĩa lại bất đồng.

Hoàng thượng sau chuỗi hạt tuy từ chối cho ý kiến, cũng đã có một đại thần vỗ bàn, cả giận nói: “Lớn mật, người thân là Vương Tử, há lại có thể vô lễ, người... người... người không để vua Đại Tổng vào trong mắt, chẳng lẽ không sợ hoàng thượng trị người tội đại bất kính?”

Những quan viên đại thần uyên bác thi thư này, nếu là nói lên đạo lý, tất nhiên là nói có sách, mách có chứng, nói bóng nói gió, xuất miệng thành thơ. Nhưng bảo bọn hắn phải đi chửi người, trình độ lại khiếm khuyết nhiều lắm.

Su Thác lạnh lùng nhìn đại thần kia, một bộ dạng bất đắc dĩ nói: “Hả? Tiểu Vương lại không phải con dân quý quốc, làm sao nói đến đại bất kính được. Tiểu Vương đọc kinh thư người Hán, vừa mới nhất thời cảm khái, đọc lên câu thi văn này, hẳn là cái thi từ này phạm vào cái gì kiêng kỵ sao?”

“Người... Người... Thật là vô sỉ” cái kia quan viên nhất thời không phản bác được, đành phải cắn răng mắng một câu ngay lúc đó.

Su Thác hơi nheo con mắt lại, thản nhiên nói “Như thế thì thật kỳ quái, đường đường quan viên Đại Tổng triều, đánh giá Tiểu Vương như thế, Tiểu Vương không biết, đây có hợp lễ nghi hay không? Đại Tổng tự xưng là lễ nghi nhất thiên hạ, chính là đãi khách như vậy sao?”

Triệu Cát trầm mặc, một đôi trông mắt như đao kia nhanh chóng xẹt qua một tia tàn khốc, nhưng cả người, lại vẫn là bộ dạng nhàn nhã, có vẻ không tức giận, Dương Tiễn đứng ở trước bàn nhìn Triệu Cát như vậy, càng thêm bất an, nhưng hắn hiểu rõ Triệu Cát, càng thêm tỉnh táo Su Thác Vương Tử khiêu khích đã

qua điểm mấu chốt của Triệu Cát, chính là thấp giọng nói với Triệu Cát: “Bệ hạ, lần này Vương Tử cuồng vọng như thế, không thể lại nuông chiều dung túng. Nô tài đi theo bệ hạ nhiều năm, cũng chưa thấy ai dám làm càn như thế...”

“Người không cần nói nữa, tâm lý Trẫm nắm chắc.” Triệu Cát chỉ là cười cười, thấp giọng nói: “Cái tên Vương Tử này tâm cơ thâm trầm, nô tài người cho là hắn chỉ cố ý khiêu khích, hừ, hắn đây là muốn chọc giận Trẫm, là muốn Trẫm thất thổ, trong lòng hắn tinh tường, Trẫm tuyệt đối sẽ không thể làm gì được hắn, Đại Tổng triều lập quốc đến nay không có quy củ nhất, xử tử sứ thần, cho dù là không tiếp tục dùng lễ đối đãi đặc phái viên người Tây Hạ, Liêu, Đại Tổng cũng dùng lễ đối đãi các quốc gia khcs. Nhưng chỉ cần Trẫm bị chọc giận, chính là mất lễ, hắn liền có cơ để lấy, cò kè mặc cả trên điều kiện quốc thư, Trẫm không để cho hắn như ý nguyện được.”

Triệu Cát nói một phen, lại giống như vì chính mình nổi giận, lại như tại châm chọc Su Thác Vương Tử làm xiếc để chính mình xem thấu, lạnh lùng cười một tiếng, đặt tay không nói.

Dương Tiễn gật đầu chấp nhận sâu, lại cảm thấy không cam lòng, thấp giọng nói: “Bệ hạ không thể tức giận, nhưng nô tài cho rằng, có người có thể bắt cái tên Vương Tử này an phận.”

Triệu Cát chuyển con mắt, rơi vào trên người Thẩm Ngạo đang cúi đầu ăn đĩa rau đến mức không để ý gì nữa, từ chối cho ý kiến.

“Hoàng thượng, muốn nô tài đi thông báo hắn một tiếng, muốn hắn giúp một tay vì quân thuần hay không?”

Triệu Cát chỉ hơi nở nụ cười, khép miệng không nói, có mấy lời là không cần nói ra.

Trong lòng Dương Tiễn minh bạch, hoàng thượng trầm mặc, chính là ngầm đồng ý rồi, loại lời này, hoàng thượng tự nhiên không thể nói, rất đúng, hắn là nô tài nên tự chủ trương được.

Lặng lẽ, thừa dịp không người để ý, Dương Tiễn lui ra điện, đi qua bàn Thẩm Ngạo.

Trước khi đến, còn chưa dùng cơm xong, Thẩm Ngạo giờ phút này, thật sự là đói bụng đến phát điên rồi, từ lúc đồ ăn đến, hắn liền không hề bận tâm tình cảnh trong điện, một lòng muốn nhét đầy cái bao tử rồi nói sau, tuy nói tràn đầy khó chịu đối với Vương Tử kia, nhưng đã đói bụng, nhất thời cũng không thể chú ý, hắn rất thích ăn, ăn rất xấu, bị Thường Lạc thấy, lập tức lên tiếng nhắc nhở im lặng, Thẩm Ngạo lại còn ở một bên cười ha hả nói:

“Thường đại nhân như thế nào lại chuyên chú ý uống rượu không thèm dùng bữa vậy? Ai nha nha, đại nhân không cần phải khách khí, cũng không có gì mất lịch sự, tất cả mọi người là phạm nhân, dùng đệ tử dự tính, hiện tại hoàng thượng đã nhấn nại đến cực hạn, nếu hoàng thượng phẩy tay áo bỏ đi, bữa cơm này liền không ăn được nữa rồi, phải nắm chặt thời gian, ăn thật nhanh, nếu không hối hận cũng không kịp.”

Thường Lạc thiếu chút nữa mất trợn trắng, trong lòng mắng to: “Đừng nói người không để ý tình huống lúc này, cho dù là nhìn cái tướng người ăn, lão phu còn nuốt trôi sao?” Nhưng, đúng là vẫn còn xem Thẩm Ngạo là hậu bối, Thường Lạc không nói lời quá khó nghe ra đến miệng, chỉ là xụ mặt, chính khí nghiêm nghị nói: “Hoàng thượng chịu nhục, thân là thần tử, đâu còn có tâm tư ăn uống.”

“Thường đại nhân đạo đức tốt, sự tình trung quân, quả thật là mẫu mực cho đệ tử, sau này đệ tử nhờ chỉ điểm của đại nhân sẽ học tập nhiều hơn.” Thẩm Ngạo vỗ mông ngựa tăng bốc một câu, tiếp tục gió cuốn mây tan đối với mỹ thực trước mắt.

Trong nội cung, xác thực mọi thứ đồ ăn đều là đồ thật, tuy mỗi bàn chỉ có sáu món rượu và thức ăn, nhưng hương vị lại thật tốt, Thẩm Ngạo đói bụng, lại càng cảm thấy ngon dị thường, tinh thần đều tập trung ở ăn, nào có tâm tư đi để ý tình huống trong điện.

Không biết từ lúc nào, Dương Tiễn đột nhiên hiện ra tại sau lưng Thẩm Ngạo, nhẹ nhàng đập vào vai Thẩm Ngạo, mỉm cười mà thấp giọng khẽ gọi: “Thẩm công tử, Thẩm công tử...”

Thẩm Ngạo ngoái đầu nhìn lại, vừa thấy là Dương Tiễn, đôi mắt đột nhiên sáng ngời, cười nói: “Là Dương lão ca, ha ha, mấy ngày không thấy, Dương lão ca đúng là gầy, đến đây, đến đây, ngồi xuống, chúng ta cùng uống rượu.”

Dương Tiễn nào có tâm tư ngời, hần tới đây tìm Thẩm Ngạo là mang theo nhiệm vụ mà đến, trên mặt lại vẫn là mang theo vẻ tươi cười nói: “Thẩm công tử không cần phải khách khí, ha ha, người rất thích ý đó, chỉ là, người xem ở bên trong điện này, Lạc quốc Vương Tử ngang ngược vô lễ, Thẩm công tử hẳn sẽ không muốn lo âu cho quân vương sao?”

Thẩm Ngạo xoa xoa tay, một bộ dạng vô tội nói: “Đệ tử lại rất muốn trợ giúp hoàng thượng, chỉ là, hoàng thượng lần trước còn mắng đệ tử như máu chó xối đầu, nói đệ tử quá thích làm náo động, đệ tử tỉnh táo ngấm lại, hoàng thượng mắng quá đúng, quả thực là từng chữ như châu ngọc, chính xác vô cùng. Đệ tử hôm nay đã biết sai lầm, âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải triệt để từ bỏ cái tật xấu này, một lần nữa làm người, muốn cho hoàng thượng lau mắt mà nhìn. Cho nên...”

Dương Tiễn im lặng, người này rõ ràng tìm có, Dương Tiễn chuyển biến thành một bộ mặt khổ, nói: “Đây là lo âu vì hoàng thượng, cũng không phải làm náo động, Thẩm công tử là con dân Đại Tổng ta, vì bảo vệ tôn nghiêm hoàng thượng, đấu võ mồm cùng Vương Tử kia, làm sao lại có tội? Người yên tâm làm người can đảm đi, không cần có cái gì nghi kị. Hơn nữa, Su Thác Vương Tử kia thật sự kiêu ngạo quá mức, Thẩm công tử cũng là thần dân Đại Tổng, có thể nào để cho tiểu quốc man di kia đối đãi Đại Tổng triều như thế?”

Thẩm Ngạo như có điều suy nghĩ, gật gật đầu, cái này có tính là phụng chỉ chứ người không? Nhưng chửi người, bổn công tử không quá am hiểu, thảo luận học vấn vẫn còn không sai biệt lắm, rất hợp với khẩu vị bổn công tử, chỉ là câu nói kế tiếp của Dương Tiễn cũng rất đúng, Su Thác Vương Tử kia thật sự quá mức, hẳn cũng rất chán ghét.

Thẩm Ngạo dừng một chút, trên mặt sinh ra một tia ngại ngần, nói: “Dương lão ca, đệ tử có ý trợ lực, nhưng không làm sao hơn, mồm miệng ngu dốt, chỉ sợ xuất sư bất lợi, chẳng những không làm hoàng thượng làm vẻ vang thêm vinh dự, ngược lại còn yếu đi uy phong Đại Tổng ta.”

Thẩm Ngạo rất cẩn thận, sao có thể tùy ý đi ra ngoài đấu võ mồm với người trong đại điện hoàng cung được? Coi như là làm, cũng phải là để hoàng đế đồng ý.

Dương Tiễn nghe xong lời Thẩm Ngạo nói, cơ trên mặt run rẩy một chút, hần cãi nhau ngu dốt? Văn võ quan viên trong điện này đều muốn xấu hổ chết mất rồi, Dương Tiễn đành phải mỉm cười nói: “Thẩm công tử không cần khiêm tốn, nô gia có lòng tin đối với người, hơn nữa chẳng những là nô gia, rất nhiều người cũng rất có lòng tin đối với Thẩm công tử!”

Bên trong rất nhiều người này, có phải là cũng kể cả hoàng thượng?

“Dương công công đã nói có lòng tin, đệ tử liền bất chấp tất cả. Vì hoàng thượng, vì triều đình, cho dù đệ tử lên núi đao, xuống vạc dầu, ngàn đao chém xuống cũng sẽ không tiếc. Dương công công, những lời này người phải nhớ, đợi tí nữa bẩm báo chi tiết về hướng hoàng thượng, đệ tử quyết tâm xả thân lấy nghĩa vì hoàng thượng, đến chết cũng không đổi.” Thẩm Ngạo hiên ngang lẫm liệt nói, lại không vội lao ra làm người đấu tranh, tiếp tục cười ha hả nói với Dương Tiễn: “Còn có một việc, cần Dương công công giúp.”

Cơ trên mặt Dương Tiễn run rẩy lợi hại hơn, lúc này đây là miễn cưỡng nặn ra một dáng tươi cười, nói: “Tốt, Thẩm công tử cứ nói.”

Thẩm Ngạo nói: “Là như vậy, lần đại hội giám bảo trước, đệ tử nhìn thấy phong thái Đại hoàng tử nhẹ nhàng, sau khi về đến nhà, lại càng cảm khái ngàn vạn lần, Đại hoàng tử quả nhiên không hổ là Phượng Tử Long tôn. Hần có khí chất nho nhã, hào phóng quả nhiên là thế gian hiếm thấy, làm cho người ghé mắt. Cái gọi là phong lưu nho nhã không khác thầy của ta, ở trong lòng đệ tử, sớm đã đem Đại hoàng tử so sánh với mẫu mực của mình, vừa nghĩ tới thân ảnh nhẹ nhàng của hần, đệ tử liền không nhịn được tâm hướng tới...”

Dương Tiễn lúc này đây không cười được rồi, mắt thấy mấy đại thần trong đại điện kia bại trận liên tiếp, Vương Tử kia lại mồm miệng xoen xoét, làm rất nhiều người á khẩu không trả lời được, xem ra không đợi được rồi, vội vàng ngắt lời nói: “Thẩm công tử, người liền nói chỗ trọng yếu đi!”

Thẩm Ngạo rất thương thức nhìn liếc Dương Tiễn, tăng bốc võ mồm ngựa nói: “Dương công công quả nhiên hiểu ta, được rồi, đệ tử liền nói thẳng, trước đó, lần đại hội giám bảo thứ nhất, vì cái gì không có tặng thưởng? Đệ tử không màng danh lợi, tự nhiên là khinh thường khen thưởng, nhưng đoạt giải nhất đại

hội giám bảo, ý nghĩa đối với đệ tử không giống bình thường, nếu Đại hoàng tử có thể tùy tiện ban thưởng cái gì đó, như là dạ minh châu, ngọc thạch loại to như trứng gà, cái gì đó, vậy thì không thể tốt hơn.”

Thẩm Ngạo không quên chuyện này, cái tiện nghi khác, hẳn không quan tâm, nhưng nói như thế nào thì cái đó cũng là thành quả lao động của hắn, liền tuyệt đối không để cho mình có hại chịu thiệt

Dương Tiễn im lặng, ngọc thạch cỡ trứng gà và dạ Minh Châu lớn bằng nắm đấm, tiểu tử người thật đúng là mở được cái miệng đó, Dương Tiễn đành phải qua loa nói: “Chuyện này nô gia sẽ bẩm báo về hướng hoàng thượng và Đại hoàng tử, Thẩm công tử, không thể chậm trễ nữa.”

Thẩm Ngạo thấy thế, dừng khí lập tức nhân đôi, phụng chỉ chữ người, còn có cái gì để sợ hay sao?

Hướng trong điện xem xét, chỉ thấy Đại học sĩ mới vừa ngồi cùng bàn với mình đang tức giận đến sắc mặt tái nhợt, chỉ vào Su Thác nói: “Người... Người... Người...” Liền tục nói một hàng chữ người, lời nói phía sau lại vô luận như thế nào cũng nói không nên lời rồi, hiển nhiên lại để cho tên vương tử kia làm cho khó thở, nhưng dù sao mồm miệng không sánh bằng Su Thác Vương Tử, trong khoảng thời gian ngắn không tìm được ngôn từ công kích.

Cần biết, đại nhân đang ngồi ở đây, nếu là luận phong độ, luận trung tâm, luận tài hoa, đều là nhất đẳng Đại Tổng triều, nhưng liên quan đến đến loại chữ xéo này, để cho bọn họ tóm vài câu thì văn mĩ mai nho nhỏ thoáng một tý còn có thể, thực sự cường ngạnh chữ, tất cả lại đều là công tử bột.

Thẩm Ngạo đi ra khỏi bàn, phía đối diện nhường đường, cất giọng nói: “Biên đại nhân, người... người... người cái gì? Hoàng thượng thiết yến, chiêu đãi Lạc quốc Vương Tử kính yêu, người lại ở chỗ này dùng ngón tay chỉ Vương Tử điện hạ nói năng lỗ mãng, người thân là thần tử, thân là đại nho uyên bác thi thư, người không biết xấu hổ sao? Bạn bè quốc tế, Vương Tử điện hạ, xa ngàn dặm, vượt thiên sơn vạn thủy đi vào Biện Kinh, chính là vì sự tình hai nước bang giao, mang theo tình bạn và vẻ mỉm cười mà đến, người dùng thái độ như vậy đối đãi với người ta, nước bạn kinh ngạc hoảng sợ thì làm sao bây giờ?”

Bất kỳ ai cũng không nghĩ tới, Thẩm Ngạo này sững sờ vừa mới lao ra, không phải nhằm vào Lạc quốc Vương Tử, mà là đem đầu mâu trực chỉ người bên mình, nhất thời xôn xao, rất nhiều người không kìm lòng được mà nghĩ: “Cái tên Thẩm Ngạo này là điên rồi sao?”

161. Chương 160: Nói Hươu Nói Vượn

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 160: Nói hươu nói vượn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Biên đại nhân bên cạnh lại bị làm kinh ngạc, đang êm đẹp, cái tên Thẩm Ngạo này chữ mình làm cái gì? Thật sự là kỳ rồi, Thẩm Ngạo này rốt cuộc là người Tống hay là Bùn Bà La Nhân đây, tuy nói hai bên trong lúc đó có ganh đua xấu xa, nhưng kẻ thù bên ngoài ở trước mặt, người này có phải là có chút không làm rõ được tình huống rồi?

Hắn há miệng muốn nói, Thẩm Ngạo lại nghĩa bất dung tình mà cắt ngang hắn nói: “Như thế nào? Biên đại nhân còn không phục? Người thân là Đại học sĩ, đi về phía trước điện, đại biểu chính là uy nghi triều đình Đại Tống, nhưng người là cái dạng gì nữa trời, giống như người đàn bà chanh chua chữ người khác, nhục mạ bạn quốc tế bè, thật sự là trí thức quét rác, người mang cái dạng này, là muốn nói cái gì?”

Tay hắn chỉ Su Thác Vương Tử, tiếp tục nói: “Vương Tử điện hạ chính là nhân vật cao quý bậc nào, ngưỡng mộ văn hóa Đại Tống ta, lại càng biết nói một ngụm tiếng Hán lưu loát, rõ ràng còn biết ngâm thơ trào

phúng, nhà sĩ như thế, người liền nhấn tâm tại ban ngày ban mặt, trước mắt bao người, chỉ trích hần? Đệ tử mặc dù chỉ là một người đọc sách, cũng không có một quan nửa chức, nhưng lại không nhìn được nữa, bất kể như thế nào, cũng phải đòi một cái công đạo vì Vương Tử điện hạ.”

“Người... Người...” Biện đại nhân lại bị làm cho không phản bác được, im lặng, Thẩm Ngạo há miệng thật sự vô cùng lạnh lợi, hần còn chưa nói một câu, liền có mười câu, tám câu chờ hần, đâu phải là đối thủ của Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo thở dài tiếp tục nói: “Chỉ là Biện đại nhân nhất định là muốn bày ra quan uy để hù dọa đệ tử rồi, à, đệ tử suýt nữa đã quên, đại nhân còn từng là tiến sĩ Thái Học. Nổi tiếng là thi nhân có câu thơ làm tốt, rất dễ dàng hình dung về đại nhân: Ban ngày ban mặt chính khí như xuân, làm rõ sai trái đức cao vọng trọng. Bề lũ xu nịnh là loại đạo lý nào, người hồi hận không biết mỗi một, khó kếm về căn bản...”

Ồ, bốn công tử rõ ràng lại xuất khẩu thành thơ rồi, ngay cả trong lòng Thẩm Ngạo cũng không khỏi âm thầm ngạc nhiên.

Biện đại nhân lại bị á khẩu không trả lời được, trong lòng lập tức rung mình, nghĩ thầm: “Hần là người điên, ta đường đường là Đại học sĩ, so đo cùng hần làm cái gì, lan truyền đi ra ngoài, làm hỏng thể diện của lão phu.” Mấp máy miệng, hừ lạnh một tiếng, liền trở lại chỗ ngồi.

Thẩm Ngạo thấy thế, cũng không truy kích, xoay người nhìn Su Thác Vương Tử, cười ha hả nói: “Quốc tế bằng hữu... à, không, Vương Tử điện hạ, Biện đại nhân vừa mới nói năng lỗ mãng, xin điện hạ đừng nên trách.”

Su Thác Vương Tử cảnh giác nói: “Tiểu Vương không nói cái gì, chỉ là trong lòng có chút hiếu kỳ mà thôi, đều nói Đại Tổng chính là nước trọng lễ nghi, quốc gia quân tử, hôm nay xem ra, cũng không hơn gì cái này.”

Thẩm Ngạo mỉm cười: “Đúng vậy, đúng vậy, chỉ là, đệ tử có thể cam đoan với Vương Tử điện hạ, trừ số rất ít phần tử chuyên đâm chọc, kỳ thật có lẽ là đại đa số được xưng tụng quân tử. Cũng tỷ như tại hạ...” Thẩm Ngạo cười đến rất sáng lạn, rất quý dị, một đôi tròng mắt nhìn thẳng ngoắc ngoắc nhìn Su Thác Vương Tử, ai cũng không biết trong hồ lô hần bán loại thuốc gì.

Su Thác Vương Tử cười lạnh một tiếng, cũng không tiếp lời.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Cũng tỷ như chính là tại hạ, có lẽ là rất biết lễ, chứ vị rõ như ban ngày, đều có thể chứng kiến.”

Điện phủ to như vậy, lại không người nào lên tiếng, chỉ có Thường Lạc kia, rất là hổ thẹn mà ứng phó một câu: “Không sai, Thẩm công tử... Có lẽ là rất biết lễ.” Tranh thủ thời gian gục đầu xuống, mặt già đỏ lên, niên kỷ lớn như vậy còn phải nói láo trước mặt bao nhiêu người, có chút hồi hận, vô cùng xấu hổ.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Người Tổng chúng ta trọng lễ, chia làm hai chủng, một loại là quân tử chi lễ, một loại khác đâu rồi, là cầm thú chi lễ. Ví dụ như quân tử chi lễ, thật giống như đệ tử gặp được Thường Lạc Thường đại nhân, Thường đại nhân đức cao vọng trọng, không màng lợi danh, định rõ chí hướng, cần cù chất phác, ngọc thụ lâm phong, mặt mũi hiền lành, chân thực nhiệt tình, đạo đức tốt, tài đức vẹn toàn, chim xa cá lặn... Khúc khúc, cái chim xa cá lặn này không tính, tóm lại tất cả mỹ đức trong thiên hạ, tụ tập đầy đủ tại người Thường đại nhân, tiên sinh già như vậy, đệ tử tự nhiên làm được quân tử chi lễ đối với hần.”

Mặt già Thường Lạc càng đỏ, thấy vô số ánh mắt đưa tới, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Su Thác Vương Tử chỉ tiếp tục cười lạnh, trong lòng biết Thẩm Ngạo cố lộng huyền hư, đang muốn mở miệng, lúc này Thẩm Ngạo lại nói: “Về phần cầm thú chi lễ sao, chủ yếu là đối với man di có chút nói lung tung, ví dụ như Đột Quyết, Hung Nô cái gì gì đó, cái gọi là gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ, kỳ thật đạo lý cũng là như thế. Bởi vậy cái cầm thú chi lễ này, khó tránh khỏi thái độ ác liệt một ít, mời cầm... à, không, Vương Tử điện hạ chớ trách.”

Đôi mắt Su Thác Vương Tử hiện lên một tia tức giận, đang muốn trả lời lại một cách mỉa mai, Thẩm Ngạo lần nữa cắt ngang hần, vừa kinh ngạc lại sợ hãi nói: “Vương Tử điện hạ, đệ tử đã nói trước, cái cầm thú chi lễ này cũng không phải nhằm vào điện hạ. Đệ tử hướng lên trời thề, tuy nói Lạc quốc cũng là man di... à,

không đúng, không đúng, Lạt quốc không phải man di, đệ tử tuyệt đối không có tâm tư như vậy, Lạt quốc tại sao lại là man di được? Rõ ràng bọn hán rất giảng lễ nghĩa mà, ví dụ như bọn hán rõ ràng ăn dưa quả, còn có thể... Còn có thể... Còn có thể...” Liên tục nói mấy cái còn có thể, sắc mặt Thẩm Ngạo có chút khấn trương rồi, chợt dạ hỏi: “Điện hạ, không biết quý quốc người còn biết cái gì?”

Su Thác Vương Tử hừ lạnh một tiếng, nói: “Người nói hươu nói vượn cái gì?”

“Đúng, còn có thể nói hươu nói vượn, ồ, nói hươu nói vượn cũng là năng khiếu của quý quốc sao? Ai nha nha, nói hươu nói vượn tốt, biết nói hươu nói vượn, đã nói rõ quý quốc đã nhập vào nền văn minh cấp thứ nhất. Cũng tỷ như Vương Tử điện hạ, cũng rất có khả năng nói hươu nói vượn, miệng đầy chém gió, Đại Tổng hủ nho không theo kịp, cam bái hạ phong.”

Su Thác Vương Tử hừ lạnh một tiếng, nói: “Người đây là đổi trắng thay đen ”

Thẩm Ngạo cười ha ha nói: “Vương Tử điện hạ nói câu này quá oan uổng đệ tử rồi, ai đen ai học uổng công, còn sống là được, cũng tỷ như Vương Tử điện hạ, màu đen tỏa sáng, màu đen có hình dạng, màu đen đến đưa tay không thấy được năm ngón, nói lên cái chữ màu đen này, đệ tử liền có đầy bụng nghi hoặc, cả gan muốn hỏi, nếu Vương Tử điện hạ đi đường ban đêm, áp lực có thể rất lớn hay không?”

Đối phó loại càn quấy này, Thẩm Ngạo càng càn quấy so với hán, loại đấu võ mồm này, Thẩm Ngạo có tâm đắc sâu, một điểm tối trọng yếu nhất chính là ngàn vạn lần không nên đi theo mạch suy nghĩ của đối phương, phải chính mình nắm giữ chủ động, trọng ở một chữ mắt, phát huy sức mạng, chiếm đóng quyền chủ động.

Su Thác Vương Tử giận dữ, nói: “Người ở nơi này cản trở, là muốn phá hư Lạt Tổng hai nước bang giao sao?”

Thẩm Ngạo kinh ngạc: “Bang giao? Cái này nói ở chỗ nào, thì ra điện hạ là đến đàm bang giao sao? Ai, vì sao điện hạ không nói sớm, vừa rồi ta thấy bộ dáng điện hạ, vì cái gì mà cứ cảm thấy điện hạ đến đây là để đấu mồm mép, là tới nói hươu nói vượn mạnh mẽ hơn nhiều so với người khác, thì ra điện hạ lại có trách nhiệm, thất kính, thất kính.”

Trong điện ồn ào cười to, không ít quan viên đã không hề cố kỵ rồi, ngoại trừ mấy quan viên Lễ bộ sắc mặt lợt lợt có chút khó coi, trong lòng đại đa số người hận thấu cái tên Su Thác này, nhất là ngấm ra một bài Ngọc thụ cúc Hoa Hoa kia, càng là cực kỳ căm hận đối với hán.

Su Thác thấy thế, trong lòng biết không thể nói cùng Thẩm Ngạo nữa, nhếch môi, thở phì phì mà trở lại trên chỗ ngồi.

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, không hề so đo, cũng trở về vị trí, trong miệng lại vẫn không ngừng, nói: “Nói đến cái bang giao này, đệ tử lại nhớ tới một sự kiện, dường như Lạt quốc và Thiên Trúc quốc bang giao ngược rất sâu đó, Vương Tử điện không đi xuống Thiên Trúc bang giao, vì cái gì hết lần này tới lần khác chạy đến Biện Kinh, đến bang giao cùng Đại Tổng ta? Ai, thật là khiến người khó hiểu.”

Mọi người ung dung cười một tiếng, ngược lại, có mấy quan viên Lễ bộ trong lòng âm thầm kỳ quái, Thẩm Ngạo này, chỉ là một giám sinh, cũng biết Thiên Trúc quốc? Lại còn biết Thiên Trúc quốc và Lạt quốc giáp ranh, như thế hơi kỳ quái rồi.

Su Thác lại là hừ lạnh một tiếng, quyết định chủ ý, không hề để ý Thẩm Ngạo, hán biết rõ, nếu là tiếp lời Thẩm Ngạo nói, đằng sau Thẩm Ngạo lại sẽ có càng thêm lời nói đáng giận hơn.

Thẩm Ngạo mỉm cười nhìn tiếp tục Su Thác không nói lời nào, như có điều suy nghĩ, nói: “Chớ không phải là bản thân Thiên Trúc quốc khó bảo toàn? Không thể nào, Sudan sao có thể như thế lợi hại, Thiên Trúc quốc sắp sửa khó giữ được rồi sao?”

Lời nói này nói ra, trong đôi mắt Su Thác Vương Tử hiện lên một tia mờ mịt, lập tức lại là một tia tàn khốc.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Không thể tưởng được người Sudan lợi hại như thế, không biết Thiên Trúc quốc đã gặp phải người Sudan mấy lần xâm lược rồi, ai, cứ chiến liên bại, lại nói tiếp, người Thiên Trúc này thật

đúng là rất thâm hiểm, chỉ là, nếu như một ngày kia người Sudan đánh bại Thiên Trúc, Lạt quốc, cái nơi chật hẹp nhỏ bé này, cuối cùng sẽ là kết cục gì đây, lại làm cho người mong đợi.”

Cười một tiếng, lắc đầu nói: “Cái đó và ta có cái gì liên quan đâu, người Sudan chiến tranh, am hiểu nhất chính là tàn sát hàng loạt dân trong thành, nếu ta là Lạt quốc Vương Tử, nhất định phải xin sống chết ở lại Biện Kinh này, vô luận như thế nào cũng tuyệt đối không trở lại Lạt quốc, nếu không nghĩ qua là biết sẽ bị người Sudan bắt được rồi, thiên đi làm tùy tùng thái giám cho Sudan, vậy cũng quá bi thảm.”

Mọi người nghe Thẩm Ngạo nói lẩm bẩm, rồi lại không biết rốt cuộc có ý tứ gì, đầy bụng nghi hoặc. Hết lần này tới lần khác lúc này, Su Thác lại phảng phất bị sờ động tâm tình, hừ lạnh nói: “Người Sudan lại có cái gì đáng sợ, chớ nói Thiên Trúc có mười vạn đại quân, chính là Lạt quốc, cũng có bảy ngàn dũng sĩ, quân đội Sudan không đến thì thôi, nếu là dám đến, liền bắt bọn họ có đi không về.”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, vội vàng nói: “Đúng vậy, đúng vậy, Lạt quốc dũng sĩ chính là uy vũ chi sư, hùng tráng chi sư, bảo vệ quốc gia, tự nhiên là dư dả. Chỉ là, Thiên Trúc quốc này chỉ sợ là không trông cậy vào được rồi, có mười vạn đại quân, tại trước mặt Sudan cứ chiến là bại, đấu pháp như vậy, sớm muộn gì cái Thiên Trúc vương gia cũng hát Ngọc thụ cúc Hoa Hoa.”

Thẩm Ngạo cảm khái một phen: “Làm người, có lẽ là nên vì chính mình lưu lại một con đường sống, nếu có một ngày người nào đó nước mất nhà tan, rồi có thể đi nơi nào?”

Su Thác lại ngây ngẩn cả người, nhai nuốt lấy lời Thẩm Ngạo nói, nhất thời im lặng.

Tinh thần mấy cái lão bánh quẩy Lễ bộ lại chấn động, làm như nghe ra cái gì đó, Thẩm Ngạo đây là cố ý đe dọa, lại nhìn cái bộ dạng Su Thác kia, nhất thời thất hồn lạc phách, hần là...

Rượu uống đến lúc nhiệt, cái yến hội này đã đến khâu cuối cùng, ngay tại một khắc cuối cùng, Su Thác đột nhiên đi đến trước bàn Thẩm Ngạo, mong mỗi liếc Thẩm Ngạo, âm thanh lạnh lùng nói: “Không biết Thẩm công tử rốt cuộc là ai? Vì sao biết rõ Thiên Trúc, biết rõ Sudan?”

Rất nhiều người lại đem chú ý tới, Thẩm Ngạo khẽ mỉm cười nói: “Như thế nào, Vương Tử sợ?”

“Sợ?” Su Thác khinh thường nói: “Phạm vi hoạt động của quân Sudan cách Lạt quốc còn ngoài trăm dặm, Lạt quốc có gì phải sợ?”

Thẩm Ngạo làm làm ra một bộ kính nể bộ dạng nói: “Chính là một tiểu quốc, binh chưa đến vạn, hàng xóm cường hoàng tứ phía, nếu ta là Lạt quốc Vương Tử, trong lòng nhất định run sợ, cẩn thận, Vương Tử điện hạ ngược lại, gan phách kinh người, đúng là không hề lo lắng, đệ tử bội phục, bội phục.” Ý tứ trong lời nói kia rơi vào tai Su Thác lại có nhiều hơn vài phần châm chọc.

Đại Tổng bị người Liêu kiềm chế, vì đề phòng người Tây Hạ, lại không thể không trợ giúp người Thổ Phồn kiềm chế Tây Hạ, hết lần này tới lần khác, bộ lại Thổ Phồn chừ bị Lạt quốc kiềm chế, theo đạo lý, đây vốn là một tử cục, phải lôi kéo Lạt quốc, Đại Tổng nhất định phải đồng ý đủ chỗ tốt.

Đây vốn là sự tình trong dự liệu, mà Su Thác Vương Tử đến đây, chỉ là là thảo luận chỗ tốt hơn thiếu mà thôi, vì tìm được chỗ tốt lớn nhất, Su Thác Vương Tử tự cho là bắt được bảy tấc Đại Tổng, nhiều lần sử xuất thủ đoạn chọc giận Triệu Cát, bày ra tối tư thái cường ngạnh, bức bách Đại Tổng đi vào khuôn khổ.

Bên trong triều đình, từ lâu vốn đã đưa ra điểm mấu chốt, cái điểm mấu chốt này, tuy không đến mức tôn Tây Hạ lên làm cho người vô cùng khó có thể tiếp nhận như vậy, nhưng hàng năm cũng tặng vàng bạc, vải bố không ít. Cái gọi là rao giá trên trời, trả tiền dưới đất, song phương tranh đấu gay gắt, đều là hy vọng có thể tại trước lúc chính thức trao đổi quốc thư có thể chiếm đóng thượng phong.

Hết lần này tới lần khác, Su Thác Vương Tử đọc cái câu thi văn kia lên, lại chỉ muốn trào phúng, không biết bài thơ này đối với hoàng đế mà nói, giống như lời nguyện rửa ác độc nhất.

Nếu không phải Triệu Cát còn tồn tại vài phần lý trí, thay một loại người tách khí táo bạo, cho dù là hiện tại liền kéo hần xuống chém đầu cũng là vô cùng có khả năng.

Chỉ là, Thẩm Ngạo lại đột nhiên nâng lên Thổ Phồn và Sudan, lại khiến cho mọi người không hiểu chút nào, chỉ có Su Thác Vương Tử, lại thay đổi sắc mặt.

Lạt quốc ở Nam Á, có thể sinh ra ảnh hưởng càng đối với Lạt quốc lớn chính là Thiên Trúc, đối với Thiên Trúc, Lễ bộ cũng không phải là hoàn toàn không biết, nhưng đối với Sudan, bọn hắn lại không biết rõ, hết lần này tới lần khác, Thẩm Ngạo đề cập đến Sudan, làm Su Thác Vương Tử rung mình trong lòng, Sudan hoàn toàn là mối uy hiếp của Lạt quốc, có đại quân Sudan tập trung hoả lực tiếp cận, Lạt quốc đừng nói là đi trêu chọc Thổ Phồn, cho dù là tự bảo vệ mình hãy còn là một vấn đề.

Cho nên, từ lúc vừa mới bắt đầu, Bùn Bà La Nhân (dân tộc Lạt quốc) liền phô trương thanh thế, một câu nói toạc ra, Lạt quốc không có tiền vốn.

Thẩm Ngạo nhìn như vô hại mà cười, một đôi mắt, lại sững sờ, ngăn người sững sờ mà nhìn qua Su Thác Vương Tử, phảng phất liếc cái đã hiểu rõ nhược điểm của hắn, bên trong vẻ giống như cười mà không phải cười, lại ẩn hàm trí tuệ sáng bóng.

162. Chương 161: Đua Ngựa

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 161: Đua ngựa

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Su Thác Vương Tử hừ lạnh một tiếng, trong lòng vòng vo vô số ý niệm, tuy biểu hiện ra trấn định tự nhiên, nhưng trong lòng, lại vô cùng hoảng sợ.

Trầm ngâm một lát, đột nhiên đi đến trong điện, hành lễ về hướng Triệu Cát, cất cao giọng nói: “Đại Tổng hoàng đế bệ hạ, Lạt quốc nguyện hướng Đại Tổng triều xưng thần tiến cống...”

Cái này nói ra một nửa, quần thần lập tức ào ào nghị luận.

Đây là làm sao vậy? Quốc thư chưa sửa bản thảo, liền vội khó khăn nãi mà muốn xưng thần tiến cống?

Su Thác Vương Tử tiếp tục nói: “Chỉ là Tiểu Vương trình quốc thư, còn muốn mời bệ hạ cân nhắc một ít, không bằng như vậy, Tiểu Vương nguyện cùng bệ hạ đổ ược một hồi, nếu Tiểu Vương thắng, chính là Đại Tổng cần theo như điều kiện quốc thư Lạt quốc ký kết minh ước. Nhưng nếu là Tiểu Vương thất bại, quốc thư tùy ý để bệ hạ cắt giảm.”

Cái này một câu nói ra, lại càng làm cho người không hiểu chút nào, chỉ là cái vấn đề này, cũng là công bằng, đáng để thử một lần, chính là Triệu Cát, giờ phút này cũng không khỏi động tâm, nhân tiện nói: “Ái khanh muốn đánh cược gì?”

Thẩm Ngạo trong lòng cũng hiểu được ý tứ Su Thác, át chủ bài Lạt quốc bị mình lật ra đi ra, nếu trì hoãn kéo dài nữa, càng là bất lợi đối với Lạt quốc, cùng với như thế, không bằng một đánh bạc định càn khôn.

Nói đến cái chữ đánh bạc, Thẩm Ngạo xem như hoàn toàn xứng đáng là nhân vật nhân tài kiệt xuất tuyệt đối ở thời đại này, cho nên cũng không nói gì, mỉm cười chờ nghe xem Su Thác nói như thế nào.

Chỉ nghe Su Thác nói: “Đánh bạc cưỡi ngựa.”

“Cưỡi ngựa?” Quần thần lại là nghị luận một hồi, nếu nói là so sánh thơ, vẽ tranh, Đại Tổng chắc thắng rồi, về phần cưỡi ngựa, lại cũng không thấy thua, Đại Tổng tuy là dùng nho lập quốc, nhưng võ tiến sĩ cũng là không ít, bên trong vườn ngự uyển càng là vô số ngựa tốt, Vương Tử này lại cố mê hoặc gì đây.

Triệu Cát nhất thời trầm mặc, trù trừ không quyết, Lạt quốc Vương Tử đã đưa ra, nếu là hắn phủ quyết, chính là sẽ bị người coi như là sợ hãi, không dám ứng cái đổ ược này. Nhưng nếu như chọn cái này, đổ ược lại là Bùn Bà La Nhân đưa ra, chắc chắn đã nắm chắc phần thắng.

Trái lo phải nghĩ, Triệu Cát cuối cùng cũng gật gật đầu nói: “Tốt, Trẫm liền đánh cuộc một keo cùng người.”

Vừa rồi vô cùng áp lực, Triệu Cát đã hơi bị ức chế, liền mãnh liệt vỗ bàn, trên mặt sau chuối hạt kia, lại có một loại thần thái không để cho người khác xâm phạm.

Hoàng cung, ở bên trong vườn thượng uyển, đều có ngựa tốt, chỉ là chỗ đó thuộc về hậu cung, bên ngoài tuyệt đối không thể đi vào, bởi vậy, cái đua ngựa này liền đổi thành tiền điện, dọc theo một đường ra Uyển sông, có một đầu rộng lớn đi ra, trận đua ngựa này, tiền đặt cược thật sự quá lớn, lại càng mang thể diện triều đình Đại Tống, cho nên Triệu Cát cực kỳ thận trọng.

Quy củ trận đấu đã định, ba ván hai thắng, nếu là ai có thể chạy một vòng dọc theo cái Uyển sông này, người về trước sẽ thắng.

Vì để bảo hiểm, Triệu Cát phái ra người đua ngựa chính là Tiền điện Chỉ huy sứ Hồ Phấn, Tiền điện Chỉ huy sứ quản lý cấm quân, tập luyện ngựa chiến đã lâu, càng thông hiểu tập tính ngựa chiến, phái hẳn lên ngựa, ổn thỏa nhất.

Về phần Su Thác Vương Tử, phái ra lại là một người hỗ trợ sau lưng, chính là người vừa rồi huyền thuyền với Thẩm Ngạo kia, trong đôi mắt người này hiện lên một tia kích động, thấp giọng nói chuyện cùng Vương Tử, dùng tiếng Lạt quốc nói với nhau, Vương Tử thỉnh thoảng mỉm cười ngẩng con mắt lên nhìn Hồ Phấn, liên tục cười lạnh, làm như đang nghe hán bày mưu đặt kế, không ngừng gật đầu đồng ý.

Hoàng thượng bị một đám người bảo hộ, Thẩm Ngạo thân phận thấp kém, tự nhiên là đứng vây bên ngoài, ngược lại, Dương Tiễn kia không biết lúc nào đã đứng ở bên người hán, mỉm cười nói: “Thẩm công tử vừa rồi rất tuyệt.”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Mắng chửi người không phải nghề chính của đệ tử, đệ tử rất ưa thích dùng lý thuyết phục người, chỉ là, nếu hoàng thượng ra lệnh, đệ tử chỉ có cần rằng, không để ý đến sự trong sạch danh tiết của mình, cũng phải xông lên. Dương công công, người xem ngựa Bùn Bả La Nhân...”

Dương Tiễn theo đầu ngón tay Thẩm Ngạo, xem nhìn một con ngựa Vương Tử đang nắm, hình thể ngựa này rất đẹp, thể trạng trung đẳng, các nơi cơ thể vô cùng cân xứng, tuy là Dương Tiễn dốt đặc cán mai đối với ngựa, cũng không nhận được nói chữ tốt, hỏi Thẩm Ngạo: “Thẩm công tử cũng hiểu ngựa?”

Nếu Dương Tiễn biết rõ Thẩm Ngạo ở kiếp trước từng dùng ngựa giá trị mấy vạn đi lừa một cái xe BMW300 vạn Đô-la, chắc sẽ không hỏi vấn đề ngây thơ như vậy.

Ở đời sau, kỹ thuật cưỡi ngựa dần dần diễn hóa thành hạng mục vận động quý tộc, nhưng ngược lại, giá trị một thớt ngựa tốt cũng vô cùng xa xỉ, nếu là một thớt thần câu huyết thống thuần khiết, vừa mới sinh ra, liền có thể bán đến ngàn vạn đôla. Có lợi nhuận, thì có đạo tặc nghệ thuật thao tác, mà điều kiện tiên quyết chính là, người thao tác phải cực kỳ tinh thông đối với ngựa.

Thẩm Ngạo mỉm cười: “Đây là ngựa Ảập, ngựa Ảập rất xinh đẹp, thông minh, dũng cảm, kiên nghị và lãng mạn, nổi tiếng hậu thế. Đặc điểm lớn nhất của nó là có thêm tinh lực tràn đầy, đặc biệt thích hợp với thi đấu sức chịu đựng. Su Thác Vương Tử dùng ngựa Ảập tiền đua ngựa trong khoảng cách ngắn, hắc hắc, nếu là đệ tử đoán không sai lời mà nói..., bọn hán nhất định còn có chuẩn bị, nếu không thì thua không nghi ngờ.”

Dương Tiễn nghe Thẩm Ngạo nói đạo lý rất rõ ràng, không nhận được nói: “Bọn hán có thể có cái gì? Hán là lừa gạt lừa dối?”

Thẩm Ngạo cười khỏ nói: “Đệ tử nào biết đâu, chúng ta thử dùng mắt nhìn đợi thôi.”

Dương Tiễn như có điều suy nghĩ, gật đầu, nhưng lại cảm giác Thẩm Ngạo càng không đơn giản, một người văn nhân, vậy mà cũng có nghiên cứu đối với ngựa? Điều này có thể đơn giản sao?

Sau một lúc lâu, Su Thác Vương Tử đột nhiên đi tới hướng đám người bên này, cất cao giọng nói: “Đại Tống hoàng đế bệ hạ, nếu đã lập nhiều đồ ước, Tiểu Vương còn có yêu cầu quá đáng.”

Không đợi Triệu Cát phản ứng, Su Thác Vương Tử cứ tiếp tục nói: “Nếu trận chiến này thắng, bệ hạ có thể không đem tiểu thư phủ Kỳ Quốc công gả cho Tiểu Vương, Tiểu Vương từng có duyên gặp mặt một lần cùng Chu tiểu thư, rất là hâm mộ, nguyện cùng Đại Tống kết làm chuyện Tần Tần.”

Chỗ thông minh của hắn là ngay từ đầu chỉ đưa ra một mối nhử, để Triệu Cát đồng ý trận đấu trước, sau đó lại tăng tăng thêm thẻ đánh bạc vào, kết cục trận đấu đã định, vấn đề thẻ đánh bạc, thân là Đại Tổng hoàng đế, lại cũng không nên cự tuyệt.

Triệu Cát quả nhiên nhất thời trầm mặc, đang do dự, Vương Tử lại nói: “Nếu Đại Tổng cho rằng trận này thua không nghi ngờ, bệ hạ coi như lời nói vừa rồi của Tiểu Vương chưa hề phát ra là tốt rồi, đừng sĩ Lạt quốc ta mỗi người đều biết cưỡi ngựa, Tiểu Vương cử người cưỡi ngựa, tại Lạt quốc là loại kỹ thuật kém nhất, lúc này đây phải hắn tham gia thi đấu, chính là sợ làm cho bệ hạ không khoái, nói ta Lạt quốc ý mạnh hiếp yếu.”

Cái này khích tướng kẻ thật sự quá rõ ràng rồi, trên mặt Vương Tử, phảng phất liền viết hai chữ khích tướng, hết lần này tới lần khác, tuy mọi người đều biết, tại loại trường hợp này, Triệu Cát lại tuyệt đối không thể yếu thế, Triệu Cát hừ lạnh một tiếng, không còn có do dự, nói: “Trẫm đồng ý, ái khanh nhớ lấy giữ lời hứa .”

Vương Tử cười ha ha một tiếng, lại xoay người đi thấp giọng nói chuyện cùng người kia.

Thẩm Ngạo nhìn Su Thác Vương Tử, bên môi mang ra một vòng vui vẻ khó có thể làm cho người ta xem thấu, chỉ là cái này vui vẻ lại không hề in sâu, trong đôi mắt cực kỳ nhanh hiện lên một tia sát cơ.

Con mẹ nó, thích chiếm tiện nghi sao, hung hăng càn quấy, người thấy rất nhiều, lại chưa thấy qua người kiêu ngạo như vậy, muốn bắt biểu muội đi theo người đến Lạt quốc, cái địa phương *** chim cũng không có kia sao? Mơ tưởng.

Trong lòng tuy là mắng mủi tám đời tổ tông tên Vương Tử, nhưng trên mặt lại nhưng là một bộ dạng điềm nhiên, hắn bình thường rất ít khi tức giận, nhưng thời điểm chân chính đến mức giận không kiềm được, lại hội biểu hiện ra tỉnh táo dị thường, đây là một tố chất cơ bản của đạo tặc, cũng chính bởi vì vậy, Thẩm Ngạo mới là một gã đạo tặc nghệ thuật xuất sắc.

Mà vô luận Thẩm Ngạo đối mặt với bao nhiêu địch nhân, đều cười cười nhìn người nọ, càng là cười đến sáng lạn, càng là thống hận đối với người nọ.

Người hỗ trợ kia đã bắt đầu dẫn ngựa vào bàn, Tiền điện Chỉ huy sứ Hồ Phấn cũng là nắm một thốt ngựa toàn thân tuyết trắng, từ từ vào bàn, Hồ Phấn chính là lão tướng, từng nhiều lần tham gia xung đột giữa Tây Hạ và Liêu quốc, lúc tuổi còn trẻ lại càng trúng qua vô cử, công phu cưỡi ngựa bắn cung cực kỳ xuất sắc. Từ nay về sau liền làm Tiền điện Chỉ huy sứ, quản lý kỵ quân, lại càng cả ngày làm bạn cùng ngựa, công phu kỹ thuật cưỡi ngựa rất cao minh. Hắn có vóc dáng không cao, trên mặt bình thản, thậm chí sắc mặt hơi có chút ố vàng, toàn thân lại có một vẻ bư hãn dày đặc, một đôi mắt đánh giá đối thủ của hắn, hừ lạnh một tiếng, liền giữ chặt dây cương, người như điều hâu, xoay người nhẹ nhàng linh hoạt nhảy lên lưng ngựa.

Mọi người thấy bộ dạng hắn lên ngựa, lập tức truyền ra một tiếng hoan hô, tuy hắn lên ngựa bình thản không có gì lạ, nhưng thân thể không có một tí ngưng trệ, hồn nhiên như không, giờ khắc này còn ở dưới ngựa, sau một khắc liền hiện ra trên lưng ngựa .

Về phần người bên Vương Tử kia, cũng là rất thông dong, bắt lấy bờm ngựa, ra một tiếng khiển trách, nhẹ nhàng linh hoạt mà nhảy lên lưng ngựa.

Hai người kéo dây cương, đều trấn an con ngựa xao động bất an, chỉ còn chờ một tiếng ra lệnh, liền phóng đi.

163. Chương 162: Công Phu Cao Tới Đâu Cũng Sợ Dao Thái Rau

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 162: Công phu cao tới đâu cũng sợ dao thái rau

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Giá”, theo một tiếng ra lệnh, hai con ngựa bắt đầu từ từ chạy, càng chạy càng nhanh, như mũi tên, chạy như bay về phía trước.

Hồ Phần kinh nghiệm phong phú, thân hình thấp bé kiện tráng gắt gao dán sát vào lưng ngựa, toàn thân theo bước chân ngựa chạy mà không ngừng điều chỉnh tư thế ngồi, ngựa hấn ngồi chính là bảo mã nuôi trong vườn ngự uyển, dĩ thường thần tuần, vừa mới chạy như bay, liền nhanh chóng vượt lên trên người hầu của Vương Tử.

Mọi người thấy thế, ngoại trừ mấy người lão luyện thành thục, đều bắt đầu ào ào ủng hộ, mọi người đột nhiên cảm thấy hân diện, vừa rồi Vương Tử kia miệng xuất cuồng ngôn, trong lòng rất nhiều người còn có chút nghi hoặc, cho rằng Bùn Bà La Nhân chắc chắn nắm chắc chiến thắng, nhưng chỉ xem xét cái này, không đến trăm trượng, Hồ Phần đã vượt lên đầu, Đại Tổng nắm chắc thắng lợi trong tay rồi.

Thẩm Ngạo giờ phút này hết sức chăm chú sự tình thi đấu, thở dài, sâu kín nói: “Kết quả xấu nhất sắp đến!”

Dương Tiễn bị cái không khí nhiệt liệt này lây nhiễm, nhưng thời điểm hưng phấn, lại thấy thanh âm Thẩm Ngạo cảm thán, liền không nhịn được nói: “Thẩm công tử có gì nói ra lời ấy.”

Thẩm Ngạo nói: “Nếu là Bùn Bà La Nhân chiếm cứ ưu thế, có nắm chắc tất thắng, thì cũng thôi. Hiện tại xem ra, ngựa cùng thuật cưỡi ngựa Bùn Bà La Nhân không tốt như thế, lại lấy việc này làm bang giao, lập nhiều đổ ứớc, Dương công công cho rằng, bọn hấn sẽ nhận thua như vậy sao?”

Dương Tiễn rùng mình trong lòng, loại âm mưu thủ đoạn này hấn thấy nhiều rồi, nói không dễ nghe chút ít, hấn chính là dùng lão tổ tông về âm mưu, bao nhiêu người trong nội cung muốn được thân thuộc với vua, đẩy hấn xa lánh xuống dưới, nhưng kết quả như thế nào? Hấn làm nội thị trong vườn ngự uyển vững như Thái Sơn, chính là tại ngoài cung, những văn võ đại thần kia có ai là đối thủ của hấn.

Thoảng qua tưởng tượng, Dương Tiễn lập tức minh bạch, nếu là Bùn Bà La Nhân có thể thủ thắng theo quy củ, đưa ra cái đổ ứớc này tự nhiên là theo lý thường, nhưng rõ ràng thực lực bọn hấn không đủ, lại xuất ra vốn đánh bạc nặng như vậy, nếu không phải dùng chút ít thủ đoạn, chẳng phải là vác tảng đá tự đập vào chân của mình sao?

Dương Tiễn hô nhỏ một tiếng, mặt sắc mặt ngưng trọng, nói: “Nô gia cái này đi thông báo hoàng thượng một tiếng.”

Vừa dứt lời, Thẩm Ngạo hít vào một hơi, hô: “Chậm đã.”

Dương Tiễn đưa mắt đi qua, chỉ nhìn thấy người hầu Vương Tử kia rút lại phía sau một thân ngựa lại đột nhiên đưa tay ra, ngồi ở trên ngựa, dùng một loại kỳ dị phương thức lấy tay công tới hướng Hồ Phần.

Hồ Phần bị đánh lén ngoài ý muốn này làm cho giật mình, thân hình dừng lại, ngay tiếp theo đã ngồi xuống, tốc độ cũng giảm bớt. Đúng lúc này, ở phía sau, người kia lại thay đổi tư thế, chân ôm lấy dây cương, toàn thân đứng là đứng nghiêng ở trên lưng ngựa, lại đánh một quyền, đập thẳng tới hướng eo bụng Hồ Phần.

Mọi người đã phát ra một tiếng thét kinh hãi, tuy Hồ Phần lão là tướng nhanh tay lẹ mắt, giờ phút này đột nhiên bị đánh, đã không kịp ứng biến rồi, nổi giận gầm lên một tiếng, bụng trúng quyền, tựa như con điều té rớt xuống ngựa.

“Vô sỉ ”

“Nhanh cứu Hồ Chỉ huy sứ!”

Vô số người bất chấp nhả nhận, lập tức mắng lên, người kia cười đắc ý, lập tức ngồi trở lại, tiếp tục đi.

Giờ phút này Triệu Cát đã đứng lên, đôi mắt sau chuôi hạt bắn ra một tia lửa giận, làm càn, quá làm càn, quả thực là cả gan làm loạn, rõ ràng là đưa ngựa, đối phương lại đột nhiên công kích.

Chỉ có Thẩm Ngạo, giờ phút này lại biểu hiện trấn định thần kỳ, ánh mắt của hắn lóe lên, không nhin được nói: “Đây là yoga? Không đúng, lại có chút ít không giống, chỉ là vừa rồi động tác kia, thật đúng là cực kỳ giống.”

Phải biết rằng lúc người kia và Hồ Phấn dùng toàn lực thúc ngựa chạy như điên, cách xa nhau có nửa trượng, người kia đột nhiên làm ra một loại động tác kỳ quái, cơ thể và cốt cách toàn thân, lại là một loại thay đổi không thể tưởng tượng nổi, chỉ cần dùng chân ôm lấy dây cương, toàn thân có thể hết sức chăm chú đánh lên Hồ Phấn, bốn sự như vậy, cùng yoga đời sau có chút giống nhau, nhưng lại có chút ít bất đồng.

Nếu như đoán không có sai mà nói.., cái này nên là biến chủng của yoga, hoặc là nói thuộc về võ thuật nào đó kết hợp cùng yoga, từ khi vừa mới bắt đầu, Vương Tử kia căn bản không có ý định tổ chức trận đấu công bằng, tất cả, đều là sớm có mưu đồ.

“Vô sỉ, so với lão tử còn vô sỉ hơn!” Trong lòng Thẩm Ngạo cũng không nhin được nữa, mắng to, tuy hắn vô sỉ, nhưng vẫn còn bận tâm chút mặt mũi, vẫn còn biết hổ thẹn, ít nhất là phải thay mình tìm tất cả lý do, nhưng Su Thác Vương Tử quá vô sỉ, phảng phất tất cả đều theo lý thường, một điểm che dấu đều không cần, nói đùa ngựa, hắn có thể bảo người đi đánh quyền.

Giờ phút này, cái kia hỗ trợ đã chạy vòng quanh Uyển sông một vòng, khoan thai chạy trở về điểm xuất phát, dương dương đắc ý mà xuống ngựa, hành lễ về hướng Su Thác Vương Tử, đi đến sau lưng Vương Tử.

Su Thác Vương Tử cười ha hả nói: “Ván này, Lật quốc thắng.”

“Hừ, đánh lên chỉ huy Hồ Phấn, lại vẫn dám nói thắng? Quả nhiên là mọi rợ, chẳng biết xấu hổ, càng vô sỉ.” Lúc này mọi người nghị luận ào ào, có thể làm quần thần gọi thắng là vô sỉ, mọi rợ, cái Vương Tử này, coi như là đủ tiện rồi, dù sao đã muốn xé toang mặt, cái gì hữu hảo, lễ nghi đều là vớ vẩn.

Su Thác Vương Tử cười to, hành lễ về hướng Triệu Cát xa xa nói: “Hoàng đế bệ hạ, vừa rồi chúng ta là không phải từng nói qua, chỉ cần ai có thể chạy đến nơi, liền tính toán người đó thắng, có phải không? Vì cái gì giờ phút này Đại Tổng lại đổi ý?”

Mấy thị vệ nâng Hồ Phấn lên, bản thân Hồ Phấn bị trọng thương, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, Triệu Cát tự mình bước đi qua thăm hỏi, sắc mặt tối tăm phiền muộn rất đáng sợ, lại không để ý tới Su Thác Vương Tử, cao giọng nói: “Truyền thái y, nhanh, vịn Hồ ái khanh đi dưỡng thương.”

Chờ hắn quay đầu, Su Thác Vương Tử tiếp tục nói: “Quy củ đã định như thế này, như vậy Lật quốc dũng sĩ trên đường không cần thận trọng phải Đại Tổng, có cái gì không được? Đường đường Đại Tổng, đã tự xưng là quốc gia quân tử, thiên triều thượng bang, tại sao không dám không nhận thua? Hắn là Đại Tổng là không thua nổi sao?”

“Hừ” Triệu Cát hừ lạnh một tiếng, vẫn là không nói lời nào.

Người nào cũng biết, cái ván đầu tiên này thật sự là thua, tuy Bùn Bà La Nhân vô sỉ, nhưng không phá hư quy củ.

Chỉ là bày ở trước mặt Triệu Cát, là chọn lựa trận thứ hai, Hồ Phấn đã trọng thương, tự nhiên không thể ra lại sân, về phần những người khác, còn có ai thuật cưỡi ngựa cao hơn so với Hồ Phấn? Cho dù rất tốt, ai có thể vượt qua thân pháp quái dị của Bùn Bà La Nhân kia.

Một mảnh trầm mặc, Thẩm Ngạo vui mừng cười một tiếng, nói với Dương Tiễn bên cạnh thân: “Dương công công, dưới tình huống bình thường, lo âu cho quân vương có ban thưởng cái gì không?”

“Ban thưởng?” Dương Tiễn ngăn người, mới được là hiểu được, vội vàng nói: “Thẩm công tử muốn lên sân đua ngựa cùng Bùn Bà La Nhân?”

Thẩm Ngạo cười lạnh nói: “Người xem, tất cả mọi người không được, cái tên kia Bùn Bà La Nhân thấy, chẳng phải là cười Đại Tổng chúng ta không người sao? Đệ tử tay trái gà không chặt, lại có một nhiệt huyết sôi trào trung quân đền nợ nước, sao có thể không động thân đi ra?”

Dương Tiễn khẽ cau mày nói: “Thẩm công tử cũng sẽ biết kỹ thuật cưỡi ngựa?”

Thẩm Ngạo rất khiêm tốn nói: “Biết một chút như vậy.”

Thẩm Ngạo là một văn nhân, đối với ngựa có chỗ nghiên cứu đã là không đơn giản rồi, chẳng lẽ kỹ thuật cỡi ngựa cũng sẽ rất tốt sao?

Dương Tiễn lo lắng nói: “Như vậy Thẩm công tử phải cẩn thận, Bùn Bà La Nhân đáng giận vô cùng.”

Thẩm Ngạo cười nói: “Kỳ thật trong lòng đệ tử vẫn là rất sợ, chỉ là, nếu bệ hạ tùy tiện thưởng đệ tử một thớt bảo mã gì đó, đệ tử trong đầu nhớ tới thánh nhân dạy bảo, cái gì cũng không sợ.”

À, thì ra Thẩm công tử là muốn con ngựa này, trong lòng Dương Tiễn vùng trộm nở nụ cười, nhìn Thẩm Ngạo đột nhiên đi ra ngoài, cao giọng nói: “Cái trận đua ngựa thứ hai này, để cho đệ tử đến đua đi.”

Mọi người ngạc nhiên, đều là nhìn về phía Thẩm Ngạo, chỉ thấy thân hình gầy yếu kia của Thẩm Ngạo xuất hiện, giờ phút này lại đột nhiên có vẻ bắt đầu cao lớn hơn, vừa rồi không ít người còn cảm thấy người này không che đầy miệng, nhưng giờ khắc này, lại cảm thấy tiểu tử này kỳ thật cũng không phải quá xấu, phải biết rằng, đua ngựa cùng Bùn Bà La Nhân cũng không phải là chơi đùa, nếu là trong quá trình cưỡi ngựa bị bọn hắn đánh lén, đây tuyệt đối là không chết thì sẽ tổn thương, lúc này có thể chủ động xin đi giết giặc, khí phách không nhỏ.

Thẩm Ngạo không coi ai ra gì, hành lễ về hướng xa xa Triệu Cát nói: “Bệ hạ, xin người chấp thuận đệ tử tham gia thi đấu, đệ tử chỉ là chính là một thư sinh, bổn sự cỡi lừa cũng không tệ lắm, về phần cưỡi ngựa sao...” Lắc đầu thở dài: “Xe ngựa đệ tử đã ngồi qua không ít lần, kỹ thuật cỡi ngựa tinh xảo, lại chỉ giới hạn ở cỡi lừa, mà không phải là cưỡi ngựa, như vậy lại để cho một người thư sinh kỹ thuật cỡi ngựa hàng thấp nhất Đại Tống triều chiến đấu, đến so sánh cùng dũng sĩ Lạt quốc, nhìn xem kỹ thuật cỡi ngựa ai cao hơn!”

Cỡi lừa... Mọi người im lặng, mặc dù cái cỡi lừa này cùng cưỡi ngựa cùng có một chữ cưỡi, nhưng sai biệt cũng quá lớn đi à nha.

Ngược lại, có mấy người hữu tâm, lại làm như nghe hiểu lời Thẩm Ngạo nói, cái này gọi là khiêm tốn trước sĩ nhục sau, nói mình chỉ biết cỡi lừa trước, bởi như vậy, cho dù là thua cũng không mất thể diện. Nhưng nếu là thắng, cái kia tất nhiên là chứng minh một người thư sinh cỡi lừa Đại Tống, còn muốn lợi hại hơn so với Lạt quốc dũng sĩ bên người Vương Tử, Thẩm Ngạo này, thật sự là không lúc không đào bẫy rập, nói câu nào, sau một khắc sẽ quần người tiến vào đó.

Triệu Cát thấy Thẩm Ngạo xin đi giết giặc, trong lòng nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hôm nay bị cái tên Su Thác Vương Tử này làm cho tức giận đến hung ác rồi, trong lòng sớm đã không khoái, mà sân đua ngựa liên quan không nhỏ, nếu là thua, sẽ bị người trò cười, mà lại tổn thất cực lớn, lúc này ôm tâm tính ngựa chết, trước mắt thấy ngựa sống thì chọn luôn, nói: “Trẫm ái khanh, chú ý một chút.”

Một câu dẫn dò này là chân tâm thật ý, thậm chí còn tăng thêm vài phần tình cảm của Triệu Cát.

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, vốn là gọi một người cầm vệ tới, thì thăm vài câu cùng cầm vệ kia, cầm vệ kia liên tục gật đầu, chỉ là trong thần sắc nhiều thêm vài phần quái dị.

Gọi người dắt ngựa Hồ Phần tới, Thẩm Ngạo kéo lấy dây cương ngựa, cánh tay vuốt ve bờm ngựa, lập tức đi đến hướng Su Thác Vương Tử.

“Vương Tử điện hạ, vãn kế tiếp, vẫn là người kia tham gia thi đấu sao?”

Thẩm Ngạo mang dáng tươi cười cực kỳ sáng lạn, tuyệt đối không có một tí chế tạo nào, chân thành tha thiết mà nhìn qua Su Thác Vương Tử.

Su Thác Vương Tử cười lạnh nói: “Đúng thì như thế nào? Thẩm công tử có lẽ là nên chú ý một chút!”

Thẩm Ngạo thông dong cười nói: “Xin chuyển cáo đến người đó, bảo hắn chú ý một ít, tại hạ cỡi lừa... à, thời điểm cưỡi ngựa khó tránh khỏi làm ra một ít sự tình nhả nhặn. Chỉ là... đệ tử lại rất chờ mong trận thứ ba Vương Tử điện hạ có thể lên sân khấu, nếu là có thể phân cao thấp cùng Vương Tử điện hạ, vậy là cực kỳ tốt rồi.”

Su Thác Vương Tử hừ lạnh một tiếng nói: “Ta vẫn phải là đợi Thẩm công tử có năng lực đánh bại người bên ta trước, rồi mới nói những thứ này!”

Thẩm Ngạo và người bên Vương Tử đều tự mình lên ngựa, đã chuẩn bị kỹ càng, có nội thị cao giọng tuân lệnh một tiếng, hai người như mũi tên ghim ngựa lao ra, Thẩm Ngạo cỡi ngựa, thuật cưỡi ngựa lại cũng không phải tệ, thực lực tuyệt đối không dưới Hồ Phấn, hơn nữa hắn ngồi xuống con ngựa này, há lại là ngựa Ảp ngựa có khả năng so sánh, giống ngựa Ảp tuy rất ưu tú, đâu có thể so sánh với tuần mã huyết thống thuần khiết, cách vài giây sau khi chạy, Thẩm Ngạo liền nhanh chóng đẩy đối thủ rơi xuống dưới.

Gió lạnh thổi qua mặt, mang đến sự đau nhức, buộc tóc dài lên, đón gió phiêu động, Thẩm Ngạo giờ phút này, cực kỳ tỉnh táo, bên tai truyền ra tiếng gió ông ông cộng hưởng, phảng phất ngay cả màng tai đều nhanh chóng bị đâm thủng.

“Có gan thì người cứ lập lại chiêu cũ, xem bốn công tử thu thập người như thế nào.” Thẩm Ngạo mắng trong lòng, nhưng không có ngoái đầu nhìn lại, toàn thân căng cứng, người bên Vương Tử kia phía sau, tùy thời đều có thể triển khai đánh lén, hắn không nghĩ tới là, mình sắp bị nện xuống ngựa.

Tất cả mọi người ngừng hô hấp lại, đột nhiên, có người kinh hô một tiếng: “Thẩm công tử chú ý.” Một tiếng cảnh cáo này là vì đối thủ Thẩm Ngạo sau lưng lại diễn lại trò cũ, vẫn là động tác đối phó Hồ Phấn, toàn thân bắt đầu vận vẹo theo góc độ không thể tưởng tượng nổi, nhất là cái cánh tay kia, duỗi ra phía trước, lướt qua đầu ngựa, động tác cực kỳ quái dị.

Một quyền đã bắt đầu đánh tới hướng Thẩm Ngạo, gió lạnh không ngừng quét, cái nắm tay kia cách thân thể Thẩm Ngạo vài chục cm.

Đám khán giả đều lo lắng, có ít người thậm chí đem đưa mắt đi qua, không dám xem Thẩm Ngạo nữa, cho dù là Triệu Cát, giờ phút này tâm cũng nhảy tới cổ họng, bắt đầu sắc mặt xanh trắng, đứng dậy găm nhẹ nói: “Nếu Thẩm Ngạo có việc, Trầm tình nguyện không cần cái bang giao này, cùng...”

Một câu đằng sau lại cũng không nói ra được, tất cả mọi người ngạc nhiên, bởi vì trong lòng bàn tay Thẩm Ngạo, không biết từ nơi này mọc ra một cây gậy, không sai, là một cây gậy, chỉ có to bằng ngón cái, đen nhánh, ánh tuyết phản xạ, lộ ra là chế tạo bằng gang.

“Cái cây gậy này, giống như là báng thương của cấm quân.” Người nói chuyện là một quan viên công bộ, chuyên môn phụ trách tạo khí giới, vừa thấy phẩm chất, độ dài ngắn cây gậy kia, lập tức liền nhận ra.

Cấm quân dùng vũ khí rất đa dạng, trong đó có một loại vũ khí gọi là thương, loại này báng thương không phải bằng gỗ, mà là gang đúc thành, thân thương mặc dù ngắn, nhưng sức nặng lại không nhẹ.

Ngay tại nháy mắt tất cả mọi người hoảng hốt, tiếng giận dữ găm lên truyền ra: “Hừ, đồ mất dạy không học giỏi, học người đánh lén, trộm sức vậ!”

Cái rống giận không hiểu thấu này vừa dứt, liền nghe được thanh âm kim loại đánh gân cốt, ba, tiếp theo là xương cốt vỡ vụn truyền ra.

Mọi người run sợ trong lòng mà quan sát, chỉ thấy báng thương đập trúng cánh tay vùng tới, người bên Vương Tử bị đau mà kêu một tiếng, vội vàng ngồi ngựa, báng thương tại giữa không trung xẹt qua nửa hình cung, rồi lại là hung hăng đập, lúc này đây không phải cánh tay, mà là vai.

Ba...

Ba...

Mọi người ở đây, không người nào không phải là đại nho đọc đủ thứ kinh thư, ngoài ra, cũng là nội thị cả ngày ở trong cung, lúc này nghe được tiếng va đập giữa kim loại và thân thể, chứng kiến tràng diện hành hung hung tàn kia, thoáng cái đều ngây dại.

Chỉ thấy người hỗ trợ Vương Tử tự lập tức té xuống đất, toàn thân đầy máu ứ đọng, sắc mặt nhợt nhạt, mồ hôi to như hạt đậu không ngừng rơi xuống, hiển nhiên trên người không chỉ một chỗ gãy xương.

Thẩm Ngạo ngoái đầu nhìn lại, cười một tiếng, làm cho người ta thoáng cái quên sự hung tàn của hắn, chậm rì rì cỡi ngựa, thật là có vài phần tự nhiên cỡi lừa, chậm rãi đi dạo một vòng quanh Uyển sông, trở lại điểm xuất phát, xuống ngựa mỉm cười nói: “Xin hỏi Vương Tử điện hạ, cái vấn đề thứ hai này, là người nào thắng?”

Su Thác Vương Tử vốn là trợn mắt há hốc mồm, về sau cơ hồ là hận không thể đánh chết Thẩm Ngạo.

Về phần Thảm Ngạo, vấn đề này không biết là Su Thác Vương Tử có kịp phản ứng hay không, hay là Thảm Ngạo quá ác, lại không trả lời được, theo như quy củ, Thảm Ngạo xác thực là người thứ nhất về đích, nhưng thời điểm hấn đua ngựa rõ ràng mang theo báng thương. Chỉ là, đây là việc nhỏ, trong quá trình đua ngựa đã có thể để hai bên ẩu đả, mang một báng thương, lại có cái gì đáng nói? Lời này, Su Thác Vương Tử tự mình nói, hấn muốn chỉ là kết quả, Thảm Ngạo liền cho hấn kết quả như vậy.

Thảm Ngạo cười đến rất vui vẻ rất sáng lạn, trong lòng nghĩ, vốn đang thật sự là muốn giảng đạo lý cùng Vương Tử này, nhưng lại muốn động nắm tay quả đấm, không làm sao hơn, thân là Vương Tử còn tung tóe như vậy, bổn công tử đành phải dùng báng thương hầu hạ rồi, cái này là gì? Gậy ông đập lưng ông?

164. Chương 163: Không Khách Khí

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 163: Không khách khí

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Công phu cao tới đâu, cũng sợ dao thái rau, không cần biết ngươi là thần công yô-ga gì, còn là cái gì nhanh như gió, gặp phải Trầm đại gia, cũng chỉ có nghĩ phần cơm.

Thảm Ngạo cười mỉm quơ quơ báng thương trong tay, càng xem càng cảm thấy yêu thích.

Nhìn qua Su Thác Vương Tử, Vương Tử cười lạnh, cũng là bị Thảm Ngạo vừa rồi đánh ác liệt dọa cho sợ, xem người bên mình, giờ phút này đã là hấp hối, toàn thân run rẩy, nhất là nơi cánh tay, lại càng gãy xương, đau nhức kêu to oa oa.

Đối với cái này, Thảm Ngạo thờ ơ, hấn thờ phụng pháp tắc chỉ có một, đi ra ngoài lẩn lộn, luôn muốn phải dùng. Cái tên này vương bát đần Lạt quốc và Hồ Phần Chỉ huy sứ không cừu không oán, nhưng lại không chút do dự xuống tay rất nặng, Hồ Phần quảng xuống ngựa, bản thân cũng bị trọng thương, cũng không thấy bọn hấn lộ ra một chút thương cảm, đã muốn chơi, phải biết chịu thua, cho nên đối với loại người này, cần bản không cần đồng tình.

Thảm Ngạo cất kỹ báng thương, cầm ở bên hông, nhắm mắt theo đuôi, đến gần hướng hoàng đế bên kia một chút, chấp tay hành lễ nói: “Hoàng thượng, cái vấn đề thứ hai này, đệ tử may mắn không làm nhục mệnh, may mắn chiến thắng.” Hấn thở dài: “Đệ tử chỉ biết cời lừa, cái cưỡi ngựa này lại là để đại cô nương xuất giá, nhưng, cũng may bạn bè quốc tế vô cùng khách khí, đa tạ nhiều, nếu không dùng thì phân lượng đệ tử, chỉ sợ sớm đã thất bại thảm hại.”

Còn nhiều điều nữa đều nhường cho bạn bè quốc tế, Thảm công tử thật sự quá khiêm nhường, bạn bè quốc tế lại vô cùng đa tạ, muốn không đa tạ cũng không được, đến bây giờ cũng không đứng dậy được mà.

Triệu Cát lạnh lùng, không khỏi gật gật đầu, chỉ ừ một tiếng, đối với cách Thảm Ngạo làm không cổ vũ, cũng không phê bình, lời nên nói, chuyện nên làm, tự nhiên có Thảm Ngạo đi nói vì hấn, làm vì hấn.

Thảm Ngạo đánh một gậy kia xuống dưới, xác thực giải mối hận trong lòng hấn, Su Thác Vương Tử hung hăng càn quấy trước, Triệu Cát cũng không có bảo tồn cái thương cảm gì, đám người mọi rợ này, nên giáo huấn xuống một chút.

Về phần cấm vệ trong nội cung, ánh mắt xem Thảm Ngạo tự nhiên bất đồng, vừa rồi Hồ Phần Hồ đại nhân bị đánh ngã, là người lãnh đạo trực tiếp của bọn hấn, Hồ đại nhân chịu nhục, bọn hấn cảm giác như mình bị nhục, lúc này Thảm Ngạo vừa ra tay, phong cách hành sự rất phù hợp tâm ý của bọn hấn, lại báo thù vì bọn hấn, làm chuyện bọn hấn muốn làm rồi lại không dám làm.

Thẩm Ngạo khẽ mỉm cười, một gậy này còn có tác dụng rất lớn, nhất là báng thương cắm ở bên hông, ngay cả đi đường đều mang theo một trận gió, cực sướng. Xoay người trở về nói với Su Thác Vương Tử: “Vương Tử điện hạ, cái trận thứ ba này, có phải là nên để điện hạ ra tay.”

Su Thác Vương Tử nổi giận dùng dùng liếc nhìn Thẩm Ngạo, mới vừa rồi hẳn là người gây sự, hôm nay người gây sự này lại đổi thành Thẩm Ngạo, dùng tác phong làm việc của Thẩm Ngạo, Vương Tử tin tưởng, trận đấu tiếp theo, cái báng thương này nhất định sẽ rơi đến trên người mình, người này không biết lưu tình đâu.

Nhưng nếu là buông tha cho cái trận thứ ba này, không những Lạt quốc thua đổ ứớc, mắt thấy tiểu mỹ nhân sắp tới tay không cánh mà bay, chính là hẳn cũng bị người chế nhạo.

Hắn trầm ngâm một lát, cười lạnh nói: “Tốt, Tiểu Vương chơi cùng người một lần.” Bô bô nói vài câu Lạt quốc đối với người hỗ trợ khác sau lưng, người hỗ trợ kia gật gật đầu, nhưng lại rút đao bên hông ra, hai tay cung kính giao trên tay Su Thác.

Mọi người xem xét, đều hít một hơi khí lạnh, Vương Tử này là muốn động đao rồi, cực kỳ khủng khiếp, vốn là đua ngựa biến thành thi đấu quyền, thi đấu quyền lại biến thành đấu đá, hôm nay lại ngay cả đao găm đều có công dụng, giống như là muốn chém giết luận võ.

Su Thác nhẹ nhàng cười nói: “Thẩm công tử, xin mời.”

Thẩm Ngạo cảnh giác lên, không thể tưởng được, lúc này Su Thác Vương Tử rõ ràng chơi nổi, phang hẳn hoạt động cắn xé nhau, các loại võ thuật hỗ trợ yô-ga kia, Vương Tử này hơn phân nửa cũng đã biết, nhưng lại mang theo đao, lành ít dữ nhiều đây mà.

Tên đã trên dây, không phát không được, đến nơi này, Thẩm Ngạo có một loại cảm khái số mình hơi hẩm hiu, đôi mắt nhìn lại hướng quan lại và bọn thị vệ, chứng kiến rất nhiều người toát ra ý đồng tình và không muốn, không nhìn được suy nghĩ trong đầu, ờ, ờ, như thế nào không ai đứng ra trò chuyện vậy, người ta ngay đao găm đều đã động rồi, không phải thực sự bắt ta, một người thư sinh đi đốc sức liều mạng chứ?

Ai, xem ra đầu năm nay nhân tâm cũng không quá tin cậy, Thẩm Ngạo đành phải rút cây gậy ra, một lần nữa nhảy lên ngựa đi. Su Thác Vương Tử lại gọi người hỗ trợ mang một con ngựa đến, hùng hổ nhìn qua Thẩm Ngạo, tràn đầy sát khí đằng đằng, nhẹ nhàng không ngừng cười.

“Tiểu Vương cầm đao chắc là không biết khoan dung, Thẩm công tử không cần phải khách khí.” Một câu nói kia đầy ý tứ hàm xúc, khiêu khích rõ ràng, hiển nhiên Su Thác Vương Tử nắm chắc thắng lợi trong tay, thân mình có công phu yô-ga rất cao minh. Trong tay có đao, trong lòng không hoảng hốt, không hề để Thẩm Ngạo vào mắt.

Thẩm Ngạo ngưỡng ngừng cười một tiếng: “Điện hạ yên tâm, đệ tử nhất định sẽ không khách khí.” Khách khí cái rắm, ai khách khí người đó xong đời, cái đao kia không có mắt đâu.

Hai người sóng vai thừa cưỡi ngựa, tại trước mắt bao người, chờ đợi một tiếng ra lệnh.

Nội thị kia tuân lệnh, hơi có vẻ có chút khấn trương, thanh âm run rẩy nói: “Mở...”

Chữ thi đấu còn chưa phát ra, Su Thác Vương Tử đã muốn dục ngựa bắt đầu bốn ba, nắm chặt đao trong tay, trong lòng nghĩ: “Đợi tên Thẩm Ngạo kia xông lên trước, ta vỗ xuống một đao, nhìn xem hẳn ngăn cản như thế nào.” Trong lòng âm thầm đắc ý, thành linh Thẩm Ngạo đổ ập tới từ phía sau, chính là một trận nện loạn xì ngầu.

“Vô sỉ, tiểu nhân!” Su Thác Vương Tử giận dữ, trận đấu vừa mới bắt đầu, chiến ngựa còn chưa bắt đầu chạy như bay, không ngờ Thẩm Ngạo đã động thủ trước, Su Thác hoàn toàn không có chuẩn bị, cho rằng Thẩm Ngạo sẽ như lúc trước, vốn là chạy ra trăm trượng mới động tay, ai ngờ Thẩm Ngạo thật đúng là một điểm khách khí đều không có, cái chữ thi đấu kia vừa mới rơi xuống, báng thương liền quét tới, đánh cho hắn không kịp trở tay.

Ba... Thân gậy đập trúng vai Su Thác Vương Tử, một sự đau đớn đến tâm can truyền khắp toàn thân, Su Thác Vương Tử suýt nữa hôn mê bất tỉnh, khẽ cắn môi, tay kia cầm đao, đang muốn chém tới, ai ngờ hẳn có lẽ là chậm một bước, loại sự tình đánh nhau này, xem xét đúng là ai đi đầu, cái báng thương kia dùng

sức quay ngoắt sang bên, lại trúng ngực Su Thác, chỉ nghe Thẩm Ngạo cười ha ha nói: “Điện hạ, mau nhìn, đệ tử muốn nện vào đầu ngươi.”

Một câu nói kia vừa nói ra, Su Thác Vương Tử lập tức cả kinh trong lòng, nếu thật sự đập trúng đầu, mình đầu còn có mệnh sống tiếp, vội vàng giơ đao lên muốn tiến hành đón đỡ. Ai ngờ Thẩm Ngạo lại cười ha ha một tiếng, báng thương trong tay lại quét ngang qua, thoáng cái hung hăng nện ở trên lưng Su Thác Vương Tử.

Ba cú báng thương cực nặng này nện xuống, Su Thác Vương Tử thoáng cái đã mất đi trọng tâm, rơi xuống ngựa, đao sớm đã văng đi, không biết đến nơi nào.

Liên như lúc trước, Thẩm Ngạo khoan thai ghim ngựa đi quanh Uyển sông, dạo qua một vòng, trở lại điểm xuất phát. Cái ván thứ ba này, thắng cuộc đột nhiên lại thoải mái hơn nhiều.

Su Thác Vương Tử đứng lên từ trong đồng tuyết, toàn thân đã là vô cùng đau đớn, được người hỗ trợ vịn, tại trước mắt bao người khắp khiêng tập tễnh bước đi, mặt mũi mất hết.

Hèn hạ, vô sỉ, Su Thác chửi bới trong lòng, bờ môi run rẩy, mắt lộ ra hung quang. Hết lần này tới lần khác, Thẩm Ngạo kia lại ghim ngựa đi tới, cười ha hả nói: “Vương Tử điện hạ, ba ván hai thắng, hình như điện hạ đã thua.”

Su Thác nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi dám đánh bốn vương, cái này Đại Tổng triều đều không có lễ nghĩa, khinh thường sứ thần, không cần phải nói, lại vẫn đánh đặc phái viên, hừ, cái đó và nghị luận không cần bàn lại. Đợi ta trở lại trong nước, nhất định hướng phụ vương chờ lệnh, suất quân đánh chư bộ Thổ Phồn.”

Quần thần nhất thời xúc động, cái tên Vương Tử này, thật sự là vô sỉ tới cực điểm, trận đấu là hãn đưa ra, đánh người cũng là hãn sai sử trước, hôm nay thi đấu đua ngựa chỉ là phụ, đánh người đánh không thắng, rồi lại là chơi xấu.

Thẩm Ngạo cười ha ha: “Điện hạ muốn đánh Thổ Phồn thì cứ đánh là được.” Hãn lại xuống ngựa, cất cao giọng nói: “Đại Tổng triều chỉ cần viết một lá thư, đồng ý thông thương mậu dịch cùng Sudan, mời Sudan đả thông thông thương cùng Đại Tổng ta th, không tốn hao một văn đồng tiền, một thốt gấm, là bắt người nước mất nhà tan.”

Hãn cười ha ha một tiếng, lại xa xa hành lễ về hướng Triệu Cát nói: “Bệ hạ, đệ tử nghe nói, gần lãnh thổ Lạt quốc có một nước diện tích mấy trăm dặm, quốc gia này có mười vạn đại quân, người trong nước yêu nhất là thông thương mậu dịch.”

Xin bệ hạ viết một lá thư, đồng ý thông thương đường bộ cùng với Sudan, quốc gia Sudan tất nhiên vui mừng khôn xiết, không tới ba năm, tự nhiên suất quân đả thông thông đạo thông thương mậu dịch đường bộ cùng Đại Tổng. Tới lúc đó, Lạt quốc đã không còn sót lại chút gì, cái họa tâm phúc Thổ Phồn quốc, tự nhiên sẽ tiêu tan.”

Thẩm Ngạo nói một phen, lập tức lại làm cho Su Thác ngạc nhiên, rồi lại quá sợ hãi, quốc gia theo lời Thẩm Ngạo, chính là Sudan nằm ở phía bắc Thiên Trúc, một nhánh nhỏ người Đột Quyết, bọn hãn không ngừng xoi tái phía bắc Thiên Trúc, chỗ lãnh thổ quốc gia khổng lồ, cách Ly Dữ(thủ đô) Lạt quốc cũng không quá xa, nếu Đại Tổng thật sự viết thư, cái này cực kỳ không ổn.

Lúc này đau đớn toàn thân lại truyền ra, cắn răng, hận đến chết, liếc nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Lạt quốc mến ân đức thiên triều đã lâu, nguyện tiến cống xưng thần, cùng Thổ Phồn chư bộ kết tình huynh đệ bang giao.”

Chúng thần xôn xao, ai cũng chưa từng nghĩ đến, Thẩm Ngạo nói một phen, đã có hiệu quả như vậy.

Triệu Cát khẽ nhíu mày, lập tức liền minh bạch, người Tây Hạ là uy hiếp đối với Thổ Phồn, Lạt quốc cũng là uy hiếp đối với Thổ Phồn, nhưng Lạt quốc này làm sao không có uy hiếp? Phương pháp xử lý của Thẩm Ngạo, đơn giản là kẻ sách liên hoàn mà thôi, lôi kéo địch nhân của địch nhân tới đánh địch nhân.

Nghĩ thông suốt cái này, Triệu Cát cười ha ha một tiếng: “Người tới, mau đỡ Vương Tử đi trị thương, sự tình đàm phán hoà bình, không cần nóng lòng nhất thời.”

Một hồi yến hội êm đẹp, biến thành đấu võ mồm, lập tức đấu võ mồm lại thành đua ngựa, đua ngựa về sau, rồi lại là ẩu đả, diễn biến cực nhanh, làm cho người ta trợn tròn mắt lú lười, lúc này, trận yến hội này đã đến khâu cuối cùng, sự tình bang giao cũng nhìn thấy ánh rạng đông, không ít người cáo từ tản đi.

Thẩm Ngạo cũng không ngưng lại nhiều, tràn đầy cảm khái dắt ngựa ra khỏi vườn ngự uyển, con ngựa tốt hôm nay đã về Thẩm Ngạo rồi, hoàng thượng chính miệng ban cho, một hồi yến hội, buôn bán lời một con ngựa, cũng không phải có hại chịu thiệt.

Về phần đánh đấu Vương tử lưu lại tiếng xấu, hẳn đều không để ý, người ta đã động đao, hẳn không có đạo lý không đánh đòn phủ đầu, Vương Tử kia cũng là rất đại độ, rõ ràng cho là Thẩm Ngạo hẳn sẽ khách khí, còn tưởng rằng Thẩm Ngạo sẽ ở nửa đường động thủ, lại không biết Thẩm Ngạo là người không khách khí nhất, bắt đầu thi đấu chính là một trận đau nhức nằm bẹp dí, dù hẳn có tất cả bốn sự, gặp phải loại tình cảnh này cũng chỉ có bị đánh.

Thẩm Ngạo cỡi ngựa, chậm rì rì đi dạo trên đường, con ngựa này xác thực là ngựa tốt khó có được, cực kỳ thần tuấn, phảng phất có thể thông hiểu tâm ý người, không đợi Thẩm Ngạo thúc dục, liền có thể khống chế tiết tấu tốc độ.

Trở lại phủ Kỳ Quốc công, lúc này đã không còn sớm, môn nhân xa xa nhìn thấy Thẩm Ngạo trở về, vội vàng nghênh đón, cười ha hả nói: “Biểu thiếu gia, đây là ngựa gì, giống như không phải ngựa ở phía trong chuồng. Dương ca không phải vội vàng đánh xe mang người đi trong nội cung dự tiệc sao? Vì sao không thấy hần theo biểu thiếu gia trở về.”

Thẩm Ngạo cười ha ha, nhảy xuống ngựa, đem dây cương giao cho môn nhân, cười nói: “Cái con ngựa này là ta thắng trở về, về phần Dương ca, đã bị ta bỏ lại phía sau.”

Mặc dù Thẩm Ngạo là biểu thiếu gia, nhưng đối với mọi người cao thấp trong phủ hết sức hòa ái, cho nên môn nhân vừa nghe, vui rạo rức mà kéo cương ngựa, vượt ve bờm ngựa nói: “Cái con ngựa này lại là vật quý hiếm, theo ta thấy, ở phía trong chuồng không có một con ngựa nào tốt hơn so với hần, biểu thiếu gia có thể thắng nó trở về, nhất định mất một phen công phu.”

Đương nhiên mất rất nhiều công phu, hơi kém một chút đã đưa tánh mạng mình lên bàn thờ rồi, Thẩm Ngạo nhếch miệng mỉm cười, nói: “Người thật lắm miệng, nhanh mang con ngựa đến trong chuồng đi, gọi người mã phòng chăm sóc thật tốt.”

Người sai vật cười hì hì một tiếng, kéo ngựa đi.

Vào trong phủ, trở lại chỗ ở của mình, lại chứng kiến Chu Nhược buồn phiền đứng cách đó không xa, Thẩm Ngạo nhìn thấy nàng, liền nói về hướng nàng: “Biểu muội, người làm cái gì vậy? Vì cái gì chỉ đi dạo bên ngoài, không tiến vào ngồi một chút?”

Chu Nhược nhất thời có phần cảm thấy xấu hổ, đi cũng không được, không đi lại có chút ít cảm thấy khó xử, do dự một chút, mới được là ra về trấn định mà ưỡn ngực, trong lòng suy nghĩ: “Sợ hần làm cái gì, ban ngày ban mặt, còn sợ bị người ăn sao?”

Tiếp theo là cười một tiếng, dịu dàng đi qua, lúc đi sát vào Thẩm Ngạo, thấy quần áo Thẩm Ngạo có chút mất trật tự, mấy chỗ có nước tuyết thấm ướt rồi, liền nhướn mày nói: “Biểu ca, người là đi dự tiệc, như thế nào biến thành bộ dạng chật vật này trở về?”

Hôm nay coi như sống yên ổn, cuối cùng còn gọi một câu biểu ca, cũng không uống lúc trước hần làm việc vì nàng.

Thẩm Ngạo mời Chu Nhược vào trong phòng, cười ha hả nói: “Tự nhiên là vì sự tình Lạc quốc Vương Tử anh tuấn tiêu sái kia.”

165. Chương 164: Một Người Chăm Chỉ.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 164: Một người chăm chỉ.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Vừa nghe đến Lạt quốc Vương Tử, Chu Nhược thoáng chốc đã thay đổi, mày nhíu lại thật sâu, khó chịu nói: “Cái tên Lạt quốc Vương Tử này cũng dữ tiệt sao?”

Thẩm Ngạo nói: “Há đừng lại là dữ tiệt, trận quốc yến này, hấn chính là nhân vật chủ yếu. Còn nữa, hấn còn muốn cầu thân biểu muội nữa đó! ”

Chu Nhược cả kinh, tâm tư đều bắt đầu đứng dậy, một đôi mắt đẹp trừng lớn nhìn qua Thẩm Ngạo: “Hoàng thượng đáp ứng rồi sao?”

Thẩm Ngạo thoáng cái trở nên nghiêm mực: “Lạt quốc Vương Tử từ xa ngàn dặm đến để van cầu thân, người nói hoàng thượng có thể phản đối sao?”

Đôi mắt Chu Nhược lập tức ảm đạm xuống, sâu kín nói: “Ta... ta, biểu... biểu ca...” Nàng nhất thời sợ đến phát run, nếu hoàng thượng mở miệng, cái này thành kết cục đã định, nếu thật sự phải gả cho Lạt quốc Vương Tử kia, Chu Nhược tình nguyện chết.

Vừa nhắc con mắt, Thẩm Ngạo liền trông thấy trong mắt của nàng có một đoàn nước mắt, Chu Nhược bình thường rất lạnh lùng, lại rất ít biểu hiện ra một mặt nữ tử yếu đuối, giờ phút này, bộ dáng yếu nhược hiện ra, Thẩm Ngạo chưa từng thấy .

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Biểu muội đừng nóng vội, trước hết nghe biểu ca nói xong đã. Lạt quốc Vương Tử kia muốn kết hôn biểu muội, biểu ca đã ở đó, có thể đáp ứng không? Tự nhiên là không thể đáp ứng, vì vậy biểu ca tức giận, tìm cái gây lớn, quát cái tên Vương Tử này một chầu, hiện tại tên Vương Tử chỉ sợ còn đang ở trên giường kêu la, về phần sự tình kết thân, hoàng thượng thấy biểu ca lợi hại, về sau, cũng bỏ đi chủ ý này.”

Chu Nhược vừa nghe, liền cho rằng Thẩm Ngạo cố ý dọa nàng, nước mắt còn chưa lau khô, liền giận dữ nói: “Quá đáng giận, thì ra người đang nói vậy!” Nàng hừ một tiếng bé không thể nghe, còn muốn tiếp tục nói, lại bị thanh âm khác cắt đứt.

Liền nghe được bên ngoài có người hô: “Biểu thiếu gia, biểu thiếu gia, cấm quân trong nội cung tới tìm người.”

Chu Nhược vừa nghe, nhân tiện nói: “Biểu ca, chớ không phải người chọc giận tới thiên nhan, cấm quân tới bắt người chứ?”

Đang nói, liền có một tráng hán cầm thương có chùm tua đỏ nón Phạm Dương, mặc áo giáp da tê giác phá cửa mà vào, người này ngày thường cực kỳ khôi ngô, nón Phạm Dương dè trước mặt, chỉ lộ ra chòm râu trên má, liếc nhìn Thẩm Ngạo, lập tức chấp tay trước ngực hành lễ nói: “Tại hạ cấm quân Ngụ hầu Đặng Long, bái kiến Thẩm công tử.”

Đặng Long đưa con mắt lên xem xét, trong phòng còn có người, ồ, đúng là mỹ nhân, như thế nào trên mí mắt còn mang nước mắt? Cái này... Cái này... Hấn hiểu được, vừa rồi còn là một bộ dạng đứng đắn, giờ khắc này đột nhiên lộ ra một tia mập mờ vui vẻ, nói: “Thì ra Thẩm công tử đang làm việc, ai, quấy rầy, quấy rầy, tại hạ là người thô hào, cứ xông tới như vậy, đúng là hư hỏng chuyện tốt của công tử.” Xoay người rồi đi, giả trang ra một bộ dạng cái gì cũng không trông thấy.

Chu Nhược sao không nghe hiểu ý tứ Đặng Long, gắt một cái, nóng nảy gấp rút mà bước thẳng đi.

Đặng Long đánh giá bóng hình xinh đẹp Chu Nhược, cười ha hả mà nhìn Thẩm Ngạo nói: “Thẩm công tử có kỹ thuật cỡi ngựa tinh xảo, đối với nữ nhân cũng là rất tinh thông nha, thật sự là làm người ao ước.”

Thẩm Ngạo xụ mặt nói: “Nói bậy bạ gì đó, đây là biểu muội ta, Đặng Ngụ hầu, người đường đột mà xông vào trong phòng ta làm cái gì?”

Đặng Long hít sâu một hơi, mang theo ý tứ xấu hổ nói: “Thì ra là biểu muội, thật có lỗi, thật có lỗi, tại hạ còn tưởng rằng...” Cười cười, tiếp tục nói: “Kỹ thuật cỡi ngựa của công tử tinh xảo, lại làm Lạc quốc Vương Tử kia mất mặt, Vương Tử này chính là loại người có thù tất báo, nói không chừng sẽ gây bất lợi đối với công tử, tại hạ phụng lệnh Dương công công, đến đây làm cận vệ cho công tử.”

Bảo tiêu? Thẩm Ngạo đánh giá thân thể Đặng Long, quả nhiên oai hùng hùng tráng, trên mặt tuy là như tắm gió xuân, nhưng cái ‘hòa ái’ trong đôi mắt kia lại thỉnh thoảng hiện ra vẻ tháo vát.

Thẩm Ngạo rất cảm động nói: “Vẫn là Dương công công tâm tư tinh tế tỉ mỉ, người vừa nói như vậy, ta thật là có một chút cảm giác không an toàn, xin hỏi một chút, người ăn ở ở chỗ này của ta, là Dương công công chi trả sao?”

Một câu nói kia lại hỏi khó Đặng Long rồi, nói: “Cái này sao, tại hạ cũng không biết, Dương công công không đề cập. Kỳ thật ý tứ của Dương công công, chính là ý tứ hoàng thượng, hoàng thượng đã muốn tại hạ đến bảo vệ công tử, cái sự tình ăn ở này có lẽ có thể đến quốc khố nhận.”

Thẩm Ngạo yên tâm, không phải hấn không nữ, thật sự là Đặng Long này quá khôi ngô (cao lớn), xem xét chính là người ăn uống nhiều, tiêu hao thật sự quá lớn, có chút không chịu đựng nổi. Thẩm Ngạo nghe được hai chữ hoàng thượng, sắc mặt lại xiết chặt, rất chân thành nói: “Thì ra là ý tứ của hoàng thượng, ai nha nha, đệ tử vô đức vô năng, lại không phải là cái thân thể gì quý giá, may mắn biết cười con lừa, lại để cho hoàng thượng hoài niệm, thật sự là làm cho người ta cảm động.”

Làm ra bộ dáng lịch sự, Thẩm Ngạo mời Đặng Long ngồi xuống, Đặng Long cũng không ngồi, nói: “Tại hạ đứng đã quen, xin công tử tự tiện, ta là người thô kệch, tuy là không hiểu quy củ, chỉ là công tử có cái gì phân phó, chỉ cần mở miệng là được.”

Tiếp theo, hấn thần thần bí bí mà hạ giọng nói: “Chuyện này, không biết bao nhiêu huynh đệ ta hăm mộ đó, đều nói công tử ân oán rõ ràng, là bạn tốt Tiền điện Đô Chỉ Huy Sứ tư chúng ta, các huynh đệ Chỉ huy sứ tư cực kỳ bội phục công tử.” Hấn cười ha ha một tiếng, tiếp tục nói: “Hồ đại nhân thương thế khá tốt, hấn gọi người mang hộ một câu nói cho công tử, Hồ đại nhân thiếu công tử một cái nhân tình.”

Thẩm Ngạo minh bạch, khó trách Đặng Long này thân thiện như thế, chẳng những là hoàng thượng cùng Dương công công dạn dò, người lãnh đạo trực tiếp của hấn, Tiền điện Đô Chỉ Huy Sứ chỉ sợ cũng an bài vài câu, liền cười nói với Đặng Long: “Khách khí, khách khí, mọi người chiếu cố nhau.”

Đặng Long nghiêm mặt nói: “Thẩm công tử không cần phải nói cái lời nói gì khách khí, hai bên chiếu cố cái gì, lời nói đó có vẻ quá xa lạ, sau này Thẩm công tử đi chỗ nào, tại hạ ở nơi đó, không để công tử gặp nạn.”

Thẩm Ngạo nói: “Nếu ta vào nhà vệ sinh?”

Đặng Long không chút do dự nói: “Ta liền chờ ở cửa ra vào nhà vệ sinh.”

Rất chuyên nghiệp đó, Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Nếu ta đi Thì Hoa Quán?”

Đặng Long ngơ ngàng, lập cười tức ha ha nói: “Cái này tốt hơn, công tử gặp cô nương ở đâu, ta sao, ở bên ngoài cũng sẽ có cô nương, chúng ta cùng lên Vu sơn.”

Đồ mồ hôi, cùng lên Vu sơn, lời này như thế nào có ít ý tứ không đúng lắm, Thẩm Ngạo lập tức tưởng tượng, người này không phải là người có vấn đề chứ?

Thẩm Ngạo vội vàng dời chủ đề, không dám thảo luận sâu hơn xuống dưới, nhân tiện nói: “Đặng đại ca đã đến Ngụ hầu, chắc hẳn quan hàm không nhỏ, ta hỏi người, người thiện sử dụng vũ khí gì?”

Đặng Long vốn là lộ ra vẻ kiêu ngạo, tiếp theo lại mang một ít hổ thẹn, nói với Thẩm Ngạo: “Bàn về chức quan chứ sao... . .” Hấn duỗi ra một ít ngón cái, cười khổ nói: “Ta là cái này.” Ý nói quan hơi nhỏ có chút nói không nên lời: “Nhưng nếu nói vũ khí, tại hạ tinh thông mười tám món binh khí, không phải tại hạ khoác lác, trong nha môn Tiền điện Đô Chỉ Huy Sứ tư, võ nghệ tại hạ cũng là xếp trên, nhất là một thanh đao, chém xuống tất nhiên là kín không kẽ hở, cho dù là chư vị Đô đầu, Đề hậu cũng không phải đối thủ tại hạ, các huynh đệ nâng đỡ, đưa cái tên hiệu, gọi là con cọp.”

Con cạp? Danh tự tốt, quả nhiên không ngoài bốn công tử dự liệu, bảo kê khá tốt đây. Trong lòng Thẩm Ngạo thầm nghĩ may mắn, vội vàng ôm quyền nói: “Thì ra là Con cạp huynh, thất kính, thất kính.”

Đặng Long ha ha cười nói: “Công tử khách khí, tại hạ còn phải hướng công tử nhiều hơn học tập, hôm nay công tử làm vài việc lớn kia, quả nhiên là thanh thế làm cho người ta sợ hãi, lực đạo không nhẹ.”

Thẩm Ngạo đắc ý cười ha ha một tiếng, thực sự vì chính mình phát huy vượt xa người thường mà cảm thấy thoả mãn.

Nói chuyện một phen, Đặng Long lại chậm rãi quen biết cùng Thẩm Ngạo, ngày đó hắn liền trực tiếp lấy chăn nệm tới, nằm ngủ trong phòng nhỏ Thẩm Ngạo. Thẩm Ngạo một đêm không ngủ, lại bắt đầu đốt đèn tu sửa văn vẻ, lúc này đây phá đề là án theo Trần Tế dạy, dùng một biết hai, dùng một biết mười để phá đề, có Trần Tế dẫn đường, tư duy lập tức bắt đầu khoáng đạt, cầm bút vẩy mực, công tác liên tục, lại quy củ sửa mấy chỗ khuyết điểm trước đó Trần Tế chỉ ra, đợi cho văn vẻ hoàn thành, đã đến nửa đêm.

Đặng Long ngáy càng ngày càng nghiêm trọng, Thẩm Ngạo hào hứng dạt dào, thực sự nhất thời không ngủ được, đẩy cửa sổ ra, nhìn xem cảnh sắc tuyết bay bay, lặng lẽ trầm tư trong ban đêm ảm đạm vô quang, không khỏi suy nghĩ: Không biết Vân Vân như thế nào? Xuân nhi đã quen Thúc Nhã Sơn Phòng chưa?

Trong đầu hiện ra khuôn mặt hai người, hoặc giận dữ, hoặc ngượng ngùng, hoặc đôi mắt ẩn tình, trong lòng sinh ra một chút tình cảm ấm áp.

Trong lòng lập tức tưởng tượng, hiện tại nghĩ đến chuyện này để làm gì, có lẽ là từ từ làm giỏi văn chương, trong bụng có hàng, mới có bậc thang tấn giai, mới có thể mang đến hạnh phúc cho các nàng, mình bây giờ, tuy có chút gia tài, còn có Quốc công che chở, nhưng những vật này, cuối cùng vẫn không phải gốc rễ trong thế giới này, tất cả đều hạ phẩm, ai có thể làm ra văn vẻ sắc màu rực rỡ nhất, ai mới thật sự là người cao sang, quan dân, dân quan, hai người trong lúc đó chỉ là một kém chữ, lại cách cực xa.

Đóng cửa sổ, trở lại đốt bắc đèn, không tự chủ được mà xuất ra vài bài văn mẫu, lại lấy văn vẻ chính mình vừa rồi làm ra, bắt đầu so sánh cùng bài văn mẫu.

Đây cũng là một người chăm chỉ, ban đêm không ngủ.

166. Chương 165: Biện Kinh Đại Hỏa.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 165: Biện Kinh đại hỏa.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Một đêm này trôi qua rất nhanh, Thẩm Ngạo nhìn bài văn mẫu, rồi nhìn hướng kinh nghĩa, có vài phần nắm giữ, cuối cùng mới chóng mặt nặng nề mà ghé vào trên bàn ngủ.

Cũng không biết lúc nào, lại nghe đến từng đợt tiếng gọi âm ỉ truyền ra, Thẩm Ngạo đầy sương mù che chắn mà mở mắt ra, trong phòng đã là một mảnh đen kịt, cái ánh nền mềm rũ xuống kia không biết đã bị dập tắt lúc nào, liền nghe được bên tai có người ở gọi: “Công tử, công tử...”

Thẩm Ngạo đưa con mắt lên, trong bóng tối không thấy rõ người, lại có thể cảm nhận được một cánh tay đỡ lấy hắn là cánh tay cỡ lớn, phân biệt ra chủ nhân lên tiếng là Đặng Long, trong lòng đột nhiên nhẹ nhàng thở ra.

Xa xa có tiếng gọi âm ỉ không dứt, Đặng Long đi lấy đá lửa đốt lửa, phòng tức thì bắt đầu sáng sủa, Thẩm Ngạo nhìn nhìn tay áo mình, không khỏi cười khổ, cái tay áo này đã dính không biết bao nhiêu mực nước.

Đặng Long cảnh giác đẩy cửa sổ nhỏ ra một cái khe hở, kinh hô một tiếng: “Cháy.”

Cháy? Thấm Ngạo đi qua, mắt thấy vài dặm bên ngoài, ánh lửa phóng lên trời, khói đặc cuộn cuộn, cho dù là tất cả vì sao thừa thốt trên trời cũng bị ảm đạm thất sắc.

Lúc này vừa lúc sáng sớm, những thời điểm luân chuyển tháng năm, trận đại hỏa này, dường như biến bầu trời thành màu đỏ, tiếng kêu sợ hãi tiếng kêu cứu chói tai truyền đến, chấn động màng tai.

“Chỗ đó giống như là kho lúa, không tốt, kho lúa cháy rồi!” Đặng Long bị dọa đặc sắc mặt xanh trắng, vạch bệ cửa sổ lên nói: “Xem bộ dáng này, cũng không phải ngẫu nhiên cháy, chỉ sợ là có người phóng lửa ban đêm, công tử, trong thành này có loạn đảng ẩn núp, chỉ sợ hiện tại huynh đệ Tiền điện Chỉ huy sứ tư lập tức lên phổ giới nghiêm.”

Đặng Long nói được một chút cũng không sai, sau một nén nhang, tiếng vó ngựa ầm ầm trên đường đột nhiên vang lên, Thấm Ngạo ở trên lầu các lướt qua tường vây công phủ xem ra bên ngoài, mượn ánh rạng đông sáng sớm kia chiếu sáng, vô số cấm quân cầm thương kích trong tay hiện ra trên mặt đường.

Chính là bên ngoài phủ Quốc công, cũng có một đội cấm quân tuần tra bốn phía, bảo vệ phủ đệ, nha môn trọng yếu xung quanh an toàn.

Đã xảy ra đại sự như vậy, cho dù ai cũng không nghĩ tới, Đặng Long thân phận đặc thù, ra khỏi phủ đi nghe ngóng một phen tin tức, liền chán nản, thất vọng trở về.

Thì ra trong đêm ngày hôm qua, kho lúa bên ngoài đột nhiên xuất hiện mấy chục hắc y nhân đánh lén kho lúa, đánh tan người thủ kho, rồi sau đó lại gọi đầu bốn phía, bắt đầu phóng lửa.

Thời điểm gặp chuyện không may vừa lúc giờ mao một khắc, thời khắc phòng giữ thư giãn nhất, sự tình phát sinh về sau, ba nha môn lập tức điều tra bình phù, phái quân tìm tòi, chỉ là những tên tặc này lại như con chuột con gián diệt mãi không sạch, thoáng cái đã không có tin tức, nếu không thấy bóng dáng, chính là một chút dấu vết để lại cũng không có.

Đặng Long tức giận nói: “Đại Lý Tự Thôi quan và đầu mục Hình bộ bắt người hôm nay đã biến đổi cực lớn, cái dạng phỏng đoán gì cũng có, chỉ là theo ta thấy, những kẻ trộm này huấn luyện nghiêm chỉnh, đã sớm có dự mưu, có lẽ là dư đảng Phương Lạc cũng chưa biết chừng, dựa vào Đại Lý Tự và Hình bộ, hắc hắc... Không phải ta xem thường những Thôi quan, sai dịch này, nhưng muốn tra ra đại án kinh thiên động địa, chỉ sợ so với lên trời còn khó hơn.”

Cửa ải cuối năm buông xuống, hung nhân lại thiêu kho lúa rồi, quá ghê tởm, quả nhiên không phải xã hội hài hòa, Thấm Ngạo lại lưu lại tâm đối với loại bất quá này, chỉ nghe Đặng Long tiếp tục nói liên miên cẩn thận, nói: “Ai, cái kho lương thực này chính là một trong tứ đại kho lương thực Biện Kinh, thu vào lương thực từ Giang Nam vận đến, một mối lửa này lại thiêu cái sạch sẽ, triều đình mất lương thực chỉ sợ phải tiết kiệm, công tử, nếu là hiện tại đi chợ thu mua lương thực, vài ngày sau, giá lương thực tất nhiên sẽ dâng lên.”

Thấm Ngạo nghe xong Đặng Long phân tích, cũng hiểu được rất có đạo lý, sang năm Biện Kinh tất nhiên sẽ xuất hiện tình trạng thiếu lương thực, triều đình cho dù là gấp gáp điều lương thực vào kinh thành, cũng phải tính toán chung, muốn vận chuyển, chỉ sợ cũng cần vài tháng, trong đoạn thời gian này, giá lương thực đã muốn phóng đại rồi, chỉ sợ sẽ có ít người muốn nhân cơ hội này đẩy giá cả lên để lợi nhuận phát tài.

Thấm Ngạo chỉ là gạt nhẹ đầu, sau đó mỉm cười nói: “Loại sự tình này chúng ta không cần phải tham dự, các triều đại đổi thay, lương thực trữ hàng bị mất đều là mất đầu tội lớn, huống hồ làm loại sự tình này rất tổn hại âm đức, nơi kiếm tiền rất nhiều, loại tiền này có lẽ là không lợi thì tốt hơn.”

Đặng Long gật gật đầu, cười ha hả nói: “Đây là tự nhiên.” Sau đó gượng ngừng không lên tiếng.

Cấm quân tìm tòi bốn phía đường phố, Thấm Ngạo muốn đi bái phỏng Đường Nghiêm và tiền sĩ, nhưng bây giờ đừng mơ về việc đó, đành phải cảm văn về ghi đêm qua đi tìm Trần Tế.

Trần Tế lại hơi có chút phong thái tiêu điều tự tại, mắt diếc tai ngơ đối với sự vật ngoại giới, bảo Thấm Ngạo ngồi xuống, nhưng lại rất là không khách khí đối với Đặng Long theo đến, đuổi hắn ra khỏi cửa, mới lấy bài thi của Thấm Ngạo ra, từ từ nhìn lại.

Trần Tế nghiên cứu học vấn, có lẽ là cực kỳ nghiêm khắc, yêu cầu đối với Thẩm Ngạo, cơ hồ đến tình trạng hà khắc, nhìn Thẩm Ngạo dùng một biết hai, dùng một biết mười, đúng là nhất thời cũng không tìm thấy chỗ sai rò rỉ ra, cười nói: “Lần này làm văn về không tệ, mấy chỗ sai lại tân trang một hai, cũng coi như trên là văn về kinh nghĩa thượng thừa.”

Thẩm Ngạo biết rõ ý tứ Trần Tế, Trần lão sư nói chuyện, am hiểu nhất chính là lừa trước đánh sau, khoa trương thoảng một tý trước, lại mắng mình không đáng một đồng, như máu chó xối đầu. Bởi vậy tuyệt đối không biểu hiện ra một điểm kinh hỉ và kiêu ngạo nào, mắt xem mũi mũi nhìn tâm, nghiêm mặt nói: “Sư phụ quá khen.”

“Người biết là tốt rồi!” Thẩm Ngạo khuất phục như vậy, lại làm cho quả đấm Trần Tế chuẩn bị cực tốt còn chưa đánh ra, liền gặp một đồng bóng, đành phải ảo não mà đem vài lời nói câu răn dạy hần không thể kiêu ngạo tự mãn thu hồi vào trong bụng, nói: “Nếu bàn về kinh nghĩa, có lẽ là cần hai chữ luyện tập, có thể làm ra đề này rất nhiều, nhưng giải đề, nếu không có người chỉ điểm, còn có thể làm tác phẩm đặc sắc như vậy sao? Ta lại ra một đề, hai ngày này người làm đi.”

Thẩm Ngạo nào dám nói một chữ không, tại Quốc Tử Giám, hần cũng không sợ người nào, duy chỉ có Trần Tế này, lúc đối mặt với hần vẫn là có chút chột dạ.

Trần Tế trầm ngâm một lát, nói: “Liền lấy “dân chúng đủ, quân vương vui” làm đề đi, người suy nghĩ thật kỹ, nên phá đề như thế nào.”

Thẩm Ngạo nghe được câu này, liền lập tức minh bạch, đây là một đoạn lời nói đề xuất từ bên trong « nhan uyên », nguyên bản lời nói cũng là như thế, người nói ra chuyện đó chính là đệ tử Khổng Tử Khu Như, Khu Như là đệ tử lúc Khổng Tử tuổi già. Hần cường ngạnh ghi lại bài văn, chính lúc đang cùng Lỗ Ban luận bàn, đưa ra quan điểm “quý dân”: “Dân chúng giàu có rồi, quốc gia làm sao lại không mạnh? Dân chúng nghèo khó, chi phí không đủ, quốc gia lại mạnh như thế nào được?”

Trần Tế nói ra cái đề này, lại làm cho Thẩm Ngạo âm thầm kỳ quái, cần biết loại đề mục tư tưởng quý dân này như tốt sang sông, đại Đường Thái Tông hoàng đế lấy quan niệm dân làm quý, xã tắc nhẹ, vẫn là đối tượng lịch đại quân vương noi theo, cho dù không noi theo, cũng muốn đem chiêu này bài đánh ra, cho nên đề mục cùng loại với cái này, có thể nói là nhiều vô số kể, Thẩm Ngạo xem qua bài văn mẫu như vậy cũng đủ có hơn vài chục.

Đề mục đại chúng như thế, Trần Tế lấy ra, chẳng lẽ là muốn khảo thi thực sự?

Trên mặt Thẩm Ngạo lộ ra một chút điểm khả nghi, đám tiến sĩ bọn họ khảo thi kinh nghĩa, đều là nhất khó để nói, lại chưa từng có cầm loại đề mục phổ biến này đi kiểm tra người, bởi vì người phá loại đề này đã quá nhiều, dù là đệ tử không thành công hay kém cỏi, làm đề như vậy cũng khá dễ dàng.

Trần Tế nhìn ra tâm tư, Thẩm Ngạo cười lạnh nói: “Người nghĩ là này đề dễ dàng? Cần biết loại này đề đã bị vô số người phá qua, càng là như thế, nếu muốn tuyển ra một phá đề mới, đã khó lại càng thêm khó, Thẩm Ngạo, người ngẫm lại xem, dùng phương pháp gì để phá đề thì thích hợp nhất.”

Trong lòng Thẩm Ngạo rung mình, đột nhiên minh bạch, cái này rất giống sáng tác văn, cái loại đề thi tràn lan như « phụ thân của ta rất tốt » tuy rất đơn giản, nhưng phải viết ra tâm ý, đột phá vô số tiền nhân, nhưng so với đề thi khó khác thì khó hơn gấp mười gấp trăm lần, đề thi càng là bình thường, muốn viết ra văn về ưu tú lại càng khó hơn.

Hần lâm vào trầm tư, trong lòng nghĩ đến những bài văn mẫu chính mình đã thấy qua, nhưng lại cười khổ, nếu muốn đột phá tư duy người khác, nghĩ ra một điểm đặc biệt để phá đề, thật đúng là không dễ dàng.

Trần Tế thấy Thẩm Ngạo lâm vào suy tư, cũng không quấy rầy, đóng mắt ngồi vào chỗ của mình, làm như nhập định.

Thời gian đi qua một chút, Thẩm Ngạo đột nhiên đưa con mắt lên, nói: “Dân đã giàu ... hạ, quân tự giàu ... thượng. Quốc gia giàu có, nắp trong dân. Dân đã giàu, quốc gia há có thể nghèo? Trần tướng công, dùng câu này để phá đề, như thế nào?”

Thẩm Ngạo mượn quan điểm có lẽ là tiềm tàng tại dân, tuy nói tính chất những lời khẩu hiệu này hơi thành phần cá biệt một ít, nhưng làm văn, vốn chính là đối liên đối, cho nên phá đề như vậy, lại tương đối mới lạ.

Trần Tế ồm một câu, gật gật đầu: “Không tệ, thừa đề nên làm như thế nào?”

Đã phá đề, thừa đề liền nhẹ nhàng linh hoạt hơn nhiều, Thẩm Ngạo suy tư thoáng qua, nói: “Khổng nói: Nhà nhà tăng phú, dùng dùng chưa đầy cũng đủ, đã đủ để nhà dùng, có đủ để dân dùng? Thành có thể vì trăm mẫu, tồn tại như dùng tâm người, là kẻ sách để dân tự dưỡng, pháp tắc chính là sức dân đổ ra, không khôn đốn lúc trưng cầu, dân tốt là tất cả, vô cùng khổ tại sưu cao thuế nặng.”

Những lời này vẫn là vây quanh tiềm tàng tại dân để phá đề, đem luận đề triển khai mở rộng, cách thức quy củ, lại thêm vài phần ý mới.

Trần Tế gật đầu: “Không tệ, người liền cứ án lấy ý nghĩ này để làm, làm việc không thể một lần là xong, chỉ là vài phần tiến bộ này cũng không phải thiếu, đợi qua cửa ải cuối năm, rồi đến trong Quốc Tử Giám, định có thể làm cho người lau mắt mà nhìn.”

Trong lòng Thẩm Ngạo minh bạch, Trần Tế có thể nói đến đây, đã nói rõ gần đây mình tiến bộ xác thực thần tốc, trong lòng tuy vui mừng rạo rực, nhưng ở trước mặt Trần Tế lại là một bộ dạng rất khiêm tốn: “Biển học vô bờ, đệ tử như đứa trẻ mới lọt lòng mà thôi.” Đối phó với loại lão sư như Trần Tế này, nên dùng đạo lý lớn chấn miêng hắn, lại không để cho hắn răn dạy câu nào, bởi vì không tìm được lỗ thủng.

Trần Tế mỉm cười, khoát khoát tay: “Người đi đi.”

Thẩm Ngạo liền dẫn Đặng Long trở về làm bài, hắn cũng không biết, cả thành Biện Kinh, hôm nay đã loạn thành một đồng.

Kho lương thực bị đốt, nếu không tổn thất thảm trọng, lại càng là vấn đề chính trị cực kỳ nghiêm trọng, dưới chân thiên tử, lại có người tổ chức nghiêm mật như thế, nhằm vào triều đình hành hung phóng lửa, hôm nay có thể thiêu đốt kho lúa, ngày mai có thể xông vào nhà giết người, cái này là cái gì?

Huống chi cái kho lương thực này chồng chất lương thực, chính là lương thực Giang Nam gần đây vận đến, triều đình đem chúng dùng để cứu tế, dự trữ, luyện binh, hiện nay bị thiêu hủy hết, đối với Triệu Cát mà nói, giống như đại sự lớn vô cùng.

Trong Văn Cảnh các, phía dưới Triệu Cát, sáu bảy triều thần ngồi ở trên gấm đôn, xuống chút nữa, chính là mười quan viên cúi đầu đứng, ở nơi giữa, mặt hộ bộ Thượng Thư Trương Văn Mẫn đã là như màu đất, nằm sấp xuống mà than thở khóc lóc thỉnh cầu xét xử.

Triệu Cát hôm nay mặc kiện cẩm y cổ tròn, trên tay bưng một chén nước trà, nước trà đã lạnh buốt, lại chưa đổi chén mới.

Hắn cắn môi, trong mắt nhưng lại mang theo ánh sáng lạnh lùng và bình tĩnh, Lạc quốc bên kia cuối cùng là một giai đoạn tốt, Su Thác Vương Tử xưng thần, hai nước cũng trao đổi quốc thư, hơn nữa là xưng thần vô điều kiện, cũng không muốn vàng bạc, cũng không muốn lá trà, lụa bố, tâm tình vừa mới chuyển biến tốt đẹp một ít, nhưng không ngờ lại gặp loại kinh thiên động địa sự tình bực này.

Nhìn quét qua vẻ mặt Trương Văn Mẫn đầy cầu xin quỳ ở chính giữa không nói một lời, Triệu Cát lại biểu hiện ra tỉnh táo thần kỳ, từ đầu đến cuối, cũng là không nói lời nào.

Người làm chủ và thỉnh tội đều trầm mặc, nhưng mấy Ngự Sử Đại Phu lại ào ào đi ra, tự nhiên là ào ào buộc tội, người này nói Trương Văn Mẫn phòng bị sơ sẩy, tình có thể tính, nên phạt lương bổng xử trí, người kia nói Thượng Thư có trách nhiệm thờ ơ, mà lại sai sót thật lớn, ba thành lương thực Biện Kinh năm nay đúng là hủy hoại chỉ trong chớp lát, nên lệnh hắn đưa ra đơn xin từ chức, trí sĩ quy xã (quay về quê cũ).

Còn có mấy người nói ra lời kinh người, đúng là muốn đưa ra việc nghiêm trị tất cả quan lại hộ bộ, tất cả dùng tội sơ ý đánh vào đại lao.

Đang lúc quan viên tranh luận cái không ngớt, Triệu Cát chỉ là hé miệng không nói, cho dù là bảy tám quan viên ngồi ở trên gấm đôn, cũng là ngồi ngơ ngác, ai cũng không có nói ra bất luận cái quan điểm gì.

Trong lòng Trương Văn Mẫn tâm thần bất định lại bất an, mang theo sợ hãi ngẩng con mắt lên liếc nhìn hoàng thượng, một tia may mắn cuối cùng đều ngã rơi xuống đáy cốc, nếu hoàng thượng chửi mắng hắn một trận thì cũng thôi, nhưng trầm mặc không nói, mặt âm trầm như thế này, lại là sự tình chưa bao giờ có, quân uy khó dò, nói không chừng sau một khắc, chính là tức giận ngập trời.

Trong lòng hần minh bạch, chuyện này thật sự quá lớn, chính là hần, cái chức Thượng Thư này cũng không che được, cái liên quan này cũng không đảm đương nổi.

Nhưng lại nói tiếp, hần là Thượng Thư, thật sự rất là oan uổng, xảy ra đại sự như vậy, ngoại trừ do hần phụ trách, còn có thể do ai, vạn niệm trong lòng đều đốt cháy, không nhịn được, lệ rơi đầy mắt, nói: “Bệ hạ, thần có tội, thần muôn lần chết không đủ, xin bệ hạ xét xử. Cái kho lương thực này bình thường đều là thủ vệ cực kỳ sâm nghiêm, chỉ là mấy ngày nay gần cửa ải cuối năm, không ít sĩ tốt ào ào xin nghỉ...”

Hần vừa mới nói lời này được một nửa, liền có người nói: “Trương đại nhân, người còn muốn nói xạo sao? Sĩ tốt xin nghỉ, cái kho lương thực này liền không cần trông? Liền để cho tặc tử có cơ hội thừa dịp đốt phá?”

167. Chương 166: Tâm Hoàng Thượng

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 166: Tâm hoàng thượng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đi ra nói chuyện, lại là một Ngự Sử, Ngự Sử này vừa dứt lời, sắc mặt Trương Văn Mạn càng kém, mang theo ánh mắt tựa như cầu cứu nhìn về hướng Vệ Quận công Thạch Anh ngồi ở trên gấm đôn.

Thạch Anh chính là tăng tôn khai quốc Uy vũ Quận Vương Thạch Thủ Tín, màu da trắng nõn, mặc một áo đạo cổ tròn, không lộ vẻ vô cùng xa hoa, cũng hiển lộ rõ ràng phần xuất thân cao quý, tuy là hạ thấp người ngồi ở trên gấm đôn, sắc mặt lại có vẻ dù bận vẫn ung dung, chỉ là đối với ánh mắt cầu cứu của Trương Văn Mạn, lại khá thờ ơ.

Ngồi ở bên cạnh thân Thạch Anh, thì là Kỳ Quốc công Đoan Chính, ngoài ra còn có Tham Chánh sự Bảo Siêu, cùng ba người xa xa tương ứng ngồi đó, là Trung Sách tỉnh Thượng Thư hữu thừa Vương Thao, Hình bộ Thượng Thư Vương Chi Thân, cùng với Binh bộ Thượng Thư Khuất Văn, đương triều Thái úy Cao Cầu.

Mấy người kia đều là nhân vật quyền thế nhất trong triều, ngược lại một cựu thần ngồi ở nơi hẻo lánh không ngờ, thật sự không khiến cho người bên cạnh chú ý, lão nhân kia mặc triều phục, mặt mũi hiền lành, có vẻ hòa ái dễ gần, nhưng nếu là có người dám khinh thị hần, chỉ sợ cái bần tính này liền bị gọi lộn số, người này là Lại bộ Thượng Thư Dương Văn Lục đại danh鼎鼎, nắm giữ khảo thi quan viên thiên hạ.

Trương Văn Mạn thấy Vệ Quận công im lặng không nói, mặt lập tức như màu đất, ngược lại không ngừng cầu xin tha thứ thỉnh tội đối với Triệu Cát.

Cái kho lương thực này vốn là không quy về chỗ trực tiếp lệ thuộc Trương Văn Mạn, thân là người đứng đầu một khu, những cụ thể chi tiết, tỉ mỉ này cũng không liên quan cùng hần, nhưng chuyện cho tới bây giờ, con cừu non thể tội này lại xem như ngồi chờ làm thịt.

Trầm mặc hồi lâu, Triệu Cát đột nhiên mở miệng nói: “Lương thực cháy, đang mang việc trọng đại, chuyện này, phải tra rõ, rốt cuộc là ai, đều đi xuống đi, Vệ Quận công và hai người Vương Thao lưu lại, Trẫm muốn nói ra suy nghĩ của mình.”

Đến lúc này, Triệu Cát lại là tỉnh táo thần kỳ, không thấy ý trách hỏi, lại không hề không đề cập tới ảnh hưởng trọng đại, mệt mỏi mà phát phát tay, đuổi mọi người trong các ra.

Mọi người ào ào cáo từ, Trương Văn Mạn thấy Triệu Cát không hỏi tội, lại là ngạc nhiên nửa ngày, mãi mới quỳ xuống thỉnh an, chặt vật mà đi ra ngoài.

Đội ra khỏi Văn Cảnh các, mười cái quan viên này cũng là phân chia rất rõ ràng, chia làm hai đường ra khỏi Hoàng thành, Trương Văn Mạn đi đoạn đường này, lại không hiểu chút nào, hoàng thượng hôm nay rốt cuộc là có ý gì, xảy ra chuyện lớn như vậy, vì sao ngay cả trách cứ cũng không có một câu? Trong lòng hắn vừa thâm may mắn, lại là bất an, dừng lại tại trước cửa Thừa Đức, lại bị hai người Đoan Chính, Bảo Siêu gọi.

Trương Văn Mạn cất bước đi qua hướng hai người Đoan Chính, Bảo Siêu hành lễ, cười khổ nói: “Công gia, Bảo đại nhân.”

Đoan Chính gật gật đầu, chấp tay lên trước ngực, nhưng lại dẫn hai người đi hướng nơi ẩm áp cách đó không xa, thở dài nói: “Trương đại nhân, người có phải đang suy nghĩ, vừa rồi vì sao Vệ Quận công không cầu tình vì người hay không?”

Trương Văn Mạn vội vàng nói: “Hạ quan tuyệt đối không có ý này.”

Đoan Chính dừng lại, chấp tay nhìn xa xa ánh trăng khuyết xa xa, khẽ thở dài một cái, nói: “Chuyện này huyền ảo quá lớn, y theo ý tứ hoàng thượng, giải vậy, cầu tình chỉ là hại người.”

Mắt thấy Đoan Chính thành thật với nhau, Trương Văn Mạn cũng không bảo lưu ý kiến, nói: “Chỉ là cử chỉ hoàng thượng hôm nay lại làm cho hạ quan không nhìn thấu, rõ ràng các Ngự sử đã là rất xúc động trách mắng, vì sao hoàng thượng lại không nói một câu đối với hạ quan?”

Đoan Chính cười ha ha một tiếng, nói: “Hoàng thượng đang đợi.”

“Đang đợi?” Trương Văn Mạn há lại là kẻ ngu dốt, dường như nghĩ tới điều gì đó.

Một bên, Bảo Siêu nói: “Công gia có ý tứ là, hoàng thượng cho rằng, sự tình cái kho lúa cháy này, chỉ sợ cũng không đơn giản như vậy, cho nên mới nói bốn chữ tra rõ đến cùng. Nếu như chuyện này không phải loạn đảng gây nên, Trương đại nhân liên quan thì nhẹ một ít, cho nên, Trương đại nhân trước mắt phải làm, chính là một mặt bế môn không ra, mấy ngày nay tận lực ít tiếp xúc cùng người, lại càng không phải bốn phía nghe tin tức gì.

Về phần điều thứ hai, chính là tận lực thanh tra ra quan lại hộ bộ chủ quản kho lương thực, đây là điều rất quan trọng, Trương đại nhân muốn vượt qua cửa ải khó trước mắt, nhất định phải từ đó tìm ra chút ít dấu vết để lại.”

Trương Văn Mạn nghe được liền trợn mắt há hốc mồm, những lời này lại dễ hiểu, chỉ là, cũng tức là nói, hoàng thượng hoài nghi việc này cũng không phải loạn đảng gây nên, vô cùng có khả năng là bản thân hộ bộ làm ra bản án, là biến thủ công quỹ.

Điều này sao có thể? Nhưng nếu như hoàng thượng thực sự nghĩ như thế, Trương Văn Mạn cũng không khỏi nhẹ nhàng thở ra, cái này chứng minh, hoàng thượng đối với chính mình có lẽ hay là tương đối tín nhiệm, nếu không người thứ nhất hiềm nghi biến thủ này là chính bản thân hắn.

Kỳ thật hắn làm hộ bộ Thượng Thư là có chút ít hữu danh vô thực, nói là đứng đầu một bộ, nhưng hắn là người tính tình hiền hoà, thị lang, chủ sự bên dưới cũng đều có đỉnh núi riêng, cả hộ bộ, đến một tiểu nhân cũng có thể gây chuyện thị phi, thủ đoạn Trương Văn Mạn trị thuộc hạ chưa nghiêm, lại sợ đắc tội con cá sấu lớn phía sau lưng những người này, dĩ vãng, có không ít người không để hắn, một Thượng Thư vào trong mắt.

Nghĩ lại, Trương Văn Mạn lập tức bắt đầu cảm thấy may mắn, nếu như không phải tính tình của hắn nhu nhược, hoàng thượng thì sao có thể tín nhiệm chính mình, nghĩ thông suốt một chi tiết này, hắn cảm kích mà hành lễ về hướng Đoan Chính: “Văn Mạn đã hiểu, đa tạ Công gia chỉ điểm.”

Đoan Chính khẽ mỉm cười nói: “Người sớm trở lại phía trong bộ một chút, Bảo đại nhân, nghe nói người gần đây có được một nghiên mực thời Đường phải không? Đi, đi xem một chút.”

Bảo Siêu đột nhiên mặt mày hớn hở nói: “Công gia có cái mũi tốt, quả nhiên là vô cùng linh mãnh, cũng không biết là người nào tiết lộ tin tức, tốt, hôm nay xin mời Công gia đánh giá một phen.”

Lên xe ngựa, mỗi người đi một ngả, biến mất bên ngoài cung, giữa trưa, ánh mặt trời rơi vãi xuống đất, tảng băng dưới mái hiên dần dần bị hòa tan, tuyết chồng chất cũng hóa thành nước đá chảy tí tách, trên

thành cung đồ thắm đã là một mảnh ẩm ướt, ở phía trong thành cung nguy nga, Vệ Quận công hai người Thạch Anh, Thượng Thư hữu thừa Vương Thao ngồi yên, nhưng đều là một bộ dạng thông dong bình tĩnh.

Triệu Cát đột nhiên đứng lên khỏi giường rồng, chấp hai tay sau lưng, một đôi tròng mắt rơi vào một bài thơ trên vách tường, lẩm bẩm nói: “Hỏi thế gian tình là gì, làm cuộc sống nhân sinh chết vẫn hứa, hỏi tình dễ dàng, nhưng tâm người này, Trẫm lại như thế nào cũng đoán không ra, Thạch ái khanh, Trẫm hỏi người, vì cái gì trên đời có người to gan như vậy, ăn lộc của vua, cũng không đền đáp, vì tư lợi, lại liên thiên địa, quân vương cũng dám lừa gạt, hừ, Trẫm liền dễ bị khi dễ như vậy sao?”

Một câu nói kia nói ra, Thạch Anh, Vương Thao hai người vội vàng trượt xuống khỏi gấm đôn, nói: “Thần muôn lần chết.”

Triệu Cát cười lạnh một tiếng, đưa tay lên nói: “Trẫm nói không là các người, các người đứng lên đi.”

Hai người đứng lên, liền nghe Triệu Cát nói: “Trước mắt, việc cấp bách nhất, là phải ổn định nhân tâm, kho lương thực bị đốt, tất nhiên lòng người bàng hoàng, những gian thương kia chắc chắn đục nước béo cò, Vương Thao, Trung Sách tỉnh phải nghĩ ra một phần ý chỉ, bảo phủ Kinh Triệu tùy thời chuẩn bị truy nã thương nhân không hợp pháp, bình ổn giá lương thực.”

Vương Thao vội vàng nói: “Thần tuân chỉ, chỉ là, làm như thế nào để trị tận gốc, phải trị được căn bản, theo thần, cần phải chuyển lương thực từ tất cả châu đến phân phối mới có thể chống đỡ kinh thành.”

Triệu Cát gật gù đầu: “Đây cũng là sự tình cấp bách, Trẫm còn phải cân nhắc một chút. Trừ những việc đó ra, lương cấm quân không thể làm trễ nãi, lương thực ít hơn nữa, tình nguyện để cho lương lộc quan viên trễ một chút, cũng phải tăng cường cho ba nha môn bên kia, gọi Cao Cầu mấy ngày nay chuẩn bị tâm tốt nhất, phải tất yếu ổn định quân tâm, nếu có người dám bịa đặt gây chuyện, không nên truyền báo cho Trẫm, trực tiếp tử hình ngay tại chỗ, để răn đe.”

Vương Thao nói: “Hoàng thượng nói rất đúng, ổn định quân tâm trước, sự tình còn lại từ từ hoàn thiện.”

Triệu Cát lại nói: “Thạch ái khanh, tra rõ sự tình, Trẫm giao cho người đi làm, việc này liên quan thật sự quá lớn, người thân là Quận công, có thể làm trung tâm điều hành tất cả các bộ tùy cơ ứng biến, mặc kệ ai có liên quan cùng việc này, hay người điều khiển sau lưng, đều tra ra hết, nhất định phải cho Trẫm một cái công đạo.”

Thạch Anh nói: “Thần không dám không tận tâm tận lực.”

Triệu Cát giống như là có chút mệt mỏi, mắt nhìn chữ viết trên tường kia nhất thời đã đến xuất thần, Vương Thao, Thạch Anh đại nhân nín hơi không dám nói, đợi cho hoàng thượng phục hồi tinh thần lại, Triệu Cát ngạc nhiên nói: “Các người vì cái gì còn ở nơi này?”

Hai người đều cười khổ, vội vàng nói: “Bọn thần cáo lui.”

Hai người nóng nảy gấp rút ra khỏi Văn Cảnh các, trong Văn Cảnh các, chỉ để lại một thân ảnh Triệu Cát, thân ảnh ấy có vẻ hơi cô độc, cộng thêm vài phần bất đắc dĩ.

Hắn đột nhiên tâm huyết dâng trào, đi đến trước bàn, tự tay nghiền mực, cầm bút lên, mở một cuộn chỗ trống, bắt đầu gấp gấp viết lên trên giấy, sau một lát, ném bút qua một bên, nhìn qua nét mực trên giấy, thở dài, gọi to “Người tới, người tới!”

Tại bên ngoài các, Dương Tiễn vội vàng bước nhanh tới, nói: “Hoàng thượng.”

Thanh âm Triệu Cát có vẻ tức giận nói: “Người đi đâu vậy? Vì cái gì không thấy người?”

Dương Tiễn thở mạnh không dám ra, trong lòng hơi có chút ủy khuất, vừa rồi hoàng thượng cùng đám đại thần đang nghị sự, bởi vậy một mực đợi ở bên ngoài, không dám đi vào, đây là quy củ trong nội cung, hoàng thượng cũng biết, lúc này mặt rồng giận dữ, chỉ sợ là vừa rồi có một cổ lửa giận một mực không được thổ lộ, lúc này đám thần tử bên ngoài đều đi, đáng đời chính mình không may.

Dương Tiễn cũng không đi giải thích, chỉ là ngoan ngoãn mà đi đến trước người Triệu Cát, thấp giọng nói: “Nô tài đáng chết.”

Triệu Cát ngồi yên một lát, nói: “Không trách người, người đáng chết cái gì.” Hắn đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Nhưng có chút người, không phải có thể tiếp tục nuông chiều nữa rồi, Trẫm trước đây đã nói cùng người, Trẫm cần một thanh lưỡi dao sắc bén, có phải không?”

Dương Tiễn nói: “Vâng, bệ hạ hoàn toàn chính xác, đã nói qua những lời này.”

Triệu Cát thở dài: “Vốn là Trẫm còn muốn chờ một chút, nhìn lại một chút, trong lòng còn tồn tại một tia nghi kỵ, nhưng hiện tại, lại đã không đợi kịp, người lập tức cầm thánh chỉ đi phủ Kỳ Quốc công, đi tuyên bố ý chỉ của Trẫm, đi hỏi hỏi Thảm Ngạo, hỏi một chút xem hắn đối với sự tình kho lương thực bị cháy, có ý kiến gì không.”

Tim trong ngực Dương Tiễn đập thành thịch, đột nhiên dự cảm ào đến, cái sự tình kho lương thực bị cháy này cũng không phải là đơn giản như vậy, trên phố sớm đã truyền ra, đều nói là loạn đảng gây nên, nhưng khi nhìn thủ đoạn hoàng thượng xử trí, lại cũng không phải ý tứ muốn sưu tầm kiểm soát loạn đảng, chính là cấm quân, cũng không có bảo chạy đi bốn phía lùng bắt loạn đảng, hẳn là...

Dương Tiễn minh bạch, bộ dạng lại giả vờ làm cái gì cũng đều không hiểu, con mắt rơi vào trên bàn, trên bàn có một trang giấy, nét mực trên đó chưa khô, khỏi cần nói, cái này tất nhiên là thánh chỉ hoàng thượng vừa rồi viết ra rồi, vội vàng khom người nói: “Nô tài tuân lệnh.”

Trong lòng vẫn không khỏi mà suy nghĩ: “Thảm Ngạo à Thảm Ngạo, hoàng thượng hiện tại cần một cây đao, người có cái cơ duyên này hay không, liền xem người trả lời vấn đề của nô gia thế nào.”

Tâm hoàng đế sâu, bốn chữ này làm bao nhiêu người đỏ mặt tai nóng, nhưng làm được điều đó, lại có không biết bao nhiêu khó khăn chồng chất.

Từ chỗ ở Trần Tế trở về, Đặng Long chán đến chết mà đi đến trong sân luyện đao, Thảm Ngạo nhìn Đặng Long luyện đao, chặc chặc chặc, cực kỳ không thích thú, thì ra hắn tưởng rằng võ nghệ lúc này, sẽ xinh đẹp đẹp mắt giống hệt điện ảnh và truyền hình tác đời sau phẩm, ai ngờ vừa xem xét, mới biết được cái gọi là đao pháp cũng không có gì đáng để nói là thanh thoát, thoáng cái hào hứng trở về không, lại trở về phòng đi ghi kinh nghiệm.

Đến giữa trưa, văn vở làm được một nửa, liền nghe được tiếng người huyền náo ngoài phòng, Đặng Long không biết lúc nào đã thôi luyện đao pháp, xông tới nói: “Công tử, công tử, có chỉ ý, hoàng thượng ban thánh chỉ xuống, ngay tại cửa ra vào.”

Lại là ý chỉ?

Thảm Ngạo ném bút, nhất thời ngây ngẩn cả người, cái thánh chỉ này hình như rất chịu khó, làm sao lại tựa như gỏi tin nhắn không bằng, đã hết hay chưa, hoàng thượng có chuyện gì, ngày hôm qua nói với ta là được, cứ thần bí như vậy làm cái gì?

Hắn đối với thánh chỉ, đã có một loại ảm ảm sợ hãi, loại sự tình bị người thống mạ một trận này, chính mình còn phải mang khuôn mặt tươi cười đón chào, đối lại là ai cũng không quá cam tâm tình nguyện.

Đặng Long thúc giục nói: “Thảm công tử, nhanh đi tiếp chỉ, không thể đến trễ.”

Thảm Ngạo không suy nghĩ nhiều, mang theo Đặng Long, cực kỳ nhanh đi về hướng đại môn, vẫn như cũ là mở cửa chính ra, thiết lập hương án, phu nhân, thiếu gia, tiểu thư, toàn gia nô bộc đã chờ lâu, Chu Hằng mấy ngày nay không biết chạy đi nơi nào điên cuồng rồi, vừa vặn trở về, xa xa chứng kiến Thảm Ngạo, lớn tiếng kêu lên: “Biểu ca, nhanh lên, thái giám... à, không, ý chỉ sắp đến rồi.”

Thái giám, hai chữ này, là Thảm Ngạo dạy hắn nói, Thảm Ngạo xấu hổ, khá tốt, thời đại này, danh xưng thái giám còn không tính toán là nghĩa xấu, thậm chí có ý tứ tôn xưng, đại biểu cho quan tước trong nội cung, nếu không để người nghe xong, thật sự là khiến người xấu hổ.

Thái giám tuyên chỉ còn chưa vào đến phủ, Thảm Ngạo đã chạy tới, phu nhân vẫn là trang phục mệnh phụ, có chút ít sầu lo mà nói với Thảm Ngạo: “Tại sao lại có ý chỉ đến rồi, có phải người làm cái sự tình gì, chọc phải hoàng thượng hay không?”

Thảm Ngạo cười khổ: “Dì, ta chọc đến hoàng thượng làm cái gì, có cái tâm ý này cũng không có cái gan này đâu.”

168. Chương 167: Cây Gậy Và Quả Táo.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 167: Cây gậy và quả táo.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Chu Hằng e sợ cho thiên hạ không loạn, nói: “Oa, mẹ, hẳn lại có cái tâm này.”

Chu Nhược véo Chu Hằng một cái, nói: “Gọi lớn tiếng như vậy làm cái gì.” Tiếp theo là cảnh giác quan sát bốn phía, khuôn mặt quay lại nói: “Người sợ người khác không nghe được sao?”

Được gia tử kéo tay, Chu Hằng thoáng cái đã trung thực hơn rồi, bây giờ mới chứng kiến Đặng Long sau lưng Thẩm Ngạo, nói: “Hắn là ai?”

Đặng Long cười ha hả chấp tay trước ngực nói về hướng mọi người: “Kẻ hèn này là Đặng Long, dưới trướng Tiền điện Chỉ huy sứ tứ, phụng mệnh hộ vệ an toàn cho Thẩm công tử.”

Thẩm Ngạo nhất thời im lặng, hẳn hiện tại mới phát hiện, Đặng Long này lại là trực tiếp đi vào, ngay cả phu nhân cũng không biết, người này đâu phải cấm quân, ăn trộm thì đúng hơn, có thời gian phải giáo huấn hắn một chút.

Phu nhân kéo tay Thẩm Ngạo, nói: “Đã không gây chuyện, người cũng không cần sợ, có dưỡng người, cho dù thực sự sai, cùng lắm thì mang theo người đi thỉnh tội cầu tình là được.”

Đang nói, Dương Tiễn cũng đã tiến bước đến, xụ mặt nói: “Thẩm Ngạo tiếp chỉ.”

”Hoàng đế viết: Quốc Tử Giám giám sinh Thẩm Ngạo.

Giám sinh Thẩm Ngạo, hành vi phóng đảng, Trẫm nhiều lần khích lệ, cuối cùng lại không dứt khoát sửa, Trẫm há có thể dung túng? Hôm qua quốc yến, người ẩu đã Lạt quốc Vương Tử, tội không thể thứ cho, còn không biết tự cung tự xét lại, có thể nhẫn, không thể nhục vậy. Cho dù cách chức Thẩm Ngạo giám sinh...”

Những lời này, ngay từ đầu vẫn là chửi ầm lên, trong phủ đã thành thói quen thánh chỉ mắng Thẩm Ngạo, đều đã tê liệt rồi, chỉ là phu nhân và Chu Nhược nhăn nhó mày, Chu Hằng thì là không hiểu ra sao. Nhưng về sau, mọi người lại quá sợ hãi, thì ra Thẩm Ngạo đến quốc yến, đúng là đã đánh Lạt quốc Vương Tử, cái này quá khủng rồi.

Sắc mặt phu nhân đột biến, Chu Nhược thì ngược lại, nhưng lại như có điều suy nghĩ, hôm qua Thẩm Ngạo nói cùng nàng, nàng không tin, nhưng bây giờ biết đó là thật sự, tâm niệm vừa động, không phải là biểu ca thật sự vì mình mà đi đánh Lạt quốc Vương Tử kia chứ? Cái này là thế nào?

Chỉ có trong lòng Thẩm Ngạo tức giận bất bình, quả nhiên gần vua như gần cọp, làm hoàng đế thì ra cũng có thể vô sỉ đến loại tình trạng này, ngày hôm qua nếu không có bốn công tử cứu chữa cho người, cái nghị định đó có thể đạt thành sao? Su Thác Vương Tử có thể thu liễm?

Nghe được đến cuối cùng, lại làm mặt tất cả mọi người như màu đất rồi, cách chức giám sinh, cái này cũng không phải là tốt.

Thẩm Ngạo cũng là nhất thời ngây dại, trong đầu ông ông, có chút phản ứng không kịp, cái giám sinh này, nếu nói là hiếm có, hẳn tự nhiên không phải, nhưng nếu nói là hẳn không tiếc, nửa năm qua này cố gắng khổ đọc, chẳng phải là nước chảy về biển đông rồi sao?

Đang lúc hắn hoảng hốt, Dương Tiễn đã niệm xong thánh chỉ, cười ha hả mà đi tới, nâng Thẩm Ngạo dậy, nói: “Thẩm Ngạo, nô gia hỏi người, lời trong thánh chỉ, người phục hay không phục?”

Thẩm Ngạo cắn răng, quá khi dễ người rồi, lấy oán trả ơn không nói, rõ ràng còn muốn bắt lão tử chịu phục, tính tình của hắn tuy nhìn về phía trên rất ôn hòa, nhưng tính tình thói bắt đầu đứng dậy cũng là không dễ chọc, âm thanh lạnh lùng nói: “Không phục.”

“Không phục là tốt rồi.” Dương Tiễn cười ha ha một tiếng, sắc mặt như lúc ban đầu, nhìn qua Thẩm Ngạo nộ khí trùng thiên, trong lòng tại cảm khái: “Trầm lão đệ này, thật đúng là lá gan khá lớn, đáng tiếc có chút thiếu kiên nhẫn, còn cần ma luyện nhiều.”

Một bên, phu nhân nghe được Thẩm Ngạo nói ra hai chữ không phục, sắc mặt lập tức đại biến, nhẹ nhàng đi lắc lắc cánh tay Thẩm Ngạo, mà sắc mặt Chu Nhược đã là tái nhợt như tờ giấy, trong đầu trống rỗng.

Dương Tiễn nghiêm mặt nói: “Hoàng thượng nói, nếu người không phục, liền khảo thi người một hai, đáp đúng, liền cho người làm giám sinh.”

Thẩm Ngạo im lặng, lập tức minh bạch, đây là đánh trước một gậy, sau đó cho ngọt táo đây mà, hoàng đế lão thật sự không phải người tốt, có sửa chữa người như vậy sao?

Thẩm Ngạo tức giận nói: “Khảo thi cái gì?”

Dương Tiễn nói: “Kho lúa cháy lớn, công tử có cái gì chỉ giáo?”

Thẩm Ngạo lạnh lùng thốt: “Có thể có cái gì chỉ giáo, không phải nói dư đảng Phương Lạc tập kích kho lương thực sao?”

Dương Tiễn cười một tiếng quỷ dị, nói: “Đáp sai rồi, Thẩm công tử, thật sự có lỗi, nô gia phải đi về phục mệnh.”

“Đợi một chút.” Thẩm Ngạo liền vội vàng kéo hắn, nhưng lại biết rõ lão hoàng đế này thật sự không phải hay nói giỡn rồi, nói: “Có lẽ còn có một đáp án.”

Dương Tiễn cũng không phải nóng lòng, y nguyên cười nói: “Công tử cứ nói.”

Thẩm Ngạo trầm ngâm nói: “Dưới chân thiên tử, ban đêm cấm đi lại ban đêm, cấm quân tuần tra trên đường phố cũng không ít, nếu nói là có ba bốn người tập kích kho lương thực, vẫn còn nói được thông, nhân số nhiều hơn nữa, tính nguy hiểm lại tăng nhiều. Nhưng theo ta được biết, thủ vệ cái kho lương thực này chừng hơn trăm người, cho dù có hơn mười người tập kích, muốn trong thời gian ngắn nhất đánh tan thủ vệ, tùy ý phóng hỏa, còn muốn toàn thân trở ra, không để lại một điểm manh mối, là tuyệt đối không có khả năng.”

“Có thể làm thành việc này trừ phi quan viên hộ bộ làm nội ứng, đệ tử thật sự không thể tưởng được khả năng khác.”

Con mắt Dương Tiễn tỏa quang mang sáng ngời, nói: “Công tử nói tiếp xuống dưới, nếu là quan viên hộ bộ, tại sao bọn hắn phải phóng hỏa? Cần biết làm việc này, cũng nên có lợi mới có thể làm, bọn hắn thiếu kho lương thực rồi, lại có chỗ tốt gì?”

Thẩm Ngạo tiếp tục thông dong nói: “Cửa ải cuối năm buông xuống, nghe nói hộ bộ hàng năm trước lúc đến cửa ải cuối năm đều phải kiểm toán một lần, do Trung Sách tỉnh khiên đầu, cùng Đại Lý Tự, Hình bộ cùng nhau kiểm tra giải quyết thực hư tồn tại số lượng lương thực. Dương công công, ta hỏi người, nếu lương thực tồn tại trong cái kho lương thực này sớm bị người tham ô, nếu muốn san bằng chứng cứ, phải làm như thế nào?”

Dương Tiễn nhíu mày, nói: “Người nói trong kho lương thực này kỳ thật sớm đã không có lương thực, những lương thực này sớm bị người tham ô hết rồi?”

Thẩm Ngạo gật đầu, nghiêm túc nói: “Có lẽ đối với một số người mà nói, một mối lửa cháy sạch rất tốt, thiêu đốt hết, không biết bao nhiêu người coi là may mắn, tối hôm nay, rất nhiều người nhất định ngủ được ngon lành!”

Dương Tiễn gật đầu, cười trong sáng nói: “Công tử nói ra điều kinh người, phân tích cũng rất có đạo lý, về phần cái đáp án này, ta cần lập tức trở về bẩm báo hoàng thượng, nhìn hắn xử trí như thế nào.” Nói xong,

vỗ vồ mu bàn tay Thẩm Ngạo, trấn an hần nói: “Thẩm công tử không cần lo lắng, xem ra ít ngày nữa sẽ có thánh chỉ đến.”

Thẩm Ngạo cười khở: “Không sợ nói giỡn cùng Dương lão ca, vừa nghe hai chữ thánh chỉ này, đệ tử liền tâm kinh nhục khiêu (run rẩy sợ hãi), ăn không biết ngon.”

Lời nói này có chút ý tứ không ngờ, hướng chỉ là nói cho Dương Tiễn nghe, Dương công công là đại hồng nhân trước mặt hoàng thượng, nếu truyền lời đến trong tai hoàng thượng, không biết sẽ phạt tội gì.

Mọi người nghe thấy liền trợn mắt há hốc mồm, đều cảm thấy Thẩm Ngạo có phải là điên rồi hay không.

Thẩm Ngạo lại vẫn là bảo trì mỉm cười, toát ra một chút chân thành tha thiết, kỳ thật ở bên trong rất nhiều người, chỉ có Thẩm Ngạo mới hiểu được ý đồ của mình, những lời này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, mà Dương Tiễn nói rõ ra là có chút đồng ý với mình, đem những lời này nói cho hần nghe, nếu Dương Tiễn không chạy đến hoàng thượng báo cáo cái này, ngược lại sẽ làm hần càng thêm tín nhiệm đối với chính mình.

Một người, nếu là đem loại lời xuất phát từ nội tâm này nói ra, ít nhất sẽ biểu lộ một loại tín nhiệm.

Dương Tiễn âm áp trong lòng, đầu thế không rõ ý Thẩm Ngạo truyền đạt, tất cả mọi người đều là người thông minh, người thông minh tâm ý là tương thông, lập tức nói: “Công tử yên tâm, hạ một đạo tiếp là ân chỉ, nô gia đi.”

Dương Tiễn vội vã trở về phục mệnh, nóng nảy gấp rút mà dẫn dắt theo người đi, chỉ để lại một đám người công phủ trợn mắt há hốc mồm, sắc mặt phu nhân hơi có tái nhợt, thoát nhìn có vẻ lo lắng, Thẩm Ngạo liền tranh thủ dịu dàng lên, cười nói: “Dì không cần phải lo lắng, nhiều thì một ngày, ít thì một canh giờ, cái giám sinh này không trốn thoát đâu.”

Phu nhân như có điều suy nghĩ mà gật gật đầu, dường như cũng nghe ra trong lời nói Dương Tiễn không có ác ý, nhân tiện nói: “Người làm sao ngay cả Lạc quốc Vương Tử cũng đánh, sự tình nghe rộn cả người như vậy, ta đúng là một điểm cũng không biết.”

Hốc mắt Chu Nhược đỏ bừng nói: “Mẫu thân, biểu ca là vì giữ gìn ta nên mới động thủ, Lạc quốc Vương Tử kia hướng bệ hạ cầu hôn, muốn ta gả cho hần.”

Phu nhân vừa nghe, lập tức nổi giận, nói: “Người như vậy nên đánh, Lạc quốc là địa phương nào, nếu là đem nữ nhi của ta gả đi nơi đó, đời này ta còn muốn sống không?” Thấy bộ dạng Chu Nhược khóc như mưa, đi qua nắm tay của nàng, an ủi nàng: “Người cũng không phải tự trách, chúng ta đều là người một nhà, Thẩm Ngạo giữ gìn người, thật sự đánh mất cái giám sinh này, cũng không có gì lớn. Có cha người ở đây, mọi sự đều có đường sống quay về.”

Qua hai canh giờ, sắc trời đã không còn sớm, người toàn gia ở trong sảnh nói chuyện phiếm một lát, hơi có chút ý tứ đợi ý chỉ.

Phu nhân tâm thần không yên, vẫn là có chút yên lòng, lại thấy Quốc công muện như vậy còn chưa trở về, liền oán hận nói: “Mỗi lần xảy ra chuyện, luôn không thấy người hần đâu, thật không hiểu hần ở bên ngoài bận rộn cái gì, ngay cả nhà cũng không để ý sao?”

Thẩm Ngạo cười nói: “Kho lúa cháy, dượng há có thể khoanh tay đứng nhìn, đây là đại sự, là công vụ, có lẽ sau một khắc sẽ trở lại.”

Quốc công chưa trở về, Dương Tiễn lại tới nữa, tin tức thánh chỉ đến lan truyền nhanh chóng, rất nhanh truyền tới, cũng may là đã chuẩn bị đều chuẩn bị xong, gọi người mở cửa lớn, một đoàn người lại đi đón chỉ, Dương Tiễn tiến bước vào trong, không gian toàn một mảnh mờ nhạt, cất cao giọng nói: “Hoàng đế viết: Quốc Tử Giám giám sinh Thẩm Ngạo... Lệnh người khôi phục chức giám sinh, ban thưởng một quả lệnh tiên...”

Những lời này thông tục dễ hiểu, quả nhiên là táo ngọt đến rồi, giám sinh trở về, còn đưa tới một quả lệnh tiên màu vàng, dựa theo ý tứ thánh chỉ, cầm cái lệnh tiên này không hề cần xin chỉ thị, tự tiện lộng quyền, tiền trăm hậu tấu, bảo Thẩm Ngạo lập tức cùng Vệ Quận công giải quyết truy nã hung thủ án kho lương thực, không thể làm hỏng.

169. Chương 168: Lệnh Tiến

Đem đèn lồng giao cho Đặng Long, cất bước đi qua, một người gia đình canh giữ ở cửa ra vào dựa vào tường, đúng là đã ngủ, không cần thông báo, trực tiếp đi vào, liền chứng kiến Đoan Chính chính không yên lòng mà giờ một quyển sách, nâng con mắt lên, vừa đúng lúc đụng vào ánh mắt của mình.

“Vào đi!”

Thanh âm Đoan Chính rất nhẹ, còn có vẻ hơi mệt mỏi.

Thẩm Ngạo đóng cửa lại, ngồi ở trên ghế nhỏ trước bàn, dường như hai người đều xem thấu tâm tư đối phương, ngồi đối diện trầm mặc hồi lâu, chỉ có ánh nến chập chờn trên bàn kia, Đoan Chính cuối cùng cũng mở miệng nói trước: “Đã nói qua cùng Quận công chưa?”

Thẩm Ngạo gật đầu, đem mình ở cuộc nói chuyện cùng với chính mình bố trí tại Đại Lý Tự và Vệ Quận công nói ra, Đoan Chính nghe được kế hoạch dẫn răn xuất động, đã là nhần lông mày lại, sắc mặt bình tĩnh nói: “Kế hoạch này vô cùng mạo hiểm, liên quan cũng là không nhỏ, người đã nghĩ kỹ chưa?”

Con mắt Thẩm Ngạo đầy quang mang khẳng định: “Đúng vậy, đã nghĩ kỹ, muốn tra, nhất định phải đánh bọn chúng trở tay không kịp, không thể để bọn họ nắm cái mũi của chúng ta dắt đi, chỉ có làm rối loạn đầu trận tuyến bọn hắn, cái bản án này mới có khả năng tra ra manh mối.”

Từ thủ pháp và bố trí để xem, đối phương mưu đồ đã lâu, chỉ sợ cũng sớm có kế sách giải quyết tốt hậu quả, cho dù bắt những người khả nghi này đi Đại Lý Tự hỏi han, chỉ sợ cũng hỏi không ra kết quả.

Loại sự tình này, một khi cung khai, chính là xét nhà diệt tộc, Đại Lý Tự một ngày tìm không được chứng cứ, bọn hắn ai cũng sẽ không mở miệng, huống chi thân phận những người này không thấp, không thể dụng hình đối với bọn họ, biện pháp duy nhất, chỉ có thể bắt được gian thương kết phùng trước tiên, rồi sau đó lại tìm hiểu nguồn gốc.

Đoan Chính thở dài: “Tâm tư của người rất nhẫn nại, cũng rất thông minh, nhưng làm việc có lẽ là khiếm khuyết một ít lão luyện thành thực. Trước khi làm một chuyện gì, là phải suy nghĩ trước sau, việc hàng đầu là bảo toàn chính mình trước.”

Thẩm Ngạo chỉ có cười khổ, Đoan Chính nói không sai, nhưng nếu như hắn lão luyện thành thực, lo trước nghĩ sau, cũng không phải là Thẩm Ngạo.

Nói trở lại, nếu như tính tình Thẩm Ngạo không phải như bây giờ, hoàng đế lão nhân cũng sẽ không sai khiến chính hắn, một giám sinh đến tra án, chính là vì bản án liên quan quá lớn, mà quan viên trong triều lại vô cùng lo trước nghĩ sau, bo bo giữ mình, lúc này mới cần Thẩm Ngạo, chuôi lưỡi dao sắc bén này, cũng chỉ có Thẩm Ngạo, mới có thể nhiều lần làm ra một ít sự tình kinh tâm động phách.

Đoan Chính thở dài nói: “Đại Lý Tự bên kia, người không cần phải lo lắng, bọn hắn nhất định sẽ từ từ hỗ trợ người tra án. Về phần Hình bộ, cần chú ý đề phòng một ít. Còn có Vệ Quận công, tính tình người này là tốt, chỉ là người tới địa vị như hắn, cây lớn rễ sâu, nhưng lo lắng cũng nhiều, rất nhiều chuyện bắt đầu làm đã bó tay bó chân, người cũng không cần oán hận hắn.

Còn có, Dương công công bên kia, người có thể đi lãnh giáo, nếu có thể bắt hắn giúp người giúp một tay, những loại người chỗ tối kia cũng tuyệt đối không dám động thủ với người, người cẩn thận một chút.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, ôm đầy thâm ý nói: “Ta đã hiểu rồi.”

Đoan Chính nói: “Được rồi, sớm đi nghỉ ngơi đi, nếu là thật sự đến thời điểm cấp tốc, lập tức tiến cung, có hoàng thượng che chở, ai cũng không thể bắt người như thế nào.”

Thẩm Ngạo đứng lên, hành lễ, trong chớp mắt liền ly khai, Đoan Chính lại đột nhiên gọi hắn lại, một đôi mắt đánh thật sâu, nhìn chăm chăm vào Thẩm Ngạo, nghiêm mặt nói: “Nhớ kỹ, người đã muốn lựa chọn làm như vậy, phải đi đến cùng, không thể nhụt chí!”

Thẩm Ngạo đột nhiên buông lỏng trong lòng, một câu nói kia giống như cổ vũ tốt nhất đối với hắn, vô cùng tiêu sái nói: “ Ta đã hiểu rồi, người ngăn cản giết người, Phật ngăn cản giết Phật” Hắn sờ lên Lệnh tiên giấu ở ngực, mười phần tin tưởng.

Chỉ nói rải rác mấy câu cùng Đoàn Chính, nhưng tin tức trong mấy câu nói đó lại rất nhiều. Có một chút có thể khẳng định, trong triều chỉ sợ không ít người đều có thể suy đoán ra hung phạm bên trong án, nhưng cơ hồ tất cả mọi người đều không mở miệng, bởi vì sẽ chọc đến phiền toái, thân là huân quý, bo bo giữ mình đều là như một pháp tắc bất di bất dịch.

Một cái tin tức khác là mình cần từ từ đề phòng Hình bộ bên kia, một ít tiến triển nên dấu diếm thì phải dấu diếm, không thể phốt lờ, còn có chính là Vệ Quận công, chỉ sợ là không trông cậy vào được rồi, tất cả, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Thấy Thẩm Ngạo đi tới, Đặng Long mang theo đèn lồng nghênh đón nói: “Công tử, làm sao lúc người đi vào sắc mặt có lẽ là rất âm u, lúc đi ra liền thoáng cái dung quang toả sáng rồi, chẳng lẽ là Quốc công muốn đem tiểu thư gả cho người? Ai nha nha, cái này rất không hay, nam tử hán đại trượng phu, há có thể lấy vợ chỗ cao? Ta thực sự cảm thấy không đáng vì công tử!”

Trong lòng Thẩm Ngạo đang cười, Đặng Long này dường như một điểm lo lắng đều không có, người này có lẽ là đơn giản, vô cùng đơn giản, không nghĩ đến nhiều lắm, nhiều cảm giác không phải là một chuyện may mắn. Hắn lắc đầu, lại nghĩ, đáng tiếc ta đã nhất định không thể là người đơn giản bình thường.

Hừ nếu là như vậy, vậy thì náo loạn long trời lở đất đi.

Kho lương thực Biện Kinh bị đốt, lời đồn lập tức đưa đi khắp nơi, đầu đường cuối ngõ, khắp nơi đều là thấp giọng trộm bàn tán, các loại lời đồn đại như đã mọc cánh phi tốc truyền bá ra ngoài.

Thậm chí có người khoa trương, nói là Phương Lạc hai năm trước bị chém đầu đột ngột phục sinh, đã dựng lên cờ xí ở Giang Nam, ít ngày nữa sẽ chỉ huy Bắc thượng, loại lời đồn này mặc dù không được cân nhắc, nhưng cũng có chút người tin tưởng không nghi ngờ.

Chỉ là rất nhanh, một ít người khừu giác linh mẫn liền dự cảm đến giá lương thực tất nhiên sẽ dâng lên, tứ đại kho lương thực trong thành, một tòa trong đó đã bị thiêu hủy, thiếu lương thực chỉ là sự tình sớm muộn, có cái sợ hãi này, sáng sớm ngày thứ hai, cửa ra vào các phố lương thực lớn, đã có không ít người vây quanh.

Trong cuộc sống tầm thường, cách ba ngày năm ngày mà mua cái vài đấu lương thực, thì cũng thôi, nhưng hôm nay, rất nhiều người hành động, ôm cả cái thúng lớn, cả nhà ra trận.

171. Chương 170: Làm Lớn.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 170: Làm lớn.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trước mắt thừa dịp trong kinh có lương thực, có thể mua bao nhiêu thì mua trước bấy nhiêu, đợi cho không có lương thực, giá tiền tất nhiên tăng vọt.

Bởi vậy, chưa tới giữa trưa, các đại lý lương thực đã không còn, tự nhiên cũng có không thiếu thương nhân buôn lương, nhất thời không dám lên giá lương thực ào ào, vì vậy dứt khoát trừ hàng lương thực, dùng để trông xem hướng gió thế nào.

Loại sự tình này cổ đại đã có, thương nhân trục lợi, đầu cơ tích trữ hàng mặc dù là trọng tội mất đầu, nhưng trước mặt ích lợi thật lớn, tự nhiên có người muốn mạo hiểm thử một lần.

Phổ bán lương thực không có lương thực, khủng hoảng liền lan tràn, nói cái gì cũng có, thế cho nên trước cửa tất cả các cửa hàng lương thực, đã là người ra vào tấp nập, chửi bậy, tiếng gọi ầm ĩ, cấm quân trong

thành xử trí thoả đáng, nhiều đội cấm quân hiện tại chủ yếu đến nơi đường phố, cũng không có người dám làm ra cử động quá khích.

Xảy ra chuyện như vậy, Kinh Triệu phủ tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, lập tức triệu tập thương nhân buôn lương, trách cứ bắt bọn hần bán gạo ra.

Thương nhân buôn lương ào ào nói: “Đại nhân, trong kho cất giữ đã rỗng tuếch, đâu còn có lương thực để bán.” Nguyên một đám kêu khổ, kỳ thật từ trước lúc gặp phủ doãn Kinh Triệu, những thương nhân buôn lương này đã bắt đầu thông đồng, chỉ cần một mực chắc chắn không có lương thực để bán, ai cũng không bắt bẻ được bọn hần.

P phủ doãn Kinh Triệu chỉ là cười lạnh, tuyên đọc thánh chỉ, mới nói: “Hôm nay đã là khẩn yếu quan đầu (lúc khẩn cấp), một khi trong thành thiếu lương thực, cũng không phải là đùa giỡn, tự các ngươi suy nghĩ, xuất lương thực ra, chính là nâng lên chút ít giá tiền, cũng có thể thương lượng, nếu dám trữ hàng, chớ trách lão phu trở mặt.”

Câu cảnh cáo ý này vị thâm trường, ý là, nâng giá chỉ cần chớ để quá mức, những thứ khác vẫn còn có đường sống để thương lượng.

Đám thương nhân buôn lương hiểu ý, ra khỏi phủ Kinh Triệu, thương nghị một lát, liền đều tự trở về, lại bắt đầu bán lương thực.

Giá lương thực hôm nay, là một đấu mười ba tiền, trước kia một đấu là năm tiền, về sau là bảy tiền, chín tiền, cuối cùng đúng là đến giá cao mười ba tiền.

Dưới loại tình huống này, ai cũng không biết đến ngày mai giá lương thực sẽ tới loại tình trạng khủng bố nào, cho nên dân chúng cả thành Biện Kinh, đều vì sự tình mua lương thực mà phiền não.

Giá tiền tăng lên càng nhanh, mua sắm càng nhiều, đây vốn là sự tình từ xưa đến nay làm cho người mở rộng tầm mắt nhất, nhưng cũng là sự tình hiện thực nhất.

Thẩm Ngạo tọa trấn tại Đại Lý Tự, giờ phút này đang đánh cờ, ở dưới lại vẫn là cờ năm quân, tới đánh cờ, là Khanh Khương Mẫn Đại Lý Tự, cờ năm quân đơn giản, nhưng biến hóa lại không ít, Thẩm Ngạo gọi hần đến, liền mời hần đánh.

Theo lý thuyết, Khương Mẫn nào có tâm tư như vậy, lương thực trong thành quý giá, đối với ý chỉ triều đình thì bằng mặt không bằng lòng, đây là đặc tội cực lớn, hết lần này tới lần khác, vị Thẩm công tử trước mắt này lại hồ đồ không thêm để ý.

Hiện nay ngay cả Vệ Quận công cũng bị bệnh, nói là bệnh rất nặng, ngay cả khí lực ngủ cũng không có, thái y đã đi qua rồi, kết quả là khí huyết không thông, âu sầu thành bệnh.

Khương Mẫn dự cảm, Vệ Quận công đây là đang chạy, hết lần này tới lần khác, hần là Đại Lý Tự khanh, nhưng lại muốn tránh mà không tránh được, bởi vậy, Thẩm Ngạo đưa ra việc đánh cờ, Khương Mẫn tự nhiên cự tuyệt, liền tục khoát tay, nói: “Thẩm công tử, cái quân cờ này không đánh được, lão phu còn có công vụ.”

Thẩm Ngạo nghiêm sắc mặt, lập tức móc Lệnh tiễn ra: “Lệnh tiễn ở đây, như đích thân thiên tử tới, thiên tử bảo người đánh cờ, người không đánh cũng phải ngồi xuống.”

Khương Mẫn im lặng, bái kiến nhiều khâm sai, lại chưa thấy qua tình huống như vậy, người khác gấp đến độ phải chết, hần lại dù bận vẫn ung dung, thật đúng là nước đến chân chưa chạy.

Nhưng Lệnh tiễn xuất hiện, thật là có công hiệu như Trẫm đích thân tới, Khương Mẫn đành phải ngồi xuống, cùng hần bày biện trận thế.

Thẩm Ngạo cười ha hả nói: “Chỉ đánh cờ cũng không có ý gì, không bằng tăng chút tiền đánh bạc, đánh bạc mới thú!” Hần cười đến rất gian trá nói: “Chỉ là, nếu ta đánh một tiền một ván, đại nhân nhất định sẽ cảm thấy thân phận bị nhục, đường đường Đại Lý Tự khanh, một tiền tính toán cái gì, lan truyền đi ra ngoài, chỉ sợ còn để cho người chê cười. Như vậy đi, liền năm mươi quan một ván, mời đại nhân đi trước.”

Khương Mẫn muốn khóc rồi, năm mươi quan, tiểu tử này thật là đen, nói rõ là muốn lừa bịp tiền tài người đi, Khương Mẫn bắt đắc dĩ, đành phải nín hơi ngồi vào chỗ của mình, bắt đầu đánh cờ.

Cứ như vậy suốt hai ngày, Khương Mẫn đầy bụng tâm sự, hơn nữa lại là tân thủ, đã thua hơn bảy trăm quan, thật sự vô cùng bức bối.

Nhưng đối với tình tiết vụ án, Thẩm Ngạo lại tuyệt đối không để bụng, mỗi ngày nghe chút ít báo cáo của người phái ra ngoài, Khương Mẫn ngồi không yên, nói với Thẩm Ngạo: “Công tử, hôm nay giá lương thực Biện Kinh đã đến bảy mươi tiền một đấu, lại tiếp tục xuống dưới, chỉ sợ sẽ kích động dân kêu ca.”

Thẩm Ngạo mỉm cười, nhưng chỉ là lắc đầu: “Chờ một chút, sắp có tin tức.”

Tin tức này như đá ném vào biển rộng, nhưng lại một điểm gợn sóng đều không có, lại đợi trọn vẹn hai ngày, giá lương thực Biện Kinh đã đột phá chín mươi quan, càng thêm khủng bố chính là, các đại lý lương thực, số hàng tồn đã là tận đáy.

Trong đêm, một gã Thôi quan thần bí bí bí mà trở lại Đại Lý Tự, hướng Thẩm Ngạo bẩm báo nói: “Công tử, đã có thương nhân có hàng.”

Lập tức, Thẩm Ngạo lộ ra một tia cười quỷ dị, bỏ quân cờ xuống, nói về hướng Khương Mẫn: “Đại nhân, tổng cộng là chín trăm năm mươi quan tiền, tại hạ rất tin tưởng danh dự đại nhân, không cần ghi một phần phiếu nợ đâu.”

Khương Mẫn cảm giác làn da trên mặt mình không tự chủ được mà cứng đờ, đông cứng, nói: “Mấy ngày nữa hạ quan chắc chắn đưa bạc ròng lên.”

Thẩm Ngạo gật đầu, mới nói về hướng Thôi quan: “Không phải nói trong kho hiệu buôn lương thực không còn sao? Cho dù vận lương thực châu huyện phụ cận đến, cũng không nhanh như vậy.”

Thôi quan nói: “Hạ quan ngay từ đầu cũng là cảm thấy kỳ quái, về sau phái người tra, lại phát hiện những lương thực này, toàn bộ là một thương nhân gọi Cảnh Thái cung cấp, Cảnh Thái phụ trách cung cấp hàng, lương thực cho tất cả đại thương nhân phụ trách bán, những lương thực này, sáng sớm liền từ Nhạc Đài vận vào thành, dùng các đại lương thực số danh nghĩa, trực tiếp tiến vào các kho lương thực.”

Thẩm Ngạo cười lạnh một tiếng: “Xem ra rốt cục vị gian thương này của chúng ta đã ngồi không yên.” Nhạc Đài cách đây chỉ là hai mươi dặm xa, làm nơi trữ lương thực rất tốt.

Lương thực trong thành Biện Kinh, hôm nay đã tăng giá trị tài sản gấp hai mươi lần, gấp hai mươi, đối với thương nhân mà nói, hấp dẫn thật sự quá lớn, cũng đủ làm hấn bí quá hoá liều.

Thẩm Ngạo dùng một chiêu dẫn rấn xuất động này, lỗ thủng không phải là không có, hơn nữa động cơ khả nghi, nhưng đứng trước lợi ích, hấn không sợ con cá không mắc câu.

Thẩm Ngạo hỏi: “Cảnh Thái này bây giờ đang ở đâu?”

“Nhạc Đài.”

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: “Khổ cực, vì để thăm hỏi mọi người, mấy ngày nay sai huynh đệ tìm hiểu, mỗi người khen thưởng năm mươi quan. Cũng không thể để mọi người làm không công.”

Thôi quan sắc mặt vui vẻ, vội vàng nói: “Đa tạ công tử, đây là bốn phen của hạ quan.”

Ai ngờ Thẩm Ngạo vút một câu: “Tiền thưởng liền hướng Khương đại nhân đòi đi, Khương đại nhân, người không nên quýt nợ đâu.”

Khương Mẫn hiện tại mới cảm giác Thẩm Ngạo chỉ sợ là đã sớm đào một cái hố to cho mình rồi, nhưng trên mặt vẫn nghiêm túc nói: “Công tử nói lời này, là xem thường lão phu sao?”

“Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt.” Móc Lệnh tiễn ra từ trong lòng, sắc mặt Thẩm Ngạo trở nên vô cùng trang trọng: “Thông tri Tiên điện Chỉ huy sứ tư, từ khoảnh khắc này, toàn thành giới nghiêm, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào thành, tất cả sai dịch Đại Lý Tự lập tức tiến đến Đại Thương số, bắt người!”

“Bắt người?” Khương Mẫn hiện ra vẻ mặt nghi hoặc.

“Đúng, bứt toàn bộ thương nhân buôn lương, tội của bọn hần tên là thông đồng tặc phỉ, mẹ nó, bắt bọn hần ăn được tý nào, nhổ ra toàn bộ, lão tử hận nhất là dạng ăn cháo đá bát.” Thẩm Ngạo đối với loại sự tình thanh toán này, có lẽ là quen việc dễ làm, lại nói với Đặng long: “Người đi gọi hơn vài chục huynh đệ cầm quân, nói bốn công tử muốn mời bọn hần đi tìm việc vui, tới nơi này tập hợp.”

Đặng long nói: “Tìm cái việc vui gì? Cái này không tốt lắm đâu, chúng ta đều là quân đội bên cạnh bệ hạ, loại sự tình tầm hoa này, đó là nghĩ cũng không được nghĩ.”

Không được nghĩ? Ở phía trong kỹ viện, cầm quân so với chó còn nhiều hơn, Thẩm Ngạo trừng mắt liếc hần một cái, nói: “Nhanh đi.”

... ..

Màn đêm buông xuống, trong thành lại khấn trương lên, cầm quân phủ kín cửa thành, các sai dịch qua lại bốn phía, đúng là truy bắt phạm nhân khắp nơi, ở bên trong tiếng chó sủa, tiếng đập cửa vang lên, là phá cửa mà vào, có người cao gọi: “Triệu chương quỳ, sự việc người làn đã bại lộ rồi, đến, bắt hần!”

“Oan uổng quá...”

Thanh âm như vậy, thê lương khủng bố, làm cho người ta không khỏi liên tưởng tới kho lương thực bị đốt mấy ngày trước, làm cho người ta kinh tâm táng đởm.

Đi đến trên quan đạo Nhạc Đài, hơn trăm thốt ngựa chạy nhanh trong đêm tối, phía dưới bó đuốc chớp chồn, Thẩm Ngạo được một đám cầm quân yểm hộ, một thân trang phục, hơi có chút uy phong lẫm liệt.

Những người này, đều là dùng tìm danh nghĩa việc vui điều tới, chẳng những không thông báo ba nha môn, chính là Hình bộ bên kia cũng không có để lộ tiếng gió, hiện tại thành Khai Phong đã muốn giới nghiêm, ngay cả con ruồi đều không ra được. Thẩm Ngạo có thể kết luận, tin tức này tạm thời vẫn chưa rò rỉ ra ngoài.

Việc cấp bách, là nhanh chóng tìm đến Nhạc Đài, tại trước khi để lộ tin tức, một mẻ hốt gọn những con cá tôm nhỏ này.

Đi một hồi, Nhạc Đài đã nhìn thấy ở xa xa. Trong bóng tối, thành quách dần dần lộ ra, tường thành tất nhiên là kém Biện Kinh, đến dưới thành, lại để cho Đặng Long đi gọi cửa, trông thấy là cầm quân, lại nói rõ có Lệnh tiên, cửa từ từ mở ra, quân thủ thành đều đi ra hỏi han, xuyên qua cổng thành, Thẩm Ngạo lạnh lùng liếc Đô đầu, móc Lệnh tiên ra nói: “Tiếp tục phủ kín cửa thành, không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không cho mở cửa, làm sai, bắt người tra hỏi.”

Lập tức đại gơ tay lên: “Bắt được Cảnh Thái, tiền thưởng 500 quan, các huynh đệ, theo ta đi.”

172. Chương 171: Ý Nghĩ Xấu Đây Mình

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 171: Ý nghĩ xấu đây mình

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tiếng vó ngựa chấn màng nhĩ vang lên, vây quanh một tòa nhà lớn đến mưa khoong lọt, chỉ chốc lát sau, một người nam nhân buồn bã quần áo mất trật tự bị Đặng Long bắt được đưa đến.

“Các người là người nào, đêm hôm khuya khoắt, tự tiện xông vào nhà dân, không sợ vương pháp sao?”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng: “Người gọi là Cảnh Thái? Người cần tìm đúng là người, mấy quan viên hộ bộ đã xem trúng người làm đầu mối, người cấu kết quan phủ, trộm lấy lương thực quốc khố dự trữ, tội không thể tha thứ, về sau sự tình bị phát hiện, lại sợ quan lại truy nã, lại phát rồ, xui khiến người thiêu kho lương thực.” Dừng một chút, hắn cười dữ tợn nói: “Người cứ chuẩn bị tinh thần đợi vạ đao phanh thây, mang hẳn đi.”

Cảnh Thái ngây ngẩn cả người, không nhận được, nói: “Cái này lương thực kho không phải ta xui khiến người thiêu cháy sạch.” Lời nói vừa phát ra, biết mình đã nói không ổn, nói những lời này, không phải là thừa nhận chính mình trộm lấy lương thực dự trữ, quan thương cấu kết sao?

Mấy cấm quân bắt được hắn, Thẩm Ngạo cười lạnh nói: “Người còn muốn nói xạo cái gì, mấy đại nhân hộ bộ đều đã cung khai rồi, sự tình đốt cháy kho lương thực, là người một mình bày ra, không ai tham dự.” Tiếp theo là nhìn những người khác nói: “Không cần phải lãng phí miệng lưỡi cùng hắn, trực tiếp mang đi, lưu lại người canh giữ cái tòa nhà này, tất cả đồ vật bên trong, giữ lại hết, hoàng thượng ít ngày nữa sẽ có ý chỉ, đến lúc đó người nào phạm tội chạy thoát, ai cũng không đảm đương nổi đâu.”

Cảnh Thái nghe lời này, đã là sợ đến nói không ra lời, trong lòng không khỏi suy nghĩ: “Bọn hắn đã cung khai rồi? Mà lại còn muốn đẩy ta ra làm chủ mưu? Ta là một tiểu thương nhân, đâu chịu trách nhiệm được cái tội to lớn này, cái này... đây chính là đặc tội với hoàng thượng đó, cả nhà tịch thu tài sản, giết kẻ phạm tội, tàn sát tam tộc cũng không đủ!”

Cảnh Thái dần dần, u mê mà bị người đẩy vào xe chở tù, lập tức chọn tuyến đường đi ra khỏi thành, nhắm về Biện Kinh.

Đến sáng sớm thời gian, Đại Lý Tự điểm ánh nến, Cảnh Thái bị áp lên công đường, dọc theo con đường này, hắn nghĩ rất nhiều, theo bộ dạng những công môn bắt hắn này để xem, không giống như là sai dịch, mà là cấm quân, cũng không trực tiếp giải hắn vào phủ Kinh Triệu, cái này xem xét, nhưng lại là nha môn Đại Lý Tự, Đại Lý Tự chỉ thẩm trọng án, quan án, tính chất giống với chiếu ngục(nơi giam các quan), chỉ điểm này, hắn đã cảm giác sâu sắc việc lớn không tốt rồi.

Nằm sắp dưới công đường, Cảnh Thái lạnh run, cắn răng, nói: “Đại nhân, ta nhận tội, ta cung khai, ta cung khai toàn bộ!” Nhận tội là chết, không nhận tội cũng là chết, nhưng nhận tội, có lẽ còn có thể bảo toàn tộc nhân, một khi người khác đổ phên trong bộ lên trên đầu hắn, tất cả đều xong rồi.

Thẩm Ngạo ngồi ở trên gấm đôn, hắn không phải quan, bởi vậy mà không có tư cách ngồi ở sau bàn xử án, nhưng lại mang lệnh tiễn, cho nên được làm chủ thẩm.

Bên miệng Thẩm Ngạo xuất hiện một tia vui vẻ quỷ dị cực kỳ nhanh, nói: “Nhận tội cái gì? Nên nhận tội cũng đã nhận tội, hiện tại người cung khai, đã chậm rồi, đến đây, áp giải xuống dưới, đánh trước nửa canh giờ, lại kéo lên thẩm vấn.”

Trên đời này, thẩm vấn tình tiết vụ án, lại chưa từng có cái quy củ đó, người ta muốn cung cấp chứng cứ, cũng không để cho người ta nhận tội, đây là cái đạo lý gì.

Sai dịch Đại Lý Tự nghe xong mệnh lệnh, như lang như hổ mà xông lên, núm lấy Cảnh Thái giải xuống dưới, lập tức bên cạnh công đường, truyền ra tiếng hô thê lương.

Thẩm Ngạo dù bận vẫn ung dung, từ từ mà nhấp một ngụm trà, nâng lên vài phần tinh thần, Đại Lý Tự Khanh Khương Mẫn và mấy Thiếu Khanh, ngơ ngác nhìn những việc xảy ra, ban đầu thấy tình tiết vụ án có tiến triển, tinh thần đều chấn động, Thẩm Ngạo không ngồi ở bên trên, Khương Mẫn tự nhiên cũng không nên ngồi trên, đành phải gọi người chuyển gấm đôn, một đám quan viên Đại Lý Tự, đều an tọa ở bên cạnh, thấy hắn xử lý như vậy, dù muốn nói cũng không được, đành mắt điếc tai ngơ ngồi yên tại chỗ.

Đợi đã lâu, Cảnh Thái bị kéo lên giống như chó sắp chết, giờ phút này tóc hắn rối bù, toàn thân vết thương chồng chất, nước mắt đều đã khô, nằm sắp dưới công đường nói: “Đại nhân, tiểu nhân oan uổng quá, sự tình đốt cháy lương thực kho, không có một điểm liên quan đến tiểu nhân, đều là chủ ý của hộ bộ tư Trữ chủ sự Trần Nguyên, xin đại nhân phân biệt rõ.”

“Nói không cần người cung khai, người cung khai cũng đã chậm, đến đây, lại bắt đi đánh, chỉ cần đánh không chết là được.” Thẩm Ngạo hoàn toàn không có ý tứ hỏi án, hơi hợt lại là một cái đánh chữ.

Bức cung? Cái này thật đúng là oan uổng Trần đại công tử rồi, hấn chỉ đánh người, cũng không mở miệng hỏi cung.

Vẫy tay về hướng Đặng Long, Đặng Long hiểu ý, đi đến bên người Thẩm Ngạo nói: “Công tử có cái gì phân phó?”

“Dẫn mấy huynh đệ đi, bắt Trần Nguyên đến đây.”

Đặng Long có chút do dự nói: “Trần Nguyên chính là quan viên chính lục phẩm, không tước chức quan hấn trước, chỉ sợ...”

Thẩm Ngạo trừng mắt liếc hấn: “Nhanh đi, tất cả hậu quả, ta tới gánh chịu.”

Đặng Long Lập tức đi, chỉ một lúc sau, Trần Nguyên kia liền bị áp giải đến, quần áo hấn mất trật tự, hiển nhiên còn chưa mặc quần áo, mặc dù là đã trở thành tù nhân, dù sao Trần Nguyên vẫn đã làm quan, vừa thấy được mọi người trên quan tòa, liền nhẹ răng cười lạnh: “Không biết chư vị đại nhân mời hạ quan đến, cần làm chuyện gì?”

Trong lòng hấn có vẻ khiếp sợ thần kỳ, nhưng trên mặt không có ý sợ hãi nào, chính là đối với Đại Lý Tự khanh Khương Mẫn, cũng không bao giờ có một tia e ngại.

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, bước đi qua đỡ lấy Trần Nguyên tay, nói: “Trần đại nhân, hôm nay mời người đến, là có chuyện muốn hỏi tình tường.”

“Hừ!” Trần Nguyên cười lạnh: “Đã hỏi sự tình, cũng nên có hỏi bộ dạng sự tình, phái người tới bắt ta như vậy, là có ý gì? Ta là viên chức, ngay cả khi có tội, tại lúc không cởi quần áo quan này...”

Thẩm Ngạo cười ha hả mà xen vào lời hấn: “Trần đại nhân nói lời này là như thế nào? Người là mệnh quan triều đình, ai dám nói người có tội, Thẩm Ngạo ta là người thứ nhất không đồng ý. Đến đây, dâng nước nóng, chuyển ghế hùm đến, mời Trần đại nhân ngồi.”

Các sai dịch hai mặt nhìn nhau, nước nóng? Cái này là vật gì? Chẳng lẽ là nước trà, về phần cái ghế hùm này, lại càng văn sở vị văn (mới nghe lần đầu).

Thẩm Ngạo giờ mới hiểu được, tra tấn thời đại này thật sự quá rút lại phía sau rồi, rõ ràng ngay nước nóng và ghế hùm đều không có, cái này gọi là nhân tình làm sao chịu nổi? đành phải nói: “Vậy thì đánh đi, kéo ra ngoài đánh trượng một hai canh giờ rồi nói sau, à, trước tiên đem quần áo của hấn cởi xuống, không cần phải khách khí.”

“Người... Người điên rồi.” Trần Nguyên giận dữ, thấy mấy sai dịch chạy tới, nhất thời ngậy đại, kẻ điên như vậy thật đúng là văn sở vị văn (mới nghe lần đầu), lẽ không dùng dưới thứ dân, hình không dùng trên quan lại, đây là quy củ từ xưa đến nay, đường đường sĩ Đại Phu, hấn cũng dám đánh?

“Ta không điên.” Thẩm Ngạo cười khổ, móc Lệnh tiễn ra: “Nhìn Lệnh tiễn như thấy mặt vua, là hoàng thượng muốn đánh người, một điểm liên quan cùng đệ tử đều không có, người mới vừa nói cái gì? Người nói ta điên rồi? Tốt, nhớ kỹ cả cái tội danh này cho ta, hấn đây là mắt không có vua, phỉ báng triều đình.”

Đặng Long không nhịn nổi, hỏi: “Công tử, cái này cũng gọi là phỉ báng triều đình?”

Thẩm Ngạo cười lạnh nói: “Đương nhiên là vậy, hấn mới vừa nói ta là kẻ điên có phải không? Nếu ta là kẻ điên, hoàng thượng ban thưởng Lệnh tiễn, đây là cái gì? Có phải là nói hoàng thượng có mắt không trông, nhìn người không rõ? Hoàng đế chúng ta anh minh thần võ, tuệ nhãn như đuốc, như thế nào đến trong miệng hấn, lại thành hôn quân? Người nói xem, cái này có phải là trong mắt không có vua? Có phải là phỉ báng triều đình không?”

Đặng Long ngẩn người, lẩm bẩm nói: “Giống như rất có đạo lý.”

Trần Nguyên kêu to: “Người đây là ngậm máu phun người, cố tình gán tội...” Còn muốn nói nữa, đã bị người xách tay mang đi ra ngoài.

Đợi đến lúc kéo hấn lên, Trần Nguyên đã hấp hối, đầu năm nay làm quan đều khuyết thiếu rèn luyện thể dục, bờ mông bị đánh, liền không chịu nổi, nằm sấp trên công đường, miệng lại rất khoẻ mạnh, cười lạnh

nói: “Ha ha... Ha ha... Hôm nay người đánh ta, tương lai ta sẽ trả cho người gấp 10 lần, gấp trăm lần, cho người không có đường trở về.”

Thẩm Ngạo nhấp một ngụm trà, khoan thai nói: “Cái này thì không cần, dù sao mạng của người cũng sắp chấm dứt, được rồi, nên đánh cũng đã đánh, hiện tại Trần đại nhân còn có cái gì muốn nói không?”

Trần Nguyên dữ tợn cười nói: “Có, ta muốn buộc tội người, cái giám sinh nho nhỏ này, dám ẩu đả quan viên, mắt không kỷ cương, làm việc tư trái pháp luật.”

Thẩm Ngạo thở dài: “Đến lúc này, người vẫn cãi lại cứng rắn? Người đâu, vả miệng hần.”

“Ai dám?” Trần Nguyên trừng mắt như hổ, nhìn qua sai dịch đi đến trước mặt.

Thẩm Ngạo quát: “Đánh ”

Các sai dịch chen chúc đi lên, hoặc giữ tay, hoặc cầm chân, một người sai dịch làm nhiều việc cùng lúc (tay nắm tay mười), ba ba ba tát mấy cái trên khuôn mặt Trần Nguyên, Trần Nguyên bị đánh đến đầu phát mộng, trong miệng nhả ra một búng máu.

Thẩm Ngạo ngồi thưởng thức kịch hay, cười đến như tắm gió xuân, ngược lại, mấy quan viên Đại Lý Tự bên cạnh thân lại càng hoảng sợ, chỉ cảm thấy người này thật sự có chút quá mức ác độc.

Kỳ thật bọn hần không biết, Thẩm Ngạo so với ai khác đều rõ ràng hơn, hoàng đế muốn hần thẩm án, đúng là muốn cái hiệu quả này, nếu Thẩm Ngạo còn tao nhã mà chạy tới mời Trần Nguyên uống trà, còn cần hần làm cái gì? Loại sự tình này, ai không làm được?

“Ta hỏi lại người, người có cái gì muốn nói, nói thật với người, đã bắt người vào đây, người đời này cũng đừng nghĩ đến việc đi ra ngoài, muốn hiểu rõ ràng, không cần phải để chính mình chịu khổ, càng vì tộc nhân của mình mà ngấm lại.”

Trần Nguyên cười to: “Hừ không có gì muốn nói.” Hần lại rất kiên cường, cắn chặt răng, quyết không thối lộ nửa chữ.

Thẩm Ngạo thở dài: “Người không nói, ta liền nói giúp cho người đi. Người cấu kết thương nhân bán lương thực Cảnh Thái, đem lương thực trữ trong kho chào hàng cho một mình hần, mắt thấy cửa ải cuối năm buông xuống, triều đình muốn kiểm tra thực hư kho phòng, người sợ hãi sự việc đã bại lộ, liền dứt khoát tìm đồng lõa, thiếu kho lương thực rồi, làm đến cùng hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, có phải không?”

Trần Nguyên cười lạnh: “Nho nhỏ giám sinh, lại rất biết mơ màng.”

Ánh mắt Thẩm Ngạo xiết chặt, lạnh lùng nhìn Trần Nguyên nói: “Đến, dẫn Cảnh Thái tới.”

Không bao lâu, Cảnh Thái toàn thân là vết thương kia liền bị áp lên, Thẩm Ngạo chỉ vào Cảnh Thái nói: “Trần đại nhân có nhận thức hần hay không?”

Trần Nguyên nhìn cũng không nhìn: “Không biết.”

Cảnh Thái nói: “Đại nhân, ta nhận thức hần, nhận thức hần, hần và ta giao tình thâm hậu, chính là hần, xui khiến người thiếu kho lương thực rồi.”

Trần Nguyên trừng mắt nhìn Cảnh Thái nói: “Người chớ ngậm máu phun người, chú ý đầu của mình.” Những lời này ẩn có ý uy hiếp, thật ra cũng khiến Cảnh Thái rụt rụt cổ, lại không dám nói tiếp.

Nhưng Thẩm Ngạo lại lơ đãng: “Xem ra không cần hình, Trần đại nhân chắc là không biết cung khai rồi? Ta chỉ muốn hỏi người, cấp trên của người, còn có ai tham dự việc này, người chớ nói xạo, bằng người, một chủ sự nho nhỏ, cũng không làm ra loại sự tình kinh thiên động địa này được, rốt cuộc là ai xui khiến người?”

Trần Nguyên chỉ cười lạnh, cũng không đáp lời nói, trong lòng của hần tình tường, chỉ cần chết không buông miệng, ai cũng không thể làm gì được hần.

Thẩm Ngạo nghiêm mặt hổ nói: “Tra tẩn.”

Mấy sai dịch mang theo thủy hỏa còn tiến lên, Thẩm Ngạo lại khoát khoát tay: “Chậm đã.” Quá không có sáng ý rồi, tra tấn chỉ là biết đánh đòn? Cái này tư duy cũng quá xơ cứng đi à nha? Khó trách đừng khí Trần Nguyên này đầy đủ như vậy.

Thẩm Ngạo mỉm cười mà nhìn Trần Nguyên, chỉ là cười như vậy mặc cho ai nhìn thấy đều có ý sợ hãi vô hình, chỉ sợ hôm nay Trần Nguyên mới thật sự là gặp khắc tinh đời này.

Thẩm Ngạo mang ngữ điệu không sợ hãi nói: “Cởi hết quần áo Trần đại nhân ra, để lên trên đường lớn, lại trói chặt tay chân của hắn vút trên mặt đất, bôi mật nước tại hắn toàn thân, a, Trần đại nhân chính là người quý giá, loại sự tình đánh đòn này, chẳng phải là làm nhục trong sạch của hắn sao? Người tới, đi làm theo như ta nói!”

Trần Nguyên vốn là nghe Thẩm Ngạo muốn lột sạch quần áo hắn đặt ở trên đường cái, lập tức sợ tới mức mặt như màu đất, dù sao hắn cũng là xuất thân người đọc sách, tuy phạm vào sự tình thiên hạ không dung, nhưng cảm thấy chữ thẹn viết như thế nào, cũng là biết đến rất rõ, lại nghe Thẩm Ngạo bảo người thoa mật khắp trên người hắn, nhất thời lại không biết đây là cái hình pháp gì.

Bên cạnh thân, trong lòng Đặng Long rất hiếu kỳ liền hỏi: “Công tử, bôi mật làm cái gì?”

Thẩm Ngạo thường thức nhìn Đặng Long, người này rất có tiền đồ đấy, còn biết kẻ xướng người hoạ cùng mình, cười lạnh nói: “Bôi mật, còn trùng trên mặt đất, con kiến, cái gì gì đó, dĩ nhiên là bâu tới, nhưng con kiến, còn trùng kia tuy không cắn chết người, nhưng mấy ngàn con không ngừng cắn cắn, hắc hắc, cũng không giết chết Trần đại nhân, lại có thể lại để cho Trần đại nhân nếm thử tư vị nuôi dưỡng con trùng, để hắn nằm mấy canh giờ, cam đoan hắn cái tội gì đều nhận hết.”

Đặng Long hít một hơi lạnh, khó kìm lòng nổi mà dựng ngón cái lên: “Công tử cao minh.” Nhưng trong lòng lại rùng mình một cái, Thẩm công tử này thật sự là tâm ngoan thủ lạt mà, độc kế ép nhận tội như vậy, hắn nghĩ ra được. Người đọc sách chính là người đọc sách, không phải có câu nói nói rất hay sao? Đọc sách càng nhiều, ý nghĩ xấu thì càng nhiều. Hôm nay cuối cùng là nhận được xác minh rồi.

Trên núi Vạn Tuế, đám sương bay mịt mù, đứng ở giữa sườn núi nhìn xuống, có thể thấy được mưa bụi dưới núi mông lung, cảnh trí mơ hồ, gió lạnh thổi qua, mang đến hàn ý lạnh lẽo, Triệu Cát không nhận được, nhìn sắc trời một chút, lẩm bẩm nói: “Mưa gió nổi lên, xem ra trời lại muốn mưa.”

Dương Tiễn mím môi, cúi người xuống không nói, gần đây tính tình hoàng thượng là càng ngày càng cổ quái, hắn vụng trộm liếc liếc hoàng thượng, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người một hàng quan viên quỳ xuống đất bên ngoài đình nghỉ mát.

Quan viên quỳ trên mặt đất, toàn thân đều bị cái đám sương này thấm vào, ướt sũng, lại nguyên một đám mặt xám như tro, bên trong bị thương, còn mang theo vẻ căm hận nào đó.

Triệu Cát ngồi xuống, chậm chậm mà nhấp một ngụm trà, khoan thai nói: “Các người tới, là vì việc này?”

173. Chương 172: Chia Đồ.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 172: Chia đồ.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lập tức có người nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bệ hạ, hình không dùng trên quan, Thẩm Ngạo một kẻ giám sinh, được ban cho Lệnh tiến, lại giả danh nghĩa hoàng thượng, tùy ý nhục nhã đại thần, tổ tông trăm năm, hủy hoại chỉ trong chốc lát, bệ hạ nên xem xét.”

Những người còn lại cũng ào ào phụ họa nói: “Trần đại nhân bị bắt vào Đại Lý Tự, vô cùng nhục nhã, nghiêm hình bức cung, cho dù có tội, làm sao có thể chịu được?”

Triệu Cát nhếch môi, nhưng trong lòng thì rùng mình, sắc mặt tái nhợt, lại tức giận đến nói không ra lời, nửa ngày mới gọi Dương Tiễn qua một bên, nói: “Tình tiết vụ án như thế nào?”

Dương Tiễn nói: “Bị tham ô lương thực đã tìm được tại Nhạc Đài rồi, bắt được gian thương Cảnh Thái, Cảnh Thái cắn trên người Trần Nguyên, Trần Nguyên chết không nhận tội cung cấp, vẫn còn đang thẩm vấn, Đại Lý Tự đã phái người bắt không ít hộ bộ quan lại, chuẩn bị dùng hình tái thẩm. Ấn theo ý tứ Thẩm Ngạo, phía trên Trần Nguyên này, còn có cá lớn, cho hẳn một ngày thời gian, cả bản án tất nhiên sẽ tra ra manh mối.”

Triệu Cát cười lạnh nói: “Chỉ sợ phía trên Trần Nguyên, cá lớn không chỉ một? Hừ!”

Dương Tiễn nhìn thấy vậy, mấp máy miệng nói: “Nếu giống như hoàng thượng nói, án lần này liên lụy quá nhiều, chỉ sợ là không thể tái thẩm xuống.” Dương Tiễn nào biết đâu rằng, Thẩm Ngạo càng nhanh tìm được hung phạm như thế, cái bản án này tái thẩm xuống dưới, quan viên liên quan liền nhiều lắm, trừ phi hoàng thượng hạ quyết tâm, nếu không án lần này chỉ biết đuôi to khó vẫy.

“Thẩm Ngạo à Thẩm Ngạo, nô gia đây là vì muốn tốt cho người thôi, thật sự muốn gây ra đại sự kinh thiên động địa, đến lúc đó, người sẽ phải cẩn thận rồi.” Dương Tiễn cười khổ trong lòng.

Triệu Cát giống như đang do dự, sắc mặt biến ảo bất định, đóng mắt lâm vào trầm tư, cuối cùng đưa con mắt lên nói: “Dương Tiễn, người đi truyền chỉ, Thẩm Ngạo phá đại án, lòng Trẫm rất an ủi, cho hẳn tiếp tục làm. Hai người Cảnh Thái, Trần Nguyên, quan thương cấu kết, tội không thể tha, phán tội tử, gia sản thu hết, Dương Tiễn, người và Thẩm Ngạo giải quyết của cải Cảnh Thái, làm lại kho lương thực, đem tin tức thả ra, bình ổn giá lương thực.”

“Tuân chỉ.”

Đôi mắt Triệu Cát rơi vào trên người một hàng quan viên quỳ xuống đất ngoài đình, cảm hận nói: “Tất cả lui ra đi.”

“Tuân chỉ.”

... ..

Dinh thự Trần Nguyên, có thể nói là cực kỳ nguy nga, chiếm diện tích trăm mẫu, từng tòa lầu liên làm một mảnh, chạm trổ rường cột, xa hoa tới cực điểm.

Một khi thấy lương thực, liền để lên xe, trực tiếp lôi đi, cứ thế là có bảy tám kho lúa, toàn bộ đều chất đầy rồi, những lương thực này vừa vào kho, thành Biện Kinh đâu còn thiếu lương thực. Về phần gia sản, lại càng vô cùng phong phú, chỉ tính hiện vật, đã có nhiều hơn ngàn đỉnh.

Thân là quan to xét nhà, Thẩm Ngạo thiết diện vô tư, công và tư rõ ràng, không phải nhưng mình không tham ô cất xén, lại càng nghiêm lệnh đám sai dịch không cho phép bí mật lấy đồ, tuy là nắm quyền, nhưng lại rất thanh liêm.

Dương Tiễn ngồi ở bên Thẩm Ngạo, trong hậu đường nhà Cảnh Thái thật sự im lặng, hoàng thượng bảo hai người chủ trì, kỳ thật chính là tồn tại tâm tư khen thưởng, bảo hai người từ đó khấu trừ một ít tiền tài, hết lần này tới lần khác, đầu óc Thẩm Ngạo này bị teo, ngay cả cái này cũng đều không hiểu.

“Người đọc sách chính là người đọc sách, đầu óc quá tồi, thật là khiến nô gia khó xử rồi, hẳn không đề cập tới chuyện này, nô gia dẫn ra như thế nào?” Dương Tiễn thốn thức một phen, chậm rãi mà uống trà, thuận miệng nói vài câu vui đùa cùng Thẩm Ngạo.

Tâm tình Thẩm Ngạo vô cùng tốt, nguyên một đám sai dịch tới bẩm báo số lượng, cái gì bạch ngân bốn vạn sáu ngàn lượng, hoàng kim bảy trăm đỉnh, lương thực ba vạn hai nghìn gánh...

Về phần hoàng thượng hạ ý chỉ bảo hẳn không cần phải tiếp tục tra, hẳn cũng không ngại, loại sự tình này, hẳn giải ra, lại tra, hoàng đế lão nhân không ngừng ủng hộ, như vậy mới phải, nhưng chính mình cuối cùng cũng tháo được gánh nặng xuống.

Chỉ một lúc sau, liền thấy nguyên một đám sai dịch ôm bình sứ, bàn ngọc tiến đến, nói: “Dương công công, Thẩm công tử, cái phủ này có không ít đồ cổ, kỳ trân nên xử trí như thế nào?”

Thẩm Ngạo vẫy vẫy tay: “Mang lên ta xem xem.”

Sai dịch vốn là ôm một bình sứ thanh hoa đến, nói: “Cứ nghe nhân lực Thẩm công tử vô song, mời Thẩm công tử nhìn xem.”

Thẩm Ngạo chỉ liếc qua, cười lạnh nói: “Cái bình sứ thanh hoa này vốn là đồ cổ thời Đường, giá trị xa xỉ, đổi đến hiện tại ít nhất cũng phải bán bảy tám trăm quan, đáng tiếc, đáng tiếc, đúng là cái đồ dỏm, có thể đáng cái tiền ba năm, đã không sai, vật như vậy, sẽ không cần đưa đến trong phủ kho, ném đi đi.”

Dương Tiễn dường như nghe ra một ít ý bên trong, nói: “Cái bình sứ này tuy là đồ dỏm, nhưng nô gia nhìn qua rất ưa thích, Thẩm công tử, nếu không dùng, đưa đến phủ nô gia để cho nô gia vuốt vuốt chơi, như thế nào?”

Bộ dạng Thẩm Ngạo có chút khó xử: “Như vậy không tốt lắm đâu, nếu để cho người biết, còn nói Dương công công ngay cả bình sứ ba năm văn tiền cũng muốn, bọn công tử làm theo việc lẽ công, thanh chính liêm khiết, xanh như nước trong như gương, là ghét nhất có người chiếm tài vật nhà nước. Nếu như Dương công công là ưa thích, vậy thì cầm năm ba tiền trả quốc khố, mua bình sứ xuống, bởi vậy, ai cũng không có gì để nói.”

Dương Tiễn nghiêm mặt nói: “Thẩm công tử nói không sai, nô gia hầu hạ hoàng thượng, làm tấm gương tốt, cái bình sứ này, nô gia mua, để cho nô gia trả tiền.”

Thẩm Ngạo nhếch ngón tay cái lên: “Dương công công thật sự là không thể chê, đệ tử bội phục, bội phục.”

Dương Tiễn cười ha ha một tiếng, bảo người đem bình sứ để qua một bên. Chỉ một lúc sau, lại có sai dịch ôm bàn ngọc tới, cái chân bàn ngọc này cỡ bát cơm lớn, chế tác tinh tế, màu ánh sáng ôn hòa, không tỳ vết.

Thẩm Ngạo xem xét, nói: “Một khối ngọc Hán tốt, cái ngọc này nếu là thật, giá trị ít nhất ngoài ngàn quan rồi, đáng tiếc, cái tên Cảnh Thái này không nhìn được hàng, lại cũng là đồ dỏm, ai, đáng tiếc, đáng tiếc, đặt ở trên thị trường, tôi đa cũng bán hơn mười tiền, đi đi, ném đi.”

Dương Tiễn vội vàng quát bảo ngưng lại, nói: “Thẩm công tử, ném đi thật đáng tiếc, không bằng liền cho Thẩm công tử cầm đi chơi đi, dù sao cũng không đáng giá mấy đồng tiền.”

Thẩm Ngạo tưởng tượng thoáng qua, nghiêm mặt nói: “Như thế, được rồi, ta mua lại.” Từ trong túi Bách Bảo, móc ra rất nhiều đồng tiền, đặt trên bàn, lấy ra mười tiền, giao cho sai dịch: “Nhớ ghi rõ, kéo có người nói bọn công tử ngay mười tiền đồ dỏm đều muốn tham ô, bọn công tử rất xấu mặt đó.”

Sai dịch im lặng, đem bàn ngọc để qua bên Thẩm Ngạo, thu tiền, vội vàng nói: “Vâng.”

Cái phủ này vô số đồ chơi quý giá, Thẩm Ngạo thân là người giám bảo, không làm sao hơn, đành phải vất vả thoảng một tý, giám định vì mọi người. Vừa xem xét xuống, liền không nhìn được, hùng hùng hổ hổ, Cảnh Thái này thật sự quá ghê tởm, mười đồ cổ, thì có bảy cái là đồ dỏm, làm cho người ta thật không làm sao chịu nổi, lẽ nào lại như vậy.

Nếu là đồ dỏm, ném đi lại có chút ít đáng tiếc, đành phải do hai người Thẩm Ngạo và Dương Tiễn xuất tiền mua lại, cái này tính toán xuống, hai người ra tất cả mười quan, đúng là mua mấy chục kiện đồ cổ.

Một mực bận đến đêm, cái công tác này cũng chỉ là tiến hành một buổi, Dương Tiễn cười ha ha một tiếng, gọi người đem toàn bộ những ‘đồ dỏm’ kia lên xe, đưa đến phủ, nói với Thẩm Ngạo: “Thẩm công tử, nô gia cũng coi như không làm nhục sứ mạng rồi, hôm nay Thẩm công tử công chính vô tư, liêm khiết thanh minh, lại để cho nô gia mở rộng tầm mắt, hắc hắc, đi cùng Thẩm công tử, trong lòng nô gia vô cùng an tâm, chính là vô cùng thống khoái.”

Thẩm Ngạo cười ha ha, vội vàng khoát tay nói: “Chúng ta thân là thần tử, làm việc vì bệ hạ, đó là bổn phận của chúng ta, bệ hạ dạy bảo, dạy cho chúng ta phải làm theo việc theo lẽ công, chúng ta há có thể đã

Con mắt Xuân nhi sáng ngời, Thẩm Ngạo dạy bảo phương pháp xử lý vừa đơn giản lại rõ ràng, nàng làm sao không rõ, liên tục gật đầu: “Ừm, xác thực có thể tiết kiệm không ít công phu, cũng có thể tránh phạm sai lầm.”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nhìn ánh mắt Xuân nhi đầy sùng bái đang nhìn hắn, ngược lại có chút ý tứ không tốt lắm, hôm nay tinh thần đang thoải mái, nhân tiện nói: “Ta dạy cho người dùng một loại con số mới để tính toán, như vậy sẽ dễ dàng hơn.”

Thời đại này, số Ả Rập chữ còn chưa lưu truyền, loại phương pháp tính toán này hiển nhiên thuận tiện hơn nhiều lắm, Thẩm Ngạo phân biệt viết xuống con số ký hiệu từ 0 đến 9, bắt đầu dạy Xuân nhi các phép tính, Xuân nhi học rất chân thành, tư chất cũng không dẫu, cuối cùng biết rõ ngọn nguồn, kỳ thật, muốn học được loại con số này rất đơn giản, chỉ cần thân mình có trụ cột tính toán, cứ hiểu cách sắp xếp thứ tự hàng chục hàng trăm là được.

Dạy đến lúc không sai biệt lắm, Thẩm Ngạo liền vươn thẳng thân lên, bỏ bút xuống, nói: “Tính toán như vậy, khoản tiền này người bình thường xem cũng không hiểu, cho dù có cũng chỉ là vài người biết rõ, tiếp theo nha, đến tương lai, việc buôn bán của chúng ta làm lớn ra, dùng phương pháp xử lý lúc trước để tính toán thì vô cùng phiền phức, nếu là dùng biện pháp hiện tại, chính là đỡ tốn rất nhiều khí lực.”

Xuân nhi nghe được Thẩm Ngạo mở miệng một tiếng chúng ta, sắc mặt túng quần hồng lên, nói: “Trầm đại ca, những biện pháp này người nghĩ như thế nào ra được vậy?”

Thẩm Ngạo ha ha cười một tiếng: “Trầm đại ca người ban đêm xem trời, một đạo kim quang đột nhiên giội vào đầu, đồn ngộ ra, có được hay không?”

Mắt Xuân nhi nháy mắt, nói: “Kim quang giội vào đầu là cái dạng gì? Có thể đau nhức hay không?”

Thẩm Ngạo sững sốt một chút, không nghĩ tới Xuân nhi thật đúng là đơn thuần, đến mức nói như vậy cũng tin, chính mình nhất thời có vẻ bắt đầu xấu hổ, giải thích không rõ, Xuân nhi và Chu Nhược, Vân Vân khác hẳn nhau, mặc kệ là chuyện gì, đều tin tưởng Thẩm Ngạo vô điều kiện, nhìn về phía trên rất ngốc nghếch, nhưng một loại tín nhiệm vô điều kiện kia lại làm kẻ khác cảm động, cái này lại làm cho lúc Thẩm Ngạo nói chuyện phiếm tại trước mặt nàng, có một loại cảm giác bứt rứt.

Ai, cái này gọi là ác nhân tự có ác nhân trị, ngẫm lại, bản đại công tử chuyên dùng gạt người mà sống, gạt Xuân nhi, toàn thân bốn sự này có chút không dùng được sức lực.

Than nhẹ một tiếng, đợi Thẩm Ngạo phục hồi tinh thần lại, lại chứng kiến đôi mắt Xuân nhi rơi thẳng vào vào sổ sách Thẩm Ngạo vừa viết, dường như là đang tiêu hóa nội dung Thẩm Ngạo dạy, đúng là toàn tâm đều đầu nhập vào, đôi mắt đầy sương mù che chắn, khi thì thanh minh, hăm sâu vào trong đó, làm cho người không đành lòng quấy rầy.

Thẩm Ngạo im lặng, Xuân nhi đã để mình sang một bên rồi, cái này tính toán là chuyện gì, dường như là tự chuyển tảng đá đập phá chân của mình, sớm biết như thế, không nên dạy nàng sớm như vậy, chờ mình muốn đi sẽ dạy.

Chán đến chết, đành phải thất hồn lạc phách mà ra khỏi phòng Xuân nhi, theo lối đi nhỏ đi qua, đã thấy một gian trong phòng đúng là ngọn đèn dầu chấp chờ, Thẩm Ngạo cảm thấy có chút kỳ quái, ồ, giữa ban ngày lại đi thắp đèn? Cần biết cửa ải cuối năm sắp đến, tiền mua vật dễ cháy tăng đến hơn hai tiền đó, người này quả không tiết kiệm đi à nha.

Cửa đang khép hờ, Thẩm Ngạo vụng trộm liếc một cái, cuối cùng biết chuyện gì xảy ra, trong phòng rất mất trật tự, bốn phía đều là giá sách và các loại sách chồng chất, trên giường bản không thu dọn cũng bày rất nhiều sách vở, ngay cả vách tường cũng không buông tha, địa phương gần cửa sổ, lại vừa đúng bị một giá sách che chắn, tuy là ban ngày, bên cửa không thể có ánh sáng lọt vào, cũng không thể không đốt nến.

Xa hơn đi lên xem xét trên bàn, chỉ thấy một người rói bù đang ngồi, cầm bút, nhưng lại đang lâm vào trầm tư.

Hắn... Hắn là Tiểu Chương Chương?

Thẩm Ngạo nhất thời trợn tròn mắt líu lưỡi, lần trước đó nhìn thấy người này, hắn còn là một bộ dạng rất sạch sẽ, rất sáng sủa, như thế nào vài ngày không thấy, liền thành cái bộ dáng quỷ này? Mẹ ơi, tóc dài như gốc dây thừng như vậy mà không biết buộc lại, đây cũng quá không hợp thói thường.

Gõ gõ cửa, Thẩm Ngạo hơi mang dáng tươi cười nói: “Tiểu Chương Chương... Tiểu Chương Chương, có ai hay không?” Đây là biết rõ còn cố hỏi, cũng là vì che dấu hành vi chính mình rình coi, làm người phải phúc hậu, rình coi rất ảnh hưởng đến mặt mũi, huống chi đối tượng rình coi lại là đại nam tử, nếu truyền đi, khó bảo toàn không có người nghĩ miên man bất định.

“Biểu... Biểu ca... Biểu ca, người đã đến rồi, nhanh, mau vào.” Thanh âm Lục Chi Chương mang theo vẻ kích động, tiếng nói của hắn có chút thay đổi, trước kia còn mang theo một chút từ tính, nhưng hiện tại, ngoại trừ thô kệch ra có lẽ là chỉ còn thô kệch.

Thẩm Ngạo đẩy cửa đi vào, đi sát vào chút ít xem xét, cuối cùng có thể xác nhận, trước mắt người này đúng là Tiểu Chương Chương rồi, thở dài, nói: “Tiểu Chương Chương à, người làm sao vậy? Dem mình biến thành bộ dạng bộ dáng này làm cái gì? Cho dù không lấy được biểu muội, cũng không cần giày vò chính mình thành cái dạng này chứ, người xem nhìn người kia, người lớn như vậy, rõ ràng ngay cả mình đều không chiếu cố được.”

Thẩm Ngạo vừa nói, vừa đem ánh mắt rơi vào trên bàn, dường như cảm giác có chút trách oan Lục Chi Chương, trên cái bàn này lại là vô số giấy trắng, có chữ viết xấu viết ngoáy, có một mảnh tuyết trắng, người này không phải là đang sáng tác chứ?

Lục Chi Chương mang theo xấu hổ đánh giá chính mình một phen, nói: “À... Biểu ca, thật sự thật có lỗi, không thể tưởng được, người lại tới đây, ngồi đi, ngồi đi.”

Thẩm Ngạo ngồi xuống, nhất bản nháp chữ viết ngoáy trên bàn lên, ba chữ phía trước hắn lại nhận ra, loáng thoáng như là ba chữ con khỉ kia, Lục Chi Chương ở một bên nói: “Biểu ca, ta đang soạn bản thảo, qua hai ngày, tuần san phải đưa sơ thảo đi xét duyệt khắc bản rồi, hiện tại câu chuyện chỉ hoàn thành một nửa, nhất là cái bản Tây Du Ký này, tuy nói nội dung cốt truyện đã có, nhưng ta định ghi càng đặc sắc hơn một ít, để độc giả xem tuần san không phải thất vọng.”

Thẩm Ngạo bây giờ mới phát hiện, Lục Chi Chương bỏ cuộc sống an nhàn sung sướng bên ngoài, coi như là người tương đối khắc khổ, công tác có lẽ là rất chân thành, nhưng hoá trang kiểu nghệ thuật gia kiểu này, lại làm cho hắn trong lúc nhất thời không tiếp thụ được.

Ánh mắt vừa rơi xuống, lại thấy được một phong thư dưới bàn, quan hệ giữa hắn và Lục Chi Chương tự nhiên không cần phải nói, thẳng thắn nhất lên, nhìn Lục Chi Chương có ý là hỏi thăm có thể nhìn hay không, Lục Chi Chương hơi có chút xấu hổ, gật đầu.

Giấy dán sớm đã xé mở, móc giấy viết thư ra, xem xét, lần này, Thẩm Ngạo lại chấn kinh rồi!

Lại là độc giả gửi thư, hơn nữa còn là fans hâm mộ, mở đầu liền khen ngợi câu chuyện Tiểu Chương Chương vô cùng sinh động, trong lời nói càng có từ ngữ mập mờ vô tận, nhìn xem, nhìn xem, ngay cả Thẩm Ngạo cũng không khỏi hâm mộ Lục Chi Chương gặp điểm ngộ rồi, sớm biết làm viết lách sẽ được người chú ý như vậy, cái câu chuyện này nên để chính mình viết mới đúng.

Chỉ là, đợi chứng kiến lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ), Thẩm Ngạo không nhịn được, rung mình một cái, mẹ nó, người viết gọi là Cường Đại, một người nam nhân cường tráng, hơn nữa còn là một người nam nhân vô cùng có khả năng xuất hiện dị hoá giới tính, bi kịch, một chuyển viết lách này cứ để cho Tiểu Chương Chương đi làm, mỗi ngày nhiều chữ như vậy, xương lưng đau đớn không nói, tiền thu vào còn ít đến thương cảm, nói không chừng tương lai sinh con gái ngay cả sữa bột cũng mua không nổi, ồ, thời đại này có sữa bột sao? Bồn công tử gần đây có phải là có chút loạn thời không rồi?

Nhìn Lục Chi Chương viết sơ thảo, một hồi sinh, một hồi tử, năng lực Lục Chi Chương viết câu chuyện lại tiến bộ không ít, người này cũng dụng tâm, hơn nữa tiếng vọng thị trường vô cùng tốt, làm hắn như được ủng hộ, cho nên mới mất ăn mất ngủ, đã đến tình trạng như cuồng si.

Tưởng tượng xem, hắn là công tử ca như vậy, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chỉ sợ cả đời chỉ ngồi ăn rồi chờ chết, Thẩm Ngạo vừa mới cho hắn một cơ hội thi triển tài hoa, Lục Chi Chương mới hiểu được, đời

người thì ra có thể sống như vậy, tuy mỗi ngày tâm lực lao lực quá độ, nhưng lại vô cùng phong phú.

Cái gọi là tình trường thất ý, sự nghiệp đắc ý, Lục Chi Chương đã rơi vào, liền không thể tự thoát ra được, mỗi khi thu được thư độc giả gửi, tuy có phê bình, nhưng tán dương lại chiếm đa số, toàn thân liền lập tức tràn đầy lực lượng.

Chỉ có điều, Thẩm Ngạo cười khổ trong lòng, nếu Hồng Châu Lục gia biết rõ bốn công tử đem lửa gạt đại thiếu gia nhà họ đến ghi bản thảo, không biết sẽ phản ứng gì nữa, nói không chừng sẽ tụ tập người đánh bốn công tử đau nhức nằm bẹp dí, khá tốt, khá tốt, bên người còn có một bảo tiêu, tương lai không thể buông tha, tự nhiên là Đặng Ngu hầu ngăn cản phía trước, bốn công tử đi hô người cứu mạng.

Cùng Lục Chi Chương nói vài chuyện, cổ vũ hân một phen, liền đứng lên cáo từ.

Lục Chi Chương nóng lòng viết bản thảo, không giữ hân lại, lưu luyến không rời đưa hân ra khỏi cửa, nói: “Biểu ca, đợi sơ thảo Tây Du Ký định ra rồi, ta gửi một phần bản sao cho người, người giúp ta nhìn xem, có biểu ca tọa trấn, trong lòng ta an tâm hơn một ít.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, đi ra khỏi gian phòng loạn xì ngầu này, luôn cảm giác Lục Chi Chương hiện tại và Tiểu Chương Chương trước kia có sai biệt rất lớn, ai, xem ra vì chính mình mà tất cả mọi người bên người đang biến đổi, bất kể là Ngô Tam nhi hay là Xuân nhi, ngay cả này Tiểu Chương Chương ngồi ăn rồi chờ chết, ngũ cốc hoa màu đều không phân rõ này cũng đều thay đổi, bảo bốn công tử làm sao chịu nổi đây?

176. Chương 175: Nhà Đường Nghiêm

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 175: Nhà Đường Nghiêm

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thời điểm xuống thang lầu, vừa đứng bắt gặp Ngô Tam nhi lên lầu, Ngô Tam nhi cũng là vừa vặn trở lại Thúy Nhã Sơn Phòng, nghe Thẩm Ngạo đến, liền tục không ngừng đi lên lầu, vừa thấy Thẩm Ngạo, đột nhiên mừng rỡ nói: “Trầm đại ca mấy ngày nay không tới.”

Hai người ở chung lâu, đã bồi dưỡng được sự ăn ý, chỉ cần một người gật đầu, một người dáng vẻ tươi cười, là nhìn được ra rất nhiều sự tình, Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng: “Tam nhi, sự tình cửa hàng đã thành công rồi?”

Ngô Tam nhi mặt mày hớn hờ nói: “Thành công rồi, một cửa hiệu mặt tiền là ở bên ngoài thành, người buôn bán nhỏ bên ngoài thành rất nhiều, lưu lượng người rất lớn, nếu là mở một quán trà tầm thường, cung cấp để người nghỉ chân một chút, sinh ý sẽ không kém. Đây là chi nhánh thứ ba của Thúy Nhã Sơn Phòng chúng ta rồi, trừ thứ đó ra, tác phùng in ấn ta cũng có ý định khuếch trương lớn hơn một chút, ngoại trừ hướng công tượng đặt hàng công cụ in chữ, còn muốn chiêu mộ không ít nhân thủ, cũng may đêm qua Trầm đại ca đem những đồ cổ kia tới, sáng sớm hôm nay ta đã bán chúng đi, tổng cộng là tám ngàn sáu trăm quan tiền, ngày mai người mua sẽ đưa tiền đến.”

Thẩm Ngạo ngạc nhiên nói: “Bán được nhanh như vậy? Người không phải là bất hiệu cầm đồ mua đấy chứ?”

Ngô Tam nhi ngượng ngùng cười một tiếng, xoa xoa tay nói: “Cầm đi hiệu cầm đồ, có thể đổi lấy mấy tiền? Trầm đại ca chớ quên, trong Thúy Nhã Sơn Phòng chúng ta, nhà sĩ chơi đồ cổ không ít, ta mang thứ đó ra, người mua liền tìm đến.”

Thẩm Ngạo lúc này mới nhớ tới, cái Thúy Nhã Sơn Phòng này, cũng không thiếu khách uống trà chơi đồ quý giá, dạo này bận bịu, đúng là đã quên rất nhiều sự tình.

Thẩm Ngạo cười ha hả nói: “Như vậy là tốt rồi, sớm đi đổi tiền, so với cái gì cũng đều mạnh hơn.” Nói mấy câu cùng Ngô Tam nhi, sắc trời dần dần muộn, liền lưu lại ăn bữa tối, bữa tối Thúy Nhã Sơn Phòng khá trễ, phải đợi cho khách uống trà đi, đóng cửa, từ trên xuống dưới hơn mười miệng ăn liền biến vĩa hè quán thành bàn ăn, tính cả đầu bếp, thị nữ, gã sai vặt cùng một chỗ ngồi xuống, cũng có cảm giác ăn chung nồi đời sau.

Việc ăn chung, thật ra là Thẩm Ngạo nói ra, chưởng quầy và công nhân cùng nhau ăn cơm, có thể tăng tiến một ít cảm tình, gia tăng lực ngưng tụ. Đêm người, phát hiện tất cả mọi người tới đông đủ, duy chỉ có Lục Chi Chương nhưng lại chậm chạp không đến, Xuân nhi liền cười nói: “Lục công tử chính là tính tình như vậy, ta đi đưa hân hộp cơm, hân ăn trong phòng, có thể vừa ăn vừa làm.”

Xuân nhi tìm mấy món ăn, đựng thêm cơm vào hộp, liền vác lấy hộp cơm lên lầu.

Thẩm Ngạo lại xụ mặt, nói với Ngô Tam nhi: “Tiếp tục như vậy không thể được, xa rời thực tế, nhắm mắt làm liều, có cái gì đáng để dùng? Phải bảo hân đi đi lại lại nhiều hơn.” Lập tức lại nói: “Có biện pháp rồi, đi chiêu mộ một người có thể đọc có thể ghi, đưa cho hân làm trợ thủ, một người vừa làm chủ bút lại làm biên soạn, cũng làm khó hân.”

Ngô Tam nhi đáp ứng, cười nói: “Trước kia ta cũng vậy có ý nghĩ này, chỉ là một lúc không tìm được người thích hợp, dù sao người có thể đọc có thể ghi, đại đa số cũng không cần chén cơm này, giá tiền cao hơn, lại không đáng.”

Thẩm Ngạo cười nói: “Loại sự tình này có cái gì đáng giá tiền đâu, dùng nhiều mấy đồng tiền cũng không có gì lớn .”

Ngô Tam nhi gật đầu, cúi đầu ăn cơm.

Xuân nhi đi xuống lầu, Thẩm Ngạo bảo nàng ngồi tại bên người, mọi người đều nhìn, Xuân nhi hơi có vẻ nhần nhó, cuối cùng lại ngồi xuống rồi, tất cả mọi người không ngừng cười trộm, Thẩm Ngạo da mặt dày, không sợ người cười, nhưng Xuân nhi lại túng quẫn không chịu được, bữa cơm này ăn hơi có chút không yên lòng.

Thẳng đến đêm, Thẩm Ngạo mới nhớ tới việc về phủ, trước khi chia tay, Thẩm Ngạo hỏi Ngô Tam nhi cuối năm định tính thế nào, Ngô Tam nhi cười khổ nói: “Cái Thúy Nhã Sơn Phòng này, đa số đều là người nhà quê, tự chúng ta bị chút ít rượu và thức ăn, náo nhiệt một chút, đêm cũng đã trôi qua rồi.”

Nói đến đây, mọi người thổn thức không thôi, mỗi khi gặp ngày hội, lưu lạc đất khách, cảm giác không dễ chịu, mỗi lần đến cái này thời khắc vẫn là khó khăn nhất. Thẩm Ngạo cũng suy nghĩ đến một thời đại khác, tại thời đại kia, mặc dù hân chỉ là cô nhi, nhưng có rất nhiều người rất nhiều việc khó có thể quên, thổ dài, nói: “Mua nhiều hàng tết một chút, không phải sợ dùng tiền, một năm phải cao hứng một lần, phải trôi qua tốt hơn so với nhà khác, trôi qua phong phú hơn so với nhà khác, chỉ cần là người Thúy Nhã Sơn Phòng chúng ta, sau này đều là thân nhân huynh muội, hai bên cùng ủng hộ.”

Mọi người ào ào nói: “Thẩm công tử nói đúng, đến nơi này, chúng ta đều là thân nhân.” Liền có người rơi nước mắt, bình thường Thẩm công tử miệng lưỡi trơn trượt, làm sao hôm nay lại nói ra lời nói làm cho người cảm động như vậy.

Kỳ thật cũng không phải lời Thẩm Ngạo nói cảm động, chỉ là những lời này thích hợp mà thôi. Ánh mắt Thẩm Ngạo rơi vào trên người Xuân nhi, một đôi trông mắt mong mỏi nhìn nàng, thấp giọng nói: “Xuân nhi, thời điểm nên nghỉ cũng phải nghỉ ngơi, không cần phải mệt đến chết.”

“Ừm” Ở trước mặt mọi người, Xuân nhi xấu hổ mà nói không ra lời, đôi mắt đầy sương mù, vừa mới gặp được con người Thẩm Ngạo nóng rực, nhất thời hoảng hốt.

“Thẩm công tử, đi nhanh đi, nếu người không đi, sẽ bị cấm đi lại ban đêm .” Bên ngoài, Đặng Long mang theo một chiếc đèn lồng thúc giục không ngớt lời.

Thẩm Ngạo cười cười, lưu lại một bóng lưng, cùng quang mang đèn lồng kia, biến mất trong màn đêm.

... ..

Mùa đông khắc nghiệt, lại là một trận tuyết rơi nhiều rơi xuống, hoa tuyết không lớn, nhưng lại bay lả tả mà che phủ hết ánh mắt rồi, phóng nhãn nhìn lại, cảnh trí xa xa bắt đầu trở nên mơ hồ.

Thẩm Ngạo mặc áo tơ vào, Chu Hằng và Đặng Long mang theo rượu, thịt khô cùng đi ra ngoài, đi về hướng phủ đệ Đường Nghiêm, ba người một giẫm lên tuyết đọng, đi bộ nói giỡn trên đường phố.

Chu Hằng hôm nay lại có vẻ rất hào hứng, nghe nói Đặng Long biết đạo pháp, liền một đường truy vấn, Đặng Long khó gặp được cơ hội khoác lác, khoe khoang một phen, đem chuyện mình hành tẩu giang hồ, cô độc hành hiệp, thay trời hành đạo, cứu yếu trị mạnh, các loại..., thêm mắm thêm muối mà nói ra, làm cho Chu Hằng hưng phấn không thôi.

Thẩm Ngạo chỉ là một đường cười cười, không vạch trần Đặng Long, chờ đến Đường phủ, Thẩm Ngạo mới phát hiện, dinh thự vị Đường đại nhân này ở cũng không giống trong tưởng tượng của hắn.

Không có rường cột chạm trổ, càng không có tường cao lầu các, chỉ là một nơi tiểu viện quái gở, trong sân hoa mai nở rộ, hương hoa bốn phía, bông tuyết trắng chồng chất trên hoa, rất đẹp mắt.

Đi gọi cửa, Đường Nghiêm mặc áo đạo đi ra, liếc nhìn Thẩm Ngạo, lập tức vui mừng quá đỗi, một bên mở cửa, một bên cố ý nén giận: “Mùa đông khắc nghiệt như vậy, các người thật sự là hồ đồ, có cái tâm ý là được rồi, cần gì phải tự mình đến, nếu không được, sai người đi một chuyến, đưa một phần danh thiếp, lão phu đã đủ hài lòng, nếu thân thể lạnh, còn đọc sách được sao?”

Nói thì nói như thế, nhưng cái sắc mặt kia lại rất hồng hào, lộ ra là cực kỳ vui vẻ.

Thẩm Ngạo đưa rượu và thịt khô lên, nói: “Đường đại nhân, tiểu lễ ít ỏi, kính xin vui lòng nhận cho, đây là một phen tâm ý của đệ tử.”

Chu Hằng cũng tranh thủ đưa lễ vật lên, những lễ vật này, đều là vật tầm thường hiệu kính sư phụ, Đường Nghiêm tất nhiên là không khách khí, thu hết, cười ha hả nói: “Đến đây, tiến vào trong phòng ngồi, tại đây rất lạnh, không cần phải để thân thể nhiễm lạnh.”

Lôi kéo Thẩm Ngạo và Chu Hằng vào sương phòng phía đông, nhưng lại để Đặng Long sang một bên, Đặng Long im lặng, hậm hực theo sau.

Vào sương phòng đông, cái phòng này không lớn, chắc là phòng ngủ, chỉ là lại đổi một ít dụng cụ, đồ trang sức trong sảnh không nhiều lắm, trên vách tường giắt mấy tấm tranh chữ, làm Thẩm Ngạo khá hào hứng, thừa dịp Đường Nghiêm đi pha trà, hắn chấp hai tay sau lưng đi đến bên cạnh vách tường nhìn, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, Thẩm Ngạo từ từ ngâm nói: “Cuồng phong bay cuộn trắng, hoa tuyết óng ánh sáng long lanh. Tuyết đọng đầu cành ánh sáng trắng, hoa mai ngạo nghễ đón sương ngênh hàn.”

Bài thơ này là Đường Nghiêm viết, thơ ghi cũng không tệ lắm, chỉ là, dùng thân phận Đường Nghiêm mà nói, bài thơ này chỉ sợ cũng không phải tác phẩm xuất sắc. Thẩm Ngạo lập tức tưởng tượng, lập tức minh bạch, Đường Nghiêm ghi không phải thơ, mà là tâm cảnh của hắn, hoa mai dùng màu sắc trứ danh, Đường đại nhân tự vẫn như hoa mai, chính là nói rõ thái độ nhân sinh của hắn, không thể tưởng được, Đường đại nhân bình thường tranh đấu chiến đấu kịch liệt cùng Thái Học kia đúng là một cao nhả chi sĩ thanh liêm, lại làm Thẩm Ngạo xem thường hắn.

Chu Hằng tới, thấy Thẩm Ngạo nhìn chăm chăm vào cái bức chữ viết này, không nhịn được hỏi: “Biểu ca, cái thơ này có cái gì đẹp mắt hay sao?” Nói xong, đột nhiên lại dừng lại, thay vào một bộ dạng thần thần bí bí nói: “À, người nghe xem, đó là cái thanh âm gì? Oa, chẳng lẽ là Đường Sư mẫu sao?”

177. Chương 176: Tài Nữ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 176: Tài nữ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo lắng nghe, quả thật truyền ra một hồi tiếng ồn ào, hơn nữa là do sương phòng bên cạnh truyền ra, thanh âm kia hơi khàn giọng, lại đầy bụng đều là nén giận, cụ thể là đang nói cái gì đó, lại không nghe rõ ràng lắm.

Chỉ một lúc sau, Đường Nghiêm mang theo một bình ấm rượu tới, trên mặt đầy vẻ xấu hổ, gọi chúng nhân ngồi xuống, nói: “Vợ ta chuẩn bị chút ít đồ ăn nhắm rượu, mọi người không cần câu nệ, tại đây không phải Quốc Tử Giám, uống chút rượu ấm áp thân thể, thuận đường nói chút ít lời ong tiếng ve cùng lão phu.”

Thẩm Ngạo, Chu Hằng ngồi xuống, Đặng Long cũng không muốn gom góp cái thú vui này, ôm tay nói: “Ta đi ra ngoài thưởng thưởng tuyết.”

Đặng Long nói xong liền xoay người đi ra ngoài, loại trường hợp này, xác thực không thích hợp với hắn, Thẩm Ngạo cũng không ngăn cản.

Đều tự châm rượu, giờ phút này vẻ mặt Đường Nghiêm càng thêm ôn hoà so với lúc ở tại Quốc Tử Giám, mang trên mặt sự vui vẻ, trước tiên nói: “Lão phu tại đây cái khác không có, rượu ngon lại đủ để no bụng, ha ha...” Hắn vuốt râu sượng cười: “Đúng đấy, đến quán rượu, có như vậy cũng là đủ rồi, cứ việc uống, không nên khách khí.”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, uống chén rượu, trong bụng tuôn ra một luồng nhiệt lưu, liền nghe Đường Nghiêm nói: “Các người trong ngày nghỉ có đọc sách không?”

Những lời này hỏi ra, sắc mặt Thẩm Ngạo vẫn như thường, nói: “Ngẫu nhiên xem một ít.” Mà Chu Hằng hơi có vẻ xấu hổ, chỉ chi u-a..aaa u-a..aaa mà ngay rượu đều uống không trôi.

Đường Nghiêm hào hứng bưng bưng: “Rất tốt, lão phu liền kiểm tra người xem.” Cái chữ người này, tự nhiên là nói với Thẩm Ngạo, người làm thầy, nếu nói là không bắt công, đó là tuyệt đối không có khả năng, gặp được Chu Hằng như gỗ mục, chẳng lẽ còn muốn bọn hắn ngày ngày đốc thúc? Đọc sách, dù sao cũng không phải dùng gậy gõ đánh ra, ngược lại, những đệ tử chịu đọc sách, có thiên phú kia, tự nhiên là được người khác coi trọng, đây là lẽ thường trong cuộc đời.

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Đường đại nhân, xin chỉ giáo.”

Cái phòng này dựa vào trong, chính giữa chỉ cách một rèm vải, bên kia rèm vải run lên nhẹ nhẹ, ầm ầm có tiếng hít thở truyền ra.

Thẩm Ngạo quan sát rất tinh tế, đã phát hiện ra điều đó, trong lòng không khỏi suy nghĩ: “Cái rèm vải này, phía sau đó, hẳn là có người nghe lén?” Lập tức tưởng tượng, cũng lập tức ung dung, quần hắn là cái khỉ gió gì, sau cái rèm vải này là người nào, có cái gì liên quan đến mình đây?

Đường Nghiêm trầm ngâm một lát, nói: “Chí sĩ nhân người(người chí sĩ), đề này phá giải như thế nào?”

Thẩm Ngạo mỉm cười, một câu nói kia xuất xứ từ « Luận Ngữ. Vệ linh công » : “Chí sĩ nhân người, vô cầu sinh thì hại người, có sát thân thì dùng xả thân.” Ý là nói chí sĩ nhân người, không cầu xin vì tạm thời an toàn tánh mạng mà tổn hại nhân đức, chỉ có hi sinh tánh mạng của mình để thực hiện mục đích cao cả.

Đề này thập phần dễ hiểu, là Đường Nghiêm dùng để xò xét, dùng kinh nghĩa phá đề, kỳ thật đã là khảo nghiệm tài học của người, chỉ có đọc thông Tứ thư Ngũ kinh, mới có thể biết đề mục xuất xứ và giải thích, tiếp theo, kinh nghĩa càng khảo nghiệm năng lực nhanh nhẹn của con người, cần biết mỗi một cuộc thi, thời gian có hạn, cho nên nhanh chóng phá đề mới là việc quan trọng, một khi lâm vào trù trừ, đợi cho đến lúc nghĩ ra phương pháp phá đề, thời gian đã hết, mặc dù người là năm xe tài học, phá đề, thừa đề tình diệu như thế nào, cuối cùng cũng chỉ có thể bị nốc ao.

Thẩm Ngạo tưởng tượng thoáng qua, liền khẽ cười nói: “Thánh nhân tại tâm có chủ kiến, mà toàn bộ kỳ tâm tài đức đều tốt đẹp. Đường đại nhân, có thể dùng câu này phá đề chứ?”

Đường Nghiêm vuốt râu cười một tiếng, không ngớt lời nói: “Tốt, cái phá đề này lại rất xảo diệu, người có thể phá đề nhanh như vậy, đã là rất khó được.” Liền không hỏi thừa đề nữa rồi, phàm là có thể phá đề, như vậy một thiên văn về chẳng khác nào hoàn thành một nửa, cho nên cười nói: “Lão phu lại kiểm tra người, quân tử nhanh cả đời mà tên không xưng yên, phá đề như thế nào?”

Thẩm Ngạo suy tư thoáng qua, liền nghĩ tới xuất xứ, những lời này cũng là xuất xứ từ « Luận Ngữ. Vệ linh công » , ý là “Quân tử ôm hận đến chết mà thanh danh không được người xưng tụng.”

Những lời này hiện tại ở trong Luận Ngữ, ngược lại có phần làm cho người ta khó hiểu, đây chẳng phải là nói người không xuất hiện tên, cả đời tiếc nuối sao? Cái gọi là cuộc sống nhân sinh trên đời, hai chữ danh lợi. Một chữ “tên” của người, làm bao nhiêu thiếu niên đầu rơi máu chảy, bao nhiêu anh hùng chảy nước mắt, nhưng loại lời này lại chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời, một khi nói ra, liền khiến người khó chịu nổi.

Lão già cúi xuống buông tay, tên vẫn không lập. Đây là sự khủng hoảng của Ba Lư Đại Phu Khuất Nguyên.

Mười năm gian khổ học tập không người hỏi, nhất cử thành danh thiên hạ nghe thấy. Kỳ thật, những lời này, vừa lúc nói hết tâm sự nho sinh đời sau, chỉ là tuy chuyện đó đánh trúng nhân tâm, nhưng nguyện ý niệm câu đó ra lại không được nhiều lắm, đọc lên những lời này, chẳng phải là nói mình mua danh bán tiếng? Vì danh lợi mà cầu lấy học vấn?

Bởi vậy, cái đề mục này là rách nát khó khăn nhất, phải biên đạo một câu lời nói làm cho người ta khó có thể mở miệng, nhưng lại muốn sắc màu rực rỡ, nên biện hộ vì những lời này, độ khó của nó cũng có thể nghĩ.

Thẩm Ngạo có chút kinh ngạc, trầm ngâm nói: “Chỉ nghe thấy thi tại thân, cho nên không muốn người nghe tên mình. Đường đại nhân, phá đề như vậy như thế nào?”

Đường Nghiêm nhất thời ngạc nhiên, lập tức không nhìn được, gõ bàn trầm trồ khen ngợi: “Hay, “chỉ nghe thấy thi tại thân, cho nên không muốn người nghe tên mình”, nếu là ở trường thi, tất nhiên sẽ như hạc giữa bầy gà.”

Đề này rách nát khó khăn nhất ở chỗ khó có thể mở miệng, phá đề cũng không thể dùng hai chữ danh lợi để làm văn, cần biết bất luận nho giả thời đại nào, mặc kệ trong lòng có nhiều thanh liêm hoặc là xấu xa, đều là nhất ghen ghét hai chữ danh lợi. Bởi vậy, nếu là rất nhiều người làm cái đề này, biện pháp duy nhất chính là xuyên tạc ý của nó, nhưng một khi xuyên tạc ý tứ, thì có vẻ như là từ không diễn ý.

Nhưng Thẩm Ngạo đáp một câu này lại cực kỳ xảo diệu, phá đề cũng không có ý xuyên tạc đề, ngược lại là thừa nhận cái quan điểm quân tử trọng tên này, nhưng lời nói xoay chuyển, lại nói nho học cũng không phải là không coi trọng cái tên, cũng không phải là không thích “chỉ nghe thấy thi tại thân”, mà chỉ là tiếng phản đối, mua danh bán tiếng, lừa đời lấy tiếng quá lớn mà thôi.

Những lời này đã bảo vệ nho học không bị xuyên tạc, đồng thời lại không bàn mà hợp ý với chỗ Mạnh tử đưa ra ‘Quân tử cả đời có tên mà không xưng’, phương pháp phá đề như thế, có thể ở thoáng qua trong lúc đó đáp ra, có thể thấy được tài sáng tạo của Thẩm Ngạo chuẩn mà lại nhanh nhẹn. Cũng khó trách Đường Nghiêm có thể gõ bàn trầm trồ khen ngợi.

Kỳ thật Thẩm Ngạo có thể tư duy nhanh chóng như thế, chỉ là kiến thức nhiều hơn mấy phần so với người mà thôi, xa rời thực tế, nhắm mắt làm liều chính là hủ nho, mặc dù đọc nhiều sách hơn nữa, ngược lại càng dễ để tâm vào chuyện vụn vặt. Nhưng Thẩm Ngạo là người của hai thế giới, thế giới ở phía sau kia, là thời đại tri thức bùng nổ, cái dạng quan điểm gì đều đã nghe nói qua, chỉ hơi suy nghĩ một chút, nếu muốn phá một đề mình không biết cũng không phải chuyện rất khó.

Mỉm cười, Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Đại nhân quá khen.”

Đường Nghiêm muốn nói tiếp, rèm vải sau phòng kia đột nhiên xốc lên, lại có một người đi đến, Thẩm Ngạo ghé mắt xem xét, mới phát hiện không biết lúc nào, đột nhiên xuất hiện một người thiếu nữ, thiếu nữ này mặc một bộ quần áo màu xanh, con ngươi thanh tịnh sáng ngời mang theo e lệ trông lại hướng Thẩm Ngạo bên này, lông mày cong cong, lông mi thật dài có chút rung động, làn da trắng nõn lộ ra màu hồng nhàn nhạt, đôi môi hơi mỏng như hoa hồng, kiều nộn ướt át, thấp giọng mở miệng nói: “Công tử nói một câu

“chỉ nghe thấy thi tại thân” kia thật là cao minh, chỉ là, tiểu nữ tử thực sự có phương pháp phá đề, xin công tử không cần phải chê cười.”

Thì ra là đến so tài.

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, những ngày này thấy nhiều mỹ nữ, ngược lại khá lơ đãng, thấy thiếu nữ này mang bộ dạng kích động, trong lòng muốn cười, hẳn là thiếu nữ này cũng biết làm kinh nghĩa? Như thế thật tốt, nghe nàng phá đề như thế nào đã.

Đường Nghiêm hơi có vẻ xấu hổ, thấp giọng hô nói: “Mạt Nhi, không cần phải hồ đồ.”

Thiếu nữ gọi là Mạt Nhi mỉm cười nhìn về phía Đường Nghiêm, mặc dù có vài phần ngượng ngùng, lại cũng không sợ hãi Đường Nghiêm, nói: “Phụ thân, con gái chỉ là muốn so một lần cùng Thẩm công tử mà thôi.”

Trong lòng Thẩm Ngạo kêu oan vì Đường Nghiêm, Đường đại nhân tại Quốc Tử Giám trông coi hơn một ngàn giám sinh, như thế nào ở phía trong nhà, lại đầy bụi đất, mới vừa nghe bên cạnh trong sương phòng, Đường Sư mẫu kia hô to gọi nhỏ đối với hắn, tại trước mặt con gái đường như ngay cả uy tín cũng không quá đủ, bị kích, quá thê thảm.

Thẩm Ngạo ngậm ngậm cười nói: “Mời cô nương phá đề.”

Mạt Nhi gật gật đầu, lập tức cảm hơi nâng lên, nhưng lại hiện ra vài phần hoạ ý cao hơn người, cộng thêm một chút cao ngạo, thấp giọng nói: “Nếu là Mạt Nhi, Mạt Nhi liền dùng ‘hậu thế không danh tiếng, thánh nhân cũng lo’ để phá đề một câu này trước, về phần thừa đề, Mạt Nhi cũng đã nghĩ kỹ: Phu nhân có danh tiếng nhất thời, không cần có cũng vậy. Danh tiếng đời sau, không thể không tồn tại. Quân tử không cầu tên, không thể không nhanh tận dụng lần này.” Nàng nỉ non đọc lên, rất là êm tai, liếc liếc Thẩm Ngạo, nói: “Thẩm công tử nghĩ như thế nào?”

Hậu thế không danh tiếng, thánh nhân cũng lo, những lời này có ý nói là, đời sau không có thanh danh là sự tình thánh nhân sầu lo, một câu này đột nhiên vừa nghe, vừa lúc phù hợp ý đề, nói là ngay cả thánh nhân cũng truy cầu thanh danh. Cái phá đề này, tuy phù hợp ý đề, nhưng lại làm kẻ khác khó chịu.

Phá đề như vậy, chỉ sợ người khác nghe được, cũng không nhận được, muốn lắc đầu, hay ở chỗ nàng thừa đề, một câu quân tử không cầu tên, không thể không nhanh tận dụng lần này kia, một câu làm giải thích vì phá đề, hơn nữa giải thích thập phần tinh diệu, quân tử cũng không tận lực đi cầu người nhìn qua, nhưng sanh ra ở thế tục, rồi lại không thể không rơi vào bên trong cái khuôn sáo này cũ.

Tuy có cái chày cái cối, con đường lại nói thông suốt rồi, kỳ thật có cách làm khác với Thẩm Ngạo vừa rồi phá đề nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu. Chỉ có điều, Thẩm Ngạo đem đạo lý này đặt ở phá đề, mà Mạt Nhi lại đem cái giải thích này đặt ở thừa đề mà thôi.

Thẩm Ngạo trầm ngâm một lát, liền không nhận được gõ bàn trầm trồ khen ngợi, cho dù là Đường Nghiêm hơi có vẻ xấu hổ, cũng không nhận được ý xúc động nữa, liền tục gật đầu nói: “Tốt, một câu này cũng là tuyệt hảo.”

Chỉ có Chu Hằng, lại nghe được cái hiểu cái không, chán đến chết mà uống chén rượu, cũng là kêu lên tốt theo mọi người, dù sao biểu ca và Đường đại nhân nói tất cả đều tốt, nào có đạo lý không tốt: “Tốt, rất tốt, Mạt Nhi cô nương làm một câu rung chuyển trời đất, rung động đến tâm can, một câu bình tĩnh người trong mộng, tiểu sinh bội phục, cực kỳ bội phục.”

Mạt Nhi buồn bã nói: “Kinh nghĩa làm dù cho rất tốt, lại có làm được cái gì, Thẩm công tử là đại tài, tương lai có thể học để dùng, đáng tiếc Mạt Nhi có một bụng đèn nợ nước, cuối cùng lại muốn nát tại trong bụng.” Nàng không biết tại sao mình lại lơ đãng nói lời này ra, chỉ là cảm thấy vừa rồi mọi người trầm trồ khen ngợi làm nàng chua xót, cái lời nói ngạn tại cổ họng này không nói không khoải.

Thẩm Ngạo vừa nghe, lập tức minh bạch, vị Mạt Nhi cô nương này là hận thân nữ nhi của mình, ai, ở thời đại này, nữ nhân quả thật có nhiều điểm kiêng kỵ, tài nữ lớn như vậy, nếu là để nàng tới trong trường đi thi, tham gia cuộc thi chỉ là là chuyện dễ dàng, hết lần này tới lần khác, bởi vì là nữ nhân, cả đời chỉ có thể làm bạn cùng hương các(kiểu như ở nhà trông nhà).

Hương các? Cái Đường gia này nào có hương các, nhà chỉ có bốn bức tường mới đúng!

Ai, cái này thảm hại hơn rồi, Đường đại nhân ngay đi kiếm tiền cũng không để ý, trông coi cái nhà nghèo khó này, ngay cả con gái đều đi theo bị tội, cho nên nói làm người ngàn vạn lần đừng học tên Đường Nghiêm này, mặc dù là được người ta gọi là đại nhân, đáng tiếc, hấn đối với chính mình, đối với vợ con của hấn mà nói, lại quá thảm rồi.

Nho gia thường xuyên nói về Tề gia trị Quốc Bình thiên hạ, còn nói phải thanh liêm, tuân theo pháp luật, những lời này ở trong mắt Thẩm Ngạo, lại là sự tình mâu thuẫn đáng châm chọc nhất, Tề gia làm như thế nào là đủ? Làm quan không lợi nhuận chút tiền, người nhà kêu than không có thực phẩm, cái này cũng gọi là Tề gia? Nhưng phải làm được thanh liêm, lại càng khó, thanh liêm liền có ý nghĩa không có tiền, không có tiền còn đủ sống cái rắm, cho nên nói đi nói lại, Đường Nghiêm Đường đại nhân, hấn bội phục, lại không ủng hộ cách Hải Thụy làm, làm vậy không bằng làm Trương Cư Chính, đây mới là điển hình của sĩ tử.

Nhìn tài nữ tâm cao khí ngạo trước mắt này, Thẩm Ngạo mỉm cười, ở thời đại hiện nay, hấn chứng kiến nhiều nữ tử tính cách khác nhau, lòng dạ cao ngạo không phải là không có, nhưng chí hướng giống như vị Mạt Nhi tử này, lại là một người cũng chưa từng thấy.

Ở thời đại này, nữ tử không tài chính là đức, nữ nhân làm chút ít thì từ chế thuốc ca múa, không có gì để nói, tuy nhiên lại yêu thích kinh nghĩa văn vẻ, liền có chút quái dị.

Cũng khó trách Đường tài nữ sinh ra phiền muộn cảm khái, nàng là người như vậy, thật ra là người thống khổ nhất, hối tiếc kỳ tài, nhưng cũng không thể thi triển tài học cùng đám nam nhân, chỗ đứng trên đời, chỉ có trong phòng trống con, ai là tri âm đây?

Nghĩ nghĩ, Thẩm Ngạo nói: “Mạt Nhi tử nói câu vừa rồi nhưng lại sai rồi.”

Mạt Nhi lấy lại tinh thần, trên mặt đẹp còn lưu lại một chút phiền muộn, thấp giọng hỏi: “Xin Thẩm công tử bảo cho biết, Mạt Nhi sai ở đâu rồi?” Nàng lời nói rất ôn nhu, rồi lại hàm chứa một tia kiên cường.

Thẩm Ngạo từ từ nói: “Ta hỏi, Mạt Nhi tử phá đề, thừa đề, đọc Tứ thư Ngũ kinh, đọc thuộc lòng Kinh Thi sử cương, làm như vậy là vì cái gì?”

Vừa hỏi cái này, lại làm cho Mạt Nhi nghẹn lời, trong đôi mắt lờ lờ ra một chút nghi hoặc, làm như vậy là vì cái gì? Những lời này hỏi thật hay.

Thẩm Ngạo nhìn Mạt Nhi phản ứng, trong lòng đã hiểu rõ, trên mặt nhưng lại mang theo dáng tươi cười hiền hoà hỏi: “Mạt Nhi tử chẳng lẽ là muốn học lệnh tôn, tên đề bằng vàng, leo lên triều đình nhìn thiên tử sao?”

Mạt Nhi sau khi nghe xong, ảo não mà nâng lông mày xinh đẹp lên, trong mắt hiện lên vài phần không cam lòng, cắn cắn môi, nói: “Vì cái gì nữ tử không thể như thế, đây mới là chỗ Mạt Nhi không hiểu chút nào. Nếu là Mạt Nhi đi ứng khoa cử, chính là tên đề bằng vàng cũng không phải việc khó!”

Thẩm Ngạo tiếp tục cười nói: “Như vậy, tên đề bằng vàng, về sau, Mạt Nhi cô nương lại muốn làm gì?”

Mạt Nhi nhất thời lại ngây ngẩn cả người, trong lòng lại bay lên nghi hoặc, chuyện sau khi tên đề bằng vàng? Nàng đâu nghĩ tới? Lại nghẹn lời rồi.

178. Chương 177: Cuối Năm

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 177: Cuối năm

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Không đợi Mạt Nhi trả lời, Thẩm Ngạo giận dữ nói: “Người xem lệnh tôn xem, cũng là tên đề băng vàng, lại thì như thế nào?”

Một câu nói kia làm mặt già Đường Nghiêm đỏ lên, ho khan một tiếng, mang theo chút ít xấu hổ nói: “Thẩm Ngạo...”

“Ài...” Thẩm Ngạo nhất thời im lặng, rõ ràng chỉ lo nói chuyện cùng Đường tiểu thư, nhưng lại sơ sót Đường đại nhân, khục khục, vội vàng cười ha hả nói: “Đường đại nhân đào tạo môn sinh khắp thiên hạ, đệ tử tuyệt đối không có ý tứ lấy Đường đại nhân làm tài liệu phản diện để giảng dạy.”

Sáu chữ tài liệu phản diện để giảng dạy này, Đường Nghiêm nghe không hiểu, chỉ là thấy Thẩm Ngạo nhận lầm, cũng chỉ giả cầm vở điếc bỏ qua.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói với Mạt Nhi: “Cho nên nói, đọc sách, cũng không phải là chỉ là vì khoa cử, lại càng không phải là muốn có danh vọng, đọc sách, để hiểu đạo lý thế gian vạn vật, cũng đã thấy rất đủ rồi, lại vì cái gì nhất định phải học đến mức xử dụng vào mọi việc đây?”

Thật sự là đi lên con đường làm quan, đơn giản có hai đường, một đầu là như lệnh tôn, thanh liêm, cũng chỉ đến như thế. Nhưng một con đường khác lại càng thêm gian nan, người phải học được cách cúi đầu trước cường quyền, phải học được đi làm việc trái với lương tâm như thế nào, đi học a dua, xu nịnh, chẳng lẽ đây cũng là thứ trong lòng Mạt Nhi tỷ chờ đợi sao?”

Thẩm Ngạo nói những lời này, thực sự có một chút đạo lý, càng nhiều hơn là càn quấy, lại làm cho Đường Nghiêm bỗng nhiên im lặng, người này, đang rất hiềm nghi hẳn dùng con lừa trọc để mắng. hòa thượng

Qua một hồi, trong lòng Mạt Nhi suy tư thật sâu một phen, lại rất có cảm xúc, hơi khẽ chào nói: “Tạ ơn công tử chỉ giáo, công tử nói không sai, đọc sách chính là đọc sách, chỉ là Mạt Nhi muốn hỏi, chí hướng công tử là cái gì vậy?”

Bị Mạt Nhi vừa hỏi, mặt mo Thẩm Ngạo đỏ bừng, Mạt Nhi này rất gian trá đó, đọc sách, đọc nhiều hơn, đây bụng đều là điều xấu, vừa rồi chính mình giáo huấn nàng đọc sách là vì làm rõ ý chí, hiện tại nàng hỏi vạn chính mình, nếu là mình đáp là vì để làm rõ ý chí, câu tiếp theo nàng nhất định là hỏi, nếu đã làm rõ ý chí tương lai, có phải là nên tham gia khoa cử hay không, nhưng nếu mình trả lời là vì làm quan, cái kia chẳng khác gì là toàn bộ những điều chính mình mới vừa nói đều là nói nhảm, chính mình một lòng muốn đi làm quan, nhưng lại hiên ngang lăm lăm mà dạy người khác đi làm rõ ý chí, cái này... cái này...

Nếu như đây là một cái hố, thì phải là chính mình đào cho mình.

Nếu thay đổi người khác, sớm đã tiến vào kẻ đất, Thẩm Ngạo lại cứ hùng hồn nói: “Tại hạ đọc sách, vì cái gì, tự nhiên là làm quan.”

Đôi mắt Mạt Nhi hiện lên một tia giả hoạt: “Hả? Công tử mới vừa rồi không phải nói đọc sách là vì làm rõ ý chí sao?”

Thẩm Ngạo thở dài: “Ta và người bất đồng, người xem, tương lai người có cha mẹ nuôi, đợi ra khỏi nhà, còn có trạng phu chăm sóc, chỉ cần lo liệu nội trợ, đời này liền vô ưu vô lo. Nhưng tương lai tại hạ muốn lấy vợ sinh con, phải duy trì sinh kế một gia đình, chỉ bằng vào đọc sách, có thể đọc được nhiều tiền như vậy để nuôi sống gia đình sao?”

Ta muốn làm rõ ý chí mà không thể được, đành phải rơi vào khuôn sáo cũ đi làm quan, kỳ thật cái quan này, người cho rằng ta muốn làm sao? Ta cũng không muốn làm đâu, nhưng tình thế bức bách, cũng không để thê tử và nhi nữ tương lai của ta, một đường đời đều đi ăn gió tây bắc chứ? Cho nên tại hạ thập phần hâm mộ Mạt Nhi cô nương, Mạt Nhi có điều kiện như vậy, có thể tĩnh hạ tâm từ từ đọc sách, nhưng tại hạ, lại không thể không tham luyến cái tục vật này, coi như đem sách làm nước cờ đầu, đi làm đá kê chân.”

Mạt Nhi nghe được Thẩm Ngạo trái một ngụm thê tử, phải một ngụm nhi nữ, dung nhan đỏ lên, hừ một tiếng bé không thể nghe, Thẩm Ngạo là loại mở miệng đầy đạo lý lớn, bụng lại tràn đầy trơ trên kiểu kỹ nữ trộm nam trộm nữ, nỉ non nói: “Nếu như công tử nói vậy, người lại tình nguyện có đứa con gái rồi?”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Đàn ông, sinh con gái hay con trai đều ngang hàng, chỉ là phân công bất đồng mà thôi, đều có các loại khổ sở, cần gì phải hâm mộ người ta!”

Mặt Nhi mỉm cười, chỉ cảm thấy lời nói của Thẩm Ngạo nhìn về phía trên trăm ngàn chỗ hở, nhưng nhất

cô bé này cực kỳ đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn đông lạnh đến đỏ bừng, một đôi mắt to, đã hiểu kỳ, lại kích động.

Cô bé kia nhìn quanh một hồi, nhưng lại đem ánh mắt rơi vào trên người Thẩm Ngạo, nhú nhú mày, hiển nhiên cảm thấy người này thật là lớn gan, người khác đều là cúi thấp đầu, chỉ có hắn nhìn qua hướng bên này, việc này cũng thôi đi, lại còn dám cười nữa.

Thẩm Ngạo chứng kiến cô bé này, vui vẻ càng đậm, đứa trẻ xấu xa lại rất có ý tứ, nhìn bộ dáng của nàng, chính là Công Chúa rồi, nếu tiểu Công Chúa không cau mày, thì càng đáng yêu.

Chỉ một lúc sau, Thẩm Ngạo liền chứng kiến sau màn che kia, một bàn tay như ngọc trắng kéo cô bé lại, lui vào phía trong Phượng giá. Thẩm Ngạo hít mắt nghiêm túc xem xét, không đứng, không phải nói người đến chính là Hiền Phi nương nương và Công Chúa sao? Như thế nào cái sau lựa mỏng này, hình như có ba người?

Một phen lễ về sau, cuối cùng là đón Hiền Phi vào hậu viên, quý phủ đã cố ý dọn ra lầu các, sửa chữa một phen, hôm nay đã là kim bích huy hoàng, chuyên môn dùng để cho Hiền Phi ở. Ngoại trừ người thân thiết, tất cả nam bộc đều đã rút đi.

Thẩm Ngạo đi theo gót chân phu nhân, đi song song cùng Chu Nhược, nhưng trong lòng lại oán thầm, phô trương thật lớn quá, cái phủ này dù sao cũng là nhà mẹ đẻ Hiền Phi người, có cần như vậy không? Con mắt liếc miết Chu Nhược, lại thấy Chu Nhược không yên lòng, nhẹ nhàng kéo làn váy nàng, thấp giọng nói: “Biểu muội, người nhú lại lông mày làm cái gì?”

Chu Nhược hoàn hồn, miễn cưỡng mà kéo ra một nụ cười nhạt, cắn môi nói: “Ta có chút ít không thoải mái.”

Im lặng, chắc là muốn đi WC rồi, Thẩm Ngạo như tên trộm, nhìn xung quanh, thấp giọng nói: “Nếu không thì biểu muội đi nghỉ đi.”

Chu Nhược ngưng lông mày, giống như đang do dự, sau một lát lắc đầu nói: “Ta sợ cô biết rồi sẽ mất hứng.”

Thẩm Ngạo đột nhiên đưa tay ra, thừa dịp nàng không sẵn sàng, giữ chặt bàn tay như cây cỏ mềm mại của nàng, nhẹ giọng cười nói: “Biểu muội không chịu được, liền hung hăng dữ tợn mà cầm tay của ta đi.”

Chu Nhược thật đúng là hung hăng mà ngắt hần thoáng một tý, giận dữ nói: “Người lá gan thật sự là quá lớn, nếu là bị người trông thấy...”

Thẩm Ngạo hùng hồn nói: “Biểu ca kéo tay biểu muội, ai dám nói huyền thuyên, ồ, ý của biểu muội là muốn nói, nếu không có người nào trông thấy.., ta...”

“Không cho phép nói bậy.” Chu Nhược rút tay về, liền ngoảnh khuôn mặt đi.

Ai, rõ ràng biểu ca là người tốt mà? Đầu năm nay làm sự tình tốt cũng không được chấp nhận.

Đội nương nương kia đứng tại cửa ra vào lầu các, Phượng giá dừng lại, màn che kéo ra, được mấy công công đỡ, hai bóng hình xinh đẹp đi xuống, một người nội thị muốn đi tiếp cô bé, cô bé kia lại bịch một tiếng, trực tiếp nhảy xuống.

Một người đi phía trước lập tức nhú mày, thấp trách mắng: “Bích Nhi, không cần phải hồ đồ.” Nói xong liền kéo tay cô bé lại, ánh mắt lại rơi ở trên người một thiếu nữ yếu đuối bên người, nói: “Ninh An, đây là nhà mẹ đẻ Bồn cung, người khó được xuất cung một chuyến, không cần phải câu nệ.”

Thiếu nữ gọi Ninh An cất tiếng nói: “Vâng.”

Một đoàn người trực tiếp vào các, mọi người ào ào cùng đi qua.

Đến trong các, cũng có màn che lựa mỏng, vị trí Hiền Phi kia, vừa lúc tại sau lựa mỏng, hai bên đều có gấm đôn, mọi người ào ào ngồi xuống, liền có nữ tỳ dâng nước trà, điểm tâm đến, Đoan Chính cất cao giọng nói: “Hiền Phi nương nương giá lâm, vi huynh đây hi vọng, không biết nương nương còn có cái gì phân phó.”

Nói như vậy, không biết có bao nhiêu lạnh nhạt, Hiền Phi có chút gật đầu, nhạt lạnh nhạt nói: “Huynh trưởng, Bồn cung rất hài lòng, không cần lại làm phiền người.”

Nhưng Thẩm Ngạo lại nhìn không chuyển mắt, đôi mắt xuyên qua sau cái lụa mỏng kia, nhìn bóng lưng Ninh An, cần biết tật xấu lớn nhất của nam nhân chính là lòng hiếu kỳ rất nặng, nhìn một bóng hình xinh đẹp mỹ lệ, liền nhìn không được, muốn nhìn về phía trước.

Đương nhiên, Thẩm Ngạo tuyệt đối không phải người háo sắc, chỉ là hiếu kỳ mà thôi, lại hắn không biết cái nhìn không chuyển mắt này, lại làm cho Chu Nhược ở bên cạnh mắt trắng không còn chút máu, thấp giọng nói về phía hắn: “Biểu ca, người đang nhìn cái gì?”

Thẩm Ngạo vội vàng thu liễm, như lão tăng ngồi vào chỗ của mình, rất là bình dị nói: “Biểu ca đang tự hỏi.”

“Tự hỏi?”

“Đúng vậy, tự hỏi cuộc sống nhân sinh, người xem, cuộc sống nhân sinh biến ảo vô thường, mười mấy năm trước người có lẽ hay là tiểu thư khuê nữ, hiện tại cũng đã tự xưng Bồn cung rồi, tiếp qua hai mươi năm, vậy là cái quang cảnh gì đây?”

Chu Nhược cười lạnh nói: “Nói nhiều như vậy, không phải là muốn đi nhìn Công Chúa sao?”

Ồ? Cái này đã bị nàng nhìn ra, khí thế Thẩm Ngạo liền yếu đi nhiều, lập tức không nói.

Lúc này, liền nghe được Hiền Phi đột nhiên nói: “Người nào là Thẩm Ngạo?”

Một câu nói kia đi ra, tất cả mọi người trong các phòng lại hướng Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo nói: “Đệ tử chính là Thẩm Ngạo, Hiền Phi nương nương, đệ tử hữu lễ.”

Cô bé bên người Hiền Phi chỉ vào Thẩm Ngạo nói: “Mẫu phi, chính là hắn, vừa rồi hắn rất làm càn.”

Thẩm Ngạo im lặng, choáng, xú nha đầu, người cũng quá nhanh cáo trạng đó, nhìn một cái thì làm sao? Đừng nói người là đứa bé, chính là tương lai người trưởng thành, trừ phi người không ra khỏi cửa, bằng không thì bốn công tử thềm vào, Công Chúa cũng không phải là người sao, nếu là người, làm sao lại không thể để cho người nhìn.

Hiền Phi lại cũng không trách tội, mỉm cười: “Trong cung, ta nghe nói một bài từ, đúng rồi, chính là La Giang oán, cái bài từ này nghe nói là người viết sao?”

Thẩm Ngạo rất khiêm tốn nói: “Đệ tử hiện ra linh cảm, hắc hắc, chưa đáng nhắc tới.” Trong lòng không khỏi suy nghĩ: “Như thế nào cái bài từ này lại rơi vào trong nội cung rồi, ai, thật sự là thẹn thùng.”

Hiền Phi vui vẻ càng đậm hơn một ít, nói: “Cái bài từ này rất tốt, mọi người trong nội cung rất ưa thích, rất nhiều người nghe nói người là cháu ngoại trai phủ Quốc công, cho nên đều nghe ngóng về hướng Bồn cung.” Chợt lại nói: “Chỉ là làm từ khúc, trong nội cung đầu lại công nhận Ninh An Đế cơ tốt nhất, Ninh An Đế cơ đến đây một chuyến, chính là muốn lãnh giáo người.”

À, biết rồi, thì ra Hiền Phi nương nương hỏi chính mình, là có người đến thăm viếng, người này còn là một Công Chúa, Công Chúa này không nên dùng thân phận áp người, bằng không thì rất không công bằng.

Thẩm Ngạo không khỏi cảm thấy có chút phiền muộn, nhưng lại không được nói không: “Đệ tử đâu phải là đối thủ của Đế cơ, cái lãnh giáo này hay là thôi đi.”

Hiền Phi khẽ cười nói: “Người không cần sợ, Ninh An Đế cơ cũng không phải mãnh thú Hồng Hoang.”

Hiền Phi kia vừa dứt lời, sau màn che truyền ra một hồi ho nhẹ, Hiền Phi vội nói: “Nhanh đưa Kim Đan đến.”

Nội thị lập tức luống cuống, lo lắng tìm một bình dước ra, dắt cuống hống nói: “Nước, mang nước lại đây.”

Tỳ nữ đi bưng nước, tính cả nội thị, một đám xóc lụa mỏng lên, một đường đến trước mặt Ninh An Đế cơ, một người gối lên đầu của nàng, một người cho nàng uống dước hoàn vàng tươi, lại nuốt nước vào.

Bởi như vậy, mọi người trong các thoáng cái đã bối rối lên, phu nhân nói: “Đang êm đẹp, đây là làm sao vậy? Nhanh, đi gọi Đại Phu đến.”

Lựa mỏng nhếch lên, Thẩm Ngạo mới nhìn rõ bộ dáng Ninh An Đế cơ, bộ dạng Ninh An Đế cơ này tuổi chừng mười sáu mười bảy, trên một lễ phục màu đỏ thêu chín Kim Phượng, thoát nhìn mặc dù không trang trọng bằng Hắc Sắc lễ phục, nhưng lại hoa lệ dị thường, đeo là tam phương quan, phú quý đường hoàng, chỉ là hai má mẩy lệ kia lại túng quăn đỏ bừng, hình như trong cổ họng bị cái gì đó ngăn chặn, lông mi thật dài, một đôi mắt kia rưng rưng bàng hoàng vô định, tràn một tia thống khổ.

Cho ăn đan dược xuống dưới, ho khan lại không thấy khá hơn, cả Hiền Phi kia, sắc mặt cũng đại biến, nói: “Hôm nay đi ra ngoài có lẽ là êm đẹp, làm sao lại phát bệnh rồi, Ninh An, Ninh An, nhanh, lại ăn một hạt Kim Đan.”

Trong lúc này, tùy tùng lại đổ Kim Đan ra từ trong chai thuốc, đang muốn đưa đến Ninh An Công Chúa bên môi, Ninh An Công Chúa lại cắn răng quan, trong đôi mắt bắn ra một chút quật cường, hiển nhiên là cực kỳ thống khổ.

Chỉ một lúc sau, đại phu mang theo cái hòm thuốc vội vàng tới, bất chấp quy củ, lập tức quỳ gối xuống dưới giường bắt mạch, chỉ một lúc sau, lắc đầu khổ thở dài: “Mạch giống như hỗn loạn, hình như có âm hư tân khô, rồi lại không giống, trong cơ thể hình như có hư hỏa...”

Đoan Chính mặt âm trầm nói: “Rốt cuộc là cái bệnh trạng gì?”

Đại Phu cười khổ nói: “Công gia, cái mạch này giống như quá loạn, nhất thời khó có thể kết luận.”

Đoan Chính đành phải nói: “Hay là đi mời ngự y, mau gọi người đi.”

Lúc này, Thẩm Ngạo trước kia một mực đứng ngoài quan sát không lên tiếng đột nhiên nói: “Ta đến xem.”

Nói xong, Thẩm Ngạo chẳng quan tâm ai khác, liền đi đến sập bên cạnh, cũng không quỳ xuống, cũng không bắt mạch, liếc nhìn Ninh An Công Chúa, thấy trên mặt nàng đỏ bừng, hình như bay lên một đạo lửa nóng, cổ bóp chặt, lại như là nghẹn ở cổ họng, trong lòng cũng đã suy đoán ra vài phần, trong lúc này, tùy tùng còn muốn cho nàng ăn Kim Đan, Thẩm Ngạo vội vàng lấy tay ngăn lại, đoạt lấy cái Kim Đan này, nhìn nhìn rồi nói: “Cái đan này là từ đâu đến?”

Nội thị nói: “Đây là đan dược Lương công công tự mình luyện.”

Thẩm Ngạo im lặng, mẹ nó, thái giám đều đổi nghề đi luyện tiên đan rồi, thật như có thần kỳ như vậy, có bản lĩnh luyện được đan, còn bản sắc nam nhân của người đã biến mất hết, xưa nay phần lớn Kim Đan đều là chơi đùa tai họa con người, không ít người thì ra chỉ là bệnh đau nhức nhỏ, nhưng lại ăn những Kim Đan này, ngay từ đầu lại rất nhanh có thể trị hết, nhưng từ đó về sau, cái bệnh này liền chậm chậm biến thành bệnh nặng, cuối cùng đi đời nhà ma.

Thái giám chết bầm luyện thành đan, tám phần không là vật gì tốt, vô cùng có khả năng là đầu sỏ việc gây nên bệnh tình Công Chúa tăng thêm.

Lương công công? Người này từ lúc Thẩm Ngạo xuyên việt về đây lại rất hay nghe thấy, người này đứng đầu trong cung, địa vị tương đương cùng Dương Tiễn, Dương Tiễn là thiếp thân thái giám của hoàng đế, mà lực ảnh hưởng vị Lương Thành Lương công công chủ yếu là tại ngoài cung, Dương Tiễn được người xưng là nội thị, Lương Thành được người xưng là ẩn tương, quyền thế của hắn không phải chuyện đùa.

Nghe nói là Lương công công luyện đan được, Thẩm Ngạo nhất thời trầm mặc, nếu mình bảo Công Chúa không cần phải ăn cái đan dược này, bệnh tình có khả năng chuyển biến tốt đẹp, nhưng chuyện này, sớm muộn cũng rơi vào trong lỗ tai cái tên thái giám chết bầm kia, chính mình phát biểu một câu, nói không chừng liền vô duyên vô cớ mà đắc tội một đại nhân vật, nhưng nếu là mình nói năng thận trọng, tuy nói công chúa này và chính mình không quan hệ, nhưng việc này cùng thấy chết mà không cứu không có gì khác nhau, tự vẫn với lòng, nếu là làm ra chuyện như vậy, buổi tối hắn sợ muốn ngủ không yên.

Thẩm Ngạo có hơi gật đầu, thấy Ninh An quận chúa nằm ở trong ngực Hiền Phi đã là hơi thở mong manh, dốc sức liều mạng mà ho khan, nhưng vô luận như thế nào, lại không phun ra, cái dung nhan kia phẳng phất như bị thiêu đốt, bóng đến dọa người, Thẩm Ngạo biết rõ, đây là hiệu quả phục dụng Kim Đan, loại đan dược này tăng thêm rất nhiều chì thủy ngân, sau khi ăn, toàn thân khô nóng, nếu là người tâm thường thể lực cường kiện, ăn được về sau lại có thể cảm giác toàn thân sảng khoái, chính là một ít bệnh đau

nhức nhỏ, cũng không khó chịu, nhưng loại người thể hư ăn được, ngược lại sẽ làm cho bệnh tình tăng thêm, thậm chí tử vong.

Mẹ nó, đắc tội mà đắc tội, không phải là cái tên thái giám chết bầm sao? Cẩn rằng, Thảm Ngạo âm thanh lạnh lùng nói: “Cái Kim Đan này, không cần phải ăn.”

“Hả...” Trong lúc này, tùy tùng lập tức cả kinh nói: “Công tử, cái Kim Đan này chính là tiên dược, Công chúa bệnh cũ tái phát, một mực đều ăn cái này.”

Thảm Ngạo không để ý tới hần, cao giọng nói: “Cầm nước ấm đến, đút cho Công Chúa uống.”

Nội thị kinh hoảng nói: “Cái này... Cái này... Lương công công dặn dò qua...”

“Nhanh, nếu như là Công Chúa có chuyện gì, có phải là người tới đảm đương?” Thảm Ngạo nghiêm nghị gầm nhẹ, mặt đỏ rần.

Ninh An Công Chúa thấy một người nam tử đứng ở trước giường, sắc mặt hơi dữ tợn, thoáng cái bị dọa sợ, mồ hôi lạnh không ngừng lăn rơi xuống, Hiền Phi vội vàng lau mồ hôi trên trán cho nàng, cô bé đứng một bên, bị Thảm Ngạo rống một tiếng, cũng là sợ tới mức nước mắt xoay quanh hốc mắt, oa oa khóc lớn lên.

Phu nhân một tay ôm lấy cô bé, thấp giọng an ủi, vội vàng đi về phía Đoan Chính.

Đoan Chính giờ phút này có vẻ cực kỳ chắc chắn, trong đôi mắt bắn ra một tia tinh mang, nói với Thảm Ngạo: “Người học qua y thuật sao?”

Thảm Ngạo lắc đầu: “Chưa từng học qua.”

Đoan Chính biến sắc: “Cái biện pháp này dùng được không?”

Bất kể như thế nào, Ninh An Công Chúa tuyệt đối không thể xảy ra chuyện ở phủ Quốc công, vừa phục dụng Kim Đan, bệnh tình Ninh An tăng thêm, đại phu lại nhất thời không chẩn đoán ra bệnh tình, giờ phút này, cũng chỉ có cái gì cũng có thể thử trước khi tuyệt vọng.

Thảm Ngạo nói: “Uống nhiều nước ấm, xem trước một chút có thể ổn định bệnh tình hay không, về phần cái Kim Đan này, tuyệt đối không thể ăn nữa.”

Thảm Ngạo mong mỗi liếc Đoan Chính, làm như cố lấy quyết tâm nào đó, bởi vì hần minh bạch, hạ một câu nói ra, có lẽ sẽ đưa tới mối họa cho chính mình, nhưng giờ phút này, đầu óc hần lại cực kỳ tỉnh táo, không nhanh không chậm nói: “Cái đan dược này chỉ sợ... có độc.”

Thanh âm Thảm Ngạo không cao không thấp, chắc chắn thông dong, nói ra những lời này, hần không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nhân sinh cuộc sống trên đời, rất nhiều lời không thể nói, nhưng lại không thể không nói, sau khi nói ra, đột nhiên cảm thấy toàn thân dễ dàng hơn.

Lông mày Đoan Chính bình tĩnh, nhìn qua Thảm Ngạo, nhưng lại đột nhiên vỗ vỗ vai của hần, dường như minh bạch tâm tình cháu ngoại trai này giờ phút này, lập tức nói: “Nghe thấy được chưa? Mang Kim Đan đi, đưa nước ấm đến nhanh.”

Quốc công hô một câu này, so với lời nói của Thảm Ngạo vừa rồi có tác dụng hơn nhiều, nội thị ôm bình thuốc kia không dám nói nữa cái gì, chỉ là có chút bất mãn liếc nhìn Thảm Ngạo, nhu thuận lui qua một bên. Lập tức liền có mấy tiểu tỳ mang rất nhiều nước ấm đến, Thảm Ngạo nói: “Đến, không ngừng rót... Ah, không đúng, đúng không ngừng mời Đế cơ chậm rãi nuốt.”

181. Chương 180: Danh Y Giết Người

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 180: Danh y giết người

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Nước ẩm nuốt xuống dưới, nhưng Ninh An Công Chúa lại không thấy khá, tâm tất cả mọi người đều dâng lên, Hiền Phi giờ phút này cũng bất chấp cái uy nghi đoan trang kia rồi, sắc mặt xanh lét tím tái nói: “Vừa rồi còn từ từ, đây là làm sao vậy?”

Đoan Chính nói với Hiền Phi: “Nương nương không nên gấp, cho dù xảy ra chuyện, tất cả cũng có vi huynh ở đây.” Hần nói với ngữ khí kiên định, ý ở ngoài lời nói, nếu thật là xảy ra hậu quả nghiêm trọng, chịu tội này, một mình hần gánh chịu.

Nước mắt Hiền Phi không khỏi chảy ra, nhưng lại cắn răng không nói lời nào, nhẹ nhàng mà ôm Ninh An, một đôi mắt rơi vào trên người Ninh An, đột nhiên nói: “Ninh An, là Bồn cung mang đi ra, cho dù xảy ra việc xấu, cũng là lỗi của Bồn cung, nào có đạo lý để cho nhà mẹ đẻ gánh chịu.”

Đôi câu vài lời trong lúc đó, cái tình huynh muội kia vốn là lạnh lùng, lại tràn ra chút ít vẻ thân thiết, Thẩm Ngạo an ủi: “Y theo đệ tử xem, Ninh An Để cơ trước kia chỉ là bị bệnh nhẹ, đáng tiếc là ăn phải Kim Đan kia, bệnh tình ngược lại càng ngày càng tăng thêm, bởi vậy chuyển thành mãn tính, bệnh này kỳ thật cũng không có cái gì quá không trị được, nhưng cứ cách ba ngày năm ngày lại ăn Kim Đan, chính là không có bệnh, cũng sẽ nháo ra chuyện, uống nhiều nước một chút, chỉ cần ổn định, bệnh tình liền không việc gì.”

Hần cũng không biết lời mình nói, người bên ngoài có thể nghe hiểu mấy phần, nhưng lời nói này ngược lại rất có tác dụng trấn tĩnh, Hiền Phi thở hắt ra, cuối cùng cũng không hề thất thố.

Sắc mặt Ninh An vẫn là nóng đỏ, một đôi tròng mắt rơi vào trên người Thẩm Ngạo, không ngừng có nước mắt từ hốc mắt tóe ra, trong miệng không hoàn toàn thở hỗn hển, uống xong một chén nước, gian nan nói: “Đau... Đau...”, một tiếng thanh âm kêu to này, làm tâm người đều tan nát.

Giờ phút này, Thẩm Ngạo lại thần kỳ mà tỉnh táo, sắc mặt thông dong, gợn sóng không sợ hãi, đôi mắt một mực nghiêm túc quan sát biến hóa Ninh An.

Đối với y thuật, hần cũng chỉ là hiểu thoáng qua được một ít mà thôi, do vì truy nã tội phạm quan trọng, trong một đoạn thời gian, hần không thể đi bệnh viện, bất đắc dĩ, chỉ có thể dùng một ít phương pháp để trị liệu một ít bệnh đau nhức nhỏ vì chính mình, trị liệu bệnh của Ninh An cũng không khó, nhưng bệnh tình nghiêm trọng như thế, Thẩm Ngạo lại không có một điểm nắm chắc.

Hiện tại, thiết yếu nhất, có lẽ là dùng nước ẩm tách hiệu quả một hạt Kim Đan vừa rồi mang đến, về phần bệnh tình Để cơ, lại vẫn đề là tiếp theo.

Trên trán Ninh An Công Chúa, đã có mồ hôi to như hạt đậu trôi xuống theo gương mặt, nàng cắn răng, bắt đầu khóc ô ô lên, hiển nhiên đau đớn đã đến nhần nại cực hạn, một tay rất nhanh bắt được Hiền Phi, gian nan nói: “Nhanh, cho ta ăn Kim Đan, ăn được Kim Đan liền không đau.”

“Không cho phép ăn!” Thẩm Ngạo trầm giọng nói, hần giờ phút này, phảng phất là nam chủ nhân trong lầu các này, không lưu một tia tình cảm, mắt thấy bộ dáng Ninh An kia thống khổ, Thẩm Ngạo thở dài, giọng điệu ôn nhu nói: “Lúc trước, có một danh y gọi Biển Thước...”

Hần nói đến đây, không nói nữa, con mắt hướng về nơi khác.

Ninh An Công Chúa chưa bao giờ thấy qua tình huống như vậy, một tiếng quát chói tai kia, ngược lại đã làm nàng càng hoảng sợ, đợi Thẩm Ngạo nói lên cái gì lúc trước có một danh y, liền không khỏi mà cắn răng hỏi: “Về sau thì sao?”

“Về sau?” Thẩm Ngạo mỉm cười: “Đã không có.”

Mọi người im lặng, sắc mặt Ninh An Công Chúa càng thêm đỏ, nhin đau đớn trong cổ xuống hừ lạnh một tiếng.

Thẩm Ngạo lại cười nói: “Được rồi, một lần nữa nói qua, từ trước có một danh y gọi Biển Thước, có một lần Ngụy Văn hầu hỏi Biển Thước: Ta nghe nói nhà ba người huynh đệ các người đều học y, như vậy y thuật ai cao nhất? Biển Thước nói: ”Đại ca y thuật cao nhất, nhị ca tiếp theo, ta kém cõi nhất.”

Ngụy Văn hầu kinh ngạc hỏi: “Vậy tại sao chỉ có người danh chấn thiên hạ, hai người bọn họ một điểm danh khí đều không có?”

Biển Thước nói: “Đại ca của ta có y thuật cao, có thể phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, thời điểm một người bệnh không khởi, hần vừa nhìn khí sắc liền biết, sau đó dùng được điều trị tốt, cho nên người trong thiên hạ đều cho là hần không biết trị bệnh, hần liền một điểm danh khí đều không có.

Năng lực nhị ca ta, là có thể chữa bệnh thời điểm sơ khởi, phòng ngừa người khác biến thành bệnh nặng. Lúc người bệnh vừa mới bắt đầu cảm mạo ho khan, hần đã dùng được trị cho người, cho nên danh khí nhị ca ta vẹn vẹn dừng ở quê nhà, bị người cho rằng là thầy thuốc trị tiểu bệnh.

Ta thì sao, cũng bởi vì y thuật kém cõi nhất. Cho nên nhất định phải đợi cho người này bệnh nguy kịch, hấp hối, sau đó hạ được mệnh, khởi tử hồi sinh. Như vậy, tất cả mọi người liền đều đã cho ta là thần y. Ngẫm lại xem, đại ca của ta chữa bệnh như vậy, nguyên khí người không tổn thương chút nào, nhị ca ta chữa bệnh, nguyên khí người này hơi có tổn hại liền bồi bổ đã trở lại, ta chữa bệnh như vậy thì sao, mệnh đã trở lại, nhưng nguyên khí đại thương, ngài nói, nhà của chúng ta, ai y thuật cao minh nhất?”

Thẩm Ngạo nói về câu chuyện đó, rất êm tai, Ninh An Công Chúa tuy đau đớn khó nhin, cái câu chuyện này cũng chỉ nghe xong cái đôi câu vài lời, nhưng vừa phân thần, quả thật không có đau đớn như vậy, há mồm thở dốc, làm như cách này làm đau đớn giảm vài phần, có nội thị cho nàng tiếp tục uống nước ấm, nàng rốt cục dốc sức liều mạng mà ho ra, mãnh liệt khục cái này, vết ửng hồng trên mặt kia cuối cùng cũng tiêu tán một ít, mắt thấy Thẩm Ngạo, nói: “Vậy người là Biển Thước hay đại ca hay là nhị ca.”

Thẩm Ngạo cười khổ: “Ta là bát đệ của Biển Thước, được xưng y người chết không đền mạng, danh y giết người Thẩm Ngạo Thẩm giám sinh.”

Ninh An Công Chúa muốn cười khanh khách, vừa kích động, ho khan càng kịch liệt hơn, mãnh liệt ho khan, khí sắc ngược lại dần dần tốt hơn nhiều, thở hồng hộc mà buồn bã nói: “Bệnh của ta luôn không thấy khá, ta yêu hát ca khúc, thường xuyên hát cho mẫu phi và phụ hoàng nghe, nhưng về sau, ta hát khúc cưỡng hòng liền đau, còn không thở nổi. Ta liền suy nghĩ, nếu ai trị hết bệnh của ta, ta chính là đoản thọ vài năm cũng cam nguyện, ta không muốn như vậy, không muốn chỉ để người nhìn ta là đau lòng.” Về ửng hồng trên gương mặt kia lại đậm đặc thêm vài phần, con người đầy nước mắt.

Mọi người thấy Thẩm Ngạo nói chuyện cùng Ninh An nổi lên hiệu quả, tinh thần mỗi người đều chấn hưng, Thẩm Ngạo nói: “Nếu không thì để ta hát cho người thủ khúc.”

Ninh An ho khan một lát, nói: “Tốt, ta muốn nghe bài từ mới.”

Thẩm Ngạo nhất thời im lặng, kỳ thật cổ họng của hần thật sự không có ý tứ khoe khoang trước mặt nhiều người như vậy, chỉ xem nàng đau đến khó chịu, lại thấy nàng điềm đạm đáng yêu, rất muốn chuyển chú ý của nàng, giảm nhẹ một chút đau đớn, vừa hát một bài, chỉ sợ toàn bộ danh tiết của bốn công tử đều không có.

Thở dài, Thẩm Ngạo tập trung tư tưởng suy nghĩ nói: “Vì tham rảnh rồi không có việc gì, hướng tây giao tìm nụ hoa. Chỉ một thoáng gặp cái cầu mới, muốn năm nay mệnh hợp hoa đào. Mời lang quân giống như mời người yêu, chỉ phía xa Hồng lâu là gia đình thấp...”

Cái bài từ này hát đi ra, Chu Hằng Không biết từ nơi nào xuất hiện kêu lên: “Biểu ca, thì ra người còn có âm áp tình cảm như vậy?”

Tất cả mọi người cười cười.

Mặc dù da mặt Thẩm Ngạo dày, cuối cùng vẫn không đánh lại nhiều ánh mắt gây sự như vậy, cười ha ha một tiếng, nói: “Quá khen, quá khen.”

Cái bài từ này là Thẩm Ngạo học được từ Minh khúc, nói đến một vị tiểu thư quý tộc thừa lúc cha mẹ mình đi chơi xa, đến tây thành dạo chơi, chỉ một thoáng, gặp một thiếu niên, vừa thấy đã yêu, càng xem càng

ưa thích, nữ hài vui thích, trong tâm nghĩ đến chính mình năm nay thật sự là có số đào hoa rồi, đừng phải vị tình lang như ý này, tiểu thư quý tộc ưa thích không tìm được, lập tức vén rèm xe, chủ động mời thiếu niên lên xe, nói cho thiếu niên Hồng lâu xa xa liền là của mình, theo ta cùng nhau về nhà hẹn ước nhé.

Cái thủ khúc này thể hiện sự đặc sắc của Minh khúc, tình cảm chân thật và ý cảnh tuyệt vời, tại đây, ở phía trong thủ khúc, nữ nhân khát vọng đối với chân tình, vừa lớn mật vừa nhiệt tình, cuộc sống chỉ có bản sắc như vậy mới có vẻ tuyệt hảo, một người chỉ có cõi bỏ lớp nguy trang, tận tình sống mới có thể sống được có tư vị.

Chỉ có điều nói trở lại, dâm côn cái Minh triều này làm thơ ghi đặc xác thực cũng lớn mật chút ít, từ đi ra, tự nhiên đưa tới không ít người chú ý, rất ý vị thâm trường.

Khí sắc Ninh An Công Chúa tốt hơn, chỉ là hai má kia lại vẫn là ửng đỏ, ho khan vài tiếng, rút vào trong ngực Hiền Phi.

Thẩm Ngạo đột nhiên phát hiện, cái thủ từ này có chút không quá hợp thời đại, Công Chúa này không phải là nghĩ ngợi lung tung đấy chứ? Cho là mình đem quý tộc tiểu thư so sánh Công Chúa, mà quý tộc tiểu thư vừa ý thiếu niên biến hóa thành chính mình?

Thật oan uổng, Thẩm Ngạo tuyệt đối không có ý tứ này, chỉ là một lúc tận hứng mà thôi, từ từ một thủ từ, hiện tại như thế nào có một chút ý tứ cầu thân mật mờ.

“Khục khục...” Lần này đến phiên Thẩm Ngạo ho khan, vụng trộm liếc mọi người, sắc mặt Quốc công nhân nhật, Chu Hằng cười yếu ớt như kiểu ta đã nhìn thấu người, Chu Nhược đem khuôn mặt nghiêng qua một bên, còn có mấy tỷ nữ, đều là một bộ dạng lạnh lùng không thôi.

Nhảy vào Hoàng Hà đều không rửa sạch rồi, trong lòng thở dài, dời chủ đề nói: “Khí sắc Công Chúa thoát nhìn tốt hơn rất nhiều rồi.”

Mọi người mới giật mình tỉnh lại, vừa xem xét, quả nhiên thấy Ninh An Công Chúa không hề dọa người như lúc trước nữa rồi, Hiền Phi mừng rỡ nói: “Thần Phật phù hộ, Ninh An người hiền đều có trời giúp.”

Ninh An nháy mắt mấy cái, con mắt không dám nhìn tới Thẩm Ngạo, nhưng lại gật đầu nói: “Là đỡ nhiều rồi, chỉ là ngực còn buồn bực dễ sợ.”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Như vậy cũng tốt, chỉ là sau này không thể ăn đan dược gì đó nữa, từ từ mà điều trị, bệnh dĩ nhiên là tốt rồi. Bình thường ăn ít chút ít cái ăn nhiều mỡ, uống nhiều chút ít nước ấm là được.”

Ninh An nói: “Chỉ đơn giản như vậy?”

“Uống nhiều chút ít nước mật và nước lê cũng có thể chữa trị, chậm rãi liền có thể khôi phục.” Ninh An hiện tại bị bệnh, Thẩm Ngạo đã hoàn toàn kết luận là do đan dược kia tạo nên, chỉ cần không ăn đan dược, chậm rãi điều trị, chắc là không đến nỗi nào.

Ninh An gật đầu, cười nói: “Cảm ơn người, Thẩm công tử.”

Thẩm Ngạo mỉm cười, vội vàng rời khỏi màn che, đi ra bên ngoài, một lần nữa ngồi xuống.

Có trận sợ bóng sợ gió này, thật ra khiến không khí lạnh lùng vừa rồi nhiều thêm vài phần ánh sáng, Hiền Phi nói: “Huynh trưởng, trong nhà những năm này có được không?”

Đoan Chính vội vàng nói: “Tốt, rất tốt.” Hắn trầm mặc một lát, bổ sung một câu nói: “Chỉ là mấy năm không thấy được người, vì huynh đã áy náy lại khó chịu, hướng người trong nội cung nghe ngóng, cũng chỉ là truyền ra đôi câu vài lời.”

Hiền Phi nói: “Huynh trưởng không cần phải lo lắng, Bồn cung rất tốt.”

Lời nói đến nơi này, lại lâm vào trầm mặc, có phần lộ ra xấu hổ.

Ngược lại, Ninh An Công Chúa sau màn che kia nhút nhát e lệ nói: “Thẩm Ngạo, người ngoại trừ làm thơ ra, còn biết cái gì?”

Thẩm Ngạo ngơ ngác ngồi tránh né quang mang con mắt Chu Nhược truyền đến, như là đứa trẻ làm sai sự tình, vừa nghe Ninh An đặt câu hỏi, lập tức chỉ chỉ u-a...aaa u-a...aaa nói: “Đế cơ hỏi đệ tử? Khục khục... Đệ tử ngoại trừ đọc sách, cái khác đại khái cũng không biết.”

Lúc này đây hẳn học thông minh, biểu hiện rất rụt rè.

Ninh An Công Chúa nghe xong lời Thẩm Ngạo nói.., nhưng lại nhú mày nói: “Đọc sách? Ta cũng muốn đi đọc sách, nhưng phụ hoàng không cho.”

Thẩm Ngạo nhất thời im lặng, cười nói: “Kỳ thật đọc sách cũng không có gì hay.” Như vậy là qua loa được rồi.

Nói trong chốc lát, bệnh Ninh An Công Chúa xác thực tốt hơn nhiều, mà ngay cả nói chuyện cũng trong trẻo hơn rất nhiều, mọi người ăn được cơm cuối năm xong, chính là thời điểm tặng lễ, Chu Hằng đưa ra chính là một thanh ngọc Như Ý, khỏi cần nói, cái ngọc Như Ý này tất nhiên là Quốc công đưa cho Chu Hằng trước, Chu Hằng lại dùng danh nghĩa chính mình đưa tặng cho cô.

Về phần Chu Nhược, đưa ra lại là một chuỗi ngọc bích dây chuyền, màu ánh sáng dây chuyền nhu hòa, rất là đẹp mắt, Hiền Phi mỉm cười mà cầm lên treo lưng lẳng, nhìn kỹ một phen, lại khoa tay múa chân dưới cổ, nói: “Cái dây chuyền này Bồn cung rất ưa thích, làm khó Nhược nhi phí tâm.”

Chu Nhược hơi có ngại ngùng nói: “Nương nương ưa thích, Nhược nhi đã thỏa mãn.”

Tiếp theo, mọi người đem ánh mắt rơi vào trên người Thẩm Ngạo, Hiền Phi cười nói: “Thẩm công tử muốn đưa cái gì lễ vật cho Bồn cung vậy?”

Ninh An Công Chúa cũng chờ mong mà trong nháy mắt nhìn lại, chỉ thấy Thẩm Ngạo dáng người thon dài từ từ đứng lên, mày rậm nhảy lên, đôi mắt hẹp dài vừa mới trông lại hướng bên này, đôi mắt Ninh An vội vàng trốn tránh, liền nghe Thẩm Ngạo nói: “Hiền Phi nương nương, đệ tử cũng không chuẩn bị lễ vật cho người.”

Vừa dứt lời, trong các lập tức xấu hổ dị thường, Hiền Phi lại không nghĩ rằng sẽ tìm được đáp án này, thất vọng mà ừ một tiếng, miễn cưỡng kéo ra nụ cười nói: “Lễ vật tùy tâm, chỉ cần tâm ý thuận tiện, Bồn cung cũng không thêm để ý lễ vật .”

Mặc dù nói như thế, nhưng khuôn mặt lại ảm đạm, hình như có chút không vui.

Ngay cả Ninh An Công Chúa đều nhăn lông mày thon dài lại, trong lòng suy nghĩ: “Xem ra Thẩm công tử này là muốn nương nương không thích mình.”

Thẩm Ngạo cười ha ha nói: “Mặc dù đệ tử không có chuẩn bị lễ vật vì nương nương, nhưng có một lễ vật, lại muốn tặng cho Khang thực Đế cơ.”

Phu nhân vừa mới thấy bên này vô sự, liền ôm Khang thực Đế cơ trở về, cô bé kia nghe được Thẩm Ngạo đưa lễ vật cho mình, nhất thời cảm thấy mới lạ cực kỳ, thoáng cái đã quên Thẩm Ngạo vừa rồi làm càn đối với nàng, giãy dụa tại trong ngực phu nhân nói: “Cầm lễ vật đến cho ta xem một chút.”

Thẩm Ngạo cười một tiếng, sờ mó trong lòng, trong tay nhiều hơn một dạng đồ vật, đây là một dạng hình trẻ con em bé dùng da thêu thành, kiểu dáng cùng búp bê đời sau có chút tương tự, rất khả ái, Thẩm Ngạo ra giá tiền rất lớn, dám thợ giày không dám chạm trổ, tự nhiên là vô cùng tinh tế.

Đôi mắt cô bé sáng ngời, hưng phấn tại phu nhân trong ngực nói: “Cho ta, cho ta.”

Cô bé thích nhất sự vật bé bỏng, đơn giản là những thứ kia nhìn về phía trên rất đáng yêu rất dễ chơi đùa, cái gì vàng bạc châu ngọc, trong mắt bọn hắn, có giá trị không sánh bằng một hạt châu thủy tinh, Thẩm Ngạo am hiểu nhất đúng là nắm chắc loại tâm lý này.

Hiền Phi trong cung gần bó làm bạn cùng Khang thực Công Chúa, Khang thực Công Chúa đối với nàng mà nói có lẽ còn trọng yếu hơn so với tánh mạng của mình, có một món lễ vật có thể làm cho tiểu Công Chúa vui vẻ, sức nặng phần lễ vật này, tự nhiên không giống người thường.

Đem con rối đưa đến trong tay tiểu Công Chúa, tiểu Công Chúa xem như trân bảo, dò xét cao thấp, khuôn mặt thanh tú động lòng người mà ôm con rối chạy vội đến trước giường, thoáng cái đâm vào trong ngực mẫu thân.

Trên mặt Hiền Phi, lập tức sinh ra vài phần mừng rỡ, liên tục nói với Thẩm Ngạo: “Tốt, cái lễ vật này, Bồng cung rất ưa thích, Thẩm công tử, để người phí tâm rồi.”

Thẩm Ngạo vội vàng khiêm tốn một phen, tất nhiên là vui vẻ hòa thuận.

182. Chương 181: Chọc Vào Đại Nhân Vật.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 181: Chọc vào đại nhân vật.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Quận chúa tiểu tổ tông này, thật đúng là khó đối phó, chắc chắn, cũng may nô gia hành sự tùy theo hoàn cảnh, cuối cùng cũng thoát thân được.”

Dương Tiễn đi tuyên ý chỉ, trở lại trong nội cung, vốn là tìm tùy tùng trong đó hỏi thăm động tĩnh hoàng thượng, nội thị đáp, hoàng thượng đang nghỉ ngơi, nghe nội thị nói như thế, Dương Tiễn liền tìm chỗ vắng vẻ, đi ngồi uống hội trà, trong lòng thổn thức một phen, Quang Vinh Quận công tiến cung, tâm tình hoàng thượng hình như cũng tốt hơn nhiều, nay đã là cửa ải cuối năm, trong nội cung còn muốn thiết yến, còn bận rộn nhiều.

Hắn vừa động tâm niệm, lại gọi tùy tùng tới hỏi: “Phòng ăn đều chuẩn bị thỏa đáng chưa? Hôm nay nô gia đi ra ngoài, sao không thấy Lương công công?”

Nội thị nói: “Lương công công xuất cung rồi.”

“Xuất cung?” Dương Tiễn cả giận nói: “Cái nơi này đang lúc đầu sóng ngọn gió, hắn xuất cung làm cái gì?”

Nội thị nói: “Mới vừa có nội thị đến trong nội cung mời thái y, vừa đúng lúc bị Lương công công gặp được, vừa hỏi phía dưới, thì ra là bệnh cũ Ninh An Đế cơ tái phát.”

Dương Tiễn nhắm mắt, dựa vào hậu ghế tựa giống như dưỡng thần, nhưng lại lâm vào trầm tư, Ninh An Đế cơ tái phát bệnh cũ, cũng không phải sự tình một ngày hay hai ngày, ăn Kim Đan không tốt hơn rồi sao? Lập tức bắt thái y đi qua là được rồi, Lương công công đi xem nào nhiệt làm gì?

Chi tiết trong nội cung Dương Tiễn đều rõ như lòng bàn tay, cung phi sinh hiềm khích xấu xa, bản tính tính tình tất cả chủ sự nội thị, lòng hắn tựa như gương sáng, vị Lương công công này, Dương Tiễn hiểu rất rõ rồi, người này bề ngoài ngu rồ khiêm tốn, nhìn về phía trên trung thực phúc hậu, không giống người biết ăn nói, trên thực tế bên trong lại giấu tâm cơ, thiện nhất là nhìn mặt mà nói chuyện, xử sự lão đạo, rất được hoàng thượng tin tưởng.

Huống chi hắn quản lý kho bên ngoài Tư văn điện, chủ quản truyền ngự chỉ xuất ngoại, đây chính là cái chức quan béo bở, ngoại trừ thánh chỉ, tất cả ngự sách hiệu lệnh đều truyền tới tay hắn, ban mệnh chiếu thiên hạ, hắn quyền vị rất nặng, không thua kém gì mình.

Nhưng hôm nay là cửa ải cuối năm, Lương công công xuất cung đi làm cái gì? Hắn là đã xảy ra đại sự?

Dương Tiễn tiếp tục hỏi: “Chỉ là bởi vì Đế cơ phát bệnh cũ?”

Nội thị nói: “Là có quan hệ cùng bệnh cũ của Đế cơ, nhưng nghe nói, hình như là có người, nói Kim Đan Lương công công luyện ra có độc, bảo người không cho phép cho Đế cơ uống, Lương công công vừa nghe, lập tức giao nộp chìa khóa cho Vương công công, lại đi về phía hoàng thượng xin hoàng thượng đi nhìn bệnh tình Đế cơ một cái, liền xuất cung.”

Dương Tiễn vừa nghe, đóng đôi mắt lại rồi mở ra, bắn ra một tia tinh lệ: “Khó trách!”

Dương Tiễn minh bạch, nếu sự tình đúng như theo như lời nội thị này nói, nếu Lương công công không giao chân đi, đó mới là gặp quỷ rồi, đừng nhìn bình thường Lương công công cả ngày chất phác, thủ đoạn của hắn lại rất ngoan độc, huống chi có người nói Kim Đan hắc luyện ra có độc, cái này không phải chuyện đùa đâu.

Kim Đan trong nội cung, phần lớn đều là Lương công công cùng mấy người Thiên Sư luyện ra, không chỉ là Ninh An Đế cơ, chính là hoàng thượng và mấy nường nường chính cung cũng thỉnh thoảng mang tới nuốt, nghe nói cái Kim Đan này có công hiệu kéo dài tuổi thọ, trong nội cung đầu tất nhiên là tin tưởng không nghi ngờ.

Nhưng có người nói Kim Đan hắc có độc, đối với Lương công công mà nói, là sự tình dính vào tính mệnh, trong nội đan có độc, hắn lại hiến cho hoàng thượng cùng đám nường nường ăn, đây là cái gì? Thảo luận ra, khi quân đều là nhẹ, nói hắn là có ý định mưu phản cũng không đủ.

Những lời này ai nói ra, liền phải chết, nếu không phải hôm nay có người nói Kim Đan có độc, huống hồ là đi nói với Hiền Phi nường nường và Đế cơ, cái này nếu truyền đến trong nội cung, Lương công công còn có thể sống sao?

Dương Tiễn cười một tiếng trong lòng, có ý tứ như thế, ở phía trong thành Biện Kinh, lại còn có người sờ ngịch lân Lương công công, nô gia hồi lâu không nhìn qua náo nhiệt rồi.

Tuy trong lòng rất thoải mái, nhưng trên mặt lại không thể làm ra vẻ vui mừng, Dương Tiễn dương cả giận nói: “Là ai to gan như vậy, ngay cả loại lời này cũng dám nói, sự tình trong nội cung cũng là người khác có thể hồ ngôn loạn ngữ hay sao? Hừ!”

Nội thị nịnh nọt nói: “Nói lời này là người tên gọi Thẩm Ngạo, nô tài có chút ấn tượng, Dương công công còn từng nhắc tới qua tên người này cùng nô tài.”

Dương Tiễn vừa nghe, không liền giả trang nổi nữa, thoáng qua biến thành kinh ngạc, trong tay bưng một chén trà muốn uống đứng ở giữa không trung, lẩm bẩm nói: “Người nói, người này... Người nọ là Thẩm Ngạo?”

“Chuyện này tuyệt đối không sai, Lương công công đã phóng lời nói, nói muốn nghiền chết người này, lại từ từ qua cửa ải cuối năm.”

“Khó trách, khó trách!” Dương Tiễn nhất thời im lặng, ngoại trừ Thẩm Ngạo, còn có ai ngay cả Lương công công cũng dám động đến?

Như thế làm nô gia khó xử rồi, Thẩm Ngạo... Thẩm Ngạo... , dựa vào tính tình Lương công công, tất nhiên không thể bỏ qua hắn, nhưng Thẩm Ngạo này, lại là người dễ trêu sao? Không nói sau lưng hắn có tình bạn cố tri, chính là hoàng thượng, cũng thường xuyên lăm bắm hắn, tính tình người này vừa bướng bỉnh lại vừa cứng, hai người kia bắt đầu xung đột, có trời mới biết kết cục là bộ dáng gì.

Huống hồ vị Trâm lão đệ này, cũng là có giao tình cùng nô gia, người này, nô gia nhìn rất ưa thích, việc buôn bán tương lai của nô gia có kiếm được bạc trắng hay không, còn mong chờ tại trên người hắn, bạc cũng là việc nhỏ, quan trọng là ... tương lai Thẩm Ngạo, học vấn vị Trâm lão đệ nhất Biện Kinh, hoàng thượng rất hâm thưởng, tương lai sớm muộn gì muốn một bước lên mây, bản thân hiện tại có giao tình cùng hắn, từ từ đem đến chỗ hữu dụng.

Kỳ thật Dương Tiễn và Lương Thành là một loại người, hai người đều có dã tâm, ở trong triều đình, Dương Tiễn nói một không hai, chính là Lương Thành thấy hắn cũng phải nhường hai phần. Nhưng ở ngoài triều đình, lực ảnh hưởng của Dương Tiễn so với Lương Thành lại kém tương đối xa, ví dụ như hiện nay chấp chính, từ Thái Kinh về sau, cả triều đình cơ hồ do Vương phủ cầm giữ, nhưng vương phủ đâu rồi, lại đối

với Lương Thành như phụ tử, xưng là “Ân phủ tiên sinh”. Phủ đệ hai người vãn vãn cách một khoảng nhỏ, lại lập một ít cửa trên tường, ngày đêm vãng lai giao thông, quan hệ cực kỳ chặt chẽ.

Trong triều có người dựa vào, quyền thế Lương Thành, nhất là ảnh hưởng đối với ngoài cung, tự không cần phải nói.

Nhưng cái vương phủ này, cũng là Lương Thành đề bạt ra, thời điểm cái vương phủ kia vẫn chỉ là cái tiểu quan, liền đi lại thân mật cùng Lương Thành, Thẩm Ngạo trước mắt, liền như Lương Thành vương phủ năm đó, Dương Tiễn chính là muốn mượn đại tài tử này, lẫn ra bên ngoài.

Dương Tiễn hiểu được thật sâu, làm quan cho đương kim hoàng thượng, rất khác so với tiền triều. Chỉ cần hoàng thượng cao hứng, thân thuộc với vua là nhất, một ngày ba lần vào cung cũng là chuyện thường xảy ra, thí dụ như Cao Cầu kia, Dương Tiễn sao không biết lai lịch của hắn?

Đơn giản là thư đồng không học vấn không nghề nghiệp mà thôi, nhưng trong nháy mắt, liền thành Thái úy, dùng Thẩm Ngạo hiện tại thân thuộc với vua, tương lai hắn chính là chuyển biến thành vương phủ, Dương Tiễn cũng tuyệt đối không nghi ngờ.

Trước mắt Thẩm Ngạo lại đôi co cùng Lương Thành, cái này là đại sự không ổn rồi, nếu Lương công công kia chơi cứng rắn, đến đó tiên trăm hậu tấu, gốc cây nô gia bám vào chẳng phải sẽ bị chặt đứt sao?

Nhưng là vì một người Thẩm Ngạo mà đi đắc tội Lương Thành...

Dương Tiễn vuốt cái cằm trơn bóng, lâm vào trong trầm tư.

183. Chương 182: Quyết Định

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 182: Quyết định

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hiện nay làm Dương Tiễn chính thức khó xử rồi, Thẩm Ngạo này, rốt cuộc là bảo vệ hay là khó giữ được?

Thủ đoạn Lương Thành kia, tất nhiên là không cần phải nói, nếu là mình đối xử lạnh nhạt nhìn nhau, có phải là có chút bất cận nhân tình? Cần phải đi bảo vệ Thẩm Ngạo, chỉ sợ phản bội Lương Thành.

Thẩm Ngạo nói Kim Đan có độc, đã sinh ra thù hận bất cộng đái thiên cùng Lương Thành, cái này cũng không phải đùa giỡn, cũng không phải nói một cái là có thể hóa giải.

Trước mặt chính là tiểu nội thị tùy tùng kia, mắt thấy thần sắc Dương Tiễn hoảng hốt, cẩn thận từng li từng tí mà thấp giọng kêu: “Dương công công... Dương công công...”

Dương Tiễn hoàn hồn, trong đôi mắt lại lộ ra một tia giảo hoạt: “Đi Văn Cảnh các, nhìn xem hoàng thượng đã tỉnh chưa, nếu hoàng thượng đã tỉnh, lập tức báo lại.”

Tùy tùng liền lui ra ngoài.

Dương Tiễn nhe răng cười lạnh một tiếng đối với lầu các trống trải, chậm rãi mà nhấp một ngụm trà, hần tỉnh tường, làm quyết định này, chính mình không thể quay đầu lại.

Bảo vệ Thẩm Ngạo, cho dù phải dùng tất cả biện pháp, cũng phải lưu người này lại, không chỉ là bởi vì giao tình giữa Thẩm Ngạo và hắn, làm ra quyết định này, Dương Tiễn càng giống như là một người làm chính trị đánh bạc.

Nằm dưới giường, há lại để cho người khác ngủ ngáy? Nô gia là nội thị, trong cái nội cung này đâu lại vô duyên vô cớ thêm một người tranh giành, hắc hắc... Hiện nay đúng có một cơ hội, tại sao nô gia phải bình khởi bình tọa (ngồi ngang hàng) cùng Lương Thành hắc?

Một núi không để cho hai con hổ sống, ý nghĩ này, tại bình thường Dương Tiễn ngay cả nghĩ cũng đều chưa từng nghĩ tới, thủ đoạn của Lương Thành, hẳn biết rõ, hẳn tàn nhẫn trên xa mình, nhưng hiện tại, há lại chẳng phải là một cơ hội?

“Kim Đan có độc... Kim Đan có độc, cái Kim Đan này rốt cuộc có độc hay không?” Dương Tiễn cười lạnh: “Không có thì cũng thôi, nhưng nếu là có thì sao? Lương công công à Lương công công, người làm gốc cây già lâu năm, chỉ sợ sắp bị rút lên căn bản rồi.”

Đúng lúc này, ở phía sau, tiểu tùy tùng tiến đến bẩm báo nói: “Công công, hoàng thượng tỉnh.”

... ..

Triệu Cát tỉnh lại, đâu lại còn có một chút chóng mặt, những ngày qua, tinh thần của hắn hơi có chút không tốt, nhìn quanh hai bên, người đâu rồi? Hôm nay là ai đang trực?

Cửa điện nhẹ nhàng đẩy ra, Dương Tiễn mỉm cười mà mang theo một bình trà nước, nhắm mắt theo đuôi đi tới, cẩn thận từng li từng tí mà châm trà cho Triệu Cát, thấp giọng nói: “Hoàng thượng, uống ngụm trà thông nhuận tim phổi trước.”

Triệu Cát giờ chén trà nhỏ lên, nói: “Ồ phía trong điện này như thế nào lạnh như vậy, ai, làm khó người rồi.”

Thần sắc Dương Tiễn bất động, nhu thuận mà lùi qua một bên, cẩn thận từng li từng tí nói: “Bệ hạ không

Hát đến một nửa, Ninh An rồi đột nhiên ho nhẹ một hồi, đã là thở gấp, thở phì phì, Hiền Phi vội vàng vuốt vuốt lưng của nàng nói: “Ninh An, hiện tại bệnh nặng mới khỏi, cái khúc này có lẽ là giữ lại sau này hát đi.”

Ninh An ngoái đầu nhìn lại, anh thanh âm ừ một tiếng, đôi mắt rơi vào nơi Thẩm Ngạo dở khóc dở cười, thấp giọng nói: “Thẩm công tử cho rằng, ta hát ca khúc không dễ nghe sao?”

Thẩm Ngạo vội vàng nghiêm mặt nói: “Êm tai, êm tai, Để cơ hát ra ca khúc, có thể so với âm thanh của tự nhiên, cái thê lương bi ai này đi qua từ trong miệng Để cơ, tăng thêm vài phần phiền muộn.” Hắn vỗ vỗ hông ngựa tăng bốc một câu nho nhỏ, liền chứng kiến ánh mắt Chu Nhược hướng về bên này xem xét, phần gáy có chút rét run, lập tức im miệng, không hề phát ra tiếp nữa.

Ninh An nhẹ giọng cười một tiếng, nói: “Thẩm công tử quá khen.”

Đúng lúc này, Lưu chủ sự vội vàng đã chạy tới, biểu lộ ngưng trọng nói: “Bái kiến nương nương, bái kiến Để cơ, Công gia, phu nhân, bên ngoài phủ có cấm quân cầu kiến, nói có sự tình khẩn yếu thông báo, bây giờ đang ở tiền viện, muốn đích thân thấy Công gia và biểu thiếu gia.”

Mặt Đoan Chính lộ vẻ không khoái, nói: “Cái gì sự tình khẩn yếu, người nọ có từng nói không?”

Lưu Văn thở hổn hển mấy hơi thở nói: “Nói là đang mang an nguy biểu thiếu gia.”

Đoan Chính liếc nhìn Thẩm Ngạo, con mắt lập tức rung lên, nói: “Gọi hắn tiến vào.”

Lưu Văn rồi đi trong chớp mắt, chỉ một lúc sau, Đặng Long cùng một người Ngu hầu đeo nón Phạm Dương cấm quân sòng vai tới, cái Ngu hầu kia kính cẩn mà hành lễ về hướng mọi người, nghiêm mặt nói: “Không biết vị nào là Thẩm công tử?”

Thẩm Ngạo nói: “Ta.”

Ngu hầu liếc nhìn Thẩm Ngạo, trong đôi mắt lộ ra một chút khâm phục, ngày đó trong cung, Thẩm Ngạo lớn mật đánh Lạt quốc Vương Tử, nhưng đã được các cấm quân đang trực nhìn rõ ràng, trở lại doanh trại về sau, tự nhiên truyền bá, Thẩm Ngạo cử động một phen kia, làm bọn hắn, những hán tử thô kệch này xấu hổ, chuyện muốn làm rồi lại không dám làm, nhất là thay Chỉ huy sứ đại nhân báo thù, một số sổ sách nọ nần này, ngược lại có không ít người nhớ rõ.

”Thẩm công tử, việc lớn không tốt rồi, có người ở trong kỳ túc xá công tử tại Quốc Tử Giám tìm được một ngự dẫn, Thiếu Thương Vương Phủ đại nhân nghe thấy đã đuổi tới Quốc Tử Giám, lại phái người thông báo ba nha Thái úy Cao đại nhân, nói công tử ăn cắp vật ngự dụng trong nội cung, là tội đại bất kính, có vẻ mưu nghịch, cho nên dục sai cấm quân đến đây bắt giữ hỏi tội.

Tiền điện Chỉ huy sứ nhà của ta được Thẩm công tử ân huệ, không đành lòng để công tử bị người mưu hại, đặc biệt bảo tiểu nhân đến đây thông báo một tiếng, xin công tử sớm chuẩn bị sẵn sàng cho kịp, nghĩ kỹ kế sách ứng phó.”

Một câu nói kia nói ra đến, quả nhiên là mọi người cả kinh, nhưng Thẩm Ngạo giờ phút này lại mà táo thần kỳ, ngự dẫn? Đừng nói hắn ăn cắp tư tàng, chính là ngay cả nhìn, hắn cũng chưa từng thấy qua, sau lưng cái này, nhất định có người vu hãm, chỉ là cái thủ đoạn vu hãm này cũng quá vụng về rồi, một ngự dẫn, có thể trị tội ta? Sau lưng việc này, rốt cuộc lại có an bài cái gì?

Tuyệt đối không thể đơn giản như thế, có thể động dụng ngự dẫn mưu hại, cũng đủ để nói rõ người sau lưng, nhất định có được quyền thế thật lớn, thế cho nên ngay cả Quốc công đều không để vào mắt.

Thẩm Ngạo không khỏi cười khổ, gần đây có chút bất lợi, từ từ đến ngày cuối năm, lại bị người vu oan hãm hại, có lẽ là làm cho người nghe mà biến sắc, tội lớn mưu nghịch, một việc làm không tốt, tiếp theo là muốn mất đầu .

“Cái gì” Đoan Chính bỗng nhiên đứng dậy, nói: “Đừng vội nói vậy, mưu nghịch? Hừ hừ, Thẩm Ngạo chỉ là giám sinh, mưu nghịch? Sau lưng việc này, nhất định là có người vu oan ”

Ngu hầu vội vàng nói: “Nhà của ta Tiền điện Chỉ huy sứ đại nhân nghe thấy cũng cảm thấy sau lưng việc này có người vu oan hãm hại, nếu không, dù có gan lớn như trời, cũng tuyệt đối không dám báo tin vì phần

tặc, Tiền điện Chỉ huy sứ đại nhân nói rồi, Cao thái úy đã lệnh quân đội thị vệ bên cạnh bộ quân tư suất lĩnh một đội quân cùng Thiếu Thương đại nhân đến đây giải quyết dẫn người đi, ai có thể thay đổi cấm quân, ở phía trong cái thành Biện Kinh này có thủ đoạn mạnh mẽ như vậy, có thể đếm được, xin Công gia và Thẩm công tử tự mình định giá, ứng phó.”

Đoan Chính đột nhiên tỉnh táo lại, trong đôi mắt xẹt qua một tia nghi ngờ, nói: “Biết rồi, có ai không, chuẩn bị chút ít tiền thưởng cho Ngụ hầu đại nhân, cửa ải cuối năm sắp đến, qua năm mới thật tốt.”

Ngụ hầu nói tạ ơn, trong chớp mắt cùng Đặng Long rời đi.

Trong chòi nghỉ mát, lập tức an tĩnh lại, mưu nghịch, ngự dẫn... Hai thứ sự vật này liên hệ với nhau, cũng là nói được thông, nhưng nếu nói người mưu nghịch là Thẩm Ngạo, rồi lại hoàn toàn nói không thông.

Một người giám sinh, ngự dẫn từ đâu tới đây? Lại dựa vào cái gì đi mưu nghịch? Như thế đang mang ngự dẫn trọng đại, lại đem nó đặt ở phía trong Quốc Tử Giám, đệ nhất tài tử Biện Kinh, thực sự ngu xuẩn như vậy?

Nhưng vì cái gì có người dùng phương pháp xử lý vụng về như vậy để vu oan, cần biết cho dù giải hấn vào trong ngục, đợi hoàng thượng nghe thấy biết, sớm muộn gì cũng sẽ tra ra manh mối bản án này, tới lúc đó, đối với Thẩm Ngạo mà nói, cũng không có gì quá đáng sợ, chỉ là sự tình bóng sợ gió một hồi.

Trừ phi...

185. Chương 184: Bắt Người.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 184: Bắt người.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đoan Chính cười lạnh một tiếng, vu oan hãm hại lại đến phủ Kỳ Quốc công rồi, thật là có ý tứ, hấn đột nhiên nhớ tới một sự kiện, vừa rồi Thẩm Ngạo nói một câu, một câu kia là nói cái gì? Kim Đan có đọc.

Lập tức, Đoan Chính liền nhớ tới một người, Đoan Chính phát ra tiếng cười lạnh lạnh, cái nụ cười này, dạy Hiền Phi và phu nhân thấy, cũng không khỏi lạnh lẽo, bình thường Quốc công rất tao nhã, tuy là nghiêm khắc, nhưng tuyệt đối không dữ tợn như thế.

Thẩm Ngạo nói: “Dượng, chuyện này...”

Quốc công đề vai của hấn lại, gọi hấn lần nữa ngồi xuống: “Dùng sự thông tuệ của ngươi, chắc hấn cũng biết người sau lưng là ai, ngươi không cần phải nói cái gì, ta đều có chủ trương.”

Nhất gia chi chủ, xác thực biểu hiện ra khí độ và tỉnh táo thần kỳ, Thẩm Ngạo mưu nghịch, nếu bị người vu oan, như vậy cũng có ảnh hưởng đối với phủ Kỳ Quốc công, ở thời đại này, lão tử phạm pháp nhi tử sung quân, mặc dù hai người nhận biết họ hàng xa, nhưng chỉ một việc này, cũng đủ để khiến cho phủ Kỳ Quốc công sinh ra đại họa.

Đoan Chính nghiêm mặt ngồi xuống, cất cao giọng nói: “Ta gần đây dạy bảo Hằng Nhi, hấn tuy là thế tử công phủ, đến bên ngoài, lại không thể khinh người, khinh người người lẫn, đây là đạo lý thiên cổ không mất. Chúng ta có thể có ngày hôm nay, đều là tổ tông và thiên tử cố gắng, những năm gần đây, cũng tuyệt đối không xảy ra đại sự gì. Nhưng hôm nay...” Hấn lạnh lùng nói: “Đã có người lần đến cửa, cần biết ta Chu mõ người cũng không phải dễ trêu, bọn hấn muốn trêu đùa thủ đoạn, Chu mõ sẵn sàng hầu.”

“Lưu Văn...”

Lưu Văn ở một bên nghe được kinh hồn táng đảm, Quốc Công gia bình thường rất hòa khí, bộ dáng hôm nay lại làm hắn sinh ra hoảng sợ, vội vàng nói: “Xin Công gia phân phó.”

“Lập tức gọi người thông báo Vệ Quận công, không phải nói gì, cứ đem lời Ngụ hầu nói vừa rồi thuật lại một lần.”

Lưu Văn hiểu ý, gật đầu: “Tiểu nhân biết rõ, sẽ đi báo tin ngay bây giờ.”

Vệ Quận công và Kỳ Quốc công tương giao tâm đầu ý hợp, chẳng những là bởi vì gia tộc sâu xa, lại càng lợi ích hai nhà sớm đã buộc lại với nhau, lợi ích Chu gia bị người xúc động, Thạch gia cũng bị tổn thất.

Lưu Văn không dám trì hoãn, xoay người đi.

Ngắn ngủi trầm mặc vài giây, Đoan Chính ngóng nhìn Hiền Phi, nói: “Nương nương, có thể cứu Thẩm Ngạo, chỉ có một mình bệ hạ, ta cùng Vệ Quận công có thể làm được, chỉ có kéo dài thời gian mà thôi.” Hắn chấp tay về hướng Hiền Phi, ngưng trọng nói: “Nương nương khó được về nhà một chuyến, chỉ sợ... chỉ sợ...” Thanh âm hơi có nghẹn ngào, cắn răng nói: “Mời nương nương lập tức hồi cung, đem việc này bẩm báo cho bệ hạ.”

Hiền Phi gật đầu: “Việc đến không từ, Bồn cung sẽ chia một phần trách nhiệm, đến đây, bãi giá.”

Nội thị theo đến ào ào nói: “Phượng giá hồi cung.”

Mọi người ào ào đứng lên muốn đi đưa tiễn, một mực đưa đến tiền viện, Hiền Phi xoay người ngoái đầu nhìn lại, nhìn tới Thẩm Ngạo, chỉ thấy sắc mặt Thẩm Ngạo bằng phẳng, cũng không sợ hãi, gọi hắn tới, nói: “Thẩm Ngạo, ngươi không cần phải lo lắng, chỉ cần bẩm hoàng thượng, hoàng thượng nhất định có thể trả lại trong sạch cho ngươi, ngươi cứ đợi, không phải đi đâu.”

Thẩm Ngạo gật đầu gật đầu, nói: “Sợ cũng không phải sợ, chỉ là làm phiền nương nương, trong lòng đệ tử bất an.”

Hiền Phi cười yếu ớt: “Những lời này không cần phải nói, ngươi tự giải quyết cho tốt.”

Đã đưa đến cửa ra vào Chu phủ, Phượng giá nâng lên, các loại nghi thức ào ào giờ lên, đúng lúc này, ở phía sau, một đội cấm quân lại hối hả chạy tới, chỉ nghe một người cao giọng nói: “Chớ để cho phản tặc chạy.”

Ra lệnh một tiếng, mọi người ào ào hô ứng, một lát sau, đầu đường cuối phố, liền bị vây quanh chặt như nêm cối, phóng nhãn nhìn lại, ngựa chen người rống, vô số cấm quân đeo nón Phạm Dương cầm thương chọc mâu, cảnh giới ở ngoài xa xa, lại làm đủ bộ dạng truy nã phản tặc.

Chỉ là, tuy những cấm quân này vây quanh đường phố, cũng không dám tới gần phủ Quốc công một bước, bọn hắn không có lá gan xông tới phủ Quốc công, giờ phút này một người cưỡi ngựa đi ra, sau lưng là mười mấy tên sai dịch Hình bộ theo đuổi phía sau, trực tiếp tới hướng công phủ.

Người tới chính là Vương Phủ, được Lương Thành bày mưu đặt kế, Vương Phủ tự cũng minh bạch, mình có thể có hôm nay, toàn bộ dựa vào Lương Thành ban ân, hôm nay mặc dù đối mặt chính là Kỳ Quốc công và nương nương trong nội cung, hắn cũng muốn kiên trì làm, hắn phóng nhãn nhìn ra xa, thấy phượng giá ngay miệng cửa phủ Quốc công, trong lòng hơi có chút chột dạ, vội vàng xuống ngựa, đi bộ mang theo sai dịch đi qua, cho đến cửa ra vào, lập tức cúi bái: “Thần Vương Phủ bái kiến Hiền Phi nương nương.” Lập tức vươn người đứng dậy, lại là nhìn Đoan Chính, chấp tay: “Chu Công gia, nhiều ngày không thấy, Công gia thần thái như trước, thật đáng mừng.”

Hiền Phi dù sao cũng là nữ quyền, giờ phút này hơi có chút thất thố, mấp máy miệng, nói: “Vương đại nhân, ngươi tới làm cái gì?”

Vương Phủ cười nói: “Bởi vì công việc, có người phát hiện ngự dân ở trong nơi Thẩm Ngạo Thẩm giám sinh giam cư ngụ, đang mang việc trọng đại, hạ quan tới bắt phản tặc Thẩm Ngạo trước, tùy ý hội thẩm.”

Vốn là bỏ thêm cái tội lớn mưu nghịch, lại để Hiền Phi nhất thời không lời nào để nói, cái Vương Phủ này bày làm ra một bộ dáng giải quyết việc chung, xác thực cũng không chê vào đâu được, phát hiện có người tư tàng ngự dân, cái này đã là đại án kinh thiên, cấm quân và sai dịch đến đây bắt người trước, tùy ý hội thẩm, ai có thể nói cái gì?

Hiền Phi nhất thời nghẹn lời, Đoan Chính ở phía sau lạnh lùng thốt: “Vương đại nhân, chỉ bằng một ngự dẫn liền phán người mưu nghịch? Một người giám sinh, lại lấy được vật ngự dụng từ nơi nào?”

Vương Phủ mỉm cười: “Công gia hỏi rất hay, thực không dám dấu diếm, hạ quan cũng hiểu được trong cái này ẩn có ẩn tình, Trầm công tử có lẽ là oan uổng. Chỉ là quốc có quốc pháp, ngự dẫn đã hiện ra tại nhà Trầm công tử, bắt đầu giam giữ hắn, sau đó báo hoàng thượng, do hoàng thượng quyết đoán, cũng là lẽ thường. Không biết Thảm Ngạo này ở nơi nào? Mời hắn xuất hiện đi!”

Vương Phủ nói lời không chê vào đâu được, làm cho người ta nhất thời không tìm thấy lời phản bác, phía sau hắn, mấy sai dịch đã kích động, muốn đi lên bắt người.

“Công gia, vào phủ tìm tòi, y theo bốn quan xem ra, liền không cần, có lẽ là gọi Thảm Ngạo thành thành thật thật đi ra, đi theo chúng ta một chuyến.”

Đoan Chính khẽ cười nói: “Vương đại nhân, người thân là Thiếu Thương, cái sự tình bắt người này, làm sao phải đích thân đến? Người vừa rồi cũng đã nói, quốc có quốc pháp, theo như luật, chính là muốn bắt người, đây là đại án, tự nhiên nên để Đại Lý Tự đến định đoạt mới được.”

Sắc mặt Vương Phủ đột biến, hừ lạnh một tiếng, trong lòng biết việc này đang kéo dài thời gian, một phương diện khác, Đại Lý Tự kia và Đoan Chính có liên quan chặt chẽ, nếu người đến được Đại Lý Tự, muốn động thủ có thể rất khó khăn, chính là nói: “Đoan Chính, người thật to gan, người thế được quốc ân, lại bao che trọng phạm, đây là cái gì duyên cớ? Người tới!”

Chúng sai dịch ào ào nói: “Đại nhân phân phó.”

Vương Phủ nói: “Tìm Thảm Ngạo ra!”

Tên đã trên dây, không phát không được, đã đến rồi, Vương Phủ tuyệt đối không rảnh tay mà quay về đạo lý, dù sao Quốc công này, gần đây nhìn chính mình không thuận mắt, đã sớm không hợp cùng hắn. Hừ, hôm nay không để cho hắn ba phần nhan sắc, họ Chu còn không biết Thiếu Thương lợi hại.

Trên Huân vị, Vương Phủ tự nhiên không sánh bằng Đoan Chính, nhưng ở trong triều đình, bàn tay Vương Phủ quyền hành, đời Thái Kinh thì chính, cũng không phải dễ trêu.

Chúng sai dịch ào ào đồng ý, muốn xông vào.

Lại nghe đến Hiền Phi âm thanh lạnh lùng nói: “Bốn cung lại muốn nhìn, ai dám động đến từng cọng cây ngọn cỏ Chu gia, các người thật to gan, dám ở Bốn cung trước mặt làm càn?”

Vương Phủ cười lạnh nói: “Nương nương chắc là bị người che mắt, trong Chu phủ này cất giấu phản tặc, nương nương liền ở chỗ này, nếu phản tặc kia mưu đồ làm loạn đối với nương nương, chúng ta há có thể ngồi nhìn? Ân lộc của vua, há để nương nương mạo hiểm? Gọi người đến, mời nương nương lên trên Phượng giá, nhanh rời nơi đây.”

Hắn những lời này có thể nói thông minh đến cực điểm, đắc tội nương nương thì cứ đắc tội, nương nương trong nội cung cũng không phải một hai người, nhưng Lương công công, lại chỉ có một. Chỉ cần miệng mình đây chính nghĩa, ấn định trong phủ có loạn đảng, liền ngang lăm liệt mời người đưa Hiền Phi rời đi, ai có thể nói cái gì?

Lời này nói ra, trong cấm quân kia có lại có bảy tám kiệu phu đi ra, đến cửa phủ, hành lễ về phía Hiền Phi, nói: “Mời nương nương lên.”

Lần này lại làm cho người trở tay không kịp, thì ra Vương Phủ sớm có chuẩn bị, đúng là ngay cả kiệu phu đều chuẩn bị xong.

Hiền Phi giận dữ, há miệng muốn nói, lại nghe đến Đoan Chính mong mỏi liếc nhìn nàng, nói: “Nương nương nhanh chóng đi về trong cung, nhớ lấy lời vi huynh nói.”

Chỉ có hoàng thượng mau chóng hỏi đến việc này, chuyện này mới có thể tra ra manh mối, Hiền Phi lập tức hiểu ý, kéo ra một nụ cười nhạt đối với Đoan Chính, lôi kéo hai Đế cơ, lên Phượng giá kia.

186. Chương 185: Lộ Ra Thân Phận

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 185: lộ ra thân phận

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Phượng giá từ từ mà đi, trong lòng Vương Phủ mừng rỡ, sắc trời dần dần muộn, một vòng ánh dương kia rơi vãi xuống, vòm trời một mảnh vàng óng ánh, Vương Phủ quan sát sắc trời, trong lòng nghĩ: “Không thể tiếp tục trì hoãn, chậm thì sinh biến.” Sắc mặt lạnh lẽo, nói với sai dịch: “Đi vào tìm kiếm.”

“Chậm đã!” Thẩm Ngạo đi ra, cười ha hả nói: “Ta ở chỗ này.”

Vương Phủ đánh giá cao thấp Thẩm Ngạo, hừ lạnh một tiếng: “Người chính là Thẩm Ngạo?”

Thẩm Ngạo cười nói: “Ta chính là Thẩm Ngạo.”

Vương Phủ cười lạnh: “Thật tốt, nếu là người thức thời, lão phu cũng không buộc người, đi theo lão phu một chuyến.”

Mấy cái sai dịch đã muốn mang theo côn bổng tiến lên, thiếu niên yếu đuối trước mắt, thì ra chính là phản tặc, cái này thật tốt quá, bắt hần chính là một cái công lớn.

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Chậm đã, có mấy lời có lẽ là nói rõ ràng thì tốt hơn, Vương đại nhân oan uổng...”

“Không phải oan uổng, là đã tìm được vật chứng.” Vương Phủ gào to nói.

Thẩm Ngạo gật đầu: “Đúng, đúng, Vương đại nhân tìm được vật chứng đệ tử mưu phản, chỉ là cái vật chứng này đã mang tới chưa?”

Vương Phủ cười lạnh: “Theo ta đến công đường Hình bộ, tự nhiên sẽ đem vật chứng cho người xem, không cần phải chậm trễ thời gian nữa, theo ta đi thôi.”

Thẩm Ngạo ha ha cười nói: “Theo đại nhân đi tự nhiên là phải đi, chỉ là, xin đại nhân nói cho đệ tử, đại nhân dẫn đệ tử đi chỗ nào?”

Vương Phủ cả giận nói: “Tất nhiên là đi Hình bộ, đến, bắt hần.” Hần đã không nhận được, lại càng không dám trì hoãn, bắt người tại trước mặt Quốc công, tự nhiên là đem chính mình bước lên tình trạng thủy hỏa bất dung cùng Kỳ Quốc công, lúc này, cũng không nghĩ được nhiều.

“Chậm đã!” Cuối phố, một đội người cưỡi ngựa chạy tới, cầm quân lại không ngăn trở, ào ào nhượng ra một con đường, Vương Phủ miết mắt nhìn qua, không phải Vệ Quận công Thạch Anh thì là ai?

Thạch Anh cỡi ngựa, sau lưng lại là một đoàn sai dịch, chỉ là công phục sai dịch này, không giống những người Vương Phủ mang đến. Trên mặt Thạch Anh mang theo vẻ tươi cười, nhẹ nhàng xuống ngựa như không, nói: “Vương đại nhân, nghe nói Quốc công phủ có dấu phản tặc?”

Vương Phủ nói: “Đúng vậy, chính là Thẩm Ngạo chỗ này, đến, mang đi.” Hần đột nhiên dự cảm không ổn, Thạch Anh vì sao lại đột nhiên xuất hiện, hần là hần có Thiên Lý Nhãn hay Thuận Phong Nhĩ? Nhất định là có người báo tin rồi, không tốt, người này, vô luận như thế nào cũng phải mang đi.

Trong lòng cả kinh, nhưng giờ phút này, Vương Phủ lại trấn định lại, thấp giọng nói với sai dịch bên người: “Gọi Vương Chỉ huy sứ tùy thời làm tốt chuẩn bị sẵn sàng, người này, nhất định phải để cho chúng ta mang đi.”

Sai dịch kia gật gật đầu, lập tức đi tới cuối hẻm báo tin.

Thạch Anh chậm rãi dạo bước tới, nói: “Thật tốt, đến đây, lập tức mang Thẩm Ngạo đi, đi đến Đại Lý Tự, đã là đại án mưu nghịch, tự nhiên nên để Đại Lý Tự thay quyền.”

Lời này vừa ra, sai dịch sau lưng ào ào rút đao ra, chỉ là đao này, rốt cuộc là chỉ vào Thẩm Ngạo, hay là đe dọa Vương Phủ, liền không được biết rồi.

Vương Phủ cả giận nói: “Quận công, chứng cứ phạm tội đều tại đại đường Hình bộ, huống hồ sắc trời đã tối, cái tên phạm nhân này chỉ sợ nhất thời cũng không thăm được, cần tới đại đường Hình bộ giam giữ trước mới đúng.”

Đại Lý Tự chỉ phụ trách Thẩm Phán, lao ngục lại không có quyền, Thạch Anh cười nói: “Nói gì vậy? Đã là đại án, tất nhiên là phải suốt đêm thăm vấn hỏi xem thật hay không, mang về.”

Sai dịch Đại Lý Tự đang muốn động thủ, Vương Phủ lạnh lùng nói: “Ai dám?” Sai dịch Hình bộ phía sau hấn ào ào rút đao, song phương tuy là giương cung bạt kiếm, nhưng đều là chột dạ không thôi, một bên là Thiếu Thương, một bên là Quận công, hai phe này cũng không thể đắc tội.

Hai phe giằng co, nhất thời đứng là trầm mặc.

Vừa lúc này, lại nghe được một thanh âm dễ nghe nói: “Ai dám ngăn cản ta, ta là Thanh Hà quận chúa, cầm trong tay, chính là thánh chỉ của hoàng thượng, các người muốn tạo phản sao?Ồ, đúng rồi, các người vây quanh cái tòa nhà này làm gì?”

Một câu kia nói ra, đám cấm quân đứng là im lặng, Ngu hầu dẫn đội cười ha hả đi qua, không xuất ra bộ dạng nghiêm nghị được, vừa chấp tay lại gật đầu, nói: “Thì ra là quận chúa, đắc tội, đắc tội, nếu quận chúa mang thánh chỉ đến, có thể để mặt tướng nhìn xem trước hay không?”

Người tới chính là Triệu Tím Hành, Triệu Tím Hành này nâng cao bộ ngực, trừng mắt nhìn Ngu hầu nói: “Vì cái gì phải cho người xem, thánh chỉ cũng không phải đưa cho người, khẩu khí người thật lớn đó, mau tránh ra.”

Ngu hầu im lặng, nhìn lại hướng người bên cạnh, đám cấm quân lại cũng không dám làm ra quyết đoán, ào ào quay mặt qua một bên.

“Tốt, mời quận chúa.” Ngu hầu cẩn thận, cấm quân tự động phân ra một con đường, để cho quận chúa mang theo mấy hộ vệ đi qua.

Trên đường dài bị phong tỏa, tự nhiên tách ra một hàng, tâm tình thoải mái, bước chân nhẹ nhàng nhất, không phải Triệu Tím Hành thì không còn ai, dạo bước đến trước phủ, thấy nhiều người như vậy, nàng một điểm sợ hãi đều không có, bị cấm cửa đủ lâu như vậy, đến mức quá ác, giờ phút này ở trong mắt nàng, trời là màu xanh, tuyệt là màu trắng, chính là không khí, cũng tươi mát hơn so với Vương Phủ.

“Ồ, Thạch thúc thúc, các người đây là đang làm cái gì? Oa, lại rút đao rồi? Là muốn bắt phạm nhân sao? Thật tốt, nhanh bắt cho ta xem một chút.”

Một câu nói kia, khiến cho mọi người im lặng, trong tay những sai dịch kia cầm theo đao, đánh cũng không phải, không tha cũng không phải, cực kỳ xấu hổ.

Chính là Thạch Anh, cái bản mặt kia không biết là nên hòa hoãn mới tốt, hay tiếp tục bảo trì uy hiếp thì tốt hơn, lúng túng nói: “Tím Hành, sao người lại tới đây? Tại đây há lại chỗ để người chơi đùa, đi mau.”

Triệu Tím Hành trừng trừng mắt, nói: “Ta là tới truyền thánh chỉ, cũng không phải là chơi đùa, Thẩm Ngạo... Thẩm Ngạo... Nhanh đi ra cho ta...” Ánh mắt nàng bắn khoản, cuối cùng chứng kiến cái thân ảnh quen thuộc kia, mỉm cười đi qua.

Thẩm Ngạo gãi gãi đầu, cười nói: “Ha ha, quận chúa người thật giống như đến không phải lúc, người không cần phải tới... Không cần phải tới...” Liền tục hướng lui về phía sau, nói: “Ta là phản tặc, sẽ làm loạn.”

“Phản tặc?” Trong đôi mắt Triệu Tím Hành bốc lên sương mù, rất là nghi hoặc, lắc đầu: “Người là phản tặc, ta chính là Uy Vũ đại tướng quân, phản tặc lớn mật, còn không thúc thủ chịu trời.”

Thẩm Ngạo nhanh chết cười rồi, vừa rồi mắt thấy song phương vì mình tranh đấu không ngớt, trong lòng hẳn biết chính mình là người nhỏ, lời nhẹ, lúc này nói chuyện, thật sự lỗi thời. Tiểu quận chúa lại đến, chính là rất đúng thời điểm.

“Thức thủ chịu trời tại trước mặt tiểu quận chúa, dường như tốt hơn so với những sai dịch này? Hắc hắc...” Thẩm Ngạo tưởng tượng trong lòng, cảm giác cục tức trong ngực kia thoáng cái đã nhỏ ra. Nếu nói vừa rồi hẳn không sợ hãi, đó là giả dối, hẳn chẳng những sợ, còn sợ đến chết, nhưng hiện tại, hẳn đột nhiên mình bạch, chính mình sợ cái gì? Con mẹ nó, quản hẳn là ai, nếu ai dám đến gây chuyện lão tử, lão tử cùng lắm thì cùng hẳn liều đến cả chết lưỡi rách. Muốn ồn ào, vậy thì náo loạn với người, xem làm sao người xong việc. Dám đưa ta vào chỗ chết, cho dù phải chết, cũng muốn kéo thêm cái đệm lưng.

Có ý nghĩ này, lập tức cười ha ha, giơ hai tay lên nói: “Quận chúa tha mạng, đệ tử là trong sạch, đệ tử còn rất thuần khiết, quận chúa nhìn rõ mọi việc, nhất định giải oan giải tội vì đệ tử!”

Một câu nói hươu nói vượn này, lại làm người ta càng hoảng sợ, sắc mặt Vương Phủ đột biến, trong lòng nghĩ, Thẩm Ngạo này là làm sao vậy? Chẳng lẽ là bởi vì quận chúa đến rồi, tự cho là có chỗ dựa vào? Không đúng, không đúng, Hiền Phi nương nương, Quận công đều ở đâu, cũng không thấy hẳn hung hăng càn quấy như thế, chẳng lẽ là có mục đích khác?

Vừa tưởng tượng, tranh luận liền vào trong ngõ cụt, nhất thời lại cảnh giác lên, trong lòng suy nghĩ: “Lương công công à Lương công công, người không phải nói sẽ tới Quốc công phủ sao? Vì cái gì còn không đến, hạ quan đã muốn không chịu được nữa rồi, lão nhân gia ngài không xuất ngựa, chỉ sợ hôm nay đừng nghĩ đến việc bắt người nữa.”

Triệu Tím Hành bị hẳn chọc cho cười khanh khách, lại lập tức nghiêm mặt nói: “Này, này, không cho phép cợt nhả, nhanh quỳ xuống, tiếp chỉ.”

“Đây mới là bản sắc của bốn công tử.” Thẩm Ngạo cảm thán một tiếng trong lòng, vội vàng nói: “Đệ tử tiếp chỉ.” Hai đầu gối cũng không quỳ xuống.

Triệu Tím Hành cũng mặc kệ, phân phó một tiếng về hướng tùy tùng sau đầu, các tùy tùng lập tức xuất ra một quyển giấy, Triệu Tím Hành nói: “Hoàng thượng nói, bảo người lập tức đem tranh này tặng cho sư phụ người, bảo hẳn nhìn xem, lập tức vẽ một bức họa đưa đến trong nội cung, không thể lại giống như trước, chậm trễ thời gian như vậy...”

Thẩm Ngạo cười ha hả nói: “Chậm đã.”

Triệu Tím Hành cả giận nói: “Chậm đã cái gì? Người dám vi phạm ý chỉ sao? Không cho phép cắt ngang ta nói chuyện.”

Thẩm Ngạo cao giọng nói: “Không phải đệ tử muốn đánh gãy, thật sự là bất đắc dĩ. Quận chúa, lão sư ta hẳn... hẳn...” Thẩm Ngạo thở dài, lắc đầu không nói.

Triệu Tím Hành lại càng hoảng sợ: “Như thế nào? Sư phụ người làm sao vậy?”

Thẩm Ngạo tiếp tục thở dài: “Hẳn bị người vu vì phản tặc, ít ngày nữa muốn ở trong ngục, đâu còn có thời gian vẽ tranh cho người? Trở về nói cho hoàng thượng, chính là sư phụ lão nhân gia ta, ông ta phụ Thánh ân, không thể vẽ tranh trao đổi cùng hẳn nữa.”

Triệu Tím Hành nhú mày, nói: “Ai dám vu hẳn là phản tặc? Là ai?”

Thẩm Ngạo chỉ ngón tay vào Vương Phủ: “Không dám lừa gạt quận chúa, là vị Vương đại nhân này, quận chúa, người ngàn vạn không cần phải bắt Vương đại nhân khó xử, lại càng không cần đi cáo trạng về hướng Hoàng thượng, Vương đại nhân này cũng là làm việc theo lẽ công bằng, hơn phân nửa là được một người thái giám chết bầm bày mưu đặt kế, thái giám này là ai... Ai, không thể nói, không thể nói, thái giám chết bầm quyền thế ngập trời, đệ tử không đắc tội nổi.”

Nếu như đã đến tình trạng thủy hỏa bất dung, lúc này Thẩm Ngạo cũng không thềm để thái giám chết bầm kia ở trong lòng, muốn chơi, vậy thì lấy mạng đi liều mình chơi một lần, như thế nào? Là người của hai thế giới, hẳn đã đủ may mắn, sự tình đã tránh không khỏi, vậy hẳn cũng không phải dễ trêu, mẹ nó, chính là mắng sau lưng cái tên thái giám vương bát đản chết bầm kia thì như thế nào?

Triệu Tím Hành trừng to mắt: “Người nói không phải là Dương Tiễn Dương công công chứ, Dương công công người rất tốt, đối đãi ta cũng không tệ, vừa rồi là hấn truyền chỉ ý cho ta, bảo ta đưa đến.”

Thẩm Ngạo xụ mặt nói: “Không phải Dương công công, là một tên họ Lương.”

Lời này đi ra, Vương Phủ biến sắc, trong lòng biết dùng sự thông minh của Thẩm Ngạo này, sớm đã đoán được người giật dây mình, trong lòng nghĩ: “Thẩm Ngạo này là quả quyết không giữ lại được.”

Triệu Tím Hành nói: “Chẳng lẽ là Lương Thành? Hấn cũng rất tốt, thấy ta vẫn là cười.”

Thẩm Ngạo nói: “Quận chúa thật sự là quá thông minh, đoán hai cái liền đoán trúng.” Trong lòng oán thầm: “Đoán hai cái, còn nhắc nhở một người họ Lương, thật là dần.” Lại nói: “Dù sao, sự phụ ta không thể vẽ tranh nữa, quận chúa, mời người trở về đi.”

Triệu Tím Hành nói: “Nhưng cho dù hấn mưu phản, cũng phải để hấn vẽ trước rồi đưa vào trong nội cung, sau đó mới xuống ngục. Đây là ý chỉ hoàng thượng, chẳng lẽ có người muốn kháng chỉ sao?”

Thẩm Ngạo nhếch ngón tay lên cái: “Quận chúa quả nhiên không giống người thường, một câu nói kia thật đình tai nhức óc, cái chủ ý này tốt, vẽ tranh trước.” Hấn kéo tay áo lên, cười ha hả nói với Vương Phủ: “Thái giám chết bầm ... à, không, Vương đại nhân, người cho rằng lời quận chúa nói vừa rồi đúng hay không?”

Vương Phủ cười lạnh nói: “Sự phụ người là ai, vì sao lão phu không có nghe nói qua?”

Thẩm Ngạo cười lạnh nói: “Đệ tử chỉ hỏi đại nhân, quận chúa nói rất đúng hay không đúng?”

Mắt thấy quận chúa gây sự nhìn sang, Vương Phủ kêu khổ trong lòng, quận chúa này khó đối phó lắm, bất kể là Hiền Phi hay là Quận công, tuy lời nói so với quận chúa càng hữu dụng, nhưng hai người này dù sao còn sợ ném chuột vỡ bình, chỉ cần mình chiếm đạo lý, bọn hấn quả quyết là không ngăn được mình. Nhưng vị quận chúa này, tại thành Biện Kinh lại nổi danh là điều ngoa, chính mình nếu như nói một chữ không, nàng một mực chắc chắn mình kháng chỉ, cái kia cũng không dễ chơi.

Con người đảo một vòng, nói: “Kháng chỉ? Mời quận chúa lấy ý chỉ ra để hạ quan nhìn xem, nếu thật sự là có chỉ ý, lão phu tự nhiên không lời nào để nói.”

Quận chúa ở đâu cảm ra được ý chỉ, chỉ là truyền miệng mà thôi, cả giận nói: “Cái ý chỉ này là Dương công công tuyên đọc, một chút cũng không sai, như thế nào? Người không tin, rất tốt, kêu Dương công công đến đối chất.”

Một câu thanh thế này, so với vừa rồi lại càng làm cho người ta sợ hãi, Vương Phủ cười khổ trong lòng, như thế nào trong nháy mắt, lại cuốn Dương công công vào vậy, Dương công công này lại tuyệt đối không thể đắc tội, Vương Phủ minh bạch trong lòng, mình là thần tử bên ngoài, thần tử bên ngoài đắc tội thần tử bên ngoài, tối đa cũng chỉ là ân oán không rõ mà thôi, phải đắc tội vị nội thị kia, đã là cực kỳ khủng khiếp rồi, Dương công công trong cung đâu yếu thế hơn so với Lương công công.

Hấn cắn răng nói: “Đúng, coi như là phản tặc, hoàng thượng đã hạ chỉ ý, vẽ tranh trước kia rồi lần nữa vào ngục cũng không muộn.” Hấn đã quyết định chủ ý, sự tình náo đến nước này, chuyện này đã không phải hấn có thể xử trí rồi, hiện tại biện pháp duy nhất chính là, đợi Lương công công đến, rồi xử trí tiếp.

Một người họ hàng xa Kỳ Quốc công, nhưng lại náo đến nước này, Vương Phủ là tuyệt đối không nghĩ tới, vốn là không biết có ai mật báo, gọi Quận công tới, Quận công bên này còn chưa đánh nhau, quận chúa lại công bố thánh chỉ, cái này cái đó, bên nào cũng không dễ trêu chọc, nói đến quận chúa này, tại sau lưng của nàng, thì là Tấn vương, là cả tôn thất, một khi rơi vào, đã không thú vị.

Thẩm Ngạo cười ha ha nói: “Như vậy cũng cực kỳ tốt.” Hấn hít một hơi thật dài, hai tay chống nạnh, cười to nói: “Thực không dám đầu điểm, vị sự phụ của ta đây, kỳ thật chính là bản thân đệ tử!”

187. Chương 186: Vẽ Chó.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 186: Vẽ chó.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thực không dám đầu điểm, thầy của ta chính là ta. Những lời này được rất nhiều người nghe thấy, như lọt vào trong sương mù, không biết Thẩm Ngạo nói cái gì, nhưng những lời này để Triệu Tím Hành nghe thấy, lại là hoảng sợ.

“Người... Người nói cái gì?” Triệu Tím Hành khó có thể tin mà nhìn chăm chăm vào Thẩm Ngạo, trong đôi mắt có quang mang chớp động.

Điều này sao có thể? Cái tú tài này, gia hỏa miệng đầy nói hươu nói vượn, làm sao có thể làm ra bức họa kia?

Không có khả năng, không có khả năng, một tên lường gạt, hắn sẽ nói hươu nói vượn, luôn lừa gạt nằng, nằng không thể tin tưởng hắn.

Thẩm Ngạo nhìn ra tâm tư Triệu Tím Hành, tăng thêm ngữ khí đạo: “Ta chính là họa sĩ phủ Kỳ Quốc công kia, những bức vẽ đưa cho quận chúa, đều là ta tự mình làm ra, nếu quận chúa không tin, ta liền lập tức vẽ cho người xem.”

Triệu Tím Hành càng là không tin lỗ tai của mình, hắn nói hắn chính là họa sĩ? Không phải Trần Tế Trần tướng công sao? Triệu Tím Hành giơ con mắt lên, chứng kiến sắc mặt Thẩm Ngạo tràn ngập tự tin có chút mỉm cười, ánh chiều tà rơi xuống, bộ dạng này như muốn đoán ra tâm tư của nàng, làm nàng chán ghét nói không nên lời.

Không có khả năng, không có khả năng, Triệu Tím Hành không ngừng nói trong lòng, nhưng trong đôi mắt đã hiện ra vẻ không tự tin, lại có một tí mờ mịt, nghĩ lại: “Không xong, từ trước hắn luôn không nói những tranh kia ở đâu, chính mình lại luôn nói tranh này xuất chúng như thế nà, nếu như hắn quả nhiên là họa sĩ kia, như vậy, có phải là hắn một mực giấu cột ta? Ai nha, cái tên ác tặc này, hắn cố ý nói vẽ không tốt, chính là muốn để ta khoa trương hắn, khen hắn.”

Nghĩ tới đây, trên mặt đẹp Triệu Tím Hành sinh ra một chút ửng đỏ, trong lòng mặc niệm: “Chỉ mong lời hắn vừa nói, đều là gạt người. Cái tên ác tặc này, chỉ biết làm thơ đau xót, ai thèm hắn sao? Hừ, nhất định không thể để hắn chê cười ta.”

Thẩm Ngạo cười ha ha nói: “Quận chúa, chúng ta ở chỗ này vẽ tranh, hay là vào phía trong phủ?” Hắn nói những lời này tuy là nói hướng Triệu Tím Hành, nhưng đầu mâu lại chỉ hướng Vương Phủ.

Sắc mặt Vương Phủ đột biến, trong lòng biết trước mắt là không động dậy mạnh được, chính mình hiện tại, là đứng giữa hai thế lực lớn tôn thất và huân quý, những huân quý này cũng thôi đi, thân là Thiếu Thương, lại có Lương công công làm chỗ dựa, vượt vượt râu hùm nhiều nhất chỉ là cái cọ cùng bọn họ mà thôi.

Nhưng tôn thất nhưng lại bất đồng, tôn thất bên trong thành Biện Kinh tuy lớn nhum cũng không hỏi qua chính vụ, càng không can thiệp triều đình, nhưng cái này cũng không đại biểu bọn hắn dễ khi dễ, ai dám sờ động ích lợi của bọn hắn, dám khi dễ đến trên đầu bọn hắn, cái hậu quả này cần phải Vương Phủ suy nghĩ, náo loạn lên, chính là Lương công công cũng bảo vệ hắn được.

Vương Phủ hừ lạnh một tiếng, nói: “Người đã là kẻ khả nghi mưu nghịch, rồi lại tiếp thánh chỉ, như vậy đi, ta theo người đi vào, nhìn xem người vẽ tranh.”

Hắn cũng không khách khí, nháy mắt ra dấu hướng bên người sai dịch, chấp tay đi vào.

Thẩm Ngạo thông dong cười một tiếng, cũng không cự tuyệt, người liên can cùng nhau tiến vào phòng trước, Đoan Chính bảo người châm trà, duy chỉ có không bảo người đưa đến cho Vương Phủ, sắc mặt Vương Phủ thoạt nhìn không hề bận tâm, một bộ dạng lơ đãng.

Gọi người mang bàn lên, Thẩm Ngạo mở bức vẽ Triệu Tím Hành đưa tới ra trước, quan sát một phen, liền bị tranh này hấp dẫn ở, cái bức Cam quát lục đồ này xem xét chính là Triệu Lệnh Nương vẽ. Triệu Lệnh Nương ở đời sau cũng không nổi danh, không phải kỹ năng vẽ của hắn không bì kịp Triệu Cát, nếu không như thế, tại trên phong cách vẽ, tạo nghệ Triệu Lệnh Nương chỉ sợ vẫn còn trên Triệu Cát, chỉ có điều Triệu Cát là hoàng đế, mà hắn chỉ là tôn thất, có tầng quan hệ này, danh khí Triệu Cát vượt qua xa xa, cũng bởi vì nguyên nhân thân phận mà cao hơn không chỉ một lần so với Triệu Lệnh Nương.

Đặc điểm lớn nhất của Cam quát lục đồ ở chỗ ý cảnh, mắt chợt xem xét, trong bức họa kia phẳng phất ngay trong không khí đều tràn ngập hơi ngọt, hấp dẫn tột năm tột ba chim chóc, tự tại du dương trong đó. U tĩnh, cảnh sương mù che chắn và ôn nhu mơ hồ, làm cho người ta mê mẩn.

Thẩm Ngạo hít vào một hơi, cũng không so đo cái mưu nghịch gì, thái giám chết bầm nào nữa, hết sức chăm chú mà nhìn qua bức họa này, nửa ngày sau, không nhìn được mà kêu chữ tốt. Lập tức lại nhìn lời bạt ở dưới, trên lời bạt đề một bài thơ: “Một năm điều kiện không cho phép, nhưng quát màu da cam phá thời gian.” Tuy chỉ có một hàng, nhưng lời bạt này phối hợp với bức họa, lại cực kỳ thỏa đáng.

Hít vào một hơi, Thẩm Ngạo hết sức chăm chú lặng yên nhớ tới, đôi mắt nhìn thẳng vào bức họa, rồi đột nhiên cười ha ha nói: “Cái bức họa này, ta liền không bắt chước, Lệnh Nương tiên sinh vẽ, đệ tử rất bội phục.”

Lấy giấy, trải rộng ra, Thẩm Ngạo cầm bút, lại chậm chạp không rơi. Người quanh mình giờ phút này tuy là tâm niệm phức tạp, nhưng thấy bộ dáng hắn rất nghiêm túc, phẳng phất thoáng cái tiến vào cảnh giới hồn nhiên vong ngã, tất cả sự vật ngoại giới, dường như không có liên quan đến hắn, không phải là Đoan Chính, Thạch Anh, Triệu Tím Hành, chính là Vương Phủ, giờ phút này cũng tồn tại vài phần lòng hiếu kỳ, hắn lại muốn nhìn, giám sinh nho nhỏ này, rốt cuộc muốn vẽ ra cái gì.

Chỉ một lúc sau, Thẩm Ngạo rốt cục cũng hạ bút, ngòi bút dính mực nước, Triệu Tím Hành liền không nhìn được nói: “Người quả nhiên là họa sĩ kia?” Triệu Tím Hành vẽ tranh lâu ngày, tuy nói kỹ năng vẽ xa xa không đạt được cảnh giới đại sư, nhưng nhãn lực lại vô cùng tốt, chỉ nhìn Thẩm Ngạo, bố cục kia đúng là vô cùng tốt, đúng là tuyển họa pháp khó khăn nhất, loại bố cục này nếu là vẽ tốt rồi, tất nhiên là tác phẩm xuất sắc truyền thế, nhưng một khi bút lực không tốt, chính là cả bức họa giảm bớt đi nhiều, Thẩm Ngạo hạ bút từ nơi này, trừ phi là hắn không biết tự lượng sức mình, nếu không, khả năng duy nhất chính là kỹ năng vẽ của hắn đã tinh xảo đến cảnh giới tông sư.

Sau đó, Thẩm Ngạo nhanh chóng làm ra màu lót, phác họa hơi hợt vài cái, tức thì, hình dáng một tòa tiểu viện liền lộ ra dưới mi mắt mọi người.

Vệ Quận công Thạch Anh là người hiểu vẽ, chỉ nhìn vài nét vẽ, liền thoáng cái đã quên sự tình xung quanh, không nhìn được, vuốt râu liên tục gật đầu, nói: “Phong cách vẽ lại rất hiếm thấy, nhưng dạng hạ bút này chẳng những tiêu sái, lại không mất tinh tế tỉ mỉ, đáng ngưỡng mộ, đáng ngưỡng mộ...”

Đôi mắt Triệu Tím Hành dường như nhìn thấu tranh này, cũng không nháy mắt một cái, lại càng như si mê như say sưa.

Phong cách vẽ cách như vậy, nàng chưa từng thấy, chỉ tính riêng bối cảnh là nhìn ra công lực của Thẩm Ngạo, không nhìn được, trầm trồ khen ngợi một tiếng.

Vương Phủ cười lạnh trong lòng, thì ra tên giám sinh nho nhỏ này còn mượn vẽ tranh để cố kéo dài thời gian, chỉ cần kéo dài một đêm, ngày mai liền vô cùng có khả năng đêm dài lắm mộng. Chỉ là bây giờ nhìn bộ dạng Thẩm Ngạo, lại có phần có vài phần khí khái công tác liên tục, như vậy cũng cực kỳ tốt, tốt nhất là trong hai ba canh giờ vẽ thật tốt, chỉ cần Lương công công đến, lập tức áp giải hắn đi.

Vương Phủ đang tự định giá, lại thỉnh linh nghe Thẩm Ngạo nói: “Vương đại nhân không nên cử động.”

Tiếng hô truyền đến, Vương Phủ hoàn hồn, khuôn mặt cứng lại, lại chứng kiến Thẩm Ngạo một bên cầm bút, một bên lại cao thấp dò xét chính mình, trong miệng chặc chặc xưng kỳ, nói: “Vương đại nhân có

phong thái như thế, làm người vui vẻ thoải mái, tranh này là muốn dâng lên cho hoàng thượng ngự lãm, Vương đại nhân thân là Thiếu Thương, không thể hư hỏng nhã hứng của hoàng thượng, không nên cử động, để cho đệ tử đem người vẽ đẹp như tranh. Ha ha, kể từ đó, hoàng thượng thấy Vương đại nhân bên trong, nhất định là sẽ vỗ bàn tán dương.”

Vương Phủ giận dữ, nói: “Người vẽ cái gì?”

“Ồ?” Thẩm Ngạo đặt bút, nói: “Vương đại nhân định nói gì? Đây là hoàng thượng chỉ tên muốn ta vẽ, người thân là thần tử, hỗ trợ đệ tử vẽ tranh là đúng bổn phận, đại nhân nói như vậy, tranh này của đệ tử, chỉ sợ liền không làm nổi nữa, tính toán, tính toán xem, không vẽ nữa, bổn công tử hết thời, không có linh cảm, Vương đại nhân lại không phối hợp.”

Lắc đầu, rất tiêu sái nói: “Thôi, đi Hình bộ đi.”

Triệu Tím Hành xem tranh này làm đến một nửa, đã là muốn ngừng mà không được, liền lập tức hướng Vương Phủ nói: “Vương đại nhân, Thẩm Ngạo nói một chút cũng không có sai, hoàng thượng muốn Thẩm Ngạo vẽ tranh, người nên phối hợp mới được, lúc này mới bắt đầu vẽ. Nếu chậm trễ vẽ tranh, người chịu trách nhiệm được hay sao hả? Hừ, bình thường các người, cả đám đều nói trung thành và tận tâm với hoàng thượng, làm sao việc đến chân, lại là thay đổi, không được, tranh này nhất định phải làm xong, Vương đại nhân, không cho người động.”

Vương Phủ bị quận chúa này nói đến mức không có cách nào, cái gọi là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Thẩm Ngạo đoán chừng chính quận chúa là móng tay nhọn, quận chúa này cũng là người mềm miệng cực lăng lệ ác liệt, hai câu ba lời, đều không có lý khai thánh chỉ và hoàng thượng, mang cái mũi lớn như vậy, hẳn còn có thể nói cái gì?

Vương Phủ nổi giận đùng đùng mà hừ lạnh một tiếng, dù chưa tỏ thái độ, nhưng thật sự đã bắt động.

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, lại cầm bút vẽ tranh, một bên vẽ, một bên trông lại hướng Vương Phủ bên này, ánh mắt kia tất nhiên là cực kỳ không có hảo ý, trong lòng Vương Phủ vừa giận vừa vội, lại trong lúc nhất thời không lên tiếng được, trong lòng đã muốn cực kỳ hận Thẩm Ngạo, không ngừng mà cười lạnh trong lòng: “Hừ, nhìn người có thể hung hăng càn quấy đến bao lâu, làm xong bức tranh, Bổn đại nhân tự mình đến giáo huấn người.”

Triệu Tím Hành nhìn Thẩm Ngạo vẽ tranh, cũng đã bắt đầu cười khanh khách, nụ cười này, ngay tiếp theo, Đoan Chính cùng Thạch Anh ở một bên cũng không nhịn được, liền mỉm cười.

Vương Phủ không biết Thẩm Ngạo vẽ cái gì, con mắt đuổi thẳng ra nhìn, nhưng cự ly hẳn và cái bàn tương đối xa, không thể nhìn thấy.

Về một hơi, chính là trọn vẹn một canh giờ, Thẩm Ngạo hoặc nhìn Vương Phủ, hoặc là trầm tư, hoặc là cầm bút, nhiều lần như thế, rốt cục thở một hơi, đặt bút, nói: “Đại công cáo thành.”

Vương Phủ dạo bước đi qua, xem xét, sắc mặt đã hóa thành màu gan heo, trước bối cảnh tiểu viện kia, vẽ không phải Vương Phủ hẳn, mà là một con chó hung dữ, như muốn nhào tới, cái cổ chó dữ kia buộc dây thừng, lại giống như đang muốn tránh thoát, đôi mắt lộ ra hung quang, phảng phất sau một khắc, muốn nhào tới cắn người.

“Người... Người...” Vương Phủ minh bạch, thì ra Thẩm Ngạo này so sánh hẳn với con chó, đây là thành tâm muốn làm cho mình khó chịu nổi, Vương Phủ đâu chịu nổi nhục nhã như vậy, đã là trọn tròn mắt lú lười mà nói không ra lời, ngón tay chỉ Thẩm Ngạo, cười lạnh nói: “Tốt, tốt...” Ha ha... Hẳn đột nhiên tức quá hóa cười, nghe rằng cười lạnh nói: “Hiện tại có phải là người nên đi theo lão phu hay không?”

Triệu Tím Hành thấy bộ dáng hẳn, xem bức tranh, nở nụ cười vỗ tay, Vương đại nhân này bình thường mang một bộ dáng đường hoàng, đến dưới ngòi bút Thẩm Ngạo lại thành một con chó giữ nhà, thật là cực kỳ thú vị.

Thẩm Ngạo cũng cười lạnh mà nói: “Vương đại nhân chậm đã, bổn công tử còn chưa đề lời bạt.”

188. Chương 187: Thì Ra Người Cũng Là Loạn Đẳng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 187: Thì ra người cũng là loạn đẳng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo chấp hai tay sau lưng, nhàn nhã tiêu sái mà nhìn bức họa, cười ha ha một tiếng, nói: “... Tốt một con... Vương đại nhân, đình viện lầu nhỏ, tĩnh mạch người tĩnh, chó sủa truyền đến, không quấy nhiễu hần. Quận chúa, người đến xem, tranh này như thế nào?”

Sắc mặt Vương Phủ đột biến, đã thấy Đoan Chính và Thạch Anh đều mang trên mặt vẻ cười cợt, lại càng là giận không kiềm được!

Vô cùng nhục nhã! Tính toán ra thực là vô cùng nhục nhã! Đường đường Thiếu Thương, lại bị cái tên cuồng sinh này ví von thành con chó dại, đây còn là muốn dâng lên đưa cho hoàng thượng ngự lãm!

Hừ! Tốt! Một tên Thẩm Ngạo tốt, khó trách Lương công công muốn đưa hần vào chỗ chết, người như vậy, bầm thây vạn đoạn cũng không thể làm Vương Phủ giải hận.

Lúc này Vương Phủ hoàn toàn quên Thẩm Ngạo không cừ không oán cùng hần, hần vì nịnh nọt Lương Thành, nhưng lại thiết lập độc kế, muốn đưa Thẩm Ngạo vào chỗ chết.

Ánh mắt Triệu Tím Hành rơi vào bức họa, phong cách vẽ như vậy, nàng chưa từng nhìn thấy, hình ảnh tiền cảnh là dãy núi xanh tươi, hậu cảnh chính là một hồ nước dài dằng dặc, thấp thoáng ở giữa là bờ hồ, lại có mực nhạt, Mầu nhạt phác họa sân.

Phong cách vẽ tinh tế tỉ mỉ lại không mất khoáng đạt, như hình ảnh sóng biển mãnh liệt, rõ ràng, cẩn thận

Thẩm Ngạo vội vàng đứng dậy, nói: “Chậm đã, Dương công công, đệ tử có một câu muốn nói.”

Dương Tiễn nhìn qua Thẩm Ngạo, nói: “Thẩm công tử, người cứ nói.” Thái độ của hắn đối với Thẩm Ngạo thật tốt.

Thẩm Ngạo nói: “Vừa rồi Vương Phủ Vương đại nhân nói, bảo là muốn mang ta đi Hình bộ, nói ta là phản tặc, đã là phản tặc, nếu là tiến vào cung, có thể có chút không thỏa đáng hay không?”

Vương Phủ vừa nghe, hàm răng cắn khàn khách rung động, người này rõ ràng cho thấy cố ý gặp may khoe khoang đây mà, vội vàng nghiêm mặt nói: “Đã có chỉ ý, tiến cung cũng là không sao.”

Thẩm Ngạo nói: “Tốt, học sinh liền đi tiến cung, vừa vặn, đệ tử còn có một bụng nước đắng, muốn kể ra với bề hạ, ví dụ như vị Lương công công này, hẳn vậy mà tự dừng cắn người, bởi vậy có thể thấy được, tổ chức trong nội cung thập phần hỗn loạn, nội thị tốt xấu lẫn lộn, một đám thái giám dụng tâm kín đáo, tổ chức thập phần tạp trong đó, ảnh hưởng nghiêm trọng tới hình tượng bề hạ.”

Lương Thành lại lặng yên không lên tiếng, một đôi mắt chất phác lại nhất thời không thể nhúc nhích, nhưng trong lòng lại đang cân nhắc, bề hạ lúc này đưa đạo thánh chỉ tới, rốt cuộc có ý như thế nào?

... ..

Trong Văn Cảnh các, Triệu Cát có vẻ không vui mà ngồi ở trên giường, chính là yến hội cuối năm trong hậu cung cũng không tham gia, lại làm đám hậu phi rất là thất vọng.

Ninh An Đế cơ hơi có mệt mỏi mà co rúc ở một bên, nhưng lại thấp giọng hát ca khúc, đôi mắt thỉnh thoảng lại nhìn lại về hướng màn che phía sau, có khi nghe được có tiếng bước chân truyền ra, hai má liền nhiều vài phần thần thái, nhưng cái thanh âm rón ra rón rén kia dần dần đi xa, lại làm nàng thoáng một tý liền thất vọng xuống.

Ninh An Đế cơ nhìn qua Triệu Cát, thấp giọng nói: “Phụ hoàng, Thẩm Ngạo còn biên tập một thủ khúc, ta rất thích nghe, người này thật sự là kỳ quái, rõ ràng là bộ dạng ngơ ngác, nhưng có chút thời điểm, luôn có thể làm người ta có cảm giác mới mẻ.”

Ấn tượng của Ninh An đối với Thẩm Ngạo đúng là hai chữ ngơ ngác, khi Triệu Cát nghe được, thật sự rất im lặng, nếu Thẩm Ngạo ngơ ngác, người khắp thiên hạ này thật sự đều là đầu đất, lập tức tưởng tượng, tại trước mặt Hiền Phi và Đế cơ, ngơ ngác cũng là bình thường, một bộ bốn sự kia, nếu là dùng tại trên người Hiền Phi và Đế cơ, Trầm thật đúng là nên trị tội hắn.

Ninh An trở về từ phủ Quốc công, so với lúc xuất cung, tinh thần tốt hơn nhiều lắm, trong lòng Triệu Cát không khỏi mà nghĩ, hẳn là biện pháp chữa bệnh của Thẩm Ngạo thực sự hữu hiệu như vậy? Cái này Thẩm Ngạo, rốt cuộc hiểu bao nhiêu kỹ nghệ, một người đi cả đời, có thể học được một bốn sự đã là muôn vàn khó khăn, nếu là có thể tinh thông mọi thứ, lại thực sự không thấy nhiều

Nghĩ đến cái này, Triệu Cát lại nhất thời rất tự tin, cần biết hẳn là vị hoàng đế đa tài đa nghệ, bất kể là chữ viết, hội họa, đá cầu, cưỡi ngựa, bắn tên, hẳn tinh thông mọi thứ, không có gì không biết, chính là đối với kỳ hoa dị thạch, chim bay cá nhảy, hẳn cũng rất có hào hứng, bên trong thiên tử phong lưu, chỉ sợ Triệu Cát hẳn không phải nhường ai, tuyệt đối là nhân tài kiệt xuất trong đó.

Triệu Cát thì có hơn một trăm con gái, đối với Ninh An, lại có chút yêu thương, nguyên nhân tự nhiên là bởi vì Ninh An trời sinh thể nhược, cũng từ sủng ái đối với mẫu phi Ninh An, cho nên thấy Ninh An nói lên ca khúc mới, liền theo lời của nàng nói: “An nhi nhà của ta là yêu nhất hát ca khúc, người tới hát hai câu cho phụ hoàng nghe thử, lại để cho phụ hoàng nhìn xem Thẩm Ngạo này rốt cuộc có bản lĩnh hay không ”

Sắc mặt Ninh An lập tức đỏ bừng, trong lòng không khỏi suy nghĩ, ca khúc như vậy sao có thể ngâm cho phụ hoàng nghe, ca khúc kia nói cái gì mà cô gái nhà giàu gặp công tử phong độ nhẹ nhàng, liền đưa coi hẳn là lang quân như ý, rõ ràng là một thủ khúc cầu tình yêu, nếu để cho phụ hoàng nghe xong, nàng còn làm người thế nào đây? Lập tức nói: “Hôm nay ta không muốn hát, phụ hoàng, người không phải nói đã muốn hạ ý chỉ bảo Thẩm Ngạo vào cung sao? Sao người còn chưa thấy đến?”

Ninh An là không biết nói láo, Triệu Cát thấy bộ dạng nàng vừa thẹn vừa sợ, lập tức minh bạch, trong lòng oán hận nghĩ: “Cái tên Thẩm Ngạo này, thật sự là tà tâm bất tử, dám tại trước mặt ái nữ của Trẫm hát

dâm khúc, hừ hừ, để ta từ từ dọn dẹp hần một chút.”

Triệu Cát nghĩ như vậy, tự nhiên là bởi vì hiểu rõ cách Thẩm Ngạo làm người, Thẩm Ngạo hát ra ca khúc, lại có mấy cái là đúng đắn hay sao? Không phải cô nương nhà này coi trọng công tử kia, chính là thê tử và trượng phu xì xào bàn tán, những ca khúc này trong mắt Triệu Cát, lại có phần cảm thấy thú vị, nhưng với tư cách một gã phụ thân, biết được Thẩm Ngạo đúng là tặc tính không thay đổi, trong đầu cũng có chút tức giận khó bình tĩnh.

Tuy là tức giận đối với Thẩm Ngạo có, nhưng tại trước mặt Ninh An, Triệu Cát lại giả vờ làm một bộ dạng không cho là đúng, cười nói: “Chỉ sợ sắp đến rồi, Dương Tiễn cũng đúng là, đã qua một canh giờ rồi, còn chưa mang người đến, Ninh An, bệnh của người thật sự tốt hơn nhiều rồi sao? Bệnh nặng như vậy, chỉ uống nước ấm, liền đỡ hơn?”

Ninh An gật đầu nói: “Thật ra ta luôn cảm thấy trong cổ chắn thứ gì đó, nhưng hôm nay lại vô cùng thoải mái, tuy là hơi có ho khan, cũng không giống như lúc trước. Phụ hoàng, người nói xem, thật sự theo như lời Thẩm Ngạo, là nguyên nhân từ Kim Đan sao?”

Triệu Cát gật gật đầu, thấp giọng nói: “... Cái Kim Đan này, thật sự có độc?”

Hắn lâm vào trầm mặc, sắc mặt hơi tái nhợt, Kim Đan có độc, sức nặng bốn chữ này quả thực không nhẹ, chỉ bằng vào cái này, cả thành Biện Kinh đủ để xóc lên một hồi gió tanh mưa máu, người liên quan đến nhiều đến ngoài ngàn người.

Sau lưng đan có độc này, rốt cuộc là cố tình, hay là cố ý?

Hắn hình như nhớ tới một chuyện cũ, ở trong Vương phủ, tiểu nội thì tùy tùng chất phác kia tóm lấy góc áo của mình, chỉ mang chút dáng tươi cười nói: “Vương gia, quần áo ngài nhũ rồi, để cho nô tài đến vuốt một chút.”

“Vương gia, nô tài mang đến một kiện đồ vật hiếm có cho ngài.”

“Vương gia, sao ngài không cẩn thận như vậy, lúc cưỡi ngựa nhất định phải có người coi chừng, nếu ngài xảy ra cái gì sai lầm, nô tài chính là muôn lần chết, cũng khó chuộc tội.”

Từng câu mang theo nụ cười lấy lòng, lời nói đối với người khác xem ra, có lẽ sẽ đánh giá là hai chữ nịnh nọt, nhưng đối với Triệu Cát mà nói, một câu nói kia ẩn chứa ân cần, đến nay hắn cũng khó có thể quên.

Người như vậy, làm sao có thể tận lực chế tạo đan độc? Như thế nào lại đối với Trầm như thế?

“Phụ hoàng... Phụ hoàng...” Ninh An tại một phương thấp giọng gọi Triệu Cát suy nghĩ đến nhập thần.

“Ừm?” Triệu Cát lơ con mắt lên, nhìn qua Ninh An, nói: “Làm sao vậy?”

Ninh An nói: “Phụ hoàng, người làm sao vậy? Sao tâm thần không tỉnh táo?”

Triệu Cát điềm nhiên cười một tiếng, ôn nhã nói: “Trầm suy nghĩ, người thân mật nhất với Trầm có thể phản bội Trầm hay không, người này có lẽ có rất nhiều khuyết điểm nhỏ nhặt, nhưng hần thật sự sẽ có dị tâm đối với Trầm sao?”

Ninh An nói: “Ninh An chỉ biết là, người bất đồng ở trong mắt người khác cũng khác nhau, cũng tỷ như Ninh An, tại trước mặt phụ hoàng, Ninh An là con gái ngài, mặc kệ Ninh An làm chuyện gì, phụ hoàng đều tha thứ. Nhưng đối với nội thị trong nội cung mà nói, Ninh An là chủ tử của bọn hắn, Ninh An làm cái gì, bọn hắn đều chỉ hội xu nịnh nịnh bợ, tuyệt đối không dám cãi. Nhưng trong lòng Ninh An biết, Ninh An cũng không phải hoàn mỹ vô khuyết, cũng sẽ có lỗi lầm á ỉ, đã có người yêu sủng ái dung túng Ninh An, tự nhiên cũng sẽ có người hận và ghen ghét Ninh An.”

Triệu Cát nhất thời hoảng hốt, gật đầu nói: “Không sai, người nói không sai.” Nhẹ nhẹ vỗ về vai Ninh An, nói: “Trầm đã hiểu.”

Vừa đúng lúc này, thanh âm bước chân lại nhẹ nhàng truyền đến, đôi mắt Ninh An Công Chúa sáng ngời, nghiêng tai lắng nghe, cái tiếng bước chân kia càng ngày càng gần, lập tức có người nói: “Bệ hạ, Thẩm Ngạo, Lương Thành yết kiến.”

190. Chương 189: Thi Họa Viện

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 189: Thi họa viện

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát mím môi, nhưng lại không đáp, nhìn qua Ninh An, thấp giọng nói: “Ninh An, chúng ta gạt bọn hắn như vậy được không?”

Ninh An Công Chúa gơ con mắt lên, thấy trên mặt Triệu Cát sinh ra ý ranh mãnh, chỉ trong nháy mắt này, tâm sự nặng nề kia của phụ hoàng không thấy đâu, mà chuyển biến thành phụ thân chất phác không câu nệ ở trước mặt mình kia, Ninh An cười, gạt đầu mãnh liệt: “Được.”

... ..

Trong các không có câu trả lời, Dương Tiễn đợi bên ngoài đành phải lại kêu một tiếng: “Bệ hạ, Thẩm Ngạo, Lương Thành yết kiến.”

Vẫn là một hồi trầm mặc, trong lòng Dương Tiễn âm thầm kỳ quái, đây là làm sao vậy? Rõ ràng hoàng thượng ở đây mà.

Sau lưng, Lương Thành hơi có chút tâm thần bất định, kéo lấy tay áo Dương Tiễn, nói: “Dương công công, lúc hoàng thượng hạ ý chỉ, đã từng nói lời gì vậy?”

Dương Tiễn ngoái đầu nhìn lại, thấp giọng nói: “Lương công công, tin tức cũng đừng có tìm hiểu từ nô gia. Nô gia cái gì cũng không biết, đợi thấy hoàng thượng, tự bản thân mình tìm hiểu.”

Lương Thành cố tình giận dữ, nói: “Không phải là có người ngáng chân ở trước mặt nô gia chứ? Hừ, nếu là thật sự có chuyện lạ, nô gia cũng không phải dễ trêu đùa.”

Trong lòng Dương Tiễn biết lời hắn nói là để cho mình nghe, chỉ làm như không nghe được, cười ha hả mà nói với Thẩm Ngạo: “Thẩm công tử, qua chút ít thời gian chính là thi họa viện khoa cử, chữ viết của người không tệ, nô gia đã báo danh cho người rồi, nếu thật trúng tiến sĩ chữ viết, đến lúc đó chớ quên mời nô gia uống rượu.”

Thi họa viện? Thẩm Ngạo đi vào thời đại này mới biết được một ít, tên đầy đủ của thi họa viện gọi là Hàn Lâm thi họa viện, cứ ba năm cũng tiến hành khoa cử lần thứ nhất, loại cuộc thi này không khác biệt so với cuộc thi năng khiếu đời sau, cũng có trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa, tiến sĩ, thi đậu về sau, có thể trao tặng chức quan, hoặc tiến vào Hàn Lâm, hoặc đến điện học sĩ, không phải trường hợp cá biệt.

Thể chế viện họa Đại Tống đã dần dần hoàn thiện, quy mô cực kỳ hùng vĩ, có thể nói là xưa nay chưa từng có. Tại Tống sơ, Thái tổ hoàng đế vì mời chào nhân tài, vốn là thiết lập viện tranh vẽ, triệu tập rất nhiều họa sĩ ưu tú trong thiên hạ, sau đó phụ tử Hoàng Thuyên, phụ tử Cao Văn Tiễn, cùng với Viên Hậu, họa sĩ xuất chúng nhất lúc ấy ào ào nhập viện đảm nhiệm chức vụ, ngoài ra còn có bọn người Đường Chu, Đồng Nguyên, Từ Sùng Tự, bọn họ dần dần dung hợp với một ít nổi danh họa sĩ trong trung nguyên, khiến cho cả viện họa hoàng gia thành căn cứ hội họa thực lực hùng hậu nhất thiên hạ.

Chỉ là, tại lúc đó, xây dựng viện họa cũng không hoàn thiện, lại không thấy chế độ nghiêm khắc, cũng không có cơ sở nhất định, biên chế nhân viên, thậm chí ngay cả phẩm cấp quan viên cũng không định ra.

Sau khi Triệu Cát lên ngôi, tiến hành thay đổi chế độ xã hội đối với viện họa, trao tặng chức quan cho nhân tài viện họa, viện tranh vẽ cũng cải biến thành Hàn Lâm thi họa viện, thiết lập bảy tám cơ cấu, trong đó dùng viện họa cầm đầu, thư viện thứ hai, phía dưới chính là cờ, ngọc, đàn cầm, nhưng lại quy định, phạm là người nhập tịch trong nội viện thi họa, mỗi khi phạm tội, phạt như, kẻ khác tội nặng, phạt như thường.

Ý tứ của những lời này chính là, dù cho hiền tài nhập chức thi họa viện phạm phải khuyết điểm, quan phủ cũng không được tùy ý tập nã, có cái đặc quyền này, vẽ tranh nhất thời cũng thành thi tuyển đứng đầu.

Kỳ thật tại Thái Học, sớm đã thiết lập thi họa viện, do thi họa Hàn Lâm, người hầu, các học sĩ vì tiến sĩ, dạy bảo học sinh học tập cầm kỳ thư họa, ngược lại là Quốc Tử Giám, lại chỉ dạy kinh nghĩa văn vẻ, lúc này đây thi nghệ thuật, nếu không phải có chuyện bất thường xảy ra, thi họa viện Thái Học thi đậu tiến sĩ ít nhất vượt qua hai mươi tên.

Trái lại, Quốc Tử Giám bên kia, tuy ngày cuộc thi thử nghệ đã ban bố, nhưng dù sao tranh giành tại đây cũng chỉ là Thái Học, cho nên cố ý làm nhệch việc này, chính là không dám cạnh tranh cùng Thái Học, có lẽ nói, Quốc Tử Giám ngay cả tư cách cạnh tranh đều không có.

Nghe nói Dương Tiễn ghi danh vì mình, Thẩm Ngạo cũng nhếch miệng mỉm cười, kỳ thật danh gia nghệ thuật Đại Tống không ít, họa sĩ, thư pháp, giám bảo sư, âm nhạc gia nhiều vô số kể, trình độ Thẩm Ngạo tự nhiên không lời nào để nói, thi đậu tiến sĩ tuyệt đối không có vấn đề, nhưng tranh giành cái tam giáp này thật là có chút ít cố hết sức, ví dụ như trình độ thư pháp của hắn tự nhiên cao hơn Triệu Cát, nhưng thư pháp Triệu Cát có phong cách quý phái, dù sao hắn cũng là hoàng đế, cho nên thư pháp của hắn mới ở nổi danh như thế, nhưng ở thời đại này, lại có bao nhiêu nhà đại thư pháp bừa bãi vô danh bị chôn vùi?

Cần biết thứ nghệ thuật này, quan trọng nhất là phải có người nâng đỡ, có người nâng, tăng thêm trình độ bản thân, tên người mới có thể lưu danh thiên cổ, nếu không ngàn sau, tác phẩm của người đã mất đi hầu như không còn, hậu nhân không nhìn thấy bút tích của người, tạo nghệ của người cao tới đâu, cũng làm thế nào được?

Cho nên ở đời sau, nhà thi họa được người ca tụng thường thường chính là vương hầu, cái gì Tô Thức, cái gì Triệu Cát, cái gì Lý Hậu Chủ, Thái Kinh, những người này, thân mình đã có danh vọng, cho dù bọn hắn vẽ lên một con vịt bình thường, chỉ bằng vào vết tích của bọn hắn, đã là giá trị xa xỉ, nếu là nghệ thuật hơn nữa, tự nhiên là vô cùng hot, cũng không phải thiếu thi họa gia lẫn lộn thành danh, nhưng bởi vì không có tác phẩm bảo tồn, cuối cùng bị chôn vùi trong lịch sử.

Cho nên, mặc dù Thẩm Ngạo rất có lòng tin đối với chính mình, nhưng cũng quyết không mù quáng.

Chỉ là đã ghi danh, Thẩm Ngạo cũng có tâm đi thử một lần, quản hắn khi gió, gặp được đối thủ cường đại, coi như là luận bàn tranh tài là tốt rồi, cố kiếm cái danh hiệu tiến sĩ thi họa viện để chơi đùa, lại rất có ý tứ.

Thực sự, có cái công danh này, thái giám họ Lương chết bầm cũng không dám vô cớ vu oan, cần biết tiến sĩ thi họa viện, coi như là bị người tố có âm mưu phản tội, cái gì Đại Lý Tự, Hình bộ, phủ Kinh Triệu, đều là không thể thẩm vấn giam giữ, không có thánh chỉ, ai cũng không nhúc nhích chạm vào một sợi lông bọn họ.

“Ha ha, nếu không phải Dương công công nhắc nhở, bốn công tử vậy mà thiếu chút nữa đã quên rồi.” Thẩm Ngạo tưởng tượng trong lòng, liền cảm kích mà nói với Dương Tiễn: “Dương công công có ý tốt, đệ tử tâm linh, chỉ là...”

Dương Tiễn thấy hắn tràn đầy trù trừ, cho là hắn không muốn tham gia cuộc thi, vội hỏi: “Thẩm công tử, chữ viết của người, nô gia là tận mắt nhìn thấy, cũng không kém hơn so với không ít chữ viết người trong thư viện họa, tiến sĩ là nhất định rồi, hắn là Thẩm công tử có chuyện gì khó xử sao?”

Thẩm Ngạo cười ha ha nói: “Khảo thi, đương nhiên muốn đi khảo thi, chỉ là đệ tử mày dạn mặt dày muốn mời Dương công công lại đi báo mấy cái tên vì đệ tử, đệ tử chẳng những muốn khảo thi chữ viết, còn muốn khảo thi hội họa, âm luật, giám bảo...” Thẩm Ngạo nói liên tiếp, báo ra mấy cái hạng mục khảo thi, âm luật chính là Âm viện, giám bảo chính là Ngọc viện, những thứ này Thẩm Ngạo đều có chút nắm chắc, về phần viện họa, cái kia càng là sở trường của hắn, một người khảo thi bốn sân, áp lực thật lớn, chỉ là loại sự tình này, có lẽ là rất huy hoàng, luôn luôn có con cá mắc câu, Thẩm Ngạo không tin, khảo thi bốn sân, một cái đệ nhất đều không lấy được.

Dương Tiễn im lặng, người này thật đúng là lòng tham không đáy, người khác chính là khảo thi một hồi đã là muôn vàn khó khăn, hắn lại muốn ngay khảo thi bốn sân, cả thi họa viện cũng không quá năm sáu hạng mục khảo thi mà thôi.

“Tốt, tốt, Thẩm công tử có cái hùng tâm này, nô gia đi Hàn Lâm thi họa viện nhiều hơn một chuyến cũng là đáng.” Dương Tiễn cười hì hì nhìn Thẩm Ngạo, lập tức đáp ứng đối với yêu cầu của Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo trong lòng trộm vui mừng, nghe nói thư sinh ghi danh Hàn Lâm thi họa viện kia lại có mấy ngàn, muốn ghi danh cũng không phải chuyện dễ dàng, chính là xếp hàng, bổn thiếu gia cũng không biết phải xếp hạng tới khi nào, Dương công công đi giúp mình báo danh rất tốt, người này có mặt mũi, có thể đi cửa sau xen vào, đánh một tiếng, những học sĩ, người hầu kia không ngoan ngoãn điền thêm tên của mình vào sao?

Huống hồ... Huống hồ phí tổn báo danh một lần, Thẩm Ngạo nghe nói là mười quan, kỳ thật Hàn Lâm thi họa viện thu những số tiền này cũng không phải vơ vét của cải, khảo thi thư viện hoạ nghệ này khác với khoa cử tầm thường, khoa cử tầm thường cần phải lấy được danh ngạch ở quê hương, mới có thể vào kinh thành để thi, nhưng này thi họa viện, lại là tất cả mọi người có thể báo danh, bởi vậy, vì phòng ngừa có người không lý do đi ghi danh nhưng chỉ có tài viết chữ như gà bới, mới có cái cử động này.

Không thiếu được, khoản phí báo danh này, phải làm phiền Dương công công chi.

191. Chương 190: Mặt Ròng Giận Dữ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 190: mặt rồng giận dữ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Dương Tiễn và Thẩm Ngạo trò chuyện khí thế ngất trời tại bên ngoài các, Lương Thành đơn độc mặt mũi bầm dập lại hình bóng lẻ, trong lòng sinh ra rất nhiều hận ý, nhưng hiện tại thân ở trong cung, hấn coi như là lửa giận ngút trời, cũng không dám làm càn.

Dương Tiễn thấy sắc trời dần dần ảm đạm xuống, canh giờ đã là không còn sớm, chỉ sợ cái cửa cung này đã thực sự đóng chặt rồi, xem ra tối nay Thẩm Ngạo phải xuất cung, để người khác đi điều tra, cũng không biết hoàng thượng làm như thế nào, nghĩ đến đây, phía trước đã truyền vào kiến giá, nhưng mà không hề có một tiếng C-K-Í-T..T...T mở cửa, chỉ là, loại sự tình này hấn tự nhiên không dám phỉ báng, hoàng thượng đều có tâm tư của hoàng thượng, bản thân chỉ cần đi.

Trái lại, đôi mắt Thẩm Ngạo lại nhìn trái xem, phải nhìn, vuốt ve cột cung điện, trong lòng thổn thức một phen, hướng Dương Tiễn hỏi: “Dương công công, cái cây cột này là dán lá vàng sao? Làm sao ánh vàng rực rỡ đến như vậy, chắc chắc, nếu là gỡ xuống, chỉ sợ tính riêng một cây cột này có thể bán mấy trăm quan đó?”

Dương Tiễn thật sự im lặng, vội vàng nói: “Đây là sợi đồng, là đồng bạc.” Kỳ thật, lá vàng, đồng bạc, hấn sao có thể không phân rõ, chỉ là sắc trời ảm đạm, nhất thời nhìn lầm mà thôi.

Hơn nữa, trong lòng hấn, luôn cho rằng, nếu là hoàng gia, dán một chút lá vàng, đó cũng là sự tình theo lý thường, dán đồng bạc lên, cũng không bôi nhọ thân phận, chỉ là, ở thời đại này, giá đồng lại cực cao, cần biết trên đồng tiền thị trường, chính là dùng đồng đúc thành, đồng chính là tiền đó.

Thẩm Ngạo thật đáng tiếc mà hơi có chút khinh thường đối với cây cột, đứng lặng tại trên bậc Hán Bạch Ngọc, trong lòng cảm thán, hoàng đế lão nhân này lại có phần biết hưởng thụ, đợi bổn công tử phát tài, cũng phải từ từ đặt mua một tòa nhà, lấy trên mười cái lão bà, lại nuôi dưỡng vài con cạp con voi cái gì đó, để cho bổn công tử làm đại gia.

Miên man suy nghĩ một phen, bên trong rốt cục có tiếng âm truyền tới: “Vào đi!”

Dương Tiễn hiện ra vẻ kích động nói: “Thẩm công tử, Thẩm công tử, mau theo nô gia đi vào, quy củ yết kiến, người đều hiểu chứ?”, Thẩm Ngạo mờ mịt, nói thẳng: “Không hiểu!”

“Ai nha, xem ra nô gia đúng là đã quên cái chuyện trọng yếu này mất rồi.”, Dương Tiễn gấp đến độ giơ chân, đang muốn thô sơ giản lược dạy bảo hai câu cho Thẩm Ngạo, Lương Thành kia lại nhấc chân mở cửa ra vào, tiến vào phía trong nói: “Nô tài Lương Thành bái kiến hoàng thượng.”

Dương Tiễn thở dài, cái đình này, Lương thái giám thật sự là cực kỳ xảo trá, đây là cố ý không để cho nô gia có cơ hội mà, vội vàng thúc giục Thẩm Ngạo nói: “Không còn kịp rồi, theo nô gia đi vào thôi.”

Thẩm Ngạo xoắn bước đi vào, nguyên bản muốn thấy uy nghi Thiên gia, nhưng không ngờ hoàng đế kia vẫn là ngồi tại sau màn che giường rồng, trong lòng hơi có chút thất vọng, cũng vội vàng nói: “Đệ tử Thẩm Ngạo bái kiến hoàng thượng.”, lẽ nghi? Bà nội nó, Dương công công xem thường ta, dù sao Lương thái giám làm như thế nào, mình chính là học như thế đó, cái này gọi là lời nói và việc làm đều rất mẫu mực, Lương thái giám lúc này chính là người tốt, còn giúp chính mình một lần, quả nhiên không uổng phí công đánh hấn một trận.

“Ngẩng đầu lên.” Thanh âm phía sau màn che bình tĩnh như không, không nghe ra là vui mừng hay tức giận, một câu nói kia lại càng không biết nói về hướng ai.

Lương thái giám vội ngẩng đầu, không lâu, cái gương mặt xinh đẹp kia hôm nay đã là mặt mũi bầm dập, không nhìn kỹ, thật đúng là khó có thể nhận ra hấn.

Thẩm Ngạo có chút chột dạ rồi, cũng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng cái màn che kia, trong lòng không tự chủ được mà nghĩ, đặt tầng một màn che lụa mỏng, ta không nhìn thấy người, người hấn là có thể thấy rõ ta sao?

Phía sau màn che lại vang lên thanh âm uy nghiêm, chậm rãi nói: “Lương Thành, mặt của người làm sao vậy?”

Một câu nói kia nói ra, lại làm cho Thẩm Ngạo rất im lặng, thì ra tại phía sau màn che, người ta thật đúng là có thể thấy rõ mình và người bên ngoài.

Lương Thành vừa nghe Triệu Cát hỏi, lập tức liền thảm thiết khóc lên: “Hoàng thượng, người nên làm chủ vì nô tài, cái tên Thẩm Ngạo này tự xưng đánh nô tài, đánh vào trên người nô tài, lại càng không đếm xỉa uy nghiêm của bệ hạ, bệ hạ, người xem xem, cái mặt nô tài còn có máu ứ đọng trên người, đều là loạn thần tặc tử Thẩm Ngạo này gây nên,

ô ô, nô tài làm bạn bên cạnh bệ hạ, nào dám không hết lòng hết sức, thì ra tưởng rằng trèo lên gần bệ hạ, liền không người dám khi dễ nô tài, ai biết gặp Thẩm Ngạo ác tặc này, thấy nô tài liền nâng nắm tay quả đấm lên đánh, đang tại trước mặt rất đông đám vương công, đúng là không để cho bệ hạ một chút mặt mũi. Cầu cửa miệng nói, đánh chó phải ngó mặt chủ, cái tên ác tặc này tự xưng đánh nô tài, đâu để bệ hạ vào mắt?”

Một tiếng này toàn thanh âm than thở khóc lóc kể lể, quả nhiên là làm cho người nghe được chua xót trong lòng, Lương Thành vừa nói, còn dập đầu, một cái dập đầu này, trên trán lại có một khối lớn máu ứ đọng, cái gọi là tiên hạ thủ vi cường, Lương Thành há có thể ngu xuẩn, Thẩm Ngạo miệng lưỡi bén nhọn, cũng không thể để cho hấn nói chuyện giạt gân.

Thẩm Ngạo giờ phút này lại bó tay rồi, da mặt Lương thái giám lại dày hơn nhiều so với hấn, loại lắc đầu vẩy đuôi cầu xin này, đem mình so sánh là chó với chủ, tình cảm sâu đậm, hấn không học được, hôm nay xem ra thật đúng là phải gặp đối thủ.

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Bệ hạ minh xét, là Lương thái giám cản đệ tử trước, rất nhiều người ở phía trong công phủ đều nhìn thấy, không phải giả vờ.”

Một tiếng hừ lạnh truyền đến từ phía sau màn che, cũng không biết phát về hướng ai, thanh âm kia từ từ nói: “Hừ, những sự tình này, Trẫm mặc kệ, gọi các người đến, chỉ là muốn hỏi một sự kiện.”

Mặc kệ? Mồ hôi lạnh Lương Thành chảy ra, hoàng thượng nói những lời này là có ý gì?

Lương Thành tâm thần bất định, đang muốn nói chuyện, không ngờ Thẩm Ngạo miệng nhanh hơn, vội vàng nói: "Bệ hạ là muốn hỏi sự tình độc đan sao? Đệ tử có thể làm chứng, cái Kim Đan kia quả thật có độc, nếu không tin, có thể tìm một con chó vừa sinh ra để kiểm tra."

Hoàng thượng, Lương thái giám này bụng dạ khó lường, Kim Đan đã dâng lên cho hoàng thượng ăn, hẳn kê đơn, cho thuốc trong Kim Đan, hẳn dụng tâm hiểm ác, đã bị đệ tử phá án và bắt giam, đệ tử thân là giám sinh, chịu đủ quốc ân, đâu chịu để cho hoàng thượng bị cái tên thái giám chết bầm này giấu kín, cho nên chính là liều mạng đắc tội thái giám chết bầm này, cũng phải nói ra chân tướng.

Không ngờ cái tên thái giám chết bầm này thấy âm mưu bại lộ, liền bí quá hoá liều, cố ý vu oan đệ tử, nói là đệ tử muốn làm phản, còn không biết tìm ngự dẫn từ nơi nào ra, nói đây là đệ tử ăn trộm, hoàng thượng nhìn rõ mọi việc, đệ tử chỉ là một giám sinh nho nhỏ, muốn ngự dẫn làm cái gì? Mưu phản làm cái gì?"

Hắn bắn liên hồi, tựa như muốn nói ra tất cả mọi việc, bà nội nó, da mặt dày là Lương công công, bạn thân chỉ giảng đạo lý thôi, chỉ mong vị Huy Tông hoàng đế thanh danh hiển hách này là lấy đức thu phục người, nếu không mình sẽ phải ăn thua lỗ!

Sau màn che có người nói: "Trẫm không hỏi những việc này, người nói nhiều như vậy làm cái gì? Trẫm muốn hỏi chính là, người thật sự có thể trị tốt bệnh cho Ninh An Đế cơ?"

Liền hỏi một câu này? Thẩm Ngạo bó tay rồi, đầu óc hoàng đế có phải là nước vào rồi hay không, cái này nói rõ ràng là tránh nặng tìm nhẹ đây mà, chuyện độc đan lớn như vậy không hỏi, sự tình mình bị người vu hãm, hẳn cũng không hỏi, ngược lại chuyên môn hỏi chút ít chuyện bên cạnh nhánh cuối chẳng hề quan trọng.

Trong lòng oán thầm một phen, thành thành thật thật nói: "Có thể, chỉ cần không ăn cái độc đan kia, đệ tử có tám phần nắm chắc.", Đôi mắt Triệu Cát tránh lộ ra một tia nghi ngờ: "Chỉ có tám phần?", Thẩm Ngạo ngưng ngưng cười một tiếng, xụ mặt nói: "Đương nhiên không chỉ là tám phần, đệ tử đây là khiêm tốn thôi, khiêm tốn là gốc rễ để đệ tử đứng thẳng mà.", Lương Thành thiếu chút nữa muốn học máu, đến người còn biết khiêm tốn, thật sự là vô cùng vô sỉ.

Triệu Cát gật đầu gật đầu: "Tốt, bệnh Ninh An Đế cơ, liền giao cho người khám và chữa bệnh, nếu là trị tốt, Trẫm có phần thưởng nặng nề. Nhưng nếu là trị không hết, ha ha..." một tiếng cười này, rất ôn nhu, nhưng ở trong tai Thẩm Ngạo, lại có vẻ chói tai nói không nên lời, trong lòng không khỏi suy nghĩ: "Làm hoàng đế, ngay cả trừng phạt còn muốn lưu lại lo lắng trong lòng người, thật sự là không có phẩm chất."

Thẩm Ngạo nói: "Tuân chỉ, đệ tử chính là liều mạng, cũng phải trị hết bệnh cho Đế cơ.", trong lòng hắn lại nghĩ: "Hoàng đế này đã không hỏi qua độc đan, lại không hỏi qua ngự dẫn, chắc là muốn làm nhạt những sự tình này rồi mới xử lý, chỉ là như vậy cũng tốt, dù sao bạn thân không thiệt thòi, đánh cái tên thái giám chết bầm một này chầu, cũng coi như cho hắn giáo huấn."

Màn che rơi vào một hồi trầm mặc, lại làm cho hai người Thẩm Ngạo và Lương Thành ở phía dưới nhất thời cũng không dám nói tiếp nữa, trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ, sắc trời không còn sớm nữa, phải hỏi đã nói, theo như quy củ, mình có phải là nên cáo từ?

Lúc này, lại nghe phía sau màn hậu đột nhiên truyền ra một tiếng quát lớn: "Nhớ kỹ, đã chữa bệnh cho Đế cơ, liền ngoan ngoãn mà trị cho Trẫm, không cho phép nói hươu nói vượn tại trước mặt Đế cơ, lại càng không được hát dân từ!"

Đây là đang nói ta sao? Thẩm Ngạo nhìn quanh hai bên, còn giống như thật sự là nói mình, trong lòng muốn tranh luận, hẳn rất thuần khiết mà, nói hươu nói vượn quả thật có một chút, nhưng thứ dân từ này, hẳn nghe xong đều xấu hổ, cái gì « "thập bát mô" » , « "đem đầu tiên của thiếu nữ" » , « bay về phía giường người khác » những dân khúc này, hẳn tuyệt đối không hát còn những bài khác thì vô tư đi, chỉ là, những lời này đúng là vẫn còn ngánh tại phía trong cổ họng, cũng không nói ra được.

"Được rồi, hiện tại liền dẫn Thẩm Ngạo xuống dưới chẩn bệnh cho Đế cơ, gọi hắn kê thuốc, lại dẫn hắn xuất cung, Dương Tiễn, người theo hắn đi, nếu là hắn dám có cái gì tiến hành làm loạn, lập tức về bẩm báo.", Dương Tiễn lên tiếng, mang theo Thẩm Ngạo xám xịt, lập tức rời đi.

Triệu Cát chuyển hướng Ninh An Đế cơ, nói: “Ninh An, người từ sau điện đi ra ngoài, để cho cái tên Thẩm Ngạo kia trị liệu cho người.”

Sắc mặt xinh đẹp của Ninh An hồng lên, cúi thấp đầu không dám nhìn tới Triệu Cát, ừ một tiếng, liền rời đi.

Trong Văn Cảnh các, nền đỏ mềm rũ xuống, màn che bị Triệu Cát mở ra, trong không khí lâm vào tĩnh mịch trầm mặc, chỉ có Lương Thành hô hấp ồ ồ là thoáng có thể nghe, Lương Thành vụng trộm liếc nhìn Triệu Cát, cảm giác sắc mặt hắn cực kỳ đáng sợ, trong lòng có chút chột dạ, quỳ ra quỳ, ngay cả động cũng không dám động.

Triệu Cát cầm lấy một cây que, nhẹ nhàng kích thích nền đỏ, cái ánh nền kia tức thì bắt đầu chập chờn, trong các lúc sáng lúc tối, tiếp theo, hắn vứt cây que đi, chấp hai tay sau lưng, trên mặt mộc không biểu lộ, đột nhiên nói: “Ẩn Tương, cái ngự dân kia rốt cuộc là ai lấy đi khỏi nội cung.”

Một tiếng Ẩn Tương này, làm cho Lương Thành sợ tới mức mặt như màu đất, hồn lìa khỏi xác nói: “Bệ hạ, bệ hạ, nô tài biết sai rồi, nô tài...”, Triệu Cát chán ghét mà đưa tay lên: “Người không cần nói nữa, nếu muốn người không biết, trừ phi mình không làm, người tưởng Trẫm hồ đồ rồi sao?”

Lương Thành không dám nói nữa lời nói, nằm sấp mà lạnh run, yết hầu cũng khô cạn, không ngừng nức nở như đang khóc.

“Hừ, người nói xem, Trẫm nên xử lý người ra sao? Nói không nên lời? Có lẽ là lòng có áy náy? Ha ha...” Triệu Cát chậm rãi dạo bước đến trước người Lương Thành, từ trên cao nhìn xuống hắn, trong bộ dáng uy nghiêm đầy sát khí kia ẩn hàm vẻ khinh thường.

“Người nhớ kỹ, tất cả những thứ hiện tại của người đều là Trẫm đưa cho người, Trẫm chỉ cần nói một câu, là cướp đoạt được tất cả mọi thứ, chính người tự định giá, tự định giá, là muốn làm Ẩn Tương, hay ngoan ngoãn mà làm nô tài của Trẫm!” Triệu Cát dừng một chút, thẳng tắp mà nhìn chằm chằm vào Lương Thành hoảng sợ không thôi, lại nói: “Ngẩng đầu lên...”

Lương Thành khê rung động, ngẩng đầu lên, ngẩng đầu nhìn Triệu Cát nhìn trên cao xuống, cố gắng mà nặn đi ra một câu nói: “Nô tài đáng chết...”

Lương Thành lúc này, thật sao biến thành kẻ đáng thương, cái tư thái không ai bì nổi kia sớm đã tiêu tán vô tung vô ảnh.

Triệu Cát ung dung cười một tiếng, nói: “Người sẽ không chết, Trẫm còn muốn giữ người lại.”, ngữ khí của hắn lười biếng tới cực điểm, dường như đối với sự vật trước mắt đều đã chán ghét: “Tự người nhận thức đi, cơ hội chỉ có một lần, lại bỏ qua, Trẫm cũng không dưỡng gian được nữa.”, Lương Thành như được đại xá, vội vàng dập đầu nói: “Tạ long ân mệnh mong cuộn cuộn...”

Triệu Cát hừ lạnh một tiếng: “Trẫm nhìn người cũng mệt mỏi rồi, bên ngoài kho văn tự Duệ tư điện, để cho Dương Tiễn vad người đến xử lý. Còn có Thẩm Ngạo kia, không cho phép lại làm khó hắn, biết không?”

“Biết rõ... Biết rõ...”, Lương Thành thì thào nhớ kỹ, nhưng trong đôi mắt lại hiện lên một tia oán độc, thì ra chính mình thực sự bị tên Dương Tiễn kia ngáng chân.

.....

“Thẩm công tử, cái này là Cấu tứ các, là chỗ ở của Ninh An Đế cơ, người cứ ở đây, nô gia đi thông báo một tiếng trước.”

Dương Tiễn trực tiếp đi vào, cẩn thận từng li từng tí nói: “Đế cơ điện hạ, hoàng thượng có ý để cho Thẩm công tử tới chữa bệnh cho ngài.”

Ninh An Công Chúa trở lại nhanh hơn một bước so với bọn hắn, nàng đi ra từ phía sau, đoan trang mà ngồi ở trên giường êm, nói: “Truyền hắn vào đi.”

Thẩm Ngạo ở bên ngoài nghe được rõ ràng, không đợi Dương Tiễn đi ra ngoài gọi, liền bị kích động mà chạy vào, một điểm hình dạng ngự y đều không có, liền cao giọng nói: “Công Chúa... Không, Đế cơ điện

hạ, Thẩm Ngạo tự mình tiến đến, không cần phiên toái Dương công công, Dương công công chạy lên chạy xuống, quá cực khổ rồi.”

Ninh An thấy hần, đôi mắt dường như sáng hơn rất nhiều, nói: “Người vừa rồi bị mắng tại Văn Cảnh các sao?” Nàng biết rõ còn cố hỏi, đôi mắt tò mò đánh giá Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo xụ mặt nói: “Để cơ điện hạ, ta là tới xem bệnh, không thể hát dân từ cho người, cho nên, hiện tại người không nên nói chuyện cùng đệ tử, người vừa nói, đệ tử liền nghĩ ngợi tràn lan, không nhin được, lại muốn làm từ. Nhanh nằm xuống, đệ tử bắt mạch cho người trước.”

Ninh An bật cười, liền ngoan ngoãn nằm nửa người ở trên giường.

Thẩm Ngạo liền hỏi Dương Tiễn: “Dương công công, người nơi này có dây đỏ hay không?”

192. Chương 191: Danh Y (1 2)

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 191: Danh y (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Dương Tiễn nói: “Muốn dây đỏ làm cái gì?”, bộ dạng Thẩm Ngạo rất kinh ngạc nói: “Trong nội cung không phải nói lúc bắt mạch cho nữ quyền phải cách không bắt mạch sao? Chính là cần dùng dây đỏ quấn lấy tay nữ quyền để đo mạch đập, trong tay thầy thuốc không có chủng loại đó sao...?”, Dương Tiễn nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Nô gia chưa nghe nói qua. Như thế nào? Thẩm công tử sẽ dùng loại phương pháp bắt mạch này sao? Cái đó thì thật tốt, ta gọi người tìm dây đỏ, tránh để người đầu độc Đế cơ.”, Thẩm Ngạo vội vàng lắc đầu giống như con lật đật, hùng hồn nói: “Ta cũng sẽ không làm gì, chỉ là hỏi một chút thôi.”

Dương Tiễn gượng cười, ha ha không phản bác được.

Thẩm Ngạo đi đến trước giường, nhìn Ninh An Công Chúa nửa nằm ở trên giường, bộ ngực sữa phập phồng, trên mặt đẹp hàm chứa vẻ xấu hổ, cực kỳ động lòng người.

Chuyển cái găm đôn ngồi ở trước giường, Thẩm Ngạo lần đầu tiên làm thầy thuốc, chân tay nhất thời luống cuống, không biết ra tay từ nơi nào trước, cười cười về hướng Ninh An Công Chúa, hì hì nói: “Để cơ điện hạ, lúc thái y trong nội cung bắt mạch, có phải là phải để một tầng băng gạc che trên cổ tay của các người?”

Ninh An Công Chúa nhúu lông mày lại, trong lòng không nhin được ý nghĩ: “Bắt mạch thì cứ xem mạch, cho tới bây giờ chưa thấy người lải nhải nhiều như vậy.” Tiếp theo liền lắc đầu nói: “Ta chưa nghe nói qua.”

“À!” Thẩm Ngạo gật đầu, vậy là đã yên tâm, hần cười ha hả nói: “Kỳ thật ta cũng không có biện pháp, đệ tử hiểu y thuật khá thấp, đành phải khinh nhờn Ninh An Đế cơ điện hạ một lần nho nhỏ.”, vốn là một sự tình rất tự nhiên, đã bị bệnh, bắt mạch lại là sự tình bình thường, nhưng đi qua Thẩm Ngạo nói hươu nói vượn như vậy, giống như là người này thành tâm muốn chiếm tiện nghi, khuôn mặt Ninh An Công Chúa đỏ bừng, ủy khuất nói: “Ta... Ta không cần phải bắt mạch.”

Sắc mặt Thẩm Ngạo lập tức nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nói: “Không xem mạch bệnh có thể chữa bệnh được không? Người không phải muốn ca hát sao? Kiểm tra mạch, mới có thể chữa bệnh cho tốt, thân là người xem xét bệnh lý cho mọi người, đệ tử có trách nhiệm, có nghĩa vụ từ từ bắt mạch vì điện hạ.

Thẩm Ngạo không dám tự xưng là thầy thuốc, biến hóa nhanh chóng thành người xem xét bệnh lý cho mọi người, từ từ nhắm hai mắt nói: “Điện hạ, nếu không thì để đệ tử nhắm mắt lại rồi mới bắt mạch cho người, tránh để người khó xử.” Ngón tay sờ lên lên trán, ô, có chút không thích hợp, làm sao lại sờ đến tầng mặt

lụa, chỉ là, cái phía sau lớp lụa này lại rất mềm, rất thoải mái, có một loại cảm giác tràn đầy tình thương của mẹ.

Ninh An ho khan, khiếp nhược nói: “Thẩm công tử, Thẩm công tử, người đáp lộn chỗ rồi.”, Thẩm Ngạo mở mắt ra liếc một cái, đỏ mồ hôi, có chút xấu hổ, rõ ràng khoác lên trên bộ ngực sữa của Ninh An, khó trách có độ co giãn như vậy, sờ tới sờ lui thư thái như vậy, Thẩm Ngạo tranh thủ thời gian bóp vài cái rồi mới nói xin lỗi: “Sai lầm, sai lầm.”

Lần này không thể nhắm mắt lại nữa được rồi, ngón tay nhẹ nhàng véo nhẹ lấy cổ tay Ninh An, cảm thụ được mạch đập hô hấp của nàng.

Dương Tiễn nhìn vào trong mắt, dốc sức liều mạng ho khan, đối với Thẩm Ngạo này thật sự là không còn lời nào để nói, làm như không trông thấy cái gì, quay đầu sang chỗ khác.

Thẩm Ngạo đóng mắt lại, tay kia sờ lên cằm, rất có một bộ khí độ danh y, kỳ thật, cái kiểm tra mạch này chỉ là mách lới, danh y trên TV không đều bắt mạch sao? Nếu không bắt mạch, liền có vẻ không chuyên nghiệp. Kỳ thật, đối với một chuyên này, hẳn thật sự là dốt đặc cán mai, chỉ có thể lừa gạt trước rồi nói sau.

Ninh An mắc cỡ đỏ mặt nói: “Thẩm Ngạo, hình như phương pháp bắt mạch của người không đúng.”

Thẩm Ngạo giương mắt lên: “Không đúng? Vậy như thế nào mới đúng?”

Ninh An nói: “Người nên đem ngón trỏ nhẹ nhàng khoác lên trên cổ tay của ta, không cần phải ra sức, làm như vậy, mạch sẽ loạn, thái y mỗi ngày đều đến bắt mạch cho ta, ta xem bọn họ đều là làm như vậy.”

Mặt Thẩm Ngạo đỏ lên, nghiêm mặt nói: “Ta và bọn họ khác nhau, phương pháp bắt mạch bất đồng, đây là bí phương độc nhất vô nhị của ta.” Kỳ thật hẳn rất hư hỏng, bệnh lâu thành bác sĩ, đạo lý này quả thật không tệ, trình độ y học của tiểu nha đầu rõ ràng đã cao hơn so với ta, có lẽ là nên cẩn thận thì tốt hơn.

Kỳ thật không cần bắt mạch, Thẩm Ngạo từ lâu biết rõ chứng bệnh của nàng, thì ra chỉ là viêm cổ họng cấp tính, bởi vì lúc ấy ăn Kim Đan vào, các ngự y tiến đến bắt mạch, mạch tự nhiên hỗn loạn, hơn nữa ăn Kim Đan vào, bệnh trạng do độc và cổ họng cùng kết hợp với nhau, các ngự y dù có bốn sự thông thiên, cũng không thể chẩn đoán chính xác, kết quả là, Kim Đan ăn vào, các ngự y không dám dùng được, hơn phân nửa là có kiểm chút ít thuốc bổ không tổn thương không tác dụng ra, dù sao cũng chỉ cần người ăn không chết, có thể lừa gạt qua được.

Kết quả, một tiểu bệnh nho nhỏ bình thường, chậm rãi biến thành mãn tính, càng ngày càng nghiêm trọng, thế cho nên sắp ho khan đến tình trạng hít thở không thông.

Giữ mạch, Thẩm Ngạo hòa ái mà vỗ vỗ cánh tay Ninh An. nói: “Người đây là bị bệnh yết hầu, chỉ là không sao, ăn được thuốc của đệ tử, qua đăm ba tháng liền hoàn toàn tốt rồi.”

Hắn hướng Dương Tiễn nói: “Dương công công, cầm giấy bút đến đây, ta tới kê đơn thuốc.”, Dương Tiễn thấy Thẩm Ngạo chắc chắn như thế, mặt mày hớn hở nói: “Được rồi.” Tiếp theo vội vàng đi gọi người cầm giấy và bút mực tới, cười ha hả nói: “Thẩm Ngạo, nếu là thực sự trị tốt cho Đế cơ, nô gia tin người sẽ có chỗ tốt cực lớn.”

Thẩm Ngạo rất thuần khiết nói: “Hắn là đệ hạ muốn cho ta làm phò mã?”, hỏi ra một câu này, trên mặt có chút ít đỏ lên, lỗi rồi, lỗi rồi, lại quên Công Chúa cũng ở một bên.

Dương Tiễn thấy hắn lại nói hươu nói vượn, không dám nói cùng hắn nữa, ngượng ngùng cười một tiếng: “Người có lẽ là nhanh ghi đơn thuốc đi.”

Thẩm Ngạo vụng trộm liếc Ninh An Công Chúa, thấy nàng cố ý đem mặt hướng vào vách tường, hai vai run nhè nhẹ, chắc là đang thẹn thùng.

Thẩm Ngạo không khỏi cảm thấy Công Chúa này cũng không phải tệ, tính tình rất tốt, ở trong ấn tượng của Thẩm Ngạo, Công Chúa nên là người rất điều ngoa mới đúng.

Cầm bút ra viết lung tung chút ít đơn thuốc, phần lớn đều là dược vật bồi bổ yết hầu thanh lọc phổi, liền đặt bút xuống, nói: “Tốt rồi, chiếu theo đơn thuốc của ta, mỗi ngày uống ba lượt, nếu là lại ho khan, ta lại

đến xem.”

Nói xong, Thẩm Ngạo liền hướng Ninh An nói: “Điện hạ, đệ tử cáo từ.”

Ninh An ngoái đầu nhìn lại, trước mắt đỏ bừng, mở miệng nói: “Người muốn đi sao?”

Thẩm Ngạo hờ hết trong lòng, ta cũng muốn ở tại đây đó, chỉ là nhớ tới một câu cảnh cáo không cho phép hát dân từ kia của hoàng đế, liền rụt rụt cổ, mỉm cười nói: “Sắc trời đã trễ như vậy, nếu ta không đi, chỉ sợ không còn kịp rồi. Điện hạ, người từ từ mà nghỉ dưỡng, không cần phải quá vất vả cố gắng, nếu là có cơ hội, ta còn sẽ đến.”

Một đêm này cứ như thế trôi qua, cửa ải cuối năm từ từ qua đi, bị rất nhiều sự tình thoáng cái phá hủy, Thẩm Ngạo chính là ban đêm đi ra khỏi thành cung, trở lại trong phủ, đi báo bình an cùng Công gia, phu nhân trước, lúc này mới trở về phòng đi ngủ.

Ngày thứ hai tỉnh lại, từ phía đông, ở phía trong đường phố rung động tiếng pháo keng keng, trong gió tuyết, đưa trẻ trên đường tán loạn bốn phía, gặp được nhà ai trong nhà có người, liền sôi nổi đi tới cửa mà nói chút ít lời nói vui mừng, các chủ nhân lúc này luôn rất hào phóng, đưa ra các loại điểm tâm, kẹo để tặng cho chúng.

Không Định, Không Tĩnh, hai tên hòa thượng mang theo chú tiểu Thích Tiểu Hổ kia đi tới, vừa đến lễ mừng năm mới, vạn nghiệp đều dừng, ngược lại, công việc của các hòa thượng lu bù lên, đại gia đình, luôn muốn mời một ít tăng nhân đến niệm vài câu kinh văn, bảo vệ năm nay bình an, hai người niệm kinh, liền đến trong phòng Thẩm Ngạo ngồi, đều đề cập sự tình khảo thi nghệ thuật, nói là dùng tài nghệ thi họa của Thẩm Ngạo, tiến sĩ đã là nhất định.

Thích Tiểu Hổ kia chính là lệch cái đầu ra, quán quít lấy Thẩm Ngạo bắt gấp máy bay cho hắn, tâm tình Thẩm Ngạo cũng cởi mở, cùng chú tiểu này diên một hồi, hai người Không Định, Không Tĩnh lại không đi trách cứ tiểu đồ đệ, hồ đồ một hồi, ba người mới bịn rịn chia tay cùng Thẩm Ngạo, nhắc nhở Thẩm Ngạo nhất định phải đi đến trong chùa ngồi một chút, Thẩm Ngạo tự nhiên đồng ý, vuốt đầu trơn bóng của Thích Tiểu Hổ, cười ha ha nói: “Lần tiếp theo sẽ cho người chút ít đồ thú vị.”

Thích Tiểu Hổ chấp tay trước ngực, trừng mắt nhìn Thẩm Ngạo nói: “Người gạt người, lần trước người nói muốn đưa cho ta mút quả, trọn vẹn qua mấy tháng rồi cũng không có.”

Thẩm Ngạo xụ mặt: “Cái thời tiết này, ta đi nơi nào tìm mút quả cho người, người bán mút quả đều về nhà đoàn tụ rồi, không phải cho người nhiều điểm tâm như vậy để ăn sao?”

Thích Tiểu Hổ lệch cái đầu ra, giống như cảm thấy có lý, liền nói: “Vậy người mau đến chùa chơi với ta.”

Đuổi chú tiểu này đi, Thẩm Ngạo lại thừa cơ đi Thúy Nhã Sơn Phòng một chuyến, đến Thúy Nhã Sơn Phòng, tất nhiên là nói chút ít lời nói may mắn, lôi kéo Xuân nhi đến chỗ hẻo lánh, tình ta người đậm đặc một phen, chỉ tiếc ở phía trong trong đầu Xuân nhi đều là sự tình buồn bán và ghi sổ sách, nói là năm nay đã lợi nhuận không ít, sang năm lại tìm kiếm mấy nhà nhánh tại các nơi, còn có sự tình thuê nhân công,

hắn không cần phải vì tình cảnh trước mắt của Thì Hoa Quán mà lo lắng, chính mình đã có phương pháp an toàn vân vân....

Đáng nhắc tới chính là, số lần tiểu quận chúa kia đến công phủ cũng quá nhiều rồi, từ khi biết Thẩm Ngạo chính là họa sĩ ở phía trong công phủ, tuy có chút ít câu nệ, nhưng Thẩm Ngạo trong mắt Triệu Tím Hành dường như thay đổi một người khác, ánh mắt xem Thẩm Ngạo cũng bất đồng, năm lần bảy lượt đến luận bàn chút ít kỹ năng vẽ, có một lần lại đưa Thẩm Ngạo đi chơi.

Thẩm Ngạo đối với tiểu quận chúa, là tuyệt đối không có ý đồ làm loạn gì, chỉ là nghe nói trong vương phủ nuôi tiên hạc, liền muốn đi xem. Tiến vào phủ nhà Triệu Tím Hành, Thẩm Ngạo bắt đầu còn có chút tâm thần bất định, về sau đơn giản thả lỏng, vào hậu viên, đúng là bắt gặp Vương phi, Vương phi thấy hắn liền không nói gì thêm, chỉ là mỉm cười hỏi hắn chút ít sự tình phu nhân, liền dẫn theo người rời khỏi.

194. Chương 192: Cầu Hôn.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 192: Cầu hôn.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Tím Hành và Thẩm Ngạo đến thăm hạc, đám hạc kia quả nhiên nguyên một đám ưu nhã phiêu nhiên, nguyên một đám gương cánh muốn bay, vô vùng thanh lệ.

“Ta đi cầm giấy và bút mực, Thẩm công tử, người nhanh vẽ tranh... . .”

Thẩm Ngạo giờ mới hiểu được mục đích của Triệu Tím Hành, nhất thời dở khóc dở cười.

Từ trong vương phủ đi ra, Thẩm Ngạo mới biết mình bị hung hăng bóc lột, ngăn ngừa ba canh giờ, đã bị nha đầu chết tiệt kia buộc phải vẽ hai bức họa, tranh tự nhiên là bị tiểu nha đầu tịch thu, Thẩm Ngạo này lại bị đuổi ra ngoài, nhìn qua trên không, tuyết bỗng nhiên rơi xuống nhiều như là lông ngỗng nhẹ bay, bay lả tả trên đầu hắn, giày dưới chân Thẩm Ngạo run lẩy bẩy, trong lòng cười khổ, bốn công tử có lẽ là không đủ vô sỉ, đúng là bị một tiểu nha đầu bắt nạt.

Trên đường phố vắng tanh, tuyết rơi nhiều khắp, rất có một phen tư vị khác, đường đi quanh quẽ, nhưng lại dần dần quen thuộc, lại để cho Thẩm Ngạo thoáng cái đã quên xa hoa truy lạc kiếp trước, gió lạnh thổi qua mặt, lại làm cho Thẩm Ngạo giật mình, thấp giọng nỉ non một câu: “Lâm Thịnh Hành dắt quần áo, hỏi oan gia bao lâu trở về? Phải về chỉ đợi đào hoa, hoa đào xuất hiện. Một chén rượu đưa vào tâm can, hai đầu gối quỳ gối trước mặt Lâm Hành dặn dò, dặn dò ngàn lần: lúc gặp cầu nhờ xuống ngựa, lúc đi qua không cần thiết tranh giành trước, . . .”

Hát ca khúc này, bước chân vui sướng đi tới, xa xa chợt có tiếng pháo truyền ra, gặp được mấy người đi đường, bởi vì là tiết xuân, hai bên đều nói chuyện, một tiếng sang năm tuổi mới bình an. Dọc theo con đường này, tuyết rơi nhiều, làm mặt Thẩm Ngạo đều đông lạnh đến đỏ.

Vượt qua góc đường, trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ, nơi này cách sân Đường đại nhân cũng không phải xa, có phải là nên đi bái phỏng thoáng một tý, đang suy nghĩ, xa xa có một người giơ cây dù đi từ sau tới, chân chờ kêu một tiếng: “Thẩm công tử.”

Thẩm Ngạo ngoái đầu nhìn lại, người phía dưới cây dù này vô cùng quen mặt, lại gần chút ít, rốt cục nhớ ra là ai, thì ra là Đường tiểu thư: “Đường tiểu thư tốt.”

Đường tiểu thư giờ cây dù, cánh tay còn lại vác lấy hộp cơm, từ từ đến gần, Đường tiểu thư tướng mạo xinh đẹp, màu da trắng nõn, đừng nói nơi đây hẳn hữu người xinh đẹp như thế, cho dù Giang Nam cũng cực kỳ ít có.

Nàng mặc một bộ áo da gấm xanh lá mạ, nhan sắc thật là tươi đẹp, nhưng ở phía dưới dung nhan nàng chiếu rọi, gấm vóc sáng lạn cũng đã có vẻ ảm đạm không màu, trong gió tuyết, hơi có chút yếu đuối, trên gương mặt không biết là bị băng tuyết đông lạnh mà có chút ửng đỏ, hay là gặp Thấm Ngạo mà sinh ra màu hồng xinh đẹp.

“Đường tiểu thư đi tới chỗ nào vậy?”

Đường Mạt Nhi giận dữ nói: “Gió tuyết như vậy, ngay cả cái áo và cây dù cũng không mang theo, không sợ bị lạnh sao? Cha ta hôm nay đi Quốc Tử Giám ngồi trực, ta mới vừa đi đưa chút ít đồ ăn cho hần.”

Thì ra Quốc Tử Giám chính là tại ngày nghỉ cũng cần người trấn thủ, Thấm Ngạo cười hì hì nói: “Đại nhân rất vất vả, cũng là làm phiền hà Đường tiểu thư.” Trong lòng thổn thức, nếu là người khác, chính là thanh lưu một nho nhỏ, chỉ sợ cũng có nha đầu quý phủ đưa cơm và thức ăn, nếu không được, cùng lắm thì đến một quán hàng gọi chút ít đồ ăn là được, vị Đường đại nhân này thật đúng là rất nghèo.

Đường Mạt Nhi cả giận nói: “Lại gần đây, chớ để gặp lạnh, gia phụ nghe nói người báo danh khảo thi nghệ thuật, thật cao hứng, nói muốn để người khắc phục khó khăn cho Quốc Tử Giám.”

Thấm Ngạo ngoan ngoãn trốn đến cây dù, hai người cùng trú, mập mờ nói không nên lời, niên kỷ Đường tiểu thư có vẻ lớn hơn một ít, lại có một loại vẻ đẹp đoan trang thành thực, đôi mắt như một làn thu thủy, cũng không có vẻ xấu hổ, không biết có phải là do đông lạnh đến đỏ kia che dấu ý xấu hổ hay không.

Tại bên người Đường Mạt Nhi, Thấm Ngạo phảng phất thành tiểu đệ đệ, trong lòng cảm thán, phát dục có chút chậm rồi, thấy thế nào cũng không cao bằng Đường Mạt Nhi. Vừa so sánh, liền có chút chột dạ rồi, Đường Mạt Nhi vốn là không thấp, trong nữ tử xem như loại hình hạc giữa bầy gà, nhìn từ phía dưới chỉ ít khoảng chừng cao một mét sáu tám gì đó, hơn nữa vén tóc mai lên, đỏ mỗ hời, thân thể một mét bảy của Thấm Ngạo liền có vẻ có chút thẹn thùng.

“Thần tiên ơi, hãy để cho bốn công tử lần thứ hai phát dục đi.” Lặng lẽ cầu nguyện trong tâm, cùng Đường Mạt Nhi giẫm tuyết mà đi.

Đường Mạt Nhi nói: “Vừa rồi người đang ở đây hát ca khúc gì vậy?”

“Ừm?” Thấm Ngạo lấy lại tinh thần, lập tức nhớ tới vừa rồi mình quả thật là hát ca khúc, nhưng thời điểm hát ca khúc, giống như đã qua không ít thời điểm, trong lòng nghĩ: “Hẳn là Đường tiểu thư này một mực ở phía sau mình, thẳng đến vừa rồi mới cố lấy dũng khí đi lên sao?” Cười ha hả nói: “Cái khúc này gọi La Giang oán, rất êm tai, Mạt Nhi tỷ tỷ muốn nghe hay không?”

Hần là người có cái miệng ba hoa, vừa rồi còn gọi Đường tiểu thư, hiện tại hai người đi cùng nhau, liền sửa lại xưng hô, gọi Mạt Nhi tỷ tỷ.

Đường Mạt Nhi nói: “Ca khúc có chút thô lương, gần sang năm mới, có lẽ là không cần phải hát.

Thấm Ngạo cười ha ha nói: “Đi, ta lại thiếu chút nữa đã quên rồi, lễ mừng năm mới hát cái ca khúc này thật là lỗi thời.”

Đường Mạt Nhi mím môi, rồi lại cùng Thấm Ngạo lâm vào trầm mặc, trên đường phố vắng vẻ, hai người đồng hành bước chậm trong trời đất, lại hơi có chút tư vị tiểu tình lữ. Thấm Ngạo đột nhiên mỉm cười nói: “Mạt Nhi tỷ tỷ, người hiện tại đang suy nghĩ cái gì?”

Đường Mạt Nhi cắn môi, nói: “Ta suy nghĩ, tuyết lớn như vậy, có một ngóc tử mạo hiểm hát ca khúc ở phía trong tuyết.”

Ngóc tử hát ca khúc? Thấm Ngạo xấu hổ, cái này giống như chính là đang mắng mình, vội vàng cười nói: “Mạt Nhi tỷ tỷ biết rõ ta đang suy nghĩ gì sao?”

Đường Mạt Nhi thấy bộ dáng hần cười đến rất quỷ dị, lắc đầu nói: “Không muốn biết.”

Nàng không nghe, Thắm Ngạo càng muốn nói, nói: “Ta suy nghĩ, ở phía trong tuyết lớn như vậy, một kẻ ngu mạo hiểm hát ca khúc ở phía trong tuyết, phía sau lại có một tiểu thư đáng vẻ thướt tha mềm mại, chống cây dù nhí nhắm mắt theo đuôi, trường hợp như vậy, thật sự là quá vứt bỏ ý thơ rồi, trở lại quý phủ, ta muốn bắt đầu vẽ lại, để đến trong phòng ngủ của ta.”

Đường Mạt Nhi nổi giận nói: “Người nói vậy, ai nhắm mắt theo đuôi, đi theo đằng sau góc tử?”

Thắm Ngạo chỉ cười cười, rất nghiêm túc nhìn qua Đường Mạt Nhi gò má hồng nói: “Mạt Nhi tỷ tỷ, người thật đẹp, nhất là tại đây, trong đồng tuyết, tựa như tiên tử đi ra từ trong tuyết trắng.”

Đường Mạt Nhi liền không mở miệng được nữa rồi, thần sắc hơi có bối rối nói: “Nhà của ta ở kia, đã tới rồi, người muốn đi ngồi một chút hay không?”

Thắm Ngạo trông về phía xa, quả nhiên cách đó không xa, hình dáng đình viện Đường gia hiện ra, ở trong gió tuyết, có vẻ cực kỳ yên tĩnh.

Đường Mạt Nhi nhú mày nói: “Hôm nay không biết khách nhân nào đến nữa.”

Thắm Ngạo nghe nàng vừa nói, nhìn kỹ, cửa ra vào đình viện kia, đúng là hai chiếc xe ngựa dừng lại, tuyết đọng bao trùm tại trần xe và trên kiệu rạp, hiển nhiên đã đến từ lâu.

Hai người cùng nhau đi qua, Đường Mạt Nhi mở cửa sân, ra liền nghe được trong sương phòng nhỏ kia, có tiếng nói: “Đường tiểu thư tuổi tác không nhỏ, Triệu công tử chúng ta cũng chưa lập gia đình, hai người này tất nhiên là ông trời tác hợp cho, cái việc hôn nhân này, còn có cái gì không đồng ý, Đường phu nhân, người mà lại hãy nghe ta nói, gia thế Triệu công tử, phu nhân cũng biết, một mối hôn sự tốt như vậy, Đường phu nhân còn có cái gì bất mãn. Còn nữa, Đường tiểu thư tâm cao khí ngạo, tài văn chương là có, nhưng là Triệu công tử chúng ta cũng không kém, tài học cũng là nhất đẳng, phu nhân, người chỉ cần gạt đầu, lễ hỏi chúng ta đều đã chuẩn bị tốt, chắc chắn là không bôi nhọ Đường đại nhân.”

Tiếp theo chính là thanh âm Đường phu nhân hơi có động tâm: “Chuyện này ta tất nhiên là không có gì để nói, chỉ là còn cần thương nghị cùng Đường đại nhân, tiểu nữ một phen.”

Cái bà mối kia tựa như người còn muốn lên tiếng. Trong sân, trên mặt Đường Mạt Nhi đã thất sắc, ngay cả hộp cơm cũng thiếu chút nữa vứt xuống, bước nhanh vào phòng, trong miệng kêu một tiếng: “Mẹ, ta đã trở về.” Thanh âm này giống như cực lực đè nén kích động của mình xuống.

Thắm Ngạo vội vàng đuổi đi lên, vào nhà xem xét, người nơi này thật không ít, một người mặc áo hoa cảnh pháp phối, hình như là bà mối, mấy người bên cạnh, cũng không rõ người nào mới là Triệu công tử, mỉm cười hành lễ về hướng Đường phu nhân nói: “Đệ tử Thắm Ngạo bái kiến sư mẫu.”

195. Chương 193: Triệu Công Tử Là Triệu Đại Gia

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 193: Triệu công tử là Triệu đại gia

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đường phu nhân ngày thường lơ lửng bình thường, ăn mặc quần tằm thường, đã có vài phần hung hãn, lại mang theo vài phần mộc mạc, một thân thể vô cùng nhanh nhẹn, cái tay kia hất lên, vội vàng đỡ lấy Thắm Ngạo đang muốn bái, nói: “Miễn lễ, miễn lễ, học sinh mà, gọi sư nương là được, mau đứng lên.”

Thắm Ngạo khẽ mỉm cười nói: “Đệ tử lần đầu tiên thấy sư mẫu, cũng nên trịnh trọng một ít.” Nói những lời này, liền kéo gần quan hệ cùng Đường phu nhân.

Đường phu nhân thấy hần tao nhã, nào biết đâu rằng tiểu tử này ngay tại trước đây không lâu còn hung hăng hung hãn đánh người, lại có chút ưa thích, cao thấp dò xét hần, tuy Thẩm Ngạo không cao lớn, nhưng màu da trắng, lông mày như khắc, mắt tinh, khóe miệng hơi khẽ mím môi, toàn thân thông dong hữu lễ, liền vui vẻ rạo rực nói: “Người tới gặp tướng công ta đây sao, hôm nay hần trong coi ở phía trong Quốc Tử Giám, chỉ sợ nhất thời không về được, người ngồi xuống trước, ta bảo tiểu nữ châm trà cho người, không biết người tên là gì?”

Thẩm Ngạo ha ha cười nói: “Đệ tử gọi là Thẩm Ngạo.”

Đường phu nhân vừa nghe, lập tức nở nụ cười: “Thì ra người chính là Thẩm Ngạo? Lão Đường Nghiêm đã nhắc tới người, nói người là đại tài tử ở phía trong Quốc Tử Giám, nhanh, nhanh ngồi xuống, Mạt Nhi, đi châm trà.”

Mạt Nhi lên tiếng, lại bị bà mồi kia gọi lại: “Người chính là Đường tiểu thư? Ai nha nha, thật sự là quốc sắc thiên hương, thật sự rất thanh tú rồi, khó trách Triệu công tử thích người. Đến, đến đây, không vội châm trà, có một việc vui cực lớn, lão thân muốn nói ra cùng với người.”

“Đường tiểu thư, thực không dối gạt người, Triệu công tử đã để cho lão thân đến, là tới cầu hôn, Triệu công tử tài học hơn người, gia cảnh cũng là vô cùng tốt, tổ phụ còn từng đã làm Ngự Sử trung thừa, quan cao như vậy, nô tài trong nhà cũng có trăm người, Đường tiểu thư chỉ cần gật gật đầu, khách nhân đến còn cần tự mình đi châm trà sao? Kêu gọi một tiếng, đều có vô số người cống hiến sức lực vì ngài. Đường tiểu thư, lão thân cũng là nữ nhân, vị hôn phu tốt như vậy, ở phía trong cái thành Biện Kinh này chính là đốt đèn lồng cũng không tìm được ...”

Đường Mạt Nhi nói: “Hần tốt như vậy, vì cái gì người không lấy hần?” Đường Mạt Nhi cảm thấy một câu nói kia nói có chút quá mức, nàng vừa dứt lời, vội vàng cầm váy xoay người đi châm trà.

Bà mồi thoáng cái đã bị nghẹn ở cổ, ngượng ngùng cười nói: “Lão thân nào có phúc phận như vậy!”

Trong lòng biết Đường Mạt Nhi là không nói thông rồi, mùi thuốc súng quá nồng, liền tìm Đường phu nhân nói: “Đường phu nhân, cô nương nhà của người đã sắp qua tuổi song thập đi à nha, niên kỷ như vậy, còn có thể đợi sao? Đợi lát nữa, hoàng hoa khuê nữ biến thành gái lỡ, tương lai còn gả đi ra ngoài thế nào?”

Lão thân là người từng trải, chuyện như vậy thấy rất nhiều, rất nhiều cô nương ngay từ đầu đều không lo, cười ngửa xem hoa, trái kén phải kén, muốn chọn một lang quân như ý, cha mẹ bên kia lại không thúc giục, kết quả như thế nào? Kết quả chỉ có xoắn tóc xanh đi vào trong miếu đầu ăn cơm chay, chính là muốn gả, đó cũng là bà nương nguyên lành tìm cái chết mất rồi, toàn là làm qua loa. Phu nhân, vết xe đổ đó, người cần phải hiểu rõ.”

Bà mồi nói lời này, lại nói đến trong tâm khảm Đường phu nhân, Đường Mạt Nhi vừa mới mang theo ấm trà từ sau mái hiên tới, nhưng lại mím môi không nói lời nào, gọi Thẩm Ngạo ngồi xuống, đơn độc châm trà rót nước cho Thẩm Ngạo, nàng liếc Thẩm Ngạo, thấy hần nhiều hứng thú mà đánh giá cái bà mồi này, cố ý trừng mắt liếc Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo thấy bà mồi này rất thú vị, cuối cùng cũng có một người đồng hành với hần, ít nhất song phương có một điểm giống nhau, đều là múa mép khua môi để làm việc.

Bị Đường Mạt Nhi trừng mắt nhìn, Thẩm Ngạo liền không đi đánh giá bà mồi nữa rồi, choáng, người trừng mắt ta, ta không biết trừng mắt nhìn người sao? Đôi mắt liền nhìn thẳng vào Đường Mạt Nhi.

Đường Mạt Nhi đầu chúc kiến qua người vô sỉ như vậy, một người nam tử trừng thẳng mắt nhìn nàng, lập tức quay mặt đi, nói với bà mồi: “Cái việc hôn nhân này, ta sẽ không đáp ứng, các người đi mau, đem mấy cái gì đó các người mang đến đi đi.”

Bà mồi cười ha hả, không để ý tới Đường Mạt Nhi, tiếp tục nói với Đường phu nhân: “Đường phu nhân, cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, cái việc hôn nhân này, còn phải nhờ người tới quyết định mới được.” Đường phu nhân ngược lại hơi có chút động tâm rồi, chính đang lúc trù trừ, không ngờ Thẩm Ngạo nói: “Ồ? Triệu công tử? Chẳng lẽ là người ở thành đông, chính là Triệu Chi Long kia?”

Đối với người này, Thẩm Ngạo có ấn tượng, cái gì tổ phụ đã làm Ngự Sử trung thừa, cái rắm, chính là một Ngự Sử mà thôi, người này rõ ràng còn là công tử? Bái kiến một công tử mang bó râu mép to, da mặt nhẵn

giống như bánh xốp sao? Về phần cái gì tài học, Thẩm Ngạo lại càng rất rõ ràng, người này thường xuyên lẫn lộn đến Thụy Nhã Sơn Phòng uống trà, thơ cũng làm qua hai ba bài, học vấn là có, nhưng nói là V.I.P nhất, càng chẳng khác gì nói hươu nói vượn, thì ra là trình độ tú tài mà thôi.

Bà mối vừa nghe, mỉm cười nói: “Như thế nào, vị công tử này cũng đã được nghe nói Triệu công tử?”

Thẩm Ngạo gật đầu nói: “Đúng vậy, đúng vậy, ta nghe nói qua Triệu đại gia này, nhân phẩm không tệ, học vấn cũng rất tốt, gia cảnh lại càng nhất đẳng, đây đúng là một việc hôn nhân tốt.”

“Triệu đại gia?” Đường phu nhân nhất thời ngậm ngẫn cả người, nói: “Cái gì Triệu đại gia?”

Thẩm Ngạo nói: “Phu nhân không biết sao? Triệu Chi Long Triệu công tử năm đã ngoài tuổi thanh niên rồi, để cho ta suy nghĩ, à, tuổi tác thì ra là khoảng chừng bốn mươi gì đó, chỉ là cái này cũng không có gì, đính hôn, chính là học vấn và phẩm hạnh làm chính, tuổi cái gì cũng không thể tính chung.”

Đường phu nhân vừa nghe, lập tức không vui rồi, mà Đường Mạt Nhi không biết là tức giận, hay là khổ sở, nước mắt sắp chảy ra, trừng mắt nói với bà mối kia: “Ta không lấy chồng, không lấy chồng, tình nguyện xuống tóc cũng không gả.”

Bà mối trừng Thẩm Ngạo liếc, người này quá âm hiểm rồi, tuổi còn nhỏ, há miệng như thế nào lại độc như vậy, vội vàng nói: “Triệu công tử nào có bốn mươi, cũng chỉ là đầu 30 dít chơi vơi mà thôi, có vẻ già rồi một ít, lão luyện thành thực đó, phu nhân...”

Đường phu nhân cả giận nói: “Con gái nhà của ta cho dù kém cỏi, cũng không đến mức gả cho người như vậy, Đường gia ta cho dù bần cùng, dầu gì cũng là viên chức, đi đi, đi đi...”

Bà mối thấy bộ dáng Đường phu nhân như thế này, trong lòng hận thấu Thẩm Ngạo, đành phải nói: “Cái kia, lão thân lần sau lại đến.” Liền bấu môi về phía mấy gã sai vặt, người và vật liên can cùng nhau rời đi.

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, liếc Đường Mạt Nhi hai mắt dăm lệ, trong lòng biết chỗ khó xử của nàng, thân là tài nữ, cây cao ít người hoa, niên kỷ lại cũng không nhỏ, lại không tìm được lang quân như ý, bị Triệu công tử gì đó mời cái bà mối đến nhục nhã, chỉ sợ tâm tình lúc này cực kỳ kém.

Thẩm Ngạo cười ha hả nói: “Đường tiểu thư mị lực ghê gớm thật, không nói tiểu lang quân ở phía trong thành Biện Kinh, chính là các đại gia cũng đều mong mỏi kết thân như thế. Đường phu nhân, việc cầu hôn này, chỉ sợ đã đập nát cánh cửa rồi?”

Ai nha nha, đệ tử suy nghĩ, Đường phu nhân lúc trước, nhất định là đại mỹ nhân, nếu không làm sao sinh ra con gái ngày thường xuất chúng như thế.”

Những lời này trước là cố ý nói ra thân nhân cao sang, liền làm giảm bớt tủ nhục vì Triệu đại gia kia muốn ăn cỏ non, sau đó là một vài câu khoe Đường Mạt Nhi mỹ mạo, thuận đường ngay cả Đường phu nhân cũng nâng lên cùng một chỗ.

Đường phu nhân lập tức mừng rỡ vui vẻ, nói: “Đúng như thế, năm đó, thời điểm ta còn chưa lấy chồng, tất nhiên là hoa nhường nguyệt thẹn, không phải sư mẫu khoác lác, ở phía trong thành Biện Kinh, người cầu hôn ta không thể đếm hết đó.” Tiếp theo lại thay bằng phần hận vẻ, nói: “Hết lần này tới lần khác, lại lên kiệu theo một người ma quỷ, khi đó hấn ngược lại còn trẻ đa tài, tuổi trẻ đã khảo thi đậu Tiến sĩ, ai ngờ người này thực sự không thay đổi, ngay tiếp theo, lão thân đành đi theo hấn ăn vất vả.”

Thẩm Ngạo liền không lên tiếng nói, đây là châm ngòi ly gián đó, là chọc dao găm ở sau lưng Đường đại nhân, cũng không thể nói tiếp.

Đường Mạt Nhi lau lau khóe mắt, vài điểm nước mắt bám trên tay, cảm kích mà liếc nhìn Thẩm Ngạo, dịu dàng nói: “Nghe nói lúc khảo thi nghệ thuật còn cần khảo thi kinh nghĩa văn vẻ, Thẩm công tử mấy ngày nay có ôn tập chăm chỉ không?”

Khảo thi nghệ thuật và cuộc thi năng khiếu đời sau không sai biệt lắm, có cuộc thi sở trường, cũng cần khảo thi kinh nghĩa, chỉ có điều độ khó của kinh nghĩa muốn thấp hơn không ít so với khoa cử, lúc trúng tuyển, trọng điểm rơi vào cuộc thi sở trường mà thôi. Thẩm Ngạo gật đầu nói: “Loại sự tình này ta nào dám chậm trễ, mấy ngày nay đều làm kinh nghĩa.”

Đường Mạt Nhi lắc lắc con mắt: “Cái kia, Mạt Nhi liền lớn mật, xin thỉnh giáo Thắm công tử một týt.”

Nàng nói là thỉnh giáo, ngược lại rất có ý tứ hàm xúc khảo thí, mỉm cười nhìn qua Thắm Ngạo, lúc này nhiều thêm vài phần hỏa được.

Thắm Ngạo giữ vững tinh thần, nói: “Mời Đường tiểu thư ra đề mục.”

Đường Mạt Nhi thấp giọng nói: “Phát tài có đại đạo, người sinh ra trong đời, thực sự như nhân quả, vì người nhanh, mà người mạnh, tài năng há đã là đủ. Thắm công tử, một câu này phá đề như thế nào?”

Thắm Ngạo lúc này đã làm kinh nghĩa đến thuộc lòng rồi, vừa nghe đề mục, liền có thể tìm ra nơi xuất xứ, những lời này xuất từ « đại học », toàn văn lời nói là: Là quân tử phải có đại đạo, tất nhiên dùng trung tín để có được, kiêu ngạo là mất hết. Phát tài có đại đạo. Người sinh ra trong đời, thực sự như nhân quả, vì người nhanh, mà người mạnh, tài năng há đã là đủ. Nhân tài dùng tài mà phát triển, người bất nhân dùng thân phát tài. Không có người tốt nhất, mà không có nghĩa người tốt không có. Không có nghĩa tốt, chuyện lạ không thuộc về người. Không có kho tài năng, không phải tài của hân có thể phát triển.

Chủ quan nói là phương pháp xử lý của quân tử, lấy tài để sản xuất nhiều hơn, tiêu phí ít đi, bởi vậy, sẽ không sợ không có tài phú .

Đề mục rất kích thích đó, Thắm Ngạo nhất thời cười khở, Đường Mạt Nhi, cái cô gái nhỏ này có thể đi làm quan ra đề mục được rồi, cần biết kinh nghĩa chính là khảo sát tài học của đệ tử, một phương diện khác, cũng là để cho bọn họ hiểu thấu đáo đại đạo thánh hiền.

Bởi vậy, ra đề mục thường thường là từ nhân nghĩa lễ trí tín, mấy cái yếu điểm này, một ít phát tài trong Tứ thư, và các loại điển cố, nhưng đề mục thật là thiếu đạo đức, dù sao thứ này có vẻ quá mức tục tằng, ở phía trong học đường, đám tiến sĩ khi dạy mấy cái đoạn này cũng đều là qua loa đi qua, dù sao cuộc thi cũng không hỏi, không cần phí quá nhiều tâm trí vào những vật này.

Đường Mạt Nhi thuộc về quan đề mục dân gian, dĩ nhiên là không có những kiêng kỵ đó, lần này, vừa ra đề đã làm khó Thắm Ngạo, thể loại này, Thắm Ngạo ngay cả các loại bài văn mẫu cũng đều có rất ít, nhất thời không tìm được thứ tham khảo, chỉ có thể lẳng không tưởng tượng.

Hắn trù trừ không nói lời nào, ngồi ở trên ghế, con mắt một mảnh mờ mịt, trong lúc miết mắt đó, liếc đến chỗ Đường Mạt Nhi đang khiêu khích nhìn mình, trong lòng không ngừng khuyên bảo: “Thắm Ngạo à Thắm Ngạo, người ngàn vạn lần không được thua trên tay nữ nhân này, nếu không cả đời tại trước mặt Mạt Nhi đều không ngóc đầu lên làm người được.”

Đường phu nhân thấy bộ dáng Thắm Ngạo rất nghiêm túc, liền cười cười đi về phía sau, nhóm lửa pha trà ở phía trong, trong sương phòng này, Thắm Ngạo nhất thời si ngốc ngơ ngác, trong miệng nói lảm bảm, trong đôi mắt, hiện lên một tia kiêu căng không chịu thua.

“Thắm công tử, cái đề này, ngươi phá được chưa?” Đường Mạt Nhi giống như cười mà không phải cười, trong lòng có chút đắc ý, có thể nghĩ ra loại đề thi hiểm thấy này, cũng có phần có một loại cảm giác thành tựu, mắt thấy tài tử ngay cả cha mình đều gọi khen không thôi phải kinh ngạc, cảm giác thành tựu tất nhiên là rất nặng.

Thắm Ngạo thở dài một hơi, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, cau mày, trong miệng nói: “Ta còn muốn nghĩ.”

Cái tưởng tượng này, Đường phu nhân ngay cả cơm tối đều đã làm xong, nếu không phải Đường Mạt Nhi biết rõ độ khó của cái đề này, chỉ sợ người bên ngoài còn tưởng rằng Thắm Ngạo này là muốn đến kiếm cơm ăn!

Đường phu nhân thu dọn bàn ăn thật tốt, tay đầy mỡ lau hai cái trên tạp dề, nói với Thắm Ngạo: “Thắm Ngạo, tối nay ở chỗ này dùng cơm, chỉ sợ đồ ăn nhà chúng ta không hợp với khẩu vị của ngươi.”

Thắm Ngạo như lão tăng ngồi vào chỗ của mình, lại nhất thời hoảng hốt, chỉ ừ một tiếng. Đường Mạt Nhi nói: “Mẹ, ngươi đừng động cái này, Thắm công tử đang suy nghĩ phương pháp phá đề mà.”

Đường phu nhân lại có phần có thể hiểu được, có một tượng phu là con một sách và một đứa con gái là một sách, loại sự tình này cũng là thường có, cho nên rón ra rón rén mà đi bưng đồ ăn đến, nhà bọn họ

không lớn, ngay cả nhà ăn chuyên môn cũng đều không có, tất cả chiếu đài, dùng cơm, ngồi chơi đều ở trong phòng nhỏ này.

Những sự tình này làm xong hết, liền nhắc nhở Thẩm Ngạo nói: “Có cái gì nhất thời không giải được đề, đợi nếm qua cơm đã, ăn cơm trước vẫn quan trọng hơn.”

Đôi mắt Thẩm Ngạo đột nhiên sáng ngời: “Có rồi!” Mặt mày hớn hở mà nói với Đường Mạt Nhi: “Vương giả bình thiên hạ, chỉ là dùng người tốt mà thôi. Dùng câu này phá đề, tiểu thư nghĩ như thế nào?”

Đường Mạt Nhi trầm ngâm một lát, nói: “Phá đề không đủ tường tận, thừa đề bổ sung như thế nào?”

Có phá đề, những thứ khác liền dễ làm rồi, Thẩm Ngạo rung đùi đắc ý nói: “Tài con người không thể tự mà sinh, nhưng sinh đều có đại đạo. Nhưng người ta viết ”bên ngoài ẩn bên trong” là như thế nào?”

Một câu bên ngoài ẩn bên trong này, con mắt Đường Mạt Nhi không khỏi hiện ra vẻ tán thưởng, nói: “Phá rất tốt, thừa đề cũng là vô cùng tốt.”

Rõ ràng một chữ người tài, Thẩm Ngạo bắt đầu phá đề lại làm theo kiểu trị quốc, là ý nói trị quốc nên tranh thủ con người làm căn bản, tranh thủ phương pháp xử lý người, chính là người trị quốc phải có đức, cái gọi là có đức chính là dùng nhân ái đối với dân chúng, nhân dân liền nguyện ý quy phục, có nhân dân thì có tất cả, có thổ địa, có tiền tài để dùng. Đám yếu nhân chú ý trị quốc có trước có sau, dựng cây đức trước, tiếp tục điểm mắt, nên đặt thêm những thứ gì ở trên cây đức.

196. Chương 194: Triệu Công Tử Là Triệu Đại Gia (1)

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 194: Triệu công tử là Triệu đại gia (1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đường phu nhân ngày thường lơ lửng bình thường, ăn mặc quần tằm thường, đã có vài phần hung hãn, lại mang theo vài phần mộc mạc, một thân thể vô cùng nhanh nhẹn, cái tay kia hất lên, vội vàng đỡ lấy Thẩm Ngạo đang muốn bái, nói: ”Miễn lễ, miễn lễ, học sinh mà, gọi sư nương là được, mau đứng lên.

Thẩm Ngạo khẽ mỉm cười nói: “Đệ tử lần đầu tiên thấy sư mẫu, cũng nên trịnh trọng một ít.” Nói những lời này, liền kéo gần quan hệ cùng Đường phu nhân.

Đường phu nhân thấy hần tao nhã, nào biết đâu rằng tiểu tử này ngay tại trước đây không lâu còn hung hăng hung hãn đánh người, lại có chút ưa thích, cao thấp dò xét hần, tuy Thẩm Ngạo không cao lớn, nhưng màu da trắng, lông mày như khắc, mắt tinh, khóe miệng hơi khê mím môi, toàn thân thông dong hữu lễ, liền vui vẻ rạo rục nói: “Người tới gặp tướng công ta đây sao, hôm nay hần trong coi ở phía trong Quốc Tử Giám, chỉ sợ nhất thời không về được, người ngồi xuống trước, ta bảo tiểu nữ châm trà cho người, không biết người tên là gì?”

Thẩm Ngạo ha ha cười nói: “Đệ tử gọi là Thẩm Ngạo.”

Đường phu nhân vừa nghe, lập tức nở nụ cười: “Thì ra người chính là Thẩm Ngạo? Lão Đường Nghiêm đã nhắc tới người, nói người là đại tài tử ở phía trong Quốc Tử Giám, nhanh, nhanh ngồi xuống, Mạt Nhi, đi châm trà.”

Mạt Nhi lên tiếng, lại bị bà mới kia gọi lại: “Người chính là Đường tiểu thư? Ai nha nha, thật sự là quốc sắc thiên hương, thật sự rất thanh tú rồi, khó trách Triệu công tử thích người. Đến, đến đây, không vội châm trà, có một việc vui cực lớn, lão thân muốn nói ra cùng với người.”

“Đường tiểu thư, thực không dối gạt người, Triệu công tử đã để cho lão thân đến, là tới cầu hôn, Triệu công tử tài học hơn người, gia cảnh cũng là vô cùng tốt, tổ phụ còn từng đã làm Ngự Sử trung thừa, quan cao như vậy, nô tài trong nhà cũng có trăm người, Đường tiểu thư chỉ cần gật gật đầu, khách nhân đến còn cần tự mình đi châm trà sao? Kêu gọi một tiếng, đều có vô số người cống hiến sức lực vì ngài. Đường tiểu thư, lão thân cũng là nữ nhân, vị hôn phu tốt như vậy, ở phía trong cái thành Biện Kinh này chính là đốt đèn lồng cũng không tìm được ...”

Đường Mạt Nhi nói: “Hắn tốt như vậy, vì cái gì người không lấy hắn?” Đường Mạt Nhi cảm thấy một câu nói kia nói có chút quá mức, nàng vừa dứt lời, vội vàng cầm váy xoay người đi châm trà.

Bà mối thoáng cái đã bị nghẹn ở cổ, ngưỡng ngừng cười nói: “Lão thân nào có phúc phận như vậy!”

Trong lòng biết Đường Mạt Nhi là không nói thông rồi, mùi thuốc súng quá nồng, liền tìm Đường phu nhân nói: “Đường phu nhân, cô nương nhà của người đã sắp qua tuổi song thập đi à nha, niên kỷ như vậy, còn có thể đợi sao? Đợi lát nữa, hoàng hoa khuê nữ biến thành gái lỡ, tương lai còn gả đi ra ngoài thế nào?”

Lão thân là người từng trải, chuyện như vậy thấy rất nhiều, rất nhiều cô nương ngay từ đầu đều không lo, cười ngửa xem hoa, trái kén phải kén, muốn chọn một lang quân như ý, cha mẹ bên kia lại không thúc giục, kết quả như thế nào? Kết quả chỉ có xoắn tóc xanh đi vào trong miếu đầu ăn cơm chay, chính là muốn gả, đó cũng là bà nương nguyên lành tìm cái chết mất rồi, toàn là làm qua loa. Phu nhân, vết xe đổ đó, người cần phải hiểu rõ.”

Bà mối nói lời này, lại nói đến trong tâm khảm Đường phu nhân, Đường Mạt Nhi vừa mới mang theo ẩm trà từ sau mái hiên tới, nhưng lại mím môi không nói lời nào, gọi Thẩm Ngạo ngồi xuống, đơn độc châm trà rót nước cho Thẩm Ngạo, nàng liếc Thẩm Ngạo, thấy hắn nhiều hứng thú mà đánh giá cái bà mối này, cố ý trừng mắt liếc Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo thấy bà mối này rất thú vị, cuối cùng cũng có một người đồng hành với hắn, ít nhất song phương có một điểm giống nhau, đều là múa mép khua môi để làm việc.

Bị Đường Mạt Nhi trừng mắt nhìn, Thẩm Ngạo liền không đi đánh giá bà mối nữa rồi, choáng, người trừng mắt ta, ta không biết trừng mắt nhìn người sao? Đôi mắt liền nhìn thẳng vào Đường Mạt Nhi.

Đường Mạt Nhi đầu chúc kiến qua người vô sỉ như vậy, một người nam tử trừng thẳng mắt nhìn nàng, lập tức quay mặt đi, nói với bà mối: “Cái việc hôn nhân này, ta sẽ không đáp ứng, các người đi mau, đem mấy cái gì đó các người mang đến đi đi.”

Bà mối cười ha hả, không để ý tới Đường Mạt Nhi, tiếp tục nói với Đường phu nhân: “Đường phu nhân, cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, cái việc hôn nhân này, còn phải nhờ người tới quyết định mới được.”, Đường phu nhân ngược lại hơi có chút động tâm rồi, chính đang lúc trù trừ, không ngờ Thẩm Ngạo nói: “Ồ? Triệu công tử? Chẳng lẽ là người ở thành đông, chính là Triệu Chi Long kia?”

Đối với người này, Thẩm Ngạo có ấn tượng, cái gì tổ phụ đã làm Ngự Sử trung thừa, cái rắm, chính là một Ngự Sử mà thôi, người này rõ ràng còn là công tử? Bái kiến một công tử mang bó râu mép to, da mặt nhăn giống như bánh xấp sao? Về phần cái gì tài học, Thẩm Ngạo lại càng rất rõ ràng, người này thường xuyên lẫn lộn đến Thụy Nhã Sơn Phòng uống trà, thơ cũng làm qua hai ba bài, học vấn là có, nhưng nói là V.I.P nhất, càng chẳng khác gì nói hươu nói vượn, thì ra là trình độ tú tài mà thôi.

Bà mối vừa nghe, mỉm cười nói: “Như thế nào, vị công tử này cũng đã được nghe nói Triệu công tử?”

Thẩm Ngạo gật đầu nói: “Đúng vậy, đúng vậy, ta nghe nói qua Triệu đại gia này, nhân phẩm không tệ, học vấn cũng rất tốt, gia cảnh lại càng nhất đẳng, đây đúng là một việc hôn nhân tốt.”

“Triệu đại gia?” Đường phu nhân nhất thời ngậm ngẫn cả người, nói: “Cái gì Triệu đại gia?”

Thẩm Ngạo nói: “Phu nhân không biết sao? Triệu Chi Long Triệu công tử năm đã ngoài tuổi thanh niên rồi, để cho ta suy nghĩ, à, tuổi tác thì ra là khoảng chừng bốn mươi gì đó, chỉ là cái này cũng không có gì, đính hôn, chính là học vấn và phẩm hạnh làm chính, tuổi cái gì cũng không thể tính chung.”

Đường phu nhân vừa nghe, lập tức không vui rồi, mà Đường Mạt Nhi không biết là tức giận, hay là khổ sở, nước mắt sắp chảy ra, trừng mắt nói với bà mối kia: “Ta không lấy chồng, không lấy chồng, tình nguyện

xuống tóc cũng không gả.”

Bà mới trông Thẩm Ngạo liếc, người này quá âm hiểm rồi, tuổi còn nhỏ, há miệng như thế nào lại độc như vậy, vội vàng nói: “Triệu công tử nào có bốn mươi, cũng chỉ là đầu 30 đit chơi vơi mà thôi, có vẻ già rồi một ít, lão luyện thành thực đó, phu nhân...”

Đường phu nhân cả giận nói: “Con gái nhà của ta cho dù kém cỏi, cũng không đến mức gả cho người như vậy, Đường gia ta cho dù bần cùng, dầu gì cũng là viên chức, đi đi, đi đi...”

Bà mới thấy bộ dáng Đường phu nhân như thế này, trong lòng hận thấu Thẩm Ngạo, đành phải nói: “Cái kia, lão thân lần sau lại đến.” Liền bấu môi về phía mấy gã sai vặt, người và vật liên can cùng nhau rời đi.

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, liếc Đường Mạt Nhi hai mắt đắm lệ, trong lòng biết chỗ khó xử của nàng, thân là tài nữ, cây cao ít người hoa, niên kỷ lại cũng không nhỏ, lại không tìm được lang quân như ý, bị Triệu công tử gì đó mời cái bà mới đến nhục nhã, chỉ sợ tâm tình lúc này cực kỳ kém.

Thẩm Ngạo cười ha hả nói: “Đường tiểu thư mị lực ghê gớm thật, không nói tiểu lang quân ở phía trong thành Biện Kinh, chính là các đại gia cũng đều mong mỗi kết thân như thế. Đường phu nhân, việc cầu hôn này, chỉ sợ đã đập nát cánh cửa rồi?”

197. Chương 195: Xem Quê. (2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 195: Xem quê. (2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Bên nguồn dịch nhảy chương!

Chờ thêm đến tết Nguyên tiêu, cái huyên náo kia rốt cục quy về quạnh quẽ, dù tiết khánh vui mừng chưa đi qua, tro tàn pháo trên đường vẫn giữ tàn tích, người đi nhốn nháo trên đường phố, cáo biệt năm cũ, tất cả mọi người lại bắt đầu bồn ba vì sinh kế.

Thư sinh nơi khác đến cũng dần dần tăng nhiều, tất cả khách điểm sớm đã đầy, ngay tiếp theo, sinh ý của Thúy Nhã Sơn Phòng cũng là liên tiếp tăng trưởng, nhân tài tuần tú các nơi phần lớn đều là vì khảo thi nghệ thuật mà đến, trong đó không ít danh gia, tuần tú tài giỏi, nguyên một đám hăng hái, không thiếu được việc trở tài thi họa tại quán rượu, quán trà, nơi khách điểm.

Sáng sớm một ngày này, bên ngoài phủ Quốc công, xe ngựa chuẩn bị đầy đủ, Lưu Văn tinh thần phấn chấn, bảo người chuẩn bị một rương lớn lễ vật đặt lên xe, lại tiến vào trong phủ đi mời người một phen, chỉ một lúc sau, phu nhân và Chu Nhược, Thẩm Ngạo, ba người đi ra, một đường lên xe ngựa, người chăn ngựa giờ roi lên, vài chiếc xe ngựa chậm rãi mà đi, hướng về bên ngoài thành.

Một đường qua đi, cảnh quan đều là vừa lạ lẫn lại quen thuộc, Linh Ẩn tự, Thẩm Ngạo đi qua một lần duy nhất, có một chút ấn tượng, chỉ là xuân đi đông đến, cảnh quan ven đường đã là dị biến, rừng tùng xa xa kia vốn là xanh um tùm tùm tươi tốt, hôm nay nhưng lại hơi có vẻ tàn lụi, chợt có chim chóc bay qua, cũng là cực kỳ hiếm có.

Đến sơn môn, liền có chú tiểu nghênh đón, dọc theo thềm đá núi, phu nhân rất hào hứng, tinh thần vô cùng tốt, nói với Thẩm Ngạo: “Đội tí nữa người đi thấp hương trước, cầu Bồ Tát bảo vệ để người đỗ tiến sĩ, rút cái thẻ nữa, nhìn xem thời vận như thế nào.”

Thẩm Ngạo gật đầu gật đầu nói: “Biểu muội cũng đi đi, chỉ là không biết biểu muội định cầu nguyện cái gì.”

Chu Nhược trên đường đi tâm sự nặng nề, lúc này nghe Thẩm Ngạo nói chuyện, sắc mặt hơi chần chờ nói: “Ta còn chưa nghĩ kỹ.”

Phu nhân cười khê nói: “Người liền khẩn cầu Bồ Tát cho biểu ca người đỗ tiến sĩ đi!”

Chu Nhược kéo phu nhân tay, yêu kiều nói: “Mẹ, nào có chuyện nói trước việc cầu nguyện ra.

Dáng tươi cười của phu nhân càng đậm hơn, nói: “Tốt, tốt, ta không nói nữa.”

Đi đến một nửa đường núi, phu nhân đã có chút mệt mỏi, tại sườn núi có một chỗ đình đón khách, nghỉ trong chốc lát, nhìn qua cả đám người lên núi, nói: “Thẩm Ngạo, người xem xem, hôm nay đến trong chùa cũng có không thiếu học sinh, chắc hẳn không ít cũng là muốn tham gia khảo thi nghệ thuật.”

Thẩm Ngạo gật đầu gật đầu, trong lòng nghĩ, nhiều người như vậy đến mời Bồ Tát bảo vệ giúp bọn hắn tiến sĩ, Bồ Tát chắc là mệt chết đi! Trong lòng lập tức cười ha ha một tiếng, không khỏi liền có chút lạnh lùng.

Chu Nhược nói: “Biểu ca, người đang ở đây cười cái gì.”

Thẩm Ngạo vội vàng thu gương mặt lại, nói: “Ta suy nghĩ, nguyện Bồ Tát mở mang mắt, chớ nên bảo vệ những người này đỗ tiến sĩ, chỉ cần bảo vệ ta là đủ rồi.”

Chu Nhược hèn mọn mà nhìn Thẩm Ngạo, giận dữ nói: “Nào có người như người.”

Phu nhân cười nói: “Tâm tư như vậy không được, tâm thành kính chính là linh, chỉ cần thành tâm, Bồ Tát mới bằng lòng bảo vệ giúp đỡ, người ôm ý nghĩ như vậy, tuyệt đối không được.”

Thẩm Ngạo vâng một tiếng, ba người lại tiếp tục lên núi, chú tiểu ở cửa chùa đón khách nhìn thấy phu nhân, vội dẫn ba người vào sau điện, thì ra cái này tiền điện là du khách ngắm cảnh bái Phật, hậu điện thì là địa phương khách quý nghe pháp và lễ Phật, vô cùng nhất yên lặng, xem ra phu nhân hàng năm quỳ tiền dầu vừng quả thực không ít.

Vượt qua Đại Hùng bảo điện, một chỗ hậu điện, kiến trúc huy hoàng lộ ra dưới mi mắt, trên tấm bảng viết ba chữ Thiên Vương điện, chỗ cửa điện cung phụng chính là một pho tượng Di Lặc, đi vào xa hơn ở phía trong, chính là các loại tượng Kim Cương, ở chỗ sâu trong đại điện, hương khói lượn lờ, bức tượng Phật nào có sức ảnh hưởng lớn thì ngồi mặt tây, yên tĩnh ôn hòa nói không nên lời.

Tiếng chuông quanh quẩn, chú tiểu đưa hương tới, Thẩm Ngạo ngoan ngoãn mà đi bái bái, lặng lẽ cầu khẩn: “Xin Bồ Tát bảo vệ giúp đỡ, bảo vệ giúp đỡ bốn công tử lần thứ hai phát dục, đáng người to lớn cao ngạo, càng ngày càng đẹp trai, kiều thế như mây, gia tài bạc triệu, bảo vệ giúp đỡ ta làm đại quan, chỉ có ta khinh người, không ai lấn ta. Bồ Tát, tuy bạn thân không tin người lắm, nhưng những lời này lại thành tâm thành ý, nếu người thật sự là trên trời có linh, nhất định chớ để lãng quên tại thế gian có một tục nhân đưa ra điểm yêu cầu nhỏ nhỏ ấy...”

Một phen nói hươu nói vượn qua đi, hắn rất quy củ mà cắm hương lên trên bàn, nghiêm túc mà lui đến bên người phu nhân, phu nhân chỉ nghĩ hắn cầu Bồ Tát bảo vệ giúp đỡ sự tình khảo thi nghệ thuật, bởi vậy cũng không hỏi nhiều, trong tay vãn về Phật châu, thành tâm thành ý nói không nên lời.

Chu Nhược cũng cầu nguyện một phen, ba người liền đến chỗ cửa điện, một người lão tăng ngồi vào chỗ của mình đã lâu, giống như mộng giống như tỉnh, đợi ba người đến gần, cao tuyền Phật hiệu nói: “Ba vị thí chủ định rút thăm sao?”

Phu nhân có người nói: “Trước hết để cho cháu ngoại trai này đến rút.”

Lão tăng liền hỏi: “Không biết công tử muốn hỏi chính là tiền đồ hay là nhân duyên.”

Tại phu nhân trước mặt, Thẩm Ngạo tự nhiên không dễ hỏi sự tình nhân duyên, trong lòng nghĩ, đợi rút cái nữa, bạn thân lại vụng trộm hỏi mình có thể lấy mấy lão bà.

Thẩm Ngạo nghiêm túc mà nhìn lão tăng nói: “Ta niên kỷ còn rất nhỏ, bây giờ còn đang đọc sách, nhân duyên, loại sự tình bất nháo này không cần suy nghĩ, mấy ngày nữa liền muốn khảo thi nghệ thuật, thẩm muốn hỏi sự tình khảo thi nghệ thuật.”

Thẩm Ngạo trả lời lần này, đánh trúng ý tứ phu nhân, nàng liên tục gật đầu, hắn nói mỗi câu đều nói đến mong mỗi trong tâm khảm phu nhân, niên kỷ còn nhỏ, là không nên hỏi nhân duyên, hỏi nhiều tiền đồ mới đúng là đạo lý lớn.

Chu Nhược hừ lạnh ở phía trong tâm, không tiếng động mà niệm một câu: “Đối trá!”

Lão tăng dò xét Thẩm Ngạo, liền lấy ống thẻ trên bàn thờ ra, nói: “Mời công tử rút một cái.”

Trong lòng Thẩm Ngạo vui mừng, gặp được đồng hành rồi, lại nói hắn ở kiếp trước, trộm cắp lừa gạt, giả trang là chút ít cao nhân gì đó gào to người khác kiếm được nhiều tiền tài, đó cũng là chuyện thường xảy ra, xem ra tại ngàn năm trước, đồng hành của hắn thật đúng là không ít, một người lợi hại hơn so với một người, tay đưa tới, rút ra một cây thẻ, chỉ thấy mặt trên viết: “Hoa chính lúc bị mưa rơi, bên ngoài tháng thanh minh bị mận mê. Hoa khóc người cười, có ngày mở mây vượt trời xanh.”

Một câu thơ này nửa hiểu nửa không, rốt cuộc cũng có chút huyền diệu, Thẩm Ngạo đưa cho lão tăng kia, nói: “Mời cao tăng thay tiểu tử nhìn xem.”

Lão tăng nhìn kỹ, nói: “Đây là thẻ tốt nhất, công tử, chúc mừng.”

Thẩm Ngạo cười cười trong lòng, bạn thân lợi hại, vừa rút ra liền rút được cái tốt nhất ký, liền hỏi: “Không biết lần này trên thẻ giải thích thế nào?”

Lão tăng nói: “Nói rất đúng, vận mệnh công tử làm nhiều điều sai trái, tình cảnh hiện tại của công tử giống vậy tiên hoa muốn nở rộ lại bị mưa to trùng kích, ánh trăng đang muốn phóng sáng rọi, lại bị mây mù che đầy, nhưng những mây mưa này cuối cùng không thể che đầy được quang mang của công tử, cuối cùng có một ngày, định có thể xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng, có ngày mở mây vượt trời xanh.”

Đôi mắt phu nhân sáng ngời nói: “Cao tăng nói rất đúng, vài ngày trước, Thẩm Ngạo xác thực là bị không ít ngăn trở, chỉ là không biết tới khi nào, mới có thể xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng, có ngày mở mây vượt trời xanh?”

Lão tăng nói: “Không xa.”

Thẩm Ngạo im lặng, lão gia này miệng đầy có lẽ, nói những chữ như vậy, nói rõ là đang lừa dối, nếu mình không khảo trúng, hắn khẳng định nói còn phải từ từ, nếu là đỗ tiến sĩ rồi, hắn nhất định còn nói cái này linh nghiệm vô cùng, dù sao bất kể nói thế nào, đều là hắn có lý.

198. Chương 196: Nơi Đầu Sóng Ngọn Gió (1 2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 196: Nơi đầu sóng ngọn gió (1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Sau đó, phu nhân tất nhiên là đi nghe cao tăng niệm kinh Phật, Thẩm Ngạo và Chu Nhược ra khỏi Thiên Vương điện, một đường đi về hướng phòng trúc.

Thẩm Ngạo hỏi Chu Nhược: “Biểu muội, vừa rồi ngươi cầu nguyện cái gì?”

Chu Nhược hỏi vặn nói: “Ngươi nói trước đi, ngươi nói ta sẽ nói cho ngươi biết.”

Trên mặt Thắm Ngạo vô cùng nghiêm trang nói: “Ta cầu Bồ Tát bảo vệ thế giới hòa bình, tiêu trừ tất cả tai nạn ôn dịch trên thế gian, trong cuộc sống không còn giết chóc và xảo trá nữa, chỉ còn lại có sự hòa thuận mỹ mãn.”

Chu Nhược khẽ cắn môi cười: “Người có tâm tư gì, chẳng lẽ ta lại không rõ? Biểu ca, trong lòng người nhất định là khẩn cầu nhanh chóng kết hôn cùng Vân Vân, Xuân nhi.” Chu Nhược mặc dù là mang một bộ dáng cơ trí, phảng phất liếc xuyên thấu tâm tư Thắm Ngạo, nhưng lúc nói ra những lời này, trong lòng e ẩm, có một chút đau đớn.

Thắm Ngạo lắc đầu, lạt lững nói: “Biểu muội hiểu lầm ta, kỳ thật mà nói, cái gì Bồ Tát bảo vệ đều là vô vắn, nhân định thắng thiên, làm việc là phải dựa vào cố gắng của mình, cũng không phải dựa vào thần Phật gì.”

Đúng lúc một người trung niên mặt đỏ lợt lơ trôi đi lên núi đến, Thắm Ngạo vụng trộm chỉ vào người mặt đỏ mặt nói: “Biểu muội, người xem, người này có lẽ cầu nguyện tình hình đặc biệt, lúc ấy hi vọng Bồ Tát cho hắn ngồi trên một tòa núi vàng núi bạc, còn có mười cái tám tiểu thư khuê các lại muội

Thẩm Ngạo vỗ vỗ đầu hấn, nói lời nói thắm thía: “Đúng vậy, mau mau đến xem, tiểu Hổ, ngươi ngẫm lại xem, tiên nữ có phải là không nên để cho người khinh nhờn?”

Thích Tiểu Hổ gật đầu mãnh liệt: “Đúng.”

Thẩm Ngạo lại nói: “Nhưng trên đời này có rất nhiều người xấu, bọn hấn chính là muốn đánh chủ ý đến tiên nữ, nên làm cái gì bây giờ?”

Thích Tiểu Hổ rất nhanh nắm tay thành quả đấm: “Thích Tiểu Hổ quyết không để cho đám người xấu khi dễ tiên nữ tỷ tỷ.”

Thẩm Ngạo mãnh liệt vỗ đầu Thích Tiểu Hổ: “Người trẻ tuổi, ngươi có tâm Bồ Tát như vậy, bảo vệ Thì Hoa Quán, bảo vệ thành Biện Kinh yên ổn đoàn kết, gánh nặng đó liền giao cho ngươi.”

Thích Tiểu Hổ âm thầm nói: “Ta ban ngày còn phải trồng trọt mà.”

Thẩm Ngạo trợn mắt nói: “Trồng trọt cái rắm, mỗi tháng ta cho ngươi mười quan tiền tiêu vặt, còn trồng trọt cái gì nữa, ngươi ở lại chỗ này vài ngày làm tiểu hòa thượng, chờ Trầm đại ca ngươi đi thi nghệ thuật xong, lại an bài đường ra cho ngươi, yên tâm, có Trầm đại ca ở đây, chẳng những ngươi làm đại hiệp, hơn nữa còn không cần lo lắng đói bụng.”

-o0o-

200. Chương 198: Khảo Thi Nghệ Thuật

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 198: khảo thi nghệ thuật

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Phu nhân bên kia nghe xong cao tăng tụng kinh, Thẩm Ngạo ăn được nước trà điểm tâm Không Định, Không Tĩnh tự mình làm, ba người mới chậm rãi xuống dưới núi, cảnh trí ven đường cũng không có gì hay để đi dạo, liền trực tiếp về phủ Quốc công.

Trở lại trong phủ, Thẩm Ngạo lại thu liễm, toàn tâm toàn ý mà đọc sách, làm văn, qua mấy ngày, kỳ nghệ thuật khảo thi đã tới, vốn là khảo thi kinh nghĩa, tiến hành buổi trưa, mãi cho đến tối đêm mới xong việc.

Sáng sớm, Thẩm Ngạo thông dong rửa mặt một phen, rồi sau đó mặt mày toả sáng mà đi chỗ phu nhân ngồi chơi nói chuyện, lại bị Quốc công Đoan Chính gọi vào thư phòng.

Lúc này đây cuộc thi mang công danh, tranh giành chính là vô cùng gay gắt, chỉ cần tiến sĩ, liền lập tức tiến thẳng vào Hàn Lâm viện, bởi vậy, so với mấy lần thi Quốc Tử Giám muốn long trọng hơn nhiều lắm, Đoan Chính cũng rất coi trọng.

Trong thư phòng cổ vũ Thẩm Ngạo một phen, nhân tiện nói: “Lúc này đây nếu là đỗ tiến sĩ, ở phía trong công phủ tổ chức trăm bàn tiệc mừng, nhất định phải từ từ ăn mừng một phen. Thẩm Ngạo, hiện tại rất nhiều đồng liêu đều đã hỏi sự tình ngươi khảo thi nghệ thuật, ngươi chớ để cho chư vị thất vọng.”

Thẩm Ngạo gật đầu, xem ra áp lực của Đoan Chính cũng rất lớn, mọi người đều biết mình là một thiên tài, nếu lúc này đây có mất đề, Đoan Chính ở trước mặt một ít hảo hữu cũng không ngẩng đầu lên được.

Nghĩ đến Đoan Chính đối với chính mình cơ hồ còn tốt hơn so với thân nhi tử(con trai ruột), trong lòng Thẩm Ngạo cảm kích, quyết định nói: “Dượng yên tâm, Thẩm Ngạo nhất định tranh giành tiến sĩ.”

Đoan Chính vuốt râu, liền cười nói: “Muốn tranh giành, liền tranh giành tiền tam giáp, tiến sĩ và tiến sĩ có ý nghĩa gì.”

Thẩm Ngạo xấu hổ, Đoan Chính đối với thật đúng là kỳ vọng rất cao đối với mình đó, chỉ là bốn công tử không sợ, tốt xấu gì cũng báo bốn cuộc thi, cho dù bản thân có mất đề, cũng khó có thể bốn sân đều mất.

Từ thư phòng đi ra, Lưu Văn đi theo làm tùy tùng, bảo người chuẩn bị kỹ càng, xe ngựa, bí mật mang theo văn chương, còn có hộp cơm ăn trong trường thi đều đã chuẩn bị xong, cười hì hì nói với Thẩm Ngạo: “Biểu thiếu gia, Lưu Văn chúc ngài nhất cử thành tiến sĩ.”

Thẩm Ngạo cười ha ha nói: “Nếu thật sự là tiến sĩ rồi, chỉ sợ sẽ làm người bề bộn, Công gia nói, nếu là trúng, liền mang lên trăm bàn yến tiệc, đến lúc đó, đón khách, nhiệm vụ chuẩn bị tiệc tùng, đều đặt trên người người.”

Lưu Văn nói: “Chỉ cần biểu thiếu gia làm tiến sĩ, cho dù Lưu Văn mệt mỏi cũng là rất cao hứng.”

Thẩm Ngạo nở nụ cười ha ha, công phu vượt môn ngựa của Lưu chủ sự gần đây rất tăng trưởng, xem ra chủ sự nội phủ xác thực là nghề rèn luyện người không tồi, ngược lại là chính mình, cái môn này gần đây giống như có chút lạnh nhạt.

Đến cửa phủ, lại bị Chu Nhược chặn, Chu Nhược hôm nay không hề xụ mặt đối với Thẩm Ngạo, mặt mỉm cười nói: “Biểu ca, người tới rồi sao.”

Thẩm Ngạo dạo bước đi qua, nói: “Biểu muội có cái gì muốn nói, định cổ vũ ta sao?”

Chu Nhược lập tức lộ ra gương mặt sương lạnh nàng quen thể hiện, nói: “Ai muốn cổ vũ người.” Dừng một chút, sắc mặt lại hòa hoãn hơn rất nhiều, lại nói: “Người từ từ khảo thi, ta làm một túi thơm, người nhớ phải đeo.”

Nói xong, nâng một túi thơm tinh xảo ra, cái túi thơm này cực kỳ giống túi kim cá, chỉ là chất liệu và vẻ ngoài không giống, cái gọi là túi cá, là vật chứng minh thân phận quan viên thời Đường, Tống hay đeo, bởi vậy tại dân gian, rất nhiều người tại lúc tiết khánh mừng năm mới, thi cử, đeo túi thơm cùng loại với túi cá coi như tặng thưởng.

Thẩm Ngạo tiếp nhận cái túi thơm này, vừa nhẹ nhàng ngửi ngửi, có một mùi hương hoa mai, may vá cũng vô cùng tốt, sờ lên, có một cảm giác mềm nhẵn, Thẩm Ngạo cảm kích, cười nói về hướng Chu Nhược: “Cảm ơn biểu muội.”

Chu Nhược nói: “Nói tạ ơn thì không cần, người cố gắng đi thi, đừng để cho mọi người thất vọng.”

Thẩm Ngạo cột túi cá vào trên lưng, liền tục gật đầu: “Vì không lãng phí tâm ý biểu muội, Thẩm Ngạo nhất định phải khảo thi ra cái kết quả tốt nhất.” Hôm nay, từ lúc tỉnh lại đến hiện tại, hắn đã hứa hẹn những lời này với không biết bao nhiêu người, nhưng lúc này đây, hắn thật sự chân thành thực lòng, biểu muội đối với hắn rất tốt, hắn muốn trả lại gấp mười gấp trăm lần.

Chu Nhược gật đầu một cái, xoay người nói: “Người mau đi đi, không cần phải đợi trễ, ta đi theo giúp mẹ.”

... ..

Xe ngựa đến Quốc Tử Giám, Thái Học, đã là không thể đi về phía trước, tất cả đều hồi hã, chặt như nêm cối, bất đắc dĩ, Thẩm Ngạo xuống xe đi bộ, bảo xa phu đi về trước.

Chui vào trong đám người, cái dạng thí sinh gì cũng có, có người đã là tóc trắng xoá, có người lớn như Thẩm Ngạo, nhưng cả đám đều có vẻ tinh thần sáng láng, trong về phía xa xa, liền có một hàng giám khảo bắt đầu cho thí sinh số báo danh, Thẩm Ngạo tìm đội ngũ để sắp xếp, chậm rãi đi theo đội ngũ.

Trọn vẹn nửa canh giờ, cuối cùng chui vào, giám khảo giờ con mắt lên nhìn hắn một cái, lập tức vui vẻ nói: “Thì ra là Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo, đến đây, nghe nói lúc này đây người báo bốn cuộc thi.”

Thẩm Ngạo cũng nhận ra giám khảo này, chính là học chính Quốc Tử Giám, vội vàng hành lễ nói: “Đệ tử bái kiến học chính đại nhân.”

Học chính mặt mày hớn hở, vuốt râu nói: “Không cần đa lễ, vừa rồi Đường đại nhân vẫn còn hỏi thăm người bốn phía, bảo người không cần cầm sổ báo danh nữa, không thể tưởng được, hần chân trước vừa đi người đã tới rồi. Ở phía trong Quốc Tử Giám, tham gia khảo thi nghệ thuật chỉ là rải rác mấy người, người là một người có hi vọng tiến sĩ nhất, cố gắng đi thi, không thể để người xem thường Quốc Tử Giám.”

Thẩm Ngạo vội vàng gạt đầu, cười hì hì nói: “Những lời này từ sáng sớm đến hiện tại, đã có vô số người nói qua rồi, đại nhân... . .” Thẩm Ngạo thay mặt khổ: “Đại nhân tất nhiên không rơi khuôn sáo cũ rồi, đến lúc đó đệ tử thật sự đỗ tiến sĩ, đại nhân mời đệ tử ăn một bữa cơm, như thế nào?”

Học chính có chút kinh ngạc, đệ tử to gan như vậy cũng không thấy nhiều, huống chi hần thân là học chính, phụ trách điều lệ trường phạt và phần thưởng ở phía trong Quốc Tử Giám, cho nên đám giám sinh thấy hần, cũng như chuột thấy mèo, Thẩm Ngạo này lại một chút cũng không sợ hần, học chính không quá quen trao đổi như vậy cùng giám sinh, cười khan nói: “Tốt, chỉ cần người đỗ tiến sĩ, chuyện gì cũng có thể thương lượng.”

Nói xong liền đem thẻ khảo thi cho Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo nắm lấy thẻ, lách khỏi đám người đi ra ngoài.

Trên thẻ khảo thi chính là ghi thân số, giáp và Thái, cái này cùng trường thi đời sau không có gì khác nhau, Thái là sân bãi dự thi chỗ Thái Học, giáp là phân khu trường thi, về phần thân số thì là rạp khảo thi, Thẩm Ngạo bí mật mang theo hộp cơm, vội vàng đuổi tới trường thi Thái.

Hần là lần đầu tiên tiến Thái Học, trong lòng có chút chột dạ, ở chỗ này dòng người như dật, cũng không có ai chú ý tới hần, nhanh chóng tìm được điểm thi, đến rạp khảo thi, nộp thẻ khảo thi cho giám thị và quan lại nhỏ, liền dần xếp trong rạp khảo thi theo đúng số, hộp cơm tất nhiên là để chỗ kín đáo, giấy bày trên bàn khảo thi, chờ đợi cuộc thi.

Thẩm Ngạo ở cái thế giới này, kinh nghiệm cuộc thi cũng không tính là thiếu, nhưng lúc này đây, hiển nhiên so với thi sơ khảo, trung khảo càng quan trọng hơn, nếu không có quan lại nhỏ ở đây, còn có cấm quân tới kiểm tra đồ thí sinh mang theo trước, để tránh ăn gian, giám khảo không hề chỉ là do Lễ bộ ra mặt, quan viên Hàn Lâm viện, Hồng Lư Tự cũng ào ào sung phong làm giám khảo, quy mô không hề kém cạnh so với khoa cử.

Đợi trọn vẹn nửa canh giờ, tất cả thí sinh đều đã vào chỗ, liền nghe được cái mõ vang lên, đám quan lại nhỏ tại bốn phía cao giọng hống nói: “Mở bài...”

Một đề thi phân phát xuống, Thẩm Ngạo mở đề ra, con mắt nhưng lại thoáng cái trừng lớn, lăm lăm thì thầm: “Cái này. . . vậy mà cũng là đề thi?”

Cái gọi là đề thi, chỉ là một vòng tròn hình chữ o, không có văn tự, chỉ là một ký hiệu mà thôi. Tuy nói khảo thi nghệ thuật kinh nghĩa phần lớn là không chính quy, cũng không cần hoàn toàn xuất từ Tứ thư điển tịch như trong đề thi khoa cử. Nhưng vẽ một vòng tròn làm đề thi, cái này cũng quá kinh khủng một ít.

Thẩm Ngạo nhất thời cười khổ, lập tức nhớ tới một ít lời đồn đại, bởi vì là khảo thi nghệ thuật, cho nên kinh nghĩa khảo thi nghệ thuật thường thường rất khác biệt kinh nghĩa khoa cử ính, bởi vậy, quan ra đề mục khảo thi nghệ thuật thích nhất chính là ra một ít đề thi hiếm thấy, quái đản, đã khảo tra trụ cột học tập của thí sinh, một phương diện khác, lại có thể khảo sát sự nhanh trí của thí sinh, nhưng đề mục năm nay chẳng những đủ ít, hơn nữa còn cực kỳ quái, trên đời nào có vẽ cái vòng tròn làm đề mục, đây là trò chơi khôi hài sao?

Thật sự là im lặng, Thẩm Ngạo nhíu lông mày lại, liền nghe được trong rạp khảo thi phụ cận truyền ra từng đợt tiếng kêu rên, xem ra đề mục này hù được rất nhiều người.

Kêu rên truyền ra, lập tức có mấy quan lại nhỏ tiến lên quát lớn: “Hô to cái gì, chớ có lên tiếng, nếu không sẽ ném ra ngoài!” Trường thi lúc này mới bình tĩnh trở lại, không biết bao nhiêu người chảy mồ hôi lạnh, ngăn người nhìn đề thi.

“Vòng tròn, vòng tròn”. . .” Thẩm Ngạo tụ tập tinh thần, thì thầm lăm lăm hai chữ này, vòng tròn đại biểu cái gì? Hoặc là nói có thể đại biểu cái gì? Lại nên làm như thế nào để mở rộng ra đạo lý thánh nhân.

Phá đề, là mấu chốt. Vấn đề là dựa vào một vòng tròn để phá đề, độ khó có thể nghĩ, điều này cần nhiều sức tưởng tượng thuộc loại trâu bò?

Thẩm Ngạo cắn cắn bút, nhất thời đã xuất thần, trong lòng thầm mắng quan ra đề mục, thẳng thắn chửi tổ tông mười tám đời nhà hắn nhiều lần. Cái tên quan ra đề mục này nhất định là cái đồ biến thái, cầm đề mục như vậy để kiểm tra, quả thực là người có khuynh hướng tự hành hạ.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Thẩm Ngạo không hề uể oải, dù sao loại đề này với hắn mà nói, rất khó, nhưng đối với những thí sinh khác mà nói, lại không dễ dàng, tất cả mọi người đều công bằng, cũng không phải hận đời.

Ngơ ngác suy nghĩ hồi lâu, Thẩm Ngạo cười khổ, đừng nói linh cảm, chính là ngay cả đầu mỗi đều không có, hắn làm nhiều kinh nghĩa văn về như vậy, nhưng lần đầu tiên phát hiện, trên đời lại có đề khó như vậy.

Ngẩng đầu nhìn sang sắc trời, vòm trời ngàn dặm không mây, khó được thời tiết trong xanh, ánh mặt trời ôn hòa rơi rải xuống, lại làm cho tinh thần người rất thoải mái.

“Không được, không thể dễ trễ, nhất định phải nghĩ ra phương pháp phá đề, nếu không ngay cả khảo thi kinh nghĩa đều qua không được, còn tham gia khảo thi nghệ thuật thế nào?” Thẩm Ngạo âm thầm rùng mình trong lòng, tinh thần lại phấn chấn, nhìn qua cái vòng tròn này mà ngẩn người.

Thời tiết chuyện tốt như thế, tâm tình lão tử lại hư hỏng như vậy, ai, quả nhiên là vô cùng tuyệt vời, thời tiết tốt rồi, nhưng cái đề thi này lại làm khó con người, sớm biết như vậy Thẩm Ngạo tình nguyện mưa dầm liên tục.

Ồ, sắc trời, trời, mặt trời, cái này tròn, chẳng phải vừa vặn đại biểu trời sao? Trời là cái gì? Trời là nhất, trời là lão đại, là chúa tể vạn vật. Có

Thẩm Ngạo đột nhiên lộ ra dáng tươi cười, phảng phất sợ linh cảm biến mất, vội vàng cầm bút, tại trên giấy Tuyên Thành viết: “Thánh nhân nói ra nhiều điều, đều gần với hiện tượng thiên văn cùng.” Một câu đơn giản, liền xem như phá đề, ý là thánh nhân trước khi lấy sách để nói, thường thường đã nắm giữ quy luật phát triển của sự vật. Cổ nhân xem trời tròn, nhân đạo phụ thuộc thiên đạo, cho nên câu phá đề này, liền coi vòng tròn là trời, lại từ nghĩa trời mở rộng đến trên người thánh nhân, kể từ đó, cái đề này liền xem như có manh mối.

Kế tiếp là thừa đề, bắt đầu bài giảng, chỉ cần quay chung quanh chữ thánh nhân để viết văn chương là được rồi, thánh nhân lấy sách để nói, cái đề mục này to lắm, chính là lưu loát viết ra mấy vạn chữ, đối với Thẩm Ngạo mà nói, cũng không coi là cái gì.

Cổ tay Thẩm Ngạo bắt đầu dễ dàng hơn, có phá đề, về sau liền công tác liên tục, mãi cho đến lúc mỏi tay, thở dài một hơi, để bút xuống, đi kiểm tra văn về của chính mình, ngay cả mình cũng có chút thoả mãn. Trong lòng phần hận nghĩ: “Tên quan ra đề mục là đồ mất dạy, muốn đánh lén ta sao, không có cửa đâu, ha ha, . . .” Không khỏi đắc ý ngẫm nghĩ, cảm thấy có chút đói bụng, thu bài thi lại, cầm hộp cơm ra ăn mấy khối điểm tâm.

Mãi cho đến mặt trời lặn về phía tây, lại nghe thấy tiếng vang cái mõ, đám quan lại nhỏ ào ào nói: “Thu bài, thu bài, toàn bộ đứng lên... . .”

Thẩm Ngạo đi ra khỏi rạp khảo thi, tâm tình tự nhiên là cực kỳ khoan khoái, đối với hắn mà nói, tuy khảo thi nghệ thuật liên quan trọng đại, nhưng dù sao hắn cũng không có đem nhân sinh của mình đặt ở thi đậu nghệ thuật, bất kể là việc buôn bán hay là khoa cử, con đường hắn có thể lựa chọn cũng không ít, bởi vậy, hắn tham gia cuộc thi, tâm tình thông dong tiêu sái, không hề lộ vẻ ngưng trọng.

Trái lại, thí sinh bên người, có người nhủ lông mày, có thoải mái cười to, có người hô bằng hữu, có người âm thầm rơi lệ, khỏi cần nói, chỉ riêng cái đề mục này, liền đã làm khó không ít người, chỉ sợ rất nhiều người sau một chuyến thi thổ này, liền muốn chờ đợi cuộc thi ba năm về sau.

Theo người đi ra khỏi Thái Học, các thí sinh chậm chạp không tiêu tan, Thẩm Ngạo đang muốn đi, trùng hợp bị mấy giám sinh quen biết ngăn lại, người này hỏi: “Thẩm huynh, lúc này đây người khảo thi như thế nào?” Người kia nói: “Thẩm huynh hắn là đã nghĩ ra được cách phá đề?”

Thẩm Ngạo cười ha ha cùng bọn họ, thấy vẻ mặt bọn họ thốn thụt, trong lòng nghĩ: “Không phải chứ, các người đều không phá ra đề mục sao? Đây chính là suốt một buổi trưa đó.” Trong lòng hắn không biết là vui hay buồn, à, đọc sách không tốt rồi.

Về đến công phủ, Lưu Văn trông mong, xa xa chứng kiến Thẩm Ngạo, vội vàng nghênh đón, nói: “Biểu thiếu... . . .biểu thiếu gia... . . . Khảo thi như thế nào?”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, tràn đầy ảo não nói: “Không tốt.”

Sắc mặt Lưu Văn đại biến: “Biểu thiếu gia là đại tài tử, làm sao lại xảy ra sự có được? Ai nha nha, cái này nên làm như thế nào cho phải.”

Đặng Long chào đón nói: “Thẩm công tử, thi thử như thế nào?”

Thẩm Ngạo trợn trắng mắt, trong lòng nghĩ: “Đoạn đường này trở về chắc là đã có vấn đề bước nhầm chân, ai, ngay cả Đặng Long quê mùa như vậy đều dính vào cái xấu tật xấu này.” Bửu môi nói: “Cũng được.”

“Cũng được?” Đặng Long nâng cằm lên, nhai nuốt lấy lời Thẩm Ngạo nói, không biết lời này là khiêm tốn, hay là thật sự không được tốt?

Vào phủ, gặp được Chu Hằng, hôm nay khó được ngày Thẩm Ngạo tham gia cuộc thi, Chu Hằng cũng thu tâm, không đi ra ngoài chơi, liền hỏi: “Biểu ca, khảo thi như thế nào?”

“Lần thứ ba .” Trong lòng Thẩm Ngạo im lặng, miệng đáp: “Cũng không tệ lắm!”

Chu Hằng mặt mày hơn hớn nói: “Biểu ca xuất hiện, tự nhiên không có vấn đề.”

Vào hậu viên, liền thấy Chu Nhược, Chu Nhược rụt rè nói: “Biểu ca sao trở lại sớm như vậy, không phải là thi không được khá chứ?”

“Thật tốt!” Thẩm Ngạo sờ túi thơm bên hông, cười ha hả nói: “Không phải tốt vừa, là tốt, lúc này đây chắc chắn ổn định vượt qua kiểm tra.”

Chu Nhược vui mừng, nói: “Người chó có quá mức đắc ý, cần biết người có thất thủ, ngựa có mất móng, rồi cuộc được hay không, cũng không phải là người tính toán, phải xem giám khảo như thế nào.”

Thẩm Ngạo khiêm tốn nói: “Biểu muội nói rất đúng, ta muốn khiêm tốn, phải cẩn thận, cho nên vừa rồi Lưu chủ sự hỏi ta khảo thi như thế nào, ta nói không tốt.”

Chu Nhược cười trộm nói: “Lưu chủ sự nhất định rất khó qua, mấy ngày nay hẳn một mực đều nhắc tới chuyện này, muốn người khảo thi thật tốt.”

Thẩm Ngạo nói: “Thất vọng càng lớn, chờ ta khảo trúng rồi, hẳn vui sướng lại càng lớn, có phải không? Về sau Đặng Long kia hỏi ta khảo thi như thế nào, ta nói cũng tốt.”

Chu Nhược hỏi: “Đây là vì duyên cớ gì?”

Thẩm Ngạo nói: “Bởi vì hẳn không có cảm giác hào hứng đối với khảo thi nghệ thuật, hỏi một câu này, hơn phân nửa là khách sáo, cho nên ta tiến hành trả lời, không mặn không nhạt, tránh khỏi việc hẳn hỏi tiếp.”

Chu Nhược cảm thấy có phần có đạo lý.

“Lại về sau, ta bắt gặp biểu đệ, câu trả lời của ta là cũng không tệ lắm.” Thẩm Ngạo cười ha ha tiếp tục nói.

Chu Nhược hỏi: “Đây là vì cái gì?”

“Biểu đệ này làm chuyện gì đều ưa thích truy hỏi kỹ càng sự việc, hẳn đi hỏi tài hoa của ta, cho nên ta trả lời như vậy, sẽ không để cho hắn dây dưa.”

Chu Nhược nói: “Vậy người vì cái gì trả lời ta là thật tốt?” Chu Nhược nhìn Thẩm Ngạo, trong ánh mắt hiện ra vài phần chờ mong!

-o0o-

201. Chương 198: Lại Thứ Nhất (1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 198: Lại thứ nhất (1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo cười ha hả nói: “Đây là bởi vì chỉ có biểu muội quan tâm ta nhất, cái tin vui này. Người thứ nhất ta muốn thông báo, tự nhiên là biểu muội.”

Chu Nhược nhếch miệng, hoàn toàn không bị Thẩm Ngạo lừa gạt, hừ lạnh một tiếng nói: “Người nên đi Phật đường báo tin vui cho ta mẹ đi, mẹ ta mới là người quan tâm ngươi nhất.”

Đi nhanh, phu nhân bên kia chỉ sợ vẫn còn đang đợi tin tức, Thẩm Ngạo không hề dừng, nhanh chóng đi về hướng Phật đường, phía sau, Chu Nhược đầy vẻ vui tươi tung tăng bước về phòng.

Một đêm này qua đi, tất nhiên là bao nhiêu người vui mừng bao nhiêu người phải buồn, cái đề mục kia thật sự rất khó khăn, nghĩ ra phương pháp phá đề, trong lòng tự nhiên thầm nghĩ may mắn, nhưng không tìm ra cách phá đề, tất nhiên là ảm đạm thất sắc, lẩn lộn khó ngủ.

Ở phía trong Thái Học, lại có hơn mười người giám khảo bận rộn suốt đêm, ngọn đèn thấp sáng, mười mấy giám khảo ăn mặc quần áo quan, không có trường hợp nào cá biệt, đều là đang ngồi nghiêm chỉnh, phê duyệt bài thi, quan lại nhỏ bưng trà rót nước sớm đã mệt mỏi, nhưng đám giám khảo không tạm nghỉ, bọn hắn cũng chỉ có thể chống đỡ tiếp tục cố gắng.

Ngọn đèn nhấp chờn, đám giám khảo hoặc là kinh ngạc hoặc là vui mừng, khi thì nhíu mày cười lạnh, khi thì vui mừng nhướng mày, bút son trong tay vung lên, liền quyết định vận mệnh một con người, có mấy giám khảo mệt mỏi chính là đi đến trên giường phía đông mái hiên để nghỉ một chút, vừa uống trà, vừa hai nói chuyện về bài thi với mấy người xung quanh.

Người này nói: “Năm nay khảo thi kinh nghĩa, chỉ sợ người có thể phá đề cũng không quá một phần mười, có thể nghĩ rộng ra đại đạo, cái này...”

Giám khảo nói chuyện lác đác: “Chỉ sợ đã là ngàn dặm mới tìm được một, vừa rồi lúc chấm bài thi, ta lại là nhìn thấy một bài thi Thái Học sinh, người này tên là Vương Thủ Nhất, người này phá đề lại có phần có ý tứ, chữ viết kia cũng làm cho người vui mắt, về phần những người khác, đều là chút ít dạng không đứng đắn, chợt có phá đề, cũng phần lớn là từ không diễn ý, vô cùng gượng ép.”

Giám khảo khác nói: “Như thế, khảo thi kinh nghĩa thức sự quá xảo trá, cũng không biết là ai ra đề, chỉ là chúng ta, tuy là giám khảo, lại còn phải nhớ kỹ hai chữ tha thứ, những thí sinh này đi thi không dễ, chỉ cần có thể phá đề, có thể trúng tuyển liền trúng tuyển.”

Đám giám khảo ào ào gật đầu, những người này phần lớn đều cảm nhận qua lòng chua xót khi đi thi, tất nhiên là không hề đối xử không tốt đối với ngoại nhân, nếu như quá hà khắc, không chịu lấy sĩ tử bài thi hơi kém, bản thân cũng hiểu được mình gây khó dễ cho người ta, huống chi năm nay không biết là ai ra đề, độ khó vượt qua nhiều lần khảo thi, kinh nghĩa nếu không phải phóng khoáng vượt ưu tiên chuẩn, chỉ sợ đến lúc đó muốn tìm mấy người tham gia khảo thi nghệ thuật đều không có.

Một người giám khảo cười nói: “Không biết hôm nay, có thể tìm ra một tác phẩm xuất sắc hay không, nếu như thế, cũng không uổng công suốt đêm chấm bài.”

Tất cả mọi người cười, mà ngay cả mấy quan lại nhỏ đứng hầu cũng không khỏi lạnh lùng hơn, bọn họ sợ phải đứng cả đêm mà, có người ào ào lác đác nói: “Khó, chỉ sợ phải làm Ngô đại nhân thất vọng.”

Phần lớn thí sinh dự thi đều là đi khảo thi nghệ thuật, những người này phần lớn là nhà sĩ, cái gọi là chuyên tâm, một người chuyên chú tại cầm kỳ thư họa, tự nhiên tại phương diện kinh nghĩa văn vẻ yếu kém một chút, nếu không cũng không tới mức tham gia khảo thi nghệ thuật.

Theo những người này, tìm ra một thiên tác phẩm xuất sắc, tất nhiên là đom đóm trên ngọn tre, nếu nói là khoa cử, thì cũng thôi, nói trở lại, những cao thủ kinh nghĩa kia há lại đi tham gia khảo thi nghệ thuật, chỉ sợ tâm cao khí ngạo, chạy đi khoa cử.

Đang nói, lại có một người tiến đến, mọi người ào ào đưa mắt nhìn, đều cười rộ lên: “Đường đại nhân như thế nào còn chưa ngủ, Thành đại nhân chân trước vừa đi, đã thấy đại nhân đến rồi, giống như là hai người hẹn ước vậy.”

Người tới chính là Đường Nghiêm, Đường Nghiêm hơi có vẻ mệt mỏi, tìm cái vị trí ngồi xuống, nói: “Vô tâm đi ngủ, đành phải đến bồi chư vị đại nhân uống trà rồi, không biết bài thi này đã duyệt được bao nhiêu?”

Một người giám khảo nói: “Còn sớm lắm, cho dù tới hừng đông, cũng không duyệt hết.”

Đường Nghiêm cười ha ha nói: “Lại để chư vị khổ cực.”

Đám giám khảo lại ào ào cười trộm, vất vả? Mọi người đâu bì kịp được Đường đại nhân vất vả, ý đồ Đường đại nhân đến đây, kỳ thật tất cả mọi người minh bạch, Thái Học, Quốc Tử Giám a tranh đấu gay gắt, người trong triều hoặc cuốn vào trong đó hoặc là không thể không tham gia, nếu không được tâm lý nắm chắc thì sao ngủ ngon, Thành Đường Tính kia thành chân trước vừa đi, ý đồ Đường đại nhân Đường Nghiêm đến còn chưa rõ ràng sao? Đây là tới tìm hiểu tin tức!

Chỉ là, Đường Nghiêm hôm nay lại đến nhầm rồi, Quốc Tử Giám muốn tranh giành cao thấp tại thi đấu nghệ thuật cùng Thái Học?

Cái này giống như là nói chuyện hoang đường viễn vông, cần biết thi họa viện Thái Học chính là học phủ tập học cầm kỳ thư họa cao nhất Đại Tống, hàng năm bồi dưỡng Thái Học sinh khảo thi nghệ thuật lên tới hơn trăm người, đều là nhân tài ưu tú chọn lựa từ tất cả châu các lộ, lại có tiến sĩ Hàn Lâm chuyên môn giảng bài, ngoài ra còn thêm tiến sĩ dùng kinh nghĩa dạy học, càng cất chứa vô số danh họa, bản gốc chữ viết, sách dạy đánh cờ, cầm phổ lại càng nhiều vô số kể, điều kiện hậu đãi như vậy, ai có thể ngăn cản mũi nhọn Thái Học thi họa viện?

Về phần Quốc Tử Giám, bên trong lịch sử khảo thi nghệ thuật, cơ hồ không nhìn thấy tung tích giám sinh, nếu là có người đỗ tiến sĩ, lại càng vô cùng hiếm có.

Nói khó nghe một ít, khảo thi nghệ thuật năm nay, ngay cả có một người giám sinh trúng khảo thi nghệ thuật, cũng đủ làm cho Đường đại nhân hãnh diện rồi, nhưng cơ hội như vậy, hắc hắc... Tâm giám khảo như gương sáng, đều là âm thầm lắc đầu, khó, quá khó khăn, chớ nói nhà sĩ tập học thiên hạ ào ào tụ tập kinh sư, ngay cả khối tảng đá lớn thi họa viện Thái Học này, chính là có tên cũng khó khăn vô cùng.

Mọi người một bên nói chuyện phiếm cùng Đường Nghiêm, vừa uống trà, mấy giám khảo trở về chấm bài thi, lại có mấy giám khảo mệt mỏi đi tới, Đường Nghiêm thì ngược lại, có vẻ không nhanh không chậm, như lão tăng ngồi vào chỗ của mình, vẽ một cái tư thế quyết tâm đợi kết quả, làm người sinh ra một chút bội phục đối với hắn.

Ngọn đèn không biết thêm mấy lần dầu hỏa, mấy quan lại nhỏ đã quá mệt mỏi, tuy là đứng, lại phần lớn là mí mắt bắt đầu đánh nhau.

Mắt thấy sắp đến tảng sáng, thanh âm gà gáy truyền đến từng trận, liền có tốt tâm giám khảo nói: “... Đường đại nhân, người có lẽ là sớm đi nghỉ ngơi đi, nói thật, cái kết quả này, đợi cũng là đợi uống công, người không có tội gì mà phải chịu khổ.”

Đường Nghiêm vô cùng phấn chấn, lại cười ha ha một tiếng, trong vẻ tươi cười lại mang một chút lạnh nhạt, lại như là có vài phần chắc chắn, nói: “Không ngại, dù sao cũng đã ngồi lâu như vậy.” Nói xong lại chậm rãi mà đi uống trà.

202. Chương 198: Lại Thứ Nhất (2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 198: Lại thứ nhất (2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Kỳ thật tại những năm qua, Đường Nghiêm là tuyệt đối không tới đây tự rước lấy nhục, khảo thi nghệ thuật, gần đây không quan hệ nhiều lắm cùng Quốc Tử Giám, nhưng lần này, hắn nhưng lại bị kích động mà chạy đến, trong lòng dường như nhiều vài phần chờ đợi, lại để cho hắn trắng đêm khó ngủ.

Chỉ là thời gian từng chút đi qua, trong lòng hắn có phần có chút khẩn trương, ngơ ngác mà ngồi ở trên gấm đôn, cũng không biết chính mình tối nay làm sao vậy.

Giám khảo kia thấy Đường Nghiêm không nghe khuyên bảo, âm thầm lắc đầu, liền đứng dậy đi vào trong sảnh chấm bài thi, lúc này, đột nhiên nghe được bên cạnh một người giám khảo chấm bài thi nha một tiếng nói: “Lần này vẫn không tệ, có thể cho vào nhóm đệ nhất.”

Đông mái hiên, mấy giám khảo tính cả Đường Nghiêm đều đều phần chấn tinh thần, ào ào đi đến chính sảnh, liền chứng kiến một người giám khảo gơ bài thi lên, quan viên còn lại cũng ào ào vây qua.

Người này nói: “Thư pháp người này mượt mà tinh tế tỉ mỉ, có phong cách quý phái.” Người khác nói: “Cái phá đề này phá rất tốt, nhìn một đêm, rốt cục cũng chứng kiến một người phá đề, thừa đề, bắt đầu bài giảng, thu cổ đều tốt, văn chương giỏi, xem ra khảo thi kinh nghĩa này cũng là ngọ hổ tàng long.”

Trong lòng Đường Nghiêm một hồi kích động, lách đi qua nói: “Để cho lão phu nhìn xem.” Hắn đi qua, xem xét kí tên cái kinh nghĩa này, trong lòng chính là một hồi mừng rỡ, nơi kí tên kia hoàn toàn là ghi hai chữ Thẩm Ngạo.

“Một đêm này vất vả không uống phí, Thẩm Ngạo, quả nhiên qua kinh nghĩa rồi, dùng chữ viết của hắn, muốn khảo trúng khảo thi thư pháp tuyệt đối không thành vấn đề. Về phần khảo thi vẽ, âm luật khảo thi, khảo thi ngọc, phải để hắn tự dựa vào bản lĩnh của mình. Trời có mắt rồi, Quốc Tử Giám cuối cùng cũng có người thi được nghệ sĩ.”

Hai chân Đường Nghiêm rung động, tâm tình kích động đặc biệt đỉnh, nhưng ở trước mặt mọi người, lại muốn thu liễm vài phần vui mừng, không thể không làm ra một bộ dáng đạm mạc, nói: “Thánh nhân trước khi lập ngôn, đã hiểu hết hiện tượng thiên văn. Một câu phá đề này vừa đúng, văn chương ghi cực kỳ đẹp, không tệ, không tệ...”

Hắn nhìn toàn bộ thiên kinh nghĩa, trong lòng lại càng vô cùng vui, kinh nghĩa văn vẽ của Thẩm Ngạo, hắn biết, không thể tưởng được, ngăn ngừa một kỳ nghỉ xuân, kinh nghĩa Thẩm Ngạo đúng là tiến triển cực nhanh, có tiến bộ nhảy vọt, hậu sinh khả ỷ, hậu sinh khả ỷ! Dùng thực lực Thẩm Ngạo bây giờ, liền đi vào khoa cử, chỉ sợ cũng có vài phần nắm chắc, nếu như lại dùng thêm ma luyện, tiền đồ vô lượng đó!

Đường Nghiêm không khỏi thầm giật mình, trong lòng không khỏi suy nghĩ, sau lưng Thẩm Ngạo này, không phải là có danh sư chỉ điểm kinh nghĩa cho hắn sao? Nếu không vì sao tiến bộ thần tốc như thế, cho dù thiên tư của hắn thông minh, cũng tuyệt đối không thể nào làm được.

“À, là Trần Tế Trần tướng công, ai nha nha, ta lại suýt nữa đã quên, Thẩm Ngạo này còn có một tiên sinh, khó trách, khó trách, có Trần Tế tướng công chỉ điểm, hơn nữa tư chất bản thân Thẩm Ngạo, có tiến bộ lớn như vậy cũng chẳng có gì lạ!” Trong lòng Đường Nghiêm tìm ra đáp án, trong đôi mắt hiện lên một vòng mừng thầm, để bài thi trở lại, không phát biểu bất cứ ý kiến gì.

Theo như lẽ thường, chính sảnh chấm bài thi phải không để người không có nhiệm vụ đi vào, cho dù là Đường Nghiêm cũng không được, hôm nay nhìn bài thi, tuy nói đám giám khảo bọn họ không trách móc nặng nề, nhưng nếu như có ý kiến bên ngoài, thì sẽ có lo ngại thiên vị, hắn lạng lẽ rời khỏi chính sảnh, lẽ

loi trơ trọi mà uống trà tại đông mái hiên như cũ, chỉ là tâm cảnh vừa rồi uống trà và hiện tại uống trà lại hoàn toàn bất đồng mà thôi.

Ở phía trong chính sảnh truyền ra thanh âm nói: “Đây là kinh nghĩa lão phu cho rằng tốt nhất, chẳng những chữ viết đẹp hơn, phá đề mới lạ, cho dù là cả thiên văn chương đều là vô cùng tuyệt vời, văn vẻ rất tốt, bài này liền xếp vào nhóm đệ nhất, như thế nào?”

Đám giám khảo cũng không có ý kiến, ào ào nói: “Như thế rất tốt.”

Nhưng có người kỳ quái nói: “Người này làm kinh nghĩa rất không kém, vì sao lại tình nguyện đến khảo thi nghệ thuật, nếu ta là người này, tình nguyện đi khoa cử thử xem vận khí.”

“Người có chí riêng, cái này có cái gì kỳ lạ quý hiếm, chúng ta tiếp tục chấm bài thi đi.”

Sau khi thông qua khảo thi nghệ thuật, cũng có thể làm quan, nhưng suy nghĩ người đọc sách, nếu là có thực lực tham gia khoa cử, tuyệt đối sẽ không đi khảo thi nghệ thuật.

Tuy nói từ lúc đương kim hoàng thượng vào chỗ đến nay, nhiều lần đề cao địa vị Hàn Lâm thi họa viện, nhưng dù sao khảo thi nghệ thuật chủ yếu là khảo thi tập học, tập học ở trong suy nghĩ của rất nhiều người, tuy nói có thể gia tăng tư tưởng, nhưng dù sao cũng chưa tính là chính thống.

Bởi vậy, một người viết kinh nghĩa rất tốt như thế, đúng là tới tham gia khảo thi nghệ thuật, lại làm đám giám khảo bọn họ sinh ra nghi hoặc.

Ngược lại, trong đông mái hiên, Đường Nghiêm cười thầm trong lòng, những giám khảo này tự nhiên không hiểu tâm tư Thẩm Ngạo, nhưng Đường Nghiêm lại có thể suy đoán vài phần, khảo thi nghệ thuật đối với Thẩm Ngạo, hơn phân nửa là một cơ hội ma luyện, triều đình này lại chưa từng nói thi nghệ thuật về sau không cho phép khoa cử, hôm nay cầm cái tiến thi sĩ nghệ thuật trước, đến lúc đó lại lấy cái tiến sĩ chính thức nữa, đây mới thực sự là tài tử.

Trong lòng hần lại nghĩ, đợi Thẩm Ngạo thật sự thành tiến sĩ, hần lại phải đánh nhuệ khí của Thẩm Ngạo, cần biết khảo thi nghệ thuật, cho dù kinh nghĩa được thứ nhất, nhưng so sánh với khoa cử mà nói, vẫn không coi là cái gì, tới tham gia khảo thi nghệ thuật, lại có mấy người là cao thủ kinh nghĩa chân chính?

Buổi trưa ngày kế tiếp, một bảng cuối cùng dán ra, đám người lần chơi bởi lâu lỏng trong thành Biện Kinh, sớm đã theo dõi cái cửa thông báo này, ghi nhớ người trèo lên bảng, liền đi tất cả đại khách sạn báo tin vui, cánh tay không đánh người khuôn mặt tươi cười, hướng chi sự tình trèo lên bảng đã là đáng giá để vui mừng, tự nhiên không thiếu được việc người ta móc ra một khoản tiền để khen thưởng.

Trong đó, phủ Kỳ Quốc công vô cùng nhất náo nhiệt, một là, Thẩm công tử đứng đầu bảng, cái tin này rất đáng mừng, cái thứ hai nha, tất nhiên là Kỳ Quốc công xa xỉ, ra tay rất hào phóng, chạy một chuyến này, tiền mừng là tuyệt đối không thiếu được.

Cho nên chỉ trong chốc lát, liền có trên trăm cái người tin vui bên ngoài đánh trống reo hò, người này nói: “Chúc mừng Thẩm công tử khảo thi đệ kinh nghĩa nhất.” Người kia nói: “Thẩm công tử là Văn Khúc tinh hạ phàm, đệ nhất thiên hạ.”

Kỳ thật, đứng đầu bảng kinh nghĩa khảo thi nghệ thuật, nếu nói là thứ nhất, thật sự có chút gượng ép, nhưng dù sao cũng là đứng đầu bảng, bọn hần nói như vậy, cũng không tìm ra cái gì sai, ngược lại, mấy Thư sinh vô tình mà qua ven đường, phải che mặt mà đi, có chút khinh thường.

Khoa cử kinh nghĩa, văn vẻ thứ nhất, tự nhiên là mỗi người tâm phục khẩu phục, nhưng khảo thi kinh nghĩa, cái vui mừng này liền giảm bớt đi nhiều.

Lưu Văn bị kích động mà chạy đến Phật đường, vừa mừng vừa sợ nói: “Biểu thiếu gia, biểu thiếu gia...”

-o0o-

203. Chương 199: Đại Hoàng Tử

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 199: Đại hoàng tử

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lưu Văn bất chấp quy củ, đúng là không đợi thông báo, liền xông thẳng vào, phu nhân thoáng bất mãn, tuy là nàng mặt mũi hiền lành, nhưng quy củ trong phủ lại quá nghiêm, nhất là nội phủ, nơi này là chỗ ở của nữ quyến, có nhiều bất tiện, thân là chủ sự, lỗ mãng như thế, tự nhiên rước lấy phu nhân bất mãn.

Lưu Văn thở không ra hơi nói: “Biểu thiếu gia... .. Báo tin vui của người đến...”

Một câu báo tin vui này, nhất thời làm phu nhân và Chu Nhược trong Phật đường vui mừng giãn mặt, phu nhân hỏi: “Bảng dán lên rồi?”

Hương Nhi hầu hạ một bên cũng rất linh hoạt, cẩn thận từng li từng tí, dâng trà cho Lưu Văn, Lưu Văn uống nước trà, thần thái mừng rỡ nói: “Đâu chỉ là có tên trên bảng, lúc này đây khảo thi kinh nghĩa, biểu thiếu gia đứng thứ nhất.”

Trong Phật đường lập tức vui sướng hơn hử, nhất là phu nhân, trên mặt không che dấu được vui mừng, nói: “Tốt, tốt, qua cái này rồi, Thẩm Ngạo rất có tiền đồ! Nhanh, nhanh đi thưởng ngân lượng cho người báo tin vui, không cần phải keo kiệt, mỗi người một tiền.”

Lưu Văn vui mừng rạo rức rời đi, ngày hôm qua hắn còn tưởng rằng biểu thiếu gia thi không được khá, tâm tình hơi có chút thất lạc, cần biết tại quý phủ, tuy Thẩm Ngạo là thân phận chủ nhân, nhưng lại đối đãi hắn không tệ, đều là dùng bằng hữu đối đãi, Thẩm Ngạo có tiền đồ, địa vị Lưu Văn trong phủ tự đứng vững chắc.

Phu nhân tất nhiên là vô cùng vui, Thẩm Ngạo xem như người nhà mẹ của nàng, có tiền đồ, nàng cũng có vinh quang, thứ hai là nàng luôn luôn coi trọng Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo trở nên nổi bật, tất nhiên là sự tình nàng ngày đêm chờ đợi, liền nói: “Hương Nhi, đi vào phòng bếp nói một tiếng, tối nay làm nhiều vài món thức ăn, mang tới vài bình rượu ngon, chúc mừng trước một phen, đợi Thẩm Ngạo thi đỗ nghệ rồi, lại thiết lập đại yến.”

Trên mặt Hương Nhi ửng đỏ, liếc nhìn biểu thiếu gia, trong lòng cũng có chút cao hứng, nàng và Xuân nhi quan hệ vô cùng tốt, Xuân nhi nghe nói là đi Thúy Nhã Sơn Phòng, sớm muộn gì cũng kết thân cùng với Thẩm Ngạo, nàng là tỷ muội, tất nhiên rất cao hứng. Một phương diện khác, biểu thiếu gia này làm người rất tốt, hòa ái dễ gần, bình thường tuy là miệng hoa hoa, nhưng tâm nhưng lại tốt. Hương Nhi nghĩ đến những thứ này, liền vui mừng rạo rức mà đáp lời, nhanh chóng đi vào phòng bếp.

Chỉ một lúc sau, lại là Thạch phu nhân và mấy phu nhân Hầu gia tới bái phỏng, các nàng cũng là vừa vặn nghe xong chuyện này, đều nói là phu nhân phúc khí tốt, tất nhiên là cực kỳ náo nhiệt.

Đến trong đêm, Thẩm Ngạo liền bị Doan Chính gọi đi, hôm nay trong phòng sách có nhiều người, có Vệ Quận công Thạch Anh, còn có Ngự Sử trung thừa Tăng Văn, Đại Lý Tự khanh Khương Mẫn, mọi người ào ào ngồi xuống, làm như tại đàm chuyện trọng yếu gì đó, đợi Thẩm Ngạo tiến đến, đều thay bằng dáng tươi cười, Thẩm Ngạo phân biệt hành lễ, hướng Tăng Văn hỏi sự tình vị lão bằng hữu Tăng Túc An.

Tăng Văn cười nói: “Mấy ngày trước đây hắn còn gửi thư về nhà, nói tất cả đều mạnh khỏe, cố ý hỏi chuyện của người, nói là hắn lúc trước đọc sách, lưu lại không ít bút ký, hôm nay cái sách thánh hiền này lại không có cơ hội nhìn, muốn bảo ta chuyển cho người.”

Thẩm Ngạo hơi có chút xấu hổ, hắn cùng với Tăng Túc An, xem như không đánh nhau thì không quen biết, kỳ thật quan hệ của hai người nói kém cũng không kém, nhưng không có đến tình trạng vô cùng thân mật. Tăng Túc An càng giống quân tử, lại làm cho Thẩm Ngạo, lúc gặp mặt hắn, tuy có vui sướng, lại có chút không được tự nhiên, Tăng Túc An đề cập mình trong thư nhà, có thể thấy được hắn đã coi Thẩm Ngạo

như hảo hữu chí giao, Thẩm Ngạo ầm áp trong lòng, vội vàng nói: “Đệ tử tạ ơn, mấy ngày nữa ta viết một lá thư cho hần, muốn giảng cho hần đạo lý lớn làm quan.”

Thạch Anh cười ha ha một tiếng: “Tiểu tử này, còn chưa làm quan, liền dạy người làm quan như thế nào.”

Thẩm Ngạo hạ thấp người ngồi xuống nói: “Đệ tử không giết heo, nhưng vẫn là biết rõ thịt heo có cái tư vị gì.”

Một câu nói kia đi ra, mọi người ào ào nở nụ cười, Đao Chính lạnh lùng vuốt râu, không khỏi nói: “Không thể vô lễ tại trước mặt Thạch Quận công.”

Thẩm Ngạo vội vàng nghiêm mặt nói: “Vâng.”

Thạch Anh cười ha ha, khoát tay nói: “Không sao, Thẩm Ngạo chính là tâm tính như vậy, nếu bảo hần ngồi, lặng yên không nói, liền không phải là Thẩm Ngạo.”

Khương Mẫn phụ họa nói: “Nói quá đúng, lão phu đã ăn được thiệt thòi lớn từ hần, cho nên trong lòng khuyên bảo, sau này gặp hần, nhất định phải chú ý.”

Thẩm Ngạo cười hắc hắc, vị Khương đại nhân này, vẫn còn vì bảy trăm quan tiền thua mình mà đau lòng.

Đao Chính nghiêm mặt nói: “Lúc này đây Thẩm Ngạo khảo thi không tệ, nhưng không cần phải ngang ngược kiêu ngạo, khảo thi nghệ thuật là khảo thi nghệ thuật. Cần nhất chính là chữ, chỉ có qua cảm kỳ thư họa rồi, mới có thể tính toán tiến sĩ. Lúc này đây bảo người đến...” Đao Chính trầm ngâm một lát, lại không biết nói như thế nào, liền nói với Thạch Anh: “Thạch Quận công, người tới nói đi.”

Thạch Quận công cười ha ha nói: “Người lại biết đẩy trách nhiệm, được rồi, ta tới nói.” Nét mặt của hần cũng ngưng trọng lên: “Thẩm Ngạo có báo khảo thi ngọc không?”

Thẩm Ngạo gật đầu gật đầu, nói: “Đúng.”

Thạch Anh nói: “Lúc này đây, khảo thi ngọc, Đại hoàng tử cũng ghi danh.”

Đại hoàng tử? Thạch Anh không nói thì thôi, nói ra, Thẩm Ngạo lập tức lộ ra phần hận vẻ, bà nội nó, tên kia bây giờ còn chưa đưa phần thưởng đại hội giám bảo tới, bạn thân sai người nói bóng nói gió khắp nơi, hần lại giả bộ như không có việc gì, ai, nhân phẩm người này như thế, cũng quá keo kiệt rồi.

Thẩm Ngạo thấy Thạch Anh biểu lộ ngưng trọng, thăm dò hỏi: “Quận công không phải là muốn bảo ta, thời điểm cuộc thi cố ý nhường, để cho Đại hoàng tử đoạt giải nhất?”

Thạch Anh lại nhẹ nhàng cười một tiếng, trong đôi mắt xẹt qua một tia ý tứ hàm xúc khó có thể nắm lấy, bí hiểm nói: “Hoàn toàn khác biệt, lúc này đây, khảo thi ngọc, người nhất định phải đoạt giải nhất, tuyệt đối không thể để cho Đại hoàng tử đứng đầu bảng.”

Thẩm Ngạo mấp má miệng, chỉ gật gật đầu, liền không nói gì nữa, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, đây là có chuyện gì? Không phải là tiểu tập đoàn Thạch Quận công và Đại hoàng tử không hợp nhau đấy chứ?

Đúng, nếu không tuyệt đối sẽ không trịnh trọng nói với mình như thế, có ý tứ, các hoàng tử đương kim hoàng đế hình như đều hứng thú với cuộc thi, có một Tam hoàng tử vụng trộm đi tham gia khoa cử, còn thi đỗ trạng nguyên, hiện nay, Đại hoàng tử cũng không cam chịu rút lại phía sau, muốn tham gia khảo thi ngọc, chỉ sợ cũng chạy chức trạng nguyên đây mà.

Tam hoàng tử rất được Triệu Cát yêu thích, thân là Đại hoàng tử, luôn luôn đầy bụi đất trước mặt Triệu Cát, Đại hoàng tử này là muốn noi theo Tam hoàng tử, cũng khảo thi cái trạng nguyên, chiếm được Triệu Cát ưa thích, ngấm lại xem, nếu Đại hoàng tử thông qua cuộc thi, tham gia thi đình, tại văn võ cả triều, nếu là đoạt giải nhất, sẽ là cảnh tượng huy hoàng thế nào, cho dù là Triệu Cát, ấn tượng cũng sẽ đổi mới rất nhiều.

Đại hoàng tử này thâm tàng bất lộ, đánh bàn tính liên tục, những người thi đình tham gia khảo thi ngọc kia, biết được thân phận của hần, ai dám một tranh giành sống mãi cùng hần? Chỉ cần trình độ của hần không kém, khảo thi ngọc này, trạng nguyên là rất vững vàng.

Chỉ là, Thạch Quận công gọi mình đi đánh võ đài cùng Đại hoàng tử, vậy là vì duyên cớ gì? Hẳn là... .. Hẳn là Thạch Quận công cùng dựng mình, còn có Tăng đại nhân, Khương đại nhân, đều là đẳng Tam hoàng tử?

Thẩm Ngạo lập tức minh bạch, nước bên trong thật sâu đó! Cản trở Đại hoàng tử đoạt giải nhất, liền có ý nghĩa kết thù cùng Đại hoàng tử, đến lúc đó Đại hoàng tử lại lấy thủ đoạn gì, vẫn chưa biết được.

Chỉ là... .. Thẩm Ngạo cười khổ lắc đầu, kỳ thật từ lúc vừa mới bắt đầu, hắn đã bị người trói lại trên chiến xa, hoặc là nói là mình vô cùng may mắn mà nhảy lên chiếc chiến xa này, đường là mình chọn ra, hiện tại cho dù hắn nịnh nọt Đại hoàng tử như thế nào, trong mắt người thiên hạ, có gốc cây Đao Chính quan hệ thân thuộc, hắn cũng là cái đinh trong mắt Đại hoàng tử.

Thẩm Ngạo trịnh trọng gật đầu nói: “Thẩm Ngạo đã hiểu, xin chớ vị thúc bá yên tâm, chỉ cần Thẩm Ngạo có thể đi vào thi đình, nhất định tận cố gắng lớn nhất cản trở Đại hoàng tử đoạt giải nhất.”

Đao Chính thở dài, nói: “Thẩm Ngạo, tâm ý của ta, vốn là không muốn làm cho ngươi tiến vào trận thi phi này, chỉ có điều ngươi nên hiểu, công phủ và ngươi cùng vinh cùng nhục, hôm nay cũng là thật sự không tìm ra nhân tuyển tốt, trong thiên hạ, có thể độ sức cùng Đại hoàng tử, chỉ sợ chỉ có ngươi.”

Thẩm Ngạo ngạc nhiên nói: “Như thế nào? Đại hoàng tử kia rất lợi hại?”

Khương Mẫn chen miệng nói: “Đâu chỉ là lợi hại, quả thực là giống như quỷ thần, Đại hoàng tử từ nhỏ liền yêu thích thuật nhìn ngọc, trong nội cung vô số bảo vật, lại có danh sư chỉ điểm, Thẩm Ngạo, ngươi ngẫm lại xem, người như vậy, sẽ đơn giản được sao?”

Lại về sau, chính là thanh âm Đường Mạt Nhi: “Cha mẹ” các người đang nói cái gì?”

Đường phu nhân lập tức im miệng, thanh âm Đường Nghiêm truyền đến nói: “Khục khục ”Không nói gì, không nói gì, là Thẩm Ngạo đến, ta và người mẹ muốn pha trà, đi pha trà.”

Đường Mạt Nhi nhíu lông mày lại, từ sương phòng bên cạnh đi tới, nhìn thấy Thẩm Ngạo, liền tự nhiên nói: “Thẩm công tử hôm nay khảo thi vẽ thế nào?”

Trong lòng Thẩm Ngạo mặc niệm: “Đáng chết, không đúng, Đường đại nhân dường như là muốn kín đáo đem nữ nhi của hắn cho ta! Rất xấu hổ rồi! Không biết Đường Mạt Nhi có biết hay không?”

Thẩm Ngạo gơ con mắt lên, thấy thần sắc cử chỉ Đường Mạt Nhi tự nhiên, trong lòng liền nghĩ Đường Mạt Nhi không biết rõ tình hình, hắn vội vàng ngồi ngay ngắn nói: “Khảo thi vẽ khác với cuộc thi tầm thường, được hay không, chỉ có giám khảo mới có thể bình phẩm.”

Đường Mạt Nhi cười cười: “Công tử khảo thi kinh nghĩa được thứ nhất, không biết bao nhiêu người ao ước đó! , đúng rồi, người đến là để trả cây dù hay sao? Một cây dù, lại được coi là cái gì, cũng không đáng để công tử tưởng nhớ.”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Mạt Nhi cô nương, ta rất khiêm tốn, người ngàn vạn lần chớ nịnh nọt ta.”

Đường Mạt Nhi cười cười, hai người ngồi, nhưng trong lúc đó không từ để nói, Thẩm Ngạo vụng trộm liếc nhìn Đường Mạt Nhi, thấy hai hàng lông mày nàng cong cong, cái mũi nhỏ nhỏ có chút nhếch lên, sắc mặt như bạch ngọc, nhan sắc như hoa, cách ăn mặc của nàng cũng không có gì đẹp để quý giá, giữa cổ chỉ một chuỗi minh châu, phát ra vầng ánh sáng nhàn nhạt, làm cho nàng lại càng giống ngọc, từ trên người, có thể cảm nhận được phong độ của người trí thức, sống mắt dịu dàng, lại lộ ra trí tuệ rất cao.

Đường Mạt Nhi thấy Thẩm Ngạo đang đánh giá nàng, vội vàng quay mặt đi, cố ý nhìn bức họa trên vách tường, nói: “Thẩm công tử cho rằng cái bức họa này như thế nào?”

Thẩm Ngạo tập trung nhìn vào, đây là một bức vẽ cung nữ, bức vẽ chỉnh thể, hắn cẩn thận mà xem, trình độ vẽ thật không sai, chỉ tiếc đường cong tuy nhiều vài phần trang trọng, lại thiếu vài phần linh khí, rất nhiều chi tiết, chỗ tỉ mỉ hơi đông cứng, bút pháp rất có khí xinh đẹp, hiển nhiên là nữ tử sáng tác, tâm niệm vừa động, không khỏi suy nghĩ: “Tranh này không phải là Đường Mạt Nhi sáng tác đây chứ?”

Thẩm Ngạo liền cười nói: “Vẽ tốt!”

Đường Mạt Nhi khẽ cười nói: “Chỉ là vẽ tốt?”

Đây là muốn đánh vỡ nòi đất để hỏi đến cùng đây mà, Thẩm Ngạo đành phải nói: “So với không ít họa sĩ thì vẽ tốt hơn.”

Bạn thân không rơi vào bẫy của người, nếu nói là tranh này rẻ mạt, Đường Mạt Nhi khẳng định sẽ tức giận, nhưng nếu là cực phẩm tác phẩm xuất sắc, đến lúc đó Đường Mạt Nhi khẳng định phải nói mình nhãn lực không đủ, dứt khoát ba phải, qua loa đi qua.

Đường Mạt Nhi chỉ cười cười, đang muốn nói thật tất cả, lại nghe đến trong đình viện có người nói: “Đường đại nhân, Đường đại nhân, có ai không?”

Đường Mạt Nhi nhíu lông mày, hơi có vẻ xấu hổ, Thẩm Ngạo nghi hoặc hỏi: “Ai vậy?”

Đường Mạt Nhi lắc đầu: “Người không nên hỏi, ngồi ở chỗ này.”

Thẩm Ngạo đành phải ngồi, liền nghe được Đường Nghiêm đi ra khỏi sân nhỏ, rất là xấu hổ mà nói với người kia: “Thì ra là Ông chủ Chu.”

Ông chủ Chu liền dắt cuống họng nói: “Đường đại nhân, tiền mấy tháng này có phải là nên tính toán? Nhà các người mỗi ngày ngoại trừ chín văn tiền mua lương thực, hai tháng này tổng cộng là 500 bốn mươi tiền, nếu tăng thêm tiền lãi, liền tính toán một tiền là tốt rồi, cái chỗ tiền này, người cũng nên trả đi, kẻ hèn cũng là người làm mua bán, người không trả tiền, ta làm sao có thể quay vòng vốn.”

Đường Nghiêm cả kinh nói: “Rõ ràng là hơn năm trăm văn như thế nào biến thành một quan tiền, người đây là muốn lừa bịp người sao? Như thế kỳ quái rồi, chúng ta không phải đã nói rồi sao? Đợi phát lương, liền trả tiền cho người, cái lợi tức này cũng không phải nhiều như vậy.”

Ông chủ Chu kia cười lạnh nói: “Đường đại nhân nói cái gì, trong phố xá đều là lợi tức như vậy, người không nghe thấy, không phải là không biết chứ? Được rồi, ta không nhiều lời cùng người, nhanh đưa tiền đây.”

Đường Nghiêm liền cả giận nói: “Người đây là lừa bịp tiền tài, không sợ ta dẫn người đi gặp quan?”

Ông chủ Chu cười nói: “Đại nhân không phải là quan sao? Ôi ơ, đại nhân đã quên, cho dù là thấy quan, tiểu nhân chiếm một chữ lí, cũng là không sợ. Huống chi một khi thấy quan, chỉ sợ danh dự đại nhân khó giữ được! Đại nhân, tiểu nhân còn không phải là vì muốn tốt cho người sao? Thật sự làm ầm ĩ, tiểu nhân nhiều nhất bị đánh vài cái, nhưng thể diện đại nhân để vào đâu?”

Thẩm Ngạo vừa nghe, xem như minh bạch, trong lòng cảm thấy buồn cười, ông chủ có lẽ là người thông minh, chuyên lừa bịp người, lừa bịp đến cả Đường Nghiêm, lá gan không nhỏ, lập tức lại nghĩ, dưới chân thiên tử, tùy tiện một cái hoa bòn nện xuống người, trên mặt đất lập tức nằm xuống bảy tám quan gia, cả bộ thị lang, Thượng Thư, không người nào không phải là quan to cấp tỉnh bộ, phóng tới bên ngoài kinh thành, đều là nhân vật rung động một phương, tại kinh thành, chỉ sợ còn không sánh bằng một người Điển lại trong huyện.

Phẩm cấp Đường đại nhân này cũng không thấp, Quốc Tử Giám Đường Nghiêm, cũng coi như quý nhân, nhưng trong mắt người Biện Kinh nhìn quen Thượng Thư, thị lang, được coi là cái gì? Chữ Quan có hai cái miệng, bị hù đều là thảo dân, ông chủ Chu này, sớm đã cân nhắc thấu tâm tư Đường Nghiêm rồi, Đường Nghiêm là người cao sang, muốn nhất chính là thể diện, cho nên đoán chắc hẳn không thể làm to, cho nên mới nổi lá gan lên, ngay cả Đường Nghiêm cũng dám đánh chủ ý xấu.

“Người... Người”, Đường Nghiêm lập tức không có từ nào để nói rồi, hẳn giáo dục người tất nhiên là một bộ dạng nghiêm chỉnh, nhưng bất gặp loại lưu manh phố phường này, đâu nói được ra mấy cái chữ dạy dỗ, về sau rốt cuộc nói không nên lời.

Ông chủ Chu liền hừ lạnh: “Đường đại nhân, đây là ý tứ gì? Kỳ thật không phải tiểu nhân nói người, người đường đường là quan to Tam phẩm, lại có thực chức, chỉ cần qua qua tay, trăm quan, ngàn quan tiền còn không phải dễ dàng sao? Đòi tiền, rất dễ dàng, sống nghèo khó này làm cái gì? Hắc hắc, hôm nay bộ dáng người thế này, ngay cả ăn đều căng thẳng, lại còn giữ đạo lý lớn làm cái gì? Những sự tình này, vốn không nên là tiểu nhân đến dạy, tiểu nhân cũng người, tiền này, người nên tranh thủ thời gian thanh toán đi! Tiểu nhân còn có sinh ý phải làm, nếu là không cầm được một tiền, hắc hắc” Một

206. Chương 202: Lấy Tiền Đập Chết Người(2)

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 202: Lấy tiền đập chết người(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Chỉ là hắn được chỗ tốt của Triệu công tử, nhất định phải làm Đường gia khó coi, để Triệu công tử thừa cơ mà vào, bởi vậy mới kiên trì, phí nhiều công phu như vậy.

Vào đình viện, Thẩm Ngạo cười lên, nói: “Ông chủ Chu cũng tới rất nhanh, tiền đâu, đều chuẩn bị xong rồi chứ?”, ông chủ Chu nói: “Đều chuẩn bị xong, xin mời công tử kiểm kê.”, ánh mắt lại rơi vào trăm quan tiền dẫn trên tay Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo giao tiền dần lên trên tay ông chủ Chu, nói: “Người cầm trước, về phần tiền này sao, kêu tiểu nhị của người kiểm kê trước mặt ta, kiểm kê xong rồi nói sau.”

Ông chủ Chu thu trăm quan tiền kia, liên tục gật đầu: “Tốt, sẽ kiểm kê cho công tử”, đánh ánh mắt về phía hai tiểu nhị, tiểu nhị kia hiểu ý, dỡ xuống hai cái rương nhỏ từ trong xe, lại lấy ra cái cân, vốn là tính toán rõ ràng mười quan tiền dẫn, lập tức lại đổi thành bạc vụn, về sau chính là kiểm kê đồng tiền, phen này tính toán xuống, đúng là trọn vẹn hao phí nửa canh giờ, Thẩm Ngạo chỉ ngồi ở trên ghế buồn ngủ, Đường Nghiêm ngược lại, ngồi ở một bên giám sát, sợ Thẩm Ngạo ăn phải lỗ vốn.

Kiểm kê xong, tiền mang đến vừa đúng chín mươi chín quan, ông chủ Chu thở dài một hơi, tuy nói lúc này đây có người vén màn giúp đỡ cho Đường gia, nhưng cuối cùng mình cũng buôn bán lời 500 văn tiền, bất kể như thế nào, cuối cùng không lỗ vốn. Kỳ thật xác định từ trên xuống dưới, mình và hai tiểu nhị, trọn vẹn chậm trễ nửa buổi chiều, 500 văn này kiếm được cũng không giá trị nhiều lắm.

Ông chủ Chu liền hướng Thẩm Ngạo nói: “Thẩm công tử, cái khoản này đã rõ ràng chưa?”

Thẩm Ngạo cười cười nói: “Rõ ràng, không sai, ông chủ Chu là loại người có chữ tín, như thế, khoản nợ này của Đường gia liền xem như hết.”

Ông chủ Chu thu hồi trăm quan tiền, đang định đi, lại nghe Thẩm Ngạo nói: “Chậm đã, Đường gia trả nợ xong rồi rồi, khoản nợ giữa chúng ta dường như còn phải tính toán.”

Ông chủ Chu ngạc nhiên, thấy bộ dạng Thẩm Ngạo không thuận theo không buông tha, trong lòng không khỏi sinh ra tức giận, nói: “Không biết chúng ta có cái gì cần tính toán?”

Thẩm Ngạo cười ha ha, lười biếng, nói “Ta đây đưa trăm quan tiền vào trong tay người đã có bao lâu?”, ông chủ Chu nói: “Chưa đầy một canh giờ.”

Thẩm Ngạo vỗ tay một cái: “Cái này là được rồi, theo như lợi tức người tính toán vừa rồi, Đường gia thiếu người hơn năm trăm tiền, lợi tức chính là hơn bốn trăm tiền, ông chủ Chu còn nói, đây là quy củ trong phố xá, có phải không?”

Ông chủ Chu giận dữ: “Ta lại không thiếu người tiền.”

Thẩm Ngạo ung dung cười một tiếng: “Không có sao? Tất cả mọi người thấy được, người nắm lấy trăm quan tiền giá trị lớn của ta, chừng nửa canh giờ, đây cũng là thù thiếu. Người mang đến tiền bạc còn chưa thanh toán, liền còn chưa tính là giao trả lại cho ta, cho nên mới nói, trăm quan tiền giá trị lớn này chính là người thiếu nợ ta ! Không, không đúng, người tổng cộng thiếu ta chín mươi chín quan tiền trong nửa canh giờ, lợi tức, từ từ, để cho ta tính toán xem cái lợi tức này là bao nhiêu?”

Thẩm Ngạo quả nhiên là ngẩng đầu định tâm đứng lên, lập tức cúi đầu cười nói: “Theo đạo lý, người nợ ta ước chừng chín mươi quan lợi tức, nhưng nhìn người chỉ thiếu đúng nửa canh giờ ngăn ngừa, cứ tính là mười quan đi, lập tức lấy tiền cho bốn công tử rồi xéo đi, nếu không... ”

Khuôn mặt tươi cười thiện lương của Thẩm Ngạo thoáng cái trở nên bắt đầu hung ác: “Ông chủ Chu cẩn thận cái miệng của mình, người đang có thân thích ở Kinh Triệu phủ, nhưng bốn công tử tại Kinh Triệu phủ cũng có mấy bằng hữu, Đường đại nhân không muốn đi gặp quan, nhưng bốn công tử lại không sợ.”

Người học người, Thẩm Ngạo dùng chiêu thức ấy, lại học được từ trong tay ông chủ Chu, Đường gia thiếu ông chủ Chu hơn năm trăm tiền, ông chủ Chu tính toán bọn hắn 500 tiền tiền lãi, mà vừa rồi, hắn cầm 100 quan tiền dẫn của Thẩm Ngạo, theo như phương thức của hắn tính toán, trăm quan này lợi tức chính là chín mươi quan.

Thẩm Ngạo chỉ cần mười quan, đã là phi thường hảo tâm rồi! Lạnh lùng quay mắt về phía ông chủ Chu, duỗi tay ra, không thuận theo không buông tha nói: “Ông chủ Chu, trả tiền đi!”, mười quan tiền đối với loại người làm mua bán nhỏ như ông chủ tự nhiên không phải số lượng nhỏ, đâu chịu chỉ ra, thở phì phì nói: “Hừ, người cường từ đoạt lý, là muốn khóc lóc om sòm sao?”

Thẩm Ngạo cười hắc hắc: “Coi như là cường từ đoạt lý, cũng là ông chủ Chu làm trước, đừng dài dòng, nhanh đưa tiền đây, không lấy tiền, chúng ta lập tức đi phủ Kinh Triệu, đến nha môn, đều có người nói lý”, vừa rồi có lẽ là ông chủ Chu cường nghạnh nói muốn cùng Đường Nghiêm đi gặp quan, nhưng vừa được một

lúc đã nghịch chuyển, lại là Thẩm Ngạo muốn kéo ông chủ Chu đi phủ Kinh Triệu, tình thế đúng là kịch biến.

Ông chủ Chu đột nhiên lạnh lùng nhìn Thẩm Ngạo, lại không biết có chủ ý gì, chấp tay về hướng Thẩm Ngạo nói: “Không biết cao tính đại danh công tử.” Hắn thấy Thẩm Ngạo chắc chắn như thế, lộ ra là xuất thân nhà giàu, muốn thử xem sâu cạn trước, lại quyết định xem có nên dây dưa không, loại tiểu thương nhân này thiện nhất là tìm tiểu tin tức, tin tức cực kỳ linh thông.

Thẩm Ngạo ung dung cười một tiếng: “Kẻ hèn này Thẩm Ngạo, như thế nào? Người hèn là muốn trả đũa? Ai nha nha, bổn công tử có lá gan nhỏ nhất, nhưng người không cần lấy Đường quan phủ Kinh Triệu lớn như vậy quan để làm ta sợ.”

Ông chủ Chu nghe được hai chữ Thẩm Ngạo, lập tức thất sắc, Thẩm Ngạo? Chớ không phải là Thẩm Ngạo được xưng tài tử Biện Kinh kia, được hoàng thượng sắc phong làm khâm sai, đốc thúc án kho lương thực mất trộm đoạn thời gian trước chứ?

Ông chủ Chu vốn là thương nhân buôn lương, đâu thể không biết chuyện này, hơn nữa nghe nói Thẩm Ngạo này là thân thiết phủ Kỳ Quốc công, lớn mật đánh Lật quốc Vương Tử, ẩu đả Ân Tương Lương Thành, từng sự tích sớm được truyền lưu trên phố, không ngừng khuyếch đại, chỉ là có một chút có thể xác nhận, người này xác thực có được bối cảnh rất mạnh, nếu không làm nhiều sự tình làm người nghe kinh sợ như vậy, đã sớm chết trăm lần cũng không đủ.

Đúng rồi, người này còn từng đi qua công đường, đừng nói là phán quan lúc ấy ngồi công đường xử án, chính là Tào công công muốn tố cáo hắn, cuối cùng cũng không khỏi phải dàn xếp ổn thỏa, chẳng những không làm gì được hắn, lại bị hắn lừa bịp một số tiền tài lớn, người như vậy, tính tình sẽ không chịu có hại hay chịu thiệt, chính mình dây vào hắn, quả nhiên là xui xẻo.

“Thì ra là Thẩm Ngạo Thẩm tài tử.” Ông chủ Chu vừa rồi có lẽ hay là vô cùng cao ngạo, nhưng vừa biến sắc một cái, lại trở nên hòa ái dễ gần, hắn là người như vậy, vốn là thời khắc đều chuẩn bị hai bộ gương mặt, gặp được người dễ bị khi dễ, liền dữ tợn muốn ăn thịt người, gặp được người không dễ chọc, lập tức lại trở nên đáng thương, hình dáng như đang vẫy đuôi cầu xin.

-o0o-

207. Chương 203: Bạn Thân Rất Đơn Thuần

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 203: Bạn thân rất đơn thuần

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Tiền này, ta trả.” Ông chủ Chu cắn răng, trong lòng biết, nếu náo loạn tiếp, có thể rủi ro, nếu tốn tiền liền có thể hóa giải sự tình, trái lo phải nghĩ, liền tự giác trả trăm quan tiền dẫn cho Thẩm Ngạo, lại từ trong tiền bạc mình mang đến lấy ra mười quan tiền dẫn, gọi hai tiểu nhị đem chỗ tám mươi chín quan tiền dẫn mình mang đến lên xe, xám xịt rời đi.

Đưa mắt nhìn vị ông chủ Chu trộm gà không được còn mất nắm gạo này rồi đi, những khán giả bên ngoài ào ào tản đi, Đường Nghiêm thở dài một hơi, nhưng lại xụ mặt nói với Thẩm Ngạo: “Thẩm Ngạo, chúng ta là người đọc sách, người đọc sách không thể ý thể hiếp người, càng không thể dùng phi lễ đối xử với phi lễ, những này đạo lý, người phải nhớ cho kỹ, không cần thiết bởi vì khí phách nhất thời, mà làm mất danh tiết bản thân. Sĩ lâm không phải là như vậy, từ trước đến nay phải làm cho người phục.”

Thẩm Ngạo liên tục gật đầu đồng ý, rất khiêm tốn lắng nghe lời dạy dỗ, nhưng Đường phu nhân lại vẻ mặt ôn hoà nói với Thẩm Ngạo: “Không cần nghe tú tài nói hươu nói vượn, bị người lấn đến tận mặt, còn bày ra quân tử làm gì, được một bụng tức giận, đọc những sách kia có làm được cái gì? Người làm rất đúng.”

Thẩm Ngạo cũng vội vàng gật đầu, nói: “Sư nương dạy bảo, đệ tử nhớ kỹ.”

Đường Nghiêm thở phì phì mà nhìn Đường phu nhân, nói: “Ta theo đạo giáo huấn đệ tử, người nói bấy bả gì đó, loại sự tình này lan truyền đi ra ngoài là hại hẩn, sĩ lâm không thể bị chê, há lại là một người giám sinh chịu đựng được sao?”

Đường phu nhân trợn trắng mắt, nói: “Ta chỉ biết là làm người không thể giống như người, người xem chính mình xem, hôm nay nhượng bộ, ngày mai dễ dàng tha thứ, đường đường mệnh quan triều đình, lại bị một người thương nhân buôn lương lấn đến cửa, ngay cả vợ và con gái mình đều không bảo vệ được, cái thân danh tiết này có làm được cái gì.”

Đường Nghiêm hiển nhiên không nói được Đường phu nhân, liền phát tay áo nói: “Tốt, tốt, tốt, cho người đi hại hẩn.” Nói xong, liền thở phì phì mà đi vào phòng.

Đường phu nhân nói liên miên cần nhằn: “Thẩm Ngạo, người không cần phải để ý đến hẩn, hẩn chính là có cá tính này, rất bảo thủ, sớm biết hẩn có tính tình như vậy, đi theo hẩn kiếm vất vả chịu khổ, năm đó ta sẽ không nhìn trúng hẩn làm gì.”

Thẩm Ngạo cười khổ, sư mẫu nói không đi theo sư phụ, mình là nên gật đầu hay là lắc đầu? Đành phải cười khổ nói: “Đường đại nhân nếu không phải là cá tính này, chỉ sợ sư mẫu cũng không nhìn trúng, trên đời có đá cứng, gỗ nghịch, thì có quân tử chân chính, Đường đại nhân chính là quân tử, sư mẫu và ta đều là đá cứng.”

Đường phu nhân liền cười: “Hẩn là mỹ ngọc, ta lại không thấy được, ngược lại là người, trong lòng ta thoải mái, vừa rồi còn phải cảm ơn người!”

Thẩm Ngạo vội vàng nghiêm mặt nói: “Đệ tử đâu chịu được chữ tạ này, lo âu vì sư phụ, là thuộc về bốn phận.” Nói xong liền xuất ra mười quan tiền dẫn, giao cho Đường phu nhân, nói: “Sư mẫu, tiền này là ông chủ Chu trả, ở lại trên người ta cũng không hữu dụng, ta biết rõ Đường đại nhân làm người thanh cao, nhưng sự tình củi gạo dầu muối này, hẩn lại rút tay mặc kệ, chỉ khổ cho sư mẫu không có lương thực, xin sư mẫu nhận lấy những số tiền này, sống tốt hơn một chút!”

“Không cho phép nhận!” Đường Nghiêm không biết lúc nào lại từ trong nhà đi ra, tức đến sắc mặt đỏ bừng, nói: “Làm gương sáng cho người khác, thu lấy lễ vật đệ tử là theo lý thường, nhưng tài vật nhưng lại không thể thu, Thẩm Ngạo, ta biết rõ tâm tư của người, nhưng tiền này, Đường Nghiêm ta không thể nhận.”

Đường phu nhân nhưng có chút động ý, lại không biết nghĩ tới điều gì, một đôi mắt nhìn Thẩm Ngạo đột nhiên phát sáng lên, lập tức thu tiền dẫn ại, nói: “Tốt, tiền này sư mẫu thu, chúng ta đều là người một nhà, tuy hai mà một.” Ngón từ bên trong rất là mập mờ, ý tứ lại lảng.

Đường Nghiêm tức giận đến nổi trợn lồi đình, chỉ vào Đường phu nhân nói: “Người, người, người, phu nhân, người đây là muốn hủy danh tiết của ta, là muốn ép ta chết, mau đưa tiền trả lại, nếu không nếu không ta lập tức đi ra ngoài, không bao giờ trở về nữa.”

Đường phu nhân lại cười tủm tỉm mà nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Thẩm Ngạo, người đi vào cùng Mạt Nhi uống trà trước, ta có chuyện nói cùng tên ma quỷ mà.”

Thẩm Ngạo vâng một tiếng, lập tức vào nhà.

Đường Nghiêm thấy Thẩm Ngạo vào phòng, nổi giận đùng đùng mà vuốt tay áo muốn tới đoạt tiền dẫn, phu nhân chấp hai tay lại, trợn mắt trừng nói: “Người dám!”, một câu sư tử Hà Đông rống này, quả nhiên làm Đường Nghiêm sợ tới mức mặt như màu đất, tay lập tức rũ xuống, trong miệng vẫn còn nói: “Người, người thật sự là... Ai, phu nhân à, nếu là thu tiền này, lương tâm ta khó có thể bình an, ta đọc cả đời sách, dạy nhân nghĩa lễ tín cả đời, làm sự tình ra bực này, còn bảo ta có mặt mũi làm người sao? Đường mỗ ta làm người, không cầu thẹn với trời, nhận tiền hành vi tiểu nhân, không còn gì để mất nữa đó.”

Đường phu nhân lại thần thần bí bí mà ngoắc ngoắc tay với Đường Nghiêm: “Người tới đây.”

Đi qua ... Sắc mặt Đường Nghiêm càng kém, lại là có chút nhĩ không dám đi qua, vuốt vuốt lỗ tai, có chút sợ hãi.

“Mau tới đây, ta có lời muốn nói cùng ngươi.”

Đường Nghiêm nổi lên lá gan nói: “Tới đây tới đây.”, nói xong liền chậm rì rì đi qua, trong lòng có chút tâm thần bất định.

Đường phu nhân bám vào bên tai Đường Nghiêm nói: “Ma quỷ, ngươi một nhà tuy hai mà một, ngươi hiểu hay không?”

Đường Nghiêm lắc đầu: “Không hiểu, ta chỉ biết là, tiền này là tuyệt đối không thể thu.”

Đường phu nhân thở phì phì nói: “Ngươi ngẫm lại xem!”

Đường Nghiêm nhíu mày, lâm vào trầm tư, một lát, đột nhiên con mắt sáng ngời: “Phu nhân có ý tứ là...”

Đường phu nhân cười mỉm nói: “Ngươi thật là không biết thay đổi, ngươi là thầy của hắn, có một số việc nói cũng thuận tiện, cái sự tình cầu hôn này, ngươi định nói lúc nào.”

Đường Nghiêm lập tức biến sắc, lắc đầu nói: “Không thể nói, không thể nói, chính là bởi vì ta làm gương sáng cho người khác, lại càng không thể nói, chuyện này phải bàn bạc kỹ hơn, bàn bạc kỹ hơn.”

Đường phu nhân giận dữ nói: “Bàn bạc kỹ hơn cái gì, con gái của ngươi đảo mắt sắp qua 20 rồi, ngươi còn trì hoãn được hay sao hả? Đợi thật sự làm gái lỡ, chúng ta muốn gả, người ta hoàn nguyện ý lấy sao?”

Đường Nghiêm lại lâm vào trầm tư, trầm ngâm gật đầu nói: “Ta sẽ tự định giá, tự định giá...”

Lúc này lại chứng kiến Đường Mạt Nhi tràn đầy ngượng ngùng mà đưa Thẩm Ngạo đi ra, Đường Mạt Nhi thấy cha mẹ xì xào bàn tán trong đình viện, liền kêu: “Cha, mẹ, Thẩm Ngạo phải đi về.”

Đường Nghiêm à một tiếng, mới lấy lại tinh thần, lập tức ho khan, chấp hai tay sau lưng nói với Thẩm Ngạo: “Đi nhanh như vậy? Được rồi, ta cũng vậy không lưu ngươi, tuy nói còn muốn khảo thi nghệ thuật, nhưng sự tình học bài không thể kéo dài. Cái khảo thi kinh nghĩa kia, mặc dù ngươi được tên đầu, nhưng ngươi cần hiểu, khảo thi kinh nghĩa và khoa cử bất đồng, không cần thiết kiêu ngạo chủ quan, để tránh tiếc nuối cả đời.”

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Vâng, đệ tử ghi nhớ.”

Đường phu nhân nói: “Bài học phải học, nhưng không cần phải để thân thể khó chịu.”

Thẩm Ngạo hành lễ về hướng Đường phu nhân: “Vâng, phải”, Đường Mạt Nhi cười nói: “Đây là làm sao vậy? Một người mặt đỏ, một người mặt đen, giống như cộng lại rất hợp đôi, cha, ngươi đi đưa tiễn Thẩm công tử đi!”

Đường Nghiêm đang muốn gật đầu đáp ứng, lại bị phu nhân hung hăng ngắt eo, trong lòng đột nhiên minh bạch cái gì, vội vàng nghiêm mặt nói: “Thân thể cha có chút không khỏe, không đưa tiễn được, Mạt Nhi, ngươi thay cha đi.”

Đường phu nhân lại nói: “Chậm đã! Ta lại nhớ tới một sự kiện, phu quân, ngươi lúc trước đọc sách không phải từng sưu tầm bài văn mẫu kinh nghĩa lịch đại khoa cử sao? Mau lấy chúng ra, cấp cho Thẩm công tử, để hắn từ từ nghiên cứu.”

Đường Nghiêm thấp giọng nói: “Sư phụ Thẩm Ngạo chính là Trần Tế Trần tướng công, có hắn dạy bảo, những bài văn mẫu lại này có làm được cái gì? Huống chi trong Công phủ bài văn mẫu, liên quan đến cũng vô số kể, chúng ta tự làm mất mặt làm cái gì?”

Đường phu nhân thấp giọng mắng: “Ma quỷ, ngươi hiểu cái gì, trước đó lần thứ nhất hắn mượn dù, hôm nay hắn đến trả dù, hôm nay hắn mượn sách, mấy ngày nữa hắn phải đến trả sách.”

“Ồ!”, trong lòng Đường Nghiêm thầm giật mình, mong mỗi liếc phu nhân, phu nhân này, đúng là thâm tàng bất lộ đó, không đúng, năm đó lão phu còn trẻ, thời điểm nàng là tiểu thư khuê các, ta đi nhà nàng bái phỏng, mẹ nàng cũng là thường xuyên cho ta mượn sách vở, hẳn là...

Chỉ một câu nói vô tâm như vậy, lại để Đường Nghiêm giải đáp điểm khả nghi vài chục năm không biết đáp án, Đường Nghiêm thốn thức một phen trong lòng, năm đó lão phu vào tuổi thanh xuân, cũng là giống Thảm Ngạo, anh tuấn tiêu sái không cần phải nói, học vấn cũng là nhất đẳng, loại người đến cầu thân quả nhiên là như cá sang sông, chưa từng nghĩ, lại bị vài cuốn sách lừa gạt, phu nhân hôm nay lại diễn lại trò cũ, câu người chồng tốt, lại muốn muốn câu một người rể hiền.

Đường Nghiêm rất là đồng tình mà nhìn liếc Thảm Ngạo, gật đầu gật đầu nói: “Không sai, tuy nói bài văn mẫu này không đáng vài đồng tiền, có lẽ có thể có chỗ trợ giúp đối với Thảm Ngạo, phu nhân, nhanh đi vào trong phòng ta, đem sách ra,...khoan, hần thoảng cái chỉ sợ cũng không xem xong, như vậy đi, trước hết cầm hai quyển sách, chờ hần đến trả sách, lại đem phần còn lại cho hần.”

Đường phu nhân hiểu ý nhìn Đường Nghiêm, trong lòng đang nói: “Người ma quỷ này lại cũng có tâm cơ, còn biết những bài văn mẫu bút ký kia không thể một lần đưa hết cho Thảm Ngạo, phải từ từ, mưa dầm thấm đất, nhân tiện nói: ”Thảm Ngạo, người chờ ở đây, ta đi nhặt vài cuốn sách đến cho người.”

Đường phu nhân vội vàng vào nhà, thời gian nửa nén hương, cuối cùng lấy ra hai quyển sách, phủ kín một tầng tro tàn dày đặc, Đường phu nhân phủi tro bụi, giao cho Thảm Ngạo, lại dặn dò: “Thảm Ngạo, hôm nay người giúp Đường gia chúng ta, tương lai, sự mẫu cũng sẽ không bạc đãi người, sau này thường tới nơi này lãnh giáo lão sư người, không cần khách khí, ta rất hoan nghênh người tới.”

Thảm Ngạo cười khổ trong lòng, hần đâu thể không tâm ý rõ Đường phu nhân? Vụng trộm liếc nhìn Đường Mạt Nhi, mỹ nhân cơ trí động lòng người như vậy, nếu là gả cho người khác, thật đúng là làm cho người bóp cổ tay đau lòng, chậm rãi bồi dưỡng cảm tình trước đã, những chuyện khác, đợi Đường đại nhân nói hết rồi lại quyết định.

Tiếp sách, liền tạm biệt vợ chồng Đường gia, Đường Mạt Nhi đưa hần ra ngoài, hình như nàng phát giác ra cái gì, vẻ mặt túng quần hồng lên, thủy chung không nói được lời nào, đến một chỗ góc đường, cuối cùng cố lấy dũng khí, nói với Thảm Ngạo: “Thảm công tử, lúc này đây thật sự muốn cảm ơn người, cha ta... Người biết bản tính hần, gặp được ông chủ như vậy, nhất định phải chịu thiệt, may mà người thông minh, thoảng cái lại để cho cái kia ông chủ không lời nào để nói, còn giải hạn cho chúng ta!”

-o0o-

208. Chương 204: Cực Phẩm Tranh Vẽ(1 2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 204: Cực phẩm tranh vẽ(1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ánh mắt Đường Mạt Nhi cảm kích trông lại, Thảm Ngạo không khỏi có chút không có ý tứ, cả đời này hần làm không ít chuyện xấu, chuyện tốt lại không nhiều, chuyện hôm nay cũng là đánh bậy đánh bạ, trong lòng thầm nghĩ hổ thẹn, vuốt ve hai quyển sách vẫn trong tay, khẽ cười nói: “Mạt Nhi khách khí làm gì, sự mẫu không phải đã nói sao? Chúng ta là người một nhà.”

Hần lặng lẽ cười sượng, cắn ba chữ người một nhà rất nặng, ý là vẫn đang ám chỉ.

Đường Mạt Nhi là hạng người thông minh, há lại có thể không nghe rõ cái ý tại ngôn ngoại này, trên mặt không khỏi nhiễm lên tầng một đỏ ửng, nhưng lại tự nhiên hào phóng nói: “Xảo ngôn lệnh sắc, tiên vậy nhân.”

Thẩm Ngạo mỉm cười, xảo ngôn lệnh sắc, tiên vậy nhân, những lời xuất từ này Luận Ngữ, ý là muốn mắng chửi. Mắng người ưa thích hoa ngôn xảo ngữ, mặt mũi tràn đầy thần sắc giả nhân giả nghĩa, những loại người này không có nhân đức gì, chỉ là lời này xuất ra từ trong miệng Đường Mạt Nhi, lại làm cho Thẩm Ngạo lại cảm giác có một hương vị khác.

Đường Mạt Nhi đột nhiên nói ra những lời này, chính là cố ý mượn lời Khổng phu tử để nói, đánh trả mình vừa rồi nói từ ngữ mập mờ, đồng thời, lại là cho Thẩm Ngạo ra một đạo nan đề, nếu muốn phản kích trở về, nhất định phải nghĩ ra phương pháp phá đề.

Nói chuyện cùng vị Đường tiểu thư này, thật đúng là không dễ dàng, tùy tiện một câu, liền sinh ra một nan đề, trong lòng Thẩm Ngạo hơi có vẻ đặng chát, thoáng tưởng tượng qua, nói: “Tiểu nhân tiến tới quân tử lùi, không có hấn, dùng tài mà không cần đức, cố cũng bằng không.”

Những lời này là Thẩm Ngạo phá đề, ý nói là, tiểu nhân tìm được cách tấn chức, mà quân tử lại bị miễn chức, cũng không phải bởi vì cái khác, mà là vì lên chức có thể không đức hạnh.

Một tầng hàm nghĩa khác thì nói, tại thế tục này không có đức hạnh, quân tử thường thường bị người xỉ nhục xa lánh, mà tiểu nhân nói văn vẻ hay ho lại có thể được người thân cận, nói gần nói xa bên trong, cái này đã phá đề, đồng thời cũng biểu lộ nhân sinh quan của Thẩm Ngạo, hấn sinh ra tại xã hội này, nhất định phải đi thích ứng xã hội này, một mặt đi học Đường Nghiêm, cái loại quân tử này là không thể làm, Thẩm Ngạo tình nguyện đi làm chân tiểu nhân, thân cận cùng người, làm người không sạch sẽ.

Phá đề bản chính là một đạo lý, càng có một phen ngụ ý, nhân nghĩa đạo đức, Thẩm Ngạo đọc so với ai khác đều nhiều hơn, nhưng nhân nghĩa đạo đức dù sao đều ở trên sách vở, chính mình đã sanh ra ở thế tục, không phải trong sách, làm bạn không phải bèn như thép, không làm sao hơn, chỉ có thể làm chân tiểu nhân.

Đường Mạt Nhi trừng mắt nhìn, nhưng lại tò mò liếc nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Trên đời tự nhiên người xưng là quân tử, mà tự xưng tiểu nhân lại phượng mao lân giác(ý nói quý hiếm), nhưng chân chính có thể làm được phong thái quân tử hành sự quang minh lỗi lạc, lại có mấy người? Thẩm công tử lời nói và việc làm rất thẳng thắn, lại làm Mạt Nhi bội phục, chỉ mong công tử có thể làm chân tiểu nhân hành y tế thế, như thế, cho dù là ăn nói linh tinh cũng sẽ để cho Mạt Nhi bội phục.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, khẽ cười nói:, “Mạt Nhi nói lời này, Thẩm Ngạo ghi nhớ. Chỉ là... ..” Thẩm Ngạo cười khổ: “Sau này lúc Mạt Nhi nói chuyện cùng ta, có thể không dùng nhiều lời bí hiểm như vậy hay không, nếu ta nhất thời không trả lời được, mặt mũi này ném đi được rồi.”

Đường Mạt Nhi bật cười, cả giận nói: “Người là tài tử Biện Kinh, nếu là ngay cả kinh nghĩa đều không đáp được ra, chẳng phải là đồ hư danh?”

Thẩm Ngạo xem Đường Mạt Nhi cười, nụ cười này, có một cổ thần khí tinh linh tinh nghịch, rất cảm động. Thẩm Ngạo không tự giác mà hoa hoa nói: “Ta là tài tử Biện Kinh, người là tài nữ Biện Kinh, ngược lại có phần có duyên phận, Mạt Nhi cô nương nói như thế, sau này, nếu lại dùng loại kinh nghĩa bí hiểm này, ta cũng sẽ kiên trì trả lời.”

Đường Mạt Nhi cắn môi, lại là có chút không biết làm sao, Thẩm Ngạo là loại người da mặt dày như vậy, nàng là lần đầu tiên trải qua, nào có kiểu thuận cột bò lên trên như vậy, lập tức liền nghiêm mặt nói: “Mạt Nhi đi trở về, công tử chú ý đi đường.” Lúc xoay người đi, hai vai khẽ run, lộ ra tâm tình có vẻ thất thố, tiếp theo liền biến mất ở trong góc đường.

Thẩm Ngạo vuốt quyển sách trên tay, lại nhất thời ngơ ngác, trong đầu suy nghĩ miên man, liếc nhìn sách, trong lòng không khỏi suy nghĩ: “Sư mẫu đưa tới mỗi câu, bốn công tử có phải là nên cần cái móc hay không? Tốt, về nhà, nghiên cứu một phen trước rồi nói sau.”

Trở lại phủ Quốc công, hấn khá mệt mỏi, ngã đầu liền ngủ, nửa đêm canh ba tỉnh lại, quần áo khoác trên vai, mang giày xuống giường đi đọc bài văn mẫu kinh nghĩa Đường Nghiêm chép lại, phần lớn những bài văn mẫu này bình thần không có gì lạ, ở bên trong hơn mười thiên văn vẻ, cũng chỉ có một bài tốt, so với Công phủ cất chứa, lại kém rất xa rồi, chỉ là ý nghĩa sách này bất đồng, lòng Thẩm Ngạo có ưu tư mà nghĩ, vì cái gì ta thấy Chu tiểu thư, miệng liền hoa hoa đối với Chu tiểu thư, thấy Vân Vân, lại càng làm ra sự tình vượt rào, còn có Xuân nhi, cái bộ dáng thống khổ kia làm cho mình đau xót, hiện tại gặp Mạt Nhi cô

nương, rồi lại làm cho mình sinh ra tình cảm, chính mình có thể quá đa tình rồi hay không? Lúc trước mình không phải như thế này, chẳng lẽ là lúc xuyên việt qua thời không xuất hiện cái sai lầm gì đó rồi?

Hắn ngơ ngác ngồi đó, buông quyển sách, nhưng lại buồn bã cười khổ, trong lòng nghĩ, không phải sự tình xuyên việt qua thời không, căn do vấn đề có lẽ là ở trên người mình.

Bản thân mình có tham lam mãnh liệt muốn giữ lấy tất cả, không thể để chuyện tốt đẹp vật rơi vào trong tay người khác, liền giống như kỳ trân dị bảo tiền thế, vì yêu cái đẹp, hắn mới chọn cái nghề đạo tặc nghệ thuật này, mạo hiểm bị truy nã, dùng trí tuệ và dũng khí đi trộm lấy nguyên một đám đồ cổ hiếm quý truyền đời.

Chẳng lẽ, ham mê đối với đồ cổ của mình, đã chuyển đến trên người nữ nhân?

Thẩm Ngạo nhất thời ngây dại, lại cảm thấy so sánh bảo vật và những mỹ nữ chính mình tiếp xúc kia, hình như có chút không ổn, rồi lại không tìm thấy lý do nào để giải thích, đầu choáng váng, đúng là bất tỉnh ngủ luôn tại chỗ.

... ..

Trong nội viện Hàn Lâm thi họa, đèn đuốc lại sáng trưng, một đêm đi qua, mấy tác phẩm xuất sắc khảo thi vẽ cuối cùng cũng đã trải qua mấy học sĩ, người hầu thảo luận mà ra lò.

Vấn đề kế tiếp, là làm như thế nào để xếp đặt thứ tự, mọi người lại hơi trù trừ, cần biết mấy tác phẩm này, đều là tinh chọn từ trong hàng trăm tác phẩm xuất sắc, muốn từ đó tuyển ra ưu khuyết, nào có dễ dàng như vậy.

Thực tế, một bức Tiêu tương cung nữ đồ, cùng một bức “vườn ngự uyển nữ tiên” khác là xuất sắc nhất, vì thế, mấy học sĩ, người hầu tranh luận không ngớt, cuối cùng, hai bức họa này liền rơi xuống trên bàn Triệu Lệnh Nương, Triệu Lệnh Nương là quan chủ khảo hoàng thượng khâm điểm khảo thi vẽ, do hắn phán, tự nhiên có thể làm người không lời nào để nói.

Tinh thần Triệu Lệnh Nương hơi mệt mỏi, lúc này tinh thần không khỏi chần động, đưa nển trên bàn tới gần, vốn là nhìn cái Tiêu tương cung nữ đồ kia, chợt nhìn, trong lòng liền minh bạch, phong cách vẽ cái bức họa này tự nhiên là của hắn thứ tử Triệu Bá Kiêu, không thể nghi ngờ.

Đã ái tử vẽ, hắn tất nhiên là nhìn cực kỳ chăm chú, màu lót cái bức họa này làm vô cùng tốt, đầu bút lông tinh tế tỉ mỉ, đều lộ ra tất cả cảnh đẹp cung đình, không bỏ sót gì, nhất là hoa diêu kia, lại càng sinh động tới cực điểm, giống như có linh khí, tâm thần một chút hoảng hốt, giống như là có thể chứng kiến hoa từng kia dập chồn, hương thơm xông vào mũi, lại có thể nghe được chim hót sâu kín mà đến, làm cho tinh thần người phấn chấn.

Về phần cung nữ trước bậc đình kia, chỉ là một bóng hình xinh đẹp thò ra từ trong cửa sổ nhỏ, lơ mơ có thể thấy được, cung nữ này giống như đang nhìn hoa, lại hoặc như là đang nghe cái này chim chóc ca xướng, mặc dù chỉ là mơ hồ có thể thấy được hình bóng, lại phẳng phất có thể cảm giác được khuôn mặt nàng kia, hạng mục chi tiết, môi anh đào trên dung nhan tản ra một cổ nụ cười thản nhiên.

Cung nữ tuy là đang cười, nhưng đặt trong bức họa kia, chỉ có hoa diêu làm bạn, bên trong vẽ tòa nhà đình đài diêu lương, lại chỉ có một thân ảnh lẻ loi trơ trọi, kể từ đó, lại nhiều vài phần bi ý, cái bi thương này không phải là trong hoa diêu truyền dẫn ra, càng không phải ẩn hàm trong vẻ tươi cười của cung nữ, mà là nhân vật và hoa diêu, nhân vật và lầu các trong lúc đó, cái loại đối lập mãnh liệt này, tạo nên u oán trong thâm cung.

Triệu Lệnh Nương không khỏi xúc động thở dài: “Bức họa này làm rất tốt, làm cho người nhìn qua mà buồn bã bóp cổ tay, có thể hoàn toàn xứng đáng vào viện họa.” Trong lòng cực kỳ vui mừng, kỹ năng vẽ của Bá Kiêu đúng là tăng trưởng không ít, cái bức họa này lại càng phát huy trình độ tốt nhất của hắn.

Chỉ là, tuy Triệu Lệnh Nương có chút tán thưởng đối với thứ tử, trong lòng thực sự minh bạch, chính mình am hiểu nhất, chính là vẽ vườn ngự uyển, hoa diêu, Triệu Bá Kiêu mưa dầm thấm đất, bốn sự hội họa vườn ngự uyển, hoa diêu tất nhiên là không kém, lúc này đây đề thi vẽ thứ, Triệu Bá Kiêu chiếm ưu thế thật lớn, nếu là bảo hắn đi vẽ tên sông núi lớn, hay là cảnh hồ Giang Nam, chỉ sợ không phát huy được trình độ như thế.

Hơn nữa cung nữ kia thò thân ra từ trong lầu các, bút vẽ rất có vẻ không lưu loát, lộ ra là Triệu Bá Kiêu cực lực muốn miêu tả ra cái thân thể lười biếng đáng vẽ thướt tha mềm mại kia, lại cuối cùng bởi vì bút lực không đủ, hơi có vẻ vẽ rần thêm chân.

“Đại nhân, cái bức họa này khi vẽ đã ghiem pha tên đầu sao?” Một gã học sĩ vuốt râu nhìn qua Triệu Lệnh Nhượng hỏi thăm.

Triệu Lệnh Nhượng ung dung cười một tiếng: “Ta lại nhìn một bức họa khác.” Tiếp theo, gọi người thu bức vẽ của Triệu Bá Kiêu, đem một bức khác lên, vườn ngự uyển tiên nữ đồ, mở ra, thoáng qua xem xét, nguyên chỉ là muốn xem qua thô sơ giản lược, ai ngờ vừa xem xét, nhưng lại kinh ngạc nói: “Bức họa này rất có vẻ sinh động của Cố Khải Chi.” Hắn không khỏi có chút kích động, bút sinh động, nói ra thì rất đơn giản, rồi lại nào có chuyện dễ dàng như vậy, thiên hạ từ xưa đến nay lại có bao nhiêu người có thể làm được?

Hắn dựa bàn xem bức vẽ, màu lót phủ lên vô cùng tốt, người vẽ tranh hiển nhiên rất quen thuộc màu lót, làm cả bức họa có vẻ thanh tịnh nhu hòa, hoa điều bên trong bức vẽ so với Tiêu tương cung nữ đồ vừa rồi còn xuất sắc hơn, chìm chóc kia giống như đang chuyển động, nguyên một đám tại bên trong vườn ngự uyển hoặc là muốn ngẩng cổ hóng ca hát, hoặc giương cánh muốn bay, vô cùng hoạt bát, sôi nổi trên giấy.

Bên trong bức tranh là lầu các huy hoàng, không ngớt không dứt, ung dung tới cực điểm, mặc dù không có tả thực, vẽ cung đình thật sự vào trong đó, nhưng loại thủ pháp khoa trương này, vừa đủ để xác định cung đình đẹp đẽ quý giá.

Người vẽ tranh sử dụng bút tuyến khi thì tinh tế tỉ mỉ, khi thì dày đặc, bút pháp bất đồng, nhưng hai chủng bút pháp phù hợp lại cực kỳ kín đáo, vừa nhìn xuống, lại không tìm được chút sơ hở nào.

Trong lòng Triệu Lệnh Nhượng rất có khiếp sợ, nếu không phải hắn không tin quý thần, chỉ sợ tưởng rằng Cố Khải Chi đã tái sinh rồi, thủ pháp ý vẽ thành thạo như thế, chỉ sợ trong nội viện thi họa, cũng chỉ có mấy lão học sĩ có thể cùng sánh vai.

Càng làm hắn kinh diễm chính là cung nữ trong đình viện kia, cung nữ ý vị tao nhã hoa lệ, du ngoạn trong đình viện, động tác nhàn nhã, trên mặt khê cười, thái độ vũ mị sôi nổi trên giấy.

Triệu Lệnh Nhượng ồ lên một tiếng, đầu rũ thấp hơn xuống dưới bàn, hết sức chuyên chú mà nhìn cung nữ trong bức vẽ, cung nữ sở dụng kỹ xảo phối sắc có trình tự rõ ràng, bộ mặt chuyển biến chóng mặt, quần áo trang trí, đều hết sức tinh xảo.

Lụa mỏng sáng, làn da mềm mại sáng bóng, đều vẽ giống như thật, chỉ riêng cung nữ này, là được nhìn ra được người vẽ tranh vô cùng sáng tạo, vẽ cung nữ tới mức tinh tế tỉ mỉ cực điểm. Mà cung nữ tinh tế tỉ mỉ, cùng bối cảnh tục tăng rộng rãi, lại hình thành sự tươi sáng rõ nét, buông lỏng sự xiết chặt, nhưng lại làm cả bức họa càng thêm sinh động.

Triệu Lệnh Nhượng không nhìn được mà nở nụ cười, thấp giọng nỉ non nói: “Thì ra người này lại dùng hai chủng họa pháp bất đồng.”

Như thế kỳ quái rồi, có thể đem hai chủng họa pháp hợp lại làm một, tại trong bức vẽ không lộ ra vẻ không lưu loát, cũng sẽ không có cách ngăn đường đột, kỹ năng vẽ của người này, chỉ sợ còn cao hơn mình vài phần so với chính mình tưởng tượng.

Ánh mắt Triệu Lệnh Nhượng thoáng nhìn, cuối cùng đã rơi vào trên ánh mắt cung nữ, con mắt kia mỉm cười, nhưng đôi mắt đặt tại một động cách đó không xa, sau động là cái gì vậy? Có phải là cái cung nữ này đang chờ đợi quân vương giá lâm?

Nhưng sau cái động kia lại rỗng tuếch, đen kịt tĩnh mịch, cung nữ một lần lại một lần thất vọng, mặc dù là cố ý đi hướng thụ cuộc sống nhàn nhã không có việc kia gì, nhưng tại ở sâu trong lòng, tất nhiên là vô cùng đau khổ, cẩn thận quan sát, mới phát hiện về cung nữ sung sướng, thì ra đều đều là nguy trang, mà sau lưng vẽ miễn cưỡng cười vui, lại là một vẻ u oán nồng đậm.

Đôi mắt cung nữ kia, hoàn toàn là vẽ rỗng điểm mắt cho cả bức họa, người vẽ tranh đúng là vô cùng sáng tạo, chỉ nhẹ nhẹ điểm một chút, liền vẽ một bộ khoái hoạt thành vẻ đau khổ, u oán, vẽ ý như thế, thiên hạ ít có, kỳ tài, lại càng làm người vỗ bàn tán dương.

Triệu Lệnh Nhương khẽ thở dài, giơ con mắt lên, nói với mọi người: “Điều luyện sắc sảo, bức họa này là sự kết hợp của hai người Cổ Khải Chi, Huyền Thai, độ cao tạo nghệ, dùng sắc rất tuyệt, chỉ sợ không dưới lão phu, người này tên gọi là gì?”

Hắn lúc này mới chiếu cổ nhìn lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ), một hàng chữ Khải nhỏ rơi vào đôi mắt Triệu Lệnh Nhương, trên đó viết hai chữ Thẩm Ngạo.

“Thì ra là hắn?” Triệu Lệnh Nhương không khỏi mà bật cười, chỉ vào vườn ngự uyển tiên nữ đồ nói: “Bức họa này là đệ nhất, chư vị nghĩ như thế nào?”

Chúng học sĩ, người hầu thấy Triệu Lệnh Nhương làm ra quyết định, có mấy người ào ào phụ họa, một người trong đó nói: “Tiêu tương cung nữ đồ kia cũng xem như tác phẩm xuất sắc, tại sao Quận công đơn độc ưu ái tiên nữ đồ này.”

Triệu Lệnh Nhương mỉm cười, nhưng chỉ là nhếch miệng, cũng chưa trả lời, Tiêu tương cung nữ đồ kia lộ ra là thứ tử của hắn sáng tác, hắn có thể nhìn ra, người trong này há có thể không nhìn ra, kỳ thật những người đang ngồi đây, lại có ai nhìn không ra tiên nữ đồ hiển nhiên trội hơn cung nữ đồ, sở dĩ có người hết lòng khen con mình, đơn giản là xem mặt mũi chính mình mà thôi.

Mặc dù Triệu Bá Kiêu vẽ tốt, nhưng so với Thẩm Ngạo này, lại vẫn là kém một bậc thang, mình coi như mạnh mẽ để cho hắn đứng tên đầu, lại có thể thế nào? Cần biết tranh này về sau còn phải thi đình, vẽ thử mình có thể giúp đỡ nhi tử một lần, đến thi đình, hoàng thượng còn có thể không nhìn ra được sao?

209. Chương 205: Đứng Đầu

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 205: Đứng đầu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Mấy người học sĩ hết lòng vì Triệu Bá Kiêu, tuy là xem tại tình cảm của chính mình, phải giúp sấn Triệu Bá Kiêu một lần, nhưng trong lòng Triệu Lệnh Nhương cũng hiểu được, đây là muốn nịnh chính mình, cũng là hại Bá Kiêu.

Triệu Lệnh Nhương trầm ngâm một lát, nhân tiện nói: “Dán thông báo đi thôi, Thẩm Ngạo thứ nhất vẽ thử, Triệu Bá Kiêu thứ hai.”

Mấy ngày nay khảo thi nghệ thuật, quả nhiên là phi thường náo nhiệt, Lễ bộ, Thái Học, Quốc Tử Giám, Kinh Triệu phủ, các đại nha môn đều là nơi dán bản cáo thị, nhiều lần bị người vây chặt như nêm cối, mỗi một lần dán thông báo, đều liên quan đến rất nhiều người, cả đời cố gắng, vinh nhục thế nào, chỉ là một tờ giấy hồng nho nhỏ, cũng đã kết luận số phận bọn họ.

Phủ Kinh Triệu cách phủ Kỳ Quốc công cũng không xa, cho nên sáng sớm, phu nhân hào hứng dạt dào, mang theo người liên can trong phủ, tính cả Thẩm Ngạo liền hướng đến phủ Kinh Triệu bìa xem bảng, phu nhân bình thường thanh tâm quả dục(không lo không nghĩ), giờ phút này cũng hào hứng tới tham gia náo nhiệt, trên đường đi hỏi quy củ khảo thi nghệ thuật, Lưu Văn cung kính nói tất cả sự tình mình biết, hai người chủ tớ nói chuyện với nhau thật vui, gạt nam nhân vật chủ yếu đến về sau.

Một bên dạo bước, một bên tò mò nhìn cảnh phố, thường ngày nàng xuất phủ, phải đón xe, phải xem tử vi, hôm nay khó được bình dị như vậy, cảm giác rất mới lạ, đối với khảo thi nghệ thuật đã hiểu thoáng qua, liền mỉm cười mà hỏi Lưu Văn: “Nói như vậy, chỉ cần Thẩm Ngạo lúc này đây vẽ thử được tên đầu, là được vẽ tranh thử trạng nguyên?”

Làm như không muốn tiếp tục nhiều lời cùng Thẩm Ngạo, xa xa có mấy gia phó ngừng xe ngựa lại đang chờ hần, nói thanh âm cáo từ, Thái Luân liền rời đi.

Thẩm Ngạo nhìn bóng lưng Thái Luân rời đi, lại ung dung cười một tiếng, Thái công tử này có lẽ là rất thích mang thù vặt, giống như gia hỏa sống an nhàn sung sướng, tất nhiên là tự phụ bản thân cao hơn người khác, trong lòng cho không muốn ở dưới người khác, chỉ là không biết mấy tháng luyện tập, chữ viết hần rốt cuộc tiến bộ đến trình độ nào!

211. Chương 207: Thái Kinh Chấm Bài

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 207: Thái Kinh chấm bài

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Kỳ thật, chữ viết của Thái Luân, tại mấy tháng trước kia, đã là vô cùng tốt rồi, chỗ khiếm khuyết chỉ là hỏa hầu và nắm giữ bút lực, bên trong những người tuổi trẻ tài cao, đã là rất tốt, được gia truyền, như hạc giữa bầy gà, hiện tại trình độ của hần, lại làm Thẩm Ngạo có chút chờ mong, sự tình Thẩm Ngạo thích làm nhất, chính là lúc đối phương nỗ lực chăm học được đề cao trình độ, lại tiếp tục dấn nát đối thủ xuống dưới chân, cảm giác như vậy, mới thật sự là cực kỳ thoải mái.

Thẩm Ngạo mang theo công cụ khảo thi, trở lại phủ Quốc công, trong lòng vẫn là không nhịn được, nghĩ đến sự tình Thái Kinh, Thái Kinh khôi phục, đối với khắp cả triều đình, cả Biện Kinh, đều có được ảnh hưởng sâu xa, loại sự tình này mặc dù không quan hệ đến hần, nhưng tin tức này, lại hòa tan sự vui sướng khi hần vượt qua kiểm tra khảo thi về, trong lòng không kìm được mà nghĩ: “Trận thi thử thử, có thể nhìn thái độ của Thái Kinh đối với mình, rốt cuộc là từ từ chém giết, hay là lúc khôi phục về sau liền toàn lực chèn ép.”

Hần cười một tiếng, đi đến hậu viên, nơi đình nghỉ mát, xa xa chứng kiến Chu Nhược và một nữ tử đang xem cá, liền thoải mái giẫm chân đi qua, đến gần rồi, mới nhìn rõ khách nhân, thì ra là tiểu quận chúa Triệu Tím Hành.

Triệu Tím Hành đam mê hội họa, loại người yêu thích tranh liền tự nhiên lưu luyến quang cảnh đẹp, tại trong mắt họa sĩ, bất luận cảnh sắc gì, trong lòng vẫn là một bức họa tuyệt hảo cuộn tròn, mắt thấy Triệu Tím Hành ngậy thơ hoạt bát ném mồi vào trong hồ, cũng không phát giác được có người tới gần, Thẩm Ngạo cười ha hả nói: “Ồ, quận chúa cũng yêu cá sao? Rất giống ta đó, quận chúa và ta, lại có chút hợp ý.”

Nhớ tới lần trước đó, Triệu Tím Hành giải vây vì mình, chính mình lại càng mượn năng hưng hăng giáo huấn Lương Thành một phen, trong lòng Thẩm Ngạo nổi lên cảm kích, tiểu cô nương này kỳ thật có lẽ là rất khả ái, ngoại trừ có chút không rành thế sự, rất hợp ý với mình.

Triệu Tím Hành đưa mắt tới, chứng kiến Thẩm Ngạo, liền vui vẻ rạo rực nói về hướng hần: “Thẩm họa sĩ, người mau tới đây, mau đến xem con cá, những này con cá rất lạnh lợi.”

Thẩm Ngạo đi qua, quả nhiên nhìn thấy trong hồ nước lẫn tẩn, một đồng đuôi cá vàng óng ánh xuất hiện ven hồ, điên cuồng giành ăn, ánh mặt trời bắn xuống, chiếu rọi tại vẩy cá, hiện ra một mảnh lẫn tẩn sáng bóng.

Triệu Tím Hành nhìn bộ dạng Thẩm Ngạo chăm chú theo dõi cá kiểng, vui mừng nói: “Người cũng ưa thích cá? Nha, Thẩm họa sĩ, ta cũng rất ưa thích, ta thích vẽ tranh, người cũng ưa thích vẽ tranh, chúng ta thật

sự là hợp ý.” Nha đầu kia nói chuyện cũng không có gì cố kỵ, ưa thích liền ưa thích, không thích cũng quyết không nói chữ tốt.

Chu Nhược ở bên nghe xong, khóe mắt quét nhìn chứng kiến Thẩm Ngạo cười trộm không thôi, trong lòng gất một cái, liền không khỏi suy nghĩ, hẳn ưa thích và quận chúa ưa thích khác nhau nhiều lắm, hẳn thích là cá nường, ăn cá.

Thẩm Ngạo rất chân thành tha thiết nói: “Đúng vậy, đúng vậy, quận chúa là tri kỷ của đệ tử, cái gọi là tri kỷ khó cầu, có thể gặp được quận chúa, là phúc khí của đệ tử, xem ra chúng ta có rất nhiều chỗ hợp ý còn chờ khai quật.

Triệu Tím Hành rất chân thành mà dốc sức liều mạng gật đầu, nói: “Đúng, ngoại trừ ta không thích làm đau xót thơ, Thẩm Ngạo ưa thích cái gì, ta đều rất ưa thích.”

Thẩm Ngạo trộm vui mừng trong lòng, nói chuyện cùng tiểu quận chúa này, rất thoải mái, có cái gì thì nói cái đó, trong lúc ngôn ngữ phát ra, vẻ lo lắng trong lòng liền bị quét sạch, nhìn đôi mắt Triệu Tím Hành tràn đầy chờ mong, liền vén tay áo lên nói: “Ta đi gọi người mang lên giấy và bút mực đến, vẽ một bức quang cảnh hồ đẹp đưa cho quận chúa, dùng để biểu đạt sự ngưỡng mộ của đệ tử đối với quận chúa. Đúng rồi, tự nhiên cũng không thiếu được biểu muội, còn muốn vẽ một bức cung nữ đồ vì biểu muội.”

“Ta không muốn cung nữ đồ, người vẽ quang cảnh hiện tại là được rồi!” Chu Nhược bình tĩnh nói.

Mới từ hoa viên bước chậm tới, trong lúc vô tình chứng kiến cây nhỏ đã nở ra mầm non nót màu xanh nhạt, một ít cọng cỏ non không biết tên cũng đã khai mở hoa rồi, hoa vàng tươi, đặc biệt làm cho người ta yêu thích. Khắp nơi tràn đầy một khí tức đầu xuân, Thẩm Ngạo ngơ ngác, cũng không biết là bị danh lợi hun tâm hay không, đúng là được Triệu Tím Hành và biểu muội nhắc nhở, mới đột nhiên tỉnh ngộ đến thì ra mùa xuân đã tới .

Con mắt vừa nhìn ven hồ, bốn phía hồ, sóng lẫn tăn, cây cối rũ tán lá xuống, mầm mới phát triển, gió xuân thổi qua, thướt tha nói không nên lời, trong không khí cùng với hương hoa nhàn nhạt, còn kèm theo hương thơm khí tức bùn đất, hôm nay nhận thức loại mỹ cảm này, không khỏi vui vẻ thoải mái.

Từ xưa đến nay, không biết có bao nhiêu văn nhân vì mùa xuân viết ra bao nhiêu thi từ ai cũng khoái, Thẩm Ngạo làm thơ không phải hạng giỏi giang, hướng chỉ tại trước mặt, tiểu quận chúa làm thơ quá lỗi thời, nhưng tâm niệm vừa động, muốn làm ra mấy bức họa, đem cảnh đẹp này cuộn tròn trong bức họa.

Trong lòng Triệu Tím Hành đã sớm có cái tâm tư này, lập tức vỗ tay nói: “Ta tới nghiền mực vì Thẩm Ngạo.”

Ba người gọi người đặt bàn, trải rộng giấy ra, một người cầm bút, một người nghiền mực, một người xem bức họa, ánh sáng trên hồ đan vào cùng người.

... ..

Trong thư viện Hàn Lâm, mấy giám khảo cầm vài tờ giấy quan sát, rồi lại là tranh luận không ngớt, Triệu học sĩ kia nâng một bức tranh chữ trong tay, nói: “Cái tranh chữ này không tệ, chư vị nghĩ như thế nào?”

Mọi người nhìn, lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ) là Thái Luân, tự thể ghi cực kỳ kín đáo, rất được Thái Kinh chân truyền, hoa mị hào kiện, thống khoái bình tĩnh, chữ viết như công tử hậu duệ quý tộc, xét về tiêu chuẩn, đúng là không dưới chư học sĩ thư viện.

Mọi người ào ào gật đầu, khe thở dài: “Chữ tốt.” Càng có người thần thái hưng phấn nói: “Để bức này đệ nhất.”

Một câu nói kia nói ra, tất nhiên là không ít người hưởng ứng, lại có một thư viện học sĩ cau mày nói: “Tranh này tất nhiên là tác phẩm xuất sắc, nhưng khách quan mà nói, chữ viết của Thẩm Ngạo Thẩm công tử lại có vẻ càng tốt hơn.”

Hắn nhấc lên một bức chữ viết trên bàn, chỉ vào tự thể tuần tú trên mặt nói: “Luật lệ nghiêm cẩn, bút lực hiểm trở, không chỗ nào sơ hở, trong lúc hành văn lại thêm vài phần mị thái tuần tú, vừa nhìn, đã là toàn thân thư thái, hướng chỉ cái bức chữ viết này trước đây chưa từng gặp, nên là chữ viết Thẩm công tử tự

nghĩ ra, bút lực như thế, chữ vị đang ngồi chỉ sợ cũng khó sánh vai cùng hần, theo ta nhìn, cái này so với chữ viết của Thái công tử càng thêm thanh lệ thoát tục, nên để đệ nhất.

Học này sĩ nói chuyện một hơi, mọi người còn lại ào ào hai mặt nhìn nhau, nguyên một đám nhìn về phía Thái Kinh đóng mắt dưỡng thần, trong lòng cũng đang suy nghĩ, vị đại nhân này thật sao gan cực lớn, Thẩm Ngạo là ai? Đây chính là đồ đệ tội thần Trần Tế, có thù không đội trời chung cùng Thái Thái sư, người tiến cử Thẩm Ngạo, lại đem bỏ mặc chữ viết Thái công tử, Thái Thái sư nghe xong, người còn có mệnh không?

Trong mọi người, có người lo lắng vì hần, nhưng lại có người nhìn có chút hả hê, còn có người tiếc hận vì hần, mặc dù Thái Thái sư đã về hưu, nhưng khi nhìn tình huống trước mắt, chỉ sợ ngày khôi phục cũng là sớm muộn. Huống hồ cho dù Thái sư không khôi phục nổi, vậy cánh hần trong triều rất nhiều, một người phân phó, liền có thể bắt người chết không có chỗ chôn.

Có mấy học sĩ sớm tỉnh ngộ, lập tức vỗ bàn, nhất là Triệu học sĩ tiến cử Thái Luân kia, lại càng giận không kềm được, nói: “Vương học sĩ, Thẩm Ngạo viết chữ như vậy cũng được là đệ nhất sao, theo ta thấy, chữ viết của hần ngay cả tư cách tham gia thi đình đều không có, chữ viết của Thái Luân Thái công tử dùng hào kiệt tăng trưởng, thi từ cũng làm vô cùng tốt, tự nhiên là đệ nhất.”

Mấy học sĩ, người hầu cũng ào ào nói: “Vương học sĩ mắt hoa, chỉ sợ là nhất thời nhìn lầm, chúng ta đều đều cho rằng Thái công tử là đệ nhất.”

Vài người còn lại thì là lặng yên ngồi không lên tiếng, đồng tình mà nhìn qua Vương học sĩ, cũng không dám phát ra đôi câu vài lời, ai ngờ cái này Vương học sĩ cũng là người bướng bỉnh, cười lạnh nói: “Chúng ta thân là giám khảo, tự nên chọn tuyển lương tài vì thư viện, chữ vị che chở Thái công tử như thế, thực sự quá phần. Thư pháp của Thái công tử, tất nhiên là khoẻ mạnh, nhưng so với Thẩm công tử đến, chỉ sợ ngay xách giấy cũng không kịp, các người có thể lấn áp được ta, chẳng lẽ có thể lấn áp lừa gạt được người trong thiên hạ sao?”

Triệu học sĩ cũng cười lạnh: “Tốt, tốt, người dám hồ ngôn loạn ngữ, nếu là người có gan, liền đem lời nói vừa rồi lập lại lần nữa.”

Lúc này, Thái Thái sư đóng mắt kia rồi đột nhiên mở mắt ra, hần đã bảy mươi, râu tóc bạc trắng, ngoại trừ phi phục thêm kim kia, toàn thân đều nổi bật ra một vẻ già nua, chỉ có cặp con mắt kia, mới hiện ra một chút vẻ tinh lệ.

Bờ môi khô quắt nhếch lên, Thái Kinh mỉm cười, nhưng lại hòa ái dễ gần nói: “Từ từ chấm bài thi, tại sao lại nhao nhao lên? Các người... ..” Hần kéo dài thanh âm, nhưng lại mỉm cười, rất có hương vị giáo huấn thể hệ con cháu, ngón tay khô gầy chỉ xuống mấy giám khảo phía dưới, tiếp tục nói “Đúng là không hiểu được dưỡng khí định thần, vì một chuyện nhỏ mà bất hoà, lại để cho người ta chê cười.”

Triệu học sĩ vội vàng thi lễ về hướng Thái Kinh, dùng đến một khuôn mặt tươi cười nịnh nọt nhìn Thái Kinh nói: “Thái sư giáo huấn rất đúng, hạ quan biết sai.”

Thái Kinh thở dài, chậm rãi bưng chén nhỏ trên bàn trà lên, vạch nắp trà, thổi bọt trà, chậm rì rì nói: “Hành động theo cảm tình là không được, mang bài Thẩm Ngạo và Thái Luân lên, để cho lão gia ta gần đất xa trời đánh giá.”

Chúng học sĩ ào ào giữ vững tinh thần, có người cẩn thận từng li từng tí mà bưng tranh chữ đến trước bàn Thái Kinh, cẩn thận trải rộng ra, Thái Kinh vịn bàn, đúng là một lão ông hòa ái dễ gần, khẽ rung động tay, trong miệng nói: “Thái Luân viết chữ không tệ, đáng tiếc, kiên cường có thừa, thiếu vài phần vững vàng.”

Chỉ ngắt ngắn một lời bình, lại làm cho người thoáng giật mình, Triệu học sĩ vội vàng nói: “Thái sư, Thái công tử viết chữ đã là cực kỳ đẹp, chợt có khuyết điểm nhỏ nhất, cũng không đáng để lo ngại.”

212. Chương 208: Khảo Thi Âm Luật

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 208: Khảo thi âm luật

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thái Kinh cười ha ha một tiếng, nhưng lại vuốt râu lắc đầu: “Chữ viết vô cùng, đâu thể nắm bắt hết được!” Tiếp theo, hắn chậm rì rì đóng tranh chữ Thái Luân vào, lại nhìn chữ viết của Thẩm Ngạo, ồ lên một tiếng, rất là thưởng thức nói: “Đây là thể chữ gì?”

Lập tức lại là cười một tiếng, thêm vài phần hân thưởng nói: “Một bản chữ viết này là so với Thái Luân còn muốn giỏi hơn rất nhiều, dùng bút hiểm trở xinh đẹp, bố cục kín đáo, lưu thủy hành vân, tốt! Tốt!”

Nói liên tục hai chữ tốt, nhưng lại làm mọi người hai mặt nhìn nhau, Thái sư đây là có ý gì? Không phải là hoàn toàn không biết Thẩm Ngạo là ai đấy chứ?

Mọi người ào ào âm thầm lắc đầu, thanh danh Thẩm Ngạo như mặt trời giữa trưa, danh tiếng chính lúc đang thịnh, Thái sư há lại có thể không biết?

Nhưng mọi người đang trù trừ khó quyết, Thái Kinh lại mang vẻ mặt ôn hoà, nói: “Y theo lão phu xem, Thẩm Ngạo nên đứng đệ nhất, chư vị nghĩ như thế nào?”

Triệu học sĩ cho rằng Thái Kinh nói trái ý của chính mình, cười ha hả nói: “Thái sư, hạ quan cho rằng không thể, hạ quan thiết nghĩ, Thẩm Ngạo viết chữ tất nhiên là không tệ, nhưng tranh chữ của Thái công tử lại càng tốt, khảo thi thư pháp thứ nhất, không phải Thái công tử thì không ai có thể hơn.”

Thái Kinh mặt mũi dựa vào thành ghế, hai mắt đục ngầu nửa đóng lại, cười một tiếng, nói: “Triệu đại nhân, lão phu biết rõ tâm tư của ngươi, Thái Luân tuy là tăng tôn của lão phu, nhưng công lực của hắn, lão phu đã biết rõ. Nếu nói hắn tiến vào thi đình, cái đó tuyệt đối không thành mất đề, nhưng nếu nói là hắn khảo thi thư pháp đứng thứ nhất, lão phu lại không tin.”

Thẩm Ngạo này, lão phu cũng đã được nghe nói, một mực không thể tin được tài học của hắn, hôm nay vừa thấy, liền biết người nổi danh không phải là hư ảo, tốt, rất tốt. Còn nữa, làm việc nên tránh thiên vị người thân, Thái Luân là tăng tôn lão phu, chư vị hết lòng, trong lòng lão phu minh bạch, các ngươi đây là muốn thành toàn cho Thái Luân, lão phu thân là chủ khảo, lại há có thể vì tư bỏ công?”

Những lời này nói ra rất thâm thía, quả nhiên là nói năng có khí phách, Triệu học sĩ đâu còn dám nói cái gì nữa, ào ào nói: “Thái sư vì nghĩa diệt thân, là tấm gương của mọi người trong thiên hạ.”

Thái Kinh chỉ là lắc đầu, uống trà nói: “Những lời này không cần nói nữa, chư vị tuyển ra thứ tự, lập tức dán bảng đi.”

“Vâng!”

... ..

Lưu Văn lại là truyền đến tin tức, tất nhiên là Thẩm Ngạo thi thử thư pháp đứng thứ nhất, Thẩm Ngạo nghe xong, ngay từ đầu còn cảm thấy không tin, đợi Lưu Văn nói ra thứ tự từng cái sinh động như thật, hắn rốt cục cũng tin, trong lòng âm thầm kỳ quái, Thái Kinh kia, chẳng lẽ là có tính tình vòng vo?

Trong lòng lập tức nghiêm nghị hẳn lên, nếu như hắn suy đoán đúng, Thái Kinh lo liệu công chính, như vậy chỉ có một khả năng, đó chính là hắn không vội động thủ đối với chính mình.

Nếu là như thế này, lại làm trong lòng Thẩm Ngạo hơi có chút chột dạ, cần biết cái loại cáo già này, nếu là nóng lòng muốn khiển trách chính mình thì cũng bình thường thôi, Thẩm Ngạo cũng không phải đơn giản dễ lừa, trong triều, trong cung có người âm thầm để ý, trợ giúp. Nhưng nếu như Thái Kinh áp dụng sách

lược từ từ chém giết, lại là rất hung hiểm, bởi vì hần không biết lúc nào, Thái Kinh đột nhiên cho mình một kích trí mạng.

Khảo thi thư pháp đứng thứ nhất, tất nhiên là sự kiện vui mừng, Lưu Văn nước bọt bay tứ tung, nói đến rất nhiều lời đồn đại trên phố, đều nói Thẩm Ngạo là Văn Khúc tinh chuyển thế, nếu không há có thể kinh nghĩa khảo thi, thử thư pháp, vẽ thử liên tục ba cuộc thi, đều đứng thứ nhất, thay đổi người khác, chính là tranh giành trận này, hao hết tâm huyết suốt đời, cũng đã là muôn vàn khó khăn.

Thẩm Ngạo liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên trong thi Hương, thi Hội, thi Đình thời xưa, thật là nhân vật phong lưu nhất từ lúc triều đình xây dựng khảo thi nghệ thuật đến nay.

Thẩm Ngạo chỉ xem những lời đồn đại này như chuyện nhắm, coi như trò chê cười không thêm để ý, là người của hai thế giới, đạo tặc nghệ thuật nổi danh nhất, nếu là ngay cả khảo thi nghệ thuật đều không qua được, mình còn có mặt mũi gặp người sao?

Hần khiêm tốn hai câu, nói với Lưu Văn: “Những sự tình này nghe một chút cũng được, nhưng không nên tưởng là thật, cái gì Văn Khúc tinh? Nếu ta thật sự là Văn Khúc tinh, mới không phải sống trong thế tục luân hồi, tình nguyện đi lên bầu trời sống cùng ngọc hoàng.”

Lưu Văn không nhịn được mà nở nụ cười, lại đi thông báo phu nhân, tin tức này một đường truyền đi, không cần quá nhiều thời gian, tất cả mọi người đều đã biết rồi. Có việc vẽ thử lúc trước đứng thứ nhất, thử thư pháp lại hòa tan không ít vui sướng, tuy là mừng vui gấp bội, nhưng đám người cao thấp phủ Quốc công, lại cảm thấy biểu thiếu gia không lấy được vị trí thứ nhất, mới là sự tình hiếm có.

Đến buổi trưa, người đến đây chúc mừng lại không thiếu, không ít người trong đó, là giám sinh cùng trường Quốc Tử Giám, những người này cười toe toét, hồ đồ một trận, nguyên một đám liễn cao hứng bừng bừng mà đi trở về.

Cái gọi là nổi danh quá hóa giả, kỳ thật đối với Thẩm Ngạo mà nói, hiệu quả cũng dần dần đến rồi, đến tối đêm, lại có cuồng sinh đến, tỷ thí chữ viết cùng với hần, chỉ vào mặt chính mình khiêu khích, Thẩm Ngạo nhất thời im lặng, trong lòng biết chính mình thành bánh trái đầy hương thơm, nếu là có ai tại trên thi họa thắng được chính mình, là lập tức được dương danh thiên hạ, cho nên loại gia hỏa khiêu khích này, tương lai sẽ càng nhiều, vội vàng gọi Lưu Văn đuổi người này đi.

Ngày kế tiếp chính là Nguyễn thử, cái gọi là Nguyễn, chính là một loại nhạc khí, đương nhiên không phải gọi người đi thi trận đấu khảy đàn Nguyễn, khảo thi cũng là làm thơ, đề thi là một vần điệu, thí sinh dựa theo vần điệu cách luật, làm ra một bài từ.

Ngày kế tiếp Thẩm Ngạo đi dự thi, âm nhạc nhà Tống phát triển hơn trăm năm, loại này đã có thể coi như biểu đạt tình cảm thi từ, nhưng nghệ thuật sáng tác ca khúc để cổ hợng hát vang sớm đã có phát triển rất lớn, chỉ tính riêng các loại vần điệu, đã diễn sinh mấy trăm chủng loại, lúc trước cùng thơ Đường được xưng song tuyệt, đều đại biểu đại văn học phát triển rực rỡ.

Mà vần điệu, thì là ca khúc, cùng ca khúc đời sau không sai biệt lắm, từ bên trong chính là cùng loại với ca từ, các loại vần điệu đều đã có chế thức cố định, diễn từ là sự tình được các nữ nhân thực khách nóng lòng chờ đợi nhất.

Cùng là vần điệu c khúc, diễn từ bất đồng, được người hát ra, tất nhiên là có thể có tâm cảnh bất đồng. Hơn nữa từ thời Tống, thay đổi so với thơ Đường có thể làm cho người tiếp nhận, thơ Đường dù sao cũng chỉ giới hạn trao đổi ở giữa văn nhân, nhưng ca từ Tống phần lớn đều trải qua người hát ra, chính là người buôn bán nhỏ tầm thường, cũng có thể được thưởng thức.

Đề thi tên gọi « Thanh Ngọc án », Thanh Ngọc án, xuất từ một bài thơ của Đông Hán Trương Hành: “Mỹ nhân tặng ta đoạn cẩm tú, tại sao báo tên Thanh Ngọc án”. Từ nay về sau, được người coi như vần điệu, dần dần truyền lưu, từ đời Tống đến nay, bài từ vây quanh Thanh Ngọc án không thể tính là ít, nếu muốn xuất hiện tân tác giả, lại cũng không dễ dàng.

Cũng may Thẩm Ngạo rất có hào hứng đối đáp ca khúc, ngược lại nhớ rõ một bài từ thời Nam Tống, vung bút viết: “Gió đông ban đêm thổi qua ngàn cây, càng thổi, sao rơi như mưa. Bảo mã chở hương xe đẩy trong nhà. Tiếng tiêu động lòng, bình ngọc chuyển động, một đêm cá bơi như rồng. Cây tuyết như sợi hoàng kim,

cười cười nói nói hoa mai dịu dàng. Chúng ở phía trong tìm kiếm ngàn lần, bỗng nhiên quay đầu, người nọ cũng đã hết thời.”

Bài từ chủ quan là miêu tả gió đông thổi phật qua, hoa đèn đung đưa như giải ngân hà, phảng phất thổi thức ngàn cây hoa nở, hương hoa bốc lên, như là không trung đầy vì sao bị thổi rơi xuống, giống như trận trận Tinh Vũ. Hương hoa được bảo mã lui tới trên đường đưa đi, đủ loại hương khí kiểu dáng say lòng người tràn ngập đường. Thanh âm thổi tiêu kia dễ nghe, âm nhạc quanh quẩn bốn phía, ánh trăng trên không trung phát ra quang mang sáng ngời, vàng sáng lưu chuyển. Ở phía trong ban đêm náo nhiệt, đèn màu cá, hình rồng lại bốc lên.

Trên đầu mỹ nhân đều đeo đồ trang sức xinh đẹp, mặc trên người quần áo nhiều màu, lác lư trong đám người. Các nàng mỉm cười, mang theo mùi thơm nhàn nhạt, đi qua trước mặt người theo dõi. Ta trăm ngàn lần tìm kiếm nàng, đều không phát hiện ra nàng, trong lúc lơ đãng, vừa quay đầu lại, lại nhìn thấy nàng đứng ở nơi ngọn đèn dầu thừa thớt.

Cái bài từ này ở đời sau rất là nổi danh, lại càng nghe nhiều nên thuộc, do một người thời Nam Tống sáng tác, Thẩm Ngạo vốn là muốn tự mình làm thơ, từ sau khi xuyên việt về đây, hẩn nghiên cứu qua không ít vần điệu, lại mời mấy tiến sĩ chỉ giáo, lại rất có kích động đối với việc làm thơ.

Kỳ thật điền từ cũng không khó, khó chính là bản lĩnh văn học, trong lịch sử, những người nổi tiếng điền từ kia, phần lớn đều là quan viên khoa cử đỗ tiến sĩ, có bản lĩnh văn học và tư cách để làm, Thẩm Ngạo lại còn có thể làm hơn hai bài, như « Bồ Tát man » « Như Mộng lệnh », mặc dù so với những người đặt tiền đề kia kém đến ngàn dặm, dù sao cũng là một phen tâm huyết của mình, trong lòng cũng có chút đắc ý.

Chỉ là, vần điệu Thanh Ngọc án này, hẩn lại không hề liên quan, không làm sao hơn, đành phải tiện tay viết lên.

Vội vàng giao bài thi, ngày kế tiếp lại là dán thông báo, Thẩm Ngạo khảo thi âm luật lại chỉ được thứ ba, đối với một điểm này, hẩn ngược lại cũng không có quá nhiều ngoài ý muốn, cái bài từ này tất nhiên là tác phẩm xuất sắc thiên cổ, nhưng một bài từ tốt xấu tương đối, cũng không chỉ là xem bài từ hẩn làm tốt, liền có người đồng ý gật đầu, giám khảo xem xét, liền có thể nhìn ra một chút mảnh khoe, liền biết Thẩm Ngạo hoàn toàn là lảng không tưởng tượng, mặc dù ý cảnh từ ngữ kéo dài, từ ngữ trau chuốt hoa lệ, nhưng đều là lác đầu.

Thẩm Ngạo nhìn bảng, cũng chỉ là khê lác đầu, lại cũng không có quá nhiều cảm khái, cái bài từ này nếu như đặt ở Nam Tống, tất nhiên là kinh động bốn phía, nhưng tại Biện Kinh, trong không khí phồn hoa bốn phía, lại không thể chạm đến tình cảm trong tâm khảm mọi người.

Cái khảo thi âm luật này đi qua, chính thức làm Thẩm Ngạo đau đầu, lại là khảo thi ngọc. Khảo thi ngọc chính là giám định và thưởng thức đồ cổ, về cái này, trình độ giám định và thưởng thức của Thẩm Ngạo không thấp, có thể không che dấu chút nào để tự hào nói, Thẩm Ngạo tự nhận trình độ giám định và thưởng thức của chính mình quyết không dưới ai, kiếp trước ăn đúng là dùng cái này đi cơm, đừng nói giám định và thưởng thức, chính là giả tạo cũng đã đến tình trạng dùng giả đánh tráo thật mà không ai biết.

Mặc dù là nghĩ như thế, nhưng áp lực của Thẩm Ngạo lại không nhẹ, mình đã đáp ứng Quốc công, Quận công, nhất định phải ngăn cản Đại hoàng tử đoạt giải nhất, mà thực lực Đại hoàng tử tuy Thẩm Ngạo không được chứng kiến, mấy ngày nay lại cũng nghe qua chút ít từ người bên cạnh về sự lợi hại của hẩn, Đại hoàng tử này vô cùng có thiên phú, càng có một cái mũi linh mẫn, hơn nữa còn được hun đúc từ thuở nhỏ, trình độ giám định và thưởng thức của hẩn đã là siêu phàm thoát tục, tiêu chuẩn của hẩn, có khả năng không dưới Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo tất nhiên là không úy kỵ Đại hoàng tử, nhưng nghĩ đến Đoan Chính, Thạch Anh dặn dò, vẫn có chút áp lực, vấn đề phát triển đến hiện tại, đã không còn là đơn giản cuộc thi như vậy, lại càng đang mang đến cuộc tranh đấu trong triều đình của Quốc công cùng Quận công.

Nếu là người, mặc kệ ở nơi nào, mặc kệ người như thế nào tâm đặt vào thế giới nhân gian, tranh đấu tất nhiên là không thể tránh né, kỳ thật từ lúc Thẩm Ngạo vừa mới bắt đầu, đã bị cuốn vào trong đó, tự nhiên cũng không sợ đi tranh giành, chỉ là, nếu một khi phạm sai lầm, Thẩm Ngạo rất khó bàn giao cho mọi người.

Chờ đến ngày thứ hai, khảo thi ngọc tới gần, Thẩm Ngạo lại là tinh thần no đủ, trong lòng nghĩ, quản hân khi gió là cái gì, Đại hoàng tử thì sao, người ngăn cản giết người, Phật ngăn cản giết Phật, lại muốn nhìn xem, Đại hoàng tử này rốt cuộc là đã đạt đến tiêu chuẩn gì rồi.

Sáng sớm bắt đầu đứng dậy, khảo thi ngọc còn có hai canh giờ, lại tuyệt đối không sót ruột, đi tìm Trần Tế một chuyến trước, Trần Tế có tư cách ân sư, tuy ru rú trong nhà, nhưng cũng là cực kỳ quan tâm đối với tin tức Thẩm Ngạo.

Cái gọi là cùng vinh cùng nhục, cùng sống cùng chết, có thể hình dung từ quan hệ giữa Thẩm Ngạo cùng Trần Tế, Thẩm Ngạo mang theo văn vẽ gần đây ghi đến chỗ Trần Tế, Trần Tế lại có chút thoả mãn đối với kinh nghĩa Thẩm Ngạo làm lúc phá đề khảo thi, tán dương: “Người có thể phá quái đề kia, mà lại dùng từ diễn ý, có thể thấy được tài sáng tạo của người cực kỳ nhanh nhẹn, có cái này, văn vẽ kinh nghĩa liền xuất sắc hơn một bậc so với người khác, sau này nên tiến hành dụng tâm tại lúc dùng từ và nhóm ý, cần biết một người giỏi văn chương, phá đề tuyệt hảo tuy trọng yếu, nhưng là phải lấy lòng người, văn vẽ mỹ cảm cũng cần ma luyện nhiều hơn.”

Thẩm Ngạo gật gù đầu, nói: “Đó là đệ tử ý tưởng đột phát, linh cảm hiện ra, mới nghĩ ra cách phá đề, nếu là lại để cho đệ tử khảo thi một lần nữa, cũng không chắc có thể nghĩ ra được.”

Trần Tế lắc đầu: “Người cũng không cần tự coi nhẹ mình, ưu thế lớn nhất của người ở chỗ tư duy nhanh nhẹn, tầm mắt khoáng đạt, có thể nghĩ ra chỗ người khác không nghĩ đến, đây là bước đầu tiên để làm tốt kinh nghĩa.”

Chỉ là một lần kinh nghĩa khảo thi, người cũng không nên đắc chí, cần biết khoa cử chính thức, cường giả như cá sang sông, kinh nghĩa tuyệt vời nhiều vô số kể, sóng sau xô sóng trước, dùng kinh nghĩa người ngày đó, có thể đỗ hay không đều là vấn đề, cho nên càng nên siêng năng luyện tập. Không thể bởi vì khảo thi nghệ thuật, liền hoang phế việc học của chính mình.”

Thẩm Ngạo vội vàng nói vâng.

Trần Tế giơ con mắt lên, lại lạnh nhạt mà mong mỏi liếc Thẩm Ngạo: “Nghe nói lúc này đây chủ khảo thử thư pháp là Thái Kinh?”

Thẩm Ngạo gật đầu.

Trần Tế thở dài: “Đại trí giả ngu, Thái Kinh này là loại người cực kỳ có tâm trí lão phu bình sinh hiếm thấy, người có biết, vì cái gì hân biết rõ quan hệ người với ta, nhưng lại đẩy người lên đệ nhất thử thư pháp không?”

Thẩm Ngạo nói: “Mua danh chuộc tiếng, dùng biểu hiện của mình đánh động mọi người.”

Trần Tế vuốt râu cười ha ha một tiếng: “Đây chỉ là thứ nhất, nói cho cùng, cũng là người nổi danh quá mức. Người tài cán quá lớn, cho dù là hân muốn che dấu vầng sáng của người, rồi lại có thể dấu điếm được ai? Cho dù là đương kim thiên tử, cũng xem qua chữ viết của người, hoàng thượng chìm đắm trong thi họa, sao lại có thể ngay cả chữ viết của người và Thái Luân đều không phân ra cao thấp. Hiện tại nghe phong phanh Thái Kinh muốn khôi phục, lúc này, hân đâu bởi vì khí phách nhất thời mà cố ý làm người khó xử.”

Trần Tế giống như cười mà không phải cười nói: “Chớ nói chữ viết của người cao minh hơn so với Thái Luân nhiều lắm, cho dù là không bì kịp Thái Luân, dùng tình cảnh Thái Kinh hiện tại, cũng chỉ biết để người xếp hạng trước Thái Luân. Chỉ sợ lúc này đây thử thư pháp, Thái Luân cố ý giấu vài phần kém cỏi, từ lúc vừa mới bắt đầu, hân liền không nghĩ qua việc muốn tranh giành cao thấp trong thử thư pháp lúc cùng người.”

Thẩm Ngạo hiểu ra, tuy là hân thông minh, nhưng loại này hực hặc với nhau ở giữa chính trị, lại không nghĩ sâu xa bằng Trần Tế, trong lòng kim lòng không được mà nghĩ: “À, coi như là chữ mình như gà bới, nếu muốn không có người lên án Thái Kinh có thù tất báo, Thái Kinh cũng nhất định sẽ để mình vị trí đầu.”

Cho nên từ lúc vừa mới bắt đầu, thử thư pháp chỉ là cái đi ngang qua sân khấu mà thôi, trò hay chính thức, nên là ở thi đình, đến lúc đó là hoàng đế tự mình chọn, Thái Luân kia vốn là yếu thế, dùng để phối hợp với Thái Kinh mua danh chuộc tiếng, lại tại thi đình xuất ra toàn bộ thực lực, vô cùng có khả năng là muốn áp chính mình một đầu ở trong thi đình.”

213. Chương 209: Khảo Thi Ngọc

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 209: Khảo thi ngọc

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo âm thầm rung mình trong lòng, lại suy nghĩ, Thái Luân này, hẳn là đã đạt được tiến bộ thật lớn? Thư pháp của hắn lúc này trước kỳ thật cũng đã đột phá bình cảnh, tiêu chuẩn tuy là thập phần cao minh, lại bởi vì luôn vẽ thư pháp Thái Kinh, khiến cho không có đặc sắc của chính mình.

Mà đối với thư pháp của mọi người mà nói, loại bình cảnh này cơ hồ là khó có thể vượt qua, có người đến lúc cuối cùng, cả đời, trình độ bản thân cũng là dừng lại không tiến. Chẳng lẽ Thái Luân chỉ ở trong ngắn ngủn mấy tháng đó đã đột phá bình cảnh, đúng là dung hợp với Thái thể, dung hội phong cách của mình đi vào?

Nếu thật sự là như thế, người này lại là một đối thủ đáng sợ, chẳng những tâm cơ sâu nặng, còn là người biết biến đổi, hướng chính mình tổ về yếu thế trước, sau đó nếu là mình nhất thời sơ sẩy, hơn nữa trình độ hắn tất nhiên là không kém, nói không chừng thật đúng là sẽ ngã ngựa ngay trước vạch đích.

Đến lúc đó, lại có ai có thể nói Thái Kinh có thù tất báo, chỉ biết nói hắn lòng dạ rộng lớn, nhưng nếu là Thái Luân ở trong thi đình đánh bại chính mình, đến lúc đó, chỉ sợ chính mình bị người trong thiên hạ chê cười. Đã là đã kích, lại có thể mua danh chuộc tiếng, cái tâm tư cong cong quăn quăn này thật đúng là vô cùng thâm trầm.

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Đệ tử đã có chuẩn bị, nhất định sẽ không thua Thái Luân, cho dù Thái Luân có trình độ của Thái Kinh, đệ tử cũng có sức liều mạng.”

Trần Tế gật đầu gật đầu: “Người có thể có cảnh giác, tất nhiên là vô cùng tốt, nhớ lấy, đến thi đình, nhất định phải dùng thủ đoạn lời đình, phát huy trình độ tốt nhất, nhất cử đánh tan Thái Luân. Đây không phải báo thù vì lão phu, mà là vì chính người.”

Thẩm Ngạo hỏi: “Cái này là vì duyên cớ gì?”

Trần Tế ha ha cười nói: “Chỉ có như vậy, mới có thể để cho khắp thiên hạ người biết rõ, người giẫm lên đầu Thái Luân để leo lên trạng nguyên thư pháp, người trong thiên hạ cũng cũng biết Thái Kinh tất nhiên không chịu bỏ qua, tiếng người đáng sợ, Thái Kinh há lại không biết? Cho nên, người càng làm cho Thái Luân khó chịu nổi, lại càng có thể làm Thái Kinh sợ ném chuột vỡ bình, không thể đơn giản động thủ với người.”

Thẩm Ngạo mỉm cười nói: “Tạ tiên sinh chỉ giáo.” Hắn suy một ra ba, trong lòng liền minh bạch, tình cảnh hiện tại của Thái Kinh rất vi diệu, cùng lúc, hoàng đế đã nhớ tới việc khôi phục hắn, lại sợ có người lên án, mà Thái Kinh, tại trong lúc mấu chốt này, tuyệt đối là không thể để cho người ta tìm ra nhược điểm nhỏ nhất nào.

Càng là đi sở con cộp bờ mông, ít nhất tạm thời mà nói, đối với mình càng là an toàn. Xem như tự mình đã đắc tội Thái gia, bất kể yếu thế như thế nào, Thái Kinh cũng sẽ không buông tha chính mình, chờ thời điểm địa vị hắn củng cố, là ngày bắt đầu làm khó dễ mình, cho nên mình cũng không nên khách khí.

Thẩm Ngạo cười nói: “Nếu nói về sự tình giết chết Thái Luân, đó chính là việc đệ tử thích làm nhất, tiên sinh nghe tin tức tốt của đệ tử đi!”

Cuộc nói chuyện này, xem như lần thứ nhất hai người thầy trò công bằng, Trần Tế và Thẩm Ngạo không ngại trạng, càng không có bất kỳ bí hiểm nào, Thẩm Ngạo cáo từ đi ra, trong lòng thổn thức một phen,

lão sư này cả ngày phong bế chính mình ở phía trong tiểu viện, lại thật sự có hương vị tú tài không ra khỏi cửa liền biết chuyện trong thiên hạ, tất cả việc liên lạc cùng ngoại giới đều không giấu diếm được lỗ tai của hắn.

Bởi vậy có thể thấy được, Trần Tế đối với chính mình ngược lại có chút quan tâm, trong lòng Thẩm Ngạo âm áp, đã bái sư phụ này, coi như là đánh nhau cùng lão tặc Thái Kinh cũng đáng.

Vội vàng đi trường thi, hôm nay là khảo thi ngọc, phương thức cuộc thi khác với mấy lần trước, áp dụng chính là phương thức khảo thi lần lượt, từng thí sinh tiến vào rạp khảo thi, chỉ hạn hai nén hương, phân biệt rõ ra đồ cổ là thật hay giả, niên đại, vân...vân. Nếu là phân biệt ra thật giả, là hợp cách, đoán ra niên đại, lời bình là khá tốt, nếu còn có thể đưa ra chi tiết, tỉ mỉ về nó, thì là ưu dị.

Hai nén hương thời gian để giám định ngọc, thời gian rất vội vàng, khảo nghiệm trình độ tích lũy tri thức của thí sinh rất lớn. Cũng may tham gia khảo thi ngọc cũng không có nhiều người, đếm tới đếm lui, cũng không quá ba mươi mấy người, dù sao trước khi khảo thi ngọc này là phải khảo thi kinh nghĩa, đã để một nhóm người lớn rơi xuống, bởi vậy, Thẩm Ngạo và những người này đều sống yên ổn một lát ở trong Cảnh Dật các Thái Học, mỗi người được phân phát một con số, lúc quan lại nhỏ tới gọi, liền vào cuộc thi.

Tiến vào trong sân, lại rất có hương vị nhận lời mời đời sau.

Thẩm Ngạo nhìn qua rất nhiều người đang đứng ở Cảnh Dật các, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, ai mới là Đại hoàng tử kia?

Hắn lặng lẽ đánh giá nguyên một đám người, người đang ngồi ở đây, mỗi người đều là tập trung tư tưởng suy nghĩ, ngồi ngay ngắn bất động, loại người giám định ngọc khác với làm sách vẽ tranh, tính cách những người này thường thường tương đối thâm trầm, ngôn từ bất thiện, nhưng lại làm cho Thẩm Ngạo nhất thời cảm thấy khó chịu, trong lòng có chút phiền muộn.

Kỳ thật bàn về bốn sự tĩnh tọa, Thẩm Ngạo cũng không kém, năm đó muốn giả tạo một tác phẩm nghệ thuật, hắn từng một ngày một đêm ngồi ngay ngắn bất động, tay cầm đao khắc, điêu khắc một đêm trong phòng.

Chỉ có điều rõ ràng là không có việc gì, lại còn bắt hắn kéo căng một bộ dạng nghiêm túc để ngồi thiền, rất là làm khó hắn.

Nhàn rồi nhàm chán, Thẩm Ngạo chấp tay nói về hướng một người hàng xóm đang ngồi: “Xin hỏi tên họ đại danh huynh đài?”

Người này tướng mạo bình thường, đôi mắt xanh nhạt như nước, mặc một bộ áo đạo tằm thường, ước chừng cũng không quá 30 tuổi, Thẩm Ngạo ngay từ đầu đã suy đoán người này vô cùng có khả năng là Đại hoàng tử, bởi vì tuy người này có vẻ hơi có nghèo túng, nhưng một đôi tay nhưng lại vô cùng trắng nõn, chắc hẳn bình thường nhất định sống an nhàn sung sướng.

Chỉ là cuối cùng Thẩm Ngạo lại bỏ ý niệm này ra khỏi đầu, cần biết hắn cũng coi như đi vào qua cung bái kiến nhiều người, bái kiến Tam hoàng tử, cũng đã gặp hai Công Chúa, những người này đều là nhân vật cực xuất sắc, hoàng tử lỗi lạc phong lưu, Công Chúa tươi mát thoát tục, gien hoàng gia tất nhiên là không giống người thường.

Lại nhìn người này, chẳng những tướng mạo bình thường, thậm chí có thể dùng từ xấu xí để hình dung, nếu như hắn là Đại hoàng tử, chắc hẳn là người này từ lúc sinh ra đã bị thượng đế đập xuống, khuôn mặt không khác gì họ hàng nhà dơi.

Người này hơi ngẩng đầu, dò xét Thẩm Ngạo: “Tại hạ Vương Phóng.”

Lúc này hắn nói chuyện có vẻ không thân thiện, hiển nhiên cũng không muốn đi lại gần Thẩm Ngạo. Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng: “Ta gọi Thẩm Ngạo, ha ha, khảo thi ngọc này thật đúng là vô cùng nặng nề, làm lòng người sợ hãi.”

Vương Phóng nghe được Thẩm Ngạo tự báo tính danh, trong đôi mắt hiện lên một tia dị sắc, nhưng lại nói: “À, ta đã nghe nói qua người.” Liền không nói thêm gì nữa.

Thẩm Ngạo thấy hần xa cách, không còn hào hứng nói huyện, chỉ một lúc sau, rốt cục có quan lại nhỏ gọi số báo danh Thẩm Ngạo, trong lòng Thẩm Ngạo vui vẻ, may mắn chính mình cuối cùng cũng thoát ly được cái khổ hải này, liền kích động tiến vào trường thi.

Cái gọi là trường thi, chỉ là một cái sương phòng, trong phòng cũng không có đồ vật dư thừa, sáu bảy quan viên ngồi ở hai bên, mà vị trí Thẩm Ngạo, bị tất cả mọi người vây quanh, Thẩm Ngạo hào phóng ngồi xuống, có một tên quan viên cầm bút gơ con mắt lên: “Người tới là Thẩm Ngạo sao?”

Thẩm Ngạo gật đầu: “Đúng là đệ tử.”

Quan viên lập tức viết danh tự Thẩm Ngạo lên, nghiêm mặt nói: “Đốt hương.” Sương mù lượn lờ trong sương phòng, một mực dấy lên làn hương dài ba xích, phát ra mùi thơm vào ruột gan.

Có một tên quan viên xuất ra một miếng ngọc bích, trước người đặt Thẩm Ngạo, nói: “Mời công tử phán đoán.”

Thẩm Ngạo gật đầu, cầm lấy cái ngọc bích này quan sát, đầu tiên là màu ánh sáng, chất ngọc khá tạp nham, hai bên bẹp, gần như hình tròn. Hai mặt đối xứng qua trục, đầu đuôi liên kết, trong phía đuôi ngọc, người thiết kế dùng hình chữ “thần” để quán.

Chỉ nhìn tính chất và phong cách, là được nhìn ra nên là đồ cổ thời kì Đông Chu, thân ngọc rất nhiều tạp chất, cũng phù hợp đặc điểm ngọc thời Đông Chu, bởi vì tại thời kì nhà Chu, công nghệ sản xuất lạc hậu, tuy là tinh tế điêu khắc, nhưng chất ngọc so sánh với đời sau mà nói, vẫn không đủ tinh khiết.

Kỳ thật đồ cổ niên đại càng xa, phân biệt thật giả càng khó, bởi vì niên đại đã lâu, lưu lại càng thiếu, chỉ có thể bằng trực giác người kiểm tra ngọc để phán định thật giả, Thẩm Ngạo nhìn kỹ nơi đường nối rất nhỏ trên ngọc bích này, buông ngọc bích xuống, nói: “Ngọc này là Bàn Long ngọc, chính là minh khí tế tự hạ táng thời kì cuối Đông Chu, thường để quý tộc dùng, mà chất ngọc chính là lại dùng ngọc Mực phẩm, nơi sản sinh nên là ở Kinh Châu hôm nay, nếu như đệ tử đoán không sai, ngọc này nên là minh khí vương hầu Đông Chu vùng Gai Sở hạ táng.

Hần lập tức cười một tiếng: “Gai Sở là vùng chư hầu lớn nhất của Sở quốc, chỉ có điều đặc thù Sở Ngọc và ngọc bích này lại có chút bất đồng, như vậy nó không phải Sở Ngọc.”

Mấy giám khảo nghe Thẩm Ngạo phân tích đạo lý rõ ràng, đều đều mỉm cười gật đầu, một người trong đó nói: “Không phải là Sở Ngọc, như vậy nên minh khí do chư hầu nào hạ táng?”

Thẩm Ngạo cười nói: “Chu Vũ Vương Quắc Quốc Quốc quân có hai đệ đệ Diệt Thương Hậu, Chu Văn Vương, phân biệt được phong làm Quắc Trọng Phong Đông Quắc, Quắc Thúc Phong Tây Quắc, hai Quắc nổi lên tác dụng ngăn cản hai mặt cho Chu vương thất. Những năm cuối Tây Chu, năm đầu Chu Tuyên Vương, tây quắc dời đông, thậm chí là đến vùng Gai Sở, bởi vậy được thể nhân xưng là nam Quắc Quốc.”

“Bộ dạng ngọc bích này có đặc điểm công nghệ trung nguyên rất rõ ràng, cũng tức là nói, mặc dù ngọc bích này dùng chính là chất liệu Gai Sở, nhưng công nghệ lại rõ ràng càng thêm tinh tế tỉ mỉ hơn so với Gai Sở, một loại khả năng duy nhất, chính là ngọc bích này, sau khi Quắc Quốc dời đông mới tạo thành, bọn hần lấy nguyên liệu ở núi đá Gai Sở, lại kế thừa kỹ nghệ trung nguyên, bởi vậy, mới có thể chế tạo ra ngọc bích như thế.”

Mấy giám khảo ào ào gật đầu, trong lòng âm thầm bội phục, Thẩm Ngạo này quả nhiên không giống bình thường, lịch sử thời cổ đúng là thuộc như lòng bàn tay, Quắc Quốc kia tại bên trong kỳ kinh sử thật cũng chỉ rải rác mấy lời kể qua loa mà thôi, đại đa số mọi người sẽ tự động xem nhẹ nó, nhất là Quắc Quốc sau khi dời đông lại càng kém cỏi, không lâu về sau bị Ngô Sở chiếm đoạt, càng không có người hào hứng đối với nó, hết lần này tới lần khác, Thẩm Ngạo nói ra lại rất êm tai, nói hết một quãng đường Quắc Quốc hưng suy.

“Nói như vậy, khối ngọc bích này là thật?” Một người trong giám khảo nhiều hứng thú hỏi.

Thẩm Ngạo ung dung cười một tiếng, nhưng lại giang tay, rất là phiến muộn nói: “Ngọc bích chính là Bàn Long minh ngọc Quắc Quốc, chỉ là học sinh lại không nói nó là đồ thật, ngọc bích này, là giả.”

“Giả dối?” Chúng giám khảo ào ào nhìn qua Thẩm Ngạo, như si mê như say sưa, Thẩm Ngạo nói năng vô cùng tốt, bắt đầu đánh giá rất êm tai, phân tích cực kỳ đặc sắc, giám bảo nhìn hẳn biện luận, là một chuyện rất thú vị.

Thẩm Ngạo ha ha cười nói: “Chư vị đại nhân xem đi, trong khe hở ngọc bích này, lại là không có chút

Đường phu nhân nhú mày, nhưng lại không lên tiếng, mọi người đi vào bên trong, đã là đầy ngập khách, sinh ý cũng không tệ, Dương phu nhân ở bên nói: “Cái Thúy Nhã Sơn Trang này là nhà mới mở, nhưng lại lịch nhưng lại không nhỏ, Thắm công tử, người nghe nói qua Thúy Nhã Sơn Phòng chưa?”

Thắm Ngạo làm ra một bộ dạng mờ mịt, cả kinh nói: “Thúy Nhã Sơn Phòng là cái gì?”

Dương phu nhân khinh thường liếc nhìn Thắm Ngạo, lại vui vẻ rạo rức nói: “Cái Thúy Nhã Sơn Phòng này, chính là trà trang tốt nhất thành Biện Kinh, liền có ba bốn cửa hàng, giá tiền tại cả thành Biện Kinh cũng là số một số hai, có thể tới nơi này uống trà, không phải quan lại quyền quý, chính là tài tử tuần tú tài giỏi, nếu không được, cũng đều là gia đình nhà giàu có, nghe nói cái Thúy Nhã Sơn Phòng này, còn có quan hệ đến nội cung.”

Có quan hệ đến nội cung? Trong lòng Thắm Ngạo không khỏi nói, ta làm sao không biết!

Dương phu nhân thấy bộ dạng hẩn mờ mịt, liền cười nói: “Cái trà phường này, trong tiệm còn treo tranh chữ hoàng thượng tự tay viết, nói là Thúy Nhã Sơn Phòng là phường trà ngon, người xem xem, ngay cả hoàng thượng cũng nói như vậy, cái sinh ý này còn có thể không tốt? Rất nhiều sinh ý cộng lại, ông chủ Sơn Phòng kia một năm ít nhất có thể lợi nhuận năm vạn quan, sinh ý lớn như vậy, cũng không phải là người bình thường có thể làm.”

Dương phu nhân nói khoác về Thúy Nhã Sơn Phòng, tất nhiên là cho rằng mình có thể mời mọi người tới nơi này uống trà thật là rất có thể diện, đương nhiên phải từ từ mà nói khoác một phen, mấy phu nhân bên cạnh ào ào nói: “Như thế, nước trà tại đây chẳng phải là giá cả xa xỉ?”

Dương phu nhân nói: “Đây là tự nhiên, ở chỗ này, nước trà hàng thấp nhất, cũng phải năm văn tiền, nếu là điểm tâm, phải 30 văn tiền, không có tiền đừng mơ vào cửa tiệm này.”

Mọi người thốn thức một hồi, 30 văn tiền, cũng đủ mua hai cân thịt heo, chỉ tới nơi này uống một ngụm trà, thật sự là xa xỉ.

Dương phu nhân ngẩng đầu bước về phía trước, một người tiểu nhị mỉm cười đi tới, trong miệng nói: “Nữ khách quan, không biết muốn uống trà gì? Chúng ta nơi này có Lư Sơn Vân, có Hoàng Sơn nhất phẩm, có Thanh Phong Mảnh Diệp, còn có Hoài Nam... ..” Hẩn nói một hơi, báo hơn mười chủng loại, kỳ thật những trà này có rất nhiều tên, nhưng lại do Thắm Ngạo lấy danh tự, trà, tên gọi rất trọng yếu, trà ngon phối hợp với tên tốt, đều làm cho khách hàng náo nhiệt hơn một ít.

Con mắt Dương phu nhân nhìn tám biển trên vách tường, trà phường rất sạch sẽ, đồ dùng bài trí trong nhà cũng tương đối hợp lý, trên vách tường, treo một tấm biển sơn son, trên có còn viết mấy chục loại điểm tâm và danh tự trà, đằng sau viết giá tiền, kể từ đó, đám khách uống trà liền có thể căn cứ năng lực tiêu phí của mình, trực tiếp gọi nước trà, điểm tâm.

Dương phu nhân lúc đầu chứng kiến mấy cái nước trà trên trăm văn tiền, trong lòng không nhịn được thâm than, một mực nhìn xuống, cuối cùng là dừng lại ở trước bốn chữ Hoài Nam non tiêm đằng kia, cái Hoài Nam non tiêm này, chỉ cần hai mươi văn một bình, nhiều người như vậy, tổng cộng cộng hai bình là đủ rồi, còn có thể gọi mấy thứ điểm tâm, giá tiền có thể khống chế trong trăm văn, nếu là nhiều hơn nữa, Dương phu nhân lo lắng chính mình không trả nổi.

Dương phu nhân đang muốn nói với tiểu nhị hai bình Hoài Nam non tiêm, nhưng không ngờ Thắm Ngạo ở phía sau nói: “Cái Lư Sơn Vân này là cái gì?”

Tiểu nhị mặt mày hớn hờ nói: “Khách quan thật là có nhãn lực, cái Lư Sơn Vân này chính là trà ngon nổi danh nhất bốn điểm, trà này sản xuất ở Nam Khang Lư Sơn, chỗ đó tăng lữ tụ tập trồng cây, càng hái trà núi để đỡ đói khát. Tất cả đều trong mây trắng, trồng cây trà, chế lá trà, bởi vì cây trà sinh ở trong mây mù sinh trưởng, cho nên gọi Vân trà. Tiền triều đại thi nhân Bạch Cư Dị từng xây thảo đường tại Lư Sơn, tự mình mở vườn trà, cũng lưu lại bài thơ về trà, vô cùng nhất phong nhã, đi tới triều đại này, Lư Sơn Vân hiện nay còn bị liệt vào “Cống trà”. Hàng năm đến mùa xuân, liền có sai dịch Cung phụng tư tiến đến hái trà, đưa vào trong cung.”

Nam Khang đời sau được gọi là Cửu Giang, Thắm Ngạo không khỏi cười nói: “Cái Lư Sơn Vân này cách quê hương của ta cũng không phải xa, bỏ đi, cho hai bình Lư Sơn Vân, lại thêm vài bản điểm tâm. Chỉ là

trong nội đường này không có chỗ ngồi, trên lầu còn có ghế lô không?”

Tiểu nhị nói: “Trên lầu lại có sương phòng, chỉ là giá khác, tăng năm mươi văn tiền, còn có vài chỗ sương phòng đối diện hội chùa, từ nơi ấy nhìn hội chùa vô cùng khoáng đạt, cần 100 văn tiền.”

Thẩm Ngạo nhân tiện nói: “Vậy thì cho một sương phòng 100 văn .” Dừng một chút, tiếp tục nói với tiểu nhị: “Làm phiền người dẫn đường!”

Tiểu nhị lập tức lên tiếng vui cười, đi trước dẫn mọi người lên lầu. Dương phu nhân kia đã là mặt như màu đất, nàng vừa rồi ngắm giá tiền Lư Sơn Vân, lại là 500 văn một bình, hai bình chính là một quan tiền, hơn nữa điểm tâm và sương phòng, cộng lại chỉ sợ phải tốn hai quan.

Hai quan là một số tiền thiên văn, người bình thường một tháng cũng không được thưởng quá chút tiền công ấy, tuy trong nhà Dương phu nhân có chút giàu có, đâu tiêu phí được như vậy, huống chi, nàng coi như là cần răn mồi khách lần này, trên người cũng không mang nhiều tiền như vậy! Cần biết hai quan chính là hai ngàn văn, hai ngàn đồng tiền tính ra cân nặng chừng mười cân, một người tầm thường, chỉ là đến hội chùa một hồi, lại mang nhiều tiền bạc như vậy làm cái gì?

Sắc mặt Dương phu nhân có vẻ có chút tím xanh, rồi lại không chịu yếu thế, nhưng nghĩ đến đợi tí nữa thanh toán, trong lòng đã là tâm thần bất định, liếc nhìn Thẩm Ngạo ra vẻ hào phóng kia, trong lòng không khỏi suy nghĩ, họ Trầm này thật sự là kẻ dối trá, hẳn là cố ý muốn để nàng khó chịu nổi sao?

Mang theo đám người tới một gian sương phòng, sương phòng có điểm đặc sắc, cửa lớn toàn ô vuông thật nhỏ, một loạt cửa sổ ô vuông thật nhỏ mở ra, đối diện là hội chùa. Vách tường có hơn phân nửa đều là dùng ô vuông làm khung, trên mặt đặt một ít gốm sứ, tại ghế lô ở giữa, có một bàn gỗ thật dài, vây quanh bàn vuông là sáu cái ghế chế tác bằng hoàng hoa lê, khiến cho cả cái gian phòng đều tràn đầy phong cách cổ xưa.

Tại đây rất thanh tịnh, không nhiễm một hạt bụi, một loạt cửa sổ giấy mở ra, ánh mặt trời bên ngoài rơi rải xuống, cả căn phòng có vẻ sáng sủa nói không nên lời.

Tiểu nhị kia cười hì hì nói: “Công tử, chư vị phu nhân, xin đợi một chút, tiểu nhân liền lập tức bưng nước trà, điểm tâm tới, nếu như còn có cái gì phân phó, chỉ cần lung lay cái dây thừng này, liền sẽ có người tới hầu hạ.”

Mọi người xem xét, thì ra trong phòng có một dây thừng, chỉ cần lung lay dây thừng, cái dây thừng này liền kết cùng hậu đường, một đầu kia treo cái chuông, bên kia vừa vang lên tiếng chuông, bọn tiểu nhị liền biết rõ khách nhân kêu mình, xếp đặt thiết kế như vậy, tuy là đơn giản, nhưng rất tinh xảo, mà lại thuận tiện thực dụng, khách nhân có cái cần, không cần tìm người bốn phía.

Từ nơi này nhìn ra cửa sổ, liền có thể chứng kiến nơi hội chùa góc đường xa xa, chỗ đó một tòa miếu chiều cao sáu bảy trượng, nhìn về phía trên hùng vĩ bao la, tráng lệ. Quảng trường trước miếu lại càng có nhiều người chen chuccks, người bán hàng rong đi qua giữa, các loại nghệ nhân biểu diễn xiếc ảo thuật tạp kỹ, xiếc đi dây, nuốt dao phun lửa, náo nhiệt phi thường, vô số người đi động, thanh âm hai bên thét to lại có thể rơi vào trong phòng.

Thần tiên sống kia, chỉ sợ còn chưa tới, cho nên trên đường rất có hỗn loạn, Thẩm Ngạo dù sao cũng không vội, liền muốn uống ngụm trà trước, lại đi xem thần tiên sống kia có cái bổn sự gì để người tâm phục.

Đợi tiểu nhị kia đi, mọi người ngồi xuống, đều là hơi chột dạ, nước trà đất đỏ như vậy, các nàng chưa bao giờ uống qua, ngược lại, vẻ mặt Thẩm Ngạo thần nhiên, nhỏ giọng nói chuyện cùng Đường Mạt Nhi, thấy Dương phu nhân âm thầm ôm hận, nhưng ôm hận thì ôm hận, trong lòng nàng lại tâm thần bất định, nếu là không trả nổi, chính mình phải làm như thế nào? Vừa rồi chính mình khoa trương, nếu là không cầm ra đủ tiền bạc, chỉ sợ sẽ bị người chế nhạo, huống hồ cái chủ quán này há lại sẽ đơn giản bỏ qua, hôm nay cũng không biết gặp vận rủi gì, đúng là quá đen đủi.

Không bao lâu, nước trà và điểm tâm đã được bưng lên, cái ấm trà nóng hổi kia, Thẩm Ngạo hơi ngửi một chút, tại nơi chớp mũi đã có thể ngửi thấy được hương trà vị nồng đậm rồi, liền cười nói: “Ta là tiểu bối, tự nên là ta châm trà cho chư vị phu nhân.”

Nói xong, Thắm Ngạo liền đứng dậy, mang theo ấm trà, châm dâng trà nước cho mọi người, kỳ thật, nếu nói là thưởng thức trà, hẳn lại hơi tinh thông một ít, chỉ là, những công phu thưởng thức trà này, tự nhiên không thể khoe khoang tại trước mặt phu nhân, không phải Thắm Ngạo cao ngạo, chỉ có điều sự tình bậc này, tất nhiên là nên luận bàn cùng người hiểu công việc mới có ý tứ hàm xúc, cho nên các phu nhân uống trà như thế nào, hẳn cũng uống như thế đó, quyết không biểu hiện ra khác loại.

Đường phu nhân cười ha hả nói: “Thắm Ngạo, nhìn như người quen việc dễ làm, giống như là khách quen tại đây.”

Thắm Ngạo vội vàng nói: “Hôm nay chỉ là nhờ hồng phúc Dương phu nhân, đệ tử là người da mặt dày, cho nên, tại trước mặt bá mẫu có vẻ quen việc dễ làm.”

Đám phu nhân đều là trù trừ không nói, Thắm Ngạo tùy tiện gọi trà tốt như vậy làm Dương phu nhân khó xử, các nàng sao lại không biết? Trong lòng đều có chút bất an, đều nghĩ: “Hai người bọn họ so sánh sức lực, không biết đợi tí nữa nên xong việc như thế nào, ai, chỉ mong dây lưng Dương phu nhân có hai quan tiền dẫn, nếu không rất tất cả góp tiền lại, cũng chỉ sợ không đủ để trả.”

217. Chương 212: Thần Tiên Sống(1 2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 212: Thần tiên sống(1 2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trà uống vào một nửa, điểm tâm còn chưa dâng lên đủ, sân bãi hội chùa bên kia đột nhiên truyền ra một trận ồn ào, từ cửa sổ hướng ra phía ngoài, trong tiếng nhạc vui mừng, mơ hồ chứng kiến một đội ngũ quanh co khúc khuỷu từ từ tiến đến hướng hội chùa, vô số nam nữ tín đồ mặc đạo bào màu xanh, hoặc cầm cây gậy có tua giấy trên đầu, chiêng trống, hoặc mang pháp khí, cờ xí... từ từ xuất hiện.

Dọc theo đường, dân chúng tất nhiên là đi qua một bên, thành kính quỳ lạy, nhất thời vô cùng trang nghiêm. “Người đến rồi!” Thắm Ngạo hào hứng bừng bừng mà nhìn qua cái đội ngũ trang nghiêm kia, trong lòng lại có vài phần ngoài ý muốn.

Với tư cách nhân sĩ xuyên việt, Thắm Ngạo rất khó đoán được loại tràng diện này, cái pháp giá kia được rất đông tín đồ tiền hô hậu ủng, vô số người quỳ xuống ven đường, cái khí trang nghiêm kia tất nhiên là không gì so sánh nổi, tuy nhiên lại lộ ra một hương vị nói không nên lời, loại cảm giác này, có chút buồn cười, lại làm cho trong lòng Thắm Ngạo cảm thấy rất không thoải mái.

Đường phu nhân thấy cái pháp giá kia, cũng lập tức bắt đầu trang nghiêm đứng dậy, nói: “Thắm Ngạo, nhanh, chúng ta đi xuống lầu, đi bái kiến Thiên Tôn.”

Đám phu nhân lại hơi có chút không muốn, cái nước trà, điểm tâm này giá trị xa xỉ, ăn vào một nửa, làm sao có thể nói đi là đi?

Thắm Ngạo liền lôi kéo giật giật dây thừng lòng thong trong phòng xuống, chỉ một lúc sau, liền có tiểu nhị tiến đến, cười hì hì nói: “Công tử, chư vị phu nhân, có gì phân phó.”

Thắm Ngạo nói: “Tính tiền đi!”

Tiểu nhị cười ha hả nói: “Hai bình Lư Sơn Vân, tính chung là một quan tiền, trừ thứ đó ra còn có bốn bánh ngọt “ngàn tầng mật tuyết”, đường chưng xốp giòn hai cái, hoa hồng xốp giòn một đĩa, mai hoa hương

bánh một đĩa, là bảy trăm ba mươi hai văn tiền, hơn nữa phí tổn sương phòng, công tử, tổng cộng là một ngàn 836 hai văn, cái số lẻ này dễ tính, chỉ cần một ngàn tám trăm văn tiền thôi.”

Sắc mặt Dương phu nhân âm đạm, cắn môi, trong lòng không khỏi suy nghĩ, đáng chết, uống hớp trà lại muốn một ngàn tám trăm văn, trên người mình chỉ là chừng trăm văn tiền, nên làm cái gì bây giờ? Trong lòng lo sợ bất an mà đang chuẩn bị nghênh đón bão tố giáng xuống.

Thẩm Ngạo ha ha cười nói: “Cái nước trà và điểm tâm này cũng không tệ, thực tế cái Lư Sơn Vân này rất thâm người.” Nói xong liền nhàn nhạt móc ra hai quan tiền dẫn, để vào trong tay tiểu nhị, nói: “Số tiền còn lại không cần trả, là ta thưởng cho người.”

Tiểu nhị mặt mày hớn hở, vội vàng nói một tiếng cảm ơn, vui vẻ rạo rức mà đi thu thập chén đĩa.

“Chư vị phu nhân, đi thôi!” Thẩm Ngạo nhàn nhạt cười, lại phảng phất quên mất vừa rồi không thoải mái, chỉ nhẹ nhàng liếc liếc Dương phu nhân trợn mắt há hốc mồm.

Đường phu nhân nhàn nhạt nói: “Tại sao lại để người thanh toán, Thẩm Ngạo, cái này không có ý tứ đâu.” Đường Mạt Nhi cười mỉm mà nhìn qua Thẩm Ngạo, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, người này, không phải là đang cố ý muốn cho Dương phu nhân khó chịu sao!

Con mắt Dương phu nhân sắp rơi xuống, mắt thấy bộ dáng Thẩm Ngạo nhàn nhạt, nhưng trong lòng lại vòng vo vô số ý niệm, vừa rồi nàng còn cười nhạo Thẩm Ngạo là người nhà quê, là dạng thư sinh nghèo đói, nhưng hiện tại, lại rồi đột nhiên minh bạch, người trước mắt này đúng là gia thế xa xỉ, tuy là tỏ phào một cái vì không mất tiền, nhưng lại cực kỳ xấu hổ.

Các phu nhân còn lại cũng là hai mặt nhìn nhau, ai cũng chưa từng nghĩ đến sự tình phát triển đến trình độ này, liền ào ào mặt mày hớn hở nói: “Tốt, chúng ta xuống lầu.”

Ra khỏi sương phòng, đi dưới bậc thang, Thẩm Ngạo cũng không nói cái gì nữa, Dương phu nhân phảng phất như có tâm sự, tất nhiên là không thể đến tìm mất mặt, trước mặt lại có một người lên lầu, người này vừa thấy Thẩm Ngạo, đột nhiên kinh ngạc, nói: “Thẩm công tử.”

Thẩm Ngạo xem xét, không phải Ngô Lục nhi thì là ai?

Ngô Lục nhi hôm nay không bán bánh hấp nữa rồi, so với lúc trước tinh thần hơn không ít, vóc dáng hần vốn là ục ịch, mặc trang phục viên ngoại vào, lại nhiều thêm vài phần phúc hậu, ngay cả Thẩm Ngạo cũng đều không nhận ra.

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng: “Thì ra là Lục nhi, người không phải chủ trì ở phía trong Sơn Phưởng sao? Tại sao lại chạy đến đây?”

Ngô Lục nhi vội vàng cười ha hả mà vái chào về hướng Thẩm Ngạo, nói: “Bẩm Thẩm công tử, đây là tiệm mới, không có một người nào trông coi, không có một người nào giỏi giang để quản lý, có thể sẽ không làm được, cho nên Tam nhi liền bảo ta đến đây chú ý.”

Thẩm Ngạo gật đầu gật đầu: “Cái Sơn Phưởng kia, sinh ý làm sao bây giờ?”

Ngô Lục nhi nói: “Chỗ đó có Tam nhi chiếu cố, lại là quán lâu năm, cũng sẽ không xuất sai lầm, huống chi Xuân nhi cô nương cũng là người làm việc rất tốt, biết ghi sổ, lại có thể chiếu cố Thụy Nhã Sơn Phòng, chính là tuần san bên kia, nàng cũng có thể kiêm quản một ít, cho nên không ngại gì cả.”

Thẩm Ngạo cũng không ngờ Xuân nhi giỏi giang như vậy, nhưng giỏi giang thì bận bịu, trong lòng đảo hơi có chút đau lòng, nữ nhi gia đình, lại phải lo liệu sinh ý lớn như vậy, nàng vất vả tất cả mọi việc, há không phải là vì chính mình sao?

Trong lòng phiền muộn thở dài, Thẩm Ngạo nhàn nhạt nói: “Người đi mau lên, ta chỉ là tới nơi này ăn chút ít trà bánh, hiện tại đi hội chùa xem thần tiên.”

Ngô Lục nhi vội vàng nói: “Thẩm công tử, tạm biệt.”

Những lời này lại làm mấy phu nhân sau lưng mê hoặc một hồi, Ngô Lục nhi lộ ra là chương quây tại đây, nhưng khẩu khí hần đối thoại cùng với Thẩm Ngạo, giống như là chương quây hướng ông chủ báo sổ sách kinh doanh, Thẩm Ngạo này hẳn chính là ông chủ Thụy Nhã Sơn Phòng?

Đôi mắt Dương phu nhân kinh ngạc, có vẻ có chút ảm đạm, sắc mặt cũng là cực kém, trong lòng tâm thần bất định suy nghĩ, thì ra hôm nay đụng vào người ta, lại là một quý nhân, thật là đáng chết, sớm biết như thế, liền không nên hồ ngôn loạn ngữ ở trước mặt hần, hiện tại đắc tội hần, ai biết công tử này có thể tùy thời trả thù hay không? Nếu như hần là ông chủ Thúy Nhã Sơn Phòng, dựa vào quan hệ và tài lực của hần, muốn trả thù chính mình chẳng phải là dễ dàng giống như nghiền chết con kiến?

Các phu nhân còn lại đều bắt đầu có chút cẩn thận từng li từng tí, chỉ có Đường phu nhân và Đường Mạt Nhi, tuy có chút ít ngoài ý muốn, cũng không hề thất sắc, các nàng biết rõ Thẩm Ngạo và phủ Kỳ Quốc công có liên quan, lại chưa từng lường được, ngay cả Thúy Nhã Sơn Phòng này cũng là sản nghiệp của hần.

Ra khỏi Thúy Nhã Sơn Phường, mọi người liền không nói gì nữa, không khí có phần có vẻ xấu hổ, Dương phu nhân nổi lên dũng khí, đi đến Thẩm Ngạo trước người, ngưỡng chừng nhưng nói: “Thẩm công tử...”

“Ừm?” Thẩm Ngạo mỉm cười mà nhìn Dương phu nhân nói: “Dương phu nhân có cái gì phân phó?”

Dương phu nhân thấp giọng nỉ non nói: “Vừa rồi nếu như lão thân có chỗ đắc tội, công tử không cần thiết khách khí, lão thân là nhất thời hồ đồ, lại khinh thường công tử, thật sự muôn lần đáng chết, ngài... ngài...” Nàng vừa nói, vừa quan sát ánh mắt Thẩm Ngạo, cẩn thận từng li từng tí.

Thẩm Ngạo cười ha ha nói: “Khinh thường? Dương phu nhân khinh thường ta lúc nào, ta làm sao lại không biết? Đệ tử chỉ nhớ rõ vừa rồi phu nhân mời ta ăn đồ chơi làm bằng đường, đệ tử rất cảm kích.”

Dương phu nhân minh bạch, cười nói: “Thẩm công tử đại nhân đại lượng.” Trong lòng thở phào một cái, không khỏi toát ra một chút vẻ cảm kích.

Đến hội chùa, tại đây đã là người ra vào tấp nập, các nữ quyến rất không tiện, chỉ đứng tại bên ngoài nhìn náo nhiệt, Đường phu nhân liền nói với Thẩm Ngạo: “Thẩm Ngạo, người mau vào đi, cầu phúc vì chính mình, nếu là có cơ hội có thể được thấy mặt Thiên Tôn, cầu hần hộ pháp giúp người bình an khoẻ mạnh.”

Thẩm Ngạo ranh mãnh nói: “Thuận đường khẩn cầu Thiên Tôn bảo vệ giúp đỡ Mạt Nhi cô nương tìm cái lang quân như ý luôn.” Hần cắn cắn miệng, lá gan hơi có chút lớn, lại bổ sung một câu: “Tốt nhất giống như ta vậy.”

Đường Mạt Nhi đi trên đường, liền một mực rụt rè trầm mặc không nói, thấy Thẩm Ngạo nói hươu nói vượn, gắt một cái, nói: “Thẩm công tử nói bậy bạ gì đó!”

Vừa dứt lời, Thẩm Ngạo đã đi vào biển người này, nhìn qua bóng lưng của hần, trước mắt Đường Mạt Nhi buồn vô cớ, đã có một hương vị nói không nên lời, cẩn thận nhai nuốt lấy lời Thẩm Ngạo nói, trong lòng không khỏi suy nghĩ: “Hần vừa rồi nói câu kia, không biết là có ý gì?”

Thẩm Ngạo chui vào biển người, xa xa liền nghe được một người cao giọng quát: “Tặc tử, lách vào cái gì, lão tử làm việc chung dưới trướng Tiền điện tư, người lại lách vào, cẩn thận ta lột da của người.”

Thanh âm này tốt có khí phách, quay đầu nhìn lại, lại là Đặng Long và mấy người đồng bọn cũng đang chui vào, Thẩm Ngạo ngoắc về hướng hần: “Đặng Ngụ hầu.”

“Ai nha, thì ra là Thẩm công tử, ha ha, các huynh đệ mau tới, hần chính là Thẩm Ngạo.” Đặng Long mang theo mấy người, lại không người nào dám lách về hướng bọn hần, để lại một ít đất trống, có thể thấy được Tiền điện tư này thật sự rất vang dội, đúng là không người nào dám động đến.

Đặng Long cùng vài người đến đây, mỗi người đều lưng hùm vai gấu, chứng kiến Thẩm Ngạo ánh mắt tinh mang lóng lánh, đều cười nói: “Thì ra là Thẩm công tử, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay có thể gặp mặt ở chỗ này, rất tốt.” Nguyên một đám ôm quyền, uy vũ không nói hết.

Thẩm Ngạo đáp lễ, nói: “Mấy vị này cũng là làm việc chung tại Tiền điện sao?”

Đặng Long lộ ra vẻ sầu khổ nói: “Vâng, mấy vị này đều là đồng bọn tốt của ta.” Tiếp theo liền hít một hơi, lại nói: “Chỉ huy sứ đại nhân không cho ta trở lại Tiền điện tư, bảo ta tiếp tục lưu lại phủ Kỳ Quốc công, mấy ngày nay ta đều rảnh rỗi đến sắp chết rồi, Thẩm công tử là nhân vật cơ linh như vậy, còn cần người khác bảo vệ sao, ai động vào người đều phải tự cầu phúc, ai, Thẩm công tử, nếu có người thì giờ rảnh, phải đi Tiền điện tư nói giúp ta, nếu không cứ như vậy cũng không phải biện pháp tốt.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu về hướng mấy cấm quân này, nhân tiện nói: “Chỉ huy sứ đại nhân thì ta không nhận biết, làm sao có thể đi nói hộ người, chỉ sợ cũng bị người đánh ra ngoài thôi.”

Một người cấm quân cười ha ha nói: “Thẩm công tử nói lời này quá khiêm nhượng rồi, đại nhân nhà ta là người rất nhớ ân tình, ân tình của Thẩm công tử trước đó ở trong nội cung, hắn bây giờ còn nhớ rất rõ, nếu là người mở miệng, Chỉ huy sứ đại nhân tuyệt đối không nói hai lời.”

Thẩm Ngạo liền đáp ứng: “Tốt, nếu là có cơ hội, xin mời chư vị huynh đệ dẫn đường, chỉ là có thể nói thông hay không, ta cũng không dám cam đoan.”

Đặng Long mừng rỡ, nói với mấy người đồng bọn: “Ta đã nói rồi mà, Thẩm công tử là thống khoái nhất.” Lại hướng Thẩm Ngạo nói: “Công tử cũng đến xem thần tiên sống hay sao?”

Thẩm Ngạo gật đầu.

Đặng Long nhân tiện nói: “Thẩm công tử, người này làm gì mà là thần tiên sống, hơn phân nửa là lưu manh nào đó trên đường diễn xiếc, loại nào nhiệt này bày ra một chút cũng được, không cần thiết phải để ý. Năm đó Tiên điện tư chúng ta cũng có người tin cái này, nói cái gì uống nước phù thủy đạo thương bất nhập, con mẹ nó, kết quả đi tiêu diệt giặc Phương Lạc, bị đám người kia chém thành hai nửa, cái tên phù thủy bán nước thánh kia không bị chúng ta huynh đệ gặp được, nếu thấy hắn, không cho hắn chút bài học nhớ đời là không thể bỏ đi!”

Thẩm Ngạo không khỏi nở nụ cười ha ha, đạo thương bất nhập? Người này bị chết một chút cũng không oan uổng, chính là đồ điên!

Lúc này đám người bộc phát ra một tràng tiếng hoan hô, mấy người liền không nói chuyện tào lao nữa, nhìn ở giữa cái quảng trường kia, bị rất nhiều tín đồ bảo vệ xung quanh, Thiên Tôn tiên phong đạo cốt, khoan chân ngồi ở trên liên hoa, nhưng thần sắc lại bất động, trong tay chỉ về phía trước, nói một tiếng: “Nhanh!”

Lập tức, cái chậu than trước mắt kia nhàn nhạt ánh lửa, oanh một tiếng, đánh ra một đoàn lửa lớn, ngọn lửa kia đủ mọi màu sắc, khói dày đặc đờ đờ bốc lên, mọi người nhìn Thiên Tôn, Thiên Tôn liền tràn ngập tại trong sương khói, giống như thiên tiên hạ phàm.

Mọi người âm âm trầm trầm khen ngợi, có người đã vỗ tay quỳ bái xuống dưới đất.

Thấy rất nhiều người quỳ xuống cúng bái, Thiên Tôn chỉ là nhàn nhạt mỉm cười, không thích không bi, một đôi mắt lại đóng, trong miệng thì trào mấy từ ngữ vô nghĩa, không hề để ý tới cử động ngoại giới.

Phen biểu hiện này, lại tăng vài phần tiên phong đạo cốt, làm cho người ta thấy mà ngây dại!

Lúc này, chỉ thấy mấy người tay chân tàn tật loại chen chúc tuôn ra phía trước, vài người này hoặc là chống拄杖, hoặc treo bàn tay bó kín, nguyên một đám muốn xông đến trước người, Thiên Tôn lại bị tín đồ bên ngoài ngăn cản, những tín đồ này trừng mắt dọa người, ác thanh dữ tợn nói: “Mau mau lui ra phía sau, không thể xông tới chỗ thượng tiên.”

Mấy người tàn tật đều sợ hãi rụt rè, không dám lên trước một bước, con mắt Thiên Tôn kia đột nhiên mở ra, lúc này Thẩm Ngạo mới nhìn rõ hắn, thấy mặc dù hắn qua tuổi thất tuần, mặt lại lộ vẻ hồng quang, một thân đạo cốt tiên phong, tóc trắng, nhiều lần chuyển động theo gió, trên trán lại có ý hiển lãnh, làm cho người ta vừa thấy, liền có một cảm giác thoải mái tự tại.

Bờ môi Thiên Tôn khẽ nhúc nhích, thanh âm như chuông đồng nói: “Không cần phải làm khó mấy vị đạo hữu, mời bọn họ đi lên đi.”

Mấy tín đồ ào ào, sắc mặt kịch biến, một người trong đó đúng là rơi lệ đầy mặt, nắm rạp người quỳ gối dưới chân Thiên Tôn, khóc ròng nói: “Thiên Tôn, không thể được, mấy ngày trước đây ngài cầu mưa vì Huy Châu, đã tiêu hao hết tiên pháp, hôm nay nếu là động tới tiên pháp nữa, đi thi thuật vì mấy người kia, chỉ sợ sẽ hao tổn mấy năm tu vi của Thiên Tôn...”

Thiên Tôn phát phát tay, đôi mắt lại phẳng phát phá tan vòm trời, nói: “Không cần nói nữa rồi, mời người đi tới.”

Dân chúng bên ngoài vừa nghe, trên mặt đều hiện lên vẻ khâm phục, vừa rồi đệ tử kia nói ra một câu nhưng lại để lộ ra hai tin tức, một là Huy Châu đại hạn, thì ra Thiên Tôn lại đi cầu mưa. Thứ hai chính là Thiên Tôn đã tiêu hao hết pháp lực, còn muốn thi thuật vì người, tâm địa tốt bụng này, thật sự là cảm động.

Thảm Ngạo đứng sừng sững trong đám người, tầm mắt rất là khoáng đạt, phía trước tuy nhiều người, nhưng quý xuống không ít, hẳn và mấy người Đặng Long đứng đó, rất có hương vị hạc giữa bầy gà.

Đặng Long kia thì thảo nói: “Cái tên Thiên Tôn này lại rất thiện tâm, không phải là thực sự có tiên pháp chứ?”

Thảm Ngạo hé miệng cười một tiếng nhưng lại không nói, một đôi mắt sạch bong lập lòe, rất có ý tứ hàm xúc đùa cợt.

Mấy người tàn phế sau khi nghe xong, ào ào đi qua, tín đồ và đệ tử cũng không ngăn cản nữa, mấy người hoặc nằm sấp hoặc quý, cho đến dưới nệm liên hoa của Thiên Tôn, ào ào khóc lóc kể lể nói: “Xin Thiên Tôn cứu tiểu nhân, nếu là có thể khôi phục khỏe mạnh, lũ tiểu nhân nguyện làm trâu làm ngựa vì Thiên Tôn...”

218. Chương 213: Trị Bệnh.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 213: Trị bệnh.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thiên Tôn mỉm cười, nhưng cánh tay lại khoác lên trên vai một người: “Các người không cần sợ hãi, lại càng không cần bối rối, trời cao có đức hiếu sinh, bọn người có thương tổn, ta há có thể không hỏi?”

Tất cả mọi người duỗi dài cổ, muốn xem Thiên Tôn thi thuật như thế nào, chính là chút ít người cúi bái, hình dáng cũng đều như con rùa đen, con mắt không chịu buông lỏng một khắc.

Thiên Tôn thở dài, lại nói: “Người có phải gọi là Thiên Đức?”, dân chúng bị hắn để tay lên vai đưa con mắt nhìn, ngạc nhiên hỏi: “Thiên Tôn làm sao biết tên tiểu nhân?”

Thiên Tôn mỉm cười, bí hiểm nói: “Người thuở nhỏ đã khổ, chỉ là người một lòng hướng thiện, mặc dù không tin thần Phật, lại có thể không oán trời trách đất, có được một thiện tâm, đã là rất khó được.”

Thiên Đức khóc lóc kể lể nói: “Thiên Tôn, tiểu nhân từ trước không tin thần Phật, hôm nay đã tin rồi, xin Thiên Tôn cứu giúp.”

Thiên Tôn cười nói “Tất cả nghiệp chướng, đều do lòng người sinh ra, ta vô đức vô năng thì cứu người như thế nào? Đều phải dựa vào chính người?”, những lời này, lại làm cho người ta không sờ được ý nghĩ, Thiên Đức hỏi: “Thiên Tôn có ý gì?”

Thiên Tôn cũng đã nhắm mắt lại, thì thảo, không để ý tới hắn.

Thiên Đức thấy Thiên Tôn như thế, lại truy hỏi một câu, cũng không được trả lời, Thiên Đức này cũng là người tính nôn nóng, tuy là chân có tàn tật, nhưng lại không nhịn được, thúc hỏi mấy lần, Thiên Tôn lại như tọa hóa(chết ngồi).

Thiên Đức rất tức giận nói: “Thiên Tôn cứu thì cứu, nếu không cứu, vì sao bỏ mặc ta?” Liền đột nhiên đứng lên, cao giọng nói: “Thiên Tôn này là giả, mọi người chớ tin hắn.” Nói xong liền muốn ly khai.

Lập tức mọi người xông vào, ào ào hiện ra vẻ khó hiểu, bán tín bán nghi.

Nhưng vừa vặn cất bước, sắc mặt Thiên Đức đột nhiên biến đổi, vừa mừng vừa sợ nói: “Ta... , ta có thể đi đường .” Hắn lại thử đi vài bước, tiếp theo bắt đầu hoan hô, vừa khóc vừa cười, thoáng cái quỳ gối ngồi xuống bên cạnh Thiên Tôn, vui mừng nói: “Thiên Tôn đại ân đại đức, tiểu nhân không thể không báo... Tiểu nhân đáng chết, lại vẫn dám phỉ báng lão nhân gia ngài... Đáng chết...” Hắn làm nhiều việc cùng lúc, quỳ dưới chân Thiên Tôn, rồi liên tục tát lên trên gương mặt của mình.

Thiên Tôn ngăn cản hắn: “Người không cần tự trách, hóa giải tai ách của người, vốn là sự tình người tu đạo chúng ta phải làm, mau dậy đi!”

Thiên Đức hổ thẹn mà bắt đầu đứng dậy, đứng ở một bên.

Thiên Tôn lại làm như cũ, đều là để tay ở bả vai người, nói vài lời rồi nói, người nọ liền như kỳ tích, gãy chân có thể ôm ban chạy, đứt tay có thể nâng vật, lần này, không có người nào không tin, càng nhiều người ào ào quỳ xuống, thanh âm niệm tụng đầy trời.

Thiên Tôn kia trị mấy người, sắc mặt đã có chút ít không tốt, vài người đệ tử ào ào đi qua hầu hạ, một người trong đó cất cao giọng nói: “Thiên Tôn thi pháp quá nhiều, hôm nay không thể thi pháp được nữa, chư vị, mời trở về đi. Ngoài ra, mấy ngày trước đây Huy Châu đại hạn, nạn dân đếm không hết, sư tôn ta hao phí tiên lực, rốt cục cũng cầu được mưa to, chỉ có điều người gặp tai họa rất nhiều, nếu có thiện nam thiện nữ nguyện giúp tiền tương trợ, đều có vô lượng công đức, tất cả đều niết bàn.”

Thiên Tôn lạnh lùng nói: “Thanh Hư, người nói gì vậy, Huy Châu đại hạn, đã có bản đạo sửa đá thành vàng, đi giải cứu nạn dân, người làm sao có thể yêu cầu như vậy.”, đệ tử được kêu là Thanh Hư nhân tiện nói: “Sư tôn, tiên pháp của người đã hao phí không còn, nếu là thi hành kim thuật nữa, chỉ sợ..., chỉ sợ...” Nước mắt hắn rơi như mưa, lại khàn giọng khóc lớn.

Mọi người minh bạch, vì phẩm đức Thiên Tôn kia mà cảm động, ào ào nói: “Thiên Tôn thi hành pháp thuật, chúng ta dù hết khí lực, cũng sẽ cố gắng quyên góp bạc.”

Tất cả mọi người bắt đầu hô hào, có người móc ra mấy chục văn tiền đồng, có người ném bạc vụn ra ngoài, có người xuất tiền dẫn ra, nhưng đều là hùng hồn giúp tiền, một chút cũng không keo kiệt.

Thanh Hư liền bảo đám tín đồ cầm mấy cái thúng đi nhặt, chỉ chốc lát, đồng tiền liền chồng chất thành núi, thế cho nên, cái thúng kia chỉ có thể đi nhặt tiền dẫn và bạc vụn.

Thẩm Ngạo đứng ở trong đám người mỉm cười, Đặng Long ở một bên thấy vậy, cũng như có chút động ý, nói: “Ta xem Thiên Tôn này không giống như là giả dối, công tử, chúng ta cũng nên đi quyên chút ít tiền, tích góp chút công đức?”.

Thẩm Ngạo nhàn nhạt lắc đầu: “Nhìn kỹ hắn nói.”, thuật lừa dối bậc này, hắn thấy rất nhiều, lại nói tiếp, thủ đoạn Thiên Tôn này so với những lừa đảo vô lương đời sau kia muốn lợi hại hơn nhiều lắm, Thẩm Ngạo hận nhất, không phải đám lừa đảo vô lương phẩm đức bại hoại, mà là những người bị thương kia, kỹ thuật diễn xuất đều không có kia, bà nội nó, tốt xấu gì cũng lừa gạt tiền, thân là một người lừa đảo, luôn không phụ lòng nghề nghiệp của mình, một điểm tinh thần nghiên cứu đều không có, cái dạng chỉ số thông minh thấp, mảnh khoé bịp người vớ vẩn, bọn hắn đều nghĩ ra được, rõ ràng còn dám ra đây lẫn lộn, cả ngành sản xuất lừa đảo tốt xấu lẫn lộn, ngay cả Thẩm Ngạo lo cũng đều bị người hiểu lầm là loại lừa gạt chỉ số thấp này.

“Ai, năm đó đã bị một đám ngu ngốc làm cho phái lừa bịp xấu hổ, mọi người lại bị mảnh khoé vớ vẩn do Thiên Tôn nghiên cứu lừa bịp, cái đám lừa đảo này cũng quá coi thường tiền bối rồi.” Trong lòng Thẩm Ngạo thốn thức một phen.

Đang nghĩ ngợi, liền nghe được Thanh Hư kia tiếp tục nói: “Thiên Nhất Dạy, chính là sư tôn nhà ta sáng chế, ý nghĩa chính chính là thừa lệnh vua bảo vệ tánh mạng, chỉ có điều sư tôn nhà ta hao hết pháp lực, lại có nhu cầu cấp bách tìm đồng nam đồng nữ thái bổ, chư vị yên tâm, đồng nam đồng nữ này qua mấy ngày sau sẽ không có tổn thương gì, ngược lại sẽ niêm tiên thuật, kéo dài tuổi thọ...”.

Thiên Tôn cả giận nói: “Thanh Hư, người nói bậy bạ gì đó? Ta tự có thể bế quan nghỉ dưỡng, vì sao phải làm phiền người bên ngoài? Chúng ta là người tu đạo, há có thể để người bối thí?”, mọi người minh bạch,

thì ra thân thể Thiên Tôn có tổn hại, nhu cầu cấp bách đồng nam đồng nữ đi trợ giúp trị thương, qua mấy ngày nữa có thể đưa về, không những thế, còn có hữu ích đối với thân thể đồng nam đồng nữ!

Thiên Tôn này không muốn làm phiền người khác, tình nguyện tự mình bế quan chữa thương, vì vậy ào ào thốt thức, Thiên Tôn quả nhiên là loại người có công đức, đi cầu mưa vì nạn dân, chữa bệnh vì người tàn, chính mình cũng không nguyện tăng thêm phiền toái cho người khác.

Một người viên ngoại nói: “Tại hạ nguyện dâng một gã đồng nữ, trị thương vì Thiên Tôn.”, một câu nói kia nói ra, cũng có người nói: “Tại hạ nguyện dâng đồng nam!”

Ở đây có không ít người người xa xỉ, nô bộc trong nhà tất nhiên là không ít, dâng nô bộc chính mình ra, lại cũng không có gì khó có thể dứt bỏ, nhất thời nô nức tấp nập kính dâng.

Con mắt Thẩm Ngạo lóe lên quang mang, trên mặt lộ ra vẻ hèn mọn, hắn tưởng rằng, những người này chỉ là muốn lừa gạt chút ít tiền tài, không thể tưởng được, còn kiêm chức làm bọn buôn người. Lừa gạt tiền tài, Thẩm Ngạo có thể tiếp nhận, nhưng hắn hận nhất, chính là những bọn người kia, hắn cười lạnh một tiếng, hướng Đặng Long nói: “Đặng Ngu hầu, người tới.”

Đặng Long cùng Thẩm Ngạo đã có vài phần ăn ý, đưa lỗ tai đi qua, nói: “Thẩm công tử có cái gì phân phó.”

Thẩm Ngạo nói nhỏ một phen bên tai hắn, nói: “Đặng Ngu hầu, có dám náo loạn một hồi cùng ta hay không?”

Đặng Long có chút do dự, mắt thấy ánh mắt khiêu khích của Thẩm Ngạo, cắn răng nói: “Quản hắn khi gió là thần tiên hay là giả thần tiên, Đặng mỗ chơi tất.”

“Tốt.”

Thẩm Ngạo liền đi về hướng Thiên Tôn, cách Thiên Tôn không xa, liền bị mấy tín đồ ngăn lại, Thẩm Ngạo nói với mấy tín đồ này: “Tại hạ muốn gặp Thiên Tôn một lần, không biết mấy vị có thể đi thông báo hay không?”

Một người tín đồ nói: “Thiên Tôn thân thể chưa lành, không tiện gặp.”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói: “Mẫu thân tại hạ bệnh lâu trước giường, chỉ là muốn tại Thiên Tôn cầu phúc trước mặt mẫu thân, nếu mấy vị tiên trưởng có thể dàn xếp, ta nguyện dâng lên tiền tài bạc triệu, năm mươi tên đồng nam đồng nữ!”, sợ mấy người kia không tin, tiếp tục nói: “Ta gọi Thái Luân, nhà cực giàu, mấy vị tiên trưởng, cầu các người nhất định phải dàn xếp.”

Mấy tín đồ liếc nhau, tuy nhiên cũng tràn đầy khiếp sợ, tài phú không bình thường, họ Thái? Tài phú không bình thường chỉ có một họ Thái, có thể nói thiên hạ đều biết, ngoại trừ Thái Kinh Thái Thái sư đã về hưu, còn có thể là ai? Người trước mắt này, lại cũng là họ Thái, hắn là... , khó trách con mắt hắn không nháy, liền dám quyền ra gia tài bạc triệu, năm mươi đồng nam đồng nữ.

Một người tín đồ nói: “Công tử đợi một chút, ta đi hỏi một câu.” Không dám nghi kỵ, chạy nhanh đến trước mặt Thanh Hư kia, bám vào lỗ tai hắn nói nhỏ vài câu, Thanh Hư đưa mắt nhìn về phía Thẩm Ngạo bên này, Thẩm Ngạo đứng lặng, trên mặt như tắm gió xuân, màu da trắng nõn, ăn mặc mặc dù không phải thập phần tinh mỹ, lại rất hợp, hoàn toàn là một diễn xuất quý công tử.

Thanh Hư kia có chút gật gật đầu, tín đồ lại trở về, nói với Thẩm Ngạo: “Mời công tử đi vào, chỗ để Thiên Tôn đợi.”

Thẩm Ngạo giẫm chân tại chỗ, tiến lên cười mỉm nói: “Không dám, không dám.”

Mọi người thấy thấy một thiếu niên công tử đi qua bức tường người tín đồ tạo thành tới gần Thiên Tôn, lại ào ào ngừng thở, cho rằng Thiên Tôn vừa muốn thi pháp, nguyện một đồng con mắt nhìn tới.

Thẩm Ngạo chạy tới, hô Thiên Tôn: “Sư huynh, sư huynh, người làm sao? Sao bị thương? Ai nha nha, sư huynh à, chúng ta từ biệt mấy năm, người vẫn là tâm Bồ Tát như vậy, tiêu tai giải ách cho người, ngay cả mình cũng không để ý, sư huynh...”

Thẩm Ngạo đã đến gần Thiên Tôn, tràn đầy bi thương đỡ lấy bả vai Thiên Tôn, thốt thức cất cao giọng nói: “Sư huynh của ta, chúng ta cùng học nghệ trong núi, chưa từng nghĩ sư huynh già nua đến tận mức

này, cả thuật trú nhan kia cũng đều lạnh nhạt rồi, ai... .. Sư huynh, hôm nay ngươi lại đang làm pháp thuật trú nhan sao?”

219. Chương 214: Cứng Rắn, Thật Sự Cứng Rắn

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 214: Cứng rắn, thật sự cứng rắn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thanh Hư chưa từng nghĩ xuất hiện cái biến cố này, chính là Thiên Tôn, cũng là nhất thời ngạc nhiên, về tiên phong đạo cốt biến thành một tia phần nộ, về phần nộ này lóe lên tức thì, liền nghe Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Sư huynh, tiên pháp ngươi làm sao lại thấp kém nhiều như vậy, ai nha nha, thì ra ngươi bị trọng thương.”

“Thái công tử, ngươi nói bậy bạ gì đó?” Thanh Hư dạo bước đi tới, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ nói.

Bảy tám tín đồ đã làm bộ muốn đánh tới, Thanh Hư tuy là phần nộ, trong lòng lại còn tồn tại vài phần lý trí, người trước mắt này, chính là công tử Thái Kinh Thái sư, người như vậy tuyệt đối không thể dùng mạnh, thật sự phải náo loạn làm to chuyện, không chừng một khắc, cửa thành cả thành Biện Kinh sẽ bị phong bế, cấm quân lập tức sẽ xuất động bắt người.

Hướng chi tại đây trước mắt bao người, Thiên Tôn một chữ không dạy, lại đi dùng vũ lực, khó tránh khỏi sẽ mang đến ảnh hưởng xấu đối với danh dự Thiên Tôn, trước mắt chỉ có hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Thẩm Ngạo ồ lên một tiếng: “Thái công tử? Cái gì Thái công tử, người chính là Thanh Hư sư diệt sư huynh thường xuyên đề cập trong thơ?”. Thẩm Ngạo cười ha hả đi qua, nhìn đôi mắt Thanh Hư phần nộ, nhưng lại không sợ hãi, nói: “Ai nha nha, Thanh Hư sư diệt, sư phụ ngươi nhất định là không đề cập sư thúc ta đây với người, hôm nay ta liền nói cho người biết, kỳ thật ta chính là thất lạc nhiều năm với sư phụ ngươi, năm đó cùng nhau lên trên bầu trời, bái làm môn hạ lão tổ, ta cũng tức là Bát Giới đạo trưởng sư thúc của ngươi, người xem ta chỉ có lớn như vậy, kỳ thật bản sư thúc luyện được chính là bất lão thuật, cái bất lão thuật này, sư huynh đã từng dạy người chưa?”

Thẩm Ngạo rất là tang thương thở dài: “Xa nhau đã là ba trăm năm trước, ta và sư phụ ngươi còn là đạo đồng nho nhỏ, thời điểm cùng một chỗ đến trên chân núi học nghệ, cảm tình có lẽ là vô cùng tốt, à, đúng rồi, khi đó có lẽ hay là thời kì Huyền Tông hoàng đế tiền triều, Huyền Tông hoàng đế làm người rất tốt, Dương quý phi cũng rất tốt, ta đều từng thấy qua bọn hắn, quý phi nương nương còn từng thưởng qua ta cây vải để ăn.”

Hắn nói chuyện phiếm một phen, mọi người liền một hồi xôn xao, ào ào quát lớn: “Nói hươu nói vượn cái gì đó, Thiên Tôn không so đo cùng người, mau mau rút ngay.”, quát hắn chẳng những có đệ tử, càng có không ít dân chúng cứng bái.

Thiên Đức trị chân kia lại càng nổi giận dùng dùng nói: “Tiểu tử, nếu là ngươi còn dám hồ ngôn loạn ngữ, chớ trách gia gia cho ngươi ăn hai quyền.” Giơ nắm tay quả đấm tô như chuông đồng lên trước mặt Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Các người không tin? Vậy thì cực kỳ tốt rồi, không bằng như vậy, chư vị xem cái chậu than này.”

Trước mặt Thiên Tôn kia, ánh lửa chậu than yếu ớt, lửa than gần tắt, chỉ có một mảnh đỏ bừng, đến ngay cả ngọn lửa cũng chưa từng nhảy lên. Thẩm Ngạo khoanh chân ngồi xuống, cao giọng nói: “Nhanh!”

Cái chậu than kia oanh một tiếng, đúng là giống như vừa rồi Thiên Tôn chỉ gọi một tiếng nhanh, liền nhảy lên ra một đoàn ngọn lửa, cũng là ngũ quang thập sắc, cực kỳ đẹp mắt.

Lộ ra chiêu thức ấy, các dân chúng ào ào không lên tiếng, trong lòng thậm chí nghĩ, xem ra người này có lẽ quả nhiên là sư đệ Thiên Tôn cũng không chừng, nếu không thì làm sao hiểu được tiên pháp, vì vậy thanh âm huyền ảo quát lớn liền chìm xuống dưới.

Thẩm Ngạo rồi lại bày ra một hòn đá cuội, trang trọng mà vuốt ve hòn đá cuội này, trong miệng thì thảo nói: “Sửa đá thành vàng, Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật...”, tay của hắn nhẹ nhàng xoay một vòng về hướng đá cuội, đá cuội kia bắt đầu dần dần biến hóa, biến thành kim sắc nhạt, cuối cùng nhất dần dần bắt đầu tỏa ra ánh vàng rực rỡ, mặt trời chiếu xuống, tản mát ra vẻ sáng lạn sáng bóng.

“Ặc, đây là thuật sửa đá thành vàng!” Càng nhiều người âm âm kêu to, nhưng đều là như si mê như say sưa, tất cả mọi người không tiếp tục nghi hoặc, thiếu niên trước mắt này, quả nhiên là sư đệ Bát Giới của Thiên Tôn, vì vậy lại ào ào quỳ gối: “Bát Giới tiên trưởng...”

Thẩm Ngạo tiên phong đạo cốt nói: “Khách khí, khách khí, so với tiên pháp sư huynh của ta, Bát Giới chẳng qua là múa rìu qua mắt thợ, bỏ đi, hôm nay sư huynh của ta hao hết tiên pháp, hôm nay chữa bệnh cứu người, liền để ta làm chủ trì.” Hắn cao giọng nói: “Có người nào gây chân đứt tay không? Muốn bổn tiên trưởng bó xương chữa bệnh, nhanh tiến lên đây.”

Đến lúc này, Thiên Tôn và Thanh Hư kia không dám nói một lời, nếu nói Thẩm Ngạo là tiên trưởng giả, những thần thông kia là xiếc gạt người, chẳng phải là chuyển tảng đá nện vào chân của mình? Không thừa nhận Bát Giới sư đệ và sư thúc này, đó chính là nói mình cũng là gạt người, cho nên lúc này, Thiên Tôn có khổ tự biết, chỉ có thể khoanh chân giả bộ như nhập định, Thanh Hư và đám đệ tử còn lại, cũng chỉ có thể lạnh lùng, mắt nhìn Thẩm Ngạo thi triển thần thông.

“Đến rồi, đến rồi!”, trong đám người lập tức liền có hội đồng nhân dân gọi, Đặng Long làm đầu lĩnh, phía sau là sáu bảy cấm quân ăn mặc thường phục tuôn ra, mặt mũi Đặng Long tràn đầy buồn khổ nói: “Đại tiên cứu ta.”, bảy tám người phía sau cũng ào ào nói: “Đại tiên cứu ta.”

Thẩm Ngạo bình tĩnh như không, vẻ mặt đạm bạc: “Ta xem huynh đài sinh long hoạt hổ(khỏe như voi), lại chưa thấy cánh tay hay chân bị cụt hay bị thương, không biết là tới chữa trị bệnh gì?”

Đặng Long rất là bức bối, hung hăng liếc nhìn Thẩm Ngạo, trong lòng đang nói: “Thẩm công tử, người cần phải giữ lời nói đó, bản Ngu hầu đã đánh mất da mặt, đã là nể mặt người, cũng là vì sau này phải nhờ cậy người, đừng để bản Ngu hầu thất vọng.” Hắn lắp bắp nói: “Ta không còn khí lực, khục khục... cái kia toàn mềm nhũn thôi.”

Thẩm Ngạo tràn đầy kinh hãi: “Thí chủ nói cái gì, có thể lớn tiếng nói một lần hay không.” Đặng Long chấp hai tay, cao giọng rống to: “Bẩm đại tiên, tiểu nhân khí huyết không khoái, hơn nữa thậm bị hư, chính là chứng bệnh liệt dương, thực không dám dấu diếm, tiểu nhân... .. Tiểu nhân đã trải qua rất lâu không chạm qua nữ nhân, mỗi khi đến ban đêm, liền tự ti mặc cảm, ảo não vạn phần, hôm nay gặp được đại tiên, giống như hạn hán đã lâu lại gặp mưa, nhìn qua đại tiên có thể mở ra thần uy, cho ta hùng phong.”

Một câu kia nói ra, mấy cấm quân sau lưng ào ào cười trộm, chỉ là, rất nhiều người sau lưng bọn hắn không nhìn thấy, ngoại trừ Thẩm Ngạo, Thanh Hư và đám đệ tử đứng trước mặt, tất cả đều hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thẩm Ngạo xụ mặt, không khỏi lạnh lùng mà nhìn qua Đặng Long, ho khan một tiếng nói: “Khục khục... , thí chủ lúc tuổi còn trẻ, phải chăng quá mức hành vi phóng đảng, nên mới bị như thế?”

Đặng Long rất có hổ thẹn nói: “Đúng vậy, đúng vậy, lúc tuổi còn trẻ xác thực hồ đồ một ít.”

Thẩm Ngạo nhân tiện nói: “Thí chủ khoanh chân ngồi xuống đi.”

Tất cả mọi người trông mong nhìn qua, muốn xem xem Bát Giới sư đệ thi triển tiên pháp chữa bệnh như thế nào, nhất thời tất cả mọi người lặng ngắt như tờ, một đôi con mắt nhìn chăm chăm.

Đặng Long ngồi xuống, Thẩm Ngạo khoanh chân vuốt vai Đặng Long, thì thảo niệm: “Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật...”, Đặng Long im lặng, trừng mắt nhìn Thẩm Ngạo, thấp giọng nói: “Thẩm công

tử, vì sao người không nói nội thương, lại muốn bảo ta nói chứng bệnh liệt dương?”

Thẩm Ngạo thấp giọng cười nói: “Người nói gì vậy, ta nói như vậy, là vì chứng bệnh như vậy sẽ làm người hứng trí hơn nhiều, được rồi, để cho những dân chúng này tặng tiền tài, đến lúc đó phân người một thành, ta ngồi vào chỗ của mình rồi, không nên nói chuyện.”

Không ít dân chúng thành kính theo đuôi ở phía sau, nhưng lại làm cho bọn người Thiên Tôn không ngừng kêu khổ, những người này truy đến chỗ nào, xe chở phân liền tuyệt đối không thể vứt bỏ, nếu không, bị những người này khám phá, cái xuất diễn này liền không diễn nổi nữa.

Cũng có một chút dân chúng ven đường không rõ ý tưởng, thấy có người vận chuyển xe chở phân đi qua, tất nhiên là hùng hùng hổ hổ, chứ bậy không dứt.

Thiên Tôn cười khổ trong lòng, chính mình đi lừa gạt mười năm, cho tới bây giờ chưa từng ăn thiệt thòi, hôm nay lại là tiền mất tật mang, không tiền tài, không đồng nam đồng nữ, còn mang theo hơn mười xe chở phân rêu rao khắp nơi, thật sự là mất hết mặt mũi.

Mắt thấy cửa thành lâu gần ngay trước mắt, cuối phố đột nhiên có một đội cấm quân giơ đuốc cầm gậy lao ra, người cầm đầu cười khoái mã, cao giọng hô to: “Chớ để cho kẻ trộm chạy, là ở chỗ này, người đánh xe phía trước mau mau dừng lại, chúng ta là người làm việc chung dưới trướng Tiền điện tư, muốn điều tra xe chở phân của người.”

Bọn người Thiên Tôn, Thanh Hư đều đều quá sợ hãi, trong lòng không khỏi siu nghĩ: “Không phải là sự việc đã bại lộ rồi chứ?” Vừa tưởng tượng cái này, chính là hoảng sợ, cần biết giả danh lừa bịp không có tội gì, nhưng đập vào cờ hiệu cứu tế giả danh lừa bịp lại là tử tội, Thiên Tôn không kịp nghĩ nhiều, hô to một tiếng: “Chạy mau.”

Một tiếng này rơi xuống, một đám người ào ào bỏ xe chạy trốn tứ tán, ai ngờ cái này bốn phía đường đi đều đã bị vây quanh rồi, nhiều đội cấm quân từ đầu đường cuối ngõ xông ra, như thiên binh thiên tướng, vây quanh đám người Thiên Tôn.

Lúc này, một số giáo đồ cho rằng hẳn phải chết, gan lớn chút ít liền rút dao găm, dao nhỏ từ bên hông ra, muốn phản kháng, tuy nhiên đâu phải là đối thủ của cấm quân, chỉ giao chiến một lát, hơn mười người bị giết sạch sẽ, số còn lại không thể chạy thoát.

Lúc này đây đi ra bắt phạm nhân, chính là Tiền điện tư Đô Ngu hầu, bởi vì nghe xong mấy Ngu hầu báo tin, liền dẫn người đến đây điều tra sự tình tư tàng tang vật. Đây vốn là một tiểu án, Đô Ngu hầu tất cả đều là xem mặt mũi bọn người Đặng Long mới tự thân xuất mã, nhưng lúc này thấy những người này đứng là rút dao chống đỡ, trong lòng chính là mừng rỡ, nói với Đặng Long sau lưng: “Như thế xem ra, nhóm người này chỉ sợ không phải tiểu tặc, tàng trữ lợi khí, chống cự quan quân, lá gan lớn như vậy, chỉ sợ là có quan hệ cùng phản tặc.”

Đặng Long cười trộm trong lòng, nhưng trên mặt lại vô cùng chính trực nói: “Đại nhân, chúng ta không thể oan uổng người tốt. Mưu phản là đại sự, như vậy, còn cần từ từ thẩm vấn mới được, đợi chúng có vô cùng xác thực, mới có thể bắt bọn họ đền tội.”

Đô Ngu hầu cười nói: “Người nói đúng, người tới, bắt giữ toàn bộ tội phạm, đưa đến Tiền điện tư nha môn, thẩm vấn suốt đêm.” Mấy chục giáo đồ hôm nay đã rơi vào Tiền điện tư nha môn, tra khảo một đêm, những người lính này dày dặn kinh nghiệm thẩm án, tuy không so được với sai dịch, nhưng thực sự là có một bộ bốn sự riêng của mình, vốn là mấy chục côn đánh xuống xong, liền lập tức hỏi: “Nói mau, các ngươi và giặc Phương Lạc có liên quan gì?”

“Đại nhân, oan uổng quá, tiểu nhân chỉ là một người lừa đảo, lừa dối chút ít tiền tài, buôn bán những lời cửa miệng, tuyệt đối không có liên quan đến phản tặc.”

Đô Ngu hầu rất mất hứng, chính mình mang theo toàn bộ lực lượng quân doanh, làm sao lại bắt được một đám tiểu tặc? Hừ lạnh một tiếng, sắc mặt tái nhợt, vỗ bàn, phẩy tay áo bỏ đi.

Tiền điện tư mấy cái liêu thẳng thấy Đô Ngu hầu đại nhân tức giận, trong lòng lập tức hiểu ý.

“Thật to gan, lại vẫn dám nói xạo, nếu không phải phản tặc, cấm quân chỉ đi kiểm tra thực hư xe chở phân của các ngươi, nếu các ngươi không phải có tội giết mình, vì sao lại phải trốn? Hắc hắc... . . Chúng ta đã muốn sưu kiểm qua cái xe chở phân kia, trong xe chở phân cũng không có tang vật vi phạm lệnh cấm, đã là không có tang vật, trốn thì cũng thôi, vì sao còn có người rút dao chống đỡ?”

Không nói?

Lại đánh.

Giăng co một đêm, một giáo đồ cuối cùng cũng cung khai rồi, nói người cầm đầu gọi là Trương Siêu, Trương Siêu chính là Thiên Tôn, người này bị vu cáo là có quan hệ với Phương Lạc tặc, nhóm người mình chỉ là bị hấn lôi kéo, cái tên họ Trương này chính là phản tặc lớn nhất.

Suốt đêm viết lời khai, đồng ý điểm chỉ xong, một đại án kinh thiên liên tra ra manh mối, lập tức trình báo Đại Lý Tự, nói chung kết cục không cần kể cũng biết.

Thúy Nhã Sơn Phòng, Đường phu nhân và Dương phu nhân, Đường Mạt Nhi được người mời đến, vừa rồi Thẩm Ngạo hồ đồ, tất nhiên là bị các nàng trông thấy, cả kinh trợn mắt há hốc mồm, nhất thời im lặng.

Thẩm Ngạo hướng Đường phu nhân nói rõ ngọn nguồn, Đường phu nhân kinh ngạc: “Cái tên Thiên Tôn kia quả nhiên là giả thần tiên? Cái này, điều này sao có thể, hấn biết sửa đá thành vàng, biết chữa bệnh trừ tà, cái này không phải giả dối.”

Thẩm Ngạo cười ha ha nói: “Phu nhân chớ quên, chẳng phải đệ tử cũng biết làm những này sao?”

Trong đôi mắt Đường Mạt Nhi hiện lên vẻ mỉm cười, nàng cũng không tin thần Phật, mắt thấy Thiên Tôn kia giả danh lừa bịp, trong lòng có chút oán hận, không thể tưởng được Thẩm Ngạo lại động thân ra, làm nàng ngoài ý muốn, không khỏi sinh ra ý kính nể, liền hỏi: “Đúng vậy, Thẩm công tử làm như thế nào học được những thuật pháp này?”

Thẩm Ngạo nói: “Rất đơn giản, trên người Thiên Tôn, mang theo rất nhiều công cụ, ta đựng phải Thiên Tôn kia một tý, liền lấy túi công cụ của hấn.” Thẩm Ngạo đột nhiên lấy ra một bọc nhỏ từ trên người, trong bọc đều là vật vụn vặt, có thuốc bột, có quặng ka-li ni-trát, còn có vàng, hoa mắt mất trật tự.

Cần biết Thẩm Ngạo chính là đạo tặc, bất động thanh sắc mà ăn cắp mấy thứ gì đó còn không phải như chơi sao? Thẩm Ngạo nâng quặng ni-trát ka-li lên, nói: “Cái này là quặng ni-trát ka-li, gặp hỏa là cháy, sinh ra khói đặc và lửa lớn ngay lập tức, ngón tay Thiên Tôn chỉ chạm than nói một tiếng nhanh, chính là thừa dịp tất cả mọi người đem chú ý chuyển lên trên đầu ngón tay của hấn, tay kia lại dùng tốc độ cực nhanh ném cái quặng ni-trát ka-li này về hướng chậu than, chậu than kia mang lửa, gặp quặng ni-trát ka-li liền bốc ra hiệu quả khói đặc.”

Lập tức lại lấy ra một ít thuốc bột: “Các ngươi xem, thuốc phấn này có thể làm cho tảng đá thay đổi nhan sắc, cái này là thuật sửa đá thành vàng, hấn vốn là đặt một tảng đá, tay lập tức dính thuốc bột đi sờ tảng đá, trước hết để cho nhan sắc tảng đá thay đổi dần, làm cho người ta cho rằng cái tảng đá kia đang tại dần dần biến thành vàng, đợi đến cuối cùng, ”. . .” Thẩm Ngạo lấy ra vàng, nói: “Hấn đem vàng sớm đã giấu ở trong tay áo đổi chỗ cho hòn đá, kể từ đó, không phải là sửa đá thành vàng sao?”

“Còn có cái xiếc chữa bệnh kia, càng có ý tứ, những người tàn phế phần lớn đều là đồng lõa của bọn hấn, hấn kêu một tiếng muốn tới xem bệnh, những đồng bọn liền lách vào, vốn là khắp khiêng, lập tức chữa khỏi hết, tự nhiên tất cả mọi người nghĩ lầm bệnh những đồng lõa này là do Thiên Tôn kia trị tốt.”

Đường Mạt Nhi nhưng lại người thông minh, nói: “Nhưng nếu thật sự có người bệnh đi xem bệnh?”

Thẩm Ngạo cười ha ha nói: “Đây chính là chỗ cao minh của bọn họ, kỳ thật nói cao minh, cũng không cao minh. Các ngươi ngẫm lại xem, lúc ấy Thiên Tôn kia vừa dứt lời, có phải là rất nhiều người liền bắt đầu lách vào hướng Thiên Tôn chỗ đó? Mà tín đồ bảo vệ bên ngoài xung quanh Thiên Tôn cũng đều là đồng lõa của hấn, người giả bệnh tất nhiên là nhận thức bọn chúng, tất cả mọi người, phàm là có người lạ mặt muốn lách vào, sẽ bị các tín đồ ngăn lại, người không biết còn tưởng rằng Thiên Tôn sợ xem bệnh quá nhiều người, kỳ thật chính thức có thể đi xem bệnh, đều là dạng đồng lõa như Thiên Đức mà thôi.”

Đường Mạt Nhi bưng tỉnh đại ngộ, bật cười nói: “Trò xiếc nhỏ như vậy, đúng là đều lừa người trong thiên hạ.”

Đường phu nhân tràn đầy hổ thẹn nói: “Lão thân thật đúng là coi hấn như thần tiên, ai ngờ lại là một tên lừa gạt.”

Thẩm Ngạo cười cười, trong lòng không khỏi suy nghĩ, mảnh khoé bíp người lưu truyền sâu xa, đã có mấy ngàn năm, nơi có người thì có lừa gạt nói dối, chính thức có thể nhìn thấu mảnh khoé bíp người lại có mấy

người, đôi khi mặc dù là một ít xiếc lỏm thập phần đơn giản, chỉ cần vận dụng thoả đáng, có thể tạo ra hiệu quả rất lớn!

.....

Qua sườn núi rồi, Vạn Tuế Sơn liền bắt đầu khoáng đạt hơn rất nhiều, dọc theo đường có lan can bạch ngọc, đường lát đá vô cùng chắc chắn, sương mù bốc lên tại sườn núi, hành tẩu trên sườn núi tựa như bay lên trời, cách đó không xa, rõ ràng có thể thấy được đình nghỉ mát, trong lòng Dương Tiễn vui vẻ, bước nhanh hơn, thấp giọng kêu gọi nói: “Bệ hạ, bệ hạ, ”. . .”

Bảy tám nội thị bảo vệ ở xung quanh, Triệu Cát thổi bọt trà, ngồi ở đình nghỉ mát nhìn qua dưới núi đến xuất thần, mưa xuân bay bay, giống như là không có chỗ cuối cùng, mang đến vài phần hiên ngang, hẳn hôm nay mặc kiện áo gấm cổ tròn tầm thường, một thanh Hán bạch ngọc chế thành quạt giấy, tùy ý đặt ở trước bàn, một đôi trông mắt giống như xuyên thấu mây mù, nhìn lại hướng cấm cung kim bích huy hoàng kia.

Phục hồi tinh thần lại, mới nhìn Dương Tiễn không biết đến bên cạnh từ lúc nào, Triệu Cát khẽ mỉm cười nói: “Người bị kích động như vậy, không phải là có việc vui gì chứ?”

Dương Tiễn cười hắc hắc nói: “Bệ hạ là biết rõ nô tài nhất, nô tài có cái tâm tư gì đều không dấu diếm được ngài.” Hắn dừng một ít, tiếp tục vui vẻ rạo rức nói: “Mời bệ hạ xem qua, đây là Thích Thú Nhã San mới nhất.”

Dứt lời, Dương Tiễn nâng ra một cuốn báo chí hình dáng giống cái hộp chữ nhật đến, cẩn thận từng li từng tí đặt tại trước bàn Triệu Cát.

Triệu Cát ung dung cười một tiếng, mang theo vài phần ý tứ hào hứng nói: “Một phần tuần san cũng có thể để người cao hứng thành như vậy, người không ngại trực tiếp nói cho Trẫm chứ.”

Dương Tiễn cười ha hả nói: “Thẩm Ngạo kia lại có mới tin tức, nói là hoàng thượng thương cảm dân gian khó khăn, bảo Thúy Nhã Sơn Phòng bố thí cháo nước, muốn để các dân chúng đều cảm động và nhớ nhung ân đức bệ hạ.”

Triệu Cát à một tiếng, liền đi xem tuần san, hồi lâu mới buông tuần san, trong mắt thêm vài phần nghi hoặc, nhìn Dương Tiễn nói: “Trẫm hỏi qua người sự tình lưu dân Biện Kinh rồi sao?”

Dương Tiễn cười ha ha nói: “Hồi bẩm bệ hạ, không có.”

Triệu Cát hoài nghi nói: “Đây là có chuyện gì?”

Dương Tiễn nói: “Bệ hạ chẳng lẽ còn không biết? Cái tên Thẩm Ngạo này là muốn làm việc thiện, rồi lại không muốn lưu danh, cho nên liền quy công của hắn đến bệ hạ.”

Con mắt Triệu Cát được thay thế bằng vài phần cơ trí, mang theo vui vẻ làm cho người ta khó có thể đoán nói: “Y theo Trẫm xem, tâm tư của hắn cũng không phải đơn giản như vậy!”

Tiếp theo, Triệu Cát có chút thở dài, lại nói: “Sự tình thi đình đã công bố, Thẩm Ngạo liên tục thi đỗ bốn sân, hai sân tên đầu, người này quả nhiên là cổ rất quý, một thiếu niên, vì sao lại là mọi chuyện đều thông, tựa như chuyện gì đều có phần của hắn, Dương Tiễn, Trẫm hỏi người, người từng nghe nói qua thiếu niên nào có tài như thế chưa?”

Dương Tiễn suy nghĩ sâu xa một chút, lắc đầu nói: “Ngoại trừ vị Thẩm công tử này, từ xưa đến nay, chỉ sợ không còn người tài danh giống như lần này nữa. Chỉ là hoàng thượng cũng không kém, thi họa, thi ca, từ phú đều là sở trường, từ xưa đến nay bên trong thiên tử, bệ hạ là lợi hại nhất.”

)

222. Chương 217: Tẩn Vương Phi

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 217: Tẩn vương phi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát hiển nhiên lại bị lời Dương Tiễn nói làm cho phải cao hứng rồi, cười ha ha một tiếng, bắt chéo tay nói: “Người chớ quên Trầm còn có thể đá cầu!”

Dương Tiễn cười mỉa, nhưng thần sắc lại thập phần chăm chú: “Đúng, còn có đá cầu, cước lực của hoàng thượng, ngoại trừ Cao thái úy, không người nào có thể ngăn cản.”

Triệu Cát chậm rãi thu hồi sự vui vẻ, nghiêm mặt nói: “Được rồi, lời nịnh nọt không cần nói nữa, Trầm ngược lại nghe nói Thái Thái sư và Thẩm Ngạo bất hòa, phải không?”

Dương Tiễn nhìn quanh hai bên trái phải, thấp giọng nói: “Chuyện này chỉ sợ vẫn có chút quan hệ cùng bề hạ!”

Triệu Cát trừng mắt lên, hỏi: “Người nói lời này là vì cái gì?”

Dương Tiễn mỉm cười, nhắc nhở Triệu Cát, nói: “Bề hạ hẳn là đã quên trước đó, tại Thúy Nhã Sơn Phòng, thư sinh gọi Thái Luân kia, chính là tăng tôn Thái Thái sư, Thái Luân không biết trời cao đất rộng, xảy ra chuyện không vui cùng bề hạ đã. Là Thẩm Ngạo động thân ra, nhục nhã Thái Luân một phen, từ đó về sau, Thẩm Ngạo và Thái gia liền không hòa thuận.”

Triệu Cát gật đầu chấp nhận sâu: “Trầm đúng là đã quên, lại nói tiếp, cái này thật đúng là Trầm không phải, nên tìm một cơ hội, để Trầm làm người hoà giải.”

Phẩm hạnh Thái Thái sư có lẽ là vô cùng tốt, cũng tỷ như lúc này đây, hẳn với tư cách chủ khảo thử thư pháp, không kể hiềm khích lúc trước, vẫn là để cho Thẩm Ngạo đứng tên đầu.”

Dương Tiễn cười ha hả nói: “Phẩm hạnh Thái Thái sư tất nhiên là không thể chê.”

Nhìn qua đám sương mù kia, Triệu Cát đứng dậy đuổi lưng một cái, tâm tình sung sướng nói: “Sự tình thi đình, người phải hỏi thoáng một tý, lần này thi đình nhất định rất đặc sắc, Trầm muốn từ từ nhìn trò hay này.”

... ..

Qua một ngày chính là thi đình, Thẩm Ngạo rất là thanh nhàn tự tại, chơi đùa hai ngày cũng không để tâm đến, một ngày này, sáng sớm bắt đầu đứng dậy, môn nhân đưa thiệp mời tới, nói là Thạch phu nhân cho mời.

Thạch phu nhân? Phu nhân Vệ Quận công?

Thẩm Ngạo nhìn qua danh thiếp vàng, lại cười khổ, vị Thạch phu nhân này một mực nhớ thương sự tình giới thiệu lão bà cho hắn, lúc này đây đến mời, chẳng lẽ là có người thích hợp?

Vị Thạch phu nhân này cho mời, Thẩm Ngạo không muốn đi cũng phải đi, đành phải gọi phòng chần ngựa chuẩn bị xe, một thân một mình tiến đến bái vọng.

Xe ngựa chạy nhanh đến phủ đệ Vệ Quận công ở Cảnh thành phường, phủ Quận công, trừ cửa chính, hai bên trái phải có tất cả đường lớn nhỏ, cung cấp để xa phu xuất nhập, xe này chính là của phu nhân Chu phủ, thường xuyên lái xe mang theo Đoàn Chính đến Thạch phủ, cho nên quen việc dễ làm, cứ đi theo tây viên môn vào, chạy qua đường đá dài khoảng trăm mét, dừng lại tại một chỗ lầu có dàn hoa rũ xuống.

Thẩm Ngạo xuống xe, liền có chủ sự Thạch phủ tới đón chào, trong vẻ mỉm cười mang theo sự kính cẩn, nhìn Thẩm Ngạo nói: “Tôn hạ chính là Trầm công tử? Trầm công tử, mời, phu nhân chờ đã lâu.”

Thẩm Ngạo liền hỏi: “Không biết Thạch phu nhân gọi đệ tử đến có chuyện gì? À, thiếu chút nữa đã quên, còn chưa thỉnh giáo đại danh huynh đài.”

Chủ sự cười ha hả nói: “Trầm công tử khách khí, kẻ hèn này họ Đặng, người gọi ta Đặng chủ sự cũng được. Chuyện này chúng ta vừa đi vừa nói!” Sắc mặt của hắn hơi có chút lo lắng, sợ tới mức không để Thẩm Ngạo nghỉ ngơi, gia tăng tốc độ bước chân như đang chạy.

Đọc theo con đường này, Đặng chủ sự nói liên miên, nói ra toàn bộ sự tình, thì ra là Tấn vương phi tới chơi, cùng Thạch phu nhân rồi rãnh nói chuyện phiếm vài câu, liền thổn thức nói hoa ở phía trong hậu viên Tấn vương phủ không biết là nhiễm bệnh gì, đúng là một mảnh khô vàng, tất nhiên là ẩm đạm hao tổn tinh thần, hoang mang lo sợ.

Thạch phu nhân chân thực nhiệt tình, đã nói hoa không tìm ra căn nguyên bệnh, không bằng đi gọi Thẩm Ngạo đến, lại nói Thẩm Ngạo có muôn vàn chỗ tốt, không thiếu được còn nói vài câu như kiểu Thẩm Ngạo không gì làm không được, thí dụ như ngâm thơ vẽ tranh, thí dụ như trị bệnh cứu người, những sự tình này hơn phân nửa là Chu phu nhân đề cập về hướng Thạch phu nhân, Thạch phu nhân thuật lại cho Tấn vương phi, trong lòng Tấn vương phi lo lắng, để cho Thẩm Ngạo đến thử một lần cũng tốt, bởi vậy lòng như lửa đốt mà mời người đến.

Sau khi Thẩm Ngạo nghe xong, bước chân không khỏi chậm lại, trong lòng đang cười khổ, Thẩm Ngạo theo lời Thạch phu nhân kia là mình sao? Làm sao nghe được giống như là siêu nhân hắc Ngạo không bằng

Ai, đúng là cây to đón gió mà! Nhưng việc đã đến nước này, cho dù hắn muốn chạy trốn cũng không chạy thoát rồi, trong lòng thổn thức một phen, đi theo Đặng chủ sự qua cánh cửa có dàn hoa rũ xuống, chỉ thấy trong mi mắt, bốn phía đình viện tĩnh mịch toàn trồng cây mai và trúc, một tòa lầu các ba tầng mái cong vênh lên mặt quay hướng bắc lưng tựa hướng nam, nguy nga tuấn mỹ đứng sừng sững ở bên trong cây tùng hoa.

“Trầm công tử, đến đây, ta liền vào bẩm báo.” Đặng chủ sự vội vàng đi vào, một lát sau, lại đi ra, nói: “Trầm công tử, mời.”

Đi vào lầu các, trang trí trong lầu cũng không tinh mỹ, nhưng khách nhân tầm thường rất khó tiến vào, cho dù là Đoan Chính đến đây rồi, cũng phải có Quận công cùng đi, chỉ là Thẩm Ngạo tại trong mắt Thạch phu nhân chỉ xem như tiểu bối, tiểu bối có nhiều quý củ, nhưng có đôi khi cũng ít trói buộc, trong phòng nhỏ u tĩnh lịch sự tao nhã, chỉ thấy Thạch phu nhân và một người phu nhân ung dung ngồi nói chuyện, phu nhân này ước chừng ba mươi mấy tuổi, làn da trắng nõn ăn mặc lễ phục gấm đỏ thẫm, dịu dàng ngồi, đều có một phen đoan trang, đưa con mắt lên nhìn Thẩm Ngạo, liền hỏi: “Hắn chính là Trầm công tử?”

Thẩm Ngạo bước nhỏ đi qua, nói: “Hồi bẩm Vương phi nương nương, đệ tử chính là Thẩm Ngạo.”

Thạch phu nhân cười nói: “Người lễ nhiều như vậy làm cái gì? Đến, nhanh cầm một gấm đôn mời Trầm công tử ngồi.”

Tấn vương phi lắc đầu nói: “Hay là đừng ngồi vội, thời gian không trì hoãn nổi rồi! Có lẽ là nên mời Trầm công tử đến Vương phủ đi xem hoa thế nào đã.”

Thạch phu nhân che miệng cười nói: “Thẩm Ngạo, người đừng nên trách, vị này chính là Tấn vương phi, là yêu nhất việc nuôi dưỡng hoa cỏ, chút ít hoa cỏ kia chính là mệnh căn của nàng, trước mắt, hậu viên gần dặm của nàng, nhiều hoa đều khô vàng rồi, trong lòng nàng cũng là sốt ruột, cho nên mới sẽ như thế.” Nói xong lại nghĩ tới một chuyện lý thú, nói: “Trước đó một lần Thanh Hà quận chúa rút hoa hồng trong hậu viên đi ra ngoài, vì vậy mà làm Vương phi thương tâm vài ngày.”

Hoa hồng? Thanh Hà quận chúa?

Má ơi! Thẩm Ngạo hổ thẹn mà cúi đầu xuống, trong lòng mặc niệm, A Di Đà Phật, đây chẳng phải là chính mình tạo nghiệt sao? May mắn, may mắn tiểu quận chúa có lẽ là rất giáng nghĩa khí, không có cung khai mình ra ngoài.

Tấn vương phi gật đầu gật đầu nói: “Đúng vậy, Trầm công tử, vừa rồi là ta quá vội vàng một ít, đã sớm nghe nói Thẩm Ngạo không những đọc sách tốt, còn tinh thông các loại tạp học, liền muốn nhờ Trầm công tử đi xem hoa kia rốt cuộc là bị cái chứng gì, vì sao trong nháy mắt đều khô vàng hết.”

Thẩm Ngạo có cực khổ, đành phải kiên trì nói: “Vương phi nương nương không cần phải khách khí, đã như thế, đệ tử liền đi xem, chỉ là, mặc dù đệ tử hiểu sơ một ít tạp học loay hoay hoa cỏ, nhưng có thể thành công hay không, đệ tử cũng không dám cam đoan.” Trong óc của hắn kêu loạn, cực lực mà nhớ lại một ít tri thức về hoa cỏ đời sau.

Thân là đạo tặc nghệ thuật, nếu không hiểu hoa cỏ, đó là gạt người, chỉ là chỗ hắn hiểu cũng chỉ giới hạn ở một ít loài hoa quý báu, những thứ khác liền một mực không biết, bởi vậy, trong lòng rất là lo lắng, chỉ có điều người ta đã cầu mình đến, mặc kệ được chuyện hay không, hắn cũng phải đi thử một lần!

Tấn vương phi đã muốn đứng lên, nói: “Thạch phu nhân cũng mà đi đến phủ ngồi một chút, chúng ta cùng đi.”

Còn chưa đặt chân yên ổn ở Thạch phủ, liền lại phải đi Tấn vương phủ, Thẩm Ngạo dở khóc dở cười, trong lòng hơi có chút chờ mong về Tấn vương, Tấn vương chính là cháu Thần Tông, thứ tử Nghi Vương Triệu Vĩ, lại là bào đệ ruột thịt Huy Tông Triệu Cát, vốn là được phong làm Cùng Quốc công, về sau Triệu Cát vào chỗ, liền phong làm Tấn vương.

Cần biết cái vương vị này trong lúc đó cũng là có phân chia cao thấp, tại Tổng triều, người thân nhất trong tôn thất, đều được sắc phong là Tấn vương, Tề vương, Sở Vương, mà địa vị thấp hơn một ít, phần lớn chính là là Triệu vương, Việt Vương, Ngô vương, nếu là địa vị thấp hơn một ít nữa, phần lớn vương vị liền có chút lạ, cái gì Mục vương, Dự vương, Thành vương, Huệ vương, các loại....., xa hơn chút nữa, cũng chỉ có thể phong là Quốc công, Quận công coi như là giải quyết chung cho người có công hoặc vương gia cùi.

Thẩm Ngạo cũng đã đến thời đại này khá lâu, lại sinh hoạt tại phủ Quốc công, mới biết được những thứ lắt léo trong tông thất này.

Tấn vương, cái này đã là tước vị cao nhất rồi, tuy nói lực ảnh hưởng trong triều không lớn, lại thuộc về phần đứng đầu tôn thất, thường thường là người cầm quyền hàng loạt Chính tư, cái gọi là hàng loạt Chính tư, chính là độc lập với triều đình, chuyên môn dùng để ước thúc cơ cấu tôn thất, ngoài ra, còn có hỗ trợ các loại chức trách chủ trì tế thiên, tế tổ trong nội cung.

Thẩm Ngạo tuyệt đối không dám xem thường cái cơ cấu này, ai có thể nắm giữ nó, chẳng khác nào là thủ lĩnh cả tôn thất Vương tộc, khó trách trước đó Thanh Hà quận chúa tới tìm chính mình, cái tên Vương Phủ kia dám đắc tội Kỳ Quốc công, Vệ Quận công, lại không dám làm càn ở trước mặt Triệu Tím Hành, cha vị tiểu quận chúa này chấp chương quyền lực cả Vương tộc đó.

Thử nghĩ thoáng một tý, nếu là Tấn vương mất hứng, mang theo một đám Vương tộc tôn thất vừa khóc lóc vừa náo loạn, muốn mời hoàng đế xử trí Vương Phủ, mặc dù Vương Phủ là một Thiếu Thương, hoàng đế vì để dàn xếp ổn thỏa, cho dù là muốn bảo toàn hắn, cuối cùng nhất cũng không khỏi không giáng chức quan hắn rồi cho lưu vong.

Cái này là uy lực Vương tộc, tuy nói có Tổng có hoàng đế làm đại ca, Vương tộc tuy một mực núp trong bóng tối, tuy không kiêu ngạo ương ngạnh như trong lịch sử, nhưng quyền nghiêng trời lệch đất, cũng là một chi lực lượng không thể bỏ qua.

Xe ngựa đi theo Tấn vương phi chạy đến trước Vương phủ mới dừng lại, Vương phủ này Thẩm Ngạo đã tới một chuyến, theo tiểu quận chúa kia xem hạc, kỳ thật Vương phi và hắn đã từng có duyên gặp mặt một lần, chỉ có điều lúc này chỉ sợ Vương phi sớm đã quên cái thoáng nhìn ở phía trong hậu viên kia.

Thẩm Ngạo xuống xe, theo Vương phi vào Vương phủ, đất đai Vương phủ cực kỳ rộng lớn, nếu nói phần lớn kiến trúc phủ Vệ Quận công và Kỳ Quốc công dùng sự uy nghiêm làm chủ, phủ Tấn vương này chính là vô cùng hoành tráng, bên trong vẻ ung dung có chứa trang nghiêm không để cho người khác xâm phạm, đèn lâu nguy nga tọa lạc tại bên trong cây cối xanh um tươi tốt, bốn phía đều là tòa nhà điêu lương, hành lang gấp khúc vờn quanh, giống như một cái mê cung.

Trong lòng Tấn vương phi nhớ thương hoa cỏ hậu viên, cho nên ngựa không dừng vó, một đường đi đến hậu đình, Thẩm Ngạo theo nàng qua một cái động, trước mắt mở rộng trong sáng, dưới chân của hắn, vô số dây leo, rễ hoa mọc lên, xen lẫn gió xuân nhộn nhạo mang theo mùi thơm ngát, chỗ xa hơn, chính là một chỗ đình giả thạch, trên cái đình kia cũng kết đầy dây leo bích lục, trên dây leo sinh ra rất nhiều hoa màu vàng, từ từ dập dờn trong gió mát.

“Quá đẹp!” Trong lòng Thẩm Ngạo không tìm được mà khen một câu, vườn hoa lớn như thế, hẳn thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy, hoa dưới chân có cây nhận thức, có cây không biết, cũng không biết có bao nhiêu giống.

“Chỉ là hiện tại quá khó xử rồi, nhiều hoa như vậy, cũng không phải biết bị bệnh nào? Sợ là sợ những hoa nhiễm bệnh kia, bạn thân ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn, nếu là như vậy, liền ném bạn thân này đi được rồi.” Thẩm Ngạo nghĩ đi nghĩ lại, lông mày cũng không khỏi nhíu lại.

Tấn vương phi dừng chân, nói với Thẩm Ngạo: “Trầm công tử, đi theo ta.”

“Còn có vườn hoa khác?” Rung động trong lòng Thẩm Ngạo lại càng khó có thể che dấu, một mảng lớn vườn hoa này đã làm cho hắn mở rộng tầm mắt, nếu là bên trong còn có một vườn hoa khác, Thẩm Ngạo thật không hiểu nên dùng cái dạng tâm tình gì để hình dung.

Theo Tấn vương phi đi vào trong, phía trước có một hàng rào trúc ngăn cách với bên ngoài, rất nghiêm ngặt, bước chân Vương phi nhanh hơn, mở cửa ra, nói với Thẩm Ngạo ở sau lưng: “Trầm công tử, mời người xem.”

Thẩm Ngạo đi vào bên trong, chỉ thấy một vườn hoa loại nhỏ, rãnh thoát nước rắc rối phức tạp, thổ địa phi nhiều, trên từng đồng đất nhỏ, các loại hoa tranh nhau khoe sắc, làm cho con mắt Thẩm Ngạo đều hoa lên.

Thẩm Ngạo nhất thời không kịp nhìn, đôi mắt cũng rất nhanh mà rơi vào một bông hoa Mẫu đơn tươi đẹp nằm ở trung ương, cây Mẫu đơn này cành nhỏ hẹp, đứng thẳng lên, dáng cao lớn, tâm hoa dần dần tản ra phía ngoài, tầng tầng bảo vệ xung quanh một điểm đỏ bừng trong nhụy hoa, bên cạnh hiện lên màu đỏ nhạt, ánh mặt trời chiếu xuống, rồi lại phẳng phất dần dần chuyển thành đỏ thắm.

Cả cây Mẫu đơn đứng sừng sững bên trong vườn hoa, làm cho hoa quanh thân đều ảm đạm thất sắc, hoa bên trong vườn đều là giống quý báu, nhưng so sánh cùng với cây Mẫu đơn này lập tức cảm thấy như cồng rãnh mà sòng sánh với đại dương.

“Cái này... Đây là...” Thẩm Ngạo nhất thời mờ mịt, lẩm bẩm nói: “Là trăm hoa ghen trong truyền thuyết sao?”

Bên trong vạn hoa, Mẫu đơn tươi đẹp nhất, mà bên trong vương giả Mẫu đơn, không phải trăm hoa ghen thì không còn thứ gì khác. Về những thứ này, Thẩm Ngạo cũng chỉ là mơ hồ tìm được từ trong một ít sách cổ đã từng duyệt qua. Về loại hoa này, còn có một truyền thuyết, nói là mỗi năm, tiên tử Mẫu đơn truyền lệnh, muốn tại núi Bắc Đẳng Lạc Dương cử hành hội thi đấu hoa Mẫu đơn trong bảy ngày, hiệu lệnh thoáng một tý, Mẫu đơn thiên hạ tụ tập cố đô, các loài hoa tập trung, phi thường náo nhiệt.

Mẫu đơn tiên tử mời con gái Ngọc Hoàng đại đế là Công Chúa Bách Hoa giám sát thi đấu. Tham gia bình chọn có: Hoa vương “Diêu hoàng”, hoa hậu “Ngụy tím”, hoa trạng nguyên “Lạc Dương hồng”. Hoa vương tuyên bố “thi đấu hoa bắt đầu”, trong chốc lát, đám Mẫu đơn toả sáng, dị sắc lộ ra, cả núi Đẳng giống như gấm, màu sắc sắc sỡ.

Lúc qua một vòng, kết quả bình chọn công bố: Tại bên trong gần trăm chủng Mẫu đơn tham gia, “Thọ an hồng” đến từ núi Thọ An cảnh nội Lạc Dương mở cánh rất đẹp, lượng hoa nhiều, sắc hoa tươi đẹp, tư thái hoàn mỹ, cánh hoa dài, năm hạng đều ưu, đoạt được giải nhất, “Thái chân muện trang” đến từ Thái Bạch sơn nổi tiếng đứng thứ hai, núi Vạn Hoa “Trường châu hồng” đứng thứ ba.

)

223. Chương 218: Hái Hoa Tặc(trộm Hoa)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 218: Hái hoa tặc(Trộm hoa)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đám hoa đối với việc “Thọ an hồng” đoạt giải nhất, hết sức ngạc nhiên và hâm mộ, thậm chí có chút ít ghen ghét, về sau có người ” đổi tên Thọ an hồng” thành “Trăm hoa ghen” .

Chỉ có điều tuy trăm hoa ghen dễ dàng sống, lại không biết vì nguyên nhân gì, tự thời Đường về sau, liền dần dần nhạt nhòa tuyệt tích, cho dù là đời sau, cũng là đủ quý giá, có tiền mà không mua được. Đặc điểm lớn nhất ở chỗ có đóa hoa to mọng, cành non mềm, vô luận về đẹp từ trong nhụy hay là từ cánh, đều rực rỡ bức người, mà lại có thể độc lập làm mưa làm gió, không hề cần hoa nào tô điểm, hoa như thế, hôm nay Thẩm Ngạo mới gặp được, tất nhiên là động tâm không thôi, một đôi trông mắt nhìn thẳng vào cây hoa Mẫu đơn này, rất say sưa.

“Nếu nơi này có giấy bút, ta nhất định sẽ vẽ nó, hoa đẹp như vậy lại không thể vĩnh viễn lưu lại, thật sự là tiếc nuối.” Thẩm Ngạo thở dài một hơi trong lòng, cuối cùng mới chăm chú để ý, lúc mới phát hiện cây hoa Mẫu đơn quý báu này lại mọc lên điểm lấm tấm màu nâu vàng, bên ngoài nhá nhem, trên cành lá, cũng hiện ra không ít dấu vết màu đen.

“Quả nhiên là bị bệnh!” Thẩm Ngạo thở dài, Mẫu đơn quý báu trước mắt lại như một giai nhân khuynh quốc bị bệnh, có chút chập chờn trong gió xuân, làm cho người lòng kìm không được mà sinh ra thương yêu.

Tần vương phi dời bước tới, nói với Thẩm Ngạo: “Thẩm công tử cũng nhận biết hoa này là trăm hoa ghen? Có thể gọi ra danh tự của nó, thật đúng là hiếm thấy, Thẩm công tử bác học như thế, chắc hẳn đã tìm được bệnh căn của hoa này rồi!”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng: “Trị hoa như trị người, đều là không nhanh được, ta cần phải nhìn lại, Vương phi vẫn là nên cùng Thạch phu nhân tới trong sảnh ngồi một chút trước, để ta nghĩ ra đối sách, lại báo tin vui cho người.”

Tần vương phi chỉ nghĩ Thẩm Ngạo có sở trường tuyệt chiêu đặc biệt gì đó, không muốn bày ra trước mặt người khác, tự nhiên cười nói, nói: “Được rồi, phiền Thẩm công tử .” Dứt lời, liền cùng Thạch phu nhân bước đi.

Thẩm Ngạo đưa mắt nhìn Vương phi và Thạch phu nhân rời đi, liền tập trung tư tưởng suy nghĩ nhìn những vết trên hoa kia, lại đi kiểm tra cành lá Mẫu đơn, khi thì nằm sấp trên đất bùn, khi thì ngồi chồm hổm lên, khi thì đi kiểm tra đất ở dưới hoa, hết sức chuyên chú, một chút cũng không dám qua loa.

Hắn đột nhiên nhíu lông mày, lẩm bẩm nói: “Bệnh này chứng giống như là một loại chứng bệnh thông thường đời sau, tại sao Vương phi say mê dưỡng hoa như vậy lại không nhìn ra? Chẳng lẽ loại bệnh này ở thời đại này là bệnh nan y?”

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, càng xác nhận ý nghĩ của mình, thật giống như bệnh lao phổi, trong một thời gian ngắn nhân loại thúc thủ vô sách, coi là bệnh nan y, nhưng theo y học phát triển, trị hết bệnh đã là càng ngày càng nhẹ dễ dàng. Bệnh hoa trước mắt, tuy đời sau khám và chữa bệnh như bệnh nhẹ bình thường, nhưng ở thời đại này, lại vô cùng có khả năng làm cho người thúc thủ vô sách.

Mặc dù là nghĩ như vậy, lại còn cần cẩn thận quan sát, nếu không, một khi chuẩn lầm bệnh, cái mặt này đã có thể ném đi được rồi.

Da mặt Thẩm Ngạo dày, tự nhiên không có gì đáng để ý, nhưng mình là Thạch phu nhân tiến cử, đến lúc đó chỉ sợ Thạch phu nhân cũng không dễ ăn nói trước mặt Vương phi rồi, mà chính mình, dùng muôn vàn thủ đoạn, lại là phu nhân Quốc công nói cho Thạch phu nhân nghe, uẩn khúc trong này, liền mang theo danh dự của phu nhân Quốc công rồi, phu nhân đối với hắn như con đẻ, tốt như vậy, hắn không để dạy người nói lời ơng tiếng ve về phu nhân Quốc công!

Thẩm Ngạo định tâm thần, lại cẩn thận quan sát, liền nghe được sau lưng một người cao giọng hét lớn: “Người là ai?”

Thẩm Ngạo về phía sau liếc qua, chứng kiến một người chăm sóc hoa khiêng cuốc từ từ đi tới, người này mặc một bộ quần áo tầm thường, cước bộ không nhanh, trên mặt trắng nõn hơi có vẻ lo lắng, con mắt nhìn về phía mình có chứa ý tứ cảnh giác.

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, không nhanh không chậm nói: “Người là ai?”

Người chăm sóc hoa nhất thời ngây ngẩn cả người, ta là ai? Những lời này vốn là hỏi người mới đúng, tiểu tử này lại đi đá bóng cao su đã, người chăm sóc hoa giận tím mặt nói: “Thật to gan, người hầu trong phủ mà ngay cả ta cũng không nhận ra? Người... Người...”

Người chăm sóc hoa tức giận buông cuốc và thùng nước, ngón tay chỉ vào Thẩm Ngạo nói không ra lời, rồi lại là nhớ ra cái gì đó, cả giận nói: “Vườn hoa này là cấm ngoại nhân vào, người vào bằng cách nào? Tốt, ta biết rồi, người là hái hoa tặc, đến... Có ai không, mau tới bắt tặc.”

“Hái hoa tặc?” Thẩm Ngạo nhất thời ngây ngẩn cả người, không khỏi cười khở, bốn công tử phong lưu phóng khoáng như thế, bị người hái còn không sai biệt lắm, nghĩ đến liền tiến lên một bước, che miệng người chăm sóc hoa: “Này, đừng hô, ta là Vương phi mời đến xem bệnh cho hoa!”

“U-a..aaa U-a..aaa U-a..aaa... ..” Cái người chăm sóc hoa này nhìn dáng người cao lớn, nhưng khí lực lại rất nhỏ, vừa sợ lại vừa giận mà nhìn qua Thẩm Ngạo, nhưng lại không giãy dụa ra nổi, đợi Thẩm Ngạo đưa tay buông ra, hấn thở hổn hển, trừng mắt Thẩm Ngạo, nói: “Người nói cái gì? Vương phi bảo người một tên mao đầu tiểu tử tới xem bệnh cho hoa?”

Thẩm Ngạo tuyệt đối không khiêm tốn, nói: “Đúng vậy, thanh danh ta quá lớn, Vương phi liền mời ta tới.”

Người chăm sóc hoa hừ lạnh một tiếng, nói: “Nói hươu nói vượn, người là một tên mao đầu tiểu tử, lại có cái thanh danh gì, đi mau, đi mau.”

Trong lòng Thẩm Ngạo minh bạch, người chăm sóc hoa này là coi mình như trẻ con rồi, trẻ con thấy trẻ con, hai mắt chảy nước, cái nước mắt này tự nhiên không phải là nước mắt kích động, là quả đấm đánh vào mắt làm nước mắt chảy ra.

Thẩm Ngạo cười hì hì nói: “Ta liền lập tức đi, chỉ là trị cho hoa này trước rồi nói sau.”

Người chăm sóc hoa cười lạnh một tiếng: “Cái chứng hoa này, ngay cả ta đều không nhìn ra, người biết?”

Thẩm Ngạo không để ý tới hấn, sờ lên trên mặt đất, nói: “Cái đất này quá ẩm ướt, hai ngày này lại là mưa dầm, khó trách hoa sinh bệnh.”

Người chăm sóc hoa khinh thường nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Ta chỉ nghe nói qua mưa đổ vào hoa, hoa phát triển, lại chưa từng nghe nói qua có mưa làm hoa sinh bệnh.”

“Là người quá kém!” Thẩm Ngạo không chút khách khí mà nói trở lại một câu.

“Người...” Người chăm sóc hoa dựng râu trừng mắt, nhưng lại nhất thời không có cách nào trị Thẩm Ngạo, hướng hồ xem bộ dáng Thẩm Ngạo rất chắc chắn, dường như đối với việc trị chứng hoa này đã tính kỹ, trong lòng có chút hiếu kỳ, muốn nhìn một chút xem rốt cuộc Thẩm Ngạo thi triển thủ đoạn như thế nào.

Thẩm Ngạo nói: “Đây là bệnh hạt ban, là bệnh trạng nguy hại lớn nhất thiên hạ đối với hoa cỏ, ta hỏi người, lúc hoa này mới phát bệnh, có phải là nhụy hoa sinh ra màu vàng nâu hoặc sắc rỉ sắt, nhiều điểm lấm tấm hình dáng như cây kim?”

Người chăm sóc hoa ô lên một tiếng, kinh ngạc hỏi: “Người làm thế nào biết được?”

Thẩm Ngạo chỉ là mỉm cười, tiếp tục nói: “Trước mắt, bệnh hoa Mẫu đơn này đã phát triển đến thành bệnh ban hình tròn, nếu là lại trễ chậm chễ cứu chữa, nhiều thì ba năm ngày, ít thì một ngày, hoa này nhất định phải héo rũ.”

Người chăm sóc hoa hít một hơi thật dài, rất là không muốn, nói: “Đây là hoa Mẫu đơn quý báu nhất thiên hạ, chính là hoàng thượng, chuyển ra từ phía trong vườn thượng uyển hoàng gia ban cho Vương phi, nếu là héo rũ rồi, thật đáng tiếc.”

Thẩm Ngạo nói: “Muốn nó không héo rũ, chỉ có một biện pháp!” Thẩm Ngạo nhìn người chăm sóc hoa nói, đôi mắt đột nhiên sáng ngời, kinh hãi nói: “Ồ, người mang theo cuộc đến? Thật tốt, người nhanh đào một rãnh thoát nước, dọc theo rễ hoa này cây bên ngoài xuôi theo đào.”

Người chăm sóc hoa cả giận nói: “Ta chỉ nghe nói qua đường hoa phải rãnh sông tưới nước cho hoa, chưa từng nghe nói qua còn có việc đào rãnh sông thoát nước, hoa mất nước, làm sao có thể sống?”

Thẩm Ngạo thiếu chút nữa mắt trợn trắng, nói: “Người đào hay không đào?”

Người chăm sóc hoa ôm tay lạnh lùng nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Người không nói ra lý do, ta đương nhiên không đào.”

Thẩm Ngạo đành phải nói ra nguyên nhân: “Mùa xuân nhiều mưa, sợ dĩ hoa này nhiễm bệnh, là vì mưa quá mức dư thừa, vốn là bầu trời đã không ngừng mưa, chỉ sợ người chăm sóc hoa lại rót không ít nước cho nó, kể từ đó, mưa quá nhiều, cộng thêm đất ẩm, liền sinh ra vi trùng, hoa không sinh bệnh, đó mới là lạ.”

Người chăm sóc hoa ngạc nhiên nói: “Vi trùng? Vi trùng ở nơi nào?”

Vi trùng theo lời Thẩm Ngạo kỳ thật chính là bệnh khuẩn, chỉ có điều bệnh khuẩn này làm sao có thể đi giải thích cùng cổ nhân, cười khổ mà nhìn người chăm sóc hoa nói: “Loại vi trùng này, mắt thường nhìn không thấy, dù sao hiện tại chúng ta phải làm chính là đào ra một rãnh thoát nước, tận lực bảo trì đất khô ráo, nếu người không đào, hoa này héo rũ thì không trách được ta.”

Người chăm sóc hoa thấy hắn nói rất chắc, trầm ngâm một lát, cắn răng nói: “Tốt, ta đào.” Hắn nhắc cuộc tới, cẩn thận từng li từng tí mà chậm rãi đào dọc theo bên ngoài rễ hoa, tạo ra một rãnh dẫn nước dài hẹp, người này làm việc lại rất chân thành cẩn thận, dùng trọn vẹn tầm gần nửa canh giờ, mới đào ra ba rãnh nhỏ, lau mồ hôi trên trán, người chăm sóc hoa đưa con mắt lên hỏi: “Như vậy có thể cứu sống hoa chưa?”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Không được, nếu hôm nay có mưa, cho dù là đào rãnh thoát nước cũng vô bổ, phải tìm vài thứ đến che mưa, nhưng nếu như chặn mưa, lại cùng một chỗ ngăn cản ánh mặt trời, nhu cầu cấp bách hiện tại của nó là phơi nắng, chúng ta phải nghĩ ra biện pháp, để nó có thể che gió tránh mưa, rồi lại để nó có thể hấp thụ ánh mặt trời.”

)

224. Chương 219: Người Biết Đá Cầu Không

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 219: Người biết đá cầu không

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Người trông hoa dựng râu trợn mắt nói: “Cái gì, đào rãnh thoát nước cho hoa, còn phải làm thế nào nữa?”

Thẩm Ngạo cười nói: “Nên xây một phòng ở cho hoa này, để cho nó tránh mưa.”

Cho hoa tránh mưa? Người trông hoa lập tức ngây ngẩn cả người, phảng phất nghe được sự tình buồn cười nhất trên đời, cười to nói: “Xây nhà cho hoa! Người có phải là điên rồi hay không!”

Thẩm Ngạo bình tĩnh nói: “Ta không điên, mưa quá nhiều, sẽ chỉ làm vi trùng sinh sôi nảy nở nhanh hơn, cho nên phải bảo trì rễ cây hoa khô ráo, để phòng bắt trắc, phải xây cho nó mấy cái gì đó che gió tránh mưa.” Hắn trầm ngâm nói: “Chỉ tiếc không có tài liệu trong suốt, đã là vật che chắn mưa, lại có thể để cho

hoa hấp thụ ánh mặt trời, nếu là tránh mưa nhưng không được hưởng thụ ánh mặt trời, hoa này cũng rất khó khỏi hẳn.”

Nếu ở đời sau, chỉ cần thành lập một cái lồng lớn, dùng băng dính trong suốt vây quanh hoa là có thể, nhưng ở thời đại này, đi đâu mà tìm băng dính trong suốt đây? Thẩm Ngạo nhất thời khó xử, lâm vào suy tư.

Người trồng hoa lẩm bẩm nói: “Người, tiểu tặc này, ta xem xét người không giống như là người tốt, đúng là không thể tin người nói hươu nói vượn, hừ, nếu hoa này héo rũ, ta tuyệt đối không chịu bỏ qua cho người.”

“Im miệng!” Thẩm Ngạo bị cắt đứt suy nghĩ, hét lớn một tiếng.

Người trồng hoa lại càng hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch nói: “Người thật to gan.” Thoảng cái lại bắt đầu trở nên khiếp nhược, mím môi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Sắc mặt Thẩm Ngạo lại bắt đầu ôn hòa: “Người không nên đánh gãy ý nghĩ của ta, để cho ta từ từ suy nghĩ.”

Hắn trầm ngâm một lát, ngồi chồm hồm trên mặt đất nhặt được nhánh cây, đào thêm đất ra, giống như đang xếp gỗ, tạo ra các loại hình dạng, cuối cùng lại phủ quyết tất cả những phương án này. Người trồng hoa thấy bộ dáng hắn cực kỳ nghiêm túc, sắc mặt tức giận kia dần dần biến mất, cũng ngồi chồm hồm trên mặt đất, nhìn xem hắn nghĩ biện pháp như thế nào.

“Có rồi.” Thẩm Ngạo đứng lên, nói: “Nhanh, cầm cho ta vài bó và vật liệu gỗ đến.”

“Người vì sao không đi lấy?” Người trồng hoa rất bất mãn hỏi.

Thẩm Ngạo cười hì hì nói: “Ta là khách, người là chủ mà, nhanh lên, nếu không một khi vào đêm, ẩm ướt quá nặng, cái hoa này hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

Sau khi người trồng hoa nghe xong, nhìn thoáng qua đóa hoa Mẫu đơn kiều diễm kia, tựa như là hạ quyết tâm thật lớn, nhả lông mày một chút, sau đó lập tức bỏ cuộc xuống, trong chớp mắt liền đi tìm nguyên liệu, chỉ một lúc sau, liền xách rất nhiều vật liệu gỗ cùng vài bó tới, động tác lại rất nhanh.

Nhìn những tài liệu này, con mắt Thẩm Ngạo đều tập trung hơn, nhặt một liệu gỗ lên, nói: “Cầm cái này tới làm lều cho hoa?”

Người trồng hoa cả giận nói: “Có làm được không?”

“Làm được, làm được mà.” Thẩm Ngạo đổ mồ hôi, cái vật liệu gỗ này chính là gỗ tử đàn thượng hạng, chỉ một ít khối dưới chân hắn, giá tiền đã xa xỉ đến mức bán nhà đi rồi, người trồng hoa này cũng không biết tìm thấy từ nơi nào, lãng phí quá.

Lãng phí cũng không lãng phí đến trên đầu Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo còn bảo người trồng hoa cầm chùy, đinh, bắt đầu động thủ xây dựng, cả lều đục hai lỗ thông gió, đỉnh và hướng nam bắc dùng vài bó che chắn dày đặc, kể từ đó, che gió tránh mưa không thành vấn đề, lại nhưng bảo trì thông gió nhất định.

Thẩm Ngạo nói với người trồng hoa: “Tìm vài cái gương đồng nữa đến đến.”

“Gương đồng?” Người trồng hoa không hiểu ra sao: “Người muốn gương đồng làm cái gì?”

Thẩm Ngạo nói: “Nhanh đi, thời gian nhanh không còn kịp rồi.”

Người trồng hoa cắn răng, niệm một câu sâu kín: “Giả thần giả quỷ.” Lại đi tìm gương đồng.

Đợi lúc tìm đến bốn năm cái gương đồng, Thẩm Ngạo phân biệt đặt chúng tại mấy chỗ hẻo lánh, không ngừng mà thử điều chỉnh vị trí, người trồng hoa tò mò hỏi: “Người đang làm cái gì?”

Thẩm Ngạo nói: “Người xem, đỉnh hoa bị vài bó che chắn, tuy có thể tránh mưa, nhưng là không thấy được ánh mặt trời, nếu muốn khiến nó được ánh mặt trời chiếu, nhất định phải thay phương pháp, vài cái gương đồng này phân biệt đặt tại từng vị trí, vừa có thể dùng để thông gió, vừa có thể chiết xạ ánh mặt trời chiếu đến trên hoa, kể từ đó, chẳng phải là đã tránh được mưa, lại có thể nhận được ánh mặt trời?”

từ uống mấy chén, mời!”

Thẩm Ngạo vội vàng khoát tay: “Đệ tử ngày mai còn phải thi đình, không được uống rượu, rượu này có lẽ là tạm gác lại ngày Thụy Nhã Nhã Xã đoạt giải nhất đi.”

Cuối cùng Thẩm Ngạo có lẽ là không gánh được Tấn vương nhiệt tình, tại trong vương phủ uống nhiều rượu, đầy hơi men say mà trèo lên xe ngựa, theo xe ngựa từ từ đi về phủ Quốc công.

Ban đêm gió thổi mát, thổi bay bức màn, đập lên trên mặt Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo mất hết bộ dạng say rượu, nhìn qua cảnh đêm phố phường ngoài cửa sổ từ từ lui về phía sau, trong lòng thở dài một hơi.

Ngày mai sẽ là thi đình, trong lòng Thẩm Ngạo ần ần có chút chờ mong, hấn tốn sức cố gắng tất cả, sáng ngày mai liền quyết ra vận mệnh của mình, từ đó về sau, hấn ở cái thế giới này cuối cùng có trụ cột, mặc cái phi phục kia, đeo túi cá này, đó là sự tình những người bên ngoài khó có thể với tới, hôm nay cũng sắp rơi vào trên người mình.

Sáng sớm hôm sau, giờ dần canh ba, trời còn chưa sáng, Thẩm Ngạo liền bị người đẩy tỉnh, mê mang mà gọi người thấp đèn. Trong phòng lập tức bắt đầu sáng sủa, Thẩm Ngạo đưa con mắt lên nhìn. Người tới đúng là Lưu Văn, Lưu Văn cũng không ngủ ngon, tỉnh quái nói: “Biểu thiếu gia, Lễ bộ đưa phi phục, túi cá tới, mời biểu thiếu gia tắm rửa thay quần áo, lập tức tiến cung.”

Thẩm Ngạo mẫn liệt tỉnh ngộ, tinh thần thoáng chốc bắt đầu tỉnh táo, gật đầu nói: “Sớm như vậy sao? Trời còn chưa sáng mà!”

Mặc dù Thẩm Ngạo nói như thế, nhưng cũng không dám chậm trễ, trong lòng trông mong giờ khắc này đã lâu, nhưng giờ khắc này đã đến, trong lòng lại có chút ít tâm thần bất định, hấn lấy lại bình tĩnh, tự nói với chính mình: “Thẩm Ngạo! Người là ai! Người là đạo tặc nghệ thuật lợi hại nhất trên đời, vận may đã đến, không người nào có thể sánh vai cùng người, một cuộc thi đình nho nhỏ, có cái gì đáng sợ hay sao?”

Vừa hỏi cái này, trong lòng liền chậm rãi trấn định lại, đi tắm một phen trước đã, phòng tắm bên kia, Lưu Văn đã bảo người chuẩn bị nước, ngâm mình ở trong thùng tắm, cảm thụ được cảm giác thư thái do nước ấm kia mang đến, bách hải Thẩm Ngạo đều muốn giã ra, thay phi phục Lễ bộ đưa tới, cảm giác mặc vào mà mang đến một chút lạnh buốt, nhìn vào gương đồng, cảm giác toàn thân tăng thêm vài phần quý khí.

Chỉ có điều cái phi phục này hơi lớn, cầm đai lưng bó eo, mới có vẻ hợp với thân thể hơn một ít.

Kỳ thật Thẩm Ngạo mặc bộ đó còn chưa tính là phi phục, phi phục chỉ có quan viên bốn năm phẩm mới có tư cách mặc, Lễ bộ đưa tới chỉ là công phục của quan viên bát cử phẩm, chỉ là trên pho xưng hô giống nhau, cho nên tất cả công phục đều bị gọi là phi phục.

Về phần túi cá, kỳ thật cũng là tạm thời mượn túi cá, theo như lễ chế cung đình, túi cá chỉ có quan viên bốn năm phẩm mới cho phép đeo, là tín vật xuất nhập cấm cung, lúc này đây muốn tham gia thi đình, cần xuất nhập cấm cung, mới tạm thời chú cho mượn, đợi thi đình xong, triều đình trao tặng quan chức xong, còn phải đem cái túi cá này nộp lên trên.

)

226. Chương 221: Trước Khi Thi

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 221: Trước khi thi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Sau khi tắm xong, trang trí đổi mới hoàn toàn, sắc mặt Thẩm Ngạo cũng tốt hơn vài phần so với lúc trước, người đẹp vì lụa, huống chi tướng mạo Thẩm Ngạo không kém, cách ăn mặc này, tăng thêm vài phần tuấn tú.

Dốc lòng ăn mặc, thật sự thể hiện nỗi khổ tâm, hoặc là nói, đây chính là một việc quan trọng trong tham gia thi đình. Cần biết đây là diện thánh, quan hệ cuộc đời của từng thí sinh, đối với hoàng đế mà nói, học vấn tuy trọng yếu, nhưng nếu thí sinh không đứng đắn hoặc là vô cùng lôi thôi, đánh giá trong lòng hoàng đế đối với thí sinh tự nhiên thấp đi vài phần, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, hết lần này tới lần khác, hoàng đế lão nhân yêu nhất chính là trông mặt mà bắt hình dong, người có thể làm gì được? Lúc trước, những thí sinh tướng mạo xấu kia, nếu là xếp thứ tự và trong lúc mấu chốt nhận quan, liền ô hô ai tai không biết vì sao mình trượt, chỉ có thể oán cha mẹ không đẻ khéo.

Đi ra khỏi phòng tắm, trời vẫn còn tối, trăng sáng sao thưa, cả một vùng không tiếng động, chỉ có Lưu Văn dẫn theo mấy xa phu, gia đình mang đèn lồng chờ bên ngoài.

“... Biểu thiếu gia mặc phi phục vào, thực là chói lọi.” Nhìn thấy Thẩm Ngạo đi ra, Lưu Văn không nhịn được phát ra một câu tán thưởng từ nội tâm, đem đèn lồng trong tay chiếu xuống thấp, chiếu đường cho Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo mỉm cười: “Lưu chủ sự khách khí rồi.”

Một bên hành lang, có ánh đèn lồng mờ mờ đưa tới gần, liền nghe được thanh âm bước chân rất nhỏ từ từ đến, người đến là Chu Nhược, Chu Nhược lộ ra là một đêm không ngủ, dưới đôi mắt giữ lại một quầng bóng đen, tại dưới ánh sáng ảm đạm như ẩn như hiện, nàng dịu dàng đi đến trước mặt Thẩm Ngạo, thấp giọng nói: “Biểu ca, mẫu thân hỏi người phải chăng chuẩn bị muốn lên đường.”

Thẩm Ngạo hỏi Chu Nhược: “Như thế nào? Dì thức dậy sớm như vậy?”

Chu Nhược đưa con mắt lên, nhìn qua bộ dáng Thẩm Ngạo mặc phi phục cực kỳ tuấn tú, gò má không tự giác mà sinh ra một chút ửng đỏ, nói: “Mẫu thân một đêm không ngủ, ở trong Phật đường cầu phúc cho người đó.”

Trong lòng Thẩm Ngạo không khỏi mà sinh ra cảm động, trong đôi mắt lập loè ánh sáng mấy, nhưng lại cười cười nói: “Để dì lo lắng, vào cung xong, ta nhất định lấy cái trạng nguyên trở về cho dì xem.

“Biểu ca tốt... Ừm...”. Thanh âm Chu Nhược thấp như muỗi ngâm, hơi cúi đầu nói: “Biểu ca cũng đừng có trì hoãn nữa, công việc bực này không nên trễ, không cần bỏ lỡ thời gian.”

Thẩm Ngạo mong mỗi liếc nhìn nàng, gật đầu nói: “Đúng, bây giờ không phải là thời điểm nhi nữ tình trường, biểu muội cũng sớm đi ngủ đi.”

Thẩm Ngạo đột nhiên cảm giác mình rất vô tâm, đêm qua ngủ rất ngon, lại không biết cái này trong Chu phủ, có không ít người khó ngủ vì hấn. Trong lòng ề ề, muốn nói gì, lại cảm thấy như rất khó nói, nắm tay thành nắm tay quả đấm, trong lòng nói với chính mình: “Thẩm Ngạo, người phải nhớ kỹ hôm nay, nhớ kỹ sáng sớm ảm đạm vô quang này, vĩnh viễn phải nhớ kỹ!”

Hắn cắn cắn môi, quay thân theo Lưu Văn, từ từ rời đi, dần dần biến mất tại trong đêm tối.

Chu Nhược thở dài nhìn qua tấm lưng kia, nhìn đến xuất thần, trong mắt đẹp giống như có lệ lưu chuyển, biểu ca hôm nay, khác với lúc trước, giống như biết tiếng lòng người rồi.

Thì Hoa Quán! Tiếng đàn dần dần dày đặc, nhưng lại một đêm không tiêu tan, tiếng đàn này dường như có thể cuốn lấy gió xuân, có thể cài chặt trăng sáng, có thể làm nước ngừng chảy, có thể lưu ngôi sao lại. Theo mười ngón đầu ngón tay linh xảo dài nhọn vừa mềm vừa kia, người nghe bị dẫn vào một mảnh ảo cảnh kỳ diệu.

Ảo cảnh kia chứa đủ sơn thủy vạn vật, mở ra càn khôn, đầy thâm tình. Cách, cửa sổ cách đây ra, một người con gái xuất hiện, cùng với bóng đêm, sau lưng là đèn cây ảm đạm chập chờn, trên người váy dài trắng thuần càn có vẻ mộng mơ, màu da trắng như ngọc, ánh mắt trắng nhu hòa phủ trên tóc dài như nước, chỉ cần vai nàng vừa động, tóc liền như sóng lớn trong hồ lớn, tầng tầng gợn sóng tuôn ra, vô cùng đẹp.

Cầm là đàn rất hay, thân cầm trơn bóng sáng trong, đầu Cầm khảm ngọc tinh khiết, đuôi cầm buông thông một chùm tua đỏ tươi rủ xuống, trên thân cầm có khắc vài đồ án hoa tùng. Cát nhả cao quý, như một kiện tiên vật, dây cung cầm xinh đẹp, ngón tay chỉ nhẹ nhàng kích thích, như tấu nhạc cùng ánh trăng.

Sau lưng, Hoàn nhi đã buồn ngủ, đợi Vân Vân tấu hết một khúc, thấp giọng kêu: “Vân Vân tỷ! Sắp qua giờ dần rồi!”

Vân Vân thở dài sâu kín, rồi sau đó thấp giọng nói: “Lại để cho ta đánh một bản, coi như là tiễn đưa Thẩm Ngạc quân, để hấn nổi tiếng, đứng đầu bảng tiến sĩ.”

Ngón tay của nàng nhẹ nhàng đặt lên đàn, cái thủ khúc này lại rất quen thuộc, là La Giang oán Thẩm Ngạc sáng tác kia, trượng phu sắp đi xa, thê tử ôn nhu quỳ dưới chân hấn, vuốt quần áo cho hấn, trong miệng dặn dò câu chúc tụng, lang quân, người bao lâu mới trở về? Nếu là gặp phải cầu, nhớ kỹ phải xuống ngựa, lúc đi qua nhất định không nên tranh giành cùng người. . . tại một khúc cuối cùng, thở dài một tiếng, dưới ánh trăng, đôi mắt lóe lên, ánh lệ điểm một chút.

“Tiểu tỷ...” Hoàn nhi thấy thế, không nhịn được, oán giận nói: “Tiểu tỷ một đêm không ngủ, ai biết được là người nhẩn tâm kia còn bận khoản người hay không, hấn thật sự trúng trạng nguyên, sẽ có vô số tiểu thư khuê các yêu thương nhưng nhớ, chỉ sợ đến lúc đó, hấn liền quên người.”

Đôi mắt Vân Vân ảm đạm, ngón tay ảm xuống dây cung cầm, cắn môi không nói.

Hoàn nhi lại nói: “Nếu không, vì sao hấn còn chưa chuộc thân cho tiểu tỷ, ta nghe người ta nói, Thẩm Ngạc đã chiếm một nửa cổ phần Thì Hoa Quán...”

Vân Vân cắt ngang Hoàn nhi, nói: “Thẩm lang từng nói, tương lai nhất định phải dùng kiểu tám người khiêng, mang ta đến phủ đệ của hấn, đi vào từ cửa chính, Hoàn nhi, người không cần phải nói nữa, người hiểu ta nhưng khôn hiểu Thẩm lang! Hấn biết rõ tâm ý của ta, cho nên mới không chịu qua loa đón tiếp ta ra khỏi Thì Hoa Quán.”

“Nhưng...” Trong đôi mắt Hoàn nhi lộ ra vẻ ảm đạm, đại kiểu tám người khiêng, đi thẳng vào cửa lớn, dùng thân phận tiểu tỷ, có khả năng được hưởng sao?

.....

Xe ngựa đến Chính Đức môn, Thẩm Ngạc xuống xe, lại một lần đi tới dưới tường cung điện, lúc này đã có không ít quan viên mặc phi phục tiến thẳng vào cung cấm. Thân là thí sinh, Thẩm Ngạc giống với không ít người mặc quần áo công phục, còn cần chờ đợi tại chỗ này, đợi thánh chỉ truyền ra, là có thể vào.

Hấn hít một hơi, trong miệng nhỏ ra sương mù, mặc dù đã vào xuân, nhưng thời tiết vẫn còn có chút lạnh lẽo, tốp năm tốp ba công sinh chờ thi đình rải rác đứng ở dưới tường chờ, tâm tình rất kích động, vì vậy mà trên mặt hiện ra một chút kích động.

Mỗi người đều mím môi, trầm mặc không nói, không đi bắt chuyện cùng người, những suy nghĩ trong đầu, sớm đã bay khỏi thân, xuyên thấu cung điện.

“Trầm đại ca. Trầm đại ca... . .” Trong sương mù mỏng, hai thân ảnh yếu diệu chạy tới.

Thẩm Ngạc ngoái đầu nhìn lại, đôi mắt sáng ngời, kinh hỉ kêu lên: “Xuân nhi, Mạt Nhi...” Hấn chạy đến nghênh đón, phá vỡ tĩnh lặng bên ngoài cung điện.

Xuân nhi một tay nhắc hộp cơm, một tay nắm Đường Mạt Nhi, thở hồng hộc tới mức mặt đỏ bừng, đứng lại nói: “Trầm đại ca, ta nghe người ta nói, muốn tham gia thi đình, giờ dần liền phải đứng chờ trong cung, ta sợ người đói bụng, liền cùng Mạt nhi tỷ tỷ làm một ít điểm tâm, để người no bụng.”

Hộp cơm đưa tới, Thẩm Ngạc đón lấy, sờ sờ tay lạnh như băng, trong lòng lại vừa động, nhìn nhìn Xuân nhi, lại nhìn Đường Mạt Nhi mặt đông cứng, đè nén đáy lòng cảm động xuống, nói: “Các người... . . Các người thật sự là quá liều lĩnh, ta một đường ngồi xe tới, trong xe đã ăn rồi, Xuân nhi, cái này nhất định là chủ ý của người, có phải không?”

Thúy Nhã Sơn Phòng phát cháo miễn phí, nhất thời bận không thể thoái thân, Đường Mạt Nhi vốn là rảnh rỗi trong nhà, thấy phát cháo miễn phí này là việc thiện, cho nên được Đường Nghiêm đồng ý, đi Thúy Nhã

Sơn Phòng hỗ trợ. Nàng già hơn mấy tuổi so với Xuân nhi, lại đoan trang hào phóng, rất nhanh liền quen thuộc cùng Xuân nhi, dần dần, tất nhiên là không có gì giấu nhau...

Hai người sáng sớm đã đưa hộp cơm đến, là chủ ý của Xuân nhi, cảm giác không phải là tâm tư của Đường Mạt Nhi, Đường Mạt Nhi ngênh tiếp con mắt cực nóng của Thẩm Ngạo, cổ ý xoay khuôn mặt xinh đẹp qua một bên, thấp giọng nói: “Thẩm công tử, những điểm tâm này là Xuân nhi tự mình nấu nướng, nếu là người còn đói bụng, liền ăn một ít nữa đi.”

Xuân nhi uốn éo nói: ”Mạt nhi tỷ tỷ cũng hỗ trợ, nên nói là chúng ta cùng nhau làm mới đúng.

Thẩm Ngạo lấy lại tinh thần. Hiểu ý, cười một tiếng, trong đôi mắt thanh tịnh mang theo cảm kích và tất cả tình ý, vội vàng gật đầu nói: “Đúng vậy, ta đang đói bụng, lúc này chưa ăn no, may mắn Xuân nhi và Mạt nhi đưa cái ăn tới, bằng không đợi đến lúc thi đình, trong bụng trống rỗng, vậy thì cực kỳ không xong.”

Đút lời, vạch hộp cơm ra, nắm điểm tâm ăn như hổ, ăn đến mức say sưa.

“Ăn ngon! Ăn cực kỳ ngon, ...” Thẩm Ngạo vừa nhai nuốt, vừa dốc sức liều mạng mà đút điểm tâm vào trong miệng, nói mấy câu mơ hồ không rõ mà cười cười về hướng hai người.

)

227. Chương 222: Thi Đình

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 222: Thi đình

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tiếng chuông cổ quanh quẩn trong lầu, sáng sớm mặt trời mọc, bầu trời trời lên một tia ánh sáng.

Trong cửa Chính Đức, một người nội thị nắm lấy ý chỉ trong tay, người này lại là Lương Thành, Lương Thành gầy gò hơn vài phần so với trước đây, đôi mắt hiện ra vẻ tro tàn, nhưng vẫn là tận lực mà làm ra một hình dáng trang trọng, đi đến dưới cổng tò vò, cất cao giọng nói: “Nghe tuyên chỉ: các cống sinh về thử ở đâu?”

Đám cống sinh về thử ào ào đi qua, Thẩm Ngạo cũng ở trong đó, Lương Thành nhẹ nhàng liếc liếc Thẩm Ngạo, mặt không biểu tình nói: “Chư vị, mời đi theo nô gia đến diện thánh.”

Hắn đi vào trước, ven đường qua nghi môn, xuyên qua cầu hình vòm đá bạch ngọc lót nền, cống sinh sau lưng nhắm mắt theo đuôi, theo hắn tiến vào sâu bên trong.

“Trần công tử...” Triệu Bá Kiêu không biết lúc nào đã ra hiện tại bên cạnh thân Thẩm Ngạo, mang theo vẻ tươi cười yếu ớt nói: “Bá Kiêu đã xem qua bức tranh Trần công tử vẽ, quả nhiên không giống người thường.”

Thẩm Ngạo thản nhiên nói: “Đâu có! Đâu có!”

Bá Kiêu tiếp tục nói: “Chỉ là lúc này đây thi đình, ta không thể lại bại bởi người, nhất định sẽ toàn lực ứng phó đánh bại người.”

Người trẻ tuổi vẫn khí thịnh như trước, đôi mắt lộ ra hào quang cực nóng, loại tính tình hung hăng vênh vào, nghe con mới đẻ không sợ cộp này lại rất hợp khẩu vị Thẩm Ngạo, người làm nghệ thuật, đúng là phải dùng cảm tiến tới, vứt bỏ tất cả các tác phẩm kinh điển, mới có thể dung hợp phong cách của mình, từ đó mới đi vào cảnh giới đại sư.

Thẩm Ngạo khẽ cười nói: “Thẩm mỗ rất chờ mong Triệu công tử khiêu chiến.”

Triệu Bá Kiêu toàn lực phát ra quyền này, vốn là cho rằng Thẩm Ngạo sẽ trả lời lại một cách mỉa mai, lại thấy bộ dạng Thẩm Ngạo nhẹ nhàng như không, cảm giác này liền như một quyền nện trên vải bông, trên mặt trời lên một chút quái dị.

Triệu Bá Kiêu không nhịn được, nói: “Thẩm Ngạo, kỳ thật ta rất bội phục ngươi, ngươi rất giống huynh trưởng của ta, ta nói không phải làm cái mặt, mà là khí chất, chỉ là huynh trưởng của ta hôm nay đã hơn ba mươi, ngươi lại giống ta, cùng là tuổi trẻ, thật không biết ngươi vì cái gì mỗi ngày có thể bày ra loại sắc mặt này, quá trang trọng, làm cho người ta không dễ thân cận.”

Thẩm Ngạo muốn cười trong lòng, trang trọng? Thời điểm bạn thân điên cuồng có thể hù chết người đó!

Chỉ là, hắn đã là người của hai thế giới, mặc dù chợt có lúc điên cuồng, nhưng khí chất thành thực trên mặt kia cũng không phải bạn cùng lứa tuổi có thể so sánh, hắn khẽ mỉm cười nói: “Đợi thi xong trận thi đỉnh này, ta và ngươi phân ra thắng bại, chúng ta tìm một cơ hội ngồi uống một ly, như thế nào?” Cái này xem như ném cành ô-liu ra ngoài, re vể chiêu an Triệu Bá Kiêu.

Triệu Bá Kiêu suy nghĩ một chút nói: “Đợi người thắng ta rồi nói sau.”

Ý là chỉ có chiến thắng hắn, người mới có tư cách đối ẩm cùng hắn, cái khí cuồng ngạo kia một tia cũng không thu liễm.

Lương Thành dừng lại tại một chỗ cung điện, điện này nằm đối diện cửa cung Chính Đức, hai bên trái phải có thiên điện, bậc thang Hán bạch ngọc lát từ trên xuống dưới, cùng sở hữu chín bậc nhỏ, năm cái bậc lớn, thật ứng với số lượng cửu ngũ, dưới điện và trên đài đầy cấm vệ vô cùng trang nghiêm đang đứng, cấm vệ đều là chọn lựa khéo léo, cho dù là thân thể cao thấp cũng giống nhau, cả điện, bao phủ một cỗ không khí khắc nghiệt.

Lương Thành tiến vào điện phục mệnh, không bao lâu, liền có nội thị cao giọng quát: “Tuyên các công sinh tiến vào điện...”

Thẩm Ngạo đợi bảy tám người đi trước rồi mới cất bước đi vào, trong cái điện rộng lớn này, có vẻ hơi điều lương, kim bích huy hoàng, hai bên là triều thần, lên trên một ít, chính là bảy tám người cự thần có công lớn ngồi xuống, lại hướng lên, chính là ngự đài Vân Long thạch điêu khắc chế tạo mà thành, trên ngự đài, Triệu Cát đang ngồi, ánh mắt nhu hòa, nhìn gì đó chung quanh, liền không khỏi cười một tiếng.

Những công sinh này, từ một khắc tiến vào điện, phần lớn đã là kích động đến phát run, có người hai đầu gối run rẩy, có người câu nệ khẩn trương, có người cúi đầu nín hơi, có người làm ra vẻ trấn định.

Vì ruộng đất và nhà cửa, đường lên trời mở rộng, nhân sinh cuộc sống trên đời, đối với chút ít công sinh này mà nói, có thể tiến vào Giảng Võ điện, đã là một khắc huy hoàng nhất trong cuộc đời.

Có thể đứng dưới bậc thang nơi đây, chính là họa sĩ tài năng tốt nhất thiên hạ rồi, Triệu Cát hơi gật đầu, trong ánh mắt lộ ra vẻ mong đợi, cuối cùng ánh mắt kia rơi vào trên người Thẩm Ngạo bên trong công sinh, Triệu Cát hơi kinh hãi, lại chứng kiến vẻ mặt Thẩm Ngạo thông dong trấn định, loại thông dong này cũng không phải tận lực vẽ về chế tạo, cả người mặc công phục sắc bích lục, có vẻ trầm ổn chắc chắn, con mắt của hắn vừa mới nâng lên, đối diện cùng ánh mắt Triệu Cát.

Triệu Cát không khỏi thở dài trong lòng: “Vinh nhục không sợ hãi, núi thái sơn sụp đổ trước mặt mà sắc không thay đổi, người như thiếu niên này, thật sự hiếm thấy.”

Lúc này Thẩm Ngạo đã là nhận ra Triệu Cát, sắc mặt hơi có vẻ thay đổi, không nhịn được, nói: “Vương tướng công...”

Vương tướng công, một tiếng này kêu gọi rất không nhỏ, Triệu Cát không nhịn cười được, cười cười, không đáp lại đối với cái liếc mong mỏi của Thẩm Ngạo, vẫn là ngồi ngay ngắn bất động.

Trong điện, Đoan Chính nhìn không chớp mắt, Thạch Anh đang ngồi, chỉ có Tấn vương trên ghế ngồi lại là một bộ dáng buồn ngủ, lúc bọn người Thẩm Ngạo tiến vào điện, cũng không quá hơi hợt mà liếc nhìn, tiếp theo liền đóng mí mắt, ngồi yên dưỡng thần.

Đối diện cùng Tấn vương, chính là Thái sư Thái Kinh về hưu đã lâu, Thái Kinh đã già nua, nhưng ngồi ở trên ghế ngồi, lại nghiêng về sau cái bàn Triệu Cát, ngồi hạ thấp người, từ đầu đến cuối biểu hiện ra là rất kính cẩn.

Xuống chút nữa chính là chư vị quan viên, những người này có người Thẩm Ngạo nhận thức, cũng có người không nhận thức, chỉ là vừa rồi Thẩm Ngạo nói ra một câu Vương tướng công, lại hấp dẫn ánh mắt của vô số người, có người quăng đến con mắt khinh miệt, có người lộ ra vẻ mong đợi, nhiều ánh mắt phức tạp đan vào cùng một chỗ, lại đều không hẹn mà cùng đảo qua trên người thiếu niên tuấn lãng này.

Cả điện, chỉ có một người thủy chung bảo trì mỉm cười, người nọ chính là Dương Tiễn, Dương Tiễn đứng ở bên cạnh Triệu Cát, thấy Thẩm Ngạo hô lên câu Vương tướng công kia, trên mặt mang dáng tươi cười thần bí sớm đã đoán trước, một tiếng Vương tướng công này, trong điện chỉ có ba người biết rõ ý tứ trong đó, Dương Tiễn là một người trong số đó.

Trong lòng Thẩm Ngạo minh bạch, Vương tướng công chính là hoàng đế, hoàng đế chính là Vương tướng công, đồ mờ hồ, chính mình tinh thông nhìn mặt mà nói chuyện, đoán được Vương tướng công đích thị là quan lại quyền quý, dù như thế nào cũng không nghĩ ra, người này là hoàng đế.

Trong lòng xấu hổ không thôi, thấy bộ dạng Triệu Cát thờ ơ, cũng lập tức minh bạch, tại đây, trong cung điện nghiêm túc và trang trọng, những sự tình này chỉ có thể vùi dấu ở trong lòng, tuyệt đối không thể nói ra cho ngoại nhân biết, hần cười nhạt một tiếng, lại khôi phục dáng tươi cười vinh nhục không sợ hãi kia, đôi mắt hướng về Đoan Chính, Thạch Anh, cuối cùng rơi vào trên người Tấn vương buồn ngủ kia.

“Đang ngủ? Không có vương pháp mà!” Thẩm Ngạo cảm thán trong lòng, người này ở đâu không ngủ, hết lần này tới lần khác, tại đây, trong cung điện không có một thanh âm tạp nham, nơi trang trọng như thế, Tấn vương lại nghịch ngợm ngủ gật, chỉ là từ hoàng đế, cho tới triều thần, lại lơ đãng đối với cử động khác người của Tấn vương, không có một tia kinh ngạc nào, chắc hẳn Tấn vương trước kia đã làm không ít.

Đám cống sinh đã thành lễ, tâm tình Triệu Cát thật tốt, giơ tay lên nói: “Đã nhập thi đình, chính là môn sinh của Trẫm, lễ sư đã xong, cũng không cần câu nệ, đến đây, ban thưởng ngồi cho môn sinh của Trẫm.”

Môn sinh của Thiên tử, là vinh quang bậc nào, đám cống sinh dần dần tiêu tán câu nệ, mà chuyển biến thành kích động khó nói lên lời, đám nội thị chuyển ghế ngồi lên, mọi người cùng hạ thấp người ngồi xuống, bờ mông Thẩm Ngạo còn chưa kịp nóng, liền nghe được một triều thần sau lưng đi ra khỏi chỗ, cất cao giọng nói: “Thần có việc muốn tấu.”

Mọi người nhìn lại, sắc mặt Triệu Cát hơi bất mãn, theo như lẽ chế, sau một khắc này chính là do chính mình ra đề mục, tự mình chủ trì thi đình, lúc này lại có người muốn tấu, vì sao thời điểm trước khi triệu cống sinh nhập điện không nói? Chỉ là, hần có lẽ là làm ra một bộ dạng vua anh minh, nhân nhã, nói: “Ái khanh cứ nói, không sao.”

Quan viên tấu bẩm chính là Thái Thường Tự Mệnh lễ lang, chức trách là đốc thúc lễ nghi, chào theo nghi thức quân đội, các nghi thức gia lễ, cát lễ, hung lễ, hần thông dong nói: “Bệ hạ, thần nghe thấy lúc này đây khai mở khảo thi nghệ thuật, Thẩm cống sinh một người liền trúng bốn cuộc thi, Thẩm cống sinh học thức tài trí rất cao, thần vô cùng bội phục. Chỉ có điều Đại Tổng khai quốc đến nay, lại không có người nào khảo thi hai khoa, chỉ sợ khảo thi bốn khoa nghệ thuật, trên mặt lễ là không hợp.”

Thân là Tự Mệnh lễ lang, hần đưa ra cái nghi vấn này cũng không có gì không ổn, trên thực tế khảo thi vài khoa, đừng nói là Đại Tổng, ở thời Đường cũng là sự tình điên cuồng, chỉ có điều luật pháp cũng không có làm ra quy phạm, dù sao người điên cuồng liên tục báo mấy cuộc thi đều trượt hết.

Thẩm Ngạo liền trúng bốn khoa, hơi có chút ý tứ hàm xúc chui vào chỗ trống của pháp luật, nhưng lễ phép và luật pháp bất đồng, Tự Mệnh lễ lang cảm sự tình lễ để nói, cũng là nói rất đúng. Chỉ là, một Tự Mệnh lễ lang nho nhỏ, cảm vấn đề này đến tấu, ý tứ hàm xúc sau lưng đã làm cho người ta suy nghĩ sâu xa, nếu không có người thao túng phía sau hần, ai dám tại đây, nơi đầu sóng ngọn gió, nghị sự vấn đề lễ nghi, mà sự tình trúng bốn khoa, hoàng thượng là sớm đã biết, cũng tức là nói đã ngầm đồng ý, lúc này lật lại bản án, chỉ sợ sự tình không đơn giản.

Triệu Cát hừ lạnh một tiếng, đôi mắt tại bàn khoản trên người Lương Thành và Vương Tiêu, thấy thần sắc hai người thờ ơ, một bộ dáng vô tội, Triệu Cát mới lộ ra vẻ nghi ngờ, lâm vào trầm tư.

Tự Mệnh lẽ lang vừa dứt lời, lại có mấy người đứng ra nói: “Bọn thần tán thành, Ngô đại nhân nói không sai, nếu là một người tham gia bốn khoa, tương lai thí sinh chen chúc tới, khó bảo toàn người dự thi không tốt xấu lẫn lộn, tạo thành sự khó khăn cho triều đình, xin bệ hạ tước bỏ ba khoa của Thấm cống sinh.”

Mấy người kia phần lớn cũng là vô danh tiểu tốt, ngoại trừ mấy chủ sự bộ đường và mấy Ngự Sử, cũng không có đại thần trụ cột trọng yếu.

Trên mặt Triệu Cát hơi có vẻ tái nhợt, Đoan Chính và Thạch Anh đều hai mặt nhìn nhau, bọn hắn vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, sẽ có người tại thi đình đột nhiên làm khó dễ, chỉ có điều, càng là lúc này, hai người càng nhàn nhã, phẳng phất tất cả sự tình trước mắt không quan hệ đến mình, chỉ là vẫn là không hèn mà cùng liếc nhìn Thái Kinh kính cẩn ngồi một bên.

“Thần tán thành”, lúc này đây dần dần có nhân vật cấp quan trọng đứng ra, như bọn người Thượng Thư hữu thừa Vương Thao, Hình bộ Thượng Thư Vương Chi Thần, Thái Thường tự khanh Chu Mang, đều là đại quan quyền nghiêng vua và dân, một mình đảm đương một phía.

Ánh mắt Triệu Cát rơi vào trên người Thấm Ngạo, trong lòng không khỏi cười khổ, cái tên Thấm Ngạo này, còn chưa làm quan, liền không duyên cớ rước nhiều đối thủ như vậy, Triệu Cát thở dài trong lòng, nhất thời cũng khó quyết định.

Đúng lúc này, ở phía sau, một thanh âm ngáp truyền ra, nhưng lại là Tấn vương đột nhiên tỉnh, hắn hơi gãi con mắt, vẻ mặt sương mù nhìn qua quan viên đứng ra, dừng râu tròng mắt mà đứng lên nói: “Hoàng huynh, thần đệ rất tức giận, có người làm nhục tôn thất, không đếm xỉa lễ phép, là tội đại bất kính, xin hoàng huynh làm chủ vì thần đệ.”

Vị Tiêu Dao Vương gia này đột nhiên làm khó dễ, làm cho tình thế trong điện càng thêm mơ hồ, tất cả mọi người đều lộ ra ánh mắt nghi hoặc, không biết đầu mâu Tấn vương muốn chỉ hướng nào.

Làm nhục tôn thất, không đếm xỉa lễ phép, đại bất kính, cái tội này, bất luận đỉnh đầu người mang mũ quan to đến đây, hay kể cả là người đang ngồi, ai dám mang? Vương gia phát uy phong, quả nhiên không giống người thường!

Triệu Cát bất động thanh sắc mà hỏi thăm: “Hoàng đệ cứ nói, đừng ngại...”

Triệu Cát và Tấn vương Triệu Tông, hai người chính là thân huynh đệ một mẹ sinh ra, quan hệ tất nhiên là vô cùng thân thiết, Tấn vương nói mình bị khi dễ, trên đại diện, Triệu Cát làm sao ngồi yên được?

Cần biết Triệu Cát là hoàng đế cực kỳ có cảm tình, nếu không Cao Cầu cùng hắn đá cầu kia, Dương Tiễn, Lương Thành tùy tùng theo hắn kia, còn có Thái Kinh, những cận thần này, không bị người nào áp chế, đều là quyền lực tuyệt đối.

Cận thần đã như thế, thân là ruột thịt của hoàng đế, Triệu Cát tất nhiên là vô cùng dung túng.

Tấn vương Triệu Tông nói: “Hoàng huynh, khảo thi nghệ thuật tuyển cống sinh mới, chính là tổ tiên thiết luật định ra, tổ tiên hoàng đế từng nói, người thử nghệ ghi danh không hỏi xuất thân, không hỏi nghèo hèn, phạm là có thành thạo một nghề, là được cầu lấy quan hàm, bổng lộc. Những lời này vẫn còn đang bên tai, vì sao hôm nay có người lại dùng lễ áp chế, đây không phải là không đếm xỉa lễ phép, đại bất kính sao?”

Hắn nói ra mấy câu, người cũng hạ thấp ngồi xuống, liền không nói gì nữa.

Quan viên tấu chương dùng bọn người Vương Thao, Vương Chi Thần làm Chủ, nghe Tấn vương nói lời này xong, đều là im lặng không lên tiếng, Tấn vương dùng lý do tốt để phản bác, hoàng đế chỉ nói không hỏi xuất thân, không hỏi nghèo hèn, cũng không nói một người có thể ghi danh bốn cuộc thi.

Vấn đề lớn nhất là đang ở Tấn vương, Tấn vương lên tiếng biện hộ vì Thấm Ngạo, cái này ý vị như thế nào? Ý nghĩa là, nếu bọn họ lại làm rối rắm việc này, chính là đắc tội vị Vương gia thân cận tôn thất, Tấn vương thích hô đồ, thật sự bắt đầu náo loạn lên, ai chống đỡ được?

Đang tại lúc tiến thoái lưỡng nan, Thấm Ngạo ho khan một tiếng, con mắt nhìn lại hướng Dương Tiễn, hơi cười cười về hướng Dương Tiễn, lập tức nói với Triệu Cát: “Bệ hạ, có thể để cho đệ tử biện hộ hay không?”

Triệu Cát một mực bảo trì công bằng trung lập, nhưng trong lòng, có chút không vui đối với mấy triều thần đột nhiên làm khó dễ này, thấy Thẩm Ngạo mở lời, không khỏi nghĩ lúc hắn cải trang thành Vương tướng công nói chuyện cùng Thẩm Ngạo, khẽ mỉm cười nói: “Ái khanh cứ nói đừng ngại.”

Thẩm Ngạo ho khan một tiếng, rất là xấu hổ nói: “Đệ tử là người rất lười, tham gia khảo thi nghệ thuật, có lẽ là Dương Tiễn Dương công công suy nghĩ vì tiền đồ đệ tử, chính là sự tình ghi danh, cũng là Dương công công thay đệ tử làm, ta nói hết lời rồi.” Hắn nín hơi cần môi, liếc liếc Vương Thao, Vương Chi Thần kia, cười nhạt không nói gì nữa

)

228. Chương 223: Vẽ Mai

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 223: Vẽ mai

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Dương Tiễn bắt đắc dĩ mà cười một tiếng về hướng Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo này, quả nhiên là rất giáo hoạt, chỉ một câu nói kia, cũng đủ để bọn người Vương Thao khó chịu nổi, vội vàng nói: “Bệ hạ, Thẩm công sinh học phú năm xe, trong lòng nô tài liền nghĩ, tài tử như vậy, nếu tài cán không để bệ hạ sử dụng chẳng phải là đáng tiếc sao, cho nên nô tài giúp hắn ghi danh, chỉ là chưa từng nghĩ, thì ra ngay khảo thi bốn khoa lại liên quan đến đến lễ phép, nô tài sợ hãi, mới bệ hạ trách phạt.”

Tất cả mọi người trong điện hít sâu một hơi, rất nhiều người đồng tình nhìn bọn người Vương Thao, Vương Chi Thần, hai người này xem như xui xẻo, lần này chẳng những phải tội phỉ báng tôn thất, ngay cả vị nội thị quyền nghiêng một đời này cũng đều đắc tội sạch sẽ.

Bọn hắn nói Thẩm Ngạo khảo thi bốn khoa là vi phạm lễ chế, há không phải là nói Dương công công không hiểu lễ nghi? Tên là do Dương Tiễn báo, nếu cái này truy cứu lên, người Vương Thao buộc tội không phải Thẩm Ngạo, mà là Dương Tiễn.

Dương Tiễn là ai? Nội thị đại danh鼎鼎, sủng thần trước mặt hoàng đế, từ khi Lương Thành thất thế về sau, Dương Tiễn đã xem như thọc tay sâu đến trong phạm vi quyền lực của Lương Thành, nếu không phải lực ảnh hưởng trong nội cung thật lớn, chính là trong triều cũng bắt đầu củng cố địa vị của mình, quyền lực như thế, đừng nói là Vương Thao, chính là Thái sư Thái Kinh, ở trước mặt hắn cũng đều phải ngoan ngoãn nghe lời.

Trận buộc tội này, Tấn vương bắt đầu bị bức đứng dậy, đợi đến Dương Tiễn cũng đứng dậy theo, liền xem như triệt để sanh non, một bên là tôn thất, một bên là cung vua, hai thế lực lớn này tuy cực ít khi hỏi đến triều chính, nhưng đều là lực lượng khổng lồ không thể khinh thường, Vương Thao và Vương Chi Thần cho dù có ngu xuẩn, cũng biết đạo lý thấy cường địch liền lùi lại, Vương Thao đã lén lút lui về trong ban, không dám phát ra một lời, về phần Vương Chi Thần, vội vàng thỉnh tội về hướng Triệu Cát.

Bên môi Triệu Cát hiện lên vẻ mỉm cười, mong mỗi liếc nhìn Thẩm Ngạo, không kiên nhẫn, nói: “Không cần thỉnh tội rồi, lui xuống đi! Hôm nay Trẫm chủ trì thi đình, là muốn tuyển chọn người có thể dùng, Thẩm Ngạo rốt cuộc là có tư cách cống sinh hay không, cần xem bản lĩnh của hắn.”

Vừa dứt lời, chỉ đánh một ánh mắt, lập tức có nội thị giơ lên bảy tám bức vẽ đặt lên trên bàn, giấy và bút mực cũng đã chuẩn bị đầy đủ, Triệu Cát nói: “Được rồi, Trẫm ra đề, các khanh đã chuẩn bị xong chưa?”

Bảy tám cống sinh đồng loạt nói: “Bọn thần rửa tai lắng nghe.”, Triệu Cát thở dài: “Xuân tới, hoa khai mở biết bao nhiêu, chỉ có tại tiết trời nơi này, nhưng Trầm ở bên trong vườn thượng uyển, lại chứng kiến mai hoa héo tàn, chứ khanh lợi dụng mai hoa làm đề, bắt đầu vẽ tranh!”

Vẽ mai? Cái đề mục này lại cũng không khó, đã là có mấy cống sinh kích động, đương kim hoàng đế vẽ hoa điều rất tốt, cho nên họa sĩ trên phố cũng phần lớn dùng vẽ hoa điều để luyện tập, bình thường những cống sinh này luyện tập kỹ năng vẽ, vẽ hoa mai đều là nhiều vô số kể, bởi vậy nguyên một đám xoắn tay áo lên, sắc mặt chắc chắn, sờ cuộn giấy, cầm bút, bắt đầu vẽ.

Triệu Cát cũng là tông sư nghệ vẽ, chỉ nhìn tư thái mấy cống sinh này cầm bút vẽ bố cục, trong lòng liền không nhận được, âm thầm gật đầu, cống sinh viện họa năm nay, thực lực mỗi người đều không tầm thường, chỉ nhìn một cách đơn thuần, cầm bút vẽ bố cục này, liền có một phen khí thế.

Nhất là Triệu Bá Kiêu, lúc viết càng có một phen khí độ, nâng bút vẩy bút, rất có phong thái gia truyền.

Triệu Cát ánh mắt vừa chuyển, rơi vào trên người Thẩm Ngạo, không khỏi hiện ra một chút ngạc nhiên, mặc dù Thẩm Ngạo đã cầm bút, nhưng tuyên bố vẽ tranh đã có một đoạn thời gian ngắn, chỉ xoay quanh cán bút tại giữa không trung, một bộ tư thái chậm chạp không vẽ, cần biết thi đình cũng là có thời gian quy định, nếu là ai làm xong bức vẽ trước, thường thường sẽ làm cho người càng ấn tượng hơn một ít, thế cho nên trực tiếp ảnh hưởng đến thành tích, vẽ mai là đề mục thông tục giản dị như vậy, hắn còn muốn tự hỏi sao?

Triệu Cát nhìn qua Thẩm cống sinh này không vội không lo, trong lòng ngược lại có chút gấp gáp vì hắn, ho khan một tiếng nói: “Thẩm cống sinh, thời gian cũng không nhiều.”

Thẩm Ngạo đưa con mắt lên, hướng về Triệu Cát, hơi gật đầu, nói: “Bệ hạ, vi thần vẽ tranh cần một thứ cảm giác, có cảm giác, mới có thể làm ra bức tranh tốt.”

Cảm giác? Trong lòng Triệu Cát không khỏi bật cười, thân là tông sư phái vẽ, cảm giác theo lời Thẩm Ngạo, hắn làm sao không biết. Chỉ có điều vẽ mai cũng cần cảm giác sao? Ở bên trong đám họa sĩ, cả đời vẽ hoa mai không có 100 cũng có vài chục, nếu như là một ít phong cảnh tương đối rộng lớn, cần cảm giác thì cũng thôi, chỉ là theo khuôn phép cũ vẽ một bức mai hoa đồ, muốn cảm giác làm cái gì?

Triệu Cát im lặng, trong lòng không khỏi suy nghĩ, nếu là tại lần thi đình này không tìm được cảm giác, hắn là hắn không giao bức tranh tại thi đình? Trầm phải cẩn thận giám sát chặt chẽ hắn, cũng không thể để cho hắn hồ đồ xấu mặt bên trong thi đình.

Tấn vương hướng Thẩm Ngạo sẽ cực kỳ nhanh trong nháy mắt ý bảo, hắn nghỉ ngơi một lát, đã là tinh thần sáng láng, mắt thấy tác phong Thẩm Ngạo ngạo nghễ, lại hơi có chút tương tự cùng mình, trong lòng thẳng thắn vui mừng, sự tình vẽ tranh, hắn không hiểu, chỉ xem cái nào nhiệt, nếu như là tất cả người cúi đầu vẽ tranh, lại không cảm thấy thú vị được.

Thẩm Ngạo nín hơi tập trung tư tưởng suy nghĩ, nhắc bút lên mà chậm chạp không hạ xuống, thời gian đi qua từng chút một, đã có rất nhiều người lo lắng cho hắn, hoặc là trong lòng đang vui sướng rồi.

Triệu Bá Kiêu thì ngược lại, hai hàng lông mày nhíu vào, nếu như Thẩm Ngạo đến lúc kết thúc lại nộp giấy trắng, hắn xem như không có đất dụng võ, bởi vậy không khỏi có chút tức giận, cố ý trừng mắt nhìn Thẩm Ngạo vài lần, rồi lại không thể không thu hồi tâm tư, vùi đầu vẽ tranh.

Rất nhiều cống sinh vẽ hoa mai đã hoạch định một nửa, bên trong tranh hoa điều, hoa mai là dễ vẽ nhất, quen tay hay việc mà thôi.

Mắt thấy Thẩm Ngạo nhưng không vẽ, ngay cả Dương Tiễn đều vì Thẩm Ngạo mà phải lau một đồng đồ mồ hôi, trong lòng không tiếng động nói với Thẩm Ngạo: “Tiểu tử tông, ngươi vẫn còn trì hoãn cái gì, quần cái cảm giác khi gió gì, nhanh vẽ vài đóa mai hoa ra đi mà.”

Thẩm Ngạo như nhập định, cắn môi, không nói được lời nào, hồi lâu sau, hắn đột nhiên mở con mắt, con mắt thoáng nhìn, cười cười về hướng Triệu Bá Kiêu, con mắt cũng rơi vào trên bàn Triệu Bá Kiêu, bàn Triệu Bá Kiêu cách Thẩm Ngạo cũng không xa, bởi vậy vừa cúi đầu nhìn lại, là được chứng kiến toàn cảnh bức tranh hắn vẽ.

Bá Kiêu vẽ, chính là một mảnh rừng mai, bầu trời đầy hoa tuyết bay xuống, trong rừng mai có vô số hoa mai tranh nhau nở ra, chim chóc xoay quanh, bố cục cả bức họa có vẻ rất khoáng đạt, cảm giác bố cục rất mạnh.

Trong lòng Thẩm Ngạo không nhin được mà nở nụ cười, phong cách Triệu Bá Kiêu rừng mai cùng hần vẽ tranh rất có tương tự, rất phóng khoáng, nếu chỉ là vẽ vài đóa mai hoa làm đẹp, há không phải là phụ phong cách vẽ của hần, mà một mảnh rừng mai xanh um tươi tốt phủ lên trên, hoa mai tinh tế tỉ mỉ làm đẹp trong đó, nhánh cây mai như ẩn như hiện, bên trong trời xanh tuyết trắng, vô cùng thê lương.

“Một rừng mai thật tốt”, trong lòng Thẩm Ngạo không kìm được mà tán thưởng, người khác vẽ mai, phần lớn dùng tinh tế tỉ mỉ làm chủ, mà vị lão huynh này lại dùng một con đường riêng mà đi, dứt khoát hần hoi, biểu hiện ra ngoài là rừng mai chưa từng có nhiều sự tác động từ bên ngoài, thê lương khoáng đạt, làm cho người ta liếc nhìn lại, trong lòng đối sinh ra tiếc hận đối với rừng mai bên trong tranh, phẳng phất như sau một khắc gió tuyết này dần dần dừng lại, rừng mai mỹ lệ liền muốn ào ào tàn lụi.

Vừa đúng lúc này, Triệu Bá Kiêu nâng con mắt lên, thấy Thẩm Ngạo nhìn bức tranh mình vẽ, trong lòng không khỏi sinh ra vài phần đắc ý, bĩu môi khiêu khích về hướng Thẩm Ngạo, sau đó mới được lại tiếp tục vùi đầu vẽ tranh.

Bá Kiêu vẽ rất tinh xảo, cũng rất quen thuộc, hơi trọng yếu hơn chính là, phong cách vẽ của hần có vẻ rất mạnh, không thể bắt chước, loại phong cách vẽ mai này, chỉ sợ thiên hạ không tìm thấy người thứ hai.

Chính mình muốn siêu việt hần, như vậy chỉ có đi đến cái cực đoan khác, nếu khôn, cứ theo như quy cách, tuy là vẽ rất đẹp, nhưng vẫn làm cho người ta không có cảm giác mới mẻ.

Như vậy, liền cho các người xem xem cái gì mới chính thức gọi là phong cách vẽ cực đoan, trong lòng Thẩm Ngạo nói với mọi người trong điện!

Đột nhiên, hần nắm nghiêng mực trên bàn lên, vung giữa không trung...

Hành động này, tất nhiên là làm cho người chú ý, từ từ không đi vẽ tranh, lại nắm nghiêng mực làm cái gì? Hần là muốn dùng nghiêng mực vẽ tranh? Trên mặt Vương Thao và Vương Chi Thần xẹt qua một tia cười nhạo không thể nắm lấy, nếu là Thẩm Ngạo tại lúc tất cả mọi người nộp bài thi vẫn còn vẽ chưa xong, chắc chắn là có việc vui để nhìn.

Thời điểm tất cả mọi người đang nhìn Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo đột nhiên buông tay, lạch cạch một tiếng, nghiêng mực trên tay mất tích, lập tức đổ hết lên trên giấy Tuyên Thành, lại đánh cái bàn nát bấy...

Điên rồi... Diên rồi... Hần rốt cuộc là đến vẽ tranh, hay là tới quấy rối, trên Giảng Võ điện, chỗ thiên tử ở, há lại để cho hần như vậy hồ đồ? Không ít người đã là âm thầm sinh ra lửa giận, rất là phẫn nộ đối với cử động của Thẩm Ngạo.

Ngược lại, Doan Chính có vẻ trấn định nhất, hần quá rõ ràng Thẩm Ngạo rồi, những ngày qua ở chung, hần tin tưởng Thẩm Ngạo không có một chút nắm chắc, tuyệt đối không thể làm như thế, như vậy khả năng duy nhất chính là Thẩm Ngạo có biện pháp khác để vẽ tranh.

Tấn vương không nhin được, bắt đầu cười khanh khách, nhếch ngón cái về phía Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo này, tính tình rất giống bốn vương gia đó, bốn vương gia còn chưa hưởng qua tư vị đập nát nghiêng mực ở trong Giảng Võ điện đâu.

Cái mực nước kia văng khắp nơi, cả trên giấy Trương Tuyên, không biết lây dính bao nhiêu mực, mực nước giội trên giấy, hiện lên hình dạng bất quy tắc, dần dần khuếch tán.

Triệu Cát nhần lại lông mày, trong lòng có chút không vui, nhưng lại không nhin được mà gấp gấp Thẩm Ngạo, liền bất động thanh sắc nói: “Đến, đổi một giấy vẽ cho Thẩm công sinh.”

Nội thị đang muốn đi cầm mới giấy đến, Thẩm Ngạo lại là khê cười nói: “Hoàng thượng, không cần, đệ tử sẽ dùng giấy Tuyên Thành này để vẽ tranh.” Hần dù bận vẫn ung dung mà nhắc bút, lộ ra một bộ dạng nhàn nhã, vốn là nhìn chung quanh một phen, rốt cục đã tìm được chỗ viết.

Lập tức, bút vẽ rơi xuống, lại dọc theo bên ngoài một đồng mực, nhẹ nhàng vạch một phát, điểm mực bản trên giấy lại đột nhiên biến thành một đóa hoa mai chớm nở, Thẩm Ngạo đưa bút tiếp tục vẽ, một đầu vẽ

tuyển dọc theo mấy cái nét mực liên tiếp, mọi người gần đó hít vào một hơi, bọn hắn xem là hiểu, đây là đang vẽ thân thể cây mai, từ xưa đến nay, phong cách vẽ như vậy lại làm cho người kinh ngạc vô cùng, vậy mực trước, ở trên tờ giấy trắng giội đầy mực, lại từng bước một dùng bút biến mực thành thân thể đẹp, hoa, chim chóc...

Đây là cái thủ pháp gì? Kỳ quái! Quái!

Những người ở cách xa kia, cũng đều rướn cổ lên nhìn, dùng một giấy tràn đầy dơ bẩn đi vẽ tranh, chuyện như vậy thật sự là văn sở vị văn (mới nghe lần đầu), Thẩm Ngạo này, lại không biết muốn nổi điên làm gì.

Thẩm Ngạo phảng phất tiến vào cảnh giới vong ngã, bút vẽ trong tay lúc lên lúc xuống, hoặc nhẹ hoặc nặng, người cùng bút, phảng phất hợp lại làm một, rốt cuộc không ly khai, ngòi bút mất tích, khí chất cả người đột nhiên biến đổi, vô cùng trang trọng nghiêm nghị, cơ thể toàn thân biến thành một ngọn núi, vô cùng hùng hồn.

Ngòi bút đi lên trên tranh, biểu lộ trên mặt dần dần trì hoãn, khóe miệng mang theo vẻ mỉm cười, cơ thể toàn thân lập tức thư giãn, dường như ngay cả cốt cách đều muốn tan ra. Ánh mắt của hắn lại vĩnh viễn là sáng láng đầy tinh thần, chưa bao giờ rời khỏi giấy vẽ, con mắt đầy quang mang, như có ánh sáng.

Triệu Cát ngồi ở trên điện, cũng không thấy rõ rệt, lúc này thấy Thẩm Ngạo cử động như thế, không chịu nổi hiếu kỳ trong lòng, từng bước một đi xuống điện, hắn đam mê hội họa, rất hứng thú đối với loại phong cách vẽ mới lạ và tính khiêu chiến rất mạnh này, đi đến trước bàn Thẩm Ngạo, chấp hai tay sau lưng nhìn Thẩm Ngạo vẽ mực không chớp mắt.

Kể từ đó, có Triệu Cát chống đỡ, không ít quan viên đều chỉ liên tục nhìn Thẩm Ngạo vẽ, rất nhiều người nhất thời vong ngã, đúng là đã quên lễ nghi, từng bước một đuổi dài cổ chậm rãi dịch bước tới, thậm chí không biết mình trong lúc vô tình tiến tới bên cạnh bàn Thẩm Ngạo, mà hoàng đế cách bọn họ cũng không quá một bước ngắn.

Thẩm Ngạo nhẹ nhàng động tay, một khi vẽ liền như hành vân lưu thủy, bút vẽ nhẹ nhàng như một con người, một đóa hoa mai mới lạ ướm át liền lộ ra, nét mực dơ bẩn trên giấy lúc này là được Thẩm Ngạo biến thành thân cảnh, nhiều đóa hoa, một loại hoa mai rất khác biệt, rõ ràng là một đồng vết bẩn bất quy tắc, đi qua bàn tay tinh tế, sau một khắc liền biến thành thân cây, rõ ràng là một điểm nét mực nhỏ, sau một khắc liền thành ngọn cây.

Càng làm người ngạc nhiên không chỉ là những thứ này, có người kinh ngạc không hiểu mà hô: “Bố cục mới lạ rất khác biệt, phong cách vẽ như thế, lại vẫn có thể bố cục, thật là quái tài.”

Mọi người lúc này mới chú ý tới, bố cục của Thẩm Ngạo cũng không rải rác, cả bức họa tầng tầng lớp lớp, mặc dù không hùng hậu, nhưng lại có trình tự rõ ràng.

Cần biết, một bức họa, bố cục là trọng yếu nhất, bất kể là sơn thủy hay là tranh hoa điểu, nếu bố cục không tốt, cho dù là bút vẽ tinh tế tỉ mỉ, cuối cùng cũng chỉ có thể xem như thất bại.

Mà phong cách vẽ vậy mực thành một đồng, chỗ khó lớn nhất không ở chỗ biến phế thành bảo, đem dơ bẩn hóa thành thân thể, cảnh lá, đóa hoa cây mai xinh đẹp, mà là ở bố cục.

Vậy mực vốn là khó có thể đoán trước, mực nước giội xuống dưới, ai cũng không biết nét mực dơ bẩn sẽ rơi ở nơi nào, mà làm một người họa sĩ, tại trước khi khai bút liền phải cân nhắc vấn đề liề các c dơ the màc d

mắt Triệu Cát ngay cả cận bã cũng không bằng, chỉ là lúc chứng kiến bài thi của Thái Luân, không nhận được, mang theo một tia ý tứ hàm xúc vui vẻ nói không rõ nhìn một cái về hướng Thái Luân, sau đó lập tức lại xẹt qua.

Triệu Cát ho khan một tiếng, nhìn xung quanh, sinh ra vẻ vô cùng uy nghiêm, nghiêm mặt nói: “Chư khanh thi thư pháp rất tốt, lui xuống trước đi.” Hắn lại đột nhiên nói: “Thẩm Ngạo lưu lại.”

Cho tới trưa, thi đình đi qua, đám triều thần, cống sinh ào ào rời khỏi thành cung, đều tự dùng cơm, không đề cập tới sự tình tiếp theo, cái này trong điện Giảng Võ, chỉ để lại ba người Triệu Cát, Dương Tiễn, Thẩm Ngạo.

Triệu Cát đối mặt cùng Thẩm Ngạo, hai người đều có tâm sự, Dương Tiễn chính là mỉm cười mà đứng ở một bên.

Đột nhiên, Triệu Cát thư thái nở nụ cười, Thẩm Ngạo cũng cười theo, Dương Tiễn lại không cười nổi, hoàng thượng và Thẩm Ngạo làm sao vậy? Hai người, người xem ta, ta xem người, người cười ta cũng vậy cười, thật sự khiến Dương Tiễn có chút cảm giác mình là người dư thừa.

Triệu Cát gạt đầu về hướng Thẩm Ngạo, nói: “Trẫm công tử từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

Triệu Cát không gọi Thẩm Ngạo là khanh gia, mà gọi là Trẫm công tử, trong lòng Thẩm Ngạo minh bạch, hẳn đây là dùng thân phận bằng hữu đối thoại cùng mình. Thẩm Ngạo vốn là người tiêu sái, tuy nói gần vua như gần cọp, nhưng để hắn, một người người hiện đại gọi một câu hoàng thượng, lại phải gọi một câu bệ hạ, tràn đầy nịnh nọt, làm ra một bộ dạng kính cẩn, thật đúng là muốn cái mạng già của hắn, mẹ ơi, hoàng đế đã gọi Thẩm huynh rồi, bạn thân còn khách khí làm gì?

Trong lòng hắn xác định, thần thái thông dong cười nói: “Được hồng phúc của Vương huynh, tiểu đệ rất tốt.”

Đôi mắt Triệu Cát biến đổi, một sự vui sướng làm cho người ta khó có thể nhìn ra hiện lên trong mắt, trầm mặc một lát, đột nhiên cười rõ lên: “Được hồng phúc của ta, cái này là vì duyên cớ gì?”

Thẩm Ngạo cười mỉm mà giảng sự tình chính mình làm sao vận dụng chữ viết lưu niệm thoát khốn, Triệu Cát nghiêm túc nghe, thỉnh thoảng không nhận được mà phát ra tiếng cười cợt mỉa.

Dương Tiễn ở một bên nói: “Trẫm công tử cơ trí hơn người, gặp chuyện có thể biến nguy thành an, vừa rồi người kể một sự tình kia, nô gia cũng là lần đầu tiên nghe nói, thật sự là cực kỳ hung hiểm.”

Thẩm Ngạo cười nói: “May mắn thôi, nếu không phải Vương tướng công viết lưu niệm, vẽ tranh, cho dù là Thẩm Ngạo muốn cáo mượn oai hùm, có ai tin đây? Vương huynh sẽ không trách tội đệ tử mượn danh hào của người giả danh lừa bịp chứ?”

Triệu Cát cười ha ha, khoát tay: “Nếu Trẫm gặp phải chuyện như vậy, chỉ sợ cũng sẽ giống như người, Trẫm công tử là bằng hữu của ta, hai chữ trách tội đừng vội nói ra.”

Nói xong Triệu Cát bắt đầu chăm chú, liền hỏi: “Trẫm công tử còn có cha mẹ không?”

Ở thời đại này, thân là bằng hữu hoặc là trưởng bối, ân cần thăm hỏi cha mẹ là rất bình thường, Thẩm Ngạo hiện ra vài phần ảm đạm, sâu kín nói: “Thẩm Ngạo lẻ loi một mình, ngoại trừ di, không còn ai thân thiết.”

Triệu Cát hơi xấu hổ, lập tức an ủi hắn nói: “Lại nói tiếp, chúng ta xem như họ hàng xa, Hiền Phi là thân muội muội Kỳ Quốc công, Kỳ Quốc công lại là dưỡng người, sự tình trên đời thật sự rất khó đoán trước, lần đầu tiên gặp mặt cùng Trẫm công tử, ai từng nghĩ đến sẽ có hôm nay.”

Triệu Cát có phần có một loại ôm ấp tình cảm đối với nghệ nhân, thổn thức một phen, còn mắt sâu xa, chỉ nói chút ít việc nhà cùng Thẩm Ngạo, không hề không đề cập tới thi đình vừa rồi.

Thẩm Ngạo cũng là tránh thi đình, một đường tâm tình vui vẻ nói chuyện, Dương Tiễn chú ý nhắc nhở: “Hoàng thượng, nên dùng bữa thôi.”

Triệu Cát nhú mày, vẫn chưa thỏa mãn nói: “Mang đồ ăn và rượu đến Giảng Võ điện, ta còn có lời muốn nói cùng Trầm công tử.”

Dương Tiễn vội vàng xuống dưới dẫn dò, Thảm Ngạo có một sự tình vui dẫu ở trong lòng, không nói không khoái, chỉ là những lời này lại không dễ nói ra trước mặt Triệu Cát, nhất thời trên mặt hiện lên vẻ do dự, Triệu Cát thấy thế, hỏi: “Trầm công tử có cái gì khó nói vậy?”

Thảm Ngạo cười khỏ nói: “Đệ tử suy nghĩ, Vương tướng công đã là bằng hữu đệ tử, vì cái gì vì cái gì mỗi lần truyền lời cho ta, cũng phải mắng đệ tử một trận? Da mặt đệ tử rất mỏng, bị Vương tướng công mắng, ngay cả tâm tư đọc sách cũng không có.”

Thảm Ngạo nói xong, nhìn thẳng Triệu Cát, trong lòng âm u mà nghĩ, bạn thân đã nói rõ tận mặt, tránh khỏi thời điểm người biến thành Hoàng đế, lại phát ra ý chỉ đến mắng chửi người, ta thật vất vả tiếp cái thánh chỉ, nhưng lại bị người mắng to một trận, mắng còn chưa tính, rõ ràng không thể cãi lại, bị đánh còn phải tạ ơn, trên đời nào có đạo lý như vậy?

)

231. Chương 226: Thăm Bệnh

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 226: Thăm bệnh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát hiện ra một chút xấu hổ, lập tức cười ha ha nói: “Ai kêu ta cả ngày ở trong cung nghe được tin tức người hồ đồ, nếu không cảnh cáo vài câu, làm sao có thể bắt người thu liễm một chút?”

Thảm Ngạo im lặng, chỉ là nghe Triệu Cát giải thích, lại cảm thấy như là hoàn toàn là thiện ý đối với hắn.

Triệu Cát xuất ra mấy bức họa hắn làm gần đây, gọi Thảm Ngạo tới xem, một mặt nói: “Ta lúc trước còn đang suy nghĩ, họa sĩ trong phủ Kỳ Quốc công kia rốt cuộc là ai, hiện tại rốt cuộc Ừng hiểu rõ, thì ra chính là người, Thảm Ngạo, từ lúc chúng ta quen biết trước kia, ta và người vẫn còn đấu vẽ tranh say sưa, nhớ tới thật đúng là có thú!” Hắn cười một tiếng, đắm chìm trong cảm tình khi đó, lại nói: “Mấy bức họa này là của ta mới sáng tác, người đến xem.”

Hai người thi họa, đều ở vào trình độ tông sư, bắt đầu đàm luận về thi họa đứng dậy, cũng có rất nhiều chỗ cùng chúng ý tưởng, Thảm Ngạo vốn là đang nhìn một bức Dẫn hạc đồ của Triệu Cát, Triệu Cát am hiểu nhất, chính là vẽ hạc, hạc vẽ bên trong bức tranh đang giương cánh, vỗ cánh muốn bay, hình dáng thon dài, đường cong thân hạc trôi chảy, hồn nhiên, liếc nhìn xuống, không kim lòng được mà trầm trồ khen ngợi, nói: “Một bức Dẫn hạc đồ thật tốt!”

Đặc điểm khi Triệu Cát vẽ tranh, là thường thường dùng phong cách vẽ điểm mực, chấm phẩy, có một loại cảm giác phiêu nhiên, Thảm Ngạo vẽ tranh không đếm hết, nhưng đối với loại cảm giác mờ ảo này, có lẽ là không nhận được mà trầm trồ khen ngợi.

Hắn nhắc bút, như si mê như say sưa nói: “Đệ tử liền vì Vương huynh đề một bài thơ, trợ hứng vì bức tranh Vương huynh vẽ.” Liền viết xuống một hàng chữ dài nhỏ: “Bay lượn ở phía trong một vạn trượng, qua mấy ngàn năm.”

Triệu Cát cười nói: “Chữ tốt, thơ tốt, bay lượn ở phía trong một vạn trượng, qua mấy ngàn năm, những lời này đúng là hiển lộ rõ ràng ý tứ trong Dẫn hạc đồ.”

Hai người trò chuyện rất sôi nổi, nội thị bưng tới mấy món ăn, rượu ngon, ngồi ở trong điện trông trái, mang một cái bàn lên, hai người ngồi hai bên đối diện, uống cạn một ly rượu ngon, Triệu Cát nói: “Nếu có thì giờ rảnh, ta dẫn Thẩm công tử đến Vạn Tuế Sơn nhìn hạc, ta và ngươi cùng nhau làm một bức Bạch Hạc thăng thiên đồ, như thế nào?”

Thẩm Ngạo gật đầu đồng ý, chủ đề liền dẫn tới danh gia thư pháp trong lịch sử, hai người này thuộc như lòng bàn tay đối với danh gia thư pháp tong lịch sử, vừa bình phán vừa phân giải, lại rất thú vị.

Rượu đang uống đến lúc náo nhiệt, Triệu Cát đột nhiên nói: “Buổi chiều còn có thi đình, Trẫm đi nghỉ ngơi trước một chút, ngươi không cần phải xuất cung, bệnh tình Ninh An chuyển biến tốt một ít, liền để cho Dương công công dẫn ngươi đi xem bệnh cho nàng.”

Thẩm Ngạo đáp ứng, đang muốn cùng Dương Tiễn ra khỏi điện, Triệu Cát còn gọi hần lại, nói: “Thẩm khanh, Trẫm đã nói, ngươi phải nhớ lấy, không cho phép hát dân từ.”

“Lúc này hần lại tự xưng là Trẫm, thật sự là, nói trở mặt liền trở mặt ngay được!” Thẩm Ngạo oán thăm trong lòng, đành phải bắt đắc dĩ nói: “Bệ hạ yên tâm, đệ tử tuyệt đối không dám làm càn.” Xám xịt mà đi ra ngoài, chứng kiến ngoài cung điện đầy mưa bụi, thì ra là trời mưa, bây giờ là mùa xuân, mưa phùn tùy thời bay xuống, vừa rồi Thẩm Ngạo và Triệu Cát trò chuyện với nhau thật vui, không biết bên ngoài khí trời đã thay đổi bất thường.

“Thẩm công tử, nô gia đi tìm cây dù đến”, Dương Tiễn nhìn qua mưa phùn này rồi nói.

Thẩm Ngạo khoát tay: “Không cần, tản bộ trong mưa mới có ý tứ.” Liền dẫn đầu tiến vào trong mưa, mưa phùn liên tục, nhỏ trên lọn tóc, hai vai Thẩm Ngạo, mang đến sự mát lạnh, mệt mỏi do thi đình mang đến lập tức bị xua tan, tinh thần Thẩm Ngạo vui vẻ, nói với Dương Tiễn đội mưa theo đuôi đang đuổi đến: “Dương công công, thì ra đây cũng là kinh hỉ người nói!”

Dương Tiễn cười nói: “Không phải là sao? Thẩm công tử, hoàng thượng rất coi trọng người đó! Thiên hạ này trăm triệu thần dân, từ bách quan, cho tới dân chúng tóc cắt cua, người nào dám xưng huynh gọi đệ cùng hoàng thượng? Thẩm công tử là độc nhất đó!”

Thẩm Ngạo cười một tiếng, bây giờ trở về mới nghĩ, vừa rồi lá gan của mình hình như là có một chút hơi lớn, dù sao hần cũng là người hiện đại, trong lòng không quan niệm đẳng cấp quá mức, lại cảm thấy nói chuyện như vậy cùng Triệu Cát mới là sự bình thường nhất, hơi týt xưng là thần, rồi quỳ gối, lại là dạng không bình thường.

Tâm niệm hần vừa động, thấy quần áo công phục của mình đã bị ướt, trong lòng có chút ảo não, nói: “Cái công phục này, cho dù trở về giặt rửa cẩn thận, thời tiết như vậy chỉ sợ cũng không dễ dàng phơi khô, ai, đến lúc đó, thời điểm dạo phố, Dương công công có thể hỗ trợ mượn một bộ công phục mới đến cho ta mặc hay không?”

Dương Tiễn nói: “Dạo phố gì?”

Thẩm Ngạo nói: “Không phải nói được phong lên trạng nguyên, phải cưỡi ngựa dạo phố sao? Hắc hắc, thực sự không dám đầu điểm, đệ tử có lẽ là người rất thích làm náo động, mong chờ một ngày này đã lâu rồi.”

Dương Tiễn cười khổ nói: “Ai nói thi đậu trạng nguyên phải đi dạo phố, Đại Tổng triều chúng ta, ngoại trừ hỏi chém tử tù, vẫn chưa nghe nói qua chuyện gì dạo phố.”

Thẩm Ngạo vừa nghe, lập tức xấu hổ không nói nên lời, phim cổ trang đùa giỡn nói trên truyền hình hại chết người, mặt mũi thiếu chút nữa ném đi được rồi.

Đến hậu đình, cảnh sắc đột nhiên bắt đầu biến ảo, nếu nói là tiền điện hùng tráng khoáng đạt, cái hậu đình này lại nhiều vài phần lịch sự tao nhã của Giang Nam, lầu các trong hoa cỏ xanh um tươi tốt như ẩn như hiện, hành lang có hơn vạn hoa văn điểm lệ, cứ một lúc lại có cung nữ đi qua thành đàn, thấy Thẩm Ngạo, đều hơi hơi kinh ngạc, lập tức cười khẽ hé miệng đi qua, trên mặt đều có một chút ửng đỏ.

“Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy nam nhân sao?” Thẩm Ngạo hờ hết trong lòng, lập tức tưởng tượng, đúng rồi, các nàng là cung nữ, quanh năm đứng ở bên trong vườn ngự uyển, ngoại trừ hoàng đế thật đúng là chưa từng thấy nam nhân, lỗi, lỗi, nhân phẩm bốn công tử gần đây làm sao lại càng ngày càng tệ, bọn nha đầu

đều đến như lang như hổ, niên kỷ chính là thời điểm ảo tưởng ước mơ, ngẫu nhiên nhìn thấy nam nhân, nhìn một cái có cái gì không tốt?

Tâm Thẩm Ngạo rất thiện lương, bởi vậy, có cung nữ tới, hần liền cố ý nghỉ chân vài giây, âm thầm bày làm ra một tư thái mặc người quan sát để các nàng xem đủ.

Dương Tiễn mang hần đến một chỗ lầu các, gọi Thẩm Ngạo chờ ở chỗ này, chính mình đi vào thông báo, sau một lúc lâu mới đi ra nói: “Thẩm công tử, Ninh An Đế cơ mời người đi vào.”

Thẩm Ngạo đi vào khuê các các cô gái là chuyện bình thường, nhưng khuê các Công Chúa là tuyệt đối không cho phép nam tử tiến vào, chỉ là, thân phận Thẩm Ngạo bất đồng, hần là một thầy thuốc, thầy thuốc có quyền chứ sao.

“Thẩm công tử.” Khí sắc Ninh An Công Chúa tốt lên rất nhiều, gò má không ít vẻ hồng nhuận phơn phớt, lả lướt đứng lặng tại trước bệ cửa sổ, đặt tay trên đàn cổ, tự nhiên cười nói về hướng Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo nổi lên lá gan liếc nhìn Ninh An Công Chúa, chỉ thấy tuy là nàng hơi gầy gò mảnh khảnh, nhưng tinh thần lại rất là tốt, cũng không còn trạng thái suy nhược trước kia.

Mặt sắc nét, môi như điểm hồng, lông mày như mực vẽ, thần thái như nước mùa thu, mềm mại đáng yêu tinh tế tỉ mỉ nói không nên lời, một thân váy xanh biếc, phối hợp với làn mưa bụi tí tách rơi xuống phía sau bệ cửa sổ, lại càng có vẻ đặc biệt chói mắt, mũi thẳng như dọc dừa, sương mù mỏng che bên ngoài, linh hoạt kỳ ảo nói không nên lời, vẻ phong tình khi cười một tiếng kia, khiến cho người ta có thêm một loại tình ý nói không nên lời.

“Thẩm công tử, mời ngồi.”

Dương Tiễn chuyển cái ghế đôn đến, Thẩm Ngạo bình tĩnh ngồi xuống, cười ha ha nói: “Khí sắc Đế cơ đã tốt hơn nhiều, chắc hẳn đệ tử hạ đứng thuốc rồi.”

“Ừm, lại nói tiếp, còn phải cảm ơn Thẩm công tử nữa, chỉ là mấy ngày nay thời tiết rất xấu, trong lòng không khỏi có chút tối tăm phiền muộn!”

Thẩm Ngạo cười nói: “Chỉ sợ là Đế cơ nghe nhiều mấy bi khúc, nên tâm tình mới buồn phiền.” Hần nói ra một câu, hoàn toàn giải thích khúc mắc của Ninh An, thời đại này ca khúc quá mức bi thiết, Ninh An Đế cơ lại là loại người yêu ca khúc, mỗi ngày nhiều lần ngâm xướng vài ca khúc bi thương thê lương kia, tâm tình nếu có thể sáng sủa thì mới là lạ.

Ninh An che miệng cười một tiếng, nói: “Tâm tình của ta không tốt, Thẩm công tử cũng có thể trị sao?”

Đây lại là nghề của bạn thân rồi, Thẩm Ngạo nhớ tới lời Triệu Cát khuyên bảo, tất nhiên là không dám một lần nữa hát ca khúc cho Ninh An, cần biết trong lòng hần nhớ kỹ làn điệu Minh Nguyên đời sau, phần lớn đều mang theo một chút nam nữ hoan ái như vậy, nói ra phải chết người, vì vậy vội vàng lắc đầu nghiêm mặt nói: “Tâm bệnh cần tu tâm, Đế cơ đi ra ngoài nhiều một chút, trò chuyện cùng người nhiều một chút, cái tâm tình này đương nhiên sẽ tốt hơn.”

Ninh An Thanh đưa con người nhìn qua cửa sổ, không khỏi thở dài nói: “Mưa rơi xuống không dứt, trời không trong xanh, làm sao đi ra ngoài đây? Không bằng như vậy, Thẩm công tử hãy theo ta tâm sự đi.”

Nàng nhẹ nhàng mà ngồi ở trên ghế đôn, tò mò đánh giá Thẩm Ngạo, thấy Thẩm Ngạo mang một bộ dáng lão tăng ngồi vào chỗ của mình, không nhận được, bật cười nói: “Thẩm công tử, người không thể thả lỏng một ít hay sao?”

Thẩm Ngạo liền nghiêm mặt nói: “Đế cơ, đệ tử là người đọc sách, rất rụt rè rất thuần khiết, các loại sự tình nam nữ lại không hiểu, sự tình nói chuyện phiếm quan trọng bậc này, có lẽ là nên mời Dương công công giúp đỡ.”

Dương Tiễn đứng ở một bên, con mắt trừng lên, Đế cơ bảo người nói chuyện phiếm, người kéo chuyện nam nữ vào làm cái gì?

Ninh An sắc mặt ửng hồng, đánh bạo gắt một cái: “Bổn sự nói hươu nói vượn của Thẩm công tử, Ninh An sớm đã nghe thấy, xin Thẩm công tử không cần phải đến trước mặt của ta nói bậy, được không nào?”

Thẩm Ngạo cười ha hả nói: “Được rồi, đợi tí nữa đệ tử nói chuyện phiếm đứng đắn cùng Đệ cơ, chỉ là hiện tại, người phải nghe lời đệ tử nói, để cho đệ tử sờ tay bắt mạch, nhìn xem bệnh tình chuyển biến tốt đẹp hơn bao nhiêu rồi.”

Ninh An duỗi cánh tay trắng nõn như ngọc ra, hơi rụt rè nói: “Xin mời Thẩm công tử khám bệnh.”

Thẩm Ngạo đi qua, để ở trên mạch đập của nàng, kỳ thật, sự tình bắt mạch hần hiểu được còn không nhiều bằng Ninh An, đơn giản là Triệu Cát bắt hần đến thăm bệnh, nếu là ngay cả chương trình bắt mạch này đều không có, chỉ chăm chăm nghĩ đến việc nói chuyện phiếm, để cho Triệu Cát biết rõ, tất nhiên lại là hoài nghi hần có ý đồ bất lương.

“Không biết hiện tại ta sờ tay con gái Vương huynh, có tính là ý đồ bất lương hay không?” Trong lòng Thẩm Ngạo mừng thầm, vô cùng đứng đắn mà đưa tay đặt lên trên cổ tay Ninh An, một bộ dạng đầy bí hiểm, tiếp theo trong miệng đột nhiên ồ lên một tiếng.

Ninh An nói: ” Vì sao Thẩm công tử lại thốt lên như vậy?”

Thẩm Ngạo nói: “Mạch Đệ cơ giống như rất bí hiểm, mời Đệ cơ ngồi yên, để cho bản đại phu xem thật kỹ.” Hần nắm tay Ninh An, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể và làm da mềm nhẵn như tơ lụa, nhẹ nhàng nâng con mắt liếc nhìn Ninh An, Ninh An ngượng ngùng cúi đầu, rất chi là dễ xương.

Thẩm Ngạo cử động như vậy, Ninh An há lại không biết, trên đời nơi nào có đại phu nói cái gì mạch rất bí hiểm, Thẩm Ngạo căn bản là không hiểu bắt mạch.

Ninh An bệnh lâu thành y, bái kiến đại phu đếm không hết, liếc mắt liếc nhìn ra Thẩm Ngạo bốc phét, chỉ là cái bộ dáng vẻ mặt đứng đắn này bắt lấy tay của mình, làm cho Ninh An đã ngượng ngùng lại có vài phần chờ mong, nàng thật sự không biết, cái tên vô lại này, làm sao luyện được da mặt dày và gan báo như vậy.

Xem xong mạch rồi, Ninh An và Thẩm Ngạo biết điều, Thẩm Ngạo rút tay về, ra vẻ cao thâm nói: “Mạch Đệ cơ giống như đã ổn định hơn một ít, bệnh tình chuyển biến tốt đẹp .”

Ninh An nháy mũi, hỏi hần: “Đúng rồi, ta nghe nói hôm nay Thẩm công tử tham gia thi đình, buổi sáng khảo thi chính là thi vẽ, không biết công tử khảo thi như thế nào?”

Dương Tiễn không nhịn được, ở bên chen lời nói: “Đệ cơ, Thẩm công tử thi họa vô song, tất nhiên là bỗng nhiên nổi tiếng, một lần siêu quần xuất chúng.”

Ninh An rất vui mừng, cười nói: “Đúng, mọi người trong nội cung nói Thẩm công tử là đệ nhất tài tử Biện Kinh, khảo thi nghệ thuật tất nhiên là không nói chơi.”

Phải không? Thì ra hần ở trong cung cũng vang dội như vậy? Thẩm Ngạo cảm thấy ngoài ý muốn, lập tức bình thường trở lại, lại nói tiếp, trong nội cung còn có Hiền Phi nữa thân thích của mình ở đây. Những người nịnh nọt kia muốn làm Hiền Phi vui, thật vất vả bắt được một cơ hội, tất nhiên là tại trước mặt Hiền Phi nói khoác Thẩm tài tử hần một phen, Hiền Phi ở chỗ sâu trong vườn ngự uyển, thân thiết ở bên ngoài, có người nói tốt về người nhà nàng, cho dù là Thẩm Ngạo, thân thích xa như vậy, tự nhiên là vui mừng vô hạn.

Hơn nữa có vị Dương công công này ở đây, mình và Dương Tiễn, quan hệ hai người vô cùng tốt, lại có lợi ích chung, hai người ngầm hiểu, Dương Tiễn tự nhiên cũng thích nói lời hữu ích cho mình.

Thẩm Ngạo thông dong cười nói: “Tài tử? Không dám nhận, chỉ là hiểu chút ít thi văn, hiểu chút ít âm luật, giám ngọc mà thôi, Công Chúa quá khen.” Đôi mắt hần thoáng nhìn, chứng kiến trên bàn trang điểm Ninh An có một quyển sách nhỏ, tập trung nhìn vào, sách nhỏ có vài bài thơ rậm rạp chằng chịt, vài bài thơ này hình như là Trác Văn Quân sáng tác.

Trác Văn Quân là người Hán triều, được đời sau xưng là một trong Tứ đại tài nữ, nghe nói nàng là một nữ tử xinh đẹp thông minh, tinh thông thi văn, thiện đánh đàn, đương nhiên, về sự tích của nàng, nổi danh nhất là một đoạn giai thoại Phụng cầu hoàng kia. Trong lòng Thẩm Ngạo không khỏi suy nghĩ, Ninh An ưa thích Trác Văn Quân, chỉ sợ là tâm sự của thiếu nữ, tất nhiên là không thiếu được câu chuyện tình yêu giữa Tư Mã Tương Như cùng Trác Văn Quân.

Nghĩ đến đây, trong lòng liền nóng lên, cười ha ha nói: “Đề cơ cũng yêu thích thơ sao?”

Ninh An thấy ánh mắt của hắn rơi vào sách thơ kia, trên mặt hiện ra vài tia khẩn trương, ừ một tiếng, trong lòng không nhịn được mà nghĩ: “Hắn khám phá ra cái gì sao? Ai nha, sao hắn lại thông minh như vậy...”

)

232. Chương 227: Tán Tỉnh

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 227: Tán tỉnh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo có vẻ tự nhiên hào phóng nói: “Thê thê trọng thê thê, gả lấy không cần phải nói, nguyên một lòng vì người, người già không tương cách. Trác Văn Quân viết thơ quá mức bi thiết, làm tâm tình Đề cơ không tốt, có lẽ là nên ít xem những thứ này thì tốt hơn.”

Ninh An cắn môi nói: “Nếu công tử ngại thơ nàng bi thiết, sao không làm một bài thơ để cho ta nghe một chút, nếu là có thể vui sướng một ít, tự nhiên là làm nổi lòng ta sáng sủa hơn.”

Làm thơ? Vấn đề không lớn, hoàng đế không cho phép bạn thân hát dâm từ, làm một bài thơ chắc là không thành vấn đề gì chứ? Thẩm Ngạo trầm ngâm một lát, nói với Dương Tiễn: “Có thể làm phiên Dương công công cầm giấy đến hay không.”

Dương Tiễn mỉm cười, đang muốn nói chuyện, Ninh An đã đứng lên, hào hứng bưng bưng mà đến trước bàn trang điểm lấy giấy, đặt trên bàn trước người Thẩm Ngạo, giương mắt to nói: “Mời công tử vung bút.”

Thẩm Ngạo mỉm cười, cầm bút viết: “Bỏ dây đu đi, bắt đầu dừng lại. Thân hình chim yến mềm yếu lộ ra, quần áo mỏng mờ mờ xuyên thấu. Thấy có người đến, vớ trăm hoa cài lên tóc. Xấu hổ rời đi, dựa cửa quay đầu, lại ngửi mùi cây mơ.”

Cái bài từ này chính là tác phẩm Lý Thanh Chiếu sáng tác, trước kia cuộc sống nàng đầy đủ, cho nên rất nhiều thơ đều là dùng vui sướng làm chủ, bài từ này tên là Điểm môi đỏ thắm, khúc dạo đầu không ghi sự vui sướng lúc nhảy dây, mà là cắt bỏ “dây đu đi”, về sau, trong một sát na, toàn bộ động tác mặc dù đã đình chỉ, nhưng vẫn có thể tưởng tượng được ra tình cảnh lúc thiếu nữ nhảy dây, áo lưới nhẹ nhàng tung bay, giống như chim yến bay tới bay lui trên không trung, trong tĩnh thấy động.

Từ trên dây đu xuống dưới đất, hai tay có chút chập choạng, rồi lại hoạt động thoág một tý, viết ra thiếu nữ ngảy thơ. Bởi vì lúc nhảy dây dùng sức, một thân đầy mồ hôi, trên trán còn thấm mồ hôi óng ánh. Phần thân thái mảnh mai xinh đẹp này đúng là vô cùng đẹp.

Một câu “thân hình chim yến mềm yếu lộ ra” đã cho thấy thời gian là tại sáng sớm mùa xuân, cũng tô đậm phong cách nhân vật xinh đẹp. Cả trên bức tranh, dùng tĩnh ghi động, dùng hoa dụ người, hình tượng sinh động mà xoay quanh thân thái một thiếu nữ lay động dây đu.

Cuối cùng là ghi thân thái thiếu nữ khi thấy khách đến thăm, nàng lay động dây đu, đang một mình không muốn nhúc nhích, đột nhiên một người xa lạ xông vào trong hoa viên. ” Thấy có người đến”, nàng cảm thấy kinh ngạc, không kịp sửa sang ăn mặc, vội vàng lảng tránh. Mặc dù trong bài từ chưa chính diện miêu tả vị khách nhân đột nhiên đi vào này là ai, nhưng từ trong sự phản ứng của con người có thể xác minh, hẳn nhất định là một vị thiếu niên tuấn mỹ.

Bốn chữ “xấu hổ rồi đi”, miêu tả chính xác cảm tình nội tâm của nàng giờ này khắc này. Nhưng mà càng hay chính là hai câu “dựa cửa quay đầu, lại ngửi mùi cây mơ”, văn chương vô cùng tinh xảo, miêu tả vị thiếu nữ này sợ gặp mặt lại muốn nhìn, muốn gặp lại không dám thấy. Cuối cùng nàng đành phải mượn cách “ngửi cây mơ”, một chi tiết này, tỉ mỉ che dấu mình một tý, để vụng trộm mà nhìn hắn vài lần. Dùng động tác để ghi tâm lý, vài động tác trình tự rõ ràng, hay thay đổi, miêu tả tâm lý hoạt động của một người thiếu nữ, từ kinh ngạc, lưỡng lự, xấu hổ, hiểu kỳ cùng với yêu say đắm, rất sống động thực tế.

Ninh An nhìn Thẩm Ngạo viết bài từ, khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng đỏ tươi, nàng há có thể không rõ, cái bài từ này tuy là vui sướng, nhưng cái khó là ám chỉ trong đó, thiếu nữ vui sướng kia, hình như đang ẩn dụ cái gì đó, còn có người xa lạ xông vào trong hoa viên kia, thiếu niên tuấn mỹ kia là chỉ ai?

Ninh An mong mỗi liếc Thẩm Ngạo, kim lòng không được mà nghĩ: “Hắn muốn noi theo Tư Mã Tương Như Phượng cầu hoàng sao?” Trong lòng lại càng thẹn thùng đối với cách nghĩ này, thiếu nữ trong bài thơ kia, chỉ sợ đã biểu hiện tâm tư hiện tại của nàng ra một cách vô cùng tinh tế, cái loại kinh ngạc, lưỡng lự, xấu hổ, hiểu kỳ cùng với yêu say đắm này cứ liên tục trùng kích trái tim nhỏ bé, trong đôi mắt Ninh An xẹt qua một tia mờ mịt, nhưng lại ra vẻ trấn định, nỉ non nói: “Trầm công tử làm bài từ rất khá, ta..... ta rất ưa thích.”

Thẩm Ngạo thấy bộ dáng nàng như vậy, vội vàng nhìn bài từ, trong lòng lập tức minh bạch, chỉ sợ bạn thân lại phạm sai lầm rồi! Vốn là còn muốn sao chép một bài từ vui sướng, ai ngờ trời đưa đất đẩy, đúng là đã quên bài từ này cũng bao hàm rất nhiều tình hình nam nữ!

Ai, bi kịch rồi, nếu là để hoàng đế chứng kiến, có thể gặp xui xẻo lớn đây.

Trong lòng Thẩm Ngạo ảo não vạn phần, vội vàng không lên tiếng, làm ra một bộ dạng đứng đắn, thấy Ninh An còn đắm chìm ở bên trong thi từ, trong lòng kêu khổ, lập tức lại nghĩ, bốn công tử quang minh lỗi lạc, có cái gì phải sợ, không sợ, không sợ!

Thấy sắc trời không còn sớm, không khỏi nghĩ đến lần tiến cung này còn chưa đi thăm Hiền Phi một chuyến, mình là thế hệ con cháu, không đi hỏi thăm là không hợp lý, vì vậy nhân tiện nói: “Đế cơ, đệ tử chỉ sợ phải cáo từ, đệ tử muốn đi chỗ Hiền Phi nương nương hỏi thăm, còn nữa, thi đình buổi trưa cũng sắp bắt đầu, kính xin Đế cơ thứ tội!”

Ninh An đang bàng hoàng bất định, vội vàng gật đầu nói: “Tốt, người đi đi.” Nàng không dám nhìn con mắt Thẩm Ngạo nữa, con người thanh tịnh liếc qua một bên.

Dương Tiễn thấy bộ dáng Đế cơ như vậy, trong lòng cũng là âm thầm kỳ quái, hắn tất nhiên là không hiểu ý tứ trong bài từ, thấy Thẩm Ngạo muốn đi vấn an Hiền Phi, đáy ngược lại cảm thấy Thẩm Ngạo lần này làm rất đúng, Thẩm Ngạo là thế hệ con cháu Hiền Phi, vấn an tự sẽ không có người nói xấu, nhân tiện nói: “Đế cơ, nô gia cũng cáo lui.”

Hai người ra khỏi khuê phòng Ninh An, trong lòng Thẩm Ngạo lập tức nhẹ đi, mưa bụi bên ngoài dần dần ngừng, thiếu nữ khuê các ở phía trong cửa sổ nhìn ra ngoài, ngoài cửa sổ là một mảnh lâm viên nàng quen thuộc nhất, nhánh cây hoa tùng sớm đã có lá xanh non nớt dài ra, tắm rửa trong mưa phùn giống như mặc đồ xanh lục mới tinh vào, có vẻ rất dạt dào sinh cơ.

Thẩm Ngạo và Dương Tiễn một trước một sau, Thẩm Ngạo giẫm phải bùn ẩm ướt, bước chân nhẹ nhàng, Ninh An nhìn qua bộ dạng hắn đi đường, không khỏi mỉm cười, cái tên ngốc tử này, giống như đứa trẻ, đi một đôi giày nhưng lại cố ý muốn giẫm vào đồng nước.

Đang tại thời điểm nàng nhất thời trầm ngâm, Thẩm Ngạo đột nhiên xoay người, ngoái đầu nhìn lại, nhìn về hướng bên này.

Ninh An bị dọa đến sắc mặt trắng đi vài phần, vội vàng khép cửa sổ lại, tâm tư nhảy lên liên tục, vừa sợ vừa thẹn mà nghĩ, không xong rồi, nhất định là bị hắn nhìn thấy. Nàng kinh hồn chưa định, đôi mắt lại rơi trên bài từ kia, sắc mặt ửng đỏ, thu giấy làm thơ lại, gấp vào cẩn thận từng li từng tí, mới để vào trong tủ bàn trang điểm.

Thẩm Ngạo và Dương Tiễn đến tẩm cung Hiền Phi, quy củ trong hậu cung không ít, cho dù là Tần phi cũng không cùng đẳng cấp, hiển hách nhất tất nhiên là chính cung Hoàng hậu nương nương, xuống một bậc nữa

chính là Tứ phu nhân, theo thứ tự là quý, hiền, đức, thực bốn phi, phần lớn còn lại là tài tử, mỹ nhân, tiếp dư, chiêu nghi, chiêu cho, tu viện, tu nghi, tu cho, danh hào nhiều vô số kể.

Hiền Phi ở trong Tứ phu nhân bài danh thứ hai, địa vị nàng chỉ hơi thấp một ít so với hoàng hậu, quý phu nhân, cho nên cung nàng ngủ chiếm diện tích không nhỏ, ở vào một khu rừng rất đẹp.

Dương Tiễn đi vào trước thông báo, nội thị, cung nữ trong nội cung Hiền Phi nhất thời gà bay chó chạy, thì ra Hiền Phi nghe Thảm Ngạo tới vẫn an, trong lòng có chút vui sướng, trong nội cung, rất ít khi có thân thiết ngoài cung đến thăm nàng, mà Thảm Ngạo tuy là họ hàng xa, nhưng ngày thường làm người vui mừng, hướng hồ lúc này đây, hẳn tham gia thi đình thuận đường mà đến, Chu gia có một người tài tử như vậy, tất nhiên là không thể chậm trễ, vì vậy liền sai người chuẩn bị kỹ càng.

Đợi Thảm Ngạo đi vào, nhìn thấy Hiền Phi như ẩn như hiện phía sau lụa mỏng, liền cúi đầu bái: “Sanh nhi bái kiến Hiền Phi nương nương.”

“Nhanh lên, mau đứng lên.” Hiền Phi vui vẻ rạo rức nói: “Đều là người một nhà, lại không có người ngoài, không cần đa lễ.”

Tiểu Công Chúa nằm ở trong ngực Hiền Phi phồng má bộp nói: “Thảm Ngạo, người còn chưa vẫn an ta mà.”

“Không hiểu chuyện.” Hiền Phi vuốt cái mũi tiểu Công Chúa, trách mắng: “Hắn là biểu ca của ngươi, hỏi ngươi làm cái gì, Bích Nhi, ngươi dẫn tiểu Công Chúa đến hậu uyển chơi.”

Tiểu Công Chúa kháng nghị nói: “Ta muốn nói chuyện cùng biểu ca.” Nhưng vẫn rất nhanh bị người ôm đi.
)

233. Chương 228: Địch Nhân

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 228: Địch nhân

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trong nội cung tĩnh lặng, hồi lâu sau, chính là Thảm Ngạo thấp giọng nói lên tình hình Chu gia gần đây, Hiền Phi liên tục gật đầu, cười nói: “Trong nhà vô sự, ta đã an tâm.”

Thảm Ngạo cười nói: “Chỉ cần Hiền Phi sống tốt ở trong cung, Chu gia sao có thể có chuyện gì, không biết nương nương ở trong cung sống có khỏe không?”

Hiền Phi nói: “Lại có cái gì không tốt, sống ở chỗ này rất thanh tịnh, vô ưu vô tư.”

Nàng nói như vậy, Thảm Ngạo đã hiểu, Hiền Phi chỉ sợ cũng không được Triệu Cát sủng ái, chắc là nàng không tranh quyền thế, nếu không sẽ phải lâm vào trong cảnh hục hặc với nhau, chỉ sợ sẽ không có tâm cảnh như vậy.

(Truyện share by Diễn Đàn MangaClub.Biz)

Thảm Ngạo biết điều mà dời chủ đề đi, nói chút ít chuyện lý thú, nhìn thời gian không sai biệt lắm, mới đứng dậy cáo từ.

Hiền Phi mang theo vẻ mỉm cười nói: “Thi đình sắp tới, Bồn cung cũng không lưu người lại làm gì, người từ từ thi, chớ để phân tâm.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, lại hành lễ, cùng Dương Tiễn lui ra ngoài.

Thời điểm không còn sớm, thi đình qua hơn nửa canh giờ nữa sẽ bắt đầu lại, Thẩm Ngạo ra hậu đình, chờ một lát ở phía trước điện, tiếng chuông cổ vang lên, buổi chiều là bắt đầu khảo thi Nguyễn, khảo thi ngọc rồi.

Đi vào Giảng Võ điện, bách quan sớm đã chờ đã lâu, Thẩm Ngạo tìm nơi hẻo lánh đứng, đợi Triệu Cát được một đám cung nhân tiền hô hậu ủng tiến vào điện, Dương Tiễn mới bắt đầu tuyên bố: “Tuyên công sinh khảo thi Nguyễn nhập điện.”

Nhân số công sinh khảo thi Nguyễn ít nhất, chỉ có bốn người, Thẩm Ngạo khảo thi xếp hạng thứ tư, xếp hạng chót nhất, ba công sinh đi vào, đều là nhân vật râu tóc bạc trắng, nghĩ đến âm luật chi đạo, người trẻ tuổi rất khó bằng vào trí tuệ và khả năng của bản thân làm ra bài nhạc hay, Thẩm Ngạo thì ngược lại, trong công sinh Khảo thi Nguyễn có vẻ có chút chói mắt.

Mặc dù Triệu Cát hiểu âm luật, cũng chỉ là ưa thích nghe hát, cũng không thích nhìn người soạn nhạc, cho nên không có vài phần hào hứng nói: “Hôm nay Khảo thi Nguyễn, liền dùng nam nữ làm đề bài, nếu chư vị có tác phẩm xuất sắc, liền trình lên để Trẫm xem một chút.”

Thi đình cần vua chấm, kỳ thật chính là phòng ngừa đám giám khảo làm rối kỷ cương, Triệu Cát đã không cảm thấy hứng thú, cho nên cuộc thi này tất nhiên là giản lược đến mức tối đa.

Bốn công sinh tuân mệnh, ào ào viết ra ca khúc lên trên giấy, ý đồ là muốn đem tác phẩm tốt nhất của mình lên cho hoàng thượng thưởng thức.

(Truyện share by Diễn Đàn MangaClub.Biz)

Trọn vẹn nửa canh giờ đi qua, trước lão công sinh râu tóc bạc trắng dẫn đầu nộp bài thi một, Dương Tiễn trình bài thi của hắn lên, Triệu Cát xem xét tinh tế, đây chỉ là một bài từ ngắn, bài từ là: “Ngủ trên Hải Đường, xuân đến muộn, hận không thể để Minh Hoàng xem. Nghê Thường chính là loạn trung nguyên. Không phải bởi vì cái Ngọc Hoàn này, khiến cho cái Lộc Sơn kia thất bại, sao biết Thực là khó!

Cái bài từ này chính là nói về câu chuyện Đường Minh Hoàng, nói rất đúng về việc Đường Minh Hoàng sủng ái Dương Ngọc Hoàn, đưa tới An Lộc Sơn, bởi vậy vội vàng thoát thân, chạy đến Thực.

Bài từ rất có phép ẩn dụ, Triệu Cát xem xét, trong lòng tức giận không vui, trong lòng nghĩ: “Hôm nay là thi đình, cái tên công sinh này làm bài từ như vậy là muốn cảnh cáo Trẫm hay sao? Hừ, Trẫm cũng không phải Đường Minh Hoàng, nghĩ đến hắn làm cái gì?” Nhượng mảy, lập tức để bài thi qua một bên, không hề để ý tới.

Đón lấy bài thi công sinh thứ hai trình lên, công sinh này ngày thường có vài phần tiêu sái, mặc dù niên kỷ không nhỏ, nhưng tướng mạo lại tuấn tú, Triệu Cát có ấn tượng rất tốt đối với người này, cuối cùng đưa ra vài phần hào hứng nhìn bài từ của hắn, trong đó viết: “Màn Vũ nghênh, Triều Vân đưa, Màn Vũ nhìn Triều Vân đi. Tương Vương tương tư trong mộng. Vân cũng là không, Vũ cũng là không, sao phải đợi chờ.”

Vẫn là bài từ dùng nam nữ làm vần điệu, nhưng ý tứ lại hoàn toàn sự khác biệt, nói rất đúng câu chuyện yêu đương vụng trộm giữa tương vương và thần nữ trong lúc đó, Triệu Cát xem qua, cảm thấy có chút ý tứ, chỉ là tất cả bài thơ toàn về tiêu điều cảm khái lại làm hắn nhăn lông mày, đường đường quân vương, không làm gì được thời tiết, liền không thể gặp gỡ cùng tình nhân?”

“Hừ, trong thiên hạ là đất của vua, muốn đi đâu chẳng được, Trẫm tức là con trời, thiên tử và thần nữ, vì sao lại không thể gặp mặt?” Sắc mặt hơi một chút tối tăm phiền muộn, không vui mà đặt bài thi ở một bên.

Người công sinh thứ ba làm ra bài từ khác đưa đến, người này là tuổi nhỏ nhất ở phía trong bốn công sinh ngoại trừ Thẩm Ngạo, mắt thấy sắc mặt Triệu Cát không tốt, mang theo vẻ cẩn thận, từng li từng tí mà giao bài từ cho Dương Tiễn dâng lên.

Triệu Cát nhìn nhìn, bài từ viết: “Lúc tiễn khách, thu sang, đàn tỳ bà đánh thanh âm đoạn trường. Cũng biết Tư Mã muốn nghe. Tháng lại qua, rượu lại tỉnh, khách chợt tỉnh.”

Từ ý nói là thời điểm tiễn khách để người ra đi, nhưng ngày mùa thu, mặt sông thê lương, ca múa đàn hát làn điệu tống biệt, làm cho người ta hết sức sầu não. Nàng có từng biết rõ ta đang u sầu lắng nghe, ánh

trắng đã treo lên giữa trời, cảm giác say đã đậm đặc, người tạm trú đột nhiên bừng tỉnh.

Cái bài từ này chỉ có phong hoa tuyết nguyệt, nhưng không có va chạm vào nghịch lân của Triệu Cát, Triệu Cát gật gật đầu, kêu chữ tốt.

(Truyện share by Diễn Đàn MangaClub.Biz)

Cổng sinh nghe hoàng đế trầm trồ khen ngợi xong, lập tức vui mừng ra mặt.

Đợi cho Thẩm Ngạo đưa bài từ lên, Triệu Cát có chút hăng hái mà nhìn, bài từ viết: “Đồng trồng thuốc, Phượng Hoàng đến làm khách, cảm giác oán Lưu lang trên núi. Gió xuân đến rồi, người ở đâu? Hoa đào lại không thấy mở, bạc mệnh cùng tú tài, ai đợi người trở về đây?”

Triệu Cát trầm ngâm, chậm rãi hiểu thấu đáo ý trong bài từ, ở phía trong từ ẩn chứa một câu chuyện, ý là nói, vốn là Lưu đồng tử trồng thuốc, sáng sớm, tại trên núi gặp tiên nhân, đúng lúc Phượng Hoàng đến làm khách, đáng tiếc chính là, hắt lại bởi vì tư tưởng phạm thế mà rơi xuống núi. Cho tới bây giờ, lúc gió xuân thổi tới lần nữa, năm đó gặp được tiên nhân lại không biết ở nơi nào? Hoa đào cũng không thấy nở lần nữa. Ai, cái tên tú tài bạc mệnh này, ai bảo người đi trở về?

Cái bài từ ngắn này chính là vịnh câu chuyện Lưu Hồng những năm cuối Hán triều, hắt vào trong núi hái thuốc, gặp được hai tiên nữ, kết làm vợ chồng cùng các nàng, cùng sống với nhau nửa năm, rồi lại tưởng niệm cổ hương, vì vậy liền vụng trộm trốn khỏi tiên sơn, mới phát hiện tất cả sự vật trước mắt đã không còn là như xưa, con cháu của hắn đã trải bảy đời.

Cuộc sống trên đời có bao nhiêu điều thú vị, nhưng chỉ khi nào có người thân bạn bè chúng ta mới có thể cảm nhận hưởng thụ hết những điều đó, cho dù người mạnh mẽ tài giỏi sống xa hoa đến đâu, nhưng nếu không có người chia sẻ thì tất cả đều là hư vô, đây chính là nỗi niềm của Lưu Hồng lúc đó.

Triệu Cát đối với sự tình cầu tiên có chút mưu cầu quá mức, cái điển cổ này hắn tất nhiên là biết rõ, trong lòng không nhin được, thốn thức, không kìm lòng được, nói một câu chữ tốt, liền không hề lộ ra ý tứ gì khác, nói với cổng sinh thử Nguyễn: “Các khanh hãy lui ra phía sau đợi chỉ.”

Khảo thi nghệ thuật, đến thi đình thì ước chừng có năm sáu chủng loại, Triệu Cát là một hoàng đế hứng thú nghệ thuật rộng khắp, lúc cuộc thi thi họa đều từng tận lực kéo dài không ít thời gian, nhưng đối với thử Nguyễn, hiển nhiên không có hứng thú, chỉ nhìn tác phẩm mấy cổng sinh này, liền hết hào hứng mà vẫy mọi người lui, ngược lại, đối với trận giám định đồ cổ tiếp theo có phần cảm thấy hứng thú, hướng Dương Tiễn nói: “Tuyên cổng sinh giám định đồ cổ tiến đến.”

Dương Tiễn cao giọng nói: “Tuyên cổng sinh giám định đồ cổ nhập điện.” Hắn vừa nói ra xong, một lớp sóng thanh âm cao vút liền từ trong Giảng Võ điện truyền ra bên ngoài thành cung, đây là việc tốn sức vì không có khoa học công nghệ, Thẩm Ngạo nhìn thấy mà chỉ biết lắc đầu.

Chỉ một lúc sau, bốn năm cổng sinh tiến vào, liền cúi đầu bái, ánh mắt Triệu Cát nhẹ nhàng nhìn lướt qua, nhưng ánh mắt kia lại có chút dừng lại trên người một trung niên 30 tuổi, trong mắt xẹt qua một tia không thể tưởng tượng nổi, lập tức lại khôi phục thần sắc bình thường, cười ha ha nói: “Tốt, tốt, tốt, tất cả tuần kiệt giám định đồ cổ đều hội tụ ở lần này rồi, trong kho của Trẫm có vô số đồ chơi quý giá, hôm nay liền để chư khanh đến kiểm tra.”

(Truyện share by Diễn Đàn MangaClub.Biz)

Thẩm Ngạo bắn khoắn nhìn đám cổng sinh, trong lòng không khỏi suy nghĩ, rốt cuộc người nào là Đại hoàng tử? Mấy cổng sinh thi đỗ, phần lớn đều là tuổi tác không nhỏ, duy có một người có chút phù hợp tuổi Đại hoàng tử, hình như người này hơi quen mặt, giống như lúc giám định đồ cổ đã bái kiến. Thẩm Ngạo rất nhanh nghĩ tới Vương Phóng, người này tướng mạo bình thường, thậm chí còn có chút tầm thường, tự xưng Vương Phóng, hẳn chính là Đại hoàng tử?

Thẩm Ngạo không khỏi đánh giá Vương Phóng vài lần, chỉ thấy Vương Phóng không nhanh không chậm, ở trong điện nguy nga hoành tráng, không câu nệ, cũng không bao giờ lộ ra chút nào thái độ cuồng vọng, sắc mặt lạnh nhạt, thậm chí là khéo miệng hình như còn có một chút vui vẻ.

Hoàng thượng tự xưng mình là Vương Cát, hần tự xưng là Vương Phóng, à, xem thần thái người này thông dong bình tĩnh, nhất định đúng là Đại hoàng tử.

Thẩm Ngạo không thể tưởng được mình cũng có thời điểm nhìn lầm, lúc này mắt thấy Đại hoàng tử bình thường này, nhất thời liền hiểu rõ, khó trách Triệu Cát ưa thích Tam hoàng tử Triệu Giai, Triệu Giai anh tuấn tiêu sái, tài văn chương xuất chúng, mà vị Đại hoàng tử Triệu Hằng lại tầm thường, đều là con của mình, Triệu Cát thiên vị Triệu Giai là sự tình theo lý thường, chẳng có gì đáng để bàn cãi.

Trong lòng Thẩm Ngạo lặng yên nghĩ về một ít tư liệu của Triệu Cát, Đại hoàng tử này, lúc Triệu Cát tại vị một mực không hiện thanh danh, thậm chí tại lúc Triệu Cát truyền ngôi vị cho hần, hần mấy lần cự tuyệt, thậm chí khổ sở đến mức phát bệnh, một số gần như rơi vào tình trạng hôn mê.

Tuy nói lúc đó đại quân quân Kim đã sắp tiếp cận, nhưng vị Đại hoàng tử này thật sự một chút cũng không động tâm đối với đế vị?

Nếu như là đơn thuần, chỉ nhìn một ít sách cổ, Thẩm Ngạo có lẽ sẽ tin tưởng suy luận này, nhưng hiện tại xem ra, Triệu Hằng sở dĩ làm ra loại biểu hiện này, chỉ sợ là có mưu đồ khác.

Không tranh giành là tranh giành, đạo lý này rất nhiều người minh bạch, rồi lại không rõ, mà Triệu Hằng rõ ràng không hề là dạng nhu nhược giống như sách sử đã ghi lại kia, hần càng giống một con dã thú ẩn núp đã lâu, không đến thời khắc cuối cùng, quyết không làm ra bộ dạng mãnh liệt, Triệu Cát vẫn còn, hần chính là tranh cãi nhiều hơn nữa, lại có thể như thế nào? Cùng với như thế, không bằng biểu hiện ra không hề có dã tâm đối với đế vị, được phụ hoàng ưa thích, tùy thời hành động cho tốt.

Cũng tỷ như khảo thi ngọc lần này, Triệu Cát thích hoa đá đồ cổ, đây là sự tình ai cũng biết, nếu không thì sinh nhật cương, hoa thạch cương(mấy loại đá Triệu Cát sưu tầm) kia lại là từ đâu đến?

Triệu Giai nhất cử khảo thi trúng Trạng Nguyên, hần tự hỏi tài văn chương mình so ra thì kém Triệu Giai, vì vậy cần đi khác lối Triệu Giai, lựa chọn khảo thi ngọc, hi vọng thông qua khảo thi ngọc, biểu hiện ra tài năng của mình tại trước mặt Triệu Cát.

“Có ý tứ, hoàng tử muốn tìm niềm vui, bốn công tử lại muốn làm chứng ngại vật chắn đường hần, được rồi, vậy thì thử xem xem, nhìn xem bốn vị Đại hoàng tử giám định đồ cổ phải chăng lợi hại như trong truyền thuyết.” Thẩm Ngạo nhất thời tràn đầy tin tưởng, kích động, bốn vị lớn nhất của hần là trên mặt giám bảo, chứng kiến vô số đồ cổ bảo vật, tin tưởng không thấp hơn một nửa điểm so với Triệu Hằng, hôm nay gặp được cường địch, trong lòng không kìm được mà sinh ra tâm tranh cường hạo thắng.

Lúc này, Triệu Hằng lơ đãng mà liếc về hướng Thẩm Ngạo, thấy Thẩm Ngạo không buồn không giận, bình tĩnh thông dong mà hé miệng cười một tiếng, nụ cười này cũng không phải thiện ý nịnh nọt, chỉ có Thẩm Ngạo minh bạch, ý tứ hàm xúc khiêu khích của Triệu Hằng rất đậm.

“Người tới, đem vật Trẫm cất chứa lên.” Triệu Cát có vẻ hào hứng bừng bừng, mở miệng, hai nội thị sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, từ bên cạnh điện mang ra một thứ đồ cổ.

(Truyện share by Diễn Đàn MangaClub.Biz)

Cái đồ vật này giống như chén lớn, miệng tròn, hai quai, thân điêu khắc có vân đồng, để sát mắt vào xem, trên vân là một ác hổ, đuổi theo bảy hươu nai, ác hổ cực kỳ hung ác, giống như từ trên trời giáng xuống, đám nai ào ào chạy tứ tán.

Sáu bảy công sinh ào ào chuyển ánh mắt vào đồ vật này, nín hơi không nói.

Triệu Cát mỉm cười, trên mặt hơi có thần sắc tốt, đám công sinh này muốn nổi danh, chỉ sợ cũng không dễ dàng, cần biết giám định đồ cổ đến một loại cảnh giới nào đó, trình độ sẽ tương đương, rất khó phân ra cao thấp, biện pháp duy nhất là ra đề, ra nan đề, đề mục càng khó, mới có thể đào thải từng người một.

Mà cái đồ vật này, Triệu Cát cất kỹ đã lâu, hôm nay hiện ra, tất nhiên là có lòng tin có thể làm khó công sinh giám định đồ cổ, hần khế mỉm cười vuốt râu, con mắt khi thì rơi vào trên người Triệu Hằng, đôi mắt thâm thúy như xẹt qua một tia nghi ngờ, cuối cùng lại rơi vào trên người Thẩm Ngạo, trong lòng ẩn ẩn có chút chờ đợi, rốt cuộc là Thẩm Ngạo sẽ thắng, hay là Triệu Hằng có thể đoạt giải nhất?

Đối với Thẩm Ngạo, hắn vô cùng hiểu, đó là một loại người tuyệt đối không chịu thiệt, cho dù biết rõ đối phương là chính mình, tại lúc cạnh tranh hắn cũng sẽ không hạ thủ lưu tình, cho nên cho dù Thẩm Ngạo biết thân phận Triệu Hằng, nhất định cũng sẽ xuất ra toàn bộ thực lực.

Long tranh hổ đấu, Triệu Cát vui mừng nhìn những người bên dưới.

ó >W- M;QÌB M"v i` im´B M?Q p"v- i`QM; ç°B ç€ +—m H¢B F?¬M; +| / M? iB M; ;b-
 +—K F€ i?Q ?¼ H"K i®i i?b M?Q i? M"Q\ æ•v H" ç€ +—m- ç€ +—m M?Q Hmv M #BM
 i`QÌM; - #´M; B€Q ç—m +?QM? H" æ¢B iQÈM; i`QM; [m•M- Km®M K°i M;QÌB i?Q bB
 h`QM; ç¬B K„i L;¬ ;B€Q ç—m ?B M H M K°i iB F?¬M; pmB- `ÆB p"Q i`QM; K„i h?~K
 #¢+?- bU tm'i ?B M +O KbM?- ç®B pÈB L;¬ ;B€Q ç—m K" M|B- HB M H" K°i HQ¢
 ;B€Q ç—m M?'i ç`M? +ªK i?'v pk M?K+— çQÌM; çQÌM; ;B€Q ç—m ç€ +—m- ç°i M?B M
 F?¬M; TªB H" M|B h'M pQÆM; +| ?Q" B M; ?B ç®B pÈB M,M; HU+ +O ?„M- Km®M
 L; ?o ç M +€B M"v- h?~K L; ¢Q +| +?9i M; QÈM; M; MM; - ç•v H" +QÈT #€i +ÆK +O
 ?"m- HB M ?"M? H p ?QÈM; L;¬ ;B€Q ç—m- +QÌB M|B, óL;¬ ;B€Q ç—m / M? iB M
 ç½ bÈK M; ?2 M|B- ?¬K M v pW i?'v- [mª M?B M H" `i; BÄB- ç iY H" ?"m #®B- b
 ç—m +?d ;B€Q M?B m ?ÆMXô
 L;¬ ;B€Q ç—m ?W H¢M? K°i iB M; - M|B, ó*?d ;B€Q F?¬M; /€K M?"M- HÌB M|B M'
 TªB M|B M[`²B- H½Q T?m F?¬M; çªK çQÆM; M'BXô h`QM; HÁM; ?„M ç½ M?"M
 ç—m +Æ i`K+ HÈB- +?Q H" ?„M F?¬M; #B i /MM; +€B #B M T?€T; b H"K h'M pQÆM
 KÈB ,M M|B F?ûT MûT- i`QM; HÁM; +`M; i? K t2K i?QÌM; ç®B pÈB h?~K L; ¢Q- # M
 iB pmB p [m, /- Mªv ` w ? v- M|B, óh'M pQÆM; +QB i`¼M; h`-K +—M; iY M?Q i
 i'i +| i`B M,M; M; 9i i`lB `²B- L;¬ K¶ H¢B Km®M i?dM? ;B€Q- F?¬M; #^M; tBM KÌB
 i¢B i`QÈ+ Kti +?9M; i - ç +?Q i KÎ K M; i-K K„i- M?Q i? M"Q\ô
 h?~K L; ¢Q M?'i i?ÌB +| +?9i t'm ?´- ç€ +—m- + F?¬M; #B i ç•m- HB M M; ?B K Kti
 +—mXô
 J°i +•m FB M|B ` - L;¬ ;B€Q ç—m p®M H" FBM? M; ¢+— ç€K M; QÌB ç€ +—m b m HQM
 H"TiS+ #°+ T?€i ` iB M; +QÌB iQX
 E?¬M; #B i ç€ +—m +kM; /€K ç M H"K; B€Q ç—m\ > ? - i?"i bU H" +? +QÌB- ;B€Q
 EBM? F?¬M; TªB +QÌM; iQÈM; i`QM; M; QÌB ç€ +—m- +QB M?Q H" ç°B ç€ +—m H
 ç—m FB M?'i ç`M? +kM; +| i? ç€ +—m i®i- i?Q bBM? M"v H¢B `i #m²M +QÌB- F?¬
 M; QÌB ç€ +—m- F?¬M; F?ÄB [m€ F?¬M; #B i i`lB + Q ç'i `°M; X
 h?~K L; ¢Q i?'v K¼B M; QÌB +QÌB M?¢Q- ;BÌ T?9i M"v H¢B +ªK i?'v F?¬M; +—M TªB
 F?€+? F?Q H" #ÌB pb ?„M i¬M FQM? ç®B pÈB L;¬ ;B€Q ç—m- F?€+? F?Q tQM; `²B-
 ç| +?QM? H" i?ÌB çB K H" T mvX
 h?~K L; ¢Q K M; i` M Kti p KdK +QÌB- +'i + Q ;B¼M; M|B, óæ iY imv F?¬M; #B i ç
 ç€ +—m- L;¬ ;B€Q ç—m F?¬M; iBM b Q\ô
 >„M T?€i ` KdK +QÌB M?Q +| M?Q F?¬M; - M|B p ?QÈM; L;¬ ;B€Q ç—m- i`QM; HÁM
 Km®M çB m F?B M M?[M; #BM? HQM? M"v- +?d +| F? B ç Q iW i` M ç—m ?¼ L;¬ M
 L;¬ ;B€Q ç—m i?'v ?„M ;B®M; M?Q F?B m F?Q+? M?bM KbM?- +QÌB H¢M? M|B, ¢
 b€M? pÈB L;¬ K¶ K°i H—M\ô
 h?~K L; ¢Q +QÌB M|B, óaQ- çQÆM; M?B M TªB bQ- /MM; KQÌB M; "v H"K ?¢M ç`M
 K°i ç°B ç€ +—m- KQÌB M; "v b m- i` M i`"M ç€ +—m i¢B ç•v- T?•M K°i H—M b®M; K€B
 L;¬ ;B€Q ç—m ?W H¢M? i`QM; HÁM; - h?~K L; ¢Q ç½ çQ ` F?B m +?B M- ?„M M"Q
 HB M +QÌB H¢M? M|B, óª€B M"v i?"i i®i- oQÆM; ;B M; ?o M?Q i? M"Q\ô
 h`B m h¬M; i?'v ? B M; QÌB ?MM; ?´- M; v iW ç—m +ÁM +ªK i?'v +| +?9i t'm ?´- M
 Km®M i, i?Q- H"TiS+ +U+ F€ pmB KWM; - M|B, óh®i- #´M pQÆM; H"K ;B€K F?ªQ-
 i?„M; - #´M pQÆM; i?QÌM; i`,K [m MX *?d H" ç½ ç'm- p"v i?b +—M M?ÈF„- i'i +ªK¼
 ç°B- K¼B M; QÌB F?¬M; +—M i?B i TªB ?mvM? ç iQÆM; i`M- F?¬M; i? #ÌB pb K°i
 h`QM; HÁM; h?~K L; ¢Q `i H" F?BM? #d- h'M pQÆM; M"v- i` M i`"M ç€ +—m M; QÈ+
 #B i F?¬M; i? ç i´M i?QÆM; ;Á F?QX

V

kjdX *?QÆM; kjR, a„T *?QM _²B

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; kjR, a„T +?QM `²B

L?¡K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h?mw L?½ L?½ s½ bÎ ?[m KQÌB ? B M;QÌB ç€ +—m- h?~K L;¢Q p` L;¬ ;B€Q ç—m T? M;QÌB ç€ +—m #` b B F?B M ç M i`QM; ¸°B h?~K L;¢Q FB - M;mv M K°i ç€K F?¬M h`M pQÆM; ç½ ç²M; w i`¼M; i?QÎM;- ¸°B M`Q i?„M; i?B çm KQÌB M;`v b m- K¶B M # M i?QÎM; T?QM; T?9 M?Q i? - H¢B T?ªB i`Æ K„i M?bM +?9M; `ÆB p`Q M;QÌB +?C

L;¬ ;B€Q ç—m / M? +?`M "B M EBM?- i?O çQ¢M ?m`M Hmv M + Q KBM?- ¸°B /Q ?„ i`€B H¢B- p` h`-K +¬M; iY M`v- H¢B +¡ ?Q F?¬M; [mª- M?bM i v +?•M ?„M i`„M; M +kM; F?¬M; +?¢K [m - H¢B ç +?Q M;QÌB M?Q p`v H`K ?m`M Hmv M pB M- ç•m +Á

L;¬ ;B€Q ç—m ?W H¢M? K°i iB M; p T?Q h?~K L;¢Q- F?¬M; F?ÄB bmv M;?o, óG pQÆM; FB M i?S+ FB M i?S+ HÊB ?¢B +O L;¬ K¶- F?¬M; i? F?¬M; M M ç€M? +? i?ªK ?¢BXô >„M F?¬M; +?`K i` i?ÌB ;B M M[- F?Q€i i v €Q p ?QÈM; M;QÌB ç€ +— i çB ?m`M Hmv MXô

h`M pQÆM; M;QÊM; M;MM; K` +QÌB M¡B pÈB h?~K L;¢Q, óhQM? ibM? L;¬ ;B€Q M;QÆB F?¬M; M M iS+ ;B`Mlô

óE?¬M; iS+ ;B`M- F?¬M; iS+ ;B`MXô h?~K L;¢Q `i +?•M i?`M? M¡B, óoQÆM; ;B çS i` # im`B- +?Q /M +¡ iS+ ;B`M- ç iY +kM; b) i`9i ? i î i` M i`"M ç€ +—m KQÌB

ó*€B M`v `i i®i- M;QÆB iW iW K` ?m`M Hmv M M;QÌB ç€ +—m- #`M pQÆM; çB p`M ?„+ ?„+- H v ¸°M; # #QÈ+ HB M #QÈ+ i?ŠM; çBX

>QÈM; oQÆM; T?B p`M M\ L;QÆB H` oQÆM; ;B ç`v5 h?~K L;¢Q +?d #B iBK H†M M`v- [m v K†i M?bM b€m M;QÌB ç€ +—m- M¡B, ó"€Q i M +O KbM? H MXô

a€m M;QÌB ç€ +—m O `k- iWM; M;QÌB #€Q i M +O KbM? ` - ó*¬M; iY- iB m M?•M ; GQ h?B iXô óhB m M?•M ;¼B h`QÆM; aB mXô óh ;¼B oQÆM; .kM;Xô óE ? M M FB MXô

S?¢K *?Q EB M- GQ h?B i\ h?~K L;¢Q `i H` i?QÎM; i?S+ M¡B, óh M ç m `i p M; / +—m æ¢B h®M; +?9M; i HB M `ÆB p`Q i` M M;QÌB +€+ M;QÆBXô

S?¢K *?Q EB M H°` H` ç—m HoM? i`QM; b® b€m M;QÌB- HQÌB #B M; M¡B, ó\*¬M; h`QÈ+ K„i- M;`v /B M ` i`"M ç`m +?d +ÁM H¢B +¡ KQÌB M;`v- F?¬M; #B i +¬M; iY b

h?~K L;¢Q /QÆM; /QÆM; iU ç„+- +QÌB ?b ?b M¡B, ó*?Q p` çB i?2Q i 5ô

a€m M;QÌB F?¬M; ?B m ` b Q- i?2Q çm¬B h?~K L;¢Q çB ç M ?QÈM; +?€M? çB M o ç¢B K¬M oQÆM; T?O- #¼M ?„M F?¬M; F?ÄB M;¢+ M?B M i`QÈ+ +Y ¸°M; +O h?` \_ F?ÄB oQÆM; T?O H`K +€B ;b\ >ŠM H` h`-K +¬M; iY M`v Km®M /ŠM #¼M ?„M ib F„ i?m"i ç€ +—m\

S?¢K *?Q EB M +?¢v i?2Q F`T- M¡B pÈB h?~K L;¢Q, óh`-K +¬M; iY- +?9M; i ç•v h h?~K L;¢Q +QÌB ?b ?b M¡B, óJ¼B M;QÌB pW KÈB [m2M- #`M ;B€Q ç—m M?bM i?` i•K ibM? `i pmB p - i`i M?B M H` Km®M KÌB +?Q p` ç¢B + m®M; K`v M;KK `QÊM +ªK ibM? ô

óI®M;`QÊm\ô \*QM K„i S?¢K \*?Q EB M Km®M`ÆB tm®M;- i`QM; HÁM; +QÌB F?´, FB m ;b ¢•v\ L;Q¢B i`W H` +QM K¼i b€+?- i?b` +ÁM H` K°i +QM K K2M- B- i ¢t`9i i?,K +?¼M ¢°B ;†T M;QÌB F?¬M; [m2M- H¢B #` T?•M +¬M; ¢ M ¢°B +O K°i +Q`QÊm\ô

h`QM; HÁM; i?´M i?S+ K°i ?²B- S?¢K \*?Q EB M p` Gw L;?` M?bM M? m- ¢ m H`+ i`QM; h?mw L?½ L?½ s½ +| F„ i?m”i ¢€ +¬m F?¬M; i - K°i M;QÌB K ?B m ¢€ +¬m- p`Q ;¬M- +| ?B p¼M; +¬K ¢QÊ+ iB M i?QÎM; M?´i- B M;Ì ¢KM; p`Q p` T?| ;B€Q ¢- #¢+ FB # v K´iX

h?~K L;¢Q ibK [m€M`QÊm- K M; i?2Q b€m M;QÌB ¢€ +¬m ¢B p`Q- # Q ? i bQÆM; ¢”T #`M M|B, ó\*?O [m€M- K M;`QÊm M;QM p` ¢²,M i®i M?´i H MXô

_QÊm p` i?S+ ,M ¢ M ¢O- h?~K L;¢Q `|i ¢-v`QÊm +?Q K¼B M;QÌB- +QÌB ? ?ª M| +?Q p` ¢¢B + ¢²M; i•K ?B T HU+- ¢ iY`•i pmB KWM;- K°i +?ûM`QÊm M`v- H` ¢ i T?ªB F?€+? F?QXô

a€m M;QÌB ¢€ +¬m M?´i i?ÌB +| +?9i ?®i ?QªM;- M;QÌB i ¢ M; ?m’M Hmv M- p` ;B ¢ M m®M;`QÊm- h`-K +¬M; iY +kM; `´i ?Á F?Q- ?”Q bªM;- M?QM; ?Á F?Q p` ?”Q +ÆK ,M- i`”M ¢’m KQÌB M;”v b m- M M H`K +€B ;b #•v ;BÌ\

J¼B M;QÌB HQ H„M; M?bM +?ûM`QÊm i`QÊ+ K„i- H¢B +?”K +?¢T #´i ¢°M;- ¢°i M? ¢”T #`M- ?mM; /[ M|B, óh®iô l®M; Xm® M;5ô >„M #Ä ? i i´i +ª- F?¬M; [mªM ¢QÊ+ i i`QÊ+`²B M|B b mX

æ€K M;QÌB ¢€ +¬m H9+ M`v KÈB ”Q ”Q M•M; +?ûMX

o`B +?ûM`QÊm ?¢ tm®M; /¢ /`v- +•m +?mv M +O h?~K L;¢Q HB M M?B m ?ÆM- + HB m ;BªM; /¢v +Æ #ªM p ¢€ +¬m- #¼M M;QÌB FB M;?2 tQM; K` i`ÊM K„i ?€ ?®+

h?~K L;¢Q K M; i?2Q w +QÌB ¢-v K†i ?ÄB, óæ iY KÈB ¢ M- H-M ¢-m i`ªB [m K°i i ibM? +kM; F?¬M; [m€ K ?B m- +ÁM T?ªB M?Ì +€+ p` +?d ;B€QXô

:B€Q ¢-m tBM i?dM? ;B€Q- S?¢K *?Q EB M Mm®i p`Q K°i Hv`QÊm M;QM- i`QM; K ?¢ H¢B pšM +| ;B€Q ¢-m ?ÄB M;QÌB ¢€ +¬m ¢¢Q Hw ¢€ +¬mX

h?~K L;¢Q iB T iK+ K`v /¢M K†i /`v M|B, óS?¢K ¢¢B + [mª M?B M ¢O ?”Q bªM;- H T?K+- ¢ iY Km®M ?ÄB- +?QM? H` F?¬M; #B i i?B ¢’m ¢€ +¬m M`v +| +€B [mv +O ;

h?B ¢’m ¢€ +¬m +| +€B [mv +O ;b\ J°i +•m M`v ?ÄB H M- [mª M?B M H` b| M; +m°M ¢½ #„i ¢-m pKM; i`°K H m F?|2 K„i- S?¢K \*?Q EB M i`WM; i`ÁM; K„i M?bM h?~K L; +ª [mv +O i?B ¢’m ¢€ +¬m +kM; F?¬M; #B i\ô

h?~K L;¢Q i?´v ¢€K M;QÌB ¢€ +¬m M?bM Mûi K†i +O ?„M ¢ m +| p` `´i [m€B /`- i` M;MM;- ¢QÌM; ¢QÌM; ;B€Q ¢-m- M; v +ª [mv +O i?B ¢’m ¢€ +¬m +kM; ¢ m F?¬M; ?B F?¬M; i®i H„K5

_QÊm ¢ M; M€Q M?B i- ¢€K M;QÌB ¢€ +¬m +m®B +MM; +kM; #B M K°i +?9i +•m M oQÆM; .kM;- K´v M;QÌB +”M; m®M; +”M; H` #B i?QÆM; i?ªK i?B i- +?2 K†i K` F?|+ +ÁM ¢Ð ?Q2M K°i Qi- M?QM; +kM; H` HB M iK+ + i?€MX

óL`v- - - MQÊ+ K„i ¢”M ¬M; F?¬M; /`ÆB- +€+ M;QÆB F?|+ +€B ;b p”vXô

S?¢K *?Q EB M i? M? idM? K°i Qi- +QÌB F?´ M|B, óh`-K +¬M; iY +| +?¶ F?¬M; #B H`K M;QÌB ¢€ +¬m- ¢ÆM ;BªM +?d H` Mm¬B b®M; ;B ¢bM? K` i?¬B- H-M M`v oQ K„i i?´v # M i?QÎM; T?QM; T?9 M?Q i? F?¬M; +€M? K` # v- ?€ H¢B +| i? F?¬M; M;QÌB ?”Q bªM;- +?9M; i +kM; imv i ¢®B F?¬M; +| w iS i`€+? i°B h`-K +¬M; iY- + i`QM; HÁM; ¢ m F?´ K` i?¬BXô

óP - +€+ M;QÆB T?ªB idM? H¢B ¢B- T?ªB +| iBM? i?¬M i? /K+ i? i? Q +?S- b Q p¢M H-M F?¬M; i? ?¼+ hmM; *O - #¢M i?•M pšM +?Ì +€+ M;QÆB H Q` F?ÄB æ h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q +U+ F€ Q€M i?¬K- tK K†i M|B, ó B M|B +?9M; i b) i?´i #¢B

o K†i S?¢K *?Q EB M ç m F?´ M|B, ó*€B M"v M|B `ä`²B +ÁM ;b- +¬M; iY M; v +a
F?¬M; ?B m- /¢v #ªQ +?9M; i Hmv M i" T ç€ +¬m M?Q i? M"Q\ L;¬ ;B€Q ç¬m +?Q
/ M? "B M EBM?- +¬M; iY ?€ +| i? H" ç®B i?O +O ?„MXô

ó*€B M"v `i F?¬M; ç9M;- #´M +¬M; iY iU +| #B M T?€T- Hm¬M ç +€+ M; QÆB F?¬
M"v- +?9M; i M?´i ç`M? +¬K +?„+`²BXô h?~K L;¢Q i`M ç¬v iBM iQÎM; M|BX

*?d iB + K'v M; Q|B ç€ +¬m M"v- F?¬M; +| K°i M; Q|B M"Q- F?¬M; +| K°i +€B M"Q iB
ç€K b v`QÊm- ç m +Q|B F?´ F?¬M; i?¬BX

h?~K L;¢Q T?€i ?Ä , óL m +?9M; i i?m - #´M +¬M; iY HB M #²B i?Q|B; K¶B M; Q
[m M- M?Q i? M"Q\ *?d H" bU iBM? ç¬m iB M T?ªB M|B i`QÊ+¬ K'v M; "v M v- #´M
HB M H"K +€B ç|¬ M m H" B HQ|B #B M; - #´M +¬M; iY F?¬M; tm'i iB M5ô

L,K KQÆB [m M5 "¼M M; Q|B S?¢K *?Q EB M- GQ h?B i b m F?B M; ?2 tQM; - iBM?
"Q "Q M|B, ó*¬M; iY M|B i?" i b Q\ô

h?~K L;¢Q m®M; +?ûM`QÊm- +?"K`½B M|B, óhmv i ç®B F?¬M; ;Bª5ô

oW`²B +| H) ? v H" #m²M T?B M HQ H„M; - #•v ;B|K¶B M; Q|B ç m M?Q`²M; M?Q ?
K°i ç€K p¶ #`M M|B, óh®i- +?Q /M h`¬K +¬M; iY #„i +?9M; i H M M9B ç Q- tm®M;
F?¬M; Q€M ?"M K°i +•mXô

G9+ M"v ç•v ç M T?B M h?~K L;¢Q +Q|B F?´ K'v M; Q|B ç€ +¬m M"v- i?" i H" +| p"
*O X

hª MÊ- K M; i?2Q K'v FB m iQÊM; ç¬v KMB`QÊm` F?ÄB [m€M`QÊm- ç½ ç M i®
#¼M ?„M p i`QÊ+ ç Mm¬B /QÐM; çO iBM? i?¬M- M; "v K B +?QM? i?S+ ?m'M Hmv
i'i M?B M H" F?¬M; H|B M"Q ç M|B- HB M çB i`Î p X

h?~K L;¢Q i`Î H¢B T?O Zm®+ +¬M; - HB M i?'v i`QÊ+ +Y T?O ;B,M; ç M F i?Q -
ç M H²M; çÊB Î ç`M; FB - M?bM i?'v h?~K L;¢Q- /MM; GQm o,M +¬K ç¬m- +?2M +?9
M; Q|B M"v M|B, ó*?9+ KWM; #B m i?B m ;B Xô L; Q|B FB M|B, ó"B m i?B m ;B b
ç¢B M?•M`²BXô

h?~K L;¢Q +Q|B ? ?ª K" F?B K i®M p`B +•m- Km®M #Ä iB M` i?QÎM; - GQm o,M
ó"B m i?B m ;B - ç•v H" w ;b- Km®M +?Q T?¬M i?QÎM; - M?Q i? M"Q +kM; TªB v
+?9M; i imv i ç®B F?¬M; i? iB T M?"MXô

J°i M; Q|B M? ç¬m M|B, ôoW`²B \*¬M; ;B ç½ ;¼B M; Q|B i`mv M H|B- M|B H" #B
+MM; K¢M? K)- i`¢M; M; mv M +?„+ +?„M H" ç½ +|¬ +?d F?¬M; #B i i`¢M; M; mv M

h?~K L;¢Q F?¬M; F?ÄB bmv M; ?o- i?|B ;B M v i #ªM; +?„+ b) F?€ H•m- HQ¢B M"v
+?mv M M?Ä- i`B m çbM? +¬M M?'i +?QM? H" M; "v ?Q`M; ç¢Q- i?€M; M"v M; "v i®i
/`T M?[M; i?|B ;B M M"v- pW p†M +?ÆB çM ç€ +¬m +kM; F?¬M; b B- +QB M?Q H
i`QÆM; X

h?~K L;¢Q ?ÄB GQm o,M, óGQm +?O bU- T?m M?•M pšM +ÁM Î S?" i çQ|B; b Q\ô

GQm o,M p°B p`M; M; ?B K K†i M|B, óS?m M?•M- i?B m ;B iB m i?Q ç m Î ç|¬ ç M

h?~K L;¢Q M|B p ?QÊM; +?9M; M?•M, ó*?Q p`- çÊB +| #ªM; - H¢B K|B +?Q p`m®M
ç½ +?m`M #`tQM; - +kM; F?¬M; i? ç K¼B M; Q|B i?'i p¼M; - +€K ÆM K¼B M; Q|B M
K°i #QÊ+Xô

o°B p½ p`Q M°B T?O- i?ŠM; ç M S?" i çQ|B; - i`QM; S?" i çQ|B; [mª M?B M H" K°i
h?~K L;¢Q- FQ+? ç°M; ;`Q iQ, ó"B m + - M; QÆB ç½ i`Î H¢B- ? ? - +?9+ KWM; - +
h?~K L;¢Q K°i +€B ¬K- #€K p`Q # M i B h?~K L;¢Q M|B, ó"B m + tm'i b„+ M?Q i?
i?ªK`²B- H¢B #`K ;B€Q ?m'M K°i i`"M- ? B M; "v M"v i +¬M çB`M; Q`B i`®M K°i
i i`Î p - H¢B F?¬M; #B i b) t2K i F?¬M; pW K„i Î +?¶ M"Q- F?¬M; +?¢v H" F?¬M;

h?~K L;¢Q +QìB ? ? K°i iB M;- i?'T ;B¼M; M|B, ó" +?YB +kM; i?~M? i?|B [m2M
M;QÆB5ô

*?m >^M; M M K°i [mv M p"Q i` M M;QìB h?~K L;¢Q- K°i [mv M M"v i? iÈB `i K¢M?
M? - i?'T ;B¼M; +?YB #ÈB M|B, óL;QÆB +? +QìB i "5ô

h?~K L;¢Q +QìB ? ?^K" M;²B tm®M;- *?m L?QÊ+ +| p +kM; i?"i + Q ?SM;- b,,+ r
T?Èi- K M; i?2Q p M;¢B M;MM; KdK +QìB M|B, ó"B m + - pW `²B K i pšM +ÁM
i? H"K [m MXô

h?~K L;¢Q +?d +?d #Q+? T?K+ i` M M;QìB KbM?- M|B, ó*€B M"v F?¬M; T?^B H" [r
S?m M?•M ?û KB M; +QìB M|B, ó*ÁM bÈK H„K- F?¬M; +| G¢B #° ç²M; w- F?¬M; T?
i?'vXô

*?m L?QÊ+ M|B, óJ - +€B M"v ç½ H" p€M ç½ H" bU ibM? p€M ç|M; i?mv M `²B- +?
M|B `²B b Q\ \*?Q /M i?B çbM? t^v ` b B H-K- K°i +?S+ ?¼+ bo ?"M H•K i?B ?¼ pB

S?m M?•M ;"i ç-m ;"i ç-m- i`"M ç-v pmB KWM;- +QìB M|B, ó\*€B M"v `i i®i- +€B
bS+ +?mv M +?9 +?ì M;"v v i #^M;- GQm o,M # M FB i +kM; T?^B i?¬M; #€Q K°i +
K|M ç² ç M- +?m~M #` iB + `QÊmX S?O Zm®+ +¬M; ?²B H•m F?¬M; +| bU ibM? ;b
h?~K L;¢Q- T?^B iW iW K" M€Q M?B iXô

h?~K L;¢Q +QìB +QìB M|B, óæ½ ç /b T?Q i•KXô

S?m M?•M H¢B M|B, ó"m´B b€M; ?¬K M v- h?¢+? T?m M?•M ç½ iÈB K°i +?mv M-
h'M pQÆM; T?B T?^B F?¬M;\ h'M pQÆM; T?B i?"i + Q ?SM;- +?d H" ô a,,+ K†i T?n
M|B, óh M;?2 M;QìB i M|B iQM? ibM? h'M pQÆM; FB `i +´ [m€B- h?~K L;¢Q- M;

h?~K L;¢Q /î F?|+ /î +QìB- i`QM; HÁM; F?¬M; iB M; ç°M; M|B pÈB T?m M?•M, ó
Km®M +?mB p"Q +€B #šv +O h'M pQÆM; `²B- +ÁM +| +€B ;b +¬M T?^B ç T?ÁM; M

L|B K°i ?²B- T?m M?•M M;YB i?'v çQÊ+ i`QM; KB M; h?~K L;¢Q T?Ki` KMB `QÊm
T?^B H" m®M; `QÊm +MM; M;QìB `²B- h?~K L;¢Q ç M; Km®M i`^HìB- T?m M?•M p
ç¼+ b€+? Qi m®M; `QÊm- M?QM; H¢B M;?o h?~K L;¢Q pW KÈB i?B çbM?- ibK p"
bU ibM? i?2Q Hw i?QìM;- pb p"v H¢B p°B ?ÁB, ól®M; +?9i `QÊm +kM; i®i- M;QÆB
iW iW M;?d K°i +?9i çBXô

h?~K L;¢Q ç€T SM;- i¢K #B i T?m M?•M- HB M +?SM; FB M *?m >^M; M?€v K„i p
iS F?€+- +€B #B m H° M"v h?~K L;¢Q [m2M i?m°+ M?'i- +?d H"- p` *?m ç¢B i?B n
çB i`€M? M¢M- p T?¬M \*?m L?QÊ+- pšM H" K°i #° /¢M; +?,K +?9 m®M; i`"- H"K M
h?~K L;¢QX

h„K`Y K°i T?2M- iQ"Mi?•M ç m +^K i?'v i?Q i?€B ?ÆM `i M?B m- ;¼B M;QìB +-K
;B†i- i? v K°i FB M €Q tm•M- i|+ +ÁM ?ÆB QÈi bkM;- +?d H" ?¬K M v i?"i bU [m€
F?¬- HB M pM pM i?B T çBX

a€M; bÈK M;"v i?S ? B- h?~K L;¢Q HB M iÈB h'M pQÆM; T?O- H9+ p"Q +Y - i`QÈ
H" h`B m hQK >"M? +QM ;€B h'M pQÆM;- h`B m hQK >"M? F?¬M; F`T i?'v `ä M;Q
óa€M; bÈK B +?¢v HQ¢M F?„T MÆB p"v\ô :BÆ +QM K„i H M- i?'v H" h?~K L;¢Q-
M|B, óh?~K L;¢Q- i ç M; Km®M çB i?B ?¼ pB M- M;QÆB +| çB F?¬M;\ô

h?~K L;¢Q i`^HìB M" M; , óa€M; bÈK F?„T MÆB +?¢v HQ¢M ?Q"MiQ"MH" M;QÆB
i?S ? B +O h`B m hQK >"M?, ó>¬K M v i +| pB + Km®M iÈB ;†T h'M pQÆM;- [m'
iB T M;QÆBXô

h`B m hQK >"M? H° ` p i?'i p¼M;- #dm K¬B M|B, óh +ÁM iQîM; `^M; M;QÆB H" i
çBXô hB T i?2Q HB M M´B H M iQM? ibM? i` +QM- F?¬M; ? ç w iÈB h?~K L;¢Q
i`QÊ+ +Y X

h?~K L;¢Q +kM; F?¬M; ç w ç M h`B m hQK >"M?- ç M; Km®M çB p"Q- h`B m hQK
K"MH M- F m iQ K°i iB M; , óL`v- M;QÆB i?"i bU H" F?¬M; +| HQÆM; i•K5ô .Si Hì

M;?2 çQÊ+ h`B m hQK >`M? î i`QM; t2 i?9+ ;BK+ t T?m, óæB K m- çB K m ô
s2 M;U +?"K`½B F?ÎB ç°M;- h`B m hQK >`M? iU M?Q bÊ h?~K L;çQ çm´B i?2Q i`
h?~K L;çQ H,,+ ç-m- iB m [m" M +?9 [m€ M;•v i?Æ H½M; KçM`²B- t2K im´B i€+ M
M?'i+kM; [m KQÌB H,K im´B`²B- +?ŠM; H) H` çS i` M?" ;B"mi?"M? i?K+ +?"K K
ç9M;- h?~K L;çQ +QÌB ?,,+ ?,,+ - ;½B ç-m- i`QM; HÁM; M;?o, óhB m [m" M +?9 +|H
`²BXô

V

kj3X *?QÆM; kjk, Gmv M h? GU+

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; kjk, Gmv M i? HU+

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h`QM; HÁM; h?~K L;çQ bBM?` p¬ b® KÆ K" M;- MY M;"v KÈB #,,i ç-m M;?B K K-
F?¬M; iS+ H` b,,+ - b,,+ iS+ H` F?¬M;- #Ä çB`mM; ç°M; i`QM; HÁM;- tQªB #QÈ+ çB
h'M pQÆM; i?¬M; #€Q- iB M i?ŠM; ç M b•M ç€ +-mX

s t +?SM; FB M b•M ç€ +-m- çÊB ç M ;¬M i? K +?9i Qi- T?€i ?B M KÈB b€M; bÈK
? B ç°B- ç M; ?m'M Hmv M- L;¬; B€Q ç-m i?'v h?~K L;çQ ç M- i`QM; ç¬B K,,i H° p
ç M +?"Q ?ÄB- iB T iK+ +MM; ç°B ç€ +-m ?m'M Hmv MX

"¼M M;QÌB S?çK *?Q EB M- GQ h?B i- oQÆM; .kM; +?QM? H` iQ" M #° t9K HçB
óh`-K +¬M; iY iÈB bÈKXô

h?~K L;çQ ?¬K M v F?€+ pÈB ?¬K [m - tK Kti + Q ;B¼M; M|B, ó"ªQ i h?~K ;B€Q ç

"¼M M;QÌB S?çK *?Q EB M ? B Kti M?bM M? m- h`-K +¬M; iY ?¬K M v p" ?¬K [m
F?€+ M? m M?Q p"v\ L;"v ?¬K [m +ÁM F?B K i®M K" iU tQM; ç iY- ;†T M;QÌB HB
iU tQM; ;B€Q ç-m- M;QÌB M"v i`Î Kti +kM; [m€ M? M? çBX

æWM; t2K h?~K L;çQ #bM? i?QÌM; ? v +QÌB iQ2 iQûi- M?QM; M;?B K i9+ H M- +k
M;QÌB S?çK *?Q EB M H" T iS+ F?¬M; /€K M;²B v M- p°B p" M; M|B, óh?~K ;B€Q ç-

h?~K L;çQ F?) ;"i ç-m- iB T iK+ tK Kti M|B, óhW M;"v ?¬K M v- +€+ M;QÆB /Q i
#'i Hm" M HÌB M|B ;b +O #'M ;B€Q ç-m- B +kM; F?¬M; +?Q H`K i`€B- ?B M içB-
?B m H M? +O i - +?çv K°i pÁM; p ?QÈM; GBM? —M iU i`QÈ+Xô

GBM? —M iU\ "¼M M;QÌB S?çK *?Q EB M HçB M?bM M? m- GBM? —M iU FB +€-
/†K- K°i H-M [m HçB +?QM? H` #®M KQÆB /†K ç|- +?çv K°i pÁM; ç M +?¶ ç|- +€B
T?€T ?m'M Hmv M ;b ç•v\

*¬M #B i M;QÌB ç€ +-m Hmv M ç€ +-m- T?¬M HÈM +?QM? H` Hmv M F,, M;? - B F
ç'm +?QM? H` +`M; +?B K Qm i? - K" p` h`-K +¬M; iY HçB çO ?Q M; çQÌM;- M"Q +
+?çv +U HB /`BX

h?~K L;çQ i?'v #¼M M;QÌB S?çK *?Q EB M i?ì Æ- HçM? M?çi M|B, ó B iÈB i`QÈ+
[m M- B p +?|i- ?,,+ ?,,+ ô >,,M +QÌB`° H M, óGB M T?çi K°i [m M iB M- F?'m i`W
iY i?QÌM;Xô

GÌB M"v pW M|B ` - #¼M M;QÌB S?¢K *?Q EB M F?¬M; iB T iK+ ? B HÌB- M? M? -
óL"v L? M? M?Q p"v H"K +€B ;b5ô h?~K L;¢Q `ÆB p"Q T?Q b m- F?¬M; i? F?¬M
M¬ #°+ i`QM; pQÆM; T?O- KQÊM M;U - M¬ #°+ FB H¢B #B i`ä h?~K L;¢Q H" ;B
F?€+? F?Q ¢®B pÈB ? „M- +¬M #B i h'M pQÆM; v m M?'i +?QM? H" ¢€ +¬m- +?Q M
T?O +| +?9i bB m M?B M- Qi M?'i ¢®B pÈB K'v M¬ #°+ M"v K" M|B- i?•M T?"M ;B€
+?Q M M /šM h?~K L;¢Q ¢B T?ÁM; M;U - H¢B ¢ +?Q h?~K L;¢Q +?¼M H'v K°i +QM
h?~K L;¢Q +DB M;U - M?"M M?½ K" ¢B ?QÈM; GBM? —M iU Î# M M;Q"Bi?"M?- i?Š
[m M;QÌB ¢€ +¬m i?Î F?¬M; ` ?ÆB- +QÌB ? ?ª K" M|B pÈB GQ h?B i`ÆB Î+m®B
J'v M;QÌB ¢€ +¬m M"v M; v iW F?B #„i ¢¬m +?¢v ¢½ +?¢v M?Q ;B| - KÎ ¢¬m +?¢v i`
M M +?¢v ¢ M K°i MY - ¢½ H" i?Î F?¬M; ` ?ÆB- M?'i H" GQ h?B i- ¢ M; i?'i i? i?
K°i +•v ¢¢B i?K p2M ¢QÌM; M;?d i¢K- i?'v h?~K L;¢Q +QDB M;U iÈB- M?È iÈB HÌ
h?~K L;¢Q- +„M `„M;- iQ+? i`[HU+ HQÊM; iB T iK+ ¢m'Bi?2QX
a€m M;QÌB ¢€ +¬m- M;QÆB i`mv i ¢m'B- K¶B M;QÌB ¢½ H" iQ"Mi?•M bS+ +MM; i
K¬M GBM? —M iU- ? B +?•M ¢½ `mM H M- bmwi M[M;½ tm®M; ¢'iX
h?~K L;¢Q ¢B i`QÈ+- ;¼B +?9iB m + M? ;B[bÆM K¬M KÎ +Y - M|B pÈB ¢€K M;QÌB
¢'i F?¬M; /"v M'B, ó B H M M?[M; +¬m i? M; M"v ¢¬m iB M- #'M +¬M; iY H¢B i?Q
L?[M; HÌB M"v M|B ` - p" B M;QÌB H¢B i?Î ?²M; ?°+ K" ¢SM; H M- /KM; +ª i v +?•M K
¢b - +| M;QÌB M; v +ª €Q M; „M +kM; ¢ m +YB ? iX
h?~K L;¢Q /šM ¢¬m H M M9B- pW ¢9M; H9+ ;†T ¢QÊ+ h?Q+? hB m >' - h?Q+? hB
M;¢+ M|B, óu X X XX- h`-K +¬M; iY ?¬K M v H"K b Q H¢B iÈB p"v\ô J M; i?2Q +€
¢B i?¬M; #€Q +?Q E?¬M; æ`M?- E?¬M; hoM?X
"¼M M;QÌB S?¢K *?Q EB M +m®B +MM; +kM; #Á H M i` M M9B- ¢½ H" K i KÄB i?
óæQÊ+ `²B- M;?d K°i +?9i i`QÈ+- ¢ÈB iQ M[+ÁM T?ªB H¢B +?¢v p i?"M?- i #ªQ
>„M +QÌB `i t'm- Qi M?'i H" i¢B i`QÈ+ K†i #¼M M;QÌB S?¢K *?Q EB MX
E?¬M; æ`M?- E?¬M; hoM?- ? B M;QÌB ¢!M h?~K L;¢Q p" ¢€K M;QÌB ¢€ +¬m #¼M p
¢ M +?B m ¢½B- F?Q b„+ E?¬M; æ`M? +| p `i FûK +ÄB- ;¼B h?~K L;¢Q [m K°i
M;?2 M|B M;QÆB Km®M M?"M hB m >'\ô
h?~K L;¢Q ;"i ¢¬m M|B, óhB m >' M"v `i i?¬M; KBM?- ¢ +?Q ?„M i`Î p i`²M; i`¼i
iB +- +?Q M M i ¢`M? /šM ?„M ¢ M "B M EBM? ibK +?mv M ¢ H"KXô
E?¬M; æ`M? i?Î /"B M|B, óhB m >' H" i +?,K b|+ HÈM H M- ?¬K M v /mv M T?"M i
F?¬M; Km®M- +?d H" B5ô L|B tQM;- ?„M +9B ¢¬m `ÆB H - #° /¢M; +| +?9i F?¬M
h?~K L;¢Q K†+ ?„M F?|+ `ÁM; K°i ?²B- KÈB M|B, óæ¢B bQ v M i•K- ¢ iY M?'i ¢`M
>'Xô
E?¬M; æ`M? ;"i ¢¬m M|B, ó\*! h`-K +¬M; iY +?B m +®- i'i M?B M H" F?¬M; i?"M?
#^M; #¢Q HU+- ?¬K M v M;QÆB HB M /šM ?„M tm®M; M9B ¢B- i #ªQ ?„M i?m i?"T
h?~K L;¢Q ;"i ¢¬m- M;²B i`Î H¢B +?¶- #¼M M;QÌB S?¢K *?Q EB M K i KÄB ¢¬m ¢
tm®M; Î T?ÁM; F?€+?- ¢ m i?Q+? w ¢„+ F?¬M; Km®M ¢SM; /"v- m®M; i` tQM; - F?
F?€ ?ÆM F?¬M; Qi- S?¢K *?Q EB M M|B, óh?~K +¬M; :B€Q ¢¬m- +?¢v +U HB /"B
i®i b Q\ô
h?~K L;¢Q +QÌB M|B, ó>B M i¢B i M|B M?B m ?ÆM M[+kM; F?¬M; ?[m /KM; - +€
+?Q H9+ ¢'m +MM; L;¬ ;B€Q ¢¬m- b) /MM; i?U+ i +?SM; KBM?Xô
h?~K L;¢Q bÎ /o HU +?¼M ?m'M Hmv M +?¢v +U HB /"B- iU M?B M +kM; +| ¢¢Q Hv
M"v F€ i?"i ¢ m H" L;¬ ;B€Q ¢¬m ?m'M Hmv M ` - i`bM? ¢° F„ i?m"i M M iQÆM; ¢Q
*?Q M M- i`QM; pÁM; KQÌB M; "v #„i #¼M ?¼ ` M Hmv M F„ i?m"i ¢€ +¬m- F?¬M; ;B
+MM; pÈB M?Q i? - F?¬M; #^M; /Si F?Q€i +ªB i?B M iW M?QÊ+ ¢B K +O #¼M ?„M

J†+ /M ç€ +—m ç½ T?€i i`B M M;`M- i¢B i?`B Fb >€M i`B m T?Q t - ç€ +—m ç½ tm`
?m`M Hmv M T?—M HÈM H` /MM; Hmv M i`T F,, i?m`i ç€ +—m H`K +?O- ç€K M; Q`B ç
i`i M?B M H` F?¬M; i - M?QM; i¢B T?QÆM; /B M i? +?`i- F?¬M; +?`m F?`i` M Hm
h?~K L;¢Q iWM; pKM; i`°K ?QÈM; M;Q`B M;?2 M;`M; [m K°i Qi bU ibM? i?B ç`m ç€
M?B m i`"M ç`m ç€ +—m- M; v iW ç—m ç€K M; Q`B ç€ +—m p¬ +MM; F?Q K¢M?— M; m
i?W #B m ?B M` F,, i?m`i /šM #`M; iBM? tªQ- M?QM; i?2Q i?`B ;B M i`¬B [m - F?
+?Q i? HU+ M; Q`B ç€ +—m #`t`B KÁM- ç€K M; Q`B ç€ +—m i?Q`M; i?Q`M; #,,i ç—m
K°i Qi T?QÆM; T?€T ç€ +—m iBM? tªQ #`B pb i? HU+ iB m ? Q K` F?¬M; i?B i`B M
S?QÆM; T?€T tY Hw +O h?~K L;¢Q `i çÆM ;BªM- K`i #Á KÈB HQ H`K +?m²M; - i?V
M`v- #M H¢B K°i iw i? +?`i +?Q ç€K M; Q`B ç€ +—m- H`K +?Q #¼M ?¼ +` ç—v çO i?
b m i`"M ç`m X

"¼M +—m i?O i?`v p K†i h?~K L;¢Q `i +?,, +?,,M- HB M F?¬M; ? H M iB M; `²B- i
F?¬M; iBM- M?QM; /M b Q h?~K L;¢Q +kM; ç½ ?S ? M [m - +?d +—M #¼M ?,,M +?`r
G¬B b B ç•m ç€M? ç`- +QB M?Q H` i`"M ç`m KQ`B M;`v b m #` i?m - #¼M ?,,M +kM
i?QÎM; - M?[M; M; Q`B ç€ +—m M`v T?—M HÈM ç m H` M; Q`B +` ;B i? - imv M`B i?m
HÈM- pb M, K KQÆB [m M iB M M`v- #¼M ?,,M +,,M ` ,M; +kM; F?¬M; i? F?¬M; M;?2
E?¬M; hoM? #QM; iÈB i? K p`B K`M çB K i•K- i? HU+ ç€K M; Q`B S?¢K *?Q EB M
M?B m- #KM; ç`B K2Q- #`i +?`T K¼B i?S- ,M b¢+? b) i`i +ª çB K i•KX

h?~K L;¢Q M?bM #S+ ?¼ i` M p€+? iQ`M; - M?QM; H¢B ç½ tm`i i?—M- i` M? i`QÈ+
[m, /`- i€+ ;Bª imv H` /MM; KU+ MQÈ+ p) i` M?— M?QM; pšM p) K`m ç`K- +—M #B i
+`K /MM; K`m ç`K- H`+? ç¢B / M? ;B +—M +?QM? H` i?—M- K` F?¬M; T?ªB ?bM?—
F?B M +?Q i€+ T?~K +`M; i? K bBM? ç°M; - M?QM; ç²M; i?`B H¢B K`i çB +€B HQ¢B
i`QM; ç€K ?Q¢ bO X

E?¬M; æ`M? #B i F?B M`Q i?b çB iÈB- +Q`B M`B, óh`—K +¬M; iY i?`v #S+ p) M?Q
h?~K L;¢Q F?) KdK +Q`B M`B, ó*` K°i T?QM; +€+? `B M; - `²B H¢B F?¬M; ç€M; M?
.MM; i?U+ HU+ h?~K L;¢Q- M`B ` H`B M`v iU M?B M +` FB M ;BªB +O `B M; KbM
E?¬M; æ`M? +` +?9i ;"i ç—m, óE?¬M; b B- p) ` #S+ ?¼ M`v +?QM? H` K°i p` [mw
ç` ?,,M çB /¢Q #ªM iU- pW ? v M?bM i?`v .B G¢+ ç² +O h`—K +¬M; iYX L; Q`B M`v
M; ¢+ M?B M- #`B p"v- HB M M,,K H½Q i, M; iB M ç` M *?m T?O K`B +¬M; iY ;`T `9i ç
h?~K L;¢Q +Q`B M`B, óæB- i`QÈ+ ç` E?¬M; æ`M? i?B M bQ t€+ i?U+ iWM; ç` M *?m
F?B ç` i` M?B m pB + [m`M i?•M- ç`M? T?ªB iW +?@B M?½ M?†M ?ªQ w M; Q`B M`v
E?¬M; æ`M? ;"i ç—m M`B, óæ9M; H` M?Q i? - [mw M?•M M`v i?`v h`—K +¬M; iY F?¬
pb p"v HB M p) i` M? K°i #S+ #ªQ H½Q i, M; ç` i`QM; T?ÁM; i`¬- M`B H` M m h`—K +
M?`i h`—K +¬M; iY +?d ;B€QXô

h?~K L;¢Q +Q`B ? ? M`B, ó*?d ;B€Q i?b F?¬M; /€K M?"M- +?d H` T?QM; +€+? p
i?U+- F?€+ T?QM; +€+? p) ç` iY- ç` iY +ª ; M M`B K°i H`B- +€B #S+ ?¼ M`v ;B€
[m MXô

E?¬M; æ`M? H¢B +Q`B M`B, ó\*€B pQ pQM M`v H¢B +` T?—M +` w iS- M?Q p"v h`—K
+` i? ;B€ i` ` # Q M?B mXô

h?~K L;¢Q i`—K K†+ K°i H€i- M`B, óL m H` M; Q`B #B i?`M; - +?QM? H` M;`M [m M
#`M i v- M?QM; ç`B H¢B H` M; Q`B F?¬M; M?bM çQÈ+ ?`M; - +?d bÊ M; v +ª K°i [m
E?¬M; æ`M? F?¬M; M?`M çQÈ+ +Q`B M`B, ó*¬M; iY M`B H`B M`v +` T?—M ?ÊT i
ç`M? ?[m /mv M +MM; S?"i i`Xô

V

kjNX *?QÆM; kjj, h`-M h E?¬M; æÆM :B^aM

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >´

*?QÆM; kjj, h`-M h F?¬M; çÆM ;B^aM

L?¡K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

>[m /mv M\ h?~K L;¢Q H¢B +`M; ?Q<sup>a</sup>M; bÊ- ?„M ibM? M;mv M ?[m /mv M +MM; H +kM; imv i ç®B F?¬M; /€K ?[m /mv M +MM; S?“i i´X hBM +?9 :B @tm- Qi M?“i +A b®M; iQÆB ç T- p T?¬M S?“i i´- +¡ H) H` ç½; B i h?~K L;¢Q `²BX

h?~K L;¢Q F?¬M; H M iB M; - KB M +QÐM; K` FûQ ` K°i iB +QìB M?¢i- M¡B, óh?E

E?¬M; æ`M? M¡B, óo` i?Q +?O æ¢B Gw FB +ÁM M¡B- M, K M v ?„M +ÁM +¡ i? iB M i`¬M; KQM; ;†T; Ð h`-K +¬M; iY- M m h`-K +¬M; iY +¡ i?ìB ;B M `aM? `¶B- F?¬M;

h?~K L;¢Q KB M; ç-v ç€T SM; - K„i i?´v #¼M M; QìB S?¢K *?Q EB M M; ?d M; ÆB ç½ hB m >´ HQM; +äM; K°i +€B i9B- K„i F?¡+ çÄ ?²M; çB iÈB- HB M +€Q iW p ?QÊM >„M H¬B FûQ K´v M; QìB ç€+ -m çB ` # M M; Q`B +?ì- #B i`ä h?Q +? hB m >´ p` ? E

h`QM; HÁM; #¼M M; QìB S?¢K \*?Q EB M #B i çÊB iQ M[ H¢B T?ªB +?¢v i`î H¢B i?“ F?ÄB F m F?´- K v K„M H` #¼M ?„M pW `²B ,M çQÊ+ +?9i Qi i` #€M? - F?¬B T?K i?U+ bU #„i #¼M ?¼ +?¢v p - F?¬M; ®K KÈB H` H¢X

æÊB ç½ H•m- h?Q +? hB m >´ KÈB ç-v MQÊ+ K„i- HQm Hmv M F?¬M; `ìB K` +?¬K ? B M; QìB E?¬M; æ`M? - E?¬M; hoM? îtmM; [m M? - h?~K L;¢Q /„i i v ?„M- HB M K E?¬M; æ`M? - E?¬M; hoM? çSM; i` M i? K ç€- M?bM [m h?~K L;¢Q p` h?Q +? hB r ç m ^aK ç¢K F?¬M; i?¬BX

h?Q +? hB m >´ F?¡+ ç M M?Q KQ - MQÊ+ K„i iU M?Q bm®B- i?dM? i?Q^aM; [m v ç æ`M? - E?¬M; hoM?, óaQ M; QìB aQ i?9+ ô \_ÆB tm®M; p`B #”+ i? M; - HB M [m v

h?~K L;¢Q F?¬M; F?ÄB M OB, óæQÊ+ `²B- çQÊ+ `²B- çWM; F?¡+ M[- K m i?2Q M?Q p”v- F?¬M; #B i H9+ M`Q KÈB +¡ i? tm®M; M9B- H¢B F?¬M; T?ªB H` +€B ;b “B M EBM? +kM; F?¬M; [m € ? B KQÆB /†K- ibK +?9i Qi i?ìB ;B M F?¬M; +¡ pB + iÈB i?, K bQ T?K bQ i?9+ H` çQÊ+Xô

h?Q +? hB m >´ M; ? M M; `Q M¡B, óh ç•m T?ªB F?¬M; #B i- M?QM; bQ T?K bQ i?9+ p”v- +?ŠM; M?[M; T?ªB F?¡+ - +ÁM T?ªB [m v ç-m- i F?¬M; H`K M?Q p”v- bQ T?K

h?~K L;¢Q i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- F?¬M; M?“M çQÊ+ - M¡B, ó> B p` i?B M bQ i?“i H [m^aM ;B€Q M?Q p”v i?“i H` H`K +?Q M; QìB Kî `°M; i-K K„i Xô hB T i?2Q HB M HV T?K- bQ i?9+ M; QÆB HW ;¢i M; QÆB- M; QÆB t2K t2K- bQ T?K M; QÆB bQ i?9+ +¡

h?Q +? hB m >´ [m v ç-m M?bM H¢B- i?“v ? B M; QìB i?•M +”M M?“i M`v çì çŠM M; • /-M /-M `ìB çB- H„+ ç-m M¡B, ó*kM; F?¬M; ;B®M; M?Q ç½ iWM; F?¡+Xô

h?~K L;¢Q M¡B, óG9+ M`v çB `²B- M; QÆB t2K- #¼M ?„M ç m F?¬M; F?¡+ - M; QÆB p”v- b m M`v i iÈB i`QM; +?M M`v- HB M +kM; K M; M; QÆB ç M- M?Q i? M`Qô- I w M¡B p bU T?²M ?Q i`QM; i?“M? “B M EBM?- çQÆM; M?B M- [m M i`¼M; M?“i H #^M; çQìM; - h?Q +? hB m >´ M; ?2 çQÊ+ - ç°M; i•K F?¬M; i?¬B- +?ì KQM; ?ÄB, óh ,M b Qìô- ?„M M; WM; F?¡+ - +?d H` +QM K„i +ÁM +¡ +?9i bQM; i`vX

h?~K L;¢Q +QìB M¡B, ó*¡ i? - v M i•K çB- ç M H9+ ç¡ F?¬M; #¢+ ç½B M; QÆBXô

æ M bÆM K¬M-`WM; ç"Q Î /QÈB bÆM K¬M MÎ`° ?Q ç"Q- F?¬M; Qi F?€+? ?"M? ?
i`QM; `WM; ç"Q- +^aK i?K +^aM? ç T ?Q MÎ i? "M? ç€K M¬v- h?~K L; çQ M?bM `WM; +
i?ÆK #®M T?Q - i`QM; HÁM; #B i +€B i?ÎB ;B M ?Q ç"Q MÎ`° M¬v b) F?¬M; [m€ H
+?SM; FB M +€B +^aM? ç T M¬v M[X

J M; i?2Q h?Q+? hB m >´ +QÐB M;U - ç€K M;Q`B ç€ +¬m ç½ #„i ç¬m +?çv i`®M- +
h?Q+? hB m >´ +?SM; FB M #° /çM; #¼M M;Q`B S?çK \*?Q EB M- H"TiS+ +Q`B ?
?¼H" ç M; H"K +€B ;b p"v\ô

h•K MB K h?~K L;çQ pW ç°M;- +Q`B M|B, óhB m >´ - i +| +?mv M M?`M;QÆB H"K
iÈB i? v i ;B€K b€i #¼M ?„M +?çv #°- M?Q i? M"Q\ô

X

J'v M;¬v çB [m - h?~K L;çQ HçB i? "M? pmM; i v +?QÎM; [m¬v- iQ" M #° bU ibM? ?
+¬m ;B Q +?Q h?Q+? hB m >´ - h?Q+? hB m >´ p®M H" iB m i,M;- ç®+ i?9+ #¼M ?
?m®M; ?²K¶B M;¬v +ÁM +| i? HçB ç +?Q h?Q+? hB m >´ çB ç M +?M K°i H¬M- ;E
+O h?Q+? hB m >´ ç®B pÈB bQ T?K bQ i?9+X

h?~K L;çQ i?b ÎT?Q i`QM; +¬M; T?O M;?d M;ÆB K'v M;¬v- çB h?b >Q Zm€M K°i +
h?~K L;çQ T?€i +?€Q KB M T?Q- HB M M|B KbM? içB h?b >Q Zm€M `aM? `¶B- Kn
p°B p" M; H„+ ç¬m- ?„M ?B M içB i?m°+ p HQçB M;Q`B M?B m F?Q^aM MÊ €Ti?•M-
sm•M M?B- æQ`M; ;B K°i iB m i?Q- h?b >Q Zm€M +ÁM +| o•M o•M- B #B i F?B iK
bBM? +€B ;bX

Zm M ? æQ`M; Jç i L?B p" sm•M M?B HçB iÈB ;¬M- M?QM; çB h?9v L?½ aÆM S?
+^aK i?'v ? B M;Q`B ?bM? M?Q ç M; ?ÊT KQm H"K +€B ;b ç| - €M? K„i ? B M;Q`B M?i
H" Hç- ? B M;Q`B M¬v ç m ç m H" çÆM i?m¬M M[?"B M?B- M m i? K K°i o•M o•M H
M[M?•M çM ;BÐM +MM; M? m- HQçB bU ibM? M¬v +| H) ? v H" i`€M? +?Q ç®B pÈ

æQ`M; Jç i L?B # M FB #ÎB pb çB h?9v L?½ aÆM S?ÁM;- F?¬M; Î M?"- #ÎB p"v h?
?"Q ?SM; çB KQÊM b€+? i`^a b€+?- HçB çB h'M pQÆM; T?O p" B +?mv M- ç m H" F
;†T h'M pQÆM;- HB M [m HQ p" B +•m- h'M pQÆM; i?'v ?„M F?¬M; +| pB + ;b- ç
?Á i?QÊM;- M?'i i?ÎB +kM; F?¬M; #B i h?~K L;çQ `®i +m°+ ç M; +| +€B +?O w ;b-
H" +?d H" T?¬ i`QÆM; i? M? i? - `²B HçB M;?o h?~K i`B iY Hm¬M Hm¬M ` #`B F?
T?QM; +€+? +O KbM?- +| H) +ÁM +| ~M ;B'm #´M bU # M i`QM;X

.QÐM; çO iBM? i?¬M- h?~K L;çQ HçB F?¬M; M T?"M- K'v M;¬v HB M H"K p" B i?B
ç M +?¶ h`¬M h - h`¬M h i?'v ?„M ç M- imv H" i` M K†i F?¬M; pmB- M?QM; h?~K L
+O ?„M +| H) H" `i pmB KWM; - M?'i H" ç®B pÈB K°i ?°T çUM; i?S+ ,M h?~K L;çQ
M;? M? ?ÆMX

"m¬M; ?°T +ÆK- h?~K L;çQ i`QÊ+ çQ p,M p FBM? M;?o ? B M;¬v M¬v H"K ` i`Q
+ m K¬v M|B, óJ'v M;¬v M v ç m F?¬M; ç¼+ b€+? b Q\ôX

h?~K L;çQ +U+ F€ ?´ i? M- HÁM; +O ?„M +| H) H" [m€ ?Q M; /½ `²B- imv M?B M
+?mv M +?9- M?QM; #„i ç¬m +?ÆB +kM; çO çB M- M?'i H" K°i ?²B i?B çbM? [m t
K€B- HB M +?d Km®M +?ÆB M?B m ?ÆM K'v M;¬v- b€+? pÎ FB ç½ H" ?²B H•m F?

h`¬M h i?Î /`B, óæ¼+ b€+? iU M?Q çB M;QÊ+ /ÁM; MQÊ+- F?¬M; iB M i`i HMB-
?¼+ H"K b Q +| i? M"Q iB M #°\ "Ä çB #Ä çB #Ä çB- +?mv M +O M;QÆB i #B i`ä
i?Q^aB K€B K'v M;¬vXô >„M M|B K'v +•m- pç+? p" B çB K b B H¬K # M i`QM; p,M p
óJ'v M;¬v i`QÊ+ ç•v i bmv M;?o ` K°i ç - M;QÆB iÈB t2K- M?bM t2K +| i? M;?o
ç ;bXô h?~K L;çQ M;²B M;?B K i9+- p°B ?ÄB, óJ`B iB M bBM? +?d ;B€QXô

h`¬M h M|B, óæ pQÆM; +?B +?QM?U+?QM? b€+? i?B ?"M? ?Qç i ç°M; [m®+ ;B
pQÆM;V +| ;b #´i ç²M;\ô

h?~K L;çQ i`¬K M;•K K°i H€i- M|B, óh`QM; b€+? ?bM? M?Q +kM; F?¬M; +| +€B çB

h`-M h +QlB M|B, óæ½ H" ç i®i- T?ªB +?,M; tm'i iW hS i?Q- H¢B +| [m M ? ;b\ F?| i`€+? KbM? +ªK ;B€+ F?¬M; çQÊ+ HQm HQ€i ç®B pÊB +€B ç KK+ M"v- i?b ` ç hS i?QX

E€i?"i FBM? M;?o #B M ?| ç /¢M;- imv F?Q +Y T?Q +?QM? T?O ç m H" T?B i? ç i?B iW i`QM; hS i?Q L;k FBM?- M?QM; i`QM; i?U+ i - iW i`QM; M?[M; i?S i?Q +kM; H" F?¬M; Qi- `i M?B m M;QlB ç¼+ b€+? HB M H'v i? H"K p mB- KQÊM +€B M +O +?QM? KbM?X

Zm•M pQÆM; +?B +?QM? p" [m•M pQÆM; +?B i•K\ h?~K L;¢Q +?"K `½B M;?o p w M?[M; HlB M"v M M H" [m M ? i`QM; [m•M pQÆM; i?B ?"M? +?QM? b€+? p" M°B i• h?~K L;¢Q KÊB #B i çQÊ+ +?¶ F?| +O +€B ç KK+ M"v- Km®M T?€ ç KK+ M"v- iU M m H" î i`QM; F?Q +Y ;†T çQÊ+ +€B ç i?B M"v- i?"i bU F?| +| i? H"KX

*€B ç KK+ M"v ç¢B F?€B +?B H"K ? B +?OM; T?QÆM; T?€T T?€ ç - K°i HQ¢B H" ç iY +| i? /MM; [m•M pQÆM; +?B +?QM?- +?B i•K ç pB i` K°i i?B M FBM? M;?o

G"K M?Q p"v ?"m [mª i?"i H" / /"M; i?B `Êi- +-M #B i?Q" M; ç +?€M ;?ûi M?'i- + L;mv M M?ªv b¬M; iU p" M `²B- h, * M KQB iBK- L;k hY hQ #` ;B i- +?QM? H" L;Kv ?€+? i`QM; H`+? bY F€i?"i +kM; #` æQlM; h?€B h¬M; ?"M ç M M;?B M `,M;X

o'M ç HB M çB ` - K°i M;QlB i?Q bBM?- M; v +ª [m M ç m F?¬M; H"K- HB M HQm M;QÆB Km®M çB M M +?QM? i`` M?•M iW b Q- M;QÆB t2K t2K- h`K pQÆM; M;Ql pQÆM; S?M a B iU b€i M?Q i? M"Q- aî oQÆM; H" #` /B i [m®+ M?Q i? M"Q- i'i + /M FBM? M;?o i? m ?Q / i;'K M?Q i? M"Q- ?ÆM T?•M MY +?d +| i? i?B `Êi- iQ F?¬M; [m€ i®i- +?Q /M ;†T çQÊ+ ?Q" M; ç iQM? iB M? i®i- M?QM; ;B€K F?ªQ +kM bBM? M?Q M;QÆB i`9M; imv M\

.MM; HQ¢B #B M T?€T M"v T?€ ç - F?¬M; i®i5

o T?¬M HQ¢B T?QÆM; T?€T T?€ ç i?S ? B- i?b H" HQm HQ€i p¶ K¬M; M;U i•M; `i +| M?•M çS+- +?Q M M KÊB ç½ i?"M? i?B M +?QM?- i?•M i? H½Q M?•M ;B M ;B®M; M?Q +m²M +m°M MQÊ+ b¬M;

iB M;- M?QM; t2K tûi K†i +?mM;- M m H" Km®M i?„M; çQÊ+ i`"M ç'm- F?¬M; i? i`
ç|X
V

k9RX *?QÆM; kj8, *?m~M " ` *?B M

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; kj8, *?m~M #` +?B M

L?¡K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

S?çK *?Q EB M i?´v h?~K L;çQ iS+ ;B"M- K´v M;´v M v ç½ #` h?~K ;B€Q ç-m M´v
ç"M? T?ªB K M; p K†i ç m F?´ M¡B, óh?~K ;B€Q ç-m M¡B M?Q i? M"Q- i HB M H
h?~K L;çQ HçB T?•M +¬M; ? B ?"m p - ? B M;Q¡B F?€+ i`Ê +¬M;- T?2M +?d ççQ +
ç M ;B[i`Q - T?•M T?¡ ç€K imv M i?O ç€ +¬m çB ,M +ÆK i`QÊ+¬ +?QM? KbM? ç M
M?´ ,M- h?~K L;çQ +m®B +MM; +kM; ;†T çQÊ+ h`B m hQK >"M?- iB m [m"M +?9 ?
?®+ K„i ç-v MQÊ+ K„i- i?´v h?~K L;çQ iÊB +kM; ?¡ ?[M;- h`M pQÆM; p¶ #`M ?ûi HÊ
M?Q p"v- +ÁM F?¬M; K m ;¼B h`-K i?9+ i?9+∧ô

h`-K i?9+ i?9+

*€B +^K h?~K L;çQ b„T Km®M `ÆB tm®M;- ?„M bQ pÈB h`B m hQK >"M? i®B ç +kM
K` i?¬B- +•m i?9+ i?9+ M´v i?"i ç9M; H` F?¬M; /€K M?"M- +?d H` M¡B i`Î HçB- ?„
M?Q M; M; ?"M;- i?2Q Hw i?mv i- K°i iB M; i?9+ i?9+ M´v- ;¼B +kM; F?¬M; iQM?

E?¬M; ç9M;- h`M pQÆM; T?B p` h?ç++ T?m M?•M H` M; M; ?"M;- h?ç++ T?m M?•M
i?2Q ççQ Hw KbM? +kM; t2K M?Q iB m #®B i?¬B- +€B M´v

h?"i T?S+ içT

h`M pQÆM; T?B HçB Î K°i # M ;B"M /[ M¡B pÈB h`M pQÆM; , ó*€B ;b i?9+ i?9+- +Á
+?mv M- i?2Q i i?´v- M;Q¡B F?¬M; ?B m +?mv M M?"i +?QM? H` M;QÆB- h?~K L;
>"M? tQM; ?„M H`K i?9+ i?9+- +€B #®B T?"M M´v F?¬M; T?ªB `®B HQçM `²B b Q\

h`M pQÆM; ç°i M?B M p¶ i`€M K°i +€B- +ªFBM? M¡B, ó§- €B T?B M?„+ M?Î- #´M
:¼B h`-K ççB + Xô h`B m hQK >"M? bÊ ?½B F m H M, óh`-K ççB + Xô

óL;?2 H¡B H„K5ô h?~K L;çQ F?¬M; F?ÄB +Q¡B i`°K i`QM; HÁM;- iB m [m"M +?9 -
ç M ;Q¡B KÎ `°M; i-K K„i- ç"Q i`€B ç"Q T?ªB i`QM; HÁM; M;U+- ibK p`B iB M /šM p
iB M- M;?B K i` M; M¡B, óhQK >"M? Km°B Km°B- +€B iB M M´v ç®B pÈB h`-K çç
M†M;- H` iB M K v K„M +O h`-K ççB + - h`-K ççB + K°i KU+ +´i +?S i`QM; M;Q¡
i`QM; HÁM; h`-K ççB + `´i p mB KWM;- +€B +?Q #ªQ M´v- h`-K ççB + HB M i†M
T?ªB F?€++ F?Q- h`-K ççB + `´i ?B M ?Q`Xô

h`B m hQK >"M? M?€v K„i HB + M?bM- i`QM; HÁM; ?W HçM?- iB T i?2Q- €M? K„
F?€++ F?Q M¡B, óh Km®M iB M /šM K v K„M- F?¬M; +¬M ç²M; iB M K v K„M- Km
h?~K L;çQ bÊ iÊB KS+ K†i KkB i`„M; # +?- ç•v +?QM? H` iB M ;B€ i` HÈM i`,K [m
F?¬M; +?`m i?B i K`5

h`M pQÆM; +ª ;B"M M¡B, óL¡B +?mv M +MM; h`-K ççB + F?¬M; +?Q T?ûT F?¬M;

h`B m hQK >`M? Ov F?m'i K` `Ki`Ki +'- ç`M? T?^B iB T M?"M KB M; iB M i` M i v
M; Q½M K` M;²B p`Q +?¶ +O Kbm?X

æÊB +?Q ç€K M¬ #°+ /•M; `QÊm p`i?S+ ,M H M- h'M pQÆM; /šM ç-m +¬K K°i ç¬B
pQÆM; T?B, ó•B T?B- KÌB /MM; +ÆKXô

h'M pQÆM; T?B +QÌB +QÌB- M|B pÈB h?~K L;¢Q, óh?~K +¬M; iY F?¬M; +-M T?^B
T?O E€ Zm®+ +-M; +QB M?Q H` +| ;B Q ibM?- H¢B M|B iB T- ? B M?" +ÁM `i i?•
Kbm?Xô

h?~K L;¢Q +QÌB ? ?^ M|B, óh F?¬M; F?€+? F?Q- K°i +?9i +kM; F?¬M; F?€+? F?Q
H`K #~K, óE€ Zm®+ +-M; T?O `®i +m°+ +| # Q M?B m i?•M i?B i ç•v- o Zm"M +¬M
M°B +mM; - F?| i`€+? M;QÌB i M|B [m M ? i`QM; [mw i°+ `„+ `®B T?S+ i¢T- +?diQ
;B M`v- HB M çO HQ¢M | + `²BXô

h?~K L;¢Q ;BÆ +?B + çk H M- ?QÎM; i?K K'v K|M ,M M;QM- F?¬M; F?ÄB bBM?`
h'M pQÆM; - çWM; t2K h'M pQÆM; ç` p` + Q- ,M +ÆK +kM; +| K°i Qi FB m ¬M M?m
T?O E€ Zm®+ +-M; H¢B F?¬M; M?bM i?'v- T?O E€ Zm®+ +-M; H`K pB + ç m Km®
F?¬M; i?Q+? H„KX

hB m [m"M +?9 ?¬K M v `i M;?2 HÌB- ;„T ç² ,M M? B iW iW Mm®i +?"K- +?QM?
F?¬M; /€K +| +?9i H¶ K½M; - h?~K L;¢Q H-M ç-m iB M ç½; †T M`M; M?m i?m"M- in
T?^B H`K- M?QM; pšM `i i®i`²B- M;?o ç M M?[M; pB + M`v- i`QM; HÁM; h?~K L;¢Q
#[iB + M`v +U+ F€i?Q+? wX

æÊB /MM; tQM; +ÆK- `Y i v m®M; i`"- iQ`M i?•M ç m `i i?Q i?€B- h'M pQÆM;
óh?~K L;¢Q- i?B ç'm ç€ +-m +| T?^B M M #„i ç-m\Xô

h'M pQÆM; T?B M|B, óo°B p½ M?Q p"v H`K +€B ;b\ hmv M i?O ç€ +-m +kM; pW /M
M;?d K°i +?9i ç½Xô

h'M pQÆM; M|B K°i iB M; i®i- h`B m hQK >`M? ÎK°i # M F?¬M; +?`m M' B iÁ KÁ- +?
+€B ;b i?B ç'm ç€ +-m- H` h?~K L;¢Q Km®M ç€ +-m b Q\ô- h'M pQÆM; ?`Q ?SM;
i?B ç'm K°i T?2M- h`B m hQK >`M? K M; i?2Q K†i KkB i`"M ç-v ?`Q ?SM; M|B, óh

h'M pQÆM; T?B ;B"M /[M|B, ó*¬ #û i`QM; M?" t2K +€B M`v H`K +€B ;b\ h`Î p T?Á

h'M pQÆM; h`B m h¬M; H9+ M`v ç•v +| M?Q M?Ä H`K i`€B i•K w oQÆM; T?B- M|B,
+kM; F?¬M; +| ;b- F?¬M; i? K¶B M;`v #m²M #U+ i`QM; T?ÁM;Xô- h`B m hQK >`M?
;B¼M; M|B, - óæ9M; p"v- i b„T #m²M +? i`²BXô

oQÆM; T?B M? M?`M; p†M K°i +?9i i` M M;QÌB M`M; , óL;QÆB # M;`v ? B M„M; ;
+ÁM +| i? #m²M #U+\ a€M; bÈK +?¢v ç M i?B ?¼ pB M H`K bU ibM? ?² ç² +ÁM +?
L|B tQM; HB M i`Î H¢B ?"m pB M M;?d M;ÆBX

h'M pQÆM; M?bM i`€B M?bM T?^B- i?dM? i?Q^M; ?ÄB + M? ;BÌ- +| p +| +?9i HQ
+ M? ;BÌ- +^K i?'v i?ÌB çB K F?¬M; b B #B i H„K- M?•M iB M M|B, óh?~K L;¢Q- h
b•MXô

h`QM; b•M ç€ +-m- ? B ç°B ç€ +-m T?•M +?B `ä`"M; - i?'v h'M pQÆM; iÈB- "Q`
;B€Q ç-m ?¬K M v +| p F?¬M; i - i?dM? i?Q^M; F?B m F?Q+? K` HB + h?~K L;¢Q

L; v iW ç-m- h?~K L;¢Q +®+?ûK ;B| - K M; i?2Q imv M i?O ç€ +-m ` F?ÄB T?O ?m
;B€Q ç-m +?Q `^M; h?~K L;¢Q +| imv i +?B m ;b`M; B'm- i`QM; HÁM; pšM +ÁM H
F?¬M; T?^B +| w +-m K v- #`v ` v m i? i`QÊ+ +?QM? Kbm?- ç Kbm? F?¬M; ç T?

L?QM; F?B ?„M #B i`ä h?~K L;¢Q +?ŠM; [m H` #„i ç€K imv M i?O ç€ +-m +?¢v
M? M? HB M iB m i`W- ç®B pÈB h?~K L;¢Q H¢B +`M; ? M K¼M F?¬M; i?¬BX

*?¢v #°\ S?QÆM; T?€T ?m'M Hmv M ç€ +-m F?¬M; Qi- +ÁM +?Q M;?2 M|B [m p
+?¢v #°- h?~K L;¢Q M`v [m^M?B M H` /®i ç†+ +€M K B ç®B pÈB ç€ +-m- +-M #B

M;? - K°i imv M i?O ç€ +—m HÊB ?¢B- +—M +?QM? H°K m H HBM? KšM- +! i? /M
#i F€ K°i [m^a +—m M°Q`²B b9i p°Q ;¬M- +?¢v #° +kM; +! i? Hmv M i°T F„ i?m°i\ h
o b m- iW #¼M M;QìB S?¢K *?Q EB M # M FB H¢B M;?2 çQÊ+ K°i Qi iBM iS+ pK
M; v iW ç—m HB M KìB imv M i?O ç€ +—m çB m®M;`QÊm- i` M çQìM; m®M;`QÊm H
;B€Q [mv i„+ ç€ +—m- iBM iS+ M°v ?ÄB i?,K` çQÊ+— L;¬ ;B€Q ç—m ç M; m®M; i°
F?ÄB KB M;X
ó> ? ? - i?“i b U H° #m²M +QìB- ç½ F?¬M; #B i ç€ +—m- M; v +^a [mv i„+ ç€ +—m +k
M?Q p°v +kM; +! i? H°K ;B€Q ç—m ç€ +—m- ? B #° MQÆM; H€M; ;B M; iMv iB M ib
/¶ i®i ?ÆM bQ pÈB ?„MXô
L;¬ ;B€Q ç—m v M i•K- i?ìB +m°+ i?“T T?—M i`QM; b€M;— L;¬ ;B€Q ç—m ?„M M?“i ç
M°v ç€M? #¢B iB m iY- F?¬M; ?¼+ p°M F?¬M; M;? M;?B T- +! çQÊ+ / M? +?QM?
oQÆM; T?O- ;B€Q ç—m ç°B ç€ +—m h°M pQÆM; ;B +! H) H° +?d +! K°i- ç! +?QM? H
h°M pQÆM; h°B m h¬M; +QìB ? ?^a K° M!B pÈB L;¬ ;B€Q ç—m, óL;¬ ;B€Q ç—m- i°M
L;¬ ;B€Q ç—m M!B, óoQÆM; ;B T?•M T?! K°i iB M;- i°M ç°m b) #„i ç—mX *?d H°
•K- i,M; i? K M;[F?Q M!B, óæ½ H° i°M ç°m- +kM; M M +! i†M; i?QîM;- oQÆM; ;B
h°B m h¬M; FBM? M;¢+ M!B, óE?¬M; T?^aB ç½ ç²M; w # M iB M i?QîM; b Q\ L?Q i
Qì\ô
L;¬ ;B€Q ç—m p°B p°M; M!B, óE?¬M; Qi- F?¬M; Qi- w iS L;¬ K¶ H° M!B +! T?—M i?
M?B M HoM? i?QîM; iB M- M?QM; i?m \ô
h?~K L;¢Q îK°i # M M;?2- ç½ ?B m- ç°v H° L;¬ ;B€Q ç—m Km®M /¢v /¶ KbM?- F?) H
ç—m M!B F?¬M; b B- +! T?—M i?QîM; i?b +! T?¢i- F?¬M; #^M; M?Q p°v- M m ç iY
F?¬M; H°K H° çQÊ+— i? M°Qìô h°QM; +QìB HÁM; ? ? - L;¬ ;B€Q ç—m M!B M?B m
+?ì KbM? M!B M?[M; HìB M°v b Q\
L;¬ ;B€Q ç—m i?—M i?€B ?QM; T?’M- M!B, óh®i- h?~K +¬M; iY H° M;QìB i?®M; F?
i?m - HB M +kM; iW +€B +?S+ ;B€Q ç—m M°v- i?®B p` M?QÊM; +?S+Xô
h?’v ? B M;QìB QM; i?m°M QÈ+ ç`M?- h°B m h¬M; ç½ F?¬M; i? +?ì çÊB çQÊ+— M!
M?`p` ;B€Q ç—m i?2Q i t2K +m°+ +?B M5ô
V

k9kX *?QÆM; kje, æ€ G° h?„M;

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >’

*?QÆM; kje, æ€ H° i?„M;

L?!K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i°mv2M

JQìB ? B i M imv M i?O ç€ +—m +?B H°K ? B ç°B- S?¢K *?Q EB M ¬K +—m- ç½ +?
L;¬ ;B€Q ç—m #°v ç°B +?QM? H° K°i h°QìM; s°h°M- b€m M;QìB t T i?“M? K°i ?°M;
ç°B h?~K L;¢Q # M M°v- i°M ?bM? H°K +?Q M;QìB F?€+ F?¬M; çQ€M` - S?¢K *?Q
i°QÊ+— ? B # M H° ? B M;QìB i°Ê+¬M;- i?2Q i?S iU H° ? B M;QìB oQÆM; .kM; p°
#B M ;BÈB b•M i?B ç°m- ? B imv M i?O ç€ +—m +ÁM H¢B i?b i¢B T?K +°M +—m K¬M

h`M pQÆM; h`B m h¬M; p¬ +MM; i?`m ?B m ç®B pÈB ç€ +¬m- t2K tûi +€B i`"M i?
M|B, óh?~K L;¢Q- M;QÆB iÈB ç•vXô

h?~K L;¢Q M;²B p"Q # M M;QÌB h`B m h¬M;- pW KÈB +MM; h`B m hQK >"M? H¬M
>"M? F?¬M; M;?o +€+ HQ¢B / i?`i i` B ;€B F?¬M; çQÊ+ p +?¢K- h?~K L;¢Q +kM; F
h¬M;;, óoQÆM;;B +|;b T?•M T?|\\ô

h`B m h¬M; M?bM #¼M M;QÌB S?¢K *?Q EB M- M|B pÈB h?~K L;¢Q, óE?¬M; #B i
h`B m h¬M; ?ÄB- L;¬;B€Q ç¬m Î K°i # M +?QM? H" p M? i B H M M;?2- ?„M ç¼+
FBM? M;?B K H•K i`"M T?QM; T?9- +?bK ç„K i`QM; ç€ +¬m MY çÌB M;QÌB- i?"i b
#`v` i`"M i? M?Q p"v ç ç€ +¬m- +QB M?Q H" h?~K L;¢Q F?¬M; ?B m ç€ +¬m- M
+kM; +| i? +| i? #`v` i`"M T?€T- M?QM; i`"M T?€T i`QÊ+ K„i M`v- H`K +?Q M;Q
>ŠM H" M;QÌB M`v +| +€B imv i i`"M ;b i` i`mv M\ h`QM; HÁM; L;¬;B€Q ç¬m M;?
T?€i i`B M M;`M M,K- +€+ HQ¢B i`"M T?€T F?¬M; #B i i M M?B m M?Q MQÊ+- K°i
ç¬m +kM; F?¬M; M?`i ç`M? #B i`äX

h?~K L;¢Q +QÌB M|B, óoQÆM;;B - ç•v F?¬M; T?ªB i`"MXô

óE?¬M; T?ªB i`"M\ô h`B m h¬M; H¢B +`M; M;?B M;Ì, óæ½ ç€ +¬m- pb b Q F?¬M;
M?bM p T?Q i` M H" ç°M; i€+ pä i?m`i ç T- M?QM; +?•M +?QM? bQ b€M? i?B ç`m
t2K L;¬;B€Q ç¬m #`v K°i h`QÌM; s` h`"M- M?bM M?Q çÆM; BªM- F€i?"i # M i`QM;
imv M i?O ç€ +¬m ç†i Î p` i`Q i?Ä ç€M;- K°i pÁM; +?ûK;B i H" ç€M? +?Q ç°B ç€ +
+?ªvXô

h?~K L;¢Q +QÌB M|B, óL?Q p"v ç iY HB M i?Y /MM; K„i +?Ì çÊB H" i®i`²BXô

Í K°i # M- h`B m hQK >"M? M|B, óS?K pQÆM;- M;QÆB +kM; çWM; +| HQ H„M; pb
M;QÌB ç®B M;?`+? +MM; ?„M ;B®M; M? m- ç m F?¬M; +| F i +K+ i®iXô J°i +•m M
hQK >"M? M|B #`v- h`B m hQK >"M? ç®B pÈB i?O çQ¢M HÈB ?¢B +O h?~K L;¢Q M
i?`m ?B m `i i`ä- M`M; p®M H" M;QÌB F?¬M; bÊ ?½B- +| +€B ;b i?b M|B +€B ç|X

h`B m h¬M; F?¬M; F?ÄB MÎ MK +QÌB- M?Q M;YB çQÊ+ KMB M;QM M|B, óh®i- HB
ç`m pÈB h`QÌM; s` h`"M +O L;¬;B€Q ç¬m M?Q i? M`QXô

h?2Q K°i iB M; +?B M; p M; H M- i`"M ç`m +?QM? i?S+ #„i ç¬m- +?•M T?ªB S?¢K *
p"Q ;B[F?¬M; i`mM;- H" T iS+ çQ€M +?„+ [m„ iQ+? +¬m- #„i ç¬m ç•K +?¼+ t¬M;
ç®B T?QÆM; +kM; `Q `Q çB [m i` M? çQ¢i- +¬M; T?m S?¢K \*?Q EB M /šM +¬m`
+?¢+?- çÊB +¬m`ÆB tm®M;- +?•M ç½ ?`i H MX

.U i?2Q /†M /Á h?~K L;¢Q- GQ h?B i ç½ çSM; Î p` i`Q i®iM?`i ç b9i p"Q ;¬M- +?Ì
#|M; iÈB- K` ? B i`Ê +¬M; F?€+ +kM; M? M? +?|M; t¬M; H M- #ªQ p S?¢K *?Q EB
`ÆB tm®M;- ç½ +| b€m #ªv imv M i?O ç€ +¬m M?`Q iÈB- bQM; T?QÆM; F?¬M; B
ç`m- ç½ +U+ F€ M;Q¢M KK+X

óL? M?- +?mv M #|M;5ô h?~K L;¢Q #` F?Q M`v H•v M?B K- `®M; iQ p ?QÈM; S?¢
*¬m`ÆB p"Q /QÈB +?•M S?¢K \*?Q EB M- ?„M `i [m2M i?m°+- /šM +¬m` - M?QM
h?~K L;¢Q /¢v #ªQ ç`m T?€T- ?„M K°i +?9i +kM; +?Q [m2M i?m°+- i? +?Q M M +
+ÁM ç M; bmv M;?o M M i`U+ iB T b9i ;¬M ? v H" +?mv M #|M; +?Q GQ h?B iX

oW H9+ ç| - K°i imv M i?O ç€ +¬m ç®B T?QÆM; ç½ K½M? HB i M?`Q ç¬m p T?Q
i?ÌB ?QªM; bÊ- p°B p`M; /šM +¬m` - ç€ p"Q +¬m K¬M ç®B T?QÆM;X

óL;®+5ô h?~K L;¢Q F?¬M; F?ÄB + Q ;B¼M; K„M; K°i +•mX

Zmª # M? FB M?Q ;B®M; M?Q b Q #,M; ?QÈM; p¼i iÈB +¬m K¬M ç®B T?QÆM;- +?
H9+ #®B `®B M? M? +?|M; #„M ` - ?m®M; ?² ?Ä ?¬m S?¢K *?Q EB M b9i ;¬M`ä
i`bM? ç° /šM +¬m +O ?„M- [mª +¬m FB +?d H" pÁM; pÁM; i` M F?¬M; i`mM;- #„M
H¢+- i`QÊi [m +¬m K¬MX

óæ€M; iB +5ô h•K h`B m h→M; i`2Q H M`®i +K+ +kM; #m→M; tm®M; - ?bM? /€M; K
 ;B€Q ç-m i?b H` +Q`B H¢M? K°i iB M; - F?→M; +| i`"M b Q- i?b` iQÎM; `^M; h?~K L
 M; |i?b` +?d H` +→M; T?m K Q # +?•M- +?QM? KbM? /MM; K°i h`QÎM; s` i`"M M; ?
 L; ¢Q M|B +→M; T?€ H` +| i? +→M; T?€\

h?~K L; ¢Q +ªK i?`v iB + ?"M- i`"M ç-m M`v HB M H½M; T?Q K°i [mª +→m i®i-ªM? ?
 F?→M; M?`M çQÊ+→ p¶ çMB +?YB #`v, óS?¢K *?Q EB M- M?Ê F„ +?mv M #|M; 5ô

J°i # M iB m [m" M +?9 ?QT K„i- M;²B +MM; h?~K L; ¢Q Î K°i +?¶- i?`v h?~K L; ¢Q
 i?•M i? iU [m - ç°i M?B M w i?S+ çQÊ+ +€B ; b- F?m→M K†i HB M çÄ- +kM; K v h?
 H` p→ i•K- ; B| T?9i M`v h?~K L; ¢Q ?Q`M iQ`M ç„K +?bK i¢B i`QM; i`"M; i?B ç`m- F
 M K M[`B M; #B i M`vX

G-M i?S ? B #„i ç-m i?B ç`m- H9+ M`v ç•v H` L; →; B€Q ç-m ç°B KÎ +→m- h`B m h→M
 p`Q imv M i?O ç€ +→m KÎ +→m FB - M|B, óL; Q`B M`v i M H` GQm EB M- #`i F H` b
 p→ +MM; HÊB ?¢B- K`v M; `v M v L; →; B€Q ç-m ; B i, M; ?m`M Hmv M ç®B pÊB ?„M-
 M v- L; →; B€Q ç-m- M; QÆB M|B +| ç9M; ? v F?→M; Xô

L; →; B€Q ç-m pm®i i`•m +Q`B ? ? K°i iB M; - i`"M ç-v iU iBM M|B, óoQÆM; ; B M|
 GQm EB M FB KÎ +→m- H"TiS+ ; B®M; M?Q S?¢K *?Q EB M- ibK ç9M; çB K`ÆB
 `9i- i?•M ?bM? +O ?„M F?→B M; →- ç9M; H` HB M iK+ çKM; M; ½ H, M K°i M; Q`B i`Ê
 +?d ç`M? t→M; H¢B- H¢B #` ?„M /MM; ç-m ; ®B ç€ p`Q- ?"m p H"TiS+ M; ½ M; Y `

h?W +Æ ?°B M; ½ tm®M; M`v- i?•M i?O GQm EB M [mª i?U+ H` #`i T?`K- H, M; F?
 i`mM; - çMB T?ªB ?mM; ? , M; ç€ K°i FQ+? p ?QÊM; +→m- [mª # M? FB M?Q ; B®M;
 +→m K→M ç°B h?~K L; ¢QX

:B[F?→M; i`mM; - [mª +→m M? M? +?|M; tQ v i`ÁM- H"TiS+ #„M p`Q +→m K→M- +°

h?~K L; ¢Q F?→M; F?ÄB +?YB #`v i`QM; HÁM; - +?Q€M; - #|M; ç€ Î MÆB M`v- `ä`"M
 #B i M?Q p`v- #¢M i?•M ç½ ;¼B M; Q`B K M; #9 ç M ç"TX

>ÆM M[- ?„M T?€i ?B M KbM? tm`i ?B M K°i bÆ ?Î- p®M +?Q`^M; +?QM? KbM? b
 T?| L; →; B€Q ç-m- ?B M i¢B KÊB #B i çQÊ+→ #ÎB pb ç°B M; k F?→M; i`ªB [m ?m`M
 i?m`i M?Q p`v H¢B H`K +ª ç°B ç€ +→m bÊ ç-m bÊ çm→B- #ÎB pb +?9i Qi imv M i?O
 ?"M? ?m`M Hmv M [m HQ¢B +?B M i?m`i KÊB- i`QM; iB K i?S+→ M?"M çQÊ+ +→m-
 K°i +?9i- K` ; B•v T?9i Î ; B[ i`b ç°M- i`MM; ?ÊT ç +?Q ç®B T?QÆM; i?W /`T H`M

E iW ç| - +ª +m° + i` M? i`B ?B M` ibM? i? M; ?B M; p K°i # M- #„i ç-m K`i K°i T
 S?¢K *?Q EB M v m- ç€ H¢B +`M; #| i v #| +?•M- M; „M M; OM i?ÎB ; B M K°i MûM M?
 # M FB ç½ ç€ p`Q ? B +→mX

h?~K L; ¢Q Î K°i # M i`Ê mv- iB m [m" M +?9 +kM; çSM; H M- çB i?2Q h?~K L; ¢Q F
 +?mv M #|M; - M? - M? M?M; , M H¢B- ?"m p ç•m`²B- M? M? M; , M H¢B ?„MXô

L; →; B€Q ç-m M„K +?„ + i?„M; HÊB i`QM; i v- #ªQ i`b i`"M ç`M? ç®B tY H¢M? M?¢
 H¢B +`M; F?BM? i?QÎM; ç®B pÊB h?~K L; ¢QX

æ M MÆB M`v K°i ?²B- H¢B H` S?¢K *?Q EB M KÎ +→m- S?¢K *?Q EB M F?→M; iB
 +→m çB` M; Q`B- H"TiS+ pšM €T /KM; +?B M i?m`i i`QÊ+ FB - T?|M; p ?QÊM; çB

h•K iQ h?~K L; ¢Q ç m M•M; H M +´ ?¼M; - + Q ; B¼M; ?→iQ, ó*?mv M #|M; +?Q GQ

hB m [m" M +?9 +kM; F m iQ, óL; m M; ®+→ +?mv M #|M; +?Q GQ h?B iXô

h?~K L; ¢Q K†i KkB çÄ #WM; - ?ÄB iB m [m" M +?9 , óL; QÆB +kM; M?"M i?S+ imv M

hB m [m" M +?9 H„ + ç-m, óE?→M; #B i- M; QÆB p`v ;¼B- i +kM; p`v +S F m M?Q p

h?~K L; ¢Q BK H†M; - pW ç9M; H9+ M`v- S?¢K \*?Q EB M K°i +QÊ+ ç|M H`v +→m- H
 +?→M +?| - K„i i?`v imv M i?O ç€ +→m ç M i`Ê +→M; p` K`v imv M i?O ç€ +→m ç®B T
 +?•M b9i- ç€ +→m p ?QÊM; GQ h?B iX

GQ h?B i bÈK ç½ p¼i iÈB p`i`Q i®i M?`i ç|M + -m- imv Mi?O ç€ + -m ç®B T?QÆM;
 *?Q EB M- +?Q M M çÈB + -m `ÆB tm®M; - # M M; QÌB + kM; F?¬M; +| M; QÌB M; ,M +
 +€B ç½ M?ªv H M- M; M; i`ÌB T?B + QÈ+ +?†M çSM; + -m # v iÈB- /MM; bS+ ç€ K°i
 óo`Q5ô h?~K L; çQ HÈM iB M; ?Q M ?¬- H-M ç-m iB M /šM + -m tBM? ç T M?Q i? -
 iB T i?2Q- h`M pQÆM; h`B m h¬M; +kM; #„i ç-m çSM; /"v HÈM iB M; i?ûi iQ- + Q
 *| H-M /šM + -m H9+ M`v ç•v- i`"M ç'm F iB T +m®B +MM; +kM; H`v HçB i? - #¼M
 K Hmv M- /-M /-M +kM; +| ,M w- ?"m p T?ÁM; i?O- i`Ê +¬M; ?¶ i`Ê S?çK *?Q E
 + -M T?ªB H`K- +?d H` +?ì çÈB i?ÌB +Æ- K°i F?B S?çK *?Q EB M +?mv M #|M; iÈB
 S?•M +¬M; ?ÊT i€+ M?Q p"v- +?šM; F?€+ ; b H` T?€i ?mv i`i +ª Qm i? +O K¼B M;
 b® `®i +K+ +kM; çQÈ+ b M ç mX
 æ€ ç M MY i?ÌB ; B M- ç€K imv Mi?O ç€ + -m ç½ K i ç M i?Î ?²M; ?°+ - +?d H`i`ç
 *?Q EB M HçB F?ª [m M ?ÆM M?B m- #¼M ?„M K¶B M; `v +?çv iÈB GBM? —M iU K
 i?B ç'm M`v- +ÁM F?¬M; ç M KS+ MY + M? ; Bì ç½ H•K p`Q K i M?¼+X
 h`B m h¬M; `®i +m°+ ?B m `ä h?~K L; çQ M #`B- M?`i i?ÌB ?Q M ?d- i v +?•M K9
 L; çQ M|B, óªM pQÆM; ç½ ?B m- M; QÆB ç•v H` F?¬M; i`"M i?„M; +| i`"M- ? ? -
 h®i- i?`i i®iXô
 a„+ K†i L; ¬; B€Q ç-m i€B M?Êi- ; ¼B ç€K imv Mi?O ç€ + -m ç M # M +çM? KbM? - i?
 ç†i F ç®B pÈB #¼M ?¼- +?d bÊ H` ç M; M; ?B M +Sm T?€ ?ÄM; +?B M i?m"i M?Q
 æÈB +?Q +€B +?B M; ç²M; p M; H M- ç€K imv Mi?O ç€ + -m HçB H-M M[p`Q #`M
 ç°B M; k L; ¬; B€Q ç-m FB KÎ + -m- ?„M +?çv MQÈ+ `9i çB [m - +?•M pW KÈB /šM
 M; ,M HçB- ç M; Km®M i`€M? Mû- b m HQM; HçB H` S?çK *?Q EB M p` ? B i`Ê +¬
 p•v FQM- K` ç²M; ç°B ?„M ?B M M?B M F?¬M; #B i H`K b QX
 *-M #B i +€B ; ¼B H` h`QÌM; s` h`"M- +?QM? H` i`"M i? /®+ ? i bS+ iB M +¬M; - i
 T?QM; +?O HU+ - ç®B pÈB #¼M ?„M K` M|B- F?¬M; +| bU iB M? i`mv M #|M; - GQm E
 + -m p T?Q i`QÈ+ - +?•M #®B `®B pW çQ ` - [mª + -m FB p¼i iÈB ?QÈM; + -m
 i`mM; HçB #` K°i M; QÌB ?"m p ç®B T?QÆM; H, M; F?¬M; +?†M HçBX
 óh®i5ô h?~K L; çQ p¶ i v- ?"m p FB #B m ?B M` M?Q ?„M /U HB m- #ÎB pb #„i ç-
 ; Bì- i`i +ª imv Mi?O ç€ + -m ç m +| +?9i i?Q€i HU+ - H9+ M`v +ÁM +| i? ; B[F?¬
 i?`v çQÈ+ #¼M M; QÌB S?çK \*?Q EB M pšM ç M; Î p`Q i`çM; i?€B i®i M?`iX
 Zmª M?B M- ç M ?B T ç'm b m- i? HU+ imv Mi?O ç€ + -m ç°B L; ¬; B€Q ç-m #„i ç-
 S?çK *?Q EB M +`M; ç€M? +`M; ?„M; - ? B # M T?®B ?ÊT +kM; +`M; i? K i?m-M i
 i`Q K°i M; QÌB +?mv M K¬M M?bM +?^K +?^K GQ h?B i- HçB pšM H` #BM? #çB M?
 [mª p`Q + -m K¬M- çÈB K°i +m°+ i` M? i`B ?Q`M i`i- çB K b® H M ç M R9 p` 3- h?~
 *m°+ i` M? i`B M`v- MY ç-m ?B T ç'm- #¼M M; QÌB S?çK *?Q EB M #B m ?B M bÊ
 [m2M i?m°+ +?B M i?m"i h?~K L; çQ- ç M ?B T ç'm b m- #ÎB pb Qm i? i? HU+ p`
 ; ½v M; ?B M M€i- ç€M? +?Q ç®B T?QÆM; ?Q `ÆB MQÈ+ +?ªvX
 h`QM; i`"M i?B ç'm- #¼M M; QÌB S?çK *?Q EB M- GQ h?B i- oQÆM; .kM; ç m ?Q M
 h`B m h¬M; ; B[ +?†i i v h?~K L; çQ- +kM; H`imM; i, M; M?Q +?BK b - + Q ; B¼M; M
 HÈB ?çB- #´M pQÆM; #°B T?K+ - i®i- i®i- H9+ M`v ç•v i?B ç'm ç€ + -m- h?9v L?½
 ?B p¼M; çQç i ; BªB M?`i- ? ? ô
 L; ¬; B€Q ç-m i?¬M b„+ªK ççK- iW i`QM; F?B T bÊ T?K+ ?²B HçB iBM? i?¬M- p¬
 F?¬M; M; ?o` - +?QM? KbM? HçB i?m Î i`QM; i v K°i i M K Q ç-m iB m iY- +?mv
 poM? pB M F?¬M; M; ~M; ç-m H M çQÈ+X
 h?Q€M; +€B- L; ¬; B€Q ç-m TªM; T?`i ; B` Mm çB KQÌB K`v im´B- #ì K¬B pšM +ÁM
 HU+ iQ`M i?•M- çB ç M # M M; QÌB h`M pQÆM; ?Q M ?¬imM; i, M; M?Q +?BK b - +?
 L; ¬ K¶ M; mv M ç€M? #ç+ +?`m i?m - +€B +?S+ ; B€Q ç-m M`v- HB M i†M; +?Q h?~

h`B m h¬M; M?`i i?lB H¢B M;QÊM; M;MM;- Km®M ;B[H¢B- H¢B F?¬M; #B i M?Q i?
L;¢Q- +?d i?'v h?~K L;¢Q +QlB ? ?ª MlB, óL;¬ ;B€Q ç-m- pW `²B +?9M; i +?d
M;QÆB +-M ;b T?ªB +QB H" i?"iXô

L;¬ ;B€Q ç-m i?Î /"B- ?QÊM; h?~K L;¢Q MlB, óh?~K +-M; iY ç¢B i" B- L;¬ K¶ +ªK i?
HlB M"v HB M F?¬M; +-M MlB M[`²B- L;¬ K¶ H" M;QlB i?ŠM; i?„M- M;mv M ç€M?

h?~K L;¢Q +?QM? +?¶ b„+ ç¢Q, óL;¬ ;B€Q ç-m- i +l K°i +•m i`QM; HÁM;- F?¬M
M;?2\ô

L;¬ ;B€Q ç-m FBM? bÊ MlB, óh?~K +-M; iY +S MlBXô

h?~K L;¢Q MlB, óL m MlB H" ç-m +Æ i`K+ HÊB- p" M /KM; +?B M i?m"i- +l H) L;¬ ;
L?QM; F„ i?m"i /šM +-m +O L;¬ ;B€Q ç-m H" çQÊ+ i?`M? "B M EBM? +-M; M?"M-
ç iY M; v +ª ç€ +-m M?Q i? M"Q ç€+kM; F?¬M; #B i- h?9v L?½ L?½ s½- +ÁM +-M
#„i i ç M i? Q Hmv M- +?d bÊ +€B h?9v L?½ L?½ s½ M"v bÊK Km°M ;b +kM; bKT
T?ªB ç¼+ b€+?- ç•m +l i? M;`v ç K H`K #¢M +MM; imv M i?O ç€ +-m- +?Q M M- ç
F?¬M; M M`lB çB- M m F?¬M; +€B h?9v L?½ L?½ s½ M"v tQM; `²BXô

h`B m h¬M; HB M iK+ ;"i ç-m- MlB, óæ9M; p"v- ç9M; p"v- h?~K L;¢Q MlB ç9M;- F
;B€Q ç-m H" p¬ +MM; i®i- M m M;QÆB çB- #´M pQÆM; çB ç•m KlB ;B€Q ç-m ç•v
M;QÆB- M;?o F +?Q M;QÆB +ÁM +l i? - i?U+ bU #„i ?„M ;€M? i`€+? M?B KD- #´M

L;¬ ;B€Q ç-m i?'v h?~K L;¢Q p" h`B m h¬M; MlB `i +?•M i?`M?- M;?o ç M +?QM?
ç°B +-m M"v M?B m M;`v- Hm¬M Hm¬M +l +?9i Qi +ªK ibM?- ?m®M; +?B h`B m h-
i`QM; HÁM; #m¬M; HÄM;- i`M ç-v t'm ?´K" ?`M? ç¢B H p ?QÊM; h?~K L;¢Q, ó
?B K F?Q+? H9+ i`QÊ+- L;¬ K¶ ?´i? MXô

>„M H`K M?Q p"v- w iS i'i M?B M H" F?¬M; ? MlB ` bU ibM? iW +?S+ M[`²B- h?~
H¢B- MlB, óæ iY H`K b Q M?"M çQÊ+ ç¢B H +O L;¬ ;B€Q ç-m- ? ? - +?9M; i H
F?€+? F?Q M?Q p"v- ?B M i¢B i?B ç'm ç€ +-m "B M EBM? b„T #„i ç-m- ç iY p" L;¬
i€+- p¬ Hm" M M?Q i? M"Q- +kM; T?ªB ç +?Q h?9v L?½ L?½ s½ imM; ?Q`M? i`QM

L;?o ç M ç€ +-m i?B ç'm- i`QM; HÁM; L;¬ ;B€Q ç-m MlM; H M- M m H" +l i? i`Q
+ Q- +ª çlB M"v t2K M?Q F?¬M; m´M; `²B- K M; i?2Q p KdK +QlB- ;"i ç-m MlB, óJ
L?½ s½ F?¬M; b€M? #^M; p`B ç°B ç€ +-m HÈM- i?U+ HU+ +kM; F?¬M; iQM? iQ€M
pW `²B +O h?~K +-M; iY- +l H) b) +l i? ; M? çm i?U+ HU+ + Q i?'T +MM; ç°B ç€

L;¬ ;B€Q ç-m #`i?m - +kM; F?¬M; /€K +QB i?QlM; h?~K L;¢Q M[- #„i +?mv M +M
?ÄB i?,K T?QÆM; T?€T ?m'M Hmv M +O h?~K L;¢Q X h?~K L;¢Q +kM; F?¬M; ;B[H
+?mv M ? i`X L;¬ ;B€Q ç-m +QlB F?´ MlB, óh?b` h?~K +-M; iY ?m'M Hmv M p
M?Q p"vXô

h?~K L;¢Q +kM; +QlB, ó*! +?9i i?lB çB K- K°i Qi #B M T?€T çÆM ;BªM M?`i ?Q`M

h`¼M p M ? B + M? ;Bl- çÆM ;BªM H" i`B M F? B +?m`M #` +?Q i?B ç'm ç€ +-m-
i•K ç„+- M?bM #-m i`lB F?¬M; +ÁM bÊK- h?~K L;¢Q çSM; /"v +€Q iW- h`B m h¬M;
L;¢Q +QlB F?´ MlB, óJ'v M;`v M[ b) v i #ªM; - v i #ªM; p b m T?ªB Î M?` ç¼+ b€+
+ªK +O oQÆM; ;B - M?QM; ç iY i?"i bU H" +ÁM +l pB + ?¼+ T?ªB H`KXô

h`B m h¬M; +kM; F?¬M; T?ªB H" F?l h?~K L;¢Q- ç`M? T?ªB +QlB MlB, óL m M;Q
HB M iÈB +?¶ #´M pQÆM;- ç¢B K¬M h'M pQÆM; T?O M"v- iMv i?lB ?Q M M;? M? H

æQ h?~K L;¢Q ç M +Y pQÆM; T?O- çÊB h?~K L;¢Q H M t2 M;U - H¢B pšM F?¬M;
+-m ç M ; -M- h?~K +-M; iY M?È ç M i`Ê ;B9T #´M pQÆM; K°i i vXô

h?~K L;¢Q ç€T SM;- çB H M t2X

V

k9jX *?QÆM; kjd, L´B . M? h` M "aM;

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; kjd, L´B / M? i` M #aM;

L?¡K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

æ¢B h®M; M,K i?S M,K hmv M >Á - ç-m tm•M- ?¬K M v H` +m®B i?€M;- F?¬M; F
çB m ?ÆM `i M?B m- +?d H` +€B KQ T?MM ç€M;;?ûi M`v H¢B HB M iK+ `ÆBtm
i?9+- H`K +?Q M;QìB i i? K p`B T?¬M T?B M M?B mX

a m +mº+ ç€ +¬m- h?~K L;¢Q +m®B +MM; ç`M? ?¢ i•K H¢B- Kî [mv M b€+? h`-M h
?`M;- +?d M?bM i?QªM; [m ;¬M MY + M? ;Bì- HB M HoM? ?ºB +?¶ [mw ;B€ i`QM;

LìB i?¬M; iK+ Kºi Qi- [mv M b€+? +Æ ?² H` #aM ;®+ +?d +€+? H`K FBM? M;?o p,M
i?¬M; iK+ / ?B m- H¢B ~M ?`K i•K ç„+ p FBM? M;?o +O h`-M h - `i M?B m ç¢Q H
F?B h?~K L;¢Q ç¼+ ç M- H¢B M?Q b'K # M i B- H`K ?„M çºi M?B M +ì p`B T?¬M ?F

*€B ;¼B H` FBM? M;?o - F€i ?"i +MM; Kºi ç¢Q Hw pÈB p) i` M?- i`QÊ+ F?B p) i` M
pB i FBM? M;?o +¬M i?B i H" T ç +QÆM;- i?b` H` T?€ ç X o b m +?QM? H` iW
p`Q- p) i` M? +ì i? - K` FBM? M;?o +kM; H` M?Q i? - i?B i H" T H" T i`QìM;- iQ`M
i?S+ FBM? M;?o - F?¬M; M;WM; #Ä i? K iW M;[p`Q ç i` m +?m®i H` çQÊ+X

h?~K L;¢Q F?¬M; F?ÄB bmv M;?o- iQÆM; H B M m H` ç2K bBM? [mv M b€+? M`v
b€+? M M ;¼B H` ? i v +¬K i v- /"v M;QÆB H`K FBM? M;?o @- ?„M M;?o çB M;?o H
i`QM; i?B M ?¢ ç m Km®M H`K FBM? M;?o - +QB M?Q Kºi bU FB M i?¬M i?€M?- i?

h?~K L;¢Q ç¼+ [mv M b€+? K`v M;`v- ç¼+ [m p`B H¬M HB M iK+- `²B H¢B T?€i ?B
? B- +?¶ ?B m çQÊ+ ?Q`M iQ`M #`i ç²M;- `ä`M; H` p,M iU ç²M; /¢M;- H¢B +ªK ;B€
ç´BX

h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q •K i?¬K H`v H`K F€- H9+ ç¼+ H¬M i?S M?`i- i`QM; b€+? i`
M;[?Q H p`Q- Kºi Qi+€+? tY Hw p`i` m +?m®i FB m Kšm M?Q i? M`Q- M?QM; H
M?[M; +€B ;¼B H` iW M;[ i` m +?m®i p`i?2Q H M`v ç m H` F?¬M;- +?QM? KbM?
iW M;[id Kd- ?Q H i` m +?m®i ç m F?¬M; TªB H` p'M ç X

>„M mM; /mM; #`i +QìB- +€B M`v `i ;B®M; H` ?¼+ bBM? iB m ?¼+ ?¼+ +?[- M?B Q
F?¬M; +ì #`i F€ w iS ç¬m +Æ i`K+ HÊB M`Q- /mv +ì Kºi +€B +¬M H`K- çì +?QM? H
MìX

L?QM; M m #„i Kºi M;QìB ç¢B ?¼+ bo ç M ç¼+ M?[M; #`B F?Q€ M`v- HB M ?¼+ tQM
HÁM; +?d +¬M M?È F„ Kºi Qi iW i`¼M; i•K- ?Q†+ H` M?È F„ i´ ?ÊT iW- ç2K M?[M;
HQ¢B ?bM? /¢M;- iW çì ç¼+ çQÊ+ +€+ HQ¢B +•m i`QM; b€+?X

G¬M i?S M?`i- h?~K L;¢Q +ÁM ç M; bmv M;?o- M m H` i ç2K i`i +ªM?[M; iW M;[ i`
HÁM; ? i- b m M`v H`K FBM? M;?o i?b #„i ç¬m t•v /UM; H` çQÊ+X L?QM; H9+ ç
çQÊ+ +?QM? KbM? F?¬M; +¬M tÆ +SM; M?Q i? - M?È F„ Kºi Qi ?¢+? i•K- t•v /UM
M?Q i`î #`M i vX

>„M M?B m H¬M iU ç`M? ;B€ ç M Kºi + M? ;Bì- `®i +mº+ +kM; ?B m `ä ç¢Q Hw M`v
KBM?- F?¬M; F?ÄB Mî MK +QìB, óa m M`v #`i Hm" M +€B FBM? M;?o p,M p ;b- +
#´M +¬M; iYXô

GQϕB M"v ?B m` - HϕB H"K +?Q iQ"Mi?•M ?„M ϕ m i?'v i?Q i?€B- ;B®M; M?Q i M
ϕ°i M?B M T?€i ?B M- i?b` M?[M; i" B #ªQ +?QM? KbM? i? i?B i QÊ+ KÆ FB - ?
i vX

_®i +K+ +kM; M?`M ϕ M b€M; bÊK +m®B i?€M;- T?m M?•M # M FB i`mv M ϕ M iB
MB M H`+?- ?¬K M v +?QM? H" M;"v ?Q" M; ϕϕQ- M m F?¬M; +| b B H-K- #ªM; F?
T?€i` X

h?~K L;ϕQ i? v [m-M €Q +¬M; T?K+ bϕ+? b)- bÊK`iB ;BQìM;- \*?m T?O ϕ½`i # #°
ϕ M H²M; iϕB +Y HÈM- +Y HÈM +kM; KÎ`°M;- +ÁM +| K°i +•m ϕ®B +?9+ KWM; ϕ
*?Q /M H" GQm o,M- +kM; Hm®M; +m®M; i v +?•M K" MB K T?QM; iB M KWM; Hb
+| p #B M h?~K L;ϕQ i?"M? K°i M;QìB M;QìB M;Q" B +m°+ - ?„M F?¬M; F?ÄB pm®i
ó - - h KÊB H" +?QM? +?O- ϕ +?Q i i? K ;B pÊB ϕQÊ+ F?¬M; \ô

*?m >^M; +kM; /"v bÊK- K'v M;"v i`QÊ+ ϕ•v i`®M ϕB` M;Q" B i`MϕM- +m®B +MM; H
*?QM?- ϕ K [m KϕQ ?B K i`Îp - M;?2 M|B bU ibM? v i #ªM;- HB M #`FQ+? ϕ°M;
ϕ® F} M|B, óh?~K L;ϕQ- H9+ 'v M;QÆB H" i?Q ϕ²M; +O i - i H" i?B m ;B +O M;Q
+O i - i H"K #B m ϕ +O M;QÆBX >¬K M v i +ÁM H" i?B m ;B - M;QÆB Km®M M
T?Q i`QM; +€B i?"M? "B M EBM? M"v B +kM; #B i +| K°i h`-K i?B m ;B - i?B m +
i?B m ;B i ϕ•vXô

h?~K L;ϕQ #` *?m >^M; +?¼+ +?Q +QìB iQ2 iQûi- *?m >^M; +kM; +?mv M #m²M H
ó*?d H"- M;QÆB H" #B m + +O i - imv i`QM; HÁM; +| +?9i F?¬M; i?QªB K€B- M?C

h?~K L;ϕQ p°B p" M; M|B, ó"B m ϕ - i +| K°i p"i +?Q M;QÆBXô >„M ibK [mv M b€-
b Q +O [mv M b€+?- H" K'v M;"v i`QÊ+ ϕ•v- H9+ ?„M M^K ϕ¼+ - i?'v M;S i v- HB
b Q +?ûT tm®M;X

æ´B HϕB H" M;QìB F?€+- h?~K L;ϕQ iU M?B M #B i`ä +?¶ [mw ;B€ +O b€+? M"v-
i†M; +?Q M;QìB- M?QM; i`QM; HÁM; h?~K L;ϕQ- *?m >Q" M F?¬M; T?ªB H" M;QìB M
+| ?[m /KM; ϕ®B pÊB *?m >^M; ? v F?¬M;- T?ªB i?Y t2K K°i +?9iX

ó±- +?ŠM; H) H" #B m + Km®M ϕQ i óok J`LQÆM; i`BM? HB i i`mv Mô b Q\ô h?
[mv M b€+?- *?m >^M; K†i K"v ?ÈM ?Î- KÎ` t2K tûi- i'i +ª ϕ m H" +?[ M?Ä`"K`ϕT +
HÈM +?B- ?²- ;Bª- /½, ó"B m + - ϕ•v H" +€B ;b\ô

h?~K L;ϕQ M|B, óª€B M"v H" ϕ² i®i- M;QÆB H'v p M?bM t2Kô M m i?"i bU M;mv M
F?Q +YXô

*?m >^M; #om K¬B- F?BM? i?QìM; i`ª [mv M b€+? HϕB +?Q h?~K L;ϕQ, óL m i i?"
*?m >^M; b Q\ "B m + +kM; ϕWM; +| #S+ i Xô

h?~K L;ϕQ ϕ" M? T?ªB +QìB F?´ i?m ?²B [mv M b€+?- M;QìB +| +?Q`B M;- ?„M +kM
G9+ M"v T?m M?•M # M FB ϕ½ b B M;QìB iÈB ;¼B`²B- h?~K L;ϕQ p" *?m >^M; +M
M?•M ?QÈM; T?Q h?~K L;ϕQ +QìB, óhW F?B b€M; ?¬K M v- i +ªK i?'v KQ K„i Hm
H" #€Q iBM pmB ? v H" #€Q iBM /[- M;?2 M|B ?¬K M v /€M K°i #ªM;- K'v +?¶ h?€M
p"Q i`T M" T- +?9M; i F?¬M; M?bM i?'v #ªM;- ϕÊB iϕB +?¶ M"v- iBM iS+ ϕ M- ϕ m +

h?~K L;ϕQ ;"i ϕ-m ;"i ϕ-m- M;²B M;?B K +?dM?- i`QM; HÁM; +| +?9i F?~M i`QÆM
ϕbM? i? ?B M F?¬M; FûK #"+QM +¬ + "m- M?QM; iQ p` +?ì ϕÊB #U+ M"v +| +?9i F

S?m M?•M i?'v #° /ϕM; ?„M- HB M +QìB i` m M|B, ó"bM? i?QìM; ;†T M;QÆB +?mv
M v HϕB bÊ b Q\ô

h?~K L;ϕQ ? ? +QìB M|B, óE?¬M; T?ªB bÊ- H" F€ p¼M; [m€ HÈMXô h`QM; KB M
i`QM; HÁM; HϕB ϕ M; +QìB F?´- H9+ i`QÊ+ +?QM? KbM? F?¬M; HQ F?¬M; M;?o- p
iQ" M F?¬M; +QB +€B +m°+ i?B ;b H" K°i bU pB +- +Y +?d H¶ K½M;- ?"M? pB iªM K
?„M KÊB ?B m- F?B ϕ| +?QM? KbM? b®M; M?Q p"v- +?d H" #îB pb H HQB K°i KbM
M?"X

J` ?B M iϕB # 'i ç²M;- M?Q +m°+ i?B M`v- ç½ F?¬M; +ÁM H` +?mv M`B M; +O ?„M
T?m M?•M p¬ +MM; HQ H„M;- +?QM? H` sm•M M?B- o•M o•M- #B m Km°B- æQÌM
F?¬M; T?ªB H` HQ H„M; pb +?QM? KbM? b Q\

*ÁM +| h`-M h - æQÌM; çϕB M?•M- +?Q p` iB M bo Zm®+ hY :B€K- #ϕM +k +MM; i
`'i M?B m M; QÌB- M m H` h?~K L; ϕQ ?²M M?B M F?¬M; i? K ç w- H9+ M`v +ÁM`
[m€ F?¬M; +| HQÆM; i•KX

h?~K L; ϕQ ?û KB M; +QÌB +QÌB- ?B M` p`B T?¬M i?`M? i?K+- ç¬B K„i +?mv M ç
?Qϕi FB HϕB F?¬M; ;BªK #Êi +?9i M`Q- ;B M; bÆM / ç´B #ªM iQM? F?| /ÌB- imv
M?B K- M?QM; T?¬M F?Q +?`i; BªQ ?Qϕi FB HϕB pšM F?¬M; ;BªKX

L;²B v M ?²B H•m- *?m L?QÊ+ #`FQ+? ç°M; `²B- M`M; ç°B M|M- p`M? M|M H` K†i i`
M?ϕi i? m ?bM? i`€B M?Q- pšM T?B m /"i M?Q i`QÊ+- #QÊ+ +?•M /`m /`M; çB iÊB
M; QÌB #€Q iBM pmB ç M`²B b Q\ô

*?d M|B K°i +•m- ç½ +ªK i?`v +•m M|B F?¬M; [m€ T?M ?ÊT- pKM; i`°K HB + M?bM`
M|B +€B ; b iB T- b„+ K†i F?) #B M i?`M? K`m ?²M;- ?B M` p`B T?¬M w t`m ?´X

h?~K L; ϕQ i?QªB K€B M|B, óE?¬M; M? M? M?Q p`v çQÊ+ ç•m- ;BÌ H`M? +ÁM +?Q
` M; Q`BXô

*?m L?QÊ+ M;²B tm®M;- K M; i?2Q K°i +?9i O`k K` ?QÈM; T?m M?•M M|B, óJ - #
T?K+ M`v HϕB i`¬M; ``i ç T K„iXô

S?m M?•M i?`v i?¬M b„+ \*?m L?QÊ+ F?€+ i?QÌM;- ç M; H•K p`Q i`¬K iQ- H9+ M`v
M|B- + Q i?`T /Á tûi h?~K L; ϕQ- i?`v ?„M i?„i | + /`B- ç2Q F?,M +?Qi ç¬m- K°i i?•M
[m`M [m M? bÊB iÆ ?²M;- /€M; M; QÌB i?QM /`B + Q M; 'i- /B M KK+ im`M H½M; M?
H` K°i ç¬B +QM K„i b€M; M;ÌB ?[m i?¬M- KkB i?šM; i„T- K¬B KÂM; M? +? H M- iϕ
K°i p ;BªQ ?Qϕi M?B i iBM?- M?`i H` ç¬B K„i M?Q KU+ ç`K FB - ç½ i?•K i?9v HϕB
+¬M çÌB- F?¬M; F?ÄB +`i ;B¼M; M|B, ó>„M HϕB +| p`B T?¬M iQÆM; iU +MM; +?`

L?[M; HÌB M`v F?¬M; iU +?O çQÊ+ K` M|B` - HϕB H`K +?Q T?m M?•M #WM; idM?
H¬M; K`v tBM? ç T HϕB K°i +?9i, óL?bM t2K- i HϕB M|B #`v #ϕ ; b ç|Xô hB Ti?2Q
pšM ç M; bmv M; ?o, óoW `²B €M? K„i L?QÊ+ M?B M?bM ?„M +| +?9i #`i ç²M;- ?šM
M?`i i?ÌB +kM; Hm®M; +m®M;- h?~K L; ϕQ ?| i` M; #° /€M; M`v ``i ç Ti`B- ?ÆM
i?B m M[F?¬M; ç°M; i•K- HϕB H` ;Bª /®B- +?d H`- L?QÊ+ M?B i?`i bU Q i?Q+? #
M`Q\ h`QM; HÁM; M`M; HQϕM i?`M? K°i ç®M;- M?`i i?ÌB F?¬M; +| +?O wX

*?m L?QÊ+ M; ?2 T?m M?•M ç2K h?~K L; ϕQ bQ b€M? pÈB T?K i?•M- M?`i i?ÌB +?
F?¬M; F?ÄB bmv M; ?o, - ó*€B M`v F m H` iBM? M?•M i`QM; K„i` h•v h?B- ç´B Hϕ
i`QM; K„i h®M; L;¼+ - iϕB i`QM; K„i K - T?K i?•M iU M?B M H` p¬ +MM; T?QM; H
ç2K h?~K L; ϕQ bQ b€M? +MM; T?K i?•M- ç•v +?šM; T?ªB H` F?Q i`QÆM; h?~K L;

*?d H`- b m K°i F?„+ M`M; HB M T?€i ?B M T?m M?•M +| i?•K w F?€+- HϕB M?bM
h?~K L; ϕQ- `²B b m ç| H•K p`Q i`¬K iQ- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB K` H°T #°T i?Q€M
+| +?9i t`m ?´ bÊ- HϕB +| +?9i QiªQ M½Q K` +9B ç¬m tm®M; X

*?d K°i H9+ b m- +| M; QÌB #€Q HϕB- M|B H` Zm®+ +¬M; ç MX

*?d +?®+ H€i- æQ M *?QM? iBM? i?¬M p¬ +MM; T?`M +?`M +m®M KªM? pªB iB M
+QÌB M|B, óJ¼B M; QÌB ç m Í ç•v b Q\ *€B M`v i?`i i®i- i KÈB +| çQÊ+ iBM iS+ iV
?ϕ ç½ T? tQM; `²B- +€B #ªM; +€Q i?`FB KÈB iW i`QM; M°B +mM; çB` - ?B M iϕB
+€+ MÆB- [m F?¬M; çQÊ+ # Q H•m- b) +| iBM iS+ i`mv M ç Mô

>„M /ϕQ #QÊ+ iB M ç M M;²B tm®M; +ϕM? h?~K L; ϕQ- M?QM; HϕB +?SM; FB M *?
K°i +€B- *?m >^M; H`TiS+ bÊ iÊB KS+ ?²M Hb F?ÄB t€+- K†i ç¬v #KB ç`i K` +9B

æQ M *?QM? M; [F?Q HϕM? M?ϕi M|B, ó>^M; M?B- i iϕB hB M çB M iQ +?Q M; QA
bU H` F?¬M; Km®M ç¼+ b€+? - K`v M; `v M[HB M çB hB M çB M iQ çB K Kk- M; QÌ
#S+ M; QÆBXô

hB M çB M iQ +?QM? H" K°i i`QM; # iQ ?B M ?€+? M?'i i`QM; +'K [m•M- T?K i`€
>Q" M; i?"M?- M?'i H" +aM? p >Q" M; i?"M?- i`€+? M?B K i`¼M; ççB- +| i? ibK ç
+kM; T?aB +| tm'i i?•M KÈB çQÊ+X

" iQ +'K [m•M +?QM? H" +QM ¬M; +?€m +? i`QM; [mv M [mw ?"Q K¬M (;B çbM?
F?¬M; çB çQÊ+ [m M p,M +QM çQìM;- M?Q p"v +?d +| i? i?2Q pã`²B- p"Q +'K [m
+SM; `„M- p" B M,K HB M +| i? #„i ç-m ç #ç iX

GB M M?Q * Q *-m `i çQÊ+ i?•M i?m°+ pÈB pm FB - imv h`B m *€i +U+ F€ Qm
F?¬M; +| +¬M; / M?- +kM; F?| +| i? çB p"Q [m M i`QìM;- KÈB ç ?„M M?"T +'K [n
#QÊ+ K°i /šM H M- +m®B +MM; M;²B i` M #aQ i¼ i?` p [m•M ç°B *?d ?mv bS hQ
T?QM; H" h?€B 9v- K†+ /M h?€B 9v +?d H" [m M pBM? /U- M?QM; i`QM; K„i `i M
ç½ # Q i`MK ? B M? K¬M hB M çB M iQ p" i?` p [m•M ç°B hQ J½ [m•M iQX

*?d H" æçB h®M; i`B m /QÆM; p,M S+ pã- i?•M H" i? iY Zm®+ +¬M;- bU ibM? iB M
#i ç„+ /o- æQ M *?QM? H" K` [mv i ç`M? M"v- ?-m M?Q M; Q" B w HB m +O i' +a

L?"T +'K [m•M\ *?m >^M; p®M H" ?ÆB M;ç+ M?B M K°i +?9i- H"TiS+ H°` p KWM
T?K i?•M b) F?¬M; çB ?ÄB ?„M p +?mv M ?¼+ ?"M?- HçB F?¬M; +-M T?aB çB Zm

h?~K L;çQ pKM; i`°K HB + \*?m >^M; K°i +€B- i`QM; HÁM; +kM; H" + Q ?SM; i? v +
iQ\ "M; ?[m +O ?„M î ç'v ;B®M; M?Q F?¬M; Qi- b m M"v +| i? çB çB HçB HçB M
K°i QiX

h?~K L;çQ +QìB i`°K i`QM; HÁM;- b m M"v M m B /€K F?B / ?„M- ?„M HB M +| i?
+?d +?d p"Q M;U+ KbM?- iU ?"Q M|B, ó"B m ç +O ?mvM? ç i ç M; H"K pB + i
ç°M; pã\ æ M ç•v- ç M ç•v- M;QÆB +?ì t2K- #çM i?•M çB ;¼B M;QìBXô

S?m M?•M pmB KWM; K" +QìB M|B, óG9+ i`QÊ+ i ç½ F?Q+? H *¬M;;B - ç +?Q >
`²B- \*¬M;;B î T?Q i`QM; # M? +QB M?Q +| +?9i aM? ?QîM;- *?m ;B +?9M; i -
i`QM; # M? - K¬M bBM? î HçB ç m î ç-m FB `²B- M?QM; *¬M;;B H9+ 'v +?QM? H
M v H"K b Q HçB M;?o i?¬M; `²B\ô

æQ M *?QM? +QìB M|B, ó*| K°i b® pB + T?m M?•M +| H) H" F?¬M; M M #B i i?b iç
i' iB M *?m ;B - +kM; H" ççB iQÊM; ç½ F?îB #BM? bÈK M?'i +MM; h?€B i' ?Q" M;
K'v i' iB M H" T çQÊ+ +?B M +¬M; ?B M ?€+?- H9+ M"v KÈB çQÊ+ +€B iQÊ+ p` Zr
æQ M *?QM? iW H9+ ç| HçB F?¬M; i? i? K ;B p"Q bU ibM? [m M pã`²B- /M b Q +
i`B m Hm¬M Hm¬M H"K M;QìB t2K M? - #îB p"v HçB i?2Q p,M- æQ M *?QM? p®M
K¬M ç H"K [m M p,M- B M;î ç M HS *?m >^M; M"v- HçB Km®M i?2Q pã- M;mv M
i`QM; HÁM; F?| +?`m M|B F?¬M; M M HìBX

L;?o iÈB M?[M; i?S M"v- æQ M *?QM? F?¬M; M?"M çQÊ+- HB + M?bM h?~K L;çQ-
HçB- h?~K L;çQ H" M;QçB i?Q+? HçB +| içQ ?| M?Q p"v- +-K F€ i?Q ?¼ F?¬M;;
+kM; +?`m F?| - bÈK Km°M;b Km®M /MM; p,M p"Q i`B m- î T?Q i`QM; i? ? *?m
tm'i ?B M M;QìB +| +?9i iB M ç²- imv M|B ?„M F?¬M; ?¼ *?m- iQÆM; H B pšM +| i

>„M i?"K +?Q bmv M;?o- iQÆM; H B *?m >^M; bBM? çS +?€m +?Q KbM?- çS +?€
ç h?~K L;çQ #²B /QðM;- M m F?¬M;- `i +| i? b) ?¼+ \*?m >^M;- i`î i?"M? K°i i M

h`QM; HÁM; `i M?B m +aK F?€B- +® M†M p" B T?¬M /€M; iQÆB +QìB çB` - M|B
i?B T KìB i ç m ç½ +?m~M #`tQM;- p,M pã+¬M; #€ iY M K ?-m +a i`B m- +ÁM +| i'
EBM?- Qi M?'i K°i MY b) ç M /U iB +- T?aB +?,M; +| i? içQ` +aM? iQÊM; ç-v i?
iBM KWM; HQçB ;bXô

h?~K L;çQ ;"i ç-m- F?aQ i?B +a #®M +m°+ i?B- ?„M F?¬M; iBM +?QM? KbM? M;
F?¬M; +| - H9+ M"v ç•v æQ M *?QM? KìB M?B m M;QìB M?Q p"v- +?d bÈ H" Km®M
Qi i?"M? T?¬M #çM +k +O *?m ;B - ;B Qi?B T M?B m K°i QiX

o¬ +MM; HQ H„M; +?ì çÊB- K¼B M;QìB T?aM i?"i bU F?¬M; +| iW M"Q ç M|B- i?ì
M?•M ?ÄB i?ìB ;B M K'v H-M- çÊB +?Q [m ;B\ H" M?- T?m M?•M +| M;QìB M|B, ó*

+?QM? ç½ KÎ +?Q \ô GQm o,M K°i KU+ +?Ì çÊB- iϕB # M M;Q¨B M|B, óæ½ KÎXô

k98X *?QÆM; kjN, GQm J M? æ M

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; kjN, GQm K M? ç M

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

æQÌM; T?m M?•M pW FBM? M;¢+ H¢B p m B KWM;- ¢B ` M;Q`B KÎ+Y - K†i K`v ?Ê
ç½ ç M `²B- K m p`Q- K m p`Q- K [m, FB +?Ì M;QÆB i`QM; bªM? ç|Xô

æQÌM; L;?B K H¢B F?¬M; #B i ç½ +?¼+ p` T?m M?•M M`v +?¶ M`Q- H9+ M|B ç M
T?m M?•M ç m Km®M +„M M€i ?`K ` ,M;- h?~K L;¢Q F?QK M;QÌB ?`M? H , óæ iY
i`°K K` [mûi p`Q i`QM;- H¢B i?`v F?¬M; Qi #` +¬- i`QM; ç| +| K`v M;QÌB M?`M i?S
h?~K L;¢Q- M;mv M K°i ç€K #„i ç-m #B m ?B M +•m M - F?¬M; ? M K` +MM; ?`M?

h?~K L;¢Q p°B p`M; M|B, ó\*€B H M`v ç iY F?¬M; /€K M?`M- +?Q p` ç m H` i`QÎM
+?`m çQÊ+ ç¢B H +O +€+ M;QÆB\ô- /Si HÌB- h?~K L;¢Q p°B p`M; t¬M; p`Q T?Á
i?`v æQÌM; L;?B K- æQÌM; L;?B K ç M; /MM; F?,M K†i #KK H`v K€+O KbM?- i` M
+„i- M?Q H` #` K|M; i v +`Q `€+?X

L?bM i?`v h?~K L;¢Q ç°i M?B M iB M ç M- b„+ K†i æQÌM; L;?B K çÄ H M- H`TiS+
F?,M QÊi M?B #KK H`v [m B ?`K- M|B, óL[iY p` iB m M?•M F?| Mm¬B- ?W- i Km®
M[i„+- +?ŠM; T?•M #B i çQÊ+ i¬M iB- M[iY M?Q p`v - +ÁM ;B[ H`K +€B ;b\ô

h?~K L;¢Q +QÌB i`°K i`QM; HÁM;- i` M K†i H¢B H` ;Bª #° K°i #° /¢M; M?Q F?¬M;
M;?2 i?`v- FQM? +`M K` ?`M? H p ?QÊM; æQÌM; L;?B K, óæ iY #€B FB M ç¢B M
M;QÆB ô- ?„M i`M HU+ /WM; K°i +?9i- i?`v æQÌM; L;?B K H¢B +`M; t`m ?´- p°B p
b Q\ô

L;½\ æQÌM; L;?B K i?Q ;B½M K°i Qi- +m®B +MM; #`v ` K°i +?9i mv M;?B K- M|B
;B`Xô >„M F?¬M; i?W M?`M- +kM; F?¬M; T?ªM ç®B- K°i +•m M;QÌB ç½ ;B` M`v p
i? Hw ;BªB i?`M? M;QÌB ç½ ;B`- +?Q M M M;½- +ÁM +| i? Hw ;BªB i?`M? ?„M ç M

h?~K L;¢Q çQÊ+ æQÌM; L;?B K #ªQ- +9B M;QÌB M;²B tm®M;- +QÌB ? ?ª M|B, óa
+?9i Qi- KQ tm•M HB M iK+- K†i ç`i H¬v H°B- `i / /`M; M;½ b`T tm®M;Xô

>„M ç†i H p`i H M #`M- H¢B `9i i?B T KÌB ` - +mM; FQM? K` çQ ç M i`QM; i v æQÌ
*?m T?O i´ +?S+ ç¢B v M- ç¢B M?•M H` F?€+? [mw- ç iY iU KbM? çQ i?B T KÌB
iB T M?`M i?B T KÌB- H9+ M`v KÈB M?Ê iÈB bU iB M? h?~K L;¢Q i?B çbM?- F?¬M;
M;?2 M;QÌB i M|B- M;QÆB HB M i`9M; #®M i M ç-m F?ªQ i?B M;? i?m`i- H½Q
h?~K L;¢Q- H9+ M`v ç•v M;QÆB ;BªB ?`M +?Q Zm®+ hY :B€K +?9M; i - ? ? - +?d
ç¢B M?•M FB b) +| `i M?B m M;`v ,M F?¬M; M;QM- H,M H°M F?| M;OXô

æQÌM; L;?B K +QÌB ç M `i F?| +QB- `ä `M; +?Q i?`v +QÐM; ûT M†M ` X

h?~K L;¢Q F?B K i®M +QÌB K°i iB M;- M|B, óæ•v ç m H` ç¢B M?•M +| +€+? /¢v #ªQ
/`- F iB T F?¬M; #B i M M M|B +€B ;b +?Q T?ªBX

æ9M; H9+ M`v- æQÌM; T?m M?•M pûM ` K iB M ç M- /€M; iQÆB +QÌB +?•M i?`M? M
L;¢Q b) ç M K`- h?~K L;¢Q- M;QÆB M;²B K°i +?9i i`QÊ+- i HB M çB +?•K i` +?Q

h?~K L;¢Q p°B p`M; F?€+? F?Q M|B, óE?¬M; +-M- ç iY çB K°i +?mv M M`v H` iÈ
M;QÆB +kM; K i KÄB `²B- M;?d K°i +?9i- i M;²B K°i +?9i HB M çBXô

oW `²B æQÌM; T?m M?•M Î # M M;Q`B M|B +MM; M;QÌB i i?b KB M; HQÐB HQm
+`T iÈB bU iB M? F?ªQ i?B M;? i?m`i M[- +QÌB KdK M|B, óæQ i?B T KÌB\ *€B M
SM; `²B- æQÌM; ç¢B M?•M M?`M;QÆB b) /U iB +Xô

æQÌM; L;?B K +QÌB H¢M? M|B, óL K +?O # M M;Q" B- M[+?O i`QM;- pB + M"v +Á
S? M? - K°i iB M; M"v ¸°i M?B M p M; H M H"K h?~K L;¢Q H¢B +~M; ?QªM; bÊ- +
ç" T K°i +?QÌM; H M i` M #~M- KQÌB T?~M F?Q i? - M?2 ` ,M; +QÌB M?bM æQÌM; L
+| T?ªB F?~M; \ô

æQÌM; L;?B K bÊ iÈB KS+ F?~M; iU +?O ¸QÊ+ K" `Ki`Ki +´ - HQM; `ûi`mM- +?SM;
+ªK i?'v +| /kM; F?Q- +® ;„M; #„i #m° + +?QM? KbM? M†M` p" B T?~M mv M;?B K-
M?•M M|B, óL;QÆB H" M;QÌB ¸"M #~ +? M? +?m - i h - i ô

óL;QÆB Km®M ¸B m ;b\ L;QÆB M|B- M;QÆB M|B t2K\ô æQÌM; T?m M?•M +?„Ti v
M9B HÈM M;mv M; - M?bM æQÌM; L;?B K- ;B¼M; M|B M?Q +?m~M; ¸²M; , óL;QÆB
H½Q MQÆM; ¸½ ¸ÊB M;QÆB M|B M?[M; HÌB M"v H•m `²B- ¸ M- M? M? ¸B +~K;B'v
iY M;QÆB +| +€B ;b- H½Q MQÆM; i?2Q M;QÆB ? B KQÆB M,K- ?QÌM; [m K°i M;
Km +€B iÁ M?" M"v- +| H) H" /MM; ¸² +QÊB +O H½Q MQÆM;5 Jm®M #Ä i \ L;QA

L" M; M; v # M ¸-m F?Q i? #S+ M;QÌB- p b m H¢B F?|+ HÈM +?YB #ÈB, óL;QÆ
#´M; H°+ Qi M?Q p"v- F?~M; T?ªB H½Q MQÆM; Î i`QM; M?" +?`m F?| +?B iB m iB
E?~M; +| iB M i?b F?~M; +| iB M- +ÁM ;„M; ;Bª i` M; ?"Q T?|M;- M;QÌB i ibK M;QA
i?"i ¸9M; H" KQÊM- i`¼M p M #®M [m M iB M- M;QÌB M¼ i`Î p >"M; *?•m- iB M ¸•

æQÌM; L;?B K #` F?|+ K„M; pW ¸'K pW tQ M"v i€+ ¸°M;- H"TiS+ F?~M; /€K H M
H„+ ¸-m, óh +?Q M|B #Ä pÊ- M;QÆB F?|+ +€B ;b- ¸ M; i¢B i`QÊ+ K†i ?"m #®B-
+QB- M[iY p" iB m M?•M F?~M; i? Mm~B /QÐM; - F?~M; i? Mm~B /QÐM; ¸QÊ+ ô

h?~K L;¢Q M;?2 ¸QÊ+ - F?~M; ?B m` b Q- ?QÈM; æQÌM; T?m M?•M ?ÄB, óaQ Kš
tªv` \ô

æQÌM; T?m M?•M HB + M?bM h?~K L;¢Q- +kM; F?~M; +QB h?~K L;¢Q H" M;QÌB
óªM F?~M; T?ªB bU iB M? F?ªQ i?B M;? i?m"i b Q- +| K°i i?Q bBM? ¸ MiW >"M; *
iÈB #€B T?ÄM;- +ÁM M|B ¸½ i?B i?Y tQM;- F?~M; +| iB M ?²B ?QÆM;- KQÊM iB M
T?|M;- pW` i v- +?QM? H" #®M [m M iB MX h?~K L;¢Q- M;QÆB ¸ M M|B K°i +?
i - M;QÆB +kM; #B i- æQÌM; ¸¢B M?•M ?„M K°i i?€M; +kM; +?d +| #´M; H°+ Qi M?
?¼+ bBM? FB - M;~v K B H¢B +?Q i? ;B Q FB - +€B M?" +?9M; i +?`m ¸UM; ¸QÊ
L;?B K /UM; `•m i`ÈM K„i M|B óªkM; F?~M; T?ªB ¸2K i†M;- H" KQÊMXô

æQÌM; T?m M?•M K M; i?2Q +QÌB H¢M? K" M?bM æQÌM; L;?B K M|B, óJQÊM\ L;Q
p"v ¸B` M;Q" B- M;QÌB i b) i`ª H¢B b Q\ô

æQÌM; L;?B K H¢B F?~M; H M iB M;X

h?~K L;¢Q p°B p" M; M|B, óæ¢B M?•M t€+ i?U+ H"K F?~M; ¸9M;- ¸¢B M?•M H" M;C
iB M +?Q M;QÌB F?€+ KQÊM- ?m®M; +?B ;B +ªM? ¸¢B M?•M +kM; F?~M; /Q /ªXô

h?'v æQÌM; L;?B K i`WM; K„i M?bM iÈB- h?~K L;¢Q FB M i`b H¢B M|B, óE€ i?"i-
[m€ FQ+? M?Q i? - M;QÌB i ibK ¸ M p v iB M- ¸¢B M?•M +kM; F?~M; i? ¸ M;QÌB
F?,M- +kM; +| i? +?Q KQÊM Qi iB MXô

h` M K†i æQÌM; T?m M?•M +kM; F?| M?bMX

*?|M; K†i- i`QM; HÁM; h?~K L;¢Q F m F?´ - F?| i`€+? M;QÌB i M|B pB + M?" F?| H
`QÊ+ H'v M?K+- M|B +€B ;b +kM; F?~M; T?ªB M;QÌB i®iX L;QÊM; M;MM; +QÌB M|
+mM; i¢ÆM- ?~K M v T?ªB bÊK ¸B M;O- /QÐM; +?9i Qi iBM? i?~M- ¸ iY +€Q iW ô
/šM i` M #~M- HB M +?m²M K'iX

_ F?ÄB æQÌM; ;B - h?~K L;¢Q M? M?"M; i?Î` - i`QM; HÁM; •K i?~K K v K„M- F?€
i`®M M? M?- +?"K i? K M[ b) ¸„+ i°B K°i ¸~B Q M ;B M"v- M?bM M?bM i`ÌB- b„+
KÊB +?m~M #` `ÌB ¸B- pW ? v M?bM i?'v æQÌM; J¢i L?B #QÊ+ M? M? ¸B iÈB ?QÈ

óJ¢i L?B +- MQÆM;Xô h?~K L;¢Q ;¼B K°i iB M;- M;? M? ¸|M- H¢B +?SM; FB M
M?Êi- i?'v h?~K L;¢Q- i?Î T?"Q K°i +€B- M|B, óh?~K +-M; iY- i p M?" i`QÊ+Xô

h?~K L;¢Q i?'v M" M; b„+ K†i +U+ FûK- [m M i•K ?ÄB, óJ¢i L?B +¬ MQÆM; ?¬K M v
`²B H" iW h?9v L?½ aÆM S?ÁM; T?€i +?€Q KB M T?Q i`Î p b Q\ *| T?ªB H"; B" M /
æQÌM; J¢i L?B HB M iK+ H„+ ç-m- i`QM; ç¬B K„i ?B M ` p p¬ +MM; HQ H„M; - M|E
M; QÌB ô

L" M; M|B K°i +•m FB i? M? •K +U+ i?'T- pW i? M pW p°B- ?"M F?¬M; i? K m K m
`ÌB F?ÄB +?¶ i?' T?B M"vX

h?~K L;¢Q çQ K„i çB [m - [mª M?B M i?'v b€m #ªv M; QÌB i?2Q çm¬B iÈB- i`QÈ+ H
tm•M iÆ HK - çQM; çQ +•v [m¢i- i` M K†i K M; /€M; iQÆB +QÌB ?mM; ? M; +"M [m
çBM? çB i?2Q +¬M; iY + - M; mv M K°i ç€K i` M K†i +QÌB iQ2 iQûi- F?¬M; ; B®M;
H" HQm K M? ?ÆMX

h?~K L;¢Q KBM? #¢+?- +QÌB H¢M? K°i iB M; - K°i T?€i #„i çQÈ+ i v æQÌM; J¢i L?
i Î ç•v- F?¬M; +-M bÊXô

æQÌM; J¢i L?B H-M ç-m iB M #` K°i M; QÌB M K iY #„i H'v i v- i?'v p K†i h?~K L;¢
bBM? ` b„+ t'm ?'- i`QM; M; U+- iBK ç" T M?Q i`®M; - M?QM; i•K iQ +m®B +MM; +
M|B, óh?~K +¬M; iY- +?9M; i +| H) H" çB p M?" ç½- i`Î p +?¶ ç| - #¼M ?„M F?¬M;
L" M; +"M; M|B i? M? •K +"M; i?'T- +•m M|B F iB T HB M F?¬M; KÎ KB M; M[- +?
+O KbM? #` M; QÌB M„K- i v M„K i v KbM? `i 'K €T- `i +| HU+ ç¢QX

L" M; Km®M `9i` - M?QM; H¢B bÊ h?~K L;¢Q #` i?QÆM; i•K- +?¬M +?Ì K°i +?9i- HB
HQ bÊX

h?~K L;¢Q +QÌB F?' i`QM; HÁM; , óh?2Q M" M; p M?"\ o M?" i?ªK ?¢B ?ÆM M[X
+? - +| H) H" F?¬M; +-M i`¬M; +"v p"Q `²B- M m æQÌM; ç¢B M?•M +| i? i`¬M; +"
FB H¢B H" H" K b Q\ >m®M; +?B H¢B +| M; QÌB /€K ç€M? +?O w ç M æQÌM; J¢i L?
Mû i`€M?- M m i`®M- imv M|B +| i? #Èi +?9i Qi T?B M iQ€B- M?QM; KbM? +ÁM H
V

k9eX *?QÆM; k9y, >"M? >mM; *QM «M; *?€m *? UR kV

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÈM; aÆM æª G½Q >'

*?QÆM; k9y, >"M? ?mM; +QM ¬M; +?€m +? UR kV

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

æ½ i? K T?¬M k

*?QM? H9+ M"v- Î T?Q b m- +¬M; iY + FB K M; i?2Q b€m #ªv ;B çBM? M M #QÈ-
M; ?o`"M; h?~K L;¢Q tm'i ?B M- i` M K†i +| +?9i FBM? M; ¢+- H" T iS+ +QÌB iQ- M|
MQÆM; #QÈ+ +?•M i?"i M? M?- #'M +¬M; iY i?2Q K°i çQÌM; - i?"i p'i pª KÈB çm'B
tm®M; /MM; +•v [m¢i ç€M? ç€M? ç-m ;®B- K°i #° /€M; F?¬M; F`T i?ÎX

a€m #ªv ;B çBM?- M; mv M K°i ç€K çB b M; ? B # M- ¬K i v T?•M i€M ` - ?[m w p¬
h?~K L;¢Q p" æQÌM; J¢i L?BX

h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q F?BM? #d- t2K ` i M pQÆM; #€i çªM +¬M; iY M"v H" [m2M
F?¬M; #ªv i€K i M ;B çBM? FB F?¬M; +| F?ª M,M; [m2M i?m°+ M?Q i? - #" M°B M
H°M t½ ?°B ç2M ç•v K"X

h?~K L;¢Q +?“K`½B MÎ MK +QÌB- K¶B F?B i`QM; HÁM; ?„M K'i ?SM;- b) +| K°i +€
 i?2Q H` +^K +| +?9i ?'i H M- /MM; ¢ M €M? K„i HÊB ?¢B M?bM p`B M;QÌB i`QÊ+ K
 T?| HQ¢B M;QÌB M`v- M;QÆB +`M; +?°i /¢- ?„M +`M; ¢QÊ+ K°i i'+ H¢B Km®M iB
 +¬M; iY M`v b) pb bQM?` p i ¢•v- H`T iS+ #ªQ M;QÌB ¢€M? +?QM? KbM? K°i +?
 *?Q M M M m H` ;†T M;QÌB ?mM; ?„M; +`M [m'v- ?„M +`M; Km®M ?mM; ?„M; +`M [m
 bÌ`ä H B H`+? ?„M- KÊB +| i? #„i ¢®B i?O bÊ MûK +?m°i pÐ #bM?- F?¬M; /€K ?`M
 *¬M; iY + /MM; €M? K„i ¢€M? ;B€ h?~K L;¢Q- i?`v h?~K L;¢Q K M; K°i #° /¢M; i`
 F?¬M; i? F?¬M; +| p`B T?¬M FQM? i`¼M; ¢®B pÈB h?~K L;¢Q `²B- +QÌB H¢M? M|
 +| bU iB M? +O M;QÆB- M;QÆB M? M? ¢B ¢B X X Xô
 h?~K L;¢Q +QÌB M?¢i M|B, óL?Q i? F€ [m€B `²B- `ä`M; H` i p`MQÆM; iY i Î +
 H` B- H¢B M|B F?¬M; +| +?mv M +O i - M M ¢B H` M;QÆB KÊB ¢9M; +?S5ô
 J'v +€B ;B ¢BM? ¢½ H` ;B`M /[- F?¬M; M?`M ¢QÊ+ - ¢B b€i p`Q +?9i Qi- +¬M; iY +
 H` i? iY +O M;QÆB\ \*€B M`v i?“i i®i- #´M +¬M; iY i?Q +? M?`i +?QM? H` i? iY M
 h?~K L;¢Q ¬K i v- F?|2 KB M; v M;mv M K M; i?2Q +QÌB- +?d H` /¬M /¬M i`Î M M
 iY FB + H¢B M|B, óJ M; M`M; p [mw T?OXô
 “¼M ;B ¢BM? im•M K M? - “Q “Q t¬M; iÊB- h?~K L;¢Q /„i i v æQÌM; J¢i L?B- KÊB
 i`QM; HÁM; #`M i v æQÌM; J¢i L?B ¢½ tm'i ?B M ¢¬v K² ?¬B H¢M?- æQÌM; J¢i L?
 K - M;?2 i?`v h?~K L;¢Q M|B M`M; H` i? iY +O KbM?- H¢B M;?2 +€B M`v +¬M; iY
 T?9i M`v F?¬M; T?ªB h?~K L;¢Q +¬K i?“i +?†i M`M;- K` H` M`M; +¬K i?“i +?†i i v
 i? #m¬M; HÄM; MY T?¬M- K°i ¢¬B i`ÁM; K„i +| p pW bÊ H¢B pmBX
 h?~K L;¢Q +QÌB ? ? K°i iB M; , óL?Q i? +| w iS `²B- Km®M #„i i? iY +O i ¢ M
 L?bM M;QÆB M?Q p`v- +?ŠM; H) H` ?Q`M; iY b Q\ô
 h?~K L;¢Q i?QM; /QM; #bM? iO M?- K„i i?`v M?[M; €+ ¢BM? M`v H`M ¢B H M- K°i +?S
 i?•M i? F?¬M; iU ;B€+ K` ¢SM; i`QÊ+ #ªQ p æQÌM; J¢i L?BX
 *¬M; iY FB + i?`v p`v- HÈM iB M; +QÌB H¢M? K°i iB M;- M;|M i v +?d h?~K L;¢Q
 i`|B M;QÌB M`v H¢B- K M; p i`QM; T?O ¢B- #´M +¬M; iY Km®M iW iW ;B€Q ?m'M
 i?Q bBM? M?Q M?Ä- +kM; /€K ?mM; ?„M; +`M [m'v i¢B i`QÊ+ K†i #´M +¬M; iY- i?“
 “¼M ;B ¢BM? M?“M ¢QÊ+ K M? H M? +¬M; iY + - ?¬ H M K°i iB M;- #QÊ+ +?•M ¢¹
 h?~K L;¢Q H¢B i?QM; /QM; +QÌB K°i iB M;- i?'T ;B¼M; M|B pÈB æQÌM; J¢i L?B,
 b Q\ô
 æQÌM; J¢i L?B +?,K +?9 #„i H'v i v h?~K L;¢Q- +„M K¬B M|B, óJ¢i L?B J¢i L?B F
 L`M; ¢°i M?B M +ªK ;B€+ h?~K L;¢Q i?Q€M; i`€M? i v +O M`M; ` - i`QM; HÁM; +ª
 HB M i`QÊ+ ? i M;?2 ¢ M K°i iB M; F m ¬B ¢ m M?S+- F?¬M; #B i H9+ M`Q h?~K
 +¬M; iY + FB - ?„M H`K M?B m pB + +MM; H9+- ?mM; ?„M; M M ? B +€B i€i` M K
 iQÊM; K¢Q t'm tQ- M?QM; H`M / +| p ¢†+ #B i i`„M; MäM- ? B #`M i v M`v ¢€M?
 # M ;QÆM; K†i +¬M; iY + FB ¢½ bBM?` ? B /'m i v ¢Ä i?ŠK- +?QM? H` F?|2 KB
 *€B M`v #B M +®- M;Q¢B i`W h?~K L;¢Q- M?[M; M;QÌB F?€+ p¬ +MM; #'i M;ì- +¬M
 +`M [m'v- p®M H` +ÁM Km®M H'v M?B m F?B Qi- ¢®B pÈB i?Q bBM? h?~K L;¢Q M`
 p`v ?„M +€+? ? B M;QÌB h?~K L;¢Q- æQÌM; J¢i L?B `i ;¬M- M?QM; ?„M H`K b Q /
 i?Q bBM? /€K t¬M; H M ¢€M? ?„MX
 > B #`M i v M`v- ¢€M? +?Q ?„M ¢ M MQÊ+ K„i ¢ m ¢B ` - ?„M #bM? i?QÌM; b®M; M
 ;` F?¬M; +?†i- M`Q +| F?Q HU+ K¢M? #`M; h?~K L;¢Q- h?~K L;¢Q p®M H` /MM; ?
 +´ i v ?„M- M†M; M m®M ûQ i v +O ?„M- +¬M; iY + iU M?Q i HB i- MQÊ+ K„i M
 ¢ m F?¬M; i?¬BX
 >„M K M; ¢ M #ªv i€K ;B ¢BM?- H9+ M`v +kM; M;•v M;~M +ª M;QÌB- p°B p`M; #m
 Km®M iÊB ;BªB +Sm +?O iYX

h?~K L;¢Q +Q`B H¢M? K°i iB M;- H„+ H„+ i v +¬M; iY + - /M #”M pšM mM; /mM; M
 M;QÆB ¢B H M- +?„+ H” Km®M i p†M; ½v i v +O M;QÆB- +| M M #ªQ #¼M ?¼ H”
 h?~K L;¢Q /Si H`B- i` M i v H¢B /MM; bS+ HU+ K” M?’+ H M- +¬M; iY + FB ¢ m M
 ?2Q, ó B B X F?¬M; ¢QÊ+ iÊB- M? M? J m HmB tm®M;Xô
 ”¼M ;B ¢BM? M?’i i?`B ?Q M; K M; HQ bÊ- /WM; +?•M H¢B- K°i M;Q`B i`QM; ¢| M
 K°i +•m- K m i?ª h?€B hm ;B ;B - M m F?¬M; M;QÆB b) #` FB M5ô
 óZm M iÁ \ô h?~K L;¢Q mM; /mM; +Q`B K°i iB M;- M|B pÊB æQ`M; J¢i L?B, ôJ¢i L
 J°i i v # [m†i i v p` +¬M; iY + ¢QÊ+ M;Q`B tQM; H” h?€B hm ;B ;B M”v- KdK +
 Zm M T?O H” M;QÆB KÎ\ L;QÆB #ªQ i #` FB M HB M +| i? #` T?¢i\ô
 >„M M„K +´ i v h?€B hm ;B ;B - M? M?”M; m®M ûQ- h?€B hm ;B ;B +Æ ?² Km®
 L;¢Q H¢B H” i€i K°i +€B tm®M; /QÊB- ¢€M? +?Q ?„M `mM; ¢°M;- h?€B hm ;B ;B ¢
 h?~K L;¢Q i?ª ?„M tm®M; ¢’i- ?ÄB, óL”v- iB m iY- M¬ i”B +O M;QÆB ;B®M; M?Q
 *¬M; iY + H¢B #` /¼ ¢ M b„+ K†i i€B M?Êi- p°B p”M; M|B, óh h >ªQ ?€M i? K
 h?’v M;Q`B M”v M?Q K°i #½B T?•M i` M K†i ¢’i K K- h?~K L;¢Q ? M K¼M +Q`B K°i
 FB M K°i M;Q`B i`QM; ¢€K ;B ¢BM? H†M; H) `B ¢B- +?„+ H” ¢B; ¼B M;Q`B- ?„M H
 pB i H•m M?Q p”v- ?„M i’M; F i`’i M?B m FBM? M;?B K- K°i bU iB M? i`QM; ¢| +?C
 bÊ pB + M€Q HQ¢M- ?mv M M€Q +”M; HÊM- KÊB / tQM; pB +X
 J„i i?’v #¼M ;B ¢BM? F?¬M; /€K iÊB- i¢K i?`B +| i? #ªQ i`K KbM? p” æQ`M; J¢i
 L;¢Q +Q`B ? ? - M?bM b„+ i`B- i?`B ;B M ¢½ F?¬M; +ÁM bÊK- HB M ?QÊM; +¬M;
 +€B ;b /€K F?B / MQÆM; iY M?” i Xô
 *¬M; iY + bÊ iÊB KS+ i?Î K¢M? +kM; F?¬M; /€K- i?ŠM; ¢ M H9+ h?~K L;¢Q H”K #°
 p°B p”M; M|B, óh ;¼B * Q hB M- i?’ p [m•M ¢°B # M +¢M? hQ J½ æ¬ *?d >mv aS *
 H” +? i ô
 h?~K L;¢Q M?’i i?`B BK H†M;- i?b` H” * Q M? M°B- ô>W- t2K` p` * Q M? M°B i?
 ?¬K M v;†T tmB`²B- ¢½ ¢ +?Q KbM? #„i;†T- +| w iS5
 h?~K L;¢Q +Q`B H¢M?- ?Q K°i iB M; M|B, ó*? M;QÆB H” * Q *-m\ >„M F?¬M; T?ª
 * Q hB M p°B p”M; M|B, óS?ªBXX ”- F?¬M; T?ªB- i H” +?’i +?B +O ?„M- ¢B [m ¢
 h?~K L;¢Q ” K°i iB M;- ¢°i M?B M ?ÄB, óL|B M?Q p”v- * Q *-m F?¬M; bBM?` M?E
 æ•v p®M H” p’M ¢ +U+ F€`B M; iQ- \* Q hB M M?’i i?`B bYM; b®i- i`ÊM K„i ?€ ?®
 h?~K L;¢Q +Q`B H¢M? K°i iB M;;, óL;QÆB M|B ? v F?¬M;\ô
 * Q hB M bÊ iÊB KS+ K² ?¬B H¢M? +?ªv` M?Q ?¢i ¢”m- p°B ?ÄB, óaBM? E?¬M; b
 óaBM? M?B iY +kM; F?¬M; +| H¶ ¢Q i- ¢”M? T?ªB #„i M;QÆB ¢ M H”K M?B iY i? i
 M[- M? M?”M; M?Q i?Q`M; K” M|B pÊB æQ`M; J¢i L?B, óJ¢i L?B- b„T ¢ M i®B`²
 F?¬M; / /”M; #Ä ¢BXô
 æQ`M; J¢i L?B pW M;?2 #®M +?[h?€B 9v * Q *-m M”v- F?¬M; M?”M ¢QÊ+- +| +?
 M|B, óh?~K +¬M; iY- ¢QÊ+`²B- +?9M; i i?ª ?„M ¢B- ¢ ?„M T?€i K°i +•m i? ¢°+-
 +?9M; i M[H” ¢QÊ+Xô
 * Q hB M M;?2 tQM;- p°B p”M; M|B, óæ9M;- ¢9M;- i i m v i F?¬M; /€K /•v /Q +€+ M
 ;BÆ + Q ¢€M? F?)Xô
 h?~K L;¢Q ?W H¢M? K°i iB M;;, óL;QÆB i? ¢°+ H” i b) iBM iQ`M;\ô
 * Q hB M M?’i i?`B HÊM ; M ?ÆM +?9i Q i- /„i +m®M; ?¼M; M|B, óL;QÆB +-M T?ª
 H” ¢QÆM; i`B m h?€B 9v- M;QÆB ¢°M; i K°i M;|M i v- +? i b) F?¬M; #Ä [m M;Q

h?~K L;¢Q F?¬M; ¢ w iÈB ?„M- H9+ Mˆv i`lB /¬M /¬M `ÆB tm®M;- #-m i`lB ?B M Qi /•M +?9M; /WM; #QÊ+ p2M ¢QlM;- M?bM p ?QÊM; # M MˆvX

*?d K°i H9+ b m- ;|+ ¢QlM; i`mv M ` K°i ¢€K iB M; p| M;U - iB T i?2Q HB M +| p` ?bM? ¢9+ ` - +¬K ¢¬m +?QM? Hˆ K°i M;QlB L;m ?¬m- pW bªB #QÊ+ ¢ M- HB M i?` M;U- b„+ K†i ?„M M?Q K°i K†i MQÊ+- ;BŠK +?•M i¢B +?¶ iB M H M, óGˆ B /€K #„i #B i * Q +¬M; iY Mˆv Hˆ B +?,M; \ô

GlB Mˆv i`i M?B M Hˆ ?ÄB h?~K L;¢Q- h?~K L;¢Q +QlB ? ? K°i iB M; , ó" M ¢QlM; i - i #„i ?„M i?b M?Q i? MˆQ \ô

L;m ?¬m +QlB ? ? K°i iB M;- K M; i?2Q K°i MK +QlB iU iBM M|B, óhB m iY- M;QA H9+ Mˆv +ÁM F?¬M; #B i ?®B +ªB b Q \ J m i?ª * Q +¬M; iY ` - +| H) i +ÁM +| i? t

h?~K L;¢Q M?ˆM M?½ iU i¢B +QlB +QlB- F?¬M; ¢ w iÈB ?„M- ¢¢B M?•M p"i +?Q M?[M; M;QlB +QDB M;U ¢ M Mˆv- +?d Hˆ iB M T?QM; Kˆ i?¬BX

L;m ?¬m i?`v ?„M #Ä K†+ HlB +O KbM?- ?W H¢M? K°i iB M; , óE?¬M; #B i b®M; + Zm K°i H9+ H•m- H¢B +| K°i ¢°B +`K [m•M iÈB- M?[M; +`K [m•M Mˆv M;mv M K°i ¢ F?Q ¢^M; ¢^M;- #ªQ p tmM; [m M? K°i +€B M?Ä FB m- F? B KÎ K¼B M;QlB- L;m ? `²B- HˆT iS+ +9B 2Q ¢ M # M FB m- +kM; F?¬M; t®+ KˆM FB m H M- +?d Hˆ ¢SM; Î

L;QlB i`QM; FB m F?¬M; +| +?9i MˆQ ¢°M; ioM?- HˆK M?Q ¢ M; iU ?ÄB- ?²B H•m b ` HlB M|B, ó: B i +? i- F?¬M; HmˆM i°BXô

a„+ K†i L;m ?¬m tB i +?†i- i?`T ;B¼M; M|B, óh?€B 9v- M m Hˆ M;° i?QÆM; \* Q M? L;QlB i`QM; FB m F?¬M; M? M? F?¬M; +?“K- M|B, óL;Kv L;m ?¬m- Kˆv M;ˆv M[H pšM Km®M iB M +Y ?B M iˆB- ¢ M;QÆB HˆK h€M æ¬ ¢¬m- M;QÆB iU ;BªB [mv i + L;Kv L;m ?¬m p°B ?ÄB, óh¢ ¢¢B M?•M M•M; ¢ÐXô J°i +•m M•M; ¢Ð Mˆv- iQˆM #°H Hˆ M•M; ¢Ð- w Î M;QˆB HlB H¢B Hˆ- M m KbM? +| i? #ªQ p M iQˆM +?Q * Q M? M Kˆi Mˆv- HB M M„K +?„+¬ M?QM; M m Hˆ bU iB M? ?ÄM; #ûi- ?"m [mª HB M F?¬M; + L;Kv L;m ?¬m F?¬M; F?ÄB bmv M;?o, óh?€B 9v F?¬M; Km®M iU KbM? tY Hw pB + +?d bÊ +| +?9i F?| ;BªB [mv iXô

>„M +kM; F?¬M; TªB Hˆ F M;m /®i- M;QlB M„K * Q M? M°B- FB t2K tûi HB M M ;B i +? i i9 iˆB- +kM; F?¬M; TªB Hˆ K°i bU iB M? ¢ M; ¢ ¢M ;BÐM- pb pˆv H¢B /¢ FB - M|B pÈB h?~K L;¢Q, óL;QÆB ¢½ M;?o ¢QÊ+ +?Q \ L;QlB Mˆv- M;QÆB i? ? v

h?~K L;¢Q M?bM [m +¶ FB m b m HQM; L;Kv L;m ?¬m- +QlB M|B, óh?ª M;QlB \ *€B +?d Hˆ iB m M?•M p"i- +?Q /M Km®M i?ª- +kM; Km®M KlB +?QM? +?O p M +¬m i - b Q F?¬M; ¢ ?„M ¢B ` \ô

L;Kv L;m ?¬m F?BM? KB i Kˆ ?W H¢M? M|B, óL;QÆB Hˆ B- h?€B 9v Hˆ M;QlB M;Q

h?~K L;¢Q +QlB ?„+ ?„+ , óL;QÆB H¢B Hˆ p"i ;b- #ˆM +¬M; iY Hˆ M;QlB M;QÆB +| tmˆi F€ #ˆi w Kˆ ?mM; ?,M; ¢¢T + Q * Q M? M°B K°i +QÊ+- + Q * Q M? M°B F m ¢ L;Kv L;m ?¬m pW ;BˆM pW p°B- M?QM; M;QlB Î h?~K L;¢Q i`QM; i v- H¢B F?¬M; M?ˆM ¢QÊ+ M|B, óE?¬M; #B i M;QÆB Hˆ B \ô

h?~K L;¢Q ?ˆi +€B +^K M|B, óh Hˆ T?| ;B€Q ¢¬m imv M i?O ¢€ +¬m h?9v L?½ L?½ i h?~K ;B€Q ¢¬m Hˆ ¢QÊ+- i®i `²B- K m iˆ€M? ` - ;¼B * Q i?€B 9v iÈB M|BXô

* Q hB M +kM; F m iQ, óL;Kv L;m ?¬m L? M?- K m ;¼B +? i iÈB +Sm i - M;QlB L;Kv L;m ?¬m M?ˆi i?lB p¬ F Fª i?B- H¢B HmB ¢ M # M +¢M? FB m K K- i?`T ;B¼ h`QM; FB m M;QlB T?€i ` K°i iB M; +QlB H¢M?, óE?¬M; +¬M TªB M|B `²B- #ˆM M;QlB Mˆv Hˆ T?| ;B€Q ¢¬m ¢°B ¢€ +¬m \ h?9v L?½ L?½ s½- +€B h?9v L?½ L?½ s +?d Hˆ h?9v L?½ L?½ s½ Mˆv Hˆ +€B i`Á ;b \ô

L;Kv L;m ?-m KBM? #¢+?- h?€B 9v Km®M #ªQ iQ`M * Q M? M°B- +?Q M M F?¬M;
F?¬M; T?ªB H` F?¬M; +| - M; Q`B M`v ¸½ H` ;B€Q ¸-m ¸°B ¸€ +-m- +?d +-M KbM? /
+-m M`v- i` ` i?•M T?"M M; Q`B M`v- i?, K /Á +?B iB i- #„i i?•M i?m°+ ?„M ¸ M- F?
#bM?- +| #B M T?€T i®i- L;Kv L;m ?-m HB M F?QK M; Q`B M|B, óæ¢B M?•M- K¢i i
+-m h?9v L?½ L?½ s½ M`vXô

L;Q`B # M i`QM; i?Î /`B, ó\*?`M; QÆB M; ?2 M; |M; tQM; - i`B ¸½ i®B `²B- +kM; i?

L;Kv L;m ?-m HB M +?¢v ¸BX

>ÆM KQ`B M; Q`B +'K [m•M p•v [m M? h?~K L;¢Q- M?bM +?^K +?^K- F?¬M; /€K bÆ

h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q KWM; `Ð, ó*| w iS- t2K ` ?¬K M v i?"i bU +| i? M€Q HQ¢M
M°B- ¸Q iÈB +€B * Q i?€B 9v- * Q i?€B 9v H¢B Km®M ¸B ¸B m i` ¸°B ¸€ +-m +O
Gw hU +kM; M M ¸ M ¸B i?¬B- /M b Q p"v +kM; H` ¸¢B €M- T?€i bBM? Î i` M ¸Q`M
[m M i•KXô

h?~K L;¢Q /M #`M pšM mM; /mM; - M OB æQ`M; J¢i L?B #'i M- M|B, óE?¬M; +| +?n
T?ªB bÊXô

æQ`M; J¢i L?B i?'v h?~K L;¢Q [m M i•K +?QM? KbM?- p°B p`M; ;"i ¸-m M|B, óh`-
M; QÆB F?¬M; +-M [mªM i Xô

V

k9dX *?QÆM; k9y, æWM; hQÎM; h` M \*¬M; æQ`M; J` E?¬M; .€K æ€
UR kv

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; k9y, æWM; iQÎM; i` M +¬M; ¸Q`M; K` F?¬M; /€K ¸€M? M; QÆB UR kv

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h`MM; +?QÆM; /Q i€+ ;Bª

a„+ i`B /-M /-M Km°M- i'i +ª M; Q`B ¸B ¸Q`M; H€M; ;B M; Î T?Q i`QM; ¸ m #` ¸m
¸B K HY i` M #| ¸m®+- M; ,M +?†M ¸Q`M; ¸BX

L;Q`B i`QM; FB m FB /Q`M; M?Q +kM; F?¬M; p°B M?'i i?B- F?¬M; #B i H`K +€B ;
+kM; F?¬M; M|BX

h?~K L;¢Q ;B[+?†i * Q M? M°B- HB M iK+ M; €TX

*?d K°i H9+ b m- HB M H¢B +| K°i ¸°B M; Q`B iÈB- +-K ¸-m +?QM? H` K°i æ¬ ¸-m a
#ªv i€K i¢T /`+?- K„i i?'v i`M; +ªM? M`v- p®M H` FBM? M; ¸+- H¢B +kM; F?¬M; /€K

æ¢B bU M?Q p"v- p®M H` bÈK ¸½ +| M; Q`B i?¬M; #€Q T?O EBM? h`B m- T?O EBM
H` pB + M`v M?B HB M [m M ¸ M ¸ M * Q i?€B 9v- EBM? h`B m iQ`M F /®B i`€- F
/KM; / M? M; ?o i bM? iB i pK €M i`¼M; ¸¢B- ;B Q ?`M; +?Q æ¢B Gw hU- æ¢B Gw
¸-m M`v pW ¸ M- M?bM [m H` K°i M; Q`B F?m¬M ¸9+ i?Q bBM? #„i ¸QÊ+ * Q M?
+| +?9i [m2M K„i- +?d H`- imv i`QM; ¸ K i®B +| #| ¸m®+- M?QM; pšM F?¬M; M?bM

óL; v +ª +'K [m•M +kM; ¸ m ¸B ` 5ô- æ¬ ¸-m +| +?9i ;B"i KbM?- #QÊ+ M? M? ¸B
;B¼M; M|B, ó>¢ [m M #€B FB M * Q ¸¢B M?•MXô

L;QìB i`QM; FB m H¢M? HMM;- ?W K°i iB M; M|B, óæ¢B Gw hU iÈB i?"i M? M?Xô
æ¬ ç-m ?û KB M; +QìB +QìB- +€B +?[M? M? M"v +-M ;BªB i?Q+?- i?"i M? M? +
F?B M i`€+? +?QM? KbM? H"K pB + F?¬M; M? M? +?|M;X
æ¬ ç-m +QìB ? ? K°i iB M;;, óG M? +-M; iY #` ûT #m°+- æ¢B Gw hU +kM; H" pW
h?€B 9v ç¢B M?•M +?ì- +?9M; i HB M çB #„i M;QìBXô
h`QM; FB m- * Q i?€B 9v H¢B #'i ç°M; i? M? b„+- æ¬ ç-m i?'v #° /€M; ?„M M?Q p
[m - ?¬ iQ M|B, óL"v- ?mM; ç² T?QÆM; M"Q- /€K #„i * Q +-M; iY5 E?¬M; Km®M b
æ¢B Gw hU çB K°i +?mv MXô
æB æ¢B Gw hU\ h®i5 h?~K L;¢Q QÊ+ ;b çQÊ+ çB- +?d H" ?B M i¢B F?¬M; i? i?ª
;B€+ KbM? i?"i bU H" +| iB K +?'i H"K #¼M +QÊT- +QìB ?b ?b M|B, óh®i- M?Q p"v
çQìM;Xô- æ¬ ç-m M"v M;?2 çQÊ+ i? M? •K h?~K L;¢Q +| +?9i [m2M i B- M?QM; M?
`ä`"M; H" B- M?•M iB M M|B, óL;QÆB i?ª * Q +-M; iY` i`QÊ+ ç½Xô
h?~K L;¢Q ç€M? +?Q +€B ? ? , ó*€B M"v `i F?¬M; çQÊ+- M m i?ª- i bÊ M iQ" M +
çB- +S M?Q p"v K" çB çBXô
>„M FûQ i v * Q M? M°B H M + Q- * Q M? M°B ç m ç M KS+ ?ûi iB M; i?"M? iB M
* Q M? M°B, óæBXô
h`QM; i v h?~K L;¢Q +| * Q M? M°B- æ¬ ç-m +kM; F?¬M; /€K ?"M? ç°M; i?B m br
çB ç M- F?¬M; F?ÄB bmv M;?o- +?d +-M ?„M çB æ¢B Gw hU HB M / H"K`²B- ç M
+?`m i?ª M;QìB\
"i F M?Q i? M"Q- ç®B pÈB * Q i?€B 9v +kM; +| +€B ç #"M ;B Q- M;?o ç M ç| H
çB T?Q i`QÊ+- h?~K L;¢Q €T ;BªB * Q M? M°B ÍT?Q b m- +m®B +MM; i?b H" K°
[m M? FB m K K i?2Q çm-BX
æQìM; J¢i L?B +?Q iÈB #•v ;Bì pšM +?Q i?'v [m bU ibM? #U+ M"v- M m F?¬M; T
#ªQ i`b +?„+ +?„M i?QM; /QM;- M" M; bÊK ç½ bÊ ?½B- H9+ M"v M;?2 M|B Km®M
#m¬M; HÄM;- i`QM; ç-v M;?o M? K¬M Hm¬M H" ç` T?QÆM; T?•M`ä T?ªB i`€BX
æQ¢M çQìM; M"v i'i M?B M H" çQ iÈB F?¬M; Qi M;QìB p•v t2K- +?ì ç M æ¢B Gw
#€Q- h?¬B [m M bÊK ç½ p H9+ #m' B i`Q - #•v ;Bì H¢B T?ªB ç M M? K¬M- i?"i bU
EB m K K * Q i?€B 9v iÈB i`QÊ+- * Q i?€B 9v #QÊ+ tm®M; +¶ FB m- çQÊ+ ? B +'
i`U+ iB T p"Q M? çQìM;- h?¬B [m M FB i?'v ?„M- p°B p" M; çSM; /"v i?B H X * Q
#®M KQÆB +| i?W - i?•M i? H¢B`i i?Q" M? i`€M;- H°` H" M;QìB i?QìM; tmv M p"
p`i H" i?QM; /QM;X
h?¬B [m M ;¼B M;QìB +?mv M +€B ;? - KìB * Q i?€B 9v M;²B tm®M;- +?QM? KbM
ç-m ?„M H" ;QÆM; b€M; i`2Q + Q- i`QM; i v +-K i'K K°+ p¶ tm®M; #"M, óæ2K M;?
h?~K L;¢Q €T ;BªB * Q M? M°B çB p"Q- b m HQM; H" æQìM; J¢i L?B M?„K K„i i?2
"ìB pb H" M; v +ª # M ç K i?~K €M- i`QM; M°B çQìM; M"v +?d çB K p" B M;¼M M M
[m M +kM; ?B m çQÊ+ h?~K L;¢Q i?"i bU H" M?bM [m2M K„i- `²B H¢B M?'i i?ìB i?'
+QìB H¢M? M|B, óE i`°K HÈM K"i- i?'v #´M [m M pb b Q F?¬M; [m€\ô
h?~K L;¢Q pšM mM; /mM; M|B, óæ iY H" M;QìB +| +-M; / M?- i?2Q ç¢Q Hw- ;†T [r
*| +-M; / M?\\ h?¬B [m M M;¢+ M?B M K°i +?9i- çQìM; çQìM; K°i M;QìB i?Q bBM?-
iBM- i?"i bU H" iQ ; M HÈM K"i- •K i? M? HB M H¢M? HMM; M|B, óL;QÆB H"K`
H¢B +-M; / M? b Q\ *¬M; / M? M;QÆB i¢B MÆB M"Q- #´M [m M HB M b B M;QìB ç
h?2Q M?Q Hm"i T?€T æ¢B h®M;- K°i F?B i`9M; +Y- HB M iQM? iQ€M +| +-M; / M
+?QM? H" +'i +?S i¢B [m [m€M- M m +?d H" i9 i`B- T?¬M HÈM /Q +€+ H°- i'i +ª T
+'i +?S X L m H" i`9M; i?B idM?- ç| +?QM? H" +®M; bBM?`²B- +?QM? H" /Q G #°

h?~K L;¢Q ? ? +QìB M|B, ó*€B M"v +?d bÊ F?¬M; `i / /"M;- #•v ;BìH" #m'Bi@B
+Y - ¢¢B M?•M +?QM? H" Km®M i`W ¢Bi`+? +O ¢ iY- +?d bÊ +kM; T?ªB +?ìiÈB M
[m M b[M; bì- F?¬M; F?ÄB bmv M; ?o- M; QìB M"v +?ŠM; H) H" iB M bo\ *-M #B i K
+Y- p b m HB M +| iQ +€+? i? K; B i?B ¢bM?- i?B ¢bM? iS+ H" K¬M bBM? +QM i`
T?ªB ¢ G #° ¢B m p"Q i`QM; +mM;- /MM; ¢ #`v ` ?"m ¢½BX

h?¬B [m M +ªK i?'v pB + M"v +`M; M;`v +`M; F?| ;BªB [mv i`²B- K°i M; QìB iB M bo
M; ?B K K†i ?' M|B, óL; QÆB +| #B i i°B +O M; QÆB F?¬M; \ô

h?~K L;¢Q +QìB M|B, óE?¬M; #B i- tBM ¢¢B M?•M M|B +?Q ¢ iY #B i KbM? K„+ i
M°B M"v ¢M ;BÐM MQÆM; iY M?`i - +kM; H" i +| i°B b Q\ô

* Q M? M°B H"K M; QìB- + Q i?'T i?"M? "B M EBM? ¢ m #B i- h?¬B [m M F?¬M; i?
H¢M? K°i iB M;- M?QM; H¢B F?¬M; i bK i?'v ; b ¢ M|BX

* Q i?€B 9v +?"K `½B m®M; i`- F?Q M i? B M|B, óh? iY\ L?Q i? F€`²B- M" M; +?
+ÁM +?Q H"K T?m M?•M- i?b H"K b Q H¢B H" i? iY +O M; QÆBXô

* Q *-m [m M b€i id Kd- K°i iB M; M?„+ M?Î M"v- H"K iBM? i?¬M h?¬B [m M +?'M
M[iY ¢B i?2Q h?~K L;¢Q i?"i bU +?Q pûM i|+- +€B pûM i|+ M"v- H" iB m +?Q t€+
+?Q - i`QM; HÁM; HB M +?Q `M; #„i ¢QÊ+ M?QÊ+ ¢B K +O h?~K L;¢Q- +QìB H¢M
M?Q i? M"Q\ô

h?~K L;¢Q +?d H" +QìB, óL" M; H" ?¬M i? +O i - M?QM; +?Q H" T; B ¢bM?- ¢QA
H M + Q- +?d H"- imv +?Q H" T; B ¢bM?- M?QM; p` * Q M? M°B M"v ¢M ;BÐM #
i°B * Q M? M°B- pb b Q iÈB ?ÄB i \ô

h?¬B [m M F m F?' i`QM; HÁM;- K°i iB M; +?'i p'M M"v- H"K b„+ K†i ?„M ¢Ä #WM;

* Q *-m +QìB ? ? K°i iB M;- ?QÈM; æQìM; J¢i L?B M|B, ó*¬ MQÆM;- M; QÆB [m
M"v\ô

æQìM; J¢i L?B M?'i i?ìB M; ¢+ M?B M- T?Q /QÈB €M? ¢ M- ? B ?"M; H¬M; K"v M
KkB +| +?9i M? +? H M- b„+ K†i M?Q #¢+? M; ¼+- M? M b„+ ?Q - T?K+ bS+ +€+?
#^M; ; b ¢ T ¢) [mw ;B€- +?d ¢2Q K°i +?m¶B ?¢i +?•m i-K i?QìM; T?€i` p-M; b€M;
+`M; H"K +?Q M" M; ¢ T ¢) ?ÆMX

L" M; M? M?"M; +„M K¬B- ¢-m |+ H¢B M?'i i?ìB ¬M; ¬M;- i¢B ¢•v- i` M +¬M; ¢Qì
+?QM? H" p` ?¬M T?m i? +O h?~K L;¢Q- iQÆM; H B M m H¢B T?O [mv i- h?~K L;¢
h`QM; HÁM; M" M; #'i´M- K„i i?'v ¢ M h?¬B [m M +kM; ;B M?"T ûT ?ÄB- +ªK i?'v
;ÊM b|M; F?¬M; bÊ ?½B- ?B M` K°i +?9i ¢Q M i` M; p - M|B, óæ9M;- iB m M[H"
iY- ?¬K M v i T?ªB p M?"- * Q M? M°B K M; i?2Q `i M?B m M; QìB i?2Q ¢m¬B T
?½B- pW KÈB ;†T ¢QÊ+ p` ?¬M T?m +O i - +?ì i i¢B ;|+ ¢QìM;- ?„M M; ? M? ¢|M
HB M t¬M; H M M´B H M tmM; ¢°i +MM; T?m [m•M i - T?m [m•M M?"i iS+ ;B" M ¢€
?¬K M v- tBM ¢¢B M?•M M?bM`ä K¼B pB +Xô

h?¬B [m M M?'i i?ìB BK H†M;- ¢¬B K„i M?bM p T?Q * Q i?€B 9v `i H" ¢„M; +?€i
M m H" æ¢B Gw hU H¢B i? K /U- H¢B ?ÆB +| +?9i p) ¢QìM; +?Q ?QÆm +?¢v- pB +
M°B H"K b B- #„i KbM? ¢ M H"K +?O pb ?„M- M; QìB i`QÊ+ K„i M"v H" HQ¢B M; QìB
T?•M i@i t'm- M;`v K B +€+ L; U bY F?¬M; i?B m ¢QÊ+ pB + ¢€M? KbM? K°i +€B i`

h?¬B [m M KdK +QìB- b„+ K†i ?Á ?Q½M ?ÆM`i M?B m- M|B pÈB h?~K L;¢Q, óæ
F?¬M; bQ ¢Q i°B +O M; QÆB- M; QÆB i?ª * Q +¬M; iY- HB M i`Î p ¢BXô

h?~K L;¢Q +QìB H¢M? M|B, óh?ª M; QìB\ æ¢B M?•M- +?d bÊ F?¬M; +| ¢ÆM ;BªM
¢QìM; ¢M ;BÐM +QM; €B ¢`M; ?Q`M;- /QÈB # M M;`v # M K†i F?¬M; +QB ?bM? H
M?•M bm®i ¢ K i?~K p'M * Q M? M°B M"v- #„i ?„M M?"M i°B /QÈB T?€T Hm"iXô

h?¬B [m M H¢B M; •v M;`M +ª M; QìB- i?Q bBM? M"v i?"i ¢9M; H" F?¬M; #m¬M; i?
ªQ M½Q- +ª ;B" M M|B, ó"´M [m M ¢½ T?€M €M- M; QÆB +ÁM Km®M iÈB + M i?B T

J'v +¬M; b B ç½ ûT H M- ç M; Km®M H¬B FûQ h?~K L;¢Q çB ` M;Q`B- K°i M;Q`B F?¬M; iU +?O çQÊ+ K` M;Æ M;€+ K°i +?9i- ?„M pW `²B ç½ i?`v `ä F?m¬M K†i h?~K M|B, óh?~K h?~K +¬M; iY h?b ` H` M;QÆB-ô M|B tQM; H¢B F?¬M; /€K H¬B FûQ # M- K'v b B /`+? +ÁM H¢B +kM; H` M?Q i? - `Q `Q i?®B HmB- M; v +ª ®M; i v €Q ç°M; tm®M;X

G9+ 'v h?~K L;¢Q iWM; i?~K €M i¢B æ¢B Gw hU- + Q i?'T M;Q`B æ¢B Gw hU ç m H` ç½ [m K'v i?€M;- HQ€M; i?Q€M; +| +?9i F?¬M; M?Ê M´B- M?QM; H9+ b B /`+? F M`v ç m M;?o ` X

G¢B M|B iB T- h?~K L;¢Q [m M ? F?¬M; i +MM; æ¢B Gw hU F? M?- ?m®M; ?² HS tQM; `²B- +ÁM T?€i F?¬M; Qi iB M i?QÎM; tm®M;- M?[M; b B /`+? M`v ç•m /€K H`

h?¬B [m M M?bM +Y ç°M; +O M?[M; b B /`+? FB - +ª FBM?- +QM K„i ç m i`ÊM i` ç M; H`K +€B ;b\ *ÁM F?¬M; M? M? çm´B ?„M çB5ô

J°i M;Q`B b B /`+? çB ç M- i?'T ;B¼M; M|B p`B +•m i¢B # M i B T?€M [m M- T?€M çQÊ+- M|B, óZmª M?B M H` ?„M\ô

a B /`+? ;"i ç-m M|B, óæ¢B M?•M F?¬M; iBM- iU KbM? çB M?bM t2KXô

h?¬B [m M M?'i i?`B F?¬M; +ÁM ;b ç M|B `²B- +€B M`v +€B M`v +€B M`v M M H ?"m [mª\

* Q *-m i?'v i? - +Q`B H¢M? K°i iB M;- M?QM; +?d H` M? +? KB M;- F?¬M; M|B H

h?~K L;¢Q + 'i + Q ;B¼M; M|B, óæ¢B M?•M- * Q M? M°B H` /•M M?" [m - /QÊB +?• i? \* Q i?€B 9v- K„i F?¬M; +QB T?€T Hm"i p`Q ç•m- M m ç¢B M?•M K†+ F - ç iY # K B- ç`M? T?ªB iB M ç M +€Q i`¢M; +?Q ?Q`M; i?QÊM;Xô

hW H9+ * Q hB M p`Q +€B +¬M; çQ`M; M`v- +m®B +MM; +kM; H` M? M?"M; i?Î` - i v h?~K L;¢Q- M?QM; iU iBM h?~K L;¢Q F?¬M; i? ç€M? ?„M- /kM; F?Q +Q`M; i`€ M|B, ó\*€Q i`¢M; +?Q ?Q`M; i?QÊM;\ \*? i H` ç¢B ?²M; M?•M i`QÊ+ K†i ?Q`M; i? i`¢M; +kM; +ÁM i¢K çQÊ+- /€K ç M ?Q`M; i?QÊM; X M;QÆB- i?^M; M?½B M`v H #´M +¬M; iY F?¬M; ;B i +? i M;QÆB- b) F?¬M; K M; ?¼ * QXô

h?~K L;¢Q #„i H'v p¢i €Q +O ?„M- ç M; i¢B i`QÊ+ K†i K¼B M;Q`B- H`K M?B m pE ç€M? +?Q ?„M p`B +€B #¢i i vX * Q hB M ç m M?S+ ;¼B K'v iB M;- F?¬M; i? iQ çQ`M;- M;Q`B M`v H¢B pšM /€K ç€M? KbM?- ?„M ç9M; H` +ÁM ?mM; ?„M; +`M [m'v

* Q hB M ç½ H` F?|+ F?¬M; i?"M? iB M;- M?bM \* Q \*-m i`QM; M°B çQ`M;- + Q ;B K m M?bM t2K- K m M?bM t2K- ?„M ç M; Î i`QÊ+ K†i M;QÆB- /€K ç€M? +QM +O M t2K- H` t2K i?Q`M; M;QÆB ç| - +? - M? M? +Sm i ô

* Q *-m M;?2 çQÊ+ * Q hB M F m ;¼B- +?d ?ÆB ?ÆB M?Qm K`v- ç¬B K„i K M; i?2C h?¬B [m MX

G9+ M`v h?¬B [m M H¢B /Q /U- KQM; KÄB HB + h?~K L;¢Q /QÊB +¬M; çQ`M;- F?- ç9M; H` h?~K L;¢Q\ >B M i¢B +€B #ªM €M M`v M M T?€M [mv i M?Q i? M`Q\

æ m ç-m [m€5 * Q i?€B 9v F?¬M; / +?¼+ - p` h`-K ç¢B +¬M; iY M`v H`K b Q / i`

h?~K L;¢Q H` i?•M i?B i \*?m T?O- çB çQÊ+ `i ;¬M +MM; o Zm" M +¬M; - ;¬M ç•v H b€M; bÈK M;`v K B Km®M /B M i?€M?- F?¬M; M|B M?[M; i?S F?€+- HB M M|B M;Q H` æ¢B Gw hU F? M? E?QÆM; JšM E?QÆM; ç¢B M?•M- +kM; H` ;B Q ?ªQ `i i®i +

æ€M; i?QÆM; p` h?¬B [m M- i`€B HQ T?ªB M;?o- M?'i i?`B F?¬M; iB K çQÊ+ +?O w +„M `„M; M;?o, ó> B # M ç½ F?¬M; / ç„+ i°B- #´M ç¢B M?•M /Si F?Q€i i?2Q H) +¬ HQ K` i?¬B- Qi M?'i i?„M; çQÊ+ +€B K„ / M? +QÆM; i`U+ +¬M; +?QM?- +?Q /M ç„- HÀM; F?¬M; [m,- B +| i? H`K ;b çQÊ+ i \

oW M;?o M?Q i? - h?¬B [m M +^aK ;B€+ iBM? i?¬M +?'M ç°M;- M;?B K K†i ?'- K
ó:B€K bBM? h?~K L;¢Q HÈM K"i- i` M +¬M; çQÌM;- +kM; H` ç` T?QÆM; ç +?Q M;
iÈB- i€+? * Q hB M p` h?~K L;¢Q ` 5ô

J°i +•m M¡B FB ;B®M; M?Q b'K bûi ;B[i`ìB [m M;- h?¬B [m M +?QM? F?Q #WM; #
+½B- i€+? * Q hB M +MM; h?~K L;¢Q ` - h?~K L;¢Q i?'v T?€M [m M M`v K°i i?•MM
+kM; F?¬M; iB T iK+ ç°M; i?O ç°M; +QÊ+ ç®B pÈB * Q hB MX

* Q *-m FB i?'v h?¬B [m M M?Q i? - i`QM; HÁM; i?Q<sup>a</sup>M; [m pmB p - +?Q `^M; h?
* Q hB M- pm®i `•m ;"i ç-m- K„i H° ` p ?•M i?QÎM;- +?d H` M;?2 çQÊ+ #®M +? [;
F?¬M; F?ÄB i?¬K ;B"i KbM?X

V

k93X *?QÆM; k9R, GB m >¢ >m s2K .•K h?Q

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >´

*?QÆM; k9R, GB m >¢ >m t2K /•K i?Q

L?¡K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

s2K H¢B iW +?QÆM; R9y pb bY i M

* Q *-m pÈB iQ +€+? pä [m M- H` F?¬M; +¡ [mv M ;B M?"T i`B m +?QM?- +?Q M M
HÈM- K'v H-M p`Q +mM; ?„M +kM; +?Q iWM; ç®B K†i +MM; h?~K L;¢Q- +?d H` i
M?B m bU iQ+? p h?~K L;¢Q iW +?¶ ?Q`M; i?QÊM;- i`B m i?¬M- H9+ M`v KÈB #B
i°B h?~K L;¢Q F?¬M; F?ÄB M?'i i?ìB i•K HQ¢M M?Q K X

æQÌM; çQÌM; h?€B 9v- i'i M?B M H` F?¬M; +¬M bÊ i?Q bBM? M`v- M?QM; M;QìB
* Q *-m F?¬M; i? F?¬M; FB M; F` p`B T?¬MX

>Q`M; i?QÊM; K'v H-M i`B m ?„M p`Q +mM; ç€+¬m- ç m iWM; M¡B p ?„M- +ÁM
+¬M;- .QÆM; hB M .QÆM; +¬M; +¬M;- # +€B M;QìB M`v +kM; F?¬M; T?ªB çÆM ;
h?B m h?QÆM; oQÆM; S?O ç m ,M çQÊ+ i?B i i?ÁB- M;QìB M`v- F?¬M; i? +QB i

G9+ M`v- h?¬B [m M [m€i iQ, óh?~K L;¢Q- M;QÆB M¡B #` +€Q * Q hB M pk M?K+i
+?SM; T?K F?¬M; \ô- h?~K L;¢Q i?'v h?¬B [m M ç°i M?B M i?~K i` tY HQ #ªM €M
HB M #B i h?¬B [m M M`v H` Km®M H`K pB + i?2Q H) +¬M; #^M;- p°B p`M; M;?B
+¡ i? +?SM; KBM?Xô

* Q hB M ?ûi HÈM, óL`M; H` p` ?¬M i? +O M;QÆB- i'i M?B M H`;B9T +?Q M;QA
M;QÆB +¡ M;QìB +?SM; M?"M- i +kM; +¡ M;QìB +?SM; M?"M- i /šM i?2Q #ªv i€
`M; H` çB /¢Q i` M çQÌM;- F?¬M; M;ì #` M;QÆB p¬ /mv M p¬ +È ç€M? +?Q K°i i`
i? ;¼B M;QìB M?" +O i iB M ç M +?SM; KBM?Xô

h?¬B [m M H`K +?Q M;QìB ;¼B #ªv i€K M;QìB M?" * Q hB M iÈB- #ªv i€K M;QìB M
#° /¢M; /m +¬M T?®- H9+ M`v p`Q +¬M; çQÌM;- ç m H`K ` K°i ?bM? /¢M; FQM? +
#€B- `Q `Q HìB i? bQM b„i M¡B, óh?B m +?O M?" i H` M;QìB ç¼+ b€+?- T?~K iQM
+QM; €B ç`M; ?Q`M; H` [mª [mv i F?¬M; +¡Xô

*QM K M¡- +€B M`v +kM; ;¼B H` T?~K iQM? p¬ +MM; i®i\ h?~K L;¢Q BK H†M;- +?d
+?¡ b,M +?Q * Q hB M- i`ÊM K„i M¡B HìB #` ç†i +?QM? H` bîi`QìM; +O #¼M ?¼-
w Km®MX

h?¬B [m M M|B, óh?~K L;¢Q- M;QÆB +| #^M; +?SM; T?K F?¬M;- * Q hB M +kM; ·
Km®M i® +€Q ?„M çM ;BÐM p` ?¬M i? +O M;QÆB- +ÁM +| p”i ;b +?SM; F?¬M;\
çQÊ+ K’v b B /`+? #ªQ ?°- iS+ i?b #„i ç-m /QÆM; /QÆM; ç„+ w- M|B,- óæ9M; p”v
T?K F?¬M;\ ”´M +¬M; iY +?QM? H”M;QÌB ç¼+ b€+?- çM ;BÐM p` ?¬M i? +O M;Q
i`QÊ+ ;BQÌM; i - #´M +¬M; iY +kM; [mv i F?¬M; HB + K„i M?bM- i”M ?Q M?Q i? -
? ? ô

h`QM; ç¬B K„i h?~K L;¢Q t i [m K°i iB i”M M?šM +U+ F€M? M?- M?”M M?¢i M|B,
i +| i? M|B p”B HÌB HÌB +MM; M;QÌB M?” +O ?„M F?¬M;Xô

h?¬B [m M /Q /U K°i +?9i- ;”i ;”i ç-m, óL;QÆB M|B çBXô

h?~K L;¢Q çB ç M K°i M;QÌB M;QÌB M?” i`QÊ+ K†i- H¢M? HMM; K” M?bM +?^K +?¹
M¼ M?bM ç¬B K„i h?~K L;¢Q- F?¬M; F?ÄB bÊ iÈB KS+ `9i HmB K°i #QÊ+- p°B p”M
i - * Q M? M°B M?” i F?¬M; çM ;BÐM i? iY +O M;QÆB- ç•v H”i”M K„i i M?bM i

*´h?~K L;¢Q K€i H¢M?- i`QM; HÁM; H¢B M;?o- bU ibM? i®B M v M M ;BªB i?Q+? J¢i L?B H` p` ?¬M i? +O i - æQÌM; ¢¢B M?•M M?´i ¢`M? b) ;B”M ¢B M H MX GB i` M K†i ¢ T M`M; H¢B i`M ¢`M? M|B F?¬M; M M HÌB- i`QM; HÁM; H¢B F?¬M; M? H` M[iY +ÁM F?¬M; bÊ- i H¢B bÊ +€B ;b- M K iY ?€M ¢¢B i`QÊM; T?m- +| +€B ;b V

k8yX *?QÆM; k9j, æQÌM; æ¢B L?•M :ª *QM :€B

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; k9j, æQÌM; ¢¢B M?•M ;ª +QM ;€B

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

>º i®M; æQÌM; J¢i L?B ¢ M M;Q`B +Y æQÌM; ;B - æQÌM; J¢i L?B /WM; H¢B i¢B i i?2Q Kºi +?9i M;QÊM; M;MM;- i?´T ;B¼M; M|B, óh?~K +¬M; iY Km®M p`Q ¢B M;²B

æ K /`B M;QÌB ioM?- p®M H` F?¬M; iB M [m´v `¬v- h?~K L;¢Q M?È iÈB pB + +ÁM L;?B K- +?d #^M; p`Q æQÌM; J¢i L?B- Kºi M;QÌB +QM ;€B- +?d bÊ M?´i i?ÌB +kM F?¬M; +?WM; +ÁM b) T?ªB +?`m T?K i?•M i`€+? +S- M?•M iB M M|B, óæQÊ+ `²B-

ó.¼ - H`K b Q M;QÆB #•v ;BÌ KÈB p \ L? ¢¬m M;QÌB ô æQÌM; T?m M?•M i`QÊ+ ? L?B- i` M K†i M`M; +| p +| +?9i T?QM; i`¬M K i KÄB- Hº ` H` pW iW # M M;Q`B i H` ¢B ibK æQÌM; J¢i L?BX

æQÌM; T?m M?•M p®M H` Km®M +?d i`Q+? p`B +•m- M?QM; +?SM; FB M æQÌM; J H„M; i`QÊ+ FB i?Q€M; +€B ¢½ ¢ tm®M;- MQÊ+ K„i HB M H¢+? +¢+? `ÆB tm®M; L?B- M|B, óGQ H„M; +? i i - J¢i L?B- M;QÆB +| b Q F?¬M;\ô

æQÌM; J¢i L?B pºB p`M; H„+ ¢¬mX

æQÌM; L;?B K Î i`QM; M?´ i?Î T?b T?b M|B, ó>W5 \*ÁM #B i i`Î p - M;QÆB ¢½ HÈ F?¬M; ?B m +?mv M- M;QÆB H` Kºi +¬ #û- ¢ K F?mv F?¬M; p - +ÁM ` i? i?®M;

æQÌM; T?m M?•M Q€M ;B”M M|B, óL;QÆB #Èi M|B ¢BXô

æQÌM; L;?B K Î i`QM; M?´ F?¬M; M|B- M;?B K +€B K†i ?´- +?“K `½B ¢B iÈB- ;BÆ - L;¢Q- M?•M iB M M|B, óh?~K L;¢Q +kM; iÈB\ô

æQÌM; T?m M?•M H9+ M`v KÈB +?9 w iÈB h?~K L;¢Q b m HQM; æQÌM; J¢i L?B- pº J¢i L?B p - M? M? M;²BXô

h?~K L;¢Q pºB p`M; M|B, óE?¬M; +¬M- ?¬K M v i p` J¢i L?B +¬ MQÆM; ;†T Kºi +?“K i` ¢ M MY ¢ KXô

*?mv M M;`v ?¬K M v h?~K L;¢Q F?¬M; /€K ;B´m /B K- +kM; F?¬M; ;B´m /B K ¢QÊ i?U+ i?´ ¢2K +?mv M ?¬K M v ;†T ¢QÊ+ \* Q M? MºB- M´B H M tmM; ¢ºi +MM; \* Q M KbM? iB M ?¢i?O pB +QÌM;- ¢€M? \* Q M? MºB- \* Q \*-m /šM +´K [m•M ¢ M- +m®B i? M`Q- M|B iWM; bU ibM?- Kºi +?9i +kM; F?¬M; /€K #Ä b|iX

æQÌM; L;?B K p` æQÌM; T?m M?•M ¢ m H` ?Qi Kºi ?ÆB F?Q H¢M?- F?¬M; i? iQÎM ¢QÊ+ bU ibM? F?9+ +?B i M?Q i? X

æQÌM; L;?B K i?´B`·m KûT M|B, ó>W- * Q M? M°B i?"i iQ ; M- M m M?Q Jç i L?F
T?m HB m KçM; +MM; ?„MXô hB T i?2Q pW +ªK FQ+? K` M|B pÈB h?~K L;çQ, óG9
M m F?¬M; i i?"i bU H` +? i F?¬M; M?„K K„i Xô

>„M ç M; M|B- HçB T?€i ?B M æQÌM; T?m M?·M M?ûQ M?ûQ +€M? i v +O ?„M-
L;?B K pšM +ÁM- iS+ ;B”M M|B, óo†M +€B ;b K` p†M\ G` M;QÆB b B- M m M;QÆ
+?çv` # M M;Q`B- b) +| #U+ M`v bU iB M? b Q\ô

æQÌM; T?m M?·M ;Bì T?9i M`v F?¬M; +½B +MM; ?„M- ç¬B K„i M?€v M?€vX

æQÌM; L;?B K /WM; K°i +?9i- `®i +m°+ ?B m `ä- T?m M?·M H` +| HìB M|B Km®M
/€M; M`v- +ÁM ;B®M; M?Q H` +?mv M `i ;'T ;€T- HB M çB +MM; æQÌM; T?m M?·M
ó*?mv M ;b\ô

æQÌM; T?m M?·M i`WM; K„i HB + ?„M K°i +€B- M|B, ó*?mv M ;b- +?mM; i?·M ççB
M;?2 h?~K L;çQ M|B b Q\ h?~K L;çQ içB M? K¬M æçB Gw hU- M|B Jç i L?B H` p` ?

æQÌM; L;?B K M;·v M;~M +ªM;QÌB- F?¬M; M?`M çQÊ+- M|B, óo` ?¬M i? \ >„M +Á

æQÌM; T?m M?·M +ª ;B”M M|B, óG9+ 'v H` pB + ç M +?·M- M?QM; +?mv M M`v M|B
çQÊ+- H M i`mv M ` M;Q`B- Jç i L?B b m M`v H`K M;QÌB M?Q i? M`Q\ô

æQÌM; T?m M?·M pW M|B M?Q p”v- æQÌM; L;?B K KBM? #ç+? - b„+ K†i iS+ i?b i€
M`v M M H`K M?Q i? M`Q +?Q T?ªB\ô

L[M?B F?~M v m M?`i +?QM? H` / M? iB i- æQÌM; L;?B K b Q HçB F?¬M; #B i- im
SM; #B M- M?QM; +?mv M M`v i`mv M çB- iQÆM; H B +QM ;€B KbM? +ÁM ;ª` M
L?B +?QM? KB M; i?W M?“M M”M; H` p` ?¬M i? +O h?~K L;çQ- +€B M`v `i F?| ;

æQÌM; T?m M?·M HçM? HMM; M|B, óL?Q i? M`Q +?Q T?ªB5 oB + +'T #€+? i`QÊ
h?~K L;çQ- #„i ?„M H”T iS+ ç M F i i?·M5ô

óæ9M;- ç9M; ô æQÌM; L;?B K idM? M;°- K`i #Á KÈB HQ H`K +?m²M;- ;„M HB M pÈB
?B M içB i?W /`T iBM iS+ +?Q i`mv M ` - +?çv M? M? ?Q`M i?`M? pB + M`v- M
i`mv M ` - +| i? ç½ Km°M- ;”i ç-m M|B p ?QÈM; æQÌM; T?m M?·M, óS?m M?·M- i

óh M|B\ô æQÌM; T?m M?·M +?®M; ? B i v p”Q MçM?, óL;QÆB H` bQ i`QÎM; +O
iY- M;QÆB i?“i bU F?¬M; Km®M Î +€B M?“ M`v M[ ` \ô

æQÌM; L;?B K H”T iS+ ç-m ?`M;- F?¬M; i? H`K ;b- M|B, óh®i- i®i- i M|BXô

> B M;QÌB i?QÆM; HQÊM; tQM;- æQÌM; T?m M?·M çB [m - KdK +QÌB K` M|B pÈB
+ÁM çSM; içB +Y ` p”Q H`K +€B ;b- M? M? M;²B tm®M;- [m M iÁ K°i ç K +?„+ ?

æQÌM; T?m M?·M M?“+ M?Î- h?~K L;çQ i?“i ç9M; H` +ªK i?’v ç|B #KM;- +QÌB M|B
#KM;Xô

æQÌM; T?m M?·M M|B, óh çB ?·K M|M; +?9i Qi +ÆK ç M- M;QÆB iW iW Î içB Î ç·
iÈB- ;B9T K K°i i vXô L|B tQM;- HB M FûQ æQÌM; Jç i L?B p”Q T?ÁM; # TX

æQÌM; L;?B K K½M? HB i?Q F? M p”B iB M;- pšv i v p ?QÈM; h?~K L;çQ- M|B,
tm®M;- i +| HìB M|B +MM; M;QÆBXô

h?~K L;çQ ?ç i?’T M;QÌB M;²B tm®M;- i`QM; HÁM; +| +?9i F?¬M; çQÊ+ iU M?B M
SM; +| +?9i F?€+ i?QÌM;- #bM? i?QÌM; #¼M ?¼ ç m H` -K -K- ?¬K M v ;B®M; M
i?®M; M?“i- `i +| +ªK ;B€+ ,M wX

æQÌM; L;?B K Km®M KÎ KB M;- M?QM; +·m +?mv M ç M # M KB M;- M?“i i?ÌB H
i?QÌM; ?„M ` ,M /çv M;QÌB i - ;BªM; +?9i Qi ççQ Hw HÈM- KB M; HQĐB HQm HQ€
çQÊ+ bU iB M? #U+ M`v- F?¬M; #B i KÎ ç-m M?Q i? M`Q- M;²B v M K°i H€i- KÈB M
iY +O i - +| K`v HìB- H`K M;QÌB M?“ ;B€Q- i T?ªB M|BXô

h?~K L;çQ p°B p”M; M|B, óæçB M?·M +S pB + M|B- F?¬M; +-M +| +€B ;b FB M; F`

æQÌM; L; ?B K ;"i M? ç-m- iU M?Q H" ?ç [mv i i•K- M|B, óh Km®M M|B- H" +?m
h?~K L;çQ "- i +?d +| K°i çS +QM ;€B M?Q p"v- +U+ +U+ F?´ F?´ Mm¬B HÈM M" M;
M" M; +| +€B ?²B #€Q ;b- +?d KQM; M" M; +| i? ;ª +?Q M; QÌB i®i- çQÌM; çQÌM; +?
H" K M; QÌBX L?QM; H9+ M" v ç•v M; QÆB +kM; #B i- M; QÆB p" M" M; içB æçB Gw I
M|B JçI L?B H" p` ?¬M i? +O M; QÆB- i ?ÄB M; QÆB- +?mv M M" v M M H" K M?Q
h?~K L;çQ i?´v i?¬M b„+ æQÌM; L; ?B K Kti M; QM; i`¼M; - K°i ç¬B K„i ;„i ; Q M?b
i`QM; HÁM; KBM? #ç+?¬ ?„M ç°i M?B M w i?S+ çQÊ+ iQM? M; ?B K i`¼M; +?mv M
H'v +?²M; - ç M; içB i`QÊ+ Kti +O K¼B M; QÌB i?W M? "M +?mv M M" v- `i +|ª M?
M" M; X

æ®B pÈB æQÌM; JçI L?B- ?„M F?¬M; i? M|B F?¬M; i?Q+?¬ i?"K +?Q +ÁM +| K°i +
iÈB ?ÆB M? M?¬ M?´i i?ÌB H" K ?„M +?Q +?m~M #`X

L; ?o M; ?o- h?~K L;çQ M; ?B K M; ?` M|B, óæçB M?•M M|B `i `ä- w +O ççB M?•M-
h?~K L;çQ M|B ? B +?[+?d H" M" v- KQ K„i æQÌM; L; ?B K ç½ M?ªv /UM; - M´B ;B" M
ó*?d H" +€B ;b- +?d H" M; QÆB F?¬M; Km®M H'v M" M; \ JçI L?B M? " +O i - T?~K ?
F?¬M; tSM; pÈB M; QÆB\ô

h?~K L;çQ +QÌB F?´ M|B, óæçB M?•M- ç iY F?¬M; TªB +| w iS M" v- ç iY F?¬M;
MQÆM; H" K pÊXô

a„+ Kti æQÌM; L; ?B K ?Á ?Q½M K°i Qi- M|B, óæ½ H" M?Q i? - +?mv M M" v +S ç`
+?m~M #`- bQM? H +kM; F?¬M; +¬M [mw i`¼M; - HB M H'v iK+ H ;B çbM? i-K i?
i HçB i?QÆM; HQÊM; M; "v ?Q" M; ççQ i? "M? ?¬MXô

h?~K L;çQ +| +?9i F?| tY- M|B, óæçB M?•M- ç iY +| K°i pB + Km®M M|BXô

æQÌM; L; ?B K HçB FQ+? ç°M; - ç M; K M; ?çM? T?9+ +QM ;€B- i•K ibM? +O ?„M
çMM; çMM; M|B, ó*ÁM +| +?mv M ;b\ô

h?~K L;çQ +ªK i?´v `i F?| KÎ KB M; - M;²B v M K°i ?²B- KÈB /Q /U M|B, óæ iY ç½
K° i`QM; HÁM; - +?Q M M +?Q M M +?Q /M F i?¬M æ iY +| w iS H" - ç½ F i?¬M-
*?B M? m F i?¬M\ æQÌM; L; ?B K ?Qi K°i M; KK F?Q HçM?, óL; QÆB w iS M" v H" #
>W- æQÌM; ;B i i?B i?Q ;B i`mv M- imv i ç®B F?¬M; H" K i?B T5ô

h?~K L;çQ HçB H" +QÌB F?´- M|B, óhU M?B M H" H" K i? iY- i´i +ª K¼B M; QÌB H"
#ªv HQçB Xô

"bM? i? \ æQÌM; L; ?B K `i FQ+? ç°M; - HÌB M" v H" +| w ;b- ?ŠM H" ç®B iQÊM; i`Q
+?d K°i M; QÆB\ >„M i?´B `•m KûT M|B, óL; QÆB L; QÆB L; QÆB i?" i ?² ç²- M; Q
b€+?¬ çB ?€B ?Q M; „i +Ä H" K +€B ;bXô

h?~K L;çQ K„i t2K KkB- KkB M?bM i•K- M; ÆM; €+ M;²B- F?¬M; /€K iB T HÌB- +?mv
æQÌM; L; ?B K M" v HÁM; iU i`¼M; `i KçM?¬ ç M[M?B +O KbM? ç²M; i?ÌB ;ª +MM;
?„M `i F?| iB T M? "MX

æQÌM; L; ?B K HçB H„+ ç-m- `²B i`M i`W- i` M Kti •K ibM? #´i ç`M?¬ ç M; ;B M M
LY M; "v- ?„M KÈB i?Î /`B, ó\*?mv M M" v ç +?Q i iU ç`M? ;B€ HçB- iU ç`M? ;B€
i`€+? M; QÆB çQÊ+- M; QÆB +kM; H" pb ibM? i? #S+ #€+?¬ +| +?9i #´i ç„+ /o- i`Q
[m M i`¼M; - +kM; F?¬M; TªB iMv w ;ª` M; Q`BXô

G9+ M" v æQÌM; T?m M?•M iB M ç M- M|B, ó:ª- çQÆM; M?B M TªB ;ª- F?¬M; H'
+?Q B- M; QÆB i?" i H" H½Q ?² ç²- ç M H9+ M" v +ÁM iU ç`M? ;B€ +€B ;b- K'v M; "v
i?" M? "B M EBM? `²B5ô

h?b` æQÌM; T?m M?•M p" æQÌM; JçI L?B ç m Î# M M; Q`B M; ?2 HûM- æQÌM; T?r
L;çQ ç²M; w- iS+ i?b KWM; `Ð- pKM; i`°K M?bM æQÌM; JçI L?B- i?´v M" M; F?m¬M
M; QÌB TªB çB- K°i i v HB M; B[+?ti æQÌM; JçI L?B- ç M" M; ÎHçB M; ?2 K°i +?9i

M|B Km®M ç²M; i?lB F i ?¬M- i`QM; HÁM; æQlM; T?m M?•M HB M ç-v KMB p`F?¬
i?"i ç9M; H`HW F?¬M; Qi M; QlB- F?¬M; F?ÁB M; ?B K K†i H MX

æQlM; Jçi L?B i?'v Kšm i?•M M?Q i? - i`QM; HÁM; +kM; ~K- HçB bÊ Kšm i?•M K
M|B # M i B Kšm i?•M, ó*¬ MQÆM; h?~K L; çQ Km®M F i ?¬M FB - i M?"M i?S+ - i
i?QÆM; - +kM; K v h?~K L; çQ i?m M`M; - #¼M ?„M i`QM; H9+ ç| ç½ bÊK ç`M? +?m
H`K M; QlB +kM; `i i®i- `i i?B M HQÆM; Xô

L?[M; +•m M|B M`v- t2K M?Q æQlM; Jçi L?B #`v iÄ i?€B ç°`²B- æQlM; T?m M?•M
;B ;B€Q- i`QM; HÁM; KBM? #ç+? w iS æQlM; Jçi L?B- ç•v H` +QM ;€B F?¬M; bQ
M; ?o- M m i?"i bU i?2Q M?Q HlB Jçi L?B- +?d +-M sm•M M?B FB F?¬M; i`M? ;B
+€B ;b HB M [m M- /M b Q æQlM; L; ?B K H` bQ i`QlM; +O h?~K L; çQ- h?~K L; çQ
M? # M FB X >m®M; +?B bU iB M? ç M MÆB M`v- i?lB ;B M +`M; FûQ +`M; H` #`i
ç•v- HÁM; /ç æQlM; T?m M?•M #B i`äX \*?Q M M F?B æQlM; L; ?B K H`K` K°i p
T?m M?•M M; ²B F?¬M; v M- KÎ +Y ` K„M; Hm¬MX

V

k8RX *?QÆM; k99, æ .

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; k99, æ /

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

æQlM; L; ?B K pW `²B K M; +€B #° /€M; FB - p®M H` Km®M #B m ?B M` p`B T?
L; çQ t2K M? M[M?B +O KbM? - #lB p`v KÈB /Q /Q /U /U- H`K` K°i #° iQ i?€B Km
;ª M[M?BX

L?QM; æQlM; T?m M?•M ç°i M?B M t¬M; iÈB- #¬ #¬ i`Á +?mv M- H`K +?Q æQlM;
+QlBX

æQlM; L; ?B K i?Î T?b T?b K` T?`i i v €Q`lB çB- M|B, óæ•v H` +?O w +O M; QÆB
+ÁM #„i i iÈB M|B +€B ;b\ h çB- i K†+ F +?mv M M`vXô

æQlM; T?m M?•M ç ?„M HçB M|B, óæB ç•m\ æ•v H` +QM ;€B +O M; QÆB- çB +kM
çBXô

> B M; QlB M|B HB M KB M +^M M?^M +½B H°M K°i ?²B- æQlM; L; ?B K ç•m T?ªB
M? M? ç½`ÆB tm®M; ?ç T?QM; - pW i? M pW ;B`M- `²B HçB F?¬M; i? H`K ;b- ç`
F?¬M; KÎ KB M; X

æQlM; T?m M?•M +QlB ? ?ª K` M|B pÈB h?~K L; çQ, óh?~K L; çQ- M; QÆB M|B i?"
+m°+ +| K`v ?²M; M? M i`B F, lð

h?~K L; çQ +kM; F?¬M; ;B`m /B K- /šM +QlB M|B, - óhçK i?lB +?d +| ? B M; QlBXô

æQlM; T?m M?•M /m¶B` ? B ç-m M; |M i v` , ó> B M; QlB\ð- M`M; M; ~M M; Æ- M|
+O +?9M; i +?QM? H` # M; QÆB- M; QÆB [m€i? K K°i Qi ç| - M K M?•M i Ki? iS
+€B ;b- M?QM; +kM; F?¬M; +| #° /€M; M?Q M; QÆBXô

LûM ;B`M M|B p`B +•m- `²B HçB M; ?o- pB + ç½ ç M MQÈ+ M`v- +ÁM +| +€B ;b ç M
i?U+ H` i?^M; +QM` F?| +| çQÊ+- ç½ +| ?¼+ p`M- ;B +ªM? +kM; F?¬M; FûK- +¬M

HÈM H M +kM; H`K M; QÌB Q i?Q+?- M; QϕB i`W +€B iQM? ibM? i` m ?Q ;? Q M; m
 K½M- M?[M; i?S +ÁM HϕB ç m F?¬M; i? +? X
 æQÌM; L;?B K Î# M p m@i +?ÁK `•m M|B, óæQÌM; ;B +?9M; i `i; B ;B€Q- +?mv
 óE?¬M; +| +?¶ ç M; QÆB M|B +?mv M- +•K KB M; 5ô æQÌM; T?m M?•M iS+ ;B" M +,
 æQÌM; L;?B K BK H†M; - ç" M? T?ªB HϕB i?Î T?b T?b K" iB T iK+ M; ²B v MX
 æQÌM; T?m M?•M M?bM p ?QÈM; æQÌM; Jϕi L?B- Km®M ?ÄB w iS æQÌM; Jϕi L?B
 J†i æQÌM; Jϕi L?B çÄ- F?QªM MÊ T?QM; HQm +O h?~K L; ϕQ M" M; ç½ #B i- sm•M
 +€B ;b *?m iB m i?Q- +€B ;b o•M o•M- +?d bÊ +ÁM F?¬M; /WM; HϕB # M; QÌBX
 h`QM; HÁM; M" M; M;?o- sm•M M?B +ÁM +| i? iB T M?"M- sm•M M?B iQM? ibM? -
 +€B ;b o•M o•M p" *?m iB m i?Q- K°i M; QÌB FB M i?S+ `°M; `½B- K°i M; QÌB H" iB
 i` M ibM? `i F?| Î +?mM; - i`QM; HÁM; HQ H„M; K°i ?²B- K€ HB M YM; ?²M; `²B- i
 +?mv M M" v ç H`K ;b\ h?"i bU H" K„+ +Î +? i çQÊ+ - +ÁM M[- +? K ç M; ç"K Hm"
 h?~K +¬M; iY- +?QM? KbM? M; ²B # M +ϕM? M; ?2- +m®B +MM; +kM; F?¬M; ´Mô- p
 KÄB- i çB M; ?d M; ÆB i`QÊ+Xô
 æQÌM; T?m M?•M HϕB çO +¬M; #^M; - i v F?Q€+ Î p B æQÌM; Jϕi L?B, óJϕi L?B- ?-
 HϕB- +?9M; i ç m H" M; QÌB K°i M?"- h?~K L; ϕQ H" ç iY +? M; QÆB- +kM; +QB M?
 M|B- HB M M|B ? i çB- F?¬M; +| ;b T?ªB FB M; F`Xô
 æQÌM; L;?B K H9+ M" v ç•v HϕB ç²M; w pÈB +€+? M?bM +O T?m M?•M- ;"i ç-m ;"i
 T?ªB H" M; QÌB M; Q" B- M|B `ä`" M; i®i ?ÆMXô
 h?~K L; ϕQ M; QÊM; M; MM; K" +QÌB M|B, óæ9M; - M|B `ä`" M; - F€i?"i ç iY H" `i M;
 H" ç iY > ? ? æQÌM; çϕB M?•M- bQ Kšm- bmv #KM; i ` #KM; M; QÌB K" bmv M
 +€+ M; QÆB H" ç iY- H9+ i`QÊ+ ç½ +| ?²M; M? M i`B F,- ?ŠM H" #ÎB pb Km®M F i
 M" M; b Q\ô
 æQÌM; Jϕi L?B /`m /" M; M; ²B tm®M; - M?QM; HϕB F?ûT KB M; F?¬M; M|B- æQÌM; T
 M; QÆB- i F?¬M; t2M p"Q- +ÁM Km®M ?ÄB w iS Jϕi L?B- M m Jϕi L?B ;"i ç-m- K'v
 bQM? H ç M- F i?¬M i`QÊ+ ç½- ?¬M bU +ÁM +| i? +?"K i? K K°i QiXô
 h?~K L; ϕQ ;"i ç-m, óæ9M; - ç9M; - ç iY +?QM? H" w iS M" vXô
 " €M? K„i ç m `ÆB p"Q i` M M; QÌB æQÌM; Jϕi L?B- çÊB M" M; iÄ i?€B ç°- imv M|B i
 ç•m +QM M; ²B ç'v- M?QM; æQÌM; ;B +?d +| K°i çS +QM ;€B M?Q p"v- M" M; F?¬M
 +€+? M"Q #„i # M" M; X
 æQÌM; Jϕi L?B i•K ibM? #i´M- Km®M ;"i ç-m- HϕB +ªK i?´v `i F?¬M; +| w iS- M?´
 h?~K L; ϕQ- M?QM; M?Q H„+ ç-m- HϕB F?¬M; T?ªB H" #ªM i•K +O M" M; - M" M; iU
 K'v M, K [m M" v M; QÌB +¬m i?•M çϕT; ½v +€M? +Y - M?QM; F?¬M; +| K°i M; QÌB M
 M"Q H`K +?Q M" M; i?Qª K½M- ?¬K M v i?"i p'i pª ibK M; QÌB +| i? H`K +?Q M" M;
 M" M; ibK çQÊ+ +?O ç +?mM; - ?¼+ p' M i®i ?ÆM bQ pÈB M" M; - #Ä HÐ +?d bÊ +ª ç
 æQÌM; Jϕi L?B +9B ç-m- HB M FB M i`b M?Q p"v MY M; `v- æQÌM; L;?B K Î# M i
 v M M; ²B #i ç°M; - æQÌM; T?m M?•M ?B m `ä h•K w M[ M?B- #B i`ä M" M; [m€ KS+
 æQÌM; L;?B K, óL; QÆB i?9+ ;BK+ +€B ;b- +€B M" v +kM; F?¬M; T?ªB çB +?Ê #m-
 æQÌM; L;?B K M; ?2 tQM; - F?¬M; F?ÄB +QÌB F?´- ç" M? T?ªB +•K KB M; X
 G†M; v M M; ²B ?²B H•m- æQÌM; Jϕi L?B +kM; +| +?9i M| M; Mªv- i?ÌB ;B M /"B M?Q
 ?WM; ç¬M; - M; `v K B h?~K L; ϕQ +ÁM T?ªB p"Q +mM; iϕ ÆM- M m F?¬M; H M M´B i
 `²B- M" M; pW i? M pW p°B- `®i +K+ ?´i +`K H M- i` M K†i i" M ç-v çÄ YM; M|B,
 ç FBM? M; ?o- Km®M KÌB M; QÆB +?d ;B€QXô
 æQÌM; T?m M?•M ç" T +?•M M|B, óG9+ M" v +ÁM H`K +€B ç ;b\ G9+ M"Q F?¬M; i?

æQÌM; L;?B K +kM; ?B m çQÊ+ - ç-B K„i b€M; M;ìB- Jçi L?B i?“i H” +| p”B T?-M
h?~K L;çQ H”K #”B- M?QM; i?“i` H” +| w iS F?ªQ i?B p` ?-M T?m- h?~K L;çQ H”K
/K M|B M”M; +?Q T?ûT- M m F?-M; H”K çQÊ+ ` -`²B HçB M|B b mX

æQÌM; L;?B K pm®i`•m ;”i ç-m M|B, óh®i- i®i- h?~K L;çQ- M;QÆB T?ªB +~M i?
æQÌM; K¶i ç”M? T?ªB çm’B M;QÆB` F?ÄB +Y - b m M”v F?-M; +-M iÈB M?” i?

J°i +•m M”v H” €K +?d, óL;QÆB F?-M; H”K` ç - +€B +?mv M +QÈB ;ª M”v HB Mç
?„+ - i`QM; HÁM; æQÌM; L;?B K M;?o- M m i`QM; HÁM; Jçi L?B M;QÐM; K° h?~K L
F?-M; #B i F?|- /MM; ?¼+ p’M +O h?~K L;çQ- iU M?B M H” +?mv M / /”M;5

h?~K L;çQ +kM; KBM? #ç+?- M;?B K K†i M|B, óJÌB Jçi L?B +- MQÆM; ` ç KK+X

æQÌM; Jçi L?B bmv M;?o K°i H€i- M|B, óZm•M iY F?-M; M†M; +?QM? H” F?-M;
h?~K +-M; iY T?€ ç Xô L”M; +| p +U+ F€i` M; i`¼M; - K°i ç-B i`ÁM; K„i +?ì çÈB K
HçB`i M? M? K”`O tm®M; - F?-M; iB T iK+ M?bM i?ŠM; p”Q h?~K L;çQX

h?~K L;çQ H”T iS+ KBM? #ç+?- K°i +•m M”v tm’i tS iW ? Gm”M L;[- ?¼+ K” @ - ?¼+
F? B KÎ? Gm”M L;[@- H” +ªM? +€Q M;QÌB im ççQ T?ªB iBM? iB M- F?-M; M M F?-
KBM?- ç²M; i?ÌB t€+ KBM? M?B m i?S F?€+- i•K iQM? ç®B pÈB M;QÌB ç²M; ççQ
ççQ #’i ç²M; T?ªB FB K;B[i•K iQM?X .MM; +€B #’i ç°M; M”v çB ?¼+ i”T- çB t€+ K
Hw Gm”M L;[X

J” [m•M iY F?-M; M†M; +?QM? H” F?-M; mv- w H” M|B M;QÌB F?-M; iU i`¼M; +kM
H” K°i +•m çÆM- ç KK+ H°` `i MQM; +çM- T?€ ç M;QÊ+ HçB +kM; F?-M; F?| F
HB + æQÌM; Jçi L?B- i`QM; HÁM; M;?o, ó- Jçi L?B +- MQÆM; ç•v H” +® w M?QÌM
#ç+?- ç•v F?-M; T?ªB M?QÌM; - ç•v H” æQÌM; Jçi L?B +® w iÄ i?€B ç°- ç KK+ / /”
M?’i ç”M? +| i? ç€T- w iS M”v M|B ç9M; H”- bU ibM? +-m ?-M- M”M; ç½ +?`m`²
i?-BX

h`QM; HÁM; h?~K L;çQ`K €T- i•K iQM? Jçi L?B -M ?Á - +?O w +kM; F?-M; T?ªB
óZm•M iY ?¼+- [mw Î iB K +?’i ?„M- i’i M?B M +-M K°i +QM çQÌM; `B M;X Jçi L?
çQÊ+ +?S\ô

æQÌM; Jçi L?B F?-M; ç€T- æQÌM; L;?B K F?-M; M?”M çQÊ+ - ;”i ç-m M|B, ó*€B M
içB ?¼+- [m•M iY ?¼+- [mw Î iB K +?’i ?„M- i’i M?B M +-M K°i +QM çQÌM; `B M; -
ç° ?¼+ Î i`QÌM;Xô

æQÌM; Jçi L?B K M; i?2Q p”B T?-M w t’m ?’ - +QÌB v m Èi M|B, óh?~K +-M; iY i”B
HçB M|B iB T, óa„+ i`ìB F?-M; +ÁM bÈK- h?~K +-M; iY +| H) H” bÈK çB i`Î p M;
+mM; içÆM- F?-M; M M ç i`Xô

æQÌM; Jçi L?B M|B` - w iS ç½ H” F?-M; +-M M|B +kM; #B i- æQÌM; L;?B K H”T
L;çQ- i iB M M;QÆB K°i ççQ M çQÌM;Xô

h?~K L;çQ p” æQÌM; L;?B K çB i?ŠM; ` # M M;Q”B- æQÌM; L;?B K +QÌB F?’ K°i iB
i•K w Jçi L?B- M;QÆB ç½ KBM? #ç+? +?Q \ô- h?~K L;çQ ;”i ç-m M|B, óæ iY KBM

æQÌM; L;?B K M|B, óaU ibM? +-m ?-M- M;QÆB M„K +?„+ K°i Qi- bÈK M;”v #~K
F?-M; i? +?“K i` M[ `²B- M;QÆB H” ?¼+ i`Á +O i - çQÊ+ i +QB i`¼M; M?’i- +| i
i - i`QM; HÁM; i +kM; `i + Q ?SM; - ç iY H” +QM` - +QM` +kM; H” +QM- æQÌM;
/äB- b m M”v HB M +QB M;QÆB M?Q i?•M M?B iY +O +?QM? KbM? ç ç®B ç½B Xô

h?~K L;çQ ?Q F? M K°i iB M; - ;”i M? ç-m- M|B pÈB æQÌM; L;?B K, óæ iY #B i`
ççB M?•M M M çB p i`QÊ+ çB- F?-M; +-M iB M i M[Xô

æQÌM; L;?B K +® w Km®M çQ i? K p”B #QÊ+ - +€+? æQÌM; ;B F?-M; t - H” ? B
T?O +ÁM +?Q `ìB çB- M?bM i?’v h?~K L;çQ çB` - v M H†M; K” çB i?2Q h?~K L;çQ

æQÌM; L;?B K M|B, óL;”v K B +€K ÆM ?Q”M; i?QÊM; - b) # M +?Q [m M iQÊ+ `²B
FB M ;b F?-M; \ô

h?~K L;¢Q M|B, óZm M Km®M H~K- b€+? +ÁM T?ªB ç¼+ - ç iY F?¬M; Km®M +ª çì
pB MXô

æQìM; L;?B K ;"i ;"i ç-m, óæ•v KÈB H" +| +?Q F?Q- i?B M;? H¢B çQÊ+ +QB H"
F?Q +Y- ç| KÈB H" #ªM HoM? i?"i bU- KÈB +| #"+ i? M; i'M +?S+Xô

h?~K L;¢Q ç²M; w b•m- p"Q i?B ?¼ pB M- imv +kM; H" K°i +QM çQìM; H"K [m M- M
iQÆM; H B h?~K L;¢Q i`QM; ç€K ç²M; HS T?ªB î i`QM; M°B pB Mi?B ?¼ - +?Q /M
+?d H" æ¢B ?¼+ bo >"M G•K i?B ?¼ pB M- K†+ /M h?~K L;¢Q H" M;QìB iªM K¢M-
`²B +?ì +? i M?Q i? - M m Km®M +| iQ +€+? î +€B æ¢B h®M; i`B m M"v- H" T?ªB`
+| K°i +?9i i•K K v K„M M"QX

æQÆM; M?B M- +?S+ [m Mi?B ?Q¢ pB M +kM; T?ªB FB K- /M b Q i?B ?¼ pB M p
KbM? HoM? +?9i Qi #´M; H°+ - # M FB +ÁM +| i? iB TiK+ çB ?¼+ - +?m~M #`F?Q

> B M;QìB v M H†M; K" ç½ çB [m K'v +QM çQìM; - M?QM; ç m F?¬M; #B i M M M|B
L;?B K i?Q€M; +€B iW M;QìB i?¬v +?mv M iÈB +?m~M M?¢+ T?K- M?'i i?ìB +ÁM
M;?o ç M +?QM? KbM? `®i +K+ +kM; H"TM;?B TH"TM;B çbM?- +| +?9i +ªK F?€B)

óæQìM; ç¢B M?•M- M;QÆB +| H) H" çB p i`QÊ+ çB- ç iY K'v M;~v M[H¢B iÈB #€B
/WM; #QÊ+ H¢B- ?QÈM; æQìM; L;?B K M|BX

æQìM; L;?B K M;?o M;?o- `®i +K+ ;"i ç-m, óL;~v K B i ;¼B M;QìB çQ M;~v bBM
[mw T?O- bU ibM? +¬m ?¬M- M;QÆB T?ªB M„K +?†i K°i Qi- iB M; M;QìB ç€M; bÈX

h?~K L;¢Q ;"i ç-m ç€T SM; - H†M; v M çQ æQìM; L;?B K `ìB çB- H9+ M"v KÈB +'i #
`½B /¢Q #QÊ+ - ? B i?`p oQÆM; T?O b m HQM; M?„K K„i i?2Q çm¬B- i?2Q b€i h
M?B M +QìB M|B, ó> B p`?mvM? ç`B ç½ iWM; ç|M /•m +?Q `ô

> B p`i?`p ? B K†i M?bM M? m- K°i M;QìB i`QM; ç| +QìB M|B, óh ç½ +QÈB K°i
i?ìB çB K i`QÊ+ F?B +?Q H'v çQÊ+ M" M;X i`QM; HÀM; p¬ +MM; HQ H„M; - M?QM
#B i çQÊ+ +| H) H" ç°+ i?•M i®i ?ÆM- i? M? M?~M iU i¢B- i?B m p`B T?¬M HQ H„
K°i QiXô

h?~K L;¢Q +QìB iQ- M|B, óæ9M; p"v- M;QìB çB ` M;Q`B Km®M p"Q- M;QìB iB M p"
T?ªB p•v i?"M? i?b H" +€B ;b`ô

a m F?B ? B p`i?`p M;?2 tQM; - H¢B F?¬M; ?B m ` b QX

L;~v F iB T- b€M; bÈK h?~K L;¢Q ç½ çB ` M;Q`B- ,M K†+ #Q+? T?K+ ç M M;Q`B +
p"Q i`B m imv M #® i`B m FB M- HB Mi?2Q M;QìB p"Q +mM;X

*?Q p`iB M bo "Q "Q i¢•M- h`B m *€i KWM; `Ð- M OB K°i T?2M- HB M H†M; v M
M +¢M? i?•M i`B M F? B i?€M? +?d #„i ç-m imv M ç¼+ - h?~K L;¢Q i? KÈB #B i
i? ;B"v pÁ F?®M F?´ M?Q p"v- i`¼M p M /MM; i?ìB ;B M K°i MûM M? M; - KÈB MB

E?îB çB K i'i M?B M H" K°i ?²B + M;ÊB- HìB M|B F?€+? b€Q- +€B ;b ?Q`M; ç iU +
/ - KbM? +~M i?"M M?Q i? M"Q- +¬m ?B M M?Q i? M"Q- p b m F?Q2 +?Q iB M b
ç²M; w # M +?S+ [m MX

h?~K L;¢Q +?,K +?9 M;?2 i M +O KbM?- .QÆM; hB M FB + Q ;B¼M; M|B, óa„+ T
G•K i?B ?¼ pB M h?•M ?¼+ bo ô

h?•M ?¼+ bo\ h?~K L;¢Q ç®B pÈB +€B M"v +?S+ [m M K°i +?9i +kM; F?¬M; t H¢
ç•v- i?m°+ p iÁM; hS T?~K- +€B M"v `i F?¬M; FûK ?ÆM bQ pÈB h?¬B [m M- h`B
M?½M- h?€K ?Q - iB M bo- T?¬M HÈM i` Q i†M; +?QM? H" i?B ?¼ pB M #B M im-
T?Q +m®B +O [m Mi`"Q HQm- ? B M;QìB h?€B Gm•M p" h`B m "€EB m b„+ T?Q
+kM; +?d H" +?QM? HK+ T?~K K" i?¬BX s2K` HB Mi`9M; #®M M;mv M M"v- t€+
T?ªB F?QªM ç½B M?B i ibM?- +?Q M M KÈB ç†+ #B i b„+ T?QM; +?S+ [m M + Q M

"¢M i?•M H" iÁM; hS T?~K- F?¬M; T?ªB H" +| i? i`U+ iB T K†+ T?B T?K+ - K M; i9B
L;¢Q `i H" KWM; `Ð- î i?ìB ç¢B M"v- H"K [m Mi?b +| i?•M T?"M- +| i?•M T?"M i?b

i?Q+? , i? ?B T M;QÌB- M?QM; i?U+ bU F?¬M; i?Q+? #` M;QÌB F?B / X
h?•M ?¼+ bo- ç²M; i?ÌB +ÁM +| K°i ç†+ [mv M- +| [mv M HÊB iMv i?ÌB tm'i M?"T +
i?Q Fw- K†+ /M F?¬M; +?'T T?€T- i? K ;B +?QM? [mv M- M?QM; +| i? i?QÌM; tm
+?d iQM? `B M; +€B M`v- HB M +kM; çO ?B M ?€+?X
*d H` iÁM; hS T?~K i?B ?¼ pB M- iB m +?m~M +| H) H` ç½ #` +?B i F?'m- i?` pB
i`+? +?T pK i`QÌM;- T?| pK i`QÌM; çÌB b m- M?QM; bQ b€M? ` - +?d H` +?S+ [m M
"ÎB p"v- iÁM; hS T?~K # M i`QM; i?B pB M ?Q¢ M`v p` iÁM; hS T?~K i?U+ bU- F?€+
bU Km®M bQ b€M?- +?d bÊ M; v +ª h?¬M; T?€M- i`B ?mv M b€m #ªv T?~K +kM; F?
æÊB .QÆM; hB M MB K tQM; i?€M? +?d- h?~K L;¢Q H¢B +MM; T?¬M ç¬M; iB M b
h`B m \*€i HB M +QÌB iQ M|B, ó\*?Q F? M? ç m H` HQÆM; i?¬M iQÆM; H B +O [n
tQM;- +`M; M M +?,K ?¼+ F?¬M; ç K¢+? p,M æ¢B h®M; i ?ûQ KÁMXô S?2M M OB
imv M #® H i¢ÆM +?'K /SiX
V

k8kX *?QÆM; k98, " M >¬M

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; k98, " M ?¬M

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h?~K L;¢Q H¢B ÎT?Q b m çSM; ` M|B, ó>Q`M; i?QÊM;- pB i?¬M +| pB + Km®M i`

h`B m \*€i KQM; KÄB HB + h?~K L;¢Q- imv M #®, óL;?d #½B i`B m- h?~K L;¢Q HQ

h`B m \*€i #B i`ä iQM? ibM? h?~K L;¢Q- +| +€B ;b i?b M|B +€B ç| - çWM; i¢B i`QÈ
;b F?¬M; M M M|B- p"v +kM; b•m b„+ F?¬M; ´M`²BX

J¼B M;QÌB "Q "Q M|B, ó" ?¢ p¢M im Xô hB T i?2Q HB M "Q "Q `ÌB F?ÄB çB MX

h`QM; çB M +| H) H` M?Q H¬M i`QÈ+ - +?d +ÁM H¢B +| # M;QÌB h`B m *€i- .QÆM
+QÌB M|B, óh?~K ?mvM? +| +?mv M ;b Km®M M|B\ô

>„M KÎKB M; tQM; h?~K L;¢Q H` h?~K ?mvM?- H` Km®M #`M p [m M ? M? 2K +M
HÁM; h?~K L;¢Q Q€M i?¬K K°i T?2M- ?Q`M; ç M`v K°i ?²B ;¼B €B F? M?- K°i ?²B
+€B #„i KbM? [m€ H¢v ?„M- i?Q€M; +€B H¢B #`M p [m M ? ;B[ #¢M i?•M p` ?„M-
i?¬M FBM? i?b F?¬M; i? +?`m çUM; M´BX

h?~K L;¢Q +QÌB ? ?ª M|B, óoQÆM; iQÈM; +¬M;- i Km®M ?ÄB K°i +•m- ç½ H`K ?
i? iB T iK+ çB Zm®+ hY :B€K ç¼+ b€+? ? v F?¬M;\ô- h`B m *€i mM; /mM; +QÌB H
+?mv M +€B #,M; ;? ç M i` M +mM; p`M; çB M M;¼+ - KÌB h?~K L;¢Q H M çB M M
F?¬M; F?€+? F?Q- çB ç M #"+ i? K M;¼+ - M;²B tm®M;X

h`B m *€i M|B, óh?~K ?mvM? Km®M i? K ;B F?Q +Y b Q\ô

h?~K L;¢Q ;"i ç¬m ;"i ç¬m M|B, óE?ªQ i?B M;? i?m"i +?d H` ?SM; i?9 +O i¢B ?
M;?B T +O i¢B ?¢- +?Q M M imv H`K h?•M ?¼+ bo- i¢B ?¢ +| H) H` Km®M iW iW
b€+? H•m M?Q p"v- +S p"v K` ?Q M; T? pB + ?¼+ - i?"i bU ç€M; iB + p¬ +MM;Xô

h`QM; ç-B K„i h`B m *€i ? B M H M K°i i B ?•M i ?QÎM;- +QÎB M|B, óL;QÆB +| i•K
HçB F?¬M; +?Q T?ûT- /M b Q +€B h?•M ?¼+ b o M`v +kM; H` M;šm M?B M iB M +m
pšM çB Zm®+ hY :B€K ç¼+ b€+? i?b ?ÆMXô

æQÊ+ HÎB ?S +O h`B m \*€i- h?~K L;çQ KWM; `Đ- M|B, ó*| M?[M; HÎB M`v +O c
L;çQ ç½ M i•KXô

G"TiS+- ? B M;QÎB HçB M|B +?mv M p`B +•m- h`B m *€i i?'v h?~K L;çQ +| +?9i i•
óh?~K ?mvM? ?šM H` ; -M ç•v ;†T pB + ;b F?| \ a Q b„+ K†i F?¬M; i®i H„K\ô

h?~K L;çQ +kM; F?¬M; F?€+? F?Q- HB M ç2K bU ibM? ?¬K [m ;†T çQÊ+ M|B ` -`
bU ibM? ç| - ç iY H` M;?o F„- o•M o•M iB m i?Q- sm•M M?B +ÁM +| Jç i L?B- Km®M
HçB +kM; H`K M;QÎB ç| i?QÆM; i•K- +?d +| çB m F?| tY H` Î +?¶ M`v- sm•M M?B #
tm'i i?•M F?¬M; i®i- i HB M bÊ ç M H9+ ç| æQÎM; ççB M?•M #B i`²B- +?„+ +?„M
H` tm'i i?•M M;QÎB ç¼+ b€+?- bU ibM? #U+ M`v H` FB M; F} M?'iXô

h?~K L;çQ F iW F?B #B i oQÆM; iQÈM; +¬M; H` ?Q`M; ç - KÈB #B i çQÊ+ M;QÎB c
+?QM? H` Gw aQ aQ- +?Q M M HÈM K"i K` M|B ` +€B +ªK ibM? ;9i K„+ M`vX

E€i ?"i +?mv M M`v t€+ i?U+ `i F?| ;BªB [mv i- o•M o•M H` F„ M[- F„ M[ ç` p` `i c
pÈB M`M;- M?'i H` +QÈB ?ÄB ç`M; ?Q`M;- +¬M /kM; F?Q `i HÈM- h?~K L;çQ i`i M
/kM; F?Q- M?QM; M m æQÎM; ççB M?•M # M FB #B i`ä M[ M?B +O KbM? p` o•M
pÈB h?~K L;çQ- +?d bÊ b„+ K†+ M?bM F?¬M; i®iX *ÁM +| /b # M FB - T?O E€ Zm
M i`QM; / M? K¬M- h?~K L;çQ H`K M?Q p`v- HU+ +ªM +?„+ ?šM +kM; b) F?¬M; M

J†i F?€+- sm•M M?B # M FB +kM; +| +?9i T?B M iQ€B- sm•M M?B H` +¬ M?B- HçB
KÊ FB - h?~K L;çQ H` i" M K„i i?'v- ç M H9+ ç| KÎB #¼M ?„M ç M- F?¬M; #B i HçB

>„M i?B i ibM? Km®M F i ?¬M sm•M M?B H`K pÊ- v m B v m +ª çQÎM; çB- iU M?B
i?`M? FB M ;b ç®B pÈB i?•M i?m°+ sm•M M?B- +`M; b) F?¬M; ;?ûi #Ä tm'i i?•M #
ç| ç½ #`v iÄ b„+ K†i H`K ?„M F?¬M; #Ä çB çQÊ+- `i H` +,K ?"MX

L?[M; HÎB M`v- p®M ?„M K°i KU+ pMB i`QM; HÁM;- ?¬K M v HçB +?'M ç°M; iQ`M
ibM?- Hm¬M Hm¬M H` +?QM? #ªM i?•M ?„M ;BªB [mv i- M?QM; M?[M; pB + p†i ;B
?„M H•K p`Q i? F?| - FB T i`QÊ+ ?„M H` ççQ i†+- ç M; [m, F ç çQ M +MM; M;QÎB
M?QM; +kM; H` +¬ M?B- +kM; F?¬M; b®M; +m°+ b®M; ;B çbM? +?QM? i?S+- Î T
M;?B K- H9+ M`v M|B ` Î i`QÊ+ K†i h`B m *€i- H` +| +?9i w iS tBM ;B9T çĐX

hçB i`QM; K„i h?~K L;çQ- oQÆM; iQÈM; +¬M; H` #`M; ?[m i`B i•K +O KbM?- imv i
M?QM; ? B M;QÎB i`QM; H9+ ç| +| +?mM; +€B v m i?Q+?- +€B ;¼B H` i`B F, F?| +
+kM; i?´ H° w iS ç| - +?d H` h?~K L;çQ F?¬M; i?Q+? p` ?Q`M; ç h`B m *€i FB - içB
+| +?9i €T HU+X

L?QM; i? bU p¬ i?QÎM;- oQÆM; iQÈM; +¬M; +?QM? H` h`B m *€i- h`B m *€i +?Q
i?•M T?"M M`v F?¬M; M;WM; +?mv M ç´B- HçB ç +?Q ?„M +| +?9i ?² ç²- +| K°i HQ

h`B m \*€i H„M; M;?2- +kM; H` M?'i i?ÎB F?| +| i? ;BªB i?Q+? HÎB h?~K L;çQ M|B
;B çbM? #U+ M`v- +ÁM +| `i M?B m M M ç - h`B m *€i +?Q # Q ;BÎ;†T [m - +?C
h?~K L;çQ- +QÎB F?´ M|B, óL;QÆB- iB m iY M`v- i?b ` HçB +| M?B m ?²M; M? M

h?~K L;çQ +kM; +QÎB F?´- M|B, óG9+ i`QÈ+ T?QM; HQm [m2M- ?B M içB KÈB #B
H` `i F?| ;BªB [mv iXô

.QÆM; hB M +kM; Î K°i # M M;?2 ç M M?"Ti?¬M- ç°i M?B M HBM? +Æ pW ç°M;- i`
M|B, ó" ?ç- h?~K +¬M; iY- M¬ ;B +kM; +| +?O w- +| i? / /`M; ;BªB [mv i M M ç

h`B m \*€i +QÎB M|B, óL;QÆB pb b Q F?¬M; M|B bÈK- M? M? M|B ` - h`šK b) t2K t

.QÆM; hB M M;?B K K†i M|B, óJ'm +?®i HÈM M?'i +O o•M o•M +¬ MQÆM; +?QM
M?Q p`v- +?mv M M`v M¬ ;B tY Hw- M¬ ;B M?"M M`M; H`K +QM ;€B- HçB ç +?Q M

+€B M?¢+ i`+? M`v- F iW ç|- h?~K L;¢Q Km®M +—m ?¬M- i`U+ iB T ç M T?O M¬;B
i?“M? "B M EBM? M`v +ÁM +| B /€K M|B M`v M|B FB \ô

.QÆM; hB M çQ ` w FB M ç|- +kM; H` +| iQ i•K- M?“M o•M o•M H`K +QM ;€B- F?-
Hm¬M Hm¬M H` i, Km°B- [m M ? p¬ +MM; i®i- +?QM? H` ;ª +?Q h?~K L;¢Q- h?~K
+O ?„M- b m HQM; h?~K L;¢Q- +?QM? H` E€ Zm®+ +¬M;- o Zm”M +¬M; +MM; pÊ
H` h’M pQÆM; ç®B pÊB ?„M +kM; `’i i?B M p`- H¢B i? K [m M ? >Q”M; i?QÊM; pÊ
M”Q ç ibK\

hQÆM; H B h?~K L;¢Q H`K i`QM; i`B m çbM?- KbM? î M°B +mM;- ? B M;QìB K M;
M ?¶ i`Ê HšM M? m- +ÁM +| B +| i? `mM; +?mv M ç` p` +O KbM?- +?QM? H` G
bOM; €B- KbM? +kM; F?¬M; +—M T?ªB bÊ ?„MX

.QÆM; hB M +~M i?“M iWM; HB iWM; iQ K” M?bM h?~K L;¢Q- bÊ h?~K L;¢Q H„+ ç-
KbM? imv [mv M + Q +?S+ i`¼M;- M?QM; i?•M T?“M +kM; +| +?9i t’m ?´- /M b Q
M°B i?`- +QM ;€B F i i?•M +MM; E€ Zm®+ +¬M;- F?| i`€M? F?ÄB b) +| M;QìB M|B

h?~K L;¢Q +QìB +QìB- M|B, ó*€B +?O w M`v `’i i®i- i t2K `’i çQÊ+- oQÆM; iQÈM

h`B m \*€i +QìB M|B, óL m M?Q i? - HB M t€+ ç`M? çBXô- ?„M /Q /U K°i +?9i- H¢B
h`šK #B i- ?„M `’i ç w K†i KkB- +MM; .QÆM; +¬M; +¬M; F i H`K i?¬M; ;B - +?d bÊ
wX L?Q p”v çB- h`šK +?Q h?~K ?mvM? K°i T?-M ç¢B H M[- H”T iS+ i?ªQ K°i T?-
?¬M +?Q h?~K ?mvM?Xô

" M ?¬M\ h?~K L;¢Q p” .QÆM; hB M ç m H` b€M; K„i H M- # M ?¬M ç®B pÊB i?-M
M?Ä- i?“i H` bU ibM? ç-v i? /B M- ?ÆM M[K°i F?B # M ?¬M- HB M +| w M;?o ç½
i?•M T?“M *€Q J M? T?m M?•M- +ÁM +| B +| i? M|B M`v M|B FB \

hW :BªM; oä çB M çB ` - i•K ibM? h?~K L;¢Q i?“i i®i- +| h`B m *€i •K i?-K ;B9T ç
;BªB [mv i / /`M; `²B- p HQ H„M; ç M†M; i`QM; HÁM; i?Q€M; +€B ç½ #` tm i M-
ç|M ;B| tm•M K€i K i?´B [m X

óh?~K +¬M; iY h?~K +¬M; iY ô .QÆM; hB M iW i`QM; çB M çm´B i?2Q- K†i K”v ?Ê
+—m ?¬M M`v- i +MM; pÊB M;QÆB iW iW #”MXô

h?~K L;¢Q i?b` iQîM; `^M; .QÆM; hB M i?m o•M o•M H`K +QM ;€B Mm¬B- +?ŠM;
?Q†+ H` +?d H` K€M? HÊB +?2 /’m i B K„i M;QìB- ;B9T h?~K L;¢Q +?2 H`T tm’i i?•

L?QM; i?’v .QÆM; hB M K M; K°i #° /¢M; M;?B K M;?`- F?¬M; F?ÄB bmv M;?o- .Q
H` +QB ç| H` K°i bU pB +`²B- ?ŠM H` ?„M i?“i bU Km®M H`K +? \

G`+? bY- i?€B ;B€K i?m /QÐM; F?¬M; Qi M?B M[- i?€B ;B€K F?¬M; i? H’v pÊ bB
H9+ im´B ;B” F?¬M; M;QìB Mm¬B /QÐM;- +?,K b|+- #îB p”v T?-M HÈM i¢B H9+ i`
i`QÊ+ HQ b m- i?“K +?Q +ÁM pšM H’v pÊ- i? M?•M T?-M HÈM ç m i?’v M?QM; F?

*?d +| çB m .QÆM; hB M H` i?€B ;B€K M?Q p”v- [mv M i? F?¬M; i?’T- +kM; F?¬M
Mm¬B /QÐM; H9+ p ;B”- #îB p”v +kM; F?¬M; +—M i?m /QÐM; M[iY- H9+ M`v ?„M M
iU M?B M +kM; F?¬M; M M ç ?„M K’i ?”Q ?SM;- M?•M iB M M|B, óE?¬M; #^M; +?9
+€B ç` T?QÆM; i? M? i`M?- +?“K `½B #”M #¢+Xô

.QÆM; hB M ?”Q ?SM; #WM; #WM; M|B, óE?¬M; #^M; HB M çB h?b >Q Zm€M- ç
h?~K L;¢Q ;”i M? ç-m- ? B M;QìB çB ` F?ÄB +mM;- H2Q H M t2 M;U .QÆM; hB
+Y h?b >Q Zm€M M`v +| i? ;B,M; HQÈB #„i +?BK- çB M;QìB H€+ ç€+- i`U+ iB T
ç M- .QÆM; hB M +kM; F?¬M; F?€+? F?Q- i`U+ iB T ç2K w ç² +O KbM? M|B `X

*m®B +MM; M|B, óo•M o•M- M¬;B H`K M;QìB- +?“+ ?ŠM M;QÆB +kM; #B i- M m
ç`M? F?¬M; ç®B tY H¢M? M?¢i pÊB M;QÆB- B- M¬;B H`T? M?•M F?¬M; +QM M
?B M i M?Q h?~K +¬M; iY- FB T M-v +kM; F?¬M; m´M;X L;QÆB M;?o M?Q i? M”Q
;B F?¬M; i`€+? i°BXô

o•M o•M M;?2 tQM;- M;?2 i?'v h?~K L;¢Q Km®M iÊB +—m ?¬M KbM?- ç½ pmB KWM
F?¬M; F?ÄB bmv M;?o, óh [mª M?B M F?¬M; ç†i MB KiBM b B M;QÌB- ?„M +m®B
G"TiS+ H¢B #B i`ä +?¶ F?| tY +O h?~K L;¢Q- p°B p" M; ;"i ç—m- +9B M;QÌB p ?Q
M?B #€B FB M T?K i?•MXô- o•M o•M p®M H" +¬M?B F?¬M; +? K - +| M;QÌB Km®M
K•m i?mšM +kM; F?¬M; K¢M?- ?m®M; +?B o•M o•M ?€ H¢B ç +?Q h?~K L;¢Q #ÎB
tQ+? KQ+?\ *| i?•M T?"M- T?O E€ Zm®+ +¬M; # M FB iU M?B M +kM; F?¬M; i? M
.QÆM; hB M +QÌB iQ, óh®i- i®i- +QM ;€B i®iXô- M|B tQM;- HB M i` M? i?O M•M
i?"i H" ;b\ô

o•M o•M ç€T, ó>"B M?B +kM; ?¼ .QÆM;- i M +?d K¶B K°i +?[o•MXô
.QÆM; hB M +QÌB M|B, ó.QÆM; o•M\ h M `i i®i- M; v +ª ?¼ ç m F?¬M; +—M bY
KÌB M;QÌB çQ M;QÆB ç M T?O M¬ ;B - ç M;QÌB i?m i?"T F?m +€+- b m M"v M;
F?¬M; +ÁM H" o•M o•M i`QM; h?b >Q [m€M M[ `²B- p T?—M bU ibM? ?° i`+?—M
M;QÆB- M;QÆB HB M iW iW çÊB ;ª- i' i +ª ç m +| i p" h?~K +¬M; iY HQ HB m5ô

o•M o•M +| +?9i M;¢B M;MM;- ç€T SM; i?'T M?Q Km¶B M;•KX
.QÆM; iB M i?m /QÐM; çS +QM ;€B- i•K ibM? i?"i i®i- +ªK i?'v Î +MM; h?~K L;¢Q
;¼B ç—m # T ?•K M|M; `QÊm p" i?S+ ,M H M- ç½ m®M; p" B M;KK +MM; h?~K L;¢QX
h?~K L;¢Q F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ +m®B +MM; H¢B H" +€B F i +K+ M"v- æQÌM; ç¢
i`QÌM; +O KbM? i?"M? +? pÊ- K" M; v +ª .QÆM; +¬M; +¬M;- ?¬K M v +kM; H" M?
iQÊM; +€B M"v- i?"i ç9M; H" +ªK F?€B p¬ ?¢M- [mª M?B M H" i? bU F?| HB mX
h?'M i?S+ K°i T?2M- h?~K L;¢Q KdK +QÌB K" m®M; `QÊm +MM; .QÆM; hB M- .QÆ
i?QÌM;- K'v +?ûM p"Q i`QM; #KM;- b„+ K†i ?²M; H M- H¬B FûQ i v h?~K L;¢Q M|B
M?bM M;QÆB H—M ç—m iB M- ç½ +ªK i?'v M;QÆB F?¬M; i - `i ç9M; iQM? ibM? M
+M; i? Ki?•M- b m M"v +?mv M +O M;QÆB +?QM? H" bU ibM? M¬ ;B - +| +?mv
i - M m H" B F?B / M;QÆB- M¬ ;B H"K +?O +?Q M;QÆBXô

S?2M p¶ M;U+ + K çQ M M"v- +| p i?"i ibM? i?"M? w- h?~K L;¢Q +QÌB ? ? i`QM;
`i i®i- ç m H" M;QÌB K°i M?"- p b m ;†T bU ibM?- i' i M?B M H" ?„M imv i ç®B F?
:¼B o•M o•M M;²B tm®M; +MM; K°i +?¶- h?~K L;¢Q M;?B K K†i M|B, óo•M o•M- +
?ÄB M;QÆB- M;QÆB i?"M? i?"i i`ª HÌB çQÊ+ F?¬M;\ô- o•M o•M i?'v i?—M b„+ h?~K
M;?B K M;?`- M|B, óh?~K +¬M; iY- M;QÆB +S ?ÄBXô

h?~K L;¢Q H¬B FûQ i v o•M o•M- M;?B Ki9+ K" ?ÄB i?,K, óo•M o•M M;mv M w ;ª +
>„M F?¬M; i?Q+? ûT /mv M- +?Q M M +?Q /M +—m ?¬M- +kM; Km®M ?ÄB i?,KiBM
> B K€ o•M o•M #„i ç—m K½M? HB i ?²M; H M- K M; i?2Q p" B T?—M w t'm ?' M|B, ó
i? K çB m M"v\ô

L|B M?Q i? - w iS `i `ä `M;X
h?~K L;¢Q M;QÊM; M;MM; +QÌB K°i iB M;- H¢B çB m®M; `QÊmX
h?~K L;¢Q b v F?QÊi K" çB ` F?ÄB h?b >Q Zm€M- #` ;B| H¢M? i?'B [m - +ªK ;B
.QÆM; hB M çQ p ç M T?O Zm®+ +¬M;- ç½ ç M #m' B +?B m- H¢B H" M;O K°i;B
?ÆM F?¬M; Qi- iB Ti?2Q HB M M?È H¢B bU ibM? M;"v K Bi' +?S+ iB +KÌB F?€+
M?•MX
E€ i?"i +€B bU ibM? v M iB + M"v K'v M;"v i`QÊ+ ç•v +kM; ç½ #„i ç—m i`M #`- M?
F?„+—H¢B +M; +| p F?¬M; `ªM? `¶BX S?m M?•M Î i`QM; S?"i çQÌM; m®M; i`- *?
T?B K- p T?—M *?m >^M;- bÊK ç½ çB hB M çB M iQX
*MM; *?m L?QÊ+ ç€M? K„i- h?~K L;¢Q iU uu K°i T?2M- M m H" H9+ M"v ç•v +QÈB
i®i5 B- imv M|B H" H"K [m M ?QÌM; H°+ pm - Î +?M ,M H°+ S?"i- M?QM; ,M +€B
T?ÄM; KB M;X

S?m M?•M M;QÌB h?~K L;¢Q iÈB- HB M ?ÄB, óh¢ ÆM i? M"Q\ô
h?~K L;¢Q ;"i ç-m ;"i ç-m, óæ½ i¢ ÆM `²B- w +?d i`B m çbM? +kM; tm®M; `²B- b,,
bo- K'v M;"v M[çB G¢B #° çB K Kk- ;B Q +¬M; p,M- 'M iQMXô
óh?•M ?¼+ bo H" [m M K'v T?~K\ô S?m M?•M H" M;QÌB Hm¬M î i`QM; M?" M M F?-
h?~K L;¢Q M|B, óhÁM; hS T?~KXô
S?m M?•M F?¬M; F?ÄB +| +?9i iB + Mm®B- M OB h?~K L;¢Q K°i T?2MX
h?~K L;¢Q +QÌB i`°K i`QM; HÁM;- +?„+ ?ŠM T?m M?•M F?¬M; #B i;b p +? ç° H M
+¬M; F i;B Q F?¬M; M;QÌB M"Q H" [m M iQ ? B # T?~K- +?QM? H" [m M i K T?~K
?"M? H p'M M- #ÎB p"v i`QM; K„i T?m M?•M- hÁM; hS T?~K H" [m M M?Ä M?'iX
V

k8jX *?QÆM; k9e, hB + _QÊm

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; k9e, hB + `QÊm

L?|K /\`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

*?m L?QÊ+ î K°i # M F?¬M; F?ÄB Mî MK +QÌB- M|B, óJ - h?~K L;¢Q pW KÈB p"Q i
hS T?~K- ç½ H" bU ibM? +?Q iWM; +| `²B- b m M"v iB M ç² +?„+ +?„M p¬ ?¢M5ô

óS?ªB F?¬M;\ô- T?m M?•M +kM; +QÌB, óL?[M; bU ibM? M"v i F?¬M; ?B m- K v K
F?¬M; i¢B i`QÈ+ K†i T?m M?•M F?€+ ;•v ` +? +QÌB +kM; F?¬M; ? v5ô- iB T i?2
M;"v K B- T?m M?•M M;YB i?'v KMB `QÊm i`QM; KB M; h?~K L;¢Q- M?•M iB M M|B
çB M;?d K°i +?9i- M;"v K B M;QÆB T?ªB # #°M ç|Xô

JÈB pW iÈB ç½ #` çm´B çB- h?~K L;¢Q +kM; F?¬M; i` M? Hm"M- ç"M? T?ªB i`î p

*?d H" *?m ;B /M b Q +kM; H" M?" ;B"-m- +?Q /M H" çQM? ?¬M- +kM; +|`'i M?B n
/Q T?m M?•M iU KbM? +?¼M HU - iÆ HK /MM; +€B ;b i®i- H #€M? Km M?" B-
pB +pmB- M?[M; bU ibM? HmM; imM; M"v- HçB H"K +?Q T?m M?•M p" B ç K ç m F?
æQ M *?QM? p" B ç K +kM; #` T?m M?•M ç~v idM?- #m' B b€M; idM? HçB- ç½ H" HB
KÎ` çQÊ+X

æQ M *?QM? M; v iW ç-m +ÁM +| +?9i F?€M; +U- çÊB +?Q .QÆM; hB M iU KbM? ç
F i H"K M; Q`B M?" M"v- +?d H" ¬M +?mv M +k- HçB F?2M i†M; *¬M; ;B K°i T?2M
+O ?„M i?'T tm®M; p" B T?-MX

o T?-M *?m >^M; - +| F?B +kM; /šM K'v #^M; ?[m hB M çB M iQ i`î p ?¶ i`Ê- M?[M
H" iBM? HU+ F?¬M; +?¶ T?€i iB i- ?¶ i`Ê H"K +?•M +?çv HçB çO F?ª M,M;X

h?~K L;çQ p¬ +MM; F?¬M; +| iBK F?¬M; +| T?'BUw M|B p¬ ibM?V- K'v M;"v M v tr
t2K- Km®M H"K p" B #`B FBM? M;?o - +| F?B i?b ;?B +?9i Qi +?[pB i- ?„M F?¬M;
/€K çB ibK T?m M?•M- +?d H" +ªK i?'v M m H" #„i ;†T *?m L?QÊ+- i`QM; HÁM; b) [

æB GçB #° K°i +?mv M- GçB #° +?QM? H" çSM; ç-m HK+ #°- +?QÎM; [mªM HB i F
F?ªQ i?B- imv M +?¼M- i?,M; +?S+X *?QM? H" T?QM; iQÊ+- i? +?S+- i?W F - i?
+€+ bU pK [m M i`¼M; M?'i ç m /Q GçB #° M„K ;B[X

"ÎB p"v- çWM; t2K M? K¬M GçB #° M"v #û- M?B m M? K¬M çSM; i`QÊ+ #¼M ?¼
+Y M? K¬M +| i? ;B,M; HQÊB #„i +?BK- [mv M HU+ +O M|`'i M†M;- çO ç +?Q M
V

k88X *?QÆM; k93, *-m >¬M

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; k93, *-m ?¬M

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

o"QM? K¬M GçB #°- +€B GçB #° M"v +?B H"K #®M iQ- K¶B K°i iQ ç m H" K°i iÁ M
?bM? +?[l #ªQ p tmM; [m M? K°i iÁ +¬M; çQ`M; - î i`QÊ+ +Y - i'K #B ç€ T?•M
i`QÊ+ +¬M; çQ`M; H" h?€M? .K çbM?- +€+? ç| F?¬M; t HçB H" K°i iÁ #B p,MU#B
+?„+ ?ŠM ç½ +| iW M?[M; M,K ç-m- Hç+ F?QªM UT?-M ç +?[- ;?B i M i` M #S+ p
h`B m Zm M; L;?o - h?~K L;çQ çSM; H†M; içB i`QÊ+ #B - M?QM; HçB mM; /mM; +
ç€ M"v HQm HQ€i ?ÆM K°i M;"M +?[- M?QM; ç m H" K°i Qi +?[M|B M?ªK- H"TiS+
æQ`M; [m M M;²B +¬M; çQ`M; tY €M H" [m M pB M M,K M v ç½ [m i?'i im-M- i` M
` H" T?~K +'T F?¬M; M?Ä- h?~K L;çQ çB [m ?"M? H - #€Q +€Q i?•M T?"M p" M;¼
i`B m çbM? # M T?€i H MX

G½Q æQ`M; [m M M"v M?bM M?bM- t€+ M?"M 'M iQM h?~K L;çQ F?¬M; b B- HB M
'M iQM- ;¼B K°i iB m HçB iÊB- ;B Q 'M iQM +?Q ?„M- H"TiS+ M|B pÈB h?~K L;çQ

h?~K L;çQ M;²B v M i` M +¬M; çQ`M; - M;?o i?-K i?b` +€B ç,M; Fw M"v içQ i?•M
i?b` # M ç-m ?„M iQÎM; `^M; +?d +¬M Fw i M K°i +€B H" çBX hB m HçB FB +¬K
[m ?²B H•m KÈB i`î p - H9+ M"v ç•v K M; +`M; M?B m ç M 'M iQM- M|B pÈB H½Q
imv M i? M? HçB iQ # M FB i` tûi 'M iQM tQM; `²BXô

æQÌM; [m M ;"i ;"i ç-m- +QÌB M|B pÈB h?~K L;¢Q, óh?~K ?¼+ bo- tBM çÈB K°i H
i` M 'M iQM- ;¼B iB m H¢B çQ çBX

G9+ M"v ç•v ? Q T?Q F?¬M; M?B m i?ÌB ;B M- iB m H¢B #QM; K°i +€B F? v ç M- i
H"K pB +- +€M? M|M +MM; pÈB M;•M 'M- +QÌB ? ?ª M|B, ó*?9+ KWM; h?~K ?¼+ b

h?~K L;¢Q HB M iK+ F?¬M; M;WM; K|+ ` iB M ç F?2M i?QÌM;- HQ¢B [mv i„+ M;- K
H¢B çQÈ+ iB M i?QÌM;- + Q ?SM; #WM; #WM;- H¢B M|B i¢ ÆM- iU KbM? çQ h?~K
pB M- +| M;QÌB F m H M, óL;QÌB iÈB H" h?~K L;¢Q h?~K ?¼+ bo b Q\ô

h?~K L;¢Q M;Q€B ç-m M?bM H¢B- +?SM; FB M K°i [m M pB M K†+ +¬M; T?K+ H" H
imv M iQ M? çQÌM; FB - KdK +QÌB /¢Q #QÈ+ iÈB- M;QÌB M"v h?~K L;¢Q +| +?9i
M?'i i?ÌB F?¬M; M?È ` çQÈ+ H" B- h?~K L;¢Q +QÌB ? ?ª M|B, óæ9M; p"vXô

L;QÌB M"v çB iÈB ?"M? H - +QÌB M|B, óh`QÈ+ ç| H-M i?S M?'i m®M; `QÈm KWM;
`²B i i¢B FB K i` i?U+ ?Q 'M iQM- pW M?bM i?'v H" ç¢B / M? h?~K ?mvM?- HB M
h?~K ?mvM?Xô

h?~K L;¢Q i? KÈB #B i- ç•v H" ?B m [mª iW iB + `QÈm FB - KÌB M;QÌB m®M; `QÈm
i?S+ ç +Y h?~K L;¢Q +?Q K¬M bBM? #¢M +k- +€+ ç¢B M? K¬M ÎT?Q i`QM; +€B
ç m +| i? ibK ` p" B M;QÌB [m2MX

>„M +QÌB ? ? K°i iB M;- ?"M ?mv M p" B +•m +MM; [m M pB M o,M imv M iQ G¢B
H¢B F?¬M; [m M M|B, óJ'v M;"v M[i¢B ?¢ b) +¬m ?¬M- ?„+ ?„+- M m ?mvM? ç" B
;|T i? K ;B M€Q M?B iXô

o` [m M pB M im' B i` M"v +QÌB iQ- p°B p" M; ç€T SM;X

æÈB i`î p +¬M; T?O- h?~K L;¢Q KÈB +?€M? i?S+ +•M M?„+ [m M 'M p" [m M T?K
pW M;QÌB- p T?¬M [m M 'M M"v- i` M K†i 'M +| b€m +?[i?B ?¼ pB M h?•M ?¼+
?²- M?bM p T?Q i` M H" +| +?9i /'m p i M,K i?€M;- F?¬M; #B i i`ªB [m i v # Q M

o T?¬M T?B T?K+- H¢B H" KÈB iBM?- ?bM? i?S+ H" M?Q #`Q +´ i`ÁM- KB M; ®M
i?"i bU H" +| p" B T?¬M mv M;?B KX *€M? M|M i' i M?B M H" F?¬M; +¬M T?ªB M|B
ç-m +O Kk +€M? +?m²M çÌB b m- ç°B Î i` M ç-m +| +?9i HÈM- +ªK ;B€+ i` M ç-m
#„i ç-m +| +?9i F?¬M; i?QªB K€B- +?"K `½B +kM; +| i? [m2MX

*?d p" B p" i; b ç| M?Q p"v- w M;?o H¢B F?€+ ?ŠM H9+ i`QÈ+X

Zm K'v M;"v- M;"v i®i +m®B +MM; +kM; ç M- b€M; bÈK- i`QÈ+ +Y *¬M; T?O ç½ i?
K M; i?2Q bQM? H bÆM MQÈ+ bÆM KÈB- `i H" H"K +?Q M;QÌB +?9 wX h?~K L;¢Q
çB ` - ?¬K M v M;QÌB iÈB i?"i bU [m€ M?B m- +?d iQM? `B M; M;QÌB +MM; i`QÌM
M;QÌB iÈB `²B- #¼M ?„M #B m ?B M ` i' i M?B M H" ç M i?2Q h?~K L;¢Q ç|M /•m-
M"v- ç½ bÈK #` h?~K L;¢Q F?€K T?€X

h?~K L;¢Q Km®M F i?¬M +?QM? H" æQÌM; ;B iB m i?Q- +? æQÌM; J¢i L?B H" B
i`mM; QÆM;- M?[M; ;B€K bBM? M"v M;mv M K°i ç€K i`®M ?¼+ çB ` ç•v- +?QM? H
?¼+ çB ` +kM; b) F?¬M; #` T?¢i- ç M H9+ ç| i`mv ?ÄB iÈB- M|B i?2Q h?~K L;¢Q ç
?¼+ +?QM? H¢B +| i? M|B +€B ;b\

hB M çB M iQ # M M"v +| ?ÆM KQÌB M;QÌB pä [m M iÈB- +kM; F?¬M; i?B m #¢M
F i;B Q i`QM; h?9v L?½ aÆM S?ÁM;- K°i çQ" M M;QÌB ç¢B [mv K¬ ç M i`QÈ+ +Y T
ó" B m i?B m;B - +?9M; i ç-m iB M çB ç M M?" M"Q ç•v\ô

J°i +•m M|B FB ?ÄB H M- [mª M?B M H" +U+ F€ [m€B /`- M;QÌB F?€+ çB +¬m ?¬M
H" ç M?" ;€B #B i`ä- F?¬M; T?ªB F?¬M; i? #„i +?9 ` çSM; # M M;Q"BX

h?~K L;¢Q pW M;?2- M?'i i?ÌB M;•v M;~M +ª M;QÌB- i?"i bU +?QM? H" `i F?| - ç-m
ç•v\

hmv M|B ç m H" #bM? i? - ç•v H" KU+ ç2M +?[i`„M; i` M i?€M? +?d- M?QM; M;QÌ
F H" #bM? i? ? v F?¬M; T?ªB #bM? i? - +€+ H½Q #" M"v Hm¬M Km®M T?•M ` +

L m H" çB æQÌM; ;B i`QÈ+ - æQÌM; ;B iU M?B M + Q ?SM; - +?d H" /U p"Q iQM? b) F?¬M; p mB- .QÆM; hB M + kM; H" M; QÌB bo /B M- +QM ; €B Mm¬B +O KbM? ç çbM? K°i +¬ MQÆM; F?€+ i`QÈ+ `²B- +€B M"v iQM? iQ€M H" +?mv M ; b tªv ` \
 L?QM; p' M ç HçB iÈB M[- M m H" çB T?O .QÆM; +¬M; +¬M; i`QÈ+ - æQÌM; L; ?B #B i bo iY p" ?QçM [m M Hm¬M Hm¬M H" F?¬M; +MM; çQÌM; - bo iY iU +?Q KbM L; ?B K- HQçB M; QÌB +´ ?O M?Q p"v- pW M; ?2 +?mv M M"v- " - M; QÆB ç9M; H" çB KÈB ç M M? " #´ M ççB M?•M- K m #B M çB- +€B i?•M i?Q+? M"v F?¬M; F i M[X
 L?[M; pB + M"v imv +?d H" h?~K L; çQ bmv çQ€M- HçB F?; #ªQ iQ" M b) F?¬M; T?€ sm•M M?B # M FB - imv sm•M M?B F?¬M; ;B" M h?~K L; çQ- M?QM; ?„M HçB +ªK i? H" M; QÌB F?¬M; +; +? K - çQM? ?¬M HB M #` M; QÌB p„M; p - M?È iÈB #° /€M; çE HÁM; h?~K L; çQ +kM; +; +?9i F?; +?`mX
 E?) +„M K¬B- ç M; içB i`QÈ+ K¼B M; QÌB M|B, óæ M ç•v- +¬K # iB M ç²M; ç MXô J¼B M; QÌB ²M "Q, ó\*-K iB M ç²M; H"K +€B ; b- M|B K m- `®i +m° + çB ç•m- H"K i` M?Q i? M"Q çQÈ+Xô
 GQm o, M K|+ iB M ç²M; ` - ;B Q +?Q h?~K L; çQ- h?~K L; çQ ç M; içB i`QÈ+ K†i K `9i` K°i +?[- HB M çB i`QÈ+ æQÌM; ;B - ? B +?[H" .QÆM; ;B - # +?[+?QM? H" sm•M M?BVX
 J¼B M; QÌB F?¬M; M?`M çQÈ+ - ¬K #KM; +QÌB +QÌB iQ- +€B +?O w M"v K" h?~K L ?¬M K" `ä "M; HçB +?ÆB +€B i`Á çQ€M- +; w iS- pb p"v "Q "Q M|B, óh?~K ?mvM? h?~K L; çQ #Ä ç²M; iB M ` - HçB H" K°i K†i +?[- F?¬M; F?ÄB +QÌB M|B, ó*?Q p` ç T?ªB M?È `ä H"K +?SM; +?Q iB m ç - çB- çB [mw T?O æQÌM; ççB M?•M i`QÈ+Xô
 *?B M; i`®M; p M; H M- h?~K L; çQ + Q + Q M; ²B î i` M M; U - ç°B M; k i?2Q T?Q ç M +m®B T?®- T?B i?QÌM; M€Q M?B iX
 J°i çQÌM; çB [m - F?¬M; #B i M; ,M +?†M K'v +€B M; ½ iQ- ç M æQÌM; ;B - +Y M?` çB p"Q i?¬M; #€Q- +´ M; i`2 H" T iS+ ç|M; +?†i- ``i M?B m T?® ?"M; t|K +QÌB ?b ?b M|B, óæ•v H" H M; [m•M î ç•m\ Jm®M çB [m - [m +Y ªB +?9M; i i`QÈ+ `²B M|B b h?~K L; çQ tm®M; M; U - *?m >`M; p" K°i b® M; QÌB iB M ?¬ ?"m OM; +?çv iÈB- "Q K m i`€M? ` ô
 æQÌM; ;B # M M"v HçB F?¬M; i`€M?- K°i M; QÌB i`QM; ç| çSM; ` M|B, óh?~K ?¼+ H"K K°i #`B i?Æ +?Q +?9M; i M; ?2 K°i +?9i i`QÈ+ `²B M|B b mX aU iB M? ç-m iB M F?¬M; +?Q H"K HQçM- +¬M h?~K ?¼+ bo +?QM? KbM? M|B F?Q€+ K°i T?2M- ç +? bo /U p"Q +€B ; b K" ?QÈM; æQÌM; i`B M[+¬m i?•MXô
 h?~K L; çQ +QÌB ? ? M|B, óh®i- HB M H"K K°i #`B i?ÆXô- ?„M i`-K M; •K K°i Hèi T?ªB b Q +?ûT i?Æ +´ M[`²B- +?QM? KbM? /U p"Q M°B iB M? M; •K M; M|B, ó"b [m +Y - i?ÌB +ÁM i` M; ?B M KU+ HÈM HQÈi b|M; - i?ŠM; H M F?B ?bM? `²M; H° /Á tûi iB K ?Q Xô
 h?Æ H"K çB ` - +; +?9i t'm ?´ - i`bM? ç° F?¬M; [m€ çO `²B- +?d H" #`B i?Æ M"v H M?`i H" K°i +•m +m®B +MM; - KÈB €T #ªM; M?½M +QÌB +QÌB /Á tûi iB K ?Q - imv M +MM; ?mM; ?„M; +`M [m'vX
 >mM; ?„M; +`M [m'v HB M ?mM; ?„M; +`M [m'v- +¬m ?¬M +ÁM `Ki` +€B ; b\ h?~K L óu X X XX- i`çM; M; mv M F?~m F?Q i?"i HÈMXô J¼B M; QÌB "Q "Q +QÌB H"K K°i ç çQ i?B iW h?~K L; çQ H" i®i ? v H" t'mX
 h?~K L; çQ M|B, ó>B M içB +; i? iB M p"Q +?Q \ô
 J¼B M; QÌB ç ?„M çB p"Q- Kî +´ M; i`2 ` - HB M +; i?"i M?B m M; QÌB +MM; i`QÌM ?"M; M; "v im¬M p"Q- +€B +Y M"v imv ç•K `i b•m- M?QM; /M b Q +kM; F?¬M; +?†

t-M; H M- ç9M; H" T?-M T?"i K" bmv bKT X
 *?m >^M; F m iQ, ó B- H" B ç b" T?"M; ``Q i`9+ æQÌM; ççB M?•M- i?"i H" ç€M; +
 J'v M; QÌB +?d` p" t€+ M?"M M|B, óæ9M; H" *?m +¬M; iY ç b" T- HçB +ÁM pW ,M
 óG" i b Q\ô *?m >^M; ``i H" ?' i? M- t€K t`i K" +?mB p"Q ç€K M; QÌBX
 æ M hB M pB M- K¼B M; QÌB ç²M; HQç i M|B, óJ m; ¼B æQÌM; i" B M[çB` +?Q K¼
 t2K- +?9M; i HB M F?¬M; M; WM; M; ?dXô
 æQÌM; L; ?B K çB` - i? M? •K M? [M; M; QÌB M"v v m Èi ?ÆM" i M?B m- F?¬M; Qi
 M?•M- #` /¼ ç M b„+ Kfti tB i +?ti- F?¬M; /€K HÈM iB M; ²M "Q M[X
 •M? K„i æQÌM; L; ?B K`ÆB p"Q i` M M; QÌB h?~K L; çQ- i?`v ?„M K†+ T?B T?K+ +
 +MM; T?'M +?'M- +® w tK Kfti çB [m - M|B, ó§- i?b` H" h?~K L; çQ- F?¬M; #B i?
 M?B m M; QÌB M?Q p"v ç M T?O i H"K +€B ; b\ô
 *€B M"v ; ¼B H" #B i`ä +ÁM +® ?ÄB- ; B çbM? M?" ; €B içB MÆB M"v- i`QM; H9+
 ?MM; ?'- T?ªB`Ki` - #B m ?B M` H" F?BM? i?QÌM; ç®B pÈB M?" i` B- çÈB i'i -
 i? M?ª` - M m F?¬M; HB M M; K w +QM; €B M?" KbM? F?¬M; ç€M; iB M- +?Q M M
 M; ?B Ki9+ ç M- i?"i bU ?M /¼ F?¬M; Qi M; QÌBX
 h?~K L; çQ # #°M F?QK KbM? ?"M? H M|B, óæ iY #€B FB M æQÌM; ççB M?•M- æ
 H" €B K° ç®B pÈB Jç i L?B +¬ MQÆM; - H-M M"v ç†+ #B i ç M ç +¬mi?•M- tBM æQ
 æQÌM; L; ?B K M?•M iB M M|B, ó*-m i?•M\ æQÊ+`²B- i F?ªQ i?B M; QÆB i`QÈ+
 +?9M; i +ÁM +| i? HçB i?QÆM; HQÈM; K°i +?9i- M m ?¼+ p'M M; QÆB F?¬M; +| -
 H½Q T?m +¬K +€B T?'i i`-M çm`B M; QÆB çB` Xô
 ó•M ; B M- ,M ; B M`5ô *| M; QÌB ç'K M; U+ /"K +?•M M|B, óh?B M ?ç M"v +ÁM +| +€B
 ?¼+ bo ? v b Q\ Jm®M F?ªQ i?B- +kM; T?ªB F?ªQ i?B i?S ; b h?~K ?¼+ bo +?Q # Q
 óæ9M; - F?¬M; #^M; F?ªQ i?B +?¼B ; "- h?~K ?¼+ bo M?'i ç`M? F?¬M; #B iXô
 ó*?¼B ; " +| w ; b- H" M K iY ?€M ççB i`QÈM; T?m çSM; ` - ; ¼B h?~K ?¼+ bo Hm"M
 H" ?„M i?„M; - i KÈB +?`m T?K+X L?QM; M m H" i?m - F?¬M; #^M; +€B +¬mi?•M
 ó> ? ô- K¼B M; QÌB +QÌB iQX
 æQÌM; L; ?B K F?¬M; ç w iÈB #¼M ?„M- M|B pÈB h?~K L; çQ, óh ?ÄB M; QÆB- K†
 +?B m i`çM; M; mv M- p /QÈB H" +€B ; b\ô
 _'i M?B m M; QÌB "Q "Q ; ¼B, ó§M? - ç9M; H" +•m ç®B / /"M; M?Q p"v\ æWM; M|B
 +kM; +| i? ç€T çQÊ+Xô
 ob p"v HB M +| +| M; QÌB M|B, óæQÌM; ççB M?•M [m€ F?¬M; +¬M; #^M; - +€B M"v`
 F?¬M; çQÊ+ - F?¬M; çQÊ+ - ç`B K°i ç F?€+Xô
 h?~K L; çQ KdK +QÌB M|B, ó: B| tm•M +•v çQÌM; i?'B / M? /U ; B çbM?Xô- i`QM; HÁ
 M"v i?"i ç9M; H" ``i / /"M; - F?| i`€+? K¼B M; QÌB #'i K½M- æQÌM; ççB M?•M M?QÌ
 æ®B çQÊ+ +•m ç®B- æQÌM; L; ?B K M?•M iB M M|B, óæQÊ+`²B- M?bM M; QÆB H
 çm`B M; QÆB çB` M; Q`BX *?d H" M; QÆB ç½ Km®M F i?¬M iB m M[- M?Q p"v i
 iB m M[\L|B` M; mv M /Q- H½Q T?m KÈB #^M; HÁM; M?"M H'v +€B bQM? H M"vX
 æ•v H" #„i M; QÌB i iÄ ibM? i`QÈ+ Kfti K¼B M; QÌB`²B- / Kfti h?~K L; çQ [m€ /-v- ; B
 F?¬M; i? +?`m çQÊ+ - F€ i?"i #-m F?¬M; F?Q H9+ M"v +| H) H" iQÆM; ç®B +ÍB K
 i" T iK+ +| +?9i; -M pÈB çÌB æQÌM; - ; B[M K M[M|B +?mv M v m çQÆM; +kM; F?¬
 æ•v +?QM? H" pb T?-M HÈM i`B iY L K h®M; H"K` i?B iW iQÆM; ç®B K`i KÌ- M?'i
 v m- iQ`M K°i ç®M; ; X
 J`Î"„+ h®M; - çWM; M|B H" +€B ç| - +?QM? H" /•K iW +kM; H" ``i T?' #B M- pQ /K
 / M? F?„T i?B M ?ç- +?QM? H" /MM; i?Æ #^M- i?"K +?Q H" i?B iW /•K m ç i?"M?

#`M;Q`B ? M K¼M- M;Q`B i-M bMM; ?„M H¢B F?-M; Qi- +?QM? H`M;Q`B ç¼+ b€
,M M|B +kM; F?-M; çSM; ç„MX

*?Q M M æQ`M; L;?B K ?ÄB ` M?[M; H`B M`v- +kM; F?-M; i?'i H - ?B M i¢B #„i ?,
L?B M?Q i? M`Q i¢B i`QÊ+ K†i K¼B M;Q`B- p T?Q æQ`M; ;B K` M|B- +kM; +| K
M|B h?~K L;¢Q H`M;¢B i?€M? +?d # M ?-M KÊB ç M +-m ?-MX

J¼B M;Q`B pW M;?2- #B i `ä h`¼M; ç-m ?Q UHQ¢B F`+? +| ;B¼M; ?€i p` çB m #
óh?~K +-M; iY M|B K m- i¢B b Q T?ªB H`v æQ`M; i`B M[- F?-M; M|B b) #`M;Q`B ç

h?~K L;¢Q i?'v #¼M ?¼ M€Q M?B i M?bM KbM? ç M ?•M ?Q M- i`QM; HÁM; Q€M i?
M;U+ M|B, óæ iY i`QÊ+ ç| ç½ i?'v æQ`M; i`B M[- ç½ #`p tBM? ç T+O M`M; ?'T /
m®M;- +ÆK F?-M; ,M- M;`v ç K F?| M;O- i`QM; ç-m Hm-M ?B M ` #|M; ?bM? tB
H`v çQÊ+ æQ`M; i`B M[- ç iY ç`B M`v +?QM? H`H`K M;Q`B +kM; F?-M; +| KMB p`

J¼B M;Q`B +Q`B- ç'K M;U+ /"K +?•M- MQÊ+ K„i ç m Km®M +?ªv ` - p®M +?Q H`h
M|B ? B +•m p,M p - F?-M; i? iQ`M; çQÊ+- ?„M H¢B M|B çQÊ+ M?Q i? i`„M; ` - H
i`ÁM; K„iX

h`M K†i æQ`M; L;?B K +| +?9i Qi M?`M F?-M; çQÊ+ `²B- +€B /€M; p M`v H`M;Q`B
H`M?½ M?†M #¢B ?Q¢B- +?Q M;QÆB M|B p`B H`B €B K°- M;QÆB Î i`QÊ+ K†i K¼
i? H`K +€B ;b\ B- M?½ M?†M K'i ? i- M?½ M?†M K'i ? i5 L;?o ç M ç•v- F?-M; i
+?¢v M? M? i?m bQM? H - #ªQ ?„M M? M? +?¢v çBX

h`QM; HÁM; ?¢ [mv i i•K- æQ`M; L;?B K ?Q F? M p`B iB M; +?2 /'m t'm ?'- `®B `
`•m M|B, óh?-B #Ä çB- +€B bQM? H M`v HB M ç Î +?¶ M`vXô h`QM; iB M; M|B +|
F?€+? F?QX

h?~K L;¢Q #ªQ M;Q`B i #m-M; bQM? H tm®M;- pmB iQÆB ?ÈM ?Î K` /šM M;Q`B ç
E?-M; H•m b m ç| - i`QM; bQÆM; T?ÁM; æQ`M; ;B - K°i +€B M?Ä +Y b' HûM H9i ç
L?B pKM; i`°K M?bM ` # M M;Q`B K°i ?²B- æQ`M; T?m M?•M Î K°i # M i?'T ;B¼M
i - M`Q +| M;Q`B t2K M?` i` B iÊB +-m i?•M- +€B M`v M m ç +?Q M;Q`B M?bM i?'
i? M`Q M[- iQM? ibM? +? M;QÆB- M;QÆB +ÁM F?-M; #B i b Q\ >„M FB M; F} M
ç M H9+ ç| H¢B F?-M; #B i b) ²M`Q iÊB F?B M`QXô

V

k8eX *?QÆM; k9N, æ M hWM; L?`

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; k9N, æ M iWM; M?`

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

æQ`M; J¢i L?B KQK K-B- F?|2 KB M; ;BÆ H M K°i çQ`M; pÁM; +mM; - F?) KdK +Q
+?d M?bM i?-B- M;QÆB t2K- h?~K +-M; iY ç®B +•m ç®B tQM; `²B- +€B HB M M`v
TªB H`b Ê ` ç F?| F?,M b) H`K +?Q h?~K +-M; iY F?-M; ç®B çQÊ+∧ô

æQ`M; T?m M?•M p®M H`M;Q`B ç-v HÁM; ?B m F€- KÊB pW `²B +ÁM F?Q+? H - i
K„i iB M ç M;-M æQ`M; J¢i L?B- M?bM ` # M M;Q`B +Y b'- +Q`B ? ?ªM|B, óæ®
+-M +| i? ç®B çQÊ+ H`i®i`²B- h?~K L;¢Q M`v i +`M; t2K +`M; Q i?Q+?- M;QÆB

T?B b„+- K M; i?2Q Kk +€M?- i?“i H“ +| K°i +?9i p M; QìB H“K [m MXô L“M; +?“+
?“M p“ +? M; QÆB #’i ç²M; - +?Ê ç¼+ b€+? ç M +?Q€M; p€M; Xô

æQìM; Jçi L?B M? M?“M; +QìB K°i iB M; - M?QM; HçB F?¬M; i`ª HìBX

æÊB +?Q æQìM; L;?B K #„i h?~K L; çQ MìB HìB v m çQÆM; - ç¬B K„i æQìM; T?m M
çQÊ+- MìB, óæ M`²B- ç M`²B- F?¬M; #B i h?~K L; çQ M`v b) MìB M?Q i? M“QXô

h` M Kti æQìM; Jçi L?B bBM? ` K°i +?9i YM; çÄ- ;„i K°i +€B, ó B [mªM ?„M F?d ;

" M M; Q`B i`mv M ç M i? M? •K h?~K L; çQ, óæ iY h?`v æQìM; i`B M[sBM? ç T F
F?¬M; ,M ô

æQìM; T?m M?•M` K°i iB M; - i`ÊM i`ÁM i`ÁM; K„i, óL?[M; HìB M`v K“ ?„M +kM; M
#B i ?„M HçB +| i”i t’m KB M; # ?Q - Jçi L?B Jçi L?B ô h?`v Jçi L?B F?¬M; ?²B
HçB t2K tûi- æQìM; Jçi L?B ç½ M; QÊM; M; MM; K`i î HçB i`QM; #m²M; X

æQìM; T?m M?•M F?¬M; F?ÄB i?î /¬B- iW M; [i`„M; ` M?Q i? - +?QM? H“ H½Q ; E
F?¬M; p¬- ?m®M; +?B H“ Jçi L?BX omB p `çQ `U+ K“ +?çv p`Q #m²M; i`QM; - i?`v
ç²M; - M?QM; HçB F?¬M; MìB K°i HìB- HB M çB [m MìB, óh?~K L; çQ +€B M`v M;
F?¬M; #B i ?¼+ çQÊ+ iW MÆB M“QXô

æQìM; Jçi L?B MìB, óJ - M; QÆB F?¬M; M M MìB M?Q p`v- +| H) +€B M`v i?U+ bU
L“M; Km®M ;BªB i?Q+? pb h?~K L; çQ- M?QM; MìB M?Q p`v- HçB +`M; t’m ?´- K„i
/€M; iQÆB +QìB- K°i #° /çM; i?U+ ?B M çQÊ+ •K KQm- HB M +9B ç-m tm®M; iQ
F?¬M; M•M; M`BX

_ F?ÄB æQìM; T?O- h?~K L; çQ HçB H`v ` K°i ç²M; iB M- H9+ M`v ç•v +| +?[pB i
+?[HB M çB ibK sm•M M?B- ;¼B K¼B M; QìB +?SM; FB M- pmM; iB M` - M?QM; H
p` i?2Q i çB ç M .QÆM; T?OXô

h`î Kbm? i` M M; QìB M; U - M; QìB i?2Q ç M +| p +| +?9i FB M; F`- F?¬M; +QìB ç M
`²B- æQìM; ;B +ÁM / MìB- M?QM; .QÆM; +¬M; +¬M; H“ M; QìB M“Q- i`i +ª K¼B M
i?€B ;B€K i`QM; i`mv M i?mv i FB +| i?M i`i #€Q- i?Q+? /MM; Fû ;B M HW ;çi- F
M M i`QM; HÁM; ç m F?B T çªK p`B T?-MX *?d H“- imv .QÆM; T?O HÈM- M?QM;
M?B m H„K- `’i M?B m M; QìB ç m Km®M M?bM K°i +?9i- .QÆM; T?O M`v `®i +m°+

.QÆM; T?O M`v bQ pÈB æQìM; ;B i?b +?B K /B M iQ+? HÈM ?ÆM `’i M?B m- FBK
i`´- +?QM? H“ *¬M; >-m T?O i-K i?QìM; bQ b€M? +kM; FûK ?ÆM- .QÆM; hB M Kti
K°i KU+ +?ì M; QìB ç M ?²B #€Q- i?Q€M; +€B +| M; QìB ç M MìB, ó*?9` KÈB ` F?

ósm’i T?O h®i- i®i- i®i hB m iY- M; QÆB HçB `’i i?¬M; KBM? H M? HÊB- +?9`
iBM- M¬ ;B Q i?Q+?- [mªM ;B - çÊB iQ M[ç M T?ÁM; i?m +?B- +?B K°i [m M i
i?QîM; Xô .QÆM; hB M Kti K`v ?²M; ?“Q MìBX

hB T i?2Q HçB +| M; QìB ç M MìB, ó*?9` KÈB çB æQìM; L;?B K æQìM; T?O i`QÈ
.QÆM; hB M M?Qm K`v- F?¬M; M?“M çQÊ+- MìB, óæQìM; T?O- pb b Q çB æQìM
L; çQ M`v H“ t2K M? o•M M?B\ >W- ç•v H“ M; çB i?•M T?“M o•M M?B F?¬M; + Q #^
b Q\ æÊB iQ M[M¬ ;B T?ªB iW iW ;B€Q ?m’M ?„M K°i +?9iXô

L; QìB çB ?²B #€Q MìB, óæ•v +kM; F?¬M; T?ªB- iB m M?•M M; ?2 M; QìB i MìB- +?
ç²M; iB M- F i [mª +?QM? H“ +?¼M i`9M; æQìM; ;B Xô

a„+ Kti .QÆM; hB M H9+ M`v KÈB ?Á ?Q½M K°i Qi- iBM? i?-M T?’M +?’M- F?¬M
#Á çB L¬ ;B H-M M`v HçB ç +?Q ?¼ æQìM; +?B K iB M +ÆX

hB T [m p`B MûM ?QÆM; - ç½ +| M; QìB iÈB #€Q, ó\*?9` KÈB çB ` - +?QM? ?QÈ
+?WM; ç9M; H“ çB .QÆM; T?O +?9M; i Xô

a m F?B .QÆM; hB M M; ?2 tQM; - +| p +| +?9i bÊ ?½B- ?„M H H-M ç-m iB M H K
M v- M? M? +?|M; ;¼B M; QÌB ç M; B Q T?|, óæÊB iQ M[h?~K L; çQ ç M `²B- M?Ê
F„ +?Q \ô

ZmªM; B FB p°B ?ÄB, ó*-M; +-M; - +€B M v `i F?-M; çQ Ê+ - M m +?9M; i ;¼B M
+M; €+ HB i ?ÆM K°i QiXô

.QÆM; hB M M; ç+ M?B M K°i +?9i- ?ÄB, óæ•v H pb /mv M +Ê ;b\ô

ZmªM; B +QÌB F? M|B, óL m H F?m-M Kti iQÆB +QÌB ç|M +?Q- M; QÌB F?€+ M
i?Q F?-M; ;ª` M; Q`B çQÊ+ b Q- i?"i p'i pª+| M; QÌB iÊB +-m i?•M HB M HB M i
M; QÌB i - +® ;„M; ;ª` M; Q`B b Q\ *?Q M M i?€B ç° +?9M; i +M; M; çQ KçM- HçB

.QÆM; hB M #WM; idM? ççB M; °- i?b ` H M?Q p"v- +QÌB ?b ?b M|B, óh®i- i®i ô

æ M; B[i`Q - €M? Kti i`ÌB + v ç°+ `ÆB p½B `ÆB tm®M; - .QÆM; hB M çQM; çQ +
`®i +K+ +| M; QÌB #€Q HçB, ó*-M; +-M; - ç M ç M ô >„M +ÁM +?Q i?Î K°i M; KK-
HB M i`mv M iÊBX

.QÆM; hB M H T iS+ ;B[p[M; iBM? i?-M- M?bM p T?Q T?QÆM; ?QÈM; i? M? •K-
+| ç°B M; k[m M? +Q F?9+ F?m, m ç M ç•v- h?~K L; çQ +QDB +QM M; U + Q iQ çB Î
?- ?"m OM; - M; QÌB ç-M; M; ?i- .QÆM; hB M KWM; `Ð- +m®B +MM; HçB H`K ` p
+?Q ?ÄB +MM; h?~K L; çQ- [m v ç-m HçB HB M p`Q T?O- M|B pÊB [mªM; B , óæ
p`QXô

sm®M; M; U içB i`QÊ+ +Y .QÆM; T?O- M?bM +?¶ M v ?Q ?Q T?QM; M?½- h?~K
+€B +? pÊ FB +MM; M; QÌB +? pÊ M v i?"i ç9M; H`F?-M; ;B®M; M? m- K°i M; QÌE
H`çbM? pB M ioM? K`+?- i`QM; HÁM; HB M M; ?o- .QÆM; +-M; +-M; +?d bÊ ç½ iQ

h?~K L; çQ +-K i? +-m ?-M- çB i`QÊ+ - ?QÈM; M; QÌB b B pti M|B, óæ iY h?~K L; ç
hB M .QÆM; H½Q ;B Xô

"bM? i?QÌM; +| M; QÌB Km®M #€B FB M .QÆM; +-M; +-M; - M; QÌB b B pti [m2M M;
+kM; H`t +€+?- +€B M v ;¼B H` [m M i?"i T?~K çSM; i`QÊ+ +Y h iQÈM; - i? M?
K°i Qi +kM; F?-M; M?Ä ?ÆM bQ pÊB h iQÈM; X

*?d H` ?-K M v M; QÌB ç M +?QM? H` h?~K L; çQ- M; QÌB b B pti p°B p`M; KdK +Q
iB m M?•M çB K°i +?9i b) i`Î HçBXô :Bª pÌ ;Bª p`i K` çB H`v i`K i? - +?d K°i H9+ I
M; QÌB iÊB M|B, óh?~K +-M; iY- H½Q ;B M?` i +?Q KÌBXô

G9+ M v ç•v M; QÌB çB i?2Q h?~K L; çQ ç M F?-M; /€K H¶ K½M; - M; mv M K°i ç€K v
h?~K L; çQ i?2Q [mªM; B çB p`Q- .QÆM; hB M F?-M; H`K F?| ?„M- +kM; F?-M; +
/M b Q i`bM? ç° h?~K L; çQ ç½ #`v Î ç^M; FB - K†+ /M .QÆM; hB M M?`M #B iK`v
h?~K L; çQ- F?ªQ i?B ?„M\ æ•v F?-M; TªB iU `QÊ+ H`v M?K+ b Q\

æÊB h?~K L; çQ çQ bQM? H - .QÆM; hB M `i`Ki` K` çQ h?~K L; çQ ` M; Q`B- pB
H` ç`M? ` `²BX

h?~K L; çQ çB ` - HçB i`Î KbM? H M M; U - çB h?9v L?½ aÆM S?ÁM; X

o®M H` æQÌM; L; ?B K- b m H` .QÆM; hB M- K°i M; QÌB +m®B +MM; M v- h?~K L; ç
L?B +kM; +?d +| /mv M; †T Kti K°i H-M- K` `M iQÈM; HçB F?-M; i®i- +?Q M M imv
K°i KªM? - ?„M HçB K°i çB K ?Q ?SM; ç m F?-M; +| - +-m ?-M F?-M; i? i?`v sm
K°i KbM? çB ?M ?mv M +MM; +`m sm•M M?B- i`QM; HÁM; ?„M F?-M; i?QªB K€BX

*m®B +MM; +kM; ç M h?9v L?½ aÆM S?ÁM; - M?Q +k +| H) ? v H` #° [mv +O FB - +
içB i`QM; bQÆM; T?ÁM; H-m ? B- HçB ç +?Q h?~K L; çQ M? M?`M; i?Î` - KÊ sm•
M`M; KÊ- h?~K L; çQ HB M iS+ ;B`M K` F?-M; +| +?¶ ç€M? - F?-M; ç M H` i®i M?`i-
iS+ ;B`MX

sm•M M?B H` K°i M; QÌB i`mM; i?U+- i?`v h?~K L; çQ K†+ T?B T?K+ iB M ç M- H`T i
+kM; F?-M; TªB- M; ²B +kM; F?-M; TªB- M?šM M?`M i?"i H•m KÊB M|B ` K°i +•

k8dX *?QÆM; k8y, aS h?—M GB m Zm®+ " ` L;Q`B æ€M?

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >´

*?QÆM; k8y, aS i?—M GB m [m®+ #` M;Q`B ç€M?

L?;K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

*MM; +”m sm•M M?B ?”M ?mv M K°i T?2M- çQ bQM? H - pB + ?¬M M?•M +MM; sm
h`lB ç½ ?ÆB i®B- sm•M M?B Î T?Q i`QM; F?m +€+ F?¬M; i? ;†T K†i- ç”M? T?a
/ T çQÎM; p T?OX

æQM? i?•M tQM;- h?~K L;çQ +kM; i?m i•K p”Q- Zm®+ hY :B€K # M FB +;i? F?¬M
M?” KbM? H”K +?9i Qi p,M p - +”M; +;i? ?¼+ çQÊ+ p”B i?S- h”M pQÆM; T?O # M
;¼B h?~K L;çQ çB i? K /U ?m”M Hmv M ç°B ç€+—m- h?~K L;çQ +U imv i- F€i?”i T
+O ?„M `i çÆM ;B<sup>a</sup>M- +;L;¬ ;B€Q ç—m Î ç; ç®+ i?9+ #¼M ?„M ;B i,M; ` M Hmv
i—K i v- çÊB +?Q H9+ i?B ç”m i?b +?d çB K +?B M i?m”i- HB M F?¬M; M;çB ;b M[

J`v M;`v b m- K„i i?’v çQÊ+ i?€M; ? B b„T ç M- ?”M w /—M /—M #`tm i M K°i Qi- i?
H M- i`QM; M°B +mM; i`mv M` iBM iS+ - ;¼B h?~K L;çQ p”Q +mM;- h?•M ?¼+ bo p
?Q”M; ç - ç•v H` bU ibM? i?m°+ #”M T?”M +O h?~K L;çQ- H9+ M”Q ?Q”M; ç +;?
FB MX

æ•v H” ?Q”M; K M?- ?„M F?¬M; ç~v çB çQÊ+—K†+ T?B T?K+—+€M? M!M- M`i +€
M;Q`B /„i M;U +?Î ?„M ç M i`QM; M°B +mM; çB- F i [m^a ç M +Y +mM;- KÊB #B i ç
oçM hm aÆM- ç”M? T?aB çB pÁM; [m /¼+ i?2Q b¬M; ç”Q #^aQ p i?”M?- ?QÈM; æ
æ¬M; oä K¬M M”v +€+? oçM hm aÆM `i;—M- b m +Y +mM;- H” M;¼M M9B M;mv
+;+?9i ç² b°X

h?”M? ”B M EBM? H” +?¶ ç²M; #^M; F?Q€M; ççi- p®M +kM; F?¬M; +;M9B b¬M; M
+kM; F?; ;†T- +€B oçM hm aÆM M”v +?QM? H” w iQÎM; ç°i T?€i+O h`B m \*€i- i`
t•v M9B- h?~K L;çQ bÈK ç½ M;?2 i?’v oçM hm aÆM- M?QM; F?¬M; M;?o ç M M;Q`
M; M?Q i? - ?Q”M; ç H½Q M?•M [m^a M?B M H” #B i?QÎM; i?KX

o”Q æ¬M; oä K¬M- /¼+ i?2Q çQÎM; tmv M [m p”B ç M i?]- HçB +?mv M [m K°i ç
[m ç°M;- KÊB iÈB +?•M M9B- iW +?•M M9B çB H M i` M i? K ç€- /¼+ i?2Q çQÎM; ç
L;çQ i?QÎM; i?S+ +^aM? ç T- +ÁM +;F€i?ç+? [m€B K°+ F€ Hç [mw ?B K +´ [m€B p
KbM?- i?b` +€B ?Q i?ç+? +QÆM; FB +?O v m +mM; SM; +?Q MÆB ç•v bÎ /KM;X

æ M bQ`M M9B- +;H—m +€+—çbM? M;?d K€i- b„+ i`lB +ÁM bÈK- bQÆM; KM +ÁM +?
+€+—T?aM; T?’i çQ i?•M p”Q iB M +^aM?- .QÆM; hB M t t ç½ +?SM; FB M ?„M- k
?¼+ bo- K m iÈB- ?Q”M; i?QÊM; ç M; +?l M;QÆB ç”vXô

h?~K L;çQ çB [m ?”M? H - M?’i i?lB +kM; F?¬M; #B i M M tQM; ?¬M?Q i? M”Q
h?”i bU H” M!B F?¬M; M M HlB- ;¼B +¬M; +¬M;- ;B®M; M?Q HçB +;+?9i i?’i H X

æ M; i`M i`W- .QÆM; hB M /QÎM; M?Q M?bM` i•K iQ +O ?„M- M!B, óh +ÁM #^aQ
;¼B i .QÆM; +¬M; +¬M; H” çQÊ+Xô

h?~K L;çQ p°B p”M; ;¼B K°i iB M; , ó.QÆM; +¬M; +¬M;Xô

.QÆM; hB M /šM h?~K L;¢Q p"Q H-m +€+- H M H-m ? B- # +Y b' H-m +€+ M"v
t2K tûi- +aM? iQÊM; /QÊB M9B +| i? M|B H" ç² b°- i`QM; bQÆM; KM KÄM; - +aM? p
h`B m \*€i ç M; +-K #9i p) i` M?- M; ?2 çQÊ+ ç°M; ioM? b m HQM; - +kM; F?~M; [m
óh?~K L;¢Q- M; QÆB ç M t2K h`šK p) i` M? M?Q i? M"Q\ô
h?~K L;¢Q çB [m - ç•v H" K°i #S+ bÆM i?Ov ç²- KB m iª +?QM? H" bQÆM; KM HQÊ
ç-v ?ÁM MQM #°- H"K +?Q M; Q|B i pW t2K tûi- HB M #B i +aM? p"i p) i`QM; #S+
h?~K L;¢Q ?û KB M; +Q|B K°i iB M; - h`B m \*€i p) i` M? ?Q çB m çO ç iB M p"Q
M?QM; i` M? bÆM i?Ov H¢B FûK ?ÆM `i M?B m- M?`i H" #® +K+- i?B m p"B T?-
i?"i +€B ç| +| [m M ? ç M ?Q" M +aM? h`B m \*€i bBM? i`QÎM; - /M b Q +€B "B M EE
; b- +m°+ ç|B +O ?„M ç m pQÊi [m Î "B M EBM?- ç•m i?`v +€B ; b / M? bÆM b~M; `~
+aK M?"M- i?b H"K b Q +| i? +aK i?K +aM? b„+ F€ /` +O M9B MQM i`MM; çB T- M
h?~K L;¢Q ?Q F? M K°i iB M; - M|B, óoQÆM; ?mvM? H" Km®M M; ?2 M|B i?"i ? v H
h`B m *€i ; BÆ [m B ?"K H M- +Q|B K°i iB M; , óh'i M?B M H" Km®M M; ?2 M|B i?"i X
h?~K L;¢Q H„+ ç-m M|B, óE?~M; i®i- #9i p) ?Q" M; i?QÊM; p~ +MM; iBM? i id K
iQÆM; T?MM; - F?~M; +| p i`€M; H +O bÆM i?Ov- M; QÊ+ H¢B +| p +| +?9i F?~M
h`B m *€i +kM; F?~M; iS+ ; B" M- +Q|B ? ? K°i iB M; - çti #9i- K M; i?2Q K°i iB i
iQÎM; `^M; +| o¢M hm aÆM- M9B b~M; M"v b) +| iB M #°- B M; ì pšM +ÁM M?Q i?
h?~K L;¢Q HBM? +Æ pW ç°M; - M|B, ó" ?¢- o¢M hm aÆM /M b Q +kM; H" ?ÁM MQ
b® F€ i?¢+? [m €B K°+- M?QM; bQ pÊB b~M; M9B +?QM? i?S+- +| H) H" FûK M; "M
óš\ô h`B m \*€i F?~M; F?ÄB K" MÎ MK +Q|B- M|B, óL; QÆB M|B M?[M; H|B M"v- h`
M; ?2 i?`v- h`šK t•v o¢M hm aÆM- ;|T M?ti F€ i`•M /` #ªQ F?„T i?B M ?¢- pb b Q
M9B HÈM\ô
h?~K L;¢Q M|B, ó" ?¢ +?Q `^M; i` M ç|B M"v T?QM; +aM? i®i M?`i ç t2K H" +€B ;
h`B m \*€i pm®i`•m i`M i`W- M?QM; H¢B M?`i i?|B ç€T F?~M; çQÊ+X
h?~K L;¢Q M|B, ó*?QM? i?S+ +aM? ç T i²M i¢B Î iU M?B M- H" b~M; M9B i`ªB [m
i?"M?- p T?~M +€B o¢M hm aÆM M"v- Kt+ /M ;|T M?ti p~ b® #ªQ p"i- M?QM; i`C
; B®M; M?Q H" p•M p +? i¢Q- T?m M?•M bQM T?'M H|i Kti- Kt+ /M H"K ` K¼B -
ç9M; H" pšM `ÆB tm®M; bU i-K i?QÎM; Xô
h`B m \*€i i`-K iQ- +aK i?`v H|B h?~K L;¢Q M|B +| T?~M +| ç¢Q Hw- i`QM; HÁM; F
KbM? #„i M; Q|B i ç2K ?Q i?¢+? iW i`i +ª +?•m H° ç M "B M EBM?- i?b ` H¢B pš
T?QM; +aM? ?²M M?B M FB - M; ?o çB M; ?o H¢B- ;"i; "i ç-m M|B, óh?~K L;¢Q M|B
h`B m \*€i çB `Y b¢+? i v- M; ²B tm®M; M|B +?mv M +MM; h?~K L;¢Q- h?~K L;¢Q #
i?¢+? +QÆM; - i`QM; HÁM; #B i M?`i i?|B +kM; F?~M; M|B T?K+ çQÊ+ h`B m *€i-
T?QM; +aM? b~M; M9B HÈM +€+ MÆB- ?„M Î FB T i`QÊ+ +?SM; FB M i?S+ F?~M; C
iª çB ` - KB M; HQÐB HQm HQ€iX
h`B m \*€i M; ?2 +U+ F€ +?, K +?9- F?~M; M?`M çQÊ+ - +aK F?€B M|B, óL m M?Q +|
i?, K i?9 M?[M; +aM? ç T M?Q p"vXô
h?~K L;¢Q i•K MB K pW ç°M; - F?~M; iU +?O çQÊ+ K" M|B, ó" ?¢ M; šm M?B M ç
/m i?B M ?¢ +kM; H" `i i®iXô
h`B m \*€i H„+ ç-m +Q|B F?`, óhm-M /m H½M; T?Q [m € HÈM- +€B p½M; H B çQ ç
+?9M; Xô
h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q F?~M; M?`M çQÊ+ +?YB -K H M- [m'v M?B m /•M +?9M; - ?
KÈB i?U+ bU H" M?B m /•M- K°i F?®B ç€- p®M H" F?~M; ç€M; ; B€ K'v ç²M; iB M-
ç M- /¼+ i?2Q çQÎM; iB m /MM; HB M Km®M M?B m ?ÆM K'v M; "M [m M- +ÁM Kn
çQÎM; b~M; - M?[M; ?Q +QÆM; FB ç ç€K M; Q|B p" M +?mv M K°i çQÎM; ,M m®M;

+€B o¢M hm aÆM M"v- F€i?¢+? ç•m +?d M;"M p¢M- +?d iQM? `B M; F?QªM iB m
[m®+ F?® +O M;QÆB- M;QÆB +ÁM F?¬M; #B i t'm ?´- M|B ? B +?[M?B m /•MX
*MM; pÈB çB FB K ibK ?Q i?¢+? +QÆM;- +ÁM F?¬M; #^M; #Èi i?ìB ;Bì çB F?„T M
K°i QiX
h?~K L;¢Q KdK +QìB- HB M F?¬M; M|B ;b M[- +| K'v HìB #•v ;Bì KÈB #„i ç-m M|B
HÁM; +¬m i?¬M? +¬M; +?d #B i b) ?Q¬M iQ¬M M;QÊ+ H¢B- ç®B pÈB pB + M„K ;B[
H¬`i iBM? i?¬M;X
E?¬M; # Q H•m- +| M°B i?`iB M ç M M|B, ó" ?¢- G #° # M FB çQ i'm +?QÆM; ç
h`B m \*€i M?Qm M?Qm K"v- +| +ªK ;B€+ T?B M +?€M M|B, óh`bM? H MXô
h`QM; H9+ M"v- iMv iMM; ç2K i'm +?QÆM; çQ +?Q .QÆM; hB M- .QÆM; hB M ;B
h`B m \*€i- h`B m *€i Kî i'm +?QÆM; M?bM M?bM- b„+ K†i H¢B +¬M; ç2M i®B F?¬M
F?¬M; M?`M çQÊ+¬ M|B, óL;QìB E?B i æ M ç•v H¬ KQÊM +Æ ?°B T?€i ?mv- ?W ô
>„M imv H¬ ?W H¢M?¬ M?QM; F?¬M; M|B ;b i? K M[X
h?~K L;¢Q i?'v ?„M b„+ K†i F?¬M; i®i- i?2Q M?Q [mv +O- ?„M +?d H¬ h?•M ?¼+ b
F?¬M; T?ªB +?mv M +| i? ?ÄB ç M- pb p"v çSM; H M M|B, ó" ?¢- pB i?¬M +€Q iW
h`B m *€i pšv i v- M|B, óL;QÆB F?¬M; +¬M çB- HB M M;²B î +?¶ M¬vXô >„M /QìM;
+?Q h?~K L;¢Q M|B, óL;QÆB t2K çBXô
h?~K L;¢Q M?'i i?ìB +| +?9i FQ+? ç°M;- i?2Q ç¢Q Hw- ç•v H¬ +?QM? pK- H¬ +?QM
+?QÆM; F?¬M v m M"v +?Q KbM? t2K- H¬ iQM M?B K ç®B pÈB KbM?¬ K°i T?QÆM
+kM; H¬ Km®M M;?2 K°i +?9i w FB M +O KbM?X
h?b ` H¬ bS i?¬M GB m [m®+ #®M M;"v i`QÊ+ ç½ ç M "B M EBM?¬ ç M; +MM; G #
+®M; ?¬M; M,K- +€B iB M +®M; ?¬M; M,K M"v- +?QM? H¬ H¬ F i [mª M,K ç| h®M; C
i¢B bÆ F€ M?B m H¬M t•K +?B K i`mM; M;mv M- h®M; h?U+ h¬M; /MM; E?'m *?m
+U- ?ÆM M[H'v çQÊ+ i?„M; HÊBX
GB m [m®+ i?'v h®M; i`B m M?'i i?ìB F?| ç€M? ?¢- pb p"v /Si F?Q€i HU +?¼M M
+m®B +MM; M;?` iÈB +?QM? H¬ +?¶ iB M +®M; ?¬M; M,K M"v- H9+ 'v [mv ç`M?¬
? B KQÆB p¢M i?Èi HK p¬ KQìB p¢M M;•M HQÊM; +?Q GB m [m®+- ç ç`B H'v ? B
GK ? B KQÆB p¢M p¬ M;•M KQìB p¢M- ç®B pÈB h®M; i`B m M; v H9+ ç| K¬ M|B-
M,K +kM; çQ çQÊ+ `i i®iX \*?d +| çB m +€B iB M H M"v Kî` - GB m [m®+ i'i M?B
K¶B M,K ;•v +?mv M- v m +¬m; B i,M; iB M +®M; ?¬M; M,K- ç M ?¬K M v- +€B iB
+ Q iÈB HK i€K KQÆB p¢M- M;•M HQÊM; b€m KQÆB p¢MX
L m M?Q ç•v H¬ H9+ i?€B #bM? i?`M? i? i?b +kM; i?¬B- M?QM; ?B M i¢B i`B m
+? S?QÆM; G¢+- ?ÆM M[h`B m *€i t ?Q H½M; T?Q p¬ ç°- [m®+ F?® ç½ H¬ i?
tm'i` F?QªM iB M +®M; ?¬M; M,K M"v ç½ H¬ iQÆM; ç®B F?¬M; / /¬M;X
L?QM; H9+ M"v ç•v- bS i?¬M GB m [m®+ ç K [m H¢B pW ;•v ` bU +®- +€B i M bS
çB ?Q i?mv M "B M h?Ov- Km®M /m M;Q¢M #^M; i?mv M ?Q - H M i?mv M- i`MM
tªv ` tmM; ç°i- \* Q h,M; ?¬m M"v +kM; H¬ ?B M [mw # M i`QM; i?¬M? "B M EBM?¬
/QÈB bU ;B" M /[ç½ ç€M? M;QìB- GB m [m®+ bS i?¬M ?®i ?QªM; i`Í H¢B o¢M Zm®
i`W M?[M; M;QìB ç|` - K°i M;QìB M¬ #°+ i?2Q ç M +kM; #` ç€M? +? iX
:•v ` +?mv M M?Q p"v- ç M ?¬K M v b€M; bÈK- bS i?¬M H"TiS+ çB G #°- /MM; /
h®M; ;B Q ` ?mM; i?O ç€M? M;QìB \* Q h,M; ?¬m- M;Q¬B ` +ÁM Km®M +¬m i? K
HQÊM; iB M +®M; ?¬M; M,K- KÈB +| i? #Ä [m X
* Q h,M; ?¬m ;B i? F?¬M; M?Ä- K ?„M +?QM? H¬ +QM ;€Bh?¬M h¬M; ?Q¬M; ç -
i? - ?€ +| i? M|B ;B Q ` HB M ;B Q ` \ >m®M; +?B +€B bS i?¬M M"v KQÊM +Æ ?°
?¬M; M,K- p¬ /mv M p¬ +È H¢B i? K i€K KQÆB p¢M M;•M- iQÆM; çQÆM; pÈB i€K
M?Q i? - +kM; H¬ H¬K +?Q M;QìB i F?| +| i? iB T M?"MX

óh M bS i?—M M˘v ?ŠM H˘ F?ªK FBK +QÆM;- ç€M? K°i i˘"M Km®M i€K KQÆB #¢+
 L;¢Q •K i?—K Q€M i?—K K°i T?2M- iB TiK+ M?bM G #° # M FB +?9 ;BªB- i'm +?Q
 H˘K ? B #° T?"M- K°i T?—M H˘ M|B `ä M;¼M M;m²M bU ibM?- # M /QÈB i?b H˘ w F
 ç M?bM w FB M- HB M +| i? H˘K ` [mv i çQ€M `i i®iX
 G #° +| w iS H˘ +| i? i?QÆM; HQÊM; H¢B +MM; bS i?—M GB m [m®+- +€B ;¼B H
 ç i?'T v m +—m +O ?„M tm®M; K°i Qi- pQ /K M?Q F?¬M; ;B Q ` * Q h,M; ?—m- H
 ç i?'T ç M jy p¢MX h?~K L;¢Q #m¬M; i'm +?QÆM;- i`QM; HÁM; +m®B +MM; KBM
 tY `²B- ;†T çQÊ+ bU ibM? M?Q p˘v- ?Q˘M; ç M˘v +kM; [m€ Ov F?m'i K°i QiX
 :BÆ +QM K„i H M HB + M?bM h`B m *€i- i?'v ?„M pW ;B˘M pW HQ- tK K†i- H•K p˘
 /Q /UX
 æ¢B h®M; i`B m H9+ M˘v- i¢B i`QM; K„i M;Q|B GB m p˘ h•v >¢- `ä `˘M; +?Q i?'v i?
 M?B m iB M- HB M M? M? +?|M; ç M #„i M¢i çÁB iB M- K˘ +,M M;mv M i¢Q i?˘M? H
 T?ªB i?B M iQM? æ¢B h®M; K K v m- i`QM; +?mv M M˘v- ç½ HB M [m M ç M p'M ç
 æ®B pÈB h•v >¢ p˘ M;Q|B E?B i æ M K˘ M|B- T?QÆM; i?S+ bBM? i²M +?O v m +O
 K˘ H˘ +QÈT çQ¢i- +kM; iS+ H˘ ,M Î /Q bªM tm'i iQÆM; ç®B `Èi H¢B T?Q b m- +?Q
 Q+? +˘M; HÈMX
 L?QM; æ¢B h®M; i`B m H¢B #˘i ç²M;- #ÎB pb i`bM? ç° bªM tm'i iQÆM; ç®B + Q- i`
 T?ªB M;Q|B E?B i æ M- h•v >¢ +| i? bQ b€M?- ç M; Î /QÈB ?Q˘M +ªM? ?Á #bM?-
 ç—v çO ç ?QÎM; i?KX
 J˘ K°i F?B T?€i bBM? +?B M i` M?- i'i T?ªB +?B m K° i`€M; çBM?- F iW ç| - ç¢B
 çB i? K /U +?B M i` M?- H¢B b) HB M HKv pB + bªM tm'i ;BªK tm®M;- ?m®M; ?² +
 i?Q|B; i?Q|B; HÈM pQÊi [m K'v i` ,K #¢+ i`B m- M m H˘ i?„M;- +kM; +QÈT çQ¢i
 T?9- M?QM; K°i F?B +?B M #¢B- i'M i?'i H¢B +˘M; F?| +| i? çQ€M i`QÊ+X
 .QÈB HQ¢B ibM? ?m®M; M˘v- +—m ?Q˘ H˘ HU +?¼M i®i M?'i +O i`B m çbM?- ?
 M?B M i` M / M? M;?o F?¬M; / M;?2- M?QM; H¢B H˘ #B M T?€T /MM; HÈB Q+? M
 F?B M˘Q F? B +?B M- +?¶ HÈB Q+? ;†T i'M i?'i i?b KÈB iQM? iQ€M +?B M i` M?X
 h?~K L;¢Q +?SM; FB M H|B #bM? Hm˘M +O G #° FB - imv +ªK i?'v tQÆM; +®i C
 +kM; #B i ç•v H˘ +€+? ;BªB [mv i H˘T iS+ i®i M?'i- ? B MQÊ+ i`Î K†i- i€K KQÆB
 F?ª M,M; ç M #M\
 h`B m *€i +?„+ ?ŠM +kM; i?"T T?—M iBM? iQ|B; çB K M˘v- +?Q M M imv b„+ K†i +
 K„i b€i F?Q ç^M; ç^M;- +m®B +MM; H¢B i?Î /˘B- +Q|B F?˘ M|B, óh`šK ? v H˘ p) i`
 ç2K +€B i'm +?QÆM; M˘v p G #° çBXô
 .QÆM; hB M iB T M?"M i'm +?QÆM;- i'm +?QÆM; çQ p - ç•v +kM; H˘ M|B H˘ ?Q
 i? M˘Q- G #° iU KbM? +?•K +?QÊ+X
 h?~K L;¢Q +Q|B +Q|B- i`QM; HÁM; F?¬M; #B i M?Q i? M˘Q- `i F?¬M; i?QªB K€B-
 ;?ûi bU ibM? T?€i bBM? Î i`QÊ+ K†i KbM?- imv +| i? ;BªB M¶B F?˘ i•K H9+ M˘v
 +ªK i?'v i`QM; HÁM; H˘ H¢- ç M; Î i`QM; M?€v K„i .QÆM; hB M +?m˘M #` tm®M; H
 M|B, ó" ?¢- +?mv M M˘v F?¬M; #^M; H¢B ç +?Q pBi?—M ç M tY i`Q- pBi?—M H¢B
 æ M- +| H) +| i? [m v p—M K°i ? B +MM; bS i?—M E?B i æ M FB Xô
 óL;QÆB\ô h`B m *€i M;¢+ M?B M K°i +?9i- H˘T iS+ H„+ ç—m +Q|B F?˘- i€+ T?QM;
 iQM?- E?B i æ M F?¬M; T?ªB G¢i [m®+- H¢B ç +?Q h?~K L;¢Q çB i?QÆM; HQÊM
 æ M- p˘v +kM; b•m b„+ F?¬M; `MX
 h`B m *€i ç M; Km®M iW +?®B- M?QM; K°i F?„+ €M? K„i M?bM ç¬B K„i h?~K L;¢Q
 F?¬M; F?ÁB #„i ç—m /Q /U- ?„M `ä `˘M; +?SM; FB M i`QM; ç¬B K„i i? M? i`M? +O
 iU iBM- +€B iU iBM M˘v Î i`QM; +?9i Qi [m M pB M G #° i?QÆM; HQÊM; +MM; M;C
 # Q ;B| i?'v [m - ?„M M M iBM iQÎM; h?~K L;¢Q +| i? H˘K i®i +?mv M M˘v b Q\

h`B m \*€i F?¬M; v M HÁM; K` M;²B tm®M; M•M; +?mM; i` H M- #„i ç–m b•m FQM I
H9+ H•m- KÈB M¡B, óh`mv M F?~m /K h`ŠK- K M? H M? h?~K L;¢Q H`K F?•K b B- i
E?B i æ M- ? B MQÊ+ i? M`Q- /Q h?•M ?¼+ bo h?~K L;¢Q tY i`QXô

h?~K L;¢Q p°B p`M; M¡B, óh?–M im•M +?dXô

:¼B K°i M;Q`B h?•M ?¼+ bo çB H`K [m®+ bU E?B i æ M- ç•v H` bU ibM? iW i`QÊ+
;†T i¢B æ¢B h®M;- h`B m \*€i H`K` [mv i ç`M? M`v- i?“i bU F?¬M; / /`M;X >Qi K°
;B€+ M?Q i`9i çQÊ+ ;€M? M†M;- KQM; KÄB HB + M?bM h?~K L;¢Q- M¡B, óL?È F,-

[m M iÁ ?Q ;BªB pÈB * Q h,M; ?-m K°i M; "v +?Q /B i i`W- b) F?¬M; i?QÆM; HQÉ
#° ibK ?B m [m M iÁ i`QÈ+`²B M|B b mXô

l¬M; iB M bBM? M|B, óhQÈM; [m•M F?¬M; M M t2K i?QÌM; M;QÌB M"v- M;QÌB M"v
` #`B F?¬M; i?2Q M?Q H) i?QÌM;- M;QÌB L K i` M T?® i`mv M HQm`'i M?B m bU
ç m ç½ #` i?m i?B i i`QM; i v ?„M- iQÈM; [m•M M?'i ç`M? T?ªB +?9 w ç T?ÁM;Xô

>„M bmv M;?o K°i +?9i- H¢B M|B, óh`QÈ+ K„i H` K°i +K+ /B M # i„+ - T?ªB t2K B
i`QÈ+X L;QÌB L K bÊ +?B M M?Q ?'- +?d bÊ +`M; i? K M|M; p°B bQ pÈB iQÈM; [m•
[m•M +| i? i?ª` iBM iS+ - M|B iQÈM; [m•M H'v # M; "v H`K ?¢M ç`M? - M m M;QÌE
[m•M K°i +€B +¬M; ç¢Q- iQÈM; [m•M H"TiS+ p [m®+ - ç M H9+ ç| b) tmM; ç°i pki
i?,K /Á T?ªM SM; +O #¼M ?„MXô

:B Gm"i >²M; æS+ ;"i ç-m ;"i ç-m, ó*kM; +?d +| M?Q i? - F?¬M; /¼ /¼ M?[M; L
i?"i ç9M; H` F?BM? M;QÌB E?B i æ MXô

h?QÆM; M;?` ç½ ç`M? - i•K iBM? :B Gm"i >²M; æS+ #„i ç-m bmM; bQÈM;- M|B, ó
i`B +€M iB M bBM?- i ç`M? çÊB b m F?B p MQÈ+ - ?QÈM; L K pB M æ¢B pQÆM;
pQÆM; [mªM Hw M;QÌB L K- +?QM? +¬M l¬M; iB M bBM? i`mM; i?"M? p`i"Mi•K ç@
i - b) H` M?•Mi`B çQÈ+ i`¼M; /KM;Xô

l¬M; iB M bBM? KWM; `Ð- p°B ?ÄB, óh¢ iQÈM; [m•M #²B /QÐM;Xô

:B Gm"i >²M; æS+ M|B, óhB M bBM? çB M;?d M;ÆB i`QÈ+Xô

æÊB l¬M; iB M bBM? çB- :B Gm"i >²M; æS+ HB M /MM; HìB E?B i æ M T?•M T?|
H"TiS+ i`mv M` iBM iS+ - ibK iW M;?B K F?„+ K°i Qi- M m H` L K +~m F?¬M; +?Q
?W ?W +kM; +?d +| i? /MM; +mM; M;U M|B +?mv MXô

oä bo M?"M çQÈ+ K M? H M?- H"TiS+ çBX

:B Gm"i >²M; æS+ +QÌB +QÌB- /M #`M pšM mM; /mM; K` H¢B M;²B i`Î H¢B ?Á2 /Q
#`M ç€ H M t2K- pW t2K pW F?¬M; M?`M çQÈ+ - #„i ç-m +?"K`½B ç¼+, ó>ÄB i?
i? M;mv M b®M; +? iX h`ìB M K ç'i #„+ +MM; K°i +?¶ H`K F?€+?- i?ìB iB i p`B H
bQÈM;- Hv #B i F?'- Î;B[+`M; +| M?B M[ bB iBM? h®i- i?Æ ? v- +€B #`B iW M"v
+?Q # ?¢M?bM t2K- # ?¢M?'i ç`M? p¬ +MM; pmB KWM;Xô

>„M imv H` M|B`'i pmB p - M?QM; b•m i`QM; ç¬B K„i- ç½ +| K°i p b-m HQ M?"M
p ?QÈM; T?QÆM; #„+X

V

keyX *?QÆM; k8k, "¢M " Zm®+ h æWM; G`K h aÊ

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÈM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; k8k, "¢M # [m®+ i çWM; H`K i bÊ

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

E?¬M; #B i i¢B b Q H¢B i`MM;

J°i M; "v M"v- h?~K L;¢Q /MM; tQM; +ÆK i`Q - æQ M *?QM? ;¼B ?„M çB i?Q T?ÁM
i?QÈM; / M;QÆB H`K F?•K b B- + M i?B T M;Q¢B pK h®M; GB m\ô- h?~K L;¢Q ;"i

æQ M *?QM? i?Î /"B K°i ?ÆB- pm®i`•m BK H†M;- i?B M iY M v p" +€+ iB M ?Q" M
?¢ /MM; M;QİB +?d M?bM i?•M bÆ- çQÊ+ i?•M i?m°+ pÈB pm - ç€+ -m +| i? H"
H"K çQÊ+ pB +- K°i M;QİB h?€B bQ- H¢B ç +?Q h?€B EBM? M„K iQ" M #° bU pK-
i? F? B KİT?O ç - ç•v ç m H" bU ibM? i`QÊ+ M v F?¬M; +|X

h?~K L;¢Q i?•M H" h?•M ?¼+ b o i?B ?¼ pB M- H¢B ç +?Q ?„M F?•K b B bU pK GB
K" H¢B HQ- H"K +?Q æQ M *?QM? i?´M i?S+X

GQm o,M p°B p½ #~K #€Q, ó" B m i?B m ;B - G #° h?QÊM; h?Q .QÆM; h?U+- G
L;¬ o,M + -m FB MXô

L;¬ o,M\ h?~K L;¢Q H¢B M?È`ä M;QİB M"v- HB M M|B pÈB æQ M *?QM?, ó.QÊM;

æQ M *?QM? F?Q€i F?Q€i i v- M?†i K°i [mv M b€+? H M M?bM- H¢B +| p +| +?9i

æ M +?QM? bªM?- h?~K L;¢Q pW KÈB pQÊi [m +€M? +Y - HB M i`¬M; i?´v ? B M;
Î i`QM; bªM? ;'T ç M ç° tQ v [m M?- L;¬ o,M i`¬M; i?´v h?~K L;¢Q ç-m iB M- K†i
M;? M? ç|M +?¢v iÈB M|B, óh?~K F?•K b B h?~K F?•K b B- pB + HÈM F?¬M; i®i

h?~K L;¢Q pšM m M; /m M; K" M;²B tm®M;- H¢B ç +?Q M;QİB /•M; i`"- +?"K`½B m®
p`ç¢B M?•M F?¬M; + -M #®B`®B- +| +?mv M ;b- iW iW M|B H" çQÊ+Xô

.QÆM; h?U+ +ª ;B" M M|B, ó>B M i¢B GB m bY ç½ i?ª` iBM iS+- i`QM; pÁM; # M
+•m i`ª HİB i?Qª K½M- ? B MQÊ+ Km®M tmM; ç°i pk i` M;- h?~K F?•K b B- M;QÆE
i` M? ? B MQÊ+- ç`M? ç€M? i?"i b Q\ æ Q #BM? M"v- K°i F?B ç°M;- #B M i?m€i`i
T?K i?•M M?bM M?B iY TªB +? i- M?B iY Km®M K'i çB +? p" M?- M|B i?"i pÈB M
ç½ ?Q F?¬M;- i?"i bU Km®M F? B +?B M- M;QÆB +?QM? H" i°B M?•M i?B M +´æ

h?~K L;¢Q +QİB M|B, ó.QÆM; ç¢B M?•M F?¬M; M M iS+ ;B" M- M;QİB E?B i æ M
+?B M b Q\ h?2Q i i?´v- #¼M ?„M +kM; +?d H" ?M /¼ +?9M; i K°i +?9i K" i?¬B-
+™M; F?¬M; i? v m i? Xô

.QÆM; h?U+ +™M; iS+ ;B" M ?ÆM- M|B, ó >W- M|B ;b p"v- M;QİB i ç½ imv M #® ç
i` M?Q i? - i?U+ bU ç M ibM? i`¢M; F?¬M; i? p½M ?²B- M?bM M;QÆB tQM; pB +
HİB- T?´i i v €Q #Ä çB- L;¬ o,M HB M p°B p" M; FûQ .QÆM; h?U+ H¢B- M|B, ó.QÆ
h?~K F?•K b B i`B i`Q #S+ M;QİB- M?´i ç`M? +| +€+? M;?o F?€+- b Q F?¬M; M;?2

.QÆM; h?U+ i?Î T?b T?b M|B, ó*| +€B ;b / M;?2- K†+ ?„M ?² ç² i?¬BXô E?¬M;
.QÆM; h?U+ i?Î T?b T?b K" #QÊ+ i?šM; çBX

L;¬ o,M +QİB F?´ M|B pÈB h?~K L;¢Q, óh?~K F?•K b B- #QÊ+ iB T i?2Q- +?9M; i
+MM; M;QİB GB m\ô

h?~K L;¢Q +QİB H¢M? M|B, óh?QÆM; M;?` +€B`„K- i?ª` iBM iS+- M;QİB GB m K
Km®M ç€M?- +?9M; i b) ç€M?- i H¢B Km®M M?bM t2K- #¼M ?„M /U p"Q +€B ;b

L;¬ o,M #` ?M ç M KS+ F?¬M; /€K T?€i` •K i? M?- i`QM; HÁM; bmv M;?o- HİB M
GB m +QİM; i? - +m°+ +?B M M"v +?d bÊ F?¬M; i? i`€M? Mû`²B5 *?d H"- bU ib
çQ ç~v- +kM; F?¬M; TªM #€+ Î i`QÊ+ K†i h?~K L;¢Q- iW iW iB M /-M ?QÈM; /šM-
iS # ?¢- H" M m +| i? i?QÊM; M;?` HB M ç"K T?€M ?Q" #bM?- F?¬M; i? p¼M; ç°

h?~K L;¢Q M|B, óL;¬ ç¢B M?•M F?¬M; ?B m +€B M"v`²B- HmB #QÊ+ H" i` M? i?O F
bU ibM? M"v +| H) ? v H" F?¬M; M M M|B i?b i®i ?ÆM- +?İ iBM iS+ çBXô

:B Gm"i >²M; æS+ F m ;"Q K°i ?²B- H¢B M?Q +k F?¬M; M;QİB ç w iÈB- +?Q ç M H
p ?ÆB Hm®M; +m®M;- æ¢B h®M; i`B m +?mv M #B M i?"i bU [m€ M? M?- H¢B ç
M"v- +| TªB H" ç½ tªv` çB m #B M +® ;b ? v F?¬M; \

>¬K M v ç•K H Q TªB i?2Q H Q- F?Q€+ H€+ ç½ #m¬M; ` - F€?¢M # M;`v çªQ K„
KbM? K M; ç°B M;Q¢B ;B Q p MQÊ+ \

h`€B HQ T?ªB M;?o- F?Q ç° +?„+ +?„M i?QM; /QM; FB +O :B Gm"i >²M; æS+ F?
iS+ ç +?Q M;Q`B i çB ` M;Q`B M;?2 M;|M; #®M T?Q - HçB çB ibK K°i Qi [m M p
?B m iBM iS+- ç +?Q #¼M ?¼M ?„+ M?ÎX

L?QM; T?-M HÈM iBM iS+ +| çQÊ+ ç m iQÆM; ç®B `ªB `€+- M|B ç M M|B çB- +| H
L;çQ MÆB M`vX

*€B i M h?~K L;çQ M`v- `®i +m°+ H` ç M; +® #`v +€B K ?Q†+ ;b ç•v- ?„M H` M;Q`
æçB GB m b Q\ :B Gm"i >²M; æS+ p` l-M; iB M bBM? K"i M;?`- ç M M;`v i?S # - ?
i?•M ç M M?` çB #€B T?ÄM; - Km®M ;†T HçB h?~K F?•K b B M`vX

L;bv i`QM; ç K ç|- :B Gm"i >²M; æS+ +?m~M #` i®i H p"i- HçB ç +?Q M;Q`B çB
/ M? i?B T H M- +?m~M #` K°i T?2M- +?d ç2K ? B pä bo i?•M iQM- +MM; l-M; iB
T?O- M;Q`B b B pti i?'v M;Q`B ç M +?QM? H` GB m M;Q`B- M?'i i?`B +kM; +| +?9
p`Q i?¬M; #€Q- çÊB M;Q`B b B pti çB ` - M|B, ó"B m i?B m ;B M?` +O i M|B- GB
M;?2 M|B [m - #B m i?B m ;B +ÁM M|B- ?„M H` K°i M;Q`B ç¼+ b€+?- bÊ M?'i H`
K`B i`Î p çBXô

:B Gm"i >²M; æS+ ?W HçM? K°i iB M;- +QÐM; +? HY ;B"M- l-M; iB M bBM? ÎK°
i M i?¬M; #€Q [m K°i # M- ç9i K°i i?ÄB #ç+ p`Q i`QM; i v ?„M- i?'T ;B¼M; M|B, ó
çB p`Q i?¬M; #€Q K°i iB M;- M|B [m®+ bY +| +?mv M [m M i`¼M; i?QÆM; HQÊM;
+MM; h?~K +¬M; iYXô

L;Q`B b B pti `i H` F?| tY- M|B, óE€ i?"i #B m i?B m ;B M?` i #•v ;B` ç M; iB T
çÊB `²BXô

óhB T F?€+? \ E?€+? +€B ;b\ô a„+ K†i :B Gm"i >²M; æS+ +`M; i? K F?| +QB- ?„
[m®+ [m®+ bY- H` F?€+? M?•M i`¼M; v m M?Q i? M`Q- F?¬M; M;| ç M ç•v- +€B i
;ç i +?QM? KbM? [m K°i # MX

L;Q`B b B pti HB + M?bM #ç+ i` M i v- p¬ +MM; i? K i?m²M; - M?•M iB M M|B, ó"° /
iU M;Q`B E?B i æ M +€+ M;QÆB- i?-M i?-M #Q #Q ô

"° /€M; iQÆM; iU M;Q`B E?B i æ M\ æ¬B K„i :B Gm"i >²M; æS+ H° ` K°i iB M;?B
K°i [m®+ bY- ç| +?„+ H` i?QÆM; M?•M E?B i æ M\ E?¬M; - imv i ç®B F?¬M; +| F?
æ M +?ŠM; H) bQ pÊB i - K°i [m®+ bY +ÁM Km®M i¬M [mw ?ÆM\ >ŠM H`

:B Gm"i >²M; æS+ ç°i M?B M M;?o ç M K°i F?ª M,M; t'm M?'i- +?Q T?€i ;B€+ `
`ÁM; iQ`M i?•M- içB ç•v- i`QM; b„+ i`lB 'K €T K` F?¬M; iU +?O çQÊ+- `MM; KbM?
p`Q- i H` [m®+ bY E?B i æ M- M`Q +| ççQ Hw +?Î Î # M M;Q`BX æ M ç•v- i?2Q i

a m HQM; - ? B pä bo ç²M; w K°i iB M;- i?2Q :B Gm"i >²M; æS+ t¬M; p`Q- M;Q`B
HB M FûQ H'v l-M; iB M bBM?- M|B, óL;QÆB - +€+ M;QÆB Km®M ;b- ç•v +?QM?
+¬M; - +€+ M;QÆB H` Km®M içQ T?ªM b Q\ô

óhçQ T?ªM\ô- l-M; iB M bBM? F?BM? i?Q`M; K` +Q`B HçM? K°i iB M; M|B, ó*?9M
æ M- H`K b Q HçB T?ªB içQ T?ªM- KÎ ` 5ô

:B Gm"i >²M; æS+ K M; i?2Q M;Q`B- ;B®M; M?Q +QM `m²B F?¬M; +| H` +? bU- K
T?O- p`B ?ç M?•M ç M M; ,M i`Î- i?'v pä bo E?B i æ M`9i ç Q ` - +kM; F?¬M; /€K H
T?ªB i?2Q çm¬B t t - b B M;Q`B i #ªQ p +?Q +Y p`Q M°B pB M- F?¬M; ç +?Q #

:B Gm"i >²M; æS+ FûQ K°i M;Q`B iÊB- +9B ç-m HB M ?ÄB, óL|B K m- h?~K L;çQ
>ç M?•M #` /¼ +?Q bÊ iÊB KS+ K†i M?Q K`m ç'i- HQ M? HQ M?Q +?d p`Q K°i T?
bªM? iB T F?€+? G`KÆM h? KçM; ô

>W5 :B Gm"i >²M; æS+ #m¬M; ?„M ` - #QÊ+ +?•M M? M? ?ÆM- p¬ +MM; M|M; M
bªM?- +€B +?QM? bªM? M`v FB M i`9+ ?MM; po- H` / M?"M i?S+ M?'i- #QÊ+ p`Q
HB M + Q ;B¼M; M|B, óh?~K +¬M; iY- F ? M M`v H` GB m [m®+ bS i?-M :B Gm"

+?¶i?`i H - KQM; `^M; +¬M; iY # Q /mM; - i? i?SXô *QM K„i H”T iS+ #,M F?Q,M i`
FB M F?€+? M?•M h?~K L;¢Q ;†T ;Đ `®i+m°+ H” M;Q`B M”QX

G¢B ¢ +?Q :B Gm”i >²M; æS+ i?`i p¼M; +?QM? H”- i`QM; +€B bªM? M”v +?d +| K
+?“K `½B m®M; i`”- p T?¬M F?€+? M?•M i?¬M #Q FB ¢½ F?¬M; i?`v ¢•m- +?d H
M;²B- +| ¢†i K°i +?ûM i`” M?Ä+ÁM +?Q m®M; tQM; - +?“+ ?ŠM F?€+? M?•M M”v+

h`QM; HÁM; ?„M ?ÆB +| +?9i i?`i p¼M; - + Q i?`T ¢€M? ;B€ ¢ M h?~K L;¢Q- im´B h
H”K +?Q ?„M F?| +| i? iBM- K†+ i` M M;Q`B FB M v T?K+ ?”M; M;”v- F?| MûM [mw
M;Q`B- i?`v i? M”Q +kM; ;B®M; M?Q +¬M; iY M;Q`B L K ¢¬v [mw F?Q- H¢B F?¬M

:B Gm”i >²M; æS+ +Q`B H¢M? i`QM; HÁM; , óhW H9+ î”„+ [m®+- +?Êi M;?2 M|B
/•K- i”M iB M? iBM ;B M M`M? iB m M?•M- M;Q`B ¢€+¬m [mªM Hw hQ J½- i?€B ;B€
F?¬M; i? iQÎM; ¢QÊ+- ¢9M; H” ¢ i M iB m iY +¼M; H¬M; +?Q K¼+ i?QÆM; HQÊ

:B Gm”i >²M; æS+ F?BM? i?Q`M; HB + HB + h?~K L;¢Q- F?¬M; ¢ÊB h?~K L;¢Q F
M; M; M; M; K” ¢B p”Q- K„i ?´ ?mM; i?¬M €+ b€i M|B, óL;Q`B L K +€+ M;QÆB ¢ m M
H M;?B- +¬M; iY i?•M H” F?•K b B [mw [m®+- pb b Q +?“K i` iB T F?€+? M?Q i?

h?~K L;¢Q +kM; HÆ ¢ M? ¢®B pÊB :B Gm”i >²M; æS+ ¢°i M?B M ¢B ¢ M- KdK +Q`
>²M; æS+- M?bM /€M; M;Q`B :B Gm”i >²M; æS+ M”v ;B®M; M?Q H” K°i M;Q`B pk
T?€i ` - +?d bÊ F?¬M; +?d H” /¢M; pk T?m ¢ÆM ;BªM M?Q p”vX

h?~K L;¢Q +?“K `½B M|B, óZm®+ bY [mª M?B M ?B m ¢QÊ+ ¢¢Q Hw ¢€M? ¢ÁM T?C
t•K M?“T +?¶ î iQ M?•M- H¢B i`€+? +S ¢ iY i?`i H - T?ªB +?,M; ?ÆB [m€ KS+ +?9

G9+ M”v- l¬M; iB M bBM? FB iB M ¢ M- +Q`B ? ?ª M|B, ó”i F M?Q i? M”Q- Hm
i`QÊ+Xô

h?~K L;¢Q HB + M?bM l¬M; iB M bBM?- /’m /B K i? M? b„+ ?ÄB, ósBM ?ÄB p`iB
l¬M; iB M bBM? M|B, óæ iY ?¼ l¬M; - i M K°i +?[L;?o Xô

h?~K L;¢Q +Q`B H¢M?, óh +ÁM iB M bBM? ?¼ :B Gm”i- i?b ` +ÁM #B i KbM? ?¼
J°i +•m M|B FB i`i M?B M H” +?•K +?¼+ l¬M; L;?o [m M i´ i¬M; - l¬M; L;?o H¢B
F?¬M; ? ¢ wX

. K†i i?U+ /”v ¢| - ¢•v KÊB i?U+ bU H” M;Q`B F?¬M; #B i t’ m ?´ i?b F?¬M; B ¢`+
i?€M K°i +•m i`QM; HÁM; - ¢B i?ŠM; p”Q p’M ¢ - M|B, óE?¬M; #B i [m®+ bY iÊB +?

:B Gm”i >²M; æS+ M;?B K K†i M|B, óh’i M?B M H” bU iB M? * Q h,M; ?¬m FB ~m ¢
+?9M; i H” [m®+ bY- +€+ M;QÆB H” M;Q`B L K- H¢B ¢°M; i?O [mv M +QÊ+- ¢•v H
F?¬M; +?Q i K°i +€B +¬M; ¢¢Q- ?W ?W- +?d bÊ b) #’i HÊB ¢®B pÊB ? B MQÊ+ #

±- p` M”v #¢M # [m®+ i H¢B i?U+ bU ¢´B i`„M; i? v ¢2M- `ä `”M; H” #¼M ?„M ¢°M
i?m +ÁM HB m HoM? ¢ M i`€+? K|+ M?Q i? X

h?~K L;¢Q ?Q F? M K°i iB M; , óE?¬M; #B i b) #’i HÊB M?Q i? M”QXô

:B Gm”i >²M; æS+ i?`v h?~K L;¢Q H” K Q ¢¬m iB m iY- ¢•m i? K ¢ h?~K L;¢Q p”Q
óL? i?b ? B MQÊ+ ¢Q¢M imv i F i;B Q- M†M; i?b ¢ Q #9 ¢€M? M? m- h?~K F?•K
`”M;Xô

h?~K L;¢Q +Q`B ?„+ ?„+- `®i +K+ iB M p”Q +?QM? ¢ `²B- ” K°i iB M; - H”K ` K°i #
M|B, óZm®+ bY ¢¢B M?•M #Êi ;B”M- K°i +?9i pB + M?Ä- b Q +| i? M|B ¢Q¢M ;B
¢’v- æ¢B h®M; +?9M; i p” +€+ M;QÆB Hm¬M Hm¬M H” ?”M; t|K i?•M i?B MXô

:B Gm”i >²M; æS+ +Q`B H¢M?, óo”v i?b ;B Q ?mM; i?O ` - ;B i,M; iB M +®M; ?”M
i? F?¬M; #Ä [m Xô

h?~K L;¢Q m®M; i`”, óæ9M; - ¢9M; - M?QM; - ?mM; i?O b Q- +?9M; i ¢½ F?B M i`€+
tY Hw * Q h,M; ?¬mX o T?¬M iB M +®M; ?”M; M,K- ?„+ ?„+- M?Q p”v +kM; / M|B-

M,K M"v M?'i i?lB +kM; F?¬M; FB K` X E?¬M; #^M; M?Q p"v çB- :B Gm"i [m®+ b
i`Î p #~K #€Q [m®+ +?O +€+ M; QÆB- M|B iB M +®M; ?"M; M,K +O æ¢B h®M; i`B
+€+ M; QÆB Km®M H'v- +?QM? KbM? çB H'vX GB m [m®+ i`,K p¢M ?MM; #BM?- +
M?'i T?QÆM; #„+ - +?d H" K M /B M?Q M?Ä- /MM; Q B pk [m•M GB m- M; QlB EBK M
ç M H9+ ç| çWM; M|B H" ;B i,M; i€K KQÆB p¢M M; •M HQÊM; iB M +®M; ?"M; M,
F?®- æ¢B h®M; +?9M; i +„M +?†i`,M; - +kM; T?ªB çB FB K`²B KlB [mw [m®+ tBM

L;QlB EBK

æ¬B K„i :B Gm"i >²M; æS+ t i [m K°i iB ;B"M /[- i?¬K ;B"i KbM?- H¢M? HMM; M
i æ¢B GB m K" M|B +?d H" ?¼ #B M ;BÈB M?Ä- F?¬M; ç€M; M?„+ ç M- h?~K F?•K
iBM?Xô

h?~K L;¢Q ? ? +QlB K°i iB M; - M m i?"i H" ?¼ #B M ;BÈB M?Ä i?b +kM; i?¬B-
M?Q +? i`2- #BM? p•v u M FBM? i?O ç¬ GB m [m®+ - M m H" ?„M F?¬M; M?È b B-
pQM; b mX

*?d H" Î i?lB ç¢B M"v- iBM iS+ iQÆM; ç®B # i„+ - ?m®M; ?² p,M pã +ª i`B m pšM ç
pÈB M; QlB GB m- pšM ç M; +?Q`^M; M; QlB E?B i æ M +| H) pšM H" K¢M? K) M?Q
ç` M; "M /†K- E?B i æ M F?¬M; M; QlB M"Q +| i? M; ,M +ªM- M?QM; F?¬M; #B i- i
bm v bKT- +?QM? H" i?´ ç` M; "M /†K- i`QM; K'v M,K- ç½ #` M; QlB EBK ç€M? +?Q

G¬M M"v- :B Gm"i >²M; æS+ ç M ç•v v m +¬m iB M +®M; ?"M; M,K- çÆM; BªM H" K
[m•M T?Q +?®M; +U M; QlB EBK K" i?¬B- F?¬M; tm'i` çQÊ+ - v i?2Q h?~K L;¢Q çQ
EBK [m®+ b) ``i M? M? ç M "B M EBM?- HB M H¢+ bU pK /B i GB m +MM; æ¢B h®

L;QlB E?B i æ M b„T bY +MM; çQlM; K¢i H°- `ä`"M; +ÁM F?¬M; [m M pûi K°i b®
i`B m- [mª M?B M H" #m²M +QlB H¢B p¬ +MM; ç€M; ;B"MX

h?~K L;¢Q KdK +QlB- M|B, ó>¼ #B M ;BÈB M?Ä b Q\ *€B ç| i?"i i®i- bÊ H" bÊ [n
FBM?- +€B u M FBM? FB ç½ `ÆB p`Q ;|i b„i M; QlB EBK- ?W ?W- i?U+ bU F?¬M; /
²B +O i - +?QM? H" bS i?¬M EBK [m®+ - Km®M çB KlB æ¢B h®M; i +MM; ;B€T +¬
bY +ÁM Km®M p M? p€Q ?mM; ?,M; b Q\ô

L?[M; HlB M"v- H¢B H"K +?Q :B Gm"i >²M; æS+ F?¬M; iU +?O çQÊ+ K" K² ?¬B H
[m"i F?ÎB- M?B m H¬M +?B M #'i #¢B- GB m [m®+ M; mv i¢B bÊK i®B- iBM iS+ M
T?€i; B€+ - M?QM; M m M?QM; QlB EBK HB M H¢+ ? M M? m pÈB M; QlB h®M; - i?"
GB m i'i M?B M b) /B i pQM; X

>„M p®M H" +ÁM Km®M /U p`Q mv i? M; QlB E?B i æ M /o p½M; ç2 /Q¢ M; QlB L
M; ?o M; QlB L K ç½ #B i çQÊ+ iBM iS+ M"vX

E?| i`€+?- F?| i`€+? E?| i`€+? M; QlB L K Hm¬M Hm¬M M?€i; M bÊ T?B M T?S
+QlM; M; ¢M? çSM; /"v- i'i +ª pB +i`QÊ+ K„i ç m; BªB i?Q+? i?¬M; X

h?~K L;¢Q +QlB H¢M? M|B, ó*€B iB M +®M; ?"M; M,K M"v- [m®+ bY +ÁM Km®M F
:B Gm"i >²M; æS+ F?¬M; Km®M i? +?Q- M|B, óæ•v H" ?B T M; ?` i`QÊ+ ç•v +O
QÊ+ ? B MQÊ+ - ô

V

keRX *?QÆM; k8j, B J|+ hB M B

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; k8j, B K|+ iB M B
L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny
L;m²M, K2i`mv2M

óJBM? QÈ+ \ô h?~K L;¢Q çSM; H M- +„i M; M; HÌB ?„M- i`M ç-v F?BM? i?QÌM; M|E
Km°M ;b +kM; b) Fw F i- p T?—M +€+ M;QÆB- M?[M; E?B i æ M +?|`ÆB tm®M; M
i?ŠM; Hm¬M- æ¢B h®M; i ç½ ?¢ [mv i i•K i?m T?K+ u M FBM?- ç M H9+ ç| M;QÌB
GB m [m®+- +€B KBM? QÈ+ M`v- +?d H` K°i ç®M; ;B'v H°M K`i?¬BXô

a„+ K†i :B Gm"i >²M; æS+ F`+? #B M- M m H` h®M; EBK i?"i bU F i KBM?- ;B®M
`ÆK +Sm K¢M; +m®B +MM; +O E?B i æ M- +?mv M +?Q iÈB #•v ;BÌ- p'M ç iB M
M?Ä- p¬ Hm"MM M?Q i? M`Q- +?QM? KbM? i?•M H` GB m [m®+ [m®+ bY- T?ªB i`m
T?€M ?Q` #bM?- p°B ?ÄB, óh?~K F?•K b B ç½ M|B i`„M; ` - i +kM; b) F?¬M; +?2
ç½ #` M;QÌB EBK mv ?B T- +?d +| çB m M;QÌB EBK #Qm ?½M- +€+ M;QÆB KBM?
H` çM pÈB ?'- pB + +'T #€+? i`QÈ+ K„i- H` h®M; GB m F i KBM?- +MM; M? m +?®
ç¢QXô

óL;?2 M|B h?~K F?•K b B +?QM? H` bOM; i?—M i`QÈ+ K†i [m®+ +?O h®M; [m®+-
b B +?mv M +€Q +?Q [m®+ +?O [mw [m®+Xô

h?~K L;¢Q +QÌB +QÌB, ó*?9M; i ?B M i¢B ç`K Hm"MM +?QM? H` p'M ç ;B[h®M; G
H) H` i¢K i?ÌB ;€+ H¢B K°i # MX h +?d ?ÄB M;QÆB- +€B iB M +®M; ?`M; M,K M
Km®M\ô

:B Gm"i *?QM? æS+ +„M `„M;- M?Q H` ç½ ?¢ [mv i i•K- M|B, ó> B MQÈ+ ;B Q ?ªQ
i?O çQ¢M +| [m +| H¢B- M m [m®+ F?® h®M; [m®+ i`QÈ+ K„i `i F?~M i`QÆM;- æ

h?~K L;¢Q M|B, ó* Q h„M; ?—m FB ç„+ i°B [m®+ bY- H¢B M M H`K +€B ;b #•v ;BÌ\

:B Gm"i >²M; æS+ KB M +QÐM; FûQ K†i ` - +QÌB K°i iB M;- M|B, ó* Q h„M; ?—m i
K°i Qi- +kM; `i ç®B pÈB i X sBM [mw [m®+ M;`M p¢M H—M F?¬M; +—M T?ªB F?B
#B i- M m H` +| +Æ ?°B- i +ÁM Km®M F i ;B Q #`M; ?[m +MM; ?„MXô

h?~K L;¢Q ` K°i iB M;- M;²B Îi` M K†i ;? - M? +? +?•M H M #„i +?ûQ- +?i T?€+ M|
M;Q¢B bU M`v t2K M?Q ç`K Hm"MM i?Ä ç€M; `²B\ô

:B Gm"i >²M; æS+ M|B, ó*?d H` M;QÌB EBK XXôX

h?~K L;¢Q +„i M; M; ?„M, ôh M|B `²B- K°i M;U H` K°i M;U - M;QÌB EBK H` M;QÌB
GB m- ?B M i¢B F?¬M; M|B +?mv M M;QÌB EBKX

•M? K„i /Á tûi :B Gm"i >²M; æS+- iB TiK+ p M? +?•M H M #„i +?ûQ- +QM K„i `ìB F
æS+- +?mv M b M; +€B i9B i` M 2Q ?„MX

æ•v H` H¼i ?® /Q +?QM? KbM? ç`Q K`- F?¬M; T?ªB M|B bS i?—M M;Q¢B [m®+ ç M
i i†M; H ç'v b Q\ *€B H M`v Î MÆB M`Q\ L;QÌB E?B i æ M [mª M?B M H` K M /B
+kM; ç m F?¬M; ?B mX

:B Gm"i >²M; æS+ i?`v #° /€M; h?~K L;¢Q- M?QM; H¢B F?¬M; bÌ çQÈ+ w M;?o- HÁ
ibM? M;QÌB EBK- +`M; bÊ h®M; EBK i`QM; H9+ M`v ç½ i?U+ bU ç¢i i?`M? ?¢M; K
ç| - F iW ç| - E?B i æ M ç½ +| i? #B M K'i F?ÄB #ªM ç²X h?`v h?~K L;¢Q M?bM T?
i?ÌB M;•v M;~M +ªM;QÌB- F?•K b B im`B i` M`v `®i +m° +| +€B w ç² ;b\

h?~K L;¢Q ?Q F? M K°i iB M;- +QÌB ?b ?b M|B pÈB :B Gm"i >²M; æS+, ó*€B i9B #
/MM; H¬M; +?²M ç K v ``\ô

æ•v H` ç M; €K +?d +?Q :B Gm"i >²M; æS+ `²B- ç—m|+ :B Gm"i >²M; æS+ M?`i i?)
çQÈ+- M;QÈ+ H¢B- l¬M; L;?o Î K°i # M- # #°M M?€v K„i +?Q :B Gm"i >²M; æS+-
>²M; æS+ ç½ ?B m- ;Ð +€B i9B "€+? "ªQ FB tm®M;- M|B, óæ•v ç9M; H` H¬M; +?
M?Q i? M`Q\ h?~K F?•K b B Q i?Q+? \ L?Q p`v HB M +QB M?Q H` H ;†T K†i /•M;

h`QM; +€B i9B M`v +ÁM +?S ? B æ¬M; +?•m p` K°i Qi #¢+ pKM- :B Gm`i >²M; æ
?¬K M v H¢B i†M; ? i +?Q h?~K L;¢Q- +† T?¬M +ªK i?`v ç m HÁM;X

h?~K L;¢Q tK K†i M‡B, óZm®+ bY ç¢B M?•M M? M? H`v p - #ªM F?•K b B i? M? HB
HB K- H`K b Q +† i? i?m H p`i +O M;QÆB- +€B H p`i M`v [m€ KS+ [mw i`¼M;- i
"€+? "ªQ çQ iÈB i`Î p - M‡B, óh¢B ?¢ H`M;QÌB ç¼+ b€+?- ç¼+ +?QM? H`i?€M?
+€B i9B H¬M; +?²M +O M;QÌB- +?Q /M H`# #®M M;`M t•m iB M #¢+ çQ ç M- i +k
tBM [m®+ bY iU i`¼M;5ô

æWM; M‡B H` +€B i9B H¬M; +?²M- w iS +O M?[M; HÌB M`v H` Km®M M‡B +€B i9B H
H` +?Î K°i ç®M; # #®M M;`M [m M iB M ç M +kM; i? - pb +€B ;b K` ? i H¬M M`v iÈ
#®M M;`M [m M iB M\

I¬M; L;?o H`T iS+ KBM? #¢+?- KQM; KÄB HB + h?~K L;¢Q- #'i +?'T H iB i- FûQ
K°i # M- M‡B, ó:B Gm`i >²M; æS+ ç¢B M?•M- F?•K b B M`v H` Km®M M;QÆB ?®B

:B Gm`i >²M; æS+ H`K b Q ?B m çQÊ+ # M i`QM; iB M; M;QÌB L K M‡B #€+ ç¢B
KM- i`b ç°M M‡B, ó>„M F?¬M; T?ªB M‡B ?„M H`M;QÌB i? M? HB K- +?QM? H`# #®
F?¬M; Km®M K`\ô

I¬M; L;?o +QÌB F?` M‡B, óv +O ?„M H`- Km®M çQ - +kM; T?ªB çQ M,K b€m M;`M
F?¬M; ç²M; w ç•mX hQÊM; [m•M- M;QÌB M`v i¢B i`QÊ+ K†i [m®+ +?O h®M; [m®+
T?€ ?Q ?Á QÊ+ h®M; EBK- +† H) +† i? ` i v iW i` M M;QÌB ?„MXô

:B Gm`i >²M; æS+ +?'T M?"M b•m- HB + M?bM h?~K L;¢Q ç M; M;²B M;?B K +?dM
M?QM; H¢B +QÌB F?`, óL,K b€m M;`M [m M- ç•v F?¬M; T?ªB +QM b® M?Ä- M;QÌ
+?9i QiXô- i`QM; HÁM; H¢B ç M; bmv M;?o- M;?o ç M bU iB M? FB K #¢+ M?Q i? M
M;²B i`QÊ+ K†i- çB ç M M‡B, óh?~K F?•K b B ;B[ KbM? i`QM; b¢+?- F ? M M`v #°
F?¬M; i?m [m` i†M; [mw i`¼M; M?Q i? - M?Q p`v K`v M;`v M[ - F ? M M`v HB M
[m®+ ç M- M?[M; ç†+ bªM M`v +kM; F?¬M; ç€M; ;B€ K`v ç²M; iB M- b) F?¬M; ç h?

S?2M M`v i?QÆM; HQÊM; tQM;- `®i +K+ +kM; `M i?Ä - bQM; T?QÆM; i` Q ç`B i`Q
H`v çQÊ+ M?`i i`Q- :B Gm`i >²M; æS+ pb T?~K ?¢M? h?~K L;¢Q K` +ªK ç°M; F?¬M
pÈB :B Gm`i >²M; æS+ H¢B p¬ +MM; i?•M i?B i- ;¬M ç M ;BÌ T?ªB çB- h?~K L;¢Q
M;Q`B- +¬K i v :B Gm`i >²M; æS+ M‡B, ó:B Gm`i ?mvM?- i p`M;QÆB i`Á +?mv
M v iW #B i- F?¬M; #B i H9+ M`Q KÊB +† i? ;†T K†iXô

:B Gm`i >²M; æS+ HQm Hmv M M‡B, ó\*m°+ pmB M`Q +kM; i`M- T?QM; +ªM? K¶B M
p M?" F?€+?- M9B F?¬M; M; ,M çQÊ+ MQÊ+- KÌB h?~K F?•K b B p çBXô

h?~K L;¢Q K†i K`v ?ÈM ?Î M‡B, ó:B Gm`i ?mvM? +ÁM Q i?Q+? M;•K i?Æ\ *€B M`

æ M M;`v i?S ? B- :B Gm`i >²M; æS+ p`Q i`B m- M?„+ H¢B +?mv M i®i h®M; GB
*€i t2K tûi- M;¢+ M?B M MY M;`v- i`QM; +€B [m®+ i?Q M`v F?¬M; M‡B iÈB K°i +?
M,K- M;QÊ+ H¢B H`M‡B GB m [m®+ çQÊ+ •M çS+ æ¢B h®M; ?Q`M; ç - M;mv M +®
/ / - M;mv M poM? H` HB M # M; +MM; æ¢B h®M;- i? F?¬M; M‡B T?ªMX

>¬K M v K†i i`ÌB H¢B K¼+ H M iW T?Q i•v b Q- M?[M; M,K [m - GB m [m®+ bS i?¬
v m +¬m p¬ ç°- M; M; M;QÊ+ p¬ Hw- M,K M v H¢B çB iÄ p i¬M FQM? ç®B pÈB h`B
?¢ •M +¬M i?,K ?ÄB æ¢B h®M; [m®+ +?O- #B M i?"M? æ¢B GB m ?Q`M; ç •M +¬M
?¢X >ÆM M[+?SM; M?[M; F?¬M; +¬M T?ªB H p`i- M;QÊ+ H¢B +ÁM H` ç M i†M

h`B m \*€i HB + M?bM h?~K L;¢Q- #ÌB pb ?¬K M v h?~K L;¢Q ç M; H`K F?•K b B- #
T?K+ H M çB M- pW çSM; K°i H9+- ç9M; H` #m²M M;O- KQ K„i ç M; ç€M? M? m- M
`ÆB p`Q KbM?- h?~K L;¢Q p°B p`M; ;B[ p[M; iBM? i?¬M- #m²M M;O #`tm i M p`B

æ K [m [m€ i`M i?QÆM; M½Q `²B- M;QÌB #^M; ?[m :B Gm`i >²M; æS+ M`v F?¬M
bm®i ç K HB M çQ +?Q KbM? K°i t2 ç†+ bªM- h?~K L;¢Q H`i?Q+? M?`i ç†+ bªM- p
+? i¢Q #^M; p`M; FB - ç Q FB K #¢+ +? i¢Q- ?„M H` +€B M;? i?m`i;B - ç®B pÈB
[m®+ i?"i H` v m i?Q+? F?¬M; Km®M #m¬M; i v- K°i ç K ç m F?¬M; M;OX

:B Gm"i >²M; æS+ ,M M|B F?ûT MûT K°i T?2M- +ª i`B m t¬M t Q- çÊB h`B m *ëi K°i T?2M- H"TiS+ imv M ?„M ` çB M- imv M #® #½B i`B m- H9+ M`v ç·v HçB çÆM

L?bM +?^K +?^K p`Q h?~K L;çQ- h`B m *ëi +| +?9i M?bM F?¬M; i?'m- M; Q|B M`v ` T?€T; b- +| i? HçB ç +?Q bSi?¬M GB m [m®+ F?m'i T?K+¬M; Q|B E?B i æ M M; M v t2K M?Q +?Q h`B m \*ëi çO Kfi KkB- HçB ç +?Q h`B m *ëi p¬+MM; pmB p X

óoQÆM; ?mvM? H`Km®M ?ÄB ç iY M|B M?Q i? M`Q ç F?m'i T?K+ bSi?¬M GB m +€B ç½ t2K i?'m i•K iQ h`B m *ëiX

h`B m \*ëi HB M iK+ ;"i ç¬m- i`M ç¬v +?Ì KQM; X

h?~K L;çQ M; ?B K Kfi M|B, óE?B i æ M +?QM? H`K M /B +?B # M; - i?€M? M?•M H`+¬K i?9- F?¬M; ?B m ;B€Q ?| - F?¬M; i?¬M; H M; ?B ô JÎ K€v ?ëi ` - h?~K L;ç K` #„i ç¬m iQ|ÌM; i?m"i- HçB M|B iB T, ô G9+ 'v T?~K ?çM? ç iY ç½ H`K :B Gm" :B Gm"i >²M; æS+ +kM; H`ç°M; HÁM; - ?€+?`m çB H`K +¬K i?9\ ob p"v HB M K m ?ç ç½ #B i`²B- ç iY M; v +ª #ªM i?•M KbM? ç m F?¬M; ;B€Q ?| M`B- HçB H`K b

*kM; K v E?`M; i?€M? M?•M bÈK +| i?"i M?B m +?•K M; ¬M HQm i? - ç iY iMv iB M K` H9+ ?¼+ i" T- +€B ;b /MM; H - ,M M|B iW i®MX :B Gm"i >²M; æS+ M; ?2 tQM; H HB M iK+ M|B ç½ bÈK b€M; iÄ- M?Q KÈB bBM? ` H¬M M[ - ?¬K M v i?'v F?Q ç° h? æS+ iU iB Kf+ +ªK- ?B M içB KÈB #B i çQÊ+¬ i?b ` M; Q|B E?B i æ M +?9M; i - H çÊB *?QM? æS+ i`Î p ;†T GB m [m®+ [m®+ +?O- M?'i ç`M? b) M|B T?QM; i?€B H æ M +?9M; i +kM; Km®M H`K M; Q|B- +kM; Km®M #„i +?QÊ+ ?¼+ i" T i?B i?Q H M i?9 M[ô-

h•K iB M? h`B m \*ëi p®M H` `i i®i- M; ?2 h?~K L;çQ M|B HmM; imM; p¬Q +?¬ F?¬M +Q|B iQ- +m®B +MM; h?~K L;çQ M|B, ó" ?ç- ç iY ;B€Q ?| :B Gm"i >²M; æS+ M +ªK ç°M; ç M `ÆB MQÊ+ K„i- +?Q M M çQ K°i Qi ç†+ bªM +?Q ç iY- M?•M T?~K ç #B i- ç iY ;¬M ç·v t2K iB M i`B M?Q +†M #½- ;B[ KbM? i`QM; bç+?¬ F?¬M; M?bM ;B'm- bU iB M? +| [m +| HçB FB X *?d +| çB m- /M b Q +€B M`v +kM; H` +,M +S + æ M ?[m M; ?`- H` :B Gm"i >²M; æS+ F?`i•K K°i T?2M- M m H` F?¬M; M?"M- ç iY ?QÈM; iÈB ;B€Q ?| - +?Q M M M? [M; ç†+ bªM M`v- ç iY ç½ M?"MXô

æ†+ bªM\ h`B m \*ëi iQÎM; iQÊM; i?QªM; [m - HB M KBM? #ç+?¬ i`QM; HÁM; M; ?c ;B€i` t td ç|Xô- HçB +kM; F?¬M; M|B T?€ ?„M- i?¬M iY i?Q+? iB M i`B- +kM; F? ?m®M; +?B +€B iB M i`B M`v H`+¬K iW M; Q|B E?B i æ M- i?Y ?ÄB i?B M ?ç M`v- HB M +Q|B M|B, óæ½ H` ?„M çQ +?Q M; QÆB- M; QÆB M?"M H'v H` çQÊ+¬ h`šK F h`QM; HÁM; h?~K L;çQ KWM; i?¬K- HB M iK+ F?¬M; M; WM; M|B, ó" ?ç `i ?"Q T T?K+Xô

h`B m \*ëi tK Kfi M|B, óæQÊ+ `²B- i?B >QÆM; ç½ iÈB ;¬M- M; QÆB +kM; M M M i? K ;B pB + T?S+ içTXô- h?~K L;çQ p°B p`M; ;"i ç¬m- M|B, óæ9M; - ç9M; - ç iY MQÊ+ `9i K°i H¬MXô

G9+ ;¬M çB- h`B m \*ëi ç°i M?B M ;¼B h?~K L;çQ HçB- M|B pÈB h?~K L;çQ, óh?~K +Æ ç½ F?ÄB `²B- M; QÆB HçB çB t2K- M?bM t2K T?ªB +?,M; +ÁM +| +€B ?"m ?Qç

h?~K L;çQ M?"M çQÊ+ K M?¬ i?2Q .QÆM; hB M ç M?"m çbM?¬ +?`Q ç|M LBM? M Kfi LBM? M \*¬M; \*?9 ?ÆB +| +?9i F?¬M; i®i- ç®B pÈB h?~K L;çQ +kM; F?¬M; M +€M? i v pšM ç +?Q h?~K L;çQ ;B[ Kç+?¬ h?~K L;çQ M|B +?mv M T?B K p`B +•m- `²B- ç M; Km®M +€Q iW

LBM? M *¬M; *?9 ç°i M?B M M|B, óh?~K +¬M; iY- M; ?2 M|B M; QÆB ç½ çQM? # H` ;BªXô

h?~K L;çQ ç€T, óæ +Æ Î +?¶ b•m i`QM; pQ|ÌM M; U mv M- i?b ` iBM iS+ ç m HBM? h`QM; ç¬B K„i LBM? M *¬M; *?9 ?B M H M K°i iB #m²M p¬+È- KÎ KB M; M|B, ó çB M? M? çB- içB ç·v F?¬M; +| +?mv M +O M; QÆB M[Xô

XX

sm•M w /-M /-M i^aM` - i?lB iB i /-M /-M M!M;- €Q +?Q" M; ç´B H¢B i?"M? €Q M;„M
F?| +?`m- i` M #-m i`lB- K†i i`lB M?Q HÁ HY - MQÊM; +^a i?"M? "B M EBM?- K¼B
iS+ ;B"MX

*kM; K v /Q p` i`€B +•v i`QM; ?-K #,M; +-M; T?O çQÊ+ H'v` F?-M; Qi- H¢B +! #!
€M? K†i i`lB- MQÆM; iU #!M; `WM;- H" K°i pkM; ?² MQÊ+- K M; i?2Q p`B T?-M K

h?~K L;¢Q î +?¶ M"v p`B M;`v- i`QM; H9+ ç!- .QÆM; h?U+ ç½ iÊB- H" +® w ç M +?
h?QÊM; h?Q M"v`i [m M; KBM? H¶B H¢+- i`QÊ+ ç•v #îB pb bU ibM? E?B i æ M
?-K M v h?~K L;¢Q bY i`` E?B i æ M [m®+ bY ç M KS+ / #^aQ- pW #°B T?K+ H¢
i?2Q H p"i iÊB +?ÆBX

h?~K L;¢Q ç½ +?mv M ;B Q +?S+ F?•K b B çB`²B- pW i?'v .QÆM; ç¢B M?•M M"v-
+?mv M +MM; ?„M K°i T?2M- H¢B #~K #€Q ibM? +^aM? GB m [m®+- .QÆM; h?U+ H
i? F?-M; #°B T?K+ h?~K L;¢Q i9 i`B F?-M; ` F?ÄB +Y - H¢B #B i +?mv M i?B M
+€Q iW`lB çBX

h?~K L;¢Q #bM? ioM? H¢B- +?,K +?9 ç¼+ p`B M;`v b€+?- i`QM; H9+ ç! H¢B ;†T çQ
;B M i´ +?S+ i`"M ç'm i?B ç'm ç€ +-m F?Q^aM; +?WM; # i?€M;- ?B M i¢B +?d H" ç
ç'm #€M F i- i`"M +?mM; F i- i`QM; ç! ç'm pÁM; HQ¢B H½M; T?Q M?B m i?lB ;B M
ç°B ç€ +-m imv M` KWQB ç°B ç€ +-m ç i? K /U i?B ç'm #€M F i- F?-M; +! +! ?Æ
M"Q X

h'M pQÆM; KîB h?~K L;¢Q çB t2K K°i H-M- ç®B i?O H" K°i ç°B ç€ +-m ooM? u M
+-m M"v i`bM? ç° F?-M; i?'T- K°i M,K i`QÊ+ ç½ H'v çQÊ+ iQ +€+? i?B ç'm #€M F
+?9 w ç®B pÊB i`"M i?B ç'm ç€ +-m M"vX

J°i +m°+ i` M? i`B M´` - +m®B +MM; H" h?9v L?½ L?½ s½ i?„M; ?B K- h?~K L;¢Q
i?U+ HU+ ç°B ç€ +-m- # M i`QM; +€+ HQ¢B ç°B ç€ +-m`U+ `Ð Km-M K"m- i`bM? ç
+^a iB M p`Q i?B ç'm #€M F i ç m +! +?9i K°M; KÆX

*?d H" +?QM? KbM? €T /KM; T?QÆM; T?€T ?m'M Hmv M p" +?B M i?m"i KÈB H¢
i`QÊ+ K†i HQ¢B +?B M i?m"i M"v- ç®B i?O`i F?| i?Q+? SM;- +kM; F?-M; T?^aB #
b€+? ç®B T?|X

V

kekX *?QÆM; k89, "B m hbM?

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >´

*?QÆM; k89, "B m ibM?

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

o"M /KM; +?B M i?m"i- çÆM ;B^aM H" i,M; +QlM; T?•M +-M; ?ÊT i€+ ;B[ç€K imv M
+?B `) H9+ i`QÊ+- +?dM? ?ÊT M,M; F?B m ç€ +-m +O iWM; imv M i?O- i"M /KM;

>B M i¢B T?QÆM; T?€T ?m'M Hmv M p" +?B M i?m"i KÈB +ÁM +-M T?^aB i?lB ;B M
pW ç9M; H9+ ç +?Q ç€K imv M i?O ç€ +-m K`B`k - h?~K L;¢Q iBM iQîM; M m H
#€M F i- i?U+ HU+ h?9v L?½ L?½ s½ +ÁM +! i? H¢B iB M H M K°i #"+X

h?„M; +-m- h'M pQÆM; i'i M?B M H" KWM; `Ð- H-B FûQ h?~K L; ¢Q çB +? +?ûM- ç-m H M- i'€M? F?ÄB i`QM; HÁM; L;¬ ; B€Q ç-m +| F?9+ K„+X

L;¬ ; B€Q ç-m H9+ M"v T?ªB H m K„i K" M?bM ç®B pÈB h?~K L; ¢Q- +kM; F?¬M; / HÌB M|B i`QM; H9+ ç| M?B m i? K p" B T?¬M i¬M FQM?- H¢B i?'v ?„M +kM; F?¬M; F?B K i®M- HB M iB m i`W F?9+ K„+- +| F?B /¢v h?~K L; ¢Q K°i Qi F„ tªQ ç€ +-m L; ¢Q i?dM? ; B€Q K°i Qi ç¢Q KÈB H¢ ?m'M Hmv MX

L;?d H•m M?Q p"v- Zm®+ hY :B€K H" F?¬M; i? F?¬M; çB- h?~K L; ¢Q ç M # M i`C >QÆM; ç½ F?¬M; t - #ÎB p"v Î T?Q i`QM; F?¬M; F?Q H°` K°i +¶ F?Q iS+ F?~M i M|B æ¢B h®M; +| +? ç°•M 'K- ç iY [m M pB M +| i? H-M HQÊi #' bmM; - +?Q Qi

*?d H" T?¬M HÈM +€B [m M •M 'K M"v #` M; QÌB t2K i?QÌM; - i?QÌM; i?QÌM; - M?[M +¬M; K°i Qi pB +`ªM? `¶B FûK +ÄB- poM? pB M F?¬M; +| M; "v M'B / M?X

h'i +ª ç m ?¢ T?~K- +?d +| ç¼+ b€+? + Q- M?[M; HÌB M"v p¬ +MM; +?QM? t€+ +? i?®- KÈB +| i? +| iB M ç² p¬ HQÊM; X

h?~K L; ¢Q p" M; QÌB +MM; i`QÌM; M|B +?mv M- çÆM ; BªM H" ?ÄB +?9i Qi +?mv M iS+ M; ?2 M; |M; çQÊ+ ç m H" bU ibM? ; " # v +?| +?¢v- F?¬M; i?'v +| +€B ç¢B bU ; ?"Q ?SM; `²B- +® ; „M; i?m i•K- +?, K +?9 çB M; ?2 iB M bo ; BªM; #`BX

h?ÌB ; B M i`¬B [m K m- #bM? i?QÌM; /KM; +¬M; F?´ ç¼+- ç M M; "v hm-M ?Qm p i?2Q \*?m >^M; /m M; Q¢M- ?Q†+ H" +MM; ç€K +MM; i`QÌM; m®M; `QÊm- i?ÌB ; B M ?Q¢iX .mv +?d +| K'v p` ?¬M i? - h?~K L; ¢Q H¢B ?²B H•m F?¬M; i?'v- i`QM; HÁM; i? i'€M? çQÊ+- K°i F?B çQM? ?¬M- i?2Q M?Q T?QM; iK+- h?~K L; ¢Q F?¬M; i? i?S+ +QÈB ?ÄB ç" M; ?Q" M; - p b m p"Q ç°M; T?ÁM; - KÈB +| i? ; †T K†iX

o T?¬M *?m L?QÊ+- M; "v hm-M ?Qm h?~K L; ¢Q p T?O +kM; i?'v K'v H-M- i?€B ?„M +kM; F?¬M; i®i +kM; F?¬M; t'm- h?~K L; ¢Q #B i`ä i`QM; HÁM; M" M; bBM? F? T?B M Km°M- M?È iÈB M; "v ç| b€M; bÈK- M; "v ç-m iB M F?ªQ i?B M; ? i?m"i- ç K M; O- b€M; bÈK ç½ ç M iB M çQ +?QM? KbM? - K°i #|M; ?bM? tBM? ç T?B M` - i`

*MM; b®M; /QÈB K€B ?B M- imv h?~K L; ¢Q iB m b€B T?|M; F?Q€M; - M?QM; H¢B i? M"Q +?Q T?ªBX

>„M •K i?¬K F?mv M #ªQ +?QM? KbM? T?ªB ioM? i•K- +QM ; €B ibM? i`QÌM; i¢K ; € b m- M?`M F?¬M; F?Q€B i`QM; HÁM; tm®M; - i" M HU+ F?¬M; çB iB T t9+ +MM; \* M" M; - i`QM; HÁM; HB M F?¬M; M?`M çQÊ+ K" T?B M Km°M T?•M i•KX

æ€K ; B€K bBM? ?¼+ tQM; F?| `²B- #ÎB pb i?ÌB iB i M|M; #S+- `i Q i?Q+? ç M ` ç½ `ÆB tm®M; - M?QM; /¼+ i?2Q p2M ?²- H¢B t T ç†i F?¬M; Qi K€B +?2 M„M; - M? H" ç€K [m M H¢B M?Ä tY Hw- #€M +?9i Qi MQÊ+ i`"- çB K i•K- H¢B +| i? FB K çQ

hB M iB m p†i ?" M; i?€M; +O [m M H¢B M?Ä Hm¬M Hm¬M `i i?'T- #ÎB p"v #¼M +?d +¬M F?¬M; +?"K i` pB + +?QM? - æQÌM; L;?B K # M FB +kM; +?d H" KÎ K°i + ç•v H" [mv +O Zm®+ hY :B€K HQm i`mv M i` , K M, K iÈB M v- B +kM; b) F?¬M; T?€

æ€K ; B€K bBM? ç€K +| MQÊ+ i`" ç m®M; - F?¬M; i?B m çQÊ+ pB + ç" K Hm" M +? ?¬K M v h?~K L; ¢Q +MM; K'v M; QÌB [m2M i?m°+ +MM; i`QÌM; bÈK çQ¢i K°i +€B p` +?¼M i`" i`QÊ+- ?¬K M v H" ?„M KÌB F?€+? - +?Q M M p" B M; QÌB F?€+ ç m M?€v K

LQÊ+ i`" çQ H M- HB M M; ?2 çQÊ+ K€B H m ?" M; t|K +| M; QÌB M|B, óh?€B >¼+ ç°M; - Km®M HB M / M? pB i Zm®+ b€+?- H9+ M"v ç•v h?€B >¼+ bBM? H¢B H" K K

h?~K L; ¢Q /UM; i?ŠM; H¶ i B H M M; ?2- Zm®+ b€+? \ *€B iW M"v F?¬M; +| ; b t H¢ +| iQM? ç¢B #B m- +?QM? H" K°i +?mv M i?ÌB h? M? K¢i- M?QM; h?~K L; ¢Q H¢B i?S+ ç iY i?ÌB +´ i? K M; ?` [m®+ bU- tm'i ?B M bÈK M?i i¢B i?ÌB ç¢B M?` >€M- M"v HB M / M? Zm®+ b€+?- F?¬M; #B i H" pb /mv M +È ; b\

Í K°i # M- L;¬ "9i KÎ KB M; ` - i?¬M i?¬M #Q #Q M|B, ó\*?Q p` ?mvM? ç`B ç½ M;?2
T?Q i°v :B M; L K Hk HKi M€Q HQ¢M- iBM iS+ Hk HKi M°v ? B M;°vi`QÊ+`ÆB p`
+?bK iQ`M #°`m°M; i®i- M¢M /°M +? i ç|B F?„T MÆB i` M ç'i- i°v :B M; L K i'i +
çbM? H`T iS+ çQ M;•M HQÊM; ;B9T M¢M /°M i?B M i B- t°v /UM; ç - +Smi M¢M /

L|B tQM; - L;¬ "9i K M; K°i #° /€M; T?šM ?"M M|B, ó*?d iB + i`QM; i`B m +| ;B M
h?QÆM; oQÆM; S?O FB - +ÁM +| >bM? #°- K'v h?QÊM; h?Q ?° #°- K°i KU+ +?„+
M?Ä- F?¬M; Km®M i?¬M; [m F?QªM M;•M HQÊM; M°vXô

h?~K L;¢Q ?ÄB, óæ°v H° pb +€B; b\ *?ŠM; H F?¬M; i`Q+? ` M;•M HQÊM; +Smi -
ÆB• 2 c€ @!`B•ÐðÐÐ +¬M 2"\\DM? !`B•Ô@% „Hq`E ° a3°@M %!°Ö„ ÅAB!`pp³³•Ð°
L;¬ "9i M?`T K°i M;KK i` - M|B, ó*€B M°v ;¼B H° # M i` M +| +?¶ i®i- #¼M ?¼H
i?QÊM; - K°i F?B i`Q+? M;•M HQÊM; ` ;B9T M¢M i?B M i B- >°M; *?•m p` h¬ *?•m
FB +?d bÊ b) #`tQ€t` - ?B M i¢B ?Q`M; i?QÊM; ç M; /Q /U- #¼M ?„M pW i?'v ?Q`
H° Km®M ?ÊT w- #Ä K†+ M;Q|B +? i ç|B T?Q i°v :B M; L K F?¬M; ç w- K°i HÁM
i?QÊM;Xô

L;¬ "9i M|B `i K`i K| - h?~K L;¢Q H¢B KBM? #¢+? - i` M +,M #ªM- i`€+? M?B K HÊ
:B M; L K T?€i bBM? Hk HKi- K° >°M; *?•m h¬ *?•m i`€+? T?K +? i¢Q ?Q i?¢+?
F?¬M; Qi iB M #¢+- M m H° Km®M +Smi - çQÆM; M?B M H° +Æ +°m M; v i¢B +?¶ -
+QÆM; M°v tm`i` iB M- F iW ç| - bU ibM? ?Q i?¢+? +QÆM; +?d bÊ b) i` M½BX

h`B m \*€i v m i?Q+? [m€ M?B m i?S- ?Q i?¢+? +QÆM; HB M H° K°i i`QM; b® ç| -
ç„K p`Q i`QM; - i?Q| M; i?Q| M; F?¬M; i? iU i?Q€i` çQÊ+- +?Q M M i`QM; HÁM; `i
Km®MX

oQÆM; S?O p` M?[M; M;Q|B M°v M?bM ç9M; i°K iQ h`B m *€i- pb p°v K°i KU+ +?„+
i`¼M; H„K- H° i'i +ª T?O [m M pB M :B M; L K F?Q i`QÆM; #€Q H M- F iW ç| - h
#"+ i? M; - i?m°M i? ;€+ pB + M°v H¢B [m K°i # M b QX

*?d H° - bU ibM? HÈM M?Q p°v- H° B +?¼+ ` \ h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q iBM? iQ| M
HQM; i¢Q i? - h?€B >¼+ p` Zm®+ hY :B€K F?¬M; +| F?ª M,M; ç m M;?` Hm°M pB +
bU ibM? h?€B >¼+ bBM? Zm®+ b€+?X

L;¬ "9i M|B M°v K°i M°v B° Q29c€ M°v M°v h?€B >¼+ p` Zm®+ hY :B€K F?¬M; +| F?ª M,M; ç m M;?` Hm°M pB +
i - M;QÊ+ H¢B H° +?9M; i - M?[M; ;B€K bBM? M°v H¢B `ÆB p`Q i`QM; #| #KB- i?"i
K°i iB M; - M•M; +?ûM M|B, ó|®M; i` - +?9M; i +| H) H° F?¬M; ç w ç M +?mv M #
b€+? i?¬BXô

l®M; i` tQM; - QÊ+ +?WM; ç½ iÈB i?|B ;B M; BªM; #°B- h?~K L;¢Q i? KÈB #B i-
HÈM- +€+ HQ¢B H|B ç²M ç¢B +?mv M M?ªK i`mv M iÈB- M|B +€B; b +kM; +|X

æ M i`QM; ç K- `®i +K+ +| iBM +?QM? t€+ i`mv M ` - M|B H° h?€B >¼+ bBM? - H9+
*?QM? æS+ #B m ibM? - +m®B +MM; ç m #` M;Q|B çm`B i`Î p X

E iW ç| - ;B€K bBM? ;¬M ç°v +Q|B iQ2 iQûi +kM; T?šM M°`²B- `i M?B m M;Q|B ;B
H M iB M; OM; ?° h?€B >¼+ - +¬M #B i h?€B >¼+ p` Zm®+ hY :B€K H° ç®B i?O K°i
/mM; - ç M ?¬K M v- H¢B i?Q€M; +€B F i i?°M? KBM? ?[mX

h?~K L;¢Q ç®B pÈB #¼M ?¼ i?b +kM; F?¬M; +?Q H° ç9M; - i`Î H¢B i`QM; T?ÁM; +
?ªQ ?[m +MM; i`Q| M; ;¼B ?„M çB HB M / M? - ?„M iW +?®B M?½ M?†M- K'v M;Q|B +
?mvM? - M;QÆB H° i`B iY "B M EBM? - H¢B H° K M? [m M i`B m çbM? - ,M +?QM? H
+?SM; FB M ?Q`M; i?QÊM; #` M;Q|B +?2 K„i b Q|ô

h?~K L;¢Q H¢M? M?ç i M|B, óh ç¼+ b€+? +O i - p T?¬M HQ¢B bU ibM? M°v- i H°
#B m ibM? H° F?¬M; M M /MM; - +€+ M;QÆB i¢B b Q T?ªB #B m ibM?|ô

*| M;Q|B M;¢+ M?B M M|B, óL;QÆB b Q #B i F?¬M; M M /MM;|ô

h?~K L;¢Q F?¬M; ç€T M[- F€i?"i i`QM; HÁM; + hB+2p`%°&° `HÁH#CFÐ° HÆ€ ç

L?QM; H9+ M"v- #QÊ+ +?•M M|M; M^av i`mv M ç M- K°i M; QÌB M°B i?` ç~v +Y F?û
ó" ?ç- h?~K ?¼+ b o /•M; H M K°i #S+ ?¼ ô

óh?~K L; çQ\ô > B K„i h`B m *€i iÄ b€M; - i•K i bM? H"TiS+ M? M?~M; ?ÆM K°i Qi
#S+ p) H MXô

hB m M°B i?` iMv iMM; #QM; H'v ?°T çUM; #S+ p)- KÎ+€B M„T- `9i K°i #S+ çQÊ+
tû ;B'v /-m- +~M i?"M iWM; HB iWM; iQ K" çB ç M i`QÊ+ #~M- çQ i` M? H MX

h`B m \*€i ç`M? i?-M t2K tûi- H"TiS+ M; •v M; ~M +^a M; QÌB- Î MÆB M"v- +?d H" K°i #
HçB- i` M; B'v i`„M; pB i /ÁM; +?[- H" +?[iQ M?Q `²M; # v T?QÊM; K9 - i` M K†i
M; ~M /†K ç²ô- T?Q /QÊB +ÁM +| HÌB #ç i pB i K'v +?[iB m E?^aB +U+ M?Ä- ðæ i`
H½KôX

h?~K L; çQ çQ #S+ p) iÊB- ç9M; H" i`®M; `¶M;

h`B m \*€i M?Qm K"v- M|B, ó\*| T?<sup>a</sup>B H" çQ b B i` M? `²B ? v F?¬M; - h?~K L; çQ #•
L°B i?` M|B, óæ M; +?Ì M; Q`B +Y *?QM? æS+Xô

h`B m \*€i M|B, ó:¼B ?„M iB M p`Q- M? M? ô h`QM; HÌB M|B +| p`B T?-M F?¬M; F

ó:B M; bÆM M; ~M /†K- M?QM; HçB i`®M; `¶M; - +€B i M h?~K L; çQ M"v- F?¬M; #B
/šM ;b ç•v\ h`šK Km®M çQ+? i?•M ?ÄB ?„M K°i +?9iXô h`QM; HÁM; h`B m *€i Km
HçB #` +?[ pB i i` M ;B'v ?'T /šM- /Si #Ä #S+ p) F?¬M; M|B +?mv M- +?d iQM? `E
#ç i i` M i` M? M"v +kM; F?¬M; T?^aB b B- #9i T?€T KçM? K) mv M +?mv M- +| H v
t2K tûi tQM; - v m i?Q+? F?¬M; MÐ #m¬M; i vX

óæ iY h?~K L; çQ- #€B FB M # ?çXô E?¬M; #B i H9+ M"Q- h?~K L; çQ iB M p`Q i`Q
€Q iÆB- i` M M; QÌB +ÁM /QM? K°i +?9i KQ - +9B M; QÌB i?"i b•m p ?QÊM; h`B m
tQM; ?¬ h`B m \*€i H" # ?ç- /KM; i•K `i FQM ç€QX

V

ke8X *?QÆM; k8d , E?mv M * M UkV

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >´

*?QÆM; k8d , E?mv M + M UkV

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

h`B m \*€i ç M; ç„K +?bK # M i`QM; i?Q T?€T- W K°i iB M; - ?QÊM; h?~K L; çQ pšv
T?€T M"v h`šK +<sup>a</sup>K i?'v +| +?9i i?9 p`- #9i w +| +?9i /'m p i•m .QÆM; hm-M- M?Q
ç²M; - M; QÆB H"K M?Q i? M"Q KÈB M; °` çQÊ+\\ô

h?~K L; çQ ç M ;-M M?bM- K M; i?2Q p KdK +QÌB M|B, óhçB K°i ç K KQ b ;B| ;B
óVK\ô h`B m *€i tK K†i M?bM h?~K L; çQ- w H" mv ?B T F?¬M; +?Q T?ûT ?„M M|B

h?~K L; çQ ç`M? T?<sup>a</sup>B M; QÊM; M; MM; M|B, óoB i i?b pB i- +S pB i HB M ` - # ?ç
i? M"Q- ç iY +?QM? KbM? +kM; F?¬M; #B iXô

h`B m \*€i ;"i ;"i ç-m- ç°i M?B M +<sup>a</sup> ;B" M M|B, óh`šK ?ÄB M; QÆB- M; QÆB ç½ ?B
H" K°i i| ;B'v i`„M; - M; QÆB H" Km®M F?B [m•M b Q\ô

h?~K L;¢Q p°B ?ÄB, óæ iY F?¬M; /€K- ¢ iY p®M H¨ Km®M H¨K K°i #S+ ?¼ ?B M
H9+ Km®M ?¢ #9i- H¢B i`M i`W ô

ó§\ *€B M¨v H¨ pb b Q\ô

h?~K L;¢Q M|B, óL;¨M /†K ;B M; bÆM- +€B ¢ KK+ M¨v [m€ HÈM- ¢ iY p¬ ¢S+ p¬
¢QÊ+ #9iXô

h`B m *€i °K ¢¢K- i?¬K M;?o ¢€M; iB +- M|B, óL;QÆB M|B F?¬M; b B- +€B M;¨M
F?¬M; / pB iXô

h?~K L;¢Q M;?B K K†i M|B, óæ iY ?¢ F?¬M; ¢QÊ+ #9i- M?QM; i`QM; i?B M ?¢- M
M;Q|B H¨K` +€B #S+ ?¼ M¨v- +?d bÊ +kM; +?d +| # ?¢Xô

h`B m \*€i i`¬K M;•K K°i H€i- M?QM; H¢B H„+ ¢¬m, óh`šK +?d iU w p) i` M? ?Q ¢E
*?d bÊ i?U+ bU p) ` - b) /¢v M;Q|B +? M?¢QXô >„M H¢B K°i +?9i +kM; F?¬M; FB
K°i ¢B K ?mv22M? ?Q M; iU ¢„+ ¢ m F?¬M; +|X

h?~K L;¢Q H„+ ¢¬m, ó" ?¢ b B `²B- ¢ iY M;?2 M|B, i?B M iY iS+ ;B¨M- i?•v M^K
b¬M;X h?B M iY M?•M ¢S+- #ªQ p ¢'i MQÊ+- p¢M /•M M M;?B TX " ?¢ ?d M° €E
K°i #S+ ;B M; bÆM M;¨M /†K ¢² b Q\ô

h`B m \*€i KQM; KÄB HB + M?bM h?~K L;¢Q- M;²B i`î H¢B i` M ;BQ|M; - i`¬K K†i M|
H¨ ¢ M ¢ H¨K i?mv i F?€+?Xô

h?~K L;¢Q M;?B K K†i M|B, óæ iY F?¬M; TªB H¨K i?mv i F?€+?- +?d H¨ Km®M H
?¢- i?Q /K M?Q +€B ;B M; bÆM M;¨M /†K ¢² M¨v- M M H¨ ¢'i +^M M;¨M /†K- ? v H
¼ M¨v- +?d î i`QM; HÁM; # ?¢- # ?¢ M;?o b B i?b ?ÄM; ? i- M m +| i? ¢ +?Q +
K°i #° /€M; F?€+- i?b i?"i i®iX æ iY +| +?9i ;B Q i bM? +MM; # ?¢- #îB p"v +kM; ?
H¨K M;Q|B Xô

h` M ¢|B M¨v +| M;Q|B /€K M|B ?B m `ä +€+? ?Q¨M; ¢ H¨K M;Q|B- +?d bÊ +kM;
h?~K L;¢QX h`B m \*€i #` K°i +•m M|B FB +O ?„M F?ÆB ;ÊB H M ?¨Q ?SM;X hW
B /€K M|B î i`QÊ+ K†i ?„M\ L?QM; h?~K L;¢Q F?¬M; M?[M; ¢½ M|B ` - ?ÆM M[M
i?m¨M- i•K #bM? F?Q ?Á - ;B®M; M?Q M|B +?mv M T?B K +MM; H½Q #^M; ?[m- F

h`QM; HÁM; h`B m *€i +| K°i iB +ªK ¢°M; - M;Q|B F?€+ bÊ ?„M- p¬ +MM; bÊ ?„M-
M¼i- M?QM; i` M ¢|B M¨v- M;Q|B M?Q h?~K L;¢Q- +QB ?„M H¨ #^M; ?[m ¢ ¢®B ¢½
i?S ? BX

óh®i- M;QÆB M|B- h`šK H¨K M;Q|B M?Q i? M¨Q\ô h`B m *€i i•K i`¢M; `i i®i- i?
¢2K `i M?B m bU i bM? T?B M HÁM; pSi` b m ¢¬mX

h?~K L;¢Q M|B, ó" ?¢ H¨ M;Q|B F?Q M /mM; - H¨K M;Q|B ? i bS+ +?•M i?"M?- H¨
J°i +•m M|B FB i mv i ¢®BF?¬M; +| i?"M? T?¬M F?Q i`QÆM; - ¢ÆM i?m¬M M?•M
i?U+ F?¬M; FûK- M?QM; i?•M H¨ ?Q¨M; ¢ - M|B ?„M H¨ ?¬M [m•M +kM; F?¬M; ¢O
F?¬M; M?'i ¢`M? H¨ KBM? [m•M- M;Q|B t`m +kM; F?¬M; M?'i ¢`M? H¨ ?¬M [m•MX

J°i +•m +m®B +MM; H¨ M;Q|B i®i- H¢B ¢ +?Q h`B m *€i F?¬M; F?ÄB +Q|B iQ- ?,
i`€+? ?„M F?¬M; TªB [m•M iY- iBM iB m M?•M- H¨ ?¬M [m•M- M;?2 ¢QÊ+ +¨M; M
L;¬ >Q¨M; i?€M? KBM?- M?QM; H¨ K°i M;Q|B i®i- H¢B +?Q iWM; +| B M|B pÊB ?

h`B m \*€i M|B, óæQÊ+ `²B- h`šK +QB M?Q H¨ M;Q|B i®i- M?Q p"v M;QÆB +kM; F
Km®M /¢v h`šK H¨K +€B ;b\ô

h?~K L;¢Q +Q|B ? ?ª M|B, ó*Sm i M¢M /•M5ô

a„+ K†i h`B m \*€i ¢°i M?B M #B M ¢´B- F?¬M; pmB M|B, óh`šK ¢ m +| iU ¢`M? ;B€-
bU i bM? M¨v- F?¬M; +-M M;QÆB [mªMXô

h?~K L;¢Q M;?B K K†i M|B, ô*?QM? H¨ #îB pb ¢ iY H¨ h?•M ?¼+ bo- T?K i`€+?
i` M?- +?Q M M KÈB +| K°i T?2M Km®M M|BX " ?¢ Km®M p) M;¨M /†K ;B M; bÆM

+^aM? iQÊM; i?B M ?¢ i?€B #bM?- p¢M /•M v M pmB- ?¬K M v MQÊ+ b¬M; i`M H
M;QÌB +? i ç|B F?„T MÆB i` M ç'i- +?ŠM; H) # ?¢ M?•M ?"m- +?d +| i? bY /KM;
+?QM? KbM? b Q\

h`QM; HÁM; ç iY #B i`ä- # ?¢ F?¬M; T?^aB F?¬M; M?•M ?"m- K` H` F?¬M; Km®M
M?[M; ?¼+ bBM? M;Q`B +Y *?QM? æS+ FB - M?QM; # ?¢ M;šK H¢B t2K- çÆM; E
Km®M H`K #S+ ?Q¢ :B M; L K ?B M H M i?<sup>a</sup>K +<sup>a</sup>M?- ç iY i?•M H` M;QÌB ?-m i?B
[m M i•K\ô

E€i?"i :B M; L K Hk HKi- h`B m \*€i ?€ H¢B F?¬M; #B i M| `i M;?B K i`¼M; \ *?d H
K„i ?„M- iU M?B M H` +O K°i w MB K +O ?„M- ?„M ?¢ +?d w- p¢M /•M b) +^aK T?K

>B M i¢B ç iY M€Q HQ¢M- M m F?¬M; +SM; `„M +QÌM; M;?¢M?- i?b K'i ? i [m•M
F?¬M; HU +?¼M çSM; Î K†i ç®B H`T pÊB ç€K ç iY- +`M; H`K +?Q ?„M iS+ ;B`M H
+?d- H¢B +| B b) M|B ?„M K°i iB M; i®i\ E i [m^a H`- H¢B H`K M?[M; ?¼+ bBM? FB
çQÌM; M;²B M;¬B +Ym M;k- +?d b) #`M;QÌB +? +QÌBX

>B M i¢B h`B m \*€i +¬M- +?d H` K°i #"+ i? M;- M?QM; ç M M v- ibM? ?m®M; +?d H

h?~K L;¢Q HÌB M|B M`v- p®M H` M|B i•K h`B m *€i M?•M ?"m- iW M v p b m H¢B
/MM; i?•M T?"M h?•M ?¼+ bo ;|T HÌB- H¢B H`K +?Q h`B m *€i b„+ K†i ?Á ?Q½M p
;B®M; M?Q ç M; i`¬K M;•K- i`QM; H9+ ç¬B K„i ?û KÎ MY ç|M; - p¬ b® w MB K +?m

G`T iS+ mM; /mM; +QÌB K°i iB M;- M|B, óh?~K L;¢Q- M;QÌB GB m ç½ çQ ç M `i M
+?Q M;QÆB t2K t2KXôX

óG9+ M`v- Km®M +?Q #´M +¬M; iY t2K #<sup>a</sup>Q p`i H`K +€B ;b\ô h?~K L;¢Q ;BÆ +QM
+QÌB i`QM; K„i h`B m *€i- iS+ ;B`M /QÌM; M?Q iB m i€M F?¬M; i?'v- i`QM; HÁM; K
F?^aQ i?B +?QM? KbM?- F?^aQ i?B i?b +kM; i?¬B- [m M i`¼M; M?'i H`- ?Q`M; ç ç
K` F?¬M; ? F?¬M; ç +`T iÊB bU ibM? ;B9T M¢M i?B M i B- +€B M`v +| w M;?o
+?QM? ?„M K°i +€B #"+ i? M;- M m H` KbM? pQÊi [m FB K i` - bU ibM? F?mv M +
M m M?Q #` ?Q`M; ç H`K F?|- +?mv M M`v +?QM? H` b„T i?`M? H¢B #¢BX

h?~K L;¢Q T?'M +?'M iBM? i?¬M- F?¬B T?K+ p`B T?¬M F?Q +m²M; M;¢Q- i?<sup>a</sup> ` F
?¢ +?d ;B€Q5ô

V

keeX *?QÆM; k83, h•v oQÆM; Jšm Zm®+

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >´

*?QÆM; k83, h•v oQÆM; Jšm [m®+

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h`B m \*€i +QÌB +QÌB- M?bM p ?QÈM; .QÆM; hB M- .QÆM; hB M ?B m w- H`T iS+
+€+- b m K°i H9+- HB M ¬K K°i ?°T ;'K i`Î p X

JÎ ?°T ;'K ` - +?d i?'v # M i`QM; +?QM? H` ç†i K°i T?Q iQÊM; - T?Q iQÊM; H`K #^M
[m, /`- t2K tûi- HB M #B i F?¬M; T?<sup>a</sup>B i€+ T?~K i`mM; M;mv M- K` i` M iQÊM; ç€ +
+?Q +ÁM +| /'m p i #~MX J¼B M;QÌB ç m #B i- T?Q /QÈB ibM? ?bM? +?mM;- +?
/'m p i #~M- H` pb M;¼+ [m M? M,K pMB /QÈB ç'i- F?Q€M; p`i t•K M?"T- F?B M +?

#B M ?| X J` ç€ +~K i?ç+? H` +U+ Qi #` /'m p i #~M t•K M?"T- ç€ p` M;¼+ #'i ç²M;
bBM? T?ªM SM; +MM; pÈB F?Q€M; p"i F?€+X

*€B +?SM; KBM? M`v K°i bU FB M- iQÊM; ç€ M`v M?'i ç`M? [m M? M,K +?¬M Î/QÊ
K'v M;`M M,K- +?Q M M H9+ pW KÈB F? B [m"i- M? M b„+ ç½ tªv` #B M ?| F`+?

h?~K L;çQ +~K H'v iQÊM; ç€- #„i ç-m [m M b€i ?bM? i?S+ iQÊM; ç€- +€B iQÊM; M
i v M[M?•M +~K +mM; iB M- H`K M?B m pB + +MM; H9+- HB + p T?Q T?QÆM; t -
?QÊM; ç-m KkBi M- M?„K p T?Q i`QÊ+- `i H` mv T?QM;X \*`M; F€ [m€B +?QM?
M?•M HçB ?bM? M?Q H` +® w #` K`B- +?d ç HçB # M i`€B pšM çšv ç` MQ çOX

æ•v H` K°i ?B M iQÊM; `i F€ Hç- `i `ä`M; pÁM; i v T?Q # M T?ªB H` Î çB m F?
K†i M[M?•M M`v- ç†+ i?M M?•M +?OM; h`mM; • ? i bS+ `ä`M;- K„i b•m KkB + Q-
H`K +?OX

*~M i?"M [m M b€i- F iB T #„i ç-m +| i? ç†i;Bª i?B i HÈM K"i `²B- h?~K L;çQ #m
h`B m \*€i- h`B m *€i M;Q`B KB M; KdK +QÌB- ?ÆB +| +?9i F?B m F?Q+? K` M?bM
iU M?"M H` KbM? #` +€B ç² +` M`v H`K F?|X

*¬M #B i t2K tûi ç² +`- M?'i H` içBi`B m æçB h®M;- +Æ ?² F?¬M; M;QÌB M`Q +| i
oU+- i?"K +?Q H` +€+ [m®+ ;B h•v oU+- +kM; `i Qi M;QÌB +| i? iB M ?`M? T?€M
;B #¼M ?¼F? B [m"i- M;mv M M?•M `i çÆM ;BªMX

"ÎB pbi`QM; M;QÌB >Q - p,M KBM? H` F?¬M; +| bU çSi;½v- +kM; iS+ H` M|B p,M
i?`M?- ç m +| /'m p i +| i? ibK` X L?QM; ç®B pÈB h•v oU+ K` M|B- p,M KBM? #¼
iB m HK+ ç` 'M æ°- 'M æ° p®M H` p,M KBM? #ªM ç` - H`T iS+ HçB #` M;QÌB `v M
ç-m +| +?S +| +?9i ç†+ i?M *?•m •m- p b m HçB #` M;QÌB © _"T t•K H'M- p,M ?|
+m®B +MM; HçB #` M;QÌB J¬M; \*` i?®M; i`- b m M;`M im´B- +?QM? H` M;QÌB 'M
F?¬M; +| K'v- p T?¬M M?[M; p,M ?| 'M æ° +`- +?d bÊ +kM; +?d +| çÌB b m bmv çQ
+` ibK FB Ki`QM; F? B [m"i- ibK çQÊ+ K°i Qi /'m p i ç HçBX

J` p,M KBM? i`mM; M;mv M +?QM? H` #'i ç²M;- i?Q /K M?Q iW çÌB h?QÆM; tm'i ?B
H M i`M ç M #'i Hm"Mi?ÌB Fb M`Q p b m- imv M?B M ?bM? i?S+ p` ç†+ i?M +? ç
[m K` T?€i bBM? #B M ?| `i M?Ä- +? i€+ +`M; M;`v +`M; iBM? K„imv i Hm•M-
iBM? i - M?QM; M m H` M;QÆB +~K H'v ç² ;®K i?ÌB ççB JBM? h? M? bQ b€M? pÈ
pšM +| i? T?€i ?B M `i M?B m çB K ;B®M; M? mX

*?Q M M- i`QM; K„i h?~K L;çQ- +€B iQÊM; ç€ M`v `i F?| t2K tûi- M?QM; i`QM; K„i
H` F?¬M; i? M`Q t2K tûi` H B H`+? +€B ç² +` M`v- HQçB ç² +` M`v H` h•v oU+ M;
M;QÌB GB m +kM; F?¬M; M|B `ä- +?Q /M h?~K L;çQ +`M; HÈB ?çB- H`K b Q +| i?

h?~K L;çQ KdK +QÌB- ?Q`M; ç ç•v H` ç M; ?QÊM; +?QM? KbM? i?` mv5 "çM i?•M
i?QÌM;- h?~K L;çQ H•K p`Q i`-K iQ- #„i ç-m M?È HçB K°i Qi T?QM; i?´ h•v oU+- +
çQÆM; M?B M- +ÁM F?¬M; i? i?B m K°i Qi #^M; +?SM; b€+? +` T?QÆM; ç¬M;X

h`¼M p M çB [m K°i + M? ;BÌ- H9+ M`v ç½ ç M #m´B i`Q - .QÆM; hB M HûM H9i F
?ç- M M /MM; +ÆK i`Q `²BXô

h`B m \*€i i?'v h?~K L;çQ pšM v M;mv M ?½K p`Q i`QM; i`-K iQ- +| +?9i ?,M; ?€B K
F?¬M; ç|B #KM;- +?Ì K°i +?9iXô

GB M iK+ i?9+ ;BK+ #®M M,K H¬M- h?~K L;çQ KÈB KÎ K„i` - # M K¬B K M; i?2Q
óL|B, " ?ç ç½ M;?2 M|B [m M;QÌB L;U L?o h€i æ†+\\ *€B M`v M M H` ç² +` M;Q
HçBXô

>„M +?d +?d iQÊM; ç€ M`v, óhQÊM; ç€ H` M[iQM?- M;QÌB K†+ ;B€T M? - +~K i`QM
+?SM; KBM?- /•M i°+ çB m F?„+ iQÊM; ç€ M`v M?'i ç`M? i¬M bMM; Kšm iQM? U#ª
M|B /•M i°+ M`v +kM; bMM; #€B `²M;- #¼M ?„M iBM? i?¬M; iB M i?m"i- ;BÄB p p
+QM; €B +kM; i? K ;B +?B M ç'mX *,M +S T?QM; iK+ #¼M ?„M- K°i M[iY i` im´

+? i K°i ; ½ ç`+? M?•Mi` M +?B M i`QÌM;- i?b F?¬M; i? F i?¬MX h`QM; t½ ?°B #1
FQM? i`¼M; M[ iQM? - +?Q M M #` F?€+ /•Mi°+ Kd K B H` ôM[+?O M?•M +O ç€K
h?~K L;çQ H'v HçB #bM? ioM?- iB T iK+ M!B, ó" ?ç t2K +€B M`v- K°i M[iY- M?QM
#ÎB pb M; QÌB M[a `i`2 /kM; K½M? i?B M +?B M- pb ç +?QM? KbM? / /`M; #„Mi I
+?Q + K M; mv M +„i çSi +?¶ ç2Q pÁM; i v T?Q # M T?ªB +O +?QM? KbM?- i?“K
i` M i?B M ç` b) +?Q +€+ M`M; HU+ HQÊM; HB M iK+ F?¬M; M; WM; X "ÎB p"v- ç i
H` /B iQ+? M; QÌB a `i`2 HQm HçBXô
h`B m \*€i M?`i i?ÌB M; •v M; QÌB- KQM; KÄB HB + h?~K L;çQ- ç M H9+ M`v- ?„M F
p`B T?¬M +?Ì KQM; ç®B pÈB #`M bU +O h?~K L;çQ- #S+ iQÊM; çB m F?„+ M`v- #Î
+?Q M M çQÊ+ M; QÌB GB m i¬M bMM; H` #ªQ p`i- M?QM; T?ªB M!B H M H B H`+?
h?~K L;çQ HçB +?d /MM; ?ÆM K°i + M? ;BÌ- HB M M?bM` H B H`+? +O M!- M m
p`v h?~K ?¼+ bo M`v +kM; [m€ KS+ HÊB ?çB X
h`B m \*€i /'m /B K i? M? b„+ M!B, óæ•v i`i +ª ç m H` M; QÆB M!B- HçB +! +€B ; b #1
+•m +?mv M M; QÆB H` i?“i ? v H` ; Bªô
h?~K L;çQ pmB p +`M; ç`K- M!B, óE?¬M; #B i Î# M i`QM; i?Q F?®- +ÁM +! [mv M
pQÆM; @ i?ÌB hB M h¬M ? v F?¬M; \ô
h?Q F?® ?Q`M; ;B - b€+? +´ +i +?S i`i M?B M H` ç K F?¬M; ? i- h`B m *€i ?QÊM
hB M H`T iS+ +?çv ç M i?Q F?®- i`¼M p M [m i?ÌB ;B M m®M; +çM ? B +?ûM i`
ç M K°i [mv M b€+? +´X
h?~K L;çQ p¶ p¶ i`Q #KB i` M b€+?- KÎ b€+? +´` - ibK çQÊ+ K°i +?¶ +?SM; +È- i`Q
#`i +?`T F HÊM +O ç`i MQÊ+- M¬ib F?¬M; pmB- iMv w çB t - b B M; QÌB ç€M? t2
b®M; içB +?¶ h•v oQÆM; Jšm- T?Q i` M . Q h`b- h•v oQÆM; Jšm pb h?B M hY Km
HB M #m²M #½ ô
h?~K L;çQ M!B, ó*€B h•v oQÆM; Jšm [m®+ M`v- +?QM? H` M; QÌB L;U L?o h€i æ
æ†+ i¬M M[iQM? H`K i?¬M- M[+?O M K T?K- [m•M pQÆM; /Q M[M?•M çªK M?B K
+?QM? H` M[pQÆM; L;U L?o h€i æ†+- # ?ç- tBM ?½v #ªQ M; QÌB ibK ? KK+ i?B
.QÆM; hB M HçB çB ibK [mv M b€+? M`v- h?~K L;çQ KÎ` - # M i`QM; [mª M?B M +
oQÆM; Jšm [m®+- i`QM; ç! M!B iQÌM; i`M t½ ?°B +QM; €B çSM; i` M +QM i` B /QÊ
ç†+ #B i- pQ /K M?Q M[M?•M F?¬M; i? ;B i+? i K°i ç`+? M?•M- +?QM? H` F?¬M;
/kM; K½M?- pb / /`M; #„M i M- HB M +„i çB +?¶ pÁM; i v T?ªBX
L; v H9+ ç!- M; QÌB L;U L?o h€i æ†+ içB h`mM; •H` KçM? M?`i- K` *?m JK+ pQÆ
i?U+ ç +?Q h?~K L;çQ K M; ç M #^M; +?SM; - i?ÌB Fb *?m JK+ pQÆM; - #ÎB pb [m
?QÎM; oQÆM; h`B m \*?m içB h•v ° ç½ KÎ`°M; ç M`it X JK+ pQÆM; HçB i`M bS+
M K- i?¬M; [m çB çQÌM; - H`K`i M?B m [m®+ ;B #° Hç+ [mv i?m`M- i?®M; i` tn
Jšm [m®+ M`v- +?d bÊ H` p`B M;`M M, K i`QÊ+ ç½ [mv i?m`M *?m oQÆM; h`B m- H
•X hçB M; v H9+ ç!- i`QM; K„i M; QÌB *?m- K°i [m®+ ;B ?€+! i? +! M[pQÆM; - Hç
M?•M çSM; i` M +?B M i`QÌM; - #¼M ?„M i?¬M; [m iQÎM; iQÊM; - /Si F?Q€i #B M
oQÆM; Jšm [m®+X
*! iQ HB m H`+? bY H`K #^M; +?SM; - imv i`mv M i?mv i \*?m JK+ pQÆM; +?d H` /½ I
Jšm [m®+ i`QM; ç! p` M; QÌB L;U L?o h€i æ†+ i?2Q HÌB h?~K L;çQ F?¬M; FûK +?
i`QM; ç! ?ÆB F?Q i`QÆM; - M?QM; h`B m *€i HçB F?¬M; i? F?¬M; iBMX
óh?~K L;çQ #€+ ?¼+- ?¬K M v t2K M?Q h`šK ç½ FB M i?S+ô- h`B m *€i KdK +QÌB
€M? K„i F?¬M; +?2 /'m çQÊ+ p ?•M i?QÎM; - iB T iK+ M!B, óh`šK H`T iS+ ?ç +?d-
MçM i?B M i BXô
h?~K L;çQ +QÌB ? ?ª M!B, ó" ?ç M? KBM?Xô- h`B m *€i M; ?B K K†i ?´- ;¼B M; C
óL; QÆB F?¬M; +¬M T?ªB p¶ K¬M; M; U i•M; #®+ h`šK- h`šK F?¬M; Km®M H`K +€B
T?ªB M; QÆB iÊB +-m ibM?- h`šK M?`i ç`M? T?ªB ç`m K°i i`"M +MM; M?[M; ?¼+ h
i?S+ FB M i?S+ h`šK HÊB ?çBXô

G"TiS+ +?mv M i?"M? -M ?Á - M|B, óh?B >QÆM; b„T ç M`²B- ;•v` M?[M; bU ibM
M i•K ç¼+ b€+? \ .QÆM; hB M- ;¼B M; QÌB çB` M; Q`B i`mv M +?d- M|B h`šK M;
ç½ H` ?²B i•K +?mv M w- ;¼B M?[M; ç iY [m€ içB # M M; Q`B FB bÈK iªM çB- +?Q
i`,K +•M i? M- b m F?B i`Î p - i` M? i?O i?ÌB ;B M i? v ç´B [m-M €Q- bQÎB 'K- +?È
iQÆM; H B B iÈB ?B m HU+ pb h`šK\ô
.QÆM; hB M i?'v h?~K L;çQ #€+ ?¼+ M?Q p"v- i`QM; HÁM; +kM; H` pmB p `çQ`U
+€B M; QÌB ;b L;U L?o h€i æ†+- ?„M F?¬M; ?B m- M?QM; M; v +ª ?Q`M; i?QÊM; +
i?QÎM; i?S+ ç®B pÈB ?„M- +€B ç| i'i M?B M H` M|B `ä h?~K L;çQ p¬ +MM; HÈB ?ç|
;B ç|
.QÆM; hB M pmB p `çQ`U+ K` ç€T, óL¬ i`B tBM çB M; vXô
V

kedX *?QÆM; k8N, *•v Çi L?Ä

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; k8N, *•v Èi M?Ä

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

JQ `|+`€+? /-M /-M #B M i?"M? HÈM- pšM F?¬M; M; WM; `ÆB tm®M; - iB M; b'K -
K†+ €Q iÆB- iU KbM? çB` \*?QM? æS+ K¬M- içB /QÈB +Y - +'K [m•M pW `²B i`mv
ç iY ç¬M; M; ?`i- i?Î /`B- H HQB i`Æ i`¼B K` çB p ?QÈM; Zm®+ hY :B€KX

ó>W - +?d #B i/MM; HÌB ;B K T? K`i` M5ô

_`i M?B m M; QÌB F?BM? i?QÌM; K` HB + M?bM h?~K L;çQ- iB TiK+ [m€ ;®B i`QM

G9+ M`v- .QÆM; hB M +?®M; +•v /M iÈB- ;B`v /šK M€i; B¼i MQÈ+ i` M K†i ç'i- çMM
M?[M; ?¼+ bBM? +?mM; [m M? M`v- /„i +m®M; ?¼M; M|B, óæ mi`Î p çB- # ?ç i`
#ªQ- ç½ ?²B i•K +?mv M w- ;B9T MçM i?B M iB- H"TiS+ +?mv M iB M p` HQÆM;
T?ÁM; p2M çQÌM; p"M +?mv M +?"K +?çT- +?"K i` +Smi - M; v H"TiS+ /MM; iBM
+?d h¬ >`M; - H M? +?Q +K+ +? içQ- +K+ /•M; i†M; H p"i çB ç-m +Smi Xô

JQ ç-K çb - H`K QÈi [m-M €Q M|M ç iY- `mM; `mM; Î# M i`QM; ;B| HçM?- i?•M i
iU ;B€+ K` `mM `~v- K°i Qi M; QÌB i? +?'i v m FûK bÈK ç½ +Q`9K HçB- H9+ M`v M;
p®M H` K°i ?²B i`-K K†+- H"TiS+ ?Q M ?¬ çSM; H MX

óh?~K ?¼+ bo F?mv M #ªQ\ G` h?~K L;çQ- h?~K L;çQ pW KÈB çB F?mv M + M`²B
H-K ?„MXô

L; Q`B ?Q M ?¬- +| M; QÌB •K i?-K iU i`€+?- i`QM; HÁM; bBM? ` €v M€v- M?bM #|M
i?Q€M; pQÊi [m K°i ;|+ çQÌM; - /-M /-M M?ç içB- +| M; QÌB ?QÈM; #|M; HQM; h?
+¬M; iY i?S i°B ô- M?[M; HÌB M`v- h?~K L;çQ iU M?B M F?¬M; M; ?2 çQÊ+- i`Î HçB
i? M- i? v ç´B K°i i?•M [m-M €Q- M•M; b€+? H M- M;²B içB # M +çM? bQÎB 'K ç¼+

*?d K°i H9+ b m- K°i ç€K M; QÌB QÈi bkM; t¬M; iÈB- T?-M T?"i`®M; iQ, óh?~K L;
`QÊm- ?¬K M v #´M i?B m ;B KÌB F?€+?Xô

óæ®B pÈB pB + çB m®M; `QÊm- oQÆM; h` +| `i M?B m iB M- ç ?„M KÌB `QÊmXô
çB p i`QÊ+- M;mv M K°i ç€K ?`Q ?SM; #WM; #WM;- M; v içB MY + M? ;Bìi`QÊ+-
F?-M; i? K ç w ç M h?~K L;çQ- M?QM; ?B M içB- HçB i`M ç-v FQM? M;QÐM;X

Zm•M iY T?ªB +| çS+- M;QÌB +| çS+ çB bQ b€M? pÈB +| ?¼+ p'M +`M; +| i? H`K
/Q ?B m H-K i`QÊ+ ç•v- H`K K¼B M;QÌB ç-v #KM; €v M€v- +?Q M M M;mv M K°i ç
M`v FûQ H'v +€M? i v h?~K L;çQ- M;QÌB FB çQç i b€+? +O ?„MX

óL`v- M`v- M`v - +?Q p` ?mvM? ç`B- i H` pW i? v [m-M €Q ç|Xô `` M?[M; M;QÌB
p`Q- i` M Kti [m-M €Q bç+? b) +O h?~K L;çQ- ç½ M?B K F?-M; Qi #MM ~K QÊi- [m
+m®B +MM; +kM; #m-M; ?„M ` - L;- "9i +QÌB ? ?ª K` M|B +?mv M, óh?~K ?mvM?
i? t2K- çB- çB m®M; `QÊm i`QÊ+ `²B M|B b mXô

h?~K L;çQ +?QM? F?Q ç-v Kti M|B, óh?•M H` ç iY- ?B M içB +kM; F?-M; TªB M
i? +MM; +€+ M;QÆB çB m®M; `QÊm\ \*?9M; i TªB iW iW ç¼+ b€+?- /U p`Q m®M
i?S+ ç ç¶ F?Q +Y b Q\ *?Q p` ?mvM? ç`B M;?2 K°i HÌB +O i - F?Q +Y;-M ç M-
H` i'i +ª i`p T?ÁM;-M i`T #`B ?¼+ çBXô

S?2M ?B M M; M; HŠK HB i- K°i i?•M +?QM? F?Q ` ,M /çv M`v- H`K +?Q K¼B M;QÌ
h?~K ?mvM? ç½ + Q M?Q p`v `²B- HçB pšM bB M; M,M; M?Q i? - i?"i bU H`K M;QÌ

oQÆM; h` FB Km®M KÌB F?€+?- HB M M|B, óh?~K ?mvM? M|B HÌB ç-v + Q FB M
?-K M v K¼B M;QÌB + Q ?SM;- +kM; F?-M; i? ç K'i ?`Q ?SM; +d +?9M; i - pšM
K'v +?ûM- b v K°i ?-K i`QÊ+ ç½- M;`v K B HçB F?´ ç¼+Xô

J¼B M;QÌB `Q `Q M|B, óæ9M;- ç¼+ b€+? +kM; F?-M; i? M|M; HÁM; M?'i i?ÌB- H
+?"K i` Xô

h?~K L;çQ M;²B v M K°i ?²B- ;B®M; M?Q ç M; /Q /U- i?'v `i M?B m M;QÌB +?ì çÊ
KbM?- M;Æ M;€+ M|B, óL;?2 M|B iYm H•m L?"T hB M +| `QÊm M;QM i®i M?'i- K°i
ç| - i HçB Km®M çB t2K K°i +?9iXô

*QM K„i oQÆM; h` i`ÊM i`WM; H M- Km®M `ÆB tm®M; ç'i- +€B M`v +ÁM ;¼B H` F
KB M; Km®M çB L?"T hB M iYm H•m- +€B L?"T hB M iYm H•m M`v H` ç` T?QÆM;
M?'i i?"M? "B M EBM?- K°i +?ûM `QÊm- +?QM? H` K'v i`,K p,M iB M- K°i +?-m iB
[m M i?b M;?o +kM; çWM; M;?o- H-M M`v +?d bÊ i?"i bU TªB tm'i ?mv i M?B m`

L?[M; M;QÌB F?€+ F?-M; i? iQÎM; çQÊ+ M?B m M?Q p`v- /M b Q +kM; H` oQÆM;
bªM; M|B, óh®i- HB M çB L?"T hB M iYm H•mXô

oQÆM; h` +„M ` ,M;- M|B, óh?~K ?mvM?- çB M? M? çBXô- ç K /`B H„K K°M;- çÊB
p - F?-M; i?B m çQÊ+ pW TªB KÌB +ª #¼M ?„M çB- M M M? M? H-B M;QÌB çB i`
b) i®M FûK M?Q i? M`QX

J°i çQ`M M;QÌB #` FQ+? ç°M; K` çB tm®M; H-m- h?~K L;çQ #` M;QÌB # Q [m M?-
iQ- ?-iQ M|B, óh ç½ [m M K M; €Q iÆB- i KÊB i? v ç`B [m-M €Q bç+? b)Xô

óh?~K ?mvM?- çB i?-BXô *| M;QÌB T?K ;B9T ?„M çB p`Q i`QM; KQ - K¼B M;QÌB +
K°i M;QÌB FûQ H'v ?„M- K°i M;QÌB ç~v ?„M- +QÌB ? ? M|B, ó*?9M; i ç½ i?"M? #
+ÁM +| i? ç°+ ççQ bç+? b) b Q\ô

GçM? [m€ - h?~K L;çQ bÊ `mM +ª M;QÌB- KQ iQ KQ i-K i½ `ÆB tm®M;- i?'K QÊ
?„M- [m-M €Q bç+? b) M;•K MQÊ+- i?Q€M; +€B #„i ç-m i`-K i`¼M;- #[`QÊm M;
;B€ i` - i?B m +?9i M[ Km®M K M? #çM i?•M `²B5

h`€B HçB- ç€K #çM +MM; i`QÌM; # M +çM?- HçB H` K°i ç€K iQ`M i?•M i?Q i?€B-
#¼M ?„M K'v M;`v M v #` KQ t®B [m2M Kti- bÊK ç½ F?-M; t2K +€B KQ M`v ` ;bX

æ°B KQ çB- K°i ç€K M;QÌB `-K `-K K` ç M L?"T hB M iYm H•m- L?"T hB M iYm H•
M?Ä- p` i`Q içB # M +çM? T?® # M? - +kM; H` ç` T?QÆM; `i M€Q M?B i- M,K i-
p +U+ F€ ?MM; po- K¼B M;QÌB ?ûi HÈM çB p`Q- pW [mûi K„i M?bM- F?€+? m®M;

K'v M;QìB K†+ T?K+ bS+ +'K [m•M v M H†M; m®M; `QÊm- i?'v #¼M M;QìB h?~K L;
H¬M; K"v H¢BX

óL"v- i` M M;QìB +€+ M;QÆB iQ+? M?B m MQÊ+ M?Q p"v- F?¬M; +?Q T?ûT çB p"Q
ç MXô- iB m M?` i?'v M?B m M;QìB QÊi bkM; M?Ä ;B¼i MQÊ+ iQM; i!+ M?Q p"v iB
F?Q- Km®M iÊB çm' B K¼B M;QìB ` # M M;Q" B +Y X

oQÆM; h" K M; i?2Q iB M- +?Q M M /kM; F?Q +kM; +QìM; i`€M;- +?„T i v i`QÊ+
*?9M; i +kM; K M; iB M ç M m®M; `QÊm- ?ŠM H" +ÁM F?¬M; +?Q çB p"Q\ô

hB M; M!B iB m M?` K¬M +M; HÈM ?ÆM bQ pÈB ?„M,ó>W- F?€+? M?•M i¢B ç•v-
ç M\ E?¬M; ?QM; F?¬ [m-M €Q- F?¬M; +?Q T?ûT iB M p"Q5ô

oQÆM; h" F?¬M; +! ;b ç M!B `²B- i9 i" B ;†T T?ªB iB m M?` - +kM; F?¬M; i' M i?Q
pÈB ç€K M;QìB +MM; i`QìM; , óæB- MÆB M"v F?¬M; HQm M;QìB- ç m +! MÆB HQr

" M i`QM;- HB M +! K'v M;QìB M;²B i¢B +?¶ m®M; `QÊm M!B, óL?[M; M;QìB M"v F
:B€K b Q\ hB m M?` - #¼M ?„M pW p†M iW *?QM? æS+ K¬M iÊB- H" pb F?mv M #
+ªM? +?"i p"i M?Q i? - HB M ç +?Q #¼M ?¼ iB M ç M m®M; K°i ?ÊT `QÊm 'K €T i?
p"v ô

h'i +ª K¼B M;QìB ;"i ç-m F?mv M #ªQX

hB m M?` +?¬M +?ì K°i +?9i- ç" M? TªB M!B, ó\*?Q p`- tBM KìBXô

æ€K ;B€K bBM? KWM; `Ð- B +kM; +?Q iWM; M;?o ç M- bU iQ+? +?QM? KbM? ?m
M?Q p"v- çO T?QM; +€+?- +! çO K†i KkB- "Q "Q +?„T i v M!B p ?QÊM; F?€+? m®
M•M; çÐXô

J°i ç€K M;QìB i`î ` - h?~K L;¢Q M!B pÈB iB m M?`, óhbK +€B bQÆM; T?ÁM; `B M

hB m M?` M!B, óaQÆM; T?ÁM; ç½ ç-v M;"T F?€+?- +?d +! i? M p` î i`QM; bªM?

E?¬M; çB p"Q bQÆM; T?ÁM; +ÁM +! i? iB i FB K K'v ç²M; iB M- oQÆM; h" HB M
M!B, óh?~K ?mvM?- çQÊ+ `²B- M;²B i¢B i`QM; bªM? +kM; ``i i®iXô

h?~K L;¢Q iU F?¬M; +! H¢B M!B- K¼B M;QìB iB K +€B p` i`Q ;¬M +Y b' M;²B p•v [m
,M p" +?9i `QÊm- h?~K L;¢Q ç oQÆM; h" ;¼B i`QÊ+- M!B H" F?€+? i?2Q +?OX oO
óh?~K ?mvM?- ?¬K M v M;QÆB H" M?•M p"i +?O v m- iU M?B M M M ç M;QÆB ;¼

ó*€B ç! i?"i i®i- i HB M F?¬M; F?€+? F?QXô

óh`-K ç¢B ;B - M;QÆB i?"i ç9M; H" M M F?€+? F?Q K°i +?9iXô ôoQÆM; h" •K i?-
KÁ i9B iB MX

h?~K L;¢Q pšM F?¬M; ;¼B [m€ M?B m ç² ,M ç„i çÄ- +?d iB K +?9i Qi ç² ,M M?" p`
M?bM i?'v p"v- oQÆM; h" M? M?"M; i?î ` X

J¼B M;QìB #ªv K²K i€K KB M; K" "Q "Q i?ªQ Hm" M- ç m +QÈT HìB M!B +?mv M +M
i'i M?B M H" F?B K i®M K°i T?2M- `i`Ki` K" ç2K /ìB +?O ç çB- M?B i iB M? [m€
+€B M"v H" K i?Ä K½M HÁM; ?Q pBM? +O h?~K L;¢Q- M?QM; i`QÊ+ K†i K¼B M;Q
pšM +! K°i +?9i F?¬M; [m2MX

a m K°i H9+ H•m- K°i M;QìB M? ç-m i` M i?•M K†+ €Q M?Ä- # M /QÈB K†+ [m-M
K°i K€B i!+ iB m ?² çB T çB iÊB- i`QM; i v #QM; /KM; +K T? `QÊm- M?QM; H¢B H

Zm€M `QÊm H¢B ç +?Q M? ç-m çQ ç² ,M- i`QM; HÁM; h?~K L;¢Q +ªK i?'v ?B m
+QM K„i H M HB + M?bM M?B m M? ç-m FB - i?B m M[M"v KQìB b€m KQìB #ªv i
M;¶M;- i`ÁM; K„i ç2M M?Q KU+- ? B K€YM; çÄ- i` M i?•M H°` K°i +¶ F?Q iS+ ?Q
M" M; F?¬M; i®i- i?€B ç° T?K+ pK `i t'm- çB ç M K¼B M;QìB i`QÊ+ K†i- ?¬, óL?Q

*€+ #¢M +MM; ?¼+ "Q "Q +9B ç-m- F?¬M; /€K M?bM iÊB M" M;- M?QÊM; K°i p` i`Q

L? ç-m M†M; M ç†i /KM; +K T? `QÊm H M #`M- K†i K`v M?ªv H M- HB M T?€i; B
 K` F?¬M; T?ªB +Q`B K` M?bM KbM?- +QM M; QÆB ç2M M?Q KU+ M; ? M? ç|M- +ª;
 J°i +•m M|B FB ç9M; +ªM? +€Q H` h?~K L; ¢Q- h?~K L; ¢Q +Q`B ? ? K°i iB M; -
 +?mv M- HB M F?¬M; M?bM M[- i`QÊ+ K†i K¼B M; Q`B- M?bM +?^K +?^K p`Q K°
 F?¬M; i®i- +?d H` i?€B ç° M? ç-m FB i?"i bU +| +?9i €+ HB i- çQÊ+ `²B- #¢M i?
 w iÊB M`M; X
 L? ç-m i?`v #° /¢M; h?~K L; ¢Q M?`M M?¢i- i?-K M; ?o h?~K L; ¢Q H` +® w F?¬M
 F?¬M; / i bK H¶B +O ?„M- HB M M; ?B K K†i ?` M|B, ó*€+ M; QÆB- M?[M; i?®B i?
 bBM? Î +?¶ M-v- ç°M; iw HB M; ;Q iQ- +ÁM ç M; Q`B H`K pB + #m¬M #€M b Q\ L; C
 L; ;M i v M?Ä M?„M +O M`M; +?d p`Q oQÆM; h``- L; ¬ "9i, ó- ? B M; Q`B +€+ M; QÆ
 M|B HÈM M?Q p`v H`K +€B ; b\ æ€K +€+ M; QÆB ç M; M; ?o H` KbM? Î M?" ç¼+ b€+
 L|B tQM; - i?m i v H¢B- ? B i v +?®M; Î iB m 2Q i?QM- KQ`B T?-M mv i? - ç¬BK„
 iB M; - M; ? M? M; M; `B çBX
 ó.¼ M; Q`B ``- KQ`B K`v ç¢B M K M?•M #` K°i M; Q`B iB m M? i`M i`KXô- h?~K L;
 M? ç-m FB i?"i + v- ?B M M?B M H` K°i +•v Êi M?ÄX
 " M FB +| ?ÆM K`v +`K [m•M M?bM- "Q "Q +Q`B i`K- ?B M M?B M H` `i bmM; bQ
 E?¬M; M; Ì M? ç-m çB [m b€i # M M; Q`B- i`€+? K„M; , ó*Q`B +€B ; b K` +Q`B\ G¢
 çB ` i`B KQ 5ô
 J`v +€B +`K [m•M /Î F?|+ /Î +Q`B- p°B p`M; i?m ?²B MK +Q`B- K°i M; Q`B p¬ +MM
 óæ9M; - ç9M; - iB m +¬ M½B M½B ; B€Q ?m`M `i ç9M; - +?9M; i ç9M; H` p¬ H - +?
 hB m ? B i? i?SXô
 h?~K L; ¢Q ?¬K M v t2K M?Q KÎ `°M; i-K K„i- K°i M; Q`B iB m M? ç-m- i`€B K„M; ;
 i`€+? +`K [m•M- i?"i bU H` i? F?¬M; i? F?¬M; T?K+- mv i? KQ`B T?-M- ; B€K bB
 #` +?YB K„M; +kM; i?¬B çB- M?Q i? M`Q K`v +`K [m•M- #` iB m M? ç-m; B€Q ?r
 çB K iQM? iB M? ç m F?¬M; +| - `i #B i p•M; H`B- H¢B Km®M M?m i?m`M ?ÆM bQ
 "9i- i?"i bU H` F€ [m€BXX
 J„i i?`v +•v Êi M?Ä pûM ` K p`Q i`QM; T?ÁM; - oQÆM; h`` p¶ #`M- M|B, ó>ªQ M K F
 ?W- +?Q p` M•M; +?ûM- +?9M; i FQM? h?~K ?mvM? i`QÊ+Xô
 J°i +?ûM `QÊm p`Q i`QM; #KM; - +?O ç +kM; HB M +| M?B m ?ÆM- K¼B M; Q`B `Q
 bÊ iB m +¬ MQÆM; FB - oQÆM; h`` p°B p`M; ; BªB i?Q+? M|B, ó\*?Q p`- +?Q p`- p
 K¶ bÊ +€B +¬ M`M; FB - +?Q p` +| #B i +¬ M`M; M`v H` B F?¬M; \ *€B L?"T hB M i
 M?B i M?Q i? \ô
 L; ¬ "9i pW `²B +kM; #` +? M; ¢Q- M|M; HÁM; Km®M H`K b€M; iÄ- p°B ?ÄB, óoQ
 MQÊ+ çK+ i?ª +•m- M|B K mXô
 oQÆM; h`` M|B, óhYm H•m M`v- +?QM? H` ?"m M?•M oä hQÆM; +¬M; KÎX *?Q p`
 M?B M i T?ªB iÊB M|B- M; Q`B M`v M K +?BM? #„+ +?B M- H"TM?B m +?B M +¬M
 b m M?"K i?S bY h?€B *?•m- æQ`M Hmv M bY >m *?•m- hQ J½ T?| #° *?d ?mv b
 L, K ç| +?BM? T?¢i h•v >¢- K¶B H-M +?B M- ?„M i|+ i B #M tM- K M; K†i M¢ ç²M; -
 i`QÊ+- ç€M? ç•m i?„M; ç| - F?¬M; ; b +ªM M´B- i`QM; K`v M, K ç| - oä hQÆM; +¬M; i
 HÈM M?Ä- i?•M i`9M; 3 KkBi M- M?QM; +kM; F?¬M; F?B T bÊX h¢B i`QM; H-M i?
 *¬M; ; B i?•M +?`m i`¼M; i?QÆM; - M?QM; M; ?2 i?`v ; B†+ ç M- iS+ i?b t¬M; H M i`
 L|B H M oä hQÆM; +¬M; - K¼B M; Q`B #WM; idM? ç¢B M; °- h?~K L; ¢Q +kM; H"TiS
 hQÆM; +¬M; - +?QM? H` æ`+? h? M? h?Kv a®- æ`+? h? M? +?QM? H` / M? iQÈM;
 p¬ b® +?B M i` M?- iQ+? Hkv p¬ b® +?B M +¬M; - p b m #ÎB pb +¬M; H Q i?"i bU
 i`QM; [m•M i?"i bU [m€HÈM- +?Q M M F?B M +?Q ?Q`M; ç M´B HÁM; M; ?B M; Ì- +

L;?2 M|B ?"m M?•M ?„M- #ÎB pb æ`+? h? M? +?`m ç O M;?B F}- iW M v p b m F?¬M
M;?o ç M- #¼M ?„M HçB KÎ K°i [m€M `QÊm Î +?¶ M"vX
L?Q p"v i'i +^a ç m ;B^aB i?Q+? i?¬M; `²B- pW `²B ? B +'K [m•M FB H" M;QìB #U+
`QÊm i-K i?QìM;- +?O [m€M /€K [m€i HÈM M?Q i? \ J'v [m•M M?•M M"v ç ½ bÈK M
iÈB H-M F?€+- M? ç-m FB [m€i HÈM K°i iB M;- #¼M ?„M pW #²B i°B HçB +QìB
M?•M M; v Î æ`+? h? M? M"v- M,K ç| +?Q ç M F?B ?Q" M; ç ç m +^aK i?'v mv ?B T- +
æ`+? h? M? içB i`QM; [m•M + Q ç M KS+ M"QX
>"m M?•M ?„M KÎ [m€M `QÊm Î +?¶ M"v- M?[M; #çM +k æ`+? h? M? p" M;QìB bM
M?B M i?QìM; tmv M p"Q t2K- iQÊM; [m•M- L;m ?-m iÈB MÆB M"v- M;QìB M"Q /€K
i?"T ?„M- # M? +kM; b) F?¬M; F?Q M /mM;X
>m®M; +?B ç M h?-M h¬M; F p` p b m- ?ÁM; i`¼M; +?'M mv p¼M;- M?QM; HçB F
M;QìB +| i? +?BM? +?B M- H9+ M"v KÈB HçB M?È ç M æ`+? h? M?- ?„M iU KbM?
æ`+? h? M?- çQ p çB M +9M; i' iB M- +kM; ç2K #S+ ?¼ æ`+? h? M? ç Î# M i`C
b m F?•K b B ç M i`QM; M?" æ`+? h? M? i çB M ç½ #B M i?"M? i"TiK+ F?¬M; i?
;B¶- HB M +| M°B i?`K M; i?2Q i?€M? +?d çB M OB- /MM; ?B M H°`ä`"M; +¬M; i
hmv F?¬M; [m M F?¬M; iQÊ+- M?QM; HçB +| B /€K çB ç°M; ç M æ`+? ;B \
oQÆM; h" ;BÈB i?B m K°i T?2M- `mM; çMB ç„+ w M|B, ó\*?Q p` ?B M içB #B i`²B
M[æ`+? ;B - M;?2 M|B +ÁM +| +¬M;- pã M;? bB m imv i- M m H" B +?¼+ M" M;- I
H,M /QÈB Kti ç'i- M;QÆB +| i? H"K ;b çQÊ+ M" M;\ô
V

ke3X *?QÆM; key, æKM; æ°

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >´

*?QÆM; key, æKM; ç°

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

J¼B M;QìB F?¬M; ? M K" +MM; K" ?Qi K°i ?ÆB F?Q HçM?- h?~K L;çQ F?¬M; F?Ä
FB F?¬M; T?ªB +•v Èi M?Ä- H" +QM +¼T M?Ä5

óE?¬M; M|B M[- m®M; `QÊm5ô h?~K L;çQ M•M; +?ûM- F?¬M; çB [mªM +•v Èi +QM

o`B +?ûM `QÊm tm®M; #KM;- F?¬M; F?Q€B pW `²B `i M? M? [m M H½M;- L;¬ "9
çSM; H M M|B, ó*| `QÊm ?€+| i? F?¬M; i?Æ- ?¬K M v L;¬ K¶ /šM ç-m i`QÊ+- H"
i`Ê ?SM; pb K¼B M;QìB5ô

o,M M?•M ç m K„+ # M? M"v- m®M; `QÊm HB M F?¬M; M?`M çQÊ+ Km®M H"K i?Æ
çB M ?bM? M?'iX

J¼B M;QìB -K -K i`-K i`² F?2M M;ÊB- "Q "Q M|B, óL;¬ ?mvM? i?®M; F?Q€B- M? M
K°i +?9iXô

L;¬ "9i F?¬M; F?ÄB #„i ç-m /QÆM; /QÆM; ç„+ w- M m M|B H" H"K i?Æ- i`bM? ç°
Zm®+ hY :B€K- M;QçB i`W h?~K L;çQ- h?€B Gm•M- L;¬ "9i ?„M #`B / M? i?S # - ?
p¬ +MM; M? M? +?|M;- i`QM; ç-m +| M;?o bÆM- `mM; çMB ç„+ w ç M; Km®M H"K

óh?Æ+€B; bK"i?Æ-m®M; `QÊm+O M; QÆB çB5ô L?[M; HÌB M"v M?Q b'K búì; B|
tm®M;- L;- "9i bÊ iÈB KS+ ç-m |+ F?¬M; / Q ç°M;- #¢+? K°i iB M;- + ' m®M ûQ- ç
+QM K„i H†M; H) t2K tûi b m HQM;- M m F?¬M; T?ªB +QM +¼T FB ç M; ?QÊM; #
+ÁM H" B\

óE?K+ F?K+ m®M; `QÊm-m®M; `QÊm ô L;- "9i F?¬M; +ÁM ?SM; i?9- K°i #KM; M
tQM; K°i +?ûM `QÊm- F?´- F?´ F?¬M; i? iªX

æ~v +?ûM M•M; +®+- h?~K L; ¢Q ç½+ |+ ?9i Qi b v- #bM? i?QÌM; ?„M m®M; +€B `QÊ
MQÊ+ H½- M?QM; ?¬K M v F?¬M; #B i+ | T?ªB F?¬M; F?Q [m€ M€Q HB i? v F?¬
tm®M;- ç-m |+ +kM; + | +?9i T?€i K°M;- çSM; /"v Km®M çB M?" tQ- ?ÄB `ä iB m M?
pB M [m€M `QÊmX

G9+ M"v KQ ç½ M; WM; H¢B- i` M K†i ç'i QÊi bkM;- F?¬M; F?Q H¢B ç†+ #B i iQÆB
Qi?Q F?¬M; #B i i M- M? M?"M; +?"T +?ÌM i`QM; ;B| ç K- h?~K L; ¢Q ;BŠK [m - +
iªB M"v + | K°i M?" i` M? H HQB i`Æ i`¼B- çB p"Q ;BªB- ç M; Km®M çB ` - H¢B M
M|B, óhB m J M- M; QÌB iÈB H" F?€+?- b Q+ | i? K„M; #¼M ?„M\ >m®M; ?² #¼M ?
` +?mv M- M M H"K M?Q i? M"Q +?Q T?ªB\ hB m J M- M; QÆB M; ?2 i K°i +•m- ç

h? M? •K F iB T- h?~K L; ¢Q KÆ ?² M?"M i?S+, ó B F m +€B i?Q bBM? i?®B FB
M?[M; ?¼+ bBM? M"v- F?¬M; + | K°i M; QÌB i®i- i ?"M M; QÌB ç¼+ b€+? M?'i- M i?
#B i `ä ç9M; KU+- +?d H" ç #KM; #¼M ?¼ F?¬M; i?QªB K€B- imv i ç®B b) F?¬M;

L; ?o iÈB- i?b` H" +QM +¼T FB - ç iY-\ æ€M; ;B" M "- +ÁM ;B®M; M?Q + | [m M ?
i?®B M?bM +?^K +?^K p"Q M" M; FB H" B\ *?ŠM; H) H" #´M +¬M; iY\ ±- M? ç-m
M?bM K" i?¬B- H¢B F?¬M; H"K M" M; Qi çB K'v +•M- +?QM? +¬i iU tm'i ç-m H° /B

L; QÌB çQÊ+ F m H" M i?9+ i?9+ M|B, óhB m J M- oä hQÆM; +¬M; H9+ ç| t€+ i?U-
F?¬M; T?ªB M; QÌB ç¼+ b€+? F?„T i?B M ?¢ ç m t'm- hB m J M- +?mv M M"v F?¬
+ÁM /€K iÈB MÆB M"v m®M; `QÊm\ *? M; QÆB H9+ b„T +? i- ç2K M; QÆB +?Q i
ç®B F?¬M; i? H"KXô

óæQÊ+ `²B- çQÊ+ `²BXô hB m M? ç-m p¬ i°B M|B, óh #B i `²B- M i?9+ i?9+- M;
M[- M; QÆB M? M? çB iQM? iB M +?Q F?€+? M?•M- i Î +?¶ M"v M; ²B K°i H9+ `²B

h?~K L; ¢Q H¢B M; ?o- F? | i`€+? M? ç-m FB #`B tQ+? ç®B pÈB h?Q bBM? M?Q p"
#`B i?Æ- i?B m +?9i M[ #` M" M; K„M; K°i +•M ?M +? i- i?b` H" #ÎB pb [m M ? ç M
iQÎM; iQÊM; i?QªM; [m - æ`+? h? M? t€+ i?U+ H" #ÎB pb p, M i?¬M +? M ûT- KÈB
/Q ç| #m²M ;B" M K" +? iX

h?~K L; ¢Q F?¬M; F?ÄB +QÌB F?´- M? ç-m FB [m€ K M; i?M- F?QªM b' b€+? M"v-
ç¼+ b€+? F?„T i?B M ?¢ `²BX

L; QÌB çQÊ+ F m H" M i?9+ i?9+ /Q /U K°i +?9i- H¢B /†M /Á M" M; , óhB m J M M?
Fw b' i`QÊ+- M m H" M; QÆB K i KÄB- Î MÆB M"v M; ?d K°i +?9iXô G"TiS+ #QÊ+
H" çB ç M T?ÁM; i`QÊ+X

h?~K L; ¢Q i¢B i`QM; M?" tQ- M?'i i?ÌB F?¬M; / çB ` M; Q" B- M; ?2 çQÊ+ M? ç-m
óh Km®M ?² ç²- +kM; F?¬M; +?Q M; QÆB #B iXô

h?~K L; ¢Q BK H†M; - i`QM; HÁM; `i H" K v K„M- +kM; K v #´M +¬M; iY M; ?2 çQÊ-
i?"i bU b) ;†T tmBX

L? ç-m FB Î T?Q b m ?"m pB M +?d i`QM; +?®+ H€i- #QÊ+ +?•M M? M?"M; #Q
i`QM; M?" tQX

h?~K L; ¢Q FBM? ?½B- #` M°B M| - M? ç-m FB b) F?¬M; çB M?" tQ +?S- M m H" ;
`i i? M i?MM; X

h`QM; HÁM; h?~K L; ¢Q ç M; bmv M; ?o + | T?ªB H" M M çB ` M; Q" B- i`QM; H9+ ç M

M u M + Q Ì B ? ? K ° i i B M ; - M ? • M i B M M Ì B K ° i + • m + € Q i W - K m ® M H - B F ù Q æ ` +
 H 9 + M ` v M Æ B + m ® B T ? ® t 2 M ; U b € M ; M ; Ì B i W i W ç B i È B - M ; W M ; i ¢ B # M M ; Q ` B
 F ? - M ; ? Q H - i ? " K + ? Q + Ì + ? 9 i F ? - M ; # „ i K „ i - i ` Q M ; i v M ; Q Ì B t m ® M ; t 2 + - K K ° i
 ? m v M ? - i B M ç ½ + ? m ~ M # ` t Q M ; + ? Q \

h ? ~ K L ; ¢ Q M ? b M M ; Q Ì B M ` v - i Q È M ; K ¢ Q M ; Q Ì B M ` v ` i # b M ? i ? Q Ì M ; - K † + K ° i # ° €
 # Q È + i È B - p ® M H ` H B + M ? b M h ? ~ K L ; ¢ Q - + ? d H ` M ? M ? " M ; i ? Q € M ; M ? b M - H B M
 M u M X

M u M i ? ' v M ; Q Ì B M ` v - ? B M ` p ` B i B F B M ? ? d - M Ì B , ó > m v M ? ç ` B - ç ² m ® M ; ` Q È
 L ; Q Ì B M ` v p ¶ p ¶ + € B # Q - w # a Q M u M K m ® M K ' v + € B ; b ç Ì M ; v i ¢ B i ` Q M ; # Q X
 æ ` + ? J M L ? B + Ì i • K i Q + - # û - p W ` ² B + Á M + ? ` m ç O O v F ? m ' i - ; B Ì T ? 9 i M ` v ` ² B H ¢
 + - K ç ² m ® M ; ` Q È m + ? Q i t 2 K K ° i + ? 9 i i ` Q È + - M ? b M K ° i H - M H B M + Ì i B M X ô

h ? ' v æ ` + ? J M L ? B i È B - M ; Q Ì B M ` v H B M i ` M ? i ? O - K ç ² p ` Q M ; U + - M ; ? B K K † i
 i ` Q È + - H ¢ B + ? Q + € + M ; Q Æ B t 2 K ç ² m ® M ; ` Q È m X ô

M u M H B M i K + ; " i ç - m - + Q Ì B M Ì B , ó æ 9 M ; H ` ç ¢ Q H w M ` v - K Ì B ? m v M ? ç ` B i B M
 + ? 9 i X ô

h ? ~ K L ; ¢ Q Î K ° i # M i ? ' v F € [m € B - i ` Q M ; H 9 + ` a M ? ` ¶ B - H ¢ B K m ® M M ? b M K ° i + ? 9
 M ; Q Ì B i + Q B M ? Q H ` # a Q # ® B - + Q Ì B ? ? a M Ì B , ó æ i Y + Ì i ? p ` Q t 2 K ? v F ? - M ; \ ó
 + k M ; + ? d + Ì / K † i ç O / ` v M ? Q ? „ M K È B M Ì B ç Q È + ` K B M ; X

æ ` + ? J M L ? B K „ i i ` „ M ; F ? - M ; + Á M + ? 9 i K € m , ó h ? Q b B M ? i ? ® B - F ? - M ; + ? Q T ? û T

M u M p ° B p ` M ; M Ì B , ó h ? ~ K + - M ; i Y M ; m v M w - + S i U i B M X ô

J ° i ç Q ` M M ; Q Ì B p ` Q [m € M ` Q È m - M u M i U K b M ? M # ` B [m € B M ? • M M ` v H M b Q A
 ç ® i # a v i € K M ; ¼ M M M - + ? B m b Q Æ M ; T ? Á M ; b € M ; i ` Q M ; - [m € B M ? • M M ; ² B t m ® M
 ç Q ç M - æ ` + ? J M L ? B M ; ² B ç ® B / B M p È B ? „ M - h ? ~ K L ; ¢ Q i ? b Î # M + ¢ M ? - ç ² m
 M ? Q i ? - F ? Æ B ; È B H M H Á M ; ? B m F € + O ? „ M X

* ? d K ° i H 9 + b m - M u M H M H - m ç ~ v + Y i B M ç M - i ` Q M ; i v M „ K K ° i t ' T i B M / Š
 p È B [m € B M ? • M , ó J Ì B ? m v M ? ç ` B F B K F - i ' M ; + ° M ; H ` R 8 y y [m M X ô

a „ + K † i [m € B M ? • M ? Á ? Q ½ M K ° i Q i - + - K H ' v i B M / Š M ç K - b ® H Q È M ; F ? - M ; b B
 # Q - K ° i F B M ç ² m ® M ; ` Q È m M Q È + b Æ M # Ì M ; H Q € M ; ? B M i ¢ B K B K „ i K ¼ B M ; Q Ì B
 t û i - M ? b M i ` € B - M ? b M T ? a B - H " T i S + + ? ® M ; + ^ K M Ì B , ó \* € B M ` v H ` / K M ; + K T ? ` Q
 T ? a B H ` ç ² / Á K + ? S \ ô

J ° i + • m M Ì B F B ? Ä B ` i H ` ç ° i M ; ° i - [m € B M ? • M ? W H ¢ M ? K ° i i B M ; - ; B ® M ; M ? Q H
 ` Q È m - ç p ` Q i ` Q M ; i 9 B M Ì B , ó æ ½ M ? Q p - v - i ¢ B ? ¢ + € Q i W - i B M M ` v - i i W # Ä X ô

M u M M ; , M H ¢ B ? „ M , ó > m v M ? ç ` B + ? È i ` € + ? - + ? È i ` € + ? X ô

h ? " i p ' i p a F ? Q + ? H [m € B M ? • M Î H ¢ B - [m € B M ? • M F B H ¢ B H ' v ç ² m ® M ; ` Q È m ` -
 i W M ; H B i W M ; i Q K ` M • M ; ç ² m ® M ; ` Q È m H M - / Á t û i t m M ; [m M ? - H ` K # ~ K M Ì B ,
 ` Q È m + ? i € + # ^ M ; M Q È + b Æ M - ? m v M ? ç ` B + Ì i ? + ? Q i M ? b M H ¢ B ? v F ? - M ; \ ó

Z m € B M ? • M M ? ; " i ç - m - h ? ~ K L ; ¢ Q + k M ; ç B i È B - M Ì B , ó h + k M ; p ` v ç M t 2 K X ô

* ? d M ? b M ? b M ? / ¢ M ; p ` + ' m i ¢ Q - h ? ~ K L ; ¢ Q H B M ? B m ` ä i ` Q M ; M ; U + ç ® B p È B ç
 M M H ` ç ² m ® M ; ` Q È m H ` K # ^ M ; i ? M ? ç ² M ; - ; ¼ B H ` + ? û M i B - H ¢ B t Q M ; ó o k h ? Q
 > € M H ` H Q m ? " M ? i ? - M ; / K M ; M ? ' i X

* Ì i ? / M M ; ç m ® M ; ` Q È m - + k M ; + Ì i ? / M M ; ç ç U M ; M Q È + X * ? û M i B # b M ? i ? Q Ì M
 i ` S M ; - ç € v # ^ M ; - i ' i + a ? B # M ç m + Ì K ° i i B ? b M ? + m M ; - H w / Q + Ì i M ó o k h ? Q Æ M
 / ¢ M ; M Ì M ? Q i B p Q B X h ` W i ? S ç Ì ` - i ¢ B i ` M M ; Q Ì B / K M ; + K T ? ` Q È m - + Á M ç B m
 K „ - + ? i € + + U + F € i B M ? t a Q - + ? d M ? b M + € B p • M M ` v - H B M + Ì ç † + ç B K + ? S + m M
 i p W M ? b M - ? B M i ? ` ` ä t ? Q X

o•M BM Î +?¶ +?QM? ;B[- +ÁM +| K°v +€B +?[F?„+ i` M ç² p"i- +?[ F?„+ i` M ç² p
pB i #®M +?[ðZm•M K v K„M `QÊmöX

LQÈ+ bÆM i¬ i` M /KM; +K T? `QÊm- ç M >€M i`B m ç½ iB M p"Q + Q çB K +QìM;
/-M /-M #„i ç-m `ìB F?ÄB b•M F?'m- i`W T?B K°i Qi ç†+ i?M i iU- ççB ç b® /KM;
/Q MQÈ+ bÆM i? v i? X

*?d H` ç² m®M; `QÊm MQÈ+ bÆM +? ç M çìB b m ç½ #„i ç-m [mw ;B€- /MM; ;BªB
b m- içB ?B M ççB +,M #ªM F?¬M; +| K°i FB M /KM; +K T? `QÊm MQÈ+ bÆM +?
HQM- M?[M; i? M? ç²M; `QÊm +´ tQ FB HçB +`M; HQm i`mv M F?€M ?B mX

*?QM? H` içB i`B m h®M; - /KM; +K T? `QÊm MQÈ+ bÆM +? +kM; H` ç½ Qi +`M;
/KM; +K T? `QÊm T?¬M HÈM H` +?`i; ¶- # M; Q`B #¬B H M K°i HÈT bÆM F?¬M; i?
+`M; i? K iBM? K„- M?'i H` MQÈ+ bÆM p)- bQ pÈB i? M? ç²M; +`M; H`K M; QìB M; r
/Q pb +?`i; ¶- ?ÆM M[ p"i K B i€M; # M i`QM; [m M i`B T?¬M HÈM +| H) H` F?Q +
+K T? `QÊm M?Q p"v- K†+ F Î +€B i?ìB ççB M"Q- ç m +| i? ;¼B H` p¬ ;B€X

h?~K L; çQ H-M ç-m iB M ç€M? ;B€ /KM; +K T? `QÊm MQÈ+ bÆM +? #ªQ i²M ?Q`
/KM; +K T? `QÊm- i`QM; HÁM; bBM? ` FQ+? ç°M; F?¬M; ?B m- i?•M H` ççQ i†+
;B€ i` +€B /KM; +K T? `QÊm M?Q M?Ä M"v- ç½ H` p"i +mM; çbM?- HçB H` #ªQ p"i
M"v ç9M; H` çÁB R8yy [m M- M m H` i? v ç`B +?QM? KbM?- +?Q /M H` M,K M; ?bM

GB + M?bM [m€B M?•M M"v- h?~K L; çQ H"TiS+ KBM? #ç+?- M; QìB M"v M M H` i
K°M?` B- M|M; HÁM; #€M ç² +´ i`QM; K° çB- +?Q M M KÈB #€M p½B M?Q i? - h?~
i`QM; ç¬B K„i bBM? ` K°i çB K F?ªM; ?B- +?d H` K°i i?Q€M; iS+ i?b- HB M +QìB

M u M FB K i` i?U+ ?Q /KM; +K T? `QÊm- F?¬M; M?bM ` /'m p i; Bª içQ- KÈB ;
K½M- M|B pÈB [m€B M?•M, ó>mvM? ç`B- ç² M"v HB M [mv M?` +O `²B- iB M- ?mv

Zm€B M?•M ;"i ;"i ç-m- +kM; F?¬M; F?€+? F?Q- [mÆ H'v iB M /šM- HB M H"Ti`ìB

h`QM; bQÆM; T?ÁM; - æ`+? J M L?B ?`Q ?SM; #WM; #WM; M|B, ó M i?9+ i?9+- +
iB M H M Km®M t2K- M u M p°B p`M; M|B, óhB m #` M°B- +?9 w K°i Qi- +?9 w K°i

æ`+? J M L?B ;BÆ /KM; +K T? `QÊmU+?ûM `QÊmV H M- t2K T?ªB t2K i`€B- M|B,
m®M; `QÊm- +-K +?ûM `QÊm M"v ç M +mM; T?KM; #`B p` +O ?„M- F?¬M; i? i®i ?
i R8yy [m M- bÈK #B i i? - M M ûT ;B€ tm®M; Xô

h?~K L; çQ +QìB M|B, ó*€B /KM; +K T? `QÊm M"v- Qi M?'i; B€ i` ç½ M; Q`B # pç
[m M- ç½ H` +?B K iB M M; ?B i?"i HÈM- +ÁM Km®M K†+ +ªô

æ`+? J M L?B M?,M K†i p ?QÈM; ?„M, óE?¬M; +-M M; QÆB HQXô

M u M H9+ M"v KÈB M?È iÈB KìB ç M h?~K L; çQ- F€i?"i ççB / M? h?~K L; çQ- ?„M
T?® ç m HQm i`mv M M?½M HU+ h?~K L; çQ i®i M?'i- H` ççB bQ ç M?'i; B€K #ªQ
óh?~K +¬M; iY- M; QÆB M|B +?ûM `QÊm M"v ;B€ i` # pçM [m M\ h?2Q H½Q T?m
T? `QÊm #U+ M"v- M?B m M?'i +kM; F?¬M; [m€ ç€M; #ç+ i`B m K` i?¬BXô

LQÈ+ bÆM +? /KM; +K T? `QÊm- M?'i H` MQÈ+ bÆM +? /KM; +K T? `QÊm +mM
imv çO [mw ;B€- M?QM; /M b Q MB M ççB +kM; iQÆM; ç®B i?•M +`M ?ÆM bQ pÈ
ç M KS+ iB M? i`çM; ;B€ i` M i`ìB- h?~K L; çQ i`QM; KB M; M|B +?ûM `QÊm M"v ;B
+?Q H` KbM? M; ?2 H-K- HçB +ªK i?'v h?~K L; çQ M"v- +?d bÈ+ kM; ?[m / M? p¬ i?

æ`+? J M L?B +kM; M|B, óæ9M; p"v- i H9+ i`QÈ+ +kM; H` #€B FB M K°i M; QìB +
M?Q p"v- +kM; F?¬M; [m€ #ªv M; `M [m M K` i?¬B- +?ûM `QÊm M"v- H`K b Q +| i?
L`M; +® w Km®M +?Q h?~K L; çQ F?| +?`m M`B- +QìB M?çQ ?„M- #€Q i?M i`ìHçB X

h?~K L; çQ +QìB ? ? K°i iB M; - M|B, ó`ìB pb ç•v H` K°i ç² /ÄK tªQ çQç i?B M +¬
ç² /ÄK M?Q i? - +?Q /M H` # pçM [m M- pšM +?d H` #QÈ+ ;B€ F?ìB ç-m K` i?¬B-
#B i?`M; - +?QM? H` M,K pçM- b€m pçM- +kM; F?¬M; +QB H` +€B ;bXô

V

kdRX *?QÆM; kej, " ` h`°K

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >´

*?QÆM; kej, " ` i`°K

L?¡K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

M u M +QlB M¡B, ó h¢B b Q i?'v ç•v H` ç²;B^a\ô

æ`+? J M L?B M¡B, ó M i?9+i?9+- F?¬M; +¬M T?ªB ç w ç M ?„M- i?Q bBM? i?®B

L`M; +ÁM Km®M iB T iK+ M¡B- h?~K L;¢Q i`WM; K„i HB + M`M; - M`M; H¢B +`M; ? M[- i?•M i? F?¬M; F?ÄB M?Q+? H¢B; -M p T?Q M u M- i bK FB K M u M #ªQ p

h?~K L;¢Q mM; /mM; +QlB K°i iB M; , óæÆM ;BªM p¬ +MM;Xô .Si HlB- h?~K L;¢Q ó M iB M bBM? ?½v M?bM i?'v /'m p i H`K +k i` M M;QlB /KM; +K M`v F?¬M;\ô

G`K ;Bª i¢Q ç² +´- i`¼M; v m M?'i H` bY /KM; +€+ ç®i M;¡M i v- +¡ i? M¡B K°i FB M +MM; H` tûi t2K M¡ T?ªB +?,M; +¡ çO iBM? i ? v F?¬M; - K°i HQ¢B #B M T?€T #bM +€i K`M p` #MM- M? M?`M; K`B b€i ç®B pÈB ç²;BªX

ob ç H m çB p i`€+?- H¢B /MM; / +?'i /QM? i`€K /¬m ç€M? #¡M; - /MM; T?QÆM; +O ç²;Bª- i? H` ;Bª K¢Q tQM; ç² +´X

*?d H`- ç•v H` i?O T?€T i?'T M?'i- KÈB M?bM t€+ i?U+ ;B®M; M?Q ç² +´- M?QM; + KÈB T?€i ?B M ` bÆ ?ÎX "ÎB pb ç² +´ i`ªB [m H•m M;¬v- i`QlM; F€ #` b¡B KÁM- im F?¡ H`K +?¶ tmM; [m M? pšM K M; b„+ b€M; v M;mv M- M?QM; pšM +ÁM +?9i €M? K`B iQ`M #°- pšM F?¬M; +¡ +?9i b„+ b€M; M`QX

M u M H„+ ç¬m M¡B, óh?S +?Q K„i H½Q T?m pKM; p - +kM; F?¬M; +?SM; FB M /'h

h?~K L;¢Q +QlB +QlB- ç2K ç² m®M; `QÊm +?Q ?„M t2K, óhB M bBM? t2K +€B # #®M +?•M- +¡ i? T?€i ?B M +¡ /'m p i K b€i #` `¢+? ? v F?¬M;Xô

M u M ç`M? i?¬M t2K tûi- b„+ K†i ç°i #B M- #®M +?•M +€B # - `ä`M; +¡ p i`¢+?- H` +€B p i`¢+? M`v i?"T T?¬M tªQ /B m- M m M?Q F?¬M; M?bM F„- imv i ç®B F?¬ F?ÄB M¡B,- óª€B ç² m®M; `QÊm M`v [mª M?B M H` ç²;Bª\ ob +€B ;b H9+ i`QÈ+ h?

h?~K L;¢Q +QlB M¡B, óL m H` pW `²B M¡B- iB M bBM? b) ? Q T?Q R8yy [m M Km +QlB M¡B, óJ†+ /M ç•v H` FB M ç²;Bª- M?QM; M m i çQ€M F?¬M; b B HlB K` M¡ M;QlB h'M H`K ;Bª- K†+ /M F?¬M; T?ªB p"i H9+ +mM; çbM? >€M- +kM; +QB M?Q H

óG`M;QlB h'M H`K ;Bª\ô :Bl T?9i M`v M u M F?¬M; /€K F?BM? i?QlM; h?~K L;¢Q ` h?~K +¬M; iY +?d ;B€QXô

æ`+? J M L?B i?'v #° /¢M; h?~K L;¢Q p M? p€Q ?Á ?ûi- H¢B i?'v M u M i¬M i?l ?„ i?"T T?¬M F?¬M; pmB- i?Î T?b T?b K` M;²B Î +?¶ FB bBM? ?lM /¶BX

h?~K L;¢Q M¡B, óæÆM ;BªM- KlB iB M bBM? t2K +€B +?[F?„+ i` M ç² p"i M`vXô

M u M M?bM M?bM +?[F?„+ i` M ç² m®M; `QÊm- #®M +?[[m•M K v K„M `QÊm FE ç¬m- M¡B, óh?lB >€M- ç² m®M; `QÊm T?¬M HÈM ç m F?„+ +€B +?[M`v H M i` M ç b B b¡i Î MÆB M`Qlô

h?~K L;¢Q M?„+ M?Î, óL;QÆB t2K +€B +?[M`v- i?lB >€M +ÁM +¡ iU i? M?Q p"v b iB m EªB *?mM; .B m b€M; i¢Q H9+ >€M K¢i- F?€+ pÈB EªB i?Q H9+ >€M- +?Q

M M iϕB i?l̄B Fb h K [mⓂ+X hB m E?ªB /Q *?mM; .B m F? B b€M;- M?QM; i?l̄B ϕE
i?¬M; /KM;- i?ŠM; ϕ M ϕl̄B b m- KÈB /-M /-M ϕ2K iB m E?ªB ?Q̄M i?B M- iB M bB
F i+'m ?ÊT Hw- /MM; #9i iBM? i id Kd- F i+'m ? v i? v ϕ'BX *?d +| ϕ M M?[M; M, h
KÈB ?bM? i?¬M? HQϕB T?QM; +€+? M̄vXô

G"TiS+- ?„M+Ql̄B ? ? K°i iB M; Ml̄B, ô>ÆM M[- T?QM; +€+? +€B +?[pB i M̄v-
oQÆM; >B *?B- M m H̄ ϕ iY ϕQ€M F?¬M; b B- +€B /KM; +K T? `QÊm MQÊ+ bÆM
M; Ql̄B +? iϕQ- ?ÆM M[+ÁM bY /KM; H̄K ϕ² mⓂM; `QÊmX

L; ?2 ϕ²M oQÆM; >B *?B i?Q+? T?QM; +€+? >€M- v m mⓂM; `QÊm- ?„M #ªQ M; Ql̄B
`QÊm MQÊ+ bÆM +? - HϕB iU i v pB i H M- /KM; +K T? `QÊm ϕ +?[F?„+ i` M ϕ
i?¬M; X M iB M bBM?- K°i FB M ϕ² mⓂM; `QÊm oQÆM; >B \*?B bQ pÈB ϕ² mⓂM; `Q
i? M̄Q\ô

M u M Ml̄B, óoQÆM; >B *?B p) i` M? p` /KM; +K /MM; ?^M; M;̄v HQm i²M î i? ;
/KM; +K T? `QÊm M?Q p̄v- HϕB +̄M; ϕB M +m²M; X o"i M; U /KM; +mM; ϕbM? >€M
HQm HϕB i? ; B M HϕB F?¬M; Qi- #̄M p pB + ϕ|- +| H) H̄ +€B /KM; +K T? `QÊm

h?~K L; ϕQ ;"i ϕ-m ;"i ϕ-m, ó*?Q M M ϕ iY KÈB Ml̄B +€B /KM; +K T? `QÊm M̄v Qi
?B M iϕB- `i M?B m M; Ql̄B i¬M bMM; oQÆM; >B *?B- +?Q /M H̄ KmⓂM ; B€ + Q K
+?`m tm'i iB M i9BXô

æ`+? J M L?B i?`v h?~K L; ϕQ Ml̄B HQ /Q K°i T?2M HϕB i?mv i T?K+ ϕQÊ+ M u M- M
i F?¬M; #€M- M; QÆB H̄ i?Q bBM? i?ⓂB KB M; ϕ-v ?ÆB iB M- ?W- t2K tûi ϕ½ #B

M u M p°B p̄M; Ml̄B, óhB m #̄ M°B- F?¬M; i? +?"K i` F?€+? [mwXô G9+ M̄v €M
L; ϕQ ϕ½ #`i ϕ²M;- Ml̄B pÈB iB m M?`, óJ M; `QÊm M; QM iⓂi M?`i ϕ M ϕ•v- +?B m ϕ

h?~K L; ϕQ p°B p̄M; F?Q€i i v Ml̄B, óæ iY ϕ½ +| +?9i Qi b v- F?¬M; i? M•M; Hv +
ϕB- [m +?9i Qi i?l̄B ; B M ZmⓂ+ hY :B€K b) i?B i?Y +mⓂB +MM;- ϕ iY +ÁM T?ªB +
iWXô

M u M `i H̄ iB + MmⓂB Ml̄B, óE?¬M; i? M; ?2 ?¼+ p'M h?~K +¬M; iY- M K¶ i?"i
i?Y +mⓂB +MM; `²B- M K¶ iU KbM? #ªQ M; Ql̄B ϕ M Kl̄B +¬M; iY mⓂM; `QÊm- ϕ9M
+MM; i`Ql̄M; M; QÆB ϕ MXô >„M ?QÊM; iB m M?` # M M; Ql̄B T?•M T?|, óa m M̄v
ϕ M mⓂM; `QÊm- iB M HB M KB M ϕBXô

æ`+? J M L?B [m i K²K- ?W K°i iB M; , óh ϕB M; OXô- Ml̄B tQM;- HÁM; K M; #`i K½

h?~K L; ϕQ +€Q iW ϕB ` M; Q̄B- i`î HϕB ZmⓂ+ hY :B€K M;ª ϕ-m HB M M; O- M;̄v i
T?•M i•K- M i•K ϕ¼+ b€+?X

LY i?€M; M[+?QM? H̄ i?B i?Y +mⓂB +MM;- i?B i?Y +mⓂB +MM; M̄v- +kM; F?¬M
+mⓂB +MM; +| ϕB K ;BⓂM; +m°+ i?B iⓂi M; ?B T- ?ÆM M[+?d +| [m i?B i?Y +mⓂB
ϕQÊ+ / M? M; ϕ+? F?Q +YX

*? ϕ° ZmⓂ+ hY :B€K- +| +?9i ;BⓂM; ?¼+ bBM? ϕl̄B b m- K°i F?B p̄Q ZmⓂ+ hY :
/ M?- +| i? F?¬M; ϕB i? K ; B +m°+ i?B ϕ` T?QÆM;- H̄v ϕQÊ+ +€+ HQϕB i?•M T
i? i? K ; B F?Q +YX

*?d H̄- KmⓂM i? K ; B F?Q +Y- F?¬M; T?ªB KmⓂM i?B HB M ϕQÊ+ F?ªQ i?B- ϕB
`i M; ?B K F?„+- bÈK ϕ½ +| p, M #ªM `ä`̄M; [mv ϕ`M?- +?d +| [m +mⓂB +MM; F?ª
; B F?Q +Y- K°i F?B F?¬M; [m - imv +kM; +QB M?Q iⓂi M; ?B T- +¬M; / M? i9i
F?¬M; i? i? K ; B F?Q +YX

Jti F?€+- +€B F?ªQ i?B +mⓂB +MM; M̄v +?d +| K°i H-M- #`i F H̄ h?€B >¼+ ? v
M; mv M w- +| i? î +?¶ M̄v ϕ¼+ b€+? +ª ϕl̄B- M?QM; K°i F?B M; QÆB HU +?¼M F
M?Q H̄ F i M; ?B T- +?Q M M ϕ•v +kM; H̄ M; mv M M?•M F?B M F?¬M; Qi i`B iY M
L; Kv +ÁM +| h?€B Gm•M- K¼B M; Ql̄B ZmⓂ+ hY :B€K pšM ϕ M; ϕ¼+ b€+?- /MM; ?¼
i?Y +mⓂB +MM; iW ϕl̄i? K ; B F?Q +Y- iU M?B M / /̄M;- M?QM; F?ªQ i?B +mⓂB

K°i H-M- +?Q M M ç¢B ç b® M;QÌB H9+ H°K` HU +?¼M ç m ? i bS+ +~M i?"M- i
i`QM; i`QÌM; ?¼+- +kM; b) F?¬M; iMv iB M çB /U i?BX

æ M i?€M; KQÌB K°i- #ªM; +€Q i?` F?ªQ i?B +m®B +MM; HB M tm'i ?B M- +?O [m
hY :B€K # M M°v ;?B / M? +kM; F?¬M; +| M?B m M;QÌB- L;¬ "9i H° M;QÌB #€Q / M
?„M F?¬M; M?ÄX

h?W /`T T?K i?•M +ÁM +?Q p ?Qm- T?ªB M? M? K°i +?9i K° i?B ç¶ F?Q +Y- iQA
i`QÌM; KÈB +| i? i bK çQÊ+ K°i Qi +?B m +®X

o T?¬M M?[M; M;QÌB F?€+- T?¬M HÈM +kM; +?d H° H„+ ç-m- F?¬M; F?ªQ i?B +m
i? K ;B +m®B +MM; F?ªQ i?B- HB M t2K M?Q F i M;?B T- b m M°v H¢B F?¬M; i?
F?Q +Y- p°v +kM; +U+ F€ F?¬M; ´MX

>m®M; ?² h?€B >¼+ # M FB +kM; i°mv M` iBM iS+- M|B H° #¼M M;QÌB h`bM? >m
i¢B M,K M v- M?B m +QÌM; ;Bª M?Q p°v ;?B / M?- +?d bÊ F?Q +Y M,K M v +°M; i
M,K b m i?b i®i ?ÆMX

ob F?ªQ i?B +m®B +MM;- æQÌM; L;?B K iU KbM? ;¼B h?~K L;¢Q p°Q aMM; o,M +€
H° +QM` iQÆM; H B +O ?„M- æQÌM; L;?B K iU M?B M [m M i•K ç M iB M ç² ?„M

*| i? K /U F?ªQ i?B +m®B +MM; ? v F?¬M;- t€+ i?U+ H° K°i bU i bM? F?| +| i? HU
bÊK +| +?O w- H9+ æQÌM; L;?B K ?ÄB- `i +?„+ +?„M M|B, óæ iY ç½ ?¢ [mv i i•K-

æQÌM; L;?B K M;mv M #ªM Km®M M|B +€B ;b ç| - i?'v #° /¢M; h?~K L;¢Q `i H° FB
M[- +?d H° F?mv M ?„M +® ;„M; iW iW F?ªQ i?B- H¢B çQ p°B +m®M b€+? ç MX

E?¬M; ç w ç M +?mv M # M M;Q°B- K°i HÁM; +?d ç¼+ b€+? i?€M? ?B M- M?[M; H
?B M i¢B- ?„M ?„M; ?€B +?,K +?d- ç m +| K°i +´ bU / Q / B- M #°B i?ÌB ;B M ?ÊT H
+kM; F?¬M; p T?O- /KM; +¬M; F?´ ç¼+X

*ª Zm®+ hY :B€K- #€Q F?ªQ i?B +m®B +MM; +?d H° ? B KQÆB K°v M;QÌB- H° M?
ç€K ;B€K bBM? ç m M;?2 çQÊ+ i M #¼M ?¼- h?€B >¼+ h`bM? >mv- hW L;Kv- Zm®
"9i ç m ;?B / M?- ç•m +ÁM /€K çB [mv i i` M? ?ÆM i?m +MM; K°v i°B iY M°vX

L;¬ "9i /Si F?Q€i +?mv M +?,M K M +O KbM? ç M T?ÁM; M;O h?~K L;¢Q- HQM; +
L;¢Q ¬M i°T #°B ?¼+- ? B M;QÌB +kM; +| ?SM; i?9- M;Q¢B i°W ç¼+ b€+?- HB M ç
M;QÌB çB Km K°i #-m`QÊm- ? B # M M;²B ç®B /B M- ç m iU` ç KK+- #„i ç®B T
i?m HB M T?¢i i°` ?Q†+ T?¢i`QÊmX

E€ i?"i i°bM? ç° FBM? M;?o L;¬ "9i +kM; F?¬M; FûK ?ÆM bQ pÈB h?~K L;¢Q- M
+?¶ ç-m |+- iQ /mv i?QÌM; i?QÌM; F?€+ ?ŠM pÈB i?QÌM; M?•M- T?€ ç i?QÌM; i?Q
"9i M?B m H„K- ?ÆM M[?„M çQÊ+ h°¬M h +?•M i°mv M- ç®B pÈB çB M iW +?B çQ
p b m +?QM? H° p°v [m M? iQ iQÌM; i°mM; i•K- F?¬M; M;WM; çB M iW H° çQÊ+X

J° M,M; F?B m L;¬ "9i î +?¶ p[M; p°M; - ?„M H° K¬M ç i?Q ?QÆM; - i?m î M?Ä ç½ #„
L;k FBM? p° #°B p,M Kšm FBM? M;?o H° +? bY ç m i?m°+ M^K HÁM;- +?Q M M +| ç
[m€B ç - ?„M +kM; +| i? ç®B ç€T i°¬B +?ªvX

*€+ #¢M +MM; ?¼+ i?'v ? B M;QÌB F?´ ç¼+- +kM; F?¬M; /€K iÈB [m°v `¬v- M;QÊ+
M;šm M?B M b) K M; ç M +?9i Qi +€B ,M F? Q #¼M ?„M- +| F?B +kM; b) KQÊM +?9
+?Q #¼M ?„M t2KX

h?ÌB ;B M M;°v iWM; M;°v çB [m - i?ÌB iB i H¢B +°M; M|M; #S+- KM ?¢ /¬M /¬M ç
+MM; #B i M?B m H°K M;QÌB F?¬M; M;O çQÊ+- h?~K L;¢Q #„i ç-m ç®i ç M- L;¬ "
M;QÌB K° /°v iW i° M ;BQÌM; - i?b` ?„M +kM; F?¬M; M;O- h?~K L;¢Q +QÌB +QÌB
?mvM? +kM; F?¬M; M;O çQÊ+ b Qìô

L;¬ "9i +QÌB F?´ M|B, óE?Q i°ÌB QB #S+- +QM Km¶B H¢B M?B m- [m°v `¬v M;QÌB i
#B i°ä pb +€B ;b i°B m çbM? +?d Km®M iB M ?°M? F€i?B KM tm•M +MM; i?B >Q
iB M p°Q i°QÌM; i?B- +?d bÊ #°B i?B FB i?m çB H M- i°i +ª ç m H° M|B ?QÆM M|B

h?~K L;ϕQ +?ÈT +?ÈT #' + ϕ M- T?ÁM; b€M; ?ÆM +?9i Qi- ϕ~v +Y b' M?bM ` # M
i`QM; K€B +?2 M„M; p2M ?² ?mv M M€Q T?B T?~K, óL;QÆB t2K- #¼M ?„M +kM; -
M|M; Xô

h`QM; HÁM; +O ?„M ϕ°i M?B M M;?o ϕ M K°i bU FB M- M m H` KbM? +? ` i?m®+
T?QÌM; i` #€M- +?d bÊ bBM? w b) `i M€Q M?B iX G"TiS+ HϕB H` +QÌB F?´- F?
Km¶B T?B M iQ€B- ?ÆM M[i?S M`v +—M M?2M M?|Ki`QM; ϕ K- K` H9+ M`v ϕ•v T?
+ÁM T?ªB Km i? K F?¬M; Qi ϕ² #ªQ p - i?"i bU Km®M iϕQ ` - B #B i b) ;B i,M; #

G„+ ϕ—m- M|B, óh`QM; T?ÁM; +ÁM i` F?¬M; \ *?9M; i m®M; K°i M;KK i` `²B t2K
L;¬ "9i ;"i ϕ—m ;"i ϕ—m- ϕB ibK #bM? i` - T?€i ?B M #bM? i` ϕ½ i`®M; F?¬M; `²B-
óh ϕB ibK oQÆM; h` tBM +?9i Qi H€i` - M|B F?¬M; +?WM; #¼M ?„M +ÁM +| MQÈ

h?~K L;ϕQ M;ÆM;€+ K` M;²B î i` M ;BQÌM;- K°i KbM? M;~M M;QÌBX

*?d K°i H9+ b m- +| iB M; #QÈ+ +?•M iÈB ;—M- h?~K L;ϕQ +?Q `^M; L;¬ "9i ϕ½ i`î
?mvM?- H€i` ϕ½ H'v iÈB `²B b Q\ô

óh?~K +¬M; iYXô L;QÌB iÈB M?QM; HϕB H` K°i [m M HϕB M?Ä- [m M HϕB M?Ä M`v
K°i +?9i +ÁM #m²M M;O- ?QÈM; h?~K L;ϕQ ?`M? H - M|B, óL;Q`B +Y hK >B M- +
M;Q`B ?mv M M€Q F?¬M; v M- M|B H` +| +?mv M `i i`¼M; v m- M?'i ϕ`M? Km®M ;

Jm°M M?Q p"v +| M;QÌB ibK ϕ M KbM?- h?~K L;ϕQ i`M ϕ—v ?Q`B M;?B- F?¬M; #
M;QÌB ϕSM; /"v- M|B, óG`K T?B M M;QÆBXô .Si HÌB- +?Q`M; K°i +€B €Q M;Q`B-

Zm M HϕB M?Ä i` M ϕQÌM; ϕB HªB M?ªB M|B, óL;QÌB M`v ?ÆM MY ϕ K KÈB iÈB ;¼
h?~K +¬M; iY- i b) F?¬M; ϕ w iÈB ?„MXô

L?[M; HÌB M`v- iU M?B M +| +?9i w iS ?`K t9+ M`M? M¼i- i`QM; HÁM; h?~K L;ϕQ i
H` +QM ` æQÌM; L;?B K ϕϕB M?•M- ϕWM; t2K æQÌM; L;?B Ki`QM; M?" +| +?9i bÊ
K°i HÌB iU +Ym ϕdM?X

æ M hK >B M K¬M- HB M +?SM; FB M K°i M;QÌB +—K ϕ M H²M; +?ì ϕ½ H•m- h?~K
i`QÈ+ M;?d M;ÆB- ϕB [m - i?'v M;QÌB M`v +?d H` i` M; T?K+ ;½ b B pti- HB M ?Ä

*€+? ϕ| F?¬M; t +| K°i t2 M;U - M;QÌB i`QM; t2 M|B, óG` i Xô

L;QÌB M|B +?mv M i? M? •Ki? M? i?9v- +| +?9i [m2M i B- ϕÊB M;QÌB M¼ iW i`QM
M?bM `ä iQÈM; KϕQ M;QÌB M`v- i?b ` ϕ9M; H` æ`+? J M L?BX

LY ϕ K- æ`+? J M L?B +?ϕv ibK ϕ M KbM? H`K +€B ;b\

>ŠM H` G` Km®M i`ª i?M\

h?~K L;ϕQ /Á tûi HB + M?bM æ`+? J M L?B- ϕ½ i?'v iB m M? ϕ—m M`v ?¬K M v +|
M?[M; F?¬M; +| ?mM; ?M; +`M [m'v- i`QM; ? B i`ÁM; K„i HϕB ϕB K K°i +?9i H [m
#WM;- +?„+ ϕ½ F?| + i`QM; t2X

æ•v H` +| +?mv M ;b\ "´M +¬M; iY K'v M;`v M v F?¬M; ϕ€M? #ì K¬M; M`M; K`X

óE?K+ F?K+ h?~K L;ϕQ ?Q F? M ? BiB M;- M;?B K Kti M|B, ôæ`+? iB m i?Q ϕ K
T?ÁM;- F?¬M; #B i +| +?mv M ;b Km®M M|B\ô

æ`+? J M L?B i`—K K†+ K°i H€i- KÈB H'v ? i /KM; F?Q M|B, óG` M i?9+ i?9+ Km
FB M /KM; +K T? `QÈm FB #` M;QÌB i`°KXô

.KM; +K T? `QÈm #` M;QÌB i`°K `²B\ h?~K L;ϕQ ?ÆB +| +?9i iB + Mm®B- i`QM;
T? `QÈm ϕ°+ M?'i p¬M?` +| F?„+ +?[pB i oQÆM; >B *?B- [m€ ϕO [mw ;B€- +?d H
+kM; H` M|B ϕQÈ+ i?¬M;- K°i /KM; +K T? `QÈm ;B€i` # pϕM [m M- M m M|B H`
KÈB H` HϕX

h?~K L;ϕQ mM; /mM; +QÌB K°i iB M; , ó.KM; +K T? `QÈm #` i`°K- M;QÆB F?¬M; i
i H`K +€B ;b\ô

æ`+? J M L?B iÈB ibK h?~K L;¢Q- p®M H`+| +?9i Qi F?¬M; ibM? M;mv M- +?d H` #
F?¬M; ¢ M- i?`v #° /¢M; h?~K L;¢Q ¬M ?Q`- H9+ M`v pW i? M pW ;B`M- +® MûM
#B i+€B ;b bU ibM? /KM; +K T? `QÊm H` F?¬M; i? ¢ +?Q [m M T?O #B iXô
V

kdkX *?QÆM; ke9, s2K L;QÆB *m²M; h? L`Q

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ke9, s2K M;QÆB +m²M; i? M`Q

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h?~K L;¢Q ¢QÊ+ æ`+? J M L?B M?„+ M?Î- H`T iS+ KBM? #¢+?- ¢-m iB M +?ûM `¢
i`QÊ+ FB +?d H` K°i FB M +?ûM `QÊm MQÊ+ bÆM +? Km iW i`°K K°- i?`i+kM; F
T?€i ?B M ¢•v H` i`•M #ªQ ¢°+ M?`i p¬ M?`i` M ¢iB- M m H` #~K #€Q [m M T?O- F?
F?¬M; +| M;QìB i? K i?m²M;- ¢ M H9+ ¢| +?d +-M M|B ¢•v H` i M; p`i- H` ¢QÊ+ ¢Q
>m®M; +?B +?mv M M`v +`M; Qi M;QìB #B i`ä +`M; i®i- M u M H` M;QìB +`M i?“
+?ûM `QÊm i`î p - +?mv M M`v +kM; b) M€Q HQ¢M ¢ M ibM? i`¢M; i?B M ?¢ ¢ m #
+| # Q M?B m M;QìB KÆ K°M; #ªQ p`i M`v- +€B ;¼B H` F?¬M; bÊ F i`°K +?d bÊ F
¢¢Q Hw M`vX

h?~K L;¢Q ¢`M? T?ªB M|B, ó\*?ûM `QÊm #` K`i- M?QM; K`i¢B b Q ibK i \ô

æ`+? J M L?B M|B, ó\*?ûM `QÊm +?ŠM; M?[M; #` K`i- M; v +ª M i?9+ i?9+ +kM; #
p`v- M i?9+ i?9+ M|B- T?ªB M? M? ibK p +?ûM `QÊm K°i +?9i- M?QM; ?B M i¢B
/`v M`B- i H¢B H` M[ ?`B M?B- F?¬M; / i? K;B - F?¬M; M;QìB M`Q +| i? T?| i?€
+-m M;QÆB ô

h?~K L;¢Q +QìB F?´- M u M M`v +kM; [m€ ¢ w KbM? `²B- i`-K K†+ K°i H€i- M|B, ¢
T?ÁM; i`M; +°M; +| #ªv M;QìB T?ªB F?¬M; \ô

æ`+? J M L?B p°B p`M; ;`i ¢-m, óæ9M;- i`W M;QÆB ` - i - +ÁM +| L;ªB i?9+ i?9+ -
+| # iB m M?` F?€+Xô

h?~K L;¢Q M|B, óh K°i KU+ Î T?Q i`QM; Zm®+ hY :B€K ¢¼+ b€+?- ¢B K M`v +|
+?SM; KBM?- p T?¬M M;QÆB- +kM; +| i? i`W ?B K M;?B- M;QìB #€M #ªQ FB +
F?¬M; #B i;B€ i` +?QM? i?S+ +O +?ûM `QÊm- i¢K i?ìB +kM; +| i? HQ¢B i`WX
#ªQ p`i M?Q HÁM; #`M i v- H¢B +| i? bBM?` i•K ,M i`°K- +kM; +?d +ÁM H¢B +| M

æ`+? J M L?B M|B, ó M i?9+ i?9+ +?„+ H` F?¬M; #B i i`°K #ªQ- ?m®M; +?B ?„M
M;QÆB M|B ?QÆm M|B pQÊM +€B ;bXô

h?~K L;¢Q +QìB F?´ M|B, óh +?d T?•M iQ+?- M;QìB +| K†i ¢ m ¢€M; ?B K M;?B
i?QÆM;- B #B i +| T?ªB H` +?QM? #ªM i?•M ?„M pb `Y b¢+? ?B K M;?B +® w #®
+?9i- H¢B iB T iK+ M|B, óL m H` +?ûM `QÊm #` K°i i`QM; #®M M;QìB M`v i`°K- +
i`°K ¢½ F?¬M; i? H`M i`®M- M?Q p`v ¢½ M|B H M #¼M ?„M `i +| HÁM; iBM ¢®B
F?¬M; b B- [m K°i Qi i?ìB ;B M- ¢ÊB ;B| K b|M; H†M;- M;QìB i`°K #ªQ FB b) ;†
iÈB H9+ ¢| - i`i +ª HB M i` ` K M? K®B Xô

>„M +QìB ? ? M|B, óæQÊ+ `²B- [m ? B M;`v M[#´M +¬M; iY b) i? K /U +m°+ i?
T?KM; #²B- æ`+? iB m i?Q K`v M;`v M v +?9 w K`v M;QìB FB M?ûXô

.Si HÌB- h?~K L;¢Q tQ v M;QÌB p"Q hK >B M K¬M- b m HQM;- æ`+? J M L?B ¢®B p
M;QÆB b) F?¬M; ?¶ i`ÊXô hB T i?2Q- ?ÆB +| +?9i ?"K ?U+ K" M|B pÈB t T?m, óc
h?~K L;¢Q i`Î H¢B Fw i9+ t€- HB M i?'v L;¬ #9i ¢ M; M'm MQÈ+ T? i`"- L;¬ #9i;
FB M ?„M- ?ÄB, óh?~K ?mvM? ?ÆM MY ¢ K ¢B MÆB M"Q K" ibK #®M T?Q F?¬M;
h?~K L;¢Q [m HQ p" B +•m- i`QM; HÁM; +kM; +| +?9i ¢ #KM; ¢®B pÈB æ`+? J M
ibM?- +?ûM `QÊm #` i`°K- ?B K M;?B +?d +| #®M M;QÌB- `®i +m°+ H" B\ GÁM; ?B
+® w p i`QÈ+- +?QM? H" ¢`M? HB m F i`°K M"v i¢K i?ÌB F?¬M; ?"M? ¢°M; i?B n
M?Ä +?9i Qi KÈB iB T iK+ ?Q¢i ¢°M;- ?B M i¢B ¢B #„i M;QÌB ¢ M- ¢° F?| [m€ HÈM
i`QÈ+ ¢ F i`°K FB K'i +ªM? ;B€+- +?QM? KbM? +?"K `½B ` i vX
l®M; i`"- ? B M;QÌB H¢B +"M; M;O F?¬M; ¢QÈ+- ¢¼+ b€+? h?~K L;¢Q F?¬M; F?Ä
M m o•M o•M Î +?¶ M"v- +kM; +| ?SM; i?9- o•M o•M v m M?'i ¢² +´- ¢€M; iB + +?û
?°B ¢ +?Q M" M; ;B€K ¢`M? p" i?QÎM; i?S+X
G"TiS+ H¢B M;?o iÈB sm•M M?B- J¢i M?B- ?B M i¢B F?¬M; #B i #¼M ?„M M?Q i?
F?| tY Hw M?'i- i•K w *?m L?QÈ+- h?~K L;¢Q H" ?B m `ä M?'i- +?d H" iQM? ibM? *?
imv i F?¬M; +?`m i¢K M?•M M?QÈM; pb HÈB Q+? iQ" M +K+- i?'M i?S+ K°i T?2M-
#9i H¢B ;?û p"Q #`M i` M M;OX
Zm ? B M;`v- +?QM? H" F?ªQ i?B +m®B +MM;- M,K M v M?•M b® Zm®+ hY :B€K
K" M;?2 M|B i?Q bBM? h?€B >¼+ H¢B +| ?ÆM K°i i`,K M;QÌB- K" H¢B H" ¢°B ?bM?
æQÎM; L;?B K +| +?9i F?~M i`QÆM;X
h`QÎM; i?B +m®B +MM; F?ªQ i?B- H" Î h?€B >¼+- æQÎM; L;?B K /šM +?9M; i?Q
i?B- h?€B >¼+ h?"M? .QÐM; hQM? FB HB M KdK +QÌB K" M;? M? ¢|M- ?QÈM; æQ
M?•M iÈB bÈK [m€ M?d\ô
> B M;QÌB M"v ;¬M ¢•v F?¬M; [m€ ?Á i?m" M- +kM; F?¬M; [m€ F?€+? b€Q i` M Kt
`•m M|B, óhU M?B M T?ªB iÈB bÈK ¢B- ¢ ;B€K bBM? bÈK H"K F`T +?m~M #`Xô
a m HQM; h?"M? .QÐM; hQM?- +| ? B M;QÌB ¢B i?2Q- ? B M;QÌB M"v- æQÎM; L;?B
p" hW L;Kv +kM; Km®M /U i?B b Q\ s2K +€+ M;QÆB iBM iQÎM; KQÌB T?¬M- +?ŠM;
h`bM? >mv pšM H" +€B T?QM; i?€B ?B M M; M; FB - ?QÈM; æQÎM; L;?B K ?"M? H
L;?B K ¢¢B M?•MXô- ?„M F?¬M; M|B æQÎM; ¢¢B M?•M- K" H" +® w #€Q ` i M +?Q
T?k T?"M;- iÄ p +?QM? KbM? #'i ?Á ¢®B pÈB æQÎM; L;?B KX
o T?¬M hW L;Kv FB - H¢B +"M; +m²M; p¼M; ?ÆM- `i H" KB M +QÐM; K" +?„T +?
?B M i æQÎM; ¢¢B M?•M +kM; iÈB /U i?B- ¢ M?'i i`B iY "B M EBM?- ?b ?b hW K
t9+ F?B m F?Q+? `i ¢"KX
h`QM; HÁM; h?"M? .QÐM; hQM? pmB KWM; KÎ ?Q - M?QM; H¢B +® w M|B, óhW L
M?'i i`B iY "B M EBM?- +€B M"v H" bU ibM? K¼B M;QÌB ¢¬m #B i- M;QÆB F?¬M;
æQÎM; L;?B K M|B, óæQÎM; ¢¢B M?•M i?S i°B- hW L;Kv M"v iU + Q ?¼+ p'M i®i-
K°i QiXô
æQÎM; L;?B K ¢`M? T?ªB M|B, óE?¬M; M;¢B- F?¬M; M;¢BXô- h?~K L;¢Q K„i i?'v
H¢B i?'v hW L;Kv M"v `i +m²M; p¼M;- ?W H¢M? K°i iB M;- M|B, óhW ?mvM? F?-
i?QÎM;- H¢B M|B iB T- ¢ iY +kM; H" ;†T ¢QÈ+ F?¬M; Qi +m²M; bBM?- F?¬M; #B i
¢ +m²M; p¼M; ? v F?¬M;Xô
hW L;Kv ;B" M /[- M|B, ó>¬K M v i?'v h?~K ?mvM?- +?„+ ?ŠM ¢ M?'i i`B iY "B M EE
p¬ i?U+Xô
h?~K L;¢Q H¢M? M?¢i M|B, ó_®i +m°+ M?Q i? M"Q- F?ªQ i?B [m `²B #B iXô
h?~K L;¢Q i?S M?'i F?ªQ i?B M;? i?m"i- i`QM; K„i hW L;Kv i?"i bU F?¬M; +QB H
h?~K L;¢Q- +QÌB H¢M? M|B, óh?"i i®i- +?d +| F?ªQ i?B [m `²B KÈB #B i ¢QÈ+Xô

æÊB K¼B M;QÌB p"Q i`QÌM; i?B- H"K +?m~M #`i`QM; `¢TF?ªQ i?B- `¢TF?ªQ i?B
+€+? M? m +| ? B i`QÊM;- +€B M"v ;¼B H" F?¬M; TªB Q M ;B M; ä ? K- hW L; Kv
ç®B pÈB h?~K L; ¢Q- ?ÆM M[?„M p®M H" M; QÌB F?¬M; +?`m i?m - #ÎB pb M; "v ?
Km®M T?•M + Q i?'T pÈB h?~K L; ¢QX

h?~K L; ¢Q M?bM hW L; Kv ç®B /B M- mM; /mM; +QÌB K°i iB M;- i?QM; /QM; +?Ì ç
M; ?o, óL?'i ç`M? TªB çª FQ+? i M hW L; Kv ?mM; ?,M; +`M [m'v M"vXô

æÊB ç i?B ç M- h?~K L; ¢Q M?bM tm®M;- ç i?B i M ;¼B ? +€B ;¼B H" i?"M? w M; ?
h?Ov €+ i M? iQÎB- M?Q iW M?B m b„+ - H-M M"v iU i?•M @ X

h?~K L; ¢Q H"TiS+ KBM? #¢+? - M?[M; HÌB M"v tm'i iW ? ç¢B ?¼+ @ - w M|B +€B ;½
+?QM? KbM? F?¬M; + - M TªB HW ; ¢i KbM?X SªB +?€M ; ?ûi KMB ?¬B p" Q i?Q
KÈB +| i? M|B w MB K KbM? i?"M? i?"i- v M i•K i?QªB K€BX

:B®M; M?Q FBM? M; ?o - T?¬M HÈM tm'i tSiW Gm"ML; [- ç¢Q ç tm'i M"v iW ç¢B
+?[i`QM; ç¢B ?¼+ M?B m H-M çQÊ+ H'v H"K ç KK+ - ç•v H" +?mv M i¢B L K h®M
M; ?o- F?¬M; F?ÄB HB + M?bM hW L; Kv ç®B /B M- i?'v hW L; Kv ç M; M?Qm K"v i`
T?QÆM; T?€T T?€ ç - i`QM; HÁM; ç½ M; ?o- Km®M FªQ i?B [m FªQ i?B +m®B +
pÈB ?„M- HB M t2K B M; ?o` T?€ ç i`QÊ+X hW L; Kv M"v imv +m²M; p¼M; - M?QM
T?€ ç `i M? M?- F?¬M; #^M; bQ +MM; pÈB ?„M K°i H-MX

G9+ M"v hW L; Kv +kM; pW KÈB ;BÆ +QM K„i H M M?bM [m - +MM; h?~K L; ¢Q ? B
i²M i¢B +€B i•K iQ M"v- ?QÊM; h?~K L; ¢Q +QÌB H¢M? K°i iB M;- H¢B +9B ç-m M?I

h?~K L; ¢Q M; ?o M; ?o- i?QM; /QM; #„i #9i pB i, óS?m M?•M v m ; ?ûi K†M- K" w ç
i?2Q i•K K" iMv wX ošM F?¬M; i? pb i?•M K" [m M i•KXô- ç•v H" T?€ ç - T?€ ç +?Q
iY v m ; ?ûi Î +?¶ F?¬M; i? #W #½B- M?È H'v pB + TªB i dM? i€Q FB K +? #ªM i

E iB Ti?W ç H", óL; QÌB i?Q+? +?QM? i•K- i?"M? w M; QÌB pB i, ôL v w p`K†M
M?•M +® i bM? +| w # M M; Q`B- B #B i çQÊ+ ç•v5ô

h?W ç i`Q+? /šM +?QM? H" iQ iQÎM; J¢M? iY- pšM H" p•v [m M? T?€ ç i`B M F
h?~K L; ¢Q ?¢ #9i M?Q # v- i`€B H¢B- hW L; Kv ç®B /B M- pW KÈB M; ?o ç M T?Q
M•M; +QM K„i H M t2K h?~K L; ¢Q iB M i`B M- ç½ i?'v h?~K L; ¢Q bÈK ç½ ?¢ #9i- F
p" M; pB iX

*| h`-M h +?d ç¢Q- h?~K L; ¢Q H"K #`B- ç®B pÈB ç¢Q çB M iW ç½ +| i`bM? ç° iQ
#9i- HB M F?¬M; i?m H¢B çQÊ+ - +?d /MM; MY + M? ;BÌ- K°i i?B M FBM? M; ?o
çÊB ?„M mM; /mM; K" ?'i +`K H M- +?SM; FB M hW L; Kv ç®B /B M ç M; ; ?B ; ?B M
#`B i?B- i`QM; HÁM; HB M F?¬M; M?`M çQÊ+ - ` M? K½M? bmv M; ?o, ós2K M; QÆ
M; QÆB M?Q i? M"QXô

G`K F?¬ Mûi KU+ #`B i?B- + Q ;B¼M; M|B, óL°T #`B i?B5ô- K°i ;B¼M; M|B M"v F
aY h? :B M; p" hW L; Kv M; ?2 i?'v- hW L; Kv M; ~M; ç-m H M- +?SM; FB M h?~K L; ¢
i•K HB M`®B HQ¢M- M|M; Mªv ;'T`9i K" H¢B çB ç€T ç - M?QM; i•K pW HQ¢M- ç
H„K`²B- pW`²B M; ?o bœM +€+? ;BªB i`QM; ç-m- i?Q€M; +€B ç½ [m M- +?Q M M

aY h? :B M; iÈB- i?'v h?~K L; ¢Q ç½ H"K tQM; ç - h?~K L; ¢Q ?¬K M v +QB M?Q H
aY h? :B M; +kM; F?¬M; +?9 w ?„M bÈK M°T #`B i?B- i?m #`B i?B ?„M- pšM F?¬M
+ M? ;BÌ HB M H"K tQM; \ h`-K +¬M; iY TªB +?,M; Km®M FB K i` H¢B K°i H-M\ô

h?~K L; ¢Q H„+ ç-m- +® w M•M; •K HQÊM; H M M|B, óæ iY ç½ FB K i` # HQÊi`²
hW L; Kv K°i # M M; ?2 tQM; - K² ?¬B H¢M? iQ M?Q ?¢i ç"m +?ªv` - M; QÌB i ç½ FB
KbM? H¢B +?d H"K K°i MY - +?d +€B +?[M? M? M"v- h?~K L; ¢Q HB M [m,M; ?„M`
H¢B H" b®i`m°i- t'm ?' F?¬M; +?`m M'BX

V

kdjX *?QÆM; ke8, *MM; >Q" M; æ _ æQÌM; *€B

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >´

*?QÆM; ke8, *MM; ?Q" M; ç ` çQÌM; +€B

L?¡K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

aÈK M°T #`B i?B çB` - i•K iB M? h?~K L; ¢Q i?"i i®i- +?d H` h?€B >¼+ M`v F?¬M; T
T?€i ?B M F?¬M; Qi h?€B >¼+ bBM? +?9 w iÈB ?,M- F?¬M; /€K /WM; M?B m-i`
hY :B€KX

h`QM; H9+ `aM? `¶B- HB M M; ?o +?QM? KbM? i®i t'm; b +kM; H` h?•M ?¼+ bo i?B
+kM; F?¬M; i?'v çB çQ iBM- i?"i bU +¡ +?9i F?¬M; +¡ w iS- pb p"v /Si F?Q€i i? v ç
i?B ?¼ pB M K°i +?mv MX

>"M H•K i?B ?¼ pB M çQÊ+ çti î ç'i +¬M; i`QM; +mM; - M¡B ç M ?Q" M; +mM; - `i M
H` +?¶ î +O K°i KbM? ?Q" M; ç - F€i?"i M¡ +ÁM H` +¡ F?¬M; Qi +¬M; M, M; - pQ /K
?Q" M; ç +?Q T?ûT- i'i M?B M H` B +kM; F?¬M; i? çÆM ;B^aM iB M p"Q- M?QM; #
+Æ +'m p, M T?ÁM; - i?Q /K M?Q ?"M H•K- ?"M H•K i?B ?¼ pB M ç m i?B i H"Ti`QM
i`B m FB MX

æ M *?QM? æS+ K¬M- +'K [m•M FB K M; ?B K i9B +€- h?~K L; ¢Q iB M p"Q +mM; -
+MM; iB K çQÊ+ Kti iB M i?B ?¼ pB M +O - /¢Q #QÊ+ p"Q ç¢B çQÌM; - # M i`QM;
pB M FB K çB K ç M; /U p"Q #`M H„+ H„+ +?•M M; €B M; O- i?'v h?~K L; ¢Q iB M ç M
M; ?B K Kti M¡B, óL; QÌB ç M H` B\ô

h?~K L; ¢Q M¡B, óE ? M M`v h?~K L; ¢Q- ç M ç•v çB K +€B KkXô

EB K çB K pW M; ?2 ç¢B / M? h?~K L; ¢Q- H"TiS+ KWM; `Ð- M¡B, óh?b` H` h?~K
[m M ?[m H - ?¢ [m M +?Q M; QÆB /•M; i` ç M- M; `B M; ²B K°i +?9i i`QÊ+Xô

>"M G•K pB M M`v F?€+ ?ŠM bQ pÈB K¼B "° çQÌM; - i`QM; +€B M? K¬M M`Q +kM
/mv +?d +¡ i¢B ç•v- #ÎB pb iB m H¢B F?¬M; çQÊ+ M?"T +mM; - i?2Q M?Q H) i?QÌ
;B€K ç M H`K pB + Hti pti- +?d +¡ çB m H`K i?€B ;B€K- i?QÌM; i?QÌM; i`QM; +m
T?O- :B€ çQÌM; i?B ?¼ pB M FB K çB K- iB m [m M çQ¢M F i+O ?"M; M; k M?Q p
+?•K i` /•M; MQÊ+- #ÎB p"v M?[M; bU iB M? çO F?ª M, M; M`v- ç m H` iU #¼M ?„M

h?~K L; ¢Q p°B p" M; ;¼B H¢B ?„M, óE?¬M; +¬M- i +?d H` M; ²B K°i +?9i K` i?¬BXô

:B€ çQÌM; i?B ?¼ pB M FB K çB K FB ç`M? TªB [m v p - +QÌB ? ?ª M¡B, óh?~K
ç M pB M ?Q¢ b Q- ?„+ ?„+ - ?¢ [m M M; ?2 [m ç¢B / M?- ?¬K M v pW i?'v- H¢B +?
bo i` im´B M?Q p"v- ç€M; iB + h?~K ?¼+ bo H` M; QÌB #`M `°M- M m F?¬M; ?¢ [m
h?~K ?¼+ bo +?d çB K K°i Qi F„ M, M; p)Xô

h?~K L; ¢Q ;"i ç-m ;"i ç-m, óh?b` ç•v H` pB M ?Q¢\ L?Q i? M`Q K'v +€B M? çQÌ
F?¬M; b B #B i H„K\ô

hÁ M?" i?B ?¼ pB M `ÆB i¢B ;¡+ ç¬M; #„+ +mM; çbM?- K†+ /M F?¬M; `°M; H„K-
#ªv i€K +€B H-m +€+- i?2Q i?S iU H` +¬K F€i?Q ?¼ M; mv M M; ¼+- i'i +ª +€+ M?
i? iQÎM; çQÊ+ +?QM? KbM? +?¡ M; €T TªB `m²B- pW KÈB iB M ç M ç½ çKM; p"Q

:B€ çQÌM; i?B ?¼ pB M FB K çB K +QÌB ?b ?b M¡B, óæ•v +?ŠM; TªB H` h?~K ?¼
L; QÆB çWM; t2K iQ M? çQÌM; +?9M; i M`v M?Ä- F€i?"i i`QM; M°B +mM; - ?Q" M;

M;v HB M Km®M ;¼B M;QÌB iÈB- F?¬M; iW K" #B i- ÎT?Q i`QM; FB K +?S+ h?•M
h`B m ç¢B M?•M- M, K i`QÊ+ ç½ H" æ¢B ?¼+ bo ?"M H•K i?B ?¼ pB M- +?QÎM; [m
h?~K L;¢Q i?'v :B€ çQÌM; i?B ?¼ pB M FB K çB K M"v K²K KûT HÊB ?¢B- i? Q i
M|B ç M i•v- +kM; F?¬M; F?B M M;QÌB +?€M ;?ûi- HB M +QÌB M|B, óE?¬M; #B i ç
;B€QXô
:B€ çQÌM; i?B ?¼ pB M FB K çB K M"v +QÌB ç M b€M; H¢M- p°B ?ÄB, óE ? M M"v
FB K çB K i`QM; i?B ?¼ pB M +mM; çbM?Xô
EB K çB K FB pW /Si HÌB- HB M +| +| M;QÌB M|B, óh?~K L;¢Q- M;QÆB çWM; M
pQÊM- F„ M,M; p) +O ?„M pšM +ÁM i¢K çQÊ+ - M?QM; ?€ K²K H" p¬ +MM; F?¬M; ç
L|B tQM; - ? B #|M; M;QÌB pQÊi [m +€M? +Y M? çQÌM; - FB K çB K FB t2K tûi-
ç'i, óh?¬M *?m h` M; #€B FB M # ?¢Xô
h?~K L;¢Q +kM; F?¬M; F?ÄB çSM; H M- # #°M ?"M? H M|B, óh?¬M #€B FB M # ?
h?~K L;¢Q +| H) H" F?¬M; /€K t^M; #v ç®B pÈB ?Q" M; ç - ç i`€M? ?¢ i?'T mv iQM
L;QÌB iÈB +?QM? H" h`B m \*€i p` .QÆM; hB M- h`B m *€i çQM; çQ +•v [m¢i #¢+? I
H M çB- ²- ?¬K M v F?¬M; T?ªB F?ªQ i?B +m®B +MM; b Q\ L?Q i? M"Q- h?~K F?
h?~K L;¢Q M;QÊM; M;MM; +QÌB M|B, óæ i?B H"K tQM; `²B- M?"M `¶B +kM; H" M
K°i +?9iXô
h`B m *€i M;²B tm®M; - ?¬K M v ?„M K†+ K°i #° [m-M €Q i-K i?QÌM; - +QÌB ? ?ª M|
çB +?ÆB K°i +?9i- H9+ çB [m ç•v p®M H" Km®M p"Q t2K- ç9M; H" ;†T T?ªB M;QÆ
çBXô
"Ì K¬M; h?~K L;¢Q +ÁM +?Q M;²B 'K +?¶- H¢B T?ªB +MM; ?Q" M; ç M"v çB €T K†
+€B- i`QM; HÁM; `i F?¬M; çQÊ+ iU M?B M- M?QM; H¢B F?¬M; i? F?¬M; ;"i ç-m
J°i +?mv M # M;QÌB ` F?ÄB \*?QM? æS+ K¬M- M?[M; i?` p FB ç®B pÈB pB +h`
+kM; ç½ i?"M? i?|B [m2M- +kM; F?¬M; ?ÄB M?B m- H"TiS+ +| #ªv i€K + Q i?O +
i?2Q çm¬B t t - p T?¬M ç` T?QÆM; F?€+ +ÁM i`¢K ;€+ M; -K ? v F?¬M; - h?~K L;
h`B m \*€i çQM; çQ +•v [m¢i- M?bM +ªM? iQÊM; M€Q M?B i i` M çQÌM; +€B M"v-
M€Q M?B i- H¢B F?¬M; #B i +| +€B MÆB M"Q ç çB +?ÆB- h?~K L;¢Q- M;QÆB M|
ç çM \ô
h?~K L;¢Q `i çSM; ç„M M|B, óoQÆM; iQÊM; +¬M; - ç iY H" M;QÌB ç¼+ b€+? K"-
+?ÆB b Q\ hB K b€+? i`QM; i?"M? "B M EBM? M"v- ç iY #B i`ä K'v M?"- M?[M;
çQÊ+ `²BXô
>„M M|B ?MM; ?²M- K†i F?¬M; ç´B b„+ - imv i F?¬M; +ªK i?'v i? M i?MM; - F€i?"i ?
+€+? ç| F?¬M; t - +| K°i M?" i? M? H•m- M;Q" B ` t ?ÆM +?9i M[- i?b +| ? B bÁM
Km®M +?ÆB- i?S +?ÆB çM i`QM; i?"M? "B M EBM? +ÁM M?B m- `i M?B m- +?d
H•m- bÁM; #¢+- M?" i„K ?ÆB- M m H" ç M;QÌB #B i- +?d bÊ M;v K B bo iY b) K„M
ªM? ?QÎM; M? - çB K +?9 w 'v h?~K L;¢Q +Æ #ªM pšM T?ªB +|X
h`B m \*€i #` K'i K†i- K½M? HB i i?m +•v [m¢i #¢+? M;¼+ H¢B- M|B, óL?Q p"v HB
+?9iXô
h`B m \*€i ç M;?` M;QÊ+ H¢B H"K +?Q h?~K L;¢Q M?È iÈB bU ibM? L?"T hB M iYm
h`B m \*€i, óoQÆM; iQÊM; +¬M; - i K M; M;QÆB çB K°i ç` T?QÆM; - +?d H" M;Q
T?ûT M;'T M;?û #ªQ #®BXô
h?~K L;¢Q M|B tQM; - H¢B H"K +?Q h`B m \*€i +| +?9i F?| +?`m- + m K"v M|B, óªQ
h?~K L;¢Q KdK +QÌB F?¬M; ç€TX
h`B m \*€i `i ?B m F€- M|B, óh®i- i [mv i F?¬M; M;'T M;?û +€B #ªQ p"i FB - M;Q

J°i +•m M|B M?Q b'K bûi ;B[i`lB [m M;- GQm hm JšM +ª FBM?- FBM? ?½B K'i b
.QÆM; hB M- æ`+? J M L?B +kM; ç m H` F?-M; ?B m` b QX

GQm hm JšM FBM? M;ç+- K°i H9+ b m- KÈB i`M ç`M?- M|B, óh?~K +¬M; iY M|B H
Q M m´M; [m€Xô

h`B m \*€i î # M M|B, óæ9M; p"v- h?~K L;çQ +| T?ªB H` ç½ çQ€M b B\ GQm hm J
F?-M; M?bM çQÊ+- H`K b Q +| i? T?•M #B i` çQÊ+ +?ûM`QÊm FB H`i?"i? v;

h?~K L;çQ i?QM; /QM; +Q`B K°i iB M;- M|B, óGQm hm JšM ç½ [m M bU ibM? KbM
M;çB ç +?Q ç iY ç M ;B9T ?„M M?È HçB i?Q€M; K°i iw bU ibM? T?€i bBM? H9+ 'v
FB - M;QÆB +kM; î ç•v- M;?2 tQM; +?ûM`QÊm FB ;B€i` # pçM [m M- M;QÆB
M;`v ç|- H9+ ç|M; +Y iB K- M i?9+ i?9+ iU KbM? /šM M;QÆB +MM; æ`+? iB m i?
K°i i-M; b€T +?Q +?ûM`QÊm FB ô

óæÊB K°i +?9i ô æ`+? J M L?B M;„i H`B M|B, óG`K b Q M;QÆB #B i M i?9+ i?9+ +

h?~K L;çQ KdK +Q`B, ó"ÎB pb i` M #`M i?l +| /'m p i b€T- #¬B [mûi`'i ç m ç m- M
p +?ûM`QÊm FB X \*ª p`B K|M ç² /ÄK FB ç m +?2 b€T- M?Q p"v +?QM? T?~K iU M

æ`+? J M L?B ;"i ç-m ;"i ç-m- F?-M; i? F?-M; #°B T?K+ h?~K L;çQ +~M i?"M [m

h?~K L;çQ iB TiK+ M|B pÈB GQm hm JšM, ôhW ç| p b m- M i?9+ i?9+ #ªQ M;Q
?-K`QÊm- H'v`QÊm- +?d +| çB m-`QÊm M`v +kM; F?-M; T?ªB HQçB æB m >Q o
m®M;- K`H`QÊm >ªB æQ`M; i`QM; iB K- æB m >Q p` >ªB æQ`M; KMB p`iQÆM;
#ÎB pb çQÊ+ +?ûM`QÊm M`v- i•K ibM? +| +?9i FQ+? ç°M;- ?ÆM M[+| +?9i K i KÄ

aî /o M;QÆB +-K`QÊm >ªB æQ`M; i? v i? æB m >Q - +?QM? H`Km®M H`K Fw ?
p`B K|M ç² /ÄK i` M #`M i?l`'i F?| T?•M #B i- M?QM; M m M?Q i? v ç´B`QÊm >ªB
T?•M #B i`QÊm +O M;QÆB- +?d +-M ibK çQÊ+ K°i +?ûM`QÊm >ªB æQ`M; FB H
+-M T?ªB çB t2K tûi +?ûM`QÊm FB H`i?"i? v ;BªXô

h`B m \*€i #WM; idM? ççB M;°- F?-M; iU +?O çQÊ+ K`, óh?b` H`i? - +?d H`- h?~

h?~K L;çQ +Q`B ? ? K°i iB M; , ó\_QÊm >ªB æQ`M; p`QÊm æB m >Q - imv KMB F
pšM +| F?€+ M? m- î #`M i?l i` M- #`i M;YB i?`v çQÊ+Xô

E?-M; ? ç wiÈB h`B m \*€i- h?~K L;çQ +Q`B K°i iB M; p ?QÈM; GQm hm JšM- +?
+?Q GQm hm JšM +ªK ;B€+ çQÊ+ MY çB K i?B M w- h?~K L;çQ iB TiK+ M|B, ôh`
[mûi bç+? T?ÁM; tQM; `²B- `ä`M; i` M M;Q`B +| +€B +?b F?| iW çQ`M;- HçB +
+?ûM`QÊm FB çB- ç•v H` #ÎB pb M;QÆB Km®M +® w #® i`Q` K°i K i`M- #ÎB p
+| +€B +?b F?| - pb +€B ;b +ÁM Km®M Mçv` F?| T?B M iQ€B M?Q p"v\

*?QM? i?S+ ç†+ b„+ H`î T?Q b m- +?l H9+ i iÈB ?ÄB M;QÆB- M;QÆB +® w HB
M;QÆB #B i`ä- H9+ 'v iB m M?`î i`QM; T?ÁM; M;?2 çQÊ+ i T?•M iQ+? ;B€i`+
oQÆM; E?ªB p`M;Q`B M;O +MM; K°i T?ÁM;- `i / /`M; ibK çQÊ+ +?SM; M?•M`Y
h`M; S?€M L?B ç°+ i?•M K°i +?¶- / /`M; pm Q M M?'iX

*?Q M M M;QÆB +® w M|B i`QM; ç K M?bM i?'v h`M; S?€M L?B çB iB m- K`h`M; S
i?lB F?-M; T?•M #B i`ä- #ÎB pb M;QÆB K°i KU+ +?„+ +?„M- HçB H`K +?Q ?„M bB
M;Q`B i i? M? idM?- `i F?| M;?oiÈB bU ibM? i`QM; H9+ M;O KÆ- +?Q M M h`M; S
çB iB m ç K- +?d H`- M;`v ?¬K b m F?-M; M?È`ä K`i?¬BX

*?Q M M ?„M KÈB T?O M?"M M; v iW H9+ ç-m- M?QM; p b m- `²B HçB i? i?®i T?
F?-M; +?WM;X >„M ç´B ;B¼M; M?Q p"v- pW ç9M; çO ç ç2K HU+ +?9 w +O +?9M;
?„MXô

h?~K L;çQ /WM; K°i +?9i- HçB M|B, óæ½ ?Q`B M;?B h`M; S?€M L?B- i ;¼B M;QÆ
+| [m,- i`QM; HÀM; #B i bÈK Km°M ;b bU ibM? h`M; S?€M L?B +kM; b) çB m i` `ä
S?€M L?B ;B Q F?-M; ` çQÊ+ +?ûM`QÊm FB - +?mv M M`v M?'i ç`M? b) i`mv t
M;QÆB /Si F?Q€i +?ti çSi K„i tQ+?- b€i ?çB h`M; S?€M L?B- HçB H`K` iQ i? ç

h^M; S?€M L?B bÊ i°B iU b€i- F iW ç|- K M? K®B h^M; S?€M L?B pW çSi- i'i +^a
 h^M; S?€M L?B +? i- +?ûM`QÊm FB K'i iQ+? +kM; F?¬M; M; QÌB M"Q #B iXô
 h?~K L; ¢Q F +•m +?mv M M"v- M|B`i HQ; B+ +?ti +?)- # M; QÌB æ`+? J M L?B p
 ç m H„T #„T FBM? ?½B- +^aK i?'v +| +?9i?Q M; çQÌM; - H¢B +^aK i?'v +•m +?mv M
 i?Q+? i?¬M; i'i +^a+?mv MX
 h`QM; ç¬B K„i GQm hm JšM ?B M H M K°i iB FBM? ?½B- H"TiS+ +QÌB iQ M|B,
 +?mv M`i Ki B- +?diB +- +€B M"v ?Q"MiQ"MH" bmv çQ€M +O M; QÆBXô
 h?~K L; ¢Q H„+ ç¬m- +?QM? F?Q M; ?B K Kti M|B, óæ•v F?¬M; T?^aB bmv çQ€M- #Î
 S?€M L?B ç½ M|B +?Qi #B iXô
 h^M; S?€M L?B GQm hm JšM bÊ iÈB KS+ Kti M?Q K"m ç'i- M?bM K°i +€B- +ÁMiQ
 L?B ç M`²B- KB M +QĐM; K"i`M ç`M? M|B, ó>W- M; QÆB M|B ?QÆm M|B pQÊM- i
 L?BXô
 h?~K L; ¢Q KdK +QÌB- M|B, ô"ÎB pbi #B i`ä- h^M; S?€M L?B #`KQm b€i- imv H"
 K" +? i- M?QM; F?¬M; +| /'m ?B mi?„i +´ iY pQM; - #ÎB pb M; QÌB i?„i +´ iY pQM; -
 b m ç| +Æ +?B T?®B HQĐB i`QM; +Æ i? F?¬M; i? F?®M; +? çQÊ+- ç½ K'i çB F?
 G9+ M"v HQĐB i`QM; +Æ i? #B m ?B M H" i`¢M; i?€B K K v m HÄM; H Q- ; B i,
 F?Q M; KB M; KÎ` - ç¬m HQĐB iU M?B M b) i`QÊi` # M M; Q" B +Æ i? - +?Q M M
 +´ i?QÌM; i?QÌM; H" çQ HQĐB /"B` i`QÊ+X
 oW`²B K¼B M; QÌB +kM; M?bMi?'v- imv h^M; S?€M L?B #`i`2Q i` M t" M?¬- +kM
 H" #ÎB pb ?„M #`M; QÆB H"K +?Q ?Qi i?Î F?¬M; i?¬M; K" +? i i`QÊ+- b m ç| H" T
 M?¬`²B KÈB ?QÊM; +?9M; i #€Q iBMX B- ç€M; iB +- ç€M; iB +- p®M H" K°i F ?
 +| H) H" +~M i?"M K'v +kM; +| bÆ b|i- GQm hm JšM- M; QÆB i`°K #<sup>a</sup>Q i`QÊ+- ; B i
 +? b Q\ô
 h?~K L; ¢Q T?•MiQ+?- +| bS+ i?mv iT?K+`i + Q- +QB M?Q H" F?¬M; i® +€Q ?„M
 bU ibM? KQm b€i M"v- GQm hm JšM +kM; F?| +| i? ; B^aB i?Q+?`ä`"M; - #ÎB pb pW
 M|B h^M; S?€M L?B p"Q bQÆM; T?ÁM; - KbM? Î M; Q" B +Y i`¬M; +QB- M?Q p"v H
 M; Q" B çB p"Q- h^M; S?€M L?B +? ipb #`KQm b€i- M; Q¢B i`W GQm hm JšM- imv
 M; ?B- +?QM? H" çQ ç M [m M T?O- GQm hm JšM +kM; +kM; çO i°B ç #`T?€M -
 F?¬M; i? M; ?B M; iX
 æ Mi`bM? ç° M"v- +QM M; QÆB GQm hm JšM ç<sup>a</sup>Q K°i pÁM; - i`QM; HÁM; #B i bU i
 +| +?SM; +Ê t€+ i?U+- p°B p" M; [m v M; QÌB- pmM; +?•M Km®M +?çv i`®MX
 óh®i- i?b` H" M; QÆBô æ`+? J M L?B ç½ ; B"MF?¬M; F K çQÊ+- K°i #QÊ+ t iB M
 +´ ?„M- #`Mi v M?Ä M?„M K^aM? F?^aM? FB M„K +?ti H¢B- ?QÊM; T?Q ; €v ?„M ç
 L?B t€+ i?U+ F?¬M; FûK- K" GQm hm JšM F?¬M; +?9w iÈB æ`+? J M L?B Î b m H
 i?2Q K°i [mv Mi`MM; FQ+? tm®M; /QÊB- GQm hm JšM`M? K°i iB M; - #m¬M; K
 HB + M?bM æ`+? J M L?B- p°B p" M; M|B, óhB m #`M°B- iB m #`M°Bi? K¢M; "
 çB`²B- M m H" iB m #`M°B Km®M ibK +?ûM`QÊm FB p - tBM ?½vi?<sup>a</sup>i` - iB m M
 ; B i- M?Qi? M"Q\ô
 GQm hm JšM M"v [m^a M?B M i•K +Æ i?•K i`-K- ç M H9+ M"v- +ÁM KQM; çÊB /MM
 +O KbM?X
 h?~K L; ¢Q +QÌB H¢M?, óL m M; QÆB +?d H" çB i`°K- +ÁM +| i? i?^aM; QÆB- M?QM
 +®i h^M; S?€M L?B +?Q H¢M?¬M; QÆB +ÁM Km®M ibK çQÌM; b®M; b Q\ô
 GQm hm JšM #`K°i [mv M +O æ`+? J M L?B ç"Ti`9M; - F?| 2 KB M; ç½ i`"M` ç-v
 [m€`¢Ti` M Kti ç'i M|B, óL?Q p"v- +?ûM`QÊm FB +€+ M; QÆB HB M poM? pB M
 i?M +?Q h^M; S?€M L?B FB - HB M T?^aB K'i çB #^aQ p"i ; B€i` HB Mi?"M? XX >
 M; mv M +?`m +? iXô

h?~K L;¢Q +QìB ? ? K°i iB M; , ó*?d bÊ M;QÆB iQM? iQ€M b B`²B- i +?ŠM; M? [ i?WM; T?€T Hm"i- +~M; +| i? ibK +?ûM`QÊm FB p - J M L?B- €T ;BªB ?„M çSM; / i-M; M,KXô
 oW`²B K°i T?2M T?•M iQ+? FB - ç½ H`K +?Q # M;QìB +U+ F€ i¬M bMM; h?~K L; +kM; F?¬M; iB T iK+ i` M? +½B +MM; ?„M- M?'+ GQm hm JŠM H M- €T ;BªB ?„M i æ M T?ÁM; iW çQìM; MÆB M`v- h?~K L;¢Q M|B, óJ M L?B Î +?¶ M`v ç w- +?9M; i L|B tQM;- h?~K L;¢Q i`QÊ+ tQ v M;QìB çB ç M #`M i?ì- æ`+? J M L?B i?'v i? - p°B ç•v #`v #B M HBM? p`¬M; M°B +O i - M;QÆB F?¬M; M M H°M t°M ô
 h?~K L;¢Q H¢B F?¬M; ç w iÈB M`M;- +MM; h`B m *€i- .QÆM; hB M i bK iÁB i`QM; iÁB- M?QM; H¢B F?¬M; i?m ?Q¢+? çQÊ+ ;bX
 GQm hm JŠM i?'v #¼M ?¼ ibK iÁB F?¬M; çQÊ+ ;b- /QÆM; /QÆM; ç„+ w K` ? ? + H`i F?¬M; M|B- M;QÆB poM? pB M F?¬M; ibK çQÊ+ +?ûM`QÊm FB ç•mXô
 h?~K L;¢Q p®M H` M;QìB F?¬M; +?`m i?m - +,M +S T?€M çQ€M +O ?„M- GQm hm i - imv i ç®B F?¬M; i? ç2K +?ûM`QÊm FB i`Î H¢B i`QM; T?ÁM; +O KbM?- B +K p`i K`i i`°K p b m +| i? i` ` iW i`QM; T?ÁM; ?„M çB m ? v F?¬M; X
 L m çQ ` # M M;Q`B- /MM; bU +?9 w +O GQm hm JŠM- H` imv i ç®B F?¬M; i? M?Q p`v +?d +| K°i F?ª M,M; /mv M?'i- #ªQ p`i M`v pŠM +ÁM i`QM; T?ÁM; iW çQìM +?Q iWM; M;?o ç M- çÊB ;B| K b|M; H†M; p b m- ?„M H¢B H`v +?ûM`QÊm M`v ` #€M +?ûM`QÊm FB X
 hB T iK+ bQm i-K- h?~K L;¢Q +„M ` ,M;- +QM K„i`ÆB p`Q t` M?`, ó\*-K K°i +€B i? \*m®B +MM;- i¢B i` M t` M?`- +?ûM`QÊm FB #` h?~K L;¢Q ibK çQÊ+- GQm hm JŠ ? iS+ ;B`M- ;B®M; M?Q K°i #½B #MM- i`QM; K„i H° p p imv i p¼M; X
 æ2K GQm hm JŠM çB [m M T?O- ?„M p®M H` i`°K #ªQ- p b m H`;B i M;QìB- ? B ? ?„M i bK çQÊ+ i`WM; T?¢i tSM; ç€M; X
 J` H9+ M`v- M u M +kM; iÈB- h?~K L;¢Q +QìB ? ? K°i iB M; , ó M iB M bBM? F? i?`i çB K M`v ?„M bÊK ç½ /U HB m çQÊ+- H9+ `v Î ç•v +?QM? H` i€K M;QìB- M;Q¢ iB m i?Q- F€ i?`i M u M +kM; +| ?B K M;?B- bÎ /o Ov i?€+ h?~K L;¢Q çB ` M;Q`B i?S M?'i H` F?¬M; ?B p¼M; pB + M`v T?€i i`B M [m€ HÈM- F?¬M; Km®M M?B m ?A p`i M`v- i?S ? B H` p b i` ?B K #ªM i?•M FûK +ÄBX
 *?Q M M +® w M;Kv i` M; #` i?QÆM;- H` ?B p¼M; h?~K L;¢Q t2K i`¼M; +?9i i bM? K M u M +QìB +QìB- +| +?9i t`m ?` M|B, óG`K T?B M h?~K +¬M; iY`²B- M K¶ ç½ b h?~K +¬M; iY- h?~K +¬M; iY [mª M?B M F?¬M; ç H½Q ?O i?'i p¼M; Xô
 o T?¬M h`B m \*€i- +?QM? H` i?QîM; i?S+ +?ûM`QÊm +| +?[ oQÆM; >B \*?B- M?Q æÊB #¼M M;QìB h?~K L;¢Q +€Q iW- M u M iU KbM? çQ #¼M ?¼ ` M;Q`B- b„+ i h`B m *€i M|B HìB i¢K #B i- h`B m *€i KQM; KÄB HB + h?~K L;¢Q M|B, óaU i bM? ? HÁM;- M;QÆB iW iW F?Q +Y çBXô
 h?~K L;¢Q i`Î H¢B Zm®+ hY :B€K- i`QM; HÁM; ç®B pÈB pB + h^M; S?€M L?B +? ?„M p®M H` Km®M +® w ç2K i°B / M? ;€M i` M M;QìB h^M; S?€M L?B i`QÊ+- H¢B ç +ªM? ;B€+- çÊB ?mM; T?¢K i`²B H M K†i MQÊ+X L?QM; ?„M p¬ Hm`M M?Q i? M` JŠM H¢B /€K ;B i M;QìB- i`QM; HÁM; i?'M i?S+ K°i T?2M- i•K i bM? +kM;`ÆB tm® *m®B +MM;- K°i #ªM; F i [mª +kM; çQ ` - h?~K L;¢Q çB t2K #ªM;- ç M?'i / M? ` h`bM? >mv /M b Q +kM; H` +ª çìB ç¼+ b€+? - H`K FBM? M;?o MY çìB M;QìB- i`bM L;¢Q iU M?"M FBM? M;?o p,M p +?QM? KbM? +kM; F?¬M; FûK- M?QM; bQ pÈB h +?9iX

h M i?S ? B H" h?~K L;¢Q- +€B i?"M? iQ+? M"v- +| +?9i pQÊi [m€ M;Q" B /U HB m
M,K FBM? M;?o - +| i? ç¢i iÊB i`bM? ç° M"v- ç½ H"K +?Q ?„M +ªK i?'v i?"T T?–M
. M? i?S # H" L;¬ "9i- L;¬ "9i H" +MM; h?~K L;¢Q ç M t2K #ªM;- +?SM; FB M +?QM
- H"TiS+ FBM? ?¬ K°i iB M;- pW KWM; pW bÊX
o T?–M i?S iQ- i?b H" hW L;Kv- F€ i?"i- i`bM? ç° hW L;Kv M M çSM; i` M L;¬ "9i-
i?B T?"M- `i M?B m h?€B >¼+ bBM? F?¬M; F?ÄB +ªK i?'v iB + ?"M +?Q hW L;Kv
KÊB #B i çQÊ+- bÎ /o hW L;Kv M"v M;½ M;U - iQ" M #° H" #ÎB pb M;mv M M?•M +
M;QìB M"v [m€ K¢M? K)- M?bM i?'v +?QM? KbM? bÊK M°T #`B i?B- ç½ H" ç¢B HQ
` iU M?B M;BªK #Êi çB M?B mX
V

kdeX *?QÆM; ke3, h Jm®M *QÈB

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ke3, h Km®M +QÈB

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

E€ i?"i- +€B F?ªQ i?B +m®B +MM; M"v- +kM; F?¬M; [m€ [m M i`¼M;- H" ibM? i?
H" F?Q +Y- F?Q +Y F?¬M; +ÁM H" +¢M? i` M? Î;B[ ? B ç¢B ?¼+ i`mM; QÆM;- M
?mv M FB "Q "Q iK i" T- +kM; F?¬M; T?ªB ç M ç½ +¢M /–m- M m Km®M i`´ ? i`B M
+MM;;B M M MX

JM ?¢ +?|B +? M;- i`i +ª F?€+? b¢M ç½ ç–v M;"T F?€+?- iB M ` F?ÄB +´M; iÁ pÁ
+| `i M?B m i?Q ç²M; i?Q bBM? HQM; +äM;;€M? M†M; ?Q†+ K M; i?2Q ?"M? Hw
+Y iÊB;–M- p,M T?QM; i`QM; i?"M? "B M EBM? +kM; /–M /–M #„i ç–m +QìM; i?"M?
M?'i +ÁM +| +€+ +?M KB m- +–m i?–M S?"i #ªQ p ;B9T çÐ- M;QìB /m M;Q¢M M®

o b i? - h?9v L?½ aÆM S?ÁM; +® w ç~v T?–M K|M ,M i?Q bBM?- ` +?d +–M iB M p`
i` M"Q +O h?9v L?½ aÆM S?ÁM;- +| i? ç¢i çQÊ+ çB K iQ+? Hkv- iB m T?Q ç M
çQÊ+ K°i T?–M #`B p,M Kšm FBM? M;?o X Í i?ìB ç¢B M"v- ç®B pÈB K°i Qi i?Q bBM
M?QM; F?¬M; i? +–m- +?Q M M HB M iB T K'v M;"v- # #®M;B +?B M?€M? [m€M
K°i b® iB M HÈMX

h`W pB + ç| ` - h?9v L?½ L?½ a M +kM; i?W +Æ ç~v ` i` M; #€Q i?B >QÆM; ç†+
L?½ L?½ a M- i` M T?| #ªM BM 'M K°i Qi FBM? M;?o p,M p - ?Q†+ H" K°i Qi b€+?
+Y F?¬M; [m€ M†M;- i?U+ bU pšM F?¬M; i? i?B m- i¢B K°i Qi i` M; +m®B +MM;-
/K M?Q H9+ iB M p`Q i`QìM; i?B- +| i? K M; +€B; b- F?¬M; i? K M; +€B; b- H¢B
H9+ +m°+ i?B i" M HU+ m®M; Qi MQÊ+- ç i`€M? [m€ K|i- p•M p•MX

L?[M; iBM iS+ M"v- ç®B pÈB M?[M; i?Q bBM? H–M ç–m iB M i? K;B F?Q +Y FB
i?ìB ;B M M;„M- b® HQÊM; h?9v L?½ L?½ a M T?€i ?"M? i,M; M?B m- ç9M; H" i`¼

æÊB +?Q i`B m çbM? +?¼M tQM; ;B€K F?ªQ- im–M b M H"TiS+ M„K H'v +Æ ?°B-
+?mv M #ªM;B€K F?ªQ- H° ` +m°+ çìB- pB + v m i?Q+? +O [m M +?O F?ªQ +MM

*–M #B i F?Q +Y +kM; F?¬M; +?d H" +m°+ i?B çÆM ;BªM M?Q p"v- p,M p M;QÆ
;B€K F?ªQ [mv i ç`M?- K" p,M p H" F?¬M; +| iB m +?m`M #bM? T?€M- M m +| i?
i?Q+? ;b- i?QìM; i?QìM; +| i? +| ?B m [mª H"K +?ÆB ,M i?"iX *€B M"v +?mv M #ª

M?`i- i`QM; K°i- HB M #€M K°i ç®M; - HQÊM; T?€i ?`M? #½Q i® H M iÈB #®M pç
F?¬M; M; WM; KÎ `°M; - HçB +kM; +¬M BM #ªM i?ªQ iW K'v M; `v i`QÊ+ - HB M iK+ M;
SM; T?| çQÊ+X

*€+ ?çM; b€+? HQÊ+ iB m i?K h?9v L?½ aÆM S?ÁM; çQÊ+ M; QìB i? Q i9M; T?Q
L; çQ- h?~K L; çQ M; Q`B ç¼+ b€+? - +kM; F?¬M; [m M ççQ Hw FB K iB M- ç®B pÈ
M?B M H`KK+ iB m HÈM M?`i i`QM; ?B M içB- M?QM; K°i M; QìB- M m Km®M +?Q
i`QM; [m€ i`bM? H`K [m M F?¬M; #` M; QìB +ªM i v- M?Q p`v M?`i ç`M? T?ªB ç°+ H

L; mv M i„+ H`K M; QìB +O h?~K L; çQ H`Î F?¬M; i?QÆM; i`M M; QìB F?€+ - p`i H°M
HÈB +O KbM? - M m H`ç ?„M H`K [m M- çB ,M ?®B H° i`€B T?€T Hm`i- ?„M F?¬
F?¬M; T?ªB M; QìB F?¬M; ?B m #B M ç´B- pQ /K M?Q i`QÊ+ ç| H-M i?S M?`i pÆ pÜ
b Q +kM; H`M; QìB GB m [m®+ tªQ i`€- i`QM; HÀM; F?¬M; +| ;€M? M†M; X \*?d H`-
KbM? - HçB i mv i ç®B F?¬M; çB ?¼+ æQìM; L; ?B K- +?Q M M- bBM? w h?9v L?½ a
i?"T T?¬M i`¼M; v mX

>B M M v bBM? w h?9v L?½ aÆM S?ÁM; ç½ KÎ `°M; H¬M M[ - +?d `B M; +?B M?€
`°M; i`i +ª+?¶ T?²M ?Q i`QM; i?`M? "B M EBM? - i`W pB + ç| ` - +ÁM +| b€+? i?Æ
iB M- HÈB M?m`M K°i i?€M; - ç½ Km®M pQÊi [m # M; ?bM [m MX

h?~K L; çQ [mv i i•K i?W +Æ ?°B M`v- ç2K HU+ªM? ?QîM; b€+? i?Æ p`im¬M b M F
EBM? - H9+ M`v ç•v `i M?B m i?Q bBM? iB M p`Q "B M EBM? - +?QM? H`K°i +Æ ?
M`v- KÈB H` +?O HU+ iB m T?Q i?Æ b€+? p`im¬M b M i`QM; iQÆM; H BX

"ÎB p`v- ?B M içB M M H`K i`QÊ+ - +?QM? H`H`K p, M i`M b€+? i?Æ p`im¬M b M
+?9M; - F€i?"i- K°i F?B M; QìB /QÐM; i?`M? i?|B [m2M- b) `i F?| bY ç´B- pQ /K M
[m2M b€M; bÈK çB m®M; K°i M; KK i`"- +| M; QìB b€M; bÈK Q i?Q+? çB +?çv #°-
+?QM? H`ç +?Q +€+ i?Q bBM? F?€+ /QÐM; i?`M? K°i +€B i?|B [m2M içB "B M EB
HB M Km im¬M b M ?Q†+ H`b€+? i?Æ i`QÊ+X

J°i T?2M H, M; t M?Q i? - i?m p`Q iQÆM; ç®B F?€- h?~K L; çQ KWM; `Ð- HB M; ½
M?`h`M; S?€M L?B- b B M; QìB çQ K°i M; `M [m M +?Q M; QìB M?`?„MX

>ç çB i?m ç M- ;B| HçM? i?´B [m€i K†i K`ç M- H€`KM; "Q "Q i`M çQìM; T?®- +|
+Y ç½ H`+`M; M; `v +`M; ;¬M- h?~K L; çQ HçB F?¬M; ç¼+ b€+? M[- i`QM; K„i ?„M-
F?¬M; çQÊ+ - ?¼+ p`M /U p`Q iQ+? Hkv KÈB KçM? H M çQÊ+ - +?Q M M i?W /`T h
+?mv M- T?m M?•M # M FB p®M H` ; ¼B ?„M çB- ?¬K M v i`QM; S?"i çQìM; - +?d +
L; çQ M|B +?mv M +MM; M`M; X

S?m M?•M ç°i M?B M M|B, óL; QÆB p`L?QÊ+ M?B- +| T?ªB H` +| iQ ibM? \ô

J°i +•m M|B FB H`K h?~K L; çQ #` /¼ ç M M?ªv /UM; - ?„M /Q /U K°i H€i- M|B, ó.b

S?m M?•M i?Î /`B, óhW H9+ M; QÆB çQM? i?•M- iÈB ;Bì M`M; Hm¬M i•K i?¬M +|
tmv M M; ²B M; `M M; QìB- i?•M i? +kM; ;¬v; Á çB F?¬M; Qi- i +kM; H`M[M?B- b
i•K iQ +O M`M; - +?d H`F?¬M; #B i M; QÆB H`M; ?o M?Q i? M`Q \ô

GìB M|B M|B ç M ç•v- M m h?~K L; çQ M|B iW M; [H`T HQ M[- HB M F?¬M; F?ÄB
¬M; `²B- M; ?o M; ?o- +?, K +?9 K`HçB i?`M? F?`M M|B, óæ®B pÈB #B m Km°B- i F

S?m M?•M KQM; KÄB HB + h?~K L; çQ- M|B K°i +•m, ó*€B M`v i?"i bU H`H`K i F
ç®B- i F?¬M; +QB i`¼M; H„K- i M?"M i?S+ M; QÆB H`K i?•M M?•M- +?Q M M +kM
i?"i ibM? ç®B i®i pÈB L?QÊ+ M?B- i +kM; F?¬M; +| +€B ;b ç M|B- +?d +| çB m *?
M; QÆB ç½ HB M iK+ ç`M? # pB + ?¬M M?•M `²B ô

h?~K L; çQ K`T K€v KB M; - M|B, óh #B iXô >„M M?`i i?ìB F?¬M; #B i H`M M i`M?
Hm¬M +ªK i?`v F?¬M; H`K /b F?| tY- M?QM; ?B M içB F?¬M; H`K F?| / - iQÆM; H
+?d `B M; /B Kšm- i`QM; HÀM; M|B pÈB +?QM? KbM?, óh?~K L; çQ- M m M; QÆB
HÀM; M|B `¬M; QÆB +| i? ;ç i M; QìB HW ;ç i KbM? - M?QM; HW çQÊ+ +ª çìB b Q
>„M +„M `M; - M|B, ó.b- i M; mv M H`v L?QÊ+ M?B H`K pÈ- tBM /b i?`M? iQ`MXô

S?m M?•M F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ h?~K L; ¢Q H¢B çB i?ŠM; p"Q p'M ç M?Q i? - M
#~K M|B, ó:ª L?QÊ+ M?B +?Q M; QÆB- +€B M"v i +ÁM T?ªB M; šK H¢B- +ÁM T?ªB
i?QÆM; HQÊM; +€B M"vô- K†+ /M M" M; bÊK +| +?m~M #` i•K Hw- H9+ M"v M; ?2 t
H) H" i•K #„i ç-m HQ¢M M?Q K X

æ9M; H9+ M"v- Î T?Q b m- *?m >^M; K†+ K°i i?•M [m-M €Q +'K [m•M- ç2Q M|M S?
M?B M pW `²B ç½ M; ?2 i?'v i'i +ª HÌB M"v- *?m ç¢B i?B m ;B M?'i i?ÌB +kM; H"
.QÆM; tm®M; - HB + M?bM h?~K L; ¢Q, ó"B m + Km®M H"K M? ` i \ *€B M"v Xô

>„M F?Q M? +?•M M;²B i` M #² çQ" M- K'v M; "v M v ?„M ç2M F?¬M; Qi- +kM; ;-v ç
H9+ i`QÊ+ i?b i®i ?ÆM M?B m H„K- /QÊB ?"K bBM? ` K°i M„K `•m M; „M- i,M; i?
ó"B m + - M; QÆB [mª M?B M H" Q i?Q+? ;B i, \ô

E€i?"i #B m ?mvM? Km°B F i?¬M- Î i?ÌB ç¢B M"v H" +?mv M i?QÌM; tªv ` - ?m®
F?¬M; +| [m M ? +MM; *?m ;B - /M b Q h?~K L; ¢Q ç½ +?SM; KBM? çQÊ+ bU HÊB
i` M /QÊB *?m ;B +?'T M?"M- K'm +?®i HÊM M?'i H" h?~K L; ¢Q ç M; çQM? ?¬M #
h?~K L; ¢Q- +?ŠM; T?ªB H" T?ªB çB H"K i?B T `²B\ *QB M?Q H" +QÊB ?ÄB ç" M; ?
M?B m i? iY M?Q i? - +kM; H"K M; QÌB F?| +| i? iB T M?"MX

h?ÌB +´ HQm ?"M? +?QM? H" +? ç° i? i?B T- K" F?¬M; T?ªB M?B m +? ç° pÊ- M
#û H" +?mv M #bM? i?QÌM; M?'i- ç m H" pÊ- bQ b€M? F?| H"K +?Q M; QÌB i +?'T
*?m ;B X

V

kddX *?QÆM; keN, L?[M; ob a Q æ¢B "B m GÁM; h

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; keN, L?[M; pb b Q ç¢B #B m HÁM; i

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

h?~K L; ¢Q i?ŠM; i?„M M|B ` - H"K +?Q \*?m ;B i`Î i v F?¬M; F`T- T?m M?•M p" *?
M?'i i?ÌB +kM; F?| +| i? HU +?¼M- p` *?m ç¢B i?B m ;B M"v M m H" i? v ç´B +?m
h?~K L; ¢Q p¬ çB m FB M- ?„M +MM; pÈB h?~K L; ¢Q K†+ /M F?¬M; T?ªB i?•M ?mv
ç - M?[M; M; "v [m - K°i M; QÌB H"K pB + +?mM; i¢B hB M çB M iQ- K°i M; QÌB ç¼+
+?mM; #Èi çB +?9i- M?QM; T?¬M i bM? ?mvM? ç M"v F?¬M; pSi tm®M; /QÊBX

*?d +| çB m- h?~K L; ¢Q Km®M F i?¬M *?m L?QÊ+- Km®M H"K M? ` ?„M- H¢B H"K
H"K ` [mv i ç`M?- +?d H" +ªK i?'v ;B i, ;ª +?Q #B m + +kM; F?¬M; i - M?QM; #
KbM? F?¬M; i? çÆM ;BªM OM; ?°X

S?m M?•M ;BÆ +QM K„i H M- M|B pÈB >QÆM; L?B Î K°i # M, ó>QÆM; L?B- çB KÌ

*?d K°i H9+ b m- *?m L?QÊ+ /`m /`M; iB M ç M- K'v M; "v M v M" M; i?"i H" ;-v ;Á
;B®M; M?Q +QÌB K" F?¬M; T?ªB +QÌB- # M F?|2 KB M; K M; i?2Q K°i iB m Q€M-
€Q HK+- p€v /`B +?'K ç'i- H9+ M"v i`ÌB +?B m ç M; b„T tm®M; M9B- €M? K†i i`ÌB
+Y b´ +€+? `ÆB p"Q S?"i çQÌM; - +?B m p"Q i` M K†i M" M; - H"K +?Q K"m / M" M
;B®M; M?Q K°i ç| ?Q K B F?Q2 b„+- çSM; M; ¢Q M; ? ;B[i`ÌBX

L" M; i?'v h?~K L; ¢Q- i`QM; €M? K„i F?¬M; H° p ;b- +?d +~M i?"M iWM; HB iWM; iQ
M;²B tm®M; - i?'T ;B¼M; M|B, óJ ;¼B i iÈB H"K +€B ;b\ô

S?m M?•M +—K i v +O M" M;- H"K M?Q Km®M +?m~M #` M;-M iW- +ÁM +?Q M|B
óh, i,- h?~K L;¢Q iÈB +?¶ M"v +—m ?¬MXô

*?m L?QÊ+ p®M H" FBM? M;¢+- i` M K†i H"TiS+ ?B M H M K°i iB t'm ?'- +~M; F?
H"TiS+ +?bK H¬M; K"v- M|B, óS?ªB F?¬M;\ h?~K +¬M; iY /B K T?9+ p¬ #B M- F?¬
+?Q çO\ô

J°i +•m M|B FB - KQìB T?—M w iS ?"K t9+ +?•K +?¼+— H"K K†i ;B" h?~K L;¢Q çÄ H
ç®B M?Q i? M"Q- i`QM; HÁM; +O ?„M KBM? #¢+?— *?m L?QÊ+ H" M[iY p¬ +MM; H
K¢M?— Km®M M" M; ;"i ç—m ç²M; w K°i +€B- +?d bÊ +kM; F?¬M; / /"M; X

S?m M?•M M|B, óL?QÊ+ M?B- i¢B ç•v F?¬M; +| M;QìB M;Q" B- M;QÆB HB M M|B
imv +ÁM +?Q ç²M; w- M m H" M;QÆB ;"i ç—m- pB MQÆM; i" M HU+ çB i` M? i?O +?

*?m L?QÊ+ H¢M? M?¢i M|B, óJ b) F?¬M; +—M HQ H„M; +?Q i - i KÈB F?¬M; +—M
bU Km®M F i ?¬M pÈB i - i`W T?B i®B M v i? "M? Î T?Q i`QM; "B M EBM? +| ç—v`

J'v M;"v M v K•v `i /"v- ;B| i?m i?`B `i i?QªB K€B- K„i i?'v HB M i`ìB b„T Km®M
M"v ç m F?¬M; +| M?[M; pb b Q H|M; H€M? tm'i ?B M- K°i +•m M"v M|B ` - w iS +?Q
+—M T?ªB p¼M; iQÎM; X

hmv H" *?m L?QÊ+ FB M [mv i +U imv i- M?QM; HìB M|B pQ" T?€i ` - i`QM; HÁM;
L;¢Q ç½ +?€M ;?ûi `²B H¢B H"K M" M; bBM? ` K°i +?9i iB M? +ªK- M?'i H" M; ?2 çQ
?¬M- M?[M; M;"v M"v M" M; Hm¬M H, M H°M F?| M; O- +| F?B ?"M F?¬M; i? ç€M?
M?QM; i?'v ?„M- i`QM; HÁM; H¢B H°M t°MX

h`QM; ç¬B K„i M" M; bBM? ` p" B çB K MQÈ+ K„i- M?QM; H¢B `i FB M +QìM; M|B
M;mv M F?¬M; H'v +?²M; - Î +MM; Kšm i?•M K°i çìB K°i i? - +kM; [mv i F?¬M; H'v

S?m M?•M F?¬M; F?ÄB ç2K M„K +?†i i v +O M" M;- i?Î /"B, óæS M?Ä M;®+ ô h?U
M|B M[X

*?m >^M; HB + ` M;Q" B +Y b´- M?bM b„+ i`ìB K°i +?9i- F?¬M; M?`M çQÊ+- M|B,
M?[M; pb b Q H|M; H€M?Xô h?Î /"B- +| +?9i ç€M; iB + pb h?~K L;¢QX

h?~K L;¢Q M|B pÈB T?m M?•M +| M;QìB, óæ½ M?Q p—v- ç iY +€Q iWXô- T?m M?•M
M?`M çQÊ+- M|B, óL?Q i? M"Q\ h?~K L;¢Q iS+ ;B" M b Q\ æ½ F?¬M; H"K çQÊ+ pÈ
Km°B +kM; i®i- +€+ M;QÆB ?Á i?m" M b®M; +?mM; pÈB M? m ô

h?~K L;¢Q +QìB F?´- M;„i HìB M|B, óh çB H"K M?[M; pb b Q H|M; H€M?Xô .Si HìB
G"K M?[M; pb b Q H|M; H€M? \ *?m >^M; p¶ çMB, óh +kM; T?ªB çB5ô- H'v M|M S
i?2Q h?~K L;¢QX

hW i`QM; T?ÁM; +?¢v ` - H"TiS+ /„i M;U - *?m >^M; +ÁM Î # M +¢M? ?ÄB, ó"B
M?[M; pb b Q H|M; H€M? M?Q i? M"Q\ôX

h?~K L;¢Q ?Qi K°i ?ÆB i?"i b•m, óh?ìB ;B M F?¬M; +ÁM F`T `²B- +?9M; i çB h?9
h K M?B i`QÊ+- #ªQ ?„M M?B m i bK p" B M;QìB ;B9T K¼i i v- #B m ç - M;QÆB +| M
M;QÆB ? v F?¬M;\ô- *?m >^M; ;½B ;½B ç—m- +?—M +?Î M|B, óh H¢B M;mv M w- +

h?~K L;¢Q BK H†M;- M;QìB M"v `ä `~M; +kM; #B i ?¼+ M|B iB M; H|M;- +QìB M|B
+O M;QÆB- 2K +O pÈ +kM; +?d +| M;QÆB K°i M;QìB- K'v M;QìB sm•M M?B ç m

> B M;QìB i`Î KbM? H M M;U - K°i ç¢Q ç M h?9v L?½ aÆM S?ÁM;- H9+ M"v i`ìB b
L;¢Q i bK K°i M;QìB iB m M?` ?ÄB, óL;- +?QÎM; [m—v Î MÆB M"Q\ô- +?d K°i H9+
;'T`9i +?¢v iÈB- M;QÊ+ H¢B- sm•M M?B iW H—m ? B `|M ` `|M `ûM H| ç—m M?bM
H"TiS+ H¢B HªM; i`€M? i`®M çB- bÊ H"K ?Q ?ÁM; i"TiK+X

L;- h K M?B M|B, óh`—K ç¢B + - +?mv M ;b tªv ` - b„+ K†i +O M;QÆB +| +?9i F?¬

h?~K L;¢Q M|B, óæB- ;¼B i'i +ª K¼B M;QìB- ç m i`B m i" T H¢B- i M?ì K¼B M;QìB
çB ;B9T i ?€B Km i?SXô

L|B tQM; HB M çB ibK ;B'v #9i- i` M ;B'v pB i, ó:B'v hmv M h?`M?- FûQ- bÊB #
i?QÌM;- M|B pÈB L;¬ h K M?B, ó*| # Q M?B m Km #'v M?B mXô

G"TiS+ HçB ?QÈM; *?m >^M; M|B, ó"B m ç - i +-M ;'T K°i p"i- +-m M;QÆB ;B9T
*?m >^M; p¶ M;U+ M|B, ó"B m + M|B i?ŠM; ` H` çQÊ+Xô

h?~K L;çQ M|B, óÍ T?Q i`QM; hB M çB M iQ +| /U i`[/-m HY KçM? +?S\ô- /-m HY
H9+ M`v ç M "„+ h®M;- /-m HY KçM? bÊK ç½ #„i ç-m bY /KM;- +?d +| çB m #ÎB pb
+?Q M M içB /•M ;B M F?¬M; bY /KM; M?B m H„K- M;QÊ+ HçB- i`QM; [m•M ç°B b
ç| L K æQÌM; +?O Gw .K+ ;†T T?ªB [m•M h®M; iB M +¬M; EBK G,M; ç-v M;mv +Æ
¬-m *?m hQ`M +O ?„M ç½ iWM; /MM; /-m HY KçM? T?|M; ?Ä i'M +¬M; [m•M h®
ç´B- M;¼M HY [m v p ç®i [m•M KbM? K` ççB #çBX

æ M i`mM; F€ „+ h®M;- [m•M h®M; p" M /KM; ç®B pÈB /-m HY KçM? +`M; i? K i?
i?`M? i?B i H" T ;B€K b€i [m•M F?Q- H` +Æ +'m +?mv M K¬M +? içQ pk F?Q- i?L
i`QM; ç| +| T?QÌM; H`K /-m HY KçM?- +?mv M K¬M +?mv M K¬M +? içQ i` M; #`

*?Q M M h?~K L;çQ ç`M? HB m- hB M çB M iQ M?'i ç`M? +| M?' F?Q +?mv M K¬M
*?m >^M; ,M î çB hB M çB M iQ- [m M [m•M HÈM M?Ä ç m ?B m #B i?„M- çB FB
+kM; F?¬M; F?|X

?m >^M; bmv M;?o K°i +?9i M|B, ó| H` +| - +?d H` Km®M iÈB T?O F?Q iQ # M FE
L?½ aÆM S?ÁM; ``i t - +?QM? H` +QÐB M;U - +kM; TªB K°i + M? ;BÌ KÊB +| i? [

.-m HY KçM? ç†+ #B i / /`M; ç®i- #ÎB p"v F?B +'i +?S +-M +U+ F€ +?9 w- pb /M
ç m H` +'i ;B[ içB ç` T?QÆM; +€+? T?® t€ b-K m'i F?€ t - çB K M`v- h?~K L;çQ
iB M M|B, óL;QÆB çB +-K K°i Qi ç M- +?d +-M K°i i?MM; H` çQÊ+Xô

*?m >^M; ;"i M? ç-m- H"TiS+ çBX

G9+ M`v GK+ *?B *?QÆM; M;?2 çQÊ+ ç°M; ioM? /QÈB H-m- tm®M; H-m ç M t2K-
?d M|B, ó"B m + H`K b Q M;QÆB HçB iÈB `²B\ô- M|B tQM; Km®M FûQ h?~K L;çQ
h?~K L;çQ çQ i v ;B[+?†i ?„M, óh®B M v F?¬M; i?~K ç`M? #ªM i?ªQ- ç M; K M; ?ç
M;QÆB +kM; HQm HçB- ;B9Ti H`K pB +Xô

GK+ *?B *?QÆM; ` M? iB M;- M|B, óL?QM; M;`v K B i€+ T?QÌM; BM 'M # M FB
h?'v h?~K L;çQ i`WM; K„i- H"TiS+ M|B, óæQÊ+ `²B- +MM; H„K i?b # M ç K i F?¬

æÊB L;¬ h K M?B ç2K +?¼M Km çO i'i +ª K'v +€B ;b ç| - KQÌB K'v iB m M?' h?9v
i`QM; T?ÁM; i?m +?B ç m t9K HçB iÈB- h?~K L;çQ iWM; #QÊ+ K°i /çv #¼M ?¼ +?
Km®M- M?Q i? M`Q HB M #ªQ K¼B M;QÌB +MM; M? m H`KX L|B tQM; +ÁM; ¼B ç-
i? ç +?Q K¼B M;QÌB iQB +¬M; #"M `°M- çÊB H€i M[TªB F? Q i?QÌM; HÈMX

*?m L?QÊ+ î içB F?m T?ÁM;- MÆB ç•v F?¬M; M?Ä- # ;B M T?ÁM; ®+ +kM; F?¬M
ç†i K°i ç€ +~K i?ç+? ?Q H H`K #`M- i` M #`M / +€+ HQçB #9i iQ+? +O / M? M?•M
KU+X

æ†+ #B i H` i`QM; ®M; çUM; #9i- #9i MQÊ+ +?¼+ p`Q ;B®M; M?Q `WM; +•vX "bM
+kM; b) H`K +?9i Qi i?B ?¼ - +?d +| çB m M`M; iU #B i i?Q T?€T +O KbM? F?¬M;
imv M i`mv M- iW H9+ ;†T h?~K L;çQ- M`M; ç®B pÈB i?B ?¼ HçB +`M; +-M +M p
M[iY F?¬M; +?`m i?m FûK- F?¬M; M?bM çQÊ+ h?~K L;çQ p M? p€Q ?Á ?ûi M?Q i
mv T?QM; +O ?„M- M?QM; i?Q T?€T M`v #'i F Hmv M i? M`Q- bQ pÈB h?~K L;çQ
M`M; +| +?9i MªM +?QX

.U p`Q ;| + iQÌM;- H` K°i +€B ;? M?Ä- i` M +€B ;? M?Ä #`v #B M K°i ?-K HÁ i`2
i9B i?Ov iBM? ?Q #ç+? +9+X h` M iQÌM; i•v- +?¶ +?QM? ;B[ i`2Q K°i hQÆM; .QA
+•v ç`M +´ ç`M +´ M`v ?²B H•m F?¬M; +| /MM; `²B- HçB #` #KB M?m°K K°i p-M; K

æ®B /B M H" ;BQìM;- H" #`M i` M; çB K- i` M ç| çti;QÆM; ç²M;- +ÁM +| HQÊ+- b
i`ìB # M M;Q`B ç2M F`i- îT?Q i`QM; i•K *?m L?QÊ+ i?"i bU H" +?m t|i- K'T K€v K
MQM M|B, ó>¬K M v +?„+ H" F?¬M; i? +| M;¬B b QXô

a m HQM; +| K°i M;QìB M? ç-m ;¼B "Q+? L?B- H" i?B T i?•M M? ç-m +O *?m L
M`M; `ä`M; M?'i- +QìB ?b ?b M|B, óhB m i?Q- #B m i?B m ;B ç½ K`v /çM Kti /
Q i?Q+? ?„M- içB b Q HçB T?ªB +U imv i- +ÁM M|B Km®M #-m i`ìB +| M?[M; pbb
MÆB M`Q- b Q ?B M ` M?[M; pb b Q H|M; H€M? çQÊ+Xô

"Q+? L?B F?¬M; F?ÄB iB + ?"M pb *?m L?QÊ+- F€i?"i M`M; ç®B pÈB h?~K L;çQ-
i?B m ;B `i +| M?•M /mv M i`QM; T?O- H`K M;QìB +kM; `i i®i- i?'v K¼B M;QìB H
+?QM? H" ç®B pÈB ?ç M?•M- +| F?B +kM; b) ? v M|B ;BðM çQ K°i Qi H p"i- +Á
M;mv M- HçB H`K [m M- iQÆM; H B M;?2 M|B +ÁM Km®M i?B F?Q +Y- HçB çQç i
F?ª ?çM HQÊM;X

J°i M;QìB ç`M ¬M; pW M? im'M- i`B p,M +?QÆM; HçB p¬ bQM;- +¬ ;B i®i M?Q
L?B HB M M|B H M +?¶ i®i +O h?~K L;çQ içB i`QÊ+ Kti *?m L?QÊ+- +€B ;b M? i
?ÆM M;QìB- +€B ;b H`K M;QìB ?Á €BX

*?m L?QÊ+ tK Kti M|B, ós9 M? ç-m- M;QÆB +?d #B i M|B #"v- ?„M i®i M?Q p"v
?„MXô

"Q+? L?B it+ HmðB- i?'T ;B¼M; M|B, óL m ?„M Km®M H'v i - i M?'i ç`M? b) ;ªXô

*?m L?QÊ+ M;?2 tQM;- pW #U+ KbM? pW #m²M +QìB- i`QM; HÁM; HçB T?mM H
/MM; bU [m"i +QìM; +O M`M;- H`K b Q +| i? ;"i ç-m +€B M`v- M|B ` HQçB HìB M
h?~K L;çQ FB T M-v F?¬M; i? +| /mv M T?"MX E?¬M; iU ;B€+- i`QM; ?®+ K„i +|
F?,M pm¬M; tQ tQ F?|2 K„i- M|B, óh„i ç M X X X L;O5ô

"Q+? L?B M|B, óhB m i?Q Km®M +?ì K°i +?9i ? v F?¬M;- +| H) ç M b m MY ç K
?B M M?[M; pb b Q H|M; H€M?- H9+ i`QÊ+- H9+ i +ÁM M?Ä îT?Q i`QM; ç®M; +
pb b Q H|M; H€M?- çÊB K½B- Hm¬M F?¬M; i?'v ç M- i HB M F?|+- KÆ KÆ K`M; K
HçB ç€M? i?S+ i /"v- i t2K tûi- #-m i`ìB ç½ ç-v €M? b Q b€M; `²B ô L`M; M|B H
M?B m HìB- H`K *?m L?QÊ+ pW #U+ KbM? pW #m²M +QìBX

G9+ M`v- ç¬B K„i "Q+? L?B `ÆB p`Q M;Q`B +Y b´ ç°i M?B M pW KWM; pW bÊ
M?[M; pb b Q H|M; H€M? ô

*?m L?QÊ+ MkM; M`m M|B, óE?¬M; M M M|B #"vXô æ¬B K„i F?¬M; iU ;B€+ M?bM
tûi +€B M`v- HB M T?€i ?B M #-m i`ìB HçB i?U+ bU +| p¬ b® [m M; çB K ç M; H|2
+?|B- +ÁM ;B®M; FBK +QÆM;- b€M; |M; €M?- b€M; +?|B iU M?B MX

óE?Q i`ìB M?Q p"v- içB b Q +| i? +| M?[M; pb b Q H|M; H€M?ô- *?m L?QÊ+ t2K ç
i?ìB çSM; M;Æ M;€+ içB ç|- ç¬B K„i i?¬M; [m +Y b´ M?bM #-m i`ìB- F?,M i`QM
F?¬M; iB M; ç°M; K` # v tm®M; /QÊBX

ó:B i, :B i, ô h? M? •K *?m >^M; i`mv M iW i?"i t iÈB- K°i H€i b m- Kti *?m >^M;
b´- *?m >^M; +QìB ? ?ª- M|B, ó:B i,- M;QÆB t2K- M?[M; pb b Q H|M; H€M?- #B
H€M? ç M `²B ô

>„M KçQ Km°B t¬M; ç M- FûQ *?m L?QÊ+ ç`M? i?¬M HçB- HçB +`M; ?QªM; bÊ- i
i` Q H M +Y b´ M?" M;QìB i M?Q p"v- M m H` KbM? ç M; M;O ?Q†+ H` i? v [m-M
L?QÊ+ F?¬M; #B i M M H" +€B iQ p` ;b- i?îT?b T?b M|B, óL;QÆB ?² ç² +€B ;b- ç

*?m >^M; M;QÊM; M;MM; +QìB, óæ9M; p"v- ç9M; p"v- +?d H` F?¬M; T?ªB i iÈB
L;çQ- M;QÆB M? M? #Á H M- mv- +?9 wiû ô

h?~K L;çQ\ *?m L?QÊ+ pW i? M pW ;B`M- F?m T?ÁM; +O M`M; içB H-m +€+ i-
ç M i` M # +Y b´ i?b +kM; i?¬B- +?QM? H`i M p¬ HçB i?b ` +kM; iÈBX

G" T i S+ H ¢ B + | + ? 9 i Q i M ; ? o K ¨ b Ê - M Y ¸ K - ? B M ; Q Ì B H B m H o M ? # Á # + Y b ´
i ? " i b U i û ` ² B - + € B M ¨ v ` ` i F ? ¬ M ; ? v - # Î B p ¨ v H ¢ B F ? ¬ M ; / € K M | B H Ì B M | B M † M ; -
b Æ t m ' i - i ` Q M ; H Á M ; H ¢ B + º K i ? ' v M m ® B F ? ¬ M ; i ` ¬ B X

* ? Q M ? H 9 + M ¨ v - Î T ? Q b m - H ¢ B K ° i + € B ¸ - m t m ' i ? B M - K ° i / € M ; i Q Æ B + Q Ì B [m
F ? | [m M - p m B p ` ¢ Q ` U + M | B , ó " B m K m ° B - M ? [M ; p b b Q H | M ; H € M ? ¸ M ` ² B X
ó L ; ¬ B b Q ¸ - v i ` Ì B - ; B | i ? m i ? Q º B K € B - H - M M ¨ v ` ` i ; B € i ` - ¸ i Y F ? ¬ M ; M ? ` M ¸ Q Ê
" B - # " B ? € i M ¨ v i M ; ¼ B - M ? [M ; p b b Q H | M ; H € M ? ¸ ¢ B # B m H Á M ; i X ô

h ? " i H ¨ / M ? i U + ´ [m € B - Î + ? ¶ M ¨ v + ? € i - + Á M F ? ¬ M ; # B i b) ¸ Q i È B # Q M ? B m
M | B , ó E ? ¬ M ; + ? Q T ? û T ? € i 5 ô

ó S \ E ? ¬ M ; + ? Q T ? û T ? € i \ ô h ? ~ K L ; ¢ Q ` ` i ¸ m ¸ È M , ó L ? Q M ; F ? ¬ M ; ? € i - # B m K m ° B
¸ i Y - + ? Q M M M ? ' i ¸ ` M ? T ? º B ? € i - K m ® M + ? Q # B m K m ° B # B i ` ä + ? • M i • K i ? " i w

* ? m > ^ M ; F ? ¬ M ; F B M M ? Š M - p ` M # + Y b ´ H € + ? p ? Q È M ; h ? ~ K L ; ¢ Q # M M ¨ v - M |
M ? M ? ? € i X ô

* ? m L ? Q Ê + K m ® M K „ + + Î + ? i ¸ Q Ê + - i ? " i b U ¸ + ? Q M ; Q Ì B M ¨ v ? € i - + | i ` Ì B K È B # B
K k B M ; Q Ì B M ¨ v F ? ¬ M ; + | / - i ? " i ¸ 9 M ; H ¨ F ? | ¸ ® B T ? | - p ° B p ¨ M ; M | B , ó E ? ¬ M ; - F ? -
i • K w + O M ; Q Æ B ` ² B - ¸ Q Ê + + ? Q \ ô

V

kd3X * ? Q Æ M ; k d y , * ? m S ? O * | L ; Q Ì B h u m

E B m h ? L ? Q o • M

h € + ; B º , h ? Q Ê M ; a Æ M æ º G ½ Q > ´

* ? Q Æ M ; k d y , * ? m T ? O + | M ; Q Ì B i v m

L ? | K / ` + ? , ? m M ; p Q / B + ? N 9 N y

L ; m ² M , K 2 i ` m v 2 M

* ? m L ? Q Ê + i ` ¨ M ¸ - v 2 H - i ` Q M ; H Á M ; h ? ~ K L ; ¢ Q F m i Q F ? ¬ M ; ´ M - ¸ M ; i ¢ B i ` Q È +
H Á M ; i U i ` ¼ M ; # B m K m ° B H ¢ B K ¢ M ? - i ` Q È + i B M T ? º B ¸ m ´ B M ; Q Ì B ¸ B ` ² B M | B b
> ^ M ; + Q Ì B M ; • v M ; ¬ M ^ K b ' T Î K ° i # M - M | B , ó " B m ¸ - M ; Q Æ B / Š M " Q + ? L ? B ¸ B + ?
p b b Q H | M ; H € M ? ¸ Q Ê + F ? ¬ M ; \ ô

* ? m > ^ M ; ? û i H È M , ó E ? ¬ M ; ¸ B - " Q + ? L ? B F ? ¬ M ; T ? º B ¸ ² , M i i ? Q + ? - + € + M ; Q Æ B

ó ± - M ? [M ; H Ì B M ¨ v + | + ? 9 i [m 2 M i B - ¸ • v F ? ¬ M ; T ? º B H ¨ ` M ? M ; ¬ M + O # ´ M + ¬ M ;
L ; ¢ Q Q € M i ? - K * ? m > ^ M ; K ° i T ? 2 M X " Q + ? L ? B i ? ' v * ? m > ^ M ; M | B ? Q Æ m M | B p Q Ê
+ M M ; M ; Q Æ B ¸ B t 2 K M ? [M ; p b b Q H | M ; H € M ? X ô

* ? m > ^ M ; ¸ M ; K m ® M i W i W H w H m " M + M M ; i B m M ? ¸ - m M ¨ v - H ¢ B + ? S M ; F B M h ?
K „ i p ? Q È M ; ? „ M - * ? m > ^ M ; H " T i S + M ; ° ` - H B M i K + ; " i ¸ - m M | B , ó h ® i - i ® i - " Q
M ? [M ; p b b Q H | M ; H € M ? - i Î / Q È B H - m + ? Ì M ; Q Æ B X ô

S ? B i ? Q Ì M ; M ? M ? + ? | M ; - K m ® M i ` Q t m ® M ; # + Y b ´ ` Ì B ¸ B - H ¨ K + € B ¸ ° M ; i € +
i B M ; - H ¢ B F ? ¬ M ; # B i ¸ ¢ T T ? º B + € B ; b - H " T i S + - K - K H , M t m ® M ; H • m X * k M ; K
+ Q [m € ? B # i ? Q Ê + - i m v H ¨ i û t m ® M ; ¸ m ¸ È M F ? | M ? ` M - H ¢ B F ? ¬ M ; ¸ € M ; ¸ H Q
H ¢ B i ´ M ? Q ` ` i M ? B m X

"Q+? L?B +kM; H" M;QÌB +Æ i`Q- +QÌB +QÌB pÈB M|B *?m L?QÊ+ , óhB m i,- i çB
 ?b- M;QÆB +MM; h?~K +¬M; iY t2K i` M ç" B +€+- i +MM; i?B m ;B ç M çbM? M;
 +?•M +?çv çB i`QÊ+- bÊ *?m L?QÊ+ ;¼B M" M; HçBX

*| *?m >^M; pW `²B ðF?¬M; +~M i?"Mö - *?m L?QÊ+ HQ H„M; h?~K L;çQ iû tm®M;-
 M^K b'T Î +?¶ M"v H"K +€B ;b\ô

h?~K L;çQ b„+ K†i ç-v +?QM? M;?o M|B, óE?¬M; p°B- #B m + Km®M F?^Q i?B M;
 ç½ ?B m i•K w #B m + - i ?ÄB M;QÆB- i•K w #B m + H" +€B ;b\ô

*?m L?QÊ+ #B i`ä h?~K L;çQ ç M; +| +?O w t'm t - +^ ;B" M M|B, óL;QÆB +?Ê +|
 iB M K°i i?QÊ+Xô

h?~K L;çQ +QÌB iQ2 iQûi- M|B, ó" B m Km°B- M;v i®i +^M? ç T M?Q i? - i HçB
 #•v ;B\ h®i- b) ?€i K°i #" B ð*?m T?O +| M;QÌB i v mö M?û ô

*?m L?QÊ+ ?" M F?¬M; i? ç~v +€B i M ;B ?Ä / K†i /"v M"v tm®M;- i?'v KB M;?„
 i? Km®M +'i + Q +m®M; ?¼M; ?€i- pW i? M pW p°B- ç K ?¬K F?mv F?Q„i- M;Q
 +€B ;b K" *?m T?O +| M;QÌB ?„M v m- ç M;QÌB M;?2 tQM;- +?QM? KbM? +ÁM H"
 K K ;B¼M; M|B, óL;QÆB L;QÆB M|B #"v #ç ;b ç|- i®i- i M|B Xô

L" M; /"K +?•M K°i +€B- /QÌM; M?Q tmv M [m h?~K L;çQ M?bM #-m i`B ç-v M;¬E
 H€M? içB ;B[F?¬M; i`mM;- T?^M; T?'i M?Q ç M; /B ç°M; ;B®M; M? m- tQ v [m
 i`mM;X \*?m L?QÊ+ KÎ KB M; M|B, óh #B i`ä #B m + Q i?Q+? L?QÊ+ M?B- ç½ ç

h?~K L;çQ i?Ä K½M- ç-m iW M;Q" B +Y b' i`Î KbM? iB M ç M- ç®B K†i +MM; *?m
 iQûi- `i +?•M i?"M? M|B, ó" B m Km°B- M;QÆB #B i pb +€B ;b K" i + K i•K Î +?¶ M

?m L?QÊ+ +® ;„M; i`'M ç`M?- /"K +?•M K°i +€B- M|B, ó?È F?¬M; T?^B H" M|B /C

GQçB M"v HìB i•K ibM? ?ç HQm M"v- ç®B pÈB M;QÌB F?€+ +| H) b) +| ?B m- M?QM
 ?B m [m^ ç m F?¬M; +|- h?~K L;çQ M|B, óG" pb +?QM? i Xô

*?m L?QÊ+ F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ h?~K L;çQ M|B ` ç€T €M M"v- h?~K L;çQ iB T iH
 K°i M;QÌB iB m K„ M?•M F?¬M; ;b b€M? çQÊ+- K„ M?•M FB i`QM; i` Q M?QM; Hç
 ç¬B i v i`„M; #|+- ç-m M;|M i v M?Q M;¼+ - +?B m ç M i`QM; K„i- iU M?Q i`QM; b
 K€B i|+ ç2M M?€M?- #m°+ i?2Q #9B i|+ +¬M; +?9 - i` M #9B i|+ i`•K K°i +•v i`•K ?
 K°i H9K i|+- H9+ M" M; M|B +?mv M- K€B i|+ HB M HmM; H v /Qm /„iX

L" M; +| F?m¬M K†i i`„M; iBM?- / i?'i ¬M M?m iBM? i - ? B ?"M; H¬M; K"v i?QM /"E
 HQ M?Q b Q- /QÊB b®M; KkBM?Q M?Ä +| +€B KB M; M?Ä tQm- KB M; ?ÆB KÄM
 ç T i?Q€i iK+ M?Q i? - [m^ i?U+ F?¬M; K M; i?2Q K°i +?9i p` F?|B HY M?•M ;B M

L" M; K†+ +€B €Q i? m ?Q - p€v /"B #ç+? b„+- M;²B Î ç" M; FB - çQ M i` M; + Q [m
 F?B i- MQM MÊi M?Q p"v-iU M?Q K°i ç| ?Q S?M .mM;- F?¬M; M?B K pB +i`-M
 iB M- i HB M bmv M;?o- M m i F?¬M; i? H'v M" M;- b) T?^B iB + Mm®B +^ çÌB- M
 T?^B H" pb #^M i?•M KbM? b Q\ô

J„ M?•M i`QM; KB M; h?~K L;çQ- iU M?B M H" \*?m L?QÊ+ `²B- *?m L?QÊ+ MQM ?A
 M;U+- #„i ç-m ;B i,M; i? K p" B T?¬M- M[M?•M pmB KWM; pb çQÊ+ M;QÌB M;QĐ
 M"v M?Q ç M; F +?mv M- HçB +~M; +| bS+ +m®M ?9i- i`QM; HÁM; M;?o, óE?¬M; i
 i?QÌM; ?Q ?ÁM; M?Q p"v- HçB +| i? M?bM i ç T ç) ç M M?Q i? Xô

L;?o ç M ç•v- i•K ibM? HB M F?¬M; F?ÄB bmM; bQÈM; ?ÆM p" B T?¬M- M?QM; HçB
 M;QÆB M|B i? K ;b çB M[- i ç•v b) #B M i?"M? v m iBM? K'iXô

h?~K L;çQ +QÌB ? ? K°i iB M;- 7K L6Ò M; VĐĐ0PđÀĐ° @T?ç3 /Qm i? i p 0™ óE?

M°B /mM; # M i`QM; ? i?Æ @ - ? +?m H @- ? M;?B H @- p T?-M F?ªQ i?B Hm"MM
i?S+ FBM? M;?o ç€T ç K" i?¬BX

L|B +?Q +MM;- +| H) H" pçM #B M F?¬M; `ìB #'i #B M- +?d +¬M +| i? H"K` FBM
tm'i î ç•m- +?d +¬M /U i?2Q +€+? i?S+ T?€ ç - i?W ç - #„i ç¬m #`B ;BªM; H" çQÊ

L;QÊ+ HçB- K°i ?²B F?ªQ i?B b€+? +m®B +MM;- F?¬M; T?ªB F?ªQ i?B i`QM; i`Q
+| iQ +€+? i? K ;B i?B çbM?- /Q ?Q`M; ç iU KbM? iÈB` ç X

h?~K L;çQ i`M ç¬v iBM iQîM;- çÊB p`Q i`QîM; i?B- i?m i?"T p,M +?QÆM;- HB M
ç•v ?„M;†T T?ªB €T HU+ F?¬M; M?Ä- i?Q bBM? M,K M v F?Q +Y- +?WM; M?B m ?
M,M; i`QM; ç€K M;QîB M?B m M?Q p"v- i?"i bU F?¬M; T?ªB +?mv M / /`M;- +?d H
+`M; ç€M? +`M; KçM?- pW ç M H9+ F?~M v m [m M ç¬m- i® +?`i i`QM; HÁM; p¬ +M
Qm i? `i HÈM- ç`B HçB H" i?Q bBM? F?€+- +?d bÊ bÊK ç½ p¬ +MM; F?~M i`QÆM

h?2Q K°i ?²B i? M? •K +€B Kã i`mv M` - ç i?B i`M ç¬m +m®B +MM; +kM; çQÊ+ ç
L;çQ M;~M M;QîB- F?¬M; F?ÄB M|B, ó*| #^M; ?[m iW T?QÆM; t iÈB- p¬ +MM; pr
M?Q p"v\Xô- M?[M; HîB M`v tm'i iW Gm"M L;[?¼+- Gm"M L;[HçB tm'i iW ? H Fw
M;?o X

v iS ç KK+ `i i?¬M; iK+- M|B ç9M; H" +| M;QîB #^M; ?[m iW t T?QÆM; ç M- F?¬M
o`M ç H" +€B ç KK+ M`v bÊK ç½ çB ç M M€i çQîM; +€B`²B- Qm i? HÈM M?`i h?~K
M? M- #îB p"v ç KK+ +`M; F?| - +`M; H" Qm i? HÈM M?`i +O ?„M- p¬ Hm"MM M?Q i
çQîM; çQîM; F?Q +Y- HçB çB` +€B ç KK+ #bM? i?QîM; M?Q p"vX

h?î /`B- HB M F?¬M; M;?o M;ÊB KB M K M M[ - i`-K iQ K°i H€i- [mv i i•K /MM; K°
T?€ ç - M m F?¬M; ç #bM? i?QîM; M?Q p"v- [m M çB K i?Q bBM? HB M KB M #'i
+kM; b) K i KÄBX L m h?~K L;çQ +| i? Kî`°M; M;?o ` K°i Qi w KÈB- +| i? bBM?
M;QîB +ªK i?'v KÈB K X

>m®M; ?²- iQM? ibM? [m M +?O F?ªQ- h?~K L;çQ +kM; M;?2 tQM;- +?QM? H" çQ
M;QîB M`v im`B i€+ F?¬M; M?Ä- ç½ ç M MB M F, p ?Qm- ?¼+ p'M +kM; H" `i +
+`- FBM? M;?o i?„M; pb ç€M? #'i M;î FB M?'i- M m H" +| i? ?ÉT pÈB /ç /`v ?„M-
i?`M? p'M ç X

*¬M #B i imv / M? M;ç+? i?B ç"m h®M; i`B m F?¬M; Qi- M?QM; i?`M? iQ+? +kM; -
iB M bo- M?` çŠM; tQM; tm'i i?•M iB M bo- i K çŠM; # M i?QîM; +MM; tm'i i?•M iB

"îB p"v #B m ?B M` - K¶B H¬M ç iY i`9M; imv M F?Q +Y- +| ?ÆM #®M M,K i`,K M
i? i?B ç"m çQ i?•M M?"T p`Q iB M bo- imv i ç®B F?¬M; pQÊi [m KQîB M;QîB- çç
bo p` # M i?QîM; +MM; tm'i i?•M iB M bo- Km®M çB p`Q i K ;B€T- +?d +| i?B ç"m
i`M ççB FBM? M;?o ç¬m +`M; i`¼M; v m- M m tªv` b B H¬K- F?¬M; i? ç M #M H

h?~K L;çQ i`QÊ+ F?¬M; p°B pB i- M;²B î i` M;? - `ÆB p`Q i`-K iQ- i?îB ;B M +?"K
+?"K`½B K" +¬K #9i pB i, ó"°M; ?[m iW T?QÆM; t iÈB p"v- içB H9+ M`v- pmB KWF
M;QÆB ?B m ?¼+ i?b F?¬M; #B i +€B M`vXô

G` w M|B #^M; ?[m iW t T?QÆM; ç M`²B- p b m- ç€M; ç F?Q€B ?Qç i b Q\ L m M
i®i- F€ i?"i +kM; F?¬M; ;b ?ÆM +€B M`vX

J°i +•m +€B M`v i`i M?B M H" +U+ F€ H" T /`- ç9M; H" i`U+ iB T T?O M?"M Hm"MM çB
iÈBX h?~K L;çQ F?¬M; iU +?O çQÊ+ K" +QîB M?ç i K°i iB M;- iB T iK+ pB i, óS?r
M;QîB- pB i, ?¼+ ;Bª +| iQM? +?BM? T?K+- K" ibM?- +S iQM? M?Q p"vX *| M;m|
pmB KWM;Xô

J°i +•m i?W ç M`v- `i [m M? +Q- M?QM; HçB` i v iW ?¼+ i" T- KQÊM [m M çB K
KbM? +?9 ;BªBX *-M #B i +€B Gm"M L;[?¼+ M`v- p®M H" ççQ Hw F?Q+? H M;Qî
F?¬M; ç2K #^M; ?[m ç M T?€ ç - M;QÊ+ HçB +?mv M iÈB i` M ?¼+ i" T- +| +?9i w
¬M;X

o b m- /QÈB M;ÁB #9i HQM; t"- i?2Q M?Q +€+? i?S+ pSi #Ä FBM? M;?o - #„i ç-
+ M? ;Bì`²B- K°i ç€K p,M p ?Q ;'K KÈB iQM? iQ€M ?Q`M i?`M?- FB K i` K'v H-M
H¶B +?QM? iª p` H¶ i?OM;- ç½ tQM;X

æÊB i?B tQM;- M°T #`B i?B- +€+ i?Q bBM? `Q `Q tm'i ?B M- K¼B M;QìB #B m H°
+| ?QM; T?'M- +| KWM; i?-K- h?~K L;¢Q i`î H¢B T?Q i`QM; Zm®+ hY :B€K- æQì
çB [m - ?ÄB ?„M F?ªQ i?B M?Q i? M`Q- i`Q M?È h?~K L;¢Q i®i- +äM; FBM? M;?o
K'T K€v KB M; iW +?®B +?Q w FB M M|B, ó*ÁM i¢K çUÆ+- +| i? i`9M; +Y ? v F?~

h?~K L;¢Q +QìB i`°K i`QM; HÁM;- H B H`+? ;B€K F?ªQ M`v- ?„M ç½ bÈK i?,K /Á`
F?~M; +?m`M #` K` H¢BX

æ¢B çQìM; H #°- h?€B h h` "€+? MB M F, [m€ HÈM- ç½ H` ?ÆM #ªv KQÆB- M?•M
M v +?QM? H` çB çQìM; +kM; F?~M; i`€M? F?ÄB T?ªB i?î ;'T K'v ?ÆB- H9+ M`v ç
+| +?9i w iS +?B m +® +Um i?-M- t2K M?Q i¢B i`QÈ+ F?B p ?Qm- H¢B ç +?Q ?„M
i?W +m®B +MM;X

h` "€+? HÈM im`B- K„i ;B` ?Q ?Q - +?d M?bM p`B T?-M #`B i?B +kM; ç½ i?î ?²M;
i?WÆM; /Q ç€K ;B€K F?ªQ çB /mv i- H9+ M`Q T?€i ?B M i€+ T?~K tm'i b„+- H¢B i

*?d H` t2K i`€B t2K T?ªB- ç€K ;B€K F?ªQ H¢B K°i T?-M #`B i?B +kM; F?~M; i`bM
ç¢B FBM? M;?o i?"i bU p`+MM; #bM? i?QìM;- +| #`M; ?[m iW T?QÆM; t iÈB\ >
M`v +?QM? H` HQm i¢B i` M i?` i`QìM; p` b®- F?~M; +| K°i M;`M +kM; +| i€K i`,
T?Q i`QM; M?B m #`B i?B M?Q p`v- i'i +ª ç m H` HB M KB M #'i i`M- H`K +?Q M;C
B +kM; #m²M M;OX

L;`M +?¼M p¢M imv M- Hm`M F?~M; imv M` K°i #`B ?ÊT F?~m p` K¼B M;QìB- +
h` "€+? K M; i?2Q p F?~M; pmB i?b +?QM? H` +?9i Qi ;B€K F?ªQ- +kM; ç m b„+ K

Zm MY M;`v `²B- K°i M;QìB +~M; +~M; iÈB ?ÄB,- óh` ç¢B M?•M- i`QM; M°B +m
+ÁM +?Q H'v` p`B i?B M p,M +?QÆM; ;BÄB\ô

" Q M,K [m T? ç F?Q +Y- i`QM; M°B +mM; ç m T?€B +~M; +~M; iÈB ç•v çÊB- +|
HU +?¼M` - i`U+ iB T çQ p`Q +mM; M;U H½K- ç•v H` K°i iQ i? - M|B p ?QÈM;
i?B M iY +QB i`¼M; p,M +?QÆM;- ``i H` +QB i`¼M; ç®B pÈB ?¼+ bBM?X

h` "€+? +QìB F?` pm®i`•m, óGQm +~M; +~M; çÊB +?9i- +| H) b„T iÈB `²BXô h`
F?~M; i?QªB K€B- çQ p,M p H M M;U H½K- F?~M; i? HmM; imM; +?¼M- i?B M i`
p,M p F?~M; i®i çB- +?ŠM; T?ªB H` M|B M;QÆB +?¼M p,M F?~M; `ä\ "îB p"v +~M
K'v- h` "€+? +kM; F?~M; /€K H¶ K½M;- K°i F?B çQ p,M p H M- M|B `ä T?-M #`B i
iB M bo- KbM? b) T?ªB ;€M? +?`m ?"m [mªX

GQm +~M; +~M; FB +kM; +| +?9i K i KÄB- H¢B F?~M; i? +?ì H•m i¢B ç•v +?'K #`
m®M; i` +?ìX

h` "€+? F?~M; FB M M?šM K` #QM; i` +?ûM M?Ä- i?ÄB #¼i i`- M?QM; H9+ M`v
+MM; +kM; pQÆM M;QìB çSM; /"v iW i` M #`M- #QM; H'v K°i T?-M #`B i?B iÈB- iB
i€Q- iB T M?"M #`B i?B- M|B pÈB ;B€K F?ªQ FB , óh? M`Q- +m®B +MM; +kM; +|

:B€K F?ªQ +QìB ? ?ª M|B, ó>¢ [m M +?d H` +ªK i?'v #`B i?B M`v ``i +| w KÈB- iW
i`B i ç - +kM; H` p`+MM; i®i- #îB p"v KìB h` ç¢B M?•M M?bM t2KXô

h` "€+? T?'i T?'i i v- ;¼B ;B€K F?ªQ FB iB T iK+ çB +?'K #`B i?B- ;BQÆM; K„i M
iWM; i`ªB- iWM; M?B m H-M çªK M?B K [m +?S+ ?¼+ +?QM?- ç½ î G #° H`K pB +
p`+MM; [m2M- +?d ;BQÆM; K„i t2K tûi- HB M F?~M; M?`M çQÈ+ K` M?Qm K`v- i`
ç ;b- HìB i?€M? M?•M M|B ?„M +kM; /€K çª çªQ\

G"TiS+ H¢B M?bM i?W ç - b„+ Kfi ;B½M` K°i Qi- #B m H° K°i #° /¢M; i?b` H`
#~K M|B, óL;QìB M`v iQ /mv H¢B `i M? M? M? M- i?"i H•m +?Q iWM; ;†T [m [m€

h?b` H"i?W ç iB T /šM T?€ ç - +?d +| çB m F?¬M; +ÁM H" ç^a ç^aQ HÌB i?€M? M
M?•M M|B M?Q p"v ç M M; ,M +^aM +•m` ç - pb +€B ;b K" +| ç¢Q Hw #^M; ?[m iW T
KWM;X J" ç²M; i?ÌB- +kM; F?ŠM; ç`M? F?<sup>a</sup>Q ç `i ç9M; ç„MX

h¬ "€+? iB T iK+ M?bM #`B ;B<sup>a</sup>M; - K°i çQÌM; t2K iB T- iQ" M p, M `i i`¬B +?av- F?
p'T- `i K K K¢B- iW M; [i` m +?m®i` i T?B M T?S+ - M?QM; F?¬M; +^aK i?'v +| K°i
M; ?o ç m K M; w M; ?o çB K / M? ? B +?[+?, K ?¼+ - +| T?¬M ç„ + M?•M i•K- h¬ "€
K" `mM; çMB ç„ + w- i?b i?¬K, óæ pQÆM; +| i?B M ?¢X E?¬M; T?^aB /MM; i?W [m
+?QM? i` H" K pmB- K" H" /MM; K°i T?QM; +€+? ?„ M i?Q+? p" HQ H„M; +?Q /•MX
T?^aB ;†T ç9M; +?O K" +^aK i?'v pmB KWM; - K" H" +^aK i?'v pmB KWM; F?B KbM? +®
#^M; ?[m iW T?QÆM; t iÈB- b Q +| i? #B i #^M; ?[m ;B9T Q+? çUÆ+ +?Q KbM? \ S
pQÆM; +| i?B M ?¢K" H" K pmB- [m•M iY H" K ç¢B bU ;†T +?O K" H'v H" K pmB- +| T
ç¢B ç¢Q- #` K°i HÌB F i i?9+ i`bM? #`v` ? iXô

h¬ "€+? v m b€i +€B i?B M p, M p M"v` ^2B- H¢B ç¼+ iB T K'v H¬M- F m K'v +?[i®
F?€+ +kM; ç m #` FBM? ç°M; F?¬M; i?¬BX

E€i?"i +€B i?B M p, M p M"v- M; v iW ç-m pšM +?d H" /MM; iQ /mv M? M? M? M H
T?QÆM; t iÈB- KÎ`°M; M; ?o ç M +?, K ?¼+ - ç½ H" `i F?| - F?| F?, M M?'i +?QM?
M; ?o +?, K ?¼+ KÎ`°M; ç M ç¢Q Hw i ;B i` [m®+ #bM? i?B M ?¢- K" ç¢Q Hw M"
M?Q ?¼+X

*€+ #`B FBM? M; ?o F?€+ - ç m H" /MM; T?€ ç pÈB iQ +€+? w M; ?o +?QM? iQ" M
K" #`B FBM? M; ?o i?b H" /MM; K°i +QM çQÌM; `B M; K" çB- T?€ ç FBM? i? ?½B
+Q- H" K M; QÌB F?¬M; M?`M çQÊ+ - pb iQ /mv i€+ ;B<sup>a</sup> M? M? M? M K" i`¬K i`² F?2M
+MM; - H¢B M?Q p) `²M; çB K K„i- ç2K i? ;BÈB M; QÌB ç¼+ b€+? i`mv + - m i`, K M; "
H" K +?Q M; QÌB #„i ç-m FQM? M pb bU M; ?B K M; ?` i`QM; ç|X

h¬ "€+? p°B p" M; M|B, óæB KÌB GQm +¬M; +¬M; Xô

G" T iS+ +| iB m H¢B ?¬m ?¢ çB KÌB M; QÌB- GQm +¬M; +¬M; FB i?'v h¬ "€+? iÈB
KWM; `²B- h¬ "€+? M|B, óG" T iS+ K M; T?¬M #`B i?B M"v iB M +mM; KÌB # ?¢ M;

GQm +¬M; +¬M; +| +?9i F?¬M; ibM? M; mv M- +?d H" K°i T?¬M #`B i?B HB M K M;
H¢B +| #`B i?B i®i- ç•v F?¬M; T?<sup>a</sup>B H" Km®M +?¢v M?B m p`B +?mv M b Q\ *?ŠM;
çQ [m +`M; #Èi pB +X

h¬ "€+? M?bM` i•K iQ GQm +¬M; +¬M; - +QÌB M|B, - óL; QÆB M; ?2 HÌB +O i - T?
?¢ M?'i ç`M? K†i`²M; +U+ F€ pmB KWM; - çB çBXô

V

k3RX *?QÆM; kdj, h?B M hY *?'K ""B h?B

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >´

*?QÆM; kdj, h?B M iY +?'K #`B i?B

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

h`B m \*€i i¢B i` M o¢M hm aÆM M?bM GQm +¬M; +¬M; çQ #`B i?B iÈB- / M? iU #
+?d +ÁM H¢B +| +?[pB i i` M K†i- pb ç T?ÁM; M; W ,M; B M- +kM; ç m ;¼B iB m

h`B m \*€i +QlB ? ?<sup>a</sup> K` MlB pÈB .QÆM; hB M ?ÆB M; ?B M; Î K°i # M, óu i?2Q h`
T?–M H` h?~K L; ¢Q H`KXô

.QÆM; hB M ç®B pÈB FBM? M; ?o i?b /®i ç†+ +€M K B- i?'v # ?¢ `i?`Q ?SM; - +
i?'v p"v\ô

h`B m \*€i +QlB ? ? K°i iB M; - MlB, óh` M çlB M"v- i`W ? „M` - H¢B +l B +l T?–M
çQÊ+ - T?–M i?S M?'i ç¢B FBM? M; ?o çQ iÈB- HB M +l w iS M?Q p"v- F?–M; #B
M?Q i? M`QXô

LlB tQM; - ? „M ?`Q ?SM; #WM; #WM; K` M?' + #9i bQM iÈB- p) H M +€B pÁM; i` M

h`QM; HÁM; .QÆM; hB M KWM; `Ð- M m #`B i?B M"v i?"i bU H` /Q h?~K L; ¢Q H`K
+?d +–M ? B +m° +i?B F iB T F?–M; tm'i ?B M b B bl i ? v +¢K #šv- K°i +?S +i?E
i?Q€i- /M b Q ç•v +kM; H` F?ªQ i?B ç¢B FBM? M; ?o - H` F?Q +Y i`¼M; v m M?'i
F?ªQ i?B Hm" M- +MM; bQ b€M? pÈB +€B ç¢B FBM? M; ?o M"v- ªM? ?QÎM; F?–M; i

E?–M; [m ;B i ?2Q Qi M?'i +kM; ç½ t2K [m ?2Q +?¢v- M?[M; M, K M"v i? K /U F
?Q`M; i?QÊM; - .QÆM; hB M ?€ +l i? F?–M; `ä ?mv M /B m i`QM; çl - ç¢B FBM? M
H` H Fw- +?QM? H` ; ?B H¢B HlB MlB p` pB + H`K +O i?€M? M?•M- H` p– +MM; i`¼
i?B Hm" M- +?d H` K°i Qi M°B /mM; Î T?Q i`QM; ? EBM? h?B @- ? +?m H @- ç`M?
i?"K +?Q +l +?9i Qi ?¼ + çQÎM; F?–M; /¢v- +?d H` #ªQ K¼B M; QlB ç¼ + i?m° + HÁM
H Fw- #lB p"v +l i? i?'v çQÊ+ F?ªQ i?B ç¢B FBM? M; ?o i`¼M; v m ç M KS+ M`Q

L m M?Q h?~K L; ¢Q [m ç¢B F?ªQ i?B FBM? M; ?o `²B- iQ +€+? i?B çbM? t2K M?
M?¢+ T?K iQÆM; H B- .QÆM; hB M ?€ H¢B +l i? F?–M; i?Q+? i?9- imv MlB bÊK
i?'v F i [mª- +kM; +kM; çO ç .QÆM; hB M FBM? ?d K°i T?2M X

*?d H`- ç€v HÁM; .QÆM; hB M pšM +ÁM +l +?9i F?–M; pmB- i`QM; HÁM; F?–M; M?
M"v- F?–M; #B i i¢B b Q H¢B Km®M H'v *?m iB m i, - +?B m i?2Q iQM? +€+? ? „M
#B i Km®M F i ?–M # Q M?B m M; QlB pÊM [- i? iY H'v M?B m M?Q p"v H`K +€B ;

h`QM; HÁM; •K i?–K Q€M i?€M- +l +?9i F?–M; ?`B HÁM; - .QÆM; hB M M; ?o M?Q p
o•M- ?B M i¢B ? „M H`K M; QlB +? Mm–B ç M KS+ M; ?B M- ç½ M; 'K p`Q `i b•m- K
o•M FB `i M?m i?m" M- i'i M?B M Hm–M Hm–M çB [m p'M M ? „M- F m H M K°i iB
i?•M ? „M i?Q i?€B- HQ¢B +ªK ;B€+ 'K €T M"v- iW H9+ p`Q +mM; HB M F?–M; +ÁM

æ M #m' B +?B m- H¢B +l M, K b€m T?–M #`B i?B çQ iÈB- h`B m *€i t2K iWM; T?
F?–M; i - i®i +€+ HQ¢B HlB MlB- H9+ +–K K°i T?–M #`B i?B- F?–M; F?ÁB M?B
óG`K `i i®i- M m H` h`šK çQ€M F?–M; b B- +?QM? H` #`B i?B +O h`bM? >mv `²E
i? H`K p, M p çQÊ+ ç M KS+ ?Q`M ?ªQ M?Q i? - +?d bÊ +?d +l /mv M?'i K°i h`bM?
+?QM? i?S+ - F?–M; ;B®M; i M h?~K L; ¢Q FB - +?d #B i ç–m +Æ i`K+ HÊBXô

.QÆM; hB M M; ?2 tQM; - i`QM; HÁM; +l +?9i F?–M; i?QªB K€B- p°B ?ÁB, ó" ?¢.
T?ªB ç–m +Æ i`K+ HÊB- +?Q /M H` M?Q p"v- çl +kM; H` ç–m +Æ i`K+ HÊB ç° + M?'

.QÆM; hB M MlB HlB M"v H`K h`B m *€i MÎMK +QlB- h`B m *€i +QlB MlB, óL; QÆ
ç–m l + T?QM; +€+? F?€+ M? m- M?QM; ç m H` M?•M i`B ç, M; T?QM; i¢Q +U+ Uç¢
;†T- M, K M v i' +?S+ F?Q i?B +l i? H'v ? B M; QlB M"v- h`šK ç½ i?'v çOXô h?Q+
T?'M- H¢B M?' + #9i bQM iÈB- p) H M +€B pÁM; i`ÁM i¢B #`B i?B +O h`bM? >mv- i

h`ÁM ç¢B #B m +?QM? H` Qm i9- K` çB K i?b H` w iS ?ÊT +€+? - ç•v +kM; H` MlB #
M?Q çQÊ+ imv M +?¼M iQ`M #°X

J'v M; `v M v- i•K iB M? h`B m *€i p– +MM; i®i- M; šm M?B M +l #`B i?B çQ iÈB- ? „M
ç€M? p - ?Q†+ +?'K p`Q K°i T?2M- +?d H` H¢B F?l ;†T çQÊ+ iQÊM; h?~K L; ¢Q i? „
>mv p[M; p`M; H¢B tm'i +?9M; M?Q p"vX

*QM M; QlB +?QM? H` M?Q p"v- K°i F?B t2K M?B m i?S i®i- i–K K„i iU M?B M +kM
#`B i?B Qm i9- HB M F?–M; M?`M çQÊ+ K` +–K #`B i?B ? B M; QlB FB ç M bQ b€M
#`B i?B FB - imv `i?Q K„imv i?ªQ- H¢B Hm–M i?B m çB K°i Qi ;b çlX

G`HBM? F?Q- h`B m *€i ç°i M?B MidM? M;°- #`i F H` h?~K L;¢Q ? v H` h`bM? >m
M?Q +| K°i +` HBM? F?Q ?ÆM M;Q`B- K` HQ¢B HBM? F?Q M`v H¢B M|B F?¬M; ` H
M;[i` m +?m®i F?¬M; M?`i ç`M? ?Q H ?ÆM bQ pÈB M?[M; i?Q bBM? F?€+- H¢B p
;B€+ i?QªB K€B ç-K çb X

h? +?Q M M #`B i?B çQ iÈB b m b) i?ªK `²B- K°i Qi p,M p `ä`M; +U+ Qm i9 çQ
+-M bmv M;?o- i`U+ iB T ç€M? +?Q +€B /'m ;¢+?- ;¼B M;Q`B çQ i`Î p - ç•v +kM; H
i?B ç`m iB M bo `²B- i®B ç +kM; +?d H` +?Q +€B tm'i i?•M iB M bo ?Q†+ H` # M i

L?QM; M;`M p¢M +?È +QB M? +€B F?m pU+ M`v- ç²M; /¢M; H` iB M bo- M?QM; #
çQ`M; H`K [m M iQÆM; H B H` +|ªM? ?Q`M; +U+ HÈM- ;B®M; M?Q [m M pB M tm'
i?m°+ p [m M pB M /U i`[ ? B T?O # idM?- +?d +-M F?¬M; tªv ` bU +®- iQÆM; H
[mv M HU+X

o T?¬M tm'i i?•M iB M bo- +?d +-M +?`m M¶ HU+ +® ;„M; - +kM; pšM +| ?B p¼M; p
M i?Q`M; tm'i i?•M +MM; iB M bo- M m F?¬M; TªB F?¬M; M;`M; çQÈ+ ç-m H M
H B +kM; H` +?S+ p`+O M;QÆB + Q iÈB ç•m- ;†T M?[M; ?¢ [m M FªQ i?B i®i ?Æ
p ?¼+ p`M +kM; çO ç H`K +?Q M;QÆB •) K†iX

>ÆM M[+?d +-M F?¬M; +| ;b #`i M;ì tªv ` - M m H` ç2K M;QÆB T?|M; ` M;Q`B H
+€+ HQ¢B [m M pB M HBM? iBM?- i` M +Æ #ªM M;QÆB TªB +?m`M #` H`K i®i pB
pK ç|- ç M H9+ ç|- +| i? +?mv M çB H`K >mv M H M? ç½ H`•M çS+ `i HÈM- +| i?
M?Q p`M F?Q +?|- +kM; çO ç M;QÆB •K i?-K K v K„MX

"ÎB p"v- M m H` ç M?[M; i?Q bBM? FB #B i KbM? #` h?~K L;¢Q p` h`bM? >mv H`
çQÈ+ p¢+? pÁM; i`ÁM- +?d bÈ ç M i•K iQ `9i ç Q ;B i M;Q`B +kM; +|X

Zm K'v M;`v- H` FªQ i?B FB K FBM?- FªQ i?B Hm" M- +S ç9M; ?¢M K` iB M ?`M
i?B M`v +| Qm i9- +kM; F?¬M; +-M çQ p`Q i`QM; +mM; - iQ`M #° ç ;B€K FªQ +?
H,K i?€M; i€K- pW H9+ M;`v ?°B h`mM; i?m- +€+ i?Q bBM? ç½ i?B tQM; K°i ?²B+
pB MX

*?d H`- M?[M; ;B€K FªQ M`v F?¬M; `ªM? `¶B ç çQ`M pB M- /€M p€+?- b Q +?ûT
+€+ bU iBM? imv H` ç•m p`Q ç'v- M?QM; pšM i?U+ bU H`K ?¼ HQ v ?Q v F?¬M; /V
i€K p®M H` M;`v i®i- i?2Q M?Q [mv +O- F€ v i #ªM; HB M Î M;`v ç|- i?`B ;B M M;„
i`Q i®i p¢M T?¬M #`B i?B- +ÁM TªB HQm i`[- M?"T F?Q- +kM; F?¬M; / /`M;X

h?~K L;¢Q ç½ i?B tQM; - çQ i v ` ç`K HQM; KÄB- ` F?ÄB i`Q`M; i?B- HB M +?S
H€B t2 +?`i ¢B # M M;Q`B- i`U+ iB T M;? M? ç|M H M t2- i•K iBM? ?ÆB +| +?9i F
i?B ç M çB M `²B- ç9M; H` M; v +ª M;`v ?°B h`mM; i?m +kM; ç½ [m M- M; v +ª H
#`- HB M #ªQ GQm o,M i`QÈ+ +?Î ?„M çB hMM; h`9+ T?Q`M; - hMM; h`9+ T?Q`M; i
çB K ;B®M; T?® #€M ç² +` ç`B b m- tm¬B i?2Q T?®- +Y ?`M; iB T;B€T HB M iK+
p` ?B m +-K ç²- +?d +| çB m +€B +Y ?`M; ç² +` M`v +| K°i i?S ? v- ç² i?"i- ç² /ÄK ç
çQÈ+ ç² i?"i- iQ`M #° TªB #^M; M?½M HU+ +O M;QÆBX

E€ i?"i- M?[M; +€B ;¼B H` ç² +` M`v- T?¬M HÈM ç m H` i?m ç M iW ?B m +-K ç² ?Q
#€M- i®i t`m HšM H°M- M m H` M;QÆB ,M TªB +€B H¶ p®M- ? Q T?Q ;B€ iB M `i
ç€M; ç`B- M m H` M;QÆB +| M?½M HU+ i®i- KQ`B [m M i`,K [m M Km ?`M; i®i- +
M;QÆB H¢B çÁB i? K- ç m H` M;QÆB iBM? i M;mv MX

aÎ /o ?bM? i?"M? HQ¢B +€+? +K+ M`v- i?"i` H` /Q +QM M;Q`B +® w ;•v M M- M;?;
F? B KÎ i?¬M; i?QÆM; - K°i M;Q`B i?QÆM; M?•M ç² +` M;?o` çQÈ+ çB K [m M i`¼
`i M?B m ç¢B bQ ;B€K #ªQ ç M t2K tûi pb F?€+? ?`M; - #ÎB p"v #€M ç m H` ?`M; i
F?¬M; [m€ i®i- M?QM; p b m- i?QÆM; M?•M M`v H¢B Mªv ` +?O w- +kM; F?¬M;
çB i?m `i M?B m #bM? bS p` +` M;¼+ ç M- #`v Î F?mM; #€M ?`M; - çQÈ+ ? v F?¬M
#° ç F?€+? ?`M; M?bM- +€B bBM? w M`v H¢B i®i i?¬M F€- +?Q M M K¼B M;Q`B ?
M v HB M i¢Q i?"M? +€B +€+? +K+ M`vX

E€ i?"i- T?"K H` M;Q`B v m i?Q+? ç² +`- [m€ i`bM? M?"M i?S+ +| H) H` iB K çQÈ+ ç

/ /`M; ibK çQÊ+ - HçB K'i p`B T? - M MB K p m B i?9 - +ÁM H` iU KbM? ç M ç`Q - +`M;
+O +QM M; QÌBX

h?`K L; çQ #^aQ GQm o, M M; WM; t2 içB ç - m T?® - +?QM? KbM? M?bM iWM; K°i M?
h?`K L; çQ [m - M €Q #'i T?`K - +kM; ç m iÈB; BÈB i?B m +?Q h?`K L; çQ - h?`K L; çQ
M?bM K'v H - M - HB M HçB +?çv ç M M?` F?€+X

oÁM; pQ p`B pÁM; M?Q i? - t2K [m ç<sup>2</sup> + ' F?¬M; +| Ryy +kM; +| i€K KQÆB - i`¼M p
h?`K L; çQ KÈB /WM; HçB içB i`QÊ+ K°i +Y ?`M; - + - K H'v K°i; QÆM; ç²M; ?bM?
?ÄB T?K + pK +Y iB K M`v M|B, ó\*€B; QÆM; ç<sup>2</sup>M; M`v # Q M?B m iB M\ô

S?K + pK +QÌB M|B, ó*¬M; iY - ç•v H` ; QÆM; ç<sup>2</sup>M; H9 + h'M - +QB M?Q H` ç² + ' +| +
M; |M i v ` - +QÌB M|B, ó\*¬M; iY M; ?o M?Q i? M`Q\ô

ó"®M [m M J, + M?Q p`v ` \ô h?`K L; çQ ?9i K°i ?ÆB F?Q HçM?X

S?K + pK M; ?B K i9 + M|B, óG` #®M KQÆB [m MXô

h?`K L; çQ KdK +QÌB - M|B, óL; QÆB t2K +€B; QÆM; ç<sup>2</sup>M; M`v `ä`M; +| /'m p i ç€M
ç²M; ; b H9 + h'M - +® w Km®M HW ; ç i i b Q\ "®M KQÆB [m M - M; QÆB +?"K `½B #
`ÌB çBX

GQçB bBM? w ç² + ' M`v - p®M H` ` Q; B€ i` M i`ÌB `²B i`ª iB M /QÈB ç'i - i?'v h?`K
i` M? i?O M; , M h?`K L; çQ HçB - +QÌB ?b ?b M|B, ó*¬M; iY Q i?Q +? - KQÌB [m M çB

h?`K L; çQ [m v ç - m HçB - bmv M; ?o K°i +?9i M|B, ó"®M [m M - i M?B m M?'i ` +€
#€M - ?B M içB i b) H'v çBXô

S?K + pK HB M F?¬M; H M iB M; çQÊ+ M[`²B - M|B, óG9 + i?m p`Q +kM; F?¬M; T?
iB M M`v +kM; [m€ i?'T - M m F?¬M; - HçB i? K K°i +?9i M[çB\ô

h?`K L; çQ [m v çB - T?K + pK FB HB M çSM; # M M; Q`B M?bM [m M? - +?SM; FB M
?`M; F?€+ - i`¼M p M [m `²B i?ÌB; B M K°i MûM M? M; KÈB çB ` - T?K + pK ?QÈM;
[m M - M m M?Q H` +¬M; iY Q i?Q +? - iB m M?•M iB M? M; mv M #` +?QÎM; [m - v K
+¬M; iY - +QB M?Q M; QÌB #^M; ?[mXô

h?`K L; çQ #B i`ä ç•v H` i?O çQçM T?K + pK KÌB +?"Q bBM? w - +?d +QÌB ? ? K°
?bM? i?QB `²B i`ª iB M ?„M - M|B, óh?2Q i i?'v - +€+ M; QÆB i?m +€B; QÆM; ç²M;
?ÆM 8yy p, M - H9 + M`v ç•v +QB M?Q +?Q +€+ M; QÆB HW i H - M i?S M?'iXô . Si H

«K; QÆM; ç²M; ?°B ?ÊT +MM; GQm o, M - +ÁM; ¼B H` GQm o, M çB Km +?9i Qi H p
*?m T?O ?¬K M v i'i M?B M H` ; B, M; ç M F i?Q - +Y HÈM +| i`2Q K'v +€B #B M K
K M; i?2Q h?`K L; çQ i`Îp - M; mv M K°i ç€K M|B, ó"B m i?B m ; B ç½ i`Î HçB - ?
tQM; F?Q +Y `²BXô

h`U + iB T p`Q ?"m pB M - #B i çQÊ+ *¬M; ; B ç½ i`Îp - h?`K L; çQ HB M çB i?Q T?
i`QÊ+ - ç M i?Q T?ÁM; - æQ M \*?QM? +ÁM ç M; ç¼ + b€+? - i?'v h?`K L; çQ ç M - ¬M
i?B tQM; `²B\ \*€B M`v `i i®i - K'v M; `v M v M; ?d K°i +?9i - çÈB v i #ªM; çBXô

>„M F?¬M; ? F?¬M; ç + "T iÈB pB + ?¬M M?•M; B[h?`K L; çQ p` *?m L?QÊ+ - ?Æ
bU FB m E?QÆM; i?€B +¬M; UE?QÆM; hY L? V +•m +€X

L?bM æQ M *?QM? - h?`K L; çQ M?'i i?ÌB +kM; F?¬M; çQ€M ` i•K iQ +O ?„M - K M
M|B, ô.QÈM; - ?¬K M v H` M; `v ?°B h`mM; i?m - iB m b M? +| çQÊ+ K°i FB M H p
M?"M +?QX

æQ M *?QM? HçM? M?ç i M|B, óG` +€B H p`i ; b\ô

h?`K L; çQ K| + ; QÆM; ç<sup>2</sup>M; ?bM? i?QB Km çQÊ+ iW hMM; h`9 + T?QÌM; ` - i?QM;
H9 + h'M - M m H` K v K „M HÌB K` M|BXX - +| H) H` p`i M; U /KM; i`QM; M°B +mM; -
S?QÆM; L K FB +ÁM /MM; [m 5ô

*´ S?QÆM; L K\ æQ M *?QM? H¢B p¬ +MM; ?"Q ?SM;- #ªQ p"i *´ ?"m HQm H¢B Î i
ç² i?QÌM;- ;B€ i`´ +´i +?S +U+ + Q- p` *´ ?"m M"v M´B iB M; i`QM; H`+? bY- T?K i
H" / M? i?–M h K [m®+ i?ÌB Fb L; Kv h'M- #ÎB pb hQ J½ ;B i°+ çÌB L; Kv H" T M?B
h'M ç bOM; ?¢M?- iW M v p b m *´ S?QÆM; L K ;ª +?Q hQ J½ h`mM;- p` hQ J½ h
M;®+ M´B / M? i`QM; H`+? bY- hQ J½ h`mM; H M H`K ?Q`M; ç p b m- [mv M ?"M?
i`QM; i v \*´ S?QÆM; L K- p` *´ ?"m M"v çB M; QÊ+ H¢B +?QM? b€+?- F?¬M; H•m
i`"M ç¢B ?¼ M"v- i`U+ iB T çQ ç M h•v h'M /B i pQM; X

hm v M|B i? M? / M? +?O M?•M i`QÊ+ FB #´i ?ªQ- M?QM; ç² +´ +–M +?QM? H" ;B€
+QB M?Q H" /KM; +K +O M?•M p"i T?ªM /B M HÈM M?´i i`QM; H`+? bY- ç| +kM; H"
i?QÌM; X

*?m æQ M *?QM? #bM? bBM? +?d v m i?Q+? K°i +€B M"v- p°B p`M; +~M i?"M K"
b€i tmM; [m M?- i`–K M;•K M|B, ó*?d bÊ +?Q ?ŠM- +€B ;QÆM; ç²M; M"v +| /'m p
M?Q H" ç² /ÄK- ?m®M; +?B +kM; F?¬M; T?M ?ÊT pÈB +? i?S+ h'M +mM;- h'M +mM
H" i?–M i?9 FQM?- b m ;QÆM; ç²M; çB m F?„+ ? B +?[i?–M M?•M- K" H–M M"v +?
#®M +?[;B i? T?9 tQÆM; Xô

h?~K L;¢Q ? ? +QÌB M|B, ó.QÊM; +S +?,K +?9 t2K- +€B /'m p i ç€M? #|M; M"v F
ç€M? #|M;- M m H" H`K- i¢B b m H9+ ç€M? #|M; TªB /MM; +?´i /QM? /–m i`€K H
+`M; i? K #^M; T?ŠM;- M?QM; +€B ;QÆM; ç²M; M"v- +?d H" ç€M? #|M; çÆM i?m–M
ç| - t€+ i?U+ HQm ?"M? i?–M i?9 FQM?- M?QM; /QÊM; +?È [m M- *´ S?QÆM; L K
i?QÌM; +| i? F?¬M; TªB p"i i`QM; M°B +mM;- +kM; +| Fª M,M; H" +O ?²B K–MX

L m H" +O ?²B K–M p"i- *´ ?"m bY /KM; b m M"v iU M?B M F?¬M; TªB ;QÆM; ç²M
Hw /Q M"v +kM; ç½ M|B i?¬M;- +?d H"- h?~K L;¢Q M|B çQÊ+ p¬ +MM; t€+ i?U+ M?
ç T?K+ M;QÌB- çB K ç€M; M;ì`´i M?B m- æQ M *?QM? M?B m ?SM; i?9 K" ?ÄB i?
b Q M| H" p"i M;U /KM; +O *´ ?"m Xô

h?~K L;¢Q M;²B M;?B K +?dM?- M|B, ó"„i ç–m iW H9+ i t2K M| - +kM; ç½ bmv çQ€
M?bM M?Q p"v- M M H" /KM; +K tm´i T?€i iW + Q K–M ç¢B i°+ - H9+ ´v M;QÌB h'M c
+| [mv ç`M? M;?B K +?dM?- pQ /K M?Q +€B ;QÆM; ç²M; M"v- K†i b m çB m F?„+
çB m S?QÊM;ö- #ÎB p"v +| i? i?´v çQÊ+ - +?O M?•M +€B ;QÆM; ç²M; M"v Qi M?´i +
M m F?¬M; i?b- +? i¢Q HQ¢B ;QÆM; ç²M; M"v- HB M i?m°+ p ?"M; +´KXô

V

k3kX *?QÆM; kd9, h`QÎM; h?"M? >ÆM

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; kd9, h`QÎM; i?"M? ?ÆM

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h?~K L;¢Q /WM; K°i +?9i- H¢B iB TiK+ M|B, óo b m- M?bM +€B /'m p i ç€M? #|M
`^M; +€B M"v M M H" ç² /ÄK- M?QM; M?bM F„- HB M KBM? #¢+?- ç•v F?¬M; TªB
#|M;- pb +€B ;b F?¬M; ç€M? #|M; K†i b m ;QÆM; ç²M;- pb +€B ;b F?¬M; +–M / i`
ç€M? #|M; K†i FQM?\ *| +€B K M? K®B M"v- i HB M #„i ç–m M?È H¢B i?ÌB h'MXô

h?~K L;¢Q +QÌB ? ? K°i iB M; , óJ°i +€B ;QÆM; ç²M;- +?O M?•M +O M| çB ç€M
M;QÌB #bM? i?QÌM;- M?´i ç`M? b) +?Q `^M; M;QÌB M"v çB M `²B- ç€M? #|M; K†i F

b) +ÁM b Q\ o b m- i KÈB ?B m çQÊ+Xô

æQ M *?QM? M;?2 M?Q bB K - F?¬M; F?ÄB ;"i ç-m- i`QM; HÁM; bmv M;?o, óæ9M
#|M; Kti FQM? `²B- HB M ;B®M; M?Q t| +€B ç€v +?ûM `QÊm- +¬M; ?B m +?ûM `²B
b Q\

h?~K L;çQ +QìB M|B, óo b m i M;?o iÈB b€+? M|B p i?ìB h'M- b€+? M|B p i?ìB
H` /€M; M;QìB i?'T- Kti t M?- p¬ +MM; t'mX L;Q`B ` - i`QM; óZm€ H•K [mªM; Fwô
?"m p¬ +MM; t'm- i®B F} M?'i bQB ;QÆM; - iWM; ?ç H M? ç"TM€i iQ`M #°i'K ;QÆM
ç€ K`B M€i Kti FQM?- HçB i`K+ tm'i ? i K„ M[i`QM; M°B +mM; - +`M; i?•K +?QM?

ó.QÊM; +| i? iQîM; iQÊM; - h'M +mM; H9+ 'v- ;QÆM; ç²M; #` M M pÐ- M?QM; +€B ;
H` ç²+QÊB +O \*´?"m- ?€+| i? iMv w pSi çB F?¬M; ç w- M?Q p"v \*´?"m ç`M? T?
FQM?- F iW ç| - i'K ;QÆM; K'i çB +¬M; ?B m- +kM; b) F?¬M; ªM? ?QîM; ç M *´?"m

æQ M *?QM? i?î /`B, óh?b ` H` i? - \*´?"m M`v i?¬ #çQ- +kM; +?d Km®M ;QÆM; ç

h?~K L;çQ +QìB +QìB- ;BÆ +€B ;QÆM; ç²M; FB H M- i v +?d +?d +?m¬B i'K ;QÆM
M?bM i?'v ;b\ô

æQ M *?QM? M;?B K i9+ M?bM, ó:B®M; M?Q bQMXô

h?~K L;çQ M|B, óæ•v H` M?k- H` K°i HQçB # M i`QM; bQM- #îB pb M| p¬ +MM; ?Q
M M +kM; F?¬M; +| M?B m M;QìB /MM; - HQçB bQM M`v M;QìB #bM? i?QîM; F?¬M
[m€ `ä`M; - [m€ +?|B K„i- i`W T?B iQÊM; KçQ p¬ +MM; t'm tQ- /MM; ç +?2 /'m iQÊ
H` F?¬M; M;QìB M`Q M;mv M w /MM; HQçB bQM M`vXô

æQ M *?QM? ;"i ç-m- +'i F„;QÆM; ç²M; - M|B, ó*€B H p"i M`v- i `i Q i?Q+?- ç
;B¼M; M|B +ªB i?B M F?¬M; Qi- i?B m çB K°i Qi b„+ ççK Kç+ pW `²BX

h?~K L;çQ +QìB ?b ?b M|B, ó.QÊM; Q i?Q+? H` i®i `²BXô

æQ M *?QM? +QìB +QìB M|B, óL?[M; bU ibM? FB - /b M;QÆB M|B +MM; M;QÆB +
L?[M; bU ibM? FB iU M?B M +?d +?QM? H` bU ibM? ç|M /•m- h?~K L;çQ M;QÊM; i

æQ M *?QM? i?î /`B, óh +?d #B i M`M; içB i`QÊ+ Kti M;QÆB F?¬M; /'m çQÊ+ +?
h-M ççB M?•M- i ç½ M|B +MM; ?„M- ?„M M;mv M w #€M iÁ M?` +?Q i - K'v M;`v M
K°i T?2M- H`K ç²+QÊB +?Q L?QÊ+ M?BXô >„M M;?o M;?o- M;Q€B ç-m ?¬, óæB ;

*?d K°i H9+ b m- GQm o,M ç M- æQ M *?QM? M|B pÈB ?„M, óGQm o,M- M;QÆB i?
GQm o,M M|B, ó*¬M; ;B - F?QªM; +?WM; # KQÆB M,KXô

ó" KQÆB M,Kô æQ M *?QM? ;B®M; M?Q ç M; M?È HçB- `²B b m ç| mM; /mM; +Qì
+| K'v +€B # KQÆB M,K- M;QÆB H`K +?Q *?m ;B i H•m M?Q p"v- ?B M içB +| +?

GQm o,M M|B, ósBM *¬M; ;B T?•M T?|Xô

æQ M *?QM? M|B, óæÊB h?~K L;çQ /¼M çB M?` KÈB î- M;QÆB HB M çB +?¶ ?„M H
[m M ? F?¬M; i - i`QÊ+ K„i ?„M F?¬M; +| K°i M;QìB M`Q- F?¬M; +| K°i B +| i? t
F?¬M; i? F?¬M; [mªMXô

h?~K L;çQ M;?2 tQM; - i'i M?B M H` ç½ ?B m i•K w æQ M \*?QM?- iÁ M?` i†M; M
ç²+QÊB M`v çO M†M;X \*?d H` +?mv M M`v ç®B pÈB GQm o,M HçB F?¬M; çQÊ+ i®
*¬M; T?O- +?O bU i`QM; i?B M ?ç- M;QçB i`W i`QM; i?€B ;B€K M°B +mM; - ?„M H
?„M ç M +?¶ h?~K L;çQ H`K pB +- imv +kM; H` +?O bU- M?QM; ?B m [mª HçB ;BªK

h?~K L;çQ p°B p`M; M|B, óG`K T?B M /QÊM; ? Q i•K i`M i`Q- +?d H` GQm +?O bU
pB +`i F?€- +| H) H` F?¬M; +-MXô

GQm o,M HçB M|B, ó*¬M; ;B T?•M T?|- iB m M?•M iU M?B M M;mv M w- +| i? ?-
F?¬M; +| K°i +•m Q€M ?"MXô

h?~K L;¢Q +?QM? b„+ M|B, óh F?¬M; i?Q+? T?QM; +€+? ?"M? bU +O GQm +?O
 +?O bU K" M|BXX- +| i? ;¼B GQm i?„M; iEB i?Y t2KXô
 GQm i?„M; H" M?B iY GQm o,M- #` T?•M +¬M; ¢B [mªM T?ÁM; M?•M bU- MB M F, I
 KQÆB im´B- H" K M; QÌB pšM F?€ i`mM; ?"mX
 GQm o,M i?´v h?~K L;¢Q M|B M?Q p"v- HB M ?B m w iS h?~K L;¢Q- #B m i?B m ;B
 GQm i?„M;- +ªK i?´v `´i +ªK ¢°M;- ;B"i ;B"i KB M;- H¢B H" F?¬M; M|B ¢QÊ+ ;bX
 æQ M *?QM? M;?o M;?o, óæQÊ+ `²B- p"v i?b ;¼B GQm i?„M; ¢B- M m H" ?„M +| +
 #B i- i iU KbM? tY i`Q ?„MXô
 h?~K L;¢Q ¢€T SM;- +MM; æQ M *?QM? M|B +?9i Qi +?mv M- ¢ÆM ;BªM H" K°i Q
 i?ÌB ;B M F?¬M; +ÁM bÊK- æQ M *?QM? M?bM M?bM b„+ i`ÌB M;Q" B +Y b´ M|B
 +?m~M #` i®i- +?9M; i +MM; ¢B M?"T v M- ,M #[+ÆK ¢Q" M pB M5ô
 J°i ¢Q" M M; QÌB ¢ M ?"m pB M- `QÊm p" i?S+ ,M [mª M?B M ¢½ /•M; H M ¢O `²B- +
 +?9i i?9 p`- +€B #[+ÆK ¢Q" M pB M M"v ¢ m H" M[M?•M ¢B i?m t T- T?ªB p) ?bM?
 pB +- M m F?¬M; T?ªB T?m M?•M i?b +?QM? H" *?m L?QÊ+ - M;K w +?QM? H" i®i
 h?~K L;¢Q ¢B [m - M?bM Kti K´v M; QÌB M"v- " M? K°i iB M;- +?d p"Q Kti K°i M; QÌ
 M; QÌB i€K T?¬M H" L?QÊ+ M?B i` M; ¢B K- ²- ¢•v H" +QM +¼T b Q\ô
 h?ÌB ¢B K *?m L?QÊ+ pW +?SM; FB M h?~K L;¢Q- +ªK i?´v +| +?9i F?¬M; ¢QÊ+ i
 F?¬M; #` ;b- M?QM; iW ¢ K ?¬K ¢|- M?bM M?[M; pb b Q H|M; H€M?- HB M bBM?
 M"v i?´v h?~K L;¢Q Q Q ;¼B HQ¢M- b„+ Kti +m®B +MM; +kM; #^M; T?ŠM; ?ÆM K
 M;MM;- ;B" M /¶B M|B, óæ•v H" iB m +~mXô
 ó§\ô h?~K L;¢Q `´i F?B T bÊ K" ;½B ;½B ¢-m, óæ9M;- H" iB m +~m- +€B M"v iB m +
 i` M; `´i F?€- K" Kti M; QÌB M"v M?´i ¢`M? H" iB m ??2Q `²B\ô h?~K L;¢Q +?d p"Q +
 M|BX
 *?m L?QÊ+ H" K iS+ +? i, óæ•v H" +?BK v MXô
 æ´ K² ?¬B- i?b` i?•M i? +?BK v M +| i? ?Q" M? i`€M; M?Q p"v- +?ŠM; H) +?BK
 H" ,M i?S+ ,M; B b9+ ¢ HÈM H M ? v b Q\ h?~K L;¢Q H" T iS+ BK KB M;- F?¬M; /€
 +?| +QM i?Ä- F?¬M; T?•M #B i M´B ¢•m5
 æQ M *?QM? p" T?m M?•M +?d H" ¢SM; Î# M +QÌB- K°i H€i b m- T?m M?•M +| M;
 M"Q +ÁM +?Q ¢ M- #ªQ M; QÌB ¢ M ?ÄB t2KXô
 æQ M *?QM? H¢B i?"i bU + Q ?SM;- M|B, óhB M ¢B M iQ +~M; H" Îi?ÌB ;B M M"v-
 M?B +?d bÊ ¢½ #` T?€B H M i` M ¢QÌM; T?® ¢B im-M i` # M ¢ K `²B- F?¬M; M M;
 +| i? M i•K H" K pB + i¢B hB M ¢B M iQ- æQ M *?QM? +m®B +MM; +kM; +| p" B T
 ?„M ¢ M Km°MX
 S?m M?•M +| +?9i Q€M F?Q, ó*?Q /M H" #"M `°M- +kM; M M ,M #[+ÆK ¢Q" M pB
 h?~K L;¢Q HB M ¢B [m M|B +?mv M +MM; T?m M?•M- ¢ÊB i`¼M p M ?ÆM K°i +
 M?mM; i` M; KÊB +´i #QÊ+ iÊB- i` M Kti ?B M` +?9i Qi K i KÄB- H¢B `´i iBM? i
 M?•M iB M M|B, ó>¬K M v i´i +ª K¼B M; QÌB hB M ¢B M iQ ¢ m ¢ M; i`U+- [m MY +
 ? B M;KK `QÊm HB M ¢BXô L|B tQM; HB M M?€v K„ip T?Q h?~K L;¢Q- Km®M h?
 h?~K L;¢Q +?d KdK +QÌB- æQ M *?QM? H¢B +QÌB M|B, óE?¬M; b Q- ¢ m M? M? M
 i` i?ÌB ;B M +O >^M; M?BXô
 J¼B M; QÌB M; ²B tm®M;- ¢ m iU m®M; p" B +?ûM `QÊm- \*?m >^M; FQM? K°i pÁM; `
 pW `²B Km i` M ¢QÌM; ` - ¢Q +?Q æQ M *?QM?- T?m M?•M- h?~K L;¢Q- *?m L?Q
 ;´T `9i K" M|B pÊB æQ M *?QM? p" T?m M?•M, ó>"B M?B +€Q iWXô .Si HÌB- HB M
 J„i i?´v T?m M?•M i`QM; ¢¬B K„i ?B M H M K°i iB ¢ m HÁM;- h?~K L;¢Q p°B p" M;
 i?´v- #B m ¢ ?B m +?mv M M?B m ?ÆM ? v F?¬M; \ô

J°i +•m M|B FB H¢B F?ÆB ;ÊB H M i•K iQ `i M?B m M;Q|B- æQ M *?QM? ;"i ;"i ç-
+| +?9i +?'T M?"M- H¢B +® w tK K†i M|B, ó*| H) H¢B H" +€B /¢M; FB - F?¬M; ç w
V

k3jX *?QÆM; kd8, h?B æ"m hB M ao

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; kd8, h?B ç"m iB M bo

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

"[#[+ÆK çQ`M pB M M`v- h?~K L;¢Q /MM; M?B m i?|B ;B| m®M; `QÊm +MM; æ
M?B m i•K bU- m®M; `QÊm pW M? M? pW p°B- K°i + M? ;B| çB [m - ç½ H` b v F
`QÊm- F?¬M; iB T iK+ K M; +€B HQ¢B p K†i #bM? ioM? i?QM; /QM; H9+ i`QÈ+-
HMM; M|B, óh?~K L;¢Q- i ç2K L?QÊ+ M?B ;B Q +?Q M;QÆB- M m M;QÆB /€K H`H
i`€+? i F?¬M; F?€+? F?Q pÈB M;QÆB- M;?2 `ä +?Q lô

?m L?QÊ+ K„+ +Ð- p°B p`M; `|B ;? çSM; /"v- M|B, ó? - K - i ,M MQ`²B- çB p i`C
iB M +O M`M; HQ¢M +ª H M- M?Q +QM ?QÆm M B M?Ä #` FBM? ?½B +?¢v çB M?

h?~K L;¢Q M|B, óE?¬M; i? M`Q- F?¬M; i? - i F?¬M; F?B / M[M?•M- ?m®M; +?B

S?m M?•M HB M çB F?Q+? H æQ M *?QM?- M|B, óaÈK #ªQ M;QÆB F?¬M; +-M T?
K m çÐ *¬M; ;B çB M;?d i¢K- çB çmM 'K i` +?Q ?„M idM? `QÊmXô

h?€M; i€K- pÁK i`|B i`2Q + Q- +U+ F€tBM? ç T- h?~K L;¢Q +kM; K M; i?2Q K2M b

J`v M;`v M v- M;Q|B F?¬M; v M´M M?`i i`QM; i?`M? "B M EBM? +?QM? H`M?[M; i
+ÁM +?Q v i #ªM; - iªM; ç€ HÈM i`QM; HÁM; Hm¬M F?¬M; `ÆB tm®M; - M;`v ?°B
b®M; K°i KbM? # M M;Q`B- pb ;BªB [mv i i`+? K`+? - T?¬M HÈM M;Q|B ç m F m H
[m€M `QÊm m®M; `QÊm- imv H` p¬ +MM; M€Q M?B i- M?QM; +| H) H` F?| #Ä çB -
T?¬M H¢+ HªM;X

æ M ? B KQÆB i?€M; i€K- K°i M;`v M`v- iB m M?` T?K+ pK F?€+? çB K i?S+ /"v
#QM; MQÈ+ 'K H M +€+ T?ÁM; - ?¬K M v H` i?|B ;B M v i #ªM; - M?[M; M,K [m - M
;†T T?ªB K°i M;`v M`v- i?Q bBM? ç M; î F?€+? b¢M i?Q|M; i?Q|M; b) i?S+ /"v +U
#„i ç-m çSM; /"v- +?m`M #` bÆM b`M; ?¬m ?¢ F?€+? M?•MX

h`|B +ÁM +?Q b€M; - p¬ b® +?KT ç M HB M çB K b€M; H M- M;Q|B #€M ?`M; `QM
ç½ #„i ç-m çB tm¬B i?2Q T?®` Q ?`M; - M?[M; i?Q bBM? FB ` F?ÄB F?€+? çB K-
Mªv ;'T`9i K` çB i`i +ª h?€M? .K çbM? +¢M? M? K¬M +?| v i #ªM; - imv H` ;B| bÈK
+m®B i?m bªM; F?Q€B iQÆB K€i- `i M?B m M;Q|B ç m #` ç´ K² ?¬BX

h?~K L;¢Q F?¬M; çB t2K #ªM; - H9+ /"v- ç-m +| +?9i ç m M?S+- `Y b¢+? K†i b9+
K M; i?2Q GQm h?„M; ç M- pW i?`v h?~K L;¢Q HB M [m€i GQm h?„M; - M|B, óL?
pÈB #B m i?B m ;B Xô

GQm h?„M; +?`i T?€+ K` [m€ #`+? tm®M; - i?"i bU M†M; M /"T ç-m- b m ç| KÈB M;
p°B p`M; çB çÐ ?„M- M|B, óGQm +?O bU- M;QÆB H`K +€B ;b p"vXô

GQm o,M ``i H" +^aK ;B€+ i?"M? iUm- M|B, ó"B m i?B m ;B - GQm K¶ ç`B M"v b®M
#^aQ i çB ?-m ?¢ M;QÆB- i +kM; F?¬M; +| +•m ;b Q€M ?"MX "B m i?B m ;B F?-
+ÁM +'i M?„+ M?B iY F?¬M; M M i?•M +O i - GQm K¶ +^aK ;B€+ p¬ +MM; +^aK ç°M;
h?„M; +?Q M;QÆB- M m H" ?„M H"K b B +?mv M ;b- iMv #B m i?B m ;B ç€M? +?Y
h?~K L;¢Q +Q`B ? ? K°i iB M;- + Q i?'T /Á tûi GQm h?„M; HB +- F€i?"i GQm h?„M
tûi [m - H"K M;Q`B t€+ i?U+ ç¬M ?"m- +?d H" i?B i H" T bU ibM? F?¬M; ;BÄB ;B M
ibM? M"v +ÁM +-M H`+? H½K ` M Hmv M- +?"K `½B i?b +| i? K°i KbM? ç^aK çQÆM
H" K°i +€B +Æ ?°BX
h?~K L;¢Q +Q`B M|B, óæ•v +?QM? H" M;QÆB M|B- ç M H9+ ç| +?È +| ç m HÁM;5ô
GQm h?„M; M|B, ó"B m i?B m ;B v M i•K- +? i F?¬M; b) ç m HÁM; ç•m5Xô
h?~K L;¢Q +Q`B ? ? K°i iB M;- M|B pÈB GQm h?„M; , óh®i- M;QÆB ?B M i¢B çB
t2K #^aM; +?Q i i`QÈ+- K°i #<sup>a</sup>M; çB ` - H"TiS+ p #~K #€QXô
GQm h?„M; çQÊ+ T?•M +¬M;- + Q ?SM; #WM; #WM; K" çB- GQm o,M H¢B M|B p" B
>¬K M v H" i?`B ;B M v i #^aM;- h?~K L;¢Q i•K ibM? +kM; +| +?9i EQ+? ç°M;- M;²B
+^aK i?'v ``i F?| #bM? i•K- HB M /Si F?Q€i çB ibK *?m >^M; ;B i i?`B ;B M- *?m >^
T?® i`Î p - ç½ H" ?ÆB K i K°i +?9i- ?„M ?B M i¢B +?d H" L;m ?-m- H9+ M"v hB M ç
H" Km®M i?,M; M?B K H M i` M +?S+ L;m ?-m K°i +'T- ç•v H" iBM iS+ æ†M; GQM; ;
L;¢Q- *?m >^M; K°i KU+ +kM; F?¬M; M|B ;bX
h? iY Zm®+ +¬M;- H M +?S+ iU M?B M M? M? ?ÆM bQ pÈB M;Q`B F?€+ M?B m H
çB M iQ- H"K pB +i¢B +Æ [m M [m®+ ;B +kM; +?`m F?|- i?'v [m M +?S+ +'Ti` M +
i?B m ;B [m-M H" €Q HQÊi- #B M ?| M? M? +?|M;- M?QM; i?"i ` H" / /"M; ?Q" K

h`B m \*€i ;"i ç-m ;"i ç-m, ó>ªQ K°i M;Q`B hW L;KvXô
 hW L;Kv +ªK i?'v KWM; `Ð- #B i`ä ç•v H" ?Q`M; ç F?ŠM; ç`M? ç®B pÈB ?„M- ?-
 i?`M? iQ+? /M FûK +kM; F?¬M; FûK H" K'vX
 h`QM; çB M F?¬M; M`B ;b- +?d +ÁM HçB +| ? B M;Q`B h?~K L;çQ p` h`bM? >mv- h
 i`-K iQ- K„i çB + i B M;Æ ç®B pÈB i'i +ª pB + i`QM; çB MX o T?¬M h`bM? >mv-
 K†i i?ªM M?B M- ;B®M; M?Q i`QM; M;U+ ç½ +| bmv M;?o bœM- +?d H" H"K ` K°i
 +?Q M;Q`B i M`B KÈB M;mv M w i`bM? #`v [m M çB K+O KbM?X
 h`B m \*€i pW /Si H`B- h`bM? >mv KÈB iW iW M`B, ó" ?ç- hW L;Kv M`B `i F?€- +?
 "9i M`B KÈB ç9M; H" H½Q i?`M? KQm [m®+ M M M`BXô
 h`bM? >mv +•m M`B ç-m iB M- HB M FBM? i? ?½B iK+- h`B m *€i +| +?9i M;ç+ M?F
 +S M`B çWM; M;çBXô
 h`bM? >mv M;?o M;?o- M`B, óh`QÊ+ K„i- æçB h®M; i +| çQÊ+ +?B M #€Q- T?¬M
 iS+- i`"M +?B M u M FBM? `®i +m°+ M?Q i? M`Q- B +kM; F?¬M; #B iX >m®M; +
 KQÆB pçM [m•M GB m- pB i?¬M +?Q `^M; - +€B M`v +?d bÊ H" M;Q`B EBK F?mv +
 HU+- K" æçB h®M; i iMv iB M #„+ T?çi- ?"m [mª T?Q b m- FQM? tBM # ?ç bmv M
 L?[M; H`B M`v- H9+ h`B m \*€i ç M; +MM; K°i Qi +Um i?¬M i?QÆM; M;?`- T?¬M H
 ibM? ?m®M; i`QÊ+ K„i- h`bM? >mv `ä `M; +| i? bmv M;?o ç M çB K M`v- i`QM; HÁ
 çQÊ+ i€M i?QÎM; `²B- ;"i ;"i ç-m M`B, óE?¬M; i - +?Q M M h`šK ç½ ;¼B M;Q`B T?
 +ªM? M°B MQÊ+ GB m M;?2 M;M; iBM iS+- +?d bÊ [m +?9i Qi i?`B ;B M- b) +| +?
 æ½ çQÊ+ ?Q`M; ç F?Q+? H - b„+ K†i h`bM? >mv HçB M?Q i„K ;B| tm•M- M`B iB T
 w [m M çB K+O hW L;Kv- bœM b`M; ` i`"M ç½ H" pB + +T #€+?- +?d +-M æçB h
 +?QM? H" ? B [m®+ EBK GB m i` M? +?T- [mv M +?O ç°M; pšM M^K i`QM; i v æçB
 G9+ M`v ç•v F?¬M; TªB H" h`B m *€i ;"i ç-m- +?QM? H" +ª i`B m p,M pã +kM; F?
 ;"i ç-m `²B- h`bM? >mv çQ ` +?B M HQÊ+ `i ;B" /†M- ?ÊT F?~m p` K¼B M;Q`B- +
 #ªM i?•M +SM; `„M- ?B M içB- pB + +T #€+?- +| H) H" i`¬M; t2K i?`B +m°+ i? M`
 h`B m \*€i +Q`B M`B, óh`bM? F? M? M`B F?¬M; b BXô L;?o M;?o- €M? K„i HçB `A
 h?~K L;çQ M`v Hm¬M Hm¬M H" F?¬M; + K HÁM; H"K M;Q`B b m - ?¬K M v HçB F?
 #B i?„M HçB +| iQ iQÎM; F€ /B m ;b M[X
 h`B m \*€i ç2K €M? K„i +?mv M iÈB- h?~K L;çQ F?¬M; i?9+ ;BK+- M;?B K K†i M`B,
 M;?o ç M K°i p'M ç Xô
 h`B m \*€i M`B, ó•B F? M? +S M`BXô
 h?~K L;çQ M`B, óL;Q`B EBK p` M;Q`B GB m +| +€B ;b F?€+ M? m`ô
 L?[M; H`B M`v +| +?9i ç°i M;°i- HçB H"K M;Q`B i`QM; çB M M?`i i?`B M;ç+ M?B M
 h?~K L;çQ iB T iK+ M`B, óoB i?¬M +ÁM Km®M ?ÄB- M;Q`B æ°i Zmv i p` M;Q`B >m
 ó ô
 h?~K L;çQ +Q`B +Q`B, ôhçB i`QM; K„i pB i?¬M- #'i F H" M;Q`B >mM; L¬ ? v H" M
 EBK ? v H" M;Q`B GB m- ç m +kM; F?¬M; F?€+ ;b H"- çB K ;B®M; M? m +O i'i +
 tm¬B M K +QÊT #| + K" i?¬B- M;Q`B GB m +| i? t•K h®M; - +?ŠM; H) M;Q`B EBK
 b Q\
 >B M içB F?¬M; +| - M?QM; K°i F?B M;Q`B GB m #` /B i- M;Q`B EBK ç²M; i?`B tm
 GB m +| ?mv i ?ªB i?•K +Wm- M?QM; F?B M;Q`B EBK i? v i? M;Q`B GB m- M?Q p
 i - i' i M?B M H" #'i +°M; ç€B i?B M +MM; M;Q`B EBK- +| B +?Q `^M; H`B i M`B H
 J°i +•m +?`i p'M M`v- iU M?B M H" F?¬M; +| M;Q`B M`Q çSM; ` - M;Q`B >mM; L¬ #
 [m"i F?`B- M?QM; M m >mM; L¬ F?¬M; #` /B i- æ°i Zmv i +kM; F?¬M; [m"i F?`B b
 M;Q`B E?QÆM; - +€+ i°+ T?QÆM; #„+ ?QM; bmv- +| +€B ;b F?€+ M? m +?È\

h?~K L;¢Q mM; /mM; +Q`B K°i iB M; , ôæ½ F?¬M; F?€+ ;b +ª- M?Q p"v pB i?¬M +Á
M;Q`B GB m HÈM- ? v H" mv ?B T M;Q`B EBK +¨M; HÈM ?ÆM\ L;Q`B GB m imv ?
EBK- H¢B +S +?B M H" #¢B- M?Q p"v pB i?¬M H" F?¬M; T?ªB +| i? bmv Hm" M- +?
i +¨M; Km®M +Q`M; ¢¢B ?ÆM- K" K°i F?B GB m [m®+ #` /B i- +mM; M;U M;Q`B E
.MM; HU+ æ¢B h®M; i - +| i? ¢®B F?€M; b Q\ .B i GB m i' i M?B M H" bU ibM? ¢
pÈB +€B ;B€ æ¢B h®M; i ;B i,M; i? K K°i ¢`+? M?•M +¨M; +Q`M; ¢¢B- /B i GB m
+?B M HU+ M;Q`B EBK ;'T ? B M;Q`B GB m- K" i`QÈ+ K„i- +?B M HU+ æ¢B h®M;
M?Ä v m ?ÆM- ;|i b„i M;Q`B EBK tm¬B M K- B +| i? ¢B M; ,M +ªM\ô
V

k38X *?QÆM; kdd, Lm¬B *QM *?|

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; kdd, Lm¬B +QM +?|

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

ó>ŠM H" +?Q p` +?Q `^M;- H9+ M;Q`B EBK iB m /B i ?¼ HÈM i`QM; HÁM; +?9M; i
`²B b Q\ô

h?~K L;¢Q i?î /¨B- iB T iK+ M|B, óoB i?¬M +ª ; M +?Q `^M;- K°i F?B GB m [m®+ #
M;Q`B EBK iB M [m•M i?¬M i®+- ¢ M H9+ ¢| ¢WM; M|B H" ¢Q¢i +?¶ i®i i`QM; i v M
i +kM; F?| +| i? #ªQ iQ`MXô

h`QM; ¢B M BK H†M; K°i ?²B- h?~K L;¢Q M|B [mª i?"i +| +?9i ¢¢Q Hw- M?[M; H`B
`|i K°i +?"m MQÈ+ H¢M? +?Q h`B m *€i- h`B m *€i M;?o M;?o- M|B, óL?Q p"v h?~K

h?~K L;¢Q M|B, ó" ?¢ ¢½ Km®M T?€B ` K"i i?€K ¢B i?€K i?QM? iBM iS+ i`QÈ+-
M;Q`B GB m +kM; F?¬M; i'M i?QÆM; ;•M +®i- +?QM? H" æ¢B h®M; i b®M; +? i K
+?'TX L?QM; M m M?Q GB m M;Q`B bU #` iB m /B i ? B KQÆB p¢M [m•M- F?~M +
bo- H" K i®i +?m~M #` SM; #B M- K°i T?QÆM; /B M F?€+- +MM; GB m M;Q`B Fw F
+Q`M; ¢`+?- K¬B ?î`,M; H¢M?- M;Q`B EBK +| i? î u M FBM? iB m /B i ? B KQÆB p
F?B ¢ +?Q #¼M ?¼M?"T [m M M°B- æ¢B h®M; /U p"Q +€B ;b ¢ M; ,M +ªM\oB +M
pQM;- tBM # ?¢ bmv M;?ob•m t Xô

oW `²B M;Q`B i`QM; ¢B M pšM +ÁM i?¬K K v K„M- M?QM; i`ªB [m h?~K L;¢Q M|B-
T?€i H¢M?- h?~K L;¢Q M|B F?¬M; b B- M;Q`B EBK +| i? î i`QM; i?`B ;B M M; „M [m
i?`B ;B M æ¢B h®M; F?¬M; F`T T?ªM SM;- +?d K°i i`"M +?B M HB M iB m /B i ?ÆM
M;Q`B EBK M?Q p"v H" ¢€M; bÊ #U+ M"Q\

h`B m \*€i i`-K M;•K #'i [mv i- b„+ K†i ¢2M i®B #'i ¢`M?- i?î /¨B M|B, óL;?2 F? M
M;Q`B idM? M;°Xô

ó" ?¢- h?~K L;¢Q +?d H" H" M|B +?mv M ;B"i ;•M K" i?¬B- M;Q`B EBK p" i [m®+ `ª
i? ? ?[m ?ªQ- +MM; +?9M; i ¢®B T?| +?mM; ¢`+? M?•M- ?€ H¢B b) #°B #¢+- +M
GB m +?QM? H" F i?M i`mv M FB T- M m H" #Ä [m i?`B +Æ M`v- ¢ M H9+ ¢| i' i M

h?2Q M?Q H +? [mv ¢`M?- p®M H" iB M bo i?B ¢bM?- H" F?¬M; +?Q T?ûT i`B m i
M;?` ¢®B b€+? H" +ªK [m®+ bU T?B i?Q`M; KšM- ;B` T?9i M`v ¢½ +| M;Q`B ¢SM;
M?bM H¢B M?bM- ¢9M; H" oQÆM; S?OX

oQÆM; S?O i?•M H" h?B m h?QÆM; - i¢B i`QM; i`B m çbM? pšM H" OM; ?° HB M F
+| F?ª M,M; +?QM? H" M; ?2 ?„M M|B tQM; KÈB çti [mv i i•K F i ?ÊT pÈB EBK /B i
M?B m M; QÌB HB i ?„M p"Q ?"M; i†+ çSM; ç-m- +kM; F?¬M; T?ªB #ÎB pb ?„M #bM
pÈB #¼M M; QÌB h?€B EBM?- K" H" #ÎB pb ?„MªM? ?QÎM; ç M +€B [m®+ b€+? M"v-
+O "„+ h®M; X

h?~K L; ¢Q +| +?9i KdK +QÌB- oQÆM; S?O M?B i ibM? OM; ?° HB M EBK M?Q i? - F
?®B H° +O M; QÌB EBK- +?d H" ?B M i¢B oQÆM; S?O ç½ F?¬M; +ÁM H" oQÆM;
oQÆM; S?O i?•M H" h?B m h?QÆM; - H¢B +MM; •M T?O iB M bBM? GQÆM; h?"M
M M; Q" B- GQÆM; h?"M? Î# M i`QM; - ? B M; QÌB w p` i€+ ç°M; p T?Q h`B m *€
H" +?Q [mv i ç`M? +m®B +MM; +kM; ?¢ [mv i i•KX

L?QM; ?¬K M v- GQÆM; h?"M? ç½ Km®M i? v m- F?¬M; +| F?ª M,M; Î# M i`QM; i
h`B m \*€i- ?Q" M iQ" M F?€+ #B i- i`QM; i`B m- M?¢+ T?K h?~K L; ¢Q i v +¬K [mv M
pSi #Ä ?ÊT M; ?` EBK h®M; - .QÆM; hB M ?€ H¢B b) T?€ ?Q\ hU M?B M H" M|B +?r

*?Q M M h?~K L; ¢Q H¢B K°i çB K +kM; F?¬M; bÊ oQÆM; S?O M"v H"K` +?mv M; b
H'v h?~K L; ¢Q- +kM; +QB M?Q oQÆM; S?O M"v tmB t QX

h?~K L; ¢Q +QÌB ? ? K°i iB M; - M|B, óL|B ç M M?Q i? - p"v i?b +"M; F?¬M; M M ?
+¬M #B i æ¢B h®M; i ç½ bÈK KBM? QÊ+ +MM; GB m M; QÌB- ? M M? m H" [m®+ ;B
i?QÎM; - +kM; H" h?U+ h¬M; ?Q" M; ç /®+ ? i bS+ i?9+ ç~v- M; v H9+ ç| KBM? b€
ç9M; `²B- çB m i?S M? 'i +?QM? H" GB m h®M; H" [m®+ ;B ?mvM? ç - GB m h?€
h?U+ h¬M; H" ?mvM?- çÌB b m /MM; i? ` ,M; K¬B ç Hm"MX oQÆM; ç¢B M?•M +ÁM

oQÆM; S?O +QÌB H¢M?, óGB m F?¬M; M; QÌB M"Q iQM- imv M?B M Fw i M p"Q ?
HQ¢B +Êt•K T?¢K #B M i?m€ æ¢B h®M; i - H¢B pÆ pûi i`B bªM iB M +®M; ?"M; M,
QÊ+ M"v- H¢B +?„+ +?„M Î ç•m\ô

h?~K L; ¢Q +QÌB iQ, óoQÆM; ç¢B M?•M- HÌB M"v +O M; QÆB b) H"K M; QÌB M; ?2
?B T QÊ+- ?ÊT ç²M; - M; QÌB GB m H¢B pb +€B; b F?¬M; ;B[iQM\ æ•v +?QM? H" +

oQÆM; S?O M|B, óL; QÌB E?B i æ M p®M H" K M /B- +| +€B; b iQM M; ?o ç€M; ç

h?~K L; ¢Q M; ?B K K†i M|B, óL?Q p"v oQÆM; ç¢B M?•M +?Q `^M; EBK [m®+ H" MQ

oQÆM; S?O M? 'i i?ÌB M; ¢+ M?B M- M|B, óEBK L; QÌB EBK +kM; H" K M /BXô

h?~K L; ¢Q i?Î /`B, ó*| i? +?S- M; QÌB GB m H" K M /B- +?Q M M F?¬M; +| iQM M; ?
/B- oQÆM; ç¢B M?•M i?b i¢B b Q F?ŠM; ç`M? M; QÌB EBK F?¬M; #B i tû #Ä KBM? (
p b m- b) F?¬M; iB T iK+ t•K M?"T T?Q M K\ L; QÌB GB m ç€M; bÊ- M; QÌB EBK +
M; QÌB GB m t•K M?"T T?Q M K- æ¢B h®M; i +ÁM +| i? +MM; ?„M i` M? ;B" M? i
t•K M?"T T?Q M K- ?ŠM H" oQÆM; ç¢B M?•M Km®M çQ+? i?•M M„K ;B['M bQ€B #

oQÆM; S?O FBM? M; ¢+- F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ +?QM? KbM? H¢B i`9M; +€B #šv +
M"v- M? 'i i?ÌB F?¬M; TªM #€+ çQÊ+- H¢M? HMM; i?®i, ó>W- i +?d M|B H" M; QA

h?~K L; ¢Q `i +?•M i? "M? +QÌB M|B, óoQÆM; ç¢B M?•M F?¬M; +¬M F?B K i®M M?
w ç i¢K` i?¬B- ç iY ?B m `²BXô

oQÆM; S?O F?¬M; ? iB T HÌB- i`QM; HÁM; M; ?o- çÊB +m°+ i?B M"v +?'K /Si- +?O
;B" M? +MM; ?„M i¢B ç•v H"K +€B ;b5

h?~K L; ¢Q iB T iK+ M|B, óoQÆM; ç¢B M?•M T?~K iQM? + Q i` M- +ª i`B m ç m #B
H p"i +O M; QÌB EBK- F€i?"i +kM; F?¬M; [m€ ç€M; - H" pb [m®+ ;B iQ+? i` i`B p

óL|B ?QÆm M|B pQÊM5ô oQÆM; S?O ;B" M /[, óL; QÆB F?¬M; +¬M T?ªB M; "K K€r
ç•m i?m H p"i M; QÌB EBK\ô

ó±\ E?¬M; +| b Q\ aS; Bª EBK ç M "B M EBM? F?¬M; +¬M T?ªB çQ +?9i Qi ç†+ bªM
i`B m ? v b Q\ oQÆM; ç¢B M?•M i?•M H" h?B m h?QÆM; - +?ŠM; H) HB M K°i +?9

i?m çQÊ+ \ L?Q i? Fb [m€B `²B- i?2Q i çQÊ+ #B i- ç•v H" K°i [mv +O #'i i?"M? p
?mM; ?,M; FB - K¶B M;QìB ç m +| T?-M- oQÆM; ç¢B M?•M FQ+? ç°M; +€B ;b\ô
L?[M; HìB M"v +kM; F?-M; T?ªB h?~K L;¢Q M|B #"v- bS ;Bª ç M "B M EBM?- #€B T
v m- çQ +?9i Qi ç†+ bªM H" K°i [mv i„+- #'i i?"M? p,M- +Æ ?? K¶B M;QìB ç m +| T?
+| [m +| H¢BX
G"TiS+ +| K'v [m M pB M F?-M; ?Á i?m" M +MM; oQÆM; S?O M|B, óh?~K ?¼+ bo
+? - #¼M pB i?-M t€+ i?U+ +kM; i?m H'v K°i Qi ç†+ bªM- ç m H" ç†+ bªM M?[M; M
h?~K L;¢Q +QìB M|B, óoQÆM; ç¢B M?•M ç•v H" +| i"i;B"i KbM? b Q\ >ŠM H" M;Q
M?•M F?-M; T?ªB ç†+ bªM\ ±- K†i +O M;QÆB b Q H¢B çÄ `²B- B M? M? - oQÆ
iS+ ;B" M M? - +| T?ªB H" ,M M?•M b•K h`QìM; "¢+? aÆM M?B m [m€ `²B- #' [m€ T
ç¢B M?•M +MM; M;QìB EBK i`QM; H9+ ç| i?U+ bU +| +€B bU ibM? ;b F?-M; i? +?C
ç9M; - t'm ?' F?-M; +?`m M' B\ oQÆM; ç¢B M?•M F?-M; +-M t'm ?' - i?m K'v p¢M [
;b- # ?¢ H" K M;QìB p- +MM; M?'i F?Q M ?"m- +?„+ H" F?-M; i? ;B€M; i°B M;QÆ
oQÆM; S?O F?| i?Î `²B- i` M i`B m çbM? H" i`QìM; ?ÊT M"Q- M;QìB M"v `ä `M; M
K°i iB M; H p"i- `ä `M; +?Q i?'v Km®M pm Q M `²B- ;B" M /[M|B, óh ç•m i?m K'v
+?Ê M;"K K€m T?mM M;QìB5ô
óh?"i +| H¶B- i?"i +| H¶B- i?b ` i¢B i`QM; K„i M;QìB EBK- oQÆM; ç¢B M?•M +ÁM
M?Q p"v K°i p¢M [m M +?„+ +kM; T?ªB +| +?S\ B- oQÆM; ç¢B M?•M F?-M; / /`M;
p¢M [m M ç½ #` M;QìB Km - ?W- M?[M; M;QìB EBK p- HB K bd FB - æ¢B h®M; i
[m®+- çQìM; çQìM; h?B m h?QÆM;- #¼M ?„M +?QM? H" çQ M?B m +?9i iB M +k
H" H) M"Q H¢B M?Q p"v- H-M b m çWM; ç +?Q i çKM; #¼M ?¼- i?'v #¼M ?¼M ?'
+?Q #¼M ?„M #B i +€B i?"M? "B M EBM? M"v p" B +?K+ M,K M v;B€ ?`M; H M M? M
çWM; M|B H" K°i p¢M [m M- +?QM? H" KQìB p¢M [m M- +kM; çWM; M;?o i¢B æ¢B
+QM +?| M|B +?mv M pb #¼M ?¼Xô
oQÆM; S?O iS+ ;B" M ç M iQ" M i?•M `mM `~v- H"TiS+ +?2 K†i F?|+ HÈM- M|B, ó"
i?-M M?Q i? - pB i?-M i`mM; i?"M? p" i" M i•K- pB i?-M pB i?-M F?-M; b®M; M[
pÁM;- HB M p°B p" M; ;'T`9i; 'T`9i K" Km®M çKM; p"Q +•v +°i i`QM; çB MX
óE?-M; i®i5 oQÆM; ç¢B M?•M bÊ i°B iU b€i- M? M? M; ,M ?„M H¢B5ô h?~K L;¢Q H
F?B M i`QM; çB M p M; H M K°i ?²B +QìB +ÊiX
G"TiS+ +| K'v [m M pB M ;B Q ?ªQ +MM; oQÆM; S?O ç½ M; ,M oQÆM; S?O H¢B-
?QÈM; H M i`B, ó" ?¢ T?ªB H" K +?O +?Q pB i?-M XXô
V

k3eX *?QÆM; kd3, *-M; *?9 L;QÆB æWM; >¢B h URV

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; kd3, *-M; *?9 M;QÆB çWM; ?¢B i URV

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

oQÆM; S?O Î# M FB Km®M ibK +€B +? i- K'v i•K T?9+ çB M; ,M +ªM ?„M- M?[M; M
+? i K†+ #•v- +| M;QìB ç®B tY H¢M? M?¢i çSM; v M- +ÁM +| K'v M;QìB- /Si F?Q€
oä çB M H" MÆB i`B m çbM? i?QÆM; M;?` pB +i`¼M; ç¢B- ?-K M v i?"i bU H" H

çQÌM; çQÌM; h?B m h?QÆM; Km®M çB ibK +? i- pšM H" #` K°i i•M iB M bo #m°+
i?"i bU H" i`,K M,K F?;†TX

h?~K L;çQ M|B K°i +•m oQÆM; ççB M?•M Km®M bÊ i°B iU b€i FB - HçB H"K +?Q i`
iW i`QÊ+ ç M M v +?d +| ?„M pm Q M +?Q M;QÌB i - F?¬M; M;?o iÈB ?¬K M v H½Q
i M K Q ç-m iB m iY i` m çM tQ v [m M?- ?B M içB F?¬M; i? H'v HçB Kti KkB- H
iQ" M i•K iQ" M w K" Km®M t¬M; p ?QÈM; +•v +°i +?¶ 'v- +€B i`bM? /B M M"v ç M?
M?QM; HçB F?¬M; i? F?¬M; H"K çOX

óæO `²B5ô h`B m *€i p¶ #`M- b„+ Kti ç2M i®B F?¬M; `ä K" ;B" M /[K„M; KÄ K°i iB
M;QÆB F?B M?K+ ççB i?-M- içB ç•v i` M ççB çB M KÎ KB M; F?¬M; +® F}- +ÁM`
S?O- h?~K L;çQ Hm¬M Hm¬M M|B ?QÆm M|B pQÈM- M;QÆB bQ çQ +MM; ?„M H"K
/`M; b Q\ô

J°i +•m M|B FB M?bM p T?Q i` M H" ç M; K„M; h?~K L;çQ- F€i?"i HçB ~M ?"K w i
;"v M?Q M? m- i?"i bU H" H"K oQÆM; S?O Ov F?m'i ç M +? i K'i `²B- p°B p`M; H
i?-M ç€M; +? iô- /Si HÌB- t€K t`i K" HmB p i`QM; ç€K [m-M i?-M çBX

•M? K„i h`B m \*€i `ÆB p`Q i` M M;QÌB h?~K L;çQ- i`-K K†+ K°i H€i- M|B, óh?~K L
`²B +kM; `i +| ççQ Hw- ç h`šK iU ç`M? ;B€- #½B i`B m çBXô hB Ti?2Q HB M çSM;
çBX

h`B m \*€i i`Î HçB ?"m çbM?- pšM H" i•K HQçM M?Q K - i?ÌB +Æ i®i i?m T?K+ u M
#Ä [m \ L?QM; h?~K L;çQ M|B +kM; F?¬M; +| b B- i?m T?K+ u M o•M- i?O çQÊ
p`M ç - K°i F?B [m•M EBK M?"T [m M- F?¬M; +?d KQÌB b€m +?•m u M o•M F?; +| i
h®M; - +kM; F?; i`€M? F?ÄB pB + ç®B ç-m i`U+ /B M pÈB ç®B i?O +QÌM; ççB M"v

h`B m \*€i ç®B pÈB M;QÌB EBK +QÌM; ççB- F€i?"i bÈK ç½ bBM? ` i•K bÊ ?½B- M
M?QM; içB i`QÊ+ Kti M;QÌB EBK HçB F?¬M; +?`m M`B K°i FQ+?- B- çB +QM çQÌM
Î h`B m \*€i i`QÊ+ KtiX

.QÆM; hB M ç½ +?çv i`QÊ+ çm`B i?2Q- M|B, ó" ?ç- ?ÄB b€+? +ÁM +?Q F i i?9+
?ç +¬M; #® F i [m€Xô ?„M +~M i?"M iWM; HB iWM; iQ K" M?bM h`B m *€i- +•m M

h`B m \*€i iW +?®B +?Q w FB M M|B, óh`šK ?ÄB M;QÆB- M m H" ?ÊT M;?` +MM; M
b Q\ô

.QÆM; hB M M;?o M;?o- M|B, óh?~K L;çQ M|B F?¬M; b B- GB m M;QÌB H"K M /B-
i?QÌM; M;"v- M;QÌB EBK +kM; F?¬M; T?ªB H M;?B +?B # M;U[m®+ ;B i`QM; H M
pÈB #¼M ?¼ KÈB +| HÈB- +?ŠM; H) #¼M ?„M b) im•M i?O M;?B K M;†i KBM? QÊ+

h`B m \*€i i?Î /`B, óL;QÆB M|B ç9M; - M|B ç9M; - B- KQÌB b€m +?•m u M o•M5 ô

.QÆM; hB M M|B, óG9+ # ?ç HmB ` M;Q`B- HçB M;?2 h?~K L;çQ +kM; ç½ M|B u
+| ç¬B F?B- +?d +¬M ç`K T?€M HB M H'v i`Î HçB çQÊ+ M?B m i?S- M?[M; HÌB M
+•m p`B HÌB- HçB F?¬M; #B i ?„M `®i +m°+ +® K ?Q†+ +€B ;bXô

óæ`K T?€M\ô h`B m *€i m M; /mM; +QÌB K°i iB M; - u M o•M KQÌB b€m +?•m H" K°i
pQÆM; i`QM; H`+? bY M?Q M;? M Î +´ ?¼M; - ç`K T?€M +| i? H'v çQÊ+- i?"i bU H"
ó:¼B h?~K L;çQ iÈB- h`šK +| +?mv M M|B +MM; ?„MXô

.QÆM; hB M ç€T SM; - çB # M M;Q`B i`B m ibK h?~K L;çQ- ? B M;QÌB +MM; M? m
*€i ç½ #bM? T?K+ i•K ibM?- M;²B Î i` M çbM? M;?d K€i- M?bM [m oçM hm aÆM
h?~K L;çQ ç M- pšv i v p ?QÈM; ?„M M|B, óæ M ç•v- M;²B çBXô

h?~K L;çQ F?¬M; F?€+? F?Q K" M;²B tm®M; - M|B, ô*?„+ ?ŠM i•K ibM? # ?ç #•v ;
pB i?-M +kM; #B i- ç•v H" K°i +€B i?ÌB +Æ i®i +O # ?ç- M?QM; #€Q i?M p`bQ b€
i - +€B ;b M? +€B ;b M†M; \ h M;?o- /MM; i`Q im # ?ç- M?`i ç`M? +| i? H"K `ä ç

>m®M; ?² i?M ?"M +?O v m ;B[M;QÌB GB m p`æçB h®M; i - HB M Î KQÌB b€m +?•
HçB +| K°i +?O w- +| H) +| i? H'v KQÌB b€m +?•m u M o•M / M?Q i`Î #`M i vXô

h`B m *€i M|B, óL;QÆB M|B t2KXô

h?~K L;¢Q M|B, ôL;Q|B GB m bQ pÈB B F?€+ ç m iBM? iQ|ÌM;- K°i F?B h®M; EBK K°i # M H` MQË+ K'i M?` i M- K°i # M H` +„i ç'i- imv ? B +€B M;Q|B GB m ç m F? #¼M ?„M K` M|B- H¢B H` F i +K+ i®i M?`iX >B M i¢B M;Q|B E?B i æ M +ÁM +?Q # i?Ov i”M- +?Q M M ?B M i¢B +?9M; i çQ ` çB m FB M M`v- #¼M ?„M iU M?B M F M, K MY M, K p b m\

*-M #B i M;Q|B L;Q|B EBK ;•v bU- tm i? M?Q ;B| +m®M K•v i M +?B K i'i +ª +ªM E?B i æ M K'i u M EBM?- HmB ;B[[m M M;Q¢B- b m HQM; H` æ¢B h®M; i - K†i T? H` h•v >¢ M?bM +?^K +?^K- ç½ H` H•K p`Q i? [mv i ç`M?X L m H` i çQ€M çQË+ M;Q|B E?B i æ M +?d +| K°i- +?QM? H` ? i bS+ K` i`'M M h•v >¢ p` æ¢B h®M; i - i +MM; M;Q|B EBK i¢B pMM; h`Q|ÌM; h?`M?X L?QM; K°i F?B i`Q|ÌM; F€ F? B +?B M +`M; M;`v +`M; bmv- H¢B K'i çB iB M +®M; ?`M; M, K æ¢B h®M;- h•v >¢ i #` tmM; ?„M +| i? /mv i`b # Q H•m\ô

a„+ K†i h`B m \*€i pW ç°M;- M|B, óL?B m M?`i +?d H` ? B M, K- i`W T?B #¼M ?„M i`QË+ K„i #¼M ?„M T?ªB +?®M; +U M;Q|B EBK- +`M; M M i`'M M M K pB M- M m F?¬M; +-M M;Q|B EBK- /•M +€+ MÆB bBM? #B M ç½ H`K #¼M ?¼ +? i F?¬M; +| +

h?~K L;¢Q ;”i ç-m, ó¼M ?„M +?d +| K°i HU +?¼M- +MM; H9+ ?QËM; æ¢B h®M; F?€+ H` p v iB M HQÆM; i?U+- æ¢B h®M; i +| i? +?Q- M m M?Q ç #¼M ?„M #` /E pÈB i æ¢B h®M; +kM; H` ?¼ HÈM i`QM; HÁM;X *?d H` iB M M`v +kM; F?¬M; T?ªF +O i F?¬M;\ô

h`B m \*€i +?`T M?”M b•m- F?¬M; +„i ç'i b) #` pQM; [m®+- +„i ç'i +| H) +ÁM +| K°i ç ?„M HU +?¼M- ?„M i bM? M;mv M HU +?¼M +„i ç'iX

h?~K L;¢Q +Q|B +Q|B M|B, ô*?d H` #•v ;B| +ÁM +?Q T?ªB i?|B +Æ i?Ä ç€M;- F? M;Q|B E?B i æ M H` b) F?¬M; / /`M; M?ª` - # ?¢ ?B M i¢B +?d +—M H`T HÌ MQË+ +MM; EBK bY- # M FB +kM; F?¬M; T?ªB H¢M? M?¢i M;Q|B GB m- #`i F H` M;Q|B #BM?- ? v H` GB m M;Q|B Km®M +?9M; i çQ HQÆM; i?U+ ` - # ?¢ +?d +—M FûQ

æSM; Î M;Q`B t2K i'i M?B M H` K°i T?QÆM; /B M F?€+- T?QÆM; #„+ bÈK Km°M ; i +kM; F?¬M; i? F?¬M; +| +?m`M #`- pB + +`T #€+?- H` +?dM? ç®M # M? - Hmv i®i +?m`M #` p¢M iQ`MXô

h?~K L;¢Q +?d H` i•M iB M bo- M?[M; H|B M`v- +Æ #ªM H` F?¬M; +| iQ +€+? M|B- i bM? h`B m *€i- ;†T ç¢B bU- ?„M Hm¬M Hm®M F?¬M; ?ÄB i`B m i?¬M- H¢B M;mv ç•v +kM; H` K°i i`QM; M?[M; M;mv M M?•M i`¼M; v m ;•v M M #B F`+? +?Q ?Q`M; bY M`vX

h`B m \*€i ;”i ;”i ç-m- M|B, óh?~K F? M? M|B `i F?€- h`šK +ÁM Km®M bmv M;?o K M;QÆB çB t2K LBM? M æ +Æ- i?•M i? M`M; K'v M;`v ;—M ç•v H¢B v m çB K°i Qi bU M|B F?¬M; M M H|B- M;QÆB çB i?Y K°i H—M çBXô

h?~K L;¢Q #B i`ä Km®M M|B ç°M; h`B m *€i +kM; F?¬M; / /`M;- h`B m *€i +ÁM ç +?†i- H¢B b) ç +?Q ?„M bBM? ` T?ªM +ªK- +?Q M M +kM; F?¬M; M|B M?B m M[>

J¶B H—M iB M +mM;- M?bM LBM? M *¬M; *?9 ç½ i?`M? #`B ?¼+ h?~K L;¢Q T?ªB i?2Q .QÆM; hB M K°i çQ|ÌM; çB i`K çB M LBM? M \*¬M; \*?9 - .QÆM; hB M çB p`Q L;¢Q pW `²B /¢Q #QË+ çB p`Q- F?Q b„+ LBM? M ?¬K M v [mª i?”i +| +?9i F?¬M; M|B pÈB LBM? M, óL;?2 M|B çB M ?¢ H¢B #` # M?- ç iY +®w ç M t2KXô

LBM? M *¬M; *?9 ;”i ç-m;”i ç-m- b„+ K†i i€B M?Êi ?²M; M?m”M K°i Qi- M|B, óG` iÈB ç'v b Q\ô

h?~K L;¢Q M|B ç9M;- LBM? M i`”M ç-v iB + Mm®B M|B, óh M;?2 M|B M;QÆB ;¼B +?Q M;QÆB K°i K®B ?¬M- Km®M F i ?¬M *?m iB m i?Q T?O Zm®+ +¬M;\ô

h?~K L;¢Q F?¬M; i? iQÎM; ¢QÊ+ LBM? M ¢°i M?B M M!B p pB + M¬v- M?•M iB M M
bÊK ¢½ +! ibM? wXô

LBM? M *¬M; *?9 H¢M? M?¢i; "i ¢-m- M?bM F?¬M; ` Mûi K†i +O M¬M; H¬ pmB H
pB + Km®M i?dM? ;B€Q M;QÆBXô

V

k3dX *?QÆM; kdN, *¬M; *?9 L;QÆB æWM; >¢B h UkV

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; kdN, *¬M; *?9 M;QÆB ¢WM; ?¢B i UkV

L?¡K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h?~K L;¢Q M!B, óæ +Æ +S ?ÄB- F?¬M; b QXô

LBM? M *¬M; *?9 M!B, óob +€B ;b M;QÆB tBM # M ?¬M ¢ m H¬i? iY- i M;?2 M;Q
M?¬ K°i M;Q!B M K M?•M F?¬M; i? +! M?B m i? iY M?Q p"v- ¢•v H¬ H +? - ?m®M
M?•M Î T?Q i`QM; M?¬ M¬v +kM; HB M +! M?B m- i`QM; M?¬ H¢B ¢ B [mªM Hw\ô

h?~K L;¢Q mM; /mM; +Q!B K°i iB M;- M!B, ó*¬M; *?9 M!B H!B M¬v H¢B +! w iS-
b®M; ?Á i?m"MpÈB M? m- M;QÆB H¢B M?Q!M; +?Q i K°i ¢B K- i H¢B M?Q!M; +
M?i ¢`M? +! M;Q!B ¢ w iÈB K¼B pB +\ *?È F?¬M; TªB H¬ M?¬ M¬v iU [mªM Hw b
F?¬M; [m M i•K- M;Q!B M?bM i i? M¬Q- F?¬M; i`¼M; v m- [m M i`¼M; H¬ i +! i`

h`QM; ¢¬B K„i LBM? M *¬M; *?9 /•M; H M K°i ¢Q¬M ?ÆB MQÈ+- /Q!M; M?Q ¢ M
h?~K L;¢Q- M!B, óL;QÆB M!B ¢9M;- F€ i?"i +! +?9i i?!B ¢B K- i `i ?•K K° M;QÆ
+?mv M +?QM? KbM? Km®M H¬K- F?¬M; +-M TªB ¢B # "M i•K w M;?o +O M;Q!B F
¢•v M?B m ?ÆM K°i Qi F?¬M; \ô

h?~K L;¢Q M;?o M;?o- HB + M?bM .QÆM; hB M Î K°i # M F?¬M; H M iB M;- .QÆM;
?„M F?¬M; M M [m€ i?•M + "M +MM; *¬M; *?9 X

h?~K L;¢Q p°B ?ÄB, óæB M ?¢- i +ÁM ¢ M; ¢SM; Î +?¶ M¬v- b) M!B +?mv M +MM;

LBM? M *¬M; *?9 ?€ +! i? F?¬M; M?bM i?´v .QÆM; hB M pW `²B +ªM? +€Q- M!B
+¬M; +¬M;- i +! K´v H!B Km®M M!B +MM; pÈB h?~K L;¢Q- M;QÆB +! i? i¢K i`€M?

.QÆM; hB M `i H¬ F?¡ tY- M;?o M;?o- ¢¬M? TªB i?Î /¬B M!B, óL¬;B ¢ÊB i¢B #
` F?ÄB ¢B MX

h`QM; i~K ¢B M M¬v- +?d +ÁM H¢B +! LBM? M p¬ h?~K L;¢Q- ? B M;Q!B HB + M?
LBM? M pšv pšv i v p ?QÈM; h?~K L;¢Q, ó>B M i¢B .QÆM; +¬M; +¬M; ¢B `²B- h?

h?~K L;¢Q ¢¬M? TªB ¢B [m - M;²B tm®M; i¢B i`QÈ+ ;BQ!M; LBM? M- M!B, óE?¬M
/¢vXô

LBM? M *¬M; *?9 # "i +Q!B, óob +€B ;b K¬ F?B ;†T i - M;QÆB +S +•m M M?Q p"v
b Q!ô

h?~K L;¢Q +Q!B F?´ i`QM; HÁM;- •K i?-K Q€M i?-K bmv M;?o- +•m M \ "¢M i?•M
+?9i- M?QM; +? M;QÆB F?¬M; ¢²M; w- +? M;QÆB ?d M° p¬ i?Q!M;- M;¬v ?¬K [M
#´M +¬M; iY- ?¬K M v +ÁM ;¼B H¬ h?~K F? M? `²B- M m Km®M ?„M #B i`äi +€+?

T?ªB F?¬M; i? ç2K i i?B MX "M +¬M; iY +?Q /M H" +?d b® i?¬M; KBM? i?'T- +k
çQÊ+ M; QÆB- K°i #¬M; ?Q ?ªB çQÌM; M?Ä i`QM; pQÌM M"v- K" #m¬M; i? +?Q +ª
h?~K L; çQ M; ?B K K†i M|B, óL; QÆB H" æ +Æ- i H" i?Q bBM? i?®B- ç iY F?¬M;
LBM? M M?·M iB M M|B, óE€i?"ii pB iK°i + F?9+- Km®M +?Q M; QÆB t2K tûiXô
i v- çQ +?Q h?~K L; çQ- h?~K L; çQ iB T M?"M F?, M i v- i`M F?, M i v; ?B `i M?B
i`M ç| pB i, óJÄM; +?, M M?Ä ;®B i`lB HçM?X *?Êi +ªK; B€+ iQ p`#B i HvX h`M
+ª i`QM; ;B'+ M; OX .M b Q +kM; F?¬M; i? M; O- K°i ç K /"B M?Q K°i M, KX GçB i
+€+?Xô
h?~K L; çQ M?bM #B + M"v- i v +| +?9i`mM`²B- +€B M"v ç·v H" ibM? iW K"- /U
+O *¬M; *?9 M"v- ibM? iW +?QM? H" /·K iW- ?ÆM M[+ÁM H" /Q LBM? M H"K-
/U p`Q w iS h`B m *€i FB - ?ÆM T?·M MY H" M|B #çM i?·M /çv ?Q M[M?B +O ?„
*€B #B iW M"v `i M; „M ;¼M- M?QM; M; K w ? i bS + `ä`M; - i`QM; iW M|B `i p pB
+| +?9i K€i- ç M # M ç K- i€+ ;Bª H, M H°M F?| M; O- +ªK i?K çQÊ+ iQ p`Hv #B iX
i`W ibM? v m M K M[- +ÁM +| +€B ;b\
*?d H"- *¬M; *?9 M"v T?B M Km°M b-m M½Q i`QM; ç K H" /Q B ç·v\ h?~K L; çQ +
içB i`QÊ+ K†i K„ M[- M; ?2 çQÊ+ K„ M[ç M; iQÌM; MB K K°i M; QlB M K M?·M F?€+
i?K M"vX h`QM; HÁM; uu bmv M; ?o- M m H" #´M +¬M; iY #B i`ä M K M?·M M"v H
pÈB ?Q`M; ç - ç2K ?„M i?B M- iB M p`Q +mM; H`K i?€B ;B€K- ? ? X
LBM? M M|B, óh?~K L; çQ +ªK i?'v #B iW M"v M?Q i? M`Q\ô
h?~K L; çQ HB M i`M? i?O ;„TF?, M i v HçB- M|B, óæ +Æ F?¬M; +-M ?ÄB ç iY- ç
LBM? M M?Qm K"v M|B, óh?~K L; çQ bÊ ?½B b Q\ô
h?~K L; çQ M|B, ós€+ i?U+ H" bÊ ?½B- # ?ç ç½ Km®M ç½ +ªM? +€Q ç iY- F?K+ F
G¬M; KB LBM? M ;B½M` KÎ-`²B ç°i M?B M +QlB- K†i +| ? B +?¶ H9K M?Q K€H9
M|B, óoW`²B h?~K L; çQ +ÁM ?B M M; M; HšK HB i Km®M pSi #Ä H T?ûT- M?Q i
`²B- i?b` KÈB pW`²B M; QÆB +?d F?Q€+ H€+Xô
h?~K L; çQ +kM; F?¬M; i`M? Hm"M- M|B, óE€i?"ii KBM? #ç+? pb b Q ;¬M ç·v i?
B- ç K F?¬M; i? b v ;B'+- ç®B pÈB i?·M i? H" i?QÆM; i´M`i HÈMXô æ®B pÈB +
L; çQ F€i?"i +| H) H" iQÆM; ç®B ç²M; ibM?- i?B m M[ç ibM? HçB Îb·m MÆB +'K
#m²M Hv #B i- #m²M #U+ `i ç€M; bÊX
LBM? M M? M?`M; K" HB + HB + h?~K L; çQ- K¬B çÄ F?) KÎ M|B, óh?~K L; çQ F
F?¬M; i? b v ;B'+ b Q\ô
h?~K L; çQ H„ + ç-m, óæ iY p`çB M ?ç F?¬M; ;B®M; M? m- i H" M; QlB i?¬F +?-
ç M H"K b Q ç +?Q M; QlBM?`+O i i`¬B [m #bM? v M- +?Q M M ç m H" M;ª ç-m
HçB- +ªK ;B€+ i?'v +| bU ibM? Km®M H"K F?¬M; ? iX B- H Q HU+ [m€`5ô
ªK i?€M K°i iB M; - iB TiK+ M|B, óa Q æ +Æ F?¬M; #Èi i?lB ;Bl çB` M; Q`B M?
+mM; F?¬M; M?Ä- çB #° ;BªB b-m +kM; i®i- M m M?Q M; çB içB ç·v M?Ä- F?¬M; #
t2K # ?ç +| i? ç²M; w +?Q M; QÆB çB` M; Q`B çB /çQ ? v F?¬M; Xô
LBM? M +QlB +QlB, óh?~K L; çQ Î +?¶ M"v M|B +?mv M +MM; i - i·K ibM? +O i
pW +?mv M- M|B, óh`QÊ+ ç| H-M i?S M?'i- i ç®B M; QÆB M?Q p"v- M; QÆB +| iS
hS+ ;B"M\ h?~K L; çQ M?È iÈB- i`QÊ+ ç| H-M i?S M?'i ?„M iÈB ;†T LBM? M- LBM?
+·m +MM; ?„M- HB M ççK Kç+ #ªQ ;¼B ?„M i`Î p T?K+ K M?X
h?~K L; çQ mM; /mM; +QlB K°i iB M; , óæ iY H"K b Q /€K bBM? iS+ ;B"M pÈB *¬M;
ç m +| ?d M° €B ®- i?lB çB K æ +Æ K'i ?SM; - F?¬M; Km®M HmB iÈB +MM; M; QlB
+?QM? H" i?lB çB K i iS+ ;B"M- +kM; F?¬M; Km®M M|B +?mv M +MM; M; QlB i Xô

LBM? M M;?2 tQM; H`B h?~K L;¢Q M|B- pmB p `¢Q `U+ M|B, ó h?2Q M?Q M;QÆ
K'v M;`v M v i +kM; iU i`€+? KbM?- M;QÆB F?¬M; ¸„+ i°B i - i¢B b Q i T?ªB /MM
pÈB M;QÆBXô

h?~K L;¢Q iW +?®B +?Q w FB M- +ªK ;B€+ i?'v iQ /mv LBM? M +| +?9i T?•M i€M-
+?Q ?„M i`ª H`B +| +?9i +® bS+- M;?o i?-K ?„M H` ¸ M i`` # M? +?Q M`M;- ?B M
K`H¢B i?`M? i?-v i?m®+ i•K Hw- B- i?`i bU H` H`K b Q +?`m M´BX

:BÆ +QM K„i H M M?bM M?bM LBM? M- K†i KkB i?B m M[¸ ibM? M`v ¸ m H` ¬M M
*?d i?'v M`M; KQK K¬B- KdK +Q`B K` M;?B M; K„i M?bM +?QM? KbM?- / i`„M; M
bQM- K¬B KÄM; K'T K€v- ? B K„i M?bM M? m +MM; h?~K L;¢Q- i?'T ;B¼M; M|B, ó
H`K ;b\ô

±- M;QÆB ¸QÊ+ M?bM i - F?¬M; +?Q T?ûT i M?bM M;QÆB b Q\ h?~K L;¢Q -K -K
F?¬M; i®i- M;Q`B \*¬M; \*?9 M`v iQÎM; MB K i`QM; ¸ K F?¬M; T?ªB H` h?ªK `²B- i
h?~K L;¢Q H¢B +`M; ?QªM; bÊ- K„i t2K KkB- KkB M?bM i•K- M;²B p¬ +MM; M;?B K
K`v H¢B +MM; LBM? MX

V

k33X *?QÆM; k3y, h >”M •M? h`,M;

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; k3y, h ?”M €M? i`,M;

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

LBM? M i?'T ;B¼M; Md MQM M|B, óæ€M; iB + h?~K L;¢Q F?¬M; i? p`Q +mM; i`Q
M°B +mM; `i ¸ T- M?[M; M,K i?€M; M`v M| `i i`ÁM- M m H` +| i? M;„K i`,M; +MM;
pšM +| i? t2K H` K°i +?mv M pmB5ô

óh ?”M €M? i`,M;5ô h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q F?¬M; F?ÄB ?Á ?ûi- K„i i?'v iQ i?€B
p”v- +?[i`QM; KB M; FB M?´` ;B®M; M?Q iW i`QM; iBK- ?ÆB MQÊ+ i`QM; K„i ¸
E?¬M; iU ;B€+ K` i?Î /`B- H”T iS+ HBM? +Æ pW ¸°M;- M|B, óE?¬M; #^M; M?Q p”v
¸B M ?¢Xô

LBM? M pmB p M|B, óE„ M,M; p) +O h?~K L;¢Q p¬ bQM;- i Î i`QM; +mM; bÈK ¸½
Km®M FB M i?S+ t2KXô

h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q M;?o- /MM; MQÊ+ KU+ p) i` M?ò imv - w +ªM? p¬ +MM; i®i
+¬ #û M?Q p”v- +| H) H` /MM; MQÊ+ K`m ¸ p) i` M? i?b i®i ?ÆMX GB M ?ÄB LBM
LBM? M +?d H„+ ¸-m-

h?~K L;¢Q #,M F?Q,M M?bM tmM; [m M?- €M? K„i `ÆB p`Q i'K ;QÆM; /U i` M iQ
bQM #°i MQÊ+- i`QM; HÁM; ?„M +Q`B ? ? K°i iB M;- HB M ¸B iB K ;B’v p) ¸ M- H¢
i`ªB `°M; ;B’v ` - bmv M;?o K°i +?9i M|B, óæ K°i i?B m M[ pmB p - +| H) H` /MM; `v
p` S?QÆM; h•v F i ?ÊT pÈB M? m b) i®i ?ÆMXô

h`QM; HÁM; ¸½ t€+ ¸`M?- HB M H”T iS+ M?È iÈB p`B ?Q¢ bo ¸`B b m- M?[M; ?Q¢
?ÊT T?QM; +€+? p) h`mM; Zm®+ p` S?QÆM; h•v- ¸½ +| +?9i i?`M? iUm- +?d H`- i
F„ M,M; p) KÈB H¢- M?QM; #’i F H` w +ªM? ? v H` T?QÆM; /B M F?€+- ¸ m FûK `

` +€B ;b +<sup>a</sup>X J†+ /M H" M?Q i? - i¢B i`QM; K„i M;QìB M;Q`B M;? +| H) H" `i +|
*¬M; *?9 F?¬M; T?^aB p'M ç HÈMX

h?~K L;¢Q p®M H" ç' MQÈ+- H"TiS+ #„i ç-m p~v KU+- [m€i`bM? `i çÆM;B^aM- `^aE
F?mv - i` M M9B- K°i pÁM; i`,M; i`ÁM i? K„K K K¢B # v H M;B[ F?¬M; i`mM;- h
Qi bQM- #„i ç-m M•M; +'Ti`,M; i`ÁM- ç€M; iB + F?¬M; +| i?m®+ K`m #9i- #9i H-
H¢B H" i` M? i?Ov K†+- F?¬M; +| #9i çB T?€+ ?Q¢ tmM; [m M?- +?Q M M +| +?9i
T?^aB / çB m +? - #Ä i? K +?9i Qi MQÈ+ p`Q- bY /KM; +`M; i? K ç m ç m- # #°M;-
çB iÈB t2K- ç¬B K„i b€M; M;ìB- M|B, óh`,M; i`ÁM M`v ç T [m€Xô

hQ`M i?•M h?~K L;¢Q ç m H" i?m®+ K`m- p¬+MM; #~M- +QìB M|B, óE?¬M; ç•m- F?
E€i?"i #S+ ?¼ M`v p¬+MM; çÆM;B<sup>a</sup>M- +?d H" bÆM i?Ov <sup>a</sup>K ç¢K- i`QM; #®+K+ +
i`ÁM M`B #`i- i`,M; i`ÁM ?ÆB KìM?¢i- M?QM; H¢B tBM? ç T imv i Hm•M- ;B®M; M
#`;B K i`QM; +'K +mM; - i`+? K`+? F? K F?`- KM ç¬M; i? HQÆM; #B BX

LBM? M ?û KB M; +QìB M|B, óh?~K L;¢Q- K°i #S+ ?¼ M`v +| i? çQ +?Q i b Q\ó
h?~K L;¢Q ;"i ç-m ;"i ç-m, óæ½ H`K ` - i`i M?B M H" i†M; +?Q çB M ?¢Xô

LBM? M pmB KWM; p¬ ?¢M M|B, óh M?'i ç`M? b) +'i;B[ M| i?"i F„+`M;- M?bM +
ç M h?~K L;¢QXô hU #B i M|B HÐ- LBM? M +`M i?"M iWM; HB iWM; iQ K` HB + M
+U+ M? M?- i` M K†i F?¬M; F?ÄB K` M?B K i-M; K°i çÄ YM;X

a„+ K†i h?~K L;¢Q M?Q i?QìM;- K°i #° /¢M; K„i çB + i B M;Æ- ;B®M; M?Q H" F?¬M
M|B- KÈB H`K LBM? M #Èi çB p`B T?-M M;QÈM; M;MM;X

ó" ?¢` b Q`²B\ô- M;Q`B çB M i`mv M iÈB .QÆM; hB M i? M? •K- F?ÄB +-M M|B
+mM; K"i #€Q +?Q h?~K L;¢Q`<sup>2</sup>B- ?„M +® w FûQ + Q i? M? •K- +?QM? H` Km®M #€
+?m~M #` bÆM b`M;X

h?~K L;¢Q #^M; T?ŠM; ç„+ HÆ ç M?- i?'B F?¬i` M? ?ÆB M?Ä M`v- çÈB +?Q h`B
p` KB M T?K+- i?•M K†+ K°i #° +~K v +`i`ÁM iB M ç M- LBM? M HB M pmB bQÈM;
K°i iB i? M? •K v m FB m M|B, óS?K ?Q`M;- K m M?bM- h?~K L;¢Q p) i`,M; i`ÁM

h`B m \*€i M?B m ?SM; i?9 K` /¢Q #QÈ+ ` i?QîM; i?S+ #S+ p)- +QìB ? ?^a- M|B, ó
iS+ HB M FûQ LBM? M M|B,- óLBM? M # M? F?€ ?ÆM +?9i M`Q F?¬M;\ s2K` h`
F?¬M; T?^aB b BXô JQM; KÄB HB + h?~K L;¢Q- H"TiS+ H¢B M|B, óh?~K L;¢Q- #
h`šK çB ` M;Q`B K°i +?9iXô

h?~K L;¢Q ;"i ;"i ç-m- ?QÈM; LBM? M M|B, óh?~K L;¢Q +€Q HmBXô- i`QM; ç¬B K
iB F?¬M; Km®M- H"TiS+ +QìB M|B, óh?~K L;¢Q F?¬M; +-M T?^aB F?€+? F?QXô

h?2Q h`B m \*€i` F?ÄB çB M- +€+? M`v i`K çB M LBM? M +`M; +€+? +`M; t - h`B
M?bM H¢B- tK K†i M|B, óL;QÆB H`K ;b p`v- ç| H` +€B ;b- ?W- çQîM; M; M; M;ä i„

h¢B h`B m \*€i i`QM; K„i- +€B ;¼B H" i` M? h`mM; Zm®+ p` S?QÆM; h•v F i?ÊT FB
pW`<sup>2</sup>B i¢B +?¶ LBM? M- iU M?B M F?¬M; iB M T?€i i€+- H9+ M`v #`i +?'Ti`i +^a-
b m F?¬M; +-M H`K bU iB M? H"Ti /`- H` K°i M;QìB ?¼ bo- F?¬M; +-M T?<sup>a</sup>B H`K +

h?~K L;¢Q p°B p`M; tBM H¶B- i`QM; HÁM; +kM; H` KBM? #¢+? h`B m *€i pb +€B ;b
H` K°i HQ¢B w +<sup>a</sup>M?X L|B K°i +€+? F?€+- ?¼ bo H9+ M`v- ç m H` K°i HQ¢B /MM;
iQM? i¢B [m®+ ;B - M?Q i` M? bÆM i?Ov- +-M H` K°i HQ¢B w i?S+ M?Q ^aQ ;B€+-
+^aM?- T?QM; +€+?- w p` # M i`QM; #S+ i` M?X

o) i` M? +?QM? H`im i?•M- +?Q M M +`M?•M p) i` M?- F„M;? +?d H`iB Ti?2Q- [
F?¬M; M?bM i?'v çQÈ+- bì F?¬M; çQÈ+- H¢B i? ?B M î# M i`QM; #S+ i` M?- +€
aÆM p¢M F?2- ç½ H` K°i HQ¢B i? ?B M i?`;B€+- +`M; ç¢B #B m iQ iQîM; p`im p

h`QM; H9+ M`v- F i?ÊTi` M? h•v T?QÆM;- +| i? HW ;¢i HW ;¢i iB m +¬ MQÆM
*€i- i` M? M`v i?"i bU F?¬M; +?`m M`BX

h`B m \*€i i?Î /`B- M|B, óL;QÆB tm'i +mM; çB i?¬B- h`šK #B i`ä- M;QÆB +?d H`K
K°i Qi- h`šK t2K b„+ K†i M`M; t€+ i?U+ F?€ ?ÆM K°i +?9i- F?¬M; i? #Ä [m +¬M;

h?~K L;¢Q ;"i ç-m ;"i ç-m- +€Q HmB ` M;Q`BX æÊB ` F?ÄB *?QM? æS+ K¬M- h?
M;?o ç M i?¬M i?€B pW `²B +O LBM? M- i`QM; ç-m i`®M; `¶M; - t t - GQm h?„M
?„M p®M H`çQ h?~K L;¢Q ç M- M?QM; çÊB ç M i`Q - ?ÄB b€+? +?'K /Si- `i M?B
`²B- /mv +?d +| F?¬M; i?'v i?•MªM? #B m i?B m ;B - i`QM; ç-m +| +?9i b®i `m°i
KÊB M?bM ç M h?~K L;¢Q M9T ?Q`M; ?¬M- iW iW çB ` - KWM; `Ð K` iÊB M;? M?
F?ªQ i?B i?B çbM? M?Q i? M`Q\ô

h?~K L;¢Q +QìB +QìB, óE?¬M; #B i- H9+ M`v ç•v i?B çbM? `i [m M i`¼M; - F?¬M;

L|B tQM; HB M H M t2 M;U - K°i +•m M|B FB +| ? B w M;?o - GQm h?„M; iU M?B
h?~K L;¢Q H¢B ?B m- i?`M? #¢B i?B çbM? i`QÊ+ K„i F?¬M; ? HB M [m M ç M pB
+`M; HB M [m M ç M ç M ?QÊM; çB +ª [m®+ b€+? - +€B ;¼B H` ?ÄB b€+? - +kM; F?
€M M`v- +?d i²M i¢B Î i`QM; HÁM; ?Q`M; ç - M m h`B m *€i ç²M; w HB M F i pÊB E
v m +¬m #„+ T?¢i iU M?B M b) çQÊ+ çB K + Q- H`ç M?'iX

L m H` i€M ç²M; çSM; v M i`¬M; t2K iB M? i? i? M`Q- h`bM? >mv +| i? i?S M?'i-
+€B M`v i`¢M; M;mv M- i`W T?B h`B m *€i +| i? iB T i?m w FB M +O KbM? - +•M M
` +?B M HQÊ+ i®i M?'iX

*?Q M M- B H`K i`¢M; M;mv M ç½ F?¬M; +ÁM H` HU +?¼M çÆM ;BªM- i?"K +?Q
h®M; - +?d H`- `®i +m°+ h`B m \*€i b) H`K ` +€B /¢M; HU +?¼M ;b ç•v\

aU iB M? +| i? H`K- h?~K L;¢Q ç½ iU ;B€+ H`K tQM; - ?„M i?Î /`B- +| +?9i K i KÄB- i
t2 M? M?`M; H v ç°M; - ç½ M; OX

Zm K'v M;`v- iBM iS+ HB M M®B ;|i i`mv M iÊB- ç€T €M i?B çbM? - +kM; F?¬M; T
K` H` /Q i?€M? +?d # M T?€i iÊB- ç½ iÄ p i?€B ç° ?"m ç½B ç®B pÊB iB M bo i? K
F?€+- +kM; H` +?Q ç€K iB M bo K°i HQ¢B ç` p` ?B M ?€+? bB m M?B M- +€B ;¼B
+?d H` M|B i` M KB M; K` i?¬BX

L;?2 M|B L;¬ "9i # M FB ç½ iB T w +?d- M|B H` # M i?QîM; i?B ç"m iB M bo- +€B
?Q`M; ç +kM; F?¬M; ?`B HÁM; ç®B pÊB #B m ?B M L;¬ "9i i¢B i?B çbM? - L;¬ "9
iB M i KU# p` i`Q çSM; ç-mV- p T?¬M K'v H½Q iB M bo- +kM; `Q `Q çQÊ+ w +?d

*kM; iS+ H` M|B- i`¢M; M;mv M- #ªM; M?½M- i?€K ?Q F?Q +Y M`v- [mv i` i?„M;
L;¢Q- h`bM? >mv- hW L;Kv- # M;QìB M`v- h`bM? >mv ç®B pÊB [m®+ b€+? +?QM?
L;Kv +?O +?B M- h?~K L;¢Q i?b H` TªM ç®B ;BªM; ?Q` +MM; M;QìB EBK- # ç®
i`QM; ç| h`bM? >mv i`mM; /mM; M?'i- i` M T?® i`mv M HQm ?„M +| ?B p¼M; ç¶ i`
` - +?B M HQÊ+ hW L;Kv i` M T?® +kM; M?"M çQÊ+ `i M?B m M;QìB M?"M ç²M; -
+| +?9i F?¬M; çQÊ+ M;QìB +?`Q ç|M X

E€ i?"i i?B çbM? H` +?B M HQÊ+- ç½ bÈK HQm i`mv M ` M;Q`B- #„+ T?¢i H` i•K M
M?B M H` i? +?•M p¢+ OM; ?°- p T?¬M +€B ;b M;QìB EBK mv ?B T- H¢B +| K'v M;
#bM? i?QìM; +?d Km®M ,M- K†+- Î- çB H¢B- M`Q b) M;?o ç M M?Q p`v b•m t X

J` h?~K L;¢Q +kM; F?¬M; TªB H` M;QìB #bM? i?QìM; - ?„M bÎ /o +| i? i?'v `ä çB
+kM; +?d H` Î ;B€Q ?m'M i`QM; çQ¢M H` +? bY ç m çÊM i? i?ªK FB X

L m F?¬M; TªB +| +?¶ ?B m `ä ç®B pÊB H` +? bY- +?d bÊ h?~K L;¢Q +| i? H`K ç
idM? i€Q M?Q h`bM? >mv +kM; ç½ H` iQÆM; ç®B F?€- FªM,M; `i HÈM +| i? b) ;
M;QìB +?O +?B M i?'B T²M;X

h`H ¨B i`QM; T?O- +?QM? H` \*?m >^M; +kM; `i F?| ?B m h?~K L;¢Q- i?Î T?b T?b
L;¢Q K°i ?²B- iU M?B M H` M|B M;QìB GB m F?B / M;QìB h®M; M?Q i? M`Q- H¢B
M?[M; F?¬M; H M iB M; OM; ?° T?¢i GB m- H¢B +?O i`QÆM; ;„M; bS+ i?U+ ?B M

hB T [m +?9i Qi i?lB çB K- M?ç+ i?O- FB m ?Q - H ?ÄB- +kM; ç½ +?m~M #` tQM;
M;Q"BX

æ M i®B ç K- *?m >^M;- L;- "9i p" K°i Qi M;QlB i?•M + "M +kM; ç m "Q "Q iÈB- +?l
h?~K L;çQ ,M K†+ tQM; tm-B çB ` - K°i i?•M [m-M €Q +?9 ` [m M M"v- HçB +| +
T?K+- M;U+ +ÁM ç2Q ççB ?²M; ?Q - M?bM ;QÆM; K°i +€B- +| +?9i #m²M +QlB- H
`çQ `U+ +QlB +QlB M?bM M?bM ;QÆM; ç²M;- tQ„M i v €Q H M- MlB, óGQm h?„M
KÊV +O M;QÆBXô

GQm h?„M; H"TiS+ p•M; /ç HB M iK+- K°i # M +ÁM MlB, óh?B m ;B - +€B i v €Q M
`²B- +ÁM +| +•v [mçi- +•v [mçi ô

h?~K L;çQ + 'i #QÊ+ ` +Y HÈM M?~ KÈB- # M M;Q" B ç-v ç-m M;QlB /B ç°M;- ç m
>^M; ?- iQ, óæ M `²B- ç M J m çÐ +?9 ` H M M;U Xô

J°i M;~M M;QlB ?- iQ- iW i` M tm®M; /QÈB- p•v [m M? h?~K L;çQ- ç m H" +?mM;
`"M; H" M?Q ,M +QÊT- h?~K L;çQ F m iQ, ó•M +QÊT " *€+ M;QÆB +ÁM +| +?9i ib
M; v +ª +?9 ` +kM; F?-M; M ibM?X L"v- F?-M; +-M TªB bl bQçM;- i` M M;QlB
F?-M; K M; ô

h?"i p'i pª ;ç i Kî ç®M; M;QlB ` - i`î KbM? # v H M i` M M;QlB K°i +QM M;U + Q iQ
b m + 'M?ç+ HB M p M; H M- T?Q b m- #®M iÁ ççB FB m i€K M;QlB ;BÆ H M- +
J M?- i?B ç"m iB M bo- +€+ HQçB M;?B i?S+- +kM; "Q "Q i?2Q K°i çQlM;- ç^M; b
i`¼M p M #®M +?B +t2- ? B # M ç m H" K°i Qi ?ªQ ?[m +?Q ;B Q çB i?2Q çlM /•m-
hB M çB M iQ- +ÁM +| K'v p,M bo h?9v L?½ aÆM S?ÁM; F i #çM pÈB ?„M- K¼B M;
T?Q b m h?~K L;çQ +?d i`Ä- F?-M; TªB MlB Kk ?„M b B H +?- +?QM? H" MlB iQ i

h?~K L;çQ F?-M; ç w iÈB #¼M ?„M- i?9+ /K+ #ç+? K½- K°i çQlM; ?QÈM; T?O E€ Z
Zm®+ +¬M; +~M; M?B m- M m F?-M; TªB M?Q i? - HçB +U+ F€ [m€B /`- # M M;Q
.QÆM;- +| ,M [m M pB M K†+ €Q #`Q iQK- M; v +ª +¬M; +¬M; +kM; ç m +| K'v M;Ql
i`QM; i`B m ? v H" # M M;Q" B i`B m- +| i? ç M- iQ" M #° ç m ç MX

æ€K +-M; +-M; +kM; pmB KWM;- M?[M; M;QlB M"v ç m H" ç M p¶ K¬M; M;U i•M;
.QÆM; +-M; +-M; F i i?•M- i`QM; i`B m ç½ bÈK M€Q HQçM- M;mv M K°i ç€K +„M
[m M- ? B KQÆB [m M- Ryy [m M ç m +| - M;QlB ç M; i`U+ F?-M; i? M"Q i`®M ç
K°i Qi M;QlB F?-M; i`U+ # M- HB M "Q "Q tBM T?ûT .QÆM; hB M M;?d ç tm'i +n
i'i M?B M H" QÊ+ ;b +~M; M€Q M?B i +~M; i®i- iU M?B M H" +?Q çB ? iX

h?~K L;çQ tQ v M;QlB tm®M; M;U - H"TiS+ #` M;QlB M; ,M HçB- +QlB iQ2 iQûi K
T?2M- H9+ M"v KÈB +?`m ç h?~K L;çQ çB p"QX

E€ i?"i- ç®B pÈB +?QÆM; i`bM? F i ?¬M- h?~K L;çQ H" F?-M; #B i +?9i M"Q- /M b
[m²M;- +?d M;?2 M;QlB i #`B #®- çB p"Q i`QM; K€B ?B M KlB #®M T?m M?•M F?O

>„M pW p"Q ç½ M„K #®M HK çÄ H¬B FûQ #®M p` T?m M?•M çB ` - M?bM [m #®M
FB m- F?Q€+ €Q >²M; >"- h?~K L;çQ HçB +~M; T?€i K°M;- `®i +m°+ M;QlB M"Q H"
ç² `²B- K†+ F - H¬B FûQ i`î p iÁ M?" +O KbM? i`QÊ+ `²B HçB M;?B M +SmX

ælM #®M T?m M?•M iQÈM; KçQ ç T M?Q ?Q i`î HçB M?" KÈB- #lB pb h?~K L;çQ
HB M /Q æQ M *?QM? p" *?m T?m M?•M H"K T?K Kšm- .QÆM; hB M FB +kM; Km
b Q h?~K L;çQ +kM; F?-M; +? F?-M; K - +€B + Q çQlM; M"v M¬; B +kM; Km®M H

>„M H"K +€B M"v- HB M ç æQlM; L;?B K # 'i K½M `²B- i?€B ;B€K +? i #-K +?B K i
iB M M;?B- +kM; çQ i?•M iB M ç MX L;QÊ+ HçB- + "m- KÊ sm•M M?B FB F?-M; /
p"Q- iU M?B M +kM; F?-M; i? HçM? M?çi #¼M ?„M- /M b Q +kM; F?-M; M?B m i?

h?~K L;çQ H¬B FûQ #®M i•M MQÆM; ç M +?€M? çQlM;- i`ªB [m M;QlB +?d çB K
i`bM? `QlK `"- æQ M *?QM?- *?m T?m M?•M M;²B içB + Q çQlM;- .QÆM; hB M- æ
M +çM?- +ÁM +| + "m- KÊ sm•M M?B t T i?"M? K°i ?"M;- i?"i b Q /¼ h?~K L;çQ
+ Q çQlM; M?Q p"v- M?Q i? M"Q #bM? i?QlM; F?-M; #B i H" M?B m M?Q p"v\

h`QM; HÁM; +| +?9i +?°i /¢- p®M H¨ ¸½ #€B i?B M ¸` - H"TiS+ H¢B H¨ #€B + Q ¸
 M;?B M€Q HQ¢M ¸ M MY ¸ K`®i +K+ KÈB ?Q`M i?`M?- iB Ti?2Q +?QM? H¨ ¸B ¸
 h?~K L;¢Q +?ì KQM; ¸½ H•m- F?¬M; ¸ÈB M;QìB F?€+ M?„+ M?Î- H¬B FûQ +Y #®M
 i v ¸€K T?m M?•M ¸B p`QX
 L M ¸Ä K K`O tm®M; - #®M M;QìB F?Q€+ >²M; >¨ M;²B Î i` M ;BQìM; b m K`M +?2
 #` M;QìB FûQ ¸B m®M; `QÈm- F?¬M; F?Q Î T?Q i`QM; +?¶ ¸°M; T?ÁM; +| K°i +?9
 M|B ;b- #®M M;QìB +kM; +| i? M;?2 ¸QÈ+ # M M;QìB i`mv M ¸ M iB M; ?¬ ?'T- M
 >¨- +?d bÈ i'i +ª K¼B M;QìB b) K„+ +Ð +? i ¸QÈ+X
 L;QÈ+ H¢B- o•M o•M FB M i?S+ `°M; `½B- i`QM; HÁM; K†+ /M +| p`B T?¬M M;QÈ
 ;B¼M; M|B, óh ;¼B o•M o•M- +?Q p`Km°B Km°B i M ;b\ô
 L?[M; HìB M`v `i M? - i? M? •K o•M o•M p®M H¨ K i B M?Q +?m¬M; #¢+- Î T?Q i
 M?B M tm'i ?B M- iB Ti?2Q i`mv M` i? M? •K sm•M M?B, óo•M o•M i, i,- i ¸½ M
 [m M;QÆB `²BXô
 *?m L?QÈ+ K°i # M FB M|B, óob +€B ;b o•M o•M H¨ i, i,- +?9M; i ¸ m H¨K Km°B K
 h? M? •K æQìM; J¢i L?B ¸Q M i` M; M?'i- F?) +QìB M|B, óL;²B ¸ M MY ¸ K- +kM
 # M M;Q`B M?Q i? M`QXô
 "®M M;QìB #ªv K²K i€K HQÐB K¨ i?ªQ Hm"M- M|B `i M?B m HìB- *?m L?QÈ+ ;Ð p
 p`B ?ÆB F?¬M; F?Q KÈB K X
 *?d K°i H9+ b m- iB M; #QÈ+ +?•M /²M /"Ti`mv M ¸ M- *?m L?QÈ+ H¢B +¨M; ?QªM
 i`QM; T?ÁM; iS+ i?b i`Î M M i oM? H†M; F?¬M; iB M; ¸°M; X
 *Y #` M? M?¨M; ¸~v ` - K°i M;QìB /¢Q #QÈ+ iB M ¸ M- o•M o•M i?2Q F?2 ?Î Î /QÈ
 p¢i €Q ?d T?K+ K¨m ¸Ä- ¸Q€M ¸QÈ+ M;QìB ¸ M H¨ h?~K L;¢Q- i`QM; HÁM; +| +?9i
 KWM;- # M;QìB +ÁM H¢B +kM; ¸ m M;WM; i?Î- F?¬M; /€K H M iB M;X
 "bM? i?QìM; i?'v h?~K L;¢Q- #®M M;QìB M`v B +kM; F?¬M; i?'v 2 H - M?QM; ?¬
 M?Q i? M`Q +?Q T?ªB- /M H¨ o•M o•M- imv bÈK +MM; h?~K L;¢Q +| ;B Q iB T /
 +kM; F?¬M; M?`M ¸QÈ+- M?Q M B +QM ¸B HQ¢MX
 h?~K L;¢Q F?¬M; p°B K¨ ¸B M?' + >²M; >¨ +O +€+ M¨M; H M- K¨ H¨ ¸B p`Q i`QM; ;|
 iO- H€+? + H€+? +€+? K¨ H"i` K°i ?²B- H"TiS+ ¬K M,K b€m +•v ;¶ ¸B ` - ?„M M
 iB M;- i`QM; KB M; ¸¬v KMB`QÈm- M?QM; F?¬M; b v- +€B K†i M;?B K M?Q ?´- ;
 ?"M i?M ;B i +? - ¸Q¢i pÈ- M?ûi iWM; +•v ;¶ p`Q i`QM; i v #®M T?m M?•MX
 V

kNRX *?QÆM; k3j, æ°M; S?ÁM;

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÈM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; k3j, æ°M; T?ÁM;

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

ó±\ æ•v H¨ +€B ;b\ô sm•M M?B H¨ M;QìB ¸¬m iB M M?"M ¸QÈ+ K°i +•v ;¶- i`QM; HA
 t®+ >²M; >¨ H M ¸ t2K- `²B H¢B F?¬M; /€KX

h?~K L;¢Q T?•M T?€i +•v ;¶ tQM;- i?'T ;B¼M; M|B, ó*?Q p`T?m M?•M- F?K+ F?K+
+?QM? H` M;Q|B K°i M?"`²B- M;Q|B K°i M?" F?¬M; +¬M T?ªB F?€+? F?Q- +?d H`
ç¬m h?~K ;B +?9M; i - +?Q p`T?m M?•M M?bM t2K M M tY Hw M?Q i? M`Q\ô

*?m L?QÊ+ +m®B +MM; pšM i?B m FB M M?šM- t®+ >²M; >` H M- i` M ;QÆM; K†i
+QM K„i H M t2K tûi- h?~K L;¢Q ç½ H` +¬K K°i +•v ;¶- ?B M M; M; HšK HB i- Î MÆ
H¢B H` K°i #° iQ i? ?`M? [m•M +?B M i` M?- M`M; +ªK i?'v #m²M +Q|B- Km®M M|B
F?¬M; +| w iSX

óš h?"i +| H¶B- i?"i +| H¶B- `ä`M; ç½ [m M M?' +F?, M H M +?Q +?Q p`T?m M?•M
K` +Q|B- +~M i?"M iWM; HB iWM; iQ K` t®+ K'v +€B F?, M i` M K†i K'v M;Q|B- i?'v
t'm ?' M?bM [m - i`QM; HÁM; F?¬M; M?'M çQÊ+¬ +| +?9i FQ+? ç°M;- ?mM; €+ ?
[m•M çB` M;Q`B- ç€M? ç€K K B T?K+Xô

o•M o•M KdK +Q|B- i`M ç¬v pk K`, óJ B T?K+ H`K +€B ;b\ sm•M iB m K°i F?„+¬ H
H`K +€B [m, ;bXô

óS?m M?•M `ô h?~K L;¢Q ;BªB i?Q+? M|B, óL;QÆB M;šK H¢B t2K- ?¬K M v H` +
+?9+\\ G9+ i KÊB K|B`QÊm- ç½ bÊK +?SM; FB M F?¬M; Qi M;Q|B F?¬M; çQÊ+ #
€M? K„i K ç„K M?bM pB T?m- M;šK H¢B t2K- #¼M ?„M F iB T b) H`K +€B ;b\ô h
`,M; M;?B M HÊB M|B, óL m T?m M?•M çQ€M F?¬M; b B- çÊB iQ M[+?9M; i /"T
/QÊB # +Y # M M;Q`B- M;Q€B ç¬m M;?2 +?9M; i ô

hS M[b„+ K†i H¢B +`M; p¬ +MM; çÄ iQÆB- ç²M; HQ¢i K„M; K°i iB M;- M|B, óh` M
t'm ?' M?Q p"vXô

±- +€+ M`M; F?¬M; iBM\ h?~K L;¢Q M;?B K K†i M|B, óh ç•v M;?o H` KbM? bmv #K
H` M;Q|B F?€+ +QÊB pÊ- i +kM; b) çB M€Q HQ¢M ç°M; T?ÁM;- M;šK H¢B t2K- T
M?Q i? +kM; F?¬M; i? M;Q¢B H - M?[M; T?"K T?m iK+ iY FB +ÁM +| i? H`K` +
M?•M M;?2 K°i H|B +O pB T?m- +?Ê ç K°i H¬M bªv +?•M ç ?"M M;?bM ç|B- ç M
+m°+ +| iB M M?•M iÊB M;?2 ? v F?¬M;- t2K tûi ç½ #B iXô

*€B ;¼B H` F?¬M; bÊ M?'i p¢M +?d bÊ p¢M M?'i- h?~K L;¢Q bmv #KM; i ` #KM;
F?¬M; +| HY i?b b Q +| F?|B- tm•M iB m K°i F?„+ ç€M; M;`M p`M;- ?„M H`K b Q F
i†+ [m2M- ç½ bÊK /QÐM; i?"M? i•K iQM? T?ÁM; #` M;Q|B- F?¬M; +QÐM; +? K°i ç€
HÁM; Hm¬M +ªK i?'v bÊ- +?QM? H` ?B M i¢B ç°M; T?ÁM;- i`QM; ç¬m +kM; iQ`M M

o•M o•M i?'v h?~K L;¢Q p¶ #`M- i`QM; HÁM; M;?o- K†+ F +| M;Q|B ? v F?¬M;- H
+?Q +?| i?b i?2Q +?| - M?Q p"v HB M M M M;?2 T?m [m•M- M?•M iB M M|B, óh?~K
M?B m #'i iB M- +kM; M M H` K°i KbM? M;QÆB çÊB # M M;Q`B- M m M?Q +| ç°M;

h?~K b|B\ h?~K L;¢Q H¢B +`M; ?QªM; bÊ- #¢M i?•M H` b|B b Q\ "¢M i?•M `ä`M; H
+ªK i?'v H|B o•M o•M `i +| Hw- +¬K i?2Q +•v ;¶ çB` M;Q`B- M;Q€B ç¬m M?bM H
i`Î H¢B- i ;B i #¼M +?9M; ç M KªM? ;B€T F?¬M; +ÁM- H¢B +MM; +€+ M;QÆB +€
M|B tQM;- M;Q|B ç½ #B M K'i F?¬M; i?'v ;b M[X

J„i i?'v #° /¢M; h?~K L;¢Q çB M çB M F?MM; F?MM;- *?m L?QÊ+ #om K¬B- M|B,
?W ô

sm•M M?B M|B, óhB m i?Q +?Ê M M i`€+? h`¬K ç¢B + - M m i?"i bU +| M;Q|B Î # M
H`K M;Q|B M?Q i? M`Q\ô sm•M M?B pW /Si H|B- K†i HB M çÄ #WM;X

E€i?"i i•K iB M? #®M M;Q|B M`v ç m F?~M i`QÆM; Km®M +? i- F?¬M; #B i b m K°i
K†+ /M H` o•M o•M- +kM; +?°i /¢ F?¬M; ?B m çQÊ+X

oW `²B #` h?~K L;¢Q M€Q HQ¢M M?Q p"v- H¢B i?B m p`B T?¬M M;QÊM; M;MM;-
óL;QÆB M|B çÊB iQ M[i?"i bU b) +| M;Q|B çB p`Q b Q\ L m H` M?Q p"v- p"v i?b i

óaU iB M? #U+ M`v- +| H) H` /MM; T?ÁM; M;W p¢M M?'i i?b i®i ?ÆMXô

ó ô

sm•M M?B iQM? ibM? iQÆM; ç®B M?m M?QÊ+- Hm¬M Hm¬M H" H"K +?Q M;QÌB
i` M; ?"Q T?|M; - /mv +?d +| H" *?m L?QÊ+ +| +?9i iQM? ibM? iB m i?Q- +| p" B T?
o•M ?B m M?'i H" M?bM K†i K" M|B +?mv M- M|B p" B HÌB ?[m Q+?- F?B K M?QÊM
M?B M ç®B ç½B pÈB M" M; `i i®iX

"®M M[M?•M çM ;BÐM pÈB M? m- imv M|B #®M M;QÌB i`QM; H9+ ç| b) i` M? çQç
K°i F?B [m2M i?m°+ iQM? ibM? ç®B T?QÆM; - K¼B M;QÌB HmB K°i #QÊ+- iU M?B

"®M M;QÌB +?QM? M|B çQÊ+ ? ,M; b v- ç°i M?B M M;?2 çQÊ+ # M M;Q" B h?~K L;ç
H9i H9i5ô hB T i?2Q +?QM? H" K°i ?²B ;B" M /[K„M; KÄ HÈM H M iB M; - +| M;QÌB
ç€M?- F?¬M; +-M T?ªB ç€M?- H" i - H" i - i H" pQÆM; s M? 1Q+O i - 2Q+O

o•M o•M bÊ M?€Q ` +?mv M- p°B p" M; +?çv iÈB # M M;Q" B t2K- # M;QÌB +ÁM HçB
ªK ççK- K°i M;QÌB #|M; ç2M +ÁM; 2Q M;²B +?²K ?'K i` M K†i ç'i i?Î ?²M; ?°+- h?
+•v ;"v- +ÁM ç M; /QÆM; /QÆM; ç„+ w- i?'v #®M p` T?m M?•M çB ` - +QÌB ? ? M
M;QÌB M"v HçB #` i #„i içB i`"MXô

o•M o•M M|B, óS?m [m•M- +QB M?Q ? i- ?¬K M v H" M;"v KWM; `Ð- ç€M? +?Q K°i
h?~K L;çQ p`M +€B +^K- +?QM? ç M; iU ?ÄB- M;QÌB M¼ i?"i p'i pª +?`m çUM; ç
;B" M M|B, óh?~K L;çQ- M;QÆB i?"i iQ ; M5ô

±- i? M? •K +| +?9i [m2M i B- KQÊM €M? i` ,M; - h?~K L;çQ /Á tûi M;QÌB M"v- #B
i?QÊM; ô

h`B m \*€i /®+ bS+ HB m KçM; ?Q F? M- ?B M M?B M i?•M T?"M #` pç+? i`-M- +k
ç•v +kM; F?¬M; TªB H" +€B bU ibM? ;b b€M; +?|B- ç" M? TªB M;?B K K†i ?' M|E
/šM h`šK ç M i€M; BªB b-m- B M;Ì HçB /šM h`šK ç M +?¶ M"v- K„+ KQm ?„M- çÊB
iW ;B€Q ?m'M ?„M K°i +?9iXô .Si HÌB- +?„T ? B i v b m HQM; - H"K ` K°i #° /çM;
M?bM h?~K L;çQ, óG€ ; M +O M;QÆB `i HÈM M? - M m F?¬M; TªB h`šK F`T H°
Km®M ç€M? +? i h`šK ? v F?¬M; \ô

h?~K L;çQ HB M i` M? i?O /Si #Ä- M;QÊM; M;MM; +QÌB K°i iB M; , ó" ?ç- pB i?¬
b) ç M\ oB i?¬M +ÁM iQÎM; `^M; M;QÆB Î i`QM; +mM; p) i` M?- pW `²B H9+ m®M
M;QÆBXô

h?'v #° /€M; h?~K L;çQ M?Q p"v- #®M T?m M?•M ç m ç m +QÌB F? M? F?€+?- H-M
M M p"Q +?•M +O KbM? `²B- "Q "Q +9B M;QÌB p ?QÊM; h`B m *€i M|B, ó"€B FB

a„+ K†i h`B m \*€i ?Á ?Q½M tm®M; , óJB M H Xô \*QM K„i HçB `ÆB tm®M; i` M M;Q
K„i M|B, óh`šK F?¬M; M|B H" b) ç M m®M; `QÊm KWM; +O M;QÆB b Q\ h`šK H" `
M;? M? M; M; K" ç +?Q M;QÆB i`¬M; i?'v\ >W- ç M H9+ ç| HçB i?m i?"T M;QÆBXô

GQm HçB K°i T?B M ç2 /¼ - M;? M? M; M; K" #QÊ+ i?ŠM; çB- imv H" çB iU M?B M
+ÁM +| K°i +?9i +?°i /ç- #`h'M pQÆM; FûQ iÈB M€Q HQçM ç°M; T?ÁM; - ç•v H" H-
F i [mª HçB `ÆB p"Q F i +K+ M?Q p"v- M m H" #` M;QÌB #B i`ä- +?„+ +?„M b) ç M

óh®i- +?mv M M"v HB M +QB M?Q F?¬M; T?€i bBM? [m - B +kM; F?¬M; i? M|B-
T?€i bBM?- F?¬M; T?€i bBM? ô h`B m \*€i K†+ MB K i`QM; HÁM; - #B M K'i i`QM;

h?~K L;çQ +MM; #®M FB m i? çQ K„i M?bM h`B m \*€i `ÌB çB- h?~K L;çQ HB M M
ç•v +ÁM K°i M;QÌB i`®M i`€M?Xô

æQÌM; Jç i L?B M|B, óE?¬M; TªB M|B +?d +| K°i M;QÌB b Q\ L;QÌB +kM; ç½ +?çv

h?~K L;çQ ibK ibK- +m®B +MM; #„i çQÊ+ K°i M;QÌB iW i`QM; #KB ?Q - M;QÌB M"v
L;çQ M„K +?†i H¶ i B- bÊ iÈB KS+ ?Q /mM; i?'i b„+ - i?'T ;B¼M; i?9i i?Qi Md MQM
b B `²B ô

h` M çÌB M"v +?d ;†T M K M?•M ç M M€Q HQçM ç°M; T?ÁM; - +?Q iWM; M;?2 M;
M€Q- h?~K L;çQ imv i ç®B F?¬M; F?€+? F?Q- M?bM iB m +¬ MQÆM; M"v iW i` M t
óZm" M +?9 Km®M ;BªB i?Q+? K°i iW ? v F?¬M; \ô

h?b` i`®M î i`QM; #KB ?Q - H¢B H` h? M? >` [m"M +?9 - iB m [m"M +?9 pm®i p
M|B, óh®i- i ;BªB i?Q+?- H` +? i /šM i iÊBXô

ó*? M;QÆB\ô h?~K L;¢Q BK H†M;- h'M pQÆM;` h'M pQÆM;- +€B i M M`v ç9M; H
+QM;€B ç M M€Q ç°M;T?ÁM;- H¢B ç M;QÌB KÎ`°M; i-K K„i- M;QÌB M`v`i H€m +
K°i KbM? H M çB i`QÊ+ - ç€M; iB + ?¬K M v F?¬M; #„i çQÊ+ ?„MX

hB m [m"M +?9 M|B, óh î T?Q i`QM; pB M +MM; M[ [mv M +| +?9i M?`K +?€M-
+?ÆB- pW KÊB #„i ;†T +? i p` ?Q`M; i?QÊM; çB ?QÊM; # M M`v- i M?bM i?'v I
+m°+ H`K ;b- pb p`v +MM; ç M- i i +€B ;b +kM; F?¬M; #B i- h?~K L;¢Q- M;QÆB
p`v çQÊ+ F?¬M;\ô LQÊ+ K„i çªQ [m M? i`QM; ?®+ K„i- pW Ov F?m`i pW ç€M; i?C
?¢B H` M`M;- h?~K L;¢Q H¢B i?`M? M;QÌB t`mX

æQÌM; J¢i L?B H`T iS+ iB M H M M O B M`M; , óE?¬M; +| pB + ;b`²B- F?¬M; +| pB
?B m +?mv M- h?~K L;¢Q b) F?¬M; i`€+? i°B- h?~K L;¢Q- ç9M; ? v F?¬M;\ô

æ M; i¢B i`QÊ+ K†i H½Q #` çB F?B / K°i iB m +¬ MQÆM;- / K†i h?~K L;¢Q +ÁM
+ªK i?'v iB m [m"M +?9 M`v ç M; i` M? i?O ç²M; iB M? -`²B H¢B F?¬M; i? H`K ;b-
F?¬M; i`mv +Sm M`M;- çB K m- M m M;QÆB F?¬M; çB b) i`mv +SmXô

Zm"M +?9 çB K ç¢K ç€M; v m K` M|B K°i iB M; +€K ÆM p ?QÊM; æQÌM; J¢i L?B
`~v- +| p +U+ F€ bÊ ?½B- çB p`B #QÊ+- iB T i?2Q H` +?¢v M?Q çB M- i?Q€M; +€B

óhB m [m"M +?9 M`v +¬K iBM? +QM i?Ä`lô

h`î H¢B i`QM; bQÆM; T?ÁM;- F?¬M; F?Q H¢B +| p #„i ç-m +•m M - +| H) H` h?~
FB m i? K°i HQ¢i M;²B tm®M; i`QÊ+ ;BQÌM;- i`QM; HÁM; KWM; `Ð- M;²B î i`mM;
+O KbM? tm®M;- M|B, óL? M? M;O çB- M;O çB- b„+ i`îB ç½i` i? M?Q p`v- ²- M;
pB T?m ç½ M|B i`QÊ+- T?m [m•M +O +€+ M;QÆB`i H` i?m-M F?B i- M m ç +?Q H
+€+ M;QÆB- €T HU+ +O i`i HÊMXô

*?m L?QÊ+ M?•M iB M M|B, óo`v M;QÆB çWM; M;OXô

h?~K L;¢Q /Si F?Q€i i„i €M? ç M- b| bQ¢M; b€i p`Q *?m L?QÊ+- K°i i v M„K î #ì 2
M`M; , óoB T?m +?QM? +| w ç| - K°i F?„+ ;B€ i` M;`M p`M;- M;O i?b ç€M; iB +Xô

hB + Mm®B +?QM? H` i`QM; #|M; i®B i?'v F?¬M; `ä *?m L?QÊ+ F?m¬M K†i- +?d
ó*€B M`v LÆB M`v +| M;QÌB5ô

o•M o•M p` K`v M;QÌB +QÌB`° H M- h?~K L;¢Q tK K†i M|B, óæ m H` M;QÌB i`QM; M
+?9i Qi`QÊm- ¬K \*?m L?QÊ+- HB M F?¬M; ? #m¬M; HÄM; ` - FûQ M`M; p`Q HÁM
M? mX

o•M o•M p` K`v M;QÌB FB pW +QÌB- i v h?~K L;¢Q ç½ F?¬M; M M M i`²B- H`v i
L?QÊ+- #` \*?m L?QÊ+ KÎ` - ?„M +QÌB ? ? K°i iB M;- i v H¢B /¼+ i?2Q i?•M i? -
M;U+ +O M`M;- \*?m L?QÊ+ iS+ ;B`M ç M H¢M? `mM M;QÌB- pW bÊ pW i? M- M|
çB m ;b\ô

J°i +•m M|B FB `mM`~v K` M|B` - H¢B H`K +?Q h?~K L;¢Q i?î /`B i`QM; #|M; ç K
ç†i K¬M; M;²B î i` M ;BQÌM;X

o•M o•M M|B, óS?m [m•M H` H`K b Q p`v\ h çB ç®i ç MXô

h?~K L;¢Q M|B, óE?¬M; +¬M T?ªB ç®i ç M- i i? M i?MM;- t`m ?´- F?¬M; +| K†i K
+| M;QÌB M?bM t2K- F?¬M; i? H`K çQÊ+5 h - i`ä`M; F?¬M; çO /•K i•K H v ç°M
çQÊ+ pB + +ªK i?'v i? M- Bô- ?„M #KK K†i- #B F`+? [m€- # M ç-m +?Q H` KbM? M
L?QÊ+ imv +| K°i bU FQ+? ç°M;- M?QM; i`QM; ç-m i|K H¢B H` F?¬M; H€B çB çQÊ
M?bM +?,K +?9- p M?B i iB M? M`v H`T iS+ iB m #B M F?¬M; +ÁM i?'v #|M; /€M; i

h?b` iQÎM;`M; i`€B ¬K T?ªB`T- b) H` K°i pB +`i bmM; bQÊM;- F?¬M; i? iQÎM;
i? - *?m L?QÊ+ MÎ MK +QÌB F? M? F?€+?- ;„i K°i +€B- M|B, óL;QÆB M|B M?Q p`
çQÊ+ i? M i?MM;- iU M?Q +| K†i ;†T M;QÌB F?€+ F?¬M; #^M;Xô

Í T?Q i`QM; T?ÁM; H"TiS+ p M; H M K°i ?²B iB M; +QìB M?Q +?m¬M; #¢+X
 óaÈK #B i M?Q i? - b) F?¬M; M #`B i•M MQÆM; Î +MM; K°i +?¶- K°i H-M bªv +?
 h?~K L;¢Q •K i?-K iB +?"M i`QM; HÁM;- M|B, ó\*?9M; i +MM; M;²B- i`Á +?mv M M
 æ M;?`M`v H¢B +| T?-M H`K +€+ T?m M?•M i€M ç²M;- sm•M M?B M|B, ó>B M i¢E
 h?~K L;¢Q M|B, óE?¬M; +¬M T?ªB ç®i ç M- i +ÁM H` ``i i? M i?MM;X ô
 æQìM; J¢i L?B M|B, óE?¬M; #^M; +?9M; i çB +?¶ iB m çbM? M;„K i`,M; çB- +?¶ ç
 M;QìB [m'v`-vXô
 h?~K L;¢Q H„+ ç-m, óh i? M pÈB +?Q p` T?m M?•M- +| H) H` F?¬M; +¬M T?ªB çB
 *?9M; T?m M?•M pW +QìB- i?`i bU F?¬M; i? iQîM; çQÊ+- h?~K L;¢Q #bM? i?Qì
 K`i- Hm¬M K M; K°i #° /¢M; ?Q ?Q +¬M; iY- ?¬K M v bQ pÈB +€+ M`M; +ÁM Km
 tQM; HB M`Q`Q M;²B tm®M;- M;QÆB K°i HìB i K°i +•m K` M|B +?mv M T?B KX
 h?~K L;¢Q +?d M;²B v M- +| +?9i F?¬M; + K HÁM;- i?W /`T ?„+ €K HûM H9i çB bì
 bU ibM? ç²B T?QM; #¢B iK+ i?b F?¬M; /€K H`K- KÁ KÁ i•M MQÆM; iY- €T HU+ Hm
 F?¬M; +| M;QìB M?bM i?'vX
 æQìM; J¢i L?B #`i v h?~K L;¢Q +?¢K p`Q- iQ`M i?•M M?Q #` çB M;B`i- ç½ F?¬M
 +U imv i- çÈB +€M? i v ç| i?Á H M i` M M;U+- `` çÁM +`M; H9+ +`M; HÈM K`i- ç9M
 çB H M- i` M K†i +O M`M; bÈK ç½ ?²M; ç M M?Ä K€m- K v K„M H` Î +?¶ M`vªK ç
 F?¬M; +| M;QìB +?9 w iÈBX

X

J°i ç K M`v +kM; F?¬M; #B i H` M;O M?Q i? M`Q- çÈB h?~K L;¢Q #` M;QìB ç€M? i
 i?•M KbM? F?¬M; +| K°i #|M; M;QìB- M?È iÈB i?`i #¢B ç K [m - F?¬M; F?ÄB H„+
 [m€- iW H9+ tmv M pB i ç M M v- h`-K ç¢B +¬M; iY +?Q iWM; K`i K†i M?Q p`v- H
 T?`M +?`M- F?¬M; bÊ- F?¬M; bÊ- i®B M v T?•M T?ÁM; M;O- +?d H` M;O +MM; B i
 M;?B M +Sm i`QÊ+ K°i +?9i5
 _ +Y - HB M +| M;QìB M|B +€+ T?m M?•M ;¼B ?„M çB /MM; +ÆK- h?~K L;¢Q /m¶B
 b„+ i`ìB- i`ìB +m®B i?m ``i i?QªB K€B- +m°+ b®M; KÈB b„T #„i ç-m- i`QM; HÁM;
 ?ÆM- ç M M?` ,M- HB M +?SM; FB M #®M p` T?m M?•M bÈK ç½ +?m`M #`i®i #€i ç
 +?€Q i?`i- æQìM; J¢i L?B i?'v h?~K L;¢Q- +| +?9i M;QÊM; M;MM;- M|B, óS?m [m•
 h?~K L;¢Q F?¬M; ? ç +`T iÈB bU ibM? ç K [m - M;? M? M;? M? M; M; M; M; K`
 M|B, ó*€+ M;QÆB H`K b Q H¢B F?¬M; ,M\•M çBXô
 "®M p` T?m M?•M ç m H` M;QìB ?B m [mv +O- h?~K L;¢Q ç°M; +?B + çk - +€+ M`M
 ` K` #„i ç-m ,MX
 æ K [m i`i +ªK¼B M;QìB +ÁM i`Á +?mv M i?®M; F?Q€B- ?¬K M v ? B # M;†T K†i
 ?'- h?~K L;¢Q HÆ ç M?- M;QìB ç m +| K°i [m€ i`bM? +?"K`½B i?Q+? SM;- +?"K`
 ?ÆMX
 .MM; [m K|M ,M- HB M /šM +€+ T?m M?•M H¢B K†i- çB *?m T?O p`M M M?¢+ T?
 H¢B H` æQìM; T?O- .QÆM; T?O- +?QM? H` h?9v L?½ aÆM S?ÁM;- +kM; ç m pÁM
 p - /MM; [m +ÆK i`Q i¢B h?9v L?½ aÆM S?ÁM;- i`Í H¢B M?` KÈB- i`i +ªK¼B M;O
 L;¢Q HB M i?9+ ;BK+ i`i +ªK¼B M;QìB i`Í p T?ÁM; çB M;O- b€M; bÈK ?¬K M v- H-
 i?m i?"T tQM;- +| i? i`U+ iB T p`Q Í- sm•M M?B M|B, óh`-K ç¢B + b) çB MÆB M`
 h?~K L;¢Q tK K†i M|B, ó*ÁM i€ h`-K ç¢B + \ô
 sm•M M?B ç`M? T?ªB M;QÊM; M;MM; M|B, óS?m [m•MXô
 h?~K L;¢Q i?QªK½M K` ;`i ç-m ;`i ç-m- +?„T i v b m HQM;- +| +?9i ?`i +`K H M-
 imv i HB M i` M + Q F?¬M; +?¢K tm®M; ç`i- iQ`M i?•M iªM K€i` K°i Hm²M; F?Q
 Km®M K m K m ç M t2K b€+?- imv M|B H` i•M ?¬M- M?QM; H` ?¼+ p`M F?¬M; i?

-M +?Q ç M ?B m- ç•v H" E?´M; i?€M? M?•M /çv #ªQ- #®B T?"M i H" M; Q`B ç¼+
 i? M"Q [m MX *€+ M; QÆB iW iW çB M; ?d M; ÆB K°i ?²B- i çB i?Q T?ÁM; ç¼+ b€+
 a m F?B K¼B M; Q`B M; ?2 tQM; - +kM; ç m F?-M; iB M [m'v ` -v h?~K L; çQ- "Q "Q
 M; ?d içKX
 h?~K L; çQ #` FQ +? ç°M; çB p"Q i?Q T?ÁM; - M?†i [mv M b€+? ` t2K +?d i`QM; +?®
 i`QM; KB M; H~K #~K M|B, óS?m M?•M ç M; çÊB Î M; Q" B- K" ççQ pšM +ÁM F?-M;
 +| ç M #®M M; Q`B pÊ5 æ•v H" w; b\ E?-M; çQÊ+ - i T?ªB çB H½M? ; B€Q K°i ? B p
 «K Hw /Q i?€M? F?B i M?Q p"v- ?„M HçB çB iÊB ?"m pB M- `|M ` `|M `ûM K" ç M;
 H†M; H) çB ; ä +Y T?ÁM; æQ`M; Jç i L?B- æQ`M; Jç i L?B pW KÊB M^K M; O- M; ?
 i`QM; HÁM; +, M; i?ŠM; - ?ÁB, óG" B\ô- h?~K L; çQ M|B, óS?m M?•M- pB T?m +| K
 æQ`M; Jç i L?B H" T iS+ KBM? #ç+? - ç" M? T?ªB FûQ +Y ` - h?~K L; çQ +?mB p"Q
 #ªQ æQ`M; Jç i L?B F?ûT +Y HçB- pSi b€+? [m K°i # M- +Q`B ?b ?b M|B, óh ç•v
 F?ÁB pB + ç +?Q M; Q`B i i`-M; i?´v- M|B i HçM? M?ç i #¼M ?„M- F€i ?"i i i?QÆ
 L?BXô . Si H`B- K°i i v ç½ M„K H'v i v æQ`M; Jç i L?BX
 æQ`M; Jç i L?B t'm ?´ M|B, óL; QÆB ; ç i M; Q`B- pb b Q ç K [m M; Q`B i?S M?´i M; C
 i?Q\ô
 L m M|B H" M [M?•M F?-M; , M; B'K- ç| H" ; ç i M; Q`B- +?Q /M Î +?mM; ?Á i?m" M- i
 +| K°i +?9i çB K F?9+ K„+ M"Q\ h?~K L; çQ iU M?B M KBM? #ç+? - M m F?-M; +kM;
 p"Q ç•v- M m H" [m M; KBM? +?QM? ççB K" iB M ç M- #` T?m M?•M F?€+ M?bM i?
 M|B- i`QM; HÁM; +kM; H" F?-M; i?QªB K€B X
 h?~K L; çQ +Q`B ? ? K°i iB M; - M|B, óL; QÆB p" L?QÊ+ M?B Î i`QM; bmv M; ?o +
 M? mXô
 h?~K L; çQ M; YB çQÊ+ KMB i?ÆK i` M M; Q`B æQ`M; Jç i L?B- /K+ ?Ä i`QM; HÁM;
 L?B K°i +€B ?-M b•m- F?-M; M; ì K-B M? ç"Q FB HçB KÊB Hç p" QÊi €i M?Q i? -
 i`QM; M; U+ ç M; `mM M? M? - F?-M; M?`M çQÊ+ K" /Á tûi æQ`M; Jç i L?B- Jç i L?
 +ÁM +?Q i M K'i- T?Q /QÊB / MäM M" i`„M; M?Q imv i- ~M ~M H° ` K°i i-M; bQM
 K°i p +QM ; €B t'm ?´ - FB m /B K imv i Hm•MX
 J°i MK ?-M /"B- K„i ç T æQ`M; Jç i L?B +| +?9i ç|M; HçB- i?Î ; 'T K°i iB M; - iU M?Q
 Î i`QÊ+ M; U+ h?~K L; çQ- i?´T ; B¼M; Md MQM M|B, óS?m M?•M S?m [m•M- i +| i
 h?~K +-M; iY F?-M; \ô
 h?~K L; çQ +?, K +?9 K" -K ?„M- M|B, óL; QÆB +?QM? H" ; ¼B Ryy i? M?•K- i +kM;
 óh?~K +-M; iY- M; `v H-M ç-m iB M i M?bM i?´v M; QÆB- M; ?2 M; QÆB Î # M M; Q"
 i - i`QM; HÁM; HB M bmv M; ?o- +| M; Q`B +| i" B b€M; içQ M?Q p"v- `®i +m°+ H" +€
 h?~K L; çQ #B i `ä M [M?B iQÆM; ç®B +ªK iQM? - +?Q M M +kM; /WM; ç°M; i€+ Hç
 Jç i L?B i?´v i - HçB +ªK i?´v i i? M"Q\ô- æQ`M; Jç i L?B ; B" M / [M|B, ó_´i H" K +?
 M?´i H" MK +Q`B FB +O M; QÆB- H" K +?Q M; Q`B i `´i F?-M; çQÊ+ iU M?B M- ;
 M; QÆB ç m #` M; QÆB t2K i?´m ? i i´i +ªXô
 J°i iB M; ?`M /¶B M"v- HçB H" K +?Q h?~K L; çQ HçB #„i ç-m ?WM; ?U+ HY +?€v
 M; U+ b[+O æQ`M; Jç i L?B- +?9 w p¶ p +?ÆB çM - p- +MM; K K KçB, ó>B M içB
 i?´m M; QÆB5ô
 «K M; ?B M; M" M; H M i` M ; BQ`M; - #m-M; K" M +?2 HK KÄM; [m M? M; Q`B- tm•M
 ; B®M; M?Q imv i K K KçB p- +MM; ç°i M?B M ?B M ` içB KB K„i h?~K L; çQ- h?~K
 M? M?`M; ?-M H M ç|- i?•M i? K K KçB +O æQ`M; Jç i L?B ç M; `mM `~v- +-m tBM
 çÊB ç M i`QM; ç K- çQÊ+ F?-M; M"Q\ " M M; `v ç +?Q M; Q`B i #„i ; †T- iQÆM; H
 çQÊ+ \ô

h?~K L;¢Q +?d +Q`B +Q`B- +ÎB €Q H|i ?° M`M;- tm•M b„+ FB m K} ?B M ` i¢B i`Q
M;Q`- h?~K L;¢Q +kM; F?¬M; p°B i¢B ¢B i?ŠM; p`Q p'M ¢ - ;BÎ i`Á +¬M; T?m i` M
K°i T?2M- æQ`M; J¢i L?B +U+ F€ F?~M i`QÆM; - M?QM; +€B HQÐB +O h?~K L;¢Q
M;Q`B M`M;- ¢-m | + +?mv M iW F?~M i`QÆM; b M; ?QÎM; i?K- iB M; ` M `d v m FB
æ-m h?~K L;¢Q iB M ¢ M +?¶ +?QM? ;B[M;½ # - +?d ?ÆB ¢°M; p`Q K°i +€B- æQ`i
iQ M;`i i`ÎB- h?~K L;¢Q M|M; #WM; #WM;- F?¬M; i? +?`m ¢UM; ¢QÊ+ M[- ?„M i€+
Km®i +O M`M; ` - +?KT K°i +€B XX
æQ`M; J M L?B K°i iB M; ¢ m ¢ÈM- ¢¬B K„i iQ KÎ #WM; H M- ;B¼i MQÈ+ K„i +?av
i`QM; p B h?~K L;¢Q- b m ¢| iW iW M?„K ? B K„i- i?•M i? K K K¢B `mM `~v HÊB ?
+| +?9i b v bQ - MkM; M`m i?'T; B¼M; ?¬ - ibM? +aM? F iB T- pšM H` iU iQÎM;
[m€ F?¬M; i®i- +?9M; i ¢ m H` ¢S i` M;Q M- F?¬M; +?`m ¢UM; ¢QÊ+ F?aQ M;?B
iS+ H` b„+X

J•v KQ i?'i i?Q`M; K°i H9+ H•m- b m ¢| ? B M;Q`B ¬K M? m- h?~K L;¢Q +| +?9i K i
+O æQ`M; J¢i L?B +ÁM +?Q `9i ¢B- +kM; F?¬M; +?`m M;O- M`B +?mv M +MM; M
æQ`M; J¢i L?B M?B m p`B T?¬M i?`M? i?K+ i?Mv K`- H`K +?Q M;Q`B i i?'v K` +
J¢i L?B M^K i` M H²M; M;U+ Î h?~K L;¢Q- ;B®M; M?Q ¢ M; M;?2 iBK ¢"T M?Q i`®M
L;¢Q- H¢B ?Q†+ M?Q H` +?ÊT K„i- ¢°i M?B M M`B, óh?~K +¬M; iY - i p`o•M o•M
?ÆM K°i Qilô

hBM? i?¬M h?~K L;¢Q pW KÈB HÄM; tm®M;- iQ`M i?•M i?Q i?€B M`B F?¬M; M M
H`T iS+ +aM? ;B€+- M; v +a K°i ;B•v +•M M?„+ ¢ m F?¬M; +| - H`T iS+ M`B, óGm`M
J¢i L?B p`o•M o•M M; M; M? m- M?QM; Hm`M F?Q +?'i- +| H) H` J¢i L?B +`M; i®i
F?Q +?'i ¢Q M i` M; ?`Q T?|M; M?Q J¢i L?B- i`QM; H9+ ;BÆ i v M?' + +?•M- ;B®M
+| K°i i?S F?Q `i +?QM? M;?o 5ô

±- i`QM; HÁM; h?~K L;¢Q F m iQ F?¬M; ´M- M`B F?Q +?'i H`K b Q H¢B M`B ¢ M F?
bY HÎB M`B, óL`B M; „M;¼M- o•M o•M imv i K„- J¢i L?B ¢ T- ? B +?OM; p ¢ T M`v
HU+ HQÊM; M; M; M? m- +?d H` i +`M; Q i?Q +? J¢i L?B ?ÆM- iU M?Q iB M iY b

*MM; æQ`M; J¢i L?B ¬K M? m M`B K'v +•m- æQ`M; J¢i L?B /¬M /¬M M;O- M?bM #°
bQ - +€B K¬B M? ¢`Q F?ûQ HûQ /QÈB +?|T KkB FB +| +?9i M? +? H M- ;B®M;
L;¢Q F?¬M; Km®M- M?QM; pšM H` HûM H9i `ÎB ;BQÎM; K†+ [m¬M €Q- i`QM; HÁM;
K`Xô

*?¢v p i?Q T?ÁM;- M?bM b€+? K°i ?²B- #m´B +?B m +| K'v F?€+? ibK ¢ M- H` K°i
i`U+ F?¬M; i? F`T i?ÎB ¢ M +?9+ KWM; m®M; `QÊm- ?¬K M v +® w iÊB #€B T?ÄM
+€Q iW ¢B i`Î p X

æ M i®B ¢ K- .QÆM; hB M HûM H9i ¢ M- ?¬K M v ?„M ,M K†+ +?QM? H` i?Q`M; T?F
i`U+ iB T ¢ ?„M ¢B p`Q- ¢Q ?„M p`Q i?Q T?ÁM;- pW i?'v h?~K L;¢Q- .QÆM; hB M
L;QÆB i?"i iQ ; M- M; v +a ?Q`M; i?QÊM; +kM; /€K ¢€M?- ?B M i¢B # ?¢ +ÁM M
M^K H€ i` M ;BQÎM; F?¬M; /"v M´B ¢|5 h?"i bU tªv ` +?mv M- M;QÆB b) ¢QÊ+ i?

o K†i h?~K L;¢Q ¢-v Ov F?m'i M`B, óh M`Q #B i ¢•m `^M; H` ?Q`M; i?QÊM;- +aM
M;Q`B HûM HûM H9i H9i ¢°i M?B M iB M p`Q- iB m i t2K tûi- +€B M`v- pb p`v ô

.QÆM; hB M i?Î /"B- h?~K L;¢Q iU KbM? ¢B +?•K i` +?Q ?„M- .QÆM; hB M F?¬M;
ó" ?¢ H¢B F?¬M; M`B ;b- +?d M`B H` H€ ; M M;QÆB [m€ HÈM- ¢ +?Q i iW iW ;B€
M;QÆB ¢½ H` T?K iY- H`K b Q H¢B ;B€Q ?m'M M;QÆB- ²- M;QÆB M?bM M¬; B H`
¢9M;Xô

æ9M;- H` +QM ` 5 æ´ K² ?¬B- `ä `M; i?`M? MY ¢S +QM i` B +O .QÆM; hB M- +?
#„i # - KbM? H` +QM ` +O ?„M- F?¬M; T?aB H` +QM ` b Q\ *?d H` M`B ` +| K°i +

h?~K L;¢Q M`B, óL`B ¢9M;- M?¢+ T?K ¢¢B M?•M M`B iB TXô

.QÆM; hB M M?•M iB M M|B, óo'M ç HB M t^av` içB +?¶ h'M pQÆM; +?¶ ç| - # ?
b'- h'M pQÆM; bÊ i°B +?çv i`QÊ+ K°i #QÊ+Xô
ó*?çv\ô h?~K L;çQ BK H†M;- p T?-M +?çv Q- ?Q" M; ç H" M? 2K`m°i +O M;QÆM
.QÆM; hB M HçB i?Î /"B, ó" ?ç +ÁM Km®M i`€+? +S ?„M p`B +•m- i?'v ?„M pW +?
p`M; T?€B M; QÌB ibK FB K F?„T MÆB- ç M M v pšM F?-M; ibK çQÊ+ M; QÌB Mb5ô
h?~K L;çQ M;?o M;?o- M|B, óh'M pQÆM; +?d bÊ H" i`®M i`€M? ?QÈM; ;B| K" i?-
M;`v b) i`Î HçBXô
ó*?d ?v p¼M; M?Q i? Xô .QÆM; hB M b•m FQM K" M|B +•m- i•K i?-M +| p +| +?9
M?B M i`QM; M°B +mM; t<sup>a</sup>v` bU ibM? #U+ M`v- ?„M H" M°B i?`- +kM; F?-M; i?
iK+ M|B, óh`QÊ+ K„i # ?ç ç®B pÊB h'M pQÆM; H" F?-M; i? H"K; b- Km®M ;B€Q ?
ibM? +`M; H"K M; QÌB FBM? bÊ- M?QM; +?ŠM; [m M i•K- HçB F?-M; T?ªB +€B #B
+?9 FB - HçB +?çv ç M i`QM; M°B +mM; - M|B +? +O KbM? F?-M; +| Î M?`- Km®
K°i i` M? \*® E?ªB \*?B p) M9B o•M æ`B- Km®M # ?ç ç2K # M i` M? M`v +?Q M`M; -
T?K i?•M- B- M`M; çB ;•v i? K HQçM K"- +€B #ªM p) FB H" # ?ç Q i?Q+?- ?€+?
i`QM; M°B +mM; K°i +?9i +kM; F?-M; v M´MXô
V

kNkX *?QÆM; k39, æ M GQÊi *?m L?QÊ+ URV

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; k39, æ M HQÊi *?m L?QÊ+ URV

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

h?~K L;çQ #m²M +QÌB- p) M9B o•M æ`B H" K°i i`QM; # #S+ i` M? *® E?ªB *?B HQ
[mw ;B€- iB m [m" M +?9 M`v i?"i bU H" /MM; +¬M; T?m bQ iY M; QçK- i€K T?-M M
bÈK ?ÊT KQm i®i`²B- K°i M; QÌB ~M M'T- K°i M; QÌB ç M v m +¬m i`B p"i- `ä`"M; i
b B H-K- +€B [m M; +ªM? i`QÊ+ K„i M`v- K°i ççB ;B çbM? #¼M ?„M HçB Km®M ç

h?~K L;çQ M|B, óL; Q`B +mM; F?-M; TªB +| M; QÌB i`¬M; +QB b Q\ E?-M; +?Q T?

.QÆM; hB M i`ÊM K„i M|B, ôL m M; QÆB F?-M; ç M`M; iB M p`Q +mM; - M; QÆB +
F?-M; \ L m H" H2Q iQÌM; iû M; ½ i?b H"K b Q #•v ;B\ *ÁM M[M|B- +?Q /M #` +'k
/€K #„i M`M; \

*?mv M M`v ç +?Q E?•K hW i?€B ?"m M; ?2 çQÊ+ ç¬B +•m p`B HÌB- # ?ç H"K b Q
i?€B ?"m +?d +| ? B çS +QM i` B- K°i M; QÌB H" # ?ç- K°i M; QÌB H" h'M pQÆM; -
pQÆM; +?d +| K°i M[M?B M`v- i?€B ?"m ?€ HçB F?-M; bOM; €B- i?"i bU Km®M M
[m" M +?9 - M|B F?-M; +?WM; i?€B ?"m Î i`QM; ?"m +mM; b) Km®M tm'i +mM; - i?m
h'M pQÆM; - # ?ç +| i? H"K b Q\ô

.QÆM; hB M iU ;B€+ M|B HÐ- ç½ M|B` bU ibM? F?-M; M M M|B i`QM; ?"m +mM;
?´ +QÌB K°i iB M; , ó B- F?-M; çB [mªM t2K #¼M ?„M H"K F?d ;B| ;b- /M b Q #S+ ?
?ç H" [mª [mv i F?-M; ;B[çQÊ+Xô

h?~K L;çQ F?-M; F?ÄB +QÌB i`°K i`QM; HÁM; - i?b` h'M pQÆM; `ÌB M?` i`®M ç
,M pç- +?QM? H" i?€B ?"m +kM; Q i?Q+? +?ÆB FB m M`v- ?„M +| i? iQÎM; iQÊM
?mvM? ç h`B m \*€i i`QM; H9+ ç| pšM +ÁM F?€ i?B M p`X

h?€B ?"m M;?o M;QÆB +?d +| K¶B K°i ç ç M?Q p"v- H¢B +S #„i ?„M F?¬M; M|B ;b
H½Q i?•M +| H) H" tm'i +mM; çB Î +MM; h'M pQÆM; i?b i®i ?ÆM- M;QÆB H"K i®i
K'v +•m M"v- +?„+ ?ŠM h`B m *€i ç½ bÊK bÊ iÊB KS+ ?²M Hb F?ÄB t€+- /®+ bS+
J°i ç¢B ;B çbM? M"v- i?U+ bU F?¬M; +| K°i M;Q`B M"Q- F?¬M; +| K°i B +| i? i`
M|B- h`B m \*€i +QB M?Q H" M;Q`B i®iX
.QÆM; hB M H"TiS+ M;?B K K†i M|B, ôh?~K L;¢Q- i`QM; M°B +mM; ç½ Km®M t€
i`QM; #ªv iB M bo- M;QÆB- hW L;Kv- h`bM? >mv- L;¬ "9i- " M L?"i h? M?- M,K M
M;Q`B +ÁM H¢B p"Q i`B m- p®M H" # ?¢ +?d +?`m +?Q # M;Q`B M;QÆB p" h`bM
M|B L;¬ "9i iQÆM; ç®B +?`i T?€+- /Si F?Q€i i`U+ iB T p"Q i`QM; i`B m çbM? i?¬B
L;QÊ+ H¢B- +? L;¬ "9i M"v ?Q¢i ç°M; #®M T?Q - # ?¢ H¢B MB K ibM? +? ?„M H
T?ûT ç†+ #B i i?ª ?„M ` # M M;Q`BX o T?¬M " M L?"i h? M? FB - M;Q`B M"v M;
M;Q`B M"v F?¬M; çÆM; BªM- M;?² M|B +m°+ i?B p b m- H"TiS+ çB #€B FB M h?
KbM? #¬M i`m pb ?„M- +m®B +MM; H'v +€B iQ +€+? T?|M; ` M;Q`BX
.M b Q ?B M i¢B T?|M; ` M;Q`B- M;Q¢B i`W h•v EBM?- +?QM? H" h¬ >"M; - +?d H
t€+ ç`M? +?QM? t€+- #QÊ+ ç-m iB M H"K [m M- ç m H" >mv M H M?- >mv M i?W -
F€i?"i Î MÆB M"Q +kM; ç m ç²M; /¢M; - +?d +¬M M¬; B +ÁM i`QM; +mM; - M?B m i
HB M K m +?|M; ibK +€+? çB m M;QÆB p"Q i`QM; i`B m- M m H" i`QM; i`B m F?¬
T?O- i?"i bU +kM; F?¬M; b B- iB M ç²M;QÆB +| M?B m M;Q`B ;B9T çÐ M?Q p"v-
M;Q`B- +kM; F?¬M; +¬M T?ªB HQ H„M; - i?ª ` # M M;Q`B K°i +?9i +kM; i®iXô
h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q KBM? #¢+?- +?Q /M i?B ç"m iB M bo- #QÊ+ ç-m iB M H"K
pQ /K M?Q +€B M"v- T?|M; ` M;Q`B p" p"Q i`B m- #B m ?B M ` p"Q i`B m `ä`"M; `
h®M; - ç½ +| K°i [mv +O #`i i?"M? p,M- K°i F?B F i i?9+ F?Q +Y HB M p"Q i`B m-
+| M; "v M`B / M?- T?'M ç'm ? B KQÆB M,K- M?B m i?b ç M #Q +€+ ?Q†+ H" ?¼+
i` M i?b [m M iQ ç M /¼ M;Q`B- F€i?"i Î T?Q i`QM; i?"M? "B M EBM?- F?¬M; +|
*? ç° [m M H¢B æ¢B h®M; p¬ +MM; T?S+ i¢T- +| i? M|B H" T?S+ i¢T M?'i i`QM; H
T?•M +¬M; +?B Hb - pQ /K M?Q h?~K L;¢Q H" hS T?~K h?•M ?¼+ bo- +?d +| i? tQ
;YB H°+- +MM; pÊB pB + ?„M M?"K +?S+ F?¬M; +| p'M ç ;b- +?S+ pK i?U+ i +ÁM
*€B #Q +€+ p" hK >B M pB M FB +kM; H" M?Q i? - M;mv M K°i ç€K ?¼+ bo- M?bM
+MM; /¼ M;Q`B- F?¬M; T?ªB L?` T?~K +?QM? H" h K T?~K- F€i?"i ç m H" K'v i?S
h`B m \*€i H M ç`B- M?•M pB M i?W `i M?B m- K°i M;Q`B M?` T?~K ;B B [m M- p
K°i i M i?'i T?~K >mv M H M? iU i¢B- #ÎB p"v- imv h?~K L;¢Q +| +€B i?•M T?"M hS
H¢B F?¬M; i? F?¬M; i? K ;B F?Q +Y- `ªQ #QÊ+ iB M H M +?S+ bU ibM? [m MX
L;Q`B ` - æ¢B h®M; M"v +ÁM +| K°i [mv +O- b m F?Q +Y- K†+ F M;QÆB H" i?B ç"
K°i F?B T?|M; ` M;Q`B- +?S+ [m M i?S M?'i T?¬M HÈM H" #ªv i€K T?~K- p" M F?Q
h?¬B [m M HK+ T?~K- +€B M"v +ÁM T?ªB H" F€M; ° i?"i HÈM- +?Q M M h?~K L;¢Q
H9+ ç| i?ª ` # M M;Q`B- F?¬M; b B #B i H„K i?b ` H" i`bM? ç° >mv M i?W X
*kM; i, M?Q h?€B EBM? FB - M,K ç| +kM; H" tm'i i?•M i`¢M; M;mv M- +ÁM F?¬M; T
?mv M H"K hB M æQ`M; 9v- M m i`¬M; + "v p"Q K°i #QÊ+ H M i`B H" F?¬M; i? M"
+?®M pšM i®i ?ÆMX
L?È iÊB h?€B EBM?- h?~K L;¢Q HB M M;?o ç M K°i bU FB M- M|B, óL?¢+ T?K ç¢
i`QÊ+ # ?¢ T?€i w +?d ç +?Q h?€B EBM? F?¬B T?K+ H¢B +?S+ b Q\ L?Q i? M"
ioM? ;b M[`²B\ô
.QÆM; hB M +Q`B ? ? K°i iB M; - M|B, óL;QÆB F?¬M; ?B m- #•v ;B| ç®B pÊB i¢
T?ªB i?B +Æ i®i M?'i- ?„M ç M; çÊB- +?Q M M # ?¢ HB M T?€i # ç¢Q w +?d- ?„M
H" F?¬M; Km®M HšM p"Q pB + `„+ `®B- iB M ç M iW T?Q b mXô
h?~K L;¢Q M?'i i?B +kM; F?¬M; ?B m h?€B EBM? ç M; +?l +€B ;b- H"TiS+ H¢B m
?„M F?d ;B| H"K +€B ;b- +?QM? KbM? ?B M i¢B +S b®M; i®i +m°+ b®M; +O KbM?
+Q`B ?b ?b- /•M; i` +?Q .QÆM; hB M, óJ`B M?¢+ T?K ç¢B M?•M m®M; i`Xô

.QÆM; hB M çSM; M;QÌB H M- M|B, óE?¬M; +¬M- i çB t2K o•M o•M i`QÈ+- +QM ;
ç M i?,K M¨M;- t2K M;QÆB +| F?B / M¨M; ? v F?¬M;Xô
.Si HÌB- HB M /Q h?~K L;¢Q i`U+ iB T /šM p¨Q ?"m pB M- M|B +?mv M +MM; o•M o
+ÁM bÈK- H9+ M¨v KÈB i`î p X

ç ¢ B ? m v M - + € B > m v M L ? • M * M M ; M " v M ; v i ¢ B > " M ; * ? • m - + M M ; h B M æ Q Ì M ; F i
+ O T ? O > " M ; * ? • m -

M ? • M F ? ~ m ? ° i ` + ? > " M ; * ? • m ç ½ [m ? B K Q Æ B p ¢ M - ? B K Q Æ B p ¢ M ? ° H " + € B F
M , K M ; Q Ì B - ? B K Q Æ B p ¢ M ? ° + ? Q M ? H " K ° i i ` , K p ¢ M M ? • M F ? ~ m - T ? m M ? • M - + €
i ` ¼ M ; ç ¢ B ç | - p B T ? m + Á M H Q H „ M ; M ? • M F ? ~ m [m € M ? B m - F ? ~ M ; ç ¢ K ç Q Æ M ; M
i ? X J ° i M ; Q Ì B > m v M 9 v ç Q Ê + T ? • M + ~ M ; [m ¢ M H w i ` M - b Q p Ê B M ; Q Ì B i H " K
T ? O + Á M + | [m v M H U + ? Æ M X ô

o • M o • M M | B , ó h H ¢ B H " M ; ? 2 M | B T ? O > " M ; * ? • m ` i H " T ? 2 M ? Q - + ? d H " - ? B K
ç Q Ê + + | + ? 9 i / ¼ b € i M ; Q Ì B - M ? Q i ? K " M | B - M ? • M F ? ~ m + € B ? m v M L ? • M * M M ; M
? Æ M \ ô

h ? ~ K L ; ¢ Q ; " i ; " i ç - m - M | B , ó h ` Q M ; i ? B M ? ¢ - i ? " M ? i ? ` M ? • M F ? ~ m [m ? B K Q Æ B
F B M ? i ? " M ? p " > " M ; * ? • m - M ; Q Æ B M | B ? ° i ` + ? h • v E B M ? p " > " M ; * ? • m b Q b € M ? p Ê
? Æ M \ ô

h ? ~ K L ; ¢ Q + ® w F ? m v + ? ç ¢ B ? m v M L ? • M * M M ; - + ? Q M ? H " K m ® M # ¢ Q + € + T ? m M ?
+ ? S + > m v M 9 v M " v - æ ¢ B h ® M ; i ` B m i ? " M ? H " T ç M M v - + ? Q # Q ; B | + | i ? O v M
H " H " K i W + Æ b Î i ` Q Ê + - M ? [ M ; M ; Q Ì B p W K Ê B ` H " K [m M F B H B M p " Q i ` B m - i
M ; Q Ì B T ? | M ; ` M ; Q " B - + ? Q M ? H " * Q * - m - ? B M i ¢ B i ? • M ; B [+ ? S + h ? € B 9 v - H 9 +
+ k M ; H " ç ? „ M ç B # B M [m • M + Q B ; B [p B + K ¢ p " M ; i ` Q Ê + X

" Î B p " v - K ° i + ? m v M ç B M ; M ; [m b • M F ? ' m M " v - h ? ~ K L ; ¢ Q M ? ' i ç ` M ? T ? ¢ B ç B - F
> m v M 9 v - ? Æ M M [+ Á M T ? ¢ B H " K ` K ° i p " B T ? - M + ? B M i Q + ? - + ? d H " - T ? ¢ B t +
+ ? 9 i F ? ~ M ; / + ? ` m - Î i ? " M ? " B M E B M ? H • m M ; " v - K ' v + € B ; b ç | ç € M ; ç H Q m H m v
+ | + ? 9 i # m 2 M X

* M M ; K ¼ B M ; Q Ì B # " M ; B Q K ° i T ? 2 M - + Á M ; ¼ B G Q m h ? „ M ; ç B + ? m ~ M # ` Q i ? " M ? i `
+ Ð B M ; U - ç M T ? O E € Z m ® + + ~ M ; i b K æ Q M * ? Q M ? - ç 2 K p B + i ` B m ç b M ? # ` M ? B
i 9 + T ? • M i Q + ? + ? Q ? „ M - M | B , ó J ° i + ? m v M M " v M ; Q Æ B ç B ? m v M L ? • M * M M ; H " F ?
F ? ~ M ; ç Q Ê + # Q H • m b) + | • M + ? d i ? , M ; M ? B K - + ? d H " - " M L ? " i h ? M ? F B - M ; Q Æ
M ; Q Ì B + € + M ; Q Æ B - K ° i M ; Q Ì B H " > m v M i ? W - K ° i M ; Q Ì B H " > m v M 9 v - + ? d + | € T
ç - m - M ; Q Æ B K Ê B + | + Æ ? ° B t m ' i ç - m H ° / B M - # ? ¢ M # " B M ? Q i ? - + ? d b Ê + k M ;
H " K + ? Q Ê M ; M ; ¢ B F ? ¢ Q i ? B M ; Q Æ B - M ; Q Æ B i U ; B ¢ B [m v i + ? Q i ® i ç B 5 ô

L | B t Q M ; - H ¢ B M | B i B T , ó G - M M " v ç B K ° i + ? m v M > " M ; * ? • m - [m F ? ~ M ; ç Q Ê + #
; B [m v M i ' i b) F ? ~ M ; + - M / § M i ? 2 Q - i + ? ¼ M K ' v M ; Q Ì B M ? " ç B i ? 2 Q M ; Q Æ B - p 2 M
Q i - M ? [M ; + ? m v M F ? € + M ; Q Æ B i U K b M ? H " K + ? O ç B X ô

h ? ~ K L ; ¢ Q M ; ? o M ; ? o - M | B , ó v + O M ? ¢ + T ? K ç ¢ B M ? • M H " " M L ? " i h ? M ? F B ç B
T ? ¢ B w i S h ? € B E B M ? \ ô

æ Q M * ? Q M ? + Q Ì B i Q M | B , ó h ` Q Ê + K „ i H " i ? Ì B + Æ F ? ~ B T ? K + F ? ~ M v m M ? ' i + O
i ` B M i ? Ä ç € M ; - + - M ; b T ? ¢ B b B M ? ` M ? [M ; i ? ` T ? B M " v X " M L ? " i h ? M ? F B M ?
t ' m ? ' - ç Q Ì M ; ç B + ? Q M ? H " T ? Q Æ M ; T ? € T h ? € B E B M ? # " v ` - h ? € B E B M ? H Q H U
i ? # € + K t i K k B + O ? „ M - + ? d H " - # ® i ` Q b U i b M ? M " v ç m H " i ? Q i 9 M ; Î i ` Q M ; i v
? ¢ ç € M ? + € B + ? O w ; b - H B M F ? ~ M ; ç Q Ê + # B i ` 2 B X ô

h ? ~ K L ; ¢ Q + „ M ` , M ; M | B , ó " M L ? " i h ? M ? M " v - i M ? b M i ? ' v ? „ M H B M F ? ~ M ; i ? Q ¢

æ Q M * ? Q M ? i W + ? ® B + ? Q w F B M - ç ° i M ? B M M | B , ó > " M ; * ? • m # M F B - + ~ M ; T
+ k M ; F ? ~ M ; ç M T ? B M M ; Q Æ B + ? B m + ® - + | H) . Q Æ M ; + ~ M ; + ~ M ; p " æ Q Ì M ; ç ¢ B

h ? ~ K L ; ¢ Q ; " i ç - m M | B , ó h ? B M i ¢ B b) ç B æ Q Ì M ; T ? O ç B K ° i + ? m v M X ô

_ M ; Q " B + ~ M ; T ? O - K ° i ç Q Ì M ; ç M æ Q Ì M ; ; B - æ Q Ì M ; T ? m M ? • M i ? ' v ? „ M - p K t i
F ? ~ M ; ç 2 K J ¢ i L ? B ç M ç • v i ? , K + ? 9 M ; i - i ç • v H " K K - ` i H " i Q Ì M ; M B K M | 5 ô

h ? ~ K L ; ¢ Q M | B , ó L ? ¢ + K § m ç ¢ B M ? • M M m H " M ? È J ¢ i L ? B - H B M / Ì B ç B [m Î K ° i
+ | p ' M ç ; b X ô

æQÌM; T?m M?•M HB M +QÌB, óG½Q i?•M H¢B Km®M ¢B Î +?¶ M; QÆB- F?¬M; H
F?¬M; +?`m- M|B +€B ; b K"- M"Q +| ¢¢Q Hw ¢B Î M?" +QM ` - ?W- +ª ¢ÌB M"v ?„M
+MM; - ¢€M; ¢ÌB- +ª M; "v +?d #B i ¢B T?•M `ä T?ªB i`€B M|B Hw H)- i?S M"v M|B ?
h?~K L; ¢Q F?¬M; F?ÄB +QÌB K°i iB M; , óL?¢+ T?K H¢B +½B M? m +MM; M?¢+ Kš
æQÌM; T?m M?•M ¢°i M?B M +ªK i?'v i¢B i`QÈ+ K†i +QM ` M|B +€B M"v +| +?9iF
[m HQ M|B, ó*?d H" +½B M? m K" i?¬BXô
h?~K L; ¢Q M|B, óL?¢+ Kšm [m +?9i Qi i?ÌB ; B M M[HB M i`U+ iB T ¢ M T?O i
T?ªB >"M; *?•m ¢ M?"K +?S+ `²B- J¢i L?B +€+ M" M; Î ¢"M; FB +?„+ b) `i #m²M #
M?B i ?ÆM K°i QiXô
æQÌM; T?m M?•M FBM? M; ¢+ M?bM h?~K L; ¢Q- M|B, óG"K b Q H¢B F?¬M; K M; ; E
h?~K L; ¢Q M|B, óo2M ¢QÌM; [m H¢B +?¢v ¢½ K'i ? B i?€M; - ?m®M; ?² +kM; F?-
T?KM; +?d i`Î H¢B i`B m ¢bM?- +ÁM M[- M?B m M[[mv M M?Q p"v tm'i ?"M?- Hm
æQÌM; T?m M?•M ; "i ; "i ¢-m- ¢B m h?~K L; ¢Q M|B ` i?"i bU `i ¢9M; - Î i?ÌB ¢¢B M
+?¶ F?¬M; iB M i?"i bU F?¬M; Qi- +?Q M M M; Q¢B i`W K°i Qi bU iB M? i'v m- ¢¢
KB M- ?m®M; +?B ?B M i¢B i` M ¢QÌM; t€ +kM; F?¬M; i?€B #bM?- M m H" i` M ¢Q
T?ªB H" pB + i®i ¢ TX
æQÌM; T?m M?•M M?•M iB M M|B, óh?ÌB ¢B K M; QÆB ` ¢B- M?È M|B pÈB i K°i
?'T i?'i F?¬ +?Q M; QÆB , M i` M ¢QÌM; - M, K ¢| +€B i M K [m, FB ¢B ¢ M >¶ *?•m
+kM; H" , M #€M? ?'T- i?'i F?¬ +O i Xô
h?~K L; ¢Q ¢€T SM; - M?•M iB M M|B, óL?¢+ T?K +| Î M?" F?¬M; \ô
æQÌM; T?m M?•M [m€i iQ K°i iB M; , óJ [m, - +QM ` M; QÆB ¢ M- +ÁM i`®M Î i`QM
E€ i?"i iÁ M?" æQÌM; ; B F?¬M; HÈM- h?~K L; ¢Q p" æQÌM; T?m M?•M i¢B # M M
L; ?B K ¢½ bÈK M; ?2 ¢QÈ+ - +?d H" ?„M M; ?o ¢ M +?QM? KbM? i®i t'm ; b +kM; H"
#B i HÈM M?Ä M?Q p"v- +| H) H" + Q M; ¢Q K°i +?9i i?b i®i ?ÆM- B M; Ì æQÌM; T?
æQÌM; L; ?B K pW i? M pW K„+ +Ð- p°B p" M; M|B, óG" h?~K L; ¢Q b Q\ o"Q ¢BXô
h?~K L; ¢Q p°B p" M; ¢B p"Q- ?"M? H - F m K°i iB M; M?¢+ T?KX
æQÌM; L; ?B K ?Q F? M K°i iB M; - ; "i ; "i ¢-m M|B, óJÈB pW M; ?2 M; QÆB M|B G¢
h?~K L; ¢Q M|B, óG" >mv M 9v ?mv M L?•M *MM; Xô
æQÌM; L; ?B K pmB p M|B, óª€B M"v i?U+ bU F?¬M; #B i # Q M?B m M; QÌB M^K K
i¢Q ?| M?Q p"v- `i i®iXô G"TiS+ H¢B M|B, óG¢B M|B iB T- i¢B >"M; *?•m i +| F
i ; ?B p" B T?QM; i?Q +?Q M; QÆB- M m H" M; QÆB +| `ªM? `¶B- HB M ¢B #€B FB M
h?~K L; ¢Q H¢B +kM; F?¬M; +U imv i- K†+ F i¢B i?ÌB ¢¢B M"Q- H"K [m M ¢ m H" ; B
+MM; M, K- M?[M; ¢B m M"v ¢ m H" i?O ¢Q¢M +?„T M®B- +?QM? KbM? + Q M; ¢Q
M; m M; ®+X
æQÌM; L; ?B K H¢B ?ÄB ?„M ; -M ¢•v ¢¼+ b€+? ; b- h?~K L; ¢Q +?d M|B H"K p" B #°B
H¢B / Q ¢°M; M; ~M; ¢-m H M, ó>¬K M v ¢½ +| pB M +?S+ - imv FBM? M; ?o [m M
M; "v K M; ` t2K- +| +?9i i?ÌB ; B M M? "M `¶B- M?bM M?B m FBM? bY +?9i Qi- `i +
H9+ +MM; ¢²M; GB m Î +?mM; - +kM; F?¬M; +-M [m€ KS+ +•m M - M M H"K M?Q i?
¢² M; QÆB +| ?B p¼M; HÈM- F?¬M; +-M ?¼+ i - i ¢•v H"K [m•M iY- +?d +| i? +?`r
æQÌM; L; ?B K M|B HÌB M"v H¢B H"K h?~K L; ¢Q i?'M i?S+ K°i T?2M- m®M; p" B +
M; Q"BX
h¢B ¢•v +€+? .QÆM; T?O +kM; F?¬M; T?ªB t - F?¬M; +| pB + ; b- H¢B ¢B .QÆM; T
+ÁM ¢ M; i`U+ i`QM; +mM; - M; QÌB b B p†i # M M; Q" B +| B F?¬M; #B i +?9 ` \ o°
KÌB ?„M ¢B p"Q m®M; i`- +?O bU i`QM; T?O ; ¼B .QÆM; æB M- KÎ KB M; K°i iB M
+€B .QÆM; T?O M"v F?¬M; i? M?Ä ?ÆM bQ pÈB T?O Zm®+ +-M; - H¢B H" M?" K

[m€ KQìB M,K- ``i F?Q T?€B- p"Q +?QM? bªM?- h?~K L;¢Q HB M çB t2K i?B ?¼ i`
F?¬M; Qi i?S i®i- M?[M; M,K M"v M°B i?` F?¬M; +| m' M; T?Q +¬M; bS+- M M i? K
i?b ?„M +kM; i?•K K°i +?9i- +€B /BM? i?U FBK #Q+? ?mv ?Q" M; M"v- imv +| FB m
M?QM; î i`QM; K„i h?~K L;¢Q- H¢B M?Q iB M p"Q K°i #ªQ i" M; - +?QM? H" 'K i`- +?
i`QM; i?QÊM; T?~KX

Í +?¶ M"v m®M; K'v M;KK MQÊ+ i`- +?d M;²B +?®+ H€i- ç M; +?m~M #` çB- .QÆM
? ?ª M|B, óL;?2 M;QìB ;€+ +´M; M|B ?B M i ç M`²B- ? ? - iÈB pW p†M- M¬;B
M;QÆBXô

> B M;QìB M;²B tm®M;- .QÆM; hB M M|B, óJ°i +?mv M M"v M;QÆB +MM; " M L?"
*MM; M?"K +?S+- M;QÆB TªB +~M i?"M +?9i Qi- " M L?"i h? M? M"v- H" # ?¢ H'v

h`QÊ+ FB æQ M *?QM? ç½ +| +€B bmv çQ€M M"v- K" #•v ;Bì M;?2 .QÆM; hB M M
+| iBM iS+ +?m~M t€+- h?~K L;¢Q +® w H"K` K°i #° /¢M; FBM? M;¢+- M|B, óE?ªQ
.QÆM; hB M M|B, ôL;QÆB F?¬M; +¬M ;Bª #° ?² ç²- " M L?"i h? M? FB H" M;QìB
Zm M ? ;B[M;QÆB p" h?€B EBM?- H" bU ibM? K¼B M;QìB ç m #B i- M¬;B M|B
i? ç†i " M L?"i h? M? î /QÊB +?•M- +€B ?mv M L?•M *MM; M"v +| H) H" ibM? M;m
+?d H" M;QÆB +kM; F?¬M; +¬M bÊ- ?„M imv i ç®B F?¬M; H"i M´B +€B b|M; ;B| ;b
L¬;B ç½ T?•M T?| i®i`²B- ;¢i ?„M i` +kM; F?¬M; H" +?mv M ?B M M?B M- M?[
TªB +?9 w K°i Qi- >"M; *?•m *? i¢Q +K+ # MFB - M¬;B ç½ çª i?¬M; +€+ ç®i M
T?O >"M; *?•m M"v- M m B H"K +?Q M;QÆB F?| +?`m M´B- i`U+ iB T çB ibK hB
+?Q /M ;•v` ç¢B bU- M¬;B ç m ¬K H'v +?Q M;QÆBXô

h?~K L;¢Q t'm ?´- M|B, óhB m i TªB çB H"K [m M- +| i? M€Q HQ¢M` +?mv M ;b
.QÆM; hB M M;?o M;?o, óæ9M; p"v- +| i? F?¬M; M€Q HQ¢M H" i®i M?'i- +ÁM +|
HB M /Si F?Q€i M;²B [m M i?mv M *? i¢Q +K+ ç çB- MY i?€M; HB M ç M MÆB- i
h?~K L;¢Q M|B, ó*?d bÊ i TªB +MM; h`bM? >mv p" K'v M;QìB M[+MM; M? m çB
.QÆM; hB M F?¬M; +?Q H" ç9M; K" +QìB M|B, óo"v i?b ;¼B h`bM? >mv +MM; M;Q
i?mv M`°M; `½B H¢B F?¬M; K'i iB MXô

J'v M;`v b m- h?~K L;¢Q pbi`M #` bU ibM? çB M?"K +?S+ K" # "M i®B K"vi®B K†i-
#° iB T M?"M F?€K /šM #^M; /šM- p b m H¢B çB h?9v L?½ aÆM S?ÁM; K°i +?mv
Km®M iÈB i?QÆM; M;?` bU ibM? ç M >"M; *?•m F? B KÎ +?B M?€M? +MM; L;¬ h K
>¬K M v i?` i`QìM; "B M EBM? ç½ #„i ç-m #½Q ?Á - Km®M iB T iK+ F?m +? i`QA
ç M # M M;Q`B "B M EBM?- i?` i`QìM; iB m i?"M? i?` +?d +| M?B m M?Q p"v- [m€M
>"M; *?•m H" i?"M? HÈM b® K°i b® ? B i?B M ?¢- F?¬M; #^M; i?W /`T h?~K L;¢Q
w F?m +? i`QÆM; ç M >"M; *?•mX

*| w M;?o M"v- pW M|B +MM; L;¬ h K M?B- L;¬ h K M?B +kM; `i i€M i?"M?- ? B M
H¢B i?QÆM; M;?` K°i Qi +?B iB i- id Kd- M?QM; K" bU ibM? +?¼M HU M;QìB H"
>"M; *?•m Qi M?'i TªB K'v i?€M; ç M K°i M,K- L;¬ h K M?B TªB i`¬M; +QB K'v +
H" bSi ç-m K i`€M- i'i M?B M H" F?¬M; i? T?•M i?•M- M?QM; i`QÊ+ K„i F?¬M;
L;¬ h K M?B H¢B ç +Y K°i M;QìB F?€M;QìB i`mM; ?"m- i M H" GQ h?"M? GQM; - i
[m-v- M?QM; H¢B ç +?Q B çB [mªM b´ b€+? çQÊ+ ç•v\

óE?¬M; #^M; HB M ç sm•M M?B i?2Q i - M" M; #B i Fw b´ K"Xô h?~K L;¢Q M;?o M;
çB i?2Q KbM?X

L;¬ h K M?B +QìB M|B, ó*| T?m M?•M î ç| - i H¢B F?¬M; +¬M TªB HQ H„M; - h`-k
p"vXô

h?~K L;¢Q çSM; /"v TªB çB- L;¬ h K M?B ;¼B ?„M H¢B- çB H'v i`,K [m M iB M iÈB
b® iB M M"v M;QÆB K M; H M i`QÊ+- çB >"M; *?•m- F?¬M; i? F?¬M; +| iB M iB n

h?~K L;¢Q H'v i v M;;M +ªM- +QÌB ?b ?b M|B, ó*€B M"v i?b F?¬M; +¬M- ¸ Qi iB M
 KÎ+Y ?"M; KÈB- p" B M;"v i`QÊ+ F?B i i?"M? ?¬M- +?d iQM? `B M; iB M i?m H ¸
 i?ÌB F?¬M; +¬M /MM; iB M Î ¸•vXô
 L;¬ h K M?B F?¬M; F?ÄB bÊ ?½B i?€M T?K+- iB M H H M ¸ M ?ÆM K°i p¢M [m M
 h?~K L;¢Q M?bM L;¬ h K M?B M?bM KbM? M?Q M?bM [m€B p"i K"- +QÌB ? ? K°i
 `ä pb +€B ;b M?B m M;QÌB Km®M H"K [m M M?Q p"v +?Q \ h ¸B ¸•v- #ªQ i`¼M;Xô
 h`Î H¢B M?" KÈB- i?'v #®M p` T?m M?•M ¸ M; Î T?Q i`QM; ?"m pB M H"K +QM /B
 M|B, óJ„i i?'v i`ÌB b„T Km®M KQ - H"K /B m ¸ H"K ;b\ô
 o•M o•M F?) +QÌB M|B, óGm¬M Hm¬M +| K°i M;"v F?¬M; KQ - T?ªB F?¬M; \ *S H"
 h?~K L;¢Q ;"i ¸-m- M|B bU ibM? ¸2K sm•M M?B i?2Q KbM? ¸B >"M; *?•m- K'v M;QÌ
 HÁM;- H¢B ¸ m F?¬M; #B m ?B M ` M;Q"BX
 h?~K L;¢Q ¸B K M?B M M?Q F?¬M; +| pB + ;b- tQ„M i v €Q H M- M|B, óh +kM; i
 /B m - i T?K i`€+? p) i` M? +?Q +QM /B mXô
 æB ibK ;B'v p" #9i KU+- i?"i bU p) H M i` M ¸| - i`QÊ+ iB M Î i` M K°i i` M; ;B'v p)
 +QÌB ?b ?b M|B, óæ•v H" L?QÊ+ M?BXô
 *?m L?QÊ+ M?bM- ¸9M; H" K°i +QM K Q- pW #U+ KbM? pW #m²M +QÌB- M;?o ¸
 T?ªB ¸B- H¢B H" /"K +?•M- ¸¬B K„i H¢B H|2 ` K°i Qi MQÊ+ K„i M|B, óE?¬M; +?Q
 V

kNeX *?QÆM; k33, *?m~M " ` æB

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; k33, *?m~M #` ¸B

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

óh®i- i F?¬M; M|B #"v M[- i Km®M pB i +?[Xô h?~K L;¢Q #„i H'v #9i- i¢B # M /Q
 *?m L?QÊ+ `i ¸ TXô

æ¬B #"M i v i`„M; M?Q T?'M +O *?m L?QÊ+ ¸€M? ¸ M- h?~K L;¢Q +QÌB ?„+ ?„+
 ¸€M?- ¸WM; ¸€M?- H9+ M"v ¸•v p) o•M o•M- p) o•M o•MXô

o•M o•M M|B, óo) i H"K +€B ;b- +kM; F?¬M; M M H¢B p) +QM K Q +QMXô

h?~K L;¢Q tK K†i M|B, óo•M o•M tBM? ¸ T M?Q i?B M iB M- iU M?B M +?d +| i?B
 #9i ¸B p)- ¸9M; H" p) H M K°i +QM p`i ;b t'm tQ- sm•M M?B F m H M, ó*€B M"v æ

óL?Q i? M"Q\ "B M +?OM; i?B M M; ¸| - F?¬M; ¸QÊ+ b Q\ o•M o•M +QB M?Q H" i
 M; ?¢+ ;B[#¬v ;"- iU M?B M F?¬M; ;B®M; pÈB i?B M M; i-K i?QÌM;Xô >„M M|B
 o•M o•M K„+ +Ð +? i ¸B ¸QÊ+- K†i #,M; #| M;QÊM; M;MM; M|B, ó*€B +QM M"v `ä `

h?~K L;¢Q +QÌB M|B, ó*QB M?Q H" +QM p`i- ¸| +kM; H" K°i +QM p`i ¸°+ ?"M?- i
 +?QM? H" M"v HQ¢B M;QÌB F?¬M; ;B®M; M;QÌB i?QÌM; M?Q p"v ¸|Xô

Ew tQM; T?¬M H¢+ F?QªM UT?¬M ¸ +?[- ;?B i M i` M #S+ p)V- pW Km®M p) J¢
 M?•M HB M +?2 K†i [m v ¸B- F?¬M; ¸ +?Q h?~K L;¢Q p)- h?~K L;¢Q ¸m´B i?2Q- K

Jçï L?B- K°i i v ¬K H'v Jçï L?B- +9B ç-m HB M ?¬M- Jçï L?B #„i ç-m +ÁM +U imv
K Hv- ` M H M p`BiB M;- i?•M i? M?Q Km®M ?Á i M p`Q M? mX

h?~K L;çQ +QìB +QìB M|B, óL?bM t2K M;QÆB i`®M ç M +?¶ M`Q ç•vXô

æQìM; Jçï L?B t'm ?' M|B, óa„T /MM; +ÆK `²B- H`K içB ç•v F?¬M; iB MXô

óí ç•m F?¬M; iB M- M?` Kbm? i?b +?¶ M`Q +?ŠM; çQÊ+ìô h?~K L;çQ F?¬M; ç w
[m X J°i T?2M çM pmB- æQìM; Jçï L?B +kM; #`b v K ç M +?m M? +?Q€M;- K•v K
KÊB +?m~M #`çB ` - t t +?SM; FB M i`QM; çbM?- K'v M;QìB o•M o•M M?bM [m
h?~K L;çQ ;Bª #° M?Q çB K M?B M M?Q F?¬M; +| pB + ;b- æQìM; Jçï L?B ç½ K„+
çQÊ+X

L;QìB K°i M?` /MM; [m +ÆK i®B- +€+ T?m M?•M ç m iU i`îp T?ÁM; +?m~M #` Qi ?
F€i?“i +€B ;¼B H` ?`M? i` M;- ç½ bÊK +?m~M #`i®i`²B- ?m®M; +?B #®M p`T?r
i?“i bU +| +?9i p) `„M i? K +?•M- +?d H`- ç•v H` i?B M iQM? M[M?B ç½ H'v +?²M;
ç¼+ b€+?- i?`v M?“K +?€M- HB M çB p`Q i`QM; T?ÁM; sm•M M?B- sm•M M?B i?`v
çç+- pW M|B, óS?m [m•M- i +MM; M;QÆB çB >`M; \*?•m- K'v M;`v M`v HB M î M
o•M- Jçï L?B çBXô

h?~K L;çQ +ªK i?`v `i +| Hw- çB p`Q i`QM; T?ÁM; *?m L?QÊ+- i` M ;BQìM; *?m L
F?¬M; #B i i` M; #`M?[M; i?S ;b- K` *?m L?QÊ+ K°i Kbm? M;²B v M içB # M ;BQì
`²B- p°B p`M; H m F?¬ MQÊ+ K„i i` M F?|2 K„i- M•M; +QM K„i H M M|B, ó>¬K M v
M?B [m ç K b Qìô

h?~K L;çQ M;²B tm®M; içB # M +çM? M`M;- M|B, óh iÈB [m ç K +MM; M;QÆBXô

*QM K„i *?m L?QÊ+ `K- M;?2 tQM; HìB h?~K L;çQ M|B- MQÊ+ K„i p®M ;„i ; Q +?
M;Q`B- `ÆB tm®M; ç'i- K M; i?2Q iB M; F?|+ MS+ Mî M|B, óL;QÆB Km®M çB i?b

J†+ /M H` M;Q`B KB M; *?m L?QÊ+ M|B M?Q i? - M?QM; pšM i?Q€M; +€B K K Q†
L;çQ- ? B p B K M; i?2Q iWM; çÊi F?) `mM- M?Q H` bÊ h?~K L;çQ i?Q€M; +€B H
¬K H'v h?~K L;çQX

oçï €Q i`QÊ+ +O h?~K L;çQ HçB ç +?Q MQÊ+ K„i *?m L?QÊ+ i?'K QÈi bkM; K°i
*?m L?QÊ+ H`K +?Q HÁM; M;QìB ç m t|i FB - h?~K L;çQ i?B m +?9i M[ç½ Km®M
H½Q iY F?¬M; H`K- M?QM; +m®B +MM; H` pšM Hw i`Q M?`M çQÊ+- h?~K L;çQ M?
*?m L?QÊ+- +?|T KkB +| K°i KMB i?ÆK M;€i [m v [m M?- K½B K` F?¬M; iB m i M-
h?~K L;çQ M?bM M[iY i`QM; M;U+- i`QM; K„i +| M?m ibM? i?“i b•mX

*?m L?QÊ+ F?|+ K i- tQ tQ +QM K„i- M|B, óh M;?2 M;QìB i M|B- >`M; *?•m M?
M;QÆB iÈB MÆB ç| çWM; ç #` M;QìB K ?Q†+Xô

h?~K L;çQ M;?B K K†i M|B, óh ?`M M?`i M[M?•M t'mXô

*?m L?QÊ+ iU M?B M +QìB M|B- i` M K†i bBM? ` K'v T?¬M YM; çÄ- ;B`M /[M|B,
M?Q i? M`Q- HB m +| Km®M i? K M;QìB ? v F?¬M;ìô

h?~K L;çQ +?d H` +QìB ?„+ ?„+- ç M; Km®M +ÐB ;B`v- *?m L?QÊ+ M|B, óL;QÆB
p` Jçï L?B çB- i ç M i?€M; `²BXô

h?~K L;çQ M|B, óE?¬M; +¬M- +?9M; i +S M?Q p`v ¬K M? m M;O +kM; i®iXô

*?m L?QÊ+ K„i i`„M; F?¬M; +ÁM +?9i K€m, óL;QÆB HçB `i F?¬M; +| HQÆM; i•K-
i?QÆM; i•K # Q M?B m `²B- M;QÆB HçB î +MM; i H`K +€B ;b- K m çB çBXô

h?~K L;çQ ç`M? T?ªB tmv M i?ŠM; ;B`v p`Q- ç M i`QÊ+ T?ÁM; o•M o•M- o•M o•M
M;O- h?~K L;çQ `|M ` `|M`ûM K`iB M p`Q çB- i?Q€i F?ÄB [m-M €Q- +?mB p`Q´+
bÊ- çÊB +ªK M?“M çQÊ+ +€B H²M; M;U+ [m2M i?m°+ FB - FQ+? ç°M; M|B, óS?m M

h?~K L;çQ W K°i iB M;- i?'T ;B¼M; M|B, óh iÈB +MM; +MM; M;QÆB- i?•M i? +O
p`vìô .Si HìB- HB M +`M; ¬K M`M; +?†i ?ÆMX

G9+ M"v- h?~K L;¢Q +ªK ;B€+ ¸QÊ+ K°i ;B¼i MQÊ+ K„i `ÆB tm®M; i¢B i` M i v +
tm®M; tm®M; /QÊB- h?~K L;¢Q F?¬M; M|B ;b- +?d H" i?Î /"B i?"i b•mX

o•M o•M M|B, óS?m [m•M- ?B M i¢B M?È iÈB +€B #`B iW FB +O M;QÆB- i KÈB #
H Xô L`M; M? ;B¼M; i? M, óG•K h?`M? >`M? +?dM? [m-M €Q- ?ÄB Q M;B # Q H
ç`Q- ?Q ç`Q MÎX J°i +?ûM `QÊm ¸Q p`Q i`M i•K + M- ? B ¸-m ;®B [m€ tm®M; i`
/Á- /†M /Á M;`M H-M- H9+ ;†T +-m M?È tm®M; F?ÄB v M M;U ô

:B¼M; M|B +O M`M; `i K i B- H¢B # Q ?`K i?•K ibM?- #`B iW ?€i H M p¬ +MM; +
b m- i? M? •K + M; MS+ MÎ M;? M M;`Q- MQÊ+ K„i M?Q KQ K` `ÆB p`Q i` M +€M?

h?~K L;¢Q p¶ p¶ HQM; +O M`M; - +kM; F?¬M; M|B H|B M`Q- ¸ÊB M`M; F?|+ tQM; `
F?|+ M?Q p`v- H`K ?¢B i Km®M ¸Q iQ`M #° #¼M M;QÆB ¸B >`M; *?•mXô

o•M o•M H„+ ¸-m M|B, óæ m ¸B >`M; \*?•m- +€B M?` M`v B iÈB [mªM Hw\ >m®M; ?
i?2Q M?B m M[[mv M M?Q p`v ¸B- +€+ ¸²M; HB m b) M?bM M;QÆB M?Q i? M`Q
M;QÆB +| i? bÊK i`Î p Xô

h?~K L;¢Q M†M; M ;"i ¸-m- iU ¸-m +?¬M ¸ M i` M M;U+ o•M o•M- M?'i i?|B M;?
M|B, ó:B M; L K # M FB i?|B iB i`K QÊi H¢M? H)Q- K„i i?'v b„T #„i ¸-m p`Q KM
M?B m +?9i Qi [m-M €Q ¸B- [m-M €Q i ¸ m +?m`M #` tQM; - +ÁM +| K°i +?,M #¬M
iÈB- +€B +?,M #¬M; FB `i 'K €T- M;?2 M|B H` /MM; H¬M; ?² ¸ K v- M;QÆB +kM;
F?¬M; i? H¢B ;B®M; M?Q i`QÊ+- H9+ M`Q +kM; ?² ¸² M?Q p`v- +?¶ ¸| F?¬M; T?
i? +?`m i?b T?ªB HB M M?QÎM; M?`M- F?¬M; M M ;v ` +€B i` M? +?'T ;b +MM;
M;QÆB- H9+ iQM? ibM? iS+ ;B`M T?€i ` - +€B ;b ¸ m F?¬M; [m M i•K- b m M`v M;Q
i ¸ M; Î +€B M?` M`v- ¸QÊ+ F?¬M; M`QÎô

h?~K L;¢Q F?¬M; M;Èi H|B ¸€T SM;- M|B, óæ M H9+ ¸| i b) i?QÎM; tmv M b B M;
+€+ M;QÆB +kM; F?¬M; +-M [m€ iQÎM; M?ÈXô

o•M o•M MQM F?|+ - KdK +Q|B, óL;QÆB pW M|B M?Q p`v- i H¢B M;?o iÈB- +¬M;
i?Q- M|B H` K°i #^M; ?[m ?¼ h„M; ;YB ¸ M +?Q M;QÆB- M;`v K B #„i M;QÆB M?b
+?mv M M`v F?¬M; #B i H9+ M`Q H¢B +| i? ;†T H¢B M;QÆB- i ¸°+ i?•M [m2M- M
*?m iB m i?Q p` æQÎM; iB m i?Q t2K K°i +?9i ¸BXô

h?~K L;¢Q +ªK i?'v i`QM; HÁM; #m²M +Q|B- J¢i L?B # M FB #m´B +?B m ¸½ M O
ibM? F?¬M; +?`m +| ?¢B +?`m i?B i M?Q p`v +kM; ¸m´B ?„M +?¢v iÈB MÆB M`v-
i?O ¸€ #|M; - Km®M ¸Q ¸€ ?„M i`Î p - p°B p`M; H„+ ¸-m M|B, óh®B ?¬K M v i +?d

.Si H|B- +?,K +?9 K` ¬K M`M; - ?¬M i?"i b•m i` M +€M? i v HQ¢B #¢+? M;¼+ +O M
i?šK- b m ¸| HB M tQ v M;Q|B- M^K ¸ H M i` M M;Q|B M`M; - +€M? i v pÁM; [m i`
Q M?B i ibM?- M|B, óo•M o•M- +?9M; i iÈB +?ÆB K°i ?²B i`Á +?ÆB- /B m ?•m

L|B tQM; - iU M?Q /B m ?•m p`i H°M ¸¼ bS+ pÈB i?Ä- ?ÆB M?`Q iÈB K°i +€B- # M
`K QÊi- ?| ` iW M½v ¸ M;B| M|B +?mv M- o•M o•M ¸½ QÊi €i ? i +ª- p`v K` pšM /€K
i°B M`v i?"i bU F?¬M; i` F?¬M; ¸QÊ+- h?~K L;¢Q M;?o ¸ M ¸•v- + M? i v p` +Æ i?
HB M iK+ ¸€M? iÈB i'T ¸ M KK+ iB mX

ó ô o•M o•M `M? K°i iB M; - H`T iS+ +Q|B F? M? F?€+? #„i ¸-m ¸SM; /"v- ¸½ pk

a€M; bÊK M;`v i?S ? B- o•M o•M ¸|M; +Y Î i`QM; T?ÁM; i? v [m-M €Q- h?~K L;¢Q
H`K #° /¢M; ¸ M; M;O- +QM K„i K| K°i ¸QÎM; M?Ä ¸B M?bM HûM- +€B /€M; M;Q|B
M?Q bQM M?Q M;¼+- #° K¬M; +,M i`ÁM- #° M;U+ tBM? iQÆB FB - i?'v i'i +ª #° T
L;¢Q M?'i i?|B M;v /¢B- ¸ÊB o•M o•M K†+ [m-M €Q p`Q- HB M M;QEB ¸-m M?bM H
+€B ;b p`vÎô

±- +€B M`v ¸½ #` T?€i ?B M `²B\ h?~K L;¢Q ¸`M? T?ªB M;QÊM; M;MM; K` M;²B /"v-
/"v- ¸B K†+ [m-M €Q- o•M o•M ibK K°i T?QM; i?Q Î i`QM; iO +?Q ?„M- h?~K L;¢Q
t2K tûi- i?b ` H` h^M; h9+ M ;?B +?Q ?„M- T?QM; i?Q M`v M M H` T?€i ` iW K°i i

?QÊM; +?QM? KbM? p'M M- HΦB ?ÄB KbM? T?ªB +?,M; ç½ +?m~M #`i? K ;B i?B +| p" B +m®M b€+?- M m H" h?~K L;ΦQ +-M- i`U+ iB T ç M T?O v m + -m p ?QÊM; K°i Qi bU ibM? ?„M iB M M?B K- ;B[M? [M; ?"M; +?[- K M; i?2Q p" B T? -M ?[m M #ªQ M?Q ?mvM? i`QÎM; ç M; ;B€Q ?m'M ç ç X

h?~K L;ΦQ mM; /mM; +QÌB K°i iB M; - i?B >QÆM; bÈK ç½ pQÊi [m - T?QM; i?Q M"v KbM? K„i i? 'v b„T çB M? "K +?S+ - +ÁM #` M; QÌB ?ÄB T?ªB +?,M; ç½ i? K ;B i?B >Q HÁM; F?¬M; F?ÄB i? 'M i?S+ K°i T?2M- i?ÌB çΦB M"v i?¬M; iBM `Èi HΦB T?Q b m M? `M çQÊ+ K" +ªK i? 'v T?B M Km°M- KbM? ç M >"M; \*?•m- +?d bÊ ;YB i?Q M? " +k i`Î- t2K ` + ' M?•M i`¼M; Hv #B i- F?¬M; T?ªB H" F?¬M; +| M;mv M M?•MX

h?~K L;ΦQ M|B pÈB o•M o•M, óh çB + 'T ?²B •K +?Q h,M; ?mvM?- #[b€M; çÊB iQ

h`QM; HÁM; h?~K L;ΦQ HΦB +| F?¬M; Qi HÌB M|B Km®M +MM; h^M; h9+ M- h^M; h M? 'i +O ?„M- T? -M ibM? #^M; ?[m M"v #` +•m /šM ` - HΦB H"K +?Q i`QM; HÁM; h €T- ?"M F?¬M; i? H" T iS+ ;†T çQÊ+ h,M; ?mvM? M"v K°i H-M- m®M; `QÊm +?Q i?

h`Î HΦB i?Q T?ÁM; - H" T iS+ pB i K°i H€ i?Q- M|B +?9i Qi ibM? ?bM? ; -M ç•v- +Á L?•M \*MM; çB M? "K +?S+ - K°i # M ;?B- K°i # M ;BÆ +QM K„i H M M; ?o +€+? ibK i ;BÌ- KÈB M|B çQÊ+ ? i i' i +ª HÌB KbM? Km®M M|B ` - ç9M; H" HQm HQ€i K'v M; "M F?¬M; F?ÄB +QÌB +QÌB- ;¼B GQm h?„M; ;YB çBX

h?ÌB çΦB M"v ;YB i?Q iU M?B M F?¬M; T?ªB çB #Qm +K+ - K" H" Ov i?€+ +?Q çΦB H ?°B [m€M- i` Q +?9i Qi iB M i?M H Q H" çOX

*?Q çQÊ+ `ªM? `¶B- L;¬ "9i # M FB ç½ Km®M i`mv M ç M iBM iS+ - M|B H" Km® HB M iK+ F?¬M; M;WM; ç M çQ iB M- ;B +ªM? hW L;Kv +kM; F?¬M; ;B"m +| - #ÎB L;¬ "9i HΦB #`i ç²M; - i`¼M p M ? B +¶ t2 M;U - +ÁM +| # ;B çBM? çB i?2Q- +?QM [mç i` p iB m b€B H" çQÊ+X

h?~K L;ΦQ ç M çQ iB M L;¬ "9i- h`bM? >mv ç M çQ çQ iB M hW L;Kv- #®M M;QÌB `QÊm m®M; p" B +?ûM `QÊm- +?9+ iKM; K°i T?2M- #`M ``M +?B i v- p b m HΦB i`QÎM; çbM? Î # M M;Q" B i? "M?X

hW L;Kv +| +?9i F?¬M; ibM? M;mv M M;²B H M t2 L;¬ "9i- M;QÊ+ HΦB L;¬ "9i `i KÈB #` çª ç°M; - M|B K°i iB M; +€K ÆM- +MM; L;¬ "9i H M t2 K" çBX

ó>¬K M v #¼M ?„M çB- K'v M;`v M[ +?QM? H" +?9M; i Xô a„+ K†i h`bM? >mvªK çQ + "M; t - i?ŠM; ç M H9+ #B M K' i iΦB # M M;Q" B çQÎM; +?•M i`ÌB- KÈB i? 'M i?S+ K

h?~K L;ΦQ +QÌB F? ' M|B, ó.ÁM; MQÊ+ FB K½B +?ªv p ç¬M; - #B i b Qi F?¬M; ?B ?mvM? + -M; b T?ªB b -m M½Q- F?¬M; +| ç m M?S+ Hv #B i- ?€ HΦB b) +| p m B KWM

h`bM? >mv ?ÄB h?~K L;ΦQ ç`M? H9+ M"Q F?ÎB ?"M? - h?~K L;ΦQ M?È HΦB .QÆM; [m ? B M;`v M[ - ç°B i`m ?Q i?Φ+? +QÆM; KÈB +| i? çB çQÎM; p - M?•M iB M M|E ?mvM? ç M M? " +O i - ç M H9+ ç| i p" M;QÆB F i #ΦM +MM; çBXô

h`bM? >mv M;?o M;?o- +| +?9i /Q /U- ?ÄB, ó\*| T?ªB H" M M i?¬M; #€Q " M L? "i h? M"v i m v H" p¬ bd- M?QM; M m H" +?9M; i çB i`QÊ+ - +| T?ªB H" ?ÆB p¬ ibM? +?9i

h?~K L;ΦQ +QÌB F? ' K°i iB M; - HΦB F?¬M; i? 'v ;"i ç -m- +kM; F?¬M; +U i m v iX

GΦB [m K°i M;`v- F?QªM; +€+? çB M? "K +?S+ + "M; M;`v + "M; ; -M- K'v ?ªQ ?[m KÌ hB M iYm [m€M ,M m®M; çQ iB M- ibK +€B bQÆM; T?ÁM; - p" B +?ûM `QÊm p" Q M; K°i ?²B i? 'M i?S+ - QÊ+ ç`M? iQÆM; H B ;†T HΦB X

h?~K L;ΦQ +?| M; K†i K" ` F?ÄB bQÆM; T?ÁM; - K°i M;QÌB iB m M? `M; ,M ?„M HΦB bo- M i?9+ i?9+ M? " i KÌB M;QÆB çB M;²B K°i +?9iXô

h?~K L;ΦQ ;"i ç -m- çB i?2Q iB m M? ` - p" Q K°i ;B M T?ÁM; H -m # - M u M i? 'v h? ?"M? H - +QÌB ? ?ª M|B, óh?~K ?¼+ + bo iW F?B +?B i v ç M;BÌ F?¬M; +| p' M ç ;

h?~K L;¢Q M;²B tm®M;- M|B, ó M iB M bBM? F?¬M; +¬M T?ªB F?€+? F?Q- F?¬M;
M u M +Q|B +Q|B- M|B, óL;?2 M|B h?~K ?¼+ bo H¬M M"v Km®M ¢B >"M; *?•m ¢B M
;"i ¢¬m ;"i ¢¬m, óæ9M; p"v- +?d bÊ M?'i i?|B F?¬M; +| +Æ ?°B ¢ M L?"T hB M iYm
M u M i?Î /"B- M|B, óh?U+ bU F?¬M; /€K ¢'m /B K- H9+ M"v ¢•v +| +?mv M +ÁM +
M|B tQM; M?•M iB M M|B, óL?"T hB M iYm H•m ?°B iK`QÊm M;QM i`QM; i?B M ?
¢ M iW >"M; *?•mXô
o ¢B K M"v- h?~K L;¢Q +kM; F?¬M; F€ [m€B- >"M; *?•m H" MÆB #m¬M #€M i`¼M;
+kM; #bM? i?Q|ÌM;X
M u M iB T iK+ M|B, óL?[M; M,K [m ¢ m H" i iU KbM? ¢B M?"T ?"M;- +?d H" M,K
J M L?B iU KbM? ¢B K°i +?mv M- B- i HÊM im' B- +€B bBM? w M"v ¢9M; H" pšM +
?¼+ ?ÄB FBM? M;?B K- imv M" M; H" M[M?B- i`¼M; i`€+? +kM; F?¬M; M? X h?~K
¢ +?Q J M L?B i?2Q M;QÆB tm¬B M K ? v F?¬M;\ L m H" M" M; #W #½B H"K ~m- i
+QB +?WM; K°i +?9iXô
h?~K L;¢Q M;?o M;?o, óL" M; H" M[[mv M- +?d bÊ p2M ¢Q|ÌM; +| M?B m #'i iB MXô
E€i?"i i` M #ªM i•K- h?~K L;¢Q F?¬M; /€K ¢B i` m +?¼+ æ`+? J M L?B- M? ¢¬m F
HB i- H¢B #B i pä +¬M;- ?B M M?B M K°i +•v ?Q ?²M; ¢¬v ; B- ``i M;mv ?B K ¢|X
M u M +Q|B M|B, ó*€B M"v- h?~K ?¼+ bo F?¬M; +¬M T?ªB HQ H„M;- i b) T?€B M
+¬M ¢ +?Q M" M; /¼+ i?2Q ¢Q|ÌM; ¢QÊ+ ¢B +MM; M;QÆB H" ¢O`²BXô
V

kNdX *?QÆM; k3N, h?~K L;¢Q *~m h†+

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; k3N, h?~K L;¢Q +~m i†+

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h?~K L;¢Q ¢"M? T?ªB ¢€T SM;- QÊ+ ¢`M? i?|B ;B M tm'i T?€i`²B +€Q iWX

L;"v i?S ? B- b€M; bÊK- K°i ¢Q" M M;Q|B ¢¢B [mv K¬ Î # M i"m M;Q" B i?"M? "B M
i?•M i?B i +O h?~K L;¢Q p" F?¬M; Qi ?ªQ ?[m i`B ;B Q- K°i ¢€K M;Q|B +?„T i v i
h`bM? >mv b|M; p B H M i?mv M- +€B i?mv M M"v +?QM? H" ?Q i?¢+? i?mv M- +
`'i b•m- i?•M i?mv M +U+ F€ F?'M; H²- M;Q|B +? Q i?mv M M?B m ¢ M i`,K M;Q|B

*MM; h?~K L;¢Q ¢B M;Q¢B i`W h`bM? >mv- +ÁM +| sm•M M?B +MM; pÈB ? B M?Q
h?9v L?½ aÆM S?ÁM; K'v iB m M?'- +ÁM +| #¼M M;Q|B GQ h?"M? GQM;- iB m ?Á

*?QM? H" " M L?"i- +kM; t€K t`i i?2Q b€i iÈB- h`bM? >mv ¢9M; H" pšM i?¬M; #€
F?¬M; K|B ?„M ¢ M- " M L?"i M"v / K†i /"v +?WM; i€K i?QÊ+- H¢B imv i ¢®B F?¬
M;"v ¢| HB M HQM; +äM; ?"M? Hw +?¢v iÈBX

æSM; Î #QM; i?mv M- i?mv M HÊM`|B ¢B- t t - i?•M #^M; #¢M +k /¬M /¬M iWM; #C
K'i F?¬M; i?'v ;b M[- h?~K L;¢Q i?Î /"B K°i ?ÆB- M;?2 h`bM? >mv Î K°i # M M|B
i?¢+? +QÆM; t ?Q H½M; T?Q- ?¬K M v pW i?'v- B ô- h?~K L;¢Q H¢B F?¬M; +|
M?Q p"v- F?¬M; T?ªB ?„M F?¬M; Km®M- K" H" M,M; HU+ +?Q ¢¬v- M? +?KB M; k
i¢B ¢•v ;B| HÊM- F?¬M; #^M; +?9M; i ¢B p"Q i`QM; F?Q M; i?mv M m®M; K°i M;K

>„M p¨ h`bM? >mv pšM +ÁM H¨ ç®B i?O- K°i M;QìB H¨ hB M æQìM; 9v- K°i M;QìB
? B M;QìB T?ªB i` ? i i`B M,M;- i`i M?B M Km®M ? B # M T?•M + Q i?'T- +?d H¨
? B M;QìB +kM; F?¬M; ç +”TiÈB pB + M¨v- M;QçB i`W +?¶ ?¼+ #’i ç²M;- F€i?“i ç
+| H) H¨`’i +| iB M; M|B +?mM;X

h`bM? >mv ;”i ç-m- K°i çQìM; iB M p¨Q i`QM; F?Q M; i?mv M- ;¼B M;QìB çB T? i`
p¨B +•m- ” M L?“i i? M? HB M M;? M? M;? M? M; M; M; M; iB M ç M- +QìB ?b ?b
i`- b Q HçB [m M ” M L?“i `²BXô

h`bM? >mv M?Qm M?Qm K¨v- M;”K KB M; F?¬M; M|B- h?~K L;çQ HçM? HMM; +Qì
>mv M i?W F?¬M; KìB K¨ iÈB- +ÁM +—M çB ;¼B b Qìô

J°i +•m M|B FB i`i M?B M H¨ +?•K +?¼+ ” M L?“i- ” M L?“i HçB +QìB ? ? K°i iB
M|B, ó*| H) H¨ h`-K H½Q ç #B i iQM? +€+? i Xô

h?~K L;çQ H”T iS+ F?¬M; +| i•K iB M? m®M; i`- #¶M; M?B M çSM; /”v- M|B, óL?“
çB p +MM; T?m M?•MXô

h`bM? >mv HçB H¨ F?¬M; i? H¨K ;b K¨ H„+ ç-m- h?~K L;çQ çB- +?QM? KbM? HçB
ç”M? T?ªB +QìB F?´ +?„T +?„Ti v p ?QÈM; h?~K L;çQ, óh?~K ?mvM?- içK #B iXô

” M L?“i +QìB ?b ?b M|B, óL;m ?mvM? b mwi M[ç½ [m M- H½Q ç +ÁM /šM i?2Q
+?mv M M¨v- HçB H¨ i•M ?¬M +O M;QÆB- H½Q ç /B K T?9+ i?“i i®iXô

*?SM; FB M p # M M;Q¨B M;QìB M¨v i?b +QìB M?QM; i`QM; HÁM; F?¬M; +QìB- h
M?’+ +?•M ç M i`QM; F?Q M; i?mv M sm•M M?B- sm•M M?B H—M ç-m iB M M;²B i
HçB- M; v iW ç-m +kM; #bM? i?QìM; i?¬B- ?¬K M v HçB M^K i` M ;BQìM; F?¬M; /
iì ;B’vX

h?~K L;çQ HçB +”M; ?QªM; bÊ- p°B p¨M; M;²B p¨Q i`QÈ+ ;BQìM; M|B, óh HçB F?¬
#B i M?Q p”v- +?9M; i çB çQìM; #° çQÈ+ `²BXô

sm•M M?B H„+ ç-m M|B, óh?~K ççB S?m [m•M- F?¬M; +| +?mv M ;b- ? i +?|M; K
i?m®+Xô

h?~K L;çQ M„K i v +O M¨M;- M;?o i?—K K°i +?mv M M¨v HçB K i M?¼+ M¨M;- +| +
F F?ª i?B- HB M +® w +QìB M|B, óæ9M; p”v- +?“K `½B [m2M i?b i®i`²B- i p®M H
#QM; i?mv M ç|M; B| i`QM; ç K- /QÈB €M? i`,M; t2K +ªM? ç K p2M #ì- +?d H¨ #•v
i? M;QÆB i®i ?ÆM M?B m`²B- +?9M; i HçB M?bMXô

sm•M M?B ç€M; i?QÆM; M|B, óS?m [m•M- i?U+ tBM H¶BXô- óh?U+ tBM H¶B\ô- h?
M?Q M;QÆB M|B M[` b) iS+ ;B”M ç|Xô

æ M i`QM; ç K- h?~K L;çQ #QM; +?€Q ç M +?Q sm•M M?B m®M;- sm•M M?B +ªK ;
iW M^K M;O- h?~K L;çQ H9+ M¨v KÈB çB F?Q M; i?mv M ,M +ÆK- +ÆK i`QM; F?Q
M;QìB H„K- +ÆK H¨ iB m i€ +O æ`+? J M L?B çQ ç M i`QM; F?Q M; i?mv M- M;Q
h?~K L;çQ K M; ç M- +?QM? H¨ h`bM? >mv p¨ ” M L?“i h? M?X *?QM? H¨ iB m ?Á i
h?~K L;çQ Km +?Q ?„M F?¬M; Qi K Si [mª- ?„M K°i çQìM; ,M- ç9M; H¨ ç½ MQ`²B-
+?`m ,MX

.MM; +ÆK tQM;- h`bM? >mv çB #QQM; i`m t2K +ªM? ç K- ” M L?“i h? M? +kM; K
h?~K L;çQ iB K sm•M M?B- i?’v M¨M; pšM +ÁM M;O b v- ç M # M M;Q¨B F?Q M; i?
M’m i?m®+- i?’v +€+ M¨M; i`M ç-v KÄB K i- +kM; #B i ? B +€B iB m i€ M¨v F?¬M
i?mv M- M;mv M K°i ç€K b„+ Kti ç m +| p +| +?9i i€B M?Êi- HB M M|B pÈB +€+ M
i iÈB çmM +?QXô

hB m i€ F?¬M; +?`m- h?~K L;çQ ç”M? T?ªB #QÈ+ çB i?ŠM;- M?’i i?ìB +kM; F?¬M;
M FB - h?~K L;çQ T?ªB F?¬M; çB- M;?o ç M +| i M ” M L?“i h? M? FB - b) F?¬M
#QÈ+ ç M i`QM; F?Q M; i?mv M æ`+? J M L?BX

æ`+? J M L?B pW /MM; tQM; +ÆK- iB m i€ FB iMv i?`B #QM; +?ûM çB ` - i?`v h
M;WM; ?`M? H - h?`K L;¢Q çSM; # M M;Q`B ;¼B, óæ`+? +¬ MQÆM; ?B M i¢B +| b
æ`+? J M L?B M|B, óE?¬M; iB MXô
.U i?2Q h?`K L;¢Q ;BªB i?Q+? ç®B pÈB æ`+? J M L?B- F?¬M; iB M +?QM? H` i?m
#QÊ+ çB p`Q- +?SM; FB M æ`+? J M L?B i?`i bU +| +?9i Qi F?¬M; iB M- F?¬M; F?
*?d i?`v æ`+? J M L?B K†+ K°i #° €Q H|i- ç M; i? v [m-M €Q- M`M; M; v iW ç-m
M;Q`B iB M ç M- M;?2 ç°M; ioM? T?Q b m- +€B p€v FB +ÁM +?Q M?`+ H M- M;Q
b„+, óL;QÆB L;QÆB ô
h?`K L;¢Q i?-M b„+ M?Q i?Q`M;- +Q`B +Q`B, óJ M L?B M?Q i? M`Q F?¬M; Î i`Q
M? ç-m FB çB MÆB M`Q `²B\ >W- H M i?mv M +kM; çB HQ¢M #®M T?Q - i?`i H`
ç`M? T?ªB iW iW ç€M? #Ì K¬M; M`M;Xô .Si H`B- F?¬M; +QB B` ;b K` +?m²M K`iX
æ`+? J M L?B M;QÊM; M;MM; F?¬M; +?`m M´B- p°B p`M; K†+ [m-M €Q- MQÊ+K„i
çQÊ+ # Q H•m- h?`K L;¢Q [m v H¢B- +Q`B ? ? K°i iB M; , óJ M L?B- i?b` M;Q
ibK M;QÆB #®M T?Q - ç M i`QM; F?Q M; i?mv M +O M;QÆB +kM; F?¬M; i?`v çQ
i?-M M?Q p`v- H`K +?Q i HQ H„M; +? i K`i `²BXô
æ`+? J M L?B i?`v ?„M F?¬M; ? ç +`T iÈB bU ibM? pW `²B- +?QM? KbM? H¢B
KB M;- +?d H` H¢B M|B +?mv M +MM; h?`K L;¢Q- Hm¬M +ªK i?`v F?¬M; çQÊ+ iU
Kšm çÆM MÎ`°- H„T #„T M|B, óh h çB ` M;Q`BXô
óš- M iB M bBM? ;B Q M;QÆB +?Q i - i HB M T?K i`€+? M;QÆB- +?Q M M M;QÆB
h?`K L;¢Q tK K†i F?B M i`€+? p`B +•mX
æ`+? J M L?B p¬ +MM; t`m ?´- i`QM; HÁM; F?¬M; M?`M çQÊ+ K` K„M; +?YB h?`K
;B®M; M?Q i?`i- ç9M; H` i?Q bBM? i?®B- iMv iB M t¬M; p`Q T?ÁM; M;Q`B F?€+-
M`v i?ªK `²B- +€B ;b +kM; ç m #` ?„M M?bM- p b m +ÁM H`K M;Q`B i? M`Q\
h?`K L;¢Q [m M i•K M|B, óJ M L?B ç•v H` H`K b Q p`v\ ° /¢M; M;QÆB +| p F?¬M;
+kM; b v i`m\ô .Si H`B- çB [m Km®M bÌ +€B i`€M æ`+? J M L?B- ç°M; i€+ ?„M HÈ
?´ pW `²B +O ? B M;Q`B- M m i? v ç´B æ`+? J M L?B H9+ i`QÊ+- ç½ bÈK +?YB #`
?QªM; i?-M- çÈB h?`K L;¢Q i v bÌ p`Q i` M i`€M +O M`M;- i?•M i? M`M; K K M?F
F?¬M; bY /KM; çQÊ+X
ó« ¬ h?`i bU H` F€ [m€B- K¶B H-M #` M;Q`B M`v F?BM? #¢+ HB M F?¬M; bY /KM;
ç M i•K iQ Km®M +? i ç m +| `²B- ? i H-M M`v iÈB H-M F?€+- H¢B F?¬M; i? ç°M;
h?`K L;¢Q +ªK ;B€+ M?B i ç° +Æ i? M`M; i,M; H M- `´i H` F€ [m€B M|B, óh`i +ª #b
` M;QÆB F?¬M; # M?- +?d H` pb ç T?ÁM;- i +ÁM [mv i ç`M? +¬K i v t2K K¢+? +
J°i T?2M çM pmB- æ`+? J M L?B /Î F?|+ /Î +Q`B- h?`K L;¢Q KÈB HQm HQ€i K` #
K¢M i?mv M i?Q`M; i?S+ +ªM? ç K- h?`K L;¢Q i?Î /`B K°i ?ÆB- +€B ?Q i?¢+? i?
i?QÆM; i?mv M p2M çQ`M; i?`v M| ç m T?ªB Mû i`€M?- +?Q M M +?d K°i M;`v- HB
p`Q b¬M; >Q`B- H¢B i?2Q F M? ç`Q i?ŠM; tm®M; /QÈB- T?QM; +ªM? p2M çQ`M; /
M9B T?`T T?²M;- `´i M?B m çQ`M; MQÊ+ +?ªv ç M p`Q +MM; K°i +?¶- p2M #Ì +?Ê
+MM; i`,M; b Q +?B m `¼B- T?•M F?¬M; `ä +€B M`Q H` M;¬B b Q- +€B M`Q H` M;½
" M ç K M´B H M K°i i-M; bQÆM; KM ?ÆB KÅM;- i•K MB K h?`K L;¢Q pW ç°M;-
[m K°i ç¢Q ?`M K M;- KkB ç Q H¢M? M?Q #,M; /€M b€i p`Q / +O ?„M- K°i i? M?•
iW T?Q b m, óE?¬M; çQÊ+ M?9+ M?Q+?- +kM; F?¬M; +?Q ?¬Xô
oW `²B H•K p`Q i`-K iQ- ç9M; H` i?Q€M; +€B i?`i i?-M- F?¬M; i? iQ`M; çQÊ+ H¢
i?W /`T- h?`K L;¢Q M;?o M;?o- +ªK i?`v `´i F?¬M; i? iQ`M; iQÊM; M´B- i?`v / Q
M?„K ç9M; M; v ç°M; K¢+? T?-M; €v +O KbM?- +?„+ ?ŠM ?mM; M?•M M`v M?`i ç`M
M;?B T- imv i ç®B F?¬M; T?ªB iB m i†+ i-K i?Q`M;- +?d H` b€i i?O M`v `®i +m°+

h?~K L;¢Q M? +? KB M;- î FB T i`QÊ+- bU ibM? ?mM; ?B K FB m M`v- ?„M +kM; ;
KS+ bÊ iÊB KS+ FBM? i•K- +`M; H` H9+ M`v- +`M; H` idM? i€Q- ?„M F?) +QÌB M|B
?¬X h +| i? i`î p +?Q \ô

æ®B T?QÆM; +?¬M +?ì K°i +?9i- ?B M M?B M F?¬M; M;ì ``M; h?~K L;¢Q HÈM ; M
i`QM; +?®+ H€i- h?~K L;¢Q ç½ Km®M [m v ç¬m H¢B- i¢B T?Q b m ?„M- H` ? B i?
M`v K°i M;QÌB /€M; M;QÌB F?¬B M;¬- K°i M;QÌB /€M; M;QÌB M?Q M?Ä- M;QÌB F?¬
+` ?¼M; h?~K L;¢Q- M;QÌB i?Q+? F?€+? M?Q M?Ä F?€+ M„K H`v K°i i? M? i`QÌM
+QM M;QÆB i? M? i`M? ç T?ÁM; K` M?bM h?~K L;¢Q X

óh?b ` +ÁM +| +¬ M`M;5ô h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q Q€M i?-K K°i T?2M- ?mM; ?„M;
FB - H`T iS+ M|B, óE?¬M; #B i M?` p` Km®M €K b€i B\ h #B i`ä M?` p` H` ?ªQ ?
i`|B ;` F?¬M; +?ti M?Q i F?| tY Xô

h?Q+? F?€+? F?¬B M;¬ ?W H¢M? K°i iB M;- / Q ;,K M? M?`M; çQ p T?Q i`QÊ+
+?ªv tm®M; K°i ;B¼i K€m çÄ i?šK- •K i? M? H¢M? HMM; M|B, óh ?ÄB M;QÆB- h
F?Q M; i?mv M M`Q\ô

V

kN3X *?QÆM; kNy, .bK >`M;

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; kNy, .bK ?`M;

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h?~K L;¢Q +~m it+\
h?~K L;¢Q M?bM +€B i M i?Q+? F?€+? F?¬B M;¬ M`v- i`QM; ç¬B K„i H° ` ?mM; [n
bm v M;?o, óL;QÆB KÈB H` +~m it+- +ª M?` M;QÆB ç m H` +~m it+- #¢M i?•M H`
J M; i?2Q ç Q FB K ç M- Km®M +?ûK; B i- Km®M `|+ i?`i- B H` it+ +ÁM +?Q t€+
h?~K L;¢Q +QÌB +QÌB- €M? K„i i? M? i`M?- M|B, óh?~K L;¢Q\ s- i?b ` +€+ M;QÆB
t€+ i?U+ H` ``i t'm- KQÊM i KQÌB [m M iB M ç m K°i KU+ F?¬M; i? K i`ª- #îB p`v
T?~K +O ?„M ``i iB iB M- T?`K H` M;QÌB +?Q p v- K¶B M;QÌB ç m Km®M; B iXô
h?~K L;¢Q /WM; K°i +?9i H¢B ?ÄB, ósBM ?ÄB M?` p` M;?o bo- h?~K L;¢Q FB i?B
#¢+- pb b Q +€+ M;QÆB Km®M ;B i ?„M\ :B i M;QÌB +m®B +MM; pšM H` F?¬M; i®i
FB im v p v iB M F?¬M; i`ª- i +ÁM H` F?Q M ?²M; ç° HQÊM; K` i? i?S +?Q ?„M- +
#€Q ç M F?B M`Q KÈB M;WM;- M?` p` M? M? +?|M; `ìB i?mv M çB i?¬B- ç iY +Q
M?Q i? M`Q\ô
h?~K L;¢Q i`M ibM? F?mv M #ªQ K°i T?2M- i`QM; HÁM; ç½ +| bQ çQ- iW i?O T?€T
ç t2K tûi- #¼M ?„M t€+ i?U+ F?¬M; T?ªB iB m it+- M?QM; H9+ M`v ç•v €K b€i- +
Km b€i i?O ;B i M;QÌB- M m H` Km - pb b Q H¢B T?ªB /MM; i` M M;QÌB h?~K L;¢Q
L;¢Q ?ÄB h?~K L;¢Q i¢B MÆB M`Q\
L;Q`B ` - M m H` H-M i?S M?`i +| w ç`M? KQm b€i- ``i M?B m bU ibM? #¼M ?„M M
?bM? /€M; ç†+ i?M +O +?QM? KbM? p•M p•MX
L?Q p`v- F?ª M,M; /mv M?`i +?QM? H` i¢K i?ìB Mªv HÁM; i? K- i? +?Q M M #¼M
BU` iÂ Ccò Đ€`h?~Đ@1|i?\$ + Q ;¼U1 ¢€

H¬M; pk- #KM; i`ÁM i`ÁM- çB` i?b M?bM`i H`T?9+ ?"m- ç tm®M; +?m¬B ç Q #
 +?m¬M; ç²M; + Q i?'T /Á tûi h?~K L;çQ- M†M; M ?W- ?ç ;B¼M; M|B, óhB m iY- M
 +kM; F?¬M; ç€M? M;QÆB- H"TiS+`lB çB- M m F?¬M; b) ç +?Q M;QÆB ç T K„iXô
 h?~K L;çQ Km®M H'v +,M +S t€+ KBM? +O KbM? +?Q ?„M t2K- b`H M i` M M;QlB
 €Q F?¬M; +| +€B ;b- H9+ M`v KÈB M?È iÈB i?K 'M p`#^M; /šM ç m +?S î i`QM; #
 p` ;B [mv M +¬K ç M i`QÈ+X
 h?~K L;çQ +QlB ? ? M|B, ó*€+ M;QÆB- M m F?¬M; T?ªB iBM i - ççB F?€B +| i?
 i? t2K [m2M #B i M? m ? v F?¬M; - #^M; F?¬M; ;¼B T?m M?•M i çB` - T?m M?•M
 `²B b Q\ô
 >„M M?`M M?½ M?Q p"v i?"i bU F?B M æ¬ ç¬m FB M?'i i?lB M;ç+ M?B M- i`QM;
 T?ªB iQ ; M HÈM K"i- +| H) i?"i ç9M; H`>mv M 9v çB M?"K +?S+ FB - >mv M 9v H
 +O æ¬ ç¬m- M;?o M;?o M?•M iB M M|B, óL;QÆB +?l K°i +?9iXô
 a m K°i H9+ H•m HçB i`î p M|B, ó>mv M i¬M KlB M;QÆB çB [m - iB m iY- i M|B i
 /€K ;Bª KçQ >mv M 9v- b) T?ªB ,M +€M ç Q çlXô
 h?~K L;çQ ?b ?b +QlB K°i iB M; , ó*€M ç Q çl\ h ;B®M; M?Q iQ`M KlB M;QlB i ,
 +ÁM i?"i bU F?¬M; ?B m H`+€B iQ p` ;bXô .Si HlB- iU M?B M ?"Q T?lM; K`çB p`
 H`K°i +€B b•M #½B tY Hw pB +¬M; F?Q€M; ççi- T?•M #B i +| b€m +Y ? B +Y - î
 H M- çB p`Q M? K¬M +?QM? - HB M +?SM; FB M K°i M;QlB H½Q ;Bª K†+ [m¬M €Q
 m®M; i`î ç`M; FB X
 h?~K L;çQ H"TiS+ çB [m - +?„Ti v M|B, ó>ç [m M h?~K L;çQ #€B FB M ?mv M i¬M
 a m F?B ?mv M i¬M M`v M;?2 tQM; - K M; i?2Q p mB p çSM; H M M|B, óL;QÆB +?
 i?'T ç€M? ;B€ h?~K L;çQ K°i T?2M- imv bÈK +?d #B i i`çM; M;mv M F?Q M v H`
 i? iBM H`HçB +ÁM i` M?Q p"v- F?¬M; F?ÄB K`M;ç+ M?B M- +kM; +| +?9i #`i ç`M
 h?~K L;çQ ç²M; i?lB /Á tûi >mv M H M? M`v- ç®B pÈB >mv M H M? +`T i` M- ?„M
 ;¼B hçB ""i h?¬M- t2K M?Q M;QlB i?"M? i?"i- H`K [m M`i M?B m M,K- KÈB H`K ç
 M`v- M?•M iB M M|B, óæ9M; p"v- i +?QM? H`h?~K L;çQ- T?m M?•M +O i ç½ ç
 #B i ç½ /`M t T`M i?Ä ? v +?Q X L m ççB M?•M F?¬M; iBM- i HB M ;¼B M;QlB H
 FB K i` i?U+ ?QXô
 >„M M|B M?Q p"v- hçB ""i h?¬M HB M iBM iQlM; ?„M F?¬M; M|B /®B `²B- FûQ i v
 ç M `²B- ``M ççB M?•M M;`v ç K M;lM; i`¬M; M;QÆB iÈB ç•v M`v5 " M L?"i h? M?
 >mv M i?W - p b b Q +?"K +?çT F?¬M; ç Mlô
 h?~K L;çQ HB M ç2K bU iB M? " M L?"i h? M? #`M;QlB #„i +|+ M|B` - b m F?B h
 [m€ bÈ ?½B- M„K +?ÁK`•m- i?î T?b T?b M|B, óG) M`Q HçB M?Q p"v- i` M i?mv M
 ?"M? ?mM; M?Q i? - +| +ÁM pQÆM; T?€T F?¬M; \ h H"TiS+ ;?B K°i T?QM; +¬M;
 F M? ç`Q- M?'i ç`M? T?ªB iB K " M L?"i >mv M i?W p Xô
 óæ9M; - b®M; i?b ;†T M;QlB- +? i T?ªB i?'v i?B i? Xô h?~K L;çQ #Ä i? K K°i +•mX
 hçB ""i h?¬M M;?2 h?~K L;çQ M|B M?Q p"v- HB + M?bM h?~K L;çQ i?"i b•m- KÈB
 M;QlB +¬K ;B'v #9i [m - pB i +¬M; p,M M; v î i`QM; T?ÁM;X
 æ¬ ç¬m FB i?'v h?~K L;çQ [mª M?B M H`>mv M 9v- ç½ H`bÈ iÈB KS+ K†i M?Q K
 M?•M #m`B i`Q K„i #`KM- tBM ççB M?•M i?S i°BXô
 h?~K L;çQ mM; /mM; +QlB K°i iB M; - M|B, óE?¬M; i`€+? M;QÆB- M;QÆB +kM; H
 ` M;?B p`M`ä`M;Xô- æ¬ ç¬m i?'v h?~K L;çQ F?B K i®M M?Q p"v- +m®B +MM; +k
 T?¬M +ªK FQ+? ç®B pÈB h?~K L;çQ X
 L?QM; i`QM; i?lB ;B M hçB ""i h?¬M ?"M? p,M- # M M;Q`B M? K¬M +| M;QlB ç M;
 M`v +kM; ,M K†+ #Q+? T?K+ - i?'v h?~K L;çQ- HB M FûQ iB m HçB + M? ;B[î +Y

>mv M 9v KÈB iÈB- H" T iS+ KWM; `Ð- +QÌB iQ2 iQûi K" iB M ç M- K°i #° /çM; MQ
 FûQ i v h?~K L;çQ M|B, óL;QÌB iÈB H" i•M F?Q i`çM; M;mv M i" B iY h?~K L;çQ h?
 h?~K L;çQ ;"i ç-m M|B, óE?-M; #B i iQM? / M? ççB M?•M i? M"Q\Xô
 L;QÌB M"v +QÌB ? ?ª M|B, óh ;¼B *?m L,M;- i`QÈ+ K„i +| H) H" H"K >mv M 9v- +?Ì
 +?S+ pK- K°i +?mv M M"v i`B m çbM? b B i çB h?QÌM; *?•m H"K h?-B [m M- h?Q
 `i p°B- Km®M i M? M? M? M? çB M?"K +?S+- ?-K M v H½Q ç ç M `i pW p†M- i
 pK i?-BXô
 h?~K L;çQ i?'v ?„M M?B i iB M? M?Q p"v- +ªK ;B€+ +| +?9i [m€ KS+- M;QÆB +?Q€M
 *?•m h?-B [m M- i H" >mv M 9v L?•M *MM;- ç€M; ç +QÌB ?b ?b H-B FûQ i v #çM
 o- bU K" •M +-M- i?b F?-M; T?ªB ;B M bªQ iS+ H" ççQ i†+- pW `²B M;QÌB M"v i?
 €M? b€M; +?|B H¼B- F?ª M;?B- [m€ F?ª M;?B5
 E?-M; çÈB h?~K L;çQ +U imv i- *?m L,M; HB M M?Q bÈ h?~K L;çQ +?çv- H-B FûQ
 Fw i M ;B Q [mv M- h?~K L;çQ #` ?„M H-B FûQ- M?'i i?ÌB +kM; F?-M; i? +U imv
 iB K sm•M M?B- ;¼B M" M; T?€B M;QÌB H"v [m M 'M p" #^M; iÈBX
 L;QÈ+ HçB- æ- ç-m FB - +® w çKM; T?ªB h?~K L;çQ K°i iw- M?€v K„i p ?QÈM; h
 +?mv M Km®M M|B- M?QM; F?B *?m L,M; +| K†i- HçB F?-M; / M|B i?ŠM;X
 *?m L,M; M"v +?d +?,K +?9 H-B FûQ h?~K L;çQ- pW çB pW M|B, óh?~K ççB M?
 iQÎM; `^M; M;QÆB +ÁM T?ªB [m MY i?€M; KÈB +| i? ç M æ9M; `²B- çÈB +?9M
 ? M M"v Km®M çB h?QÌM; *?•m çB- ç M H9+ ç| h?~K ççB M?•M M?'i ç`M? T?ªB iÈ
 #QÈ+ KÈB i®i- ? ? - iQÆM; H B +O i imv H"K [m M ç'i F?€+?- M?QM; ç®B pÈB
 K° ç½ H•m- +| i? F i ;B Q +MM; h?~K ççB M?•M- F ? M M"v `i p mBXô
 G" T iS+ HB M T?ªB çB H"K HK+ T?~K h?-B [m M- HçB M?B i iB M? M?Q p"v ç®B p
 L;çQ F?-M; çQ€M ` - h?~K L;çQ M?bM æ- ç-m F?-M; M;WM; €K +?d p ?QÈM; +?Q
 pB + M"v M?'i ç`M? +| ~M iB M?- M?QM; M?'i i?ÌB +kM; F?-M; +| +€+? M"Q- i?2Q
 H" T iS+ +| M;QÌB iW +?¶ sm•M M?B K M; #^M; /šM p" [m M 'M iÈB +?Q h?~K L;çQ-
 +?Ì çÈB çQÈ+- bÈK ç½ +?m~M #` i?K 'M i?"i i®i- ? B M;QÌB i`ª #^M; /šM- ;¼B M;
 +?mv M +?QÆM; 'M- *?m L,M; KÈB M? M?"M; i?Î` - ;B®M; M?Q K°i #¼+ ?"M? Hw
 hB M M?B K h?-B [m M *?m L,M; ;B Q [mv M HU+ tQM;- p b m- iB K +€B +È- #ªQ
 h?QÌM; *?•m- b) F?-M; çÈB M?B m ?ÆM M[- +€Q iW çB ` M;Q"BX
 h?~K L;çQ i?Î /"B K°i ?ÆB- iW M v p b m- ?„M t2K M?Q +?QM? i?S+ çB M?"K +?S
 +? Î T?Q i`QM; ?mv M M? +kM; `i çÆM; BªM- +?O v m +?B H"K b€m T?ÁM;- ;B
 H" HçB- ?°- H - #BM?- ?bM?- +~M;X
 Í T?Q i`QM; ?mv M M? M"v- # [m M pB M +?O v m i?2Q i?S iU tm®M; H" >mv M
 9v- ç m +| +?S+ i`€+? +?O v m- >mv M H M? T?•M +~M; [mªM Hw +?QM? H" HçB T
 i¼ i`'M i`mM; i•KX
 >mv M i?W T?•M +~M; [mªM Hw H T?ÁM; p" ?° T?ÁM;- [mªM Hw ;B€Q /K+ p" i?m
 >mv M 9v- +?ŠM; M?[M; T?ªB i? v [mv M ?bM? T?ÁM;- +ÁM #` T?•M +~M; [mªM H
 /M +| T?•M +?O v m p" i?S v m- M?QM; i'i +ª +kM; H" iQ +?S+X
 "ÍB p"v +€B ?mv M M? M"v HçB +?B H"K # # M- # # M +?d +?QM? H" içQ- +QÌM
 +?O [mªM +~M; pB + # M i`QM;- /Q >mv M H M? i¼ i`'M i`mM; i•KX *QÌM; p" M? M
 #„i p" +ªM? p - M? M? i?m°+ p >mv M i?W [mªM Hw- +?O v m H" tm®M; i?9+ HQ
 +?QM? H" i-K i?QÌM; M?•M pB M i` M i?-M; i?QÌM; i` M çQÌM; +€B- /Q h?~K L;çQ
 h?~K L;çQ H"K `ä [m M ? i`QM; M? K-M- F?-M; i?'v T?S+ içT- +?d K°i H9+ b m
 T?ÁM; p" #BM? T?ÁM; T?•M #B i iÈB ;†TX
 h?~K L;çQ H" M;QÌB H½M? ççQ i`U+ iB T +O #¼M ?„M- M;?2 M|B i?O i`QÎM; ç M M
 M?B M H" F?-M; i`€M? F?ÄBX •T iB p" æ- ç-m ç m t2K M?Q i?m°+ ?ç i?O HoM? +

T?•M #B i K†+ K"m ç2M €Q- /•v i?„i HQM; i?"i /"B +?¢K tm®M; ç'i- ?B M M?B M ç
M M i?'v h?~K L;¢Q ç m iU tQM; H" ç iY ?Q†+ H" M;QìB ?B m #B i Qi- ? B M;QìB M
?¬ h?~K L;¢Q M?Q p"v i?"i` pšM F?| +| i? F?B M h?~K L;¢Q iB T M?"M- M?QM;
ç•v H" [mv +O i`QM; M? K¬M- M M im•Mi?O ? v H" T?ªB im•Mi?O- iB T i?2Q HB
h?b` ? B •T iB M"v- K°i M;QìB i M H" h®M; æ¢B :B M;- +?QM? H" ?bM? T?ÁM;
+¬M; p,M î T?Q i`QM; ?bM? T?ÁM;- M|B +€+? F?€+- M m M?Q +| M;QìB Km®M i®
`ÆB p"Q i v i`QM; i v h®M; æ¢B :B M;- /Q h®M; æ¢B :B M; çQ ` w FB M- H9+ b
[m X
*| i? ;€M? +?`m +¬M; pB + M"v- M?'i ç`M? T?ªB iBM? i?¬M; Hm"i T?€T æ¢B h®M;-
[m M- +?d #B i iS i?Q M;k FBM?- çWM; M|B H" Hm"i T?€T æ¢B h®M; /"v ç†+- +?Q
+kM; +?d H" FB M i?S+ MY pìBX
•T iB F?€+ + Q + Q ;¬v i2Q- i M H" aî >"M- / M? iU `i H" M?Q M?½- H" #BM? T?ÁM
[mªM p,M- ;?B +?ûT M?•M b® [m•M ç°B- K¶B i?€M; T?•M T?€i HQÆM; +MM; pÈB F
V

jyyX *?QÆM; kNk, æÁM S?O æ-m

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; kNk, æÁM T?O ç-m

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h?~K L;¢Q i¢B i`QÊ+ K†i #¼M ?¼M F?¬M; #`v +€B ;B€ [m M i` M- #¼M ?„M ç½ iU tQ
Qi- HB M +kM; ;¼B #¼M ?„M H`K iB M bBM?- ? B M;QìB çQÊ+ v m K` bÊ- F?¬M; #
M"v `®i+m°+ H" F?¬M; ?B m [mv +O- ? v H" i"MHU+ i¬M i`¼M; #¼M ?„MX

•T iB t2K M?Q p,M +?S+- p T?¬M æ¬ ç-m iU M?B M H" [m M pä- K°i M;QìB i`QM;
pW `²B ç½ M?"M i?S+- +?QM? H" p` M;M ?„M H¢B i¢B +Y ` p"Q FB - M;QìB M"v
æ¬ ç-mX J°i M;QìB F?€+ H" #BM? T?ÁM; æ¬ ç-m- ;¼B h"Q E i- M?" p` æ¬ ç-m +
iU M?B M M|B K'v +•m +MM; #¼M ?¼M- b B ç| H¢B M|B, óh'i +ª ;BªB i€M çB- H`K p
pB +iQ ;b- çÊB i M i-K`²B M|B b mXô

h®M; æ¢B :B M; +QìB ? ?ª M|B, óæ¢B M?•M- +€+ ?¼+ bBM? +MM; M? m ;QK ;|T K
m®M; K°i +?ûM`QÊm- KìB ç¢B M?•M ç M /MM; +ÆK i~v i`¬M- ;B[i`Q M;"v K B i¢
ç¢B M?•M çWM; +U imv iXô

h?~K L;¢Q +QìB +QìB, óh®i- ç M H9+ ç| +€+ M;QÆB iÈB #ªQ i - i M?'i ç`M? b) ç

h?'v h?~K L;¢Q ç€T SM;- K'v M;QìB h®M; æ¢B :B M; p¬ +MM; pmB KWM; K" `ìB çB
imv >mv M 9v M"v i` im´B- +kM; F?¬M; TªB M;QìB F?Q i?"M?- pšM +ÁM / /"M;
H¢B bÊ M?'i ç9M; H" ;†T çQÊ+ K°i i?O i`QîM; F?¬M; / M|B +?mv M- i?'v h?~K L;¢
i`QM; HÁM; +m®B +MM; +kM; MÈB HÄM;X

*?d +| æ¬ ç-m ;¼B GQm "•M FB H¢B +?"K +?¢T F?¬M; çB- h?~K L;¢Q i`WM; K„i H
æ¬ ç-m +| +?mv M Km®M M|B b Qìô

GQm "•M p°B ?ÄB, óoW `²B ç„+ i°B >mv M 9v ç¢B M?•M- tBM ç¢B M?•M M° i°BXô

E?¬M; M;?o iÈB ?„M H¢B +?QM? i?S+ tBM H¶B- h?~K L;¢Q HB M +QÌB ? ?ª K¨ F?
ç½ M¡B `²B b Q\ E?¬M; b Q- +?mv M M¨v i ç½ [m M- iQÆM; H B T?ªB /U p¨Q +?
H¨K pB + i®i H¨ çQÊ+Xô

GQm "•M KB M; ç-v ç€T SM;- /Q /U K°i +?9i- M¡B, óæ¢B M?•M- iB m M?•M +¡ HÌB
M?•M HB M iK+ F?¬M; M;WM; K¨ ;B Q [mv M HQm+D +MM; ç¢B M?•M- H¨ pb #ÎB

h?~K L;¢Q M?È iÈB pW `²B GQm "•M M?€v K„i pÈB KbM?- +kM; ?B m çQÊ+ T?ªM
F?¬M; #bM? i?QÌM;- K°i M;QÌB >mv M 9v iB M M?B K i?'v +?QM? KbM? ç M M?"H
?€M ç½ H•m ;†T i`ÌB KQ - F?¬M; F?ÄB +¡ +?9i +´ [m€BX L?•M iB M M¡B, óL;QÆB

æQÊ+ h?~K L;¢Q +´ pk- GQm "•M +QÌB F?´ M¡B, óE€ i?"i *?m ç¢B M?•M p°B p½ +?
K¨v M;¨v M[- +€+ h9 i¨B ?² ç² FB Km®M çQ i?B T KÌB ç MXô

óh?B T KÌB\ h?B T KÌB M¨QXô

GQm "•M M¡B, ó>¨M; M,K- M;¨v Ry i?€M; j- +?QM? H¨ K¶B M,K K°i H-M >B sm•M
i¨mv M +?¶ ç¡ +¡ K°i / M? F„- v m K°i M;QÌB i9 i¨B- i9 i¨B FB p¨Q FBM? çB i?B- H¢
#~M / M? F„ M¨v- / M? F„ FB p¬ +MM; ç m F?´- HB M ?¬ ?Q€M / M? iU iB M? H M;-
+€+ i9 i¨B FB HB M /Si F?Q€i /MM; K°i M;¨v M¨v ;†T M? m +MM; K°i +?¶- F, MB H
iK i" T +MM; K°i +?¶- i' i M?B M H¨ F?¬M; i'€M? F?ÄB Km®M M;•K i?Æ ç®B M;?¨+?
½B- +€B [mv +O M¨v iB T iK+ bY /KM; [m M,K i?€M;Xô

JB M; GQm "•M ?ÆB F?¬ `²B- /WM; K°i +?9i- +?" + HQÐB- iB T iK+ M¡B, ó*?d H¨
T?€T- M?'i H¨ bY H¢B +? ç° F?Q +Y- H9+ i`QÊ+ H¨ F?ªQ i?B i?B iW- M?QM; ?¬
*-M #B i +€B >¨M; *?•m M¨v p,M T?QM; +QÌM; i?`M?- M?QM; M[M?•M H¢B +U+ F
M;?o - M?[M; i9 i¨B M¨v iK i" T +MM; K°i +?¶- iU M?B M H¨ +¡ +?9i ?"M çÌB- `i H¨
pB M F?Q +Y ô

GQm "•M M¡B tQM;- +~M i?"M iWM; HB iWM; iQ HB + M?bM h?~K L;¢Q- ç°i M?B M
h?~K ç¢B M?•M i`QÊ+ K„i M¨v +kM; H¨ [m M F?Q +Y ç¡- ç¨M? T?ªB FB M i`b iB T
ç M H9+ M¨v- #¼M ?„M HB M iÈB ?¢ +?B M i?Q- ;¼B >mv M 9v ? B ?mv M hB M æ
+¬K F€ i?Q ?¼ +MM; #¼M ?¼- ç¢B M?•M- *?m ç¢B M?•M +?QM? H¨ bÊ iU `QÊ+ H
H" T iS+ +?mv M ;B Q +MM; M;QÆB- i'€M? F?ÄB F i?Q ç,M; H9+ M¨v ç•v- ç +?Q

h?~K L;¢Q +¨M; M;?2 +¨M; ?² ç², óob b Q F?¬M; ?QÈM; >mv M H M? p¨ >mv M i?V
M¨v iÈB H-M F?€+ H¢B Km®M +?¼M >mv M 9v\ô

GQm "•M +QÌB ?„+ ?„+ M¡B, óh?2Q M?Q [mv +O- ?mv M i¬M +?QM? H¨ çSM; ç-m
+?Q /M H¨K t¨M; H¨K #¨v- +kM; imv i ç®B F?¬M; /€K H'M ç M i` M ç-m ?mv M i¬M
+?QÌM; [mªM H T?ÁM;- +€B H T?ÁM; M¨v H¨ ç¨ T?QÆM; i9 i¨B ;YB ?² bÆ- +€+ H
F?¬M; +?9 w- i?'i H¢+ K°i ? B T?¬M ?² bÆ- ç M H9+ ç¡ F?¬M; #B i b) T?Q # Q M?
+¡ ç¢B M?•M H¨K >mv M 9v E?K+ F?K+ ô GQm "•M M¡B F?¬M; çQÊ+ M[- w iS `i

h?~K L;¢Q pW M;?2- ç°i M?B M +ªK i?'v Q M m´M;- M?[M; i9 i¨B +? i iB i M¨v +?
K K `²B- >mv M 9v i?ªK M?Q p¨v b Q\

h?~K L;¢Q M;?B K K†i ?´ M¡B, ó*?Q /M M?Q i? - #¼M ?„M +?d H¨ +?9i Qi i9 i¨B-
#B i- *?m ç¢B M?•M FB i®i t'm +kM; tm'i i?•M F?Q +Y- +?ŠM; H) M; v +ª i9 i¨B +

GQm "•M M¡B, ó>¨M; *?•m p,M T?QM; +QÌM; i?`M?- +?QM? H¨ çS i` # i?QÊ+ +k
Î T?Q i`QM; >B sm•M EB m- i9 i¨B T? i`°M- K†+ /M +kM; M;QÌB +¡ M;? Q i9M;-
F?¬M; FûK- #¼M ?„M ;¬M ç•v iU +?Q KbM? `i + Q- H¢B F?¬M; +¡ w F?ªQ i?B- M
çQÊ+ +QB H¨ +€B ;b #€+ ?¼+ \ "ÎB p¨v K°i HÁM; ` bS+ ?¼+ ?¨M? i?B T?9 +¬K F€
i¢T ?¼+ - +?È M¡B *?m ç¢B M?•M tm'i i?•M F?Q +Y- +?d bÊ i?B ç"m iB M bo- #¨M
F?¬M; M?'i ç¨M? +¡ i? bQ b€M? pÈB #¼M ?„MX L?[M; M,K M¨v- ? B >mv M 9v i? v
M?QM; M;QÌB ç€T SM; HÌB KÌB çB- T?¬M HÈM ç m K†i ç-v #KB ç'iXô

h?~K L;¢Q H„+ ç-m +QÌB F?´, ó*?ŠM; H) F?¬M; i? F?¬M; çB\ô

GQm "•M +Q`B M|B, óL m F?¬M; çB- ç| +?QM? H" F?B T çªK- M?[M; i9 i" B FB `i +
H9+ ç| imv M /QÆM; ` M; Q" B- M; Q`B F?¬M; #B i +ÁM iQÎM; `^M; ççB M?•M bÊ #¼
h?~K L; çQ +m®B +MM; H" K `ä +?•M iQÈM; - +€B ;¼B H" i9 i" B M"v- T?¬M HÈM ç
M; Q`B- ;B +ªM? Qm pB i- F?¬M; Km®M H" K [m M- HB M +ªM; "v i`-K K Î# M i`Q M
?¼ - #¼M ?„M ? M K¼M M; Q`B H" K FBM? M; ?o p, M p ;B" M? [m M +?S+ - HÊB i•K
M|B #² ç"Q +ÁM t M? - K°i T?QÆM; /B M F?€+ - HçB iU M?"M H" i?B iW + T?9 KÈB
M h?ç+? #B M ç´B +? ç°X

æ†+ çB K HÈM M?'i +O HQçB M; Q`B M"v +?QM? H" T?ªM ç®B [mv M mv- +?Q M
F?Q+?- T?¬M HÈM #¼M ?„M ç m +| #®B +ªM?- i?"i bU F?¬M; bÊ K°i M; Q`B >mv M
M?Q i? X

h?~K L; çQ M; ?o M; ?o- ç°i M?B M +ªK ;B€+ KbM? `i #B B- >mv M 9v +kM; H" [m
M?Q p"vX

GQm "•M iB T iK+ M|B, óæçB M?•M- p®M H" i?2Q ççQ Hw- M; QÆB +?QM? H" +?"
+kM; F?¬M; +QB H" +€B ;b- +?d +¬M çÊB +€B K'v M; "v- çÊB M?[M; M; Q`B FB +¬K
*?m ççB M?•M HB M F?¬M; i? çBX B- *?m ççB M?•M pb pB + M"v K" ;'T ç M i| + b
ç½ #` M; Q`B +? M; çQ- +?`m M?K+ K°i H¬M- M, K M v HB M?"M F?¬M; i? H" T iS+
M?•M i?9+ ççB M?•M ;B Q [mv M- iB m M?•M ç€M? €M? K„i +?Q ççB M?•M- +?d iE

GQm "•M i?Î /`B- i?U+ bU iB + ?"M pb h?~K L; çQ- i`QM; K„i ?„M- imv h?~K L; çQ
M?QM; M m #`M p içT ?¼+ - HçB H" K b Q H" ç®B i?O +O M?[M; i9 i" B +ªM; "v ç„
/MM; i?O çQçM M; "v tQ +O M?[M; M; Q`B FB - iU M?B M H" Km®M +®w +? M?çQ
9v ççB M?•M pW KÈB iB M M?B K- HB M HçB ç +?Q K°i Qi i9 i" B H'M ç M i`QÈ+ K
/ M; ?2X

h?~K L; çQ K'T K€v KB M; - M|B, ó*?mv M M"v- i #B i `²B- H" K T?B M M; QÆB M?„
pK i`QÈ+ çBXô

h?~K L; çQ mM; /mM; +Q`B K°i iB M; - i`QM; HÁM; ç½ +| iQM? iQ€M- B` Q B T?O
J°i ç€K çS i` t'm t - #çM i?•M bÊK Km°M ;b +kM; i?m i?"T #¼M ?„MX

h?~K L; çQ çB ` F?ÄB T?ÁM; Fw i M- i`Î HçB M? çQÎM; - hçB "i h?¬M FB ç½ pB i
T?€i` M; Q" B- +Q`B ? ?ªK" ;¼B h?~K L; çQ M p`- M|B pÊB h?~K L; çQ, ó:B [mv M
ÎT?Q b m M? K¬M `²B- M; QÆB KÈB ç M- M m +| +€B ;b +¬M- +S M|B +MM; i Xô

h?~K L; çQ M|B K°i iB M; +€K ÆM- hçB "i h?¬M +Q`B ? ?ªM|B, óL; QÆB H" +QM
i? F?¬M; +?B m +®- i?U+ bU F?¬M; /€K ç'm /B K- æQÎM; L; ?B K p" i +QB M?Q H
+MM; K°i +?¶ i`ªB [m +m°+ b®M; M; ? Q F?´- +?d H" ?„M ç½ p"Q i`B m- i HçB pšM
+?mM; B- F?¬M; M|B +kM; i? Xô

h` M K†i hçB "i h?¬M F?¬M; F?ÄB H°` p`B T?¬M #° /€M; +| i" B M?QM; F?¬M; ;†
iB T iK+ M|B, óh?~K L; çQ- [mv +O i`QM; M? K¬M +kM; F?¬M; M?B m- HçB +kM; I
+| K°i b® pB + M m M; QÆB F?¬M; ?B m- HB M i`U+ iB T?ÄB i X æQÈ+ `²B- M; Q
K°i +?9i çB5ô

V

jyRX *?QÆM; kNj, L; QÆB Jm®M *?B M h GB M *?B M

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÈM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; kNj, L; QÆB Km®M +?B M i HB M +?B M

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

æ M L?•M *MM; ?mv M K'v M; "v- +kM; /-M /-M K" #„i ç-m [m2M i?m°+ ç®B pÈB M +O >mv M 9v +kM; F?¬M; M?B m- ç¢B ç b® bUibM? +| H) H" /Q •TiB- æ¬ ç-m çB M; QÌB çQ çÆM FB M ç M- H¢B T?-M HÈM H" K°i Qi i` M? +½B [m M?"- Hm"i h®M K" F?¬M; i`¼M; ?bM?- ;B®M; M?Q i® iKM; T?ªB F?¬M; H" T €M- +?d T?€B K'v b K°i T?2M- i" M HU+ K" +?mv M HÈM ?| M?Ä- M?Ä ?| F?¬M; +|X

oW KÈB iB M M?B K- t½ ;B Q H" i`€M? F?¬M; F?ÄB- iWM; #[ iB + çQÊ+ i´ +?S+- T?QÆM; /B M F?€+- +kM; H"K +?Q h?~K L; çQ M?B m ?ÆM p`B T?-M ?B m `ä ç®B

L; "v i?S # - [mª M?B M +| M; QÌB çQ / M? i?B TiÈB- H¢+ F?QªM UT?-M ç +?[- ; F?¬M; Qi M; QÌB- +€B ;b oQÆM; +¬M; iY- L; U +¬M; iY- h`B m +¬M; iY- h¢B iQÈM h?~K L; çQ çB >B sm•M EB m- `i ?•M ?¢M? çQÊ+ ç|M iB T- # M i`QM; H¢B `i F?€ ç,M; KÌB >mv M 9v ç¢B M?•M ç M /U- `i ?•M ?¢M? çQÊ+ ç|M iB T- bo iY >"M; *?• #ªQX

óh?"i H" K°i +€B ?® HÈM5ô h?~K L; çQ +-K / M? i?B T M"v- +QÌB +QÌB- M?QM; H¢ ;¼B GQm "•M iÈB- ç®B pÈB ?„M M|B, óªQ M; QÌB çQ / M? i?B T M"v i`î p - M|B " F?¬M; +| ?SM; M|B +?mv M ;B| i`,M; ;b ç| +MM; #¼M ?¼Xô

GQm "•M M|B, óæ¢B M?•M- M m M; "B F?¬M; çB- +?d bÊ b) #` M; QÌB ;B m +ÊiXô

h?~K L; çQ /M # "M pšM mM; /mM; K" M;²B tm®M; - M?'T K°i M; KK i`"- KdK +QÌB M| i?Q+? +QÌB HB M +QÌB- "´M ç¢B M?•M ;?ûi M?'i i, i?Q F?¬M; +| i†M; i?QÎM; - M|B KÌB i çB- b) T?ªB i`Q+? iB Mi9B `Xô

GQm "•M KBM? #¢+?- H" TiS+ +-K / M? i?B Ti`î p - ç M #m´B +?B m H¢B ç Mi`QB M?•M- ç€K bo iY >"M; *?•m H¢B çQ / M? i?B TiÈBXô

h?~K L; çQ M?bM M?bM- H9+ M"v ç•v i?€B ç° i`QM; / M? i?B T bQ pÈB pW `²B +ÁM +€B ;b K" +S M;?2 >mv M 9v ç¢B M?•M +?QM? H" i`¢M; M;mv M F?Q M v- +€+ ?¼ +?d ;B€Q K°i ? B- ç M H9+ ç| tBM çÈB i¢B "€+? >Q H•m- M;mv Mi†M; #¢+ i`B m + "M; +?m°+ / M? F„ "€+? >Q H•m h¬ hB m hB m ` ç T?K+ pK ç¢B M?•MX

Zmª M?B M H" i`B iY M?" +| iB M- ` i v i?"i bU H" t td- K°i p¢M [m Mi,M; i? K K°i h?~K L; çQ ç°M; i•K- p T?-M / M? F„ FB - h?~K L; çQ F?¬M; H¢ ;b- o•M o•M H9+ i FBM? /B K "B M EBM?- +?QM? KbM? +kM; F?¬M; i? H¢B i` m +?¼+ K M; / M? F„ T?ªB F?¬M; i? #` +€+ T?m M?•M +¢Q K'v i-M; / X

*?d H"- / M? F„ >"M; *?•m- h?~K L; çQ H¢B `i Km®M FB Mi?S+- ?„M +-K / M? i?B GQm "•M, óæB K i†M; i?QÎM; 'v- "´M ç¢B M?•M +ÁM +?Q ç Îi`QM; K„i- M|B +?Q ;b ç| i®i ?ÆM `²B ?½v çQ ç M ç•vXô

GQm "•M F?¬M; F?ÄB M; ¢+ M?B M K°i +?9i- H¢B HB MiK+ F?¬M; M;WM; K" çQ /

h?~K L; çQ +Y ç°M; H-M M"v- i`i M?B M H" H¢B H"K +?Q +€+ i`B iY- i9 i`B i`QM; i b„i- >mv M 9v M"v F?~m F?Q `i HÈM " M? - bQ pÈB >mv M 9v /o p½M; ;B®M; M?Q `ä H" Km®M i†M; i?QÎM; - +ÁM +Á F K†+ +ª- K'v i?S M"v- ;B®M; M?Q H" +€B i†M M„K +?„+ i`QM; i vX

>"M; *?•m M?B m T?9 ?°- ?m®M; +?B M?[M; i?QÆM; M?•M ?¼+ çÁB p,M p FB +k iY- i9 i`B- K¼B M; QÌB iK i" T +MM; K°i +?¶ i?QÆM; HQÊM; - +kM; F?¬M; M?`M çQ 9v M"v [m €+ m²M; p¼M; `²B- M?'i ç`M? T?ªB +?Q ?„M K°i +9 ` Q B T?O ç-m- +?Q F?¬M; T?ªB M; QÌB / +?¼+X

>m®M; ?² h?~K L; çQ H" ç M?'i F?ªQ i?B M; ? i?m"i- F?Q +Y i`¢M; M;mv M- M m K°i +?¬m- bQ pÈB pk M?K+ M?[M; >mv M 9v H9+ i`QÊ+ FB - + "M; +| +ªK ;B€+ i?Ä tQM; H" ç M?'i i`B iY "B M EBM?- +€+ i`B iY +kM; >"M; *?•m F?¬M; T?K+- ?W- ç

+QB H" +€B ;b- >"M; *?•m iW tQ ç½ +| p,M T?QM; +QÌM; i?"M?- K¢+? p,M i?B M ?
*?•m iU M?"M KbM? +?B K M,K i?"M?- +QÌM; HQM; F?¬M; €T çQÊ+ i v M? +?" ç-
p"v- imv i ç®B F?¬M; i? çÆM ;BªM #Ä [m +?Q ?„MX

*| +?mM; K®B i?M- ç m Km®M KÌB çQÊ+ p` >mv M 9v ç¢B M?•M M"v- ç€K F bo >
;B9T iB M- +| p" B M;QÌB ;B +ªM? +U T?9- H¢B +M; ;QK ;|T ` K°i M;"M [m M-M
[m M- K°i H" M?[M; M;QÌB M"v +kM; F?¬M; /¢M; i?B m iB M- i?S ? B b Q- #¼M ?,
T?"K- iU M?B M F?¬M; [m M i•K ç M K°i i`¢M; M;mv M M?Q M?Ä- h?~K L;¢Q +| i?
M"v ? v F?¬M; pšM `i F?| M|BX

L;`v F iB T- / M? i?B T i?S # çQ ç M i` M #M h?~K L;¢Q- h?~K L;¢Q p¢+? ` M?b
b) F?¬M; F?€+? F?Q M[- i`U+ iB T çB i?ŠM; p"Q p'M ç - +€+ ?¼+ bBM? ç½ ?¢ iB M
/BM? i?U #ì hB m >" / M? F„ K°i M;QÌB- KÌB >mv M 9v ç¢B M?•M ?¢ KbM? +?d ;B

óG9+ M"v KÈB +| w iS5ô h?~K L;¢Q +QÌB +QÌB- #m¬M; / M? i?B T ` - M|B pÈB GC
MQÊ+ iÈB H"v ç'i M;;M- i`î p M|B +?Q #¼M ?„M #B i- / M? i?B T i M"v iB T M?"M
ç`M? b) ç MXô

GQm "•M H"TiS+ ç€T SM;- ` M;Q" B çQ iBMX

æ M?'i i`B iY "B M EBM? ;B Q ç'm pÈB i`B iY >"M; *?•m- iBM iS+ M"v M? M? +?|
H"TiS+ ç-v `šv HÌB ç²M ç¢B- +?O [m€M ç€M? #¢+ ç½ KÌ+Y çti+QÊ+ iB M- h?~K
H" # ,M K°i- #ÎB p"v +| i? i?'v çQÊ+- ç¢B ç b®M;QÌB F?¬M; çO HÂM; iBM ç®B p
ç¢B M?•M M"v pW KÈB çB M?"K +?S+- `i M?B m M;QÌB +?Q [m2M i?m°+- +?QM?
M?'i i`B iY- H" i`¢M; M;mv M +¬M;- M;QÌB >"M; *?•m +kM; iU iBM h?~K L;¢Q F?¬M
*?•mX

*-M #B i >mv M 9v ç¢B M?•M +?d H" K°i M;QÌB- ç®B /B M pÈB ?„M- i?b H" ?"M; i
çti+QÊ+ h?~K L;¢Q K°i ,M M,K- ç½ t2K M?Q H" M?" +€B ç€M? #¢+ iQÆM; ç®B t2
+?d bÊ +kM; #ÎB pb M;mv M M?•M h?~K L;¢Q H" i`¢M; M;mv M F?ªQ i?B M;? i?m
,M KQÌBX

hBM iS+ M"v- M m F?¬M; i¢B HQm i`mv M `°M; `½B i` M T?®- +?QM? H" i¢B [m M
ç°M;- +| +?9i iB + ?"M pb >mv M 9v F?¬M; #B i i`ÌB + Q ç'i `°M; M"v- +| M;QÌB ç®
H"- ç¢B ç b® [m M pB M- pšM `M `M +| p" B T?¬M +?ì KQM; ç®B pÈB h?~K L;¢Q- [
i®i H"K- p,M T?QM; +QÌM; i?"M? H" +?mv M i®i- M?QM; ç€K F bo [m€F B m +,M;-
X

>mv M H M? h¢B ""i h?¬M +® w ;¼B h?~K L;¢Q ç M- +QÌB F?' H„+ ç-m M|B pÈB h
/ M? i?B T ç M- h`-K H½Q ç çB H" çQÊ+- +¬M; b T?ªB M€Q HQ¢M H"K /Q Hm"Mt
M;QÌB iÈB ?ÄB pB + M"v- GQĐM; *?B i T?O bY iQ +MM; +?9 w iÈB- *Y iQ- >B M i
S?O >"M; *?•m ç m T?€B M;QÌB ç M ?ÄB- ç M H9+ ç| +?d bÊ p" B p` ç¢B M?•M ç m
ç +| i? i?"M; i?b +kM; i?¬B- M m H" i?m - +?d bÊ i` M Kti +?Q p` ç¢B M?•M i` M
ç m +| F?¬M; €M? b€M;Xô

GQĐM; *?B i H° H" K°i i`QM; ? B KQÆB # H° "„+ h®M;- +'T #"+ ?"M? +?QM? iQA
i?m°+ i`mM; QÆM; çÌB b m- GQĐM; *?B i H° p" :B M; L K i•v H° iQÆM; çQÆM; p
#ÎB p"v +€B GQĐM; *?B i H° M"v i`QÌM; [m M #®M iQ M? K¬M- imv i ç®B t2K M?
M| ?B M ?€+? F?¬M; /QÈB i' i +ª #° çQÌM; h?QÊM; h?Q- i?" H M; i`QM; i`B mX

h`QM; ç| - #®M iQ M"v +U+ F€ +| [mv M HU+- M;QÌB [mv M HU+ M?'i +?QM? H" h`
bY- h`'M M bY iQÆM; çQÆM; pÈB +?O i`+? idM?- K" æ' B o" M bY F?¬M; çQÊ+ +Q
ì GQĐM; *?B i çQÌM;- w M;?o H¢B +U+ F€ #'i ç²M;- #ÎB pb GQĐM; *?B i H° æ' B c
+K+ +MM; h¬ *?•m SM; .•M; i†M; +K+ >"M; *?•mX

> B +K+ M"v +?mv M K¬M p" M +?mv M ?Q i?¢+? +QÆM; +MM; pÈB +®M; T?~K i`
*?B i H° æ' B o" M bY imv i ç®B i?m°+ p HQ¢B M;QÌB ?Q" M; ç iQMM M?B K M?'i- +
çQÌM; i?m, i` M b¬M; hB M æQÌM;- h`QÌM; :B M;- p2M "B M h?Ov- çWM; M|B H" G
:B M; L K i•v çQÌM;- >Q" B L K ç¬M; çQÌM;- >" "„+ ç¬M; çQÌM; æ' B o" M bY i?'v ?„M

çB m ?"M?- ç` p` ?„M + Q +^a- ç M M; v +^a h?€B EBM? M,K ç| K°i i v +?2 i`ÌB- +k
H"K p` ççB M?•M æ' B o" M bY M"v F?| tYX

Í i`QM; K„i [m M pB M MÆB ç•v- M; v +<sup>a</sup> h`'M M bY +MM; æ' B o" M bY ç m Km®M ç
HÁM; HB M +| +?9i Qi +?°i /ç`<sup>2</sup>B- ç•v +?QM? H" i?O i`QÎM; i` M ç-m KbM? ç| - M
;b ç| - H"K +^a [m M i`QÎM; +<sup>a</sup> GQĐM; \*?B i çQÎM; ?' i? M- +€B ç| HB M F?¬M; i®i`

h?~K L;çQ +| p F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K- K°i +•m M|B` H"K hçB "i h?¬M M|B F
iQM? ibM? ?ç [m M H" M?Q i? - #¼M ?„M ç½ /€K iÈB F?B m +?B M- i +kM; F?¬M;
+?9i M[- [mv +O [m M i`QÎM;- ?ç [m M F?¬M; ?B m H„K- +kM; F?¬M; #B i b) F?B
+m°+ +?B M- +?d H"- ?ç [m M +?d i?| T?KM; K°i +•m ô >„M M?'T K°i M;KK i`- +
+?B M- i HB M +?B M5ô

hçB "i h?¬M ç®B pÈB p` i?B m MB M >mv M 9v M"v- i?"i bU F?¬M; +ÁM HÌB M"Q
bm v M;?o- M;QÌB i` im' B "- HÁM; /ç +?QM? H" `i i?`M?- M,K ç| i?ÌB çB K H½Q
F?¬M; i®i ?ÆM # Q M?B m bQ pÈB ?„M- bÈK Km°M ;b +| i?ÌB çB K ?„M +?`m i?B
F?| F?,M SM; tY- i`WM; T?ç i F?¬M; çQÊ+ - +?YB F?¬M; çQÊ+ - H"K i?Æ H"K +?d H
T?ªB H" ç®B i?O +O #¼M ?„M- + Q M?•M +¬K F€ i?Q ?¼ HçB +`M; +| F?®B M;Q
i? F?¬M; ç-m`ÆB K€m +?ªvX

L?bM h?~K L;çQ i`QÊ+ K„i- hçB "i h?¬M i?'v çQÊ+ #|M; /€M; +?QM? KbM? H9+ i
i•K #ªQ p - HçB M;?o, óæQÊ+ `²B- ?„M Km®M çB i?b +S çB çB- çÊB ?„M ,M T?ªB
p`B T?¬M i?`M? F?QXô

h?~K L;çQ i`Î HçB b m M? K¬M- +€B ç` T?QÆM; b m M? K¬M M"v F?¬M; M?Ä- #
H M? - +?¶ Î +O h?~K L;çQ H" K°i b•M M?Ä- K†+ /M F?¬M; bQ çQÊ+ M?" KÈB içB "
ç /mM; i?•MX

sm•M M?B Î i`QM; bQÆM; T?ÁM; +¬K #9i pB i +€B ;b ç| - h?~K L;çQ çB [m - i?b`
L?B Î M?" K°i H€ i?Q- i` M K†i HQ€M; i?Q€M; ? B +?[ / M? F„- i`QM; HÁM; h?~K L
K°i iB M;- M|B, ósm•M M?B i®i- M;QÆB +?WM; M"Q i?b M;?2 çQÊ+ iB M; ;B| p"v-
ç M M;?2 +kM; ç m +?Q iQM; M;?2 M|B [m Xô

sm•M M?B M;Q€B ç-m M?bM HçB- i?'v H" h?~K L;çQ ç M`²B- p°B p`M; ç #9i tm®
i`ÌB `i M|M; - M;QÆB +ÁM ,M K†+ ;B"v çB HQçM- ;B"v [m M M"v pW M†M; HçB /"v

"ªQ h?~K L;çQ M;²B tm®M; - ;B9T h?~K L;çQ +YB ;B"v` - H"TiS+ M|B, óS?m [m•
b Q\ h ;¼B GQ h?"M? GQM; çB` M;Q`B ibK +Y ?"M;- # M M;Q`B ç½ bÈK i`mv M
FB ;¼B h¬ hB m hB m- ç9M; ? v F?¬M; \ >W- M;QÆB +® w ;ç i i - M?'i ç`M? +| [m,

±- #ªM +¬M; iY ç½ [m M / M? F„ FB ;¼B H" h¬ hB m hB m- sm•M M?B HB M i?,K /
çQÊ+ M" M; +ÁM +| i?O çQçM M?Q p"v- M;QÊM; M;MM; +QÌB K°i iB M;- M|B, óL;Q
H" pmB çM K°i ?²B- +MM; M?[M; bo iY FB +?ÆB çM - M;QÆB +¬M ;b +QB H" i?"
HçB ç +?Q o•M o•M +€+ M" M; b®i`m°i5ô

sm•M M?B ;B®M; M?Q +QÌB K" F?¬M; T?ªB +QÌB M|B, óh•K iQ +O M;QÆB- i ?B
çQÊ+ - T?m [m•M- i i?Q ç,M; H" p"Q ? B M;`v F iB T- M;QÆB i?"i bU ç`M? çB ç M
:B M; L K M;QçB i`W iU +?Q KbM? H" bB m T?"K- imv M?B M +kM; +| p`B T?¬M #'

h?~K L;çQ +QÌB ? ? K°i iB M;- M|B, óh +?QM? H" çB t2K #¼M ?„M +| #ªM H½M
`²BXô

hW H9+ i?"M? ?¬M p b m- h?~K L;çQ ç½ H" +`M; H9+ +`M; HQÌB- +ÆK ç M i?b ?€
+YB ?°- #„i ç-m +ÁM +ªK i?'v +| +?9i F?¬M; [m2M- p b m +kM; HB M +?¬K +?"K K'
M?B i`QM; #®M p` T?m M?•M H" M;QÌB p¬ +MM; +?`m F?| M?'i- M;?2 h?~K L;çQ M
T?| ç-m # T +?m`M #` +ÆK i®B- +ÁM ;¼B H" M;QÌB ¬K /Q ?'m QÊT HçM? ç M- +
i`QÊ+ ? i ç +?Q h?~K L;çQ ,M çĐ ç|B #KM;X

h`QM; ç K M;`v ç| - +MM; sm•M M?B ;B[M;mv M €Q M;O- K'v M;`v M v i?•M i? sm•
h?~K L;çQ F?¬M; Km®M [m'v`¬v M" M;- M^K i` M ;BQÌM; HB M ?QT K„i- +® w M;O

L;`v i?S ? B idM? H¢B- #-m i`lB b€M; bO - M;`M /†K F?¬M; K•v- h?~K L;¢Q /m¶B
i•K HB M ¢B p,M T?ÁM;X

*m°+ b®M; M?Q p"v +| +?9i #m²M i - K°i KU+ ¢ÊB +?Q i i ?Q ¢,M; ¢ M- M;?2 M|
sm•M EB m ¢½ H" M;QlB ` p"Q i'T M"T- ?° i`+? >"M; *?•m p®M F?€ M?B m- ?ÆM M
`2Q ?Á- H¢B +| `i M?B m K¼B M;QlB Km bo iY >"M; *?•m i?„M;- ¢€M? #¢+ i,M; i?
F?¬M; + K +?`m `Èi H¢B T?Q b mX

.QÊB +-m >B sm•M +?QM? H" b¬M; L?Ä- / M? iU +| +?9i +´ [m€B- +?d H"- K†+ /M
K°i +?9i +kM; F?¬M; M?Ä- ? B #l b¬M; /`B /†M; /†+- iWM; /½v +•v /QÆM; HB m p
MQÊ+ b¬M; +?ªv tB i- i? M? i`M? i?`v ¢€v- b m +•v +?QM? H" iWM; /½v H-m +€+-
+? - +l ?B m ¢|M ;B| T?'T T?ÊBX

>B sm•M EB m +?QM? H" ¢°M; iB m iB M M´B iB M; M?'i >"M; *?•m- K†i T?ªB +-m
¢€M? #¢+- [m +-m `²B +?QM? H" i? M? H•m- ?¬K M v +€+ +- MQÆM; i? M? H•m b
>B sm•M EB m ` - +?SM; FB M T?Q /QÊB ¢-v ¢-m M;QlB /B ¢°M;- +`M; F?¬M; M;
H-m +€+- ¢•v ¢ m H" M[M?•M i? M? H•m +'T i?'T- M;? F„- / M? F„ +?QM? i?S+ F
+| - +kM; b) Î T?Q i`QÊ+ +Y b´ - +€+? K°i i-M; ` K +?2- i?¬M; [m #S+ ` K +?2 M?

o¢M >Q H•m +kM; F?¬M; Î K†i T?ªB +-m- K" H" ¢ÆM ¢°+ i` M K°i ?ÁM ¢ªQ /QÊB ?
¢°+ FB i?"i ` H" /Q b¬M; #MM +€i +?²M; +?'i K" i?"M?- o¢M >Q H•m i`QM; ¢ªQ +
¢€ HÈM H"K i?"M? M M- imv +?d +| M,K i-M;- iW ? B # M ¢ #l b¬M; M?bM H¢B- H

Jm®M iÈB o¢M >Q H•m- +-M ¢ M #l b¬M; M;²B i?mv M ?Q ¢B [m - +?d H" ?¬K M
+-M; iY + +`K [m¢i ;B´v K M; i?2Q K´v i`€M; ?€M + M? ;€+- +-M; iY + M"v M;`v
HQ i- K„i i?'v `i M?B m M;QlB +?9w p ?QÊM; ?„M- +`M; +| p ?,M; ?€B- i? M? i9
?„M ¢„T T?'M- ?B M ` K°i +?9i # M? i`¢M; F?¬M; ¢QÊ+ #bM? i?QlM;X

V

jykX *?QÆM; kN9, Zm ©B

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; kN9, Zm ªB

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

E€ i?"i- F bo tQ T?'M- +QB M?Q H" K°i HQ¢B iK+ H :B M; L K- iW H9+ h'M HB
?¬K M v- i`QM; `i M?B m i?B iW KB m iª im'M K„i?B m MB M- Hm¬M F?¬M; i?B n

h¢B ¢ - Î T?Q i`QM; [m€M `QÊm # M +¢M?- H¢B ¢†+ #B i v M ioM?- i¢B ¢•v ¢½ +
¢SM; ;€+- i-M; + Q M?'i H" K°i +€B bQÆM; T?ÁM; i-K K„i F?Q€M; ¢¢i- iW MÆB M"
+€+ FB M®B i?"M? K°i KªM?- +| K°i HQ¢B +ªK ;B€+ i?QªB K€B [m M b€i Î MÆB +

L;QlB ¢ M; M;²B bÈK ¢½ ¢ M ¢¬M; ¢O- M;QlB iÈB i?"i ¢9M; H" F?¬M; Qi- iW h`'M
æ´B o"M bY :B M; "QM?- M;Q`B ` +ÁM +| .šM >bM? bY EBK h?B m o,M- .šM p,M ¢°
M;QlB M"v +?QM? H" M?[M; p`i B iQ K†i HÈM M?'i GQÐM; *?B i H°- +?¶ M;²B i®i
+| i? +?SM; FB M iQ`M +ªM? >B sm•M EB mX

G¢B p b m- +?QM? H" *? i¢Q +K+- h?"M? i?mv M ¢B #B M iQ- M? K¬M h`B S?O >`
[m M pB M +€+ +'T- `U+ `Ð Km¬M K"m- ?Q†+ ¢SM; ?Q†+ M;²B- +kM; K v +€B bQÆ
F?¬M; +?d bÊ [m M pB M #"+ >mv M H M? M; v +ª +?¶ M;²B +kM; ¢ m F?¬M; +|X

h'i +^a K¼B M; QÌB MQM ?ÆB #'i ç°M; - i`-K K†+ i?-M F€- ç m +| i•K bU- /MM; m®M
t'm ?' M-vX

æ¢B h®M; i?B i H" T #®M iQ M? K¬M- [m^aM Hw K°i çQÌM; - p®M H" +| w ç`M? T?•
i`QM; H9+ ç| F?| i`€M? F?ÄB +| K°i +?9i t'm t - #ÎB p"v #®M p` ç¢B M?•M M"v F?|
+?¶- #B m ?B M` pmB p ?Á i?m" M- F€i?" i i`QM; ç€v HÁM; +kM; ç m +| iQM? iQ

oQ /K M?Q æ´B o" M bY :B M; "QM? FB p" h`'M M bY Gw J•M ç½ bÈK +| w t'm t - h`
M M H" K°i [m M çQÌM; +?O- M?QM; :B M; "QM? H" B\ *?QM? H" +?€m i` B çQÆM
?Q" M; i?•M [m®+ i?Q+?- H¢B +?O iB h¬ *?•m SM; .•M; i†M; +K+ - >"M; *?•m *? i¢
h?" M? i?mv M çB #B M iQ- ç•m +ÁM + - M M?bM €M? K„i Gw J•M ç H" K pB +X

*ÁM M|B M[- i¢B i`QM; K„i ?Q" M; ç - :B M; "QM? +?QM? H" M? 'i çŠM; ç¢B ?²M;
+QB H" +€B ;b- ç` p` ?„M i¢B +^a :B M; L K +kM; i?m°+ p"Q ?" M; bB m T?" K i?Q€i i
EBM?- h?B m h?QÆM; FB i?'v ?„M- B H¢B /€K #`v /mM; K¢Q FB m M; ¢Q +?Q ?„M

*K+ /B M M?Q p"v H¢B H" K +?Q ç` p` Gw J•M ?ÆB +| +?9i t'm ?' `²B- h`'M M bY
M?QM; #` æ´B o" M bY M"v ç M†M; - ç-v #KB ç'i- `i F?¬M; çQÊ+ iU M?B M- +kM;
t'm ?'- ? B ç¢B M? K¬M M"v •K i?-K T?•M + Q i?'T +kM; H" bU iB M? K¼B M; QÌB
? B M; QÌB +QÌB ? ?^a ?" M? H - M?QM; pW M; ²B tm®M; - HB M ç m iU ç m #`v` K

> B M; QÌB #¼M ?¼ F?¬M; M|B HÌB M"Q- M?[M; M; QÌB +ÁM H¢B M"Q /€K M|B +?n
ç°M; i`QÊ+ - +® iB M? HmM; H v F?¬M; F?Q i`-K H„M; - +® w M|B +•m pmB çM - H
i`QM; HÁM; *?m o, M F?¬M; pmB- HB M F?¬M; M|B ;b M[X

o T?-M .šM >bM? bY EBK h?B m o, M FB - H¢B F?¬M; #B i ç M; ç€M? M?[M; +?O
+MM; b•m t - +kM; F?¬M; +| M; QÌB çB i` m +?¼+ ?„MX

S?2M i`-K K†+ M"v i`¼M p M [m MY + M? ;BÌ- i` +kM; m®M; çQÊ+ p" B +?ûM- /•M
H-m ç½ H" F?¬M; M?`M çQÊ+ -K -K "Q "Q M|B, óh?~K >mv M 9v pb +€B ;b +ÁM
ç^aK\ô

ó*€B ;b i`B iY "B M EBM?- ?W- +?d bÊ ?B M i¢B ç½ Km®M /¼ +?Q # K"i ; -M +? i
HQ¢B ;B^a i?mv i- H¢B M; ?2 çQÊ+ +| M; QÌB M|B, óL; QÌB ç M5 æ M`²B5ô

æ M; M|B +?mv M -K -K- HB M i?'v h?~K L; ¢Q +QÐB K°i i?Èi M; U ;B"- b m HQM;
iY- +?"K `b `b K` iÈB- i' i +^a M; QÌB çÊB p2M çQÌM; ç m M?QÊM; K°i +QM çQÌM; +?
Î i`QÊ+ K†i h?~K L; ¢QX

h?~K L; ¢Q ?¬K M v K†+ K°i #° i?QÌM; T?K+ - i` M ç-m ç•K +•v i`•K- /•v HQM; K°+ M
?B M- ?¬K M v ?„M +® w i„K `Y K°i T?2M- [m-M €Q H" HK ", M; G K i®i M? 'i- i? n
imv i i`„M; H`+? bU i Q M?½ H M- +MM; pÈB i` M ç-m +O ?„M H" i`•K ;"B i|+ .QÆM
` i?•M<sup>a</sup>M? K°i p` +¬M; iY M? M?"M; [mw T?€B H¢B T?B T?"KX

J„i i?'v M?B m M; QÌB +´ ç°M; M?Q p"v- h?~K L; ¢Q KdK +QÌB- MK +QÌB FB `i +| ç€
+€B +^K +| +?9i M•M; H M- H°` K°i p M; ¢Q K¢MX

ó>W- +€+ M; QÆB F?¬M; T?ªB `i +m²M; p¼M; b Q\ "¢M i?•M +`M; +m²M; ?ÆM bQ

æ²M; iY b m HQM; ?„M- +?QM? H" iB m ?Á i?QÊM; h?Q+? hB m >´- h?Q+? hB m
? B K€ +`M; ç€M; v m- +?d H" i`QM; +†T H¬M; K`v FB - +| K°i HQ¢B F?Q +?'i F?¬

> B M; QÌB K°i i`QÊ+ K°i b m- i¢B i`QÊ+ K„i # Q M; QÌB- ç M /QÊB + -m >B sm•M- H
+ -m- çQM; çQ [m¢i ;B'v- i9 i`B K†i T?'M HB M M; M h?~K L; ¢Q H¢B- ? B i`€M; ?
HQM; i9 i`B K†i T?'M- H" K` K°i #° iQ i?€B M; QÌB `ªM? `¶B +?Ê p"QX

J†i T?'M +¬M; iY i?m ?²B +•v [m¢i- ?QÊM; h?~K L; ¢Q ?" M? H - M; ?B K K†i M|B, ó
h?~K >mv M 9v b Q\ô

h?~K L; ¢Q +, M #ªM F?¬M; M?bM ?„M- `ä`" M; ?B M H°` i?•M T?"M +O #ªM i?•M
pÈB ?„M- +QM K„i `ÆB p"Q T?Q b m >B sm•M EB m- i?ªM M?B M M|B, ó`"M ç¢B M

Jti T?'M +¬M; iY i?'v i?€B ç° h?~K L;¢Q M?Q p"v- pW i? M pW ;B"M- +QÐM; +
óh?~K >mv M 9v T?ªB +?,M; #B i`ä- Km®M [m +¬m FB - H¢B +| K°i i`Á +?ÆB- +¬M
ç½ imšMiB iÎ +?¶ M"v- iW ç| p b m- K¶B F?B ç M ?¬K M v- HB M +| F?€+? ç M ç•
ç ?Q" B MB K p` T?QM; i`-M M[iY +QÆM; HB i M"v- h?~K >mv M 9v ç½ H M +¬m
F?¬M; H"K K°i #`B i?Æ- ç +?Q +€+ ?¼+ bBM? KÎ K M; i-K K„iXô

h?~K L;¢Q KdK +QÌB, óE?¬M; #B i #`B i?Æ +| ç ;b\ô

Jti T?'M M;?B K Kti M|B, óGB M H'v >B sm•MEB m H"K ç - M?Q i? M"Q\ô

h?~K L;¢Q M? ;"i ç-m- HB M H•K p"Q i`-K K†+- H"K +€B i?Æ ?ÊT pÈB ibM? ?bM?
M? M? i`Q- çB K M"v h?~K L;¢Q +kM; F?¬M; i?B m F?mv i- +?d b® i?¬M; KBM? +
i,M; i? K +| i?B iW ?"mi? H"K ?¶ i`Ê- +| ç¬B F?B +kM; +| i? +¬K +•m +?[i®i ?ÆM
?ÆM M[ç¼+ b€+? H•m M?Q p"v- H"K i?Æ +m®B +MM; +kM; H" +| +?9i Qi i•K ç„+
b mX

J¼B M;QÌB i?'v ?„M + m K"v- "Q "Q +QÌB p M;- ç m M|B, ós2K` +Y i?S M?'i M"v
F?|- ? ? - +€B ;b "B M EBM? ç M?'i i`B iY- +ÁM F?¬M; #b F`T M`B ç M?'i i`B iY
M;QÊ+Xô

h?~K L;¢Q H¢B F?¬M; ç w iÈB #¼M ?„M M|B #"v- bmv M;?o +?d +?®+ H€i- + Q ;B
i?mp"Q i? K ç Timv i- M,K M;"v i` M?;B" M? t2K çm i?mv MX "²`QÊm M;QM H"K M
i`•K +`B i|+ i` M ç-m M?Q i`mv M T?'M ?²M; i`BM? M;?o Xô

"`B i?Æ M"v MY T?¬M i`QÊ+ H" KB m iª +ªM? p"i >B sm•MEB m- M|B `i ç9M; p
p" M€Q M?B i ç T F?¬M; b Q iª tB i- +•m i?S # H¢B M|B ` ç†+ bªM ç°+ ç€Q +O >
+MM; H¢B ç°i M?B M #B M ç´B- +€B i`•K +`B i|+ T?'M ?²M; FB i`i M?B M H" €K +
#`B i?Æ M;„M #®M +•m- ç½ KB m iª ? i H`+? bY- +ªM? p"i >B sm•MEB mX

"`B i?Æ M"v iU M?B M F?¬M; bQ çQÊ+ pÈB M?[M; +•m i?Æ ? v HQm i`mv M i?B M
pÈB ibM? ?bM? i?Æ- ç½ t2K M?Q i?QÊM; i?W - /M b Q i`QM; i?ÌB ;B M M;„M M;OB
/M Gw "¢+? b®M; H¢B- +kM; F?¬M; M?'i ç`M? +| i? Í i`QM; i?ÌB ;B M M;„M H"K`

h¢B i` M +?'i HQÊM;- i?B iW h?~K L;¢Q iU M?B M F?¬M; bQ çQÊ+ M?[M; i?B M?
p M? M? i?Æ- H¢B +QB M?Q H" + Q i?O- iQ /mv HBM? KšM p®M H" iB K +?'i +O
h?~K L;¢Q i?¬M; ?B m +´ FBK- i-K K„i F?Q€M; ç¢i ?ÆM M?B m bQ pÈB M;QÌB i?Ì

h?~K L;¢Q H"K` i?B iW- i? M? •K +? M?¢Q FB H"TiS+ BK KB M;- H¢B #„i ç-m +
H M iB M; i®iX

Jti T?'M +¬M; iY M;?2 h?~K L;¢Q H"K i?Æ K°i T?2M- i`-K K†+ K°i H€i- p®M H" +Q
M;?B K M;?` ?QÊM; h?~K L;¢Q i?B H M|B, ó>mv M 9v ç¢B i`B- ç iY K9 `bm [m
M?bM çQÊ+ h?€B aÆM- KQM; ç¢B M?•M i?Si°B- KÌB ç¢B M?•M [m +¬mXô

.Si HÌB- Kti T?'M +¬M; iY ç€M? K„i p ?QÊM; ? B i`€M; ?€M b m HQM; ?„M- ? B i
` - ?QÊM; h?~K L;¢Q H"K +€B iQ i? tBM KÌBX

h?~K L;¢Q M;? M? M;? M? M; M; M; K" /¢Q #QÊ+ [m `²B +¬m- HB M ?QÊM;
óE?¬M; #B i +€B o¢M >Q H•m M"v H M #^M; +€+? M"Q\ô

h?~K L;¢Q /M b Q +kM; H" >mv M 9v- M;QÌB M¼ imv HÁM; i`"M ç-v Km®M M?bM h?
S•Bp Õy 0 5 G•@çQ M K`i Kti h?~K L;¢Q- +kM; F?¬M; /€K H"K +`M- p°B p" M; +?d +?d K°i +¬m
ôZm +¬m i`m FB `²B- H2Q H M i?mv M ?Q - tm¬B /ÁM; çB tm®M;- HB M +| i? H

h?~K M;Q3`•b k@mM; Ó

h?| i` M €v K%0° eP+h?~K{>` M>`• "°=d% Q +0 +0P`M; FB À i? M 9 @€ç`°=Ci H" T
30 ð%0 Ð°€•°m£° •` 6D29 M + i?ú` ; + iRS•B•M Mp•ÄC F{Ð°ð ÔÀ Ð° ?„ Ð@{

F?¬M;5ô >„M H”T iS+ iQÎM; iQÊM;- ²- +€B bU ibM? M°T i?m M”v ?bM? M?Q F?¬M
?„M F?d ;B| H”K ;b- ?M /¼ M?[M; i?´ i”B +?O M”v K°i +?9i`²B M|B b mX

a m HQM;- h?Q+? hB m >´ i?´v h?~K L;¢Q M?Q p”v- +kM; M´B H M H€ ; M- ç†i K¬
L;¢Q- p¶ #”M M|B, ó*?O [m€M- +?Q i ç M jy t•m ?² H¬ çQÌM;- ç¢B M?•M M?“i i?
ç•v5ô

h?~K L;¢Q i`WM; K„i M?bM ?„M, óhB m >´ - M;QÆB L;QÆB i?“i i”M M?šM- ”´M çQ
i?2Q ç•mXô

h?Q+? hB m >´ M|B, óE?¬M; pB + ;b- h`-K ç¢B + - +MM; H„K i?b ç +?Q i çB M?
i`Î p H´v iB MXô

óo¬ bd5ô h?~K L;¢Q KÎ +•v [m¢i` - Q€M ?”M K” [m¢i [m¢iX

J´v bo iY`®i +K+ +kM; T?K+ H¢B ?²B iBM? i?¬M- iÈB +MM; K°i +?¶- K°i M;QÌB i`Q
h?~K L;¢Q h?~K ç¢B M?•M\ô

h?~K L;¢Q M|B, óh?~K ç¢B M?•M M? im´M iB m b€B- T?QM; HQm T?|M; F?Q€M;
M?“M` b Q\ô

J´v bo iY M”v iWM; M;?o [m`´i M?B m ?bM? iQÊM; p h?~K L;¢Q- H¢B F?¬M; M;?o
M?Q p”v- HÈM H M i?“i ç9M; H” M? im´M iB m b€B- K°i +?9i +kM; F?¬M; +| M|B [m
M?B M K°i iw- K°i M;QÌB bo iY i`M? i`¼M; ?”M? H - M|B, óæ¢B M?•M`ä`”M; +| i?
H•m- ç` iY #°B T?K+Xô

L?[M; M;QÌB +ÁM H¢B F?¬M; ? +?“K i` - +kM; ç m i?“M? i?“M? i?“i i?“i ?”M? H p

h?~K L;¢Q K°i +?9i +kM; F?¬M; F?€+? F?Q- ?B M i¢B +?ÆB #°tB + F?€+? F?Q M
b Q H¢B F?¬M; i?´v #¼M ?¼ F?€+? F?Q ç®B pÈB +?QM? KbM?- +QÌB HÈM K°i iB
?ÁB +€+ M;QÆB- +ÁM +| +€B ;b Km®M iÈB F?ªQ i?B i +S pB + #”v` - F?ªQ i?B tQ
i H” [m M- [m M ç| - ?B m ? v F?¬M; \ h`´i #”M`°M- F?¬M; +| ?”Q ?SM; +MM; +€
M;„K i`,M; p) i` M?Xô

J°i M;QÌB i`QM; bo iY M;?o M;?o- M|B, ó*ÁM +| K°i ç +m®B +MM;- +?QM? H” KÌB
pB i HQm MB K pb ”€+? >Q H•m- M?Q i? M”Q\ô

óoB i HQm MB K\ô h?~K L;¢Q i?m M¢T +•v [m¢i- pQÆM i v` , óo”v i?b M? M? H
p,M T?ÁM; iS #ªQ ç MXô

L;QÌB +?QM? H” M?Q p”v- M?bM i?´v M;QÌB / F?B / HB M M;mv M K°i ç€K p¬ +
h?~K L;¢Q +”M; +m²M; ?ÆM bQ pÈB #¼M ?„M M?Q p”v- M?[M; +m²M; bBM? M”v M
M +¢M? ç¼ i”B`Ki pÁB p”Q- +€B ;¼B H” / M? bo HB M +?°i /¢`²B- F?¬M; # Q H
;B´v #9i ç MX

h?~K L;¢Q #m¬M; +•v [m¢i- pûM i v €Q H M- #„i #9i HB M imM; # v pB i i` M;B´v H

>„M p”M /KM; M;ÁB #9i +?QM? H” T?QÆM; T?€T b€M; i€+ H®B pB i i?ªQ- i`U+ i
F?¬M; K M; i?2Q K°i çB K /WM; H¢B- M;ÁB #9i FB M?Q`²M; # v T?QÊM; K9 i`
;B®M; M?Q +•v FBK M?ªv H M ço M?¢+X

J¼B M;QÌB M;? M? +´ [m M b€i- çÊB h?~K L;¢Q ç†i #9i tm®M;- KÈB T?€i ?B M- #
T?QM; +€+? p¬ +MM; +ÎB KÎ- ?”Q ?MM; ?”Q T?|M;- KB m iª ç m HB M iK+ /”B /^M
+?9i M”QX

óh? ç M F?¬M; i? /WM; H¢B- i? çB F?¬M; i? €i- i?Q T?€T i®i5ô J°i M;QÌB i`Q
K” pm®i pm®i`•m M;„M- HÈM iB M; i`-K i`² F?2M M;ÊBX

h?~K L;¢Q KdK +QÌB- pQÆM i v` , óæWM; pm®i K¬M; M;U - +¬K T?¬M i?QÎM; ç M

h?~K L;¢Q pB i +?[´´i H” + Q M?½- H¢B F?¬M; M;?o`^M; H”K M;QÌB i?b +| K°i +?
i`²B- ?B M M?B M H” K°i /¢M; M;QÌB +? i +kM; T?ªB çÁB iB MX

h?~K L;¢Q ¸½ KÎ KB M;- H¢B F?¬M; +| B +| i? #„i # - p¨B M;QÌB HB + K„i M?bM M
óæ¢B M?•M b Q F?¬M; +MM; +?9M; i m®M; K'v +?ûM- +€B T?¬M i?QÎM; M¨v- +?9M
M? K¬MXô

h?~K L;¢Q M;?o M;?o- +ÁM ¸ M; bmv M;?o- h?Q+? hB m >' Î K°i # M M|B, ó*| F Q ?
ó*| - +|Xô

h?Q+? hB m >' +QÌB iQ, óh`-K ¸¢B + - M;QÌB i ¸½ i?`M? ibM? KÌB- +?9M; i M m
+MM; #¼M ?„M- b) F?¬M; i? M¨Q ,M M|B M'BXô

h?~K L;¢Q ;ä b¼ M½Q ?„M K°i +€B- i`WM; K„i HB + ?„M- t9 ?Á i?QÊM;- M; v +
¸2K ` #€M ¸SM;- i`QM; HÁM; +| +?9i #B B- i?b` i¢B i`QM; HÁM; h?Q+? hB m >'
H¨ #^M; p¨B t•m ¸QÌM; ?² H¬ K¨ i?¬BX

h?~K L;¢Q M;²B tm®M; i`QÊ+- M|B, ó*€+ M;QÆB ¸½ Km®M KÌB "´M ¸¢B M?•M m®M
HB M +MM; +€+ M;QÆB m®M; K'v M;KK- i`QÊ+ F?B m®M; TªB M|B `ä- "´M ¸¢B M
F?B i- +€+ M;QÆB M;¨M p¢M H¬M F?¬M; M M KQÊM KÌB i m®M; `QÊm- H'v ¸| H
KÁM- /M H¨ i +¨M F +€B +? i +kM; F?¬M; i?2QXô

h?~K L;¢Q p¨Q o¢M >Q H•m- i?"i H•m F?¬M; ¸B ` - [m¬M +?9M; ? B #Ì ¸ "Q "Q M
ibM? ?bM? # M i`QM; M?Q i? M¨Q\

h¼M p M [m MY + M? ;BÌ- +ÁM +?Q i?'v ¸°M; ioM?- ``i M?B m M;QÌB ¸½ #„i ¸¬m
¸•v F?¬M; Qi M;QÌB Km bo iY >¨M; *?•m i?„M; +QÊ+- M?QM; F?B M?bM ¸B m #°
bÊ F?¬M; i?m - M m H¨ [mª i?"i i?m - ¸½ bÊK t€K t`i K¨ ¸B ` F?ÄB "€+? >Q H•m-
iK+ M;QM; H¢BX

s t - i`QM; bQÆM; T?ÁM; i¢B [m€M `QÊm- æ´B p" M bY :B M; "QM? ?ÆB +| +?9i
+?ûM M?Ä H° ` p iQÆB +QÌB- M|B, óE?ÄB +-M M|B- h?~K L;¢Q FB ¸½ i?„M;- M
h?~K >mv M 9v K'v M;¨v M[¸ M [mw T?O i Xô

a m HQM; H¨T iS+ +| [m M pB M h¨Q iQ M|B, óo•M;- ¸¢B M?•MXô

h`M M bY Gw J•M /m¶B HQM; K°i +€B- i¨M ¸¬v K i KÄB M|B, óE i [mª M M +¬M
H¨K `¢M; `Ð +?Q [m M pB M >¨M; *?•m- #Ä ¸B M?[M; +m²M; bo M¨v #` €T +? - t2K
+QÌB M?¢Q K M? [m M i`B m ¸bM? ? v F?¬M;Xô

G¨T iS+ H¢B H¢M? M?¢i- M|B, ó*?Q p`- i +€Q iW i`QÊ+- HÈM im´B `²B- F?¬M; bQ
p¨v- ¸9M; `²B- EBK ¸¢B M?•M- +€B >mv M i?W ;¼B " M L?"i h? M? FB +ÁM +?Q

EBK h?B m o,M p°B p¨M; M|B, óh¢K i?ÌB +ÁM +?Q +| iBM iS+- ?¢ [m M ¸½ i?¬M;
i?B i H¨T i`¢K FB K bQ€i p2M #Ì F M? ¸¨Q- FB i HU+ FB K i` Xô

Gw J•M ¸¢K K¢+ M|B, óG¨K T?B M EBK ¸¢B M?•M T?Q i•K- M?'i ¸`M? TªB ibK M;

EBK h?B m o,M ;"i ;"i ¸¬m- [m M pB M ¸ M; M;²B- +kM; F?¬M; #B i p` h`M M bY
bU ibM? >mv M i?W FB - ``i H¨ F?| ?B m- M;QÊ+ H¢B +| K'v M;QÌB i?'v `ä`M w #
M?„+ iÊB pB + M¨v- ?ÆB +| +?9i w iS Km®M ¸2K bU ibM? M€Q HQ¢M HÈMX

L;šK H¢B t2K- H9+ 'v +MM; " M L?"i h? M? F i #¢M ¸²M; ?¨M?- F?¬M; TªB H¨ h?
i?•M H¨ >mv M 9v- ¸²M; ?¨M? +MM; ¸²M; HB m- H¢B ¸ +?Q ¸¢Q i†+ +QÊT ¸B `²B-
/M H¨ +?KT +?Q h?~K >mv M 9v K°i +€B Kk p¬ M,M;- +kM; H¨K ¸QÊ+ i?¬M;X

:B M; "QM? M;?2 Gw J•M M|B tQM;- i`QM; HÁM; #B i ?„M H¨ Km®M H M pä ¸`B +
+QÌB- iB T iK+ M?bM o¢M >Q H•mX

a m F?B Gw J•M `ÌB F?ÄB- #¼M M;QÌB EBK h?B m o,M +kM; ¸ m¨Q¨Q +€Q iW-
[m M pB M- :B M; "QM? H° ` K°i iB iQÆB +QÌB F?¬M; i? M„K H'v- +-K i¨ +?ûM
óL;QÌB M¨Q H¨ L?•M *MM; >mv M H M?`ô

L;²B Î K†i b m +MM;- h¢B ""i h?–M M;?2 ¢QÊ+ æ´B p" M bY ¢¢B M?•M ;¼B +?QM? K
M;?2 H–K- M;~M M;QÌB- H" T iS+ p°B p" M; idM? M;°- #QÊ+ ¢B [m - ?"M? H p ?Q
[m MXô
:B M; "QM? M|B, óh?~K L;¢Q M"v v m M?'i H" ?² ¢²- M;QÆB p" ?„M b®M; +MM; /Q
H" t2K i?"i F„ ?„M- ¢WM; +?Q ?„M ;•v` M?B m HQ¢M- i¢B ¢•v F?¬M; T?ªB FBM?
i?U+ bU ¢ M;QÌB #„i ¢QÊ+ M?QÊ+ ¢B K- ¢ M H9+ ¢! [mª M?B M H" F m i`ÌB i`ÌB F
o` æ´B p" M bY ¢¢B M?•M M"v M|B HÌB Hm¬M +?"K`½B- K½B KÈB tQM;- h¢B ""i h?
K² ?¬B H¢M? i?'K QÊi`²B- +kM; bmv ¢Q€M F?¬M; ` æ´B p" M bY ¢¢B M?•M H" pmB
M;WM; M|B, óæ9M;- ¢9M;- ?¢ [m M M?'i ¢`M? b) [mª M i?"i F„Xô
V

jy8X *?QÆM; kNd, h¬ hB m hB m

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; kNd, h¬ hB m hB m

L?¡K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

:B M; "QM? i`–K K†+ K°i H€i- H„+ ¢–m, óæQÊ+ `²B- M;QÆB F?¬M; [mªM ¢QÊ+ ?
#B i# Q M?B m M;QÌB [mªM ?„M- B [mªM ¢QÊ+ \ *ÁM F?¬M; T?ªB # M;~v H¢B M
t Q- +¡ H) H" i iU KbM? ¢ M- ` Q B T?O ¢–m +?Q ?„M i`QÊ+- ;B€Q ?m'M ?„M M M
óæ9M;- ¢9M;- ¢¢B M?•M tm'i K½- h?~K L;¢Q FB i'i M?B M H" / #ªQXô h¢B ""i h?
MX

G9+ M"v- ? B #Ì ¢ b¬M; b¬B i`"Q K°i ?²B- K¼B M;QÌB M?bM b M;- KÈB T?€i ?B M
>Q H•m- K M; i` M K†i K°i /€M; iQÆB +QÌB iU ¢„+- K M; i?2Q ¢²M; iY- ¢QM; ¢Q
?Q - ?B M M?B M H" Km®M / T ¢QÌM; ?²B T?OX

óh?~K >mv M 9v i?„M;- h?~K >mv M 9v i?„M;Xô *?d M?bM +€B iQ i? M"v- i'i +ª K¼
i?ÌB`'i M?B m M;QÌB F?2M ? v- +¡ M;QÌB i?b i?B i ibM? #°B T?K+ i`B ?¼+ >mv
i?„M; HÈM- i¢B ¢€M? #¢+ #„i +Y h?~K L;¢Q- id H ¢†i +QÊ+ K°i #²B M,K- ¢½ HÊB

h?~K L;¢Q M;²B i?mv M ?Q /WM; H¢B i`QÊ+ +–m i`m`²B KÈB`ÌB i?mv M- H" T iS
i`WM; +O K¼B M;QÌB- i`Î H¢B >B sm•M EB m- ;¼B h?Q+? hB m >´ /„i M;U iÈB- t

æWM; M?bM h?~K L;¢Q K M; K°i #°i Q i?€B i?ªM? i?ÆB +O M;QÌB i?„M;- F€i?"i i
bÊ- ?"M F?¬M; i? H" T iS+ +?„T +€M? +?¢v M? M? p ?mv M M? - ?¬K M v M;QÌB
F?¬M; +¡ K'v M;QÌB F?¬M; + K HÁM;- i, i?Q p, M F?¬M; i?„M; H¢B Km®M ¢°M; i?C
H" bU ibM? + Q M?½- M?QM; M?[M; ;B ?Ä ¢€M? #¢+ i?m FB H¢B F?¬M; +¡ ?"Q
¢ M H9+- ¢! /QÈB # M M;~v # M K†i- ¢QÌM; ¢QÌM; >mv M 9v #` K'v i`,K ?ÆM K°i M
#¢Q- i`mv M ¢B +kM; F?¬M; +–M ;†T M;QÌB M[ `²BX

*€B M"v ;¼B H" [m•M iY F?¬M; ¢€M? pÈB ¢¬M; M;QÌB- +¡ H) H" M M idM? H¢B ¢B-
i?m"i- h?~K L;¢Q F?¬M; bÊ- i?"K +?Q ;†T K'i ¢–m ?„M +kM; F?¬M; bÊ- #ÌB pb b€i i
Km®M ;B i H" B- ?B m ¢QÊ+ [mv +O- h?~K L;¢Q +?d bÊ +m²M; ¢² ¢–m M|M; H M-
¢M X

h`Î H¢B ?mv M M? - ¢½ +¡ iBM iS+ >B sm•M EB m #€Q p - M;QÌB Î T?Q i`QM; ?mv
p` i`¢M; M;mv M >mv M 9v M"v- M;mv M K°i ¢€K ¢ M ¢•v +?9+ KWM;- i?W +Æ p¶ K

h?~K L;¢Q F?Q€i F?Q€i i v- ;Bª #° M?Q ç†+ #B i F?B K i®M M|B, óE?¬M; ç€M; M
ç M- ç€M? #”v ç€M? #¢ K” i?¬B- H” i”B iY >”M; *?•m +® w +?`m i?m Xô

h?~K L;¢Q /Si H|B- H”T iS+ çm´B iÈB b m M? K¬M- sm•M M?B M;?2 çQÊ+ ç°M; i
ç½ bÈK ;¼B M;Q|B +?•K i”- H¢M? H¢M?- pW p†M ;BªB F?€i +?Q h?~K L;¢QX

h?~K L;¢Q ÎK°i # M m®M; i”- h?Q+? hB m >´ i?b ;BªM; +?Q sm•M M?B bU ibM? h
iQÊM; bBM? ç°M; M?Q i?”i- sm•M M?B pW M;?2 pW +Q|B F? M? F?€+?- çÊB h?
h?Q+? hB m >´ HB M /QM? p”Q i` M M;Q|B sm•M M?B- M|B, ósm•M M?B i, i,- M|B

h?~K L;¢Q i`WM; K„i M?bM h?Q+? hB m >´ - M?2 ` ,M; i`ÊM K„i M|B, óL”v- iB m iY-
sm•M M?B `i H” v m i?QÆM; K” b|H M ç-m iB m ?Á i?QÊM;- ;B”M /[K” M|B pÈB h
#û- M;QÆB ?mM; pÈB ?„M H”K +€B ;b\ô L|B tQM; HB M M|B pÈB h?Q+? hB m >´ ,
M;m°B +?Q M;QÆB m®M;Xô

h?~K L;¢Q BK H†M;- ?„M +ªK ;B€+ iW H9+ sm•M M?B H”T ;B çbM?- iQM? ibM? K¢
FB - +?d H”- ?„M H” Q i?Q+? sm•M M?B M?Q p”v- sm•M M?B K M; /¢M; M”v KÈB F
F?B / 5

h?Q+? hB m >´ M?bM sm•M M?B ;B9T çÐ KbM?- H€ ; M +”M; HÈM- ?MM; ?²M M|B,
ó ô

.MM; +ÆK i`Q - HB M +| K°i +¶ t2 M;U p[M;p”M; K” çSM; i¢B ?mv M M? - +| M;
h?~K L;¢Q i?’v K°i M;Q|B M?Q [mªM;B iÈB çQ H - M;Q|B M”v F?QK M;Q|B M|B, ¢
K M; ç MXô .Si H|B- iW # M ?¬M; K|+ ` K°i t’T iB M /šM /”v ç†+ - ç†i î i` M #”M h?
p¢M [m M iB M /šM- ç¢B M?•M Km®M FB K M;?B K ? v F?¬M; \ô

h?~K L;¢Q H„+ ç-m, óE?¬M; +-M- i +ÁM `i iBM iQÎM; T?K H½Q >”M; *?•mXô

ZmªM ;B H¢B K|+ K°i F? QÊ+ Km #€M M?”` - M|B, óæ•v H” /BM? i?U p2M ?² h•
[m Xô

h?~K L;¢Q ç€M? K„i p ?QÊM; h?Q+? hB m >´ - i`QM; KB M; M|B, ôE?¬M; +-M t2K
F?¬M; bQ çQ [m•M iY- i”B iY >”M; *?•m H” M;Q|B F?B K i®M- ”´M ç¢B M?•M +kM;
EBM?- p çB K M”v- iW i` M tm®M; /QÊB i?”M? ”B M EBM? ç m i€M i?QÎM; M?Q i
+?Q \ ”bM? i?QÎM; F?¬M; i?’v h?~K i”B iY- H”K [m•M iY +kM; m´M; +-M;X

*€B M”v H” /MM; ç ?bM? /mM; M?•M T?~K + Q i?QÊM; +O ”´M ç¢B M?•M- K†+ /M
M;-m M”v- M?QM; H¢B F?¬M; M?m°K MQÊ+ #MMX *?d H”- M?[M; H|B M”v i M|B p
`²B- M;QÆB F?¬M; +-M T?ªB i`mv M çB- #´M ç¢B M?•M v m i? M? i`M?- F?¬M; K
M,K ç| - M?•M p”i M´B iB M; ”B M EBM? ”Q ”Q Km®M H”T K°i iÁ i`BM? iB i +?Q #´
H” ç M i?| iB i M;?o - #´M ç¢B M?•M [mª [mv i +U imv i- #B i`ä pb +€B ;b F?¬M; \ô
HQ¢B bU ibM? tm’i ç-m H° /B M M”vXô

h?~K L;¢Q H|B M|B M”v- H¢B H”K +?Q ç-m [mªM;B FB +ªK ;B€+ +| +?9i +?|M; K†
+Q|B ;”i ç-m M|B, óæ9M;- ç9M;X æ9M; `²B- ç¢B M?•M- # M M;Q”B +ÁM +| / M? F„
+?9M; i - M;Q|B HB M Î # M M;Q”B- çÊB iQ M[iB m M?•M ;¼B M;Q|B /MM; K K F
+ÁM +| +€B ;b T?•M T?| F?¬M; \ô

h?~K L;¢Q M;²B # M M;Q”B- i`QM; bªM? H” T?ÁM; M?Ä- M;?2 tQM; H|B [mªM ;B
K°i ?²B ?Q F? M i? M? i?9v- h?~K L;¢Q pW M;?2- ç| H” i? M? •K sm•M M?B- H”T
M|B, ó. M? F„ i?b KB M çB- #´M ç¢B M?•M ;B[KbM? i`QM; b¢+?- F?¬M; M?B K M
çB5ô

ZmªM ;B +Q|B F?´ M|B, óL;Q|B +kM; ç½ +?m°+ çB ` - M m iB m M?•M çQ i`î p -
+| H) H” ç ç¢B M?•M tY i`QXô .Si H|B- +?„T i v- `|B çB i`QM; +?ÊT K„iX

sm•M M?B iW i`QM; T?ÁM; çB ` - ;B®M; M?Q +Q|B K” F?¬M; T?ªB +Q|B K” M?bM
K†i +MM; €M? K„i +O M”M;- +Q|B ? ? K°i iB M;- M|B, óS?m M?•M- M;QÆB F?¬

?Q`M b Q- F m M`v h¬ hB m hB m ç M ?-m ?¢ M;QÆB çB- B- M;Q`B >`M; *?•m +
i?QÊM; +O i - iU M?B M ç2K M[M?•M ç M +?¶ i - i?"i bU H` T?B M iQ€BXô

sm•M M?B M;?o M;?o- M|B, óS?m [m•M- M;QÆB # pÊ #®M M`M; ?-m- sm•M M?B
*?m iB m i?Q # M FB - M;QÆB T?ªB +?QM? KbM? çB ;BªB i?Q+?- M`M; H` ?"M M
+?Q çO- +ÁM Km®M ?€i ?Q M;„i +Ä #®M T?Q Xô

ó*?d +| sm•M M?B i?QÆM; i i?¬BXô h?~K L;¢Q H`K #° Km®M çB [m ?¬M sm•M M
p`M; i`€M? çB- b m K°i H9+ H•m- HB M +| FB m K K iÊB- ç†i Î ;B[- h?~K L;¢Q iÁ K
#° /¢M; M;Q`B M`v `®i +m°+ M?Q i? M`Q b\\ >„M M;Q„+ M;Q„+ ?QÊM; sm•M M?B-
FB m H MX

sm•M M?B ?ÆB +| +?9i F?¬M; ibM? M;mv M- M;?o M;?o- pšM /MM; i v t®+ K`M F
KªM? K B /`m /`M; çB ` iW i`QM; FB m- çdM? ç-m M`M; ç2Q i`•K +`B- /QÊB Kk H
+?†M K†i- ? B # M i B +| ?Q i B ?bM? #QÊK- i?•M ?bM? M?Ä M?„M tBM? t„M ç-v

ó_ä ``M; +ÁM +?ÆB i?¬M #Q5ô h?~K L;¢Q ç€M? ;B€ K†i b m im +l FB - ç®B T?QA
K„i- ç½ F?¬M; HQm HQ€i H¢B i? M i?MM; - ? B p B `mM M? M? - M; v +ª +?•M +kl

ó*ÁM +| i? i? M i?MM;5ô h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q i?šM; i?„M pmB KWM; - p°B p`M;
+¬M bÊ ?½B- i F?¬M; T?ªB M;Q`B t'm- ç M ç•v- sm•M M?B- KÎ im +l M`M; ` ç i
*?•m M`v- i?"i bU +| tm'i +?9M; ? v F?¬M;Xô

sm•M M?B F?¬M; F?ÄB MÎ MK +Q`B- +?d H` M`M; +kM; +| p`B T?¬M ?B m F€- M?
i?¬M t2K tûi- +?SM; FB M K°i iB m M[M?•M M?„K +?†i ? B K„i- K†i i`€B tQ M M
[m€i iQ K°i iB M;X

óL;QÆB XXô h?~K L;¢Q M?bM h¬ hB m hB m- i?B m +?9i M[ç†i K¬M; M;²B /QÊB
i?'T +~M i?"M /Á tûi +¬ ;€B i`QÊ+ K„i- M?bM [m2M K„i`5

h¬ hB m hB m M;?2 çQÊ+ i? M?•K h?~K L;¢Q- ç¬B K„i`®i +K+ KÎ ` K°i çQÎM; - p
i`WM; HÈM- M?bM h?~K L;¢Q- F?¬M; F?ÄB K` bÊ M;•v M;Q`B, óL;QÆB XXô

> B M;Q`B M?bM M? m ?²B H•m- h?~K L;¢Q `®i +K+ #¢B i`"M- +Q`B F?´ M|B, óZm
*?•m- `ä ``M; +ÁM H`K / M? F„- i?"i bU H` ç¢B F? B M?½M ;BÈBXô

o K†i sm•M M?B M?'i i?`B M;?B K i9+- H9+ M`v KÈB M;?o ` M;Q`B [m2M i`QÊ+ K
L;Q`B iÈB F?¬M; T?ªB h¬ hB m hB m- K`H` h`B m hQK >`M?- iB m [m`M +?9 M`v
F?¬M; #B i M?Q i? M`Q- ç9M; H` ç M >`M; \*?•m- ç M +kM; ç½ ç M `²B- H¢B #B
/ M? F„X >`M; *?•mXX

h?~K L;¢Q M;?o pĐ ç-m- +kM; imv i ç®B F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ M;Q`B iÈB ç9M; H
h`B m hQK >`M? i?'v h?~K L;¢Q- Q K`K°i iB M; F?|+ HÈM H M- ¬K 2Q h?~K L;¢Q
H¢B H` /MM; p¢i €Q h?~K L;¢Q H m MQÊ+ K„i +O M`M; - pW F?|+ pW M|B, óh?~
M;QÆB- K v K„M- K v K„M- M m F?¬M; T?ªB M;QÆB- i F?¬M; tQM; `²B « ¬ ô

óL`v- iB m M? ç-m- #´M [m M bo F?ª b€i #'i F?ª M?K+U;B i i?b ;B i ç¢B çB çWM;
+€B ;b p"v\ S?m M?•M i Î # M +¢M? M?bM ç| - +Sm K¢M; - T?B H ô h?~K L;¢Q HB
M? ç-m M`v i?"i #m²M M¬M- +`M; ç2K [m-M €Q +O ?„M /MM; H`K F?,M H m- ç½
MQÊ+ KkBX

V

jyeX *?QÆM; kN3, _'i G`K \*?Q L;Q`B E?€+ E?| >B m

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; kN3, _'i H"K +?Q M; QÌB F?€+ F?| ?B m

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

h`B m hQK >"M? MS+ MÎ i`QM; +?®+ H€i- /MM; i v €Q h?~K L; ¢Q H m F?¬ MQÊ+
#bM? i` ¢ M +?Q M" M; - M" M; m®M; MQÊ+ i` ; BªB F?€i- KÊB +?"K`½B M|B, óL; v
M?"K +?S+ - i Î i`QM; M°B +mM; F?¬M; ¢ÁB ?ÁB ¢QÊ+ #S+ p) ? p•M ¢"B Fw @- i`Î

ó*?Ì K°i +?9i5ô h?~K L; ¢Q +„i M; M; M" M; , óh?b` M; QÆB p" +? M; QÆB ¢½ bÊK i
M; QÌB +® w i`®M ¢B- K°i M; QÌB tªQ i`€ ¢B pÆ pûi i`B bªM b Q\ô

h`B m hQK >"M? ; B" M /[ K" M?bM h?~K L; ¢Q- M|B, óí MÆB M"Q H" tªQ i`€ pÆ pûi i
i" M F€ /KM; Ut" B +?Q ¢9M; i€+ /KM; V Xô

h?~K L; ¢Q F?¬M; Km®M i` M? Hm" M +MM; M" M; - #'i ¢„+ /o M|B, óæ9M; - ¢9M; - p" i
i€+ /KM; V- b m ¢| i?b b Q\ L; QÆB HB M ¢B iÊB >"M; *?•m\ô

h`B m hQK >"M? M|B, óE?¬M; T?ªB K°i KbM? i ¢ M- H" +? i /šM i iÊB- +? i M
FBM? i?"M? ¢B i`€M? ¢-m ; B| - i? H" +?9M; i ¢½ iÊB`²B Xô

h?~K L; ¢Q H„+ ¢-m, ó*?Q [m2M +m°+ b®M; MÆB ¢•v- +€+ M; QÆB ¢½ ¢ M- , M i?B

h`B m hQK >"M? +„M K¬B M|B, óí ¢•m +?Q [m2M +m°+ b®M; MÆB ¢•v- +?9M; i H
"QM? :B M; i?9+ i?9+ - :B M; i?9+ i?9+ H" M? 2K #" +QM +O +? i - H" +?€m i` B
+MM; M? m HÊM H M Xô

h?~K L; ¢Q ; "i ¢-m ; "i ¢-m- M; ?o i?¬K- æ´B o" M bY :B M; "QM? H" +?€m`m°i E?•K
pQÆM; H¢B H" +QM i` B E?•K hW i?€B ?"m- ? B M; QÌB [m M ? i®i +kM; M|B ¢QÊ
iB T, óL?Q p"v h`M pQÆM; +?„+ ?ŠM ¢½ Î T?O æ´B o" M bY`²B\ô

h`B m hQK >"M? H„+ ¢-m, óE?¬M; +| ¢•m- +?9M; i ¢B +?¶ ¢| ibK ?„M- K'v [m M #
?mM; €+- M|B pÊB +?9M; i :B M; i?9+ i?9+ F?¬M; Î ¢| - +ÁM M|B æ´B o" M bY ¢¢B
H" +| i? ; †T\ GB M ¢m´B +?9M; i ¢B Xô

h?~K L; ¢Q +QÌB F?´- M|B, ó*€+ M; QÆB pb +€B ; b F?¬M; H"K b€M; iÄ i?•M T?"M\ô

h`B m hQK >"M? i?¬M i?¬M #Q #Q- M|B, óL; QÆB i?U+ M; ®+- i¬M i?"i F?¬M; i?
[m M; KBM? - +?ŠM; T?ªB H" M; QÌB i`QM; i?B M ?¢ ¢ m #B i +? i p" i T?¢K p"Q H

±- #¼M ?„M`ä`"M; +ÁM F?¬M; M; ®+- h?~K L; ¢Q FBM? M; ¢+ K" M?bM h`B m hQK
M; QÌB #¼M ?¼ H"K M?Q i? M"Q ¢ bBM? i²M Î +€B i? ; BÊB M"v- +QÌB F?´ M|B, ó

óo b m i p" +? i F?¬M; +| +€+? M"Q- pb M; ?2 ¢QÊ+ :B M; i?9+ i?9+ ?¬K M v b) (
M|B Km®M iÊB ¢| +?Ì ?„M- i`QM; ¢ K M; "v ?¬K [m HB M ¢B i`QÊ+- +? i M|B ¢|B
[m€M , M- HB M K M; i ¢B , M- B M; Ì K'v i M T?K+ pK H¢B Km®M i?m iB M +O +?9

L; QÌB i Km®M i?m iB M +O M; QÆB\ _ä`"M; H¢B +ÁM M|B B M; Ì- M; QÆB , M ¢Q
+O M; QÆB H" i?B M FBM? ¢` M; ?o - +| ¢QÊ+ F?¬M; 5 L; QÆB iQÎM; MÆB M"v H
¢ m #B i +€B H½Q iQ p¬ HB K bd FB +O M; QÆB ``h?~K L; ¢Q H„+ ¢-m- i`QM; H

ó*? i M|B- iB M +?9M; i F?¬M; +| - ¢ÁB iB M- HB M ¢B ibK æ´B o" M bY :B M; "QM

h?~K L; ¢Q /®+ bS+ HB m K¢M; ?Q F? M- b„+ K†i +´ [m€B- ¢ÁB iB M i?b ibK :B M;
pQÆM; +| i? M|B ?MM; ?²M M?Q p"v, óo b m i?b b Q\ô

h`B m hQK >"M? i?ªK i?B i M|B, óE i [mª +? i #`p" B M; QÌB M„K +?†i- M|B T?ªB
i ¢½ M|B- +?QM? H" ¢ +€+ M; QÆB ¢B #€Q [m M Xô

ó ô

h`B m hQK >`M? i?'v h?~K L;¢Q i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- +QM K„i ç m bQM; H M, ôG
M`v M|B- #€Q [m M [m€ T?B M iQ€B- HB M #„i ? B M;Q|B +?9M; i H`K +¬M; pB +
T?ÁM; # T H`K M;Q|B M?|K HY +?Q M;Q|B i - i #` M;Q|B ;¼B çB #QM; i` /•M; M
*€B h¬ iB m i?Q FB +U+ F€ i®i pÈB i - +?d H` M`M; /Q|`M; M?Q +| i•K bU; b- i`QM
F?|+ - i HB M +?Q ?ÄB M`M; - i, i, M;QÆB F?|+ +€B ;bX h¬ iB m i?Q M|B- p`M K M
iU +?QM? KbM? [mv i ç`M? - i t2K M`M; ç€M; i?QÆM; - HB M M OB M`M; - M`M; F
KÈB #B i çQÊ+ - h¬ iB m i?Q +kM; #` M;Q|B + - K H'v çB i†M; M;Q|B i - i i HB M

ó ô

h`B m hQK >`M? /"K +?•M, óL;QÆB pb +€B ;b F?¬M; M|B H|B M`QXô

ó ô

óL;QÆB M|B +?mv M çB M? Xô

h?~K L;¢Q i?Î /"B K°i ?ÆB, óh h F?¬M; +ÁM H|B M`Q ç M|B- M;QÆB +?ì K°i +?9
ç9M; `²B- +? M;QÆB +ÁM i`QM; +Y iB K ç`M; FB \ô

h`B m hQK >`M? ;"i ç-m, óæ9M; p`vXô

h?~K L;¢Q p°B p`M; ;¼B M;Q|B #ªQ æ¬ ç-m iÈB- H¢B ç +?Q ?„M H`T iS+ /šM i?2C

h?~K L;¢Q M;²B- iW iW K` M?'T K°i M;KK i` - +QM K„i M;®+ i` - iÈB MY M;`v KÈB
HB + M?bM h`B m hQK >`M? # M M;Q|B- +| +?9i F?¬M; [m€ `ä `M; - K°i ç¬B T?K
H„+ ç-m- #„i ç-m bmv iQ- #•v ;B| M M H`K ;b\

h?2Q ç¢Q Hw- i¬M i?'i F?¬M; i? ` F?ÄB FBM?- +?Q M M +?mv M M`v F?¬M; i?
`²B- h?~K L;¢Q M?È iÈB- KbM? +ÁM +| +€B [mv M HÊB #Q K`i /•M; i'm H M i`B m-
h`B m hQK >`M? i`QÊ+ - M|B H` +?B m +®- F€ i?"i +?QM? H` ;B€K i?` - çWM; ç +?
H`T iS+ +?çv ç M i`QM; T?ÁM; M;O- i?¬M i?¬M #Q #Q K` çB ibK ;B'v #9i- ç2K iW ç
i?`M? K`i i'm- /MM; ?°T ;'K i` M; #` tQM; tm¬B `²B- /€M ;B'v H M- ;¼B M;Q|B i€K
i®+ çQ p`Q i`QM; +mM;X

æÊB ?„M ` F?ÄB T?ÁM; M;O- i`QM; b•M- +?SM; FB M h`B m hQK >`M? ç M; +„M +
F?¬M; /€K M[i` m +?¼+ iB m #` +¬ M`v- b[M; b| K` M;²B v M K°i ?²B- H`T iS+ H¢B
KbM? HQ M;?o H`K `„K- #¼M ?„M ç½ ç M `²B- p`v i?b t2K i?"i F„- ç M H9+ ç| MûK -
ç +?Q ?„M M;?o #B M T?€T çQ #¼M ?¼ i`Î H¢B FBM? i?`M? H` çQÊ+X

*?d K°i H9+ b m- h'M pQÆM; h`B m h¬M; +Q|B iQ2 iQûi K` çB iÈB- pW M?bM i?'v
[m€ ç¶B, óhQK >`M? >b ?b- pB T?K +ÁM `i HQ H„M; M;QÆB #` H`K b Q- ²- h?~K
+?9M; i H¢B ;†T M? m Î +?¶ M`vXô

h?~K L;¢Q tK K†i M|B, óh'M pQÆM; - M;QÆB K°i KbM? ` F?ÄB FBM?- ç½ H` i°B H
iQûi- M;Q|B iÈB- K|B #¼M ?¼ ç M b•M b m- t2K i?"i F„- tªv ` b B H-K- +€+ M;QÆB

h`B m h¬M; M|B, óh ç|B #KM; `²B- +| i? ibK K°i +?9i ç² ,M ç M ? v F?¬M;Xô

h?~K L;¢Q ç€M? €M? K„i p ?QÈM; sm•M M?B- sm•M M?B ?B m w- M|B, óh ;¼B ç-

*| ? B M;Q|B M`v HB M HKv- h?~K L;¢Q K°i ç K M;O F?¬M; çQÊ+ M;QM ;B'+ - p`Q
t'T iB M /šM- ;B Q ? i# p¢M [m M +?Q sm•M M?B- M|B pÈB sm•M M?B, ó*€B iÁ
[m - M; v i¢B p2M ?² h•v hY- p` i`Q imv i?ªQ- bY M| H`K [m€M i` i?b F?¬M; +ÁM
M`v M;QÆB i?m H'v- K°i #° T?"M ;B[ H¢B H`K +?B T?Q bY b M; Î T?Q i`QM; - T?
;¼B M?B m M;Q|B i¬M; +QB +Y ?`M; - i`M HU+ M? M? +?|M; K| [m€M i` - ç M| K
sm•M M?B ?B m w ;"i ;"i ç-m- iB T M?"M iB M- +`M i?"M +'i F„X

L;`v i?S ? B- h?~K L;¢Q p°B p`M; çB H`K +¬M; - K°i b€M; bÈK idM? H¢B- b m F?B M
ç M i? M? •K +½B H°M- +?çv çB MÆB ç| M?bM M?bM- i?b ` H` h`B m hQK >`M? p`
M[M?•M M`v ç m H` [m`M +?9 iB m i?Q M; M; M;QÊ+ FB m M;¢Q p¬ +MM; - F?¬M
+?`m i?B iX

h?~K L;¢Q H„+ ¢-m- F?¬M; ¢ w iÈB +€+ M¨M;- i`U+ iB T ¢B ¢ M ?bM? T?ÁM;- pW
:B M; HB M i?-M i?-M #Q #Q K¨ ¢B iÈB- i?'T ;B¼M; M|B, óæ¢B M?•M- >mv M i?W
M?"K +?S+Xô

" M L?"i h? M?\ h?~K L;¢Q K M; K°i #° ;B¼M; ¢B m H¢M? M?¢i- +?"K `½B M|B, ó
HB M ¢B M?"K +?S+- +| +€B ;b HB M [m M ¢ M #'M [m MXô h`QM; HÁM; M;?o, ó"
;ÈK i?"i- `ä¨¨M; +| i? i`®M` F?ÄB KB M; ?'X æQ€M +?WM; H¨ M?[M; i?Q+? F?€
`²B M;Q|B- +?Q M M i?ª ?„M i`Î p Xô

h®M; æ¢B :B M; M|B, óæ¢B M?•M- M?QM; i KÈB pW M;?2 ?„M M|B +?mv M pÈB ?
M|B H¨ ¢¢B M?•M ?¢B ?„M- +ÁM M|B Km®M ¢B h`'M M bY- .šM >bM? bY +?¶ 'v +€

h?~K L;¢Q KdK +Q|B, óJ†+ ?„M +€Q ¢BXô

h®M; æ¢B :B M; i?'v #° /¢M; h?~K L;¢Q HÆ ¢ M?- HB M M;QÊM; M;MM; M|B, ó>
+?mM;Xô

*?d K°i H9+ b m- +| K°i iB m H¢B iB M ¢ M M|B, óæ¢B M?•M- ?mv M i¬M K|B ¢¢B

h?~K L;¢Q pQÆM M;Q|B ¢SM; /"v- +Q|B ? ? M|B, óh b) H"TiS+ iÈBXô

h?2Q iB m H¢B ¢ M ?"m M? - h?~K L;¢Q #QÈ+ p`Q +€M? +Y - HB M +?SM; FB M >
¢-v F?| tY K¨ +9B ¢-m m®M; i`¨- i¢B # M M;Q|B +O ?„M- " M L?"i h? M? ?¢i?'T M
L?"i h? M? i€B M?Êi- K°i #° /¢M; FBM? ?²M i€M; ¢ªK- +?Q ´M ¢`M?- i?'v h?~K L;¢
K°i iB M;- M|B, óh?~K >mv M 9v- K m ¢2K #¼+ ?¨M? Hw +O i ¢·vXô

h¢B ""i h?-M M|B, óh?~K >mv M 9v- M;QÆB +-K #¼+ ?¨M? Hw +O " M L?"i ¢¢B M

h?~K L;¢Q +?"K `½B K¨ ?¨M? H pÈB h¢B ""i h?-M- H"TiS+ M|B, óG¨ i +-K- H9+ '
#`F i`°K €T +? - ?¢ [m M ¢½ M;?o- +€B #¼+ ?¨M? Hw M¨v M M i?m H¢B- ¢ÈB " M
?'- b) i`ª +?Q +?O M?•MXô L|B tQM;- HB M ;¼B M;Q|B i`Î H¢B T?ÁM; +O KbM? H

" M L?"i h? M? `i t2K i`¼M; ¢®B pÈB K'v +€B ;b ¢| i`QM; # Q [m-M €Q- p°B p¨M;
M?Êi- M;¨M; ¢-m M|B, óE?¬M; ¢9M;- # M i`QM; +ÁM +| K°i T?QM; i?Q- ¢| H¨ h?€
EBK ¢¢B M?•M- _?~K >mv M 9v- ?Ov ¢B i?Q iQM h?€B bQ ;YB H¨ i°B HÈM- M;QÆB

h?~K L;¢Q H'v i?Q T?QM; ;Bª i¢Q FB iW i`QM; HÁM; M;U+ ` - +Q|B ?b ?b M|B, ó

" M L?"i h? M? ¢Q¢i i?Q ¢ M- i?'v ;B'v /€M h?QÊM; h?Q ?Q¨M ?ªQ- +¨M i?"M FB
F?¬M; +| /'m p i tû KÎ- H9+ M¨v KÈB M? M?¨M; i?Î¨ - iB Ti?2Q HB M H¢M? HMM
L;¢Q, óh?~K >mv M 9v- +| K°i ¢Q¢M €M- +ÁM Km®M ?QÊM; M;QÆB i?dM? ;B€QXô

h?~K L;¢Q M;²B tm®M;- M|B, óE?¬M; #B i" M L?"i >mv M i?W +| +€B ;b +?d ;B€

h¢B ""i h?-M i?'v ? B M;Q|B M?Q MQÈ+ pÈB HY - i?•M H¨ +?O [m M- +kM; +| +?9
p`F?¬M; +-M ?¨M? ¢°M; i?2Q +ªK iB M?- ¢ m H¨ ¢²M; HB m- +| +€B ;b ?B m H-K i

" M L?"i h? M? ?W H¢M? K°i iB M;- M|B, óG¨K b€M; iÄ\ > B i?Q+? F?€+? FB `ä¨¨
9v- #¼M ?„M ;†T h?~K >mv M 9v i` M ¢Q|M; ¢B- h?~K >mv M 9v pbiU #ªQ p KbM?-
" M L?"i +?QM? H¨ ?„M- i?Q+? F?€+? H9+ M¨v KÈB i`|B i H¢B- i ¢·v p2M ¢Q|M; i
F?¬M; #B i +?¨m # Q M?B m [mv M +QÈ+- h?~K >mv M 9v- ?½K ?¢B ¢²M; HB m p
L;QÆB ¢WM; T?O M?"M- M|B +?Q M;QÆB #B i- ¢ÈB iQ M[i HB M +?Q ¢B #€B T
?„M H¨K +?O +?Q i Xô

h?~K L;¢Q +Q|B ? ? K°i iB M; , ó" M L?"i ¢¢B M?•M i?b` H¨ Km®M +€Q i`¢M;- i?

" M L?"i h? M? t M? K†i- M„K #„i i?Q iQM i` M i v- ?W H¢M? K°i iB M;- ?QÊM; h¢B
i¬M- ?¢ [m M i¢K +€Q HmB i`QÈ+Xô .Si H|B- HB M T?~v i v €Q #Ä ¢BX

h¢B ""i h?-M +Q|B F?´- pm®i pm®i +?ÁK `·m M|B, óh?~K >mv M 9v- i ?ÄB M;QÆB

h?~K L;¢Q M|B, óG¨ i?"iXô

a„+ K†i h¢B " "i h?–M +| +?9i i€B M?Êi- HB + M?bM h?~K L;¢Q- t2K ` æ´B o" M bY
+kM; F?¬M; b B- M; QÌB M"v- [mª M?B M H" M; QÌB +?mv M; •v +?mv M- ¸" M? T?ªB
i?W Km®M ¸2K bU ibM? M€Q HÈM- +?QM? M; QÆB iW iW iU ¸" M? ; B€ M M SM; ¸
F?¬M; F?ÄB i?Î /" BX

h?~K L;¢Q M|B, óæ¢B M?•M v M i•K- " M L?"i ¸¢B M?•M Km®M ¸B +€Q i`¢M; ?¢ [m
T?€T SM; ¸®B- B +€Q B +ÁM F?¬M; +?Q #B i ¸•mXô >„M +QÌB +QÌB- H¢B M|B,
F?€+- ?¢ [m M HB M +€Q iW Xô

"€B #B i ?mv M i¬M- h?~K L;¢Q M;Æ M;€+ K" M;²B ?²B H•m i¢B ?bM? T?ÁM;- i`Q
F?¬M; `ä- ¸Q / M? F„ HB M ¸Q iÈB iB m [m" M +?9 - +€B M"v iQM? iQ€M H" +?mv
[m" M +?9 M"v ¸QÊ+ ¸Q ¸ M- +ÁM HB M [m M +ª h'M pQÆM; FB - ¸•v H" ¸¬B T?K
M°B +mM; FB ¸ m ¸¬m H„K- M; "M p¢M H¬M F?¬M; +¬M T?ªB /šM ¸ M +?mv M; b K

L|B ¸ M +?¶ M"v +kM; #m²M +QÌB- M; QÌB F?€+ KQM; +?ì h?~K >mv M 9v F?¬M; +¬
h?~K L;¢Q ?B M i¢B H¢B HQ H„M; pb M; QÌB F?€+- +€B ;¼B H" €+ M?•M +ÁM +| €+
HoM? ; B€QX

L; Q" B ` +ÁM +| bU ibM? " M L?"i h? M?- i`QÊ+ K„i t2K ` - " M L?"i h? M? M"v ?š
[m `²B- h?~K L;¢Q M; ?o ¸ M pB + ibK +€B +Ê ¸ªQ #" B FB M H¢B- K†+ /M h?~K L;¢
bU ibM? M"v ; •v ` +kM; H" K°i +?mv M T?B M iQ€B- [m'v H" K M; QÌB i T?B M T?Q

æ M #m´B +?B m- +| M; QÌB ¸Q i?B T K iB iÈB- M|B H" æ´B o" M bY ¸¢B M?•M K iB h
.U iB +- iB + +€B ; b K" iB +\ *€B ; b æ´B o" M bY- ?„M M?" M i?S + i - i +ÁM F?¬M;

*?d H"- M?Q p"v +kM; i®i- i?W +Æ ?°B M"v ¸Q ? B b Q +?´B ; •v +?mv M FB ` M

a„+ i`ìBªK ¸¢K tm®M;- h?~K L;¢Q i`î H¢B ?"m pB M- ¸^M; i`QÊ+ +| M; QÌB ¸ M #~
hB M æQ iM; h`bM? >mv ¸ M- h?~K L;¢Q b B M; QÌB i K iB ?„M iB M ¸ M- h`bM? >
M? K¬M- K" M i?2Q K°i #bM? `QÊm F?¬M; #B i iW MÆB M"Q +| ¸QÊ+- i?´v h?~K L
?mvM?- T?O +ÁM +| M?„K `QÊm ¸², M F?¬M;- +?9M; i m®M; `QÊm i?¬BXô

G9+ M"v m®M; `QÊm\ h?~K L;¢Q KQM; KÄB HB + h`bM? >mv- i`QM; HÁM; #B i ?„M
+O KbM?- HB M K iB ¸ M T?ÁM; # T- ? B M; QÌB ? B # M M;²B ¸®B /B M- H M +?û
L;¢Q +MM; KbM? +?•K i` M `QÊm- i`QÊ+ M; QÐM; +€B +´ m®M; K°i M; KK- i?Î /" B
*?•m +kM; +| +?9i i?ÌB ; B M- K°i KU+ F?¬M; +| +Æ ?°B i K i" T +MM; h?~K ?mvM?-

h?~K L;¢Q F?€+? F?Q p" B +•m +MM; ?„M- pW m®M; `QÊm pW M|B +?mv M T?B
¸„+ - F€ i?"i- T?`K H" M; QÌB H" K [m M- ¸¢B ¸ b® i?ÌB ¸B K +| H) ? v H" `i i? M?
i?Q iM; H" ; B Q +?Q T?Q /QÊB ¸B H" K- ; †T ¸QÊ+ K°i ? B ¸¢B €M KÊB +?`m ¸ >m

h¢B ¸•v- ¸¢B €M iU M?B M F?¬M; T?ªB +€+ HQ¢B #ªM €M ; B i M; QÌB- K°i F?B `
i`€+? b B iB m H¢B i?m i?"T #^M; +?SM; T?K- ;¼B M; QÌB F?€K M; ?B K iY i?B F?
?B K M; ?B- H¢B ;¼B æ¬ ¸¬m ¸B #„i M; QÌB- /Q ?mv M i¬M i?~K p'MX

>mv M 9v i? v [mv M bY ¸¢B €M ¸ m F?¬M; iQM? H" M?B m- pQ /K M?Q h?~K L;¢
; †T ¸QÊ+ [m K°i pB +- H" K°i ¸¬B ?"M; t|K- # iB pb ?"M; t|K T?Q ¸¬M; t•v iQ iM;
T?Q i•v `i F?¬M; ?"B HÁM;- M|B H" +?†M T?QM; i?m, M?" ?„M- M?" M"v M?B m
?[m HU+ Km®M , K¢M? ?B T v m- F i [mª H" ¸€M? M; Q iBX

æ¢B bU +€B `„K HB M i`bM? /B M ?bM? T?ÁM;- h?~K L;¢Q t2K tûi- " M? - ¸•v +?C
F?¶ ¸QÊ+- F?¬M; i? iQ iM; ¸QÊ+ H¢B K v K„M M?Q p"v- KÊB ¸B M?"K +?S + HB M
H" T iS + +?m~M #`- K M; •T iB- æ¬ ¸¬m- iB m H¢B- KQ iB K'v M; QÌB +?2M +?9+ ¸B
¸€M? M? m- ¸QÆM; M?B M F?¬M; i? iMv iB M #„i M; QÌB- i?ÌB ¸¢B M"v ; BªM; +?
i?"i +MM; Hm"i T?€T ¸ iB b m F?¬M; b B #B i H„K- /M b Q +| i? F?¬M; +?Q +€+ M
F?¬M; +¬M T?ªB +?Q H M- ¸| ;¼B H" F?¬M; +¬M T?ªB i?¬H ¶X

ob p"v HB M tK K†i- # M M"v M|B E?´M; i?€M? M?•M M|B [m , ¸S + F?¬M; ¸O- i'i +
M"Q ¸ÆM ; BªM ¸€M? M; QÌB ¸QÊ+- M; QÆB `i t'm `²B- T?€ ?Q ?"B ?Á +O t½ ?°B-

T?ÁM; [m v Kti p`Q iQÌM;- K°i # M /¢v #ªQ F?mv M ` ,M- K°i # M ç2 /¼ - ç€K ç€M ;B`v pÁX

Jti F?€+- ?QÈM; M;QÌB #` ç€M? M!B- +?mv M M`v +ÁM +?Q iQM? H` HÈM [m€- im +?Q #¼M ?„M K°i +Æ ?°B bY +?[ H¢B- H€M; ;B M; ?Q` i?m`M ?[m ?ªQ- Î +?mM; ; V

jydX *?QÆM; kNN, h`bM? >mv æ M h?,K

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÈM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; kNN, h`bM? >mv ç M i?,K

L?¡K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

> B # M pW M!B i?¬M;- # M ç€M? M;QÌB +MM; #` ç€M? K°i Qi T?Q v /QÊ+- M!B H K°i FB M ç¢B €M ç½ F i i?9+- ç M H9+ ç! b) ç •TiB ;?B K°i T?¬M +¬M; p,M ;B Q H \*¬M; i€+ +O h?~K L;¢Q H` M?Q i? - h`bM? >mv +kM; F?¬M; b B #B i H„K- ? B M;Q M?Q i? ?B M M?B M F?¬M; T?ªB /¢M; h`bM? >mv QÊ+ KÆ- h`bM? >mv +QÌB F?´ M +?ŠM; #`M; i`B m çbM? T?€B i ç M GoM? L K H°- ç M +?¶ ç!- +! H) +! i? +! K°i T GoM? L K Î T?Q b m æ¢B h®M;- i?m°+ p F?m #B M ;BÈB- M;QÌB /MM; #BM? F? F?B pb i` M? ;B`M? K°i M;m²M MQÊ+- K`v i?¬M K`v i`,K M;QÌB +-K ç Q ` / +?ûK FB t€+ i?U+ `i +! iQM? F?B m +?B MX

h?~K L;¢Q +?d +QÌB ? ? - M O B ?„M, óh`bM? ?mvM? ?½v M?ŠM M¢B- Hm¬M Hm¬

h`bM? >mv ?ÆB b v- +kM; +QÌB ? ?ª M!B, óE€ i?“i H9+ M`v i ç•v ç M ç•v- H` H° M?`i b Q ô >„Mi?Î /`B- M!B, óG¢B F?¬M; #B i K°i p`iB M M?•MiW ç•miÈB ç•v- # H` Km®M çQ+? i?•M KÌB ?„M H`K T?ûT- +ÁM T?€i +?d Km®M ç¢B t€i?B M ?¢- ç¢B /MM; / M? M;?o [m, i?¬M T?€i +?d- +?ŠM; T?ªB H` Km®M MQB i?2Q æQÌM; H9+ i

h`B m \*€i `i K iQM- çB K M`v h?~K L;¢Q bÈK ç½ #B i- F€i?“i ç•v +Æ ?² H` # M? + iQ +€+? [m•M pQÆM;- H¢B F?¬M; i`€M? çQÊ+ bBM? H½Q # M? iY- +€B M`v H` b çWM; M?bM h`B m *€i ç¼+ b€+? M?B m- +`M; çWM; t2K i¢Q M;? M;? i?m`i h`B r iBM iQÎM; M?[M; i?S pÈ p`M M`vX

h?~K L;¢Q +?d +QÌB +QÌB- +kM; F?¬M; iB T HÌB- HQ¢B bU ibM? M`v F?¬M; T?ªB +kM; H` ?ÄB +?Q #B i i?¬B- +MM; pÈB M?Q i? - +! H) H` H`K i®i #´M T?“M +O +? p`v- ?¬K M v HQ +€B M`v- M;`v K B #m²M +€B FB - b®M; +! +€B iQ p` ;b ç•mX

h`bM? >mv iB TiK+ M!B, óo T?¬M i?S ? B- i?b H` M;?2 M!B GB m bY ç½ Km®M ç i?B çbM? H` +?B M HQÊ+ `i? v- b m F?B i i`Îp bmv çB M;?o H¢B- +kM; ?B m çQ >B M i¢B M;QÌB GB m p`Q FBM? i?“M?- # ?¢ +® w K°i H¬M M[Fw F i KBM? QÊ+ - FB `i +´ [m€B- M!B H` ?B p¼M; i æ¢B h®M; T?€B h?~K ?mvM? çB ç`K Hm`M +MM

óªQ i çB\ L;QÌB GB m +kM; [m€ ç K„i h?~K K¶ çB ` M? Xô h?~K L;¢Q F?¬M; M? i`QM; HÁM; M;?o- +?È F?¬M; T?ªB H` M;QÌB GB m ç½ +?Q H` i i?m°+ T?€B i?•M KbM? pÆ pûi i`B bªM +O GB m bY- bÈK ç½ ç i?B M ?¢ #B i- #¼M ?„M F?¬M; +! +?Q H` KbM? i?m°+ T?€B i?•M GB m- iQM? iQ€M H` K°i +€B #B iX

*?d H" GB m M; QÌB +kM; F?¬M; M?'i ç`M? Q i?Q+? T?€B i?•M GB m iÈB ç`K Hm
GB m ç m H" M; QÌB #` iB M H`K +?Q H| K„i- ?¬K M v M; QÌB GB m ?®B H° +?Q #
çQ M K°i T?2M- M; "v K B M m H" M; QÌB EBK ?S +?Q #¼M ?„M +`M; M?B m +?¶ i®
? B #¼M ?„M HB M H"i K†i- ?„M i?b M; QÊ+ H¢B- i?•M i? iQ HÈM- #B i`ä H" HQ¢
H¢B +`M; +| +Æ ?°B ç`K Hm"MX

h?~K L; ¢Q M|B, óE?¬M; #B i h`bM? ?mvM? iW MÆB M"Q M; ?2 çQÊ+ iBM iS+\\ô

h`bM? >mv M|B, óh?~K ?mvM? +?È [m M- ?mv M hB M æQÌM; ?ÊT pÈB # M i"m- H
ç|M; [m•M- FBM? i?`M? p½M; H B ç M >`M; *?•m çO K¼B HQ¢B M; QÌB- +?Q M M i
HBM? i?¬M; ?ÆM K°i QiXô

h?~K L; ¢Q mM; /mM; +QÌB K°i iB M; , ó*| H) H" hB M æQÌM; i®i- L?•M *MM; # M M"
M?QM; pšM H" FûK hB M æQÌM; K°i #" +Xô

> B M; QÌB m®M; +?9i Qi`QÊm- iQM? iB M? i?Q bBM? +O h`bM? >mv HB M #®+H
?mvM?- M m M?Q i`B m çbM? T?€B M; QÆB H`K F?•K b B çB bS GB m- h?~K ?mvM

h?~K L; ¢Q M; ?o M; ?o- M|B, óæ M H9+ ç|- F?ŠM; ç`M? iQ`M i?•M F?¬M; +ÁM +?9i
i•K M; O K°i +?9i- M; O KQÌB M; "v MY i?€M; `²B M|B b mXô

h`bM? >mv M; ¢+ M?B M- M; O\ GB M +QÌB M|B, ó*?d bÊ [m€ p¬ H Xô

h?~K L; ¢Q M|B, óæ½ çB bS- +ÁM ;BªM; +€B ;b H - +?Q M; ?2 M|B [m b Q\ h`QM; H
H" M; QÌB #" + i?'T- F?¬M; +| M?B m + Q [mw M?Q p"v- #¼M ?„M p°B p½ ç`K T?€M
#¼M ?„M F?¬M; M; WM; FûQ +, M; - iU M?B M b) iÈB iB K i - K`i H¢B +?ì #¼M ?„M
M|B +?mv M +MM; #¼M- F iW ç|- F?Q i? +O #¼M ?„M v m çB- #`M H¢B- +kM; b)
` Q B T?O ç¬m- F?¬M; M?Q i? - F?¬M; çO ç +QÌM; i`€M; i? M? i? Xô

h`bM? >mv F?¬M; F?ÄB Mî MK +QÌB- ;"i ç¬m M|B, óaU iB M? M`v i H¢B F?¬M; H
h®M; GB m- F?¬M; T?ªB h?~K ?mvM? i?b F?¬M; i? H`K çQÊ+ pB +- ? ? ô >„M +
+m®B +MM; +kM; #„i ç¬m b€M; bO ?ÆMX

h`QM; HÁM; h?~K L; ¢Q H¢B M; ?o, óæB bS GB m [m®+- +?d bÊ ?Q`M; ç F?¬M; +?
>mv M 9v- i¢B Hw F?¬M; ?ÊT- K°i T?QÆM; /B M F?€+- ç½ H" HÈM; ;B M; ?Q`i?m
ç +kM; #B i- T?€B KbM? çB- ?Q`M; ç bÊ i? K HQ¢M- ç KbM? çB H`K M; QÌB +?€
;¼B KbM? çB F i #¢M +MM; M; QÌB- i?"i H" H`K F?| +?Q #¢M i?•MXô

L; ?o ç M ç•v- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB pmB KWM; - `²B H¢B ~M ~M +?ì çÊB- KbM?
M`v- i? v ç´B H`+? bY- ç•v F?¬M; T?ªB +Æ /mv M K¶B M; QÌB ç m +|5

> B M; QÌB m®M; `QÊm- h?~K L; ¢Q iU KbM? iB M h`bM? >mv ç M +Y - h`bM? >mv
ç€M? t2 M; U çQ ?„M i`î p X

h`î H¢B ?"m pB M- î T?Q i`QM; ?"m pB M H¢B H" M? Q M? Q H"i i`ìB- æ`+? J M
T?'i H" K°i ç¬B Q M; B i`ìB bBM?- H`K +?Q M; QÌB i`i T?B M- sm•M M?B î# M F
M M +?mv M ;b- M; QÊ+ H¢B- h`M pQÆM; h`B m h¬M; FB - ?'T i'T K" +?çv iÈB F?
M T?Q Q P @ 30 1\$D 02H 3UP 33 fM @@@@Q@@@+VFSQ iHB 10F Àm 7`M-6E`ÀÀ 6D H30 M?CÀ ; H

EBK h?B m o,M ?û KB M; +Q`B +Q`B- M`B, óæ¢B M?•M M`B F?¬M; b B- iB M H
+?QM? H` bÊ i°B- +| H) M?[M; i?Q+? F?€+? FB - F?¬M; +?WM; +?QM? H` h?~K >m
Gw J•M mM; /mM; +Q`B K°i iB M;- H†M; v M F?¬M; H M iB M;X
G¢B ç ÊB MY + M? ;B`- KÊB +| M;Q`B F?Q M i? B ç M #~K #€Q M`B, óæ´B p" M bY
Gw J•M pQÆM M;Q`B ç SM; /"v- M`B, ó:B M; ç¢B M?•M +kM; iÊB\ h®i- i?"i i®iXô>
M?Q i„K ;B| tm•M #QÊ+ M? M? p T?Q +Y - EBK h?B m o,M- " M L?"i h? M? ? B
T?Q b m- pW KÊB` +Y - HB M +?SM; FB M ? B #|M; M;Q`B #QÊ+ iÊB- Gw J•M
M`B, ó:B M; ç¢B M?•M ît iÊB- F?¬M; iB T ç|M iW t - ? ? ô hB T i?2Q +| M?bM
óEBK ç¢B M?•M- M;QÆB t2K :B M; ç¢B M?•M iU KbM? ç M .šM >bM? iQ- .šM >bM?
EBK h?B m o,M ? ? +Q`B M`B, óæ9M;- ç9M;- ç M ç•v- /•M; i` +?Q :B M; ç¢B M?
>„M pî F?¬M; ç + "T iÊB /•M; i` +?Q h?~K >mv M 9v- i?€B ç° ç½ Km®M i?"T T?¬M
:B M; "QM? +Q`B ? ? M`B, óh?b` +?Q p` ç¢B M?•M ç m î ç•v`²BXô
hmv M?B M #B i`ä b) +| K°i ?²B ;B| i M? KQ K€m- h?~K L;¢Q pšM +Q`B ? ? - F?
J•M p` EBK h?B m o,M M`B, ó>¢ [m M #€B FB M ? B p` ç¢B M?•M- ²- i?b` " M L?
>¬K M v H¢B` i ç9M; /`TXô
" M L?"i h? M? ?W H¢M? K°i iB M;- ;B®M; M?Q +Q`B K` F?¬M; T?ªB +Q`B- HB + M
+?¶ F?€+- M m H` ç½ tû iQ M; K†i- +ÁM F?€+? F?Q H`K ;b5
EBK h?B m o,M F?¬M; ç w iÊB h?~K L;¢Q- M`B pÊB :B M; "QM?, ó:B M; ç¢B M?
K`B çB p`Q M p`Xô
J°i çQ`M M;Q`B "Q`Q p`Q +?QM? bªM?- EBK h?B m o,M /M b Q +kM; H` +?O M?•M
pB + M?•M çS+ F?¬M; M?Q`M; B- M;²B î i` M +MM;- Gw J•M FB i`QM; KB M; F?
F?¬M; +?"K- ç†i K¬M; M;²B î # M i`€BX Zm M /MM; i`€B H`K ç-m- +?Q M M +?S+
+?S+ p` +?QM?- K` T?ªB H` T?| +?S+- #î K¬M; ?„M ç½ M;²B i`9M; +?¶ M`v- i?€B ç
:B M; "QM? HÆ ç M?- +Q`B ? ?ª K` M;²B tm®M; # M T?ªBX
h?~K L;¢Q p` " M L?"i h? M? çSM; î/QÊB- /M b Q h?~K L;¢Q H` [m M pB M- #îB p`v
+?d +| i? ?ÄB ? M- +€B ?ÄB ? M M`v HB M / +?`m +| ?ÆM- EBK h?B m o,M ç€M?
+?QM? KbM? F?¬M; Kî KB M;- H¢B ç +?Q " M L?"i h? M? H`K iB M T?QM;X
" M L?"i h? M? ?ÆB ;"i ;"i ç-m p ?QÈM; EBK h?B m o,M- +QB M?Q H` ?B m w- +,
h?~K L;¢Q- M`B, óh?~K >mv M 9v- i ?ÄB M;QÆB- ? B +€B i?Q+? F?€+? FB H`K b
i çQÊ+ #B i- M; v H9+ ç| ?Q +QÆM; i?mv M çB tm¬B /ÁM;- i®+ ç° +U+ M? M?- p
i?Q+? F?€+? F?¬M; +| F?ª M,M; MY çQ`M; H M i?mv M- M?Q p`v- /mv M?`i F?ª
i?mv M iW # M i`m "B M EBM?- +| T?ªB F?¬M; \ô
h?~K L;¢Q +Q`B +Q`B, óL?Q i? F€ [m €B`²B- i?Q+? F?€+? H`K b Q H M i?mv M-
" M L?"i h? M? +Q`B H¢M? K°i +€B- M„K +?†i M„K [mª ç´K M`B, ó>W- H9+ `v ?Q +
M;QÆB iÊB >`M; \*?•m- M;Q`B M`Q +?Q T?ûT H M i?mv M- +kM; ç m H` /Q M;QÆB
M;?B- i?Q+? F?€+? p®M H` M;QÆB M #`B b B F?B M- h?~K >mv M 9v` h?~K >mv
ç¶- M;QÆB H`K >mv M 9v- i H` >mv M i?W - i`QM; HÁM; M;QÆB ç® F} i - +?Q M
?mM;- ç9M; ? v F?¬M; \ô
>„M M`B K°i +•m M`v- +U+ F€ •K ?B K- H9+ i`QÊ+ +| H) H` +?`i p`M h?~K L;¢Q ?¢B
ç´B H`B M`B- i`U+ iB T pm Q M- M m h?~K L;¢Q +?d H` pb #ªQ p i€M? K¢M; K` ?
?`M? pB F?¬M; i®i- ç¼+ b€+? i?€M? ?B M F?¬M; M;'K- M?QM; KQÈM M;Q`B ;B i M
i`B m çbM?- w M;?o HB M ?Q`M iQ`M #`i ç²M;`²B- ç•v H` Km®M h?~K L;¢Q +? i ç
*QM K„i h?~K L;¢Q H|2 H M [m M; K M;- H¢B F?¬M; M;?o iÊB " M L?"i h? M? ç9M
H`T iS+ +Q`B ? ? - p¶ i v M`B, ó" M L?"i >mv M i?W F +•m +?mv M`i F?€- H9+ i

F?¬M; H`K [m M- ç¢B F?€B +| i? ç M h?9v L?½ aÆM S?ÁM; H`K +€B #B M i" T- M;
T?ªB " M L?" i >mv M i?W i?b F?¬M; +ÁM BXô

EBK h?B m o, M +Q`B H¢M? K°i iB M; - M|B, óG`K +`M5 h?~K >mv M 9v- " M L?" i
M; QÆB ç€T +€B ç| - F?¬M; +?Q T?ûT ?² M; ¬M HQ¢M M; [Xô

h?~K L; ¢Q F?BM? i?Q`M; K` HB + HB + EBK h?B m o, M, óæ¢B M?•M M|B; b p"v- ?„
M; Q`B- +?ŠM; H) +ÁM Km®M i /mM; p K†i M; ?B K i9+ K` +?®M; çÐ b Q\ *| T?ªB
M?•M pKM; i`°K pËB M; Q`B- ç¢B M?•M +kM; +?d +| i? i`ª H`B H` ç9M; \ h ;?2M; ?

h?~K L; ¢Q +Q`B ? ? , ó\*?d #^M; ?„M +kM; ç€M; b Q\ h?`M? "B M EBM? i`mM; +
+¬M; - B H¢B #B i`ä K°i M; Q`B " M L?" i >mv M i?W \ h?B M ?¢+kM; #B i K°i M; Q
>mv M i?W +?d H`K°i +QM +?| +O h?€B; B K` i?¬B- HQ¢B " M L?" i >mv M i?W
M?•M +| H) H` F?¬M; +¬M T?ªB iBM ?„M i?b i®i ?ÆMXô

óL; QÆB L; QÆB h?" i iQ ; M5ô æ¬B K„i EBK h?B m o, M ?B M H M K°i iB ?mM; b
"´M ç¢B M?•M \ "B i`ä p k M?K+ [m M i` M H` +€B i°B i`¢M; ; b F?¬M; \ô

J°i # M- K°i M; Q`B •T iB ; ?B +?ûT +~M i?" M iWM; HB iWM; iQ M|B, ó`~K ç¢B M?•M
i°B F?¬M; FQM? i`¼M; Xô

EBK h?B m o, M +Q`B H¢M? M|B, óæ2K +€B M`v K°i ç¬m i, M; i? K- ç M H9+ ç| H¢B

h?~K L; ¢Q +Q`B ?b ?b M|B, ó*?" K ç½5 EBK ç¢B M?•M- ?¢ [m M p k M?K+ M; QÆB Î

EBK h?B m o, M Km®M M|B ` - H¢B +ªK i?`v F?¬M; / - M; QÊ+ H¢B- Gw J•M i?`Æ H¢
M|B, óh?~K >mv M 9v KËB pW M|B iB m i?B T EBK ç¢B M?•M pKM; i`°K pËB M; Q
+| #^M; +?SM; - i°B p k M?K+ [m M i` M pšM F?¬M; i? +?| BXô

h?~K L; ¢Q KdK +Q`B M|B, óGw ç¢B M?•M M|B ç9M; - ?¢ [m M +?d M|B iB m i?B T
pKM; i`°K- +?Q /M ?B M i¢B F?¬M; +| - p b m +| +kM; F?¬M; M?`i ç`M? - +| H) +| M
Q M\ô

EBK h?B m o, M p¶ #`M- M?bM +?^K +?^K h?~K L; ¢Q, óJ°i i M KB M; HQÐB i?" i i®i
pQÊM- i i¢B +?¶ #Ä [m M T?K+ +O M; QÆB- M?bM M; QÆB +ÁM /€K K¢M? KB M;

h?~K L; ¢Q M; ?B K K†i M|B, ó>¢ [m M H¢B F?¬M; /€K M|B M[- +?d H` ?¢ [m M +| K
ç½ /MM; +| H) iU bmv çQ€M iB m i?B T ç¢B M?•M- ç¢B M?•M M|B ?¢ [m M H` p k M
; M Km®M ?AB- pW `²B " M L?" i h? M? /mM; +| H)- M|B `^M; [m M KQÊM M; Q`B ;
F?¬M; p k M?K+ M; Q`B ç¼+ b€+? - p k M?K+ K M? [m M i`B m çbM? ? v F?¬M; \ æ¢
+€Q " M L?" i h? M?5ô

V

jRyX *?QÆM; jyk, v *?d h`QM; L°B *mM; æ M

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; jyk, v +?d i`QM; M°B +mM; ç M

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

h?~K L; ¢Q ?ÆB ?`i +`K H M- ?Q`M iQ`M F?¬M; +| p T?¢K M?•M #` i` ?ÄB- +`i +
i® +€Q " M L?" i h? M? - ?¢ [m M H` K¬M bBM? i?B M iY- # ?¢ F?•K çB K i`¢M; M;
H` M; Q`B ç¼+ b€+? çQ`M; çQ`M; +?QM? +?QM?- K M? [m M i`B m çbM?5 >B M i

F?¬M; +| +?SM; +S t€+ i?U+- iQ" M #° #^M; bmv çQ€M T?€M çQ€M- pm Q M ?¢ [m
 ?„M- +€B M"v +| T?^B H" i°B F?¬M; \ G¢B +| T?^B H" pk M?K+ K M? [m M i`B m çbM
 pk M?K+ K M? [m M i`B m çbM? H" +€B i°B / M? ;b- +| i? i?m"i H¢B K°i H-M ? v F
 Gw J•M- EBK h?B m o,M H"TiS+ BK H†M;- " M L?"i h? M? #B M b„+- ?€ KB M; K
 i?ìB M|B F?¬M; M M HìBX
 :B M; "QM? i?QîM; i?S+ K" HB + M?bM h?~K L;¢Q- KdK +QìB M|B, óok M?K+ K M
 i°B #'i FQM?- b) /•M; i'm H M ç # ?¢ tûitYXô
 h?~K L;¢Q M|B, óæ½ M?Q p-v- tBM KìB EBK ç¢B M?•M H"TiS+ çQ H M i`B m #m
 ?¢ [m MXô
 EBK h?B m o,M i?m ?^B i`ÊM K„i pW `^B- iW +?®B +?Q w FB M- +QìB +QìB- /€M;
 F?´- M;?o M;?o- M|B, ó*?mv M M"v +S ç b m H¢B M|BXô
 h?~K L;¢Q +QìB H¢M?, óæ b m H¢B M|B\ æ¢B M?•M- ?¢ [m M çQÊ+ ;B^B Q M? v
 FûQ /`B\ >ŠM H" ç¢B M?•M p" " M L?"i h? M? +| +'m F i b Q\ h@i- i?b` H" M?Q p
 ç¢B M?•M ç•v H" ç M; # Q +?2 " M L?"i h? M? `^B5ô
 G½M? w i` M K†i ?„M /-M /-M K'i çB K°i Qi- +QìB KdK M|B, ó*?d H" F?¬M; [m M i
 iWM; i` Q i†M; i [mv M K"i i'm H M i` M- ç¢B M?•M ç½ F?¬M; i? H"K +?O +?Q ?
 ç" M? T?^B iU KbM? çQ i'm H M i`B m- i® +€Q " M L?"i h? M? pk M?K+ K¬M bBM?
 EBK ç¢B M?•M # Q +?2 " M L?"i h? M?- ?¢ [m M H¢B `i Km®M M?bM K°i +?9i- #
 B5ô
 Zmv M #Q K"i çQ i'm +?QÆM; H M i`B m\ EBK h?B m o,M ;BìT?9i M"v KÈB #B i
 K°i +•v FBK- +kM; F?¬M; / ç®B T?| M?Q i`QM; iQîM; iQÊM;- M m H" ?„M i?"i bU
 T?^B H M i`B m iU #B M ?°- # ?¢ b) iBM iQîM; B\
 >„M i?"i bU F?¬M; +| K'v T?¬M M„K +?„+- ç¢B iQÈM; MÆB #B M +QÆM; +ÁM M?
 [mv M + Q +?S+ i`¼M;- M?QM; i`QM; K„i # ?¢- +?d bÊ ç M K°i iB m i?€B ;B€K ç
 L;¢Q M"v ç½ +| [mv M HÊB #Q K"i çQ i'm +?QÆM; H M i`B m- M?Q p"v Qi M?"i +
 +MM; iQM M?B K ?„M- ç M H9+ ç| K°i T?¬M #Q i'm i`bM? H M çB- F i [m^M?Q i?
 H¢+ [m M5
 >„M +^K i?"v ?ÆB ?Ki ?ŠM;- T?^B #„i çQÊ+ +?SM; +È t€+ i?U+ +O h?~K L;¢Q- KÈ
 M;?o ç M ç•v- iBM? i?¬M H¢B +?mv M- ?W H¢M? K°i iB M;- M|B, óh?~K >mv M 9
 [m M ?B M i¢B ?ÄB +?QM? H" ç M; M;QÆB- ? B +€B i?Q+? F?€+? FB `®i +m°+ i
 L?"i >mv M i?W çB- " M L?"i >mv M i?W ç½ #~K #€Q- ? B +€B F i°K FB #„i ?
 M;QìB +?mv M- ç½ #`iB i H°` M;QÆB +?QM? H" +?O KQm- " M L?"i >mv M i?W -
 ç9M;ìô
 " M L?"i h? M? pW M;?2- p°B p" M; M|B, óæ9M;- ?¢ [m M +?QM? i B M;?2 çQÊ+
 +€B ;b h`-K +¬M; iY Km®M +?9M; i ;B i çQÊ+ tBM ç¢B M?•M H"K +?O pb ?¢ [m
 bÊK ç½ + Q +?¢v t # v- M?B m +?mv M iQ" M î i` M M;QìB " M L?"i h? M?- ç M i
 h? M? +ÁM bÊ #` ç†i i?` T?B b Q\
 EBK h?B m o,M p¶ #`M M|B, óh?~K >mv M 9v- M;QÆB ;B^B i?Q+? M?Q i? M"Q\ô
 h?~K L;¢Q +QìB +QìB, ôæ¢B M?•M Km®M ?¢ [m M ;B^B i?Q+? +€B ;b\ L M ;B^B
 bU H" F€ [m€B- +?ŠM; H) ç¢B M?•M i bM? M;mv M iBM ? B i?Q+? F?€+?- +kM; F?
 M;QìB K M? [m M i`B m çbM? b Q\
 .MM; bU ?Q^Q ;B^ /®B ç M ç`M? i°B i - ç¢B M?•M +kM; F?¬M; F?ÄB [m€ ?" F?„+ K
 M|B ?¬K [m i #„i ;†T iB m i?B T +O ç¢B M?•M ;B M /Qm pÈB M?•M i bM?- M|B F
 i?B T +O ç¢B M?•M iQ i?QM; pÈB M? m- ?ŠM H" ç¢B M?•M +kM; b) iBM iQîM; F?
 EBK h?B m o,M ;B" M b¬B H M- M;QìB M"v- # +•m ? B +•m F?¬M; +| Hv F? B iB m
 pKM; i°K pÈB M;QìB- T?^B K°i +•m M?•M i bM?- ç M; i¢B i`QÊ+ K†i ç¬M; M;QìB-
 M"Q ç•v\

EBK h?B m o,M +QÌB H¢M? M|B, óL?Q p"v M;QÆB F?¬M; M?"M `²B\ô
h?~K L;¢Q KdK +QÌB, óE?¬M; idM?5ô

EBK h?B m o,M HB + M?bM Gw J•M- Gw J•M H¢B i?ÌÆ- ?B M i¢B i? +K+ +ÁM +?Q
F?¬M; M;m tm~M ¢ M KS+ tm'i ¢-m ¢B H"K iB M T?QM; KÎ ¢QÌM; +?Q EBK h?B m o
" M L?"i h? M? F m iQ, óh?~K >mv M 9v- ¢ M H9+ M"v M;QÆB F?¬M; M?"M +kM;
¢•v H" ¢` T?QÆM; M"Q- .šM >bM? iQ ¢½;¼B M;QÆB ¢ M- M;QÆB Km®M ¢B i?b ¢
" M L?"i h? M? b®M; K°i #| iQ M,K i?€M;- i`QM; HÁM; ¢½`ä`"M;- H9+ M"v ¢•v ¢½
KS+ `²B- F?¬M; T?ªB M;QÆB +? i +?QM? H"i b®M;- +€B #¬d M"v M?'i ¢`M? T?
#^M; F?¬M; ¢ÊB h?~K L;¢Q i`b ?Q½M i?ÌB ;B M b®M; i®i- ¢ M H9+ ¢| H¢B H" K°i +

ó±- " M L?"i >mv M i?W #ªQ i M?"M i?S+ +€B ;b\ š- ¢9M; `²B- i ;B®M; M?Q +kM
" M L?"i >mv M i?W i¢B "B M EBM? H°M; ?"M? K°i i?ÌB- pb `i F?¬M; #` FB K +
H½Q # M ¢QÌM;- i?O ¢Q¢M +O ?„M i" M M?šM ¢ M +U+ ¢B K- H¢B +`M; p¬ +MM; iB
F?¬M; #B i H" ?ªQ ?€M Î ¢•m- Km®M ?"M? ?B T i`QÊM; M;?o - KÊB #„i +| + M;QÆ
+?Q M M +®w ¢2K +€B #²M #~M MQÊ+ M"v ¢` H M i` M M;QÌB i - ¢9M; F?¬M; \ B M
M;QÆB H" M;QÌB ¢¼+ b€+?- bU ibM? M?K+ M?½ #U+ M"v- M;QÆB +kM; H"K ¢QÊ+
:B M; "QM? FB p®M Km®M M•M; +?mM; i` ¢ m®M; i`- ` -K ` -K ` -K ` -K- m®M; ¢
h?~K L;¢Q M|B- K°i M;KK MQÊ+ i` tQ i K°i iB M; K" T?mM ` iQ" M #°- H" T iS+ F?
HÈM K°i iB M;X

" M L?"i h? M? T?šM M° i`WM; K„i M?bM h?~K L;¢Q M|B, óL;QÆB M|B HBM? iBM?
h?~K L;¢Q M|B, ôæ•v +kM; H" i M;?2 M|B- ?šM H" +?d +| " M L?"i h? M? ¢¢B M?•M
F?¬M; ?S M;?2 M;QÌB i M|B b Q\ " M L?"i h? M? ¢¢B M?•M Km®M i® +€Q i - HB
FB ¢ M- i?Q+? F?€+? ¢ M `²B- H¢B ¢ M #S+ i M?"M i°B F?¬M; Km°MX

h®i `²B- +?Q p` ¢¢B M?•M- M m H" F?¬M; +| M?[M; +?mv M F?€+- h?~K K¶ M;QÌB +
M?•M- i'm +?QÆM; M;QÆB +S H" T iS+ ¢B ;?B- t2K i ;YB K"i i'm H M M? M?- ? v
+mM; i`QÊ+X h`"M M"v [m M iÁ ¢½ Km®M ¢€M?- ?¢ [m M +kM; F?¬M; T?ªB M;QÌ
¢€M? iÊB +MM;5ô- h?~K L;¢Q F?BM? i?QÌM; K" [mûi EBK h?B m o,M HB +- +QÌB ?
¢BX

ó*?"K ¢½5ô G9+ M"v- Gw J•M Î K°i # M i?ÌÆ H¢M? M?¢i +?"K `½B M|B, óh?~K >r
M;¢Q ¢|- ¢ M; i¢B i`QÊ+ K†i # iQ- H¢B pšM /€K mv ?B T [m M i` M- ?Q" M? ?"M?
B p"v- ¢9M; H" M; v +ª [mv +O +kM; ¢ m F?¬M; ?B m `²B\ô- i`QM; H9+ Gw J•M M|
[m ?QÊM; :B M; "QM?- :B M; "QM? #bM? i?ªM mM; /mM;- +?d +QÌB M?¢iX

h?~K L;¢Q tQ v M;QÌB b M; +?¶ F?€+- +'i + Q ;B¼M; M|B, ó>¢ [m M F?¬M; FB m
¢QÊ+ EBK ¢¢B L?•M p` " M L?"i >mv M i?W M;"K K€m T?mM M;QÌB HÊB ?¢B M?Q p
p` " M L?"i >mv M i?W Km®M pm Q M?¢ [m M- ?¢ [m M M M M?"M i°B- KÊB ¢9M;

Gw J•M ?W H¢M? K°i iB M;- M|B, ó"i F M?Q i? M"Q- M;QÆB ?B M i¢B ¢½ +| ?B
+?Q M M- ? v H" Î +?¶ M"v ¢2K bU ibM? #`M ;B Q `ä`"M; i`QÊ+ `²B ¢B +kM; F?¬M

hQM? ibM? h?~K L;¢Q +?QM? H" +?`m F?¬M; M´B M;QÌB F?€+ +?ÆB +SM; `„M- F
iQM? ibM? FQ+? ¢°M; H M- h?B M ?Q" M; H½Q iY +kM; F?¬M; bÊ- +QÌB H¢M? K°i
¢`M? T?ªB ¢B i?b b Q\ô

h?'v Gw J•M KÎ HÌB- +QM M;QÆB EBK h?B m o,M ¢ªQ K°i pÁM;- Gw J•M M|B +kM
i? M"Q- ?B K M;?B +O h?~K L;¢Q F?¬M; i? #B M K'i- +| i? HQm ?„M H¢B- Qi M?
#B M T?€T F?€+ ¢ +?Q ?„M M?"M i°B- ?ûi HÈM K°i iB M;- M|B, óL;QÌB iÊB5ô

" M M;Q" B- K'v iB m H¢B H" T iS+ +-K i?Ov ?Ä +¬M t¬M; iÊB, óæ M M; v ¢•vXô

EBK h?B m o,M KdK +QÌB- M|B, óJÌB h?~K >mv M 9v ¢ M ?"m K€B ?B M Î K'v M;"
T?ªB K¢M? i v pÊB ?„MXô

:B M; "QM? +QÌB +QÌB- `®i +K+ +kM; KÎ KB M; , óh?O çQçM +O EBK ççB M?•M- :
+?d +| çB m h?~K L;çQ HçB F?¬M; i? Î +?¶ M"vXô

EBK h?B m o,M M|B, ó*€B M"v H" pb b Q\ô

:B M; "QM? M|B, ó"ÎB pb >"M; *?•m *? içQ +K+ +| +?mv M Km®M ?ÄB ?„MXô

Gw J•M •K /QÆM; [m€B F?Q M|B, óJm®M ?ÄB- HB M ç M MÆB ç•v p'M M H" çQÊ MY #QÊ+Xô

:B M; "QM? pQÆM M;QÌB çSM; /"v- +QÌB M|B, ó*? içQ +K+ Km®M /šM M;QÌB çB-
ççB M?•M H" Km®M M; ,M +ªM F?•K b B +¬M; pK\ô- +€B ;¼B H" F?•K b B- F€i?"i +
T?KM; +?d bQm i" T F€i`•M /` #ªQ- i`QM; +?QM? [mv M T?•M HQÊM; *? içQ +K+ M
M;?o ?Q" M; ç HçB i`¼M; v m M?'i- M m B /€K +ªM i`Î p,M T?ÁM; *? içQ +K+ - +€

Gw J•M KdK +QÌB- M|B, óh ç½ M|B [m - B +kM; F?¬M; i? K M; M;QÌB çB- :B M
K M; M;QÌB çB- M?Q p"v ?½v KQÊM w +?d ç MXô

óL;QÆB ô :B M; "QM? HçM? HMM; K" M?bM Gw J•M- ? B M;QÌB ç®B K†i- F?¬M; H
pW `²B M[X

EBK h?B m o,M t2K ç9M; i?ÌB +Æ- M|B, óæ9M; - :B M; ççB M?•M Km®M /šM M;QÌB
+?9M; i iU M?B M F?¬M; +| ççQ Hw F?¬M; i? - M?QM; H" +¬K *? içQ +K+ ç M H
M?•M- +¬M #B i *? içQ +K+ imv H" `i [m M i`¼M; - M?QM; H" pb `Y bç+? Q M F?
9v- +ÁM +¬M iW iW ç ` M;?B p'MXô

:B M; "QM? F?¬M; M;?o iÈB- EBK h?B m o,M ç°i M?B M FB M ç`M? K" çSM; Î # M
?W HçM? K°i iB M; - M|B, óh F?¬M; K M; ?„M çBXô- M|B tQM; HB M pûM i v H M
M M;Q" B T?ÁM; - K'v iB m HçB F?¬M; /€K ?"M? ç°M; i?B m bmv M;?o- €M? K„i "

EBK h?B m o,M +'i + Q ;B¼M; M|B, óE?¬M; M;?2 i?'v i M|B b Q\ h?~K L;çQ T?ªB
hB m HçB H9+ M"v KÈB "Q "Q im¬M ` - M; ,M +?†M çQÌM; :B M; "QM? p" h?~K L;çQ

æ½ #„M +mM; - KkB i M F?¬M; [m v ç-m- ç M ibM? ?m®M; M"v- i'i +ª K¼B M;QÌB ç
#'i F H" :B M; "QM? ? v Gw J•M- h?~K L;çQ +?d H" K°i M;ÁB M' tmM; ç°i- ?¬K M v
+ÁM b) +| GQm M;çQ- h`B m M;çQ- bÈK Km°M ;b ç m +| K°i M; "v i`Î K†i- K°i M9B
[m M ç M ç M h`M M iQ +MM; æ`B p" M iQ +?B i` M? ;B" M? - ?€ +| i? çÆM ;BªM /\

óGw J•M- M;QÆB i?"i iQ ; M- #B i i H" B F?¬M; \ô- :B M; "QM? ?ûi HÈM K°i iB M

Gw J•M +QÌB M|B, ó*?€m `m°i E?•K hW i?€B ?"m- B F?¬M; #B i\ *?d H" :B M; ç
hY T?çK T?€T +ÁM i°B M?Q i?S /•M- M;QÆB +?d H" M;QçB i?Q+? - HçB /€K iMv w
Km®M H"K ;b\ h?€B i' ?Q" M; ç iWM; +| K M? H M? `ä`"M; - M;QçB i?Q+? ?Q" M? ?
M;?bM /†K5ô

EBK h?B m o,M ç½ Î # M +çM? M|B, ó.šM >bM? iQ H" ç` T?QÆM; M"Q- :B M; ççB
#´M [m M +| M?B K pK #ªQ p HB K F?B i- ?†+ [mv M /MM; ?bM? T?€T- M;QÆB i?•
çB [mªM i?m, p" M M;QÆB- iW iW K" i?m¬M T?K+ pb # ?ç- M?QM; ?B M içB HçB H
>bM? iQ- F?¬M; #B i ç•v H" +€B ççQ Hw ;b\ô

a„+ K†i :B M; "QM? #B M ç´B- i`QM; HÁM; M;?o- i?b ` #¼M ?„M bÈK ç½ +| +?m`
#¼M ?¼ +„M M;QÊ+ HçB K°i +€B- HçB M|B KbM? çB +´ ç°M; M|B [m M T?ªM T?€T
ç`M? M;?B M; p ?QÊM; K°i # M KbM? - +¬M #B i æçB h®M; i`B m p¬ +MM; FB M;
;B| i?'B +Á H v- i?QÌM; i?QÌM; b) F?Q i`QÆM; ç M KS+ ççB bU- ?ÊT M? m i'M +¬

óæ M- KÌB h?~K L;çQ ç M ?"m K€B ?B M çB5ô- i?'v :B M; "QM? M?'i i?ÌB /Q /U- i`
#B i?„M +| FB M; F`- i`QM; HÁM; KWM; `Ð- ?B M içB F?¬M; i?W +Æ ?°B M"v #„i
F?B M"QX

ó"€Q5 æçB M?•M- M;QÌB i`QM; M°B +mM; ç M- +| K M; i?2Q w +?d ç M5ô

*¬M; +¬M; ç M- +¬M; +¬M; M"v H" B- pb +€B ;b H9+ M"v H¢B ç M\ L;?B p'M HB M
h?B m o,M ? B K†i M?bM M? m- EBK h?B m o,M ?Q F? M K°i iB M;- M|B, óE? B KÍ
*€B ;¼B H" F? B KÎ b€m K¬M- +?QM? H" F?€+? [mw + Q +'T M?'i ç M M? K¬M- b€
#"v` bU i¬M FQM?X
J¼B M;QÌB çB` M;Q" B- HB M +?SM; FB M K°i M;QÌB i?Î??²M; ?°+ K" i¢B ? B +'K [
iW iW iÈB- M;QÌB M"v i?"i p'i pª K" i?Î?'M ? M K'v ?ÆB i?Î- M•M; M;QÌB H M- ?Q F
L;¢Q- h?~K L;¢Q Î MÆB M"Q\ô
h?~K L;¢Q çB` - F?¬M; F?ÄB MÎ MK +QÌB- M|B, óL?¢+ T?K- i Î +?¶ M"vXô
.QÆM; hB M i" M ç-v K i KÄB M|B, óL;QÆB iÈB`'i pW p†M- # ?¢+| K"i +?d +?Q
iÈB +€B M"v .šM >bM? iQ H"K +€B ;b\ oW`²B M¬;B ç M ?mv M M? - # M i`QM; ?
çB æ' B p" M iQ- B M;ì ç M æ' B p" M iQ- +ÁM M|B M;QÆB ç½ ç M .šM >bM? iQ`²B-
/ ibKXô
> B M;QÌB #¼M ?¼M ?Q HªB M?ªB pB + M?"- H¢B H"K +?Q b„+ K†i Gw J•M- EBK
h?~K L;¢Q H" +QM` .QÆM; hB M- +?mv M M"v M;QÌB i`QM; i?B M ?¢+kM; #B i-
o,M +?Q`^M; ç•v +?d H" i?O çQ¢M ? B M;QÌB +'m F i- ?¬K M v tY Hw K°i h?~K L;¢
+¬M; H¢B ibK +QM ;€B Mm¬B ;ª çB` M;Q" B +ÁM F?¬M; T?ªB / /"M; b Q\ *?d +¬M
EBM?- ç M H9+ ç| b) ç h?€B bQ çB +?`m çÁM M?"M i°B- .QÆM; +¬M; +¬M; +kM; F
h`QM; HÁM; ? B M;QÌB #'i´M- h?~K L;¢Q Î K°i # M ?QÈM; .QÆM; hB M ?ÄB, óL?¢+
b Q H¢B ç M ç•v`²B\ô
.QÆM; hB M i?Î /"B- M|B, ó*ÁM +| i? H"K b Q- M;QÆB / M; ç¢Q #Q i'm FB - # ?¢
tm'i +mM;- ç +?Q i iÈB iB T #¼M ?„M i`Î H¢B FBM?- ?B M i`QM; +mM; ç½ M€Q H
i`QÊ+ K„i Km®M imv i i?U+- M|B F?¬M; M?bM i?'v oQÆM; ;B - +ÆK M"v b) F?¬M;
h?~K L;¢Q H"TiS+ KBM? #¢+?- i?b` H" M?Q p"v- F?| i`€+? i'm +?QÆM; KbM? +?
ç M p" B M;"v- .QÆM; hB M HB M H"TiS+ ç M`²B- H¢B M?bM p K†i ?„M T?QM; i`-
ç2M F`i- ?B M M?B M H" ç½ K°i M;"v K°i ç K F?¬M; M;O- i€K i`,K /†K +?¢v M?Q #
M;"v K°i ç K- /MM; T?QÆM; i?S+ M? M? M?'i iW "B M EBM? +?¢v iÈB >"M; *?•mX
V

jRRX *?QÆM; jyj, _ÌB æB

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; jyj, _ÌB çB

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h?~K L;¢Q +ÁM i`¬M; +"v p"Q ;B i,M; çB K FBM? M;?B K +Æ bÎ ç H,M H°M FB K
i? M? M|B, ó*| M #`B F?€+`²B\ >mv M 9v L?•M *MM; ?mv M HB M [m M i`¼M; ç
M?[M; €M ç¼M; H¢B i` M #`M FB H"K b Q #•v ;B\ô h`QM; HÁM; M;?o ó€M ç¼M; H
ibM? H¬M; ;" pÄ iÄB +?| K€ +? i iQÌM; bKT ç´- K'v HQm K M? ç€M? M? m`m çª- H
FBM? bÊX

.QÆM; hB M M|B, óh`B m çbM? b) +„i +Y M;QÌB F?€+ ç M ç•v- çQÊ+`²B- M? M? /
h?~K L;¢Q M;?B K K†i M|B, óL?¢+ T?K- i F?¬M; i? çBXô

h`QM; HÁM; " M L?"i h? M? v M´M K°i Qi- Km®M, ó>„M M?bM i?'v i?Q iQM +O h
KkB h?€B Gm•M- +kM; b) F?¬M; ;•v F?| / i Xô

EBK h?B m o,M p°B p`M; iB T M?"M- ;B'v i?Q /€M ?Q`M ?ªQ- +kM; F?¬M; +| /'m p
/€M- `9i i?Q iQM ` - i`QM; i?Q +kM; H` bY /KM; #9i iQ+? +O h?€B EBM?- F?¬M;
K` i`Î H¢B i`QM; M°B ¢QÎM; - M;²B tm®M; - +?,K +?9 M?bM F„- ¢°i M?B M- K†i F?¬
?QÊM; " M L?"i h? M?- M;Q„+ M;Q„+ i v, ó" M L?"i h? M? >mv M i?W - M;QÆB iÊ

" M L?"i h? M? M? M?"M; i?Î` - M?bM T?QM; i?Q M`v- EBK ¢¢B M?•M HB M KBM
`²B- imv M?B M H9+ M`v ¢•v +?QM? KbM? H`K pB + #'i HÊB- +?d +¬M KbM? iW iW
o,M M`v- bÊK Km°M ;b +kM; b) K°i #QÊ+ H M K•vX

>„M +Q`B ? ?ª K` ¢B [m M|B, óEBK ¢¢B M?•M- ?¢ [m M i?"i bU M M ô

"®T

EBK h?B m o,M ¢°i M?B M ¢SM; H M- K°i +€B i€i ?mM; ?,M; ¢€M? iÊB- K°i i€i M`
L?"i h? M? M?'i i?ÎB F?¬M; F`T T?ªM SM; - ¬B K°i iB M; M;½ M?"Q i` M ¢'i- i` M
?ÆM M,K M;|M i v ¢Ä ?²M;X

óæ¢B M?•M ô

EBK h?B m o,M #m¬M; i?Q iQM- ?mM; /[K` HB + M?bM ?„M, óL;Q`B ¢•m- #„i ¢¬m
i¢K ;B K- ?„M pm ?½K ¢²M; HB m- i°B €+ i`v i`lB- i b) ¢Q i'm +?QÆM; H M i`B m
+O ?„M [m - ¢ÊB H€i M[i?€M? +?d ¢ M- H°i [m M T?K+ ?„M- tY i`QXô

E?¬M; ¢ w iÊB " M L?"i h? M? +¬m F?~M- EBK h?B m o,M K M; i?2Q i?Q iQM- T
HÁM; ?mM; /[K` M;?o, óh?b` " M L?"i h? M? M`v KÊB H` +€B ¢BM? i`QM; K„i h
t2K +€B i?Q iQM M`v- i +ÁM iQÎM; ?„M H` i•K T?9+ +O h?€B bQ M[5 >¬K M v HQ
K°i +€B +¬M; ¢¢Q- .QÆM; +¬M; +¬M; # M FB +kM; +| i? +| ¢QÎM; b®M; [m v p Xô

" M L?"i h? M? F?¬M; #B i i`QM; HÁM; EBK h?B m o,M bmv M;?o ;b- +?d F m ¢ m
Q M m´M; [m€ X X Xô

J°i ¢Q`M M;Q`B h?~K L;¢Q ¢B æ´B p`M iQ i`QÊ+ - M?bM i?'v h'M pQÆM; p` h`B m hC
hB M M? M?"M; i?Î` - /†M /Á :B M; "QM? +?B m +® +?Q i®i- i?2Q h?~K L;¢Q ¢B´

>„M K'v M;`v +?¢v ¢B- H¢B ¢QÎM; t K i KÄB- pW ¢ M ¢` T?QÆM; ?mv M- h?~K L
T?QÆM; - i`QÊ+ ? i ¢ +?Q .QÆM; hB M Î H¢B- ?¬K M v ;†T ¢QÊ+ M?B m +?mv M
F?¬M; Km®M ¢B- +?¢v ¢ M T?ÁM; M;O KÎ K"i +?d .QÆM; hB M +?Q ?„M` - i` M +€
+€B ;b- +?d H` ;¼B h?~K L;¢Q H`T iS+ i`Î H¢B FBM? +?Î H M?X

h`Î H¢B FBM?\ \_®i +m°+ +?mv M ;b tªv` H`K +?Q ?Q`M; i?QÊM; ;'T ;€T M?Q i? -
+kM; F?¬M; +¬M ;'T M?Q i? - i`W i?S ¢|` - +ÁM +| +?mv M ;b M[¢•v\

sm•M M?B pW p†M iB M ¢ M- i?'v b„+ K†i h?~K L;¢Q +| p +| +?9iªK ¢¢K- HB M ?Ä
L;¢Q M|B i?Q€M; [m pÊB sm•M M?B- sm•M M?B M?Qm H¬M; K`v H¢B- M|B, óJÊB
+€B M`v F?¬M; T?ªB +® w +¬K +?9M; i` ¢M ;BÐM ? v b Q\ >m®M; ?² ?B M i¢B
i`ªB`°M; ` - imv H` ¢½ i?ªQ Hm`M Km K'v +€B +Y ?`M; - M?QM; +ÁM T?ªB bY b
#•v ;B| ¢B i`Î p - +€B bBM? w M`v F?¬M; T?ªB Km®M #Ä /Î MY +?WM; b Qlô

h?~K L;¢Q M?bM F?m¬M K†i sm•M M?B m b¬m- bmv M;?o K°i +?9i M|B, ôaU ibM?
¢•v ¢ w +kM; ¢QÊ+- i HQ H„M; M?'i +?QM? H` i`B m ¢bM? +| T?ªB H` T?€i bBM?
pW`²B i ?ÄB M?¢+ T?K- ?„M +kM; +?d H` M|B i`QM; M°B +mM; ¢¬m +| +?9i HQ¢M
i`Î p H`K ;b\

h Î L?•M *MM; - +kM; bSi ¢¬m K i`€M- K¶B M;`v [mªM pB + p†i p½M? +?9i Qi H¬M;
+® ¢QÊ+- +?ŠM; H) ?Q`M; ¢ +?d H` pb #ªQ i i`Î H¢B FBM?- ¢B tY Hw bU ibM? M?
pB + M`v +| +´ [m€BXô

sm•M M?B i?Î /"B K°i iB M;- i?m ?²B F?m¬M K†i m b-m- HB M ç2K w M;?o +O Kb
ibM? bBM? w F?¬M; i? +?"K i` - ?B M içB +kM; F?¬M; iBM çQÊ+ M;QÌB Î +?¶ M
[m•M i`Î HçB FBM? i?"M? i`QÊ+- i Î +?¶ M"v +?9i Qi i?ÌB ;B M`²B HçB çB- M?Q
[m•M +kM; F?¬M; +-M bmv M;?o [m€ M?B m- #'i F H" içB >"M; *?•m ? v H" i`Î HçB
#´M T?"M +O +?QM? KbM?- HçB bÊ +€B ;b\ô

h?~K L;çQ +?d +QÌB +QÌB- HçB ?ÄB, óæ`+? J M L?B # M FB Km b„K`QÊm i®i +
sm•M M?B ;"i ç-m K°i +€B- M|B, óL"M; ç M; H ?ûi T?ªB çB p`²B-`QÊm ç½ Km®M
t2 çQ i`Î p Xô

h?~K L;çQ M|B, óo"v i?b ;¼B M" M; i?2Q +?9M; i +MM; K°i +?¶ i`Î p çB- K°i KbM?
+kM; p"v HQ H„M;- B- F?¬M; #^M; M?Q p"v- i ;¼B h?Q+? hB m >´Î içB +?¶ M"v -
>mv M H M? +?B m +® i?Q€M; K°i iw- i?"i bU tªv` bU ibM? F?¬M; i? ;BªB [mv i-
p" M bY :B M; "QM?- +| H) ?„M +kM; +| i? ;B9TXô

sm•M M?B +?2 KB M; +QÌB M|B, óh M|B Km®M HQm HçB- M;QÆB HB M i?"i bU ç
h?~K L;çQ M|B, ósm•M M?B +| i?B M T?9 p pB + #m¬M #€M- i`QM; HÁM; i`ä`"M
ibM? KbM? i?Q+?- i b) F?¬M; M; ,M +ªM M;QÆBXô

hçB +?9i i?ÌB çB K- Î T?QÆM; /B M F?€+- h?~K L;çQ +| H) H" `i i¬M i`¼M; M[M?
H" i? iY +O KbM?X

h`QÊ+FB sm•M M?B #ÎB pb tm'i i?•M +?QM? KbM? K" `i iU iB- ?B M içB F?¬M; ;
bU ibM? +?QM? KbM? K ?B m- ?ÆM M[ibK çQÊ+ iU iBM i` M T?QÆM; /B M M"v-
TªB H`K- H" OM; ?° sm•M M?B5

oÊ +?²M; ? B M|B K°i ?²B- .QÆM; hB M ç½ idM?- ?„M ?ÄB + M? ;Bì- ç½ ç M ;Bì hw
L;çQ M;O +?Q - h?~K L;çQ F?Q€+ [m-M €Q iÊB- i`U+ iB T ?ÄB, óL?ç+ T?K w ç½
?"M? \ô

.QÆM; hB M M;?B K K†i M|B, óJ°i F?„+ +kM; F?¬M; i? +?"K i` - ?WM; ç¬M; H" T
H M? i?¬M; #€Q K°i iB M; i`QÊ+5ô

h?~K L;çQ ç" M? TªB çB ibK hçB " "i h?¬M- hçB " "i h?¬M ç½ Km®M M^K M;O- K M;
KÌB h?~K L;çQ ç M T?ÁM; F?€+? M p`- ?„M p" h?~K L;çQ H`K ç²M; bU i?ÌB ;B M
iQÊM; ç®B pÊB h?~K L;çQ +kM; F?¬M; M|B`ä H" i®i H" t'm- h?~K L;çQ M|B p pB
;"i ;"i ç-m M|B, óæ½ +| +?d w- #´M [m M F?¬M; HQm M;QÆB- M;"v K B H9+ M;QÆ
iB M;- #´M [m M çB çQ iB MXô

h?ÌB çB K b€M; bÈK- h?~K L;çQ +ÁM ?QÈM; ?„M tBM M;?d K°i ?¬K- F?¬M; i? iQÎ
#B i- iBM iS+ iÈB [m€ ç°i M;°i- HçB ç +?Q h?~K L;çQ +| +?9i F?¬M; [m€ i?Q+? S

"€B #B i hçB " "i h?¬M tQM;- i`QM; HÁM; M;?o- +| TªB H" M M M|B K°i iB M; +MM
/"B M;QÌB M;?d- +kM; F?¬M; M M çB [m"v M;QÌB v M ;B' + K°M;- HB M ;¼B M;QÌ
T?QM; i?Q- HçB çQ +?Q sm•M M?B- ç M;"v K B çQ ç M ?mv M M? ?mv M hB M

aU ibM? tY Hw F?¬M; b B #B i H„K- i`QM; HÁM; h?~K L;çQ F?¬M; F?ÄB +| +?9i H
M;U t2K ?Q K°i Qi i?ÌB ;B M- #Ì K¬M; ç m +?Q M;²B 'K +?¶ ç½ TªB p FBM?- i
+O ?„MX

h`QM; FBM? i?"M? `®i +m°+ tªv` +?mv M ;b- M?"i ç`M? TªB +?QM? KbM? çB\

h?~K L;çQ M;?o çB M;?o HçB- `i H" #m²M M;O- +QÌB ? ? - HB + M?bM sm•M M?B
M^K Î # M +çM? M" M;- i`QM; HÁM; HçB M;?o- sm•M M?B Î HçB >"M; *?•m +?,K b|+
H½K- B M|B M[iY F?¬M; i? çB H`K K°i T?2M bU M;?B T- +?d H" M" M; +kM; F?¬
b Q ?„M +kM; ç m HÁM; sm•M M?B- [m2M i?m°+ M;?B T pK`²B- /Si F?Q€i çB m L
HçB ç +?Q sm•M M?B çB i?"M? "B M EBM? +?m~M #` bBM? wX

h`QM; ç K- >"M; \*?•m ç°i M?B M M´B H M K°i i`"M ;B| - KQ #KB H" T iS+ iQ+? iQ i
+•v +®B i`QM; M°B pB M H„+ HQ p M; H M iB M; b`Q bçi- h?~K L;çQ M?"i i?ÌB F?

çB ç M i`QM; çbM?- M?bM KQ #KB ç-v K`M i`lB- M?'i i?lB M;•v /çBX

X

G9+ çB ç M GQÐM; *?B i +?QM? H` çQlM; i?Ov- /MM; +?QM? H` i?mv M *? içQ +K
L;çQ /"v i?"i bÈK- F?¬M; ç`M? HÁM; ;¼B sm•M M?B Î K°i # M /"v- `lM ` `lM `ûM K
+?Q M`M; #ªM ;?B +?ûT- MlB +?9i Qi HlB MlB +€Q #B i- HûM H9i K†+ [m-M €Q- H

JÎ +Y - K°i Hm²M; ;Bl HçM? `li p`Q- .QÆM; hB M ç M; +?d ?mv ? B +€B +'K [m•M

.QÆM; +¬M; +¬M; M`v- K°i çB K F?¬M; +QB KbM? H` M;QçB M?•M- ?„M Î i`QM; -
[m2M- p`v K` pšM [m M i`K KbM? +QB M?Q +QM- i?"i bU ``i ç€M; ç +ªK ç°M;X

h?~K L;çQ +QlB +QlB çB ` M;Q`B +?`Q ?ÄB- .QÆM; hB M M;?B K K†i MlB, ó>Q
M`v F?¬M; M M +?"K i` - çB M? M? çBXô

*€Q #B i >`M; \*?•m- i` M K†i b¬M; - ?ÆB MQÈ+ ç^M; ç^M; - ?²B i`bM? p` H9+ ç M #
+?„T i v çQ iB M- ?¬K M v HçB p¬ +MM; HçM? H)Q- h?~K L;çQ H M i?mv M- i`QÈ
M;O K°i +€B +?Q i?QªB K€B- idM? HçB ç½ H` ;B[ i`Q - /MM; +ÆK- MlB +?mv M T
#QM; i?mv MX

ó>B M içB i`QM; FBM? `®i +m°+ tªv ` +?mv M ;b- # ?ç i`B m i i`Î p - H` /Q /mv M

.QÆM; hB M M?bM #l b¬M; t t - i?Î /"B- MlB, ó*ÁM +li? +li +?mv M ;b- # ?ç #B
i?lB +m°+ M`v H` i?'v i?'m i`B i M?'i- iU M?B M H` #ªQM;QÆB i`Î p [m v p-M ç†

h`QM; HÁM; h?~K L;çQ M;?o- ç†+ T?€B pB M +€+ [m®+ ;B \ L;QlB GB m # M FB
#B i H„K- #¼M ?„M QÈ+ ;b +MM; æçB h®M; Fw i M p`Q KBM? QÈ+ KÈB- iMv iB M T
çQÈ+ +?¶ i®i- p T?¬M æçB Gw- h?' S?²M- ?¬K M v ç m H` T?B M [m®+- iU M?B
H„M; - EBK # M FB #` GB m [m®+ M; ,M +€+? - içK i?lB +kM; F?¬M; TªB H` +€B ?½
bU ibM? ;b pçM T?¬M F?~M +'T\

.QÆM; hB M M?bM ` i•K iQ h?~K L;çQ- +QlB M?çi MlB, óG` h•v >ç- M;QlB EBK F
M?9+ M?Q+?- HB M +' ç°M; h•v >ç ;B€T +¬M; M;QlB E?B i æ M- M;QlB GB m ?B p
T?QÆM; /B M F?€+- h?' S?²M [m®+ +kM; H` +li w M;?o M`vXô

h?~K L;çQ KBM? #ç+?- i?b ` #ÎB pb H`+? bY i? v ç´B- +€+? +K+ HçB +li #B M ?l
+?Q h•v >ç M;QlB +kM; `K+ ``+?- ? B MQÈ+ GB m >ç +QB M?Q H` F i?M i`mv M F
i? M;QlB GB m HÈM- KÈB #'i ç„+ /o ?QÈM; GB m [m®+ tQM; i?¬M- ?¬K M v +li +Æ

h`W pB +çl ` - h•v >ç p` h?' S?²M K°i KU+ T?•M i` M? F?¬M; M;Èi- h?' S?²M bÈ ?½
+?B K GB m [m®+- p b m T?€i i`B M M iQ`M- [m v ç-m i?m i?"T #¼M ?„M- +?Q M
tm'i #BM?X

V

jRkX *?QÆM; jy9, s2K h?¬M hB M

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÈM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; jy9, s2K i?¬M iB M

L?lK /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

o€M M`v i?"i ç9M; H` çO HQçM- h?~K L;çQ ;½B ;½B ç-m- +QlB MlB, ó" ?ç +li iQM

.QÆM; hB M +kM; KdK +QÌB M|B, ó" ?¢ i¢K i?ÌB F?¬M; iQM? iQ€M- +?QM? H" K
` [mv i ¢`M?- p®M H"- # ?¢ H" ?B p¼M; M; QÆB ¢B H`+? H½K` M Hmv M K°i M, K-
i`B m- M?QM; /QÈB ibM? i? ;'T; €T- +?d +| i? #B M ¢'BXô

h?~K L; ¢Q M; ?o M; ?o- F?¬M; M; ?o` ¢-m K®B- i`QM; HÁM; M; ?o H"K ?Q`M; ¢ +?
?„M iB T iK+ iB m / Q i`QM; M°B +mM; - K°i i?€M? +?d b) T?•M +?B bU ibM? +?
L; ¢Q- M m H" ¢'B H¢B M; QÌB F?€+- T?ÄM; +?WM; b) ¢ m M?Q +?| tM [m€ i` M K†i

*?d H" HB M F i GB m H" h?~K L; ¢Q KÎ` - +kM; +?d +| i? +?QM? KbM? ¢ M #½B
h?´ S?²M- h•v >¢- HÊB Q+? #®M [m®+ ;B M"v p" æ¢B h®M; #„i ¢-m HB M HKv- i?

hm i?•M- h ;B - i` [m®+5 hm i?•M H" h?~K L; ¢Q F?ÄB T?ªB M; ?o ¢ M`²B- ?„M i`
HÊM- [m•M iY H" ¢B m ¢QÆM; M?B M- h ;B pšM +ÁM H"K bBM? ¢°M; - K°i M"v M, K
+| M, K p¢M [m M- ¢•v pšM +?d H" iB M i` M K†i #`M- M?[M; #'i ¢°M; bªM FB - +ÁM
i?`M?- ;B€ i` HB M + Q ?ÆM- +| H½Q #`²B- T?ÁM; Î +kM; +| - +?Q /M H" KB M; ;
, M K†+X

L; QÊ+ H¢B- +€B i` [m®+ M"v H¢B H"K +?Q h?~K L; ¢Q ¢ m ¢-m- ?„M H„+ H„+ ¢-m
#QÊ+ t2K K°i #QÊ+- /M b Q +kM; FB M i`b K°i M; mv M i„+ - +| i? +?B K M; QÌB F?€
?mM; ?; M; K" +?B K- +| i? , M Qi i?B i i?ÁB HB M i`M HU+ , M Qi i?B i i?ÁB- +kM; i
H9+ M"v ¢•v i?9+ ;BK+ æ¢B h®M; tm'i #BM?- ?W- HÊB Q+? ;b +kM; F?¬M; +| - +m
¢€M? +?Q M; QÆB\

o2M ¢QÌM; i`^M i`¼+ K'v M; "v- ¢ M i?€M; KQÌB- i?ÌB iB i ¢½ +| +?9i Qi +?mv M b M
p` .QÆM; hB M`ÌB i?mv M- .QÆM; hB M #'i +?T F?¬M; ¢ +?Q h?~K L; ¢Q ¢B ;†T
L; ¢Q p` T?K iY h'M pQÆM; p`Q +mM; i`QÊ+X

æ M *?QM? æS+ K¬M- M; v +ª +?QÆM; i`bM? v i FB M ¢ m KB M ¢B- i`U+ iB T; ¼B
¢B ;†T i?€B ?"m- .QÆM; hB M p` h?~K L; ¢Q +?QM? H" i`U+ iB T p`Q ¢¢B M°B- .Q
;B€K iÊB- ?ÁB, ó" ?¢ Î MÆB M"Q\ô

ó" ?¢ K M; i?2Q #€+? [m M i¢B h? B .mv M +mM; M; ?2 iB M M?•M ;BªM; #`BXô

.QÆM; hB M ;"i ¢-m M? - b m F?B h?~K L; ¢Q M; ?2 tQM; - Î K°i # M M|B, óh?¬M iB
iW- i Km®M i`Î p i`QÊ+ K°i +?mv MXô

.QÆM; hB M M|B, óh`Î p H"K ;b\ \*kM; ¢½ ¢ M`²B- i®i ?ÆM H" i?2Q i ¢B T?K+ +?

h?~K L; ¢Q M|B, óh Km®M /šM +€+ T?m M?•M ¢ M t2K i?¬M iB MXô

.QÆM; hB M BK H†M; - H¬B FûQ ?„M- M|B, óE?¬M; +?Q T?ûT ?² ¢²- M; QÆB +kM; ;
b Q iQM? ibM? K°i +?9i +kM; F?¬M; i? v ¢'B\ h?2Q M¬ ;B ¢BXô

h? B .mv M +mM; H" K°i iÁ +mM; ¢B M /mv M? 'i Î # M M; Q`B ¢¢B M°B- ¢•v H" +m
/MM; ¢ H'v HÁM; h`B m \*€i- h`B m *€i i`B m M°B i?` æ²M; Zm€M- .QÆM; hB M-
M, K p` ¢¢B i?€B ;B€K- T?•M #B i ;B€K b€iX

L, K i?€B ;B€K- M; QÆB i` M? ;B`M?- i ¢'m- i`mv +-m ?Q H - #'i F iB M i`B- ¢bM?
F?¬M; M; Êi F?¬M; /Si- F€ i?9 ¢QÊ+ ¢B m F?„+ #^M; ¢²M; - i?B M ?bM? p¢M i`¢M;
pÈB ¢¢B M°B +`M; i? K ?mv ?Q`M; X

æB p`Q h? B .mv M +mM; - tm'i ?B M i`QÊ+ iB M +?QM? H" K°i i`K #B ¢€- i` M i`K
h`B m \*€i- h?~K L; ¢Q M; ?d +?•M M?bM M?bM- i?b` H" K°i h? B .mv M +mM; Fw- i
¢ pQÆM; #€i ¢ªM M"v #B i ?QÎM; i?K i?b +kM; i?¬B- `ä`M; +ÁM ¢ M pB i HQm M
+mM; ¢B M +O ?„M t ?Q b QX

h¢B ¢•v`'i M?B m # M +¬M; - ¢bM? +€+- i`QM; H9+ ¢! H¢B +| p¬ b® F€ i?¢+? +•v
#|M; +•v t M? mK iQÆB i®i- H¢B +| K°i HQ¢B +ªK ;B€+ i?QªB K€B F?| ¢QÊ+X æ M
¢B p`Q #`K #€Q i`QÊ+- H" T iS+ H¢B ¢B` ;¼B h?~K L; ¢Q p`Q- h?~K L; ¢Q ¢B p`Q
i`QM; +| K°i ?QÆM; p` F?|B ; v KkB- F?¬M; ;B M i`QM; ¢B M i?"i HÊM- ¢O HQ¢B [
Î i` M #² ¢Q`M- h`B m \*€i FB F?¬M; #B i H9+ M"Q i? v ¢'B K°i i?•M ¢¢Q #`Q M; ²B

H° K°i H½Q ç¢Q i|+ i`„M;- ?„M ç¼+ `ä iWM; +?[`i `ä `M;- HÌB M|B b M; bªM;- KB
L;¢Q iB M p°Q çB M +kM; HÆ ç M?- +?d H° M? M?°M; i?Q€M; M?bM- iB T iK+ M
KÈB +| i? +—m çQÊ+ +?QM? ç¢Q ô

h?~K L;¢Q i?'v h`B m \*€i M;?2 `i +?,K +?9- +kM; F?¬M; M|B +?mv M- €M? K„i #,M
T?2M- +?SM; FB M æQ M *?QM? F?Q M? +?•M- p K†i M;?B K i9+ +MM; K°i [m M
H†M; H) çB [m - ?QÈM; [m M pB M # M æQ M *?QM?- +QÌB ?b ?b- i?'T ;B¼M; M|B

+?Q€M; p€M; - ç-m ?Q K„i M?S+- H"TiS+ H¢B /•M; K°i +•v i€Q M; ¼i- h`B m *€i
óL?B i?-M i?"i +kM; F?¬M; #M ;b- +?d H" Kšm ?"m T?ªB +?B m +® F„ HQĐM; i?•M
E?•K hW i?€B ?"m pW `²B ;B€Q ?m'M h`B m *€i- F?¬M; ç w h?~K L; ¢Q +kM; çB
M?"M `¶B- K°i ç¬B i`ÁM; K„i `ÆB p"Q i` M M; Q`B h?~K L; ¢Q- i?'v h?~K L; ¢Q çSM
iB M M; B, ó B p"v\ G"K b Q p"Q ç•v +kM; F?¬M; M; B +?mv M\ô
h?~K L; ¢Q i`QM; HÁM; M; ?o- i /€K M; B Q\ L; B M; QÆB HB M +? i H„K K²KX
hmv H" i`QM; HÁM; Ov F?m'i- M?QM; h?~K L; ¢Q pšM p¬ +MM; +mM; FQM? K" ?QÈ
H - M; B, óoB i?-M >mv M 9v L?•M *MM; h?~K L; ¢Q- #€B FB M i?€B ?"mXô
E?•K hW i?€B ?"m M; ?o M; ?o- H"TiS+ Mî MK +Q`B- î i`QÈ+ K†i M; Q`B M; Q¬B- E
?bM? iQÊM; Kšm M; ?B i?B M ?¢- M?bM h?~K L; ¢Q- H¢B +Q`B M; B, óh?~K L; ¢Q- B
p" hQK >"M? FB ç m ç + "T [m M; QÆB- +ÁM +| >B M S?B- ç½ iWM; M; B ç M M; Q
F?ªQ i?B M; ? i?m"i p" F?Q +Y- F?¬M; i? iQîM; çQÈ+ M; QÆB H¢B i` im' B M?Q
h?~K L; ¢Q +Q`B ? ? K°i iB M; - M; B, óh?€B ?"m [m€ F?2M- pB i?-M +?d H" +| p"E
óæ•v F?¬M; T?ªB ?Q / M?- i` M ç`B +| i? i?B ç"m i`¢M; M; mv M H¢B +| K'v M; Q`B
[m # M? +?Q LBM? M- çS #û LBM? M M"v iWM M?Ä v m Èi- `i M?B m i?€B v ç m
/B m i?O M?Q p"v- B; B +ÁM Km®M +ªK i¢M; QÆB ç|Xô E?•K hW i?€B ?"m pW M
ç¬M ç M +?Q h?~K L; ¢Q M; ²BX
h?~K L; ¢Q /Á tûi E?•K hW i?€B ?"m- i`QM; HÁM; M; ?o- i?€B ?"m M"v H¢B `i #B i
w MB K- iMv i?`B +?m~M #` tQM; ? B #°; QÆM; K†i- t2K ` M[ M?•M i`QM; M°B +n
T?ªB M; ¼M ç M +¢M /-m- +?d #^M; p"Q M?[M; H`B pW `²B +O M" M; - h?~K L; ¢Q ç
F?¬M; T?ªB M?•M p"i / F?BM? i?QîM; X
*?d H" +€B M"v +kM; F?¬M; [m M i`¼M; - i?O çQ¢M i?€B ?"m + Q ç M M?Q i? M"Q
?"m +mM; - KbM? p" M" M; F?¬M; +| tmM; ç°i HÈB Q+?- +kM; F?¬M; T?ªB bÊ +€B
[m€ F?2M- pB i?-M t'm ?' F?¬M; /€K M?"MXô
E?•K hW i?€B ?"m KdK +Q`B- H¢B M; B +?9i Qi H`B M; B +® ;„M; - ç°i M?B M M; B,
E€Zm®+ +¬M; b Q\ô
h?~K L; ¢Q ;"i ç-m- E?•K hW i?€B ?"m +Q`B M; B, óE?| i`€+? +Æ HBM? M?Q p"v- `i
i?-M p b m- ?Q" M; i?QÊM; b) F?¬M; #¢+ ç½ B M; QÆBXô
h?~K L; ¢Q t'm ?' - +Q`B ? ?ª M; B, óh?€B ?"m F€ p¼M; pB i?-M M?Q p"v- pB i?-M
HU Xô L; B tQM; H`B M"v- +QM K„i HÆ ç½M; K" `ÆB p"Q K°i #° +•v #`B H€ i` M #
bBM? ` p" B T?-M ?B m F€- i?•M H" ç¢Q i†+ ?„M iU M?B M M; ?2 M?B m M M i?m
b€+? +` i?dM? i?QªM; M; ?2 M; B [m - H¢B +?Q iWM; +?QM? i?S+ M?bM i?'vX
"°B +•v i¢B æQîM; K¢i p" H9+ ç-m h®M; +kM; ç½ HQm ?"M? `²B- ç m H" +¬M; +K
M?'i H" +€+ T?m M?•M- M; mv M M?•M `i çÆM; BªM- T?m M?•M i?`B ç¢B M"v T?-M
H° /B M- ?¢M; KK+ ;BªB i`Q `i Qi- #`B H€ M"v HB M i?"M? +¬M; +K iB m F?B M F
*€B ;¼B H" #`B H€- t2K M?Q i`Á +?ÆB #`B bÈK M?'i i` M i? ;BÈB- [mv i„ +K i?
i`QM; HÁM; F?¬M; M?`M çQÈ+ bmv M; ?o- #`B H€ F?¬M; #B i +| HB M ? ;b +MM; #
E?•K hW i?€B ?"m +?9 w iÈB €M? K„i h?~K L; ¢Q- M? +?KB M; +Q`B M; B, óL?Q i?
K #`B H€ b Q\ô- h?~K L; ¢Q p°B p" M; M; B, óoB i?-M +kM; F?¬M; T?ªB K - +?d H"
+| p" B T?-M ?SM; i?9Xô
E?•K hW i?€B ?"m HB M +Q`B +Q`B pÈB h`B m \*€i- h`B m h¬M; M; B, óæ¢B M K M
M?Q i? F€ [m€B `²B- B; B +ÁM H" H-M ç-m iB M #B i ç MXô
E€ i?"i M K M?•M ç€M? #`B H€ i?QîM; tmv M- M K M?•M i?Q+? ç€M? #¢+- #`B H€
i®i- bî /o M" M; F?¬M; #B i- +?d H" H" # M M; Q`B p®M +kM; F?¬M; +| K'v M K M?•M
#bM? i?QîM; - ç®B pÈB #`B H€ +?d H" ;B i i?`B ;B M K" i?¬BX

E?•K hW ?QÈM; h?~K L;¢Q pšv i v- M|B, óL;QÆB iÈB- B ;B ç M /¢v M;QÆBXô H
?½B- i?QM; /QM; K" çB [m - i`QM; HÁM; M;?o E?•K hW i?€B ?"m M"v M?`i ç`M? H"
K°i çB K ?"Q ?SM;- HB M F?¬M; çQÊ+ M?`M Km®M K" Km®M i`mv M /®+ i9B FBM
E?•K hW i?€B ?"m ;¼B h?~K L;¢Q ç M # M M;Q|B- M|B +?Q h?~K L;¢Q +€B #`B M"v
H" p"i M;U /KM;- +? i€+ p¬ +MM; i®i- bQ pÈB #`B i9@HÆ@F?Æ ç|B b m F?¬M; F
+kM; çÆM ;BªM- ?ÆB +| iQÆM; iU +MM; +?ÆB K¢i +?QÊ+ ç|B b mX
L;?2 `ä [mv +O- i`QM; HÁM; h?~K L;¢Q M;?o- +€B M"v i?"i ç9M; H" H½Q i`i¬M; +
i?m°+ p +?ÆB K¢i +?QÊ+ ;®+- i?Q /K M?Q +?ÆB K¢i +?QÊ+ +| ®M;- p¢M iY- ç¬
#`B H€ ç½ +| KQ|B p¢M [m M- #¢+ i`B m- /•v i?WM;- p,M iB M ?Q b„+X h`QM; ç|
H" iW +?QM iÈB K°i- KQ|B p¢M [m M H" iW ky #¢+ i`B m ç M Ny #¢+ i`B m- i?"K +
[m M- imv i ç®B [m M i`i +ª, M K°i- p,M iB M H" iW K°i iÈB +?QM- i?"K +?Q MY
GQ¢B ?bM? i` M bQ pÈB +?ÆB K¢i +?QÊ+ i?b çÆM ;BªM ?Q€ `i M?B m-#ÎB p"v b
/`M;X
E?•K hW i?`v h?~K L;¢Q ?¼+ `i M? M?- H"TiS+ +U+ F€ pmB KWM;- M|B, óE?¬M;
F?¬M; pB + #`M- ?½v i?2Q B ;B ç€M? p`B p€M +?ÆB çM Xô
h?~K L;¢Q `i +?°i /¢ M|B, ó\*MM; i?€B ?"m ç€M? #`B- +| i†M; i?QÎM; b Q\ h?€B ?
+| K'v p¢M [m M iB M- F?¬M; i?m ? i çQÊ+- +?9M; i +?ÆB M?Ä K°i çB K çQÊ+ F
ç€M? #¢+ T?ªB M|B p ibM? ô
h`B m \*€i M;?2 çQÊ+- /UM; `•m i`ÊM K„i M|B, óL;QÆB ç•v H" ç€M? #¢+ b Q\ *MM
ç€M? #¢+ M?Ä\ô
E?•K hW i?€B ?"m i•K ibM? i?"i i®i K" +Q|B- M|B, óh®i- HB M ç€M? #¢+ M?Ä i?¬E
i?QÊM; p` h'M pQÆM; Km®M +?ÆB çM ? v F?¬M;\ô
> B M;Q|B ç m F?¬M; +| ?SM; i?9 pÈB #`B H€- p°B p`M; H„+ ç¬m- h`B m *€i M|B,
pB + T?ªB tY i`Q- tBM +€Q HmB i`QÊ+- çÊB M;`v K B p'M MXô
h'M pQÆM; M|B, óo`Q +mM; H•m M?Q p"v +ÁM +?Q +| p M?" i?,K oQÆM; T?B- M
?"m iW iW +?ÆB #`BXô
> B M;Q|B ?QªM; ?®i +?¢v i`®MX
E?•K hW i?€B ?"m M?•M iB M M|B, óG¢B ibK ? B M;Q|B ç M- >B M S?B F?¬M; H"
#^M; F m M`M; ç M- LBM? M +kM; F?¬M; pB + ;b #`M- ç M ?ÄB M`M; +| +| `ªM? `¶
L°B i?`H"TiS+ çB ;¼B M;Q|B- K°i H€i b m- p®M H" >B M S?B iW iW iB M ç M- ?"M
L;¢Q- KdK +Q|B- M|B, óh?~K L;¢Q- F?¬M; T?ªB M;QÆB çB >`M; *?•m b Q\ô
h?~K L;¢Q M|B, óG¢B #` ?Q`M; i?QÊM; i`B m i`Î p Xô
>B M S?B +Q|B M|B, óo +kM; i®i- H`K [m M # M M;Q`B- +kM; F?¬M; i?`v i®i ?Æ
HB M M;²B p`Q K°i # M E?•K hW i?€B ?"m- ?ÄB +?9i pB + ptiX
G¢B K°i H€i b m- LBM? M *¬M; *?9 +kM; iÈB- LBM? M *¬M; *?9 H¢B ;¬v ;Á çB
M?`i i?ÎB H¢B [m M p'M M i?€B ?"m- K°i ç¬B K„i ç^M; ç^M; ?ÆB MQÊ+ KQM; KÄB
+| m Q€M- H¢B H"TiS+ T?€i ;B€+ çQÊ+ KbM? i?`i i?®- +?mv M F?m¬M Kti [m K°i
L;¢Q M[- ?"M? H pÈB i?€B ?"m- M|B, óL?B i?¬M #€B FB M i?€B ?"mXô .Si H|B-
M|B, óE?¬M; T?ªB M|B ç€M? #`B H€ Q- M?Q i? M`Q +ÁM i?B m K°i M;Q|B\ô
E?•K hW +Q|B M|B, óÍ ç•m i?B m- i,M; i? K p` h?~K ?¼+ b o M"v- F?¬M; T?ªB H" #
LBM? M *¬M; *?9 t'm ?´ M|B, ó>„M H" K°i M K M?•M- +kM; ç€M? #`B H€ b Q\ô
h?~K L;¢Q +Q|B i`°K i`QM; HÁM;- p¬ +MM; çSM; ç„M M|B, óoB i?¬M +?d KÈB ?¼
M?QÎM; M?`MXô- M|B `ä [mv +O- #®M M;Q|B M;²B i` M #`M- ç~v #`B- K¶B M;Q|B H
#`B- +?d t2K tûi- HB M ` #`B i?2Q M?`i` M- ?„M +| i•K ç„+ ç®B pÈB +?ÆB K¢i +?

+?ÆB Kϕi +?QÊ+ ,M ;B M +kM; F?¬M; T?ªB ϕ´B #¨B- iϕB +¬M; M,M; ϕ†+ /` HϕB +
? v H¨ F #¨B- H¨ iW H9+ ` #¨B b) iQM? iQ€M #¨B M¨Q ϕ½ ` - #¨B M¨Q +ÁM +?Q tr
GQϕB T?QÆM; T?€T M¨v +¬M i`Q M?È `i + Q- h?~K L;ϕQ pb ?¼+ i" T T?QÆM; T?€
T?2M +¬M; T?mX *€B #¨B H€ M¨v b® HQÊM; Qi ?ÆM bQ pÊB +?ÆB Kϕi +?QÊ+ - #
M?B mX
_ K°i pÁM; #¨B- i`QM; HÁM; h?~K L;ϕQ ϕ½ +| +Æ bÎ F?¬M; b B #B i H„K- i`bM? ϕ°
iB T i?2Q H¨ >B M S?B- p T?¬M LBM? M- ?Q¨M iQ¨M H¨ ;|T ϕO T?¬MX h?~K L;ϕ
iB M ?¨M? [m M b€i ϕ®B pÊB # M;QÌB- iϕB ϕ·v HϕB +| K¬M ϕϕQ- M;QÌB #`i ϕ²M;-
K†i #B m H° F?€+ M? m- i?Q /K M?Q E?·K hW i?€B ?"m- M m H¨ +¬K #¨B i®i- +Q
+?ÊT K„i- ϕ·v +?d H¨ #B m H° M?Ä #û M?`i- M?QM; +?,K +?9 [m M b€i- HϕB +| i?
óh®i `²B- t2K #´M +¬M; iY ϕϕB b€i iS T?QÆM;- HÊB M?m" M +?9i iB M i`QÊ+ +€B ϕ
i`€M; +?Q- M?QM; HϕB p K†i ϕ m F?´ iQÆM; K¨ M|B pÊB E?·K hW i?€B ?"m, óh?
M?"T ?| - pB i?¬M i?"i bU H¨ FûK t Xô
E?·K hW i?€B ?"m +QÌB M|B, óL;QÆB H¬M ϕ¬m iB M +| i? ϕ€M? ϕ M i`bM? ϕ° M?
V

jR8X *?QÆM; jyd, L;QÆB E?¬M; >B m aU hbM? L;QÌB æ¼+ a€+?

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; jyd, L;QÆB F?¬M; ?B m bU ibM? M;QÌB ϕ¼+ b€+?

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h?~K L;ϕQ p¨ i?€B ?"m HϕB ϕ€M? p¨B pÁM;- pšM M?Q +k H¨ i?m i?ªK ?ϕB- >B M
L;ϕQ- M;QÆB +S iB T iK+ i?m M?Q p"v- +?d bÊ ϕ M H9+ ϕ| M; v +ª M?" KÊB +O M
MÊ M¨vXô

LBM? M M? +? KB M;- ;B®M; M?Q +QÌB K¨ F?¬M; T?ªB +QÌB- i?`v #° /ϕM; h?~K L
iB M M|B, óE?¬M; #^M; M?Q p"v- +?9M; i ;BªK iB M ϕ†i +QÊ+ tm®M; K°i Qi- M?Q

L¨M; bÊ h?~K L;ϕQ +?`m i?B i- F?¬M; ϕ¨M? HÁM; +?SM; FB M #° /€M; h?~K L;ϕQ

E?·K hW i?€B ?"m /•M; H M bS+ KϕM?- F?¬M; +?`m #Ä [m M|B, óæ€M? i`QÊ+ M|
+?9i iB M `v ϕ m F?¬M; i?m M´B b Q\ô

h?~K L;ϕQ +QÌB i`°K i`QM; HÁM;- +€B M¨v ;¼B H¨ Hϕi K K #m°+ +?†i- F?¬M; i?m
i? H¨K ϕ®B i?O i HB i- p K†i ϕ m F?´ M|B, óæ9M;- ϕ9M;- F?| ϕQÊ+ i?€B ?"m +
F?¬M; +| ?¨Q ?SM;- F?¬M; #^M; M?Q p"v ϕB- HB M H`v 8yy [m M K°i p€M- M?Q i?

E?·K hW i?€B ?"m ϕ M; H9+ + Q ?SM;- F?¬M; M;?o M?B m HB M ϕ€T SM;;, óh®i-
bo Xô

h?~K L;ϕQ i`QM; ϕ¬B K„i ?B M H M K°i iB ;BªQ ?Qϕi- #Ä bϕ+? #¨B- H9+ ` #¨B p€
L;ϕQ i?Q€M; +€B i`Î M M [m, /`- `à¨¨M; #¨B i?€B ?"m `i i®i- +ÁM FûK K°i #QÊ+ H
M?QM; F?B ϕ€M? #¨B- HϕB Hm¬M F?¬M; i?`v tm`i ?B M- ibM? ?m®M; M?Q p"v i?"i
+?QM KQÆB #ϕ+ i`B m ϕB- h?~K L;ϕQ HϕB ϕ°i M?B M pmM; ` K°i H€ +?QM KQÆB
F?¬M; ϕ M- i?ÌB ϕB K F?¬M; M M iÊB HϕB +S ϕ M `²B- TªAM; T?`i M?Q h?~K L;ϕQ
#¨B i`v +O M¨M;X

hB T i?2Q h?~K L;¢Q HB M iK+ ¢€M? i?„M; p¨B p€M- K°i T?€i HB M #m¬M #€M HìB
H¬M; K¨v H¢B- MìB, óh?~K ?¼+ bo- bU iB M? M¨v T?ªB MìB i`QÊ+ `²B- i +kM; F?-
i?€M; M?Q p¨v ¢ #¢B #ÎB M;QÆBXô

h?~K L;¢Q mM; /mM; MìB, óE?¬M; [m M i`¼M;- F?¬M; i?m iB M +O M;QÆB- ¢QÊ-

hB T i?2Q H¢B H¨ #ªv i€K p€M- h?~K L;¢Q i? M?Q +? i`2- ¢9M; H¨ i?„M; HB M ?
+¬M; T?m- M m F?¬M; iQM? i`ª ? i iQ¨M #° b´ MÊ pW `²B- +?d iQM? `B M; E?•K
i?m ?„M b€m M;¨M [m M- K„i i?´v b„+ i`ìB F?¬M; +ÁM bÈK- iB T [m MY + M? ;B
H¢B `²B- h?~K L;¢Q F?¬M; /€K /WM;- ?QÈM; E?•K hW- i?B H i?“i b•m- MìB, óoB
p€M- tBM i?€B ?¨m i?S i°B- p T?¬M p€M #¨B M¨v- +?d H¨ pmB ¢M K¨ i?¬B- i?€B ?
+S +¬K ? i- pB i?¬M tBM +€Q HmBXô

L m h?~K L;¢Q F?¬M; MìB M?Q p¨v i?b +kM; i?¬B- M?QM; +® w F?¬M; tBM E?•K hV
E?•K hW H¢B F?¬M; i? i?m¨M i?2Q- M;mv M ¢€M? #¢+ +?¨m i?m - ¢QìM; ¢QìM;
tBM iB M K°i >mv M 9v M?Q M?Ä b Q\ L m i¨mv M ¢B- mv M;?B Kšm M;?B i?B M ?

E?•K hW MìB, óL M i?m iU M?B M +?Q M;QÆB- M;QÆB +ì i? #B i H M?Q p¨v- B
i?m i¨M M¨v F?¬M; i? ;B [H¢B- M m F?¬M; b) ¢ M;QìB +? +QìB5ô

h?~K L;¢Q +ì H) H¨ HB M iK+ +U imv i- E?•K hW i?€B ?¨m H¢B +QìB MìB, óæ½ H¨
i?S +?Q M;QÆB- K´v M;¨v M [;¼B M;QìB ¢Q ¢ MXô

h?~K L;¢Q F?¬M; +¬M iB M- E?•K hW +?ŠM; F?€+ M¨Q i?B m h?~K L;¢Q K°i M?•M
?€+ +ì ¢¢Q Hw MÊ M;QìB M?•M iB M?¬ +?Q M M M?•M iB M? M¨v F?¬M; i? F?¬M; ?Q

h?~K L;¢Q +kM; +?QM? H¨ #ÎB pb M?bM `ä¨¨M; ¢B K M¨v- KÈB +® w F?¬M; +¬M i
K´v M;¨M [m M K¨ i?¬B- ?¬K M v i`QM; M;QìB h?~K L;¢Q- iMv iB M H´v ` +kM; F?
+„+ ¢ì- i?“i ¢9M; H¨ F?¬M; [m€ ¢ p¨Q K„i- +MM; pÈB M?Q p¨v- +?ŠM; #^M; ¢ +?Q
M¨v- i?ìB ;B M i?B m +¨M; H•m- ¢ M H9+ ¢ì- Km®M i`ª H¢B +?Q h?~K L;¢Q i?b +¨M

h?~K L;¢Q HB M iK+ ?¨M? H - KÈB M;? M? M;? M? M; M; M; K¨ +€Q iW ¢B ` M
iS+ tm´i +mM;- ?²B H•m +?Q +ì p M?“- M;?o ¢ M F?B p ¢ M i`QM; M?“ b) ;†T K´v
M?“M ¢QÊ+ K¨ M?°M M?¢Q- ?¨M F?¬M; i? +?“T +€M?- H¨T iS+ # v i`î p X

¨ FQ+? ¢°M; p ¢ M M?“- M;QìB ;€+ +´M; M;QìB i?´v ?„M- K°i # M +QìB ?b ?b ¢ìM
#€Q iBMX

h?~K L;¢Q ¢B p¨Q- ¢•v H¨ M?“ ?„M- K°i +€B M?“ pÈB w M;?o +?QM? i?S+- +€B +
M;?o ¢ M F?B i`î H¢B ¨B M EBM?- #QÊ+ +?•M ?„M M? M? ?ÆM- ¢B iÈB iB M pB M
? B +¶ t2 p¨M iªB M;WM; H¢B- i` M t2 p¨M iªB i¨M ¢¬v ?¨M; ?ì - ¢ m /MM; ;B´v /¬m
M i`QM; `®i +m°+ H¨ i` M; #¨ p¨i ;bX

ó*ì M;QìB ¢ M i†M; H \ *?ŠM; H) H¨ i?€B ?¨m ;¼B M;QìB ¢Q iÈB\ô h?~K L;¢Q M;
K¨ +QìB H M- i?€B ?¨m M¨Q +ì +?mv M ¢Q ¢ M M? M? M?Q p¨v\

*´i #QÊ+ iB T iK+ ¢B H M T?Q i`QÊ+- i`QM; HÁM; H¢B M;?o- M;QìB i?S M?´i ;†T
o•M o•M- J¢i L?B H¢B ¢ M; H¨K +€B ;b\

h?~K L;¢Q ¢Q K†i H M- t2K tûi T?Q i`QÊ+- H¢B +?SM; FB M K°i T?m M?•M T?Q
i`QÊ+ K†i- ¢®B pÈB T?m M?•M K¨ MìB- iQ i?€B t€+ i?U+ ¢O Q Hª- M;QìB iÈB +?Q
æQìM; T?m M?•MX

h?~K L;¢Q t´m ?´- M?¢+ Kšm i?“i bU H¨ F?¬M; +?¶ M¨Q F?¬M; tm´i ?B M- +QìB ?
æQìM; T?m M?•M K†i K¨v ?ÈM ?î MìB, óæ½ bÈK M;?2 M;QìB i MìB ?¬K M v M;QÆ
T?2M M¨v ¢B ¢ M >¨M; *?•m ¢½ ;¬v ¢B F?¬M; Qi- i`î p +¬M T?ªB iW iW ¢B m /QÐM
*?•m i?9 p¨ F?¬M; \ ob b Q F?¬M; i?´v hS T?m M?•M i`î p \ô

hS T?m M?•M +?QM? H¨ sm•M M?B- h?~K L;¢Q p°B p¨M; MìB M;mv M M?•M sm•M
HB M +?d p¨Q ? B +¶ t2 M;U ?ÄB, óæ•v H¨ MÆB M¨Q ¢Q ¢ M p¨v\ô

æQÌM; T?m M?•M +QÌB M|B, óL|B H" K°i i?QÆM; M?•M EBK [m®+ ;¼B •+ "çih?€+
v m ç² +´- #ÍB p"v +® w +¬K +?9i Qi ç² +?ÆB çM F?¬M; ç€M; iB M ç M KÌB M; QÆ
F?¬M; +?`m i?m- B M; ÌM; QÌB M¼; ¼B M; QÌB ç t2 HçB- `²B [m v M; QÌB #Ä +?çvX

h?~K L; çQ ? ? +QÌB K°i iB M; - M; QÌB EBK +kM; iÈB i†M; H `²B- t2K ` bU ibM?
EBM?- ç½ bÈK H M i`mv M ç M F?„ T MÆB `²B- ç•v H" MÆB ç-m b|M; M; ¼M; B|
K"X

h?~K L; çQ bmv M; ?o K°i +?9i- M|B, ó"¼M ?„ M ç½ Km®M çQ - HB M i?m p"Q çB-
i`QM; ç| F?¬M; +| i?S ç€M; ;B€- çQ ç M F?Q +OB H" çQÊ+Xô

oW ç9M; H9+ M"v- GQm i?„M; #` FQ+? ç°M; K" +?çv ç M- M; ?2 tQM; h?~K L; çQ T
M; QÌB ç2K t2 ç´ p"Q F?Q +OBX

L|B K'v +•m +MM; æQÌM; T?m M?•M- #`i i`B #`i; B€+ K" ç M ?"m pB M- i K M [KÈB
/€M; +€+ M" M; i` M; çB K +°M; i? K ç² i` M; bS+ i` M; M?½ ç°M; HÁM; M; QÌB- i`Q
?B m ` - +€+ M" M; pW KÈB M; ?2 i?¬M; #€Q- HçB F?¬M; p°B K" çB; †T KbM?- ç m
+€B i` M; çB K M"v +ÁM F?¬M; T?ªB H" p) +?Q i`QÊM; T?m KbM? t2K b QX

h?~K L; çQ F?¬M; çB pç+? i`-M- ç M; Î i`QÊ+ K†i M?ç+ Kšm- +kM; F?¬M; M M M|
+?d M|B KbM? ç|B #KM; - ;¼B M; QÌB ç M T?ÁM; # T +¬K +?9i Qi ç² , M ç MX

•M MQ +ÆK- æQÌM; T?m M?•M +| T?¬M i?S + i?ÌB- M?•M iB M M|B, óG½Q i?•M çB i
ç K F?¬M; B M'm +ÆK- ibM? M; mv M #` ç|B +kM; F?¬M; Km®M iU KbM? tm®M; #
F?¬M; #B i H" i?€M? M?•M i€M; i" M HQÆM; i•K M"Q M|B ` çQÊ+- /çv M? [M; ç² i
ç€K +?d ?B m çQÊ+ +ÆK ç M `²B ?€ KB M; Xô

h`QM; HÁM; h?~K L; çQ +QÌB iQ- p°B p" M; ;B [HçB M|B, ó.Si F?Q€i i ;¼B M; QÌB çB
+ÆK H" çQÊ+ `²B- H" K; b T?ªB T?B M iQ€B M?Q p"vXô

æQÌM; T?m M?•M F?¬M; +?`m- M|B çWM; çB KÌB +?Q K'i +¬M; X

æÊB +?Q æQÌM; T?m M?•M `ÌB çB- h?~K L; çQ ?b ?b +QÌB K°i iB M; - ? B i v M „K +
o•M- i`€B ¬K T?ªB 'T- M|B pÈB Jçi L?B, óL?ç+ Kšm Î T?Q i`QM; M?" M?B m M; Q
+MM; HÊB ?çB- pW `²B K°i +•m i?€M? M?•M i€M; i" M HQÆM; i•K FB - M; ?2 çQÊ+
Jçi L?B +| +?9i M; QÊM; M; MM; - M|B, óJ i +?QM? H" +| +€ iQM? ç| - M; QÆB +kM;
h?~K L; çQ p¬ +MM; M; ?B K i9+ M|B, óh ç•m i`€+? #"- M; QÊ+ HçB +ªK i? 'v HÌB +
ç9M; ç„MXô

o•M o•M tBM? ç T +QÌB M|B, óJB M; M; QÆB M|B M?Q p"v- M?QM; i`QM; HÁM; M?
M? [M; M; QÌB ç¼+ b€+? M"v ç m ?"M F?¬M; i? ç2K i?€M? M?•M F?„ + içB i` M|i +
T?KM; Xô

*?m L?QÊ+ Î K°i # M +| +?9i ;?2M- i? 'v h?~K L; çQ M „K +ª o•M o•M p" æQÌM; Jçi
~K- +® w ç2K iS+ ;B" M `ÆB p"Q i` M M; QÌB h?~K L; çQ- M|B, óæ9M; p"v- i`Î p "B
M?" i`QÊ+ K°i +?mv M- ;¼B M; QÌB çQ +€B HÌB M?„M +kM; i®i- H" K ?çB +?9M; i

h?~K L; çQ p¬ +MM; çSM; ç„M- b„ +K†i M; ?B K M; ?`- p K†i +SM; `„M- ç¬B K „i i?•K
[m €M? b€M; ?Q" M; ?¬M pQÊi [m çQÊ+ p¬ b® iQÌM; pB M- çQÌM; T?®- M?bM p
i? M? i`M? +| +?9i H; 2 H M- M; ?B K K†i M|B, óL?QÊ+ M?B- T?m [m•M M; QÆB H" K
ç M T?9+ HÊB +O M; QÌB i`QM; i?B M ?ç- b Q +| i? iQ i`QÊ+ +¬M; b m5 *?QM? b
çQÆM; M?B M H" iB M +mM; i?ªQ Hm" M i?ÌB bU +MM; ?Q" M; i?QÊM; - i?QÆM; M;
;BªB T?€T; BªB [mv i KÈB H" ç9M; ç„MXô

*?m L?QÊ+ #`i +QÌB, óam®i K°i #m´B +?B m- M; QÆB ç m i?QÆM; M; ?` [m®+ bU
M?B m [m®+ bU +?Q M; QÆB i?QÆM; HQÊM; M?Q p"v\ô

h?~K L; çQ çQÆM; M?B M F?¬M; i? M|B +?QM? KbM? çB ç€M? #`B H€- +QÌB F?´
M" M; +?çv çB ;B®M; M?Q ?² çB T- ?Qi ?" pçi €Q +O KbM? M|B, óZm-M €Q +| +?9

o•M o•M M;?2 p"v- HB M çB ;¼B M;QìB M'm MQÊ+- h?~K L;çQ i„K`Y K°i T?2M- i
F?¬M; F?ÄB #„i ç-m pmB p i?QªB K€B- H¬B FûQ i K M[M;²B Îi`QM; çbM? T?Q b
pÁM; i`„M; i`ÁM i`2Q i` M #-m i`lB + Q + Q- ;B| ç K [m'i p"Q K†i- K M; ç M p" B T
bU H`K +?Q M;QìB i i? M? idM? p" B T?¬M- M|B p" B +•m ibM? +ªK- æQìM; Jç i L?B
óæ9M; `²B- ? B t2 ;b ç| içB iB M pB M FB - T?m [m•M ç½ M?bM i?'v +?Q \ô

h?~K L;çQ M? M?"M; çQM; çQ +•v [mç i tm çm´B +QM Km¶B- M;?2 p"v M|B, óh ç
F?Q +OBXô

æQìM; Jç i L?B M|B, óL;QìB M¼ iU tQM; H` M;QìB EBK- M?[M; H p"i M`v +?9M; i
ÎiB M pB M çÊB M;QìB M¼ iÊB H'v- T?m [m•M- M;QìB EBK ç M i†M; H M?'i ç`M?
p i?b i®iXô

*| T?K i?•M M?Q æQìM; L;?B K- Jç i L?B ç®B pÈB K'v +€B bU ibM? M`v HçB ?ÆB
H„M;X

h?~K L;çQ +QìB ? ? K°i iB M; , óJ'v i?S ;b ç| ç m çQ iÊB- #¼M ?„M F?¬M; ç M H
T?ªB i?m iQ`M #°- bÊ +€B ;b- i†M; ç² H` i†M; ç²- +| +?¶ +¬m tBM H` +| +?¶ +¬m t
+ÁM T?ªB iW iW tY Hw- F?¬M; ç M?[M; H p"i M`vªM? ?QîM; H` çQÊ+Xô

æQìM; Jç i L?B M|B, óL?QM; M m M;QÆB F?¬M; H`K pB + pb #¼M ?¼- #¼M ?„M
#•v ;B\ô

h?~K L;çQ +QìB ?b ?b K°i iB M; , óJç i L?B F?¬M; ?B m +€B M`v `²B- M;`v K B +?¼
M°B +mM; i`QÊ+- i t2K #¼M ?„M çB MÆB M`Q i® +€Q- +?9M; i +€B M`v ;¼B H` i
i?"i bU i?¬M; [m - +| H) H` H`K p p M; pb MQÊ+- ç½ bmv v m i?U+ HU+ M;QìB E
[m M pB M æçB h®M; i - ç•v H` +?mv M i®i HQÐM; iQ`M- # ?ç M;?2 tQM; M?'i ç`i

>„M M|B M;Kv #B M M?Q p"v- F?¬M; i? F?¬M; F?B M M;QìB i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K-
h?~K L;çQ- M|B, óL;QÆB +?d #B i M|B ?QÆm M|B pQÊM- i?m ç² p"i +O M;QìB i

h?~K L;çQ iB T M?"M i`"- K†i ç°i M?B M çÄ H M- ;•M t M?i` M i`€M ?B M` - `i ?
óh?m H F?¬M; i? iQM? iQ€M ?®B H°- +€+ M;QÆB F?¬M; ?B m bU ibM? M;QìB ç
i? iQM? iQ€M i? K ¬M?"M ?®B H° b Q\ô

"®M M;QìB ç M; M|B +QìB- GQm i?„M; +~M i?"M iWM; HB iWM; iQ K` iÊB- i?W H
ç| F?¬M; t - F?¬M; /€K iÊB ;¬M [m€- #~K #€Q M|B, óh?B m ;B - bS i?¬M GB m [m

L;QìB EBK [m"i F?ÎB- F?B M +?Q i?lB +m°+ [m M M°B #„i ç-m HQçM Hç+- ç`+? M
?[m i?"M? F i?M- ç†+ T?€B pB M F?„T MÆB /U p"Q "B M EBM? i?B i?®i`B M,M;-
? v H` h?' S?²M- E?B i æ M- €M? K„i ç m i" T i`mM; içB i` M M;QìB K°i M;QìB >mv

*?QM? i`` æçB h®M; iW b m F?B h`B m \*€i H M M;¬B +kM; F?¬M; T?ªB H` [m M; +
i?¬M ç-v çQìM;- i?€B ;B€K çQÊ+ iQM M?B K +| i? i`'M i?O #B M +QÆM;- #B i ç€
h?€B 9v- [mªM Hw [m•M ç°B i?B M ?çX

h`QÊ+ K„i- iB m >mv M 9v M`v- +kM; M?'i i?lB i`Îi?"M? K°i M;¬B b Q b€M;- i?B
i?"M? [m®+ b€+? ?çM; M?'i- ç•v H` bU ibM? +´ FBK F?¬M; +| - h?~K L;çQ bm®i ç K
ç½ w i?S+ çQÊ+- i`"M +?B M F?¬M; i?m®+ b9M; M`v- HçB [mv i ç`M? Îi` M M;QìB

> B KQÆB i?€M; i€K- h?~K L;çQ M?"K +?S+ >mv M 9v L?•M *MM;- H" T iS+ iB M
+?QM- h?~K L;çQ çQÊ+ p|B i`ÎHçB FBM? bQ- ? B KQÆB # - b m F?B p"Q FBM? H`
+mM; i`¼M p M bm®i K°i M;`v- i`QM; M;`v M`v- h`B m *€i +MM; h?~K L;çQ M|B [m
M?QM; H` +| K°i pB + +| i? t€+ M?"M- +?QM? H` >mv M 9v i`B m ?²B iW >`M; *?•n
? +MM; bU pK EBK GB mX

L?"M çQÊ+ iBM iS+- F?„T MÆB `Q `Q p" M +?mv M- :B Gm"i æ`M? H` K°i M;QìB i
M,K h?B M hç+ ç - #ÎB pb h®M; +| HB M [m M i`¼M; ççB- ?„M H` M;QìB bS i?¬M G
T?"M ?Q`M; iY çB bSX

:B Gm"i æ`M? KBM? #¢+?- H¬B FûQ h?~K L;¢Q M"v- +?ŠM; M?[M; +|i? ¸ ?| ;B^a
i`¼M; v m ?ÆM +?QM? H" M?'i ¸`M? T?^aB ibK ¸QÊ+ i€M i?"M? +O h®M; i`B m ¸®

*€B i•M +?QM? [mv M M"v- M|B iB T +kM; F€ [m€B- imv M|B i?ÌB ;B M +?d KÈB [m
pšM H" #BM? #¢B M?Q M9B ¸´- [m®+ +?O GB m [m®+ h?B M h¢+ ¸ ¸½ #` [m•M EB
Î [m M M;Q¢B- b m F?B u M EBM? ¸¢Q `ÆB p"Q i v ;B†+ ¸½ #` [m•M EBK M?bM +?
/Si F?Q€i- H"TiS+ H"K` [mv i ¸`M? i`®M p T?Q i•vX

hW M v p b m- [m•M EBK M?'i +Y ?"M? ¸°M; - H"TiS+ M„K #„i G•K >Q" M; T?O- i?C
p"Q i v ;B†+X *?d H" p'M ¸ M"v tm'i ?B M- G•K >Q" M; T?O #` +¬M; ?½K- GB m [
:B Gm"i æ¢B h?¢+? Î L K EBM? +MM; h iQÈM; GQ sY «M H"TiS+ OM; ?° M?` ?Q
H"K ?Q" M; ¸ X

h?B M h¢+ ¸ +ÁM ¸ M; +?¢v i`®M iÈB æ¢B æ²M; - L K EBM? H¢B tm'i ?B M K°i M
GB m [m®+ ?B M ?€+? K°i i?ÌB T?•M HB i iW ¸| - K°i M; QÌB /MM; L K EBM? ¸¢Q H
/MM; æ¢B æ²M; H"K FBM? ¸¬- [m^aM Hw h•v EBM?X

:B Gm"i h?m-M ¸½ p"Q M;¬B ?Q" M; ¸ - #B i ¸QÊ+ T?K ?Q" M; +ÁM b®M; - `ä`"M
EBM? æ¢B æ²M; - iU M?B M +kM; F?¬M; F?€+? F?Q- /Si F?Q€i i¬M ?„M H" i?€B i?
+?O +O +?QM? KbM?X L?QM; h?B M h¢+ ¸ F?¬M; p mB- p b p"v h•v GB m +MM; æ
M?Q MQÊ+ pÈB HY X

:B Gm"i æ`M? H" :B Gm"i h?m-M T?€B iÈB- ?„M H" #`Q ¸ :B Gm"i h?m-M- H9+ I
¸bM? +|i? i?W M?"M æ¬M; GB m- +?d +| M?Q p"v- M;¬B p` ?Q" M; ¸ +O ?mvM?
p[M; +?„+- p T?¬M T?K ?Q" M; ?Q^aM; bÊ +?¢v i?K+ K¢M; FB - :B Gm"i æ`M? +?Š
V

jReX *?QÆM; jy3, JQÌB oB M h`,K oB M JBM? *?•m *kM; E?¬M; h?
:B Q hbM?X

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >´

*?QÆM; jy3, JQÌB pB M i`,K pB M JBM? *?•m +kM; F?¬M; i? ¸´B ¸QÊ+ ;B Q ibM?
L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

h?~K L;¢Q pW KÈB ?²B T?O- ?„M H"TiS+ M?"M ¸QÊ+ K"i i?€K K"i #€Q- H9+ M"v :
#€B T?ÄM; - HB M p # M i`QM; +?Ì ¸ÊBX

:B Gm"i æ`M? ¸ M M?"- i`U+ iB T p"Q iB M pB M- +?SM; FB M +| F?¬M; Qi ?¢M?
?„M F?¬M; M?"M ¸QÊ+ ?B m F€- M?bM M?B m ? B H-M- t2K tûi tQM; - b„+ K†i F?-
M|B p`B +•m HÌB ?[m Q+? +MM; GQm h?„M; - t®+ ;B'v /¬m # Q H'v`QÆM; H M- t2K
¸QÊ+ K" `mM`~v H MX

G) M"Q H¢B M?Q p"v- H) M"Q H¢B M?Q p"v :B Gm"i æ`M? K°i [mv M M M Î i` M-
#€Q ¸B MX

L?[M; ?¢ M?•M p" M +?mv M FB M?'i i?ÌB bÊ M;•v M; QÌB- M; QÌB M"v i?"i bU H" F€

h`QM; `QÆM; +?QM? H" K°i F?Ä JBM? *?•m- F€ i?"i JBM? *?•m +kM; F?¬M; ¸€M
M?'i H" +€B M"v F?Ä JBM? *?•m H" :B Gm"i æ`M? +?SM; FB M [m - +?QM? H" ¸²
*?9 GB m [m®+- i¢B b Q JBM? *?•m H¢B` ?B M Î +?¶ M"v\ *?d +¬M iQÎM; iQÈM;

ç½ ?B m- [m•M EBK +¬M; ?½K G•K >Q" M; T?O- .B hbM? *¬M; *?9 H" i, i, :B Gm"i
#„i H" K iM #BM?- JBM? *?•m iU M?B M K" p"v K" ç½ `ÆB p"Q [m•M EBK i`QM; i v-
K M; i?2Q M?[M; M"v JBM? *?•m HçB ç M "B M EBM?- i`„M; i`ÈM i?m Km ççB i?-
i? v ç´B #B M [m®+ b€+? HB M GB m i?¬M? KBM? QÊ+ pÈB M; QÌB EBKX

:B Gm"i æ`M? iS+ ;B" M F?¬M; T?ªB M; QÌB EBK çQ +?Q h?~K L; çQ H p"i- K" H" M
i, i,- [m®+ i?M ;B ?"M ;BÌ T?9i M"v #` /šM` - ?"K`„M; `mM; ç°M; F? M? F?€+?-,
H'v JBM? *?•m FB - M†M; M MûK H M i` M K†i ç'i- ?mM; ?,M; ;BšK H M K'v +QÊ
óEBK +~m ô

JBM? *?•m pĐ imM; - +Y ç°M; +O ?„M- HçB ç +?Q p" B M; QÌB +?9 w bÊ M; •v M; Q
i`€+? +O KbM?- M?[M; H p"i M"v H" +O +?O M?•M- ;b ç¡ pĐ- „M M¡B M?Q i? M"Q
i?^M; M?½B M"v `i [m€ p¬ H 5ô

GQm h?„M; F?¬M; +~M i?"M #^M; +? ?„M- /M b Q im´B F?¬M; HÈM H„K- +?d H" i
F?ÄB +¡ +?9i HÁM; /ç- ?ÆM M[:B Gm"i æ`M? M"v #B m ?B M p¬ H - HçB +~M; iS
Km®M ç€M? M; QÌBX

ó.WM; i v5ô h?~K L; çQ M; ?2 tQM; iBM iS+- +MM; T?m M?•M ç€K #¼M ?¼ M¡B K'v
+?"K `b `b K" çB iÈB- M?bM JBM? *?•m i` M K†i ç'i- M¡B pÈB GQm h?„M; , ó?mv

GQm h?„M; M¡B, ó"B m i?B m ;B - i?^M; M?½B MûK pĐ H p"i +O M; QÆB- +€B M

:B Gm"i æ`M? M?È iÈB bS KçM; +O KbM?- +Q i?'T ç€M? ;B€ h?~K L; çQ- i`QM; H
KbM? ç½ b B H-K HÈM- H p"i H" M; QÌB EBK çQ +?Q h?~K L; çQ- +€B M"v iS+ H"
L; çQ- +?QM? KbM? p®M H" +¡ pB + +¬m îM; QÌB M"v- H" K M?Q p"v i?"i bU +¡ +?9i [M
M¡B, ósBM ?ÄB H" h?~K L; çQ h?~K ?¼+ bo b Q\ E ? M M"v ?´ i? M- ç9M; H" F?¬M
*?•m +O M; "BXô

h?~K L; çQ K M; i?2Q p iQÆB +QÌB /Á tûi F?€+? ç M i?, K i`QÊ+ K„i- p°B p" M; F?
i?¬M? M¡B, ó B M? M? - i +ÁM iQîM; B p¬ H - i?b` H" #^M; ?[m GB m [m®+ ç M
#^M; ?[m +MM; GB m [m®+- tBM ?ÄB i M ?¼ ççB / M?Xô

:B Gm"i æ`M? M¡B, óE ? M M"v i M :B Gm"i æ`M?- h?~K ?¼+ bo- tBM H¶B ç½ ç„

h?~K L; çQ +?QM? b„+ M¡B, óJ°i pB M JBM? *?•m K" i?¬B- +?d H" bU ibM? #ªv i€K
Gm"i ?mvM? F?¬M; i? M¡B HQçB HìB F?€+? b€Q- h?~K K¶ H" HQçB M; QÌB JBM? *
b Q\ >m®M; +?B h®M; GB m +?QM? H" ?mvM? ç +?B # M; - +€B ;¼B H" +¡ #^M; ?[
F?¬M; KWM; - :B Gm"i ?mvM? +¡ i? çB ç M +?¶ +O i K°i +?mv M- h?~K K¶ +kM; ç
JBM? *?•m M"v çWM; p°B M?„+ HçBXô

J°i # M- GQm h?„M; ?² ç² `²B- +€B JBM? \*?•m M"v iQM? iQ€M ç•m ` ç'v +kM; #€M
[m M çB- #B m i?B m ;B M¡B M?Q i? M"Q p"v- M¡ +?d H" bU ibM? #ªv i€K #ç+ i`B
ç€M; #ªv i€K #ç+ i`B m\

E€ [m€B- i?"i H" F€ [m€B- i? v ç´B M; "v tQ - h?9v L?½ aÆM S?ÁM; # M FB #€Q
#m¬M #€M HìB # i`, K [m M- #B m i?B m ;B ç m pmB p`çQ`U+- M m i?"i bU H" #
i?B m ;B pb +€B ;b K" M¡B çQÊ+ HìB F?¬M; ç K td iÈB M?Q p"vX

GQm h?„M; F?¬M; F?ÄB ;½B ;½B ç-m- K°i +?9i +kM; M?"M i?S+ çQÊ+ /KM; i•K ?E

:B Gm"i æ`M? iU M?B M F?¬M; T?ªB GQm h?„M; - M; ?2 tQM; h?~K L; çQ M¡B- K†i
HÁM; ç½ b€M; iÄ `²B- +9B M; QÌB i?"i b•m M¡B, óh?~K ?¼+ bo [mª M?B M H" +QM
T?K+ ç M +U+ çB KXô

h?~K L; çQ +QÌB +QÌB- M¡B, ó*QM M; QÌB i Q M?½ +?Q M¡B iÈB- h?~K K¶ +€B F?
ç`M? T?ªB +¡- +€B ;¼B H" i?B M FBK F?¡ ç´B i`B F,- iB M H" p"i M; Q`B i?•M- i ;¬
:B Gm"i ?mvM?- +¡ H) H" KìB M; QÆB ç M T?ÁM; F?€+? m®M; K°i M; KK i` i`QÊ+

:B Gm"i æ`M? i?2Q h?~K L; çQ p"Q T?ÁM; F?€+? - ;¼B M; QÌB ç®i M; ¼M M M- i`QM
/•M; i`- i`QM; F?¬M; F?Q i` M M; "T ?QÆM; i` M?¬M M?ç i- h?~K L; çQ ?ÄB i`QÊ

?mvM? ç M H-M M"v- +| +€B ;b +?d ;B€QXô

:B Gm"i æ`M? M|B, ó\*kM; F?¬M; +| +€B bU ibM? ;b- +?d H" H" ç M i?,K h?~K ?¼+ +MM; h?~K ?¼+ bo- M;Q" B ` - [m®+ ;B +O i [m®+ +?O K°i KU+ ?B p¼M; h?~K ? [m®+ ?Q" M; ç çB bS #d [m®+- pB + M"v ç½ HB M iK+ ?QÊM; G #° F?~M +—m- M i?€M; M[- h?~K ?¼+ bo b) i?2Q F ? M M"v b M; GB mXô

h?~K L;çQ +Q|B ? ? M|B, ô*?d H" F?¬M; #B i [mw [m®+ pb b Q M?'i ç`M? T?ªB i?`M? ibM? K|B M?Q i? - HçB H"K i `i t'm ?`X

*QM K„i :B Gm"i æ`M? H|2 H M K°i +€B- i`-K K†+ K°i H€i- M|B, ó"ÎB pb h?~K ?¼ i?B M ?ç ?¬K M v- +kM; F?¬M; F?€+ *?B M [m®+- içB HÁM; +O i - h?~K ?¼+ bo +¬M; h-M- i?B M ?ç ?¬K M v- M;Q|B EBK KçM? M?'i- +| M?"T [m M Mm®i i`¼M [r i?B M ?ç- /½ i•K #WM; #WM;- +?d +| h?~K ?¼+ bo- HQçB M;Q|B i`Q im M?Q p"v- +MM; +?®M; +?¼B pÊB +Q|M; EBKXô

h`QM; HÁM; h?~K L;çQ +kM; F?¬M; F?ÄB MÎ MK +Q|B- t2K ` i`bm? ç° >€M ?| +O i - p` [m®+ bY M"v +?ŠM; M?[M; M|B iB M; >€M `i KQÊi K"- K" HçB +ÁM M|B +| b€ K°i +?9i +kM; F?¬M; i? FûK ?ÆM bQ pÊB M?Q bBM?X

h?~K L;çQ F?) +Q|B M|B, óh¬ h-M H" F?¬M; /€K M?"M- +?d H" i?|B +m°+ i`QÊ+ M M|B- ?ÊT i€+ H" ç9M;- F?€M; EBK +kM; H" bU ibM? +`T #€+?Xô

:B Gm"i æ`M? /Á tûi w h?~K L;çQ- F?¬M; F?ÄB KWM; `Ð- M|B, óh?~K ?¼+ bo F? K„i h•v >ç p" M;Q|B EBK ;B€T +¬M; æçB GB m i - ibM? i? ç½ M;mv M?Q i`SM; KÄ #BM? +Sm ;B9T F?¬M; \ô

h?~K L;çQ +Q|B M?çi K°i iB M;- +® w ç2K M„K +?ûM M?Ä i` +?ÆB i`QM; i v- #KM; +kM; / /`M;- +?d H" +ÁM T?ªB #`M #ç+ F„ ?ÆM- çÊB ? B MQÊ+ Fw i M p"Q KBM? M"v- F?¬M; p°BXô

h?~K L;çQ F?¬M; p°B- :B Gm"i æ`M? ;`T H„K `²B- K°i M;`v F?¬M; Fw i M KBM? QÊ i?|B ;B M- çÊB h•v >ç FB i?"i bU ç°M; #BM? `²B- ?®B ?"M ç½ F?¬M; F`TX

:B Gm"i æ`M? iQÎM; iQÊM;- H"TiS+ çQ€M çQÊ+ `„Ti•K +O h?~K L;çQ- Fw KBM ;B9T- h?~K ?¼+ bo M"v H" +® w Km®M #S+ GB m [m®+ K m +?|M; Fw i M KBM? QÊ KU+ FûQ /`B tm®M; /QÊB- +?d H"- [m®+ i?Q h®M; [m®+ ç`M? H'v ` b) +| +€B ;b M [m€ ?` F?„ +i?b M M H"K +€B ;b #•v ;B|`

:B Gm"i æ`M? +Q|B F?` K°i iB M;- i`QM; HÁM; M;?o- /M ?` F?„ + +kM; +?d +| i? i?|B ;B M ç®B pÊB M;Q|B h®M; F?¬M; +| +?¶ t'm- ç®B pÊB M;Q|B GB m +| ?çB b M;mv ?B K MQÊ+ K'i M?" i M- +?¶ h?~K L;çQ tªQ i`€ ç½ ?B M ` ? i- ç2K bU pK h• GB m i`|B HçB- /MM; +€B M"v #S+ GB m [m®+ HmB #QÊ+X

aU ibM? KBM? QÊ+ +ÁM +?Q ç`K Hm" M- :B Gm"i æ`M? HB M T?€i ?B M KbM? ç K°i ?ÆB- M|B, óv iS +O h?~K ?¼+ bo- F ? M M"v KBM? #ç+?Xô

h?~K L;çQ +ÎB KÎ M|B, óL?Q p"v +kM; i®i- i'i +ª K¼B M;Q|B H" M;Q|B i?¬M; KBM? #^M; ?[m +MM; M;Q|B i?¬M; KBM?Xô

> B M;Q|B K°i KU+ M|B iÊB ç K F?mv - p b m H|B M|B F?¬M; iB TiK+ HB M [m M M|B +?9i Qi +—K F€i?Q ?¼ - :B Gm"i æ`M? i?"i H" K°i M;Q|B i?¬M; im - #•v ;B| + ç`K Hm" M +?•M +?€M?- FûQ [m M ? i`QÊ+ +€B ç½ `²B M|B b mX

æ M MY ç K- :B Gm"i æ`M? KÊB çSM; /"v +€Q iW- h?~K L;çQ i?•M i?B M K" çQ ? pšM F?¬M; [m M M|B, ó:B Gm"i ?mvM?- i p" M;QÆB KÊB [m2M ç½ i?•M- bU ibM? M;QÆB F?¬M; +—M ç Îi`QM; HÁM;- ;B Q ibM? +?9M; i +?QM? H" KQ|B pB M i`, i? ç`B çQÊ+Xô

V

jRdX *?QÆM; jyN, *?mv M >"m *mM;

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >´

*?QÆM; jyN, *?mv M ?"m +mM;

L?¡K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

a€M; bÈK- #„i ç-m çSM; /"v- pûQ +?d iQM? K°i +€B- ?¬K M v H` ? B KQÆB #®M i
ç M ?"m pB M ?Qç i ç°M; ;•M +®i- GQm h?„M; #` FQ+? ç°M; K` +?çv iÈB- i?Î F?¬M
;B - #B m i?B m ;B ô >„M i?Î ?´M ? M K´v ?ÆB i?"i /`B KÈB M¡B, ó*€B i M GB m
M;QÌB çQ iÈB i€K pçM [m M iB M- M¡B H` #²B i?QÌM; T?Q i´M JBM? *?•m # M ç K

GQm h?„M; +?Q `^M; h?~K L;çQ M?´i ç`M? b) FBM? ?½B i?´i b„+- B M;ì h?~K L;ç
+?d ;"i M? ç-m- M?`M M?ç i M¡B, ó"B i`²BXô

GQm h?„M; M¡B, ó"B m i?B m ;B - i€K pçM [m M ç¡X E?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ +€B FE
i? - bÈK #B i M?Q p"v b) ç +?Q ?„M ç€M? M€i M?B m i? K p`B K¡M JBM? *?•m- #b
i? K`´i M?B m H°+ H€Xô

h?~K L;çQ `„M /çv ?„M- M¡B, óL;QÆB ç M; M;?o +€B ;b p"v\ L;QÌB i #²B i?QÌM; i
H`K M;QÌB T?ªB +¡ M;mv M i„+- #B i F?¬M; \ L;QÌB Î MÆB M`Q- K M; i çB M?bM t

GQm h?„M; /šM h?~K L;çQ ç M iB M çQÌM;- K°i M;QÌB GB m F T H´v K°i +€B `QÆ
L;çQ iÈB- p°B p`M; çSM; H M- KÎ i?MM; ` - # M i`QM; H` iWM; t´T iWM; t´T iB M /š
K†i- M;QÌB GB m M¡B, óh?~K ?¼+ b o- +?O M?•M M?`i ?¬K [m ç" T ?Q JBM? *?•m
H¶B- #ÎB p"v ç†+ #B i #ªQ i çQ JBM? *?•m p`iB M iÈBXô

h?~K L;çQ `´i F?€+? F?Q M¡B, ó:B Gm"i ?mvM? [m € F?€+? F?Q- +€B M`v #ªQ i M
hB M M`v +¡ H) H` H´v p çB- M¡B +?Q :B Gm"i ?mvM?- h?~K L;çQ i ;BªM; M;?o
;B€ i€K pçM [m M K`´i?¬B- b Q +¡ i? ç ?„M i®M FûKlô

L;QÌB GB m çQÆM; M?B M F?¬M; i?"i bU M;®+ ç M KS+ ¬K iB M i`Î p - p°B p`M; M
iW M M- K¼B M;QÌB i`QM; M;Q`B "B M EBM? ç m #B i- +?d H`- iB M M`v +¡ H) H`
i M¡B- +¡ i? F i #çM pÈB h?~K +¬M; iY- K°i #^M; ?[m ;BªM; M;?o F?Q M?Q p"v- H
M m M?Q +¡ +Æ ?°B- ?„M +ÁM +¡ i? HçB iÈB #€B T?ÄM;Xô

"m¬M; iB M tm®M;- M;QÌB GB m +€Q iW çB ` M;Q`B- h?~K L;çQ çQ F?€+?- [m v i
ç K iB M- HB M iK+ ç K ? B H-M- K†i b„+ +¡ +?9i F?¡ +QB- M¡B pÈB GQm h?„M;;, ó
ç K t2KXô

GQm h?„M; ç K K°i H-M- M¡B, ó"B m i?B m ;B - ;B®M; M?Q b® HQÊM; F?¬M; ç9
i€K i`,K [m MXô

h?~K L;çQ tK K†i M¡B, óo¬ bd- `ä ``M; ç½ M¡B i€K pçM- `ä HçB +ÁM i?B m çB ?
K M; iB M p ?"m pB M- ç +?Q o•M o•M i?m HçB- o•M o•M KÈB idM? K°M;- HB M ç
iB M M`v iW ç•m ` p"v\ô

h?~K L;çQ M¡B, óGQçB bU iB M? M`v M;QÆB F?¬M; M M M¡B +MM; Jç i L?B - iB M
i´M ?çB ç² i?b T?ªB #²B i?QÌM;- ç9M; F?¬M;\ô

o•M o•M M;;?2 ?„M M¡B F?¬M; `ä ``M; H„K- M;?o M;?o K°i +?9i- HçB F?¬M; ? i`mv
KBM?- M K M?•M F?¬M; i? #S+ i?"i +?†i- HB M ?ÄB ?„M, ó*¡ ç¡B #KM; F?¬M;- i
K¡M ,M iÈBXô

h?~K L;ϕQ ;"i ;"i ϕ-m- /MM; ϕB K i•K K°i H9+- M;QÌB i`QM; M°B +mM; ϕ M- i?b`
 ibK ?„M- B M;Ì i?€B ;B€K M`v M|B, óh?€B ?"m KÌB h?~K ?¼+ bo p`Q +mM;Xô
 h?€B ?"m\ h?~K L;ϕQ bÌ H M +€B KkB- i`QM; HÁM; M;?o- +?È F?¬M; T?ªB H` #
 M`v # i?B m K°i ϕ m i?2Q i`QM; M°B +mM; ;¼B ϕ M MÆB ϕ•v`²B- #°B T?K+- #°B T
 ;B®M; pÈB M;QÌB F?€+ X
 *| F?B- w +?d i?€B ?"m- bQ pÈB i?€M? +?d ?Q`M; ϕ +ÁM Km®M +| i€+ /KM; ?ÆM-
 /ϕv M;`v ϕ|- h?~K L;ϕQ M`Q /€K ϕ„+ i°B M;QÌB ϕSM; ϕ-m ?"m +mM; M`v- ϕϕB bU HÈ
 tm®M;X
 h?2Q i?€B ;B€K ϕ M ?Q`M; +mM;- ϕB p`Q E?•K hW i?€B ?"m i`K +mM;- h?~K L;ϕQ /
 i`QM; HϕB +| K`v T?m M?•M ϕ M- ?„M ?QÈM; i?€B ?"m ?`M? H i`QÈ+- HB + M?bM
 ϕ•v- M;QÈ+ HϕB >B M S?B ϕ M; M;²B Î K°i # M- ?QÈM; h?~K L;ϕQ M|B K°i iB M;- ;
 ϕ M KÌB ?„M M;²BX
 E?•K hW i?€B ?"m M|B, ó>¬K M v F?Q i`ÌB i®i- ;¼B M;QÆB iÈB ϕ€M? p`B p€M #`B
 ?Q`M; i?QÈM;- ?Q`M; i?QÈM; M|B M;QÆB K`v M;`v M v ϕ m F?¬M; +| bU ibM? ;b
 pW p†M ϕ M iB T B ;B Xô
 h`QM; HÁM; h?~K L;ϕQ Q€M i?-K- +€B F?Q i`ÌB i®i M`v p` ϕ€M? #`B +| +€B ;b HB
 E?¬M; F`T M?B m HÌB- i?€B ?"m HB M ;¼B >B M S?B- +ÁM +| +€+ T?m M?•M F?€+
 +¬K #`B H€ +?B ϕ mX
 GQϕB #`B H€ M`v ϕ®B pÈB h?~K L;ϕQ K` M|B- ϕ°M; i v +?•M`i / /`M;- ϕÆM ;BªM
 +?QÈ+- ϕ€M?`i i?m"Mi v- i`ªB [m K`v p€M- +| i?„M; +| i?m - i?„M; ϕQÈ+ H`K v
 H` +® w- +kM; F?¬M; i? M?B m H-M ϕ m i?„M; G½Q i?€B ;B X
 o`B p€M [m ϕB- E?•K hW i?€B ?"m ?Q`M iQ`M ϕ„K +?bK i`QM; ϕ|- #'i i`B #'i ;B€+
 i?B M ?ϕ FB +kM; [m M i? ?B M- i`QM; HÁM; h?~K L;ϕQ M;?o- F€ i?"i ϕ•v +kM;
 i?QÌM;- ϕWM; M?bM M`M; #bM? i?QÌM; ;Bª i` M;`i ?bM? iQÈM; M?Q p`v- F€ i?"
 iS+ HB M #ϕB H° #ªM iQM? +O M`M;X
 o T?-M >B M S?B- ϕ€M? #`B Hm¬M +| p`B T?-M Qm M?½- h?~K L;ϕQ #B i`ä- E?
 ?B M #ªM iQM? +O KbM?- >B M S?B +?Q ?ŠM +| i? - /M b Q +kM; H`iϕB i`QÈ+
 T?-M ϕQ M i` M;X
 "'i i`B #'i ;B€+ ϕ M ;B[ i`Q - E?•K hW ϕ9M; H` M; v +ª ,M +ÆK +kM; [m M- M;QÌB
 M?„+ M?Î- M;QÈ+ HϕB- i?€B ;B€K /šM h?~K L;ϕQ ϕ M FB i?'T ;B¼M; M|B, óh?€B
 E?•K hW ;BÆ +QM K„i H M- M?bM M?bM b„+ i`ÌB, óL? M? M?Q p`v b Q\ J M; +?9i
 F?¬M; +¬M TªB T?B M T?S+ M?Q i? X h?~K L;ϕQ- M;QÆB Ît iÈB H`F?€+?- KÌB
 ϕQÈ+- M m F?¬M; i?b #ªQ M;QÌB H`K i? K p`B K|M i?S+ ,M ϕ M ϕ•v +?Q M;QÆBXô
 h?~K L;ϕQ`i ϕ|B #KM;- i`QM; HÁM; F?¬M; Km®M +?d ,M +?9i Qi ϕB K i•K +?Q ϕĐ
 +U imv i?ªQ w +O E?•K hW i?€B ?"m- +MM; E?•K hW i?€B ?"m ,M ϕQÈ+ +?9i Qi ϕ
 •M tQM; ϕB K i•K- iB T iK+ €+ +?B M- HϕB [m K°i + M? ;BÌ- HB M M;?2 ϕQÈ+ #
 >Q`M; i?€B ?"m ϕ MXô
 æ¬B H¬M; K`v E?•K hW i?€B ?"m M?Qm HϕB- K†i HϕM? HMM;- M|B, óE?¬M; +¬M
 h`QM; HÁM; h?~K L;ϕQ +| +?9i M;ϕ+ M?B M- bU ibM? i`QM; M°B +mM; ?„M +| #B
 h`B m \*€i +| K°i ?B M iQÈM; iQÆM; ϕ®B i?9 p`- +?QM? H`i?€B ?"m iQÆM; ϕ®B M
 +?O v m H`h`B m *€i F i?W ϕ p`+O ?mvM? i`QÌM;- h`B m *€i M?"T +?O +mM; p
 K ϕ +O +?QM? KbM? H`E?•K hW p`Q +mM;- M•M; i?•M T?"M H M- #ÎB p`v p`E`
 i?€B T?B HB M ϕQÈ+ b„+ T?QM; i?€B ?"m X
 h`W pB + ϕ|` - h`B i h¬M; H`?mvM? i`QÌM; h`B m *€i- ?¬K M v i`mv M ϕ p`+?Q
 i? i?l`Æ- #ÎB p`v HϕB ϕ2K ?Q`M; ?"m JϕM? i?`+O h`B i h¬M; H`T pbi?€B ?"m- K
 >QÈM; i?€B ?"m H`T i?"M? Zm€ >Q`M; i?€B ?"m X

E€i?"i i?2Q M?Q #®B T?"M- Zm€ >Q"M; i?€B ?"m * Q i?` p" E?•K hW i?€B ?"m H
p" h`B m \*€i H" ?mvM? ç - ? B M[ M?•M M"v K°i M; Q`B H" Kšm i?•M h`B i h¬M; - K
*€i- +?d H"- #ÎB pb h`B i h¬M; H" iB M ç - #ÎB p"v \* Q i?` M"v bQ pÊB E?•K hW i?
?ÆM- HQ¢B ?B M iQÊM; M"v `i F€ [m€B- +| +?9i H"K +?Q M; Q`B i F?¬M; i? iQÎM
*?d K°i H9+ b m- * Q i?` çQÊ+ K°i M; Q`B H½Q i?€B ; B€K M•M; çÐ- iW iW iB M ç M
"Q "Q ?"M? H , ó"€B FB M Zm€ >Q"M; i?€B ?"mXô
>B M S?B p" +€+ T?m M?•M FB +kM; F?¬M; i? M;²B- ç½ #Ä #`B tm®M; - ?QÊM; *
t2K i?`B +Æ- +kM; T?K ?¼ i?2Q K¼B M; Q`B- +?d +| E?•K hW pšM +ÁM +?ÆB #`B
* Q i?` +Q`B M|B, óh?€B ?"m ç M; +?ÆB #`B H€ b Q\ oW `²B i ;¼B M; Q`B K`B
F?¬M; çB- H¢B i`®M Îç•v +?ÆB- i?€B ?"m bÊ i M?Q p"v b Q\ô
E?•K hW i?€B ?"m [m v K†i +?2 H¶ i B F?¬M; H M ç w iÊB- h?~K L;¢Q M?bM Îi`Q

>QÆM; €M- M²B MB m tQQM; +?ªQ- M?[M; i?S +?m~M #` pB + M; ? M? ç|M M~v ç r
+?QM? H` i?€B ;B€K i`QM; +mM; - M; QìB M~v h?~K L; ¢Q M? "M i?S+ - t2K M?Q M; Q
/MM; €M? K„i +?`Q ?ÄB ?„M- i?€B ;B€K tK K†i ?-K ?-K, óh?€M? +?d ç M5ô
h`QM; T?O T?`K H` M; QìB i?2Q ç M HB M`Q`Q [m€ tm®M; - i?€B ;B€K /„i +m®M; ?
T?QM; i?B ?¼ pB M h?•M ?¼+ bo- >mv M 9v ?mv M L?•M *MM; h?~K L; ¢Q H`K >²M
;?B +?ûT- M; v ?¬K ç| F?•K K M? H M çQìM; ç M GB m- hmv M >Q€ T?O ô
>²M; HQ iU H i•M pB M +?O b´ ;?B +?ûT
hmv M|B +?d H` i¢K ;B[+?S+ - M?QM; +€B i®+ ç° T?B i?,M; M~v- +?d bÊ K°i +?9i
pÈB * Q *-m- iW +?S+ [m M #€i T?~K M?ªv H M i`î i?`M? +?O [m M >²M; HQ iU ?¢ i
H` +?S+ p` çQìM; çQìM; +?QM? L; k T?~KX
o T?-M >²M; HQ iU M~v- `i M?B m +?S+ i`€+? ;B®M; pÈB G #°- ? B +€B ç m i?m
HQ iU i?B i H`T ? B +Æ +`m H i•M pB M p` >Q`B oB M /`+? - ? B +€B +Æ +`m M~v i
[m M i`¼M; H¢B b B H +? [m€ M?B mX
oQ /K M?Q H i•M pB M- +?O [mªM [m®+ i`B m +®M; p` çB bS /•M i°+ >²B >°i- h?
æ M- p` T?B M /`+? +?Q ? B # MX J` >Q`B oB M /`+? +?QìM; [mªM +?QM? H` L K
Zmv hQ- æ¢B h?U+- h¢B E?mw+?- * K- *€i- h¬M; * p` +€+ [m®+ ;B iB M +®M; X
"B m ?B M ` ? B +€B +Æ +`m K¶B M; QìB [mªM K°i # M- ? B # M i`QM; H9+ ç| +k
M?QM; F?B h®M; i?®M; i`- HB M [m M HÈM M?`i ç9M; H` HB M ? M; QìB h•v >¢
GB m [m®+- M; QìB h?` S?²M- p T?-M +€B ;b :B Q *?•m- Zmv hQ- æ¢B h?U+- +€
F?-M; b€M? #^M; K°i M; |M i v E?B i æ MX
"ÎB p"v- ç®B pÈB >²M; HQ iU K` M|B- [mv M HU+ HÈM M?`i- +?S+ i`€+? M†M; M?`i-
M?`i ç9M; H` H`K pB + +?mM; i`QM; H i•M pB M- +?¶ i®i M?B m Î +?¶ +?d + -M M
çB K +?B M iQ+? - +QM çQìM; # v H M i?QìM; i?QìM; M? M? ?ÆM M; QìB F?€+ M?
iQ`M #° ç€K K¼B `Ê T?QÆM; #„+ - +?QM? H` +¬M; H Q p¬ +MM; HÈMX
" ` +? i M? M? M?`i +kM; +| i? ;BªB i?Q+? - M m M; QÆB F?¬M; i? HW /®B æªM;
i ibK +Ê ç ;•v +?mv M- H¢B ç +?Q i`B m çbM? ,M T?ªB +€B H¶ p®M- +€B Q M S+
p€+- `Y b¢+? b) #ì K¬M; tQM; HB M +?m~M #` tQM; çìB çBX
h`€B H¢B- >Q`B oB M /`+? FB - #ÎB pb ç m H` +| K°i +?9i t t¬B pÈB :B Q *?•m ?
M?B m H9+ F?¬M; +| HB M ? pÈB [m®+ ;B # M +¢M? - +?Q M M i`i +ª K¼B M; Qì
+kM; çWM; M; ?o ç M pB + H M +?S+ - F?¬M; +| i?€M? +?d ç M +kM; F?¬M; i`î i?`M
`,M /¢v- /M b Q i`QM; i`B m çbM? - M; QÆB +| +kM; çQÊ+ K` F?¬M; +| +kM; F?¬M;
ç w ç M M; QÆB- i` M +Æ #ªM- M; QìB p`Q ç•v- F?¬M; b B #B i H„K- +?ŠM; F?€+ M
HoM? K°i T?-M iB M HQÆM; +?ì +? i H` tQM; X
h?~K L; ¢Q iB T +?d- i`QM; HÁM; +U+ F€ +ªK F?€B- Km®M KìB i?€B ;B€K iB M p`
M; KK MQÊ+ i` K°i +?9i- i?€B ;B€K M~v +kM; #B i çB m- p°B p`M; ç€T SM; - M|B
? B M; QìB T?•M #B i M; ²B tm®M; i¢B +?QM? bªM? - i?€B ;B€K M; ?B K K†i M|B, ó
+¬M; +¬M; ç½ #`M ;B Q tm®M; - ç +?Q M¬ ;B i? v /†M /ÁXô
h?~K L; ¢Q M|B, ó*¬M; +¬M; +S M|BXô
h?€B ;B€K +QìB ?„+ ?„+ - M|B, ô.QÆM; +¬M; +¬M; M|B- +€B H i•M pB M M~v H` M;
+?B H` i`QÊ+ K„i- i` M +€B MÆB ç-m b|M; M; ¼M ;B| M~v `i +,M; i?ŠM; - +?Q M M
ç`M? T?ªB i` M? ;B`M? +?9i Qi i? /B M pb æ¢B h®M; +?9M; i - +| i? ;B`M? H¢B i
"B M EBM? H`T iS+ i?,M; +?S+ `i M? M?- ç M H9+ ç| +ÁM +| •M +?dX
L?QM; M m tªv ` ;b ç| b B H-K- M?[M; i`m +?QÆM; #m°+ i°B FB +?d bÊ Km®M #
ç| çWM; M|B H` .QÆM; +¬M; +¬M; - +?QM? H` # ?¢ +kM; F?¬M; ;B[çQÊ+ M; QÆB-
h?~K L; ¢Q ;"i ;"i ç-m- ibM? ?m®M; ?B M i¢B t€+ i?U+ F?¬M; i? bQ b€M? pÈB H9+
HB M [m M ç M p`M K M? æ¢B h®M; - p®M H` M; QìB T?ªM ç®B HB M GB m +?QM?
T?ªB h`B m *€i /MM; i? +?•M p¢+ OM; ?°- +€B [m®+ b€+? M~v imv i ç®B F?¬M; i?

L?QM; K°i T?QÆM; /B M F?€+- imv i? HU+ i`QM; i`B m T?ªM ç®B ?`M? [m•M H
+kM; F?¬M; ç¢B #B m #¼M ?„M M?“M i?m M?Q p”v- #¼M ?„M ç M; çÊB- M m h?~
K’i +?O [mv M- ç M H9+ ç! H¢B ?ÊT M? m i’M +¬M; - i?U+ bU ç M H9+ ç! - M m F?¬
/•M; i’ m #m°+ i°B- +?QM? H`i`QM; bo iY- +kM; b) M?’+ H M b!M; iQ ;B! HÊM- ?Q
?B K ç i?B M ?¢ bÆ bm’i +?d pb #ªQ iQ`M +?QM? KbM?X

æ•v +?QM? H`M; mv M M?•M i?U+ bU- pb +€B ;b i`QM; i`B m F?¬M; iB T iK+ ²M
#B M K’i F?¬M; i?’v ;b M[M; v i`QM; H9+ M”v- h?~K L;¢Q M;?2 .QÆM; hB M M?“+
idM? M;°- i`QM; HÁM; M;?o- F?! i`€+? FBM? i?“M? M”v ;¬M ç•v ;B! K b!M; H†M; -
GB m FB ç m ç°i M?B M F?¬M; H M iB M; - i?b` H`Km®M M?bM #¢M i?•M #` +? -
;B M;X

h?~K L;¢Q F?¬M; +?Q H` ç9M; K` #om K¬B- i?2Q K°i T?QÆM; /B M F?€+ K` M!B-
pB M K½M i?“M? +¬M; - +! i? K M; ç M +?¶ i®i i?“i bU +?Q æ¢B h®M; - #®M +? [i
imv i ç®B imv i F?¬M; F?Q i`QÆM; - ?Q`M; ç p®M H` K°i HÁM; Km®M ç #¢i +?QM
+! M; Q!B M`Q +! Hw /Q T?ªM ç®B- bo iY i?W M?“M H¢B F?¬M; /Si # M iB - iB M H
ç i?!B ;B MX

S?“K H` +! pB + +U+ t’ m i?b +! ç¢B HÊB- +€B T?QM; ?B K M”v ç€M; ;B€ #®+ H M K
;B€K m®M; i` - H”T iS+ M!B, óL;QÆB i`Î p +?mv M +€Q M?¢+ T?K ç¢B M?•M- M!B

h?€B ;B€K ;”i ;”i ç-m- H”T iS+ +€Q iW çB` M; Q”B- h?~K L;¢Q çQ çQ ?„M iÊB +Y
ibM? i`QÊ+ ç! K°i H-M ;†T i?Q+? F?€+? - H-M M”v çB bS- +?d bÊ K°i b® M; Q!B F
+?d bÊ H` b) +! M; Q!B iÊB €K b€i- p”v +kM; i?U+ bU F?¬M; / H`K pB +X

L;?o ç M ç•v- h?~K L;¢Q p°B p`M; FûQ i?€B ;B€K H¢B- ?ÄB, óæ½ çB H`K [m®+ b
+?9i #ªQ iB m ;b ç! çB i?2Q i ? v F?¬M; - i` M çQ!M; çB +kM; +! i? +?B m +® ? B

h?€B ;B€K M”v ?b ?b +Q!B M!B, óh?~K +?O #° +?ŠM; H) F?¬M; #B i- ç†+ T?€B pB
KQÆB M; Q!B +’K [m•M- K°i çQ!M; çB i?2Q #ªQ p X æ•v +?QM? H` T?¬M i®i- +?o
?B M b B H-K- +?QM? H` K°i +€B +¬M; HÊM- M m h?~K L;¢Q H-M M”v H”T M?B n
/QM? +?9i Qi €M? b€M; - #ÎB p”v i`QÊ+ K„i- +€+ i`Q!M; [m M hB M çB M iQ- ° [m•
ç°M; #®M T?Q`²B- i?“K +?Q +ÁM Km®M ?¬m ?¢ h?~K +?O #°`i i®i M[Xô

h?~K L;¢Q pW ç°M; HBM? +Æ- M!B, óaU ibM? +?¼M M; Q!B H` B iÊB +?¼M\ô

h?€B ;B€K bm v M;?o K°i +?9i M!B, óh?2Q Hw i?mv i M M H` >²M; HQ iU iU F? M?
Hw- +?d H` HQ¢B bU ibM? M”v- ?„+ ?„+ ô >„M KQM; KÄB HB + M?bM h?~K L;¢Q
? v b QX

h?~K L;¢Q KBM? #¢+? - #B m ?B M` H` >²M; HQ iU p` # M? [mv i ç`M? - M?QM;
i?B T- B /€K F?¬M; #€M K†i KkB- M!B ç M M!B çB- ÎT?Q i`QM; +€B i?“M? ”B M E
p°B p`M; çB ç M M?ûi M; Q!B p`Q # M i`QM;X

h?~K L;¢Q +Q!B ?b ?b M!B pÊB i?€B ;B€K, óG¢B T?B M iQ€B +¬M; +¬M; K°i pB +
M?¢+ T?K K°i +•m- HB M ?ÄB +?¼M HU +’K [m•M- +! i? i? K *?m >^M; - æ†M; G
p`Q ? v F?¬M; - M?[M; M; Q!B M”v ç m H` #^M; ?[m ?mvM? ç +O i - i` M çQ!M; çB
M? m- +! T?ªB F?¬M; \ô

h?€B ;B€K ;”i ;”i ç-m, ó*! .QÆM; +¬M; +¬M; tm’i M;U - +?È M!B +?d H` imv M ? B
M; Q!B +kM; F?¬M; i?“M? p’M ç - h?~K +?O #° /WM; #QÊ+- F?¬M; +¬M T?ªB iB M I

h?~K L;¢Q çSM; Îi` M çQ!M; - T?€i M;®+- i`QM; HÁM; M;?o, óE?¬M; çQÊ+- çB ib
M!B K°i +•m i`QÊ+- +?mv M M”v T?ªB ç +?Q #¼M ?¼ +?m`M #`- K†i F?€+ H¢B t2
i? ç +Y ? v F?¬M;X a9+ p”i- i?b` +€B ;¼B H` +’K [m•M çB i?2Q- i’i +ª ç m H` ç
KQ!B ç m H` K°i ç€K T? p”i- ç¢B + - i H` çB bS K`- ;†T T?ªB M;mv ?B K H` i çB
#¼M ?„M #ªQ p i \ô

æ†M; GQM; p` \*?m >^M; H`K pB +Î hB M çB M iQ- i®i t’ m +kM; #B i`ä M; Q!B M`Q
/ŠM K’v +€B M?•M p”i HÊB ?¢B K°i +?9i çB bS KÊB çQÊ+X

æBibK *?m >^M;- æ†M; GQM;- M|B bUibM? b„Ttm'i ?B M- T?^M SM; +O *?m >^M;
HϕBH" æ†M; GQM;- +QM K„i ç m #®+ H M HK+ [m M; X

æ®B pÈB h?~K L; ϕQ +?O #° M"v K" M|B- çB bS H" T?^B ; €M? M; mv ?B K- M?QM;
T?K+ pK- +Æ ?² H" 'M ç`M?- HQϕB Km #€M ç-v HÈB M?m"MF?¬M; +¬M #²B i?QÌ
p - +?d +¬M i` M çQÌM; F?¬M; tm'i ?B M b B H-K- +?QM? H" +¬M; H Q- +?Q M M
T?¬M HÈM +?d +| # HQϕB- K°i HQϕB H" p"Q +mM; H"K M; QÌB ?¬m- ?ÆM M[i®i
M; QÆB çSM; îi` M >Q" M; i?¬M? + M? +Y - B M?"M i?S + M; QÆB\

GQϕB i?S ? B H" i?2Q i?€B ; B€K çB # M M; Q" B H" K pB + - ç°v H" K°i H-M +Æ ?°B M
çB çSM; M? M? M? M- +?¶ i®i b) +| - çB bS H" 'M ç`M? M?'i- +€B M"v ; ¼B H" #B m
çϕB #B m +?Q i`B m çbM?- K¶B iB M; M|B +Y ç°M; - +?d +¬M çQ M i` M; ç-v i? /B
F?B i`î HϕB FBM?- [m M i?, M; K°i + 'T +Æ ?² ç½ i?¬M? ç`M? +? X

h?~K L; ϕQ Km®M ibK + 'K [m•M pã M; ? + Q +QÌM; - æ†M; GQM; H" T iS+ pB i` K°
+?Q h?~K +?O #° - pmB p `ϕQ `U+ M|B, ó*'K [m•M +| i? ç€M? K'v +€B [mv M +QÈ
iQ ç m i`QM; ç°v- +?d H" h?~K +?O #° M; "M pçM H-M F?¬M; M M M|B +MM; M; QÌB

h?~K L; ϕQ #B i`ä ? „M bÊ +?mv M M"v H M i`mv M` M; Q" B- M?[M; M; QÌB ? „MF?¬
? „MF?¬M; i`QÈM; M; ?o - ; "i ç-m ç€T SM; - H" T iS+ iB M ç M .QÆM; T?O- ç2K / M
.QÆM; T?O çQ ç M +?¶ .QÆM; hB MX

G-M M"v çB bS- i` M T?® ç½ Km®M M; ?` Hm" M `i M?B m- M?'i H" bo iY- +?ŠM; M
>¼+ - +?QM? H" h?9v L?½ aÆM S?ÁM; p" +€+ ç` T?QÆM; M; QÌB ç¼+ b€+? iK i" T
M; ÈiX

E€i?"i HQϕB i` M? Hm" M M"v H" F?¬M; i? i`€M? F?ÄB- [m®+ b€+? +O h?~K L; ϕ
M?QM; +| M; QÌB HϕB FB M [mv i T?^M ç®B- pb +€B M"v- h?9v L?½ hm-M . M çQÈ
„i ç-m imv M i`mv M K°i Qi M°B /mM; +m°+ +?B M EBK GB m- M°B /mM; ç m H" i
çQÈ+ - imv i F?¬M; F?Q i`QÆM; - HϕB +kM; çO H" K M; QÌB M; ?2 FBM? bÊ- K'v pçM
+?K+ pçM [m•M GB m- p"v K" M?Q b|B p"Q #-v / - +S ; BÆ ç Q H M H" ; B i +?| + - [m
H" F?¬M; ? +| HU+ ç€M? i`^X

J°i i`"M +?B M u M EBM? T?O- [m•M GB m çϕB #ϕB- KQÌB pçM çϕB [m•M T?ÆB t
M; QÌB- GB m .QÆM; T?O #` #^v M; "M [m•M EBK i" T FQ+?- M, K pçM [m•M +QB ; B
#` /B iX G" T iS+ - [m•M EBK ç€M? h` [*?•m- .U +?•m- E?€M? *?•m- K'v +?K+ pçM
i`"M +?B M G•K >Q" M; T?O- [m•M GB m F?¬M; +?B M iU i MX

*?B M bU M"v- K°i pB + iB T K°i pB + - H" K M; QÌB M; ?2 FBM? bÊ- iϕB i`QM; bmv
; B®M; M?Q H" i²M iϕB +QÌM; çϕB- iϕB b Q ; †T [m•M EBK- ; B®M; M?Q K' i çB i?û +C
M?[M; imv M i`mv M M"v- h?~K L; ϕQ ç M; ?` F?€M; EBK HB M GB m`®i +K+ ç½ H
?°X

>¬K M v /Q Hm" M ç½ Km®M +´ ç°M; F?¬M; b B #B i H„K- :B Gm"i æ`M? # M FB
M; ?` bUibM? H M çQÌM; - h?~K L; ϕQ +kM; F?¬M; /` M; ?` - +?d M|B H" iQ" M #° ç :B
[mv i ç`M? +?O w , M ?¬B- i` M çQÌM; çB b®M; T?|M; i9M; iU M?B M H" :B Gm"i a
T?Q çB /m H` +? +?mM; X

:B Gm"i æ`M? # M FB iU +| +?O i`QÆM; - HϕB T?€B M; QÌB i?¬M; #€Q M; "v F?Ä
M; "v ? B H-M çQÈ+ KÌB p"Q i`QM; +mM; - K"i M; ?` +MM; h`B m *€iX

>¬K M v i?¬M? G i•M pB M +?O b´ ; ?B +?ûT- +¬M; T?K+ h?~K L; ϕQ `U+ `Ð ?ŠM H
+€K"m #ϕ+ - ?ÆM M[+ÁM H" +¬M; T?K+ +?mv M K¬M +? +?Q [m M +?S+ - +| i? K
Kk +| +?9i HÈM `²B- F?¬M; [m€ iQÆM; tSM; +MM; +€B ç-m- +| F?B iB M p"Q ?"m
H€- +ÁM #` i?€B ?"m ; B m +Êi- M|B ? „M H" pQÈM ç°B Kk M; QÌBX

V

jkyX *?QÆM; jRk, æ M GB m

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >´

*?QÆM; jRk, æ M GB m

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

J½B +?Q ç M ? B KQÆB i?€M; KQÌB- i?ÌB iB i +`M; i? K H¢M?- KM ç¬M; "B M EB L; ¢Q ç~v +Y b´` - i`QM; pÁM; K°i ç K- +•v +®B- T?ÁM; ®+ H†M; v M F?Q€+ H M K ç¬i?`M? +´tQ M`v iS+ i?b #B M i?`M? i? ; BÈB T?`M i`„M; M?Q M; ¼+X

G€i` M +•v `ÆB ? i- i`2Q ç-v #¬M; tM- b€M; #WM; H M- ÎT?Q i`QM; ?"m pB M- + +¬m imv i M†M; i``+?- K°i i`"M ; B| i?´B iÈB- M?€M? +•v M? M?`M; H v ç°M; - [m^a M?Q imv i imM; # v i?2Q ; B| - €M? M„M; b€M; bÈK +?B m ç M- ?B M` iWM; çÊi +-

h?~K L; ¢Q M?Qm M?Qm K`v- ?¬K M v H` i?ÌB ; B M çB bS- H9+ M`v imv i`ÆB- +?d

E?¬M; ç`M? HÁM; ç€M? i?S+ \*?m L?QÊ+ # M i`QM; T?ÁM; - h?~K L; ¢Q ; BŠK imv i ç ç M iB M pB M- GQm h?„M; ç m ç½ +?m`M #` K´v +€B ; b ç| i?Q^a ç€M; `²B- \*?m >^ +´K [m•M +?ì # M M; Q`B- :B Gm`i æ`M? # M FB +kM; i`mv M ç M iB M iS+ - i`T ?ÊT

h?~K L; ¢Q i?Î /`B- HB + M?bM T?QÆM; ?QÈM; ?"m pB M- F?¬M; #B i +€+ T?m M L; ¢Q #B i`ä- +?Q /M +€+ M`M; idM? H¢B- +kM; b) F?¬M; ç M çQ iB M- M; v +<sup>a</sup> F?¬M; M´B M¶B F?´Hv #B i- ?m®M; +?B H` +€+ M`M; X

*?mB p`Q t2 M; U - i`QM; t2 M; QÊ+ H¢B +U+ F€´K €T- ç•v H` G i•M pB M çQ iÈB- +| K°i i9B ç2Q i v #®+ ?ÆB M|M; iBM? b<sup>a</sup>Q F?ûQ HûQ- h?~K L; ¢Q M^K M; Y i`QM; [m•M `Q `Q H M M; U # M M; Q`B, ósm´i T?€i5ô

s2 M; U M?´T M?¬- F?¬M; H•m ç½ ç M æ¬M; i?`M?- :B Gm`i æ`M? K M; i?2Q ?Æ H•m- M?[M; M; QÌB GB m M`v #bM? i?QÌM; ç m ,M K†+ i` M; T?K+ M; QÌB >€M- M?C iS+ F?¬B T?K+ ç†+ b„+ /•M i°+ E?B i æ M- ç2Q ç-v / €Q H¬M; Kk- F?Q€+ €Q H¬ p<sup>a</sup>B #Ä i? K ? B HÈT / - # M ?¬M; p€+ ç Q- iQ`M i?•M FQM F?¬M; F) ?Î- +?d +| K°i

:B Gm`i æ`M? ç½ M|B pÈB h?~K L; ¢Q, óæ K [m +?B M #€Q i`mv M ç M- [m•M EE \*?•m- [m•M i ç¢B #¢B- ç½ HmB M?"T Zm M h`mM; Xô

*~K *?•m- L; ?B *?•m +?QM? H` +S çB K i®B i`¼M; v m M?´i M; Q`B i`QÌM; i?`M? ç EBK- ?¬K M v i?´i i?O- M?Q p`v M; QÌB GB m +?d +| i? /U p`Q i´i +<sup>a</sup> [m M <sup>a</sup>B h` +?®M; +U- +kM; iS+ H` M|B- M; QÌB GB m ç½ ç M iB M? i`¢M; F?¬M; çQÌM; HmB- M`Q ç| #` [m•M EBK ç°i T?€- [m•M EBK iB M [m•M i?¬M i®+ F?¬M; +| B +| i? M; M`v- ; B®M; M?Q i¢B H¢B ç +?Q +?B M bU T?QÆM; #„+ +`M; i? K M; `M +•M i`2Q

h?~K L; ¢Q +QÌB +QÌB- ¬K HÁ bQÎB i v M|B, ó: B Gm`i æ`M? ?mvM? i?´v i? M`Q\ô

:B Gm`i æ`M? i?Î /`B- M?bM +<sup>a</sup>M? imv i M; Q`B +Y b´ t2- ^aK ç¢K M|B, óLQÊ+ K´i M ç½ F?¬M; +| çQÌM; HmBXô >„M M; Q€B ç¬m HB + M?bM h?~K L; ¢Q- ç¬B K„i M?Q +kM; F?¬M; +| çQÌM; HmB `²B- K¬B ?Î` ,M; H¢M?- æ¢B GB m p` æ¢B h®M; +?d +|

h?~K L; ¢Q +QÌB ? ? - +QÌB M|B, ó: B Gm`i ?mvM? M|B [m€ HÌBXô .Si HÌB- F?¬M ?Î` ,M; H¢M? H` K°i +?mv M- Km®M #„i æ¢B h®M; HmB #QÊ+ Î H9+ ç`K T?€M H¢B æ`M? M`v H¢B ?B m +€+? T?€i ?mv- #¼M ?„M ç½ ç€M? K´i *~K *?•m- L; ?B *?•m- ? +ÁM Km®M æ¢B h®M; tm´i #BM? iQÆM; i`Ê\

:B Gm`i æ`M? i?´v h?~K L; ¢Q K M; K°i #° /€M; HÆ ç M?- F?¬M; M?`M çQÊ+ - +| + ?ÄB, óE?¬M; #B i [m®+ i?Q [mw [m®+ ; ?B +€B ; b- h?~K +¬M; iY +| i? i?¬M; #€C +?9M; i +| +?¶ +?m`M #`Xô

:B Gm"i æ`M? M"v- i?"i ç9M; H" +QB h?~K L; ¢Q M?Q +?QT ?-B- F?-M; ç M i?ÌB F
çQÆM; M?B M F?-M; i? çQ H€ #`B i~v +O KbM? ` - :B Gm"i æ`M? +?Q `^M; +?
i`QM; KB M; h?~K L; ¢Q- B M; Ì h?~K L; ¢Q Hm-M Hm-M H" ;B ?Ä H'v iB M F?-M;
+?ti- M; ?B K K ti M|B, ó:B Gm"i ?mvM?- +€B [m®+ i?Q M"v b Q- F€ i?"i i +kM; F
#B i- M?[M; H M; ?B M"v `i T?B M T?S+- i imv i ç®B F?-M; ?ÄB [m - [m®+ i?Q
bU- :B Gm"i ?mvM? Km®M ?ÄB- +S ?ÄB ?„M çBXô

:B Gm"i æ`M? i?'v M; QÌB M"v /-m Km®B F?-M; p"Q- `i H" i?'i p¼M; - ;"i ç-m- K L
i?b F?-M; H"K F?| h?~K ?¼+ bo M[Xô

æ¢B ç°B tmv M [m >` "„+- i`aB [m "aQ *?•m- M h9+ Zm•M- T?Q i`QÊ+ +?QM? H
ç M H½M? i?' GB m [m®+- M; QÌB GB m i?B i H" T i`¢K FB K bQ€i Î +?¶ M"v- ;B^M
i¢B KQÌB K'v M, K i`QÊ+- i¢B ç•v +| H) H" ç` T?QÆM; F?-M; M; WM; K b€i- M?QM
imv i FB - imv i`ÆB M?B m- # v H^ia- ? B MQÊ+ H¢B F?-M; +| +?9i tmM; ç°i M"Q
ç|M #¼M ?¼ p"Q Zm M h`mM; - i?B i v M F?Q^M ç½BX

*?d +| çB m +€B v M ?°B M"v- `ä`"M; +?Q i?'v H" :B Gm"i æ`M? KÌB F?€+? iW T?
i`-M- M; QÌB GB m + M? +?¶ M"v i M :B Gm"i *?B m æS+- +| H) H" i?•M i?Q+? +
çÌB i`QÊ+- çQÆM; M?B M- ç| H" i?ÌB çB K ;B ;B +O ;B ;B pšM +ÁM- #•v ;BÌ F?
i?'i E?B i æ M- p|+ M; QÌB `i K¢M? K)- # M; Q`B iK+ i^M; - ç2Q M|M +?B M / - i` M
K°i €Q H-M; KÆ ?² +| i? i?'v çQÊ+ p•M / ?'- i?'v h?~K L; ¢Q- +?| T KkB +?d F?) ?
w çB ç9i H|i :B Gm"i æ`M? X

J¼B M; QÌB /U iB +- F?-M; i?B m çQÊ+ `i M?B m bo [m M +'T + Q Zm M h`mM; ç
+kM; iÈB ç-M; çO- M; Q¢B i`W h?~K L; ¢Q p" L; - o, M- M; v +^ +'K [m•M +kM; iÈBX
M; QÌB GB m b v F?QÊi K" #„i ç-m F?-M; M T?"M- #¬ #¬ #`M pB +- H¢B H" iS+ ;
E?B i æ M #¼M M; QÌB- h?~K L; ¢Q p" *?m >^M; +kM; F?-M; #B i M|B +€B ;b- +?d H
H9M; i9M; - :B Gm"i æ`M? ;BÌ T?9i M"v H¢B i?ÌÆ- +?d FûQ h?~K L; ¢Q çB m®M; `

J°i H€i b m- +| K°i bo [m M +'T + Q E?B i æ M çSM; H M- K°i +QÊ+ ç€ M; ½ +€B #
+?QM F„ M|B, óL; QÌB >€M pb +€B ;b K¶B M; QÌB ç m ; -v ;B®M; M?Q +QM ;` +QM p

GÌB M"v pW M|B ` - M; QÌB GB m +QÌB p M; - M?[M; M; QÌB E?B i æ M M"v +^M? p
i`QÊ+ M?B m H-M tmM; ç°i +MM; [m•M h®M; - Hm-M Hm-M i?"M; M?B m- #¢B Qi-
M; M; M; QÊ+ FB m M; ¢Q- H9+ M"v i?'v M; QÌB >€M i?"M? i?QÊM; F?€+?- i`QM; HÁ
bm v M; ?o ;b M[X

h?~K L; ¢Q +?d +9B ç-m m®M; `QÊm- HÆ ç M? ç®B pÈB HÌB M?[M; M; QÌB E?B i
?„M i?'v M?B m `²B- +?d H"- h?~K L; ¢Q /MM; F?|2 K„i HB + M?bM :B Gm"i æ`M?
#° /¢M; b v F?QÊi- M^K b'T Î i` M #`MX

oSi #Ä w iS- :B Gm"i æ`M? F?-M; T?^B M; QÌB M; m M; ®+- +kM; imv i ç®B F?-M; T
p"v- çÆM ;B^M H" ç M H½M? i?'- Km®M +?Q KbM? K°i K`M ?¢ mv T?QM; K` i?-BX

J K F?-M; çQÊ+- b) iÈB +SM; `„MX

J'v +€B +'K [m•M çSM; H M- KMB `QÊm /•M; H M- H¢B ç•m +?`m çQÊ+ M; QÌB E?
K°i ç-B K„i ?' ç½ ?mM; ?„M; `ÆB p"Q M; QÌB E?B i æ M K„M; +?YB FB - ç +?m-B
h?~K L; ¢Q ` H M? K°i iB M; X

h?~K L; ¢Q ?Q F? M K°i iB M; - iS+ ;B" M M|B p T?Q ç€K *?m >^M; , ó*€+ M; QÆB ç•
E?B i æ M iYm HU+ [m€ FûK- KÈB p" B +?ûM `QÊm ç½ b v ç M KB M; ç-v K b^M; -
iYm HU+ FûK b Q\ æ m M? M? M; ²B tm®M; Xô

*?m >^M; p" æ†M; GQM; ç`M? T?^B M; ²B tm®M; - :B Gm"i *?B m æS+ M?QM; H¢B
óh®M; bY M|B ;b p"v- +?ŠM; H) H" M|B iYm HQÊM; M? ?MM; E?B i æ M +?9M; i F
M; QÆB b Q\ô

h¢B i`QM; K„i M; QÌB E?B i æ M- iYm HQÊM; p" HU+ HQÊM; ç m H" K°i +, M +S +?
M K M?•M- p®M H" M; QÌB E?B i æ M +ÁM Km®M ;B^M ;•v ;B^ /¢B- pk M?K+ #¼M

` Q B T?O ç-m- ç +?Q h?~K L;¢Q #B i`ä- M;Q`B E?B i æ M +kM; [mv i ç`M? F?~
h?~K L;¢Q M`B K°i +•m M? M?`M; M?Q F?~M;- +?ŠM; M?[M; F?~M; H`K +?Q #¼M
h?~K L;¢Q +|- H¢B +ªK i?`v #` M;Q`B F?BM? i?Q`M;X

h?~K L;¢Q #om K¬B- F?~M; ç w iÈB #¼M ?„M- +?d H` ç¬B K„i M?bM :B Gm"i *?
KB i`ä`M;X

:B Gm"i *?B m æS+ +`M; #®+ H M H Y ;B"M- ç€M? K„i b M; ? B # M- M`B, óh Km
bY /€K +MM; i ç¼`QÊm F?~M;\ô J†i +O ?„M çÄ #WM;- ç^M; ç^M; b€i F?Q K` M?b

h?~K L;¢Q çB K M?B M +Q`B K°i iB M;;, óE?~M; i? bQ b€M?- i ç M; K ç T +MM; i
m®M; `QÊm i`¼M; Î i?QÎM; i?S+- +¬K H`v çB H`K +¬M; +K ç¼bS+- HB M`ÆB tm®
` M M ç¼+ b€+? M?B m ?ÆM- F?~M; ç¼+ b€+?- +kM; F?~M; #B i H T?ûT- F?~M;
pÈB +¬K i?9\ô

æ'm p ä K²K +MM; h?~K L;¢Q- :B Gm"i *?B m æS+ t2K M?Q çKM; p`Q H¶ +?•m K
F?€+- ç•v H` Zm®+ bY- /M KB M; ?„M M`B i? M`Q- :B Gm"i *?B m æS+ +kM; F?~

:B Gm"i *?B m æS+ iS+ ;B"M /UM; `•m i`WM; K„i- +Q`B H¢M? M`B, óL; v +ª`QÊ
/€K KB M; tm'i +m²M; M;¬M- ?W ô

h?~K L;¢Q +Q`B M`B, ó*kM; F?~M; T?ªB H` F?~M; i? bQ çQÊ+- +?d H` i çQ`M; ç
+€B; b K` ç'm`QÊm +MM; K°i iB m iQÊM; +ªM? p #B M [m M- M`B ç M M`B çB- H` i
?² ç½ bQ b€M?- iU M?B M T?ªB +| i†M; i?QÎM;- +?d H` #° /¢M; iQÊM; [m•M F2Q F
K°i p K†i F?~M; i? K +?'T /¢M; M?`M;? QX

V

j k R X *?QÆM; j R j, æ¬ h?`M? G B m Zm®+

E B m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; j R j, æ¬ i?`M? G B m [m®+

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B +?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

h?~K L;¢Q M`B iQ¢+ ` - i` M K†i K M; /€M; iQÆB +Q`B +?•M i?`M?- i`QM; K„i H¢B

:B Gm"i *?B m æS+ #` [mÎ i`€+? K°i ?²B- pW i? M pW p°B- h?~K L;¢Q pW M`B H
b B- ç'm`QÊm- ?„M F?~M; tSM;5

h`QM; H m- M;Q`B G B m M?`i i?`B M;?B K M;?`- h?~K L;¢Q [mûi K„i HB + M?bM i
ç"K- T?®B ?ÊT pÈB pB + M•M; +?ûM ?ÊT K°i M;KK`QÊm K¢M?- pQÆM M;Q`B çSM
çB- i'i +ªp M;?d M;ÆB Xô .Si H`B- M?`M M?½ K` /¢Q #QÊ+ çB` M;Q`BX

"¼M M;Q`B L;¬ o,M- \*?m >^M; #m¬M; `QÊm +?ûM M?Ä- H"TiS+ i?2Q çm¬B çB` M

L;¼M ç M +?"T +?ÎM- i`QM; T?ÁM; H†M; M;„i M?Q i`- # M M;Q`B imv i K`M T?B m
;B` ç½ H` i?`B çB K b•m i`QM; K`M ç K- bU i®B i,K bBM? ` `mM; ç°M; F?OM; #®X

:B Gm"i *?B m æS+ ?ûi HÈM K°i iB M;- ?mM; ?,M; K` /MM; i v F?~M; ç€M? p`Q
?,M; M`B, ó>W- h®M; bY F?BM? M;Q`B [m€ ç€M;Xô

oW `²B :B Gm"i æ`M? M^K b v ç°i M?B MidM? i€Q HçB- F?|2 KB M; K M; i?2Q p
T?€i ;B€+- /m¶B HQM; K°i +€B- tQÆM; +®i iQ`M i?•M ç m Km®M F m F? M? F?€+
F?¬M; +-M T?ªB ?² ç²- h?~K L; çQ M`v- t2K ` +kM; F?¬M; çÆM ;BªMXô

:B Gm"i *?B m æS+ pšv HmB K¼B M; QìB- i`QM; €M? M MªK ççK- K°i ç¬B K„i +A
Gm"i æ`M? i?Î /`B- M|B, óL K EBM? # M FB +| iBM iS+ ;b F?¬M; Xô

:B Gm"i *?B m æS+ +mM; FQM? M|B, ó" ?ç KÈB M? 'i # M T?€i K°i ççQ w +?d- K
L K EBM? Xô

:B Gm"i æ`M? +kM; F?¬M; +ªK i? 'v # 'i M; Ì- F?|2 KB M; +| +?9i ?B M H M p iQÆB
M?Q ç Q T?QM; - ;B®M; M?Q ?„M F?¬M; ç K td iÈB çB m ç| - M|B, óLQÊ+ i ç½ ç
?Q`M; ?mvM? +ÁM +| i•K iQ +?¼M T?B pb +?QM? KbM? b Qìô

*QM K„i :B Gm"i *?B m æS+ i?Qç i M?bM M?Q b„T i|2 ` HY M|B, ós½ i„+ æçB G
i` M M; QìB çB M ?ç `²B- +?d H` F?¬M; #B i F ?Qç+? +O çB M ?ç iB M ?`M? M?Q

:B Gm"i æ`M? +QìB M?ç i M|B, óE?¬M; ç-v ` K°i i?€M; - ?Q`M; ?mvM? ?ŠM T?ªB
i ç M L K EBM?- ç~v / M? iB M; ;B i [m•M pQÆM; M`v H M i` M M; QìB +O ?„M- i
w Xô >„M `i H` #m²M p¬ +Ê- i?Î /`B- b•m FQM M|B, óS?K ?Q`M; ?Q M; /•K- ?Q`M;
ç®M M9B b¬M; - +?d +| çB #BM? MQÊ+ +Ì ?B KX :B Gm"i *?B m æS+ - M; QÆB H`
M`v i F?~M +¬m # ?ç +?Q M; QÆB ç H`K [m MªB i?O iQÈM; - M; QÆB #B i içB b C

:B Gm"i *?B m æS+ M; ?B K M; ?` M|B, ó\*?B m æS+ M; `v ç K ;?B M?È çB M ?ç /ç
+O çB M ?ç i?`M? +¬M; - \*?B m æS+ H`T iS+ v m +¬m M; QìB h®M; b B F?B M Zm®
[m MªB- M m +| i?€K iY :B Gm"i æçB h?ç+? tm¬B M K- M? 'i ç`M? ç #¼M ?¼ +| ç

óh®i- M; QÆB F?¬M; [m M H`i®i `²BXô :B Gm"i æ`M? +?•M i?`M? K` p¶ p¶ p B +C
*?B m æS+ çQÊ+ F?2M K` bÊ- +9B ç¬m +`M; b•mX

:B Gm"i æ`M? çSM; H M- ç~v +Y b´ ` M?bM #¬M; imv i # v # v i`QM; ç K i®B- ç¬
€K- M? M?`M; M?€v K„i- ;B®M; M?Q ?² Hv çB i`QM; ç K i®B- H|2 ` p b€M; #|M;

>„M ç°i M?B M M|B, ôE€ i? "i ?Q`M; ?mvM? +kM; F?¬M; T?ªB ?Q`M iQ`M F?¬M; +
i tm¬B M K- F€ i? "i +?QM? H` bÊ ?½B i - +?d H` - ?„M F?¬M; #B i- içB # M +çM?
+¬M F ?Qç+? +| i? i?B i`B M- HB M H`T iS+ /MM; i°B €K b€i ?Q`M; ç GB m [m®
ç| i p`Q +?¶ ?Q`M; ç æçB GB m- H`v i? K iQ +€+? €T +? ?„M- ç`K T?€M +MM; M

L; ?2 M|B +€B M`v h?~K L; çQ içB "B M EBM? +U+ F€ +|ªM? ?QîM; - M°B +mM; - pm
+?çv çB +?çv HçB pb ?„M- #„i çQÊ+ ?„M- [m®+ +?O h®M; [m®+ bÊK Km°M ;b +kM;
KBM? QÊ+ h®M; GB m +| i? Fw F i M?Q +k- +?9M; i +ÁM +| i? +?B K +S p`B T?-
T?¬M HÊB Q+? iW h®M; i`QM; i v M; QìB M?B m- +?d H`- h?~K L; çQ M`v- +kM; F?¬
H) H` M M +~M i? "M H`K ç¬mXô

>„M +¬K i? "i +?†i # +Y b´ - # +Y b´ ç½ F i i¬M; K°i #, M; bQÆM; - HQçB ?ÆB HçM
HÁM; #`M i v +O ?„M- K M; ç M K°i bU i?®M; F?´ i?QªB K€B- ?„M M†M; M ?W Hç
i`¬M ` içB MY i?€M; b m5ô

h?~K L; çQ M; O K°i ;B' + `i i®i- iW i`QM; T?ÁM; M; O çB ` - L; ¬o, M /`v bÈK ?ÆM bQ
ç M M; QìB +?m`M #` tm`i [m M iB T iK+ #„+ i?QÈM; `²B- h?~K L; çQ M; €T K°i +€B-
*?m >^M; - çB m®M; K°i +?ûM +?€Q HQ½M; - ` K°i i?•M ç´ K² ?¬B- ?`M F?Q i`QM;

>¬K M v F?Q i`ìB i? "i i®i- #, M; imv i?Á i M- K†i i`ìB KÈB H M- imv H` ;B| HçM? :
i`ìB M`v +?B m ç½ H•m- +ªM; QìB +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ K` i•K iB M? #„i ç¬m i`Î

:B Gm"i æ`M? ç½ ;¼B iMv iMM; ç M +?m`M #` F„+`M; - çB iÈB +QìB ? ?ª p`M M p
?¼+ bo ç K [m M; O +| M; QM F?¬M; \ô

h?~K L; çQ i`Î KbM? H M i` M M; U - M|B, ó_`i i®i- ç€M; iB + :B Gm"i ?mvM? b v
+ÁM Km®M m®M; i? K p`B +?ûM +MM; M; QÆBXô

:B Gm"i æ`M? +Q`B +Q`B- M?bM h?~K L;¢Q M;²B i` M HQM; M;U ;B[+?ti /•v +Q
?ÄB, óL?Q i? M`Q\ >¬K M v h?~K ?¼+ bo ç`M? +QDB M;U \ô

h?~K L;¢Q +Q`B ?b ?b M|B, óL;²B î`QM; t2- +ª M;Q`B ç m Km®M `B` iWM; KªM
iB i i®i- F?¬M; #^M; p2M çQ`M; t2K tûi T?QM; +ªM?Xô

:B Gm"i æ`M? K M; /€M; iQÆB +Q`B M|B, óh?~K ?¼+ bo ç½ +| ?`Q ?SM; M?Q p"v-
+MM; +QDB M;U bQM; bQM;- M?Q i? M`Q\ô

> B M;Q`B /šM K°i ç€K M;Q`B M;U `B çB- :B Gm"i æ`M? +?•Mi?`M? i? i?B i M|B
?¬K [m i +kM; H` b€M; M v KÊB #B i çQÊ+- *?B m æS+ iQÊM; [m•Mi?"i bU [m€
ç®B ç½B pÊB F?€+? M?•Mi¬M [mw +O æ¢B GB m i M?Q i? - +?îi ç M L K EBM?
?¢ i'm +?QÆM; #m°+ i°B ?„MXô

h?~K L;¢Q M;²B M;U çB çB H¢B H¢B- ç½ F?®M; +? çQÊ+ iB i i'm i?•Mi? - M?`M
+¬M- i bQ çQ +MM; ?„M H`K +€B ;b\ô

.¼+ i?2Q +QM çQ`M;- :B Gm"i æ`M? i bK K¼B +€+? M`M? #Ê h?~K L;¢Q- +€+? h`€-
L K EBM?- L K EBM? H` K°i i`QM; M,K æ¬i?`M? GB m [m®+- :B Gm"i h?m¬M Î +
:B Gm"i æ¢B h?¢+? OM; ?° H`K ç pQÆM;- H9+ M`v ç½ i?`M? i`mM; i•K +?QM?
F?¬M; bQ çQÊ+ "B M EBM? T?²M?Q - # M i`QM; imv i i`„M;- p¬ b® i`M #BM? #¢B
+¬K #BM? F?Q im¬M i` iÊB HmB Î M;Q`B i?`M?- ? i bS+ iB m çB mX

Í # M i`QM; i?`M? ç½ H` p¬ +MM; iB m çB m- M;?2 M|B `i M?B m M;Q`B ç½ Km®M
i`ªB [m K'v H¬M ç¢B #¢B- B +kM; F?¬M; iBM M;Q`B E?B i æ M +ÁM +| iB TiK+ i

h?~K L;¢Q i¢B T?Q /QÊB +?•Mi?`M? M?bM` t - i`QM; HÁM; F?¬M; M?`M çQÊ+ K
imv M`i t - ç½ H` i`bM? ç° M?Q p"v- #ÎB p"v +| i? i?`v çQÊ+- GB m [m®+ #¢B p
F?¬M; i? +| K°i HB m i?m®+ i`Ê iBK +U+ K¢M?- +?d bÊ `i F?| p½M ?²BX

J¼B M;Q`B p`Q i?`M?- M;Q`B çB H€+ ç€+ i` M çQ`M; T?®- h?~K L;¢Q çQÊ+ /`M t
[m€M- +?d H` H9+ i`QÊ+ T?B i?Q`M; M€Q M?B i o¢M [m®+ [m€M ç½ p„M; M?Q +?M
T?€B pB M +kM; F?| i bK çQÊ+ K°i M;Q`B- S?QÊM; >Q`M; `ÆB tm®M; MQÊ+ F?¬
;†T T?ªB F?„+ ?Q¢ +?•Mi?"i- H9+ i`QÊ+- Î +?¶ M`v- ç†+ T?€B pB M M;Q`B EBK-
?ª- +?Q iÊB #•v ;BÎ- B +kM; F?¬M; Km®M +| +€B ;b HB M [m M +MM; #¼M ?¼- +
+kM; F?¬M; i?Q`M; tmv M ç M- p¢M M;?B TiB m çB m- +ª iÁ i?`M? i? `ÆB p`Q i

æ M o¢M [m®+ [m€M- h?~K L;¢Q /`M t T tQM;- H`T iS+ M^K M;€v QXXQXX- K i M
çQ`M; çB t - p®M +kM; F?¬M; M;O [m€ M?B m- i?B m +ªK ;B€+ b®M; v M´M- L;¬ c
bU i bM? i` Q ç´B [m®+ i?Q- ?„M +kM; i`U+ iB TiW +?®B M?½ M?†M- +?d H` KdK +
i?B ;B M +| `i M?B mXô

h?€B ç° ?„M M?Q p"v- H¢B H`K +?Q L;¬ o,M F?¬M; i? H`K ;b ?ÆM- h?~K L;¢Q H`
p°B- L;¬ o,M H¢B +| i? i? M`Q\

æ M M;`v ?¬K b m- # M M;Q`B ¬K ¬K- h?~K L;¢Q #` M;Q`B H`K #WM; idM?- `i H`
p`M; ç M F m +Y - M|B, óGB m [m®+ :B Gm"i æ¢B h?¢+? +¬m FB MXô

ó:B Gm"i æ¢B h?¢+? \ô h¢B i`QÊ+ F?B çB bS- h?~K L;¢Q +?d #B i bS+ M†M; +O :
[m®+- M;Q`B M`v +kM; H` ?Q`M; i°+ E?B i æ M- H¢B +| +¬M; H Q +U+ HÊM- +| T
i`¼M;- #ÎB p"v p•M; K M? H`K æ¬i?®M; i•v M K H°- i´M; [mªM [m•M bU- #BM? [m
ç m ?¢ tm®M; i` M M;Q`B K°i KbM? ?„MX

h?~K L;¢Q M;?o M;?o- M|B, óL|B +?Q ?„M #B i- #ªM +?O #° i?•Mi? F?¬M; F?Ä2-
?„M H¬M b m H¢B ç MXô

*?m >^M; ç€T SM;- çB tm®M; H¬m +?mv M iBM- /QÊB H¬m ;B®M; M?Q +| M;Q`B ç
¬K ¬K FB +`M; M;`v +`M; t - iQ`M #° i? ;BÊB H¢B #„i ç¬m i? M? i`M?X

h?~K L;¢Q ç|M; +Y F?¬M; ` - +S M?Q p"v b®M; [m p`B M;`v +m°+ b®M; [m M iQ
GB m [m®+ iÊB #€B T?ÄM; ?„M- #i F H` i?B M w ? v H` €+ w- i'i +ª ç m F?¬M; ;†

;B€+ M;° ç†+ T?€B pB M ç m F?¬M; +| - ç†+ T?€B pB M F?€+ - ç m QÊ+ ;b K¶B M;
M;?` +MM; +€+ [mw i°+X

L?QM; h?~K L;¢Q H¢B +QB KbM? H` ç¢B ;B - h?B M oQÆM; H½Q iY ç M +kM; F?¬
Gm"i h?m-M KÌB ? „M p`Q +mM; - ? „M #om K¬B- ;¼B M;QÌB iW +?®B M?½ M?†MX

L;QÊ+ H¢B- +| K°i H-M :B Gm"i æ`M? ç M- h?~K L;¢Q ;¼B M;QÌB M;? M? ç|M ? „M
+•m +MM; :B Gm"i æ`M?- :B Gm"i æ`M? +kM; F?¬M; p°B M|B bU ibM? i` Q ç´B [m
i`Á +?ÆB ? v i`QM; L K EBM?- i?`M? ibM? KÌB ? „M çB +?ÆB K°i +?9iX

h?~K L;¢Q +QÌB ? ? - M|B, ó:B Gm"i ?mvM? `i M?B i ibM? `²B- +?d H` +QM M;Q
+€B H-m t M? FB i?m°+ p MÆB #QÊK ?Q - i F?¬M; çB ç•mXô

:B Gm"i æ`M? #B i h?~K L;¢Q F?¬M; +| ?SM; i?9 ç®B pÈB i? M? H•m i-K i?QÌM; - M
çB /m M;Q¢M- çQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB i? M? H•m i-K i?QÌM; - F ? M M`v +| K°i
?¼+ bo i?2Q i çB HB M #B iXô

h?~K L;¢Q i`-K iQ K°i H€i- M|B, óæQÊ+ `²B- M m H` +| `ªM? `¶B- M?`i ç`M? +MM;

æQ :B Gm"i æ`M? `ìB çB- h?~K L;¢Q #ªQ M;QÌB i ibK L;¬ o,M ç M- M|B pÈB L;
T?€i ?B M :B Gm"i æ`M? M`v +| p`M ç ;b ? v F?¬M;Xô

L;¬ o,M M|B, óh?~K ?¼+ bo +| w iS H` ô

h?~K L;¢Q H¢B H„+ ç-m- M|B, óE?¬M; +| ;b- +?d H` i?m" M KB M; M|B K` i?¬B- iV
[m€M- +?9M; i ç½ #` M;QÌB ;B€K i?`Xô

L;¬ o,M +| p `i H` çB K M?B M- H°` p iQÆB +QÌB M|B, óæ•v +kM; H` H) i?QÌM
+Y M?`i ç°M; +O +?9M; i - +kM; F?¬M; +| ;b F€ [m€B Xô > „M ç°i M?B M ;BªK i?`T
H½Q T?m i¢B G #°- +| F?B +kM; Km®M ;¼B M;QÌB •K i?¬K #ªQ p K°i Qi F?€+? [m

h?~K L;¢Q mM; /mM; +QÌB K°i iB M; , óL m M?Q H` #ªQ p i?b +kM; i®i i?¬B- +?d H
+| ? B M?;K M;QÌB- ç•v KÊB H` bU ibM? [m€B /` M?`iXô

ó> B M?;K M;QÌB5ô L;¬ o,M M?Qm K`v- pm®i `•m M? „K K„i- b„+ K†i +| +?9i i? v ç´
HÌB h?~K L;¢Q M|B- +€B M`v p`M ç HB M M;?B K i`¼M; `²BX

óE?¬M; #B i h?~K ?¼+ bo H`K b Q #B i çQÊ+ pB + M`v\ô

h?~K L;¢Q ç~v +Y b´` - # M M;Q`B ç-v i`ÌB ;B| imv i- M;|M i v ? „M +?d K°i M;Q
çQÌM; t t M|B, óLÆB M`v H` o¢M [m®+ [m€M- p®M H` M;QÌB çB H€+ ç€+ - K°i M
M`v `Q ?`M; - L;¬ ç¢B M?•M F?¬M; i?`v F€ [m€B b Q\ô

G"TiS+ H¢B +?d p`Q K°i [m€M `QÊm iQÆM; ç®B t - M|B, ó*ÁM +| [m€M `QÊm F€
[m€M `QÊm M`v ç½ Km®M ç|M; +Y M;WM; FBM? /Q M?- +Ä ?Q M; i`QÊ+ +Y ç m /
ç½ çB i`®M HQ¢M- M?QM; i¢B i`QM; ç K- i `ä`M; +?SM; FB M €M? b€M; +?B m`
+| M;QÌB Î- H` B b) çB K M;¼M M M Íi`QM; iYm H•m K°i KªM? ?Q M; pm K` F?¬M

> „M ç|M; +Y b´ H¢B- L;¬ o,M M|B, óh?~K ?¼+ bo H`K b Q bmv çQ€M M;QÌB # M i`
#€M ?`M; `QM; ;|+ çQÌM; F?¬M; T?ªB +MM; K°i #¼M\ô

h?~K L;¢Q +QÌB +QÌB, ôh?`i ` `i çÆM ;BªM- M m M?Q #¼M ?¼+MM; K°i #¼M- M
i?`- M;QÌB #€M ?`M; `QM; FB i¢B MY ç K pšM +?Q çB- ç•v H` i ;¼B *?m >^M; ç
i`QM; [m€M `QÊm FB ç M i`QM; ç K +kM; pšM +ÁM- #¼M ? „M + -M ;b T?ªB i?B i
/šM M;QÌB F?€+ +?9 w\

ó*-M #B i HQ¢B bU ibM? ;B€K i?` M`v- +`M; i" M HU+ iBM? ;BªM M?•M b® +`M; i®
F?ª M,M; #` M;QÌB T?€i ?B M- M;QÌB E?B i æ M F?¬M; #B i M;m tm`M M?Q p`vX
#¼M ?¼+ ,M #ªM F?¬M; T?ªB +MM; K°i #¼M- +?d H` çQÊ+ K M? H M? ? B +?O M?

L;¬ o,M i•K i?¬M KÆ K`M; K` M;²B v M K°i H€i- b m ç| b„+ K†i M;QM; i`¼M; - HB K
i`-K ;B¼M; M|B, óL;Q¢B i`W M;QÌB GB m [m®+ - ?šM H` EBK [m®+ +kM; T?€B M;

h?~K L;¢Q i?Î /"B- i`QM; ¢¬B K„i T?ªM +?B m imv i # v Hª iª M;Q`B +Y b´- H„+ ¢-
F?¬M; b) iU M?B M M?Q i? - F?ª M,M; /mv M?'i +?QM? H` ? B M?¡K M;QÌB +MM; ;E
H` M;QÌB E?B i æ MX

:B Gm"i æ¢B h?¢+? i?b F?¬M; +¡ F?ª M,M;- ?„M `i ¢QÊ+ [m®+ +?O GB m [m®+ iQ
M;U L K EBM?- F?¬M; +¬M T?ªB H`K HQ¢B bU ibM? M`v- p T?¬M M?[M; M;QÌB F
HU+ HÈM M?Q p"vX *€B M`v H`K +?Q M;QÌB i F?¬M; M;?o ` `²B- +?d H` +?9M; i
bU iMv i?2Q ?Q`M +ªM? H` ¢QÊ+Xô

L;¬ o,M +QÌB F?´ M¡B, óL;QÌB GB m M?B m H¬M ¢ M i?9+ ;BK+ +?9M; i i` Q ¢´B
iQM? iQ€M iB T iK+ i`b ?Q½M tm®M; /QÊB b Q\ô

h?~K L;¢Q +QÌB M¡B, óEûQ /"B- pb +€B ;b F?¬M; FûQ /"B- [mv M +?O ¢°M; i`QM
K'm +?®i +O M;QÌB GB m H¢B +`M; i?'TXô

>„M iB T iK+ M;?d M;ÆB p`B M;`v- Zm®+ bY GB m [m®+ K'v H¬M ¢ M ¢•v imv M i`E
i? F?¬M; F?Ä2 H`K Hw /Q [mª [mv i +U imv iX

h?•M i? h?~K L;¢Q óE?¡ +?`mô H¢B ¢€T SM; :B Gm"i æ`M? KÌB ¢B +?ÆB- +?ÆB
M;QÌB +MM; M? m M;²B i` M t2 M;U - i¢B +'K [m•M +MM; ?¶ i`Ê- ` m ` Q F?„T MÆ
¢QÌM; `i Qi F?B ¢QÊ+ +?SM; FB M i` M; T?K+ [m•M h®M;- M?'i i?ÌB ¢ m H` M;Æ
+¡ M;QÌB ¢9M; H` iB + ?"M H„+ ¢¬m- i`QM; K„i +ÁM +?S ¢UM; MQÊ+ K„iX

L?bM H¢B K°i M,K i`QÊ+ t2K- +€B M¡M S?¢K .QÆM; FB i`QM; i`Q M?È bÈK ¢½T?
?¬K M v pW i?'v- +?SM; FB M M;QÌB GB m #„i i v ?•M ?Q M +MM; h®M; bY- H`K M

L K EBM? +ÁM ;¼B H` hQ+? i•M T?O- +?QM? H` i`mM; i•K FBM? i +?QM? i` i`¼
E?B i æ M +?Q +?¢v i`®M p ?QÊM; M K- MÆB M`v H` L K pB M æ¢B pQÆM; i?®M
K) ?ÆM bQ pÈB i?O ¢¬ G•K >Q`M; T?O GB m [m®+- Î p`Q ¢¬M; i?`M? L K EBM?-
EBM?- +kM; i?B i H" T +?Ê ¢ K Î MÆB ¢•v- KQÌB /†K #Ì b¬M; ¢¬M; H¢M?- ? B #Ì b-
¢ M `U+ `Ð bQB b€M;- p`B iB M; ?mv M M€Q Q M? Q M? v M v M iU M?Q ;B¡ i`mv
i? +ªK M?"M ¢QÊ+ p`B T?¬M bS+ b®M; K M; i?2Q bQM #°i MQÊ+- H`K +?Q M;QÌB
bU i`M F?®+X

h?~K L;¢Q ¢SM; Î #Ì b¬M;- +ªK F?€B M;`M p¢M H¬M- ¢ M ¢•v M?bM- HB M F?¬M; F
H` Î #Ì b¬M; "B M h?Ov ¢^M; FB - ?„M;†T o•M o•M- T?¡M; K„i M;„K M?bM- # M +¢
M?B i H M- i? M? H•m K¼+ H M b M b€i M?Q `WM;- i?mv M ?Q ¢B H¢BX .B iQ+
i`bM? HÈM i" T i`mM; p`Q K°i +?¶- H`K +?Q M;QÌB i bBM? ` K°i HQ¢B +ªK ;B€+ ¢
V

jkkX *?QÆM; jR9, *€T Lo *ªM L?B

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; jR9, *€T Lo *ªM L?B

L?¡K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h?~K L;¢Q p` :B Gm"i æ`M? ¢ m H` ,M K†+ [m¬M €Q #bM? i?QÌM;- i?'v b¬M; MQÊ
:B Gm"i æ`M? ?ÄB, óE?¬M; #B i +€B b¬M; M`v i M H` ;b\ô

:B Gm"i æ`M? M¡B, óa¬M; M`v i M H` b¬M; * Q GQÆM;- h?~K ?mvM?- i¢B ¢•v T?
h¬M >Q`B M?Q i? M`Q\ô

* Q GQÆM;U,M M;QMV b¬M; \ æ•v H" *G:h5 h?~K L;¢Q ;BªK K¢M? ?"Q ?SM;- p,M K°i +?[M?½- h?~K L;¢Q ?¬K M v i@i t'm +QB M?Q H" +€B çdM? +'T p,M M?•M- iQÎ +?OM; HQ¢B / K†i iQÆM; ç®B /"v- M?QM; M;?2 çQÊ+ ? B +?[* Q GQÆM;- HB M F iQ M;QÎB GB m [mª M?B M F?¬M; ;B®M; M;QÎB i?QÎM;- M; v +ª +?¶ +?ÆB +kM; ç i? X

> B M;QÎB /¼+ i?2Q #î b¬M; çB /¢Q K°i H€i i`QÊ+- #¶M; M?B M- #-m i`îB ç-v ç M M?bM H¢B- ç M H²M; FB ;B®M; M?Q +¬m p²M; `U+ `Ð- HÆ HYM; i¢B ;B[F?¬M; i ç T K„i- iBM? i?¬M :B Gm"i æ`M? +?'M ç°M;- M|B, óh?~K ?¼+ bo- i?2Q i çB iÊB

> B M;QÎB K°i i`QÊ+ K°i b m- `) p"Q K'v pÁM;- çB ç M K°i +?¶ ç'i i`®M; p2M b¬M; ?Q H çSM; i?ŠM;- + Q ç M #®M i¬M;- +î K"m imM; # v- ç M H²M; i`2Q i` M + Q- H - +ÁM +?Q çB ç M ;¬M- HB M +| i? M;?2 i?'v i? M? •K +€+ M K M?•M +QÎB pm

:B Gm"i æ`M? H" F?€+? [m2M i¢B ç•v- +QÎB ? ? M|B, óLÆB M"v +?QM? H" h? M L K EBM? `²B- h?~K L;¢Q- ?¬K M v +?Q M;QÆB FB M i?S+ FB M i?S+ T?QM; ibM?

h?~K L;¢Q +QÎB H¢M? i`QM; HÁM;- T?QM; ibM? æ¢B GB m- i¢B ç•v iW tQ H" H½M i?"M? +O M;QÎB E?B i æ M +€+ M;QÆB\ L?QM; i` M K†i H¢B K M; i?2Q /€M; iQÆ tBM KÎBXô

> B M;QÎB K°i i`QÊ+ K°i b m çB p"Q- K'v [m•M HQM? çB i?2Q ç" M? T?ªB + M? +?W H½Q i9 #" M?B i ibM? H„+ H„+ #î K¬M; K" T K¢T iB M ç M i`QÊ+ K†i :B Gm"i æ`M +?"Q- €M? K„i pk K` H¢B H`K +?Q h?~K L;¢Q `i H" F?¬M; F?Ä2X

:B Gm"i æ`M? +?€M ;?ûi T?'i T?'i i v- H½Q #" FB HmB H¢B- H" T iS+ M|B pÊB h? H M H¬m # Xô

hmv H" K" M ç K pW ç M- F?€+? M?•M çB p"Q h? M? L?¢+ T?QÎM; H¢B F?¬M; Qi Q M? v M v M +MM; M?[M; F?€+? M?•M çM ;BDM- #° M;U+ i`„M; T? m p" +€B çMB

h?~K L;¢Q /Á tûi tmM; [m M?- T?€i ?B M +¬ MQÆM; i¢B ç•v H¢B +| F?¬M; Qi M;Q M?bM ;BÊB i?B m i` M p€+? iQÎM;- +€B ;b " `m u G - +€B ;b u "2HH G b - t2K tûi +ªK i?'v ?B K +|X

*?d +| çB m ?"M; h•v M?Q p"v- ;B€ iB M F?¬M; F?ÄB + Q +?9i Qi- ;B€ iB M H" 8yy ç½ F?¬M; i?'T- +?d H"- H" T iS+ iQÎM; iQÊM;- H¢B +ªK i?'v i?QªB K€B- M;QÎB i iÊB FQM? /°M; i`BM? iB i- +?ŠM; H) +ÁM F?¬M; ;B€ i` çQÊ+ M?Q p"v\ *€B ;¼B F?€+ ;b M ¢K p" M;X

:B Gm"i æ`M? i`U+ iB T K M; i?2Q h?~K L;¢Q H M H¬m # - H¬m # H" bQÆM; T?Á # i¬M; M;Q" B- ç m i`2Q #S+ ` K +?2 M; ,M +€+?- H9+ M"v ç½ H" i?îB ;B M ç M `U- # +`M; M;"v +`M; M?B m- M€Q M?B i T?B i?QÎM;- h?~K L;¢Q p" :B Gm"i æ`M? ib i`QM; HÁM; h?~K L;¢Q KBM? #¢+?- i`Á ? v b„T KÎ K" M- M?bM M?bM F?€+? M?•M ç€K F?¬M; FbK MûM çQÊ+ i?¬M b„+ KQM; +?îX

LÆB M"v +| i?QÆM; M?•M- +| i?Q aBM?- [m M H¢B- H¢B +ÁM +ª ?Á i?QÊM;- M;Q i¢B /QÊB €M? ç M `i H" ?Q" M? i`€M;- iQÊM; K¢Q ç€M; ;? iÎK- +| p" B T?¬M +ªK ;

h?~K L;¢Q F?¬M; M?`M çQÊ+ K" pSi #Ä ?Á i?QÊM; FB - i`QM; HÁM; M;?o- ?Á i? F?€+ çB H¬m t M?- pb b Q ?Á i?QÊM; F?¬M; çB çQÊ+- i`QM; HÁM; ?„M +| +?9i ? i" T Î +?¶ M"v- ç M; +?î çÊB +€B ;b ç•v\

æ°i M?B M i`QM; H9+

çH9+

EG½B#P(ä...%QÀ! #ä...?ÁPv-€€D\$çm ðim•p0- i0M; 3D];c€ Ð %o

F?ÄB M?Ä M?2M K°i Qi- M?bM +?^K +?^K p`Q h?~K L;¢Q- i`-K K†+ +?®+ H€i M|B,
#^M HoM? i?"i bU ;b- i?b` +?d #B i KB M; HQÐB i`ÆM i`m- M? M? +9i M; v5ô
V

jk9X *?QÆM; jRe, *?Q L;QÆB "B i h? L`Q G` o)

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >´

*?QÆM; jRe, *?Q M;QÆB #B i i? M`Q H` p)

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h?~K L;¢Q F?¬M; bÊ F?¬M; ;B`M M|B, óGÌB M`v +O M;QÆB H` F?¬M; ¢9M;- M;Q
?¢i`QM; ¢€K M;QÌB >€M- +?d H` M;QÌB ¢¼+ b€+? M?Q M?Ä- F?¬M; +| / M? iB M;
bQ pÊB i`B iY +~m E?B i æ M- pšM + Q ?ÆM p`B T?¬M- B- M m ¢½ bQ b€M?- p`v

h?~K L;¢Q i?î /`B- #° /¢M; `i F?¬M; ibM? M;mv M- +?mv M +€B ;? ¢ M- M|B pÈB
L?B iB m i, +| i? H`K Kšm +?Q ¢ iY F?¬M; \ô

*€T Lo ^aM L?B `i +| ?`Q ?SM; HB + M?bM h?~K L;¢Q- /QÌM; M?Q #` + M ¢^aK +O
Km®M M?bM K°i +?9i t2K i?B m MB M ¢°M; i?•M` M`v `®i +m°+ +| K`v T?¬M #´M
?QÈM; h?~K L;¢Q- M|B, óJÌB +¬M; iY +?d ;B€QXô

h?~K L;¢Q +?mv M +€B ;? ¢ M- M;²B v M i` M ;? - K†i ?QÈM; *€T Lo ^aM L?B- ¢¬
i` M M;QÌB *€T Lo ^aM L?BX

G`K M?Q p`v +kM; H`K +?Q M;QÌB i +^aK i?'v F€ [m€B- `i M?B m M;QÌB Q€M i?-K
`i #B i ;B^aB [mv i- ;¼B ?„M p) ^aM L?B iB m i,- ?„M H¢B +?mv M iB m ;? ¢ M t2K
+ÁM F?¬M; +| w ¢`M? F?ÎB ?`M?X

L?[M; T?`K T?m iK + iY M`v iU M?B M F?¬M; `ä- h?~K L;¢Q ¢ M; /MM; +€+? ?B M i?
H`K i` M?- ¢¬m iB M +?QM? H` +^aK ;B€+- +| +^aK ;B€+- HBM? +^aK ?B M` - KÈB +
T?~K i`mv M i? X

h?~K L;¢Q ?B M i¢B +?QM? H` ¢ M; ibK +^aK ;B€+- M?bM *€T Lo ^aM L?B- F?¬M; M
?½B i?€M T?K+, ó^aM L?B iB m i, [m^a M?B M H` +| iQ i? i?B M iB M- i v M?Q +•v
M`- M?Q 'm i`MM; KÈB H°i pÄ- `„M; M?Q M;`- i`€M + Q K`v M;`BX *QÌB iQÆB ¢ T
KQM; ¢¬v MQÈ+- K„ M?•M KB m i^a i`QM; FBM? i?B- T?^aM; T?'i +?QM? H` KB m i^a

€T Lo ^aM L?B F?) +QÌB M|B, ó¬M; iY F?€+? F?QXô

*?d H` M`M; M|B K°i +•m FB +kM; F?¬M; ¢QÊ+ h?~K L;¢Q i`^a HÌB- *€T Lo ^aM L?
L;¢Q bB M;®+ M;Æ M;€+ M?bM +?QM? KbM?- HÌB M|B pW `²B +kM; F?¬M; T?^aB
+QÌB K°i iB M;- i?Q bBM? M`v p` M;QÌB F?€+ +| +?9i #`i ¢²M;- pW `²B i?'v ?„M ¢`
>`M?- iQ`M i?•M + Q i?'T ¢ m H°` K°i +¶ HBM? F?Q- M?QM; ?B M i¢B- +?d H` i?`
K„ i F?B i?b M;®+ i` - F?B i?b i? M? i`M?- F?¬M; +ÁM ;b F?€+X

L?Q i? v ¢´B M;QÌB F?€+- ?`M? ¢°M; h?~K L;¢Q i?"i bU H` +U+ F€ F?BM? #¢+ p¬ H
H¢B F?¬M; iS+ ;B`M- #ÎB pb +?SM; FB M #° /¢M; h?~K L;¢Q K'i ?²M- H¢B ?Q`M iC
i?'v H` p¬ H X

h?ÌB ;B M M?¢i M?Á K°i +?9i- i`QM; H¬m HQ¢B M;QÌB ¢ m H` M i oM? H¢B- :B G
H¢M? M?¢i +?Ì h?~K L;¢Q p) i` M?- *€T Lo ^aM L?B +| +?9i F?¬M; ¢QÊ+ iU M?B M

" M M;Q`B H•m- ;B| H¢M? H¢M? HMM; `mM; ¸°M;- imv i i`„M; imM; # v ¸-v i`ìB- H
H¢B- M;„M ;B| imv i i¢B # M M;Q`B- H9+ M`v- h?~K L;¢Q ¸°i M?B M ¸SM; H M- ¸E
+€M? i v F?îB ¸°M;- i?Q,M i?Q„i- F?¬M; ? /WM; H¢BX

h?¬M i?€B h?~K L;¢Q p) i` M?- `i;B®M; pW `²B M?bM *€T Lo *ªM L?B- iW H9+ #
+ m K`v- i`QM; ¸¬B K„i +| K°i HQ¢B i? M? i`M? p` ?²M M?B M pQM; M;½- HQ¢B +
Hm”M +€B ;b # M M;Q`B ¸ m F?¬M; i`¼M; v m- ;B| imv i- K„ M?•M- `QÊm M;QM- F
i`¼M; v m- +?d i?’v ?„M ? i bS+ +?,K +?9 KB m iª- F?¬M; M;WM; /MM; ¸-m #9i H¬

•M? K„i +O ?„M H|M; H€M?- +?mv M +?9 K” M?”T i?¬M- ¸-m #9i H¬M; F?¬M; M;W
i?•M T?ªM; T?’i ¸ m T?®B ?ÊT pÈB #9i- +€B #9i FB +m®B +MM; #B MªQ` +€+ H
i?€B /QÆM; ?„M +| +?9i ~K QÊi- iWM; ;B¼i ¸´ K² ?¬B #€K p”Q i`€M- ?°B iK i?”M?
`ÆB tm®M; + Q ¸°M; +?|T KkB- K² ?¬B |M; €M? M?Ä tm®M; +?|T KkB- +€B #B M
*€T Lo *ªM L?B F?¬M; F?ÄB `K°i iB M;- bÊ M`v K² ?¬B H`K #~M #S+ ?¼ +O h?~K

J² ?¬B `ÆB p”Q #S+ ?¼ - H9+ M`v h?~K L;¢Q KÈB #„i ¸-m +?9 w- H m K² ?¬B- +9E
?¬B FB ¸½ Km®M `ÆB p”Q ?¼ H M- /¬M /¬M #„i ¸-m T?O H M- +?¶ T?O H M- Mûi
+?d +QìB- +¬K #9i +?’K i¢B /’m p i K² ?¬B- +?d K°i /’m +?’K M`v- ;B®M; M?Q +| +
?¶M ?ÊT +| KU+ MQÊ+- #B M i?”M? [m¬M €Q #²M; # M?- +| +?9i KÆ ?²- H¢B p¬+|

*€T Lo *ªM L?B i?î /`B K°i ?ÆB- iB T iK +t2K p)- ? B K€ F?¬M; F?ÄB bBM? `K°i +
M;?o i?Q bBM? M`v H`K i` M? H¢B +| K°i HQ¢B F?Q +?’i H`K +?Q M;QìB i #`K ?

h?ŠM; ¸ M H9+ M`v- \*€T Lo \*ªM L?B KÈB M?`M F?¬M; ¸QÊ+ ¸B /Á tûi #° /€M; h?~
+ Q #ªv tQ+?- ?ÆB ;¬v- K†+ K°i #° i`QìM; #”Q iQK- F?Q€+ K°i FB M €Q +?Q”M; K

. ?„M i¢B /QÈB €M? ¸ M `i H` i`„M; MäM- ;B®M; pÈB imv i ¸¢B #° T?”M p,M M?•M
MäM- M;k [m M im’M K„- i?Q¢i M?bM HB M ¸†+ #B i iQÆB b€M; `ä Mûi- M?’i H` K°
~M ~M i`QM; ¸| H° `K°i F?Q iS+ FB m M;¢Q- HQ¢B FB m M;¢Q M`v T?€i` iW M°E
M?`M ¸QÊ+ K” HB + K„i M?bM M?B m K’v +€B- M?QM; H¢B M?bM- *€T Lo *ªM L?B
p”M; i?m HB K i•K i?¬M- M?bM h?~K L;¢Q p) i` M?X

h?~K L;¢Q M? M?”M; i?î` - H”T iS+ ¸ #9i tm®M;- M|B, óo) i®i`²BXô

:B Gm”i >”M? p” *€T Lo *ªM L?B ¸ m b M; ¸•v t2K #S+ p)- i?QÆM; M?•M- bo iY i`Q
+’ iÈB- p) K°i M;QìB M[iY M?bM i`„M; i`ÂM MÆB +?•M i`ìB- i`„M; i`ÂM b€M; iÄ- i
i? HQÆM;- M[iY iU i¢B i`QÊ+ +Y b´- K°i ¸¬B i`ÂM; K„i i? M? i`M? H¢+ Häm;- +ª
v H M- HB M M?Q >^M; L; iB M iY- M?bM [m i`„M; i`ÂM- K„i HQm +?mv M- # M
#B B- i?•MªM? T?B m /”i M?Q iB M ¸°M; HÁM; M;QìB FB - H¢B +| K°i HQ¢B #B i?
K¶B M;QìBX

*€T Lo *ªM L?B F?¬M; F?ÄB F?2 F?) i?î /`B- M|B, óJ°i #S+ >^M; L; ¸² i?”i i®iXô

h?~K L;¢Q +?QM? b„+ M|B;- óhmv H” >^M; L; - +?ŠM; H) F?¬M; T?ªB p) *ªM L?B i

*€T Lo *ªM L?B +?’M ¸°M;- p°B p”M; H’v HK H m K² ?¬B i` M i`€M- ¸ +?2 /’m i•K

:B Gm”i >”M? M?bM #S+ p)- b„+ K†i i€B M?Êi- ?„M +| +?9i iBM? i?¬M; ¸®B pÈB p)
¸QÊ+ i`B +€M h?~K L;¢Q- +€B #S+ ?¼ M`v ¸ÆM ;BªM iQM? p #® +K+- ¸½ +€+? #E
p) pW `²B- i` M K†i tY Hw ?bM?ªM? F?¬M; ;B M- h?~K L;¢Q i? v ¸´B /½v M9B i`
¸†i +•v +®B- ;B®M; M?Q /m¶B +€M? i v K K K¢B HB M K¢+?- ¸†+ #B i H` #® +K+
K’i ¸B `ä`”M;- H¢B +| K°i HQ¢B +ªK ;B€+ ¸ M; ¸Q K„i M?bM i`„M; M?¬ H M + Q-
t t +| ?bM? /€M; M9B- M?QM; +?d +¬M #S+ ?¼ H¼i p”Q i`QM; i¬K K„i- +€B ;b ?Q
i`¼M; v m- +ª #S+ ?¼ #B m ?B M` +?d H` K°i K„ M?•M p” i`„M; i`ÂM- M;QìB p” i
HŠM M? m- +ªM? p”i imv M?B m- M?QM; +?O ¸ H¢B `ä`”M;X

G¢B M?bM +ª #S+ ?¼ - #9i ¸½ +| p ?”Q T?¶M;- H¢B F?¬M; K’i iBM? i id Kd- # M i
/²M i•K HU+ iQ”M i?•M p ?QÊM; i`„M; i`ÂM- HQ¢B MQM t M? MQÊ+ #B + ¸ m i?”M
i`„M; i`ÂM i`+? K`+? M`v- H`K +?Q M;QìB i F?¬M; M?`M ¸QÊ+ K” +| +?9i +?m t|i

"B m ?B M` ¸•v H` K°i M;`v `K- H¢B M|B ? i HÁM; +?m t|i +O K„ M?•MX

:B Gm"i>"M? ?W H¢M? K°i iB M;- M|B, ó>€M M?•M [mª M?B M +kM; +| HQ¢B M;C
H¢B FB M i?S+- +?d H" ô >„M H"TiS+ +Q|B H¢M?- M?bM i?ŠM; p"Q h?~K L;¢Q- M
æ M +~m- +| T?ªB F?¬M; \ L;QÆB +kM; ç½ #B i- i¢B æ¢B GB m i - pk M?K+ M;Q|B
jy i`QÊM;- bmM; [m•MXô

J¼B M;Q|B i?'v h?~K L;¢Q p)- KÈB #B i M;Q|B ;BÄB +ÁM +| M;Q|B ;BÄB ?ÆM- M
i?'v :B Gm"i>"M? p) i` M? F?¬M; b€M? #^M; h?~K L;¢Q- `²B H¢B Km®M KQÊM ç
+kM; F?¬M; M?`M çQÊ+- #„i ç-m ? M K¼MX

h`QM; ç¬B K„i *€T Lo *ªM L?B ?B M H M K°i iB HQ H„M;- M„K +?†i F?,M i v- K„i +
L;¢Q- w #ªQ ?„M M? M? +?¢v F?ÄB MÆB ç•vX

h?~K L;¢Q F?¬M; +QB B ` ;b K" +Q|B ? ? K°i iB M;- M|B, óL?Q i? M"Q\ L;QÆB

:B Gm"i>"M? HB M iK+ +Q|B H¢M?- M†M; M ?W H¢M? K°i iB M; M|B, óL m M?Q
i çQÆM; M?B M F?¬M; ç w- +?d H" M;QÆB pW `²B pk M?K+ M;Q|B E?B i æ M-
iQÆM; H B- F?| i`€M? F?ÄB H"K ?¢B- ?¬K M v M m F?¬M; i`WM;QÆB- iQÆM; H

>„M ç°i M?B M M|B K°i +•m E?B i æ M- H"TiS+ +| K°i ?€M iY E?B i æ M i?2Q ?„M
K"i M;[p`B +•m ç®B pÈB ?„M- M;Q|B E?B i æ M M"v `|B çB i`QM; +?ÈT K„i- ?B M
M;Q|B M"v çB #€Q [m MX

L;Q|B i`QM; H-m ç m HQ H„M; pb h?~K L;¢Q- +?QM? H" *€T Lo *ªM L?B ;B| T?9i M
M|B pÈB :B Gm"i>"M?, óE?€+? [mw ç½ H" iÈB MÆB M"v +?ÆB- +-M; b T?ªB M?
;BDM K" i?¬B- tBM F?€+? [mw ;BÆ + Q ç€M? F?)- +QB M?Q H" t2K i` M +?9i ibM
M"Q\ô

:B Gm"i>"M? ?mM; ?,M; +`M [m'v +Q|B iQ- F?¬M; +?2 /'m +?9i M"Q K" M?bM +?^
ªªM L?B- ?mM; ?,M; M|B, óh iÈB +?ÆB i`Á +?ÆB i?"i bU +kM; F?¬M; b B- +?d H"
F?ÄB Km®M ibK M;Q|B F?€+ ;•v T?B M iQ€B- ?ŠM H"ªªM L?B iB m i, +| i? H"K +
*€T Lo *ªM L?B i' i M?B M H" #B i `ä H|B :B Gm"i>"M? +| w p` M?Q i? M"Q- HMB
H†M;X

h?~K +Q|B L;¢Q ? ? K°i iB M;- p +?¶ M;²B- #° /€M; H¢B imv i ç®B F?¬M; ;'T ;€T
M?bM t2K- i®B M v B +| i? i" M ?SM;Xô >„M ;BÆ +?ûM i`" M?Ä H M- pÈB M|B :B
i`"Xô

:B Gm"i æ`M? i?Î /`B- €M? K„i h?~K L;¢Q +?Q M|B +?Q ?„M #B i- +?mv M M;`v ?¬K
M M +?2M i v- ?„M p®M ç`M? F?mv M ;BªB p`B +•m- +kM; HûM H9i ?QÊM; :B Gm"i
M?QM; #° /¢M; :B Gm"i>"M? +QB i`|B #^M; pmM;- H¢B H"K +?Q :B Gm"i æ`M?
K' i M?" i M b„T iÈB- i¬M i?'i M"v F?¬M; HQ M;?o +?mv M [m®+ ;B - H¢B pŠM ç M;
M?•M- i`QÊ+ K„i T?ªB HmM; H¢+ M;Q|B >€M- ç +?Q i?B M ?¢ [mv i•K- +MM; +?®
M"v H¢B pŠM KÎ KB M; K°i iB M; >€M +~m- i?"i bU H"- H) M"Q H¢B M?Q p"vX

V

j k8X *?QÆM; jRd, *¬ LQÆM;- *?9M; h _'i Zm2M h?m°+ P

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; jRd, *¬ MQÆM;- +?9M; i `i [m2M i?m°+ Q

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h`QM; H-m- +•v FBK`ÆB tm®M; +kM; +| i? M; ?2 iB M; - iB M; ?¬ ?'TM? M?`M; - F
K`v M; QÌB i?QÆM; M?•M p` M; QÌB ç¼+ b€+? M?€i; M ç½ Km®M`ÌB; ? +€Q iW-
+?d H` ç²M; iB M? K` M?bM h?~K L; ¢Q- •K i?-K +ªK i?'v F?¬M; ç€M; pb h?~K L; ¢Q
æ M M`v K` b„T bY #`i`i°BX

:B Gm"i>`M? F?¬M; +QB B` ;b- +QÌB ? ?ªK` M|B +?mv M +MM; *€T Lo *ªM L?
+ÁM +| i•K iQ M|B +?mv M- ç¬B K„i M?B i?dM? i?QªM; KB i p ?QÈM; h?~K L; ¢Q- Q
M? M? `ÌB çB- +?d H` h?~K L; ¢Q pšM M?Q +k- M; ²B M; v M; „M #'i ç°M; - #bM? i?ª
?Q`M iQ`M F?¬M; iU; B€+ çQÊ+ KbM? Î i`QM; iB M? +ªM? M; mv ?B KX

E?¬M; F?Q H9M; i H9M; i9M; F?¬M; /mv i`b H•m- /QÈB H-m i`mv M ç M K°i ?²B
b B /`+? M?Q H M; M?Q ?' t¬M; iÈB- +¬K ç-m H` K°i [m M pB M >€M M?•M- ,M K†
;B¼M; M|B, ó B H` :B Gm"i>`M?\\ô

:B Gm"i>`M? +QÌB M|B, óh +?QM? H` :B Gm"i>`M?Xô

Zm M M`v pB M ?`M? H pÈB :B Gm"i>`M?- KB M; M|B ç iY +?`Q pQÆM; ;B - K
i?•M T?`M :B Gm"i>`M?- :B Gm"i>`M? +kM; F?¬M; H`K [m M- +?d H` [mw i°+ F
Gm"i>`M? M|B, óG`K T?B M M; QÆB iÈB- ç +?Q M; QÆB #„i iM T?¢K F?BM? i?QÌM
?QÈM; h?~K L; ¢Q +?d +?d- M|B, óæ9M; H` ?„M- M? M? +?|M; #„i ?„M çBXô

>€M [m M hQ+? h•M T?O M; ?2 çQÊ+ #®M +?[F?BM? i?QÌM; E?B i æ M- ç½ H` K°
H`T iS+ M|B, óæ M ç•v- #„i +€B i M T?ªM i†+ M`v çBXô

>ÆM KQÌB M; QÌB [m M pB M hQ+? h•M T?O ç2K Km®M ç°M; i?O- +ª *€T Lo *ªM L?
K` F?¬M; T?ªB +QÌB FB +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ ?Q i K°i ?ÆB i?`i b•m- ?¬ M?Ä K°
M?bM p ?QÈM; h?~K L; ¢Q- ?B p¼M; h?~K L; ¢Q H`T iS+ +QÈT çQÌM; ç`Q i~mX

h?~K L; ¢Q M?bM p T?Q >€M [m M FB - i`QM; ç¬B K„i ?B M H M K°i iB H¢M? H
iB M; - ç9M; i?ÌB çB K M`v- K°i ?²B iB M; #QÊ+ +?•M -K o i?MM; i?MM; i`mv M`
+ M? +?WM; i¢B h? M? L?¢+ T?QÌM; M; ?2 çQÊ+ ç°M; ioM?- /MM; *?m >^M; - æ†M;
iB M ç MX

*€B M`v hQ+? h•M T?O >€M [m M F?¬M; M; ?o iÈB- M; QÌB i`QÊ+ K„i M`v H¢B pšM +
b B F?B M- M|B, óGÈM K`i- [m M T?O #„i iM; QÌB- H¢B pšM /€K +?®M; H¢B H M? #

h?~K L; ¢Q +QÌB M?¢i K°i iB M; - ;BÆ +?ûM i` H M- M|B, óæ9M; ç'v- +?®M; H¢B H
M; KK m®M; +¢M MQÊ+ i`- K†i K M; /€M; iQÆB +QÌB K` çSM; H M- HB + M?bM >
+m²M; ç²- /€K # M çQÌM; #„i Zm®+ bY æ¢B h®M; i - ç m M|B M; QÌB GB m #W #½
i?S+- ç M- ç M- ç M- K m #„i H'v i çB- #ªM bS KÈB iÈB L KEBM?- #€B FB M [m€
+| çB i?, K [m æ¢B GB m M?`iM ç•m- M? M? /šM i çB t2KXô

>€M [m M hQ+? h•M T?O +?'M ç°M; - M|B, óL; QÆB L; QÆB H` h®M; bY h?~K L; ¢Q
h?~K L; ¢Q [m€i iQ, ó_®i +m°+ +ÁM #„i ? v F?¬M; M; QÌB\\ô

>€M [m M K² ?¬B H¢M? ç-K çb - M|B, ó„i - F?¬M; - F?¬M; #„i- ç¢B M?•M +ªB i`
çB ç•vXô L|B K°i iB M; - K M; i?2Q +€+ b B /`+? t€K t`i K` `ÌB çBX

h?~K L; ¢Q ç½ #€Q tm'i i?•M- M; QÌB i`QM; H-m +ª FBM?- ç m H` ç€M? ;B€ h?~K L
M; ?o- i?b` ?„M +?QM? H` h®M; bY M´B iB M; t ;¬M- F?¬M; M; Ì H¢B +ÁM i` M?Q
+`M M?Q i? - ç´B H¢B H` M; QÌB F?€+- M`Q +| H€; M HÈM M?Q p`vX

:B Gm"i>`M? pW #B i`ä i?•M T?`M h?~K L; ¢Q- b„+ K†i H`T iS+ #B M ç´B- F?¬M
;B€ h?~K L; ¢QX

L?QM; *€T Lo *ªM L?B H¢B +„M K¬B- i`QM; ç¬B K„i i?Q€M; ?B M K°i iB T?S+ i¢T
h?~K L; ¢Q + Q ;B¼M; M|B, ó*?`K ç½- +€+ M; QÆB M|B ç M H` ç M- M|B çB H` çB-
`QÈm b Q\\ô

*?m >^M; +~M i?"M iWM; HB iWM; iQ K" î # M M?„+ M?Î, óh?~K ç¢B M?•M- i¢B ç•v i
H•m [m€M`QÊmXô

ó§ ô . K†i h?~K L;¢Q`'i /"v- b„+ K†i M?Q i?QÌM;- iB T iK+ M|B, ó*€B i M;B ?Ä
>"M?- t¬M; iÈB K„M; æ¢B h®M; F?•K b B Zm®+ bY- +?ŠM; H) +S M?Q p"v H" tQM;
w ?[m M;?` ?B M H" M? M;~M /†K t t¬B çB iÈB [mw [m®+- H" iÈB #B m i?` +¬M; F
b®M; i?•M i?B M pÈB M? m- M?QM; H" K°i M;QÌB E?B i æ M M?Q M?Ä- /€K K°i p
M?K+ K¢- t2K` +€+ M;QÆB F?¬M; Km®M M|B M[ `²B- +kM; çQÊ+- p"v i?b F?¬M
H¢B "B M EBM? #€Q +€Q F i [mª +¬M; i€+ i?¬BXô

>€M [m M bÊ iÈB KS+ K†i M?Q K"m ç'i- p°B p" M; M|B, óE?¬M; /€K- F?¬M; /€K ô

óE?¬M; /€K +€B ;b\ *€+ M;QÆB Km®M /"M t T´M i?Ä - H"TiS+ M;?B K i` `?mM; i
+€B +¬M; ç¢Q5ô

>€M [m M M?`i i?ÌB M;•v /¢B- i?`i FBM? K" M?bM :B Gm"i >"M?- :B Gm"i >"M? KQ
M|B HÌB M"QX

óh?~K ?¼+ bo- +?mv M M"v t2K M?Q M K†i +?9i ibM? K¼M +O F ? M- +QB M?Q
F?¬M; #B i H9+ M"Q ç½ çSM; /"v- ?v p¼M; +| i? F?mv M;BªB h?~K L;¢Q- #'i F M|
M"v F?¬M; +?`m i?m FûK ç M KS+ M"Q- +QB M?Q H" [mw i°+ i¬M; i?`i- M;?B K i`
i? /B M æ¢B GB m- [mw i°+ E?B i æ M +kM; b) HK+ çK+ M°B #°X

h?~K L;¢Q F?BM? i?QÌM; K" M?bM :B Gm"i æ`M?- M|B i`î K†i HB M i`î K†i- +QÌB H
ibM? K¼M +O :B Gm"i ?mvM? ç€M; ;B€ K'v ç²M; iB M- +?mv M M"v imv i ç®B F?
M|B +?Q +?QM? +?O +€+ M;QÆB #B i- æ¢B h®M; i F?¬M; TªB / F?B / - +?mv M
#Ä [m - F?¬M; M;?B K i` `:B Gm"i >"M?- M;?` Hm" M i?QÆM; i?ªQ FB F?¬M; +-M

:B Gm"i æ`M? M?`i i?ÌB M;¢+ M?B M- F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ M;QÌB M"v ç°i M?B
+?¼M ç9M; i?ÌB +Æ- b„+ K†i H9+ t M? H9+ i`„M;- ç M; i¢B K†i K¼B M;QÌB- #€+ #
H¢B H"K +?Q ?„M F?| +?`m M´B- ?„M M´B;B" M çMM; çMM;- tQ v M;QÌB HB M çBX

>€M [m M M"Q /€K çB #„i :B Gm"i >"M?- +~M i?"M iWM; HB iWM; iQ M|B, óE ? M M
çbM?- F?K+ F?K+ E ? M M"v +€Q HmBXô .Si HÌB- H¬B FûQ :B Gm"i >"M?- K M
M;WM; +?¢v çBX

J¼B M;QÌB i`QM; H-m ç m #` i?•M T?"M h?~K L;¢Q ?M /¼ `²B- H¢B F?¬M; /€K M|B
bÊ`QÊ+ H'v T?B M iQ€BX

L?QM; i•K ibM? h?~K L;¢Q H¢B p¬ +MM; i®i- M?bM M?bM #S+ ?¼ +?QM? KbM? b
M|B pÈB *?m >^M;;, ó"B m ç ` - M;QÆB t2K #B m + p) M?Q i? M"Q\ô

*?m >^M; ²K ²K M|B, óaQ pÈB #´M +¬M; iY ?bM? M?Q i®i ?ÆM K°i +?9iXô

h?~K L;¢Q ?S K°i +•m- K°i #° iQ i?€B F?¬M; Km®M H"K #¢M +MM; ?„M- M|B, óo
+?QM? i?S+ F?ÎB +¬M; `²B5ô

æ M; Km®M tm®M; H-m- *€T Lo *ªM L?B +„M K¬B +QÌB KdK M|B, óh?b` H" h?~K
i?`v F?•K b B- H¢B +| K v K„M çQÊ+ F?•K b B;BªB p•v i? v iB m M[- Km®M KÌB
+?mM; K'v +?ûM`QÊm M?¢i- M?Q i? M"Q\ô

*€T Lo *ªM L?B ;B®M; M?Q +QÌB K" F?¬M; TªB +QÌB- i`QM; ç¬B K„i b•m- +| K°i
F?Q+?- ?bM? M?Q H" ç M; M|B, h?~K F?•K b B /€K ç M F?¬M; \

L?QM; T?`K H" M K M?•M- ç m F?¬M; iB T i?K çQÊ+ ?'T /ŠM p" F?B m F?Q+? M?
K°i +?9i- M|B pÈB *?m >^M;;, ó"B m ç - ç´B H¢B H" M;QÆB- M;QÆB b) M?Q i? M"

*?m >^M; M|B, óhU M?B M p¬ +MM; pmBXô

h?~K L;¢Q H„+ ç-m, óL?Q p"v F?¬M; i®i- M m M;QÆB H" +| i? i?`i i?b b Q\ô

?m >^M; M|B, ó| i? i?`i i?b M?Q i? M"Q- M K M?B +?Q i¢B #®M T?QÆM;- ?€ +
i v5ô

h?~K L;¢Q ºK ¢¢K M!B, óL?QM; #B m ¢ F?¬M; +! +ªK ;B€+ #Si`Si b Q\ô

*?m >^M; p¶ p¶ #º M;U+ M!B, ó>mvM? ¢ M?Q i v +?•M- i? iY M?Q [m¬M €Q- i?Q] +! +€B +ªK ;B€+ ;b ¢€M; ¢ #Si`Si\ô

h?~K L;¢Q +ªK i?'v pmB KWM;- p¶ #!p B +O ?„M M!B, óhªB [m M;QÆB t9B ;BK+ +?Q /M H¨ M9B ¢ Q #B M HY +kM; Km®M t¬M; p¨Q Kºi H¬M- #B m ¢ - M?È`ä +?M;QÆB i, i,- M m M?Q M;QÆB M!B- i H"TiS+ i?ŠM; i?„M Hº` - M!B H¨ M;QÆB tm F?¬M; ¢QÊ+ b®M; i®i- iU M;QÆB iU ¢`M? ;B€ M?ûX æQÊ+ `²B- M?` ¢B pmB p- p¨Q- ;†T H¢B b m5ô

oW /Si H!B- M;Q!B ¢½ M? M? +?!M; +?mB p¨Q MºB i?'i- +?d ¢ H¢B *?m >^M; ;½B tQM; pB + KÈB F`T T?ªM SM;- #` HW `²B5 `` #¼M M;Q!B æ†M; GQM; ;B m +Êi Kº tm®M; H¬mX

o¨Q MºB i?'i- +?QM? H¨ F?m T?ÁM; *€T Lo *ªM L?B- i`QM; #m²M; €M? M M K¬M; H¨ Kºi +,M T?ÁM; M?Ä M?„M tBM? t„M- #®M p€+? iQ!M; i`2Q i?B ?¼ - i,M; i? K p ;¬M +Y b´ +! Kºi F?mM; ¢¨M i` M?- i`QÊ+ #¨M i` M; ¢B K +! Kºi +€B ;B€ ¢Ð ¢ M /m +mM; ¢bM?- €M? M M i`QM; ¢ M +mM; ¢bM? M? M?¨M; +?¨T +?!M- H¨K +?Q +ª F?

h?~K L;¢Q p¨ *€T Lo *ªM L?B ¢®B /B M K¨ M;²B- i¬K K†+ Kºi H€i- ? B M;Q!B HB *ªM L?B F?) ?û ¢¬B K¬B ¢Ä KºM;- i? M?•K i? M? H M!B, óh?b` h?~K F?•K b B ¢

h?~K L;¢Q pºB p¨M; M!B, óE?¬M; [m M i`¼M;- F?¬M; [m M i`¼M;- i? iY +O i ?¼ p` i? - pW `²B +¨m 2K pÊ i M!B +€B ;b- M;QÆB +kM; M?bM ¢QÊ+ M;?2 ¢QÊ+ - ?„ T?ªB F?¬M;\ô

*€T Lo *ªM L?B M? M?¨M; +Q!B Kºi iB M;- H"TiS+ M!B, óh?~K F?•K b B H9+ M¨ Km®M +?O i`QÆM; ;„M; bS+ i?U+ ?B M ;BªM; ?Á +MM; M;Q!B E?B i æ M b Q\ô

h?~K L;¢Q M;?o M;?o- M!B, ó*?mv M M¨v +kM; F?¬M; M M M!B- +?9M; i +! H) H F?¬M; i? iB i Hº` M;Q¨BXô

*€T Lo *ªM L?B T?S+ i¢T HB + M?bM h?~K L;¢Q- M!B, óL;?2 [m h?~K F?•K b B +? ?B M ¢¨K T?€M ?Q¨ #bM? +MM; M;Q!B E?B i æ M i¢B "B M EBM?- +?d H¨ h?~K F?• +?9M; u M o•M KQ!B b€m +?•m M¨v i¬M; KÁM +QM K„i- H¨ ?B p¼M; ¢¢B h®M; #„ +?Q iWM; M;?o F i [mª +m®B +MM; H¢B +! bS ;Bª æ¢B h®M; ¢ M- Km®M ¢¨v +?Û æ M- M„K i v ?•M ?Q MX h?~K F?•K b B i?•M H¨ M;Q!B ¢¼+ b€+?¬M M H¨ M;Q!B # #B i- pb +€B ;b h?~K F?•K b B Km®M +?O i`QÆM; ;„M; bS+ i?U+ ?B M ;BªM; ?Á +

*€T Lo *ªM L?B pW /Si H!B- M?bM +?^K +?^K h?~K L;¢Q- F?!2 KB M; ;BÆ H M p H¢M? F?! +! i? +?2 /'mX

h?~K L;¢Q ¢ºi M?B M ¢½ M?¨M` Kºi iB F?¬M; F?Q [m€B /\- i`QM; KB M; M!B, ó i`,M;- +kM; F?¬M; T?ªB H¨ ¢¨K [m®+ bU +MM; iB m i?QXô aÈK +kM; +ªK ;B€+ +! ¢`M? +?m²M ¢B- H"TiS+- +´ +O ?„M K€i H¢M?- Kºi i`Q!M; FB K HÁ2 HÁ2 ?¨M K M

h?~K L;¢Q #'i ¢ºM;- KQM; KÄB HB + *€T Lo *ªM L?B ¢®B /B M- i?Î /\B M!B, óhB r `Î T?Q i`QM; F?m +€+ M¨v ¢½ bÈK ~M /'m Kºi M K M?•MXô

h¢B b m HQM; h?~K L;¢Q i`mv M iÈB Kºi ;B¼M; M!B M kM; M`m, ó B M!B H¨ M K M? M!B #¢5ô G¨TiS+- i?•M i? M?Ä M?„M tBM? t„M FB +?¨K `½B ¢m iÈB- i`Q!M; FB H M i` M +€B +´ h?~K L;¢QX

h?~K L;¢Q HB + M?bM M[M?•M i`QÈ+ K„i- M[ M?•M tBM? ¢ T imv i i¬M- Hº` K [m M; K M; #S+ M;Q!B- ? B K€ ?Q¨ i?m¨M pmB p- ? B K„i i`QM; b€M; - i?€M; #„M ? +?d +! KQ!B #®M KQ!B H,K im´B- 2Q +! / Q ;,K +?¼+ p¨Q- i!+ /\B `k tm®M; p B- K ¢ºB Kk [mª /Q i? m iÆ p¨M;- # M +¢M? M!M ¢•K Kºi +•v H¬M; pk t M? #B +i?¨i /\B

K°i F?„+ F?¬M; +?`m #m¬M; HÄM; - M´B ;B”M çMM; çMM; M|B, óh?b` M;QÆB +?Q
i` M ?Q i?¢+? i?mv M- ç9M; H”M;QÆB HW ;¢i5ô

æ®B /B M H” *€T Lo *aM L?B ioM? M?Q tY M[- K†i M?Q i„K ;B|tm•M- # M M;QìB H
M•M; + Q i`QìM; FB K- h?~K L;¢Q ç`M? i?¬M- i`QM; HÁM; +?mv M`i M?B m w M
+?[?Q i?¢+? i?mv M- i`QM; HÁM; HB M ?B m- i?B m M[ M`v +?QM? H”M[i?Q

h?~K L;¢Q` p F?¬M; ?B m w iS i`QM; HìB M|B +O i?B m M[M`v- ?ÄB, ó*¬ MQÆ
+•m- M;QÆB p” i¢B ?¢`i [m2M i?m°+ b Q\ô

æ¬B K„i i?B m M[+¬K FB K M;~M M;Æ- H”T iS+ +| K°i HQ¢B M?K+ M?½ F?| MûM
H¬M ç¬m iB M çB` M;Q”B €K b€i-`i M?B m bU ibM? F?¬M; +•M M?„+ +?m iQ”M
M;QìB M`v HW ;¢i- ?¬K M v h?~K L;¢Q M`v +ÁM ;Bª #° K°i #° /¢M; M?Q p¬ i°B- H”
+ªK i?’v pW`²B h?~K L;¢Q M|B K’v HìB- H”K +?Q M”M; F?| +?`m çUM; M´B- ç M
F?¬M; +¬K çQÊ+ +?„+X

óo¬ bd iB m M;QìB- M;QÆB +ÁM /€K +QìB5ô- i?B m M[+?¼+ i`QìM; FB K p T?Q
p”Q +´ ?¼M; M?”T h?~K L;¢Q- +?d +¬M i?Q€M; ` bS+- B +kM; ç m iB M iQîM; - b
tmv M [m T?¬M ;€v h?~K L;¢QX

*€T Lo *aM L?B ?¬ K°i iB M; , óh¬M M?B- F?¬M; +¬M H”K i´M i?QÆM; iQM? K M?´

h¬M M?B ç®B pÈB *€T Lo *aM L?B H¢B +U+ F€ +mM; FQM?- HB M i` M? i?O +Q i`Q
M|B, óaQ T?K ;B[H¢B iQM? K M? +~m i†+ FB H”K +€B ;b\ô

h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q M? M?”M; i?Î` - +?d +¬M #’i ç°M; H” i®i`²B- M m M?Q H
i’+ HQÐB +O ?„M- +€B K M? M`v t2K M?Q çQÊ+ #ªQ p - HÈM iB M; M|B, óæ iY -
+•mXô

*€T Lo *aM L?B +?d iQîM; h?~K L;¢Q Km®M ?ÄB i¢B b Q T?ªB €K b€i ?„M- +QìB M
i¢T M|B, óh?~K F?•K b B +S M|BXô

h?~K L;¢Q M|B, óo` M`v h¬M M?B +¬ MQÆM; M?B m M?’i H” FûK iB m i, # #®M im´
H¢B ;¼B M;QÆB H” bQ T?K\ E€ [m€B F€ [m€B- ?ŠM H” M;QÆB H” # #®M im´B HB
?Q†+ H” i?ìB çB K M;QÆB KQìB H,K im´B- pW ç9M; H9+ M?†i çQÊ+ M”M; çB- HB
#€B bQX B- ç iY p” bQ T?K +kM; F?¬M; i?B m- +?d H” T?¬M HÈM ç m +? M? H +
M;QÆB- KÈB #B i i` M çìB bU ibM? F?¬M; i? iQîM; iQÊM; F?¬M; Qi- ?ŠM H” *aM L
F€ i?”i ç½ [m #®M KQÆB- H¢B Hmv M +€B M[+¬M; ;b ç| - H”K +?Q M;QìB i ç°i M
im´B b Q\ô

*€T Lo *aM L?B, ó ô

h¬M M?B ?¬ iQ M|B, óL;QÆB H¢B M|B #”v- i ç•K +? i M;QÆB5ô

h?~K L;¢Q H”T iS+ ;BÆ i v ç¬m ?”M; , óh?”i +| H¶B- i?”i +| H¶B- ç iY +?d H” +| K
K” i?¬B- i?m”M KB M; ?ÄB K°i +?9iXô- /Si HìB- h?~K L;¢Q H”T iS+ tK K†i M|B, óh
+Wm F?¬M; Q€M- i¢B b Q +€+ M;QÆB T?ªB ;B i i\ô

V

jkeX *?QÆM; jR3, . J†i L;QÆB E?¬M; æO .`v`²B

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; jR3, . K†i M;QÆB F?¬M; çO /`v`²B

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h-M M?B M|B, óL;QÆB +`m F i M;QÌB E?B i æ M- KQm ç² #Q K"i+MM; M;QÌB E?B QÊ+ +MM; M;QÌB GB m- +ªM i`Î ",+ S?¢i- +€B i°B i`¢M; M"v- çO ç F?B M M;`M p u M o•M ;B i M;QÆB K°i M;`M H-M- K°i p¢M H-M- M;QÆB- +~m i†+ FB - KB M; HQ ç bOM; ?¢M?- HB M Km®M H"K ;b i?b H"K b Q\ >W- ?¬K M v i t2K B +| i? +Sm

h?~K L;¢Q KQM; KÄB HB + *€T Lo *ªM L?B- M;?B K i9+ ?ÄB, óªM L?B iB m i, +k + -m pBM? \ô

*€T Lo *ªM L?B HB + ?„M K°i +€B- i`-K M;•K +?®+ H€i M|B, óL; v iW ç- m i?`v h?` ç^M; FB ç°M; i?•M ` F?B M;QÌB E?B i æ M +m²M; M;¬M +?YB #`v- iB m M[ iY t€+ +?QM? H` h?~K L;¢Q +?O i`QÆM; ;„M; bS+ i?U+ ?B M ç`K T?€M ?Q` #bM? FB - +k M?B Km®M K°i FB K ç•K i?OM; M;QÆB- i KÊB +| i? M;„M i`Î M`M;Xô

L`M; F?2 F?) i?Î /`B- `i H` /Q /U M|B, óh Km®M M;?2 M;QÆB ;BªB i?Q+?Xô

h?~K L;¢Q i?Î /`B- M|B, óE€i?`i +€+ M;QÆB +?Q /M; B i i - h®M; GB m ç`K T?€M ?ÆM K` i?¬BX *€+ M;QÆB +?Q `^M; i +? i i` M [m®+ i?` M;QÌB GB m- æ¢B h®M; GB m [m®+ \ \*€+ M;QÆB [m€ M; m tm`M `²B5ô

h?~K L;¢Q M;?B K M;?` M|B, ó\*?d + -M i pW +? i- M;QÌB GB m +| i? H"TiS+ im ;B i +? i- Hw /Q M`v H¢B +| B F?¬M; iBM iQÎM; \ L;QÌB M`Q +kM; #B i- +?d +| M;Q /®B ;¢i +€+ M;QÆB- i i¢B i`QÊ+ K†i ?Q`M; ç æ¢B h®M; i?`i bU H` +| p`B T?¬MªM i?QÊM; i`i M?B M;B`M iQK K†i- +?d bÊ ç M H9+ ç| F?¬M; +?d H` ç`K T?€M ?Q` #b H` [m•M h®M; #„+ i?QÊM;- HB M F i +MM; M;QÌB E?B i æ M +?®M; +?¼B pÊB M; ` Xô

h-M M?B M;~M M;Æ- FB K M„K i` M i v +| p`B T?¬M p¬ HU+ - ?W H¢M? M|B, óh?b i? ;BªB K®B ?`M i`QM; HÁM; +?9M; i Xô

*€T Lo *ªM L?B M|B, óh-M M?B- F?¬M; + -M T?ªB H"K `m- ?„M M|B +| p`B T?¬M h?~K L;¢Q M|B, ó*?d H` +| K°i +?9i pB + - i +?QM? H` F?¬M; M;?o` - h`-K +¬M; i ?Q`M; i?QÊM; •M bOM;- pb b Q T?ªB i?¬M; ç²M; H"K #`v +MM; M;QÌB GB m \ô

h?~K L;¢Q +QÌB M|B, óh M|B `²B- i +?Q # Q ;BÌi?QÆM; M;?` [m®+ ;B +Æ K`i ç +| K°i +?9i pB + i +| i? M|B i?ŠM;- K°i F?B i +? i çB- KK+ çQ+? +O +€+ M;QÆ M m H` i F?¬M; +? i- +| H) +ÁM +| +Æ ?°BXô

óªÆ ?°B- +Æ ?°B ;b \ô

h?~K L;¢Q iW iW M|B, ó"S+ #€+? M;QÌB GB m +„i ç`i M?QÌM; KQÌB b€m +?•m u M T?O- [mv ? i p ç¢B h®M;5ô

*€T Lo *ªM L?B M;~M M;Æ- €M? K„i /-M /-M i`Î M M b€M; H M- +?d H` H¢B i`Î M M ?¼+ b o i?U+ bU #B i M|B K¢M? KB M;Xô

h-M M?B t9+ ç°M; M|B, óaQ T?K- H K +MM; ?„M H"K +€B ;b5 :B i çQÊ+ ?„M H` FûQ /`B i?ÌB ;B M- ç #¼M M;QÌB iÊB +Sm ?„MXô

h?~K L;¢Q F?¬M; ç w iÈB h-M M?B- K°i ç¬B i`ÁM; K„i i? M? i`M? K` M?bM p T?O óªM L?B iB m i, +?Q `^M; ç iY M;`M /†K +?¢v ç M +€B L K EBM? M"v- +?d H` pb p

ôa„T +? i p`i H°M- i`,K M;QÌB F?¬M; çO K¢M?- p¼M; iQÎM; H-M i?S M?`i #„+ T?¢i- #^M; p`Q [m•M HU+ æ¢B h®M; H"K çQÊ+ M?Q i? M`Q- ?m®M; ?² çm`B M;QÌB E?B h®M; M;„M +ªM M;QÌB EBK T?QÆM; #„+ \

L;?` ?Á +| ? B +?OM; HQ¢B- +?OM; HQ¢B T?Q i`QÊ+ H` +„i ç`i + -m ?Q`- ?„M Km F b€+? M;?` ?Á H M- ?¬K M v +„i K`v +€B +?•m M;QÌB GB m- M;`v K B H¢B #€+ M,K p b m- M;QÌB E?B i æ M ?`T ?®B- K` æ¢B h®M; i iW iW +QÌM; i?`M?- H¢B bB

H¢B /MM; K°i i`"M +?B M K` ¸`M? ` - ?B M i¢B M|B +?mv M ;b #„+ T?¢i- ? B p` +
+€+ M;QÆB +| +?9i F?¬M; #B i iU HQÊM; bS+ KbM? \ >ŠM H` æ¢B h®M; i #„+ T?¢
M`Q i?`M? +¬M; F?¬M; \ô

h-M M?B M´B ;B`M ¸MM; ¸MM; M|B, óL|B #`vXô

*€T Lo *aM L?B H•K p`Q i`-K iQ- K„i ?ÆB +?mv M ¸°M;- M|B, óh?~K ?¼+ bo +| H)
+| i? H`K +?Q M;Q|B iBM T?K+Xô

h?~K L;¢Q +Q|B +Q|B- M|B, óhBM ? v F?¬M; H` bU iBM? +O +€+ M;QÆB- M;`v K
T?€M +MM; pÊB M;Q|B GB m- +€+ M;QÆB M;mv M w- ?B M i¢B Km®M +?ûK ;B i K
;b +kM; ¸QÊ+Xô

L M M|B +kM; M|B `²B- h?~K L;¢Q +| +?9i K i KÄB- #` ? B +€B iB m +¬ M`M; H`v ¸
+?`m- i`QM; HÁM; ?„M M;?o- +€+ M`M; Km®M ;B i +S ;B i ¸B- +MM; pÊB [m€ tm
K¢M;- +kM; F?¬M; #^M; ¸ +?Q M;Q|B i FQM? i`¼M; ?€M iYX

h-M M?B +Q|B H¢M? M|B, óæWM; +?Q H` i F?¬M; /€K ;B i M;QÆBXô h`Q|M; FB K
FB K ¸•K p`Q +´ ?¼M; h?~K L;¢Q- K°i ;B¼i K€m ¸Ä #WM; +?av tm¬B i?2Q i`Q|M; F

h?~K L;¢Q b[M; b| - M;~M M;Q|B b[M; b| M?bM *€T Lo *aM L?B- ¸¬B K„i pšM H` i?
/€M; ¸ m ¸ÊM i`mv M ` K°i iB +aK M?`M b•m b„+- H¢B H`K +?Q ?„M M?Qm M?Qm
` M K°i iB M;X

óh-M M?B- i?ª ?„M ¸B ¸B5ô *€T Lo *aM L?B ¸°i M?B M +ªB #B M- K°i ¸¬B i`ÁM; K
h?~K L;¢Q M|B, óL?bM ?„M M;?` ?Á +MM; M;Q|B GB m M?Q i? M`Q- M m ?„M M
?„M5ô

h-M M?B /"K +?•M M|B, óaQ T?K- M;Q|B ô

*€T Lo *aM L?B M|B, óE?¬M; +¬M T?ªB H`K HQ¢M- ?„M M|B F?¬M; b B- ;B i ?„M- +
T?€M ?Q` #bM? +MM; pÊB M?Q i? - i¢K i?|B iBM ?„M K°i ?²B- M?bM ?„M T?ªB +?
M;Q|B GB m iB K ¸ M +?9i +?¶ i®i +?Q M;Q|B >€M H QXô

h-M M?B M|B, óaQ T?K- M;Q|B M`v KB M; HQÐB i`ÆM i`m- F?¬M; i? iBMXô

*€T Lo *aM L?B M?„K K„i H¢B- M?Q #,M; bÆM i mv i M[- i?"i H•m b m KÊB i?Î /`B,
?¼+ bo i`Î p ¸BXô

o`Q ¸¬M;- i`|B ?WM; ¸¬M; p¬ +MM; Km°M- H9+ M`v K†+ /M ¸ M ;B| /¬M- K`M i`|B
t`i K M? K¬M;- M;¼M ¸ M /¬m M?Q ?¢i ¸"m ¸QM; ¸Q i`QM; H¬m- *€T Lo *aM L?B ¸
M?bM i?•MªM? i¢B ?ÆM KQ|B M;Q|B ?¶ i`Ê `|B ¸B FB - i`QM; K„i *€T Lo *aM L?B

óaQ T?K ô

óL;QÆB F?¬M; +¬M M|B M[Xô *€T Lo *aM L?B ¬M M?m K` /Ð FB K i`QM; i v h-M M
HQ¢B +ªK ;B€+- ?„M +kM; F?¬M; T?ªB M;Q|B t`m- M m F?¬M; pW `²B- ?„M +kM;
+QM M;Q|B M`v i?"i F€ [m€B- M;Q|B F?€+ F?| +| i? M?bM i?'mXô

ó B- i /mv i p¬ b® M;Q|B- H¢B +?Q i?'v [m HQ¢B M;Q|B M;mv ?B K i`QÊ+ K†i pš
pmB p M`vXô L;?o ¸ M i?•MªM? i`QM; #|M; ¸ K /¬M /¬M iWM; #QÊ+ ¸B ¸ M FB -
i`QM; MK +Q|B K M; i?2Q K°i +?9i ¬M M?m- M?QM; H`T iS+- F?m¬M K†i M`M; H¢
M?Q #,M; M|B, óh-M M?B- M;QÆB ¸B ;B€K i?` ?„M- M m H` ?„M M|B F?¬M; i?"i- i
F?¬M; M?Ä- +?9M; i M M i`ªK i?ªQ i`W +,M i`QÊ+Xô

h-M M?B M|B, óaQ T?K +kM; F?¬M; i? iB T iK+ Î H¢B +?¶ M`v- M m ?„M HW bQ T
M;Q|B GB m- M|B F?¬M; +?WM; ?B M i¢B ¸½ +| `i M?B m M;Q|B GB m p•v iÈBXô

*€T Lo *aM L?B H„+ H„+ ¸¬m M|B, óE?¬M; bÊ- ?„M F?¬M; i? M?Q p`v H`KXô .Si
M;€T K°i +€B- M|B, óaQ T?K K i KÄB- h-M M?B- p`i pª M;QÆB K°i +?mv M Xô

h-M M?B M?†i FB K H M- ?QÊM; *€T Lo *aM L?B ?`M? H , óaQ T?K v M i•KXô GQ
¸ T #B M K`i F?ÄB +,M T?ÁM; M?ÄX

a€M; bÈK- ç€K bQÆM; M?Q HK KÄM; # Q T?O K"Mi`lB- ?ÆB H¢M? i?~K i?'m i`
L;¢Q K M; M;QlB i`l H¢B i`QM; T?ÁM; o¢M [m®+ [m€M- bU ibM? i`QÊ+ ç! ?„M +k
p"v *?m >^M; +® w`ÆB p"Q T?Q b m ç°B M;k- F?¬M; Km®M çB iB T t9+ +MM; h?~
pÈB h?~K L;¢Q- ;Bª pì ?lM /¶BX

æ M o¢M [m®+ [m€M- H"TiS+ ç +?Q M;QlB i #QM; i? M H¬ ç M- M #`B ç€K +`
h?~K L;¢Q H¢B F?¬M; M;O çQÊ+- H¢B b B M;QlB # M i`QM; o¢M [m®+ [m€M ç€M
çB iÈB- i?'v h?~K L;¢Q- Q€M ;B"MMlB, óæ¢B M?•M K°i ç K F?¬M; p - H`K +?Q ?¢
h?~K L;¢Q +QlB ? ? K°i iB M;- MlB, óL;¬ ç¢B M?•M v M i•K- i +kM; F?¬M; T?ªE
F?¬M; ç M KS+ pW çB ç½ [m M çQlM; p Xô G"TiS+ M;?B K +?dM? MlB, óL;¬ ç¢B
i b) F?ÎB +¬M;Xô

óE?ÎB +¬M; \ô

@

h?~K L;¢Q M;?B K +?dM? MlB, óhU M?B M H` bU ibM? +?QM? i?S+ i?QÆM; M;?`
ç¢B M?•M- ?ŠM H` M;QÆB M;?o`^M; +?9M; i iÈB ç•v ç +?ÆB #lB- T?ªB F?¬M; \ô
L;¬ o, M •K i?¬K Q€M, óh?b` p`F?•K b B ç¢B M?•M M"v +ÁM #B i H` iÈB M;?` ?Á
M;QÆB iÈB ç•v ç ibK ?Q ?ÄB +Ä M[Xô

h?~K L;¢Q MlB, óL;¬ ç¢B M?•M- M;QÆB i`mv M i? M? •K` # M M;Q`B- MlB i ?B
#ªQ GB m [m®+ T?€B K°i M;QlB +l i? ç`K Hm" M ç M- h?~K K¶ tBM M;²B çÊB i¢B c

L;¬ o, M MlB, ó*?Q ;B Q ç´B [m®+ i?Q- +?d bÊ i¢B Hw F?¬M; ?ÊT- ?m®M; ?² M;
o¢M [m®+ [m€M- T?ªB +?, M; H` ?ÆB [m HQ K°i Qilô

h?~K L;¢Q +?Q iWM; ;BªB i?Q+? i? K- +QlB ? ?ª MlB, óL;¬ ç¢B M?•M M? M? +?•

L;¬ o, M ç`M? T?ªB çB- h?~K L;¢Q i?W /`T H9+ M"v M^K M;O K°i ?²B- çÊB +l M;Ql
#B i çQÊ+ GB m [m®+ T?€B :B Gm"i æ¢B h?¢+? ç M ç•v ç`K T?€MX

:B Gm"i æ¢B h?¢+? h?~K L;¢Q M?È iÈB M;Qm M?•M # M i`QM; i`mv M i?mv i M"v
+?mv M- GB m [m®+ ?Q`M; ç pb b Q T?€B ?„M ç M ç`K T?€M\ *-M #B i :B Gm"i
[m M- [m®+ +?O GB m [m®+ T?€B ?„M ç M- +?SM; KBM? ? B çB K- i?S M?'i H` :B
[m®+ +?O GB m [m®+ iQM M?B K- i? +?Q M M ?Q`M iQ`M T?l i?€+ [m®+ bU +?Q

o T?¬M i?S ? B- +kM; MlB `ä`M; GB m [m®+ i?"T T?¬M +QB i`¼M; ç®B pÈB bU
iB + pSi #Ä +?QÆM; i`bM? `QlK`- i`U+ iB T ç +?Q :B Gm"i æ¢B h?¢+? ç M ç`K
[m M pB M G #°` #`M #¢+ i`QÊ+X

"¼M ?„M ç M; b®i`m°iX

æ•v H` T?€M çQ€M +O h?~K L;¢QX

h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q KWM; `Ð- ?„M +?QM? H` Km®M H¢B ç +?Q M;QlB GB m [m
KÈB #„i ç-m- #¢M i?•M +ÁM Km®M #¼M ?„M ? Q i•K i`M i`Q p`B #[M[X

:B Gm"i æ¢B h?¢+? ?ÆM 9y im´B- ç2Q ç-v €Q / H¬M; - i` M p`M? MlM +l K°i F?®B
b„+ K†i ?„M K M; i?2Q +?9i Qit M? ?²M; F?¬M; F?Ä2 K¢M?- ?Q`M iQ`M F?¬M; ;B
mv pk- H¢B ?ÆB ;B®M; +QM K ®K HB M iK+ # M?X

>„M K†+ i` M M;QlB €Q #¬M; t M? i?šK- # M M;Q`B T?O H'v K°i FB M €Q +?Q`M; -
+?QM? H` ? B +€B çm¬B +QM +?²M ;„M /QÊB p¢i €Q- +Æ ?² Km®M p M? H M i`lB
+QlBX

æ•v H` K°i M;QlB iQÈM; K¢Q t'm tQ- +?d +l ç¬B K„i FB - +l K°i HQ¢B ?`M F?Q #S+
#¼+X

:B Gm"i æϕB h?ϕ+? ϕB ;B"v / ?QÆm iB M ϕ M- T?®+- T?®+- +?•M`ÆB i` M imv
+kM; F?¬M; p°B p" M; ?"M ?mv M- K°i ϕ¬B i`ÁM; K„i + Q i? 'T /Á tûi h?~K L; ϕQ- KÈ
+?QM? H" h?~K L; ϕQ h?~K ?¼+ bo / M? +?'M i?B M ?ϕ\ô >„M+® w F?¬M; ϕ + "T i È
h?~K L; ϕQ- #° /€M; +| p M? "M M?½- H" ?B p¼M; H"K` K°i iQ i?€B, óL; QÆB F?-
E?B i æ M +?9M; i +kM; F?¬M; p°B M; ?` ?Á - M?bM M; QÆB +| i? +?ÆB +?B m; b
h?~K L; ϕQ ?"M ?mv M p" B +•m +MM; ?„M- H9+ M"v KÈB T?€i ?B M :B Gm"i æϕB h
iQ ÈM; +O ?„M +kM; F?¬M; ;B®M; M? m- M; QìB M"v #B i, M M|B- F?¬M; ;B®M; M?
;B®M; M?½ bo- ? B M; QìB +® w F?¬M; iB T t9+ bU ibM? M; ?` ?Á - M; QÈ+ HϕB F?-
iB i- M|B H M i? M? / M? /B iQ+? +´ L K EBM?- :B Gm"i æϕB h?ϕ+? i? Q i? Q #´ i i
i?„M; +ªM? +?Q h?~K L; ϕQ- b m ϕ| KÈB M|B, óL m M?Q h?~K ?¼+ bo`ªM?`¶B- H½
?SM; i?2Q h?~K ?¼+ bo +MM; ϕB i?QîM; i?S+ +ªM? imv i æ¬M; L; "M ?²X L; QìB L
i?„M; - M?QM; p"Q æ¬M; L; "M ?²FB - T?QM; p` +O M| T?ÁM; +?WM; b) `i ?ÈT i•H
h?~K L; ϕQ M|B, óæ M H9+ ϕ| HB M H"K T?B M :B Gm"i iQ ÈM; [m•M`²B- +?d H"-
/€K ϕB /ϕQ ϕ•mXô
æ¬B K„i :B Gm"i æϕB h?ϕ+? +| +?9i H|2 H M- #B i`ä h?~K L; ϕQ Km®M ϕB p"Q +?C
óS\ æ•v H" pb +€B /mv M +È ;b\ôX
h?~K L; ϕQ M|B, óæ K [m - bU ibM? î h? M? L?ϕ+ T?QîM; - ?ŠM H" :B Gm"i iQ ÈM;
J°i +•m ?ÄB p†M M"v- ϕ½ /²M :B Gm"i æϕB h?ϕ+? ϕ M; | + iQîM; - F?¬M; #B i H" ; ϕ
+O ?„M- h?~K L; ϕQ iϕB "B M EBM? H"K +€B ;b ;B| i?´B +Ä H v- HϕB ?€ +| i? F?¬M
M|B, ó*?d H" K°i ?²B ?B m H-K M?Ä K" i?¬B- h?~K ?¼+ bo F?¬M; +-M iQîM; M?È
h?~K L; ϕQ pW`²B +| H) H" p¬ +MM; ¬M ?Á - ϕ°i M?B M #B M ϕ´B ϕSM; H M- b„ +
M?Ä\ h?~K K¶ F?•K K M? i?B M iY ϕ M M; ?` ?Á - ϕϕB #B m +?QM? H" i`B m ϕbM? a
KkB ?Q" M; i?Q ÈM; æϕB h®M; - K°i [mw i° + E?B i æ M M?Q M?Ä HB M /€K H"K + "M
+?Q`^M; +€B M"v H" +?mv M M?Ä\ô
>„M H"K M; QìB ;•v bU- M?bM i?ŠM; :B Gm"i æϕB h?ϕ+? - K°i #° /ϕM; ϕ9M; Hw F?-
h` M K†i :B Gm"i æϕB h?ϕ+? F?¬M; ? # "M i•K M|B, óL?Q p"v h?~K ?¼+ bo Km®M
T?ªB H" Km®M :B Gm"i >"M? FB ?Q ÈM; h?~K ?¼+ bo #²B i°B\ô
h?~K L; ϕQ H-M M[M; ²B tm®M; - p M? +?•M H M #„i +?ûQ- +?"K`½B #QM; +?ûM i
m®M; - +?"K`b`b M|B, ó"²B i°B i?b F?¬M; +-M- F ? M M"v i?•M pb [m®+ i #ϕM;
#^M; M?Q i? - ?€ H" K°i +€B #²B i°B HB M +| i? ;BªB [mv iX u m +-m +O i`i ϕ
Gm"i >"M?` - ϕ +?Q i K M; p æϕB h®M; tY HwXô
óE?¬M; i? 5ô :B Gm"i æϕB h?ϕ+? F?¬M; +?9i /Q /U- [mª [mv i +U imv i- i`QM; ϕ¬M
;B" M- ?W HϕM? M|B, óh?~K ?¼+ bo- M; QÆB M|B +•m M"v +kM; F?¬M; F?ÄB F?BM
hW M„K i v ?•M ?Q M ϕ M i` M? T?QM; iQÆM; ϕ®B- ? B H½Q ?²Hv F?¬M; i? F?¬M
i`QM; - H9+ ?ÄB ? M•M +-M i?b ?"M F?¬M; i? H" T iS+ +?Q+? K€m ,M i? H"K ?mv
` - HϕB H"K` K°i #° iQ i? K°i #QÈ+ +kM; F?¬M; M?QîM; X
æ"K T?€M5 *-M ϕ9M; H" B +SM; ?ÆM- B ?"M? ϕ°M; i®i ?ÆM- H9+ ? B # M•M +-M
bQìB 'K M?Q [m' i p"Q K†i- M?QM; K°i F?B w FB M F?¬M; i?®M; M?'i- T?ªB H"K`
F?¬M; +?`m HmB` T?Q b m K°i #QÈ+- B FûQ +kM; F?¬M; i? +ªM- M?Q p"v- M;
b€M; M; v H" T iS+X
æB m FB M M"v i?m°+ p p' M ϕ M; mv M i„+ - :B Gm"i æϕB h?ϕ+? /M M; m tm~M +kM
M?Q H-M i`QÈ+ HB m bY`m ϕª * Q h, M; ?-m iϕB æϕB h®M; - Km®M æϕB h®M; ;B Q
M°T M; QìB- +?ŠM; M?[M; i`M i?QÆM; [m®+ i? - HϕB F?B M +ª ? i?®M; [mw i° + i
:B Gm"i >"M? F?¬M; +QB +?mv M ϕ| p"Q ϕ•m- HϕB +® ;„M; /mv i`b K†i KkB M; Qì
ϕB K- K†i KkB +kM; H" M; mv M i„+X

h?~K L;¢Q +QÌB H¢M? K°i iB M; , óL?Q p"v +?9M; i F?¬M; +| +€+? M"Q M|B +?mv
F?€+? ¢B5ô >„M p¢+? M„T i`"- i?´B #¼i i`"- M?"M M?½ K" +9B ¢-m m®M; i`"X
:B Gm"i æ¢B h?¢+? i`-K K†+ K°i H€i- M|B, óL?Q p"v F ? M M"v HB M +€Q iWXô
HB M ¢BX
L;¬ o,M iW i`QM; T?ÁM; ¢B ` - i?-M b„+ p°B p" M; K" M|B pÈB h?~K L;¢Q, óæ¢B M
E?B i æ M- H"K ;b T?ªB i´M i?QÆM; ?Á F?Q\ô
h?~K L;¢Q KdK +QÌB M?bM ?„M K°i +€B- M|B, ó*?d H" pb K°i M;QÌB [mw i°+\ æ¢B
¢O /"v `²B ô
V

jkdX *?QÆM; jRN, o€M .-m hB M

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; jRN, o€M /-m iB M

L?¡K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h?~K L;¢Q i?î /"B- +ªK i?´v iB + ?"M pb / K†i L;¬ o,M F?¬M; /"v M?Q iQÌM; i?"M
/"v `´i [m M; pBM?- H¢B H"K +?Q L;¬ o,M M?"i i?ÌB M;? M HÌB- M?bM h?~K L;¢Q
i`QM; HÁM; +QÌB F?´, óh`B m ¢bM? b Q H¢B T?€B F?•K b B M?Q p"v ` M;Q" B +?
bÊ ¢ M ¢-m tm•M- +€B bU ibM? M;?` ?Á M"v +kM; F?¬M; ¢"K Hm" M tQM;Xô

h?~K L;¢Q F?Q M i? B M|B, óh`QÈ+ K„i- pB + +'T #€+? +O +?9M; i - H" Km®M ¢Á
¢¢Q- T?ªB iW iW ¢"K Hm" M +MM; #¼M ?¼- F?¬M; M|B +?mv M ` F i [mª- i? F?¬M;
ioM?- L;¬ ¢¢B M?•M- M;QÆB H"TiS+ ¢B G #° p" >²M; HQ iU +O #¼M ?„M- M;?B
bS #` M;QÌB E?B i æ M :B Gm"i +€B ;b ;b FB H"K M?K+- ¢½ M¬M ` K€m- F?¬M;
;BªB i?Q+? `ä- +€B M;?` ?Á M"v M M i?¬B ¢B5ô

L;¬ o,M Km®M M|B +€B ;b- +m®B +MM; +?d H„+ ¢-m- +QÌB F?´ M|B, óG½Q T?m b

h?~K L;¢Q i?"i bU ð# M?ö `²B- H" i•K # M?- H¢B ¢¡M; +Y iW +?®B iB T F?€+?- L

V

j kNX *?QÆM; j kR, >ÊT hmM;

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >´

*?QÆM; j kR, >ÊT imM;

L?¡K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

S?ªB i?`M? H" T K°i +?¶ /U p[M; +?„+ T?Q b m- +?B M i` M? KÈB +! i? /mv i`b- ç w F?¬M; +¬M M!B +O [mw i°+ E?B i æ M- F?¬M; +! # Q M?B m i?ÌB ;B M- i`QÈ+ ?Q`M i?`M? h®M; GB m M; ?` ?Á X

:€M? p€+ bS K¢M; M`v- :B Gm"i æ¢B h?¢+? F?¬M; i? F?¬M; ç M- H9+ M`v ç•v i? i?B m [m M pB M sm J"i oB M- G #°- >²M; HQ iU- ?®B ?ª ?ÆM KQÌB M; QÌB- #¼M iQ i? - H`K +® ;„M; +m®B +MM; +MM; h®M; bYX

o®M H` ?`M ?mv M K°i ?²B- h?~K L; ¢Q p mB p +?`Q ?ÄB +MM; [m M pB M i?2Q ç M i`€+? ;?B +?ûT FB - ?„M +kM; +?`Q ?ÄB- ?`M? ç°M; M`v- H¢B ç +?Q M; QÌB GB m +?d i?QM; /QM; - F?€+? F?Q #B i H i`QÈ+ K„i M`v- +?ŠM; H) H¢B H` F?•K b B bS

*?d H`- `i M? M?- #¼M ?„M HB M i?`v çQÊ+ bU HÊB ?¢B +O h?~K L; ¢Q- #ÎB p b p H` K°i +•m ç m F?¬M; +?2M KB M; p`Q çQÊ+- L; ¬o, M p` ç€K [m M M; QÌB GB m ? M; ?2 çQÊ+ h?~K L; ¢Q p` :B Gm"i æ¢B h?¢+? ;`Q i?ûiX

óæ¢B GB m ?QÈM; h®M; [m®+ tQM; i?¬M- ç•v H` bU ibM? i`, K M, K F?¬M; +!- M; C F? B +?B M- +kM; [mv i F?¬M; H`K ` bU ibM? +! M?K+ [m®+ ;B #U+ M`v- h?~K ? æ¢B GB m i +kM; F?¬M; TªB / F?B / - /kM; bo E?B i æ M i`'M i?O [m®+ ;B - imv

óE?¬M; ç€T SM; i?b F?¬M; M!B +?mv M- :B Gm"i iQÈM; [m•M- M; QÆB +?È [m M i ç½ H`K ` M?QÊM; #°- p T?¬M tQM; i?¬M- i•K w æ¢B h®M; ç½ [mv i- M; QÌB E? tQM; i?¬M- M?Q p`v +?d +! tmM; ç°i p k i` M; 5ô

ósmM; ç°i p k i` M; HB M tmM; ç°i p k i` M; - M; QÌB E?B i æ M i b Q TªB bÊ M; QÌB

óL m M?Q i? - iB M F?€+?- :B Gm"i iQÈM; [m•M- i?S +?Q h?~K K¶ F?¬M; iB M t

óæB i?b çB ô

J†+ /M H` K°i M; QÌB i`K+ F?€+?- K°i M; QÌB Km®M çB- M?QM; +m®B +MM; - :B Gr #QÈ+- ? B M; QÌB M´B ;B" M çMM; çMM; K` ç®B K†i- ?"M F?¬M; i? , M iQÆB Mm®i ç°i M?B M M!B, ó:B Gm"i iQÈM; [m•M- M; QÆB +¬M TªB ?B m- i H`K M; i?2Q i M?Q p`v- M m bU ibM? M; ?` ?Á M`v ;€+ H¢B- ç®B pÈB M; QÆB p` i - ç®B pÈB h®M

:B Gm"i æ¢B h?¢+? `®i +K+ i?Î /`B M!B, óh?~K ?¼+ bo M!B `i ç9M; - M?QM; çB M M; QÌB E?B i æ M Km¬M p`M F?¡ F?, M- tBM h?~K ?¼+ bo +•M M?„+ H¢B K°i QiXô

h?~K L; ¢Q i?€B ç° FB M [mv i M!B, óæ•v H` [m®+ i?Q æ¢B h®M; ?Q`M; ç i ç`M? +kM; F?¬M; +! [mv M bY ç´B- iQÈM; [m•M F?¬M; H`K- h?~K K¶ +kM; F?¬M; +! +€

æ`K T?€M H•K p`Q +K+ /B M # i„+¬ pW KÈB +?QM? i?S+ iB T t9+- HB M ç M ibM h?¢+? ?W H¢M? K°i iB M; - M!B, óL?Q p`v- bU ibM? M; ?` ?Á - b m M`v H¢B M; ?`X çQÊ+- tBM KÌB #~K #€Q ?Q`M; ç h®M; [m®+- æ¢B GB m i F?¬M; +?`m M?K+Xô

.Si HÌB- :B Gm"i æΦB h?Φ+? K M; i?2Q +?9M; [m M T?~v i v €Q #Ä çBX
J†+ /M H" H-M ç-m iB M iW +?®B- F?¬M; +| +| K°i iQ çQÌM; b®M;- M?QM; M;~v i
HΦB /šM i?2Q M; QÌB ç M- H9+ ?"M ?mv M- i'i +^a K¼B M; QÌB M?Q ?^aQ ?[m M?B m
`ÆB MQÊ+ K„i- K°i F?B M; ²B p"Q +?¶ +O KbM?- H" T iS+ i? v ç´B b„+ K†i- pšM M
Gm"i æΦB h?Φ+? ;~Q i?ûiX
óE?¬M; #B i h?~K ?¼+ bo +•M M?„+ M?Q i? M"Q\ô
ó*•M M?„+ \ *•M M?„+ +€B ;b\ô
óæΦB GB m imv i ç®B F?¬M; i? tQM; i?-MXô
óL;?o H" F?¬M; i? M|B +?mv M\ô
óh?~K ?¼+ bo iÈB M;?` ?Á b Q\ ob b Q F?¬M; tm'i` K°i +?9i i?"M? w\ô
ó:B Gm"i iQÈM; [m•M- M; QÆB +?È [m M- bU ibM? :B Gm"i >"M? i ç½ HmB #QÈ
F?¬M; +| i?"M? w- i HΦB Km®M #B i- i?"M? w :B Gm"i iQÈM; [m•M Î MÆB M"Q\ô
ó>W5ô J†i :B Gm"i æΦB h?Φ+? ç2M H M- [m v K†i b M; K°i # M, óL?Q i? - +?d +|
h?~K L;ΦQ M?"M M?½- ;B®M; M?Q +QÌB K" F?¬M; T?^aB +QÌB M|B, ó:B Gm"i iQÈ
HÌB +O KbM?Xô
:B Gm"i æΦB h?Φ+? çSM; /"v HB M çB- HQm HΦB K°i ç€K [m M GB m ? B K†i M?b
L;~v i?S # - ;B| imv i ;B i,M;- ;B| #„+ ;~Q i?ûi i" M b€i #W #½B- :B Gm"i æΦB h?
ç9M; ?ΦM K" ç M- #Ì K¬M; M; ²B p"Q +?¶ +O KbM?- ?„M i?Î /"B, óh?~K ?¼+ bo- çB
bU F?| iB T M?"M- ç K [m i p"Q +mM; †T K†i # ?Φ- # ?Φ ç²M; w- æΦB GB m +|
h®M;- M?Q i? M"Q\ô
æ•v H" M?QÈM; #° HÈM M?'i :B Gm"i æΦB h?Φ+? +| i? H"K` - iΦB H9+ i`QÈ+ - /U
h®M; GB m ?Q" M; ç tQM; ?¬ ç m H" /MM; im´B ç Hm" M + Q i?'T- M m H" ?Q" M;
?Q" M; ç h®M; [m®+ HΦB tQM; ?¬ ?Q" M; ç GB m [m®+ H" ?mvM?- M m ?Q" M; ç h
GB m [m®+ +?QM? H" ;¼B ?mvM?- K" ?¬K M v- GB m [m®+ ?QÈM; æΦB h®M; tQM
ç½ H" M?QÈM; #° `i HÈM X
h?~K L;ΦQ M; ²B M; v M;„M #'i ç°M;- M|B, óL?QM; ?Q" M; i?QÈM; #^aQ i ç M- ç½ M
F?¬M; i? #Ä- i?2Q Hw T?^aB +® ;„M;- :B Gm"i iQÈM; [m•M- +?mv M M"v`'i F?| tY
/ΦM; `i +?`m i?B i- i?'M i?S+ K°i T?2M- HΦB ?Q i i?Î K'v ?ÆB- pšM +ÁM /Q /UX
:B Gm"i æΦB h?Φ+? M?bM h?~K L;ΦQ +?^K +?^K F?¬M; +?mv M K„i- bÊ h?~K L;ΦQ
M m H" M; v +^a +€B M?QÈM; #° M"v h?~K L;ΦQ +kM; F?¬M; +?`m H"K` - M?Q p"v
#m¬M; i? M;?` ?Á - M; QÌB E?B i æ M imv [m®+ MΦM p"Q ç-m- M?QM; +kM; #B i
b) +?d H"K M; QÌB çQÊ+ K°i i' + HΦB Km®M iB M K°i i?QÈ+X
h?~K L;ΦQ ç°i M?B M ;BÆ +QM K„i H M- +„M `„M; M|B, óh®i- h?~K L;ΦQ pb h®M;
HB M +¬ T?K ?Q" M; i?QÈM; K°i ?²B- çÈB i`Î HΦB "B M EBM?- HΦB KÌB ?Q" M; i?Q
[m•M- pb F H•m /"B h®M; GB m- h?~K K¶ + K +?`m #®+ H M M;mv ?B K K'i ç-m-
/"B- ^aK çΦK i?'i b„+ K" M; ²B Î i` M K†i ;? X
h?~K L;ΦQ M|B M?Q p"v- +?d H" H"K +?,M ç K +?Q +m° + ç"K T?€M F iB T- ç®B pÈ
ç imv FûK K°i Q i bQ pÈB tQM; i?-M- M?QM; +kM; H" `i ;BÄB `²B- i` M p'M ç K†i
çB m F?Q^aM p b m KÈB H" i`¼M; v m M?'i- ?„M H"K` K°i #° /ΦM; /Si #Ä i?•M KbM
:B Gm"i æΦB h?Φ+?- KbM? ç½ H"K` M?QÈM; #° HÈM M?'i- M°B /mM; ç^M; b m-
i?QÆM; HQÈM;X
aU ibM? iB M +®M; F?¬M; ç M KS+ KQÌB T?-M i?m®+ M´- /M b Q æΦB h®M; +kM;
+QM M;U K" i?¬B- pÈB iQ +€+? i` Q ç´B- æΦB h®M; +?QM? H" T?^aB çQ ;'K- HK -

GB M iK+ #^av i€K M; "v M; ?` ?Á - ç½ H"K +?Q bQM; T?QÆM; ç m +^aK i?'v FB i bS
içK ? B M; "v- :B Gm"i æçB h?ç+? +kM; ç²M; w- #ÎB p"v- oçM [m®+ [m€M M€Q M?E
T?K+ v M i oM?X

J°i M; "v M"v- i`QM; ç K- i? M? •K; ä+Y b' i?MM; i?MM; i`mv M ç M- h?~K L; çQ ;
KÎ+Y b'- h-M M?B M?^av p"Q- i?Î /"B K°i ?ÆB- HçB M;²B p"Q # M +çM? +?"m i? M

h?~K L; çQ H"K #° ç M i`QÊ+ #"M b€+? t2K b€+?- i`-K K†+ i?"i H•m- h-M M?B ç°i
M?bM +€B b€+? ;b\ô

ó*?B M Zm®+ b€+?Xô

ó*?B M Zm®+ b€+? H" +€B ;b\ô

h?~K L; çQ T?€i ?B M KbM? `i F?; ;B<sup>a</sup>B i?Q+? `ä `M; +MM; M" M; - M; ?o M; ?o- M
M; QÆBXô

óE?¬M; M; ?2- M; QÆB H" ;B M i?¬M i†+ iY- M|B F?¬M; +?WM; H" Km®M HW i Xô

h?~K L; çQ +Q|B +Q|B- ç" M? T?^aB iB T iK+ t2K b€+?X

a m K°i H9+ H•m- h-M M?B ç°i M?B M M|B, óæQÊ+ `²B- i Km®M M; ?2 +•m +?mv M

h?~K L; çQ #m¬M; b€+?- F +?QM? H" +•m +?mv M h¬ h-M h`QÆM; L; ?B- h-M M?B
L; çQ /QÊB €M? M M p¬ +MM; ç T i` B- M; ?2 i? M? •K ?„M H M; H^aM? K i B- M?'i
K" +?¬M ç-m /QÊB ;®BX

óh [m®+ i?"i bU H" M; m tm~M- [m®+ ;B F?€+ ç m /B i pQM; `²B- h [m®+ #¼M ?„
b Q\ ob K°i Qi HÊB M?Ä- K" T?€ ?Ov ?ÊT imM; - +m®B +MM; +?QM? H" ;B2Q ;B| ;
+?mv M- h-M M?B M|B H|B i`QM; HÁM; ` - /WM; K°i +?9i- HçB M|B, óL m h [m®+
[m®+ ;B ?ÊT HU+ +¬M; h-M- M?Q p"v +kM; b) F?¬M; /B i pQM; Xô

h?~K L; çQ ;"i ç-m ;"i ç-m, óh-M M?B `i i?¬M; KBM?- M; v +^a M; QÆB ç m ç½ M?bM
t^av ` ?ÆM K°i M; "M M, K- M?QM; H" +•m +?mv M ç²M; /çM; HçB ç M; F?¬M; M; WM
M|B- M m M?Q M; QÆB H" [m®+ [m•M h [m®+- M; QÆB +?¼M ?ÊT imM; +¬M; h-M-
[m®+ p" u M [m®+- aÎ [m®+ ç m H" F i?M i`mv M FB T- h K [m®+ i`QM; H9+ ç| +?

h-M M?B M|B, óh?M ?"M imv i`¼M; v m- M?QM; H" pb #€Q i?M K" MQÊ+ K'i M?" i

h?~K L; çQ i`QM; ç¬B K„i ?B M H M K°i iB ;B M F i?U+ ?B M çQÊ+- pmB p M|B,
h®M; +?QM? H" h [m®+ H9+ i`QÊ+- h•v >ç- E?B i æ M +?QM? H" u M- aÎ- æçB h
?"M i?'m tQÆM; - M?QM; ?¬K M v M; Q|B EBK [m"i F?ÎB- bQ pÊB M; Q|B h-M H9+ ç
M; QÆB- M; QÆB M; mv M w #m¬M; i?M ?"M /„i i v +MM; M; Q|B E?B i æ M ç®B pÊB

h-M M?B ;B| KÊB ?B m çQÊ+- i?b ` h?~K L; çQ ;B^aM; +•m +?mv M M"v bÈK ç½ +|
i?'v ççQ Hw M"v `i ç9M; - HçB tK K†i M|B, óZm^a M?B M H" HQçM i?¬M i†+ iY- #
ibM? h®M; GB m M; ?` ?Á Xô .Si H|B- H"TiS+ ¬K FB K çSM; H M- bÊ HçB #` h?~K L
tQ +O M; QÆB M|B `²B- i +kM; M M çBXô

h?~K L; çQ M?Qm H¬M; K"v- +^aK i?'v +| +?9i M; Q" B w Km®M, ó>¬K M v HB M çB b

h-M M?B M|B, óæçB bQ ?mvM? +O i iW h•v EBM? ççQ i`Î p - i Km®M çB ;†T ?„M
+O M" M; i`QM; K„i ?B M H M K°i iB pmB KWM; - M|B, óh?~K L; çQ- bQ T?K i M|B
M; Q|B t'm- i`QM; +QM K„i +O i - M; QÆB H" M; Q|B t'm M?'i Xô *„M +„M K¬B- ;B"
/"K +?•M HB M çBX

h?~K L; çQ H9+ M"v ç•v ç½ +| FBM? M; ?B K- i`QM; KB M; M|B, ó¬¬ MQÆM; t€+ i?
M; ?d K°i +?9i- M m pb ;B€K i?` ç iY- K" H"K i?•M i? +¬ MQÆM; K i Km®M +? i-
F?K+ F?K+ M"v- M; QÆB çWM; KÎ+Y b'- +~M i?"M i`QÊi- çB iÊB çB HmB [m€M; m

"|M; ?bM? tBM? ç T #B M K'i F?¬M; i?'v ;b M[- h?~K L; çQ çB ç M # +Y b'- M?b
K°i i?•M ^aM? i?QÊi i? - M?Q i?B M iB M ?ç T?"K M?^av tm®M; iQ|M; p•v- içB # v tn
ç-v imv i ç¼M;

óL[?B T h¢K #B i M?û ô >„M F?Q€i F?Q€i i v p T?Q çQÌM; çB ?„+ €K- i?Î /¨B
;BQÌM; çB M; OX

V

jyyX *?QÆM; jkk, :B Gm"i >mvM?- S?-M J° h´ hB M *O L;QÆB " ` a

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; jkk, :B Gm"i ?mvM?- T?-M K° i´ iB M +O M;QÆB #` ç¨Q

L?¡K /¨+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

> B M;¨v b m ç¡- ? B MQÈ+ iB T iK+ iB M ?¨M? K¬B i?QÆM; KB M; +?B M- H9+ M¨
æ¢B h?¢++ ?¨M; HÈM- K M; i?2Q ?ÆM K´v +?K+ M;QÌB [m M pB M GB m [m®+- K
M M;Q¨B o¢M [m®+ [m€M- ?¬K M v ?„M F?Q€+ €Q H¬M; i`-K i`¼M;- #m°+ FBK /
M¡M çm¬B +?²M çdM? M?¼M- ;B¨v / ?QÆm /šK M€i imv i ç¼M; `mM; ç°M; xQ i x
[m€M- ?„M ?Qi K°i ?ÆB i?"i b•m- H¨T iS+ M?´ ` K°i M;KK F?Q i`„M; T? m- i•K ib
#QÊ+X

Zmv i ç´m +?QM? i?S+ b„T #„i ç-m`²B- #ÎB pb ?¬K M v ç¨K Hm¨M ç M p´M ç [m M
L;QÌB E?B i æ M iW H9+ +?B K çQ¢i KQÌB b€m +?•m u M o•M ç M M v- +?È M¡B+
H½M? i?´ M;QÌB h®M; +kM; H¨ F?¬M; Qi- M?QM; i`QM; pÁM; K°i ç K- M;QÌB h®M
M?Q i? 5

æ®B pÈB M;QÌB E?B i æ M K¨ M¡B- +€B F?®B i?´ ç` /QÈB +?•M M¨v +?d H¨ i¢K
[m M M;Q¢B +Æ ?² ç½ ç€M? K´i ?Q¨M iQ¨M- F?®B M;?d +?•M M¨v ç®B pÈB #¼M ?
+MM; [mw ;B€- ?€ +¡ i? +„i ç´i M?QÌM; M?`M\

*?d H¨- M;QÌB h®M; ç½ +¡ +?m¨M #` K¨ ç M- ?m®M; ?² h?¨K L;¢Q M¨v H¢B H¨ /-m
æ¢B h?¢++ /U +ªK çQÊ+- ?¬K M v ç¨K T?€M b) +¨M; i? K ;B M M M bQ pÈB /o p½M

J¼B M;QÌB p¨Q +?QM? bªM? o¢M [m®+ [m€M- T?•M #B i M;²B tm®M;- h®M; T?¡ b
h?¨K L;¢Q FB H¢B +?¨K +?¢T F?¬M; ç M- :B Gm"i æ¢B h?¢++ M?Qm K¨v- ?QÊM
o,M +?d M¡B h?¨K ç¢B M?•M M;O F?€ Km°M- ç½ +?Q M;QÌB çB ;¼B- tBM GB m bY

*?d H¨ K°i +?9i ç¡- H¢B i`¼M p M MY + M? ;BÌ- h?¨K L;¢Q M;€T H M M;€T tm®M;
+MM; +kM; +¡ p¨B T?-M iBM? i?-M- [mûi M; M; M;QÌB GB m # M i`QM; T?ÁM;- +?
[m•M K M; i?2Q M?B m M;QÌB M?Q p¨v ç M ç•v- F?¬M; #B i +ÁM +¡ +€B ;b +?d ;B€

:B Gm"i æ¢B h?¢++ M¡B, ó>¢M; KK+ +¬M; pB + +„i ç´i # M i`QM; Zm®+ i?Q- æ¢
i? iB T M?"M- +€+ M;QÆB Km®M H´v #®M +?•m- iQÆM; çQÆM; pÈB pB + #„i æ¢B
ç¢Q i`QM; L K EBM? ç¢Q- [mw [m®+ ç€M? #¨M iQM? `´i i®i- +?d H¨ ?Q¨M; ç # ?
.K- æ¢B GB m F?¬M; M?QÊM; +?9i M¨QXô

h?¨K L;¢Q p¶i v #ªQ ? v, óh®i- K°i +•v F?¬M; M?QÊM; +?9i M¨Q `´i i®i- M?B i ?m
i T?ªB #¡T +´ i v F?2M ? v- +?d `B M; çB K M¨v- +kM; #B i M;QÌB E?B i æ M +ÁM
>„M +QÌB +QÌB- iB T iK+ M¡B, ó*?d iB +- M;QÌB E?B i æ M M¡B M?Q p¨v- i H¢B
iQÊM; [m•M +¡ #B i ibM? i`¢M; M;QÌB E?B i æ M i`QÈ+ K„i F?¬M; \ô

:B Gm"i æ¢B h?¢++ H¢M? K†i M¡B, óL;QÆB Km®M M¡B ;b i?b +S M¡BXô

óL;QìB E?B i æ M +€+ M;QÆB ç½ M;“M +•M i`2Q bÊB i|+- F?¬M; +| æ¢B h®M; OM;
H`i?ÌB çB K M;QìB E?B i æ M #` +?ûK i”M;B i imv i- ç M H9+ M`v- :B Gm”i iQÈM
iQ +€+? M|B çB m FB M b Q\ô h?~K L;¢Q tK K†i- H¢B [m€i iQ, óh ç½ +?`m çQÊ+
>”M? H”K M?K+ i - i t2K K†i Kk B ? B MQÊ+ # M; ;B Q- F?¬M; `½M? K” ç w- ç•v H
#°X hW ç| p b m- i` M bU pK tQM; i?¬M- i H¢B H”K M?QÈM; #° #QÊ+ i?S ? B- ?B
F?B / b Q\ô

h?~K L;¢Q M|B ` HÌB M|B M`v- ;B®M; M?Q H” +?QM? KbM? ,M T?ªB +€B H¶ p®M
çQÊ+ K” çSM; H M- K°i #° /€M; iMv i?ÌB T?`i i v €Q T?ªB çB- M|B, óaU ibM? +„i ç
M m +€+ M;QÆB F?¬M; +?„T i v M?QÌM; +?Q i #®M +?•m- M?Q p”v æ¢B h®M; i H

a„+ K†i :B Gm”i æ¢B h?¢+? #B M i?“M? ç2M- +ª ;B”M M|B, óh?~K ?¼+ b o- i +kM
F?¬M; +?Q T?ûT +„i ç`i- M m æ¢B h®M; Km®M iÊB H`v- iU M?B M Km®M H”K ;b +k

h?~K L;¢Q +QìB ? ? K°i iB M; - ;BšK +?•M i¢B +?¶ HB M çB- ç°i M?B M H¢B tQ v
óJm #€M F?¬M; i?“M?- ç½ F?¬M; i? ç²M; w- K`v M;`v M[h?~K K¶ b) i`Î p ”B ME

h•K i`¢M; :B Gm”i æ¢B h?¢+? i`-K i`¼M; M?Q #` iªM; ç€ HÈM ç M†M; tm®M; - H9
F?¬M; FB M i`b M|B, óh?~K ?¼+ b o ç½ T?ªB çB- F ? M M`v b) F?¬M; iB MXô

h?~K L;¢Q ``i i?•M K”i M|B, óhm v i p” M;QÆB ç m pb +?O KbM?- M?QM; +€+? :B
M;QìB- #ªM bS +kM; ``i FQM? T?K+- F?¬M; #B i +?mv M çB M`v- H9+ ;†T K†i H-M
;b- +?d KQM; F?¬M; +¬M T?ªB tmM; ç°i pk i` M; KÊB i®iXô

:B Gm”i æ¢B h?¢+? F?¬M; #B i i¢B b Q h?~K L;¢Q T?ªB T?€i ` +ªK F?€B M?Q p”
H) ?„M ç½ v m i? \ E?¬M; - F?¬M; ç9M; - M;QìB M`v tªQ i`€ [m, /`- imv i ç®B b) F?
M?`i i?ÌB çQ€M F?¬M; ` +QM çQÌM; +O h?~K L;¢Q- ç”M? T?ªB M|B, óæ®B ç`+?
bU ibM? F ? M M`v F?¬M; Km®M M?bM i?`vXô

h?~K L;¢Q +¬K i v ?„M- H¢B H” i?“M i?S+- H¢B H” +ªK i?€M M|B, óæ9M; p”v- ç9M
T?QM; +MM; :B Gm”i iQÈM; [m•M- ç iY bÊK ç½ bBM? ` i•K FQM? T?K+- F?K+ F
b) F?¬M; +?Q `^M; +Y ç°M; H-M M`v +O ç iY H” +”M `Ð +?S- F€i?“i ç iY ç®B pÊ
+¬K [mv M v m MQÊ+- ç½ H” p¢M T?¬M #°B T?K+Xô

:B Gm”i æ¢B h?¢+?, ó ô

L;QìB M`v i?“i bU p¬ +MM; [m, /`- M; v i¢B H9+ pW `²B- ?„M p” M;QìB M`v ;”Q i?û
+€B- h?~K L;¢Q HB M ç`B b M; K°i #° iQ i?€B FQM? M;QÐM; - ,M M|B F?ûT MûT- i
` w ç² +O ?„MX

:B Gm”i æ¢B h?¢+? +| K°i HQ¢B /U +ªK F?¬M; i®i H„KX

h?~K L;¢Q i?Î /”B- M|B, óæ M H9+ ç| i p” M;QÆB i`ÌB M K ç`i #„+- ç iY +| K°i H
iQÈM; [m•M- iQÆM; H B M m iQÈM; [m•M M?È iÊB i - p”i +| M?Q M;QìB +ÁM- i?`v
ç° iQ i?€B H¶B H¢+ iB m b€B FB +O i - +kM; +QB M?Q i p” M;QÆB F?¬M; m`M;

:B Gm”i æ¢B h?¢+?, ó ô

E?¬M; T?ªB H” ?„M- +?QM? H” L;¬ o,M- H9+ M`v b„+ K†i +kM; +| +?9i +SM; M;„+
FûQ i v M;QìB i M|B HQ¢B HÌB M|B K”T KÌ F?¬M; `ä M`v- +?d bÊ i`mv M çB b) +|
HB M /®+ bS+ HB m K¢M; ?Q F? M p”B iB M; - M?“+ M?Î h?~K L;¢Q +?9 w ?bM? iQ

h?~K L;¢Q iW # M ?¬M; K|+ ` K°i F?®B M;¼+ #°B- ;B Q +?Q :B Gm”i æ¢B h?¢+?
[m•M- #ªQ i`¼M;5ô

B M;Ì :B Gm”i æ¢B h?¢+? M?bM M;¼+- b„+ K†i H”T iS+ i`„M; # +?- ?¬ ?`T #„i ç-

E?®B M;¼+ M`v +?Q /M H” ?| i?“M? i`Q ?„M +kM; M?“M ` - ç•v H” a|B M;¼+- H” K
æ M +? i¢Q- K” +¬M; ?B m a|B M;¼+ +?d +| K°i- +?QM? H” i iUX L;QìB E?B i æ
+? i- b) çB m F?“+ H M p•M ?bM? b|B Î +€+ HQ¢B ç² p”i +?¬M +MM; - /MM; i?S M
+?O M?•M F?B +ÁM b®M; - +?d H”- a|B M;¼+ H¢B +?d +| K°i HQ¢B M;QìB +| i? ?Q

>ÄB ç #¨B M?Q p¨v- HB M `ä¨¨M; `²B- M m H¨ p¨i +?¬M +MM;- pb b Q H¢B ?B M
K°i HQ¢B ;BªB i?Q+?- ç| +?QM? H¨ K° ?Q¨M; ç GB m [m®+ ç½ #¨ M;QÌB i¨K K°- p
F?¬M; +-M bmv çQ€MX

:B Gm¨i æ¢B h?¢+? +kM; H¨ i¬M i?¨i GB m [m®+- ?¨M H¨ i? i¬M çÌB i?S i€K +O G
*Æ * - T?¬M K° i´ iB M #¨ ç¨Q- M?¨i i?ÌB iBK M?Q #¨ ç Q +¨i- i?B m K°i +?9i M[H

óh?¨K ?¼+ bo iW MÆB M¨Q +| çQÊ+ M;¼+ #°B M¨v p¨v\Xô h? M? •K :B Gm¨i æ¢B

h?¨K L;¢Q +QÌB ç M¨¨i ?²M M?B M- F€i?"i M;Q¢B i¨W •K KQm [m, F M;šm M?B M
K'v i?B m M[- Î ç¢B ç b® i?ÌB çB K- h?¨K ç¢B i¨B iY +| H) H¨¨¨i i?m¬M F?B i- #Î
#ªM F?¬M; +-M T?ªB ;Bª i¨ M;- iU M?B M iQ€i¨ /€M; iQÆB +QÌB M;•v i?Æ H½M;
+?Q i - M;QÌB #^M; ?[m M¨v¨¨i i`QÊM; M;?o - ?ÆM M[ç²M; w +?Q i¨¨i M?B m +
H¨ :B Gm¨i iQÊM; [m•M +kM; +?Q F?¬M; çQÊ+ i Xô

G¨ M;QÌB EBK5

h¨QM; ç¬B K¨i :B Gm¨i æ¢B h?¢+? ?B M H M K°i iB b€i +Æ /¨v ç†+- +,M +S p¨Q
M;QÌB EBK ç¨Q i¬M; KB m æ¢B GB m- H¨T iS+ H'v K°i #° T?"M p¨i +?¬M +MM;¨ -
+€B M¨v ç ?®B H° ?¨M- H¢B ç +?Q ?¨M +| +?O i¨QÆM; ;¨M; bS+ i?U+ ?B M HB M

:B Gm¨i æ¢B h?¢+? ç°i M?B M`9i #ªQ ç Q # M ?¬M;¨ - ?ûi HÈM K°i iB M;- ç¬B H
+?d ?QÊM; t¨ M; M;- F?¨M ;B¼M; FB i HU+ ?ûi HÈM, óEBK +~m- :B Gm¨i æ¢B h?
+°M; ç€B i?B M +MM; +€+ M;QÆB- i?M ?¬K M v- :B Gm¨i æ¢B h?¢+? i b) ?Q¨M i

h?¨K L;¢Q H¢B +¨M; ?QªM; bÊ- p°B p¨M; HmB p T?Q b m, ó:B Gm¨i iQÊM; [m•M
¨¨i H¨ i®i- pW ?¨Q bªM; H¢B ?¨Q T?|M; ô

:B Gm¨i æ¢B h?¢+? çÄ ?²M; K¨i- +¨i M; M; HÌB ?¨M, óL;QÌB EBK +| i? çQ +?Q M
+| i? +?Q5 h?¨K ?¼+ bo- F ? M M¨v tBM +€Q iW- çÊB #€Q +€Q # ?¢- H¢B +?•K
M;"T #B T?šM- ç9M; H¨ F?¬M; ç w iÊB €M? K¨i FBM? M;¢+ +O K¼B M;QÌB- #QÊ+

h¨QM; HÁM; h?¨K L;¢Q i?šM; i?¨M pmB KWM;- çB i?2Q b m HQM; :B Gm¨i æ¢B h?
Gm¨i iQÊM; [m•M çB i?QM; i?ª- :B Gm¨i iQÊM; [m•M i?QÌM; ç M +?ÆB5ô

*?QM? +?O¨ÌB çB- M;QÌB GB m +kM; F?¬M; iB M H¢B HQm-¨Q¨Q +€Q iW K¨ çB-
i¨¨- K°i # M- L;¬ o,M M|B, óæ¢B M?•M- pW¨²B¨®i +m°+ H¨ +?mv M; b tªv¨\ô

h•K i bM? h?¨K L;¢Q¨¨i i®i- F?¬M; ç w pB + iB i H° i?B M +Æ- M|B, óh M;Kv i¢Q
+? i K M; i?2Q- H¨ KBM? F?Q i¨¼M; v m H9+ ?Q¨M; i°+ E?B i æ M ?¢ i€M; +?¬M
M?bM i?'v- L;¬ ç¢B M?•M +?Q¨¨M;- ?¨M b) +| +€B +ªK i?K ;b\ô

L;¬ o,M bmv M;?o HÌB h?¨K L;¢Q M|B- ç¬B K¨i b€M; M;ÌB, óG¨ p¨i T?¨K ?Q¨M; i°
M;QÌB E?B i æ M K B i€M; K° ?Q¨M; i°+ M; v i¢B pMM; G•K >Q¨M; T?O- ?¬K M v
çQ¢i- :B Gm¨i æ¢B h?¢+? M?bM M;¼+ FB - i¨QM; HB M ?B m- M;QÌB EBK ç½ ?C
#¼M +?9M;- ç¨Q ?mv i M?¨ M;QÌB i - H¨ bU i bM? •K ç°+ M?¨i- M m M|B H¨ M;QÌB
ç M i?¨i #¢B i?ªK ?¢B- +| H) pšM +?d H¨ [m®+ i?M- M?QM; M; v +ªT?¬M K° i´ iB M
ç| H¢B +¨M; p¬ +MM; M?K+ M?½- F?| i¨€+? :B Gm¨i æ¢B h?¢+? FB FQ+? ç°M; M
bÊ bÊK ç½ F?¬M; Km®M b®M; M[Xô

*¨ M?•M +U+ F€ +QB i¨¼M; ç®B pÈB T?¬M K° i´ iB M- M;QÌB E?B i æ M #¨ M;QÌB >
i?S+ çQÊ+- T?¬M K° i´ iB M #¨ M;QÌB i ç¨Q- +€B M?K+ M¨v HÈM ç M M?Q i? M¨Q
h?¢+? pW¨²B- ç½ H¨ i?"T T?¬M F?¨+ +? X

h?¨K L;¢Q +QÌB ? ? K°i iB M;- M|B, ôG'v a|B M;¼+¨ -¨m°i; M :B Gm¨i æ¢B h?
bÊ +?Q /M ?¨M i dM? i€Q H¢B- +kM; +?d K°i HÁM; çÁB H¢B MÊ K€m iW M;QÌB EBK-
M;Q¢B i¨W ?QÊM; æ¢B h®M; i i?Ä ?B T- çWM; M|B H¨ #€Q i?M- i¨QM; H9+ M¨v-
KbM? ç m F?¬M; +|X

*?Q M M #¼M ?¨M F?¬M; +| HU +?¼M M¨Q F?€+- iBM iQÎM;¨¨i M? M?- bU i bM? +
b¬M;X h¨W pB + ç|¨ - L;¬ ç¢B M?•M bmv M;?o K°i +?9i- M;QÌB EBK çQ i a|B M;

M;?o M?Q i? M"Q\ >„M M?`i ç`M? b) M;?o- M;Q`B EBK M?`i ç`M? içB i`,K T?QÆ
M m #¼M ?¼ F?¬M; i? iB T M?“M çB m FB M +O +?9M; i - +| H) b m K°i F?„+ -
EBK- i?U+ bU ç M H9+ ç| - ?¼ K`i MQÊ+ +O M;Q`B GB m ç½ `ä K²M K°iX L;Q`B E
#¼M ?„M- M?Q p"v +m°+ +?B M EBK GB m ç½ F?¬M; +ÁM H" [m®+ +?B M çÆM i?r
ç M;Q`B E?B i æ M F?¬M; #` +?ûK i"M; B i imv i- #¼M ?„M M;QçB i`W ?QÊM; +?
HB m KçM; +MM; M;Q`B EBK- +?ŠM; H) +ÁM +| HU +?¼M M"Q F?€+ b Q\ô
Gm"M [mv i„+ ç`K T?€M- h?~K L;çQ /®i ç†+ +€M K B- M?QM; #`M p •K KQm [m, F -
H` #„M K°i i M HçB K°i i M- F?¬M; M;Èi F?¬M; /SiX L; v +ª T?QÆM; T?€T tY Hw •K
M;?o` çQÊ+- i`QM; HÁM; L;¬ o, M F?¬M; #°B T?K+ +kM; F?¬M; çQÊ+- i?Î /`B- +
KBM?5ô
h?~K L;çQ `i F?B K i®M- M|B, óZm€ F?2M- [m€ F?2M- +?d H` bQ pÈB ççB ç b®
+?9i K` i?¬B- L;¬ ççB M?•M F?¬M; +¬M T?ªB ç2K #Q K"i M`v i`mv M` # M M;Q`
M?`i ç9M; H` ?Q / M?Xô
>B m [mª a|B M;¼+ `i M? M? HB M ?B M` - +?d H` K°i F?®B M;¼+ M?Q M?Ä- M?
H`K +?Q M;Q`B E?B i æ M F?¬M; i? F?¬M; M?bM i?ŠM; p`QX
æ²M; i?`B- i`QM; i?`M? L K EBM? M;?` Hm"M "Q "Q- M; v +ª i¬M; KB m ç m #` M;
M?[M; [mw i°+ FB HçB +| # Q M?B m M;Q`B +| i? #ªQ i²M\
S?¬M K°i´ iB M #` M;Q`B ç`Q- M?Q p"v +?d +| #€Q i?M- #ÎB p"v- M;`v ç| :B Gm"i
GB m ç - H"TiS+ #¼M ?„M `i M? M? w i?S+ çQÊ+- K°i T?QÆM; T?€T tY Hw ç T?
K®B i?M- çQ`M F i pÈB M? m- +| i? `i M? M? H`v` F?ÄB H²M; ?`TX
" M;`v b m ç| - iBM iS+ M`v ç½ i`mv M F?“T T?® HÈM M;ä M?Ä- M;Q`B E?B i æ M
/kM; F?Q +?B M i?“M; i?`B #MM; H M- ç m ?"M F?¬M; i? H"TiS+ çB ibK M;Q`B E
a€M; bÈK M;`v i?S iQ- :B Gm"i æçB h?ç+? i`M ç-v K i KÄB çB iÈB oçM [m®+ [m
/QÆM; ç„+ w M`v- ?„M i?Î /`B K°i ?ÆB- p¬ HU+ M|B, óh?~K ?¼+ bo- # ?ç ç½ ç²
M;mv M w +„i M?Q`M; GQ M *?•m- .Q M? *?•m- E *?•m- "bM? *?•m- ? B MQÊ+ ?
F i i?`M? ç²M; KBM?Xô
h?~K L;çQ ;"i ç-m ;"i ç-m, óL?Q i? - h®M; GB m M;?` ?Á - +m®B +MM; +kM; F i
Gm"i iQÊM; [m•MXô- ?„M +Q`B ?b ?b +?9+ KWM;- ;B®M; M?Q H` M;Q`B E?B i æ M
H`K +?Q +Æ i` M #° K†i :B Gm"i æçB h?ç+? HB M iK+ `mM`~vX
L;¬ o, M Î# M pmB p `çQ `U+ K` pm®i pm®i +?ÁK `•m- i`QM; HÁM; M;?o, óh?Ä i
H` +¬M; HÈM +| K°i F?¬M; ? B- # ?ç i`i M?B M K†i`²M; +U+ F€ pmB KWM;Xô
h?m T?K+ #®M +?•m- w M;?o ç®B pÈB æçB h®M; K` M|B- t€+ i?U+ F?¬M; i? F?B
+`M; H` K°i pB + pmB +U+ HÈM- h`B m \*€i iU tQM; H` S?QM; >W .U æçB- +?QM? i
i?B M ?ç ;B`m +| ?QM; i?`M? i?€B #bM? v M pmB- K°i M;Q`B ?Q`M; ç i?Q+? H"Ti
i®M M?B m bS+- ç½ H`v çQÊ+ #®M +?•m u M o•M- iQÆM; çQÆM; pÈB K°i #° T?“M
b m- K°i T?¬M iQ i`QM; KQ`B b€m +?•m u M o•M- ?„M pmB bQÊM; ç M KS+ M`Q- +
E€ i?“i #®M +?•m +kM; F?¬M; iQM? H` M?B m- M?QM; HB M Hç+ pÈB çB M +® æ
i` F?B ibK çQÊ+ #®M +?•m HçB #`i ç²M;X
L,K ç| içB i?`B çB K h®M; h?€B i` ?Q`M; ç - ç®B K†i pÈB i?B i F} M;Q`B E?B i æ
o•M #` +?B K- F?¬M; i? F?¬M; +?†i ? i +•v +®B T?K+ "M "B M EBM? ç H`K ?"M;
obi?m T?K+ u M o•M- iWM; Î# M i`QM; T?O F?Q çQ ` +?QM? b€+? óT?QM; # F?
ç`i ç B #` K`iX hW ç| p b m- h?€B h¬M; ?Q`M; ç p`Q +?¶- iU KbM? /B +?mv M [m•
+Y i?m T?K+ F?m u M o•M- içB b¬M; * Q GQÆM; i`B M F? B F`+? +?B M +MM; E
h®M; h?€B h¬M; i`9M; i M- +?çv H M t2 HW ç`Q i`m- ? B M,K b m ç m M?S+ [m
GB m iB M ?`M? +?B M i` M? i`Q`M; F€- K°i KU+ F?¬M; i? +?B K HoM? MÆB ç•v)
L|B +€+? F?€+- M; v +ª i?€B i` h?€B h¬M; M;Qm M?•M M?Q p"v- +ÁM F?¬M; i? +?
i v M;Q`B E?B i æ M- K` h`B m \*€i- HçB F?¬M; ç°M; ç Q #BM?- F?¬M; K`i iB M i`

ç2K ç'i ç B +'i p"Q i`QM; i9B- / M? ?B m S?QM; >W .U æçB +?d bÊ ç½ F?¬M; i? i?
iY M"v M[`²B- +€B ;b K" o,M h?"M? ok æS+- h?"T hQ" M G½Q L?•M +ÁM F?¬M; b
V

jjRX *?QÆM; jkj, .•M :B M; >²

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; jkj, .•M ;B M; ?²

L?¡K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h`QM; HÁM; L;¬ o,M i?´M i?S+ K°i T?2M- i`î HçB "B M EBM?- i?ìB çB K h?~K L;ç
i?•M H`T?¡ bS- +?d bÊ +kM; +¡ i? /QM? +?9i Qi €M? b€M;- +€B ;? i`®M; G "° i?
i?QÆM; H„KX

:B Gm"i æçB h?ç+? `ìB çB- h?~K L;çQ #¶M; M?B M çSM; /"v- FQ+? ç°M; M¡B, óæ
M?•M- M;QÆB H"TiS+ +?m~M #`i`î p "B M EBM?- i?¬M; i`B iQÊM; bo #B M [m M

L;¬ o,M p°B p" M; M¡B, óo•M;- ççB M?•M5 *?d H` ççB M?•M +ÁM ç€M? iQM? iQ€M

h?~K L;çQ +QìB ? ? K°i iB M;- M¡B, óG9+ :B Gm"i æçB h?ç+? FB ;¬M çB M¡B ?
M;`v b m b)i?B i v M i`QM; +mM;- KìB i çB i? K ;B - +?Q M M i içK i?ìB pšM F?-
bU iB M? M;?` ?Á +ÁM +?Q ç`M?` - +kM; F?¡ #ªQ iQ`M M;QìB GB m F?¬M; +¡ +€B
KÈB +¡ i? ç +?Q #¼M ?„M F?¬M; HW ;çi- L;¬ ççB M?•M- i'i +ªtBM M?ì M;QÆBX

L;¬ o,M p°B p" M; ç€T SM;X

G9+ M`v ç•v M;?` ?Á i?m ?Qç+? i?"i HÈM- çÊB iB M iS+ M`v i`mv M` - L K EBM? H
E?B i æ M i`i M?B M H` m QªB F?¬M; i?¬B- K" M;QìB >€M p m B KWM; F?¬M tB i
u M o•M #„i ç¬m F?îB ç°M;- K°i bU iB M? F?¬M; i? iQîM; iQÊM; tm'i ?B MX

E€i?"i +?mv M M`v t€+i?U+ M;Q`B /U HB m +O K¼B M;QìB- `²B HçB ?ÊT iB M? H
`i M?B m HQm /•M- `i M?B m M;QìB iW #Ä i?´ ç` - K M; i?2Q +O +ªB +ÁM b¡i Hç
GQ M *?•m- .Q M? *?•m- E *?•m- "bM? *?•mX

L?[M; HQm /•M M`v- p®M H` M;QìB >€M- ?¬K M v +m°+ +?B M EBK GB m iMv i?)
E?B i æ M €T #€+?- F?B M +?Q #¼M ?„M bÈK ç½ F?¬M; +?`m M´B ;€M? M†M;- ?¬
bY p h®M;- M;mv M K°i ç€K HB M i?´v çQÊ+ ?B p¼M;- "Q "Q çB #®M +?•m i`QÈ+
F iW ç¡- iÈB #®M +?•m `²B- +?"K `½B +?ì çÊB p`B M;`v- #¼M ?„M H` iW M;QìB G
i?"M? M;QìB h®M;- +€B Km #€M M`v ;B€ i``5

h'i +ª #° E?B i æ M M?"M çQÊ+ K"i i'm- iU M?B M +kM; F?~M i`QÆM; H M- i`QÈ+ K
F?¬M; +¡ M;QìB >€M- HQÆM; i?ªQ i?m i?"T iW M?" B\ Zm•M HQÆM; FB K iW M
FB K i`QM; M?" B\ L m H` M;²B M?bM K†+ F - æçB GB m K° #BM? î ç•m\ B i`²M;
H"TiS+ ;YB +¬M; p,M çB i'i +ª [m MªB- # Q p•v +?†M ç€M?- KQÊM / M? M;?o T?
#„i ç¬m +ªM i`îX

"m²M +QìB M?´i +?QM? H` K M? H M? M`v T?€i` - +?ŠM; M?[M; F?¬M; M;;M +?†M
+kM; #„i ç¬m +?çv- F?¬M; TªB [m•M HQM? iªM KçM K" i`®M K°i KbM?- K" H` +?ç

Zm•M +? GB m [m®+ iQÆM; ç®B T?S+ içT- i` M ççB i? - # Q ;²K [m•M +mM; çB
[m•M #° i°+- M,K FBM? p`K´v #° T?•M [m•M +€+ MQÈ+ T?K i?m°+X Zm•M +mM; çB

p ç°Bi?•MiQM #ªQ p L K EBM?- #°i°+ [m•Mi?b H¨ +?O v miW K°i+?9i Qi i?•M
#BM? HU+ M?B mi?b ?ÆM M;¨M M;QÌB- Qi i?b K'v i¨,K M;QÌB- pQ /K M?Q :B Gm
i°+ ç M #®M M;¨M- K¨ H¢B +| i? +?BM? +?B M- `i /kM; K½M?X

"i F H¨ [m•M +mM; çB M ? v H¨ [m•M #°i°+ - ç¢B ç b® M?[M; M;QÌB M¨v +| H) H
i?¨M?- bS+ +?B M ç'm iQÆM; ç®B + Q- ?¬K M v +?B M bU +,M; i?ŠM;- M;Q¢B i¨
EBM?- ç¢B ç b® #` çB m çB #B M +ªM? EBK GB m- i`QM; [m•M ç°B u M o•M- T?-
MQÊ+ T?K i?m°+ i¢Q i?¨M?X

L,K FBM? H¨ HU+ HQÊM; pk i¨ M; ç` T?QÆM; +| +?S iQM? +?`i t½ #BM?- /Q /•M
EBM? æ¬- h•v EBM?- L K EBM? i¢Q i?¨M?- +| M;QÌB >€M +?mv M ?°- +kM; +| M¬M
i€+ +?B M p M p M H¨K +?9i Qi +¬M; i€+ T?K i`Ê- pQ /K M?Q i?2Q [m•M im ç¢Q ç
i?ÌB ;B M- id H M;QÌB >€M i¢Q i?¨M? t½ çBM? /-M /-M; B i,M;- K¨ M;QÌB M;Q¨B

o [m•M T?-M MQÊ+ T?K i?m°+ - +Æ ?² H¨ pk i¨ M; [m•M >€M +O GB m [m®+ - /U
>€M M¨v çB +?†M çQÌM; HQm /•M- ?„M F i [mª +?QM? H¨ M?[M; [m•M >€M M¨v F
HŠM p¨Q ç°B M;k HQm /•MX "i F H¨ t½ çBM? + ? v H¨ [m•M MQÊ+ T?K i?m°+ - pŠ
M?'i- T?-M HÈM M K çBM? H¨ +QÌM; M;¢M? `9i¨ - ?ÆM M[+?B M i¨ M? EBK GB
M?[M; M;QÌB M¨v p¬ +MM; +| F?ª M,M; +kM; b) #` çB m çB ?QÈM; T?QÆM; #„+ #€
/QÊB HQ¢B ibM? ?m®M; M¨v- çB H¨K h®M; /•M +¨M; +| HÊB ?ÆMX

aU ibM? ç M KS+ M¨v- M;QÌB E?B i æ M `i +,K iS+ `²B- H¨T iS+ i`B mi" T [m•M +
EBM? T?|M; ` #®M T?Q - [m•M >€M ç½ F?¬M; iBM çQÊ+ - +?d +| i? ç +`K [m•M t

*?d H¨ H9+ M¨v- h?~K L;¢Q H¢B çSM; /"v- M?B m H¬M ç M G #°- >²M; HQ iU- sm
T?Q - ?„M i`°M HŠM T?2M M¨v- +m®B +MM; H¢B H¨K +?Q M;QÌB E?B i æ M i?m
;B®M; i`®M; F?m +?B M; K¨ çB +ªM M;QÌBX E iW ç| - i`QM; ç'i GB m [m®+ [mªM
+MM;- M?'i H¨ +?¶ M;QÌB >€M # M M;Q¨B i?¨M?- iQ¨M K°i KªM? ?Q M; pmX

æ M; H9+ h?~K L;¢Q #¨M pB + - K°i T?-M i?B T KÌB çQ ç M- M;QÌB çQÊ+ KÌB iU
H¨ M;QÌB KÌB H¢B H¨ *€T Lo ªªM L?B- i`QM; K„i h?~K L;¢Q- *€T Lo ªªM L?B M¨v iQ
` K°i p i?-M #Q- ?„M M;?o M;?o- [mv ii•K ç M ;†TX

L;¨v i?S ? B- ;B[i`Q - ?Q imv i+m®B +MM; +kM; M;WM;- +?d H¨ +€B pM pM `ûi
¬¬- i?'B ç M H¨K „i M;QÌB F?¬M; KÎ` çQÊ+ - h?~K L;¢Q K†+ €Q / H¬M;- K M; i?
h? M? L?¢+ T?QÌM;X

a m F?B i?¬M; #€Q- HB M +| /QÊB K°i M;QÌB ç M- ç| H¨ K°i M;QÌB i¨ im´B iQÈM;
im´B M;¨v i?QÌM; `i F?¬B M;¬- imv H¨ F?Q i`ÌB H¢M?- pŠM ç M; K†+ K°i #° [m¬M
L;¢Q /Á tûi- M|B, óh?~K F?•K b B- +?9M; i ;B®M; M?Q ç½ ;†T M? m Î MÆB M¨Q`

h?~K L;¢Q +QÌB ? ? K°i iB M; , óL;QÆB +?QM? H¨ i?Q+? F?€+? ç K ç| i¢B ?Q i?

>€M iY im´B i¨ ?W K°i iB M;- ?B M M?B M ç®B pÈB +?mv M h?~K L;¢Q çM #ÐM p
²K M|B, óh?~K +¬M; iY- KÌB H M H•m- bQ T?K M?¨i ç M; çÊB M;QÆBXô- H M H¬
+?2- h?~K L;¢Q iQÌM; `^M; ? M M? m pÈB ;B B M?•M- Qi M?'i ? B M;QÌB b) m®M;
t®+ #S+ ` K +?2 +m®B +MM; H M- M?'i i?ÌB ç9M; H¨ M;•v /¢BX

h`QM; T?ÁM; F?¬M; HÈM- M;QÌB çSM; F?¬M; +ÁM +?¶ - i¨ +| ;B¨ +| - *€T Lo ªªM
?bM? +O M¨M; p®M H¨ F?€ + Q- /€M; çB m mv M +?mv M- M?Q ?¢+ ;B[#¬v ;¬- +Y
bU- K„i M?bM h?~K L;¢Q- ç¬B K„i ç T K Hv- K°i +€B M?,M K¨v K°i MK+QÌB +kM; i
M|B F?¬M; M M HÌB- iU M?Q K°i ç| MK ?Q KŠm çÆM +?ÊK MÎ- ç T K¨ F?¬M; [m€
iK+ - i?B M FB m #€ K¨- F?¬M; ;b b€M? F`TX

h?~K L;¢Q t'm ?'- i?b` iQÌM; `^M; b) +| +€B /B K M;°; b- B M;ÌFQ+? ç°M; iB M ç
€M? K„i +O ?„M [mûi [m - HB + +MM; *€T Lo ªªM L?B- €M? K„i HÁ2` p F?¬M; p
p¨Q i¨ M M;QÌB h¬M M?B # M M;QÌB *€T Lo ªªM L?B- h¬M M?B pŠM H¨ K†+ [m¬M €
+ Q- ? B M;¼M M9B H¢B +¨M; M´B #¨i- M¨M; i?'v KbM?- #B m H° H¢M? M?¢i- K°i :

J°i M;QÌB- ? B M;QÌB- # M;QÌB JQÌB H,K M;QÌB > B KQÆB K®i i`QM; HÁM; h?~

M?`M çQÊ+ K" K„M;;, ó"`` M;QìB p•v t2K`²B- M?[M; M;QìB M"v +| T?ªB H" t2K i M
K°i H€i- *€T Lo *ªM L?B ç°i M?B M M;²B t'K tm®M;- +9B ç-m pÈB h?~K L;¢Q- M|B,
+¬M; iY- i? v i`,K ?¼ KQìB b€m +?•m u M o•M i¢ ÆM ç¢B •M ç¢B çS+ +O h?~K ?¼
*€T Lo *ªM L?B çB ç-m- M;QìB T?Q b m "Q "Q ?"M? H - M;QìB M"v M|B, óh?~K ?¼
im M;9i i`ìB- H-M M"v tª +?Q M;QìB >€M +?9M; i K°i +K+ iS+Xô
L;QìB +€B FB M|B, óh?~K ?¼+ bo F?¬M; +-m / M? HÊB- i¢B ?¢ p¬ +MM; FQM? T
ç-mXô- -K -K- i`"M; /B M H¢B H"K +?Q h?~K L;¢Q i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- ?„M H" T
?„M t2K M?Q p"Q +?¶;B M; ?²`²B- M m çQ€M F?¬M; b B- M?[M; M;QìB M"v M M H
i?'v #¼M ?¼ ç m ?QÊM; +?QM? KbM? ?"M? H - h?~K L;¢Q `i `ä `"M; H9+ M"v T?ª
/•M HB m K¢M;- +?„T i v ç€T H M|B, ó*?Q p` F?€+? F?Q- F?€+? F?Q ô
V

jjkX *?QÆM; jk9, *mM; "B M

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; jk9, *mM; #B M

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

J¼B M;QìB M;²B p"Q +?¶ +O KbM?- i`QM; HÁM; h?~K L;¢Q ç½ +| bQ çQ- iW i` M
ç•v i?m°+ p K°i ç°B #¢Q HU+- i?O HoM? ç°B +?QM? H" *€T Lo *ªM L?B- çB K M"v
h?~K L;¢Q- ç-m M,K M v- M[iY ? B KQÆB im´B- H¢B çQÊ+ M;QìB i i¬M H" i?O +
M;QìB i F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M`BX

*?d H"- h?~K L;¢Q +kM; F?¬M; /€K F?BM? i?QìM; #¼M ?„M- çWM; M?bM i` M; T?
`i M?B m +€+? ,M K†+ ;B®M; M? M¬M; /•M- +| M;QìB +ÁM ,M K†+ €Q pB M M;Q¢
çQÊ+- i?¬M? T?¬M i`QM; #¼M ?„M `i T?S+ i¢T- +| ç¢Q bo +| ?Á i?QÊM;- +| i?Q
+ÁM +| K'v M;QìB K†+ €Q H¬M; ?²- M?¬M M?½ K" M;²B Î/U i` M;? ç~m- t2K F?C
i?€B ç¢B H½Q ;B X

J°i M;QìB i`QM; ç| - h?~K L;¢Q `ä `"M; +ÁM M?"M i?S+- "- M;QìB FB F?¬M; TªB
b Q\ h?~K L;¢Q M?È `ä `i `ä- M;QìB M"v +ÁM çB pÈB :B Gm"i æ¢B h?¢+? ç M ç"K
[m M pB M >²M; HQ iU GB m [m®+- H¢B +ÁM ç²M; ?¬M? +MM; KbM?- +?d H" +| i`ì
H" K°i T?¬M iY # M; T?€BX

L;²B tm®M; ? i- *€T Lo *ªM L?B +„M K¬B- + Q i?'T /Á tûi h?~K L;¢Q- M|B, óh?~K
F€ [m€B b Q\ô

h?~K L;¢Q M;?o M;?o, óE?¬M; F€ [m€B- +?d H" F?¬M; M;?o iÈB *€T Lo *ªM L?B
i?ŠM; i?„M i?"M? F?~M; †T K†i ç iYXô

*€T Lo *ªM L?B M? M?"M; +QìB K°i iB M;- MK +QìB M"v +O M" M;- T?QM; ibM?
ç²M; +MM; p çQ M i` M; pW `²B- M|B, óh?~K ?¼+ bo- pb b Q H¢B M|B M?Q i? \ô

h?~K L;¢Q M;?B K K†i M|B, óL;¬v ç| M;M +ªM *€T Lo *ªM L?B i, p" i F?K+ F?K
M;?B K +m°+ b®M; M?•M bBM?- i +kM; ç½ M?bM ` p" B T?¬M K€M? F?|2- p b m
H" +QM +?€m T?¢K [m M- p b m H†M; H) F?B M M;QìB çB M;?2 M;|M;- KÈB #B i
H" iQ i?¬M; M;QìB h®M;- +€B M"v / /"M;;BªB i?Q+?`²B- `²M; bBM?`²M;- T?QÊM
+QM;€B ?ªQ ?€M iU M?B M H" H"K +?Q M;QìB i FQM? T?K+- H" M?B M[;B M; ?²

h?~K L;¢Q ¸´ K² ?¬B- i?"i bU F?¬M; ?B m M M ?bM? /mM; +?S+ M;?B T *€T Lo *a
iS+ M|B, óS?K i?•M +O M;QÆB ¸½ #ÎB pb bU FB M M"v K";†T F?|- *aM L?B imv H
i?•M +kM; F?¬M; +| ;b F?¬M; ´MXô

*€T Lo *aM L?B M;?2 ¸QÊ+ ?„M M|B ¸ M T?K i?•M +O KbM?- i`QM; ¸¬B K„i #`i i`E
?`M; MQÊ+ K„i- b•m FQM M|B, ôh?~K ?¼+ bo [mª M?B M i?¬M; KBM?- T?K i?•M +C
GB m [m®+- ?„M imv H" ?B m HU+ +?Q M;QÌB E?B i æ M- M?QM; K°i KU+ pKM; i`
GB m- pb F?m i`K+ M;QÌB E?B i æ M- ?„M pKM; i`°K i?"M? H" T S?K+ >QM; t½- #Î
M M +| ¸QÊ+ [mv M HÊB ¸B m ?`M? ?² bÆ €M T?¢K i°B- +?Q M M H9+ i`QÊ+- M?
K°i F?B ;†T `OB `Q #` #„i- ?„M b) /MM; i`i +ª #B M T?€T i`Ê ;B9TX

E iW ¸|- +`M; M;`v +`M; M?B m M;QÌB +MM; +?mM; +?Q ?QÊM; T?®B ?ÊT pÈB T
+MM; T?K i?•M #` M;QÌB E?B i æ M T?€i ?B M- #ÎB p"v #Ã iM #`;B i- M?[M; M;QÌ
>QM; t½- #¼M ?„M ;?B M?Ê •M ¸S+ +? i - +?Q M M ¸~v i H M H`K ¸-m HoM?ô

L`M; M?Q H" ¸ M; i?´ H° ? i i•K bU pÈB M;QÌB- M?`i i?ÌBªK ¸¢K- `ÆB H - +| F?B H
H M- i`QM; ¸¬B K„i +| K°i HQ¢B FB M ¸`M? p¬ +MM;X h?~K L;¢Q i? KÊB #B i- +€
H" K°i HU+ HQÊM; F?¬M; i? F?BM? i?QÌM;- bU i?"i +?SM; KBM?- +| >bM? #° i?
HQ¢B M"v Km®M HÊM K¢M? +kM; i?"i H" / /`M;- ?ÆM M[M;QÌB E?B i æ M F?¬M
*€T Lo *aM L?B +?d #^M; i?ÌB ;B M /Q M? KQÌB M,K- +kM; ¸½ T?€i i`B M ?ÆM K°
+?QM? i?S+ +O M?[M; M;QÌB M"v M; v i¢B pB + +| K†i Î F?„T MÆB- +| `i M?B m
H`K pB + +?mM; i`QM; M? K¬M- +| M;QÌB i?~K i?'m p`Q [m•M MQÊ+ F?€+- +ÁM -
#¢+- i`QM; ¸| +| K°i HQ¢B M;QÌB p¬ +MM; HÊB ?¢B- ¸9M; H" i?€B ;B€K i`QM; +m

L?[M; M;QÌB M"v /`M i`ªB F?„T M;ä M;?€+?- /Á ?ÃB ibM? #€Q- €K b€i K°i Qi [mw
i´ +?S+ +U+ F€M;?B K K"i- i¢B M;`v #bM? i?QÌM;- i`i +ª K¼B M;QÌB iU ;B[+?S+ i
*aM L?B- +| H) +kM; H" H`K / M? F„ +O M`M;- M?QM; K°i F?B +| pB +- H" T iS+ QÊ
M?•M i?O- i`B M F? B ?`M? ¸°M;X

"¼M ?„M imv i€M HQ¢M i¢B +€+ MÆB i`QM; GB m [m®+- M?QM; M?•M i?O H¢B +U
pšM +?d H" i?"M? pB M +?QM? i?S+ # M i`QM;- i´ +?S+ # M M;Q`B +kM; F?¬M; Qi
i" T ?ÆM K'v M;`M M;QÌBX

h?~K L;¢Q M?bM M?[M; M;QÌB ¸O HQ¢B K`m b„+ ?bM? /¢M; M"v- H¢B F?¬M; i?'v
M"v #B i M?QM; F?¬M; i? i`€M?- F€i?"i iQM? +?'i "¢+? GB M ;B€Q ¸ÌB b m p` #¼
H" "¢+? GB M ;B€Q /MM; [m, i?¬M ¸ M;QM; iK iQM ¸²- K" +€B ;¼B H" S?K+ >QM
?B m T?ªM GB m ¸ ¸Q`M F i K" i?¬BX

*€T Lo *aM L?B i?'v #° /¢M; h?~K L;¢Q ;†T pB + F?¬M; bÊ ?½B-

ç9M; H" H M çB M F?|+ ç M i?B m +?9i M[M; 'i çB- ?¬ iQ M m H" :B Gm"i æ¢B h?
æ¢B GB m /B i pQM; - +?Q M M M m :B Gm"i æ¢B h?¢+? H¢B +U imv i- #¼M ?„M -
h`bM? /B M ç M +€B K" M M"v- iU M?B M +kM; M M tQM; pB + `²B- :B Gm"i æ¢B h
tQM; - HB M ç½ #„i ç-m M i€M; :B Gm"i h?m-M- bU ibM? ç, M; +Æ +MM; iB M ?"M?
pÁM; K°i M; "vX
h?~K L; ¢Q M?bM +ªM? i`Q # M M; Q" B- i`QM; HÁM; M; ?o, óæ M GB m [m®+ H•m M
h•K ibM? +O ?„M M? 'i i?ÌB +| +?9i KÆ K" M; - H`+? bY +ªB #B M i?"M? #° /€M; M"
b) T?€i bBM? +€B ;bX
*?d H" p" B pB + H" +| i? F?ŠM; ç`M?- pB + HB M GB m- +¬M; H Q +O ?„M F?¬M
+¬M; H Q pb h`B m *€i- F?¬M; #B i b) T?QM; i?QÎM; +?Q ?„M +€B ;b- T?ªB +?, M;
V

jj9X *?QÆM; jke, h`Î G¢B "B M EBM?

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; jke, h`Î H¢B "B M EBM?

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

*?SM; FB M ç¢B çB M :B Gm"i æ¢B h?¢+? ç, M; +Æ- ;BÌ F?„+ M"v- :B Gm"i æ¢B h
L; ¢Q çSM; Î /QÈB #"+- M; ?2 +€B i M +€Q ;B" M"v KB M; ç-v •M çS+ iB M ç - pW
Gm"i æ`M?- i`QM; HÁM; +ªK i? 'v `i H" +?•K +?¼+- M m M?Q M; "v ç| ?„M bÊK ?QÈ
+ªM? +€Q- :B Gm"i h?m-M +kM; b) F?¬M; +? i- #B m ?B M` H" iB M ç #` :B G
Gm"i æ¢B h?¢+? +kM; i?Q€i F?¬M; F?ÄB HB M [m MX

æ, M; +Æ ç¢B çB M p b m- :B Gm"i æ¢B h?¢+? Î ?"m çB M iB TFB M h?~K L; ¢Q-
? B H½Q ?² Hv F?¬M; +-M M!B [m€ M?B m HÌB M!B- ç½ +| i? iW i`QM; €M? K„i
T?QÆM; X

:B Gm"i æ¢B h?¢+? +| w iS H", ó*?d KQM; M; QÆB +| i? #ªQ p #Q K"i M"v- +?d +|
KÈB +| i? im•M i?O M; ?B K M; ti QÈ+ ç`M? bQM; T?QÆM; Xô

h?~K L; ¢Q +| w iS H", óæ¢B + - K°i +?mv M M"v i +?¢v i?"it iÈB ç•v +kM; F?¬M
iB M +?Q +?9i ç†+ bªM ;b ç| ç +?Q #¢M i?•M K M; p ? v F?¬M; Xô

æ´ K² ?¬B- H9+ M"v +ÁM Km®M ç†+ bªM- /QÌM; M?Q +| K°i +?9i çB K i?B m ç¢Q ç
+?m~M #` +?B M i` M?- p®M HQÆM; i?U+ ç M; i`QM; ibM? i`¢M; F?~M i`QÆM; - +
ç°M; çQ ` v m +-m M"v- +| H) H" `i +| ç¢Q Hw- ?B M i¢B M; QÆB F?¬M; /€K ;B
i`QM; KB M; +O i - M; QÆB +| +?Q ? v F?¬M; \

:B Gm"i æ¢B h?¢+? ç°i M?B M +QÌB iQ- €M? K„i h?~K L; ¢Q H¢B ç +?Q ?„M v M
h?~K L; ¢Q F?¬M; Km®M +-m ;b +ª- M; QÌB M?Q p"v KÈB H" M; mv ?B K M? 'i- #ÎB pk
+| i? SM; T?| #^M; +€+? i?Ä K½MX

:B Gm"i æ¢B h?¢+? M?Q i„K ;B! tm•M K" ?ÄB i?, K, óh?~K ?¼+ bo ç`M? H9+ M"Q p
h?~K L; ¢Q M!B, óa m K'v M; "v M[Xô

:B Gm"i æ¢B h?¢+? " K°i iB M;- ``i H" iB + Mm®B- M|B, óæ M H9+ ç| h`šK iU KbM
ç|` - +ÁM +?m~M #` K°i Qi H p"i- FQM? tBM h?~K ?¼+ bo pmB HÁM; M?"M +?QXô
h?~K L;¢Q ``i F?B Ki®M M|B, ó" ?¢ F?€+? F?Q- i H" Zm®+ bY- iB T M?"M H p"i +
+? +Q|B- ? v H" i?~B çBXô

:B Gm"i æ¢B h?¢+? +Q|B +Q|B- M|B, ó*?d H" K°i +?9i Qi i?´ bªM- h?~K ?¼+ bo F
h?~K L;¢Q MÎ MK +Q|B- M|B +?mv M +MM; M;Q|B i?~M; KBM? +?QM? H" F?~M; m
+€K ÆM- `²B H¢B M|B, ó" ?¢ +ÁM +| H|B ;b Km®M M|B b Q\ô

:B Gm"i æ¢B h?¢+? M|B, óh?~K ?¼+ bo H" M?•M i`mM; +?B HQM;- i +| K°i F?m
Qi K°i +?9i- M m F?~M; M?"i ç`M? b) ;ª +?Q h?~K ?¼+ boXô- ç½ çQ ç†+ bªM +ÁM
+ª +QM ;€B çB\ h?~K L;¢Q +Q|B ?b ?b K°i iB M;- p`i•M +?O æ¢B GB m M`v i?"i ç
M|B, óh`QM; M?" +O i ç½ +| #®M p`i? iY- ç€M? #`B H€ ç m çO K°i #`M- # ?¢ w
i®i +O # ?¢Xô

>"M ?mv M K°i T?2M- h?~K L;¢Q `|B F?ÄB GB m +mM;- ?„M #B i`ä :B Gm"i æ¢B
ibM? Km®M H`K- pQ /K M?Q i? M? i`W +€+ HQ¢B T?~M iY ç®B H" T- Î# M i`QM; i?
+| # Q M?B m M;Q|B b) F?~M; K v- H¢B +| # Q M?B m M;Q|B T?ªB ç-m M;Q|B `Æ
i`¼M;- +€B ç| p` ?„M F?~M; +| [m M? ;b- i`Î p o¢M [m®+ [m€M- M?„ +M?Î M;Q|B
H`K tQM; +?m~M #` ?"M? i`bM? [m v p X

G9+ ;~M çB F?~M; i`€M? çQÊ+ çB h? M? L?¢+ T?Q|M; ?QÈM; *€T Lo *ªM L?B +?"
+kM; F?~M; p°B M|B +?mv M +MM; h?~K L;¢Q- +?d H" tm`i` ç`M i` M?- F?ªv K°i
KÈB i`"M ç-v iB + Mm®B K` i?Î /`BX

*€T Lo *ªM L?B M|B, óh?~K ?¼+ bo Km®M çB b Q\ h p` M;QÆB imv +?d +| p`B H-
h?~K ?¼+ bo T?ªB çB- iB m M[iY +| H) H" +| +?9i F?~M; Km®MXô a|M; K„i M`M;
h?~K L;¢Q- i?"i bU H" +| p`B T?~M #° /¢M; F?| +| i? /Si #ÄX

h?~K L;¢Q +kM; F?~M; #B i H|B +O M`M; H" i?"i H" ;Bª- +Q|B M|B, óo ç M "B M
i?m"i H¢B +m°+ M|B +?mv M +O +?9M; i - +?d H" *€T Lo *ªM L?B i,- +€+ M;QÆB
+?9M; i çQÊ+|ô

*€T Lo *ªM L?B bmv M;?o K°i +?9i M|B, óh?~K ?¼+ bo çB i`QÊ+ H" çQÊ+- ç M H9+
H¢+ pÈB M;QÆBXô

h?~K L;¢Q ;"i ç-m- Km®M M?B m M;²B K°i ?²B- H¢B +ªK i?'v F?~M; [m€ T?M ?ÊT-
> B M;`v b m ç| - imv i M;WM; K°i Qi- bS çQ`M `®i +K+ +kM; `|B F?ÄB o¢M [m®+ [m
+?K+ +?B +t2 M;U +?"K `½B K` çB- +?mM; [m M? H" +'K [m•M +ÐB M;U #ªQ p -
+mM; çB M E?B i æ M i?2Q çm~B t t X

J°i çQ|M; T?QM; i`-M K i KÄB- h?~K L;¢Q Î i`QM; t2- F?B i?b M;?o ç M i•K bU- F?
ç½ çB #ªv i€K M;`v- bS çQ`M KÈB çª iÈB E *?•mX

E *?•m p®M H" iÁ +´ i?"M?- H¢B +€+? #B M ;BÈB h®M; GB m F?~M; t - #ÎB p"v I
/UM; i? K i?"M? i`b- ?~K M v M;Q|B +?¢v i`®M p ?QÈM; M K `i M?B m- iB M; M
F?„T MÆB Î# M M;Q`B i?"M? ç m H" HQm /•M p` M;Q|B çB çQ|M;X

Zm•M h®M; ç½ Km®M ç M i`QÊ+- HB M i`9 ç|M; Î# M M;Q`B i?"M?- K` # M i`QM; i
Km®M- M?QM; T?Q /QÈB +?B m ?QÈM; T?€i i`B M- +kM; +?d +| i? i?m i?"T ?"M
#ÎB p"v Î# M M;Q`B i?"M? imv ``i ?®B ?ª- M;QÊ+ H¢B- Î# M i`QM; i?"M? ç9M; H"

h`QÊ+ F?B `|B çB- [m•M F, M;Q|B E?B i æ M `|B `¢+- bU FB M ç€M? +QÈT F?~M;
K`v M;`v b m b) /Q h®M; i`B m [mªM Hw- #ÎB p"v +kM; F?~M; +| B [mªM- +QB M?
iB i K°i H-M +m®B +MM;X

h?~K L;¢Q ç M # M M;Q`B i?"M?- #€B FB M æ¬ L;m >-m Î# M M;Q`B i?"M? i`QÊ+-
;B" M /[- +?"i p`M æ¬ L;m >-m M`v pb b Q H¢B K†+ F X

æWM; t2K h?~K L; ¢Q +?d H" +?O bU M?Q M?Ä- /M b Q +kM; +| i?•M T?"M F?•K b B
L; ¢Q F?¬M; ;B®M; M; QÌB #bM? i?QÌM; - æ¬ L; m >-m M"v bÊ iÈB KS+ Kfi M?Q K"m
iQ M|B, óL; QÌB E?B i æ M b„Ti? v [m•M- Kfi iQÈM; bÊ tmM; ¸°i +MM; #¼M ?¼- /Š
T?ªB iMv #¼M ?„M ?² ¸²Xô

h?~K L; ¢Q +QÌB +QÌB- M|B, óh?2Q i p"Q i?"M?Xô

o"Q i?"M?- [mª M?B M i?'v Î # M i`QM; i?"M? H" K°i ¸®M; #W #°M- h?~K L; ¢Q iU
E?B i æ M- ;¼B iQÈM; [m•M E?B i æ M i`Mi?O iÈB- tK Kfi M|B, óL; QÌB E?B i æ
HÌB- `®i +m° + Km®M H"K +€B; b\ô- h?~K L; ¢Q M|B K°i +•m M"v- F?¬M; F?ÄB H"K
K°M; - M|B F?¬M; ;B[HÌB5 æ•v H" +€B i?mv i T?€T; b\

E?B i æ M FB iQÈM; [m•M +?QM? H" Km®M i` M? Hm" M p" B +•m- h?~K L; ¢Q HB M
M v +QÈT ¸Q ¢i` i b m M; bQÈM; ¸B b Q\ æ½ M?Q p-v- i H"TiS+ pB i K°i H€i?Q- i
i•M ?Q" M; ¸ +€+ M; QÆB- #^M; F?¬M; i?b- i®i M?'i H" M; QÆB i?¬M; KBM? K°i +?
E?B i æ M +€+ M; QÆB F?~M +¬m- M m H" +ÁM /€K /mM; i9M; [m•M bo +QÈT #| +
æ ¢B h®M; i / THQ ¢M F?|- ? v H" i•M ?Q" M; ¸ +O M; QÆB +?ûK ¸-m +?| +O M; Q
F?ÄB pB +tû #Ä QÈ+ ¸`M? M; ?` ?Á 5ô

h?€B ¸° iQÈM; [m•M E?B i æ M i?Q€M; +€B ¸½ K K M?kM ` - p°B p" M; #²B i°B- H
M; ?B K i9+X

*| i? ?M /¼ iQÈM; [m•M E?B i æ M M"v HB M / H"K`²B- +QM M; QÌB +?QM? H" M?
H M Kfi- ?„M +~M; H" ¸QÈ+ K°i i' + H ¢B Km®M iB M K°i i?QÈ+- M; QÆB K„M; iQ ?„

h?~K L; ¢Q F?¬M; iB M /WM; H ¢B- +?d ?ÄB +?9i Qi i b M? ?bM? E *?•m; -M ¸•v- H ¢

æQ ¢M ¸QÌM; t| + Mªv M"v- i?•M i? K¼B M; QÌB Km®M `ìB ` iWM; KªM?- iQ" M i?•M
+| F?B i?"i bU +?`m F?¬M; M' B +€B t2 M†M; M - h?~K L; ¢Q ¸B ` F?ÄB ?B M t2- +C
>^M; - +?| ¸ M +m®B i?€M; K°i- i?"M? "B M EBM? `®i +K+ +kM; M?bM i?'v Î t t X

*'K [m•M +ÐB M; U M; mv M K°i ¸€K FQ+? ¸°M; ;BÆ`QB +? ¢v M?Q ¸B M- h?~K L;
M?bM` T?Q M; Q" B- K°i iÁ i?"M? i`b M; mv M; /-M /-M H°` ?bM? /€M; - i`QM; H
K°i HQ ¢B +ªK; B€+ M¶B M?È M?" ;B®M; M?Q KkBi M #„M ` - K°i +?mv M ¸B bS M"
K i iÈB +U+ ¸B K- i?-K M; ?o p ¸ M i`QM; M?"- iW iW i„K `Y K°i T?2M- ,M K°i #[
M; O K°i ;B'+X

*?m >^M; ;BK+ M; U ¸ M # M + ¢M? +Y b' t2 h?~K L; ¢Q- ;BÆ`QB +?d ?QÈM; iB M
M?•M- K m M?bM- +?¶ æbM? .`+? ¸| ¸½ +| i?"i M?B m M; QÌB- +?„+ H" iÈB ¸|M +?9

h?~K L; ¢Q ;"i ;"i ¸-m- ¸ÈB t2 M; U ¸ M # M M; Q" Bi?"M?- HB M +?SM; FB M `i M?
¸ÈB i ¢B +?¶ M"v- M; mv M K°i ¸€K p m B bQÈM; ?ÈM ?Î- H [m M K M; i?2Q /KM; +K
K°i M; QÌB H½Q ;Bª K†+ €Q iQKi`QM; ¸| H²M; H°M; M?Q i„K ;B| tm•M- # M ?¬M; +|
T?m M?"M w +?d # ? ¢- ¸†+ #B i ¸ M ¸ÈB h?~K ?¼+ boXô

h?~K L; ¢Q tm®M; t2- p` H½Q ;Bª i`QÈ+ K„i M"v +ÁM H" K°i M; QÌB [m2M #B i +k-
M; QÌB K†+ +¬M; T?K+ M?'i T?~K- ¸2Q M|M +€M?- `•m i| + # ¢+ i`„M; - /mv +?d +| ¸-
H ¢B +| K°i HQ ¢B F?Q i? ` M M?Q h?€B aÆMX

óh?€B h?€B bQ H"K b Q H ¢B iÈB ¸•v `²B- ? ¢ [m M i?"i bU ¸€M; +? i- ?€ +| i? #„i
L; ¢Q +QÌB ? ?ª K" ¸B [m - ? B +?•M +| K°i +?9i +9B tm®M; - HB M Km®M ?"M? H

æQÆM; M?B M- ¸•v +?d H" H"K #° /€M; K" i?¬B- h?€B EBM? H"TiS+ ¸Î H'v ?„M-
+?QM? H" +¬M; i?¬M ¸ M?'i i?B M ? ¢- H½Q T?m ?€ +| i? M?"M ¸ ¢B H +O M; QA
¸Q+? i?` H" ¸QÌM; ¸B K i M?¼+- p®M H" M M iW iW M; ?d M; ÆB K°i +?9i- +?Q M
;B M +O M; QÆB M[- ?B M i ¢B M; QÆB i?2Q i p"Q +mM; - v i FB M ?Q" M; i?QÈM;

>„M ¸ti +€M? i v Î #ª p B h?~K L; ¢Q- i`QM; ¸¬B K„i F?¬M; +?2 /'m ¸QÈ+ p i?QÎM
L; ¢Q- +?d H"- +€B iQ i?€B M"v- H ¢B F?¬M; #B i H" i?"i i•K ? v H" ;Bª- M m M|B ?„i
h?~K L; ¢Q p" h?€B EBM?- H" i mv i ¸®B F?¬M; +| F?ª M, M; - ? i H-M M"v iÈB H-M

i?Ov ?Ä #’i /mM;- M?QM; #° K†i iQ€i ` +°K t9+- M;Q¢B i`W i?QÎM; i?S+ ç®B pÊ
+ÁM +€B ;b F?€+- +”M; F?¬M; +| K°i çB K p•M p +? i¢QX

h?~K L;¢Q +QÌB ? ? K°i iB M;- M|B, óh?€B bQ ;B” M?Q p”v- #QÊ+ çB H¢B +”M;
T?Q i`QM; æbM? .`+? ?”M ?mv M p”B +•m- ? B # M i’i M?B M H” F?¬M; i? i?B m
h?~K L;¢Q çQÊ+ M #”B i`QM; FB m K K- i?2Q K¼B M;QÌB iB M p”Q +mM; /B M i?t

h`QM; FB m K K `’i i?QªB K€B- +U+ F€ ’K- +ÁM K°i KMB i?ÆK M?”M M?¢i- H”K +
i?QªB K€B- M?QM; h?~K L;¢Q M;²B Î i`QM; FB m K K i?QªB K€B- i`QM; HÁM; H¢B

h?€B EBM? ç½ F?¬B T?K+ `²B5 *€B i M +€Q ;B” M”v ç9M; H” pšM +ÁM F?¬M; v M
F?¬M; [m M ?„M- i’i +°+?QÊM; M;¢B M; ,M +°M ?„M F?¬B T?K+ ç½ i? M? i`W ? i-
H M b•M F?’m i`B m çbM?X

óE?¬B T?K+ i?b F?¬B T?K+- M m H” ?„M /€K ç M çKM; ç M i - #’M ç¢B M?•M M;Q
M; ,M +°M ;B i S?”i5ô- h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q ?mM; ? ,M; K” +’ pk pb +?QM? KbM?

EB m K K p[M; p”M; K” çSM; i¢B *?QM? æS+ K¬M- F?¬M; +-M i?¬M; #€Q- i`U+ iB
EBM? +MM; h?~K L;¢Q p”Q +mM;- ? B M;QÌB b|M; p B K” çB- H¢B H” K°i ?²B ?”M ?
M?B M M|B, óh?~K ?¼+ bô- h? M? S?M M?” +O i H” #¢M ?¼+ +MM; i`QÌM; +O M
iU M?B M M M i?QÌM; tmv M çB çB H¢B H¢B- H9+ M”Q +| `°M? `¶B- HB M ç M [mw

h? M? S?M H” i M +?[+O h?€B Gm•M- ?„M M|B M?Q p”v- M?bM p T?Q i` M ;B®
i?QÎM; i?S+ h?~K L;¢Q- H”K +?Q M;QÌB i pW M;?2 tQM;- i`QM; HÁM; ’K €T / +
h?~K L;¢Q H¢B •K i?¬K Q€M- +MM; i`QÌM;- #^M; ?[m i®i\ *QM +€Q ;B” H¢B i?”i H

h?~K L;¢Q M;?B K K†i M|B, ó*€B M”v i?b M?’i ç`M?- ç iY M?’i ç`M? çBXô

h?€B EBM? H¢B M|B, óG-M M”v M;QÆB H”T +-M; HÈM- H½Q T?m `’i H” i?QÎM; i?
H M i`B m- H¢B ç +?Q # ?¢ ?¢ +?d- M?’i ç`M? # M i?QÎM; i`-K i`¼M; +?Q M;QÆ
i`B + Q- M;”v M?’i T?B i`MM; i?B M- b„T iÊB `²BXô

h?~K L;¢Q çQÊ+ F?2M K” bÊ- M|B, óL?Q i? - T?ªB ç i¢ h?€B bQXô h`QM; HÁM; ?r
+?Q i # M i?QÎM; +ÁM +-M M;QÆB çQ H M i`B m\ G½Q ;B M-v / K†i i?”i bU H”
?ÆM- K°i FB M +-M; H Q +?QM? KbM? H”T çQÊ+- i?,M; [m M iB M iQÊ+ p®M H” F
/QÊB +kM; F?¬M; M;¢B ç¢B +K+- ? i H-M M”v iÊB H-M F?€+- H9+ M”v M|B K i B M
•M i†M; T?¬M i?QÎM; tm®M;- M m ç`B H¢B H” K°i M;QÌB ç-m ç’i- +?d bÊ i?”i ç9M;
+€Q ;B” M”v ç #¢iX

h`QM; çB M :BªM; oä- Î +?¶ b•m i`QM; b•M `²M; `°M; HÈM- /QÊB #”+ i? M;- çO H
h`B m \*€i- +QM M;QÆB iO M? K`+? M?bM F„ M?[M; M;QÌB # M /QÊBX

h`B m \*€i tK K†i- i`-K K†+ K°i H€i- M|B, óh?~K L;¢Q ?€ +| i? F?¬M; +| +-M; \ h?
o•M- ç½ H” +-M; iQ+? i?B M ?¢ F?| +| çQÊ+- h`šK Km®M T?QM; ?„M H”K *¬M;- +|

"®M [m M pB M /QÊB #”+ ”Q ”Q M|B, óoä ;Bª F? B KÎ #B M +QÆM; T?QM; iQÊ+- ç•
L;¢Q F?¬M; T?ªB pä i?¬M- ?€ +| i? iB M iQÊ+ \ >m®M; ?² Zm®+ +-M; i?”i bU `’i
?„M- T?QM; F? B [m®+ hY iQÊ+ ç½ H” •M çB M- # ?¢ +?šM; iB + iQÊ+ p` M?Q i?
i¬M;Xô

h`B m \*€i ?Qi p”Q K°i ?ÆB- i` M K†i +?2 FQM K•v ç2M- M?QM; H¢B M?’i i?ÌB F?
tm’i Hm”i +k i’ i¬M; ` - i?”i bU F?B M ?„M M?’i i?ÌB F?¬M; / +QÌM; M;¢M?- H½M?
#B i`²BXô

"B i`²B5 " +?[ FB `’i F?¬M; ç€M; iBM +”v- [m, KÈB #B i ?„M iB T M?”M F?mv M
i?K\

æSM; Î K°i # M- i`QM; HÁM; .QÆM; hB M i’i M?B M H” pmB bQÈM; ?ÈM ?Î- +9B ç
*€i H”i çB H”i H¢B [m®+ i?Q i` Q ç`B i` M #”M- +€B [m®+ i?Q M”v- K¶B K°i +•m ç
?Q”M; ç ?QÈM; h`B m *€i- iU tQM; H” ç - +-M #B i +?QM? H” H9+ i?€B i’ h?€B h-
+kM; +?Q iWM; ,M M|B F?ûT MûT M?Q p”vX

o T?-M +€B iB M +®M; FB - +kM; i? v ç´B +?QM? b€+? iB M +®M; ?M; M,K H9+
+| +?B K çQÊ+ # Q M?B m iB M M; ?B- M?QM; H¨ ç®B pÈB æ¢B h®M; ;B¨m +| K¨ M
M; QìB E?B i æ M ç½ H¨ ?v p¼M; t pìB- ?m®M; +?B ç´B H´v +?QM? H¨ M; U X

*-M #B i æ¢B h®M; #ÎB pb F?-M; +| ç²M; +Ä- /QÐM; M; U F?| F?, M- +QB M?Q H¨
Mm¬B /QÐM; ` M; U /MM; ç +mM; +´T F} #BM?- +| M; QìB E?B i æ M ?M; M,K ç
+´K [m•M F} #BM? iQ HB M F?-M; +ÁM H¨ ?Q / M? X

*?¶ i®i +?QM? i?S+ H¨ Î +„i ç´i- .QÆM; hB M M?È `ä- M; v K´v M;¨v i`QÊ+ - L;¬ o,
T?-M [m®+ i?Q i` Q ç´B M¨v /•M; H M- h`B m *€i +?SM; FB M K°i M°B /mM; +m®E
H¨ ?Q +?•M K9 i v pmB bQÊM; - bm®i ç K i`B m i”T [m M pB M # idM?- # M? p
M¨v ç€M? M?`T +¬M; pB + i?m T?K+ - pb i? - p` ?Q¨M; ç M¨v ; -M ç•v F?-M; KQm
bU- ç9M; H¨ K°i ç K F?-M; M; O- +?mv M i•K çB +•M M?„+ [m M pB M T?€B i`9- i?
ç¬M; H° >¨ „+X

*| T?-M ç¢B H M¨v- ?Q¨M; i?QÊM; pmB KWM; [m€ ç¶B- h?~K L;¢Q H¢B +¨M; K°i +
+¬M; çB # M T?-M i?QÎM; - imv M|B +| M; QìB çQ ` T?ªM ç®B- .QÆM; hB M H¢B
F?-M; #¢+ ç½B h?~K L;¢Q- T?ªM ç®B +?Q ?„M T?QM; i?QÎM; +¨M; M?B m M; QìB
+¨M; T?QM; T?9X

æ¢Q Hw M¨v M; QìB #bm? i?QìM; M; ?2 tQM; - +| H) `´i H¨ F?| ?B m- M?QM; i•K iQ
M?Q +•M M?„+ i?´m `²B- +¨M; M?B m M; QìB T?ªM ç®B- ?Q¨M; i?QÊM; H¢B +¨M; +ª
L;¢Q- i`QM; HÁM; HB M +| i?m i?B i- ?Q¨M; ç ç®B tY pÈB i?-M iY K¨ +ÁM +ªK i?
+ÁM bÊ F?-M; +| M;¨v i?,M; +?S+ `´i M? M? b Q\

V

jj8X *?QÆM; jkd, h•K " M?

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; jkd, h•K # M?

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

.QÆM; hB M H¨ M; QìB +| i? H¨K pB +- +| +€B i•K iQ M¨v- ?„M M M H¨K ; b ç•v\ >„
[m M H¢B- M¬ ; B #ªQ ç€K #¼M ?¼ #m° + i°B h?~K L;¢Q- +?ŠM; M?[M; Km®M #m°
/M b Q +?QM? H¨ ç2K ç¢B +¬M; +O ?„M- M|B i?¨M? p¬ +¬M; - M|B ?„M H¨K çQÊ+
?,M; i?| K¢ p¨B +•m- iQÆM; H B M¬ ; B M?´i ç`M? iW iW +?B m +® +€+ M; QÆBX

aU ibM? M¨v ç9M; H¨ F?-M; i? iQÎM; iQÊM; - +kM; +?d +| .QÆM; hB M KÈB H¨K
bÈK ç½ +| i•K iQ M`M? #Ê .QÆM; hB M `²B- +?d H¨ K°i i?ìB ; B M /¨B F?-M; çQÊ+
.QÆM; hB M Km®M i`ª i?M h?~K L;¢Q- +€B FB +ÁM +| +€B ; b ç M|B- pûM i v €Q
H M M; ?` i`B m- h`B m *€i pW KÈB ç +”T bU ibM? T?QM; i?QÎM; - #¼M ?„M HB
M¨v çSM; ` M|B h?~K L;¢Q M; QìB M¨v F€i?”i +kM; F?-M; +| # Q M?B m +¬M; H C
?¢ ?M /¼ M; QìB E?B i æ M K¨ i?-B- M; QìB E?B i æ M +kM; F?-M; +| ; b ç€M; bÊ-
L;¢Q +kM; F?-M; +QB H¨ +| +€B +¬M; H Q ; bX

L; QìB F?€+ i”M /KM; K¼B i?S- `´i K”T KìK¨ pKM; i`°K HB + M?bM .QÆM; hB M- ç-
` - M|B # ?¢ ¨- h?~K L;¢Q M¨v `´i i` im´B- H¢B H¶ K½M; - i€+ T?QM; +m° + b®M; +/
T?~K iQM? [m€ FûK- +€B T?QM; i?QÎM; M¨v i?b F?-M; +¬M- +?ŠM; M?[M; F?-M;

;ä ?„M- i®i M? 'i H" K°i ;"v ;ä +? i- F iW ç|- +€B i? "M? "B M EBM? M"v +kM; +| i? /•M +kM; M +Q H¢+ M; ?B T- i' i +^a K¼B M; QìB +| i? v M i oM? X

L? [M; [m M çSM; ` M|B M"v- ç m H" + Q i? O +?d +•v /•m K" K„M; +•v ?Á2- +?d ?Q M; QìB H" +?S+ M; ?B T +¬M; i€+ +O #¼M ?„M- K„M; F?ÎB M; QìB ç| H" K°i #° K¬ K„M; - h`B m *€i HB M T?€i ?Ä - `ä `M; h?~K L; ¢Q H" T çQÊ+ +¬M; ?m•M HQm i`m M"v +¬M; M|B ?„M ç M KS+ F?¬M; +?`m çQÊ+ M?Q i? - `ä `M; M; QìB i H" K ? i T M"v H¢B M? M?¬M; M?Q F?¬M; K" M|B K°i +•m +?d i? QìM; i?¬B- i? "i bU H" H) M"Q

*?d H" h`B m \*€i F?¬M; H" T iS+ iS+ ; B" M- L; ¬M [m M p®M H" H" K +?S+ pK K„M; +? #Ä K†+ ç®B pÊB #¼M ?¼ i?b +kM; i?¬B- M m H" +?, K +?9 +½B M? m +MM; #¼M ?¼ t'm- +?Q M M i`QM; HÁM; ç½ +| bQ çQ iQM? iQ€M- M?QM; i`QM; KB M; v M; mv M h`šK #B i`²BX

h`QM; çB M çQìM; H†M; M; „i M?Q iì- K'v +€B L; ¬M [m M ;†T ?Q¬M; i?QÊM; ¬M ? F?¬M; i®i HB M i?m- t'm ?' K" HmB p i`QM; +?¶ çSM; X

h`-K K†+ ?²B H•m- ç°i M?B M # M M; Q¬B +| M; QìB i`mv M #€Q, óh?€B h?€B bQ- h

h`B m \*€i F?¬M; iU +?O çQÊ+ K" çSM; H M- FQ+? ç°M; M|B, óh`mv M p`Q5ô

?d K°i H9+ b m- ? B M; QìB h?€B EBM?- h?~K L; ¢Q b|M; p B iB M ç M- +ÁM +?Q ;BÆ i v H M, óE?¬M; +¬M ç H - M; QìB iÊB- /¼M +?¶ +?Q h?€B bQ p" h?~K L; ¢Q Xô tm®M; - h`B m \*€i HB + M?bM h?~K L; ¢Q- i?'v ?„M #° /¢M; T?QM; i`-M K i KÄB- i F?ÄB bmv M; ?o, ó?„+ ?ŠM ?„M M; v +^a ;B çbM? +kM; +?Q i`î H¢B- HB M p°B p t€+ i?U+ F?' +U+Xô

h`QM; KB M; M?•M iB M M|B, óh?~K L; ¢Q- h`šK ?ÄB M; QÆB- ibM? ?m®M; GB m [

h?~K L; ¢Q M|B, ó*?²M; i`SM; b„T ç´- [m®+ ;B M?Q p"v- ç½ F?¬M; ç€M; ç HQXô

h`B m *€i ;"i ç-m ;"i ç-m- ?,M; ?€B M|B, óh®i- H9+ M"v ç•v M; QÆB H" T çQÊ+ ç¢B ;b F?¬M; \ô

h?2Q M?Q H) i?QìM; - ?Q¬M; ç ?ÄB ç¢B i?¬M p'M ç M"v- T?"K H" i•K i`Q FB M iQ" pb [m®+ ;B - i?m-M T?K+ pb # ?¢ H" #'M T?"M +O pB i?¬M- pB i?¬M F?¬M; /€K +¬m T?¬M i?QîM; ô- b m ç| ?Q¬M; ç p¬ +MM; - H" T iS+ # M +?Q ?„M `i M?B m T?¬

æ•v +Æ ?² H" K°i #° pä i?m"i b€Q `¶M; - /M b Q ?Q¬M; ç ç m ?ÄB M?Q p"v- H" i?¬ K°i +?9i +kM; F?¬M; KÊB H¢- #îB p"v- h`B m *€i ?ÄB M?[M; HìB M"v- i' i +^a K¼B M; F?¬M; i?'v H" +€B ;b F€ H¢ [mw ?B KX

B M; î h?~K L; ¢Q M; ?B K b„+ K†i- M|B, óoB i?¬M çB bS K°i +?mv M M"v- F?¬M; + F?' H Q- p®M H" F?¬M; M M ?QÊM; # ?¢ i` M? +¬M; - +?d H" i`QM; M?" pB i?¬M + i?' T i`QM; T?O +kM; i?" T T?¬M +?†i +?) - F?K+ F?K+ i?B M ?¢ M"v ç m H" +O # [m€i +Ym +?•m iS ?^aB- iMv iB M # M i?QîM; pB i?¬M K°i +?9i ç² p"i- HB M +kM; ç

h?~K L; ¢Q /WM; K°i +?9i- i`QM; €M? K„i +O p¬ b®M; QìB- +?"K `½B K" M|B, ô*?Q # ?¢ M m H" +| i? +?Q- pB i?¬M M? 'i ç`M? +<sup>a</sup>K ç°M; ç M`ÆB MQÊ+ K„i- i` M? i?C /MM; ?¬M? ç°M; i?U+ i b€M; i¢Q +¬M; iQ+? +¬M; HÈMX

*?d H" pB i?¬M +| K°i i?dM? +¬m M?Q M?Ä- # ?¢ +| i? F?¬M; # M i?QîM; p^aB p F?¬M; - pB i?¬M +?ŠM; Km®M- M?"M çQÊ+ M?[M; T?¬M i?QîM; M"v- +ÁM T?^aB +¬ H½M; T?Q i?ìB ;B M F?¬M; M|B- M|B F?¬M; +?WM; M; QìB i +ÁM Km®M i^a ;B€- H i†M; +?9i M; •M HQÊM; i?b i®i`²B- pB i?¬M b) / /¬M; ?ÆM K°i QiXô

ó ô

h`B m \*€i i`-K K†+ K°i ?²B H•m- KÊB # "i +QìB M|B, óh®i- i?2Q w M; QÆB- h`šK # M; •M HQÊM; Xô

óL,K M;M HQÊM;\\ô h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q K„M; iQ- ?Q`M; ¢ M`v bQ pÈB :B G
 M?2M ?ÆM- :B Gm`i æ¢B h?¢+? M;QÌB i i†M; K°i +?9i i?´ ¢†+ bªM iQÆM; ¢QÆ
 æ¢B h®M; ?Q`M; ¢ - H¢B +?d +`T K°i b® F?¬M; ¢-m F?¬M; ¢m¬BX h`QM; HÁM; +U
 KB M; F?¬M; i? M|B HÌB M;¢B Qi- ¢`M? T?ªB M|B, ó" ?¢ # M HQM; •M- pB i?¬M
 h`B m \*€i iB T iK+ M|B, óG-M M`v M;QÆB i?m T?K+ #®M +?•m u M o•M- F?¬M; i?
 M;QÆB H`K \* Q .QÆM; ?-m- M;QÆB ?`B HÁM; ? v F?¬M;\\ô
 * Q .QÆM;\\ G¢B H` K°i +€B ?®- \* Q .QÆM; H` K°i i?` i`M î #B M +ªM? h®M; GB
 +?QM? M?` T?~K- ¢` p` F?¬M; i?`T- /mv +?d +| K°i +?9i pB + iQÆM; ¢®B T?B M H
 .QÆM; i?`i i?O `²B- i?U+ `TUI?m K€V +?QM? KbM? i?m p`Q +ÁM +| ? v F?¬M;\\
 ó" ?¢ # M HQM; •M- pB i?¬M iB T M?"MXô h?~K L;¢Q i€B /B M HÌB M|B pW `²B- K
 ?„M iB T M?"M i`QÊ+ ¢½- F?€+? F?Q +€B `„K- +| pšM i®i ?ÆM bQ pÈB F?¬M; +| -
 H` p`i ?B ?½M- F?¬M; T?ªB B Km®M H`v ¢ m +| i? H`v ¢QÊ+- iQÊ+ p` +?QM? M?
 h`B m \*€i +QÌB +QÌB- M|B, óh`šK +ÁM M;?2 M|B >²M; HQ iU hU F? M? p ?Qm- M
 ?„M ¢B- M;QÆB HB M ? bU iB M? +MM; M;QÌB î ¢•v- i? v h`šK ¢B SM; T?| bS i?¬M
 >²M; HQ iU hU F? M?- €M? K„i h?~K L;¢Q b€M; H M- bQ pÈB F? B [m®+ ?-m- ?„M
 +?S+ [m M M`v- ¢•v +?QM? H` +?S+ +?QM? [m M i K T?~K M;?B K i9+- bQ ¢QÊ+ p
 #° i`QÎM;V- ¢€K #¼M ?¼+ kM; +?d H` FûK M?`i T?~K K` i?¬B- ?ÆM M[H¢B iB T ¢
 +?Q +ÁM +| [mv M iB M ?`M? [mªM Hw ¢®B pÈB i?QÆM; M?•M +€+ [m®+ ;B p½M
 +?9i p„M; p - F?¬M; bQ ¢QÊ+ +€B ;b >bM? #° h?QÊM; h?Q- æ¢B Gw hU F? M?- ?°
 HšK HB i M?Q p`v- M?QM; +?`i #ûQ H¢B `i M?B m M?`i- T?`K H` ¢†+ T?€B pB M-
 +?m`M #` i†M; H - ¢®B iQÊM; i†M; H H`K b Q +| i? i?B m ¢QÊ+ >²M; HQ iU hU F
 æ•v pšM +?d H` K|M HÊB M?Q M?Ä- ¢-m iQ +?QM? i?S+ H` i?QÆM; M?•M +€+ [m®
 K`m /`+? [m®+ i - F?¬M; M;QÌB M`Q H` F?¬M; T?ªB 2Q [m`M #¢+ i`B m- /šM ¢-m ¢
 #€B i v M? +?` ¢-m bÄ- i`QM; K„i #¼M ?„M- >²M; HQ iU hU F? M? +?QM? H` i v
 M M +€+ HQ¢B F€i`•M ¢² +` H` F?¬M; i?B m ¢QÊ+- M;QÆB F?¬M; i? F?¬M; i?m-
 ¢ +?Q M;QÌB i K†i KkB- H` t2K i?QÌM; #¢M # [m®+ i - ¢€K #¢M # [m®+ i #` i`M
 T?ªB H` i? /B M æ¢B h®M; #` i?QÆM;\\ h? /B M æ¢B h®M; `i [m M i`¼M;- +?Q M
 K` H`K- iW iW M?"M H i?¬BX
 oB + M`v +kM; i? `²B- [m M i`¼M; M?`i H`- +?¶ i®i HÈM M?`i +O +?S+ p` M`v M; v
 #ûQ- +kM; b) F?¬M; +| ;€M? M†M; i•K Hw- /M b Q F?¬M; i? K ¢ M i` M ¢-m /•M +
 M;Q¢B [m®+- +kM; ¢ m H` [m-M €Q M;U ?`M; +O M;QÌB M;Q¢B [m®+- i?"i bU H`
 ó" ?¢ # M HQM; •M- pB i?¬M +ªK ¢°M; ¢ M `ÆB MQÊ+ K„i Xô JÈB pW `²B H` pB i?
 ¢°M; ¢ M `ÆB MQÊ+ K„i- #ÌB p`v +| i? i?`v ¢QÊ+- h?~K ¢¢B i`B iY H9+ M`v ¢•v H`
 +?mv M ?`M? i`bM? ¢B GB m [m®+ M`v- t€+ i?U+ F?¬M; +| H½M; T?Q i?ÌB ;B M p
 h`B m \*€i pW /Si HÌB- [m-M i?¬M i`QM; ¢B M `Q `Q +?•m ¢-m ;?û i B- i`QM; K„i
 >mv M 9v i`U+ iB T M?"T +?O >²M; HQ iU- ¢•v H` bU iB M? H`+? ¢¢B ¢ m +?Q iW
 M`v ¢½ F?¬M; i? /MM; M?`i T?B i`MM; i?B M ¢ ?bM? /mM;- pb p`v HB M +| M;Q
 i?¬M F?¬M; T?ªB H` Km®M T?ªM ¢®B- M?QM; h?~K +¬M; iY H`T M?B m ¢¢B +¬M;
 +¬M H`+? H½K ` M Hmv M K°i ? B X X Xô
 L;QÌB M`v M|B ¢ M K°i MY - h?~K L;¢Q ¢½ Km®M M;„i HÌB , óæ¢B M?•M +| i•K iQ ;
 ¢½ ?B m- T?B i?QÌM; ?B m- +?d H`- imv i i` im´B- M?QM; H`+? H½K ` M Hmv M
 M?B M H` M†M; iU M;?bM +•M- M?QM; ?¢ [m M #B i`ä- +?d +¬M K M; K°i i`€B iB
 H` +| F?| F?,M HÈM ?ÆM M[- ?¢ [m M +kM; iU iB M KbM? +| i? ¢ªK M?B K- ¢¢B M
 M M M;?d M;ÆB K°i +?9i ¢BXô

ó ô

hB T i?2Q H¢B +| M;QÌB M|B, ó" ?¢- imv h?~K ?¼+ bo H`T ¢QÊ+ ¢¢B +¬M;- M?Q
 K†+ ?„M H`K >²M; HQ hU F? M?- +?d bÊ F?¬M; `MXô

h?~K L;¢Q F m H M, óæ¢B M?•M M|B ;b p"v\ >mv M 9v i?b H"K b Q\ *?ŠM; H) ç
iW >mv M 9v ç'v b Q\ æ¢B M?•M- M;QÆB M|B `ä`"M; +MM; i - M;QÆB F?¬M; T?
i?QÌM; i¢B ?¢ ç'v +?9\ >W- M;QÆB i?•M H" ?° #° i?` H M; - imv H" [m M HÈM- H¢
?¬K M v M m i F?¬M; ç¢B #B m M;"M M;"M p¢M p¢M >mv M 9v i`QM; i?B M ?¢ ?Q
i F?¬M; K M; ?¼ h?~K5ô

>„M çB [m FûQ H'v M"v i v €Q ?° #° i?` H M; - M|B, óL;QÆB M|B `ä`"M; t2K- F?¬
#'i +°M; ç€B i?B M- M;QÆB F?B / i i?b +kM; i? i?¬B- M?QM; >mv M 9v +?QM? H
F i # M tm®M; - M;QÆB t2K i?QÌM; >mv M 9v- +| T?ªB H" +kM; t2K i?QÌM; h?€B i'
+ª >mv M 9v i?B M ?¢- ç¢B #B m h?€B i' ?Q" M; ç - ç¢B #B m €M? i', M; - ?¬K M v

ó ô h?` H M; ç¢B M?•M +?Q iWM; ;†T [m M;QÌB F?| +?ÆB #U+ M"v- bÊ iÈB KS+
M|B, óh?~K ?¼+ bo h?~K ?¼+ bo X X X *| +?mv M; Á i?b iW iW M|B- F?¬M; M M

h`B m \*€i H¢B F?¬M; M|B HÌB M"Q- h?~K L;¢Q ç M; ?² ç²- i`QM; çB M M"v H"TiS+
M;QÌB M"v FûQ H'v i v h?~K L;¢Q- F?mv M M?O, óh?~K ?¼+ bo F?¬M; +¬M T?ªB
?ªQ w- H" ?B p¼M; M;QÆB iW iW ?¼+ ?ÄB FBM? M; ?B K- iQÆM; H B ;€M? p€+ i`€

L;QÌB FB M|B, óæ9M; p"v- ç9M; p"v- +| HÌB ;b F?¬M; i? iW iW M|B- ç M; i¢B i`Q
i`B m çbM? M€Q i?"M? /¢M; M?Q p"v- i?"M? ` +€B i? i?®M; ;bXô

h?~K L;¢Q M|B, óv +O M;QÆB H" çÊB ç M ? i i`B m- i H¢B bQ çQ +MM; ?„M +kM

ó ô

h?"K +?Q- F?¬M; #B i H9+ M"Q +| K°i M;QÌB ç9i +•v #9i iQ +?Q h?~K L;¢Q- +€B +
[m M pB M p"Q i`B m /MM; ç ;?B pB +- K°i p"i /"B KaM? ?bM? +l@H - i?"i bU H" H

ó*?d H"- B FQM ç€Q çQ +?Q i p"v\ô h?~K L;¢Q `i +, K iS+- H¢B F?¬M; ibK i?'v M
K" i?¬B- /¼ /¼ M?[M; [m M T?ªM ç®B ?„M H"K M;QÌB FB K" i?¬B- [m M pB M çQ
ç`M? H" +Wm M?•M +O GQm i?` H M; - QÊ+ ;b h?~K L;¢Q i? v ?„M ç€M? GQm i?
H"K [m M- /KM; i•K i?"i ç9M; H" +QM K M| M;Q M ç°+X

h`B m *€i ;B®M; M?Q +QÌB K" F?¬M; T?ªB +QÌB K" M?bM K°i K" M M"v- M?bM ç M
H¢M? HMM; M|B, óæO`²B5ô

h`B m \*€i H M iB M; - H¢B H"K +?Q i`QM; çB M iS+ i?b #„i ç-m v M H†M; - i'i +ª K
L;¢Q ¬K i v- ?QÈM; GQm i?` H M; - +?Q +€B €M? K„i F?B m F?Q+? - +m®B +MM; H

h`B m *€i [m M b€i +?9M; i?¬M- ;B" M / [M|B, óh?~K L;¢Q i?, M; M?B K >²M; HQ hU
F?¬M; \ô- H"TiS+- H†M; M;„i M?Q iX

B +kM; F?¬M; T?ªB M;QÌB M; m- h?~K L;¢Q M"v M?bM p T?Q i` M ?•K ?•K /î /î-
i€Q- ç M; î i`QÊ+ K†i ?Q" M; i?QÈM; /€K K" ç°M; i?O ç°M; +QÊ+- B #B i?¬K M v
ç| KbM? H M i`B m- M;QÌB M"v +| i? H Q iÈB ç" T +?Q KbM? K°i pB M ;¢+? ? v F?-
b[M; bÌ M?bM HQ¢B M?•M p"i ?B ?[m M"v- +| H) H" Qi +?¼+ KÈB i®iX

h`B m *€i F?¬M; i?'v M;QÌB T?ªM ç®B- T?'i i v €Q M|B, óL m M?Q i? - +S M?Q p
i?2Q h`šK çB p'M M i?€B ?"m- #½B i`B mXô .Si HÌB- K M; i?2Q .QÆM; hB M /šM
M; M; `ÌB çBX

h?~K L;¢Q i?'v i? - H"TiS+ i?2Q çm¬B- çm'Bi?2Q h`B m *€i- F?¬M; T?ªB çB ibK
o, M *ªM? +€+- h`B m \*€i i?Ov +?mM; F?¬M; M|B çQÊ+ HÌB M"Q- çÊB +?Q ç M i`Q
M;²B î i` M ;BQÌM; - ;¼B M;QÌB /•M; i`- +ÁM ;¼B H" ç®i +?"m i? M- KÈB +ª ;B" M
H"K +~M5ô

h?~K L;¢Q p°B p" M; M|B, ó" ?¢ #Êi ;B" M- H" i?¬M ?ÆB t9+ ç°M; K°i QiXô

h`B m \*€i ?mM; ?, M; M|B, óG-M b m F?¬M; i? +?B m i?2Q H M"v M [ - i`QM; çB M
p"v- h`šK #B i`ä M;QÆB H" ;B M; bÆM / ç'B #ªM iQM? F?| /ÌB- ;¬M ç•v [m 2M iªM
>²M; HQ hU F? M?- ç¢B #B m i`B m çbM? i`M M iS T?QÆM; - H"K ` bU ibM? F?¬M
#` M;QÌB ;B m +Êi b Q\ô- K„M; h?~K L;¢Q K°i i`M- h?~K L;¢Q H¢B `i i?S+ i?ÌB- p

M|B H|B M"Q- M;šm M?B M M|B p" B H|B- FB m M?Q- # ?¢ H|B M|B M"v- pB i?—M
i?"i bU H" K°i +•m #WM; H"K idM? M;Q|B i`QM; K°M;- pB i?—M #B i b B `²BX
*M; K„M; p b m- M; v +ª h`B m \*€i +kM; HQ|B K„M;- H¢B pm®i `•m M|B, óaU ibM
F?€- pQÊi` F?ÄB h`šK /U FB M- H—M M"v i?m T?K+ #®M +?•m u M o•M- h`šK +?Q
;†T iB M ç Xô
h?~K L;¢Q `i i?S+ i?|B M|B, óæ•v +kM; H" # ?¢ o, M h?"M? ok æS+- F?Q pQÆM; ;
E?B i æ M M;?2 tQM; mv / M? # ?¢- ç½ H" H¢M? `mM;- "Q "Q M|B æ¢B h®M; ?Q
+?mv M i? - F?¬M; i? ç`+? M´B- KÊB ç pB i?—M M?†i çQÊ+ +€B iB M M;?BXô
h`B m *€i +Q|B K„M;;, óL;QÆB- +€B i M M"v- H"K b Q ç°i M?B M H¢B ?B m +?mv
p"vXô
h?~K L;¢Q tK K†i M|B, óoB i?—M M|B M?[M; +•m M"v H" i?"i- M m H" +| MY +•m M
i?—M bBM? M?B iY +| i? ç€M? `„KXô
h`B m \*€i M;?2 ?„M M|B ?QÆm M|B pQÊM- b„+ K†i +kM; M;?B K M;?`- p K†i +SM;
+?Q T?ûT H¢B M|B HmM; imM;- ?¬K M v h`šK K„M; M;QÆB- +kM; i€M /QÆM; M;Q
h`šK H" pb i®i +?Q M;QÆB- M;QÆB M;²B tm®M;- h`šK +| +?mv M Km®M M|B +MM
h?~K L;¢Q p°B p" M; M;²B v M #`i ç°M;- M|B, ó" ?¢ +| +?mv M- +S M|B çWM; M;¢B
h`B m \*€i i?Î /`B, ôLBM? M H¢B #` # M?X
L?È iÈB ¬M; *?9 ¬M M?m FB - i`QM; HÁM; h?~K L;¢Q H¢B `K €T- M;?2 M|B M" M
h`B m \*€i HQ H„M; M?Q p"v- HB M #B i # M? +kM; F?¬M; M? - i`QM; HÁM; +| +?9
pmB bQÊM; i?Q€M; +€B ç½ ?Á i M F?¬M; Qi- M|B, ó*| +—M pB i?—M çB t2K ? v F?
h`B m *€i F?Q€i F?Q€i i v- M|B, ó*?d bÊ M; v +ª M;QÆB +kM; F?¬M; t2K çQÊ+ #
v- i?€B v M|B M" M; +?QM? H" #` i•K # M?Xô
óh•K # M? ô
V

jjeX *?QÆM; jk3, h`Q :Bª æ L?'i h?B M >¢

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; jk3, h`Q ;Bª ç M?'i i?B M ?¢

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h`B m \*€i i?Î /`B- M|B, óæS #û M"v- i?•M i? iW M?Ä ç½ ;—v v m- B- h`šK i?'v M
M;?o iÈB M" M; pšM +ÁM i` M ;BQ|M; # M?- +| pB + pmB ç M K'v +kM; F?¬M; +| #B
` - M?[M; M;"v M"v ç m H" ç´B ?QÊM; F?| M;O- ç½ pb [m®+ bU- H¢B Km®M i`` # M
ós2K ` i®B M v i +kM; M;O F?¬M; çQÊ+ Xô h?~K L;¢Q i?'M i?S+ i`QM; HÁM;- +€B
?B M i`QM; ç—m ?„M- MK +Q|B /€M; M;Q|B ç T ç)- H"K i•K ibM? +O ?„MªK ç¢KX
ó" ?¢ #B i i•K # M? +O M" M; H" +€B ;b F?¬M; \ô

h`B m \*€i M|B, óh`šK +?d #B i H" p" B M;"v i`QÊ+ ç M" M; tm'i +mM; çB +?ÆB- b m
M;?2 F?~m F?Q +mM; M?•M- M" M; M M H" #` # M? iQÆM; iQ ô- # M? iQÆM; iQ h
H—M i?S M?'i LBM? M;?B #`B iW- K†i ;B" çÄ H M- M;Q|B iQÆM; iQ F?¬M; T?ªB H

G" T i S+- h`B m \*€i ?mM; / [ M|B, óL m H" h`šK #B i H" B H"K ?¢B M" M; i ?" M ? +€
ç2K M; Q|B M" v b m M; [m•M- ?W5ô- b„+ K†i ?„M i €B M ?Êi- +QM K„i i Æ K €m +?2 FQ
h?~K L; ¢Q +?°i / ¢- p°B p" M; M|B, ó" ?¢ H"K M ?Q p" v H B M F ?¬M; ç9M; - +| H) M; C
w çB i ?¬M; ç²M; æ +Æ- ; B [M K M [b B M ? ` i b M ? +ªK +| H) +?d H" K°i +€B çªQ K
H" + M i ?B T- b) +?d H"K # M ? L B M ? M æ +Æ T ?€i ` M; ?B K i`¼M; - # ?¢ M ?•M
F ?¬M; i ? H"K ` H Q ¢B b U i b M ? M" v Xô

J ÈB p W M; ?2 ç M ? B +? [b m M; [m•M- i`QM; H ÁM; h?~K L; ¢Q H B M `m M `~v- p°B
h`B m \*€i M; ?o M; ?o- ç i v H M #`M F ?¬M; M|B- +?"K `b `b M|B, óL; Q Æ B M|B +K
M; Q|B M¼- i U M ?Q M; ? M i ¢B v i ?¬m- +ªK i ?'v F ?¬M; i ? i B M M; ?B +?Q ?„M Xô

h?~K L; ¢Q M; ?B K K†i M|B, ó" ?¢ i ?Q Æ M; +QM ; €B- i ?B M ?¢ ç m #B i- +?d H" - p
K°i +?m v M i®i- æ +Æ t2K i`9M; M; Q|B- i U M ?B M H" M ? i m' M i B m b €B- M; ¼+ i ?
i®M- i ?B m M B M i m' M F B i M ?Q p" v- # ?¢ M M / M M; M ?•M i•K çB ç®B ç½B ?„M-
M; Q|B M" v H" B- ; BªM; ç ¢Q H w +M M; ?„M H" i®i`²B- +¬M; b T ?ªB ç°M; i ?O ç°M; +

h`B m *€i F € [m €B K" M ?b M t2K h?~K L; ¢Q, óL; Q Æ B ; B [; b M M; Q|B M" v M ?Q p" v H
h?~K L; ¢Q p°B p" M; M|B, óh h ô *Q M M; Q Æ B çªQ K°i p ÁM; - ?B M M; M; H šK H B
p m - i U M M i`m M; [m•M #€Q [m®+ - # ?¢ H" ?Q" M; ç i®i- ?€ +| i ? # Î B p b ; B" M /
i ?•M H" i ?¬M i Y- i U M ?B M T ?ªB F ?m v M # ?¢ Xô

a m F ?B h`B m *€i M; ?2 t Q M; - H ¢B M; ?o i ÈB L B M ? M- + i ?€ M H B M i K + - F ?¬M;
L; ¢Q- M|B, óL; Q Æ B M|B +K M; ç9M; - +?d H" i•K # M ? +ÁM +¬M i•K / Q Ê+ - h`šK # B
i ÈB M; ?o ` +?O w +?Q h`šK ç B Xô

h?~K L; ¢Q M|B, óJ m®M +ÎB +?m¬M; T ?ªB i b K M; Q|B # m°+ +?m¬M; - p B + + ' T # €
F ?¬M; # B i L B M ? M æ +Æ +| i W M; K B m iª [m ?b M ? / €M; ç†+ i ?M M; Q|B M¼ ? v
h`B m \*€i M|B, óL" M; i' i M ?B M H" F ?¬M; +?`m M|B- +?d H" h`šK ? Ä B [m K°i Q i +
M / Q Ì M; M ?Q M|B [m K°i M; Q|B- M|B M; Q|B M" v p¬+ M M; i ?¬M; K B M ? H M ? H ÈB
h v h?~K L; ¢Q ç m`m M `~v- +?S M; F B M h`B m \*€i M ?b M p T ?Q +?Q M ? K b M ?- i`Q
H"K +€B; b- # ¢M i ?•M i m v i ?¬M; K B M ?- M ?Q M; #®M +? [ç M ?' i i ?B M ?¢ M" v H ¢B
?„M T ?€i ; B €+ i`Q M; ç¬B K„i h`B m *€i p šM H" K°i KªM ? K Ì K i- K ÈB M ? M ?" M; i ?
+ÁM F ?¬M; M; ?o i ÈB +?Q M ? ?„M H" K°i M; Q|B ?B K M; ?B X

h®i t' m H" t m' i i ?•M ç ¢Q i†+ - i® +? ' i i•K H w +O h?~K L; ¢Q +| H) H" `i ç O ç p Q Êi
i`' M ç`M ? H ¢B- h`B m *€i i Q M; ° ? Š M H" F ?m ç m B K M i ?2 Q H Ì B i•K H w ?¼+ - +€B;
?Q" B M; ?B M; Q|B M" Q ç| F ?¬M; # B i- H B M ç2K K°i Q i M; Q|B i ?•M + " M H Q ¢B i`W
i Q" M F ?¬M; +| +?9 w X

E € i ?" i- H Q ¢B i•K H w M" v- K¼B M; Q|B ç m H" M ?Q i ? - `ä`" M; ç € T € M i ¢B # M M;
i•K p" Q +?m v M p K M p†i- çB i b K ç € T € M #®M T ?Q - `ä`" M; H" +€B ç € T € M `i ç Æ
F ?€+ - F ?B M +?Q T ?S + i ¢T p ¢M T ?¬M- F € i ?" i +?Q M ? H" +?¶ ?B m S M; F ?m ç m B

h?~K L; ¢Q i`Q M; b m v M; ?o h`B m *€i H" K°i i²M i ¢B i`B F, - M|B i Q ¢+ ` - h?~K L; ¢Q
*€i- i`Q M; H ÁM; h`B m *€i- L B M ? M i S+ H" ?" m #®B h?~K L; ¢Q- ç½ H" ?" m #®B
i`Q Î M; ; Bª- ç Q Æ M; M ?B M H Q ¢B i`W ?B K M; ?B ` # M M; Q" B- H Q ¢B i•K H w M" v
b S+ T ?' # B M X

óL ?Q p" v F ?¬M; T ?ªB #B M T ?€T- b ÈK K m°M ; b +| K°i M; " v +K M; #`F ?€K T ?€- #
i`Q M; H ÁM; h?~K L; ¢Q •K i ?¬K + ' p k +?Q K b M ?- H" T i S+ M|B, ô" ?¢- p B i ?¬M M;
+| i ? i`HB m i®i i•K # M ? +O æ +Æ Xô

h`B m *€i p W M; ?2 h?~K L; ¢Q +| #B M T ?€T- H B M #B i ?„M H ¢B +| +?O w- ç¬B K
M|B Xô

h?~K L; ¢Q #Q ?B K M|B, ó* ?¼M `5ô

ó*?¼M` \ô- h`B m *€i M?`i i?îB`aK ççK- F?¬M; pmB M|B, ó>Q`M; ;B +?B M[- æ + M|B` +?d bÊ b) ç +?Q M; Q|B +? +Q|BXô

h?~K L;çQ +` ç°M; M|B, ô" ?ç b B`²B- +€B M`v +?ŠM; M?[M; F?¬M; T?ªB +€B ç ;B B i?QçB i?B M +`- # ?ç bmv M;?o K°i +?9i- ?Q`M; ;B +?¼M` - çB m FB M i` æ +Æ F?¬M; T?ªB ç½ M|B`²B b Q\ L K iY M`M; M;QĐM; K°i`QM; HÁM; - H`i`Q ;E +?9M; i i?Y i`Q im M; v içB K†i H`K p, M- iW ç| +?¼M HU` M; Q|B i?¬M; KBM?ç +| F?ª M, M; ?'T /šM æ +Æ- +?„ +?ŠM M?`i ç`M? H`i?B m MB M H¶B Hç+ M? im'M

"QÊ+ ç-m iB M- iB M?`M? imv M +?¼M i`QÊ+- T?`K H`i?B m MB M M? im'M iB n i?S ? B- H`ç'm i`Q-` +?9i Qi ç i`Q im - HçB F?ªQ i?B +-K F€i?Q ?¼ - /M b Q- ç|- +kM; +| i? H`v` H`K #`B KK+- p T?¬M #QÊ+ i?S # - i?b H`imv M i` M çB M-` K +?2- ;¼B iQ`M #° M; Q|B ?ÊT +€+? ç M +MM; K°i +?¶ - /Q æ +Æ iU KbM? t2K # +?Q M?`i æ +Æ i?Qª K½M- # ?ç HB M ç ?„M H`K +QM` X E iW ç|- æ +Æ ibK +€ ;B B i ç i`B ç M;? - +€+ /•M +?9M; +MM; M? m pmB KWM; - K`i?B M ?ç i`B iY p` #B m ?B M- ç•v F?¬M; T?ªB K°i çQçM ;B B i?QçB i?b H` +€B ;b\ô

h`B m \*€i +ªK i?'v +?O w +O h?~K L;çQ i?"i bU +| +?9i F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; - M +| +?9i FBM? i? ?½B iK+- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB ?² ç²- imv M +?¼M` i`Q ;Bª ?Q`M; ;B - +kM; F?¬M; i`Î i?"M? #¬B M?¼ i?•M T?"M ?Q`M; ;B - +`M; i®i pÊB LBM çWM; t2K i?•M i? M`M; F?¬M; i®i- M?QM; i`QM; ç-m HçB + Q M;çQ M?`i- ç iY F?¬M; i? H¼i p`Q K„it M?- M m H`i?"i bU +| i? imv M` K°i M; Q|B H M; [m•M M ç9M; H` +| i? +?[i•K # M? +O M`M; X

*?d H` h`B m *€i pšM +| p`B T?¬M /Q /U- +ªK i?'v pB + M`v`i F?¬M; ç€M; iBM +` .QÆM; hB M- M|B, ó.QÆM; hB M- M;QÆB M;?o M?Q i? M`Q\ô- i`QM; HÁM; .QÆ h?~K L;çQ M|B K`v H|B FB - +ÁM Km®M ç KbM? +MM; h?~K L;çQ çB ;†T LBM? M M`v i?•M +`M- i`QM; HÁM; ç½ M; i iÊB M; Q|B LBM? M M;QĐM; K°i`QM; HÁM; - i€`²B- ? i H-M M`v iÊB H-M F?€+- M?[M; H|B M`v ?„M F?¬M; i? M|B` çQÊ+- +kM; Î i`QM; HÁM; - ?B M içB h?~K L;çQ HçB ;Bui ;B•v # ?ç çB FB K +€B ;b +?¼M` - ç M; ç€M? +€B +?O w ;b- M?šM M?`M K°i #KM; iS+ ;B`M- M?QM; HçB F?¬M; i? F \*€i- +`M i?"M iWM; HB iWM; iQ M|B, óL¬i`B F?¬M; #B i- # ?ç ç m +| T?€M tûiXô

h`B m \*€i i?'v ?„M M?Q i? - +kM; F?¬M; ?ÄB M[ - pm®i`•m i`-K K†+ K°i ?²B- M|B, M K°i +?9i- M?bM t2K LBM? M M|B M?Q i? M`QXô

V

jjdX *?QÆM; jkN, h?~K hU E? M? hm•M h?2Q S?€T Gm"i

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >`

*?QÆM; jkN, h?~K hU F? M? im•M i?2Q T?€T Hm"i

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

sm'i +mM; - h?~K L;çQ HB M iK+ F?¬M; M;WM; K`p M?"- i`QM; M?" # M FB #B i p`Q i?"M?- +?Q M M +kM; F?¬M; i`Î i?"M? M M i' +?S+ ç|M iB T [m€ p°B p`M; - pW`Y - /MM; +ÆK- çÊB h?~K L;çQ , M m®M; MQ çO- , M K†+ [m-M €Q F?¬ K€i- M;²B Î , imv i- i`M ç-v i?Q +? w K`M?bM K`v FB m i? Î # M +çM?- i`QM; HÁM; +| i?Ä K½

S?ÁM; Î+|`²B- iB M +kM; +|- H¢B ;B`M? çQÊ+ +€B ?-m iQÊ+ - +ÁM i?,M; [m M - FE
M;²B Î /QÊB çbM?- +m°+ b®M; M?•M bBM? M?Q i? - i +ÁM +| ;b çÁB ?ÄB\

h?~K L;¢Q tK K†i- M|B, óh`ìB ç'i +?SM; ;B€K- i ç½ +| #®M i? iY MkM; M`m- çWM
+?QM? H`iB M M[ ?¢ T?~K- +kM; [mv i F?~M; HB + M?bM +€+ M`M;Xô

o•M o•M +?d +QìB +QìB- M`M; K†+ p€v /`B K`m t M? #B +- imv H` F?~M; i` M; çB
K°i HQ¢B T?QM; iB M? K„ /B m imv i Hm•M- M?`i H` ç~B K„i ?~K +?S ç~v iB M? w F
+•m ?²M M;QìB- pÁM; 2Q m®M ûQ- #° /¢M; i?Mv K` +`M; i? K M²M; M†+- M|B, óS?
iBMXô

h?~K L;¢Q ç°i M?B M ;B`M ç M i€B K†i- ?[m w p~ w M|B, óo•M o•M- M m H` i i?`
+?Q +€+ M;QÆB H`K #¢M- M;QÆB +| +?`m F?~M;ìô

> B M;QìB çSM; î /QÈB K€B ?B M- o•M o•M +QìB- +?d H` i`QM; p iQÆB +QìB M`v
#®M # p„M; H†M; - M?m M?QÊ+ p~ HU+ K` /U #ª p B h?~K L;¢Q- `9+ p`Q i`QM; M
M|B, óL m M|B H` o•M o•M M;mv M w- T?m [m•M iBM F?~M;ìô

h?~K L;¢Q H„+ ç-m, óE?~M; iBMXô

o•M o•M i?î /`B- +ªK i?K çQÊ+ `K €T H²M; M;U+ h?~K L;¢Q K M; ç M- +„M K~B M|B
çQÆM; M?B M F?~M; i?QªB K€B- i`QM; +m°+ çìB o•M o•M +?d +| K°i h?~K L;¢Q-
H` +?¶ /mv M?`i o•M o•M /U p`Q- M?QM; î i`QM; K„i T?m [m•M- o•M o•M +?d +?B K
M`v i`i M?B M H` K M? b® M[ M?•M- M?QM; o•M o•M iU M?B M H` ?B p¼M; M[M?•
Qi +`M; i®iXô

o•M o•M M|B tQM; M|B tQM; - MQÊ+ K„i M?Q ?¢i +?•m HB M ?Q`M `ÆB tm®M; - M?
H•m KÈB M|B, óL?QM; o•M o•M +kM; ?B m çQÊ+- T?m [m•M o•M o•M F?~M; T?ªB H
[mª M;?o - i` m ?Q ;? Q +Ã +?QM? H` #ªM iQM? +O ?„M- ?„M H`K M?Q i? M`Q- i
w ?„M- +?d H` ?B p¼M; ?„M pšM ç o•M o•M î i`QM; HÁM; - ç½ çO ?`B HÁM; `²BXô

GìB M|B T?€i` - H`K +?Q h?~K L;¢Q `i H` +ªK ç°M; - M?QM; p b m- iU ç®B ç€M?
M?Q ;B°B +?Q h?~K L;¢Q K°i +?`m MQÊ+ H¢M? p`Q ç-m- h?~K L;¢Q M;?o i?~K- i
KbM? i?Q+? ?€i ?Q M;„i +Ã- p°B p`M; +?,K +?9 K` ~K H`v M`M; - i?`T ;B¼M; M|B,
poM? pB M H` M;QìB i®i M?`iXô

h?~K L;¢Q ç°i M?B M +| K°i HQ¢B t9+ ç°M; #m~M; i? - M?QM; `i M? M?- M;?o ç M
H¢B F?~M; M?`M çQÊ+- i`QM; HÁM; •K i?~K H„+ ç-m- Q M M;?B i K`X

XX

h?W /`T # M >²M; iQ HU F?~M; +| pB + ;b- h?~K L;¢Q i`®M pB +- iB M ç M G #°
h?~K L;¢Q KÈB #B i çQÊ+ H9+ M`v ç•v ç°M; ioM? i?`i bU [m€ HÈM- i`B iY- +-M; iY
H` ``K`¢T +?^M; +?`i- +?„M +ª +QM çQìM; FQM F?~M; F) ?î- +| i? M|B H` p~ +MM

h?~K L;¢Q M?`i i?ìB F?~M; +?2M p`Q çQÊ+- ç`M? T?ªB t2K i`QÊ+ K°i +?9i iB M? ?
+-M; iY + # M +¢M? K†i K`v ?ÈM ?î M|B K„ K¢Q +O LBM? M *~M; *?9 - M;mv M K
?î- h?~K L;¢Q F?~M; ç w iÈB #¼M ?„M- T?Q b m iU M?B M M;?2 çQÊ+ +| M;QìB

h?~K L;¢Q M?bM H¢B- ç½ i?`v æ†M; GQM; i?~M i?~M #Q #Q K` +?mB [m - h?~K L;¢Q
óæ†M; GQM; - M;QÆB iÈB H`K +€B ;bìô

æ†M; GQM; ?„+ ?„+ K` +QìB M|B, óæ M ç•v- iU M?B M H` Km®M i?Y p`M F?Q K°i

h?~K L;¢Q M|B, óL;QÆB F?~M; +| +-M; / M?- #€Q / M? M?Q i? M`Qìô

æ†M; GQM; ?B M` p i?~M #Q M?Q i?`i M|B, óh +?QM? H` s•v i`mM; ioM? [m®
T?ªB H` +-M; / M? b Q\ L;QÆB çWM; t2K i H` M;QìB i?~F +?~ M|B F?~M; +?WM;
ç9M; H` HQ¢B ?bM? M?Q i çìXô

h?~K L;¢Q #| i v `²B- H¢B M;?2 æ†M; HQM; M|B, óh?~K ç¢B M?•M iÈB MÆB M`v- ?
B M? M? - h?~K ç¢B M?•M- F?~M; T?ªB i M|B M;QÆB- i`QM; M?`M;QìB +| M?B
#B i /WM; b Q\ L; v +ª #€i +ÆK ç€M; i?QÆM; +O +€+ ?mvM? ç +kM; Km®M çQ¢i-

h?~K L;¢Q #„i +?ûQ i v i`QÊ+ M;U+- i?Î K¢M?- M;?B K M;?` M|B, óL;QÆB +| i? ¢
iÊB- Qi HªB M?ªB ¢B- M;QÆB iÊB M;?o #B M T?€T- +?2M p`Q M?Q i? M`Q ¢BXô
æ†M; GQM; ; ½B ¢-m- M|B, óh M`Q +| #B M T?€T\ô

*?QM? H9+ M`v- Î T?Q b m- H¢B M;?2 i`QM; M;ä ooM? >Á i`mv M` K°i ?²B iB M
K`v ;B ¢BM? +-K +¬M #`M;- +QÌM; M;?¢M? F? B KÎ K°i +QM ¢QÌM;- K°i M;QÌB T?Q
+`M [m`v- + Q ;B¼M; K„M; iQ, ó*?€M b®M; `²B b Q\ h?^M; M?½B M`v K m +9i-M
L? L°B +kM; /€K M; ,M +ªM- B /€K M; ,M +ªM ¢QÌM;- HB M FûQ M;mv M K°i ¢€K +€
+ì@H 5ô

h?~K L;¢Q i`¬M; [m - +?SM; FB M ?ÆM KQÌB M;QÌB ;B ¢BM? +MM; ?mM; +U+ €-
F? BKÎ K°i +QM ¢QÌM;- ;†T ¢QÊ+ * Q L? L°B ?mM; ?,M; +`M [m`v- M;QÌB M`Q ¢r
¢BM? FB HB M ¢€M? +?Q K°i +€B- T?Q b m +?QM? H` * Q L? L°B ¢QM; ¢Q K°
KM ¢¬M; K` +S / Q ¢°M;- iU +ªK i?`v KbM? ?bM? /€M; iB m b€B- # M M;QÌB * Q L
M;QÌB- T?QM; ¢° H¢B M? M?`M;- FB m +,M; +?„Ti v b m HQM;- +MM; * Q L? L°
G` h?€B Gm•M

h?~K L;¢Q M?“M` K°i ¢¬B ;B ?Ä - i`QM; HÁM; H”T iS+ +| +?O w- ¢®B pÈB æ†M; i
#B M T?€TXô

> B M;QÌB H€+? p ?QÈM; * Q L? L°B- ;¢i ¢€K M;QÌB ` - +m®B +MM; ¢½ iÊB i` M
HÈM iB M; M|B p ?QÈM; * Q L? L°B, ó* Q ?mvM?- iW F?B +?B i v ¢ M ;BÌ- F?¬
`i M?B m i?ÌB ;B M F?¬M; M?bM i?`v M;QÆB- i?“i bU F?B M h?~K K¶ iQÎM; MB K

* Q L? L°B ;BÆ [m¢i- pW M;?2 +| M;QÌB ;¼B ?„M- +ÁM iQÎM; `^M; H` i?B m ;B
tûi ?QÈM; h?~K L;¢Q # M M`v- H”T iS+ bÊ iÊB KS+ K†i M?Q K`m ¢`i- +-M #B i i`QÊ
h?~K L;¢Q- h?~K L;¢Q ` ¢ÁM ?B K ¢€M? ?„M K°i +?¬m- ¢ M M? K¬M- p` h?~K i`B
+?9i+kM; F?¬M; bÊ- ¢€M? i? K p`B H¬M M[ - H¢B H`K +?Q ?„M #` i`M i?“i M†M;X

*? Mm¬B i?“i p`i pª #ªQ p ?„M ¢B ` M;Q`B- p®M H` +ÁM Km®M ;¼B +? Mm¬B /¼M
M`v- B M;ì \* Q \*-m M;?2 tQM; HÌB ?„M M|B- ¢9M; H` i€i K°i +€B- ¢€M? +?Q ?„M
F?¬M; [m M +ªM? +€Q M|B, óÍ T?Q i`QM; i?“M? "B M EBM? B +kM; +| i? ¢°M; ¢
h`¬K M`v- imv i ¢®B F?¬M; i? i` m +?¼+ M[5ô

J°i +€B i€i FB p` +ªM? +€Q pšM +ÁM p,M; pšM; # M i B- pW i?“v h?~K L;¢Q- * Q
i?“v K Q- bÊ iÊB KS+ HB M iB T HmB p T?Q b m- M|B, óL;QÆB E?¬M; +-M T?ª

h?~K L;¢Q ? i H¬M M`v iÊB H¬M F?€+ pšM Km®M ¢B [m - i?QM; /QM; K` [m`M; Î p
?[m t +€+? iW H•m ;†T H¢B- +QÌB ?b ?b M|B, ó* Q ?mvM? M? M? M?Q p`v HB M
M;QÆB +kM; [m€ F?¬M; +| M;?o F?Q `²B- M,K ¢| +?9M; i +MM; M? m ¢B M?bM H
¢ +MM; bBM? +MM; iY- M;QÆB `®i +m°+ M?“M i?S+ ? v F?¬M; #B i- M m F?¬M; #

J°i +•m iS+ ;B”M M`v- * Q L? L°B bÊ iÊB KS+ ;B”i KbM?- +QM M;QÆB ¢ªQ K°i pÁM
M?“M` - H` h?~K ?mvM? M? - h?~K ?mvM? H` #¢M i®i +O i - ?ªQ ?mvM? ¢ - ?€+|

ó*€B M`v H` ¢QÊ+ `²B5ô h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q ¢„+ w- pQÆM i v ` M|B, ó*QB M?
iQM? b´`ä`M;- ¢9M; ? v F?¬M;- * Q ?mvM? +ÁM M?Ê`ä M?Ê`ä M,K FB KQÊM i
F?¬M;- K m K m i`ª i ¢Bô

* Q L? L°B F?¬M; M?“M ¢QÊ+-M|B, óh H9+ M`Q i?B m ô Ji +•m M`v pW M|B ` - /
+O h?~K L;¢Q- H”T iS+ F?¬M; /€K M|B M[`²B- +„M ` ,M; M|B, óæ9M;- ¢9M;- i M?
F?¬M; K M; i?2Q M?B m iB M- +€B M`v M M H`K M?Q i? M`Q +?Q T?ªB\ô

h?~K L;¢Q `i +?•M i?“M? i? i?B i K` p¶ #ì p B +O ?„M- +QÌB ? ?ª M|B, ó> B M;
¢•m- ¢| H` ;B Q iB M? p` [m M ? K”i i?B i- F?¬M; K M; i?b F?¬M; +-M p°B p`M; - M
+?Q i +€B #ªM p v MÊ- Fw i M ¢²M; w H` ¢QÊ+ `²BXô

h`QM; HÁM; \* Q M? bmv M;?o, ó>„M +| T?ªB H` /•M HW #`T i®M; iB M ? v F?¬M
iB M; +Sm K¢M; ? v F?¬M; \ô

h`QM;HÁM;\* Q L? L°B ?B M H M w M;?o M`v- ç9M;H` pšM +ÁM F?¬M;/€K ;¼B çB
ç m H` ?„M çB F?B / M;QÌB- M;QçB i`W h?~K L;çQ- pšM +?Q +| M;QÌB M`Q /€K F
ç®B pÈB bU pB + #` M;QÌB tªQ i`€ pÆ pûi i`B bªM HçB F?¬M; +| FBM? M;?B K- iç
K°i +€B `„K +kM; F?¬M;/€K T?|M;X

óh?~K ?mvM? i?„i ?„M; ?€B- +?d H`- M;QÆB iÈB MÆB M`v- +kM;H` Km®M ;?B / M

h?~K L;çQ mv #S+ HÈB /KM; ç®B pÈB * Q L? L°B- h?€B Gm•M +?d H` ÎK°i # M Kd
ç°i M?B M +„i M; M; ? B M;QÌB- ;B®M; M?Q +QÌB K` F?¬M; TªB +QÌB K` M?bM h
#bM? ioM?X

h?~K L;çQ M?bM h?€B Gm•M- h?€B Gm•M pQÆM M;QÌB K` çSM;- pšM H` #° /€M; i
içQ- H`K +?Q M;QÌB i i?`v K` bBM? ;?ûi- F?|2 KB M; ?ÆB M? +? H M- M|B, óh?€
K¶ M`Q +| ççQ Hw F?¬M; ç M ;QK ;|T i? K ;B M€Q M?B i- +?d H` H9+ M`v ç•v- +?
M;QÆB- +?„+ ?šM h?€B +¬M; iY M?`i ç`M? H` M„K +?„+ `²B\ô

>„M +® w M•M; •K HQÊM; # +?[i^M; i´ T?K H M- ç9M;H` Km®M M|B h?€B Gm•M +
EBM? KÈB H`K [m M ?QÎM; H°+ pm - Î +?M „M H°+ S?„iX

æ´B HçB H9+ i`QÈ+- M m H` h?€B Gm•M FB - +?d bÊ bÈK ç½ ;B”M F?¬M; F K çQÊ
M;`v +?`m M?K+- h?€B Gm•M +m®B +MM; +kM; +| p`B T?¬M ç`M? HU+- +?d H` +
?mvM? [m€ F?2M- * Q ?mvM?- +?9M; i çB #€Q / M? i?¬BXô

* Q L? L°B bÊ ?½B HB + M?bM h?~K L;çQ- M|B, óh?~K ?mvM?- KÌB M;QÆB çB i`

*| ;B çBM? * Q L? L°B KÎ çQÌM;- K°i çQÌM; i?¬M; i?m”M F?¬M; i`Î M;çB- h?~K L;ç
+| æ†M; GQM; i?2Q çm¬B FB ç m iÈB ;?B / M?- * Q L? L°B /Q /U K` +kM; Km®M
p¶ #Î p B +O ?„M- +QÌB ? ?ª M|B, ó* Q ?mvM?- M;QÆB +| p`B çB K #´M bU K Q
;?B / M?- +kM; H` iU `QÈ+ H`v M?K+- +-M ;b TªB ;?B +?SXô

* Q L? L°B F?¬M;/€K +½B ?„M- HB M iK+ M|B, óæ9M;- ç9M; ô- ?„M t2K M?Q bÊ
tQÆM; iOv- HQçB +QM ¬M; +?€m +? M`v- çWM; M?bM #bM? i?QÌM; +U+ F€ QÆM
+?¼+- tQÆM; +®i HB M K K M?kM- M`Q /€K H`K i`€B HçB HÌB h?~K L;çQ- M?QM;
Km®M- +?d H` HB + M?bM h?€B Gm•M p` h?~K L;çQ- i?“i ç9M;H` +ªK i?`v +| ? B ç
F?¬M; +| +Æ ?°B M[`²B5

* Q L? L°B +„M `„M; M|B, óh®i- i HB M M;?2 i?2Q h?~K ?mvM?Xô

:?B / M? çB ` - h?~K L;çQ +kM; F?¬M; Km®M * Q L? L°B Fw +€B +?SM; iW ;b- +Q
i?2Q æ†M; GQM; M;? M? M; M; `ÌB çBX

* Q L? L°B bÊ ?½B K` M?bM #|M; HQM; h?~K L;çQ- Mm®i Mm®i MQÈ+ KB M;- HÁM
?„M i?“i bU H` H`K i ;B”i +ª KbM?- bÈK #B i Î +?¶ M`v b) ;†T çQÈ+ ?„M- i HB M
ç M ç•vXô

h?€B Gm•M çQM; çQ +•v [mçi- i`QM; ç¬B K„i ?B M H M K°i iB F?BM? KB i- +Q
+?Î t2K +QB- b) +| M;`v H`K ?„M ç T K„i Xô

.Si HÌB- #€+? K°i iB M; i?m [mçi ;B’v- pm®i pm®i +€M [mçi- HçB ;B®M; M?Q +C
óL;QÆB iBM ? v F?¬M; \ô

* Q L? L°B i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K K` ?ÄB, óhBM +€B ;b\ô

h?€B Gm•M F?BM? i?` HB + M?bM \* Q L? L°B M|B, ó\*€B i M h?~K L;çQ M`v b„T +
ó>ª ô hçB i`QM; K„i \* Q L? L°B- h?~K L;çQ i²M içB ;B®M; M?Q M9B HÈM- i`¬M; i
+?Q ?„M iW K Q #B M i?“M? +?m°i- M; v +ª +? ?„M +kM; F?¬M;/€K ç°M; M;QÌB M
ç-v F?Q€+ H€+- * Q L? L°B i?“i bU H` +| p`B T?¬M F?¬M; iBMX

h?€B Gm•M M?“M M?çi M|B, ó*?O w +?¼M ` H` ?„M çQ ` - M;QÌB LBM? M æ +A
?¬K M v ?„M pW Km®M i? K ;B imv M +?¼M- i?“i bU H` i?“i [m€ M;m tm~M- # ?

F?¬M; i?´v`ä b Q\ L; QÌB M`v K†+ /M çQÊ+ ç i•K- M?QM; i°B F?B [m•M- +kM; çO +?¶ +?¬MXô

* Q L? L°B +?°i /¢ M|B, óh?€B +¬M; iY H`M; ?2 M; |M; iW ç•m ç M\ô

h?€B Gm•M çQM; çQ +€M [m¢i M|B, óh`QM; M°B +mM; iU M?B M +| M; QÌB i`mv LBM? M FB - bÊK ç½ +| K°i +?•M`²B UibM? wV- +?d H` +?mv M M`v #`.QÆM; hB iU M?B M +kM; F?¬M; /€K KÎKB M; - p®M H` h?B m h?QÆM; pQÆM; T?O Km®M K L; ¢Q- H` i`M; i´ T?K F?¬M; ç²M; w K` i?¬BXô

* Q L? L°B F?¬M; M?`M çQÊ+ K` i`mv p'M, óob b Q h?€B bQ F?¬M; ç²M; w\ æ•v + V

jjNX *?QÆM; jjR, >ÄB v EB M

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; jjR, >ÄB w FB M

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

h?€B Gm•M H„+ ç-m- +QÌB H¢M? M|B, óGQ¢B bU ibM? M`v +| i? çB m i` M?QM; F Km®M #m°+ i°B- +?9M; i +ÁM +?Q M„K +?„+ K°i FQ+? i`Q K¢M; - +?Q M M i`M; i´ ç +?Q ?„M F?Q€B ?Q¢i i? K p`B M; `v- H¢B ç +?Q +?QM? ?„M iU ç°M; M?ªv p`Q M; QÆB t2K- #•v ;BÌ F?¬M; T?ªB H` ?„M M?ªv p`Q`²B b Q\ *?Ì+QB- i`Á ? v ÍT?Q

* Q L? L°B i?´v h?€B Gm•M M|B çQÊ+ M?Q i? +?„+ +?„+ - H`T iS+ +U+ F€ pmB K HÌB M`v +O h?€B +¬M; iY- i F?¬M; M M H`K ¬M; +?O KÌB +¬M; iY ,M m®M; K°i + L; ¢Q FB i?“i bU i?“M? iM M?•M- ?„+ ?„+ t2K i b) bY i`` ?„M M?Q i? M`QXô

h?¬M i?€B * Q L? L°B H`T iS+ H¢B +U+ F€ KWM; `Ð- pW`²B M?šM M?`M K°i #K H¢B i`Î M M iQÆB b€M; M?Q K†i i`lB- b€M; M; ìB M?Q €M? i`,M; `^K- /QÆM; /QÆM

æ M #m´B i`Q - h?~K L; ¢Q #´i i`B #´i; B€+ çB iÈB æQÌM; T?O- æQÌM; T?m M?•M F M|B çB M?`K ÈB i?, K æQÌM; J¢i L?B`²B- æQÌM; L; ?B K H¢B Î ç•v- h?~K L; ¢Q çB p Î ç®B /B M æQÌM; L; ?B K- pKM; i`°K i?Î /`B- K°i #° /€M; Km®M M|B H¢B i?¬BX

æQÌM; L; ?B K M?bM +QM` i`QÊ+ K„i- i?´v #° /¢M; ?„M m b-m- M?•M iB M M|B, ó

h?~K L; ¢Q +QÌB M?¢i K°i iB M; - M|B, óL?¢+ T?K- +| K°i pB + i F?¬M; #B i +| M F?¬M; H`K- i`QM; HÁM; F?| +| i? #bM? M- +ÁM +| i? +¬ T?K i•K w K°i M; QÌBX L T?¬M M; mv ?B K- i?“K +?Q +| i? b) +? i5ô

æWM; M?bM h?~K L; ¢Q M; `v #bM? i?QÌM; Hm¬M +QÌB iQ2 iQûi- M?QM; /QÈB ç€v +?¼M` ; B®M; M?Q H` ç M; +?ÆB i`Á K¢Q ?B K- i°B F?B [m•M- i? v ç´B B +kM; ?„M H¢B `M`M +ªK i?´v- F?¬M; çB H`K- ?„M b) F?¬M; i?QªB K€B- b) €v M€v +ª çÌB

L; ?o ç M +?BK bÆM + mK iMK F?¬M; pmB i`QM; M°B +mM; FB - ?„M i?“i bU H` F Q i?Q+? LBM? M- K` LBM? M +kM; ``i i?Q+? ?„M- +?Q iÈB M v- ?„M ç m HU + HY i?B m i?•M- bÊ ?½B ; €M? p€+ i`€+? M?B K HB M [m M- M?QM; p€M ç½ ç|M; i +?QM? KbM? i?•M H` ç`M ¬M; - +ÁM +| i? H¢B H`K M?Q F?¬M; i?´v b Q\

æB ;?B / M?- h?~K L;¢Q ç½ ?¢ [mv i i•K- bÎ /o iÈB ibK æQÌM; L;?B K- +?d H" H" K
bQ FB K M?¢+ T?K ibK p" B +•m i" M M K" i?¬BX

æQÌM; L;?B K i`-K K†+

>„M +?~K`½B +?•K i" - iU M?B M ;BÆ +?ûM M?Ä H M- i?´B #¼i i" - `²B H¢B #m-
`i H" #bM? ioM? K" M?bM h?~K L;¢Q- M|B, óL;QÆB pb M;QÌB M"v K" + K M;mv M
?B K- i`QÈ+ ç•v i?"i bU H" iWM; +| ?S ? M pÈB M;QÌB M"v b Q\ô

h?~K L;¢Q M;?o M;?o- M|B, óh` M KB M; F?¬M; +|- M?QM; i`QM; HÁM; ç½ +|Xô

æQÌM; L;?B K H¢B i`-K K†+- b„ + K†i /-M /-M M;QM; i`¼M; - H¢B ç°i M?B M i`Î M M
ç¬B i`ÁM; K„i /-M /-M i? M? i`M?- M?bM h?~K L;¢Q M|B, óG½Q T?m ?B M i¢B F
M;QÆB- +| i? +?Q H½Q T?m i„K`Y i? v [m-M €Q- `²B H¢B ç M i`a HÌB ? v F?¬M;

h„K`Y i? v [m-M €Q\ >„M F?¬M; T?ªB H" Km®M i„K`Y i? v [m-M €Q tQM; HB M
i`"M +?S\ h?~K L;¢Q +QÌB F?´i`QM; HÁM; - /MM; i`Q im +O æQÌM; L;?B K- M M
ç M +?mv M M K M[`²B- +QM` T?QM; HQm M?Q p"v- +ÁM Km®M pb M?[M; M[M?
H"K M?¢+ T?K- F?¬M; H'v ç Q iÈB +?ûK M;QÌB +kM; ç½`i M ibM? `²BX

h?~K L;¢Q çSM; bWM; b[M; #`i ç°M; - ;"i;"i ç-m M|B, óJÌB M?¢+ T?K ç¢B M?•M çB
L; v +ª +? i +ÁM F?¬M; bÊ- +ÁM bÊ M?¢+ T?K b Q\ * K HÁM; +?Q ?„M ç€M?- `²B F
+€B ;b\

æQÌM; L;?B K +m®M KªM? pªB p"Q ?"m i?´i- h?~K L;¢Q M;Æ M;€+ K" M;²B- i`QM; ç
M- F?B i?b H¢B HQ H„M; K'v FB m i? - i`QM; HÁM;`i H" #B i?QÆM;X

a m K°i MûM M? M;- i„K`Y tQM;- æQÌM; L;?B K K†+ €Q ç¢Q +´i`ÁM imv i i`„M;-
i?•M ç´B KÈB ?Q`M iQ`M- i?ªM M?B M K" #QÈ+ iÈB- M;²B +?²K ?¶K i¢B i`QÈ+ K†i
M;?´- M;?B K K†i M|B, óh?~K L;¢Q- M;QÆB [m€ tm®M; M|B +?mv M5ô

h?~K L;¢Q i?´v iQ i?€B ?„M M;?B K M;?` çQ M i` M;- F?¬M; iU ;B€+ K" M?ªv tm®M

æQÌM; L;?B K ç|M; K„i H¢B- #ÌK¬B`mM M? M? - pW `²B +| H) ? v H" iBM? i?¬M
H9+ ç| H¢B ç°i M?B M ;B" Mm i? K K'v im´B- H9+ +QM K„i KÎ` - i`QM; ç¬B K„i #
M|B, óZm•M iY M|B F?¬M;` - ?´i? M pÈB M;QÌB çÌB5ô

h?~K L;¢Q +?,K +?9 H„M; M;?2- H"TiS+ #B i +•m M|B FB +O æQÌM; L;?B K tm`i
L?•M @- H" w M|B, óZm•M iY F?¬M; / /`M; M|B HÌB M|B HQ¢M- /MM; pB + KbM? F
i? MX L m M?Q M|B ;BªB [mv i tQM; F?¬M; H"K çQÈ+- ç| H" bU ibM? +ªK i?´v i? M

æQÌM; L;?B K i?QM; /QM; K" iB TiK+ M|B, óGÌB ?S +O M;QÆB K†+ /M F?¬M; M
?S ? M- M;QÆB ç½ H" K¬M ?¢ i?€M? M?•M- i¬M i H" bQ- HB M Km®M H"K K°i ;½
M;QÆB iU ;BªB [mv i +?Q i®i çBXô

h?~K L;¢Q ?´i? M M|B, óæ iY ?´i? M- i?•M H" ?¼+ bBM?- H¢B i? v ç´B i?´i i?QÌ

æQÌM; L;?B K M?bM H M ?Q F?¬M;- i?Î /`B- M|B, óZm•M iY F?„Ti?B M ?¢X E?¬M
H"``i #bM? i?QÌM;Xô

a m F?B h?~K L;¢Q M;?2 tQM;- ç°i M?B M +ªK ;B€+ i`QM; HÁM; #„i ç-m b€M; bO ?
iY ç½ ?B m5ô

h?~K L;¢Q ç½ t€+ ç`M? [mv i i•K +m®B +MM;- i`QM; HÁM; +kM; F?¬M; +| +ªK ;B€+
/`v- H¢B ?`M? H , óæ iY +€Q iW5ô hB Ti?2Q HB M tQ v i?•M çB- i?QªB K€B #QÈ
K" i`Î M M M? M?`M;X

oW `²B æQÌM; L;?B K K°i +•m [m•M iY F?„Ti?B M ?¢ FB - +?QM? H" M|B +?Q h?
M;QÌB F?„Ti?B M ?¢- F?¬M; ? /MM; i?•M T?"M bQ çQ- F?¬M; ç†+ #B i?ÆM B- +
hS+ H" F?¬M; ?ÄB i?•M T?"M- p®M H'v ç¢Q M;?o H" i?•M- ç| H" /MM; M;?o H"K i

æ•v H" æQÌM; L;?B K +?Q i?'v +äB HÁM;- ?„M +?d ?ÄB ç¢Q M;?o - F?¬M; ?ÄB i?
+?Q `^M; h?~K L;¢Q bU ibM? Km®M çB H"K- H" HÌB M|B p" pB + H"K +O [m•M iY-
M;QÊ+ H¢B +ÁM +ªK i?'v pmB KWM;- #ªQ h?~K L;¢Q F?¬M; +-M ?´ i? MX
*?d `ªB `€+ p" B HÌB M|B- t2K M?Q ;BªB F? B F?9+ K„+ i`QM; HÁM; h?~K L;¢Q- ç
L;¢Q ç°i M?B M i?QM; /QM; +QÌB K°i iB M;- ?„M +| H) H" M;QÌB ? M ?¢- +| H) ?Ä
[mv i i•K H"K pB + M;?o - F?¬M; +?MM #QÊ+- çB H"K pB + M;QÌB M"Q ç| F?¬M; i
KbM? +| K°i HQ¢B +ªK ;B€+ i?QªB K€B +?Q # Q ;B| +|X
h®i- HB m K¢M;- +?ÆB ç9M; FB m iBK ç" T M?Q i`®M; i`QM; M;U+5 *?d H"- i`QÊ+ c
K°i iw- ?„M ç½ F?¬M; T?ªB H" M;QÌB b®M; K°i KbM?- ?„M +ÁM +| K°i ;B çbM? K„
L?QÊ+- æQÌM; J¢i L?B- sm•M M?B- ?„M +kM; Km®M iW iW K" b®M;X
>„M F?¬M; iU +?O çQÊ+- çB ` ç M +´M;- i`Î KbM? H M M;U - çB ?QÈM; T?O E€ Zr
æB T?O E€ Zm®+ +-M; iU M?B M F?¬M; T?ªB çB ibK æQ M *?QM?- +?mv M M"v
M;?` +MM; ?„M- M|B F?¬M; +?WM; +ÁM +| F?ª M,M; FûQ ?„M tm®M; MQÊ+- M;QÌB
T?K F?€+ +O KbM?5
L;QÌB M"v imv Î i`QM; +,M M?" M?Ä #û *-M; T?O- M?QM; i?O çQ¢M H¢B F?¬M; Qi
+U+ F€ i?'m i`B i ç®B pÈB h?€B EBM?- +| i`Ê ;B9T +O ?„M- KbM? KÈB +| i? ç`M
æ M T?O Zm®+ +-M;- K¬M M?•M i?'v ?„M- +| p pmB KWM; p¬ ?¢M- H9+ M"v F?¬
;B M[`²B- M;mv M K°i ç€K F?¬M; M;WM; F mH M >-m ;B >-m ;B - +| M;QÌB ;'T
çB ?"m pB M i?¬M; #€Q +?Q T?m M?•M- h?~K L;¢Q M;M ?„M H¢B- M|B, óh çB ib
M?•M # M FB i¢K i?ÌB F?¬M; T?ªB #€Q- çÊB iQ M[i iU çB p'M M M" M;Xô
.Si HÌB- [m2M pB + / H"K- çB p T?Q +?¶ Î h`-M h X
V

j9yX *?QÆM; jjk, hmv M *?¼M

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; jjk, hmv M +?¼M

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

*MM; h`-M h i?QÆM; M;?` bm®i MY #m´B +?B m- h?~K L;¢Q KÈB iB M ç M i?,K
M?•M MûM ;B" M- i`Î H¢B H•m M?Q p"v- +kM; F?¬M; i?'v ?„M ç M [mw T?O +?ÆBX
h?~K L;¢Q K² ?¬B- p°B p" M; M|B, óJ´v M;`v ;-M ç•v i +| K°i b® pB + TªB H"KXô

*?m T?m M?•M ç´B ;B" M i?" M? +QÌB M|B, óL m #"M +| H) H" F?¬M; M M i`b ?Q½M
+?9i H" çQÊ+Xô

h?~K L;¢Q ç€T SM;X

J„i i?'v i i•K H`+? iÈB ;-M- imv M +?¼M +kM; +?QM? i?S+ #„i ç-m `²BX

L;`v ç-m iB M F?ªQ i?B- iU M?B M H" +-K F€ i?Q ?¼ - i?"K +?Q +ÁM +| FBM? M;?
çQÆM; M?B M F?¬M; i? +?d F?ªQ i?B +?d b® i?¬M; KBM?- /M b Q ç² +?ÆB +?d b
iB m +?m`M +•M M?„+- ç M H9+ ç| M m imv M M;QÌB KM +?[ çB ` - +ÁM F?¬M; #`

*?Q M M +m°+ i?B ç-m- iQ" M #° ;B®M; pÈB i?B M;? - i" M ç-m H" FBM? M;?o - ç
iY çB M?•M- €+ ?² i?"M? / M?@- K°i +•m M"v tm'i tS iW Gm" M L;[- iQ" M p, M H", ó
+QM M; QÌBX E?¬M; /MM; K°i +QM çQÌM; `B M; K" +| çQÊ+- F?¬M; i? çSM; +MM;
+QM M; QÌBX E?¬M; /MM; K°i +QM çQÌM; `B M; +| çQÊ+- F?¬M; çB +MM; X Zm•M i
Zm•M iY +m®B +MM; F?¬M; i?U+ ?B M pB M?•M- H¶ K½M; i'i M?B M pb p"v- M;?B
L?[M; HÌB M"v `i / Hw ;BªB- M|B p H" ?B p¼M; T?9 [mw +O +QM M; QÌB- F?¬M;
çWM; +| +® ;„M; çΦi çQÊ+- #-M iB M H" i?S M; QÌB +?€M ;?ûi- F?¬M; i?m" M i?2Q
[mŠM; çBX

hQ" M p, M +?d çB K / M? K°i iBM? i9v, óZm•M iY i?Q+? i" B- H'v T?ªB +| çΦQXô
E€ i?"i +€B ç FBM? M;?o M"v +kM; F?¬M; F?| - +| i? M|B H" #ªM F?Q +Y /"M?
+?d /MM; T?QÆM; T?€T i?¬M; i?QÌM; M?'i / T?€ ç - pB i, óG" [m•M iY Km®M i" B
T?ªB +| çS+ i`QÊ+- +| çS+ b) +| M; QÌB- +| M; QÌB i'i +| ç'i- +| ç'i i'i +| i" B- +| i" B b
/Q M; QÌB- i" B +kM; H" iW M; QÌB K" ` Xô

oB i p, M +?QÆM; - +?QM? H" H" T ç M i?Ì- /M b Q +kM; T?ªB i" M iBM? i®i M|B- #'
i? M"Q- /M b Q +?QM? H" T?ªB ?| i M?Q F?QÊm- `ä `M; H" [m•M iY i?Q+? iB M i"
M?ªK HB M KB M +^M M?^M ` - M|B Km®M H'v i" B +kM; +| çΦQ- +| çΦQ +ÁM +?Q ç
+O [m•M iY +?QM? H" çS+ ?ΦM? - +| çS+ ?ΦM? - KÈB +| i?' ç` - +| i?' ç` KÈB +|
K°i +€B F i Hm" M- çS+ ?ΦM? H" +, M #ªM +O [m•M iY- K" i" B T?9 +?d H" +M? H€X

*?d K°i +•m- i` m +?m®i ? i HÌB E?'M; T?m iY M|B- K°i iÁ ç M i?Ì po çΦB HB M H
iB T- +?d H" im #' +„i #Ä- i¬ bQM çB K T?'M +?Q +€B ç M i?Ì M"v K" i?¬BX

EBM? M;?o - F?ªQ i?B i?Q T?€T- i?¬M; [m K'v +€B +m°+ i?B M"v- KÈB +| iQ +€+
J°i çQÌM; F?ªQ i?B çB [m - ç®B pÈB h?~K L; ΦQ K" M|B- +kM; F?¬M; F?| F?, MX
æ M M; "v i?S ? B- KÈB H" F?ªQ i?B i`Q im +?QM? i?S+- i`ªB [m ç K [m imv M +
HΦB ?ÆM KQÌB M; QÌB- #ÎB p"v +| i? i?'v çQÊ+- FBM? M;?o - i?B ?¼ / /"M; ç®B
pÈB M?[M; M; QÌB F?€+ K" M|B- HΦB +kM; F?¬M; / /"M; X

h`QÌM; F?ªQ i?B i`Q iΦB M? K¬M G #°- i?Q bBM? çÊB iΦB # M M; Q" B ?"M? H M
;B€K F?ªQ ç†i +•m ?ÄB- +?d H" `®i +m°+ F?ªQ i?B M°B /mM; ;b- h?~K L; ΦQ +kM; L

h?~K L; ΦQ ç M i`QÌM; i?B- HB M +?SM; FB M h?€B Gm•M ç M; / Q ç°M; +•v [mΦi -
h?€B Gm•M +kM; i?ªM M?B M K" +?"Q ?ÄB ?„M- h?~K L; ΦQ çB [m - ?"M ?mv M +M
M; QÌB ç m +| KK+ çQ+? `B M; T?ªB çΦi çQÊ+- M?QM; HΦB F?¬M; ç +T iÈB bU ib

h?Q bBM? #„i ç-m p"Q #"M i?2Q i?S iU- `i M?B m i?Q bBM? çB p"Q- T?¬M HÈM
ç M T?B M h?€B Gm•M çB p"Q- +?d iB M p"Q i`QM; +?®+ H€i- F?B i`Í p +| p iB
+ΦM? h?~K L; ΦQ- +QÌB ? ?ª M|B, óh?~K ?mvM?- iΦK #B i- ? M ;†T HΦBXô .Si HÌB

h?~K L; ΦQ #„i ç-m p"Q #"M- M? çQÌM; G #° M"v +kM; F?¬M; T?ªB H-M ç-m iB M
F?¬M; HΦM? M?Φi- K'v ;B€K F?ªQ M;²B Î ? B # M- h?~K L; ΦQ F?¬M; çÊB #¼M ?„M
M; M; M; M; K" M;²B tm®M; - ¬K i v p ?QÊM; K¼B M; QÌB- M|B, óJÌB +?Q p` çΦB M

h?~K L; ΦQ /-m ;b +kM; H" M?•M p"i M´B / M?- ç€K ;B€K F?ªQ #¼M ?¼ i?'v h?~K L
M?"M i?S+- +?d H" i`QM; HÁM; M|B i?-K- M; QÌB M"v F?¬M; T?ªB ç½ H'v pÈ `²B b
ç m +| T?¬M +O ?„M p"v5

æ€K ;B€K F?ªQ Q€M i?-K K°i T?2M i`QM; HÁM; - +kM; F?¬M; /€K t2K i?QÌM; h?~K
K°i ç€K i?€B ç° çQ M +?QM?- ?Q F? M K°i ?²B- ;B€K F?ªQ M|B, ó*´ M?•M +| K°i M
h?~K hU F? M? ç½ iWM; M; ?2 M|B [m +?Q Lô

h?~K L; ΦQ +QÌB M|B, óæΦB / M? Iv M JBM? iB M bBM?- i?B M ?Φ ç m #B i- i ?€H
*?O F?ªQ ;"i ;"i ç-m- #m²M +QÌB K" iB T iK+ M|B, óL?QM; h?~K hU F? M? T?ªB +
bBM? M"v HΦB +€B K„i HÚ\ô

J„i Hû\ h?~K L;¢Q M?`i i?ìB M;Æ M;~M- ?„M ç¼+ [m b€+? +´ F?¬M; i? ç K ? i- i
M;?2 M|B [m æ¨Q lv M JBM? +| K„i Hû- M?bM #° /¢M; [m M +?O F?ªQ- i¨QM; HÁM
#šv- M m M?Q M|B KbM? F?¬M; #B i- M?Q p¨v +m°+ i?B F?¬M; +¬M iB T iK+- ?„
M?QM; M?Q M;QÆB M|B #B i`ä- ?„M b) ?ÄB- i¢B b Q i?`v æ¨Q lv M JBM? K„i Hû\
Í MÆB M¨v H¨ +m°+ i?B i¨Q HU+- [mª i?U+ +?QM? H¨ ç¨Q H¼i ?® ç K¼B M;QìB M
F?B +?QM? KbM? M?ªv p¨Q- #¼M ?„M ?Q¨M iQ¨M F?¬M; M;¢B +?¢v ç M ?¶ i¨Ê t9+
KbM? +?¬M b®M; Hm¬MX

h?~K L;¢Q +QìB +QìB- M|B, ó"B i`äXô

*kM; +?d +| i? i`ª HìB M?Q p¨v i?¬B- F?¬M; #B i +?QM? H¨ ç¨Q i?ªB ` F?ÄB +m
çQìM; bBM? +Æ- [mªM ?„M F?d ;B| ;b +| #B i ? v F?¬M;- HW /®B i¨QÊ+ `²B M|B b

Zm M +?O F?ªQ FB H¨T iS+ ?¨Q ?SM;- M|B, óh?~K hU F? M? [mª M?B M FB M i
/ M? F?„T i?B M ?¢- M?Q p¨v H½Q T?m Km®M ?ÄB- æ¨Q lv M JBM? pb b Q H¨K„i

J`v ;B€K F?ªQ +MM; M? m +?,K +?9 M?bM h?~K L;¢Q- b€i +?B m +?QM? i?S+ ç½ ç
H9+ M¨v M m H¨ M|B F?¬M; M M HìB- HB M F?¬M; i? M¨Q [m M´BX

h` M K†i h?~K L;¢Q #ªQ i`b /€M; iQÆB +QìB i¨M ç¨M?- ç-m | + H¢B p¨M +?mv M +
M?Ê H¢B i€+ T?~K p¨ +m°+ çìB æ¨Q lv M JBM?X

óh?~K hU F? M?- i?ìB ;B M +?d +| K°i MûM M? M;- KìB K m i`ª HìB çB- M m H¨ F?¬
+| i? KìB M;QÆB ` F?ÄB +m°+ +?ÆBXô

óh?ìB ;B M F?¬M; +ÁM M?B m H„K- h?~K hU F? M? +ÁM F?¬M; +| ç€T €M b Q\ L r

ó*?¨K ç½5ô h?~K L;¢Q ç°i M?B M KÎ +QM K„i ` - +`i + Q ;B¼M; M|B, óæ€T €M- i ç

Zm M +?O F?ªQ M?B m ?SM; i?9 M?bM h?~K L;¢Q, óh?~K hU F? M? +S M|BXô

h?~K L;¢Q +QìB M|B, ó>€B +9+ æ¬M; L K ?¢- iU M?B M i?`v L K aÆM- ç·v H¨ K°i +
`QÊm @ +O æ¨Q lv M JBM?- `ä¨M; H¨ ?€B +?QM? H¨ +·v ?Q +9+ T?Q ç¬M; M K
i?`v L K aÆM- M?Q i? +| i? i?`v çQÊ+- æ¨Q lv M JBM? iB M bBM? iU M?B M H¨
¨M; H¨ M?bM ?QÊM; ç¬M; M K- `²B H¢B pb b Q +| i? M?bM i?`v L K aÆM çQÊ+ìô

æ€K ;B€K F?ªQ ¨Q ¨Q +QìB `° H M- [m M +?O F?ªQ FB +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ M
`·m M|B, óh?~K hU F? M? [mª M?B M F?¬M; T?K i¨B / M?- #°B T?K+5ô .Si HìB-
L;¢Q- iB T iK+ M|B, óæ M M v ç½ F i i?9+- i¨QM; ?ÆM KQìB M;QìB i?Q bBM? +?
h?~K hU F? M? +| i? çB- M;¨v K B- p¨Q H9+ M¨v- +| i? çB ;†T æ +Æ i?B çbM?Xô

h?~K L;¢Q ç€T H - i?QM; /QM; K¨ çSM; H M- çB ` M;Q¨BX h¨QM; HÁM; ?„M i²M i¢B
+O +€B ç KK+ M¨v F?¬M; M?Ä- M m F?¬M; M? M? i¨Q- +¨M; +¬M ?B m æ¨Q lv M
`ä +·m i?Æ æ¨Q lv M JBM? pB i- +?Q /M H¨ i?¬M; KBM? ç M K`v- +?d bÊ +kM; F?¬

_ F?ÄB G #°- h?~K L;¢Q p ç M i¨QM; M?¨- *?m L?QÊ+ M?bM i?`v ?„M i¨QÊ+- ? B
H M;- *?m L?QÊ+ M?bM h?~K L;¢Q iW i¨ M tm®M; /QÊB- M|B, óS?m [m·M H¨ iW ç

h?~K L;¢Q M;?o M;?o- M|B, ó*m°+ i?BXô

óh #B i H¨ M;QÆB çB imv M +?¼M `²B- ?W5ô \*?m L?QÊ+ /¨K +?·M- tQ v M;QìB ç`

h?~K L;¢Q HB M i¨ M? i?O M;;M M¨M; H¢B- +QìB F?´ M|B, ó*| +?mv M ;b i?b iW iV
i ;BªB i?Q+? ? v F?¬M;Xô

ó:BªB i?Q+?- ;BªB i?Q+? +€B ;b\ô *?m L?QÊ+ K M; i?2Q iS+ ;B¨M [m v K†i b M; +
iS+ `ìB çB- iQM? iQ€M i?b H¨ M;mv M w M;?2 h?~K L;¢Q ;BªB i?Q+?X

h?~K L;¢Q HB M M|B `ä iW ç-m ç M +m®B- +m®B +MM; H¨ H¨K ` p K†i ç m F?´ -M
bU H¨ Q M m´M;- H-M M¨v i?¨i F?¬M; TªB H¨ FûM ` #bM? i?QìM;- i?¨i bU H¨ #`i c

T?m [m•M +O M;QÆB H" +€B HQ¢B M;QìB #¢+ ibM? #¢+ M;?o - #Q #Q ;B[KbM?-
i - +| T?ªB F?¬M; \ô

*?m L?QÊ+ ;B" M / [M|B, óL|B K?Q i? - M;QÆB +ÁM +| +¬M; \ô

h?~K L;¢Q `i F?B K i®M M|B, ó*kM; +?Q M|B iÈB +€B +¬M; H Q ;b- +?O v m +| H
i?Qª ç€M;- F?¬M; T?ªB T?~K iQM? T?m [m•M i®i- H" i`bM? ç° H½M? ç¢Q +O L?Q

*?m L?QÊ+ #` ?„M +?¼+ ç M #”i +QìB- H¢B +QìB H¢B F?|+ - m Q€M M|B, óL;QÆB
M;”v HB M` M;Q”B ibK M;QìB KÈB- ?¬K M v H” æ +Æ- M;”v K B +| i`ìB KÈB #B i
+?¢v çB i? K ;B imv M +?¼M- çÈB GQM; M? M iS+ ;B”M `²B- M?bM M;QÆB tQM;
bm v M;?o p b KbM?- +kM; M M bmv M;?o K°i +?9i +?Q K°i ç¢B ;B çbM? +?9M; i +

h?~K L;¢Q +ªK ç°M; K” ¬K M”M;- M|B, óu M i•K- i ç½ +| b€+? HQÊ+ p M iQ”M- M;C
ç½ #` i?m i?B i H9+ M”Q +?Q \ E?¬M; bÊ- F?¬M; bÊ5 *?d H” +| +?mv M i Km®M
K B K†+ F i tªv` +?mv M ;b- M;QÆB +kM; F?¬M; T?ªB FBM? ?QªM;- M|B +?Q +
+¬M T?ªB M?9M; i v- +QB M?Q +€B bU ibM? ;b +kM; ç m F?¬M; +| T?€i bBM?- M|B
F?¬M; +| +?mv M ;bXô

*?m L?QÊ+ M;?2 ?„M /†M /Á tQM;- i`QM; HÁM; pšM H” #„i ç-m HQ H„M;- h?~K L;¢
HB M çB ;¼B o•M o•M p” æQìM; J¢i L?B- ;QK K¼B M;QìB H¢B +MM; K°i +?¶- M|B b
M;”v K B- H¢B /†M /Á #¼M ?¼ K°i T?2M- H9+ M”v KÈB +MM; M? m çB /MM; +ÆKX

>¬K b m- b€M; bÈK- h?~K L;¢Q ç´B i` M; T?K+ KÈB ?Q”M iQ”M- i¢B H9+ iªM; b€
ç M +Y +mM;- H¢B i?`v çQÊ+ h?€B Gm•M- i`QM; HÁM; ?„M #B i`ä- M;”v ?¬K [m
M|B ` ç€T €M- K°i M;QìB F?€+ ?ÆM T?•M MY +?QM? H” h?€B Gm•M `²B- +?d H”-
ç KK+ M”v `i F?| - F?| i?b +kM; i?¬B- +ÁM [mv ç`M? i?ìB ;B M +?d K°i MûM M? M;
;B imv M +?¼M çÆM ;BªM H” ? B HQ¢B M;QìB- K°i HQ¢B H” +QM K¼i b€+? - K°i
T?¬M HÈM M; v +ª i`”M ç-m M?”T +m°+ i?B ç m F?¬M; p”Q çQÊ+- +QM K¼i b€+?
i?S ? B- imv +?Q M M M;QìB #€Q / M? +| M?B m ?ÆM M;”M M;QìB- +?•M +?QM? +
h?~K L;¢Q p” h?€B Gm•MX

h?€B Gm•M +| i? p”Q pÁM; i`QM;- h?~K L;¢Q F?¬M; +?Q H” ç9M;- h?€B EBM? +?Q
ç€T €M bÈK ç½ #B i çQÊ+- i`QÊ+ ç| HB M M|B +?Q h?€B Gm•M- H¢B ç +?Q h?€B
+kM; F?¬M; T?ªB K°i pB + F?|X

h?€B ;B imv [mv M + Q +?S+ i`¼M;- H¢B K°i KU+ F?¬M; +| [m M ? i?¬M; ;B +M
EBM? K” M|B- i?”i bU H” K°i bU ibM? M?Q M;? M Î +´ ?¼M;- ?¬K M v H¢B ç +?Q
LBM? M *¬M; *?9 - +| i? K ç` p` LBM? M *¬M; *?9 i¢B i`QM; HÁM; ?Q”M; ç - ç
i? +?•M +?QM? p[M; +?„+X

*?Q M M h?€B ;B ç®B pÈB pB + H’v LBM? M *¬M; *?9 i’i M?B M `i [mv i i•K- +?

h?~K L;¢Q i`QM; HÁM; +QìB ? ? K°i iB M;- +?€M ;?ûi HB + M?bM h?€B Gm•M- i
?¬M pÈB *¬M; *?9 \ >W- M?bM M;QÆB +| i? [m çQÊ+ i ç•v ? v F?¬M; ç½- ?¬K
M;QÆB tm®M; /QÈB #MM- ?¼ h?~K HB M ;?B M;QÊ+ H¢B5ô

:Bì h}- iB M; +?m¬M; +´ i`mv M ç M- H”T iS+ +| M°B i?` K M; i?2Q w +?d iÈB- HB
;B¼M; M|B, óhmv M M;QìB v i FB MXô

*?[M;QìB M”v- +kM; F?¬M; #B i H” B M;?o ` çQÊ+- F?¬M; ;¼B ` iQM? / M?- H¢
?ÆB +| +?9i w iS B i?Q+? i?b K m K m iÈB ç•vX

h?~K L;¢Q p” h?€B Gm•M çB i?2Q M°B i?`- M?QM; T?QÆM; ?QÈM; i?U+ bU F?¬M
H” pÁM; [m M? +mM; i?”M? M;U B +?Q ç M # M`b M;Q”B- Î +?¶ M”v- H¢B +| ? B
i?’T ç€M? ;B€ ? B M;QìB- KÈB çQÊ+ H” M|B pÈB i?€B ;B€K FB , óh?€B ?”m +| w
+€+ ç€T HìBXô

L|B tQM; H¢B /šM ? B M;QìB çB- çÈB +?Q ç M K°i +?¶ çbM? H•m- +mM; M[çB p”Q
M;QìB M|B, óJìB M?” p` i`Q ;Bª iB M p”Q +€+Xô

h?~K L;¢Q BK H†M;- +€B M"v i?"i ç9M; H" T?¬ i`QÆM; F?¬M; M?Ä- +?d H" i?B çb
?"m +mM; `²B- i¢B Hw F?¬M; ?ÊT M? - +?ŠM; H) H" i?€B ?"m Km®M FB çQ+? i?
M[i?'v M" M;- M?'i ç`M? H" `i t'm ?'X

> B M;QÌB çB p"Q- pQÊi [m +€M? +Y - HB M +ªK M?"M çQÊ+ ;B M T?ÁM; H-m +€-
H" K°i ?"M; #bM? T?QM;- #bM? p" M; #¢+ HQ¢B M?Ä /Q MQÊ+ bÆM ç2M +? i?"M?-
M9B p•v [m M?X

" M i`QM; T?ÁM;- î i` M K†i ç'i- +| i?ªK çÄ iÆ `i HÈM- # K"m HK+ #¢+? H K ç M t
b2M- i`mM; i•K H-m +€+ i?B i H"TM; " pQB ç9M; K®i- p•v [m M? +?¶ ç i` M? p" +?
i`„M; KB m iª K„ M?•M ç² h?€M; L? L?B UM" M; iB M €M? i`,M;V- i` M +?B + #M
bS i`„M; ?bM? ?-K HÁ- M?bM tmM; [m M? ç m H" #bM? T?QM; +?2 HK KÄM;- i`M
i`®M;- +?d H" b m HK KÄM;- H¢B +| p¬ b® #|M; M;QÌB H„+ HQ- i?dM? i?QªM; i`n
L;¢Q t2K tûi- KÈB T?€i ?B M- M;QÌB i`QM; T?ÁM; M"v i?"i bU H" F?¬M; Qi- H¢B ç
M°B +mM;- +| +ª Zm€ >Q" M; i?€B ?"m p" i?€B ?"mX

h?€B ?"m i?'v h?~K L;¢Q- p®M H" #B M b„+- M?QM; +| M?B m T?B h-M K M? T?K
iB M H M iB M;- +?d H" M|B, óæ +Æ imv M i?•M- /Q B ;B H"K ;B€K F?ªQ- +€+ M
i?„M;- M m H" æ +Æ ;"i ç-m- HB M t2K M?Q T?Á K½Xô

h?€B Gm•M H¢B +QÌB M|B, óh?€B ?"m i¼ i`M- ç iY çQÊ+ F?2M K" bÊXô

h?~K L;¢Q p®M ç`M? ç" T K°i +•m p¶ K¬M; M;U i•M; #®+- H¢B #` h?€B Gm•M çQ
/Si F?Q€i F?¬M; M|B HÌB M"QX

h?€B ?"m KQM; KÄB HB + h?~K L;¢Q- i?b i?-K p" B +•m ç®B pÈB K M? T?K K°i #
iS+ çB ç M #m²M; i`QM; H-m +€+- i`QM; T?ÁM; ?Q" M iQ" M #`i ç²M; +MM; # M M
M?B m ?ÆM K'v T?-M i` M; M?½- M?QM; H¢B i?'v LBM? M F?m¬M K†i çÄ #WM;
i?¬M; [m HK KÄM; p" #S+ ` K +?2- KÆ ?² M?bM t2K ç°M; ioM? # M M;Q" B- M" M;
i•K ibM? H" T iS+ T?S+ i¢T F?| +?`m M' B- +| i`lB KÈB #B i T?K ?Q" M; ç°i M?B M
[m, F?B M M?Q i? M"Q K" iU M?B M ç€T SM;- +?d H"- i`QM; i`Q M?Ê i? i?B i +?l
+| H) h?~K L;¢Q FB b) ç M- /MM; i`Q im p" ?¼+ p'M +O ?„M- i` ? i i" B M,M; iU M

*?d H"- H9+ i`QÈ+ K†+ /M ç½ M; ?o M?Q p"v- ?¬K M v i?U+ bU M; ?2 çQÊ+ i? M? •K
F?¬M; F?ÄB ?QªM; HQ¢M- M i¼ i` M ;'K ç¬M- +€M? i v [m'M H'v H" M p€v +O +
HÁM; H" KWM; ? v HQX

óæ +ÆXô J M? T?K FB çB iÈB- ?"M? H pÈB LBM? M- M|B, óh?€B ?"m pW `²B i
çQÊ+ HU +?¼M h?~K L;¢QXô

ó ô LBM? M ;BÆ +QM K„i H M- i`QM; ç¬B K„i #bM? i?ªM M?Q MQÊ+- KÎ KB M; M|

J M? T?K M|B, óh?~K L;¢Q ç½ +| i? i?'i- çQÌM; çQÌM; H" æ +Æ- ?€+| i? ?¢;ª+

LBM? M +„M K¬B- M?QM; H¢B F?¬M; M|B HÌB M"Q- ?²B H•m KÈB M|B, óh #B i`²

h`QM; T?ÁM; M?Ä- i?€B ?"m KdK +QÌB K" M?bM h?~K L;¢Q p" h?€B Gm•M- ç®B pÈB
H" i?QÌM; i?S+- i?B m MB M M"v ç½ F?ªQ i?B çQÊ+ i`¢M; M;mv M M; ? i?m"i H¢B
KÈB H"K [m M HB M H"TM?B m ç¢B +¬M;- ?¬K M v H¢B ç½ çQÊ+ i?K T?QM; ?-m
#`i F H" ?¼+ p'M ? v H" T?~K iQM?- i?€B ?"m F?¬M; ibK ` K°i iB F?mv i çB K M?

V

j9RX *?QÆM; jjj, æ æ-m L;QÆB sm®M;

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; j j j, æ ç-m M; QÆB tm®M;

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

>„M ç½+| i? i?`i`²B- +?d iQM? `B M; +€B M`v- H`K +?Q i?€B ?"m F?¬M; i? F?¬M

•M? K„i h?€B ?"m H¢B `ÆB p`Q i` M M; QÌB h?€B Gm•M- h?€B Gm•M +kM; HÈM H i?W F h?€B ;B - M; ?2 M|B KÈB ?¼+ +kM; H`p¬ +MM; i®i- H9+ M`v i?`v p K†i ?„M /€M; M?m i?m" M- i?€B ?"m HB M F?¬M; M?`M çQÊ+- ;"i ç-m- i`QM; HÁM; ç½+| +

h`-K K†+ K°i H€i- iW iW KÎKB M; M|B, óL; ?2 M|B +€+ M; QÆB ? B M; QÌB ç m p) p HB M M?Ì +€+ M; QÆB H`K K°i #S+ ?¼ Xô

h?€B ?"m /Si HÌB- HB M; BÆ i v H M- ç€M? K„i p T?Q i?€B ;B€K- i?€B ;B€K FB iMM; ç M- +?mv M #`M p`p, M T?ÁM; iS #ªQ ç M- #`v Îi`QÊ+ M; QÌB h?`K L; ¢Q p`I

h?€B Gm•M i?`v i?€B ?"m H°` p KQM; çÊB ç®B pÈB ?„M- i`QM; HÁM; •K i?-K ç„+ i?B H`+€B ;b\ô

h?€B ?"m M; ?o M; ?o- M|B, ó*€+ M; QÆB ç½?•K K° LBM? M- HB M i?2Q M?Q i`Q ` LBM? M- +?d H`bU iB M? ç-m iB M T?ªB M|B i`QÊ+- i` M? M`v +¬M ? B i?QÊ+ M T?¬M- F?¬M; i? i?B m K°i T?•MXô

h?€B ?"m M|B tQM; - h?`K L; ¢Q p`h?€B Gm•M H"TiS+ ?B m- +€B M`v F?¬M; +?d H i?B p)- +ÁM +`i /`m K°i M M ç X "ÎB pb i?€B ;B€K çQ ;B`v p) iÈB- +?d +| F?QªM; + ç| - /MM; ;B`v ? B i?QÊ+ # i?®M- H`K` #S+ p) ? B i?QÊ+ M, K i?®M- +€B #S+ ?¼

h?€B Gm•M /QÌM; M?Q i`QM; H²M; M; U+ ç½+| ç€T €M- +QÌB M|B, óh?€B ?"m çÊB i` M? pb LBM? M æ +ÆXô G"TiS+ ;BÆ #9i H M- +?`K KU+- #„i ç-m pB iX

óª9+ p`i- ,M ;B M5ô h?`K L; ¢Q F?¬M; F?ÁB K„M; iQ i`QM; HÁM; - +ªK i?`v i?`i bU ç i?B M`v- ?ÆM T?•M MY H`h?€B EBM?` - h?€B EBM? M|B +?Q h?€B Gm•M- h?€B H`ç`M? i? ?B M- K°i ç¬B i`i¬M M`v- i?`i bU H`p¬ bdiÈB +U+ çB K X

h?`K L; ¢Q M; ?o M; ?o- H"TiS+ H•K p`Q +?¬M +?Ì- ;B`v ? B i?QÊ+ # i?®M- T?ªB M M?Q i? - ``i F?| - ?„M ;BÆ #9i H M- H•K p`Q i`-K iQ- H"TiS+ - ?„M KdK +QÌB- +kM

ÍT?Q i`QM; çbM? H•m- ? B +€B i?B m MB M; BÆ #9i- K°i M; QÌB T?QM; ç° M? M? #9i ``i #bM? iøM? i?QM; /QM; - M; QÌB F?€+ i`2Q /€M; iQÆB +QÌB- M?Q ç½iQM? i # M ç m M; WM; i?Î- +•v FBK `ÆB +kM; M; ?2 iB M; X

*?d KÈB [m MY + M? ;BÌ- h?€B Gm•M tQM; i`QÊ+- ?„M p®M H`+?B K Qm i? - +, M?B M H`M? M? ?ÆM p`B T?¬M bQ pÈB h?`K L; ¢Q- i?`B i?`B Mûi KU+- +QM K„i M`v- i?`v h?`K L; ¢Q pšM +ÁM ?¢ #9i pB i- i`M K†i i Q M?½ H°` K°i iB Kd K B- p ?QÊM; i?€B ?"m- M|B, ó`K i?€B ?"m- ç iY ç½p) i®i`²B5ô

h?€B ?"m KWM; `Ð- H"TiS+ M|B, óh®i- M; QÌB iÈB- çQ +?Q B ;B ç M t2KXô

h?€B Gm•M pmB p `¢Q `U+ K` ;B Q #S+ p) +?Q i?€B ;B€K- i?€B ;B€K FB +`M i?" #S+ p)- pQÊi [m K`M +?2 HK KÄM; - ç2K i` M? iªB ` i¢B i`QÊ+ K†i i?€B ?"m- ç€ "Q M?bM b M; ç•v- i`QM; H9+ M?`i i?ÌB ç m H`+?" +?" +?`m +?tQM; F€- h?€B Gm•M p) i?®M- imv H` ;B`v ? B i?QÊ+ # i?®M- M?QM; ;`T ;|+ ;B`v ç®B tSM; - F?QªM; +€+? ?ÆM ? B i?QÊ+- pW çO ç T?M ?ÉT pÈB çB m FB M +O i?€B ?"m X

h`B m \*€i p) i?B ?¼ i®i- /šM iÈB T?¬M HÈM T?B h¬M i`QM; M°B +mM; ç m +| p`B i?QÎM; i?S+ i?B ?¼ - i` M? h?€B Gm•M `ÆB p`Q KB K„i ç€K T?B h¬M- H"TiS+ HE F?2M M; ÈB- i` M? M`v /MM; #9i i?"T T?¬M iBM? i id Kd- iBM? /B m iÈB +U+ çB K ç° F?| F?€+ Q- #ÎB p`v iQM? F?B m +?B M #®+K+ ``i K¢M? - K¶B K°i ç-m #9i +? +?9i ?¶M HQ¢M M`Q- # M i`QM; #S+ p)- K°i M[iY Ko K¢Q M?Q iB M- K°i i v +?2 i

K B M; KdK + QÌB- ç¬B K„i t M? i`B i ç ç°M; HÁM; M; QÌB- /€M; p i?QÈi i? K K K
`i tBM? ç T- H¢B `ä Mûi- +ª M; QÌB p¬ +MM; çQ M i` M; - TªM; T?`i H` ç M; M?bM
M?Q M; ?o ç M i•K bU i?B m M[- +?d K°i +€B M?, M K`v K°i MK +QÌB- iQ`M i?•M F?
F?QX

h` M? M`v +| H) bQ b€M? FûK i€+ T?~K i?`M? / M?- M?QM; i¢B i`QÈ+ K†i T?B h-M
+€+ M`M; bBM? ` bÊ ?½B i?€M T?K+- F?¬M; i? iQÎM; çQÈ+- h?€B Gm•M M`v im´
K¢M? ç M p`vX

h?€B ?"m KWM; `Ð- +?d p`Q i` M? M|B, ó B ;B F?¬M; ?B m p)- M?QM; +kM; #B i i
M; QÌB i?Q i?€B- ç M ç•v- ç2K i` M? M`v +?Q LBM? M M?bM t2KXô

J M? T?K H`v #S+ i` M?- tQ v i?•M ç M ?"m i?`i- M?bM LBM? M *¬M; *?9 ç M; M
K°i ç¬B K„i i?m i?Ov FB H|M; H€M?- M?Q M M; ¬B b Q i`QM; #-m i`ÌB ç K- H`K +?
çQÈ+ K` bBM? HÁM; i?QÆM; iB +- K M? T?K pmB p `¢Q `U+ K` KÎ i` M? +?Q LB
óæB M ?¢- M; QÆB ç M t2K h?€B +-M; iY H`K #S+ p)- i?"i bU H` `i i@i- +kM; F?¬
bo i`QM; +mM; çbM?Xô

LBM? M +?d H` HB +i?QªM; [m i` M?- ç¬B K„i HB M i?m i`Î p - Md MQM M|B, ó>„
;B®M; i Xô

J M? T?K i?`v LBM? M F?¬M; +| ?SM; i?9- M?•M iB M M|B, óh?€B +-M; iY H¢B +
iU M?B M p) F?¬M; ;B®M; - M?QM; i` M? M`v +| H) H` H`K `i F?€ Xô

LBM? M +„M K¬B- i` M K†i ?B M H M K°i iB ç Ä #WM; - i?'T ;B¼M; F?K+ K°i iB M
ç`M? H`K i@i ?ÆM bQ pÈB ?„MXô

J M? T?K #` K'i K†i- ç`M? TªB i?m #S+ p)- i`Î H¢B +?¶ i?€B ?"m T?K+ K M?X

h?€B Gm•M i?`v K¼B M; QÌB i?QÎM; i?S+- i`QM; HÁM; KWM; `Ð- i` M K†i +| H) H` H
b M; K°i # M- ç€K T?B h-M M?bM #° /¢M; ?„M F?¬M; FB m F?¬M; M|M; Mªv- H¢B
M`v `i tm'i +?9M; X

h`€B H¢B- h?~K L; ¢Q- ?ÆB +| +?9i t'm ?´- +?d H`- ?„M K°i HÁM; p) i` M?- bU p`i
i`QM; K„i +?d +ÁM H¢B +| #9i i`QM; i v- +ÁM +| ;B'v p) /QÈB M; ÁB #9iX

h`¼M p M [m MY + M? ;BÌ- h?~K L; ¢Q KÈB #Ä tm®M; #9i- M|B, óo) tQM; `²BXô

G¢B +| i?€B ;B€K ç2K i` M? h?~K L; ¢Q /•M; H M ç M i`QÈ+ K†i i?€B ?"m- ç€K h-M
L; ¢Q €T /KM; T?QÆM; T?€T tY Hw ;B®M; pÈB h?€B Gm•M- ç m H` #„i ç-m ;'T ç¬B
ç| - ? B i?QÈ+ # i?®M HB M i?`M? ? B i?QÈ+ M, K i?®MX J¼B M; QÌB +?, K +?9 M?
tûi + Q i?'T K°i T?2M- HB M +| T?B h-M F?¬M; M?`M çQÈ+ K` H ?QªM; H M, óo)

S?B h-M +ÁM H¢B `Q `Q ;"i ç-m ç²M; w- i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M; „M- +`M; i? K
#S+ +mM; M[M`v p) ? i bS+ #Ä #Èi T?B M T?S+- F?¬M; +| #`i F€ iw K`m K M`Q- +
çQÎM; +QM; i?m-M i?K+- p) T?€+ i?ªQ ` K°i M[iYX

a„+ K†i æQ M *?QM? +™M; FûK, óL?Q p"v- M m b' b€+? i`mv M çB- HçB K°i +€B i°E
H"K ;b\ô

æ m i?'v i? K [m M i` M çÌB +?2 ;B'm i°B +O KbM? F?¬M; /€K H°` - ?¬K M v i?"i
i-K K„i- h?~K L;çQ HçB ç m ç2K b' b€+? +O KbM? ` - +¬m K¼B M;QÌB çB ;B9T
i`mv M ?„M +ÁM K'i ?SM;- +€B M"v [m€ Hç `²B- K¶B K°i +•m i`QM; ç! ç m H" h?~K
i`mv M ` M;Q`B- ?"m [mª b) F?¬M; i? +?`m M´BX

æQ M *?QM? M!B, ó>„M +ÁM Km®M ?² ç²\ h?"i bU bÊ +? i F?¬M; çO M? M? b Q\J
çWM; p°B ?QÊM; M;QÌB M?„+ iÈBXô

E?QÆM; JšM /Q /U K°i +?9i- M!B, óh?~K L;çQ M!B- H9+ M"v ç•v- M m Km®M +Sm
i`mv M b' b€+? çB- ?„M ç m +! SM; ç®B T?QÆM; T?€TX *?m Zm®+ +¬M;- i?2Q i i
i`B i`Q ?ÆM M;QÌB- +! H) +€B M"v i?"i ç9M; H" T?QÆM; T?€T +¬m çQÌM; b®M; i`C

æQ M *?QM? M?'i i?ÌB +kM; #'i ç`M? +?O w- M?bM h?ç+? M? HB +- h?ç+? M? b
içB i'i +ª K¼B M;QÌB ç½ i?9+ i?O p¬ b€+?- HB M i?2Q M?Q T?QÆM; T?€T h?~K L;
M?•M- h?~K L;çQ +ÁM M!B ;b M[\ô

E?QÆM; JšM M!B, óh`W pB + ç! ` - ?„M +ÁM M!B- i`QÈ+ ç! H-M i?S M?'i ~m çª am
w ;•v M M- +?mv M M"v ?„M K°i KU+ pšM H'v H"K FB m M;çQ- +ÁM M!B ?„M H" >²
am h?€+ oQÆM; hY FB HçB ç M- +ÁM Km®M ç€M? +?Q ?„M K°i i`MXô

J¼B M;QÌB M;?2 tQM;- ç m H" +QÌB F?´ F?¬M; i?¬B- M;QÌB +?Ì tY i°B- p®M M M
ç9M;- M;QÌB M"v- HçB pšM çÊB ç€M? M;QÌB i - bÊ M;QÌB F?€+ ibK F?¬M; i?'v i°B

*€B i M am h?€+ oQÆM; hY FB imv FB m +,M;- M?QM; HçB H" F?€+? M?•M çQÌ
L;çQ ç€M? ?„M- bÈK ç½ H"K M;QÌB H M €M i?"i H•m- ?„M HçB +ÁM M!B ` M?[M; H
?Q`M; i?QÊM; F?¬M; `ªM? ç w- M?QM; ?B M içB M?„+ HçB- HçB #^M; i,M; i? K K

E?QÆM; JšM M!B, óh`W pB + ç! ` - ?„M +ÁM M!B- ?Q`M; iY GB m [m®+ +ÁM iWM
FB M ç² p"i- ?„M KÎ KB M; Km®M M;QÌB i i€K pçM [m M- +€B M"v +kM; +?Q iQM
HçB çQ +?9i Qi H p"i- ç m H" #ªQ #®B ;B€i` i?B M FBKXô

h?ç+? M? +QÌB F?´, ó>„M ç•v H" bÊ i°B +O KbM? F?¬M; M?B m çO K"Xô- E?QÆM
i`¼M;- M?'i i?ÌB F?¬M; M?`M çQÊ+ K" KdK +QÌB- M!B, óG9+ 'v i +kM; H" M!B +M
HçB M!B F?QªM MÊ M?B m F?¬M; HQ- +?d H" K°i i•K +¬m i i`mv M pB + M"v çBXô
i` M T?® ç½ bÈK M!B ?¼+ i?S+- i`B p,M +?QÆM; h?~K i`B iY M"v ç m H" p¬ +MM; i
iQM? ibM? +! +?9i çB M +m²M;- #bM? i?QÌM; #¼M ?„M +kM; F?¬M; M?bM ` - +?d
ç²- M?QM; ?¬K M v M;?2 tQM; E?QÆM; JšM HÌB M!B M"v- HçB ç m +! K°i +€B w M;
i?"i ç9M; H" i M çB M +m²M;- çB M +m²M; F?¬M; B #b F`TXô

V

j99X *?QÆM; jje, >°B h?~K

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; jje, >°B i?~K

L?¡K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h i•K H`+? iÈB ;¬M- M?QM; "B M EBM? # Q T?O i`QM; M;"v KM ç¬M;- b€M; bÈK
KM i`"M M;"TX aQÆM; KM iªM çB- p b m- H"TiS+ tm'i ?B M K°i #S+ F€ +ªM?- i`

M;QM; iK bQÆM; i`„M; /`v ç†+- M?Q H` K°i +€B +•v i`„M; MäM- i` M +`M? `KM; H€
K°i +•v /Q #ç+? M; ¼+ çB m F?„+- `O iÆ #ç+ T?B m ç½M; - HMK +•v iMM; ç½ i?`M?
?bM? pçM i`çM; - p¬ +MM; K Hv- +°M; i? K imv i iQ+? iK F?¬M; M; Êi i` M M|+ M?
H`K M; |B HQm Hv i`QM; M°B +mM; i`Î M M M; ?B K M; ?B K +?dM? +?dM?X
h?~K ççB i`B iY #` F?•K b B #„i; B[tY HQ- ?B M; B K HÄM; içB æçB Gw hU- +?mv M
i`QM; i?`M? "B M EBM?- HçB i? K K'v T?-M ç i`B M|B +?mv M- +| M; Q|B M; QÐM;
+U+ HU+ pb ?„M #B M ?°- +kM; +| M; Q|B i`QM; HÁM; ;?2M ;?ûi- F?¬M; i? F?¬M;
F?B m F?Q+?X
a€M; bÊK- i`QM; M°B +mM; `i H` #bM? ioM?- #bM? ioM? +| +?9i F?¬M; i? iQÎM;
h`B m \*€i i`Î HçB o, M *aM? +€+- ? B M; `v M`v ?„M i?B m M; O- K„i i?•K [m-M; `i H
T?aM; T?`i; B` Mm çB F?¬M; Qi- i`QM; o, M *aM? +€+ bQÎB 'K M?Q tm•M- ?„M iU
HÁM; K` bmv M; ?o M?B m i•K bUX
J°i H€i b m- .QÆM; hB M +?d ?mv ? B iB m i?€B ; B€K iB M ç M- h`B m *€i; BÆ+Q
b Q p"v\ô
.QÆM; hB M M|B, óG` h`mM; b€+? idM? # M FB çQ i'm +?QÆM; iÊB- F?QaM; +?
?ç t2K [m Xô
h`B m \*€i +?€M ;?ûi T?`i T?`i i v, óh`šK F?¬M; M?bM- H'v çB5ô
.QÆM; hB M H•K p`Q i? F?| tY- ç M; Km®M +?d ?mv iB m i?€B ; B€K K M; i'm +?Q
M|B, ó>¬K M v H`M; `v K'v- M?Q i? M`Q çQ M?B m i'm +?QÆM; M?Q p"v iÊB\ô
.QÆM; hB M +9B M; Q|B H" T M|B, óL¬ i`B +kM; F?¬M; #B i- # ?ç t2K tûi HB M #B
a„+ K†i h`B m \*€i i€B M?Êi- ç9M; H` pšM +ÁM bBM? ` HÁM; ?B m F€- içB M; `v t
i`QM; +mM; +| #a v i€K #aM- ç½ ; ¼B H` F?¬M; i?B m- ?¬K M v HçB F?¬M; #B i H`K
h`B m \*€i; BÆ i v H M- M|B, óJ M; H M +?Q h`šK M?bM t2KXô
hB m i?€B ; B€K +?mv M i'm +?QÆM; H M i` M M; U €M- h`B m *€i iMv iB M M?†i çQ
M; ?2 i?`v i`QM; K°M; +| M; Q|B #€Q iBM- iBM ? v F?¬M; iBM- i?-M i?QÎM; +?`T M?
i B5 sQ FB M; Q|B u M æ M H" T K° EBM? E? pb M; ?o >B M +| h?~K L; çQ- , M
HW i` M; çi /QÊB- i°B +`M; i? F?¬M; M; ?B M; |¬ +ÁM /QÆM; /QÆM; iU ç„+ h?-M
L; U aY ç²M; M?m" M iÁM; T?K+ *`i "€B h?QÊM; X
h`B m \*€i M?bM i'm +?QÆM; - KÊB #B i çQÊ+ K°i T?QM; i'm +?QÆM; M`v +?QM?
i°B H` h?~K L; çQ- M|B ?„M , M ?®B H° F?¬M; ?ÊT T?€T- i`QM; H9+ M?`K +?S+ ?QÊ
p"i- i°B F?¬M; i? i? i?SX
*`M; i?9 p` +?QM? H` p, M p æ²M; M?m" M iÁM; T?K+ L; U aY M`v H`K ` p¬ +MM; i
b€+?- K€+? +| +?SM; - H" T iS+ HçB H` i?®M; Kç K°i ?²B- i?QaB K€B ç-K çb X
s2K ? i T?-M i'm +?QÆM; M`v- i`QM; HÁM; h`B m \*€i bBM? ` +aK ; B€+ i?®M; F?C
; BÄB H„K5 >W- i?b ` h?~K L; çQ +ÁM , M ?®B H°- i?`i bU H` H) M`Q HçB M?Q p"v-
aY M`v- h`šK #•v ; B| +ÁM #` K¬M; içB +` HQ UKÆ KÆ K`M; K`M; VXô
G" T iS+ HçB M?†i H M p`B T?-M i'm +?QÆM; - M°B /mM; ç m H` HB M KB M #`i i" M
#®M H½Q #"- iU tQM; H` /ÁM; /äB i?€M? M?•M- HçB F?¬M; ç K td H T?ûT- i?`i b
?ç i`WM; T?ç iX
*ÁM +| K°i M; Q|B M|B p bU iB M? am h?€+ oQÆM; hY- M|B h?~K L; çQ çQÊ+ Mm¬M
çª bS i?-M /` [m®+- H`K æçB h®M; ?` i? M- M?[M; i'm +?QÆM; M`v +| H) H` t2K tû
i?U+X
*| p`B i'm +?QÆM; +`M; H`K +?Q h`B m *€i BK H†M; - M|B +€B ; b i` M T?® i`mv M
L; çQ F?¬M; +| T?ûT i„+- i?`K +?Q +ÁM iU KbM? tm®M; # T H`K çB K i•K- +€B ; ¼
T- M; Q|B M`v i?`i bU [m€ ; ? i|K- +kM; /€K tm®M; # T- [mª i?U+ H` i°B F?¬M; i?
iÊB +U+ çB K- pb p"v HçB H` K°i ?²B M|B +| b€+?- K€+? +| +?SM; - M|B ççB ; B M i

H" #° /¢M; ¢S+ ?¢M? M"v- #ÎB p"v bmv ¢Q€M- h?~K L;¢Q M"v +?QM? H" ;B M i†+ H
¢ m Km®M ;B iX

o b m- i?b +~M; F?¬M; iQÎM; M' B M[`²B- h`B m *€i M?†i K°i T?¬M i'm +?QÆM; H
K" /Î F?†+ /Î +QÎB- # M i`QM; M|B M?Q i? - h?~K L;¢Q M"v- `i t'm `²B- pb +€B ;b t

"ÎB pbi?¬M M;?2 M|B i?ÎB ¢B K ?„M ¢B :B€ i` ¢QÎM; >²M; HQ iU `ä `~M; +QÐB M;
h®M; i bMM; p,M +? pä- h?~K L;¢Q H`K M?Q p"v- `®i +m°+ +† +€B `„T i•K ;b\ h?-
L;¢Q HB M H¢+ K"i i?B i +MM; hB M ¢B M iQ- M?Q p"v i?¬M +† i? bmv ¢Q€M- +€B
i`- i?ÎB ¢B K +m®B +MM; i`QM; i'm +?QÆM; - F€ M?•M ;?B i'm +?QÆM; M"v H¢E
+•m, h?~K L;¢Q M"v- #KM; /¢ F?† HQÎM; - F?¬M; i? /MM; H) i?QÎM; ¢ ¢`M? ¢Q¢i-
bU ibM? KQm M;?`+? ? v F?¬M; \

*€B ;¼B H" iBM ¢²M i?'i i?B i- i?"i ¢9M; H" H`K M; QÎB t2K i`®M; K„i HQm HQÐB-
+?QÆM; +† ibM? +ªK [m¬M +?9M; t9+ ¢°M; K" +?YB ¬K H M p h?~K L;¢Q- h`B m *
KbM? T?mM ` K°i +K+ iS+- p b m HB M KB M #'i i"M ¢ m H" M?Q i? - +kM; F?¬M
+ªK ;B€+ +?€M ;?ûi `²BX

æ~v i'm +?QÆM; b M; K°i # M- ¢°i M?B M T?€i ?B M- i`QÊ+ FB +?QM? KbM? ?"M
i`ªB [m M?[M; M; QÎB M"v K„M; K°i ?²B- H¢B iB m i M iS+ ;B" M i`QM; HÁM; - +ªK
;B" M- i?U+ bU +† p`B T?¬M ¢€M; i?QÆM; - ¢ M; K ¢ T #` M; QÎB ;B°B +?Q K°i i`"M
p¢M M; QÎB i?† K¢- i`QM; M?€v K„i- HB M i?"M? i°B ¢²i°B €+ i`v i`ÎBX

*?d H"- M m ¢ +?Q h`B m \*€i ;BªB i?Q+? K°i +•m pb h?~K L;¢Q- h`B m *€i H¢B F?
?„M bÊK ¢½ /mM; M? M ;B" M /[- ?¢ K°i ¢¢Q i?€M? +?d ¢B `„M /¢v M?[M; ;B ?Ä
F?¬M; +† pB + ;b iU M?B M ¢B ibK pB + M"v `²B- M?QM; ?B M i¢B K†+ /M ?„M ¢½
F?¬M; i? #Ä [m ¢QÊ+X

h`B m \*€i i`¬K K†+ K°i H€i- ¢°i M?B M ¢®B M|B pÊB .QÆM; hB M, ó.QÆM; hB M-
i?"i bU H" K°i M; QÎB i°B €+ i`v i`ÎB b Q\ô

.QÆM; hB M F?¬M; #B i?Q`M; i?QÊM; ?ÄB M; ¼M M; m²M M?Q i? +† H`K ¢QÊ+ +
[m M; - ¢°i M?B M T?€i ;B€+ ¢QÊ+ ¢•v H" K°i +Æ ?°B- p°B p`M; M|B, óL m +† M; QÎ
i°B €+ i`v i`ÎB- h?~K L;¢Q +?QM? H" i°B €+ i`v i`ÎBXô

*•m i`ª HÎB M"v +† +?9i K`i KÎ- ¢¬B K„i h`B m \*€i H|2 H M- +QM M; QÆB ioM? K`+?
M"v H" B p"v\ô

.QÆM; hB M H" T iS+ M|B, óL¬i`B F?¬M; /€K M|BXô

.QÆM; hB M +~M; H" F?¬M; /€K M|B- h`B m *€i M; QÊ+ H¢B +~M; i? K +~M i?"M M
iW iW M|B, óæB- M?È F„ M; QÎB +† i M i`QM; i'm +?QÆM; #m°+ i°B- H" T iS+ #€Q +

.QÆM; hB M im•M K M?- H" T iS+ ;¼B K'v i?€B ;B€K b€+? #9i iÊB- #ªQ #¼M ?¼iB
+?QÆM; - +?d [m K°i MûM M? M; - HB M /•M; / M? b€+? H M- h`B m *€i iB T M?"M
hB M- M; QÆB M|B `i ¢9M; - H" +† M; QÎB Km®M #„i ?„M H`K F i°B €+ i`v i`ÎB- ?W-
M m ?„M F?¬M; ?² ¢²- ?€ H¢B b) +† M; `v ?¬K M v\

L?[M; i'm +?QÆM; M"v- #Ä ¢B iQ`M #°- F?¬M; +¬M T?ªB ¢ w iÊB- p T?¬M bU ib
;B€Q w FB M h?€B h?€B bQ- ?ÄB ?„M K°i +?9i- t2K ?„M Km®M M?Q i? M`Q- M|B +
i°B- HB M H¢B ¢ +?Q ?„M [m M T?K+ M; mv M +?S+- M m +† i? ¢`M? ` i°B ¢ M- h

.QÆM; hB M H" T iS+ M|B, óL¬i`B tBM ¢B i`mv M +?dXô

óZm v p - +kM; ¢Q M?[M; i'm +?QÆM; #m°+ i°B M"v ¢ M +?¶ h?€B bQ- t2K ?„M M

.QÆM; hB M ¢B i`mv M +?d- h?€B EBM? H" T iS+ ;¼B #¼M M; QÎB oQÆM; S?O- oQ
M?Êi HB + M?bM #¼M ?„M- i?Î /`B- M|B, óª€+ M; QÆB H¬K ¢¢B bU `²B5ô

oQÆM; S?O- oQÆM; *?B h?¬M ? B K†i M?bM M? m- M?'i i?ÎB F?¬M; ?B m ¢QÊ+ -

h?€B EBM? i?Î /"B- iW i`QM; i v €Q K|+ ` p" B T?¬M i'm +?QÆM;- MûK H M i` M K
t2K çBXô

> B M; QÌB M?†i i'm +?QÆM; H M- M°B /mM; # M i`QM; i'm +?QÆM; imv +| +?9i Q
+| +€B ;b- i'm +?QÆM; iQ" M M; ?2 T?QM; T? M? +€+ bU ibM? pÊ p~M- p®M H" +€+
+O +€+ L; U bY- +€B M"v HçB iQM? iQ€M H" +€B ;b- +| i? tªv ` çQÊ+ ççB bU ;b\

h?€B EBM? i?Î /"B, ó" B i`ä pb b Q # ?ç çQ i'm +?QÆM; ç M MÆB M"v +O i F?
M;m F?¬M; i? iª- Km®M #m°+ i°B- T?ªB iBM? F?¬M; T?ªB içB M?B m- #m°+ i°B H
i`QM; +mM; +| i? çQ M; QÌB p"Q +?¶ +? i\ >W- ç®B T?| M; QÌB F?€+ i?b F?€ i®
h?~K L; çQ- HB M +€+? M? m [m€ t Xô

oQÆM; S?O F?QK M; QÌB M; ?2 h?€B EBM? ` ,M /çv- i`QM; HÁM; HçB F?¬M; +?Q H
/ i i°B i`çM; F?¬M; T?ªB H" M; QÆB i?"M? i?çQ M?"i b Q- ?¬K M v HçB M|B +?9M;

h?€B EBM? M; ²B tm®M;- i?Î ?'M ? M +?YB i? p" B +•m- M|B, ó" ?ç ?ÄB [m H½Q
M|B- M m t2K tûi i°B / M? +| +?SM; +S t€+ i?U+- +| i? H" T iS+ tY i?2Q T?€T Hm"
+Ê- T?ªB i?ª M; QÌB- +ÁM Km®M +?Q ? „M [m M T?K+ M; mv M +?S+Xô

oQÆM; *?B h?¬M H" tm'i i?•M ?bM? / M?- ?ÆB +| +?9i i•K ç„+- M|B, ó*€B tY Hw M
i°B F?B [m•M- p"v i?b iW ,M ?®B H° p"Q i v- #„i H'v çB K i?S M?'i- HçB bQm i-K`
bÊ h?~K L; çQ +| i? H" i HçB #ªM €MXô

> „M HB K HB K KB M;- i" M ç-v iU iBM- M|B, óaU ibM? h?~K L; çQ ,M ?®B H°- i ç½
ç-v çO- +ÁM T?€B M; QÌB ibK K'v T?B M i?QÆM; H" K M?•M +?SM;- +?d +-M H M
+| # i'+ KB M; HQÐB F?¬M; M€i- +kM; +?d +| M; Q M M; Q½M M?"M i°B `²B +?Ì ç M

hBM? i?¬M oQÆM; S?O T?'M +?'M, óoQÆM; ççB M?•M M|B F?¬M; b B- +| p" i +?S

h?€B EBM? bmv bKT iBM? i?¬M K" +?d H" H„+ ç-m- iW ç-m ç M +m®B- ?„M +| K°
;B€+ +?QM? H" h?~K L; çQ +kM; F?¬M; çÆM ;BªM- #ÎB pb iW H9+ pW KÊB #„i ç-
ioM?- o Zm" M +¬M; # M FB K°i çB K iB M ; ;B| +kM; F?¬M; +|X

æ•v H" pb +€B ;b\

h?€B EBM? M?"i i?ÌB +ÁM +?Q M; ?o ` çQÊ+- p®M H" i?2Q M?Q iQM? +€+? +~M i
ibK ?B m`ä`"M;- H" imv i ç®B b) F?¬M; / /"M; ç°M; i?O- ? i H-M M"v iÊB H-M F
+€M? t9+ ç°M; T?šM M° /` i?QÌM;- ?"M F?¬M; i? K°i +QÊ+ i`B i ç ;B i +? i h?~K
K" i?'v Hç- +ªK ;B€+ F?¬M; çQÊ+ p°B p" M; ` i vX

æÊB +?Q .QÆM; hB M ç M ç•v i`mv M +?d- +ªK ;B€+ h?€B EBM? +~M; i? K F?¬M;

h?€B EBM? HB + HB + oQÆM; S?O- oQÆM; *?B h?¬M FQ+? ç°M;- i?Î /"B- M|B, ó
çBXô

h?~K L; çQ #ûQ H M`²B- M m H" +| M; QÌB #B i`ä M; QÌB M"v #` ;B K HÄM; içB æç
K'v +•M i?"i- F?¬M; #B i +| i? M?"M çQÊ+ pB + Km®M iB M H M ççT ? „M K'v +QÊ
E€ i?"i ? „M +kM; H" F?¬M; Km®M- ,M M; O Î i`QM; T?ÁM; M"v- Î ç•m +kM; F?¬M; çB
p" M; O- M; O p" ,M- p¬ Qm p¬ HQ- Km®M F?¬M; K" T +kM; F?|X

h`QÊ+ +Y - K'v iB m HçB pÈB iQ +€+? i`¬M; +QB- i?U+ bU ?"M F?¬M; i? ibK K°i +
F?€+ #` KÌB iB M p"Q ç•v- ç m H" ?QªM; bÊ F?¬M; +?`m M' B K°i M; "v- +| M; QÌB #
iÊB KS+ HçM? `mM- M; šm M?B M +| K'v M; QÌB ; M HÈM- +kM; H" ,M F?¬M; #B i M
M"v iÊB H-M F?€+- ;†T çQÊ+ h?~K L; çQ- M; QÌB M"v M; O`²B ,M- ,M`²B M; O- K°i
[mûi bç+? +?ûM ço - ç M i`QM; ç K- +ÁM M? Q M? Q Km®M ,M çB K i•KX

E?¬M; M ibM?- i?"i bU [m€ F?¬M; M ibM? `²B- M m M; QÌB M"v çB` M; Q" B- M; Q
æçB Gw hU H" >²M; HQ iU- #m¬M; #Ä i?Ov ?Ä +¬M- ;¬M; tB M;- bY H" K M? K¬M

b Q M; QìB i +?`m M´B- [m M H¢B i` M /QÈB HÈM M?Ä i`QM; æ¢B Gw hU b m M`v
iB M; i? M? + Q- i` M? i?O H M +?S+\

hm v i`QM; HÁM; +| +•m Q€M ?"M- +?d H"- p`h?~K H½Q ;B M`v- #¼M ?„M H¢B F?-
F? M? ç½ T?•M T?| tm®M; - T?ªB iW iW +?B m +®- ç M K'v i M h?¬B [m M +kM; ç m
+ÁM T?ªB +~M i?"M ?¬m ?¢- F?¬M; i? +?"K i` X

æÊB ;B K ;B [#®M M; `v- K'v iB m H¢B T?K i`€+? i`¬M; +QB ç m M? M?"M; i?Î`-
?°B i?~K- +?¢v M? M? çQ +€B i M ¬M i?¬M M`v +?i #QÊ+- H¢B iB T iK+ b®M; i?
?„M +?`m F?¬M; çQÊ+- +ª +€B æ¢B Gw hU M`v ç m Km®M i?"M? F?€+? b¢M- +?d
+?Q ?„M- HB M H`K +?Q #¼M ?¼ K i KÄB Km®M ;K+ tm®M; X

o` H½Q ;B M`v Km®M ,M çB K i•K i?b +kM; i?¬B- +ÁM +?d i M Km®M çB K i•K h?
+| +€+? M`Q- +?d +| i? çB Km +?Q ?„M- pb p"v T?ªB çB #ªv i€K /†K çQìM; - [m |
K` çQ çB K i•K H M- ?„M ,M çQÊ+ K°i M; KK- +ÁM H„+ ç¬m- H„+ ç¬m i?b +kM; i?¬
iB +- ç€M; iB +- F?¬M; T?ªB i?S KÈB tm'i ?B M- F?¬M; +| w M; ?o Xô

*€B M`v i?"i bU H` +QB +?QM? KbM? M?Q ç¢B ;B M; ²B K€i ,M #€i p`M; `²B- iB m H
FB K çQÊ+- T?¢K [m M HÈM ?ÆM M[- #¼M ?„M +kM; çQÊ+ +?SM; FB M- +kM; F?
p"v- i?U+ bU +QB +?QM? KbM? H`K ç¢B ;B X

æ€K iB m H¢B i`¬M; +QB K M; i•K iB M? FQ+? ç°M; KÎF?| +Y - iB M p`Q # M i`QM
M^K M; €v i` M ;BQìM; QXXQXX- K°i M; QìB i`QM; b| M; QìB i`¬M; +QB +~M i?"M iW
;¼B ?„M idM? H¢B- +QìB ?b ?b M|B, óh?~K ç¢B M?•M- i?ÌB çB K ç½ ç MXô

h?~K L; ¢Q i`ÊM K„i- ç†i K¬M; M; ²B /"v- p¶ p¶ ç¬m- M|B, óG9+ M`Q ç M\ô

óæ¢B M?•M- ?¬K M v b) ?°B i?~K ¢Xô

h?~K L; ¢Q M; ÆM; €+ K` M; ²B- ` K°i iB M; , ó>°B i?~K +?WM; M`Q i?b #„i ç¬m\ô

ó:Bì h} K°i F?„+Xô

ó>B M i¢B H` ;Bì ;b\ô

hB m H¢B i`¬M; +QB +?Q ;†T [m M; QìB /QM; /"B M?Q p"v- M; QìB i Km®M /šM M
+?9M; i çB H` çQÊ+- M`Q T?ªB M|B M?ªK M?B m ç M M?Q p"v- p` ç¢B ;B M`v +kM
ç9M; H` imv i ç®B F?¬M; ;'T- +ÁM +| i•K iQ ?ÄB HmM; imM; M¼FB - M?šM M¢B
F?„+Xô

óš ô h?~K L; ¢Q H¬B FûQ /"B •K i? M?¬iÄ p ç½ ?B m` - çSM; /"v K†+ [m¬M €Q- +?
+ M? ;Bì- F?¬M; p°B- F?¬M; p°B- i +ÁM +?Q ,M +?9i çB K i•K M`Q- H`K T?B M
h?9v L?½ aÆM S?ÁM; Km K°i +€B #€M? M; ¼i ?Q [m ç M +?Q i ô

ó ô æ€K h`¬M; +QB F?¬M; M?`M çQÊ+ K` KÎiQ ? B K„i M?bM- i?"i bU H` F€H¢ `²B
i?~K ç| - [m K°i + M? ;Bì M[- b) ç`M? i°B +?Q M; QÆB `²B- b) bmM; [m•M- K'i ç¬m
H`K +€B ;b\

X

>°B i?~K

h?~K ç¢B ;B #` #„i ;B K- i`bM? ç° ;B€+ M; °i?'T- M?QM; ,M çB K i•K bÈK H¢B +~M
b€M; bÈK +?¢v çSi +?•M- çB h?9v L?½ aÆM S?ÁM; Km çQÊ+ #€M? M; ¼i ?Q [m
F?¬M; +?"K K` M; ²B tm®M; - [m€i iQ K°i iB M; , ó.°M; i`Xô

E?¬M; +| #B M T?€T- ç`M? T?ªB /•M; i` +?Q ?„M- K v K„M H` ç½ #B i`ä çS+ iQM
T?ªB çmM MQÊ+ i®i`²B- HB M iK+ F?¬M; M; WM; K` +?•K i` /•M; H MX

h?~K L; ¢Q M? B iW iW +?"K `½B Mm®i- [m `²B K°i ?²B H•m- KÈB iW +?Q çSM; /"v

æ€K i`¬M; +QB t2K M?Q bÊ ?„M- ? B M;QìB çB T?Q i`QÊ+ /šM çQìM;- K°i M;QìB ç M T?ÁM; Fw i M +?¼M [m-M €Q i`QÊ+- KÈB €T iªB H M K°i +?B + t2 M;U - K°i >bM? #°X

æ M >bM? #°- h?~K L;¢Q iW i`QM; t2 M;U +?mB` - KÈB T?€i ?B M i` M +QM çQÆ i ç m H` ç M t2K M€Q M?B i- pW i?'v h?~K L;¢Q çB` - +MM; M? m F m iQ H M, óL;

h?~K L;¢Q BK H†M;- #¢M i?•M ç M`²B- M;QÆB FQ+? ç°M; H`K +€B ;b5 a€M; bÈK M?B i- i?"i bU H` F?¬M; +| pB + ;b iU M?B M çB i bK pB +X

ó"B m i?B m ;B - #B m i?B m ;B ô

h?~K L;¢Q M?bM H¢B ?QÈM; i? M? •K T?€i` - KÈB T?€i ?B M GQm h?„M;- GQm ?„M- T?Q b m #¼M ?„M H` *?m T?m M?•M- æQìM; T?m M?•M- o•M o•M- æQìM; J L;¢Q F?¬M; çB [m - [m€ ;•v €M? K„i ç`+? M?•M +?9 w`²B5

h`QM; HÁM; •K i?-K ?' i? M- M;QìB i HQ H„M; M?Q p"v- +?QM? KbM? `ä`"M; +ÁM i?ìB i`QM; HÁM; #B M ;BªB +?Q KbM?- +€B M`v +kM; F?¬M; +| #B M T?€T- +€+ b Kî KB M; K°i iB M; ç¢B M?•M +| +€B ;b T?•M T?|- F?¬M; i bK K°i +?9i bU i bM? ç # ,M ç M- +?ŠM; T?ªB H` çª FQ+? iQM? iQ+? +U+ +O #¼M ?„M\

æÊB p`Q +?€M? çQìM; >bM? #°- /ÁM; M;QìB i?2Q h?~K L;¢Q p¼i iÈB ?QÈM; M? +'K [m•M +-K KBM? ?Ä i`QÈM;- M;,M M;QìB î# M M;Q`B M? K¬M- K¼B M;QìB +M T?ªB M|B ?°B i?~K Q- p b b Q F?¬M; i? /U i?QM?Xô

*'K [m•M ?„+ ?„+ F m iQ, óoB + M`v T?ªB çB ?ÄB i`QM; M°B +mM;- #'i Hm"M F M?"T- B iB M i? K K°i #QÊ+- H"TiS+ #„i çB # M? i`i°B5ô

æB # M? - ç•v +?QM? H` ç` T?QÆM; +ÁM ç€M; bÊ ?ÆM æ¢B Gw hU- iB M p`Q ç€ €T;BªB ç M T?O EBM? h`B m ?"m i?~K- T?2M ;B`v pÁ [m H¢B M`v- F?¬M; +? i+kM M;QìB `Q`Q H° p bÊ ?½B- F?¬M; F?ÄB HmB p T?Q b m K`v #QÊ+X

*?d K°i H9+ b m- +¶ FB m`ÆB tm®M; +?¶ +Y ` p`Q- K¼B M;QìB +kM; +| iBM iS+ H` >bM? #° h?QÈM; h?Q oQÆM; *?B h?-M oQÆM; ç¢B M?•M ô L;QìB FB M|B, óh? +kM; iÈB `²BXô

V

j98X *?QÆM; jjd, G M *¬M; æQìM;

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÈM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; jjd, G M +-M; çQìM;

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

hB Ti?2Q H` æ¢B Gw hU F? M? E?QÆM; JšM- o Zm"M +-M; h?¢+? M?- E€ Zm® h,M; ?-m

h`QM; +?®+ H€i- [m M H¢B [mv M [mw # M i`QM; i?"M? "B M EBM? `Q`Q ç M- M;n M?bM` ç°M; ioM?- M? M?"M; çB p`QX

h`"M +?B M M?Q p"v- i?"i bU F?B M M;QìB Kî`°M; i-K K„i- `i M?B m M;QìB `Q` iB T b) H` B- H¢B H` i?•M T?"M ;b- +| K°i T?-M +?ì KQM; M`v- ç€K M;QìB F?¬M; i?2Q- +| M;QìB ;¼B, óh'M pQÆM;- h'M pQÆM; +kM; iÈB ô

h'M pQÆM; K†+ €Q K½M; #`Q çÄ i?šK- i?—M F?Q ?B M ` M?Q i?"i- çB p`Q >bM? KÈB #„i;†T h'M pQÆM; K M; i?2Q +€B ?°T; 'K- HçB H` M; ?` Hm" M K°i T?2M- i`QM +€B ;b\ L?bM ?„M #QM; M?Q #ªQ #®B- +?ŠM; H) H` +€B p"i +?SM; ;b [m M i`¼M; \ o b m- M;mv M K°i ç€K M;QìB ?B M ?€+?- h?€B bQ h?€B EBM? ç M- +?d H` +¶ F M; v +ª+Æ ?°B ?ç FB m ç +?Q M;QìB i t2K +kM; F?¬M; +|- +ÁM +| h K ?Q`M; iYh oB M- *?m pQÆM; h`B m h?„M;

æçB M?•M p"i î T?Q i`QM; i?`M? "B M EBM?- HçB ç m i iK î ç•v- H`K +?Q M;QìB +?mv M çB M`v F?¬M; i X

h?~K L;çQ #` M;QìB ûT [m p`B +€M? +Y - /QÈB ?`M? H M;- +kM; F?¬M; #B i ç°M +?d bÊ M?'i i?ìB b) F?¬M; /šM KbM? ` - /Si F?Q€i ç†i K¬M; M;²B î i` M; ? /`B /QF M?bM b„+ i`ìB- +?"K `½B M|B, óh`ìB i`QM; M„M; 'K5 >¬K M v F?Q i`ìB `i i@iXô

L;QìB ç€K M;QìB i`¬M; +QB Km®M F?|+- i`QM; HÁM; F?¬M; M?`M çQÊ+ - M; ?o, ó +?9i +| çQÊ+ F?¬M; \ L;QìB F?¬M; #B i +ÁM iQîM; +?9M; i /šM M;QÆB çB ?|M; ;E æçB Gw hU ç|- ç +?Q M;QìB i i`¬M; i?'v- F?¬M; i@i ç•m5ô

æ€K M;QìB ç€K M;QìB i`¬M; +QB imv H` i'i +ª M;mv M `O h?~K L;çQ- +kM; F?¬M +O ?„M- `Q `Q +QìB ?b ?b M|B, óæ9M; p"v- b„+ i`ìB F?¬M; i - F?¬M; i Xô

h?~K L;çQ HçB M?bM #B i?ç+?- ç M i?ì # M +çM? ?`M? H M;- #m²M #½ M|B, óE? HçB T?ªB î +€B ç` T?QÆM; [m, [m€B- ç€M; iB +- ç€M; iB +Xô

J°i +•m M`v ;B®M; M?Q ç M; +?d +•v /•m K„M; +•v ?Á2 `²B- >bM? #° H` ç` T?QÆM +ÁM +| i? +| +€B ;b i@i- K„M; >bM? #°- æçB Gw hU +| i? i?Q€i çQÊ+ b Q\ *€B M /`+? æçB Gw hU ç m i?m°+ /çM; ç-m i`•m K†i M;U - K i`ÆB [m, ?²M b Q\

J'v M;QìB ç€K M;QìB i`¬M; +QB ? B K†i M?bM M? m- i?"i bU H` p¬ +MM; #S+ t9+ iB M;X

h?~K L;çQ HçB M|B, ó*?d H`- içB ?ç K v K„M çQÊ+ +?Q p` +QB +?WM;- K'v M;`v H„K- pb +ªK FQ+? +€+ M;QÆB- F?¬M; #^M; i H`K +?Q +€+ M;QÆB K°i #`B i?Æ- M;QÆBXô

æ€K M;QìB ç€K M;QìB i`¬M; +QB +?`m F?¬M; çQÊ+ `²B- ç i?Æ\ æçB M?•M ` - M M;QìB FB K KB M; +ÆK ,M K` i?¬B- M;QÆB +—M; b T?ªB H`K M?K+ +?9M; i \ "B i K`X

h?~K L;çQ FBM? M;ç+ M|B, ó*€+ M;QÆB F?¬M; [m M i•K i?Æ i H`K\ \*?„+ H` t2K i

æ€K M;QìB i`¬M; +QB M?Q M[ M?•M #€M ` iB M; +QìB i`QM; i? M? H•m- HÁM; ç i? F?¬M; KB M +QĐM; +QìB pmB- M;mv M K°i ç€K + Q ?SM; #WM; #WM; M|B, óJ H`K i?Æ- +?9M; i i'i M?B M H` i?Q+? M?'iXô

h?~K L;çQ #om K¬B M|B, óæQÊ+ `²B- F?¬M; H`K i?Æ +?Q +€+ M;QÆB M[- H`K i?QîM; i?S+Xô

æKM; T?ªB M;QìB M?Q p"v- ç€K M;QìB i`¬M; +QB +QìB bQ pÈB F?|+ +ÁM F?| F?,M ?[m M|B pÈB #^M; ?[m F?€+- i`QM; M?` +O i +| ;"v ;°+- M;QÆB Km®M ? v F?¬M +—M- pb p"v #` #^M; ?[m #` ç€M? K°i i`"M- #^M; ?[m #` ç€M? +® MûM MQÊ+ K„i- # `²B- +¬M ç½ ç€M? `²B i?b F?¬M; i? +?Q M;QÆBXô

h` m +?¼+ ç€K M;QìB i`¬M; +QB K°i ?²B- K°i # M ç½ +| h?¬B [m M /šM M;QìB ` - ó\*?Q p`- i T?ªB ` iQ` `²B- K¼B M;QìB #ªQ i`¼M;Xô

sQM; `²B- M M bmM; [m•M HB M bmM; [m•M- /M b Q +kM; F?¬M; +| [m M ? +MM M;QìB i`¬M; +QB KWM; `Đ- H"TiS+ M|B, óæçB M?•M #ªQ i`¼M;Xô

h?~K L;çQ ç°i M?B M M?È ` +€B ;b ç|- iW i`QM; i v €Q `9i ` K°i t'T iB M çQ iÈB i`¬M; +QB ç€K #¼M ?¼- K¶B M;QìB Ryy [m M- M|B, óJ v K„M çQÊ+ +?Q p` +?B m

i?¬BXô

*?d +| M?[M; HÌB M"v i?"i bU p¬ +MM; K i B- ç€K M; QÌB i`¬M; +QB i?'v iB M- p
i?"M? K•v F?|B- H-M M"v H" i?"i bU H" MÎ MK +QÌB- "Q "Q M|B, óæçB M?•M [m€ F

h?~K L;çQ T?'i T?'i i v, óE?¬M; F?€+? F?Q- F?¬M; F?€+? F?Q- içB ?ç +| `i M?B
M|B F?¬M; +?WM; b m M"v i +ÁM ç M æçB Gw hU- M[+ÁM +¬M M?Ì +€+ M; QÆB

h?~K L;çQ #` #„i ;B[çQ H M ççB çQÌM; >bM? #°- M?bM +?mM; [m M? K°i +?9i- T?
F?¬M; Qi- M; QçB i`W K'v +?O T?| i?~K [m M- i?2Q i?S iU H" # M; QÌB h?€B EBM?
JŠM- pQÆM; +¬M; ççB i?¬M +ÁM HçB M;²B Î /QÈB çQÌM;- M?bM h?~K L;çQ iBM?
ç M M; ?B M `M;- +ÁM +| K'v M; QÌB F?¬M; #B i iW MÆB M"Q FûQ iÈB ;QK ;|T çO b
M; €v- M; ?2 tQM; ç°M; ioM?- KÈB / Q ç°M; +€B ç-m KÎ +QM K„i ` - iBM? i?¬M +?'M

o Zm" M +¬M; h?ç+? M? p" æQ M *?QM? ç m [m, M; €M? K„i ç M ?QÈM; h?~K L;çQ
?¼- +?d ?QÈM; #¼M ?¼ ;"i ;"i ç-m- w H" ;¼B #¼M ?„M F?¬M; +¬M T?ªB HQ H„M;
K°i ?²B i`QM; ç€K M; QÌB- +m®B +MM; `ÆB p"Q i` M M; QÌB h'M pQÆM; h`B m h¬M
`•m +QÌB i`°K- +?d i`QM; M?€v K„i X

h?~K L;çQ ;„i K°i +€B i`QM; HÁM;- M; QÌB M"v +?çv iÈB- +?„+ +?„M H" F?¬M; +| +

hB T i?2Q +| i?"i M?B m M; QÌB çSM; H M- +| M; QÌB "Q "Q M|B, óh?~K ççB M?•M F

h?~K L;çQ ¬K [mv M ç€T H - imv H" #` i?~K p'M- M?QM; +kM; F?¬M; +€+? +?S+
L;çQ +ÁM çQÊ+ ?QÌM;- ?m®M; +?B ?bM? F?¬M; /MM; i` M [m M- i`QÊ+ F?B F i i°
i?•M T?"M T?çK [m M- #ÎB p"v i`¬M; /B M M"v +kM; +| +?9i M€Q M?B i- M; QÌB [m
+?B K ?ÆM K°i MY - M?B m M; QÌB M?Q p"v ç°i M?B M #„i ç-m çSM; /"v- +?"Q iWM

J'v M; QÌB oQÆM; *?B h?¬M- oQÆM; S?O +?d H" pm®i `•m +QÌB HçM?- +| T?¬M +
ç9M; H9+ M"v- Î T?Q b m- h?€B EBM? +kM; +QÌB •K i`¬K M|B, óh?~K L;çQ T?QM
ç€M; KWM; Xô

h?~K L;çQ ?QÈM; ?„M ?"M? H - M|B, óh?€B ççB M?•M +"M; ;B" +"M; / Q / B- ?ç [r

h?€B EBM? +QÌB ? ? T?'i T?'i i v, óE?¬M; +¬M T?ªB F?€+? F?Q- M?Q i? M"v- T
H½Q T?m T?KM; K M?- M m +| +?¶ ç„+ i°B +?¶ +O M; QÆB- M; QÆB çWM; M M i`€

h?~K L;çQ +QÌB +QÌB M|B, ó>ç [m M F?¬M; /€K i`€+? K|+Xô

h?€B EBM? ;"i ;"i ç-m- F?) `mM; ç°M; K" M;²B tm®M;- M; ?B K +?dM? M|B, óæ
M?•MXô

G"TiS+ +| M; QÌB +?mv M ;? ç M- KÌB h?~K L;çQ M;²B tm®M; X

h`QM; +¬M; çQÌM; H"TiS+ M ioM? HçB- ç M H9+ M"v- i`Á ? v t2K M?Q +?QM? i?S
[mª i?~K p'M M?Q i? M"Q- B +kM; F?¬M; M„K +?„+ - +€B M"v K†+ /M +?d H" K°i ?°
M;²B ç m +| iQM? iQ€M- +?Q /M H" B +kM; TªB ?B m- i`"M ?°B i?~K M"v- HB M
i•M +Um çªM;- K°i F?B h?~K L;çQ #` ç`M? i°B- F i [mª T?Q b m +kM; F?¬M; i? /U

L?QM; M m H" +€ MQÊ+ K†M tQ v M; QÌB- M; QÌB ç M; M;²B HB M F?¬M; i? F?¬M
M"v- M; ?2 M|B M; QÌB M"v T?çK +?QM? H" i°B HÈM F?B [m•M- M; v +ª +€B M"v ç
M, M; HU+ ç` p` +O ?„M i`QM; HÁM; ?Q¬M; i?QÈM; HÈM ç M i? M"Q\

>m®M; ?² K°i +?mv M M"v- i¬M i?'i oQÆM; ;B ç m ç M ? i`²B- +?QM? H" h K ?Q
/M +?d H" M;²B i`QM; ç€K M; QÌB- +kM; F?¬M; H° K†i- M?QM; b m HQM; +€B M"v `
+?Q M; QÌB +"M; i? K F?¬M; ?B m X

hW M, K F? B [m®+ - ?°B i?~K T?çK [m M p¬ b® F - M?QM; +| i? F?B M +?Q ç°M; ic
+| h?~K L;çQ- +?ŠM; M?[M; i` M T?® M€Q M?B i M; ?` Hm" M- M; v +ª [m M i`QÌM; ;
HB M HKv ç M- ?ÆB +| +?9i iQ i? ç€M? pã ç¬BX

h M ç½ i` M /•v- F?¬M; T?€i F?¬M; çQÊ+ - çÊB K¼B M; QÌB "Q "Q M;²B tm®M;- h?€
v M H†M;- F?¬M; +?ÈT K„i- K°i #° /çM; K¼B bU ç m F?¬M; [m M i•KX

h?€B ç° h?€B EBM? `ÆB p`Q i`QM; K„i oQÆM; *?B h?–M- oQÆM; *?B h?–M ç½ ?B
óL;QìB # M /QÈB H` M;QìB T?QÆM; M`Q\ô

ó>¢ [m M h?~K L;¢QXô

óh?~K L;¢Q- M;QÆB +| #B i i°B +O M;QÆB +?Q \ô

ósBM `Y i B H„M; M;?25ô

ó>W- `ä `M; H` M;QÆB #` i?~K- H¢B +ÁM Km®M ?ÄB i - M m H` M;QÆB i?U+ bU
bBM? +Æ- M m H` HB m +? i F?¬M; M?“M- çÊB #´M [m M çQ M?•M +?SM;- p”i +?
i? M`QXô

h?~K L;¢Q M? M?“M; M;²B Î /QÈB +¬M; çQìM;- K†i H° p KdK +QìB, óoQÆM; ç¢B
H`K b Q H¢B F?¬M; M;?2 `äXô

V

j9eX *?QÆM; jj3, h` h’M UR kV

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; jj3, h` i’M UR kV

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

oQÆM; *?B h?–M ;BÆ i’K ;¶ H M- p¶ K¢M? tm®M; #`M- +ª ;B”M M|B, óE?¬M; `ä\ a
h?~K L;¢Q +| +?9i KdK +QìB M|B, ó>a\ *?ŠM; H) H` ç¢B M?•M Km®M ç°M; ?bM? \ô

oQÆM; *?B h?–M M?“i i?ìB +ªK i?“v iS+ +QìB- H”T iS+ M|B, ó B M|B Km®M ç°M;
+?SM; ç M- M?bM t2K M;QÆB M|B t¢Q M?Q i? M`QXô

h?~K L;¢Q F?¬M; F?ÄB +QìB ç M +îB Kî- M|B, óE?¬M; /MM; ?bM? b) F?¬M; TªB
M?•M /MM; ?bM? i` i’M- ç¢B M?•M F?¬M; TªB M|B +| M?•M +?SM; b Q\ L?•M +
t2K t2KXô

h?€B ç° h?~K L;¢Q F?¬M; +?Q H` ç9M;- H¢B ç +?Q oQÆM; *?B h?–M +| +?9i F?¬M
M`v +| TªB çB M`²B ? v F?¬M;- ?Q`M; i?QÊM; ç½ +| w +?d- K°i F?B i°B / M? H` i
+?B m- +?d +¬M #„i çQÊ+ K°i çB K- h?~K L;¢Q ?ŠM TªB +? i F?¬M; i? M;?B M;ì-
` #B MªB- F?¬M; M;ì ?„M +ÁM +| i? i`M ç`M? iU M?B M M?Q i? X

ó>ŠM H` ô

oQÆM; *?B h?–M i` i`°M [m M i`QìM; M?B m M,K- ;Bì T?9i M`v ç½ +ªK ;B€+ ` +|
H` ç•K H Q TªB i?2Q H Q- i?~K p’M +ÁM TªB iB T iK+, óæ M ç•v- K M; T?B M
M;Q`BV H M +¬M; çQìM;Xô

h¢B i`QÈ+ K„i # Q M;QìB- K°i M;QìB T?B M i?QÆM; #` #„i iB M ç M- M;QìB M`v K„
>€M- +ÁM ç2Q F?,M +?Qi ç–m- M?bM p T?Q i` M +| p`B T?–M #m²M +QìB- i?•M
MQÈ+ M;Q`B- M?QM; ?„M H¢B ?B m [mv +O- p`Q M? K¬M- H”T iS+ HB M +9B ç–m
ó”€B FB M +?Q p` ç¢B M?•M ô

G”T iS+ M•M; +QM K„i H M- HB + M?bM h?~K L;¢Q- ?ÆB +| +?9i bÊ ?½B K” Mm®i
KÈB M|B, ó”€B FB M h?~K ç¢B M?•MXô

oQÆM; *?B h?–M /QÆM; /QÆM; ç„+ w HB + M?bM h?~K L;¢Q- i?`v h?~K L;¢Q Kd
T?B M i?QÆM;- i`QM; HÁM; ?W H¢M? K°i iB M;- F?¬M; iB M; ç°M; M|B, óh t2K
M`QXô

G¢B H` +–K H`v i`K ;¶ p¶ #`M- oQÆM; *?B h?–M [m€i HÈM, ó.QÈB +¬M; çQÌM; H`
óh?QÆM; M?•M >„+ >½M Zm®+ _„+ h?“T- i M >€M H` \*?m h`QÎM; " MXô

ó*?m h`QÎM; " M- M;QÆB H` T?B M i?QÆM;- ç½ ç M MÆB M`v- +kM; F?¬M; +–M b
` - +| "´M ç¢B M?•M Î ç•v- B +kM; F?¬M; i? H`K ;b çQÊ+ M;QÆB- M;QÆB ç½ ?B
*?m h`QÎM; " M HB M iK+ ;"i ç–m, óæ½ ?B m- ç½ ?B m- iB m M?•M M?`i ç`M? i`B p
M|BV- M;¬M p¬ #`i išM U#B i ;b M|B M`vVXô

oQÆM; *?B h?–M HB + M?bM h?~K L;¢Q- M|B, óo` ç¢B M?•M ç M; M;²B M`v- M;QÆ
óL?“M i?S+Xô

óL?Q p"v "´M ç¢B M?•M ?ÄB M;QÆB- ?„M H` B\ô

ó>²B #~K ç¢B M?•M- ?„M H` >²M; HQ iU hU F? M? h?~K L;¢Q h?~K ç¢B M?•MXô

oQÆM; *?B h?–M ;"i ;"i ç–m, óL?Q i? K` M|B- M;QÆB i?“i ç9M; H` M?“M` ?„MX
M;QÆB- M;QÆB +| M?“M i?S+ i?QÆM; M?•M M`v F?¬M; \ô

h?~K L;¢Q #om K¬B- M|B, óh M?“M i?S+ `i M?B m T?B M i?QÆM;- H¢B +| K`v M;

oQÆM; *?B h?–M ?QÈM; [m M H¢B M?Ä M|B, ó: ?B +?ûT v M;mv M HìB M|B +O h`
ç H¼iXô G"TiS+ M|B p ?QÈM; h?~K L;¢Q, óL|B M?Q p"v h?~K ç¢B M?•M +kM; F?

h?~K L;¢Q M|B, óE?¬M; #B iXô

oQÆM; *?B h?–M M´B ;B" M çMM; çMM; K` M|B pÈB \*?m h`QÎM; " M, ó*?m h`QÎM; "
F?¬M; M?“M #B i M;QÆB- +?ŠM; H) H` M;QÆB Km®M pm Q M +?Q h?~K ç¢B M?•M

*?m h`QÎM; " M bÊ iÈB KS+ K†i M?Q ç`i b„+- H"TiS+ M|B, óh i?“i bU M?“M i?S+
?“M Î i`QM; :B€ i` çQÌM;- i iB M ç M #~K #€Q tBM ;†T- M; v iW ç–m ?„M M|B F?¬
?“M +kM; F?¬M; Km®M- p b m i i`aB [m M;?2 M;¡M; M;QÌB F?€+- H¢B çQ K°i M;
HÁM; ;†T K†i i - +ÁM M|B #ªQ i im•M i?O Hm"i T?€T i¢B i?“M? "B M EBM?- +| +
i?2Q +?O w +O ?„MX

hW M v p b m iB m M?•M H¢B çB ;†T K†i ?„M K`v H–M- K¶B H–M ç m K M; çO H p"
K°i i?Èi i?Èi M;U h•v oU+- +ÁM +| K°i b® i`•M +?•m M;¼+ #Q+?– M?[M; i?S M`v ç
Hw- imv i ç®B F?¬M; b BXô

J¼B M;QÌB t¬M t Q- F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ +€B #ªM €M M`v H¢B i?m" M HÊB M?Q i
K„i M?bM H MX

oQÆM; *?B h?–M F?¬M; F?ÄB KWM; `Ð- ?„M tm`i i?•M ?bM? / M?- FBM? M;?B K T
i`bM?- +?d +–M +| M?•M +?SM;- +| i? H`v çQÊ+ +?SM; M?“M ç²M; w- b m ç| HB M
ç~v h?~K L;¢Q T?¢K i°B- M?Q p"v +?SM; +S T?¢K i°B TªB p¬ +MM; id Kd t€+ i?U
FªM,M; ç M;QÌB KQÈM +Ê #Ä [m X

oQÆM; *?B h?–M M•M; iBM? i?–M H M- ?QÈM; h?~K L;¢Q- H¢M? HMM; M|B, óh?
;b +| i? M|B\ô

h?~K L;¢Q H¢M? M?¢i M|B, óE?¬M; +?mv M ç M|B5ô

oQÆM; *?B h?–M i`mv p`M, óo"v M;QÆB +| M?“M i°B ? v F?¬M; \ô

óE?¬M; M?“M5ô

oQÆM; *?B h?–M +QÌB H¢M? M|B, ós2K` M;QÆB +?Q i?`v [m M i`B +?Q ç´H`

h?~K L;¢Q +QìB M?¢i M|B, ó>„M M|B M?“M` i - oQÆM; ¢¢B M?•M HB M +?Q`^M
iB M i`B oQÆM; ¢¢B M?•M HB M +?Q`^M; i M?“M iB M i`B- #•v; Bì i +?ŠM; T?^B
¢¢B M?•M- +€B M`v F?¬M; b B +?S\ h M?“M` oQÆM; ¢¢B M?•M- +ÁM ¢Q M; QÆB
+| M?“M ? v F?¬M; \ô

óL; QÆB- M|B ?QÆm M|B pQÊM5ô

h?~K L;¢Q tK K†i M|B, óh H` M|B ?QÆm M|B pQÊM- ?„M ?€ +?ŠM; T?^B M|B ?QÆ
M; QÆB H` h?QÊM; h?Q >bM? #°- Hm”i T?€T ?bM? / M? F?¬M; #B i F?¬M; ?B m- ;
¢½ Km®M ; €M i°B +?Q i - +?ŠM; H) F?¬M; +^K i?`v [m€ ?Q M; ¢QìM; b Q\ô

oQÆM; *?B h?¬M #B i`ä KB M; HQÐB +O ?„M HÊB ?¢B- F?¬M; ¢ w iÊB ?„M- [m€

J`v [m M H¢B M?Ä H”T iS+ #QM; K°i ?°T ;`K ¢ M`^2B i`bM? H M- ¢ tm®M; i` M #”M
*?B h?¬M KÎ ?°T ;`K` - H”T iS+ - K°i [mv M b` b€+?`ÆB p”Q i`QM; i v oQÆM; *?B
M`v- h?~K ¢¢B M?•M +|`M iQÊM; ;b F?¬M; \ô

h?~K L;¢Q M?bM M?bM, óE?¬M; +|`M iQÊM;5ô

oQÆM; *?B h?¬M +QìB H¢M?, ó_ä`”M; H` #9i iQ+? +O M; QÆB- +€B +?[pB i M`
F?¬M; +| M; QìB i?S ? B +| i? pB i`Xô

h?~K L;¢Q F?¬M; H M iB M;X

oQÆM; *?B h?¬M H¢B +”M; T?`M +?`M F?¬M; i?¬B- +?Q`^M; h?~K L;¢Q ¢½ Km®M -
b` - +?d p”Q # M i`QM; - +`i + Q ;B¼M; M|B, óh?~K ¢¢B M?•M- Km®M ”`M ¢¢B M?
F?¬M; \ô o¢+? iì i?S M?`i +O [mv M b` - ¢¼+`ä`”M; , óh?QÆM; M?•M Zmv hQ M
K½- ?Q”M; FBK 8yy [m M ô

J°i i`”M M`v ¢¼+ tQM; - H¢B ? Q T?Q i`¼M p M MY + M? ;Bì- K¼B M; QìB M; ?2 ¢ M
[m M pB M +| ?B K F?Q+? pÊB h?~K L;¢Q H”T iS+ p¬ +MM; KWM; `Ð- +| #^M; +?S
t2K M?Q F?¬M; i? iB T iK+ tQ v M; QìB - F?¬M; i? iQîM; ¢QÊ+- +€B i M h?~K L;¢Q
+?Q ¢-v K°i i?€M; - ¢½ H` pB + t`m HQ M; H` - i?“i ¢9M; H` M?bM M; QìB F?¬M; M
i?“M? ”B M EBM?- i`i +^+€+ i?QÆM; M?•M iQ #ûQ- Î T?Q i`QM; b` b€+? +O ?„M

oQÆM; *?B h?¬M MB K ¢ M KB M; ¢„M; HQÐB F?¬- #m¬M; b` b€+? tm®M; - ?QÊM;
K` +QìB M|B, óh?~K ¢¢B M?•M +ÁM +| HìB Km®M M|B b Q\ô

h?~K L;¢Q i`-K K†+ K°i H€i, óE?¬M; +|Xô

óo”v M; QÆB +| M?“M i°B ? v F?¬M; \ô

óL?“M5ô

æ9M; H` ¢ÊB M?[M; HìB M`v- oQÆM; *?B h?¬M pmB KWM; [m€ ¢¶B- H”T iS+ M|B
i?•M H` >²M; HQ iU hU F? M?- ,M ?®B H° F?¬M; ?ÊT T?€T- p i iQ+? b€M; iÄ- +S
i`€+? - M; QìB iÊB- H°i [m M T?K+- +€M? M|M +O ?„M- H”T iS+ ;B^B p”Q M?“ iM >
p` [m M pB M T?| i?~K ¢Q H M i`B m +?Q # ?¢- KìB # ?¢ ?¢ +?d i`WM; T?¢iXô

J°i F?®B i^M; ¢€ HÊM i`QM; HÁM; +m®B +MM; +kM; `ÆB tm®M; ¢`i- i•K oQÆM; *?
i` M +` ?¼M; - p®M H` ?„M bÊ ?½B i` M +¬M; ¢QìM; b) +| +€B ;b ¢| b B H-K- +?d H`
bU [m€ i?m”M HÊB`²B- i?m”M HÊB ¢ M KS+ H`K +?Q ?„M ¢ m F?¬M; i? iBM ¢QÊ
h?€B EBM? b m HQM; - ?”M? H M|B, óh?€B bQ- +| i? F i€M +?Q \ô

h?€B EBM? KÎ +QM K„i` - K°i #° /¢M; F?¬M; ? #”M i•K- ¢ M; Km®M ;”i ¢-m- Î K
M; QìB M|B, ó*?“K ¢½5ô

oQÆM; *?B h?¬M M?bM b M; - M; QìB M|B +?mv M +?QM? H` K°i i`QM; M?[M; T?| i?
JŠM- i?2Q M?Q T?~K +`T- E?QÆM; JŠM i?“T ?ÆM K°i #”+ bQ pÊB oQÆM; *?B h?¬M
F?¬M; H i?m°+- E?QÆM; JŠM H` æ¢B Gw hU F? M?- t2K M?Q K°i i`QM; ? B +Æ +
?„M M|B K°i +•m +?“K ¢½- +?QM? H` h?€B EBM?- +kM; F?¬M; i? iMv w F i€MX

h?€B EBM? H¢B +QìB M|B, óE?QÆM; ¢¢B M?•M +ÁM +| HìB ;b Km®M M|B b Q\ô

E?QÆM; JšM ?QÈM; h?€B EBM? ?"M? H - M|B, óh?€B bQ- imv h?~K L;¢Q ¸½ i?S
#¢+ # M i`QM; b´ b€+? ¸"T p`Q K„i i?"i bU ``i FBM? i•K- M m F?¬M; ?ÄB i` ¸ M i°i
+?ŠM; T?ªB H` T?K h?€M? •MX >¢ [m M ¸ M; ?`- ?ÄB h?~K L;¢Q ¸2K M?[M; +O +ª
Î MÆB M`Q i`QÈ+- H¢B F?ÎB #~K # ?¢- M?Q i? - ¸½ ¸ +?Q h?~K L;¢Q i•K T?K+ F?
iQ`MXô

h?€B EBM? i`-K K†+ K°i H€i- F?¬M; ¸Q€M ` E?QÆM; JšM `®i+m°+ H` ``„T i•K H`K
T?ªM #€+ ¸QÊ+ ¸ M; ?` +O E?QÆM; JšM- ¸`M? T?ªB ;"i ;"i ¸-m M|B, óE?QÆM; ¸

h?~K L;¢Q M;¢+ M?B M K" M?bM # M;Q`B pÊ- M|B, ó>¬K M v +€+ M;QÆB H"K b
+?Q i ¢B` M;Q`B T?QM; HQm F?Q€B ?Q¢i\ô

o•M o•M ;B" M / [M|B, óL;QÆB pb LBM? M æ +Æ- M; v +^a iQM? K M? +kM; F?¬M
M;;M +^a M b Q\ô

h?~K L;¢Q i?'v o•M o•M p Kti;;2M im¬M;- p°B p" M; T? i`Á M|B, ôE€ i?"i +?Q M
F?¬M; ¢ w- i`QÊ+ ¢| i ¢½ iQM? F i®i`²B- •K KQm [m, F H" i?S T?m [m•M +€+ M
M;QÆB M;šK H¢B t2K- i ¢•v H" T?¢K i°B F?B [m•M- ¢9M; F?¬M;\

L?QM; HQ¢B bU ibM? F?B [m•M M"v +?d +| i? ?°B w- H¢B F?¬M; i? i`mv M` M;Q
KkB ?Q" M; i?QÊM; ¢ti î ¢•m\ô

h?~K L;¢Q /WM; K°i +?9i- H¢B M|B, ôob p"v i ¢½ bÊK M;`i iÊB- ?Q" M; i?QÊM; iS+
i i` i°B- M?QM; H'v +€B i°B ;b ¢ i` i ¢•v\ h`QÊ+ iB2M +?QM? H" ¢€K ¢¢B i?¬M #
L;¬M [m M FB - i ¢½ ¢QÊ+ +?SM; FB M- M|B F?| M;;2 K°i Qi- ¢®B T?| pÊB M;Q`B
i - HB M imv i ¢®B F?¬M; i? - M?[M; M,K [m - M?[M; M;Q`B #` #m°+ i°B FB ;B®M
M;;2 K°i Qi- ?Q" M; i?QÊM; M; v +^a i M im' B #¼M ?„M ¢ m F?¬M; M?Ê ¢QÊ+X

æ€K M;¬M [m M imM; iBM ¢²M i?'i i?B i- M|B +| b€+? - K€+? +| +?SM; i?2Q FB m
?Q" M; i?QÊM; T?¬M HÊM ¢ m iBM H" i?"iX L?QM; i #`i ¢²M;- i +MM; pÊB ?Q" M;
?[m- i +| # Q M?B m +•M HQÊM;- ?„M H¢B F?¬M; #B i\ L m M|B H" i H"K +€B +?r
+?Q i MQÊ+ #~M- M|B i KQm M;?' +? - ?Q" M; i?QÊM; +?ŠM; M?[M; b) F?¬M; iBM-
ibM? ¢®B pÊB i Xô

ôG9+ M"v imv ?Q" M; i?QÊM; iB m i M iS+ ;B" M- M?QM; Kti KkB +| H) H" F?¬M; Fû
HB M Km®M +?Q i K°i #`B ?¼+ - pb p"v b) M #`B M;Q`B iB M ?" M? ?°B i?~K i - ?
T?"M i°B- i°B i`¢M; H" +€B ;b\ JQm M;?' +? H" ;B^a /®B ?Q^aQ- F?B [m•M H¢B ?" M;
ibM? M"v +?d +| i? ¢ ? B # M M;-K ?B mX

h?€B EBM? p" M?[M; M;Q`B FB i?'v i `ÆB tm®M; MQÊ+ - b Q H¢B +| i? #Ä [m +
b) ¢B bQm i¬K +?SM; +S T?¢K i°B #®M T?Q Xô h?~K L;¢Q M|B ¢ M ¢•v- F?¬M; M
? , ó*€B M"v H" +?¶ ? v M?'i- #¼M ?„M Km®M i°B i`¢M;- i HB M +?Q +?Q #¼M ?
M?[M; Km®M +?Q- +ÁM Km®M +?Q #¼M ?„M +^a M?•M +?SM; p" p"i +?SM;- +?QM
?®B H° ¢ M i?~K p'M i Xô

>„M ¢ ¢k tm®M;- +^a K i?'v K„ K½M K" M^K î i` M Kti;? , óæ€M; iB + H" #¼M ?„M
+| i? - /mv +?d +| ,M ?®B H° F?¬M; i? i?~K- oQÆM; *?B h?¬M FB +?d bÊ b) tmB

L|B i'i +^a F ?Q¢+? +?'M ¢°M; +O KbM? ` - i•K ibM? h?~K L;¢Q b€M; bO ?ÆM K
tm®M; p°B p" M; ¢B M;O- M;"v ?¬K b m b€M; bÊK- ¢9M; ?¢M ¢B >²M; HQ iU- M;²B -

>²M; HQ iU + Q i?'T M;Q`B #îB pb h?~K L;¢Q bU ibM? ¢½ bÊK bÊ iÊB KS+ M;mv
¢^aK- h?~K L;¢Q ,M ?®B H° - #¼M ?„M +kM; +?B F?¬M; Qi +?¶ i®i- +?QM? M?Q h?
T?¬M- K°i M;Q`B +kM; F?¬M; i? +?¢v- i?~K p'M tQM; h?~K L;¢Q `²B- M|B F?¬M; -
iB T i?2Q- HB M ¢ M T?B M #¼M ?¼X

>¬K M v i?'v h?~K L;¢Q M iQ" M F?¬M; pB + ;b- i'i +^a K¼B M;Q`B v M i•K- p¬ +MM
iB M K`B hU F? M? ¢¢B M?•M ¢ M /MM; +ÆK i~v i`¬M- h?~K L;¢Q +U imv i F?¬M; +
ôJ`B F?€+? /MM; +ÆK i?b F?¬M; +¬M- M m M?Q +€+ M;QÆB M;¢B M?B m iB M- "
;B9T +€+ M;QÆB- +?Q p` - +?mv M m®M; `QÊm F?¬M; +¬M H"K M?B m- +?9M; i ,
¢bM?- ¢ M ¢€T i?€B ?"m p" •M ¢S+ # ?¢- p"v +ÁM T?^aB HQ H„M; +€B ;b\

æ2K M?[M; / M? b€+? T?B M i?QÆM; FB ` - +| +€B T?B M i?QÆM; M"Q M?B m i?
+?Q ?„M K°i €K +?d- M|B +?Q #¼M ?„M #B i- ¢ M F?m pU+ æ¢B h®M;- T?^aB i?2Q
i ¢ tY Hw- +?9M; i H" H M;?B +?B # M;- H +`M; M?B m- M;Q`B +`M; F?¬M; i`€+
M?B m bU ibM? HB M F?¬M; / H"K ¢•mXô

J¼B M;Q`B +Q`B p M;- "Q "Q M|B, óæ9M;- ¢9M;- +?9M; i T?^aB +¬M +M p" i?"i i?"
iW ¢ M ¢€T i`B m ¢bM?Xô- K¼B M;Q`B ¢ M; Km®M i^aM ¢B- h?~K L;¢Q ¢°i M?B M

*| K°i T?B M i?QÆM;- +| T?ªB ;¼B H° *?m h`QÎM; " M\ô

hU *?QM? pW M;?2- H"TiS+ M;?B M`,M; M;?B M HÊB M|B, óæ¢B M?•M i ç½ ?
?ÆB FûK K°i +?9i ç½ ç +?Q ç¢B M?•M H"i i?mv M i`QM; KQÆM;- ç¢B M?•M v M
ç°M; i?O- +?9M; i M?'i ç`M? b) çB i?m i?"T ?„M- ç„+ i°B >²M; HQ iU- ?„M +ÁM Km
M;?o +kM; çWM; M;?oXô

B M;| K°i +€B p¶ K¬M; M;U M`v p¶ ç M ç9M; i` M çMB M;U - h?~K L;¢Q H¢B tK
M;QÆB- "´M ç¢B M?•M `i F?¬M; i?Q+? M;?2- M;QÆB ç•v H` w ;b\ *?ŠM; H) H` Km
i?M\ *¬M; H` +¬M;- iQ H` iQ- #´M [m M H` M;QÌB `i `ä `M;- ;¼B M;QÌB çB M|B +?
T?ªB HQ H„M; bÊ ?½B- F?¬M; +| +?mv M ;b- #´M [m M F?¬M; T?ªB M;QÌB F?¬M; i

æ9M; `²B- K†i F?€+ ;B9Ti i`mv M K°i HÌB- M|B H-M i`QÊ+ ?„M çQ K†i M¢ ?Q`M;
+?Q ?Q`M; i?QÊM;- ?Q`M; i?QÊM; M?bM tQM; HB M `i Q i?Q+?- v m i?Q+? F?¬
?Q`M; i?QÊM; ç½ Q i?Q+?- +?„+ ?ŠM i?€B ?"m p` +?Q p` +€+ pQÆM; ;B +kM; b)
;¼B ?„M çQ ?ÆM +€B ç M i`QÊ+- H¢B ç +?Q ?„M #€Q ;B€ iB M- #´M [m M +¬Ki
+O ?„MXô

hU *?QM? M;?2 tQM;- H"TiS+ ?B m w- `i H` +ªK t9+ M|B, óæ¢B M?•M F?¬M; F ?
`i `°M; HÊM- M?Q M;`M /†K b|M; +ª- F?¬M; i`¬M; i?'v +m®B +MM;- ?¢ [m M #°B
i`M ç-v +ªK t9+ +?QM? H`- ç¢B M?•M i?QÌM; tmv M ç iQÊM; ;B Î i`QM; HÁM;- i
H¢B +¬K iB M`B M; #ªM i?•M ` - +€B M`v i?"i bU H`K H`K b Q ?¢ [m M +?`m M´B

h?~K L;¢Q i?Î /`B M|B, ó\*?Q M M M;QÌB H`K `ä w +?Q i®i ç T- +`M; +| i? im i?•M
+€+ M;QÆB H`K pB + M?B m- bÊK Km°M; b ç m ç M HQ¢B +ªM? ;BÊB M?Q i 5 h®
ç¢B M?•M Km®M M;?d M;ÆB- /Si HÌB- M;? M? M;? M? M; M; M; K` ç M p`Q i`Q
i`U+ iB T M^K MY M;QÌB i` M;BQÌM;- K°i KU+ çÊB +?Q ;B[i`Q /MM; +ÆK- T?B
h`QÎM; " M M;U F?¬M; /WM; p| K` +?¢v ç M- i?'v h?~K L;¢Q- +9B ç-m HB M #€B-
?ûi M|B, ôhB m M?• ç€M; +? i- ç€M; +? i ô

h?~K L;¢Q p°B p`M; çB [m M•M; ?„M /"v- +?QM? F?Q M;?B K M;?` M|B, ó*?m ?m
h #B i `ä- F€ i?"i bÎ /o M;QÆB ç M i`QM; M°B çQÌM; M|B M?[M; HÌB FB - H` pb #
ç9M; F?¬M; \ô

*?m h`QÎM; " M ç-m ;B®M; M?Q ;` K´ i?|+ ;"i, óæ9M;- ç9M; - M m F?¬M; +?QM
F?¬M; T?ªB p"v- i +kM; F?¬M; /€K T?d #€M; ç¢B M?•MXô

h?~K L;¢Q F?Q€i F?Q€i i v M|B, óE?¬M; +| +?mv M ;b- M;QÆB iW iW H`K pB + #
M`v M;QÆB F?¬M; +¬M iQÎM; M?Ê Î i`QM; HÁM;Xô

*?m h`QÎM; " M K M; #° /¢M; `i +ªK FQ+? M|B, óh?~K ç¢B M?•M ç¢B M?•M ç¢B H
T?K+Xô

h?~K L;¢Q KÌB ?„M M;²B tm®M;- +QÌB M|B, óL;QÆB F?¬M; +¬M +ªK T?K+- M;QÆ
p`Q æ¢B h®M; i - +?QM? H` F?€+? [mw +O æ¢B h®M; i - ?[m M;?` ;B[? B MQÊ-
+€+ M;QÆB t•v +¬m /„i K®B- Km®M M|B +ªK T?K+- M M H` h?~K K¶ +ªK T?K+ *?m

*?m h`QÎM; " M M? M?`M; i?Î` - M|B, óæ¢B M?•M- M;`B pW `²B #ªQ i çQ K†i M
M`v H` ` M Î Zmv hQ [m®+- i¢B æ¢B h®M;- M?'i i?ÌB +kM; F?| +| i? ibK çQÊ+ +¬M
M`v K†i M¢ b Q- +?d bÊ T?ªB çÊB M,K b m KÊB +| i? çQ ç MXô

h?~K L;¢Q `i H` iB + Mm®B M|B, óL?Q p"v ` Zm M çB- F?¬M; +| HB M [m M Xô

*?m h`QÎM; " M t`m ?´- p°B p`M; M|B, óhmv M?'i i?ÌB F?¬M; ibK çQÊ+ i?Ê F?ûQ- i
ç¬M; ç9+- +?„+ ?ŠM ç¢B M?•M M?'i ç`M? +| i? ibK çQÊ+ M;QÌB i?Q+? ?ÊT ç ` M
KQÆB +•M i`B HB m +? i¢Q ?Q`M; FBK K†i M¢- M m ç¢B M?•M F?¬M; M;¢B T?B
iQÊM; ` MXô

h?~K L;¢Q tK K†i M|B, óL;QÆB H`K +€B ;b p"v- i +?d H` Km®M Km®M K†i M¢ ?Q
HB m ç M- M;QÌB F?¬M; #B i- +ÁM iQÎM; `M; i i? K i`B +O M;QÆB ?Q`M; FBK ç
#´M [m M i?'v M?[M; p"i ?Q`M; FBK FB - HB M F?¬M; M?'M çQÊ+ K` +ªK i?'v +?€

*?m h`QÎM; " M i?B m +?9i M[T?^B /"T ç-m Hçv h?~K L;çQ- F m HÈM, óæçB M?•
M?'i ç`M? T?^B M?"M H'v- ?„M +?9M; F?¬M; T?^B ?Q`M; FBKXô

h?~K L;çQ M|B, óE?¬M; T?^B ?Q`M; FBK- ç| H` +€B ;b\ô

*QM M;QÆB *?m h`QÎM; " M ç^Q K°i pÁM; , ó\*?d H` ç²M; i-K i?QÎM;- ;B€ i` F?¬M

h?~K L;çQ M;?o M;?o- ?ÆB +| +?9i F?¬M; ibM? M;mv M- ;"i;"i ç-m- M|B, óL m H`
M|B +€B ;B€- i H'v iB M ç M i`^a M;QÆB ô

*?m h`QÎM; " M M`Q /€K KÎ KB M;- p°B p`M; M|B, óE?¬M; ç€M; # Q M?B m iB M-
F?€+? F?QXô

h?~K L;çQ +?d Km®M +?Q- ? B M;QÎB ;B^M; +Q K°i ?²B H•m- *?m h`QÎM; " M KÈB
i?"i bU +| i•K- çQ i #®MM,K [m M iB M H` çQÊ+ - B- p®M +kM; F?¬M; T?^B H` -
+?Q ççB M?•M i®M FûK Xô

•M? K„i h?~K L;çQ ioM? K`+? M|B, óJm ç² HB M T?^B i`^a iB M- +€B M`v pšM Hm
[m M- M;QÎB ç½ F?¬M; +| M;mv M i„+ - +MM; + -K i?9 HçB +| ;b F?€+ M? m ç•m\ô

J°i M;`v ç-M ç°M çB [m - +?d H` H9+ p M?`- HçB i? K K°i `QÆM; ðç²M;ð HÈM `H`
M;`v i?S ? B- w +?d i?€B ?"m ç M- Km®M h?~K L;çQ p`Q +mM;X

h?~K L;çQ ,M K†+ ç`B KÈB ?Q`M iQ`M- çB ?"m +mM; p'M M i?€B ?"m- i?€B ?"m i?`v
*?B h?¬M FB i?"i bU H` p¬ HB K bd- +€B M M ?ÄB F?¬M; ?ÄB- F?¬M; M M ?ÄB H`

h?~K L;çQ p°B p`M; M|B, óh?€B ?"m #Èi ;B"M- oQÆM; ççB M?•M +kM; H` T?KM;
çQÊ+ ?„M- Km®M i`€+? i?b i`€+? i H`K pB + F?¬M; +~M K"i- ç M?QÊ+ çB K`ÆB

h?€B ?"m Kšm M;?B i?B M ?ç- p¬ +MM; bo /B M- M m +?mv M M`v i`mv M ` M;Q`

h?€B ?"m tK K†i- ?B M M?B M ç K [m M;O F?¬M; çQÊ+ M;QM ;B'+- K„i ç½ ç2M F`i
+?B iB i`ä `M; FB - oQÆM; *?B h?¬M H`K b Q +| i? #B i çQÊ+ \ \*?mv M M`v v i?
h?~K L;çQ- M;QÆB T?^B iW iW iU ç`M? ;B€- iU ç`M? ;B€Xô

h?~K L;çQ M;?o M;?o- b„+ K†i H`T iS+ ççB #B M- M|B, óæ9M;- +€B b´ b€+? FB H`
i?QÎM; i +`i ;B'm +kM; `i FQM F)- +?É F?¬M; T?^B H` M;QÎB # M +çM? i iB i H`
F?¬M; ? v- i?€B ?"m- M;QÆB ç•v H` M|B K°i HÎB H`K #WM; idM? M;QÎB i`QM; K°M
i"TM;QÎB #B i`ä pB + M`v HçB- FB K i` iBM? i - i?`^M; ;B i H-K K°i M;`M- +k
K°i M;QÎB- M m F?¬M;- ;B[HçB K°i M;QÎB M?Q p`v # M M;QÎB- bÈK Km°M ;b +kM

h?€B ?"m ;"i ç-m- `²B KÈB iW iW M;²B tm®M;- ç°i M?B M HçB M?È iÈB K°i bU FB
K"i #€Q +?Q oQÆM; *?B h?¬M- oQÆM; *?B h?¬M ç½ #B i`ä bU ibM? b´ b€+?- +?
T?Q i`QM; M?[M; b´ b€+? M`v çB ç•m\ô L|B ç M ç•v- i?€B ?"m /WM; K°i +?9i- iU M
i t2K- H9+ i`QÊ+ ?„M M?'i ç`M? ç½ #B i`ä5ô

ó>^\\ oQÆM; ççB M?•M ç½ #B i`ä K'v +€B ç| H` çQ ç M i`QM; M°B +mM;- pb +€B
F?¬M; i?¬M; çQÊ+Xô h?~K L;çQ i`QM; HÁM; KWM; i?-K- M?QM; HçB H`K ` #° /çM
i?€B ?"m T?€i ?mv ç-v çO i`Q iQÎM; iQÊM; +O KbM?X

hQ /mv M[M?•M H` ç€M; bÊ M?'i- bS+ iQÎM; iQÊM; HçB +`M; T?QM; T?9 ç M +U
ç9M; +?¶ ?ÁM; +O K°i M;QÎB- HB M ?"M F?¬M; i? çQ ?„M p ?QÊM; i°B €+ i`v i`
M?•M M?Q i?€B ?"m\

h?€B ?"m i`-K M;•K K°i H€i- HçM? HMM; M|B, ó>„M ç•v H` +® w Km®M +?Q B ;B
*?B h?¬M M`v- B ;B ç½ bÈK M;?2 M|B [m ?„M- ?„M i?"i bU iQ ; M- K°i i?-M iY
i`QM; M°B +mM;Xô

h?~K L;çQ bÊ ?½B M|B, óh?€B ?"m- +?mv M M`v HB M F?¬M; M M i`mv +Sm M[-
h?€B bQ # M FB b) K'i ?SM; ç|5Xô

V

j9NX *?QÆM; j9R, oQÆM; *?B h?—M G" L;QÌB h®i

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >´

*?QÆM; j9R, oQÆM; *?B h?—M H" M;QÌB i®i

L?¡K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

hQM? ibM? h?~K L;¢Q i?m°+ HQ¢B M"v 2 bÊ i?B M ?¢ F?¬M; HQ¢M- +?•K M;ÁB i?
i v- ? i H—M M"v iÊB H—M F?€+- +ÁM ;B^a #° M?Q ;B[;bM oQÆM; *?B h?—M- ?"M F?
ç ö- ð/QÈB ibM? i? + 'T #€+?ö H¢B HB M HKv h?€B h?€B bQ p"Q ç M- +ÁM K°i i?
i?€B ?"mX

h?€B ?"m K†i H¢M? +QÌB M¡B, ó§\ >ŠM H" oQÆM; *?B h?—M M"v +¡ +€B ;b HB M [

h?~K L;¢Q `i /Q /U M¡B, ó*¡ K°i +?9i- h?€B h?€B bQ [m M ? pÈB ?„M +QB M?Q F
M;QÌB çB çQÊ+ +kM; ;—M- ?ÆM M[oQÆM; *?B h?—M H" K¬M bBM? +O h?€B EBM
T?K iY +kM; F?¬M; çOX h?€B ?"m M;ŠK H¢B t2K- h?€B h?€B bQ +?QM? H" i`K +°
?„M- +?Q /M T?¢K p"Q K°i çB K b B b¡i- F€i?"i +kM; F?¬M; +QB H" +€B ;b- i?€B ?
+?9i- +kM; F?¬M; +¡ ;b HÈMXô

h?~K L;¢Q +"M; M¡B i?2Q FB m h?€B h?€B bQ F?¬M; i? i` m p"Q- i`QM; HÁM; i?€
K€B- ?W H¢M? M¡B, ó*?d H" K°i +QM +?¡ +O h?€B EBM? K" i?¬B- B ;B /U p"Q
?"M?- çB- ;¼B # ?¢ iÈB- B ;B +¡ +?mv M Km®M M¡B +MM; ?„MXô

h?~K L;¢Q i`QM; HÁM; #m¬M; HÄM; - i`QM; HÁM; M;?o, óoQÆM; ç¢B M?•M " oQA
Km®M tmB t Q`²B- ?„+ ?„+ - H" M ç M i` M ç—m i - F?¬M; +?Q M;QÆB +?`m ç m F?
+QM K Q # M? Xô L;?o ç M- H" T iS+ çB v i FB M h`B m \*€i- i•K ibM? h`B m *€i ?-
pšv i v pÈB h?~K L;¢Q, óh?~K L;¢Q- M;QÆB iÈB- h`ŠK ç M; bmv M;?o K°i bU FB M

h?~K L;¢Q p¬ +MM; M;?B K +?dM? M¡B, ó" ?¢- +¡ +?mv M ;b tBM ç b m H¢B M¡B

æ®B pÈB Kšm ?"m M"v- h`B m \*€i T?ªB /€K +?"K i` - H" T iS+ çSM; /"v- i?2Q h?~K L
;¼B K°i iB M; Kšm ?"m- # M i`QM; F?¬M; +¡ ç°M; ioM?- ;¼B iB T K°i iB M; - H¢B
+?°i /¢`²B- +9B ;^K M;QÌB çB p"Q- i`QM; çB M +kM; F?¬M; +¡ M;QÌB- M;QÊ+ H¢B
çSM; î ç" M; FB - F?¬M; +?9i bSi K X

h`B m *€i ?ÄB i?€B ;B€K M"v M¡B, óh?€B ?"m î MÆB M"Q\ô

G¶ i B H½Q i?€B ;B€K ?ÆB M;? M? M;½M; - i?´v h`B m *€i- Km®M ?"M? H - ? i H
M;?2`ä ?„M M¡B +€B ;b- +?d M¡B, ó" ?¢ +¡ ;b T?•M T?¡\ô

h`B m *€i HÈM iB M; H" T H¢B +•m ?ÄB K°i H—M- K†i KQ +O H½Q i?€B ;B€K H" T
K„i çK+ M;—m i`"M` MQÊ+ K„i, óh?€B ?"m #` # M? ô

ó" ` # M?5ô h`B m *€i H¢B +"M; ?QªM; bÊ- M¡B, óL" M; î MÆB M"Q- i?€B v ç•m\ J r

G½Q i?€B ;B€K +?d p"Q T?Q b m- h`B m *€i K M; i?2Q h?~K L;¢Q t¬M; p"Q- M†M
+€+- # M i`QM; p" i`QM; T?ÁM; M;O v M ioM? F?¬M; iB M; ç°M; - h`B m *€i +?SM
M?- i?Q€M; +€B ç½ çB [m - [m€i` M K†i ç'i- +—K i v i?€B ?"m ?ÄB, óJšm ?"m H

h?€B ?"m M;?B M; çB i?•M- [m v K„i p T?Q iQÌM; - F?¬M; ç w iÊB ?„MX

h`B m *€i i?Q€M; +€B ç½ M;•v /¢B- +¡ +?9i i?´i FBM?- M;•v M;QÌB K°i ?²B KÈB çQ
;B€K M¡B, óæ•v H" +¡ +?mv M ;b\ô

J'v i?€B ;B€K +?d H" +9B i?'T ç-m- F?¬M; /€K M|B HìB M"Q- i?€B ?"m H9+ M"v H
 +ÁM +?Q iÈB b Q\ J m ;¼B ?„M ç M- B ;B +| pB + Km®M T?•M T?| ?„MXô
 h`B m \*€i #m²M `¬m M|B, óJšm ?"m +| HìB ;b i?b M|B +MM; h`šK H" çQÊ+ - +¬M ;b
 h?€B ?"m M|B, óL;QÆB bm®i M; "v bOM; €B h?€B EBM? FB - i?B m +?9i M[HçB ç
 H`K ?Q" M; ç - ç° + çQ€M i`B m +QÆM; `²B- B ;B +ÁM M?ì M;QÆB çQÊ+ b Q\ô
 h?~K L;çQ î K°i # M M;?2 çQÊ+ BK H†M;- i?€B ?"m M"v i?"i ç9M; H" #B i H`K pB
 [mª M?B M H" H¬ ?Ä i?m¬M i? M?- #°B T?K+ - #°B T?K+5
 h`B m \*€i F?¬M; ?B m ` b Q, óJšm ?"m pb +?mv M ;b K" iS+ ;B" M h?€B h?€B bQ\
 h?€B ?"m #„i ç¬m tQ v M;QìB- M;?B M; M;QìB i?î T?b T?b M|B pÈB h`B m *€i, óE
 >bM? #° h?QÊM; h?Q oQÆM; *?B h?¬M FB - M;QìB M"v , +| h?€B EBM? ;B[;bM-
 M;çQ- ?Q" M; i?QÊM;- M;QÆB M M tY i`Q ?„M M?Q i? M"Q\ô
 h`B m \*€i M?'i i?ìB BK H†M;- +?¬M +?ì M|B, óoQÆM; \*?B h?¬M +kM; F?¬M; H`K`
 ;b\ô
 h?€B ?"m +„M K¬B M|B, óæ½ #B i F?¬M; i`¬M; + "v çQÊ+ p"Q M;QÆB- ? v H" çB ;¼
 h`M pQÆM; ?B m i•K w B ;B M?'iXô
 J°i +•m M|B FB HçB + "M; H`K h`B m *€i ?QªM; bÊ- i`,K i?B M ?B m çB i`QÊ+ - i?
 KbM? #'i ?B m b Q\ E?¬M; F`T M;?o M?B m- H"TiS+ M|B, óJšm ?"m +| HìB ;b +|
 bU F?¬M; [m2M M?bM oQÆM; *?B h?¬M FB - h`šK ?ç ` ,M /çv H" çQÊ+Xô
 h?€B ?"m /Q /U K°i +?9i- +kM; ?B m çQÊ+ ;ä ;ä H" çO `²B- ç M; Km®M ;"i ç¬m- h?~
 p"v- # ?ç M|B F?¬M; b B- i?€B ?"m Km®M #€M +?Q h?€B h?€B bQ K°i +?9i K†i Kk
 M;QìB b) `i F?| +QBx h?2Q i i?'v- ?ç +?d ` ,M /çv ?„M H" #B M T?€Ti®i M?'i- ç½
 HçB +| i? H`K oQÆM; *?B h?¬M M?Ê F„ ;B€Q ?m'M- M?'i +Y HQĐM; iB M- F iW ç;
 ?"m +kM; F?¬M; +¬M bBM? ` ?B K F?Q+?Xô
 J°i +•m M|B FB HçB +•m /šM HY ;B" M i`QM; HÁM; i?€B ?"m- i?€B ?"m F?¬M; ? /
 EBM? H" M;QìB M"Q- +kM; Km®M #„i B ;B M?bM b„+ K†i ?„M\ >W- +€B i M oQÆ
 ç`M? T?ªB i` i°B +O ?„M- ?„M F?¬M; T?ªB ?°B i?~K h?~K L;çQ b Q\ h®i- H9+ M"v
 L;çQ +?O i?~K- çB i?~K oQÆM; *?B h?¬M M"vXô
 h?~K L;çQ F m iQ Q M m´M;- i`QM; HÁM; M;?o, óh HçB M|B b B +€B ;b `²B- M|B b
 h`B m \*€i M?'i i?ìB BK H†M;- i`¬K M;•K +?®+ H€i M|B, óE?¬M; +| i°B- ?°B i?~K +
 +QìB- Kšm ?"m- +?mv M M"v HB M ç +?Q h`šK ç M tY Hw çBXô
 h?€B ?"m M|B, óE?¬M; çQÊ+ - +?mv M i°B / M? ç h?~K L;çQ ç M tY Hw- bU ibM? ?
 çQ+? i?•M ç M ?ÄB- M;QìB M"v i°B €+ i`v i`ìB- T?d #€M; B ;B - ;¼B B ;B b m
 >Q" M; i?QÊM;- M m H" M;QÆB i?"i bU +| ?B m i•K- bU ibM? ?°B i?~K oQÆM; *?B
 ?ÄB ç M- M;QÆB F?¬M; T?€i w +?d çB ` M;Q" B- B ;B +?QM? KbM? T?€i w +?d-
 B ;B ç½ F?¬M; +| +?¶ ç†i `²B- +kM; F?¬M; bÊ HçB #` M;QìB +? +QìBXô
 h`B m *€i M;?2 p"v + "M; ?QªM; ?®i- p°B p" M; M|B, óJšm ?"m- F?¬M; #^M; M?Q p"v
 +S T?çK i°B i`QÊ+ - çQ H M i`B m #m°+ i°B- iW ç| p b m- h`šK i€B T?€i +?d ?°B
 T?€i ` w +?d i`QÊ+ - +?d bÊ b) HçB H`K +?Q i`QM; HÁM; K¼B M;QìB F?¬M; T?K+
 a„+ K†i i?€B ?"m H9+ M"v KÈB ?Á ?Q½M K°i Qi- +?mv M ;B" M H`K pmB M|B, ó*
 /QĐM; M;QÆB- M;QÆB p" h?~K L;çQ ç m çB çB- # M? B ;B ç½ ;BªK M?B m `²B- +
 H`K M?Q i? M"Q- iWM; i?ìB F?„ + #~K #€Q ç M +?¶ B ;B - B ;B +kM; b) F?¬M; ç
 h?~K L;çQ ?ûi HÈM, óh?€B ?"m- M;QÆB F?¬M; i? H`K M?Q p"v- M?Q M;QÆB p"v i
 Km®M #„i oQÆM; ççB M?•M M;QìB i +| i°B b Q\ æ iY H" M;QìB ç¼+ b€+?¬ M m H
 i`QM; HÁM; b) `i #i M- M m F?¬M; +| KQìB +O b•K * Q Gv M; "M M,K- b) F?¬M; #

h?€B ?"m ;B"M /[M?bM ?„M K°i +€B, óL; v +ª ?Q" M; i?QÊM; ç m F?¬M; T?ªM ç®
 +€B ;b- B ;B HB M # M i?QÎM; M;QÆB ? B KQÆB +O b•K * Q Gv- M;QÆB +?"K `¼
 h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q M;?o- H9+ M"v i +| T?ªB H" M M p"v #B m ?B M ` K°i +?
 *| T?ªB H" M M M|B pÈB i?€B ?"m- M;QÆB H"K M?Q p"v `i F?¬M; ç9M; - i'i +ª K¼B
 HQ¢B i`ª çk M"v +| T?ªB ;B®M; i` +QM- ? v H" H"K pB + T?ªB +| +?WM; +| KU+
 >„M M;?o `i M?B m- M?QM; H¢B K°i +•m ç m F?¬M; M|B ` - i`QM; HÁM; i?Î /`B, ó
 F?¬M; çO /"v `²B- HQ¢B bU iB M? H" T ç M i?l M"v `ä `M; +ÁM F?¬M; ç" M? HÁM; - i
 h?~K L;¢Q t€K t`i K" i?2Q h`B m *€i ` F?ÄB *ªM? h?€B çB M- ? B M;QìB M?bM M?
 *ªM? +€+- h`B m \*€i KÈB M|B, óh?~K L;¢Q- pW `²B M;QÆB M|B ;b +MM; Kšm ?"m
 ó" ?¢ ç•v H" ?Q" B M;?B i ç M; F?Q+? #€+ Hv ;B€M\ô h?~K L;¢Q +U+ F€ Ov F?m`i
 +?SM; ;B€K- L?"i L;mv i +?SM; ;B€K- i¢B i`QÊ+ K†i i?€B ?"m- i K°i +•m M|B # "v
 F?¬M; +| - F?¬M; M?[M; i? - i +ÁM pSi #Ä ?B K F?Q+? +MM; oQÆM; ç¢B M?•M-
 ?¢- M m M;`B F?¬M; T?ªB iBM- ç¢B F?€B +| i? ç M ?ÄB i?€B ?"m ?Q†+ H" M;QìB
 L;¢Q +| K°i +•m M|B /®B- i?B M H¬B ç€M? tm®M; - +? i F?¬M; v M H" M?5ô
 h`B m *€i M? +? KB M; - F?¬M; ? H M iB M; - h?~K L;¢Q M; v +ª HQ¢B i? ç°+ M"v
 F?¬M; i? F?¬M; iBMX
 h`B m \*€i +QìB F?` M|B, ó*?mv M M"v- h`šK HB M K†+ F - i'i +ª ;B Q +?Q M;QÆB
 M|B M;QÆB +kM; M;?2 i?'v- +?d ç w çB H"K H" çQÊ+Xô
 o K†i h?~K L;¢Q M;?B K i9+ p¬ +MM; M|B, óoB i?¬M im•M +?dXô
 V

j8yX *?QÆM; j9k, úT sm®M;

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >`

*?QÆM; j9k, úT tm®M;

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

G9+ M"v- +| i? M|B oQÆM; *?B h?¬M +?QM? H" Km®M ?¢B KbM?- pQ pQM ?„M +|
 ;|+ ç° F?€+- oQÆM; *?B h?¬M ç M i`QM; T?O h?€B EBM? H"K pB + M"v- +?ŠM; H
 h?¬M çQÊ+ h?€B EBM? +?d ç¢Q H"K pB +\

oQÆM; *?B h?¬M H" i•K T?9+ +O h?€B EBM?- h?€B EBM? M„K iQ" M #° # idM?- [
 iQÊM; H9+ æQìM; +`M; i? K +?mv M [mv M- K°i F?B +€B #¬ d M"v F?'m i`W i` M
 p"Q >Q" M; >" +kM; F?¬M; `Y b¢+?X

óh?~K L;¢Q " h?~K L;¢Q- i•K M;QÆB i?"i ç°+ ç|5ô h?€B EBM? i?Î /`B- M;?o M;?o-
 F?¬M; i? H"K ;b çQÊ+ h?~K L;¢Q- M;QìB M"v ;B®M; M?Q H" M;QìB p¬ H¢B- iQ" M
 ç®B i?O M?Q p"v- H¢B H"K h?€B EBM? F?¬M; iB K i?'v +?¶ M"Q ç pm Q M ?½K ?
 M, K ç| - B b) /MM; HQ¢B T?QÆM; T?€T #d´B M"v ç pm Q M M;QìB ç-v i°B\

h?€B EBM? i`-K M;•K K°i H€i- M|B pÈB K°i M;QìB h`mM; b€+? idM?, ó:¼B oQÆM
 p - F?¬M; +-M T?ªB i`b ?Q½MXô

*?d K°i H9+ b m- oQÆM; *?B h?¬M ç½ iÈB- pW i?'v b„+ K†i h?€B EBM? F?¬M; i
 T?¬M- ?"M? H pÈB h?€B EBM?- M|B, óh?€B bQ ;¼B ?¢ [m M ç M- F?¬M; #B i +| ;

h?€B EBM? ?W H¢M? K°i iB M;- i`U+ iB T MûK i'm +?QÆM; çB tm®M; /QÈB +?•M
M;QÆB M?bM çBXô

oQÆM; *?B h?-M M?†i i'm +?QÆM; H M- KÎ` t2K tûi- b„+ K†i H"TiS+ ç¢B #B M-
+kM; #B i?¢ [m M- ?¢ [m M i`mM; i?`M? p` i"M i•K- +€B i?Q T?ªM M`v +kM; imv i
H`K- M?`i ç`M? H` h?~K L;¢Q FB - i`QÊ+ ç! ?°B i?~K H-M i?S M?`i- p b m- ?„M; ?

h?€B EBM? H¢M? K†i M|B, óL;QÆB F?-M; +-M T?ªB iU #B M ?° M[- i ?B m M;Q
+`M; F?-M; H`K` +€B i?B iW F?Q i?-M bÆM ?` U+QÊT H'v ç'i MQÊ+V FB - i ;¼B
K†+ F H` i?"i H` ;Bª- K°i T?-M i'm +?QÆM; M`v çO ç H'v çQÊ+ i€M? K¢M; +O M

oQÆM; *?B h?-M +m®M; [m Qi [m€ ;®B- F?|+ HÈM M|B, óh?€B bQ +Sm i ô

ó*S m\ G'v +€B ;b ç +S m\ h?~K L;¢Q ç M +| +?m`M #`- M;Q|B M`v iBM? i?-M; iQM
+QM çQ|ÌM; HmB `²B- i'm +?QÆM; i`bM? H M- H"TiS+ b) H` oQÆM; i-M; - æ¢B Gw
H` B ç M i` M;QÆB- M;QÆB ?ŠM T?ªB +? i F?-M; i? M;?B M;| - ?Q†+ ?B M i¢B
+kM; F?-M; +?WM;- ç¢B #'i FQM? i,M; i? K K°i i°B KQm M;?`+? - +?QM? H` +?m /

oQÆM; *?B h?-M #` /¼ ç M b„+ K†i i`„M; # +?- F?-M; M;WM; /"T ç-m, óh?€B bQ

h?€B EBM? i?Î /`B, óæ½ bÈK M|B +MM; M;QÆB- ç®B T?| h?~K L;¢Q F?-M; / /`M;
F?€+ Km®M HB m HoM?- ç½ ç„+ i°B +? i M;Q|B `²B- M; v +ª K°i çQ|ÌM; b®M; [m v
?B M i¢B i®i `²B- KQ|B M,K >` æ-M; KQ|B M,K >` h•v- H9+ M`v KÈB çB [m K'v M;`
+?¼+ K°i FQ+?- Km®M çQ M;QÆB p`Q +?¶ +? iXô

h?€B EBM? HB K HB K #|K-B F?- [m„i- i`QM; ç-B K„i #„i ç-m /-M /-M i`Î M M FQ
H` M;QÆB +kM; F?-M; +-M bÊ- i'm +?QÆM; ç½ ç M h`mM; b€+? idM?- i €T ç†i i`
;B| - H'v i? K T?QÆM; T?€T tY Hw +| i? i?U+ ?B MX L;QÆB ?B M i¢B T?ªB H`K-
H¶B H-K +O KbM?- i`QM; i'm +?QÆM; ;?B +?QM? H` KMM; +?QM i?€M; ;B M; M;
M;QÆB çB MÆB M`Q- çB H`K +€B ;b\ *MM; B Î +?mM; K°i +?¶ - +| M;Q|B H`K #^M
i?S M`v M;QÆB ç m iW iW bmv M;?o K°i +?9i- i`€M? F?ÄB H9+ pB + ç M i?•M- H¢

oQÆM; *?B h?-M M;?o M;?o- p°B p`M; ;"i ç-m M|B, óE?-M; b B- i i`Î p ibK ?B
*?B h?-M pšM +ªK i?'v H`K M?Q p`v F?-M; çO #ªQ ?B K- M;?2 F?~m •K +O h?€B
€M M?`i ç`M? H` ;B Q /Q oQÆM; i-M; - æ¢B Gw hU ?Q†+ H` h?~K L;¢Q tY Hw- #'i
ç m F?-M; +| ;B Q ibM?- ?B K F?Q+? H¢B +| F?-M; Qi- ?„M Mm®i Mm®i MQÊ+ KB
+?QÆM; Î H¢B h`mM; b€+? idM?- F?-M; +-M çQ H M M;U H½K ? v F?-M; \ô

h?2Q M?Q i?-M; i?Q|ÌM;- h`mM; b€+? idM? i?"i bU H` +| +€B +?S+ M,M; M`v- æ¢
T?€i bBM? K¶B M;`v M?B m p- b®F - i'm +?QÆM; ç-v i` M #`M- M?[M; i'm +?QÆ
F?-M; i? t2K ? i- pb p`v h`mM; b€+? idM? HB M tm'i ?B M- M?[M; i'm +?QÆM; F
/Q h`mM; b€+? idM? iB M ?`M? HU - ç K°i Qi bU ibM? F?-M; F?~M v m tm®M;- H
p`Q i`QM; +mM;- F iW ç! - pB + M?Ä ç m m, [mv M +?Q # idM?- K` ç¢B bU pšM /Q
M ç m i?Qª ç€M;X

oQÆM; *?B h?-M çQ ` v m +-m M`v- +?QM? H` Km®M ;BªB [mv i iW +,M #ªM p`M

h?€B EBM? H„+ ç-m- i?Î /`B M|B, óL m H` M;Q|B F?€+- i +ÁM ûT çQÊ+- M?QM; h
+mM;- +`M; H` ç M†M; i'm +?QÆM;- ç M H9+ ç! H¶B +`M; HÈMXô

oQÆM; *?B h?-M i? v K†i F?´- M|B, óL|B M?Q p`v- ?¢ [m M H` H`M? Qi / [M?B mX

h?€B EBM? i`'M M, ó\*kM; +?Q +?„+ - M;QÆB i?2Q M?Q H|B H½Q T?m M|B çB H`K
p Xô

oQÆM; *?B h?-M #'i ç„+ /o- ç`M? T?ªB M|B, ó\*€B FB - ?¢ [m M +€Q HmB i`QÊ+-
M?B m ?ÆMXô- çQ K„i M?bM oQÆM; *?B h?-M `|B çB- h?€B EBM? i?Î /`B- H¢B
+?QÆM; i`QM; i v H M- M|B pÈB M;Q|B h`mM; b€+? idM?, ó*€B #ªM i'm +?QÆM; M
+?ûT- [m # M;`v `²B M|B b mXô

h`mM; b€+? idM? p®M H`i•K T?9+ h?€B EBM?- H"TiS+ M|B, ó>¢ [m M ç½ ?B mX
çB KiB M; ;B| F?¬M; ç H°` ç M- h?~K L;¢Q H¢B imv i ç®B F?¬M; ;'T- i`QM; K„i`
F?ª M,M; F?¬M; #B i+?¶ HÊB ?¢B +O i'm +?QÆM;- Km®M ç2K ?| ;BªB p" M`OB -
T?ªB +¬M T?ªB i?İB ;B MiB M ?"M? +?m~M #` +?m ç€Q +?†i+?)X
*?d H`- i?€B ?"m H¢B F?¬M; çÊB F`T- Hm•M T?B M çB +?¶ h`B m \*€i i?9+ ?ÄB- h`
T?ªB i`B m h?~K L;¢Q p`Q +mM;- tK K†i F?B Mi`€+? h?~K L;¢Q K°i ?²B, óªQ M,
i°B oQÆM; *?B h?¬M- pb b Q #•v ;BÌ +ÁM F?¬M; +| ç°M; ioM?- i?€B ?"m # M FB
;B M +?"K`½B H K +MM; M;QÆBXô
h?~K L;¢Q FBM? M;¢+ M|B, ó" ?¢- pBi?¬M ç½ /•M; i'm +?QÆM; H M`²B K"- # ?
pW /Si HİB- i`QM; ç¬B K„i h`B m *€i H"TiS+ ?B M H M K°i iB ?Q`B M;?BX
óL;QÆB çQ i'm +?QÆM; H M H9+ M`QXô h`B m *€i + m K`v ?ÄB h?~K L;¢QX
h?~K L;¢Q ç€T HİB +?BiB i, ó"m´B i`Q M;`v ?¬K i`QÈ+- i`U+ iB T çQ H M h`mM
ç®B F?¬M; +| M?Ê H-K- F?B ç|i /•M; i'm +?QÆM;- HB Mi`Î p M?" ,M +ÆK i`Q >
V

j8RX *?QÆM; j9j, o¬ ad S?ªB *| æB K J'm *?®i

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; j9j, o¬ bd T?ªB +| çB K K'm +?®i

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h?2Q Hw- i'm +?QÆM; ç M h`mM; b€+? idM?- h`mM; b€+? idM? [mª i?"i +| [mv M M
i'm +?QÆM;- h`mM; b€+? idM? F?¬M; +| [mv M ç i'm +?QÆM; +?"K +? - ç| +?QM?
T?ªMX

h'm +?QÆM; H`i?O çQ¢Mi®Bi`¼M; v m ç ?Q`M; ç F?®M; +? [m®+ ;B - +?Q M M
#bM? i?QÌM;- M?[M; bU ibM? M`v +| i? +?Q ?¢ i?¬M çBi? v [mv M- M?QM; i'm +
H¢B imv i ç®B F?¬M; i? ;B Q +?Q M;QÌB F?€+ çB tY i`QX "İB pb K°i F?B HQ¢B
F?€+- M?Q p"v [mv M #QM? æ¢B h®M; +?ŠM; F?€+ M`Q`ÆB p`Q i`QM; i v h`mM;

>B Mi¢B K°i T?¬M i'm +?QÆM; #m°+ i°B KQm T?ªM K ç T- M?QM; H¢B HB M [m
h?QÊM; h?Q- h?~K L;¢Q i`bM? çBi'm +?QÆM; #m°+ i°B KQm T?ªM H M- H¢B F?¬

h` M K†i h`B m *€i`i F?| +QB- pm®i M;U €M- F?ûT KB M; F?¬M; M|B- M?bM h?~K
ç½ i`bM? i'm +?QÆM; H M\ô

h?~K L;¢Q M|B p¬ +MM; +?„+ +?„M, óhmv i ç®B F?¬M; b B- M m # ?¢ F?¬M; iBM-
?ÄB K°i +?9i ô

h`B m \*€i H„+ ç¬m, ôE?¬M; +¬M ?ÄB- h`šK +?İ K°i +?9i

h?~K L;¢Q ;"i ç¬m- i?'v b„+ K†i h`B m \*€i F?¬M; i®i- p°B p`M; M|B, ó*€B FB - pBi
H9+ M`v i?"M? "B M EBM? F?¬M; T?ªB ;B®M; FB mi? M? i`M? #bM? i?QÌM;- b n
H¢B M´B H M- +Um çªM; iB M +¬M;- h?€B EBM? +kM; H`M;U F?¬M; /WM; p| K`
+?QÆM;- ?„M +?d +| K°i HU +?¼M- ç M†M; i'm +?QÆM; tm®M; i`QÈ+- H¢B H`K i
+| i?İB ;B M- ç M;W tm'i?B M +¢K #šv- i`€M? pB +K'i? i p®M HB M;X

h?€B EBM? imv H" M„K iQ" M #° # idM?- F?®M; +? pm p" /•M- M?QM; ç½ F?¬M;
pb i¢B H9+ i`QÊ+- i`QM; M°B +mM; +| K°i GQÆM; h?"M?- +| i? /MM; i®+ ç° M? M?
t€+ +?Q ?„MX

J" GQÆM; h?"M? ?B M i¢B ç½ i`B i ç `ÆB ç"B- —M iQÆM; .QÆM; hB M KÈB H¢B
iY i`mM; FB M +O +Um çªM; - imv M|B .QÆM; hB M M; Q¢B i`W +•m F i H"K #"v- K„i
+kM; F?¬M; +| ;B Q ibM? +MM; #¼M M; Q|B o Zm" M +¬M; - M?QM; [m M ? ;B[?„
[mv i ç`M? h?€B EBM? F?¬M; +| F?ª M, M; HmM; H¢+ ?„MX

J' i çB K„i tQ+? i®B i`¼M; v m M? 'i i`QM; M°B +mM; - +| K°i b® pB +- h?€B EBM? ?
/M K°i T?¬M i`m +?QÆM; FB H" #Q QK i`M- M?QM; +€B [mª #QK M"v- F?¬M; TªB
K" +?QM? H" ?Q" M; ç +kM; +| K°i T?¬M- çQÆM; M?B M- ?Q" M; ç +ÁM ?²M M?B I

G¢B [m K°i M; "v- h`B m \*€i H¢B i`B m h?~K L; ¢Q p"Q i`QM; +mM; - M?Q +k pšM H
i?"i b Q çQ iÈB +?Q \ôX

h?~K L; ¢Q M|B, óoB i?¬M imv i ç®B F?¬M; /€K HW ;¢i # ?¢- t€+ i?U+ ç½ çQ H M
`"M; H" [m ? B M; "v- h`mM; b€+? idM? +ÁM +?Q çQ i`m +?QÆM; H M b Q\ oB i?¬
ç½ çQ +?Q # ?¢- # ?¢ +?m`M #` tY i`Q `²BXô

J°i +•m M"v M?bM M?Q p¬ i•K- H¢B H"K +?Q ? B p B h`B m \*€i `mM M? M? - #| K
ç^M; ç^M; b€i F?QX

h?~K L; ¢Q F?¬M; ç K' i i?|B +Æ M|B, ó" ?¢ +kM; F?¬M; +-M TªB HQ H„M; - +| H
M? 'i i?|B ç½ [m M- /M b Q MB M F, h?€B h?€B bQ ç½ ;B" Mm - +| K°i b® pB + M?
M? 'i ç`M? ô

h`B m *€i +| i?•K w HB + M?bM T?QÆM; ?QÈM; h?QÈM; h?Q idM?- ;"i ç-m ç-m M
;B" `²BXô G" T iS+ M|B, óh?€B ?"m # M FB i?9+ ?ÄB `i M? M?- ç½ M?Q p-v- +€B
H¢B K°i T?¬M- Î M; v +?¶ M"v i`bM? #€Q +?Q h`šK- h`šK H" T iS+ ?¢ +?d ô

h?~K L; ¢Q ;"i ;"i ç-m- ;¼B M; Q|B H'v p, M T?ÁM; iS #ªQ Î i`QM; o, M *ªM? +€+- pm
b m- K°i T?¬M i`m +?QÆM; KÈB ç½ ?Q" M i?`M?- H"K F?¬ Mûi KU+- i`U+ iB T çQ

h`B m \*€i M?bM i`m +?QÆM; - p®M H" F?¬M; M?`M çQÊ+- M|B K°i +•m, ó*? [i®i ô
M?B M ;BÆ +QM K„i H M M|B, óJ°i #`B i?Æ iW M"v- [mª M?B M H" oQÆM; *?B h?¬

h?~K L; ¢Q M|B, ó*| t€+ i?U+ ? v F?¬M; - i?¬M +kM; F?¬M; #B i- ç m H" +?9i Qi H
;BªXô

J°i +•m M|B FB `i HÊB ?¢B- T?•M `ä [m M ? +O KbM?- K°i +•m H|B ç²M ç¢B- F
F?¬M; M|B H" ;Bª /®B- /M b Q H" i?"i ;Bª F?| T?•M #B i- ?B M i¢B +?Q /M i?€B
h?¬M- HB M H¢+ pÈB bU ibM? h`mM; b€+? idM? F?¬M; i`bM? i`m +?QÆM; #m°+ i°
Fª M, M; K†+ F - h`B m \*€i +Q|B H¢M? K°i iB M; , óh` `ä5ôX

L; "v M"v- K°i T?¬M h`mM; +?d çQ ` - h?~K L; ¢Q H"K +?O i?~K- h'M pQÆM; h`B m h
E?QÆM; JšM H"K T?| i?~K- F?•K K M? H" T iS+ ;B K ;B[oQÆM; *?B h?¬M- çB m i

h¢B T?Q i`QM; >bM? #°- oQÆM; *?B h?¬M M;²B +¬M; çQ| M; tY €M M?bM i?'v b B
iÈB- H" T iS+ bÊ iÈB KS+ K†i M?Q K`m ç'i- i?B m +?9i M[ç½ ?¬M K - M; v M; "v ç
i¢K ;B K M; ?B K K"iX

EBM? ?½B M? 'i H" h?€B EBM?- h?€B EBM? M; ?² çQÊ+ iBM iS+ M"v- i?Q€M; +€B
+•m, óG-M M"v- oQÆM; *?B h?¬M ?šM TªB +? i- H½Q T?m +kM; #` ?„M HB M Hn

.U i?²Q i?¬M; i?Q| M; - i`m +?QÆM; #m°+ i°B KQm TªM i`bM? H M- h`mM; b€+?
çÊB ?Q" M; ç +| [mv i çQ€M- H9+ b m h`mM; b€+? idM? T?€+ i?ªQ w +?d- ;B Q +
;B Q h?QÈM; h?Q idM? +?'T ?"M?X

æ•v H" +?QÆM; i`bM? +?QM? [mv +O æ¢B h®M; i`B m- iWM; F?•m b) F?¬M; T?¢
ç H"- i`i +ª ç m F?¬M; T?M ?ÊT pÈB i?¬M; i?Q| M; `²B- i`m +?QÆM; çQ iÈB h`mM

ç i'm +?QÆM; tm®M; /QÈB- M;mv M p®M T?ªB H" ;B| K b|M; H†M;- M?QM; ?Q" M
HΦB çQ h`mM; +?d tm®M;X

*€B ;¼B H" h`mM; +?d- +?QM? H" ?Q" M; ç H€+? [m # idM?- T?€+ i?ªQ +?B m i
M?'i +| H) H" F?¬M; i? i`€M? Mû- M| ç½ tªv` - i`QM; M°B +mM; ç½ i`mv M` h`m
T?-M i'm +?QÆM; M"v- imv iΦK i?lB ç tm®M;- M?QM; ?Q" M; ç i?¬M; [m M?[M; +
iBM iS+ M"v`²BX

h`U+ iB T ?Φ h`mM; +?d- iW ç| pQÊi [m iQ" M #° # idM? h?€B EBM? M„K ;B[- +€B
H" ?Q" M; ç K'i çB iQM M?B K ç®B pÈB # idM?- F?¬M; iBM # idM?- +?QM? H" F?
h?€B EBM? ç„+ i? - +kM; H" #ÎB pb M?"M çQÊ+ ?Q" M; ç iQM M?B K- M m F?¬M
F?¬M; çQÊ+ t T b® ç-m- M?QM; K°i F?B K'i çB iQM M?B K- w p` # M i`QM; M?Q
iQÈM;- h?O T?K M"Q K'i çB ?Q" M; ç iQM M?B K K" +| i? çQÊ+ +? i ;B`\\

h?€B EBM? i`-K iQ i?Q€M; K°i iw- ç|M; K„i HΦB- H"TiS+ ;¼B M;QlB M?" iÈB - T?•
çB- H½Q T?m ç|M; +Y iW +?®B iB T F?€+?- B +kM; F?¬M; ;†T- ;¼B M;QlB çB #
pB + ç m ç +?Q #¼M ?¼ tûi tY- +ÁM T?-M i'm +?QÆM; FB - H"TiS+ i`bM? p"Q +i

*€B M"v ç½ H" #B M T?€Ti®i M?'i`²B- H"TiS+ i?Q€i F?ÄB H¼i ?® M"v- ?ÆM M[
æ€M; iB + +?QM? H"- h`mM; b€+? idM? F?Q M i? B +?"K`½B K" çQ i'm +?QÆM;
#B M`°M;- #ÎB pb ?„M ç½ iÈB [m€ Km°M- çÈB h`B m *€i +| ç°M; i€+- KÈB çQ T?-
H M- ?Q" M; ç b) M;?o M?Q i? M"Q- +?d +| i`lB KÈB #B iX

h?~K L;ΦQ H`K K°i T?2M ç°M; i€+- çΦB i? ç½ i?"M?- oQÆM; \*?B h?-M #`„i- +"
M;QlB çQÊ+ i? - b€M; bÈK M;`v F iB T- i'm +?QÆM; M?Q imv i`ÆB çQ iÈB h`mM
H - iQ" M #° ç m H" #m°+ i°B oQÆM; *?B h?-MX

*ª i`B m çbM?- HΦB H" K°i ?²B ;B| i M? KQ K€m- +?d H" T?QÆM; ?QÈM; i?lB +n
T?-M iY +Um çªM; #` ç MûM [m€ H•m- ;B| F?„+ M"v #ΦQ T?€i çB` - T?€i ?mv ç-v
çQlM;- M;`v ç| i'm +?QÆM; /•M; H M ?ÆM K°i i`,K T?-MX æ•v pšM +?d H" #„i ç-
M€Q M?B i- K¬M bBM? #ΦM +k MÆB F?€+ +kM; F?¬M; +?`m +¬ çÆM- HB M HΦ+ i
+€B i`ÎM M Hm #M- i€K i`,K /†K F`+? HB i- b€m i`,K /†K F`+? HB i- #®M i`,K /†K
S?O- h?¬M; T?€M ç m çQ +?SM; +Ê- ? B M;`v b m- i'm +?QÆM; HΦB ;B i,M; ?ÆM

h?lB +m°+ çΦB #B M- T?QM; p•M im¬M i`"Q- /MM; h?€B EBM? +-K ç-m- M;QlB #
#ªQ p KbM?- HΦB F?¬M; B çSM; ` #B M ?° pb oQÆM; *?B h?-M- çB m M"v +kM;
?B m- çΦB i? ç½ i?"M?- #¼M;U +ªM t2- +?d #B i M; v +ª KbM? +kM; #` FûQ tm®
KΦM; +O KbM? çB +?ÆB ÎMÆB M"vX

h?~K L;ΦQ #bM? ioM? i?-M F€- +S i?2Q H) i?QlM; çB >²M; HQ iU i`U+- bU ibM? i
h'M pQÆM; H" F?¬M; i`¬M; +`v çQÊ+ p"Q- ?„M F?¬M; MQm €Q FûQ /`B pB + ç½
+MM;- M?[M; HB M [m M M"v ç m`ÆB p"Q i` M M;QlB E?QÆM; JšM- E?QÆM; Jš
?bM? / M?- +kM; F?¬M; i`ÎM M #®B`®B F?B [m€ M?B m pB +- bY b M; i'm +?QÆ
h?~K L;ΦQ /MM; +ÆK iΦB >²M; HQ iU- E?QÆM; JšM ç½ iÈB`²BX

æ2K ?² bÆ t2K [m h?~K L;ΦQ i`QÈ+ +?Q- h?~K L;ΦQ M?bM M?bM- M|B, óL?B m
K|M i?~K i` ` +?Q lô

E?QÆM; JšM M|B, óh?~K i` F?¬M; Qi- i? K ¬- t•K +?B K çB M bªM`m°M; ç'i- +/
M?[M; pB + M"v ç m +| M?•M +?SM; p"i +?SM;- +?d H" M?[M; i°B / M? ç| ç m F?¬M
h?-M p"Q +?¶ +? i- +?QM? i?S+ HÈB ?ΦB +| H) H" K°i €M i?Æ +?•K #B KXô

h?~K L;ΦQ H„+ ç-m, óh?Æ +?•K #B K H" +?9M; i pm ?½K ?„M- +kM; H" /MM; ç M;,
i? +QB H" i°B ;b ô

E?QÆM; JšM M|B, óhmv +?Q iQM? H" i°B i`ΦM;- M?QM; +?d +-M +?9M; i K°i KU
çQÊ+ +?SM; +Ê`Y i°B +O KbM?- +€B i°B / M? M"v b) i?"M? ç² i?U+Xô

h?~K L;¢Q M?Q +k H„+ ç-m, óom Q M +?d H¨ i?O çQ¢M +O +?9M; i - F?¬M; T?ªB
 M¨v imv F?¬M; T?ªB M;QÌB i®i- p) çQÌM; +?Q ?QÆm +?¢v- H¨K F?¬M; Qi pB + €+
 +¬M çB pm ?½K ?„M- ç•v H¨ i°B HÈM /B i i K i°+- ç€M? M;½ ?„M ç½ ç¨M?- +¬M ;b
 E?QÆM; ç¢B M?•M- +?d bÊ T?ªB H¨K T?B M M;QÆB- bY b M; ?² bÆ H¢B K°i H¬M
 E?QÆM; JšM M;?B M `„M; M;?B M HÊB M!B, ôh?~K L;¢Q- i`QM; H9+ K'm +?®i- +
 M,K ç! h?€B EBM? p¨ oQÆM; *?B h?¬M #¨B tQ+? i`mM; HQÆM; M?Q i? M¨Q\ h?
 *,M;- +?d H¨ #m°+ i°B h?€B EBM? K°i +•m- H¨T iS+ ;†T h?€B EBM? i`ªi?M- +? i i
 > B M;QÌB h?€B EBM? p¨ oQÆM; *?B h?¬M- pb M`M? M¼i h?€M? w- F?mv M #ªQ
 H¨T ?Q i?¢+? +QÆM;- +! # Q M?B m +QM M;QÌB H¨K ` +€B ?Q i?¢+? +QÆM; M
 æ¢B h®M; i #` #¼M ?„M pÆ pûi F?¬M; +ÁM ;b- i`mM; i?¬M +S i? F?¬M; i? H M
 K°i M;QÌB oQÆM; *?B h?¬M- M;QÆB H¨K ;b T?ªB bQ çQ pm Q M +MM; ?„M- K°i M
 t'm +ÁM i?B m b Q\ *?9M; i +?d H¨ H¨ ;¨v ¬M; ç¨T HQM; ¬M; K¨ i?¬B
 h?~K L;¢Q H„+ ç-m, ó"¼M ?„M +! i? p¬ bd- i F?¬M; i? p¬ bd- #¼M ?„M +! i? F
 +?9M; i H¢B F?¬M; i? F?¬M; +! çB K K'm +?®iX æª çªQ oQÆM; *?B h?¬M- ªM? ?
 ç½ çQÊ+ `²B- +?mv M M¨v +S H¨K M?Q p¨v çB ô
 E?QÆM; JšM M;?o M;?o- +ªK i?'v h?~K L;¢Q HÌB M!B +kM; +! p¨B T?¬M ç¢Q Hw- +
 M!B, óE?¬M; i? iQÌM; çQÊ+ h?~K L;¢Q +ÁM +! M?•M i•K M?Q p¨v- B- i F?¬M; #b
 h?~K L;¢Q çSM; ç„M M!B, óh +?d H¨ K°i M;QÌB F?¬M; iQM? [m€ t'm K¨ i?¬B- pm
 çQ¢M i /MM; ç iU #ªQ p KbM?- +?Q /M M;QÌB `¨i t'm- pšM +ÁM +! p¨B T?¬M M;m
 E?QÆM; JšM ;¨i ç-m ;¨i ç-m, ôh ç•v H¨T iS+ çB bY +?[?² bÆ- h?~K L;¢Q- #ªQ i
 æ¬m i?€M; # # M T?€i h`mM; +?d- i?€M; #®M- im¬M i?S ? B- K°i M;¨v M¨v ;B! HÈ
 h?~K L;¢Q i v M•M; h`mM; +?d- ç-m ç°B +€M? M!M- K†+ +¬M; T?K+ b„+ iQK- K M;
 >bM? #° KÈB tm®M; M;U X
 h`QÊ+ ç! H¬M i?S M?'i F?¬M; #B i M;QÌB M¨Q p¬ HB K bd #m°+ i°B ?„M +QÐB M;U
 H¬M M¨v iÈB H¬M F?€+- i F?¬M; i? K çB M;²B FB m M[- ?W- +?QM? H¨ Km®M K
 ç ?„M +?€M ;?ûi ç M +? i çBX
 .MM; >bM? #° h?` H M; +¬K ç-m- M;QÌB >bM? #° çÊB ¨Q ¨Q çB ` M;? M? ç!M- i?Î
 iWM; M;?o ç M- M; v i¢B K'v M;¨v i`QÊ+- h?~K L;¢Q +! H) H¨ i`¼M; T?¢K >bM? #°-
 +?!M;- i?¨M? F?•K b B- K¨ >bM? #° h?QÊM; h?Q oQÆM; *?B h?¬M H¢B i`QM; F?Q
 HB i\
 L;QÌB i`QÊ+ K„i M¨v- i?"i ç9M; H¨ F?¬M; ç„+ i°B M´B5 h`QM; HÁM; ç€K M;QÌB >b
 K'v b B /`+?- +kM; ç½ iWM; tû`€+? K†i +MM; h?~K L;¢Q i¢B >bM? #°- ? B i v #„i
 L;¢Q i v- i?B m +?9i M[b) i` i'M ?„MX >¬K M v M?È iÈB- [mª M?B M H¨ K v K„M-
 pÈB p` +! i?M i'i #€Q M¨v- KbM? +ÁM +! K M? Î ç•v F?¬M; \
 h?~K L;¢Q +?d ;¨i ;¨i ç-m p ?QÊM; #¼M ?¼- +kM; F?¬M; ç w iÈB #¼M ?„M- H¢B
 h?` H M;- ?QÊM; ?„M KdK +QÌB- M!B, óE?¬M; #B i ç¢B M?•M H¨\ô
 h?` H M; M¨v p°B p¨M; M!B, ó>¢ [m M *?m G½M;Xô
 h?2Q ç¢Q Hw- h?` H M; p¨ hU F? M? ç m H¨ [m M iQ h K T?~K- p` *?m G½M; M¨v -
 iB T iW tQM; ?¢ [m M- #ÎB p¨v +! i? i?'v çQÊ+ ?„M bÊ ?½B i? M¨Q ç®B pÈB h?~K
 h?` H M;- i`QM; FBM? i?¨M? F?¬M; ? M´B / M?- F?¬M; ?!M; K€i /QÈB +•v ç¢B i?
 i?QÌM; i?S+- ç!B M¨v ç M K°i #¨+ h?` H M; +QB M?Q H¨ +?'K /Si- h?~K L;¢Q H¢B ;
 €B- H¢B H¨ i`mM; i•K +Um çªM;- i` im´B ç½ H¨ hU F? M?- i?K T?QM; ?¬m iQÊ+- i
 h?~K L;¢Q ?QÈM; ?„M KdK +QÌB M!B, ó*?m h?` H M;- h?~K K¶ H9+ M¨v +?9+ KWM
 i?,M; +?S+- M?'i ç`M? T?ªB M?È KÌB i m®M; `QÊm Xô
 *?m G½M; pW KWM; pW bÊ- i`QM; HÁM; M;?o- +?È F?¬M; T?ªB H¨ * Q .QÆM; ?¬
 iW +?¶ # ?¢\ L m i?"i bU +! i? i?,M; +?S+- i?"i ç9M; H¨ `¨i i®iX

h?QÊM; h?Q p¨ h?` H M;- imv H¨ +?d i?B m +?9i M[ - M?QM; i`QM; #° çQÌM; H¢B
G½M; F?¬M; M;'T M;?û +?S+ h?QÊM; h?Q- ç| H¨ M|B /®B- +?d H¨ +?S+ >bM? #° h
[m M F?¬M; M?Ä- F?¬M; +| +| K°i +?9i #®B +ªM?- ç•m ç M T?B M ?„M\
h`QM; HÁM; *?m G½M; #'i´M- /šM h?~K L;¢Q p¨Q M? çQÌM;- h?~K L;¢Q bÈK ç½ [n
MÆB M¨v- +?d pB + M;²B Î +?¶ [m M +?O i?~K- E?QÆM; JšM ç½ iÈB i`QÈ+- M;²B
K'v M;¨v M v ?„M F?¬M; M;O i®i- pb bY b M; H¢B #ªM €M oQÆM; *?B h?¬M- HQ
M´B- ?¬K M v ?°B i?~K- H¢B +| +?9i HQÌB #B M;X
*?ì;B•v H€i- h'M pQÆM; h`B m h¬M; M;~M; ç-m K¨ #QÈ+ iÈB- i?'v h?~K L;¢Q- +Qì

xuất từ lùm cỏ, biết được dân hỉ nộ ái ố, bởi vậy thường thường, lúc thi hành biện pháp chính trị đều có thể đúng bệnh hạ thuốc, trở thành nhất đại minh quân. Bệ hạ đi dạo, cũng chỉ là phòng ngừa bị tiểu nhân che giấu mắt mà thôi, ai phản đối, người đó là tiểu nhân.”

Triệu Cát nói: “Chỉ sợ bách quan dùng quá nhiều vì do, một khi tình cảm quần chúng mãnh liệt, Trẫm cũng không thể tránh được.”

Thẩm Ngạo nhìn về phía Triệu Cát, cười đến rất tà ác, chậm rãi nói: “Bệ hạ, quốc khổ không có tiền người còn đi dạo, đừng nói là bách quan muốn mắng, chính là vi thần cũng không nhìn được, chỉ là ta lại có một biện pháp.”

Triệu Cát cười cười nói: “Người cứ nói.”

Thẩm Ngạo đột nhiên đứng lên, nghiêm nghị hành lễ, mới chậm rãi nói: “Vi thần khẩn cầu bệ hạ xoá cục chế tạo Tô Hàng, hủy bỏ hoa thạch cương, hoa thạch thuyền cải biến thành thủy sư thuyền, như thế, quốc khổ đầy đủ, chi phí bệ hạ đi tuần sẽ có đủ.”

Triệu Cát trầm mặt nghĩ nghĩ: “Hoa thạch cương có thể lãng phí bao nhiêu bạc? Chỉ là là một ít kỳ thạch mà thôi, người không cần phải nói chuyện giạt gân.”

Thẩm Ngạo thật vất vả khách mới nói đến đây, há chịu đơn giản bỏ qua, nghiêm chỉnh nói: “Bệ hạ cũng biết một khối tảng đá nhỏ nhỏ, lãng phí bao nhiêu tiền tài sao?”

Triệu Cát mờ mịt lắc đầu: “Chắc là hơn ngàn quan mà thôi, chút tiền ấy lại được coi là cái gì?”

Thẩm Ngạo cười lạnh một tiếng: “Ngàn quan? Thần chỉ biết là, tảng đá trên Vạn Tuế Sơn, một khối đều muốn ngoài năm nghìn quan, đây là nhẹ, năm kia Chế tạo cục Tô Châu vận đến một khối tảng đá lớn ngàn cân, ven đường chở tới đây, bởi vì thân tàu nước ăn quá sâu, mà nước quá nông, vì vậy các nơi ào ào phá hủy cầu đá, sau khi cho thuyền thông qua mới xây cầu mới.

Chỉ tính riêng cái khối tảng đá lớn này, tiền tài tiêu hao làm sao dừng lại mười vạn? Nếu tăng thêm việc hủy cầu, phí tổn tu sửa cầu, ít nhất cũng phải ngoài năm mươi bạc triệu, hơn nữa trưng dụng dân và chi phí khác, chính là trăm vạn cũng không đủ. Những quan lại kia hiếu kính hoàng thượng thì cũng thôi, nhưng bọn hần lại tăng tăng bóc lột, làm tầm trọng thêm, thấy dân gian có bảo vật gì, lợi dụng danh nghĩa hoa thạch cương đi đào lấy, thiên hạ sớm đã tiếng oán than dậy đất, lòng người bàng hoàng, cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ dân tình càng thêm mãnh liệt.

Bệ hạ, chỉ cần hủy bỏ hoa thạch cương, vi thần đảm bảo tuyệt không ai phản đối bệ hạ đi tuần.”

Triệu Cát nghe xong lời Thẩm Ngạo nói, cũng không có phản ứng gì, chỉ là cười cười: “Chuyện này Trẫm suy nghĩ một chút nữa đã.”

Không có phản ứng? Hần là hoàng đế sớm biết có người tăng tăng bóc lột cắt xén, cũng biết có người đập vào danh nghĩa của hần mạnh mẽ cướp của? Thẩm Ngạo phải hiểu, đối với Triệu Cát mà nói, hoa thạch cương là tư ngọc của mình, chỉ cần thỏa mãn chính mình, người phía dưới chỉ cần chịu tận tâm thu thập kỳ thạch vì hần, những thứ khác hần không rảnh cân nhắc.

Cái này là bản mẫu của hôn quân mà!

Thẩm Ngạo cảm thán trong lòng, đôi mắt hiện lên một tia lạnh lùng, người đã thờ ơ, bạn thân chỉ có thể dùng đòn sát thủ.

“Bệ hạ có từng biết rõ, những sai dịch hoa thạch cương kia vì trung gian kiếm lời túi tiền riêng, thấy dân chúng có bảo vật liền lập tức đi dán giấy vàng, hướng người xưng đây là cống vật bệ hạ muốn. Kết quả phần lớn những đồ chơi quý giá này rơi xuống trong tay bọn hần, bọn hần được chỗ tốt, nhưng bệ hạ được cái gì? Bệ hạ là quân vương, vốn nên được vạn dân ủng hộ, kết quả lại bởi vì một ít tiểu nhân chuyển nòng, kết quả lại vì bọn họ mà lưng đeo bêu danh thiên cổ...”

)

354. Chương 346: Thái Kinh Chào Từ Già

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 346: Thái Kinh chào từ già

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thời điểm Thẩm Ngạo vẫn còn làm giám sinh, khoản tiền hoa thạch cương đã lặng lẽ lưu truyền bên trong giám sinh, đệ tử là yêu nhất đọc sách, ngoài ra việc tán phét vài câu cũng là chuyện thường xảy ra, huống chi giám sinh Quốc Tử Giám đều là quan quyền quan lại, khoản tiền Hộ bộ chi cũng không biết là ai tiết lộ ra ngoài, dù sao cũng là huyền não xôn xao.

Trước khi xuyên việt qua đây, ấn tượng của Thẩm Ngạo đối với hoa thạch cương chỉ giới hạn ở câu chuyện Thủy Hử, khi hắn nhìn khoản tiền này, thật sự cái cảm đều muốn rơi xuống, lúc ấy ở trong lòng liền nghĩ, bạn thân sớm biết như thế, còn mở Thụy Nhã Sơn Phòng làm cái rắm, hiện tại hồi tưởng lại, lão tử nhiều bạn bè quốc tế như vậy, thì ra tiền tài thu được còn không bằng một tảng đá, thất bại, quá thất bại rồi!

Cái sổ sách kia đập vào mắt thật sự quá kinh hoàng, một năm tổn hao chính là ba trăm ngàn quan, ba trăm ngàn quan là cái khái niệm gì? Cả Đại Tống, một năm thu nhập cũng không quá một trăm mấy chục ngàn quan mà thôi, chỉ riêng cái hạng mục này, có trời mới biết lại làm cho bao nhiêu người điêu đứng.

Thẩm Ngạo vừa ghen ghét lại vừa cảm phẫn, ghen ghét là phải, một người sai dịch trong Chế tạo cục đều có thể kiếm bạc triệu, thấy nhà ai có thứ tốt, tìm thủ trưởng thương lượng là có thể cầm giấy vàng cướp đoạt, bạn thân vì kiếm chút ít tiền, đến đầu lưỡi thuyết phục bạn bè quốc tế cũng bị nội thương, thì ra còn chưa bì kịp người ta, chỉ cần một tờ giấy vàng.

Lòng cảm phẫn cũng là chuyện đương nhiên, Thẩm Ngạo kiến tiền tài, luôn phải dâng lên trên, hoàng đế có một phần, thái hậu có một phần, nhạc phụ Dương công công cũng không thể thiếu, còn có Tần phi, Vương tông, một người cũng không thể thiếu, có lẽ là làm vẻ vang cờ xí vì nước.

Thì ra chính mình bận việc hồi lâu, còn tưởng rằng thật sự vì nước, gia tăng một chút tiền như vậy, nhưng so sánh với chi tiêu sầm sứa cái hoa thạch cương này, vậy thì thật là kém đến vạn dặm!

Hoàng đế chính là người tiêu tiền như vậy?

Sầm sứa hoa thạch cương, là chiều hướng phát triển tiêu cực, quốc khố triều đình đã trống không rồi, cái này cũng chưa tính, Liêu quốc phương bắc chỉ có trời mới biết có thể ngăn cản người Kim bao lâu, Thẩm Ngạo cũng không muốn làm đầu quỷ để dao mổ người Kim chặt, không lập tức kiếm chút ít lương thực quân lương, còn không biết sẽ chết như thế nào nữa.

Kỳ thật hoa thạch cũng không giá trị bao nhiêu tiền, cái gọi là hoa thạch, chính là tảng đá lấy từ trên núi xuống, muốn lấy được chính là phải mạnh mẽ đào ra, chính thức tiêu hao là ở phí chuyên chở và tham ô, trên dưới Chế tạo cục, Vận chuyển cục, tầng tầng cắt xén xuống, còn có dân phu trưng dụng ven đường, hao tổn to lớn, không thể không thấy, chỉ có khuyển bảo Triệu Cát buông tha cho hoa thạch cương, mới có thể chặt đứt đường tài lộ của những người này.

Thẩm Ngạo nói ra một phen, Triệu Cát không nhịn được, nhú mày, không khỏi lâm vào trầm tư, tay vịn chuôi ghế dựa, không ngừng gảy gảy cái nhẫn bằng ngọc trên ngón tay, đóng mắt lại, sắc mặt rất không thoải mái.

Một câu nói kia của Thẩm Ngạo, ý tứ là nói cho Triệu Cát, hắn bị người bôi đen, những đồ hỗn trướng kia trung gian kiếm lời bỏ túi thì cũng thôi, nhưng tướng ăn quá khó nhìn, trực tiếp chém giết cướp bốn phía, hết lần này tới lần khác, có lẽ là đánh lên danh hào hoàng đế, kết quả bọn hắn được chỗ tốt, hoàng đế lại bị bôi danh muôn thuở.

Triệu Cát vốn là còn không biết cái gì, chỉ cho rằng Chế tạo cục bên kia chỉ cần chịu đựng hạn cung phụng, tham ô, nhiều dân cũng có thể không hỏi, nhưng nghe Thẩm Ngạo nói xong những lời này, không khỏi giận

tím mặt, vốn là còn tưởng rằng những thứ này là làm việc vì hân, thì ra bọn hân thuận đường, ngay cả hân cũng xử lý luôn.

Lại để cho hoàng đế chịu tiếng xấu thay cho người khác, cái này thật sự làm cho Triệu Cát không thể nhịn được nữa rồi, hân cười lạnh, nói ra một câu: “Không dễ dàng như vậy đâu, Dương Tiễn, đi truyền chế chiếu Trung sách tỉnh, nói cho bọn hân biết, Trẫm muốn tra Chế tạo cục Tô Hàng một chút.”

Cái gọi là chế chiếu, kỳ thật giống với việc truy tìm tham quan của Minh triều đời sau, không sai biệt lắm, chỉ là quyền lợi Đại Tổng tổng cộng phân làm ba bộ phận, theo thứ tự là Trung sách, Môn hạ, Thượng Thư, ba tỉnh, Trung sách phụ trách dựa theo ý tứ hoàng đế phác thảo chiếu thư, về sau lại đưa chiếu thư đến Môn hạ tỉnh hạch định, cuối cùng là cho Thượng Thư tỉnh chấp hành, ba cái khâu này, hữu hiệu ngăn được quyền lực tập trung.

Dương Tiễn lên tiếng, đang muốn đi truyền lời, Triệu Cát dường như lại nghĩ tới cái gì: “Người trở về, có lẽ là không cần chế chiếu nữa, trực tiếp phác thảo trung chỉ đi.”

Đôi mắt Dương Tiễn sáng ngời, lập tức hiểu đó là cái gì, trung chỉ có tác dụng lớn nhất chính là hoàng đế trực tiếp vượt qua ba tỉnh ban bố mệnh lệnh của mình, chuyển trọng đại như thế lại do trung chỉ chấp hành, có thể thấy được bộ hạ đã không hề tín nhiệm ba tỉnh.

Về phần tại sao không tin ba tỉnh, kỳ thật chỉ cần suy nghĩ một chút liền hiểu, Thái Kinh chính là nắm toàn bộ ba tỉnh, không tin ba tỉnh chính là không tín nhiệm Thái Kinh, Dương Tiễn và Thái Kinh lúc trước cũng không có mối thù truyền kiếp gì, chỉ là gần đây trộn lẫn cùng Thẩm Ngạo, hai người lại là thân thích, cắt đứt xương cốt hợp với gân, không đối nghịch cùng Thái Kinh người thì đối nghịch cùng ai. Hôm nay Thái Kinh trong lúc vô hình mất đi hoàng đế tín nhiệm, đương nhiên thật sự rất đáng mừng.

Chỉ là Dương Tiễn lại một điểm biểu hiện khoái cảm bỏ đá xuống giếng đều không có, biết vâng lời mà đáp ứng nói: “Vâng.”

Thẩm Ngạo thực hiện được âm mưu, vui vẻ ra mặt, hân không rụt rè như Dương Tiễn, vui vẻ rạo rực nói: “Bộ hạ, cần gì phải để cho người khác đi thăm dò xử lý, thực sự để người đi tra, cuối cùng cũng là một đồng sổ sách lung tung, dù sao bộ hạ cũng sẽ nam tuần, không bằng bộ hạ tự mình đi tra, cái đồ mất dạy nào tham ô tiền của bộ hạ, lại để cho bộ hạ công danh xấu của hân, liền mang hết tiền của hân trở về, bộ hạ làm khâm sai chính sử, vì thần liền ủy khuất một tý, đi làm phớ sử.”

Thẩm Ngạo vừa nghe lời Triệu Cát nói, lập tức thật hưng phấn đến sắc mặt đỏ bừng, thiếu chút nữa muốn kêu to: “Đoạt tiền của bọn hân, làm cho bọn họ không đường nào chạy thoát.”

Thẩm Ngạo kích động phen này, lời nói ra rất hợp thời, Triệu Cát vỗ đùi nói: “Tốt, lấy hết tiền hân cái đồ mất dạy, Thẩm Ngạo, cái đồ mất dạy này là điển cố gì?”

Thẩm Ngạo dốc sức liều mạng ho khan nói: “Đồ mất dạy chính là đồ mất dạy, nào có cái điển cố gì.”

Hai người thương nghị xong rồi, Triệu Cát mắt thấy tâm nguyện sắp được đền bù, rất là kích động, chấp tay sau lưng, đi tới đi lui, muốn âm thầm an bài, nghĩ một hồi, hộ vệ không cần dẫn theo quá nhiều, có ba trăm người là đủ, tăng thêm sương quân các nơi, ai có thể động tới Trẫm?

Lập tức lại nói: “Nếu là thật sự có thể đi ra ngoài, đưa một đạo dưới chiếu thư đi, các nơi không cần phô trương, Trẫm chỉ là tùy ý đi một chút, nếu lãng phí quá nhiều, Trẫm cũng không vui.”

Việc còn chưa bắt đầu đi làm, hân đã tính rõ ràng từng sự tình một, Dương Tiễn chỉ có thể làm kẻ phụ họa, có trời mới biết dưới tình thế cấp bách hân có thể nhớ kỹ mấy cái, Thẩm Ngạo nói: “Bộ hạ, mấy ngày trước đây rất loay hoay, vì thần lại có một việc thiếu chút nữa đã quên mất.”

Triệu Cát cười cười nói: “Người cứ nói đừng ngại.”

Thẩm Ngạo liền đem sự tình tại Nam Kinh gặp được Cáp Nĩ Cẩn Nhi, đẩy người chính khí nói: “Yến Vân rời Tổng từ lâu, mặc dù thân dưới móng sắt Khiết Đan, nhưng lại có rất nhiều chi sĩ trung trinh nghe theo bộ hạ, có thể tác động ảnh hưởng đến người Khiết Đan, bộ hạ có phải là nên phái người liên lạc cùng bọn họ?”

Triệu Cát còn chưa thoát khỏi sự hưng phấn, trên mặt còn mang theo vẻ đỏ ửng, vung tay lên: “Ngươi là Hồng lư tự Tự khanh, tự nhiên là người liên lạc cùng bọn họ, ừm, bọn hắn đã là chi sĩ trung trình, Trầm cũng không thể đối xử lạnh nhạt với bọn hắn, người thủ lĩnh kia tên gì?”

Thẩm Ngạo nói: “Cáp Nĩ Cẩn Nhi.”

Triệu Cát nghĩ nghĩ: “Ban cho làm Định Viễn tướng quân đi, tương lai thu phục Yến Vân, Trầm còn có trọng thưởng.”

Định Viễn tướng quân, chỉ cần biết, cho những người kia đều là người Hồ, mặc dù chỉ là chính Ngũ phẩm, nhưng Triệu Cát một hơi liền ban thưởng chức tướng quân, cũng coi như có khó được.

Đổi lại là lúc trước, thời điểm người Khiết Đan còn cảnh tượng huy hoàng, Triệu Cát đừng nói ban thưởng cái tướng quân gì, chính là liên lạc, cũng sợ sự tình tiết lộ mà phá hủy quan hệ Tống Liêu, chẳng qua hiện nay phong thủy luân chuyển, hôm nay tâm tình hắn lại là không tệ, câu nói đầu tiên là phong quan cho một người Hán ở Liêu quốc, mà ngay cả đối phương là nam hay là nữ cũng không hỏi.

Thẩm Ngạo kinh ngạc, nói: “Bệ hạ, lại là ta đi quản? Bọn hắn đều là vũ phu, vi thần là văn thần, hàng phục bọn hắn như thế nào? Bệ hạ tốt xấu cũng nên cho cái ý chỉ, trên ý chỉ ghi phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết... các loại lời nói, để cho vi thần có thủ đoạn chế ngự bọn hắn, đúng không?”

Triệu Cát không phát giác được mình đã rơi vào trong hãm của Thẩm Ngạo rồi, rất thoải mái mà phát phát tay nói: “Cái này tự ngươi xử lý, Trầm tự mình phác thảo ý chỉ cho ngươi là được.”

Thẩm Ngạo vui vẻ rạo rức nói: “Như vậy cũng dễ xử lý rồi, ai nha, thời điểm không còn sớm, vi thần phải cáo lui, bệ hạ, có thể phác thảo ý chỉ thoáng một tý, để cho vi thần mang về hay không trước.”

Triệu Cát hôm nay cực kỳ thống khoái, kêu Dương Tiễn mang văn phòng tứ bảo đến, viết bốn chữ phụng thiên thừa vận, liền hỏi Thẩm Ngạo còn muốn viết cái gì, Thẩm Ngạo chắc chắn tán thưởng chữ Triệu Cát trước, mới cười hì hì nói: “Có bốn chữ này là được rồi, đối phó những lùm cỏ kia, chữ viết quá nhiều, lại làm bọn họ khó phân biệt.”

Hắn nói xong liền thu lấy thánh chỉ, nghiêm mặt nói: “Bệ hạ, vi thần có thể đem cái ý chỉ này đến chánh đường Hồng lư tự, để cường tráng thanh thế hay không.”

Triệu Cát không kịp suy nghĩ, niệm tình Thẩm Ngạo vừa rồi nghĩ ra chủ ý vì hắn, gật đầu nói: “Tự ngươi xem xét xử lý là được.”

Thẩm Ngạo cầm thánh chỉ, cáo từ đi ra ngoài.

Thẩm Ngạo vừa đi, Triệu Cát liền cảm giác được có chút mỗi mọt, tinh thần buông lỏng, hồng nhuận trên mặt phơn phớt rút đi, nói với Dương Tiễn: “Dương Tiễn, nhanh tới nắm bóp cho Trầm.”

Dương Tiễn đáp ứng, đấm đấm vai Triệu Cát, đang muốn nói cái gì đó, một người nội thị đi vào từ bên ngoài thông báo, nói: “Bệ hạ, Thái Thái sư yết kiến.”

Trong mắt Triệu Cát hiện lên tia cảm xúc gì đó không thể bắt, nói: “Hắn tới làm cái gì? Không phải đã cáo ốm sao?”

Nội thị nói: “Nô tài không biết.”

Triệu Cát phát phát tay: “Gọi hắn tiến đến.”

Thái Kinh tuổi già sức yếu bước từng bước một một mà tiến vào trong điện, một đêm này, hắn đột nhiên già hơn vài phần, nếp nhăn như đao khắc trên mặt sinh ra một chút mẩn đỏ, thân thể gầy gò, thật vất vả vượt qua cánh cửa, đã là có chút thở hồng hộc, lại liên tục không ngừng quỳ xuống, nói: “Bệ hạ.”

Triệu Cát nói: “Thân thể Thái sư đã không khỏe, tốt hơn là nghỉ mấy ngày. Đến đây, vịn Thái sư ngồi xuống.”

Nội thị bấm báo cẩn thận mà nâng Thái Kinh dậy, để hắn ngồi xuống, Thái Kinh không dám nhìn Triệu Cát, chỉ là cúi thấp đầu, nói: “Vi thần đã bị mất mớ, chỉ sợ không dám đương nổi liên quan, lúc này đây đến đây, là hướng bệ hạ chào từ giã.”

Thái Kinh khép lại người lại, hai tay để lên trên, có vẻ rất là câu nệ, về phần cái chào từ già này, thật sự là hạ sách bất đắc dĩ hẳn lựa chọn, hẳn đang đánh bạc, mình có thật sự đã mất đi thân thuộc với vua hay không, nếu bệ hạ không hề để ý tới hẳn, hẳn có thể bình yên chào từ già, toàn thân trở ra.

Nếu là bệ hạ không đáp ứng, như vậy ít nhất còn có thể khẳng định một điều, bệ hạ có lẽ là cần hẳn, có cái này, chứng tỏ là nguyên lão nắm toàn bộ ba tỉnh, liền còn có đường sống quay về.

Triệu Cát cảm nghiệm mực trên bàn, vuốt vuốt trong tay, bên kia, Thái Kinh không dám thở mạnh, trong lòng lo sợ bất an, liền đợi Triệu Cát xử lý.

Triệu Cát bất động thanh âm sắc, Thái Kinh cũng không dám thúc, một đôi quân thần này hợp tác mấy chục năm rồi, lên xuống liên tục, mỗi một lần Thái Kinh về quê đường lão, không qua được hai năm, Triệu Cát lại triệu hồi hẳn lên triều, bọn hẳn đã có một loại ăn ý không cần nói.

Chỉ là hiện tại, cảm giác bất đồng, Triệu Cát vuốt vuốt nghiệm mực, cái loại bộ dạng thâm trầm này, đôi mắt sáng bóng lộ ra vẻ nghiền ngẫm, lại làm cho Thái Kinh cảm thấy có chút lạ lẫm, quân uy khó dò, nguyên lão tam triều, ôm ba tỉnh, quyền lực tuyệt đối... Những vinh quang và quyền lực nhiều vô số này đều là Triệu Cát cho, tại lúc trước, Thái Kinh có thể sờ thấu tâm tư Triệu Cát, nhưng hiện tại, ngay cả chính hẳn cũng bắt đầu không tự tin, luôn cảm giác được tất cả mọi thứ trong tay tùy thời sẽ mất đi.

Triệu Cát ho khan một tiếng, mới chậm rãi nói: “Thái sư xác thực già rồi, Trẫm cũng không đành lòng để cho người ngày đêm cào lao...”

Trong lòng Thái Kinh đột nhiên lộp bộp, sắc mặt lập tức như tro tàn, Triệu Cát nói rất mật mờ, nhưng là ý tứ chân chính lại rõ ràng, người không còn dùng được rồi, nên nghỉ hưu thôi.

Thái Kinh cảm thấy vô cùng sâu thẳm, chính mình mưu đồ lâu như vậy, rốt cục lại có cơ hội khôi phục, muốn dùng cơ hội cuối cùng lần này biến thành hoa trong kiếng, trăng trong nước, nhưng thất bại, trong lòng không khỏi thổn thức, đầu nặng nề mà chôn xuống dưới đất.

Triệu Cát tiếp tục nói: “Không bằng như vậy đi, Thái sư cho rằng Vệ Quận công Thạch Anh thế nào?”

Thạch Anh? Thái Kinh cảnh giác lên, vội vàng nói: “Vệ Quận công phẩm hạnh vô cùng tốt, cương trực công chính, cự thần cực kỳ bội phục.”

Một câu nói kia ứng đối vô cùng tốt, cũng chính là địa phương Thái Kinh đa mưu túc trí, tại trước mặt quân vương phỉ báng Vệ Quận công, hiệu quả chỉ hoàn toàn ngược lại, không bằng khích lệ hẳn vài câu, chỉ là hẳn cố ý dùng hai chữ ngay thẳng, nhưng lại mật mờ nói cho hoàng đế, nếu bệ hạ bắt đầu dùng Vệ Quận công, muốn để hẳn thay thế nô tài, liền không còn người làm việc cho bệ hạ nữa, về phần hoa thạch cương và sinh nhật cương kia, lại càng không cần nghĩ, cự thần tự nhiên là ảm đạm về hưu, nhưng bệ hạ ngài cũng không thể có niềm vui.

Nói cho cùng, Thái Kinh có lẽ là hiểu rất rõ tâm tư Triệu Cát, Triệu Cát muốn cũng không phải thần tử trung nghĩa, hẳn muốn chỉ là cái không thực tế, tự biên tự diễn, hưởng thụ những thứ sa hoa vô cùng kia mà thôi.

Trên đời này, cũng chỉ có Thái Kinh có thể không ngừng đột phá điểm mấu chốt đi xu nịnh Triệu Cát, thay đổi người bên ngoài, lại có ai có thể thông hiểu tâm ý vị hoàng đế này như thế.

Triệu Cát gật gật đầu nói: “Người nói không sai, không bằng như vậy đi, để cho hẳn kiêm cái Trung Thư Lệnh, như thế nào? Thái sư nắm cả ba tỉnh, xác thực vất vả, hẳn còn trẻ, có thể chia sẻ thay Thái sư một ít.”

)

355. Chương 347: Chặt Chém

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 347: Chặt chém

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Chức trách Trung sách tỉnh càng giống là đầu não bên trong ba tỉnh, Môn hạ tỉnh phác thảo chiếu thư cần Trung sách tỉnh đến hạch định, lại ban phát. Một phương diện khác, lúc Thượng Thư tỉnh chấp hành ý chỉ, Trung sách tỉnh cũng có quyền giám sát.

Nó đã câu thông Môn hạ tỉnh và Thượng Thư tỉnh trong lúc đó cầu, cũng là người có quyền đốc xức lớn nhất, bởi vậy tại trước khi Triệu Cát vào chỗ, chức trách Trung Thư Lệnh vẫn còn ở phía trên Thái sư, chỉ có thân vương, công hầu mới có thể đảm nhiệm, bắt đầu từ khi Thái Tông hoàng đế Triệu Quang Nghĩa, trước khi ngồi lên ngai đã từng đảm nhiệm qua chức Trung Thư Lệnh.

Chỉ là tại Triệu Cát kế vị về sau, vì để cho Thái Kinh thuận tiện, mới một đêm trao tặng toàn bộ quyền bính cho Thái Kinh, sắc phong hấn nắm toàn bộ ba tỉnh, quyền nghiêng vua và dân, Trung sách tỉnh hiển hách một thời kia cũng thành con rối của Thái Kinh.

Thạch Anh làm Trung Thư Lệnh, chẳng khác gì là buông xuống một khối chướng ngại vật tại dưới chân Thái Kinh, sau này ban bố bất luận cái chính lệnh gì, cũng không thể tùy tâm. Mà là hết lần này tới lần khác, khối tảng đá này, lại là Triệu Cát muốn thả ra, nếu Thái Kinh không thể một cước đá hấn văng ra, còn phải thành thành thật thật mà thờ phụng.

Trong lòng Thái Kinh sinh ra một chút thê lương, âm thầm rùng mình, thầm nghĩ: “Bệ hạ đã đem lòng sinh nghi đối với ta.” Chỉ một cái ý niệm này, lại làm cho hấn hồn lìa khỏi xác, toàn thân không nhin được, run rẩy lên, bờ môi khô quắt run run, chấp tay nói: “Tạ bệ hạ ân điển.”

Ai cũng không nhìn ra Triệu Cát giờ phút này là mừng hay vui, hấn mỉm cười, cười đến có chút lạnh như băng, tiếp tục nói: “Về phần sự tình dưỡng lão, Thái sư liền đừng vội nhắc lại, Trẫm còn có rất nhiều sự tình muốn người đi làm, Trẫm không ly khai người.”

Thái Kinh nói: “Bệ hạ ban long ân, cự thần không dám quên.” Đầu rũ xuống thấp hơn, mặt lộ sắc cảm kích.

Triệu Cát nói: “Đúng rồi, Trẫm quyết tâm phán Vương Chi Thần bị trảm, Thái sư nghĩ như thế nào?”

Thái Kinh ngồi bên cạnh, lại càng cảnh giác hơn, câu trả lời này thật sự vô cùng hung hiểm, nếu không thể trả lời, liền phạt lòng tâm ý bệ hạ, nếu vui vẻ gật đầu, quan hệ giữa mình và Vương Chi Thần, bệ hạ không có khả năng không biết, vô tình như thế, bệ hạ sẽ nghĩ như thế nào?

Thái Kinh chậm rãi rời ghế, thoáng cái nằm sấp trên mặt đất, nghẹn ngào, dập đầu nói: “Bệ hạ, cự thần không dám dấu diếm, Vương Chi Thần này chính là môn sinh của cự thần, mấy năm qua này, quan hệ giữa cự thần và hấn vô cùng tốt, chỉ là không nghĩ đến hấn lại làm nhiều sự tình hồ đồ như vậy, cự thần thân là trưởng bối, lại để cho hấn đi đường tà đạo, xin bệ hạ trách phạt, về phần Vương Chi Thần...” Hấn hít hít nước mũi, trịnh trọng chuyện lau nước mắt, nói: “Hấn đã xúc phạm quốc pháp, thiên lý bất dung, bệ hạ xử trí như thế nào, cự thần không dám nhiều lời, chỉ cầu bệ hạ có thể lưu hấn toàn thân, cự thần sẽ hạ táng.”

Triệu Cát không khỏi động dung, liền tranh thủ nâng hấn dậy, nói: “Thái sư nhanh đứng lên mà nói, Vương Chi Thần là Vương Chi Thần, Thái sư là Thái sư, các người trong lúc đó có quan hệ, Trẫm sớm có chỗ nghe thấy, liền như ý nguyện của người, lập tức ban thưởng hành quyết, lưu lại toàn thân, thành toàn cho tình nghĩa các người.”

Thái Kinh khê rung động nói: “Cự thần thật sự đáng chết, tại đây trong lúc mấu chốt còn cầu tình vì Vương Chi Thần.”

Triệu Cát vung tay lên, rớt cục lộ ra vài phần đáng tươi cười: “Người làm rất đúng, tư tình là tư tình, công nghĩa là công nghĩa, cũng không có thể vì tư phế công, nhưng tình cảm cũng không thể miễn.”

Trong lòng Thái Kinh đỏ mồ hôi, nhẹ nhàng hơn một ít, chỉ cảm thấy hôm nay đã đi một lần quanh quỹ môn quan, nếu vừa rồi trả lời một câu không đúng, bệ hạ có thành kiến đối với chính mình, sau này hơn phân nửa sẽ không dễ chịu lắm. Vừa rồi một câu kia tấu đúng, có chừng có mực, cuối cùng là tránh khỏi một cái bẫy. Chỉ là Thạch Anh nhậm chức Trung Thư Lệnh, lại làm cho trong lòng hắn nhiều hơn một cái vướng mắc, nhưng lúc này, cũng thể làm gì.

... ..

Chánh đường Hồng lư tự, Thẩm Ngạo rực rỡ hẳn lên mà ngồi ở trên mặt ghế, nhân nhả quạt cây quạt, mặc dù khí trời Biện Kinh lạnh, trong nội đường lại ấm như xuân, bốn chậu than phân biệt rơi vào các góc, thiêu đốt cực nóng, thế cho nên Thẩm Ngạo không thể không đem đưa cây quạt.

Hắn nghiêng chân, vẻ mặt như kiểu ông phật cười, ánh mắt rơi vào trên người một phiến thương ngồi đối diện, phiến thương này ăn mặc một thân áo lông, sắc da hơi đen, trên mặt đầy phong sương, giống như là thủy thủ quanh năm chạy biển, chỉ là hắn một thân nạm vàng mang ngọc, tuy có vẻ nhà giàu mới nổi, lại làm cho Thẩm Ngạo thấy thật là thuận mắt, hắn ưa thích đúng là nhà giàu mới nổi.

Vị nhân huynh này gọi Tap, cũng là Bùn Bà La Nhân, vừa nói đến Su Thác, Thẩm Ngạo liền trò chuyện với hắn thật vui, vỗ vỗ vai Tap, ý vị mà nói mình và Su Thác Vương Tử là bạn tốt, hảo huynh đệ, tình hữu nghị hai nước như keo sơn, đã trải qua thời gian khảo nghiệm vân vân.... Còn nói Tap tiên sinh không xa ngàn dặm đến Đại Tổng, hắn nhất định phải tận tình hữu nghị làm chủ nhà.

Tap được khen mà sợ, hắn là dân chạy thuyền, làm sinh ý không nhỏ, lúc trước chỉ biết Thẩm Tự khanh là dạng ăn tươi nuốt sống, hôm nay vừa thấy, lại sinh ra ảo giác, vị đại nhân này rất nhiệt tình, một điểm cao ngạo đều không có, xem ra lời đồn đại không thể tin, có lẽ mắt thấy mới là thật.

Tap không quen tiếng Hán, vội vàng ngắt ngứ nói: “Sao có thể để đại nhân tổn kém, đương nhiên là tiểu nhân làm ông chủ.”

Thẩm Ngạo thoáng nhếch khóe miệng, nói: “Người có cái này tâm thì tốt rồi, ai làm ông chủ cũng giống nhau, ta và người còn phải phân biệt sao? Ta là thích nhất là kết giao với thương nhân.”

Tap liên tục gật đầu, nói: “Đúng, đúng, cho nên lúc này đây đến Biện Kinh, kiến thức Đại Tổng giàu có, tiểu nhân nhất định phải trông thấy đại nhân, kết giao cùng đại nhân.”

“Ta và người cách xa ngàn dặm, có thể gặp nhau ở chỗ này, đã là duyên phận.”

“Đúng, đúng, đại nhân nói rất đúng, tiểu nhân lúc này đây đến bái kiến đại nhân, là có chút lễ vật và đặc sản muốn hiến cho đại nhân, là một ngàn quan tiền và một ít đặc sản không đáng tiền của Su Thác, xin đại nhân vui lòng nhận cho.”

Thẩm Ngạo thật khó khăn mà quơ tay nói: “Cái này sao...”

Tap cho rằng Thẩm Ngạo không thu, vội vàng nói: “Đại nhân, cái lễ vật này ngài nhất định phải nhận lấy.”

Thẩm Ngạo tiếp tục vênh chân lên: “Cái này sao...”

“Ý của đại nhân.....”

Thẩm Ngạo thở dài, chỉ chỉ một hàng chữ viết trên vách tường, nói: “Người xem xem đây là chữ gì?”

Mặc dù Tap biết chút tiếng Hán, nhưng đối với chữ Hán lại không hiểu, hổ thẹn mà lắc đầu nói: “Xin đại nhân chỉ giáo.”

“Bốn chữ này gọi ‘Phụng thiên thừa vận’, xem hiểu chưa? Đây là hoàng đế Đại Tổng ta tự tay viết thánh chỉ, người bình thường thể nhìn thấy được.”

“Ah nha...” Tap đánh giá chữ trên vách tường, kinh ngạc nói: “Cái này là thánh chỉ hoàng đế Đại Tổng, thật sự là thất kính, thất kính, chỉ là bốn chữ ‘Phụng thiên thừa vận’ này là có ý gì? Kính xin đại nhân chỉ giáo.”

Thẩm Ngạo thật sự khó khăn mà nắm vật áo, tựa như vợ đợi gả, đúng là lộ ra vài phần ngượng ngùng: “Chuyện này, nói rất dài dòng, hoàng đế bệ hạ, là minh quân ít có của Đại Tổng ta, nhưng có một dạng, hẳn yêu thích nhất, chính là đồ cổ quý hiếm của các quốc gia, bởi vậy đã sớm nghe nói chư vị phiên thương vô cùng ngưỡng mộ nhân đức Đại Tổng ta, cho nên, mới viết cái thánh chỉ này, để bốn quan và các người nhìn, nếu như các người có bảo bối gì, cứ dâng lên, đương nhiên, Đại Tổng ta cũng sẽ không bạc đãi các người, nếu là hợp tâm ý bệ hạ, đến lúc đó nói không chừng sẽ trả lại cho các người, ban thưởng mỗi người một bảng hiệu, cái bảng hiệu này cũng không phải là người bình thường có thể lấy được, trên mặt chính là ghi bốn chữ bạn bè quốc tế, có cái bảng hiệu này, chư vị làm việc buôn bán tại Đại Tổng ta, chẳng phải là dễ dàng hơn rất nhiều?”

“À, thì ra có bảng hiệu.” Đầu óc Tap có chút loạn, nghe khẩu khí Thẩm Ngạo, cái bảng hiệu này rất là oai, nhưng rốt cuộc làm được cái gì, hẳn còn chưa hiểu được. Chỉ là Thẩm Ngạo đã mở miệng, hẳn liền vội vàng nói: “Quốc sản Su Thác tuy không phong phú, nhưng đồ chơi quý giá cũng là có, ai, chỉ là đáng tiếc, lúc này đây ta không có mang đến, đợi năm sau tiểu nhân về nước, nhất định mang nhiều bảo vật đến hiến.”

“Hà? Bảo vật Su Thác? Chỉ là không biết cái bảo vật này giá trị bao nhiêu?”

Tap do dự một chút, nói: “Ít nhất ngoài năm nghìn quan.”

Thẩm Ngạo nhàn nhạt nói: “Không mang tới cũng không quan trọng, Hồng lư tự sớm sẽ suy nghĩ vì các người, tạm thời không mang đến, vẫn có thể dùng tiền thay thế.”

Con mắt Tap trừng lớn: “Ngay cả bảo vật cũng có thể dùng tiền thay thế?”

Thẩm Ngạo thấy hẳn không hiểu ý, liền hùng hồn nói: “Đương nhiên có thể dùng tiền thay thế, chỉ cần là bảo bối, sẽ có giá tiền, vừa rồi tự ngươi nói, muốn vào hiến bảo vật năm nghìn quan cho hoàng đế bệ hạ Đại Tổng chúng ta, ừm, ta nhớ kỹ trước, không cho phép chơi xấu, chơi xấu cùng hoàng đế Đại Tổng, hậu quả rất nghiêm trọng đó.”

Nói xong liền tìm một trang giấy, lập tức hạ bút viết nhanh.

Tap thật sự là bó tay rồi, chợt dạ nói: “Nhưng lúc này ta đến chỉ mang hàng hóa, hiện tại hàng hóa còn chưa bán ra, tiền này, chỉ sợ nhất thời không kiếm ra.”

Thẩm Ngạo khoát khoát tay: “Không quan trọng, không quan trọng, chúng ta là ai? Tạm thời không có tiền, Hồng lư tự còn chế định cho người một dịch vụ —— mượn tiền!”

“Mượn tiền!” Con mắt Tap muốn rơi xuống rồi, à, chính mình mượn tiền trong tay Thẩm Ngạo, lại đem tiền trả lại cho Thẩm Ngạo, cái này...

Thẩm Ngạo cười hì hì nói ra bên ngoài: “Nhanh, cầm biên lai mượn đồ đến, cho Tap tiên sinh ký tên đồng ý.”

“Tap tiên sinh, chúng ta cần phải nói trước, Đại Tổng ta gần đây dùng tín nói chuyện, cần chính là giấy trắng mực đen, người đã nài nỉ mượn năm nghìn quan tiền, có mấy lời ta muốn nói cùng người. Tiền này, ta giúp người trả trước, sau này mỗi tháng năm phần lợi, đến lúc đó người muốn trả tiền, cần phải nhớ kỹ bổ sung cả tiền lãi.”

“...” Tap bây giờ mới biết, mượn tiền của hẳn, tặng lễ cho hẳn, rõ ràng còn phải đưa tiền lãi cho hẳn.

“Thương nhân đều nói Thẩm Ngạo là Thẩm lột da, một câu này thật đúng là một chút cũng không sai.” Trong lòng Tap nghĩ, lưng đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt đẫm, không nhận được mà xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

)

356. Chương 348: Xin Đi Theo

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 348: Xin đi theo

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đưa người cất bước, Thẩm Ngạo trình trọng mà đem biên lai mượn đồ nhét vào trong ngực, mắt thấy sắp tới đầu xuân, tết âm lịch đến gần, hắn cũng không có bao nhiêu tâm tư đi làm những chuyện khác. Rất nhiều người muốn tìm cách đi đi lại lại, bình thường đều mang lễ vật đến, cảm thấy cái năm này không dễ qua lắm.

Cho nên mấy ngày nay hắn phụng chỉ thương lượng, hung hăng mà tăng lương lớn công việc, hiệu quả công tác rất rõ ràng, hôm nay kiếm được kha khá.

Mấy ngày trước đây, trong cung truyền ra ý chỉ, Vệ Quận công Thạch Anh nhậm chức Trung Thư Lệnh, tin tức này truyền đến, Thẩm Ngạo không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Thạch Anh tại Trung sách tỉnh, Thái Kinh còn muốn làm gì thì làm, đã là không thể nào, Thẩm Ngạo cũng không cần phải sợ hãi, thật muốn bắt đầu náo loạn lên, chính mình tăng thêm Thạch Anh, Dương Tiễn, cân sức ngang tài cùng lão tặc Thái Kinh này cũng không phải việc khó.

Có tin tức này, có thể an tâm qua năm mới, Thẩm Ngạo thân là đạo tặc, biết đạo lý không sợ tặc trộm chỉ sợ tặc nhớ thương, có Thái Kinh ở bên nhìn chăm chăm. Tùy thời chờ hắn lộ ra sơ hở quay giáo đâm một kích, trong lòng hắn vẫn luôn không yên lòng, nhưng hiện tại bất đồng, Thái Kinh dám động thủ, Thẩm Ngạo liền dám lật bàn, có tiền vốn cá chết lưới rách, đối phương tự nhiên sẽ sinh ra kiêng kỵ.

Mắt thấy sắp đến cửa ải cuối năm, Thẩm Ngạo còn chưa thoải mái vài ngày, lại bị triệu tiến vào cung, hôm nay hắn đã quen việc dễ làm, nhắm mắt lại cũng biết hoàng đế tại canh giờ nào sẽ ở cái điện nào, lại đang bận rộn cái gì.

Thời điểm chạy tới Văn Cảnh các, Triệu Cát đang xem tấu chương, Thẩm Ngạo im lặng mà ngồi qua một bên, không nói lời nào.

Lập tức sắp qua năm mới, cho nên công việc Triệu Cát cũng bắt đầu lu bù lên, thật vất vả ngẩng đầu giãn ra tay nhức mỏi, thấy Thẩm Ngạo ngồi đó, liền không khỏi nở nụ cười: “Đến rồi à, vì sao không nói với Trẫm một câu. . .”

Thẩm Ngạo nói: “Bệ hạ đang xử lý quốc chính, vi thần cho dù là lại phóng đảng, cũng không dám quấy rầy.”

Triệu Cát gật đầu gật đầu, lộ ra vài phần thưởng thức, đột nhiên cảm thấy Thẩm Ngạo cũng không hoàn toàn là người điên cuồng, ít nhất còn được chia nặng nhẹ, biết rõ lúc nào có thể hồ đồ, lúc nào không thể hồ đồ, liền đặt hạ bút, cười nói: “Trẫm có chuyện muốn nói với ngươi, Trẫm muốn đi dạo, định dẫn Ninh An đi.”

Thẩm Ngạo sửng sốt một chút, sắc mặt ngốc trệ, không lên tiếng.

Triệu Cát chìm lông mày nói: “Vì sao ngươi không nói lời nào?”

Thẩm Ngạo nói: “Bệ hạ, theo đạo lý, Ninh An nên vậy gả cho cho vi thần rồi, khục khục... , bệ hạ đừng tức giận nha, đây là người tự mình ban bố ý chỉ, ai thắng cuộc thi, chỉ cần Đế cơ gật đầu, chính là rể hiền, vi thần thắng cũng thắng được rồi, Đế cơ gật đầu cũng đã gật, ta và Ninh An... .” Thẩm Ngạo vốn định nói ta và Ninh An tình đầu ý hợp, tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía, nhưng đi tới bên miệng, lại cảm thấy quá rõ ràng, đành phải ngừng âm thanh, lại không dám nói .

Triệu Cát thở dài một tiếng nói: “Nếu người không có thể tử, Trẫm lại thật sự muốn cho người làm rể cưng của Trẫm, mặt mũi hoàng gia quan trọng hơn, Trẫm chuyện gì cũng có thể đáp ứng người và Ninh An, chỉ là chuyện này, Trẫm lại không chịu . . .”

Thẩm Ngạo nói: “Bệ hạ thật sự chuyện gì đều chịu đáp ứng cho vi thần?” .

Triệu Cát nhìn xem hắn: “Người đừng nghĩ lừa gạt cái gì tâm cơ, Trẫm nói với người, Ninh An cũng muốn theo Trẫm đi giải sầu, hiện tại Trẫm nói cho người biết cái này, là muốn người trung thực một ít, không nên làm cái gì không an phận ”

Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ: “Không an phận là cái gì? Bệ hạ, ta rất thuần khiết mà, loại lời này ta vừa nghe liền xấu hổ. . .”

Đang nói, có người đi tới nói: “Thái hậu mời bệ hạ đến Cảnh Thái điện.”

Triệu Cát đứng lên, nói: “Không biết là sự tình gì, Thẩm Ngạo muốn theo Trẫm đi xem hay không?” .

Thẩm Ngạo gật đầu, hai người tới hậu đình, cách Cảnh Thái điện rất xa, liền nghe được có người khóc lớn, Triệu Cát và Thẩm Ngạo hai mặt nhìn nhau, bước chân nhanh hơn, đi vào tròng, cực kỳ xấu hổ, người này khóc lớn lại là Tấn vương Triệu Tông, Triệu Tông ghé vào dưới gối thái hậu, khóc đến hôn thiên địa ám, gần như muốn chết.

Thái hậu khoát tay lên trên lưng hắn, chỉ không ngừng an ủi, nhưng tính tình Triệu Tông lại rất kiên quyết, Thái hậu vẫn không có cách, hắn khóc càng dữ dội hơn, tất có một bộ khí khái con trai ăn vạ mẹ.

Cái cảm Thẩm Ngạo đều muốn rơi xuống rồi, không biết vị huynh đài này đang diễn cái trò gì nữa đây!

Thái hậu thấy Triệu Cát tiến đến, liền lập tức lau nước mắt an ủi Triệu Tông: “Hoàng huynh người đến rồi, có hắn ở đây, thì sẽ che chở người, người không cần phải khóc.”

Triệu Tông đột nhiên ngẩng đầu lên, hít hít nước mũi, thoáng cái đã trở nên vô cùng đứng đắn, nếu không phải có hàng đồng vệt nước mắt trên mặt kia, ai cũng đừng nghĩ đến vừa rồi hắn còn khóc đến chết đi sống lại.

Triệu Cát hướng thái hậu hành lễ nói: “Mẫu hậu, không biết chuyện gì xảy ra mà phải gọi nhi thần tới?”

Thái hậu nói: “Người ngồi xuống, ai gia hỏi người, nếu là thân huynh đệ người có việc, người có chịu giúp hắn một lần hay không?” .

Triệu Cát nói: “Đây là tự nhiên, Trẫm chỉ có một bào đệ như vậy, tuy hắn thích hồ đồ, nhưng Trẫm tuyệt đối không biết mặc kệ hắn . . .”

Thái hậu có chút thoả mãn đối với cái đáp án này, gật gật đầu nói: “Vậy thì được rồi, nói thật với người, đêm qua Triệu Tông gặp một cơn ác mộng!”

”Ác mộng? . . Triệu Cát sửng sốt một chút, cùng Thẩm Ngạo liếc nhau, Thẩm Ngạo gật đầu về hướng hắn, Triệu Cát cảm thấy mình đã hiểu rõ, Thẩm Ngạo đã đi tìm qua Vương phi, lúc này đây cũng không phải Triệu Tông vô cớ sinh sự, mà là Triệu Tông phụng mệnh Vương phi đến diễn trò.

Chỉ là Triệu Cát và Thẩm Ngạo đều có chút ngỡ ngàng, diễn trò mà thôi, có cần dốc sức liều mạng như vậy không?

“Mẫu hậu, không biết Tấn vương mơ thấy ác mộng gì?”

Thái hậu thở dài một hơi, nói: “Hắn mộng thấy sơn thần Lư Sơn, sơn thần nói cho hắn biết, hắn chỉ còn có ba năm dương thọ, trừ phi Chân Long Thiên Tử đi Lư Sơn tế thần, mới có thể kéo dài tánh mạng cho hắn. Bệ hạ, hắn là thân huynh đệ của người, các người cũng là cùng nhau lớn lên, ta đây làm mẹ cũng không tiện nói cái gì, bệ hạ có cứu hắn hay không, tự mình tự định giá đi.”

Triệu Tông ở bên nói: “Mẫu hậu, người còn có một câu chưa nói hết, thiên tử đi tế thần còn chưa đủ, hài nhi cũng phải theo thiên tử cùng đi mới được, sơn thần nói, muốn ta cũng đi cầu xin, niệm chín mươi chín lần Kim Cương Kinh.”

Thẩm Ngạo lập tức im lặng, thì ra Triệu Tông này cũng muốn nhân cơ hội đi ra ngoài, theo đạo lý, tôn thất thân vương là không cho phép ra khỏi kinh thành, trước đó lần thứ nhất chạy ra ngoài kinh, chút nữa còn đưa tới đại họa!

Triệu Cát vừa vui vừa lo, vui chính là kế sách của Thẩm Ngạo đã thực hiện được, chỉ là mang theo Triệu Tông, trong lòng của hắn rất là bất an, có hoàng đệ yêu hồ đồ như vậy đi theo, không biết sẽ rước lấy bao nhiêu thị phi.

“Mẫu hậu, đã liên quan đến tánh mạng hoàng đệ, Trẫm há có thể không quan tâm?”

Thẩm Ngạo ở bên ngắt lời nói: “Xin bệ hạ nghĩ lại, nếu là bệ hạ đi tuần, chỉ sợ sẽ khiến cho triều đình rối loạn!”

Thái hậu giận dữ nói: “Việc này liên quan đến tánh mạng Tấn vương, cho dù là triều đình rối ren cũng là không có cách nào, Thẩm Ngạo, chuyện này không cho người phản đối, nếu không, ai gia sẽ không tha cho người.”

Thẩm Ngạo cười ha hả nói: “Thần đương nhiên không can thiệp phản đối, nhưng sẽ có người phản đối, đến lúc đó lại để cho bệ hạ công một cái tội bêu danh, liên sâu sắc không ổn.”

Hắn dừng một chút, lại nói: “Chỉ là vi thần lại có một cách để xử lý...”

Triệu Cát vội vàng nói: “Người nói nhanh!”

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, nói: “Không bằng lại để cho thái hậu hạ một đạo ý chỉ, nói muốn cho bệ hạ ra khỏi kinh, vì nàng mà đi Lư Sơn một chuyến để lễ tạ thần, lúc này, bệ hạ ra khỏi kinh, chính là tuân thủ đạo hiếu, cho dù có người phản đối, lại có thể thế nào? Trẫm thiện lấy hiếu làm đầu, Đại Tổng ta dùng hiếu trị thiên hạ, bệ hạ càng nên làm việc hiếu để danh tiếng muôn đời, có phải không?”

Đôi mắt Triệu Cát sáng ngời, không thể tưởng được, Thẩm Ngạo lâm trận mới mài gươm, lại thoáng cái đã nghĩ ra kế sách thần kỳ như thế, một khi thái hậu phát ra ý chỉ, chính mình ở, không những có thể hùng hồn ra khỏi kinh, còn không bị bêu danh trong sử sách, cái chữ hiếu này, là tà đạo tuyệt đối không người nào có thể chà đạp, so với đạo lý nào cũng đều lớn hơn.

Thái hậu nói: “Cái này lại là việc bình thường, ai gia sẽ phát một đạo ý chỉ xuống dưới.”

Thẩm Ngạo cười khổ nói: “Thái hậu không cần nóng vội như thế, cũng nên qua cửa ải cuối năm rồi nói sau, gần sang năm mới, chạy đến Lư Sơn, vậy cũng vô cùng không ổn.”

Thái hậu nghĩ nghĩ, tuy là trong lòng nóng như lửa đốt, lại đành phải gạt đầu nói: “Thẩm Ngạo nói cũng có đạo lý, theo ta thấy, Thẩm Ngạo cũng có thể nắm toàn bộ ba tỉnh.”, một câu nói kia mặc dù có vài phần nói đùa, cũng là một câu tán thưởng đối với Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo ngượng ngùng mà cười, trong lòng nghĩ: “Những lời này nếu để cho lão hồ ly Thái Kinh kia nghe xong, không phải không thể làm hắn tức chết”

Làm xong việc trong nội cung, Thẩm Ngạo liền xuất cung, qua mấy ngày nữa chính là cửa ải cuối năm, năm nay khác với những năm qua. Hôm nay hắn đã có vợ, xem như chủ nhà, thứ nên mua đều đã bắt người tăng cường đi chọn mua, còn có người thân thiết, thầy trò, cùng trường, đồng liêu cũng phải nhớ, cho nên hai ngày này, sự tình công vụ hắn đều ném cho Tự Chính đi làm, chính mình tập trung tinh thần ném thứ chức nhất gia chi chủ.

Cũng may Lưu Thắng bên kia có vài phần kinh nghiệm, một ít chuyện cần làm đều nhắc nhở người dưới vài câu, ba người Văn Vân, Nhược nhi, Đường Mạt Nhi cũng không nhàn rỗi, đều đến giúp đỡ, lại có vài phần bộ dáng bà chủ.

Thẩm Ngạo không yên lòng nhất chính là Xuân nhi ở Hàng Châu, Xuân nhi một mình quản lý sinh ý Hàng Châu, cách ba ngày năm ngày sẽ đưa chút ít thư trở về, chỉ bằng những thư tốt khoe xấu che này, Thẩm Ngạo đã hiểu cảnh giới của nàng, cũng chỉ là kiến thức nửa vời, liền kêu hai người nhà, mang theo chút ít mấy cái quà ngày tết gì đó và thư đi thăm nàng.

“Gần sang năm mới cũng không trở về nhà, ai, thì ra tâm Xuân nhi lại trọng sự nghiệp như thế.” Thẩm Ngạo lắc đầu, rất là lo lắng.

Đến hai mươi chín, có người cầm bài thiệp đến, Thẩm Ngạo xem xét, đúng là Tăng Túc An, đã có hơn một năm không gặp mặt Tăng Túc An, Thẩm Ngạo vô cùng mừng rỡ, tự mình đi đón Tăng Túc An, Tăng Túc An có vài phần tang thương, so với lúc trước thì thành thực hơn không ít, đã hơn một năm kinh nghiệm làm phán quan, lại làm cho đôi mắt hiền lành của hắn nhiều vài phần lợi hại, thấy Thẩm Ngạo mặc trên người công phục tím và túi cá bên hông, liền mỉm cười nói: “Ai, đã sớm nghe nói Thẩm huynh như rồng ra biển lớn, hôm nay vừa thấy, Túc An thật sự hổ thẹn.”

Thẩm Ngạo vỗ vai hắn, nói: “Hổ thẹn cái gì, mau vào nói chuyện.”

Hai người tụ tập một lát, Thẩm Ngạo mới biết được Tăng Túc An lúc này đây vào kinh cũng không có ý định gì, nghe nói lúc này đây hắn tham gia công khảo thi, chỉ là, cái công khảo thi này, phóng ra ngoài có

Thẩm Ngạo tiến đến, cất cao giọng nói: “Thần Đại Lý Tự khanh Thẩm Ngạo đặc biệt đến thỉnh tội.”

Triệu Cát cười một tiếng, nói: “Đã đến thỉnh tội, phải có bộ dạng thỉnh tội, người nhìn người xem, ngay cả công phục cũng không mặc đến đây, đừng nghĩ Trẫm dễ bỏ qua cho người.”

Thẩm Ngạo âm thầm oán trong lòng: “Nói đông cũng là người, nói tây cũng là người, tốt xấu cũng để cho người nói toàn bộ rồi, gần sang năm mới, người ăn quá no, rửng mỡ đến mắng chửi người, có còn để người sống hay không?” Đi đến trên cung vàng điện ngọc, hần cũng không khách khí, nói thẳng: “Bệ hạ gọi vì thần đến, không biết có chuyện gì muốn phân phó?”

Triệu Cát thở dài, cầm một phần tấu chương trên bàn lên, nói: “Người đến xem đi.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, mở tấu chương ra xem xét, lưng lập tức cúi xuống dưới, chỉ cảm thấy phần gáy có gió lạnh thổi bay bay, vụng trộm liếc nhìn Triệu Cát, sắc mặt Triệu Cát vẫn như thường, nhưng sau lưng cái lạnh nhạt này, lại làm cho Thẩm Ngạo nhất thời đoán không ra.

“Thần nghe thấy trưởng giả đóng gỗ, tất nhiên động đến căn bản, dục người đi xa, tất nhiên đào sâu nguồn nước, người mong quốc an, tất nhiên tích nhân đức nghĩa... . Người lừa gạt quân vương, thần khí nặng, tâm tình nặng nề rất to lớn, không sống yên ổn, nghĩ đến ngày gian nguy, phải tiết kiệm, về tư cũng phạt căn bản, không thể bỏ qua cho hần.”

Tổng quát, Thừa Thiên hoàng để trị vì, người thiện thực phần vinh, cuối cùng gặp người khác, há có thể lấy chi dằng, thủ khó khăn? ... Oán không đáng sợ, đáng sợ là người, chở thuyền phục chế thuyền, vô cùng nhiều âm mưu. Nay bệ hạ chế hoa thạch cương, vô cùng xa hoa lãng phí, phân công gian tà, trên dưới triều đình, chướng khí mù mịt, thiên hạ không yên...”

Đây là một phong tấu chương buộc tội, buộc tội không phải người khác, đối tượng thứ nhất chính là Triệu Cát, vốn là nói một phen đạo lý lớn cùng hần, lời nói lập tức xoay chuyển, liền vạch Triệu Cát cùng hung cực ác, hưởng thụ vô độ.

Buộc tội thứ hai, lại là Thái Kinh, nói Thái Kinh chỉ biết là xu nịnh dục vọng của hoàng đế, tội ác tày trời, muốn hoàng đế ban chiếu hạ tội, hoàn toàn sửa đổi bản tính, hơn nữa lập tức truy cứu Thái Kinh, nếu không... người buộc tội tại cuối cùng bỏ thêm một câu uy hiếp: “Bệ hạ đã nghe thấy họa Tùy Dương đế hay chưa?”

Một câu nói kia có ý tứ là, bệ hạ đã từng nghe qua điển cố Tùy Dương đế chưa? Nếu như không nghe ta khuyên can, vận mệnh bệ hạ cách Tùy Dương đế cũng không xa.

Thẩm Ngạo thở sâu, nhìn tấu chương kí tên, trên đó viết: Đồng Tri Xu Mật Viện sự tình Lưu Sướng.

“Lưu Sướng?” Trong đôi mắt Thẩm Ngạo hiện lên một tia nghi hoặc, vị lão huynh này bình thường cũng không ra vẻ yếu kém, Thẩm Ngạo chỉ thấy qua hần một lần, nghe nói hần và Cao Cầu rất có giao tình, mà Cao Cầu tuy không phải là tay sai chính của Thái Kinh, nhưng cũng là đồng đảng của hần. Lúc này Lưu Sướng đi ra buộc tội Thái Kinh, chẳng lẽ là Cao Cầu và Thái Kinh trong lúc đó đã xảy ra nội chiến?

Thẩm Ngạo đóng mắt lại, phát giác trong quan trường thật sự biến hoá kỳ lạ, mỗi ngày đều có chuyện bất khả tư nghị phát sinh.

Hần nghĩ nghĩ, lại nhìn một lần tấu chương, liền nhìn trong ra tấu chương có một lỗ thủng rất lớn, chỗ sơ hở này chính là, Lưu Sướng đã muốn đối phó Thái Kinh, tại sao phải dụ dỗ cả Triệu Cát vào cùng một chỗ? Cần biết loại sự tình buộc tội này, đương nhiên là mặt đả kích càng nhỏ, xác xuất thành công càng lớn, nhưng người muốn buộc tội cả hoàng đế vào cùng một chỗ, hi vọng thành công liền nhỏ hơn rất nhiều.

Kỳ thật loại sự tình này ngấm lại là hiểu, giống như là trọng tài, người mắng là mắng đối phương thì cũng thôi, nhưng mắng cầu thủ đối phương còn chưa đã ghiền, ngay tiếp theo, đến trọng tài người cũng thống mạ một châu, kể từ đó, đây không phải tự đẩy trọng tài lên mặt đối lập của chính mình?

Minh bạch, phần tấu chương này căn bản chính là khổ nhục kế của Thái Kinh, đưa lên triều buộc tội, mười phần chính là Thái Kinh sai sử. Đạo lý rất đơn giản, một phần tấu chương như vậy, để cho Triệu Cát nhìn, phản ứng đầu tiên là cái gì? Đương nhiên là giận tím mặt, đứng ở trên lập trường hoàng đế, hoàng đế tự

nhiên sẽ nghĩ, Trẫm chỉ là ưa thích một ít kỳ thạch dị mộc, cũng bị người tới chỉ trích, người lại tính toán là cái gì? Cứ như vậy là bị ví làm Tùy Dương đế, thật sự là, lẽ nào lại như vậy.

Trọng yếu hơn, trong chỗ buộc tội, buộc Triệu Cát cùng Thái Kinh lại với nhau, lại để cho Triệu Cát có một loại cảm giác huynh đệ hoạn nạn, thân là hoàng đế, có người buộc tội Thái Kinh như vậy, không những không để cho hắn sinh ra ác cảm đối với Thái Kinh, lại sẽ có một loại trực giác càng thêm ỷ lại, thì ra có Thái Kinh, Trẫm mới có thể có hưởng thụ hôm nay, cũng thật sự là làm khó hắn, vì để Trẫm được vui, không biết tại trong triều đình gặp phải bao nhiêu việc khó khăn.

Thẩm Ngạc buông tấu chương, rót cục minh bạch, đây là Thái Kinh đổ sức trận đầu, ý đồ một lần nữa đứng vững gót chân, hiện tại Triệu Cát đã có vài phần bất mãn đối với hắn, muốn ổn định cơ bản của chính mình, mới ra hạ sách này, một là lấy lui làm tiến, biểu hiện ra chính mình bị buộc tội, nhưng chân chính được lợi ích lại là hắn.

Quả nhiên là cáo già!

Thẩm Ngạc đã có phán đoán, nhưng lại không thể không bội phục thủ đoạn của Thái Kinh, âm mưu quỷ kế, Thái Kinh đủ để làm tổ sư gia của bất luận kẻ nào rồi, một phần tấu chương nhìn như bất lợi đối với hắn, chỉ sợ hiện tại đã thành thủ đoạn hắn tự bảo vệ mình, lại có hoàng đế đồng tình đối với hắn, trước kia hoàng đế từng sinh ra không khoái đối với hắn, rất nhanh có thể tan thành mây khói.

Triệu Cát nhìn Thẩm Ngạc, nói: “Thẩm Ngạc có ý kiến gì không?”

Thẩm Ngạc buông tấu chương, nói: “Hồ ngôn loạn ngữ, nếu bệ hạ là Tùy Dương đế, vậy Lưu Sướng hắn là cái gì? Về phần Thái Thái sư, lại càng là trụ cột Đại Tổng ta, trung thành và tận tâm đối với bệ hạ, người này nhất định là đồ kỵ Thái Thái sư, bệ hạ không cần để ý.”

Triệu Cát tràn đầy đồng cảm gật đầu nói: “Mà thôi, Trẫm không đi quản hắn làm cái gì gió gì, nhảy nhót như thằng hề.” Hắn sắc mặt lại trở nên âm trầm, trên trán hiện đầy vẻ lo lắng, lại cầm lấy một phần tấu chương, đưa cho Thẩm Ngạc nói: “Người nhìn lại phần tấu chương này.”

Thẩm Ngạc không biết Triệu Cát hôm nay làm sao vậy? Một người Hồng Lư Tự tự khanh, nhưng thật giống như thành Thái sư, gần sang năm mới xem tấu chương cùng hoàng đế, còn gì khác với Thái sư đây?

Tuy là không tình nguyện, nhưng vẫn là nhật tấu chương lên, một phần tấu chương này cũng không phải liên quan đến sự tình buộc tội, chính là tấu chương Tây lộ Giang Nam Đổ vận sử Giang Bính, Giang Bính chương quân thủy vận, lại là người chấp hành hoa thạch cương trung thành nhất, chắc hẳn hoàng đế muốn thanh toán Chế tạo cục Tô Hàng, sớm đã tiết lộ tiếng gió cho hắn, với tư cách biểu huynh hoàng đế, biểu hiện Giang Bính xác thực khá giỏi hoạt, lập tức một phần tấu chương lên, đầu mâu chuyển một cái, liền bắt đầu nã pháo đối với Chế tạo cục Tô Hàng rồi, cái gì đồng liêu, cái gì người cùng trên một tuyến, hoàng đế muốn sử người, Giang Bính đương nhiên là lập tức thoát thân, thì ra ô dù của Tô Hàng Chế tạo cục, thoáng cái biến thành đánh tiên phong.

Phần tấu chương này rất đúng trọng tâm mà lại dầm luận về rất nhiều tai hại của Chế tạo cục Tô Hàng, ví dụ như tham ô đập vào mắt rất kinh tâm, còn có sự tình nhiễu dân, đương nhiên, Giang Bính cũng không thiếu được biện giải cho mình vài câu, nói mình quả thật được chỗ tốt, nhưng thật sự là bất đắc dĩ, nói trắng ra, chính là hắn là bị người buộc phải giao du với kẻ xấu, hắn là đứa trẻ tốt, rất vô tội.

);tungxen:

360. Chương 350: Đến Thăm Thái Kinh(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 350: Đến thăm Thái Kinh(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Cái tên Giang Bính này, lại biết nhìn mặt mà nói chuyện, bội phục, bội phục.” Trong lòng Thẩm Ngạo không nhin được mà tán thưởng một tiếng, không khỏi suy nghĩ: “Có thể lẫn lộn ở trước mặt Triệu Cát thành một nhân vật hô phong hoán vũ, xem ra đều không đơn giản.”

Chỉ là Giang Bính cũng không phải hoàn toàn chỉ biết gió chiều nào ngả chiều đó, bổn sự còn có mấy phần, nội dung đằng sau tấu chương thì là đề cập sau Chế tạo cục Tô Hàng có rất nhiều lợi ích gút mắc, ví dụ như lợi ích các đại gia tộc Giang Nam, còn có rất nhiều người trong triều đình ở chỗ này được chỗ tốt. Nói ngắn lại, cái nôi cơm này không phải Giang Bính hấn và Chế tạo cục ăn lẻ, một khi đập phá thùng nôi, lực cản rất lớn, cho nên Giang Bính đề nghị là xoá hoàn toàn Chế tạo cục Tô Hàng, nhưng không thể tra rõ.

Một câu ý kiến cuối cùng này, lại cũng không phải Giang Bính sợ dẫn lửa thiêu thân, thật sự hấn có nỗi khổ tâm, xoá thì cũng thôi, lại để cho mọi người không ăn được gì, tuy trong lòng ngứa ngáy, nhưng bệ hạ mở miệng, ai còn dám nói cái gì?

Tuy nhiên tra rõ liền không giống với lúc trước, người liên quan tại đây thật sự quá nhiều, có trời mới biết có bao nhiêu đầu người không sạch sẽ, thực sự bắt đầu tra xét rõ ràng, động toàn thân, có trời mới biết sẽ chọc ra cái lỗ thủng gì.

Thẩm Ngạo nâng con mắt lên nhìn Triệu Cát, muốn nghe xem Triệu Cát có ý kiến gì.

Triệu Cát nhúu đôi lông mày lại, nói: “Người không cần nhìn Trẫm, nói cái nhìn của người đi.”

Thẩm Ngạo suy nghĩ một chút nói: “Đổi lại là tính tình vi thần, chính là phá vỡ nôi đất cũng muốn tìm ra sự thật đến tột cùng, những người này khi quân phạm thượng tại Giang Nam, gia tài bạc triệu kia, hiện tại cũng nên nhổ ra.”

Triệu Cát nói: “Chỉ sợ liên quan đến triều đình, đến lúc đó sẽ đuôi to khó vẫy.”

Thẩm Ngạo cười cười: “Chỉ cần bệ hạ hạ quyết tâm, lại có cái gì đuôi to khó vẫy sao? Trong thiên hạ tất cả đều là đất của bệ hạ, bọn hấn dám tạo phản sao?”

Triệu Cát nghĩ nghĩ, thở dài nói: “Vậy thì tra, Trẫm muốn nhìn xem, rốt cuộc bọn hấn che mắt Trẫm bao nhiêu sự tình, chỉ là muốn tra, cũng không dễ dàng, Giang Bính ghi tấu chương rất rõ ràng, cho dù Trẫm tự mình đi, những người này liền là một khối bản sắt, rất khó tìm được chứng nhận tội của bọn hấn, Trẫm lại có một chủ ý.”

Thẩm Ngạo chột dạ, có chủ ý? Đây, như vậy người nhìn ta làm cái gì, chẳng lẽ là bảo ta đi thay người đánh tiền phong? Cái này rất không hay, không có chỗ gì ngon để ăn đâu.

Triệu Cát nói: “Trẫm ý định năm sau, liền cho người đến trong Chế tạo cục kiêm cái chức mới, người quang minh chính đại mà đi Tô Hàng trước, sau đó Trẫm đi ra ngoài, đến lúc đó nội ứng ngoại hợp, không sợ bọn họ có thể chạy thoát.”

Thẩm Ngạo cười khổ nói: “Bệ hạ, thân thể vi thần gần đây có chút không khỏe, có thể hay không...”

“Không thể!” Triệu Cát nói rất kiên quyết, lập tức lại an ủi: “Trẫm có thể tin tưởng, chỉ có một mình người mà thôi, lúc này đây người xâm nhập hang hổ, nếu làm tốt, Trẫm nhất định trọng thưởng cho người.”

Thẩm Ngạo nói: “Hấn là bệ hạ muốn đem Đế cơ...”

Triệu Cát trừng mắt liếc hấn một cái: “Không cho phép nhắc lại việc này.” Sắc mặt lại hòa hoãn xuống: “Nếu người thật sự làm tốt rồi, Trẫm có lẽ có thể cân nhắc, ai, thân thể Ninh An càng ngày càng kém rồi.”

Thẩm Ngạo nhất thời cũng bắt đầu ảm đạm, một đôi quân thần này ngồi ở trên cung vàng điện ngọc, mắt to trừng đôi mắt nhỏ, đều không hén mà cùng bắt đầu trầm mặc.

Đầu năm đến đây, lần đầu tiên bị ăn mắng, từ trong nội cung trở về, các loại xã giao nườm nượp tới, ngay cả nhân vật khéo léo như Thẩm Ngạo đều ngăn cản không nổi, nỗ lực chèo chống một hồi, đành phải tìm cái cớ né vài ngày thanh nhàn.

Quan ở kinh thành Đại Tổng triều, phàm là có chút quyền thế, lúc này tất cả quan các châu lộ cũng đến thăm viếng không sai biệt lắm, đáng tiếc Thẩm Ngạo chương quản Hồng Lư Tự, không hỏi sự tình trong nhà, chỉ hỏi ngoại sự, quan địa phương thấy hắn đều là đi đường vòng, cho nên chuyện tốt bụng này cũng không đến lượt hắn, chỉ có thể nhìn người khác ăn thịt, chính mình đùa giỡn trong nồi cháo.

Thẩm Ngạo điều chỉnh tâm tính, trong lòng êm ả, chứng kiến nhà Binh Bộ Thị Lang bên cạnh người ra vào như dật, cũng chỉ là oán thầm vài câu trong lòng. Cứ thanh nhàn vài ngày như vậy, người nên đi bái phỏng vẫn không thể thiếu, Vệ Quận công, nhạc phụ, còn có mấy sư phụ, chính là Thái Kinh, Thẩm Ngạo cũng không thể bỏ qua.

Đây cũng không phải Thẩm Ngạo muốn chơi cái xiếc hoà giải gì cùng Thái Kinh, thật sự là lúc khảo thi nghệ thuật, Thái Kinh làm chủ khảo, Thẩm Ngạo thân là thí sinh, có lẽ là liên tục chiếm được mấy cái trạng nguyên khảo thi nghệ thuật, xác định thực chất có lẽ hay là môn sinh Thái Kinh. Thẩm Ngạo chỉ nhận nhạc phụ và tiến sĩ Quốc Tử Giám là thầy của hắn, hơn nữa còn có Trần Tế, về phần cái gọi là sư phụ khoa khảo thi kia, hắn khinh thường không thèm nhận.

Chỉ là tại thời điểm bái kiến Đoan Chính, Đường Nghiêm, hai người này lại dặn dò hắn, nên đi hay là phải đi, không cần phải để cho người ta cười chê. Thẩm Ngạo nghĩ lại, cũng tốt, đi thăm cái lão cáo già chán ghét này, không phải hắn gần sang năm mới đưa thiệp mời tới sao? Bạn thân cũng cố bố nghi trợn cho hắn, nhìn hắn ứng phó như thế nào.

Thẩm Ngạo làm việc, một khi quyết định chủ ý, không oanh oanh liệt liệt là không thể bỏ qua, đi vào phòng trong chuẩn bị, sáng sớm bắt đầu đứng dậy, liền mặc công phục màu tím, còn gọi bọn người Chu Hằng mang theo một đám cấm quân vô sự đến bổ sung quân số, phía trước gọi người khua chiêng gõ trống, phía sau có người giơ các loại băng hiệu, Thẩm Ngạo cưỡi con ngựa cao to, được người tiền hô hậu ủng, trực tiếp đi qua hướng Thái phủ.

... ..

Thái Kinh tuổi tác khá lớn, cho nên thức dậy muộn, người chủ sự một bên đi tới mới gọi hắn thức dậy, lúc Thái Kinh mở mắt ra, đầu vẫn là chóng mặt nặng nề, rất là không vui mà mặc quần áo, nói: “Chuyện gì mà phải vội vàng hấp tấp như vậy?”

Chủ sự này nói: “Thẩm... .. Thẩm Ngạo đến rồi, ngay tại bên ngoài vài dặm, một nén nhang nữa sẽ tới đây, nói là vội tới chúc tết Thái sư.”

“Chúc tết?”, Thái Kinh rùng mình, vừa mới giao phong cùng Thẩm Ngạo, hắn đã muốn không dám khinh cái tên điên cuồng này nữa rồi, người này biểu hiện ra thì điên điên khùng khùng, nhưng sau lưng mỗi sự kiện đều có thâm ý, sự tình Vương Chi Thần trước đó, chính mình thiếu chút nữa đã lật thuyền trong mương.

):tungxen:

361. Chương 351: Xúi Giục(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 351: Xúi giục(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Hắn tới làm cái gì?”, tuy là trong lòng khiếp sợ, Thái Kinh vẫn y nguyên bảo trì một bộ dạng không đếm xỉa tới, gọi tiểu tỳ bưng nước ấm, chậm rì rì mà được người vịn ngồi xuống trong sảnh, trong lòng kinh nghi bất định.

Thái Kinh và Thẩm Ngạo, là đối thủ một mất một còn trời sinh, Thẩm Ngạo giống trống khua chiêng, đích thị là lai giả bất thiện(không có thiện ý).

Cái gọi là một khi bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, nghe được Thẩm Ngạo đến, Thái Kinh liền có điểm kinh tâm run sợ, tuy nói hắn quen biết bao người, sớm đã là nhân vật thành tinh, nhưng hết lần này tới lần khác, tâm cơ hắn càng là thâm trầm, lại càng là không hiểu cử động của Thẩm Ngạo chút nào, người giống như hắn, làm sao sẽ tin tưởng Thẩm Ngạo là thật tâm tới bái phỏng?

Uống trà xong, Thái Kinh trấn định một ít, nói: “Đi mở cửa lớn ra, gọi Thái Thao đi nghênh đón hắn, không để mất cấp bậc lễ nghĩa.”

Chủ sự lập tức tuân mệnh đi.

Trong tiếng chiêng trống vang trời, Thẩm Ngạo xoay người xuống ngựa, bước đi từng bước, vượt qua cánh cửa, liền chứng kiến một người quan viên bốn mươi có thừa nghênh đón, giữ chặt tay Thẩm Ngạo nói: “Phong thái Thẩm Tự khanh, lão phu sớm đã nghe thấy, hôm nay vừa thấy, quả nhiên không giống người thường. Kẻ hèn này tên Thái Thao, gia phụ đã chờ ở phòng, thẩm Tự khanh không cần phải khách khí.”

Thẩm Ngạo liếc nhìn người này, cười hì hì nói: “À, không biết có môn sinh nào đặc biệt đến chúc tết hắn hay không.” Nói xong liền nắm tay Thái Thao, nói: “Thái đại nhân gần đây đều ở trong nhà sao? Như thế nào để tử làm việc trong triều đình một mực không nhìn thấy ngài vậy.”

Sắc mặt Thái Thao đỏ bừng, không biết Thẩm Ngạo thật sự không hiểu hay là cố ý làm cho hắn khó chịu, chỉ nói một câu: “Gia môn bất hạnh, Thẩm Tự khanh hay là mời vào phủ trước đã.”

Một đường này, Thẩm Ngạo bắt chuyện cùng Thái Thao, Thái Thao bị ép ở trong nhà ngẩn ngơ khá lâu, Thái Kinh cũng không muốn nói chuyện hiềm ác bên ngoài cùng hắn, càng không biết vị này Thẩm Ngạo chính là địch thủ lớn nhất của phụ thân, chỉ thấy Thẩm Ngạo chuẩn bị rất nhiều lễ vật đến thăm hỏi, trong lòng ngược lại có vài phần hảo cảm, huống hồ Thẩm Ngạo ăn nói thoả đáng, làm cho hắn mở rộng tầm mắt.

Nhà cửa Thái phủ rất hoành tráng, cứ cách vài bước chính là một đền thờ, hành lang đình lầu liếc trông không thấy cuối cùng, cho nên một đường này hao phí không ít thời gian, Thái Thao tuy là khách khí, nhưng sắc mặt có chút tối tăm phiền muộn, hắn đi chậm rãi, càng thấy bộ dạng Thẩm Ngạo hăng hái, tâm tình lại càng là trầm trọng.

Một màn này bị Thẩm Ngạo bắt được vào mắt, nhân tiện hỏi: “Như thế nào? Thái đại nhân vì sao nhiều lần thở dài, vi phụ là đương triều Thái sư, hôm nay người cũng có viên chức, trong phủ tôi tớ thành đàn, gia tài bạc triệu, Thái đại nhân nếu là lại liên tục ca thán, còn để người khác sống hay không?”

Thái Thao vội hỏi: “Chẳng lẽ Thẩm Tự khanh không biết?”

Thẩm Ngạo thật sự không biết, nghi ngờ hoit: “Không biết cái gì?”

Thái Thao lắc đầu không nói, Thẩm Ngạo không dễ hỏi lại, liền theo Thái Thao đến chính sảnh, Thái Thao đi vào thông báo trước, Thẩm Ngạo kéo Chu Hằng ở phía sau tới, hỏi hắn: “Sự tình Thái Thao này, người biết không?”

Chu Hằng lập tức mặt mày hớn hở nói: “Cả Biện Kinh còn có người nào không biết hay sao? Thái Thao là con thứ của Thái Kinh, trên cấp hắn còn có một huynh đệ gọi Thái Du, Thái Du này cũng là nhân vật khó lường, trong triều đã từng hô phong hoán vũ, rất được bề hạ tin tưởng. Chỉ là hai năm qua hắn cùng với Đồng Quán cùng đi Trắc trấn làm phó Tuyên phủ sứ, cho nên anh rể cũng chưa từng gặp hắn.”

Thái Du tuy rất được bề hạ sủng hạnh, thụ phong Thái Phó, nhưng quan hệ cùng Thái Kinh không tốt, cùng Thái Thao lại càng sớm đã trở mặt thành thù. Cho nên từ mấy năm trước, hắn liền nhiều lần công kích Thái Thao, thậm chí khích lệ Huy Tông giết Thái Thao, bề hạ không đành lòng, chỉ lệnh Thái Thao tạm thời cách chức nghỉ dưỡng, không được can thiệp triều chính.

Cho nên Thái Thao chỉ có thể tĩnh dưỡng ở nhà, tuy Thái Kinh đã phục hồi chức Thái sư, lại không cơ hội vào triều.

Thẩm Ngạo bưng tỉnh đại ngộ, khó trách Thái Thao kia nói đến một câu gia môn bất hạnh, người này cũng thật biết điều, lão tặc Thái Kinh có hai đứa con trai, một người thể như nước lửa cùng hắn, một người bị

con lớn nhất mưu hại không có cơ hội vào triều nữa, một đại gia đình này quả nhiên là kì quái.

Trong đôi mắt Thẩm Ngạo hiện lên một tia sáng sắc, lập tức ngừng thở, làm ra vẻ đạo mạo, đợi cho Thái Kinh gọi hắn đi vào, hắn bước nhanh vào cửa, nhìn thấy Thái Kinh, lập tức cúi người thật sâu sâu: “Đệ tử bái kiến Thái sư.”

Đôi mắt đục ngầu của Thái Kinh dò xét trên người Thẩm Ngạo, lộ ra dáng tươi cười nói: “Thẩm Ngạo, nhanh ngồi xuống nói chuyện, lão phu niên kỷ già nua, không thể tự mình nghênh đón từ xa, chỉ sợ làm người chờ đợi.”

Thẩm Ngạo cười ha hả nói: “Thái sư quá khách khí rồi, văn sinh xấu hổ không dám nhận.”

Nói xong, liền nghĩ một đằng nói một nẻo mà bắt đầu nói chuyện phiếm cùng Thái Kinh, hắn càng không đếm xỉa tới chuyện triều chính, càng lại làm cho Thái Kinh không sở được ý nghĩ, trong lòng nghĩ: “Thẩm Ngạo này, rốt cuộc là tới làm cái gì?”

Thẩm Ngạo nói đến nơi thích thú, liền cất cao giọng: “Mấy ngày trước đây ta đi tiến cung, bệ hạ vừa mới mời ta xem tấu chương, cái tấu chương kia lại có vài phần liên quan đến Thái sư.”

Thái Kinh nghe được Triệu Cát cho Thẩm Ngạo xem tấu chương, trong lòng phát ra chua xót, trên mặt vẫn là bảo trì dáng tươi cười như tắm gió xuân, nói: “À? Bệ hạ tại ngày tết cũng xem tấu chương sao? Chắc hẳn cái tấu chương này liên quan đến việc rất trọng đại.”

Thẩm Ngạo nói: “Đúng, cái tấu chương này chính là một người tên Lưu Sướng, khục khục, hắn đưa lên triều cáo buộc không ít tội trạng của Thái sư.”

Lưu Sướng vốn liền được Thái Kinh sai sử mới dám dâng tấu chương, cho nên Thái Kinh vừa nghe, chỉ biết Thẩm Ngạo nói không ngoa, lại cười nói: “Chỉ là không biết khí sắc bệ hạ như thế nào?”

Thẩm Ngạo kỳ quái nói: “Vấn đề ở chỗ này, bệ hạ nhìn tấu chương, chỉ hỏi ta thấy thế nào, ta chính là môn sinh của Thái sư, đương nhiên không dám nói Thái sư không đúng, bệ hạ cũng chỉ là cười cười, nói là không thêm để ý đến hắn.”

Thái Kinh hơi gật đầu, phản ứng Triệu Cát sớm đã rơi trong kế hoạch của hắn, Thẩm Ngạo miêu tả một chút cũng không sai.

Thái Kinh chỉ cười cười nói: “Lão phu chấp chính nhiều năm, đắc tội một số người cũng là chuyện thường xảy ra, lại làm phiền Thẩm Ngạo để ý rồi.”

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Ngoài ra, vì thần còn nhìn một phần tấu chương, phần tấu chương này liền có ý tứ rồi, đưa lên triều chính là Phò tuyên phủ sứ Thái Du.”

Nghe được hai chữ Thái Du, Thái Thao bên cạnh lập tức giữ vững tinh thần, liếc nhìn phụ thân, thấy Thái Kinh mỉm cười nói: “À? Du nhi cũng đưa tấu lên triều sao?”

Thẩm Ngạo nói: “Thái Du này đưa lên triều, chỉ hỏi hai kiện sự tình, một kiện là hỏi thân thể Thái sư như thế nào. Ai, thật sự là kỳ quái, hỏi thân thể của phụ thân mình lại đã hỏi tới chỗ hoàng thượng, vì cái gì không ghi một bức thư nhà tới hỏi, đây không phải là dễ dàng hơn sao?”

Sắc mặt Thái Kinh biến hóa, trong lòng lại bắt đầu suy đoán ý đồ của Thẩm Ngạo, một phương diện khác, đối với Thái Du, hắn cũng có vài phần cảnh giác, lúc này, hắn đưa tấu chương lên triều làm cái gì?

Thái Du không nhận được, nói: “Thẩm Tự khanh, chuyện thứ hai gia huynh nói là cái gì?”

Thẩm Ngạo lại càng cổ quái, nói: “Chuyện thứ hai lại càng kỳ quái, nói về sự tình Thái Thao Thái đại nhân, chỉ có điều ta chỉ nhìn một nửa, thái hậu đã kêu hoàng thượng cùng ta đi qua, cho nên phía sau rốt cuộc là ghi cái gì, đệ tử cũng không rõ ràng lắm.”

Sắc mặt Thái Du đại biến, mấy năm trước tại thời điểm Thái Du ở bên người hoàng đế, nhiều lần cầu bệ hạ tru sát chính mình, có trời mới biết lần này lại là hướng bệ hạ chém gió cái gì, bệ hạ rất là sung hạnh Thái này Du, nếu thật sự nói về hắn, nếu không phải bị ngăn cản trên con đường làm quan, thì cũng là tánh mạng cũng khó bảo toàn.

Thái Kinh rất trấn định mà vuốt râu, sắc mặt có vẻ lại càng già nua đi mấy tuổi, gật đầu nói: “À, lão phu biết rồi.”

Mặc dù hấn gật cái đầu bình tĩnh như không, nhưng nội tâm lại phiên giang đảo hải (trần ngập sóng gió), Thẩm Ngạo tại sao lại muốn tới đây nói cái này, mục đích hấn đi một chuyến này rốt cuộc là cái gì, những vấn đề không hiểu rõ ràng, hấn luôn không an tâm. Còn có nghịch tử kia, lúc này đưa tẩu lên triều, rồi lại là đánh cái chủ ý gì? Hấn thật sự muốn đưa Thái Thao vào chỗ chết mới bằng lòng bỏ qua sao?

);tungxen:

362. Chương 351: Xúi Giục(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 351: Xúi giục(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo thấy hỏa hầu không sai biệt lắm, liền đứng dậy cáo từ, Thái Kinh gật gật đầu, nói với Thái Thao: “Thao nhi, người đi đưa tiễn Thẩm Ngạo.”

Sắc mặt Thái Thao càng kém, gật đầu, không yên lòng mà dẫn dắt Thẩm Ngạo đi ra ngoài, trên đường đi đầy bụng tâm sự, Thẩm Ngạo ở một bên cười nói: “Thái đại nhân, người và huynh trưởng của người có hiềm khích sao?”

Sắc mặt Thái Thao đại biến, nói: “Thẩm Tự khanh vì cái gì nói loại lời này?”

Thẩm Ngạo cười nói: “Người không cần dấu diếm nữa, kỳ thật cái phong tẩu chương hôm qua, ta đều nhìn toàn bộ rồi, chỉ là tại trước mặt Thái sư, phần sau nói về chuyện của người không tiện đề cập với Thái sư, tránh khỏi gằn sang năm mới lại để cho Thái sư lo lắng.”

Thái Thao cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Không biết gia huynh nói gì trong tẩu chương?”

Thẩm Ngạo mỉm cười nói: “Xin giết Thái Thao!”

“À... ..”

“Chỉ là người cũng không cần phải lo lắng, bệ hạ nói, xem tại mặt mũi Thái sư, tuy người tội ác tày trời, nhưng vẫn là không đành lòng, cho nên chỉ là hướng ta nói, Thái Thao này tuy đáng giết, Trẫm lại không thể giết hấn.”

Dắc mặt Thái Thao thư giãn vài phần, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Tội ác tày trời? Ta một mình chịu tội trong nhà, phạm phải cái gì mà tội ác tày trời, ngược lại là gia huynh, hừ, tội lỗi của hấn còn thiếu sao? Chỉ tính riêng phản bội gia phụ, đã là đại bất hiếu.”

Thẩm Ngạo mỉm cười nói: “Thái đại nhân có lẽ là không cần phải cao hứng quá sớm, hôm nay bệ hạ không đành lòng để huynh trưởng người châm ngòi giết người, nhưng luôn luôn một ngày Thái sư rút lui...” Thẩm Ngạo thúc thời mà dừng một chút.

Những lời này nói ra, nửa câu sau hấn là lão tử người sớm muộn gì cũng xong đời, hiện tại bệ hạ không đành lòng giết người là vì lão tử người vẫn còn, nhưng chờ người lão tử chết mất rồi, người còn có thể sống? Nói cho cùng, dù sao Thái Kinh đã già nua không chịu nổi, không sống được mấy năm nữa, không có cây to Thái sư này, người nhất định phải chết.

Âm thanh Thái Thao lạnh lùng nói: “Ta cũng không phải dễ lán như vậy, hấn muốn giết ta, cũng không dễ dàng như vậy đâu.”

Thẩm Ngạo chỉ cười cười, nói: “Như thế không sai, chỉ là, nếu ta là Thái đại nhân, nhất định phòng ngừa chu đáo, thừa dịp Thái sư vẫn còn, tiên hạ thủ vi cường.”

Thẩm Ngạo luôn luôn là e sợ cho thiên hạ không loạn, huynh đệ người ta trở mặt thành thù, trong lòng hấn thật sự là vui mừng nở hoa, hấn không thể chậm ngồi thổi gió, lập tức cầm chày gỗ đến giao cho Thái Thao, gọi hấn đi dốc sức liều mạng cùng huynh đệ.

Chỉ là đối với Thái Thao mà nói, Thẩm Ngạo chậm ngồi, lại làm cho hấn cảm thấy Thẩm Ngạo thân thiết hơn vài phần, nói: “Thẩm Tự khanh còn có thượng sách khác sao?”

Hấn coi như là người tuyệt vọng, cái gì cũng có thể thử, huynh trưởng muốn giết hấn, cũng không phải sự tình một ngày hay hai ngày, vì chuyện này, hấn thiếu chút nữa đầu người rơi xuống đất, Thẩm Ngạo nói câu vừa rồi kia xác thực không sai, một khi phụ thân không còn, chính mình mất đi chỗ dựa vào, thân huynh đệ tâm địa độc ác kia muốn giết hấn còn không phải dễ dàng như bóp chết con kiến? Tiên hạ thủ vi cường, thật sự cũng tốt hơn việc bo bo giữ mình.

Thẩm Ngạo cười về hướng Thái Thao, cười đến rất chất phác, đây là tự nhiên, nếu người cười rất gian trá, con cá còn đuổi theo mắc câu sao? Cho nên nói càng người thông minh càng phải hiểu được đạo lý đại trí giả ngu, người không ngu một chút, người ta cũng không dám tin người.

“Biện pháp chỉ có một, diệt trừ Thái Du!”

Một câu nói kia dọa Thái Thao nhảy dựng, diệt trừ Thái Du? Không phải hấn không nghĩ qua, đến tình trạng như huynh đệ bọn hấn, giết huynh cũng không coi là chuyện gì.

Chỉ là sự tình như vậy, hấn nghĩ cũng không dám nghĩ, Thái Thao ảm đạm lắc đầu nói: “Thái Du thân là Thái Phó, rất được bề hạ tin tưởng, lại tọa trấn một phương, diệt trừ hấn... khó, khó như lên trời!”

“Trên đời không việc khó, chỉ sợ lòng không bền.” Thẩm Ngạo nhàn nhạt nói một câu, bắt đầu có vẻ bí hiểm: “Hiện tại lại có một thời cơ, sẽ không biết Thái đại nhân có chịu đi làm hay không.”

Nhìn thiếu niên áo bào tím này, lại làm cho Thái Thao nhất thời không phân rõ người này rốt cuộc là thần thánh phương nào, hấn bị cấm cửa trong phủ, bị hoàng đế nghiêm chỉ ở trong nhà suy nghĩ, bởi vậy không được ra ngoài.

Cũng bởi vì con đường làm quan của vị Nhị lão gia này khó khăn trắc trở, cao thấp trong phủ cũng không chịu nói tin tức bên ngoài cùng hấn, sợ hấn nghe xong ảm đạm hao tổn tinh thần, cho nên vị Thái Thao trước mắt này, liền như một con ruồi hoàn toàn phong bế vài năm không lộ diện, nào biết đâu rằng bên ngoài đã biến hóa ngút trời, càng không suy đoán ra thân phận Thẩm Ngạo.

Chỉ là vừa rồi Thẩm Ngạo đi gặp phụ thân của hấn, bộ dáng Thái Kinh không dám khinh thường, Thái Thao đã xác định, người này tuyệt đối không phải nhân vật bình thường, huống chi một thiếu niên ăn mặc áo bào tím đã ngoài Tam phẩm, có thể thấy được vận làm quan của hấn đã đến tình trạng làm cho người ta sợ hãi.

Còn có vừa rồi Thẩm Ngạo cùng hoàng đế xem tấu chương, chỉ một việc này, lại làm cho Thái Thao cảm thấy người này không đơn giản.

“Thẩm đại nhân có thể chỉ giáo hay không?” Thanh âm Thái Thao có chút run rẩy, một ý niệm hiện ra trong óc, phải trừ đi huynh trưởng của hấn, nếu không tánh mạng khó có thể bảo toàn, chỉ cần phụ thân chịu đi dần xếp, cho dù không mong chờ chính mình quan phục nguyên chức, ít nhất cũng không cần vĩnh viễn ngồi trong xó.

Một cái cơ hội như vậy, thật sự là hiếm có.

Thẩm Ngạo cười nói: “Người tới, ta cho người biết một bí mật.” Hai người tới một đầu hành lang dài, ngồi ở trên thành, Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Nói thật với người, bề hạ sắp sửa nam tuần.”

“Nam tuần?”

“Đi Tô Hàng, tra rõ Chế tạo Tô Hàng cục.”

“Kẻ hèn này còn là có chút không rõ.”

Thẩm Ngạo ho khan một tiếng, xem ra ý nghĩ chính trị vị lão huynh này có lẽ là không đủ, đổi lại là Thái Kinh, chỉ cần nghe xong tin tức này, hơn phân nửa cũng đã suy đoán ra ai gặp xui xẻo, đành phải hướng dẫn từng bước, nói: “Chế tạo cục Tô Hàng là địa bàn của ai?”

“Người nói đến Đồng Quán?”

Xem ra còn không dần, trẻ nhỏ dễ dạy.

Thẩm Ngạo tiếp tục cười nói: “Cái Chế tạo cục này chính là Đồng Quán nhận được khâm mệnh, tự mình đi Giang Nam sáng tạo, hiện bên trong đầy ánh mắt của hắn, hiện tại tuy nói hắn đi Trắc trấn, thật sự bắt đầu tra xét, Đồng Quán có thể thoát được liên quan không?”

Thái Thao bình tĩnh đại ngộ: “Ta hiểu được, gia huynh quan hệ chặt chẽ cùng Đồng Quán, hai người bọn họ tại Trắc trấn, một người Tuyên phủ sử, một người phó Tuyên phủ sử, sớm đã thông đồng làm vậy, chỉ cần cần Đồng Quán, gia huynh cũng chạy trời không khỏi nắng.”

“Đúng là đạo lý này, người ngẫm lại xem, bệ hạ tự mình nam tuần đi chinh đồn Chế tạo cục, mặc kệ kéo ai ra, người này có thể được bệ hạ tin tưởng nữa không? Từ trước, thần tử thất sủng, lại có người nào có thể được kết cục tốt?”

Thái Thao minh bạch, trong đôi mắt hiện lên một tia sáng bóng, tia sáng bóng này có khuất nhục, có âm tàn, bao nhiêu năm áp lực bất an, càng có xao động chui từ dưới đất lên, mãnh liệt đập đùi nói: “Thẩm đại nhân, ta hiểu được, chỉ là chuyện này phải bàn bạc kỹ hơn, Thẩm đại nhân muốn ta làm như thế nào?”

Thẩm Ngạo cười cười: “Thái đại nhân cần phải hiểu rõ, ta muốn người làm chính là việc lớn, một khi sự tình tiết lộ ra, người sẽ không thể sống.”

Thái Thao thấy được hi vọng, bờ môi cũng run rẩy lên, do dự một lát, hung dữ gật đầu: “Người nói.”

Thẩm Ngạo nói: “Đơn giản, người lập tức phái một người người nhà ra ngoài, đi tìm Đồng Quán.”

):tungxen:

363. Chương 352: Bày Mưu

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 352: Bày mưu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thái Thao ngẩn ngơ: “Tìm Đồng Quán làm cái gì?”

Thẩm Ngạo cười cười: “Giả tạo một phong thư của phụ thân người, gửi cho hắn, yên tâm, sự tình thư ta sẽ giải quyết, chỉ là mượn giấy dán và con dấu Thái phủ.”

Thái Thao nghĩ nghĩ: “Chỉ sợ gia phụ không chịu.”

Thẩm Ngạo ung dung cười một tiếng: “Chuyện này nếu để cho phụ thân người biết được, chỉ sợ cái chết của người liền không xa.”

“Thẩm đại nhân nói gì vậy, gia phụ vô cùng thiên vị ta...” Thái Thao giận dữ, trừng mắt nhìn Thẩm Ngạo, trong đôi mắt hiện lên một tia nghi ngờ.

Thái Thao nói một nửa, Thẩm Ngạo đã lạnh lùng nói: “Người vẫn chưa rõ sao? Tuy lệnh tôn và lệnh huynh đá nhau, nhưng thời điểm thật sự nguy hiểm đến sinh tử lệnh huynh, lệnh tôn hạ thủ được không? Đến lúc đó chỉ cần hấn xoa bóp ngón tay suy nghĩ, cơ hội này đã tan thành mây khói, hiện tại lệnh tôn yêu thương người, có làm được cái gì, chỉ cần một ngày hấn không hạ được quyết tâm bỏ lệnh huynh, người liền phải chết không thể nghi ngờ.” Hấn ra vẻ nghiền ngẫm mà bổ sung một câu: “Lúc nào chết, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, tự người cân nhắc đi.”

Thái Thao vô lực thở dài, Thẩm Ngạo nói thẳng vào tâm khảm của hấn, lại làm cho hấn không thể phản bác, đành phải nói: “Chỉ là không biết Thẩm Tự khanh định viết cái gì trong thơ.”

Thẩm Ngạo cũng là thẳng thắn thành khẩn, nói: “Ta muốn dùng danh nghĩa lệnh tôn nói cho Đồng Quán, bệ hạ có ý định phái khâm sai ra, tra rõ Chế tạo cục, muốn cho hấn biết tính nghiêm trọng của việc này.”

“À...” Thái Thao kinh ngạc thất thanh nói: “Cái này chẳng phải là tiết lộ thiên cơ?”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Cái này gọi là đánh rần động cỏ, Đồng Quán nhìn thư, việc đầu tiên cần phải làm là phải sạch quan hệ, nhưng hấn làm được sao? Cho nên hấn chỉ có thể có lựa chọn cái khác... Dựa vào nơi hiểm yếu chống lại!”

Thái Thao cười nói: “Ta hiểu được, hấn sẽ cho là mình phải dựa vào nơi hiểm yếu chống lại khâm sai, cho nên nhất định sẽ không từ thủ đoạn, nhưng nếu như phát hiện người tới lại là hoàng thượng, hấn hối hận cũng đã chậm, bệ hạ thấy hấn liều lĩnh như thế, đâu còn có thể tha cho hấn, như thế, Đồng Quán hấn phải chết không thể nghi ngờ.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu: “Đồng Quán xong đời, lệnh huynh cũng không rõ quan hệ, đương nhiên, ta còn có việc muốn người đi làm, người nghe ta phân phó, ta nhất định để người như ý nguyện.”

Thái Thao cảnh giác nhìn Thẩm Ngạo liếc, nói: “Thẩm đại nhân tại sao phải giúp ta?”

Thẩm Ngạo cười cười, nói: “Giúp người chính là tự giúp chính mình, Dương Tiễn là nhạc phụ của ta, người hiện tại đã biết rõ chưa?”

Thái Thao lúc này không tiếp tục nghi kị rồi, Dương Tiễn là ai? Là sủng hoạn trong nội cung, về phần Đồng Quán, cũng rất được bệ hạ tin tưởng, hai người này một người ở bên trong, một người bên ngoài, dù sao cũng là đồng môn, cái gọi đồng môn không khác gì là oan gia, một núi không thể có hai hổ, tranh đấu gay gắt trong chuyện này có trời mới biết bao nhiêu kịch liệt.

Chỉ là, con rết một thái giám... chuyện này hay là nghe ngóng trước mới tốt.

Đưa Thẩm Ngạo ra ngoài, Thái Thao ngậy ngốc nhìn bóng lưng Thẩm Ngạo rời đi, nhất thời đầy cảm xúc, cũng không biết người trước mắt có thể tin hay không.

Lập tức gọi chủ sự trong phủ tới, xụ mặt hỏi: “Thẩm đại nhân có một nhạc phụ?”

Chủ sự do dự một hồi, nói: “Có ba người, một người là Kỳ Quốc công, một người là Quốc Tử Giám Đường Nghiêm, còn có một người là Dương Tiễn Dương công.”

Câu trả lời này lại làm cho Thái Thao không chuẩn bị kịp, phát phát tay nói: “Ta biết rồi, rút đi.”

Chờ hấn trở lại phòng khách, chứng kiến Thái Kinh còn ở đằng kia sững sờ suy nghĩ tâm sự, về mặt phiên muện thống khổ, rồi lại không dám đi hỏi, Thái Thao cũng biết phụ thân nhớ tới huynh trưởng vô cùng ngoan độc kia, đang sinh hờn dỗi, kỳ thật hấn nào biết đâu rằng, trước mắt đối với Thái Kinh mà nói, còn có sự tình càng thêm phiền phức, khiến hấn cần đi cân nhắc, Thẩm Ngạo này, tới đây, nói những lời này, rốt cuộc có ý tứ gì?

Hấn đã đến thất tuần, thân thể càng ngày càng kém, trái lo phải nghĩ như thế, cả người phảng phất lại già đi nhiều, ho khan kịch liệt vài tiếng, lắc đầu, nhưng lại thở dài, nói: “Hậu sinh khả ử à, thì ra hấn là cố ý làm lão phu tức giận.”

Thái Thao còn tưởng rằng Thái Kinh nói về Thái du, nhân tiện nói: “Phụ thân cần gì phải so đo cùng tên bất hiếu kia, hấn đã có cuộc sống của hấn chúng ta cũng có của chúng ta, hiện tại ta tuy có huynh đệ danh

tiếng cùng hân, nhưng tình nghĩa huynh đệ này xem như hết, nếu hân lại đến chộc ta, ta cũng không phải dễ trêu.”

Thái Thao khó được nói lời nói nặng một lần, giờ khắc này nói ra, trong lòng thư thái vài phần, bị đè nén nhiều năm như vậy, trong phủ đầu cao ngạo, nhưng đàm luận về huynh đệ kia lại phải khúm núm, mấy năm qua âm lạnh tự biết, sớm đã hận đến nghiêng răng rồi, hôm nay có cơ hội, phát tiết một chút lại thấy khoái cảm.

Thái Kinh lắc đầu, không liếc nhìn Thái Thao, liền đóng mắt nằm ngửa ra ghế, lại là bắt đầu suy nghĩ sâu xa.

Bên này làm ước định cùng Thái Thao, Thẩm Ngạo cao hứng bừng bừng mà trở lại trong phủ, ở trong nhà đợi ý chỉ, qua nguyên tiêu rồi, đến mười sáu tháng một, sáng sớm một ngày này, rốt cục cũng có công công truyền ý chỉ đến rồi, ý chỉ lại rất dứt khoát, Thẩm Ngạo phóng đăng, khinh mạn Thiên gia, tội không thể tha thứ, nhưng là niệm tình người rất có tài học, bởi vậy tạm tước đi chức Hồng Lư Tự Tự khanh, nhậm chức Giam tạo Chế tạo cục Tô Châu, lập tức đi nhậm chức, không được đến trễ.

Thẩm Ngạo tiếp chỉ, trong lòng rất bi ai, đây là không trâu bắt chó đi cày mà, bức người đi làm việc mệt muốn chết, tiếp ý chỉ, nói với công công: “Công công, người có thể đi nói cho bệ hạ, cái Hồng Lư Tự Tự khanh này có thể để giành cho ta được hay không, cái Tự khanh này đệ tử làm rất đã ghiền à.”

Đổi lại là người khác, dám đưa ra loại yêu cầu này, công công đã sớm một cước đạp hân đến chân trời, nhưng Thẩm Ngạo không phải người khác, công công này cười hì hì nói: “Không dám, không dám, kỳ thật lúc đến bệ hạ đã nói, cái này Hồng Lư Tự Tự này, Thẩm Giam tạo khó mà làm được, có Dương công công trong cung, Thẩm Giam tạo còn sợ cái gì?”

Thẩm Ngạo lập tức mừng rỡ, gọi người cầm một xấp tiền dẫn nhét vào trong tay công công, mặt mày hớn hở nói: “Tạ công công nói rõ, cái tiền này công công cứ thu, có rảnh thì đi uống trà, đúng rồi, trở về cung thay ta hướng Dương công công hỏi thăm.”

Đợi công công tuyên chỉ kia đi, Thẩm Ngạo trở lại hậu viên, ba phu nhân tự nhiên đều có chút không muốn, Chu Nhược nói: “Lúc này mới vừa trở về, sống yên ổn qua năm mới, lại phải đi, từ từ làm Tự khanh là đủ, lại đi làm cái gì Giam tạo, Thánh ý thật sự là khó dò.”

Thẩm Ngạo trừng mắt nhìn nàng: “Phu nhân, người nói chuyện thật sự là quá mịt mờ rồi, không phải là muốn mắng hoàng thượng sao? Muốn mắng liền mắng, không có gì lớn.”

Chu Nhược cũng không dám mắng, chỉ nói: “Người nhìn người xem, làm thần tử, còn giựt giây người ta chửi quân thượng mình, thật sự là tà đạo.”

“Nên mắng thì phải mắng, mình quân đều là mắng mà ra, ta cũng là tốt vì hoàng thượng, hân phải biết rằng dụng tâm ta cực khổ, hân nhất định rất cảm động, cho nên ta quyết định, mỗi ngày trước khi ngủ, đều muốn mắng hân ba lượt.” Thẩm Ngạo chấp tay đứng lặng, đón một tia nắng sáng sớm, thâm tình nhìn về phía phương hướng Hoàng thành, miệng lẩm bẩm mấy câu nguyên rủa.

):tungxen:

364. Chương 353: Lễ Gì Ta Cũng Nhận Hết(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 353: Lễ gì ta cũng nhận hết(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Bão cát từ từ thổi, Biện Kinh đã khai mở mùa xuân, nhưng tại Hi Sông, nhưng lại cát vàng phấp phới, gió rét thổi phập phùng, Hi Sông trọng trấn lộ tây bắc, lại không thấy sầm uất bằng tây đường Giang Nam, càng không đường hoàng bằng kinh đô và vùng lân cận, bốn phía đường phố đều là quân sĩ cảm thương, tại đây, ở phía trong đêm dài đằng đẵng, không ngừng đưa ra mệnh lệnh.

Phủ đệ Tuyên phủ sử đèn đuốc sáng trưng, nguyên một đám sĩ quan cấp cao cử hành hội nghị xong, về sau ào ào đi ra, có người đi về, hoặc là tụ tập tập nham tập ba tại bên ngoài phủ, cùng một chỗ xì xào bàn tán.

Tổng Liêu nghị hòa, thực sự buộc lại với nhau, Hi Sông thành chỗ chỗ xung yếu của Tây Hạ, chiến sự tùy thời có khả năng tái khởi, bởi vậy, mấy ngày nay các loại hội nghị quân sự lần lượt mở ra, nhắc nhở các lộ đóng quân tùy thời đề phòng sinh biến.

Tuyên phủ sử Đồng Quán trị quân nghiêm cẩn, uy vọng trong quân rất cao, hơn nữa trú điểm các nơi canh phòng nghiêm ngặt tử thủ, cũng không trở nên quá vội vàng. Đám sĩ quan cấp cao đàm tiếu một lát, liền ào ào dẫn ngựa và vệ binh rời đi, đều tự trở lại doanh trại.

Đại sảnh Tuyên phủ sử, ánh nến chập chờn, ngọn đèn dầu lúc sáng lúc tối, hai mắt Đồng Quán sáng ngời hữu thần mà nhìn thư tín trong tay, sắc mặt hần hiện lên vết đen, hai mắt nhìn chăm chăm, khí dương cương mười phần, tiếp theo là miết râu dài xinh đẹp, đầu giống một tùy tùng hoạn quan? Ánh nến bắn trong con mắt tinh mịch của hần, lóe ra quang mang quỷ dị.

Đồng Quán buông thư, mười phần mạnh mẽ nói: “Thái sư gửi thư tới.”

Một bên vểnh chân lên ngồi, chính là phó Tuyên phủ sử Thái Du, Thái Du mặt trắng không râu, tuy là niên kỷ không quá lớn, nhưng bộ dạng lại lỏng lẻo suy sụp, hoàn toàn bị tửu sắc lấy hết sức sống rồi, trên khoe miệng luôn treo biểu lộ giống như cười mà không phải cười, rất có cảm giác bất cần đời.

Hần nhàn nhạt cười nói: “À? Trong thư nói cái gì?”

Đồng Quán liếc liếc Thái Du, ở chỗ sâu trong đồng tử, hơi có chút miệt thị đối với Thái Du, chỉ là lại cười nói: “Bệ hạ muốn tra rõ Chế tạo cục Tô Hàng.”

Thái Du à một tiếng, không đếm xỉa gì tới, nói: “Tra thì tra đi, ai dám tra ra cái trò gì đây? Đang mang bát cơm nhiều người như vậy, không chơi ra hoa hoét gì thì chính là hình thức.”

Đồng Quán lắc đầu: “Lúc này đây bất đồng, khâm sai là Thẩm Ngạo.”

“Thẩm Ngạo?” Thái Du lần này không thể không đếm xỉa tới rồi, mặc dù hần chưa từng gặp qua Thẩm Ngạo này, nhưng tại Hi Sông, tuy là cách Biện Kinh ngàn dặm xa, đèn Bi tối, h mà i, Biệ

Thái Du khoát khoát tay: “Cút đi.” Phùng Tích Phạm cúi người bước đi, vừa mới đến cánh cửa, Thái Du ở sau lưng nói: “Quay về!”

Phùng Tích Phạm lập tức xoay người lại, cẩn thận từng li từng tí nói: “Đại nhân còn có cái gì phân phó.”

Thái Du nói: “Danh kỹ Tô Châu chỉ có một ít tư sắc thể này thôi sao? Hai mỹ nhân ngày hôm qua, Bốn đại nhân không còn mới lạ, hôm nay đã nhạt như nước ốc rồi, người tìm mấy người khác đến, ta đã tới Tô Châu, không có đạo lý không hưởng thụ mà đi về.”

Phùng Tích Phạm cười nói: “Là nô gia chiếu cố không chu toàn, chuyện này cũng phải tranh thủ thời gian đi làm, quyết không dám chậm trễ đại nhân.”

Phùng Tích Phạm đi ra khỏi chỗ Thái Du, thở dài một hơi, chỉ cảm thấy vừa rồi đối thoại cùng Thái Du, có một loại cảm giác thống khổ khiến cho tim hắn đập nhanh, Thái đại nhân này, thật sự không phải người dễ hầu hạ, chỉ là hắn làm việc lại rất quả quyết, thật sự khiến Phùng Tích Phạm an lòng hơn không ít, bất kể nói thế nào, có Thái đại nhân ở đây, chính mình chiếu theo lời hắn đi làm, chắc chắn là không có vấn đề.

Vì vậy hắn một mặt sai người đi tìm kiếm nữ tử xinh đẹp vì Thái Du, một mặt gọi người gặt gao nhìn thẳng Thẩm Ngạo, một khắc cũng không chịu bỏ qua, mới vừa nghe Thái Du nói chuyện, đã biết đây là liên quan đến sinh tử của mình, nếu Thẩm Ngạo thành thành thật thật thu lễ thì cũng thôi, thật sự có cái gì dị động, cần lập tức bẩm báo cho Thái đại nhân.

Về phần Thẩm Ngạo, thì là ngày ngày phơi nắng mặt trời, có khi trở về trong phòng viết thư, ghi tấu chương thần thần bí bí, mấy người Đặng Long nhìn hắn thanh nhàn, ngay cả bọn hắn đều xem không để ý, không nhìn được, đi nhắc nhở Thẩm Ngạo: “Thẩm đại nhân, người làm Giám tạo cũng quá nhàn nhã đi à nha, đại nhân ăn bổng lộc, cũng không thể chuyện gì cũng không làm, chính là làm ra bộ dáng làm việc, mọi người cũng thoải mái hơn một ít.”

Thẩm Ngạo đang đưa cây quạt, rất là thống khổ nói: “Các người đây là không biết rồi, nghe nói qua một câu quân tử phí dầu óc, tiểu nhân lao động, các người là quân nhân, khực khực... Ta không làm nhục các người, quân nhân và tiểu nhân đều không sai biệt lắm, dù sao chính là làm chút ít các loại sự tình chém chém giết giết, về phần Bốn đại nhân, biểu hiện ra là rất nhàn nhã, kỳ thật rất phí sức, ai, lại đợi ở chỗ này một ngày, Bốn đại nhân đều muốn mệt chết đi được.”

“Người còn mệt mỏi?” Chu Hằng, Đặng Long thực hận không thể móc tròng mắt ra, nhìn Thẩm Ngạo này bảo dưỡng vô cùng tốt, màu da trên mặt vừa trắng vừa hồng, hắn còn có mặt mũi hô một chữ mệt mỏi.

):tungxen:

367. Chương 355: Động Thật

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 355: Động thật

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Một trận mưa lớn qua đi, tỉnh không như được giặt rửa, trong không khí buổi sáng sớm mang theo sự chột ảm chột hàn đặc biệt của ngày xuân, làm cho người ta không biết mặc quần áo như thế nào.

Đảo mắt đã đến cuối tháng, mắt thấy liền muốn đi vào tháng hai, Thẩm Ngạo dần dần, u mê mà hòa vào thời gian, cửa lớn không bước ra hai lần, lần ngủ đông này, bắt đầu ở ẩn suốt một thời gian dài, thật sự khiến một ít hiểu biết hắn ngoài dự kiến.

Chính là ở phía trong thành Biện Kinh, có chút người chú ý hướng đi của Thẩm Ngạo, giờ phút này cũng không nghĩ được gì, thì ra tưởng rằng Thẩm Ngạo đi Tô Châu, sẽ tạo ra cái bão táp gì kinh thiên động địa, nhưng qua nửa tháng rồi, ngay cả một điểm sự tình kinh động nhân tâm đều không thấy truyền về, có người thẩn thức, có người lập tức nhẹ nhàng thở ra, có người thất vọng lắc đầu.

Ngược lại, thái hậu đột nhiên phát một đạo ý chỉ, đưa tới bên này, nói là thái hậu nằm mộng, nằm mơ cũng phát ý chỉ? Trên dưới triều đình không khỏi lắc đầu, nhưng đặc sắc vẫn còn ở phía sau, trong mộng của thái hậu là một thiên thần tỏa ra kim quang, thiên thần đã đi ra, còn tỏa ra kim quang, cái này hình như có chút thành phần Phong Thần diễn nghĩa rồi, nhưng thái hậu đã nói như vậy, mặc kệ người tin hay không, dù sao người không tin cũng phải tin.

Lại phía sau, chính là nói thiên thần muốn thái hậu đi Lư Sơn cầu phúc, thái hậu niên kỷ già nua, cuối cùng giao cho hoàng đế đi.

Cứ như vậy phát ra một phần ý chỉ, dọa tất cả mọi người nhảy dựng, hoàng đế phải ra khỏi kinh? Còn muốn đi Lư Sơn? Đây chính là một đại sự khó lường, tất cả mọi người đang đợi, xem hoàng đế nói như thế nào.

Một ngày sau đó, Môn hạ tỉnh phách thảo thánh chỉ đi ra, bên trong nói như thế này, Trẫm nghe nói thiên tử đi đạo cũng không phải chuyện may mắn của quốc gia, cho nên từ lúc vào chỗ đến nay, nghiêm lệnh cấm hạ thần đàm luận về việc này. Hiện tại thái hậu có ý chỉ, thân là con của người, Trẫm thế lâm vào thế khó xử, trung hiếu và quốc gia, cái gì nhẹ cái gì nặng?

Mỗi khi nghĩ đến đây, trong lòng Trẫm nóng như lửa đốt, cân nhắc xong, quyết định vâng theo ý chỉ, Đại Tổng ta dùng trung hiếu thống trị thiên hạ, thần tử nên tuân thủ nghiêm ngặt trung thành đối với hoàng đế, nhi tử nên kính cẩn tận hiếu đạo với cha mẹ, đây là sự tình thiên kinh địa nghĩa, chính là Trẫm cũng không ngoại lệ, lúc này đây đi đạo, Trẫm cũng không phải là đi hành lạc, chỉ hi vọng cho người trong thiên hạ lấy làm tấm gương.

Một phần thánh chỉ này quả thực là không chèn vào đâu được, một chữ hiếu ngăn chặn miệng thiên hạ, tuy có người bất mãn, gấp gấp định đưa tấu lên triều ngăn cản, nhất thời lại vô đầu, căn bản là không tìm được lý do.

Ngăn cản hoàng đế du lịch chính là ngăn cản hoàng đế tận hiếu, ảnh hưởng hoàng đế hiếu kính mẫu thân? Người chán sống hay sao, người đọc làm cái gì, ngay cả lễ tiết trung hiếu cũng đều không hiểu, hoàng đế không trừng trị người, sĩ tử không phải sẽ chê người tài học kém cỏi sao?

Cái sự tình kinh thiên động địa này đúng là không người nào có thể lên tiếng, phảng phất như chuyện này chưa bao giờ phát ra, Triệu Cát thấy hiệu quả rất tốt, lại không có người phản đối, tất nhiên là không tìm được vui mừng trong lòng, vội vàng an bài tốt chi tiết đi đạo, vô cùng tỉ mỉ, chỉ đợi chọn xong ngày hoàng đạo, lập tức ra khỏi kinh.

Tin tức này rơi vào tay Tô Châu, tất nhiên là nghị luận một phen, ai cũng không biết hành trình này bệ hạ đi như thế nào, Tô Châu chính là thủ phủ Giang Nam, muốn ngừng trú thoáng một tý là việc không thể nói trước, bởi vậy lại làm mấy nhà vui mừng mấy nhà buồn.

Mà Thẩm Ngạo, cũng bắt đầu không đứng yên, một sáng sớm, bầu trời còn sót lại mưa phùn tí tách, Thẩm Ngạo phủ thêm áo tới, mang theo Đặng Long, Chu Hằng liền trực tiếp đến nha môn Chế tạo cục, bên trong có mấy sai dịch nhận ra hắn, lập tức tới tiếp đón, Thẩm Ngạo vung tay lên: “Cầm sổ sách đến, Bồn đại nhân muốn điều tra thêm.”

Vài người hai mặt nhìn nhau, có người đã vụng trộm trượt đi thông báo cho Phùng Tích Phạm Phùng Đốc tạo rồi, lại có người cầm sổ sách cho Thẩm Ngạo xem, Thẩm Ngạo ngồi ở sau bàn, trong nội đường này có chút lờ mờ, đã kêu người cầm một ngọn đèn đến, đưa tới gần ngọn đèn, nhìn kỹ sổ sách, lập tức cười lạnh một tiếng, đẩy sổ sách qua một bên, nói với mấy tên hầu hạ bên người: “Các người làm tốt lắm!”

Vài người này không biết Thẩm Ngạo rốt cuộc ám chỉ cái gì, nhất thời không hiểu ra sao, Thẩm Ngạo cười lạnh nói: “Sổ sách như vậy cũng dám đem ra lừa gạt người? Ta hỏi các người, tại đây ghi chú rõ một khối cây thủy sam mộc, từ đất Thục vận đến kinh sư, vì sao hao tổn chín vạn sáu nghìn tiền bạc, hừ, các người thực sự coi người khác là mù lòa, ngay cả làm giả cũng đều không hiểu?”

“Đại nhân, ven đường chi tiêu chuyện này rất lớn, hơn chín mươi dân phu, người chèo thuyền đi tới đi lui dưới đường cũng mất tới mấy tháng...”

“Dân phu và người chèo thuyền nhà của người đi tới đi lui mấy tháng, phí tổn chín chục nghìn quan? Cái đó thật tốt, không bằng như vậy, lần sau Chế tạo cục vận chuyển hoa thạch cương, đều để ta làm thì tốt hơn, tự ta cầm lấy sổ sách, ghi giá tiền ở phía trong, như thế nào?”

Mọi người vừa nghe, không dám nói tiếp nữa, bọn hắn chỉ biết là địa vị Giam tạo này rất lớn, không thể trêu vào, đành phải tùy ý để Thẩm Ngạo tức giận mắng, thủy chung không lên tiếng.

“Nói thiệt cho các người biết, các người muốn bảo trụ chén cơm của mình, liền thức thời một chút, cái sổ sách này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, các người bàn giao tình tường cho Bốn đại nhân, đều hiểu chưa?”

“Minh bạch, minh bạch.”

“Cứ nói đi.”

“...” Một khi muốn bọn hắn nói, bọn hắn liền tiếp tục không rõ, nguyên một đám câm như hến, ngây ngốc như gà.

Thẩm Ngạo lại nở nụ cười, đành phải cất kỹ sổ sách, nói: “Các người không nói, tự nhiên sẽ có người nói, ta không vội, gấp chính là bọn người.” Dứt lời, thu sổ sách vào trong ngực, vừa đóng vừa đưa mà nhanh chóng rời đi.

Thẩm Ngạo lần này đột nhiên kiểm tra, lại để cho trên dưới Chế tạo cục thoáng cái đã thất kinh, thật vất vả mới ổn định trận tuyến, người này đã rời đi, làm người khó lòng phòng bị.

Qua gần nửa canh giờ, Phùng Tích Phạm lòng như lửa đốt mà cưỡi ngựa tới, vừa vào bên trong, vội vàng hỏi: “Người đâu rồi?”

“Công công, người đã đi rồi.”

“Đi?” Đôi mắt Phùng Tích Phạm hồng đến mức muốn giết người, thật vất vả mới trấn định lại, ngồi xuống uống chén trà, tìm người tới hỏi: “Hắn nói gì?”

“Chỉ là đến kiểm toán, còn nói sự tình cây thủy sam Quảng Tây, hỏi bọn ta vì cái gì một gốc cây thủy sam muốn chín chục nghìn quan, ty chức nói với hắn là chi tiêu của dân phu, người chèo thuyền, hắn liền mắng chúng ta một chầu.”

Phùng Tích Phạm gật gật đầu, mắt lộ ra hung quang, không nhịn được, nói: “Cái đồ hỗn trướng này, thu chỗ tốt của nô gia liền trở mặt rồi, nô gia vốn là còn tưởng hắn là người thông minh, ai ngờ mới yên tĩnh được nửa tháng liền không chịu ngồi yên rồi, hừ, chờ coi, người ăn được nô gia bao nhiêu, nô gia muốn người nhổ ra cả vốn lẫn lời.”

“Công công, Thẩm Giam tạo kia cũng mang sổ sách đi rồi.”

Phùng Tích Phạm bỗng nhiên đứng dậy, nện chén trà nhỏ ở trên bàn, nước trà bên trong tung tóe khắp nơi.

“Các người làm kiểu ăn hả? Hắn nói muốn sổ sách, các người liền lấy cho hắn?”

“Hắn là Giam tạo, là người lãnh đạo trực tiếp của chúng ta, ai dám ngăn cản hắn?”

Phùng Tích Phạm thở dài, trong lòng nghĩ, một quyển sổ sách, cũng không có cái gì, ở phía trong sổ sách này vốn là một đồng chữ nghĩa lung tung, Thẩm Ngạo cũng không lật nổi sóng gió gì, trước mắt việc cấp bách, có lẽ là lập tức đi tìm Thái Du thương lượng, vừa nghĩ tới Thái Du, trong đầu Phùng Tích Phạm liền có chút không được tự nhiên, kiên trì đến hậu viên, bấm báo một tiếng, mới được đi vào.

Ai ngờ Thái Du này sớm đã đợi hắn đến, không còn đầy mùi rượu như lúc trước nữa, trên người toàn vẻ quần là áo lượt, mặt mũi u ám, vừa thấy được Phùng Tích Phạm, liền lạnh lùng nói: “Người làm việc rất tốt, đường đường Chế tạo cục, mà ngay cả hành tung của hắn đều không nắm giữ được, lại để cho hắn đột nhiên đi vào, ngay cả sổ sách cũng cầm đi.”

Trong lòng Phùng Tích Phạm hoảng sợ, vị Thái Du này không bước ra ngoài cửa, sự tình đối ngoại lại còn rõ ràng hơn so với bản thân ta, vội vàng cười khổ nói: “Đại nhân, nô gia thật sự đáng chết, chỉ là ai nghĩ đến Thẩm Ngạo này yên ổn nửa tháng, lại đột nhiên náo loạn như vậy.”

Thái Du cười lạnh một tiếng, nói: “Không phải hấn đột nhiên náo loạn như vậy, mà là dự mưu đã lâu, bởi vì hoàng thượng sắp tới rồi.”

“Hoàng... Hoàng thượng.” Phùng Tích Phạm mặt như màu đất, nhất thời khó có thể tiếp nhận tin tức này.

Thái Du miệt thị nhìn thoáng qua Phùng Tích Phạm, ném một phần công báo trên bàn xuống dưới chân hấn, nói: “Nhớ kỹ, tuy ngươi là hoạn quan, mặc kệ ngươi biết hay không biết chữ, cái công báo này nhất định phải nhớ lấy.”

Phùng Tích Phạm cầm lấy công báo xem xét, quả nhiên thấy một phần thánh chỉ bên trong công báo, quá sợ hãi nói: “Bệ hạ chỉ nói là du lịch, cũng không có...”

Thái Du không kiên nhẫn mà cắt ngang lời hấn: “Chân trước du lịch, chân sau đã đến Tô Châu, ngươi còn không rõ ràng lắm? Cái này Thẩm Ngạo, người không biết sẽ cho rằng hoàng thượng đến đây nghỉ ngơi.”

Xem ra lúc này đây hoàng thượng có tâm muốn chinh đồn Chế tạo cục rồi, kể từ đó, chuyện này thì càng khó giải quyết rồi, một chuyện làm không tốt, chẳng những cái đầu chó của ngươi bị mất, chính là bổng quan cũng thoát không khỏi liên quan.” Hấn lạnh lùng cười một tiếng, một đôi tròng mắt vô cùng thâm thúy, lập tức cắn răng nói: “Diệt trừ Thẩm Ngạo trước rồi nói sau, chuyện này tám phần chính là Thẩm Ngạo giật dây bệ hạ, Thẩm Ngạo vừa chết, dùng tính tình không quả quyết của bệ hạ, chuyện này liền kết thúc, hừ, tính tình hoàng thượng, bổng quan rõ ràng nhất.”

Mồ hôi lạnh của Phùng Tích Phạm chảy ròng ròng, cũng cắn răng, sinh ra dũng khí lớn lao, nói: “Cứ ngồi yên chờ chết, còn không bằng cá chết lưới rách, liều mạng cùng Thẩm Ngạo, chỉ là không biết lúc nào bệ hạ tới đây, chỉ sợ quá gấp gáp, chúng ta không kịp hành động.”

Thái Du lúc này đây lại nhìn hấn một cái, nói: “Ngươi ngồi xuống nói chuyện trước, chúng ta bàn bạc kỹ hơn.”

Đợi Phùng Tích Phạm hạ thấp người ngồi xuống, hấn mới chậm rãi nói: “Bệ hạ không đến nhanh như vậy đâu, không có nửa tháng cũng không thể đặt chân tại Tô Châu, nửa tháng, cũng đủ chúng ta thông dong bố trí, Kim Thiếu Văn chỗ đó, ta đã viết một phong thư, bảo hấn lập tức dẫn người đến Tô Châu truy nã dư đảng Phương Lạc.”

Phùng Tích Phạm gật gật đầu, Kim Thiếu Văn là Dẫn hình sử tây lộ Giang Nam, chưởng quản một đường hình danh, ông ta muốn tới Tô Châu, cần phải có cái lý do không thể không tới, lý do này cũng không sai.

Thái Du tiếp tục nói: “Chỉ cần hấn vừa đến, chúng ta tìm một cơ hội phái người đi vào điều tra tòa nhà Thẩm Ngạo.”

Phùng Tích Phạm nói: “Cái này chỉ sợ không ổn, không có lý do gì, điều tra nơi ở của Giam tạo, chỉ sợ Thẩm Ngạo kia không đáp ứng, dù sao hấn là dẫn theo cấm quân đến.”

Thái Du cười một tiếng âm lãnh: “Nếu như nói có phản tặc trốn trong tòa nhà của hấn? Chúng ta vì an toàn của Giam tạo đại nhân, cũng nên lục soát tòa nhà mấy lần, xác nhận không có phản tặc, mới bằng lòng rời đi, nếu không, Giam tạo đại nhân bị tặc tử gây thương tích, chúng ta bàn giao với hoàng thượng như thế nào?”

Phùng Tích Phạm cười hì hì một tiếng, lập tức cảm thấy mây mù đẩy ra, có vài phần vui vẻ, vội vàng gật đầu nói: “Có lẽ là đại nhân nghĩ chu toàn hơn, có lý do này, chúng ta không phải đi điều tra Thẩm Ngạo, mà là muốn đi bảo vệ hấn, đối lại là ai, cũng không thể nói cái gì.”

Thái Du lạnh như băng mà cười khan một tiếng, cả người đứng lên, trên mặt kích động đến đỏ ửng, chấp hai tay sau lưng đi lại trong sảnh, lập tức giơ con mắt lên, dùng con mắt đầy tơ máu mà nhìn Phùng Tích Phạm: “Tìm ra gì đó, lập tức bắt giam, sự tình còn lại liền giao cho Kim Thiếu Văn, ta và ngươi cũng không phải dính con cá tanh này, chỉ cần người chết, những chuyện khác liền dễ làm. Nhiều chuyện ở trên người

chúng ta, muốn nói như thế nào liền nói như thế đó! Dù sao là người chết không có đối chứng, sợ cái gì đây!”

Phùng Tích Phạm vừa khấn trương lại kích động, gật đầu nói: “Minh bạch, minh bạch, cho dù xảy ra chuyện, cũng có Kim Thiếu Văn thay chúng ta chống đỡ, thật sự không được, lấy đồ *** lên trên đầu hấn.”

Thái Du cười ha ha một tiếng: “Đúng là đạo lý này, Kim Thiếu Văn là tâm phúc cha ta, chỉ cần hấn chịu tham dự, cha ta cũng không khỏi giao du với kẻ xấu, chẳng biết hươu chết về tay ai, chúng ta sống chết mặc bây là được.” Hấn lười biếng mà duỗi lưng một cái, giống như một que củi khô, thoáng cái lại bắt đầu đứng dậy, lười biếng mà cười ha ha, nói: “Được rồi, người đi xuống đi, mấy ngày nay nhìn chăm chăm vào Thẩm Ngạo, không được để xảy ra sai lầm.”

Mưa xuân liên tục rơi, mơ hồ nghe được thanh âm sần sật ngoài cửa sổ, Thẩm Ngạo cầm đèn, đứng dậy đến phía trước cửa sổ trông xem thế nào, bên ngoài là một mảnh sương mù, cả bầu trời trong suốt, mưa phùn liên tiếp rơi xuống, chập chờn trong bóng đêm.

“Sắp ngã bài rồi!” Thẩm Ngạo lẩm bẩm lầu bầu, khép cửa sổ lại, trên mặt giống như cười mà không phải cười, đợi hấn trở lại trước giường, đặt mông ngồi xuống, liền thay quần áo rồi nằm ngủ.

Vừa ngủ, không biết là đến lúc nào, nửa đêm nghe được có người động động cửa sổ, hấn mang giày, choàng quần áo đi mở cửa sổ, ngoài cửa sổ đen sì, mượn ánh sáng trong phòng có thể chứng kiến một thân ảnh nhỏ nhỏ, toàn thân ẩm ướt, tay nắm dưới tàng cây, sau lưng là một thanh trường kiếm, hai chân kẹp vào thân cây, chứng kiến cửa sổ mở ra, con mắt nhìn về hướng bên này, trong con mắt tĩnh mịch mang theo vài phần mừng rỡ.

“Thì ra là Tần nhi tỷ.” Thẩm Ngạo chất đầy dáng tươi cười, lập tức ngửa đầu nhìn sắc trời một chút, đẩy cửa sổ ra, nói về hướng nàng: “Mau vào, khí trời như vậy rất dễ dàng sinh bệnh.”

Tần Nhi hơi chần chờ một chút, lại đột nhiên dừng lại, miệng nhỏ mân mê, giận dữ nói: “Người lại mở cửa sổ ra đón khách hay sao?”

Thẩm Ngạo ngây ngẩn cả người, rất nhanh hiểu được, lập tức chạy đến trước mặt người gác cổng, mở then cài, Tần Nhi mới mang quần áo ẩm ướt tiến đến, liếc nhìn Thẩm Ngạo, trù trừ nói: “Bản tỷ tới thăm người ngủ, không dám quấy nhiễu người, chỉ là bên ngoài quá lạnh, ta lại không có nơi nào để đi.”

“Ta có thể hiểu.” Thẩm Ngạo phát hiện hơn nửa đêm cùng một hiệp nữ tới vô ảnh đi vô tung ở cùng một phòng, có một chút điểm quý dị, hấn tận lực làm chính mình có vẻ hòa ái dễ gần, giống như làm khách qua đường sợ hãi.

Tần Nhi tiến đến, quần áo ẩm ướt, trong lòng Thẩm Ngạo biết nàng nhất định không chịu thay quần áo ở chỗ này, hướng hồ cũng không có quần áo nữ nhân cho nàng đổi, đành phải tìm kiện áo khoác ngoài, vội tới phủ thêm cho nàng, lúc này không có chậu than, dứt khoát đốt nhiều hơn vài chén đèn dầu, dựa vào ánh lửa này, có trời mới biết có thể sưởi ấm hay không.

Tần Nhi lặng yên ngồi một hồi, mới nói: “Thẩm đại nhân, sư phụ nhà ta nói với người chuyện kia, người có từng nhớ không?”

Thẩm Ngạo cười hì hì nói: “Đương nhiên nhớ rõ, chuyện này bề hạ đã muốn biết được rồi, rất là thưởng thức sự trung trinh của các người, cho nên sắc phong Cẩm Nhi tỷ làm Định Viễn tướng quân.”

Tần Nhi cắn môi lắc đầu nói: “Chúng ta không cần cái này.” Nói xong liền quay lưng đi, không để ý tới hấn.

Thẩm Ngạo ngượng ngùng cười một tiếng, không hề để ý tới nàng.

);tungxen:

368. Chương 356: Lương Tâm Còn Chưa Bị Chó Gặm

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 356: Lương tâm còn chưa bị chó gặm

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trầm mặc thật lâu, chỉ có thanh âm mưa phùn sần sạt ngoài phòng truyền vào, dường như Tần Nhi cảm thấy vừa rồi quá lạnh lùng đối với Thẩm Ngạo, cẩn thận từng li từng tí mà nhìn hắn một cái: “Thẩm đại nhân, người đừng nên trách ta.”

Thẩm Ngạo lắc đầu, cười nói: “Ta trách cái gì đâu, hoàn toàn khác biệt, ta rất bội phục các người, các người bỏ qua tánh mạng, lại không chịu mưu lợi vì chính mình, vừa so sánh với người tràn đầy hơi tiền như ta, thật làm cho ta không mặt mũi làm người.” Hắn làm như muốn xác minh lời của mình, cố ý lấy tay che mặt, làm ra hình dáng hổ thẹn.

Tần Nhi bật cười, nói: “Thẩm đại nhân, trong lòng chúng ta, người là nghĩa sĩ, người nhất cử thu phục bốn châu Yến Vân, dân chúng Yến Vân đều muốn cảm tạ người.”

“Có thật không vậy?” Thẩm Ngạo có phần ngoài ý muốn.

Tần Nhi rất chân thành gật đầu: “Ừm.”

Thẩm Ngạo xoa xoa tay: “Người vừa nói như vậy, ta đột nhiên cảm giác mình vĩ đại, kể từ đó, sau này bắt đầu tham ô nhận hối lộ cũng không có gì áp lực.”

Tần Nhi im lặng.

Thẩm Ngạo trêu chọc nàng nói: “Người đừng nên trách, ta là một người như vậy, ngẫu nhiên làm sự tình tốt, nhưng đại đa số thời điểm vẫn còn có chút ích kỷ, so với các người, tự nhiên kém ngàn dặm, chỉ là có những lão tặc Thái Kinh, Vương Phủ kia làm đệm lưng cho ta, ta cảm thấy ta còn là một vị quan tốt.”

Tần Nhi mở to mắt, nói: “Người nói vậy, người rõ ràng là cái người tốt, tại sao phải so sánh cùng với Thái Kinh? Trong lòng ta, người so với sư huynh của ta còn lợi hại hơn.”

“Chỉ là lợi hại hơn so với sư huynh của người?” Thẩm Ngạo có chút thất vọng, còn tưởng hình tượng của mình rất cao, thì ra cũng không gì hơn cái này, sư huynh nàng thì làm được cái gì.

Tiếp theo lại lâm vào trầm mặc, cô nam quả nữ quả thật có điểm xấu hổ, rõ ràng nói ra suy nghĩ của mình, nhưng gần đến bên miệng lại luôn nuốt vào bụng, Thẩm Ngạo như ăn phải con ruồi, hắn nghĩ nghĩ, nói: “Người định lúc nào trở lại Nam Kinh?”

Tần Nhi giơ con mắt lên, ánh nến trong đôi mắt nàng phản chiếu ra vẻ sáng bóng xinh đẹp, nói: “Sư phụ nói liên lạc cùng người trước, lại ở tại chỗ chờ lệnh, dù sao cũng là theo chân người, đợi tin tức sư phụ truyền đến.”

Sắc mặt Thẩm Ngạo nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nói: “Người có lẽ là đi về trước đi.”

Tần Nhi giận dữ mà trừng mắt nhìn hắn: “Người chán ghét ta như vậy hả?”

Thẩm Ngạo thở dài, nói: “Không đúng, bởi vì ta sẽ có một chút nguy hiểm.”

Tần Nhi nghe được hai chữ nguy hiểm, tinh thần lập tức chấn động, thân hình cuộn tròn như con mèo kia nhỏ thoáng cái trở nên bắt đầu mạnh mẽ, suýt nữa muốn rút kiếm, rất phóng khoáng mà định nói một tiếng: “Bà cô đúng là nguy hiểm muốn”.

Tần Nhi cuối cùng vẫn nhịn được cái xúc động này, nói: “Ta càng nên ở chỗ này, bảo vệ Thẩm đại nhân.”

Thẩm đại nhân nhất thời im lặng, dụ dỗ nàng nói: “Người ở nơi này chỉ vướng chân vướng tay, ta đã có biện pháp ứng đối rồi.”

“Nhưng theo ta được biết, Thảm đại nhân ngay cả công phu mèo quào cũng không biết, người làm sao có thể bảo vệ mình?”

Thảm Ngạo nhận lấy nhục nhã, chỉ chỉ cái trán của mình: “Ta dựa vào là trí tuệ, nói cùng người chắc chắn là không rõ, dù sao mấy ngày nay người phải rời đi.”

Tần Nhi hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn hắn: “Người qua loa tắc trách với ta.”

“...”

“Người xem thường ta!”

“...”

“Ta chỉ biết vậy, tốt, ta đây hiện tại liền đi.”

“...”

Thấy Thảm Ngạo không đi kéo nàng, Tần Nhi xoay người, bắt đầu đứng dậy, đi vài bước, lại quay đầu: “Ta lại thay đổi chủ ý, người đây là cố ý muốn chọc giận ta, cho nên ta không đi.”

Mặt kéo căng của Thảm Ngạo thoáng cái đã giãn ra, đành phải nói: “Cái đó rất tốt, ta có một chuyện rất trọng yếu cần người làm.”

“Người nói.”

Thảm Ngạo trang trọng mà xuất ra một phong thư: “Cái phong thư này rất trọng yếu, ta một mực tìm không thấy người thích hợp thay ta đi đưa, người có thể tại trong vòng mười ngày đưa đến Biện Kinh hay không.”

Tần Nhi bĩu môi: “Đã đưa tin, vì sao không có giấy dán và đóng dấu phong thư?”

“À, ta thiếu chút nữa đã quên rồi, người chờ.” Thảm Ngạo lập tức chạy tới bàn, tìm cái phong bì, lại đóng dấu mực lên, đắp ấn tín và dây đeo triện của chính mình lên, nhắc bút tới, cố ý viết hai chữ tuyệt mật trên phong thư.

Đợi Tần Nhi tiếp nhận thư, liền hỏi: “Phong thư này giao cho ai?”

Thảm Ngạo hạ thấp thanh âm, rất thần bí nói: “Giao cho một người tên là Ngô Tam nhi ở Thúy Nhã Sơn Phòng, thực không dám dấu diếm, người này là ta mật thám sắp xếp ở Biện Kinh, võ công của hắn rất cao cường, nhất là cái kia một thân kiếm pháp lại càng lợi hại, bằng hữu lực lắm thấy hắn anh tuấn tiêu sái, kiếm như lưu tinh, liền lấy cho hắn cái biệt hiệu gọi Lưu Tinh Hồ Điệp kiếm.”

“Lợi hại như vậy?” Tần Nhi rất hoài nghi, cảm thấy lời Thảm đại nhân này nói không có một câu nào là thật.

“Đương nhiên lợi hại, Lưu Tinh Hồ Điệp kiếm Ngô Tam nhi đại hiệp tại Biện Kinh được xưng đệ nhất kiếm khách Biện Kinh.”

“Hừ, chỉ sợ là Biện Kinh không có con cạp thôi, ta nhất định phải chiếu cố hắn.” Tần Nhi kiêu ngạo mà ưỡn bộ ngực, quần áo ướt át lại không thể che hết bộ ngực căng, nhìn thấy cảnh đẹp đó làm cho Thảm Ngạo hít vào một hơi!

Tần Nhi thu bức thư, nói: “Việc này không nên chậm trễ, ta đi đây, ta biết rõ người muốn đuổi ta đi, Thảm đại nhân bảo trọng.” Giang hồ nhi nữ, cũng không có bao nhiêu ướt át, cái mặt căng cứng, rất có một bộ bí tráng, muốn phân cao thấp cùng Ngô Tam nhi trong truyền thuyết kia.

Thảm Ngạo vội vàng gọi nàng lại: “Người chờ chút đã.”

Tần Nhi nghi hoặc.

Thảm Ngạo đẩy cửa sổ ra, bên ngoài gió ô ô, Thảm Ngạo lại gỡ áo tơi trên tường xuống, nói: “Ta trang bị cho người trước.” Mang theo áo tơi công kênh, choàng tại trên người Tần Nhi, lập tức thắt nút mũ rộng vành vì nàng, tay không tự giác mà va chạm vào da thịt trắng như tuyết dưới hàm nữ hiệp, Tần Nhi khẽ mở môi đỏ nói: “Không cho phép khinh bạc ta.”

Thẩm Ngạo xấu hổ, không nhìn được, nói: “Khinh bạc phát ra từ trong tâm, mà không phải là vô tình...”

Tần Nhi nghe hần đọc thơ, rất là đau đầu, cũng may nàng cúi thấp xuống, lại làm cho Thẩm Ngạo không nhìn thấy sắc mặt khó xử của nàng.

Mặc xong, Thẩm Ngạo đưa nàng ra ngoài, dưới mái hiên, hai người liếc nhau, Tần Nhi nói: “Ta đi.”

“Ừm, cô nương đi thông thả.”

“Người yên tâm, nếu người nào dám động vào một sợi lông của Thẩm đại nhân, ta nhất định báo thù vì Thẩm đại nhân.”

Thẩm Ngạo nghe được, lá gan rung động, đại trượng phu bị một người tiểu cô nương xinh xắn lạnh lợi nói loại lời này, thật sự quá mất mặt.

Tần Nhi nói: “Thẩm đại nhân không cần tiến nữa, sau này còn gặp lại.”

Thấy Thẩm Ngạo thờ ơ, thật đúng là không có ý định đưa tiễn, Tần Nhi cắn cắn môi, chân thon dài đập mạnh một cái, cả người mượn lực đạo bay vọt lên không, thoáng cái biến mất trong đêm mưa.

Mưa phùn tí tách dưới mặt đất, Thẩm Ngạo hướng nàng bóng lưng biến mất hô to: “Tần Nhi tiểu thư người chậm rãi bay, chú ý phía trước là hoa hồng có gai.” Rống xong rồi, hần gãi gãi đầu, ồ lên một tiếng, phía trước có hoa hồng sao? Đổ mồ hôi, xem ra xuyên việt qua rất dễ dàng dẫn đến việc tinh thần phân liệt, đúng là niệm sai kịch bản rồi.

Hần nhất thời ngủ không được, nhìn đêm mưa, trong lòng nghĩ: “Bão tố sắp đến rồi, vì cái gì ta không tuyển chọn thông đồng làm bậy cùng bọn họ, ở Chế tạo cục lấy tiền, mà tình nguyện đi liều người chết ta sống cùng bọn họ, cũng muốn hủy bỏ hoa thạch cương? Hần là... Ta thật sự là chưa mất lương tâm?”

Thẩm Ngạo day day huyết thái dương, đau đầu quá, rõ ràng là tham quan, không nên có lương tâm, nhưng, lương tâm của hần hiển nhiên còn chưa bị chó gặm!

):tungxen:

369. Chương 357: Thái Du Là Thăng Khốn Kiếp

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 357: Thái Du là thăng khốn kiếp

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát dở khóc dở cười, trong lòng lập tức phẫn nộ suy nghĩ: “Người này, không biết buôn bán lời bao nhiêu nước mắt của Trầm! Hừ! Thì ra là đùa chơi kiểu xiếc chết đi sống lại này!”

Tuy nén giận, nhưng Triệu Cát lại mừng rỡ cực kỳ, mây mù âm u quay quanh trong lòng biến mất, như xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng, quét sạch hư không. Loại cảm giác này, phảng phất như tất cả tâm sự hóa thành hư ảo, lại làm cho cả người hần đều bắt đầu trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Phải giáo huấn hần một chút, rõ ràng ngay cả Trầm cũng dám lừa gạt, cái này phải tính như thế nào đây? Nếu không giáo huấn hần một chút, có trời mới biết sau này còn có thể náo loạn ra chuyện gì.” Trong lòng Triệu Cát hiện lên một tia tâm tư giáo huấn, nhưng lập tức lại bác bỏ, người chết sống lại, trấn an còn không kịp, có lẽ là tạm thời để hần tiêu diêu vài ngày, mấy ngày nữa lại tính sổ cùng hần.

“Bệ hạ, vì thần là tới làm chứng cho Kim Thiểu Văn Kim đại nhân, Kim đại nhân xác thực không mưu hại vì thần.” Về mặt Thẩm Ngạo nghiêm túc hướng Triệu Cát hành lễ, ánh mắt lập tức chuyển đi, cuối cùng

rơi vào trên mình Kim Thiếu Văn, hướng Kim Thiếu Văn cười khan, nói: “Kim đại nhân là người rất tốt, không những hầu hạ ta cẩn thận, còn ngày đêm hỏi han ân cần, vì thần cảm kích hẳn còn không kịp nữa!”

“Thẩm đại nhân khách khí rồi.” Kim Thiếu Văn mặt không biểu tình liếc nhìn Thẩm Ngạo, trầm giọng nói.

Triệu Cát gật gù đầu: “Đi tháo gông xiềng cho Kim Thiếu Văn, để cho hắn xuống dưới nghỉ tạm.”

Thẩm Ngạo ngăn cản nói: “Chậm đã, Kim đại nhân bây giờ còn chưa thể nghỉ tạm, đợi tí nữa có trò hay, còn muốn mời Kim đại nhân lên đài dặt tay nhau biểu diễn.”

Triệu Cát đành phải lắc đầu: “Vây cũng được, việc đi nghỉ để sau hãy nói.”

Thẩm Ngạo lại đi đến trước mặt Tri Phủ Tô Châu Thường Lạc, nói với Thường Lạc: “Vị Thường đại nhân này không quan hệ đến việc này, không bằng bệ hạ thả hắn đi thôi.”

Thường Lạc gơ con mắt lên, cảm động liếc nhìn Thẩm Ngạo, kích động nói: “Tạ ơn Thẩm đại nhân.”

Triệu Cát phát phát tay: “Cùng tháo gông xiềng Thường Lạc và Kim Thiếu Văn ra đi, ban thưởng ngồi cho bọn hắn.”

Thẩm Ngạo từng bước một đi về hướng Phùng Tích Phạm, lạnh lùng mà nở nụ cười với Phùng Tích Phạm, Phùng Tích Phạm sợ hãi mà ngẩng đầu nhìn hắn, yết hầu nhấp nhô nói: “Thẩm...thì ra Thẩm Giám tạo còn sống, thật đáng mừng.”

Thẩm Ngạo cười nói: “Đương nhiên, đương nhiên, không phải nhờ phúc Phùng công công sao? Phùng công công không chết, Thẩm mỗ người làm sao cam lòng được đây? Món nợ giữa chúng ta, chậm rãi tính toán, được không?”

Phùng Tích Phạm gục đầu xuống, mắt hết can đảm.

Tiếp theo lại đi về hướng Thái Du, Thẩm Ngạo ôm quyền với hắn, nói: “Thái đại nhân, kính đã lâu kính đã lâu, phong thái đại nhân thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt, không bằng chúng ta tính toán sổ sách trước đi, chuyện mưu hại ta, có phải là người khiến hay không?”

Thái Du cười lạnh, quát to: “Miệng người nói cái gì đó, chính người cất chứa hàng cấm, còn vu cáo đến trên người của ta đến? Bệ hạ, Thẩm Ngạo đã không chết, vì thần cả gan, muốn tố cáo Thẩm Ngạo tội mưu nghịch, tội của hắn không nói rõ ràng, vì thần không phục!”

Triệu Cát đang muốn phát tác, không thể tưởng được Thái Du đến lúc này còn mang tâm cá chết lười rách, kỳ thật hắn nào biết đâu rằng, Thái Du trái lo phải nghĩ, đã muốn minh bạch, nếu không làm phản kích, một khi ngồi đó, thực sự dính tội mưu hại Thẩm Ngạo, chỉ sợ rất khó may mắn thoát khỏi, cùng với như thế, không bằng quấy đục nước, dù sao Thẩm Ngạo không thoát được xiềng xích mưu nghịch, chỉ cần một mực chắc chắn chuyện đó, trước mặt nhiều người như vậy, cho dù bệ hạ bao che, sắp chết cũng có thể kéo thêm cái đệm lưng.

Thẩm Ngạo mỉm cười: “Mưu nghịch? Ta mưu nghịch ở đâu, người nói thử xem.” Hắn chăm chú nhìn Thái Du, trong con ngươi thanh tịnh kia, sát cơ hiện lên rõ mồn một.

Nhưng Thái Du lại không sợ hắn, hắn làm quan nhiều năm, cái dạng tràng diện gì chưa từng gặp qua? Huống chi tại Trắc trấn, hoạt động giết người uống máu kia, hắn cũng thấy nhiều rồi, lúc này, hắn không ngừng cảnh cáo mình phải tỉnh táo, nghe rằng cười lạnh nói: “Người còn muốn chống chế? Những án triệu con dấu kia chính là chứng cứ rõ ràng, đó là vật hoàng đế thời Chu ngự dụng, vì sao người tự ý cất chứa?”

Thẩm Ngạo kinh ngạc nói: “Ta cất chứa vật ngự dụng tiền triều, lời này có căn cứ không?”

Thái Du nhìn Triệu Cát liếc, thấy Triệu Cát thờ ơ lạnh nhạt, lá gan liền lớn hơn vài phần: “Cái con dấu này, đã bị Dẫn hình tư thu giữ làm vật chứng, gọi bọn hắn mang tới, xem xét liền biết.”

Vừa dứt lời, hắn liếc nhìn Kim Thiếu Văn, lập tức nhớ tới Kim Thiếu Văn đã không giết Thẩm Ngạo, cũng có nhiều khả năng thay Thẩm Ngạo che dấu vật chứng, vì vậy nhân tiện nói: “Chỉ là Kim Thiếu Văn và Thẩm Ngạo là cá mè một lứa, các người hai người vốn là đồng mưu, cái con dấu này, Kim đại nhân sẽ không nói là đã bị mất chứ?”

Những lời này lợi hại, ngay cả Kim Thiếu Văn cũng kéo xuống nước, nếu Kim Thiếu Văn không lấy con dấu ra, liền có thể nói Kim Thiếu Văn cũng là đồng đảng mưu nghịch.

Kim Thiếu Văn thần nhiên nói: “Con dấu xác thực là ở chỗ này của ta.” Hắn hạ thấp người ngồi, chăm chọc mà nhìn Thái Du, vuốt râu nói: “Mời bệ hạ để cho vi thần đi lấy vật chứng đến.”

Triệu Cát gật đầu.

Chỉ một lúc sau, một người Dẫn hình tư Áp ti mang theo một hộp gấm đến, đặt vật chứng ở trên bàn Triệu Cát, Thẩm Ngạo mỉm cười đứng ở một bên, cũng không nói lời nào, ngược lại, Thái Du thoáng cái đã kích động, trò hay đến rồi, chỉ cần để cho bệ hạ chứng kiến cái vật chứng này, hiềm nghi Thẩm Ngạo mưu nghịch, vô luận như thế nào đều không rửa sạch, đến lúc kia chính mình chỉ để ý cắn chặt hần, đem cái bản án này biến thành án hồ đồ, có lẽ còn có một đường sinh cơ!

Triệu Cát có chút hăng hái mà mở hộp gấm ra, lấy ra một con dấu từ trong hộp gấm, con dấu hình thức phong cách cổ xưa, mặt ngoài có điêu khắc hoa văn chim tước, tại trước khi Đại Tống thành lập, văn chim tước rất là lưu hành, Chu Thế Tông Sài Vinh xuất thân binh nghiệp, ai từng nghĩ đến một ấn chim tước cuối cùng trở thành ấn tỳ của thiên tử.

Triệu Cát nhìn cái đồ cổ này, có vẻ bắt đầu hào hứng bừng bừng, hắn yêu giám định và thưởng thức bảo vật nhất, cái ấn chim tước này tuy phong cách cổ xưa, nhưng lại là vật ngự dụng trước người Sài Vinh, tự nhiên không nhận được muốn từ từ đánh giá.

Ấn nên là thật, Triệu Cát giám bảo nhiều năm, có chút tâm đắc, hướng chỉ cái ấn này chỉ là trăm năm trôi qua, còn không coi là cái đồ cổ gì đã lâu, rất nhiều sách cổ đều có ghi lại lúc ấy ấn chim tước, bởi vậy xác minh từng đặc điểm, từ vân đến chất liệu gỗ, đều không sai lầm.

Lập tức, Triệu Cát không khỏi nhíu mày, nếu là cái này ấn là đồ thật, vậy cũng để Thái Du một mực chắc chắn Thẩm Ngạo cất giấu cấm vật, chuyện này chỉ sợ sẽ không dễ dàng bỏ qua, không từ mà biệt, cho dù hắn bỏ mặc việc này, Ngôn quan kia tất nhiên cũng ào ào buộc tội, đây không phải sự tình nhỏ, đường cặn thần thiên tử, tuôn ra như thế gièm pha, không thể đơn giản liền xong việc như vậy.

Thái Du thấy thần sắc Triệu Cát khó xử, đã phỏng đoán được Triệu Cát tất nhiên nhìn ra ấn chim tước là thật, lập tức cười lạnh, nói: “Bệ hạ, tội thần muốn hỏi, cất chứa hàng cấm, là cái tội gì? Chính là hoàng tử, tôn thất, nếu dám cất chứa miện phục, ngự dẫn, cũng sẽ hạ ngục hội thẩm, Thẩm Ngạo chỉ là thần tử, tội thần hi vọng bệ hạ lập tức bắt Thẩm Ngạo, để nhìn thẳng vào sự thật.”

Triệu Cát trầm mặc, trên mặt đầy sương lạnh, chán ghét liếc nhìn Thái Du, lại nhất thời không có cách nào bắt hắn.

Đang tại lúc tất cả mọi người khó xử, Thẩm Ngạo bật cười, phá vỡ cái yên lặng này, cười hì hì nói: “Ồ, cái này rõ ràng là ấn chim tước tự ta làm để đùa chơi, như thế nào đến trong tay Thái đại nhân, lại thành Sài Vinh ngự dụng rồi? Thái đại nhân, người dùng chiêu thức vu oan hãm hại ấy lại rất cao minh.”

Hắn đếm trên đầu ngón tay nói: “Người, hiện tại ta thẩm tra, tội có không làm tròn trách nhiệm, tham ô, tự ý tạm rời cương vị công tác, ngoài ra còn có mưu hại đại thần, hôm nay gia tăng cho người thêm một tội vu oan hãm hại.”

Thái Du cười lạnh không để ý tới hắn, âm thanh lạnh lùng nói: “Mặc người nói hươu nói vượn, cái liên quan này người cũng không rửa sạch được.”

Thẩm Ngạo chỉ là mỉm cười: “Ta đây liền giặt sạch cho người xem.” Dứt lời, hắn đi đến trước mặt Triệu Cát, nói với Triệu Cát: “Sao bệ hạ không mở cái ấn kia ra, nhìn xem trong đó viết cái gì.”

Triệu Cát vừa rồi chỉ lo xem chất liệu gỗ và vân xung quanh, mặt chữ con dấu lại nhất thời không chăm chú nhìn, bởi vì chữ viết có chút mơ hồ, nghe xong lời Thẩm Ngạo nói, vội vàng đưa ấn chim tước lên, chăm chú đi phân biệt chữ khắc trên đó.

“Người tới, đốt đèn.”

Dương Tiễn từ lúc nhìn thấy Thẩm Ngạo, cả người phảng phất đều bắt đầu tinh thần toả sáng, liên tục nhìn Thẩm Ngạo bày tỏ uy phong, lúc này nghe xong Triệu Cát phân phó, lập tức đi mang đèn đến, chuyển

qua trước bàn Triệu Cát, Triệu Cát phân biệt lần nữa, mặt sắc càng ngày càng cổ quái, giơ con mắt lên xem xét Thái Du, lại liếc nhìn Thẩm Ngạo, hít vào một hơi, dốc sức liều mạng ho khan.

“Bệ hạ, không biết trên cái này khắc chữ gì?” Thẩm Ngạo cười ha hả hỏi.

Triệu Cát tiếp tục dùng ho khan che dấu xấu hổ, nhưng lại không chịu nói.

Lần này Thẩm Ngạo không thuận theo rồi, cười khở nói: “Bệ hạ, nếu không nói, vi thần chính là nhảy vào Hoàng Hà, cái tội mưu nghịch này cũng không rửa sạch được, cầu bệ hạ nói ra tại chỗ, để cho vi thần được minh oan.”

“Khục khục...” Triệu Cát ho khan càng lợi hại hơn rồi, mở to miệng, lại muốn nói chữ trên con dấu ra, nhưng những lời này ngạnh tại cổ họng, đang tại trước mặt rất nhiều người, có chút không tiện mở miệng.

“Bệ hạ...” Thẩm Ngạo mang theo bi thương, đã chịu không được Triệu Cát chậm trễ như vậy.

“Ừm, người chờ một chút, Trẫm nói.” Bị Thẩm Ngạo bức đến mức không có biện pháp, trong nha môn nhiều người như vậy, đều nghiêng lỗ tai, chờ Triệu Cát lên tiếng, giống như lúc này mà không nói, sẽ thực có lỗi với người nghe.

Triệu Cát hít một hơi thật sâu, rốt cục vẫn phải nhìn xem chữ khắc trong con dấu, nói mỗi chữ mỗi câu: “Thái... Du... là... cái... thằng khốn kiếp!”

Lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người ngây dại, kể cả Dương Tiễn, Triệu Tông, kể cả Thái Du, Phùng Tích Phạm, chỉ có Thẩm Ngạo thoáng cái nhảy bật lên, ngón tay chỉ vào Thái Du, cao giọng nói: “Mọi người nhanh nghe, thân là thần tử, ngay bệ hạ cũng nói hấn là thằng khốn kiếp, có thể thấy được người này đã là không thể cứu được, đáng giận tới cực điểm, Thái Du, người còn điều gì muốn nói?”

Dù người chống chế thể nào, hôm nay cũng chết chắc rồi, vừa rồi người vu oan ta, nói cái con dấu này là ấn tỳ hoàng đế tiền triều, vậy ta hỏi người, hấn là Chu Thế Tông Sài Vinh kia trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, có thể tính toán trước mấy trăm năm, thế cho nên sớm biết, thiên hạ trăm năm sau sẽ sinh ra một thằng khốn kiếp, người này gọi Thái Du sao?

Nếu không tại sao phải đem những lời này khắc vào trên ấn tỳ, ha ha, người không nên chối cãi, người là cái thằng khốn kiếp, hiện tại không phải Thế Tông nói người là thằng khốn kiếp, chính là bệ hạ cũng nói người là thằng khốn kiếp, cha người là con rùa, huynh đệ là con rùa, tổ tông mười tám đời đều là con rùa, người là con rùa, nhưng vẫn không làm tốt lắm, nhưng lại làm được cách luôn cúi trốn tránh, chẳng những bệ hạ biết rõ, ngay cả Chu Thế Tông đều biết trước...”

Một tràng hô to này xong xuôi, tiếng cười vang lập tức truyền ra, nhất là mấy cấm quân canh công đường, những người này vốn là hán tử thô tục, vừa rồi bệ hạ nói ra bảy chữ kia còn nhịn được, lúc này Thẩm Ngạo nói đều, liền cũng không nhịn được nữa, đều là cất tiếng cười to, nước mắt đều sắp muốn chảy ra.

Thái Du bị dọa đến sợ rồi, bảy chữ kia, từng chữ từng chữ nhảy ra từ trong miệng bệ hạ, hấn liền cảm thấy không đúng, đợi cho Thẩm Ngạo lải nhải một phen, một điểm thần trí may mắn cuối cùng của Thái Du đều bắt đầu trở nên tan rã.

Hiện tại Thái Du mới biết được, chính mình thiết lập kế sách thần kỳ, lại sớm bị Thẩm Ngạo hóa giải, trong lòng hấn bừng tỉnh đại ngộ: “Đúng rồi, từ lúc Thẩm Ngạo nhận lễ vật, trong đồng cửa của kia dấu ấn chìm tước, cũng đã sớm có an bài!”

Chỉ là...

Thái Du khó có thể tin mà tiếp tục nghĩ: “Cái ấn chìm tước kia phong cách cổ xưa như thế, người bình thường đâu thể nhìn ra lai lịch của nó? Chính là những cao thủ giám bảo kia, chỉ sợ cũng phí vài ngày công phu tìm đọc sách cổ, mới có thể phân biệt thật giả, đã sớm nghe nói họ Trầm tinh thông giám bảo, cho dù như thế, làm sao có thể nhanh như vậy biết ấn chìm tước dấu điểm huyền cơ?”

“Trừ việc đó ra, trong thời gian ngắn, Thẩm Ngạo rõ ràng còn chế tạo ra một đồ dỏm, dùng giả đổi thực, nào có dễ dàng như vậy!” Tâm Thái Du chìm đến đáy cốc, nhịn không được mà sục sục: “Trời diệt ta rồi!”

Sắc mặt Thái Du xấu hổ và giận dữ, hận không thể tìm một cái lỗ chui vào, hắn tự xưng là thông minh, ai ngờ người khác đã sớm nhìn thấu hắn, quỷ kế hắn tự cho là không chê vào đâu được, trong mắt người chỉ là mưu kế của đứa trẻ quá, phí công trước đó hắn dương dương đắc ý, tự cho là tất cả đều ở trong lòng bàn tay.

“Thằng khốn kiếp... À, không, Thái đại nhân, tự ngươi nói nói xem, ngươi có phải vu oan cho ta hay không? Thắm mồ tùy tiện điêu khắc cái ấn chìm tước, chính mình lấy ra vuốt vuốt, ngươi lại nói đây là ngự bảo của Chu Thế Tông, còn muốn hãm hại Thắm mồ người một tội mưu nghịch, một cái tội này, chúng ta tạm thời ghi nhớ.”

Thắm Ngạo nhìn về phía Kim Thiếu Văn, cười âm trầm nói: “Kim đại nhân là hình danh xuất chúng, cũng biết hãm hại vu oan đại thần, lại tham ô không làm tròn trách nhiệm, tính ra tội mà nói, y luật, nên xử trí như thế nào?”

Ban đầu nghe Thắm Ngạo nói vậy, toàn trường ồn ào cười to, Kim Thiếu Văn cũng có chút buồn cười, nhưng về sau miệng Thắm Ngạo rõ ràng không được kiểm soát, nói cha Thái Du là con rùa, Kim Thiếu Văn lập tức không lên tiếng, nghiêm mặt, cha Thái Du không phải là Thái Kinh sao?

Thái Kinh chính là chỗ dựa của hắn, thân là môn sinh của Thái Kinh, người khác chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, mắng Thái Kinh là con rùa, cái này quá ác rồi, tuy hắn không dám cãi lại, thực sự tuyệt đối không dám lộ ra khuôn mặt tươi cười nữa, đành phải cắn răng, dấu chế cười trước mắt ở trong bụng.

Thấy Thắm Ngạo vung nan đề đến trên người mình, Kim Thiếu Văn do dự một chút, nói: “Y theo luật, nên chém!”

Thắm Ngạo mấp máy miệng, cười âm trầm mà lui đến một bên, chờ Triệu Cát xử trí.

Triệu Cát chán ghét liếc nhìn Thái Du: “Mang xuống, nhốt lại, trừ bỏ quan tước hắn của trước, phế vì thứ dân, vĩnh viễn không được bổ nhiệm, về phần xử trí như thế nào, Trẫm sẽ tự đánh giá lại.”

)

370. Chương 358: Nợ Máu Trả Bằng Máu

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 358: Nợ máu trả bằng máu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Phùng Tích Phạm gật gật đầu: “Thái đại nhân nói đúng, nô gia đành phải đưa lên triều tự biện rồi, nô gia

“Bệ hạ ban ý chỉ là nợ máu trả bằng máu, bọn họ đều là phạm quan, nhốt lại trước, thẩm vấn nguyên một đám, không thể cởi bỏ liên quan, chết!” Một chữ chết cuối cùng, đã biểu lộ phần hận giờ phút này của Dương Tiễn, Thái Du đích thân đến thì thế nào? Giết người thì đền mạng, nợ máu trả bằng máu!

Triệu Tông như có điều suy nghĩ, y nguyên gật gật đầu nói: “Cứ làm như thế.”

Bầu trời, một vòng trăng tròn treo trên cao, sáng ngời mà thê lương, Dương Tiễn giơ con mắt lên, nhìn ánh trăng, không nhìn được, nói: “Thẩm Ngạo, nô gia báo thù cho ngươi rồi, ai mưu hại ngươi, nô gia bắt hẳn hoàn trả gấp 10 lần!”

Triệu Tông thở dài một hơi, nói: “Dương công công, chúng ta nghỉ ngơi trước đã, bệ hạ đi sau, chúng ta đường đủ tinh thần, hỗ trợ bệ hạ tra rõ.”

.....

Đội tàu Triệu Cát thuận theo dòng đi xuống, một đường thẳng đến Tô Châu, vừa mới cập bờ, nhiều đội cấm quân hiện ra trên đường đi, lại làm cho Tô Châu bấp bênh càng sinh ra sợ hãi không hiểu.

Triệu Cát đầu tiên là xuống cầu tàu, lúc này cũng không có cái quy củ gì, nghênh đón tại bến tàu cũng không có bao nhiêu quan viên, ngoại trừ nhiều đội binh lính, vị trí giành cho quan lại có vẻ trụi lủi, chỉ có rải rác mấy người Triệu Tông, Dương Tiễn.

Thành Tô Châu, quan viên cao thấp một mẻ hốt gọn, đâu còn tìm được người chờ đón?

“Bệ hạ...”

Triệu Cát không tiếng động mà thở dài thở ra một hơi, thân hình gầy gò hơn không ít, lắc đầu, ý bảo Triệu Tông cùng Dương Tiễn không cần đa lễ, đi thẳng vào vấn đề nói: “Người đâu. . .”

Dương Tiễn nói: “Toàn bộ giải vào ngục, sẽ chờ bệ hạ ngự thẩm.”

Triệu Cát âm trầm gật đầu: “Hôm nay giết người trước, sau đó lại xử lý hậu sự vì Thẩm Ngạo, Trầm hỏi nguyên một đám, giết nguyên một đám. . .”

Triệu Cát ngẩng đầu bước đi, tràn đầy khắc nghiệt, ngay tiếp theo, Triệu Tông và Dương Tiễn cũng có vẻ đàng đàng sát khí.

Triệu Cát nói lời này, đã rất rõ ràng, hẳn không tin, sự tình giết oan Thẩm Ngạo là một người làm, Kim Thiếu Văn không có cái gan này, Phùng Tích Phạm cũng không có cái gan này! Không phải là một người, mà là một đám!

Đường đường Giam tạo, tâm phúc trước người bệ hạ, bằng hữu được Triệu Cát tin nhất, lại êm đẹp mà bị người giết oan, còn vu oan hãm hại, giờ phút này Triệu Cát chỉ có một ý niệm trong đầu, thù giết lắm một ngàn, không thể buông tha một người.

Triệu Cát không phải là một hoàng đế khát máu, Đại Tổng kiến triều đến nay, cũng rất ít khi khai đao đối với sĩ tử, cho dù là phạm phải tội lớn ngập trời, phần lớn cũng chỉ là kết cục lưu vong, xăm chữ lên mặt, đây là một loại thái độ, một loại tư thái cùng sĩ tử hưởng thiên hạ.

Nhưng hôm nay, hoàng đế thường ngày sa vào tửu sắc, lại hơi u ám, toàn thân trở nên lãnh khốc vô tình.

Triệu Cát vốn không phải người lãnh khốc, từ đầu đến cuối, hẳn có vô số cái khuyết điểm, bị người chỉ trích, bị người chửi rủa, đã có một thời gian hẳn chỉ sống tại thế giới của mình, làm hoàng đế nhu nhược mà gửi gắm tình cảm vào sơn thủy, yêu thích thi họa, thưởng thức đồ chơi quý giá, kỳ thạch, hi vọng trường sinh, chính là bởi vì những này, hẳn mới có một loại bản năng phản cảm với việc giết người.

Một đùng đi đến, suốt ba ngày Triệu Cát chỉ có mấy ngụm cháo loãng, cho nên đi lại có chút mềm yếu, phảng phất một cước đạp xuống đi, muốn té ngã tựa như. Chỉ là hai tay của hắn tại ra sức, siết thành một người nắm tay quả đấm tùy thời chuẩn bị đem hắn oán hận trong lòng phát tiết ra ngoài.

Dương Tiễn đã chuẩn bị tốt cỗ kiệu cho hắn, hắn lắc đầu, cũng không ngồi, chỉ nhìn trời khung, trên vòm trời phảng phất có thể chứng kiến giọng nói và dáng điệu của Thẩm Ngạo. Thẩm Ngạo cười, bộ dạng rất

chán ghét, giống như thời khắc chuẩn bị tính toán bất luận kẻ nào, ngay cả Triệu Cát cũng không ngoài như vậy, nhưng nụ cười này, sau này sẽ không nhìn thấy nữa.

Triệu Cát thở dài một hơi, cả lồng ngực như là bị cái gì ngăn chặn, sắp không thở nổi, Triệu Cát không đành lòng nhìn bầu trời nữa, tuy ngày đó trời trong nắng ấm, làm cho thể xác và tinh thần người ta sung sướng. Nhưng mỗi lần liếc mắt nhìn, tâm Triệu Cát giống như bị ong mật đâm, rất đau!

)

372. Chương 360: Nói Xấu

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 360: Nói xấu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát gắt một cái, chỉ cảm thấy da gà nổi lên, phát phát tay: “Đi mau, mấy ngày nay thân thể Trầm không khỏe, thấy người nhiều một khắc, thân thể này sẽ không thấy khá.”

... ..

Đội cho chính thức mang theo Ninh An Công Chúa du lịch, Thẩm Ngạo mới biết được thì ra không phải như trong mình tưởng tượng. Đối với nam nhân mà nói, sự tình tra tấn nhất là thấy được, ăn không được, nhưng đối với Thẩm Ngạo mà nói, rõ ràng cho rằng có thể ăn, nhưng lại không thể ăn.

Vào lúc giữa trưa, gió phơ phất, Thẩm Ngạo cỡi ngựa, vô tình mà đi ở phía trước, về phần phía sau, là cấm vệ tiền hô hậu ủng đi theo, ở giữa là một cái lều kín, tuy là chợt có gió phật qua, thổi bay một góc, bên trong lại còn có màn che nặng nề, dù sao cũng là vô cùng chặt chẽ, kín không kẽ hở.

Thẩm Ngạo rất im lặng mà ngoái đầu liếc nhìn lại, thở dài một hơi, thì ra cái này là mang theo Công Chúa đi du lịch!

Ông trời ơi! Cái này là du lịch?

Thẩm Ngạo không thể rơi lệ, không thể tìm nơi hẻo lánh khóc lớn một hồi, lại còn phải giả trang ra một bộ dạng uy phong, cưỡi con ngựa cao to, được dân chúng ven đường chiêm ngưỡng.

Ngẫu nhiên cung nữ sẽ nói gì đó cùng giai nhân trong màn lụa, cung nữ kia lập tức bước nhanh, truyền lời nói: “Thẩm đại nhân, Đế cơ hỏi người có phải mệt mỗi hay không, nếu mệt mỗi, chúng ta liền nghỉ một chút.”

Thẩm Ngạo rất phóng khoáng mà khoát khoát tay, đôi mắt thâm thúy hữu lực mà nhìn cung nữ, lại làm cho cung nữ kia không chịu nổi ánh mắt bức người của hắn, cúi đầu xuống. Thẩm Ngạo nói: “Mới đi một chút đã mệt mỗi sao? Nếu Đế cơ mệt mỗi, chúng ta liền nghỉ một chút! Ta là không phiền, tại đây cách Hồ đồi còn có mười dặm, thời điểm không còn sớm, có lẽ hay là không cần phải làm chậm trễ thời gian.”

Cung nữ lại trở về khe khẽ nói với Ninh An, Thẩm Ngạo không quay đầu lại, tiếp tục thúc ngựa đi về phía trước, đi vài bước, cung nữ lại bước nhanh tới, nói: “Đế cơ nói nàng mang theo mấy thứ mứt, hỏi Thẩm đại nhân có ăn hay không?”

Thẩm Ngạo khoát khoát tay: “Nói cho Đế cơ, hảo ý của Đế cơ, ta xin nhận, chỉ là mứt, ta không quen ăn.”

Cung nữ trở về.

Đoạn đường này hồi tới hồi lui, đi một chút lại ngừng ngừng, dùng trọn vẹn một canh giờ, cuối cùng đã tới Hồ đồi, thời xa xưa, Hồ đồi từng là một hòn đảo bên trong vịnh, trải qua thời gian biến thiên, cuối cùng cũng nhô lên, trở thành gò núi cô lập ở trên đất bằng, mọi người liền gọi nó là biển tuôn ra núi.

Hồ đồi mặc dù đã rời xa biển cả, bởi vậy bước vào chân núi, liền chứng kiến trên vách núi có khảm bốn chữ “biển tuôn ra núi”, lên núi, một cầu đá vượt qua núi sông vây quanh, cầu được gọi “biển tuôn ra cầu”, bên đường lên núi có một ít đá, bóng loáng, có thể là vì biển cọ rửa mà nên, suối Ngu Ngơ bởi vì thông với biển cả, lại được xưng là “biển suối tuôn”.

Thẩm Ngạo xuống ngựa, đợi Ninh An đi đến.

Màn che nhếch lên, vốn là một gót sen rũ xuống đất, Thẩm Ngạo ngẩng đầu nhìn không rời mắt, chỉ thấy một đầu ngón tay bạch ngọc xóc màn che lên, hiện ra dáng người mỹ diệu. Vừa rơi xuống đất, Thẩm Ngạo mới nhìn rõ ràng Ninh An khoác một bộ áo trắng lụa mỏng, giống như đang ở trong sương mù, ngoại trừ một đầu tóc màu đen, toàn thân tuyết trắng, mặt thanh tú đẹp thoát tục, hơi ngượng ngùng mà cố ý không nhìn Thẩm Ngạo, một đôi con ngươi thanh tịnh nhìn ra xa xa, miệng nhếch lên một đường, hơi cười, lộ ra một đôi má lúm đồng tiền, thấp giọng nói: “Ồ đây thật đẹp.”

Thẩm Ngạo đi qua nói: “Đẹp, so sánh với xanh tươi rậm rạp kia, tự nhiên là Hồ đồi này đẹp hơn, nhưng Hồ đồi này vừa so sánh cùng với Đế cơ, liền ảm đạm thất sắc, ồ, Đế cơ không nên hiểu lầm, ta tuyệt đối không phải cố ý muốn tung hô người, chỉ là kim lòng không được, nhất thời thốt ra, thứ tội, thứ tội, con người của ta ghét nhất nịnh nọt người khác, Đế cơ đã biết.”

Ninh An không nhìn hấn, chỉ là mặt kia đã muốn ngược lên, cười đến như nụ hoa chớm nở, nhếch miếng nói: “Người nói đến ai đều toàn khen vãn vơ, phụ hoàng nói không sai, Thẩm Ngạo đúng là kẻ nịnh nọt.”

Những lời này có chút quen tai, Thẩm Ngạo tưởng tượng thoáng qua, mới có ấn tượng, đây là mình và Triệu Cát nói qua, không thể tưởng được hoàng đế này đúng là sửa lại từ, dùng để xúi giục con gái, trong lòng cực kỳ xấu hổ, rất có bi ai chuyển tạng đá nện chân mình.

Ninh An rốt cục cũng liếc mắt nhìn hấn, lập tức lại thu hồi ánh mắt, nói: “Như thế nào? Thẩm đại nhân tức giận sao?”

Thẩm Ngạo lắc đầu, lại để cho Ninh An an tâm mỉm cười.

Hai người dắt tay nhau lên núi, từng bước một đi lên, cung nữ, cấm quân hò hét theo đuôi, Thẩm Ngạo lật người, không cho phép bọn hấn theo, những người này không chịu, nhưng lại không thể không kéo xa khoảng cách, không dám tiếp xúc quá gần.

Rời xa cấm quân và thị nữ, Thẩm Ngạo mới nhẹ nhàng thở ra, hai người một đường dọc theo thang đá, bước lên gò núi, đi hơn mười lần bậc, Ninh An hơi mệt chút, dùng lụa xoa xoa mồ hôi trên trán, thở hồng hộc, phun hương thơm nói: “Thẩm công tử, ta mệt mỏi rồi, ta thật vô dụng, không theo kịp người.”

Thẩm Ngạo có một loại quỷ kế thực hiện được, mừng thầm, nói: “Không sợ, không sợ, ta kéo người đi, không bằng ta công người cũng được.”

Sắc mặt Ninh An ửng đỏ: “Nhiều người như vậy thấy, phụ hoàng ta biết rồi, nhất định không tha cho người đâu.”

Thẩm Ngạo cổ rút rút, táp tắc lưỡi, trong lòng cũng rất là cao hứng, nàng không nói nam nữ thụ thụ bất thân, cũng không nói Thẩm Ngạo vô lễ, đây cũng là ám cho phép hai người quan hệ, ý ở ngoài lời chính là ta là chịu, nhưng là phụ hoàng của ta không chịu.

Thẩm Ngạo liền cố ý đi qua cùng Ninh An ngồi chung một chỗ vách đá trơn bóng, hai người cách rất gần, cơ hồ có thể nghe được tim đập như trống trong ngực đối phương, một mùi thơm ngát đặc dị chui vào chóp mũi Thẩm Ngạo, tâm tư Thẩm Ngạo tinh tế tỉ mỉ, hấn nhớ mang máng, Ninh An bình thời là không trang điểm, chỉ là một mùi thơm của cơ thể làm cho người tim đập thành thịch, ngày hôm nay cố ý hương phấn, nàng đây là làm vì mình, hay là vì hấn?

Nghĩ vãn vơ một hồi, chỉ cảm thấy thời gian đi qua cực nhanh, Ninh An khép miệng, cố ý nhìn vạn đạo hào quang phía chân trời, Thẩm Ngạo cũng không tiện mở miệng, nhất là đang tại trước mặt cấm quân như

rừng bên ngoài trăm bước kia, một câu gió thổi cỏ lay, đều bị bọn hắc nghe được, trong lòng của hắc bi ai phần hận trừng mắt liếc vô số bóng đèn kia, trong lòng thâm hận nói: “Nhìn cái gì, xem người ta tình tứ rất hay sao?”

“Thẩm đại nhân...” Ninh An vuốt một đám tóc bị gió thổi bay bay trên trán, chớp mũi đón hào quang, hé miệng nói: “Tại đây thật tốt, nếu để cho ta cả đời ở tại chỗ này, ta cũng vậy nguyện ý.”

“...”

“Thẩm đại nhân vì cái gì không nói lời nào?”

Thẩm Ngạo thở dài: “Ta mặc niệm vì Hồ đồi.”

“Đây là duyên cớ gì? Đúng rồi, nếu ta ở tại chỗ này, phụ hoàng nhất định sẽ bắt đầu đóng cửa nơi đây, không cho phép người tới gần, cảnh đẹp như thế, lại chỉ có thể làm cho người đứng xa xa nhìn, thật sự là làm cho người ta tiếc hận.”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Ý của ta là, nếu Hồ đồi biết rõ Đế cơ ở tại chỗ này, thế nhân vĩnh viễn chỉ nhớ rõ Đế cơ, lại không nhớ nổi Hồ đồi, vậy không phải nó sẽ rất xấu hổ ư?”

Ninh An mắc cỡ, không khỏi gục đầu xuống, nhìn giày thêu tơ vàng dưới chân mình, nói: “Hồ đồi là cảnh vật, ta là người, làm sao có thể so sánh như vậy.”

“Thế gian vạn vật, đều có đẹp xấu, vì cái gì không thể so.” Thẩm Ngạo giống như làm tặc, hạ giọng nói: “Trong mắt ta, cho dù Đế cơ ở trong đá vụn lùm cỏ, cũng có thể lại để cho tất cả biến thành sinh cơ. Khúc khúc... Những lời này người không nên nói cùng ngoại nhân, người nói, ta liền còn không mặt mũi gặp người.”

Đôi mắt sáng của Ninh An xoay sang nhìn Thẩm Ngạo, cười một tiếng: “Phụ hoàng nói mặt người không có da.”

Thẩm Ngạo cực kỳ nhụt chí, Triệu Cát này, có trời mới biết tại trước mặt con gái nói bấy chính mình bao nhiêu thứ, thật sự là lẽ nào lại như vậy, đành phải ngượng ngùng nói: “Đó là bởi vì bệ hạ không hiểu ta, cái gọi là thiên kim dễ dàng, người hiểu mình khó cầu, Ninh An là tri kỷ của ta, không biết dùng những ánh mắt thế tục kia nhìn ta, phải không?”

)

373. Chương 361: Chửi

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 361: Chửi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ninh An mấp máy miệng nhỏ, giống như mừng không phải mừng, mở miệng nói: “Ta không phải tri kỷ của người, ta biết rõ, người hôm nay nói những lời này cùng ta, mấy ngày nữa lại có thể nói như vậy cùng với người khác.”

Thẩm Ngạo chấp nhận sâu, nói: “Có lẽ là Ninh An hiểu ta, ngay những việc này cũng biết, xem ra người quả nhiên là tri kỷ của ta.”

Ninh An bị Thẩm Ngạo lôi vào vòng xoáy sâu xa, vốn là mờ mịt một hồi, lập tức nhếch miệng cười nhẹ: “Thẩm đại nhân, vợ của người rất hiền lành sao?”

Không biết vì cái gì mà Ninh An hỏi như vậy, Thẩm Ngạo nhìn hào quang khung trời vạn tượng, nói: “Lời này của người, làm ta không biết nên đáp như thế nào rồi, nếu lắc đầu, tương lai các phu nhân biết rõ, nhất định sẽ không thuận theo. Nhưng nếu là gật đầu, Đế cơ chắc hẳn không vui, cho nên ta quyết tâm đem giấu đáp án này dưới đáy lòng, ha ha, chờ thời điểm ta dần dần già, lời kéo tay nắm con cháu, sẽ nói cùng bọn hắn.”

Hắn cố ý xụ mặt, giả như bộ dạng già nua, đè nặng yết hầu nói: “Nhi tử à nhi tử, cha người sắp phải chết rồi, có một số việc không bỏ xuống được, không nói, không thể nhắm mắt, cái này liền nói cùng người, người ghi ở trong lòng, đại nương người là...”

“Ta không nghe, ta không nghe.” Ninh An phát hiện mình lại lâm vào bẫy rập của Thẩm Ngạo, nếu là nghe xong những lời này, chính mình phải làm đúng cái biểu lộ gì để đi đổi mặt đây, có lẽ hay là không nghe tốt hơn.

Ninh An lắc đầu, cảm quân một bên kia liền tuôn ra, rất có ý tứ muốn hộ giá, ngược lại, mấy cảm quân quen biết cùng Thẩm Ngạo vội vàng kêu to: “Thẩm đại nhân và Đế cơ nói chuyện riêng với nhau, không cần phải quá nhiều, không có chuyện gì đâu.”

Vì vậy cảm quân đám bọn họ lại dần dần yên tĩnh, đều tự giả bộ như đang thưởng thức phong cảnh, đôi mắt liếc qua một bên.

Cử động bị Thẩm Ngạo nhìn rất rõ ràng, lập tức hết hào hứng, nhìn về phía gò núi xa xa, nói: “Đế cơ, trời sắp tối rồi, chúng ta nhanh chạy lên trên Hồ đồi đi, được không nào?”

Ninh An ôm theo váy nói: “Chỉ sợ lúc đi lên trời đã tối, đều tại ta, không nên chậm trễ nhiều thời gian như vậy.”

Thẩm Ngạo tỏ vẻ không trách nàng, Ninh An lại nói: “Chúng ta hay là ngồi tại đây đi, có thể ở chỗ này thưởng thức những cảnh đẹp, Ninh An cũng cảm thấy rất đủ. Ta không muốn leo lên, nếu như đến đỉnh núi Hồ đồi, chứng kiến toàn cảnh Hồ đồi này, sẽ xem hết nó, về sau lại đến, sẽ không có cảnh giác mới lạ.”

Thì ra Đế cơ thuộc về nữ tử thích để giành, xem cái cảnh còn muốn xem một nửa lưu một nửa! Giống như chỉ có như vậy, mới có thể lưu lại nỗi nhớ nhung.

Thẩm Ngạo nói: “Lần tiếp theo, ta còn cùng Đế cơ đến đây.”

Trong lòng Ninh An cao hứng, khuôn mặt dửng dưng cảm mà có chút xiết chặt, buồn vô cớ như đất đai bị mất, nói: “Chỉ sợ phụ hoàng lại không chịu để cho người dẫn ta đến.”

Thẩm Ngạo bắt đầu khởi động yếu hầu, rất muốn kéo nàng lại thấp giọng nói vài lời tâm tình, nhưng cảm quân xa xa kia như lâm đại địch, lại làm cho hắn bỏ đi ý niệm này trong đầu, nói: “Cha người đã nói, chỉ cần thuyết phục được thái hậu, sau này ta nguyện ý mang người đến đây bao nhiêu chuyến, hẳn cũng mặc kệ.” Tuy là cô nam quả nữ, tăng thêm vô số bóng đèn, Thẩm Ngạo vẫn không quên âm hiểm bổ sung mấy câu: “Cha người hoàng còn nói, muốn đưa một số đồ cưới nặng nhất thiên hạ cho người, ừm, đây là người phụ hoàng chính miệng nói, không tin người đi về hỏi hắn.”

Mặt Ninh An đỏ bừng, nói: “Những lời này, Thẩm đại nhân cần nói cùng ta sao?”

Thẩm Ngạo thế mới biết, thì ra thời đại này, đàm luận hôn nhân không thể nói cùng thiếu nữ chưa lấy chồng, cần thiết, thì đi đàm luận cùng cha nàng. Trong lòng hắn mừng thầm, vì có thể lấy một món đồ tốt của Triệu Cát mà âm thầm đắc ý, vội vàng chính nghĩa, nói: “Đúng, đúng là ta quá bông bột, Đế cơ, người xem cái mây tia kia thật đẹp! Trời chiều vô hạn, gần hoàng hôn, thực sự hi vọng có thể lưu lại mây tia kia, tặng cho người.”

Con người Ninh An cũng bị mây tia kia hấp dẫn, trong mắt của nàng, một vòng tà dương màu vàng kim nhạt tựa như tán lạc trên Hồ đồi, một người dong dỏng cao, lại trang điểm nhẹ nhàng, muốn làm cho cảnh xuân tươi đẹp kia mất đi, lại thêm vẻ lạnh lẽo lãnh đạm lụi bại sâu bi, không nhìn được, nói: “Ta lại là nhớ tới một thủ khúc, chỉ là cái khúc này rất u oán, sợ hòa tan tâm tình của Thẩm đại nhân.”

Thẩm Ngạo đang muốn nói không bằng Ninh An hát cho ta nghe một chút, một người cung nữ đi lên, nhẹ nhàng cúi người, nói: “Đế cơ, Thẩm đại nhân, thời điểm không còn sớm, nếu là hiện tại không quay về,

những nô tài như chúng ta, chỉ sợ sẽ phải chịu quả trách.”

Trong lòng Thẩm Ngạo biết cái này vốn là một thứ dễ dàng phá hư phong cảnh nhất, bắt đắc dĩ mà gật gật đầu: “Như vậy, để lần tiếp theo lại nghe Đế cơ hát thủ khúc, đến lúc đó chỉ sợ Đế cơ không nể mặt.”

Ninh An tiếc nuối mà thở dài một hơi, vội vàng nói: “Ta chịu, Thẩm đại nhân, hôm nay từ biệt, chẳng biết lúc nào chúng ta lại có thể ngồi ở chỗ này, người không cần phải tiếp tục hồ đồ, đừng có làm cho người ta lo lắng, được không nào?”

Đến một thiếu nữ chưa lấy chồng đều ngại Thẩm Ngạo hồ đồ, dáng tươi cười của Thẩm Ngạo có chút cứng ngắc, hơi gật cái đầu, cũng không biết là ưng thuận hay là không chịu.

Tại dưới sự giám thị của vô số người, Ninh An và Thẩm Ngạo rơi xuống thềm đá, Thẩm Ngạo trở mình nhảy lên trên ngựa, Ninh An cũng bước vào xe, đón hào quang, hai người gần trong gang tấc lại không thể gặp mặt đánh ngựa trở về thành.

Nha môn Tri châu.

Dương Tiễn hôm nay không trực ban, sớm đã đi ngủ rồi, thái giám thay phiên làm công việc, Triệu Cát thấy không thích, liền gọi hần hầu hạ tại bên ngoài, trong sảnh này, Triệu Cát ôm chén trà nhỏ đến xuất thần, mắt thấy hoàng hôn sắp trôi qua, vẫn không thấy Ninh An trở về, trong lòng không khỏi sầu lo, đứng ngồi không yên.

Mấy lần muốn đến hỏi, lại cảm giác mình nên vững vàng, Thiên gia tự nhiên nên nắm giữ uy nghiêm.

Dày vò nửa canh giờ như thế, Triệu Cát thở dài thở ngắn, trong lòng nghĩ, Ninh An hơn phân nửa là dữ nhiều lành ít rồi, dựa vào cái tên hồ đồ kia, Trẫm vì cái gì mà để hần cùng Ninh An đi chơi đây? Nếu là hần đang tại trước mặt rất nhiều người làm ra cái cử động gì khác người, chớ nói Ninh An xấu hổ, trên mặt cả tôn thất đều không thấy ánh sáng.

Trong đầu Triệu Cát chỉ nghĩ đến một câu tục ngữ —— đưa dê vào miệng cọp, nếu không như thế, thì chính là hần tự mình đưa lên, đây bụng ảo não, lại chỉ có thể lo lắng chờ đợi như lửa đốt.

Đợi thêm một thời gian nữa, ngoài cửa sổ đã bị màn đêm bao phủ, lại còn chưa có tin tức, mấy người nội thị tiến đến, châm đèn cung đình vì Triệu Cát, hần không kiên nhẫn hỏi: “Ninh An còn chưa trở lại sao?”

“Hồi bẩm bệ hạ, Ninh An Đế cơ còn chưa trở lại, nếu không thì nô tài đi hỏi một câu?”

Trong lòng Triệu Cát giận dữ, nếu là Dương Tiễn, tuyệt đối sẽ không nói sự tình không hiểu như vậy, loại sự tình này một khi đến hỏi, lại là muốn cho mọi người đều biết, thật là nô tài đáng chết.

Triệu Cát tiếp tục không kiên nhẫn mà phát phát tay: “Lăn ra.”

Dưới ánh nến, mỗi một giọt nến tích rơi xuống, Triệu Cát bất an liên tăng thêm một phần, về sau, trong lòng đã muốn chửi má nó.

“Hiện tại vẫn chưa về, không phải là đã xảy ra chuyện rồi chứ?”

“Không đúng, không đúng, nếu như là đã xảy ra sự tình, sẽ có người tới thông báo.” Triệu Cát an ủi mình, vô cùng lo lắng mà mở cửa sổ, nhìn qua ánh nến ảm đạm đến xuất thần.

“Bệ hạ, Ninh An Đế cơ đã trở lại.” Một người tiểu thái giám nhẹ nhàng đẩy cửa ra, cẩn thận bẩm báo.

Tâm Triệu Cát lại vẫn là treo trên dây, gật gật đầu, thần nhiên nói: “Trẫm biết rồi.”

“Bệ hạ không phải muốn mời Đế cơ tới đây nói chuyện chứ?” Cái tên tiểu thái giám này tự cho là thông hiểu tâm ý Triệu Cát, cười híp mắt nói.

“Không cần, nàng vừa trở về, còn muốn tắm rửa, ăn uống, gọi Ngô Trung An đến đây.”

Ngô Trung An là thư ký thái giám, người trong nội cung đầu nói lời nói nào, đều là do hần ghi lại, lúc này đây Ninh An Đế cơ đi Hồ đồ, Triệu Cát liền cho hần một sứ mạng —— ghi việc.

Cái tên Ngô Trung An này trời sinh có một lỗ tai linh mẫn, lại am hiểu kí hoạ, mới được ủy thác trách nhiệm, hẳn cẩn thận mà mang bản ghi việc đến yết kiến, Triệu Cát lòng như lửa đốt nói: “Không cần hành lễ, Thẩm Ngạo và Đế cơ nói lời nào, đều ghi nhớ kỹ chưa?”

Ngô Trung An cười nói: “Đều nhớ kỹ, mời bệ hạ xem qua.” Dứt lời, liền cẩn thận đem bản ghi việc cho Triệu Cát, Triệu Cát tiếp nhận, phát phát tay: “Không có chuyện của người nữa rồi, đi ra ngoài!”

Triệu Cát ngồi xuống, bắt đầu chăm chú đọc qua bản ghi việc, hẳn nhíu lông mi lại, dần dần, xem tiếp xuống dưới, lại dần dần thư giãn, giống như phụ thân quan tâm nữ nhi, khi thấy hai người đối thoại không tiến hành vượt qua giới hạn, tâm tình Triệu Cát đương nhiên tốt hơn vài phần.

Chỉ là... đang tại thời điểm Triệu Cát nhẹ nhàng thở ra, một câu lại làm cho hắn nhíu mày: “Cha hoàng còn nói muốn đưa cho người một số đồ cưới nặng nhất thiên hạ, ừm, đây là người phụ hoàng chính miệng nói, không tin người đi về hỏi hẳn.”

Cái này...

Triệu Cát kinh ngạc, lập tức hít vào một hơi, về sau lại buông bản ghi việc, chán nản tựa ở trên mặt ghế.

Lại bị Thẩm Ngạo này chiếm tiện nghi rồi!

Triệu Cát lắc đầu, một câu nói kia Triệu Cát chưa bao giờ đề cập qua, nhưng Thẩm Ngạo đã nói rồi, mà Ninh An cũng nghe, đây cũng là nói, nếu không có đồ cưới nặng nhất thiên hạ, chính mình liền thất tín với Ninh An, mặc dù nói mình cũng không phát ra hứa hẹn như vậy.

“Khục khục...” Triệu Cát dốc sức liều mạng ho khan, con mắt lại không nhịn được, rơi xuống trên một hàng lời nói kia, chỗ lợi hại chính thức của những lời này ngay ở chỗ, Triệu Cát biết rõ Thẩm Ngạo giả truyền thánh chỉ, cũng tuyệt đối không thể đi tranh luận, cũng không thể đem gọi Ninh An tới, nói với nàng, Thẩm Ngạo kia lừa người, Trẫm cũng không định đặt mua cho người đồ cưới nặng nhất thiên hạ đâu.

Triệu Cát có một loại cảm giác ăn phải con ruồi, nuốt lại nuốt không nổi, nhả lại không phun ra.

“Người tới...”

Lập tức có tiểu nội thị tiến đến: “Bệ hạ.”

“Đi thăm dò, đồ cưới nặng nhất thiên hạ là bao nhiêu, tra rõ ràng, từ xưa đến nay, vương hầu tướng quân, Thiên gia gả nữ nhi, đều phải tra rõ ràng, cẩn thận đầu của các người.”

Đồ cưới nặng nhất thiên hạ? Cái này thì tra như thế nào? Tiểu nội thị như sống trong mộng, yết hầu động động, lí nha lí nhĩ hỏi: “Bệ hạ...”

Triệu Cát cắt ngang hẳn, không kiên nhẫn nói: “Tin rằng đám bọn người cũng tra không tra ra, lập tức phát thánh chỉ đi Hàn Lâm viện, những học sinh kia dù sao cũng có lúc rảnh rỗi, để cho bọn họ đọc sách cổ tìm hiểu.”

“Còn có, tái phát một đạo ý chỉ cho Thẩm Giam tạo, mắng, Trẫm muốn hung hăng mà mắng hẳn, cầm giấy bút đến, Trẫm muốn đích thân viết, hừ, hừ không tưởng nổi, quá hư, không thể tưởng tượng nổi.”

Thẩm Ngạo bị mắng, mắng đến đầu đau nhức óc, trước mặt mọi người, hắn mang theo mười mấy quan lại đón ý chỉ, lập tức thái giám niệm ý chỉ kia chửi ầm lên, giảng từ Tam Hoàng Ngũ Đế đến trung nghĩa lễ tín, bao hàm toàn diện, không có chỗ nào trong thánh chỉ là không mắng, vốn nói hắn bất trung, lý do bất trung rất khôi hài, nguyên nhân là Thẩm Ngạo không kịp thời thanh tra bản án Chế tạo cục, không thể lo âu vì quân vương.

Thẩm Ngạo im lặng, hẳn ở chỗ này bận trước bận sau, kiếm tiền vì quốc gia, sổ sách đến trong miệng hoàng đế, biến thành bại hoại lười biếng rồi, lẽ nào lại như vậy.

Tiếp theo là nói bất nghĩa, lý do cũng là quái, rất có ý tứ hàm xúc vu oan, lại về sau chính là bất nhân, các loại hành vi không nhân từ, xong việc rồi, còn an bài một tội bất hiếu.

Thẩm Ngạo không nhịn được, chửi ầm lên: “Cha mẹ của ta cũng không ở cái thế giới này, ta hiếu với quỷ à!”

Chỉ là cuối cùng hẳn có lẽ là vẫn nhận được, trung hiếu lễ nghi mắng xong rồi, nhưng khó hiểu hơn, còn có tuyệt hơn trung hiếu lễ nghi, chậm rãi bắt đầu từ Tam Hoàng Ngũ Đế, nhắc tới tất cả toàn bộ việc bại hoại một lần, cuối cùng suy ra một cái kết luận, những người này xấu đến cực độ, nhưng so với Thẩm Ngạo, giống như cồng rãnh sóng sánh với đại dương.

May mắn thái giám này có vài phần khí lực, lưu loát mấy ngàn chữ, lại bị hẳn một hơi nói ra, rõ ràng còn chưa từng thở gấp, cười tủm tỉm mà niệm xong rồi, xong việc còn gia tăng một câu: “Thẩm đại nhân, có nhiều đắc tội, xin ngài tiếp chỉ.”

Thẩm Ngạo đành phải đầy bụi đất mà đi tiếp chỉ, nói: “Đa tạ công công, đạo thánh chỉ này chữ giỏi lắm, mời công công về tắm rửa, nói Thẩm Ngạo tiếp thánh chỉ, rất là cảm động, định đem cái thánh chỉ này ép vào khung gỗ, dán ở phòng khách, ngày đêm quan sát, thức tỉnh thân ta.”

Cái này công công dở khóc dở cười nói: “Thẩm đại nhân biết sai, có thể thay đổi, bề hạ có lẽ là rất yêu thích Thẩm đại nhân.”

Công công này hàn huyên vài câu cùng Thẩm Ngạo, liền phi ngựa mà trở về, hướng Triệu Cát bẩm báo.

Triệu Cát đang uống trà, nghe xong công công này nói, miệng đầy nước trà, thiếu chút nữa không phun ra, cái gì? Còn treo ở đại sảnh? Thẩm Ngạo đây là chơi trò cổ gắng chịu nhục? Hay là cố ý muốn làm cho ta khó chịu nổi?

Triệu Cát trầm mặt nói: “Không cho phép hẳn treo, lại đi xem xem, thu hồi thánh chỉ.”

Công công này nhất thời không dò được ý nghĩ, đành phải lại trở về lấy thánh chỉ, Thẩm Ngạo cười cười mà nhìn công công, lại làm cho trong đầu công công này có chút chột dạ, nghe Thẩm Ngạo nói: “Thánh chỉ sao, đã mất rồi.”

“Xin hỏi Thẩm đại nhân, cái kia thánh chỉ ở nơi nào?”

“Khục khục... Ta đã suốt đêm tám trăm dặm kịch liệt, đưa về trong nhà trước, để cho phu nhân của ta quan sát, lại bảo bọn nàng bắt đầu ngày đêm cung phụng, xin công công trở về đi!”

Triệu Cát không còn cách nào, da mặt đối phương dày hơn cả tường thành, thống mạ một châu, hẳn gắng chịu nhục, còn vẫn lấy làm kiêu ngạo, coi là đồ gia truyền. Trong lúc này, nếu để cho Thẩm gia truyền xuống, có trời mới biết là tặng thể diện cho Thẩm Ngạo hay là khiến cho hẳn Triệu Cát bị người hậu thế chê cười.

Bữa tiệc khói thuốc súng này ở giữa quân thần trôi qua, kỳ thật sở dĩ Triệu Cát tức giận, đúng là vẫn còn không cam lòng sự tình Ninh An, cảm giác bức bối, cảm thấy Thẩm Ngạo chiếm tiện nghi của hẳn, cố tình muốn lấy trở lại một chút chỗ tốt, ai ngờ lại bị Thẩm Ngạo lừa gạt.

Có chút xung đột, cuộc sống hai người này tại Tô Châu cũng trở nên nhiều thêm một ít màu, một hồi giao phong này, Triệu Cát lập tức biến thành kẻ điếc, không nói gì, Thẩm Ngạo nóng lòng làm cái gì, hẳn cũng coi như không nhìn thấy không nghe thấy, không thể trêu vào có lẽ là cứ tránh thì tốt hơn, Triệu Cát không ngốc.

Đương nhiên, loại quan hệ này cũng chỉ giới hạn ở bằng hữu, nếu là người khác thì dám làm như vậy, thì phải là khi quân, như một câu chuyện đã nói như vậy, một cây quýt, cận thần ném trước một ngum rồi đưa cho quân vương ăn, trong lòng quân vương rất là cảm động, cảm thấy thần tử vì chính mình ném thức ăn tươi, là cống hiến cây quýt tốt nhất cho mình.

Nhưng như thay đổi người khác cũng làm như thế, quân vương hơn phân nửa muốn giận tím mặt, ác ý suy nghĩ, thật to gan, dám đem quýt ăn thừa cho ta.

Cử động đồng dạng, người bắt đồng hưởng thụ đãi ngộ bất đồng, chính thức quyết định vận mệnh không phải lời nói và việc làm, mà là thân thiết, quan hệ quyết định vận mệnh.

Mấy ngày không thấy Thẩm Ngạo, Triệu Cát lại bắt đầu muốn nghe ngóng tin tức Thẩm Ngạo, trong mắt hẳn, Thẩm Ngạo một ngày không gây ra động tĩnh là không hợp thói thường, như thế nào mấy ngày nay đều không hề có chút tiếng gió nào, chẳng lẽ là muốn ngồi chờ chết sao?

Triệu Cát âm thầm lắc đầu trong lòng, không thể tin được.

)

374. Chương 362: Đòi Tiền

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 362: Đòi tiền

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hỏi Dương Tiễn, Dương Tiễn hai ngày này lại đi đến chỗ Thẩm Ngạo một lần, lập tức đáp: “Bệ hạ, Thẩm Ngạo gần đây đang viết thư.”

“Viết thư?” Triệu Cát biết không ổn, không biết là người nào không may thu thư của Thẩm Ngạo: “Ghi cho ai?”

“Ghi cho nhiều người, có Đồng Quán Đồng công công, còn có Hộ bộ thị lang....., ước chừng có mười cái.”

“À, thì ra Thẩm Ngạo giao tình rộng khắp như thế?”

“Rộng khắp lại chưa hẳn, làm cho người ta đau đầu lại là thật.”

Triệu Cát cười ha ha một tiếng: “Trẫm muốn xem Thẩm Ngạo làm cách nào để cho Đồng Quán gặp chuyện không may.” Trong lòng hắn có chút thống khoái, cảm giác mình bị Thẩm Ngạo chiếm tiện nghi, người khác cũng nên ăn thiệt thòi của Thẩm Ngạo, nếu không tên điên cuồng kia chỉ chiếm tiện nghi trên đầu của hắn đến, trong lòng đương nhiên không chịu.

Nghỉ mấy ngày, Triệu Cát lại nhàn nhã, an tâm mở tấu chương ra phê duyệt, mấy ngày gần đây tấu chương không ít, chồng chất như núi, nội dung lại phần lớn là liên miên bất tận, đều là thỉnh tội.

Từ Thái Kinh, đến Hình bộ, Hộ bộ, Hồng Lư Tự, còn có Ngự Sử Ngon quan, mỗi người đều chăm chú ăn năn.

Cái này và chịu trách nhiệm hoa thạch cương có liên quan thật lớn, ví dụ như Thái Kinh, hắn đã bớt việc, hôm nay tuôn ra một món đại án kinh thiên như vậy, hắn dám không thỉnh tội? Mặc dù Thái Du sớm đã phản bội hắn, thậm chí tại nơi công khai, Thái Du còn ước gì lão gia hỏa Thái Kinh này sớm nhập thổ, nhưng dù sao Thái Du cũng là con của hắn, cắt đứt xương là đến gân, hắn có thể không thỉnh tội? Còn nữa, hoa thạch cương vốn là Thái Kinh giật giây Triệu Cát đi làm, hôm nay hưởng gió chuyển, Thái Kinh khó thoát tội.

Cho nên hắn thỉnh tội tấu chương vô cùng nhất khẩn thiết, lại là nói mình thần thờ, lại nói mình ngu ngốc, cuối cùng là không biết dạy con, nói ngàn câu vạn câu thần có tội, thần muôn lần chết, làm Triệu Cát nhìn, không khỏi buồn vô cớ mà nói với Dương Tiễn: “Cái án này và Thái sư liên quan không lớn, hắn đã niên kỷ lớn còn phải lo sợ, hắn thay Trẫm sống đến bây giờ, đã là không dễ dàng, ai...”

Thổn thức vài câu, rơi bút xuống, trấn an Thái Kinh vài câu, đơn giản là nói Trẫm biết rõ người vất vả, công lao càng lớn, nhất thời thần thờ, cũng là vì người thường làm nhiều việc, không cần tưởng nhớ ở trong lòng, về phần Thái Du, Trẫm xem mặt mũi Thái sư, sẽ xử lý nhẹ, Thái sư chậm rãi quán giáo là được.

Thái sư tự xin xử phạt rồi, cá tôm còn lại đương nhiên không dám lười biếng, lẽ loi đều là thỉnh tội ăn năn, Hồng Lư Tự và Hình bộ nói mình giám sát không nghiêm, Hộ bộ nói không giám thị tốt thuế ruộng, nói mình nhất thời hồ đồ, nhưng khách quan mà nói, có lẽ là tấu chương thỉnh tội của Thái Kinh thành khẩn nhất.

Triệu Cát thấy phiền, không phê duyệt nữa, gọi Dương Tiễn chuyển tầu chương ra, đuổi lưng một cái.

... ..

Mặc dù đến tháng ba, khắp nơi Giang Nam đều là hoa xanh lá mạ, nhưng tại Hi Sông, khí trời lại biến đổi thất thường, ban ngày cực nóng, nhưng vừa đến trong đêm lại lạnh lẽo vô cùng, chợt có mấy chồi non sinh ra trong bụi cây, mới khiến cho người giặt mình, hòa ra đã đến trời xuân.

Đồng Quán mấy ngày nay xem như kinh tâm táng đờm, đứng nhìn dáng người hắc khô ngô, tâm tế lại rất cẩn mật, tin tức Tô Châu đã truyền đến, Thái Du triệt để xong đời, đường đường một Thái Phó, liền chết như chó, thoáng cái liền thành tù nhân, Đồng Quán đã dự cảm được, lúc này đã không giống ngày xưa, thủ đoạn từ trước đến hôm nay đã không được việc.

Làm bạn với vua như hổ, Đồng Quán tuy có thân thuộc với vua, lại cũng không dám tự tin còn nặng hơn so với Thái Du, Thái Du hoàn toàn bị quét ra ngoài rồi, hắc đầu còn dám chơi được sủng ái mà kiêu.

Cho nên mấy ngày nay hắc lẫn lộn khó ngủ, đều là nghĩ sự tình Chế tạo cục, Chế tạo cục bên kia như là đã bắt đầu động thủ nghiêm túc tra xét, khẳng định là dính líu trên người mình, hắc không thoát khỏi liên quan, nhưng Thẩm Ngạo kia sẽ đối phó với mình như thế nào? Đây mới là tâm bệnh Đồng Quán.

Lo lắng chờ đợi mà chờ đến hôm nay, Đồng Quán im miệng không nói, chỉ là gọi người gọi Đồng Hồ, Đồng Hồ là cháu của hắc, hôm nay cho làm nghĩa tử con thừa tự cho hắc, rất nhiều sự tình, Đồng Quán đều thương lượng xử lý cùng hắc.

Đồng Hồ hôm nay mới hơn ba người, dáng người kế thừa khô ngô, râu quai nón của Đồng Quán, đồng thời cũng có vài phần thận trọng của Đồng Quán, đứng nhìn hắc hung thần ác sát, nhưng trước mặt Đồng Quán lại rất ngoan. Bất kể là hành quân chiến tranh, hay là kiểm điểm hậu cần lương thảo, rất nhiều sự tình, Đồng Quán lo lắng mượn tay người khác, thà rằng gọi Đồng Hồ đi làm, một là để tăng trưởng kiến thức của hắc, thứ hai, bọn hắc cũng không cần bận tâm, không nên nói cũng có thể không có kỵ nói ra.

“Hồ nhi, phong thư này, người nhìn kỹ trước hắc nói.” Đồng Quán ngồi một hồi, đẩy thư trên bàn ra.

Đồng Hồ nhận giấy viết thư, lật ra nhìn nhìn, thư là Thẩm Ngạo ghi, hắc chỉ nhìn lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ), liền không nhìn được, giơ con mắt lên nói: “Cha, Thẩm Ngạo đã gửi thư đến, có thể thấy được sự tình còn có đường sống quay về.”

Đồng Quán chỉ cười nhạt một tiếng, đóng mắt nói: “Người nhìn trước rồi nói.”

Đây là một phong thư nhiệt tình, thái độ Thẩm Ngạo trong thư vừa khiêm nhường lại khách khí, nói Đồng công công tại Trắc trấn lập chiến công hiển hách, tại đây là không chơi kiểu nói hư thành có, Đồng Quán làm binh nghiệp vài chục năm, tác chiến dũng mãnh, lại có thể đoàn kết tướng sĩ, thật đúng là lập không ít công lao, Thẩm Ngạo nói những lời hữu ích này, không đến mức vỗ vào chân ngựa.

Đồng Hồ chứng kiến một chỗ này, cảm thấy nghi ngờ: “Cái này Thẩm Ngạo, vì sao ngôn từ khách khí như vậy? Chẳng lẽ là chúng ta nhìn lầm hắc, hắc vốn là người khách khí?” Chỉ cái ý niệm này lóe lên tức thì trong đầu, Đồng Hồ lập tức âm thầm lắc đầu, nếu người khách khí, liền cũng không có nhiều người ngã trong tay hắc như vậy.

Từ nay về sau, lời nói trong thư Thẩm Ngạo xoay chuyển, liền nâng lên một người, nói là một người tham quan Chế tạo cục, tên là Trang Nghiêm, dám nói tiền hắc tham ô là Đồng công công sai sử, hàng năm mò một chỗ tốt lớn trên người Đồng công công.

Con mắt Đồng Hồ đầy lệ quang, cười lạnh nói: “Ta sớm nói qua Trang Nghiêm này không đáng tin, là loại nhu nhược, thì ra sớm đã bán chúng ta đi.”

Đồng Quán cũng không nói, chỉ gọi Đồng Hồ tiếp tục thể hiện cách nhìn.

Trong thư Thẩm Ngạo hùng hồn nói: “Trang Nghiêm này, thật sự to gan lớn mật, dám đem ô nước giội đến trên người Đồng công công, thật sự đáng chết. Đồng công công làm người thanh chính, thanh liêm, hạ quan rất là kính ngưỡng, tâm hướng tới quân vương, sao lại, há có thể thông đồng làm bậy bạc này, phạm phải tội ngập trời. Hạ quan tuyệt đối sẽ không nghe hắc nói hươu nói vượn, đã gọi người lục soát nhà của hắc, san bằng tam tộc...”

Xem ở đây, Đồng Hồ thở dài: “Thẩm Ngạo này, quả nhiên nói giết liền giết, để cho ta nghe xong, cũng không khỏi táng đả, chỉ là hắn giữ gìn phụ thân như vậy, không biết là duyên cớ gì?”

Đồng Hồ tò mò tiếp tục xem tiếp, Thẩm Ngạo tiếp tục viết: “Chỉ là Trang Nghiêm đã cắn trên người Đồng công công, theo như luật, Đồng công công có lẽ là đi ra tự biện hộ mới tốt, nếu không nếu có người nghe xong, thực sự coi Đồng công công là đồng đảng Trang Nghiêm kia, hết đường chối cãi, chẳng phải là hủy hoại danh dự công công sao?”

Câu nói sau cùng lại càng kỳ quái, đúng là liệt kê gia tài Trang Nghiêm đi ra, như một ngàn ba trăm lượng hoàng kim, bốn ngàn chín trăm ngàn lượng, bảy trăm chín mươi nghìn đồng tiền, bảo vật khác không tính toán, tổng cộng một ngàn một trăm vạn quan.

Đồng Hồ thở dài một hơi: “Quá to lớn, ngay cả ta thấy đều kinh tâm táng đởm rồi, Trang Nghiêm này thật sự có vài phần bổn sự, hàng năm hiếu kính bốn phía, còn có thể tích gia tài lớn như thế, đáng tiếc, hôm nay toàn bộ rơi trong tay Thẩm Ngạo kia.”

Đồng Quán bất động thanh âm sắc nói: “Hồ nhi, ngươi xem thế nào?”

Đồng Hồ trầm ngâm nói: “Thẩm Ngạo đây là truy tìm tang vật.”

“Không tệ, xác thực là truy tìm tang vật, hắn đây là tiên lễ hậu binh, bảo chúng ta ngoan ngoãn mà nhớ thứ đó ra, nếu như không, Trang Nghiêm kia chính là tấm gương.”

“Hắn viết phần thư này, tuy là ngôn từ khắt thiết, kỳ thật chỉ là cho phụ thân một cái bậc thang xuống đài, phụ thân, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Đồng Quán nói: “Mời rượu đương nhiên phải ăn, nếu không uống bị phạt rượu chính là vạn kiếp bất phục, người này như mặt trời ban trưa, không thể dắc tội, nên trả, liền trả lại, lưu lại cái tính mệnh này quan trọng hơn.”

Đồng Hồ không thể tưởng được nghĩa phụ yếu thế nhanh như vậy: “Chúng ta trả bao nhiêu?”

Đồng Quán cười khổ: “Ngươi không thấy hắn nhóm ra danh sách sao? Trang Nghiêm tham khinh ô tống cộng một ngàn một trăm vạn quan, hắn nhóm ra cái này danh sách tới làm cái gì? Hừ, hắn đây là bán tên, ý là nói cho chúng ta biết, Trang Nghiêm là tay sai của chúng ta, còn có thể có nhiều gia tài như vậy, chúng ta đứng phía sau Trang Nghiêm, là chủ mưu, mức trả tiền, tuyệt không thể dưới một ngàn một trăm vạn quan.”

Đồng Hồ nổi giận dùm dùm mà vỗ bàn nói: “Thì ra là thế, ta còn tưởng hắn cố ý nhóm ra cái danh sách này làm cái gì, thì ra là đến lừa đảo, Trang Nghiêm có thể đưa nhiều tiền như vậy, chúng ta chẳng lẽ cũng cầm nhiều như vậy? Còn chỉ nhiều không ít, mấy năm này phụ thân từ Chế tạo cục bên kia, tính toán đầu ra đấy cũng không quá bảy tám trăm vạn quan mà thôi, dư thừa bốn trăm vạn quan, chẳng phải là muốn chúng ta dốc túi ra?”

)

375. Chương 363: Lo Tiền Trả

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 363: Lo tiền trả

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đồng Quán xác thực oan uổng, Chế tạo cục tuy là hấn chủ trì, nhưng khi đó, hấn còn chưa được thân thuộc với vua, toàn bộ dựa vào Thái Kinh tiến cử mới có thể lợi dụng Chế tạo cục từng bước một trèo lên, cho nên tính ra thực tế, Thái Kinh bên kia lại chính là đại ca cầm đầu, còn có Thái Du, Lương Thành cùng với Hộ bộ, Ngự Sử đài, Hình bộ, Hồng Lư Tự, chính thức, rơi xuống trong tay Đồng Quán, tổng cộng cũng không quá mấy trăm vạn quan.

Kỳ thật đạo lý này là người người đều minh bạch, một châu phủ, chính thức có thể lấy nhiều nhất, không nhất định là Tri Phủ, nói không chừng chỉ là Đô đầu, Áp ti, đều nhiều hơn với so với Tri Phủ, bởi vì bất kể là tổ tụng hay là đo đạc đồng ruộng, thu thuế má, cũng không phải Tri Phủ tự mình hỏi đến.

Đồng Quán đâu phải là cái dạng coi tiền như rác, vô cùng oan uổng.

Thẩm Ngạo viết thư, ý tứ lại rất minh xác rõ ràng, liền một cung phụng Chế tạo cục đều soát nhà ra hơn một ngàn 300 vạn quan, Đồng công công tự mình định giá, rốt cuộc định nhả ra bao nhiêu tiền đây.

Đồng Quán hơi có chút dở khóc dở cười, lấy thiếu đi, Thẩm Ngạo bên kia có trời mới biết sẽ dùng biện pháp gì để xử mình, hoàng đế ngay tại trước mặt Thẩm Ngạo, muốn bố trí như thế nào liền bố trí như thế đó, dựa vào trình tự Thẩm Ngạo sửa trị Thái Du, Đồng Quán tự biết mình sắp hỏng bét, nhưng nếu phải cho nhiều, tiền này lại nên lấy từ đâu tới đây?

Đồng Quán thở dài, nói với Đồng Hồ: “Hồ nhi, người đi Biện Kinh, mấy cái gì đó có thể bán lấy tiền mặt liền bán hết lấy tiền mặt, gom góp cái 1200 vạn quan, thật sự không được, liền nài nỉ mượn tiền một ít, tiền này, chúng ta chi ra, nhưng lại không thể tri hoãn, ta lập tức hồi âm cho Thẩm Ngạo, thỉnh tội bộ hạ bên kia còn chưa đủ thành khẩn, dâng lên một bản tấu nữa.”

Ngữ khí Đồng Quán kiên quyết, rất thực dụng, còn cảm thấy có chút không an toàn, lại nói: “Không bằng như vậy, người tự mình đưa tiền qua, đi gặp Thẩm Ngạo, cung kính đối với hấn một ít, nên dập đầu thì dập đầu, phải chân thành ăn năn. Ngoài ra còn phải đi tìm Dương Tiễn, ta và hấn từng cùng làm trong cung, chuẩn bị nhiều lễ vật một ít, xin Dương công công thay ta nói chuyện, hấn cùng với Thẩm Ngạo là người thân, có hấn ra mặt, liền dễ làm hơn.”

Đồng Hồ nghe xong, rất là không cam lòng nói: “Cha, chúng ta tại sao phải sợ một mình Thẩm Ngạo? Nên chúng ta trả tiền, đây chính là nhân nhượng, cần gì phải ăn nói khép nép như thế.”

“Người không hiểu!” Con người Đồng Quán lập loè, một đôi tròng mắt ngay thẳng trên mặt, lập loè lúc sáng lúc tối, lạnh lùng nói: “Người này, chúng ta không thể trêu vào, người không thấy được kết cục của Thái Du sao? Đây là vết xe đổ, thật sự giống như đánh bạc, ở phía trong cuộc đánh bạc lại chọn chỗ tỷ lệ thắng quá thấp, bây giờ hấn đang ngồi trước mặt vua, khí thế như cầu vòng, chúng ta phải tránh khỏi mũi nhọn.”

Đồng Hồ có vẻ không vui mà gật gật đầu: “Ta lập tức đi đến Biện Kinh trước, lại đi vòng Tô Châu, cha còn có cái gì phân phó nữa không?”

Đồng Quán nghĩ nghĩ, nói: “Hồ nhi, cha người đời này chỉ có thể ở Trắc trấn, người còn có tiền đồ tốt, Thái Kinh bên kia ta càng ngày càng cảm giác không đáng

377. Chương 365: Một Khối Ngọc Dẫn Đến Rắc Rối

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 365: Một khối ngọc dẫn đến rắc rối

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát nghe được Thẩm Ngạo nói lời hữu ích cho Thái Kinh, liên tục gật đầu: “Đúng, người có thể nghĩ như vậy, Trẫm thật cao hứng. Lại nói tiếp, thi họa Thái Kinh cũng là vô cùng tốt, chỉ là hấn lớn tuổi, không so được tuổi trẻ lực thịnh như người.”

Triệu Cát nghĩ nghĩ, liền cười nói: “Bây giờ nghĩ lại, Trẫm phải gả Ninh An, không gả không được, chỉ là người cũng chớ đắc ý, thái hậu bên kia sẽ gây khó dễ, việc này không thành.”

Thẩm Ngạo gật đầu đồng ý.

Cùng Triệu Cát nói chuyện, tinh thần Triệu Cát vô cùng tốt, rất sáng láng, chỉ là nửa đêm canh ba, Thẩm Ngạo đã sớm mệt mỏi, Triệu Cát thấy bộ dạng hấn khốn đốn, phát phát tay, để hấn đi vào khách điểm mở cái gian phòng ngủ.

Ngày thứ hai, sáng sớm, Triệu Tông tự mình đến đánh thức Thẩm Ngạo, hào hứng bưng bưng nói: “Thẩm Ngạo, bệ hạ để cho ta tới đánh thức người, chúng ta phải lên đường.”

Thẩm Ngạo bị hành kiểu không trâu bắt chó đi cày, đành phải mặc quần áo, một đoàn người ra về thương hàng đi xa, Triệu Cát mặc kiện áo viên ngoại cổ tròn, cách ăn mặc theo kiểu một phú hộ, Triệu Tông thì là Nhị gia, quần áo tương tự cùng với Triệu Cát, mà Thẩm Ngạo là cách ăn mặc thư sinh, những người còn lại nhiều giả trang thành kiểu phu.

Mọi người theo quan đạo một đường đi qua, Triệu Cát hào hứng bưng bưng, nhìn phong cảnh ven đường, có khi dừng lại, múa bút vẽ tranh, lần đầu tiên hấn hưởng thụ loại ‘tự do’ khác thường này, nên nhiều thêm vài phần tính trẻ con, thậm chí buông cái giá vua, náo loạn một hồi cùng Triệu Tông, đến Đô Xương, mọi người leo lên bến tàu, bao hết một chiếc thuyền lớn, trải qua đường thủy, lướt qua hồ Bà Dương, thẳng đến Hồng Châu.

Hồng Châu là thành thị tối trọng yếu nhất Giang Tây lộ, văn phong cường thịnh, phi thường náo nhiệt, đi dạo một ngày trên phố, mọi người tìm nhà khách điểm ở lại. Màn đêm buông xuống, Triệu Cát gọi Thẩm Ngạo đi thưởng thức bức họa hấn sáng tác ven đường, Thẩm Ngạo đánh giá một phen, có chỗ nói tốt, cũng có chỗ nói không tốt, tại phương diện giao lưu sáng tác, Triệu Cát lại rất khiêm tốn, nghe Thẩm Ngạo dạy bảo một đêm xong, thẳng đến trời tảng sáng mới chịu đi ngủ.

Đến buổi chiều, Thẩm Ngạo mới bắt đầu đứng dậy, rửa mặt một phen, đi ra khỏi phòng, liền đụng vào Triệu Tông mang theo mấy cái cấm quân trở về, hào hứng bưng bưng nói về chuyện lý thú trên phố xá vừa rồi.

Triệu Cát cũng nổi hứng lên nghe, đêm qua không ngủ, hôm nay tỉnh lại thì vẫn rất khốn đốn, liền bỏ đi ra hào hứng đi du ngoạn, dùng cơm qua loa, gọi Thẩm Ngạo tới nói: “Cái Hồng Châu này là Đại Thành(cách gọi chung cho đô thị đặc biệt), lại có không ít nơi để đi, Trẫm nghe nói Hồng Châu có một Kim Thập Tùng, muốn đi xem, không bằng chúng ta dùng qua cơm tối rồi cùng đến đó.”

Thẩm Ngạo cười nói: “Địa phương cầu thần bái Phật cũng không có cái gì đáng để xem, mà nhìn thì cũng tốt, dù sao bệ hạ là người cầm trịch, vi thần nghe ý chỉ là được.”

Triệu Cát cũng cười: “Người lại nói như thế, rõ ràng người cũng muốn đi, lại vừa nói không muốn đi, giống như là Trẫm yêu cầu người không bằng.”

“Vi thần oan uổng quá.” Thẩm Ngạo như người vô tội, hận không thể lập tức rơi lệ đầy mặt, tranh luận vì chính mình.

“Chỉ là, lúc này đây đi đến đó, cũng không cần dẫn quá nhiều người, gọi hai người đi theo là được, đợi tí nữa người không cần phải nói việc này cho Triệu Tông, hẳn là người động một chút là gào hô to.”

Thẩm Ngạo đáp ứng, lại trở lại phòng ngủ để nghỉ ngơi, dùng qua cơm tối, Triệu Cát cố ý nói với Thẩm Ngạo: “Thẩm Ngạo, người theo Trẫm đến hậu viên, chúng ta đang ở đó nhìn xem cảnh đêm.” Nói xong dẫn theo hai cấm vệ, cùng Thẩm Ngạo đi vào hậu viên khách điểm, dùng cửa sau đi ra ngoài, hỏi rõ phương hướng Kim Thập Tùng, thẳng đường đi tới.

Kim Thập Tùng xây dựng vào trong năm Đường Thiên Hữu, điển hình gạch mộc Giang Nam, kết cấu lầu các hình thức kiểu tháp, tháp cao hơn hai mươi trượng, thân tháp là bảy tám tầng, nó có ngói làm từ bùn kênh Chu nung đúc, tường sạch bong lất gạch hoa và đỉnh hình hồ lô.

Xa xa nhìn lại, đã thấy mái cong phiêu dật, chuông đồng treo ở dưới mái hiên, còn có ngói Chu kênh kia, phong cách cổ xưa rất tự nhiên phơi bày ra, đều ẩn chứa một cảm giác tang thương.

Tại đây ở vào Tiến hiền môn không xa, bởi vậy vừa đến ban đêm, lại càng náo nhiệt, cách đó không xa chính là chợ đêm, tuy là ban đêm, nhưng lại đèn đuốc sáng trưng, xiếc ảo thuật, hát hí khúc, hàng hóa chào hàng, lộn xộn tuôn ra, Thẩm Ngạo và Triệu Cát đi dạo trong đám người, Triệu Cát rất có hào hứng mà nhìn trái, nhìn phải, rồi sau đó mới nghỉ chân tại một quán đồ cổ, nhìn đồ cổ trên quán một hồi, liền không nhịn được mà nói với Thẩm Ngạo: “Đều là chút ít đồ dỏm, mà lại tay nghề thấp kém, không ngờ còn có người tới đây mua.”

Thẩm Ngạo chỉ là cười, trong lòng nghĩ, người là hoàng đế, nhìn thấy vô số đồ chơi quý giá, chính là đồ dỏm, a cũng đều là cực phẩm tinh tế mài luyện, loại công nghệ trong phố xá này có thể lọt vào mắt người mới là lạ.

Thẩm Ngạo kéo kéo ống tay áo Triệu Cát, thấp giọng nói: “Bệ... Khục khục... Vương tướng công, mặc kệ là thật hay giả, những lời này người cũng không thể nói ra ở chỗ này, đập phá bát cơm nhà người ta, người bán hàng rong sẽ tìm chúng ta dóc sức liều mạng.”

Triệu Cát cao giọng nói: “Thì sao?”

Thì sao? Thẩm Ngạo cảm thấy người này rất không thể nói lý, đành phải nói: “Được rồi, coi như ta chưa nói.”

Một đường đi qua hướng Kim Thập Tùng, xa xa ẩn ẩn truyền đến tiếng khóc, liền chứng kiến một người người mặc đồ tang quỳ trên mặt đất, khóc lớn, nói: “Tiểu nữ tử theo trượng phu đến Hồng Châu nương nhờ họ hàng... Trượng phu đi đời nhà ma... Cầu chư vị người hảo tâm thương một ít tiền tài...”

Nàng khóc đến mức cực kỳ chăm chú, ngẫu nhiên có mấy người vứt cho nàng một hai cái tiền đồng vụn vặt, Triệu Cát thấy có chút không đành lòng, mò ra một tiền từ trong túi, đưa tới, đang muốn buông ra, Thẩm Ngạo giữ chặt tay hắn, nói nhỏ với hắn: “Nhìn kỹ lại trước rồi hắn nói.”

Tay cầm tiền của Triệu Cát treo ở giữa không trung, đang muốn thu hồi, nhưng mấy hán tử thô lỗ sau lưng nhìn thấy, đôi mắt tỏa sáng, lại thấy Thẩm Ngạo ngăn cản Triệu Cát, đều oán hận trừng mắt liếc nhìn Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo không coi ai ra gì, lôi kéo Triệu Cát rời đi, Triệu Cát hỏi: “Cái này là duyên cớ gì.”

“Mấy người này đều là lừa đảo.”

“Lừa đảo? Người kia thê thê thảm thảm, đâu như là lừa đảo?”

Thẩm Ngạo im lặng đối với Triệu Cát, người này hoàn toàn không có kinh nghiệm phổ phường, nào biết được mỗi một người lừa đảo đều là rất sống động, nếu diễn không cẩn thận, làm sao có thể kiếm tiền, kỳ thật nhìn đối phương có phải là lừa đảo hay không, chỉ cần nhìn xem chung quanh có đồng lõa hay không là được, nếu là du khách tầm thường, tự nhiên đều tò mò dò xét phu nhân đang khóc, hoặc là đồng tình, hoặc là lâm vào trầm tư.

Nhưng đồng lõa lừa đảo, lại sẽ không đặt chú ý ở trên người đồng bọn lừa đảo, mà là nghiêng mắt nhìn loạn bốn phía, dò xét nhất cử nhất động của du khách.

Thẩm Ngạo nói những lời này cùng Triệu Cát, Triệu Cát cười khỏ, khép miệng không nói.

Mãi cho đến dưới Kim Tháp Tùng, cửa lớn cái Kim Tháp Tùng này đóng chặt, tới đêm cũng không thấy khách hành hương, Triệu Cát có vẻ có chút thất vọng, nói với Thẩm Ngạo: “Đã đến rồi, đành phải tùy ý dạo chơi thôi.”

-o0o-

Mọi người vào vào đây ủng hộ để truyện ra nhanh hơn nào

Trả lời

Pearl 03:23 PM hôm nay

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

—o0o0o—

Chương 365: Một khối ngọc dẫn đến rắc rối(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Sưu Tầm By longhtv — 4vn.eu

Thẩm Ngạo gật gật đầu, hai người lại đi dạo xung quanh, có giáo huấn vừa rồi, Triệu Cát cũng đã có kinh nghiệm, không hề tùy tiện phát biểu nghị luận. Vừa đúng lúc này, nghe được có người cười to, Triệu Cát nhìn lại, chỉ thấy được một người công tử ca mang theo mấy gia đình hướng về phía một người kêu to: “Lục gia thì như thế nào? Có biết bốn công tử là ai không? Hừ, thật sự là ăn được gan báo, bốn công tử muốn mấy cái gì đó, cũng là thứ người có thể đoạt hay sao?”

Đối phương có chút không vui nói: “Ta đã trả tiền, thứ này tự nhiên là của ta.”

Công tử đang đưa quạt xếp, kêu to: “Người thật to gan! Đến đây, cho hần kiến thức kiến thức sự lợi hại của bốn công tử.”

Sau lưng, mấy gia đình ào ào đồng ý, vây quanh người này ở ở giữa, nguyên một đám vén tay áo lên chuẩn bị.

Triệu Cát không đành lòng xem tiếp, lôi kéo Thẩm Ngạo đi qua định ngăn cản, chỉ là Thẩm Ngạo lại không có bao nhiêu máu hiệp nghĩa, loại sự tình cá lớn ăn cá nhỏ này mỗi ngày đều phát sinh, Thẩm Ngạo tự nhận mình không phải là siêu nhân, cũng không cần gánh trách nhiệm cứu vớt nhân loại, chỉ là Triệu Cát kéo một phát, lại làm cho hần thiếu chút nữa lão đảo ngã xuống, đành phải bước nhanh đi, mới cân đối được thân thể, rất không tình nguyện theo sát đi qua, Triệu Cát đã muốn kêu to: “Ban ngày ban mặt, há có thể động thủ đánh người?”

Thẩm Ngạo đi sát lại gần, mới nhìn rõ diện mục công tử kia, công tử rất tuấn tú, đang đưa cây quạt, có vài phần phong thái công tử văn nhã, chỉ là khóe miệng của hần mang theo nụ cười lạnh, diện mục nhiều hơn vài phần dữ tợn, phá hủy ngũ quan của hần, lúc này nhìn, hoàn toàn là một bộ dáng Cao nha nội.

Về phần công tử đối diện người nọ, ăn mặc áo ngoài cổ tròn, bên trong một kiện áo lụa màu trắng, ước chừng trên dưới hai mươi tuổi, vẻ mặt đầy phong độ của người trí thức, trong mắt nhìn không thấy vẻ nhu nhược, lại có vài phần cốt khí không muốn cúi đầu trước kẻ mạnh.

Triệu Cát một hô ban ngày ban mặt, há có thể động thủ đánh người, Thẩm Ngạo liền không nhin được, nhìn xem trời đen kịt, nhìn như thế nào cũng không ra mặt trời. Công tử kia nổi giận, chứng kiến Triệu Cát lôi kéo Thẩm Ngạo đi tới, lại nhìn hai người này cũng là ăn mặc kiêu thương nhân, lại cười lạnh: “Hừ, người là ai, cũng dám để ý tới sự tình bốn công tử? Mau rút!”

Thẩm Ngạo tiến lên, cười ha hả nói: “Huynh đài bát giận, không biết là chuyện gì làm cho mọi người không thoải mái vậy.”

Công tử chán ghét liếc nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Lời này cũng là lời người nên hỏi hay sao?”

Thẩm Ngạo khép miệng không nói, liếc liếc Triệu Cát sắc mặt đen kịt, trong lòng nghĩ, nếu lúc này bạo lộ thân phận, vậy cũng không ổn, có lẽ là không cần phải gây chuyện thì tốt hơn.

Quyết định chủ ý, Thẩm Ngạo tươi cười nói: “Hỏi một chút mà thôi, công tử không muốn nói thì cũng thôi.” Lập tức hướng người đối diện công tử ca kia, nói: “Huynh đài nghe ta một lời, vật kia đã là thứ vị công tử này muốn mua, liền cho hắn đi, không biết đó là vật gì.”

Về giận dữ của người trẻ tuổi kia biến mất, khách khí mà nói với Thẩm Ngạo: “Là một ngọc bội, vốn là ta mua trước, nhưng vị công tử Mã Tri Phủ này lại cứng rắn nói hắn muốn, đệ tử chỉ là tức giận, lý luận cùng hắn, nên mới dẫn đến phiền toái.”

Thấy đối phương xuất ra ngọc bội, Thẩm Ngạo nói: “Có thể cho ta xem một chút hay không?”

Tiếp nhận ngọc bội, Thẩm Ngạo xem xét tường tận, cái ngọc bội này không phải là vật hi hãn gì, rất bình thường, nhưng chăm chú xem xét, lại nhìn ra mảnh khoe, hình thức ngọc bội này rất có phong cách cổ xưa, nơi khe hở lại có rãnh nhỏ, nên là một đồ cổ, tuy công nghệ chế tạo không tinh, nhưng niên đại đã lâu, không khỏi ngạc nhiên nói: “Cái này chẳng lẽ là lễ ngọc Thương Chu? Hiếm có, thực hiếm có, lễ ngọc là một loại ngọc lúc Thương Chu, hai bên quý tộc đưa tặng nhau, loại ngọc này tại lúc Tần Hán còn rất phổ biến, chất ngọc cũng không nhất định phải tốt, cũng không giá trị mấy đồng tiền, nhưng cất giữ cho tới bây giờ, ý nghĩa lại cực kỳ bất đồng, khó trách các người cãi lộn vì ngọc này.”

Người trẻ tuổi chứng kiến Thẩm Ngạo liếc cái đã nhìn ra lai lịch ngọc, không nhịn được, mong mỗi liếc nhìn Thẩm Ngạo: “Kẻ hèn này nhìn trọn vẹn nửa canh giờ, mới nhận ra lai lịch ngọc này, vừa muốn tính tiền, Mã công tử này đã tới rồi, cứng rắn nói hắn muốn mua, mới phát sinh tranh chấp.”

Mã công tử mắng to: “Hừ, họ Lục kia, tại đây không phải học đường, cũng không có tiên sinh che chở cho người, hôm nay người hãy thức thời, liền đem ngọc cho ta, nếu không, hôm nay không thể bỏ qua cho người.”

Người trẻ tuổi nhú mày, đang muốn nói chuyện, Thẩm Ngạo đã mở miệng trước: “Đã là vật Mã công tử muốn, liền cho hắn đi, một khối ngọc mà thôi, cần gì phải huyền não đến mức dư luận xôn xao.”

Trải qua Thẩm Ngạo khuyên nhủ, thanh niên họ Lục kia có chút do dự, nghĩ nghĩ mới nói: “Tốt, nghe công tử một lời, cái ngọc bội này, liền cho hắn đi.”

Đưa ngọc bội đến trong tay Mã công tử, Mã công tử hung dữ trừng mắt liếc nhìn Thẩm Ngạo, cảm thấy Thẩm Ngạo hư hỏng hết chuyện tốt của hắn rồi, nguyên vốn có thể mượn duyên cơ này khi dễ thanh niên họ Lục một chút, bây giờ họ Lục lại nhường nhịn, thật sự khiến hắn khó làm gì.

Tiếp nhận ngọc bội, Mã công tử hướng phía Thẩm Ngạo, cười lạnh nói: “Xem xét người chính là người nhà quê, xen vào việc của người khác cần phải coi chừng, tại khu vực Hồng Châu đặc tội Mã Như Long ta, bao nhiêu người như người cũng chịu không nổi.”

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, không để ý tới hắn, người hung hăng càn quấy hơn, Thẩm Ngạo cũng được chứng kiến, loại công tử quần là áo lượt như hắn, Thẩm Ngạo thật đúng là không để vào mắt, cho dù là thu thập loại người như vậy, cũng hiểu được là một việc hao tổn sức lực, đối phó với loại người này, có lẽ là không đếm xỉa thì tốt hơn.

Địa vị bất đồng, tầm mắt cũng trở nên bất đồng, Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, lại có một loại khí chất cao ngạo của người bề trên, cái này đương nhiên không phải là cái khí vương giả gì, tại trong mắt Mã công tử, lại vô cùng kiêu căng.

Mã công tử gần đây rất cuồng, gặp được Thẩm Ngạo càng cuồng như vậy, thậm chí ngay cả cảnh cáo của hắn đều không để ý không thèm hỏi, trong lòng không khỏi hận nghiến răng, lúc này hai cấm vệ Triệu Cát mang đến cũng theo đuôi tới, chấp tay đứng ở sau lưng Thẩm Ngạo, Mã Như Long nghĩ nghĩ, cười lạnh một tiếng: “Đi.”

Dứt lời, Mã công tử mang theo mấy cái gia đình, nghênh ngang rời đi.

Ra khỏi chợ đêm, Mã Như Long đột nhiên dừng chân lại, thu cây quạt, gọi một gia đình tới phân phó: “Đi, đi theo đám bọn hần, xem bọn hần đặt chân ở nơi nào, tùy thời đến bắt bớ.”

Thay họ Lục thanh niên giải vây, thanh niên này liền rất cảm kích mà ôm tay hành lễ với Thẩm Ngạo và Triệu Cát, nói: “Đa tạ nhị vị trượng nghĩa cứu giúp, kẻ hèn này Lục Chi Thần, xin hỏi cao tính đại danh của nhị vị.”

Triệu Cát bĩu môi: “Tính danh thì không cần phải thông báo.”

Thẩm Ngạo cười ha hả nói: “Lục Chi Thần? Không biết người nhận thức Lục Chi Chương hay không?”

“Như thế nào, công tử nhận thức Chi Chương? Hần là đường đệ của ta, đi Biện Kinh, một mực không trở về, ngẫu nhiên gửi về vài phần thư nhà, cũng đều là ngôn ngữ lập loè, thím ta còn tính toán tự mình đi Biện Kinh tìm hần, nếu công tử nhận thức hần, lại muốn hỏi chút ít tình hình đường đệ gần đây.”

Thẩm Ngạo xấu hổ, không dám nói Lục Chi Chương bị chính mình lừa gạt đi làm biên tập, cười ha ha nói: “Lục Chi Chương, ở Biện Kinh người nào cũng biết, tài văn chương rất xuất chúng, là tài tử nổi tiếng chứ sao.”

)

378. Chương 366: Cướp Tiền Của Vua

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 366: Cướp tiền của vua

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát không muốn dây dưa nhiều, nháy mắt về hướng Thẩm Ngạo, tất cả đều rơi vào trong mắt Lục Chi Thần, Lục Chi Thần nói: “Không biết nhị vị đặt chân ở nơi nào, hôm nay đêm dài, không dám làm trễ nãi các người, ngày khác ta tự mình đi bái phỏng.”

Thẩm Ngạo nói danh tự khách điểm rồi cáo từ.

Trên đường trở về, Triệu Cát nói với Thẩm Ngạo: “Người gọi Mã Như Long kia thật sự là có lá gan cực lớn, dám vô lễ đối với Trẫm.”

Thẩm Ngạo không thêm mắm thêm muối, chỉ nói: “Hần không biết bệ hạ là ai, vô lễ là việc bình thường, thiên hạ này nhiều người vô lễ, bệ hạ là con trời, không chịu được, nhưng dân chúng tầm thường, cách ba ngày năm ngày, nào không bị người ức hiếp, quen là tốt rồi.” Ý ở ngoài lời là nói, đây là chính người muốn cải trang tìm hiểu, tự làm mất mặt, ta đâu có biện pháp.

Triệu Cát tức giận, liền không nói, một đường trở về, đều tự trở về phòng ngủ.

Đến sáng sớm ngày thứ hai, mọi người thương lượng đi nơi nào du ngoạn, Triệu Tông đề nghị đi xem hồ sen, Triệu Cát lắc đầu, không muốn đi, Triệu Tông thấy Triệu Cát không có hào hứng, liền dẫn người đi một mình.

Lại nói Mã Như Long kia, trở lại nha môn Tri Phủ, đến ngày thứ hai, liền có gia đình vụng trộm đến tố cáo, nói là người đêm qua gặp được chính là khách điểm nơi đó, bao hết một gian khách điểm đặt chân, con người nên thuộc hàng cao, xe ngựa liền có vài chục cỗ xe, mà lại còn có mấy thớt ngựa, rất là thần tuấn.

Những lời này rơi vào trong tai Mã Như Long, Mã Như Long cười lạnh một tiếng, nói: “Thì ra chỉ là mấy thương nhân, hừ, giống với Lục gia, bọn hắn xen vào việc của người khác, vậy hãy để cho bọn hắn xem sự lợi hại của ta.”

Thì thăm vài câu đối với gia đình, gia đình kia gật đầu, tuân mệnh rời đi.

Buổi trưa, Thẩm Ngạo và Triệu Cát ngồi cùng bàn dùng cơm, Triệu Cát rất ưa thích bột củ sen Hồng Châu, ngay cả cơm cũng không chịu ăn, uống hai chén bột củ sen, cộng thêm một đĩa bún gạo, lại khôi phục tinh thần: “Điểm tâm Tô Châu ngọt mà dính, chỉ có bột củ sen và vụn gạo Hồng Châu này hợp khẩu vị Trẫm, đợi trở về Biện Kinh, Trẫm muốn hạ một đạo ý chỉ, đem hai thứ này liệt vào cống phẩm, để cho lúc Trẫm nhàn rỗi nếm thử.”

Thẩm Ngạo ở kiếp trước là người Hồng Châu, đối với hai thứ này sớm đã ăn chán rồi, cười ha hả nói: “Chỉ sợ bệ hạ ăn nhiều lại không thích.”

Triệu Cát mỉm cười, nói: “Không cho phép gội nước lạnh vào Trẫm, nói trở lại, một chuyến đi tuần này, Trẫm mới biết được một công tử tiểu Tri Phủ, có thể có khẩu khí lớn như vậy.” Nói xong lắc đầu, có chút không dám tin tưởng.

Trong mắt hắn, Tri Phủ ngay cả con kiến cũng không bằng, chính là Trần an sử, Đổ vận sử, cũng không coi là cái đại quan gì, hắn nào biết đâu rằng, một người Tri Phủ tại khu vực chính mình quản hạt, chính là thổ hoàng đế, nhi tử Tri Phủ chính là hoàng tử, nói vài lời ương ngạnh thì được coi là cái gì, hiểm thấy vô cùng.

Đang thổn thức, lại có người muốn xông tới, cấm vệ ở cửa ngăn người lại, song phương phát sinh xung đột, Triệu Cát nhíu mày: “Chuyện gì xảy ra?”

Thẩm Ngạo nói: “Đi xem một chút.”

Hai người đi ra ngoài, chứng kiến một đám sai dịch vây quanh nơi đây, ngôn ngữ trong lúc đó rất là hung hăng càn quấy, ào ào rút binh khí ra, hô to nói: “Lớn mật, quan phủ điều tra, các người cũng dám ngăn trở, ăn được gan báo sao?”

Cấm vệ ngăn bọn chúng lại, cũng không nhúc nhích tay, chờ hoàng đế đưa ra mệnh lệnh.

Triệu Cát đi ra xem xét, lập tức tức giận đến giận sôi lên, hai tay run rẩy muốn muốn phát tác, Thẩm Ngạo lại hướng hắn lắc đầu, nói: “Để bọn họ tiến tới lục soát đi.”

Một khi xung đột cùng sai dịch, tất nhiên muốn bạo lộ thân phận, mà bạo lộ thân phận, như vậy cái cải trang này đi tuần không chơi nổi nữa, Thẩm Ngạo lúc này đây gánh tội, không có đạo lý chơi đến một nửa liền ngừng, loại việc này, Thẩm Ngạo thấy nhiều rồi, đơn giản chính là Mã Như Long, cố ý muốn tới bôi móc mà thôi.

Thả quan sai đi vào, quan sai trực tiếp đến hậu viện, đi thăm dò hàng hóa bọn người Thẩm Ngạo vận đến, bọn hắn mở ra ô vải dầu, thì ra tưởng rằng là cái gì hàng hóa giá trị xa xỉ, xem xét, tất cả đều là một ít đồ vớ vẩn, nhất thời im lặng, thấy nhiều người như vậy áp tải rất nhiều hàng hóa đến, như thế nào bên trong đều là một ít rơm rạ? Một người Đô đầu bên trong liền vén mặt hất hàm sai khiến trừng mắt liếc nhìn Triệu Cát, hung dữ nói: “Các người tới Hồng Châu, vận chuyển cái này?”

Triệu Cát mặc kệ hắn, hừ lạnh một tiếng, Thẩm Ngạo nói: “Đúng, chính là chỗ này.”

Đô đầu hoài nghi, nói: “Hừ, sự tình ra khác thường, ta xem các người trái ngược với khách thương, nếu không làm sao sẽ huy động nhân lực như thế, lại chỉ vận tới đây chút ít thứ không đáng giá.”

Thẩm Ngạo cười ha ha nói: “Ở phía trong luật pháp cũng không nói không cho phép buôn bán rơm rạ? Đại nhân quá oan uổng chúng ta rồi.”

Đô đầu này then quá hoá giận, vươn tay ra: “Ta cũng không nói nhiều cùng người nữa, nói thật cho người biết, ngày mai chính là đại thọ sáu mươi của Tri Phủ lão gia, khách thương lui tới đều phải đưa tiền mừng lên, tiền này, các người không chỉ ra cũng phải chỉ ra, nếu các người không cho, vậy thì không thiếu được việc cùng ta đến nha môn một chuyến.”

“Không biết Tri Phủ mừng thọ, muốn bao nhiêu tiền mừng?”

Đô đầu cười lạnh: “100 quan, nếu người không chi nổi, tự chúng ta đi lấy.”

Triệu Cát cả giận nói: “Các người đây là lừa bịp tổng tiền!”

Đô đầu ôm tay cười ha ha nói: “Lừa bịp tổng tiền? Ta là quan, người là dân, lừa bịp tổng tiền đúng là người, người có thể làm gì ta?”

Triệu Cát chưa thấy qua người nào hung hăng càn quấy như vậy, ngón tay chỉ vào Đô đầu: “Người... Người...”

Thẩm Ngạo sợ phát sinh xung đột, cười ha hả mà nói với một người cầm quân: “Lấy 100 quan đưa cho bọn hắn.”

Triệu Cát hung dữ nói: “Không cho phép.”

Thẩm Ngạo đánh mắt nhìn hắn, Triệu Cát nhếch miệng, không nói nữa.

Cầm quân lấy 100 quan tiền đến, giao cho Đô đầu, Đô đầu nhìn nhìn tiền dẫn, cực kỳ đắc ý, cười ha ha nói: “Lúc này mới đúng chứ.” Nói xong mang theo sai dịch nghênh ngang rời đi.

Triệu Cát hung hăng dậm chân, nói với Thẩm Ngạo: “Người... Ai, trên đời lại có cầu quan như vậy sao, đúng là lừa bịp tổng tiền đến trên đầu Trẫm mà.”

Thẩm Ngạo cười ha hả nói: “Bệ hạ, cái này gọi là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đi rách giày không có gì, hắn cầm chúng ta bao nhiêu, bảo hắn hoàn trả gấp mười gấp trăm lần là được, cái Tri Phủ kia không phải ngày mai muốn mừng thọ sao? Hừ hừ, chúng ta đây ngày mai liền đi tặng lễ, chúc thọ cho Tri Phủ này.”

Triệu Cát nghe ra Thẩm Ngạo có ý tứ khác, không khỏi cất tiếng hỏi: “Chúc thọ? Người là nói đi náo loạn hắn một hồi? Cái này không tốt, nếu là Trẫm hiện ra thân phận, chỉ sợ không thể cải trang nữa.”

Thẩm Ngạo nói: “Không cần bệ hạ lộ ra thân phận, ta đều có chủ ý, bệ hạ không nên tức giận, ngày mai sẽ lột da Tri Phủ, ngay tiếp theo là Mã Như Long kia.”

Triệu Cát nghĩ đến báo thù ngày mai, trong lòng mau chóng sung sướng: “Tốt, 100 quan này, gửi ở trên người cầu quan đằng kia trước.”

Hai người thương nghị xong rồi, lại đều tự trở về nghỉ tạm, Triệu Tông trở về, thấy sắc mặt Triệu Cát không tốt, vụng trộm tới hỏi Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo cười hì hì nói với hắn: “Tấn vương, ngày mai có một trò hay, muốn gọi người tới làm chủ, người có chịu hay không?”

Triệu Tông vỗ ngực bô bô nói: “Là cái trò hay gì, người nói là được.”

Thẩm Ngạo thấp giọng cùng Triệu Tông thì thầm vài câu, lập tức cười ha hả mà vỗ vỗ vai Triệu Tông: “Vương gia có dám đi làm hay không?”

Triệu Tông vốn là người ham vui, lại nghe Thẩm Ngạo hỏi hắn có dám hay không, lập tức nói: “Có cái gì không dám, con chó quan kia dám đắc tội hoàng huynh, chính là đắc tội bốn vương, ta làm như người phân phó là được.” Nói xong cười hì hì hàn huyên vài câu cùng Thẩm Ngạo, ra ngoài đi du ngoạn một ngày, đã là người kiệt sức, ngựa hết hơi, liền trở về phòng ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Triệu Cát tỉnh lại, liền sai người đi gọi Thẩm Ngạo, hào hứng bừng bừng mà nói với Thẩm Ngạo: “Hôm nay đi tìm Mã Tri Phủ kia, nhanh dùng điểm tâm.”

Đêm qua Thẩm Ngạo ngủ muộn, rất là buồn ngủ mà đuổi đuổi người, nói: “Cách thọ yến còn sớm lắm, bệ hạ vội vã như vậy làm cái gì.”

Triệu Cát thể mới biết, thì ra thọ yến người ta là ở giữa trưa, sáng sớm đã bắt đầu gấp khó dần nổi mà đứng dậy, thật là có một chút quá sớm rồi, đành phải cười ha ha, nói: “Trẫm nghỉ một lát, để cho người tới gọi Trẫm.” Hắn là hận thấu phụ tử Tri Phủ, hận không thể lập tức làm cho bọn họ không may, chỉ là thời cơ chưa đến, cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ.

)

379. Chương 367: Xem Ai Giữ Được Người

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 367: Xem ai giữ được người

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lúc này khách mới đến càng ngày càng nhiều, không ít sai dịch cũng tới, thấy Thẩm Ngạo hung thần ác sát, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, từ một hồi thọ yến, đến hiện tại, lại trở thành một hồi giằng co.

Mã Tri Phủ lúc này đã cảm thấy không ổn, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, dậm lao phải theo lao, chỉ có thể gắng gượng: “Hừ, người dẫn nhiều người như vậy đến đây, là muốn tạo phản sao?”

Thẩm Ngạo xụ mặt nói: “Ta tạo phản hay không tạo phản thì không biết, chỉ là đại nhân tạo phản lại có chứng minh thực tế, vừa rồi lệnh công tử nói, hoàng thượng cái Hồng Châu này, chính là đại nhân, xin hỏi đại nhân, cái này có tính là tạo phản không?”

Mã Tri Phủ cười lạnh nói: “Người có miệng lưỡi trơn tru cũng không hữu dụng, đợi sương quân đến rồi, người sẽ phải khóc.”

Thẩm Ngạo bĩu môi, hướng Mã Tri Phủ cười cười nói: “Rốt cuộc ai khóc, còn chưa biết đâu.”

Mã Như Long kêu to: “Cha, vẫn cùng hân khách khí cái gì, phụ thân ra lệnh một tiếng, lập tức bắt hết bọn hân là được.”

Nhưng Mã Tri Phủ lại bất động, trong lòng biết lúc này động thủ, hân cũng không chiếm bao nhiêu phần thắng, nhân số đối phương không ít, mà cạnh mình chỉ là một bầy sai dịch, về phần những khách nhân kia, là không trông cậy được, chỉ có dùng thời gian đợi biến, đợi sương quân kia đến rồi nói sau.

Trọn vẹn qua rồi nửa canh giờ, song phương đều nghỉ chân bất động, lúc này mới thấy rất nhiều sương quân chạy tới, một người Ngu hầu trong đó cỡi ngựa, mang theo một đội bộ cung thủ tiến đến, cao giọng nói: “Mã đại nhân ở nơi nào?”

Mã Tri Phủ nghe xong, trong lòng mừng rỡ, lập tức nói: “Bốn quan ở chỗ này, là Chu Ngu hầu sao? Nơi này có một đám phản tặc, bắt bọn chúng lại.”

Ngu hầu kia chậm rãi mà xuống ngựa, mang theo mười sương quân sắp xếp thành hàng, vung tay lên: “Bắt người!”

Trong lòng Mã Tri Phủ đang đắc ý, chỉ nghe bộ cung thủ kia đồng ý một tiếng, liền đi tới hướng hân, một người trong đó hung hăng đánh cho hân một cái khuỷu tay, tên còn lại đã bắt chéo hai tay của hân ra sau lưng, cầm dây thừng đưa trói hân kín, Ngu hầu lớn tiếng nói: “Đã nghe được chưa? Bắt phản tặc, công tử Mã Như Long này cũng là tông phạm.”

Mã Như Long thấy cái biến cố này, nhất thời sợ ngây người, lớn tiếng kêu lên: “Chu thúc thúc, người không nhận biết ta sao? Vì sao người phải bắt cha ta và ta?”

Chỉ tiếc, Chu Ngu hầu thật sự không biết hân, lập tức cúi bái về phía Thẩm Ngạo: “Mặt tướng bái kiến Thẩm đại nhân, Thẩm đại nhân còn có cái gì phân phó?”

Thẩm đại nhân? Các tân khách kinh ngạc một hồi, không thể tưởng được, cái khách thương này, thì ra cũng là quan, lại nhìn bộ dáng Chu Ngu hầu rất nhu thuận tại trước mặt Thẩm Ngạo, trong lòng kinh hãi, có thể sai khiến sương quân đuổi bắt Tri Phủ, lại để cho Chu Ngu hầu dễ bảo, địa vị người này tất nhiên không thể nhỏ.

“Người này chẳng lẽ là Thẩm Ngạo Thẩm đại nhân sao?” Có người đề ra nghi vấn, mọi người tưởng tượng, càng nghĩ càng cảm thấy đoán không sai, nhất thời đều ngây dại.

Sắc mặt Mã Tri Phủ đầy bụi đất, cuống quýt cúi người nói: “Hạ quan đáng chết, hạ quan đáng chết...”

Thẩm Ngạo mặt không biểu tình mà cười lạnh một tiếng, nói: “Đáng chết? Có nên chết hay không, ta nói không tính, người phạm sự tình gì, chính người không biết sao?”

Mã Tri Phủ không dám đáp, đã bị dọa phát sợ, về phần Mã Như Long kia, cũng là lạnh run, sắc mặt tái nhợt.

Thẩm Ngạo gọi sương quân áp giải phụ tử Mã Tri Phủ trước, nói rõ mấy ngày nữa sẽ có thánh chỉ đến trừng phạt, Ngưu hầu kia tiếp mệnh lệnh, đưa Thẩm Ngạo rời đi, sự tình làm tốt, về sau lại đi khách điểm Thẩm Ngạo đặt chân vấn an, nhưng vừa đến khách điểm, lại đã là người đi nhà trống, tìm người hỏi, mới biết được ngay tại nửa canh giờ trước, đám người Thẩm Ngạo đã thu thập hành lễ ra khỏi thành.

... ..

Lại nói, Triệu Cát cải trang vi hành, sáng sớm, Dương Tiễn đang trực, lại không tìm thấy Triệu Cát, nhất thời sợ hãi kêu lên một cái, lại đếm cấm quân, đúng là thoáng cái thiếu đi trăm người, tìm người đến hỏi, mới biết được bệ hạ mang người đi trong đêm, về phần đi nơi nào, ai cũng không biết.

Dương Tiễn nóng như lửa đốt, định đi tìm Thẩm Ngạo thương lượng, nhưng vừa đi, cũng là chộp một chỗ trống không, trong lòng hẩn minh bạch, bệ hạ đi tuần, tất nhiên là cũng dẫn Thẩm Ngạo theo.

Xảy ra việc này, Dương Tiễn cũng chỉ có tự nhận không may, chuyện này tự nhiên không thể dấu, nếu không cứ để cho không ai biết bệ hạ một mình đi vi hành, không nói trong triều không yên, thái hậu bên kia cũng khó có thể ăn nói. Huống chi việc này rơi vào trong tay tân đảng, nói không chừng sẽ chọc ra đại sự, hẩn lập tức gọi mấy đại thái giám thương nghị tới nửa buổi sáng, quyết định tạm thời giấu diếm việc này, một mặt khuyên bảo thị vệ, thái giám, không được tùy ý lộ ra bất luận cái tiếng gió gì. Mặt khác, đối ngoại công bố thân thể bệ hạ không khỏe, quyết tâm tĩnh dưỡng, bởi vậy bất luận kẻ nào cũng không được yết kiến.

Chuyện lớn như vậy, hẩn che cũng không che nổi, bên này tạm thời gạt trước, bên kia nhưng lại lập tức gọi người cỡi khoái mã, tiến đến báo tin cho Thái Kinh, Thái Kinh là Thái sư, nắm toàn bộ ba tỉnh, thông báo hẩn một tiếng, cũng có thể để hẩn tạm thời ổn định triều cục, một phương diện khác, cũng có người để thương lượng.

Thái Kinh nghe xong tin tức, không khỏi ngẩn ngơ, lập tức cảnh giác, trong mắt hẩn, hoàng thượng chính là chỗ dựa lớn nhất của hẩn, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì, nếu thật sự xảy ra chuyện, hẩn là Thái sư, khó chối bỏ tội, chào từ giả về hưu là tất nhiên, cho nên vừa phong tỏa tin tức, vừa mời Vương Phủ và tân đảng đến thương nghị.

Bọn người tới đông đủ, vừa nghe tin tức này, tinh thần Vương Phủ chấn động, đứng lên nói: “Bệ hạ, Tấn vương, Thẩm Ngạo đều không thấy bóng dáng, không bằng chọc việc này ra, một khi như thế, chúng ta một mực chắc chắn là Thẩm Ngạo đưa bệ hạ đi, đến lúc đó Ngôn quan ào ào đưa tấu triều lên, nói Thẩm Ngạo phạm tội, lúc này đây, chỉ sợ Thẩm Ngạo tránh khỏi đại kiếp nạn.”

Thái Kinh là thu được tin tức đêm qua, hôm nay đã sớm đem người gọi tới rồi, chỉ là đêm qua ngủ không được ngon giấc, sắc mặt rất kém cỏi, miễn cưỡng nâng tinh thần lên, nói: “Không thể, có thể trị Thẩm Ngạo, nhưng bệ hạ thì khác, hôm nay bệ hạ ở cùng Thẩm Ngạo, cho dù là người trong thiên hạ cùng một chỗ buộc tội hẩn, chỉ cần bệ hạ không chịu gật đầu, cũng chỉ có kiểm củi ba năm thiêu một giờ. Vương Phủ, lão phu biết rõ, trong lòng người rất ghi hận đối với Thẩm Ngạo, chỉ là quân tử báo thù mười năm không muộn, không cần gấp, phải nhẫn, mới có thể từ từ thành công.”

Wương Phủ trong lòng hừ lạnh, suy nghĩ: “Thái sư hẩn là không hận Thẩm Ngạo kia? Hẩn nhiều lần đối nghịch cùng người thì cũng thôi, sự tình Chế tạo cục, người ngay cả con của mình cũng không bảo vệ được, đến trình độ này, người lại vẫn có thể ổn thỏa, ta lại không chịu.” Trong miệng nói: “Thái sư chớ quên, bệ hạ cũng vì phục xuất tuần rồi, trước mắt, có thể trị Thẩm Ngạo, ở phía trong cả Biện Kinh, chỉ có hai người.”

Thái Kinh đóng hai mắt, hiển nhiên đang suy đoán chủ ý của Vương Phủ, nói: “Lão phu còn phải nghĩ đã.”

Vương Phủ vội vàng nói: “Thái sư, không thể nghỉ nữa rồi, thừa dịp thời cơ trước mắt, đưa Thẩm Ngạo kia vào chỗ chết, chẳng phải là không thể tốt hơn? Nếu lại sống chết mặc bây, sớm muộn gì Thẩm Ngạo kia cũng lần đến trên đầu Thái sư.”

Thái Kinh thở dài: “Chỉ sợ nội cung không chịu.”

Vương Phủ ám chỉ hai người, đều ở nội cung, một người là Quách Hoàng thái hậu, một người là thái hậu, hôm nay bệ hạ đã không thấy bóng dáng, chuyện thiên hạ tuy nói không thể do nữ nhân tới xử trí, nhưng nếu như tìm được ý chỉ nội cung, Thái Kinh liền có thể lập tức dùng danh nghĩa hai nữ nhân ban bố lệnh truy nã, thậm chí trực tiếp gán Thẩm Ngạo phạm tội, trực tiếp định tội.

Vương Phủ thấy Thái Kinh do dự, trong lòng biết tuổi tác Thái Kinh lớn rồi, làm việc lo trước nghĩ sau, không nắm chắc mười phần, rất khó làm ra quyết sách, liền căn nhắc nói: “Nội cung có chịu hay không, thử một lần liền biết, chỉ cần có ý chỉ, chúng ta làm chút ít văn vẻ, bệ hạ muốn bảo vệ Thẩm Ngạo, chỉ sợ cũng không dễ dàng.”

Thái Kinh khoát tay, thở dài: “Sự tình đâu dễ dàng như người nghĩ, nói thẳng ra, thái hậu và Thẩm Ngạo quan hệ không tệ, thái hậu hội chịu ban bố ý chỉ?”

Vương Phủ nói: “Quách Hoàng thái hậu bên kia có lẽ có thể thực hiện.”

Thái Kinh cười khổ nói: “Cũng không hẳn vậy, hay là thử trước rồi hãy nói sau vậy.” Nói xong, phát phát tay: “Chuyện này chúng ta để sau lại nghị luận, lão phu mệt mỏi rồi.”

Vương Phủ không có cam lòng, nhưng Thái Kinh không gạt đầu, hẳn cũng không dám tùy tiện động thủ, ra khỏi phủ đệ Thái Kinh, trong lòng của hắn nghĩ: “Thái sư không dám động Thẩm Ngạo, nhưng ta lại không sợ, hiện tại cái tên điên cuồng kia đã không người nào dám ngăn cản, tiếp qua ba năm năm năm, còn có ai có thể không chế được hắn?”

Vương Phủ trở lại trong phủ, trong lòng còn do dự, nghĩ sâu tính kỹ suốt nửa buổi chiều, rốt cục làm ra quyết định, gọi người đến, nói: “Đi, lập tức truyền ra tin tức, nói Thẩm Ngạo xúi giục bệ hạ vi phạm xuất tuần, hôm nay bệ hạ cùng Thẩm Ngạo, Tẫn vương chẳng biết đi đâu.”

Dứt lời, hắn còn cảm thấy chưa đủ yên tâm, lại bổ sung một câu: “Tất cả đại nhân, kể cả trong nội cung, đều lập tức chuyển thông tin đến, chuyện này, dư luận càng ồn ào xôn xao mới tốt.”

Sai người xong, Vương Phủ ngồi trong phòng khách, ôm chén trà, vẫn không nhúc nhích, trong lòng đã kích động, tâm thần lại bất định, có thể đã đảo Thẩm Ngạo hay không, tất cả chỉ nhìn mấy ngày nay. Hắn đột nhiên đứng lên, ánh mắt kiên định hữu thần, thì thào lầm bầm: “Thẩm Ngạo à Thẩm Ngạo, nếu lão phu xin được ý chỉ xuống, xem ai còn có thể giữ được người.”

)

380. Chương 368: Cung Đấu

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 368: Cung đấu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thành Biện Kinh đã là thời buổi rối loạn, nhưng một cái tin tức nặng cân, không thể tránh né, tự dưng kích khởi vũng nước đục, lại làm cho mọi người giật mình.

Bệ hạ không có ở Tô Châu, chạy đi đâu mất rồi!

Đường đường thiên tử, đi dạo cũng vẫn có thể giải thích, nhưng cải trang đi dạo lại cổ kim không thấy, cần biết, thiên tử tuần thú tứ phương, cổ nhân đã có, dẫn theo thị vệ, quan viên theo đuôi, còn có các loại khí cụ cấm cung, đều chuẩn bị thoả đáng. Triều đình có tấu chương, truyền đến Môn hạ tỉnh trước, lại phái khoái mã đưa đến tận chỗ hoàng thượng, kể từ đó, tuy hoàng đế đi dạo tứ phương, thực sự không để quốc chính hoang phế.

Hôm nay bệ hạ đột nhiên mất tích tại Tô Châu, tuy không nhất định có cái gì sơ xuất, nhưng thoáng cái đứt bỏ quốc chính, làm cho cả Biện Kinh, bắt đầu hoang mang lo sợ.

Chuyện này huyền não xôn xao, người mất tích, tổng cộng là ba người, ngoại trừ hoàng thượng, còn có Tấn vương và Thẩm Ngạo, chỉ nhìn cái đội hình này, tất cả mọi người biết rõ, chuyện này, nói không chừng đã xảy ra đại sự rồi, bất kể là Tấn vương hay Thẩm Ngạo, hai người này, trong thành Biện Kinh, ai cũng biết, là dạng khó giải quyết nhất, chuyện gì bị một đôi gia hỏa này lẫn vào, không có việc gì sẽ biến thành có việc, việc nhỏ là muốn biến thành đại sự.

Ngắn ngủi trầm mặc vài ngày, ánh mắt mọi người không khỏi rơi xuống Môn hạ tỉnh và Trung Sách tỉnh, Thái Thái sư và Vệ Quận công sẽ có cái chủ ý gì, sẽ lấy điều gì làm hành động?

Chỉ là... Những người ý đồ tắt nước theo mưa, e sợ cho thiên hạ không loạn kia, không khỏi âm thầm thất vọng, bất kể là Thái Kinh, hay là Thạch Anh, đều lựa chọn trầm mặc, thậm chí hai cái lão hồ ly này, còn thoáng cái bắt đầu trở nên khăng khít mật thiết, tấu chương đưa tới Môn hạ tỉnh, Thái Kinh làm phê chỉ thị, lập tức gọi người đưa đi Trung Sách tỉnh xét duyệt, gặp đại sự, lại càng tự mình mời Thạch Anh đến cùng thương nghị, dường như ba tỉnh vô cùng bình tĩnh, một điểm điểm báo ngọn núi lớn biến mất, từ trước đến nay đều chưa từng có.

Thái sư, đây là làm sao vậy? Theo đạo lý, cái này nên là cơ hội tốt nhất để hấn phản kích, người hiểu chuyện chờ đợi hồi lâu, cũng không thấy có bất kỳ động tác nào đi ra, không khỏi âm thầm thất vọng, cảm thấy thời cuộc trước mắt như bị một tầng mây mờ che kín, vô luận như thế nào cũng đều không nhìn thấu.

Ở trong trầm mặc thần kỳ này, trong nội cung đầu lại loạn thành một đoàn, các thần tử có thể tự mình bàn tính, có thể tỉnh táo thông dong làm nhiệm vụ chức vụ của mình.

Nhưng trong nội cung, các nữ nhân lại không thể, vô cùng lo lắng nhất tất nhiên là thái hậu, thái hậu ba lần bốn lượt mà gọi người đi tìm hiểu tin tức, đối với Tô Châu bên kia, trong lòng lại càng lưu ý, tại trong cung Cảnh Thái, tâm thần nàng có chút không tập trung, ngay cả đánh bài lá đều không có tinh thần, mấy lần muốn trấn định lại, gọi mấy phi Tần cung nữ tới cùng đánh bài, nhưng đánh tới một nửa, lại vứt bài lên trên bàn.

Nàng chỉ có hai đứa con trai, hai đứa hiện nay đều không biết tung tích, đến lúc này, dù nàng muốn bày ra khí độ mẫu nghi thiên hạ, nhưng vẫn không khỏi thất thố.

Sáng sớm, thái hậu tỉnh lại, chuyện thứ nhất hỏi chính là hoàng thượng có tin tức chưa?

Thái giám thiếp thân của thái hậu gọi Kính Đức, lão thái giám này biết vâng lời mà đáp: “Tô Châu bên kia đã có tin tức, nhưng hoàng thượng tạm thời còn chưa biết ở nơi đâu.”

Sắc mặt Thái hậu lập tức trắng như tờ giấy, ngồi ở trên giường, nhìn như đóng mắt dưỡng thần, kỳ thật trong lòng sớm đã loạn rồi, thật lâu mới mở miệng hỏi: “Tô Châu bên kia truyền đến tin tức gì?”

Kính Đức nói: “Nói là đã muốn phái cấm quân đi tìm bốn phía, xin trong nội cung yên tâm, không đến mấy ngày, nhất định có thể tìm được tin tức.”

Thái hậu giận dữ nói: “Yên tâm? Cái này bảo ai gia yên tâm như thế nào? Hoàng thượng quý vì thiên tử, lại cũng dám hồ đồ như vậy! Hừ, ai gia bảo hấn đi ra ngoài cầu phúc vì hoàng đế hấn, hấn làm tốt rồi, chỉ lo du sơn ngoạn thủy không nói, còn làm ra chuyện như vậy.”

Còn có Tấn vương kia...” Nói đến Tấn vương, thái hậu cũng là vẻ mặt sương lạnh: “Hấn bình thường hồ đồ tại Biện Kinh thì cũng thôi, ai gia thương hấn, biết rõ tính tình hấn là như thế này, hấn dù sao cũng là làm thần tử, chẳng lẽ cũng cùng hoàng thượng đi hồ đồ? Người chờ nhìn xem, những Ngôn quan kia khẳng định lại có việc để nói rồi, người không biết, còn tưởng là ai gia không biết dạy con, chỉ là, Tấn vương phi

bên kia chắc hẳn cũng rất nóng nẩy, gọi người đi an ủi nàng, nếu nàng lo lắng, kêu nàng tiến cung, nữ nhân trong lúc đó, luôn có thể nói chuyện với nhau, hai bên tìm chút ít an ủi cũng tốt.”

Thái hậu trầm ngâm nửa ngày, lúc nói đến Thẩm Ngạo, cũng không khách khí, mắng: “Thẩm Ngạo cũng

382. Chương 370: Giản Pháp

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 370: Giản pháp

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trên đường về, thiếu đi mới lạ lúc đến, ngồi lên thuyền, tâm tình bất đồng, Triệu Cát đón gió, đứng lặng tại boong tàu, tay khoác lên mạn thuyền, đôi mắt sâu xa mà nhìn qua cảnh sắc ven bờ lui về phía sau, tâm tư hình như có cảm khái vô tận.

“Thẩm Ngạo.”

Thẩm Ngạo ở bên, ngâm cây tầm tự chế phơi nắng mặt trời, nghe được Triệu Cát gọi hần, lười biếng nói: “Vi thần ở đây.”

Triệu Cát suy nghĩ miên man, nói: “Một chuyến đi tuần này, tâm tình Trẫm lại rơi xuống thấp hơn, người đến nói một chút xem, đây là vì cái gì?”

Thẩm Ngạo oán thầm trong lòng: “Ta cũng không phải con giun trong bụng người, có trời mới biết là vì cái gì.” Trong miệng nói: “Có lẽ tại trong mắt bệ hạ, thiên hạ này và trong tưởng tượng của bệ hạ bất đồng.”

Triệu Cát lại cười nói: “Chỉ nói đúng phân nửa.” Hần thở dài, vịn mạn thuyền, đi vài bước, nói: “Ví dụ như Chế tạo cục kia giấu trên lừa dưới, còn có Tri Phủ Hồng Châu kia ngang ngược cần rõ, những người này, thật sự là không thể cứu, Trẫm tuyệt đối không để cho bọn họ sống.”

Triệu Cát dừng một chút, lại nói: “Trẫm, lúc này mới hiểu được, Thần Tông tiên đế rất khổ tâm, không cách tân đổi mới, chỉ sợ Đại Tống khó có thể sinh tồn lâu dài.”

Khó được lúc vị hoàng đế này thật tình thảo luận quốc chính cùng Thẩm Ngạo như thế, Thẩm Ngạo vượt một đám tóc bị gió thổi bay bay, nhìn qua cô sơn xa xa đến xuất thần.

“Thẩm Ngạo, vì cái gì người không nói lời nào?”

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, nói: “Vi thần không lời nào để nói.”

“Ừm?”

Thẩm Ngạo nói: “Những sự tình này, không phải thứ vi thần có thể nghị luận.”

Triệu Cát vừa bực mình vừa buồn cười, nói: “Bình thường lá gan người lớn như vậy, lúc này lại rất cẩn thận.”

Thẩm Ngạo lắc đầu, nghiêm túc nói: “Không phải không dám nghị luận, chỉ là vi thần tài sơ học thiên, muốn nghị luận mà không được.”

Thay đổi chế độ xã hội? Nói dễ vậy sao, nan đề ngàn năm như thế, Thẩm Ngạo đảm đương không nổi cái liên quan này, từ xưa đến nay, có mấy cái nhà cải cách có kết cục tốt đây?

Vấn đề trọng yếu nhất là, tại trong lòng Thẩm Ngạo, quốc thể Đại Tống đã đầy đủ hơn trước, không có những dị tộc hùng mạnh kia ở quanh thân, trên thế giới này, vài nền đại văn minh khác, cũng còn đang ở vào thời kỳ dã man nhất.

Ví dụ như Tây Dương hiện tại, vẫn còn đang nằm trong thời kì Trung Cổ hắc ám, bọn hần thi hành chính sách, rõ ràng còn là chế độ phân đất, phong hầu, bá tước, lão tổ tông một ngàn năm trước sớm đã không đùa kiểu đó, nhi tử bá tước vẫn là bá tước, nhi tử nam tước vẫn là nam tước, một quốc gia, vĩnh viễn đều là lũ tiểu tử có mấy cái huyết thống, thậm chí chữ to cũng không nhìn được như vậy khổng chế.

Mà thể chế quan văn Đại Tống ảnh hưởng sâu xa, chính là tại ngàn năm về sau, toàn bộ thế giới vẫn còn chơi mấy cái gì đó hần để lại.

Hình thức quốc gia như vậy, sửa như thế nào?

Về phần cái gì tư bản chủ nghĩa nảy sinh và cách mạng công nghiệp, nếu đổi lại thời điểm Thẩm Ngạo còn rất trẻ tuổi, rất đơn thuần, có lẽ hẳn sẽ nhớ lại, dùng tất cả biện pháp đi thử một lần, chỉ tiếc rằng, tuy hiện tại hẳn rất trẻ tuổi, nhưng đã không hề đơn thuần.

Bất kỳ vật gì, mất đi trụ cột vững chắc trong lý luận, chẳng qua chỉ là một đám kiến thức thiên cận, mơ mộng viễn vông mà thôi, người Tống không thể so với người Anh đời sau, Anh dám đuổi nông dân tới thành thị, quốc Vương ban bố pháp lệnh, tìm nông dân không thấy công tác trong thành thị, đem đi xử tử.

Nhưng thay đổi Đại Tống, ban bố pháp lệnh như vậy, chỉ sợ thiên hạ sớm có người vung tay lên cao, quát: “Nay ở yên cũng chết, hoạt động làm ăn cũng chết, chờ chết, còn không bằng cướp lấy quốc gia?” Vì vậy, vô số người ào ào vung tay, kêu to cùng đi, cùng đi cướp nước.

Tại đây, truyền thống là vương hầu và tướng quân truyền cho con cháu, phú cũng chỉ là đến thế hệ thứ ba, cũng không phải những quý tộc một hệ muôn đời, cứ để bọn họ sinh sôi nảy nở đầy đất kia, quân người là cái gì vương hầu, cứ cách mấy chục mấy trăm năm, đều không thể tránh né việc bị xóa tên ở trong đồng rác lịch sử.

Ở chỗ này, nếu người dám chơi cái này một bộ dê xiếc ăn thịt người, thật sự là ngại hoàng đế không đủ tài cán, luật pháp không đủ mạnh.

Huống chi người Anh biến ruộng tốt thành đồng cỏ, nuôi dưỡng dê, thành lập dệt nhà xưởng, kiếm tiền, về sau còn có thể hưởng nước ngoài mua sắm lương thực, dùng để xúc tiến tuần hoàn, nhưng Đại Tống, nếu vứt bỏ toàn bộ ruộng tốt, đi gieo trồng cây chế tạo lụa, cho dù lợi nhuận được núi vàng núi bạc, lại đi nơi nào mua sắm lương thực, nuôi mấy trăm vạn mấy ngàn vạn hộ nhân khẩu, hàng trăm triệu miệng ăn? Đến lúc đó, một khi lương thực không đủ, chính là thời điểm phong hỏa nổi lên bốn phía.

Những tưởng tượng quốc gia tươi đẹp kia, cái gọi là vốn liếng nảy sinh, học theo Hàm Đan người, đơn giản chỉ là ngây thơ mà thôi, cho rằng mặc lên một lý luận mô hình tuyệt mỹ, là có thể một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

Thẩm Ngạo nhậm qua chức huyện úy, lại đảm nhiệm qua Hồng Lư Tự Khanh, trong lòng nghĩ, chỉ có hai chữ hiện thực, về phần cái tưởng tượng không thực tế kia, hẳn không có nhiều hào hứng.

Triệu Cát thở dài, nói: “Đã không thể thi hành tân pháp, Trẫm lại muốn noi theo Thần Tông tiên đế, đi tìm Vương Giới Vừa thứ hai, Thái Thái sư không được, mặc dù hẳn tôn sùng tân pháp, nhưng gan phách lại không lớn, không có sự quyết đoán của Thương Ưởng và Vương Giới Vừa.”

Thẩm Ngạo âm thầm oán trong lòng: “Thái Thái sư trị quốc đương nhiên không có cái quyết đoán này, nhưng bàn về kiếm tiền và dùng người, trên đời không còn người nào càng có quyết đoán hơn so với hắn.” Mỉm cười, nói với Triệu Cát: “Bệ hạ vì cái gì nhất định phải đi thực hiện tân pháp?”

Triệu Cát kỳ quái liếc nhìn Thẩm Ngạo: “Không có cái tân pháp, cách tân chính trị như thế nào?”

“Như vậy, bệ hạ cho rằng, từ xưa đến nay, ai tân pháp tốt nhất?”

Đối với cái này, Triệu Cát lại nhất thời không đáp được.

Thẩm Ngạo nói: “Tân pháp tốt nhất là Vương Mãng, đã thay đổi chế độ xã hội, trong mắt vi thần, Vương Mãng xác thực là thiên tài, tân pháp hẳn nói ra, nếu là có thể áp dụng, cách tân mọi sự trong triều đình cũng không phải không có khả năng.”

Triệu Cát kinh ngạc: “Phải không? Nhưng...”

Thẩm Ngạo cắt ngang lời Triệu Cát, nói: “Không cần nhưng, chỉ là bởi vì tân pháp Vương Mãng vô cùng hoàn mỹ, cho nên các nơi lại nổi lên dân biến, kết quả hẳn lại lạc vào kết cục nước mất nhà tan.”

Nghĩ đến Vương Mãng ngàn năm trước, Thẩm Ngạo không khỏi thở dài một hơi, trong lòng không khỏi suy nghĩ: “Vương Mãng kia tám phần cũng giống như mình, là nhân sĩ xuyên việt qua, đáng tiếc, người này xuyên việt qua làm vua, còn không biết dừng, hết lần này tới lần khác, muốn chơi trò xiếc chính trị ngày thơ, trứng mà đòi khôn hơn vịt.”

Cái lý luận mới lạ này, lại để cho Triệu Cát trợn mắt há hốc mồm, tuy nói bên trong đại thần, không ít người xướng nghị tuân thủ phương pháp tổ tông, nhưng đạo lý Thẩm Ngạo nói, lại làm cho hắn khó có thể tiêu hóa.

“Như thế mà nói, Thương Ưởng kia biến pháp cũng là sai lầm hay sao?” Triệu Cát dù sao cũng một mực muốn tân pháp, nếu không, tân đảng không thể cầm giữ triều chính, đối với lời Thẩm Ngạo nói, hơi có chút không cho là đúng.

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Không phải vậy, Thương Ưởng và Vương Mãng khác nhau ngay tại ở một chữ —— giản, luật pháp không phiền phức, mà ở chỗ giản dị, liền như luật pháp đại Hán, năm đó Hán cao tổ vào Hàm Dương, cùng phụ lão lập pháp ba chương, kẻ giết người chết, đả thương người và trộm, đền tội.

Từ đó về sau, Quan Trung nhanh chóng yên ổn, mà hoàn toàn khác biệt, Tùy Dương đế vào chỗ về sau, lập tức gọi người trùng tu Đại Tù luật, pháp lệnh đơn giản trở nên phức tạp, kết quả lại là quần đạo nổi lên bốn phía, đây là vì cái gì?”

Triệu Cát trầm mặc, trong lòng nghĩ: “Vừa rồi người này còn nói vì thần không thể nghị luận, nhưng nghị luận lại không thể dừng lại.” Chỉ là, đối với lời lẽ uyên bác của Thẩm Ngạo, Triệu Cát lại không thể không phục, người ta nói có sách, mách có chứng, liên tiếp đưa ra lí do, cho dù Triệu Cát không cho là đúng, cũng không khỏi không bội phục hắn miệng lưỡi lợi hại.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Vi thần tại thời điểm làm Huyện úy, thường xuyên gặp được loại tình huống này, bởi vì luật pháp vô cùng phức tạp, mà lại lập lờ nước đôi, tố tụng và người bị cáo thường thường sinh ra tranh cãi, không thể không đi mời thầy kiện.

Cần biết, cái thầy kiện này là muốn tiền mới mời được, vì vậy người giàu có thường thường có thầy kiện đi biện hộ vì bọn họ, mà người nghèo lại ngay cả một phần mẫu đơn kiện, đều không đưa lên được. Như vậy, xin hỏi bệ hạ, người nghèo và người giàu cãi nhau, là người giàu có phần thắng lớn hơn, hay là phần thắng người nghèo lớn hơn?”

Triệu Cát trầm ngâm nói: “Tự nhiên là người giàu có.”

Thẩm Ngạo cười ha hả mà tiếp tục hỏi: “Có thể chứ, thầy kiện tinh thông luật Tống, miệng lưỡi lợi hại, cho dù là đổi trắng thay đen, chỉ hươu bảo ngựa, Thôi quan cũng không nhất định có thể phân biệt, kể từ đó, người nghèo dĩ nhiên là xui xẻo. Ngoài ra, bên trong Tống luật có một hạng tội gọi thông dâm, trong luật pháp phán quyết, nhẹ thì xăm chữ lên mặt, nặng thì chém.

Chỉ là, cái tội danh này nặng hay nhẹ, nên do ai đi phán đoán? Đương nhiên là Thôi quan, vì vậy lại có một hiện tượng, người giàu có phạm vào việc này, âm thầm đưa bạc, như vậy Thôi quan thường thường chọn phán nhẹ, còn nếu là người nghèo phạm vào, bởi vì không có cửa đưa tiền, cuối cùng thường thường cân nhắc mức hình phạt nặng nhất.”

Triệu Cát lần đầu tiên nghe nói những việc này, bật cười nói: “Nghe người nói như vậy, luật pháp càng phiền phức, lại càng không công chính?”

Thẩm Ngạo quả quyết nói: “Quốc thể cũng là như thế, liền như Vương Mãng kia, tuy xếp đặt thiết kế tân pháp vô cùng phiền phức, nhưng có một dạng hắn đã quên, phức tạp là thứ để người ta có thể lợi dụng sơ hở, mà dân chúng bình thường, đi nơi nào lợi dụng sơ hở?

Cho nên hắn tân pháp, tuy nhìn như hoàn mỹ, kết quả lại là rò ra lỗ thủng thật lớn, thật là tức cười, ngược lại, Thương Ưởng biến pháp, trật tự đơn giản, cuối cùng thành sự thống trị của người Tần, Cho nên trong mắt vi thần, bệ hạ biến pháp, thật sự là đứng trên ngọn tre, cùng với như thế, chẳng bằng giản pháp.”

“Giản pháp?”

“Đúng vậy, tận lực cắt giảm pháp luật hiện hữu, để dân chúng thông tục dễ hiểu, chỉ cần khiến cho thầy kiện tiêu vong, mới được là công chính lớn nhất, đây chính là nguyên nhân, vì cái gì từ xưa đến nay, lúc quốc gia mới thành lập, quốc thể rõ ràng đơn sơ, quốc lực hẳn lại không ngừng tăng cường, đợi cho pháp luật càng ngày càng hoàn thiện, tệ nạn lại sống lại.”

Thẩm Ngạo cũng không biết mình nói đúng hay sai, hắn chỉ kết hợp thực tế của mình, đưa ra cái nhìn của mình, về phần Triệu Cát có nguyện ý tiếp nhận hay không, hắn không để ý.

Tuy nói thiên hạ hưng vong, nhưng thiên hạ hưng vong cũng không phải trí tuệ một người xuyên việt có thể động vào, bất kỳ một quốc gia nào, đều có một ngày hưng suy, từ xưa đến nay, không thoát khỏi việc như thế, hắn muốn làm, chỉ là chú ý việc trước mắt, tận lực mà làm tốt bổn phận của mình, về phần sự tình trăm năm sau, hắn tự nhận chính mình không có năng lực đi quản, đó là sự tình không thể tưởng tượng, không nằm trong phạm trù của hắn.

Triệu Cát chỉ suy nghĩ sâu xa trong chốc lát, nói: “Trẫm muốn từ từ cân nhắc một ít.”

Đoạn đường này đi đến, Thẩm Ngạo và Triệu Cát đối thoại nhiều đêm không hết, có khi luận sách đàm vẽ, có khi chuyện trò, ngẫu nhiên xụ mặt nhìn công báo, đàm luận chút ít quốc chính trong triều đình, thẳng đến sau nửa tháng, xa giá rốt cục đến Biện Kinh, xuống khỏi thuyền, liền chứng kiến bên tàu nơi đông nghịt người nghênh giá, thoáng cái đã không trông thấy cuối cùng.

Triệu Cát không khỏi cười khở, nói với Thẩm Ngạo: “Đi xuống cái thuyền này, Trẫm dường như có một loại cảm xúc đã trải qua mấy đời, lúc này mới nhớ tới, thì ra Trẫm là con trời, cũng không phải cái lũ khách đến từ chân trời xa xăm.”

Thẩm Ngạo ho khan một tiếng, rất đơn thuần, nói: “Bệ hạ, sự tình Ninh An nên xử lý nhanh.”

Triệu Cát xụ mặt: “Vừa mới rời thuyền, người thúc hỏi cái gì? Trẫm đã nói qua, việc này Trẫm là không để ý nữa rồi, người muốn hỏi, liền đi hỏi thái hậu đi.”

Thẩm Ngạo da mặt dày, lập tức đề nghị: “Ta đây, hiện tại sẽ theo bệ hạ vào cung, đi vấn an thái hậu.”

Triệu Cát bất đắc dĩ mà lắc đầu, chấp hai tay sau lưng, đi vào cầu tàu trước, muốn chèn ép người này, thật sự là không có cách nào.

Thẳng đến lúc vào trong cung, vốn là vào Văn Cảnh các, tuy nói tàu xe mệt nhọc, tinh thần Triệu Cát có lẽ là rất tốt, xem sự tình mới lạ gần đây trong Biện Kinh trước.

Dựa vào trên giường êm, gọi Thẩm Ngạo đến trước giường, ngồi xuống, chuyển đồng tấu chương tích như núi kia đi lên, Triệu Cát đang muốn lật xem, tiểu nội thị hầu hạ một bên nói: “Có hai phần ý chỉ, bệ hạ muốn xem hay không?”

“Ý chỉ?” Hai con người Triệu Cát lóe lên, lộ ra một chút sầu lo.

Tiểu nội thị lấy ý chỉ ra, Triệu Cát vốn là nhìn phần ý chỉ thứ nhất, sau một lát, giơ con mắt lên, cười nói với Thẩm Ngạo: “Người đến xem, mẫu hậu tại răn dạy người đó.”

Thẩm Ngạo tiếp nhận ý chỉ, ngôn từ ở phía trong ý chỉ quả nhiên không quá khách khí, giống như là, một đôi nhĩ tử dở hơi của nàng phạm vào sự tình gì sai, toàn bộ đều là mình xúi giục.

Chỉ là, mắng thì mắng, đúng là vẫn còn tránh nặng tìm nhẹ, chỉ nói mình bất hảo, còn chưa tới trình độ bụng dạ khó lường, cuối cùng xử phạt là phạt bổng lộc một năm, phạt bổng lộc? Thẩm Ngạo không sợ nhất đúng là cái này, cho dù triều đình cả đời không chi cho mình tiền lương, hắn cũng không hề oán giận.

Cho nên phần ý chỉ này và thánh chỉ Triệu Cát ban giống nhau, đều là cao cao giơ lên, nhẹ nhàng buông, Thẩm Ngạo ung dung cười nói: “Bệ hạ cần phải làm chủ vì vi thần, vi thần oan uổng chết mất rồi, rõ ràng là bệ hạ trối ta lại, bắt đi tuần, như thế nào kết quả biến thành thế này, vi thần tự nhiên thành tội nhân.”

Triệu Cát cười ha ha một tiếng, mang theo vẻ xin lỗi, nói: “Cái oan ức này, người còn phải công cho Trẫm, Trẫm là con trời, thiên tử há có thể phạm sai lầm?”

Thẩm Ngạo cực kỳ phiền muộn, rồi lại không thể làm gì, có trời mới biết luật này là ai phát minh, Triệu Cát còn có thể hùng hồn nói ra miện.

Triệu Cát lại nhìn đạo ý chỉ thứ hai, trên mặt còn mang theo vui vẻ khi bị được Thẩm Ngạo, nhưng khi nhìn đến phía sau, sắc mặt kia đã bắt đầu căng cứng, trong đôi mắt hiện lên một tia lo nghĩ.

Buông ý chỉ, Triệu Cát trầm ngâm nửa ngày, ngồi ở trên giường sững sờ, đột nhiên hướng Thẩm Ngạo nói: “Thẩm Ngạo, Trẫm nghe nói ngươi và Quá Hoàng thái hậu có hiềm khích?”

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, nói: “Là có chút hiểu lầm.”

Triệu Cát thở dài, nói: “Tự ngươi xem đi.”

)

383. Chương 371: Ẩn Cư Đi

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 371: Ẩn cư đi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lúc này đây không phải đưa ý chỉ đến trên tay Thẩm Ngạo, mà là để ý chỉ trên bàn, Thẩm Ngạo nhặt ý chỉ lên, triển khai nhìn nhìn, mới phát hiện hai phần ý chỉ bất đồng.

Thái hậu và Quá Hoàng thái hậu, tại nơi mở đầu ý chỉ đều không sai biệt lắm, phần lớn đều là mắng Thẩm Ngạo, chỉ là, phần ý chỉ của thái hậu dù sao còn hiểu tránh nặng tìm nhẹ, nhưng Quá Hoàng thái hậu lại bất đồng, trực tiếp thanh minh hoàng đế đi tuần, vốn đã là sai lầm lớn, là không làm việc đàng hoàng, về phần Thẩm Ngạo, lại càng bỏ thêm một câu đại gian, như Triệu Cao, Triệu Cao(thái giám của Tần Thủy Hoàng) là ai? Ai cũng hiểu, cái mũ này chụp xuống đỉnh đầu, đủ để dùng hại nước hại dân hình dung.

Quá Hoàng thái hậu nói một đoạn cuối cùng, là muốn Thẩm Ngạo đưa vào chỗ chết, bãi quan bác tước, vĩnh viễn không bổ nhiệm.

Thẩm Ngạo buông ý chỉ, chỉ có thể trầm mặc.

Quá Hoàng thái hậu, địa vị thật sự cao, có thể nói, không có nàng, cái vương vị này, Triệu Cát không có khả năng leo lên, Triệu Cát không thể ngỗ nghịch đối với nàng, một khi ngỗ nghịch, người trong thiên hạ sẽ nói như thế nào?

Một chiều này rất ngoan độc, Thẩm Ngạo không tin, ở chỗ sâu trong cấm cung, Quá Hoàng thái hậu có lòng dạ thanh thần để dồn mình, tuy hai người sớm có xích mích trước đây, lại còn chưa đủ để cho Quá Hoàng thái hậu hạ sát thủ, nếu không phải có người ở phía sau phối hợp tác chiến, Quá Hoàng thái hậu không thể quyết đoán.

Vấn đề lớn nhất là, người đứng phía sau Quá Hoàng thái hậu là ai? Cái này không thể không khiến cho Thẩm Ngạo cảnh giác, hần tin tưởng, một đạo ý chỉ này chỉ là trận đầu, sát chiêu lợi hại chính thức, vẫn còn phía sau.

“Bệ hạ, Thái Thái sư cầu kiến.” Tiểu nội thị tiến đến bẩm báo.

Sắc mặt Triệu Cát âm trầm, nói: “Gọi hần tiến đến.”

“Như vậy vì thần xin cáo lui trước.” Thẩm Ngạo cảm thấy có thể là Thái Kinh giả trò ở sau lưng, lúc này nên tránh đối mặt với tên kia, chính mình phát tác, đi ra đánh hần một chầu, vậy cũng không tốt, đang ở trước mặt hoàng đế, ấu đả lão nhân gần đất xa trời, chung quy phải sự tình có thể diện.

Triệu Cát khoát khoát tay, nói: “Ngươi cứ ngồi.”

Thẩm Ngạo chỉ có thể gật gật đầu, không hề miễn cưỡng.

Chỉ một lúc sau, Thái Kinh tuổi già sức yếu khẽ run run mà tiến đến, thở dốc một hơi, cúi người nói: “Bệ hạ.”

Triệu Cát gọi người ban ngồi, còn cố ý gọi người ngồi bỏ thêm nệm êm trên ghế, đợi Thái Kinh chậm rãi ngồi xuống, Triệu Cát mới nói: “Mấy ngày nay Trẫm không ở đây, Thái sư khổ cực rồi.”

Thái Kinh kính vô cùng cẩn thận, nói: “Những điều này đều là bổn phận cฤุ thần nên tận tâm, cฤุ thần không dám kể công.” Thở dốc một hơi, khloe mắt quét liếc nhìn Thẩm Ngạo liếc, tiếp tục nói: “Huống chi bệ hạ thật vất vả ra khỏi kinh thành một chuyến, từ từ hít thở không khí, cฤุ thần ở kinh thành lo âu vì bệ hạ, trong đầu cũng cỏi mở một ít.”

Thẩm Ngạo ở bên nghe xong, trong lòng nghĩ: “Người này võ mông ngựa tâng bốc thật đúng là thuận miệng, một câu này nói trắng ra, thực sự đủ vô sỉ, hoàng đế vui vẻ, trong lòng cฤุ thần cũng thư thái, Thái Kinh này quả nhiên là hồ lự.”

Sắc mặt Triệu Cát trì hoãn, hỏi: “Ý chỉ kia, người biết không?”

Đôi mắt Thái Kinh trầm xuống, nghiêm mặt nói: “Cฤุ thần biết rõ.”

“Trẫm hỏi người, Quá Hoàng thái hậu đang êm đẹp ở trong cung, là ai xúi giục nàng hạ ý chỉ.”

Sắc mặt Thái Kinh như thường, nói: “Là Vương Phủ.”

“Thì ra là hần.” Trong đôi mắt Triệu Cát hiện lên một tia không khoái, hừ lạnh một tiếng bé không thể nghe.

Nghe được hai chữ Vương Phủ, Thẩm Ngạo không cảm thấy bất ngờ, chính thức ngoài ý muốn, chính là vì sao Thái Kinh lại trực tiếp cung cấp ra đồng đảng, hần là Thái Kinh hoàn toàn không tham dự vào việc này? Hoặc là Thái Kinh nóng lòng muốn làm sạch quan hệ của mình?

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, cũng không nghĩ ra đầu mối, chỉ bất động ngồi đó.

Thái Kinh cười khổ nói: “Cฤุ thần cũng nói qua rồi, nhưng Vương Phủ không nghe, nói là đang mang việc trọng đại, không thể bỏ qua.”

Sắc mặt Triệu Cát lại càng lạnh lùng, Thẩm Ngạo chửi bới trong lòng, rõ ràng là vương bát đản, còn muốn lập đền thờ cho mình, muốn vu oan cho lão tử, cứ việc nói thẳng, còn nói cái gì không thể bỏ qua, người không biết, còn tưởng cháu trai người là siêu nhân giữ gìn cầu hòa bình.

Thái Kinh gờ con mắt lên, nhìn thoáng qua sắc mặt Triệu Cát, ho khan một tiếng, nói: “Bệ hạ cũng không cần lo lắng, Quá Hoàng thái hậu bên kia dễ nói, tức giận xong thì cũng tốt rồi, về phần Vương Phủ, hần cũng là nhất thời hồ đồ...”

“Hần nhất thời hồ đồ?” Triệu Cát rốt cục cũng phát tác, lạnh lùng nói: “Hần đây là lấy lòng mọi người, là e sợ cho thiên hạ không loạn, chính hần để tay lên ngực hỏi một chút, Trẫm đối xử với hần như thế nào? Hôm nay hần lại tốt, dám tiến cung tố cáo Trẫm rồi, y theo Trẫm xem, Vương Phủ ngồi không ăn bám lâu, cho là mình khó lường.”

Thái Kinh cúi người, vội vàng nói: “Bệ hạ nói rất đúng... phải...” Trên trán, mồ hôi lạnh chảy ra, khẽ run run mà móc khăn mặt ra lau mồ hôi.

“Hừ, hần đã muốn ồn ào, như vậy tùy hần náo loạn đi, đến lúc đó, không thu thập được cục diện, nhìn hần lấy cái gì đi dần xếp ổn thỏa!”

Triệu Cát tức giận một trận, sắc mặt lại càng chìm xuống, bên trong ý chỉ Quá Hoàng thái hậu, mặc dù đánh vào trên người Thẩm Ngạo, nhưng ý ở ngoài lời, Triệu Cát há có thể không rõ, đây là nói Triệu Cát không nên đi tuần, sự tình hoàng đế đi tuần, là không hợp ý thái hậu, Quá Hoàng thái hậu đây là có dụng ý khác.

Sự tình ở phía trong cung đình, Triệu Cát há có thể không rõ, chỉ là vẫn cẩn thận duy trì cái cân đối vì diệu này, tất cả trong cung bình an vô sự là tốt rồi. Nhưng hết lần này tới lần khác, Vương Phủ lại ngại trước mắt không đủ loạn, gắng phải chen vào, Quá Hoàng thái hậu có bên ngoài thần hồ ứng, ước gì gây ra điểm động tĩnh, cho thái hậu một điểm nhan sắc nhìn xem.

Trong nội cung có hai nữ nhân, Triệu Cát người đều không thể trêu vào, cũng không thể đi động đến, Quá Hoàng thái hậu thân phận cao, uy vọng không nhỏ, huống hồ lại có ân với mình, tuyệt đối không thể lấy oán trả ơn, nhưng mẹ đẻ của mình bị ủy khuất, hẳn làm nhi tử có thể ngồi yên không để ý đến sao?

Lưỡng hổ tranh chấp, không phải Thẩm Ngạo gặp hại, đến cả Triệu Cát cũng không thể sống yên ổn, Triệu Cát nóng tính phát tiết ra, vẫn cảm giác không hài lòng, nhưng hết lần này tới lần khác, tạm thời cũng không có cách nào xử Vương Phủ, đành phải phát một trận tức giận với Thái Kinh.

Thái Kinh chỉ dám gật đầu, không tranh luận vì Vương Phủ, ý vị nói Vương Phủ đáng chết, cự thần chủ chính vì bề hạ, hôm nay gây ra sự tình bức này, cũng là tội đáng chết vạn lần.

Thái Kinh nhận lầm khẩn thiết như thế, một bụng oán khí của Triệu Cát đúng là vẫn phải nuốt vào trong bụng, trầm mặt nói: “Xét xử Thẩm Ngạo, là quả quyết không thể được, chuyện này, nghị luận sau.”

Thái Kinh gật gật đầu, nói: “Chỉ là, Quá Hoàng thái hậu vẫn phát ý chỉ ra, nếu không quản không hỏi, khó tránh khỏi sẽ chọc giận người, không bằng gọi Thẩm Ngạo tạm thời chịu tội trong nhà, né tránh tiếng xấu.”

Triệu Cát nghĩ nghĩ, nói: “Như vậy cũng tốt.” Ánh mắt rơi vào trên người Thẩm Ngạo, nói: “Thẩm Ngạo, người cho rằng nên làm thế nào?”

Thẩm Ngạo còn có thể nói cái gì? Hôm nay, có người mượn chính mình để đánh nhau, có lẽ là mình dứt khoát trốn, tìm cái chỗ thanh nhàn, nếu không, cuốn vào dòng nước xoáy này, có trời mới biết cuối cùng là cái dạng gì, gật đầu nói: “Thái sư nói rất có đạo lý, vi thần cũng thừa dịp, từ từ nghỉ tạm mấy ngày.”

Triệu Cát nói: “Thẩm Ngạo, Trẫm còn có lời nói cùng Thái sư, người đi gặp mẫu hậu trước.” Dừng một chút, rồi hướng Thẩm Ngạo nói: “Sự tình Ninh An, người cũng không cần nóng lòng nói với mẫu hậu, bây giờ chưa phải lúc để nói.”

Thẩm Ngạo đáp ứng, ra khỏi Văn Cảnh các, gọi một tiểu thái giám tới: “Thái hậu ở nơi nào, nhanh mang ta đi.”

Tiểu thái giám thấy Thẩm Ngạo, nào dám có cái gì ngỗ nghịch, lập tức mang hắn đến Cảnh Thái cung, trên đường đi cười cười mà nịnh bợ vài câu, Thẩm Ngạo nói chuyện phiếm cùng hắn, không quên lấy ra một tờ tiền, nhét vào trong tay hắn.

Tiểu thái giám này cũng không phải cái kẻ ngu, tiền của người khác, thu thì thu, nhưng cầm tiền Thẩm Ngạo, lại phồng tay, hắn không dám, vội vàng nói: “Đại nhân không cần phải khách khí, nô gia làm việc vì đại nhân, là phúc khí của nô gia, tiền này, nô gia phải không dám cầm.”

Thẩm Ngạo cười hì hì, cứng rắn nhét vào trong tay hắn: “Bảo người cầm lấy đi uống trà, làm sao người không thoải mái như vậy, cất tiền đi, lại cự tuyệt, Bổng đại nhân sẽ tức giận.”

Tiểu thái giám đành phải tiếp nhận tiền, liên tục cảm tạ, trước mặt có một lão thái giám tới, lại là Kính Đức, Kính Đức thấy Thẩm Ngạo, xa xa đã nói: “Bề hạ hồi cung, thì ra Thẩm đại nhân cũng tới, đại nhân tới rất vừa vặn, thái hậu vừa mới tỉnh, lúc này tinh thần rất tốt, đại nhân đến vấn an, thái hậu có chuyện muốn nói cùng người.”

Thẩm Ngạo và Kính Đức coi như là quen biết đã lâu, cười toe toét mà nói nhỏ vài câu cùng hắn, thần thần bí bí nói: “Lần này đi Giang Nam, ta mang đến cho công công mấy thứ đặc sản phía nam, mấy ngày nữa, sẽ đưa đến phủ công công.”

Kính Đức cố ý xụ mặt nói: “Làm cái gì vậy? Nô gia đâu thể thu lễ của Thẩm đại nhân, chỉ là, người đã chọn mua rồi, nô gia từ chối thì bất kính, đại nhân, theo nô gia đến đây.”

)

384. Chương 372: Hiệp Nữ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 372: Hiệp nữ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trong cung Cảnh Thái, thái hậu sớm nghe có tin tức của hoàng đế, tâm tình dần dần tốt, thấy Thẩm Ngạo tới vẫn an, liền không nhịn được, xụ mặt nói: “Như thế nào, bệ xấu mặt, lại đuổi người đã đến rồi, đứa con trai này làm việc rất tốt.”

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói: “Bệ hạ vừa trở về, còn có rất nhiều triều chính cần hỏi, làm hoàng đế đều là như thế, gia sự chính là quốc sự, quốc sự lại là gia sự, ngược lại, ta là người rảnh rỗi nhiều thời gian, lại có thể tới trò chuyện nhiều cùng thái hậu, nhưng ta nghĩ, chắc là thái hậu không ưa thích, như vậy cũng chỉ có thể cáo từ, tránh để thái hậu khó chịu!”

Thái hậu nghe Thẩm Ngạo giải thích xong, cười một tiếng, gọi người dâng trà đến, nói: “Cả Biện Kinh cũng biết người há mồm rất lợi hại, ai gia chỉ thử người thôi, người từ từ uống một ngụm trà, cùng ai gia nói vài lời.”

Thẩm Ngạo nghênh nghênh ngang ngang ngồi xuống, uống trà, tán dương vài câu hương vị trà này rất ngon, trong lòng muốn nói về sự tình Ninh An, nhưng thái hậu không mở miệng, hẳn không thể nói, hưởng hồ bởi vì sự tình ý chỉ, lại làm cho hắn quyết định, hay là để chậm rãi rồi nói sau.

Thái hậu nói: “Cùng bệ hạ đi dạo, có thú vị không?”

Thẩm Ngạo đương nhiên không dám nói vui đến quên cả trời đất, lại không thể nói không chơi vui, tiến hành điều hoà trong những ý kiến không giống nhau, nói: “Vui thì vui, nhưng sinh ghét nhiều hơn. Bệ hạ ở bên ngoài luôn nghĩ đến thái hậu, vì thần nghĩ đến phu nhân trong nhà, không bỏ xuống được mấy cái gì đó, dù cho chơi ở bên ngoài cũng trở nên không thú vị.”

Thái hậu giận dữ nói: “Các người nghĩ thế nào, ai gia xem như nhìn thấu rồi, còn nói nghĩ đến ai gia, nhìn bệ hạ và Tần vương xem, sau khi trở về, một người quản quốc gia đại sự của hắn, một người gấp khó dẫn nổi mà đi gặp Vương phi của mình, đâu còn nghĩ đến ta, còn để cái lão bà sắp chết này ở trong lòng.” Lời nói xoay chuyển, lại bay sang việc khác: “Tẩu chương kia, người đã từng nhìn chưa?”

Thẩm Ngạo lộ ra vẻ đứng đắn, nói: “Nhìn thấy rồi.”

“Người nghĩ như thế nào?”

Thẩm Ngạo giơ con mắt lên, liếc nhìn thái hậu, trong mắt hiện lên một tia châm chọc, hít vào một hơi nói: “Vi thần người quen là tần mọn, có làm quan hay không, đều không sao cả, dù sao cũng có bệ hạ coi chừng, trong nhà lại có tài mông, cũng không có người nào dám lấn, cả đời này không lo áo cơm, gửi gắm tình cảm vào sơn thủy cũng rất tự tại.

Chỉ là Quá Hoàng thái hậu ban ý chỉ, ta lại không hiểu, người trong thiên hạ cũng biết bệ hạ đi tuần là mệnh lệnh thái hậu phát ý chỉ, làm sao lại thành chuyện xấu? Coi như là chuyện xấu, thì tại sao muốn giống trống khua chiêng, mà phát ra ý chỉ chiêu cáo thiên hạ? Cái này chẳng phải là nói thái hậu, trước đây phát ý chỉ gọi bệ hạ đi tuần, cũng là họa quốc loạn chính sao? Có mấy lời vi thần không biết nên nói hay không nên nói, chuyện này kỳ thật cũng trách không được Quá Hoàng thái hậu, người khởi xướng chính thức không phải nàng, người khởi xướng kia mới được là đồ đại gian đại ác, xin thái hậu suy nghĩ kỹ.”

Thẩm Ngạo và thái hậu, đều là người bị hại bên trong ý chỉ của Quá Hoàng thái hậu, phen này hắn nói không hề giấu diếm, lại để cho thái hậu tìm được đồng minh, cười lạnh nói: “Khó được lúc người chịu nói những lời xuất phát từ nội tâm, nói cùng ai gia những lời này, trong đầu ai gia cũng biết, chuyện này chính là Vương Phủ giết giây, một người bên ngoài thần hỏi đến sự tình cung đình, ai gia sớm muộn gì cũng thu thập hắn. Chỉ là, người cũng đừng nghĩ Quá Hoàng thái hậu đơn giản, hừ, nàng đã sớm có cái tâm tư này,

muốn cho ai gia một hạ uy phong, một chuyện này, xem như mặt mũi ai gia đều mất hết, làm cho người ta chê cười.”

Thẩm Ngạo an ủi nàng: ”Thái hậu cũng không cần tức giận

vì chuyện này, tựa như vi thần, không phải có người giễu cợt sao? Giễu cợt thì thế nào? Vi thần sống hơn tự tại so với bọn hần, thoải mái hơn so với bọn hần, ai chê cười ai, còn chưa biết được.”

“Đúng thế, người nổi danh là người da mặt dày mà.” Thái hậu giận dữ nói.

Vỗ mông ngựa lệch rồi, hắc, Thẩm Ngạo không nói nữa, đang cảm khái mình con đường trải qua khi bị người giễu cợt, kết quả bị thái hậu nói một câu, chen luôn họng hần, cái kinh nghiệm tâm đắc này không giao lưu nổi nữa.

“Thẩm Ngạo, bệ hạ bên kia nói như thế nào?”

“Bệ hạ bảo ta tránh tị hiềm trước, tạm thời nghỉ dưỡng mấy ngày.”

Khâm Từ thái hậu xụ mặt: “Bệ hạ đây là muốn ba phải, hừ, ta biết hần, hần không dám đắc tội Quá Hoàng thái hậu.”

Thẩm Ngạo nghĩ, thật đúng là cảm thấy Triệu Cát kia ba phải, cũng tức giận nói: “Thái hậu không nên gấp gáp, luôn luôn có cơ hội, Vương Phủ kia dám gây chuyện, ta cũng không phải dễ trêu.”

Nghĩ đến, bản thân đi ra ngoài dạo qua một vòng, lại để cho Vương Phủ xếp đặt một lần, trong lòng Thẩm Ngạo tức giận bất bình, một lời lửa giận nói ra, tự nhiên muốn tính sổ với Vương Phủ.

Thái hậu nói: “Vương Phủ và Quá Hoàng thái hậu không phải là đồ tốt, người cũng không cần phàn nàn, tạm thời nghỉ dưỡng mấy ngày, tìm một cơ hội, ai gia lại nói chuyện vì người.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, bình thường hai người chỉ là bài hữu(bạn đánh bài), hôm nay có cùng chung địch nhân, đảo hơi có chút tư thế cùng chung mối thù, hai bên an ủi nhau một phen, Thẩm Ngạo lại nói chút ít sự tình nam tuần, thái hậu nghe mà không tập trung, Thẩm Ngạo cảm thấy không thú vị, liền đứng dậy cáo từ.

Hôm nay khí trời vô cùng tốt, ánh dương chiếu cao cao, trời qua ba sào, đi ở trên đường cái, rất ấm áp, Thẩm Ngạo cưỡi ngựa về trong nhà, mở miệng liền hỏi: “Các phu nhân ở nơi nào?”

Gia đình nói: “Mấy vị phu nhân đều ở hậu viên, chỉ là, vừa mới có một người gọi Đồng Hồ đến bái kiến, đã muốn an bài chờ trong nội đường.”

Chân trước vừa về Biện Kinh, khách nhân đã tới rồi, thật sự khiến Thẩm Ngạo có phần cảm thấy bất ngờ, đuổi lưng một cái, nói: “Đồng Hồ? Danh không tặc, ta đi gặp hần.”

Đến đại sảnh, một người đại hán khôi ngô lập tức đứng dậy, cuống quýt cúi bái: “Bái kiến Thẩm đại nhân.”

Thẩm Ngạo cười một tiếng: “Đại nhân? Ta hiện tại đã không phải là đại nhân, người không thấy được ý chỉ sao? Ý chỉ thảo luận bãi quan truất tước, vĩnh viễn không bổ nhiệm.”

Đồng Hồ nói: “Người luôn luôn chìm nổi, đại nhân sớm muộn gì cũng sẽ vào triều.”

Đợi Đồng Hồ nói rõ ý đồ đến, Thẩm Ngạo mới biết được, người nợ là con nuôi Đồng Quán, gọi hần ngồi xuống, thuận miệng hỏi vài câu về sự tình Đồng Quán, nói: “Đồng Quán tại Trắc trấn báo tin đại thắng, bệ hạ rất vui, buông lỏng tinh thần, sự tình Chế tạo cục không truy cứu đến trên đầu hần. Còn nữa, Đồng công công càng vất vả, công lao càng lớn, dựa vào quân công là thật, hôm nay triều đình là lúc dùng người, tiền đồ Đồng công công không thể hạn lượng.”

Đồng Hồ yên tâm, cười cười nói: “Kỳ thật gia phụ vẫn hướng về đại nhân đã lâu, chỉ là hận không thể kết giao, hôm nay bảo ta đến, một là kiếm tiền bạc, thứ hai chính là dận dò ta tới gặp đại nhân, nếu có đại nhân gì phân phó, xin bảo ta trở về truyền đạt với gia phụ.”

Thẩm Ngạo khoát khoát tay, nói: “Cũng không cần.”

Cùng Đồng Hồ nói mấy câu, cuối cùng đuổi hẩn đi, Thẩm Ngạo mới trở lại hậu viên, một năm này, hẩn chạy bộ bốn phía, lại sơ sót vài người vợ, mấy phu nhân thấy hẩn trở về, ngàn vạn tưởng niệm biến thành u oán, cũng may Thẩm Ngạo có rất nhiều thời gian, an ủi từng người, cuối cùng người một nhà hòa thuận cười nói ăn cơm tối.

Lúc này, khí trời còn chưa nóng, trong đêm gió mát phơ phất, người một nhà ngồi trong sảnh, Chu Nhược hỏi Thẩm Ngạo: “Bệ hạ thực để người thôi làm quan?”

Thẩm Ngạo đầu gật đầu, nói: “Cũng không nói bỏ đi, chỉ là cùng bỏ đi không sai biệt lắm, dù sao chính là ở nhà chịu tội, kỳ thật chính là ngồi trong nhà, ăn không ngồi rồi.”

Đường Mạt Nhi sợ tâm tình Thẩm Ngạo buồn bực, cười nói: “Ăn không ngồi rồi thì ăn không ngồi rồi, lúc trước loay hoay chân không chạm đất, ở nhà vẫn tốt hơn.”

Vân Vân cười nói: “Mạt Nhi muội muội nói không sai, người khác làm quan vì tài vì danh, phu quân không còn gì cầu, không bằng ở trong nhà tiêu diêu tự tại.”

Thẩm Ngạo cười hì hì nói: “Rất hợp ý ta, chỉ là, quan này có lẽ là không thể không làm, nếu là ta tự sinh thoái ý thì cũng thôi, nhưng lần này là bị người bức xuống đài, nếu là quả thật làm người nhàn nhã, còn không phải để cho bọn họ được như ý nguyện? Ta mạn phép, không làm loại sự tình để kẻ thù sung sướng, chẳng những muốn làm quan, còn muốn đá người hại ta ra khỏi triều đình.”

Chu Nhược không cười, cái lạnh như băng lúc trước, hôm nay đã nhiều vài phần mỹ cảm đầy đủ ôn hòa, nói: “Người chính là một người không chịu thiệt như vậy, giống như tiện nghi khắp thiên hạ, đều bị mình chiếm hết mới bằng lòng bỏ qua. Phu quân hiện tại có quyết định chưa? Không bằng ta về nhà mẹ đẻ một chuyến, nói cùng ta cha, xem hẩn có biện pháp nào không.”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Hiện tại không vội, đi một bước xem một bước, gọi là hậu phát chế nhân.”

Trong đêm cùng ngày, Thẩm Ngạo nằm ngủ trong phòng Vân Vân, nệm đỏ mềm chảy xuống, sương phòng nhiều vài phần mập mờ, một phen hoạt động kịch liệt qua đi, Vân Vân mình mẩy đỏ hồng, như con mèo con, cuộn tạy trong ngực Thẩm Ngạo, thấp giọng nói: “Phu quân, mấy ngày nữa chúng ta đi chùa Bạch Mã dâng hương nha.”

“Đi chỗ đó làm cái gì?” Thẩm Ngạo khê vuốt mái tóc Vân Vân, hỏi.

“Tự nhiên là cầu Bồ Tát phù hộ rồi, phu quân ngẫm lại xem, bốn người chúng ta cùng người cũng thành hôn một năm rồi, bụng không chịu to, nếu không thể sinh con trai vì Thẩm gia, thật không có mặt mũi làm người.”

Thẩm Ngạo im lặng, tính thú thoảng cái lại tới nữa, trong miệng cười hì hì nói: “Cầu thần bái Phật có làm được cái gì, có lẽ là dựa vào chính mình cố gắng, vẫn tương đối bền chắc hơn, cái gọi là nhân định thắng thiên, chỉ cần công phu tốt, có công mài sắt, có ngày nên kim, không ngừng cố gắng, còn sợ không thể sinh con trai?”

Nói xong, tay đã xiết chặt đôi bánh bao trắng muốt trước người.....

... ..

Ngày thứ hai, sáng sớm bắt đầu đứng dậy, bầu trời lại có mưa phùn, Thẩm Ngạo không có ý định đi ra ngoài, nhưng lúc Vân Vân thắt lưng dây cho hẩn, đột nhiên nói một câu: “Trước đó vài ngày, Ngô Tam nhi luôn đến quý phủ nghe ngóng, hỏi thời điểm người trở về, còn luôn kêu khổ, cũng không biết là chuyện gì.”

Thẩm Ngạo nghĩ đến Ngô Tam nhi, à một tiếng, nói: “Không xong rồi, đoán chừng là vui đùa quá trớn.”

“Vui đùa? Cái gì vui đùa?”

Thẩm Ngạo lập tức đi giày, gọi người cầm một cây dù đến, cây dù này, nhà hẩn mua không ít, đều là đặc sản người tặng, đối phó mưa phùn cũng vừa vặn đủ, ngay cả điểm tâm đều chẳng quan tâm, lập tức tiến đến hướng Thủy Nhã Sơn Phòng.

Đến cửa phủ, gặp Lưu thắng, Lưu thắng kêu to: “Thiếu gia, muốn gọi chiếc xe ra ngoài hay không?”

Thẩm Ngạo khoát khoát tay: “Được rồi, không xa, người trở về nói cho chư vị phu nhân, giữa trưa ta có khả năng không trở về dùng cơm.”

Lòng như lửa đốt mà đuổi tới Thụy Nhã Sơn Phòng, trên đất trống, hai bóng người mặc áo tơi đứng đối diện trong mưa, một bóng người đó rất yêu kiều, mũ rộng vành trên đầu kéo thấp, từng giọt mưa xuôi theo vành nón mũ, rơi xuống, giống như mảnh vải che chắn con người thanh tịnh kia.

Chủ nhân con người cũng lơ đãng, trong tay ôm kiếm, không chút sốt mề, giống như một pho tượng đá hoàn mỹ, đứng lặng trong mưa phùn đầy trời.

Người đối diện, có vẻ mập mạp hơn vài phần, hần ngực ngóc đứng, tay đang run rẩy, vết hầu bắt đầu khởi động, cầm trong tay chính là một thanh dao thái rau, nhìn bóng người đối diện, nuốt nước miếng một cái.

“Ngô tiền bối, người rút cuộc còn muốn giả trang tới khi nào?”

“Cô nương...”

“Hừ, không được bảo ta như vậy.”

“Phải.. Nữ hiệp...”

Đối với xưng hô thế này, người kia hiển nhiên tương đối hài lòng, không đánh hấn, miệng ‘Ngô tiền bối’ run rẩy, nói: “Ta thật sự không phải là Lưu Tinh, cũng không phải Hồ Điệp, chớ nói biết cái gì kiếm thuật, chính là công phu cũng không...”

“Hừ, người không cần phải làm trò, ẩn sĩ như người, bốn cô nương thấy nhiều rồi, hừ, cho rằng chỉ bằng vào nói ba xạo có thể đuổi ta đi? Ta tung hoành giang hồ hơn mười... tháng, tiểu xiếc như người, dấu diếm ta như thế nào?”

“Nữ hiệp...” Người đối diện khẩn cầu: “Ta chỉ là người làm ăn.”

“Hừ, người làm ăn, vì sao trên mặt không treo gian nan vẻ vất vả?”

“Ta bị mặt rỗ, không có nếp nhăn...”

“Vì sao trên tay của người có thêm vết chai?”

“Nhà của ta khổ, phải làm việc nhà nông, về sau đi phủ Quốc công làm việc lật vật, tự nhiên sẽ có vết chai.”

“Vì sao lúc người lấy đao, lại quen thuộc như thế...”

“Có đôi khi đầu bếp trong tiệm bận quá, ta tự nhiên phải đi hỗ trợ làm đồ ăn, làm nhiều lần thì quen thôi.”

“Ha ha...” Bên trong màn mưa, tiếng cười như chuông bạc phát ra: “Người còn muốn lừa gạt bốn cô nương tới khi nào? Hôm nay người không xuất ra bản lĩnh thật sự, bốn cô nương còn có thể đến mỗi ngày, mãi cho đến khi người kéo ngựa trang xuống mới thôi, Ngô tiền bối, xem chiều...”

Nữ hiệp nhảy lên, tốc độ như điện thiểm, tại trong màn mưa bay vút về phía trước, mấy cái lên xuống, đã gần sát người đối diện, trường kiếm trong tay múa ra mấy đóa hoa kiếm ở giữa không trung, mũi kiếm đâm rách màn mưa, bắn thẳng vào cổ họng.

Người đối diện đang run rẩy, vô ý thức mà giơ dao thái rau lên ngăn cản.

Trường kiếm như điện, đâm vào bên cạnh dao thái rau.

BOANG.....

Sắt thép giao nhau, mưa văng khắp nơi...

Dao thái rau do gang chế tạo, vỡ tung, người đối diện lùi lại mấy bước, à nha một tiếng, đặt mông ngồi ở bên trong đồng bưng lấy lợi.

Nữ hiệp giận dữ, trường kiếm chỉ người trên mặt đất, mưa tí tách rơi xuống, rung động mũ rộng vành, nàng cắn răng nói: “Tiền bối, còn muốn trang tới khi nào?”

“Nữ hiệp... Ta thật sự chỉ là thương nhân.”

Nữ hiệp dáng chừng sững bất động, lạnh lùng nói: “Thương nhân? Những lời này ngươi có lẽ là lưu lại, lừa gạt em bé ba tuổi đi, hỏi lại ngươi lần thứ nhất, rốt cuộc ngươi có nguyện ý đem hết toàn lực, phân cao thấp cùng ta hay không!”

“Ta...” Người đối diện bất lực, nói: “Không phải đã so qua rất nhiều lần rồi hay sao?”

“Hừ, đó là ngươi cố ý giấu dốt!”

“...”

“Ngươi vì cái gì không nói lời nào? Là chột dạ?”

“Phải.. Sợ hãi à...”

“Ngươi đương nhiên sợ, sợ ta vạch trần ngươi, để cho bốn cô nương đến vạch trần diện mục thật của ngươi. Ngươi đã là Lưu Tinh Hồ Điệp kiếm, kiếm thuật nhất định xuất thần nhập hóa, chắc hẳn từng bị cái gì cản trở, chung tình với một nữ tử, cuối cùng nữ tử này bị chết, ngươi tự nhiên không vui, liền thề không động võ, có phải không?”

“Không phải.”

“Còn dám chống chế?” Nữ hiệp đưa trường kiếm lên, mũi kiếm chỉ vào yếu hầu người kia, hỏi: “Ta hỏi lại ngươi, có phải thế không?”

“Đúng, đúng.”

)

385. Chương 373: Cường Bức Nữ Hiệp

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 373: Cường bức nữ hiệp

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trường kiếm vừa thu lại, trong màn mưa xẹt qua một tia sáng trắng, nữ hiệp ôm kiếm mà đứng: “Như vậy xin mời tiên bối cầm kiếm, đánh với bốn cô nương một lần.”

“Ta... Ta không phải tiên bối à!”

“Hừ, ngươi còn dám chống chế, mới vừa rồi là chính ngươi thừa nhận!” Nữ hiệp then quá hoá giận: “Là tự ngươi nói, ngươi từng thề không động võ, hiện tại lại muốn đổi ý sao?”

“Nữ hiệp... Ta bị bức.”

“Nơi này có ai bức ngươi?”

“Phải..”

Khuôn mặt nữ hiệp căng cứng, đôi mắt thanh tịnh đầy sát khí đằng đằng, ánh mắt người đối diện sợ hãi, lập tức nuốt một câu phía sau vào trong bụng, lắc đầu nói: “Không có... không có người nào bức ta.”

“Có thể chứ, đã không có người bức ngươi, ngươi lại bị bức cái gì? Cầm lấy kiếm.”

“Nữ hiệp...” Người đối diện khóc, hán tử thô kệch mặt đầy vết rỗ, cuồn cuộn khóc lớn: “Nữ hiệp tha mạng à.”

“Đường đường đệ nhất kiếm khách Biện Kinh, khóc cái gì, thì ra người tình nguyện khóc, cũng không muốn động thủ cùng ta, ha ha, người không để ta vào mắt sao?” Nữ hiệp then quá hoá giận, trường kiếm trong tay nàng xẹt qua một đạo điện quang: “Ta liền không khách khí, nếu người không cảm ra bản lĩnh thật sự của bản thân, bỗng cô nương đành phải giết người.” Cái chữ người này rơi xuống, trường kiếm đã nhanh chóng bắn đến cổ họng người đối diện, lúc này đây là động thủ thật, không có một tí đình trệ.

Người đối diện ngơ ngác rồi, há to miệng, không dám thở mạnh, chỉ cảm thấy cổ mát lạnh, không khỏi nổi da gà.

toàn thân trở ra? Hừ, nằm mơ, người không đấu tranh, bệ hạ dần dần làm bất hòa cùng người, đến lúc đó người chỉ là một kẻ thảo dân, Vương Phủ sẽ bỏ qua cho người? Người tự suy nghĩ nặng nề, dừng hồi hận.”

Giáo huấn Thẩm Ngạo một trận, Thẩm Ngạo vẫn là bộ dạng nửa chết nửa sống kia, trong lòng thái hậu nghĩ: “Tiểu tử này, chẳng lẽ là muốn để ai gia đi đánh trận trước? Hừ, người này vô cùng gian xảo, ai gia không thể mắc mưu hắn.”

Vì vậy, hai người cũng cứ như vậy, dù sao, ai cũng không chịu đi xuất đầu, rất có ăn ý, hi vọng đối phương đi xung phong trước.

Mỗi lần nghe thái hậu giáo huấn, Thẩm Ngạo liền hoàn toàn không quan tâm đến việc ngoài, về đến trong nhà, liền tiếp tục nghỉ dưỡng.

Qua mấy ngày, cha mẹ Lục Chi Chương gửi thư đến, nhi tử lưu lạc tại Biện Kinh, đột nhiên không có tin tức, lại đột nhiên viết thư về, nói là muốn đón dâu, làm cho bọn họ trở tay không kịp. Lục lão cha cũng hung ác, mở đầu thư chính là chi, hồ, giả, dã, mắng to một trận, nghĩa rộng ra là cha mẹ giáo huấn con, về sau rồi lại là không thể làm gì, chỉ nói kêu người mang theo sáu lễ đến xin cưới trước, sau đó hãy làm tiếp.

Lục Chi Chương hào hứng bừng bừng, đưa thư cho Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo xụ mặt buông thư xuống, hỏi: “Thật sự muốn cầu hôn?”

Lục Chi Chương chăm chú gật đầu.

“Được rồi, vậy thì cầu hôn đi, chỉ là, cái cầu hôn này bắt đầu từ nơi nào trước?”

Lục Chi Chương: “.....”

“Khục khục... .. Lục Chi Chương à, biểu ca tuy lớn hơn người, nhưng loại sự tình này, có lẽ là kinh nghiệm chưa đầy, được rồi, chúng ta ngẫm lại xem, làm trước, vốn là đi làm mối, thế có nghĩa là, phải mời cái bà mối trước, có phải không?”

“Biểu ca, bà mối đã mời tốt rồi.”

“Cái lễ vật kia đã chuẩn bị tốt chưa?” Thẩm Ngạo không thể tưởng được, thì ra Lục Chi Chương so với chính mình còn hiểu chuyện hơn một chút, sắc mặt có chút lúng túng.

Lục Chi Chương gật đầu, Thẩm Ngạo thở sâu, đây là lọt hố cha nó rồi, lung lay tay, nói: “Vậy thì đi làm mối trước, bên kia gật đầu, ta lại mang sáu lễ đi cầu hôn.”

Bà mối đi một chuyến đến Đặng phủ, Lục Chi Chương có vẻ vô cùng lo lắng bất an, lại mời người kêu Thẩm Ngạo đến, chấp tay đi quanh quanh trong phòng, cứ cách vài phút lại hỏi: “Biểu ca, nếu Đặng gia không đồng ý việc hôn sự này thì làm sao bây giờ?”

Thẩm Ngạo an ủi hắn một hồi, giữa trưa, bà mối đã trở lại.

)

387. Chương 375: Huyền Náo Lớn

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 375: Huyền náo lớn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Bà mối này là phu nhân vòng eo như thùng nước, vừa thấy Lục Chi Chương, chính là ủy khuất kêu to: “Đặng gia kia thật sự không thức thời, nói cái gì một người ghi chuyện, cũng trèo vào con gái nhà hần, hừ, không chịu thì không chịu, còn nói cái gì bồi nhọ thân phận nhà hần. Lục thiếu gia, hần còn nói người là người Hồng Châu, tuy gia thế còn tạm được, nhưng hần chỉ có một đứa con gái này, không muốn đến Hồng Châu, cho nên cái việc hôn nhân này, bảo người không cần phải si tâm vọng tưởng nữa!”

Lục Chi Chương nghe xong, ngẩn người tại chỗ, sắc mặt trắng bệch, so với năm đó hốt hoảng trốn khỏi Chu gia còn muốn chật vật hơn, bờ môi run rẩy một chút, cuối cùng lại đưa ánh mắt sang Thẩm Ngạo, méu máo nói: “Biểu ca...”

Nếu không phải có bà mối, gia hỏa nhu nhược này chỉ sợ đã khóc lớn.

Sắc mặt Thẩm Ngạo tái nhợt, không để ý tới Lục Chi Chương, trầm mặt nói với bà mối: “Đây là ý gì? Người ghi chuyện vì cái gì không xứng với nữ nhi của hần? Hần cũng quá mắt chó nhìn người thấp, con gái Đặng gia, ta sẽ lấy, à, không, là Lục công tử lấy, hừ, ta lại muốn nhìn xem, hần có cái giá gì cao.”

Đuổi bà mối đi, Lục Chi Chương thất hồn lạc phách ngồi ở trên giường, vẫn không nhúc nhích, Thẩm Ngạo đẩy đẩy vai của hần, nói: “Tiểu Chương Chương, tỉnh lại!”

“Chu gia chương mất ta cũng được, ta tự nhận kém biểu ca, nhưng Đặng gia, tại sao phải xem thường ta.” Lục Chi Chương lộ vẻ sầu thảm, che mặt khóc ròng: “Biểu ca, ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Đần độn!” Thẩm Ngạo kiên định nói: “Người đợi ở chỗ này, ta tự mình đi làm mối cho người, không phải là phú hộ sao? Trong nhà có mấy đồng tiền sao? Biểu đệ Thẩm Ngạo ở đâu không xứng với hần?”

“Biểu ca, hay là thôi đi.” Lục Chi Chương có vẻ có chút sợ hãi.

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Người chờ là được.”

Hần nổi giận đùng đùng về nhà, lập tức gọi Lưu thắng tới, nói: “Mời người cùng đi, cái gì Ngự Sử trung thừa, cái gì Tán vương, Lương vương, Tề vương, còn có tất cả công phủ, Quận công phủ, Hầu phủ, kêu hết lên, nói cùng bọn họ, cái giao tình này bán cho ta, liền lập tức tới, thật sự không thể phân thân, để con cháu tới cũng được, còn có, đi Tiền điện tư, cũng gọi người đến, Quốc Tử Giám bên kia cũng không thể thiếu.”

Lưu thắng sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, thấy bộ dạng Thẩm Ngạo nổi giận đùng đùng như vậy, còn tưởng rằng thiếu gia muốn đi dốc sức liều mạng cùng người, run rẩy nói: “Gọi... Gọi người làm cái gì.”

Thẩm Ngạo vút xuống một câu: “Làm mối!”

Làm mối... , Lưu thắng ngơ ngẩn rồi, làm mối còn muốn gọi vương hầu đại thần, cấm quân, giám sinh đi giúp, như thế rất hiếm có, hần không dám dừng, lập tức kêu người đến, phàm là có quan hệ cùng Thẩm gia, liền gọi người đi mời, về phần lý do mời người, hần không dám nói, vì vậy chỉ nói là mời mọi người dự tiệc.

Thẩm Ngạo trở lại hậu viện, nổi giận đùng đùng nói với Chu Nhược: “Lúc này đây ta đã nghĩ kỹ, Lục Chi Chương ưa thích Đặng tiểu thư, Đặng tiểu thư này nhất định phải xuất giá, không chịu cũng phải chịu, vẫn không được thì dùng đến võ.” Hần nắm nắm tay, nói: “Khiêu khích ta, ta trực tiếp đi bắt cóc tổng tiền, đoạt cũng phải đoạt đến để bái đường.”

Chu Nhược châm trà cho hần uống, bảo hần nguôi giận, oán giận nói: “Tựa như người muốn làm chú rể không bằng, làm gì kích động như vậy, có chuyện gì không thể chậm rãi thương lượng cùng người ta sao.”

Thẩm Ngạo dậm chân, nói: “Chuyện của nam nhân, người không hiểu.” Nhếch miệng, lại ngồi uống trà, một mối hôn sự này rất quan trọng đối với Lục Chi Chương, liền tục trải qua đá kích, tình tình Lục Chi Chương vốn là nhu nhược, rất không tự tin, lúc này lại bị đá kích, chỉ sợ không ngẩng đầu lên được.

Thẩm Ngạo lúc trước đã trèo cột hần, nhưng vị Lục thiếu gia này vẫn coi hần trở thành trưởng bối, tâm sự gì cũng đều chịu nói cùng mình, Thẩm Ngạo sớm đã coi hần là huynh đệ của mình, hôm nay người ta lại trèo cột hần, huynh trưởng lại càng phải giữ gìn huynh đệ của mình.

Chu Nhược nhìn hần tức giận, lại cẩn thận từng li từng tí, nói: “Cái kia, phu quân định làm như thế nào?”

“Đơn giản! Nếu người ta ngại Lục Chi Chương không có thể diện, ta liền đi tìm một trăm người có thể diện, đi giảng đạo lý cùng hần, nếu hần ngại lễ ít tiền, ta liền cho tùy tiện chuyển mấy ngàn cân đồng tiền đến trong nhà hần, dù hần không đồng ý, cũng phải đồng ý, nếu không chịu hiểu, kiên quyết không chịu bả gả Đặng tiểu thư ra, cũng chỉ có thể đánh.”

Chu Nhược có chút bận tâm, nói: “Huyền não lớn như vậy, chung quy vẫn không tốt, bây giờ người đang ở trong nhà chịu tội, cha ta nói, bảo người mấy ngày nay yên tĩnh một ít, chớ để cho người ta bắt được nhược điểm của người.”

“Ta ước gì có người bắt được nhược điểm của ta. . .” Thảm Ngạo uống trà, nói: “Rất lâu không não loạn qua rồi, gần đây xương cốt có lỏng, hôm nay liền não loạn, nhìn xem ai dám nói cái gì.”

... ..

Một sáng sớm, Thúy Nhã Sơn Phòng đã là người ra vào tấp nập, Tấn vương mang theo mấy thân vương tôn thất, Quận Vương, cười hì hì, mò mẫm đi dạo trong đám người, không nhận được, nói với Tề vương một bên: “Tràng diện này khá lớn, có ý tứ, có lẽ là Thảm Ngạo thích chơi trội, người xem xem, ngay cả làm mỗi đều không giống với người khác.”

Tề vương ngẩng nhìn đám người, nói: “Vương huynh, ai cũng đi, đến lúc đó một lời không hợp, có phải là muốn động thủ? Sớm biết như vậy, ta nên dẫn thị vệ của vương phủ đến, không chừng đến lúc đó sẽ phải ăn thiệt thòi.”

Triệu vương xì mũi coi thường, ra vẻ lão thành, nói: “Ai dám động đến tôn thất chúng ta, động một ngón cái, sẽ xét nhà diệt tộc, bọn hần không có cái gan này. . .”

Một đám người thảo luận, có người hào hứng tham gia náo nhiệt, cũng có người xụ mặt không ngừng kêu khổ ở một bên, ví dụ như Vệ Quận công Thạch Anh và Ngự Sử trung thừa Tăng Văn, Kỳ Quốc công Đoàn Chính, bọn hần chỉ biết là đến dự tiệc, hào hứng bừng bừng tới, lại ký tên đồng ý, liền được cho biết, phải đi làm mỗi.

Làm mai mối... Có làm mỗi như vậy sao? Thạch Anh không dám đi về hướng nhiều người, sợ bị người nhìn thấy hần, người thấy hần, còn muốn kêu một tiếng: “Thạch Quận công tốt.”, hiện tại Thạch Anh liền hận không thể dúi đầu vào hạt cát, để cho tất cả mọi người không nhìn thấy hần, mặt mũi mất sạch, vài người trước mặt hần, phần lớn cũng như thế. Nguyên một đám cúi thấp đầu, thấy người cũng không chào hỏi, dù sao bây giờ là đám lao phải theo lao, người ta ngay cả danh tự đều có rồi, trốn đều trốn không thoát, Thảm Ngạo tên điên kia lên tiếng, đến là bằng hữu, không đến, sau này mọi người đụng nhau cũng không cần chào hỏi, tuy nói Thạch Anh là trưởng bối Thảm Ngạo, nhưng cũng biết người này, chuyện gì cũng đều làm được ra, cũng không phải người biết nói giỡn, cho nên không thể không đi.

Bên này triều thần còn bày cái giá cao, bên kia cấm quân và giám sinh thay đổi thường phục lại vui sướng hơn hử, nguyên một đám hưng phấn không ngừng kêu to, giống như bọn hần sắp kết hôn rồi, Thảm Ngạo từ phía trong cửa sổ, nhô đầu ra, hô về hướng bọn họ: “Đi làm mai mối vì Lục công tử.”, những người phía dưới đáp ứng: “Cùng đi, cùng đi! . .

Mấy trăm người rống lên, thanh thế làm cho người ta sợ hãi.

Thảm Ngạo lùi đầu về, vỗ vỗ vai Lục Chi Chương: “Thế nào? Cũng là người biểu ca có biện pháp, ta không tin, Đặng gia hần còn có thể cự tuyệt, không đồng ý, hần liền phải gặp tai ương, người ở đây đợi tin tức tốt của ta, biểu ca không lo chu toàn chuyện của người thì không về.”

Nói xong, lòng như lửa đốt, đi xuống lầu, đi ra khỏi Thúy Nhã Sơn Phòng, chứng kiến người đông nghịt, đắc ý phi phàm, nói với Ngô Tam nhi theo đuôi:”Tẩu nhạ. . .

Ngô Tam nhi lập tức đi thu xếp, chỉ một lúc sau, tiếng nhạc liền vang lên, mười mấy cái chiêng tay, kèn thổi lên, Ngô Tam nhi lại chạy về, nói: “Nào có làm mai mối đàn hát, chỉ có thời điểm cầu hôn mới tẩu nhạ. . .”

Thảm Ngạo cười rất âm hiểm: “Người biết cái gì, chính là muốn để cho người khác lầm tưởng, cho là chúng ta phải đi cầu hôn, họ Đặng không đồng ý hôn sự, cô gái này cũng không gả ra được.”

Ngô Tam nhi lau lau mồ hôi lạnh, không biết là bội phục hay là phỉ nhổ đối với Thẩm Ngạo, hay là hai chủng tâm tình đều có, Thẩm Ngạo nói với hướng hân: “Gọi người dựng biển lên.”

Chỉ một lúc sau, đám người dựng vô số biển, có biển viết, “Áo vải Thẩm Ngạo”, có viết: “Tấn vương Triệu Tông”, còn có cái gì Vệ Quận công Thạch Anh, Cao Tăng hầu....

Thạch Anh chứng kiến cái bài kia, sắc mặt lập tức đại biến, lúc này đây thật sự là muốn tránh đều không tránh nổi, thì ra người ta ngay cả tấm biển cũng đều chuẩn bị xong, là muốn toàn bộ mọi người Biện Kinh trông thấy.

“Ai...”, Thạch Anh lắc đầu, anh danh cả đời này xem như hôm nay mất hết rồi.

Ngược lại, mấy tôn thất Triệu Tông chứng kiến tên của mình cũng ở trên tấm biển, vui vẻ rạo rực đi kéo Thẩm Ngạo đến, nói:, “Thẩm Ngạo, cái biển này không tốt.”

“Không tốt? Vì cái gì không tốt? Ta cảm thấy rất khá”

“Cũng không phải nói tấm biển không tốt, ngươi ngẫm lại xem, ta là thân vương, làm sao có thể cùng cái gì áo vải Thẩm Ngạo, Hồng Lư Tự chủ bộ Dương Minh Kiệt..., dùng tấm biển giống nhau? Tốt xấu cũng phải có một tấm biển bạc, lại dán bạch kim lên mới ngán nắp.”

Tề vương, Triệu vương liên tục gật đầu, cảm thấy Triệu Tông nghĩ rất chu đáo, ào ào nói:, “Không đổi biển bạc, chúng ta sẽ không đi.”

Thẩm Ngạo ho khan một tiếng, xụ mặt nói: “Biển bạc? Tiền đâu ra? Người đưa tiền đây, cho dù là biển vàng, ta cũng làm cho người.” Triệu Tông không lên tiếng nữa, xám xịt mang người lẫn vào trong đám người.

Huyền não một hồi, Thẩm Ngạo rút cục cười ngửa, vung tay lên: “Đi.”

Đám người bắt đầu bắt đầu khởi động, trận thế làm cho người ta sợ hãi...

)

388. Chương 376: Thẩm Ngạo Làm Mai

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 376: Thẩm Ngạo làm mai

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Dinh thự Đặng gia ở vào thành đông, dựa vào sinh ý lụa để phát triển gia nghiệp, nguyên quán là Bắc Hải, về sau sinh ý làm được lớn rồi, thì đưa đến Biện Kinh, đến hôm nay, con cháu sum xuê, dần dần gia nghiệp cũng càng lớn hơn, trong nhà có hai huynh đệ, một người đậu xuất thân tiến sĩ, một người là ban thường cùng xuất thân tiến sĩ, đều đi ra ngoài vài chục năm, một tới Hộ bộ làm việc chung, một người tại phủ Kinh Triệu.

Có người làm việc chung ở Hộ bộ, cho nên sinh ý Đặng gia này tất nhiên là càng làm càng lớn, lụa Biện Kinh đã bị Đặng gia lũng đoạn, cái gọi là tài nguyên cuộn cuộn, mấy thế hệ con cháu trong nhà lại không chịu thua kém, mắt thấy sắp làm quan rồi, bởi vậy hôm qua bà mới đến cầu hôn, cha Đặng tử, thì ra là Nhị lão gia Đặng gia Đặng Nhân Năng không chịu đáp ứng

Đều nói Lục gia là đại gia tộc số một số hai Hồng Châu, nhưng Đặng gia và Lục gia cũng không phải có giao tình, cần gì phải đem con gái đến Hồng Châu.

Còn nữa, cái công tử Lục gia này, hẳn cũng có biết một hai, chỉ là một người ghi chép, chuyên môn biên soạn chút ít câu chuyện, người như vậy, so với người làm buôn bán còn không bằng, lan truyền ra ngoài, đều cảm thấy mất mặt.

Đặng Nhân Năng đương nhiên không chịu đáp ứng rồi, đá bà mồi ra khỏi cửa, cũng không thấy có cái gì dị thường, cho nên chuyện này cũng không thương lượng cùng người trong nhà.

Một buổi sáng sớm, Đặng Nhân Năng vốn định đi đến chỗ đại huynh Đặng Hằng thông báo một tiếng, kết quả, lúc chạy đến trong phòng lớn, lại biết được Đại huynh từ sáng sớm đã đi ra ngoài rồi, nói là đi tham gia yến hội của Thẩm gia.

Trong đầu Đặng Nhân Năng đầy tư vị không dễ chịu, trong lòng nghĩ, mới sáng sớm, tham gia cái yến tiệc gì đây, chỉ nghe nói qua buổi yến tiệc trưa, tiệc tối, còn chưa từng thấy có yến tiệc sớm, đại tẩu cũng là đầy bụng khó chịu, nói cái gì sáng sớm, trời còn chưa sáng đã chạy đi, nói cái gì người này không thể trêu vào, thiếp mời rơi xuống, đi trễ sẽ gặp nạn.

Dọa người, hẳn đang êm đẹp là một chủ sự Hộ bộ, chính là hoàng thượng gọi hẳn, cũng không nên đi vội vàng như thế!

Đặng Nhân Năng cười toe toét mà giúp đại huynh nói tốt, nói với chị dâu: “Làm quan chính là như vậy, cũng không thể đắc tội các quan trên, không phải có câu nói rồi sao? Diêm vương dễ trêu, tiểu quỷ khó chơi, hoàng thượng còn dễ nói, gặp được thủ trưởng hoặc là đại nhân vật trong ba tỉnh không thể trêu vào, liên tuyệt đối không thể chậm trễ, nếu không, tương lai khó bảo toàn không bị người tính toán.”

Đại tẩu gật đầu, nói: “Nhị đệ đến đây, chẳng lẽ là gặp chuyện gì? Có lời gì nói cùng ta cũng được.”

Đặng Nhân Năng cũng không biết nên nói cái gì, chỉ cười cười, nói: “Sự tình gì thì không có, chính là sang đây xem xem huynh và đại tẩu thế nào thôi.” Nói xong, liền cáo từ rời đi.

... ..

Bên này, cổ nhạc trôi lên, sáng sớm, sương sớm còn chưa tan hết, liền chứng kiến một chi đội ngũ ngăn nắp, hối hả vác trên trăm cái biển hiệu, giống như đi dạo phố, xuyên qua ở phía trong láng giềng, người nhìn thấy, con mắt đều nhìn thẳng vào, tự hỏi đây là trận chiến gì? Cái này không khác gì một nửa triều đình, các nhân vật tai to mặt lớn, Công Hầu vương gia đều ở bên trong.

Cho dù là nâng biển hiệu, cũng đều là cầm quân lương hùm vai gấu, nguyên một đám vô cùng hoành tráng, phía trước mở đường, phía sau là vương công đại thần hối hả, phần lớn vương công là không biết xấu hổ, còn rất đắc ý, đông đưa cây quạt, mời chào bốn phía, tốp năm tốp ba cười toe toét.

Nhưng đại thần lại bất đồng, mặt mũi đầy vẻ sợ hãi, cúi thấp đầu tựa như đang nhặt tiền, vài người núp ở trong đội ngũ, như là đại cô nương nhập kiệu hoa, cũng nhăn nhó như vậy.

Nhưng là có mấy quan viên tuổi trẻ tham gia náo nhiệt, phần lớn là tân tiến sĩ, không ít người đồng khoa với Thẩm Ngạo, cho nên cũng không thấy có cái gì dọa người, ở chỗ này thấy quan trên, tự nhiên muốn chào hỏi: “À, Đặng chủ bộ cũng tới, hôm nay không phải Đặng chủ bộ phải đi đến Giá trị đường sao?”

Mặt vị Đặng chủ bộ này càng đỏ hơn, hẳn là cái loại nhân vật nửa vờ trong triều, Thẩm Ngạo tính toán, đúng là cho hẳn một cái thiếp mời, đương nhiên không muốn để sai sót cơ hội này, cái gọi là hóng mát dưới đại thụ, bợ đỡ được Thẩm Ngạo, chẳng khác nào đi lên con đường Trung Sách tỉnh và dòng họ Vương gia, càng có Dương công công trong nội cung che gió tránh mưa, sớm muộn gì cũng có một ngày xuất đầu lộ diện.

Bởi vậy sáng sớm hẳn đã bắt đầu đứng dậy, cố ý đi báo bị bệnh, liền tới đây, ai từng nghĩ đến, Thẩm diên cuồng kia đúng là gọi người đến bổ sung quân số, da mặt này đặt ở đâu bây giờ? Nhất là nhìn thấy thuộc hạ của mình, ngôn ngữ lập tức lập loè, nói: “À, là Sở Hiền à, hôm nay đã xin nghỉ, đến tham gia náo nhiệt.”

Đặng chủ bộ nắm chòm râu, cố ý làm ra một bộ dạng nhàn nhạt, nói xong còn sợ người ta nhìn ra khác thường, cố ý cười khan một tiếng ha ha, nói: “Khó được dịp người trong kinh thành gom góp náo nhiệt nha, ta tùy tiện đến xem thôi, sao người lại tới đây?”

Vị này tân tấn tiến sĩ cười ha hả nói: “Ta và Thảm đại nhân, lúc trước là đồng môn, hần tự nhiên muốn gọi ta đến giúp, một chuyến này phải đi Đặng gia làm mai, ồ, Đặng gia đông thành, chứ không phải là trong nhà Đặng chủ bộ chứ?”

Đặng chủ bộ sợ tới mức mặt đều tái rồi, ai oán mà gượng cười, nói: “Làm sao có thể, họ Đặng đông thành cũng không thiếu, ta lại không có con gái, Nhị đệ ta lại có một, chỉ là cũng không có nghe được tiếng gió có người làm mối, nói đùa, nói đùa.”

Đặng chủ bộ một mực bảo trì khiêm tốn, hồn nhiên không lên tiếng trong đám người, lúc này nghe Sở Hiền nhắc nhở xong, lập tức tập trung tinh thần, vừa xem xét, thật đúng là đi đường về nhà hần, tuy trong miệng hần nói không quan trọng, nhưng trong lòng lại hoảng sợ, đợi lại vượt qua một góc đường, liền càng ngày càng cảm thấy không đúng, xem một đường này, thật đúng là đi về hướng trong nhà hần.

Không được, phải hỏi một chút, kéo một giám sinh đến hỏi, giám sinh này mặt mày hớn hở nói: “Đại nhân không biết sao? Hắc hắc, hôm qua Lục công tử mời bà mối đi nói vun vào, kết quả Đặng gia có một người gọi Đặng Nhân Năng, nói cái gì Lục công tử không xứng với nữ nhi của hần, đây cũng là chuyện thường xảy ra, có phải không?”

Nhưng hần đã từng nghĩ đến, Lục công tử và Thảm đại nhân rất thân, giống như Lục công tử là biểu đệ Thảm đại nhân, Thảm đại nhân nghe xong, tự nhiên nổi trận lôi đình, đã thả lời nói, nói Đặng gia là vật gì, không cưới được con gái nhà hần, chuyện này không chịu bỏ qua, hôm nay gọi tôn thất Vương gia, Công hầu và đám đại thần đến, vẫn chỉ là xung phong, nếu Đặng gia còn không chịu, cái kia, cũng chỉ có thể mời thánh chỉ, ý chỉ rồi, không tin Đặng gia không chịu mềm.”

Giám sinh giảm thấp thanh âm xuống, lại nói: “Nghe nói còn có phương án xấu nhất, ta cũng là nghe vài Vương gia nghị luận, Thảm đại nhân nói, thật sự không được, cũng chỉ có thể cướp cô dâu.”

Đặng Nhân Năng... cướp cô dâu... Đặng chủ bộ sợ tới mức mặt đều tái rồi, cái này, thì ra cái đồng lửa thiêu đốt về hướng nhà hần à, không ngờ chính mình còn ngốc nghếch theo sát người ta, làm sao xử lý bây giờ?

Chọc phải Thảm điên cuồng, truyện đối là không có chỗ tốt, Lương Thành, Thái Du, những nhân vật thông thiên này, có người nào không phải là cao không thể chạm? Kết quả như thế nào? Tuy nói vị Thảm điên cuồng này chịu tội trong nhà, nhưng xem nhẹ hần, vậy thì mười phần sai rồi, người ta đợi cái gì giáng tội, có thấy ai chịu tội, còn ba ngày hai buổi, chạy vào trong nội cung sao? Đã chịu tội, còn có nhiều tôn thất công hầu như vậy kẻ vai sát cánh cùng hần sao?

“Mẹ của ta à, cái này xong rồi.” Đặng chủ bộ không nói hai lời, lập tức bỏ lại một chỗ trống, chạy như bay, chạy về trong nhà cực kỳ nhanh, đến cửa phủ, đã là thở không ra hơi, người gác cổng thấy ông lớn trở về, vội vàng tới đỡ hần, hỏi: “Ông lớn, đây là làm sao vậy?”

“Làm sao vậy? Đại họa lâm đầu rồi!” Đặng chủ bộ kêu to: “Còn không mau gọi Nhị lão gia tới! Nhanh.”

Đến trong sảnh, Nhị lão gia Đặng Nhân Năng bước nhanh chạy tới, thấy vị đại huynh này, nhìn hần lòng như lửa đốt, có chút không hiểu, đang êm đẹp dự tiệc, như thế nào tự nhiên trở lại? Đại huynh tính tính thế nào, hần đã biết, tính cách vô cùng trầm ổn, lại nhìn bộ dáng hần hiện tại, thật sự vô cùng thất.

Đặng Nhân Năng còn chưa hướng đại huynh hành lễ, Đặng chủ bộ đã gấp gáp, lòng như lửa đốt hỏi: “Ta hỏi người, hôm qua có người nhắc tới chuyện cầu thân hay không?”

Đặng Nhân Năng liền tranh thủ nói chuyện ngày hôm qua, Đặng chủ bộ vỗ bàn nói: “Ai... Nhị đệ à Nhị đệ, người là hồ đồ rồi, bây giờ người ta đã tìm tới cửa.”

Đặng Nhân Năng nói: “Nữ nhi của ta, không đi lấy chồng, lại có quan hệ gì? Còn nữa, cái họ Lục kia ở Hồng Châu có lẽ còn có mấy phần thể diện, nhưng chỗ này là Biện Kinh, lại sợ hần làm gì.”

“Lục gia chúng ta đương nhiên không để vào mắt, nhưng Thảm điên cuồng đến rồi, có tốt hay không hả? Dương Tiễn Dương công công, người dẫn đến đây có tốt hay không hả? Tôn thất Vương gia, người dẫn đến đây, tốt hay không hả? Còn có Kỳ Quốc công, Vệ Quận công, Quốc Tử Giám, Tiền điện tư, Hồng Lư Tự, Ngự Sử đài, Đại Lý Tự, người dẫn đến làm cái gì?”

Đặng chủ bộ báo một chuỗi danh tự, Đặng Nhân Năng không có một người nào không nhận ra, không có một người nào không phải quan to, sắc mặt biến hóa, vội hỏi: “Cái đó và họ Lục lại có gì liên quan?”

“Không liên quan, ta vội vã trở lại làm cái gì? Người cho là chơi sao? Nói thẳng đi, Thẩm Ngạo kia đã muốn mang người đến làm mai rồi, cái việc hôn nhân này không đáp cũng phải ứng, nếu không, chớ nói tiền đồ huynh trưởng, chính là Đặng gia chúng ta, cũng đừng nghĩ đến việc xuống tốt.”

Đặng Nhân Năng vốn là còn có một chút hột hơi, nhưng giờ phút này nghe huynh trưởng chửi mắng một trận không đầu không đuôi như vậy, cũng có một ít không vui, nói: “Con gái là của ta, ta muốn gả cho ai gả cho ai, còn nữa nói, ta chỉ có đứa con gái như vậy, làm sao có thể nói gả liền gả, cái việc hôn nhân này, ta giữ những lời này, không được.”

“Người... Người... Đến lúc này người còn bày cao giá, người không sợ Đặng gia chúng ta bị người liên lụy?”

“Liên lụy?” Đặng Nhân Năng tức giận, nắm chồm râu mép, nói: “Liên lụy cái gì? Ta cũng không tin, đứa con gái không lấy chồng, còn có người muốn giết ta, ở đâu ta cũng không sợ nói rõ lí lẽ, chính là Thái Kinh Thái Thái sư đến đây, ta cũng không cho con gái lấy chồng, hắn còn có thể giết ta sao?”

“Người điên rồi, nói cùng Thái Kinh, còn có thể nói lý, người không phải có lý sao? Đi nói cùng Thẩm điên cuồng đi, người không muốn sống, ta đây cũng không có cái gì để nói, tự người lo liệu đi.” Đặng chủ bộ rơi xuống cái mặt mặt, phát tay áo liền đi.

Đặng Nhân Năng còn vẫn y nguyên không buông tha, nói: “Người đừng cho ta cao ngạo, gả đứa con gái này, không cần người khác chỉ giáo.”

“Người điên rồi, thật sự điên rồi.”

Đại gia và Nhị gia nhao nhao lật trời, người bên ngoài cũng không dám đi vào khích lệ, Tam gia Đặng đạt vừa đúng hôm nay không cần phải đi Giá trị đường phủ Kinh Triệu, nghe thể tĩnh bên cạnh, cũng tới, vừa nghe xong, đi theo lão đại, cùng một chỗ khích lệ: “Thẩm Ngạo này là nhân vật thiên hạ nhất điên cuồng, bao nhiêu người chết ở trong tay của hắn, người chưa từng nghe nói qua sao? Chọc giận hắn, cả nhà đều muốn gặp nạn, nhị ca, người nghe một câu khích lệ của ta, chuyện này không đơn giản như vậy đâu.”

.....

Ba huynh đệ nhao nhao bên trong, thành linh, một hạ nhân vội vã chạy tới bẩm báo: “Có người đến, rất nhiều người, cao thấp trong phủ đều bị bọn họ vây quanh, nói là đến làm mai, chỉ là y theo tiểu nhân đánh giá, có lẽ là đến gây chuyện đánh nhau.”

Đặng chủ bộ sợ tới mức mặt như màu đất, lão Nhị lão Tam cũng đều hít vào một hơi, dừng nhìn Đặng Nhân Năng vừa rồi khẩu khí rất lớn, nhưng người tới trước mặt, nếu nói hắn không chột dạ, đó là nói dối.

Vừa rồi lão đại và lão Tam nói đến chỗ ác của vị Thẩm đại nhân kia, trong miệng hắn không cho là đúng, nhưng trong lòng lại bất ổn, chỉ là không nở để con gái xuất giá, lại có chút xem thường Lục Chi Chương, cho nên cái lão già khom này còn cứng rắn, không chịu nhả con gái ra.

Đặng chủ bộ cười khổ một tiếng, nói: “Đi đón tiếp người đã.”

“Đúng, đón người trước, có lời gì đợi tí nữa nói.”

Đặng Nhân Năng cuối cùng cũng đạt thành nhận thức chung cùng đại huynh, lòng như lửa đốt mà tiến đến chỗ người gác cổng, Đặng Nhân Năng xem xét cái trận thế này, lập tức hít một hơi khí lạnh, bên ngoài chỗ người gác cổng, đúng là biến hiệu như rừng, cái này là vương, cái kia hầu, còn có tất cả bộ đường đại thần, hắn lớn như vậy, thật đúng là chưa từng gặp qua cuộc làm mai như thế này, cái khí thế kia lại càng thấp hơn một đoạn, vụng trộm liếc nhìn sắc mặt đại huynh trầm trọng, trong lòng nghĩ: “Chỉ nghe qua Biện Kinh có một tài tử gọi Thẩm Ngạo, có phần thân thuộc với vua, không thể tưởng được, người này còn có bốn sự như vậy, làm ra động tĩnh lớn đến như thế nào.”

Thẩm Ngạo ở bên kia đã muốn xoay người xuống ngựa, cười ha ha, chân động đến mức, cả tro bụi trên mái nhà đều muốn rơi xuống, tiếp theo, rất nhiều người đi theo hắn, cùng một chỗ tiến đến, Đặng chủ bộ mặt mũi tràn đầy đáng chất mà nghênh đón, hành lễ với nguyên một đám người: “Tấn vương gia tốt, Tề vương tốt... Thẩm đại nhân tốt.”

Người đứng phía sau Thẩm Ngạo rú ra rú rít mà thảo luận, nguyên một đám nói: “Làm mai, làm mai, mau gọi tiểu thư nhà người đi ra, à không, tiểu thư sẽ không cần phải kêu, ai là cha Đặng tiểu thư...”

Thẩm Ngạo vội vàng ngăn những người này lại, nói: “Chư vị, chư vị, chúng ta là để làm mối, phải phân rõ phải trái, lấy đức thu phục người, không cần phải ầm ầm gọi bậy.”

Tiếp theo, liền cầm tay Đặng chủ bộ, nâng hẳn lên, như tắm gió xuân mà cười nói: “Không biết cao tính đại danh vị đại nhân này? Vị nào lại là Đặng Nhân Năng Đặng thế bá?”

Đặng chủ bộ mặc, chính là quần áo công phục, cho nên liếc thấy được hẳn cũng là làm quan trong triều, Đặng chủ bộ thấy ngữ khí Thẩm Ngạo rất bình tĩnh, trong lòng thở dài, kéo Đặng Nhân Năng tới, nói: “Kể hèn này là Đặng Hằng, bá kiến Thẩm đại nhân, vị này chính là xá đệ, Đặng Nhân Năng.”

Thẩm Ngạo liếc nhìn Đặng Nhân Năng, hướng hẳn mỉm cười, rồi hướng Đặng chủ bộ nói: “Không biết đại nhân đang ở đâu làm việc?”

Đặng chủ bộ đáp là ở Hộ bộ, Thẩm Ngạo lập tức gật đầu: “Hộ bộ tốt, Hộ bộ tốt.” Một bên, Tấn vương Triệu Tông không biết từ nơi nào xuất hiện, chen lời nói: “Hộ bộ tốt cái rắm, mỗi ngày đánh bàn tính cũng gọi là tốt?”

Sắc mặt Thẩm Ngạo lập tức nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, hướng Triệu Tông nói: “Vương gia, người là đến làm mối hay là tìm người tính toán?..”

Triệu Tông kinh ngạc nói: “Làm mai mối? Không phải nói đến cướp cô dâu đấy sao?”

Tất cả mọi người thoáng một tý liền không được tự nhiên rồi, sắc mặt ba huynh đệ Đặng gia rất khó nhìn, hết lần này tới lần khác, vẫn không thể lộ ra sắc mặt giận dữ, chỉ dám cười, chỉ là, Đặng chủ bộ cười, còn khó coi hơn so với khóc.

)

389. Chương 377: Đốt Nhà

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 377: Đốt nhà

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo lập tức lôi kéo Đặng chủ bộ nói: “Đặng đại nhân đừng nghe hắn nói bậy, chúng ta là để làm mối, cướp cô dâu là không thể nào, thật sự muốn cướp cô dâu, cũng không gọi nhiều đại nhân như vậy tới làm chứng, có phải không? Khục khục... Đại nhân, cái tòa nhà này rất tốt, quả nhiên không giống bình thường.”

Đặng chủ bộ đánh mắt về hướng Đặng Nhân Năng, Đặng Nhân Năng hiểu ý, cố gắng cười nói: “Chư vị đại nhân vất vả, cũng không thể đứng ở ngoài cửa nói chuyện, mời đi vào uống trà.”

Mấy trăm người tiến đến, dù Đặng gia có lớn, nhất thời cũng bận không ngừng nổi, đại sảnh, phòng khách, thư phòng, đều ngồi đầy người, hết lần này tới lần khác, người nào cũng đều là người không thể đắc tội nổi, không thể chậm trễ, cho nên trên dưới trong phủ loay hoay loay hoay, châm trà dâng nước không nói, còn phải thời khắc phòng bị có người thừa dịp loạn gây chuyện.

Thẩm Ngạo được mời đến thư phòng, cùng Đặng gia tam huynh đệ, ngồi vào chỗ của mình rồi, Thẩm Ngạo nói rõ ý đồ đến trước, tiếp theo bưng trà, chậm rãi nói: “Chư vị cũng biết, Thẩm Ngạo ta là người giảng đạo lý nhất, ta thường xuyên khuyên bảo người khác, người đọc sách nên phân rõ phải trái, có lời gì không thể từ từ nói?”

Ba huynh đệ Đặng chủ bộ gượng cười, ào ào gạt đầu: “Đúng, phải phân rõ phải trái, phân rõ phải trái.” Trên trán Đặng Nhân Năng đã muốn chảy ra mồ hôi lạnh, trong lòng không khỏi nén giận mắng một câu: “Phân rõ phải trái? Người còn dẫn nhiều người như vậy đến?”

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Ta đến hôm nay, giảng chính là một đạo lý, nói thật với các người, biểu đệ nhà của ta hướng về Đặng tiểu thư đã lâu, nếu không, dùng thân thể của hần, sớm muộn gì cũng sẽ vào triều làm quan, cần gì nhất định phải lấy tiểu thư nhà người?”

Đặng Nhân Năng đạo: “Làm quan? Theo ta được biết, hần không công danh.”

Thẩm Ngạo uống trà, vẫn chậm rãi nói: “Ai nói có công danh mới có thể làm quan? Triều đình là hoàng thượng quyết, hần nói ai làm liền để người đó làm, người là người làm ăn, sự tình trên quan trường, người không hiểu, không tin, người đi hỏi Đặng đại nhân.”

Đặng chủ bộ đành phải nói: “Đạo lý là như vậy, chỉ là không có công danh, tối đa cũng chỉ là dùng võ làm quan mà thôi.”

Cái này ý là nói, cho dù Lục Chi Chương làm võ quan, cũng không có gì đáng giá, nhà hần không thiếu.

Thẩm Ngạo gượng cười: “Ai nói là làm võ quan? Nói thật với người, ta định liên danh chư vị đại nhân, dâng một đạo tấu chương, mời bệ hạ thiết lập sách báo viện trong nội viện Hàn Lâm thi họa viện, người giống như biểu đệ ta, đi vào lĩnh cái chức Thân tiến sĩ, đợi chiếu là không thành vấn đề, tuy là chức quan xa hoa nhàn tản, nhưng dầu gì cũng là quan to ba bốn phẩm, phải không?”

Thẩm Ngạo như vậy vừa nói, đôi mắt Đặng Nhân Năng chớp động, cũng là có chút động tâm rồi, đầu năm nay có lẽ là làm quan lớn nhất, quân người làm cái sinh ý gì, gặp quan, đến máu tức giận cũng sẽ không có, nếu Lục Chi Chương thật sự có thể làm quan, hơn nữa hần quan hệ rất tốt với Thẩm Ngạo, coi như là một mối nhân duyên tốt.

Chỉ là, vừa rồi hần cự tuyệt tại trước mặt hai huynh đệ, không để lối thoát, nếu hiện tại gạt đầu cho phép, luôn luôn không có mặt mũi, cho nên từ đầu đến cuối, đều không biểu lộ thái độ.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Huống hồ biểu đệ ta và Đặng tỷ quý phủ tâm đầu ý hợp...”

Đặng Nhân Năng ngồi không yên, ngắt lời nói: “Đại nhân, Đặng gia ta là nhà quy củ, đại nhân nói lời này, có phần quá mức đi à nha.” Ở thời đại này, nếu người nói con gái người ta tâm đầu ý hợp với trai bên ngoài, không sai biệt lắm, chính là hoạt động đào phần mộ tổ tiên người ta rồi, Đặng Nhân Năng có phản ứng như vậy, vẫn là chưa đủ.

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói: “Thế bá hãy nghe ta nói trước đã, kỳ thật chuyện này muốn dấu cũng không thể che hết, nói thật cùng các người, cái này... cái này... có lẽ là được rồi, không nói cũng thế, ta đến đây một chuyến, đã muốn làm mai, thành toàn cho biểu đệ, một phương diện khác cũng là muốn che giấu kín chuyện này, ai, người trẻ tuổi xúc động, là sự tình khó tránh khỏi, nhớ năm đó, thời điểm ta còn rất trẻ...”

Đặng Nhân Năng nghe xong, thật sự là bị chọc giận gần chết, ý tứ trong lời nói của Thẩm Ngạo, không phải là nói nữ nhi của mình có tư tình cùng họ Lục sao? Chỉ là, cái tư tình này rốt cuộc đến trình độ nào, Thẩm Ngạo không nói, loại sự tình này cũng không phải là để nói giỡn, để người ta biết rõ, tương lai cô gái này còn có ai lấy? Trong lòng chuyển rất nhiều ý niệm, cũng không biết lời Thẩm Ngạo nói có tin được hay không, nhưng loại sự tình này, chỉ sợ vạ nhất, Thẩm Ngạo cũng là người miệng rộng, chỉ cần hần muốn lan truyền ra ngoài, chuyện này cũng khó xử lý.

Thẩm Ngạo vẫn còn tiếp tục nói: “Ai, mọi người giảng đạo lý nha, biểu đệ ta vũ nhục thanh bạch nữ nhi nhà người ta như thế, Bồn đại nhân nghe xong, thật sự là vô cùng tức giận, hừ, đại trượng phu phải có đảm đương, tư tình tính toán là cái gì?”

Đặng chủ bộ không dám lên tiếng nữa rồi, chuyện đã đến mức này, thật đúng là phải đợi Đặng Nhân Năng quyết định, Đặng Nhân Năng đấng chất mà liêm liêm bờ môi khô quắt, gian nan nói: “Ta có mỗi đứa con gái như vậy, gả đi Hồng Châu, trời nam đất bắc, đâu cam lòng được?”

“Cái này không sao, ta sẽ làm chủ, biểu đệ ta liền ở lại Biện Kinh, tương lai hần muốn làm quan tại Biện Kinh, đâu có thể trở về Hồng Châu.”

“Đặng gia chúng ta dầu gì cũng là có chút gia nghiệp, sáu lễ này cũng không thể quá keo kiệt.”

Thẩm Ngạo liền cười, ôm trà chén nhỏ, chân bắt chéo lên, nói: “Người ghi một tờ giấy, liệt kê hết ra, không nên khách khí, Thẩm Ngạo ta chỉ cho nhiều hơn.”

Đặng chủ bộ lập tức nói: “Đâu có thể làm phiền Thẩm đại nhân tốn kém.”

Thẩm Ngạo nói: “Lục gia ra một phần, ta đây cũng có một phần, ta và Lục Chi Chương là huynh đệ mà, ha ha, mặc dù Hồng Lư Tự là tiểu nha môn, nhưng chất béo vẫn phải có, yên tâm, chút tiền ấy ta lấy được ra.”

Đặng chủ bộ lại càng hoảng sợ, mặt đều thay đổi, Thẩm Ngạo nói lời này, không phải nói hấn tại Hộ bộ kiếm được nhiều chất béo sao? Lập tức nghiêm mặt nói: “Thẩm đại nhân, kẻ hèn này cũng là xuất thân người đọc sách, vẫn phải giữ mình trong sạch.”

Thẩm Ngạo chỉ cười ha ha một tiếng, cười đến Đặng chủ bộ lạnh cả người, lúc này có hạ nhân tiến đến, nóng nảy gấp rút nói: “Bất hảo, bất hảo, náo loạn mất rồi.”

Thẩm Ngạo đứng lên: “Cái gì náo loạn, đi, đi ra xem.”

Mang theo ba huynh đệ Đặng gia ra ngoài, vừa nhìn, thật đúng là náo loạn, Kế Châu hầu kia, không biết bò lên trên cây như thế nào, người phía dưới sợ hấn ngã, nguyên một đám ở dưới mặt khích lệ, người này nói: “Hầu gia chú ý.” Người kia nói: “Hấn muốn ngã, kệ cho hấn ngã, bò lên trên cây sao nhìn hậu viên người ta, Lục tiểu thư sẽ đứng ra cho người xem hả?”

Bên này nhao nhao làm một đoàn, còn có người hỏi trên cây Tiểu Hầu gia: “Thấy được Đặng tiểu thư chưa? Nàng trông thế nào?”

Kế Châu hầu rất chân thành đứng ở trên nhánh cây nhìn quanh, lẩm bẩm nói: “Vừa rồi ai nói bò lên trên cây có thể chứng kiến Lục tiểu thư? Ta không thấy được.”

Vị Kế Châu hầu này coi như là ngây thơ lãng mạn, để cho người ta ngoài dự kiến nhất, là một tên rõ ràng còn đốt lửa lên, đốt lửa còn chưa tính toán, rõ ràng còn gọi người mang rơm rạ đến, lửa kia gặp được rơm rạ, bùng bùng, lập tức bốc cháy lên, mọi người cùng nhau cười: “Thiếu viện này rồi, Đặng tiểu thư ở phía sau xem xét, nhất định sẽ giật mình, đến lúc đó sợ hãi mà chạy đến, chúng ta liền đoạt nàng đi.”

“...” Thẩm Ngạo gượng cười, hấn đột nhiên nhớ ra rồi, mời đến những người này, thật đúng là không có người nào tốt, rất nhiều thế hệ con cháu công hầu đến, những mầm mống này đều là gia hỏa e sợ cho thiên hạ không loạn, nhất là một đám người loại này tụ tập cùng một chỗ...

Thẩm Ngạo vội vàng an ủi Đặng gia ba huynh đệ đỡ khóc đỡ cười: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, bọn hấn chỉ là chơi một chút, không náo ra chuyện gì, ha ha... không cần phải lo lắng.”

Lửa lập tức văng khắp nơi, trên mặt đất, trên tường, trong bụi hoa, thế lửa lập tức càng thịnh vượng.

“Không có việc gì, không có việc gì, gọi người dập lửa là xong.” Thẩm Ngạo gượng cười, sắc mặt có chút khó coi.

Ba huynh đệ Đặng gia, nguyên một đám mở to hai mắt nhìn, ngay cả lời nói đều không nói nên lời.

Một đám Hầu gia ở một bên xông ra, ào ào hô: “Cháy rồi, cháy rồi...” Thì ra là vừa mới có một hồi gió lớn thổi qua, lửa mượn gió thổi, lập tức vù vù đốt cỏ khô, hành lang...

“Mẹ nó!” Thẩm Ngạo dựng ngón giữa về hướng bọn này, quát: “Cứu hỏa!”

Kế Châu hầu nghe được cháy rồi, sợ tới mức tay chân mềm nhũn, lăn xuống khỏi cây, nện đổ vài người, người ở đây vốn là rất nhiều, nghe tiếng gào to như vậy, nhất thời đại loạn, có người từ bên trong xông vào: “Ở đâu cháy? Ở đâu cháy?” Có người từ bên ngoài lách vào bên trong, ôm đầu gọi: “Chạy mau, chạy mau...”

Đặng phủ cháy, hai bên chà đạp, kẻ thụ thương vô số kể, đợi cho sai dịch phủ Kinh Triệu đuổi tới, lửa đã thiêu hủy hai gian phòng, cũng may, bốn sự cứu hỏa của những người này không được tốt lắm, công phu chạy trốn đều là rất cao minh, đúng là toàn bộ đều còn sống, coi như là kỳ tích trong lịch sử hỏa hoạn.

)

390. Chương 378: Dừng Hiếu Để Đánh

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 378: Dừng hiếu để đánh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lúc đến trống trơn, nhưng rất nề nếp, thối sáo đàn hát, lúc trở lại, lại tan tác như ong vỡ tổ, Thẩm Ngạo hốt hoảng chạy ra khỏi Đặng phủ, ngay cả Thủy Nhã Sơn Phòng, đều không có ý tứ đi, về trong nhà trước, bắt gặp mấy người Chu Nhược vô cùng lo lắng, đang muốn lên xe ngựa ra ngoài cửa, các nàng thấy Thẩm Ngạo, đều nhẹ nhàng thở ra, nguyên một đám vây quanh hắn, nói: “Nghe nói Đặng phủ bị hỏa hoạn, người lại đi Đặng phủ, dọa chết chúng ta, như thế nào? Không có việc gì chứ?”

Thẩm Ngạo ha ha cười khan nói: “Vi phu tại sao có thể có việc gì? Rất tốt! Một chút việc đều không có! Như thế nào? Đặng phủ cháy sao? Ta như thế nào lại không biết, ai nha, bọn hắn làm sao lại cẩn thận như vậy?”

Chu Nhược nhẹ nhàng thở ra, liền cười nói: “Người làm bà mối, có thành công không? Đặng gia nói như thế nào?”

Thẩm Ngạo thấy các nàng không sinh nghi, nhẹ nhàng thở ra, nói: “Đương nhiên thành công rồi, mấy ngày nữa sẽ đưa sáu lễ đi.”

Vân Vân liền cười: “Đến lúc đó không thiếu được việc phải gọi người, để bà mối này đi đưa lễ.”

Nghĩ đến việc phải đến Đặng phủ lần nữa, não Thẩm Ngạo chảy ra đầy mồ hôi lạnh, cho dù là da mặt của mình dày hơn so với tường thành, nhưng cả nhà người ta cũng thiêu rồi, không có mặt mũi đến đó nữa, dốc sức liều mạng ho khan, che dấu xấu hổ, cười ha hả nói: “Ta một ngày kiếm tỷ bạc, mỗi ngày ở với ba vị phu nhân, cũng đã bề bộn nhiều việc rồi, sự tình bức này, liền không cần phải đi, tùy tiện một chút là được.”

Chu Nhược hào hứng bưng bưng nói: “Như vậy liền để cho ta đi! Đặng tiểu tử chắc hẳn cũng là tiểu thư khuê các, lần này đưa sáu lễ cho nàng, sau này sẽ gọi nàng đến trong nhà chơi.”

Thẩm Ngạo xụ mặt nói: “Người xem nào nhiệt làm gì, đều không cho đi.” Dứt lời, liền nghênh ngang nói: “Ta muốn tắm, rồi ngủ.”

Thẩm Ngạo vừa dứt lời, có giám sinh liền chạy tới, nói: “Thẩm huynh, Thẩm huynh, bắt hảo, bắt hảo, lửa kia thế lớn, thiêu hai gian phòng Đặng gia rồi.”

Thẩm Ngạo coi như không biết hắn, trừng to mắt nói: “Huynh đài là ai?”

Giám sinh nói: “Ta là Ngô Cương mà.”

Thẩm Ngạo bĩu môi, vô tình nói: “Ngô Cương? Không biết, Lưu Thắng đâu rồi, đây là người nào vậy, đuổi hắn đi.”

Nói xong, Thẩm Ngạo xám xịt mà tiến vào trong phủ, bẽ môn từ chối tiếp khách, không dám bước ra ngoài cửa một bước, lần này huyên náo quá lớn, chơi đùa đến phát hỏa, bây giờ hồi tưởng, chỉ tự trách mình đánh giá thấp những thiếu gia ăn chơi kia, bỏn sự hủy tường phóng hỏa quá lợi hại, đội ngũ quá lớn, liền dẫn đến việc mất mặt.

Thành tâm yên ổn vài ngày, rốt cục vẫn phải nhịn không được tịch mịch, lại sai người đi Thúy Nhã Sơn Phòng hỏi, người hỏi trở về, nói là Đặng gia đã tiếp nhận Lục Chi Chương, tính toán là đồng ý cái việc hôn nhân này, chỉ chờ Lục công tử đưa sáu lễ đi.

Thẩm Ngạo nhẹ nhàng thở ra, xem ra Đặng gia kia bị thiêu hai gian phòng, còn không đến mức giận chó đánh mèo, đánh đến việc hôn nhân, vì vậy trạng thái lại cố định hơn, lá gan cũng cường tráng hơn vài phần, đi dạo bốn phía.

... ..

Phủ đệ Thiếu Thương tiếp giáp cùng Thái phủ, bình thường, giữa tường viện hai nhà, có cái cửa nhỏ thông suốt, cũng chịu khó đi đi lại lại, chỉ là hôm nay, người và vật không còn, chính là cái cửa nhỏ, cũng bị người Thái gia dùng tường ngăn chặn.

Vương Phủ mấy ngày nay cũng có một ít chột dạ, ở nhà, cứ đi đi lại lại, chỉ là, hôm nay hai Ngự Sử tìm tới cửa, Vương Phủ bảo bọn hần chờ trong sảnh, trọn vẹn qua nửa nén hương, mới chậm rãi đi ra tiếp khách.

Hai Ngự Sử này, một người tên là Thẩm Mặc, một thứ tên là Ngô Xán, đều là môn sinh đặc ý của Vương Phủ, Vương Phủ giúp bọn chúng chen vào Ngự Sử đài, tự nhiên có dụng ý riêng của hần.

Vương Phủ chậm rãi uống trà, Thẩm Mặc đã không nhịn được, nói: “Sư phụ, tin tức mới tới, Thẩm Ngạo kia lại hồ đồ rồi, mang theo rất nhiều người đi làm mối, còn thiêu hai gian phòng nhà người ta rồi.”

Vương Phủ chậm rì rì nói: “Chuyện này, ta cũng đã nghe nói.”

Thẩm Mặc là người tính tình gấp, nói: “Ta và Ngô Xán đã muốn thương lượng tốt, ý định mượn việc này, tố cáo hần một lần, sư phụ nghĩ như thế nào?”

Vương Phủ lắc đầu: “Chỉ bằng cái này, còn chưa thể vắn ngã hần.”

Ngô Xán ở bên cạnh nói: “Tố cáo không ngã cũng phải tố cáo, hiện tại chúng ta và Thẩm Ngạo là thủy hỏa bất dung, không phải hần chết chính là ta vong, sư phụ trong mắt hần, sớm đã là cái đinh trong mắt, cứ đâm chọc liên tục, hiện tại thật vất vả trị hần phải chịu tội, nếu để mất cơ hội tốt, lại để cho hần có cơ hội thở, sư phụ còn có thể cảm thấy yên tâm sao?”

Vương Phủ mím môi, mấy ngày nay bề môn từ chối tiếp khách, hần coi như là nghĩ ra đầu mối, dù sao cũng lẫn lộn quan trường rất nhiều năm, đúng là vẫn còn thấy rõ lợi hại. Trước mắt, muốn đối phó Thẩm Ngạo, những thứ tội danh khác đều là vớ vẩn, trong nội cung đầu có hoàng thượng che chở, ai cũng không nhúc nhích được địa vị của Thẩm Ngạo.

Đòn sát thủ chính thức có lẽ hay là vớt, m nhẹ

Thạch Anh cười cười, nói: “Cái này rất dễ dàng, trong nội cung còn sợ không truyền ra tin tức sao? Người quan hệ với rất nhiều người ở bên trong, muốn hỏi thăm ra, còn không phải như chơi sao?”

Thẩm Ngạo chỉ gượng cười, rất rụt rè nói: “Cái này sao, ha ha, chưa nói tới cái gì giao tình, một chút mà thôi.”

Người này, lúc nên rụt rè, một chút cũng không rụt rè, e sợ cho thiên hạ không loạn, không nên rụt rè, lại giả trang khiêm tốn, mọi người không khỏi tức cười, Thạch Anh bĩu môi nói: “Đến nơi này rồi, người còn có thể nhàn nhã, người không biết, còn tưởng là người sắp thăng quan.”

Thẩm Ngạo cười khan nói: “Ha ha, nói giỡn, nói giỡn.”

Nhưng lúc này, một người tiểu thái giám nóng nảy gấp rút tiến đến, ngay cả bẩm báo cũng đều giảm đi, thấy Thẩm Ngạo, nhân tiện nói: “Thẩm đại nhân, công việc tấu chương thành công rồi.” Nói xong, rút ra một xấp giấy, nói: “Tổng cộng sao chép bốn phần, Kính công công nói, kỳ thật những này tấu chương không có gì khác nhau, cùng cái phần này, đều là tấu một chuyện.”

Mọi người vừa nghe, trong lòng mới biết được, bản thân xem như toi công bận rộn, thì ra vị Thẩm lão đệ này đã sớm sắp xếp xong xuôi, bản thân lại đi tới đây mò mẫm.

Thẩm Ngạo mở bản tấu chương ra, chỉ nhìn mấy lần, liền buông tấu chương, không nhìn được, nói: “Thái Kinh quả nhiên là cáo già, chiêu thức rất xinh đẹp.”

Thạch Anh nói: “Bên trong nói như thế nào?”

Thẩm Ngạo cười nói: “Đều là chút ít đạo lý lớn không thể cãi lại, trung hiếu nhân nghĩa mà thôi.”

Thạch Anh trầm mặc, một lát sau nói: “Không có cái khác?”

“Không có.” Thẩm Ngạo dang hai tay ra, đem tấu chương cho Thạch Anh xem.

Thạch Anh nhìn kỹ một lát, khép tấu chương lại: “Không dễ làm, nếu là có những thứ khác tội danh, có lẽ còn có thể giải vây thoảng một tý, hiện tại chỉ nói cái này, chúng ta cũng chỉ có trơ mắt nhìn.”

Thẩm Ngạo gật đầu: “Cái này là chỗ lợi hại của Thái Kinh, không vội cầu thành công, bắt lấy một điểm, chứng thực ý chỉ Quá Hoàng thái hậu trước.”

“Khó, khó à.” Thạch Anh thở dài: “Nhiều người như vậy, ngay sức đánh trả đều không có.”

Mọi người thổn thức một hồi, nhất thời không nói gì.

Thẩm Ngạo đột nhiên nói: “Biện pháp, không phải là không có, chỉ là không biết có hữu hiệu hay không thôi.”

Thạch Anh gật đầu: “Người nói.”

Thẩm Ngạo nói: “Thái Kinh không muốn mở rộng đả kích, sợ đem dài lắm mòng, chúng ta sẽ quấy đục nước, cho hắn đem dài lắm mòng.”

“Lời này nghĩa là như thế nào?”

“Rất dễ dàng, phải nói trước, còn muốn làm phiền chư vị, lập tức đi sưu tập chứng nhận tội của ta, nhóm cho ta mời tội tám tội không thể bỏ qua đến, yêu cầu hội thẩm, muốn bắt Thẩm Ngạo ta, diệt gia tộc Thẩm Ngạo ta, ngôn từ càng sắc bén càng tốt, không cần có cái gì kiêng kị, trông mấy cái mưu nghịch tội cũng được, đặt bút như thế nào, ta đừng nói rồi, Tăng đại nhân là Ngự Sử trung thừa, loại sự tình này, hẳn thành thạo nhất, có hẳn trấn thủ, liền không thể tốt hơn.”

Nói xong, Thẩm Ngạo đứng lên, tiếp tục nói: “Cái nước trà này còn chưa đến, ai, thật sự chậm trễ, chỉ là, hôm nay liền nói đến đây thôi, sáng nay bệ hạ đã kêu ta vào cung, hiện tại canh giờ không còn sớm, không thể trì hoãn nữa.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, có lẽ vẫn là Đoan Chính lên tiếng đầu tiên: “Vậy thì án theo lời Thẩm Ngạo nói để làm, hiện tại chỉ có lựa chọn đi vào địa ngục để tìm đường sống, vẫn khá giả hơn ở chỗ này ngồi không, Thẩm Ngạo, người cũng vào cung thôi, bệ hạ bên kia nói như thế nào, người cũng phải cẩn thận.”

Thẩm Ngạo gật đầu, đưa mọi người đi ra ngoài, mới vội vàng thay đổi một thân quần áo sạch sẽ, hôm nay hắn không cười ngửa, mà gọi Lưu Thắng chuẩn bị kiệu mềm, một đường đến Chính Đức môn, cái cung thành nguy nga này, Thẩm Ngạo rất quen thuộc, chỉ là, không biết vài ngày sau, lúc đến sẽ có cái quang cảnh gì.

Tuy mặt ngoài hắn rất bình tĩnh, trong lòng lại phiền giang đảo hải (trần ngập sóng gió), bị người bức đến mức này, tuy lúc trước cũng chật vật trôi qua nhiều thử thách, nhưng ít nhất còn có thể nhìn ra một ánh rạng đông, thẳng đến lúc này, hắn mới phát giác vận mệnh của mình, trên trình độ nhất định, cũng không nắm giữ trong tay mình, trong thiên hạ đều là vương thổ, trong coi đất đai, hắn là vương thần, đối với những lời này, hắn có nhận thức mới, tất cả, đều phải phụ thuộc vào hoàng đế.

Bước vào trong cung, lập tức có một tiểu nội thị tới đây, thấp giọng nói: “Thẩm đại nhân, Kính Đức công công bảo ta chờ ở chỗ này đã lâu, hắn hỏi ngươi, còn có cái gì cần người khác giúp đỡ không? Thái hậu bên kia cũng thả lời, có khả năng giúp đỡ, khẳng định sẽ giúp.”

Thẩm Ngạo kéo hắn qua một bên, nói: “Tạm thời còn không cần làm phiền Kính Đức công công, ngươi trở về, thay ta hỏi hắn một tiếng, chỉ là, bảo hắn chuẩn bị sẵn trước sàng, đến lúc đó không thiếu được, có không ít phiền toái đưa đến chỗ hắn.”

Tiểu nội thị lẩm miệng hỏi: “Không biết phải làm tốt chuẩn bị cái gì?”

Thẩm Ngạo ánh mắt lạnh lẽo, nói: “Diệt trừ Vương Phủ!”

Tiểu nội thị này và Thẩm Ngạo cũng giao tiếp mấy lần, bình thường thấy hắn, đều là cười cười, rất là hiền lành, nhưng một câu kia nói ra, toàn thân cao thấp Thẩm Ngạo tản ra một lãnh ý nói không nên lời, tiểu nội thị không nhịn được, sợ run cả người, thân thể không khỏi thấp xuống một đoạn.

Chỉ trong chốc lát, cái lãnh ý kia biến mất, dường như chưa từng xuất hiện, Thẩm Ngạo lộ ra mấy phần tiêu điều, nói: “Chỉ là, gọi hắn chuẩn bị sẵn sàng, trước mắt còn không phải việc cấp bách, cầu tự bảo vệ mình đã rồi nói sau.”

Tiểu nội thị gật đầu, nói: “Minh bạch, minh bạch, nô gia xin đi truyền lời.” Hắn xoay người, vừa đi vài bước, sau lưng lại truyền tới một thanh âm chân thật đáng tin: “Quay về.”

Tiểu nội thị có chút khiếp đảm mà quay người lại, khom người nói: “Đại nhân còn có cái gì phân phó.”

Thẩm Ngạo mỉm cười, từ trong tay áo, giữ ra một trăm quan tiền, đưa tới, nhét vào trong tay hắn, nói: “Cầm lấy đi uống trà.”

Tiểu nội thị nhận lấy, eo càng cúi thấp hơn, cười cười, nói: “Tạ đại nhân ban thưởng.”

Tiếp theo, Thẩm Ngạo trực tiếp vào Văn Cảnh các, trong Văn Cảnh các, Triệu Cát sắc mặt rất ngưng trọng, nghe được Thẩm Ngạo đến rồi, sắc mặt lại càng lúng túng, do dự một chút, rõ ràng muốn nói vài lời cùng hắn, rồi lại có chút không muốn gặp hắn, sợ vừa thấy, sẽ làm dao động quyết tâm của mình.

Thở dài thật sâu, Triệu Cát mới trầm trọng nói: “Cứ để cho hắn tiến đến, tất cả mọi người đi ra ngoài.”

Thẩm Ngạo chậm rãi tiến đến, khom người hành lễ, cười ha hả nói: “Nghe nói Quá Hoàng thái hậu bị bệnh, bệ hạ mấy ngày nay tại hầu hạ trước giường, nhất định là mệt mỏi.”

Triệu Cát gật đầu: “Ngươi ngồi đi.”

Thẩm Ngạo ngồi xuống, không khí có chút xấu hổ, lúc trước không nói chuyện thì không nói, nhưng nay, hai người như là dính chặt mồm vào, ai cũng không chịu nói trước, cứ như vậy ngồi một hồi, đúng là Triệu Cát đầu hàng trước, ngữ khí trầm trọng, nói: “Trẫm không thể tưởng được, một lần đi tuần, lại gây ra chuyện lớn như vậy.”

Thẩm Ngạo điềm nhiên cười một tiếng: “Bệ hạ thật sự rất khó khăn sao?”

Triệu Cát gật đầu: “Lúc này đây là Trẫm không phải với ngươi, kỳ thật đi tuần là chủ ý của Trẫm, thật sự bắt ngươi gánh tội, quá vô lý, nếu Trẫm án lấy ý chỉ Quá Hoàng thái hậu đi làm, ngươi sẽ oán hận Trẫm sao?”

Thẩm Ngạo nghiêm túc nghĩ nghĩ, trung thực đáp: “Oán là sẽ oán, nhưng hận nhưng lại hận không dậy nổi, bệ hạ rất bảo vệ vi thần, vi thần há có thể không biết? Bình thường, nếu không có bệ hạ phóng túng, vi thần cũng đã sớm chết mười lần tám lần rồi, lúc này đây, vai vác một nỗi oan ức vì bệ hạ, cũng không coi là cái gì, cùng lắm thì ta không làm quan, liền yên ổn sinh sống mà làm dân chúng, chỉ là đầu tiên phải nói trước, sự tình Ninh An, bệ hạ đã đáp ứng rồi, bệ hạ không phải ngại nghèo yêu yêu, thấy ta đã đánh mất quan, liền đổi ý đấy chứ?..”

Triệu Cát nghe được lời nói phía trước của Thẩm Ngạo, trong đầu có lẽ là rất ảm áp, càng cảm thấy thẹn với người này, cần biết, công danh không dễ có được, tuân thủ ý chỉ Quá Hoàng thái hậu, cái này có ý nghĩa, Thẩm Ngạo chỉ là học sinh, không có cơ hội mở ra khát vọng làm quan, nhưng sau khi nghe những lời phía sau, không khỏi tức cười, người này quả nhiên là không chịu thiệt, đến lúc này vẫn còn tính toán với mình.

Triệu Cát không nhịn được, xụ mặt nói: “Trẫm đang nói chính sự cùng ngươi, không cho ngươi nói lời diên.”

Thẩm Ngạo lập tức nghiêm túc, nói: “Đúng, đúng, chúng ta nói chính sự, nói đến chỗ nào rồi?”

Nói đến chỗ nào rồi, chỉ có trời mới biết, hắn vừa nói như vậy, rất nhiều lời Triệu Cát chuẩn bị tốt, liền không nói được nữa, đành phải thở dài nói: “Ngươi có tính tình này, nói ra thì cũng tốt, nói không tốt cũng không sai, mặt tốt thì có thể để người ưa thích, không tốt sẽ không may, một khi người khác bắt đầu hận ngươi, liền khó có thể không nghiêng răng nghiêng lợi, Trẫm nói thẳng cùng ngươi, lúc này đây ngươi là tường nghiêng, mọi người cùng đẩy, chỉ riêng tấu chương buộc tội ngươi, đã có nhiều hơn bốn trăm, ngươi làm gì mà bị người ghen ghét nhiều như vậy?”

Thẩm Ngạo lập tức tranh luận: “Ta cũng không hoàn toàn chỉ có địch nhân, cũng có rất nhiều bằng hữu.”

Triệu Cát lắc đầu: “Bằng hữu đâu, có mấy người nguyện ý đi ra tranh luận hộ ngươi?”

Triệu Cát hỏi một câu này, lại làm Thẩm Ngạo không trả lời được, miệng khép lại, không hề tranh luận.

Triệu Cát thở dài lại nói: “Ngươi, tâm quá thô, chỉ biết nhìn bầu trời và dưới mặt đất, lại không hiểu được lo trước nghĩ sau, c một khi bị té nhào, đám người bỏ đá xuống giếng đã tới rồi, ai... hiện tại Trẫm nói những lời này cùng ngươi, cũng không hữu dụng, ngươi...”

Ánh mắt Triệu Cát chớp động, trong đôi mắt do dự một chút, nói: “Ngươi yên ổn làm dân chúng, cũng tốt!”

Trong miệng Thẩm Ngạo đáp ứng, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, đến mức này rồi, muốn làm dân chúng cũng không thể được, chính mình một ngày không chết, bọn Thái Kinh liền một ngày bất an, có chức quan, bọn hắn còn không dám hành động thiếu suy nghĩ, một khi thành thứ dân, sẽ động thật.

Triệu Cát chỉ biết là người khác bỏ đá xuống giếng, nhưng không biết người ta phải nhổ cỏ tận gốc, Thẩm Ngạo thông dong cười một tiếng, tính tình hắn chính là như vậy, người khác không động đến hắn, hắn có lẽ còn muốn đi tìm một chút sự tình rắc rối nhỏ, hôm nay bị người lấn đến trên cửa, phàn nàn cái gì, hắn không có thời gian, cái này vốn chính là trò chơi, Thẩm Ngạo không muốn chết, phải để cho địch nhân đi tìm chết.

“Thẩm Ngạo, vì cái gì ngươi không nói lời nào?”

Thẩm Ngạo nói: “Sắc trời không còn sớm, bệ hạ nên đi vấn an Quá Hoàng thái hậu.”

Triệu Cát đứng lên, cười cười nói: “Thời điểm không sai biệt lắm, ngươi thường xuyên tiến cung đến gặp Trẫm, túi cá kia, Trẫm còn giữ lại cho ngươi, ý chỉ của Trẫm mấy ngày nữa sẽ đưa ra ngoài, ngươi sớm đi chuẩn bị sẵn sàng, không cần phải sợ hãi, Trẫm hết sức bảo vệ cho ngươi, nhìn xem có thể lưu cái tước vị cho ngươi hay không.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, trong lòng biết rõ Triệu Cát chỉ an ủi hắn, đứng lên nói: “Vay, vi thần xin cáo từ.”

“Đi thôi.” Triệu Cát ra vẻ thoải mái mà cười cười về hướng hắn.

Thẩm Ngạo cũng cười nói: “Bệ hạ thân thể chú ý.” Dứt lời, đứng dậy rời đi, đi lần này, hơi có chút kiêu lão tử đi lần này, không thêm trở lại, rất anh hùng khí khái.

... ..

Hôm sau, Môn hạ tỉnh.

Thái Kinh vẫn như cũ, ngồi ở trên mặt ghế Thái sư trong phòng uống trà, ở phía trong phòng bên cạnh, thì là hơn mười người Sách lệnh sử, tất cả ngồi ở trước giường, phân loại tấu chương các nơi, mấy Lục sự, Chủ sự Giá trị đường đều tự ngồi ở ghế quan tòa, chờ một ít tấu chương trọng yếu đi lên.

Khắp thiên hạ, tấu chương các nơi đưa tới, không có một ngàn cũng có tám trăm, nhưng là chân chính khẩn yếu, cũng chỉ là mấy chục bản mà thôi, những điều này, đều là phải đưa vào trong cung, về phần những việc không quá khẩn yếu kia, phần lớn thông báo Thái sư một tiếng, lập tức có đáp án.

Đương nhiên, đáp án cũng không phải đơn giản như vậy, chương trình là phải thẩm tra, vì phòng giữa Môn hạ tỉnh chuyên quyền, tấu chương đều phải đưa đến Trung Sách tỉnh, do Trung Sách tỉnh xét duyệt định đoạt, về sau lại sao chép lưu trữ, đưa đến Thượng Thư tỉnh để chấp hành.

)

393. Chương 381: Khổ Nhục Kế

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 381: Khổ nhục kế

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Nếu Trung Sách tỉnh xét duyệt ý chỉ, thấy không tốt, liền trả về, lại hướng hoàng đế bẩm báo, do hoàng đế xét xử, về phần lưu trữ, cũng phải cẩn thận, hoàng đế cũng không thể bỏ qua, mỗi khi đến tháng chạp, liền muốn từ trong tấu chương lưu trữ, rút ra một ít để kiểm tra, nếu phát hiện bên trong có sai sót, đám người kia có thể xui xẻo.

Thiết trí phân quyền như vậy, chẳng khác gì là triệt để tách ba quyền lợi quyết đoán, giám sát, chấp hành ra, từ đó phòng ngừa soán quyền, mặc dù là như thế, Môn hạ tỉnh có lẽ hoàn toàn xứng đáng là đầu mối, có thể nói, nó nắm giữ tất cả quân chính thiên hạ.

Hôm nay, Giá trị đường chính là Vương Lục nắm giữ, vị Vương Lục này có thể ở Môn hạ tỉnh làm chức quan, coi như là công đức viên mãn, làm vài năm, đưa tới trong triều đi, làm một người Thượng Thư là ổn, chỉ cần Thái Thái sư chịu nói vài lời vì hắn, chính là tiến vào Xu Mật Viện, nhập Long Đồ các, cũng không phải là hy vọng xa vời, bởi vậy hắn đặc biệt ra sức, phàm là tấu chương có liên quan đến Thái sư, cũng không sợ phiền toái, cầm lấy một quyền cho Thái sư xem qua.

Hôm nay không khí có chút bất đồng, đám Sách lệnh sử cũng buồn bực, một bản tấu chương đi lên, đều là buộc tội, hơn nữa buộc tội chỉ có một người, đều là Thảm Ngạo.

Chỉ là, lúc này đây buộc tội, rõ ràng ý đồ càng thêm bất thiện, người này nói Thảm Ngạo dính mười tội, xin xét nhà. Người kia lợi hại hơn, trực tiếp tặng mũ mưu nghịch, dù sao chứng cứ phạm tội cũng dễ tìm, tin đồn thất thiệt đây, từ một sự kiện, suy luận thoáng một tý, sức tưởng tượng phong phú một ít, còn sợ bịa đặt không ra sao? Thật sự không được, lập lờ nước đôi cũng xong.

Đây là làm sao vậy? Lại là mấy trăm bản tấu chương, từng phần đưa đến trong tay Vương Lục, Vương Lục tràn đầy sương mù, cần biết, tấu chương buộc tội không giống với tấu chương khác, mặc kệ buộc tội ai, đều cần báo cáo, chuẩn bị đưa vào cung ngự lãm, nhưng tấu chương ở đây tương đối nhất trí, trực chỉ Thảm Ngạo không nói, còn là muốn mạng người, tại đây thêu dệt quá nhiều tội, một cái cũng không dễ qua.

“Chẳng lẽ là Thái sư phân phó?” Mục tiêu nhất trí, khả năng tính chỉ có một, thì phải là, sau lưng việc này, nhất định có người giở trò, trong đầu Vương Lục tình huống, Thảm Ngạo kia là cừ địch của Thái Thái sư,

theo lý thuyết, Thái sư làm động tác, cũng không kỳ quái, hẳn nghĩ nghĩ, quyết tâm, để cho Thái sư xem qua trước một tý, tiện tay nhặt một quyển tấu chương tài văn chương nổi bật, liền bước đến tai phòng.

Thái sư đang đóng mắt dưỡng thần, ở đây lâu như vậy, sao Vương Lục không biết, vị Thái sư này, nhìn về phía trên giống như ngủ, kỳ thật, so bất luận thời điểm nào, đều muốn tỉnh táo hơn, nhắc tới cũng kỳ quái, cái lão nhân này đã qua tuổi thất tuần, chỉ cần vừa đến Môn hạ tỉnh, đến Giá trị đường, tinh thần tự nhiên tỉnh minh gấp trăm lần, chẳng những trí nhớ tốt, tư duy cũng cực nhanh, việc khó đến trong tay hắn, hắn cũng có thể chải vuốt ra đầu mối.

Wang Lu cẩn thận đứng ở một bên, cũng không nói chuyện, cúi người, đợi Thái Kinh nói trước.

Con người Thái Kinh mở ra một đường, thấp giọng nói: “Như thế nào? Có việc à? Là Trắc huyện hay là hoa thạch cương bên Giang Nam kia, đã giải quyết tốt hậu quả rồi?”

“Thái sư, là tấu chương buộc tội.”

Kinh cũng không vội tại đi đón, chỉ là hỏi: “Buộc tội ai?”

“Thẩm Ngạc.”

Thái Kinh vẫy tay: “Lấy tới xem một chút.” Tiếp nhận tấu chương, tiện tay đọc qua một chút, Thái Kinh rất là thưởng thức nói: “Ta đã nói rồi, Thẩm Ngạc này không đơn giản như vậy đâu, đi, gọi Vương Phủ tới.”

Wang Lu hành lễ, lập tức rời đi.

Đợi cho Vương Phủ vợ và tới, còn chưa thở một hơi, Thái Kinh liền ném tấu chương vào trong tay Vương Phủ, nói: “Tự mình xem đi.”

Xem xong rồi, Vương Phủ ngẩng đầu lên, nói: “Thái sư, hẳn đây là dùng khổ nhục kế?”

Thái Kinh vuốt râu gật đầu: “Xấp xỉ, người thấy thế nào?”

Wang Fu nói: “Tâm ý của bệ hạ, ta cũng không đoán ra, Thẩm Ngạc làm như vậy, có lẽ là ý tứ, tìm đường sống trong chỗ chết.”

“Không đúng!” Thái Kinh nghĩ nghĩ: “Hắn đây là muốn thay đổi càn khôn, chỉ là, tâm ý bệ hạ, ta cũng vậy có biết một chút, Thẩm Ngạc được sủng ái đến như thế nào, bệ hạ cũng sẽ không bốc lên sơ suất qua to lớn, Quá Hoàng thái hậu ra ý chỉ, bệ hạ không dám chậm trễ đâu.”

Về điểm này, Thái Kinh tin tưởng, bất kể là Triệu Cát hay là Thẩm Ngạc, đều đã bị bức đến góc tường, nghĩ đến Thẩm Ngạc, lúc này còn muốn dùng khổ nhục kế một lần, Quá Hoàng thái hậu còn sống một ngày, có cái ý chỉ này, Thẩm Ngạc cũng đừng nghĩ đến việc lật bàn.

“Nói như vậy, họ Trần này chỉ là vùng vẫy giây chết?”

Thái Kinh nói: “Cứ để cho hắn nhảy một chút đi, không sao.” Khoát khoát tay, nhàn nhã nói: “Những tấu chương này, ta lập tức gọi người đưa vào cung, ta gọi người tới, còn có một việc.”

Wang Fu hạ thấp người ngồi, đợi Thái Kinh nói.

Thái Kinh chậm rãi nói: “Vĩnh viễn không bỏ nhiệm, cái biện pháp này rất lợi hại, nhưng cho dù Thẩm Ngạc chính là dân chúng bình dân, có bệ hạ và thái hậu làm chỗ dựa cho hắn, năng lực cũng là không nhỏ, chúng ta đã đứng dậy, xử tên xấu xa này, phải làm đến cùng, nếu không, một ngày Quá Hoàng thái hậu..., bệ hạ thiếu đi bận tâm, sớm muộn gì cũng muốn để cho hắn xoay người.”

Wang Fu nói: “Ta lo lắng cũng là cái này, nhắc tới cũng kỳ quái, rất nhiều người khổ đọc cả đời, có lẽ đến chết cũng không thấy được mặt bệ hạ một lần, nhưng Thẩm Ngạc, cho dù thành dân chúng bình dân, ba ngày hai ngày tiến cung, cũng không ngăn nổi, sức nặng lúc nói chuyện, liền không thể tưởng tượng nổi.”

Thái Kinh mỉm cười: “Cho nên nói, chúng ta làm quan, đều là làm cho bệ hạ xem, bệ hạ cảm thấy người tốt, người mới tốt, nếu bệ hạ cảm thấy người không tốt, người làm như thế nào, tốt đến như thế nào, lại cẩn thận như thế nào, có làm được cái gì? Đạo lý này, người chỉ hiểu một nửa.”

Wang Fu cười ha hả nói: “Thái sư dạy bảo, môn hạ không dám quên.”

Thái Kinh tiếp tục nói: “Người nhớ kỹ lời ta nói cùng người hôm nay, trăm thảo trừ căn, về phần chém như thế nào, ta liền mặc kệ, đừng để máu dính vào tay ta.”

Nói rất nhiều lời, Thái Kinh có chút buồn ngủ rồi, khoát khoát tay, phối hợp nằm ngửa, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, Vương Phủ lặng lẽ lui đi ra ngoài, trong lòng lại đang nghĩ: “Hừ, giết người? Người nói ra rất nhẹ nhàng linh hoạt, chết mất một người Thẩm Ngạo, chính là phiền toái cực lớn, nhưng lại bảo ta đi làm.”

Hắn nghĩ nghĩ, không khỏi cười khở, chuyện này hắn cũng không thể không làm, cho tới nay, tuy Thái sư đã ra tay, nhưng người ở bên ngoài nhìn vào, lại là cái gì cũng đều không làm, hắn đã không đưa tấu lên triều buộc tội, cũng không nói cái gì tại trước mặt bệ hạ, mặc kệ chuyện này thành hay là không thành, thật đúng là một điểm dấu vết đều không có, nếu Thẩm Ngạo có cơ hội đông sơn tái khởi, muốn tìm, cũng không tìm đến trên đầu lão hồ ly kia, cái sát khí đó, tám phần là hướng về phía chính mình.

Vừa nghĩ như thế, Vương Phủ tất yếu phải trăm thảo trừ căn, không phải là vì lão hồ ly kia, mà là vì mình.

Từ Tô Châu đến Biện Kinh, dọc theo con đường này, theo kênh đào xuôi dòng từ trên xuống, Dương Tiễn mang theo xa giá, trọn vẹn mấy ngàn cấm quân cùng các loại nghi thức, còn có thái giám cung nữ, mặt khác, còn phải cẩn thận hầu hạ Ninh An Đế cơ, cuối cùng là sau mười một ngày, mới tới Biện Kinh, vào cung, trong đầu còn đặc ý lắm, Kính Đức trước mặt thái hậu kia liền tìm tới.

“Dương công công, chuyện này vốn là đã sớm phải cho người biết, chỉ là, nhìn người ở bên ngoài, sợ người nhất thời nóng vội, cho nên ta liền suy nghĩ, chuyện này có lẽ là chờ người trở về rồi nói sau.”

Dương Tiễn uống một chén trà, vẻ mặt tươi cười hỏi: “Che giấu làm cái gì? Nói đi.”

Kính Đức không dám dấu diếm, đem sự tình Quá Hoàng thái hậu nói ra, sau khi Dương Tiễn nghe xong, sắc mặt biến đổi, nói: “Nói như vậy hoàng thượng đã muốn chủ ý quyết định, là muốn tuân theo ý chỉ của Quá Hoàng thái hậu rồi?”

Kính Đức cười khở nói: “Thánh chỉ cũng đã mô phỏng tốt rồi, chỉ là bệ hạ chậm chạp, không đành lòng phát ra, đã kéo dài một ngày, bệ hạ bên kia vẫn còn do dự, nhưng nô gia nhưng lại biết rõ, cái ý chỉ này không thể không phát ra.”

Dương Tiễn nói: “Quá Hoàng thái hậu có ý chỉ, thái hậu không phải cũng có ý chỉ sao? Vì cái gì nhất định phải tuân theo Quá Hoàng thái hậu?”

Kính Đức xấu hổ nói: “Sự tình có nặng nhẹ, không phải Quá Hoàng thái hậu bị bệnh sao?”

Dương Tiễn trầm mặc một tý, lại nói: “Người là người trước mặt thái hậu, người có thể nói với thái hậu, làm cho nàng cũng ‘bệnh’ một hồi hay không?”

Kính Đức cười xấu hổ, nói: “Coi như là bệnh, tốt xấu cũng có thứ tự trước và sau, còn nữa nói, cái vị trong cung Từ Kính kia đã bị bệnh, thái hậu bên này cũng bệnh theo, ai nấy đều thấy được là chuyện gì xảy ra, thái hậu không để mất được cái thể diện này.”

Dương Tiễn lại cũng không nghĩ ra được chủ ý, hung dữ nói: “Nô gia mới đi ra ngoài vài ngày, liền xảy ra cái chuyện thiêu thân này, hừ, lại là Vương Phủ, người này là ăn được gan báo, thích đối nghịch cùng với nô gia rồi!”

Kính Đức ở bên nghe, không dám nói nữa.

Dương Tiễn nghĩ nghĩ, liền nói với Kính Đức: “Người có lẽ là trở lại thái hậu bên kia khuyên nhủ, thái hậu chịu ra mặt, tự nhiên là vô cùng tốt, ta sẽ đi tìm bệ hạ, nhìn xem ý tứ bệ hạ thế nào.”

Kính Đức vội vàng nói vâng, kỳ thật, Kính Đức nịnh bợ Dương Tiễn, hai người đều từng đi ra từ trong Vương phủ, quan hệ cũng không tệ. Một phương diện khác, trong lòng Kính Đức cũng tinh tường, tại trước mặt thái hậu và trước mặt hoàng đế, khác nhau không nhỏ, thân thể thái hậu không tốt, nếu như xảy ra sự tình gì, nói không chừng sẽ bị phái đi thủ lăng(canh mộ), có Dương Tiễn ở đây, đến lúc đó, bảo vệ hắn tiến vào Duệ Tư điện, đó là không thành vấn đề.

Duệ Tư điện là cơ cấu phát thánh chỉ, quyền thế không nhỏ, năm đó Lương Thành liền dựa vào chỗ này để phát triển.

Dương Tiễn không nói thêm lời, vội vã tiến đến Văn Cảnh các, gọi người bẩm báo một tiếng, bên trong truyền đến thanh âm Triệu Cát, nói: “Tiễn vào.”

Dương Tiễn tiến bước đi, hướng Triệu Cát hành lễ nói: “Lão nô bái kiến bệ hạ.”

Tâm tình Triệu Cát rất buồn bực, không kiên nhẫn mà khoát khoát tay nói: “Đừng nói những thứ này, người trở về lúc nào?”

“Sáng nay vừa về.”

“Úc, đáng tiếc, người đã đến chậm.” Sắc mặt Triệu Cát ảm đạm, ủ rũ nói: “Nữ tể kia của người, trước mắt, Trẫm không giữ được hần.”

Dương Tiễn không dám thở mạnh, cũng không dám tấu xin cái gì.

Triệu Cát gơ lên con mắt nói: “Làm hoàng đế, cũng không có thời điểm sống yên ổn, ngược lại, nô tài người tiêu điều tự tại, muộn như vậy mới trở về.”

Triệu Cát nói đến đây, lại làm cho Dương Tiễn thở mạnh cũng không dám, chỉ ngơ ngác mà đứng, mặc dù trong đầu sốt ruột, muốn nói vài lời vì Thẩm Ngạo, nhưng nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Kỳ thật, trong đầu Dương Tiễn tinh tường, hiện tại nói cái gì cũng không hữu dụng, chẳng những hần khó xử, hoàng thượng cũng bị khó, hoàng thượng không phải là không muốn bảo vệ Thẩm Ngạo, mà là không thể nào bảo vệ, vấn đề trước mắt này, chính là cục diện bế tắc, mọi người bế tắc, cùng một vấn đề, nhưng cũng không giải được, muốn làm chút chuyện, rồi lại chỉ có thể giương mắt nhìn.

Triệu Cát bồi hồi chỉ chốc lát trong các, chậm rãi ngồi xuống, đột nhiên nói: “Kỳ thật, Thẩm Ngạo có làm quan hay không, cũng chỉ là danh phận, hần không làm quan, có Trẫm che chở, cuộc sống của hần còn không phải tốt sao? Làm quan phiền toái, tránh khỏi việc trong triều đình buộc tội hần, còn không được tự nhiên, sau này, hần không có người trông coi, chỉ sợ chưa hần kém hơn so với hiện tại.”

Trong lòng Dương Tiễn biết, Triệu Cát đây là đang tìm cho mình lý do hạ quyết tâm, muốn nói gì đó, cuối cùng lại đem lời khuyên bảo, nuốt vào trong bụng, biết vâng lời mà nói một câu phải

Triệu Cát lại giận dữ nói: “Câu cửa miệng không phải ta làm được tất cả sao? Nhưng chuyện này bế tắc, hần phải ăn thiệt thòi, từ trước đến giờ, hần quá xuôi buồm thuận gió rồi, cũng nên lại để cho hần té ngã một cái, người đi Duệ Tư điện một chuyến, nói cho bọn hần biết, thánh chỉ phát ra ngoài. Nếu không có Quá Hoàng thái hậu che chở, Trẫm nào có được ngày hôm nay? Hiện tại chỉ có thể lại để cho Thẩm Ngạo ăn chút thiệt thòi.” Dứt lời, lúc lắc tay áo, chìm mặt ngồi xuống.

Trong lòng Dương Tiễn đập thành thịch, ngay cả nói chuyện cũng cứng ngắt, đang muốn đi Duệ Tư điện, bên ngoài đã có tiểu nội thị nói: “Bệ hạ, tấu chương hôm nay đến.”

Tâm tình Triệu Cát rất kém cỏi, cả giận nói: “Tấu chương, tấu chương, mỗi ngày đều là sự tình đưa hành vô tội, sự việc to lớn cũng buông xuống trước, cầm lấy đi lưu trữ.”

Tiểu nội thị lên tiếng vâng, nhưng vẫn là không nhin được, nói: “Bệ hạ, đều là tấu chương buộc tội, còn không ít, trọn vẹn hơn ba trăm bảy mươi phần.”

“Lại là buộc tội?” Triệu Cát nhú đôi lông mày lại, ngữ khí bất thiện, nói: “Lấy ra cho Trẫm nhìn xem, Trẫm muốn nhìn, bọn hần muốn buộc tội ai.”

Trình vài rương tấu chương phong kín lên, Triệu Cát tiện tay lật ra xem, vừa xem xét, quả nhiên lại càng hoảng sợ, hai mắt gian nan mà cẩn thận nhìn, sắc mặt càng ngày càng trở nên tái nhợt, lập tức không khỏi lạnh lùng cười rộ lên, bộ dáng khùng bố cực kỳ.

Buông một quyển tấu chương, lại nâng một quyển lên, một quyển này, rất có kiên nhẫn xem tiếp, vậy mà không có một chút phiền chán bình thường nào, mỗi một bản đều chăm chú đọc, có khi lạnh nhạt mà nói một câu: “Cuốn tấu chương này, tài văn chương không tệ, quả nhiên là Ngự Sử trung thừa, tốt, Ngự Sử trung thừa này không tệ.”

Triệu Cát khanh khách cười lạnh, buông tấu chương, nhặt bản tiếp theo lên, lại đột nhiên bỏ tấu chương xuống, nói với Dương Tiễn: “Trẫm hôm nay mới biết được, Trẫm có những thần tử này, thì ra đều là hảo thủ cầm bút.”

Dương Tiễn biết rõ tính Triệu Cát, cũng biết lúc này đây, Triệu Cát thật sự là nổi giận, kiên trì nói: “Không biết ở phía trong cái tấu chương này đều viết cái gì?”

“Giết Thảm Ngạo!”

“À...” Dương Tiễn cả kinh, lo sợ không yên, quỳ gối nói: “Bệ hạ...”

“Người đứng dậy.”

Dương Tiễn khẽ run run mà đứng lên, sắc mặt như đất.

Triệu Cát đậm mặt nói: “Gọi Thảm Ngạo yết kiến, Trẫm lại có chuyện nói cùng hần.”

)

394. Chương 382: Còn Nước Còn Tát

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 382: Còn nước còn tát

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Dương Tiễn gật gật đầu, không dám ngỗ nghịch, hoảng hốt chạy bữa mà đi gọi người.

Thảm Ngạo đến, là ở một canh giờ về sau, tuy sớm nhận được tin tức từ chỗ Dương Tiễn, nhưng hần cũng tuyệt không kinh dị, trong lòng hần tỉnh tường, đây là một cơ hội cuối cùng của hần, bỏ lỡ, liền không thể trở về, cho nên, tuy mặt ngoài thông dong, nhưng tâm thần đều bất định, có lẽ là không nhận được, trong lòng đổ đầy mồ hôi.

“Bệ hạ.”

Triệu Cát gờ con mắt lên, kỳ quái mà nhìn Thảm Ngạo, trầm mặc một lát, nói: “Thảm Ngạo, thì ra, Trẫm tưởng rằng ngươi nhân duyên kém, không thể tường được, lại đến tình trạng bị người cầm thù đến tận xương tủy, ngươi, ngươi làm quan như thế nào vậy?”

Thảm Ngạo ngượng ngùng nói: “Còn không đến mức đó chứ?”

“Không đến mức? Hừ, người ta muốn xét nhà của ngươi, diệt tộc ngươi rồi, tự ngươi nói đi, rốt cuộc ngươi đắc tội bao nhiêu người.”

“Vi thần không rõ lắm.”

“Không rõ ràng lắm? Ngươi lại đủ hồ đồ.” Bản mặt Triệu Cát cuối cùng cũng có vài phần buông lỏng, đối với một tên như vậy, hần thật đúng là không có biện pháp nào, chính mình đắc tội người cũng không biết, lại hỏi ngược hần, có ngày hôm nay, thật đúng là đáng đời.

“Vậy ngươi định làm như thế nào?”

Thảm Ngạo không hiểu ra sao, hỏi: “Không biết bệ hạ rốt cuộc định ám chỉ cái gì?”

Triệu Cát vút một quyển tấu chương cho hần: “Tự mình xem.”

Thẩm Ngạo dị thường bình tĩnh mà xem hết tấu chương, lại cẩn thận thả tấu chương lại bàn, khép miệng không nói.

“Nói chuyện!”

Thẩm Ngạo chậm rãi nói: “Lòng người dễ thay đổi, không có gì để nói.”

“Chỉ là lòng người dễ thay đổi, bọn hần sẽ dâng tấu chương bực này?”

Thẩm Ngạo cười cười, nói: “Chỉ cần bệ hạ không xét nhà thần, thần sợ cái gì?”

Triệu Cát ầm ức mà khoát khoát tay, nói: “Người lui ra đi, Trẫm nói cùng người, không thông được.”

Thẩm Ngạo đành phải cáo lui, đợi hần vừa đi, Triệu Cát lại càng ầm ức, ngồi yên một hồi, lại nhìn về phía Dương Tiễn, nói: “Dương Tiễn, Trẫm hỏi người, Trẫm nên làm gì bây giờ?”

Dương Tiễn xem đúng thời cơ, quỳ gối nói: “Bệ hạ, lão nô chỉ biết là, một khi Thẩm Ngạo mất chức, hần phải chết, không thể nghỉ ngơi.”

“Những việc này, Trẫm biết rõ.” Triệu Cát thở dài, lại nói: “Hần đắc tội nhiều người như vậy, những thần tử này của Trẫm không đơn giản!”

Triệu Cát lâm vào trầm tư, thổn thức một hồi, đột nhiên quyết cái gì đó, nói: “Đi, cầm giấy bút đến, Trẫm muốn đích thân ghi chiếu.”

... ..

Thẩm Ngạo vừa về tới nhà, lập tức trốn vào trong thư phòng, không chịu đi ra, các phu nhân nhìn thấy, rất lo lắng, đẩy Vân Vân vào xem.

Vân Vân cẩn thận vào thư phòng, bên trong, ánh nến chập chờn, Thẩm Ngạo đang cầm quyển sách đã lâu không xem qua để đọc, Vân Vân cười cười, đi đến bên cạnh, chỉnh đèn cho Thẩm Ngạo, để cho ánh nến sáng hơn một ít, trong miệng nỉ non nói: “Người nha, không hiểu việc chiếu cố chính mình, nhiều thêm một chiếc đèn, xem sách mới không tổn thương mắt, như thế nào? Tiễn cung nói gì cùng bệ hạ vậy?”

Thẩm Ngạo buông sách, cười ha hả nói: “Đều là chút ít sự tình củ tỏi, không quan trọng.”

Vân Vân sâu kín nói: “Ta không tin, người nhìn bộ dạng u sầu của người xem, đặc ý nhiệt tình đi nơi nào rồi?”

Nói xong, Vân Vân đi tới, đi đến sau lưng Thẩm Ngạo, cẩn thận vì đám lưng cho hần, tiếp tục nói: “Kỳ thật, chuyện này ta cũng biết một ít, người đừng cho là, nữ nhân chúng ta không ra khỏi cửa hai bước, là dễ lấn áp, trong lòng chúng ta tựa như gương sáng, ví dụ như vị nữ hiệp kia...”

“À...” Thẩm Ngạo chợt cảm thấy chợt dạ, ngượng ngùng cười nói: “Ta và nàng, có lẽ là quan hệ nam nữ rất thuần khiết, phu nhân ngàn vạn lần không nên hiểu lầm.”

“Hiểu lầm?” Vân Vân khẽ cười nói: “Ta lại không muốn hiểu lầm, nhưng người dùng ba tác miệng lưỡi thiệt kia, nói cái gì hiểu lầm nữa, nếu thật sự bạc nghĩa ít, cẩn thận nửa đêm người ta mò đến trong phòng người, chọc cho người một lỗ thủng.”

Thẩm Ngạo cắn răng nói: “Nhất định là Ngô Tam nhi nói ra.”

Vân Vân không nói đúng hay không, chỉ là cười nhạt, lập tức hỏi: “Ý chỉ đã đưa ra rồi à?”

Thẩm Ngạo gật đầu: “Ừm, ý chỉ đã đưa xuống.”

Vân Vân an ủi: “Ván đã đóng thuyền, cũng không có gì để lo lắng, quan này, không làm cũng thế, lúc trước người không làm quan, không phải cũng tiêu điều tự tại sao? Làm quan, lại nhiều vướng víu hơn, ba ngày không gặp người, lại nhớ thương người này, nghĩ đến cái kia, sống còn có niềm vui thú gì?”

Thẩm Ngạo mím môi: “Vấn đề lớn nhất, không phải ván đã đóng thuyền, mà là gỗ còn chưa thành thuyền.”

Vân Vân kinh ngạc nói: “Như thế nào? Phu quân đã nghĩ ra biện pháp?” Vừa rồi trong miệng nàng, mặc dù nói quan này không làm cũng thế, là để cho Thẩm Ngạo đỡ buồn, cả ngày ở lại nhà, đối với một nam

nhân tài trí hơn người mà nói, cũng là một việc dày vò, lúc này nghe thấy hi vọng, không khỏi lộ ra mấy phần mừng rỡ, cả người đều trở nên toả sáng hơn một ít.

Thẩm Ngạo nói: “Biện pháp đương nhiên là có, chỉ là không biết có hữu hiệu hay không, cho nên phải đợi, qua một hai canh giờ, ý chỉ sẽ ra ngoài, chỉ là, cái ý chỉ này, rốt cuộc là cái gì, ta cũng không biết.”

Vân Vân nói: “Sinh tử do mệnh, phú quý tại trời, phu quân cũng đừng quá lo lắng.”

Thẩm Ngạo lại cười rộ lên: “Ta chỉ tin tưởng nhân định thắng thiên, việc do người làm, cũng không tin cái gì vận mệnh.” Nói xong, một tay nắm ở eo Vân Vân, kéo nàng vào trong ngực mình, nói: “Kỳ thật, quan này, với ta mà nói, cũng chỉ là một tấm da, chỉ là, bị Vương Phủ kia đâm một dao sau lưng, nếu không thể phản kích, cái thành Biện Kinh này, còn có ai sợ ta? Người, nếu để cho người khác xem nhẹ, sau này cũng không cần ngăn đầu làm người nữa, cho nên lần này, phạm là có một đường sinh cơ, ta cũng muốn cho Vương Phủ kia không chịu nổi.”

Vân Vân lo lắng nói: “Phu quân cần gì như thế, khuyên người phải có lòng khoan dung, Vương Phủ này cũng không có gì đại ác.”

“Hắn không đại ác?” Thẩm Ngạo ung dung nở nụ cười: “Bên trong lục tặc, hắn xếp hạng thứ nhất, người nói hắn ác hay không ác?”

Vân Vân tròn mắt, cũng không biết cái gì là lục tặc, chỉ khanh khách một tiếng, chui vào trong ngực Thẩm Ngạo, nghe tim đập như trống trong ngực hắn, nỉ non nói: “Chuyện của nam nhân, thật là làm cho người ta xem không hiểu, người tranh ta đoạt, không yên tĩnh. Phu quân thoải mái, buông lỏng tinh thần đi, quân hắn thánh chỉ làm cái gì, đều không cần quá tưởng nhớ, mấy ngày nữa, là thời gian Lục Chi Chương đánh hôn, người là biểu ca của hắn, cũng không thể mang cái mặt khổ, đi Đặng phủ rước dâu cùng hắn chứ?”

Thẩm Ngạo nhớ tới sự tình Lục Chi Chương, lại nói: “Nhớ tới hắn, ta liền lo lắng hơn rồi, cần biết, lúc này đây ta không có việc gì tốt, một khi có việc, chỉ sợ hôn nhân của hắn cũng không kết thúc được. Nịnh nọt là bản tính con người, ta còn, Đặng gia kia cam tâm tình nguyện đem nữ nhi gả cho Lục Chi Chương, nhưng một khi tiếng gió không đúng, bọn hắn dám mạo hiểm đắc tội với Thái Kinh, Vương Phủ sao?”

Đặng nói, Lưu Thắng bên ngoài phá cửa mà vào, hét lớn: “Thiếu gia, thánh chỉ đến rồi!”

Hai vợ chồng đang vành tai và tóc mai chạm vào nhau, Lưu Thắng nhìn thấy, nhất thời xấu hổ, lập tức lui ra ngoài, Vân Vân tràn đầy đỏ bừng mà đứng lên khỏi người Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo tức giận, gọi Lưu Thắng tiến đến, mắng một trận: “Phải trấn định, trấn định, không phải việc gì cũng đều nóng nóng nảy nảy, ai, người có lẽ là không đủ trầm ổn, từ từ học cha người một ít.”

Lưu Thắng vội vàng nói xin lỗi, Thẩm Ngạo bĩu môi nói: “Người cũng không cần nhớ ở trong lòng, dù sao người cũng còn trẻ, chậm rãi mà học.” Nói xong, phỉ phỉ bụi bậm trên người, vươn người đứng dậy, trấn định nói: “Đi, đi tiếp chỉ ý.”

)

395. Chương 383: Không Dám Đọc

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 383: Không dám đọc

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Bước nhanh đến tiền viện, cửa lớn đã mở rộng ra, thái giám đến đây, Thẩm Ngạo cũng nhận thức, song phương gật đầu đầu thăm hỏi xong, Thẩm Ngạo mới được là chậm rãi bái, hô to: “Thần, cung nghênh thánh chỉ.”

Tuy mang một bộ dạng bất cần đời, nhưng trong lòng bàn tay, quả thực đã đầy mồ hôi, cũng may Thẩm Ngạo còn có mấy phần hàm dưỡng, khuôn mặt vẫn bất động thanh sắc, không đến nỗi mất mặt tại trước mặt nhiều người.

Thái giám triển khai thánh chỉ, đôi mắt đảo qua thánh chỉ trước mắt, thoáng cái bắt đầu trở nên khó xử, chậm rãi nói: “Hoàng đế viết... Hoàng đế viết... Chết...” Nói đến đằng sau, đúng là mắc kẹt.

Thẩm Ngạo ở dưới mặt đất lo lắng sưng, trong lòng tự nhủ, rốt cuộc người này làm sao vậy? Không khỏi nổi lên ý nghĩ xấu nhất.

Thái giám thật vất vả mà ổn định tâm thần, khuôn mặt cổ quái nói: “Hoàng đế viết: Thẩm Ngạo, người đáng chết!”

Trong lúc nhất thời, bốn phía lặng ngắt như tờ, Thẩm Ngạo vẫn chờ nghe câu nói kế tiếp, nhưng thái giám đã bắt đầu cuộn thánh chỉ lại, Thẩm Ngạo giờ con mắt lên hỏi: “Xong rồi?”

“Xong rồi!”

Thẩm Ngạo im lặng, cái này cũng gọi là thánh chỉ? Tổng cộng chính là năm chữ, có lẽ là một câu mắng không đầu không đuôi, có phải là đầu óc hoàng đế hồ đồ rồi hay không?

Trong lòng Thẩm Ngạo không khỏi chuyển rất nhiều ý niệm, suy đoán tất cả các loại khả năng, cuối cùng thành thành thật thật mà tiếp nhận thánh chỉ, kéo thái giám đến một bên, liền hỏi: “Công công, trong nội cung có tin tức gì không?”

Thái giám lắc đầu: “Nô gia chỉ làm việc lật vạt trong Duệ Tư điện, đâu có thể có tin tức gì?”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, đuổi hẩn đi, lại triển khai thánh chỉ, nhìn một hồi, công công kia đọc không sai, xác thực là năm chữ, hơn nữa, cái ý chỉ này rất không nhã nhặn, đáng chết? Làm sao lại đáng chết? Cái Thánh ý này thật là khó đoán.

Chỉ là, tốt xấu gì, cái ý chỉ bác quan trừ tước kia, cuối cùng cũng không hạ xuống, lại để cho Thẩm Ngạo thấy được vài phần hi vọng, trong lòng tự nói: “Trần định, phải trần định, sao phải sợ bố con thằng nào!”

Vì vậy, liền đi vào hậu viện, gọi người dâng trà và điểm tâm, ăn uống no đủ, cầm trong tay thánh chỉ, rất không nhẫn nại mà nói với Chu Nhược: “Nhìn xem, tài học hoàng đế quá kém, nhìn Ngôn quan người ta một cái xem, họ mắng chửi người như thế nào? Đó mới gọi là trình độ, nghiêm túc mắng chửi người, không nói chữ thô tục, lại nhìn cái thánh chỉ này, quá thô tục!”

Thẩm Ngạo ghen ghét mà kéo dài âm thanh, hiển nhiên, hoàng thượng mắng cái không đầu không đuôi này, lại để cho trong lòng hẩn rất không sáng khoái, sống hay chết, tốt xấu cũng tới thống khoái, kết quả, đưa ra một đạo ý chỉ như vậy, cái tâm treo lên cao, vẫn y nguyên chỗ cũ, lại làm cho Thẩm đại tài tử vẫn lo lắng không thôi.

Chu Nhược che miệng, khẽ cười, nói: “Người coi chừng một chút, bị hoàng thượng biết rồi, người từ từ mà chịu đựng.”

Thẩm Ngạo buông thánh chỉ, cười nói: “Hẩn mắng ta, đâu cần ta phát ra một câu mắng lại? Nam nhân không được phát tiết, nội tiết rất dễ dàng... khục khục... Không nói cái này, không nói cái này, tránh để người nói vì phu không đứng đắn.”

Thẩm Ngạo nói vài câu chuyện phiếm, Lưu Thắng lại chạy tới, vội vã nói: “Thiếu gia, công công lại tới nữa.”
“Lại có thánh chỉ rồi?”

“Không phải thánh chỉ, nói là bệ hạ tới hỏi, muốn thiếu gia đi trả lời.”

Thẩm Ngạo đành phải đến phòng trước, vẫn như cũ, là công công truyền chỉ kia, công công mỉm cười với Thẩm Ngạo, lập tức nói: “Thẩm đại nhân, vừa rồi đã đắc tội.”

“Nói gì vậy, công công cũng là phụng chỉ làm việc nha, bệ hạ gọi người tới, muốn hỏi điều gì?”

Công công này ho khan, hắng giọng mấy tiếng, mới nói: “Bệ hạ hỏi người, người xem cái thánh chỉ này, có cảm tưởng gì?”

Cảm tưởng lại có rất nhiều, đáng tiếc, không thể nói! Nói với lão bà là được rồi, mắng trả hoàng thượng, nói không chừng lại có một phần thánh chỉ mắng chửi người đến!

Thẩm Ngạo suy nghĩ một chút, nói: “Bệ hạ viết chữ tốt hơn so với lúc trước.”

“Chỉ có cái này?”

“Chỉ có cái này, về phần những thứ khác, ta nghĩ cũng không dám nghĩ, nghịch ngợm gây chuyện, chỉ là bề ngoài của ta, kỳ thật, nội tâm của ta có lẽ là rất thuần khiết, quyết không có gì phàn nàn oán thán.”

Công công im lặng, đành phải nói: “Vậy, nô gia lập tức hồi cung bẩm báo.”

Công công kia đi, qua nửa canh giờ, lại bạch bạch chạy tới, nói với Thẩm Ngạo: “Bệ hạ lại hỏi người, Thẩm đại nhân có phải là cảm giác mình đáng chết hay không?”

Nói gì vậy? Thăng ngọc cũng biết lắc đầu, Thẩm Ngạo lập tức nói: “Ta nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy cái thế giới này còn cần ta, cho nên không thể chết.”

Công công tiếp tục hỏi: “Bệ hạ còn hỏi, Thẩm đại nhân hãm quân vương vào bất nghĩa, có thể áy náy hay không?”

Những vấn đề này, một vấn đề xảo trá hơn so với một vấn đề, làm cho người ta không mò được ý nghĩ, Thẩm Ngạo vắt hết óc, nói: “Giống như có một chút.” Rốt cuộc có hay không, chỉ có trời mới biết, dù sao cũng chỉ là trả lời hàm hồ.

Công công nhấp một ngụm trà, nói: “Nô gia xin đi.” Lập tức lại đi vào cung.

Thẩm Ngạo thổi một hơi, nói với Lưu Thắng ở một bên: “Vừa rồi, bệ hạ hỏi ta, người đã nghe chưa?”

Lưu Thắng gật đầu: “Nghe được.”

“Người cảm thấy đây là ý gì?”

Lưu Thắng gãi đầu nói: “Tiểu nhân..... nếu tiểu nhân biết rõ, sớm nên đứng ở trong triều.”

Thẩm Ngạo nghiêm túc gật đầu, nói: “Người nói rất có đạo lý, để cho ta nhận được gợi ý dẫn dắt.”

Thẩm Ngạo lại trốn vào thư phòng, không chịu đi ra, kết quả, qua một canh giờ, công công kia lại chạy tới, đổ ập xuống nói: “Bệ hạ có khẩu dụ, sáng sớm ngày mai nghị luận trên triều đình, Thẩm đại nhân ngày mai vào triều nghe tuyên chiếu.”

Thì ra thánh chỉ phải chờ ngày mai mới bằng lòng hạ xuống! Thẩm Ngạo thật sự bó tay rồi, lại cũng chỉ có thể chờ đợi thêm một ngày nữa.

... ..

Dương Tiễn cười nói: “Cái Thúy Nhã Tuần San kia, thấy nhiều cũng sẽ buồn, chẳng tìm chút ít thơ sách để xem.”

Triệu Cát lắc đầu: “Người không hiểu, bên trong cái tuần san kia ngẫu nhiên sẽ có vài câu, bày tỏ cách nhìn đối với triều nghị, phủ báng triều chính, vốn là muốn bắt bọn hần trị tội, chỉ là bọn hần vẫn còn tính toán an phận, không nói gì đại bất kính, có lẽ là giữ lại đi. Chỉ là, không biết Thúy Nhã Tuần San ngày hôm sau, có thể đề cập sự tình chiếu kể tội mình hay không, hừ, nếu bọn hần dám nói hươu nói vượn, người liền lập tức dẫn cấm quân đập phá tuần san, cùng trị tội.”

Cái Thúy Nhã Tuần San này, Dương Tiễn cũng có cổ phần công ty, trong đầu thành thích, vội vàng đáp ứng, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, nên chạy nhanh xuất cung truyền cái tin tức, bảo bọn hần không nên nói bậy nói bạ.

Triệu Cát hơi mệt một chút, nói: “Trẫm nghỉ ngơi trước một chút, nếu là Thấm Ngạo đến, liền nói cho hần biết, hôm nay Trẫm không muốn thấy hần, hần muốn thỉnh tội, ngày mai sáng sớm hãy đến, Trẫm ngược lại muốn nghe xem hần nói như thế nào!”

Triệu Cát phát phát tay, đuổi Dương Tiễn ra ngoài, trong lòng Dương Tiễn vừa vui vừa vội, vui chính là tội Thấm Ngạo, cuối cùng tất cả đều kết thúc, thoáng cái xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng, tâm trạng treo trên cao, cuối cùng cũng có thể rơi xuống, vội là Thúy Nhã Tuần San, ngàn vạn lần không cần phải dẫn đến lửa thiêu thân, phải nhanh báo tin, tuần san hôm nay, lượng tiêu thụ đã đạt đến mấy vạn phần, lương bán ra và thương nhân xin quảng cáo rất nhiều, thu vào một tháng lên đến hơn mấy ngàn quan, Dương Tiễn còn suy nghĩ việc tiếp tục mở rộng in ấn, cũng không thể thoáng cái liền bị hủy.

Hạ triều, Thấm Ngạo muốn yết kiến, nhưng bên trong lại nói bệ hạ đã muốn ngủ, gọi hần ngày mai đến, Thấm Ngạo đành phải đầy bụng tâm sự mà xuất cung.

Sự tình đến trình độ này, ngay cả hần cũng không nghĩ tới, ban đầu hần tưởng rằng, bệ hạ có lẽ sẽ cố gắng làm theo lý lẽ, ai ngờ đúng là ban cái chiếu kể tội mình.

“Vấn đề rất nghiêm trọng.” Trong lòng Thấm Ngạo nghĩ mãi, mới rơi xuống cái kết luận này, nếu nói là phỏng đoán Thánh ý, Thấm Ngạo và Triệu Cát kết giao tâm đầu ý hợp, còn biết tính bướng bỉnh của hần, Triệu Cát thích nhất, chính là mặt mũi, cho nên mới phải có phong hừ dự đại, các nơi mới có thể thỉnh thoảng xuất hiện ‘Tuồng Thụy’(ân vua ban).

Như vậy, hoàng đế ban chiếu xuống, kể tội mình, trong lòng cam tâm tình nguyện sao?

Thấm Ngạo kết luận, Triệu Cát lúc này, đã muốn biến thành thùng hỏa dược, rốt cuộc chuẩn bị nổ tung tại nơi nào, còn chưa thể biết, cho nên, việc cấp bách trước mắt, là phải chạy nhanh đến, trấn an hần.

Thấm Ngạo trái lo phải nghĩ, nhưng lại không khỏi sinh ra cảm giác cảm động đối với Triệu Cát, hoàng đế vì hần mà làm được đến mức này, hần có thể làm, cũng chỉ có thể chậm rãi báo đáp.

Một đường cưỡi ngựa về đến nhà, trong phủ còn chưa biết sự tình trong nội cung, triều thần thân cận cũng đều chưa tới bái phỏng ăn mừng, trước mắt, vào lúc này, đương nhiên phải cẩn thận một ít, đừng cho người bắt được nhược điểm.

Khách đến tìm hiểu lại có, không phải quan, mà là sư phụ Thấm Ngạo, Trần Tế, Trần Tế vẫn là sắc mặt phải chết muốn sống kia, ngay cả nô tỳ kia cũng mang đến, theo Môn phòng nói, không chỉ là dẫn theo người, ngay cả chăn nệm đều mang đến, Thấm Ngạo cảm thấy đau đầu, lập tức đi vào trong sảnh gặp mặt vị lão sư này.

Trần Tế cười cười mà nhìn hần: “Đồ nhi này của ta có tiến bộ, tốt hơn so với lão bất tử ta, ngay cả chiếu kể tội mình, đều bị người dẫn ra, xảo trá không dưới Thái Kinh, tốt, rất tốt.”

Trần Tế vừa nói tốt, trong lòng Thấm Ngạo liền cảnh giác, bất thường à, Trần lão sư bình thường thấy hần, đều là một bộ dạng không âm không dương, hôm nay thay một bộ dáng tươi cười, ở trước mặt còn khen thưởng, không phải mặt trời mọc ở hướng tây, hơn phân nửa là có cái mưu đồ gì đó!

Thấm Ngạo khiêm tốn mà chấp tay hành lễ, nói: “Gian ngoan lừa dối chưa nói tới, chỉ là mèo mù đụng phải cá rán mà thôi.”

Hàn huyền một phen, có tỳ nữ tới châm trà, Trần Tế uống một ngụm, chặc lưỡi nói: “Trà ngon, cái trà này cũng tốt, Thắm Ngạo, không uống công ta dạy cho người, hôm nay người huy hoàng rồi, ngay cả trà này đều là thượng phẩm khó có được.”

Thắm Ngạo muốn rụt rè mà khách khí vài câu, Trần Tế xen lời: “Cho nên vì sư quyết định, ở Quốc công bên kia nhiều năm như vậy, ta đây mặt mo cũng hiểu được không có ý tứ, cũng may ta có môn sinh tốt, một ngày vì sư cả đời vì phụ, câu dạy bảo này, người không quên chứ? Thân là sư trưởng của người, ta quyết định, liền định chuyển nhà đến chỗ người ở, người đi dọn cho ta cái phòng, rộng hay không rộng, đều không trọng yếu, quan trọng là ... một mình một viện, vì sư ưa thích thanh tịnh, cái này người cũng đã biết.”

Thắm Ngạo không nói hai lời, kêu to Lưu Thắng đến, phân phó vài câu, gọi Lưu Thắng đi thu thập phòng.

Trần Tế thưởng thức mà nhìn hẩn một cái: “Người chớ cho rằng, ta là tới ăn uống không của người...”

Lúc này trong lòng Thắm Ngạo nghĩ: “Người vốn chính là đến ăn uống chùa mà.” Lập tức lại cảm thấy, tự suy đoán như vậy có chút không ổn, lập tức bỏ ý niệm này đi, đối với Trần Tế, hẩn vẫn có một sự tôn kính phát ra từ nội tâm, chỉ là, trên miệng không thừa nhận mà thôi.

)

397. Chương 385: Kể Hết Tội Mình Ra

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 385: Kể hết tội mình ra

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thắm Ngạo cười nói: “Sư phụ không cần phải nói như vậy, người có thể tới đây, đã là việc không thể tốt hơn, đệ tử có thể tùy thời lãnh giáo, phải không?”

Trần Tế gật gật đầu: “Người có tâm tư này là tốt rồi.” Lập tức lại nói: “Vương Phủ kia, người định làm như thế nào?”

Tú tài không ra khỏi nhà, biết toàn bộ chuyện thiên hạ, một câu nói kia, dùng trên người Trần Tế, thật sự rất chuẩn xác, Thắm Ngạo nghiêm túc nói: “Trước mắt đệ tử dùng chiếu tự kể tội, xem như bảo toàn đệ tử, về phần Vương Phủ kia, lại không thể lại lưu lại, người này là đệ nhất tay sai của Thái Kinh, diệt trừ hẩn, tương đương cắt hai tay Thái Kinh.”

Trần Tế cười nhạt nói: “Người định dùng biện pháp gì?”

Thắm Ngạo dang hai tay, cười khổ nói: “Còn chưa nghĩ ra.”

Trần Tế nghiêm túc nói: “Ta cho người biết một đạo lý, làm người, không thể bị động khắp nơi, phải tiên phát chế nhân, có chút thời điểm, cũng nên buông tay đánh cược một lần, không cần bận tâm cái gì, trước mắt, Vương Phủ chỉ là một con chó rơi xuống nước, thừa dịp thời cơ này, ra sức đánh Vương Phủ, đồng thời kinh sợ Thái Kinh, mới là biện pháp tốt nhất, người nhớ kỹ lời ta nói, người dùng biện pháp của mình, buông tay làm là được.”

Thắm Ngạo nhai nuốt lời Trần Tế, gật gật đầu nói: “Đệ tử đã hiểu.”

Hàn huyền vài câu, Trần Tế tự nhiên không thiếu được việc khảo thí học vấn Thắm Ngạo, mấy cái đề thốt ra, Thắm Ngạo thông dong phá đề, lại tìm về vài phần cảm giác trước khi vào triều, không tránh được việc nói thêm mấy câu, Trần Tế liền dẫn Vân nô tài đi nghỉ ngơi, Thắm Ngạo trở lại hậu viện.

Ngày thứ hai, sáng sớm, Thẩm Ngạo vào cung yết kiến, đến Chính Đức môn mới phát hiện mình tới sớm, thì ra hôm nay không lên triều, Triệu Cát bên kia tự nhiên ngủ dậy muộn, Dương Tiễn liền tới, nói mấy câu cùng Thẩm Ngạo, tìm cái cung điện yên lặng, bảo hẩn chờ ở đó.

... ..

Sáng sớm Triệu Cát bắt đầu ngủ dậy, súc miệng, một bên gọi người bưng điểm tâm, một bên cầm lấy Thụy Nhã Tuần San sớm đã chuẩn bị xong, vốn là nhấp một hớp trà nóng, lập tức lật xem, chứng kiến tờ thứ nhất, liền không khỏi ngừng tụ thần trí lại, văn vẻ thật sự là có đề cập đến chiếu tự kể tội, trong lòng của hẩn có chút không thích, Thụy Nhã Tuần San này nhiều chuyện, dám vọng nghị triều chính.

Mặc dù là nghĩ như vậy, có lẽ là không tránh được, vẫn hào hứng bưng bưng mà xem tiếp đi, vừa xem liền nhập thần, kêu mấy cái chữ tốt, ngay cả mặt mày cũng không nhin được mà kích động.

Tuy bài văn vẻ này chỉ ngắn ngủn ngàn chữ, nhưng cũng rất sắc bén, vốn là nói, nghe hoàng thượng ban chiếu tự kể tội xuống, lập tức liền bắt đầu phát biểu nghị luận, nói cổ luận nay, làm người ai chẳng phạm sai lầm, lịch sử quân vương, mặc dù vâng mệnh tại thiên, đương nhiên cũng sẽ có thời điểm phạm sai lầm, vì vậy liền bắt đầu đưa ra dẫn chứng.

Theo Tần Thủy Hoàng đến Hán Vũ đế, rồi đến Đường Thái Tông, những quân chủ này đều là hùng tài đại lược, lưu danh sử xanh, nhưng bọn hẩn chưa từng sai sao? Văn vẻ lập tức liệt kê về sai lầm ba quân chủ này, lời nói xoay chuyển, lại phát biểu nghị luận, nói những quân chủ này, tuy thánh minh, lại sợ hãi để cho người ta biết rõ sai lầm của bọn hẩn, bởi vậy, có thể suy được ra một kết luận, Tần hoàng Hán Vũ cũng không gì hơn cái này, bọn hẩn biết rõ mình sai, cũng không dám bố cáo thiên hạ, đây là sợ hãi thói xấu, trái lại, đương kim thánh thượng biết sai liền sửa, hạ chiếu tự kể tội ba tỉnh, đây mới thực sự là minh chủ, là tấm gương cho quân vương.

Cuối cùng, văn vẻ trực tiếp vạch ra, hoàng thượng ban chiếu tự kể tội, đã đủ để lưu danh sử xanh, lại để cho đời sau noi theo.

Logic như thế, hết lần này tới lần khác, không chê vào đâu được, cái gọi là chỉ hươu bảo ngựa, đổi trắng thay đen, tại đây, ngày ở phía trong văn vẻ, biểu hiện vô cùng tinh tế, Triệu Cát đọc, trong lòng âm thầm thoải mái, giờ phút này, hẩn cần có nhất, chính là ai đó an ủi mình, văn vẻ xuất hiện, giống như là giúp hẩn chữa một tâm bệnh.

Phong hừ dự đại, tính toán là cái gì? Trẫm biết sai có thể thay đổi, lại có quân vương nào so sánh được? Xem ra cái chiếu tự kể tội này, cũng không hoàn toàn là xấu, huống chi Thụy Nhã Tuần San bán ra ngoài, lực ảnh hưởng cũng không thấp hơn báo chí, giờ phút này Triệu Cát chỉ có một tâm tư, ước gì người trong thiên hạ đều mua được một phần Thụy Nhã Tuần San, để cho bọn họ nhìn cái văn vẻ này.

Triệu Cát liên tục đọc hai lần, mới buông Thụy Nhã Nhã Xã San, nâng con mắt lên, lại phát hiện Thẩm Ngạo đã im ắng đứng cạnh.

“À, là Thẩm Ngạo à.” Triệu Cát thu liễm thần sắc, lộ ra bộ dạng lạnh nhạt, nói: “Ngồi xuống nói chuyện.”

Thẩm Ngạo hạ thấp người ngồi xuống, cười ha hả nói: “Thì ra bệ hạ cũng xem Thụy Nhã Tuần San? Sớm biết như thế, sau này vi thần gọi người, cứ đúng hạn đưa tuần san mới nhất vào cung, cũng đỡ phải để bệ hạ phân công người trong nội cung đi lấy.”

Triệu Cát nói: “Chỉ là tùy tiện xem thôi.” Hẩn liếc tuần san một cái, không nhin được, hỏi: “Hôm nay, cái bài « luận chiếu tự kể tội » này, người đặt bút là ai? Văn phong rất sắc bén.” Da mặt hẩn dù dày cũng không thể nói văn vẻ hợp Trẫm ý, đành phải cảm nói sự tình văn phong.

Thẩm Ngạo nói: “Đây là biểu đệ Lục Chi Chương của vi thần ghi, lại để cho bệ hạ chê cười.”

“À?” Triệu Cát có phần có hứng thú nói: “Trẫm lần đầu tiên nghe thấy, thì ra người còn có biểu đệ.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói: “Hẩn là người không nên thân, vô tâm khoa cử, lại có một bút pháp thần kỳ, hai năm qua, một mực biên soạn chút ít câu chuyện ở phía trong Thụy Nhã Tuần San, cái đồng du ký và thanh lâu mộng kia, chính là hẩn ghi, bệ hạ đã từng xem qua chưa?”

Triệu Cát gật đầu gật đầu, thứ nhất là yêu ai yêu cả đường đi, thứ hai là văn vẻ vừa rồi, vừa đúng lúc vỗ mông ngựa, chạm đến tâm khảm của hắn, liền cười nói: “Ghi không tặc, coi như là một tài tử.”

Thẩm Ngạo liền rên rết khi còn nóng, nói: “Vi thần lại có một cách nghĩ, sao bệ hạ không thiết lập một sách báo viện tại thi họa viện, thi họa viện có thể có viện họa, thư viện, ngọc viện, cầm viện, gia tăng cái sách báo viện, cũng không coi là cái gì, còn nữa, thiên hạ này, loại người đọc sách cũng không thiếu, sách vở lưu truyền ra, ảnh hưởng rất rộng, cho bọn hắn một chức quan nhân tản, một là để cổ vũ bọn hắn viết sách, thứ hai cũng có thể làm cho bọn họ cảm kích ân đức của bệ hạ.”

Triệu Cát chỉ trầm ngâm chốc lát, liền nói: “Người nghĩ cái này, thật sự cũng không sai, Trẫm sẽ tự định giá.” Không nhận được, lại nhìn thoáng qua cái Thúy Nhã Tuần San kia, cũng không cảm thấy phản cảm, nhưng chợt ra còn có việc chính, lập tức xụ mặt, lạnh lùng nói: “Người tiến cung làm cái gì?”

Triệu Cát nói một câu, liền nhắc nhở Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo lập tức cúi người, vẻ mặt đưa đám, nói: “Đặc biệt hướng bệ hạ thỉnh tội.”

Triệu Cát chậm rãi gấp một khối điểm tâm lên, từ từ nhai nuốt, đạm mạc nói: “Thỉnh tội? Hôm qua trên triều đình, không người phải nói mình không biết tội sao?”

Thẩm Ngạo nói: “Vi thần bất tri bất giác, hiện tại đã biết rõ mình sai rồi.”

“Ừm, vậy, người có tội tình gì.”

Len lén liếc Triệu Cát một cái, thấy mặt hắn giống như cười mà không phải cười, cũng không biết hắn mừng hay giận, Thẩm Ngạo suy nghĩ một chút, nói: “Vi thần tội đáng chết vạn lần, nếu không rước lấy ý chỉ của Quá Hoàng thái hậu, há lại khiến cho bệ hạ khó xử, bệ hạ vì bảo toàn vi thần, hạ chiếu kể tội mình, vi thần kích động rơi nước mắt, tự trách thật sâu.”

“Nói tiếp.”

“Tiếp tục?” Thẩm Ngạo có chút khó xử rồi, chậm rãi nói: “Vi thần bình thường xác thực làm rất nhiều sự tình phóng đáng, bệ hạ, cái này có tính không?”

Triệu Cát giống như cười mà không phải cười, nói: “Xem như thế đi, còn gì nữa không?”

“Còn muốn nghe?” Thẩm Ngạo lúc này mới phát hiện, hoàng đế này có chút tham lam rồi, hắn ban một đạo chiếu tự kể tội xuống dưới, lại ước gì mọi người khắp thiên hạ tự kể tội mình ra, thật vất vả mới nghĩ tới một việc, nói: “Vi thần không nên cùng Ninh An...”

Sắc mặt Triệu Cát xiết chặt, khoát tay áo, nói: “Tốt rồi, Trẫm nghe đủ rồi, hôm nay lại tha cho người một cái mạng.”

)

398. Chương 386: Liên Kết Mở Rộng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 386: Liên kết mở rộng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Vốn là thấy một bài văn chương giỏi, nói đúng suy nghĩ trong tâm khảm Triệu Cát, bây giờ lại gặp Thẩm Ngạo, tâm tình Triệu Cát thoáng cái đã chuyển biến tốt đẹp, nói vài câu chuyện phiếm cùng Thẩm Ngạo, đột nhiên hỏi: “Thẩm Ngạo, hôm qua lúc Trẫm bãi triều, đám quần thần nói như thế nào?”

Trong lòng Thẩm Ngạo cảnh giác, hiểu rõ Triệu Cát đang chột dạ, sợ có người giấu cốt hãn, nhân tiện nói: “Bệ hạ, đám quần thần đều đang tự trách.”

“Cũng không hãn như vậy chứ?” Trong lòng Triệu Cát thoải mái hơn một ít, nhưng lại cố ý làm ra một bộ dạng không vui, nói: “Cũng tỷ như tên Vương Phủ kia, Trẫm nguyên coi hãn là trung thần, hừ, việc lần này, không phải hãn đi tìm Quá Hoàng thái hậu tọc mạch, làm sao đến nỗi nổi!”

Một câu này nói ra, trong lòng Thẩm Ngạo đã hiểu, Vương Phủ xong rồi, mấp máy miệng nói: “Bệ hạ có tính toán gì không?”

Triệu Cát đóng mắt, lạnh nhạt nói: “Để cho hãn chào từ giã về quê, chỉ sợ hãn không chịu, nếu Trẫm phát chỉ, Quá Hoàng thái hậu bên kia cũng không dễ ăn nói, chuyện này giao cho người, đi làm đi.”

Thẩm Ngạo nhẹ gật đầu, nói: “Vi thần hiểu.”

Thương nghị đã định, nói mấy câu cùng hoàng đế, Thẩm Ngạo đứng lên, cáo từ: “Vi thần phải đi vấn an thái hậu, xin hoàng thượng bảo toàn thân thể.”

Triệu Cát nghĩ nghĩ, nói: “Quá Hoàng thái hậu bên kia cũng phải đi, thái độ thành khẩn một ít.”

Quá Hoàng thái hậu... Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, rất cảm thấy đau đầu, lại cũng chỉ có thể thành thành thật thật nói: “Vâng.”

Đi gặp Quá Hoàng thái hậu trước, Quá Hoàng thái hậu bị ‘bệnh’, hiển nhiên còn chưa thấy tốt, thấy Thẩm Ngạo đến, sắc mặt Quá Hoàng thái hậu kéo căng quá chặt chẽ, Thẩm Ngạo hỏi han ân cần vài câu, cánh tay không đánh người khuôn mặt tươi cười, người ta đến thăm bệnh, Quá Hoàng thái hậu không thể xị mặt ra được rồi.

Nói thật ra, một phần ý chỉ kia, tuy là cầm Thẩm Ngạo khai đao, nhưng người Quá Hoàng thái hậu chính thức đối phó, lại là thái hậu, nói năng và Thẩm Ngạo có cái gì cừu hận thấu xương, chẳng qua chỉ là nói bừa, vì vậy sắc mặt buông lỏng, cuối cùng cũng nói vài câu khách sáo cùng Thẩm Ngạo.

Ngồi xuống nói chuyện với Quá Hoàng thái hậu nửa canh giờ, Thẩm Ngạo không được tự nhiên, Quá Hoàng thái hậu cũng không được tự nhiên, câu được câu không, hỏi đáp vài câu, Thẩm Ngạo rốt cục cũng chạy trốn chết, thẳng đến trong hậu cung.

Thái hậu thấy Thẩm Ngạo, lạnh mặt hỏi: “Vừa rồi người đi gặp Quá Hoàng thái hậu hả?”

Thẩm Ngạo ho khan một tiếng, nói: “Bệ hạ bảo ta đi.”

Sắc mặt Thái hậu hơi trì hoãn, cười cười nói: “Nàng thấy người, trong miệng khẳng định rất khách khí, trong lòng chỉ sợ là muốn tức chết.”

Những lời này, Thẩm Ngạo đương nhiên không dám nhận, thần tiên đánh nhau, tiểu quỷ gặp nạn, tuy Thẩm Ngạo bất hạn, bị cuốn vào chiến tranh trong hậu cung, do nữ nhân này cầm đầu, nhưng trước mắt, có lẽ là nhanh chóng thoát thân thì tốt hơn.

Thái hậu thấy hãn không dám đáp, cũng hiểu được việc này không thú vị, mặt băng bó nói: “Người may mắn thoát thân một chuyện này, cũng đừng quá đắc ý, Quá Hoàng thái hậu có thể phát ý chỉ một lần, sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba, hiểu chưa?”

Những lời này là cảnh cáo Thẩm Ngạo, đừng nghĩ mình đã mất hết liên quan, thành thành thật thật theo sát thái hậu nàng, mới là lẽ phải.

Thái hậu nhìn chăm chăm vào Thẩm Ngạo, nhìn thiếu niên này, càng lúc càng thấy hài lòng, đối với Thẩm Ngạo, nàng lại có vài phần thưởng thức, càng nhiều hơn là lợi dụng, người này làm được việc, từ từ bồi dưỡng thoát một tỷ, không thiếu được việc có thể làm cánh tay phải cho nàng.

Tuy thân là thái hậu, nhưng rất nhiều sự tình, cũng không phải nàng muốn làm có thể làm, ví dụ như một ít thần tử không nghe lời, đưa lên triều, nói cái gì hậu cung tự động hoạt động, ý tứ trong việc này, thái hậu hiểu rất rõ, nói Quá Hoàng thái hậu mới chính thức là người đứng đầu hậu cung, mặc dù thái hậu hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, đối với mấy cái tấu chương này, hết lần này tới lần khác, lại không có cách nào trị tội bọn hãn, cũng không có cách nào đẩy tấu chương khác ra, để lột bỏ cái đạo lý kia.

Ngoài ra, còn có người nhà mẹ của nàng, hôm nay nàng còn sống, còn có thể che chở bọn hần bình an, nhưng sau trăm tuổi thì sao?

Thấy Thẩm Ngạo gật đầu, thái hậu mới nhàn nhạt nói: “Cái tên Vương Phủ kia, là không thể lưu lại, Thẩm Ngạo, người phải nghĩ biện pháp, người này, ai gia nhìn rất chán ghét.”

Hôm nay đã tiếp nhận hai người dẫn dò rồi, Thẩm Ngạo không khỏi muốn cười, Vương Phủ kia không gặp xui, đó là không có thiên lý rồi, vội vàng nói: “Thái hậu cứ đợi tin tức tốt đến là được!”

Cùng thái hậu đánh bài một lát, Thẩm Ngạo xuất cung về nhà, hôm nay không ít khách nhân đến đây, chỉ là, bọn người Thạch Anh chưa tới, có chút hảo hữu cùng trường, dùng danh nghĩa dò hỏi, lén lút ám chỉ vài câu chúc mừng, Thẩm Ngạo tiếp khách xong rồi, đi vấn an Trần Tế, mới trở lại hậu viên.

Đã bảo Vương Phủ, đã không còn là vấn đề có nên hay không, mà là dùng biện pháp gì để làm, cùng lúc có thể dựng nên uy tín trong triều, kinh sợ tân đảng, một phương diện khác, có thể làm cho Vương Phủ không chịu nổi.

Chỉ là, trước mắt còn không gấp, mấy ngày nay Triệu Cát ra sắc lệnh, ở trong nội cung nghỉ dưỡng, hủy bỏ lâm triều, cho nên muốn động thủ, cũng phải chờ tới nghị luận triều đình lúc cuối tháng, muốn ở trước mặt văn võ cả triều, cho Vương Phủ một kích trí mạng.

Thời gian có rất nhiều, Thẩm Ngạo rất rảnh rỗi, chỉ là, cũng không rảnh rỗi được bao lâu, hôn sự Lục Chi Chương bên kia không sai biệt lắm, đã có tin tức, nghe nói cha Lục Chi Chương tự mình từ Hồng Châu chạy đến, vừa đến Thúy Nhã Sơn Phòng, liền cầm trượng hung hăng đánh cho hần một trận, không thiếu được việc trách hần không chịu phần đầu, không có tiền đồ, các loại....

Từ đó về sau, vị Lục thái gia này lại đi gặp Doan Chính, Lục gia và Chu gia nghe nói là giao tình tam đại (ba đời), năm đó gia gia Lục Chi Chương đến Biện Kinh đọc sách, cùng bố của Doan Chính, gia gia của Chu Hằng là hảo hữu, cho nên chỉ cần người Lục gia này vào kinh thành, phần lớn là ở tại Chu gia.

Thẩm Ngạo không thiếu được việc phải đi gặp Lục thái gia này, vì vậy liền đổi mới trang phục hoàn toàn, mang theo mấy vị phu nhân, trở lại thăm viếng Chu phủ.

Niên kỷ Lục thái gia không nhỏ, nghe nói đến trung niên, mới sinh ra được thằng con trai như vậy, hần mặc một bộ áo đạo tằm thường, đầu đội khăn vuông, hoàn toàn không giống như là thương nhân, lại có vài phần khí chất người đọc sách.

Ngồi ở trong sảnh, Lục thái gia chậm rãi uống trà, một bên, Lục Chi Chương ngoan ngoãn cúi đầu đứng, thấy Thẩm Ngạo đến, như chứng kiến cứu tinh, không ngừng nháy mắt về hướng Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo đi qua hành lễ, Lục thái gia lập tức đứng lên, cười khổ nói: “Thẩm đại nhân không cần đa lễ, ta chỉ là dân chúng tóc húi cua, đâu dám để Thẩm đại nhân hành lễ.”

Phân biệt ngồi xuống, về sau, Thẩm Ngạo cười ha hả nói: “Thế bá đến Biện Kinh một chuyến này, là vì sự tình Chi Chương cầu hôn?”

Lục thái gia trừng mắt liếc Lục Chi Chương, nói: “Ta chỉ có mỗi một đứa con trai, hết lần này tới lần khác, hần còn không chịu thua kém, quyết tâm ở lại Biện Kinh, đã không có công danh, lại không muốn trở lại Hồng Châu, đi theo lão phu việc buôn bán, hôm nay còn chưa lập nghiệp, lại muốn lấy vợ, đã để cho Thẩm đại nhân chê cười.”

Thẩm Ngạo cười ha hả, nói: “Hần có lẽ là rất không chịu thua kém, hôm nay coi như là danh nhân nổi tiếng ở phía trong thành Biện Kinh rồi, ngay cả ta cũng hâm mộ đây này.”

Lục thái gia cười khổ, lắc đầu nói: “Ghi một chút câu chuyện có làm được cái gì? Từ xưa đến nay, có người nào ghi chuyện có tiền đồ? Thẩm đại nhân, hần sống ở Biện Kinh, đều nhờ người chiếu cố, lão hủ xin tạ ơn.”

Thẩm Ngạo cười cười, nói: “Thế bá nói lời này, ta lại không đồng ý rồi, vì cái gì mà ghi chuyện lại không thể có tiền đồ? Nói thật với Thế bá, chính là trong nội cung, cũng thích xem câu chuyện của Chi Chương, hôm qua bệ hạ đặc biệt hỏi hần, nói là muốn thiết lập cái sách báo viện, tại Hàn Lâm thi họa viện, nếu

như vậy, đến lúc đó không thiếu được việc ban chiếu cho hần làm Thị đọc, Thị giảng, đây là quan Tứ phẩm đường đường chính chính rồi, bao nhiêu người tha thiết mơ ước đều không cầu được đó.”

Lục thái gia vừa nghe, liền rất hứng thú, nhưng lại không tin, nói: “Thẩm đại nhân nói những lời này, không phải là chê cười Chi Chương đấy chứ?”

Thẩm Ngạo nói: “Ta cười làm cái gì? Ý chỉ trong cung, chỉ sợ mấy ngày nay sẽ đưa ra thôi.”

Về điểm này, Thẩm Ngạo lại dám cam đoan, hôm qua hần nói, chú ý nhìn sắc mặt Triệu Cát, Triệu Cát đã ngầm đồng ý, chẳng qua là khi ở trước mặt Thẩm Ngạo, Triệu Cát lại không dễ buông cái giá đỡ, cho nên mới nói đến câu Trẫm sẽ tự định giá, tự định giá.

Lục thái gia mừng rỡ nói: “Nếu có cái viên chức, đó chính là ánh sáng chiếu vào nhà rồi, không sợ Thẩm đại nhân chê cười, Lục gia chúng ta coi như là đại tộc, mấy thúc bá huynh đệ cũng có làm quan, nhưng đến chỗ này của ta, ai... sinh ra con trai như hần, hết lần này tới lần khác, hần lại không chịu thua kém, kinh nghĩa văn vẻ, không viết ra được, cũng chỉ có thể sống yên ổn làm phú hộ, chuyện này còn phải nhờ Thẩm đại nhân hao tâm tổn trí.”

Lục thái gia cũng không phải người ngu, đi tới Biện Kinh này, sao có thể không biết Thẩm Ngạo là ai? Sự tình sách báo viện, tám phần chính là hần thúc đẩy, đương nhiên không thiếu được việc phải nói vài lời cảm tạ, còn hần không thể bắt Lục Chi Chương dập đầu cảm ơn Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo vội vàng khoát tay nói: “Đây đều là chủ ý của bộ hạ, là Chi Chương ghi chuyện rất tốt, ta nào dám kể công.”

Một hồi hàn huyên, hai người cuối cùng cũng dẫn chủ đề tới trên mặt sinh ý, Thẩm Ngạo hỏi Lục gia làm những sinh ý gì, Lục thái gia nói: “Chủ yếu chính là đại lý xe, về phần cửa hiệu mặt tiền, cũng có vài chỗ.”

Lục gia làm đại lý xe, thật đúng là không nhỏ, cơ hồ các đại phủ Giang Nam Giang Bắc, đều có điểm tiếp nhận của bọn hần, thuê tiểu nhị lên đến vạn người, nói đến cái việc này, Thẩm Ngạo lại không dám khinh thường đối với Lục gia.

Lục thái gia cười nói: “Sớm biết Thẩm đại nhân tại bên ngoài cũng có chút tiểu sinh ý như vậy, Thúy Nhã Sơn Trang tại Biện Kinh và Hàng Châu đã có bảy tám nhà rồi, nếu có hào hứng đi Hàng Châu mở chi nhánh, kẻ hèn này có lẽ có khả năng giúp đỡ một ít.”

Đôi mắt Thẩm Ngạo sáng ngời, nói: “Trà phùng còn dễ nói, chỉ là, cái Thúy Nhã Tuần San này của ta, nếu có thể thông qua đại lý xe Lục gia đem bán mà nói..., Thế bá cho rằng có thể thực hiện được không?”

Thẩm Ngạo suy nghĩ, là tác dụng của đại lý xe, thời đại này, đại lý xe cùng loại với bưu cục đời sau, Lục gia có trú điểm tại nhiều thành thị như vậy, Thúy Nhã Nhã Xã San há không phải có thể thông qua đại lý xe, vận chuyển đến tất cả các tòa thành thị, tuy không trực tiếp mua được bản mới như ở Biện Kinh, nhưng ở thời đại lạc hậu này, chậm cả tháng cũng không coi vào đâu.

Nếu thật sự có thể thực hiện hình thức tiêu thụ hoàn toàn mới, Thúy Nhã Tuần San có thể nhanh chóng từ Biện Kinh, đi khắp tất cả các châu phủ trong cả nước, lượng tiêu thụ ít nhất có thể gia tăng gấp mười lần, không khéo còn gấp trăm lần nữa.

Lục thái gia nghĩ nghĩ, nói: “Bình thường, đại lý xe đều là làm chỗ hàng cho người ta, trên đường mang chút ít sách, thật sự chỉ là chuyện nhỏ.”

Lục thái gia vừa dứt lời, cũng lập tức thấy được điểm buôn bán mấu chốt, hần là người từng trải, lập tức hiểu ý tứ Thẩm Ngạo, nói: “Nếu Thúy Nhã Tuần San cần đưa hàng, ta phân phó xuống dưới, để cho tiểu nhị các nơi bí mật mang theo là được, như thế nào?”

Thẩm Ngạo lắc đầu, dựa vào nhân tình để gắn bó loại sinh ý này, rất không bền vững, vì vậy liền đề nghị Lục gia nhập cổ phần, phân cho bọn hần hai thành lợi nhuận, Lục gia có chỗ tốt, sau này buộc chặt đại lý xe và Thúy Nhã Tuần San là được, hai người thương nghị một hồi, lập tức nghĩ ra chi tiết, tỉ mỉ, vì vậy liền đánh nhịp tại chỗ, một hiệp nghị ảnh hưởng sâu xa đối với Thúy Nhã Tuần San xem như đạt thành.

Thẩm Ngạo không nhịn được, cười nói: “Kể từ đó, Thẩm mỗ lại không thiếu được việc phải đi chiêu mộ nhiều chút ít công tượng in ấn rồi, Thúy Nhã Tuần San hôm nay, mỗi tuần in ấn mấy vạn phần, đã không

chịu nổi gánh nặng, tương lai, nếu lượng tiêu thụ đạt tới mấy chục vạn, trên trăm vạn, đến lúc đó, lại là một việc đau đầu.”

Lục thái gia rất có thâm ý, cười cười nói: “Ai sợ tiền gây phiền phức sao? Đau đầu thì đau đầu, nhưng sự tình sinh lợi, chính là đau đầu, cũng không mất đi niềm vui thú!”

Hai người không khỏi cười một tiếng, lại để Lục Chi Chương sang một bên.

Bái kiến Lục đại gia, Thẩm Ngạo không tránh khỏi việc đến Thúy Nhã Sơn Phòng, tìm Ngô Tam nhi chuẩn bị, còn gọi người đi mời Dương Tiễn đến, thương nghị sự tình sinh ý, hôm nay, cái Thúy Nhã Tuần San này, Thẩm Ngạo chiếm năm thành cổ phần, Dương Tiễn thì là bốn thành, Ngô Tam nhi không nhiều lắm, chỉ có một thành.

Ba người thương nghị một hồi, Thẩm Ngạo nói ra, có thể khiến cho lượng tiêu thụ tăng vọt không chỉ gấp mười lần, như thế, chỉ tính một cái, thật cũng không thiệt thòi, cam tâm tình nguyện nhượng một thành cổ phần, đưa cho Lục gia.

Thẩm Ngạo bên này cũng nhượng lại một thành, gom góp ra hai thành, còn lại đúng là công việc thương thảo việc chiêu mộ công nhân, xây dựng thêm tác phường, công tượng in ấn, dù sao không phải thợ thủ công bình thường, yêu cầu đầu tiên là biết chữ, tuy nói Biện Kinh, người biết chữ so với chó còn nhiều hơn, nhưng người biết chữ, chưa hẳn có mấy người chịu ủy khuất đi làm công, Ngô Tam nhi oán trách một hồi, nhưng cũng biết, trước mắt nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, đành phải gọi người các nơi đi chiêu mộ.

Dương Tiễn cười ha hả nói: “Công việc Thúy Nhã San, bệ hạ cũng rất chú ý, hôm qua ghi một bài văn về kia rất tốt, bệ hạ đến hôm nay lại nhìn một lần, còn cố ý viết một tấm biển mới, gọi người treo ở trong Văn Cảnh các, Thẩm Ngạo, cũng là nhờ người có biện pháp.”

Hôm qua, văn vẽ đó thật ra là bản thảo Thẩm Ngạo viết ra, gọi Lục Chi Chương án lấy đề mục của hắn, viết thêm một phần, hôm nay làm mặt rồng cực kỳ vui mừng, Thẩm Ngạo không cảm thấy bất ngờ, cười ha ha, nói: “Không biết bằng hiệu bệ hạ để ở trong Văn Cảnh các ghi cái gì?”

Dương Tiễn nói: “Tội mình tỉnh thân.”

Thẩm Ngạo im lặng, hoàng đế này thật là, kể tội mình còn kể đến nghiện, hôm nay không ngừng thôi miên chính mình, ngay cả chiếu tự kể tội, cũng đã thành cái cớ để hắn tự nhận mình anh minh thần võ, tuy cảm thấy hắn vô sỉ, nhưng Thẩm Ngạo cũng biết, Triệu Cát cũng là người, chẳng những là người, còn là một người đa sầu đa cảm, có tật xấu như vậy, cũng không coi là cái gì.

Dương Tiễn cười một tiếng, tiếp tục nói: “Cho nên, nô gia cho rằng, sự tình Thúy Nhã Tuần San còn phải kịp thời bẩm báo cho bệ hạ, có mấy lời, chúng ta không nói, bệ hạ sớm muộn gì cũng sẽ biết, còn không bằng nói ngay bây giờ, không chừng còn có thể kiếm được chỗ tốt.”

Thẩm Ngạo cũng hiểu được, Dương Tiễn nói rất có đạo lý, gật đầu nói: “Vậy liền làm phiền nhạc phụ đại nhân đi thông báo một tiếng, nói chuyện này liên quan không nhỏ, còn phải nhờ bệ hạ định đoạt.”

)

399. Chương 387: Sắp Đến Lúc Chiến

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 387: Sắp đến lúc chiến

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Bàn bạc không sai biệt lắm, Dương Tiễn phải đi về trong nội cung, liền đứng dậy cáo từ, Thẩm Ngạo hôm nay coi mình là Môn hạ tỉnh, phát ra chỉ lệnh, liền do Thượng Thư tỉnh Ngô Tam nhi đi chấp hành, cho nên hân bàn giao vài câu, cứ như vậy mà làm.

Mấy ngày nay, bận việc khắp nơi, rốt cục cũng có thể dừng lại, thay đổi y phục hàng ngày, cùng các phu nhân đi ra ngoài đi dạo, trùng hợp, mấy ngày nay có hội chùa, liền dẫn mấy người nhà trong phủ đi tham gia náo nhiệt, Thẩm Ngạo vốn là người không an phận, một đường đi qua, kéo đến không ít sự tình, trên đường bắt gặp vài người bằng hữu, gật đầu nói chuyện một chút, nhưng đối phương bởi vì có việc gấp, cũng không nói cái gì nhiều.

Tỳ nữ cam điếc kia của Trần Tế, có khi cũng theo các phu nhân đi ra ngoài, bởi vì địa vị Trần Tế rất cao, xem như trưởng bối, cái Vân nô tài này hầu hạ Trần Tế vài chục năm, mọi người cũng đều không xem nàng là hạ nhân.

Cho nên mỗi một chuyến đi ra ngoài, bốn nữ nhân đùa giỡn với nhau, lãng phí một ít tiền bạc của Thẩm Ngạo, cũng may hôm nay gia nghiệp Thẩm Ngạo khá lớn, không quá đau lòng, thấy các nàng cao hứng, cũng chỉ ở bên, đóng đưa cây quạt, không ngừng cười.

Nên nghỉ thì nghỉ, tự nhiên không tránh được việc phải đi Giá trị đường Hồng Lư Tự, một chuyến này đi qua, trên dưới Hồng Lư Tự, xem như một lần nữa nhận thức lại đối với vị Thẩm đại nhân này, ngay cả hoàng đế, vì bảo vệ hân, mà không thể không hạ chiếu tự kể tội.

Đây là cái gì thân thuộc với vua? Quả nhiên là chưa từng có, hôm nay, vị Thẩm đại nhân này, mặc dù chỉ là Tự khanh, nhưng người nào cũng biết, chính là Thái Kinh Thái Thái sư thấy hân, cũng đành phải tránh ngọn gió sắc của hân.

Bởi vậy, nguyên một đám lại càng cẩn thận, hầu hạ từng li từng tí, bình thường có công vụ gì, Thẩm Ngạo nói một câu, có lẽ còn sẽ có người đưa ra: “Đại nhân, hạ quan cho rằng...”, các loại lời nói, nhưng bây giờ, đều không dám rồi, hạ quan cho rằng cái rắm à, tại trước mặt Thẩm đại nhân, người này là người tự cho mình đúng, là không biết phân biệt phải trái.

Trong lòng run sợ nhất, chính là Quán chủ sổ ghi chép Dương Lâm, vị Dương đại nhân này, cũng ăn được dầu mỡ heo, dầu óc hôn mê rồi, năm đó đã từng cảnh tượng huy hoàng, thi tiến sĩ liền thi đậu tiến sĩ, đáng tiếc, thời vận không tốt, bởi vì lớn lên xấu, bất kể là Lai bộ hay là lão thần trong triều, đều không nhìn đến hân, thời điểm đăng mới, cựu đảng năm đó đầu chết đi sống lại, không có phần của hân, về sau Thái Kinh chủ chính lại càng ngay cả con mắt đều không nhìn qua hân, thật vất vả nhin, được cái Chủ bộ tư lịch, rõ ràng còn là Cùng văn quán, cái chức Quán chủ sổ ghi chép này, nghe giống như rất oai phong, kỳ thật còn thâm hơn mấy phân so với cái học sĩ thi họa viện kia.

Cả Hồng Lư Tự, thiết lập năm cái ngành, một là quản tăng lữ, cái này tự không cần phải nói, còn lại theo thứ tự là, quản sự tình phiên bộ Hà Tây tiến cống, Lễ tân viện quản dân tộc Hồi Hột, Thổ Phồn, Đảng Hạng, Nữ Chân triều cống, Hoài Viễn dịch quản sự tình nam phiên Giao Châu, tây phiên Quy Tư, Đại Thực, Tại Duyệt, Cam, Cát, Tông Ca tiến cống, ngoài ra còn có Đồng Văn quán quản sự tình Triều Tiên.

Tại đây, nhàn nhã nhất nên là Hà Tây phiên bộ và nam phiên cùng với Hoài Viễn dịch quản Quy Tư, Đại Thực, Tại Duyệt, dù sao, những quốc gia này đều là phiên quốc, đã thông quan hệ không có quá nhiều phiên toái, chất béo cũng đủ.

Về phần Lễ tân viện quản dân tộc Hồi Hột, Thổ Phồn, Đảng Hạng, Nữ Chân kia, mới có điểm phiên toái, nhớ năm đó, Thẩm Ngạo cũng đã từng làm Lễ tân viện chủ, có thể nói, cái này xem như ngành thực quyền chính thức trong Hồng Lư Tự, tuy nhiều phiên toái, nhưng quyền lợi không nhỏ, chỉ cần người có bản lĩnh, liên hệ tốt rồi, hoàng đế cũng thấy được, ba năm năm năm thì có cơ hội lên chức.

Thâm nhất đúng là Đồng Văn quán quản sự tình Triều Tiên, Triều Tiên ở nơi nào? Người ta và Đại Tổng không tiếp giáp mà, xa đến vài ngàn dặm, chính giữa có cái Liêu quốc và Kim quốc, làm sao người đi liên hệ cùng người ta?

Còn nữa, người Triều Tiên cũng rất lười cá, cùng lúc muốn từ Đại Tổng, lấy chút chất béo từ ban thưởng triều cống, lại còn là loại ăn cháo đá bát, thời điểm Liêu quốc mạnh, liền hướng người Khiết Đan xưng thần, thời điểm người Kim mạnh, lập tức rất là vui vẻ, ném cái tiến cống Liêu quốc đi.

Cho nên trước mắt, quốc sách người Triều Tiên thực hành, là làm cháu trai cho người Kim, hàng năm tiến cống không ít sâm Triều Tiên và da động vật, còn có cả tiền bạc, cho người Kim, sợ đắc tội vị hàng xóm mạnh mẽ này.

Nhưng một phương diện khác, bọn hán cũng tuyệt không chịu đoạn tuyệt kết giao cùng Đại Tổng, hàng năm rõ ràng còn mảy dạn mặt dày đến tiến cống, chờ Đại Tổng khen thưởng, sự tình nào có lợi, hán không bao giờ bỏ xuống, về phần bảo bọn hán đi hô ứng hai bên đánh người cùng Đại Tổng, bọn hán lập tức không thấy đâu.

Gặp được tên vô lại như vậy, Đồng Văn quán tự nhiên cũng không được người chào đón, cần biết, thương lượng cùng người như vậy, dù sao cũng không thương lượng ra được kết quả gì.

Đại Tổng sao, cũng là mở một mắt nhắm một con mắt, cầm ít tiền đuổi đi là được, còn nữa, quanh năm suốt tháng, người Triều Tiên cũng chỉ tới có một lần, tối đa cũng chỉ bận việc cả tháng, ai cũng không coi bọn họ là đại sự, dần dà, đương nhiên ngay cả cái chủ sự Đồng Văn quán này, cũng không được người nào coi trọng.

Muốn chất béo không có chất béo, lên chức lại không có ai nhìn trúng, tâm Dương Lâm ở trong tuyệt vọng, năm nay niên kỷ không nhỏ, chỉ hận không thể lập tức tìm được một cơ hội, ra sức đánh cược một lần, mà buộc tội Thẩm Ngạo, lại làm cho hán thấy được cơ hội, chỉ cần có thể nắm lấy thời cơ một chuyến này, biểu hiện tại trước mặt Thái Thái sư, có lẽ có thể thoát khỏi địa vị lúng ta lúng túng trước mắt.

Dù sao, tại lúc ấy, ai nhìn vào, cũng biết Thẩm Ngạo đã mất đại thế, hán thân là đồng liêu của Thẩm Ngạo, tìm được chứng cứ phạm tội, tự nhiên rất thuận tiện, vì vậy suốt đêm viết một phần tấu chương than thở khóc lóc, đẩy lên trên.

Chỉ là, ai từng nghĩ đến, Thẩm Ngạo không tổn thương mấy may, ngược lại, càng thêm chạm tay vào là có thể bồng, trong lòng Dương Lâm run sợ, đã cảm thấy đại họa lâm đầu.

Một sáng sớm, tất cả Chủ bộ đến trong sảnh Tự khanh tự sự, sửa sang lại quốc thư cùng với một ít mật báo, do đặc phái viên các quốc gia các quốc gia truyền đến, Thẩm Ngạo đang nhìn công văn Tây Hạ người truyền đến, đột nhiên buông công văn trong tay ra.

Lạnh nhạt nói: “Ta nghe nói, mấy ngày trước đây, có mấy Oa nhân(người Nhật Bản) gây chuyện ở phía trong thành Biện Kinh, nghe nói còn là đệ tử Oa nhân do nhà nước cử tới, chuyện này, vì sao Đồng Văn quán không báo?”

Dương Lâm mặt như màu đất, không dám lên tiếng, vốn Đồng Văn quán phụ trách, chính là sự vụ Triều Tiên, chỉ là, sự tình Oa nhân, cũng do Đồng Văn quán đến xử trí, Thẩm đại nhân đột nhiên cầm việc này đi ra nói chuyện, không phải là muốn mượn cơ trả thù chứ? Dương Lâm mất hết can đảm, nghĩ thầm, lần này xem như xong rồi, đừng nghĩ đến hi vọng tấn chức, ngay cả cái Đồng Văn quán này, đều khó giữ được nữa.

“Tại sao không ai nói chuyện?” Ngờ khí Thẩm Ngạo rất lạnh nhạt.

“Đại... đại nhân...”, Dương Lâm nghĩ cách tìm từ, lí nha lí nhí nói: “Lũ Oa nhân gây chuyện tại Biện Kinh, sớm đã có thông báo, chuyện này theo như lệ thường, là không tính toán, dù sao, đặc phái viên Oa nhân đối với Đại Tổng ta, rất là cung kính, ba phen mấy bận sai người sang xưng thần...”

“Nói gì vậy?”, Thẩm Ngạo cắt ngang lời hán, nói: “Cái gì cung kính, là có thể cố tình làm vậy, gây chuyện tại khu vực Đại Tổng ta cũng không sao, đây là quy củ nơi nào đến?”

Một tiếng quát chói tai này, làm tất cả mọi người giật nảy mình, đều nín hơi nhìn Thẩm Ngạo, trong lòng đều nghĩ: “Dương Lâm xem như xong rồi. . .”

Thẩm Ngạo dựa vào chỗ ngồi, cầm lấy trà lên, chậm rãi uống, nói: “Tất cả mọi người đi ra ngoài, Dương Lâm lưu lại”.

Trong khoảnh khắc, Thiếu khanh, Tự chính liền xám xịt mà dẫn dắt tất cả Chủ bộ, lặng lẽ rút đi, cho dù là Văn lục ghi chép, cũng ẩn qua một bên.

“Đại nhân...hạ quan đáng chết”. Dương Lâm quỳ xuống đất, thở mạnh cũng không dám.

Thẩm Ngạo chậm rì rì nói: “Đáng chết, còn chưa đến mức, người phụ trách Triều Tiên vắng lai, Oa nhân bên kia cũng phải hao tâm tổn trí, cai trị cái gì, cũng phải xen vào, nếu không, người làm cái Chủ bộ này làm cái gì? Người nghe ta nói, tên hung thủ gây chuyện kia phải trừng phạt thật nặng, không cần khách khí, nhớ kỹ chưa?”

Dương Lâm nghe khẩu khí Thẩm Ngạo lại hòa hoãn, vừa sợ vừa nghi, vội vàng nói: “Phải, hạ quan đã hiểu, nên bắt hẩn, phải nghiêm trị thật nặng.”

Thẩm Ngạo khoát khoát tay, nói: “Theo như quy củ xử lý là được.”

Dương Lâm liên tục nói vâng.

Lúc này, Thẩm Ngạo mới sâu kín nói: “Người dâng cái phần tấu chương kia, ta đã nhìn qua, ghi rất không tệ, chắc là phí không ít tâm tư?”

Dương Lâm vừa buông tâm, vừa nói đến cái này, vội vàng quỳ xuống xin tha, nói: “Hạ quan đáng chết, hạ quan ăn được dầu mỡ heo, tâm hôn mê rồi, một lòng chỉ muốn nịnh bợ...” Cái kết cho danh tự đằng sau, hẩn không dám nói nữa rồi, chỉ là không ngừng dập đầu, mồ hôi lạnh thấm ướt quần áo.

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng nói: “Ta đã điều tra hồ sơ về người, người thi đậu tiến sĩ nguyên niên Xây Trung tĩnh quốc, nhưng không được phóng ra ngoài làm quan, vốn là đi Đại Lý Tự, về sau mới đến Hồng Lư Tự, có phải không? Tại Hồng Lư Tự gần ngơ, chính là vài chục năm, tuy nói lên tới Chủ bộ, cũng không thể ra khỏi Đồng Văn quán, cũng may, mấy năm này người làm tại Đồng Văn quán, thật sự cũng không xảy ra cái gì sai lầm, vẫn còn không có trở ngại”.

Thẩm Ngạo nói đến đây, Dương Lâm bên kia đã bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, người ta ngay cả lai lịch của mình cũng đều nắm rõ ràng rồi, ở nhà nghe đồn, Thẩm đại nhân này có thù tất báo, thật đúng là không có lửa thì sao có khói.

Thẩm Ngạo lại nói: “Người dụng tâm làm việc đi, không cần phải lo nghĩ đến việc đầu cơ trục lợi, nói không dễ nghe chút ít, chính là người muốn nịnh Thái Kinh, vẽ đường cho hươu chạy, người ta cũng chưa chắc để ý người. Người làm việc tốt hay không tốt, ta đều đánh mất thấy, chỉ cần làm tốt, tự nhiên sẽ không để cho người ở trong Đồng Văn quán ngốc nghếch cái cả đời.”

Dương Lâm quả thực không thể tin được vào lỗ tai của mình, lập tức sinh ra mấy phần cảm khái sống sót sau tai nạn, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, cảm kích nói: “Hạ quan thật sự là đáng chết, đại nhân lại chịu nói ra những lời này đối với hạ quan, cho dù hạ quan phân thân toái cốt(tan xương nát thịt), cũng khó báo đáp ân đức.”

Đối với loại người có tài nhưng không gặp thời này, Thẩm Ngạo không cần phải so đo cùng hẩn, nịnh nọt là bản tính con người, thực sự muốn trả thù, hẩn cũng không trả thù được, trước mắt, cho hẩn chút ngon ngọt, còn có thể đổi lấy hẩn cảm kích, tương lai tại Hồng lư tự có thêm nhiều tâm phúc, không có gì không tốt.

Tuy Thẩm Ngạo có thù tất báo, vẫn thực sự hiểu được đạo lý khuyên, người phải có lòng khoan dung, hời hợt mà phát phát tay nói: “Sự tình Oa nhân, ta sẽ đi xử lý ngay bây giờ, trực tiếp thông báo phủ Kinh Triệu bắt người”.

Dương Lâm dập đầu xong rồi mới rời đi.

Thẩm Ngạo lại cầm công văn Tây Hạ trên bàn lên, không nhin được mà đề lên huyết thái dương, cười lạnh nói: “Đám người Tây Hạ này, thật đúng là đập trên mũi mặt đại Tống, hừ, để ta nhìn xem, hẩn còn có thể nhảy nhót bao lâu.”

Thời gian lặng lẽ đi qua, lúc này đã qua xuân, đặc phái viên các quốc gia cũng ào ào đến, công việc Hồng Lư Tự cũng dần dần lu bù lên, Thẩm Ngạo ngồi ở bên trong bàn xử án, dần dần cũng có chút lo lắng, bất tri bất giác, đã đến cuối tháng, theo đạo lý, triều đình cứ cách một tháng, sẽ tiến hành nghị sự triều đình một lần, Lục bộ Cửu khanh đều phải tham gia, xem như tổng kết cuối tháng, Thẩm Ngạo thân là Đại Lý Tự Tự khanh, đương nhiên cũng có tư cách tham gia.

Một sáng sớm, Vương Phủ chỉnh quần áo, một thân áo bào tím làm khuôn mặt hắn toả sáng, cũng không thể biết hắn mấy phần tinh thần, từ trong phòng ngủ đi ra, ngẩng đầu nhìn sắc trời, Vương Phủ đưa tay che mắt, lộ ra một tia cười đắng chát.

Hôm nay, hắn có một loại dự cảm bất tường, cảm giác sẽ xuất hiện sự tình gì đó, từ khi một đạo chiếu tự kể tội kia đi ra, hắn liền cáo ốm ở nhà, chỉ là, nửa tháng qua đi, lại một điểm tin tức đều không có, phẳng phất tất cả mọi việc, như đá ném vào biển rộng, cái sấm sét tia chớp kia, về sau nhìn thấy, cũng không phải sóng to gió lớn, ngược lại còn xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng, bắt đầu trời trong nắng ấm, nhưng trong mắt hắn, đây càng như là thanh tịnh trước khi mưa gió nổi lên.

Vương Phủ không dám có nửa điểm thư giãn, trong lòng hắn biết rõ, dựa vào cách Thẩm Ngạo làm người, không có khả năng không hề động thủ.

Khả năng duy nhất chính là, họ Thẩm đang đợi, đợi một thời cơ thỏa đáng, hôm nay nghị sự triều đình, vô cùng có khả năng, chính là thời điểm Thẩm Ngạo quay giáo đâm mình một kích.

Những ngày qua, Vương Phủ từ một nhân vật chạm tay có thể bỏng, thoáng cái đã thành người cô đơn, cửa nhỏ ở giữa tường viện Thái phủ và Vương Phủ, lại bị bịt kín rồi, mấy lần muốn bái kiến Thái Kinh, Thái Kinh bên kia chỉ nói thân thể khó chịu, luôn không chịu gặp hắn.

Cái tên cáo già này, mới thấy gió thổi cỏ lay, liền lập tức thay đổi sắc mặt, Vương Phủ lại cũng không dám nói gì, hắn hiểu được, phạm

Thấy Vương Phủ không nhận, Thẩm Ngạo ngượng ngừng mà ngồi xuống Môn phòng, nói: “Ta đây ở chỗ này uống chút trà, Vương đại nhân tự tiện.” Tiếp theo liền bắt đầu nói chuyện trời đất cùng công công truyền chỉ.

Cửa nhà có thứ như vậy chắn, trong đầu Vương Phủ rất không được tự nhiên, chỉ là không có tâm tình so đo với Thẩm Ngạo, hôm nay lưu lạc đến nước này, cũng chỉ có thể mặc người cười mắng, chỉ huy người mang tài vật lên xe hàng, đang chuẩn bị hốt hoảng rời kinh, đến Môn phòng, lại gặp phiền toái.

Xe ngựa muốn đi qua cửa, lại bị Thẩm Ngạo ngăn lại, Thẩm Ngạo ở đằng kia, lau nước mắt nói: “Quan viên Đại Tổng ta có người thanh liêm như Vương đại nhân, thật là tốt biết bao? Gia Luật huynh, người xem, Vương đại nhân đi ra, đồ nhà hắn, đều nhét đủ trong mười cái xe, kín không kê hở, chính là sợ bị người nhìn thấy hắn ở trong tình trạng quần bách, theo ta đoán, bên trong xe này nhất định là một ít y phục rách rưới gì đó, Vương đại nhân có thể mặc một kiện quần áo hai mươi năm, vá đầy miếng vá cũng không nở vứt bỏ, cái tinh thần này, nếu không để người hiểu và học tập, sẽ là tiếc nuối cho người Liêu các người.”

Gia Luật Nghiệp Đại tràn đầy sùng bái, nói: “Nhất định, nhất định, sau khi ta trở về, sẽ đưa lên triều cho hoàng đế Đại Liêu ta, tuyên dương Vương đại nhân rất thanh liêm.”

Đang nói, Thẩm Ngạo lại tràn đầy bi thống, nói: “Vậy thì sẽ cho người xem xem, Vương đại nhân chúng ta bình thường mặc cái quần áo vải rách gì.” Đi đến trước xe, thoáng xóc lên vải bạt dày đặc lên một tý, trước mắt lập tức bắt đầu đầy màu sắc óng ánh, đồng tiền, vàng bạc, mỹ ngọc rơi lả tả đầy đất.

Con mắt Gia Luật Nghiệp Đại đều nhìn thẳng, trong lòng suy nghĩ: “Cái này cũng gọi là thanh liêm? Như thế xem ra, mỗi người Đại Liêu chúng ta đều là dạng hiền lành.”

Thẩm Ngạo lau lau con mắt, thần sắc nghiêm túc và trang trọng nói: “Đây là ảo giác, đây là ảo giác, không lừa được ta.” Con mắt nhắm lại, tiếp tục nói: “Chờ ta mở mắt ra, liền trở lại nguyên trạng.”

Thẩm Ngạo lại mở mắt ra, trở lại nguyên trạng thì không có, cái vàng bạc châu báu kia rơi khắp nơi lại là sự thật.

Vương Phủ nhìn động tĩnh phía trước, đã nóng nảy gấp rút mà chạy tới, cả giận nói: “Thẩm Ngạo, người...”

Thẩm Ngạo ồ lên một tiếng, không đợi Vương Phủ trở mặt, hắn lại trở mặt trước, nói: “Vương đại nhân, đây là có chuyện gì? Những vàng bạc châu báu này đâu chỉ mười vạn quan, suốt một xe ngựa, những tài phú này là từ đâu đến đây? Hừ, hôm nay sứ thần Đại Liêu cũng ở nơi đây, ta còn muốn coi đại nhân là điển hình tiên tiến, từ từ mà tuyên dương tại trước mặt sứ thần Khiết Đan, về tác phong quan viên Đại Tổng ta, dọa người rồi, người lại rất lợi hại, hàng năm có một chút như vậy lương bổng, trong nhà lại tàng trữ được nhiều bảo bối như vậy sao?”

Gia Luật Nghiệp Đại xụ mặt nói: “Xem ra, quan viên Đại Tổng, còn muốn xấu hơn so với người Khiết Đan chúng ta, Vương đại nhân hữu danh vô thực, là bậc thầy ở phía trong phương diện này, ta nhất định phải đem chuyện này bẩm báo hoàng đế Đại Liêu ta.”

”Người xem xem, người xem xem, Vương đại nhân, chuyện hư hỏng này sắp dương danh tứ hải rồi, Vương đại nhân, người nên giải thích thế nào đây? Người..., đây chính là làm nhục quốc thể Đại Tổng ta đó, việc này cũng đã thế rồi, hoàng thượng cũng là sâu ghét cay ghét đắng đối với tham ô, nhiều lần phát chỉ chính đốn quan viên không hợp pháp, nếu người không nói ra cái lý, không thiếu được việc ta tiến cung, bẩm báo chi tiết chuyện nơi đây.

Lưu công công, người cũng tận mắt nhìn thấy, nhiều vàng bạc châu báu như vậy, trước mắt vẫn chỉ là một góc của núi băng, tựa như hạt gạo mà so với mặt trăng, người tới làm chứng, tránh khỏi đến lúc đó, hắn còn nói ta vu oan hắn.”

Vương Phủ thoáng cái đã luống cuống, hắn rất vụng về, trong đầu đầy ý nghĩ, toàn nghĩ đến đường lui của mình, nhất thời cũng không chú ý tới Thẩm Ngạo, nếu Thẩm Ngạo lại đi tố cáo, hoàng thượng bên kia đã là vô cùng lạnh lùng đối với hắn, chỉ sợ sẽ rước lấy phiền toái.

Vương Phủ ngăn chặn tính nóng, tức giận nói: “Những thứ này là ta nhặt được, Thẩm đại nhân, có thể không?” Nói xong, liền không kiên nhẫn nói: “Bệ hạ mệnh lệnh ta lập tức ra khỏi kinh, ta không có thời gian tán phét cùng người, mau tránh ra.”

Thẩm Ngạo hét lớn: “Nhặt được sao? Cái này thật đúng là đúng dịp, ngày hôm trước ta vừa mới rơi rất nhiều châu báu, ồ, những châu báu này.....thấy thế nào....để ta suy nghĩ, à...” Thẩm Ngạo nhặt lên một trâm ngọc cài tóc lên, nói: “Mọi người mau đến xem, trên cái ngọc trâm cài tóc này viết tục danh La Anh Phượng, chứ vị biết La Anh Phượng này là ai không?”

Gia Luật Nghiệp Đại hỏi: “Xin Thẩm đại nhân chỉ giáo.”

Thẩm Ngạo xụ mặt, ánh mắt sâu xa, sâu kín nói: “Nàng là mối tình đầu của ta, mối tình đầu, có biết hay không? Người Khiết Đan các ngươi chắc cũng không hiểu.”

Gia Luật Nghiệp Đại hỏi: “La tiểu tử này về sau thế nào?”

“Về sau...” Thẩm Ngạo bĩu môi: “Cùng cái nam nhân chạy trốn, ta có ý định lấy cái trâm ngọc cài tóc, khắc tên của nàng lên, là hi vọng vĩnh viễn không quên nàng.”

Da Luật Đại Thạch sợ hãi, thán phục một tiếng, mới nói: “Thẩm đại nhân quả nhiên là phong lưu đa tình, bội phục, bội phục.”

)

402. Chương 390: Học Đường Võ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 390: Học đường võ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Bội phục cái đầu người!” Thẩm Ngạo oán thầm một câu trong lòng, không chút khách khí mà thu trâm ngọc cài tóc vào trong ngực, nói: “Cái này coi như là Châu về Hợp Phố rồi, thì ra tưởng rằng, những châu báu kia của ta không thể tìm trở lại, không thể tưởng được, lại bị Vương đại nhân nhặt mang về nhà, có thể thấy được, ta và Vương đại nhân rất hữu duyên với nhau.

Wương đại nhân nhặt của rơi liền mang về cất giữ, thật sự lại làm cho Thẩm mỗ bội phục, được rồi, những châu báu này, Thẩm mỗ liền mang đi, Vương đại nhân, Thẩm mỗ xin tạ ơn.”

Nói xong, hướng về phía đám người phu xe phía sau, hô to: “Đều dừng lại, dừng lại hết, tất cả đều ta theo đi, không nghe lời, đều dừng tội trộm cướp để xử, bắt đám bọn người đi phủ Kinh Triệu, đánh bằng roi.”

Bọn xa phu nhìn Vương Phủ, không dám nói nên câu nào, Vương Phủ đã bị làm cho tức giận đến sôi gan, cả giận nói: “Thẩm Ngạo! Người chớ khinh người quá đáng.”

Sắc mặt Thẩm Ngạo lập tức bắt đầu trở nên lạnh lùng, Lưu công công và Gia Luật Nghiệp Đại ở một bên nhìn thấy, cũng không khỏi kinh hồn táng đảm, Thẩm Ngạo cười lạnh nói: “Khinh người quá đáng? Vương đại nhân, ta lại muốn nói với người một câu, làm người, phải biết rõ đạo lý đánh bạc nguyện ý chịu thua, nếu không phải hoàng thượng ban chiếu tự kể tội ra, chỉ sợ khinh người quá đáng, đúng là Vương đại nhân người, người thức thời, liền mang theo 500 quan, rút ra khỏi kinh, không thức thời...”

Thẩm Ngạo lạnh lạnh mà nói gần từng chữ: “Tất cả đều không cần mang đi, Thẩm mỗ sẵn sàng tiếp đến cùng.”

Sắc mặt Vương Phủ vốn là rất dữ tợn, lập tức lại bắt đầu trở nên âm đạm, hừ lạnh một tiếng, nhưng lại không dám nói lời nào.

“Đưa toàn bộ xe ngựa đến Thẩm phủ cho ta, Gia Luật huynh, nếu người có thời gian rảnh rỗi, giúp ta ở chỗ này giám sát, mấy cái gì đó xung quanh đánh, tên nào dám tham ô của Thẩm Ngạo ta, ta có rất nhiều biện pháp thu thập hẳn.”

Thẩm Ngạo vút xuống một câu, thản nhiên mà đi, cưỡi dây thừng buộc ngựa chốt tại cây hòe trước cửa ra.....

... ..

Xử trí Vương Phủ, tâm tình Triệu Cát không tệ, ở trong Văn Cảnh các, vẽ lên một bức sơn thủy đồ, bút rơi xuống, liền nghe được bên ngoài truyền đến thanh âm Thẩm Ngạo: “Bệ hạ có ở đây không?”

Bên ngoài, tiểu nội thị vừa muốn trả lời, Triệu Cát đã ở trong các nói: “Vào đi.”

Thẩm Ngạo cười ha hả mà nhập các, hướng Triệu Cát hành lễ, nói: “Tâm tình bệ hạ hôm nay cũng không tệ.”

Triệu Cát ngồi xuống, cẩn thận mà nâng bức vẽ lên, nói với Dương Tiễn ở một bên: “Đi, cho bức tranh vào trong khung.” Nói xong, liền xoay mặt quay sang nói với Thẩm Ngạo: “Trẫm gọi người đi buộc tội Vương Phủ, người ở ngay trước triều đình, nói cái gì tùy chỗ ỉa đái, hừ, còn ngại náo loạn chê cười không nhiều đủ sao?”

Thẩm Ngạo nghiêm túc nói: “Bệ hạ thứ tội, chuyện này cũng trách không được vi thần, bệ hạ chỉ nói buộc tội, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, đâu có thể tìm được chứng cứ về tội của hắn? Không có biện pháp, vi thần đành phải giản lược!”

Triệu Cát hừ lạnh một tiếng, lại nói: “Buổi sáng người đến nhà Vương Phủ làm cái gì?”

Thẩm Ngạo trung thực trả lời: “Xác thực là đã đi, Vương đại nhân rất hảo tâm, đưa ta chút ít hàng... khục khục, giá trị không sai biệt lắm, khoảng hơn hai trăm nghìn quan, vi thần lần đầu tiên nhìn thấy nhiều tiền như vậy, thật sự là càng hoảng sợ.”

Triệu Cát cũng rất hào hứng, cười nói: “Nhiều tiền như vậy, người cũng không có chỗ để, nộp một nửa đến trong nội cung, bỏ vào trong kho, về phần những thứ khác, bản thân người cứ giữ lại.”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Bệ hạ, thần không thể cho.”

“Đây là vì cái gì?” Cho Thẩm Ngạo một nửa, đối với Triệu Cát mà nói, đã là hậu đãi rất lớn, không nghĩ tới, cái tên tiểu tử này một phần cũng không chịu nhỏ ra, hoàn toàn không nể tình rồi.

Thẩm Ngạo thành thành thật thật nói: “Trăm năm cây cối phát triển, lấy giáo dục làm gốc, lúc Vương đại nhân đưa những châu báu này cho ta, ngàn lần chúc tụng, bảo là muốn ta kế thừa sự vĩ đại của hắn, nên xây dựng học đường, thư viện vì Đại Tổng ta, đào tạo nhân tài, cho nên tiền này không thể giao nộp vào kho.”

Vương Phủ có tinh thần giáo dục cao như thế? Triệu Cát không tin, nhưng Thẩm Ngạo diễn giống như thật sự, hơi kém một chút là nước mắt đã muốn chảy ra rồi, Triệu Cát đành phải nói: “Thư viện? Thư viện Đại Tổng ta đếm không hết, thêm một cái cũng không nhiều, nhiều tiền như vậy, chính là xây mười một trăm tòa thư viện, cũng quá đủ rồi, người, cái tên này, là cố ý muốn qua loa trách với Trẫm sao?”

Thẩm Ngạo nói: “Bệ hạ hiểu lầm, vi thần muốn làm, là học đường dạy võ.”

Học đường dạy võ? Triệu Cát tức giận không vui, nhíu lông mày nói: “Người là văn thân, quản dạy võ làm cái gì?”

Thẩm Ngạo kiên nhẫn giải thích: “Kỳ thật, cái học đường này, cũng là xây vì bệ hạ, vi thần chỉ thay bệ hạ kiến lập kế hoạch, tuy Đại Tổng ta văn phong cường thịnh, nhưng nghiệp võ lại lỏng lẻo không chịu nổi, mấy ngày trước đây, vi thần và quốc sử Khiết Đan nói đến thời cuộc phương bắc, dù hôm nay người Kim chưa nhập quan, nhưng người Khiết Đan lại càng ngày càng cố hết sức, mấy lần suýt nữa thất thủ tại quan ải, một khi quân Kim đánh tan người Khiết Đan, dựa vào nghiệp võ Đại Tổng chúng ta hiện tại, có thể ngăn cản người Kim sao?”

Triệu Cát sợ nhất đúng là Thẩm Ngạo đề cập những sự tình hắn không muốn nhìn thẳng vào này, lạnh mặt nói: “Vay ý của người là, nhất định phải bắt Trẫm xuất tiền bạc ra luyện binh?”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Luyện binh tuy quan trọng, chỉ là cần có phương pháp xử lý chính xác.”

“Xây học đường dạy võ?”

Thẩm Ngạo giải thích, nói: “Đại Tổng ta, trong quân chỉ có binh tướng, lại thiếu đi sĩ.”

“Sĩ?”

“Cái gọi là sĩ, kỳ thật cũng không phải tướng quân lĩnh binh, bọn hắn biết rõ chiến trận, lại có thể hiểu biết chữ nghĩa, trừ thứ đó ra, còn có một kỹ xảo mang binh. Những người này tác chiến dũng cảm, dưới có thể hoà mình cùng sĩ tốt, trên có thể câu thông cùng sĩ quan cấp cao, lúc xung phong hăm rợn, bọn hắn làm gương cho binh sĩ, ủng hộ sĩ khí...”

Thẩm Ngạo bắt đầu nói liên miên cần nhần, vạch đầu ngón tay lên, nói về chỗ tốt của sĩ, Triệu Cát không nhìn được, ngắt lời: “Người nói nhiều như vậy, những việc này chẳng phải là chức trách của Ngụ hầu sao?”

Thẩm Ngạo cười khổ: “Bệ hạ, Ngụ hầu khác với sĩ, sĩ đầu tiên phải có tư tưởng trung quân ái quốc, những Ngụ hầu thô lỗ kia đâu hiểu được? Đại Tổng đương văn ức võ, là vì quân nhân không tốt, khó có thể không chế, mà kẻ sĩ lại hoàn toàn khác, bọn hắn đều đọc qua sách, hiểu lí lẽ, lại để cho bọn họ tiến vào học đường, siêng năng rèn luyện, là có được tư cách nồng cốt.”

Sở dĩ Thẩm Ngạo nghĩ ra hạ sách này, thật sự là do vị hoàng đế lão huynh quá không chịu thua kém, gọi hắn đưa ít bạc đi ra luyện binh, hắn không nỡ, cứ để ở phía trong kho móc meo.

Hôm nay mắt thấy người Kim xuôi nam là sự tình sớm muộn, nếu không làm ra chút cố gắng, nhà Thẩm Ngạo còn chưa đủ để người Kim chiếm đoạt, cái gọi là lão bà càng nhiều trách nhiệm càng lớn, binh hoang ngựa loạn, Thẩm Ngạo cũng không muốn mang theo một đám đàn bà trốn đến Tây Tạng, muốn bảo vệ người nhà của mình, chỉ có thể phòng ngừa chu đáo, tại có trước khi khả năng nguy nan ập đến, làm một ít sự tình đủ khả năng.

Xây học đường, có thể xem như thấy hiệu quả đại khái qua loa, cũng là phương pháp xử lý hao phí nhất, cái chủ ý này là kinh nghiệm học được Thẩm Ngạo từ Oa nhân và Châu Âu chỗ đó, kỳ thật, Thẩm Ngạo biết quân đội thời đại kia, phần lớn cũng áp dụng hình thức tổ chức loại này.

Cái gọi là dùng võ sĩ, kỳ sĩ làm nồng cốt, để cho bọn họ không ngừng rèn luyện phương pháp chiến đấu, quán thâm tư tưởng trung quân, hơn nữa, còn cho bọn hắn hậu đãi nhất định, một khi chiến tranh bộc phát, những kỳ sĩ và võ này sĩ liền có thể lập tức bổ sung vào quân đội đi, bọn hắn bởi vì không ngừng rèn luyện võ nghệ, thường thường rất nhanh liền trở thành nồng cốt trong quân, một chi quân đội có nồng cốt, có người nguyện ý dẫn đầu, mới có thể bảo trì sĩ khí.

Kỳ thật, từ thời đại Thương Chu, quân đội cũng phổ biến thi hành loại chế độ này, chỉ có điều, bởi vì quy mô chiến tranh càng lúc càng lớn, địa vị kẻ sĩ được đề cao, về sau nhanh chóng hủ hóa, cuối cùng đã bị đào thải ra khỏi sân khấu lịch sử.

Thẩm Ngạo đề nghị đúng tâm khảm Triệu Cát, trên bản tâm, hắn sợ phiền toái, không muốn hao phí tiền, có cái tiền nhân rồi này, hắn tình nguyện đi vơ vét chút ít tranh chữ, cũng không muốn tiêu trên thân người tập võ, nhưng một phương diện khác, sự sợ hãi đối với người Kim, cũng làm cho hắn vô cùng lo lắng, chỉ là, phương pháp xử lý vị hoàng đế này giải quyết tâm bệnh, chính là không thèm nghĩ đến nó nữa, hôm nay có rượu hôm nay say, trước mắt còn không phải là đất nước thái bình hay sao? Có lẽ người Khiết Đan có thể ngăn cản bọn chúng tại quan ngoại, đến lúc ta chết vẫn chưa vượt qua được!

Hôm nay Thẩm Ngạo nói ra một phương pháp xử lý chiết trung (trong những ý kiến không giống nhau tiến hành điều hoà), đã có thể tránh phiền toái, giảm chi tiêu bớt, thậm chí không cần hẳn trích một đồng tiền bạc, đồng thời lại có thể để cho hắn nhiều thêm một phần an tâm, hắn tự nhiên sẽ không cự tuyệt: “Nếu như thế, vậy người liền buông tay đi làm đi! Cái học đường này kêu học đường dạy võ, Trầm sắc phong người là Tế Rượu học đường dạy võ, nếu người là tốt, Trầm sẽ có phần thưởng lớn.”

Lông mày hắn thoáng cái đã bắt đầu trở nên mừng rỡ, lại hào hứng bừng bừng mà tiếp tục nói: “Sự tình Hồng Lư Tự bên kia, người cũng phải kiềm, không thể lười biếng được, người có thể lo âu vì Trầm, cũng không phí công Trầm che chở người một hồi.”

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “Bệ hạ, cái này Tế Rượu, vi thần tuyệt đối không thể làm.”

Sắc mặt Triệu Cát lập tức lại có điểm khó coi, nói: “Đây chính là đề nghị người dẫn ra, đương nhiên cần chính người hoàn thành.”

Thẩm Ngạo nói: “Vi thần không có ý tứ không gánh chịu, chỉ là học đường dạy võ không thể so với Thái Học, Quốc Tử Giám, cái này dù sao cũng là sự tình võ, há có thể lại để cho thần tử đến chịu trách nhiệm làm? , mặc dù vi thần trung thành và tận tâm đối với bệ hạ, nhưng tiền lệ như vậy là không thể mở.”

Triệu Cát không khỏi thường thức liếc nhìn Thẩm Ngạo, nghĩ thầm, người này đột nhiên thông suốt từ lúc nào rồi?

Nghe xong nhắc nhở Thẩm Ngạo, Triệu Cát cũng hiểu được không thể quá khinh thường, dù sao cũng là sự tình võ, người ở phía trong học đường, sớm muộn gì cũng phải sung quân, liên quan tại đây, Triệu Cát tưởng tượng liền hiểu thấu, lập tức xụ mặt nói: “Nói như vậy, Trẫm nên ủy thác ai làm Tế Rượu?”

Thẩm Ngạo cười ha hả, nói: “Đương nhiên là bệ hạ đích thân làm, những học sinh kia vào học đường, đã là môn sinh con trời, đến lúc đó, bệ hạ cứ cách hơn tháng, đi giáo huấn mấy câu, có thể càng thêm hữu dụng so với đọc sách thánh hiền!”

Triệu Cát không thể tưởng được, hần trả lời đúng là câu trả lời này, nhất thời cũng bắt đầu trầm ngâm, Thẩm Ngạo đề nghị cũng không phải sai, nếu sáng lập học đường dạy võ, sớm muộn gì cũng sinh ra lực ảnh hưởng trong quân, giao cho người khác thật đúng là vô cùng lo lắng, do chính mình đích thân lĩnh, lại là phương pháp xử lý yên tâm nhất.

Tuy Triệu Cát không thích múa thương chém đao, nhưng làm Tế Rượu, lại cảm thấy có chút thú vị, hoàng đế làm được lâu, cũng dần dần sinh ra một ít không thú vị, có cái cố này, cứ cách hơn tháng xuất cung một chút, thừa cơ nhìn các thiếu niên rèn luyện, thật sự cũng không tệ.

Nhưng Thẩm Ngạo lại gian dối suy nghĩ, cho dù cái chiêu bài học đường dạy võ này treo lên, nhưng đi nơi nào chiêu mộ người đọc sách hiểu biết chữ nghĩa? Trước mắt, bầu không khí vẫn là tôn văn tài làm chính đạo, người ta có thời gian rảnh rỗi, tình nguyện đi làm vũ phu sao?

Có cái khối chiêu bài hoàng đế này, liền không giống với lúc trước, môn sinh thiên tử, có thể lừa được vài người đến, cho nên không thể không dự dõ hoàng đế.

Vương Phủ nghèo túng mà bị đuổi ra khỏi kinh thành, nghe nói nô bộc nhà của hần có mấy trăm, nhưng là chân chính theo hần hồi hương, cũng không quá bảy tám người thân thiết, khi hần bước ra khỏi Biện Kinh, một khắc này, hần đã bước ra khỏi trung tâm quyền lực, triệt để xong đời.

Quan không có, tiền cũng không còn, người đắc tội lúc trước sớm đã nhìn chăm chăm, hận không thể lập tức một cước ném hần lên trên mặt đất, dưới xú danh rõ ràng, chờ đợi hần chỉ là vô tận nhục nhã và trào phúng.

Thường ngày, lúc quan viên về hưu gần đi, phần lớn đều có một chút bạn cũ đưa tiễn, làm quan vài thập niên, giao tình vẫn phải có, nhưng Vương Phủ chỉ lẻ loi trợ tội, không có người để ý tới, gặp tất cả mọi người lãng quên, kẻ thù chính trị của hần, từ một nơi bí mật gần đó, vụng trộm giều cột, cái gọi là bạn cũ hảo hữu của hần trước kia, hôm nay đều hận không thể lập tức cắt đứt hết quan hệ cùng hần, nhanh chóng xóa hần khỏi trí nhớ.

Không ai tiếc thương, không biết nhận thức, đối với hần, chỉ có hờ hững, không ít người chỉ có một câu đánh giá đối với hần, tự làm tự chịu.

Vương Phủ về hưu, khiến cho thế cục cả triều càng trở nên quỷ dị, hướng gió thay đổi, tâm tư cũng biến đổi, trước mắt, bất kể nói thế nào, chí ít có một nhận thức chung hình thành, nếu không nịnh bợ được Thẩm Ngạo này, cũng ngàn vạn lần không cần phải chọc giận hần, vết xe đổ thật sự quá nhiều, nhìn thời cuộc mà xem, hậu quả rất nghiêm trọng.

Tháng năm, một sáng sớm, tất cả Đường quan bộ đường và quan viên ba tỉnh, vẫn ngồi nghị sự cùng hoàng thượng tại Văn Cảnh các, Thẩm Ngạo cũng tới, ngồi ở một góc ngách, nhìn về phía trên, là một thiếu niên hiện ra tại bên trong triều nghị quan trọng nhất Đại Tổng, có vẻ có chút chói mắt.

Cũng may hắn hôm nay cũng không quá bức người, thấy người liền ba phần cười, lúc Triệu Cát chưa tới, còn đàm tiếu vài câu cùng Thái Kinh, tâm tư mọi người cuối cùng cũng buông xuống được, người đang ngồi niên kỷ cũng không nhỏ, không chịu được giày vò, Thẩm diện cuồng không làm ầm ĩ, là có thể sống lâu thêm vài năm.

Triệu Cát ngồi xuống, thương nghị một hồi sự tình tất cả bộ đưa ra trước, lúc này Lễ bộ Thượng Thư Dương Thục nói: “Bệ hạ, hôm nay thừa dịp Thẩm đại nhân đã ở đây, có một việc vi thần không thể không tấu.”

Dương Thục và Thẩm Ngạo quan hệ có chút đặc thù, thời điểm Thẩm Ngạo vẫn còn làm giám sinh, cũng coi như nửa một học sinh của hắn, dù sao hắn một mực nắm Lễ bộ, chỉ là tính tình hai người không đúng lắm, nhất là Thẩm Ngạo làm Hồng Lư Tự Tự khanh, chức trách cái Hồng Lư Tự này và Lễ bộ vốn là có một chút không rõ, cho nên không tránh khỏi giao chiến cùng Lễ bộ đánh, tính tình Dương Thục thích náo nhiệt, Thẩm Ngạo cũng không chịu để cho người bước qua, thường xuyên qua lại, ma sát không ít, cũng may mọi người cũng biết nhường nhịn trên công vụ, thấy vẫn còn có thể lên tiếng nói chuyện, cũng không xé rách da mặt.

)

403. Chương 391: Cải Nhau Vì Oa Nhân

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 391: Cải nhau vì Oa Nhân

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lúc này nghe được Dương Thục đề cập đến mình, Thẩm Ngạo không khỏi nâng con mắt lên, liền nghe Dương Thục nói: “ Hồng Lư Tự bên kia, cũng không biết làm ăn như thế nào, mấy đệ tử Oa nhân náo loạn, Đồng Văn quán bên kia trực tiếp gửi công văn đi phủ Kinh Triệu bắt người, hôm nay đã phán xuống dưới, đánh cho một trận, không cần phải nói, còn muốn xăm chữ lên mặt đến Giao Châu, hiện tại Oa nhân bên kia đã muốn náo loạn, tìm Lễ bộ đón khách tư, hi vọng Lễ bộ có thể ra mặt.

Vi thần nghĩ như vậy, Oa nhân náo loạn, tất nhiên là từng có, nhưng đã đánh rồi, xăm chữ lên mặt, không hợp quy củ Đại Tổng chúng ta, trực tiếp đưa bọn chúng về quê là được, Oa nhân bên kia cũng có cái để ăn nói, nhưng Chủ sổ ghi chép Đồng Văn quán kia lại cần không buông, vi thần bây giờ là hai mặt khó xử, xin bệ hạ làm chủ.”

Triệu Cát nghe xong lời Dương Thục nói, mỉm cười: “ Không phải là đại sự gì, đến phủ Kinh Triệu bên kia, đưa họ trở về là được, về phần Oa sử, có lẽ là từ từ trấn an, người Oa náo loạn cũng không phải lần một lần hai, chung quy bọn họ là man di, mới tới Đại Tổng, khó tránh khỏi mất giáo hóa.”

Thẩm Ngạo lúc này lại không buông tha, nói: “ Bệ hạ, Lễ bộ chỉ phụ trách đón khách, Hồng Lư Tự phụ trách quản lý, hôm nay Hồng Lư Tự quản, Lễ bộ mọc lan tràn ra, sau này Hồng Lư Tự bên này còn phục người sao được? Ngoài ra, sự tình Oa nhân bên kia, náo loạn không nhỏ, đã thương mấy người đi đường, dưới ban ngày ban mặt, dám động dao găm, hôm nay thả bọn họ trở về, ngày mai bọn hắn còn muốn đến náo loạn, Oa sử bên kia đã nói, sau khi trở về sẽ trách phạt nặng, nhưng vi thần hiểu, Oa nhân có thể tới ta Đại Tổng du học, đều là Oa nhân quyền quý, xa hoa, Oa nhân chịu trị tội của bọn hắn sao? Trước mắt, việc cấp bách là phải phanh bầu không khí này lại, giết một người răn trăm người, đơn giản buông tha bọn hắn, đến lúc đó không tránh khỏi lại muốn gây chuyện, man di sợ uy mà không sợ đức, cũng nên cho bọn hắn một điểm nhan sắc, bọn hắn mới biết được lợi hại.”

Triệu Cát lại khó xử rồi, trong đầu Dương Thực cũng không thoải mái, à, Thẩm Ngạo người nói rất nhẹ nhàng linh hoạt, cái tên Oa sử kia tìm kiếm người cầu tình, cũng không phải người, ta làm tại Lễ bộ tư, còn tránh được sao?

Dương Thực nói: “ Nói thì nói như thế, nhưng Oa nhân gần đây luôn cẩn thận, những năm qua tiến cống cũng kịp thời, khép cho bọn hãn tội nặng, chung quy là thiên triều ta đuổi lý.”

Thẩm Ngạo hùng hồn nói: “ Thiên triều ta đuổi lý như thế nào? Dưới chân thiên tử, bọn hãn liền dám rút dao, chẳng lẽ là mấy dân chúng vô tội bị thương, vẫn phải chịu thiệt thòi? Trước mắt, phủ Kinh Triệu bên kia cũng ra phán quyết, nếu tùy ý sửa đổi, chẳng phải là cổ vũ bọn hãn? Ta thì ăn nói với những người bị thương như thế nào?”

Triệu Cát phát phát tay, không kiên nhẫn, nói: “ Một chút sự tình nhỏ, cũng đáng để các người tức giận?” Ánh mắt rơi vào trên người Thái Kinh, hỏi: “ Thái khanh gia nói như thế nào?”

Thái Kinh ho khan một tiếng, có chút rung động, hướng Triệu Cát, ôm tay hành lễ, cúi thân thể nói: “ Chính như theo như lời Thẩm đại nhân, đã có phủ Kinh Triệu phán quyết, hiện tại sửa đổi, chỉ sợ tổn hại uy nghi triều đình, nếu phủ Kinh Triệu còn chưa đưa ra phán quyết, vẫn có thể tha thứ đường sống.”

Triệu Cát gật gật đầu: “ Như vậy liền án theo ý kiến Hồng Lư Tự để xử lý, về phần Oa sử muốn ồn ào, năm nay Trầm ban thưởng nhiều một ít cho bọn hãn, nhét vào miệng bọn hãn là được, Trầm không tin, mấy du học sinh có thể gây ra bao nhiêu động tĩnh.”

Lập tức, Triệu Cát ho khan một tiếng, mắt thấy tất cả mọi người, lại nói: “ Trầm nghĩ kỹ, hôm nay bốn phía không yên, sự tình vô không thể tiếp tục để hoang phế, hôm qua Trầm khanh hướng Trầm đề nghị, khởi công xây dựng học đường dạy võ, dùng để chấn chỉnh võ vận Đại Tống ta, chuyện này Trầm châm chước, xác thực có thể thực hiện.

Trầm sẽ làm Tế Rượu, Thẩm Ngạo sẽ tới làm tư nghiệp học đường, thay Trầm tiếp tục quan sát, về phần các học chính, giáo viên khác, có lẽ sẽ rút ra từ trong Binh bộ, chỉ là, cái học võ này liền có chút phiền phức, Thái ái khanh giúp Trầm xem xét, xem địa phương nào rộng lớn một ít, cũng không thể để bọn hãn đến phòng ở, học tập bắn cung cưỡi ngựa!”

“ Bệ hạ làm Tế Rượu, đây là quy củ các đời đều không có, chỉ sợ không ổn đâu.”Nói chuyện chính là Thượng Thư Lệnh Lý Văn, vị Lý Văn này là người của Thái Kinh, bình thường khúm núm, tất cả dùng Thái Kinh như Thiên Lô, sai đâu đánh đó, lại thích hợp cầm lái trong Thượng Thư tỉnh.

Lý Văn lúc này cũng không muốn những thứ khác, chỉ cảm thấy, đường đường là thiên tử, lại hạ mình đi làm cái Tế Rượu, vốn là có điểm hoang đường, huống chi còn là Tế Rượu học đường dạy võ, đây chẳng phải là đè ép Quốc Tử Giám và Thái Học một đầu? Đại Tống đương văn ức võ, địa vị giữa văn võ cách xa nhau, nhưng Triệu Cát làm như vậy, sĩ tử bên kia khẳng định sẽ hung hăng huyên náo.

Lý Văn vừa dứt lời, mặt sắc Triệu Cát lại có chút cương, Thái Kinh đã bất động thanh sắc, nói: “ Lý đại nhân, đây là sự tình võ, người không cần phải hồ đồ.”

Lý Văn nhai nuốt lấy lời Thái Kinh nói, lập tức tỉnh ngộ, bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, cái học đường võ này vốn là quân đội quản lý, ngoại trừ bệ hạ tới làm Tế Rượu, còn có ai dám gánh liên quan? Vội vàng bình tĩnh đại ngộ nói: “ Là vi thần lỗ lời.”

Triệu Cát cười ha hả mà khoát khoát tay: “ Không quan trọng, trăm việc đợi làm, chuyện này liền giao cho Thẩm Ngạo đi làm, hãn muốn cái gì, Thượng Thư tỉnh cùng tất cả bộ đều ban cho một chút thuận tiện, giáo viên, học quy, còn có luyện khí giới, cũng không thể chậm trễ.”

Thượng Thư tỉnh vốn là trông coi lục bộ, xem như đứng đầu lục bộ, chuyên chấp hành nhiệm vụ, Lý Văn vội vàng nói: “ Cái này dễ làm, vi thần nhất định tận lực tạo thuận tiện cho Thẩm đại nhân.”Hắn cẩn thận mà liếc nhìn Thẩm Ngạo, đối với Thẩm điên cuồng này, có chút sợ hãi, nào dám không để cho hắn thuận tiện, Thẩm điên cuồng không tìm phiền phức là hắn đã muốn A Di Đà Phật rồi.

Thái Kinh nhàn nhạt nói: “ Bệ hạ, học đường võ bị dựng lên, có phải có chút ít không ổn hay không, dù sao cũng có chút phá vỡ nề nếp thông thường của Đại Tống ta.”

Triệu Cát liếc nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Thẩm khanh, người tới giải thích cho Thái sư đi.”

Thẩm Ngạo gật đầu, nói ý nghĩ của mình ra, người đang ngồi vốn cũng có điểm không cho là đúng, nhưng nghe nói nhập học đều là học trò nhỏ, tú tài, có không ít người bình thường, nói đến nói đi, cái học đường dạy võ này đào tạo ra, có lẽ là nhân tài văn võ song toàn, nghĩ như thế, lực cản sẽ không lớn rồi, văn nhân kỳ thị quân nhân, không phải nói quân nhân là quê mùa, mà là cho rằng bọn họ không đọc sách, không hiểu được đạo lý thánh hiền, những đệ tử nhập học kia đều là người đọc sách, sĩ tử bên kia cho dù có cưỡi chê, cuối cùng còn có thể rơi vào bên trong tranh luận, không thể nghiêng về một bên, mà là dùng ngòi bút làm vũ khí.

Thẩm Ngạo miệng đắng lưỡi khô, nói mãi mới xong, Triệu Cát lại cười nói: “Chư khanh còn có dị nghị gì không?”

Lời nói nói đến đây, lại thấy hoàng thượng và Thẩm Ngạo hào hứng bừng bừng, lúc này đưa ra dị nghị, giống như là muốn đánh võ đài cùng hoàng thượng và Thẩm Ngạo? Cho dù trong lòng có ý kiến, cũng không người nào dám đứng ra phản đối.

“Vậy cứ làm như thế, Môn hạ tỉnh bên kia nghĩ ra ý chỉ, lại để cho Trẫm đã xem qua, về phần Thẩm Ngạo, người cũng phải hao tâm tổn trí, mau chóng nghĩ ra một chương trình, đưa đến trong nội cung.” Triệu Cát cuối cùng cũng vỗ bàn quyết định, có vẻ hào hứng càng đậm, sau đó nói vài lời, triều nghị hôm nay mới tính toán kết thúc.

Đợi tất cả mọi người đi, Triệu Cát lưu Thẩm Ngạo lại, nói với Thẩm Ngạo: “Trẫm đã làm Tế Rượu, người phải làm ra điểm bộ dáng, nếu không, ngay cả Trẫm đều đi theo môn người cũng bị xấu hổ, biết không?”

Thẩm Ngạo đáp ứng, lộ ra vẻ cười khổ, nói: “Bệ hạ, ta có phải là nên đi gặp thái hậu?”

Triệu Cát nói: “Lại đánh bài lá cùng thái hậu? Người coi mình là người nhàn rỗi vô sự sao? Ngẫu nhiên chơi đùa cùng thái hậu là được rồi, đừng nghĩ đến chơi, xem thật kỹ học đường dạy võ và Hồng Lư Tự đi.”

Thẩm Ngạo cười ha hả nói: “Bệ hạ, Ninh An niên kỷ không nhỏ...”

Câu ám chỉ này, xem như để cho Triệu Cát hiểu, thì ra người này là nhớ thương hứa hẹn của mình lúc trước, Triệu Cát tức giận nói: “Người còn sợ người chạy sao? Nói thật với người, thời gian kéo càng lâu, thái hậu bên kia gật đầu càng dễ dàng, chính Thái hậu nên chọn rể vì Ninh An, Trẫm ở bên cạnh chống đỡ, người còn sợ người chạy sao? Đừng có nói nhiều lời vô ích với Trẫm, từ từ ghi cái chương trình đi ra, Trẫm chờ để xem đó.”

)

404. Chương 392: Lột Sạch Oa Nhân

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 392: Lột sạch Oa Nhân

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Chương trình này, Thẩm Ngạo chưa từng ghi, cùng lúc phải lời ít mà ý nhiều, trật tự rõ ràng, một phương diện khác, cũng phải biểu đạt toàn bộ ý nghĩ của mình đi ra, Thẩm Ngạo cảm giác, cảm thấy dùng văn cổ, có chút khó xử, nhưng nếu là dùng văn bạch thoại, Triệu Cát bên kia khẳng định sẽ răn dạy mình, bởi vậy đành phải tìm rất nhiều chương trình tiền nhân đến, nghiền ngẫm đọc, rồi chậm rãi tăng thêm ý nghĩ của mình đi vào.

Ngoại trừ vôi vàng viết ra một chương trình, Thẩm Ngạo còn phải trông coi Hồng Lư Tự, mặt khác, lại ảo não sự tình Ninh An!

Cái bệ hạ này, tâm ý cứ cách ba ngày năm ngày sẽ biến, cũng không biết tới khi nào mới đạt được mục đích, trước mắt, Thái Kinh bên kia cuối cùng cũng yên tĩnh rồi, bọn hắn cũng không đại gì não loạn sau việc Vương Phủ, sẽ lại dẫn lửa thiêu thân, thấy rõ cục diện trước mắt, Thái Kinh tự nhiên cũng cẩn thận, Thẩm Ngạo không tìm được nhược điểm của hắn.

Còn nữa, nếu không có cơ hội một kích trí mạng, Thẩm Ngạo sẽ không động, về phần Thái Kinh, cũng biết Thẩm Ngạo đang như mặt trời ban trưa, không muốn sờ vào rủi ro, cho nên mấy ngày nay, hai người gặp nhau, cũng đều là khách khí, bắt tay hân hoan.

Thẩm Ngạo liền suy nghĩ, thừa dịp này, xử lý sự tình Ninh An cho xong đi, nhưng Triệu Cát bên kia lại đột nhiên không chịu buông lỏng, thật sự khiến hắn nhất thời không hiểu thấu.

Một bên ngồi công đường xử án, một bên suy nghĩ tâm sự, Đồng Văn quán chủ sổ ghi chép Dương Lâm Tâm bên kia cẩn thận dạo bước tiến đến, lén lút đứng hơi nghiêng, cũng không lên tiếng.

Thẩm Ngạo giơ con mắt lên, hỏi: “Làm sao vậy?”

Dương Lâm nói: “Là sự tình Oa nhân bên kia, đại nhân, lúc này đây, chỉ sợ chúng ta không tha, mọi người sẽ gặp phải khó khăn.”

Tâm tình Thẩm Ngạo không tốt, âm trầm nghiêm mặt nói: “Không cần phải thừa nước đục thả câu, có cái gì thì nói cái đó, có phải là Lễ bộ bên kia, còn không chịu bỏ qua? Người đi nói cùng bọn họ, nói là chính ta nói, Hồng Lư Tự làm việc, còn chưa tới phiên Lễ bộ đến chỉ đạo, có cái quan tòa gì, cứ đưa vào trong nội cung, ta cũng chưa chắc sợ bọn hắn.”

Dương Lâm khẽ lắc đầu, nói: “Chỉ là, trong mấy du học sinh này, có một người không đơn giản, người này gọi Lại Nguyên Thanh, chính là con gia tộc lớn nhất trong nước Oa nhân, phụ thân của hắn, không lâu trước đây, đã bình định phản loạn cho quốc chủ Oa nhân, hôm nay tại nước Nhật, như mặt trời ban trưa, Oa sử bên kia ngay từ đầu không chịu nói ra thân phận người này, sợ làm ra phiền toái không cần thiết, nhưng hôm nay cũng không bận tâm đến việc đó nữa rồi, chỉ hi vọng chúng ta có thể thả Lại Nguyên Thanh, về phần những người khác, Đại Tổng ta xử trí như thế nào, bọn hắn cũng không hỏi.”

“À? Lại Nguyên Thanh? Cái tên này rất tốt.” Thẩm Ngạo có chút hăng hái, cười cười, lập tức nói: “Người này, ta không gặt đầu, ai cũng không được thả! Chỉ có danh tự tốt cũng vô dụng, quân cha hắn khi gió là ai, ta và cha hắn cũng không phải quen thuộc, dựa vào cái gì bảo ta thả hắn ra?”

Dương Lâm nói: “Chuyện này chọc ra ngoài, chỉ sợ nước Nhật bên kia không chịu bỏ qua.”

Thẩm Ngạo cười cười nói: “Đúng đấy, muốn hắn không chịu bỏ qua mới tốt, Dương Lâm à, người làm bên Đồng Văn quán kia, là nha môn nước trong, lúc này, còn không thừa cơ kiếm nhiều chất béo một chút?”

Dương Lâm lúc này mới hiểu, cảm giác vừa kích động lại vui mừng, nói: “Hạ quan biết rồi.”

“Lại Nguyên Thanh...” Đợi Dương Lâm đi, Thẩm Ngạo lại niệm cái tên kia, cười cười, tiếp tục vui đầu ghi chương trình.

Vì chuyện này, Lễ bộ lại phái người đến não loạn lần nữa, Thẩm Ngạo ngăn cản tất cả, dựa vào cái gì mới có được lợi, Lễ bộ người định một chiếm hết sao? Thẩm Ngạo đã sớm kết luận rồi, Oa nhân bên kia đã ném bạc không ít tại Lễ bộ, Hồng Lư Tự bên này còn chưa có một đồng! Thả người? Nằm mơ.

Thẩm Ngạo tuyệt đối không gấp, thật vất vả mới gặp một con bò đi lạc, nào có đạo lý nói thả là thả, lập trường của hắn đã xác định đi ra, cả cao thấp Hồng Lư Tự lập tức hiểu, mấu chốt buôn bán là ở chỗ nắm đằng chuôi, hôm nay nguyên một đám quyết tâm đứng ở mặt trận thống nhất cùng Thẩm Ngạo, chất béo nhiều một ít, cao thấp đều mới có lợi, về phần Lễ bộ... Ặc kẹ nó, bọn hắn ăn uống no đủ rồi, Hồng Lư Tự cũng chỉ có thể húp chút nước sao?

Cái này không thể nào nói nổi rồi, còn nữa, chúng ta là làm việc theo trình tự cụ thể, phủ Kinh Triệu bên kia còn phải hỏi bên này, chẳng những nghiêm lệnh không cho phép thả người, còn muốn gây ra chút động tĩnh, làm ra một bộ dạng, lập tức muốn áp giải xăm chữ lên mặt.

Sứ giả Oa nhân bên kia gọi Bình Điền Tín, lần này đã gấp đến đỏ cả mắt, Lại Nguyên gia tại Phù Tang vừa mới bình định một hồi phản loạn, thanh thế không người có thể so sánh, chính là đệ nhất nhân trong triều Nhật Bản, thế lực hẳn đã trải rộng nửa vùng Quan Đông, vốn liếng hùng hậu, trước mắt, vị công tử Lại Nguyên gia này, tuyệt không thể xảy ra bất luận cái gì sai lầm, theo lý thuyết, nên đánh cũng đã đánh, lại vẫn bị đẩy đến châu châu gì gì đó, chỉ sợ cả đời không thể về nước, chờ hẳn trở lại Phù Tang, làm sao có thể ăn nói với Lại Nguyên gia đây?

Cho nên Bình Điền Tín quay vắn Lẽ bộ bên này, tiền tựa như biển treo trong phủ Kinh Triệu, nhưng cuối cùng người ta vẫn dang hai tay ra nói không làm được, Bình Điền Tín choáng váng, đây không phải lọt hố sao?

Tiền đưa nhiều như vậy, người không xử lý được thì sớm nói đi, sao bắt ta đưa nhiều tiền như vậy, nhưng hẳn cũng không thể nói cái gì, người ta không nhất định có thể giúp người, nhưng sau lưng giẫm vào chân người, có lẽ hay là đủ rồi, Bình Điền Tín chỉ có thể ngựa không dừng vó mà đi Hồng Lư tự.

Vốn là nhờ người, gọi mấy người Hồng Lư tự đi ra uống chút rượu, đưa ít bạc, hỏi thăm trước một chút rồi nói sau, thái độ người ta giỏi hơn Lẽ bộ nhiều, không giống Lẽ bộ bên kia, làm sổ sách gì đó, thu tiền còn bày cái bản mặt cao ngạo, quan Hồng Lư Tự bên này, tốt xấu gì, đưa tiền cũng còn có thể lợi nhuận nụ cười.

“ Chuyện này chứ sao...” Người nói chuyện là chủ bộ Hoài Viễn dịch Hồng Lư Tự Vương Tía Lục, người này cũng là người hiểu việc, nhưng trên mặt mập mạp, có thể chích ra được một lít mỡ, hẳn cười ha hả, nói: “ Khó!”

“ Khó?”

Wang Tia Lu cau mày lại, nói: “ Nói thật với người, Hoài Viễn dịch của ta không quản được việc này, người phải tìm đúng người, tìm đúng người rồi, sự tình liền dễ dàng.”

“ Chỉ là, không biết quản sự chính là ai?”

“ Đương nhiên là Đồng Văn quán, chỉ là, huynh đài yên tâm, chuyện này cứ để trên người của ta, ta đi mời Dương Lâm Dương đại nhân đến, hẳn đến rồi, sẽ dễ nói chuyện, chỉ là, vị Dương đại nhân này cũng không phải có thể gặp đơn giản, cái này... cái này...”

Đây cũng là ám chỉ đặc sắc của Đại Tổng rồi, Bình Điền Tín cắn răng một cái, một xấp tiền dẫn liền nhét vào trong tay Vương Tía Lục, Vương Tía Lục bị ‘vũ nhục’, nổi giận dưng dưng, nói: “ Người làm cái gì vậy, làm cái gì vậy? Bổng quan tự nhận mình thanh liêm, không thích nhất, chính là những đường ngang ngổ tăt này, thiếu ít bạc này của Oa nhân các người sao?”

Nói thì nói như thế, một xấp tiền dẫn đã rơi vào hầu bao của Vương Tía Lục rồi, Vương Tía Lục vẫn không quên răn dạy, nói: “ Sau này không làm như vậy nữa, như vậy rất không tốt, Oa nhân các người à, chỉ ưa thích cái này, gặp người liền đưa tiền, quan Đại Tổng chúng ta làm việc như thế nào đây?”

Bình Điền Tín có khổ tự biết, chỉ dám thỉnh tội, về sau nói cũng không dám nữa, đầu năm nay, tặng lễ người còn bị chê là làm không tốt, thật sự làm cho người ta không sao chịu nổi?

Ngày đó, Vương Tía Lục sẽ mời Dương Lâm đến, vốn là uống rượu, Bình Điền Tín dẫn Dương Lâm tới chỗ hẻo lánh, vừa nhờ cậy giúp đỡ, vừa không thiếu được việc đưa tiền vào trong tay Dương Lâm, Dương Lâm làm quan nửa đời người, còn chưa có một chút chất béo nào, hôm nay nhìn thấy từng một tờ trăm quan tiền dẫn, giá trị cực lớn, đến cánh tay cũng không nhịn được, bắt đầu run rẩy rồi, nghèo khó nửa đời người, cuối cùng cũng có thể xoay người như cá nước mặn, cũng dư dả để đặt mua một tòa nhà lớn, trong đầu vô cùng tạ ơn Thẩm Ngạo, nhưng mặt lại lạnh lùng nói: “ Chuyện này, ta sẽ lưu ý.”

Lưu ý? Bình Điền Tín muốn điên rồi, tin tức mới nhất lại chỉ là lập lòe nước đôi, người lập tức sẽ bị đi đây, đến lúc đó, tất cả đều đã chậm, còn lưu ý cái gì?

Khẽ cắn môi, Bình Điền Tín lại đưa một xấp tiền dẫn ra ngoài, nói rất nhiều lời hữu ích, chỉ hận không thể dập đầu cho vị lão gia này.

“ Việc này sao...”Dương Lâm lúc này mới làm ra một bộ tư thế nguyên ý can thiệp, chậm rãi nói: “ Còn phải để Tự khanh đại nhân làm chủ, hấn gặt đầu, mới bằng lòng thả người.”

Bình Điền Tín như là thấy được ánh rạng đông, vội hỏi: “ Có thể mời đại nhân đến đây hay không?”

Dương Lâm mặt lạnh nói: “ Chỉ sợ Tự khanh đại nhân không chịu gặp người, ta lại biết có chủ bộ gọi Tăng Túc An, có thể giúp người gặp mặt, hấn và Thẩm đại nhân là bằng hữu rất tốt, có hấn nói chuyện, so với ta thì có tác dụng hơn nhiều lắm.”

Bình Điền Tín cảm giác mình như quả bóng cao su, từ phủ Kinh Triệu, bị đá đến Lễ bộ, lại từ Lễ bộ, đá cho Vương Tía Lục, hôm nay đá tới đá lui, vẫn là không thấy cái gôn ở đâu, tâm chìm vào đáy biển, nhưng lại không thể không miễn cưỡng giữ vững tinh thần, nói: “ Vậy làm phiền đại nhân.”

Sớm biết chỉ là dẫn đi gặp mặt như vậy, không nên đưa cho họ Dương này nhiều bạc, ngay từ đầu còn tưởng rằng hấn có thể làm chủ! Nhưng tiền đã đưa ra ngoài, người dám mở miệng đòi lại sao? Đánh rớt răng cửa cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

Vì vậy, hấn thấy chủ bộ, về sau lại thấy thiếu khanh thiếu gia, bạc bỏ vào biển, chỉ sợ một chuyến này, ngay cả lộ phí trở về cũng mất hết, Bình Điền Tín cuối cùng cũng nhìn thấy ánh rạng đông, bất kể thế nào nói, vị kia Thẩm đại nhân rốt cục cũng chịu gặp mình, ước định xế chiều ngày mai sẽ đi, chỉ là, Bình Điền Tín cũng không dám buông lỏng, những con quỷ phía dưới này rất khó chơi, thấy chính chủ, lễ vật đương nhiên không thể bớt, vì vậy suốt đêm đi bốn phía, vay tiền đám thương gia Uy nhân ở Biện Kinh, còn cả một chút đại thương nhân người Hán và Oa nhân, ai cũng có thể đưa ít bạc ra.

Đại Tổng giao dịch đường biển thập phần phát đạt, giương buồm ra biển đông, thương nhân Phù Tang thường thường có thể đạt được những món lợi cực lớn, những người này cũng nguyên ý cho Bình Điền Tín vay tiền, viết xong phiếu nợ, không sợ hấn không trả, không được, vậy thì dùng đặc sản Oa nhân để chống đỡ, dù sao không thể thiếu chỗ tốt.

Trong lòng run sợ mà ngủ qua một đêm, Bình Điền Tín bắt đầu đứng dậy từ sáng sớm, lo trái lo phải, buổi trưa đã đến Hồng Lư Tự, nghe nói giữa trưa vị Thẩm đại nhân kia sẽ đi về nhà, qua một canh giờ lại đến.

Cao thấp Hồng Lư Tự, người thu chỗ tốt của hấn đếm không hết, nhìn thấy hấn lại khách khí, nghênh đón hấn vào trong, châm trà dâng nước, bảo hấn chậm rãi thưởng thức, thỉnh thoảng còn có mấy đại nhân hoặc sai dịch đi vào, người này cười hì hì nói: “ Quốc sử đại nhân, còn có cái gì phân phó sao?”

Người kia nói: “ Quốc sử đại nhân không nên gấp, Thẩm đại nhân lập tức sẽ tới.”

Đối với mấy người này, Bình Điền Tín cũng không dám chậm trễ, hấn biết rõ, quan hệ trong nha môn, rất rắc rối phức tạp, một người tiểu lại, nói không chừng là hầu hạ trước mặt Thẩm đại nhân, không chừng còn là một nhân vật có thể nói chuyện, cho nên đối với người nào đi đến, đều là cười như gió xuân, thừa dịp đến gần, liền nhét vài tờ tiền dẫn qua, lại đau lòng về bạc, đến trong lúc mấu chốt này, tuyệt đối không thể xảy ra sai lầm.

Được chỗ tốt, người ta nói vài câu hữu ích, liền rời đi, lập tức lại có một người tiến đến, giống như là sắp xếp theo đội, tựa như chuyên môn đợi vị tán tài đồng tử này, có người vẫn không quên nói vài câu hữu ích cho Bình Điền Tín, nói thí dụ như vị Thẩm đại nhân kia có cái gì yêu thích, Bình Điền Tín khiêm tốn thụ giáo, trong lòng liền cân nhắc: “Người này hiểu rõ đối với Thẩm đại nhân như vậy, không phải là thân tín Thẩm đại nhân chứ?” Vì vậy liền vung tay lên, ba trăm quan đưa ra ngoài, ngay cả lông mày cũng không nhăn chút nào.

Thành Biện kinh đối với Bình Điền Tín, loại người từ bên ngoài đến mà nói, giống như là mê cung, rơi vào liền khó phải nghĩ đến việc quay ra, lăn bò đến nửa tháng, ngay cả một cây cổ cứu mạng đều không gặp, bạc lại tốn không ít.

Kỳ thật đó cũng không phải là chỉ số thông minh Oa nhân thấp, một đám dựa vào tầng lầu và thế gia quý

trưa đã đến Hồng L

uổ

q Ⅳ mql thốn

PẮK o Tự nE câ Đ

Có người thì nhà nghèo, có người thì chạy tiền đồ, còn có một số người, quả nhiên là bị nhiễm nhiệt huyết, lý do bất đồng, nhưng mục tiêu lại nhất trí, nguyên một đám công hành lý, trong tay nắm bắt văn bản huyện học ban cho, rõ ràng là lên đường đến kinh thành.

Ở một bên, hoàng đế cũng đạt đến một trình độ nào đó, cố ý hạ chỉ, nói là, phàm là học sinh trong huyện muốn tới tòng quân, trạm dịch các nơi phụ trách tiếp đãi.

Cái ý chỉ này đưa xuống dưới, lại để cho trong lòng những nho sĩ đang trên đường kia, an tâm hơn không ít, trạm dịch làm cái gì? Không có một người nào, không có một viên chức nào, muốn tiến vào cũng khó khăn, hôm nay bọn hắn cũng có tư cách vào đây ở, chẳng những tiết kiệm lộ phí, ít nhất trên cái thân phận này, liền được coi như tài trí hơn người rồi, xem ra, môn sinh của thiên tử đãi, ngộ thật sự không tệ.

Sự tình đến trình độ này, quân nhân tự nhiên không thể chê, ngay cả người đọc sách cũng đều theo võ rồi, bọn họ cũng có quang vinh, cho nên cấm quân trong kinh, còn có Trắc trấn bên kia đều cao hứng, ngay cả Đồng Quán và tướng quân khắp nơi đều dâng tấu chương lên một lượt, nói rõ là đã có thể chân vạc ủng hộ, dạy dỗ học tập cái gì cũng đều tốt hết.

Về phần quan lại địa phương, cũng có người phản ứng, chỉ là trên mặt không hòa hợp cùng mọi người, nhưng cái miệng lại không dám ho he, dù sao hoàng thượng cũng định chỉ tiêu cứng rắn, lừa dối người còn không kịp, lại đi phỉ báng học đường dạy võ, người ta còn dám đi không?

Cho nên địa phương và trong triều đình tạo thành hai cực đoan, bên này oán thầm phản đối, bên kia là dùng sức mà tuyên truyền, giống như là người không đi tòng quân, liền biến thành không để vua vào mắt, bất trung bất nghĩa.

Chỉ là, tiếng phản đối ở địa phương cũng chỉ là náo nhiệt được mấy hôm, đúng là vẫn còn rất bình tĩnh, hoàng đế người ta là Tế Rượu, người phản đối học đường, chính là phản đối hoàng đế, còn nữa là: Diêm vương dễ trêu, Thẩm Ngạo có thể động đến sao? Đã xem kết cục Vương Phủ thế nào chưa?

Mà Thái Kinh bên kia đã quen xu nịnh, bệ hạ mở miệng, hắn lập tức hưởng ứng, một chút cũng không ướm át bản thủ, Vệ Quận công bên kia cũng không phản đối, đều là ngại mặt Thẩm Ngạo mũi, hai đảng mới cũ đều không phản đối, cô hồn dã quỷ còn lại, đó là bộ ngựa cản xe, vài câu lao sao thì cũng thôi, lại nói nhảm, có rất nhiều thủ đoạn sửa trị người.

Chính thức phải chờ tới thời gian khai giảng, đó cũng là sự tình hai tháng sau, ở vào trung tâm sóng gió, Thẩm Ngạo lại cứ để đó không thềm chú ý, bên kia, hoàng đế dùng từ ngữ mập mờ đối với sự tình Ninh An, cũng không biết là lúc nào mới đồng ý, Thẩm Ngạo hóa đau thương thành lực lượng, một lòng lười biếng, thời điểm hắn nên đi Giá trị đường Hồng Lư Tự, hắn cho người đi Hồng Lư Tự, nói bốn quan phải đốc xúc công tượng đẩy nhanh tốc độ tại học đường dạy võ.

Học đường dạy võ bên kia, hắn còn gọi người đi nói bốn quan hôm nay phải trông coi Giá trị đường Hồng Lư Tự, dù sao hai bên đều cho rằng vị Thẩm đại nhân này loay hoay đến mức chân không chạm đất, nên chẳng dám ý kiến ý có gì.

Thẩm Ngạo có thời gian rảnh rồi, ngẫu nhiên đi trò chuyện cùng Trần Tế, hoặc là tìm mấy bằng hữu nói chuyện tào lao vài câu, lại có thời gian cùng các phu nhân dạo chơi phố, đi hội làng mua đồ, đi Thúy Nhã Sơn Phòng uống chút trà, thời gian trôi qua nhàn nhã, ngay cả người cũng trở nên lười biếng.

Nửa tháng đi qua, ngay cả chính hắn cũng không biết đã làm gì, ngược lại, Chu phu nhân bên kia mời hắn đi qua, đối với Chu phu nhân, Thẩm Ngạo một chút cũng không dám chậm trễ, lập tức bảo người ta chuẩn bị lễ vật, cầm vài ngọc Phật, Phật châu cướp được của Vương Phủ gia, liền chạy tới phủ Quốc công, cao thấp trong phủ Quốc công đều nhận ra cô gia, xa xa đã chứng kiến, người gác cổng liền cẩn thận mà tới chào hỏi, nghênh đón hắn đi vào, Thẩm Ngạo trực tiếp vào hậu viện, trực tiếp đi Phật đường tìm người, phu nhân thấy hắn, nén giận vài câu, nói hắn lâu như vậy cũng không chịu tới thăm nàng, mang nữ nhi của nàng chạy đi, liền không thấy bóng dáng.

Thẩm Ngạo nghe đến nhức đầu, đang muốn giải thích, phu nhân liền cười nói: “ Nói đùa với người mà thôi, hôm nay ngươi làm quan, là người bề bộn, cả ngày nói chuyện cùng lão bà như ta đây, cũng không phải chuyện tốt.”

Thẩm Ngạo thở dài một hơi, vội vàng nói: “ Sau này nhất định thường xuyên tới, nhạc mẫu có rảnh, cũng có thể đi đến chỗ ta, dù sao hai tòa nhà cách nhau cũng gần, nếu không, ta dứt khoát thiết lập một tòa Phật đường trong nhà, có rảnh rồi, người liền đi đến đó ở vài ngày, thời điểm nên lễ Phật thì lễ Phật, lúc nhàn rỗi lại để cho Nhược nhi các nàng trò chuyện cùng ngài.”

)

407. Chương 395: Quân Tử Đầy Đất

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 395: Quân tử đầy đất

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Chu phu nhân đáp ứng, nói: “ Không cần khuyên nữa, ta sẽ đi đến phủ của người, một chuyến này gọi người tới, là nghe lão gia nói, người muốn làm cái gì học đường, những sự tình này, ta cũng không hiểu, ở trên phố đều nói cái này là môn sinh con trời, rất là vinh quang.

Ta liền suy nghĩ, Hằng nhi tại Tiền điện tư, tuy làm cũng không tệ, nhưng cuối cùng, tuổi hắc vẫn còn trẻ, học nhiều chút ít bổn sự vẫn không sao, có thể hay không...”Lời nói phía sau, phu nhân không nói nữa, một đôi mắt rất có thâm ý mà nhìn Thẩm Ngạo.

Thì ra là muốn để Chu Hằng tiến vào học đường dạy võ, Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, điều kiện Chu Hằng lại rất phù hợp, dù sao người ta cũng có một thân phận giám sinh, tuy không đọc sách tốt, nhưng trình độ văn hóa cũng không tính toán là thấp, hơn nữa niên kỷ không quá mười tám, cũng thuộc trong độ tuổi cho phép.

Hắn nghĩ lại, liền hiểu tâm tư phu nhân, Chu Hằng trước mắt chỉ có thể theo võ, đã theo võ, đương nhiên có cái xuất thân tốt là quan trọng hơn, lúc trước có ý định, để cho hắn đi Tiền điện tư, từ từ rèn luyện, hôm nay học đường dạy võ đi ra, khắp nơi đều tại tuyên truyền chỗ tốt của học đường dạy võ, người trong gia đình phủ Kỳ Quốc công, cũng không thêm để ý một thân phận cấm quân Ngu hầu, tình nguyện để cho Chu Hằng trở về lịch lãm rèn luyện thêm.

Thẩm Ngạo nói: “ Chỉ cần Chu Hằng chịu đi, ta ước gì hắn đến, điều kiện của hắn không kém, nhập học là không thành vấn đề.”

Trong lòng phu nhân thả lỏng, liền cười rộ lên: “ Ai từng nghĩ đến, chỉ tốn vài năm, người liền có quyền lực như thế, ai, về sau ta phải phó thác Hằng nhi cho người rồi, người xem xét, tăng cường cho hắn, nên đánh thì đánh, cần mắng cứ mắng, hắn còn gọi người một tiếng anh rể cơ mà, người nghiêm khắc chút ít đối với hắn cũng không sao.”

Thẩm Ngạo không ngờ, học đường dạy võ bị người ta nói khoác quá mức, ngay cả Quốc công bên này đều có hứng thú, có thể thấy được, những người dạy bảo khuyên răn kia, vì hoàn thành nhiệm vụ thánh chỉ giao xuống, quả nhiên là hao tổn đủ sức lực, trong lòng liền không nhịn được, có chút dương dương tự đắc rồi, học đường dạy võ còn chưa khai giảng, tuyên truyền liền đắc lực như thế, chắc hẳn cái nan đề thiếu học sinh này sẽ được hóa giải.

Giải quyết một nan đề, một vấn đề khác cũng tùy theo mà đến, hôm nay nghe được chỗ tốt của học đường dạy võ, mọi người liền chen chúc chạy tới, những huân quý tử đệ này, mặc dù có ân điển cha truyền con nối, nhưng dù sao cũng phải có một đường ra, đọc sách thì đọc không vào, làm cái giám sinh, mặc dù danh hiệu dễ nghe, nhưng người trong thiên hạ cũng biết đây là giả dối, không còn dùng được, làm quan không làm được, không có biện pháp, chỉ có thể theo võ rồi, tại thường ngày, dạng như vậy, phần lớn đều nhét vào

Tiền điện tư hoặc là Tư Mã tư, dù sao cũng chính là quan, so với việc ở lại nhà, ăn uống đập phá, vẫn tốt hơn.

Nhưng khi những người này phát hiện, còn có cái nơi để đi, tự nhiên là chạy đến cửa xin học.

Vì vậy mà hai ngày ba ngày, chính là Tước gia Hầu gia nào đó đến, đối với Thẩm diên cuồng, đương nhiên không thể động mạnh, phải không tiếng động, ôn tồn xin xỏ, vì vậy, vừa mới thấy mặt, liền giống như đã quen thuộc từ lâu rồi, một quyền nện vào vai Thẩm Ngạo, kêu một tiếng: “ Tiểu tử ngươi được đấy, không để cho bản Công gia mất mặt, vậy mới tốt chứ.”

Một câu này có ý tứ là, tiểu tử ngươi có thể có hôm nay, lão tử cũng chiều cổ không ít, câu tiếp theo chính là: “ À, nghe nói ngươi xử lý cái học đường dạy võ, tốt, đây là đại hảo sự lợi quốc lợi dân.”

Một câu này đã bắt đầu làm chần chệch cho câu sau rồi, khoa trương họ Thẩm này một câu trước, lại nói: “ Nếu ở phía trong học đường có phiền toái gì, ai dám làm khó dễ ngươi, ngươi cứ việc đến nói cùng bản Công gia, ngươi chờ xem, những văn nhân nghèo kiết hủ lậu trong triều kia, sớm muộn gì cũng tìm người gây phiền toái, báo tên ta ra, nhìn xem hắn có sợ không.”

Một câu này gọi là bán nhân tình đi, ý là nói, lão tử đạt đến một trình độ nào đó rồi đó nha, tiểu tử ngươi thức thời một chút, mọi người cùng có lợi.

Nói nhiều như vậy, liền không sai biệt lắm, có thể mở mồm xin xỏ rồi, lời nói liền xoay chuyển: “ Có chuyện, muốn thương lượng cùng ngươi một chút, nhi tử không nên thân kia của ta, ngươi biết rồi đó, ai, người này, nếu hắn có một nửa phẩm tính của ngươi, ta cũng yên lòng. Những thứ không nói, với giao tình giữa hai chúng ta, cái đó cũng không cần tất yếu phải khách sáo, để cái tên bất hiếu kia theo ngươi một đoạn thời gian, không phải học đường dạy võ cũng bắt đi học sao? Ha ha, ngươi thay ta quản giáo hắn, nếu hắn dám không nghe lời, ngươi hung hăng mà đánh cho ta, đánh chết cũng để ngươi làm.”

Nhìn thấy lão già sống thành tinh này, Thẩm Ngạo không dám phản đối câu nào, người ta cây lớn rễ sâu, người vẫn không thể trở mặt, nói không chừng nữ nhi hoặc là tỷ muội nào nhà hắn, làm phi tử trong cung, hay hoặc là kết thân cùng tông vương nào đó, nếu không được như vậy, tính ra tổ tông ba đời, coi như là ngoại thích làm bằng sắt với hoàng thượng rồi.

Nhưng cũng không thể người nạt bét đến thế nào cũng thu, vì vậy đành phải cãi cọ cùng bọn họ: “ À, lệnh công tử có phải là người nào đó....lúc nào đó....làm cái nào đó? Năm nay bao nhiêu rồi?”

“ Không lớn, không lớn, cháu trai mới cao cỡ nửa người, cái tên bất hiếu kia cũng vừa 30, ha ha, vừa qua khỏi năm lập nghiệp, hử thẹn hử thẹn.”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “ Công gia, cái này không hợp quy củ, tôn tử của ngươi vào học đường dạy võ còn không sai biệt lắm.”

Cứ như vậy, giày vò mấy chục lần, khó tránh khỏi sẽ đắc tội một số người, nhưng cũng không có cách nào, chỉ cần điều kiện phù hợp, Thẩm Ngạo cũng có thể tận lực đả thông, trong mắt hắn, người nào không trọng yếu, chỉ cần có thể đọc, có thể ghi, để hắn vào học đường dạy võ, chính là cải tạo lại, là chính bọn hắn muốn hấp tấp đi vào, dù sao, người hối hận cũng không phải Thẩm Ngạo.

Thời gian chậm rãi qua đi, đảo mắt qua mùa hè rồi, thời tiết dần dần mát mẻ, học đường dạy võ cuối cùng cũng có một chút quy mô, sàh vật, doanh trại, lớp học.... đều đã tu sửa xong, trừ những thứ đó ra, Bình bộ cấp khí giới, áo giáp, còn phân phối quan lại nhỏ, tư trường, đều đã đến đông đủ, Thẩm Ngạo làm giáo đầu, mọi sự đã chuẩn bị, chỉ còn chờ cơ hội khai giảng.

Cùng Tấn vương đi nghiệm thu phương tiện học đường dạy võ, Tấn vương lại không có ý kiến gì, chỉ cảm thấy cái gì cũng đều mới lạ, nhất là sàh vật ở đất trống bên cạnh, lại có một đầu trường chiêm diện tích mấy chục mẫu, liền không nhịn được, hỏi: “ Chỗ kia dùng làm cái gì vậy?”

Thẩm Ngạo đáp: “ Đây là để cho các học sinh huấn luyện tự do.”

“ Huấn luyện tự do?” Tấn vương rất khó hiểu.

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng: “ Đúng vậy, để cho bọn họ đánh nhau ở chỗ này.”

Lần này Tần vương mới hiểu, bĩu môi nói: “ Người ta là người đọc sách, đánh nhau nhiều không tốt, truyền đi, hư hỏng hết thanh danh chúng ta.”

“ Tần vương còn có thanh danh sao? Hạ quan như thế nào lại không biết?”Thẩm Ngạo cười hì hì, nói đùa một câu.

Triệu Tông ho khan một tiếng, coi như không nghe thấy, lần này đi tới, chứng kiến rất nhiều thứ mới lạ, hẳn cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ nói: “ Bệ hạ bên kia đã tuyển ngày tốt, chính là mười lăm tháng này khai giảng, người xử lý thỏa đáng một ít, hoàng huynh là Tế Rượu, nếu bị chê cười tại đây, trong nội cung cũng không dễ nhìn, nói thật với người.”Triệu Tông xem xét hai bên, xác nhận bốn bề vắng lặng, mới thấp giọng nói: “ Kỳ thật sự tình người và Ninh An, mẫu hậu bên kia đã sớm biết.”

“ À, là ai nói ra vậy, quá không có đạo đức rồi.”

“ Khục khục... Thẩm Ngạo, người lại chỉ cây dâu mà măng cây hòe, bốn vương không nói.”Mặt Triệu Tông đỏ lên, xem ý tứ này, hướng thái hậu báo cáo, tám phần chính là hấn.

Thẩm Ngạo xụ mặt: “ Tốt, Tần vương diện hạ mau nói tiếp đi.”

Triệu Tông chậm rãi nói: “ Nhưng mẫu hậu nói, Ninh An niên kỷ còn nhỏ, tạm thời còn phải cân nhắc, về phần Thẩm Ngạo, cái tên tiểu tử thói kia... Ha ha, không phải ta cố ý nói người, đây là y nguyên lời nói của mẫu hậu, mẫu hậu nói chuyện này không vội xử lý.”

“ Không vội xử lý, đây là ý gì?”

“ Không vội chính là không vội, ta cũng không gạt người, ý tứ mẫu hậu cũng rất rõ ràng, một khi cưới Ninh An, người liền khó có thể ở lại trong triều, mẫu hậu còn có chỗ nhờ người mà.”

Nghe được chữ nhờ, Thẩm Ngạo liền có chút ít đau đầu, thái hậu và Quá Hoàng thái hậu huyền não quá hung, các nàng tất nhiên là thần tiên đánh nhau, kéo chính mình vào làm cái gì? Đành phải ngượng ngùng cười cười, nói: “ À, chuyện này luôn luôn có biện pháp giải quyết, thái hậu đã không vội, ta cũng chỉ có thể đợi.”

Hai người ra khỏi học đường dạy võ, Triệu Tông tự đi vào trong nội cung đầu phục chỉ, Thẩm Ngạo về Hồng Lư Tự một chuyến, một khi học đường dạy võ khai giảng, Hồng Lư Tự bên này, hẳn liền không tránh khỏi việc phải đến chậm một chút rồi, cũng may Hồng Lư Tự đã hoàn toàn lên quỹ đạo, tất cả Chủ bộ đã thành tâm phúc của hấn, có chuyện gì có thể để cho bọn họ chống đỡ trước, gặp sự tình không dễ xử lý, lúc sau hấn sẽ ra mặt.

Đến Hồng Lư Tự, Dương Lâm liền vui vẻ rạo rức mà chạy tới, nói: “ Oa nhân bên kia có tin tức.”

“ Nhanh như vậy?”Thẩm Ngạo hơi sững sờ, lúc này mới qua hai tháng, liền giờ con mắt lên, hỏi: “ Người đâu?”

Dương Lâm nói: “ Người gọi Bình Điền Tín kia đã tới một chuyến, thấy đại nhân không có ở đây, nói là một lát nữa lại đến.”

Thẩm Ngạo gật đầu, nói: “ Vậy thì chờ xem! Phủ Kinh Triệu bên kia thế nào? Cái tên kia không bị lính canh ngục giày vò đến chết đấy chứ.”

Dương Lâm cười ha hả nói: “ Xin đại nhân yên tâm, hạ quan đã sớm thông báo qua, để cho bọn họ hung hăng giày vò, nhưng vô luận như thế nào, cũng phải treo một hơi, không chết được.”Dương Lâm chớp mắt, thấp giọng nói: “ Sai dịch phủ Kinh Triệu, tay nghề phương diện này đã đạt đến đỉnh cao.”

Thẩm Ngạo đóng mắt, uống một ngụm trà, nói: “ Đã như vậy, cái tội xăm chữ lên mặt kia cũng không sai biệt lắm, giằng co hai tháng, sống không bằng chết, cuối cùng cũng không để cho chúng ta chịu thiệt, để cho Oa sử kia đến đây, ta đánh mất với người, liền đi Kinh Triệu phủ bên kia thông báo, mang người đến.”

“ Hạ quan hiểu, tay giao người tay giao hàng, phải không?”Dương Lâm mấy ngày nay mập hơn không ít, lúc cười lên, trên mặt gấp vào một đoàn thịt mỡ, ngay cả khi nói chuyện, cũng trở nên khéo đưa đẩy hơn rất nhiều.

“ Còn có...”Thẩm Ngạo chậm rãi nói: “ Để cho tên Lại Nguyên gì gì kia đổi quần áo tốt một chút, miệng vết thương đều thanh lý thoáng một tý, đỡ để người ta nói chúng ta không hiểu được đạo đãi khách.”

Lại nháp một ngụm trà, vẩy chân lên, tiếp tục nói: “ Chỉ là, cái quần áo này, còn có tiền thuốc, cũng để cho Bình Điền Tín kia đến giao trả, các huynh đệ cần tiền đến thanh lâu, bọn hắn mà không cầm chút tiền vất vả phí đến thăm hỏi, phủ Kinh Triệu bên kia sẽ không thể nào chấp nhận nổi, cứ tính ba nghìn quan đi, người cầm một ngàn quan, phần còn lại, phân toàn bộ xuống dưới, nhớ kỹ, không cần phải nuốt hết, làm quan làm người đều phải phúc hậu, chúng ta đều là người đọc sách mà.”

Dương Lâm lại càng tươi cười rạng rỡ, nhếch ngón tay cái lên, nói: “ Thẩm đại nhân, tại Biện Kinh chúng ta, người là người phúc hậu nhất, hạ quan phải hướng đại nhân học tập mới được.”

“ Người không học được đâu.”Thẩm Ngạo thản nhiên nói: “ Đây là thiên phú, người nào cũng không học được, nếu học được, trên đời đã sớm đầy quân tử.”Tiếp theo, đôi mắt tinh mịch mà nhìn về phía xà nhà: “ Hôm nay thói đời tha hóa, quân tử lại có mấy người? Bổng đại nhân là cao xử bất thắng hàn (ở chỗ cao không khỏi rét vì lạnh), khó kiếm người tri âm, người cao ít người với tới, ôi buồn thay...”

Thẩm Ngạo yêu cầu, chỉ bằng vào Bình Điền Tín, không thể thỏa mãn, nhưng lại không thể không làm, cho nên lập tức viết một phong thư, kêu một người đi theo võ sĩ, ngày đêm kiên trì chạy về Phù Tang, hướng Lại Nguyên gia báo cáo việc này.

Lại Nguyên gia tại nước Nhật đã là như mặt trời ban trưa, hùng cứ Quan Đông, thảo phạt mấy chỗ phản nghịch, càng làm cho Thiên hoàng nể trọng đối với hắn không thôi, hôm nay con trai trưởng Lại Nguyên gia hãm sâu vào lao ngục, đương nhiên là một đại sự trọng yếu, cũng may trước mắt còn có đường sống quay về, đến trình độ này, oán trời trách đất cũng không hữu dụng, lại phải nén giận, còn có thể đi qua tìm Thẩm Ngạo kia tính sổ sao? Ai tính toán ai còn chưa biết đâu!

Nếu muốn kiếm Nhật và người chế tạo kiếm, cũng là dễ nói chuyện, nhưng Lại Nguyên gia không chịu, Thiên hoàng kia cũng không phải không thể gạt đầu, đây là một loại thái độ, muốn biểu hiện ra là nể trọng đối với Lại Nguyên gia, tuy nói cái nghề chế kiếm này, đối với Oan nhân mà nói, có ý nghĩa trọng đại, nhưng liên lụy tới Lại Nguyên gia, liên lụy tới chính trị, cùng so sánh với chính trị, nghề chế kiếm liên có vẻ không đáng gì nữa.

Lại Nguyên gia còn chưa tỏ thái độ, Thiên hoàng đã gặp khó khăn, lập tức phái người mang theo kiếm Nhật và hai mươi người chế tạo kiếm, cưỡi thuyền biển đi giao dịch cùng Đại Tổng, hi vọng sớm ngày chuộc Lại Nguyên Thanh về, có nước Nhật coi trọng, đến lúc này, đương nhiên không phải hải thương tầm thường có khả năng so sánh, chỉ hơn hai tháng, người đã tới rồi.

Bình Điền Tín thấy kiếm đến, thoáng cái đã thở ra một hơi, hắn một tý cũng không dám chậm trễ, lập tức đến Hồng lư tự giao hàng, chỉ là Thẩm đại nhân lại không ở đây, Bình Điền Tín nóng nảy, hắn là từng đi qua nhà tù phủ Kinh Triệu thăm người, Lại Nguyên công tử sớm đã bị đánh cho không còn hình người, trì hoãn nữa, ngay cả mạng cũng không nhất định có thể bảo toàn, vì vậy hắn vô cùng gấp, ra khỏi phủ Kinh Triệu, tiến đến học đường dạy võ tìm người, sự tình vị Thẩm đại nhân này chuẩn bị mở học đường dạy võ, hắn sớm đã lưu ý, trong lòng nghĩ đến đó chắc là có, chỉ là, chuyến đi này lại chụp vào nơi trống không, người ở đó nói là, Thẩm đại nhân vừa đi, trở lại Hồng Lư Tự .

Qua lại một hồi, cuối cùng cũng gặp được chính chủ, Bình Điền Tín kích động , trong đôi mắt lờ ra vài tia nước mắt, nói: “ Thẩm đại nhân...”

Thẩm Ngạo đỡ lấy hắn, nói: “ Đây là như thế nào, tuy nói ta và ngươi xa cách lâu ngày mới gặp lại, Bình Điền huynh cũng không cần khóc.”

Bình Điền Tín xấu hổ nói: “ Đại nhân, kiếm Nhật đã mang đến nơi rồi.”

Thẩm Ngạo hào hứng dạt dào, nói: “ Ở nơi nào? Gọi người mang vào.”

Bình Điền Tín lập tức đi ra ngoài gọi người, quả thật thấy hai mươi tên Oa nhân, đều tự bưng hộp kiếm tiến đến, Thẩm Ngạo dò xét bọn hắn, cười ha hả nói: “ Bọn họ là người chế tạo kiếm?”

“ Hạ sử nào dám lừa đại nhân.”

Thẩm Ngạo không để ý tới hần, đánh giá hai mươi Oa nhân này, lẩm bẩm nói: “ Giao tình là giao tình, mua bán là mua bán, chứng minh thân phận của bọn hần trước rồi nói sau, đến đây, dẫn những Oa nhân này đi, tìm cái tiệm thợ rèn, thử tay nghề, cũng không cần bọn hần lập tức chế ra kiếm, chỉ cần xem thủ pháp của bọn hần thành thạo là được.

Xác nhận thân phận, lập tức về bẩm báo, còn có, những người này thối hoắc, dầu gì cũng là bạn bè quốc tế, chúng ta không thể đãi khách như vậy, lúc trở lại, mỗi người mua hai bộ quần áo, phải là lụa, lại bàn rượu và thức ăn, mời bọn hần ăn uống, ăn uống no đủ rồi, Bốn đại nhân lại chậm rãi giao lưu cùng bọn họ.”

)

408. Chương 396: Chuẩn Bị Khai Giản

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 396: Chuẩn bị khai giản

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đội Thẩm Ngạo giao phó xong sự tình người chế tạo kiếm, đã có người dẫn những Oa nhân này đi.

Thẩm Ngạo ngồi ở trên mặt ghế, nhấp một ngụm trà, lại đứng lên, đi kiểm tra năm mươi hộp kiếm chất đống trên bàn kia, mở một hộp ra, nắm kiếm lên, cầm chặt chuôi kiếm, rút kiếm trong vỏ ra, lập tức, thân kiếm cộng hưởng ông ông, như tiếng rỗng ngậm.

Thần thái Thẩm Ngạo hưng phấn mà kêu chữ tốt, nói với Bình Điền Tín: “ Oa nhân các người, bốn sự khác không có, cái chế kiếm này lại vô cùng tốt, không tệ, không tệ.”

Chắc chắn tán thưởng vài câu, Bình Điền Tín lại một chút cũng không thấy tốt, cẩn cẩn thận thận nói: “ Đại nhân, Lại Nguyên công tử có thể thả ra chưa?”

Thẩm Ngạo khoát khoát tay nói: “ Yên tâm, Thẩm Ngạo ta luôn luôn dùng thành tín làm gốc, còn lừa người, một người quốc sử nước Nhật sao? Chờ xem, đã gọi người dẫn người ra, đến đây, Bình Điền huynh, chúng ta ngồi uống trà trước.”

Trong lòng Bình Điền Tín run sợ mà hạ thấp người ngồi xuống, hai tháng này, hần không ngủ được một đêm nào tốt, mắt thấy sự tình có tin tức manh mối, cuối cùng cũng buông một nửa tâm xuống, miễn cưỡng cười nói: “ Có những lời này của đại nhân, Hạ sử an tâm, những ngày qua, Lại Nguyên công tử đã nhờ Thẩm đại nhân chiếu cố, Hạ sử vô cùng cảm động.”

Thẩm Ngạo phát phát tay nói: “ Cảm ơn ta thì không cần, chiếu cố hần là nhiệm vụ của người khác, vị Dương đại nhân kia, từ phủ Kinh Triệu đến Hồng Lư Tự chúng ta, vì Lại Nguyên Thanh kia, ngày đêm không ngớt đứt lốt sai dịch phủ Kinh Triệu, sợ bọn hần khó chịu, đánh Lại Nguyên Thanh, cho nên, người muốn tạ, hay là nên cảm ơn bọn hần, tiền, ta không coi trọng, nhưng nói bằng lương tâm, bọn hần, những anh hùng vô danh không có tiếng tăm gì này, có yêu tiền hay không, ta cũng không biết, bọn họ đều là người có vợ, cuộc sống lại không giàu, ai... được rồi, không nói cái này, không nói cái này...”

Bình Điền Tín nghe xong, trong lòng biết, lúc này nếu có một chút lầm lỗi, sẽ không dậy nổi, toàn bộ cố gắng trước kia sẽ hóa thành bọt nước, lập tức nói: “ Thẩm đại nhân nói những lời này, lại nhắc nhở Hạ sử, ta nhất định sẽ từ từ tạ ơn bọn hần.”Hần nghĩ nghĩ, móc một xấp tiền dẫn sớm đã dự chuẩn bị tốt ra, đặt ở trên bàn, nói: “ Số tiền này, xin nhờ Thẩm đại nhân chuyển giao cho những bằng hữu kia, tương lai còn có tạ ơn.”

Thẩm Ngạo nhàn nhạt gật đầu, nói: “ Được rồi, ta đây liền thay người tạ ơn bọn hần.”

Tán gẫu câu được câu không, Dương Lâm bên kia cuối cùng cũng dẫn người đến, vị Lại Nguyên kia thực sự vẫn chẳng nhìn ra bộ dạng thiếu chủ thể gia, tuy thay đổi một bộ đồ mới, nhưng toàn thân sưng vù, trên người còn tản mát ra một mùi đặc biệt tanh tươi, trên mu bàn tay sinh mủ đau nhức, hai mắt vô thần, xám trắng, liếc nhìn Thẩm Ngạo, lập tức phản xạ có điều kiện mà quỳ xuống dập đầu: “ Tội nhân bái kiến đại nhân, bái kiến đại nhân.” Tuy tiếng Hán của hắn đông cứng, nhưng một câu này lại mang theo một mùi vị mượt mà của Biện Kinh, chắc là luyện tập suốt ngày trong lao.

Thẩm Ngạo phát tay, nói: “ Mà thôi, đứng lên đi, người nhìn người xem, đến Biện Kinh, thực sự gây chuyện thị phi, ngàn dặm đến đây, chính là đến học bốn sự, kết quả lại lạc đến nước này, đây là cái gì? Bỏ đi bỏ đi, ta cũng không nói người nữa, người theo vị này Bình Điền quốc sử trở về đi, đúng rồi, trong vòng ba ngày, hãy ra khỏi Biện Kinh, nếu không lại là một tội trạng, hiểu chưa?”

Đừng nói là ba ngày, cái Biện Kinh này, một canh giờ, Lại Nguyên Thanh cũng không muốn ở lại, dập đầu giống như máy móc mà nói: “ Hiểu, hiểu, tội nhân biết sai, tội nhân biết sai.”

... ..

Một kiện sự này xem như giải quyết xong, đám Oa nhân vô cùng cao hứng mà trở lại Phù Tang, Thẩm Ngạo được thợ thủ công và kiếm Nhật, tay nghề những người chế tạo kiếm này thật không sai, bảo bọn họ chế tạo thử một thanh kiếm, không khác kiếm Nhật được đưa tới là mấy.

Thẩm Ngạo liền bắt đầu giao lưu cùng bọn họ, tại Hồng lư tự, tìm phiên dịch rất dễ dàng, Thẩm Ngạo ngồi trên ghế cao, nhìn hai mươi đôi mắt thợ thủ công phía dưới, vốn là cố gắng an ủi một phen, nói bọn hắn ngàn dặm xa xôi đến đây, rất vất vả.....

Đám Oa tượng chỉ là cúi thấp đầu, thở mạnh cũng không dám, Phù Tang là xã hội đẳng cấp nghiêm khắc, địa vị thợ thủ công, tuy không tính quá thấp, nhưng trong mắt bọn hắn, vị đại nhân Đại Tổng quốc này đã là tồn tại giống như Thiên Chiếu đại thần, tự nhiên chỉ có thể nghe theo lời răn dạy.

Thẩm Ngạo nói tiếp: “ Các ngươi, sau này liền ở lại Đại Tổng ta, chế kiếm cho Đại Tổng ta, yên tâm, ăn, mặc, ở, đi lại đều do ta bao hết, mỗi tháng còn có tiền, bạc trả công rất lớn.” Thẩm Ngạo đưa tay ra, thái độ rất hòa ái.

Đám người chế tạo kiếm nghe xong lời Thẩm Ngạo nói, cũng đều vui mừng khôn xiết, cái Biện Kinh này phồn hoa vượt qua tưởng tượng của bọn hắn, bắt bọn họ lại trở lại cái đảo nhỏ chim không để trứng kia, bọn hắn còn không chịu nữa! Nguyên một đám cúi đầu, không ngừng cảm ơn.

“ Được rồi, các ngươi ở lại trước, qua chút ít thời gian, ta an bài nhà ở cho các ngươi, các ngươi chỉ để ý làm việc, ngoài ra, để tỏ lòng tôn kính của Bốn đại nhân đối với các ngươi, ta còn định đưa sáu mươi học đồ đến, tạo điều kiện cho các ngươi phân công, nhóm lửa, cái gì là tạp vụ, liền giao cho bọn hắn đi làm, không nên khách khí.”

Người chế tạo kiếm càng thêm kích động, không thể tưởng được, đi vào Biện Kinh, lại được người Tổng ưu ái như thế, ào ào yêu cầu thông dịch truyền lời, nói cõ lòng bọn hắn đầy tin tưởng, nguyện hiệu lực vì Thẩm đại nhân, từ nay về sau, chính là gia thần của Thẩm đại nhân, nhất định chế ra hảo kiếm vì đại nhân.

Cuối cùng đương nhiên là thảo luận việc chế kiếm, kiếm Oa nhân, trên căn bản là căn cứ vào kiếm thời Đường, bắt chước làm ra, Thẩm Ngạo lại dung hợp một ít kinh nghiệm đời sau, đem kiếm Nhật thời đại này và kiếm Đường hỗn hợp cùng một chỗ, tiến hành một ít thay đổi, xếp đặt thiết kế, tiếp theo nghĩ tên, gọi là Nho kiếm.

Dù sao kiếm trong thiên hạ rất nhiều, tên cũng đầy, Thẩm Ngạo không có một điểm áp lực, Oa nhân sao chép của người Đường, chính mình sao chép của Oa nhân, áp lực cũng không lớn, trên cơ sở này, tiến hành sáng tạo cái mới, thật sự muốn đưa lên quan tòa, quyền tài sản tri thức cũng nên thuộc về Thẩm Ngạo.

Giao việc xuống dưới, Thẩm Ngạo liền mặc kệ, đuổi Oa nhân đi, liền gọi tới Dương Lâm, thấp giọng dặn dò: “ Những học đồ kia, đã chiêu mộ xong chưa?”

Dương Lâm nói: “ Đại nhân, đều làm thỏa đáng rồi, là người trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, đầu óc cũng linh hoạt, học gì cũng rất nhanh.”

Thẩm Ngạo đỡ lấy vai Dương Lâm, nói: “ Giao việc xuống dưới, bảo bọn hần từ từ mà đi theo học, học giỏi rồi, tương lai mỗi tháng Bồn đại nhân đưa hai mươi quan tiền, thưởng bọn hần.”

Dương Lâm cười cười, nói: “ Yên tâm, sự tình đại nhân phân phó, hạ quan sẽ không để xảy ra sai lầm.”

Ngoại trừ Nho kiếm, súng đạn Binh bộ bên kia, Thẩm Ngạo cũng dự định không ít, khoa học kỹ thuật Đại Tổng, ở thời đại này, đã xem như V.I.P nhất, như súng kíp, súng lê hoa còn có pháo, đã bắt đầu được vận dụng, thậm chí đã trang bị chút ít cho quân đội, Thẩm Ngạo muốn những súng đạn này, đương nhiên là vì dạy học dùng, Binh bộ bên kia lại càng hoảng sợ, Thẩm điên cuồng khai giảng thì cũng thôi, ngay cả loại sát khí này, rõ ràng cũng muốn?

Bên kia có chút không quá tình nguyện, nói là cất chứa không dễ, một người không để ý, có khả năng gây thành đại họa, ý tứ chính là, người muốn dùng, có thể, nhưng không thể mang về cất chứa.

Thẩm Ngạo xin xỏ một hồi, cuối cùng cũng mang về một ít.

Mất thấy mười lăm tháng chín đã tới rồi, nguyên một đám đám giáo đầu đến điểm danh, tới chào hỏi cùng vị thượng quan này trước, Thẩm Ngạo tuyển những người này, cũng không phải là cầm hoa danh sách chọn bừa, mà là yêu cầu rất hà khắc, đầu tiên, bọn hần phải có kinh nghiệm tác chiến đối với Tây Hạ, người Khiết Đan, không trải qua bảy tám cuộc chiến đấu, đến nhìn cũng đều khinh thường.

Tiếp theo, bọn hần phải thất bại, người thất bại, nói toạc ra, chính là dễ dùng, nếu là người nào đó chiến thắng nhiều, người chọn người ta đi, trong đầu người ta khẳng định không thoải mái, không đảo loạn nơi đây cũng không tệ rồi, đâu chịu cống hiến cho người, an phận mà dạy học tại đây?

Người thất bại liền không giống, bởi vì mặt đầy bụi đất, đồng liêu xa lánh, thủ trưởng khinh thường, nhất thời không thấy tiền của mình đồ, dần dần cũng sẽ nản chí, lúc này, Thẩm Ngạo cho bọn hần một cơ hội, bọn hần đâu chịu buông tha? Nhất định là cố gắng hết mình.

Một điểm cuối cùng, là phải có chút lý luận trụ cột, nói cách khác, phải có điểm văn hóa, người là người đầu óc nóng lên liền xung phong hăm trận, như vậy còn dạy học làm gì, lặn qua một bên đi.

Cho nên tuyển chọn kỹ càng, cũng chỉ tuyển chừng ba mươi người, đại đa số đều vô danh, lại có một người vô cùng nổi danh, gọi Hàn Thế Trung, trong chiến đấu chinh phạt Tây Hạ và Phương Lạc, lập không ít công lao, chỉ tiếc xuất thân không tốt, quan thăng cũng không nhanh, hơi có chút um tùm thất bại, hôm nay mời hần đến, liền có chút ý tứ cất nhắc.

Thẩm Ngạo gặp mặt bọn họ, võ quan này thấy Thẩm Ngạo, nguyên một đám vô cùng kính cẩn, đây cũng không phải là Thẩm Ngạo có cái khí thế gì, ở thời đại này, Thẩm Ngạo là quan văn, bọn họ là võ quan, võ quan tại trước mặt quan văn, thấp hơn một đầu là sự tình bình thường, hơn nữa danh tiếng Thẩm Ngạo vang xa, ai dám điều võ dương oai ở trước mặt hần?

Thẩm Ngạo chỉ nhàn nhạt nói mấy câu cùng bọn họ, đốc thúc bọn hần từ từ làm việc, liền vung tay lên gọi bọn hần chờ lệnh, lúc này phải bày ra một điểm uy nghiêm, trong lòng Thẩm Ngạo tính tưởng, hần đối mặt với những binh lính này, đều là lão nhân bò ra trong núi thây biển máu, phàm là người bày ra một điểm yếu, đến lúc đó còn sai được họ không, cũng là vấn đề lớn.

Mười lăm, sáng sớm, học đường đổi mới hoàn toàn, cờ bay phấp phới, Thẩm Ngạo dẫn đầu, triệu tập tất cả học chính, tiến sĩ, giáo đầu, tư trưởng tại Tuyên Vũ đường, khuôn mặt nghiêm túc dò xét bọn hần, chậm rãi mà nhấp một ngụm trà, ngồi vô cùng nghiêm túc.

)

409. Chương 397: Hàn Diên Cuồng

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 397: Hàn diên cuồng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Theo như biên chế học đường, võ quan giáo đầu tổng cộng là ba mươi người, nho học tiến sĩ hai mươi người, ngoài ra còn có học thừa, học lục, Học chính, một số Chủ bộ, tư trường năm người, quan lại nhỏ năm mươi.

Thật sự muốn xác định, biên chế học đường dạy võ tuyệt đối không ít hơn so với Quốc Tử Giám, nhìn đám này người đứng thành một đồng trước mặt, Thẩm Ngạo khục khục yết hầu, bắt đầu phát biểu: “ Kể từ hôm nay, học đường dạy võ xem như bắt đầu khởi động, hôm nay khai giảng, từ nay về sau, chúng ta đồng tâm hiệp lực, chung sức xây dựng, trên mặt Tể Rượu đại nhân có ánh sáng, ta đây cũng có mặt mũi, công lao của các người là không thể thiếu được.”

Phía dưới âm âm nói: “ Tất cả chúng ta đều nghe theo đại nhân.”

Thẩm Ngạo khoát khoát tay: “ Lời nói không cần nói quá vẹn toàn, bổn quan chế định giáo trình, các người đều nhìn chưa, ai có dị nghị gì không?”

Mọi người im lặng, vị này Tư nghiệp lão gia không thể so sánh với người tầm thường, mọi người lại là lần đầu tiên gặp mặt, ai dám dị nghị? Bởi vậy ào ào nói: “ Không dám, không dám...”Ngược lại, trong đám người có thanh âm nói: “ Đại nhân, cái giáo trình này, hạ quan rất khó hiểu.”

Mọi người trông qua hướng âm thanh phát ra, trong lòng nói: “ Người nào lớn như vậy gan, dám chống đối Thẩm diên cuồng?”Diên cuồng đụng vào diên cuồng, coi như là làm cho bọn họ mở rộng tầm mắt, chăm chú nhìn lại, người nọ thì ra là Hàn Thế Trung từ Trắc trấn tới.

Hàn Thế Thánh này chỉ khoảng hơn 30, ngày thường cũng không khô ngô, vóc dáng thấp bé, hôm nay ăn mặc áo choàng võ quan, toàn thân phát ra một loại hung hãn, hấn ôm tay về hướng Thẩm Ngạo, nói: “ Đại nhân, nói rõ kỷ luật còn dễ, nhưng liên tục một tháng đứng thành hàng, ôm banh chạy, mấy cái huấn luyện đó hình như có không ổn, đứng thành hàng, ôm banh chạy, đều là dạng hoa hoét, thật sự vào trong trận chiến, còn phải dựa vào thương nhon, kéo cung, có phải là nên tăng thêm một ít huấn luyện thương cung?”

Trong mắt Hàn Thế Trung, sĩ tốt muốn sinh tồn trên chiến trường, khẩn yếu nhất có lẽ là kỹ nghệ, có thể múa thương búng cung mới là thật, tính tình hấn ngay thẳng, nếu không cũng sẽ không đến nỗi, nhiều lần lập đại công, về sau lại vấp phải trắc trở khắp nơi, chương trình Thẩm Ngạo viết, hấn đã xem qua, mới lạ, lại cảm thấy không đáng để dùng, cảm thấy vị Thẩm đại nhân này hơn phân nửa là làm chút ít hoa hoét để hoàng đế vui vẻ, trong đầu có chút không cho là đúng.

Thẩm Ngạo xụ mặt, không nhìn ra là vui là hạy giận, tất cả mọi người cẩn thận cẩn thận mà nhìn hấn, ngày đầu tiên, đã có võ quan khiêu chiến vị quyền uy Tư nghiệp đại nhân này, rất không tốt, Hàn Thế Trung cũng là, một người diên cuồng từ Trắc trấn đến, cũng dám chống đối với Thẩm diên cuồng, người ta là tay anh chị đầu sỏ, xoa bóp ngón tay liền đủ để người nằm lăn ra đất.

Hàn Thế Trung vẫn chưa thỏa mãn, tiếp tục nói: “ Trừ việc đó ra, các học sinh ban ngày huấn luyện vốn là vất vả, ăn cơm tối lại còn phải vào học đường đọc sách, hạ quan rất không rõ, đã tòng quân, đọc sách có cái gì để dùng? Cũng không phải để cho bọn họ đi thi võ cử, chẳng bằng để cho bọn họ nghỉ ngơi nhiều một chút, nuôi dưỡng tinh thần.”

Một câu nói kia đắc tội không chỉ Thẩm Tư nghiệp, hai mươi tiến sĩ kia, nguyên một đám nghiêm mặt, liên tục cười lạnh mà vuốt vuốt râu mép, Thẩm diên cuồng thì bọn hấn không dám đắc tội, Hàn diên cuồng này lại tính toán cái thứ gì? Các huynh đệ thật vất vả ăn được chén cơm học đường dạy võ này, câu nói đầu tiên của người, lại bắt chúng ta đi uống gió tây bắc, mất đi buổi tối giảng bài, bọn hấn, những tiến sĩ này còn sống được hay không?

Vì vậy, một bó ánh mắt sát khí đằng đằng bắn qua, hấn không thể đem Hàn Thế Trung ăn sống nuốt tươi, người này quá không được, quả thực là, lẽ nào lại như vậy!

Thẩm Ngạo thần nhiên nói: “ Hỏi xong chưa?”

Hàn Thế Trung hành lễ, nói: “Hạ quan chỉ nghĩ tới những thứ này, xong rồi.”

Thẩm Ngạo vuốt án, âm thanh lạnh lùng nói: “Hàn Thế Trung.”

“Có hạ quan.”

“Người đã là võ quan, cần biết rõ quân lệnh như núi, bốn quan định ra chương trình, cũng là thứ người có thể ý kiến hay sao?”

Hàn Thế Trung nghiêm nghị, nói: “Vừa rồi đại nhân hỏi ai có dị nghị, hạ quan chỉ là tuân mệnh làm việc mà thôi.”

Thẩm Ngạo nói: “Hiện tại bốn quan bảo người câm miệng, cứ theo ta nói đi làm là được, hiểu chưa?”

Hàn Thế Trung ôm quyền, đối với lời Thẩm Ngạo nói, lại càng không cho là đúng, nhưng lại không thể không nói: “Hạ quan hiểu.”

Một hồi xung đột nho nhỏ, tuy nói nguyên nhân là Hàn Thế Trung điên cuồng, nhưng một phương diện khác, thực sự nói ra tiếng lòng không ít võ quan, tuy có người chưa nói, nhưng đối với phương pháp Thẩm Ngạo dạy học, phần lớn là không phục.

Đây cũng là sự tình thường có, bất kỳ một cái gì mới, đều không tránh khỏi có tranh luận, hướng chỉ phương pháp dạy học Thẩm Ngạo đề xướng, ngay cả chính hắn cũng không nắm chắc, chỉ là trong lòng hắn cũng tình tường, bằng vào phương pháp dạy học thời đại này, tác dụng không lớn, cũng không cần hắn phí cái tâm cơ gì đi làm học đường, giáo đầu dạy thương cung trong cấm quân kia, không có một ngàn cũng có tám trăm, cùng với đi luyện ra một đám cấm quân, chẳng bằng đi thử phương pháp của mình một lần.

Hàn Thế Trung đưa ra dị nghị, là đả kích đối với uy tín của Thẩm Ngạo, cho nên lời nói Thẩm Ngạo lạnh nhạt, giáo huấn hắn một trận trước, hoàn toàn không để cho hắn bắt luận cái mặt mũi gì.

Đến mức này, cũng không có gì có thể nói nữa rồi, Thẩm Ngạo lại nói vài câu, lập tức phân công nhiệm vụ, lần này đệ tử nhập học là tám trăm bốn mươi hai tên, Thẩm Ngạo vốn là phân giáo đầu làm năm đội, mỗi đội một gã huấn luyện viên, huấn luyện viên đội thứ nhất là Hàn Thế Trung, cái bổ nhiệm này ban bố đi ra, thật ra khiến tất cả mọi người có chút ngoài ý muốn, Thẩm Ngạo lại vẫn xụ mặt, rất chậm rãi, báo ra danh tự huấn luyện viên bốn đội khác, lúc này mới nói: “Đệ tử cũng đã đến rồi, tất cả tư trường đi xuống đi, an bài tốt thực túc, quần áo trang bị cho bọn hắn, hôm nay để cho bọn họ nghỉ một chút trước, bắt đầu từ ngày mai, những học sinh này liền phó thác cho chư vị giáo đầu và tiền sĩ, chư vị, làm phiền.”

Mọi người âm âm đồng ý: “Đại nhân khách khí.”

Ngày đầu tiên khai giảng, cứ bình thần không có gì lạ mà đi qua, dựa theo Thẩm Ngạo tượng tượng, vốn nên làm một điển lễ khai giảng oanh oanh liệt liệt, lại mời mấy biên soạn Thúc Nhã Nhã Xã San, đến miêu tả khai giảng rầm rộ thoáng một tý.

Chỉ là Triệu Cát lại không chịu đến, kỳ thật, tâm tư người trong nội cung, Thẩm Ngạo cũng hiểu, Triệu Cát đã muốn lâm vào quá sâu, nếu lại lâm vào đây, đến lúc đó học đường dạy võ gây ra rủi ro, ci mặt mũi trong nội cung đặt ở đâu?

Cho nên tâm tư Triệu Cát rất minh mẫn, trước mắt có lẽ là thờ ơ lạnh nhạt, đợi cái học đường dạy võ kia có thành tích, thấy được hiệu quả rồi nói sau, nếu không, cứ mạo muội mà đi động viên trợ uy, một việc không tốt, không phải không thể trừng phạt Thẩm Ngạo.

Phân phó sự tình học đường dạy võ tốt rồi, Thẩm Ngạo lập tức vào cung, hướng Triệu Cát thông báo việc này, Triệu Cát nghe xong, mỉm cười: “Có thể có hiệu quả hay không, Trẫm phải xem bản lãnh của người rồi, buông tay làm đi, có cái đường rẽ gì, Trẫm thay người chịu trách nhiệm. Chỉ là sự tình đầu tiên phải nói trước, trong nội cung không có thể diện, người cũng đừng nghĩ sống tốt, Trẫm tuyệt không tha người.”

Nói xong sự tình khai giảng, Thẩm Ngạo tự thuật cảm nghĩ một lần, Triệu Cát cười nói: “Người không làm văn thân, hết lần này tới lần khác, cùng với đám vũ phu ở chung một chỗ, có trời mới biết trong đầu người nghĩ những thứ gì.”

Thẩm Ngạo nói: “Vi thần cũng muốn cả ngày dâm thơ đối câu, nhưng triều đình không cường thêm nghiệp võ, đợi việc đến tận nơi, nước tới chân mới nhảy, có làm được cái gì? Nói đến nói đi, vi thần cũng là lo âu vì bệ hạ, suy nghĩ cho Đại Tổng ta.”

Triệu Cát ung dung cười một tiếng: “Trẫm chỉ biết người sẽ nói như vậy, bỏ đi bỏ đi, thủ đoạn Trẫm vừa rồi nói ra, người mang về làm tại học đường dạy võ, có nó ở đây, những võ quan kia cũng không dám ngỗ nghịch đối với người.”

Nói xong, Triệu Cát đánh mắt về phía Dương Tiễn, Dương Tiễn gật đầu, liền xuất ra một bức tranh chữ từ trong tủ, Thẩm Ngạo tiếp nhận xem xét, trên đó viết sáu chữ: ‘Đồng ý văn đồng ý võ’.

Thẩm Ngạo không nhịn được cười, đồng dạng nói: “Sáu chữ này, thật đúng là rất tốt, ta từ chối thì bất kính rồi, lần sau vi thần cũng ghi một bức tranh chữ đưa cho bệ hạ.”

Triệu Cát rất hào hứng hỏi: “Ừm, ái khanh định viết cái chữ gì?”

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, nói: “Văn Thành Vũ Đức.”

không thể làm cái gì, cũng không thương lượng đường sống, bảo người đứng, người không thể nằm sấp, cho người ôm ban chạy, người không thể chạy một mình.

Mấy ngày liên tiếp rèn luyện, lại làm cho tất cả học sinh học võ dần dần chết lặng, bọn hắn đã không có dư thừa thời gian suy nghĩ, chính mình học tập có đáng giá hay không, càng không có thời gian đi hỏi, lời nói của huấn luyện viên, giáo đầu là đúng hay sai, chỉ biết rõ quân lệnh đưa ra, chính mình phải theo bản năng trả lại một câu: “ Tuân mệnh.”Sau đó chính là đi hoàn thành quân lệnh.

Từ giản lược đưa đến phức tạp, rất không dễ dàng, nhưng phải từ phức tạp đến đơn giản, lại nhẹ nhàng linh hoạt hơn nhiều lắm, dinh dưỡng sung túc và rèn luyện hà khắc, thể lực học sinh học võ cũng bắt đầu dần dần cường tráng, tất cả tiến vào quỹ đạo, đứng và sắp xếp đội ngũ bắt đầu rút ngắn hai canh giờ, thời gian còn lại thì là tiến hành chạy cự li dài, chạy cự li dài vẫn như cũ, là một sự tình chịu đủ tra tấn, vòng quanh sân vật, mỗi ngày không biết phải chạy bao nhiêu vòng, mỗi một lần chạy xong, hai chân sẽ không nghe sai khiến nữa, cũng may trải qua trường kỳ rèn luyện, lực nhẫn nại của học sinh học võ đã là xưa đâu bằng nay, tuy giày vò gay gắt, lại vẫn còn có thể cố gắng chèo chống.

Về phần Thẩm Ngạo, ngẫu nhiên cũng sẽ đi qua một chuyến, thân là Tư nghiệp học đường dạy võ, Thẩm Ngạo ngẫu nhiên cũng sẽ đi đến xem xét vài khóa huấn luyện vào buổi chiều, dựa vào ba tác miệng lưỡi không xương và kiến thức uyên bác, đúng là có phần được đám học sinh học võ yêu thích, so với những tiến sĩ kia, Thẩm Ngạo giảng bài hiển nhiên càng thêm sinh động, một ít đạo lý thô thiển biến thành sâu sắc, đã lấy được không ít ưu ái của học sinh học võ.

Thẩm Ngạo đề xướng nhất chính là phẩm tính, hắn nói đạo lý, đánh với địch nhân, nên tàn khốc, còn đối với kẻ yếu, nên thương cảm, sở dĩ thương cảm, là vì học sinh học võ, là niềm kiêu ngạo của Đại Tổng, theo lý thường, bọn hắn nên dùng lời nói và việc làm của mình, đi đối lấy địch nhân run rẩy và kẻ yếu hoan hô.

Không có đạo lý gì đặc biệt, đến trong miệng Thẩm Ngạo, thoáng cái bắt đầu trở nên thần thánh, mà đám học sinh học võ thì nghe đến nhiệt huyết sôi trào, lúc trước có ấn tượng xấu đối với Thẩm Ngạo, cũng lặng yên thay đổi.

Thời gian dần dần qua đi, biên cảnh không chiến sự, người Tây Hạ náo loạn tại Biện Kinh, cũng biết đàm phán hoà bình giữa Tống Hạ không thể thành công, không có ý tứ dây dưa nữa, tất cả Chủ bộ Hồng Lư Tự bên kia được phân phó, bốn phía thu tiền đám phiên bang hối lộ, một phần lưu cho mình, một phần đưa đến trong tay Thẩm Ngạo, Hồng Lư Tự trên dưới một lòng, cùng một chỗ phát tài, thời gian vừa thích ý lại rảnh rỗi nhàn nhã, không cần Thẩm Ngạo đi tốn tâm tư.

Về phần trong nội cung, cũng rất bình tĩnh, hai hậu trong lúc đó đều đang súc tích lực lượng, ý đồ chờ đợi thời cơ, Triệu Cát nguyện ý làm thái bình hoàng đế, không có ai phiền hắn, hắn cầu còn không được, cho nên mỗi ngày chỉ phê duyệt tấu chương, có khi gọi Thẩm Ngạo vào cung trò chuyện, thời gian cũng rất là thanh thoi.

Thời tiết dần dần lạnh, đám học sinh học võ đã đổi áo bông giáp vải, ba tháng huấn luyện, những tú tài ngày thường chỉ biết biết chi, hồ, giả, dãi kia, trong nháy mắt đã nhiều thêm vài phần bư hân và cường tráng, về phần thiếu gia ăn chơi nhập học, cũng thoáng cái trở nên thành thực giỏi giang hơn nhiều.

Ngay từ đầu, tất cả gia đình, nghe được Thẩm Ngạo giày vò nhi tử bảo bối như thế, nam nhân không nói cái gì, đầu năm nay thờ phụng vốn là còn gây rên ra hiếu tử, lão tử đánh người, hay Thẩm đại nhân đánh người cũng giống nhau, không nghe lời, đánh cho cũng là đáng đời.

Nhưng nữ nhân lại bất đồng, nguyên một đám vừa đau lòng lại oán thâm, sai người cầu tình bốn phía, xin giáo đầu, tiến sĩ chiếu cố, chỉ là, oán khí của các nàng cũng không duy trì bao lâu, đợi chứng kiến nhi tử nhà mình thay đổi, từ học trong nội đường trở về, trên mặt thiếu đi vài phần ngây thơ, nhiều vài phần khiêm tốn và kiên định, chính là ăn cơm, cũng rất là quy củ, sống lưng thẳng, nhai từ từ nuốt chậm chậm, nhi tử như vậy, đương nhiên làm cho người ta ưa thích, vì vậy cũng không nói cái gì nữa, lại nói học đường vô cùng tốt.

Tuần hưu học đường dạy võ, một tháng chỉ có một lần, chính là tại ngày mười lăm, cho nên bắt đầu từ một đêm trước, đám học sinh học võ liền hưng phấn, đều tự hẹn ước đi dạo trên đường hoặc là về nhà, sáng sớm hôm nay, liền vội vàng khó dần nổi mà lao ra khỏi học đường.

Chu Hằng ba tháng này ăn không ít đau khổ, anh rể của hắn chẳng những không tha thứ một chút nào đối với hắn, ngược lại còn càng thêm hà khắc, lại khiến cho hắn không ngừng kêu khổ, thực sự dần dần trở nên cường tráng, bắt đầu trầm ổn hơn, hôm nay hẹn cùng mười người cùng trường rồi, muốn dẫn bọn hắn đi Biện Kinh chơi, hắn là địa chủ ở Biện Kinh, chỗ nào náo nhiệt nhất, hắn có thể thuộc như lòng bàn tay, cho nên rất nhiều người cùng trường, nhà ở bên ngoài kinh, liền mời hắn dẫn đường, để cho bọn họ kiến thức kiến thức Biện Kinh phồn hoa, Chu Hằng cam đoan, tự nhiên không chịu để mọi người mất hào hứng, bởi vậy mười mấy người này, vẫn mặc giáp học sinh học võ như cũ, đi lại trên mặt phố.

Vốn là dẫn bọn hắn đến Nghênh xuân phường náo nhiệt nhất dạo một vòng, Chu Hằng có vẻ càng dương dương đắc ý, mắt nhìn đã đến trưa, liền dẫn mọi người cùng nhau tìm quán rượu ăn cơm, vào sương phòng ngồi xuống, mười mấy người vừa mới chọn rượu và thức ăn, liền nghe được bên ngoài truyền đến một hồi đánh trống reo hò, mười mấy người ăn mặc kiểu cầm quân phá cửa tiến đến, một người ăn mặc kiểu Đô Ngu hầu, trong miệng chữ ầm lên: “ Lớn mật, ai nói ở phía trong quán rượu không có sương phòng, cái này không phải là sương phòng sao? Hừ, tiểu nhị, đuổi hết khách nhân tại đây ra, cái sương phòng này, đại gia bao hết.”

Tiểu nhị chui vào bên trong, vẻ mặt đau khổ nói: “ Đại nhân... đại nhân thứ lỗi, tại đây đầu đã có người rồi, nếu không, đại nhân chờ một chút, đợi bọn hắn ăn...”

Bốp, Đô Ngu hầu tát một cái tại trên mặt tiểu nhị, quát: “ Lão tử đến tiệm ăn cơm, là để mất thăng nhai người, dọn chỗ ra, nếu không sẽ hủy tiệm của ngươi.”

Một bên, mấy cầm quân đi theo ồn ào: “ Chủ quán biết vị quân gia này là ai không? Dọa, nói ra hù chết người, đây đường đường là Đô Ngu hầu Tư Mã tư, bên trong ba nha, cũng là nhân vật sắp xếp hàng bên trên, ngươi đắc tội hắn, còn có nghĩ là muốn làm tại Biện Kinh? Gọi các chương quầy các người đến, đuổi người ra!”

Tiểu nhị kia đã bị ăn đánh, bụm mặt, sợ tới mức không dám lên tiếng, Chu Hằng ghé mắt qua, thấy đối phương là cầm quân, lại đỡ phòng bị xuống, tốt xấu lúc trước hắn đã hành tẩu ở Tiền điện tư, còn nhận thức chút ít bằng hữu, nhưng nhìn thấy Đô Ngu hầu này hung hăng càn quấy như thế, nhất thời không nhịn được, vỗ bàn, nói: “ Đây là khách điểm, không phải là Tư Mã tư các ngươi, xin lỗi, dường như đại nhân đi nhầm địa phương rồi.”

Mấy học sinh học võ cũng không phải người thích nguyên gây chuyện thị phi, có người kéo tay áo Chu Hằng, thấp giọng nói: “ Chu giáo úy, coi như hết, chúng ta đi là được, nội quy trường học quy định rõ ràng ở phía trong văn bản, không cho chúng ta không cho phép gây chuyện thị phi, cùng lắm thì chúng ta thay một nhà khác để ăn.”

Nếu là thay đổi lúc trước, Chu Hằng đâu còn chú ý những này, đã sớm động thủ, lúc này, đã ít đi vài phần hồ đồ, cẩn cẩn môi, trừng mắt liếc Đô Ngu hầu, vút một thối bạc trên bàn: “ Trả tiền, chửi vị giáo úy, chúng ta đi.”

Giáo úy là xưng hô trong học đường, hơi có chút ý tứ huynh đài.

Học sinh học võ ào ào đứng lên, muốn theo Chu Hằng đi.

Tư Mã tư Đô Ngu hầu cười to, lại ôm tay ngăn cản ở cửa, cười trào phúng nói: “ Phải đi? Không dễ dàng như vậy.”Hắn chỉ chỉ Chu Hằng, cười lạnh nói: “ Bốn đại nhân cũng là người người có thể trừng mắt hay sao? Nhìn người mang bộ dáng này, giống như là không quen nhìn Bốn đại nhân?”

Mặt mày Đô Ngu hầu này, giống như cười mà không phải cười, ý tứ hàm xúc gây hắn vô cùng dầy, hắn vừa thấy trang phục đối phương, liền biết là Tiền điện tư, phỏng chừng hơn phân nửa là cá tôm khô trong Tiền điện tư.

Tiền điện tư và Tư Mã tư xem như một đôi oan gia ở phía trong ba nha, một người như mặt trời ban trưa, sau lưng có Cao thái úy làm chủ, cái khác bảo vệ xung quanh cung cấm, xem như quân đội chính quy bên cạnh thiên tử, thế lực ngang nhau, khó tránh khỏi sẽ có ma sát, bình thường gây hấn ẩu đả, cũng là sự tình thường có, hết lần này tới lần khác, hai vị Đô Chỉ Huy Sứ cũng không quá quản việc này, trách cứ vài câu thì đề xuống không đề cập nữa, Đô Chỉ Huy Sứ đại nhân đều là thái độ này, sự tình đánh nhau liền càng ngày càng nghiêm trọng, một lời không hợp liền rút đao khiêu chiến, đều là chuyện thường xảy ra, Đô Ngu

hầu này vốn là tâm phúc Cao thái úy, lúc này ôm tay cười lạnh, quyết định chủ ý, muốn cho bọn người Chu Hằng một cú thiệt thòi.

Chu Hằng lần này không chế ước chế nổi tức giận, âm thanh lạnh lùng nói: “ Như thế nào? Muốn đánh nhau?”

“ Đánh, là đánh nô tài người!”Đô Ngu hầu mãnh liệt đạp một cước về hướng Chu Hằng, Chu Hằng không thể tưởng được đối phương chơi lại đánh lén, một cước vừa mới đạp trúng đùi hắn, ách một tiếng, ngã lảo đảo về phía sau.

“ Đánh!”Lúc này, học sinh học võ cùng đi cũng nổi giận, ào ào quơ lấy bàn ghế, chén đĩa, liền mãnh liệt nện về phía Tư Mã tư, Đô Ngu hầu kia cười lớn, dữ tợn nói: “ Các huynh đệ, lên cho lão tử.”

)

412. Chương 400: Tập Hợp

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 400: Tập hợp

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Song phương đánh nhau trong sương phòng, rung động bốn phía.

Đụng phải loại sự tình này, song phương cũng đều là vũ phu mặc giáp, chủ quán không dám sinh sự, báo quan sợ rước lấy phiền toái, lại không dám đuổi người ra ngoài, chỉ có thể tự nhận không may, chường quầy trong tiệm mang theo mấy tiểu nhị, đứng tại đầu bậc thang, nghe động tĩnh phía trên, may mà nhìn quen loại sự tình này lắm rồi, cứ cách thảng là có một trận, tuy chường quầy này sắc mặt xanh trắng, nhưng vẫn còn trấn định, chỉ đau lòng chén đĩa mà thôi.

Bên trong lại đánh đến hôn thiên ám địa, hơn mười người ác chiến thành một đồng, đều là không chịu thua, song phương quấy cùng một chỗ, bên Chu Hằng ít người, mà tâm lại có điều cố kỵ, kể từ đó, lập tức rơi xuống hạ phong, rất nhanh bắt đầu thiên về một bên, đến cuối cùng, cũng chỉ có bị ăn đánh!

Bảy tám học sinh học võ bị người đè xuống đất, tuy đầu rơi máu chảy, nhưng trong miệng lại không buông tha người, ào ào chửi ầm lên, Đô Ngu hầu kia chỉ cười lạnh, xoa xoa miệng vết thương thái dương, nhặt một cái ghế lên, đi đến trước mặt Chu Hằng bị người đè xuống đất, cười dữ tợn, nói: “ Người lại mắng một câu nữa xem.”

Chu Hằng mắng to: “ Con mẹ ngươi, nếu có một ngày ngươi rơi vào trong tay ta, ta lột da của ngươi!”

Trong đôi mắt Đô Ngu hầu hiện lên một tia sát cơ, hừ lạnh một tiếng, giày da hươu hung hăng dẫm trên mu bàn tay Chu Hằng: “ Một tên Tiên điện tư cũng dám cuồng ngôn, hôm nay cho ngươi một giáo huấn! Ta gọi Hoàng An, ha ha, lần sau báo thù nhớ tên của ta.”Nói xong nắm đấm hung hăng đánh vào mặt Chu Hằng, máu tươi đỏ thắm chảy ra từ mũi, Chu Hằng đau đến mức kêu to: “ Con mẹ ngươi...”

... ..

Từ từ đi chơi, nhưng lại ăn một chầu đánh, trên gương mặt Chu Hằng còn nhiều thêm một vết máu, đợi người Tư Mã tư đi xa, những người này dắt nhau vịn ra khỏi sương phòng, vừa vặn thấy chường quầy quán rượu, chường quầy này lại có kinh nghiệm, chứng kiến miệng vết thương Chu Hằng, lập tức nhăn lông mày lại: “ Tiểu gia, ra quán rượu quẹo trái có quán thuốc, lang trung họ Lưu, nhanh đi thoa chút ít thuốc tổn thương, nếu không, để tự mủ, sẽ xảy ra đại sự.”

Bọn người Chu Hằng tạ ơn, chậ vật không chịu nổi mà đi bằng bó miệng vết thương, vốn Chu Hằng còn tính toán qua buổi trưa sẽ đi về nhà, hôm nay có cái dạng này, không thể gặp người, chỉ có thể mang theo đồng bọn trở lại học đường, đến cửa học đường, là có quan lại nhỏ đứng canh cửa, mấy quan lại nhỏ này nhìn thấy bảy tám đệ tử toàn thân tổn thương trở về, lập tức ngăn lại hỏi.

Mấy người Chu Hằng nói là bị ngã, sự tình bậc này đương nhiên không thể để người biết rõ, một là không đánh nổi người ta, một phương diện khác, cũng trái với học quy, chỉ là lỗ hồng trên mặt Chu Hằng thật sự quá sâu, chỉ sợ sau này sẽ lưu lại vết sẹo, sớm muộn gì cũng để cho người biết rõ, trong lòng càng cảm thấy rất ảm đạm.

Quan lại nhỏ thấy bọn họ không chịu nói, thì không hỏi nữa, thả bọn họ đi vào.

Lại qua nửa canh giờ, xa giá Thẩm đại nhân lại đến rồi, dĩ vãng, vị Thẩm đại nhân này đều là đi ngựa, hôm nay lại không biết vì sao, cố ý ngồi xe đến, xe ngựa dừng lại tại cửa, Thẩm Ngạo xuống xe nhìn chung quanh một chút, hỏi quan lại nhỏ: “Hàn Thế Trung có đi ra ngoài hay không? Mau gọi hắn đến, ta có việc thương lượng cùng với hắn.”

Thẩm đại nhân đề cập Hàn huấn luyện viên, thật sự không khiến đám quan lại nhỏ ngoài ý muốn, Hàn huấn luyện viên những ngày gần đây có phần lọt vào mắt xanh của Thẩm đại nhân, mấy lần mời hắn đi tham khảo công việc huấn luyện.

Quan lại nhỏ kia nói: “Hàn đại nhân không ra ngoài, một canh giờ trước còn gọi tiểu nhân đi mua binh thư trở về, hiện tại chỉ sợ đang ở trong phòng ngủ đọc, đại nhân... có chuyện... tiểu nhân cảm thấy rất là kỳ quặc...”

Thấy quan lại nhỏ ngọc dừng lại, Thẩm Ngạo cười cười nói: “Có chuyện nói mau, đâu cần nói nhảm nhiều như vậy.”

Quan lại nhỏ liền nói chuyện phát sinh vừa rồi, cuối cùng nói: “Một người trong đó, trên mặt có một lỗ hồng dài bằng đầu ngón tay, đỏ đỏ hồng hồng, nếu ngã, cũng không ngã thành như vậy, tiểu người đánh giá, bọn hắn là đi ra ngoài đánh nhau.”

Thẩm Ngạo nhướng mày: “Đánh nhau? Đi, gọi mấy người kia vào Tuyên Vũ đường, ta muốn hỏi, mặt khác, cũng mời Hàn huấn luyện viên tới.”

Nói xong, Thẩm Ngạo liền vào học đường, trực tiếp tiến vào Tuyên Vũ đường chờ, vốn hắn đến đây, là muốn thừa dịp Tuần hưu, Hàn Thế Trung bên kia có rảnh rỗi, thảo luận cùng hắn về việc rèn luyện, tiến hành huấn luyện binh khí như thế nào, Thẩm Ngạo không có kinh nghiệm, có vị Hàn Thế Trung đầy kinh nghiệm sa trường này hỗ trợ, chuyện này liền dễ dàng hơn một chút.

Chỉ là không nghĩ đến, đúng là đệ tử đánh nhau trở về, tâm tình Thẩm Ngạo âm trầm xuống, đến trong võ đường, gọi quan lại nhỏ châm trà, chỉ một lúc sau, Hàn Thế Trung liền mặc y phục hàng ngày đến, Hàn Thế Trung hành lễ với Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo gọi hắn ngồi xuống, nói: “Có bảy tám học sinh học võ đánh nhau tại bên ngoài, Hàn huấn luyện viên có biết hay không?”

Hàn Thế Trung kinh ngạc nói: “Có chuyện như vậy?” Lập tức cũng ngưng trọng lên: “Học đường lần đầu tiên xảy ra chuyện này, nếu không nghiêm trị, sau này muốn dạy cũng khó khăn, đại nhân, mấy đệ tử ở nơi nào, không bằng gọi bọn họ tới, hỏi trước hỏi rồi nói sau.”

Thẩm Ngạo âm trầm, gật đầu nói: “Ta đã sai người đi gọi rồi.” Dứt lời chậm rãi mà nhấp một ngụm trà: “Người nói đúng, phải từ từ quản quản, Bốn đại nhân hoàn lương rồi, bọn hắn tốt hơn, rõ ràng còn dám ra bên ngoài gây chuyện, không cho bọn hắn vài phần giáo huấn, mấy ngày nữa bọn hắn muốn lên trên nhà dỡ ngói.”

Hàn Thế Trung nghe được hai chữ hoàn lương, sắc mặt thoáng cái trở nên quái dị, ngượng ngùng cười nói: “Đại nhân nói đúng.”

Đang nói, vài người Chu Hằng bên ngoài không dám tiến đến, Chu Hằng thể tưởng được là anh rể sẽ đến, cảm thấy xấu hổ, lại có chút ít sợ hãi, tuy nói hai người quan hệ tốt, nhưng ở phía trong học đường, Thẩm Ngạo một điểm tình cảm cũng không cho hắn, bởi hồi thật lâu, mới kiên trì đi vào, theo một đám giáo úy,

đồng loạt hành lễ: “Đệ tử bái kiến Tư nghiệp đại nhân.” Vừa dứt lời, lập tức cúi đầu xuống, không dám liếc nhìn Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo xụ mặt, không thể tưởng được Chu Hằng cũng có phần, trong lòng càng tức, mấy ngày trước đây còn vỗ ngực nói với phu nhân rằng Chu Hằng thành thực vững vàng rồi, tốt rồi, lúc này mới vài ngày, liền đi làm người phá hoại.

“Ngẩng đầu lên.”

Học sinh học võ không có một người nào dám ngẩng đầu, trong miệng nói vâng, lại vẫn thấp cúi thấp đầu.

Thẩm Ngạo tăng thêm ngữ khí: “Ta gọi các người ngẩng đầu lên.”

Mấy đệ tử phạm tội này mới miễn cưỡng ngẩng đầu, Thẩm Ngạo giương mắt xem xét, trên gương mặt Chu Hằng có một vết sẹo đỏ hồng đặc đáng sợ, chắc là vừa cầm máu, bôi thuốc, nhưng động một tý, liền phảng phất có một lỗ hồng muốn nứt ra, trong lòng vô cùng lo lắng, nhưng âm thanh lạnh lùng nói: “Là các người nói, hay là muốn Bồn đại nhân tự mình hỏi?”

“Tự chúng ta nói.” Chu Hằng lại nhu thuận, sự tình đến nơi này, dấu diễm cũng không thể dấu diễm, chẳng bằng lưu manh một tý, cần rằng, lại liên lụy đến miệng vết thương, đau đến hít một hơi, bên cạnh, một người giáo úy đã bắt đầu trung thực kể, nói bọn hắn đi uống rượu như thế nào, những người Tư Mã tư kia xông tới như thế nào, vốn là nhường nhịn, cuối cùng chiến thành một đồng, chính là cuối cùng, Đô Ngu hầu đánh vào mặt Chu Hằng, còn tuyên bố có thể đi tìm hắn trả thù.

Thẩm Ngạo nghe xong, bất động thanh thanh sắc mà tiếp tục hỏi: “Như thế mà nói, giống như là các người một điểm sai đều không có?”

Chu Hằng lập tức nói: “Đại nhân, đệ tử tuyệt không dám giấu diễm, nếu đại nhân không tin, có thể gọi họ Hoàng kia đối chất, chúng ta có một câu nói dối, tình nguyện công chẵn nệm cút ra khỏi học đường.”

Sắc mặt Thẩm Ngạo trầm xuống, nói: “Tư Mã tư hay sao? Cao thái úy bên kia...” Hắn ngồi ở trên trầm ngâm, Chu Hằng lo sợ bất an, nguyên một đám chờ Thẩm Ngạo xử trí.

Một bên, Hàn Thế Trung nói: “Đã không phải lỗi của đệ tử, chuyện này còn chưa tính, bỏ qua thôi, sau này bảo bọn hắn chú ý lời nói và việc làm của mình là được.”

Có Hàn huấn luyện viên cầu tình, trong lòng đệ tử phạm sai lầm đều dấy lên vài phần hi vọng, ào ào nói: “Đại nhân, đệ tử về sau không dám phạm nội quy nữa, xin đại nhân thứ lỗi.” Nói xong nguyên một đám quỳ rạp xuống đất.

Nội quy nghiêm túc, ầu ẩu, nặng, đúng là khai trừ, nhẹ nhất cũng là hai mươi quân côn, ai cũng không chịu khai trừ ra khỏi học đường đi, nguyên một đám cẩn thận cẩn thận mà nhìn Thẩm Ngạo, rất đáng thương.

Thẩm Ngạo vỗ bàn: “Không được!”

Đệ tử dấy lên hi vọng, lại ngã vào đáy cốc...

Thẩm Ngạo cười lạnh nói: “Chuyện này còn chưa xong! Bọn hắn ngay cả học đường dạy võ cũng dám động, quản hắn cái Đô Ngu hầu khỉ gió gì, Hàn Thế Trung, ngươi lập tức gọi người, triệu tập tất cả đệ tử!”

“Đại nhân... Đây là...”

“Tập hợp tất cả lại, đi giảng đạo lý cùng Tư Mã tư!”

“...”

)

413. Chương 401: Lão

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 401: Lão

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Học đường dạy võ đa số là người bên ngoài đến học, hôm nay Tuần hưu, ngoại trừ một phần nhỏ người sống ở Biện Kinh về nhà, đại đa số chỉ là đi dạo một vòng trên đường phố, lúc này vừa lúc buổi chiều, đám học sinh học võ phần lớn theo tập năm tập ba trở về, đang nghỉ ngơi trong doanh phòng, hoặc là nói chuyện phiếm, lúc này, tiếng trống đột nhiên truyền ra.

Nghe được tiếng trống, tất cả học sinh học võ phản xạ có điều kiện, bắn ra khỏi giường, mặc áo giáp vào, đi giày, mang lên nón Phạm Dương, ào ào dững mãnh lao tới hướng sân vật.

Theo như quy củ, tiếng trống vang lên chính là tín hiệu tập kết, trong nửa nén hương, không thể xếp thành hàng tại sân tập hợp trường học, toàn bộ đội ngũ vây quanh sân vật đều bị phạt chạy 30 vòng, chính mình chạy còn chưa tính, học sinh học võ sợ nhất đúng là liên lụy đến đồng chí, cho nên tiếng trống vừa phát ra, tất cả mọi người không có lại chút nào, quen việc dễ làm mà xếp thành hàng tại sân trường.

Tất cả đội giáo đầu và huấn luyện viên cũng ào ào nóng nảy gấp rút mà chạy đến, đội ngũ hơn năm trăm người không dùng bao lâu thời gian, liền xếp đặt chỉnh tề, nghiêm nghị chờ lệnh.

Thẩm Ngạo mang theo Hàn Thế Trung và mấy người Chu Hằng tới, sát khí đằng đằng mà đi đến trước đài sân vật, chắp hai tay sau lưng, chậm rãi, nói: “ Trước kia ta đã dạy các ngươi một đạo lý, gọi là Phẩm đức, cái gì là Phẩm đức? Chính là làm người, làm việc, phải tuân thủ nguyên tắc của mình, nguyên tắc là cái gì? Phải không sợ cường bạo, không lẩn nhỏ yếu, hôm nay ta lại dạy các ngươi một cái đạo lý... tất cả đều đến hết chưa? Điều tự đi cầm côn thương rèn luyện, theo ta đi.”

Một nén hương về sau, các học sinh học đường dạy võ sát khí đằng đằng, mang theo côn thương, do Thẩm Ngạo, huấn luyện viên, giáo đầu dẫn đầu, xếp thành hàng đi ra khỏi học đường, về sau bọn hắn mới biết được, thì ra là người Tư Mã tư đánh mấy giáo úy ở phía trong học đường, tất cả mọi người đều là người trẻ tuổi, mắt thấy cùng trường bị người bắt nạt, nhất thời cũng là nhiệt huyết dâng lên, hơn nữa còn có Tư nghiệp đại nhân làm chỗ dựa, lại càng đủ sức mạnh, tuyên bố muốn báo thù rửa hận.

Ba tháng huấn luyện, tuy không đủ để luyện bọn chúng thành bách chiến bách thắng, nhưng mỗi người thực sự bư hãn mà lại vô cùng dững mãnh kiên quyết, ít nhất so với những cấm quân lâu không rèn luyện kia, hung hãn hơn rất nhiều.

Thẩm Ngạo cười con ngựa cao to đi ở đằng trước, phía sau, giáo úy xếp thành hàng đi theo, trên tay cầm toàn côn và thương, đu xuôi theo phố, làm cho rất nhiều dân chúng nghỉ chân đứng ngoài quan sát.

Tư Mã tư ở vào góc đông bắc trong thành, phòng giữ tại đây cũng không phải nghiêm khắc, dù sao tất cả doanh trại Tư Mã tư quân mã đều ở bên ngoài thành và Ứng thành, mà văn phòng nha môn, để cho tiện hoạt động, chính là lựa chọn ở bên trong thành, hai bên vừa đến vừa đi, khoảng cách lộ trình nửa canh giờ, cho nên cũng chỉ có mười mấy cấm quân cất lượt thủ, dù sao nơi này là dưới chân thiên tử, đừng nói là Tư Mã tư, chính là nha môn phủ Kinh Triệu tầm thường nhất, cũng không có ai dám gây chuyện, ở chỗ này canh giữ, cũng chỉ là làm ra bộ dáng.

Mấy Đường quan và Đô Ngưu hầu đang trực bên trong, đều ở trong phòng uống rượu, hôm nay vào đông, thời tiết dần dần chuyển lạnh, ai cũng không có tâm tư đi chú ý công văn, chỉ đặt mấy cái chậu than, ôn vài bầu rượu, tìm mấy thứ đồ ăn nhắm rượu đến thưởng thức.

Tại đây, đã có chủ sổ ghi chép, cũng có Đô Ngưu hầu, quan viên văn võ đều có, mấy chén rượu nóng vào trong bụng, liền khó tránh khỏi muốn thối phồng vài tiếng rồi, một người trong bọn hắn nói lên sự tình buổi sáng,

Hoàng Ngu hầu ở phía trong quán rượu hành hung cầm quân Tiền điện tư, chuyện này huyền não không nhỏ, cho nên người nào cũng biết.

Hoàng Ngu hầu kia, hôm nay không trực ban, nhưng khi mấy người nói đến, cũng không khỏi nói đùa, người này nói Hoàng Ngu hầu xiết quả hồng mềm, người kia nói người Tiền điện tư nên đánh, ngược lại, mấy Chủ bộ có vẻ rụt rè, chỉ ở bên vuốt râu mỉm cười, cũng không phát biểu ý kiến.

Nói chuyện phiếm một hồi, một người Chủ bộ trong đó nói: “ Có phải là Tiền điện tư hay không, còn chưa thể xác định, học đường dạy võ bên kia, lúc này chẳng phải cũng mặc áo bào như Tiền điện tư vậy sao? Hôm nay học đường dạy võ Tuần hựu, không chừng đánh đúng là những học sinh học võ kia, thật sự đánh sai rồi người, chỉ sợ sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu, người ở phía trong học đường dạy võ cái kia... Là nhân vật không có sự tình gì hẳn không làm được, huống hồ là người khác chọc đến trên đầu hẳn?”

Một người Đô Ngu hầu say khướt mà đập bàn nói: “ Nói gì vậy, Thẩm Ngạo thì như thế nào? Hẳn khi dễ khi dễ người khác thì cũng thôi, Tư Mã tư chúng ta sợ hẳn sao, cái tên tặc tử này chỉ là ỷ vào hoàng thượng sung hạnh, mới dám làm bữa bãi, nhưng chúng ta Tư Mã tư bất đồng, có Cao thái úy ở che chở trên đầu, bệ hạ bên kia chỉ cần có thể làm được công bằng, họ Thẩm tới một, Tư Mã tư chúng ta đánh một.”

Tư Mã tư và Thẩm Ngạo cũng là có cừ oán, trước kia Cao thái úy liền từng ném qua thiết thời của Thẩm Ngạo, Tư Mã tư cũng nhần nhện tức giận, tuy nói Cao thái úy này cũng không có gì kính sợ Thẩm Ngạo, nhưng tốt xấu cũng là người cầm lái Tư Mã tư, là mặt của bọn hắn, bởi vậy việc đó nói lên, chính là Thẩm Ngạo không phải, không chịu nổi tình.

Cả Chủ bộ lúc trước vừa nói kia cũng không nhin được, nói: “ Lời này không sai, vô quýt dày có móng tay nhọn chứ sao.”

Đang nói đến náo nhiệt, bên ngoài có một người lão đảo tiến đến, kinh hoảng nói: “ Chư vị đại nhân, bắt hảo, một đám người mang theo côn thương, xông vào Tư Mã tư chúng ta rồi, bảo là muốn giảng đạo lý!”

Thật sự là có người đến! Người trong phòng ào ào ngạc nhiên, lập tức có một Đô Ngu hầu hỏi: “ Là người nào? Vì cái gì không hỏi một câu?”

“ Nói là học đường dạy võ.”

Một người Chủ bộ nhàn nhã mà đứng lên, nói: “ Không sợ, bọn hắn không dám động thật đây, đây là Tư Mã tư, Đại Tổng ta kiến triều, còn chưa người nào dám tư giường oai ở phía trong Tư Mã, chắc bọn hắn là muốn đến hù dọa chúng ta một chút, chúng ta không sợ, đi, đi xử lý cùng hắn.”Vung tay lên, mọi người ầm ầm theo sát hắn đi ra ngoài.

Lúc này, bốn năm trăm giáo úy học đường dạy võ theo Thẩm Ngạo xông tới, mấy người đứng canh như cọc gỗ nào dám ngăn đón, đến đại điện, huấn luyện viên và giáo đầu dẫn giáo úy vây quanh chỗ này, Thẩm Ngạo thoải mái mà dạo bước đi vào, duỗi lưng một cái, nói: “ Họ Hoàng kia, mau đi ra, bốn quan giảng đạo lý cùng với người.”

Bên trong, mấy cầm quân cùng theo tai phòng ra tới Chủ bộ, nguyên một đám Đô Ngu hầu không lên tiếng, trong đầu đã có chút tâm thần bất định, lại có chút không chịu yếu thế, cứ như vậy mà đứng, không chịu trả lời.

Thẩm Ngạo lại hỏi một câu: “ Ta lập lại lần nữa, họ Hoàng đứng ra cho bốn quan.”

Chủ bộ nhàn nhã lúc trước kia đứng ra, hướng Thẩm Ngạo hành lễ, nói: “ Thẩm đại nhân, người đây là ý gì? Đây là Tư Mã tư, người nhìn cho rõ ràng, cũng không phải là địa phương tùy tiện giường oai, có chuyện gì, ra ngoài rồi nói.”

Thẩm Ngạo này thật sự hung hăng càn quấy, không để ai vào mắt rồi, mang theo nhiều người như vậy vây quanh chánh đường Tư Mã tư, thật sự là sự tình chưa từng có, trong lòng Chủ bộ đã liệu định họ Trâm chỉ dọa người, cho nên cũng không sợ hắn, cùng hắn tranh phong trực tiếp.

Thẩm Ngạo không nói hai lời, quơ lấy chén trà nhỏ trên bàn bên cạnh, mãnh liệt vỗ một cái vào mặt Chủ bộ, tiếp theo, ‘bốp’ một tiếng, trà chén nhỏ lên tiếng vỡ tan, Chủ bộ bị nện vào đầu, máu chảy xuống ròng ròng, đầu văng mắt hoa, lão đảo ngã ngửa ra phía sau.

Nện người xong rồi, Thẩm Ngạo bĩu môi nói: “ Còn đứng làm cái gì, đập phá hết cho ta!”

“ Tuân mệnh!” Giáo úy không kìm nén được, cầm côn thương xông tới, gặp người liền đánh, thấy gì đó liền nện, trong lúc nhất thời, cái chánh đường Tư Mã tư trang nghiêm túc mực này, trong khoảnh khắc hoàn toàn thay đổi, quần hần là cái khí gió Chủ bộ hay là Đô Ngu hầu, cầm quân gì, đều bị người vây quanh đánh một hồi, liên tục kêu thảm.

Không cần nửa thời gian uống cạn chén trà, Thẩm Ngạo xếp đặt một cái ghế ngồi hoàn hảo, người trong nội đường Tư Mã tư nằm dưới đất, đã không có người nào đứng dậy được rồi, Chu Hằng kéo một người ra, kéo đến trước mặt Thẩm Ngạo, đang tại trước mặt Thẩm Ngạo, hỏi hần: “ Cái tên Đô Ngu hầu họ Hoàng kia ở nơi nào?”

“ Ta... Ta không biết... Các người thật to gan, đây là ba nha, cũng là nơi các người hồ đồ hay sao? Dám ở Bạch Hồ đường đánh quân đội bên cạnh thiên tử, ta xem các người đều là không muốn sống rồi!”

Thẩm Ngạo không chút do dự, một cước đá vào vị trí trái tim người này, lạnh lùng nói: “ Quân đội bên cạnh thiên tử? Hừ, quân đội bên cạnh thiên tử ẩu đả môn sinh thiên tử, cứ tính toán khoản sổ sách này rõ ràng trước rồi nói sau! Lập tức gọi Cao thái úy của các người đến đây!”

Sớm đã có người đi thông báo với Cao thái úy, kỳ thật đám giáo úy theo Thẩm Ngạo đi ra, phủ Kinh Triệu bên kia đã sớm được tin tức, vì vậy vội vàng nghe ngóng bốn phía, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không hỏi còn không biết, vừa hỏi phía dưới, phủ doãn phủ Kinh Triệu sợ tới mức mặt như đất sặc, hơi kém một chút là tắc thở.

Tư Mã tư đánh người học đường dạy võ, học đường dạy võ mang người đi báo thù, báo thù thì cũng thôi, nếu người ngồi tại bên ngoài, chờ cái tên đánh người kia đi ra, rồi đánh hần vài cái côn, phủ Kinh Triệu coi như là nể tình Thẩm đại nhân người, coi như không thấy là được,

Ai ngờ vị Thẩm điên cuồng này quá điên cuồng, lôi kéo một đại đội người, liền đi Tư Mã tư, đây cũng không phải là mười hai mươi người ẩu đả, trọn vẹn bốn trăm người đó.

Hần thật vất vả uống trà, tĩnh tâm xuống, gọi mấy phán quan tới, thương nghị vài câu, liền lập tức hạ quyết định, chuyện này phủ Kinh Triệu không quản được, thần tiên đánh nhau, tiểu quỷ nhiều hơn nữa, đi cũng chỉ là gặp nạn, nên chạy nhanh thông báo Binh bộ, mời Binh bộ định đoạt.

Binh bộ Thượng Thư hôm nay vừa mới đến Giá trị đường, nghe được phủ Kinh Triệu bên kia báo cáo, tức giận đến con mắt đều trợn trắng, con mẹ nó, Binh bộ kỳ thật chính là cái bình hoa, Tư Mã tư và học đường dạy võ biểu hiện ra là do bọn hần quản hạt, kỳ thật xảy ra đại sự cái rắm, Binh bộ cũng không làm chủ được, ngoại trừ thời điểm đó phải cử đến hiện trường, bình thường cũng không có vài người nguyện ý tại lác lư ở phía trong nha môn Binh bộ, gọi bọn hần đi quản việc này?

Cái tên Thẩm điên cuồng kia, hần không thể trêu vào, Thái úy bên kia cũng không phải người lương thiện, hai người ngồi trên cao bất bình, ai ăn thiệt thòi đều muốn tìm phiền phức lên người hần, cho dù giữ thăng bằng rồi, người ta nhất định vẫn không phục!

Cái phủ Kinh Triệu này đem đá bóng cao su đến chỗ hần, chẳng khác gì là đưa tới một khối khoai lang phồng tay cho hần! Quản? Quản cái rắm, vị Thượng Thư đại nhân này cũng là lưu manh, ai cũng không thương lượng, lập tức chuẩn bị đi Thượng Thư tỉnh, Binh bộ bên kia không quản được, Thượng Thư tỉnh phải cai quản, người thống lĩnh lực bộ hai mươi bốn tư cơ mà, người mặc kệ, ai quản đây?

Thượng Thư Lệnh Lý Văn cùng nghe Binh bộ Thượng Thư tấu xong, hai tay giang ra, nói: “ Đây là chiến sự, làm sao lại báo lên Thượng Thư tỉnh?”

Lý Văn cùng cũng là lão bánh quẩy, sao có thể để cho hần đá bóng lại? Nghĩ cũng đừng nghĩ, vì vậy nhân tiện nói: “ Chuyện này còn phải nhờ Thái sư làm chủ.”

Hai người lòng như lửa đốt mà chạy tới Môn hạ tỉnh gặp Thái Kinh, Thái Kinh phát phát tay nói: “ Đưa thư vào cung, không cần phải chậm trễ, xảy ra chuyện, chúng ta đều có liên quan, ba tỉnh bên này, đại sự cũng đều buông, chờ trong ý chỉ nội cung.”

Đầy ủy thác lâu như vậy, rốt cục vẫn phải tìm tới chính chủ, ai quản chính là đắc tội với người, nhưng là bất kể nói thế nào, chuyện này lại quá lớn, không quản được, đành phải đá bóng rồi, cũng may bóng cao su này cũng đá ra rất lưu loát, trước sau rõ ràng không chậm trễ bao nhiêu thời gian, Thấm Ngạo mang người theo đi ra khỏi học đường dạy võ chưa tới một canh giờ, Triệu Cát liền nhận được tin tức.

Hôm nay tâm tình Triệu Cát đặc biệt tốt, vừa đi vấn an Quá Hoàng thái hậu và thái hậu, trong hậu cung gần đây cũng rất bình tĩnh, đứng ở trong Văn Cảnh các nghỉ ngơi một hồi, liền gọi Dương Tiễn tới, hỏi: “Thấm Ngạo gần đây đang làm cái gì? Như thế nào không thấy hần tiến cung đến, tiểu tử này gần đây lại có tính vòng vo, cũng không cần vào cung nữa rồi hả?”

Dương Tiễn cười ha hả nói: “Còn không phải là đang dồn tinh lực vào học đường dạy võ sao? Chỉ là, đây cũng là làm việc vì bệ hạ, dụng tâm chịu khó, cũng là nên làm.”

Nếu không phải Dương Tiễn nhắc tới học đường dạy võ, Triệu Cát thật đúng là đã quên sự tình này, trong mắt hần, xử lý cái học đường, có thể tăng cường nghiệp võ, đó là đầm rồng hang hổ, mấy tiên đế sẵn sàng ra trận, kết quả như thế nào? Nhiều bạc như vậy nện vào, cũng không nghe ra cái chiến công gì vang lên, có lẽ là tỉnh táo một chút thì tốt hơn.

Sở dĩ đáp ứng Thấm Ngạo dâng tấu, đơn giản là bởi vì sợ lại để cho Thấm Ngạo thất lạc mà thôi, người ta hào hứng bừng bừng mà muốn luyện binh, còn tỏ vẻ muốn chính mình bỏ tiền ra đi làm, phần trung tâm này, há có thể vắng vẻ? Chỉ là không muốn Thấm Ngạo một lòng nhào vào đó.

Triệu Cát ngáp một cái, nói: “Hần ưa thích làm học đường dạy võ, liền lại để cho hần từ từ xử lý đi, như vậy cũng tốt, ít làm ra sự tình phiền phức, Trẫm cũng có thể thanh tịnh một ít.” Mặc dù nói như thế, trong đầu đã có điểm vắng vẻ, có thói quen Thấm Ngạo hai ngày ba ngày lại gây ra việc thiêu thân, lại để cho hần đi chùi đất, hiện tại thoáng cái đã thanh tịnh, lại cảm thấy thiếu cái gì đó.

Dương Tiễn cười ha hả nói: “Nếu không, mấy ngày nữa lão nô gọi hần vào cung một chuyến, trò chuyện cùng bệ hạ, dù tiếp tục bận rộn, cũng chưa chắc làm được nhiều.”

Triệu Cát nghĩ nghĩ, nói: “Cái này phải xem tâm ý của hần, không thể miễn cưỡng.”

Đang nói, Môn hạ tỉnh bên kia truyền sớ tới, cái gọi là sớ, chính là một ít tấu chương khẩn cấp, không cần vào trong cung thẩm định, Triệu Cát nhìn thoáng qua, lập tức buông sớ, trầm giọng nói: “Thật sự là nói Tào Tháo, Tào Tháo đi ra! Thấm Ngạo này, lại chọc rắc rối rồi, có lẽ là cái sọt rất lớn, một người thiếu phó, hầu tước, vậy mà mang theo bốn, 500 người đi Tư Mã tư đánh nhau! Hừ, thật sự là trước đó chưa từng có, cả gan làm loạn! Trẫm chỉ biết, hần không gây ra náo loạn là không chịu được mà.”

Trong lòng Dương Tiễn lộp bộp một chút, cười khổ: “Người này thật đúng là to gan lớn mật, dám đánh tới Tư Mã tư đi, cái này tốt rồi, lại có phiền toái.” Trên mặt lại là một bộ dáng bình thản, nói với Triệu Cát: “Bệ hạ, trước khi chuyện này chưa điều tra rõ, cũng không nên phán đoán, Thấm Ngạo cũng không phải người thích sinh sự từ việc không đâu...”

)

414. Chương 402: Độ Súc

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 402: Độ súc

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“ Hắn còn không phải người sinh sự từ việc không đâu?”Triệu Cát giờ sực lên, nói: “ Bãi giá, Trẫm muốn nhìn xem, Trẫm đi, hắn còn dám đánh hay không?”

Trong lòng Dương Tiễn kêu khổ, chuyện này nói lớn cũng không tính toán quá lớn, nói nhỏ vậy cũng tuyệt đối không nhỏ, đánh người dưới chân thiên tử, rõ ràng còn gây ra trận chiến lớn như vậy, rõ ràng còn xông vào trong nha môn, đây không phải muốn náo loạn sự tình rõ ràng lên sao? Nếu đổi lại là hắn, đánh người còn không dễ dàng? Kêu người mai phục trên đường, đều đổi y phục hàng ngày, đợi kẻ thù đến người, một loạt xông lên đánh cho một trận là được, cần gì về phải xông vào bên trong Tư Mã tư náo loạn.

Dương Tiễn nào biết đâu rằng, đại náo Tư Mã tư cũng là nội dung Thảm Ngạo dạy học, hiện tại hắn không khỏi lắc đầu, trong lòng cảm thấy, bình thường Thảm Ngạo thông minh tuyệt đỉnh, hôm nay lại hồ đồ như thế.

... ..

Cao Cầu đang ở trong phủ đầu đá cầu cùng đội nhà, nghe được Tư Mã tư bị đập phá, đầu óc nhất thời mơ màng, thật sự là có người to gan lớn mật, dám đến Tư Mã tư náo loạn sao.

Đợi nghe được người đến náo loạn đúng là Thảm Ngạo, Cao Cầu lại cảm thấy có chút đau đầu, cái tên Thảm Ngạo này, hắn giao phong qua một lần, nói thật, không thể trêu vào người dám cùng người liều mạng như vậy, còn nữa, người này quỷ kế chồng chất, Cao Cầu thật đúng là không phải đối thủ của hắn.

Chìm nổi quan trường nhiều năm như vậy, Cao Cầu cũng học xong tính tình nhường nhịn, bởi vậy, không đến lúc khẩn yếu quan đầu, hắn cũng sẽ không trở mặt cùng Thảm Ngạo, chỉ là hôm nay, đối phương mang người đập phá Mã quân tư của hắn, đến mức này rồi, cũng không cần phải nhường nhịn làm gì cho mệt.

Nhưng lúc này, Đô Ngu hầu Hoàng An sắc mặt đầy bụi đất đất bái kiến, vừa thấy được Cao Cầu, lập tức quỳ trên mặt đất, trong miệng nói: “ Đại nhân, cứu ta...”

Cao Cầu vừa hỏi, mới biết được ngọn nguồn, Hoàng An này vốn cho là mình đánh mấy cảm quân Tiền điện tư, cũng lơ đãng không thêm để ý, chẳng đến lúc nghe nói Tư Mã tư xảy ra chuyện, người này mới để tâm, về sau biết rõ người ta đi Tư Mã tư, thì ra là tới tìm hắn trả thù, đầu lĩnh không phải người khác, là Thảm Hưu gia Trầm Thiệu phó danh tiếng đang thịnh kia, Hoàng An thoáng cái liền luống cuống, không thể tưởng được, hôm nay lại đụng phải cái sọt lớn như vậy, đáy lòng cân nhắc, liền lập tức chạy tới gặp Cao Cầu, tự nhiên là mời Cao thái úy làm chủ vì hắn.

Cao Cầu hít một hơi thật sâu, Hoàng An này thật đúng là tâm phúc của hắn, đã đến nước này, nếu giao hắn ra ngoài, Tư Mã tư và mặt mũi của hắn cũng vứt đi được rồi, quát lớn một trận trước, sau đó mới nói với Hoàng An: “ Người đi tránh một chút trước, ta đi Tư Mã tư một chuyến, ta lại muốn nhìn xem, Thảm Ngạo kia, ngay cả bản Thái úy cũng dám đánh?”

Đợi Cao Cầu đến Tư Mã tư, sắc trời đã có chút ít lơ mơ rồi, tại đây khắp nơi đều là người, kiêu mềm của hắn không có người ngăn đón, đợi vào chánh đường, lửa giận Cao Cầu lập tức dâng lên, tại đây đã bị người đập phá nát bét, Thảm Ngạo ngồi ở trên mặt ghế chính của hắn, đóng mắt dưỡng thần, dường như đang chờ hắn đến, mọi người Tư Mã tư mặt mũi bầm dập mà quỳ trên mặt đất, chứng kiến Cao Cầu tiến đến, ào ào tóa ra nước mắt, tiến đến gào thét: “ Cao đại nhân...”

Thảm Ngạo mở con mắt, chậm rãi mà đứng lên, cười ha hả chào hỏi với Cao Cầu: “ Cao thái úy, chúng ta lại gặp mặt, ha ha, dường như khí sắc Cao đại nhân có chút không tốt à, như thế nào? Là ai đắc tội với Cao đại nhân sao?”

Cao Cầu cười lạnh một tiếng, chấp tay đứng, nhìn chằm chằm vào Thảm Ngạo, nói: “ Thảm Ngạo, người thật to gan, dẫn người mang theo binh khí xâm nhập Bạch Hổ đường, biết đây là tội gì không?”

Thảm Ngạo bĩu môi nói: “ Xâm nhập là thật, nhưng mang theo binh khí lại không đúng, được rồi, ta cũng không nói nhảm cùng người nữa, có một người gọi là Hoàng An, mời Cao thái úy lập tức giao ra đây.”

Cao Cầu cười lạnh nói: “ Thảm đại nhân chớ khinh người quá đáng.”

“ Hôm nay chính là đến khi dễ người!”

Cao Cầu giận tím mặt nói: “ Nói như vậy, Thảm đại nhân nhất định phải náo loạn?”

“ Náo hay không náo là tại người, giao người ra, chúng ta liền đi, không giao, các huynh đệ đành phải cuốn chăn nệm đặt chân ở chỗ này.”

Hai người cách xa nhau một trượng, giằng co với nhau, người một lời ta một câu, ai cũng không chịu nhượng bộ, nhưng lúc này, lại nghe đến một người cao cuổng hống hô tại bên ngoài: “ Bệ hạ tới, bệ hạ tới...”

Hô một trận này, nguyên một đám giáo úy học đường dạy võ lập tức bỏ vũ khí xuống, đợi cho có người mang theo đại đội trưởng cầm quân Tiền điện tư tiến đến, lúc này mới ào ào quỳ gối, hô to vạn tuế.

Triệu Cát tiến đến, nhìn nhìn phía trong Tư Mã tư, toàn một đồng bừa bộn, nhăn lông mày lại, nhất thời trầm mặc không nói.

Cao Cầu thấy thế, lập tức hành lễ, nói: “ Bệ hạ, Thảm Ngạo to gan lớn mật...”

Triệu Cát không kiên nhẫn mà khoát tay áo, ý bảo Cao Cầu không cần nói nữa, nhìn Thảm Ngạo, nói: “ Thảm Ngạo, lá gan của ngươi càng lúc càng lớn.”

Thảm Ngạo cung kính hành lễ, nghiêm mặt nói: “ Bệ hạ, đây chỉ là diễn tập, vì cầu được tình huống thực tế, vi thần mạo muội không thông báo đến ba tỉnh, xin bệ hạ thứ tội.”

không đến mức đánh đầu thắng đó, không gì can nổi, nhưng ít nhất là khi đối phó với cầm quân, cũng đã đủ rồi.

Trên khán đài, mọi người vẫn còn trầm mặc, có chút ngạc nhiên, có chút không tin, rốt cục, có người không kìm lòng được, kêu một tiếng tốt, lập tức, tiếng vỗ tay như mưa to truyền ra.

Con con ghé mới ra đời, đánh tan tinh duệ trong tinh duệ Đại Tổng, đối tại lúc trước, ai có thể tin tưởng, ai dám tin tưởng? Nhưng hôm nay, lại làm cho bọn họ mở rộng tầm mắt, thời gian chỉ nửa nén hương ngắn ngủn, cầm quân đã bị bẻ gãy nghiền nát.

Từng đợt âm thanh ủng hộ truyền đến, lập tức bao phủ hết tướng tá trong sân.

Sắc mặt Cao Cầu tức thì trở nên tái nhợt, hần vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, đường đường Hồ vệ doanh, đúng là thua ở trong tay một đám tiểu tử, đang tại trước mặt hoàng đế, mặt mũi của hần nên đặt ở đâu? Tại trong lòng Triệu Cát, khẳng định là nghĩ hần thuộc về dạng người hoa mắt ù tai vô năng.

Ngược lại, Tấn vương bỗng nhiên đứng dậy, lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, vẫn không quên thần thái hưng phấn, lách vào chớp mắt về hướng Triệu Cát, nói: “Bệ hạ, như thế nào? Thần đệ nói không sai chứ?”

Triệu Cát nhíu mày, tại đây, ở bên trong vô số tiếng hoan hô, đôi mắt hần sáng trong mà nhìn qua giáo úy ở phía trong sàn vật, trong khoảng thời gian ngắn, lại ngây dại.

“Văn Thành Vũ Đức...” Triệu Cát nhẹ nhàng mà nỉ non một câu, vốn là một câu này chỉ là a dua, điểm này, ngay cả Triệu Cát đều có tự mình hiểu lấy, nhưng hiện tại, hần phảng phất thấy được một điểm manh mối, đẩy lên một tia hi vọng.

Ngắn ngủn ba tháng, một đám tú tài có thể đối địch cầm quân, đợi một thời gian, giáo úy học đường dạy võ sẽ bộc phát chiến lực như thế nào?

Khai mở biên cương, thành tựu về văn hoá giáo dục hay võ công, kỳ thật đối với Triệu Cát, loại này hoàng đế thích lập công trạng này mà nói, là có lực hấp dẫn trí mạng, chỉ là, hần cuối cùng còn biết tự hiểu lấy mình, luyện binh... khó, khó như lên trời, lịch sử Đại Tổng đến nay, quân vương chờ mong thu phục mười sáu châu Yển Vân không hề thiếu, nhưng chân chính có thể chiếm được tiện nghi từ trong tay người khác, lại là không có một người nào.

Khó là khó ở trên mặt luyện binh, bất kể là Tây Hạ hay là Khiết Đan, tuy quân bị quân Tổng thường thường tốt hơn, nhưng so sánh về độ hung hãn, người Tây Hạ và người Khiết Đan quá đáng sợ, đánh nhau thường thường là mình thua.

Cầm quân thối nát, Triệu Cát không phải không biết rõ, trong lòng hần thanh tỉnh hơn so với bất kỳ ai khác, nhưng chính là vì thanh tỉnh, mới ôm một bộ thái độ bỏ qua không để ý, dù sao, nện nhiều bạc hơn nữa, cũng không gì hơn cái này, cần gì phải mất thời gian đi quản? Có tâm ý tư này, chẳng bằng gửi gắm nhiều tình cảm vào sơn thủy, ngâm thơ vẽ tranh còn hơn.

Nhưng hiện tại... Triệu Cát thấy được hi vọng.

Triệu Cát ngoái đầu nhìn lại, liếc nhìn Thái sư, ngữ khí lạnh nhạt nói: “Thái Thái sư, học đường dạy võ so sánh với người Khiết Đan thì như thế nào?”

Thái Kinh giương mắt liếc nhìn Triệu Cát, thấy trên mặt hoàng đế không dễ dàng biểu lộ cảm tình của mình này, dần hiện ra vài phần kích động đồ ửng, vội vàng nói theo tâm ý Triệu Cát: “Một trận chiến đã định.”

Triệu Cát dậm chân đứng dậy, nói: “Đại Tổng ta thái bình lâu ngày, là nên cách tân nghiệp võ rồi, cái học đường dạy võ này là biện pháp rất tốt, Thẩm Ngạo, người đã lập công lớn!”

Thẩm Ngạo vội vàng nghiêm túc nói: “Vi thần không dám kể công, kế hoạch kiến lập học đường dạy võ, là bệ hạ đập bàn quyết định, học đường Tế Ruợ, cũng là bệ hạ đích thân lĩnh, muốn nói công lao, nên để bệ hạ hưởng mới được.”

Mặt già Triệu Cát đỏ lên, Thẩm Ngạo nói một câu kia, nhìn về phía trên hình như là nịnh nọt, nhưng sau lưng, lại có một thâm ý khác.

Triệu Cát ha ha cười một tiếng, nói: “ Đúng, người nói đúng, cái học đường dạy võ này, Trầm nên càng thêm chú ý mới được, trước đó vài ngày, lòng Trầm không có ở chỗ này, học đường có thể có thành tích như vậy, lòng Trầm rất được an ủi, hạ chỉ, Binh bộ theo như lệ Quốc Tử Giám, hàng năm trích cấp thuế ruộng, duy trì chi tiêu của học đường, bọn họ là môn sinh của Trầm, không nên để bọn hắn ủy khuất, liền hưởng chế độ theo như lệ cấm quân, Thảm Ngạo, ở phía trong học đường còn thiếu cái gì? Trực tiếp đưa lên triều, Trầm tận lực cung cấp cho người.”

Đã có thành tích, thân là Tế Rượu, Triệu Cát rất có mặt mũi, đối với Thiên gia mà nói, ủng hộ trên vật chất không được coi là cái gì!

Thảm Ngạo lắc lắc đầu nói: “ Tạm thời không có.”

Triệu Cát cười ha ha nói: “ Trầm là Tế Rượu, đương nhiên không thể keo kiệt đối với môn sinh của mình, người nghĩ ra cái gì, liền đưa lên triều là được.”

Nói xong, lại không để ý tới Cao Cầu, một mình theo Thảm Ngạo đến trong Tuyên võ đường ngồi xuống, hôm nay giao đấu, lại để cho hắn mở rộng tầm mắt, không nhịn được, ngẩng đầu nhìn một tấm biển treo trên chánh đường, trên mặt là bốn chữ ‘điều võ dương oai’ Thảm Ngạo tự mình tự viết, Triệu Cát liền không nhịn được, bật cười lên, nói: “ Bốn chữ này không tốt, điều võ dương oai, quá gây sự với người.”

Thảm Ngạo nói: “ Đã là học đường dạy võ, cần phải hổ báo một chút vi thần lại cảm thấy bốn chữ này rất phù hợp với tôn chỉ của học đường.”

Triệu Cát từ chối cho ý kiến, liếc nhìn Thảm Ngạo thật sâu, nói: “ Người lẩn qua lẩn lại như vậy, không thể tưởng được, thật đúng là có hiệu quả, người tới nói cùng Trầm, người luyện đến mức này, sẽ làm được cái gì? Trầm muốn nghe xem.”

Đổi lại lúc trước, Thảm Ngạo đưa tấu chương luyện tập lên triều, Triệu Cát chẳng muốn xem, tâm tư của hắn hoàn toàn không để ở chỗ này, nhưng hôm nay, thái độ biến đổi, lại bắt đầu hào hứng dạt dào, mời Thảm Ngạo đến ngồi xuống, muốn nghe xem Thảm Ngạo rốt cuộc có cái linh đan diệu dược gì.

“ Bệ hạ, vi thần cũng không có linh đan diệu dược gì, phương pháp luyện tập rất cũng đơn giản, đều đã ghi bên trong chương trình.”

“ Chỉ là bắt bọn họ đứng thẳng, xếp thành hàng?”

“ Vâng! Trong mắt vi thần, cứ để cho đệ tử đi học tập thương, học kiếm, độ hiệu dụng cũng không lớn, bách chiến chi sư chính thức, nên là kỷ luật nghiêm minh, có thể chịu nhằn người thường không thể nhằn, Vi thần bảo bọn hắn đứng thành hàng, nhưng thật ra là muốn làm cho bọn họ học tập cách phục tùng, làm cho bọn họ học tập cách nhẫn nại, bệ hạ đã nghe nói qua điển cố ngọc như gỗ chưa?”

Triệu Cát hơi gật gật đầu, cái điển cố này, hắn lại có vài phần ấn tượng, có một vị Kỷ tiên sinh thay Tế vương nuôi dưỡng gà, những gà này không phải gà bình thường, mà là gà phải huấn luyện tốt để đi tham gia trận đấu, Kỷ tiên sinh mới nuôi mười ngày, Tế vương liền không kiên nhẫn hỏi: “ Nuôi dưỡng tốt chưa?”

Kỷ tiên sinh đáp: “ Còn chưa khỏe, hiện tại, những con gà này còn rất kiêu ngạo, vô cùng tự cao tự đại.”

Qua mười ngày, Tế vương lại đây hỏi, Kỷ tiên sinh trả lời: “ Còn chưa được, chúng vừa nghe thấy thanh âm, vừa nhìn thấy bóng người lắc lư, liền bị kinh động rồi.”

Lại qua mười ngày, Tế vương tới nữa, đương nhiên, có lẽ vẫn là quan tâm gà của hắn, Kỷ tiên sinh nói: “ Không được, ánh mắt vẫn rất sắc bén, vênh vào hung hăng.”

Mười ngày sau, Tế vương đã không ôm hi vọng đến xem hắn đấu gà nữa rồi, không ngờ, lúc này Kỷ tiên sinh lại nói: “ Không sai biệt lắm, đã có thể đánh, mặc dù có thời điểm gà gáy gọi, nhưng chắc là không biết kinh hoảng nữa rồi, thật giống như gà đầu gỗ, hoàn toàn chuẩn bị xong trên mặt tinh thần, mà gà khác dám tới khiêu chiến, chỉ có đường chạy trốn chết.”

Thảm Ngạo ở bên nói: “ Cái này điển cố nói cho chúng ta biết, vui vẻ, kiêu ngạo, lộ là ra con gà không phải lợi hại nhất, ánh mắt ngưng tụ, không chút sứt mẻ, bề ngoài giống như gà đầu gỗ, mới có thể bách chiến bách thắng, học đường dạy võ bốn trăm người, mỗi người đều là gà đầu gỗ, chỉ cần lại phát ra mệnh lệnh, nói cho bọn hắn biết cần đi làm cái gì, để cho bọn họ đi phục tùng, vậy là được rồi.”

Cái gọi là bốn trăm người như một người, chính là ở điểm cổ này, lòng của mỗi người đều không giống nhau, mỗi người đều có ý nghĩ của mình, cách nghĩ càng nhiều, liền dễ dàng sinh ra hỗn loạn, tỷ như địch nhân cường đại, chính là sẽ làm cho trong đầu đám sĩ tốt sinh ra ý niệm chạy trốn, ý nghĩ này, một khi nhập vào hành động, hậu quả phía sau, sẽ là mang tính hủy diệt.

Trong mắt Thẩm Ngạo, một chi quân đội cường đại, căn nguyên ở chỗ phục tùng, chiến tranh đại quy mô, lực lượng vô cùng lớn, liên kết càng rời rạc nhưng khi sĩ tốt có thể phục tùng vô điều kiện, như vậy liền có thể làm được cảnh giới bốn trăm người như một người.

Thẩm Ngạo cuối cùng cũng kết thúc, nói: “ Vừa rồi giao đấu, chỉ là một doanh nhân mã học đường dạy võ, đối phó bốn trăm cấm quân mà thôi, bọn họ là bốn trăm, chúng ta là bốn trăm người hợp lực thành một, phá nguyên một đám cấm quân, rất dễ dàng!”

Triệu Cát ha ha cười, nói: “ Như lời ngươi nói, nếu quân đội Đại Tổng ta dùng mười vạn người hợp làm một người, có thể đánh bại mười vạn quân Tây Hạ sao?”

Thẩm Ngạo gật đầu khẳng định, nói: “ Dễ dàng!”

Ánh mắt Triệu Cát chớp động: “ Học đường dạy võ, ngươi phải dụng tâm chịu khó, sớm biết như thế, ngày khai giảng đó, Trẫm nên đến xem, làm như lúc trước, lại là lạnh nhạt bọn hắn, sau này, lúc Trẫm nhàn hạ, cũng sẽ đi qua, kiểm tra học đường dạy võ rèn luyện thế nào.”

Thẩm Ngạo đợi, đúng là những lời này, tuy nói bên hoàng đế đã ủng hộ hết mình, nhưng dù sao học đường cũng mới mở cửa, hơn nữa hoàng đế bên kia cũng không coi trọng, cả học đường dạy võ có chút xấu hổ kiểu bà ngoại không thương mợ.

Hôm nay có trong nội cung chiếu cố nhiệt tình, chính là đãi ngộ chứng thực tài năng và tầm quan trọng của đám giáo úy, khi đi ra cửa, có thể đường đường chính chính mà vỗ bộ ngực của mình, nói mình là môn sinh con trời, cũng chẳng còn chút lo lắng nào.

Nếu không giải quyết vấn đề thân phận, thủy chung là một khối tâm bệnh, hôm nay Triệu Cát nói những lời này, xem như là đã kết thúc mối lo lắng cuối cùng.

Triệu Cát ở đến nửa đêm mới từ học đường hồi cung, đám khán giả cũng ào ào tản đi, học đường lại rơi vào yên tĩnh, sáng sớm ngày mai còn phải rèn luyện, lần thứ nhất giao đấu, về sau, tuy đám giáo úy hưng phấn, nhưng vẫn mệt mỏi không chịu nổi, một tiếng giải tán phát ra, tất cả liền ào ào trở lại doanh trại nằm ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, phố lớn ngõ nhỏ đều truyền lưu chuyện truyền kỳ đêm qua, một đám tú tài không cần tốn nhiều sức, đánh tan cấm quân, tin tức như vậy, so với người cần chó, càng làm người nghe kinh sợ, bởi vậy mà khi lan truyền ra, người người hào hứng bùng bùng, đám khách bên ngoài nghe bọn họ nói, lộ ra khuôn mặt khiếp sợ, người kể chuyện không nhịn được, khoa trương vài câu, nói Hồ vệ doanh như thế nào dây dưa như thế nào, còn nói giáo úy học đường dạy võ như dũng mãnh bất phạm như thế nào, giống như thiên thần hạ phàm, ăn mặc kim giáp, tay cầm ngân thương, uy phong đến cực điểm.

Từ một câu chuyện chân thật, qua nhiều người truyền cho nhau, càng thêm gia công, các tình tiết liên tiếp hiện ra, từ đó về sau, câu chuyện này càng ngày càng ly kỳ, biến thành bốn trăm giáo úy đánh tan ba nghìn cấm quân!

Cái này coi như là da mặt tương đối mỏng, gặp được người da mặt dày, liền vô cùng hào phóng mà biến thành thần thoại tiểu thuyết, thí dụ như năm nghìn cấm quân bao bọc vây quanh bốn trăm giáo úy, trong chốc lát, người cầm đầu học đường dạy võ, Tư nghiệp Thẩm Ngạo, chỉ một ngón tay lên trời, trong miệng niệm: “ Lập tức tuân lệnh, nhanh!”

Tầng mây trên bầu trời quay cuồng, mây đen che lấp mặt trời, bão cát nổi lên bốn phía, cấm quân nhất thời đại loạn, Thẩm Ngạo cầm cờ trong tay, xua quân đánh lén, quân lính cấm quân liền tan rã.

Ly kỳ đến cái mức độ này, coi như là đã biến thành quỷ thần, hết lần này tới lần khác, thật sự vẫn có người tin, thậm chí còn có người dùng lời thề son sắt, nói ngày đó, lúc đi nhà xí, liền chứng kiến bầu trời đêm có một cột ánh sáng xuyên qua mây, rơi vào dinh thự Thẩm gia, Thẩm Ngạo này là Văn Khúc tinh, có thể dẫn thiên binh đến trợ trận.

Tuy phiên bản trong quán trà quán rượu rất ly kỳ, chịu đủ sự khinh thường của sĩ tử, nhưng trong sĩ tử cũng có lời đồn đại chuyện nhảm của chính mình, nói đơn giản là Thảm Ngạo hiểu rõ binh pháp, thiết lập kế sách thập diện mai phục, bố trí nghi trận như thế nào, lập tức xua quân đánh lên, cầm quân đại bại, vân vân....

Dùng văn nhập võ, mặc dù khiêu khích không ít sĩ tử cười chê, nhưng đến lúc này, người công kích cũng dần dần yên tĩnh, Đại Tổng dùng văn lập quốc, người đọc sách vốn là có một loại địa vị siêu nhiên, tự cho mình rất cao thượng.

Chỉ là có một dạng lại làm cho người đọc sách không cãi lại được, tuy bọn hắn có thể nói tu thân tề gia trị quốc Bình thiên hạ, nhưng nếu nói về chiến tranh, lại thường thường bị người cười nhạo, tú tài gặp gỡ binh lính, cái điển cố này đã cho bọn hắn trợn tròn mắt nhìn, cái gọi là Thư sinh tay trái gà không chặt, có thể bắt bọn hắn động não, nhưng bắt bọn họ đi giao đấu cùng quân nhân, thật sự là khó cho bọn hắn.

Hôm nay người đọc sách lại có thể khoác lác thêm bốn sự, đọc sách còn có thể luyện võ rồi, đọc sách trước rồi nhập võ, được kêu là mài đao không uống phí công đồn củi, cho nên nói đọc sách, mới có thể tính toán là người chân chính, về phần những mông phu kia, chính là có lực ngàn cân lại có thể thế nào? Hành quân chiến tranh, cũng cần phải dùng đầu óc.

Giáo úy học đường dạy võ, rất phù hợp với hình tượng nho tướng trong suy nghĩ người đọc sách, vừa văn vừa võ, đó mới chính là phong lưu, kỳ thật, tại trong lòng người đọc sách, cũng không phải hoàn toàn khinh thường vũ phu, ví dụ như Võ thánh Quan Vũ kia, ví dụ như Hàn Tín, còn có Chu Du tư thế oai hùng bừa bừa phần chấn kia, những người này đều xem như thần tượng của người đọc sách, chỉ là võ trong suy nghĩ bọn hắn, phần lớn là nhân rồi, ra trận cử động đại đao mà thôi.

Chính như Tô tướng công sáng tác bài từ kia: ‘Quạt lông khăn chít đầu, từ từ đàm tiếu, tường tan thành mây khói’ phong thái như thế, không biết bao nhiêu người ao ước.

)

417. Chương 405: Các Hoàng Tử (1)

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 405: Các Hoàng Tử (1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thảm Ngạo đương nhiên biết rõ, hình tượng rất trọng yếu, giáo úy, cái loại quái thai văn võ kết hợp này, nếu không chú trọng khâu đóng gói, sẽ ảnh hưởng lớn đối với việc học đường dạy võ chiêu sinh trong tương lai, chính là đối với đãi ngộ của đám giáo úy trong tương lai, cũng ảnh hưởng rất sâu xa, vấn đề não loạn đến trình độ nhất định nào đó, chính là vấn đề chính trị, sĩ tử có thể tiếp nhận cái sự vật mới này hay không, mới là quan trọng nhất.

Vì vậy Thúc Nhã Tuấn San liên tiếp phát vài kỳ văn vẽ, nghị luận về học đường dạy võ, phần lớn là một ít từ khen ngợi, nói là chỉ có người đọc sách vào quân đội, quốc gia mới có thể cường thịnh, loại đạo lý suy ra này, viết ra thật sự rất dễ dàng.

Đơn giản là nói có sách, mách có chứng, bên cạnh còn có bằng chứng thực tế, không phí bao nhiêu thời gian, nhưng ảnh hưởng lại cực lớn, sau khi hợp tác cùng đại lý xe Lục gia, lượng tiêu thụ của Thúc Nhã Nhã Xà San đã cao tới ngoài hai mươi vạn phần, lượng tiêu thụ lớn như thế, ảnh hưởng cũng là cực lớn, phản ánh tự nhiên bất đồng.

Đến ngày hôm sau, sau khi rèn luyện buổi sáng sớm xong, Tư Mã tư bên kia liền đưa Đô Ngu hầu Hoàng An đến, đang tại trước mặt mọi người, Chu Hằng tự mình cầm roi, hung hăng quát hấn hai mươi roi, Thẩm Ngạo mới chậm rãi mà đứng ra giáo huấn mấy câu, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn, để cho đám giáo úy dùng cơm.

Thẩm Ngạo là người ngồi không yên, học đường dạy võ đi vào quỹ đạo, tinh lực của hắn không phải phóng quá nhiều vào chỗ này rồi, ở nhà nghỉ ngơi lười biếng mấy ngày, vừa đúng lúc Lục Chi Chương bên kia chính thức kết hôn, Thẩm Ngạo đi chúc mừng một chút, hiện tại thiết lập Hàn Lâm sách báo viện, Lục Chi Chương được làm thị giảng sách báo viện, tốt xấu cũng có cái viên chức.

Đặng gia bên kia thì thoải mái, vui vẻ rạo rực mà gả con gái ra ngoài, chỉ là lúc Thẩm Ngạo đón tiểu thư Đặng gia ra khỏi Đặng gia, hơi có chút xấu hổ, dù là hắn da mặt rất dày, nhưng chứng kiến hai gian phòng đang sửa chữa của Đặng phủ kia, có lẽ là vẫn không nhịn được, tắc tắc lưỡi.

Ngược lại, ba huynh đệ Đặng gia kia không có ý tứ trách tội, nói thật, nịnh nọt cũng đã không kịp rồi, nào dám trách tội, chỉ hận không thể dứt khoát đưa Đặng gia tiểu thư đến Thẩm gia, vậy thì càng thoải mái hơn nữa.

Mắt thấy sắp đến cửa ải cuối năm, Thẩm Ngạo vào cung vấn an thái hậu, bị Triệu Cát kêu đi, Triệu Cát hỏi hắn, cuối năm có an bài gì, Thẩm Ngạo chỉ nói đi chào hỏi bằng hữu.

Triệu Cát lắc đầu, nói: “ Mỗi khi đến cửa ải cuối năm, Trẫm lại một chút cũng không cao hứng nổi, vừa đến lúc này, luôn luôn là vô số quy củ, ép Trẫm tới mức không thở nổi, người lại tốt rồi, còn có bằng hữu để chào hỏi, Trẫm ngoại trừ đợi bách quan tiến đến vấn an, thì chỉ còn có việc bị cấm túc.”

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói: “ Bệ hạ ngồi trên đỉnh ngàn dặm giang sơn, còn có cái gì chưa đủ, còn nữa, cái cửa ải cuối năm này, ta cũng sợ gặp phải, lễ tiết quá nhiều, người quen biết đều muốn chạy tới chúc mừng, vô cùng phiền phức.”

Nhưng nói đến đây, trong đầu lập tức nảy ra sáng kiến, nói: “ Bệ hạ, ta lại có chủ ý, không bằng thời điểm đêm giao thừa, bệ hạ dứt khoát ban ý chỉ đi ra, nói muốn cùng dân chúng hưởng thụ vui mừng, tại thành lâu Chính Đức môn, dự lễ mừng năm mới cùng dân chúng, như thế nào?”

“ Cùng dân chúng vui mừng?” Hai mắt Triệu Cát cũng lập tức tỏa sáng, nói: “ Người nói tiếp đi.”

“ Có thể an bài chút ít tiết mục, thí dụ như bảo người thả hoa đăng, phóng pháo hoa, đúng rồi, học đường dạy võ bên kia cũng có thể xuất lực, không bằng bảo bọn hắn đi một vòng trên đường trước cửa Chính Đức, vừa có ý tứ khoe khoang võ công Đại Tổng ta, một phương diện khác, cũng có thể để cho các dân chúng nhìn nghiệp võ Đại Tổng chúng ta, còn nữa, bệ hạ đến đó xem cái náo nhiệt cũng rất tốt.”

Nếu bệ hạ có thể gật đầu một cái, giáo úy học đường dạy võ nhất định sẽ tung tăng như chim sẻ, bọn họ là môn sinh của bệ hạ, ngày cửa ải cuối năm đó, lại để cho bệ hạ kiểm duyệt, tinh thần cũng sẽ rất hưng phấn.”

Triệu Cát vỗ vai hắn, nói: “ Chủ ý như vậy, chỉ có người mới nghĩ ra được, Trẫm biết rõ, người lại muốn mượn cơ hội, đi tuyên truyền học đường dạy võ của người.” Tuy một câu nói toạc ra mục đích của Thẩm Ngạo, Triệu Cát vẫn chăm chú suy nghĩ một chút, rồi nói: “ Thái hậu bên kia, để cho Tấn vương đi nói, chỗ nàng gạt đầu, Trẫm sẽ một lần nữa ban ý chỉ xuống.”

Thẩm Ngạo xuất cung, chuyện này cũng không lộ ra ngoài, đợi trong nội cung có tin chính xác, mới bằng lòng lộ ra.

Về đến nhà, giật mình nhớ tới, trước kia từng đồng ý cùng các phu nhân đi hội chùa vào hôm nay, trò chuyện trong cung một lúc, đúng là đã quên việc này, nhưng vẫn còn là buổi chiều, thời gian còn kịp, Thẩm Ngạo tiện thể mang gia quyến tiến đến miếu Phu tử bên kia.

Miếu Phu tử Biện Kinh cách Quốc Tử Giám không xa, lúc trước Thẩm Ngạo cũng là thường xuyên cùng bạn cùng trường đi chỗ đó vui đùa, rất quen thuộc đối với chỗ đó, thời điểm tới gần miếu Phu tử, đường phố đằng trước cũng đã bị ngăn lại, xe ngựa đầy rẫy, liền để cho Lưu Thắng ở chỗ này trông xe, mang theo ba phu nhân và hai người hầu xuống xe, cùng nhau đắm vào trong đám người.

Lúc này là cửa ải cuối năm buông xuống, cho nên tất cả gia đình đều ra ngoài chọn mua hàng tết, người bán hàng rong cũng gấp gáp bán hàng tồn ở trong tay đi, thừa dịp hội chùa hôm nay, mua hàng thì mua hàng, phá giá thì phá giá, cho nên, tuy là trời khá lạnh, dòng người lại nhiều hơn so với hội chùa bình thường rất nhiều.

Thẩm Ngạo sợ muộn quá, lại sợ có người chiếm đậu hũ của các phu nhân, lo trước nghĩ sau, rất là khó chịu, trong lòng liền oán thầm: “Thì ra, thời cổ đại, các nữ tử tận lực ít đi ra ngoài, cũng không phải là không có đạo lý, thảo nào, thói đời ngày sau, cầm thú nhiều gấp mấy trăm lần bây giờ.”

Cũng may hần mang theo mấy đầy tớ biết võ hữu lực đi cùng, những đầy tớ này, khi được lệnh bảo vệ các chủ mẫu, lại rất ra sức, có người tới gần, lập tức không chút khách khí mà đẩy người ra, rất có vài phần ương ngạnh cao ngạo.

Những thứ này, căn bản cũng không cần Thẩm Ngạo đi dạy, những đầy tớ nhà quan này, tự nhiên mà sinh ra tâm ngang ngược kiêu ngạo, một con chó của Tể tướng, cũng có địa vị vượt qua quan thất phẩm cơ mà.

Thẩm Ngạo không phải Tể tướng, nhưng thanh thế làm cho người ta sợ hãi, người nịnh bợ không phải số ít, coi như là không nịnh bợ, cũng tuyệt đối không dám đắc tội, bình thường có chút quan viên đến tìm hiểu, chính là đi đến chỗ phòng người gác cổng, cũng đều là thái độ cực kỳ khiêm tốn, chậm rãi, những người này ở trong phủ, tuy không dám hiện ra cái gì cao ngạo, nhưng ra đến bên ngoài, thực sự vẫn có vài phần uy phong.

Đổi lại là lúc trước, Thẩm Ngạo khó tránh khỏi quát lớn bọn hần vài câu, nhưng tình huống hôm nay, Thẩm Ngạo đành phải thôi, thật vất vả mới đến miếu Phu tử bên này, người ở cửa ra vào rốt cục cũng bớt đi rồi, tiểu thương và dân chúng không thích đến nơi này, ngoại trừ một ít người đọc sách tiến đến dạo chơi, thì cánh cửa đại khái có thể giăng lưới bắt chim.

Thẩm Ngạo thở dài một hơi, muốn bước vào trong miếu Phu tử, thấp nén hương cho Khổng lão gia, tuy nói Thẩm Ngạo không tin thánh nhân có thật, cho dù có thánh nhân, học thuyết thánh nhân của người ta, cũng sớm đã bị đám đại nho đời sau sửa lại, hoàn toàn thay đổi, nhưng Thẩm đại tài tử tốt xấu gì cũng mượn danh nghĩa người ta, giả danh lừa bịp nhiều năm, hết lòng vì việc chung như vậy, cũng có chút ngưng ngừng.

Chỉ là trước cái cửa miếu này, đã có bảy tám người ôm tay trông coi, chứng kiến bọn người Thẩm Ngạo muốn vào đi, lập tức cảnh giác lên, cũng không biết là nhìn về phía trên, Thẩm Ngạo giống như Thư sinh, hoặc là bởi vì nguyên nhân dẫn theo gia quyến, lại có vài người hai bên, ánh mắt rất sắc, lại không làm khó bọn hần, tránh sang một bên, để bọn hần đi vào.

Thẩm Ngạo vịn Vân Vân bước vào, trong đầu âm thầm kỳ quái, chẳng lẽ là Khổng lão thánh nhân gần đây cũng mở cửa làm ăn rồi? Rõ ràng còn có người giữ cửa hay sao?

Vào trong miếu, Thẩm Ngạo trước hết bảo đầy tớ mang theo các phu nhân đến quán vỉa hè phía trong hậu đường, nghỉ ngơi một chút, chính mình nắm một nén nhang, cúng bái chư vị tiên hiền, sau đó mới giờ bước lên, đi về hướng quán vỉa hè bên kia.

Cái gọi là quán vỉa hè, kỳ thật cũng không phục vụ nước trà, chỉ cung cấp để người nghỉ chân mà thôi, nhưng đã là Khổng miếu, đương nhiên không thể rơi vào khuôn sáo cũ, trên vách tường rực rỡ muôn màu, đều treo bài từ, bài thơ, do học sinh văng lai sáng tác, Thẩm Ngạo vốn mới đi đến vòng ngoài, còn muốn tiếp tục đi lên phía trước, hần có chút quen thuộc đối với nơi này, biết rõ bên trong quán vỉa hè lại càng lịch sự tao nhã hơn, chỉ là, đến cửa ra vào, lại bị hai tráng hán khôi ngô ngăn cản, một người trong đó âm trầm nói: “ Bên trong đã có người rồi, mời huynh đài ra ngoài thưởng thức.”

Các phu nhân mang theo đầy tớ đi tới, Thẩm Ngạo đang định mở miệng, đầy tớ phía sau không nhịn được, quát lớn: “ Chỗ này cũng không phải nhà của người, cho dù bên trong có người, sao thiếu gia nhà ta không thể đi vào?”

Tráng hán ôm tay, liếc liếc đầy tớ áo xanh mũ quả dưa, nói: “ Mời về!”

Thẩm Ngạo cười cười, thấy mấy cái tráng hán này không giống như là hạ nhân tầm thường, cũng không thích sinh sự, khoát khoát tay, ngăn đầy tớ còn muốn đẩy đưa lại, nói: “ Chúng ta ra gian ngoài ngồi đi.”

Nhưng lúc này, đoán chừng là người bên trong nghe được động tĩnh bên ngoài, xốc lên mảnh vải đến, người này không nhìn được, kêu một câu: “Thẩm Tự khanh.”

Thẩm Ngạo ngoái đầu nhìn lại, người vén rèm ngọc thụ lâm phong, dáng người thon dài, mang trên mặt dáng tươi cười, Thẩm Ngạo không khỏi cười khở, lập tức đi qua hành lễ với hân, nói: “Thì ra là Tam hoàng tử điện hạ, hạ quan hữu lễ.”

Người này là Tam hoàng tử Triệu Giai, xem như người Thẩm Ngạo sợ gặp nhất, tuy hân hồ đồ, cũng ưa thích gây sự tình náo loạn, duy chỉ có một dạng sự tình không dám đi đụng, đó chính là đụng phải hoàng tử, hoàng tử, thứ hại người hại mình này, là dễ dàng gặp chuyện không may nhất, cho nên bình thường gặp gỡ cùng Triệu Giai, tuy sẽ nói vài lời, phần lớn lại đều là khách khí, rất là xa lạ.

Triệu Giai cười ha ha, nói: “Không thể tưởng được, hôm nay, ở chỗ này lại gặp được ngươi, à, thì ra chư vị phu nhân cũng tới.” Dứt lời, liền quát đám tráng hân đứng ở cửa ra vào, nói: “Thẩm đại nhân dẫn gia quyến đến, tự nhiên nên mời các nàng vào trong phòng, chúng ta ra gian ngoài thì tốt hơn.”

Nói xong liền dạo bước đi ra, mời mấy người Vân Vân đi vào, nhiệt tình mà nói với Thẩm Ngạo: “Còn tưởng rằng Thẩm đại nhân, tay nắm học đường dạy võ và Hồng Lư Tự, nhất định rất loay hoay bận rộn, không thể tưởng được, ngươi cũng có nhã hứng như vậy.”

Hai người cùng đi ra gian bên ngoài, tại chỗ gần cửa sổ, tìm được vị trí ngồi, đẩy cửa sổ ra, dễ dàng chứng kiến vài đóa hoa mai bên trong tường vây, Thẩm Ngạo cười ha hả, nói: “Ta cũng là cố ý lười một hôm, lại để điện hạ nhìn thấy, thật sự là rất hổ thẹn.”

Triệu Giai cười nhạt một tiếng, tay hân đem đưa một cây quạt ngà voi, tại tiết trời lạnh lẽo, hân quạt cây quạt, nghĩ thì có vẻ rất ngu, nhưng không có một tia cố tình chế tạo nào, phảng phất cây quạt này và hân, trời sinh đã là làm nổi bật lẫn nhau, hân liếc nhìn Thẩm Ngạo, dường như đang nghĩ đến cách nói chuyện, Thẩm Ngạo lại hỏi trước: “Không biết điện hạ đến nơi này làm cái gì? Hân là cũng đi dạo hội chùa sao?”

Triệu Giai nói: “Cũng không phải, hôm nay hẹn mấy vị hoàng huynh, hoàng đệ tới nơi này ngồi một chút, chúng ta làm hoàng tử, cũng không tự tại như Thẩm huynh, mặc dù ở tại Biện Kinh, nhưng ở phía trong thành Biện Kinh, đa số địa phương lại đều chưa từng đi, thật vất vả mới có một cơ hội ra ngoài, lại vô cùng quen thuộc cái miếu Phu tử này, liền tuyển địa điểm tụ hội tại đây.”

Thẩm Ngạo nghe xong, nhân tiện nói: “Nếu như thế, vậy thì Thẩm mỗ nên tránh đi, không nên làm lỡ các người tụ họp với nhau.” Nói xong liền muốn đứng lên, định tiến vào trong phòng, gọi các phu nhân đi ra ngoài dạo chơi.

Triệu Giai vội vàng nói: “Thẩm huynh cần gì phải đi vội vã, ngồi một chút rồi hãy đi, Đại hoàng tử là người người nhận thức, lão Bát và Kỳ vương cũng đều đã gặp mặt, không phải đường đột, có cái gì cần lắng tránh hay sao? Kỳ vương còn thường xuyên đề cập đến ngươi, nói là ngươi vẽ rất tốt, vẫn muốn hướng ngươi lãnh giáo.”

Thẩm Ngạo không đi nổi, đành cười khan một tiếng, nói: “Bị chê cười, bị chê cười.”

Các hoàng tử trốn ở chỗ này tụ hội, đối với Thẩm Ngạo mà nói, thật đúng là rất hiếm có, nhưng tưởng tượng một chút, bình thường trở lại, những người này, bình thường có ngàn vạn con mắt nhìn chăm chăm vào, đám thuộc quan lại trông giữ bọn họ rất nghiêm, hôm nay vừa mới tới ngày Tuần hưu, đám thuộc quan nghỉ, chẳng khác gì là thả rông hoàng tử, trong vương phủ, tai mắt quá nhiều, làm cái gì sự tình, đều cần Sự tình phủ và hàng loạt Chính viện trông coi, ngày trôi qua rất buồn chán, hẹn nhau ra ngoài hít thở không khí cũng không coi là việc gì.

Vương gia ở phía trong thành Biện Kinh, chia làm hai chủng loại, một loại là bối phận cao, như Tấn vương, Tề vương, cùng những người đồng bối với đương kim thiên tử, thậm chí còn là hoàng thúc, phần lớn những người này là lão già, thích chơi như thế nào thì chơi, chỉ cần không liên quan đến mưu phản, đám thuộc quan cũng không dám trông coi.

Chỉ là, có một loại khác, thậm chí, đúng là những hoàng tử này, bề hạ khỏe mạnh, thường xuyên hỏi bài học, thuộc quan kia không dám chậm trễ, sợ người trong nội cung tới hỏi, cho nên trông chừng rất nghiêm, đừng nhìn những thuộc quan này, nguyên một đám ăn nói khép nép tại trước mặt hoàng tử.

Nhưng đảo mắt một cái, bọn hắn sẽ đem hết công việc, báo lên Chính viện đi, Chính viện đều là người quản lý, cũng sẽ không phải người đến răn dạy, đều là trực tiếp đưa lên triều, dù sao người khác không quản được người, để cho cha người tự mình đến quản đi!

Hôm nay chưa lập thái tử, khắp nơi đều đang trong trạng thái đầu vô, tuy Thẩm Ngạo không liên lụy vào, lại biết trong triều đầu đã có không ít hoàng tử kết đảng rồi, cho nên tất cả mọi người đang nhìn ngó đối phương, sẽ chờ người khác lộ ra sơ hở, đến lúc đó, lại kéo mấy Ngôn quan đi buộc tội, hậu quả phía sau là có thể nghĩ.

Chỉ là, những hoàng tử này tránh thoát được thuộc quan, rõ ràng trong tâm có quỷ, đến lúc đó gặp nhau, chỉ sợ lại là hực hực với nhau một phen.

Thẩm Ngạo không muốn lẫn vào vào, đang chuẩn bị nói vài lời cáo từ, bên ngoài đã truyền đến động tĩnh, bảy tám người ngạo mạn mà giẫm chân tiến đến, dẫn đầu đi vào là Đại hoàng tử Triệu Hằng, Triệu Hằng mặc một bộ quần áo tầm thường, tận lực khiêm tốn, rất không tương xứng với Triệu Giai, có vẻ ảm đạm mất sắc đi rất nhiều.

Chỉ là, khí độ của hắn so với Triệu Giai, chỉ có hơn chứ không kém, sau đôi mắt thâm thúy, có một loại lạnh lùng, một loại cao ngạo lạnh lùng, làm cho người ta không kịp tránh né.

)

418. Chương 406: Các Hoàng Tử (2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 406: Các Hoàng Tử (2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Về sau, người tiến vào có lớn có nhỏ, một người trong đó chạy tới cực kỳ nhanh, đi đầu hàn huyên cùng Triệu Giai, người nọ là Tân vương Triệu Thực, Triệu Thực là đệ đệ cùng mẹ với Triệu Giai, quan hệ với Triệu Giai tự nhiên bất đồng.

Tiếp theo, hoàng tử khác cũng tới hành lễ, người này là Kỳ vương Triệu Tượng, hai người này hiển nhiên là quan hệ tốt nhất cùng Triệu Giai, về phần mấy người khác, cũng chỉ là gật đầu thăm hỏi về hướng Triệu Giai, ý tứ chuẩn chuẩn như lướt nước.

Đại hoàng tử Triệu Hằng cũng mỉm cười dạo bước tới, nhiệt tình cầm tay Triệu Giai nói: “ Lão Tam gần đây càng lộ ra vẻ tinh thần phấn chấn hơn rồi, một tháng không thấy, phong thái càng tốt, ha ha, đến, tất cả mọi người đều là huynh đệ, đến ngồi xuống nói chuyện đi.”

Triệu Giai thân nhiên cười nói: “ Hoàng huynh nói như vậy, lại như là đang trêu ghẹo ta, cố ý nói ta lười nhác ở trong Vương phủ, nên mới có vẻ ngoài tốt hơn?”

Đại hoàng tử nở nụ cười, lại không một người nào để ý tới Thẩm Ngạo, nhất là Đại hoàng tử Triệu Hằng kia, coi như là đối mặt cùng Thẩm Ngạo mấy lần, lúc đi qua bên cạnh hắn, ngay cả con mắt cũng không rơi vào trên người hắn.

Thẩm Ngạo và Triệu Hằng coi như là oan gia, muốn truy cứu chuyện này, lại là một đồng sở sách lung tung, chỉ là, Triệu Hằng không để ý tới hắn, Thẩm Ngạo cũng không để ý đến hắn, chỉ cười cười hành lễ về hướng các hoàng tử, nhân tiện nói: “ Chư vị hoàng tử ở chỗ này từ từ chơi, hạ quan xin cáo lui.”

Triệu Giai muốn giữ hẩn lại, Kỳ vương Triệu Tượng và Tân vương Triệu Thực kia cũng đều giữ chặt Thẩm Ngạo, Triệu Tượng nói: “Thẩm đại nhân định đi đâu, bình thường gặp người so với gặp phụ hoàng còn khó hơn, làm sao chúng ta vừa tới, Thẩm đại nhân lại phải đi? Không được, không được, chúng ta còn muốn mời người vẽ tranh mà.”

Triệu Thực cũng nói: “Đúng, không thể đi, đi chuyến này, lại không biết lúc nào mới có thể gặp được.”

Ba hoàng tử này ngăn cản, bốn năm hoàng tử khác, tuy cũng nguyên một đám ngồi đó, biểu lộ không đồng nhất, nhưng không người nào ngăn đón, sắc mặt đều có chút lạnh lùng, nhất là Triệu Hằng, trong mắt hiện lên một tia ngạo mạn, phảng phất như đang đợi Thẩm Ngạo đi để thanh tịnh.

Bên này phải đi, bên kia khích lệ, nhất là Triệu Tượng kia, niên kỷ Triệu Tượng khá nhỏ, vừa đủ mười lăm tuổi, lời kéo Thẩm Ngạo nhiệt tình nhất.

Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ: “Triệu Tượng này, có phải là được ai sai khiến, nhất định phải bắt ta giao du với kẻ xấu?”

Thẩm Ngạo mong mỗi liếc Triệu Giai, muốn cự tuyệt, lúc này, Đại hoàng tử Triệu Hằng lại đột nhiên lười biếng nói: “Thẩm đại nhân, không cần đi vội vã, đã đến rồi, lúc này cũng không nên trở về, người không biết còn cho là chúng ta tan rã trong không vui, vừa vặn, Ông từ trong cái miếu này, quen biết cùng Thẩm đại nhân đã lâu, không bằng chúng ta gọi hẩn đến tiếp Thẩm đại nhân trò chuyện.”

Quen biết đã lâu? Ông từ?

Thẩm Ngạo không hiểu ra sao, chứng kiến bộ dạng Triệu Hằng giống như cười mà không phải cười, trong lòng hẩn liền tức giận, con mẹ nó, lão tử không đi nữa, muốn nhìn xem người chơi cái dạng gì, tiếp theo, liền nghênh nghênh ngang ngang mà ngồi xuống, phủ phủ bụi bậm trên người, cười ha ha nói: “Nhiều người nhận thức hạ quan, nhưng người hạ quan quen biết lại không nhiều, không biết Đại điện hạ nói tới ai?”

Một câu nói kia rất có sĩ diện, lại làm cho mấy hoàng tử ngồi gần Triệu Hằng không nhịn được mà nhủu mày, Triệu Hằng cười ha ha một tiếng, phân phó nói với người bên ngoài: “Đến đây, đi mời Vương tướng công đến.”

Wương tướng công...

Thẩm Ngạo đột nhiên nhớ tới một người, không nhịn được mà cười lên, lại nói tiếp, cái vị Vương tướng công kia, thật đúng là người hẩn quen biết đã lâu, lúc trước đó đã để hẩn chạy thoát, liền biến mất biệt tích ở phía trong thành Biện Kinh, Thẩm Ngạo còn tưởng rằng hẩn đã đi về nơi xa, có trời mới biết tại sao hẩn lại đi cùng Đại hoàng tử.

Chỉ một lúc sau, một người ăn mặc kiêu ngo sinh tiến đến, quả nhiên là Vương tướng công, không thể nghi ngờ, Vương tướng công này vốn là phân biệt hưởng các vị hoàng tử hành lễ, thái độ cực kỳ khắt thiết, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Thẩm Ngạo, lại nhìn thoáng qua Đại hoàng tử, mới không nhanh không chậm, nói: “Thẩm đại nhân, chúng ta đã lâu không gặp.”

Thẩm Ngạo cười ha ha, nhìn hẩn, cũng không rời ghế đứng dậy, ngồi ở trên mặt ghế cười ha ha, nói: “Là có chút thời gian không thấy, như thế nào? Vương tướng công đang êm đẹp, có một phần công tác có tiền đồ, lại không đi làm, làm sao lại chạy đến nơi này làm Ông từ? Ông từ...”

Hẩn nghĩ nghĩ, liền bình luận: “Khổng miếu Ông từ cũng không hay lừa gạt người, lại không có tiền nhan đèn, cùng với ở đây, không bằng ta giới thiệu người đi Linh Ẩn tự, tiền nhan đèn chỗ đó, không phải là Khổng miếu có thể so sánh.”

Đại hoàng tử Triệu Hằng cười lạnh nói: “Mặt mũi Thẩm đại nhân cũng không phải nhỏ, đúng là thông đến miếu hòa thượng, à, bốn vương nghĩ tới, Thẩm đại nhân là Đại Lý Tự khanh, hòa thượng ni cô kia phổ độ, cũng là người trông coi sao? Cũng khó trách phụ hoàng coi trọng người như thế, ngoại sự, hòa thượng, nghiệp võ, Thẩm đại nhân đều là người trong nghề, gia sản cái Đại Tổng này, sớm nên cho để người lừa gạt mới đúng.”

Thẩm Ngạo ha ha cười nói: “Đại điện hạ khen nhầm, Thẩm mỗ nào dám lừa gạt.”

Wương tướng công bị mất mặt, oán độc liếc nhìn Thẩm Ngạo, liền đứng ở trước mặt Triệu Giai.

Đám hoàng tử này kỳ thật đều là nhân vật thành tinh, đấu đá, hục hặc với nhau liên tiếp không ngừng, về sau, Thẩm Ngạo dứt khoát không nói, ngồi trọn vẹn nửa canh giờ, Triệu Hằng đứng dậy khỏi ghế, nói: “Sắc trời không còn sớm, ta muốn cáo từ, giữa huynh đệ, ta cũng không nói lời khách sáo, nếu chư vị không phải vội vã trở về, ngồi ở chỗ này một hồi nữa, ngày mai ta muốn tiến cung, phụ hoàng sẽ hỏi chư vị hoàng đệ học bài thế nào, không thiếu được việc nói vài lời tốt cho huynh đệ nhà mình.”

Nói đến vào cung, Triệu Hằng mang trên mặt mấy phần chờ mong và đặc ý, chỉ là, cái đặc ý này rất nhanh đã nhạt nhòa, lại biến thành trung hậu mà nói với Triệu Giai: “Tam đệ, gần đây ta có một bức vẽ tốt, vốn là muốn hiến cho phụ hoàng, nghĩ nghĩ, có lẽ là nên đưa cho người, huynh đệ chúng ta được phụ hoàng giáo hóa, không ít người yêu thích tranh, duy chỉ có Tam đệ chúng ta, cực kỳ có tiền đồ, lần trước phụ hoàng còn ca ngợi, nói Tam đệ được bảy phần chân truyền của hần đó.” Hần cười ha ha một tiếng, nghênh ngang rời đi.

Ngoại trừ Kỳ vương, Tân vương, chư vương còn lại nghe được bốn chữ bảy phần chân truyền, sắc mặt bắt đầu lập tức trở nên khác thường, đôi mắt miết tại trên người Triệu Giai, nhiều thêm vài phần bất mãn, Lỗ vương niên kỷ khá thấp, tính tình trực tiếp, thấp giọng lầm bầm: “Cái này thì được coi là cái gì? Đây không phải là hội bán tranh!”

Nói xong, vài Vương gia cũng đều chấp tay, nói một tiếng cáo từ, nói đuổi nhau đi.

Trong phòng chỉ còn lại có Triệu Giai, Kỳ vương, Tân vương và Thẩm Ngạo, Triệu Giai mới vừa nghe tiểu hoàng đệ kia lầm bầm, sắc mặt như thường, một bộ dạng hồn nhiên không thêm để ý mà đóng cửa quạt giấy, ngược lại, Kỳ vương Triệu Tượng đợi người đi hết, liền hung hăng mà vỗ bàn, cắn răng nói: “Đại hoàng huynh hư hỏng không tưởng nổi rồi, đây không phải là châm ngòi ly gián sao?”

Tân vương Triệu Thực nói: “Cửu hoàng tử cũng không phải đồ tốt, câu nói kia nói rõ ràng là muốn nói cho chúng ta nghe, bán tranh? Hần thử đi bán tranh xem, bình thường, tại trước mặt phụ hoàng, cũng chưa thấy hần phát ra cái rầm lền nào.”

Triệu Giai khuyên nhủ: “Bọn hần nói thì kệ bọn hần, Thẩm đại nhân còn ở nơi này đó, các người đừng dọa Thẩm đại nhân chạy mất.”

Hần vừa nói cái này, mọi người liền nở nụ cười, Thẩm Ngạo đành phải ho khan che dấu xấu hổ.

)

419. Chương 407: Cần Cù Hơn

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 407: Cần cù hơn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Bốn người ngồi xuống một lần nữa, Kỳ vương Triệu Tượng và Tân vương Triệu Thực vẫn tức giận bất bình như cũ, nhưng Triệu Giai vẫn mỉm cười dao động cây quạt nói với Thẩm Ngạo: “Thẩm huynh quen biết Vương tướng công kia đã lâu sao?”

Thẩm Ngạo nói: “Không tính là quen biết đã lâu, chỉ nhìn qua mặt mấy lần thôi.”

Triệu Giai đầy bụng thâm ý, nói: “Thi họa người này không đơn giản, lại cực am hiểu bất chúc sáng tác của danh gia Cổ Khải Chi, nghe nói thuật giám bảo cũng rất lợi hại, lúc này đây lọt vào mắt xanh của đại hoàng huynh, là chuẩn bị muốn giới thiệu cho bộ hạ.”

Thẩm Ngạo chỉ cười cười, nói: “ Cái đó và ta thì có cái gì liên quan?”

Triệu Tượng không nhịn được, nói: “ Một núi không để cho hai hổ, Thẩm đại nhân phải cẩn thận, nếu bệ hạ coi trọng hần, nói không chừng tương lai lại có thêm một sủng thần.”

Thẩm Ngạo liền hiểu ý của bọn hần, Đại hoàng tử giới thiệu Vương tướng công, trình độ Vương tướng công này cũng không thấp hơn Thẩm Ngạo, nếu là thật sự có thể phỏng đoán tâm ý hoàng đế, vậy cũng sẽ không hay.

Đại hoàng tử và Thẩm Ngạo có hiềm khích, Vương tướng này công là người của Đại hoàng tử, Thẩm Ngạo và Vương tướng lại có mối hận cũ, đến lúc đó không thiếu được vài chuyện phiền toái.

Chỉ là, Triệu Giai nói như thế, lại có chút ý tứ châm ngòi ly gián, trong lòng Thẩm Ngạo thầm oán, mẹ ơi, lão tử châm ngòi người khác cả đời, hôm nay lại bị người ly gián rồi.

Triệu Giai thấy vẻ mặt Thẩm Ngạo kinh ngạc, rất chân thành tha thiết, nói: “ Thẩm huynh, nói thật với người, ta và người cũng không cần khách khí, phụ hoàng bên kia đã sớm nghĩ đến việc tìm một bức « nữ sử châm đồ », nhưng phái người đi bốn phía tìm hiểu, lại luôn luôn không tìm được bút tích thực, nhưng lại có một bức bản gốc thời Tùy, lại không có thần vận của Cố Khải Chi.”

Hần dừng một chút, lại tiếp tục nói: “ Lúc này đây Đại hoàng tử chính là muốn lại để cho Vương tướng công này mô phỏng ra một bức « nữ sử châm đồ », thừa dịp ngày hội xuân mới, đưa vào cung, dâng lên cho bệ hạ, nếu hần thật sự có thể mô phỏng ra thần vận của Cố Khải Chi, dung nhan phụ hoàng sẽ cực kỳ vui mừng, nhất định sẽ triệu hần vào thi họa viện.”

Triệu Thực phụ họa, nói: “ Thẩm đại nhân, Tam hoàng huynh có ý tứ là, chúng ta không thể để cho Đại hoàng tử chiếm tiên cơ, Vương tướng công hần có thể mô phỏng, chẳng lẽ Thẩm đại nhân người không thể? Đã sớm nghe nói qua, bốn sự của vẽ tranh Thẩm đại nhân vô cùng lợi hại, sao không dùng giả loạn thực, để cho đại hoàng huynh kiến thức sự lợi hại của người?”

Thẩm Ngạo mắt trắng không còn chút máu, nói: “ Nói thì dễ dàng, muốn làm, trang giấy, bút mực, đều phải chọn lựa vô cùng kỹ càng.”

Triệu Thực cười ha ha, nói: “ Thẩm đại nhân nói đùa, người là Hồng Lư Tự Tự khanh, đã mò được bao nhiêu chất béo, chúng ta lại không biết sao? Chút tiền ấy cũng muốn so đo? Thôi bỏ đi, chỉ cần người gạt đầu, những vật này, ta thay người chuẩn bị, nói thật ra, ta chỉ không thích nhìn hoàng huynh nhìn bộ phụ hoàng mà thôi, mỗi ngày hần mang một bộ dạng trung thực nhân hậu, kỳ thật người tâm tư nhiều nhất đúng là hần.”

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, cũng không nguyện chứng kiến họ Vương kia nhập thi họa viện, nghĩ đến bộ dạng Đại hoàng tử vừa rồi, ngạo mạn như vậy, trong lòng nghĩ: “ Cho ta xấu mặt sao? Hừ, đến lúc đó liền xem xem, ai cười đến phút cuối cùng!” Thẩm Ngạo thuộc về cái loại người, đã quyết định chủ ý liền không sợ trời không sợ đất, quân hần khỉ gió là hoàng tử gì, dù sao cũng đã tội, chẳng bằng đắc tội hết mình.

Nghĩ xong, Thẩm Ngạo vỗ bàn: “ Được, chuyện này liền định rồi, chỉ là, sự tình đầu tiên phải nói trước, Thẩm mỗ làm như vậy, là vì chính mình, cũng là vì chư vị điện hạ, đến lúc đó, Đại hoàng tử bên kia tức giận ngập trời, các người cũng đừng chơi kiểu không đếm xỉa đến, chúng ta cùng vinh cùng nhục đó.”

Triệu Thực, Triệu Tượng vội vàng dùng lời thề son sắt cam đoan, còn nói Đại hoàng tử tính toán là cái gì, tại trước mặt phụ hoàng, cũng không thấy được sủng ái, dựa vào thân phận sớm ra đời mà thôi, mọi người đồng tâm hiệp lực, đánh cho hần hoa rơi nước chảy.

Triệu Giai trầm giọng nói: “ Chẳng lẽ Thẩm đại nhân không biết, ta và người sớm đã là người cùng thuyền rồi hay sao? Quan hệ giữa người và Vệ Quận công, còn có thể vứt bỏ được sao?”

Trưởng nữ Vệ Quận công Thạch Anh gả đi, chính là gả cho Triệu Giai, nếu Thạch Anh không bàn tính, đó là gạt người, Thẩm Ngạo gạt đầu nói: “ Có tử những lời này của Tam hoàng, ta cũng yên lòng.”

Mang theo các phu nhân đi ra khỏi Khổng miếu, Thẩm Ngạo vẫn có chút không hiểu thấu, con mẹ nó, đi dạo một vòng, bạn thân liền thành đảng Tam hoàng tử rồi, cái này là như thế nào đây! Thật sự là không hiểu thấu!

Chỉ là, Tam hoàng tử và Thẩm Ngạo, xác thực rất có quan hệ sâu xa, tuy bình thường hai người không đi quan hệ, lại vẫn có một loại liên lạc dây tơ rề má, lảng tránh lâu như vậy, dùng quyền thế Thẩm Ngạo hôm nay, tham dự một trò chơi sống chết, chỉ là điều không tưởng, tuy thân thể Triệu Cát đang mạnh mẽ, sống thêm hai mươi năm cũng không thành vấn đề, nhưng các hoàng tử đều đã trưởng thành, hôm nay không đi theo Tam hoàng tử, giả bộ đánh đám, tương lai Đại hoàng tử thượng vị, Thẩm gia về sau cũng không dễ sống.

Trở lại trong phủ một đêm, không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm ngày hôm sau, Triệu Thực kích động mà chạy đến đây rồi, nói giấy bút mực đến.

Thẩm Ngạo kéo tay hắn, mắt trắng không còn chút máu, nói: “ Có giấy và bút mực, sao có thể không có Hồng Phấn Giai Nhân?”

Triệu Tượng trừng to mắt nói: “Hồng Phấn Giai Nhân làm cái gì? Người đây là vẽ tranh, cũng không phải chơi gái, còn muốn mời ca nữ Giáo phường tư đến thổi sáo đàn hát?”

Đôi mắt Thẩm Ngạo sâu kín, vô cùng đoan trang, nói: “ Người không hiểu cái này, Lý Bạch uống rượu chùa mới có thể làm thơ, Thẩm đại tài tử có Hồng Phấn Giai Nhân, mới bằng lòng vẽ tranh, cái này gọi là tư tưởng, Giáo phường tư, ta thực sự chưa từng đi, không bằng điện hạ dẫn ta đi xem một lần!”

Triệu Tượng cười hì hì nói: “ Người là nghệ sĩ, nhưng ta không thể đi Giáo phường tư, những Ngôn quan kia trông coi rất chặt, ngày mai tất nhiên sẽ báo cho phụ hoàng biết ta nơi nào đây, còn nói ta không làm việc dành hoàng.”

Thẩm Ngạo đặt bờ mông xuống ghế, nhếch tay lên, nói: “ Vậy coi như xong rồi, phải tự mình chậm rãi nổi lên tâm tình hưng phấn, người qua mười ngày nửa tháng nữa hãy đến.”

Triệu Tượng kéo cánh tay hắn, nói: “ Thẩm huynh, người là trọng thần trong triều đình, sao có thể có tính tình đứa trẻ, qua mười ngày nửa tháng, năm mới đã tới rồi, dù làm cũng đã muộn, không bằng như vậy, bổn vương coi như chịu thiệt, để người đi Hồng Tự lâu, cho người thêm chút hương thơm phụ nữ, được không?”

Thẩm Ngạo nói: “ Nghĩ hay quá nhỉ.”

Triệu Tượng năn nỉ thêm một hồi, Thẩm Ngạo đành phải dẫn hắn vào thư phòng, trải rộng giấy ra, Triệu Tượng muốn đi mài mực, Thẩm Ngạo nhớ tới một câu Hồng Phấn Giai Nhân kia, lập tức sinh ra cảnh giác, nói: “ Điện hạ, chậm đã, cái mực này, có lẽ là ta tự mình tới mài, người ở bên cạnh nhìn là tốt rồi.”

Triệu Tượng mừng rỡ, kéo cái ghế đến ngồi ở một bên, cười toe toét nói: “ Ta sẽ sống chết mặc bây.”

Thẩm Ngạo nhắc bút, cái bức nữ sử châm đồ kia, ở đời sau, hắn từng xem qua bản gốc, các loại đồ giả lưu truyền trên đời này, hắn cũng xem qua rất nhiều, cho nên bố cục và kết cấu cả bức họa, đều đã chui vào trong ngực.

Chỉ là, bức tranh này của Cố Khải Chi, cơ hồ là đại biểu toàn bộ thành tựu trong cuộc đời Cố Khải Chi, ý nghĩa là bút tồn tại trước, vẽ tận ý, tại thần vận liên hiện ra người, càng thêm thần kỳ hơn chính là, họa sĩ tâm thường, cho dù ngẫu nhiên vẽ được thần vận, nhưng khó tránh khỏi khiếm khuyết vài phần trên nét vẽ.

Cố Khải Chi lại bất đồng, bức tranh này của hắn, không những bút tích chu đáo chặt chẽ, tuyến bút nhanh chóng đầy sức lực, liên tục không ngắt như tầm xuân nhả tơ, có thể nói là tụ tập tất cả thành tựu của các danh họa trong thiên hạ.

Bất luận loại tranh này, đã phải chú ý phong cách vẽ, càng phải chiếu cố đến thần vận, chỗ khó khăn nhất, có lẽ là bố cục.

Một người họa sĩ tốt nhất, thường thường cực kỳ tinh tế trên phương diện bố cục, nếu không hiểu được bố cục, chính là bút càng lợi hại, cũng chỉ rơi xuống sự tầm thường.

Cố Khải Chi vẽ bố cục, hay ở chỗ suy nghĩ của hắn, thường thường có thể nghĩ ra thứ người thường không thể nghĩ, hết lần này tới lần khác, lại hay tới cực điểm, ví dụ như cái bức « nữ sử châm đồ » kia, càng làm cho người xem không nhìn được, vô bản tán dương.

Vẽ bố cục là khó khăn nhất, người bình thường có thể vẽ ra bảy phần rất giống, đã là gần đạt đến mức thành công, lại muốn có tiến bộ, trừ phi ngày đêm phỏng đoán, không ngừng nhận thức.

Thẩm Ngạo chăm mực, nhưng lại nhất thời không hạ thủ, rõ ràng có một chút cảm giác, lại có một loại chần chờ không biết nên ra tay từ chỗ nào, hần nhần lông mày lại, lại lâm vào trầm tư, hoàn toàn không để ý đến Triệu Tượng ở một bên.

Một canh giờ qua đi rất nhanh, mắt thấy sắp đến giờ cơm, Thẩm Ngạo lại vẫn chưa chấm mực, Triệu Tượng ở một bên, không nhịn được hỏi: “Thẩm huynh, rốt cuộc người vẽ hay không vẽ vậy?”

Thẩm Ngạo thở dài, bỏ bút xuống, nói: “Không được, đi ăn cơm trước, buổi tối lại vẽ tiếp.”

Triệu Tượng có vẻ có chút uể oải, nói: “Thì ra vẽ bản gốc cũng khó khăn như vậy!”

Thẩm Ngạo thu hồi giấy vẽ, cười ha hả nói: “Vẽ bản gốc không khó, nhưng phải làm được dùng giả loạn thực, giống hệt bút tích thực, lên đến cảnh giới độc nhất vô nhị, không dễ dàng.”

Triệu Tượng sáng mắt lên, hỏi: “Độc nhất vô nhị? Thẩm huynh không phải nói chơi đấy chứ?”

Thẩm Ngạo xụ mặt nói: “Ai nói đùa cùng người.”

Thẩm Ngạo lôi kéo Triệu Tượng về khuôn viên phía sau ăn cơm, Triệu Tượng là đứa trẻ phát triển trong nội cung, vô cùng nhu thuận, thấy mấy người Vân Vân, mở miệng gọi một tiếng tỷ tỷ, lại để cho Vân Vân, Nhược nhi, Mạt Nhi không nhịn được, cười cười, Triệu Tượng lại khoa trương chỉ dẫu quốc sắc thiên hương, rất biết nịnh nọt, cũng may hần chỉ xem như đứa trẻ choai choai, nếu như lớn hơn mấy tuổi, Thẩm Ngạo đã sớm muốn đánh hần.

Lại nói tiếp, Triệu Tượng và Chu Nhược rất hợp tính, vì vậy đặc biệt thân cận cùng Chu Nhược, dùng lời thề son sắt, nói muốn lấy mấy thứ tốt cho da dầu ở trong hậu cung ra, để cho các nàng dùng, Thẩm Ngạo chịu đủ vắng vẻ, dùng chiếc đĩa gỗ vào vai hần, nói: “Điện hạ, ăn cơm.”

“À, ăn cơm.” Triệu Tượng lập tức cúi đầu gấp đồ ăn, đột nhiên ngẩng đầu lên, nói: “Thẩm huynh, người đã thành hôn một năm, như thế nào còn chưa có con.”

Trong nhà ăn nháy mắt liền im lặng không tiếng động, Thẩm Ngạo xấu hổ mà ho khan một tiếng: “Cái này...”

Sắc mặt na nữ nhân cũng dần có vài phần khác thường, vừa thẹn lại vừa buồn bực.

“Thẩm huynh cũng không cần sợ, Thái y viện bên kia có dược phương, nếu người cái kia... cái kia không tốt, liền lấy đơn thuốc ra dùng, ha ha, ta tin người sẽ lợi hại hơn so với phụ hoàng ta.”

Thẩm Ngạo đen mặt lại, nói: “Từ từ ăn cơm của người đi, nào có ai nhiều chuyện như người, lại nói nhảm, ta sẽ trở mặt đó!”

Triệu Tượng lại càng hoảng sợ, không dám lên tiếng.

Trong lòng Thẩm Ngạo cũng rất kỳ quái, chính mình không có vấn đề gì mà, như thế nào còn không có đứa trẻ? Ba phụ nhân cũng đều không có động tĩnh, nếu nói không có vấn đề, vậy thì vận khí cũng quá kém, không được, về sau phải dùng thêm chút sức, nếu cần, phải bồi bổ thêm mới được.

Dùng xong cơm, Thẩm Ngạo lại kéo Triệu Tượng đến thư phòng, lúc này đây cầm bút, lại có chút ít cảm giác rồi, cần thận mà đặt bút vẽ lên trên giấy, nhẹ nhàng thở ra, bút lập tức chuyển động như long xà, chậm rãi phác họa.

Triệu Tượng thấy Thẩm Ngạo động bút, hào hứng bưng bưng mà chấp tay đứng ở một bên xem, tuyệt đối không dám lên tiếng.

Bất tri bất giác, Thẩm Ngạo dừng bút lại, ánh mắt vẫn rơi vào bức họa, chậm rãi nói: “Thành công rồi.”

Triệu Tượng sớm đã mệt mỏi không chịu nổi, duỗi đầu ra nhìn, không nhịn được mà sợ hãi than: “So với mấy cái bản gốc phụ hoàng cất chứa còn muốn tốt hơn! Chỉ cần làm đến mức này, dùng giả loạn thật, đã quá đủ rồi.”

Người này nhú lông mày, đi quanh xem trái xem phải, ý đồ tìm ra sơ hở, lại không tìm ra bất kỳ một khuyết điểm nhỏ nhất nào, trong lòng liền xuất hiện một sự khó chịu, biết rất rõ đây là đồ dỏm, lại không thể tìm ra cái chỗ nào sai sót, dùng trọn vẹn nửa nén hương, cũng không tìm thấy chút dấu vết nào, không nhận được mà bắt đầu tặc lưỡi khen hay.

Thẩm Ngạo gật đầu, làm ra tranh này, nói khó cũng khó, nói dễ cũng dễ, ví dụ như phương pháp cop py tầm thường nhất, những người khác cop py ra, khó tránh khỏi sẽ có dấu vết, nhưng Thẩm Ngạo dùng biện pháp giống như vậy, làm ra tranh, lại bất đồng, hình trên giấy đã vẽ tốt, còn cần dùng nước nhuộm chế, nhuộm lên giấy, tuy đều là phương pháp không có gì mới lạ, hiệu quả lại bất đồng.

Triệu Tượng rất kích động, nói: “ Để phơi nắng hai ngày, ngay cả ta cũng không phân biệt được nữa.”

Thẩm Ngạo mệt mỏi mà duỗi hai tay ra, nói: “ Sắc trời không còn sớm, Vương gia đi về trước đi, tranh này không có vấn đề gì đâu.”

Đưa Triệu Tượng ra ngoài cửa, Thẩm Ngạo trở lại trong phòng Vân Vân, ngả đầu nằm ngủ, Vân Vân nhẹ nhàng kéo hắt một cái, nói: “ Phu quân có phải là nên đi Thái y viện, đòi hỏi cái đơn thuốc, ta xem tiểu Vương gia kia nói cũng...”

Nói đến một nửa, Thẩm Ngạo đã bắt đầu khò khè, Vân Vân cười xùy một tiếng, nói: “ Người giả trang cái gì.”

Thẩm Ngạo đột nhiên mở con mắt ra, ranh mãnh mà cười nói: “ Dựa vào đơn thuốc là không được, còn phải dựa vào vi phu không ngừng cần cù.”

Dứt lời, Thẩm Ngạo xoay người qua, cánh tay lột hết quần áo trên người Vân Vân ra, tiếng rên rĩ rất nhanh liền vang lên, trong phòng tràn đầy xuân sắc vô biên.

Sáng sớm ngày hôm sau, bắt đầu thức dậy, ánh dương xuyên qua cửa sổ giấy, chiếu sáng cả phòng ngủ, Thẩm Ngạo súc miệng, cỡi ngựa đi học đường dạy võ, vừa đến cửa, lại có thánh chỉ đưa ra ngoài rồi, thái giám tuyên chỉ ý vừa đi, trong Tuyên võ đường đã có không ít chủ bộ, huấn luyện viên đang thương lượng việc này, Thẩm Ngạo đi vào, thần thái mọi người hưng phấn, nói: “ Bệ hạ vừa rồi đã hạ chỉ, muốn tại đêm giao thừa, kiểm duyệt học đường dạy võ.”

Thẩm Ngạo cũng không cảm thấy bất ngờ, nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: “ Tiền đồ học đường dạy võ, phải xem lúc này đây thể hiện thế nào, đều nâng tinh thần lên, hung hăng rèn luyện, cho bệ hạ và các dân chúng Biện Kinh nhìn năng lực chính thức của học đường dạy võ chúng ta.”

Tin tức này truyền đi, đám giáo úy vốn là không ngừng kêu khổ, đều không kêu khổ nữa rồi, tuy nói tăng thêm không ít hạng mục rèn luyện, mỗi người vẫn vui vẻ ra mặt, trước đó khoe khoang một chút tại trước mặt hoàng thượng, trên mặt mũi đã được rạng rỡ không ít, ngay cả thư từ trong nhà đến, đều là bảo mình cố gắng.

Nhất các tú tài, trước kia đến nhập học, cũng có không ít người khuyên, nói là từ từ làm một người tú tài, đi theo cái gì áo giáp, vũ phu, sau này muốn khóc cũng không kịp, tuy thầy dạy học bên kia nói rất hay, nhưng thân hào nông thôn và người ở phía trong học đường cũng không thích nhìn, có người nghe được, chỉ lắc đầu, dù sao cũng không có một người nào nói tốt.

Nếu không phải ôm một tia hi vọng, thật sự cùng đường, vô vọng khoa cử, lại không muốn đi học quán dạy học, thật sự là không có người nào chịu đến đây.

)

420. Chương 408: Phải Có Lễ Nghi

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 408: Phải có lễ nghi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Nhưng hiện tại lại khác, giá trị con người của đám giáo úy phát triển rất nhanh, triều đình bên kia có ý tứ là, án lấy lệ Quốc Tử Giám đến xử lý, cái này chẳng khác nào là giáo úy được làm chuẩn giám sinh, Binh bộ bên kia lại trích cấp tiền bạc, môn sinh Thiên Tử, bốn chữ rơi xuống đầu, hơn nữa sĩ tử đổi mới nghị luận đối với học đường dạy võ, cái chức giáo úy này, thoáng cái liền bắt đầu trở nên chạm tay vào có thể bồng.

Cho nên, mấy ngày nay, bài tập rèn luyện sức mạnh không ít, kêu khổ lại ít đi rất nhiều.

Chính là chút ít giáo đầu, huấn luyện viên ở phía trong học đường, cũng như là con gà bị kích thích, lúc trước có người hoài nghi đối với phương thức rèn luyện của Thẩm Ngạo, nhưng sau lần thứ nhất giao đấu kia, đã hoàn toàn đổi mới, hơn nữa cũng dần dần cảm thấy mình có tiền đề, bởi vậy nên càng chuyên tâm hơn.

Giáo đầu, huấn luyện viên bị tuyển đến học đường dạy võ, không có mấy người được như ý, thì ra tưởng rằng đến học đường dạy võ nơi này, cả đời xem như không còn hi vọng, vốn tưởng rằng là có người cố ý cản trở, muốn đuổi bọn chúng đến Biện Kinh để nhắm mắt làm ngơ, nhưng hôm nay có thân thuộc với vua, ngay cả chức giáo đầu này đều trở nên chạm tay có thể bồng, ít nhất, trên đài ngộ, đã lấy tiến sĩ Quốc Tử Giám làm chuẩn, đó cũng là sự tình khó lường.

Tiếp ý chỉ, Thẩm Ngạo nâng cao tinh thần, sốt ruột mà cùng đám tiến sĩ, giáo đầu mở hội nghị, chế định thời gian rèn luyện mới, lại tham thảo học vụ, sau đó mới vào cung nghe ngóng tiếng gió, cái xét duyệt này rốt cuộc nên xử lý như thế nào, còn phải dựa theo chương trình trong nội cung, dù sao chuyện này gắn liền một chỗ cùng với dân cùng vui mừng, cấm vệ ở đâu, đám giáo úy ở đâu, các dân chúng ở nơi nào, tất cả đều phải lập nhiều quy củ.

Mấy ngày nay Triệu Cát cũng rất phiền lòng, sự tình lễ mừng năm mới, hẳn là thiên tử, là người bận rộn nhất, tử tù phải giải quyết, chương trình tế tự thái miếu đã xác định, công tư khảo thí bên kia cũng phải đọc qua, còn có thuế ruộng Hộ bộ bên kia, những điều này đều là sự tình không thể chậm trễ, muốn lười biếng cũng không được.

Lúc Thẩm Ngạo yết kiến, Triệu Cát đang nắm bút son, nhìn danh sách người phạm tội đến sùng sờ, tính tình vị hoàng đế này có chút đa sầu đa cảm, cho nên phán quyết phạm nhân, đối với vài vị quân vương mà nói, chỉ là sự tình án lấy quy củ để xử lý, trên căn bản là giết một đám lưu lại một đám, tất cả đều là vận khí, mà Triệu Cát bất đồng, hẳn để nguyên một đám tử tù sống sót, sợ bản thân không cẩn thận, làm sinh linh đồ thán.

Bởi vậy liền có thể suy đoán, Triệu Cát là người tốt, nhưng không được coi là hoàng đế tốt, trên quốc gia đại sự, cái gì hẳn có thể trốn thì cứ trốn, vì thỏa mãn chính mình, không biết lại để cho bao nhiêu sinh linh đồ thán, nhưng tại đây, trên chút ít người đứng dưới đáy xã hội, hẳn lại lưu tâm khắp nơi.

Kỳ thật, điểm mấu chốt có lẽ là trên mặt nhân tâm, Triệu Cát muốn bảo vật hoa thạch cương, người phía dưới đi xử lý là được, hẳn nhắm mắt làm ngơ, nhưng câu quyết phạm nhân, tương đương với trực tiếp giết người, lại làm hắn đặc biệt thận trọng.

Loại tính tình này, Thẩm Ngạo rõ ràng nhất, hẳn cười ha hả, hành lễ về phía Triệu Cát, Triệu Cát đặt bút, thở dài, nói: “ Người ngồi xuống, tại đây Trẫm có một việc trừ trừ không quyết được.”

Dừng một chút, lại tiếp tục nói: “ Anh Châu bên kia có một tử tù, giết lầm trạng phu của mình, Hình bộ bên kia định ra, chính là bắt giữ rồi xin chém, nói là phu nhân làm sai, thê tử giết phu quân, là vi phạm luân thường, tuy ngộ sát, tội lại không thể tha thứ, cái đoạn bản án này thật ra cũng không cái gì sai lầm, chỉ là Trẫm cố tình xá tội tử tù này, sửa lại thành làm nô, người xem được không?”

Thẩm Ngạo nói: “ Đương nhiên phải xá tội, đã là ngộ sát, y theo vi thần xem, bán đi làm nô cũng không nên, chẳng bằng trực tiếp xá tội cho rồi, thê tử mất đi trạng phu, vốn là một sự tình rất thống khổ.”

Triệu Cát cười ha ha một tiếng, nói: “ Trẫm cho rằng chỉ có Trẫm mềm lòng, không thể tưởng được người cũng như thế.” Tâm tình khá hơn một chút, lại nói: “ Lần này qua năm mới, Trẫm tại đây cũng không dễ sống, muốn trách cũng chỉ có thể trách người.”

Thẩm Ngạo ngạc nhiên, tức giận bất bình nói: “ Bệ hạ, làm sao chuyện gì cũng đều do vi thần đến gánh vác.”

Triệu Cát vẫy tay, nói: “ Thái hậu bên kia nói, muốn người vào cung lúc đêm giao thừa, cũng có thể mang gia quyến đến, nhưng Quách Hoàng thái hậu bên kia nói đây là bữa cơm đoàn viên, há có thể lại để cho ngoại nhân lẫn vào, Thẩm Ngạo, người biết ý tứ tại đây là gì không.”

Thẩm Ngạo thể hiện vẻ mặt đau khổ, thật sự là khóc không ra nước mắt, thái hậu thật sự là đủ âm mưu, kéo mình vào, đây không phải là bắt mình đi chọc tức Quách Hoàng thái hậu sao? Quách Hoàng thái hậu bên kia đương nhiên không chịu, hai người kia đá nhau, chính mình kẹp ở giữa, lại là người khó khăn nhất.

Triệu Cát thở dài, nói: “ Hiện tại Trẫm cũng rất khó khăn, cho người vào cung thì cũng không sai, nhưng trong lòng Quách Hoàng thái hậu không thoải mái, trong đầu Trẫm cũng không thoải mái, không cho người vào cung, thái hậu bên kia cũng khó ăn nói, chuyện này Trẫm còn phải lại ngẫm lại.”

Hai người có thể tính toán là đồng bệnh tương liên rồi, đều là vật hi sinh cho hai hậu tranh đấu, Thẩm Ngạo đầy cảm xúc, rất là cảm khái, nói: “ Bệ hạ khó xử, vi thần cũng biết, chuyện này chỉ có thể kéo dài ra trước đã.”

Hai người mặt mày ủ rũ mà thương lượng một hồi, Triệu Cát lại cầm lấy danh sách hành quyết, nói: “ Trẫm còn có việc muốn làm, cửa ải cuối năm sắp tới rồi, người cũng nên đi xem Ninh An, lúc trước Trẫm không muốn các người gặp mặt, hôm nay coi như phá lệ một lần.”

Thẩm Ngạo có vẻ hết sức mừng rỡ, trong nội cung đầu kéo dài hôn sự Ninh An, Thẩm Ngạo bên này cũng có một ít không vui, lại không thể gặp mặt, Thẩm Ngạo thật sự rất nhớ nha đầu kia, vội vàng nói: “ Vâng vi thần xin đi.”

Theo tiểu nội thị đến hậu cung, Thẩm Ngạo thấy Ninh An, Ninh An lộ ra sắc mặt mừng rỡ, mời Thẩm Ngạo ngồi xuống, mắt phiêu phất, giống như mừng mà không phải mừng mà nhìn Thẩm Ngạo, nói: “ Thẩm đại nhân gần hơn so với trước kia.”

Bên cạnh có không ít nội thị, cung nữ đứng, Thẩm Ngạo cũng không thể nói lời vượt qua rào cản, chỉ có thể nói: “ Khí sắc Đế cơ chẳng phải không được tốt lắm hay sao?”

Hai người liếc nhau, Thẩm Ngạo mới nói: “ Đế cơ gần đây còn viết chữ không?”

Ninh An gật đầu gật đầu: “ Buồn là viết, nhưng hơi xấu, sợ bị Thẩm đại nhân chê cười.”

Thẩm Ngạo đã nói muốn nhìn, Ninh An không chịu, cười xinh đẹp, nói: “ Đến lúc đó sẽ cho người xem, Thẩm đại nhân, có thể theo ta đến hoa viên đi dạo một chút không?”

Thẩm Ngạo cầu còn không được, cùng Ninh An một trước một sau đến ngự hoa viên, ngự hoa viên hậu cung này, kỳ thật cũng không lớn, tâm tư Triệu Cát đều ở Vạn Tuế Sơn bên kia, cho nên Vạn Tuế Sơn càng giống như là sân chơi của Triệu Cát, ngược lại, cái ngự hoa viên này, bởi vì bệ hạ không thường đến, hai hậu bên kia cũng không có hào hứng, bởi vậy cũng không có gì làm cho người ta vô cùng kinh ngạc, cũng không có gì nhiều hơn hậu hoa viên nhà Tần vương, chỉ mang quy cách cao hơn vài phần mà thôi.

Bước chậm ở bên trong hoa tùng, Ninh An cẩn thận vén váy, liên tục giơ bước, sợ dẫm lên trên mặt đất, hủy hoa đi, phía sau, tiểu nội thị đã chạy tới, một bộ mặt muốn khóc, nói: “ Xin điện hạ chú ý hình dáng.”

Hình dáng theo lời hăn, là do Ninh An nhắc váy áo lên, không cẩn thận lộ ra tiểu đoạn bắp chân phần nộn, hăn không đề cập tới thì còn tốt, đến khi nhắc nhở, Thẩm Ngạo cũng chú ý, đôi mắt chăm chú nhìn vào bắp chân trắng muốt kia.

Trên mặt Ninh An bay lên một vòng ửng đỏ, lập tức buông váy áo, triệt để che dấu xuân quang hiện ra kia.

Thẩm Ngạo cố ý ngẩng đầu nhìn trời, không nhìn được, nói: “ À... Trời xanh, à... mây trắng, khí trời hôm nay thật sự không tệ...”

Hắn nói một tiếng này, là muốn che dấu xấu hổ, chữ à đọc lên, hiển nhiên vô cùng to, hù dọa vô số loài chim chóc, bay đi tứ tán.

Thẩm Ngạo xấu hổ, không thể tưởng được, động tĩnh mình gây ra lại lớn đến như vậy.

Ninh An cắn môi, bảo tiểu nội thị kia lui lại, nói: “Thẩm đại nhân, thất lễ.”

“Thất lễ cái gì? Ta thật sự là không trông thấy.”Thẩm Ngạo vô cùng khiếp sợ mà chấp hai tay sau lưng, không nhận được, huyết sáo, rồi chỉ về phía bên cạnh, nói: “Chỗ ấy có đình nghỉ mát, chúng ta đi ngồi một chút.”

Ngồi xuống tại đình nghỉ mát, Ninh An liếc nhìn Thẩm Ngạo thật sâu, thấp giọng nói: “Mấy ngày trước đây, mẫu hậu đã đi chỗ thái hậu nghe ngóng...”

“Nghe ngóng cái gì?”

Ninh An giận dữ nói: “Còn có thể là cái gì?”

Thẩm Ngạo bưng tỉnh đại ngộ, không thể tưởng được, mẫu hậu Ninh An cũng đã xuất động, xem ra người mẹ này cũng có một ít gấp quách, hẳn nhớ mang máng, mẫu hậu Ninh An là Thực phi, đứng trong hàng Tứ quý phi.

Thực phi kia cũng là người thông minh, Công Chúa Đại Tổng gả ra bên ngoài, kỳ thật phần lớn người số mệnh không tốt, gả đến gả đi, cũng chỉ là mấy cái công hầu mà thôi, những công hầu này tuy áo cơm không lo, còn rất có thể lực, nhưng nói cho cùng, có lẽ là không thuộc về trụ cột trong triều đình, ngoại trừ một người Thạch Anh vào được Trung Sách tỉnh oai phong nhất, có khối người đều chỉ ngồi ăn đợi chết.

Ngược lại, mặc dù Thẩm Ngạo chỉ là hầu tước, nhưng tại phương diện khác, cũng không phải đám công hầu có khả năng bằng được, người hữu tâm nhân đã sớm tiên đoán, thanh thế Thẩm Ngạo hiện tại, tiền tước cũng chỉ là sự tình sớm muộn, tuy nói trong nhà Thẩm Ngạo đã có thế tử, nhưng Phò mã khác còn không nuôi tiểu thiếp sao? Chẳng bằng gả luôn cho Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo lúc này liền nghiêm chỉnh lại, ân cần mà hỏi thăm: “Nương nương bên kia nói như thế nào?”

Hơi nước trong mắt Ninh An bốc lên, thấp giọng nỉ non, nói: “Người chính là đặt mình bên ngoài việc này, thiên tử gả con gái, lại còn muốn mẫu phi đến hỏi.”

Một câu giận dữ này nói ra, cũng ầm ầm để cho quan hệ hai người gần vào hơn một ít, Thẩm Ngạo nói: “Kỳ thật ta cũng chịu khó nghe ngóng bốn phía, đáng tiếc không được ích gì, người cũng biết, dù sao ta cũng là thân tử bên ngoài, rất nhiều sự tình cũng không thể nói rõ, Để cơ không tin, có thể đi hỏi Tấn vương và đệ hạ, ta thật sự liên tục thúc giục bọn họ đó.”

Ninh An hóa giận làm vui, nói: “Được rồi, ta không đi hỏi, ta tin người.”Dứt lời, lại nói: “Thái hậu bên kia nói, nàng là không phản đối, nhi nữ lớn rồi, không lưu được, chỉ là, nàng còn nói, sợ Quách Hoàng thái hậu bên kia cản trở, Thẩm Ngạo, người không thể đi cầu Quách Hoàng thái hậu sao?”

Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ: “Thái hậu này tám phần là bắt mình làm người tốt, mới tể Quách Hoàng thái hậu ra.”Nghĩ nghĩ, mới nói: “Ta tận lực nghĩ biện pháp là được.”

Nói xong sự tình ‘công’ rồi, Ninh An điềm nhiên cười một tiếng, nói: “Thái hậu còn nói, cho người đem giao thừa mang theo gia quyến vào cung, nói là nhiều người náo nhiệt, ta lại muốn gặp mấy tỷ tỷ trong nhà người.”Nàng thể hiện vẻ mặt chờ mong, lại làm cho trong lòng Thẩm Ngạo không nhận được, nghĩ: “Ninh An đây là rất ngu rất ngây thơ hay là giả bộ như rất ngây thơ? Được rồi, tạm thời tin nàng thật sự rất ngây thơ, chỉ mong bốn vị phụ nhân trong nhà cũng rất ngây thơ mới tốt.”

Ninh An không thấy trên mặt Thẩm Ngạo có nét vui sướng nào, không khỏi ảm đạm nói: “Thẩm đại nhân không muốn vào cung sao? Đúng rồi, một nhà các người đoàn viên, đương nhiên là không chịu tới đây xem náo nhiệt, trong nội cung có nhiều quy củ.”

Ninh An hơi ghen tuông, giọng nói có chút rung động, Thẩm Ngạo không nhận được, nói: “Cũng không phải, chỉ là Quách Hoàng thái hậu bên kia không chịu mà thôi.”

Hai người đứng lên, nhìn qua hồ sen cách đó không xa, lúc này trời đang lạnh dần, trên mặt nước hồ sen xa xa, ngưng tụ một tầng băng, đồng sen trở nên trụi lủi, thật sự rất tiêu điều.

Ninh An mím môi bất động, nhìn ra xa xa.

Thẩm Ngạo nói: “ Như thế nào, tâm tình Đế cơ không tốt?”

“ Ừm?”Ninh An chuyển con mắt, buồn bã nói: “ Người xem mấy bông hoa kia, mấy tháng trước còn xuân ý dạt dào, hiện tại chính là bộ dáng như vậy.”

Thẩm Ngạo ha cười ha một tiếng, Ninh An cũng được di truyền vài phần đa sầu đa cảm của Triệu Cát rồi, nghĩ đến đây, liền nói: “ Hoa khai mở hoa rơi năm liền năm, hoa tàn lụi, mới có chờ mong hoa mở, nếu là vạn vật trường sinh, lại có ý nghĩa gì?”

Ninh An cảm thấy rất có lý, gật gật đầu, khuôn mặt túng quăn hồng lên, nhìn qua hướng Thẩm Ngạo, ôm đũng khí rất lớn, nói: “ Nhưng ta chung quy cũng sẽ già, thành gái lơ thì, người khẳng định sẽ bỏ trốn mất dạng.”

Thẩm Ngạo ngạc nhiên, rất nhiều tâm sự, Ninh An đều ưa thích giấu dưới đáy lòng, một câu này làm hấn á miệng không trả lời được, nhưng sau đó, lại cười nói: “ Ninh An già rồi, ta cũng già rồi, lão phu lão thê mới có ý tứ.”

Ninh An tự nhiên cười nói, giận cười nói: “ Ai cùng người làm cái gì lão phu lão thê?”

Hai người nhìn nhau, không nhịn được, đều nở nụ cười.

Thẩm Ngạo nói: “ Ninh An yên tâm, ta sẽ không để cho người làm gái lơ thì, thật sự không được, da mặt ta phải dày thêm nữa, mấy ngày sau cuốn chăn nệm đến Chính Đức môn, trong nội cung không chịu gả, ta liền không đi.”

Ninh An nghe xong lời hấn nói, rất là thỏa mãn, nhưng lại nói: “ Người, nếu thực sự làm như vậy, ta liền không có mặt mũi làm người.”Lại sợ Thẩm Ngạo tức giận, nói tiếp: “ Chuyện này, ta sẽ nói mẫu hậu lưu tâm, có tin tức, tự nhiên sẽ để lời nhắn cho người.”

Cuối cùng vẫn là tâm tính nữ nhi, thảo luận cùng nam tử về cái này, mang theo một tia quăn bách, ngại ngùng, Ninh An lại trầm mặc.

Trời đã là không còn sớm, Thẩm Ngạo buồn vô cớ, nói: “ Nội cung sắp đóng cửa.”

Ninh gật đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Ngạo ho khan một tiếng, nói: “ Điện hạ, ta có khả năng phải đi.”

“ Ừm.”

“ Cần đến nghi thức tiễn biệt không? Đại Tổng ta là lễ nghi chi bang... khục khục...”

“ Cái gì... Cái gì nghi thức?”Nhìn đôi mắt Thẩm Ngạo, Ninh An không nhịn được, bước lui về phía sau.

“ Cái này... được rồi!”Thẩm Ngạo sợ hãi thán phục da mặt của mình quá mỏng, xoay người định đi.

Sau lưng, Ninh An hơi thất vọng, hai mắt đầy sương mù.

Thẩm Ngạo đi vài bước, đột nhiên ngoái đầu nhìn lại, cười ha hả, nói: “ Ta nghĩ, Bốn đại nhân có tri thức hiểu lễ nghĩa, lễ tiết là tuyệt đối không thể để mất.”Ba bước đi về hướng Ninh An, nắm ở eo của nàng, kéo lại gần người.

Ninh An à nha một tiếng, liền bị cái miệng Thẩm Ngạo bao trùm, cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân, nàng mở to mắt, chứng kiến khuôn mặt kia gần trong gang tấc, hô hấp không thông, lửa nóng nhiệt tình bốc lên trong lòng, dốc sức liều mạng đè ép lên ngực nàng.

Ninh An ưm một tiếng, đã bị đối phương bịt lại.

Nàng vừa giật mình lại vừa thẹn, định cắn chặt hàm răng, nhưng lại bị đầu lưỡi đối phương tách ra, ưm một tiếng, bị Thẩm Ngạo nuốt mất cái lưỡi.

Xa xa, cái cảm mấy thái giám, cung nữ đều muốn rơi xuống, bọn hắc phụng mệnh chăm sóc, tuyệt đối không thể tưởng được, Thẩm Ngạo lớn mật đến nước này, còn chưa kịp phản ứng, Đế cơ liền sát lại người Thẩm Ngạo, đến lúc này, bọn hắc cũng là chờ đợi bất động, không biết nên làm như thế nào cho phải.

)

421. Chương 409: Kiêu Ngạo Quá

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 409: Kiêu ngạo quá

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Qua một lúc lâu, Thẩm Ngạo mới lưu luyến tách miệng khỏi đôi môi thơm phức, Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, không đành lòng nhìn Ninh An e lệ nữa, xoay người nói: “Nghỉ ngơi cho tốt, hiện tại ta phải đi, điện hạ bảo trọng thân thể.”

Đi đến trước mặt mấy thái giám, cung nữ chờ đợi, đôi mắt nhiều hứng thú đánh giá bọn hắc, chậm rãi nói: “Các người vừa mới nhìn thấy gì?”

“Muốn đi báo cáo sao? Là hương Hoàng thượng đâu rồi, hay là thái hậu?”

“Nô tài... Nô tài...” Một người thái giám đầu lĩnh lí nha lí nhĩ, há miệng mà không nói thêm được lời nào.

Thẩm Ngạo hí mắt: “Người nói.”

Ánh mắt như vậy, lại làm cho khắp cả người thái giám này phát lạnh, đại danh Thẩm diên cuồng, đừng nói là Biện Kinh, chính là trong nội cung, cũng rất nổi danh, Vương Phủ, Thái Du, đều là nhân vật mảnh khỏe thông thiên, đặc tội hắc sẽ là kết cục gì?

Lương công công đã xong rồi, còn nữa, Dương Tiễn ở bên trong hoàng cung, cùng Thẩm diên cuồng, hai bên hô ứng, muốn sửa trị mấy người bọn hắc, chỉ có thể nghĩ trong mơ, gặp được loại tiểu tử tông này, bọn hắc còn có thể nói như thế nào?

Công công này khê cần môi, nói: “Nô tài không trông thấy cái gì.”

Dáng tươi cười của Thẩm Ngạo bắt đầu biến sang kiêu chân thành, móc ra vài xấp tiền dẫn từ trong tay áo, nhét vào trong tay công công, nói: “Cầm lấy, phân ra cho mọi người, chớ vị đứng hầu ở đây lâu như vậy, chắc hắc cũng vất vả, cầm lấy đi uống trà.”

Tiếp nhận cái đồng tiền dẫn phồng tay này, công công còn muốn cảm ơn, ngẩng đầu lên, Thẩm Ngạo đã nhàn nhã chấp tay sau lưng bước đi.

Dưới đình nghỉ mát, chỉ để lại Ninh An, còn chưa hít thở bình thường, tay ôm ngực, trên môi miệng còn lưu lại một luồng lửa nóng, nhẹ nhàng ngồi xuống, nhìn qua bóng lưng dần dần từng bước rời đi kia đến gốc ghếch.

Xuất cung, về lịch sự tạo nhã của Thẩm Ngạo cũng hóa thành hư ảo, Hồng Lư Tự bên kia không thiếu được việc viết một phần tấu chương, cùng loại với báo cáo tổng kết công tác thời nay, đưa đến ba tỉnh, còn có các quốc gia, lần lượt dâng quốc thư đến, cũng phải thẩm định rõ.

Lễ mừng năm mới tới rồi, đám phiên quốc nên làm như vậy, nhưng cái bề ngoài này giống với tấu chương, đều phải thương lượng, nhất là một ít tiểu quốc vắng vẻ, cần đến thương lượng xử lý, dù sao cũng là Hồng

Lư Tự tay dạy người, địa phương nào nên dùng từ gì, người phải viết như vậy, nếu làm sai, trong nội cung không vui, tất cả mọi người dừng nghĩ đến việc qua năm mới yên bình.

Cho nên vài phần tấu chương đưa tới, Thẩm Ngạo hỗ trợ sửa chữa một vòng, lại trả về, chờ bọn hắn viết lại một lần nữa, vẫn khó khỏi sai sót, lại trả về, tốn thời gian tốn sức. Nhưng cái mặt ngoài này, lại không làm không được, không thể để cho Hồng Lư Tự hoàn toàn ra sức, nếu không sẽ ít đi rất nhiều sự thành kính, ba phen như thế, không ngừng làm phiền Thẩm Ngạo, quốc sử phiên quốc cũng phiền, sửa đến sửa đi, Thẩm Ngạo trực tiếp nhét quốc thư xuống dưới bàn, không nhìn được, mắng to một câu: “ Trẻ con không thể dạy, một đám náo heo.”

Dương Lâm liền ở một bên khích lệ: “ Đại nhân, bọn hắn chưa được hoàng đế giáo hóa, loại sự tình này cũng là rất bình thường, cứ sửa giúp bọn họ là được.” Nói xong, cẩn thận từng li từng tí, nhặt tấu chương lên, lại đặt ở trên bàn Thẩm Ngạo lần nữa, cười nói: “ Những năm qua đều là như vậy, nhưng cũng không có cách nào, những người này, thuộc dạng dân tộc du mục không mở mang, quốc sử tại Biện Kinh, cũng không ít thời điểm ngậy người, hết lần này tới lần khác, chính là không viết nổi một tấu chương ra hồn, kỳ thật, viết tấu chương cũng là làm khó cho bọn hắn, những thứ này, bọn hắn thường dùng số tiền lớn mời người ghi, chỉ có điều, phàm là người có thân phận, đều không muốn hạ mình đi kiếm số tiền này, không có thân phận, học vấn lại không tốt, không thiếu được việc đại nhân động chân tay giúp đỡ.”

Thẩm Ngạo nói: “ Dứt khoát bảo bọn họ sửa là được, ta không có thời gian gian đây cùng bọn họ.”

Dương Lâm lắc đầu: “ Đây là quy củ, tiểu nhân sao có thể làm được, chuyện dâng tấu chương này rất quan trọng, còn phải nhờ đại nhân làm chủ nữa.”

Thẩm Ngạo không nói gì, đành phải tiếp tục đánh thái cực quyền cùng đặc phái viên phiên quốc bên kia, lần này hắn lại học được cách làm thông minh, dứt khoát chính mình động thủ, viết ra một bài văn mẫu, trực tiếp để cho bọn họ sao chép, Thẩm Ngạo cũng đã chuẩn bị xong, sẽ cắt xén một phần phong thưởng của bọn hắn.

Kỳ thật, Hồng Lư Tự cắt xén phong thưởng, cũng không phải một lần hai lần, đương nhiên cũng không phải là quốc gia nào cũng dám giữ, ví dụ như Tây Hạ và Khiết Đan, nếu người cho thiếu, người ta dám lấy dao, đến đốc sức liêu mạng với người.

Đại Lý, Thổ Phồn cũng không thể quá rõ ràng, nếu không, sẽ lúng túng trên mặt mũi, về phần những nước khác, có thể không kiêng nể gì cả, trong thánh chỉ nói một ngàn, Hồng Lư Tự dám cho 500, người còn dám náo, sẽ trị chết người.

Đây là quy tắc ngầm, cái này gọi là tiền qua tay thiếu đi một nửa, tất cả nhà đều có quy củ của mình, bưng bát cơm của mọi người, ai cũng dừng nghĩ đến việc năm mới dễ dàng.

Thật vất vả xử lý xong việc Hồng Lư Tự, học đường dạy võ cũng có một đồng lớn sự tình cần xử trí, Binh bộ, Lại bộ bên kia muốn tới tuần kiểm, khảo thi, Hộ bộ muốn kiểm toán, Thẩm Ngạo qua lại tựa như đèn kéo quân, giày vò hạ những người này, nguyên một đám thấy hắn liền kể khổ, nói là khảo thi bên kia bị Lại bộ và Binh bộ làm khó xử, xin Thẩm đại nhân làm chủ, vô luận như thế nào, cũng phải đứng ra.

Khảo thi đang mang bát cơm của mọi người, người ăn chén cơm đều không dễ dàng, nhưng Lại bộ, Binh bộ công khảo thi cũng muốn ăn cơm, chờ cuối năm, người ta đến hiếu kính lắm, người không trả tiền, người ta để người qua sao? Thẩm Ngạo cũng nổi giận, lừa bịp tiền thì cứ lừa bịp, dám động đến trên đầu lão tử, vậy thì không thể bỏ qua.

Tự mình đi Lại bộ đi một chuyến, Lại bộ kia đã sớm bị người vây chặt như nêm cối, đều là đến đi đường quà cáp, chỉ là, phần lớn những người này đều là một đám không được vào, chân chính có đường hối lộ, sẽ trực tiếp đưa lễ đến trong nhà Thượng Thư lang, Chủ bộ .

“ Mở ra!” Thẩm Ngạo nghênh nghênh ngang ngang vạch ra một con đường, chấp hai tay sau lưng đến cửa, tiểu lại canh cửa ở đây cũng vô cùng hung hăng cần quấy, đừng xem bọn hắn không có phẩm không có cấp, nhưng một con chó trong Lại bộ, ở trước mặt người khác cũng có thể vênh váo, nhìn thấy Thẩm Ngạo mặc một bộ áo lụa đi tới, đầu thềm để ý.

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: “ Làm phiền đi vào thông báo một tý, tại hạ Thẩm...”

Tiểu lại hét lớn: “ Không cần biết ngươi là người gì, thành thành thật thật đợi bên ngoài, lúc nào Hậu đại nhân chịu gặp, lại đưa tên vào.”

“ Tại hạ...”

“ Tại hạ cái gì? Mau cút, nếu không biến, ngươi ngồi chồm hổm chỗ này mười ngày nửa tháng, cũng đừng mơ gặp người.”

“ Hai vị tiểu ca thật kiêu ngạo đó.”Dáng tươi cười của Thẩm Ngạo có chút cương cứng.

“ Đúng đây, thì sao, mất hứng hả? Mất hứng liền đừng tới Lại bộ, cũng không trộn mắt nhìn xem đây là cái gì ...”

Bốp.....

Đang nói được đắc ý, tiểu lại chứng kiến một bàn tay đánh tới, lập tức ôi một tiếng, bùm lấy quai hàm, suýt nữa lão đảo té ngã.

)

422. Chương 410: Nữ Nhân Khó Nuôi

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 410: Nữ nhân khó nuôi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“ Ngươi... ngươi đánh người...”

Đám người kia ở một bên nghe được có người đánh người, lập tức vô cùng hứng thú, nguyên một đám lách sang đây xem.

Thẩm Ngạo cười ha hả nói: “ Đi vào thông báo, nói Thẩm Ngạo đến rồi.”

“ Thẩm... Thẩm Ngạo tính toán cái...”Tiểu lại kia đang muốn quát lớn một tiếng để văn hồi vài phần mặt, nhưng nói đến một nửa, sắc mặt đột nhiên bắt đầu trở nên quái dị, lắp bắp hỏi: “ Thẩm... Trầm Tự khanh?”

“ Đại nhân, chậm đã, ta xin đi vào thông báo... , à, không, mời đại nhân đi đến bên trong.”Tiểu lại kia bị đánh, ngạo mạn lúc trước liền biến thành cung kính hết mình, không nói hai lời, lập tức mời Thẩm Ngạo đi vào.

Thẩm Ngạo nói: “ Không phải cần xếp hàng sao?”

“ Ha ha, đại nhân chê cười, đại nhân tất nhiên không phải xếp hàng .”

“ À, Có cần đưa tên lên trước hay không? Dù sao cũng phải án theo quy củ để xử lý chứ?”

“ Không, không cần, mời đại nhân.”

Thẩm Ngạo chấp hai tay sau lưng, à một tiếng, mới cất bước đi vào.

Cái biến cố này, lại làm cho Đường quan ngồi bên trong công đường xử án hoảng sợ, vội vàng nghênh đón Thẩm Ngạo đến trong phòng uống trà, nói rõ ràng, nhất định phải khai trừ hai tên tiểu lại mắt mù kia.

Bình thường mọi người trốn tránh cũng không kịp, đâu dám trêu chọc vào Thẩm diên cuồng này, hôm nay đụng vào sự tình không may, hai tiểu lại kia nhất định là sẽ gặp phải chuyện không may, không bằng tự mình nói ra cách trừng phạt trước.

Thẩm Ngạo nhấp một ngụm trà, khoát tay áo, nói: “ Mọi người đơn giản là vì phần cơm ăn mà thôi, còn chưa đến mức đem đập nồi, khai trừ thì thôi đi, coi như xong, ta cũng đánh cho hắn một cái tát, xem như đã giáo huấn hắn. Lão huynh, ta tới đây, cũng là vì sự tình bát cơm, Lại bộ các người muốn ăn cơm, học đường dạy võ và Hồng Lư Tự cũng phải ăn, ta nghe người ta nói, Công khảo thi tư bên này, phải đưa tiền mới bằng lòng bình luận người ta là tốt?”

Đường quan lại càng hoảng sợ, vốn cái quy củ này xác thực là như vậy, chỉ là nghĩ không đến, Thẩm Ngạo sẽ đích thân đến biện hộ cho Hồng Lư Tự và học đường dạy võ bên kia, lập tức nguyên rửa, nói: “ Đại nhân, tất cả cái này đều là chút ít lời đồn, Công khảo thi tư đều là xử lý theo như quy củ.”

“ Các người xử lý theo như quy củ hay không, ta không biết, nói từ tục tĩu trước, tiền, ta có rất nhiều, nhưng không cho các người! Nếu ai dám mân mê cái gì sau lưng ta, Hồng Lư Tự và học đường dạy võ cũng không phải chỗ dễ trêu.”

Một câu ‘tiền, ta có rất nhiều, nhưng không cho các người!’ kia, lại làm cho Đường quan cực kỳ xấu hổ, quan viên tới Lại bộ đại, thật đúng là không có mấy người dám kiêu ngạo như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác, Thẩm Ngạo này lại bất đồng, người ta có tiền vốn để kiêu ngạo.

Đường quan vội vàng nói: “ Đại nhân quá khách khí rồi, ha ha, Công khảo thi tư bên kia, nhất định sẽ xử trí theo lẽ công bằng.”

“ Như vậy cũng tốt.” Buồng chén trà uống đến một nửa, Thẩm Ngạo bỗng nhiên đứng dậy, phỉ phỉ bụi bặm trên người, mới nói: “ Có những lời này của người, ta cũng rất yên lòng.”

Đứng dậy rồi đi, Đường quan kia cẩn thận mà đưa Thẩm Ngạo đi ra ngoài, cuối cùng mới xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng không nhịn được, nghĩ: “ Sao lại tự nhiên chọc phải tổ tông này vậy, không được, phải nhanh chào hỏi, nếu không người ta là dám liều mạng với mình đó.”

Thành Biện Kinh chính là như vậy, chuyện gì cũng đều là một trận gió đến một trận gió đi qua, hôm nay đến cửa ải cuối năm, chủ đề đầu đường cuối ngõ lại mang tới tin tức trong nội cung, nói là bệ hạ muốn cùng vui mừng với dân tại Chính Đức môn, đây là sự tình trước đó chưa từng có, rất nhiều người cũng dần dần có vẻ chờ mong, chắc hẳn, đêm giao thừa ngày đó, sẽ cực kỳ náo nhiệt.

Chỉ là, khí trời càng ngày càng lạnh, kể đêm giao thừa, dưới bầu trời tuyết rơi rất nhiều, tuyết kia nhẹ nhàng rơi một ngày một đêm, cả Biện Kinh bắt đầu khoác lên mình bộ quần áo trắng toát, tảng băng mọc ra dưới mái hiên, chợt có gió thổi qua, rơi xuống, làm không ít đứa trẻ tranh đoạt, mặt sông Biện thủy ngưng kết một tầng băng sương, tuy là thiếu vài phần ý vị nên thơ, thiếu đi thuyền hoa, du thuyền làm đẹp, nhưng tầng băng mỏng kia trôi qua không ngớt, lại có một cảnh trí rất ý vị khác.

Lúc này, tất cả mọi người thanh nhàn rảnh rỗi, không hề phải chạy chọt vì sinh kế, đều tự về nhà, thu mua hàng tết, mua pháo, đi thăm hỏi bằng hữu, tất nhiên là không thể thiếu.

Đến hai mươi lăm tháng mười hai, tất cả nha môn cũng ào ào nghỉ, ngoại trừ mấy Giá trị đường, còn lại đều chuẩn bị lễ mừng năm mới, chỉ là, Hồng Lư Tự và học đường dạy võ lại ngoại lệ.

Hồng Lư Tự còn phải thu xếp sự tình bên ngoài, học đường dạy võ lại càng luyện đến lúc khẩn yếu quan đầu, tuy là trời tháng mười hai, thời tiết lạnh đến mức làm cho tay chân đều muốn đông cứng, trên dưới đều nhất trí cần rằng kiên trì.

Thẩm Ngạo kiến lập kế hoạch nhà ở của giáo úy theo quy mô đơn giản, nhà ở của giáo úy, hay xưởng chế tạo, đều là lệ thuộc danh nghĩa học đường dạy võ, nếu không, tự sản xuất đao kiếm, đó cũng là trái với quốc pháp.

Bên trong, ba mươi kiếm tượng Oa nhân, cùng năm mươi học đồ, ngày đêm dấy nhanh tốc độ, trọn vẹn bốn tháng, rốt cục cũng chế ra tám trăm chuỗi Nho đao, cái này đã là tốc độ nhanh nhất của bọn hắn, nhiều hơn nữa, nhất định phải hi sinh chất lượng, cũng may tất cả nguyên liệu đều sung túc, muốn cái gì, Thẩm Ngạo liền cho cái đó, không vì nguyên liệu mà làm trễ kỳ hạn công trình.

Đao tự nhiên là được phân xuống dưới, nhân thủ học đường dạy võ, mỗi người một thanh, án lấy Thẩm Ngạo ý tứ, đao này chính là biểu tượng cho giáo úy, là đồng bọn bọn hắn không thể thiếu.

Nho đao tự nhiên không giống với đao kiếm tầm thường, quân bị chế trong quan phủ, chung quy là sản xuất đại quy mô, lại vì tiết kiệm chi phí, công nghệ tiêu chuẩn và chất lượng khó tránh khỏi cao thấp không đều, so với Nho đao, thật sự là kém quá xa.

Đao tốt như vậy, tự nhiên là làm cho cao thấp học đường dạy võ yêu thích không muốn buông tay, trường đao rút ra khỏi vỏ, có một loại hàn mang bức nhân tràn đến theo đao phong, sáng bóng long lanh.

Từ đó về sau, giáo úy đều là dùng đao luyện, Nho đao cũng lập tức trở thành biểu tượng cho thân phận của giáo úy.

Trong nội cung rốt cục lại truyền ra ý chỉ, nói là tại đêm giao thừa, để cho Thẩm Ngạo mang theo gia quyến, vào cung từ buổi trưa.

Tin tức này truyền ra, lại là một hồi cảm thán, được tâm hoàng đế, những lời này, thật đúng là làm cho người ta cảm khái, người khác đừng nghĩ đến việc vào cung, Thẩm Ngạo đúng là đem cả hoàng cung trở thành biệt viện, ba ngày hai ngày đi vào không nói, đến đêm giao thừa cũng được tuyên vào, có thể thấy được hân ân sủng đến trình độ nào, như Thái Kinh năm đó, cũng không được đến cái mức độ này.

Người khác đều hâm mộ, nhưng Thẩm Ngạo lại cười khổ, nếu là tâm ý của hoàng đế thì cũng thôi, nhưng hết lần này tới lần khác, chủ ý này là thái hậu nghĩ ra được, dụng ý của nàng thế nào, Thẩm Ngạo lại không biết?

Một ngày đến đó, chỉ sợ gian nan rồi, đau đầu, quả nhiên là vô cùng đau đầu, cuốn vào phía trong nước xoáy này, sẽ rất mệt mỏi, rất nhiều sự tình, đều là nhìn bề ngoài ngăn nắp, sau lưng ngăn nắp, lại có thật nhiều bất đắc dĩ.

Ngược lại, ba vị phu nhân nghe nói có thể vào cung, đều mang vài phần hiếu kỳ và chờ mong, tuy nói người một nhà không thể đoàn viên, chung quy vẫn còn có mấy phần ước mơ, muốn nhìn một chút xem ở bên trong cung thành kia, rốt cuộc có bộ dáng gì, quý phi nương nương là bộ dáng gì, Thẩm Ngạo đương nhiên không sẽ nói khó khăn trong lòng mình ra, có một số việc, nam nhân có thể nói với nữ nhân, nhưng có chút sự tình, lại chỉ có thể giấu dưới đáy lòng, sợ là sợ Quá Hoàng thái hậu ngày đó lật mặt ra, trên mặt mũi mọi người đều rất khó coi.

Quốc Tử Giám bên kia cũng đã nghỉ, không thiếu được việc mời cha vợ kiêm ân sư Đường Nghiêm đến, Đường Nghiêm nhìn về phía trên đã già nua hơn một ít, thái dương sinh ra mấy sợi tóc trắng, nhưng vẫn là tính tình kia, chung quy luôn xụ mặt khiển trách Thẩm Ngạo vài câu, bảo hân ít hồ đồ đi, làm thêm chút ít việc đứng đắn.

Thẩm Ngạo cung kính nghe răn dạy, liên tục đồng ý, ngược lại, Đường phu nhân cực kỳ bất mãn, Đường Nghiêm răn dạy Thẩm Ngạo, nàng trút giận lên Đường Nghiêm, hai người cãi nhau, Đường Nghiêm mất mặt mũi, đương nhiên không chịu bỏ qua, vượt chòm râu, cao giọng kêu to: “Chỉ có nữ tử và tiểu nhân khó nuôi dưỡng.”

Kể từ đó, liền đắc tội Vân Vân, Chu Nhược, hai người đứng ở bên, sắc mặt không tốt, không lên tiếng, Mạt Nhi rất là xấu hổ, lại không dễ nói cái gì.

Thẩm Ngạo kịp thời nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, lần này không hề nghe ân sư dạy bảo, vô cùng trang trọng, nói: “Nhạc phụ đại nhân, cái này là người không đúng, nữ tử khó nuôi dưỡng, lại cũng chưa hẳn là khó nuôi dưỡng, cũng tỷ như mấy vị kiều thê của đệ tử, đều là người vô cùng hiền thực, đoan trang động lòng người. Người như vậy vừa nói, Khổng thánh nhân còn nói qua ‘có được khó, nhưng ai quý hơn?’ Vũ vương có thể dùng nữ tử làm người tài, nhạc phụ đại nhân làm sao có thể khinh miệt nữ tử như thế?”

Đường Nghiêm là cổ giả, vừa nghe Thẩm Ngạo muốn biện luận, hai mắt lập tức tỏa ánh sáng, hé mồm nói: “Vậy thì, nữ chính là quân bên trong, nam quân bên ngoài, nam chính nữ phụ, nghĩa thiên địa to lớn, nữ tử cầm quyền, chẳng lẽ người đã quên họa cung đình sao? Nữ tử không đức, cho nên hèn hạ...”

Hắn hoàn toàn không ó chứng kiến Đường phu nhân đứng ở một bên, ánh mắt đầy sát khí đằng đằng, còn có đám kiều thê của Thẩm Ngạo, sắc mặt bọn họ như đêm đen, Đường Nghiêm rung đùi đắc ý, thao thao bất tuyệt, thông qua việc nêu ví dụ, lấy kinh điển Tứ thư đến, để dẫn chứng quan điểm của mình, đang nói

đến nơi đắc ý, Thẩm Ngạo đã rời ghế, xấu hổ mà ngắt lời nói: “ Nhạc phụ đại nhân, hiền tế quá mót, thật có lỗi, thật có lỗi.” Không nói hai lời, chật vật mà chạy ra ngoài.

Đường Nghiêm vẫn chưa thỏa mãn, vểnh đuôi lên, ánh mắt rơi vào trên người Đường phu nhân, nói: “ Phu nhân, vừa rồi vì phu nói, đều là thánh nhân dạy bảo, người là phụ nữ, càng phải nhớ cho kỹ...ái.... phu nhân... phu nhân buông tay, người làm cái này còn thành ra thể thống gì, nào có chuyện đang tại trước mặt nữ nhi, vắn lỗ tai trượng phu... ô hô... thánh nhân thật sự không lừa ta, chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó đường cùng... à nha, đứt, đứt, sắp đứt rồi!”

Thẩm Ngạo trốn đi, nghe được thanh âm quát mắng ô hô bên trong, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, cũng không lên trên nhà xí, một mình chạy tới trong đình hậu viên tị nạn, trong lòng nghĩ: “ Đọc sách và làm người, quả nhiên không thể thiếu, nhất định phải ghi nhớ giáo huấn của nhạc phụ, đây là một con đường không đường về rồi!”

Đang tại trước mặt nữ nhi, Đường Nghiêm mắt mặt, cũng hiểu được không còn chút mặt mũi nào nữa rồi, tuy là Thẩm Ngạo không ở đây, bình thường cũng không chịu lộ mặt ủng hộ, nhưng về sau cũng mang phu nhân về nhà, Đường Nghiêm tiện thể chạy luôn theo.

Về nhà Thẩm Ngạo, Đường Nghiêm liền dứt khoát đi tìm Trần Tế, hai người cùng nhau đánh cờ, cũng rất thích thú, hẳn ở trước mặt Trần Tế nghị luận về nữ tử, Trần Tế đã lấy thê tử từ lâu, về sau bởi vì bị bãi quan, nhà mẹ đẻ bên kia liền đón người đi, lại làm cho hắn bị đả kích lớn, vì vậy quyết tâm cả đời không cưới, hai người đồng khổ tương liên, cùng công kích đức hạnh nữ tử một phen.

May mắn Vân nô tài kia là người bị câm, bọn hắn nói đến khuôn mặt đỏ bừng, hận là gặp mặt muộn, nàng cũng không nghe được, ngược lại, học vắn của Đường đại nhân, lại để cho Trần Tế bị thuyết phục.

Từ chỗ Trần Tế tìm về tự tôn, tâm tình Đường Nghiêm cũng khá hơn nhiều, mấy ngày trước đây còn la hét trước nhà, sao có thể mỗi ngày đều ở trong nhà con gái? Nhưng bây giờ cũng không chịu đi, nói Thẩm Ngạo đã là đệ tử của ta, lại là hiền tế của ta, ngay cả Trần tiên sinh cũng có thể ở, Đường mỗ tự nhiên từ chối thì bất kính, coi hắn như là con mình để đối đãi, được hắn hiểu kính là việc nên có.

Thẩm Ngạo chỉ cười ha ha, cũng không nói cái gì, chỉ là, đến trước mặt Đường phu nhân, trắng trợn công kích nhạc phụ đại nhân đọc sách cả đời, nhập vào tà ma ngoại đạo, không để ý tới đến chân ý của thánh nhân, sau này nhất định phải phân rõ giới hạn cùng hắn trên mặt học thuật vân vân....

Đường phu nhân liền cười, nói con rể này vô cùng nhu thuận, đọc sách cũng rất tốt.

Tuy nữ nhân thù dai, nhưng mấy ngày nay chọn mua hàng tết, Đường phu nhân nắm lấy ngày giảm giá hôm nay, cho nên qua lại bận rộn, dần dần vứt chuyện này ra sau đầu.

Ngày 30, sáng sớm bắt đầu ngủ dậy, trong phủ tràn đầy không khí ngày lễ, đèn lồng và câu đối đều có sẵn, Lưu thắng bên kia chủ trì, không để xảy ra sai lầm.

Thẩm Ngạo bắt đầu ngủ dậy, đi bái kiến Đường Nghiêm và Trần Tế trước, liền bắt đầu thu xếp sự tình tiến cung, muốn vào cung, lễ tiết cũng không thể thiếu, cần chọn lễ phục, ba vị phu nhân đều là Cáo Mệnh, cũng đều phải thu xếp.

Lễ phục Đại Tổng là rườm rà nhất, nhất là Cáo Mệnh, ba tầng trong, ba tầng ngoài, chính là mũ phượng, trâm phượng, đều có quy định nghiêm chỉnh.

Cũng may Đường Nghiêm lúc này nhảy ra, ở bên giám sát, cũng không phải sợ để lỡ mất cái gì.

Tắm rửa, ăn mặc xong, chính là đợi ý chỉ đến, giữa trưa mời Trần Tế đến uống rượu, ba thầy trò uống vài bình, Đường phu nhân và các nàng Vân Vân lướt qua, liền lui đến buồng trong nghỉ ngơi, ba người có rượu vào trong bụng, khó tránh khỏi sẽ có chút ít nghị luận.

Đường Nghiêm đột nhiên hỏi sự tình học đường dạy võ, kỳ thật, học đường dạy võ từ lúc kiến lập theo kế hoạch đến hiện tại, Đường Nghiêm đều không hỏi đến, lúc này đột nhiên hỏi, lại làm cho Thẩm Ngạo có chút ngoài ý muốn, liền nói ý nghĩ của mình ra.

Đường Nghiêm trầm ngâm, nói: “ Thì ra tưởng rằng người muốn hồ đồ, không thể tưởng được, thật sự là người đã làm thành công, chỉ là văn nhân tông quân, rốt cuộc là Thư sinh hay là vũ phu đây?”

Trần Tế đúng là có chút thưởng thức học đường dạy võ, hắn ngẫu nhiên đi vài chuyến, phần lớn là ban đêm đi giám sát bài học của giáo úy, nâng chén uống một hớp rượu, nói: “ Văn võ chi đạo, trăm sông đổ về một biển, chỉ cần lợi quốc lợi dân, cần gì phải so đo cái gì văn võ?”

Đường Nghiêm mỉm cười nói: “ Ta lại quá bảo thủ rồi, phạt một chén rượu.”Liền uống một chén rượu vào trong bụng, rồi sau đó hít một hơi thật dài.

Qua buổi trưa, trong nội cung rốt cục cũng có người tới đón, là Dương Tiễn tự mình đến, hắn mặc lễ phục đồ thẩm, quen việc dễ làm mà vào phủ, thấy Đường Nghiêm, Trần Tế, cũng tươi cười, nói: “ Thì ra hai vị đã ở đây, ha ha, nô gia hữu lễ.”

Đường Nghiêm, Trần Tế vội vàng đáp lễ, hàn huyên khách khí vài câu cùng Dương Tiễn, Dương Tiễn nói: “ Nô gia đi một chuyến này, là đón Thảm Ngạo và mấy người Vân Vân vào cung, nhị vị, trong nội cung còn đang chờ, sẽ không làm phiền.”Nói xong liền đến hậu viên gặp Vân Vân, nhìn thấy Vân Vân mặc lễ phục Cáo Mệnh, chặc chặc tán thưởng, nói là càng đoan trang so v-với phi Tần trong nội cung.

Dương Tiễn khen như vậy, Thảm Ngạo ở bên nói: “ Kỳ thật Mạt Nhi và Nhược nhi cũng rất đoan trang.”

Dương Tiễn là loại người khéo đưa đẩy, nghe xong lời Thảm Ngạo nói, lập tức khen: “ Đúng, đúng, nô gia vào thăm Vân Vân.”

Dứt lời, liền dẫn bốn người xuất phủ, trực tiếp lên xe ngựa tiến đến nội cung.

)

423. Chương 411: Tạo Phản

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 411: Tạo phản

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đến Chính Đức môn, xuống xe, bốn người Vân Vân thân là nữ quyến, tất nhiên là được người dẫn về phía sau cung, đến chỗ thái hậu ngồi trước, Thảm Ngạo thì bị gọi vào Văn Cảnh các, trò chuyện cùng hoàng đế.

Hôm nay tâm tình Triệu Cát rất kém cỏi, mặt âm trầm, thời điểm Thảm Ngạo đi vào, bốn người Thái Kinh, Binh bộ Thượng Thư đang ở đây, nguyên một đám run sợ mà đứng, không dám thở mạnh một hơi.

Nếu là bình thường, ban thưởng ngồi cho Thái Kinh là chuyện bình thường, Triệu Cát thương cảm hắn già nua, cho nên vẫn rất hậu đãi đối với hắn, nhưng hôm nay, không khí bất đồng, dường như là đã sinh ra đại sự gì đó.

Triệu Cát đóng mắt ngồi ở trên ghế rồng, Thảm Ngạo vào trong, hắn cũng chỉ là mở đôi mắt ra một đường, rồi sau đó tiếp tục trầm mặc không nói.

Thảm Ngạo ngoan ngoãn mà đứng ở một bên, Triệu Cát nhẹ nhàng dùng đốt ngón tay gõ gõ mặt bàn, trên bàn là một phần tấu chương đồ thẩm, rất là bắt mắt.

Tấu chương Đại Tổng chia làm ba loại, một loại là tấu chương tầm thường, phần lớn là dùng màu xanh làm nền, một loại khác là tấu chương buộc tội, thì là dùng màu đen làm nền. Chỉ có sinh đại sự, thí dụ như Trắc trấn cấp báo, tình hình tai nạn cấp báo, các loại việc lớn như vậy, mới có thể dùng màu đỏ làm nền, nhận được loại tấu chương này, ba tỉnh không thể tự ý đọc, phải trực tiếp báo vào cung.

Đổi lại là dĩ vãng, thời điểm Thái Kinh nắm toàn bộ ba tỉnh, bên trong có Lương Thành hô ứng, cho nên coi như là tấu chương đồ thăm, hẳn cũng dám giữ lại, tránh để cho bệ hạ ‘phiền lòng’, nhưng lúc này không giống ngày xưa, Trung Sách tỉnh có Thạch Anh, bên ngoài hướng có một Thẩm Ngạo, trong nội cung còn có Dương Tiễn, loại sự tình này tất nhiên là không thể dấu diếm nổi, cho nên liền nhanh chóng đưa tới trước, tránh để cho người ta bắt được nhược điểm.

Trong lòng Thẩm Ngạo hiểu rõ, chắc là Trắc trấn hoặc là ở đâu đó xảy ra chuyện, chuyện này còn không nhỏ, lại xem Binh bộ Thượng Thư Trực Phúng đã ở đây, cơ hồ có thể kết luận ngay lập tức, đó là chiến sự.

Chiến sự là phiền toái nhất, nhưng trong mắt Thẩm Ngạo, trước mắt, đáng sợ nhất chính là người Kim xuôi nam, nhưng nếu Liêu quốc bên kia xảy ra sai sót, Thẩm Ngạo hẳn là người nhận được tin tức sớm nhất, trong lòng hẳn âm thầm nghi ngờ: “Chắc là không phải Trắc trấn xảy ra chuyện chứ?”

Thái Kinh cong eo, chậm rãi nói: “Bệ hạ... sự tình đến trình độ này, truy cứu cũng phí công, có lẽ là nghĩ biện pháp giải quyết tốt hậu quả mới được, nay đã đến ngày 30, gây ra chuyện như vậy, cự thần khó chối bỏ tội...”

“Người không nên tự trách.” Triệu Cát đóng mắt suy nghĩ sâu xa, chậm rãi nói: “Muốn trách thì trách Trẫm nhìn người không tốt, người nói đúng, nên giải quyết tốt hậu quả, chỉ là, làm như thế nào để giải quyết tốt hậu quả, cũng phải có một chương trình, triều đình phải có hai tay, một người là rìu một người tiêu diệt, phái khâm sai trước, xem bọn hắn nói như thế nào, đồng thời Binh bộ bên này cũng phải có chuẩn bị.”

Binh bộ Thượng Thư Trực Phúng: “Có phải là nên điều biên quân, kinh đô và vùng lân cận phía bắc bên kia, dựa vào An Lợi quân, Tiểu Chung tướng công bên kia, còn có một vạn tinh kỵ binh, có thể thuyền chuyển.”

Âm thanh Triệu Cát lạnh lùng, nói: “Không thể động, hiện tại sự tình không yên, muốn phòng hoạn không xảy ra, không thể động đến biên quân, chú ý người Tây Hạ thừa dịp tiến đánh, vậy bây giờ nên phân phối cấm quân, để Cao Cầu đi, Cao Cầu mấy năm này là có chút lưỡi biếng rồi, Trẫm cho hắn một cơ hội.”

Triệu Cát nghĩ nghĩ, lại nói: “Trước khi động binh mã, sự tình chiêu an có lẽ hay là trọng yếu nhất, Lễ bộ chủ sự đón khách kia gọi là Ngô cái gì nhỉ?”

Binh bộ Thượng Thư Trực Phúng choáng váng, không ở trong nghề, không biết tình hình nghề đó, người Lễ bộ, hẳn cũng nhận thức một ít, nhưng chủ sự đón khách, hẳn thật sự không có ấn tượng gì, nghe được Triệu Cát hỏi, ấp úng nói: “Là.. Là..”

Thẩm Ngạo ở bên nói: “Gọi Ngô Văn, cũng là loại người giỏi giang.”

Trực Phúng gờ con mắt lên, cảm kích liếc nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Đúng, là hắn, người này vi thần cũng từng nghe qua, chỉ là bình thường không có gì giao tình gì, nhất thời cũng khó có thể nhớ lại.”

Triệu Cát trừng mắt liếc Thẩm Ngạo, tiếp theo lại chậm rãi nói: “Mệnh lệnh hắn làm khâm sai, đi kinh đô và vùng lân cận phía bắc chiêu an, nói rõ ràng với hắn, chỉ cần bên kia chịu tiếp nhận chiêu an, cái gì cũng có thể thương lượng, nếu cố tình không chịu, cũng đành phải xua đại quân áp chế tứ phía. Thái ái khanh, Môn hạ tỉnh bên kia cũng phải có chuẩn bị, mô phỏng một đạo chiếu thư ra, có chuyện gì, tùy thời vào cung báo lại, cái năm này, Trẫm càng cảm thấy không dễ chịu.”

Tiếp theo, Triệu Cát phất phất tay, nói: “Đều đi xuống đi.”

Hai người Thái Kinh, Trực Phúng hành lễ, rồi bước khỏi cung điện.

Triệu Cát thở dài, nói với Thẩm Ngạo: “Đến đây, đến ngồi bên cạnh Trẫm.”

Thẩm Ngạo đến gần, ngồi xuống gần bàn vua, Triệu Cát nói: “Chính ngươi xem đi, nhìn xem có cái gì để nói.”

Thẩm Ngạo nhấc tấu chương trên bàn lên, bên trong quả nhiên là sự tình tạo phản, nói về kinh đô và vùng lân cận phía bắc, có Trần an sử Thần Phúc kéo cờ tạo phản, đúng là tụ tập mấy vạn người, chiếm giữ tại khu vực gần kinh đô và vùng lân cận phía bắc, tự xưng hoàng đế, sửa nguyên niên là Nguyên thần thụ, thiết lập đủ loại quan lại, lại ngụy chiếu, dâng lên tám tội lớn của Triệu Cát, công bố muốn thay trời hành đạo, đả đảo Đại Tông.

Thẩm Ngạo nhìn thấy liền trợn mắt há hốc mồm, một người Trấn an sử rõ ràng dám phản rồi, phản thì cũng thôi, dù sao trên danh nghĩa cũng là Trấn an sử, nhưng Dẫn hình sử, Đối vận sử, rõ ràng cũng đi theo phản rồi, hai người kia hồ đồ thì cũng thôi, mà ngay sương quân cả địa phương, rõ ràng cũng dám đi theo bọn hần hồ đồ, không ít châu huyện cũng như thế, trong vòng một đêm, cả kinh đô và vùng lân cận phía bắc, mỗi người lại thành phản tặc, mấy ngày trước kia, bọn hần có lẽ là quan viên và lương dân triều đình, nói một câu phản liền phản rồi?

Quan Đại Tổng, chính là áp dụng chính sách chia để trị, đã nắm hết quyền hành trung tâm, thì phải có quan viên các lộ can tay hai bên, người này quản hình ngục, người kia quản chính vụ, người khác quản vận chuyển qua đường sông, có thể nói là vô cùng rõ ràng, tuyệt đối không thể có Trấn an sử tạo phản, nhưng hết lần này tới lần khác, việc lạ như vậy rõ ràng đã sinh, Thần Phúc ăn được chân heo gan báo, ngay cả kinh đô và vùng lân cận phía bắc, rõ ràng đầu óc cũng ngâm nước.

“Bệ hạ...” Thẩm Ngạo buông tấu chương, một bộ dáng muốn nói lại dừng lại.

Sắc mặt Triệu Cát khó coi tới cực điểm, sa sút tinh thần, nói: “Là lỗi của Trẫm, tất cả đều là Trẫm gieo gió gặt bão.”

Một câu gieo gió gặt bão, lại làm cho Thẩm Ngạo càng hoài nghi hơn, rốt cuộc Từ Thần Phúc này là người nào, lại có năng lực lớn như vậy.

Triệu Cát thấy vẻ mặt Thẩm Ngạo hoài nghi, cười khổ nói: “Người này từng là vũ khách Kim Môn, về sau Trẫm phong hần đi làm quan ở kinh đô và vùng lân cận phía bắc, không thể tưởng được, lại gây thành đại họa như thế. Mấy năm này hần tại kinh đô và vùng lân cận phía bắc thiết lập một cục diện riêng, đúng là rất được lòng dân, không thể tưởng được, ngăn ngừn mấy năm, hần lại có thể tạo ra thanh thế lớn đến như thế.”

Thẩm Ngạo bưng tỉnh đại ngộ, cái gọi là Kim Môn vũ khách, chính là đạo sĩ, trước đây Triệu Cát tôn trọng Đạo giáo, đạo sĩ xuất nhập hoàng cung, không người nào dám ngăn cản, bởi vậy mới được xưng “Kim Môn vũ khách”, những người này dùng Thái Du làm đại biểu, đã từng ồn ào náo động một thời, rất nhiều người được trao tặng chức quan, thành Đại tướng nơi biên cương.

Chỉ là về sau, Thẩm Ngạo vạch trần cái xiếc thần tiên sống kia, lại xếp đặt thiết kế giết chết tiền đồ chính trị của Thái Du, trong lòng những đạo sĩ này cũng run sợ, sợ bệ hạ thanh toán, mới bắt đầu tìm kiếm kế sách tự bảo vệ mình.

Đạo sĩ được kêu là Từ Thần Phúc đã làm Trấn an sử, trước kia từng mời chào tín đồ tại kinh đô và vùng lân cận phía bắc, hần đã là trưởng quan cao nhất tại kinh đô và vùng lân cận phía bắc, lại là một đạo sĩ cứu người, người phụ thuộc đương nhiên không ít, kể từ đó, phần lớn quan viên kinh đô và vùng lân cận phía bắc tự nhiên cũng khuất thân đầu nhập vào.

Chắc hẳn, những người kia, ngay từ đầu cũng không tin cái gì đạo sĩ, dù sao cũng đều là người đọc sách, ai tin là người ngu, nhưng đã đầu nhập vào làm môn hạ Thiên Nhất Dạy của Từ Thần Phúc, liền không thoát khỏi cái liên quan này, Từ Thần Phúc sẽ bắt bọn hần làm chút ít sự tình không hợp pháp, có nhược điểm, Từ Thần Phúc hô lên, bọn hần cũng chỉ có thể bị người lôi kéo.

Ngay cả quan viên đều bị kéo xuống nước, những sương quân, dân chúng kia lại càng dần dần, Thiên Nhất Dạy dựa vào Từ Thần Phúc chủ chính, xử lý một ít nghi thức tôn giáo, điên cuồng chiêu mộ tín đồ, chỉ sợ dân chúng tất cả châu huyện, sương quân, đều đã thành tín đồ của Thiên Nhất Dạy.

Ngay tại năm trước, Lại bộ bên kia đã làm tốt chuẩn bị thu thập Từ Thần Phúc, lúc trước Từ Thần Phúc đắc thế, dựa vào thân thuộc với vua, hôm nay tất cả mọi người nhìn ra được, bệ hạ đối với sự tình thần quỷ, đã dần dần không quá mưu cầu danh lợi, Từ Thần Phúc này tại kinh đô và vùng lân cận phía bắc cũng không có chiến tích gì, nói toạc ra, người này không phải trên một người làm quan, mọi người bái, chính là Khổng thánh nhân, hần bái là cái gì Thiên Nhất thần, không phải là một hệ thống, đã sớm nhìn hần không thuận mắt rồi!

Từ Thần Phúc thấy không làm được quan, lại sợ hãi bị hỏi tội, đến lúc này, thì chẳng thêm chú ý gì nữa, dứt khoát giờ cờ phản lên, đập nổi đim thuyền.

Tin tức đưa đến chỗ Triệu Cát, ngày ba mươi tết, xem như triệt để bị giày xéo, kinh đô và vùng lân cận phía bắc cách Biện Kinh chỉ trăm dặm, chỗ đó xảy ra chuyện, một khi không tốt, sẽ lan tràn đến Biện Kinh, dẫn đến khủng hoảng của kinh đô và vùng lân cận.

Triệu Cát trừng mắt lên, tuy tại trước mặt Thái Kinh, Trục Phúng, tận lực làm ra một bộ dạng trấn định, lúc này lại có vẻ có chút bất lực, nói: “Thẩm Ngạo, nếu không chiêu an được hắn, đánh lại bất lợi, vậy phải làm như thế nào?”

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, không chút do dự nói: “Vậy thì lại đánh.”

Triệu Cát lắc đầu: “Người không hiểu, tại đây liên quan quá lớn, kinh đô và vùng lân cận phía bắc là vùng ngoại thành kinh đô và vùng lân cận, cách Trắc trấn rất gần, một khi sơ sẩy, chính là đại họa.”

Thẩm Ngạo chần chờ một chút, nói: “Bệ hạ, hãy để cho biên quân đi đánh, Vu Cấm quân có lẽ là ở lại kinh đô và vùng lân cận, đề phòng bất trắc.”

Trong lòng Triệu Cát không biết, nhưng Thẩm Ngạo hiểu được, cấm quân kinh đô và vùng lân cận đã thoái nát cực độ rồi, thoái nát thì cũng thôi, đáng sợ nhất chính là không biết mình, trong mắt hoàng đế, Tư Mã tư trong kinh, chỉ ít có bốn năm vạn người, quy mô cũng coi như không nhỏ, cầm lấy đi tiêu diệt giặc, rõ ràng cũng đủ.

Dù sao quân phản loạn kinh đô và vùng lân cận phía bắc chỉ là sương quân, đương nhiên không phải đối thủ của phần đông cấm quân, nhưng Triệu Cát nào biết đâu rằng, Tư Mã tư có thể có hai vạn người cũng đã là không tệ, dựa vào hai vạn người Cao Cầu mang theo đi kinh đô và vùng lân cận phía bắc, hơn phân nửa sẽ xảy ra việc xấu.

Một khi quan quân bất lợi, vấn đề sẽ càng thêm nghiêm trọng, cho nên Thẩm Ngạo có ý tứ là, tình nguyện để cho biên quân đi, sức chiến đấu của biên quân còn tạm được, ít nhất còn có lực đánh một trận.

Triệu Cát nghĩ nghĩ, lắc đầu, nói: “Biên quân không thể động, muốn động đến họ, sẽ dao động nền tảng lập quốc rồi, Trẫm có chút khó xử, người không hiểu đâu.” Hắn miễn cưỡng mà nặ ra một chút dáng tươi cười, nói: “Đêm ba mươi không nói cái này, đi, Trẫm mang người đi vấn an Quá Hoàng thái hậu trước, tí nữa, người trung thực một ít, nhận thức cái sai với Quá Hoàng thái hậu, Quá Hoàng thái hậu cũng là người có từ tâm, sẽ không so đo cùng một thiếu niên như người.”

Thẩm Ngạo kiên trì theo Triệu Cát đến tẩm cung của Quá Hoàng thái hậu, ở bên ngoài thông báo trước, mới được đi vào, Triệu Cát khom người hành lễ, Thẩm Ngạo là thần tử bên ngoài, quỳ xuống, cất cao giọng nói: “Vi thần Thẩm Ngạo bái kiến Quá Hoàng thái hậu, Quá Hoàng thái hậu mạnh khỏe.”

Khí sắc Quá Hoàng thái hậu cũng không tốt, con mắt rơi vào trên người Triệu Cát, hỏi: “Ai gia nghe nói kinh đô và vùng lân cận phía bắc xảy ra chuyện?”

Tin tức này khẳng định không dấu diếm được nổi, bí mật trong nội cung khó giữ, nhiều người biết, Triệu Cát lại phát một trận tính tình lớn như vậy, rơi vào tay hậu cung đến cũng chỉ là sự tình sớm muộn, chỉ là, Triệu Cát cũng không dự liệu được, tin tức có thể truyền bá nhanh như vậy, trong lòng không khỏi có chút tức giận, suy nghĩ xem rốt cuộc là người nào lăm mồm để lộ tin tức, vẫn không thể không làm ra bộ dạng kính cẩn nghe theo, nói: “Vâng.”

Quá Hoàng thái hậu thở dài nói: “Bệ hạ cũng không cần quá mức vội vàng xao động, chỉ là họa nhỏ mà thôi, nên ứng đối như thế nào thì ứng đối như thế đó, thời điểm tiên đế còn đây, họa Trắc trấn, họa trong nước cũng không thiếu, cuối cùng còn không phải an ổn hay sao?”

Triệu Cát gật gật đầu.

Quá Hoàng thái hậu nói: “Ai gia có thể nói vài câu cùng Thẩm Ngạo không?”

Ý tứ này là muốn Triệu Cát lánh tránh, Triệu Cát chần chờ một chút, hơi đồng tình liếc nhìn Thẩm Ngạo, liềm lui ra ngoài, chỉ để lại Thẩm Ngạo có chút bất an quỳ trên mặt đất, Quá Hoàng thái hậu nhìn hắn một cái, lạnh lùng thốt: “Thẩm Ngạo, đứng lên đi, người đâu, ban thưởng ngồi cho Thẩm đại nhân.”

Có người chuyển ghế đến, Thẩm Ngạo ngồi xuống, Quá Hoàng thái hậu trừng mắt liếc hắn một cái, cũng không cho hắn sắc mặt hoà nhã, nhưng ngữ khí lại hòa hoãn hơn một ít, nói: “Vốn là, người tiến cung một

chuyện này, ai gia cũng có chuẩn bị, muốn nhục nhã người còn không dễ dàng sao? Người đừng tưởng rằng được thân thuộc với vua, lại có thái hậu che chở, ai gia liền không nhúc nhích được người.”

“ ... ”

“Người không nói lời nào?”

Thẩm Ngạo nghiêm túc nói: “Ta và Quá Hoàng thái hậu quả thật có hiểu lầm, chỉ là hôm nay là ba mươi, cần gì phải làm mọi người mất hào hứng?”

Quá Hoàng thái hậu hừ lạnh một câu, nói: “Có người muốn ai gia không dễ sống qua đêm 30, ai gia đương nhiên cũng sẽ không để người đó dễ qua, chỉ là...” Nàng dừng một chút, thở dài nói: “Sự tình giữa người và ai gia coi như hết, nói đến nói đi, người chỉ là quân cờ trong cung Cảnh Thái mà thôi, người kia thành tâm muốn làm cho ta xấu mặt, nếu không phải biết rõ sự tình kinh đô và vùng lân cận phía bắc, không muốn làm cho bệ hạ phiền lòng, hôm nay người cũng đừng nghĩ có quả ngon để ăn.”

Nói đến kinh đô và vùng lân cận phía bắc, Quá Hoàng thái hậu cũng âm thầm lo lắng, nàng là người trải qua mưa gió, tự nhiên biết rõ kinh đô và vùng lân cận phía bắc có người kéo cờ tạo phản, ý nghĩa trọng đại như thế nào, năm đó Phương Lạc phản loạn thì cũng thôi, dù sao Phương Lạc cách Biện Kinh vạn dặm, triều đình thông dong tiêu diệt tặc, có rất nhiều thời gian.

Nhưng kinh đô và vùng lân cận phía bắc rất gần kinh sư, một khi không tốt, sẽ phải phát chiếu cần vương, đó là sự tình thiên hạ chấn động, có thể đoán được áp lực và trọng trách của hoàng thượng bên kia thế nào.

Quá Hoàng thái hậu gấn bó trên người Triệu Cát, bình thường Triệu Cát cũng rất kính cẩn nghe theo, bởi vậy cũng suy nghĩ một ít vì hắn, không chịu lại để cho Triệu Cát kẹt ở giữa, rơi vào thế khó xử, vì kể ngày sau, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Quá Hoàng thái hậu ngồi ở trên giường, chậm rãi hỏi: “Nghe nói gần đây người đã luyện binh, chính là học đường dạy võ à?”

Thẩm Ngạo gật đầu, nói: “Vâng.”

)

424. Chương 412: Tính Kế

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 412: Tính kế

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Quá Hoàng thái hậu nói: “ Luyện binh tốt, ta thì không chịu được những văn thần chỉ biết chi, hồ, giả, dă kia, nguyên một đám ăn nói hung hăng, mỗi ngày cho là mình trị quốc bình thiên hạ, kỳ thật chính thức gấn bó với thiên hạ, có lẽ là cả văn võ, nhiều mặt trụ cột của quốc gia. Ai gia biết rõ, người trung thành và tận tâm đối với bệ hạ, cái luyện binh này còn cần phải do người chịu trách nhiệm, từ từ mà luyện, lão bà ta đây cũng sẽ không phiền người.”

Lúc này, ấn tượng của Thẩm Ngạo đối với Quá Hoàng thái hậu không khỏi đổi mới hơn không ít, hơi cảm giác kích động, nói: “ Vi thần vô cùng tạ ơn.”

Quá Hoàng thái hậu hé miệng cười nói: “ Chỉ là trong đầu ai gia còn có chút không cam lòng, ai gia trải qua mấy chục năm, cái mưa gió gì chưa từng gặp qua, nhưng lại thua trong tay của người, người tới, người có bản lĩnh gì vậy?”

Thẩm Ngạo giờ con mắt lên, suy nghĩ một chút, nói: “ Bỏ sự nhiều lắm, sợ nhất thời nói không hết.”

Quá Hoàng thái hậu lại che miệng cười một tiếng, nói: “ Quả thật là điên cuồng, đi đi, cũng nên đến Cảnh Thái cung vấn an.”

Thẩm Ngạo đi ra khỏi tẩm cung, tâm tình thoáng cái bắt đầu trở nên cởi mở, hân đột nhiên phát hiện, lo lắng của mình biến thành dư thừa, Quá Hoàng thái hậu này, cũng không đến mức quá xấu.

Triệu Cát chờ tại bên ngoài, nhìn thấy Thẩm Ngạo đi ra, không thể tin được, Thẩm Ngạo đúng là tứ chi đều đủ, trên mặt còn mang theo vẻ tươi cười, Thẩm Ngạo theo hân một đường đi đến Cảnh Thái cung bên kia, vừa hỏi Thẩm Ngạo nói gì cùng Quá Hoàng thái hậu, Thẩm Ngạo đem lời nói vừa rồi thuật lại một lần, Triệu Cát sinh ra cảm khái: “ Ân đức Quá Hoàng thái hậu, cả đời này Trẫm cũng khó có thể trả lại, từ đó, lại cảm thấy mẫu hậu có chút để ý việc nhỏ, chỉ là, những lời này, người không thể nói với người ngoài.”

Thẩm Ngạo cười cười gật đầu, tâm tình Triệu Cát khá hơn một chút, nói: “ Trẫm tính, từ từ mà qua năm mới, những chuyện khác không phải nghĩ nữa.”

Đến Cảnh Thái cung, bên này lại rất náo nhiệt, mấy Phi tần và các phu nhân Thẩm Ngạo đều ở đây, vây quanh bên giường nói chuyện cùng thái hậu, hai người Triệu Cát đi vào, có vẻ tùy ý hơn nhiều, đều là cười ha hả, đòi quà mừng..., cung nữ và các phu nhân Thẩm gia đều không nói, liên tục không ngừng vái chào Triệu Cát, Vân Vân và Chu Nhược đều đã bái kiến Triệu Cát, cho nên đều không lộ vẻ đặc biệt câu nệ, Đường Mạt Nhi là người mới, cũng có phần có vài phần thông dong trấn định.

Thái hậu cười nói: “ Hoàng thượng, người đã đến rồi, ai gia đang nói về người đó, chính người làm chuyện tốt, Thẩm Ngạo hôm nay đã là Thiếu phó Hầu gia, phu nhân của hân cũng vẫn chỉ là lục phẩm Cáo Mệnh, người làm hoàng đế, cũng quá nặng bên này nhẹ bên kia đi à nha.”

Triệu Cát liếc nhìn Vân Vân mặc lễ phục, quả nhiên là lục phẩm Cáo Mệnh, không khỏi cười mỉa, nói: “ Là nhi thần nhất thời quên, chờ qua năm mới, sẽ kêu Môn hạ tỉnh bên kia phác thảo cái ý chỉ sắc phong ra ngoài.”

Vân Vân, Đường Mạt Nhi, Chu Nhược đều nói cảm ơn: “ Tạ bệ hạ.”

Thẩm Ngạo thừa cơ nói: “ Tứ phu nhân Xuân nhi của ta không ở đây, lúc này ta cũng thay nàng nói một tiếng tạ ơn trước.” Người này giảo hoạt giống con cá chạch, dù sao, loại chuyện tốt phong thưởng này, đương nhiên một người cũng không thể hưởng hết, Triệu Cát có thể nặng bên này nhẹ bên kia, Thẩm Ngạo hân lại không thể, hiện tại tạ ơn thay rồi, chẳng khác nào là tạo thành một Cáo Mệnh nữa, nếu hoàng đế đổi ý, Thẩm Ngạo không ngại làm người can gián, nhắc nhở hoàng thượng một tý.

Một đám người nói chuyện phiếm vài câu, Thẩm Ngạo chú ý tới Thục phi trước mặt thái hậu, Thục phi này tuổi chừng ba mươi mấy, phong độ tư thái ảo ảo, nhìn hình dạng của nàng, chắc hẳn có phần được Triệu Cát yêu thích, nàng là mẫu thân Ninh An, lúc Thẩm Ngạo tiến đến, tự nhiên không nhìn được, nhìn Thẩm Ngạo vài lần, ý đồ muốn liếc xem thấu Thẩm Ngạo, có khi sẽ kéo Hiền Phi qua một bên, nói vài lời lạng lẽ, Hiền Phi chỉ cười gật đầu, thỉnh thoảng mong mỗi liếc nhìn Thẩm Ngạo.

Lại về sau các hoàng tử ào ào đến, đều hướng thái hậu và Triệu Cát vấn an, có cũng sẽ hướng Thẩm Ngạo hỏi thăm tốt, Thẩm Ngạo kính cẩn đáp lễ, có người chỉ lãnh đạm chào hỏi, ngay cả mí mắt đều không muốn nhắc lên.

Náo loạn hồi lâu, thời điểm còn sớm, Triệu Cát liền lôi kéo Thẩm Ngạo đi ra ngoài, giờ lên bước, nghiêm túc nói: “ Thẩm Ngạo, tối nay xét duyệt, người đã chuẩn bị thỏa đáng chưa?”

Thẩm Ngạo nói: “ Bệ hạ có ý tứ là, trận xét duyệt này đang mang việc trọng đại?”

Triệu Cát trịnh trọng gật đầu, nói: “ Vốn, Trẫm chỉ muốn náo nhiệt, thêm hoa trên gấm thì cũng thôi, nhưng hiện tại gây ra chuyện như vậy, một khi tin tức kinh đô và vùng lân cận phía bắc truyền ra, tất nhiên sẽ khiến Biện Kinh bất an, lúc này đây làm tốt xét duyệt rồi, sẽ dễ dàng phát ra tác dụng trấn an nhân tâm.”

“ Vi thần hiểu, xin bệ hạ yên tâm, sẽ tuyệt đối không xảy ra chuyện gì.”

Tâm sự Triệu Cát nặng nề, tìm cái hành lang đặt tay vào, ngẩng nhìn Trọng Lâu Vũ xa xa, nói: “ Ngày mai chuyện này sẽ truyền đi rồi, có thể trấn an hay không, liền xem tối nay, nếu làm tốt, Trẫm nhất định sẽ cảm kích người.”

Triệu Cát lần đầu tiên dùng cái từ cảm kích này, lại làm cho Thẩm Ngạo ngoài ý muốn, lập tức tưởng tượng, hoàng đế này cũng chưa từng tao ngộ qua đại biến gì, sự tình kinh đô và vùng lân cận phía bắc xác thực đủ làm hắn ăn một cái đập, trước mắt vô cùng hoang mang lo sợ, xét duyệt chẳng những trấn an nhân tâm, càng có thể phát ra tác dụng trấn an Triệu Cát.

Nghĩ xong, Thẩm Ngạo vội vàng nói: “ Bệ hạ, ngoại trừ xét duyệt, vi thần còn nghĩ tới một vật.”

“ Người nói.”

“ Thúc Nhã Tuần San.”

“ Ừm?”

“ Ngày mai gia tăng ấn bản, đồng thời là Thúc Nhã Nhã Xã San số đặc biệt cuối năm, vi thần nghĩ như vậy, cùng với để cho các dân chúng tự truyền, đưa tới vô số lời đồn, chẳng thoả mái mà nói ra, mượn Thúc Nhã Nhã Xã San phát biểu chút ít nghị luận, một là, tự nhiên là nói cho các dân chúng, Đại Tổng chúng ta đã tập trung hoá lực, tùy thời tiến tiêu diệt, thứ hai, cũng có thể tuyên dương phòng thủ Biện Kinh, lại để cho dân chúng biết rồi sự tình ngọn nguồn, lại có thể phát ra hiệu quả trấn an.”

Triệu Cát hiểu, không khỏi cười nói: “ Chấn không bằng phòng, biện pháp này tốt, chuyện này ta sẽ bảo Dương Tiễn lên tiếng kêu gọi, ghi như thế nào, để cho Lục Chi Chương kia đến phụ trách.”

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “ Ngoài ra, Thiên Nhất Dạy đã khởi sự tại kinh đô và vùng lân cận phía bắc, nhưng ở phía trong thành Biện Kinh, khó bảo toàn không có gián điệp của bọn hắn chúng, chuyện này, bệ hạ không thể không phòng.”

Triệu Cát nhất thời ngạc nhiên, suy tư vài giây, rồi nói: “ Người không đề cập tới, Trẫm lại quên, trong thành tất có nội ứng Thiên Nhất Dạy, phải sớm bắt được, chuyện này, Trẫm sẽ giao do Đại Lý Tự cùng Hình bộ đi làm.”

Tiếp theo, Triệu Cát cười một tiếng, tiếp tục nói: “ Đi thôi, theo Trẫm tùy tiện đi một chút.”

Hai người trầm mặc dạo bước trong cung, trong lòng Thẩm Ngạo biết rõ, bây giờ Triệu Cát đầy bụng tâm sự, tuy nói là không quan trọng, nhưng trong đầu có lẽ là không yên lòng, tâm sự nặng nề, đang ở trong nội cung, trước mặt những người khác, lại không thể không miễn cưỡng cười vui, trong lòng phiền muộn, mới tình nguyện cùng mình đi ra giải sầu, bởi vậy cũng không quấy rầy hắn.

Lúc này, trong lòng Thẩm Ngạo cũng không khỏi suy nghĩ: “ Một trận xét duyệt, ban đầu tưởng rằng, chỉ là một cơ hội để học đường dạy võ lộ mặt, nhưng hiện tại, ý nghĩa lại bất đồng, đang ở trước mặt cả thành Biện Kinh, nếu có thể viên mãn, ý nghĩa đủ để ghi vào sử sách.”

“ Khiêu chiến luôn nương theo kỳ ngộ, chỉ mong không xảy ra cái gì sai lầm.” Trong lòng bàn tay Thẩm Ngạo không nhịn được, đổ mồ hôi, tuy đã rèn luyện vô số lần, nhưng việc đến tận nơi, lại chịu trách nhiệm liên quan lớn như vậy, không thể không lo lắng.

)

425. Chương 413: Chuẩn Bị

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 413: Chuẩn bị

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đến tối đêm, trong nội cung khai mở tiệc rượu, trong điện Giảng Võ, đầy vẻ vui sướng hơn hở, cung nữ, nội thị qua lại liên tục, thái hậu và Quá Hoàng thái hậu, hoàng đế, Phi tần, hoàng tử, Đế cơ phân chia ngồi xuống, Thẩm Ngạo lần lượt ngồi xuống cùng phu nhân ở một góc vách, tiếp giáp với đám hoàng tử, Đế cơ, tình cảm phụ tử trong nội cung, dù sao cũng đậm bạc hơn bên ngoài một ít, hoàng đế nhiều con cái, cho nên khoảng cách giữa đám hoàng tử, Đế cơ với Triệu Cát, lên đến vài chục trượng xa, Triệu Cát không nâng chén, tất cả mọi người cũng không nói chuyện, chỉ chờ chính chủ động đũa, tiệc rượu mới chính thức bắt đầu.

Ánh mắt Thẩm Ngạo rơi vào trên người Ninh An cách đó không xa, Ninh An cùng một tiểu hoàng tử ngồi cùng một chỗ, tiểu hoàng tử này có vẻ rất nghịch ngợm, quỳ ngồi dưới đất lại luôn không an phận, hết lần này tới lần khác, lại muốn làm ra một bộ dạng đại nhân.

Hôm nay đôi mắt Ninh An chiếu đến khắp nơi, nhưng tận lực tránh né, không liếc về hướng hướng hấn, không dám đối mặt cùng Thẩm Ngạo, mái tóc đen nhánh giống như trong suốt kia, được buộc thành búi tóc công chúa, trên búi tóc trâm một cây trâm hình hoa lan, trên mặt buong thông tua cờ, lúc nàng nói chuyện cùng tiểu hoàng tử kia, tua cờ liềm lung lay.

Khuôn mặt trắng tinh, da thịt ôn nhu tinh tế, hai hàng lông mày thon dài như vẽ, hai con ngươi lập loè như sao, dưới sống mũi có đôi môi mỏng nhẹ nhàng mở ra khép lại, lúc nói chuyện cùng tiểu hoàng tử kia, khoe môi hơi cong lên trên, mang theo một chút vui vẻ xen lẫn sầu bi.

Cả người có vẻ tươi mới thoát tục, quả thực không mang theo chút khói lửa nhân gian nào, nàng mặc một cái áo màu trắng có thêu hoa, váy dài màu trắng, ngồi ở đằng kia, đoan trang mà cao quý, tĩnh lặng mà ưu nhã, tinh khiết, non nớt như vậy, giống như một nụ hoa Thủy Phù Dung, không nhiễm trần thế.

Chu Nhược lại gần Thẩm Ngạo, nhẹ nhàng véo Thẩm Ngạo một cái, thấp giọng nói: “ Nhìn Đế cơ người ta làm cái gì! Tính háo sắc không thay đổi!”

Thẩm Ngạo thu hồi ánh mắt, xấu hổ cười một tiếng, nói khẽ: “ Nhìn cũng không được à?”

Chu Nhược hơi ghen tuông, nói: “ Trong nhà nhiều như vậy còn không xem đủ sao.” Động thân thể, mặt tươi cười hiện ra má lúm đồng tiền, dựa vào Thẩm Ngạo, thấp giọng nói: “ Ta nhớ ra rồi, nàng chính là Ninh An?”

Thẩm Ngạo cúi đầu, lí nha lí nhí nói: “ Ừm, cái này, hôm nay sắc trời không tệ, à nha, đầu ta có chút đau, có phải là ngộ độc thức ăn rồi hay không.”

Vân Vân tại Thẩm Ngạo phía bên phải, giận dữ mà nhìn hấn một cái, nói: “ Người còn chưa ăn miếng nào, trúng cái gì độc.” Ánh mắt liền chuyển, nhìn thoáng qua hướng Ninh An, nói: “ Đế cơ ngược này không tệ, cũng không biết tính tình như thế nào.”

Thẩm Ngạo buồn bực mặt nói: “ Tính tình rất xấu.” Vân Vân kiên thức rộng rãi, vô cùng thông minh, Thẩm Ngạo đâu có thể không biết, nàng đang tận lực đào một cái bẫy, nếu nói Ninh An tính tình tốt, khoa trương nàng tựa như một đóa hoa, khẳng định phải bị tội.

Tiệc rượu chính thức bắt đầu, Thẩm Ngạo uống vài chén rượu, không khí cuối cùng cũng thân thiện hơn một ít, Triệu Cát sợ mọi người không chịu tận tình, cố ý dẫn dò mấy lời không cần câu nệ, bên kia, mấy hoàng tử lớn gan đã muốn đi đi lại lại rồi, Vân Vân đứng lên, bưng một chén rượu, nói: “ Ta đi trò chuyện cùng Ninh An kia.”

Trong lòng bàn tay Thẩm Ngạo liền xuất hiện đầy mồ hôi, Chu Nhược cũng đứng lên, nói: “ Ta cũng đi.”

Có gây sự quỷ Chu Nhược này đi, quần áo Thẩm Ngạo đều ướt hết, nhìn Đường Mạt Nhi ngồi ngay ngắn bất động, trong lòng may mắn nghĩ: “ Có lẽ vẫn là Mạt Nhi nhu thuận, có tri thức hiểu lễ nghĩa, người ta quả nhiên không giống với người thường.”

Ai ngờ Đường Mạt Nhi cũng đột nhiên đứng lên, nói: “ Ta cũng đi thử xem.”

Ba nữ đồng loạt dời bước về phía chỗ Ninh An ngồi, Thẩm Ngạo im lặng, cúi đầu uống rượu giải sầu không nói lời nào, Ninh An mắt thấy có người đi tới, cũng hơi có vài phần khẩn trương, ngoài ra, bốn nữ nhân tụ tập cùng một chỗ, mang theo một vài thanh âm trong trẻo, tiểu hoàng tử thì thoảng phát biểu nghị luận một phen. gom góp thành một bàn, mấy người thấp giọng đàm cười rộ lên, có khi người bàn kia đột nhiên liếc về hướng Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo cảm giác ánh mắt khác lạ, thái độ liên đoan chính, cố ý trấn định tự nhiên mà nâng chén tự uống.

Bữa tiệc rượu này, trong mắt Thẩm Ngạo, so với bất luận tiệc rượu nào, đều dài hơn rất nhiều, trong lúc Tam hoàng tử và mấy người Kỳ vương tới kính rượu một chuyến, Thẩm Ngạo mượn cơ nói tào lao vài câu cùng Triệu Tượng, để che dấu xấu hổ.

Đang tại thời điểm tiệc rượu sắp sửa tiến vào khâu cuối cùng, Thục phi đột nhiên bước tới, liếc liếc Thẩm Ngạo, ánh mắt rơi vào chỗ ngồi bên cạnh Thẩm Ngạo, hỏi: “Thẩm đại nhân, Bồn cung có thể ngồi một tý được không?”

Thẩm Ngạo nâng cao tinh thần, nghiêm túc nói: “Nương nương, mời ngồi.”

Thục phi chân thành ngồi xuống, đánh giá Thẩm Ngạo, nói: “Đều nói tư thế Thẩm đại nhân oai hùng lỗi lạc, hôm nay vừa thấy, quả nhiên phi phạm.”

Thẩm Ngạo biết rõ nàng còn có câu nói sau, bởi vậy cũng không cất ngang.

Thục phi tiếp tục nói: “Sự tình giữa ngươi và Ninh An, như ván đã đóng thuyền, Bồn cung cũng không trách trách ngươi, bệ hạ bên kia cũng đã nói lỏng miệng, cưới gả cũng chỉ là sự tình sớm muộn, Bồn cung kính Thẩm đại nhân một ly, mong tương lai ngươi có thể đối tốt với nàng.”

Thẩm Ngạo nâng chén, uống một ly cùng Thục phi, Thục phi lạnh nhạt mà đứng dậy rời ghế, ánh mắt liếc về hướng Ninh An, đột nhiên cảm khái nói: “Trong ngự hoa viên làm ra sự tình tà đạo như thế, rất là không ổn, sau này không được không có quy củ như vậy nữa.”

Thẩm Ngạo lại trấn định hơn, cười nói: “Vâng.”

Thời điểm phút cuối cùng tiệc rượu, Dương Tiễn bên kia nghiêm túc nhập điện, khom mình hành lễ, cất cao giọng nói: “Bệ hạ, Chính Đức môn bên kia đã sắp xếp xong xuôi, dân chúng Biện Kinh rất đông đủ, đều đến xem lễ.”

Triệu Cát hơi kích động, gật gật đầu, cất cao giọng nói: “Khó được ngày tốt lành như hôm nay, mọi người cũng nên vui mừng, đều đến Chính Đức môn xem lễ đài, cùng dân vui mừng, Thẩm Ngạo, ngươi đến bên cạnh Trẫm.”

Thẩm Ngạo đứng lên, khom người lên tiếng, một đoàn người menh mông cuộn cuộn đi đến Chính Đức môn, thành lâu Chính Đức môn đã sửa chữa đối mới hoàn toàn, thành lâu này chia làm ba tầng, tầng một là một ít vương công đại thần, tầng 2 thì là hoàng tử, Đế cơ, tầng cao nhất, thì là hai hậu, Triệu Cát và Phi tần, chuyện này là không nói về Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo đương nhiên phải ngồi tại bên người hoàng đế.

Thái hậu cũng không hiểu đối với mấy sự tình này, vốn là gọi Thẩm Ngạo đến một bên, hỏi định làm gì ở nơi này, Thẩm Ngạo ở bên giải thích: “Lễ bộ bên kia định ra quy củ như vậy, vốn là định phóng pháo hoa, rồi sau đó là bệ hạ hạ chiếu với dân chúng dưới cổng thành, từ đó về sau, mới là tiết mục chính trọng đầu hí (kịch có giọng hát và điệu bộ rất nặng), giáo úy học đường dạy võ sẽ được bệ hạ xét duyệt.”

“Xét duyệt? Hôm nay là đêm ba mươi, thấy ánh đao kiếm ảnh, chung quy có chút không ổn đâu.” Thái hậu có vẻ có chút không vui.

Ngồi ở một bên, Quá Hoàng thái hậu đột nhiên lạnh lùng nói: “Đại Tổng ta dựa vào đúng là ánh đao kiếm ảnh và sĩ đại phu để ngồi lên giang sơn, lúc này xét duyệt, là cử động chứng tỏ bệ hạ coi trọng nghiệp võ, rất tốt.”

Thái hậu không để ý tới Quá Hoàng thái hậu, chỉ hướng Thẩm Ngạo hỏi: “Là thế này phải không?”

Thẩm Ngạo nói: “Đây là điều đương nhiên, hôm nay tuy là thiên hạ thái bình, nhưng cái gọi là quân tử dùng miệng không dùng võ, phu nhân không thể chơi binh, chơi thì không uy phong, binh không thể phé, phé chính là hồng. Xưa kia Ngô vương Phù Sai hiểu chiến mà vong, Từ Yển vương không võ cũng bị diệt,

Cố Minh vương định chế quốc gia, trên không chơi binh, dưới không phé võ. Đại Tổng ta không là quốc gia hùng mạnh có lẽ nghĩa, tự không thể mở ra chiến tranh, lại cũng không thể quên chiến, quên chiến tất sẽ nguy.”

Thái hậu hé miệng cười cười, nói: “ Người nói cái gì cũng có đạo lý, tốt, ai gia muốn nhìn xem, cái học đường dạy võ kia có thể xét duyệt ra cái gì.”

Triệu Cát xuất hiện nơi thành lâu, dân chúng bên ngoài sông đào bảo vệ thành đứng đông đúc, không nhìn tới cuối cùng tức thì bộc phát ra từng đợt thanh âm khen ngợi, cảnh tượng như vậy, lại làm cho tâm sự nặng nề vừa rồi của Triệu Cát. thoáng cái đã vụt về sau đầu, đúng là không nhìn được, vẫy vẫy tay về hướng đám người.

Hôm nay tại đây đã đốt một chút Khổng Minh đăng, lơ lửng ở giữa không trung, sáng như ban ngày, chỉ một lúc sau, pháo hoa nổi lên bốn phía, theo từng đợt nổ vang, khói lửa cầu vòng rực rỡ bắn vào giữa không trung, vô cùng tráng lệ.

Đây là lần đầu tiên từ trước tới nay, lễ mừng Đại Tổng hoành tráng như vậy, tuy rất nhiều quy củ chưa thành thực, thực sự vẫn rất tốt, may mà Biện Kinh vốn là nhiều người, có kinh nghiệm đi hội làng mua đồ, lễ mừng long trọng này còn không gây nên sai lầm, bốn phía đều có cấm quân giữ gìn trật tự, không sợ xuất hiện chà đạp, hỗn loạn.

Triệu Cát quan sát chúng sinh dưới lầu, đột nhiên sinh ra một sự hào hùng, trong thiên hạ, hẳn là vương thổ, đi coi giữ vương, hẳn là vương thần, thì ra cũng không chỉ là một lời nói suông, chứng kiến những khuôn mặt đầy nhiệt tình rồi lại có chút mơ hồ, đầu người chen chúc lay động bốn phía khen ngợi kia, Triệu Cát vịn tường, tay đập mạnh, nhìn phương xa, trong đôi mắt, trở nên trấn định dị thường.

Thẩm Ngạo ở một bên liếc nhìn Triệu Cát, đột nhiên phát giác, vị hoàng đế trước mắt này có chút lạ lẫm, nói như thế nào đây, hình như là thay đổi một người khác, tại lúc trước, Triệu Cát càng giống như thi nhân hoặc là họa sĩ, toàn thân tuy có lộ ra quý khí, nhưng thực chất, bên trong lại có một phong độ của người trí thức, đầy tình thơ ý họa.

Chỉ là hiện tại... Triệu Cát hiện tại trầm ổn chắc chắn, rất có một bộ dạng phóng khoáng nắm giữ thiên hạ.

Gió lạnh thổi qua, đứng ở trên nơi đầu gió này, khuôn mặt bị gió lạnh thổi trực tiếp, Dương Tiễn ở một bên cẩn thận nhắc nhở: “ Bệ hạ, tại đây rất lạnh, không bằng chúng ta tiến vào bên trong nghỉ một chút.”

Triệu Cát ngoái đầu nhìn lại, trong đôi mắt trấn định tự nhiên nói: “ Trẫm đứng ở chỗ này, đến đây, tuyên đọc ý chỉ, Thẩm Ngạo, người đứng ở bên người Trẫm.”

Thẩm Ngạo đứng ở bên người Triệu Cát, tâm tư lại khác với Triệu Cát, cao xử bất thắng hàn (ở chỗ cao không khỏi rét vì lạnh), đây là nhận thức trực quan nhất của hắn.

Triệu Cát dùng ngón tay chỉ về phía cổng thành: “ Trẫm ái khanh, ngươi thấy được không?”

“ Vi thần thấy được.”

“ Ngươi nghĩ như thế nào?”

“ Vi thần nghĩ đến chính là thứ dân tức giận, hai người đổ máu, máu tươi năm bước, thiên tử tức giận, xác người trăm vạn, đổ máu đầy đất, sinh tử vinh nhục vạn dân gắn bó với bệ hạ.”

Triệu Cát cười ha ha một tiếng, nói: “ Không sai, thì ra Trẫm còn chịu trách nhiệm liên quan lớn như vậy, vì sao lúc trước không biết những việc đó?”

Nhưng lúc này, lập tức một người thái giám lễ phục đỏ thẫm kéo cao cuống họng, cầm một phần thánh chỉ đứng ra, cất cao giọng nói: “ Hoàng đế viết: ...”

Thánh chỉ phát ra một tý, đám người ào ào quỳ xuống, cái thánh chỉ này rốt cuộc là niệm cái gì, ai cũng không nghe rõ, sớm bị gió thổi tan đi, đợi cho thánh chỉ niệm xong, vẫn như cũ là thanh âm vạn tuế, thanh âm mấy chục vạn người giao nhau, vang lên một thành mảnh, tuy có hơi loạn, lại vẫn là khí thế như cầu vòng.

Kế tiếp, chính là học đường dạy võ ra sân, Thẩm Ngạo và Triệu Cát vịn tường, đều hơi kích động và bất an, trọng điểm đùa giỡn là ở chỗ này, ngàn vạn lần không thể có bất kỳ sơ xuất nào.

Xa xa, tiếng pháo ù ù vang lên, đây là tín hiệu xét duyệt, lập tức, tiếng trống bắt đầu nổ vang, phảng phất ngay cả đại địa cũng không khỏi run rẩy, trên cổng thành, tiếng trống cực lớn nương theo thanh âm rung động càng thêm hùng hồn, hợp với tim đập như trống trong ngực Thẩm Ngạo, cũng không nhịn được, bắt đầu nhảy lên theo nhịp trống.

Tất cả mọi người ngừng hô hấp, trong cổ họng chỉ còn lại một lời chưa nói ra nổi, một đôi mắt vẫn không nhúc nhích, nhìn về phía xa xa, chỗ đó là một mảnh hắc ám, trong bóng tối, lại phảng phất có một lực lượng đang ngo ngoe động dậy, bọn hắn...sắp đến rồi!

Trong bóng tối, giáo úy mặc áo giáp cầm quân Tiền điện tư, mang theo nón đồng Phạm Dương, tập kết không tiếng động, Hàn Thế Trung nằm trong đội thứ nhất, bởi vậy hắn liên quan vô cùng trọng đại, cả buổi xét duyệt có thể thành công hay không, trọng trách của Hàn Thế Trung không nhẹ.

Hàn Thế Trung vác đao, đôi mắt trong bóng đêm vô cùng thâm thúy, kiểm tra cách ăn mặc xong xuôi, liền thấp giọng nói: “Chư vị giáo úy, vận mệnh học đường dạy võ, tất cả đều giao cho các người, cũng không phải sợ hãi, không cần khẩn trương, hãy làm như lúc bình thường rèn luyện.”

Đám giáo úy ưỡn thẳng eo, cùng kêu lên: “Tuân mệnh.”

Pháo mừng đã vang lên, tiếng trống nổ vang, vài phần khẩn trương kia dần dần nhạt nhòa theo nhịp trống, Hàn Thế Trung mang theo đội, đứng ở phía trên, nói: “Dừng cờ, động ngực, đao ngang đầu.”

Đứng ở sau lưng Hàn Thế Trung là hai giáo úy, cùng nhau nâng cờ lên, một mặt cờ thêu chữ nhân, pháp phối trong đêm tối.

Khắc kỷ phục lễ vì nhân (lấy người làm gốc), đây là tư tưởng trung tâm học đường dạy võ, chỉ có khắc chế chính mình, tăng lên chính mình tu dưỡng, mới thật sự là võ giả, cái gọi là tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, cũng là ý nghĩa chính bên trong học đường dạy võ.

Đại Tổng dương văn ức võ, cũng không phải là không có đạo lý, vũ phu thống trị quốc gia, chính là cực kỳ dễ dàng xua binh loạn lạc, trước kia Đại Tổng thành lập, Tiết Độ Sứ Đường mặt mọc lên san sát như rừng, trửu binh tự lập vua, giúp nhau diễn kịch, lần lượt xuất hiện thời Ngũ Đại, người mạnh trong Tiết Độ Sứ cũng nhiều.

Tổng thái tổ Triệu Khuông Dận thống nhất cả nước, kế thừa chính sách Chu Thế Tông Sài Vinh, tăng mạnh tập quyền trung tâm, từng bước gạt chế độ Tiết Độ Sứ quân, sở hữu tài sản chính, quyền.

Tổng Thái Tông lại chiếu lệnh tất cả thuộc hạ Tiết Độ Sứ, trực tiếp điều lệ thuộc vào trung tâm, dùng triều thần phó thống trị chính sự, từ đó về sau, Tiết Độ Sứ trở thành chức vụ và quân hàm gia tăng vinh dự.

Một bề tắc xuất hiện, vũ phu có thể đánh trận liền bị kỳ thị, mà quốc gia bảo vệ bờ cõi, lại không thể không dùng bọn hắn, kết quả chính là thịnh hành giám quân, dùng hoạn quan, quan văn khống chế Trắc trấn.

Cái này cũng khiến cho một đám hoạn quan như Đồng Quán, tướng công văn thần như lớn nhỏ nhận được rồi cơ hội thi triển tài năng, vấn đề là, càng nhiều hơn là nội bộ lục đục tại Trắc trấn, giữa giám quân và võ tướng, khiến cho sức chiến đấu của quân đội một năm không bằng một năm, lúc chiến tranh đến, giám quân thường thường mọc lan tràn cản tay, làm kinh nghiệm phong phú của võ quan không thể thi triển.

Một hình thức mới sinh ra! Trong mắt triều đình, võ quan sở dĩ ngang ngược, sở dĩ tích binh tự lập, quan trọng nhất là phần lớn bọn hắn không có văn hóa, không hiểu được đạo lý nhân nghĩa lễ nghĩa, cho nên tất cả quyền hành quân sự, chỉ có giữ trong tay văn thần, mới có thể yên tâm.

)

426. Chương 414: Hào Hùng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 414: Hào hùng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hiện tại, một luồng tinh lực lượng mới xuất hiện, đây là những người trẻ tuổi đọc đủ thứ thi thư, một đám giáo úy nghiêm chỉnh huấn luyện, bọn hắn lại vâng chịu tư tưởng phục lễ, đầy đủ cả hai yếu tố.

Thẩm Ngạo đứng ở trên võ đài nhìn bọn họ, có thể để cho học đường dạy võ càng thêm lớn mạnh hay không, liền xem hôm nay!

Đội ngũ chỉnh tề, ngực ưỡn thẳng lên, đầu ngửa lên trời, mặt tất cả mọi người đều không biểu tình, hất cằm lên cao cao, vô cùng ngạo nghễ.

Cả đội ngũ giống như một sợi dây thừng thẳng tắp, hội tụ đủ trận hình, khoảng cách mỗi người, vị trí mỗi người, đều không kém chút nào, rèn luyện trọn vẹn bốn tháng, lại để cho mỗi người đều trở thành quân cờ trong trận, những con cờ này hơi kích động, hơi kiêu ngạo, hơi dũng cảm tiến tới, giống như con nghé mới sinh, nóng lòng muốn thử sức mạnh của mình.

Phương xa, tiếng huyền não thỉnh thoảng truyền tới, bọn hắn đang chờ đợi đám giáo úy.

Ban đêm, đã chìm xuống rất sâu, bầu trời bao la vô cùng đen tối, trăng lưỡi liềm treo trên cao, một tia ánh sáng nhỏ nhoi chiếu xuống bên dưới.

Ngẫu nhiên có một vì sao băng xẹt qua, mang theo cảm giác tươi mới, xẹt qua bầu trời đêm, ánh sáng màu trắng rừng rực lại như là đang lộ vẻ thâm lương sâu thẳm.

Gió không biết là thổi từ đâu đến, lúc bắt đầu còn mang theo vài phần ôn nhu, thổi đến từng đợt, làm cho cây cối khô vàng xao động, lá bay xào xạc, càng về sau, liền càng mạnh hơn, ôm theo sức lực gió thổi, cơ hồ có con trâu rừng hung hãn đi qua, gầm nhẹ trong cái lạnh thấu xương.

Con mắt Hàn Thế Trung đầy quang sáng ngời, trong đôi mắt bắn ra ra một tia tinh mang, giầy bó thật chặt, cao giọng hô: “ Tiến lên!”

Phương trận lặng yên không một tiếng động, giẫm chân đi về phía trước ở trong tiếng gió xào xạc, đội ngũ chỉnh tề, yên tĩnh không tiếng động.

Xa xa, Khổng Minh đằng đằng ngày càng sáng, ngày càng gần, ầm ầm có thể chứng kiến, ở phía xa, dân chúng bị cấm quân ngăn ở bên ngoài, từng đầu người di động liên tục, duỗi dài cổ, hípc mắt, nín hơi nhìn chỗ giáo úy xuất hiện.

Lúc này, tiếng huyền não dừng lại, ai cũng muốn nhìn một chút, giáo úy trong truyền thuyết kia, phỏng phất có được ba đầu sáu tay là cái dạng gì, xem xem có phải là thân hình bọn hắn, có dạng như cây cột bằng sắt, có quả đầu lớn như cái nồi đất, bọn hắn có thể cầm pháp khí trong tay hay không, có thể đang tại trước mặt tất cả mọi người lớn tiếng niệm chú hay không, có lẽ niệm xong lời chú, về sau, sẽ có sấm sét vang dội!

À nha, không xong, sớm biết như vậy, nên mặc áo tơi đến, đợi tí nữa bọn hắn bắt đầu hô phong hoán vũ, chẳng phải là sẽ bị mưa thấm ướt hết người sao?

Đương nhiên, đám văn nhân mặc khách không tin quỷ thần, bọn hắn khinh thường đối với cái gọi là thần thông giáo úy, giáo úy đương nhiên không có ba đầu sáu tay, cũng sẽ không hô phong hoán vũ, học đường dạy võ lợi hại nhất, đương nhiên không phải giáo úy, mà là vị Tư nghiệp kia, vị Tư nghiệp kia nhất định là nhân vật như Ngọa Long Phụng Sồ, bọn hắn nhìn qua người bên cạnh hoàng đế trên cổng thành kia, trong lòng đang suy đoán, Thẩm Ngạo có thể đeo khăn chút đầu, trong tay cầm một cái quạt lông hay không.

Rất nhiều suy đoán, nương theo vô số chờ mong, tất cả mọi người nhìn không chuyển mắt, nín hơi chờ đợi.

Két... Két... Két... Két...

Chỗ cuối cùng ngự đạo(đường gần tường thành), có một thanh âm, thanh âm một người đều nhịp càng ngày càng gần, nếu chú ý nghe, sẽ có người phát hiện, đây là động tĩnh giày bó nện trên gạch đá, kỳ quái nhất chính là, thanh âm này không giống như là một người phát ra, nhưng lại vô cùng chính tề.

Két... Két... Két... Két...

Tất cả mọi người đều vĩnh tai lên, càng nhiều suy đoán xuất hiện trong đầu, loại thanh âm này, nếu chăm chú nghe, thật giống như vô cùng kỳ diệu, làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác áp bách dày đặc, phảng phất như là Thái Sơn sắp sụp đổ ở trước mắt, phảng phất là khúc nhạc dạo khi mưa gió ập đến.

Triệu Cát cũng nghe được, sắc mặt hắn sững sờ, từ trong tiếng gió phân biệt thanh âm này, lại không khỏi nghi ngờ liếc nhìn Thẩm Ngạo, phảng phất là đang hỏi hắn, đây là cái gì?

Thẩm Ngạo chỉ cười nhạt.

Bên trong tấm màn đen, có một nhóm bóng người xuất hiện, phảng phất bọn hắn vốn là đến từ hắc ám, mặt bọn hắn không biểu tình, ngẩng đầu lên, uốn ngực, bước chân đều nhịp đi đi lại lại, mỗi một lần giày bó rơi xuống đất, đều vang lên một hồi tiếng vang chà đạp mặt đất.

Cái này là vô bị giáo úy?

Có người bắt đầu thất vọng rồi, thì ra bọn hắn chỉ có một đầu, chỉ có một thân thể, cũng giống như tất cả mọi người, đều có hai cánh tay cánh tay hai cái đùi, bọn hắn cũng không quá mức khôi ngô, cũng không có quả đấm to như nồi đất, bọn hắn.....rất bình thường.

Nhưng rất nhanh, có người phát hiện ra cái gì đó, liền thu liễm sự khinh miệt trong lòng, không khỏi nhìn về phía bọn hắn như đang nhìn quái vật đồng, bọn hắn...là người sao?

Là người, làm sao lại giống như một điểm sinh khí đều không có, chỉ ngẩng đầu lên, chỉ bước từng bước, hơn nữa, bọn hắn xếp đặt thật sự là vô cùng chính tề, tuy không ngừng tiến lên, nhưng tất cả mọi người đều nhắc tới ở cùng một thời gian, lại đang cùng dậm chân xuống trong một thời gian xác định.

Cấm quân rèn luyện, cũng có người xem qua, huy động đại đao, đâm chọc trường thương, gõ cái chiêng, không náo nhiệt lắm, nhưng rèn luyện như vậy, cái loại sống trong im lặng, làm cho người ta có một loại lạnh lùng thấm thấu vào tận trong đáy lòng.

Càng ngày càng nhiều đội ngũ xuất hiện, thanh âm giẫm chân tại chỗ càng lúc càng lớn, lại vẫn không có một chút tạp chất nào, thanh thúy mà có tiết tấu.

Ngẩng đầu lên, các thiếu niên từ chỗ cuối cùng ngự đạo, bước qua từng bước một, vượt qua đám người, vượt qua cấm quân, mắt thấy sắp đến Chính Đức môn.

Đám người này là vô bị giáo úy!

Đến lúc này, tất cả mọi người không thể không thừa nhận, quân kỷ vô bị giáo úy tuyệt đối thiên hạ vô song, phảng phất cho dù trước mắt xuất hiện ngàn vạn địch nhân, bọn hắn cũng sẽ không chút do dự bước qua, không có bất luận cái gì để chần chờ.

Triệu Cát không khỏi âm thầm gật đầu, cái loại cảm giác đều nhịp này, làm cho hắn không khỏi cảm khái, nói: “ Hiệu lệnh như một, tự cổ kim đến nay, chỉ có vô bị giáo úy mà thôi.”

Lúc này Quá Hoàng thái hậu và thái hậu cũng dạo bước tới, đang lúc mọi người tiền hô hậu ủng, hào hứng mừng mừng mà nhìn xuống bên dưới, thái hậu nhìn không được, nói: “ Bệ hạ, bọn hắn ngẩng đầu tại trước mặt thiên tử, phải chăng là vượt quá khuôn phép?”

Quá Hoàng thái hậu thường thức liếc nhìn Thẩm Ngạo, nói: “ Ngẩng đầu uốn ngực, mới có khí khái đàn ông.”

Triệu Cát không kìm lòng được, gật gật đầu, nói: “ Người xem, bọn hắc ngẩng đầu lên, đều là nhìn Trẫm.”Hắn mấp máy miệng, có một sự xúc động muốn vẫy tay về hướng bọn hắc, cuối cùng lại vẫn nhìn được sự xúc động này, chỉ nhìn phương trận bên dưới đến gần người.

Đội ngũ đã đến Chính Đức môn, đột nhiên, âm vang một tiếng...

Thanh âm trường đao ra khỏi vỏ bỗng nhiên phát ra, Hàn Thế Trung rút đao, đao chỉ hướng vòm trời.

Tất cả mọi người giật nảy mình, chính là Triệu Cát đứng ở trên cổng thành cũng không tự chủ được mà run rẩy, đang tại trước mặt hoàng đế, đang tại trước mặt văn võ cả triều, Tần phi, hoàng tử, Đế cơ, đột nhiên rút đao, bọn hắc muốn làm cái gì đây?

BOANG.....

Đám giáo úy bọn họ đều nhíp rút đao ra, Nho đao sắc bén, hàn mang Khổng Minh đang được chiếu rọi, phát ra hàn mang thắm người.

“ Dùng máu của ta, định quốc an bang, dùng thân thể ta, hộ quốc an dân, vĩnh viễn bảo vệ Đại Tống!”

Thanh âm tám trăm giáo úy đồng loạt rống lên, theo thanh âm giẫm chân tại chỗ, trường đao như rừng chỉ về hướng vòm trời, lập tức lại xoát một tiếng, trường đao vào vỏ cùng một thời gian, bước chân nổ vang, thanh âm bay đến theo gió lạnh, đội ngũ dần dần đi đến từng bước...

Một lúc vừa rồi, khí thế như cầu vồng, sát khí đằng đằng, ngay cả cấm quân cầm trường thương trong tay tại ngự đạo, cũng không nhìn được sự hoảng sợ, suýt nữa thì đặt móng ngồi bịch xuống đất, cái rung động này, lại làm cho dân chúng bên ngoài ngự đạo, nhất thời cũng trầm mặc, lập tức bạo phát ra từng trận tiếng hô, cả người đọc sách mang theo vài phần rụt rè kia, cũng không khỏi bạo phát ra tiếng ủng hộ.

Đại Tống suy nhược một trăm năm, đức hạnh cấm quân, ai có thể không biết, nguyên niên Trung tĩnh, binh không luyện một lần, bốn năm, tù trưởng Chiêu Châu làm loạn, lập tức lại là Phương Lạc loạn, Tây Hạ nhập quan, Khiết Đan xuôi nam, từng việc từng việc nhục nhã, không chỉ là triều đình sứt đầu mẻ trán, chính là dân chúng an phận cũng có một loại cảm giác ăn bữa hôm lo bữa mai.

Mà một câu lời nói kia, cùng lực áp bách đám giáo úy phát ra, trong lúc vô hình, lại biến thành một sự yên ổn, làm cho bọn họ sinh ra một cảm giác an toàn, quốc gia thối nát lâu ngày, cuối cùng vẫn cần có vài người động thân ra, thu phục đất đai bị mất, đi kiến công lập nghiệp, võ bị giáo úy, hoàn toàn là một tia ánh rạng đông, xuất hiện ở sáng sớm, phá tan bóng tối.

“ Vạn tuế!”

Có người kích động rống to, một khi kích động, liền khó tránh khỏi việc thổ lộ.

“ Vạn tuế!”

Hết thấy mọi người cũng đi theo, bắt đầu âm âm hô to, cũng có người gọi: “ Đại Tống vạn tuế.”

Lần này, cả lễ mừng biến thành vạn dân cuồng hoan (vui vẻ đến điên cuồng), ngay từ đầu, đã xếp đặt thiết kế tốt quy chế chống loạn, nhưng vẫn có người vung tay ra, hô to: “ Thu phục Yến Vân!”

Vô số người vung tay đi ra: “ Vương sư bắc định, thu phục Yến Vân!”

Thanh âm này làm cho đêm tối suýt nữa bị xua tan, ở phía trong thành Biện Kinh, tiếng hô không dứt, có vài người không tham dự lễ mừng, bình tĩnh từ trong mộng, vốn là lo sợ bất an mà nghe động tĩnh, thoáng cái cũng bắt đầu chuyển động, xông ra đường, cao giọng hô to: “ Thu phục Yến Vân sao? Quân đội có phải là đã đến phủ Đại danh? Á nha, vạn tuế, vạn tuế.....”

Lần này thật sự lại làm quan viên Tiền điện tư và nha môn phủ Kinh Triệu càng hoảng sợ, một khi đám người điên bắt đầu đứng dậy, cái kia cũng không phải việc gì tốt, cái liên quan này, ai gánh chịu nổi?

Vì vậy vội vàng lên thành lầu yết kiến, lên lầu hai, ở phía trong lầu hai, một ít các hoàng tử trẻ tuổi cũng kích động kêu to: “ Vạn tuế, vạn tuế, giết Khiết Đan cầu, giết Kim cầu!”Đám Đế cơ thì không hiểu ra sao, cảm thấy những nam nhân này thật sự là không thể tưởng tượng nổi, hô đánh kêu giết, khẳng định phải để cho Triệu Cát răn dạy.

Phủ doãn phủ Kinh Triệu lắc đầu, giết Khiết Đan cầu? Đặc phái viên Khiết Đan người ta còn ở dưới lầu, đó là liên bang, chỉ là, các hoàng tử đều là tâm tính thiếu niên, còn có thể giải thích!

Đội phủ doãn phủ Kinh Triệu kia lên lầu ba, trong ngọn đèn dầu này, bóng người mờ nhạt, cũng thấy không rõ ai là hoàng thượng, liền cúi đầu bái, nói: “ Bệ hạ, để tránh sinh ra hoảng loạn, có phải là nên phái cấm quân và sai dịch đàn áp trên đường phố, thi hành lệnh cấm đi lại ban đêm?”

Hắn vừa dứt lời, liền nghe được bên tai có người kêu lên: “ Thu phục Hà Sáo, thu phục Yến Vân, vạn tuế, vạn tuế!”

Hắn lau lau mắt, cho là mình nghe lầm, cái tên nào to gan như vậy, rõ ràng dám lớn tiếng ồn ào trước mặt hoàng thượng, trong ánh trăng mờ, thật sự vất vả mới thấy rõ người kêu to, lại là Thẩm Ngạo Thẩm đại nhân, lúc này Thẩm Ngạo còn ở đằng kia hô: “ Giết Khiết Đan cầu, giết Tây Hạ cầu, giết con mẹ nó.”

Phủ doãn im lặng, Thiếu phó mang dáng vẻ này, tại sao đức hạnh lại giống với những lưu dân phổ phường, chỉ là không dám buộc tội Thẩm Ngạo, bên tai lại nghe được có người nói: “ Kim cầu cũng phải giết.”

“ Đúng, còn phải giết Kim cầu, vạn tuế!”

Phủ doãn ngẩng đầu, muốn xem người hô giết Kim cầu kia là ai, nhưng lại là Triệu Cát gò má đỏ bừng,...im lặng...

“ Bệ hạ...”Phủ doãn phủ Kinh Triệu kiên trì gọi.

Tiếng giết Kim cầu kia của Triệu Cát quá mức bị áp chế, cái loại thanh âm vạn tuế hàng vạn người hô vang lên, làm cho nhiệt huyết người ta sôi trào, còn có tràng cảnh võ bị giáo úy đi dọc theo ngự đạo kia, một mực khắc ở trong óc Triệu Cát, đặt mình trong loại tràng cảnh này, ngẫu nhiên hồ đồ, cũng không coi là cái gì.

Triệu Cát ung dung cười một tiếng, lộ ra dáng tươi cười, tất cả không thoải mái, còn có đau buồn vì kinh đô và vùng lân cận phía bắc kia, trong một sát na đều trở nên không hề trọng yếu.

“ Nghe, tiếng hô bên ngoài!”Triệu Cát cắt ngang lời phủ doãn nói, nghiêng tai lắng nghe.

Cái thanh âm kia liên tục không dứt, ầm ầm như sóng vỗ về hướng bãi cát, một lượt cao hơn một lượt.

Loại thanh âm này rất dễ nghe, so cái gì Phong Hư Dự Đại, cái gì Văn Thành Vũ Đức, càng thâm nhập vào tim gan Triệu Cát hơn, Triệu Cát đột nhiên ý thức được, chỗ này là Đại Tống, đây chính là thiên hạ và con dân của hắn, lần đầu tiên hắn cảm thụ được rõ ràng như thế, cũng không phải cái loại xu nịnh Ngô hoàng vạn tuế tựa như con rối.

“ Ái khanh, ngươi muốn nói gì?”Triệu Cát cười thỏa mãn, vui vẻ ra mặt, bây giờ mới ý thức tới phủ doãn có chuyện muốn tâu.

Phủ doãn không thể không lớn tiếng nói: “ Bệ hạ, phải chăng là nên thi hành cấm đi lại ban đêm, để phòng bắt trộm?”

“ Cấm đi lại ban đêm!”Triệu Cát chỉ ngón tay vào đầu phủ doãn, vui sướng cười nói: “ Đi ra ngoài, nhanh lẫn ra, truyền ý chỉ Trẫm, tối nay cấm người đi lại ban đêm, ngoan ngoãn mà đứng ở trên cổng thành, không cho phép đi đi lại lại, không cho nói!”

Phủ doãn lại càng hoảng sợ, vội vàng nói: “ Thần muôn lần chết, thần muôn lần chết...”

“ Còn không mau đi, cấm đi lại ban đêm, đến đây, áp giải hắn xuống dưới, coi chừng hắn.”Triệu Cát phát tay, phiên chán xua hắn xuống dưới, người này, vô duyên cớ đến quấy rầy hào hứng, thật sự đáng hận.

Ngoài cung sôi trào, cũng có vẻ có chút loạn, hoàng tử tuổi trẻ liên tục hô, tựa như e sợ thiên hạ không loạn, đám vương công đại thần hai mặt nhìn nhau, nhất thời cũng không có chủ ý, mấy người Tấn vương, Tề vương lại càng thò đầu ra từ phía trong tường thấp, ngoắc ngoắc, nói: “ Đây, đây, mau tới, tại đây có người Khiết Đan, bẩm bẩm vạn đoạn, đem hắn bẩm bẩm vạn đoạn.”

Khiết Đan quốc sử Gia Luật Nghiệp Lớn kia đứng ngồi không yên, mồ hôi lạnh đều xuất hiện, ngơ ngác mà ngồi ở đằng kia, chứng kiến mấy Quận vương, Thân vương quanh thân, thỉnh thoảng không có hảo ý kêu

to, còn có thanh âm bên ngoài kia, một câu cao hơn một câu, cứ hô giết Khiết Đan cầu, hấn sợ tới mức mặt như màu đất, vừa kinh vừa sợ!

Lễ bộ Thượng Thư Dương Thực kia thấy thế, vội vàng tới trấn an vị quốc sử đại nhân này: “ Khục khục... quốc sử đại nhân không cần sợ hãi, cái này... cái này... ha ha... đây là nói giỡn, nói giỡn mà thôi...”

“ Phải.. Phải.. Ta minh bạch, ta minh bạch.” Gia Luật Nghiệp Lớn đỏ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Bên kia có người lại hét lớn: “ Cấm quân đâu rồi, hộ vệ đâu rồi, không nghe thấy sao? Giết Khiết Đan cầu, ở phía trong thành lâu có một người đó.”

Dương Thực im lặng, xấu hổ nói: “ Nói đùa thôi, nói đùa thôi.”

)

427. Chương 415: Mừng Một

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 415: Mừng một

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Nước mắt Gia Luật Nghiệp Lớn sắp chảy ra rồi, cổ nén sợ hãi, gật đầu như gà mổ thóc, trong lòng run sợ mà nhìn xung quanh, sợ cấm quân thực sự tiến đến, vẫn không quên nói: “ Đúng, đúng, nói chơi thôi, nói...”

Trên lầu thật sự rõ ràng nghe được thanh âm Triệu Cát: “ Khiết Đan nhục Đại Tổng ta, đáng chết, đáng chết! Một ngày kia, Trẫm tất yếu di diệt cửu tộc Gia Luật!”

Hai đùi Gia Luật Nghiệp Lớn không khỏi mà run rẩy, lần này thật sự không nghe sai rồi, hàm răng vang lên khanh khách, Dương Thực ngồi ở bên cạnh hấn, cười nói: “ Hôm nay khó được vui mừng như vậy, hoàng thượng cũng thích nói giỡn, còn nữa, Tổng Liêu minh ước là quốc sách Đại Tổng ta, lại càng Thảm đại nhân dốc hết sức thúc đẩy, có Thảm đại nhân ở đây, tự nhiên sẽ khuyên can bệ hạ.”

Sắc mặt Gia Luật Nghiệp Lớn xanh trắng, mồm miệng run rẩy, nói: “ Đúng, đúng, ta biết rõ, ta biết rõ.”

Nhưng lúc này, lại nghe thanh âm Thảm Ngạo kêu to: “ Giết sạch rồi Khiết Đan cầu còn phải giết Kim cầu...”

Gia Luật Nghiệp Lớn con mắt tròn tròn, cả người ngây ngốc nhìn Dương Thực, Dương Thực vỗ đùi, trong lòng mắng, một đám ngốc nghếch, một đám ngốc nghếch, bờ mông này, lão tử không lau nữa! Đúng lên, hướng Hộ bộ thị lang phía xa xa chào hỏi: “ Triệu đại nhân, ha ha, hôm nay lão phu nghĩ, lễ mừng lần này còn có chút chi phí, chưa xác minh cùng Hộ bộ...”

Lưu lại Gia Luật Nghiệp Lớn, thật sự là khóc không ra nước mắt, đã lo lắng lại sợ hãi, thỉnh thoảng chứng kiến mấy hoàng tử nhô đầu lên, trong miệng kêu to: “ Hoàng thúc, hoàng thúc, Khiết Đan cầu ở nơi nào?”

Mẹ của ta, chạy mau! Gia Luật Nghiệp Lớn lập tức rời chỗ ngồi, trốn đến trong đám người, vốn nay thời tiết lạnh, hấn mặc chính là áo da lông hồ, còn mang theo nón ấm đỉnh đầu, bây giờ không dám mặc nữa, tìm một cơ hội cởi mũ và áo ngoài xuống, nhét vào một góc ngách, chỉ mặc một bộ nội y, lạnh run mà núp trong góc, một cử động nhỏ cũng không dám làm ra.

Một đêm này cuồng hoan (vui vẻ đến điên cuồng), trọn vẹn giày vò đến hừng đông, lúc sau nhớ tới, cũng không ai biết tại sao mình nhiệt tình như vậy, chứng kiến người khác kêu to, cả người đều bắt đầu trở nên

đầy lửa nóng, loại hiệu ứng này giằng co đến nửa đêm, rốt cục cũng biến mất theo thể lực hao hết, đều tự về nhà, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ.

Hai hậu, phi Tần và đám Đê cơ, đã sớm không chịu đựng nổi những ‘kẻ điên’ này, lúc nửa đêm liền trở lại tầm cung ngủ, chỉ là, bên ngoài huyên náo như vậy, thật sự cũng không mấy người có thể nằm ngủ.

Đợi đến sáng sớm, ánh rạng đông đẩy bóng đêm đi, Triệu Cát vẫn đang hào hứng bừng bừng, giọng nói hẳn có chút khàn, chứng kiến thành cung lạnh tanh, và cấm quân, hoàng tử, vương công đại thần mệt mỏi, tinh thần hẳn lại phần chấn, nói với Thẩm Ngạo: “ Vô bị học đường cần thưởng, người cũng được thưởng, một chuyện này người thay Trầm xử lý một đại sự, trở về đợi ý chỉ đi, Trầm không đối xử lạnh nhạt với người.”

Thẩm Ngạo nói: “ Bệ hạ định ban thưởng vô bị học đường cái gì?”

Tâm tình Triệu Cát thật tốt, hơi mệt mỏi nói: “ Huấn luyện viên, giáo đầu, tiến sĩ đều tấn một bậc, mọi người thưởng trăm lượng, về phần giáo úy, Trầm lại nhất thời không định được chủ ý.”

Thẩm Ngạo nói: “ Phong quan tiến tước cho đám giáo úy là không thích hợp, tiền đồ của mình, nên để chính bọn hắn đi kiến công lập nghiệp, dựa vào một xét duyệt, liền đem danh lợi mua chuộc lòng người, rất là không ổn. Không bằng như vậy, bọn hắn đã là môn sinh con trời, bệ hạ dù sao cũng phải ban cho một tín vật cho bọn hắn, không bằng chế một bài văn chương, để cho bọn họ đeo ngày đêm, để bày ra tôn sùng, như thế nào?”

Triệu Cát cười cười, nói: “ Người nói là làm mấy cái túi cá cho bọn hắn?”

Thẩm Ngạo nói: “ Túi cá liền miễn đi, không biết, còn cho là bọn họ làm quan rồi, không bằng như vậy, liền làm một bức tượng, với tư cách chứng minh thân phận.”

Triệu Cát ngáp một cái, nói: “ Tốt, chỉ là chuyện này phải đợi năm sau xử lý, người dâng một đạo tấu chương lên trước đã.”

Thẩm Ngạo cảm ơn ân điển, Triệu Cát nói: “ Người cũng mệt mỏi rồi, về nhà nghỉ thôi, Dương Tiễn, đi, gọi vài chiếc xe ngựa, đưa Thẩm Ngạo và Thẩm phu nhân về nhà.”

Thoáng cái đã thanh tịnh xuống, tuy Thẩm Ngạo trẻ tuổi, cũng có chút không chịu được rồi, lên xe ngựa, vừa mệt lại đói, nghe được bên đường có bán người bán bánh hấp, gọi người chần ngựa mua hai phần ăn trên xe, từ khi hắn làm quan, đã thật lâu không hưởng qua hương vị bánh hấp, ăn vài miếng, lại rất có vị mới mẻ.

Một đêm vui vẻ đến điên cuồng, đường đi thoáng cái đã tàn lụi, nhưng các loại đồ bỏ đi chồng chất khắp nơi trên mặt đất, quạt giấy, giấy, dây buộc tóc, làm cho người ta thấy chướng mắt, Thẩm Ngạo từ phía trong màn xe, nhìn ra bên ngoài, trong lòng hiên ngang lăm lăm suy nghĩ: “ Những người kia, quả nhiên là tổ chất thấp, đường đi bị bọn hắn chà đạp thành cái dạng này, nếu Bốn đại nhân là phủ doãn phủ Kinh Triệu, nhất định phải lập quy củ, ai dám ném đồ bỏ đi, liền bảo sai dịch bắt lấy, phạt ngân một quan tiền răn đe.”

Trong lòng nghĩ đến đây, tinh thần lập tức thăng hoa, dường như mỹ đức trên đời đều nhập vào trong người, có một loại cảm giác thành tựu, ở trên cao quan sát chúng sinh, tiện tay ném bánh hấp bọc giấy dầu nhai ra ngoài cửa sổ xe, cảm thấy mỹ mãn mà nằm nghiêng trên nệm êm trong xe, mơ màng thiếp đi.

Cũng không biết trở về nhà lúc nào, càng không biết là ai vịn hắn vào phòng ngủ, dù sao chờ hắn tỉnh lại thì, đã ngủ ở trong phòng Mạt Nhi, giày đã cởi, quần áo cũng thay đổi, hắn duỗi lưng một cái, đầu còn có chút hỗn loạn, đột nhiên nhớ tới cái gì, ồ nha một tiếng, không nhận được, nói: “ Không tốt, hôm nay là ngày mừng một, còn rất nhiều người chưa chúc tết.”

Cửa nhỏ bên kia bị Đường Mạt Nhi đẩy ra, vừa mới nghe được lời Thẩm Ngạo nói, không khỏi cười: “ Chúc cái gì, hôm nay bên trong thành Biện Kinh vô cùng vắng vẻ.”

Thẩm Ngạo không nhận được, hỏi: “ Đây là vì cái gì?”

Mạt Nhi không khỏi nở nụ cười, tới mặc quần áo cho Thẩm Ngạo, vừa nói: “ Người còn hỏi, đêm qua ở phía trong thành Biện Kinh có mấy người ngủ được? Hiện tại cũng không dậy được, ngẫu nhiên có mấy người cố gắng đi chúc mừng bằng hữu, nhưng đến trước cửa nhà, chứng kiến cửa lớn nhà bằng hữu đóng chặt, còn không biết xấu hổ mà đi quấy rầy sao? Trước mắt, tất cả gia đình đều sai người cầm tên đi đưa qua chúc mừng, cũng đã là hết tâm ý.”

Thẩm Ngạo sờ sờ cái mũi, không nhịn được, cười nói: “ Nói như thế, vừa vặn miễn những nghi thức xã giao này đi, tốt, ta cũng không cần ra khỏi cửa rồi, đi nhìn cha người và Trần tiên sinh đánh cờ.”

Mạt Nhi nói không sai, năm nay, chẳng những không náo nhiệt hơn những năm qua, mà lại còn vô cùng quanh quẽ, tất cả hộ dân đều đóng chặt cửa lớn, trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, mãi cho đến tối đêm, mới ngẫu nhiên có mấy người linh tinh đi ra, hai bên gặp nhau, đều là một bộ dạng ngủ không đủ, mang theo thanh âm khàn giọng, hỏi một tiếng tốt.

Loại tràng cảnh này, thật sự là trước đây chưa từng gặp, nhưng nghĩ đến đêm qua hồ đồ, mặc cho là ai, đều cười một tiếng, chỉ cảm thấy có chút điên, lại không hề hối hận.

Võ bị học đường bên kia, cũng đều cho nghỉ, lại để cho giáo úy và huấn luyện viên, đám tiến sĩ về nhà qua năm mới, lúc bọn hắn tiến vào học, người người lắc đầu thở dài, hôm nay hồi hương lại chặc chặc ca ngợi từng đợt.

Đến tối đêm, Thẩm Ngạo mang theo các phu nhân đi phủ Kỳ Quốc công một chuyến, vấn an Đoan Chính và phu nhân, mọi người vui tươi hơn hử mà nói vài câu chuyện phiếm, cũng đều là hoà hợp êm thấm, sau đó lại dẫn người đi Dương phủ, càng là lúc này, Dương Tiễn lại càng là chân không chạm đất, không đến nguyên tiêu là không ra khỏi cung, cho nên cầm danh thiếp đến phủ hắn cũng là đủ ý tứ rồi.

)

428. Chương 416: Đối Phó Phản Loạn

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 416: Đối phó phản loạn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Mãi cho đến nửa đêm, trên mặt đường mới khôi phục náo nhiệt, ngủ một ngày, tinh thần mọi người lại bắt đầu sáng láng, ngày đầu tiên trong năm mới, Biện Kinh lộ ra một cỗ hàn khí khiếp người, lại không ngăn được sự nhiệt tình của con người, mọi ống khói bốc lên ánh lửa, gia đình nghênh đón khách khứa tới, mang theo bánh ngọt, đường trắng, hai bên tặng lễ chúc tết.

Mọi người gặp nhau, liền hỏi một câu: “ Đêm qua có đi ngủ đạo không?”Phảng phất như đi ngủ đạo quan sát lễ hội, là một sự tình cực kỳ hoành tráng, không thiếu được việc nói khoác thêm một ít.

Ngược lại, tinh thần cấm quân trên mặt đường có vẻ có chút không được hăng hái, vốn, cấm quân được xưng là thiên hạ cường quân, chính là tinh anh bên trong tinh anh Đại Tổng, hôm nay vừa so sánh với đám giáo úy, thực sự là một trên trời một dưới đất, các loại lời đồn đại cũng nhiều, nói ngắn lại, ánh mắt rất nhiều người nhìn bọn hắn, thiếu đi vài phần kính sợ, mà nhiều thêm vài phần đáng giá nghiền ngẫm khinh miệt.

Ngược lại người Tiền điện tư được thơm lây không ít, giáo úy mặc quần áo giống hệt bọn họ, bọn hắn ăn mặc cái áo giáp này đi ra ngoài, không thiếu được việc người đi đường chú ý hành lễ, có người còn muốn đi lên bắt chuyện vài câu.

Chỉ là, làm như vậy, cũng làm cho Tiền điện tư có vài phần xấu hổ, người khác vừa hỏi, huynh đài là giáo úy học đường dạy võ? Cái này nên đáp như thế nào bây giờ? Da mặt không đủ dày, thấy có người đi tới liền tránh né, da mặt dày thì ngẩng đầu cười ha ha, không đáng nhắc đến, không đáng nhắc đến.

Thẩm phủ, vừa đến đêm, liền có nhiều người hơn, đồng liêu bình thường, hai bên đưa chút ít danh thiếp lên thì cũng thôi, nhưng đám giáo úy ở phía trong Biện Kinh, bọn họ không thể ở lại, chỉ cần đưa danh thiếp

đến, đây là quy củ, thiên tử là sư phụ thứ nhất của bọn hắn, mà bọn hắn, cũng hoàn toàn xứng đáng là của môn sinh Thẩm Ngạo.

Nhưng phạm là môn sinh, liền không thiếu được việc phải đến tận nhà bái phỏng, đây là lễ, đều lớn hơn so với tất cả đạo lý, người thân cận trên đời này nhất, phụ tử tính toán là một, huynh đệ tính toán một, thầy trò cũng coi như một, cái gọi là một ngày làm sư cả đời làm cha, nếu ai tà đạo câu này, thật đúng là không cần làm người.

Vẫn có giáo úy chưa trở về quê, có rất nhiều người, nhà thật sự quá xa, học đường chỉ cho hai tuần nghỉ ngơi, thời gian qua lại cũng không đủ, cho nên đành phải sống nhờ ở phía trong học đường, những người này tới bái phỏng, Thẩm Ngạo liền dứt khoát để bọn hắn đến trong nhà tham gia lễ mừng năm mới, cho thêm náo nhiệt.

Mặt khác, một đám giáo úy có nhà ở Biện Kinh, đều là Tiểu Hầu gia, con ông cháu cha chiếm đa số, đều là chuẩn bị rất nhiều hậu lễ, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang mà tiến đến, vừa thấy Thẩm Ngạo liền cúi đầu bái, nói rất nhiều lời nói cảm kích, lại vẫn an về phía sư mẫu, rất quy củ, dễ bảo.

Hôm nay Thẩm Ngạo mới biết được, loại khoái cảm làm sư phụ này, liền không tránh được việc học khẩu khí của Đường Nghiêm, nói vài lời đạo lý: “ Tuy là đã nghỉ, nhưng bài học cũng không thể buông xuống, đề đám tiến sĩ giao, phải nhớ mà làm theo, không phải bảo các ngươi đo vẽ bản đồ Biện Kinh sao? Từ từ mà vẽ, có thể vẽ ra hay không, là vấn đề năng lực, không vẽ là thái độ của các ngươi. Còn có, mỗi ngày bắt đầu ngủ dậy, nên luyện tập thì phải luyện, phải đến trong nhà người cùng học đường chúc tết, bốn chữ khắc kỷ phục lễ(chăm chỉ cần cù) này, phải nhớ kỹ, không thể coi như lời nói suông.”

Giáo úy đồng thanh, nói: “ Tuân mệnh.”

Sau đó là tận lực tiếp một ít lời nói của đám khách khứa đến nhà: “ Trong nhà có khỏe không?” , “Khỏe, vẫn còn tốt!” Mọi việc cứ như thế trôi qua.

Cất bước tiễn người rời đi, Thẩm Ngạo gọi người thu xếp rượu và thức ăn trong đêm, cùng ăn với đám giáo úy xứ khác trú ở Biện Kinh, bốn mươi năm mươi người đều ngồi thẳng eo, chờ đợi rượu và thức ăn đưa lên đủ, Thẩm Ngạo giơ chiếc đũa lên, nói: “ Ăn đi, không cần phải khách khí.”

Mọi người mới chính tề động đũa, chậm rãi bắt đầu ăn.

Loại ăn cơm này tuy thống khổ, nhưng đám giáo úy đã quen, không đổi được, tại học đường dạy võ, quy củ chính là quy củ, luyện tập có quy tắc, giảng bài có quy tắc, chính là ăn cơm đi ngủ cũng có quy tắc, không có bất kỳ sai lầm nào, quy củ càng nhiều, thói quen liền đi ra, tuy ngồi ăn cơm, lại không người nào dám ồn ào, không người nào dám cười nói, không người nào ăn uống quá mức, cả không khí bàn ăn, rất im lặng, chỉ có giọng nhấm nuốt bé không thể nghe kia.

Chính là nâng chén uống rượu, cũng là Thẩm Ngạo mở đầu trước, tiếp theo, mọi người rầm rầm đồng loạt nâng chén, bất động ở giữa không trung, đợi Thẩm Ngạo nói lời chúc mừng, mới một ngụm uống cạn chén rượu ngon.

Lưu Thắng hầu hạ ở bên, con mắt đều nhìn thẳng, gần sang năm mới, nào có kiểu ăn cơm như vậy hay sao? Chỉ là, chứng kiến bộ dạng tất cả mọi người, tập mãi thành thói quen, cũng không biết nên nói cái gì, ngay cả lời nói chào hỏi cũng đều không nói ra được, chỉ biết vâng lời, chỉ huy hạ nhân bưng trà rót rượu.

Trần Tế cũng qua một lần, đi tới xa xa, đám giáo úy mắt sắc, ào ào đứng lên, nói: “ Trần tiên sinh tốt.”

Trần Tế cũng là thường xuyên đi học đường dạy võ giảng bài, Thẩm Ngạo đương nhiên không thể an bài cho hắn một chức quan lại nhỏ, dứt khoát tự mình dựng lên một danh mục, gọi là ghé khách tiến sĩ, cùng loại với công nhân tạm thời, cũng không cần báo cáo chuẩn bị với Binh bộ bên kia, trực tiếp để cho hắn đi giảng bài cho các học sinh.

Binh bộ bên kia cũng biết việc này, chỉ là sự tình của Thẩm điên cuồng, người khác cũng không dám quản, đành phải mở một con mắt nhắm một con mắt, lúc trước Trần Tế là phỏng tay khoai lang, nếu ai dính vào hắn, khó tránh khỏi đắc tội Thái Thái sư, nhưng hôm nay bất đồng, Trần tiên sinh là sư phụ Thẩm đại nhân, Thái Kinh kia lá gan lớn hơn nữa, còn dám động đến trên đầu hắn?

Để cho Thẩm diện cuồng cao hứng lên, dẫn người đến phủ Thái sư là sự tình có thể nằm trong dự tính, người phải nắm chắc lòng người, loại người như Thẩm diện cuồng này, có chuyện gì không dám làm sao?

Trần Tế mỉm cười khoát tay về hướng bọn họ, nói: “Đều ngồi xuống, ngồi xuống nói chuyện.”

Mọi người tiếp tục dùng món ăn, một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Đến ngày thứ hai, tới bãi phóng chỉ còn lại cấp dưới, Hồng Lư Tự chủ bộ, lang quan, còn có tiến sĩ, huấn luyện viên học đường dạy võ, Hàn Thế Trung và Dương Lâm đều là đến lúc buổi trưa, Thẩm Ngạo mời bọn họ vào trong hậu đường, nói một hồi, hai người cảm thấy rất có mặt mũi, có thể được Thẩm đại nhân giữ lại nói vài lời, tự nhiên là được Thẩm đại nhân coi như là tâm phúc rồi.

Hàn Thế Trung lại không dám nói gì, Thẩm Ngạo chỉ là gọi hắn tổ chức nhân thủ, tận lực viết ra một phần hạng mục công việc cần chú ý khi hành quân chiến tranh, đại khái là phải biên soạn một quyển sách giáo khoa quân sự, cái niên đại này, đại đa số người vẫn còn đọc đủ loại binh pháp, cái gì Tôn Tử, Tôn Vũ tuy lợi hại, nhưng quá không rõ ràng, đối với học tập không có trợ giúp gì, nói khó nghe một chút, loại pháp thư đó, cơ hồ không có tác dụng gì, nếu mỗi người bưng một quyển binh pháp Tôn Tử đi đánh giặc, chẳng phải mỗi người đều là Tôn Tử chuyển thế?

Thẩm Ngạo cần là kinh nghiệm, vị Hàn Thế Trung này, kinh nghiệm vô cùng phong phú, cái gì mà dàn trận đánh chiến, lâm trận, hành quân, hạ trại, hắn vạch đầu ngón tay lên, đều có thể nói ra một hai ba bốn năm trận.

Ví dụ như người muốn uống nước, súc vật cũng muốn uống nước, quân bị, lương thảo, nếu chuyển theo đường thủy, cũng có thể tiết kiệm sức lực súc vật, cho nên đại quân hành động, phải tận lực tiến lên dọc theo dòng sông.

Không có nước, cuộc chiến này còn chưa đánh, quân đội đã bị thiệt hại bao nhiêu sức lực di chuyển và vận chuyển, thời điểm xuống phía nam đánh Phương Lạc, thật sự cũng không tính là cái gì, chỗ đó kênh rạch chằng chịt, cho nên cũng không cần chú ý đến cái này, nhưng nếu muốn chiến cùng người Khiết Đan, Tây Hạ, như vậy phải dò xét dòng sông, chính là trọng yếu nhất.

Còn có hạ trại, thời điểm hạ trại, chòi canh bên ngoài phải có rãnh sông ngoài, trong phải có rãnh sông trong, phải lưu lại đại quân, tập kết, xuất động, phải có hầm chôn dấu thuốc súng, nhà vệ sinh phải rời xa nguồn nước, còn phải kịp thời thả thám báo ra, một khi thám báo không thể kịp thời trở về, liền phải chú ý, phải lập tức tổ chức đội kỵ binh tiến đến tìm kiếm.

Thời điểm hành quân phải ổn, đi lâu, phải dùng thời gian nửa ngày để hạ trại và nhổ trại, ban đêm nhất định phải có thân binh tuần tra, làm đội chấp pháp, phạm có người ồn ào ban đêm, chém đầu, bằng không thì một khi vỡ doanh trại, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Còn có hạ trại, phải chọn bình địa, phải bố trí hộ vệ chốt ở trạm canh gác dò xét tại nguồn nước và vùng thượng du, vùng phụ cận có cao điểm, phải phái người đi trấn thủ, súc vật uống nước tại hạ du, người nước uống rửa mặt ở trên bờ, trước khi uống nước trước, cho một con trâu hoặc ngựa uống, vô sự mới có thể lấy dùng, có thể đun lên, tận lực uống nước sôi vẩn...vẩn.

Những kiến thức này, mới là kiến thức đám giáo úy nên vậy học tập, về phần dụng binh như thế nào, cần dựa vào chính bọn họ lĩnh ngộ, đưa họ một quyển binh pháp Tôn Tử, chỉ dùng vào cái rắm.

Hàn Thế Trung tiếp nhận sứ mạng, cao hứng bừng bừng mà đi chuẩn bị, về phần Dương Lâm, thì là cẩn thận từng li từng tí, móc ra một tờ đơn, nói: “Đại nhân, đây là đặc phái viên các quốc gia hiếu kính năm nay, người nhìn thử một cái.”

Thẩm Ngạo gật gù đầu, tiếp nhận tờ đơn, nhìn lướt qua, đem buông tờ đơn, mới nói: “Xấp xỉ là được, phân xuống đi, để tất cả mọi người qua năm mới thật tốt.”

Ngay tại thời điểm cả Biện Kinh đều hiện ra vẻ sung sướng vui mừng, Thúc Nhã Tuần San lại đăng một tin tức, kinh đô và vùng lân cận phía bắc phản.

Chợt nhìn cái tiêu đề này, liền dọa tất cả mọi người nhảy dựng, kinh đô và vùng lân cận phía bắc là ở nơi nào? Khoảng cách đến Biện Kinh, cũng không quá hai ba ngày, chỉ trong một ngày, chỗ đó đã phản rồi,

cũng không phải là đùa giỡn, nói không chừng hiện tại quân phản loạn sắp giết đến dưới thành Biện Kinh, cái này nên làm như thế nào cho phải?

Vì vậy liền xem tiếp văn vẽ, ở phía trong văn vẽ, thông báo chi tiết về quân tình quân phản loạn, như tụ tập ba vạn quân, bao nhiêu người là lính chuyên nghiệp, vân...vân, còn nói phần lớn những quân phản loạn này là sương quân và lưu dân tạo thành, chưa được coi là họa, triều đình đã phái Trần an sử và cấm quân ra, hoàn toàn làm xong chuẩn bị, không đầy mấy ngày, thế giặc đã giảm.

Lần này rốt cục cũng yên tâm, thì ra chỉ là một chút đám ô hợp do sương quân và lưu dân tạo thành, cũng không có gì sợ, sức chiến đấu của sương quân, trên phố sớm có truyền lưu, dựa vào những người này đi đánh cùng cấm quân, đây còn không phải là cắt đầu như cắt rau họ?

Cuối văn vẽ, thì là nói về phòng thủ Biện Kinh, tường thành cao mười trượng, bao nhiêu quân mã đóng quân ở Ứng thành, lại có một số nỏ pháo, vô số cung tiễn, những tin tức này, tự nhiên phóng đại sĩ khí Biện Kinh, nếu là dĩ vãng, loại tin tức này lan ra, nhà giàu trong kinh không thiếu được việc cử di cư gia đình đi trước, tránh khỏi việc Biện Kinh bị quân phản loạn vây quanh, muốn chạy trốn cũng không có nơi chạy, chỉ là trước mắt, tin tức phát ra, nhân tâm lại an ổn, tất cả mọi người cảm thấy không tất yếu cần di dời gia đình.

Chấn không bằng thả, càng che giấu, lời đồn đại càng gia tăng nhiều hơn, cùng với như thế, không bằng dứt khoát thông báo ra ngoài.

Hai ngày sau đó, phủ Kinh Triệu bắt đầu ra phố, các sai dịch đều vào trong nhà dân, bắt đầu tìm hiểu tin tức, những sai dịch này tiếp xúc, đều là tam giáo cửu lưu, đối với cái gì Thiên Nhất Đạo, cũng sớm đã nghe thấy, cho nên ngay ngày đầu tiên, liền bắt không ít người, những người này trực tiếp kéo đến phủ Kinh Triệu, nguyên một đám không sợ người khác làm phiền mà thắm vấn, cả Đại Lý Tự và Hình bộ cũng đều tham dự vào, tuy khí thế hung hăng, rồi lại tận lực khiêm tốn, tận lực không ảnh hưởng đến không khí ngày lễ.

Ca múa mừng cảnh thái bình trôi qua, mạch nước ngầm mãnh liệt tuôn trào, Thẩm Ngạo cười ha hả, sau lưng thực sự có vẻ âm thầm đau buồn, chỉ là, hắn đa mưu túc trí, đã nuôi dưỡng ra vài phần khí độ mừng giặc không lộ mà thôi.

Đến sáu ngày đó, người trong nội cung tới, nói là bệ hạ triệu kiến, Thẩm Ngạo lập tức thay đổi triều phục, đeo túi cá vào cung.

Dương Tiễn đón hắn tại Chính Đức môn, dẫn hắn đi về hướng Giảng Võ điện, dọc theo con đường này, Dương Tiễn nói: “ Phủ Kinh Triệu bên kia trước sau bắt hơn bảy trăm người, đều là hiềm nghi cấu kết cùng Thiên Nhất Đạo, nhưng mấy ngày nay có mấy Ngôn quan nhiều chuyện, nói là bệ hạ bắt nhiều người, huyền nào làm lòng người trong kinh thành bằng hoàng, vì việc này, bệ hạ rất lo lắng, sợ giết nhầm người, chuyện lớn như vậy, cũng chỉ có thể suy nghĩ trước rồi quyết định.”

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, nói với Dương Tiễn: “ Kỳ thật, Ngôn quan kia nói cũng không sai, huyền nào quá lớn, người không biết còn tưởng rằng đã sinh đại sự, người không an lòng, cũng là hậu hoạn.”

Dương Tiễn cười ha ha nói: “ Chuyện này người cũng đừng nói cùng bệ hạ, bệ hạ tức giận chính là vì cái này, còn nữa, nếu thả người ra, mà những người này đi ra ngoài gây chuyện, vậy thì làm sao bây giờ?”

Thẩm Ngạo chỉ cười nhàn nhạt, lại hỏi: “ Kinh đô và vùng lân cận phía bắc thì sao, có tin tức gì không?”

Dương Tiễn nói: “ Vừa rồi Thái Thái sư và Binh bộ Thượng Thư đến, Lễ bộ Thượng Thư Dương Thực đã cho người đi tra xét, hơn phân nửa chính là vì chuyện này, bệ hạ muốn nô gia tới đón người, người đi xem liền hiểu rõ.”

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, giờ mới hiểu được vì cái gì Triệu Cát gọi hắn đi Giảng Võ điện, chỉ sợ Giảng Võ điện bên kia đã có tin tức.

Vào Giảng Võ điện, bọn người Thái Kinh hạ thấp người ngồi ở dưới điện, Triệu Cát đập bàn gào thét: “ Thật to gan, giam giữ khâm sai, bọn hắn đây là muốn tự tìm đường chết.”

“ Thẩm Ngạo, người tới rất vừa vặn, ngồi xuống nói chuyện.”

Thẩm Ngạo ngồi ở bên cạnh Lễ bộ Thượng Thư Dương Thực, liếc nhìn Dương Thực, Dương Thực sầu lo mà nhìn hắn, vô cùng lo lắng.

Thẩm Ngạo nói: “ Bệ hạ, đã sinh ra sự tình gì, chiêu an gặp rủi ro sao?”

Triệu Cát lạnh mặt nói: “ Bọn hắn không chịu tiếp nhận chiêu an thì cũng thôi, lại còn dám giam cả khâm sai.”

Thẩm Ngạo kinh ngạc nói: “ Bây giờ có tin tức của Ngô đại nhân không?”

Dương Thực nói: “ Không biết sống chết.”

Ngô Văn là phụ thân Ngô Bút, bạn cùng trường Thẩm Ngạo, hôm nay Ngô Bút làm quan tại Tây Kinh bên kia, hiện tại phụ thân của hắn sinh tử chưa biết, Thẩm Ngạo cũng không khỏi nhíu mày, cảm hận nói: “ Chỉ có thể tiêu diệt.”

Triệu Cát đi xuống, nói: “ Cao Cầu bên kia đã chuẩn bị sẵn sàng! Ngô Văn có phải là có con trai là tiến sĩ khoa nay?”

Thẩm Ngạo nói: “ Gọi Ngô Bút, là bạn cùng trường vi thần, Lại bộ bên kia đã phân hắn đến huyện Vạn Niên.”

“ Triệu hồi về, Trẫm sẽ trợ cấp.” Triệu Cát dạo bước trong điện, tiếp tục nói: “ Còn có một việc, Môn hạ và Binh bộ bên kia phải tùy thời có chuẩn bị, sự tình kinh đô và vùng lân cận phía bắc không ngừng dấy động, nhưng người Tây Hạ sớm muộn gì cũng biết rõ, nếu bọn hắn sinh loạn lúc này, cũng phải có chuẩn bị, Môn hạ ban một đạo ý chỉ, bảo Đồng Quán tăng mạnh đề phòng.”

)

429. Chương 417: Tranh Giả

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 417: Tranh giả

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thái Kinh kính cẩn nói: “ Bệ hạ, mấy ngày trước đây, cự thần đã viết thư cho bọn hắn, chắc hẳn bọn hắn bên kia cũng đã có chuẩn bị.”

Triệu Cát tán thưởng liếc nhìn Thái Kinh, nói: “ Phòng ngừa chu đáo, chỉ có Thái sư mà thôi.” Nói xong, phất tay bảo bọn người Thái Kinh lui ra, lưu lại Thẩm Ngạo, hỏi: “ Qua năm mới tốt không?”

Thẩm Ngạo nói: “ Còn tốt.”

Triệu Cát gật gù đầu, giơ con mắt lên, cười một tiếng, nói: “ Trẫm cũng khá tốt.” Dứt lời, lại nói: “ Ngoại trừ sự tình kinh đô và vùng lân cận phía bắc kia.”

Thẩm Ngạo nói: “ Bệ hạ, phủ Kinh Triệu bắt không ít người...” Chuyện này, hắn thật sự không muốn nói ra, nhưng lại cảm thấy, không nói, trong lòng sẽ bất an.

Thẩm Ngạo thờ phụng chính là sức đến đâu làm đến đó, có bổn sự nhiều thì đi làm nhiều đại sự, thời điểm hắn là giám sinh, loại sự tình này, hắn không thèm chú ý, nhưng hiện tại, hắn không thể không quan.

Thẩm Ngạo không được coi là người tốt, nhưng nguyên tắc của hắn là, người có thể xấu, nhưng cho dù xấu, cũng phải có điểm mấu chốt là của mình, không lạm sát kẻ vô tội, chính là điểm mấu chốt của Thẩm Ngạo.

Sắc mặt Triệu Cát lạnh xuống, nói: “ Người cầu tình vì những phản tặc kia?”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “ Bọn họ là phản tặc hay không, còn chưa thể xác định, chuyện này, phải phân biệt tốt xấu, bệ hạ, không bằng tạm thời bắt giữ bọn chúng, đợi bình định được kinh đô và vùng lân cận phía bắc, lại thẩm vấn tiếp, như thế nào?”

Triệu Cát khoát khoát tay: “ Nghe lời người đi, Trẫm triệu người tới, là muốn hỏi người một sự kiện.”

“ Bệ hạ cứ hỏi.”

Triệu Cát chậm rãi nói: “ Mấy phu nhân và Ninh An so sánh với nhau, bên nào nhẹ bên nào nặng?”

Thẩm Ngạo sững sờ, nghiêm mặt nói: “ Quan trọng như nhau.”

Triệu Cát tức giận mà trừng mắt nhìn Thẩm Ngạo, nói: “ Vì cái gì không đáp Ninh An quan trọng hơn một ít?”

Thẩm Ngạo cười khổ nói: “ Không phải là không muốn đáp như vậy, vì thần rất muốn hèn hạ, cả đời nói dối, nhưng hôm nay, tại trước mặt bệ hạ, vẫn phải nói một câu thật. Còn nữa, một lời ối dối không khó, khó chính là cả đời nói dối...sai rồi, sai rồi... là một câu nói thật không khó, khó chính là nói cả đời nói thật... có lẽ là sai rồi...để vì thần ngẫm lại xem nên nói cái gì...”

Triệu Cát vừa tức vừa cười, dựng râu trợn mắt nói: “ Không cần, Trẫm không muốn nghe người nói bậy, Quá Hoàng thái hậu sáng nay kêu Trẫm đến, nói sự tình Ninh An.”

Thẩm Ngạo vánh tai, tinh thần phấn chấn.

Triệu Cát nói: “ Quá Hoàng thái hậu nói, Ninh An gả đi, phu nhân nhà người sao... không thiếu được việc phải làm thiếp.”

“ Bệ hạ.”Thẩm Ngạo vội vàng nói: “ Bệ hạ, vạn lần không được, cương lễ luân thường, làm người cũng nên có một thứ tự đến trước và sau, kể từ đó, nếu Ninh An làm phu nhân chính, chỉ sợ trong nhà vì thần, cũng không có chỗ để Ninh An sống, vì thần đối với chư vị phu nhân, luôn luôn tôn kính như một, cho nên gia đình mới có thể hòa thuận, nếu bệ hạ làm như thế, đám thê tử vì thần từ phu nhân xuống làm thiếp thất, chỉ sợ Ninh An cũng sẽ bất an.”

Triệu Cát lạnh mặt nói: “ Người rất tốt, cái gì tiện nghi cũng muốn chiếm, đường đường là Đế cơ, há có thể ngang hàng với người, việc này không nghị luận nữa.”

Thẩm Ngạo cắn răng nói: “ Xin bệ hạ nghĩ lại.”

Triệu Cát nhàn nhạt nói: “ Như thế nào, Trẫm không nghĩ lại, người còn muốn bức Trẫm nghĩ lại?”

Thẩm Ngạo im lặng.

“ Người không nói lời nào, coi như người đáp ứng rồi?”

“ Vì thần không đáp ứng, vì thần chỉ đang nghĩ, vì thần thật đúng là không bức được bệ hạ.”

Triệu Cát cười ha ha một tiếng, nói: “ Một lời của ta, nặng như Thái Sơn, chuyện này, người không có đường thương lượng.”

Thẩm Ngạo bất đắc dĩ nói: “ Lại xin bệ hạ nghĩ lại.”

Triệu Cát vẫn nhàn nhạt nói: “ Đây cũng không phải là việc Trẫm có thể làm chủ, người nên đi xin Quá Hoàng thái hậu nghĩ lại mới được.”

Lại là một cục diện bế tắc, Thẩm Ngạo không thể làm gì, thở dài, nghĩ thầm, lấy Đế cơ thật phiền phức, ai, cứ để đó đã, chậm rãi lại biện hộ với Quá Hoàng thái hậu.

Triệu Cát dường như cũng không muốn rơi vào hoàn cảnh xấu hổ này, miễn cưỡng cười cười, nói: “ Lại nói tiếp, Hằng nhi bên kia lại đưa tới một kiện thi họa Trẫm tha thiết mơ ước, đến, Trẫm cho người xem xem.”

Kêu Dương Tiễn cầm bức vẽ đến, một bức bức họa cổ kính cuộn tròn mở ra, trên giấy loang lổ, một bức « nữ quan châm đồ »hiện ra trước mắt Thẩm Ngạo.

Chợt xem xét, liền có thể cảm nhận được thần thái nhân vật Cổ Khải Chi chú trọng biểu hiện, dùng bút liên miên, sắc thái tao nhã hoa lệ, phong thái thanh tú, Thẩm Ngạo không nhận được, kêu một tiếng chữ tốt, một câu kế tiếp là: “ Một bức tranh dỏm rất tốt, chỉ sợ so với bản gốc còn cao minh hơn một ít.”

Triệu Cát nghe được lời nói phía trước, nụ cười trên mặt lại càng sáng lạn, nhưng nghe được bản gốc, sắc mặt lập tức có chút kinh ngạc : “ Như thế nào? Đây là đồ dỏm?”

Thẩm Ngạo cười cười, chỉ vào cung nữ bên trong nói: “ Bệ hạ có chú ý tới thần thái thị nữ hay không, Cổ Khải Chi vẽ tranh, có một loại nhuệ khí tinh thần phần chấn, nhưng cái bức họa này quá già rồi, vốn là theo như phong cách Cổ Khải Chi, xác thực cũng vô cùng già, không tính là sai lầm, nhưng bệ hạ ngắm lại xem, lúc Cổ Khải Chi làm bức họa này, vừa mới bao nhiêu?”

Triệu Cát thốt ra: “ Đã không thể kiểm tra được rồi, chỉ là, dựa theo Trẫm đọc qua sách cổ suy đoán, hẳn là tại năm mười hai Đông Tấn Thái Nguyên.”

Thẩm Ngạo vỗ tay: “ Đúng là như thế, vì thần đã từng kiểm chứng, tranh này xác thực là làm tại năm mười hai Thái Nguyên, lúc đó, Cổ Khải Chi nên là bốn mươi một tuổi, có phải không?”

Triệu Cát tràn đầy nghi: “ Cái này thì như thế nào?”

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “ Vì thần còn biết, Cổ Khải Chi tại năm mười hai Thái Nguyên, còn làm qua một bức « phù nhận thủy điều đồ », bệ hạ còn có ấn tượng không?”

Triệu Cát nói: “ Cái bức họa này, Trẫm chỉ nhìn qua phác thảo, không có bút tích thực lưu truyền.”

Thẩm Ngạo cười nói: “ Bệ hạ cho rằng bức họa kia như thế nào?”

Hai mắt Triệu Cát tỏa sáng, nói: “ Bức họa kia nhuệ khí dạt dào, thần vận nổi bật, tiêu sái hiên ngang, nhưng lại mất đi một điểm già dặn.”

“ Đúng!”Thẩm Ngạo gật đầu, gõ lên mặt bàn, hào hứng dạt dào nói: “ Mỗi người có phong cách vẽ tranh riêng, Cổ Khải Chi bốn mươi tuổi, vô cùng coi trọng thần vận, như họa sĩ đương thời, đều có một loại phong thái xuất thần. Nhưng Cổ Khải Chi vẽ thẳng đến năm mươi tuổi, đạt đến đỉnh phong trong cuộc sống, thần thái biến thành hưng phấn, có một loại khí tức phiêu dạt bằng bạc, tại phương diện bút vẽ, cũng gần như già dặn. Cái bức đồ dỏm này bắt chước Cổ Khải Chi vẽ rất hay, lại quên mất thời gian Cổ Khải Chi vẽ tranh, lúc Cổ Khải Chi làm tranh này, tuyệt đối không thể xử dụng bút pháp già như vậy để vẽ tranh.”

Triệu Cát nghe Thẩm Ngạo suy luận xong, không nhận được mà vỗ tay, nói: “ Nghe người trong nghề nói một buổi, rất thông khoái! Thì ra giám định và thưởng thức tranh, còn có thể từ tuổi thọ họa sĩ, Trẫm lo nhìn bức họa, chỉ xem tranh này phải chăng có mang phong thái của Cổ Khải Chi, đúng là bỏ sót điểm này.”Lập tức thở dài, cười cườinói: “ Trẫm nghiên cứu tranh cả đời, vẫn còn không bằng người.”

Thẩm Ngạo cười ha hả nói: “ Giám định và thưởng thức, sợ nhất đúng là câu nệ giam cầm suy nghĩ của mình, người làm giả tạo cũng là người, là người sẽ phạm sai lầm, cho dù hần cao minh đến mấy, nhất định cũng sẽ lưu lại điểm đáng ngờ, vì thần chỉ ý vào tri thức uyên bác hơn chút ít, dùng các loại giả thiết đẩy ra kết luận mà thôi.”

Triệu Cát cười ha ha một tiếng, liên tục gật đầu nói: “ Đúng là đạo lý này.”

Hai người lại xem xét tranh này, trợn vện một canh giờ, rốt cục cũng tìm được một chỗ khuyết điểm nhỏ nhất bên trong, đã có thể vững tin đây là đồ dỏm, không thể nghi ngờ.

Triệu Cát không nhận được, thở dài: “ Người làm giả điêu luyện sắc sảo, có thể làm giả ra một bức họa như vậy, Trẫm lại rất muốn trông thấy hần.”

Thẩm Ngạo trong lòng nghĩ: “ Đại hoàng tử này cố ý đưa đồ dỏm tới, chính là muốn câu dẫn khẩu vị Triệu Cát, cái đồ dỏm sớm này muộn gì cũng bị vạch trần, nhưng một khi vạch trần, lại càng có thể làm cho Triệu Cát muốn gặp người làm giả, kể từ đó, sự tình tiến cử Vương tướng công dĩ nhiên là nước chảy thành sông.”

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, trong lòng biết không thể ngăn cản Vương tướng công vào triều, cười nhạt một tiếng, nói: “ Bệ hạ, kỳ thật vì thần cũng có một bức« nữ quan châm đồ », đợi mấy ngày nữa, vì thần sẽ đưa vào cung.”

Triệu Cát nhăn tình sáng lên, nói: “ Ngày mai đưa đến đây đi, Trầm rất muốn nhìn một chút.”

Thẩm Ngạo đồng ý ngày mai tiến cung đưa tranh, tiếp theo là cùng Triệu Cát đi gặp Quách Hoàng thái hậu và thái hậu, Quách Hoàng thái hậu bên kia không hề không đề cập tới sự tình Ninh An, lại làm Thẩm Ngạo nhất thời không tiện mở miệng, về phần thái hậu chỉ cười cười gọi Thẩm Ngạo đánh bài, Triệu Cát chống đỡ hộ Thẩm Ngạo, nói: “ Mẫu hậu, hiện tại sắc trời đã muộn, Thẩm Ngạo là người có vợ, nếu không quay về, sẽ có người lo lắng.”

Thái hậu đành phải nói: “ Bỏ đi bỏ đi, ai gia là người rảnh rỗi, các người, cũng có sự tình bề bộn cần lo liệu, Thẩm Ngạo, sớm trở về đi, lúc nào rảnh rỗi, nhớ tiến cung thăm lão bà ta.”

Thẩm Ngạo cười ha hả, nói: “ Thái hậu một chút cũng không già, nếu là thần có một tỷ tỷ, chắc hẳn thái hậu còn trẻ hơn so với nàng.”

Thẩm Ngạo miệng lưỡi trơn tru, Triệu Cát liền trừng mắt nhìn, Thẩm Ngạo xấu hổ, cái ví von này giống như có điểm không quá thỏa đáng, nếu thái hậu còn trẻ hơn so với tỷ tỷ mình, chẳng phải bệ hạ lại thành đàn em của Thẩm Ngạo rồi? Thẩm Ngạo vội vàng không lên tiếng nữa, thầm nghĩ thất sách, thất sách.

Thái hậu lại vui vẻ ra mặt, trong miệng thì quát: “ Nói hươu nói vượn.” Con mắt nhin không được mà rơi xuống gương đồng cách đó không xa, đột nhiên có vẻ sáng lạng hơn nhiều.

Đợi cho trời chiều dần tắt, Thẩm Ngạo mới xuất cung, hơi mệt mỏi, đuổi lưng một cái, cầm vệ bên cạnh thẳng tắp mà đứng, Thẩm Ngạo liếc nhìn một người cầm vệ khôi ngô, hỏi hần: “ Có mệt hay không?”

Cầm vệ không dám đáp, vẫn đứng đó.

Thẩm Ngạo lắc lắc đầu nói: “ Ta nhìn cũng mệt mỏi, trời lạnh như vậy, thật sự là đáng thương.”

)

430. Chương 418: Tin Chiến Thắng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 418: Tin chiến thắng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Về đến nhà, tắm giặt bằng nước nóng, vẫn như cũ là đi xem Trần Tế và Đường Nghiêm đánh cờ, hai người người đánh ta đi, Đường Nghiêm dần dần mà chống đỡ không nổi rồi, cuối cùng cũng phải buông tay nhận thua, lắc đầu thở dài, mới nhìn đến Thẩm Ngạo, nói: “ Thẩm Ngạo, thì ra người cũng tới.”

Thẩm Ngạo cười ha hả nói: “ Tùy tiện đến xem, xem nhị vị Sư trưởng đánh cờ, thật sự khiến ta nhớ tới một sự kiện.”

Trần Tế thắng ván cờ, tâm tình đặc biệt tốt, để cờ tướng vào trong hũ, cười ha ha, nói: “ Người cứ nói đi!”

Thẩm Ngạo nói: “ Đệ tử có ý định đi thông báo tuyển dụng một ít nhạc sĩ, nhạc công, họa sĩ, đến học đường dạy võ để dùng.”

“ Hả?” Trần Tế có chút nghi hoặc.

Thẩm Ngạo nói: “ Ngoài thao luyện và ngoại khóa, lại để cho đám giáo úy lên trên lớp học tập cầm kỳ thư họa, năm lúc cuối còn có cuộc thi toàn quốc, đệ tử muốn để cho bọn hắn lấy cái công danh, làm hứng thú đến lớp.”

Đường Nghiêm nắm chòm râu, lắc đầu nói: “ Không thể, không thể, đã là học đường dạy võ, há có thể bảo người làm việc không chuyên chú? Thí dụ như Quốc Tử Giám, tuy cũng có giám sinh ưa thích những tạp nghiệp này, ta cũng là không chịu nổi, mê muội mất cả ý chí, đến lúc đó làm trễ bài học, chẳng phải là dạy hư học sinh?”

Nhưng Trần Tế lại đóng mắt lại, trong đôi mắt dường như đã sờ ra cái gì đó, nói: “ Đường huynh, sao không nghe Thẩm Ngạo nói rõ lý do của hắn trước?”

Đường Nghiêm ung dung cười một tiếng, nói: “ Được rồi, Thẩm Ngạo, người nói đi.”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “ Đệ tử một mực tự hỏi, nên phân chia tướng tá úy, và người lão làng bình thường trong quân như thế nào. Vì vậy mới sáng tạo rất nhiều phương pháp, ví dụ như dạy bảo bọn hắn tuân thủ luật lệ, cường hóa thao luyện, chờ bọn hắn nuôi dưỡng thành thói quen trong học đường, về sau tòng quân mới có thể không sinh ra hiện tượng bất mãn đối với lão binh trong doanh.

Tương lai bọn hắn, phần lớn là Ngu hầu, Đô đầu...các loại võ quan, tiếp xúc khá nhiều sĩ tốt, bởi vậy, khi thấy sĩ tốt lười biếng như thế, không hợp với thói quen mình đã hình thành, tất nhiên sẽ có mâu thuẫn, cho nên nhất định sẽ dựa theo quy củ học đường dạy võ, tiến hành thao luyện đối với đám sĩ tốt.”

Trần Tế gật đầu gật đầu: “ Nếu như một giáo úy, có thể thay đổi mười sĩ tốt, một năm về sau, các giáo úy đồng thời ra trường, có thể luyện được tám ngàn sĩ tốt như họ, phải không?”

Thẩm Ngạo nói: “ Trần tiên sinh nói không sai, nhưng có một dạng đáng sợ nhất, quân doanh dù sao cũng là chỗ ở chung, không phải giáo úy ảnh hưởng quân doanh, mà chính là quân doanh ảnh hưởng bọn họ, tuy bọn hắn tiếp nhận dạy bảo, phải tuân thủ luật lệ rồi, nhưng ai có thể bảo đảm, ba năm năm năm về sau, bọn hắn sẽ không thay đổi thành quân bình thường?”

Đường Nghiêm nói: “ Cái đó và dạy bảo bọn hắn cầm kỳ thư họa có quan hệ gì?”

Thẩm Ngạo cười ha hả, nói: “ Chính là vì đề cao tu dưỡng của bọn hắn, một người tu dưỡng tăng lên tới một hoàn cảnh nào đó, sẽ rất khó bị người ảnh hưởng, ví dụ như người nhàn rỗi trong quân, yêu thích đi tìm kỹ nữ, ưa thích say rượu hoặc là bài bạc, nhưng một người có một chút tu dưỡng, trong lòng sẽ có một loại kiêu ngạo, sẽ có thói quen mâu thuẫn rất mạnh đối với mấy cái này.”

Đôi mắt Trần Tế sáng ngời, nói: “ Không tệ, cho dù quân lính đi đi dạo kỹ viện, phần lớn cũng đều là gặp gỡ cùng gái điểm bình thường, nhưng một người tinh thông cầm kỳ thư họa, tuyệt không chịu đi đến chỗ gái điểm, trong mắt bọn hắn, đám phần hồng đó chỉ làm bọn hắn sinh ra chán ghét, có phải không?”

Đường Nghiêm không niết râu mép nổi nữa, dốc sức liều mạng ho khan, để che dấu xấu hổ.

Đang tại trước mặt cha vợ, mặt mo Thẩm Ngạo cũng không khởi đồ lên, may mắn mà Trần Tế có thể một câu vạch trần hết, chỉ là, những lời này quá trực tiếp đi vào vấn đề, nhưng đúng là thứ Thẩm Ngạo muốn biểu đạt.

Thẩm Ngạo lại cười nói: “ Siêng năng thao luyện, là làm cho bọn họ dưỡng thành thói quen tốt đẹp, đây là tu thân, trong đêm đọc sách, làm cho bọn họ hiểu được tuân thủ luật lệ, hiểu đạo lý bảo vệ gia đình tổ quốc, đây là làm rõ ý chí. Dạy bảo bọn hắn cầm kỳ thư họa, cái này gọi là dưỡng tính.

Một người trải qua tu thân, làm rõ ý chí, dưỡng tính, mặc kệ đưa bọn chúng đến nơi đâu, cũng tuyệt đối không thể bị quân đội phẩm chất kém lây nhiễm, bởi vì thông qua những lịch lãm rèn luyện này, trong lòng bọn hắn, sẽ có một tín niệm, là loại vinh dự tốt đẹp, loại kiêu ngạo thực chất từ bên trong này, bọn họ tuyệt đối sẽ không thông đồng làm bậy cùng quân đội phẩm chất kém, chỉ cần bọn hắn vẫn đang kiên trì, cuối cùng cũng có một ngày, người như vậy sẽ càng ngày càng nhiều, và sẽ thay đổi thói quen trong quân.”

Trần Tế gõ bàn, trầm trồ khen ngợi: “ Không tệ, năm đó, thời điểm ta làm quan, biết cấm quân có rất nhiều thói quen xấu, nếu không thể từ bỏ những tai hại này, Đại Tổng ta, cho dù là Bạch Khởi, Tôn Vũ sống lại, chỉ sợ cũng sẽ một mực thói nát xuống dưới, nhưng thói quen khó sửa, nếu muốn từ bỏ những tai hại này, rất khó, phải đúng bệnh hốt thuốc, phương pháp này...rất có tương lai.”

Đường Nghiêm động lòng với phương pháp này, nói: “ Có thể thử một lần, người phải chiêu mộ nghệ sư, cũng rất dễ dàng, không không ngại chào hỏi cùng Thái Học chính Thành Dưỡng Tính, đó là tốt nhất, Thái

Học bên trong có một thi họa viện, chuyên môn dạy bảo Thái Học sinh tham gia khảo thi nghệ thuật, những Thái Học sinh này, tuy đều là lương tài Đại Tổng ta, nhưng khảo thi nghệ thuật cũng không dễ dàng, mười người thì chín người thi rớt, chỉ cần thuyết phục Thành Dương Tính, lại bảo hắn ra mặt tuyển chọn chút ít Thái Học sinh thi rớt, không quá ba ngày, sẽ có thể đại công cáo thành.”

“ Đi tìm Thành Dương Tính?”Thẩm Ngạo ngạc nhiên.

... ..

Sáng sớm mừng bảy, Thẩm Ngạo cỡi ngựa, chuẩn bị lễ vật, tìm tòa nhà Thành Dương Tính, tiến đến bái kiến.

Kỳ thật, Thành phủ cùng Đường gia cũng không xa nhau, đến cửa Thành phủ, cánh cửa cũng không lớn hơn so với Đường gia, chỉ sạch hơn một ít mà thôi, vào bên trong, gia cảnh hắn cũng không tốt đến nơi đâu, trong lòng Thẩm Ngạo thổn thức, triều đại nào, làm sự phụ đều vất vả cả, cho nên làm cái gì thì làm, đừng đi làm sự phụ.

Thành Dương Tính vốn nghe được Thẩm Ngạo đến, sắc mặt lập tức lạnh đi, nhiều Thái Học sinh ở đây, thấy bộ dáng Thành Dương Tính, liền nhin không được nói: “ Thẩm Ngạo kia tới làm cái gì? Hừ, chẳng lẽ là muốn tới vũ nhục Thành đại nhân sao? Đại nhân, có lẽ là đuổi hắn đi thôi.”

Thành Dương Tính lắc lắc đầu, nói: “ Xem trước một chút, rồi nói sau.”

Thẩm Ngạo thấy Thành Dương Tính, lập tức hành lễ đệ tử, trong miệng nói: “ Đệ tử Thẩm Ngạo bái kiến Thành đại nhân.”

Thành Dương Tính vội hỏi: “ Hạ quan đâu nhận được đại lễ của Thẩm đại nhân.”Lời này có ý tứ là không muốn làm sự trưởng của Thẩm Ngạo, không muốn quan hệ cùng Thẩm Ngạo.

Thành Dương Tính và Thẩm Ngạo, coi như là đối thủ một mất một còn trời sinh, trước đây, Thái Học, Quốc Tử Giám tranh giành, đã làm cho quan hệ của bọn hắn đến tình trạng thủy hỏa bất dung, trong mắt Thành Dương Tính, Thẩm Ngạo hôm nay đã ở địa vị cao chót vót, lúc này đây tám phần là chôn chúc tết cho gà —— không hảo tâm.

Thẩm Ngạo ngược ngược cười nói: “ Đệ tử chuẩn bị chút ít lễ vật cho đại nhân, ha ha, đều là chút ít vật không đáng tiền, đặc sản Khiết Đan quốc, xin Thành đại nhân xin vui lòng nhận cho.”

Thành Dương Tính khoát tay áo, nói: “ Hạ quan không thể nhận được, có lẽ là mời Thẩm đại nhân mang về đi.”Hắn lưỡi biếng nâng mắt lên, nói: “ Thẩm đại nhân có lẽ là không cần lắt léo vòng vo, có chuyện gì, không ngại, cứ đi thẳng vào vấn đề.”

Thẩm Ngạo ngồi ở chỗ trên, chậm rãi nói: “ Đệ tử đi một chuyến này, là tới chúc mừng đại nhân.”

“ Chúc mừng?”Thành Dương Tính ung dung cười nói: “ Chúc mừng cái gì?”

Thẩm Ngạo nói: “ Đương nhiên là chúc mừng Thái Học sinh có nhiều hơn một phương pháp kiếm sống, học đường dạy võ bên kia có ý định chiêu mộ một đám nghệ sư cầm kỳ thư họa...”Thẩm Ngạo nói ra mục đích của mình rất rõ ràng rành mạch, sợ Thành Dương Tính không chịu, xong việc còn bổ thêm một câu: “ Chỉ cần vào học đường dạy võ, không dám an bài kém, lập tức được nhận chức trợ giáo, như thế nào?”

Trợ giáo, cái quan này không cao lắm, chỉ đáng tòng bát phẩm, tại thành Biện Kinh quan nhiều hơn so với chó, thật sự là không cao, nhưng tốt xấu gì, cũng coi như là mệnh quan triều đình, chính là tại Thái Học, trợ giáo, ít nhất cũng phải do nhân tài được ban thưởng cùng xuất thân tiến sĩ, mới có thể tới đảm đương, bằng giá Thẩm Ngạo nói ra, rất không thấp.

Thẩm Ngạo tâm thần bất định mà nhìn Thành Dương Tính, chờ đợi Thành Dương Tính đưa ra đáp án.

Thành Dương Tính nghĩ nghĩ, nói: “ Vậy cũng là một chuyện tốt, đã như vậy, bổn quan xin đáp ứng, Thẩm đại nhân muốn bao nhiêu người?”

Không thể tưởng được, Thành Dương Tính lại có thể thông khoái như thế, Thẩm Ngạo không khỏi mừng rỡ, kỳ thật hắn sớm đã chuẩn bị xong ba kế sách thượng trung hạ, thượng sách là, nếu thật sự không được, dứt khoát vào cung xin thánh chỉ, thánh chỉ ban xuống, không sợ Thái Học không tha người, về phần trung

sách, thì là uy hiếp lợi dụng, họ Thành không đáp ứng, liền cho hắt một giáo huấn, mà hạ sách, thì phải gọi Lưu Thắng mang chần nệm nhà mình đến, kể từ hôm nay sẽ ở trong nhà Thành Dưỡng Tính, để hắt chán ghét đến chết.

Thẩm Ngạo vui vẻ rạo rức nói: “ Cầm kỳ thư họa, tất cả năm người Thái Học sinh là đủ rồi, đương nhiên, tốt nhất là tính tình ôn hòa một ít, phẩm hạnh đoan trang càng tốt hơn.”

Thành Dưỡng Tính khẽ mỉm cười, nói: “ Việc này cũng không khó, mấy ngày nữa ta sẽ tuyển chọn cho Thẩm đại nhân.”

Thẩm Ngạo nhân tiện nói: “ Thành đại nhân rất thông khoái, chúng ta không đánh không kết giao, kỳ thật, trên bản tâm, đệ tử một mực kính ngưỡng cách Thành đại nhân làm người, không bằng như vậy đi, mấy ngày nữa, đệ tử mời Thành đại nhân một bữa tiệc rượu, như thế nào?”

Thẩm Ngạo sợ Thành Dưỡng Tính lựa chọn những người không đứng đắn đến học đường dạy võ, vì vậy, cái quan hệ này, đương nhiên là chuyện quan trọng, phải kết giao trước mới tốt, ăn của người là nợ người, ăn được cơm của Thẩm Ngạo hắt, đương nhiên phải từ từ mà đi làm việc, nếu không tương lai sẽ bắt hắt, ăn được bao nhiêu nhả ra bấy nhiêu.

Thành Dưỡng Tính hừ lạnh một tiếng, nói: “ Thẩm đại nhân, vừa rồi chúng ta chính là đàm luận công vụ, về phần quan hệ, hạ quan lại không hứng liên quan đến Thẩm đại nhân, Thẩm đại nhân, mời trở về đi.”

Thẩm Ngạo không nói hai lời, đầy bụi đất mà cáo từ, từ phía trong Thành phủ đi ra, trong lòng đầy vị chua, chỉ là hôm nay còn đáp ứng hoàng thượng vào cung đưa tranh vẽ, cho nên đành về phủ thay đổi một thân quần áo, lại bưng lấy bức tranh chính mình vẽ vào cung, đưa tranh lên trước bàn Triệu Cát.

Triệu Cát tinh tế nhìn tranh Thẩm Ngạo, cẩn thận nhìn tròn vẹn nửa canh giờ, mới phát hiện cái hông và cái cổ của mình vô cùng đau nhức, gian nan mà đứng lên, lấy tay chống đỡ bàn, nói: “ So với bức tranh Hằng nhi đưa tới, cao minh hơn một ít.”

Dứt lời, lại cười nói: “ Ngày mai Trẫm liền triệu kiến họa sĩ chế tác đồ dỏm kia, đến lúc đó gọi hắt tới xem tranh của người, xem hắt có thể phát hiện sơ hở bên trong hay không.”

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói: “ Bệ hạ, đây là thành tâm muốn vi thần bị bêu xấu.”

Triệu Cát phất phất tay nói: “ Thời điểm nên khiêm tốn thì không thấy người khiêm tốn, lúc này người lại rụt rè làm gì, không nói cái này nữa, Trẫm còn có lời muốn nói cùng với người.” Hắt chấp hai tay sau lưng, chậm rãi nói: “ Học đường dạy võ, qua nguyên tiêu sẽ khai giảng?”

Thẩm Ngạo gật đầu: “ Vâng.”

Triệu Cát nói: “ Trẫm biết rồi, điển lễ khai giảng lần này phải làm long trọng hơn một ít, không cần phải rơi vào phía sau Quốc Tử Giám và Thái Học.”

Đến mừng chín tháng giêng, dưới bầu trời, tuyết rơi rất nhiều, không khí vui mừng ở phía trong thành Biện Kinh không khỏi tiêu điều hơn vài phần, đường cái ngõ hẻm, trên nóc nhà mái ngói, chồng chất lớp tuyết thật dày.

Ba ngày này, Xuân nhi đã từ Hàng Châu trở lại.

Trước kia từng gửi thư nhà đến, nói là năm trước trở về, chỉ là, về sau kinh đô và vùng lân cận phía bắc phản loạn, thủy vận bế tắc, phong tỏa các bến tàu ven đường, chuyên cung cấp để thuyền lương thực sử dụng, Thẩm Ngạo lập tức đưa thư đến cho Đổng vận sử Giang Bính, Giang Bính mới an bài một con thuyền lương thực, đưa bọn người Xuân nhi đưa về.

Trên đường đi mệt nhọc, Thẩm Ngạo đón nàng vào trong phủ, phủ tuyết mịn trên áo choàng xuống cho nàng, đưa nàng đi tắm thay quần áo trước, người một nhà mới ngồi xuống trong sảnh, ở phía trong chậu than đây lửa, trong sảnh không lớn, sự ẩm áp bao trùm, Xuân nhi nói về những thứ ở Hàng Châu, còn nói về sinh ý Hàng Châu bên kia, bên trong lời nói, mặc dù có vài phần mệt mỏi, nhưng lại nhiều hơn vài phần tự tin.

Hai năm qua, Xuân nhi ở tại Hàng Châu, có thể nói là đại triển quyền cước, không những bắt đầu sinh ý làm Thúy Nhã Sơn Trang, còn thiết lập mấy khu nhà ở, lá trà, tơ, các sinh ý đều có liên quan, cái này cũng chưa tính, quan trọng nhất là khuếch trương sinh ý Thúy Nhã Nhã San.

Nàng có ý tưởng rất mới lạ, chính là cũng thiết lập một phường in ấn tại Hàng Châu, rồi sau đó mời người dùng khoái mã, đưa Thúy Nhã Nhã San mới tới. Ven đường chỉ trì hoãn ba bốn ngày, lập tức dùng tuần san Biện Kinh, tiến hành gia tăng in ấn, Hàng Châu là trung tâm thương mại.

Sĩ tử rất nhiều, tuần san rất được hoan nghênh, hướng hồ Hàng Châu này cách Tô Châu, Giang Ninh không xa, in ấn xong, lập tức ủy thác đại lý xe, đưa đến hai thành thị đông đúc kia, chỉ tính riêng sinh ý in ấn Hàng Châu, mỗi tuần liền có thể đạt đến năm vạn trở lên, đây là bởi vì nguyên nhân giá bán Thúy Nhã Xã San tương đối cao, người đọc sách tầm thường không nỡ mua.

Xuân nhi cầm sổ sách đi ra, nói: “ Năm ngoái, sinh ý Hàng Châu bên kia một năm lãi ròng đã đến hơn bốn vạn quan, sinh ý xem như ổn định, sau này sai người đi quản lý, sẽ không xảy ra sai sót nào.”

Chu Nhược hâm mộ nói: “ Sớm biết vậy, ta cũng cùng Xuân nhi đi Hàng Châu, một năm không thấy, Xuân nhi biến hóa ghê gớm thật.”

Mọi người trên đũa một hồi, Thẩm Ngạo trước hết để cho Xuân nhi đi nghỉ, đợi Xuân nhi tỉnh lại, lại có việc nói với nàng, lúc này, Lưu Thắng ở một bên cao hứng bừng bừng chạy tới nói: “ Thiếu gia thiếu gia, đại hỷ sự.”

“ Việc vui gì?..”

Lưu Thắng vui tươi hơn hớn nói: “ Cẩm quân chúng ta tại kinh đô và vùng lân cận phía bắc đánh thắng một trận lớn, tiêu diệt sáu ngàn người tại Hồ Đồi trấn.”

Thẩm Ngạo vội hỏi: “ Có tin tức từ lúc nào, không phải là lời đồn đại trên phố chứ?”

Lưu Thắng gật đầu, nói: “ Chắc chắn 100%, người báo tin đã đến, vẫn còn hô ven đường mà, nói là Cao lão gia hỏa tốc tiến công Hồ Đồi trấn, quân phản loạn thần hồn nát thần tính, không tránh kịp, còn nói không quá ba ngày, liền chạy đến Trượt Châu, chém giết địch nhân.”

Thẩm Ngạo đối với cái gọi là báo tin, ôm không ít hoài nghi, bị đánh bại có thể nói khoác thành thắng nhỏ, không thua không thắng, hẳn có thể nói tới đại thắng, nếu là thật sự thắng, vậy thì cực kỳ khủng khiếp, da mặt mỏng đều có thể bịa ra công lao có một không hai, nếu là đổi lại là Cao Cầu, loại da mặt dày hơn chút ít này, thắng một trận nhỏ, có thể so sánh với cuộc chiến Trường Bình và cuộc chiến Xích Bích.

)

431. Chương 419: Mách

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đà Lão Hồ

Chương 419: Mách

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Chỉ tiêu diệt sáu ngàn người, phá được thị trấn, nói như thế, cẩm quân sẽ không chiếm được bao nhiêu tiện nghi.

Thẩm Ngạo không khỏi lắc đầu nói: “ Chỉ mong da mặt họ Cao mỏng một chút.”

Tin chiến thắng truyền đến, trong nội cung lại có vài phần mừng rỡ, Triệu Cát nghe xong tin chiến thắng, liền lập tức triệu ba tỉnh, quan viên lục bộ tới hỏi, tất cả mọi người lặng ngắt như tờ, cũng không nên biết nói cái gì, bị Triệu Cát hỏi, chỉ lo nói Đại Tổng ta có phúc, muôn dân trăm họ an lành.

Sắc mặt Triệu Cát có chút khó coi: “Trực Phúng, ngươi là Binh bộ Thượng Thư, cái tin chiến thắng này, hẳn là có ẩn tình?”.

Trực Phúng lại càng hoảng sợ, lập tức quỳ gối, nói: “Cao thái úy chính là lương thần, chắc là không có ẩn tình gì!” Đối lại là người khác, Trực Phúng nói ra điểm nghi kỵ, cũng không có gì liên quan đến hắn, trong chuyện này, hắn sớm đã nhìn ra, phá được một thị trấn, làm sao có thể diệt địch sáu ngàn, hẳn là bọn họ đều xếp thành đội, lách vào đằng kia, chờ cấm quân chém đầu? Còn nữa, ở phía trong tin chiến thắng không hề đề cập tới sự tình ghi công đầu người, chuyện ẩn ở bên trong rất rõ ràng, sau lưng cái này, khẳng định là không đơn giản.

Còn nữa, nhân số Tư Mã tư báo lên là ba vạn, nhưng trong lòng Trực Phúng tính toán đầu ra đây, Tư Mã tư cũng không đáng một vạn một ngàn người, những năm này Tư Mã tư lĩnh tiền khổng rất là nghiêm trọng, hơn một vạn người này, phải bọc hậu, phải hộ cánh, cho dù đánh cho thắng trận, lần thứ nhất chiến đấu đã diệt sáu ngàn địch, đó là lời nói suông.

Nhưng những lời này, hắn không thể nói, Cao thái úy là người nào? Hắn tuy là Binh bộ Thượng Thư, thật sự muốn đầu lúi dài cùng Cao thái úy, còn không biết ai thua ai thắng, người ta dám mạo hiểm lập công, đáng để đi vạch trần hắn sao? Không nên đắc tội với người, rước lấy một thân rắc rối.

Chỉ là, Trực Phúng cũng thông minh, phía trước không có ẩn tình bổ thêm hai chữ chắc là, lập lờ nước đôi, thật sự xảy ra chuyện, cũng có thể nói mình chưa hiểu hết.

Triệu Cát sắc mặt hòa hoãn một ít, nói: “Gần sang năm mới, các tướng sĩ chém giết trước trận, còn dựng lên công lao như thế, không dễ dàng, Binh bộ lập tức viết tấu, nên thưởng thì thưởng, về phần tin chiến thắng, cũng nên tuyên dương một phen, để yên ổn nhân tâm.”

Triệu Cát yên ổn nhân tâm bốn chữ vừa dứt, Trực Phúng sợ tới mức mặt như đất, thật sự là lạnh cả người, trong lòng hắn tính toán, đây là nói bữa công lao, là tin tức giả, sớm muộn gì cũng có một ngày không dấu điểm nổi, chuyện này truyền ra càng nhiều, người biết càng nhiều, đến lúc đó bị vạch trần, thể diện hoàng thất liền không tồn tại, đến lúc đó sẽ là cái quang cảnh gì?

Cao Cầu xong rồi, Trực Phúng hẳn cũng xong rồi, Binh bộ là Binh bộ, tuy chuyện gì cũng không quản, không quản được cấm quân, không quản được ba nha, có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng bàn về tội, Binh bộ lại phải đứng mũi chịu sào.

Trực Phúng suy nghĩ tại chỗ, đã không nghe rõ nội dung phía sau, cuối cùng là thất hồn lạc phách xuất cung, chứng kiến Thái Kinh đang muốn lên kiệu, như bắt được cọng rơm cứu mạng, vội vàng chạy tới, nói: “Thái đại nhân.”

“À, là Trực Phúng à, như thế nào? Tan triều sao còn không nhanh về nhà, không phải ngươi vừa có cháu trai sao? Ha ha, mấy ngày nữa, lão phu sẽ sang phủ ngươi, đứa bé đặt tên là gì vậy?”

Trực Phúng trầm xuống, thở dài, nói: “Tên là Đầu Hổ.”

“Đầu Hổ?”, Thái Kinh phát tay, lắc đầu nói: “Không tốt, không tốt, lão phu sẽ hỗ trợ, lấy tên tốt cho đứa cháu ngươi, kêu Yên Nhận, như thế nào? Được rồi, bắt súp ở nhà sắp nguội, Trực Phúng, có rảnh đến ngồi một chút.” Dứt lời, liền cúi người chui vào kiệu, buông màn kiệu xuống.

Đội cỗ kiệu Thái Kinh từ từ đi xa, sắc mặt Trực Phúng rất khó coi, nói: “Yên Nhận... ngu xuẩn, hừ, hôm nay điều không nên nói cũng đã nói, còn Yên Nhận cái gì?” Nói xong, không khỏi nhớ tới đứa cháu kia, lại nghĩ tới chuyện trên triều, chính mình tiêu thụ như thế nào bây giờ? Thành phạm quan, sẽ liên lụy cả nhà, con cháu thì làm sao bây giờ?

Trực Phúng lắc đầu, hung hăng nói: “Thái Kinh ngươi mặc kệ, ta sẽ đi tìm Thẩm diên cuồng, vừa bắt con ngựa chạy, vừa không để con ngựa ăn, ngươi cho Trực Phúng ta là cái gì?”

Dứt lời, dậm chân, gọi cỗ kiệu tới, Trục Phúng nói với kiệu phu: “ Đi Thảm phủ, nhớ đưa danh thiếp đi trước.” .”

Đối với sự kiện này, Trục Phúng thật sự là oan uổng, Cao Cầu kia vốn là người bên Thái Kinh, hôm nay chọc ra cái sọt lớn như vậy, Trục Phúng lại không dám đắc tội Cao Cầu, càng sợ chọc tới Thái Kinh kia, kể từ đó, sự tình thực sự đã đến tình trạng không thể cứu vãn, đầu hấn xác định là rơi xuống đất rồi.

Trục Phúng còn chưa tới, danh thiếp đã đưa đến Thảm, Thảm Ngạo tiếp danh thiếp, có phần cảm thấy kỳ quái, Binh bộ Thượng Thư Trục Phúng kia thấy mình, hèn không thể đi đường vòng, như thế nào đột nhiên đến bá kiến? Theo đạo lý, Thảm Ngạo là Tự khanh, so với Thượng Thư, còn kém một phẩm, tư thái hấn thấp như thế, rốt cuộc là vì cái gì?

Thời điểm Thảm Ngạo nghĩ mãi không thông, Môn phòng đã tới, nói là Binh bộ Thượng Thư Trục Phúng cầu kiến.

Gặp hay là không gặp?

Trong lòng Thảm Ngạo hiểu, Trục Phúng kia đến, khẳng định không có chuyện gì tốt, lại liên lạc với tin chiến thắng Cao Cầu đưa tới, tám phần là đến vì cái này.

Thảm Ngạo thở dài, nói: “ An bài đến phòng khách đi.”

Trục Phúng vào phòng khách, bất an mà uống trà, vô cùng lo lắng chờ đợi, đợi trọn vẹn hai nén hương, còn chưa thấy người đến, trong lòng nghĩ: “ Thảm điên cuồng kia giao hoạt như thế, không chừng cũng giống với Thái Kinh, không dám gặp mình”, trong lòng buồn vô cớ, thở dài một hơi, đứng lên định đi.

Lúc này, Thảm Ngạo nhưng lại cười ha ha, dạo bước tiến đến, hành lễ với Trục Phúng, nói: “ Trục đại nhân một ngày kiếm tỷ bạc, lại còn hạ mình tới gặp hạ quan, hạ quan hổ thẹn, rất hổ thẹn.”

Trục Phúng đứng lên, nghiêng người hành lễ với Thảm Ngạo, nhiệt tình hàn huyên vài câu với Thảm Ngạo, cũng không đề cập tới sự tình kinh đô và vùng lân cận phía bắc, chỉ hỏi học đường dạy võ bao giờ khai giảng, Binh bộ bên này sệtan lực tạo điều kiện thuận tiện.

Lại bàn về an bài giáo tướng lai úy, cuối cùng mới nói: “ Thảm đại nhân, học đường dạy võ là hi vọng trùng hưng Đại Tổng ta, tương lai học đường muốn cái gì, cứ việc đến Binh bộ, chỉ cần lão phu có thể làm, nhất định sẽ tận lực giúp.”

Thảm Ngạo xụ mặt, ánh mắt sâu kín, nói: “ Đại nhân nói những lời này là không đúng, cái gì gọi là trùng hưng Đại Tổng ta, hôm nay Đại Tổng ta, dưới sự dẫn dắt của bệ hạ, đã phồn vinh cường thịnh, đủ để so sánh cùng Trinh Quán, Văn Cảnh, còn trùng hưng cái gì? Đại nhân nói chuyện rất đáng cười, chỉ là, tương lai học đường dạy võ phiền toái đại nhân, thật đúng là không ít, hôm nay đại nhân nói như vậy, tương lai cũng không thể hồi hận.”

Trục Phúng ngượng ngùng cười nói: “ Thảm đại nhân nói đúng, nói đúng.” Trục Phúng làm ra một bộ dạng thụ giáo, lập tức thở dài, lại nói: “ Thịnh thế hay không thịnh thế, khó mà nói, ai, kinh đô và vùng lân cận phía bắc bên kia lại đi đã xảy ra chuyện.”

“ Gặp chuyện không may?” Thảm Ngạo mỉm cười, bất động âm sắc mà hỏi thăm: “ Có thể có chuyện gì? Thiên binh Đại Tổng vừa đến, quân phản loạn tránh không kịp, hôm nay đã liên tiếp truyền lại vài tin chiến thắng, cường đạo sắp định, còn có chuyện gì? Đại nhân quá lo lắng rồi.”

Trục Phúng ngượng ngùng nói:” Vấn đề xảy ra tại tin chiến thắng, tấu chương Cao Cầu kia đưa lên...là giả bộ!” .

Thảm Ngạo động dung, nói: “ Trục đại nhân, xin nói rõ ràng hơn một chút.”

Trục Phúng nói:” Loại sự tình này, kỳ thật ở đâu cũng có, hôm nay đưa tới tin chiến thắng, chuyện ẩn ở bên trong quá lớn....”

Nói xong, liền đem phân tích của mình nói ra, hấn sống ở Binh bộ, rõ ràng mấy chuyện lắt léo này, cuối cùng mới nói: “ Theo ta thấy, lúc này đây, nếu không không phải đại thắng, vô cùng có khả năng là một hồi đại bại, Cao Cầu kia vì che dấu tai mắt người, dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong,

báo chiến thắng trước. Đợi ngày sau, nếu cường đạo động binh chiến thắng, cũng không ai dám vạch lỗi của hắn, chỉ là, Cao Cầu này xuất thân thế nào, Thảm đại nhân cũng đã biết? Sự tình cai quản lỏng lẻo, cũng không phải một ngày hay hai ngày, hôm nay bị bại, nếu muốn thắng cường đạo, khó, khó như lên trời, đến lúc đó, sự việc bại lộ, Cao Cầu kia có người giúp, rất được thân thuộc với vua, hắn coi như không quan trọng, cùng lắm thì đánh mất quan, làm ông nhà giàu, nhưng lão phu, thân là Binh bộ Thượng Thư.....”

)

432. Chương 420: Nạn Mủ(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 420: Nạn mủ(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trực Phúng đem chuyện bí ẩn ở bên trong cấm quân nói ra hết, đập vào mắt, thật sự là rất kinh tâm, cuối cùng cũng có kết luận, từ tất cả mọi việc, đã có thể suy đoán, Cao Cầu tất bại, mà một khi cấm quân đại bại, hậu quả là cái gì?

Thảm Ngạo nghĩ cũng không dám nghĩ, tuy nói giữa hắn và Cao Cầu có hiềm khích, lại cũng không hi vọng sự tình kinh đô và vùng lân cận phía bắc náo loạn, đến tình trạng khó thu thập.

Thảm Ngạo trầm mặc một lát, nói: “ Đã như vậy, vì sao Trực đại nhân không dâng tấu, lại che lấp thay Cao Cầu?”

Vấn đề này có vẻ có chút dư thừa, Trực Phúng cười khỏ, buông tay nói: “ Thái Thái sư cũng không nói chuyện, lão phu đi nói, chẳng phải là tự làm mất mặt sao? Còn nữa, chỗ tốt của Tư Mã tư, Thái Kinh cầm không ít, Cao Cầu và Thái Kinh cũng là giao tình đã lâu, nếu ta đưa lên triều, mấy ngày nữa tất nhiên sẽ bị người buộc đủ thứ tội, đây là tự tìm đường chết, cho nên chỉ có thể thay Cao Cầu kia che lấp trước.”

Thảm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói: “ Cho nên người tới tìm hạ quan?”

Trực Phúng nghiêm mặt nói: “ Trước mắt có việc cấp bách, một là bo bo giữ mình, thứ hai, chính là tự chuẩn bị khi tình thế nguy hiểm, Thảm đại nhân, nếu Cao Cầu lại thảm bại, hậu quả phía sau, ai cũng có thể nghĩ, vì vậy, nên sớm làm xong toàn bộ chuẩn bị.”

Hắn chần chờ một chút, cắn răng nói: “ Thảm đại nhân, ta liền đi thẳng vào vấn đề, chỉ cần Thảm đại nhân gật đầu, ta liền dâng một phần tấu chương lên, buộc tội Cao Cầu, quan này, ta cũng không làm nữa, chỉ cầu xin đại nhân có thể đứng ra nói vài lời công đạo vì lão phu, lưu lại cái danh phận về hưu.”

Trực Phúng xác thực có chút ít nản lòng thoái chí, hắn làm tới chức Binh bộ Thượng Thư, đến hoàn cảnh này, chỉ có thể chịu tiếng xấu thay cho người khác, còn không bằng sớm về hưu, bỏ sạch sẽ trách nhiệm, sợ là sợ Thái Kinh và Cao Cầu bên kia không chịu bỏ qua, cho nên mới nhờ Thảm Ngạo làm chỗ dựa.

Hơn nữa, hiện tại không nói, đến lúc Cao Cầu thảm bại, đây mới thực sự là chấn động vua và dân, tới lúc đó, Trực Phúng hẳn liền chính thức biến thành người bị tội, làm quan lâu như vậy, hùng tâm trị quốc bình thiên hạ đã sớm phai nhạt, nhưng hậu quả chuyện này thật sự quá nghiêm trọng, hắn không dám đương nổi, chẳng bằng nói ra trước, có lẽ còn có đường sống quay về.

Trực Phúng chờ mong mà nhìn Thảm Ngạo, hi vọng Thảm Ngạo gật đầu, Thảm Ngạo lại sừng sững bất động, nhàn nhạt nói: “ Đã đại nhân cầu đến trên đầu ta, ta đây liền nói thẳng, nếu muốn bo bo giữ mình, đại nhân liền dâng một phần tấu chương lên, còn không được là tấu chương buộc tội.”

“ Xin Thảm đại nhân chỉ giáo.”

“ Liền lấy danh nghĩa luận việc Binh bộ, dâng tấu chương lên, nói Cao Cầu bên kia có mấy điểm đáng ngờ, xin bệ hạ ân chuẩn để Binh bộ phái đặc phái viên đi xác minh.”

Trực Phúng âm thầm lắc đầu, nói: “ Thảm đại nhân, cái tấu chương này, nếu là lên tới Môn hạ tỉnh, hơn phân nửa là sẽ lưu lại bên trong.”

Cái gọi là lưu lại, chính là tấu chương tầm thường, bởi vì sự tình không nghiêm trọng lắm, hoặc là Môn hạ tỉnh bên kia cho là mình có thể xử trí, vì vậy liền tự phê duyệt, rồi sau đó đưa đến Trung Sách tỉnh bên kia lưu trữ.

Trực Phúng dâng lên, không phải tấu chương buộc tội, có Thái Kinh cai quản Môn hạ tỉnh, cái tấu chương này tám phần sẽ bị coi như tấu chương tầm thường, rồi xử trí, kể từ đó, chẳng phải là uống phí một phen công phu sao? Trực Phúng có vẻ vô cùng lo lắng, không biết rốt cuộc Thảm điên cuồng này muốn làm cái gì.

Thảm Ngạo cười ha ha, nói: “ Trực đại nhân không biết, phần tấu chương này cũng sẽ không để bệ hạ chứng kiến.”

Trực Phúng nhất thời ngạc nhiên, đầu đầy sương mù, hỏi: “ Bệ hạ không nhìn, cái tấu chương này lại có làm được cái gì?”

“ Cứu người! Đợi cho thời gian sự việc bại lộ, người đã đưa tấu chương lên triều, yêu cầu xác minh tin chiến thắng, tốt xấu cũng coi như là tận trung với cương vị công tác rồi, ai còn có thể cầm cái sự tình này để nói? Thái Kinh bên kia, bởi vì người không buộc tội, ở trong lúc mấu chốt này, cũng sẽ không làm khó người, kể từ đó, chẳng phải đại nhân có thể bo bo giữ mình sao?”

Trực Phúng thở dài nói: “ Thảm đại nhân nghĩ ra biện pháp này, lại có thể thực hiện, sợ là sợ thật sự xảy ra chuyện, thời cuộc thối nát, lão phu nhảy vào hố lửa...”

Thảm Ngạo khoát tay áo, nói: “ Thối nát liền thối nát, mủ đầu nhức, sớm muộn gì cũng sẽ phá, thừa dịp hôm nay, dứt khoát nặn bọn nó ra, sợ cái gì? Kinh đô và vùng lân cận phía bắc, nói đến nói đi, còn chưa đến mức để cho Đại Tổng ta lật thuyền trong mương, ngày đó có thể làm dân chúng chung sức chung đường, đám tà đạo kia còn có thể phòng đến mức dả động người trong thiên hạ?”

Trước mắt, xâm phạm biên giới, nhiều nhất cũng không quá Tây Hạ, bên kia gây ra điểm động tĩnh, trước mắt, quốc khố triều đình tràn đầy, lần thứ nhất tiêu diệt không được, còn có thể lần thứ hai, lần thứ ba, hiện tại nặn được mủ đầu nhức ra, cũng để cho bệ hạ quyết tâm chinh đồn cấm quân, càng là sự tình đập vào mắt kinh tâm, càng trong lúc nguy cấp, mới càng là thời điểm phải phá thì mới xây lại được.”

Thảm Ngạo dừng một chút, rất là thâm ý mà tiếp tục nói với Trực Phúng: “ Trực đại nhân, hôm nay ta nói với người, đều là từ đáy lòng, lời nói này ra khỏi miệng của ta, vào tai của người, trong lòng người, bản thân người tự suy nghĩ tình huống, không cần phải truyền ra ngoài, đó là vì chính người.”

Trực Phúng vẫn còn nhai nuốt lời Thảm Ngạo vừa nói, không phá thì không xây được, nói ra lại thoải mái, đến lúc đó, cái mông đầy cứ kia để cho ai lau? Sừng sờ ngồi yên một hồi, lại cảm thấy lời Thảm Ngạo nói có một chút đạo lý, trước mắt, cấm quân đã thành cái dạng này, không gây ra chút lửa thiêu thân, ai nguyện ý đau nhức hạ quyết tâm chinh đồn?

Trong đầu Trực Phúng đột nhiên hiện ra một tia linh quang, Thảm Ngạo nói, để lộ ra một tin tức, diệt trừ Cao Cầu!

Muốn phá, phải thấy máu, cái máu này, tự nhiên không thể lưu người khác lại, hiện tại phóng túng Cao Cầu phạm sai lầm, đến lúc đó...

Trực Phúng không dám nghĩ tới, đột nhiên phát giác chính mình đã rơi vào một đầm nước sâu, một bên là Thảm Ngạo, một bên là Thái Kinh, mình và Cao Cầu, thì ra cũng chỉ là quân cờ, là vai mình vác cái oan ức này, hay là Cao Cầu làm đá kê chân, để chinh đồn cấm quân, toàn bộ đều dựa vào năng lực hai người này.

Trực Phúng thở dài, nói: “ Thảm đại nhân, lão phu hiểu, lão phu đi về nhà, sẽ làm theo như ý của Thảm đại nhân.”

Thẩm Ngạo cười ha hả, đứng dậy đưa Trục Phúng ra ngoài, trở lại hậu viên, vẫn nhìn Trần Tế và Đường Nghiêm đánh cờ, lúc này đây, Đường Nghiêm rất thận trọng, cuối cùng cũng làm cho Trần Tế rút tay nhận thua.

Trần Tế gơ con mắt lên, nói nói: “Thẩm Ngạo, vừa rồi Binh bộ Thượng Thư tới tìm ngươi, không biết là chuyện gì?”

Thẩm Ngạo đem lời nói vừa rồi thuật lại một lần, Trần Tế gật gật đầu nói: “Không phá thì không xây được, không ngờ ngươi có quyết đoán lớn như vậy, như vậy cũng tốt, đến tình trạng như vậy, cũng không cần tưởng tượng và chờ mong may mắn, chỉ có cách bức chính mình đến nơi tuyệt cảnh, mới có cơ hội sinh sôi, chỉ là, Thái Kinh bên kia, ngươi phải cẩn thận một chút.”

Thẩm Ngạo ha ha cười nói: “Ta có gì mà phải sợ hấn, con cáo già này xem xét danh tiếng ta đang mạnh, liền lập tức cuộn mình, làm cho người ta không biết nên tố cáo từ chỗ nào.”

)

433. Chương 421: Nạn Mủ(2)

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 421: Nạn mủ(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trần Tế nghiêm mặt nói: “Không nên xem thường hấn, bức hấn đến nơi tuyệt đối, ngươi sẽ biết sự lợi hại của hấn, chỉ là trước mắt, có lẽ là tận lực ít xung đột cùng hấn, vậy ý của ngươi là, muốn diệt trừ Cao Cầu trước sao?”

Thẩm Ngạo nói: “Cao Cầu này ngồi không ăn bám, lại là phụ tá đắc lực cho Thái Kinh, thừa cơ hội này diệt trừ hấn, chỉ có như vậy, cầm quân mới có thể chinh đồn.”

Một bên Đường Nghiêm đột nhiên nói: “Thẩm Ngạo, làm người nên lưu lại một đường sống, sự tình không cần phải làm được quá tuyệt tình, nếu không sẽ gặp phải người đổ kỵ.”

Thẩm Ngạo và Trần Tế nhìn nhau, cười một tiếng, nói: “Ở phía trong Quốc Tử Giám, làm người tự nhiên phải lưu lại một đường, nhưng đây là triều đình, không phải người ăn được ta, chính là ta ăn được người, chỉ có trăm thảo trừ căn, mới sống sót được.”

Đường Nghiêm nắm chòm râu, lắc đầu, nói: “Ai, rõ ràng các ngươi đọc, chính là đạo lý của thánh nhân, trong miệng đều là nhân nghĩa lễ nghĩa, lại không có một người nào chịu làm theo thánh nhân dạy bảo, bỏ đi bỏ đi, chuyện của ngươi, ta mặc kệ”, bỏ đi, lại bắt Trần Tế đánh cờ cùng hấn, Trần Tế thua một hồi, hơi có chút không tình nguyện, hai người đấu khẩu vài câu, Trần Tế không lay chuyển được, đành phải tiếp tục đánh cờ cùng Đường Nghiêm.

... ..

Môn hạ tỉnh.

Bởi vì đi qua năm mới, cho nên Sách lệnh sử ở trong Giá trị đường không nhiều lắm, chỉ có bảy tám người đang sửa sang lại tấu chương, cũng may tấu chương đưa tới gần đây, phần lớn đều là chuyện bề ngoài, bởi vậy công tác cũng không nặng nề, chỉ cần phân loại tấu chương ra, lại lấy ra mấy thứ trọng yếu, đưa đến Trung Sách tỉnh nơi đó là xong xuôi.

Có mấy Sách lệnh sử rảnh rỗi, đều vây quanh chậu than, ở một góc uống rượu nóng, nhắm vài món thịt, tán gẫu, tuy những Sách lệnh sử này chức quan hèn mọn, nhưng quyền lực lại không nhỏ, có thể đi vào Môn hạ tỉnh, ở trong kinh, cũng coi như nhân vật khó lường, sau lưng bất kỳ người nào, chí ít cũng có đại lão cấp bậc Thượng Thư chống đỡ, cho nên tin tức của bọn hắn vô cùng linh thông, mấy chén rượu nóng vào trong bụng, liền không nhận được, nói chút ít lời nói phạm huy kiêng kỵ.

Bọn hắn đàm luận hôm nay, tất nhiên là sự tình tấu chương ban thường, nói Môn hạ tỉnh mô phỏng chiếu thư, lệnh Công bộ đi chế tạo huy chương, cái gọi là huy chương, kiểu dáng cũng rất khác biệt, một hình sao đỏ thẫm, bên trong khắc lại một chữ nhân, trung tâm chữ nhân, lại là một thanh trường kiếm cắm xuống.

Tác phưởng chế tác huy chương, là Chế tạo tư của Công bộ, hàm nghĩa tại đây làm cho người ta phải nghiêng ngẩng, cái túi cá kia và huy chương, chế tạo nơi tại đồng nhất, chẳng phải là nói cái huy chương này giống với túi cá? Trước mắt, trên phố cũng có nghị luận, nói là có cái huy chương này, có thể gặp quan không bái, thậm chí còn có thể miễn trừ mọi việc thuế má.

Kỳ thật, có thể đi vào học đường, phần lớn đều là giám sinh và tú tài, những người này, thân mình có đặc quyền, tác dụng chính thức của huy chương, có lẽ là dùng để bày tỏ tôn vinh, môn sinh thiên tử, chỉ riêng bốn chữ này, liền đủ để bọn hắn tiêu hóa mấy chục năm, tương lai, nếu những người này được phân công đến Trắc trấn hoặc là cấm quân, lại có ai dám chèn ép bọn hắn? Chính là thượng quan thấy bọn họ, cũng phải khách khách khí khí, nếu không, người ta thật sự muốn náo loạn lên, ai chịu nổi đây?

Bí ẩn trong đó, đám Sách lệnh sử xem như thấy rõ, bọn hắn hôm nay nghị luận, đơn giản là thân thích người nào vừa mới có một công danh tú tài, đợi năm nay, lúc chiêu mộ giáo úy, tìm phương pháp nhét người vào.

Chỉ là, cái đường này cũng không dễ tìm, học đường dạy võ không quá tám trăm người, nhưng trong kinh thành, người nào không đỏ mắt nhìn học đường dạy võ, ngoại trừ những đại tài tử, chính thức cam đoan mình có thể tên đề bảng vàng, không có mấy người, vì cuộc sống thỏa đáng, không đi tìm đường ra tốt hơn, hôm nay học đường dạy võ như mặt trời ban trưa, hoàng đế làm Tế Rượu, Thẩm diên cuồng kia lại là Tư nghiệp, hai người kia, một người là Thiên gia, một người là chạm tay vào có thể bỏng, không người nào có thể động đến.

Làm giáo úy học đường dạy võ, chính là núp dưới bóng đại thụ, chỗ nào cũng mát, tương lai hơn phân nửa là có thể làm Ngu hầu, sự tình tốt như vậy, cũng không tới phiên đám Sách lệnh sử bọn họ, tất cả mọi người cùng luôn cúi, đều mất hết sức lực, người có phương pháp, phương pháp của người ta càng tốt hơn.

Cho nên, tuy là nghị luận, như đám Sách lệnh sử đều là thở ngắn thở dài, có vài phần bất đắc dĩ, có mấy người vỗ đùi, không nhận được, nói: “ Thật sự không được, có lẽ vẫn là khoa cử có tiền đồ hơn, nói không chừng còn thi đậu nữa nha? Loại chuyện tốt này, không tới phiên chúng ta, những người làm chân chạy hầu hạ tham gia, có lẽ hay là đi đường chính vẫn tốt hơn.”

Có người liền cười nói: “ Lương huynh, lão Nhị nhà của người đi đường chính, chỉ sợ không nắm chắc nhiều lắm, một năm khoa cử trước, còn không phải sách cái xác không mà về? Năm nay cố gắng, hơn phân nửa cũng là như thế, kỳ thật, người cũng không phải quá tệ, tốt xấu cũng có một họ hàng xa Tầm thị lang ở phía trong Hộ bộ, do hắn ra mặt, có lẽ còn có đường đi.”

Người được kêu là Lương huynh lắc đầu: “ Các người là không biết, Thị lang lớn như vậy, trong mắt người thường, là đủ để dọa người, nhưng trong mắt Thẩm Ngạo ở đẳng kia, cái rắm cũng không phải, ra mặt cũng chỉ là tự rước lấy nhục thôi.”

Mọi người liền cười, liền lại dẫn chủ đề tới những chuyện lý thú khác, nói về thiếp thất Hầu gia nào đó tư thông cùng người, kết quả Hầu gia kia cũng đạt đến một trình độ nào đó, cầm một thanh đao tổ tiên truyền thừa, trực tiếp chặt gian phu kia làm hai.

Đang nói đến chỗ thú vị, một người Sách lệnh sử sửa sang lại tấu chương bên kia không khỏi kêu lên một tiếng, nói: “ Chư vị, phần tấu chương là này có ý gì?”

Lục sự tình ngồi vây quanh Sách lệnh sử cũng đứng lên, mọi người cũng không tiếp tục trêu ghẹo, đều đi qua, hỏi: “ Là tấu chương gì?”

Sách lệnh sử kia trợn mắt há hốc mồm, đưa tấu chương cho Lục sự tình, Lục sự tình nhìn thoáng qua, cũng không nhận được, hít vào một hơi, nói: “Mấy ngày trước đây, không phải Thái Thái sư còn dặn dò qua sao? Sự tình kinh đô và vùng lân cận phía bắc, đưa đến nơi hấn trước tiên.”

Dứt lời, lại lắc đầu, nói: “Trực đại nhân đây là có ý gì? Binh bộ đi thăm dò Cao đại nhân, Thái Thái sư và Cao đại nhân tương giao tâm đầu ý hợp, Trực đại nhân này ăn được gan hùm mật gấu, chắc là muốn cười lên trên đầu Cao đại nhân.”

Đám Sách lệnh sử cũng không hiểu ra sao, kỳ thật triều đình chính là như vậy, việc chưa xác định đến cuối cùng, mỗi người phát biểu ý kiến của mình, nguyên một đám lên lớp giảng bài.

Nhưng một khi đã định ra, hoặc là liên quan đến nhân vật như Thái Thái sư, mặc kệ đảng mới đảng cũ, lúc này cũng sẽ không lên tiếng, cho nên những ngày qua, tấu chương nghị luận kinh đô và vùng lân cận phía bắc cũng là có, nhưng đem đề mục chuyển qua đầu Cao Cầu kia, chính là muốn làm cho Thái Thái sư khó chịu nổi.

Tấu chương đưa lên là một việc không khó, nhưng hết lần này tới lần khác, đưa lên triều nghị luận việc này, lại là Binh bộ Thượng Thư, có trời mới biết, sau lưng việc này có mê hoặc gì!

)

434. Chương 422: Xây Lầu

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 422: Xây lầu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Cầm tấu chương này, Lục sự tình liền biết đây là hàng phỗng tay, hấn xử lý tấu chương vài chục năm, đã sớm rõ ràng mọi thứ, sau lưng mỗi một phần tấu chương, đều không đơn giản, nhưng phần tấu chương trong tay này, lại làm cho hấn rơi vào mơ hồ.

Thanh tra Cao Cầu, nên là buộc tội mới đúng, viết ra một phần tấu chương mịt mờ như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì?

Hấn liếc nhìn đám Sách lệnh sử, nguyên một đám Sách lệnh sử cúi thấp đầu, hấn một người trong đó nói: “Lục sự tình, cái tấu chương này liên quan không nhỏ, còn phải mời Thái sư quyết đoán mới được.”

Lục sự tình nghĩ nghĩ, nói: “Chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể quấy rầy lão nhân gia thôi, các người ở chỗ này tiếp tục xem, ta đi thông báo.”

Mang theo tấu chương, lập tức kêu xe ngựa, đi về hướng phủ Thái Kinh, đến Thái phủ, trong trạch viện nguy nga kia, xuân ý dạt dào, vui vẻ đến cực điểm, chỉ là, một căn nhà tiếp giáp gần đó, lại tàn phá nát bét không chịu nổi, Lục sự tình lắc đầu.

Đó là phủ đệ Thiếu Thương Vương Phủ, hôm nay thất bại, tòa nhà cũng hoang phế, bởi vì ở gần phủ đệ Thái Kinh, nên không có quan viên phú hộ nào dám mua, dù sao, muốn làm hàng xóm cùng với Thái Kinh, cũng phải có tư cách mới được, người bình thường có lá gan này sao?

Ngược lại, còn nghe nói Thảm điền cuồng kia có ý tứ mua tòa nhà này, cụ thể hấn muốn làm cái gì, cũng chỉ có có trời mới biết, chẳng lẽ Thảm đại nhân này muốn làm hàng xóm cùng Thái Thái sư?

Nghĩ nghĩ, Lục sự tình lắc đầu, cái tòa nhà này có kiêng kị, chính là phủ Thái Thái sư bên kia, bọn họ đã từng thương lượng qua, chính là xây dựng Thái phủ thêm một tỹ, vừa đúng là cần mua lại tòa nhà này.

Nhưng hạ nhân chỉ lắc đầu, nói Vương Phủ là phạm quan bị xét nhà, bên trong có sát khí, loại sự tình này, có lẽ là thà tin rằng là có, còn hơn là không.

Suy nghĩ tâm sự loạn thất bát tao, người gác cổng bên kia đã thúc hấn đi vào, đến một chỗ phòng nhỏ, liền chứng kiến Thái Kinh đang cười ha hả mà hô: “Đình Hòa, người đã lâu không đến thăm ta rồi, như thế nào? Là sự tình Môn hạ tỉnh hả?”

Theo lý thuyết, quyền lực Môn hạ tỉnh rất lớn, muốn nói thân cận với Thái Kinh, Lục sự tình thật sự kém quá xa, Thái Kinh khách khí như vậy, thật sự khiến hấn cảm thấy được yêu mà sợ, lập tức đi môn hạ lễ, nói: “Thái sư mạnh khỏe, hạ quan đến lần này, chính là sự tình Môn hạ tỉnh.”

Thái Kinh không vội hỏi hấn chuyện gì, chậm rãi mà để cho hấn ngồi xuống, mới cười nói: “Như thế nào? Lễ mừng năm mới cũng không để cho ta lão đầu này thanh tịnh? Ai, có một số việc, các người có thể xử trí, liền tự mình xử trí, mọi người làm như thế, mới rèn luyện được.”

Lục sự tình chỉ cười, thật vất vả mới xen được vào một câu, nói: “Là Binh bộ Thượng Thư Trục Phúng đưa tấu chương, xin Thái sư xem.”

Rút tấu chương trong tay áo ra, cẩn thận từng li từng tí mà để tới trước mặt Thái Kinh, lại hạ thấp người ngồi trở lại, nói: “Cái tấu chương này có chút quái dị, Môn hạ tỉnh bên kia cũng không biết nên xử trí như thế nào, còn phải mời Thái sư quyết định.”

Thái Kinh cười cười, nói: “Các người thật là, đây là thành tâm muốn lão phu không yên ổn”, mặc dù nói như vậy, nhưng lại thường thức liếc nhìn Lục sự tình, tiện tay cầm lấy tấu chương, chỉ nhìn lướt qua, mặt không biểu tình mà khép tấu chương lại, đặt lên bàn như cũ, không nhanh không chậm mà uống trà, mới chậm rãi nói: “Người đưa nó đến, xem chừng là muốn lưu nó lại?”

Lục sự tình nói: “Lưu trung là khẳng định, loại sự tình mằm mống hư ảo này, đều là từ ngữ hãm hại, há có thể đưa lên trên, hạ quan đưa nó tới, một là nói rõ cho Thái sư biết, thứ hai sao, chỉ sợ Trung Sách tỉnh sẽ đánh nó trở về.”

Lưu trung cũng có quy củ, đưa tấu chương đến Trung Sách tỉnh lưu trữ, Trung Sách tỉnh bên kia còn cần phải xác minh, một khi phát hiện tấu chương không thích hợp để lưu trung, sẽ đưa về Môn hạ.

Lúc trước không có gì, lưu vài phần tấu chương, đối với Thái Kinh mà nói, còn không phải như chơi sao? Chỉ là hôm nay Vệ Quận công làm tại Trung Sách tỉnh, có trời mới biết Thạch Anh nhìn cái tấu chương này, sẽ có phản ứng gì, cho nên Thái Kinh không ra mặt, chuyện này nhất định không thể ép xuống.

Thái Kinh khẽ mỉm cười nói: “Có lẽ là đưa vào trong cung, tồn tại ngọn nguồn.”

Cái gọi là tồn tại ngọn nguồn, chính là đặt tấu chương ở cuối cùng, giống như tấu chương đưa đến trong nội cung, hoàng đế cũng không có thời gian mà xem hết tất cả tấu chương, cho nên Trung Sách tỉnh thường đem tấu chương trọng yếu, đặt ở phía trước, tấu chương phía sau, phần lớn là không nhìn, hơn phân nửa là lại trả về Môn hạ tỉnh.

Lục sự tình nghĩ nghĩ, cười nói: “Hạ quan hiểu.”

Nói xong, cầm tấu chương kia, hướng Thái Kinh cáo từ, chờ hấn ra khỏi phủ đệ Thái Kinh, ở cửa phủ, liền chứng kiến vài hấn tử nghênh ngang đi tới, một người trung niên nhân trong đó nói: “Lưu chủ sự, tòa nhà tốt như vậy, lại lấy ra làm quán rượu, thật sự là đáng tiếc.”

Được kêu là Lưu chủ sự quay eo nhìn qua Vương Phủ tan hoang kia, nói: “Người hiểu cái gì, thiếu gia nói, Thái đại nhân sẽ cư ngụ ở bên cạnh, hàng năm sẽ có bao nhiêu quan viên đến bái kiến? Nói cho người biết, ít nhất số này.” Vừa nói, vừa duỗi ngón tay ra.

Đầy tớ đi theo kinh ngạc nói: “Mỗi ngày đều có hơn ba mươi người?”

“Ba mươi?”. Lưu chủ sự bĩu môi, nói: “Ít nhất là ba trăm, người đến đây bái phỏng, chính thức có thể thấy Thái Kinh, cũng không quá mấy người, đại đa số là đến chỗ người gác cổng, nói vài câu, đưa quà rồi cũng rời đi, những người này đến nơi đây, một mối thì làm sao bây giờ?”

Đương nhiên phải tìm quán rượu nghỉ một chút, quán rượu Thúy Nhã Nhã Xã của chúng ta mở ra, liền vừa cung cấp chỗ ngồi cho bọn hắn, còn nữa, sửa lại cái tòa nhà này, thiếu gia có ý định xây một tòa lầu cao tám tầng, càng cao, giá càng cao, người chú ý xem, lầu kia là xây tại góc đông bắc, không phải đối diện hậu trạch Thái phủ sao? Điều nói nữ quyền Thái gia nhiều, mỗi người còn là quốc sắc thiên hương, cũng tỷ như Thái Kinh kia, tính riêng thê thất đã có mười mấy, thật sự là vô cùng diễm lệ, xuân sắc vô biên, từ trong lầu quan sát về hướng Thái phủ bên này, chẳng những có thể uống rượu, còn có thể xem mỹ phụ, hao phí giá tiền lớn hơn nữa, đó cũng là đáng giá.”

“ Chiếu theo Lưu chủ sự nói, nếu ta có bạc, cũng sẽ đến xem, chỉ là...” Đây tớ nhà quan gãi đầu nói: “ Sợ là sợ sợ đắc tội Thái Thái sư người ta, không dám tới.”

Lưu chủ sự chấp tay trước ngực, dạy dỗ: “ Có cái gì không dám, chúng ta đã có cách, phàm là người lên lầu, đều là người ẩn dấu thân phận, quyết không tiết lộ ra ngoài, người ngấm lại xem, Thái Kinh kia làm nhiều sự tình bất nháo như vậy, người hận hắn nhưng không ít, chiếm tiện nghi nữ quyền nhà hắn, lại không có nguy hiểm, cho dù tổn nhiều tiền hơn nữa, người ta cũng vui vẻ đồng ý.

Thiếu gia một mực dạy bảo chúng ta, việc buôn bán và làm quan là giống nhau, phải hiểu được cách dựa thế, Thái đại nhân và thiếu gia chúng ta là hảo hữu chí giao, mượn hắn một chút địa thế, đi kiếm lời ít tiền phụ cấp gia dụng, lại được coi là cái gì?”

Đây tớ nhà quan ngưỡng chừng mà cười nói: “ Lưu chủ sự nói rất đúng, nói như vậy, mua lại cái phủ đệ này, thật đúng là rất đáng giá.”

Lưu chủ sự nói: “ Đương nhiên là đáng giá, nói nhỏ với người, đây là một đại mua bán, lợi nhuận không tầm thường, Xuân nhi chủ mẫu đã tính toán qua, quán rượu này, tiền lời chủ yếu ở trong sương phòng trên lầu, bao sương phòng từ lầu bốn trở lên, gọi bàn rượu và thức ăn, ít nhất là năm mươi quan, bốn tầng lầu, chính là mười hai sương phòng, một ngày qua đi, vô luận như thế nào cũng có sáu bảy trăm quan tiền, hơn nữa việc buôn bán ổn định, bảy trăm quan là lợi nhuận hằng ngày, một năm trôi qua, chính là mười vạn quan, so với Thúy Nhã Sơn Trang, còn lợi nhuận hơn nhiều.”

Đây tớ nhà quan lo lắng nói: “ Cái kia, nếu Thái Thái sư biết, nhất định sẽ mất hứng.”

Lưu chủ sự cười ha ha, nói: “ Sợ cái gì? Bụng Tể tướng có thể chứa thuyền, Thái Thái sư này chính là Tể tướng, lòng của hắn đương nhiên là rộng lớn bao la bát ngát, nào sẽ để ý đến một quán rượu.

Còn nữa, thiếu gia chúng ta và Thái Luân nhà hắn là đồng học, quan hệ vô cùng tốt, có cái giao tình này, người ta còn cầu còn không được nữa, tốt rồi, ít nói nhảm thôi, hôm nay chúng ta chỉ đến xem, mấy ngày nữa phải đi chiêu mộ công tượng cho thiếu gia, lầu này, trong năm tháng phải dựng lên, ngày mai Xuân nhi chủ mẫu cũng muốn đến thăm quan, có nàng ở đây, chúng ta nghe phân phó làm việc là được.”

Vài người này vừa đi về hướng phủ đệ Vương Phủ, vừa không kiêng nể gì mà trò chuyện âm âm, Lục sự tình nghe xong, thật sự là con mắt cũng sắp rơi xuống đất rồi, hắn vô ý thức mà nhìn hướng phủ đệ Vương Phủ, trong đầu lộn xộn, cũng không biết nghĩ cái gì, chỉ là chuyện này thật đúng là không phải chuyện hắn có thể hỏi đến, đành phải xám xịt mà đi về hướng Môn hạ tỉnh.

Qua mấy ngày sau, Thẩm Ngạo mua tòa nhà của Vương Phủ, sự tình liền lan truyền ra ngoài, cái tòa nhà này, vốn đã muốn bán vãi ra ngoài, về sau người ta nghe thấy liền không dám ở, cuối cùng lại nghe nói, Thẩm Ngạo chỉ lấy năm nghìn quan liền mua được.

Về sau liền chứng kiến rất nhiều công tượng bắt đầu bận rộn, vốn là muốn hủy một ít kiến trúc không tất yếu đi, nghe nói còn muốn xây lầu cao, muốn xây còn cao hơn so với Phật tháp kia, chuyện này lại là một hồi nghị luận, người hữu tâm lại càng có tâm tư xem nào nhiệt, đợi Thái phủ phản ứng.

Hết lần này tới lần khác, Thái gia bên kia là một cái rầm cũng không dám phóng, tuy ở bên cạnh, mỗi ngày đêm đều hủy tường đập phòng, rất huyền ảo, nhưng người Thái gia, phảng phất mỗi người đều thành kẻ điếc, mù lòa, đối với động tác của Thẩm Ngạo, đều làm như không thấy.

Về sau lại có người hỏi thăm ra, nói là Thẩm Ngạo có ý định xây quán rượu ở chỗ này, còn có cái gì sương phòng, cái gì xem các loại mỹ nữ, không ít người nghe được, trong tâm ngứa ngáy, đi dạo kỹ viện đi thanh lâu có ý nghĩa là gì.

Cái này gọi là vợ không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm, trộm không bằng không trộm được, không trộm được, vậy thì nhìn xem, đều nói ở phía trong hậu trạch Thái gia, đầy kim ô tàng kiều [nạp thê thiếp], đám nhân sĩ phong lưu bọn họ thật đúng là muốn nhìn một cái, dù sao cũng là nghiêm khắc giữ bí mật về tư liệu của thực khách, nhìn một cái lại có làm sao?

Cũng không thiếu người trong lòng phỉ nhổ Thái Kinh, lại càng tìm đập thành thích, cần biết, Thái Kinh cái này làm quan vài chục năm, quả nhiên là người sợ quỷ ngại, đừng nói là đảng cũ, chính là vây cánh phụ thuộc vào hắn, cũng không biết bao nhiêu sự tình phải nén giận.

Chỉ là, bất kể người hận hắn hay không hận hắn, thấy mặt hắn, đều phải nỗ lực nịnh bợ, từ đó, trong đầu liền có một luồng khí không phát tiết ra được, nghẹn lâu như vậy, rốt cuộc cũng có cơ hội xả street, hiện tại người ta sẽ chờ cái tửu phường Thúy Nhã Nhã Xã này khai trương, giá tiền không thể nói là quá đắt, người có thể cảm hận Thái Kinh, hoàn toàn không quan tâm về tiền.

Về sau, người ta mới biết được, cái quán rượu này, chẳng những Thẩm Ngạo có một phần, cả nội thị Dương Tiến trong nội cung kia cũng có cổ phần.

Còn có Vệ Quận công Thạch Anh, nghe nói cũng lẫn vào một cước, không chỉ bọn hắn, cả Tấn vương, Tề vương kia, cũng đều là cổ đông, đều là đập phá bạc chia đều hoa hồng, chính là thái hậu bên kia, đã từng hỏi sự tình quán rượu, ngấm lại xem, sinh ý Tấn vương, Thái hậu có thể không nóng lòng sao?

Cũng khó trách Thái Thái sư không nói gì, ngậm bồ hòn làm ngọt, dám sinh sự, cho dù trong nội cung đầu không ra tay, Tấn vương và Thẩm diên cuồng kia bắt đầu lưu manh, không chừng sẽ mang theo dao thái rau, phá cửa mà vào, chém lung tung, huống chi còn liên quan đến Tấn vương, đến mức này, có hại chịu thiệt, chính là Thái Kinh, không thể nghi ngờ.

Sự tình xảy ra ở phía trong thành Biện Kinh, tin đồn vô cùng thất thiệt, một ít gió thổi cỏ lay, lập tức như éch ngồi đáy giếng, ngồi không cũng có thể nhìn ra rất nhiều trò.

Trận phong ba nhỏ này, đủ thấy ưu khuyết giữa Thẩm Ngạo và Thái Kinh, một người thắng tại quyền lực, người khác lại thắng tại bằng hữu, tôn thất, trong nội cung, Trung Sách tỉnh nhiều, một người Tự khanh, liên tiếp có ba phương thế lực, Thái Kinh kia, cho dù có ba đầu sáu tay, hơn phân nửa cũng là không dám lên tiếng.

Lập tức lại có nhân tài nghĩ đến Lương Thành, Vương Chi Thần, Vương Phủ, Thái Thao, nguyên một đám người này rơi đài, đều có một điểm giống nhau, như vậy, người kế tiếp là ai?

Những suy đoán ngẫu nhiên không có lửa thì sao có khói này, rơi vào trong phủ Thái Kinh, Thái phủ lại vẫn không có một điểm động tĩnh, trước mắt tao ngộ loại cục diện lúng ta lúng túng này, lại làm cho người ta khó xử, ai có thể ngờ, Thẩm Ngạo dám làm càn như thế, lớn mật như thế, sớm biết như thế, liền mua luôn cả nhà cửa Vương Phủ, cho dù không ở, để nó hoang phế chỗ đó cũng tốt.

Trước mắt, Thái gia cũng chỉ có hai con đường, một là dứt khoát lật mặt cùng Thẩm Ngạo, một cái khác, là dọn nhà, chỉ là, hai con đường này cũng không phải quá sáng suốt, lật mặt cùng Thẩm Ngạo, chính là triệt để quyết liệt cùng hậu cung, nội cung, tôn thất, đảng cũ,

Đảng cũ không có gì, năm đó Thái Kinh vừa mới tiếp nhận việc nắm toàn bộ ba tỉnh, chính là người gây sự, đối với việc thanh toán đảng cũ, vô cùng thuận tay, nguyên một đám người, giết thì giết, lưu vong thì lưu vong, nếu không phải còn có mấy đại thế gia cố gắng chèo chống, cả triều đều là đảng mới.

Nhưng thái hậu, nội cung, tôn thất lại không thể đơn giản động đến, người ba phương này, đều liên quan đến bệ hạ, bắt đầu phản công, Thái Kinh có thể thừa nhận hay không, còn không biết.

Thái Kinh nghe người nhà báo cáo xong, chỉ là cúi đầu uống bát súp, không nói câu nào, đợi bát súp kia còn một nửa, chiếu theo thường ngày, gọi người lấy ra khăn ăn lau miệng, mới chậm rãi nói: “Thẩm Ngạo này, biết dựa thế nhất, hôm nay hắn là người gây sự, là muốn ép lão phu thiếu kiên nhẫn, kệ hắn đến đây đi, lão phu có thể mây mưa thất thường, còn không nhịn được cái này sao? Không cần phải dọn nhà, ta ở chỗ này ở nửa đời người, gần đến già rồi, cũng không chuyển được, hơn nữa càng làm cho người ta nhìn ra Thái gia khiếp đảm, sẽ chỉ để bọn hắn càng hung hăng càn quấy, hắn muốn xây lâu, cứ để hắn xây đi, nói cho nữ quyến hậu viên, sau này ít đi ra ngoài, từ từ đợi.”

Thái Kinh nhíu mày, tiếp tục nói: “Thẩm Ngạo xây lâu, hơn phân nửa là có dụng ý khác, đoán chừng là muốn cảnh cáo lão đầu tử ta đây, ai, sớm biết như thế, thời điểm năm đó, hắn chưa đủ lòng đủ cánh, nên sát phạt nặng tay, lão phu thật là thất sách.”

Dứt lời, đóng mắt lại, không khỏi buồn vô cớ, thở dài, nói: “Cao Cầu bên kia, liền xem vận mệnh của hắn thế nào.”

Người cong eo bên cạnh là Thái Thao, Thái Thao lúc này cũng không ngờ được, Thẩm Ngạo và Thái gia đúng là đã đến tình trạng thủy hỏa bất dung, nhớ ngày đó, chính mình rõ ràng từng âm thầm lui tới cùng hắn, không khỏi xấu hổ, cẩn thận từng li từng tí nói: “Cha, đây là ý gì? Hắn là Thẩm Ngạo sẽ động thủ với Cao Cầu?”

)

435. Chương 423: Khai Giảng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 423: Khai giảng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thái Kinh nói: “Những sự tình này, người đừng hỏi, trước mắt, người cũng không cần cảm tức nữa rồi, có rảnh, đi đi đi lại nhiều một chút, Đại hoàng tử bên kia có khỏe không? Hắn đưa tới một bức họa, đúng là đồ dỏm, ha ha, người làm giả kia quả nhiên là cái kỳ tài, lão phu lại muốn gặp, người không cần làm cái mặt khổ, Thái gia chúng ta cũng không phải chưa từng trải qua mưa gió, nhất thời người không nào dám động. Vốn, sự tình bệ hạ lập thái tử, ta không muốn quản, chuyện cho tới bây giờ, là phải làm chút ít chuẩn bị, đến đây, lấy bức họa trong kho phòng kia ra, đưa cho Đại hoàng tử bên kia.”

... ..

Mấy ngày nay, tâm tình Thẩm Ngạo thật tốt, phong cách hành sự của hắn là như thế, có một cơ hội, đàm người một cái, lại được coi là cái gì, lúc trước, thời điểm vừa mới làm quan, Thái Kinh khôi phục, hắn là cẩn thận từng bước, sợ Thái Kinh trả thù, hôm nay trải qua nhiều chuyện như vậy, cuối cùng cũng đến phiên hắn cầm chủ động, đến lúc này, hắn tuyệt đối không khách khí.

Chỉ là, tuy sự tình quán rượu là hắn bày ra, hơn nữa sau lưng có người làm chỗ dựa, nhưng muốn bằng một quán rượu, lại bắt Thái Kinh trở mặt động thủ, vậy cũng quá coi thường Thái Kinh rồi, trước mắt thật đúng là không có biện pháp nào ép Thái Kinh.

Chính như Thẩm Ngạo suy đoán, tấu chương Trực Phúng đưa vào Môn hạ tỉnh, liền như đá chìm xuống đáy biển, Trung Sách tỉnh bên kia không có động tĩnh, xác thực không lưu ở bên trong, lại sai người đến hỏi Dương Tiễn, Dương Tiễn chứng kiến tấu chương xếp cuối cùng, hỏi Thẩm Ngạo, phải chăng là nên để lên dâng trước, Thẩm Ngạo lại lắc đầu, nói: “Đừng để nó xuất hiện, Thái Kinh không muốn để cho bệ hạ chứng kiến, ta cũng không muốn.”

Cái bản tấu chương kia, cứ như vậy mà triệt để bị không để ý tới, nghe nói trong nội cung, từ khi có tin chiến thắng, tâm tình Triệu Cát rất cởi mở, về sau, tin chiến thắng một phong lại một phong truyền đến, cứ cách ba năm ngày, luôn luôn là thắng nhỏ, vì cái này, Triệu Cát còn đích thân tự viết tám biển ‘hiển hách võ công’, đưa đi phủ Cao Cầu.

Qua nguyên tiêu, học đường dạy võ và Quốc Tử Giám, Thái Học đồng thời khai giảng, đám giáo úy đã từ quê hương trở về, dốc lòng cầu học, đúng giờ điểm danh, tại ngày mười sáu, tập kết trên giáo trường.

Tuy nói Triệu Cát bên kia dặn dò làm điển lễ khai giảng xinh đẹp một chút, Thẩm Ngạo cũng không tốn bao nhiêu công phu, chỉ là, cứ để cho đám giáo úy đứng trong gió rét, qua trọn vẹn một canh giờ rồi, mới tự nhiên xuất hiện, đi đến đài hiệu trưởng, hai mắt liếc nhìn bọn hắn, nói mấy câu, bảo bọn hắn buông tâm tư, toàn tâm toàn ý, tiếp tục thao luyện.

Thẩm Ngạo vừa dứt lời, đang chuẩn bị tuyên bố giải tán, bên kia có một thái giám sẽ chạy tới cực kỳ nhanh, cao giọng hô to: “Thẩm đại nhân, Thẩm đại nhân... Bệ hạ tới...”

Một tiếng kêu gọi này, lại làm cho sàn vật tĩnh lặng không tiếng động, thoáng cái truyền ra một hồi hoan hô, tất cả mọi người không hẹn mà cùng ưỡn ngực, từ huấn luyện viên đến giáo úy, đều chờ mong.

Bệ hạ có thể tới, tốt xấu hắn cũng là Tế Rượu, đến một chuyến cũng là sự tình hợp lý, nhưng hôm nay cực kỳ đặc thù, Thái Học, Quốc Tử Giám bên kia cũng khai giảng, lúc này bệ hạ lại giá lâm học đường dạy võ, chẳng phải là nói trong nội cung càng coi trọng đối với môn sinh thiên tử?

Tại đây, hàm nghĩa liền hoàn toàn bất đồng rồi, Đại Tổng trọng văn khinh võ, cũng không chỉ là lời trên miệng, ngày hôm nay, hoàng thượng đúng là trọng võ khinh văn.

Chỉ là, cái gianh giới văn võ này, tại học đường dạy võ, đã mơ hồ không rõ rồi, tuy học đường gọi là học đường dạy võ, nhưng nói đám giáo úy là văn nhân, cũng không có người nào dị nghị gì, bất kể như thế nào, bệ hạ có thể tới, xác thực là một sự tình đáng được ăn mừng.

Chỉ một lúc sau, xe ngựa chạy đến cửa ra vào học đường dạy võ, quan lại nhỏ lại ngăn cản xe ngựa, nội thị dắt cuống hống nói: “Bệ hạ giá lâm, còn không nghênh giá.”

Quan lại nhỏ nói: “Tiểu nhân cung nghênh thánh giá, chỉ là mời bệ hạ xuống xe, học đường dạy võ có quy củ, xe ngựa nghiêm cấm vào học đường, đây là quy củ của Tư nghiệp đại nhân, ai xúc phạm, chính là tội lớn.”

“Quy củ? Hoàng thượng chính là quy củ lớn nhất, mau tránh ra.” Trong lúc này, tùy tùng không thể tưởng tượng được, mình lại đụng phải người điên cuồng như vậy, Thẩm điên cuồng thì cũng thôi, làm sao cả học đường, không có một ai tỉnh táo vậy.

Quan lại nhỏ nghiêm mặt nói: “Bệ hạ tất nhiên là quy củ lớn nhất, nhưng...”

Triệu Cát ở bên kia đã đi xuống, hôm nay hắn đeo Thông Thiên quan, ăn mặc miện phục, rất trịnh trọng, lại cười nói: “Mà thôi, Trẫm liền đi bộ, không cần phải làm người ta khó xử.”

Quan lại nhỏ bọn người lập tức quỳ xuống, hô to vạn tuế, tâm tình Triệu Cát không tệ, mang theo rất nhiều nội thị, cung nhân đi vào học đường, đang muốn đi hướng sàn vật, Thẩm Ngạo đã muốn mang theo huấn luyện viên, tiến sĩ đến đây nghênh giá, đơn giản là hành lễ, nói một ít lời không thể nghênh đón từ xa, xin bệ hạ thứ tội.

Triệu Cát cười ha ha một tiếng, gọi Thẩm Ngạo đi cùng hắn đến sàn vật, nói: “Trẫm đi một chuyến này, chính là muốn nhìn xem, người có lưỡi biếng hay không, nhìn đám giáo úy như thế nào, quốc gia nhiều chuyện, phải có người xoay chuyển tình thế, vịn tường nghiêng, còn có, công bộ bên kia đã mang con dấu, hôm nay đưa cho người.”

Thẩm Ngạo nói: “Vi thần tận tâm tận lực, học đường dạy võ cũng có thể làm chứng.”

Triệu Cát chấp hai tay sau lưng, cười một tiếng, nhìn qua giáo úy xếp thành hàng xa xa, không khỏi âm thầm gật đầu, trời lạnh như vậy, đứng thẳng tắp không chút sốt mẻ, đối lại là bản thân mình, thật sự không chịu đựng nổi.

Triệu Cát đột nhiên nói: “Thẩm Ngạo, nghe nói người muốn lập quán rượu?”

Thẩm Ngạo ha ha cười một tiếng, cũng không phải sợ Triệu Cát can thiệp, có thái hậu ở đây, dựa vào tính tình Triệu Cát, hơn phân nửa cũng sẽ không phản đối, chỉ nói: “Tùy tiện làm chút ít sinh ý, bệ hạ biết đấy, người trong nhà vi thần nhiều, hơn nữa ta là người nhân phẩm cao thượng, thanh liêm, luôn là quan viên mẫu mực, tấm gương cho người đọc sách, nếu không thể sống tạm, vậy cũng không được, cho nên ngoài việc nước, vi thần cũng sẽ tìm một chút sự tình hữu ích cho thể xác và tinh thần để làm...”

Triệu Cát nghe Thẩm Ngạo tự biên tự diễn, lạnh mặt ngắt lời, nói: “ Ngươi nha, luôn muốn làm ra những thứ mê hoặc, khi để một lão nhân là có ý gì? Ngươi và Thái Thái sư đều là phụ tá đắc lực của Trẫm, nên ở chung hòa thuận mới đúng, may mà Thái Thái sư không trách cứ ngươi.”

Thẩm Ngạo ngưng ngưng nói: “ Cũng là bởi vì ở chung hòa thuận với Thái Thái sư, vi thần mới xây quán rượu bên cạnh nhà hấn, cách nhau rất gần, vi thần xử lý hết công vụ, còn có thể đi vào trong đó, không thiếu được việc đi bái kiến .”

Hai người nói chuyện mấy câu, đã lên đến đài hiệu trưởng, Thẩm Ngạo đột nhiên phát hiện, thời điểm lên trên đài, quan viên học đường dạy võ đều ở dừng lại dưới đài hiệu trưởng, đám nội thị cũng ngừng chân, chỉ có chính mình ngốc nghếch, lại cùng Triệu Cát lên đài hiệu trưởng.

“ Bọn khốn kiếp này, vì cái gì không sớm thông báo một tiếng...”Trong lòng Thẩm Ngạo âm thầm oán, nhưng có gan dám lao phải theo lao, người ta đều không theo kịp, chính mình ngốc nghếch theo sát, có tính là vượt qua không? Huống hồ đây là đài hiệu trưởng, hoàng đế là người cô đơn, người ta đứng ở chỗ cao, đó là theo lý thường, bản thân bị kích động mà theo đuôi, mà đang ở trước mặt ại rất nhiều người, thật sự vô cùng chói lóa.

Thẩm Ngạo rụt rụt chân, liền muốn xám xịt mà quay người xuống đài, tuy là bất tri bất giác, nhưng lúc này mất bò mới lo làm chuông, vẫn chưa muộn, chỉ là, trước mặt nhiều người như vậy, hùng dũng oai vệ đi lên trên, lại xám xịt xuống dưới mặt đất, thật sự có chút ngại ngùng.

Thẩm Ngạo vừa mới có cái tâm tư này, Triệu Cát liếc mắt nhìn hấn, ánh mắt lộ ra dáng tươi cười không thể nắm lấy, một tay giữ chặt hấn, thấp giọng nói: “ Thành thành thật thật theo sát phía sau Trẫm, chạy làm cái gì.”

Thẩm Ngạo bất đắc dĩ, thấp giọng nói: “ Tuân chỉ.”Một câu tuân chỉ này, chính là lưu cái ám chỉ trước, ý nói hấn phụng chỉ làm việc, là ngươi muốn ta làm, đến lúc đó cũng không nên tính sổ.

Đón gió lạnh, Triệu Cát và Thẩm Ngạo quan sát giáo úy dưới đài hiệu trưởng, Triệu Cát cười cười, nói: “ Trẫm là Tế Rượu, nhưng học đường dạy võ, từ lúc kiến lập đến nay, lại chưa từng tới học đường, đây là Trẫm thất trách.”

Đám giáo úy kích động mà nhìn Triệu Cát, loại ánh mắt này, lại làm cho Triệu Cát sinh ra một chút thỏa mãn, người tầm thường không dám nhìn hấn, đều là ánh mắt lập loè, ngẫu nhiên có người nhìn hấn, cũng là nịnh nọt, muốn nịnh bợ, ngoại trừ Thẩm điên cuồng sau lưng, ai cũng làm cho hấn chán ghét.

Ngược lại, ánh mắt những giáo úy này, có thể thấy được sau cái ánh mắt thanh tịnh kia, là cõi lòng đầy kích động, đây là một loại cảm giác sùng bái, được ánh mắt như vậy chú ý, trong lòng Triệu Cát không nhịn được, khen ngợi: “ Quả nhiên đều là người đọc sách.”

Lập tức nói tiếp: “ Hôm nay Trẫm đến, chính là có một câu muốn nói.”Hấn nghiêm mặt, vẻ mặt nghiêm túc, cất cao giọng: “ Các khanh, tương lai đều là trụ cột của quốc gia, từ từ thao luyện, ngày sau Trẫm sẽ trọng dụng, quân đội bên cạnh thiên tử, môn sinh của Trẫm, phải để cho người khác ngưỡng mộ, cho Trẫm thể diện thật lớn.”

)

436. Chương 424: Đáng Chết

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 424: Đáng chết

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Cờ bay phất phới, hôm nay tâm tình Triệu Cát đặc biệt tốt, nói rất nhiều lời, mỗi một câu đều lộ ra một tin tức, lại làm cho đám giáo úy dưới đài, lập tức cảm giác được hi vọng và kiêu ngạo.

Môn sinh thiên tử, quân đội đệ nhất bên cạnh kim điện, địa vị của nó, đã vượt xa cấm vệ Tiền điện tư, hoàng đế bệ hạ tự mình phát biểu, trợ cấp, chỉ tính riêng điểm này, cũng đủ để chứng minh sự khác biệt với những cấm vệ khác.

Triệu Cát nói đến một mỗi, vẫn chưa thỏa mãn, liếc nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Thẩm Ngạo, người tới nói đi.”

Thẩm Ngạo chỉ nói một câu: “Xin mời bệ hạ tự mình ban phát huy chương cho chư vị giáo úy, huy chương như đại biểu thiên tử, mỗi người đều mang thân phận môn sinh thiên tử, bệ hạ tự mình ban phát, để bày ra vinh quang của giáo úy.”

Triệu Cát ngây dại, tự mình ban phát.....

Chứng kiến người đầy phía dưới, sắc mặt Triệu Cát có chút khó coi, lập tức, trong đội ngũ bộc phát ra một hồi hoan hô kích động: “Vạn tuế! Vạn tuế!”

Thiên tử tự mình đeo huy chương, đãi ngộ như vậy, chính là quân tướng chiến công hiển hách, cũng đều chưa từng từng có, đám giáo úy cũng là hơi sững sờ, lập tức kịp phản ứng, ngay sau đó, bộc phát ra hoan hô bài sơn đảo hải, từng bộ ngực phập phồng kịch liệt, trong đôi mắt lộ ra quang mang nhiệt liệt, nóng bỏng như đang bị thiêu đốt.

Mắt thấy cảnh tượng như vậy, Triệu Cát lại nở nụ cười, hào hứng dạt dào nói: “Tốt, vậy thì Trẫm và Thẩm Tư nghiệp sẽ đeo huy chương vì mọi người.”

Vinh quang như thế, chính là huấn luyện viên, tiến sĩ đứng ở một bên, cũng đều bắt đầu hào hứng bùng bùng, chỉ hận mình không thể sinh chậm mấy chục năm, cũng đứng ở bên trong đội ngũ kia.

Lập tức, học chính xuất ra một quyển danh sách, bắt đầu đọc tính danh giáo úy lên, danh tự giáo úy bị gọi vào vang lên, lập tức hồi hộp, mang theo hô hấp ồ ồ, từng bước một đi đến đài cao, dừng trước người Triệu Cát và Thẩm Ngạo, dậm giầy một cái, kêu một tiếng bệ hạ và Tư nghiệp đại nhân.

Đám nội thị bưng một miếng huy chương tới, do Triệu Cát và Thẩm Ngạo tự mình thắt ở ngực trước bọn họ, giáo úy được nhận huy chương xong, lại giậm chân một cái, cao giọng rống lên một tiếng: “Vạn tuế!”

Nguyên một đám giáo úy, ra khỏi hàng tựa như đèn kéo quân, sau đó lại về đơn vị, huy chương đeo ngực trước kia, dưới ánh mặt trời, lờ lờ sinh ra ánh sáng phản chiếu, làm bộ ngực càng thêm trắng tấp.

Chỉ là... trong lòng Thẩm Ngạo lại đang âm thầm oán, cảm thấy sắc mặt giáo úy đi đến tiếp nhận huy chương, luôn luôn có một chút lúng túng, bọn này toàn tiểu nhân, mỗi người ước gì đi đến trước mặt Triệu Cát, lại ra về mình là người dư thừa.

Thẩm đại nhân không được để ý, sắc mặt tự nhiên cũng khó coi, trọn vẹn dùng một canh giờ, nghi thức ban huy chương mới tính toán chấm dứt, Triệu Cát mệt mỏi mà khoát khoát tay: “Tất cả giải tán đi.”

Đám giáo úy bọn họ hô to một tiếng: “Tuân mệnh.” Lại đứng bất động như cũ.

Triệu Cát hướng bọn họ cười cười, nói: “Sắc trời không còn sớm, Trẫm phải về cung rồi, qua chút ít thời gian nữa, Trẫm có thì giờ rảnh rồi, lại đến thăm hỏi các người.” Dứt lời, liền đi xuống đài, Thẩm Ngạo lập tức cùng đi qua đó, đưa hân thẳng đến cổng học đường, Triệu Cát mới xoay người lại, cười nói với Thẩm Ngạo: “Làm tốt lắm!”

Thẩm Ngạo nghiêm túc nói: “Vừa rồi vi thần quá mạnh bạo rồi, còn chưa trưng cầu bệ hạ đồng ý, liền tùy tiện mời bệ hạ trao tặng huy chương...”

Triệu Cát khoát khoát tay, nói: “Trẫm biết rõ, người đây là muốn đào tạo đám giáo úy trung thành với Trẫm, người nhìn thấy ánh mắt những giáo úy kia nhìn Trẫm không?”

“Thấy được, vi thần không dám nói cái khác, nhưng là có một chút có thể khẳng định, chỉ cần bệ hạ mở miệng, cho dù bắt bọn họ lên núi đao, xuống biển lửa, bọn họ cũng sẽ không nhú lông mày.”

Triệu Cát dùng tay vịn loan giá, gật đầu, nói: “ Không tệ, người khác Trẫm không tin được, người Thẩm Ngạo người luyện ra được, Trẫm há có thể không tin? Trẫm không cần bọn hần phải đi tìm chết, một ngày kia, Trẫm muốn bọn hần đi thành lập công lao, Đại Tổng ta gầy yếu lâu như vậy, nên nghiêm chỉnh lập hùng phong.”

Dứt lời, lại cười cười, nói: “ Cao Cầu cũng không tệ, Quân mã tư của hần tại kinh đô và vùng lân cận phía bắc, lũ chiến lũ thắng (đánh nhiều thắng nhiều), ít ngày nữa sẽ dẹp địch, đến lúc đó học đường dạy võ và Tư Mã tư, Trẫm đều muốn trọng thưởng.”

Đôi mắt Thẩm Ngạo lập loè, trong lòng cảm thấy có chút áy náy, lập tức hít vào một hơi, cười nói: “ Bệ hạ, gần đây lại có tin chiến thắng truyền đến?”

Triệu Cát cười cười nói: “ Ba ngày năm ngày lại có một phần, Cao Cầu đá cầu rất tốt, không thể tưởng được, cũng là một thành viên kiêu tướng, tốt, cuối cùng Trẫm cũng không uổng phí công dẫn dắt hần một hồi. Thẩm Ngạo, người cũng không nên chỉ lo học đường dạy võ bên này, hôm nay kinh đô và vùng lân cận phía bắc làm loạn, Tây Hạ bên kia cũng cần trấn an, tuy nói Trẫm không sợ bọn họ, có Tiểu Chủng tướng công và Đồng Quán ở đó, bọn hần không chiếm được tiện nghi, chỉ là lúc này thuộc thời buổi rối loạn, ít trêu chọc chút ít phiền toái, vẫn luôn tốt hơn.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói: “ Vi thần hiểu.”

Triệu Cát lên xe, vẫn xoắn cái màn che kia lên, nhô đầu ra dặn dò: “ Người kia gọi Vương Chi Trụ, người và hần quen biết đã lâu?”

Wang Chi Trụ chính là Vương tướng công, Thẩm Ngạo nghe được Triệu Cát đề cập về người này, cười nói: “ Vi thần nói lời không nên nói, người này...”

Triệu Cát khoát khoát tay: “ Người đừng nói nữa, Trẫm biết rõ người và hần có hiểu lầm, hần từng đề cập qua với Trẫm, không đánh nhau thì không quen biết, chuyện này người cũng không cần để ở trong lòng, tại trước mặt Trẫm, hần còn tán thưởng tranh vẽ của người nữa, nói là trên trời dưới đất, chỉ có Thẩm Ngạo một người, Trẫm định triệu hần tiến vào thi họa viện, người cũng không cần làm hần khó xử.”

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, cười nói: “ Bệ hạ yên tâm, vi thần không thể làm hần khó xử.”

Triệu Cát gật gật đầu, liền buông màn che, gọi người khởi giá.

.....

Đảo mắt đã qua một tháng, không khí tiết xuân dần dần trở nên đậm bạc, xuân ấm hoa mở, không thiếu được có đám tài tử, văn sĩ mời bằng hữu, ra khỏi thành đi dạo.

Thẩm Ngạo cũng dần dần nhàn rỗi hơn, Hồng Lư Tự bên kia có chuyện của người Tây Hạ, người Tây Hạ thật sự có chút không thể nói lý, muốn nhân cơ hội, vơ vét tài sản Đại Tổng một phen, ai ngờ Thẩm Ngạo bên kia có hàm răng chắc, một quan tiền tiền cũng không muốn cho, liền giăng co, cuối cùng ngay cả người Tây Hạ cũng cảm thấy không thú vị, đụng phải loại vật chày ra nước này, cũng chỉ có cách giương mắt nhìn.

Nhưng khi bọn hần nhụt chí, Thẩm Ngạo lại bắt đầu thân thiện, nói cái gì Tổng Hạ hữu hảo, là huynh đệ một nhà, mệnh lại ứng thuận rất nhiều hứa hẹn, nói là năm nay triều đình đã định chế danh sách ban thưởng, Tây Hạ quốc vô cùng phong phú, gọi quốc sử Tây Hạ từ từ chờ tin tức tốt là được.

Loại lừa dối này, lại làm cho quốc sử Tây Hạ không thể không tin, Thẩm Ngạo này đầu gi cũng là Tự khanh, hần nói ra, vẫn nên tin một chút, người ta nói có, đó là đương nhiên là có, vì vậy liền ở lý trong Hồng Lư tự, chờ tiền cống hàng năm của Đại Tổng đưa xuống.

Thẩm Ngạo đương nhiên là lừa quốc sử Tây Hạ, Tự khanh thì thế nào? Không phải vẫn là người sao? Một người thành thật, nói một câu thành thật, rất dễ dàng, nhưng muốn thành thật cả đời, lại khó như lên trời. Thẩm Ngạo tự nhận mình còn thuộc về phạm trù con người, cũng không có ý định đi Hỏa tinh, nếu là người, lừa người vài câu, có cái gì không thể? Không phục? Cùng lắm thì mọi người lên chiến trường, chỉ là, đến lúc đó, Thiên Nhất Dạy ở kinh đô và vùng lân cận phía bắc đều bị tiêu diệt rồi, người muốn chiến, ta với người chiến là được.

Trần an người Tây Hạ xong, Thẩm Ngạo liền ngựa không dừng vó mà bắt đầu chế định chương trình dạy học mới vì học đường dạy võ, năm tháng rèn luyện qua đi, kế tiếp phải bắt đầu giảng giải chút ít tri thức chiến tranh, trọng điểm cũng đặt ở phương diện dụng nên uy tín trong quân như thế nào.

Thẩm Ngạo từng vắt hết óc đối với giới trình dụng nên uy tín, có lẽ vẫn là Hàn Thế Trung lưu loát, chỉ nói: “Đại nhân, muốn tại lập uy trong quân, không cần phiền toái như vậy, chỉ cần làm hai sự tình, cam đoan đám sĩ tốt nguyện ý bán mạng cho người.”

Thẩm Ngạo truy vấn, Hàn Thế Trung nói: “Thật đơn giản, điều thứ nhất, chính là tận lực ít cắt xén quân lương, lại tận lực để cho đám sĩ tốt ăn uống no đủ, đám sĩ tốt dĩ nhiên là nguyện ý hiệu lực.”

Trong lòng Thẩm Ngạo cảm khái, quả nhiên là cái thế giới thối nát, ít cắt xén quân lương, có thể được sĩ tốt mang ơn, cái này là cái Logic gì?

Hàn Thế Trung tiếp tục nói: “Về phần điều thứ hai, chính là làm gương tốt, cùng sĩ tốt xung phong hãm trận.”

“Chỉ đơn giản như vậy thôi à?”

Hàn Thế Trung tin tưởng mười phần, nói: “Chỉ đơn giản như vậy thôi!”

Thẩm Ngạo có vẻ không tin, nhưng dù sao Hàn Thế Trung cũng từ trên sa trường lăn ra đây, hẳn nói, Thẩm Ngạo không thể không tin.

Vì vậy liền gọi Hàn Thế Trung, sắp xếp những lời này vào tài liệu giảng dạy, thời gian rèn luyện từ năm canh giờ thành ba canh giờ, thời gian còn lại thì là vào lớp học nghe giảng.

Tin tức kinh đô và vùng lân cận phía bắc, đã hồi lâu không truyền đến, Tư Mã tư cứ chiến liên thắng, tưởng rằng bước tiếp theo nên là công chiếm Trượt Châu, dâng thủ cấp thủ lĩnh phản loạn lên, dẫn quân trở về, thậm chí là lễ nghi chờ chiến thắng trở về cũng đã chuẩn bị xong, mấy chỗ thành môn cố ý sửa chữa một chút, nhưng sau đó, tin tức bên kia như đá chìm xuống đáy biển, Cao Cầu một điểm lời nhảm cũng không truyền đến.

Ngược lại, trong phố xá, ầm ầm truyền ra tin tức Tư Mã tư đại bại, nói là bị giết đến thân ngang khắp đồng, cả kinh đô và vùng lân cận phía bắc, khắp nơi đều là bại binh, những tin tức này, là mấy thương nhân đề cập trong dân cư, nhưng đều bị phủ Kinh Triệu sai dịch trực tiếp bắt đi, gán tội Thiên Nhất Dạy dùng tà thuyết mê hoặc dân chúng.

Kể từ đó, tin tức này lại bị chế trụ, chỉ là, càng là như thế, lại càng làm cho người ta sinh ra bất an, tháng trước, triều đình cứ cách mấy ngày liền truyền ra một phần tin chiến thắng, nhưng hiện tại, một điểm tiếng gió cũng không còn, người hữu tâm liền âm thầm phỏng đoán, càng ngày càng cảm thấy sau lưng việc này nhất định có cái gì kỳ quái.

Triều đình bên kia cũng sinh ra bất an, mọi người nghị sự trên triều đình, tất cả không dám nói, Triệu Cát vừa hỏi đến sự tình kinh đô và vùng lân cận phía bắc, nguyên một đám đều không dám thở mạnh.

Kết quả, Triệu Cát đã hỏi tới Trục Phúng, Trục Phúng về mặt kinh ngạc nói: “Bệ hạ, vi thần sớm đã dâng một đạo tấu chương lên, chẳng lẽ bệ hạ không chứng kiến sao?”

Tấu chương? Đôi mắt và sắc mặt Triệu Cát trở nên nghiêm nghị, hỏi: “Tấu chương ở nơi nào, Môn hạ tỉnh bên kia làm sao không đưa lên đây, Thái ái khanh, người hãy đã nhìn thấy tấu chương của Trục Phúng chưa?”

Thái Kinh trừng mắt lên, sắc mặt bình tĩnh nói: “Không biết Trục đại nhân đưa tấu chương cách đây bao lâu.”

Trục Phúng nói: “Trước nguyên tiêu.”

Thái Kinh hướng Triệu Cát hành lễ, nói: “Bệ hạ, trước nguyên tiêu, cự thần rất ít đi Môn hạ tỉnh, sao không triệu Lục sự tình Môn hạ tỉnh hỏi một chút.”

Lúc này, Thị trung Môn hạ tỉnh đứng ra, cất cao giọng nói: “ Bệ hạ, vi thần lại nghe một người Lục sự tình nói qua phần tấu chương này, vi thần nhìn nhìn, cảm thấy việc này không nhỏ, bởi vậy đã gọi người dâng vào cung.”

Một bên, mồ hôi lạnh của Trục Phúng chảy đầy đất, trong lòng âm thầm may mắn, nếu không có phần tấu chương này, bản thân liền khó tránh khỏi liên quan rồi, hiện tại, cho dù muốn xử trí, đó cũng là sự tình trong Môn hạ tỉnh, hấn giương mắt liếc nhìn Thái Kinh, trong lòng lại nghĩ: “ Chỉ là, một lần này triệt để đắc tội Thái Kinh, không biết Thẩm Ngạo kia có thể kéo mình lên không.”

Sắc mặt Triệu Cát trở nên càng thêm khó coi, nói: “ Đã đưa vào trong nội cung? Vì cái gì mà Trầm không chứng kiến, các người thật to gan, một quyển tấu chương khấn yếu như thế, nói không có liên không có? Tại đây có cái chuyện gì ẩn ở bên trong, ở chỗ này nói rõ ràng, người là người ở bên trong Môn hạ tỉnh, chuyện này người nói trước đi.”

Tùy tùng Môn hạ tỉnh sắc mặt mặt ngưng trọng, lặng lẽ nhìn lên Thái Kinh, cúi người xuống nói: “ Vi thần không dám lừa gạt bệ hạ, cái phần tấu chương kia, xác thực đã đưa vào cung, bệ hạ không tin, có thể nghiêm khắc tra xét.”

Triệu Cát cắn răng, từ khe miệng hở ra, phán một chữ: “ Tra!” . Về sau, lại lạnh lùng nói: “ Phải nghiêm tra, rốt cuộc là ai có liên quan, đều nghiêm trị không tha.”

Binh bộ Thượng Thư Trục Phúng cũng bất chấp tất cả rồi, đến nơi này, cũng không có gì càn che dấu, cất cao giọng nói: “ Bệ hạ, vi thần dâng tấu chương, là cảm thấy tin chiến thắng của Cao thái úy có chuyện ẩn ở bên trong, cần biết, phàm là chiến công, đều có thủ cấp cùng nhau dâng lên, dùng cái này để tính toán công lao, nhưng Cao thái úy bên kia, tuy đưa tới tin chiến thắng, nhưng đối với sự tình dâng thủ cấp, không đề cập tới, ngược lại, hơn tháng trước kia lại đưa tới một đám, nhưng Binh bộ bên này đã từng kiểm tra thực hư qua... phát... phát hiện...”

Triệu Cát trầm giọng nói: “ Phát hiện cái gì?”

Trục Phúng nghĩ nghĩ, hít vào một hơi, trấn định tự nhiên nói: “ Phát hiện không ít thủ cấp đều là phụ nữ và trẻ em, bệ hạ, Binh bộ bên này chỉ có thể tự suy đoán, cho dù đạo tặc hung tàn, nhưng ngay cả phụ nữ và trẻ em đều cho ra tác chiến, chắc là Cao thái úy...”. Hấn nâng con mắt lên, nhìn thẳng trên kim điện, gần từng chữ một, nói: “ Giết người vô tội lấy công!”

Triều đình lập tức xôn xao, giết người vô tội lấy công? Kỳ thật, những lời này cũng không là cái gì, đây là sự tình thường thấy trong quân, lập công, phải có thủ cấp, thủ cấp lấy từ đâu tới đây? Nếu là thủ cấp kẻ trộm không đủ, khó tránh khỏi tàn sát chút ít lương dân, chẳng qua là nói ra trên nghị sự triều đình, liền bất đồng sâu sắc.

Trục Phúng này, đã điên rồi sao? Nói ra những lời này, chẳng khác gì là triệt để lật mặt cùng Cao Cầu, chuyện cho tới bây giờ, không phải Cao Cầu chết chính là Trục Phúng hấn vong rồi, Trục Phúng và Cao Cầu rốt cuộc có cái gì mâu thuẫn, lại đi đến nước này.

Ánh mắt của mọi người rơi vào trên người Thái Kinh, thần sắc Thái Kinh vẫn như thường, đóng mắt ngồi ở gấm đôn trên, không nói được lời nào.

Như tất cả mọi người dự đoán, Triệu Cát trên cung vàng điện ngọc liền vỗ bàn, giết người vô tội lấy công? Người khác đều biết ẩn ý ở bên trong chuyện này, duy chỉ có Triệu Cát hấn mơ mơ màng màng, trong lòng của hấn, thân là cấm quân, há có thể làm ra loại sự tình này, giết người vô tội như thế, sẽ chỉ làm cục diện kinh đô và vùng lân cận phía bắc càng thêm thối nát, đẩy tất cả mọi người sang bên Thiên Nhất Đạo.

Hấn hít một hơi thật sâu, ngay tại cách đây không lâu, hấn còn đang chờ kinh đô và vùng lân cận phía bắc bên kia đưa tới thủ cấp trùu thổ phỉ, bây giờ lại là cái này, hấn tăng thêm hô hấp, gào thét trong điện: “ Cao Cầu sao có thể lừa gạt Trầm như thế? Sao có thể như thế? Trầm đối với hấn không tệ, hấn xuất thân như thế nào, nếu không phải là Trầm, có hấn hôm nay sao?..”

“ Tốt, hấn làm ra loại sự tình này, Trầm cũng không nuông chiều, nhưng Tư Mã tư, cấm quân của Trầm, quân của thiên tử, vì sao không tố giác hấn? Vì sao cũng làm ra sự tình bực này? Đại Tổng ta lập quốc

trăm năm, chưa từng nghe cấm quân làm ra sự tình làm người kinh sợ đến như thế, bọn hần... đáng chết... tất cả đều đáng chết” .

)

437. Chương 425: Tổ Ong

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 425: Tổ ong

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Bên dưới, không ai dám thở mạnh, tuy trong lòng cũng suy nghĩ, giết người vô tội lấy công, đó là quy củ từ xưa đến nay, cho dù là cấm quân, cũng không ngoài như vậy, chỉ có điều, những sự tình này đều ẩn nấp không báo mà thôi, lúc tiêu diệt Phương Lạc kia, lương dân bị đồ sát không dưới vạn người.

Triệu Cát nổi trợn lời đình, đi tới đi lui trên cung vàng điện ngọc: “ Khi quân phạm thượng, giết người vô tội lấy công, tốt rất tốt!” , hần hô hấp ồ ồ, đôi mắt trở nên sát khí đằng đằng:, “ Trực Phúng.”

“ Thần ở đây!”

“ Người tự mình đi kinh đô và vùng lân cận phía bắc, phải tra, xem bên kia rốt cuộc thế nào, đều phải báo lên rõ ràng.”

“ Thái Kinh!”

Thái Kinh chậm rãi nói: “ Cựu thần có mặt”.

“ Môn hạ tính phát ý chỉ, lập tức bắt Cao Cầu trở lại kinh, khoản này sổ sách, Trẫm sẽ chậm rãi tính toán cùng Cao Cầu!”

“ Bệ hạ.” Thái Kinh nghiêm mặt nói: “ Lâm trận đổi tướng, cuối cùng vẫn không ổn, sao không cho Cao Cầu một cơ hội lập công, đến tình trạng hôm nay, bệ hạ không muốn, chúng ta làm thần tử, trong lòng cũng bất an, nếu bắt Cao Cầu, cho dù cắt cử một thành viên đại tướng khác đi, chỉ sợ Tư Mã tư bên kia cũng sẽ bất an, cho dù muốn trị tội, tốt xấu cũng đợi Cao Cầu trở về kinh rồi nói sau.”

Triệu Cát nặng nề hừ lạnh, phát tay áo lưu lại một câu nói: “ Rắn chuột một ổ!” , đã nổi giận dùng dùng đi ra ngoài.

Trong Giảng Võ điện, trong lòng thần tử run sợ, nhất là Thái Kinh, đang nhai nuốt câu rắn chuột một ổ kia, không biết Triệu Cát nói Cao Cầu và những quân tướng Tư Mã tư kia, hay là nói liên quan giữa hần và Cao Cầu, cái ngờ vực vô căn cứ này, liền làm hần càng thêm già nua đi một ít, nhưng vẫn hạ thấp người ngồi ở đằng kia, không chút sút mẻ.

Đại thần còn lại, mắt thấy bệ hạ phát tay áo đi, đều là ào ào nghị luận, đến cái cục diện này, có trời mới biết về sau sẽ gây ra cái gì.

Chỉ có Trực Phúng kia, vẫn nằm bái như cũ, giờ phút này lại trấn định nói không nên lời, phải phải bụi bậm trên người, vươn người đứng dậy, không coi ai ra gì, dạo bước ra khỏi điện.

Đưa mắt nhìn bóng lưng vị nâng lên sóng to gió lớn, rồi lại một mình một người phiêu nhiên đi ra ngoài kia, cả đám trợn mắt há mồm, nghị sự triều đình hôm nay, coi như là làm bọn họ mở rộng tầm mắt, Bình bộ Thượng Thư này xem như gièm pha thành công, dẫn đến hoàng thượng tức giận, về sau sẽ phát sinh chuyện gì, thật đúng là làm người không đoán ra.

Vốn là mọi người làm quan, người tốt ta cũng tốt, tuy là buộc tội, nhưng có chút sự tình kiêng kị, cũng không thể nói ra miệng, ví dụ như sự tình cấm quân kia, chọc ra lỗ thủng như vậy, nhằm vào không còn là Tư Mã tư và Cao Cầu nữa rồi, Tiền điện tư, bộ quân tư bên kia, chỉ sợ cũng bị lôi đi, quân đội bên cạnh thiên tử, bị Binh bộ Thượng Thư này dùng một gậy đánh đến choáng váng.

Cần biết võ quan không thể sủng ái, nhưng cũng là không thể đắc tội quá nặng, tuy nói dùng văn chế võ, nhưng người cắt bát cơm người ta, người ta nhẫn tâm lên, cũng sẽ không khách sáo với người, người đi đến đường lớn, không biết lúc nào sẽ bị ăn cục gạch, bị người chọc một đao.

Trực Phụng diên rồi...

Cái này là định luận của tất cả mọi người, chỉ cảm thấy người này thật sự là con sâu làm rầu nồi canh, khơi mào gió tanh mưa máu lớn như vậy, có trời mới biết đến lúc đó sẽ bao nhiêu người không may, thật sự muốn truy cứu chuyện này, ba nha có trách nhiệm, Ngôn quan có trách nhiệm, Thượng Thư tỉnh có trách nhiệm, Thái sư có trách nhiệm, còn có Hộ bộ, Binh bộ, ai cũng không thoát khỏi liên quan.

Vấn đề hiện tại, chính là hoàng thượng bên kia, có phải thật sự là muốn ồn ào náo loạn không tha hay không, nghiêm khắc tra, ai cũng không có quả ngon để ăn.

Ngay tại lúc tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, trong điện tự nhiên có người cười ha ha, mọi người nhìn qua, chứng Hồng Lư Tự Tự khanh Thẩm Ngạo đang vặn eo bẻ cổ, như là vừa mới tỉnh ngủ, dụi dụi con mắt, hướng một viên ngoại lang bên cạnh, hỏi: “ Lão huynh, hoàng thượng đi đến nơi nào rồi? Hẳn là nghị sự triều đình đã kết thúc? Hôm nay thế nào vậy?”

Viên ngoại lang kia thật sự không trả lời được, nhưng Thẩm đại nhân đặt câu hỏi, hẳn nào dám chậm trễ, vội vàng nói: “ Hoàng thượng đã đi rồi, Thẩm đại nhân, nghị sự triều đình đã xong.”

Thẩm Ngạo xụ mặt: “ Như thế nào lại nhanh như vậy, ta còn có ý định về nhà nghỉ ngơi, sao lão huynh lại không đánh thức ta một câu.”

Viên ngoại lang dờ khóc dờ cười, lại chỉ có thể nhận lỗi, nói là mình thật sự đáng chết vân vân....

Thẩm Ngạo đứng lên: “ Được rồi, ta tha thứ cho ngươi!” . Giống như là chính mình ăn phải lỗ vốn, lại cười ha ha, hỏi: “ Chư vị còn chưa đi sao, hẳn là hôm nay nội cung cho chúng ta cơm?”

“ Đúng vậy, tản, tản đi!” Có người nói.

Vì vậy mọi người âm ỉ mà tản đi, Thẩm Ngạo đi ra khỏi nội cung, Thạch Anh và Đoan Chính song song đi tới, nói: “ Thẩm Ngạo.”

Thẩm Ngạo cười ha hả chấp tay, nói: “ Thạch Quận công, nhạc phụ đại nhân.”

Thạch Anh mong mỗi liếc Thẩm Ngạo, lập tức nói: “ Đi, đến chỗ ta ngồi một chút.”

... ..

Phủ đệ Vệ Quận công, Thẩm Ngạo đã qua vài chuyến, vừa mới nhập phủ, người gác cổng đi bẩm báo khách đến, Thạch phu nhân kia tự mình đi ra, châm trà cho ba người, mỉm cười nói với Thẩm Ngạo: “ Thẩm đại nhân, hôm nay là người bận rộn, mấy lần mời người đến, người cũng không chịu đến ngồi một chút.”

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói: “ Ta cũng muốn đến, chỉ sợ ăn hết đồ của Quận công.”

Thạch phu nhân liền cười, che miệng nói: “ Nhà ta đồ ăn bất tận, nếu ngươi có bản lĩnh, hãy dẫn theo mấy phu nhân đi cùng.”

Thạch Anh vuốt râu nói: “ Phu nhân, lần sau Thẩm Ngạo sẽ đi chỗ ngươi trò chuyện, vì phu nhân này còn có công vụ.”

Thạch phu nhân gật gật đầu, liền cáo từ đi ra ngoài.

Ba người mắt to trừng đôi mắt nhỏ ngồi yên một hồi, Thạch Quận công mở miệng nói trước: “ Thẩm Ngạo, sự tình Trực Phụng kia, có quan hệ đến ngươi?”

Thẩm Ngạo gật gật đầu: “ Có một chút quan hệ.”

Thạch Anh cùng Đoàn Chính đều thở dài, Đoàn Chính nói: “ Lần này người chọc vào thùng tổ ong vò vẽ rồi.”

Thẩm Ngạo nói:” Xin Nhạc phụ đại nhân chỉ giáo.”

Đoàn Chính nói: “ Chuyện này, người nên thương lượng cùng chúng ta trước, cần biết cấm quân tai hại từ xưa đến nay, từ Thái Tông lúc ấy cũng đã tạo thành định chế, nhưng nhiều năm như vậy, lại không người vạch trần, Thẩm Ngạo, người biết đây là vì cái gì không?”.

Thẩm Ngạo không hiểu ra sao.

Đoàn Chính cười khỏ nói: “ Tại đây liên lụy quá lớn, người ngẫm lại xem, cấm quân kia vốn là địa phương con nôi dôi dắm vương công đại thần trong triều kiếm tiền, người làm như vậy, có bao nhiêu người chịu liên quan? Những người này, lực lượng một người có lẽ không lớn, nhưng bắt đầu hợp lực, chính là bệ hạ, cũng khó có thể dứt khoát.”

Thẩm Ngạo hiểu, cấm quân và Quốc Tử Giám giống nhau, cái kia đều là địa phương dắm Cao nha nội kiếm tiền, cần biết Đại Tổng chính là sùng bái khoa cử, đệ tử vương công dắm đại thần khảo thi không trúng thì làm sao bây giờ? Đương nhiên nên mưu đồ một con đường sống cho hắn, cái sinh lộ này, chính là cấm quân, cho nên phàm là có chút phương pháp, đều nhét đệ tử vào trong cấm quân, chính là Kỳ Quốc công Đoàn Chính, cũng bắt chước, kể từ đó, cái cấm quân này, chẳng khác nào tạo thành một tập đoàn lợi ích thật lớn, bện thành một mạng lưới khổng lồ, nếu ai dám chọc vào, người ta sẽ muốn liều mạng.

Bây giờ người ta chưa rời cương vị, Trục Phúng đã tiếp ý chỉ, muốn đi kinh đô và vùng lân cận phía bắc tra rõ, một khi triệt tra ra lĩnh tiền khổng, giết người vô tội lấy công, đầu cơ trục lợi, tham ô quân nhu lương thảo, những việc này đập vào mắt, vậy thì xong rồi.

Thẩm Ngạo mím môi, ngồi ngay ngắn bất động, trong lòng cũng có một ít giãy dụa, chuyện này quá lớn, thật sự muốn gây ra, thật đúng là sự tình kinh thiên động địa, mình có nên đi ám chỉ cho Trục Phúng, bảo hắn kiểm chế?

Chỉ là... một khi kiểm củi ba năm thiêu một giờ, chủ ý không phá thì không xây được kia, cũng sẽ rơi vào khoảng không.

)

438. Chương 426: Đòi Công Đạo

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 426: Đòi công đạo

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thạch Anh nhàn nhạt nói: “ Chuyện này liên quan quá lớn, chính là người và ta, cũng là bộ ngựa ngăn cản xe, có lẽ là dừng tay đi, nói một tiếng cùng Trục Phúng kia, bảo hắn chú ý một ít, tránh nặng tìm nhẹ, chuyện này hồ đồ đi qua, coi như xong, người muốn trị Cao Cầu, cũng không phải là không có biện pháp, chúng ta sẽ từ từ làm.”

Đoàn Chính nhấp một ngụm trà, mới nói tiếp: “ Không tệ đâu, Thẩm Ngạo, cuộc sống của người còn dài mà, làm việc đều không cần quá gấp, trước mắt, vấn đề này còn có đường sống quay về, không thể làm một việc mà khiến cho người người cảm phẫn.”

Thẩm Ngạo còn đang lắc lư bất định, trong lòng hần hủ, Thạch Anh, Đoan Chính, cũng là vì muốn tốt cho hần, vạch trần ra chuyện này, lực cản thật sự quá lớn, khó bảo toàn Thái Kinh kia không mượn cảm phần, tổ chức lực lượng cực lớn, tiến hành phản kích trên quy mô rộng.

Việc đến tận nơi, Thẩm Ngạo không có khả năng không do dự, tất cả mọi người nói hần là người điên cuồng, kỳ thật hần rất tinh minh, nếu không cũng khó có thể sinh ra sóng gió.

Nghĩ nghĩ, Thẩm Ngạo cười cười, nói: “ Có một số việc, cũng nên có người động thân đứng ra làm, trong con mắt người khác, có lẽ người khác coi hần là thằng ngốc, nhưng trong lòng Thẩm mỗ, loại người này gọi là anh hùng.” Dứt lời, tiếp tục nói: “ Thẩm mỗ sẽ cố vũ ở trên tinh thần, giúp anh hùng cố gắng hơn.”

Thẩm Ngạo không phải anh hùng, nhưng lại là người chế tạo anh hùng.

Đoan Chính lắc đầu: “ Tự bản thân người quyết định đi.”

Thạch Anh nói: “ Trục Phúng có thể tin cậy được hay không, có lẽ vẫn rất khó xác định, chính người cần thận một chút.”

Nói chuyện trong chốc lát, Thẩm Ngạo đi về phía hậu viên, hàn huyên cùng Thạch phu nhân một hồi, Thạch phu nhân kia một lòng tương trợ chuyện nàng một người cháu ngoại trai, muốn để cho hần tiến vào học đường dạy võ, Thẩm Ngạo hỏi điều kiện cháu ngoại trai nàng, cũng là đọc sách ở phía trong Quốc Tử Giám, nhưng nhìn bản lĩnh của hần, hơn phân nửa là không thể đỗ tiến sĩ, liền muốn tạo cho hần một con đường sống, còn nói phụ thân của hần làm việc chung tại nam Kiếm Châu, cháu ngoại trai này đều do nàng chiếu cố từ nhỏ đến lớn, lại làm cho Thẩm Ngạo vô luận như thế nào cũng không thể từ chối.

Đối với Thẩm Ngạo mà nói, tổ chất tuyệt đối không phải là vấn đề, vào học đường dạy võ, dạy người thoát khỏi tầng da công tử trước, tự nhiên thoát thai hoá cốt, chỉ cần có thân phận người đọc sách, không sợ dạy không tốt, liền miệng đầy đáp ứng, nói: “ Chuyện này, ta nhớ kỹ, lúc chiều mộ năm nay, ta cho phu nhân một mảnh giấy giới thiệu, bây giờ cứ để cho hần tiên ở phía trong Quốc Tử Giám từ từ chuẩn bị.”

Mặt mũi Thạch phu nhân lập tức tràn đầy dáng tươi cười, nói: “ Trong kinh đều nói bảo người làm việc khó như lên trời, ta còn sợ người không cho ta mặt mũi nữa.”

Khó như lên trời cũng cần nhìn người, có gia hỏa ngay cả chữ to cũng không nhìn được, dám nghĩ đến việc nhét vào trong học đường dạy võ, Thẩm Ngạo đương nhiên cần rằng không chịu đáp ứng.

Cháu ngoại trai Thạch phu nhân, bất kể là tuổi hay tư lịch, đều đã đủ rồi, không đáp ứng liền khó tránh khỏi có chút bất cận nhân tình.

Hôm nay bán một nhân tình cũng không có gì, hần gia nhập học đường dạy võ, giống như là hảo hán nhập bọn Lương Sơn, lên phải thuyền giặc, đến lúc đó không thiếu được việc nổi trống trợ uy vì học đường dạy võ, thứ học đường này, đúng là giảng thanh thế, có người cổ động, mọi người mới tin phục.

Cáo từ đi ra khỏi phủ Vệ Quận công, Thẩm Ngạo một mình cưỡi ngựa, đi đến học đường dạy võ xem xét trước, đến học đường dạy võ, liền chứng kiến bên ngoài, khắp nơi đều là người hồi hã, không khỏi nhú mày.

Thẩm Ngạo rất nhanh đã bị người nhận ra, có người ở xa xa nói: “ Mau nhìn, Thẩm đại nhân đến rồi.”

Vì vậy, đám người vây quanh tới, những người này đều là một ít tiểu quý tộc ở phía trong thành Biện Kinh, Bá tước nào đó, Hầu tước nào đó, Nam tước nào đó, chính thức hiển hách lại không thấy được mấy người.

Những người này đều là nghe được động tĩnh từ nghị sự triều đình, loại người ăn không ngồi rồi, tin tức cũng vô cùng linh thông, hơi suy nghĩ một chút, là biết chuyện gì xảy ra rồi?

Trục Phúng kia thật sự điên rồi sao? Cái đó tất nhiên là không hần, đã không điên, vậy sau lưng Trục Phúng này là ai? Trong triều đình, ai dám đi nhổ râu hùm Thái sư và Cao Cầu?

Chỉ cần suy nghĩ một chút liền hiểu, về sau, lại không biết ai nghe thấy tin tức, nói là Trục Phúng từng đi nhà Thẩm Ngạo bái phỏng, đến trình độ này, chân tướng đã trôi lên mặt nước, sau lưng Trục Phúng này, không phải Thẩm Ngạo thì còn là ai?

Cầm quân là bát cơm của mọi người, nhất là những Hầu Bá tước này, nhà ai không có huynh đệ đệ tử đi vào lẫn lộn kiếm hai phần cơm ăn, hôm nay nhìn điệu bộ này, Thẩm Ngạo là muốn giật giây hoàng thượng

tận diệt cầm quân rồi, cái này nghĩa là gì? Vô luận như thế nào, cũng phải nói cho ra nhẽ cùng vị Thẩm đại nhân này.

Một đám người ăn nhip với nhau, căn cứ nguyên tắc nhiều người lực lượng lớn, ào ào như ong vỡ tổ.

Thẩm Ngạo rơi vào trong đám người, cất cao giọng nói: “ Chấn ở chỗ này làm cái gì? Thú vị sao? Nếu có công vụ, liền đi đến Hồng lư tự nói, là việc tư, cũng không cần chấn cửa học đường.”

Có người đặng chất cười nói: “ Kính chào Thẩm đại nhân, hôm nay chúng ta đến, là muốn nói nói về sự tình cầm quân, Thẩm đại nhân, người cũng biết, Đại Tổng ta là tước vị giảm dần, còn nữa, nhà ai không có mấy người đệ tử không thể thừa kế tước vị đây...”

Thẩm Ngạo hoàn toàn không để ý tới hần, nói: “ Người nói cái gì? Người thừa kế tước vị, có cái gì liên quan đến ta? Oan có đầu nợ có chủ, người muốn tìm, tìm hoàng thượng đi.”

Bên kia, một người Bá tước cười ha hả nói: “ Ai nha nha... Thẩm đại nhân, chúng ta là người sáng mắt không nói tiếng lóng, người cũng là Hầu tước, mọi người...”

“ Người nói người sáng mắt không nói tiếng lóng là cái gì? Tốt, ta liền cho nghe người xem nói cái gì, người cứ nói tiếp đi...” , tuy bị người vây quanh, nhưng Thẩm Ngạo lại tuyệt đối không yếu kém, bọn hần thật sự làm phản, húc đầu cùng Thẩm điên cuồng, cũng phải nhìn xem cân lượng mới được.

Thái độ Thẩm Ngạo như vậy, thật sự khiến người ta khó mà nói rồi, trong đám người, một người cao giọng nói: “ Đúng là hần xúi giục Trục Phúng đoạn tuyệt sinh lộ của chúng ta, chứ vị, hôm nay hần không bảo đảm không làm chúng ta khó xử, đừng thả hần đi!”

Thẩm Ngạo nhìn nhìn trong đám người, cao giọng rống to: “ Ai, ai nói đấy? Có gan đứng ra nói chuyện cùng ta.”

Đám người tách ra, một người Bá tước đi tới, hung ác nói: “ Thẩm đại nhân, người làm chuyện tốt như vậy mà còn không nhận? Chuyện này chính là người châm ngòi, chúng ta không có cơm ăn, người cũng đừng...”

Thẩm Ngạo không nói hai lời, không đợi hần nói xong, một cước nhấc lên, liền đạp qua, tay không quên vung ra, một cái tát trúng vào mặt, còn không đợi Bá tước kia kịp phản ứng, cùng hung cực ác mà kéo cổ hần, nói: “ Người nói cái gì? Chuyện này là ta giật giây hay sao? Người xem cái đó như rễ hành, cũng dám làm ta oan uổng? Con mẹ nó, người bịa đặt sinh sự, chuyện này lão tử không bỏ qua cho người!”

Đến mức như vậy, mọi người ào ào lùi lại mấy bước, Bá tước kia lại càng hoảng sợ, không thể tưởng được, Thẩm Ngạo vừa mới đi lên liền chơi thật, lí nha lí nhí nói: “ Ta... Ta...”

“ Người cái gì?” Thẩm Ngạo chỉ vào cái mũi của hần nói: “ Hần người chính là tay sai của Thái Kinh, là hần dạy người khích bác mọi người, đến đây đối nghịch cùng ta, có phải không? Con mẹ nó, bưng chén cơm của người, ta chính là bưng chén cơm của người đó, người lại có thể làm thế nào? Tất cả mọi người là người có da có thịt, người mang theo nhiều người như vậy tới tìm ta náo loạn, là muốn làm cái gì? Thằng khốn kiếp, khi dễ Thẩm Ngạo ta là con mèo bệnh hả?”

Nói như vậy, giống như là Bá tước kia đuối lý rồi, hần nuốt nước bọt, vừa bị đau lại không dám phát biểu, bên kia, Thẩm Ngạo cười lạnh một tiếng, nói: “ Ta nhận ra người, người là Thanh Viễn Bá tước tước, có phải không? Đồ hỗn láo, rõ ràng dám dẫn người ngăn chặn quân đội bên cạnh thiên tử, người muốn tạo phản sao? Thúc thời, nhanh biến đi, sự tình vô liêm sỉ của con trai trưởng người, ngay ở phía trong bộ quân tư, đừng tưởng rằng người bên ngoài không biết, nếu để ta nóng nảy, ngày mai ta liền để phụ tử các người ăn đòn no mới thôi.”

Thanh Viễn Bá tước sợ ngây người, những người còn lại cũng đều không dám nói tiếp nữa, đụng phải người này, thật đúng là ai cũng không có cách, còn nữa, bọn hần cũng không có chứng cứ xác thực, tất cả đều đuối lý, ai cũng không dám thở mạnh.

Thẩm Ngạo buông Thanh Viễn Bá tước ra, vỗ vỗ tay, khuôn mặt nghiêm nghị, nói: “ Con trai trưởng của người, người cũng đừng trông cậy vào hần làm gì, nên nghĩ tới cái tên tiểu nhi tử kia của người, năm năn hần không phải đã đến mười lăm tuổi rồi sao sao? Thời điểm giữa năm, đưa đến học đường dạy võ để ta xem.”

Dứt lời, lại nói: “ Năm nay học đường dạy võ chiêu mộ hai ngàn danh ngạch, ba trăm cái trong đó, là giữ lại cho các người, trong nhà có đệ tử vừa độ tuổi, lại từng đọc qua sách, đều dẫn đến xem, hiện tại, đều tranh thủ thời gian giải tán cho ta, ai dám gây chuyện, ta có cách cho hắn đẹp mắt.”

Mọi người lại càng hoảng sợ, đụng phải khối sắt lớn như vậy, thì ra tưởng rằng không có hi vọng, ai ngờ còn nói có ba trăm cái danh ngạch để lại cho đám đệ tử nhập học, đây chính là nổi tiếng thân với thiên tử, là môn sinh của hoàng thượng, không nhìn thấy trước ngực người ta đeo huy chương sao, có cái này, đến đâu cũng đều không cần sợ, là một cái bát cơm sắt nghiêm túc.

Thậm chí sớm có người nói, mười năm về sau, những giáo úy này tất nhiên là sẽ trở thành nòng cốt của cả cấm quân, từ Ngu hầu đến Đô Ngu hầu, hơn phân nửa đều là xuất thân từ học đường dạy võ, những người này giống như trên, đều là cùng trường, bạn học, những người xuất thân ở nơi khác, chỉ sợ rất khó tiếp tục lẫn lộn ở trong cấm quân nữa rồi.

Một ít người trong nhà có đệ tử phù hợp lập tức miệng đầy đáp ứng, Thanh Viễn Bá tước kia vốn là đã ăn đánh, bây giờ lại được cho quả táo ngọt, nghe lời Thẩm Ngạo nói, tiểu nhi tử kia nhất định là được nhập học rồi, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết nên nói cái gì, liền dứt khoát làm ra một bộ dạng nghênh nghênh ngang ngang, rất hung ác nói: “ Thẩm đại nhân, đây chính là người nói, nếu người dám nuốt lời, hừ hừ... Bản Bá tước cũng không phải dễ trêu đùa.”

Những lời này, đương nhiên là Thẩm Ngạo vào học đường xong mới nói, người ta hoàn toàn không nghe được, vô luận nói như thế nào, cái mặt mũi này xem như tìm được trở về rồi, nhân tiện nói: “ Tiểu tử này đã mềm, chúng ta tản đi thôi.”

Vì vậy, những người trong nhà có đệ tử mang hi vọng nhập học kia ào ào nói: “ Đúng vậy, đúng vậy, cấm quân tai hại, sớm nên sửa lại, không thay đổi không được, cũng là tốt cho Đại Tổng chúng ta, không phải sao? Còn nữa, Trục Phúng có phải là được Thẩm đại nhân chống lưng hay không, còn chưa thể biết được, sao có thể một mực chắc chắn là hần lắm? Tất cả mọi người đều là người có uy tín danh dự, cũng không phải người đàn bà chanh chua trong phố xá, về nhà hết đi.”

Thoáng cái, đám người liền tản đi hơn phân nửa, một ít người còn muốn dây dưa, chứng kiến những người khác đi, cũng biết không thể làm gì, đành phải thì thầm trách móc, tự trở về.

Thẩm Ngạo vào học đường, một người quan lại nhỏ đã tới nghênh đón, thấp giọng nói vào trong tai Thẩm Ngạo: “ Đại nhân, Trục đại nhân cầu kiến, nói là từ giả đại nhân.”

Hần đến rồi? Ánh mắt Thẩm Ngạo nghiêm túc, hỏi: “ Người ở nơi nào?”

“ Vì che dấu tai mắt người, tiểu nhân lén lút an bài hần trong phòng nhỏ.”

Thẩm Ngạo thường thức liếc nhìn quan lại nhỏ này, khen: “ Làm tốt lắm.”

Dứt lời, lập tức đi phòng nhỏ, đến nơi đây, liền chứng kiến Trục Phúng mặt mũi tái nhợt mà ngồi ngậy người ở đó, thấy Thẩm Ngạo đến rồi, vội vàng đứng lên ôm quyền nói: “ Thẩm đại nhân.”

“ Mời ngồi.”

Hai người đều tự ngồi vào chỗ của mình, Thẩm Ngạo nhìn xem Trục Phúng thất hồn lạc phách, ngay lúc trên triều đình, Trục Phúng còn tận lực làm ra một bộ dạng trấn định tự nhiên, nhưng hiện tại, rốt cuộc hần không vực dậy nổi cái tinh thần kia nữa rồi, thốn thốn một phen, Trục Phúng nói: “ Chuyện cho tới bây giờ, Thẩm đại nhân định làm như thế nào?”

Thẩm Ngạo lại hỏi ngược lại: “Ta lại là muốn hỏi một chút, Trục đại nhân có ý định gì.”

Trục Phúng cười chua xót, nói: “ Bây giờ là tên đã trên dây, không phát không được, chỉ là trong nhà ta, có một nhi tử không nên thân, còn có người, cháu trai vừa mới ra đời, về sau phải nhờ đại nhân coi chừng nhiều hơn. . .”

Một câu nói kia, có chút ý tứ uy thác trước khi mất, Thẩm Ngạo nhú mày, trong lòng nghĩ: “ Hần có ý gì, hần là hần cho rằng lúc này đây, cứ rời đi liền không về được?” .

Thẩm Ngạo cười ha hả mà an ủi: “ Trục đại nhân cứ yên tâm, chuyện này, Thẩm mỗ nhất định sẽ lo liệu cho người.”

Trục Phúng cười cười, đột nhiên cất cao giọng nói: “ Lão phu làm quan ba mươi năm, ba mươi năm này, có thể nói gió chiều nào che chiều đó, đảng mới lên đài, lão phu ủng hộ đảng mới, đảng cũ thế lớn, lão phu lại phụ thuộc đảng cũ, đầu đuôi hai đầu, vì phú quý bản thân, cũng không làm được một chuyện tốt, hôm nay lão phu đã suy nghĩ cẩn thận rồi, là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi. Đến trình độ này, dù muốn trốn tránh, cũng không có chỗ để tránh, lần này lão phu đơn giản là liều tính mạng, hiến một chút lực non nớt cho Đại Tổng ta.”

Dừng một chút, lập tức lại nói: “ Thẩm đại nhân, tuy thanh danh của người không tốt, nhưng lão phu biết rõ, đại nhân chịu khó, đã nhiều lần làm chuyện tốt cho Đại Tổng ta, ai... không nói cũng thế, Thẩm đại nhân, cáo từ!” . Dứt lời liền đứng dậy rời đi.

Trong lòng Thẩm Ngạo âm thầm oán, thanh danh không tốt? Làm sao Bổng đại nhân cảm giác thanh danh mình cũng không tệ lắm? Nghĩ đến đây, vội vàng đứng lên, nói: “ Trục đại nhân, bảo trọng!”

Trục Phúng lắc đầu, bảo Thẩm Ngạo không cần tiễn nữa, cô độc rời đi.

Thái độ Trục Phúng như vậy, lại làm cho Thẩm Ngạo có chút kỳ quái, theo đạo lý, lúc này Trục Phúng nên cầu xin chính mình, nói chuyện vì hãn mới đúng chứ, nếu không được, cũng phải thay hãn chống đỡ áp lực, hôm nay chỉ bảo mình coi chừng con cháu của hãn, cái gì cũng không nhắc lại, liền thần thức cáo từ.

Thẩm Ngạo lắc đầu, trong lòng cười khổ, cuộc nói chuyện này, tựa như sanh ly tử biệt, khiến cho bản thân thiếu chút nữa muốn chảy nước mắt cầu hãn ở lại.

Bĩu môi, nhớ tới một sự kiện trọng yếu, Thẩm Ngạo hô quan lại nhỏ: “ Người tới, người tới, cơm đã chuẩn bị tốt chưa?”.

Quan lại nhỏ cẩn thận từng li từng tí mà tiến đến, nói: “ Đại nhân, đã chuẩn bị tốt rồi.” .

Thẩm Ngạo không ngăn được hai mắt đầm lệ mông lung, vào trong cung chịu khổ, không có cơm ăn, đói chết người, cơm nhà nước không đến, đành phải đi về ăn cơm nhà mình thôi.

)

439. Chương 427: Không Ai Đứng, Để Ta Đứng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 427: Không ai đứng, để ta đứng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trục Phúng mang theo người Binh bộ Công khảo thi tư lên đường, nhưng cục diện trong kinh lại rất quý dị, trầm mặc dị thường, tất cả mọi người làm từng bước mà làm chuyện của mình, trong mơ hồ, lại giống như hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra.

Thời cuộc còn không trong sáng, ai cũng không biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, hoàng thượng bên kia đã bốn năm ngày không triệu tập ba tỉnh vào cung nghị sự, ba tỉnh bên này cũng không dám động đến việc gì, chỉ là đúng hạn, đưa tấu chương vào trong cung.

Phần tấu chương kia của Trục Phúng tra đến tra đi, cuối cùng vẫn là đã đến trong nội cung, thì ra là hoàng thượng xem lọt, bởi vậy chuyện này cũng chỉ có thể im ỉm xuống dưới.

Chỉ là, đã đi đến lúc này, lời đồn đại trên phố lại nhiều hơn, nói cái gì cũng có, nhân thủ phủ Kinh Triệu bên này đã không đủ, đến Bộ quân tư bên kia cầu viện trợ, Bộ quân tư cũng là rất phiền toái, trực tiếp từ chối phủ Kinh Triệu, lúc này, có lẽ là tận lực ít làm mấy động tác nhỏ, bo bo giữ mình, mới là lẽ phải.

Ngược lại, Thẩm Ngạo có vẻ thanh nhàn tự tại, thời gian trôi qua lại rất êm dịu, người khắp nơi đến nhà hắn bái phỏng, bái kiến, giống như ở trong Biện Kinh, hắn có rất nhiều bạn, tựa như giao thiệp rất rộng rãi.

Đảo mắt đã đến đầu tháng ba, một tin tức lại truyền ra, giống như một tiếng sấm sét, làm tất cả mọi người giật nảy mình.

Trực Phúng... .. chết mất rồi!

Nghe nói là hắn cải trang dẫn người bí mật tuần tra, kết quả bị quân phản loạn bắt lấy, xử tử.

Trực Phúng chết, làm cho người ta thở dài một hơi, đồng thời, lại làm cho người khúu giác hơi linh mãnh không khỏi mà rung mình một cái, Trực Phúng không phải người ngu, làm sao có thể đơn giản bị quân phản loạn bắt được? Tại đây có cái huyền cơ gì? Người giết hắn là ai?

Nhưng là nói bất kể thế nào, người chết như đèn tắt, đã có không ít người ầm ầm hi vọng, Trực Phúng chết đúng dễ dàng chấm dứt chuyện này, chết mất rồi sao, hoàng thượng bên kia cùng lắm thì cắt cử một thành viên khác, lại phái đi thăm dò là được, chỉ là, ngoại trừ Trực Phúng ra, còn có ai dám vạch trần cái án kinh thiên động địa này?

“ Chết mất rồi?” . Thẩm Ngạo trợn mắt há hốc mồm, đây là phản ứng đầu tiên khi hắn nghe xong tin tức này.

Một lát sau, khóe miệng Thẩm Ngạo không khỏi hiện ra một tia cười lạnh, nhớ tới trước khi Trực Phúng đi, đã nói với hắn những lời gì, hắn hung hăng mà nện một quyền ở trên bàn, quát: “ Thằng khốn kiếp, rõ ràng ngay cả Binh bộ Thượng Thư cũng dám giết!”

Lập tức, Thẩm Ngạo lắc đầu, thoáng cái lại bắt đầu ảm đạm thất sắc, chán nản, thất vọng nói: “ Là ta giết hắn, là ta đánh giá thấp những tên vô liêm sỉ tâm ngoan thủ lạt kia.” , cả người như là bị mất hết nước, Thẩm Ngạo hữu khí vô lực mà ngồi xuống, đột nhiên phát giác, đôi khi, chính mình không hề nắm giữ tất cả, khác hẳn với những gì mình nghĩ.

Con mắt lóe lên quang mang, Thẩm Ngạo cắn răng, nói: “ Lưu Thắng, nhanh, đưa thư tay của ta đi học đường dạy võ, để cho Hàn Thế Trung lập tức dẫn người đi Trực gia, mọi người ở Trực gia, bất kể là ai, đều do ta bảo kê, thả lời nói ra, người nhà Trực gia thiếu đi một sợi lông, ta giết hắn cả nhà!”

Lưu Thắng lại càng hoảng sợ, hắn chưa từng gặp Thẩm Ngạo tức giận lớn đến như vậy, vội vàng cúi xuống hành lễ, lập tức rời đi.

Nhi tử Trực Phúng gọi Trực Đạt, không phải do bọn Hàn Thế Trung bảo hộ, mà là rơi lệ đầy mặt, một mình một người đến đây cầu kiến.

“ Thẩm đại nhân...” , bộ dạng Trực Đạt chỉ khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, dáng người lại khá cường tráng, chỉ là giờ phút này, mặt đã xám như tro, không ngừng nức nở, dập đầu bái về phía Thẩm Ngạo, nói: “ Phụ thân đại nhân trước khi rời đi đã từng dặn dò kỹ càng, nếu hắn xảy ra chuyện, ta phải lập tức tới gặp đại nhân.”

“ Đại nhân, lúc phụ thân sắp chết, từng viết một phong thư, để cho một người mang đi, nói phong thư đó, phải để đại nhân xem qua, người nhà này liều chết vào Biện Kinh, đưa đến trong tay của ta, ta... ta đã mang đến... .”

“ Lấy ra...”.

Thẩm Ngạo tiếp nhận thư, thư rất dày, chắc hẳn viết không ít chữ, có lẽ là Trực Phúng sớm có dự cảm, đã cảm thấy đại nạn buông xuống, cho nên mới sai người mang về đây, trong này, nhất định có sự tình rất quan trọng.

Mở thư ra, nội dung trong thư quả nhiên không ngoài dự liệu của Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo vừa thẫn thốc lại cười lạnh mà xem hết thư tín, lập tức cất kỹ thư tín, hỏi Trực Đạt: “ Lệnh tôn nói gì với người đó?”

“ Gia phụ nói, hấn không sống được lâu nữa, hấn cải trang đi kinh đô và vùng lân cận phía bắc, đã bị Cao Cầu và đám người kia phát hiện ra tung tích, đại họa buông xuống, hấn chết cũng không thể tranh, chỉ là cầu xin đại nhân chiếu cố...” .

Thẩm Ngạo cắt ngang lời Trực Đạt, nói: “ Ta biết rồi, ngươi đứng lên mà nói, đừng khóc, đàn ông đại trượng phu, khóc cái gì, ai giết cha ngươi, ngươi giết cả nhà của hấn là được!”Hấn không mẫn không nhạt mà tiếp tục nói: “ Yên tâm, ta đã gọi người đi đón gia quyến của ngươi đến, có ta ở đây, không người nào dám động đến các ngươi, hiện tại ngươi có tính toán gì không?”

Trực Đạt cố nén nước mắt, nghẹn ngào nói: “ Nguyên ý nghe Thẩm đại nhân an bài, chỉ là, thi hài gia phụ còn xa tại kinh đô và vùng lân cận phía bắc, đại nhân...”

Thẩm Ngạo vỗ vỗ vai của hấn, nói: “ Thi hài của cha ngươi, ta nhất định sẽ giúp ngươi tìm về, ngươi và người nhà ở lại chỗ này trước, sự tình còn lại, cứ giao cho ta.”Tiếp theo liền trầm giọng nói: “ Cao Cầu không chơi theo quy củ đến, ta đây liền chơi cùng hấn, Thẩm Ngạo ta và hấn, bất cộng đại thiên(không đội trời chung).”

Thẩm Ngạo đã tức giận đến cực hạn, hấn hứa hẹn qua bảo vệ Trực Phúng an toàn, nhưng hôm nay, lại nuốt lời, nói cho cùng, là do hấn quá tự tin cam đoan, mới hại người ta, Trực Phúng dám động thân đứng ra, tại sao mình không dám?

Trực Đạt thiên ân vạn tạ, do người dẫn đi dần xếp chỗ ở tốt rồi, qua nửa canh giờ, gia quyến Trực phủ bên kia cũng đều do bọn giáo úy che chở đi tới, Hàn Thế Trung mang theo mười mấy giáo úy, tiến đến bàn giao công việc, thấy sắc mặt Thẩm Ngạo không tốt, thấp giọng hỏi: “ Tư nghiệp đại nhân, đây là làm sao vậy?”

“ Làm sao vậy?”Thẩm Ngạo cười đến hơi lạnh um tùm, nói: “ Bổng đại nhân muốn giết người rồi, mang theo giáo úy trở về đơn vị trong trường đi, không delay mấy ngày nữa, sẽ cần đến các người hành động.”

Hàn Thế Trung hơi chần chờ mà gật đầu, lập tức ôm quyền nói: “ Đại nhân, như vậy hạ quan xin cáo từ trước.”

Quân nhân chính là quân nhân, không có nhiều nhân nhó, hành lễ xong, liền dẫn người trở lại học đường.

Trong nội cung trầm mặc mấy ngày, ý chỉ rốt cục đi ra, lại nghị sự triều đình!

Nghị sự triều đình này, ngoại trừ thường lệ mỗi tháng tổ chức một lần, nếu là trong nội cung đột nhiên muốn khai mở nghị sự triều đình, tất nhiên là có đại sự khẩn cấp muốn thương lượng, trước mắt là chuyện gì lớn nhất? Không nói cũng hiểu, tất cả mọi người đều có dự cảm, lần nghị sự triều đình này sẽ không đơn giản như bình thường, bởi vậy đại thần có tư cách tham gia nghị sự triều đình, đều có chút tâm kinh nhục khiêu (run rẩy sợ hãi).

Trên trăm đại thần hối hả mà vào Giảng Võ điện, đứng vững theo như chức quan, không khí hôm nay rất không tầm thường, thời điểm thường ngày, đều bọn hấn đợi không sai biệt lắm, hoàng thượng sẽ chậm rãi mà tới.

Chỉ là hôm nay, bọn hấn còn chưa tới, trên cái kim điện kia, phía sau bàn đã có người ngồi, Triệu Cát ăn mặc, không phải triều phục, mà là Cổn phục, như lão tăng ngồi vào chỗ của mình, quan sát tất cả mọi người dưới điện.

“ Mọi người tới đông đủ chưa?”Thanh âm Triệu Cát rất trấn định mà bình thản.

“”

Dưới kim điện, lại không người nào dám tiếp lời.

“ Hôm nay Trẫm gọi các người đến, chỉ nghị luận một sự kiện, vì sao Trực Phúng lại chết?”

Y nguyên không tiếng động.

“ Vì sao các người không nói lời nào? Đường đường là một Binh bộ Thượng Thư, cứ như vậy chết mất rồi, các người lại không có gì để nói?”

Đầu mọi người nặng nề cúi xuống.

“ Tốt. Quả nhiên đều là lương thần.”Triệu Cát cười lạnh nói: “ Các người không nói, Trầm nói!”Dừng một chút, mới lại nói: “ Trong cấm quân, rốt cuộc có bao nhiêu chuyện ẩn dấu ở bên trong, về phần muốn giết người, Trục Phúng là ai giết, Cao Cầu? Hay là Tiền điện tư? Bộ quân tư?”

Từng câu nói này, giết tâm đến cực điểm, lập tức có người quỳ gối, nói: “ Bệ hạ, Trục Phúng là do quân phản loạn giết chết.”

Triệu Cát trào phúng hừ lạnh một tiếng, chậm rãi nói: “ Quân phản loạn? Cái đám phản loạn này chỉ sợ là chư công khanh đó.”

Phía dưới lập tức quỳ xuống một mảnh, ào ào nói: “ Vi thần muôn lần đáng chết.”

Triệu Cát không nói, dường như thoáng cái đã một mõi, vuốt bàn, thở dài nói: “ Vì sao lại đến nông nỗi này, vì sao lại đến nông nỗi này.”

Mắt thấy bệ hạ đột nhiên vòng vo, trong lòng rất nhiều người vui vẻ, một ít người sờ thấu tính tình Triệu Cát biết chắc, tính tình hoàng thượng mềm yếu, chuyện này phát sinh lôi đình, về sau có lẽ sẽ vô tung vô ảnh.

Đúng lúc này, ở phía sau, lại nghe được có người cất cao giọng, nói: “ Bệ hạ, vi thần có việc muốn tấu.”

Mọi người nhìn lại, đúng là Thảm Ngạo, hôm nay sắc mặt Thảm Ngạo nghiêm túc và trang trọng, nói: “ Vốn có mấy lời, vi thần không nên nói, nhưng đã tới hôm nay, lại không thể không nói.”

Hắn quét mắt liếc nhìn đám đại thần trong điện, từng bước một tiến về phía trước, nói: “ Trục đại nhân chết, có chuyện ẩn ở bên trong, xin bệ hạ tra rõ.”

“ Tra rõ?”Triệu Cát niệm một câu, hơi có chút dao động, hắn đương nhiên biết rõ ý vị tra rõ là như thế nào, nhưng kết quả chưa hiện ra, đã có một chút sợ, liếc nhìn Thảm Ngạo, chứng kiến Thảm Ngạo quảng đến một đôi mắt cổ vũ, Triệu Cát phần chần chừ thần, nói: “ Đã tra rõ rồi sao?”

Thảm Ngạo nói: “ Trong tay vi thần, có một phần thư do Trục đại nhân trước khi chết, gọi người suốt đêm đưa về kinh, xin bệ hạ xem qua.”

Quần thần xôn xao, đều cho rằng Trục Phúng đã chết rồi, ai ngờ rõ ràng còn để lại một phong thư, xem dạng như vậy, bức thư này cực kỳ trọng yếu, không ngờ Thảm điên cuồng lại có được, rõ ràng còn trình ra như vậy, thật sự là làm người lột hổ.

Triệu Cát lạnh mặt nói: “ Người trình lên đây.”

Thảm Ngạo không nói hai lời, rút thư từ trong tay áo ra, từng bước một đi về hướng cung vàng điện ngọc, đến trước bàn, khom người đưa thư đến trên bàn, trong lúc này, hắn cùng với Triệu Cát, bốn mắt nhìn nhau, Triệu Cát hướng hắn khe khẽ thở dài, Thảm Ngạo thấp giọng nói: “ Bệ hạ, học đường dạy võ tùy thời có thể sử dụng!”

Triệu Cát gật gật đầu, nhận lấy phong thư kia.

Chỉ dùng ánh mắt nhìn lướt qua, sắc mặt Triệu Cát lập tức đại biến, tay không khỏi run rẩy lên, tiếp tục xem, cả người Triệu Cát như run rẩy, lập tức nặng nề vỗ lá thư lên trên bàn, bắt đầu hô hấp ồ ồ.

Thảm Ngạo vẫn đang đứng ở bên cạnh, thấp giọng kêu lên: “ Bệ hạ...”

Triệu Cát định trụ thần, tiếp tục nhặt thư kia lên, triển khai xem xét, ngưng trọng mà nhăn lông mày lại, liên tục thở dài.

Trong Giảng Võ điện, không ai chịu nâng cổ lên, Triệu Cát vẫn đang nhìn xem thư, trong đôi mắt lộ vẻ nghi hoặc, phần nộ, không cam lòng, còn có mấy phần bất đắc dĩ.

Ba vạn Tư Mã tư, thì ra số thực chính thức chỉ có 13.000 người, những người khác chạy đi đâu rồi? Triều đình hàng tháng trích cấp thuế ruộng, trọn vẹn cho ba vạn người, một vạn bảy ngàn người vẫn đủ ngách quân lương, thì ra đã sớm bị tăng tăng cắt xén, không biết là cho bao nhiêu người ăn no.

Nhưng loại sự tình này rất rõ ràng, rõ ràng đến mức cả triều văn võ cũng biết, rõ ràng cũng chỉ có một mình Triệu Cát thành thẳng ngực, ba tỉnh không nói, Hộ bộ đưa thuế ruộng xuống không nói, Binh bộ Công khảo

thì không nói, Ngự Sử Ngôn quan không nói, trọn vẹn che mắt hai mươi năm, từ khi Xây Trung Tĩnh quốc bắt đầu, đến sáu năm Tuyên Hòa, đúng là không người nào đi ra nói chuyện.

Còn có, Tư Mã tư tại kinh đô và vùng lân cận phía bắc, lại bị một đám loạn dân giết đến chiến bại liên tiếp, thần hồn nát thần tính, không thể không co đầu rút cổ trong Mông thành không ra, vẫn không có người nào nói, một người đều không có, Cao Cầu sợ hãi triều đình truy cứu trách nhiệm, lại tàn sát mấy ngàn người lương dân, cắt lấy thủ cấp, lấy ra báo công.

Mông thành ở nơi nào? Khoảng cách đến kinh đô chỉ có trăm dặm, chuyện như vậy, cũng không có ai nói, một người đều không có, ngược lại, có một người nói, một người biết vì sao bị người ta giết chết, mà người này, đã ở Mông thành, Mông thành không có giặc, nhưng hắn đã chết!

Triệu Cát nghi hoặc, đang tự hỏi, vì cái gì không ai nói, Hắn phần nộ chính là, thì ra tất cả mọi người đều coi hắn là thằng ngốc, hắn không cam lòng, muốn giết người, nhưng giết ai đây? Giết cả triều đình? Cho nên hắn trở nên bất đắc dĩ, cái gì Phong Hư Dự Đại, Văn Thành Vũ Đức, thì ra đều là giả dối.

Giờ phút này, Triệu Cát lại bắt đầu tỉnh táo dị thường, liếc nhìn Thẩm Ngạo đứng một bên, thở dài, thấp giọng nói: “ Thẩm Ngạo, Thẩm nên làm cái gì bây giờ?”

Thẩm Ngạo mặt không biểu tình, nói: “ Việc cấp bách, không thể để cho tình thế kinh đô và vùng lân cận phía bắc mở rộng.”

Triệu Cát bất đắc dĩ gật đầu: “ Đúng, người nói rất đúng, không thể để mở rộng, không thể... như vậy, nên làm cái gì bây giờ?”

Tính tình khiếp nhược của Triệu Cát lại phát tác, tâm cơ của hắn cũng không dưới tất cả mọi người, nhưng khiếp nhược dưới đáy lòng, cuối cùng vẫn chiếm thượng phong.

Triệu Cát là người kỳ quái, hắn đa sầu đa cảm, có khi hăng hái, đầy bụng lời nói hùng hồn, nhưng vừa gặp phải nan đề, hắn lại bắt đầu trở nên khiếp đảm, hắn sợ phiền toái, sợ đi đối diện chính diện với mấy cái khó khăn này.

Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ, lúc này, nên có người động thân ra, cho hoàng thượng một điểm hi vọng, mà người này, giống như chỉ có mình mới có tư cách.

Mặc dù nghìn vạn người không đứng lên, ta vẫn đứng! Cái này... giống như không phải tác phong của Thẩm Ngạo, chẳng lẽ là làm quan đã lâu, Thẩm cũng trở nên vĩ đại cao thượng rồi? Người khác làm quan, càng làm càng khéo đưa đẩy, củ ấu càng mài càng bằng phẳng, sao Thẩm cũng lại càng ngày càng vĩ đại cao thượng?

Thẩm Ngạo lấy lại bình tĩnh, nghĩ tới một lý do, quân ân giống như biển, có chết khó báo, Triệu Cát đối với hắn, ân điển thức sự quá tốt, phần ân điển này, Thẩm Ngạo cười toe toét mà thừa nhận, nhưng dưới đáy lòng, vẫn hi vọng báo đáp, hiện tại, chính là thời điểm đền đáp.

Nợ nhân tình... Thực con mẹ nó khó chịu.

Huống chi, hắn đã từng ưng thuận lời hứa, phải bảo vệ Trục Phúng, nhưng Trục Phúng lại bởi vì hắn mà chết, khoản sổ sách này, hắn nhất định phải đi tính toán, vì lời hứa của mình, cũng vì Trục Phúng.

Thẩm Ngạo nhìn Triệu Cát, bốn mắt nhìn nhau, thấy được bất đắc dĩ trong đôi mắt Triệu Cát, tiếp theo, liền bình tĩnh như không nói: “ Bệ hạ, cái cục diện rối rắm này, để ta đi thu thập.”

“ Người đi?”

“ Vâng, vì thân đi.”Lúc này đây Thẩm Ngạo trả lời rất chân thành.

“ Người... người điên rồi, người cũng đã biết... Trục Phúng đã chết rồi.”Triệu Cát cầm lấy thư tín trong tay, vẫn về thành một đoàn, hung dữ mà nói với Thẩm Ngạo, thanh âm hắn ày tận lực ép tới rất thấp, nhưng là vì kích động, không khỏi rơi vào tai những người dưới điện.

)

440. Chương 428: Năm Hết Chúc

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 428: Năm hết chúc

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo trịnh trọng nói: “ Ân đức của bệ hạ, vi thần không thể không báo, chỉ có cái tánh mạng này, xin mang ra báo ân.”

Triệu Cát nghe xong lời Thẩm Ngạo nói, đột nhiên khôi phục dũng khí, bất kể nói thế nào, ít nhất còn có một người, còn có một người nguyện ý thẳng thắn thành khẩn đối đãi với hắn, nguyện ý phục vụ quên mình vì hắn.

Triệu Cát giữ vững tinh thần, ánh mắt trở nên không thể nắm bắt, nhìn diện hạ quần thần thoáng một tý, trấn định nói: “ Người... không thể đi, Trẫm không thể để cho người đi chết, cứ như vậy, người không cần nói nữa.”

Thẩm Ngạo kiên quyết nói: “ Vi thần không thể đi, ta không đi, đại thần cả điện còn có ai có thể đi? Cục diện kinh đô và vùng lân cận phía bắc rất rối rắm, nếu không người nào đi thu thập, tình thế chuyển biến xấu, đến lúc đó muốn hối hận đã không kịp, bệ hạ, bây giờ không phải là thời điểm lòng dạ đàn bà, nên sớm hạ quyết định!”

Một câu lòng dạ đàn bà này, lại hình dung chuẩn xác nhất về Triệu Cát, khi hoàng đế trách, thật sự là tội muôn lần chết, nhưng hiện tại Triệu Cát không nhân rồi đi so đo, trong đôi mắt lại ứa đầy, cắn răng nói: “ Người định đi như thế nào?”

“ Mang giáo úy học đường dạy võ theo, xin bệ hạ phong làm khâm sai, nắm toàn bộ sự vụ kinh đô và vùng lân cận phía bắc, trao quyền Tư Mã tư.”

“ Tốt!” Triệu Cát đứng lên, đi qua đi lại trên cung vàng điện ngọc, ngón tay chỉ xuống bên dưới, quát: “ Môn hạ tính ở đâu? Phách thảo chiếu thư, Trẫm và Thẩm Ngạo, tên là quân thần, thực sự như là huynh đệ. Nay kinh đô và vùng lân cận phía bắc báo nguy, Trẫm để Thẩm Ngạo nắm toàn bộ sự vụ kinh đô và vùng lân cận, sắc phong khâm sai, cầm quyền ba đường kinh đô và vùng lân cận, ba nha cấm quân, các lộ sương quân Trắc trấn, đều để hắn điều khiển, khâm thủ!”

Nắm toàn bộ sự vụ kinh đô và vùng lân cận, cầm quyền kinh đô và vùng lân cận ba đường, có thể thuyền chuyển cấm quân ba nha, sương quân Trắc trấn, chỉ riêng một phần sắc phong này, chẳng khác nào là đem tất cả toàn bộ lực lượng quân sự Đại Tống, giao cho Thẩm Ngạo, chỉ cần Thẩm Ngạo có một chút dị tâm, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Thẳng đến lúc này, có phần sắc phong này, quyền thế Thẩm Ngạo và Thái Kinh mới đủ để ngang nhau, một người nắm toàn bộ ba tỉnh, quản lý chính vụ thiên hạ, một người nắm toàn bộ ba nha, Trắc trấn, nắm giữ chiến sự thiên hạ, chỉ là chức quyền trong tay Thẩm Ngạo, chỉ là tạm thời mà thôi, nhưng từ điểm này xem xét, xét về thân thuộc với vua mà nói, Thẩm Ngạo đã vượt xa Thái Kinh, trong nội cung có thể điều khiển chính quyền, nhưng lại tuyệt đối không thể điều khiển quân quyền.

Thẩm Ngạo không chối từ, bình tĩnh quỳ xuống, cao giọng nói: “ Thần lĩnh chỉ tạ ơn.”

Triệu Cát nhìn Thẩm Ngạo, nói từng chữ từng câu: “ Lương thảo quân tiền, người lần lượt dâng tấu, muốn bao nhiêu, Trẫm cho! Chỉ là người đi chuyến này, phải nhớ, kinh đô và vùng lân cận phía bắc nhiều nạn trộm cướp, có thể từ từ dẹp yên, tuyệt đối không thể đưa chính mình vào chỗ hiểm, người chết, Trẫm...”Hắn nghẹn ngào một chút, chấp hai tay sau lưng, nâng con mắt lên, vô cùng trang nghiêm nói: “ Trẫm sẽ vịn hòm quan tài, túc trực bên linh cữu cho người.”

Dứt lời, Triệu Cát phát phát tay nói: “Đều xuất cung đi, tất cả lui ra, Trẫm muốn yên lặng một chút, Trẫm hơi mệt!”

Triệu Cát đột nhiên có chút chán chường nói không nên lời, phảng phất trong vòng một đêm, già yếu đi mười tuổi, thở dài, con mắt nhìn lá thư, nhặt thư lên, để vào lòng, dẫn Dương Tiễn đi ra ngoài từ sau điện.

Thẩm Ngạo bước xuống cung vàng điện ngọc, chứng kiến rất nhiều người nhìn hẩn, có sợ hãi, có lo lắng, có trầm mặc, bọn hẩn vẫn đang quỳ, Thẩm Ngạo vươn người mà đứng, như hạc giữa bầy gà, hẩn cười cười, nói: “Chư vị còn quỳ làm cái gì? Trên mặt đất có tiền nhặt để sao? Không nên nhìn ta như vậy, bệ hạ đã nói, bãi triều!”

Ra khỏi Chính Đức môn, Thẩm Ngạo lập tức bị bọn người Thạch Anh, Đoan Chính, Khương Mẫn vây quanh, ào ào thở dài vì hẩn, Khương Mẫn nói: “Thẩm Ngạo, chuyến đi này, người phải coi chừng, sự tình Tư Mã tư, không chỉ là vấn đề một người Cao Cầu, một khi ép buộc bọn họ quá mức, khó bảo toàn việc không trở thành Trục Phúng thứ hai.”

Đoan Chính lôi kéo tay của hẩn, nói: “Đây là chủ ý của người, ta là nhạc phụ người, cũng không biết nói cái gì, nam nhi chí tại bốn phương, kiến công lập nghiệp chỉ ở hôm nay, người bảo trọng, dì người bên kia, mỗi ngày ăn chay niệm Phật cho người, mong người có thể sớm ngày bình an trở về.”

Thạch Anh trầm ngâm nói: “Có phải là nên điều một chi quân đội đi trước, Bộ quân tư bên này còn có thể chuyển mấy ngàn người, để ngừa có biến.”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Phòng ngự Kinh đô và vùng lân cận vốn rất căng thẳng, lại thay đổi binh mã, chỉ sợ trong thành có biến, ta chỉ dẫn đám giáo úy đi, vậy là đủ rồi.”

Thốn thức một hồi, Thẩm Ngạo cáo từ, về đến trong nhà, trong nhà còn chưa biết chuyện này, Thẩm Ngạo làm bộ trấn định, tránh khỏi người trong nhà lo lắng, người gác cổng lại báo: “Đại nhân, có một gọi Ngô Bút cầu kiến.”

Ngô Bút?

Nhớ tới việc hẩn đi Vạn Niên làm quan, Thẩm Ngạo lập tức đứng dậy, nói: “Ở nơi nào?”

“Tiểu nhân mời hẩn chờ trong sảnh.”

Thẩm Ngạo bước nhanh đến phòng khách, quả nhiên thấy Ngô Bút ở chỗ này, gấp khó dần nổi mà đi qua đi lại, giơ con mắt lên, chứng kiến Thẩm Ngạo, hai người bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Ngạo cảm giác Ngô Bút gầy gò hơn không ít, nhớ tới phụ thân hẩn chưa biết sinh tử, cũng không biết nên an ủi hẩn như thế nào.

Thẩm Ngạo trước hết mời Ngô Bút ngồi xuống, hỏi Ngô Bút đã trở lại Biện Kinh bao lâu, Ngô Bút mới ảm đạm nói: “Đêm qua vừa trở lại, nghe xong tin tức, ta lập tức bàn giao việc quan, chạy đến trong kinh, chỉ tiếc sông ít nước, không thể ngồi thuyền, một đường đi đến bằng đường bộ. Thẩm đại... Thẩm huynh, người trả lời cho ta một câu thật sự, có phải là cha ta đã chết rồi? Ta đi hỏi rất nhiều thúc bá, bọn hẩn đều nói còn chưa biết tin tức, ta nghĩ bọn hẩn hơn phân nửa là an ủi ta, ai, phụ thân đại nhân...”

Tiếp theo Ngô Bút thở dài, ngửa mặt lên trời, nắm chặt nắm tay thành quả đấm, nói: “Bất kể như thế nào, ta cũng muốn báo thù thay phụ thân.”

Thẩm Ngạo chân thành tha thiết, nói: “Ta biết rõ tin tức, cũng là chưa biết sinh tử, chỉ biết quân phản loạn giam lệnh tôn, những chuyện khác liên một mực không biết, người đã từng đến Lại bộ bên kia chưa? Lại bộ bên kia nói như thế nào, phân công cho người chức gì?”

Ngô Bút nói: “Lại bộ bên kia chính là bảo ta chờ ở đây chịu tang, những chuyện khác, cũng không hỏi được gì.”

“Chịu cái rắm.” Thẩm Ngạo chửi bậy, lại lập tức nói: “Phàm là có một chút biện pháp, cũng phải mang cha người ra, người không phải muốn báo thù sao? Nói cho người biết, ta lập tức cũng đi kinh đô và vùng lân cận phía bắc, nếu người muốn đi, ta điểm tên người, sẽ theo quân làm Chủ bộ, người cũng không cần phải bị thương, cha người còn chưa chết đâu.”

“ Đi kinh đô và vùng lân cận phía bắc.” Hai mắt Ngô Bút tỏa sáng, lại nghe Thẩm Ngạo nói phụ thân thật sự chưa chết, không khỏi nói: “ Tốt, ta đi, toàn bộ nghe theo Thẩm huynh an bài.”

An ủi Ngô Bút vài câu, Thẩm Ngạo hỏi Ngô Bút sự tình tại Vạn Niên, Ngô Bút nói: “ Một Huyện lệnh, lại có thể làm sự tình gì kinh thiên động địa, so với Thẩm huynh, kém xa rồi, chỉ là Tây Kinh bên kia cũng tốt, tuy không so được với Biện Kinh, Tô Hàng, nhưng dân chúng lại vô cùng chất phác.”

)

441. Chương 429: Giết

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 429: Giết

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Dàn xếp xong xuôi cho Ngô Bút, Thẩm Ngạo nghỉ ngơi một ngày, liền đi Môn hạ bên kia nhận ý chỉ, ấn tín và dây đeo triện khâm sai, lại đi quay vắn Binh bộ bên kia, tân nhiệm Thượng Thư Binh bộ là đi bộ đường bổ nhiệm, gọi Vương Văn Chuôi, thấy Thẩm Ngạo liền như chuột thấy mèo, Thẩm Ngạo nói cái gì, hắn đều đáp ứng cái đó, dù sao ý của hắn, chính là trấn an Thẩm diên cuồng này trước, về sau, nếu là dính vào việc không làm được, cùng lắm thì đổ lên thủy vận và ba tỉnh.

Vì vậy Thẩm Ngạo nói: “ Sau này lương thực bên kia tăng gấp bội, Binh bộ bên này, nếu dám chơi cái gì hao tổn và cắt xén, đừng trách ta trở mặt vô tình.”

“ Không dám, không dám.” Trong lòng Vương Văn Chuôi có chút muốn mắng người, làm sao có thể không hao tổn, chẳng lẽ không trả công cho dân phu đi đến nơi thu thập, vận chuyển lương thực? Cho dù người ta chịu không có một chút tiền thưởng nào, chẳng lẽ dọc theo con đường này không cần ăn uống?

Chỉ là, những lời này, hắn không thể nói ra, biện pháp duy nhất là chỉ có thể xin Hộ bộ bên kia, trích cấp một số lương thực nhiều hơn nữa đến đây, dùng để cung cấp hao tổn, về phần cắt xén, Vương Văn Chuôi không có lá gan này, ai cắt xén ai đây, người ta không thể khấu trừ người cũng đã không tề rồi, cũng không nhìn một chút xem, Thẩm Ngạo là người nào, để hắn nóng nảy, người ta dám xét nhà và dốc sức liều mạng đánh một trận đó.

Thẩm Ngạo còn nói: “ Khí giới đều không có vấn đề gì chứ? Dầu hỏa, cầu vượt, súng kíp, những thứ này cũng cần đưa đến đúng hạn.”

Cái này lại rất dễ dàng, Vương Văn Chuôi vội vàng đáp ứng.

Tiếp theo, Thẩm Ngạo xuất ra một danh mục ghi trên giấy, nói: “ Còn có một chút gì đó, ta đều ghi trên giấy rồi, người xem rồi xử lý đi.”

Wang Văn Chuôi cười ha hả mà cầm lấy tờ đơn, trong miệng đang muốn nói Thẩm đại nhân phân phó, đương nhiên không thành vấn đề, nhưng khi nhìn tờ đơn, con mắt suýt nữa thì rơi xuống rồi, kinh ngạc mà hỏi thăm: “ Đại nhân, đã đi đánh giặc, muốn cầm kỳ thư họa, giấy và bút mực làm cái gì? Lại còn một lần đã muốn nhiều như vậy, cái này... cái này...”

“ Ra trận giết giặc, chúng ta cần nung đúc tình cảm sâu đậm, có được hay không?” Thẩm Ngạo bĩu môi, đã đứng dậy muốn đi: “ Những thứ gì đó, đều chuẩn bị tốt cho ta, thiếu đi một thứ, ta tố cáo người một lần.”

Vì vậy, Vương Văn Chuôi kia không dám nói nhiều, khúm núm mà đáp ứng.

Học đường dạy võ bên này đã sớm chuẩn bị xong, huấn luyện viên, giáo đầu tăng, thêm mười tiến sĩ, còn có tám trăm giáo úy, đều đã chuẩn bị tốt hành trang rồi, về phần xe ngựa, Binh bộ bên kia cũng đã đưa tới trước.

Trước mắt, thành Biện Kinh nghị luận ào ào, triều đình vẫn còn giấu diếm quân tình kinh đô và vùng lân cận phía bắc, cho nên Thảm Ngạo quyết định thừa dịp đêm dài người tỉnh xuất phát, cho nên lúc trăng tròn treo cao, những người tiền biệt lại là một hồi thổn thức, các phu nhân không biết Thảm Ngạo làm việc này nguy hiểm đến mức nào, chỉ biết, hắn là khâm mệnh đi đốc thúc quân sự, cũng không phải một đường tiến đến chiến trường, cho nên chỉ trông mong hắn sớm trở về.

Ngược lại, sắc mặt mấy người Đoan Chính rất ngưng trọng, lại muốn làm ra một bộ dạng trấn định tự nhiên, hô trợ cùng với Thảm Ngạo.

Nhi tử Trục Phúng là Trục Đạt, được Thảm Ngạo dẫn đi cùng, chính là đi theo làm quan lại nhỏ cũng tốt, Thảm Ngạo đến Binh bộ xin cho hắn cái chức, kỳ thật trong nội cung cũng có ý chỉ, trợ cấp người nhà Trục Phúng, cho nên cũng không làm khó, trực tiếp cho cái chức Đô đầu Tư Mã tư.

Còn cả Ngô Bút, hắn và Trục Đạt cũng coi như là đồng bệnh tương liên, cha hai người đều mất tích hoặc chết tại kinh đô và vùng lân cận phía bắc.

Sau khi từ biệt xong, liền đi ra ngoài cỡi ngựa, suốt đêm ra khỏi thành, đi tập hợp cùng đám giáo úy đã tập kết ở bên ngoài thành.

Một đường này đi cũng không xa, chỉ có mấy trăm dặm lộ trình, mặc dù không đi đường thủy, nhưng quan đạo bên này cũng gọn gàng rộng rãi, không cần phải trèo đèo lội suối.

... ..

Thái phủ.

Mấy ngày nay Thái Kinh đều xin nghỉ bệnh, nói là nghỉ bệnh, lại không hề rảnh rỗi, hai ngày ba ngày, luôn luôn có người đến thăm, bất đồng so với dĩ vãng, những người này vừa đến cửa phủ, đã bị người gác cổng trực tiếp đưa đến trong sảnh an tọa.

Công trường bên cạnh Thái phủ kia, thanh âm cửa, chùy, cứ rung động cạc cạc, thùng thùng, cả Thái phủ không hề bình an, duy chỉ có cái phòng này, bởi vì cách công trường khá xa, lại có cổng nặng nề chắn, lại là nơi yên tĩnh hơn một chút.

Thái Kinh lớn tuổi, không chịu nổi cái tạp âm kia, liền dứt khoát dời phòng ngủ đến trong thư phòng bên cạnh, tìm sự thanh tịnh.

Tân nhiệm Binh bộ Thượng Thư Vương Văn Chuôi đã đợi ở chỗ này khá lâu, ngồi yên tại chỗ thẳng đến lúc Thái Kinh từ đầu kia thư phòng, chân khẽ run run mà tới, mới lập tức đứng lên, nói: “ Ân sư, môn hạ hữu lễ.”

Wương Văn Chuôi là tiến sĩ năm thứ hai Xây Trung Tĩnh Quốc, vừa đúng lúc, chủ khảo khi đó chính là Thái Kinh, kỳ thật tăng quan hệ thầy trò này có nặng hay không, chủ yếu là thái độ của học sinh, nếu là đệ tử cảm thấy cái ân sư này là cây thật lớn, hơn nữa bản thân thiếu một chút liêm sỉ, vậy không thiếu được việc cách ba ngày năm ngày lại đến hỏi thăm, kể từ đó, cái quan hệ thầy trò này sẽ vững chắc.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả mọi người không có liêm sỉ, đều không có mục đích hay mơ ước, mà Vương Văn Chuôi, hoàn toàn là một người không có liêm sỉ, lại vô cùng có mơ ước.

Wương Văn Chuôi lần đầu tiên đi gặp Thái Kinh, cũng đã tự xưng môn hạ tay sai Ân phủ Thánh Sư, cũng may cái tay sai này cũng làm được việc, vài chục năm qua đi, hắn liền làm được đến Thị lang, lúc này đây, bởi vì Trục Phúng xảy ra chuyện, Thái Kinh bên kia hơi hoạt động một chút, cái chức vị Thượng Thư này liền rơi xuống trên đầu hắn.

Wương Văn Chuôi được lên chức, không thiếu được việc phải tới đây, tạ ơn Thái Kinh, ngoài ra, càng phải thương lượng mấy câu về tình thế hiện tại.

Thái Kinh ngồi xuống, vầy vầy tay đối với Vương Văn Chuôi, nói: “ Đến đây, ngồi xuống nói chuyện.”

Vương Văn Chuôi hạ thấp người ngồi xuống, nói: “ Hôm qua cái tên Thẩm Ngạo kia đến Binh bộ một chuyến, còn đưa ra tờ đơn, muốn Binh bộ bên này chuẩn bị, mời ân sư nhìn xem.”

Theo tay áo, rút ra một tờ giấy, cẩn thận mà để vào trong tay Thái Kinh, con mắt Thái Kinh có chút nhấp nháy, để tờ giấy nằm ngang, chuyển ra xa một ít, híp mắt nhìn một chút, mới buông tờ giấy xuống, nói: “ Chuyện này, cố gắng đi làm cho tốt, không cần phải chậm trễ, Thẩm đại nhân là hiệu lực vì Đại Tổng ta nha, không thể bạc đãi hần.”

Vương Văn Chuôi sợ Thái Kinh bên này khó xử, đợi được câu trả lời này, cuối cùng cũng yên tâm, nói: “ Lời ân sư dạy bảo, môn hạ luôn nhớ kỹ.”

Thái Kinh cười ha hả, nói: “ Người hôm nay đã là bộ đường, còn cẩn thận như vậy làm gì! Những sự tình này, không cần tới hỏi lão phu, bản thân người châm chước đi làm là được, đúng rồi, Binh bộ bên kia thế nào? Hôm nay là thời buổi rối loạn, công vụ của người chắc hẳn là rất nặng nề?”

Vương Văn Chuôi làm ra bộ dạng cảm động đến rơi nước mắt, nói: “ Nặng nề cũng không phải nặng nề.” Hần vốn là cười cười, lập tức ý vị thâm trường, nói: “ Bây giờ ở phía trong triều đình, ai cũng biết, hôm nay Binh bộ Thượng Thư là Thẩm Ngạo kia, hần nói cái gì, liền gọi người phi ngựa đưa thư tay tới, Binh bộ chúng ta, giống như là làm cu li cho hần.

Ban đầu tưởng rằng hần cách xa Biện Kinh, cái tình trạng này sẽ khá hơn một chút, ai ngờ lại là hiện ra cái dạng như vậy, mỗi ngày, đều có người trở về từ trên đường, chỉ vào Binh bộ chúng ta, làm việc cho hần, vốn là, cái này cũng không có gì, môn hạ còn mừng rỡ thanh nhàn một ít, nhưng hần như vậy làm, lại không biết rốt cuộc mang cái rắc tâm gì đây, nắm toàn bộ quân sự, còn muốn là Gia Cát Khổng Minh, không những thế, còn sắp thành cả Tào Tháo nữa.”

Thái Kinh chỉ cười cười, nói: “ Người nha, những lời này nói với lão phu thì thôi, cũng không nên nói ra ngoài, bệ hạ tin cậy hần, người nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, ở chung cùng hần, chỉ cần nhớ rõ bốn chữ cần, dùng, gấp, nhấn là được, hần nói cái gì, người cứ việc đi làm, không cần phải đắc tội hần, nếu không, cho dù là lão phu, cũng khó bảo toàn được người.”

Vương Văn Chuôi nói xấu Thẩm Ngạo vài câu, chứng kiến Thái Kinh lộ ra vẻ vui mừng dạt dào, lại càng dừng cảm, nói tiếp: “ Cũng may trong triều đình còn có ân sư duy trì đại cục, có ân sư ở đây, Thẩm Ngạo kia còn không lật nổi sóng, hần chỉ là sủng thần, tại trước mặt bệ hạ, nịnh nọt khoe mẽ, những thứ khác, đâu thể qua được ân sư. Đều nói hoàng thượng tin cậy hần, nhưng là chân chính không ly khai, có lẽ chỉ là ân sư, nếu không một đồng vật lẫn lộn lớn như vậy, thiên hạ có ai có thể ôm?”

Lại nói mấy câu, Vương Văn Chuôi mới đứng dậy cáo từ, nói: “ Đệ tử không bỏ được việc phải đi nhìn chăm chăm vào Binh bộ bên kia, có lẽ họ Trầm kia còn truyền đạt gì đó, ân sư, mấy ngày nữa đệ tử lại tới vấn an lão nhân gia, tuổi tác người đã lớn, cũng không cần quá hết lòng hết sức, thời điểm nên nghỉ là nên nghỉ ngơi một chút, ta bên kia vừa mới bảo người ta ra tái ngoại mua sắm chút ít Tắc Long cốt, đây chính là dược phẩm tốt khó có được, mấy ngày nữa liền đưa tới cho ân sư, môn hạ phải nhìn ân sư hồi phục mới an tâm.”

Vương Văn Chuôi cáo từ đi, Thái Kinh mới khẽ run run mà đứng người lên, nhìn bóng lưng Vương Văn Chuôi, hơi lắc đầu, chỉ một lúc sau, một người chủ sự chạy vào, cũng không thông báo, trực tiếp tiến đến chào: “ Cao đại nhân có hồi âm.”

Thái Kinh à một tiếng, lại cười nói: “ Tối rất nhanh, cầm thư tín cho ta xem một chút.”

Chủ sự kia cẩn thận, giao một phong thư che giấy dán cho Thái Kinh, Thái Kinh xé phong thư, xem trong chốc lát, ngẩng đầu nói: “ Quả nhiên là chuyện tốt hần làm, chỉ là...” Đôi mắt đục ngầu của hần lại rơi vào trên người chủ sự, chậm rãi nói: “ Như vậy cũng tốt, một người Trực Phúng ra đi, mới có thể dẫn ra một người Thẩm Ngạo.”

Chủ sự hiển nhiên là tâm phúc của Thái Kinh, lời nói cơ mật như thế, cũng không đuổi hần đi, mồ hôi trên trán chủ sự này còn chưa khô hết, vừa rồi vội vã đưa tin, cho nên một đường chạy tới, không nhịn được, thở hổn hển vài hơi, mới nói: “ Lão gia, Thẩm Ngạo kia đi kinh đô và vùng lân cận phía bắc, hơn phân nửa sẽ bắt Cao đại nhân lại, Cao đại nhân bên kia có không ít ẩn tình cùng lão gia, có phải là...”

Thái Kinh lắc lắc đầu nói: “Bắt người? Nào có dễ dàng như vậy, ra khỏi Biện Kinh, cũng không phải là theo như quy củ của triều đình đi làm việc rồi, ai bắt ai còn chưa biết được! Tình An à, người đi ra ngoài, lấy giấy bút ra, ta muốn ghi cho Cao Cầu cái hồi âm, người gọi người tâm phúc đưa qua.”

Chủ sự không nói hai lời, lập tức lấy giấy bút từ thư phòng bên kia sang, lại đặt cái chặn giấy ở trên, vừa mài mực, vừa nói: “Lão gia, muốn phái người kịch liệt đưa qua hay không?”

“Đây là đương nhiên, cần phải đưa trong vòng hai ngày.” Thái Kinh cầm bút chấm mực, nhưng trong lòng lại vừa động, cũng không dùng tay phải viết chữ, mà thay đổi tay trái, trên giấy tuyết trắng, chậm rãi mà ghi một chữ Sát.

Chỉ là một chữ Sát thật lớn, chiếm hết cả giấy Tuyên Thành, Thái Kinh chậm rì rì buông bút, nói: “Phong kín lá thư lại, lập tức đi làm, chỉ là, Cao Cầu nhận thư, cũng đừng trả lời gì nữa, tý nữa ra ngoài, nói lão phu bệnh nặng rồi, sau này không tiếp khách, chính là Đại hoàng tử đến, cũng thay ta chống đỡ.”

Chủ sự khom người thu bức thư, lập tức cẩn thận mà thổi khô nét mực, nói: “Ta xin đi.”

Mông thành ở dọc tuyến đường gần kinh đô và vùng lân cận phía bắc, chỉ là, tại đây cách xa kinh đô và vùng lân cận phía bắc, lộ trình khoảng trăm dặm, khắp nơi trong thành đều là loạn binh, phố xá tiêu điều, khắp nơi đều là tường đổ.

Cao Cầu liền đóng quân tại Mông thành, Tư Mã tư vốn là mười phần tin tưởng, đến thẳng kinh đô và vùng lân cận phía bắc, lập tức sẽ đánh tan người Thiên Nhất Day, cướp giết bốn phía, nhưng mấy lần chiến đấu, lại đều là bị đánh cho tơi bời, kể từ đó, Tư Mã tư đã bị dọa bể mật, hơn nữa Cao Cầu cũng là loại người rất sợ chết, dẫn đầu mang trung quân lui về phía sau, thế cho nên cả Tư Mã tư tức thì sụp đổ, loạn binh, đào binh tứ tán.

Cũng may, chỗ dựa của Thiên Nhất Day, là kinh đô và vùng lân cận phía bắc vẫn chưa yên, không thừa thắng xông lên, mới khiến cho Cao Cầu có cơ hội thở dốc, tại Mông thành, hắn đã gây người trọn vẹn hai tháng, trong lòng sợ hãi trách nhiệm liên quan, bởi vậy một mực giấu diếm không báo.

Chỗ ở của hắn là tại huyện nha huyện Mông thành, mỗi ngày vào lúc giữa trưa mới bắt đầu đứng dậy, cũng không để ý tới sự tình gì nữa, một lòng muốn hạ thấp ảnh hưởng của việc này, vì vậy viết thư bốn phía, sai người che dấu cho hắn.

Mỗi khi đến buổi trưa canh ba, chúng tướng liền tới đúng hạn báo kiến Cao Cầu, đêm qua Cao Cầu không ngủ được ngon giấc, không ngừng dụi mắt, con mắt nhìn về phía nguyên một đám sĩ quan cấp cao cười toe toét kia, cũng không có tâm tình đi ước thúc, chỉ hỏi quân tình thám báo truyền lại, nghe được kinh đô và vùng lân cận phía bắc bên kia không có động tĩnh, bàn tay liền vẫy vẫy, để cho mọi người tự trở lại doanh.

Chấp hai tay sau lưng trở lại hậu nha, có một đầy tớ nhà quan đi tới bên cạnh, thấp giọng nói: “Lão gia, có thư.”

“Hắn là lại của nghịch tử kia? Hừ, ta không nhìn!” Hắn khoát khoát tay, có vẻ có chút chán ghét, đến nơi này rồi, nghịch tử Cao nha nội kia lại vẫn hồ đồ ở phía trong thành Biện Kinh, mấy ngày trước đây, vì một sự tình, đúng là đã đánh người chết, loại sự tình này có thể lớn có thể nhỏ, nếu có người thành tâm cầm cái này làm văn, lại liên lạc đến Binh bộ Thượng Thư đến đây không lâu, vậy cũng liền không dễ làm.

Cũng may Trục Phúng bên này, Cao Cầu đã giải quyết xong, Trục Phúng ẩn nấp tung tích, cho là mình thần không biết quỷ không hay, kỳ thật vừa vào vùng ngoại thành cái Mông thành này, liền bị người nhận ra được, Cao Cầu sợ chuyện, dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, bảo người ra về đạo tặc, giết chết Trục Phúng.

Chỉ là hiện tại, Biện Kinh bên kia đã truyền đến tin tức, nói tên Thẩm Ngạo kia đã khâm mệnh đến đây đốc thúc quân sự, hắn dự cảm đại sự không ổn, đang muốn suy nghĩ phương pháp ứng đối, nếu như Cao nha nội kia lại làm ra cái sự tình gì lỗ mãng, thật sự là khiến hắn khó chịu.

Thẩm Ngạo không thể so với Trục Phúng, không phải nói giết liền giết, cho dù bào chế đúng cách, cũng phải nghe ngóng ý tứ Thái Thái sư trước, trong đầu lo Cao Cầu đầy lo lắng, chỉ sợ Thái Kinh giáo hoạt kia chơi trò giẫm hai thuyền.

Đầy tớ nhà quan khom người nói: “ Lão gia, không phải là thiếu gia bên kia đưa tới, là thư Thái phủ bên kia.”

“ Nhanh như vậy?”Tinh thần Cao Cầu phấn chấn, nói: “ Cầm lên cho ta xem.”

Nhận lấy thư, gấp khó dần nổi, xé giấy dán, mở giấy viết thư ra, trong thư tín, chỉ có một chữ sâu sắc —— Sát.

Cao Cầu nhú mày, cái chữ này không giống như là bút tích của Thái Kinh, thân chữ có chút nghiêng lệch, chắc là có người dùng tay trái ghi, âm thanh hần lạnh lùng hỏi: “ Cái này quả thật là thư tín của Thái sư?”

Đầy tớ nhà quan nói: “ Không sai, là một người phủ Thái Kinh tự mình đưa tới, người này, ta nhận ra.”

)

442. Chương 430: Mông Thành

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 430: Mông thành

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Cao Cầu lại kiểm tra thực hư giấy dán, trên cái giấy dán kia, xác thực có con dấu Thái phủ, tuyệt đối không sai, hần nhát lạnh nhát nói: “ Nói như vậy, Thái Kinh là sợ cái phong thư này rơi vào trong tay người khác, lại sợ ta giữ phong thư lại, tương lai, sự tình bại lộ, lại đi cắn hần sao?”

Hần thì thảo tự nói một phen, lâm vào trầm tư, Thái Thái sư viết chữ này, tự nhiên là bảo mình giết Thẩm Ngạo rồi, giết Thẩm Ngạo sẽ có hậu quả gì, tội này, trong lòng của hần rõ ràng, hần không đảm đương nổi.

Trừ phi...trừ phi có thể thần không biết quỷ không hay, thậm chí là nghĩ ra biện pháp đẩy tất cả trách nhiệm ra ngoài.

Hần lấy lại bình tĩnh, nói với đầy tớ nhà quan: “ Tất Thành, Đào Quân, gọi Triệu Lượng tới, nhanh.”

Đầy tớ nhà quan tuân mệnh, liên tục không ngừng rời đi.

Cao Cầu đi qua đi lại ở phía trong nha môn, một đôi mày rậm phẳng phất không mở ra được, cứ nhú thành một hàng thẳng tắp, hần ngấm nhìn chỗ nóc nhà xa xa, chậm rãi lầm bầm lầu bầu: “ Thái sư đã bảo ta giết người, nói như vậy, Thẩm Ngạo này là bất thiện, chuyên môn nhắm về phía ta rồi, nhưng làm như thế nào để giết hần đây?”

Tìm cái chỗ yên tĩnh, ngồi suy nghĩ trong chốc lát, vẫn không có đầu mối, chỉ một lúc sau, liền có mấy người bước nhanh tới, những người này đều ăn mặc áo giáp sáng rõ, hiển nhiên tại chức quan trong Tư Mã tư không thấp, đồng loạt tới gặp Cao Cầu, hướng Cao Cầu hành lễ: “ Đại nhân...”

Cao Cầu khoát khoát tay, ý bảo bọn hần không cần đa lễ, mặc cho bọn hần đứng, chậm rãi nói: “ Chư vị có khỏe không?”

Ba người này đều không hiểu ra sao, những lời đó có ý tứ gì?

Cao Cầu mới nói: “ Tất Thành, giết sự tình Trục Phúng là người xếp đặt thiết kế, có phải không, Đào Quân, Triệu Lượng, lúc chém giết Trục Phúng, là các người tự mình dẫn người ra về tặc binh giết, đúng hay không? Các người ở phía trong Tư Mã tư, đều là cốt xén nhiều nhất, giết người vô tội lấy công nhiều nhất, chỉ cần Trục Phúng kia tấu chúng ta một lần, hoàng thượng nổi giận, chúng ta đều chết không có chỗ chôn.”

Tất Thành mồ hôi lạnh đầm đìa: “Đại nhân, nói gì vậy, chuyện này không phải đã trôi qua sao? Còn nữa nói, Trục Phúng kia là do Thiên Nhất Dạy giết, đây cũng là chúng ta thương lượng tốt, như thế nào đại nhân lại nhắc tới chuyện xưa?”

Đào Quân và Triệu Lượng là hai đại hán lỗ mãng, ào ào nói: “Đã giết thì đã giết, vậy còn muốn như thế nào?”

Cao Cầu cười nhạt một tiếng: “Ý của ta là, hiện tại chúng ta đã phạm vào tội lớn mất đầu, cho nên..... ta sẽ đi thẳng vào vấn đề, đại họa sắp đến rồi!”

“Đại họa...”

Ba người trừng to mắt, cũng không nhin được, rùng mình một cái, Tất Thành biết rõ Cao Cầu nói như vậy nghĩa là gì, liền hỏi tiếp: “Mời Cao đại nhân chỉ rõ.”

Cao Cầu nói: “Trước khi Trục Phúng chết, đã viết một phong thư, gọi người đưa về Biện Kinh, Thẩm Ngạo, các người đều biết, thứ tín liền rơi vào trong tay hần, ngày hôm nay thiên tử tức giận, đã sắc phong Thẩm Ngạo làm khâm sai, nắm toàn bộ quân sự, mang người đến đây.”

Đào Quân hung dữ nói: “Lại là cái kia Thẩm Ngạo, thằng nhãi này quyết tâm đối nghịch cùng chúng ta rồi, mặt tướng cũng đã sớm nói, hần và Trục Phúng, nhất định là cấu kết với nhau làm việc xấu.”

Tất Thành nói: “Cao đại nhân, chuyện này Thái đại nhân bên kia nói như thế nào?” Tất Thành tương đối tỉnh táo, trong lòng biết lúc này Cao Cầu đã có chủ ý, mà Cao Cầu có chủ ý, nhất định là được thành Biện Kinh bày mưu đặt kế.

Cao Cầu nghiêm mặt nói: “Chủ ý đã có, nói ra, sợ là sẽ dọa các người.”

Triệu Lượng nắm chặt nắm tay thành quả đấm, nói: “Đại nhân nói thẳng ra là được, các huynh đệ đều là người trải qua nhiều sóng gió.....”

Cao Cầu chậm rãi nói: “Ý của Thái đại nhân là —— giết. Giết Thẩm Ngạo, vẫn như cũ, giá họa cho Thiên Nhất Dạy, mặc kệ bệ hạ có tin hay không, Tư Mã tư chúng ta bên này, ai cũng không thoát khỏi liên quan, bệ hạ lại không thể hành động thiếu suy nghĩ, bên trong lại có Thái Thái sư quay vắn, nhiều nhất, chúng ta chỉ bị giải giáp quy điền(về quê), quan này không làm là được, tánh mạng lại có thể bảo trụ.”

Hần liếc nhìn ba người kinh ngạc, tiếp tục nói: “Không giết hần, sớm muộn gì hần cũng muốn đầu của chúng ta, người này biết gây sóng gió nhất, sớm có hiềm khích với cùng ta, đối với các người, cũng có thành kiến, hôm nay nắm quyền hành, lại có mối hận của Trục Phúng, chúng ta còn có thể sống sao?”

Những lời này xem như làm ba người kiên định quyết tâm, đôi mắt Tất Thành tách ra sát cơ, âm thanh lạnh lùng nói: “Cao đại nhân, nên giết như thế nào? Là vẫn như cũ, ra vẻ là Thiên Nhất tặc. nửa đường chặn đánh?”

Cao Cầu lắc đầu: “Bọn hần mang theo đến, có hơn một ngàn người, nhân số không ít, nơi đây lại là trong kinh đô và vùng lân cận, nếu không phải có thể một kích giết chết, để cho bọn họ chạy về báo tin, viện quân trong mấy ngày sẽ đến đây.”

Tất Thành không hiểu ra sao: “Như vậy cao ý của đại nhân là?”

Cao Cầu chậm rãi nói: “Không ngại việc bắt con ba ba trong hồ, Thẩm Ngạo kia sớm muộn gì cũng phải tới Mông thành, ở bên trong cái Mông thành này, bốn phía đều là người Tư Mã tư chúng ta, chỉ cần hần chịu tiến đến, chúng ta trước quần nhau cùng hần, dựa vào ý của ta, hần vừa đến nơi này, cũng sẽ không nóng lòng động thủ đối với chúng ta, chúng ta dứt khoát thiết lập mai phục trong đêm, màn đêm buông xuống, liền vây giết bọn hần.”

Định ra phương pháp hành động rồi, Cao Cầu lại tỉnh táo hơn hần, giết Trục Phúng là giết, giết Thẩm Ngạo, cảm giác không phải là giết, đến trình độ này, chỉ có gặp Thần sát Thần gặp Phật giết Phật, ngồi chờ chết, chỉ có chỉ còn đường chết, nhưng giết hết người đến đây, lại còn có một đường sinh cơ.

Tại đây không phải Biện Kinh, trời cao hoàng đế xa, đến lúc đó phóng một mũi lửa, nên nói như thế nào, còn không phải là do mình thuận miệng bịa đặt ra hay sao.

“Được rồi, Bổng đại nhân chính là thông báo các người một tiếng, gọi các người làm tốt chuẩn bị, các người, cũng không cần thần hồn nát thần tính, yên tâm đi đi.”

Ba người hai mặt nhìn nhau, đành phải ôm quyền: “Cao đại nhân, chúng ta cáo từ.”

... ..

Từ Biện Kinh đi ra, đám giáo úy một đường đi bộ dọc theo quan đạo, do huấn luyện viên, giáo đầu kiêm đám tiền sĩ lĩnh đội, vẫn thao luyện như cũ, cứ sáng sớm, là xếp thành hàng, dùng xong điểm tâm, chính là chia thành nhiều đội, vác lấy nhô đao, ăn mặc áo giáp tốt, chạy chậm, chạy một canh giờ, nghỉ một nén hương, một ngày qua đi, mỗi người đều là mỗi một không chịu nổi.

Đến ban đêm, vẫn như cũ là xây dựng cơ sở tạm thời, lúc này giáo đầu giảng giải một ít quy củ xây dựng cơ sở tạm thời, cái doanh trại này nên bố trí như thế nào, xử trí hỏa hoạn như thế nào, lại nên bảo trì khoảng cách bao nhiêu cùng nước sông dòng suối, trừ những thứ đó ra, còn có ban đêm tuyên bố mệnh lệnh như thế nào, phái thám báo như ra thế nào, thám báo dưới loại tình huống trước mắt này, nên đi ra ngoài bao lâu, lại nên đi chủ yếu về phương hướng nào.

Những tri thức nhỏ này, nói trong lớp học cũng không tốn sức, nhưng tại loại hoàn cảnh này, vừa gọi giáo úy đám bọn họ đi làm, vừa giảng giải, thật sự khiến đám giáo úy mệt muốn chết.

Ngoại trừ lưu lại một bộ phận thay thế trạm gác, vừa đến trong đêm, cả doanh trại chính là từng trận tiếng ngáy, chạy suốt một ngày, hai chân đã đau vừa xót, hơi dính giường liền mệt mỏi không chịu được, ngủ ngáy khi khi.

Chỉ có điều, bọn hắn không hề biết trước sự tình gì đang chờ bọn hắn, ví dụ như là, trong đêm, một loại đêm dài người vắng, từ trong doanh phòng chủ soái, một người anh tuấn tiêu sái đóng cửa cây quạt đi ra, đầu đội trăng tròn, không nhìn được, ý thơ dạt dào, hay là đi nhà xí chơi, trong lòng sinh ra ngàn vạn phiền muộn, hoặc là, ăn xong bữa ăn khuya rồi, nhất thời không thể chìm vào giấc ngủ, vì vậy...

“Tập hợp!”

Bị quát lên tập hợp trước, chính là đám người Hàn Thế Trung, huấn luyện viên, đám giáo đầu, tất cả đều khá cơ linh, ào ào bắt đầu đứng dậy, một bụng bức tức, toàn bộ liền đổ hết lên trên người đám giáo úy.

Trong đêm, gió lớn nổi lên, thậm chí còn mưa phùn liên tục rơi xuống tí tách, nhưng lời Thẩm đại nhân nói chính là mệnh lệnh, ở phía trong học đường dạy võ, mệnh lệnh không thể suy giảm, vì vậy, trong bóng tối ở đằng kia, từng tiếng thanh âm tục tăng rống lớn: “Tập hợp, tập hợp!”

Sau đó, là bi kịch của vô số người.

Hơn nửa đêm, đang ngủ say, ai cũng không muốn đứng dậy đi ra khỏi chăn, nhưng cái tiếng tập hợp kia vang lên, đám giáo úy do dự ngắn ngủi mấy tích tắc, lập tức chui ra khỏi ổ chăn, bắt đầu mặc áo giáp, cầm đao đội mũ đi ra ngoài hứng mưa.

Lại sau đó, Thẩm Ngạo bắt đầu đóng cửa cây quạt, phía sau do Trục Đạt chống cầm một cây dù Tô Châu che mưa, chậm rãi bước chậm bên trong mưa bụi, chứng kiến nhiều đội giáo úy chỉnh tề, đã đủ hài lòng, tinh thần nhận được thăng hoa rồi, tự nhận là trên đời còn có người thẩm hại hơn, so với hắn liền cười ha ha, quay vào đi ngủ thôi.

Lưu lại một bầy huấn luyện viên, giáo đầu bốn mặt nhìn nhau, tràn đầy bất đắc dĩ cười khổ, lập tức cao giọng nói: “Giải tán!”

Người đến nhanh, đi cũng nhanh, hấp tấp tới, cũng là nóng nảy gấp rút chạy đi, đương nhiên, đám giáo úy bọn họ không tránh khỏi vài câu oán thăm, Thẩm đại nhân này, làm người cũng quá không hiền hậu.

Ban đêm tập hợp, đương nhiên không phải Thẩm Ngạo vô đầu nhớ tới, đây là huấn luyện năng lực phản ứng của giáo úy, đồng thời làm cho bọn họ thích ứng, khả năng ban đêm có chuyện xảy ra. Một phương diện khác, nếu là không có hạng mục huấn luyện này, tương lai khó tránh khỏi nguy hiểm võ doanh, thường xuyên thao luyện bọn hắn vài lần, cái sự tình võ doanh này là có thể tránh.

Bảy ngày sau, thám báo phía trước đã quay lại báo, nói phía trước chính là Mông thành, đã đi thông báo một tiếng, cửa thành cũng mở, tướng tá lớn nhỏ Tư Mã tư liền đội Thảm đại nhân vào thành.

Lúc này, Thảm Ngạo lại đột nhiên hạ một đạo mệnh lệnh, cắm trại ngay tại chỗ, nghỉ một ngày trước rồi mới lại vào thành.

Những giáo úy liên tục chạy hồi lâu kia, thoáng cái đã buông lỏng xuống, lập tức tuyền đúng vị trí, bắt đầu xây dựng cơ sở tạm thời, hôm nay Thảm Ngạo không giày vò bọn hắn, chỉ bảo bọn họ, có thời gian nhàn rỗi thì đi nghe đám tiến sĩ giảng bài, để cho bọn họ đi ngủ sớm nửa canh giờ.

Một đêm này trôi qua rất lâu, trong doanh phòng Thảm Ngạo, ánh nến mềm rũ xuống, Trục Đạt đi vào, lần lượt đưa mấy lần nước, chứng kiến bộ dạng Trục Đạt bận rộn, Thảm Ngạo ngồi ở trong doanh phòng đọc sách, đột nhiên buông sách, nói: “ Trục huynh, báo thù cho người thời điểm đến.”

Yên hình Trục Đạt chấn động, ngẩng mặt lên, nhìn Thảm Ngạo, nói: “ Đại nhân...”

Thảm Ngạo khoát khoát tay: “ Người không cần nói nữa cái gì, yên tâm, Cao Cầu lưu cho người, thù phụ thân người, người tự mình đến động thủ.”

Trời dần dần xuất hiện ánh sáng, màu xanh nhạt là bầu trời bao la vây quanh vài khóa tàn tinh (sao), đại môn lung , giống như bao phủ màu xám bạc lụa mỏng. Lúc này phía chân trời, đã hơi lộ ra ra lòng trắng trứng, mây tía đầy trời, như là ngâm huyết, hiện ra nhàn nhạt hồng.

Sáng sớm, sương mù môn lung tràn ngập nơi trú quân, mặc dù còn chưa thấy mặt trời, nhưng vẫn tản ra khí tức thiêu đốt.

Lúc này, ở phía trong bầu trời bao la có chút tia sáng chiếu lọt, cuốn hết tất cả đêm đen, ngay tiếp theo, mùi thơm ngát của hoa cỏ xung quanh đã lan tỏa khắp nơi, bay vào mỗi một lỗ chân lông.

Theo tiếng tập hợp vang lên, lúc này không cần huấn luyện viên, giáo đầu đi thúc giục, đám giáo úy đã đúng giờ chạy đến, vác lấy đao, tập kết trong đất trống doanh trại.

Đám tiến sĩ cầm danh sách điểm danh, tinh thần Thảm Ngạo phấn chấn, ăn mặc quần áo giáp, buộc đai lưng lên, giẫm vũng nước lầy đi tới, trên đầu của hắn là tiến hiền quan năm xà Tam phẩm, sắc mặt rất nghiêm túc.

“ Uốn ngực lên.” Giày dưới chân Thảm Ngạo vừa giẫm vào bùn, vừa nói: “ Mọi người tới đông đủ chưa?”

Tất cả huấn luyện viên ào ào nói: “ Đều đến đông đủ.”

Thảm Ngạo phui phui sương sớm trên người, chậm rãi nói: “ Có thể vào học đường dạy võ của ta, đều là người đọc sách, người đọc sách dung trường kiếm giết người, có dám hay không?”

Đám giáo úy cao giọng quát: “ Có gì không dám?”

Thảm Ngạo cười ha ha một tiếng, sắc mặt bình tĩnh, nói: “ Có dám hay không, không phải dựa vào người nói ra sao, mà là xem các người làm như thế nào, chư giáo úy nghe lệnh, sau khi vào Mông thành, toàn bộ nghe theo hiệu lệnh của ta, ai dám chần chờ, quân pháp xử trí!”

Mắt thấy Tư nghiệp đại nhân không giống như là nói giỡn, đám giáo úy có chút kích động, một người trong hoàn cảnh liên tục chịu khổ nửa năm, tinh lực không có chỗ phát tiết, khiến cho mỗi người bọn hắn đều biến thành con ghé tích trữ lực lượng, hận không thể đi ném thử hương vị máu.

Mông thành bên kia có người phi ngựa tới, hướng Thảm Ngạo hành lễ nói: “ Là Thảm đại nhân sao?”

Thảm Ngạo lạnh nhạt nói: “ Ta đây.”

“ Cao đại nhân nghe nói Thảm đại nhân giá lâm Mông thành, đã dẫn người xin đợi đại giá tại Mông thành, mời đại nhân nhanh chóng vào thành gặp gỡ Cao đại nhân.”

Thảm Ngạo ha ha cười một tiếng: “ Tốt, ta chính muốn gặp Cao đại nhân.” Dứt lời cười lên ngựa, hạ lệnh: “ Không cần thu thập doanh trại, toàn bộ thành viên theo ta vào thành.”

Đội ngũ nhanh chóng đi về hướng Mông thành, tại đây cách Mông thành, chỉ mười dặm lộ trình, Thẩm Ngạo cười ngựa phía trước, phía sau là huấn luyện viên, giáo đầu mang, theo giáo úy chậm chạy theo đuôi, thanh âm hô quát miệng lệnh kia rất là vang dội, khí thế như cầu vồng.

Đến Mông thành, cửa thành Mông thành mở rộng ra, sớm có mấy tướng tá Tư Mã tư đi ra nghênh đón, ngựa chấp tay hành lễ nói: “ Mặt tướng Tất Thành bái kiến Thẩm đại nhân, đại nhân một đường đi một nhọc, không có từ xa tiếp đón, chúng ta nhận lệnh Cao đại nhân, cung kính đón tiếp!”

Thẩm Ngạo lạnh mặt cười nói: “ Xin đợi thì không cần, Cao Cầu đâu?”

Một câu hỏi này cực không khách khí, mấy tướng tá hai mặt nhìn nhau, một người cầm đầu nói: “ Đại nhân đang ở bên trong, chuẩn bị nước trà, chờ đại giá của Thẩm đại nhân.”

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói: “ Trà thì không cần uống.”Hắn nhìn phía sau cổng tò vò sâu kín, có rất nhiều cấm quân ăn mặc áo giáp, bóng người ẻo lả, tiếp tục nói: “ Nói cho Cao Cầu, thánh chỉ đến rồi, gọi hắn đi ra tiếp chỉ ý!”Dứt lời, lấy ra một quyển tấu chương màu vàng chói từ trong tay áo, vô cùng trang nghiêm mà xoay người xuống ngựa, giơ lên cao cao.

Đám tướng tá thấy thánh chỉ, lập tức không dám thở mạnh, ào ào bái lạy, chính là cấm quân sau cổng tò vò, cũng không nghĩ tới cái biến cố này.

Một người tướng tá cầm đầu là Tất Thành, tâm phúc của Cao Cầu, vốn muốn dẫn Thẩm Ngạo vào trong thành, lại nghĩ biện pháp bắt đầu giám thị, ai ngờ Thẩm Ngạo đến miệng cổng tò vò nơi này, lại móc thánh chỉ ra, đến lúc này, da đầu đã có chút ít run lên rồi, đành phải nói: “ Thẩm đại nhân, sao không đợi Cao thái úy dọn xong hương án, rồi tuyên bố thánh chỉ trong thành?”

Thẩm Ngạo quát: “ Lớn mật, bản khâm sai làm việc, cũng là người có thể lăm miệng sao? Gọi Cao Cầu tới!”

)

443. Chương 431: Cung Nghênh Vào Thành

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 431: Cung nghênh vào thành

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tất Thành bắt đắc dĩ, đành phải gọi cấm quân đi vào thông báo, trong lòng nghĩ, chúng ta tại đây nhiều người như vậy, không cần sợ hắn, mặc dù nói hắn lấy thánh chỉ ra, cấm quân không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng hắn cũng không tin, Thẩm Ngạo sẽ động thủ dưới loại tình huống không rõ ràng này.

Trọn vẹn hai nén hương, bên trong cổng tò vò truyền đến một hồi móng ngựa rầm rập, chỉ một lúc sau, Cao Cầu kia mang theo hơn mười người tâm phúc cười ngựa tới, ngừng ngựa xa xa, xuống ngựa đi tới, nhìn Thẩm Ngạo bên này, hiện lên một tia cười lạnh không để lại dấu vết, lập tức bước nhanh tới, hướng Thẩm Ngạo chấp tay nói: “ Thẩm đại nhân tốt.”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “ Tốt hay không nói sau, Cao Cầu, quỳ xuống, lĩnh chỉ ý!”

Một tiếng hét lớn này, mười phần uy thế, lại làm cho Cao Cầu không thể không quỳ gối quỳ xuống, hắn cúi, vô cùng trang trọng nói: “ Thần Tư Mã tư Đô Chỉ Huy Sứ Cao Cầu lĩnh chỉ.”

Thẩm Ngạo lại thu ý chỉ lại, hướng phía Cao Cầu, cười lạnh nói: “ Cao Cầu, ngươi có biết tội của ngươi không?”

Ở phía trong cổng tò vò, đám cấm quân nhìn thấy biến cố này, nhất thời ngây dại, một đám tướng tá, thân vệ quỳ gối trước mặt Thẩm Ngạo cũng đều cúi người trao đổi ánh mắt, đã nói truyền chỉ ý, tại sao lại nói cái này.

Cao Cầu nhất thời không xác định được chủ ý, rất nhanh lại trấn định lại, nhàn nhạt nói: “ Cao mỗ không biết.”

“ Người không biết? Rất tốt, ta sẽ chậm rãi tính sổ cùng ngươi, ngươi cắt xén quân lương, buông lỏng quân kỷ, làm việc tư nhân, giết người vô tội lấy công, khi quân phạm thượng, giết chóc đại thần, mấy cái tội này, ngươi có nhận hay không?”

Âm thanh Cao Cầu lạnh lùng nói: “ Như thế nào? Thẩm đại nhân không phải là muốn tuyên chỉ ý sao?”

Thẩm Ngạo lạnh lùng nói: “ Ngươi có nhận hay không?”

Tướng tá, thân vệ sau lưng Cao Cầu ào ào muốn đứng lên, nhất là Tất Thành kia, phát hiện tình huống không đúng, liền lập tức kêu to: “ Thẩm Ngạo giả truyền thánh chỉ, các huynh đệ, chúng ta không cần để ý đến hắn.”

Hắn vừa dứt lời, giáo úy sau lưng Thẩm Ngạo ào ào rút đao, một thanh chuôi trường đao đón ánh rạng đông, hàn mang lờ lờ, mũi trường đao chỉ hướng tướng tá, thân vệ Tư Mã tư muốn đứng lên.

Sắc mặt Cao Cầu đại biến, vô luận như thế nào, hắn cũng không nghĩ ra, Thẩm Ngạo lại dùng loại phương thức này, đôi mắt Thẩm Ngạo nhìn chằm chằm hắn, tiếp tục hỏi: “ Cao Cầu, ngươi có nhận hay không?”

Cao Cầu khê cần môi, cười ha ha nói: “ Bắt ta nhận? Nhận cái gì? Những sự tình này chỉ là một mình ta có phần sao? Như thế nào? Nếu nói cao thấp Tư Mã tư chúng ta đều có liên quan, Thẩm đại nhân còn có thể giết hết chúng ta sao!”

Thẩm Ngạo cười nhàn nhạt, nói: “ Giết hết lại có làm sao? Giết một người hay giết mười người trăm người có cái gì khác nhau?”

Thẩm Ngạo vừa dứt lời, Hàn Thế Trung sớm đã tiếp mệnh lệnh, rút đao ra, nói: “ Thẩm đại nhân có lệnh, giết!”

“ Giết!” Vô số chuôi trường đao bỗng nhiên chém tới, tướng tá quỳ đầy đất không kịp phản ứng, trường đao vung nửa hình cung tại giữa không trung, lập tức rơi xuống, tiếp theo, máu tươi bắn ra bốn phía.

Ra lệnh một tiếng, đồng thời làm, trường đao đồng loạt chém xuống, trong khoảng khắc, đầu hơn mười tướng tá, thân vệ rơi xuống đất.

Trong không khí tràn ngập huyết tinh dày đặc, huyết tinh bay múa, lại làm cho Cao Cầu nhất thời ngây dại.

Cấm quân bên trong cổng tò vò chứng kiến biến cố bên này, cũng đều là ngây người, có người nói khích: “ Đi cứu Cao đại nhân.” Người nọ vừa dứt lời, liền nghe được có người cao giọng hô to: “ Giáo úy bày trận, người dám can đảm ra khỏi thành, chết! Xông tới hành dinh khâm sai, diệt tộc!”

“ Tuân mệnh!” Giáo úy ngửi thấy được mùi máu, ngay cả con mắt cũng đỏ lên, kiềm chế một tia lý trí cuối cùng, lập tức hội tụ thành đội ngũ, ngăn chặn cổng tò vò.

Bên trong, cấm quân lại càng hoảng sợ, nghe được hai chữ diệt tộc kia, lại càng im phăng phắc, nhìn thấy trên đất bên ngoài cổng tò vò, giáo úy sát khí đằng đằng mà đứng thành hàng, thật sự là sợ tới mức lạnh cả người, không nói Thẩm Ngạo kia là khâm sai, chỉ riêng những giáo úy như lang như hổ trước mắt này, liền làm cho bọn họ mất đi dũng khí.

Cao Cầu nhìn thi thể trên đất, sắc mặt xanh lét, bờ môi bắt đầu run, lúc này hắn thật sự sợ, không tự chủ được, nói: “ Điên rồi, điên rồi... Thẩm Ngạo, ngươi điên rồi...” Hắn run rẩy, lúc này mới cảm giác được sợ hãi, một loại sợ hãi mãnh liệt trải rộng toàn thân, không thể tin mà nhìn Thẩm Ngạo, thiếu niên phong độ nhẹ nhàng này, chỉ là nhàn nhạt một câu, lại làm cho mấy chục cái đầu rơi xuống đất...

Thẩm Ngạo tiếp tục chăm chú nhìn Cao Cầu, đôi mắt thâm thúy, tiếp tục hỏi: “ Cao đại nhân, một lần cuối cùng, ngươi có nhận tội hay không?”

Cao Cầu cắn răng, cao giọng nói: “ Ta nhận thì như thế nào, ta là đương triều Thái úy, khâm mệnh Tư Mã tư Đô Chỉ Huy Sứ, sủng thần thiên tử, coi như là muốn giết, cũng không tới phiên ngươi, tất nhiên là có ba tư hội thẩm, có thiên tử phán đoán sáng suốt! Thắm Ngạo, ngươi thật to gan, ngươi giả truyền thánh chỉ, khoản này sổ sách, Bổng đại nhân nhớ kỹ, sau này, chúng ta đến trên triều tính sổ.”

Thắm Ngạo cười nhạo nói: “ Thái úy, quan thật lớn, người khác giết không được ngươi, Thắm Ngạo ta giết được ngươi, Bổng đại nhân khâm mệnh, ôm sự tình ba đường, nắm toàn bộ ba nha kinh đô và vùng lân cận, sinh sát trong tay, hôm nay đến, chính là vì những lương dân bị ngươi chặt đầu đi lấy công kia, Binh bộ Thượng Thư Trục Phúng Trục đại nhân, tới lấy chó của ngươi đầu!”Hắn quát to một tiếng: “ Trục Đạt, còn lo lắng cái gì? Báo thù rửa hận, ngay tại hôm nay!”

Trục Đạt đã cầm đao đi ra, chứng kiến Cao Cầu, nghe rằng cười to: “ Cao Cầu cẩu tặc, ngươi cũng có ngày hôm nay!”Không đợi Cao Cầu kịp phản ứng, đao chém xuống, lập tức máu tươi văng khắp nơi, Cao Cầu chậm rãi đổ gục xuống, hóa thành hồn ma.

Sáng sớm, ánh rạng đông vừa lộ ra, huyết tinh tràn ngập bên trong không khí, Thắm Ngạo móc một cái khăn ra, lau sạch vết máu tung tóe trên thân thể, mày kiếm hơi nhíu, chẳng hề để ý mà lẩm bẩm nói: “ Lãng phí một thân quần áo tốt, số tiền kia, lần sau đi Cao phủ tìm Cao nha nội tính toán.”

Tiếp theo một lần nữa nhảy lên ngựa, Thắm Ngạo lạnh lùng nói: “ Nghe hiệu lệnh của ta, vào thành!”

Thắm Ngạo cỡi ngựa, giáo úy chắn cổng tò vò chứng kiến hắn tới, tràn đầy kính ý mà tách ra một con đường, lập tức phân phát xếp thành hàng theo đuôi ở phía sau. Xuyên qua cổng tò vò, phía trước là cấm quân đông nghịt, đám cấm quân trợn mắt há hốc mồm, chỉ trong giây lát, Đô Chỉ Huy Sứ và tướng tá, thân vệ của bọn hắn, liền táng thân tại dã ngoại rồi, cái biến cố này làm cho bọn họ nhất thời không kịp tiếp nhận, nhưng khi nhìn Thắm Ngạo nhàn nhã mà giục ngựa tới trước mặt, giống như gặp ôn thần, ào ào tránh ra một con đường, để Thắm Ngạo và đám giáo úy thông qua.

Không biết là hai chân ai mềm nhũn, quỳ bịch xuống, trong miệng nói: “ Cung nghênh khâm sai đại nhân vào thành.”Tiếp theo, cấm quân đông nghịt cúi xuống, giống như sóng cuộn, ong ong nói: “ Cung nghênh đại nhân vào thành.”

)

444. Chương 432: Binh Biến

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 432: Binh biến

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Dưới ngựa là cấm quân quỳ một gối lớn, nguyên một đám ngay cả mắt cũng không dám giơ lên, không dám thở mạnh.

Bọn hắn chỉ nghe thấy tiếng kim loại ma sát rầm rầm, giáo úy một thân áo giáp kia xếp thành hàng, giẫm chân đi qua cực đều, giày quân đội trầm trọng, như muốn đập nát gạch phố trên phố, có người vùng trộm mà đưa mắt lên nhìn, chứng kiến một hàng người cầm đao đi qua, dưới ánh sáng sáng sớm, kim loại trên người chiếu xạ ra quang mang chói mắt.

Tất cả mọi người đều rất yên tĩnh, gặp được loại tình huống này, ngoại trừ cúi đầu xưng thần, ai còn dám đứng ra phản đối, vừa rồi, cái thủ đoạn giết người kia, trong khoảng khắc, cái gì Thái úy, cái gì Ngu hầu, Đô Ngu hầu, thì ra ở trong mắt những người này, chẳng qua đều là tồn tại giống như heo chó.

Đội ngũ giáo úy kia dần dần đi đến từng bước, tất cả cảm quân đều hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời, chân tay luống cuống, không biết nên làm thế nào cho phải.

Thẩm Ngạo hành động cực nhanh, ở lại ngay tại chỗ Cao Cầu ở, về phần thân vệ Cao Cầu, cũng không chế toàn bộ, doanh trại bọn hắn, tự nhiên thuộc sở hữu của đám giáo úy, cứ để bọn họ tự do dần xếp.

Vừa rồi giết chóc một hồi, lại làm cho dạ dày Thẩm Ngạo rất không thoải mái, có một loại xúc động muốn nhả ra, có một chút kích thích, lại có chút chán ghét, nhưng đã giết người xong rồi, loại cảm giác không khỏe này liền tan thành mây khói, chắc hẳn, những giáo úy kia cũng như thế, cũng may, những người này có lực nhấn nại kinh người, hiểu được cách khắc chế phản ứng trên thân thể của mình, mới không nôn mửa tại chỗ.

Trực Đạt thay báo thù phụ thân, đạt được ước muốn, hiện tại đang cầm bài vị phụ thân, trốn đến một nơi tẻ bái, cảm thấy rất an ủi, đám huấn luyện viên, giáo đầu, tiến sĩ ào ào tới, Thẩm Ngạo chiếm giữ huyện nha, ngồi ngay trên bàn, bắt đầu xử trí chuyện khắc phục hậu quả.

“ Cao Cầu thân là phạm quan, xông tới hành dinh khâm sai, đã bị giết, chuyện này, lập tức phác thảo ra một tấu chương, thông báo một tiếng với ba tỉnh bên kia.”

Một câu thông báo này, cũng là đủ hung hăng càn quấy, ý tứ chính là chào hỏi với người, không thức thời, ngay cả người cũng bị thu thập luôn.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “ Sự tình tấu chương, ta tự mình đến ghi, bản khâm sai tới nơi này, vừa đốc chiến, cũng là giết người, người này, giết từ Tư Mã tư trước.”

Thẩm Ngạo chậm rì rì mà tiếp tục nói: “ Tiến sĩ theo quân lập tức trước dựng lên một Quân pháp tư, ban ngày thẩm vấn, trong đêm vẫn giảng bài cho đám giáo úy, làm phiên chợ vị tiên sinh, đến lúc đó sẽ ký cho các người một phần công lao.”

Đám tiến sĩ kính sợ liếc nhìn Thẩm Ngạo, ào ào nói: “ Hạ quan bụng làm dạ chịu, không dám kể công.” Một người trong đám tiến sĩ nói: “ Không biết đại nhân bắt đầu tra từ nơi nào.”

Âm thanh Thẩm Ngạo lạnh lùng, nói: “ Mưu sát Binh bộ Thượng Thư, một người tham dự cũng không thể để sót, ngoại trừ quân sĩ, Ngu hầu, toàn bộ xử tử ngay tại chỗ. Còn có người giết lương dân lấy công, cũng tuân theo cái này để xử lý, bắt một người tra khảo một người, có đủ chứng cứ liền truy cứu, phạm là có liên quan, không nên hỏi xuất thân bối cảnh của hắn, trực tiếp báo đến nơi này của ta, ta tới giải quyết.”

Tiến sĩ đám bọn họ không khỏi nhún nhún mày lại, có người nói: “ Đại nhân, nếu làm như vậy, có phải là liên quan quá lớn? Hiện tại hai quân giao chiến, liên quan đến quá lớn, có thể xảy ra sai lầm hay không?”

Thẩm Ngạo đóng mắt, chậm rì rì nói: “ Đây không phải sự tình các người cần để ý, đi làm theo như ý của ta.” Dừng một chút, lại nói: “ Còn có, tối nay ta tự mình đi giảng bài cho đám giáo úy, trong đêm, dùng xong cơm tối, liền triệu tập mọi người tập hợp sân vật bên kia.”

Nội dung giảng bài của Thẩm Ngạo chỉ có một chữ —— nhân, thân là quân tử, thân là giáo úy, phải có nhân tâm, nhân tâm là cái gì? Mặt hắn như phủ đầy băng, đôi mắt nhìn chăm chăm vào giáo úy ngồi thẳng tắp ở trên bàn, trên ghế phía dưới, nói mỗi chữ mỗi câu: “ Hạng Vương gặp người, cung kính yêu thương, ngôn ngữ bình tĩnh, người có tật bệnh, nước mắt chảy ra, đến người có công, lừa gạt người phong tước, vô cùng ngoan độc, không thể nhẫn, đây là lòng dạ đàn bà, cái gì là giáo úy quân tử?”

Toàn trường im lặng, tất cả mọi người nhìn Thẩm Ngạo, đã trải qua sự tình ban ngày, đối với Tư nghiệp này, đám giáo úy đã có nhận thức mới, hắn dạy một khóa, không ai không tập trung, đều là nín hơi nghe giảng.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “ Giáo úy làm người, quan tâm tại tâm, hôm nay giết người, chính là nhân. Hôm nay giết một người Cao Cầu, chính là giải cứu ngàn vạn lương dân, giết một người mà cứu mười người, cái này là nhân của học đường dạy võ, dùng giết để dừng giết, dùng máu tẩy máu, tĩnh quốc an dân, mới là nhân của các người, một nhà khóc sao bằng một đường khóc, giết một người mà bảo toàn một nhà, giết một nhà mà bảo toàn một đường, đây cũng là nhân.”

“ Ta mong chư quân nhớ kỹ giáo úy làm người, tuân thủ luật lệ, trừ, giết gian nghịch, tĩnh quốc bảo vệ dân!”

Ánh mắt Thẩm Ngạo sâu kín, chậm rãi nói: “ Giết một Cao Cầu, chỉ là vừa mới bắt đầu...”

Dứt lời, Thẩm Ngạo chấp hai tay sau lưng, đi thẳng xuống đài, không hề để ý tới ai, đám giáo úy vốn là trợn mắt há hốc mồm, lập tức vỗ tay âm ỉ.

Hàn Thế Trung lập tức bước nhanh đuổi theo, không kìm lòng được nói: “ Đại nhân, người nói thật tốt.”

Thẩm Ngạo thở dài một hơi, trong lòng có chút chột dạ, chủng loại giảng bài này giống như diễn thuyết, lần đầu tiên hắn đầu nhập toàn bộ thể xác và tinh thần vào đây, một phen đạo lý kia, ngay cả bản thân mình đều cảm thấy rất có đạo lý.

Thẩm Ngạo bĩu môi, nói: “ Đường đường là trạng nguyên, đệ nhất tài tử Biện Kinh, nếu ngay cả đạo lý này cũng không nói rõ ràng, còn có cái mặt mũi gì làm người? Đi bảo bọn hắn sớm đi ngủ, ngày mai còn có việc làm.”

... ..

Một đêm đi qua, Thẩm Ngạo không gọi tướng tá Tư Mã tư đi phát biểu, càng không ban mệnh lệnh đối với cấm quân Tư Mã tư, thái độ như vậy, càng làm cho lòng người bất an, đến sáng sớm, tất mọi người mới phát hiện cửa thành đã bị chăm chú đóng chặt lại, ngay cả thám báo, đều không được đi ra ngoài, tất cả các doanh bị yêu cầu chờ lệnh nguyên tại chỗ, ai cũng không cho ra khỏi doanh một bước, kẻ trái lệnh, giết!

Tại cửa nha môn, hơn mười đầu người treo ở dưới mái hiên, ngay tại cách đây không lâu, cái đương triều Thái úy, Tư Mã tư Đô Chỉ Huy Sứ kia, cảnh tượng sao mà huy hoàng như vậy, nhưng hiện tại, chỉ để lại một đầu người đầy vôi, khủng bố dị thường.

Lập tức, đám giáo úy bắt đầu xuất động, bọn hắn vốn là xuất hiện tại một chỗ đại doanh thành nam, cấm quân cửa ra vào không dám ngăn cản, mười mấy giáo úy được một tiến sĩ lĩnh đội, trực tiếp hỏi: “ Người nào là Đào Quân?”

Cấm quân canh cổng ấp úng không dám nói, chứng kiến những người này sát khí đằng đằng, trong lòng liền có dự cảm bất thường.

“ Người không nói, xem ra là đồng đảng của Đào Quân rồi, đến đây, mang về tra khảo.”

“ Ta nói...”Quân lính kia lại càng hoảng sợ, lập tức nói: “ Đào Quân đại nhân đang ở trong đại doanh, một mực đi thẳng vào bên trong, chính là doanh trại lớn nhất kia.”

Tiến sĩ vung tay lên, giáo úy phía sau liền vác đao lên, nguyên một đám tiền hô hậu ủng nhảy vào đại doanh.

“ Đào Quân, sự việc người làm đã bại lộ rồi, đến đây, bắt!”

Trong đại doanh, hàng chục người xông tới, Đào Quân đang lo sợ bất an mà triệu tập bộ hạ thương nghị cái gì đó, nhìn thấy những tên hung thần ác sát này, sợ tới mức thoáng cái đã muốn ngồi bịch xuống dưới đất.

Bộ hạ của hắn thấy cảnh tượng như vậy, nào dám nói cái gì, lập tức nghiêng người né tránh, nguyên một đám mặt như màu đất, không dám thở mạnh ra ngoài.

Mấy chục người trói Đào Quân lại, đưa ra, cấm quân trên doanh ven đường ở phía trong chứng kiến, đều là im phăng phắc, nào dám có cái gì kháng mệnh?

Kéo tới một chỗ phòng ký tên ở huyện nha, tạm thời tạo thành Quân pháp tư, bọn họ đã không kìm nén được nữa rồi, vốn là tra tấn một hồi, sau đó chỉ hỏi một câu: “ Giết Trục Phúng, có liên quan đến người hay không?”

Đào Quân tất nhiên là chống chế, bị đánh đến huyết nhục mơ hồ, mới có tiến sĩ đưa ra một phần bản cung, cười lạnh nói: “ Còn chống chế cái gì? Tội gì phải chịu cái nỗi khổ da thịt này, đã có người khai người đi ra, người còn không thừa nhận? Nào có chỗ để cho người mở miệng.”

Tiếp theo lại là tra tấn, rơi vào trong tay những giáo úy này, khó tránh khỏi chẳng phân biệt được nặng nhẹ, thời gian một nén nhang, xương sườn liền đứt gãy mấy chỗ, Đào Quân kia mới hô to tha mạng, nguyện ý thừa nhận.

Lập tức chính là ký tên đồng ý, sau đó bắt hấn bàn giao vây cánh, có người nào tham gia, một người đều không cho chạy thoát, cầm danh sách, lập tức lại do đám tiến sĩ tự mình dẫn người đi bắt người.

Trong Mông thành thành đầy vẻ lo lắng, trên đường dài, những tướng tá, Ngu hầu Tư Mã tư, đã từng thoả thuê mãn nguyện kia, một đám như chết chó, đều giống nhau, bị đẩy từ trong doanh phòng ra ngoài, đi vào cái huyện nha kia, cơ hồ không có người nào được đi ra nữa.

Doanh trại các nơi đều là nghị luận ào ào, bởi vì tương đối phân tán, cho nên nhất thời cũng nghe không được tin tức bên ngoài, những người tham dự việc giết Trục Phúng, đều là kiến bò trên chảo nóng, cố tình muốn làm ồn ào, nhưng khi nhìn đến những người thân tín kia, đều là vẻ mặt do dự, trong lòng biết đại thế đã mất.

Thời gian một ngày, ở bên trong thành đã bắt hơn bốn mươi người, lúc này cũng không quản cái gì oan uổng, dựa theo thuyết pháp của Thẩm Ngạo, những Tư Mã tư khôn kiếp này, bắt được một người giết một người, không có ai chạy thoát.

Đến tối đêm, có người đưa danh sách tới, chứng kiến trên danh sách rậm rạp chằng chịt tên người, Thẩm Ngạo cũng không nói gì, chỉ cầm bút, ký tên trên đơn.

Gọi người đưa danh sách đi Quân pháp tư, Quân pháp tư bên kia cũng gọn gàng linh hoạt, phàm là nhận tội cung khai, trực tiếp kéo ra ngoài, giết!

Giết người, giết đến mức này, cũng không thể nói cái gì kích động và chán ghét nữa rồi, chỉ có một loại chết lặng, nguyên một đám người nói ra, trực tiếp tuyên bố tội trạng, lập tức giơ tay chém xuống, trong tiếng khóc rống xin khoan dung, trường đao chém xuống, chính là đầu người rơi xuống đất, ban đêm lại bắt đầu trở nên thanh tịnh.

Giết người còn có một vài thứ phải xử lý bề bộn, đầu người phải rải vôi lên, treo lên cao, nửa canh giờ đi qua, dưới mái hiên lại thêm hơn sáu mươi đầu.

Vừa vào đến đêm, chính là cấm đi lại ban đêm, không chỉ là nhằm vào dân chúng bình dân, Tư Mã tư bên kia cũng ra nghiêm lệnh, đám thò đầu ra trên phố, dùng tội mưu phản để xử, diệt tộc!

Thực sự có mấy người không sợ chết, một người Ngu hầu trong lòng lo sợ bất an, biết sớm muộn gì cũng bị người liên lụy lôi ra, liền dứt khoát tìm thân vệ trong đêm, kích động một phen, liền muốn cầm đao giết ra khỏi thành, dứt khoát đi về phía Thiên Nhất Dạy, mưu đường sống.

Ngu hầu này mang theo hơn một trăm người giết ra từ trong doanh trại, giáo úy giám thị bên ngoài đại doanh không nói hai lời, cũng không đi ngăn cản, lập tức cười lên ngựa, nhanh chóng đi bắt báo.

Hơn một trăm phản quân một đường thông suốt, mắt thấy liền sắp tới Tây Môn rồi, ở phía trong ban đêm yên tĩnh, nhưng bốn phía, lại truyền ra từng đợt thanh âm giày bó giẫm chân tại chỗ, một hàng bóng người ngăn chặn đường đi của bọn họ.

Bọn hấn rất yên tĩnh, yên tĩnh có chút hư không, phảng phất như cả hô hấp cũng bị bóng đêm chôn vùi, một đôi con mắt nhìn về phía phản quân trước mặt, vẫn cứ trầm mặc.

Ngu hầu mắt thấy đã tới cửa thành rồi, liền rút đao ra, cao giọng động viên đám thuộc hạ: “ Tiến lên, tiến lên là có thể sống sót!”

Thân vệ đám thuộc hạ đánh trống reo hò một hồi, ào ào nâng cao trường thương, ủng hộ vì chính mình, đánh về phía một hàng giáo úy yên lặng kia.

Trong lòng bọn hấn chỉ có một ý niệm, tiến lên... mới có thể sống sót.

“ Bỏ vũ khí xuống, thúc thủ chịu trói, người không tuân theo, chết!”

Có người bộc phát rống to, hướng phản quân, phát ra tối hậu thư.

Lúc này, đêm tối lại cho phản quân cam đảm, hơn nữa, Ngu hầu này còn đánh trống reo hò: “ Các huynh đệ, chạy đi, đi ra ngoài thì có sinh lộ.” Quân phản bội hăng hái, dũng khí chiến thắng khiếp đảm, cùng một chỗ hô quát: “ Giết!”

“ Chuẩn bị!”Thanh âm huấn luyện viên bắt đầu truyền tới, thông dong mà trấn định, những huấn luyện viên, giáo đầu này, đều là tướng bò ra từ trong núi thầy biến máu, đối mặt trường hợp như vậy, tuyệt đối không kinh hoảng.

Bá bá... Hàng loạt trường đao kêu lên, hàn mang lòe lòe dưới trăng tròn, mũi đao chỉ về phía trước, tạo thành một mảnh đao trận dài hẹp thẳng tắp.

“ Giết bọn hần!”

Đao trận như rừng bắt đầu động, tĩnh như xử nữ, động như hổ chạy, nhanh chóng chỉ về hướng phản quân.

Thỉnh thoảng còn có giáo đầu, huấn luyện viên hô: “ Chú ý bảo trì trận hình...”

“ Đệ nhất nhóm... xung phong...”

Bang bang... nơi đường phố, hai chi đội ngũ đụng vào nhau, máu me lập tức bắn lên đầy trời, trường đao xẹt qua như cầu vòng, chặt đứt thân thể máu thịt tạo thành kia, trường đao dày đặc như rừng bắt đầu đâm vào thân thể phản quân.

“ Xông...”Giáo úy cầm đao tiếp tục chạy nước rút, đúng là phá tan đội hình đám phản quân vọt lên, đội hình quân phản bội vô cùng rải rác, giết tốp năm tốp ba, đâu phải là đối thủ của giáo úy xếp thành hàng chỉnh tề, vừa xông lên như vậy, cơ hồ liền suy sụp ngay lập tức.

Đây là lực lượng của tổ chức, thật giống như một đám nông phu khiêng cái cuốc, đối mặt với quân nhân chính quy như vậy, vĩnh viễn chỉ có vận mệnh bị đồ tể giết thịt, người giống nhau, nhưng binh sĩ có tổ chức, cũng không phải một đám quân lính tản mạn có thể vượt qua.

Chỉ thoáng một tý, Ngu hầu đã đầu thân khác biệt, mất đi thủ lĩnh, lại bị phân cách, tất cả phản quân sợ hãi người, không ít người trong chớp mắt liền chạy trốn, có người bỏ vũ khí xuống, hô to cầu xin tha thứ.

Bên kia phố dài, lại là từng đợt động tĩnh truyền đến, một hàng giáo úy ngăn chặn đường chạy, bọn hần làm theo mệnh lệnh, rút đao ra, đáng chừng sẽ bắt động.

Một hồi chiến đấu quy mô cực nhỏ chấm dứt, cùng lúc đó, một đội quân phi ngựa đến huyện nha, đánh thức Thẩm Ngạo, bẩm báo tình huống binh biến.

Thẩm Ngạo khoác quần áo trên vai, mang giày, có binh biến, lại vượt quá dự liệu của hần, hần chặt đứt liên lạc ở giữa tất cả các doanh, hơn nữa cấm quân đã là rối mắt đầu, dưới loại tình huống này, không thể nào có người chống cự, chỉ là sự tình đã phát sinh, cũng may nhân số tham dự không nhiều, vẫn có chỗ tốt.

Giáo úy tới báo tin kia nói: “ Đại nhân, Hàn huấn luyện viên hỏi, những người này nên xử trí như thế nào?”

“ Xử trí?”Thẩm Ngạo cười ha ha, nói: “ Giết không tha, bọn hần làm sai, phải chính mình đền gánh chịu hậu quả.”

Giáo úy tiếp lệnh, lập tức đi truyền tin.

)

445. Chương 433: Xếp Thành Hàng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đà Lão Hồ

Chương 433: Xếp thành hàng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Giáo úy tiếp lệnh, lập tức truyền tin đi.

Ngày sáng sớm ngày hôm sau, vết máu trên đường phố còn chưa tẩy trừ, trong không khí vẫn lưu lại hương vị tanh tưởi, nhưng quân đội vẫn tiếp tục xuất động, ngày đêm không biết mệt mỏi bắt người, thẩm vấn, xử tử.

Mãi cho đến tối đêm, công việc này mới xem như xong, hơn một trăm người, dùng việc giết người vô tội lấy công và giết chóc đại thần bị xử quyết, cơ hồ tướng tá lớn nhỏ Tư Mã tư đều bị thanh lý hết một lần, huyết tinh tràn ngập khắp góc ngách, ngay cả Hàn Thế Trung, loại lão tướng sa trường này, cũng không khỏi phải bịt cái mũi, sinh ra cảm giác sợ hãi đối với Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo nhẹ nhàng thở ra, triệu tập đám tiến sĩ, nói: “ Chuyện này làm không tệ, đây là một công lớn, ta lập tức ghi một tấu chương cho các người, tranh công thay các người.”

Đám tiến sĩ cực kỳ hổ thẹn, công lao này bọn họ không dám nhận, liền ào ào nói: “ Không dám, không dám.”

“ Được rồi, hiện tại đi Tư Mã tư, tướng tá còn lại, đều mời đến.”Thẩm Ngạo phát phát tay, nói: “ Bất kể là Đô đầu hay là Ngu hầu, một người đều không cho chạy thoát.”

Sau nửa canh giờ, người đã tới rồi, bảy tám chục người hồi hã, lúc đi qua cửa nha môn, chứng kiến vô số cái đầu lâu quen thuộc kia, sớm đã sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, tiến vào đại đường, nguyên một đám liền run giọng dập đầu nói: “ Mặt tướng bái kiến Thẩm đại nhân.”

Thẩm Ngạo chậm rì rì nói: “ À, tất cả đứng lên đi, những người này sao, đáng chết cũng đã giết, các người rất tốt, ít nhất không có liên quan đến tới chuyện xấu đó, bổn đại nhân rất vui mừng, đến đây, ban thưởng ngồi cho chư vị.”

Đám giáo úy chuyển rất nhiều cái ghế nhỏ đến, mời bọn hán ngồi xuống, mặt những người này đã sớm như màu đất, nào dám ngồi, chỉ cảm thấy hai ngày này, đã đi một lần qua quỷ môn quan, lại sinh ra một tia may mắn.

Thẩm Ngạo lạnh lùng nói: “ Đề nghị ngồi xuống nói chuyện.”

Một lời nói này, bọn hán cũng không dám khách khí nữa, nguyên một đám quy củ như đồng tử ở trong trường học, ngoan ngoãn hạ thấp người ngồi xuống.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “ Tội lớn, các người không có, nhưng, có một số việc, ta còn muốn hỏi, danh sách Tư Mã tư, ta đã xem qua, vì sao tất cả doanh các người bên kia đều có chỗ trống, ăn không lương sao, ha ha, kỳ thật cũng không coi là cái tội lớn gì, ai không ăn đây? Có ăn thì phải ăn, có phải thế không?”

Đám tướng tá sợ tới mức mặt như màu đất, ào ào nói: “ Không dám, không dám, mặt tướng biết tội.”

Thẩm Ngạo khoát khoát tay: “ Cái này tính toán là tội gì, các người biết đến, bổn đại nhân luôn luôn là người khoan dung, một chút tội nhỏ mà thôi, yên tâm, không thể để các người khó xử.”

Người này mà cũng gọi là người khoan dung sao, nghĩ đến từng dây đầu lâu ở cửa nha môn, trong dạ dày đám tướng tá lại bắt đầu nôn nao rồi, nếu cái này là khoan dung, vậy nếu bắt đầu hà khắc hơn, chẳng phải là Tư Mã tư sẽ bị hán giết chết không còn một mống?

Mặc dù là nghĩ như vậy, nhưng trong miệng lại ào ào nói: “ Đại nhân khoan hậu, chúng ta đã sớm nghe thấy, trong thiên hạ hôm nay, đã không tìm được người nhân hậu hơn so với đại nhân nữa rồi, tài cán của mặt tướng, xin hiệu lực vì đại nhân, vô cùng vinh dự.”

Trong miệng nói rất hay, trên mặt còn có cả nụ cười, làm ra một bộ dạng vô cùng hân hạnh.

Thẩm Ngạo nghiêm mặt lên, lạnh lùng nói: “ Các người nói như vậy, nhưng trong lòng lại đang châm chọc ta, có phải không?”

Đám tướng tá lại càng hoảng sợ, ai dám châm chọc người, người lại dọa mọi người sợ nhảy dựng đây này, nghĩ đến đây, cũng không dám nở nụ cười, mặt mũi nguyên một đám còn khó coi hơn so với khóc, ào ào nói: “ Đại nhân, mặt tướng nói lời tâm huyết, tuyệt đối không dám mĩa mai đại nhân.”

Thẩm Ngạo thở dài: “ Cái này rất tốt, cái này rất tốt, như thế mà nói, chúng ta tính toán là người một nhà rồi, chỉ là, ta trước tiên phải nói về từ tục tĩu, sự tình ăn không lương thực, ta không truy cứu, nhưng nếu như có lần sau, chư vị đồng liêu đang hóng gió ngoài cửa kia, liền là kết cục của các người. Chỉ là, nếu hiện tại làm việc trước mặt ta, phải có quy củ rõ ràng, nếu ai dám làm hỏng quy củ, vậy cũng đừng trách bốn đại nhân trở mặt vô tình.”

Đám tướng tá đổ đầy mồ hôi lạnh, nói như vậy, sau này đừng nghĩ ăn được cái quân lương này, chỉ dựa vào bổng lộc triều đình bên kia, đâu đủ để trong nhà đầu tiêu xài, trong lòng không khỏi ảm đạm, nhưng tại đây, làm việc dưới trướng Thẩm đại nhân, có trời mới biết lúc nào không cẩn thận, sẽ bị mất đầu, chỉ sợ thời gian sau này sẽ không dễ chịu lắm.

Thẩm Ngạo cười cợt nói: “ Đương nhiên, ta cũng không phải người hà khắc, như vậy đi, trước mắt đại quân sắp tiêu diệt giặc, các người, dù sao cũng đã rời nhà lâu như vậy, nếu ai nhớ nhà, đến ta nói với ta một câu, ta liền tạm thời trước tha cho các người trở về, chính các người đi Binh bộ báo danh, để cho Binh bộ tìm việc khác để cho các người đi làm, chính các người tự định giá lại mình đi.”

Về nhà?

Tâm tư đám tướng tá lập tức bắt đầu lung lay, ở chỗ này, tiền đồ chưa biết, ăn bữa hôm lo bữa mai, ở lâu một ngày, liền nhiều thêm một phần nguy hiểm, cùng với như thế, chẳng bằng dứt khoát chào từ giả, mưu cái nghề khác còn tốt hơn.

Còn nữa, trước mắt đại chiến sắp tới, ai biết có thể đánh thắng được Thiên Nhất Dạng hay không, mấy lần trước đều đầy bụi đất đại bại chạy về, có thể thấy được, những giáo đồ kia vô cùng hung hãn.

Vì vậy ào ào nói: “ Đại nhân nói cực kỳ chính xác.”

Trong đêm ngày đó, danh sách đám tướng tá cấm quân chào từ giả liền truyền tới, cả cao thấp Tư Mã tư, không có một người nào nguyện ý lưu lại, đều nói mình đức mỏng tài kém, thật sự không chịu nổi trách nhiệm, chỉ hận không thể lập tức rời khỏi Mông thành, vĩnh viễn không trở về nữa.

Thẩm Ngạo tự nhiên mở rộng ra xem, vung tay lên, ngay cả danh sách chào từ giả cũng không nhìn, tuyệt bút vung lên, bảo bọn họ thu dọn đồ đạc, nhanh xéo đi.

Mấy tiến sĩ lo lắng lo lắng nói: “ Đại nhân, đám tướng tá đều đi, ai tới mang binh?”

Thẩm Ngạo cười ha hả nói: “ Sợ cái gì, người muốn từ quan không có, người muốn làm quan lại có rất nhiều, giáo úy chúng ta cũng đã luyện nửa năm, đúng là kém lịch lãm rèn luyện, binh, do bọn hắn đến, mỗi người lĩnh mười người, làm một tiểu đội, lúc sau ba trăm người biên chế làm một trung đội, do giáo đầu bên này dẫn. Một ngàn hai trăm người làm một doanh, do năm huấn luyện viên dẫn, trước tiên bắt đầu lập thành hệ thống trật tự, mọi sự không cầu người, phải dựa vào chính mình.”

Huấn luyện viên, giáo đầu bên này, Thẩm Ngạo không lo lắng, những người này đều từng dẫn binh tại Trắc trấn, cũng đều là người mang công huân lớn lao, nếu không phải tại Trắc trấn không được thăng chức, thêm chút ma luyện cầm quân nữa, vậy thì tiêu chuẩn so với những tướng tá cấm quân chỉ biết cắt xén quân lương, giết người vô tội lấy công kia, mạnh hơn không biết gấp bao nhiêu lần.

Giáo úy bên này cũng đã dưỡng thành thói quen, một chuyến này, bọn họ chỉ cho là mình đi thực tập, có thể thay đổi Tư Mã tư hay không, cũng chỉ có thể bằng vận khí.

Đạo mệnh lệnh này ban bố xuống dưới, không khiến bao nhiêu gợn sóng xuất hiện, cấm quân bên kia như rắn mất đầu, bị Thẩm Ngạo giết đến phát sợ, nào dám lên tiếng, ngoài ra, dẫn binh tướng chém chém giết giết, còn không bằng chào từ giả về nhà, bọn hắn cũng chỉ có nghe lệnh, tham gia quân ngũ đi lính, có bao giờ giết địch đâu?

Ngược lại, giáo úy bên kia náo nhiệt một phen, lần đầu tiên có cơ hội thi triển, đương nhiên sẽ quý trọng gấp đôi.

Sáng sớm ngày hôm sau, tiến sĩ bên kia bắt đầu cầm danh sách đi doanh trại lập hồ sơ, lĩnh tiền và danh tự, những thứ kia thực chất là quy tắc sắp xếp, phát mỗi người một cái thẻ gỗ, trên thẻ gỗ hoặc viết nam quân doanh trung đội ba tiểu đội bốn, hoặc viết trung quân doanh trung đội một tiểu đội bảy, các loại.....

Những cái thẻ gỗ này, hiển nhiên là gia công suốt đêm, có cái ngay cả nét mực cũng còn chưa khô, cầm thẻ gỗ xong, liền bắt bọn hắc đế trong quân trường chờ, những cầm quân này cũng rất nghe lời, một chút cũng không dám lười biếng, lời đồn đại đã sớm truyền tới rồi, chưởng binh mới tới chính là khâm sai mười phần sát tinh kia, ai dám làm trái ý hắc đế, liền bước vào quỷ môn quan.

Tất cả mọi người, đều tham gia quân ngũ ăn lương bổng, kỳ thật, làm đến bậc này, lá gan đã nhỏ hơn, đừng nhìn binh thường vô cùng hoành tráng, gặp được loại hổ báo như Thẩm Sát tinh, bóp chết người, so với bóp chết con kiến còn dễ dàng hơn nhiều.

Có cái nhận thức này, tất cả người nhận được thẻ gỗ, không dám ồn ào cũng không dám hỏi nhiều, ngoan ngoãn án theo tên trên thẻ gỗ, đi tìm chỗ tập hợp, thành thành thật thật mà chờ ở đó.

Vương Lớn Mật được phát thẻ gỗ, là trung quân doanh hai đại đội trưởng, tiểu đội bốn, thời điểm hắc đế đến doanh trường, bên trong đã có bảy tám người rồi, về sau lại có lục tục tầm hai ba người đến, mọi người nắm thẻ gỗ nín hơi chờ đợi.

Vương Lớn Mật tên gọi là Lớn Mật, kỳ thật lá gan cũng không lớn, nhờ quan hệ bên thúc thúc, mới từ sương quân bên kia điều đến Tư Mã tư, hắc đế ở nơi nào, đều không được người chú ý, cho nên đi vào chỗ này, cũng không có ai liếc nhìn hắc đế.

Ngược lại, có mấy gia hỏa vô lại ở đằng kia trêu ghẹo hắc đế, ở bên ngoài bọn hắc đế không dám nói hươu nói vượn, nhưng đến phía trong màn nơi này, lá gan liền lớn hơn rồi, nói cái gì cũng có, lúc thì mắng Ngu hầu kia trước, rồi mắng đến Thẩm Sát tinh kia, thiên nam địa bắc, nói đến mức yết hầu cũng khô.

Bọn hắc đế nói mười phần mạnh mẽ, Vương Lớn Mật cũng không dám tham gia nói chuyện cùng bọn họ, ngồi yên trong chốc lát, đột nhiên, màn vén lên, một người đạo bước tiến đến.

Thanh âm ở phía trong màn đình chỉ, mấy gia hỏa lảm nhảm cũng đều im bặt, không dám phát ra thanh âm nào nữa, Vương Lớn Mật phản ứng nhanh, chứng kiến đối phương mặc chính là áo giáp Tiền điện tư, ngực lại đeo huy chương, bên hông vác một thanh trường đao hẹp dài, lập tức đứng lên, nói: “ Giáo úy đại nhân...”

Đối mặt với giáo úy học đường dạy võ, những cầm quân này đều có chút sợ hãi, giết người cho Thẩm Sát tinh là bọn hắc đế, chém đầu Cao thái úy cũng là bọn hắc đế, loại người này không thể trêu vào, người ta thực sự có can đảm rút đao giết người, còn nữa, người ta chém người, có lẽ sẽ không có việc gì, người động đến một đầu ngón tay của hắc đế, có lẽ Thẩm Sát tinh liền tìm được đầu người treo trên cửa.

Vương Lớn Mật gọi một câu, những cầm quân khác cũng ào ào sợ hãi đứng lên, đều hành lễ về hướng giáo úy này, trong miệng lúc thì nói giáo úy đại nhân, lúc thì nói giáo úy lão gia.

Giáo úy này gọi là Chu Sở Bạch, sinh ra có chút anh tuấn, niên kỷ chỉ là mười bảy mười tám tuổi, nhưng thân thể lại to lớn, tuy vóc dáng không quá cao, lại có một loại bự hãn nói không nên lời.

Hắc đế chuôi đao, bắn khoắn nhìn ở phía trong màn một chút, cầm một thẻ gỗ lên, hỏi: “ Nơi này là trung quân doanh hai đại đội trưởng tiểu đội bốn?”

Bọn người Vương Lớn Mật vội vàng nói: “ Đúng, đúng, chính là chỗ này, không biết giáo úy đại nhân có cái gì phân phó.”

“ Phân phó... không có.” Chu Sở Bạch nói, đều rất giản lược, cũng không cợt nhả nhiều, lúc nói đúng là vào trọng tâm, bộ ngực cũng được ưỡn cao lên, nói: “ Từ nay về sau, ta và các người chính là đồng chí rồi, tại hạ Chu Sở Bạch, hiện tại là đội trưởng của các người.”

Vương Lớn Mật và những người này cũng không dám nói gì, đội trưởng thì là đội trưởng, quản hắc đế là Ngu hầu khi giờ hay là đội trưởng, dù sao bọn họ đều là binh, nghe ai cũng giống nhau.

Chu Sở Bạch thật sự không nói nhảm cái gì: “ Đều tự trở lại doanh trại, đem chăn nệm của mình đến đây, từ nay về sau, đây chính là phòng trung quân doanh hai trung đội tiểu đội bốn chúng ta rồi, quy củ, chúng ta sẽ nói sau.”

Trong đêm cùng ngày, trung quân doanh hai trung đội tiểu đội bốn ngũ một đêm, chỉ là, Vương Lớn Mật không thể tưởng được, đội trưởng Chu Sở Bạch kia lại cũng cầm đồ đạc sang, cùng bọn họ ngủ ở một phòng.

Có đội trưởng mặt lạnh này ở đây, ở phía trong màn không hề có tiếng động, lại không người nào dám ồn ào, nếu thay đổi thường ngày, những sĩ tốt này tự nhiên không chịu ngủ sớm như vậy, thiết lập một cái sỏi đánh bạc, nói chuyện tào lao cho vui, có người còn chuẩn ra ngoài đi dạo trong đêm.

Bởi vậy, một đêm này, mọi người đều ngủ rất sớm, đến canh ba giờ Hợi, tiếng gác liên vang lên.

Một đêm đi qua, cũng không biết lúc nào, dù sao sắc trời vẫn còn rất sớm, bên ngoài sương mù đậm đặc, vòm trời một mảnh đen kịt, ở phía trong phòng, Chu Sở Bạch đột nhiên trợn mắt, lập tức xoay người ngồi dậy, xuống giường, xoay người mặc áo giáp, đeo nón Phạm Dương lên, buộc trường đao lại.

Lúc này, thời gian vừa mới là giờ mẹo một khắc, nửa năm qua, mỗi khi đến lúc này, đã muốn không cần có gà gáy sáng sớm, Chu Sở Bạch liền có thể tự giác tỉnh lại, chuẩn bị mọi thứ, Chu Sở Bạch mặc giáp trụ chuẩn bị xong, về sau đột nhiên hiện nay khác với thường ngày, lúc này mới nhớ tới, thì ra ở cùng phòng với mình không còn là người cùng trường học đường dạy võ, mà là cấm quân.

Thời gian rèn luyện là không thể gián đoạn, có huấn luyện viên đốc thúc hay không, đều là đồng dạng, đây là học đường dạy võ thiết luật, lại càng là thói quen nửa năm này của Chu Sở Bạch!

Chỉ là, thân là đội trưởng, chạy ra đi luyện, bộ hạ lại ở chỗ này nằm ngáy o..o.....

Chu Sở Bạch nhíu nhíu mày, hét lớn một tiếng nói: “Đều tỉnh lại!”

Vương Lớn Mật là người đầu tiên bị đánh thức, đầu óc có lẽ là chóng mặt vù vù, liếc nhìn Chu Sở Bạch, lại ngã đầu nằm ngủ, cấm quân khác ở đằng kia mắt to tựa như nói mè: “Cái tên nào nửa đêm quấy nhiễu người vậy...”

Tính tình Chu Sở Bạch hiển nhiên tốt đến cực hạn, cởi vỏ bao trường đao xuống, bắt đầu nện người rời giường, hần như vậy một tý, lại đánh thức những cấm quân nửa mê nửa tỉnh kia, Vương Lớn Mật phản ứng nhanh nhất, lập tức đi tìm áo giáp mặc vào, lại có một người vốn là mặc quân phục của quân giáo cấm quân, lúc này không biết có dũng khí từ đâu tới, nổi giận mắng: “Đêm hôm khuya khoắt, tới làm cái gì? Còn để cho người ngủ hay không?”

Hần vừa dứt lời, nghênh đón hần là một cái tát bất dung tình, đừng xem dáng người Chu Sở Bạch không khô ngô, nhưng lực tay lại khá lớn, một cái tát xuống dưới, đánh cho cấm quân không phục này trực tiếp rơi xuống giường.

Lúc này, đám cấm quân mới biết được lợi hại, nếu không muốn ăn đòn, vậy thì cứ ngoan ngoãn mà làm theo, lập tức mặc quần đi theo Chu Sở Bạch.

Bên ngoài đại doanh, sắc trời mờ lung, nhưng lại không ít người, rất nhiều tiểu đội đã bắt đầu xếp thành hàng rồi, Chu Sở Bạch tìm đất trống, trong đầu cũng có chút gấp gáp, thân là giáo úy, đương nhiên không cam lòng rơi vào phía sau các bạn cùng học, hét lớn một tiếng: “Xếp thành hàng!”

)

446. Chương 434: Một Quá

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đà Lão Hồ

Chương 434: Một quá

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Xếp thành hàng... không phải là bày trận à?

Cũng may cách đó không xa cũng có đội ngũ xếp sẵn, chính là một tiểu đội đứng thành một hàng, theo chiều cao, vì vậy Vương Lớn Mật và đội cấm quân lập tức học theo, thật vất vả mới lập thành một đội ngũ.

Chu Sở Bạch đi tới, làm cho nguyên một đám đứng thẳng, dùng một nén nhang, mới có một ít bộ dáng, hẳn cũng không nói lời nào, yên lặng mà đứng ở đối diện đội ngũ, ưỡn ngực ngẩng đầu, đứng như một pho tượng, dáng chừng vững bất động.

Ngay từ đầu còn khá tốt, về sau liền khó tránh khỏi có chút không chống đỡ nổi, bốn tiểu đội cấm quân kêu khổ trong lòng, nhưng Chu đội trưởng đều vẫn đứng bất động, bọn hắn cũng không có dũng khí nhúc nhích, vừa rồi Chu đội trưởng tát một cái, lực uy hiếp mười phần, trong cái vẻ trang trọng kia, chứa một cơ thể vô cùng có sức mạnh, ai cũng không dám ngỗ nghịch với hắn.

Ngẫu nhiên có mấy trung đội dạo bước tới hướng bên này, chỉ là nhìn thoáng qua, lại đi nơi khác, cả trung quân đại doanh, lại khắp nơi đều là một hàng nhóm đội ngũ, tất cả mọi người lặng im không tiếng động.

Đôi khi, đội ngũ nơi khác lại đột nhiên xuất hiện mấy người thật sự không nhìn được, cũng sẽ bị giáo úy đập một cước, đau đến oa oa gọi mẹ.

Đây là nhẹ, có một cấm quân gan lớn, không biết đã làm cái cử chỉ gì điên rồ, đúng là hướng đội trưởng mắng to một trận, kết quả bị đội trưởng tát một cái ngã lăn, về sau lại đột nhiên có một số người đi đến, lời người này đi, về phần kéo đi nơi nào, còn có thể trở về hay không, liền không ai biết, nghe nói Thẩm đại nhân thiết lập cái Quân pháp ti, đây mới thực sự là địa ngục động ma, đi vào dễ dàng, đi ra thì khó.

Bốn tiểu đội bên này lại không có ai bị lôi đi, trọn vẹn đứng một canh giờ, mười mấy người Vương Lớn Mật này đã đứng đến nhúc nhích, nghe được một tiếng mệnh lệnh dùng điểm tâm, nguyên một đám lập tức ngồi bịch xuống đất.

Bữa sáng vẫn như cũ, là cháo nấu bí đỏ trước kia, cái gọi là bí đỏ, chính là bí đỏ, cấm quân đã sớm chán ghét loại thức ăn này, hết lần này tới lần khác, sáng sớm rèn luyện, lại làm cho Vương Lớn Mật cực đói rồi, đã không để ý đến những thứ khác, vừa ngồi vào, liền ăn như hổ đói, đội trưởng Chu Sở Bạch liền trừng mắt liếc hắn một cái.

Vương Lớn Mật lại càng hoảng sợ, lập tức không dám nhúc nhích, đợi cho Chu Sở Bạch ngồi trên mặt đất, hắn và cấm quân khác mới dám ngồi xuống, Chu Sở Bạch động chiếc đĩa, bọn hắn mới đi lấy chiếc đĩa, Chu Sở Bạch ngồi thẳng, bọn hắn cũng không dám lơ mãng, cẩn thận từng li từng tí mà tận lực dựng thẳng thân thể, sợ phạm sai lầm.

Đợi cho Chu Sở Bạch bắt đầu nhai từ từ nuốt chậm, bọn hắn mới uống sạch sẽ nước cháo.

Chu Sở Bạch ăn xong rồi, buông bát đĩa, mới chậm rãi nói: “ Có mấy lời, hiện tại nên nói rồi, nếu như ta là đội trưởng của các ngươi, cái quy củ này phải dựng lên, từ nay về sau, ta làm như thế nào, các ngươi liền làm như thế đó, không phục quy củ, đừng trách ta không nói tình cảm.”

Mấy người Vương Lớn Mật vội vàng nói: “ Đúng, đúng, tiểu nhân biết rồi.”

Chu Sở Bạch nghiêm mặt nói: “ Phải nói là tuân mệnh.”

“ Đúng, đúng, tuân mệnh...” Mọi người đồng thanh phụ họa.

Chu Sở Bạch nhíu đôi chân mày, Vương Lớn Mật lại càng hoảng sợ, phản ứng đầu tiên, liền vội vàng nói: “ Tuân mệnh!”

Chu Sở Bạch gật đầu, nói: “ Đi theo Thẩm đại nhân, do học đường dạy võ chúng ta đến lĩnh đội, bốn chữ quy củ chính là kim khoa ngọc luật, những thứ này, về sau các ngươi sẽ hiểu, không phục quản giáo, ta sẽ không khách khí, nếu nhiều lần không thay đổi, đành phải đưa vào Quân pháp ti .”

Nghe được Quân pháp ti, cấm quân đã trúng một bạt tai của Chu Sở Bạch không dám thở mạnh, trong lòng lại có vài phần may mắn, khá tốt, chỉ là đánh cho một bạt tay, nếu vừa rồi Chu Sở Bạch đưa hắn đi Quân pháp ti, bản thân chỉ là một tiểu lâu la, chẳng lẽ còn còn được với những Đô đầu, Ngự hầu kia? Quân pháp ti giết bọn hắn tựa như giết gà, đừng phải mình, chính là hình thức, lại càng cứu tử nhất sinh.

Chu Sở Bạch giáo huấn mấy câu, bên kia đã có tiếng trống truyền đến, hần nghiêm nghị đứng lên, nói: “Đi rửa sạch bát đĩa, chuẩn bị sẵn sàng, còn phải rèn luyện...”

Bốn tiểu đội cầm vệ, nguyên một đám mặt như màu đất, tuy cũng đứng thẳng không dám tranh luận, lấy một thùng nước dự bị ở phía trong phòng ra, rửa sạch bát đĩa ngay tại chỗ, lại chạy tới ngoài lều, tiếp tục đứng thành hàng.

Thời gian khổ như vậy, bọn họ chưa bao giờ tao ngộ qua, thời điểm Cao thái úy vẫn còn, cũng không phải là không rèn luyện, có khi người của Binh bộ sẽ đi qua khảo thí một tý, nhưng cái kia đều là động tác võ thuật đẹp, khua chiêng gõ trống, mỗi người giơ cờ, bày cái Trường Xà Trận, Hồ Cánh trận, một canh giờ liền trôi qua rồi, có khi cũng sẽ chẳng làm gì, đều là làm ra bộ dáng, nào có như bây giờ, phải hoạt động thật?

Càng thống khổ hơn chính là, cái chữ rèn luyện những đội trưởng này gọi, chính là bắt bọn hần đứng suốt một ngày, từ sáng sớm đến đến tối muộn, thật vất vả mới nhịn đến trong đêm, rất nhiều người hai chân đã không nghe sai khiến.

Cũng may, đội trưởng bảo giải tán, để cho mọi người dùng qua cơm tối xong, đều cho tự trở lại phòng nghỉ tạm, đội trưởng thì là đi ra ngoài một canh giờ, nghe nói là tiến sĩ chỉ dạy cái gì khóa, một canh giờ này, có thể nói là thời gian bốn tiểu đội cầm quân rảnh rỗi nhất, chỉ là ai cũng không đánh bài, chẳng có hào hứng nói chuyện tào lao, nguyên một đám ngả lên trên giường, xoa xoa chân nhức mỏi.

Đội trưởng Chu Sở Bạch trở về, cởi trường đao và áo giáp xuống, nhưng lại không vội ngủ, tuy hần cũng đứng một ngày, nhưng lại hành động như thường, tinh thần sáng láng, chỉ riêng điểm này, không thể không khiến Vương Lớn Mật và những người này có chút bội phục, trực giác cho rằng, đội trưởng này là quái vật.

Ban đầu còn tưởng, những đội trưởng này chỉ ra oai phủ đầu với bọn hần, cái gọi là quan mới lên đốt ba đồng lửa, chậm rãi cũng tốt thôi, nhưng rất nhanh, đám cầm quân liền thất vọng rồi.

Chẳng những luyện tập không gián đoạn, ngược lại còn có xu thế trầm trọng thêm, bảy tám ngày trôi qua, chính là Vương Lớn Mật, loại người thành thật này cũng không chịu đựng được, mấy cầm quân cùng đội gan lớn chút ít, lại càng thừa dịp Chu Sở Bạch ở đi lớp học, bắt đầu mưu đồ, tóm lại chính là không thể tiếp tục như vậy nữa.

Vốn là có mấy cầm quân nắm tay thành quả đám nói: “ Cùng với chịu khổ như vậy, chẳng bằng náo loạn một hồi, náo loạn xảy ra chuyện, bọn hần mới bằng lòng thu tay lại, nếu không sớm muộn gì các huynh đệ cũng gục không trên tay họ Chu kia.”

Cũng có người chần chờ, ví dụ như Vương Lớn Mật, hần sợ hãi rụt rè nói: “ Sợ là sợ đến lúc đó, hần trực tiếp đem chúng ta đến Quân pháp ti, đi nơi đó, cũng đừng nghĩ còn sống trở về.”

Mấy cầm quân gan lớn cũng có một ít chần chờ, rồi lại không cam lòng, nghĩ mấy ngày vất vả, thực sự so với chết còn khó chịu hơn, bọn hần dù sao cũng không so được với tú tài nhập học kia, ăn uống miễn phí nhiều năm như vậy, làm quen lính ăn chơi, thật sự chịu không nổi khổ.

Một người trong đó con mắt sáng ngời, nói: “ Mấy ngày nữa chính là thời gian ban lương, không bằng chúng ta nhẫ nại mấy ngày, đợi cho đến ngày đó, chúng ta lại náo, các người chờ coi, thiên hạ Ngu hầu, đội trưởng đều giống nhau, không thiếu được việc cắt xén tiền của chúng ta, tính cả hao tổn, thì tối trong tay chúng ta, chỉ sợ ngay cả năm thành đều không có, chúng ta đi đòi tiền, nhìn họ Chu kia nói như thế nào.”

Cầm quân kia vừa nói, người còn lại cũng đều ồn ào rồi, cần biết tham gia quân ngũ, thiếu tiền liền náo loạn, đó là sự tình thiên kinh địa nghĩa, bất kể là cầm quân, sương quân, là Tiền điện tư, Tư Mã tư, hàng năm cũng náo như vậy vài lần, tuy cuối cùng vẫn là bị người cắt xén, nhưng có thể tranh thủ một ít, cái này không coi là tội lớn, nếu lúc này đây có thể mượn đòi tiền dạy cho đội trưởng một bài học, hơn phân nửa là đội trưởng sẽ khiêm tốn một chút.

“ Tốt, cứ làm như thế, ngày mai chúng ta nói ẩn ý với họ Chu kia, lại nghe xem hần nói như thế nào, nếu lương thực tháng này không thể đến đúng hạn hoặc là cắt xén hung ác, chúng ta náo loạn, xem hần còn có lời gì để nói?”

)

447. Chương 435: Đòi Tiền

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 435: Đòi tiền

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đợi cho Chu Sở Bạch từ học đường ở phía trong trở về, vừa muốn cởi áo nằm ngủ, một người cầm vệ lấy hết dừng khí, nói: “Đội trưởng, lập tức sắp phát lương rồi, các huynh đệ đều là người có gia đình có sự nghiệp, cả nhà đều trông cậy vào phần lương thực này, miệng cần ăn cơm, không biết tiền này có thể đưa đến đúng hạn hay không? Thời điểm Cao thái úy còn sống, tuy cũng có hao tổn, thực sự vẫn có thể đúng hạn phát năm thành lương...”

Chu Sở Bạch chỉ là gật đầu, nói: “Đến lúc đó ta sẽ thay các người đi lĩnh lương.”

Đám cầm quân cũng không nói thêm lời, trong lòng thậm chí nghĩ, nhìn xem đến lúc đó, người có thể phát bao nhiêu lương, nếu là còn thấp hơn so với thời điểm Cao thái úy sống, đã hà khắc lại cay nghiệt đối với chúng ta, đến lúc đó, cho dù chúng ta không đi náo loạn, huynh đệ đội khác tất nhiên cũng sẽ đại náo một hồi.

Vài ngày đi qua, Chu Sở Bạch thay bọn hắn nhận được tin tức lương tới, đám cầm quân duỗi dài cổ, chứng kiến hai tay Chu Sở Bạch trống trơn, lại không thấy cầm theo quả cân, cũng không chuyển cái túi vải bố, bạc và đồng tiền ở nơi nào rồi?

Chu Sở Bạch triệu tập mọi người lại, nói: “Triều đình luôn luôn là hậu đãi đối với cầm quân, quân tiền mỗi tháng là ba quan, thức ăn khác đều phụ cấp, có phải không?”

Bọn người Vương Lớn Mật ào ào nói: “Đại nhân nói không sai, tính cả hao tổn, mỗi người chúng ta ít nhất cũng nên được cầm một quan tiền 500 văn là ít, nếu ít hơn nữa, các huynh đệ bên này chỉ có thể uống gió tây bắc.”

Trong lòng đều ở nghĩ: “Nếu ngay cả một quan tiền 500 văn đều không lấy được, thù mới hận cũ, quản người cái gì đội trưởng, cái gì Thẩm sát tinh, các huynh đệ liều mạng, cũng phải quần nhau cùng người.”

Chu Sở Bạch nói: “Cái gì một quan tiền 500 văn, ba quan chính là ba quan, ngoài ra, Thẩm đại nhân bên kia, hướng Binh bộ khiếu nại hộ Tư Mã tư, dù sao chúng ta cũng là dốc sức liều mạng vì chiến tranh, cho nên cái lương thực này nên tăng gấp bội mới được, trong đêm hôm qua, triều đình đã muốn vận thuế ruộng đến, cũng đều đưa vào kho, vì để phân phát thuận tiện một ít, tiền, đều là thay đổi bằng tiền dẫn, mỗi người sáu quan, một người đều không thiếu.”

Hắn móc một xấp tiền từ trong lòng ngực ra, đều là những tờ giấy bằng một quan tiền, bắt đầu phân phát.

Vương Lớn Mật ngây dại, bốn tiểu đội cầm quân khác cũng đều ngây dại, không phải nên có hao tổn sao, như thế nào lại thế nào? Trực tiếp phát tiền dẫn?

Cần biết, tuy tiền dẫn phổ biến tại Đại Tống, cũng rất dễ dùng, nhưng trong quân càng ưa thích phát bạc hơn, vì tại đây, chuyện xấu xa ẩn ở bên trong, việc hao tổn tiền bạc là thường xuyên, nhất là thời điểm phát bạc, người ta thiếu người một nửa lượng hay vài đồng tiền, người có thể nói lời gì?

Trực tiếp phát tiền dẫn, lại rất hiếm thấy, càng làm bọn họ sợ hãi kinh ngạc hơn, chính là, chẳng những không bị hao tổn một đồng, còn bỏ thêm lương gấp bội, lúc trước mọi người có thể nhận được 1500 tiền, cũng tức là một quan năm trăm tiền, coi như là tổ tông tích đức, trước mắt lại có đến sáu quan tiền, trọn vẹn cao hơn lúc trước đến bốn lần!

Không thu phí thức ăn, không tính hao tổn, những đội trưởng này, còn có Thẩm đại nhân kia, ăn cái gì? Vương Lớn Mật không nghĩ ra, những người khác càng không nghĩ ra, gia nghiệp các lão gia cũng không nhỏ, không thiếu được việc nuôi dưỡng ít thê thiếp bên ngoài.

Thê thiếp nữ tử cộng lại, không có mười người cũng phải tám người, dựa vào chút tiền lương của triều đình, sống như thế nào đây? Không ăn tiền bản và không cấp đủ tiền, bảo người ta sống thế nào đây? Cái này còn có vương pháp cùng thiên lý sao?

Đám lão bà của lão gia, bọn họ còn mua son bột nước thế nào được, không có son bột nước, tâm tình lão gia làm sao có thể sung sướng? Tâm tình lão gia không tốt, còn chiếu cố các huynh đệ thế nào? Quả thực là, lẽ nào lại như vậy, ngay cả quy củ cũng bị mất.

Loại ý nghĩ này, kỳ thật sớm đã khắc sâu ở trong đầu người đi lính tham gia quân ngũ, thật sự là thâm căn cố đế, tuy tiếp nhận tiền dẫn màu sắc rực rỡ kia, lại vẫn cảm thấy không đúng, không có quy củ, là sẽ lộn xộn đó, cái này sao có thể được?

Tất cả mọi người không nói gì, nhận được tiền lương, ngoan ngoãn đi ngủ, lúc tỉnh, không nhìn được mà sờ lên tiền dẫn dưới gối, vẫn còn, cũng rất có xúc cảm, để sát vào ngửi ngửi, có một mùi thơm của mực in, rất quyến rũ.

Thanh âm Chu Sở Bạch đã muốn vang lên: “ Rời giường!”

Trong dĩ vãng, thanh âm này vừa chói tai làm cho người ta phần hận, nhưng hôm nay nghe thấy, lại có chút dễ nghe, lúc trước hận Chu Sở Bạch, hận đến nghiêng răng ngứa lợi, lúc này, tuy trong lòng cũng nhớ thương chửi hằn một chút, nhưng so với Ngu hầu lúc trước, Chu đội trưởng quả thật không tệ, tuy người ta hà khắc, nhưng đối với chính bản thân hắn, cũng chưa từng thư giãn, bọn hắn thao luyện, Chu đội trưởng cũng thao luyện, bọn hắn ăn cháo bí đỏ, Chu đội trưởng cũng là ăn cháo bí đỏ, mọi người cùng ăn cùng ngủ, cũng còn có một chút tình cảm.

So với Ngu hầu kia, thì vẫn tốt hơn, bình thường cười toe toét cùng người, cũng không quản người làm thế nào, nhưng cắt xén quân lương, lại một chút cũng không khách khí, thời điểm bình thường, người cũng không thấy được người hằn dấu, gặp được sự tình, liền đổ lên trên đầu bọn hắn, có chuyện tốt liền đi tranh công, thật sự là cực kỳ vô liêm sỉ.

Sự so sánh này bùng lên, mới phát hiện chỗ đáng yêu của Chu Sở Bạch, bởi vậy, Chu Sở Bạch rống như vậy, tất cả mọi người vẫn lưu loát mà rời giường mặc quần áo, đến bên ngoài thao luyện, một điểm chậm trễ cũng không có.

... ..

Rời khỏi kinh đô và vùng lân cận phía bắc... xác thực là phải nói đến tầu chương Mông thành đưa tới, tất cả liên tiếp đưa đến Môn hạ tỉnh, Môn hạ tỉnh bên này chứng kiến tầu chương, thật sự là bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Cao thái úy, Tư Mã tư Đô đầu, Tư Mã tư phó Đô đầu, Tư Mã tư Đô Ngu hầu, Tư Mã tư Ngu hầu... cái liên danh sách tiếp này, lại đều là một chữ giống nhau, giết! Hơn nữa còn là tiền trăm hậu tầu! Cao thấp tướng tá Tư Mã tư, đúng là giết không còn một mống, cả xương cốt cũng không để lại.

Thật sự là không có vương pháp rồi! Vốn, hoàng thượng sắc phong khâm sai, nắm toàn bộ ba đường, quản thúc ba nha, Trắc trấn kinh đô và vùng lân cận, theo đạo lý mà nói, thật sự là có quyền lợi làm thẩm phán ba nha, tuy lời nói là như vậy, nhưng Cao thái úy là người nào? Tốt xấu cũng coi như một trong đám nhân vật đứng đầu, cứ giết như vậy, đi không đến nơi, về không đến chốn, không thông báo một tiếng, Thẩm diên cuồng này thật đúng là ăn được gan hùm mật gấu rồi hay sao?

Không chỉ Cao thái úy, cả Tư Mã tư, thoảng cái đã giết hơn một trăm người, người này nói giết là giết, các triều đại đổi thay, cũng chưa từng thấy qua kiểu giết người như vậy.

Những tầu chương này, đám Sách lệnh sử nhìn thấy, tay đều phát run rồi, chỉ cảm thấy hàn khí um tùm, ở phía trong tầu chương, phảng phất đều lộ ra một mùi máu tanh thấu xương, trong đầu lại nghĩ đến hình tượng Thẩm diên cuồng kia cười ha hả, lập tức sinh ra một loại ảo giác, cái tên Thẩm diên cuồng này, chẳng lẽ là diên thật rồi.

Cũng không đúng, điên rồi vẫn còn tốt, thủ đoạn như vậy, chỉ có thể dùng cùng hung cực ác để hình dung.

Bất kể nói thế nào, tuy Sách lệnh sử bên này rung động, nhưng cũng chỉ là rung động mà thôi, tấu chương lập tức trình báo đến Lục sự tình bên kia, Lục sự tình không dám làm chủ, dâng lên cho Lang trung, Lang trung đưa đến trong tay Thái Kinh.

Thái Kinh đang uống trà cùng tân nhiệm Binh bộ Thượng Thư Vương Văn Chuôi, Vương Văn Chuôi này chạy đến Môn hạ tỉnh, thật sự cũng có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, kinh đô và vùng lân cận phía bắc bên kia, hai ngày ba ngày thúc đẩy lương thực và tiền lương, gấp đôi tiền lương thì cũng thôi, còn muốn cải thiện trợ cấp thức ăn, trợ cấp là cái gì, Vương Văn Chuôi không biết, nhưng trong lòng của hắn cũng tinh tường, Thẩm diên cuồng làm như vậy, thật đúng là làm cho Binh bộ Thượng Thư hắn khó xử.

Phải biết rằng, Đại Tổng không chỉ là một người Tư Mã tư, Tư Mã tư người mượn danh nghĩa trên chiến trường, muốn gấp đôi tiền lương, mọi người cũng đều không phản đối, nắm cái tay với nhau, xem như nhận biết.

Nhưng còn muốn trợ cấp, còn muốn các loại danh mục quân nhu thuế ruộng, cái này là muốn mạng người rồi, dựa vào cái gì mà Tư Mã tư muốn cái gì thì sẽ có cái đó? Tiền điện tư chính là mẹ kế nuôi dưỡng Tư Mã tư hay sao? Bộ quân tư bên này còn để cho các huynh đệ ăn cơm hay không?

Quy củ chính là quy củ, bất kể nói thế nào, một chén nước bất bình, cái quy củ này liền khó có thể duy trì, Bộ quân tư và Tiền điện tư cũng không phải dễ trên. Vì vậy mọi người bỏ chạy đến Binh bộ náo loạn, hai tay chống trên eo, đỉnh đặc nói: “ Mọi người ăn mặc quần áo giống nhau, đều là đặt song song ở ba nha, dựa vào cái gì mà Tư Mã tư ăn uống no say, mọi người ăn gió tây bắc? Nặng bên này, nhẹ bên kia, đến loại tình trạng này, các huynh đệ không phục! Thượng Thư đại nhân, người vừa mới tiền nhiệm, mới đến, quy củ ba nha, người không biết, hiện tại tin tức này còn che được, đợi đến lúc đó, lại để cho huynh đệ phía dưới biết, không thiếu được việc bất bình, thật sự náo loạn, ai tới duy trì cục diện đây?

Hắn là lại bắt Thượng Thư đại nhân đi giảng đạo lý cùng bọn họ? Còn nữa, đạo lý kia, giảng như thế nào cũng không giảng thông, đại nhân là thân thể thiên kim, chúng ta thì sao, cũng không thể khiến đại nhân khó xử, không nói nhiều, vài cái quân tiền hằng tháng này, không sánh bằng Tư Mã tư, tốt xấu cũng phải gia tăng một chút chứ!”

Bộ quân tư, Tiền điện tư đến náo loạn, sương binh, xã binh, phiên binh bên kia cũng không phải đèn dầu đã cạn, nguyên một đám lần lượt dâng công văn đến tổ khổ, thật sự nói mình thành tên ăn mày, sắp nghèo rớt mòng tơi rồi, xin đại nhân thương xót, tốt xấu cũng để cho hai bát cơm, chúng ta không thể so với cấm quân, yêu cầu đương nhiên không cao, gia tăng cái hai thành quân lương là đủ, thật sự không được, một thành cũng được.

Chỉ thời gian vài ngày, cả nha môn Binh bộ liền thành hội chùa rồi, khắp nơi đều là chạy quan hệ hỏi quân lương, những người này cũng đều không ngốc, đứng ở cửa ra vào hỏi lung tung này kia, à, huynh đệ thì ra là Linh Nam phiên tư, thất kính, thất kính, một người lực lượng nhỏ, chúng ta cùng nhau đi hỏi, để cho Binh bộ nhìn xem.

Wang Văn Chuôi bị giày vò đến đầu óc choáng váng, không thể tưởng được, vừa mới tiền nhiệm, liền gặp được loại sự tình này, hắn muốn gia tăng quân lương trấn an một tý, nhưng Hộ bộ bên kia, hàng năm trích cấp thuế ruộng chỉ có như vậy thôi, Binh bộ dù muốn cũng không xuất ra tiền được, thêm vào việc, điểm tựa để cấp tiền cho Tư Mã tư, còn không biết nên từ nơi nào chuyển đến đây này, đâu có thể làm người tốt đi bố thí?

Binh bộ không chịu, ba nha, còn có thị vệ tư, phiên tư không chịu dừng tay, có mấy người lỗ mãng, cũng không để Binh bộ vào mắt, bần tiện rồi, không trả tiền chỉ thấy máu, người Giá trị đường, trên đường về nhà phải cẩn thận, các huynh đệ làm cái sự tình gì lỗ mãng, vậy cũng không tốt.

Đến mức này, Vương Văn Chuôi thật sự lại càng hoảng sợ, Binh bộ là cái gì? Binh bộ cái gì cũng không phải, trách nhiệm duy nhất chính là phát thuế ruộng cho những người này mà thôi, những người này muốn ồn ào, hắn lại không thể đáp ứng, đành phải tới tìm Thái Kinh, vừa thấy được vị ân sư này, liền kể khổ, nói Thẩm Ngạo, cái tên vô liêm sỉ này thật sự là không làm được chuyện tốt, lúc ra khỏi kinh, lần lượt đưa danh sách yêu cầu, bây giờ chuyện tiết lộ ra ngoài, tất cả mọi người liền không ngồi yên.

Ân sư nhất định phải nghĩ biện pháp cho môn hạ, nếu không, ân sư và Hộ bộ bên kia thông báo một tiếng, bảo bọn hán chuyển ít tiền lương thực đến trước, thỏa mãn những binh lính kia được không?

Thái Kinh mang một bộ dạng nhàn nhã, nghe xong Vương Văn Chuôi tổ khổ, hơi hơi mỉm cười, nói: “ Người nha, chính là thiếu kiên nhẫn, sợ cái gì, lỗ hổng chuyện này đã mở, vậy thì thu lại là được rồi, cần vào sự tình thuế ruộng, người khác tới hỏi, người kêu hán tìm Thẩm Ngạo kia đi, nếu bọn hán thật sự muốn kích động người náo loạn, đó cũng là Thẩm Ngạo gây ra, người làm Binh bộ Thượng Thư, cứ sống chết mặc bay là được.”

Wương Văn Chuôi cười khổ nói: “ Ân sư, những binh lính này cũng là không thể khinh thường, bọn hán nào dám đắc tội họ Thẩm kia? Điều biết Binh bộ dễ khi dễ hơn một ít, đương nhiên chính là hướng Binh bộ bên này đánh dăm rồi, còn có người nói, muốn... Muốn...”

Hán vốn định nói là muốn động thủ, đánh quan lại Binh bộ trên đường phố, nghĩ nghĩ, cuối cùng không đem những lời này nói ra miệng, thở dài nói: “ Cũng không biết họ Thẩm kia đến Mông thành thế nào, người còn chưa tới, liền dùng công phu sư tử ngoạn, tương lai chỉ sợ càng khó ứng phó.”

Thái Kinh chậm rãi mà uống trà, cũng không nói lời nào, nhẹ nhẹ uống một ngụm trà, về sau, đóng mắt nằm ở trên mặt ghế Thái sư, sâu kín nói: “ Ta biết rõ người khó xử, trước mắt, cái Binh bộ này nhiều việc vất vả, người chịu khó một chút, Cao Cầu bên kia sắp có tin tức, chúng ta chờ coi là được.”

Thấy Thái Kinh diễn xuất nhàn nhã như vậy, Vương Văn Chuôi hơi sững sờ, nhai nuốt lấy lời Thái Kinh nói..., nhất thời ngây dại.

Cũng không biết Thái Kinh nghĩ như thế nào , nhưng Vương Văn Chuôi biết rõ, Thái Thái sư gọi mình khiêng việc trước, đầu đầu vẫn cứ là mình.

Chỉ là, Thái Kinh nói như vậy, Vương Văn Chuôi cũng là không thể làm gì, thở dài nói: “ Nếu như thế, môn sinh sẽ cố gắng kéo dài thời gian, thật sự không được, dứt khoát đặt trọng trách xuống là được.”

Nói lời như vậy, có chút giống với đứa trẻ tức giận, Thái Kinh cười ha ha, nói: “ Cái trọng trách này, không phải là để cho người bỏ, yên tâm, ta xem chừng, hai ngày này sẽ có tin chính xác, xem Cao Cầu bên kia nói như thế nào trước một chút.”

Đàm tiếu vài câu, môn hạ Lang trung liền bước nhanh đến rồi, nóng nảy gấp rút nói: “ Thái sư, có tấu chương gấp.”

“ Là kinh đô và vùng lân cận phía bắc hay sao?” Thái Kinh giơ con mắt lên, miễn cưỡng liếc nhìn Lang trung.

Lang trung khom người nói: “ Vâng, mời Thái sư xem qua.”

Kết quả, cầm cái phần tấu chương kia, Thái Kinh chậm rãi xem hết, sau đó như có điều suy nghĩ mà đặt tấu chương ở trên bàn, bờ môi khô quắt rung động thoáng một tý, nói: “ Tiên hạ thủ vi cường, gọn gàng, phần can đảm này, chỉ sợ người trong thiên hạ không có ai có thể vượt qua hán.”

Wương Văn Chuôi cẩn thận từng li từng tí hỏi: “ Ân sư nói tới ai vậy?”

Thái Kinh dùng đốt ngón tay gõ tấu chương, nói: “ Còn có thể là ai? Liền cái tên Thẩm Ngạo kia! Hán đã đến Mông thành, từ Cao Cầu xuống dưới, giết 167 người, cái này còn chưa tính phản quân vào.”

Wương Văn Chuôi hít một hơi khí lạnh, 167 người, một năm Đại Tổng triều xử quyết tử tù, chỉ sợ cũng chưa chắc có số này, Thẩm diên cuồng lần này là thật sự điên rồi, huống chi giết chính là Cao thái úy, Cao thái úy là người nào? Cũng là người hán có thể giết sao?

Nói về Cao Cầu, Vương Văn Chuôi cùng hán còn có mấy phần giao tình, hơn nữa đều là vây cánh của Thái Kinh, không khỏi có chút thổ chết hồ bi, Thẩm Ngạo có thể tiên trăm hậu tấu giết Cao Cầu, khai đao kế tiếp, nói không chừng chính là mình.

Wương Văn Chuôi không khỏi nổi giận dùm dùm mà vỗ bàn, nói: “ Hán thật to gan, thật sự là phản rồi, ân sư, sự tình đến mức này, họ Thẩm đây là tự tìm đường chết, Thái sư, tự ý giết Cửu khanh, đây là cái tội gì? Ta nhất định đưa lên triều buộc tội hán.”

Thái Kinh lắc đầu, gọi hần ngồi xuống, nói: “ Hần dùng chiêu thức ấy, chỗ cao minh là, ngay cả ở trong nội cung, cũng không thể giáng tội, càng giết, lại càng thêm yên tâm.”

Vương Văn Chuôi ngây ngẩn cả người, nói: “ Đây là có gì?, kính xin ân sư chỉ giáo.”

Thái Kinh cười ha hả, nói: “ Ta hỏi ngươi, hôm nay Thẩm Ngạo đã có thân phận gì?”

)

448. Chương 436: Mưu Cao

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 436: Mưu cao

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“ Nắm toàn bộ ba đường kinh đô và vùng lân cận, quản thúc ba nha, Trắc trấn, sắc phong khâm sai, đồng thời còn kiêm Tư nghiệp học đường dạy võ, Hồng Lư Tự Tự khanh, sắc Hầu tước, phong Thái Phó.”Vương Văn Chuôi biết mình biết người, một hơi báo hết danh hiệu của Thẩm Ngạo ra.

Thái Kinh lại cười nói: “ Có thể chứ, không nói những hư chức kia, chỉ nói quản thúc ba nha và Trắc trấn, binh mã thiên hạ, tất cả để hần tiết chế, nếu hần vừa mới đến nhận chức, liền thu mua nhân tâm, người ngầm lại xem, bệ hạ sẽ nghĩ như thế nào?”

“ Nhưng hần ngay cả đương triều Thái úy cùng...”

Thái Kinh lắc đầu cắt ngang Vương Văn Chuôi, thở dài nói: “ Giết Cao Cầu, tẩy trừ Tư Mã tư, chuyện này truyền đi, tất nhiên làm thiên hạ chấn động, Tiền điện tư tạm thời không nói đến, bên kia không liên quan đến Tư Mã tư nhiều lắm, thậm chí còn có chút hiềm khích, nhưng Bộ quân tư bên này sẽ như thế nào?”

“ Bộ quân tư và Tư Mã tư đều trú bên ngoài thành, liên lạc thì chặt chẽ hơn nhiều, tướng tá Tư Mã tư kia, chuyển đến Bộ quân tư cũng là có, thời điểm năm kia, cũng có không thiếu tướng tá Bộ quân tư điều đến Tư Mã tư.”

“ Có thể chứ, Bộ quân tư và Tư Mã tư dẫu lìa xa còn vương vấn tơ lòng, Tiền điện tư là tuyệt đối thuần phục trong nội cung, hôm nay vừa náo loạn như vậy, Bộ quân tư chắc chắn hận thấu Thẩm Ngạo, cần biết, bên trong bị giết người, có bao nhiêu người là đồng liêu, đồng chí của Bộ quân tư?

Đây chỉ là thứ nhất, Đại Tổng ta tuy dùng văn chế võ, nhưng đối với tướng tá cầm quân, luôn luôn dùng hậu đãi để tiếp, nếu không phải phạm vào đại án, có thể lưu vài phần tình cảm, liền lưu vài phần tình cảm, Thẩm Ngạo vừa giết, đám tướng tá cầm quân sẽ nghĩ như thế nào?”

Vương Văn Chuôi suy nghĩ theo mạch Thái Kinh dẫn dắt, nói: “ Dích thị là mỗi người đều cảm thấy bất an.”

Thái Kinh thừa dịp Vương Văn Chuôi nói chuyện, nhấp một ngụm trà, mới tiếp tục cười nói: “ Đúng là đạo lý này, thổ chết chính là hổ buồn, bất tri bất giác, ngoại trừ Tư Mã tư, tất cả các tư, đối với Thẩm Ngạo, khó tránh khỏi hội nội bộ lục đục. Đây chẳng phải là thứ trong nội cung không hi vọng nhìn nhìn? Nói thấu triệt một điểm, chính là bởi vì có những người như Thạch Anh, có Đoan Chính, lão phu mới có thể nắm toàn bộ ba tỉnh, Trắc trấn bên kia, chính là bởi vì có Đồng Quán, trong nội cung mới yên tâm dùng gia tăng mấy tướng công trị quân, không có Bộ quân tư, Tiền điện tư, Thẩm Ngạo nắm toàn bộ ba đường kinh đô và vùng lân cận, liền có thể làm thêm một thời gian.”

Vương Văn Chuôi cũng không phải kẻ ngu dốt, hơi nhắc một điểm, lập tức hiểu thâm ý trong lời nói Thái Kinh, thở dài nói: “ Nói như vậy, Thấm Ngạo này giết người, còn là giết đúng người rồi, không những không có tội, còn có công nữa, đây là cái đạo lý gì?”

Thái Kinh chậm rì rì nói: “ Cũng không hẳn là như vậy, mưa móc ân điển, đều tại quân tâm, nếu là Thiên Nhất Dạy bị tiêu diệt, cái đó tất nhiên là Thấm Ngạo quyết định thật nhanh, nghiêm túc Tư Mã tư, bỏ loạn thần tặc tử, lập nhiều chiến công hiển hách, nhưng nếu chiến sự vẫn không có tiến triển thì sao?”

Vương Văn Chuôi mừng rỡ nói: “ Đó chính là được ân sủng mà kiêu, coi trời bằng vung, giết chóc đại thần, khiến tam quân tan rã, làm sai sót cơ hội tốt diệt tặc?”

Thái Kinh lại cười nói: “ Đúng, chính là đạo lý này, cho nên hẳn có công hay là có tội, bây giờ còn không thể kết luận, khoản này sổ sách, nhớ kỹ trước cái đã.”

Vương Văn Chuôi nói: “ Chúng ta có nên làm một chút việc trong đó hay không? Ta ở Binh bộ, nếu kéo dài mấy ngày không vận chuyển thuế ruộng...”

Thái Kinh vội vàng nghiêm khắc mà cắt ngang lời hắn: “ Tiêu diệt Thiên Nhất Dạy chính là quốc sự lớn nhất, người không muốn sống nữa sao? Làm trể lương thảo, đến lúc đó, người thứ nhất bị xét nhà diệt tộc đúng là người.”

Vương Văn Chuôi đột nhiên mồ hôi lạnh chảy ròng, cẩn thận từng li từng tí, nói: “ Đúng, đúng, đệ tử quá hồ đồ, chỉ là, nếu họ Thấm thật sự là người có bản lĩnh, chẳng phải là dâng cho hắn một kiện đại công?”

Sắc mặt Thái Kinh hòa hoãn hơn một ít, ngữ khí y nguyên lạnh như băng, nói: “ Muốn làm, vậy thì không thể để lộ ra dấu vết, biện pháp vẫn có.”

“ Xin ân sư chỉ bảo cho ta biết.”

Thái Kinh từ từ nói: “ Thấm Ngạo giết nhiều tướng tá Tư Mã tư như vậy, binh Tư Mã tư bên kia do ai đến thay? Ta xem chừng, hẳn là muốn dùng giáo đầu và giáo úy học đường dạy võ bổ sung, nhưng nếu bắt các tướng sĩ nghe lệnh, Thấm Ngạo cần nhất, chính là thời gian, muốn để Tư Mã tư cảm vệ đồng tâm đồng sức cùng Thấm Ngạo hẳn, không có nửa năm là không thể nào, cho nên chúng ta cần làm...”

Thái Kinh đóng mắt lại, chậm rì rì mà tiếp tục nói: “ Không cho hắn cơ hội kéo dài, tìm những thứ tội linh tinh trước, đưa lên triều buộc tội hắn, không cần phải liên quan đến sự tình Cao Cầu, chỉ nói Thiên Nhất Dạy ngày càng lớn mạnh, vì sao Thấm Ngạo lĩnh quân, lại dừng mà không tiến, cho hắn gây một điểm áp lực trước.

Một phương diện khác, còn phải phái người truyền ra lời đồn trong phố xá, nói Thấm Ngạo căn bản là không tính tiến binh vân vân....., chuyện này từ từ sẽ đến, một tháng về sau, lại để cho càng nhiều người buộc tội, đây chỉ là bắt đầu, đến tháng thứ ba, liền làm cho người ta dùng cái chết để can gián, bệ hạ bên kia, nhất định cũng sẽ có một chút nóng vội, đến lúc đó, không chịu được áp lực lớn như vậy, hạ ý chỉ đốc xúc tiến quân cũng là chuyện sớm hay muộn, ngắn ngủn ba tháng, ta xem Thấm Ngạo lấy cái binh gì để đi quyết tử chiến cùng Thiên Nhất Dạy, giao chiến càng sớm, tỉ lệ bại lại càng cao, chỉ cần chiến báo truyền đến, lập tức tổ chức người đưa lên triều buộc tội, gắt gao cắn chặt chuyện Thấm Ngạo giết Cao Cầu, khiến cao thấp tướng sĩ không chịu phục vụ quên mình, một khi nói cái này, thực sự bắt đầu được hưởng ứng, chính là hoàng thượng, cũng khó có thể bảo vệ hắn, thật sự không được, liền kêu người chào từ giả về hưu, mọi người đều chào từ giả, người càng nhiều, tâm hoàng thượng càng loạn.”

Thái Kinh thở dài, lại nói: “ Chúng ta đối phó, không chỉ là một người Thấm Ngạo, thậm chí còn phải gia tăng áp lực lên hoàng thượng, chỉ có hoàng thượng chấp nhận, thù của Cao Cầu mới có thể báo.

Cho nên, lúc này đây cũng là một thời cơ tốt, chỉ bảo người ta đưa lên triều thúc giục Thấm Ngạo tiến binh, ai có thể nói ra cái xấu trong đó? Thấm Ngạo không phải xử lý cái Thụy Nhã Xã San sao? Không bằng người đưa chút tiền, cũng xử lý một tuần san, kêu là biết nghe thấy kỷ sự, sĩ tử bên kia chỉ cần khê động, liền không ai dám trì hoãn thời gian vì Thấm Ngạo.”

Vương Văn Chuôi ghi nhớ hết mọi việc, đối với thủ đoạn của Thái Kinh, thật sự là bội phục không thôi, giết người không thấy máu không chính là như vậy? Rõ ràng chỉ là thúc giục tiến binh, còn có thể tự xưng là vì việc công, lo cho quốc gia, tâm lo nạn trộm cướp, bức Thấm Ngạo, tại lúc chưa làm đủ chuẩn bị kia,

giao chiến cùng Thiên Nhất Dạy, hiện tại Thiên Nhất Dạy bên kia, xem ra cũng tuyệt đối không phải đèn đã cạn dầu, Tư Mã tư Cao Cầu không đánh lại, Thẩm Ngạo đem học đường dạy võ của hắn kết hợp với Tư Mã tư, có thể đắc thắng sao?

Chỉ cần không để cho Thẩm Ngạo có đủ thời gian, Thẩm Ngạo tất bại, đến lúc đó, tường nghiêng mọi người cùng đẩy, ai cũng không bảo hộ được hắn.

“ Ân sư dạy bảo rất đúng, đệ tử ghi nhớ trong lòng, chuyện này liền để cho ta đi làm, đi liên lạc mấy người bằng hữu xem xét trước, cái biết nghe thấy kỳ sự kia, cũng sẽ thiết lập đầu tiên.”

Thái Kinh cười ha ha một tiếng, nói: “ Người chính là người quá nóng nảy, làm người hay làm việc, đều phải lo trước nghĩ sau, xem xét trải phải một lần, lưu lại đường lui vì chính mình trước cái, mới có thể thông dong xử lý sự tình, được rồi, ta cũng đã mệt mỏi, người đi xuống trước đi!”

... ..

Qua vài ngày nữa, tấu chương buộc tội liền đi ra, đưa lên triều chỉ có ba cái, đều là chút ít quan thanh nhàn, không có danh tiếng gì trong kinh, loại buộc tội, cũng không phải Thẩm Ngạo, mà là quân chính sự vụ, nói là Thiên Nhất Dạy bên kia càng ngày càng hung hăng can quấy, nếu không kịp bình định, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành mối họa lớn trong lòng Đại Tổng, vì thần lẫn lộn khó ngủ, vừa lo mà lại quá lo, xin bệ hạ lập tức thúc giục Tư Mã tư tiến binh, áp chế từ phía, bình định cường đạo.

Chỗ lợi hại của cái tấu chương này, là nằm ngay ở chỗ, ai cũng không có đắc tội, bên trong lại không thấy dấu hiệu ngấm ngầm hại người, chỉ cây dâu mà mắng cây hèo, càng không có chỉ trích bất luận kẻ nào, có chỉ là một tấm lo quốc lo dân, đây tâm tư bảo hộ Đại Tổng.

Tấu chương đưa đi, lại không có tiếng vọng gì, dù sao, người sáng suốt cũng biết, Thẩm Ngạo vừa mới đến Mông thành, hiện tại tiến binh, cuối cùng vẫn có chút không quá phù hợp, mấy vị quan viên lo quốc lo dân đưa tấu chương lên triều này, thật sự là quá nóng lòng.

Cũng có chút bất thường, biết rõ tấu chương vô dụng như vậy, lại còn muốn đưa tới, đây là ý gì?

Chỉ là, cho dù có cái gì không đúng, lại cũng không có người nào dám đứng ra phản bác, người ta lo quốc lo dân, liên quan gì đến người, người muốn phản đối, đây chẳng phải là nói người, thân là mệnh quan triều đình, ngồi không ăn bám, sự tình lớn như vậy, lại không hề để ở trong lòng?

Cho nên loại tấu chương này không phản đối được, chỉ có thể nhìn náo nhiệt, thái độ trong nội cung đối với cái tấu chương này, chỉ là lưu ở bên trong cung, ý tứ chính là, chỗ tấu chương này, ta đã nhìn rồi, ừm, hôm nay khí trời tốt!

Như một hòn đá nhỏ rơi xuống hồ nước lớn, ba quyển tấu chương này, chỉ hù dọa một ít rung động, qua vài ngày, liền bị người ta quên đi.

Chỉ là, đến lúc này, trong phố xá đầu lại truyền ra rất nhiều tin tức cổ quái, có người nói Thẩm Ngạo là giữ binh tự bảo vệ, không chịu tiến binh tiêu diệt, cũng có người nói, tuy Thẩm Ngạo là Văn Khúc tinh hạ phạm, chiến sự lại là cái gì cũng đều không hiểu, triều đình bên này dùng sai người rồi, nhìn bộ dáng hắn hiện nay, chắc là sợ dám chiến.

Những lời đồn đại này, bắt đầu chỉ là chút ít thanh âm nhỏ nhỏ, ngẫu nhiên vài người đàm luận, chỉ là, kinh đô và vùng lân cận phía bắc và Biện Kinh thân cận quá, đối với tin tức tiêu diệt, liên quan đến đến lợi ích thiết thân của người Biện Kinh, đương nhiên cũng đều nguyện ý quan tâm, cho nên lời đồn đại liền có chút không chế áp chế nổi.

Về sau nói cái gì có, cũng có vài người biện hộ vài câu vì Thẩm Ngạo, lập tức liền đưa tới người bên ngoài phản đối, dùng ngòi bút làm vũ khí, há miệng liền hỏi: “ Nếu Thẩm Ngạo thật sự có nhiều loại bốn sự, vì sao lâu như vậy còn chưa thấy hắn có động tĩnh gì? Vì sao còn không thấy hắn tiến binh.”

Một câu chất vấn này, có lý đều trở nên vô lý rồi, người biện hộ thường thường phải xám xịt xin tha.

Lại về sau, ở phía trong thành Biện Kinh cũng xuất hiện tuần san mới, gọi là biết nghe thấy kỳ sự, tuy Biện Kinh lớn, Thụy Nhã Nhã Xã San cũng đã xử lý nhiều năm, nhưng cái biết nghe thấy kỳ sự này vẫn là phần tuần san thứ hai của Biện Kinh.

Kỳ thật, đám thương nhân đã đổ mắt đối với lợi nhuận của tuần san từ lâu, nhưng chân chính dám mở, lại là một cái đều không có, trong lòng mọi người đều tinh tường, thứ tuần san này, thảo luận hướng tốt là để người cười một tiếng, thảo luận hướng xấu thì phải là tà thuyết mê hoặc người khác.

Thương nhân tầm thường, chỉ dám nịnh bợ Thượng Thư, Thị lang, tuyệt đối không dám đơn giản đi sờ cái ngòi nổ này, cho nên biết nghe thấy kỷ sự ra đời, lại càng làm cho người ta không sờ được manh mối, sau lưng phần tuần san này là ai? Lại nhận ai làm chỗ dựa?

Tưởng tượng sâu vào phía trong, rất nhiều người liền nghĩ ra một chút hương vị, cũng nguyện ý dùng tiền đi mua kỳ biết nghe thấy kỷ sự thứ nhất, muốn nhìn một chút xem tại đây nói cái gì.

Nhìn bản văn về thứ nhất, ngôn ngữ bên trong liền có chút quá kích rồi, nói rõ chi tiết kinh đô và vùng lân cận phía bắc cách Biện Kinh gần như thế nào, còn nói Thiên Nhất Dạy hung hăng can quấy như thế nào, lại càng chú ý ám chỉ, nếu không tiểu trừ, sớm muộn gì cũng xảy ra đại họa, yếu điểm cuối cùng, vẫn mơ hồ đề cập sự tình sớm tiến binh, nói chậm trễ nữa, vô cùng có khả năng tạo thành cục diện đuôi to khó vẫy.

Ở phía trong thành Biện Kinh, gió thổi mây tuôn, một chỗ vắng vẻ Thảm phủ, có người khó xử, người này đang đưa cây quạt, đi qua đi lại trong nội viện, khi thì nhíu mày, khi thì giơ con mắt lên, con mắt rơi xuống trên cây ngô đồng trước viện, thật lâu, thở dài một tiếng, lại im lặng.

Hôm nay, quán trà, quán rượu của Thảm Ngạo không ít, chỉ tính riêng thành Biện Kinh, liền có hơn mười cửa tiệm, những cửa tiệm này đã có thể kiếm tiền, đồng thời còn có một cái công năng khác, chính là tìm hiểu tin tức.

Như loại quán trà này, đủ loại tin tức lưu truyền, tốc độ nhanh nhất, hơn nữa, loại nhân vật nào cũng có, cho nên chỉ cần lưu tâm, cái dạng tin tức gì cũng có.

Trước khi Thảm Ngạo rời kinh, rất dễ bụng đối với chuyện này, vì thế, cố ý đầu rút ra một đám người thông minh giỏi giang từ trong phủ, phân công đến tất cả quán trà quán rượu, làm người ghi chép, tiểu nhị trong tiệm nghe được tin tức gì, liền lập tức tập hợp tin tức, ghi chép vào trong vở, sẵn sàng chọn chuyện không tốt liên đến quan Thảm Ngạo, hoặc là liên quan trọng yếu, đưa đến chỗ Trần Tế.

Trần Tế là cáo già, tin tức đưa đến, hắn chỉ cần nhìn một cái liền có thể nhìn ra thật giả đại khái, lại có thể từ trong các loại tin tức, phân biệt ra dấu vết để lại, hắn sàng chọn một lần, có cái gió thổi cỏ lay, liền lập tức đưa thư cho Thảm Ngạo.

Mấy ngày nay, Biện Kinh thật sự vô cùng quỷ dị, không nói đến ba phần sáu chương không hiểu thấu trong triều đình kia, còn có cái biết nghe thấy kỷ sự mới xuất lộ kia, cũng đã dấu điểm huyền cơ nào đó.

Biết nghe thấy kỷ sự, chỗ quỷ dị tại đây, là sau lưng nhất định có đại nhân vật ủng hộ, mà nhân vật có thể ủng hộ tuần san phát hành, trong thành Biện Kinh cũng là rải rác không có mấy, lại cũng không khó suy đoán, hơn nữa văn về ở phía trong tuần san, hiển nhiên là vẫn còn chỗ ám chỉ, Trần Tế đã nghĩ được một khí tức âm mưu dày đặc.

Đợi Trần Tế nghĩ thông suốt, lại không nhận được mà nhíu mày, thở dài: “ Thủ đoạn như thế, đích thị là Thái Kinh kia nghĩ ra, lợi hại.”

Đến mức này, Trần Tế cũng không khỏi bội phục Thái Kinh rồi, chỗ đáng sợ nhất của cái âm mưu này, không phải là bản thân nó bày ra phức tạp đến cỡ nào, mà là nó vĩnh viễn khó giải, thậm chí bởi vì nó nắm chắc mạch đập thế sự, cho nên thế đi của nó không thể nghịch chuyển.

Rõ ràng là muốn quân Tống bị đại bại, rõ ràng là muốn thừa dịp đại bại, tiến hành thanh toán đối với Thảm Ngạo, nhưng tại trước mắt người đời, lại là một bộ dạng vì quốc vì dân, hình tượng đại nghĩa vô cùng thẳng thắn, đừng nói là phổ phượng, chính là sĩ tử, cũng sẽ được phần đông người thừa nhận.

Bên trong bế tắc ở chỗ, bất luận kẻ nào cũng khó có khả năng phản đối nó, nếu ai phản đối, liền khó tránh khỏi có vẻ sợ chiến, cho nên hiện tại cái phần sáu chương vài và biết nghe thấy kỷ sự, kỳ thật cũng chỉ là tập thể dục, trò chơi chỉ vừa mới bắt đầu, đợi cho thời cơ đầy đủ, lại rất thích hợp để làm khó dễ, đến lúc đó, lực lượng phổ phượng, sĩ tử, triều đình sẽ vận thành một sợi dây thừng, bức Thảm Ngạo xuất chiến.

Thái Kinh lợi hại ngay tại ở chỗ, bất kể là sĩ tử hay là triều đình, bất kể là đảng mới hay là đảng cũ, là môn sinh của hắn hay là kẻ thù chính trị căm hận hắn, hắn chỉ dùng một thủ đoạn, đều ngoan ngoãn mà thành con cò của hắn, án lấy tâm ý của hắn, làm đầy tớ cho hắn.

)

449. Chương 437: Làm Tiểu Nhân

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 437: Làm tiểu nhân

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Mọi sự đã chuẩn bị, còn thiếu khuyết gió đông, hướng chỉ là Thảm Ngạo vừa mới tiếp nhận cục diện rồi rầm của Tư Mã tư, hai tháng xuất chiến, trong mắt Trần Tế, là tuyệt đối không thể tiến công.

Trần Tế thở dài, thâm nghĩ thủ đoạn của Thái Kinh lợi hại, lại không tránh khỏi lo lắng vì Thảm Ngạo, hắn lắc đầu, trở lại trong phòng, đi tìm giấy viết thư, dùng cái chặn giấy đè nặng, vung bút giữa không trung, nghĩ nghĩ, viết viết bốn chữ: cần dùng gấp nhãn.

Lập tức gọi người đưa thư ra ngoài.

Thời điểm phong thư này đưa đến trên tay Thảm Ngạo, đã là nửa tháng sau, gần đây Thảm Ngạo sống coi như không tệ, sáng sớm, hắn liền cỡi ngựa đi tất cả doanh tuần doanh một chuyến, tùy tiện tìm nơi ăn điểm tâm, lại đi Quân pháp ti bên kia, tìm chút ít tiền sĩ nhân rồi, chơi chút ít trò đối câu, kinh nghĩa phá đề các loại..., giữa trưa nghỉ ngơi một hồi, mới bắt đầu chính thức thay quyền công vụ, xem một ít tình báo thám báo đưa tới, còn có loại công báo Biện Kinh bên kia đưa tới, lại trực tiếp phát tin về hướng Binh bộ bên kia, không chút khách khí mà đòi hỏi quân lương.

Một ngày này, giữa trưa, dùng qua cơm trưa xong, hắn vừa mới ngồi vào chỗ của mình, bên kia liền có thân binh tiến đến bẩm báo, nói là trong nhà gọi thư tới, Thảm Ngạo xụ mặt, nói: “ Đại Vũ trị thủy, chỉ là việc nhà, bây giờ Bổng đại nhân đang ở tiền tuyến chiến tranh, thư nhà sao có thể bảo Bổng đại nhân xem trong phòng làm việc? Được rồi, người cũng không cần khó xử, xem người vất vả đi một chuyến, Bổng đại nhân cho người mặt mũi, liền nhìn một cái đi, cầm thư đến.”

Đầu óc thân binh này có chút phát mộng, khâm sai đại nhân xem thư nhà, còn phải nhờ mặt mũi của mình? Ngượng ngùng cười nói: “ Đại nhân, ta đi mời người đến.”

Đi vào là một người đầy tớ Thảm gia, cẩn thận từng li từng tí mà hành lễ với Thảm Ngạo, nói rõ đồ đến, Thảm Ngạo lại bảo hắn không cần đa lễ, hỏi tình trạng trong nhà, đầy tớ nói: “ Trong nhà tốt lắm, chỉ là mấy vị chủ mẫu dạo dò thiếu gia mặc nhiều quần áo, đừng để lạnh.”

Thảm Ngạo cười cười, nói: “ Ta cũng không phải tiểu hài nhi ba tuổi, những lời này cũng cần người khác dặn dò? Được rồi, người cầm thư cho ta xem một chút.”

Mở thư ra, mới biết được là bút tích của Trần Tế, bên trong chỉ là một bốn chữ cần dùng gấp nhãn, Thảm Ngạo nhíu nhíu mày, nói với đầy tớ kia: “ Lúc Trần tiên sinh gọi người tới đưa tin, có nói gì không?”

Đầy tớ gãi đầu nói: “ Trần tiên sinh nói, hậu viện lửa cháy, phải cẩn thận đề phòng, còn nói có một số việc thuận thể làm cũng không tệ, nhưng là thời khắc phi thường, có lẽ là ngược dòng thì tốt hơn.”

Thảm Ngạo cười nói: “ Đây là sự phụ cho ta mê cục rồi, hậu viện lửa cháy...” Ánh mắt của hắn chuyển động, lập tức hiểu ý tứ Trần Tế, có thể ở phía trong Biện Kinh đã phóng hỏa, vạch đầu ngón tay lên, cùng chỉ có

vài người, nếu hoàng thượng bên kia xảy ra chuyện, Dương Tiễn đã sớm cấp báo tám trăm dặm, ngoại trừ hoàng thượng, chỉ có Thái Kinh!

Thái Kinh lại chơi gì đây? Còn có thời điểm phi thường, cái này là có ý gì?

Thẩm Ngạo chỉ trừ trừ chốc lát, đã biết là nhất định sẽ có biến cố phát sinh, đây là Trần Tế bảo mình đứng vững trước mọi áp lực, án lấy ý nguyện của mình để làm việc, nhưng ý tứ như vậy, vì cái gì trong thư còn nói cần dùng gấp nhãn?

Thẩm Ngạo ngồi yên hồi lâu, không nghĩ ra đầu mối, không nhìn được, trong lòng oán thầm: “Đánh cái gì bí hiểm, hơn phân nửa là phải chờ tới thời điểm phi thường, mới có thể đoán được ý tứ của hần.” Trong lòng không thoải mái, liền gọi người cầm giấy bút, viết mặt sau bức thư: nhãn cái rắm.

Buông bút, thường thức chữ viết của mình, không nhìn được, đắc ý nghĩ: “Đệ tử viết chữ còn lợi hại hơn so với sư phụ, trên đời thực sự không có mấy người.” Bắt đầu gấp thư, nhét trở lại chỗ cũ, gọi đầy tớ đi xuống nghỉ trước, ngày mai đưa tin trở về.

Chơi trò chơi đoán bí hiểm, Thẩm Ngạo không có hào hứng, về phần cái gì cần dùng gấp nhãn, Thẩm Ngạo càng không hào hứng, trong mắt hần, từng bước nhường nhịn, còn không bằng đi chiếm cứ tiên cơ, người không đánh ta, ta đánh người trước, đó mới nguyên tắc xử sự lớn nhất.

Đầy tớ lui xuống, nhưng Ngô Bút lại kích động chạy đến, hướng Thẩm Ngạo nói: “Thẩm huynh, ta nghe được tin tức của phụ thân đại nhân, nói là Thiên Nhất Dạy không giết hần, chỉ giam giữ, ha ha, chỉ cần phụ thân còn sống, liền có cơ hội cứu.”

Thẩm Ngạo hỏi hần: “Người có được tin tức từ nơi nào?”

Ngô Bút nói: “Là thám báo bên kia báo đến, có một đội thám báo nắm được mật thám của Thiên Nhất Dạy, trực tiếp đưa đến quân pháp bên kia, đề ra nghi vấn, ta vừa mới tới chỗ ấy, hỏi hần vài câu, mới có tin tức.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu: “Như vậy cũng tốt.” Dứt lời, giữ vững tinh thần, nói: “Đã như vậy, chúng ta thừa cơ hội này, có thể nghĩ cách cứu hần, mấy ngày nay ta phái người đi Thiên Nhất Dạy bên kia, chiêu an bọn hần.”

“Chiêu an?” Ngô Bút ngạc nhiên mà nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Thẩm huynh, cái này sao có thể làm được, Thiên Nhất Dạy dám giữ cha ta, sẽ dám giam sứ giả thứ hai, bọn họ quyết tâm làm tặc...”

Thẩm Ngạo xen lời hần, nói: “Lần đầu tiên lệnh tôn đi chiêu an, là vì triều đình cho điều kiện, còn chưa đủ để bọn hần hấp dẫn, lúc này đây, ta dẫn ra điều kiện, bọn hần không thể cự tuyệt.”

“Xin hỏi Thẩm huynh, là điều kiện gì?”

“Cho phép bọn hần xưng thần tiến cống.”

“À...” Miệng Ngô Bút so với trứng gà còn lớn hơn, cho phép bọn hần xưng thần? Cái này không phải là nói thừa nhận bọn hần là phiên quốc? Cho bọn hần địa vị như Đại Lý, Giao Châu? Kinh đô và vùng lân cận phía bắc cách kinh đô trong gang tấc, triều đình làm sao sẽ chịu để cho Thẩm Ngạo đưa ra điều kiện như vậy?

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói: “Ta lừa dối bọn hần, người cũng đừng kinh ngạc, hiện tại ta cần là thời gian, tề liệt những tặc phỉ này trước, tranh thủ một ít thời gian, dù sao điều kiện này là Thẩm mỗ ta thả ra, đến lúc đó ta liệu chết không thừa nhận, bọn hần có thể làm khó dễ được ta sao?”

Lừa gạt người còn dương dương đắc ý, ngoài Thẩm Ngạo này, coi như là chưa từng có ai khác, Ngô Bút nhìn hần một cái, nói: “Thẩm huynh cho rằng bọn họ sẽ tin tưởng?”

Thẩm Ngạo nghiêm túc nói: “Bọn hần không thể không tin, Thiên Nhất Dạy mấy ngày trước đây lấy được thắng lợi không nhỏ, thời điểm này, bọn hần sẽ có chút tự đại, cho rằng Đại Tổng ta tạm thời không làm gì được bọn họ, đưa ra điều kiện này, cũng là chuyện đương nhiên.”

Thứ hai, tuy hiện tại bọn hần tự đại, nhưng cũng biết, kinh đô và vùng lân cận phía bắc nằm trong nội địa Đại Tổng ta, cấm quân, biên quân phụ cận có vài chục vạn người, nếu thật sự muốn đau nhức hạ quyết tâm

dây dưa cùng bọn họ, bọn hấn có thể đánh tan Đại Tổng ta lần thứ nhất, chẳng lẽ còn có thể đánh tan lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư?

Kỳ thật, bọn hấn mưu phản, cũng là bách có chút bất đắc dĩ, cho dù giết thủ lĩnh, cũng sợ hãi bị giáng tội, đơn giản là muốn bảo toàn chính mình mà thôi. Sở dĩ ngay từ đầu không muốn tiếp nhận chiêu an, là sợ hãi triều đình nuốt lời, đợi bọn hấn giải tán binh mã, lại đối phó bọn hấn. Hiện tại ta đồng ý để cho bọn họ xây phiên, những lo lắng kia sẽ thành dư thừa, lại có thể làm cho bọn họ có thể an hưởng thái bình nhất thời. Cho nên nếu ta không đoán sai mà nói, tuy bọn hấn hoài nghi và nghi kỵ, nhưng chỉ cần chúng ta nguyện ý đàm luận, bọn hấn đúng là vẫn còn ngoan ngoãn mà đàm luận điều kiện cùng chúng ta.”

Ngô Bút cười khỏ nói: “Thẩm huynh, ta đúng là vẫn còn có hành vi quân tử.”

Thẩm Ngạo cười nói: “Ta chỉ hỏi kết quả, cũng không hỏi mục đích, hiện tại khẩn yếu nhất, chính là kéo dài thời gian, về phần cái gì quân tử tiểu nhân, có quan hệ gì đến ta đâu? Nếu có thể dẹp yên nạn trộm cướp, cái tiểu nhân này, cứ để cho ta tới làm đi!”

)

450. Chương 438: Phạt

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 438: Phạt

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo cười cười, lập tức nói: “Vấn đề là nên phái ai đi mới được!” Hấn nâng cầm lên, một bộ dạng rất do dự.

Ngô Bút sao có thể không nhìn thấu tâm tư Thẩm Ngạo, liền chấp tay nói: “Cứ để cho ta đi thôi, không chừng ta còn có thể gặp mặt gia phụ.”

Thẩm Ngạo đợi, đúng là đợi Ngô Bút nói những lời này, đỉnh đầu Thẩm Ngạo hiện tại, thật sự là không người nào có thể dùng, chỉ có thể tuyển Ngô Bút đi, Ngô Bút tốt xấu gì cũng là mệnh quan triều đình, lại có cha là chủ sự đón khách tại Lễ bộ, mưa dầm thấm đất, loại sự tình thương thảo kiểu này, cứ giao cho hấn xử lý là thích hợp nhất.

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói với Ngô Bút: “Yên tâm, như thế này, ta liền ghi một phong thư cho người, người chuyển giao thư là được, bọn hấn sợ ném chuột vỡ bình, tuyệt đối sẽ không tổn thương một cọng tóc của người.”

Cùng Ngô Bút nói mấy câu, liền cúi đầu nhìn công văn trên bàn xử án xếp, lúc này, có một tiến sĩ tùy tiện tiến đến, nói: “Thẩm đại nhân, trong đêm qua, có mấy cái cấm quân ở quân doanh, trong đêm đi đến phố, bị quân sĩ tuần tra ban đêm phát hiện, đã đưa đến Quân pháp ti, không biết nên phán như thế nào, lúc trước chưa từng có tiền lệ, trong quân quy mới lập cũng không nói về trường hợp này.”

“Trong đêm ở trên đường phố làm cái gì? Đã hỏi rõ chưa?”

“Hỏi rồi, có một người gọi Vương Lớn Mật cung khai đầu tiên, nói là đội trưởng đi học đường nghe giảng bài rồi, trước đó vài ngày lại phát lương, muốn lên phố mua vài món đồ.”

“Mua đồ? Mua cái gì?”

“Nói là rèn luyện vất vả, mua chút ít bông vải kê bên trong lót giày...”

Thẩm Ngạo bình đạm nói: “ Tập hợp, ta tự mình đi xử trí.”

Trong đại doanh quân doanh, Hàn Thế Trung ra lệnh một tiếng, tất cả đội trải qua nửa tháng rèn luyện, đã có một điểm bộ dáng, ít nhất là khi tập hợp, không còn kiểu nín nín kéo kéo nữa, chỉ không đến nửa nén hương, ba nghìn người liền hồi hải đứng lại tại dưới đài trường học, chỉ là, đội ngũ vẫn có vẻ có chút không đều, bình thường mọi người rèn luyện, đều là tách ra, bởi vậy, lúc này đây, tất cả mọi người xếp thành hàng cùng một chỗ, liền có chút không chặt chẽ.

Bên này tập hợp xong, Thẩm Ngạo mới chậm rãi mà từ phía trong huyện nha ra ngoài cửa, tại đây cách quân doanh không xa, cho nên không cần đón xe ngựa, hôm nay ánh mặt trời nhô lên cao, trời nóng nực, có chút khó chịu, Thẩm Ngạo ăn mặc áo mùa hạ, chấp hai tay sau lưng, mang theo một đám tiến sĩ, hỗ trợ đi đến đài, hắn chậm rãi mà nhìn chung quanh một chút, nói với tiến sĩ bên người: “ Áp giải người phạm tội lên.”

Một lát sau, năm sáu cấm quân phạm tội liền bị đưa đến chỗ đất trống dưới đài hiệu trưởng, quỳ xuống đối diện Thẩm Ngạo.

Trong lòng cấm quân tập kết không tránh khỏi có chút bất an, có vài người thông minh, liền biết rõ hôm nay Thẩm sát tinh muốn giết gà dọa khỉ rồi, nguyên một đám không dám nhìn vài người bị này, vì đầu bọn họ, sắp bị chặt xuống ở trước mặt mọi người, tất cả mọi người đều là cấm quân, không tránh khỏi có chút thổ chết hồ bi.

Cũng có người, trong lòng không cho là đúng, người ta chỉ là đi ra ngoài một chuyến, cái này tính toán là cái tội gì? Năm đó, thời điểm Cao thái úy vẫn còn, chính là đêm không về ngủ cũng không có người nào hỏi đến, quy củ của Thẩm sát tinh thật đúng là nhiều!

Thẩm Ngạo trầm mặt, chậm rãi lên tiếng nói: “ Không quy củ thì không thành công, Bốn đại nhân lập quy củ, phải có người vâng theo, không tuân theo, phải trách phạt.”Hắn trầm mặc thoáng một tý, tiếp tục nói: “ Đội trưởng của bọn hắn ở nơi nào?”

Chu Sở Bạch đứng ra, nói: “ Bái kiến đại nhân.”

Thẩm Ngạo nhìn Chu Sở Bạch, nói: “ Người, thân là đội trưởng, các bộ hạ phạm vào lệnh cấm, biết tội của ngươi là gì không?”

Chu Sở Bạch nói: “ Biết tội.”

“ Tốt, biết tội là tốt rồi, đến đây, đội trưởng Chu Sở Bạch trị thuộc hạ không nghiêm, đánh mười roi, về phần vi phạm lệnh cấm ra ngoài chơi, phạt một tháng bổng lộc.”

Kết quả trừng phạt báo ra, thật sự là khiến mọi người ngạc nhiên không thôi, trước khi khai mở, còn tưởng rằng là giết gà dọa khỉ, ai ngờ bàn tay giơ lên cao cao, nhưng lại đánh trên người tâm phúc Thẩm sát tinh, cái này là cái quy củ gì?

Chu Sở Bạch cũng đủ lưu manh, quỳ xuống thẳng tắp, nói: “ Hạ quan nguyện chịu phạt!”

Lúc này, một người giáo úy Quân pháp ti lập tức dẫn theo một cái roi dính nước tới, Chu Sở Bạch cởi áo giáp trên thân ra, còn chưa chờ tất cả mọi người phản ứng, giáo úy Quân pháp ti hét lớn một tiếng: “ Giáo úy đội trưởng Chu Sở Bạch, ngươi cũng biết sai chưa?”

Bốp... Roi như con rắn, cuốn lại giữa không trung, lập tức rơi vào trên vai Chu Sở Bạch, thanh âm roi cắm vào thân thể vô cùng thanh thúy, đợt sợi roi rời khỏi thân thể, liền chứng kiến một vết máu khủng bố rõ ràng.

Chu Sở Bạch kêu lên một tiếng, cắn răng, rống lớn: “ Hạ quan biết sai!”

Quân pháp ti giáo úy lại hô: “ Giáo úy đội trưởng Chu Sở Bạch, ngươi đã biết sai chưa?”

Cây roi rơi xuống lần nữa, lại lưu lại một vết máu dài.

“ Hạ quan biết sai.”

Từ đầu đến cuối, Chu Sở Bạch đều cắn răng, không để cho tiếng mình kêu đau nhức phát ra ngoài, cái loại roi dính nước nhập vào thân thể, cảm nhận được đau đớn sâu sắc, lan tràn khắp trên thân thể, có một loại đau đớn làm người nổi điên, cũng may nửa năm rèn luyện, lực nhẫn nại của giáo úy đã đến cực hạn, nếu là người khác, chỉ sợ sớm đã ôm bờ mộng mà cầu xin tha thứ rồi, cần phải gọi vài người dè lại mới có thể chịu đựng được hết những cái quất còn lại.

Chứng kiến Chu Sở Bạch chịu phạt, cái lưng kia lưu lại một mảnh vết roi dài hẹp, bọn người Vương Lớn Mật quỳ gối cách đó không xa cũng ngậy dại, chờ bọn hắn tỉnh táo lại, sâu trong đáy lòng, liền phát giác một loại áy náy khó nén, nhân tâm đều là thế, chính mình phạm vào sai lầm, nhưng lại để cho đội trưởng chịu khổ, bọn hắn tình nguyện để cái roi kia trút trên người mình.

Nghĩ đến đây, tất cả liền dập đầu một cái, xin tha: “ Là chúng ta đáng chết, cầu xin đại nhân đánh bọn ta, đội trưởng bình thường không hề lười biếng...”

Bên này quất, bên kia xin khoan dung, giáo úy Quân pháp ti vẫn y nguyên, mặt không biểu tình, chỉ là một câu hỏi, phải chăng đã biết sai, về mặt tiền sĩ, doanh quan, giáo úy đều là trầm mặc, trên mặt Thẩm Ngạo cũng chỉ lạnh như sương.

Cảnh tượng như vậy, lại làm cho cấm quân phát lạnh, lại có chút người không đành, nghĩ lại, trong thời gian này, đội trưởng đối với bọn hắn cũng không tệ, mọi người cùng ăn ở nửa tháng rồi, nếu như nói không có cảm tình là không thể nào.

Tuy bình thường hơi khắc rồi một ít, lại cũng không hề làm gì quá đáng đối với mình, lại nhìn bộ dạng Chu Sở Bạch chịu phạt, trong lúc hoảng hốt, giống như người bị phạt chính là đội trưởng của mình, con người cắn răng chịu phạt kia, bản sắc rắn rỏi kia, đối lại là đội trưởng của mình, hơn phân nửa cũng giống như vậy.

Quân pháp ti giáo úy hỏi mười lần, Chu Sở Bạch đáp mười lần, hạ quan biết sai, phía dưới trời nắng chang chang, trên sống lưng kia, từng đạo vết máu đỏ hồng rắc rối phức tạp, làm cho người ta không dám nhìn, Quân pháp ti giáo úy thu roi, lạnh lùng nói: “ Giáo úy đội trưởng Chu Sở Bạch, ngươi có câu oán hận nào không?”

Đầu Chu Sở Bạch đổ đầy mồ hôi, bờ môi đều đã cắn nát, nâng cao tinh thần trả lời: “ Không một câu oán hận.”

“ Tốt, dẫn đi, mời lang trung hạ được trị thương.”Tiền sĩ Quân pháp ti ra lệnh, vài người vịn hắn xuống dưới, ở phía trong sàn vật, liền lâm vào trầm mặc.

Thẩm Ngạo nhìn cấm quân dưới đài hiệu trưởng, chậm rãi mà cao giọng nói: “ Sau này, xảy ra loại sự tình này, liền theo như loại quy củ này để xử trí, giải tán.”

Đám cấm quân yên lặng mà trở lại trong lều, đều như có điều suy nghĩ, Vương Lớn Mật và đám người này đứng lên trên mặt đất, cái gì cũng không nói, cùng huynh đệ trong đội, đi đến trong doanh chữa thương thăm Chu Sở Bạch, Chu Sở Bạch đang ở trong nội đường bôi thuốc, chứng kiến huynh đệ trong đội tràn đầy áy náy đi tới, lại cũng không trách cứ đám bọn hắn, chỉ nói: “ Sau này không có sự chấp thuận của ta, không được tự tiện ra khỏi doanh trại, biết không?”

“ Tuân mệnh.”Một câu nói vang lên, bọn người Vương Lớn Mật thật sự nghe lọt lời của Chu Sở Bạch, đều nhớ kỹ trong lòng.

Chu Sở Bạch nằm trên giường trúc, tiếp tục nói: “ Phải nhớ cái giáo huấn này, tiền trong tay các ngươi cũng không dư dả, đơn giản là đầu óc nhất thời nóng lên, liền bị phạt một tháng bổng lộc, không đáng.”

Nói trong chốc lát, lang trung liền xụ mặt tới dặn dò một ít hạng mục cần chú ý, mọi người mới ba chân bốn cẳng mà vịn Chu Sở Bạch trở về.

Từ đó về sau, những người này liền nghe lời hơn rất nhiều, mấy ngày nay, Chu Sở Bạch hành động bất tiện, chỉ có thể nằm ở trên giường nghỉ ngơi, cho nên sáng sớm, Vương Lớn Mật và những người này sẽ tự giác ngủ dậy, cẩn thận không cần Chu Sở Bạch thúc giục, chính mình mặc áo giáp, liền đi ra ngoài rèn luyện, cẩn thận tỉ mỉ mà rèn luyện xong rồi, liền đi ăn điểm tâm, còn thuận đường mang bữa sáng về cho Chu Sở Bạch, có đôi khi thức ăn ngon, thêm hai quả trứng gà, bọn hắn cũng sẽ đưa đến cho Chu Sở Bạch.

Tuy Chu Sở Bạch tạm thời chỉ có thể nằm trên giường nghỉ ngơi, không thể đi rèn luyện, lại cũng không nhàn rỗi, lại để cho mấy người cùng trường đưa bút ký bài giảng tới, ngẫu nhiên cũng mượn một vài quyển sách dạy đánh cờ để xem.

Không chỉ có tiểu đội bốn phát sinh biến hóa, tất cả đội cấm quân khác cũng bắt đầu thay đổi tính tình, tuy loại rèn luyện không gián đoạn này vất vả, nhưng chậm rãi cũng thành thói quen, câu oán hận tự nhiên ít đi không ít, còn nữa, bây giờ là chính cống phát lương nhiều gấp đôi, xem trên số lượng bạc, bọn hắn cũng không có gì để giận giữ.

Trọng yếu hơn là, quan hệ giữa đội trưởng và cấm quân đã chậm rãi được cải thiện, trước kia, tất cả mọi người đều có phần nản đối với đội trưởng, nhưng loại nản này theo trường kỳ ở chung sớm chiều, còn có một chút chi tiết rèn luyện, việc nhỏ tỉ mỉ bên trong cuộc sống, lại làm cho cấm quân sinh ra hảo cảm đối với đội trưởng, nói cho cùng, người ta cũng là môn sinh thiên tử, chịu ngủ chung chăn nệm với người, chịu cùng ăn cơm với người, cùng một chỗ rèn luyện, người có thể trách hắn cái gì?

Lại có rất nhiều cấm quân, đều là chữ to không nhìn được, ra bên ngoài cửa, không thiếu được việc rao giá tiền, mượn người ghi chút ít thư nhà trở về, báo tin bình an, hôm nay, cái hạng mục công tác này, liền giao cho đội trưởng cống hiến sức lực, phần lớn người trong bọn hắn, đều có thể viết ra chữ xinh đẹp, trong quá trình thay bộ hạ ghi thư nhà, lại không tránh khỏi việc bắt đầu quen thuộc đối với tình huống gia đình bộ hạ cấm quân, lúc đàm luận còn có thể tìm được chủ đề chung.

Loại nhận thức này được thay đổi, lại làm cho bầu không khí của cấm quân rục rờ hẳn lên, các loại trò chơi bài bạc đã bị ngăn chặn, có Quân pháp ti ở bên kia, chỉ riêng cái uy hiếp này, đã đủ khiến bọn hắn ăn đau khổ, huống chi đội trưởng sớm chiều ở chung cùng bọn họ, có đội trưởng nhìn chăm chăm vào, đám cấm quân cũng không tìm ra thời gian.

Trong quân doanh nghiêm túc, cấm quân dần dần từ bỏ không ít thói quen, bắt đầu thiết tình rèn luyện.

Đảo mắt đã đi qua một tháng, tư thế trong quân doanh rất hào hùng, thanh âm rèn luyện từ sáng sớm đến tối, vừa đến trong đêm, phòng cũng tắt đèn đúng giờ, quân kỷ nghiêm nghị, kể từ đó, cũng làm cho dân chúng Mông thành yên lòng, lúc trước, những cấm quân này đóng quân, quả nhiên là gà bay chó sủa, chính là cửa hàng xuôi theo phố, cũng không dám khai trương, sợ có loạn binh tiến đến đánh cướp, hôm nay trên đường lại không có một người nào, không có một quan binh nào say khướt đi dạo, ngay từ đầu còn có một chút chần chờ, về sau lá gan lớn hơn, biết làm nghề sinh sống thì làm nghề sinh sống, cũng không có ai sợ hãi có quan binh nào loạn.

.....
Hương khí tràn ngập, trên mười mấy bàn thờ, bày biện các loại súc vật, dưa và trái cây, đầu người di động như rừng, giống như từng đợt sóng màu đen cuộn trào.

Tất cả mọi người ngừng thở, thành kính mà nhìn một tòa tôn giả nước sơn vàng kim, ngay trên bàn thờ trước mặt, tôn giả này cao một trượng, mặt hướng về phía mọi người, điêu khắc trông rất sống động, trên người còn mặc một bộ tiên y đặc chế, đeo Tử Vân quan, ngồi ở trên bồ đoàn, có vẻ uy nghiêm túc và trang trọng, làm cho người ta có một loại cảm giác tiên phong đạo cốt.

Dưới bàn thờ là một lão giả mặc đạo y màu đen, lão giả này vóc người bình thường, không có gì lạ, nhưng đôi mắt lại có chút thâm thúy, trang trọng mà hướng pho tượng tôn giả kia, dâng hương cầu khẩn một phen, cảm hương, trong miệng sâu kín nói: “ Thiên đạo bất công, thiên địa vừa đầu hàng thế gian, trăm yêu trừ ma, cần khôn lanh lạnh.”

Nói xong, liền được mấy tiên đồng nâng đến một bên nghỉ tạm, tiếp theo chính là người ăn mặc đạo bào đặc biệt đi ra, cũng là dâng hương cầu khẩn, thần sắc vô cùng trang trọng, lại nguyên một đám đi đến sau lưng lão giả, im lặng mà nhìn về phía người tế tự.

Thiên Nhất Dạy tôn thờ chính là Thiên đế, cái gọi là Thiên đế, chính là cao hơn cả ngọc hoàng đại đế, lão giả này chính là Từ Thần Phúc, Từ Thần Phúc niên kỷ đã là không nhỏ, lại khá to lớn, từ nhỏ hắn đã ở tu luyện trong đạo quán, không chỉ là tu luyện, còn thích đọc chút ít tạp thư, cho nên chẳng những đầy hiểu biết đối với kinh điển Đạo gia, càng vô cùng tinh thông cảm kỳ thư họa, Triệu Cát vào chỗ về sau, bởi vì

hắn có danh vọng riêng, cho nên triệu hắn vào kinh thành, đích thân đến tiếp khách, cùng hắn đàm luận huyền đạo.

Vài năm đó, là thời điểm Từ Thần Phúc phong quang nhất, hắn là huyền sĩ, nhưng sở học rất tạp, trong đầu cũng nóng lòng bùng bùng dã tâm, Triệu Cát rất là tín nhiệm đối với hắn, mấy lần trao tặng hắn chức quan, hắn cố ý không nhận.

Chỉ là về sau, tâm tư Triệu Cát dần phai nhạt đối với việc huyền bí, hắn mới tiếp nhận rồi chức quan, Triệu Cát đối với hắn không tệ, cho hắn một cơ hội làm đại tướng nơi biên cương.

Từ Thần Phúc ra biển sâu, như cá gặp nước, lập tức chuẩn bị mở Thiên Nhất Đạo, vốn chỉ là mượn cái này củng cố địa vị của mình, nhưng ai ngờ, bởi vì có viên chức, hôm nay Nhất Đạo đúng là thập phần thịnh vượng, râu ria đã thâm nhập cả kinh đô và vùng lân cận phía bắc, đến tình trạng không chỗ nào không có.

Vốn Từ Thần Phúc không có tâm tư tạo phản, nhưng về sau, Thái Du suy tàn, lại làm cho hắn sinh ra cảnh giác, năm đó hắn chính là được Thái Du dẫn kiến, đại thụ rơi đài, hắn là con khỉ, hơn phân nửa cũng sẽ gặp nạn, còn nữa, hắn thuộc loại dùng huyền học làm quan, bằng vào thân thuộc với vua, làm quan to nắm giữ một phương, hiện tại thân thuộc với vua hóa thành hư ảo, thậm chí càng ngày càng bị người bài xích, chỉ sợ không đến một năm, cũng bị người đuổi về nhà.

Từ Thần Phúc trái lo phải nghĩ, tất nhiên là không cam lòng, vì vậy dứt khoát mượn Thiên Nhất Đạo, nổi lên sự tình tạo phản.

)

451. Chương 439: Cứ Đập Đi

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 439: Cứ đập đi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lúc này, Từ Thần Phúc đóng mắt lại, chứng kiến càng ngày càng nhiều tín đồ ào ào quỳ xuống, hướng Thiên đế cầu khẩn bình an, mặt đang không biểu tình, không nhận được mà nở nụ cười.

Tạo phản, đó là hoạt động mất đầu, nhưng tự lúc dựng cờ đến nay, triều đình cũng phái ra quân đội đến áp chế, Quân tư mã kia đúng là dễ dàng sụp đổ, thì ra tinh nhuệ Đại Tổng, cũng không gì hơn cái này, tâm treo lên, đã buông xuống không sai biệt lắm, ít nhất trong lúc nhất thời, cũng không có cái gì để lo lắng.

Bên người, một người mặc đạo y đi tới, khẽ nói với Từ Thần Phúc: “ Tiên thượng, họ Ngô kia thuyết khách của Thảm Ngạo lại náo loạn, nhất định muốn gặp thầy.”

Từ Thần Phúc lặng yên không lên tiếng, chỉ là, đôi mắt nhìn về phía pho tượng Thiên đế, thật lâu, mới buồn bã nói: “ Gạt đi, không cần để ý.”

Đạo y do dự một chút, ập a ập ập nói: “ Tiên thượng... Họ Ngô nói, nếu chúng ta lại tiếp tục không để ý tới hắn, đại họa sớm chiều sẽ đến, còn nói các lộ biên quân và cấm quân, Phiên binh đã tề tụ đông đủ, sắp sửa động thủ.”

Từ Thần Phúc khinh miệt cười cười, nói: “ Không biết sống chết, bằng vào cái này, liền dọa người sợ tới mức chạy đến đây?”Tiên đà, lại cảm thấy có chút nghi hoặc, nói: “ Hắn nói như vậy, cũng có chút ý tứ, muốn đe dọa Thiên Nhất Đạo ta sao? Hắn là khâm sai mới tới kia mới thực sự có thành ý?”

Đạo y cũng là nghi hoặc nói: “ Tiên thượng, bọn hán há chịu lại để cho chúng ta xây phiên xưng thần, cái kinh đô và vùng lân cận phía bắc này, cũng không phải Tây Hạ Đại Lý, không phải nơi biên thủy, xưng thần, chỉ sợ bọn họ muốn dời đô.”

Từ Thần Phúc chậm rãi mà trừng mắt lên: “ Bọn hán đây là muốn tranh thủ thời gian, trước mắt, thời cuộc thay đổi bất ngờ, Kim Liêu bên kia chiến sự không ngớt, Tây Hạ lại ngo ngoe góc đầu dậy, một khi người Kim nhập quan, nếu Kim Hạ công Tống, cái Đại Tống này bằng vào cái gì để ngăn cản? Cho nên bọn hán không muốn tình thế nào loạn, muốn trấn an chúng ta trước.”

Hán nghĩ nghĩ, nói: “ Trấn an cũng tốt, bọn hán muốn tranh thủ thời gian, Thiên Nhất Dạy ta cũng muốn thời gian, đi, gọi đệ tử ở Biện Kinh chú ý một ít, tụ tập thêm một ít thư tín tình báo về tân nhiệm khâm sai, ta muốn nhìn xem, Thẩm Ngạo, Thẩm diên cuồng, Thẩm sát tinh, người này lại vô cùng thú vị.”

Đạo y gật đầu, hành lễ nói: “ Đệ tử cái này đi.”

Đội ăn người mặc đạo y cầu khẩn giống như đèn kéo quân, mọi người bên dưới hồi hải ào ào bái lạy, thành kính dập đầu về hướng pho tượng Thiên đế, đám người hội tụ thành biển người, thay nhau đứng lên, hùng vĩ đồ sộ.

Từ Thần Phúc biểu lộ vui mừng, nhưng ánh mắt lại rơi vào phía chân trời hướng nam.

... ..

Ở phía trong thành Biện Kinh, cũng không biết từ lúc nào, cuộc sống đã náo nhiệt lên, lượng tiêu thụ biết nghe thấy kỷ sự nhất thời tăng nhiều, một là tuần san không ngừng đăng một ít ngữ điệu vi phạm lệnh cấm, đúng là nghị luận đối với triều chính, làm cho người ta cảm thấy mới lạ.

Thúy Nhã Nhã San tuy ngẫu nhiên cũng sẽ có chút ít nghị luận, nhưng độ dài không lớn, phần lớn ngôn từ cũng dùng nhu hòa làm chủ, biết nghe thấy kỷ sự lại bất đồng, có chút ít gió thổi cỏ lay, liền lập tức trắng trợn nghị luận, cực kỳ không kiêng nể gì cả, mà phần lớn ngôn từ lại rất hùng hồn thực tế, tự nhiên được ưu ái hơn.

Kỳ thật, trong phố xá, đều đang nghị luận chuyện này, đều cảm thấy Thúy Nhã Nhã San và biết nghe thấy kỷ sự giống như đang đánh nhau, song phương nghị luận đều rất khác biệt, thí dụ như mấy ngày trước đây, trong kinh xảy ra một sự tình quái dị, phu nhân phủ nào đó tư thông cùng gia nô, cuối cùng gia nô bị chém chết, phủ Kinh Triệu bên này chẳng quan tâm, Thúy Nhã Nhã San liền nghị luận nói triều đình đều có pháp luật, tư thông là một chuyện, tự nhiên quan phủ nên xử trí, nhưng lạm dụng hình phạt riêng, lại rất không được, chỉ có đưa cho quan phủ xử lý nghiêm khắc mới tốt.

Kết quả, ngày ngày hôm sau, cái biết nghe thấy kỷ sự kia cũng nghị luận, trực tiếp làm trái lại Thúy Nhã Nhã San, phần cuối văn vẻ càng có ý tứ hơn, nói là, cứ nghe Thúy Nhã Nhã San là nữ nhân thay quyền quản lý, cũng khó trách lại đi nghị luận bề ngoài như vậy, còn nói các loại nam dương nữ âm, cực kỳ trào phúng.

Người hữu tâm xem xét, tinh thần lập tức chấn động, đây cơ hồ đã là chỉ vào cái mũi người ta để mắng, nữ nhân này là ai? Người biết rõ chuyện này, trong lòng đều tỉnh tường, đó là Xuân nhi phu nhân của Thẩm gia, năm nay vừa trở về không lâu, nàng là người thông minh tháo vát, sinh ý Thẩm gia đều là do nàng quản lý, biết nghe thấy kỷ sự mặc dù nói khá mật mờ, lại không phải là nói Thẩm gia không mấy người nam nhân, cần một nữ nhân xuất đầu lộ diện sao?

Ngoại trừ cái này, còn có sự tình tiến binh, trong triều đình gần đây, tấu chương lần lượt đi vào trước mặt hoàng thượng càng ngày càng nhiều, cũng là muốn cầu Tư Mã tư tiến binh, nguyên một đám hùng hồn nói đạo nghĩa, rất là đánh trống reo hò một phen, mấy ngày gần đây, nghị sự triều đình, huyền não cũng rất hưng hăng, hoàng thượng ngồi ở sau bàn, bị một đám đại thần làm cho không thể nói lời nào, liền vung tay rời đi.

Biết nghe thấy kỷ sự liền cực lực khen ngợi những quan viên hùng hồn nói đạo nghĩa kia, còn nói hôm nay, nếu không tiến binh, kết quả sẽ như thế nào, rất là xoi mói một phen, làm cho trên phống nghị luận náo nhiệt, về phần Thúy Nhã Nhã San kia, đối với cái sự tình này, lại có chút kiêng kỵ, cũng không nói cái gì.

Bởi vậy lượng tiêu thụ của Thúy Nhã Nhã San tại Biện Kinh nhất thời đại giảm, ngược lại, biết nghe thấy kỷ sự càng ngày càng được người ta ưu ái, chẳng qua hiện nay lượng tiêu thụ của Thúy Nhã Nhã San thật sự cũng không đến mức rơi vào quá thấp, dù sao, ở Biện Kinh, đối với Thúy Nhã Tuần San mà nói, hôm nay chỉ là một điểm tiêu thụ mà thôi, bởi vì Hàng Châu bên kia, mấy cái nhà tác phưởng đã được mở rộng, còn có xe ngựa hợp tác.

Thành Biện Kinh, đối với Thúy Nhã Tuần San mà nói, lượng tiêu thụ ngay cả năm thành cũng không được, tuy thiếu đi một ít độc giả, nhưng còn không đến mức mất đi tất cả sinh ý.

Chỉ là, chuyện này càng ngày càng làm cho người ta lo lắng, Xuân nhi bên kia đầu tiên nhận được tin tức, tuy nàng đã thấy chút ít phong ba, nhưng gặp được loại sự tình này, vẫn là bất định chủ ý, đành phải viết thư nhà, ghi hết nội dung biết nghe thấy kỷ sự, đưa đến Thẩm Ngạo bên kia, để hắn quyết định.

Thẩm Ngạo nhìn thư nhà, lại nhìn biết nghe thấy kỷ sự, tính nóng liền bốc lên tận đầu, những thứ khác thì cũng thôi, để cho hắn không chịu nổi nhất là, văn vẻ biết nghe thấy kỷ sự quá kém, tức giận đến mức lập tức xé cái tuần san này, bĩu môi nói: “ Lão tử vừa đi ra khỏi triều đình vài ngày, các người liền nhảy lên nhà người ta lật ngói, không cho các người vài bài học, liền coi như họ Thẩm ta dễ bị khi dễ?”

Không nói hai lời, lập tức tìm giấy đến, múa bút thành văn, gọi người đưa trở về.

Mỏng thành cách Biện Kinh không xa, người bình thường, đi ba bốn ngày là đã đến, nếu là dùng khoái mã, một ngày là đến được, Xuân nhi nhìn thư, lập tức nhú lông mày, tiến đến chỗ Trần Tế, tìm Trần Tế thương lượng.

Địa vị Trần Tế tại Thẩm gia rất cao, đã là sư phụ của Thẩm Ngạo, lại cũng là mưu sĩ Thẩm gia, bởi vậy, khi Thẩm Ngạo không ở đây, trong nhà xảy ra chuyện, đều không thiếu được việc đi hỏi hắn một chút.

Trần Tế nhìn thư tín, con mắt suýt nữa thì rơi ra, lập tức buông thư tín, bình thần nói: “ Ta không có đệ tử như vậy, ta cũng vậy không biết Thẩm Ngạo là ai, ta không có một điểm liên quan cùng hắn, phu nhân, mời trở về đi.”

Xuân nhi không nói gì, thấy Trần Tế nâng sách lên, cố làm ra vẻ đọc sách, cũng không có cách nào bắt hắn trả lời, đành phải thở dài, dời bước đi.

Trở lại phòng ngủ của mình, một chút, nhất thời mặt ủ mày chau, vừa đúng lúc này, Chu Nhược ở bên ngoài gọi: “ Nhi muội muội có ở đây không?”

Vừa dứt lời, Chu Nhược mặc một bộ váy dài màu xanh, bước chậm tiến đến, cười cười nói: “ Sáng nay bắt đầu ngủ dậy, liền gặp người nhú cái mũi lại, như thế nào, rốt cuộc có chuyện gì khó khăn, khiến cho người khó chịu như vậy.”

Chu Nhược và Xuân nhi lúc trước là chủ tớ, quan hệ vô cùng tốt, hiện tại lại là người một nhà, song phương hiểu rõ, thật sự không cái gì kiêng kỵ, cầm thư tín qua, nhìn thoáng qua, kính ngạc nói: “ Phu quân muốn nện nhà ai? Hắn bây giờ là người luyện binh, luyện đến phát ngiên rồi à, sao lại ngang ngược như vậy!”

Xuân nhi liền nói về công việc, chỉ vào cái thư tín này nói: “ Phu quân hồi âm chỉ nói: ‘Có thể nhẫn nại, nhưng không thể nhẫn nhục, vậy thì nện cho nó nhào nhoẹt đi’, tất cả chỉ là vài lời nói rả rác, hắn có thể làm ra loại sự tình này, nhưng chúng ta cuối cùng vẫn là nữ nhân, chẳng lẽ thật sự mang người đi đập phá tuần san nhà người ta?”

Chu Nhược vốn là người không chịu thiệt, nghe xong lời Xuân nhi, liền cau mày nói: “ Nếu thật sự như người nói, vậy cái tuần san kia cũng khinh người quá đáng rồi, tuy biện pháp này của phu quân hơi ngang ngược một ít, nhưng những lũ tiểu nhân này, người không để cho hắn một chút giáo huấn, mấy ngày nữa, không chừng còn có thể bố trí ra cái gì đáng sợ hơn.”

Nhi nói: “ Tiểu thư có ý tứ là, chúng ta cứ đi làm theo như ý tứ của phu quân?”

Chu Nhược cười hì hì nói: “ Ta cũng không nói vậy, nói tất cả bao nhiêu lần, sau này người không cần phải bảo ta tiểu thư, chuyện này đã thương lượng qua với Trần tiên sinh chưa?”

Xuân nhi lại nói sự tình mình đi gặp Trần Tế, Chu Nhược cười đến càng sáng lạn: “ Nếu ta có đệ tử như vậy, nhất định cũng phải đoạn tuyệt thầy trò cùng hắn, người đọc sách đang êm đẹp, làm sao lại nuôi dưỡng

thành tính tình thô bạo như vậy?” Nàng nghĩ nghĩ, lại nói: “Chỉ là, tuy phu quân yêu hồ đồ, nhưng lời hăn nói, cũng không sai.”

Xuân nhi dần dần trấn định lại, hai năm qua lịch lãm rèn luyện, đã làm cho nàng dần dần thành thực, cân nhắc sự tình cũng có chút chu đáo, nàng tưởng tượng thoáng qua, đương nhiên biết rõ, mặc dù Thẩm Ngạo là dùng danh nghĩa bị làm nhục để nện quán, nhưng thực sự vẫn có ý Tuý Ông không phải ở rượu (có dụng ý khác).

Cái biết nghe thấy kỷ sự kia nói rõ là muốn đánh đài cùng Thúy Nhã Nhã San, chẳng những ảnh hưởng tới sinh ý Thúy Nhã Nhã San, một phương diện khác, đối với sự tình tiến binh, biết nghe thấy kỷ sự bên kia cũng càng quan tâm, nói không chừng, phía sau cái này còn có gì đó không thể cho ai biết! Hiện tại đập phá nó, biểu hiện ra là tranh giành khí phách, thực sự vẫn có thể xem là thủ đoạn một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

Con người dịu dàng như nước mùa thu của Xuân nhi chấn định, trầm giọng nói: “Đã như vậy, liền theo như ý tứ phu quân đi làm, ta tự mình đi một chuyến.”

Chu Nhược nói: “Không bằng ta cũng đi? Chỉ là chuyện này không thể nói cùng Vân Vân, Mạt Nhi, các nàng sợ nhất đúng là chém chém giết giết, nhất định sẽ phản đối.”

Xuân nhi gật đầu, chắc chắn nói: “Muốn đi, phải mặc lễ phục Cáo Mệnh vào, tránh cho việc đến lúc đó nói năng không rõ, theo như luật Đại Tổng, bịa đặt, vũ nhục Cáo Mệnh phu nhân, đó cũng là cái lỗi, liền tìm cái này làm cớ.”

Hai người mặc lễ phục Cáo Mệnh, lại đi gọi Lưu Thắng đến, gọi hăn tập kết gia đình cường tráng trong phủ, tròn vẹn cùng mười mấy người, lại cảm thấy từng ấy người không đủ, Chu Nhược lại có biện pháp, gọi Lưu Thắng đi phủ Kỳ Quốc công, lại bổ sung hơn hai mươi người tiến đến, liền cùng Xuân nhi ngồi lên xe ngựa, được ba bốn mươi đầy tớ gia đình hỗ trợ, trực tiếp đi về hướng biết nghe thấy kỷ sự kia.

Đoạn đường này, Chu Nhược lại có chút lo lắng, tuy tính tình nàng ngoài mềm trong cứng, lại chưa từng gặp qua chuyện như vậy, không tránh khỏi có chút lo lắng, ngược lại, Xuân nhi lúc này vô cùng trấn định, trên đường đi đã nói không ít lời nói an ủi Chu Nhược.

Hùng hổ mà đến cửa quán, Xuân nhi và Chu Nhược tự nhiên là không tiện xuống xe, chỉ phân phó Lưu Thắng nói: “Đi vào, làm sự tình theo như thiếu gia các người phân phó.”

“Vâng.” Lưu Thắng xoa xoa tay, vung tay lên, rất là dũng mãnh phi thường mà dẫn người xông vào trong quán, bình thường, người làm chủ sự đều có ánh mắt nhìn người, hôm nay cuối cùng cũng được hành diện một hồi, không thiếu được việc học giọng điệu của Thẩm đại nhân, nói hai câu: “Uốn ngực lên, các huynh đệ, đánh nát tất cả.”

Biết nghe thấy kỷ sự, tuy là mới khai trương gần đây, nhưng lại chiếm diện tích không nhỏ, đằng trước là cửa chính, phía sau là chỗ in ấn, nhìn thấy bọn hăn tiến đến, liền lập tức có người ngăn cản: “Làm cái gì, làm cái gì, các người muốn làm gì?”

Lưu Thắng ngang ngược chấp tay trước ngực, uy phong凛冽 nói: “Làm cái gì? Các người, cái gì kỷ sự này, có biết là đã đắc tội phu nhân nhà ta hay không, có biết nơi chúng ta giẫm là dưới chân thiên tử hay không, các người thật to gan, đây là hành động phạm pháp!”

Người gác cổng bên này không hiểu ra sao, rốt cuộc là ai phạm pháp đây, xem những người này mang theo côn gậy đến đây, liền biết rõ không phải dạng người thiện lương, tám phần là tới làm loạn, nhưng hăn thực sự tuyệt không sợ Lưu Thắng, ngẩng cổ lên nói: “Ai phạm pháp? Người cũng không nghe rõ ràng, cái này là địa phương nào hă! Đi mau, nếu không ta sẽ thông báo phủ Kinh Triệu tới bắt người.”

Lưu Thắng không cần nói nhảm, nói với đám người hăn mang đến: “Các huynh đệ, nện cho ta!”

Vừa dứt lời, mười mấy gia đình đầy tớ nhà quan phần chấn tinh thần, mang theo côn gậy xông vào, đập đổ cái cửa phòng kia trước, lập tức dũng mãnh xông vào phòng, nện bốn phía, người bên trong biết nghe thấy kỷ sự bị đánh cho không kịp trở tay, nhất thời trở nên gà bay chó sủa, ngẫu nhiên có mấy người gan lớn đứng ra, cũng lập tức bị đánh trở về.

Một người trong trong nội đường thấy nhiều đầy tớ nhà quan như vậy, đều là hung thần ác sát tiến đến, lập tức chạy lên bậc thang, đi lên lầu báo tin.

Lầu ba, trong một gian sương phòng, ông chủ Giang Dương biết nghe thấy kỷ sự, mặc một bộ cất quần áo viên ngoại rất hợp với thân thể, cẩn thận từng li từng tí mà bưng chén trà cho một người ngồi bên cạnh, người ngồi chỉ nhàn nhạt gật đầu, dường như sinh ra đã được người khác nịnh nọt, cũng không nói lời cảm tạ, cầm chén trà, thổi bọt trà, chậm rì rì nói: “ Người làm không tệ, một tháng công phu đã lập được uy, chính là ân sư bên kia cũng khen người vài câu, dầu gì cũng là người từ trong quan phủ ra, làm ra cái bộ dáng tốt, bổn quan cũng có vinh quang.”

Người nói chuyện nói rất chậm, trong lúc nhìn quanh có một khí thế hào hùng, hẳn chính là Binh bộ Thượng Thư Vương Văn Chuôi, từ lúc Thái Kinh hứa hẹn nhất định xử lý tốt chuyện này, Vương Văn Chuôi mà bắt đầu hoạt động, sự tình trong triều rất dễ dàng, gọi mấy môn sinh viết là ra được bài báo rồi, có người ngẩng đầu lên, dĩ nhiên là sẽ có người theo vào, dù sao loại tấu chương này, không thể đưa tới cái gì trả đũa, thuận đường lại có thể tăng thêm cho mình vài phần danh dự, có sao không làm.

Khó xử lý nhất chính là xử lý tuần san, vì cái này, chính hẳn lấy ra không ít tiền, còn gọi chủ sự trong phủ đi theo chính mình nhiều năm, đi ra chủ trì, Giang Dương chính là người hẳn chọn lựa ra, cũng may cái này Giang Dương cũng là người biết giải quyết chuyện, không đầy một tháng, ý vào Vương Văn Chuôi ủng hộ, thật đúng là đã có điểm khởi sắc.

Đương nhiên, biết nghe thấy kỷ sự dễ bán, cùng tài lực Vương Văn Chuôi ủng hộ, không có liên hệ, trang báo giống, giá cả biết nghe thấy kỷ sự chỉ bằng ba thành Thụy Nhã Tuần San, ít kiếm lợi nhuận, đúng là chỉ muốn ảnh hưởng.

)

452. Chương 440: Đánh Nhiệt Tình

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 440: Đánh nhiệt tình

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hôm nay Vương Văn Chuôi vừa mới trên đường đi qua đây, không tránh được việc đến xem, thuận đường động viên cho Giang Dương, Giang Dương nghe cổ vũ Vương Văn Chuôi, vô cùng vui mừng, nói: “ Không có lão gia bồi dưỡng, nào có tiểu nhân hôm nay, có lời này của lão gia, tiểu nhân nhất định sẽ càng nỗ lực hơn, nhất định làm theo lão gia phân phó, quản lý cái biết nghe thấy kỷ sự này thỏa đáng, tuyệt không phụ lòng Thái sư và lão gia .”

Wương Văn Chuôi ha ha cười một tiếng, nhấp một ngụm trà, nói: “ Người có tâm tư như vậy là rất tốt, không cần nói cái gì phụ lòng Thái sư và ta , đây cũng là vì chính người, ta đã nghĩ kỹ, chuyện này làm xong, biết nghe thấy kỷ sự cũng còn phải xử lý xuống dưới, có tuần san này, rất nhiều sự tình Thái sư không tiện xử lý thì có thể để cho người tới xử lý rồi, từ từ làm đi, không thể thiếu chỗ tốt của người.”

Giang Dương lại cảm ơn, cảm động đến rơi nước mắt, tiếp tục nói: “ Lão gia, hiện trong triều đã có người dẫn đầu, biết nghe thấy kỷ sự nơi này, cũng nên hưởng ứng thoáng một tý, kỳ tiếp theo sẽ ra một bài nghị luận ngôn từ càng kịch liệt hơn?”

Wương Văn Chuôi nghĩ nghĩ, nói: “ Đừng vội, bắt bút giết người giống với làm quan, đã thông quan hệ trước, đợi thời điểm nước chảy thành sông, lại tiếp tục hành động, hiện tại đưa vài bài văn về không đến

nơi đến chốn lên, đợi cho không khí trong triều không sai biệt lắm, lại tiếp tục chém giết.”Hắn cười ha ha, nói: “ Được rồi, ta không thể ngồi lâu, lúc này nên đi rồi, người từ từ làm việc đi.”

Giang Dương lập tức nói: “ Tiểu nhân cung kính tiễn lão gia.”

Lúc này, dưới lầu đã truyền ra một hồi huyền ảo, Vương Văn Chuôi đứng lên, nhíu mày nói: “ Như thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?”

Giang Dương cũng không biết dưới lầu đã sinh ra sự tình gì, trong lòng không nhin được, có chút không vui, thậm trách người phía dưới không hiểu chuyện, tại nơi này mà dám lớn tiếng ồn ào, đợi đưa chủ tử đi, nhất định phải từ từ trách phạt.

Một gã đầy tớ cả kinh tiến đến, quỳ bịch xuống, vẻ mặt đưa đám nói: “ Lão gia, lão gia, bắt hảo, bên ngoài đột nhiên rất nhiều người xông vào, gặp người liền đánh, thấy gì đó liền nện...”

“ Cái gì!”Giang Dương trừng mắt nhìn đầy tớ này, cả giận nói: “ Là người nào to gan như vậy?”

Trong lòng Giang Dương vừa sợ vừa giận, không thể tưởng được, Vương Văn Chuôi đến một chuyến, liền xảy ra việc lớn như vậy, lén lút liếc liếc Vương Văn Chuôi, Vương Văn Chuôi thản nhiên nói: “ Hắn là đã đắc tội người nào rồi phải không?”

Giang Dương khom người nói: “ Lão gia, tiểu nhân oan uổng, đối với người làm trong chỗ này, tiểu nhân luôn luôn trông giữ cực nghiêm, sợ bọn họ gây chuyện thị phi, sẽ hư hỏng đại sự của lão gia...”

Wương Văn Chuôi lạnh giọng cắt ngang hắn: “ Không cần nói nữa , theo ta đi xuống xem một chút.”

Giang Dương cẩn thận từng li từng tí nói: “ Lão gia...có lẽ là không cần phải xuất đầu lộ diện thì tốt hơn.”

Wương Văn Chuôi nghĩ nghĩ, cũng hiểu được có lý, một khi bắt đầu náo loạn, thân phận của mình tiết lộ ở chỗ này, đến lúc đó, người nào không biết, biết nghe thấy kỷ sự chính là Vương Văn Chuôi hắn đứng phía sau màn, nghĩ vậy, liền nói: “ Được rồi, ta đi ra ngoài từ cửa sau, chuyện này người xem rồi xử lý.”

Giang Dương nhẹ nhàng thở ra, nói: “ Tiểu nhân xin cung kính tiễn lão gia.”

Dẫn Vương Văn Chuôi xuống đến lầu hai, vừa đúng lúc này, Lưu Thắng đập phá lầu một nát bươm, lại dẫn người cầm côn gậy tới trên lầu hai, không thể buông tha, song phương gặp nhau tại hành lang lầu một và lầu hai, hai bên trừng mắt liếc nhau, Giang Dương thấy những người này đều vô cùng lạ mặt, Vương Văn Chuôi lại đang ở bên cạnh, liền không nhin được, muốn biểu hiện ra là mình trung tâm hộ chủ, ngón tay chỉ vào mặt Lưu Thắng, phần nộ quát: “ Lớn mật, các ngươi là kẻ trộm ở đâu, đây là địa phương để các ngươi giương oai sao?”

“ Giương oai?”Lưu Thắng lúc này đã ném hết cảm giác đi, trong lúc nhất thời, người nào cũng không sợ nữa rồi, hắn khanh khách cười lạnh, nói: “ Đúng đấy, ta đang giương oai ở đây, xem ngươi như vậy, tám phần chính là ông chủ chỗ này, đến đây, đều đánh cho ta.”

Gia đình đầy tớ nắm côn gậy, liền tiến lên, ba cái hai cái đã đánh ngã Giang Dương, Giang Dương à nha một tiếng, hắn đã trúng vài cái gậy, không có vấn đề gì, nhưng quan hệ đến an nguy của Vương Văn Chuôi, lập tức nói: “ Lão gia, chạy mau.”

Một câu lão gia chạy mau này ,lập tức bại lộ thân phận Vương Văn Chuôi, Lưu Thắng cho rằng Vương Văn Chuôi chính là ông chủ biết nghe thấy kỷ sự, khanh khách một tiếng, tự mình chop lấy côn gậy ngăn Vương Văn Chuôi lại, muốn đánh.

“ Không cho phép đánh, ngươi điên rồi, vị này chính là Binh bộ Thượng Thư Vương lão gia, ai dám đánh hắn?”Giang Dương bị đánh mặt mũi bầm dập, mắt thấy đến Vương Văn Chuôi sắp bị đánh, không nhin được, kêu to lên.

“ Thượng Thư?”Lưu Thắng không đánh nổi nữa, nghi hoặc liếc nhìn Vương Văn Chuôi, nói: “ Nói hươu nói vượn, đường đường Binh bộ Thượng Thư, là thân phận gì, cũng tới cái quán này? Trừ phi Thượng Thư và cái quán này có cái gì đó cấu kết, hoặc Thượng Thư là anh vợ ông chủ quán.”

Mọi người cùng cười vang.

Trong lòng Vương Văn Chuôi cũng có một ít sợ hãi, nhưng nghĩ lại, giờ phút này, nếu bại lộ thân phận, không qua được vài ngày, sẽ truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, tới lúc đó, chỉ sợ không thể nói rõ, thề thốt phủ nhận nói: “Đúng, ta không phải Binh bộ Thượng Thư.”

“Tốt, rõ ràng dám giả mạo quan viên triều đình, các huynh đệ, cứ đánh nhiệt tình cho ta!” Lưu Thắng không nói hai lời, một côn rơi xuống, nện vào trên người Vương Văn Chuôi, gia đình đầy tớ còn lại ầm ầm hưởng ứng, tiến lên vừa chân đạp vừa đánh, Vương Văn Chuôi lúc này thật sự là trí thức quét rác, thoáng cái bị người đá ngã lăn, tiếp theo là côn gậy và quyền cước rơi xuống như mưa, thoáng cái đã lớn tiếng kêu đau.

“Không cần phải đánh, không cần phải đánh, ta không giả mạo, ta là Binh bộ Thượng Thư, các người thật lớn gan...”

Quyền cước ngừng, Lưu Thắng thở phì phò: “Nói như vậy, chính là người sai khiến, cái gì chó má biết nghe thấy kỷ sự, vu oan thanh bạch của phu nhân nhà ta rồi? Phu nhân nhà ta chính là cho Tam phẩm Cáo Mệnh triều đình ban, người là Binh bộ Thượng Thư, vậy thì tốt rồi...”

Một nghe cái gì vu oan Cáo Mệnh phu nhân, Vương Văn Chuôi bên này chấn động, cũng không biết đã sinh ra sự tình gì, chỉ là toàn thân vô cùng đau đớn, trong lòng biết một khi làm không tốt, vấn đề sẽ càng thêm nghiêm trọng, thân phận của hắn hiện ra trong loại trường hợp này, sẽ dắt đến một kiện tranh cãi không nhỏ, chọc ra ngoài, nếu là người ta dựa vào đó, sợ là ngay cả Thái Kinh cũng không bảo vệ được mình, vì vậy lại vội vàng nói: “Ta... không phải...”

“Không phải!” Lưu Thắng thật sự phát hỏa, vất vả hùng hồn nói một hồi, còn bị trước mắt người này lấy ra trêu đùa, thật sự là, lẽ nào lại như vậy, một cước đá vào giữa hai chân Vương Văn Chuôi, quát to: “Tặc tư điều, nhiều lần giả mạo quan viên triều đình, không thể thay đổi, quả thực đáng hận, các huynh đệ! Còn lo lắng cái gì, đánh!”

Lưu Thắng đá một cước này rất nặng, vừa vặn trúng phần mềm của Vương Văn Chuôi, lần này thật sự là làm cho Vương Văn Chuôi đau đến chết đi sống lại, cầm lấy hạ bộ, ngay cả khí lực kêu to cũng không có, toàn thân căng cứng thành một con tôm, hít lấy từng hơi không khí.

Liền đây vẫn chỉ là khúc nhạc dạo, đám đầy tớ nghe được lời Lưu Thắng, lại là quyền cước đánh xuống, trọn vẹn đánh Vương Văn Chuôi ngất đi, Lưu Thắng dù sao cũng không thể đánh chết người, thấy đủ liền thu, trong miệng lẩm bẩm một câu: “Phi, cái tên này mà là Thượng Thư sao, hắn là Thượng Thư, chẳng phải ta sẽ là Môn hạ Lang trung rồi? Được rồi, được rồi, không cần phải đánh nữa, Thẩm phủ chúng ta đều là người có uy tín danh dự, phải lưu lại đường sống, các huynh đệ, theo ta rút lui!”

)

453. Chương 441: Nát Trứng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 441: Nát trứng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Xông vào đánh người rồi ngênh ngang rời đi, dùng trọn vẹn thời gian hai nén hương, quán biết nghe thấy kỷ sự một mảnh hỗn độn, người bị thương vô số kẻ, thảm nhất chính là Vương Văn Chuôi, bị người đặt lên cổ kiện mềm, nóng nảy gấp rút mà chạy trở về chữa thương.

Phủ Kinh Triệu bên kia đã sớm nghe được tin tức, phủ doãn nghe nói có người đánh quán biết nghe thấy kỷ sự, lập tức giận tím mặt, thân là phủ doãn, há lại không biết sau lưng biết nghe thấy kỷ sự nhất định

không đơn giản, chỉ cần suy nghĩ một chút, liền biết rõ lợi hại tại đây, lại có người dám chọc tới trên đầu biết nghe thấy kỷ sự, thật sự là ăn được gan hùm mật gấu, vì vậy lập tức gọi tất cả mọi người tới, bảo bọn họ đi bắt hung đồ đánh người.

Những sai dịch kia xác thực cũng đến cửa ra vào biết nghe thấy kỷ sự, Đô đầu vừa mới vung xích ra, muốn hét lớn vài câu, nhưng vừa liếc mắt một cái, Đô đầu đột nhiên bất động, cửa ra vào biết nghe thấy kỷ sự, một chiếc xe ngựa nào đó đang đỗ, chiếc xe này không thể nói là có nhiều tráng lệ, nhưng lại cực kỳ tinh xảo, xem xét qua loa, đã biết lai lịch không nhỏ.

Phủ Kinh Triệu quản lý mặt đất dưới chân thiên tử, tự nhiên là nhân quan lộ ra nghe bát phương, nếu không thì lúc nào đó, vô tình xông tới quý nhân nào đó, thật đúng là chết cũng không biết chết như thế nào, nhìn kỹ một lúc, liền nhận ra chủ nhân cái xe ngựa này, là Thảm phủ Thảm Ngạo.

Thảm Ngạo là ai? Không cần chỉ điểm, trong đầu mọi người liền rõ ràng, người như vậy, thật sự là dính cũng không thể dính, thời điểm người ta còn làm giám sinh, phủ Kinh Triệu ăn được không biết bao nhiêu thiệt thòi từ hần, hôm nay người ta đã khâm mệnh, nhận được sự tình ôm kinh đô và vùng lân cận ba đường, còn kiêm ba nha và Trắc trấn, quyền thế lớn như vậy, chính là gặp được Thái Thái sự, cũng có thể ngang hàng bàn luận rồi, phủ Kinh Triệu trong mắt người ta, quả nhiên ngay cả con cá tôm nhỏ không bằng, cái rắm cũng không phải.

Một Áp ti nhận ra được tình huống, trước hết liền để cho Đô đầu và các sai dịch thành thành thật thật đứng ra xa xa, hần cẩn thận từng li từng tí mà đi đến bên xe ngựa, cẩn thận từng li từng tí, nói: “Tiểu nhân bái kiến quý nhân.”

Bên trong thật sự có người đáp lại, là giọng nữ thanh thúy, bức màn xoắn lên một chút, Áp ti nhìn không thấy bên trong là ai, nhưng lại thấy được cổ áo người bên trong, chỉ xem xét cái cổ áo này liền nhận ra, là phượng hoàng thêu lên bằng tơ vàng, Tam phẩm Cáo Mệnh phục.

Thoảng tưởng tượng sẽ hiểu, người bên trong, hơn phân nửa chính là gia quyến của Thảm Ngạo, có lẽ là người thân nhất kia..., người ta mặc thân quần áo này, chỉ luận phẩm cấp, liền cao hơn không ít so với phủ doãn đại nhân.

“Như thế nào, có việc à?”

Cổ Áp ti mát lạnh, trong lòng liền hiểu chuyện gì xảy ra rồi, địa vị biết nghe thấy kỷ sự không đơn giản, nhưng người ta dám đến đánh, sau lưng cái này chẳng lẽ lại đơn giản? Tưởng tượng giấy lát, liền lập tức nói: “Vô sự, vô sự, tiểu nhân cáo lui.”

Nóng nảy gấp rút mà lui về, vung tay lên, nói với đám người ở xa xa: “Đi.”

Các sai dịch thấy loại này tràng diện, liền hiểu sự tình này không nên quản, đương nhiên không nên để ý đến, nguyên một đám thu hồi xích sắt, chạy đi như chim thú.

Các sai dịch trở về Kinh Triệu phủ phục mệnh, phủ doãn phủ Kinh Triệu đương nhiên lưu tâm đối với chuyện này, lập tức hỏi đến, đám Đô đầu bên kia, nguyên một đám buông tay, phủ doãn xem xét, liền giận tím mặt rồi, mắng to những người này một trận, nói là không hiểu được đúng mực, không biết lợi hại, không hiểu được sự lợi hại của biết nghe thấy kỷ.

Phủ doãn phủ Kinh Triệu mắng một trận xong, Áp ti kia mới cẩn thận từng li từng tí mà bám vào bên tai hần, lén lút nói mấy câu, phủ doãn ngẩn người, lập tức cười khổ: “Thì ra là thế, vì sao lại không nói sớm?”

Dứt lời, lại không để ý tới nữa, chỉ nói: “Đều đi xuống đi, qua nửa canh giờ nữa, lại bảo người đi qua, đến lúc đó, có người hỏi, nói lúc phủ Kinh Triệu bên này biết tin tức đã muộn, nếu ai dám nói huyền thuyên, đánh chết bất luận!”

Đám Đô đầu khúm núm, trong lòng biết rõ, lại gặp một cái án số 8, có thể ở trong phủ Kinh Triệu làm người hầu, đương nhiên đều hiểu quy củ, chuyện gì nên quản, chuyện gì không nên quản, trong đầu đều phải tính tường, nếu không, đến lúc chết cũng không biết chết như thế nào.

Cứ như vậy, lại qua nửa canh giờ, phủ Kinh Triệu bên này mới phái vài người đi qua, chờ đến chỗ đó, biết nghe thấy kỷ sự sớm đã là một đồng bữa bọn, người bên trong bị thương vô số, sai dịch gọi vài người đi

nha môn, ghi đại khái chuyện đã trải qua, tự thuật một lần, để cho bọn họ điểm chỉ, liền thả người trở về.

Cầm đơn kiện, phủ doãn chỉ nhìn lướt qua, lại gác lại mặc kệ, kêu, trực tiếp đưa cho Đại Lý Tự, lại để cho Đại Lý Tự đi quản.

Đại Lý Tự Khương Mẫn tiếp nhận đơn tố cáo, chỉ cười ha ha một tiếng, nói với người bên cạnh: “ Phủ Kinh Triệu chính là như vậy, sự tình có lợi, bọn hắn cướp đi làm, đụng phải cái đình, liền đánh tới Đại Lý Tự, trực tiếp báo lên Môn hạ tỉnh đi, trở về, lại sao chép một phần, đưa đến chỗ Thạch Quận công.”

Ba phen như thế, chuyện này cứ như vậy không có người hỏi tới, đại gia hỏa đều là cao thủ đá cầu, đá tới đá vào, kết quả cuối cùng lại là Môn hạ tỉnh, Môn hạ tỉnh bên này, tuy đưa đi chỗ Thái Kinh, Thái Kinh cũng chỉ là cười một tiếng đấng chất, buông đơn tố cáo, nói: “ Thắm Ngạo chính là Thắm Ngạo, vừa ra tay xong, nói đạo lý nhiều hơn nữa, cũng thoáng cái tan thành mây khói.”

Thở dài, vứt đơn tố cáo qua một bên, chuyện này đúng là vẫn không thể nghiêm tra, tra được, Vương Văn Chuôi liên quan cùng mình cũng sẽ trôi lên mặt nước, cho nên chỉ có thể nuốt cái quả đắng này vào ngực.

Lúc này, có người vội vàng tiến đến, nói khê với Thái Kinh mấy câu, hai con người Thái Kinh lóe lên, chậm rãi nói: “ Người nói hắn ở quán, còn bị người đánh?”

“ Vâng, đã thương cực nặng, đang ở trong phủ trị liệu, nói là... là...”

“ Người cứ việc nói.”

“ Nói là cái kia khó giữ được.”

Thái Kinh gật đầu, xụ mặt nói: “ Đi, bảo người đưa chút ít vật bổ dưỡng đi qua, qua ít ngày, đợi tổn thương của hắn tốt hơn một ít, ta tới thăm hắn.” Tiếp tục thở dài một hơi, mới lại tiếp tục nói: “ Sự tình đến trình độ này, thật sự là làm cho người ta không nghĩ tới.”

... ..

Trong phòng kín không hề hở, có một mùi thuốc thang dày đặc, bên trong thiết kế đơn giản, cửa sổ đều đóng quá chặt chẽ, chỉ truyền ra từng tiếng thở dài, tại đây giống như quanh năm không thấy ánh mặt trời, có một loại tĩnh mịch quý dị, trên đèn chỉ có một cái đèn dầu, lóe ra lúc sáng lúc tối.

Nằm ở trên giường, chính là Vương Văn Chuôi, Vương Văn Chuôi hữu khí vô lực mà nằm tại đó, trên người đang đắp chăn bông tốt nhất, làm bằng lụa gấm, một đôi tròng mắt hồng đỏ thắm nhìn trên trần nhà, liên tục thở dốc.

Lúc này, hắn đột nhiên sinh ra hứng thú đối với con rắn, bọ chó, hận không thể cắn nát da của những vật nhỏ này, cho hắn một điểm kích thích, phân tán đau đớn vô tận và oán hận trong lòng ra ngoài.

Bảy tám ngày trước, hắn được đưa từ biệt nghe thấy kỷ sự chỗ đó về trong phủ, đã sắp hấp hối, thật vất vả mới được cứu sống, liền cảm thấy hạ thể cực kỳ đau đớn, lang trung trị liệu tràn đầy bị thương mà nói cho hắn biết: “ Đại nhân, ngài... đã bị thương rồi, nếu như tiếp tục giữ lại, khó bảo toàn không sinh ra mụn đau nhức, chính là hơn phân nửa đường, cũng đều bị bế tắc, trước mắt chỉ có cách cắt hết chỗ bị nát, lại dùng cái ống khơi thông địa phương... vừa rồi...”

Câu nói kế tiếp, lang trung lại muốn tiếp tục nói, nhưng Vương Văn Chuôi không cho hắn nói, không biết lấy khí lực từ đâu tới đây, một cái tát trúng vào trên mặt lang trung đang ngồi trước giường, điên cuồng kêu to: “ Biển, biển, không thể cắt, không thể cắt, không trị hết, liền muốn mạng của người.”

Bệnh này thật đúng là trị không hết được rồi, nghe nói là trứng bên trong vỡ tan, miệng vết thương thật lớn, cũng đã nát rồi, càng làm cho con người khó khăn hơn chính là, mấy cái gì đó bên trong trứng chảy ra, ngăn cản đường tiểu, cho dù là Biển Thước Hoa Đà tái sinh, cũng không có cách nào trị hết.

Wương Văn Chuôi đúng là vẫn quyết định cắt nát cái kia, cả đời hai lần khổ, mất cái này thật đúng là không còn gì.

Tuy nói kỹ thuật cắt cái này của Đại Tổng là thập phần hoàn thiện, trong kinh thành cũng có rất nhiều nhiều thế hệ làm người cầm dao, Vương Văn Chuôi muốn cắt gì đó, đương nhiên là rất dễ dàng, người này

được mọi người xưng Vương Nhất Dao, ý tứ chính là một dao chém xuống dưới, an toàn không thống khổ, cam đoan phần cắt sau nửa tháng là có thể lành lặn, hoạt động như thường.

Đương nhiên, cắt thứ này không giống với cắt cải trắng, tuy nói an toàn, nhưng không thống khổ lại chưa hẳn, tuy nói loại vật dùng để làm người hôn mê là có, nhưng đồ chơi này cũng không phải ăn được một cái, về sau đến một chút đau cảm giác đều không có, dù sao Vương Văn Chuôi cũng đã trải nghiệm qua rồi, hiệu quả thật sự không tốt, một dao xuống dưới, liền truyền ra tiếng kêu to tựa như mổ heo.

Đã trúng một cước, lại bị đánh một dao, Vương Văn Chuôi liền tỉnh dưỡng tại đây, trong phòng kín không kê hở tầm, ngày hôm đó, thực sự so với giết hắc còn khó chịu hơn.

Binh bộ bên kia phái người tới hỏi, vì cái gì Thượng Thư đại nhân không đi Giá trị đường, trong nhà cũng không thể nói vừa mới cắt gì đó, đều nói là bị bệnh, phải tĩnh dưỡng, cũng may đã phái người đi Thái Kinh bên kia xin nghỉ, Thái Kinh không hỏi nhiều, liền phê rồi, còn đưa không ít thứ gì đó đến, an ủi một chút.

Đạo mắt đã qua bảy tám ngày, hạ thân đau xót đã chậm rãi tốt hơn, không sai biệt lắm, chỉ là hành động vẫn còn không tiện, còn phải thành thành thật thật mà nằm một chỗ, thể hệ con cháu trong nhà cũng không đến xem bệnh, cho dù đến cũng không biết nên nói cái gì, cũng không thể nói: “Cha, cắt rất tốt, trên người nhiều thêm cái như vậy, luôn vương vís phiền toái.”

Những thê thiếp lại tới, Vương Văn Chuôi nhìn các nàng, trong lòng liền sinh ra chán ghét, đầy ngập oán khí, quơ lấy chén, liền nện vào trên người các nàng: “Biến, đều lăn ra.”

Bị nện là tiểu thiếp lúc trước Vương Văn Chuôi sủng ái nhất, gọi là Yến nhi, hôm nay Vương Văn Chuôi cắt mất cái đó, tựa như lại đồ hết oán khí lên trên người nàng.

Người bên dưới thấy bộ dáng lão gia như vậy, lại càng không dám đơn giản tiến vào phòng này, thật sự rất bất đắc dĩ, mới đưa chút ít súp cháo và đồ ăn đến, vào trong lại vô cùng lưu tâm, một ít cũng không dám chậm trễ, thở mạnh cũng không dám.

Bên ngoài, ánh mặt trời rất chói chang, có một luồng ánh sáng thông qua một khe hở tiến vào, tuy ánh sáng yếu ớt, lại làm cho Vương Văn Chuôi cảm thấy rất là chướng mắt, đầu óc ong ong đau nhức, quát to một tiếng: “Đến đây, che cái này vào.”

Lập tức có người tiến đến, người này cũng không phải nghe lời Vương Văn Chuôi, đến che ánh sáng, mà là nóng nảy gấp rút nói: “Lão gia, lão gia, Thái Thái sư đến thăm lão gia.”

“Ân sư!” Vương Văn Chuôi như là thoáng cái chứng kiến một luồng ánh sáng đông, hơi kém một chút là muốn giãy dụa ngồi xuống khỏi giường, vội hỏi: “Nhanh, mời ân sư tiến đến, nhanh...”

Chỉ một lúc sau, cửa ra vào lại mở ra một ít khe hở, Thái Kinh đi tới từng bước một, dường như ngửi thấy được hương vị thuốc khó chịu này, cảm giác có chút gay mũi, nhú mày, hừ một tiếng bé không thể nghe, lập tức thay dáng tươi cười, ngồi ở cách Vương Văn Chuôi vài thước sập, tường tận xem xét hắc, cười ha hả, nói: “Văn Chuôi, khá hơn chút nào không?”

“Ân sư...” Vương Văn Chuôi đem hết khuất nhục và oán hận những ngày này bộc phát ra, khó kìm lòng nổi mà vui sướng khóc lớn lên, nước mắt rơi như mưa, cái mũi khịt khịt, nói: “Ân sư nên làm chủ vì đệ tử, thù này, Vương Văn Chuôi ta nhất định phải báo, người sai sử sau lưng, nhất định là Thẩm Ngạo...”

Thái Kinh đặt tay lên vai hắc, an ủi: “Người không nên kích động, không cần phải liên lụy đến miệng vết thương, có lời gì, còn nhiều thời gian để nói.”

Wương Văn Chuôi bình phục tâm tình, bị thương nói: “Ân sư nên làm chủ vì đệ tử, hôm nay đệ tử chỉ còn lại thân tàn, sống ở trên đời này, chỉ biết bị người chế nhạo, sau này không làm người được nữa rồi, cái tên Thẩm Ngạo này...”

Hắc nghiêng răng nghiêng lợi, thanh âm đều trở nên bén nhọn, tiếp tục nói: “Không báo thù này, Vương Văn Chuôi ta thề không làm người.”

Thái Kinh vỗ vỗ tay vai của hắc, thở dài, chậm rãi, nói: “Thù này, tạm thời không thể báo.” Thấy Vương Văn Chuôi vừa muốn kích động, Thái Kinh nhanh chóng nói nhanh hơn: “Trước mắt, sự tình vẫn không

thể lộ ra, lộ ra ngoài, tuy cả triều xôn xao, nhưng chủ ý lúc trước cũng sẽ không thể thực hiện nổi, chịu đựng cơn tức này trước đã.”

Vương Văn Chuôi chán nản, thất vọng gật đầu, trong lòng hẩn đương nhiên tình huống, cho dù gây ra chuyện này, cuối cùng cũng không giải quyết được gì, trách phạt đối với Thẩm Ngạo, tối đa cũng chỉ là bắt mấy hạ nhân Thẩm phủ đến trừng trị cho hả giận, vì cái này, mà hư hỏng đại sự, thật sự không đáng.

Cẩn rằng, Vương Văn Chuôi nén cuống hống, nói: “ Ân sư, cứ như vậy mà nhẹ nhàng buông tha hẩn?”

Thái Kinh lắc đầu: “ Không, đương nhiên có thể trả thù, ta đã thông báo phủ Kinh Triệu, gọi hẩn bên kia trước che chở hết sự tình bên kia, còn lại, đợi Thẩm Ngạo bên kia ra binh rồi nói sau.”

Vương Văn Chuôi tràn đầy nước mắt, nói: “ Ân sư, sau này đệ tử không biết nên sống thế nào rồi, thân thể đã tàn, còn sống, nhưng còn có ý tứ gì nữa?”

Thái Kinh an ủi: “ Cái này thì là cái gì? Đến cái tuổi như ngươi, con cháu cũng đều có rồi, còn có cái gì nghĩ không thông hay sao?”

Vương Văn Chuôi khúm núm mà đáp lời, nhưng lại mất hết can đảm, một lòng chỉ nghĩ đến báo thù, không thể dễ dàng tỉnh táo lại, nói: “ Mấy ngày trước đây, bắt được một thám báo Thiên Nhất Dạy, phủ Kinh Triệu đưa hẩn đến Binh bộ bên này, vốn, là hỏi thăm, về sau trực tiếp chém ...”

Vương Văn Chuôi nói đến một nửa, đã thở hồng hộc, Thái Kinh thấy hẩn nói mệt mỏi, đóng mắt lại, nói: “ Ý của ngươi là, thả cái tên thám báo kia trở về, lại để cho hẩn đi nói cùng Từ Thần Phúc, bảo Thiên Nhất Dạy nhanh chóng tiến binh, không để cho Thẩm Ngạo có thời gian chuẩn bị?”

Vương Văn Chuôi nghiêng rằng nghiêng lợi, nói: “ Đệ tử đã đợi không kịp, ở lâu một ngày, đệ tử sống ở chỗ này sẽ khổ một phần, cho dù là mạo hiểm liên quan, cũng muốn cho tên Thẩm Ngạo kia đẹp mắt.”

Thái Kinh nghĩ nghĩ, nói: “ Ngươi cũng đã biết hậu quả khi làm như vậy?”

Vương Văn Chuôi dắt cuống hống bèn nhón, nhe răng cười nói: “ Cái liên quan này, đệ tử một mình gánh chịu, sau khi bị người phát giác, thì chỉ đệ tử bị chết mà thôi, còn sợ cái gì? Chỉ cầu sau khi Thẩm Ngạo bại trận, ân sư có thể nhất cử đả đảo Thẩm Ngạo, đệ tử đã cảm thấy đủ rồi.”

Đến tình trạng này của hẩn, có sự điên cuồng như vậy, cũng bình thường, thả phạm nhân ta, sau nhất định phát giác, đến lúc đó chém đầu, vứt bỏ ra ngoài cho chó ăn, cũng là sự tình trong dự liệu, Vương Văn Chuôi thật sự không muốn sống chẳng.

Thái Kinh liềm liềm bờ môi khô quắt, chậm rãi đứng lên, không hề nhìn Vương Văn Chuôi, từng bước một mà đi về hướng nơi cửa, mở cửa, chậm rãi nói: “ Chính ngươi tự nghĩ kỹ, chuyện này không cần thương lượng cùng ta, được rồi, ta cũng nên đi, Văn Chuôi, ngươi là môn sinh của ta, thù này, tương lai ta tối báo thay ngươi.” Dứt lời, khẽ run run đi ra cửa.

Cửa vừa mở, liền có một cơn gió thổi đến, Vương Văn Chuôi bị bệnh sốt rét, dữ tợn nghiêm mặt kêu to: “ Người đầu rồi, người đầu rồi, người chết nơi nào rồi, nhanh, đóng cửa, muốn ta lạnh chết sao?”

)

454. Chương 442: Thánh Chỉ Ép

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 442: Thánh chỉ ép

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trong triều đình đã đốt lên một mối lửa, cái thế lửa này càng ngày càng lớn, đã đến tình trạng không thể ngăn chặn, một phần lại một phần tấu chương đưa lên, đều muốn xuất binh, càng có mấy cái, đã tính toán đến trên đầu Thấm Ngạo.

Trong Giảng Võ điện rộng rãi, truyền ra một hồi thanh âm, một người quan viên khoảng 30 tuổi đứng trong điện, vẫy tay, xúc động phần nộ nói: “ Nuôi hổ gây họa, tất nhiên sẽ tổn thương vì hổ, Đại Tổng lập quốc trăm năm, trước có loạn Phương Lạc, hiện có Kinh Bắc đau nhức, triều đình nuôi binh ngàn ngày, vì sao không thấy Thấm đại nhân xuất chiến? Thấm đại nhân chịu đủ quốc ân, sắc Hầu tước, phong Thái Phó, nắm toàn bộ kinh đô và vùng lân cận ba đường, tiết chế quân đội thiên hạ, sao còn sợ mấy thứ hại dân hại nước? Sợ chiến như thế, là muốn để mặt mũi Đại Tổng ta ở chỗ nào? Xin hỏi bệ hạ, xin hỏi quan to quan nhỏ trong điện, chúng ta ăn quân lộc, được quân ân, chẳng lẽ lại dè dặt như thế?”

Mọi người đều xì xào bàn tán, ong ong trong tiếng, lại có người nói: “ Hạn lệnh Thấm Thái Phó lập tức xuất binh tiêu diệt tặc, nếu như trì hoãn nữa, Môn hạ tỉnh nên hạ ý chỉ bắt về kinh trị tội.”

“ Đã nắm toàn bộ kinh đô và vùng lân cận ba đường, hôm nay phía bắc đã bị đám hại dân hại nước chiếm giữ, vì sao còn chậm chạp cố thủ bất động? Nếu hãn không phải chịu tiến binh, đều có người đi tiếp nhận.”

“ Giết người lại thống khoái, cao thấp Tư Mã tư bị hãn giết sạch sẽ hết rồi.”

Có người ngẩng đầu lên, liền có người hưởng ứng, khắp nơi đều là thanh âm xin chiến, rất có một bộ dạng không xuất chiến, Đại Tổng sẽ nước mất nhà tan, Thiên Nhất Dạ trong chốc lát liền đem binh vào kinh thành.

Triệu Cát ngồi ở trên cung vàng điện ngọc, vô cùng đau đầu, ở phía trong tâm, hãn cũng hi vọng Thấm Ngạo nhanh chóng tiến binh, chỉ là Thấm Ngạo ghi cho hãn tấu chương, ở phía trong cũng nói rất rõ, Tư Mã tư không dùng nổi, trước mắt cần thời gian chỉnh đốn và sắp đặt quân đội, đợi đến thời cơ thích hợp, lại ung dung mưu tính thảo phạt mới được.

Triệu Cát chấp nhận sâu đối với cái giải thích này, tuy trong đó có phần tín nhiệm mù quáng đối với Thấm Ngạo, nhưng ở phương diện khác, trong lòng hãn cũng biết, vội vàng tiến binh cũng là vô bổ.

Chỉ là, hôm nay náo đến nước này, ngay cả hãn, vị hoàng đế này, cũng bị ép không được rồi, chẳng những là triều đình, chính là phò phưởng và sĩ tử, đã mở nghị luận từ lâu.

Triệu Cát cười một tiếng đắng chát, đành phải quyết tâm giả ngây giả dại, tùy các người nói cái gì, hãn không nói lời nào, có người khóc lóc, quỳ trên mặt đất, đầm ngực cầu xin, hãn thờ ơ, có người mỗi ngày dâng lên vài tấu chương, hãn nhìn cũng không nhìn, có người muốn dựng cây cột, cái này thì sao? Chạy nhanh gọi người ngăn đón, hãn muốn làm Tỷ Can, Triệu Cát còn không muốn làm Trụ vương! Người cứu ra rồi, hãn có lẽ là ngờ ngác mà ngồi, thời điểm không sai biệt lắm, liền vung tay một câu: “ Trẫm mệt mỏi, việc này mai lại nghị, Trẫm lại sẽ tự định giá.”

Trốn đến trong hậu cung tìm thanh tịnh, nhưng trong hậu cung cũng không phải thế ngoại đào nguyên, Thái Học kia lại nháo ra chuyện rồi, nói là ngàn học sinh, đều ở ngoài cửa Chính Đức.

Đây vẫn còn tốt, để cho nhất Triệu Cát đau đầu chính là Quá Hoàng thái hậu bên kia, Quá Hoàng thái hậu cũng không phải tận lực muốn nhằm vào Thấm Ngạo, lại nói tiếp, từ lúc Thấm Ngạo nhập cung mừng thọ, đã làm cho Quá Hoàng thái hậu có vài phần hảo cảm đối với Thấm Ngạo, bất kể thế nào nói, Thấm Ngạo dù sao vẫn là trung thần có thể làm việc, hoàng thượng bên này vốn ít nhân thủ, có Thấm Ngạo, cũng có thể chia sẻ một chút.

Chỉ là cái này bên ngoài huyền náo thật sự quá hung, Quá Hoàng thái hậu đối thoáng cũng mất đi tin tưởng với Thấm Ngạo, khắp nơi đều nói Thấm Ngạo sợ chiến, Quá Hoàng thái hậu nghe liên tin, đối với quốc sự, Quá Hoàng thái hậu khác với thái hậu, thái hậu chỉ nhìn một mẫu ba phần trong hậu cung, nhưng Quá Hoàng thái hậu đã từng trị quốc, đúng là vẫn còn có vài phần bốn sự.

Triệu Cát đành phải giải thích, Quá Hoàng thái hậu nghe được, cái hiểu cái không, nhưng vẫn nói: “ Nên thúc giục thì phải thúc giục, người xem xem, Biện Kinh đều loạn thành bộ dáng gì nữa rồi, lại kéo dài xuống dưới, người hữu tâm khê động, có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì?”

Triệu Cát không vui, vẫn còn gắt gao chống đỡ, trong lòng chỉ nghĩ, chống đỡ nhiều một khắc, Thẩm Ngạo có thể ứng đối thông dong hơn một ít.

Cứ như vậy trì hoãn hơn mười ngày, khoảng cách Thẩm Ngạo xuất binh, đại khái đã qua hai tháng, chuyện này liền không ép được rồi, nguyên nhân sự tình gây ra là phú hộ trong thành, bởi vì biết nghe thấy kỷ sự bên kia, khuyếch đại nạn trộm cướp kinh đô và vùng lân cận phía bắc, lại chỉ cây dâu mà mắc cây hòe, làm thấp Thẩm Ngạo một trận, lại để cho không ít người mất đi tin tưởng đối với tiêu diệt tặc, kinh đô và vùng lân cận phía bắc cách Biện Kinh gần như vậy, một khi Tư Mã tư bên kia xảy ra chuyện, kế tiếp liền đến phiên Biện Kinh rồi, đến lúc đó quân phản loạn vây quanh thành, còn chạy trốn nơi đâu?

Dân chúng bình thường không có chỗ đi, nhưng đối với phú hộ mà nói, ở đâu cũng đều có sản nghiệp, không đến mức một con đường trốn đều không có, bởi vậy nguyên một đám rời gia đình đi Giang Nam tị nạn, hoặc đi Tây Kinh ở.

Ngay từ đầu, Cửa thành tư bên kia còn không kịp phản ứng, về sau ra khỏi thành càng ngày càng nhiều, cũng bị hù dọa rồi, lập tức hướng ba nha thông báo, ba nha đi phủ Kinh Triệu, phủ Kinh Triệu đưa đến Thượng Thư tỉnh, Thượng Thư tỉnh đi ra, một bên báo cáo với nội cung, một bên hạ lệnh Cửa thành tư lập tức nghiêm cấm người xuất nhập.

Sự tình xấu bị phá hủy ở nghiêm cấm người xuất nhập, bởi như vậy, tin tức bất an liền càng nhiều, đều nói quân phản loạn đã sắp đánh tới, hiện tại quan trọng hơn là đóng cửa thành chuẩn bị nghênh địch, mấy chỗ cửa thành đều có người bắt đầu náo loạn, tìm chỗ ra khỏi thành, không muốn ngồi chờ chết.

Cửa thành tư ép không được, có lẽ là Tư Mã tư xuất động, mới áp chế được trận nhiễu loạn này.

Sự tình náo đến nước này, cũng đã không còn đơn giản là quân sự, đã đang mang đến liên quan chính trị, nhất định phải xử lý theo như pháp tắc chính trị, Triệu Cát bất đắc dĩ, một mặt hạ chiếu trấn an nhân tâm, một phương diện khác, thông báo Môn hạ tỉnh, lập tức truyền chỉ, trách cứ Thẩm Ngạo kéo dài thời gian, bảo hấn nhanh chóng tiến binh, không được sai sót.

Ý chỉ đưa đến Mông thành, cái thánh chỉ kia thật sự một điểm khách khí đều không có, chữ ằm lên rất lợi hại, hình tượng uy vũ của Thẩm Ngạo dựng lên ở Mông thành triệt để tan rã, thật sự là vô cùng oan uổng, vốn hấn dâng tấu chương cho Triệu Cát, xin từ từ thư thả, Triệu Cát bên kia cũng nói rồi, sự tình Biện Kinh, do Triệu Cát xử lý, sự tình kinh đô và vùng lân cận phía bắc, do Thẩm Ngạo toàn quyền xử trí, kết quả, sự tình Biện Kinh, Triệu Cát bên kia không làm tốt, quay đầu lại mắng to Thẩm Ngạo một trận, lại làm cho Thẩm Ngạo chịu tội thay.

Xem ra lời nói của vị hoàng đế này cũng không thể tin, mười câu thì có tám câu là gạt người, tâm linh Thẩm Ngạo bị thương, cảm giác mình lừa người cả đời, hôm nay lại bị người lừa dối, trong lòng âm thầm bất bình.

Cái ý chỉ kia cuối cùng cũng xoay chuyển lời nói, không mắng, lại khoa trương Thẩm Ngạo vài câu, nói Trầm biết nỗi khổ tâm của người, nhưng quốc sự quan trọng hơn, trong nửa tháng, phát binh phạt tặc.

Còn có nửa tháng, trong lòng Thẩm Ngạo thở dài một hơi, bất kể thế nào nói, Tư Mã tư hôm nay đã muốn tiến vào quỹ đạo, tuy còn chưa luyện đến tình trạng bách chiến chi binh, nhưng trình độ đã bay lên thẳng tắp, chỉ riêng thể lực, sức chịu đựng, đã có tiến bộ rất lớn, ngoài ra, kỷ luật cũng nhận được tăng mạnh, ít nhất ở phía trong Tư Mã tư, cấm quân hiện tại chỉ biết là Thẩm Ngạo, mà đã quên mất Cao Cầu.

Đã như vậy, vậy thì đánh đi.

Thẩm Ngạo tiếp chỉ, mời truyền chỉ công công tiến đến huyện nha thảo luận, hỏi một ít tình hình Biện Kinh gần đây, công công này rất là khiêm nhường ở trước mặt Thẩm Ngạo, lập tức nói ra tin tức về Biện Kinh, một chữ không lọt, bình thường Thẩm Ngạo cũng có người truyền tin tức Biện Kinh, nhưng công công dù sao cũng là công công, những sự tình người bình thường kia không biết, hấn cũng có thể thám thính ra một chút tiếng gió, Thẩm Ngạo kết hợp với tin tức lấy được từ con đường khác, đã có đại khái hiểu rõ đối với Biện Kinh.

“Thì ra là thế, khó trách Trần tiên sinh trước đó đã dạy mình cần dùng gấp nhẫn, xem ra bên trong Biện Kinh có người làm khó dễ Bồn đại nhân.” Thẩm Ngạo hừ lạnh một tiếng trong lòng, lại nhếch miệng mỉm

cười, tuy bị người đâm dao găm, nhưng người ta đánh cờ hiệu vì nước vì dân, mình có thể làm gì bọn chúng? Chuyện này người quá nhiều tham dự, chính là bên trong đảng cũ, cũng có người đứng ra, cũng không phải tất cả mọi người tận lực đâm mình.

Công công này thấy Thẩm Ngạo nhất thời hoảng hốt, hạ giọng, nói: “Thẩm đại nhân, Dương công công gọi nô gia đến truyền lời nói, nếu Thẩm đại nhân cảm thấy thời gian không đủ, cho dù lại kéo dài cái mười ngày nửa tháng, cũng không có gì vội vàng, kỳ thật bệ hạ biểu hiện ra thúc giục đại nhân tiến binh, nhưng trong đầu cũng biết nỗi khổ của người.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói: “Hồi bẩm với Dương công công, nói ta đã có chủ ý, đa tạ hần chỉ giáo.”

Đưa tiễn công công, Thẩm Ngạo lập tức nổi trống thăng giục, triệu tập toàn bộ tiến sĩ, doanh quan, trung đội trưởng tới, vốn là cầm ý chỉ đọc ra, sau đó lập tức gõ bàn, nói: “Bệ hạ đã nghiêm lệnh tiến binh, chúng ta, những người ăn bổng lộc này cũng không có gì để nói, hiện tại cần nói, đúng là làm như thế nào để tiến binh, chứ vị có ý kiến gì không?”

Mọi người im lặng, trong đầu đều có ít không nắm chắc, thánh chỉ tới quá vội vàng, rất nhiều sự tình còn chưa chuẩn bị tốt.

Thẩm Ngạo thấy mọi người không nói lời nào, đành phải nói: “Thời gian còn có nửa tháng, chúng ta nên chuẩn bị lương thảo, quân nhu cũng sớm kịp chuẩn bị đầy đủ, đều ghi cái tờ đơn lên, muốn súng kíp hay là cung tiễn, pháo, cái doanh nào chưa đầy, lập tức bổ sung, tránh khỏi đến lúc đó, nước tới chân mới nhảy, về phần những chuyện khác, phải suy nghĩ kỹ càng rồi mới quyết định.”

)

455. Chương 443: Tiến Công

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 443: Tiến công

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Sự tình đưa tờ đơn yêu cầu, lại làm được rất nhanh, dù sao cũng là yêu cầu quân nhu, đương nhiên là tận lực có thể đáp ứng yêu cầu, nhưng tất cả đều là trong tưởng tượng, chỉ tính riêng trung quân doanh bên này, viết tờ danh sách, chính là cần hai ngàn cái cung, mười vạn mũi tên, một ngàn cân dầu hỏa...

Tại đây cũng có chuyện ả ở bên trong, nhưng phạm là khai mở tờ đơn yêu cầu quân nhu, tất cả doanh giống nhau, đều là rao giá trên trời, rõ ràng một doanh chỉ là ba nghìn người, há miệng ra, liền dám muốn hai ngàn cung, nếu thật sự thỏa mãn bọn hắn, Đại Tổng chính là có một trăm tòa núi vàng, núi bạc để ngồi, cũng không đáp ứng nổi bọn hắn.

Cho nên có người rao giá trên trời, sẽ có người trả tiền ở dưới đất, người muốn hai ngàn cái cung, Binh bộ bên kia cũng không khách khí, có thể xác minh cho 500, xem như đã rất nể tình.

Từng phần từng phần tờ đơn đưa lên, có tiến sĩ hỏi Thẩm Ngạo, có phải là muốn khai trương chỗ viết tờ đơn chung, cùng nhau đưa qua, dù sao là thuế ruộng của nhà nước, không cần phải quá tiết kiệm, không có ai khách khí làm gì.

Thẩm Ngạo ngẩng đầu nhìn xà nhà, ánh mắt sâu kín, nói: “Ta thụ hoàng ân, loại sự tình chấm dứt này, không thể làm, làm như vậy rất không có đạo đức, tương lai nhất định sẽ bị hậu nhân lên án, cuộc sống nhân sinh trên đời, đức hạnh rất trọng yếu, không thể để cho tham niệm nhất thời làm hư danh tiết của mình.”

Dừng một chút, lại lập tức nói: “ Đối với người, nếu ghi tờ đơn, chính là ngâm nước bùn mà không nhuộm, nhiều huynh đệ như vậy đi theo ta ăn cơm, bọn hắn đều viết tờ đơn, ta lại một chữ cũng không ghi, khó tránh khỏi sẽ để cho mọi người cảm thấy bất an, nhưng yêu cầu mấy cái gì đó quá cao, sẽ phỏng tay, người đầu, cầm giấy và bút mực đến.”

Mặt riên sĩ cổ quái, chuẩn bị giấy bút, Thẩm Ngạo cầm bút, viết ở phía trong tờ đơn: “ Khăn chít đầu mười cái, áo choàng mười cái, xe bốn ngựa bai cỗ, quạt lông năm cái, đồng tử hơn hai mươi người.”

“ Đưa qua, nói cùng chút ít lão gia Binh bộ kia, các huynh đệ ở phía trước dốc sức liều mạng, cũng là vì quốc gia và triều đình, bảo bọn hắn không cần phải làm trễ nãi thời gian, hãy mau đưa những thứ này tới.” Ghi xong, Thẩm Ngạo vỗ vỗ tay nói.

Tiến sĩ nhìn tờ đơn, mặt đầy cổ quái mà thu hồi tờ đơn, cũng không nói cái gì, gật đầu nói: “ Vâng.”

Lúc này, một gã thám báo thở hồng hộc mà đến đây bẩm báo, Thẩm Ngạo gọi hắn tiến đến, thám báo này khàn giọng nói: “ Đại nhân, Thiên Nhất Dạy phỉ ra Trượt Châu, mệnh mệnh chừng ba vạn quân, giết về hướng nam.”

“ Ba vạn? Đây là ý gì? Ngô Bút đâu rồi, hắn ở nơi nào, có tin tức của hắn hay không?” Thẩm Ngạo ngưng tụ lông mày lại, ban đầu muốn dựa vào Ngô Bút, hoặc lừa đảo Thiên Nhất Dạy, ít nhất có thể tranh thủ chút thời gian, không thể tưởng được, lúc này Thiên Nhất Dạy đúng là đoạt động thủ trước, chỉ ít có một điểm có thể nói rõ, hôm nay Nhất Dạy nhất định có cái biến cố gì đó.

“ Không có.”

Trước đây Thẩm Ngạo vì mê hoặc Thiên Nhất Dạy, đã nhiều lần làm tiểu xảo, cùng lúc đưa tới không ít sương quân đến phô trương thanh thế, một phương diện khác, cũng thả ra lời nói, muốn thay đổi biên quân.

Dùng tình cảnh Thiên Nhất Dạy lúc này, rõ ràng dám động thủ trước, như vậy chỉ ít có một điểm có thể chứng minh, Thiên Nhất Dạy bên kia đã sờ thấu lá bài tẩy của mình.

Thẩm Ngạo tận lực bắt mình làm ra một bộ dạng lạnh nhạt, nói: “ Được rồi, người đi xuống nghỉ ngơi trước, người đầu, nổi trống thẳng đường.”

Động tác Thiên Nhất Dạy và thành Biện Kinh đều tới quá đột ngột, một người là bức Thẩm Ngạo xuất binh, một người là xua đại quân tiếp cận, mà cả Mông thành chỉ có hơn một vạn người Tư Mã tư cấm quân, tuy nói phụ cận cũng không thiếu sương quân, hai bên có thể hô ứng, nhưng thật sự cũng không trông cậy được vào bọn hắn.

Doanh quan, tiến sĩ thương lượng một lát, Thẩm Ngạo không sai biệt lắm, đã có một chút việc hiểu rõ, ít nhất có thể chứng minh, ở phía trong thành Biện Kinh có người thổ lộ tin tức cho đám Thiên Nhất Dạy , hơn nữa còn là quân tình trọng yếu, lại để cho Thiên Nhất Dạy nhìn thấu bố trí Mông thành bên này, khiến cho bọn hắn không kiêng nể gì cả.

Chỉ là bây giờ, đối với những gì sắp phải đối mặt, Thẩm Ngạo lại phải lo lắng quá nhiều, Thiên Nhất Dạy bên kia, hắn hoàn toàn không biết gì cả, đành phải phải rất nhiều thám báo đi, nghiêm mật giám thị tình huống Thiên Nhất Dạy bên kia.

Tin tức rất nhanh truyền về, Thiên Nhất Dạy chia bốn đường, phân biệt xuất phát về hướng Quy Mãn, Phong Khâu, Trường Hằng cùng với Mông thành, bốn phía này đều là đường tiến vào Biện Kinh, mặc kệ là đột phá từ đâu, một khi có một đầu phòng tuyến không may xuất hiện lỗ hổng, hậu quả liền rất nghiêm trọng.

Nhất là Mông thành, chỗ này là vị trí cứ điểm trọng yếu trung ương, là đầu mối then chốt hô ứng hai bên phòng vệ, một khi tại đây xảy ra vấn đề, như vậy quân coi giữ các nơi sẽ có khả năng bị tiêu diệt từng bộ phận.

Thiên Nhất Dạy nhiều người, lại nắm giữ lấy chủ động, lúc này thật sự khiến Thẩm Ngạo choáng váng, ban đầu còn cho mình là kỳ thủ, ai ngờ quân cờ rơi xuống một nửa, lại phát hiện cái bàn cờ này cũng không phải như trong tưởng tượng của mình.

Sự tình đến tình trạng này, cố thủ là nhất định, vấn đề là lực lượng có hạn, nên thủ ở nơi nào? Nếu tập trung lực lượng bảo vệ cho Mông thành, Quy Mẫn, Phong Khâu, Trường Hằng kia, những sừng thú phòng vệ này, còn muốn hay không? Nếu như địch nhân vượt qua Mông thành, thẳng đến Biện Kinh, hoặc là chỉ phái ra vài trăm người hiện ra tại dưới thành Biện Kinh, hậu quả chính trị đều cực kỳ nghiêm trọng.

Nhưng một khi chia quân trú đóng ở khắp nơi, lại sẽ là hậu quả gì? Cả thành Biện Kinh, quân đội chính thức có thể đánh, sợ rằng chỉ có cấm quân, Tiền điện tư và Bộ binh tư đương nhiên không trông cậy được vào, vốn là binh lực cái Tư Mã tư này cũng là hùng hậu, ít nhất cũng nên có khoảng bốn vạn người, nhưng khẩu trừ chỗ ăn bấu và Cao Cầu đại bại, nhân số chính thức chỉ có một vạn hai nghìn, phân những này người ra, chỉ cần có một chỗ bị công phá, như vậy toàn bộ tuyến đường liền bị động.

Chính là Hàn Thế Trung, cũng dang tay vô lực, nói: “Đại nhân, nhìn về phía trên, cái kinh đô và vùng lân cận này có vài chục vạn người, nhưng để bảo vệ xung quanh kinh đô và vùng lân cận, quá không có binh để dùng, chúng ta hôm nay, là không còn binh, việc cấp bách, là nên có thêm biên quân hỗ trợ.”

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, cười khổ lắc đầu: “Biên quân vừa động, người Tây Hạ sẽ thừa cơ mà vào, hướng hồ cho dù muốn thay đổi, nước xa cũng cứu không được lửa gần, chuyện này, còn phải dựa vào chúng ta.”

Mọi người thương nghị một hồi, cũng không nghĩ ra đầu mối, Thẩm Ngạo quyết định thật nhanh: “Chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể chia, nếu không, một khi bọn tặc phỉ phá Quy Mẫn, Phong Khâu, những chỗ to như vậy, chúng ta liền thành một mình một ai rồi, Tiền quân doanh, doanh quan Đặng Kiện.”

Lập tức có người đi ra: “Có mặt tướng.”

“Người lập tức đi trấn thủ Quy Mẫn.”

“Hậu quân doanh doanh quan Hoàng Đình.”

“Có mặt tướng.”

“Suất lĩnh quân trấn thủ Phong Khâu.”

“Tả quân doanh doanh quan Hùng Bình.”

“Có mặt tướng.”

“Suất lĩnh quân đi Trường Hằng.”

“Trung quân doanh và Hữu quân doanh còn lại, theo ta trú tại Mông thành, cùng sương quân hỗ trợ phòng bị, không có lệnh của ta, không thể động.”

Trước kia mọi người tranh luận không ngớt, lúc này Thẩm Ngạo một tay chỉ lệnh, thật sự là khiến mọi người không lời nào để nói, liền ào ào nói: “Tuân mệnh!”

Ra mệnh lệnh xong, tất cả doanh ào ào đi bố trí, Thẩm Ngạo lại ban xuống vài đạo mệnh lệnh, một là thúc giục hậu cần của Binh bộ bên kia, mặt khác lại là hạ lệnh cho sương quân các nơi, bảo bọn hấn ở nguyên ở tất cả quan ải, chuẩn bị tốt việc đón đánh phòng thủ.

Ngoài ra còn muốn sương quân các nơi phái người tới, một mặt trấn an, một mặt bắt bọn hấn kiên quyết cố thủ, không được xảy ra cái gì sai lầm, một trận bẻ bọn này, đúng là mấy ngày mấy đêm đều không ngủ ngon giấc, chính là cầm chén nhỏ uống trà, cái cánh tay kia cũng có cảm giác nhức mỏi, cảm giác như không dùng được sức lực.

Trên bờ ruộng trồng trái, trải qua một hồi mưa gió, trong không khí tản ra một hương thơm bùn đất, mạ non ở phía trong bờ ruộng đã bị giẫm đạp không thành bộ dáng, đội ngũ uốn lượn hiện lên một hình con rắn, một mực kéo dài đến phía cuối chân trời, nguyên một đám ăn mặc áo gai đạp trên giầy rơm, tất cả đều cầm vũ khí, người theo đội ngũ từ từ tiến lên, cũng có không ít quan binh vẫn đang đeo mũ Phạm Dương, mặc áo giáp, chỉ là trên cái mũ Phạm Dương kia có vẻ có chút quái dị.

Thỉnh thoảng sẽ có người cưỡi ngựa xuất hiện, trải qua bên cạnh đội ngũ cực kỳ nhanh, hoặc là người truyền lệnh cầm tiên phù, hoặc là thám báo tiến đến bẩm báo tin tức.

Bên trái bờ ruộng là một chỗ gò núi, trên cái gò núi này không có một ngọn cỏ, trụi lủi, có vẻ rất là không hài hòa, mười mấy kỵ sĩ tạo thành đội kỵ mã chạy lên sườn núi, những người này đều ăn mặc đạo bào, vật liệu may mặc màu vàng hoặc hồng hoặc đen, một người cầm đầu, niên kỷ già nua, chính là Từ Thần Phúc.

Từ Thần Phúc hôm nay đeo Tử Vân quan, bên hông buộc lên một ngọc bội, tinh thần sáng láng mà ghìm ngựa nghỉ chân trên sườn núi, đạo nhân phía sau cũng ào ào ghìm ngựa, nhất thời đám ngựa ào ào giờ chân, đập mạnh xuống bùn, văng tung tóe.

Từ Thần Phúc nghỉ chân trên dốc nhỏ, nhìn về đội ngũ kia, có vẻ hăng hái, ánh mắt lập tức nhìn kéo dài vượt qua phía chân trời, vượt vượt râu bạc trắng dưới hàm, trầm giọng nói: “Thám báo bên kia nói, qua ba ngày, liền có thể vào kinh đô và vùng lân cận, có trời bảo hộ, Thiên Quân ta tất sẽ đắc thắng.”

Một người ghìm ngựa từ từ đi tới, người này ăn mặc đạo bào màu đen, nhưng trên mặt lại có râu quai nón dài khắp, đôi mắt lại có thể so với chuông đồng, đầu giống đạo nhân tu tiên, càng giống là đạo tặc vào rừng làm cướp hơn.

Hắn tử kia thân hình cực kỳ cường tráng, ngồi trên ngựa cũng làm cho con ngựa có chút không chịu đựng nổi, thở phì phò.

Từ Thần Phúc liếc mắt nhìn hắn, người này tên là Vương Mãnh, chính là đệ nhất hãn tướng Thiên Nhất Đạo, mấy tháng trước kia, chính là hắn suất lĩnh một đám Thiên Nhất giáo đồ, đánh vỡ tung cấm quân Tư Mã tư, làm cho Cao Cầu thua trận mà về, còn suýt nữa diệt cả Tư Mã tư.

Nếu không như thế, thời điểm Từ Thần Phúc khởi sự năm đó, sương quân địa phương trừ trừ bất quyết, ngay lúc đó, Vương Mãnh chỉ là một gã làm Đô đầu trong quân, nhưng hắn làm cái Đô đầu này, cũng phát huy tác dụng thật lớn tại thời điểm quan trọng, mang theo mấy chục người, xâm nhập quân doanh kinh đô và vùng lân cận phía bắc, cầm đao bức bách tướng lĩnh địa phương nghe theo Từ Thần Phúc.

Đối với Vương Mãnh này, Từ Thần Phúc tự nhiên nhìn trúng, lần này xuất chinh, Vương Mãnh đã trở thành phụ tá đắc lực của Từ Thần Phúc, Vương Mãnh có chút thô lỗ, nghe xong lời Từ Thần Phúc, liền ồm ồm nói: “Tiên thượng, chỉ cần tin tức Biện Kinh bên kia chuẩn xác, san bằng Mông thành, Phong Khâu cũng là sự tình sắp tới, phá chỗ đó, lại tiến thẳng đến Biện Kinh, đuổi hoàng đế lão nhân kia xuống, cái long này ý, nên để tiên thượng ngồi.”

Từ Thần Phúc vô cùng phấn chấn tinh thần, cõi lòng đầy tin tưởng, nói: “Tin tức này là Binh bộ Thượng Thư nói, nhất định sẽ chuẩn xác.”

Vương Mãnh đỉnh đạc nói: “Tiên thượng làm sao lại tin cái tên Binh bộ Thượng Thư kia, có lẽ đây là quỷ kế của bọn hắn.”

Từ Thần Phúc cười nhạt một tiếng, nhìn đội ngũ hành quân kéo dài dưới sườn núi, nhẹ nhàng trấn an con ngựa, chậm rãi nói: “Không ai rõ ràng những sự tình bên trong Biện Kinh kia bằng bản tôn, những người này, vì tranh quyền đoạt lợi, còn có chuyện gì không làm được?”

Trước mặt có gió thổi, lại làm cho tóc mai và râu bạc trắng của Từ Thần Phúc phiêu động, ánh mắt của hắn kéo dài cực xa, quả quyết nói: “Cái này là trời muốn Triệu gia vong, ta sẽ chuyển biến thành hoàng đế.”

Vương Mãnh nóng lòng, mặt mày hồng hào nói: “Quan quân đóng chủ lực tại Mông thành, họ Trầm khâm sai kia cũng ở đó, phá Mông thành, một đường quan quân tất nhiên đại bại, tiên thượng, xin hãy đồng ý để ta dẫn quân đội, đi lấy đầu Thảm Ngao kia đến.”

Từ Thần Phúc cười ha ha một tiếng, không nhận được, thường thức liếc nhìn Vương Mãnh, cũng không nhận được nữa, đây cõi lòng đều là tin tưởng, lòng tin này ở chỗ hắn nhận thức đối với triều đình Đại Tống, Triệu Cát vào chỗ, các đảng triều đình tranh giành, quan viên trong triều chỉ biết tranh quyền đoạt lợi mà không có quốc gia, chỉ biết vợ vét nghiên ép, lại không biết có xã tắc, mười mấy năm qua, đã là đến tình trạng dầu hết đèn tắt.

Còn có cái gọi là cấm quân kia, với tư cách lực lượng vũ trang mạnh nhất Đại Tống, trình độ thoái nát của nó lại càng làm cho người không tưởng được, hơn mười vạn cấm quân ăn không một nửa tiền lương, còn lại đều dùng lão già chiếm đa số, thậm chí, chính là một năm không hề có bổng lộc.

Ngay từ đầu, Từ Thần Phúc còn có mấy phần lo lắng, nhưng đánh một trận cùng Cao Cầu xong, lại không kiêng sợ cấm quân, tuy nói thư đồng của hắn, phần lớn là xuất thân sương quân, dân phu nhân, nhưng sĩ khí như cầu vồng, lại thấy qua máu rồi, đã là xưa đâu bằng nay, hơn nữa Thiên Nhất Dạy xâm nhập nhân tâm, dùng một khắc ba cũng không kỳ lạ quý hiếm.

Hắn lo lắng nhất, là Đại Tổng phái biên quân áp ra chế, nhưng hiện tại, tin tức chuẩn xác là Tổng đình rõ ràng còn có tin tưởng thật lớn đối với cấm quân, đúng là yêu cầu biên quân trấn thủ tại chỗ, kể từ đó, Thiên Nhất Dạy phải dọn dẹp, đơn giản là cấm quân và sương quân kinh đô và vùng lân cận phụ cận mà thôi.

Chỉ cần đột phá Mông thành, một đường đến kinh đô, tất nhiên sẽ gây chấn động, đến lúc đó đục nước béo cò, nắm Biện Kinh, muốn lấy thiên hạ này, cũng là sự tình trong tầm tay.

Từ Thần Phúc được ăn cả ngã về không, cũng không phải hoàn toàn không có lý do gì, thành công, quân vương thiên hạ, thất bại, chỉ chết mà thôi.

Từ Thần Phúc trầm giọng nói: “Vương Mãnh, người dẫn vạn người làm tiên phong, thẳng đến Mông thành, tất cả bộ còn lại, phân biệt tiến công tất cả trấn Trường Hằng, Quy Mẫn, Phong Khâu. Chư vị tiên hữu, Huyền Thiên thánh đạo, phổ độ phạm trần, tất cả là nghiệt, sống lại, có Thiên đế bảo hộ, mặc dù chết, cũng là sinh, đi thôi.”

Chúng đạo sĩ ào ào nói: “Huyền Thiên thánh đạo, phổ độ phạm trần, tất cả là nghiệt, sống lại.”

Nhất là Vương Mãnh kia, hô cực kỳ nhiệt tình, dứt lời xong, liền thúc ngựa chạy xuống sườn núi, truyền mệnh lệnh.

Vương Mãnh chọn lựa tín đồ, đều là tử sĩ tinh nhuệ bưu hãn nhất trong giáo, một đường thế như chẻ tre, liên tục đánh hạ mấy thành trấn, đúng là dẫn đầu tiến vào kinh đô và vùng lân cận đường, Tư thám báo Mã tư bên kia cũng không dám tới gần, xa xa mà nhìn, sau đó phi ngựa trở về bẩm báo.

“Nhanh như vậy sao?” Thảm Ngạo có chút giật mình, lúc này hắn nhìn thực lực Thiên Nhất Dạy, mới có chút ít nhận thức, những người này, không đơn giản!

Thảm Ngạo bình tĩnh, ngồi ở trên bàn huyện nha, chậm rãi nói: “Một chi quân đội này là tiên phong, tất nhiên là tinh nhuệ Thiên Nhất Dạy, người của bọn hắn tính ra, ước chừng là hơn vạn người, quần áo nhẹ mà đến, lương thực tất nhiên không nhiều lắm, phía sau cũng chưa chắc có thể tiếp tế trong lúc nhất thời.”

Thảm Ngạo phân tích, thật sự khiến mấy người Hàn Thế Trung lau mắt mà nhìn, tuy nói đây là thưởng thức quân sự, nhưng Thảm đại nhân, bình thường ngoại trừ ngâm thơ thì chính là ngủ ngon, tất cả mọi người ban đầu còn khi dễ hắn là con mọt sách, không thể tưởng được, khi phân tích vẫn có mấy phần đạo lý.

)

456. Chương 444: Lùi

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 444: Lùi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hàn Thế Trung nói: “Đã như vậy, chúng ta sẽ cố thủ ở Mông thành, chỉ cần hao tổn mười ngày nửa tháng...”

Thẩm Ngạo xen lời hấn, nói: “ Không được, một khi bị vây, liền mất tiên cơ, đến lúc đó, chỉ có bị động bị đánh, ta...”Hắn đứng lên, cảm tức mọi người: “ Mệnh lệnh của ta là, toàn diệt bọn phỉ tiên phong này, diệt bọn hấn, Thiên Nhất Dạy tất bại!”

Thẩm Ngạo chậm rãi có trong hồ sơ trên đài dạo bước, nói: “ Nếu không, chiến sự kéo dài, chẳng những kinh đô và vùng lân cận không yên, triều đình cũng sẽ chấn động, thời gian của chúng ta không nhiều lắm, chỉ có thể buông tay đánh cược một lần, quyết tử chiến cùng Thiên Nhất Dạy.”

“ Bỏ thành mà chiến?”Tất cả mọi người ngây dại, cảm thấy miệng Thẩm Ngạo đều là lời nói suông.

Thẩm Ngạo lắc đầu: “ Không phải bỏ thành mà chiến, hướng nam cách Mông thành bốn mươi dặm, địa hình tương đối rộng rãi, tứ phía không có gì, thích hợp nhất để quyết chiến.”

“ Đại nhân nói là không thêm thủ Mông thành?”

Thẩm Ngạo gật đầu.

Hàn Thế Trung thở phì phì, nói: “ Đại nhân, Mông thành thất thủ, hậu quả sẽ không thể chịu nổi, đại nhân nghĩ lại, nếu là bọn phỉ chiếm cứ Mông thành, không truy kích, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Thẩm Ngạo nhàn nhã nói: “ Bọn hấn nhất định sẽ truy kích, khẩu phần lương thực bọn hấn mang đến, tuyệt đối không quá nửa tháng, nếu không thể nhất cử đánh tan chúng ta, một khi phía sau không tiếp tế được, lại bị chúng ta thừa cơ vây quanh thành, cái hậu quả này, bọn hấn không nổi đảm đương. Trên đường chúng ta lui lại, có thể dời dân chúng ra ngoài, tất cả đồ ăn, có thể mang đi thì mang đi, không thể mang đi thì đốt hủy toàn bộ, vườn không nhà trống, bọn hấn không có lựa chọn.”

Chủ ý của Thẩm Ngạo thật sự vô cùng điên cuồng, buông tha cho có lợi nhất dĩ dật đãi lao (dùng khỏe ứng mệt), không thêm phòng thủ, lại xá cận cầu viễn (bỏ gần tìm xa), đi tìm chỗ quyết chiến.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, Hàn Thế Trung nói: “ Đại nhân, Mông thành chỉ có Trung quân, Hữu quân, nhân số chỉ là sáu ngàn, dùng sáu ngàn đi ngăn cản vạn nhuệ Thiên Nhất Dạy, thắng bại khó liệu, thắng còn dễ nói, nhưng thất bại, hậu quả sẽ không chịu nổi.”

Thẩm Ngạo lắc đầu, nói: “ Không bị thua, cũng không phải sáu ngàn đối với một vạn, ta gọi đây là chiến thuật biến người, sẽ là hai vạn đối với một vạn.”

“ Hai vạn đối với một vạn? Người ở nơi nào? Còn biến người, chẳng lẽ là tất cả dân chúng Mông thành đều gia tăng vào?”Tất cả mọi người không thể hiểu nổi.

Hàn Thế Trung còn muốn hỏi lại, sắc mặt Thẩm Ngạo đã nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nói: “ Được rồi, chư vị đều đi chuẩn bị đi, ở bên trong thành, giải quyết tốt công việc, xử trí thỏa đáng, đối với dân chúng theo quân, nhất định bồi thường, còn nói cho đám bọn họ biết, đợt trận chiến này qua đi, chúng ta sẽ trả ngân lượng cho bọn hấn trở về trùng kiến gia viên.”

Thẩm Ngạo cười ha ha, trở lại hậu nha, vào trong phòng ngủ, xuất ra giấy bút, bắt đầu viết các loại mệnh lệnh, một mực nhện đến đêm khuya, mới mang cả quần áo ngủ ở trên công văn.

Bởi vì trước đây có chuẩn bị, sự tình vút bỏ thủ Mông thành, cũng không đến mức bề bộn, chỉ dùng ba ngày, Mông thành đã không còn, lương thực và la ngựa không thể mang theo, đốt hết, liền chạy đi hội hợp cùng mọi người.

Vương Mãnh kia nghe được thám báo hồi báo, cũng hơi sửng sốt, vô duyên vô cớ, đúng là vút bỏ Mông thành, cái Mông thành này quan hệ trọng đại, chẳng lẽ họ Thẩm kia điên rồi? Trận chiến đánh tới mức này, thật sự rất không thú vị, giống như trong lòng Vương Mãnh có phần có lý tưởng, một lòng muốn lập nhiều công lao, gặp được đối thủ giống như heo, lại càng cảm thấy không thú vị đến cực điểm.

Đánh còn chưa đánh, người bỏ chạy rồi, thật giống như một người đánh một đám hết sức lực, muốn đánh ngã đối thủ trước mắt bao người, ai ngờ trọng tài còn chưa hô bắt đầu, đối phương đã giơ cờ hàng lên, vốn là vì công thành, Vương Mãnh đã sớm dự lưu rất nhiều phương án, cái gì cường công, đào đất, dìm nước, hôm nay là một điểm tác dụng cũng không có.

Đi đến Mông thành, thấy tại đây đã biến thành một tòa thành trống không, trong lòng Vương Mãnh lại càng thất lạc, mệnh lệnh tín đồ đám bọn họ nghỉ ngơi, lập tức hạ mệnh lệnh, tiếp tục tiến công, truy kích.

Mệnh lệnh Vương Mãnh tự nhiên cũng gặp phải nghi vấn, nói là lúc quan quân lui lại, cũng không thấy lảng loạn, thập phần bình tĩnh, lúc này truy kích, có lẽ sẽ gặp phục binh.

Wương Mãnh cho ra lý do, chỉ có một, trong quân không có lương thực, Mông thành lại không có lương thực, muốn lấy lương thực, chỗ quan quân có!

Lý do này cũng đã đầy đủ, đủ phục người, nhưng là vì cẩn thận, tiên phong Thiên Nhất Dạy liền thả chậm bước tiến, lúc này đây phái ra rất nhiều thám báo, có cái gió thổi cỏ lay, lập tức dừng bước, ba phen như thế, thẳng đến hai ngày sau đó, mới phát hiện ra tung tích quan quân.

Mục tiêu, Thanh Hà bình.

... ..

Ở phía trong thành Biện Kinh, đã là lòng người bàng hoàng, mỗi ngày đều có các loại tin tức đổi mới đi ra, người lui tới cùng kinh đô và vùng lân cận phía bắc cùng Biện Kinh nhiều, tin tức mang lại rất nhiều, hôm nay Cửa thành tư đã tăng mạnh đề phòng, đóng cửa lớn trong thành, chỉ cửa nhỏ cung cấp người ra vào, hộ vệ tại đây ba tầng trong, ba tầng ngoài, như lâm đại địch.

Lúc này trời nắng chang chang, mặt trời cực nóng, phẳng phát muốn hong khô mọi vật, bốn phía đều bốc hơi nóng, thành đình đều núp ở dưới cửa, tránh né nóng bức.

Lúc này, tiếng vó ngựa từ xa mà đến gần, thanh âm càng lúc càng lớn, đám thành đình đình chỉ xì xào bàn tán, có một chút người lão luyện nghe tiếng vó ngựa, liền biết rõ người cưỡi ngựa chính là quân đội, tiếng chân rơi xuống đất hữu lực, rất là cường tráng.

Lúc này, một người áo xanh mũ quả dưa đánh ngựa tới, đến cửa, lập tức bị thành đình ngăn lại, một người Đô đầu quát: “ Là người nào, có biết Cửa thành tư đã có mệnh lệnh, không có Cửa thành tư viết hoá đơn phiếu bảo hành, ai cũng không được ra vào.”

Mặt người áo xanh mũ quả dưa này phớt nắng đến ngăm đen, xem xét chính là người hầu nhà giàu nào đó, hần lạnh lùng cười một tiếng, thái độ lại rất ngạo mạn, giơ lên roi giữa không trung, quát một cái rồi quát to: “ Mất chó của ngươi mùi rồi hả, Cửa thành tư là vật gì, muốn phiếu bảo hành, đến lão gia nhà ta mà đòi.”

Đô đầu kia lập tức chột dạ rồi, người ta dám nói như vậy lời, nhất định là có chỗ cậy vào, nơi này là Biện Kinh, không phải Tô Hàng cũng không phải Tây Kinh, ai biết lại là lão gia nhà ai, thái độ hần hòa hoãn hơn một ít, nói: “ Lão gia nhà của ngươi là ai?”

“ Đương triều Thái sư, Thái lão gia.” Hần vừa nói chuyện, đã muốn ghìm ngựa đi về phía trước.

Nghe được hai chữ Thái sư, không tiếp tục bắt người ta nói cái gì nữa, ào ào tránh sang một bên, Đô đầu kia toát ra một thân mồ hôi lạnh, ôm quyền, nói: “ Đắc tội.”

Đầy tớ nhà quan không nói hai lời, ghìm ngựa vào thành, nhắm Thái phủ.

Một phong thư rơi vào tay trong tay Thái Kinh, Thái Kinh đứng lên, trong đôi mắt thả ra một tia ánh sáng, lập tức lại ngồi xuống, dường như lại đang do dự, trầm ngâm chỉ chốc lát, nhìn người đưa tin, hỏi: “ Tin tức chắc chắn 100%?”

“ Hồi bẩm lão gia, tin tức chắc chắn 100%, Mông thành đã trống không rồi, Thẩm Ngạo suất lĩnh quân dân lui đến Thanh Hà bình...”

“ Hần thật to gan, Mông thành là cứ điểm như vậy, cũng là hần nói bỏ qua liền bỏ qua hay sao? Lão phu còn tưởng là hần có vài phần bốn sự, thì ra giặc còn chưa tới, hần cũng đã e sợ chiến rồi, hừ, cũng thế, lần này đã làm thỏa mãn lão phu tâm nguyện, tin tức này, còn có ai biết rõ?”

Đầy tớ nhà quan nói: “ Nên là tiểu nhân đưa tới đầu tiên, triều đình bên kia, chỉ sợ tới trong đêm mới có thể biết.”

“ Trong đêm...”Thái Kinh gật đầu: “ Đưa thiếp đi mời mọi người, người thường xuyên đến phủ đi đi lại lại, đều mời đến.”

)

457. Chương 445: Ép Vua

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 445: Ép vua

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Biện Kinh tin tức truyền nhanh, Thái Kinh biết tin tức rồi, sau nửa canh giờ, những Bộ đường, Tự khanh kia, phần lớn đều thu được tiếng gió, bọn hần không phải dân chúng tầm thường, dân chúng tầm thường nghe xong tin tức này, liền muốn cuốn gia đình trốn chạy để khỏi chết.

Ở trong mắt những người này, việc này vừa báo đến Môn hạ tỉnh, lại rất tốt, ai có thể mượn việc này phát triển hoặc không may, đều chỉ cần xem mấy ngày nay.

Hướng đông trong thành, chính là nơi ở của tất cả các đại nhân, phía trước người gác cổng, kiệu nhỏ đều chuẩn bị tốt, cỗ kiệu cũng không xa hoa, cũng không khí phái, muốn tận lực bảo trì khiêm tốn.

Tiếp theo, những đại quan từ bên trong đi ra, cũng không mặc công phục, liền một kiện quần áo tầm thường, bên hông ngay cả túi cá cũng không mang, trực tiếp tiến vào cỗ kiệu, cũng không cần phân phó, đám kiệu phu nâng kiệu lên, liền tiến đến hướng mục tiêu.

Cửa Thái phủ hôm nay đã ngừng rất nhiều cỗ kiệu, cỗ kiệu dừng lại, liền có người đi ra, cũng không cần đi thông báo, cửa ra vào đã có chủ sự tới đón, thấp giọng mật ngữ vài câu, mỉm cười, nói: “ Mời đại nhân trực tiếp tiến vào trong đường nói chuyện.”

Đối với chủ sự Thái phủ này, cho dù là cấp bậc quan lớn như Bộ đường, cũng phải lưu lại ba phần khuôn mặt tươi cười, hướng hần chấp chấp tay, nhìn thấy đồng liêu cũng đến đây, cũng không đi hỏi, trực tiếp dạo bước đi vào.

Trong nội đường, mấy gã sai vặt bưng nước trà đi thẳng qua, mời mấy cái ghế, đã có người ngồi một nửa, mọi người chỉ uống trà, ho khan, đều không châu đầu ghé tai, gặp được người quan hệ vô cùng tốt, cũng chỉ là gật đầu một cái, lại cúi đầu xuống, không yên lòng thổi trà bọt.

Đã xảy ra chuyện, sự tình đến tình trạng này, đã không còn là đơn giản quân vụ, mà là quốc sự chọc phá trời, không đánh mà chạy, bên kia cũng không đưa tấu chương lên để giải thích, dựa vào cái này, tội đã không dưới Cao Cầu, họ Thẩm chém Cao Cầu, kế tiếp là ai đi chém Thẩm Ngạo?

Đợi cho người thừa thốt tiến đến, Thái Kinh mới chậm rãi xuất hiện, hần là do Thái Thao dìu lấy, các vị đại nhân trong nội đường thấy Thái Kinh, ào ào đứng lên nói: “ Thái sư (ân sư), hạ quan (môn hạ, đệ tử) hữu lễ.”

Thái Kinh ngồi xuống trên ghế cao, mới chậm rãi phát phát tay, nói: “ Không cần đa lễ, đều ngồi xuống nói chuyện, hôm nay trời nóng nực, Thao nhi, phân phó người phía dưới, lấy chút ít dưa hấu trong hầm băng ra, cho mọi người giải giải nóng.”

Thái Thao ứng, mọi người đồng loạt cười ha hả nói: “ Không cần, không cần.”

Thái Kinh ho khan một tiếng: “ Tin tức kia, các người cũng đã biết rồi chứ?”

Ngồi ở vị trí dưới tay hấn, chính là Lại Bộ Thị lang Từ Trung, Lại bộ là đứng đầu lục bộ, quyền thế tự nhiên bất đồng, chỉ là, Lại bộ Thượng Thư kia gần đây đều là vô cùng mập mờ đối với hai đảng, trong nội đường cũng chỉ có Từ Trung là người của Thái Kinh, trước đây ít năm, Thái Kinh nuôi trồng vây cánh, Từ Trung này liền lập được không ít công lao, hôm nay Vương Phủ đã mất, chính là cái kia Vương Văn Chuôi, cũng đều cáo bệnh, tuy nói người đang ngồi cũng không thiếu người trọng yếu, nhưng đều là không thể ngồi vị trí này, chỉ có Từ Trung ngồi ở đây.

Từ Trung biết ngồi ở chỗ này, chắc chắn là có một tác dụng chuyển tiếp, bởi vậy dẫn đầu lên tiếng nói: “Tin tức, ta cũng đã biết, ngay từ đầu còn càng hoảng sợ, thì ra tưởng rằng không thiếu được một hồi huyết chiến, ai ngờ lại là cái dạng này.”

Hắn cười một tiếng: “Cái tên Thẩm Ngạo này, lúc đập cái bàn thì khoác lác đến rung trời, lúc này nhìn xem hắn làm như thế nào để xong việc.”

Mọi người cười vang, hai năm qua thật sự là bị đảng cũ và Thẩm Ngạo ép tới quá độc ác, hôm nay thật vất vả thấy được ánh rạng đông, tất cả đều lên tiếng, trong nội đường này, không khí lập tức tràn ngập sung sướng.

Thái Kinh phát phát tay, trầm ngâm nói: “Các người cũng đừng nên cười đến quá sớm, chuyện này rốt cuộc là cái dạng gì, xong việc mới biết, thứ thân thuộc với vua này, chứ vị lại không biết lợi hại, có nó, liên quan lớn đến đầu đi chẳng nữa, đều có thể biến nguy thành an, nhưng không có, cho dù người trung tâm giải giang đến mấy, cũng không thể thành công.”

Thái Kinh nói lời này, không khác gì rót một chậu nước lạnh lên đầu bọn họ, Từ Trung cười ha ha, nói: “Ân sư, kỳ thật chuyện này nói khó cũng khó, nói dễ cũng dễ, nếu bệ hạ bên kia lại bảo vệ Thẩm Ngạo, sao không diễn xuất một tuồng kịch để trong nội cung nhìn xem.”

“Nói như thế nào?”

“Tin tức truyền đi, có chút lời chúng ta không nên nói, lại để cho sĩ tử và người trong phố xá nói, đệ tử Thái Học bên kia không phải dễ kích động nhất đấy sao? Còn có Quốc Tử Giám, tuy nói Thẩm Ngạo là xuất thân Quốc Tử Giám, nhưng đến trình độ này, chỉ sợ giám sinh bên kia cũng sẽ mang tình cảm quần chúng mãnh liệt, trong kinh thành náo loạn thoáng một tý, trong nội cung còn giữ được ai?”

Mọi người ào ào gật đầu, đều nói: “Cái biện pháp này rất tốt, chúng ta không đứng ra, lại để cho người phía dưới đi náo, gây ra động tĩnh, trong nội cung mới sợ hãi, đến lúc đó hoàng thượng bên kia hoang mang lo sợ, sớm muộn gì cũng sẽ triệu kiến Thái sư yết kiến, Thái sư chỉ cần bày tỏ thái độ, nói cho hoàng thượng, không giết Thẩm Ngạo, sự phẫn nộ của dân chúng không mất, hoàng thượng lại có thể làm thế nào?”

Thái Kinh chỉ là mỉm cười nghe, chậm rãi nhấp một ngụm trà, cười nói: “Thì ra các người đã có chủ ý, cái biện pháp này, tuy có thể dùng, nhưng còn chưa đủ.”

“Không đủ?”

Thái Kinh chậm rãi nói: “Phải làm cho người trong nội cung biết rõ lợi hại chính thức, mới có thể hạ quyết tâm này.”

Từ Trung nghi ngờ hỏi: “Ân sư, lợi hại chính thức là cái gì?”

Thái Kinh không nhanh không chậm, nói: “Cửa thành tư có người hay không?”

“Ân sư.” Một người quan viên đứng lên, hướng Thái Kinh hành lễ: “Môn sinh hai năm qua đều ở phía trong Cửa thành tư.”

Thái Kinh lại cười nói: “Ta biết rõ người, gọi Chu Chất, đúng không? Thi đậu tiến sĩ trong năm thứ nhất Sùng Ninh, lúc đó ta vừa mới làm chủ khảo.”

Chu Chất được yêu mà sợ, nói: “Làm khó ân sư, không ngờ ngài còn có thể nhớ rõ ta.”

“Đương nhiên nhớ rõ.” Thái Kinh phát tay, gọi hắn ngồi xuống, rồi nói: “Cửa thành tư bên kia, không phải nói có thật nhiều Thiên Nhất giáo đồ hư hư thực thực sao? Đã có người lặn vào bên trong thành, phủ Kinh Triệu bên kia, vì cái gì mà lại để Cửa thành tư đi làm việc?”

Chu Chất nói: “ Phủ Kinh Triệu bên kia suy tính, là sợ gánh nặng liên quan, chuyện này vẫn có quan hệ đến Thẩm Ngạo, nói là Thẩm Ngạo đã nói cùng hoàng thượng, để cho hoàng thượng bên kia mở một mặt lưới, động tĩnh không cần phải huyền ảo quá lớn. Phủ Kinh Triệu sợ đắc tội Thẩm Ngạo, cho nên cũng không tiến hành điều tra, đem liên quan đổ lên Cửa thành tư bên này, chính là muốn nói, những giáo đồ này, đều là vì Cửa thành tư phòng thủ không nghiêm, nên mới có thể lẫn lộn vào, chỉ là, Cửa thành tư bên này há lại chịu mắc mưu hấn? Dứt khoát liền bỏ mặc, chẳng thêm quan tâm.”

Đang ngồi đều là người tử trung với đảng mới, những lời này nói ra cũng không cần kiêng kị, Thái Kinh cười ha ha một tiếng, nói: “ Lưu lại những người này thì rất tốt, tin tức thả ra, những giáo đồ này tất nhiên sẽ được ủng hộ, không thiếu được việc, muốn thừa cơ gây ra ngọn lửa thiêu thân, những người này náo loạn, trong nội cung mới có thể chính thức sợ hãi, được rồi, đi phóng tin tức xấu ra ngoài.”

Tin tức thả ra, người trong Biện Kinh đều cảm thấy có chút đột ngột, mấy ngày trước đây còn từ từ, như thế nào đến hôm nay, cái Mông thành kia đã không còn? Trước đó, tuần san đều tuyên truyền qua Mông thành, bảo là chỗ đó rất yếu hại, là cánh cổng chắn Biện Kinh, trước mắt Mông thành đã mất, bước tiếp theo của Thiên Nhất Dạy, không phải là muốn đánh vào kinh sư hay sao? Trong khoảng thời gian ngắn, người người hoảng sợ, lòng người bàng hoàng.

Lập tức, lại có người nghĩ đến Thẩm Ngạo, người quản lý cấm quân kia, đúng là một pháo không bắn, một trận chiến không đánh, liền chạy trốn chết, vì vậy, trong khoảng thời gian ngắn, tiếng máng phạp phồng, khắp nơi đều là thanh âm chửi bới.

Phổ phường bên này huyền ảo hung hăng, có người dứt khoát tạc tượng người Thẩm Ngạo, thiêu ngay trước mặt mọi người, vì vậy mọi người cùng nhau vỗ tay bảo hay, cũng không có ít người mang theo gia đình ra khỏi thành, lại bị ngăn lại, lúc trước ngăn lại thì cũng thôi, lúc này còn ngăn người, chẳng phải nói rõ là bắt mọi người đi theo tìm chết sao? Vì vậy liền xông tới rất lợi hại, cấm quân đến cũng không ép được, thẳng đến lúc động thủ thật, đổ máu, thế cục mới hòa hoãn đi một ít.

Sĩ tử bên kia đã muốn điên rồi, cổ động khắp nơi, mang theo Thư sinh, buộc khăn chít đầu, liền dám ở trên đường cái la hét trách móc: “ Tất cả theo ta cùng đi.” Bình thường nhìn thấy người như vậy, mọi người cũng bỏ qua thôi, chỉ coi đó là kẻ điên, nhưng hôm nay, không khí không giống với bình thường, đúng là có không ít người hưởng ứng, lúc này sai dịch không thể không quản, nhưng quân cũng có hạn, một đám người thanh thế quá lớn, làm cho người ta sợ hãi, thẳng đến Chính Đức môn, ai dám ngăn cản?

Đừng nói là đám người này, chính là Thái Học, Quốc Tử Giám cũng ngồi không yên, đến trình độ này còn đọc cái gì sách, Thiên Nhất Dạy vừa đến, sách này cũng không cần đọc nữa, đều nên đi tu huyền đạo đi.

Không nói hai lời, liền cổ động lên phổ, lần trước là quốc sách, lúc này đây, cái gì kết nối với sách, đều miễn đi, dù sao cũng chứng kiến rất nhiều người đi hướng trong nội cung bên kia, bọn hấn liền theo đuôi chạy đến.

Trong khoảng thời gian ngắn, trước cửa Chính Đức đúng là người người đứng kín mít, cấm quân Tiền điện tư lập tức đuổi đến đến, chăm chú phong bế cửa cung, bên trong, nguyên một đám cấm quân giương cung cài tên ló đầu ra, như lâm đại địch.

Trong Văn Cảnh các, Triệu Cát chứng kiến tin nhanh gần đây đưa tới, sắc mặt đều dọa trắng rồi, Mông thành thất thủ... không, càng xác thực nói, là chấp tay đưa cho người ta, của vào Biện Kinh mở rộng ra, cái này...

Hấn vỗ bàn, à đứng lên, quát: “ Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo ở nơi nào? Hấn nói không phụ Trẫm, vì sao còn chưa đánh đã bỏ chạy rồi? Nhanh đi hỏi, có tấu chương hấn truyền đến hay không.”

Ngoài cung đầu ầm ầm truyền ra thanh âm giết trừ, tiếng gầm sóng sau cao hơn sóng trước, sắc mặt Triệu Cát lại càng đen tối, Dương Tiễn cũng không dám khích lệ, vội vàng đi Môn hạ bên kia hỏi có tấu chương Thẩm Ngạo hay không, Môn hạ bên kia tìm rất nhiều lượt, nhưng vẫn không có, đành phải trở về thông báo.

“ Không có?” Triệu Cát sắc mặt đáng sợ: “ Đang êm đẹp, vì sao không dâng tấu chương lên, vì cái gì mà không nói cùng Trẫm, rốt cuộc hấn đang làm cái trò gì, hấn thật sự là sợ chiến mà chạy? Hừ... Hấn đây là muốn chết.”

Thất hồn lạc phách ngồi xuống, nói với Dương Tiễn: “ Ngoài cung là làm sao vậy?”

Dương Tiễn không dám thở mạnh, lúc này cũng không dám nói chuyện thay Thẩm Ngạo, vội vàng nói: “ Bên ngoài có rất nhiều người, nói là... nói là...”

Triệu Cát điềm nhiên nói: “ Là muốn Trẫm giết Thẩm Ngạo, có phải không?”

Dương Tiễn nặng nề dập đầu: “ Bệ hạ, đang mang trọng đại, còn cần tra ra ngọn nguồn, về sau mới xử trí.”

Triệu Cát thở dài: “ Trẫm biết rõ, Trẫm đợi tin tức của hần, không tin hần sẽ phụ Trẫm.”Hần vô lực đóng mắt, nói: “ Gọi Thái Kinh đến, Trẫm có việc muốn hỏi hần.”

Dương Tiễn tuân mệnh rời đi, đáng tiếc, đợi trọn vẹn một canh giờ, người còn chưa thấy đến, Triệu Cát đã bắt đầu có chút ít bực bội, chắp hai tay sau lưng, đi qua đi lại trong các, nghe được tiếng động bên ngoài, xu thế càng lúc càng lớn, nhất thời rung mình một cái, sắc mặt tái nhợt.

Rốt cục, khê Thái Kinh run run, một bộ dạng lao lực quá độ chậm rãi đi tới, cúi đầu hành lễ với Triệu Cát, nói: “ Bệ hạ, cừu thần đến chậm, tội đáng chết vạn lần, ai... cừu thần cũng không dám trì hoãn bệ hạ, chỉ là... chỉ là trong kinh xảy ra một sự kiện, không thể không do cừu thần ra mặt đàn áp.”

Triệu Cát nhíu mày: “ Gặp chuyện không may? Lại xảy ra chuyện gì?”

Thái Kinh nói: “ Bên ngoài thành bên kia đột nhiên tụ tập mấy trăm giáo đồ Thiên Nhất, đại Hô cái gì Huyền Thiên thánh đạo, phổ độ phạm trần, tất cả là nghiệt, sống lại. Quan phủ xuất động, nhưng không đàn áp được, lúc ấy tràng diện quá hỗn loạn, một cái không tốt, có lẽ sẽ kích động dân biến, đợi cho Tư Mã tư bên kia đi đến, những giáo đồ kia đã vô tung vô ảnh.

Cừu thần sợ phiền phức, tình náo loạn, những tặc phỉ này mê hoặc lòng người, cho nên lập tức rơi xuống vài đạo mệnh lệnh, bảo Cửa thành tư và phủ Kinh Triệu bên kia lập tức xuất động nhân thủ điều tra, chỉ là hôm nay Biện Kinh quá hỗn loạn, sợ là sợ những người này lại nháo ra chuyện, một khi bên ngoài thành nhiều loạn, cả Biện Kinh đều không vững vàng.”

Sắc mặt Triệu Cát đại biến, nắm chặt tay, nói: “ Tốt tặc tử, Trẫm nhất định phải diệt trừ bọn hần, Thái khanh, thể trước mắt như nước lửa, người xem xem, nên làm cái gì bây giờ?”

Thái Kinh trịnh trọng quỳ xuống, nói: “ Bệ hạ, có mấy lời, cừu thần không thể không nói.”

Triệu Cát nhìn hần, mặt không biểu tình: “ Người nói.”

“ Bệ hạ, việc cấp bách trước mắt, là ổn định nhân tâm, hôm nay bốn phía đều là thanh âm lên án công khai Thẩm Ngạo, bệ hạ nên sớm làm quyết định, nếu không, các dân chúng thật sự muốn náo loạn, chỉ cần Thiên Nhất Dạy kích động, thì sẽ là đại họa, chỉ cần mượn Thẩm Ngạo, tiêu tan lửa giận của dân chúng, cái Biện Kinh này mới có thể ổn định, ổn định Biện Kinh, sự tình tiêu diệt còn có thể từ từ, nếu không...”

Thái Kinh không có nói thêm gì đi nữa, câu nói kế tiếp, thân là thần tử cũng không nên hỏi, đầu dập xuống, chờ đợi Triệu Cát mở miệng.

Triệu Cát trầm mặc, đôi mắt sâu kín, lại mỉm cười, nói: “ À, chuyện này, Trẫm biết rồi.”

Thái Kinh trong lòng biết tên đã trên dây không phát không được, thái độ hoàng thượng như vậy, đơn giản là muốn kéo dài mà thôi, mong mỗi liếc Triệu Cát, tăng thêm ngữ khí, nói: “ Bệ hạ lúc này lấy xã tắc làm trọng, giang sơn Đại Tống đều gắn bó tại một ý niệm của bệ hạ, sinh kế trăm triệu triệu bá tánh yên vui, đã ở trong tay bệ hạ, xin bệ hạ đau nhức hạ quyết tâm, lập tức ban bố ý chỉ, truy cứu tội Thẩm Ngạo.”

Triệu Cát gật gật đầu, bộ dạng rất là đồng ý, nói: “ Thái khanh gia có tâm ái quốc, Trẫm sớm đã biết, người có thể nói ra những lời này, Trẫm lòng rất an ủi, chỉ là hiện tại, Trẫm có chút mệt mỏi, ngày mai ái khanh lại đến yết kiến.”

Đều đến mức này, đầu còn đuôi theo kéo dài đến ngày mai, Thái Kinh há có thể không rõ tâm tính Triệu Cát, tính tình hoàng thượng vốn là nhu nhược, không bức, là quyết không chịu gật cái đầu này, Thái Kinh luôn luôn tao nhã, lão luyện thành thục, lại mãnh liệt lệ quát một tiếng: “ Bệ hạ, trong lòng người còn có xã tắc không? Nếu như Thiên Nhất Dạy làm được việc xấu, bệ hạ nên tự xử như thế nào? Tôn thất nên làm cái gì bây giờ? Hai cung thái hậu nên như thế nào?”

Lúc trước Thái Kinh khúm núm, vừa lớn tiếng như vậy quát, lại làm cho sắc mặt Triệu Cát trắng bệch một hồi, trầm ngâm nửa ngày, sắc mặt xám trắng, nâng con mắt lên, nói: “ Một người Thảm Ngạo, thực sự liên quan đến giang sơn xã tắc, Thái sư có phải là quá nghiêm trọng hay không.”

Thái Kinh tăng thêm ngữ khí, nói: “ Chẳng những có liên quan, hơn nữa liên quan trọng đại, người phổ phường hận Thảm Ngạo, căm thù đến tận xương tuỷ, sĩ tử hận Thảm Ngạo, là bởi vì hắn không đánh mà chạy, khiến xã tắc nguy như trứng mỏng, trước mắt Mông thành không đánh mà chạy, nếu không tìm phương pháp giải quyết, Thiên Nhất Dạ phỉ sớm chiều sẽ đến Biện Kinh, đến lúc đó, thiên hạ chấn động, ngoài có cường địch, bên trong có dư nghiệt gây chuyện, bệ hạ nên làm như thế nào?”

Triệu Cát thở dài nói: “ Người nói cũng không sai, nhưng Trẫm không tin Thảm Ngạo sẽ không đánh mà chạy, hắn làm như thế, đích thị là có...chủ ý khác.”

)

458. Chương 446: Tự Xử Lý Cho Tốt

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 446: Tự xử lý cho tốt

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thái Kinh nghiêm nghị nói: “ Bệ hạ, hắn có khác chủ ý, vì cái gì không tẩu trước? Huống hồ Mông thành là cửa vào Biện Kinh, hắn bỏ thành mà đi, đã là tội lớn, bệ hạ lại giữ gìn hắn, không cần cự thần nói cái gì, chính là triều đình, sĩ tử, phổ phường cũng náo ngất trời rồi, bệ hạ nghe được trần tình trước cửa Chính Đức không? Nếu không xử trí, dân biến tức sinh, xin bệ hạ cần quyết đoán, đừng tiếp tục chần chờ.”

Triệu Cát lại thổn thức, thanh âm bên ngoài càng lúc càng lớn, chính là tại Văn Cảnh các cũng nghe được thấy, hắn si ngốc ngồi một hồi, nói: “ Vậy thì khóa hắn về kinh sư trị tội, chỉ là sự tình đầu tiên phải nói trước, chỉ cho phép bắt về kinh, không được làm gì hắn, nếu ai làm hắn bị thương một sợi tóc, Trẫm sẽ giết hắn.”

Đến trình độ này, hắn cũng chỉ có thể lựa chọn phương pháp xử lý nhượng bộ, trước mắt bảo trụ tính mệnh Thảm Ngạo mới là cần nhất.

Trong mắt Thái Kinh hiện lên một tia vui mừng, nói: “ Bệ hạ, còn phải phái một gã khâm sai đi qua bắt Thảm Ngạo, cái này liên quan thật sự quá lớn, không thể tùy tiện cử người đi.”

Nếu như đã có quyết tâm, chuyện kế tiếp, Triệu Cát liền không quá để tâm, hỏi: “ Thái khanh gia cho rằng ai có thể đảm nhận?”

Trên mặt Thái Kinh có một tia lãnh ý hiển hiện, chậm rãi nói: “ Đã là chiến sự, đương nhiên để Binh bộ Thượng Thư Vương Văn Chuôi đi, là tốt nhất.”

Thái Kinh lựa chọn Vương Văn Chuôi, rất có thâm ý khác, đến lúc đó để hắn đi làm khâm sai, nắm toàn bộ, dựa vào hiềm khích giữa Vương Văn Chuôi và Thảm Ngạo, y theo cách Vương Văn Chuôi làm người, chính là cận kề cái chết, cũng phải đồng quy vu tận cùng Thảm Ngạo.

Chỉ cần Vương Văn Chuôi đi tuyên đọc ý chỉ, tiếp binh quyền, đến lúc đó chính giết chết Thảm Ngạo tại chỗ, cũng là hợp tình lý, Vương Văn Chuôi lúc này, dù sao cũng không muốn sống, nhưng lại để cho hắn xuất mã, Thảm Ngạo vừa chết, bên trong kinh sư này, ai còn có thể ngăn cản Thái Kinh hắn? Bằng Thạch Anh? Thái Kinh mỉm cười, Thạch Anh tất nhiên là cái tảng đá cứng rắn, nhưng thật sự dùng thủ đoạn, hắn còn kém xa lắm.

Triệu Cát ở đâu nghĩ đến Thái Kinh hiểm ác, trầm ngâm nói: “ Vương Văn Chuôi không phải cáo bệnh sao? Hẳn đã mang bệnh, cứ để cho hẳn từ từ nghỉ dưỡng đi.”

Thái Kinh nói: “ Bệ hạ, cật thần vừa mới có tin tức, bệnh Vương Trên đã tốt rồi, trước mắt tùy cơ ứng biến, triều đình đâu tìm được người có thể dùng? đành phải mời hẳn đi ra.”

Triệu Cát cũng không kiên trì, gật đầu nói: “ Người để cho Môn hạ tỉnh nghĩ ý chỉ, được rồi, Trẫm mệt mỏi.”

Thái Kinh được khấu dụ, cũng không nói cái gì nữa, khom người lui ra, Triệu Cát thở dài, hoảng thần, chỉ thở dài, cũng không nói cái gì nữa.

... ..

Ý chỉ đưa đến phủ Vương Văn Chuôi, Vương Văn Chuôi kia đã nghỉ ngơi hai mươi ngày, tuy đã có thể ngủ, nhưng một mực đều dần ra trong phòng, lần đầu tiên đi ra khỏi phòng, lại làm cho hẳn rất không thoải mái, hẳn sợ gặp phải ánh sáng, lại bị gió thổi này quét qua lạnh người, càng quan trọng hơn chính là, hẳn càng sợ gặp người, mặc kệ gặp thê tử, tiểu thiếp, thể hệ con cháu, hay là hạ nhân, hẳn đều là né tránh, phảng phất tất cả mọi người kính cẩn, sau lưng đều cất giấu cái nhìn có chút hả hê, loại cảm giác này lại làm cho hẳn phát điên.

Nhưng thánh chỉ đến rồi, không thể không đi đón, hẳn bước chân xiêu vẹo, có hạ nhân muốn tới nâng hẳn, hẳn mãnh liệt vùng tay, quát: “ Cút ngay, cút ngay...”

Lúc đó, hình như là bại lộ ra cái gì đó, bọn hạ nhân sắc mặt cổ quái mà bỏ đi, đôi mắt Vương Văn Chuôi lại sát khí đằng đằng, phảng phất bị người khám phá tâm sự, khám phá chỗ yếu ớt nhất trong đáy lòng hẳn. Hẳn muốn kéo râu mép một tý, nhưng nhẹ nhàng kéo, một đám râu kia lại phàn phật rơi xuống đất, trong tay đúng là rơi xuống hơn mười sợi, lần này phảng phất như là gặp rắn rết, lại làm cho sắc mặt hẳn thoáng cái đã trắng như tờ giấy, suýt nữa nhảy dựng lên.

Con của hẳn, Vương Sung chạy tới, muốn nịnh nọt phụ thân, trên mặt treo cười, tha thiết kêu một tiếng cha, liền đi tới muốn nâng hẳn, đổi lại là dĩ vãng, Vương Văn Chuôi hơn phân nửa là cảm thấy đương nhiên, nhưng lúc này lại chán ghét đẩy tay của hẳn ra, nói: “ Bỏ đi.”

Thật vất vả đến cửa lớn tiền đường, đoạn đường này đi tới, Vương Văn Chuôi vô cùng vất vả, tuy nói miệng vết thương khép lại rồi, nhưng mỗi khi đi một tý, phía dưới liền vô cùng đau đớn, liền phảng phất như có đồ vật gì đó chọc vào, vết sẹo phảng phất như muốn tróc ra.

Đội nhìn thấy công công mặc lễ bào đồ thẩm, sắc mặt Vương Văn Chuôi càng khó coi, công công trong mắt Vương Văn Chuôi, giống như là một cái gương, thấy hẳn giống như là thấy chính mình, lại làm cho hẳn chạm đến rất nhiều sự tình không dám nghĩ.

“ Binh bộ Thượng Thư Vương Văn Chuôi tiếp chỉ ý.”

Wương Văn Chuôi quỳ xuống, lúc này đây biên độ động tác thật sự quá lớn, thật sự là làm hẳn bị thương, mồ hôi lạnh bốc lên, không biết còn tưởng rằng hẳn là tội quan, đang chờ Thánh ý xét xử.

Công công tuyên đọc ý chỉ cũng cảm thấy kỳ quái, Vương đại nhân này làm sao vậy, tiếp cái ý chỉ mà tựa như là trong nhà chết người rồi, nghĩ nghĩ một lúc, liền triển khai thánh chỉ, bắt đầu tuyên đọc: “ Hoàng đế viết: nay sự tình bên cạnh không yên, đạo phi gây họa, Trẫm hết lòng hết sức, ngày đêm khó ngủ... khâm mệnh Binh bộ Thượng Thư Vương Văn Chuôi ra kinh, tiết chế các lộ quân đội...”

Wương Văn Chuôi ngẩng đầu, trong đôi mắt xẹt qua vẻ vui mừng, vội vàng dập đầu tạ ơn, nhận lấy thánh chỉ, công công kia mỉm cười, còn không chịu đi, theo đạo lý, là muốn đòi tiền thưởng rồi, huống chi dĩ vãng Vương Văn Chuôi ra tay xa xỉ, lần này chắc béo chắc sẽ không ít.

Ai ngờ Vương Văn Chuôi tiếp thánh chỉ, vui vẻ rạo rực mà cúi đầu xem, xoa xoa con mắt, mới hỏi: “ Thẩm Ngạo kia, có thể xử trí không?” Nói đến hai chữ Thẩm Ngạo, thanh âm Vương Văn Chuôi đều run rẩy lên.

Công công nói: “ Bệ hạ nói, bắt lại kinh, không thể bị thương tính mệnh, bệ hạ sẽ xử trí.”

Sắc mặt Vương Văn Chuôi hơi có chút không vui, nhưng lập tức, lại nở nụ cười, tiếng cười của hắn bén nhọn, nói: “Bổn quan hiểu, bổn quan hiểu.” Đúng là không để ý tới công công tuyên chỉ ý, cao hứng bừng bừng mà lại nhìn thánh chỉ, phảng phất xem như thế nào cũng không đủ.

Tâm tư Vương Văn Chuôi đều run lên, tập trung tinh thần nghĩ: “Thời điểm báo thù rửa hận đã đến, Thẩm Ngạo, người làm hại ta thậm như vậy, ta đi một chuyến, cũng muốn gây ông đập lưng ông, ha ha, bệ hạ chỉ nói không tổn thương tính mệnh người, lại không nói không thể bắt người.”

Trong lòng hắn đương nhiên tình tường, thương tổn Thẩm Ngạo là cái lỗi gì, nhưng đến lúc này, trong mắt Vương Văn Chuôi, còn sống đã không có bao nhiêu ý nghĩa, hắn còn sống, còn giữ cơn tức này, đơn giản là phải báo thù mà thôi, trong mắt hắn, cảm cái tàn thân này đi đổi tính mệnh Thẩm Ngạo, thật sự là một sự tình rất đáng giá, hôm nay, ngay cả ông trời cũng cho hắn cơ hội này, hắn há có thể bỏ qua?

Vương phu nhân một bên cẩn thận dạo bước tới, vị Vương phu nhân này cũng xuất thân cao quý, những ngày này vì sự tình Vương Văn Chuôi mà tiêu tụy đi rất nhiều, cẩn thận đỡ lấy Vương Văn Chuôi, nói: “Phu quân, bên ngoài gió lớn, hay là đi nghỉ một chút, có chuyện gì đợi thương thế tốt lên rồi làm.”

Những lời này vốn là không có vấn đề gì, thay đổi ngày xưa, Vương Văn Chuôi không thiếu được việc nói mấy câu ân ái, nhưng lúc này, hắn lại chán ghét liếc nhìn Vương phu nhân, cuống họng eo ẻo, nói: “Ta còn chưa có chết, còn không cần người giả bộ.”

Hắn nói những lời này, cả công công truyền chỉ ý kia cũng cảm thấy có chút không tốt, vội vàng dắt cuống họng nói: “Vương đại nhân nhanh chuẩn bị sẵn sàng, Tư Mã tư bên kia đã muốn phân phối một ngàn quân sĩ, chờ đại nhân đi dẫn ra khỏi kinh, trước mắt tiêu diệt tặc là nhiệm vụ cấp bách, không thể chậm trễ.” Chắp chắp tay, ngay cả tiền thưởng cũng không muốn, lập tức rời đi.

Tại cửa lớn, gió mát thổi quanh, tất cả mọi người sợ hãi rụt rè, đối mặt lão gia hỉ nộ vô thường, không dám thở mạnh.

Vương Văn Chuôi ôm thánh chỉ, giống như bưng lấy bảo bối tâm can, cười hì hì nói: “Người tới, đi Bộ quân tư, nói cho bọn hắn biết, tối nay... à, không, sáng sớm ngày mai liền đi, các người...” Hắn nhìn qua đám người trong nhà, chán ghét nói: “Còn không mau sửa sang lại hành trang cho ta?”

Những người khác thấy hắn như vậy, cũng cũng không dám gây người ở chỗ này, Vương Sung vội vàng vịn mẫu thân hai mắt đầm lệ rời đi, bọn hạ nhân e sợ tránh không kịp, cũng đều nguyên một đám không thấy bóng dáng.

Vương Văn Chuôi trở lại trong phòng ngồi một hồi, chỉ có ngồi ở chỗ này, hắn mới cảm thấy an lòng, lúc này tâm tình của hắn thoáng cái từ đáy cốc lên tới đám mây, sắc mặt khi thì dữ tợn, khi thì xót xa bùi ngùi mà cười, có khi lại cầm thánh chỉ đến đọc, phảng phất Thẩm Ngạo kia đang ở ngay trước mắt hắn, hắn phải làm, chỉ là quyết tâm xử trí như thế nào mà thôi.

“Cắt hắn trước, hay về sau mới cắt? Có phải là chém đầu hắn? Không, không thể chém, giết liền không thú vị rồi, phải nghĩ biện pháp, nghĩ một biện pháp tốt.”

Vương Văn Chuôi nói liên miên cần nhẫn, nghiêng răng nghiêng lợi mà thì thào ghi nhớ kỹ, lúc này, bên ngoài có tiếng bước chân xột xoạt, hắn như là bị kim đâm, cao giọng kêu to: “Ai, ai ở bên ngoài?”

Bên ngoài trầm mặc một tít, lập tức nói: “Thái phủ đưa tới một phong thư, mời đại nhân nhìn xem.”

Vương Văn Chuôi nói: “Cầm vào.”

Xé giấy, mở giấy viết thư ra, bên trong giấy viết thư chỉ có năm chữ — tự giải quyết cho tốt.

“Tự giải quyết cho tốt, hì hì... ân sư quả nhiên biết ta, ta đây liền tự giải quyết cho tốt.” Vo thư thành một đồng, ném vào trong chậu than, hóa thành tro tàn.

)

459. Chương 447: Nữ Hiệp Đến Thăm

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 447: Nữ hiệp đến thăm

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Mưa gió nói đến là đến, chỉ nghe thấy bầu trời gầm gừ một hồi, mưa liền rơi xuống như mũi tên! Tiếng sấm điếc cả tai!

Bão tố đến! Quả thực là như hàng loạt “mũi tên” bắn xuống, trong khoảnh khắc liền bắt đầu điên cuồng, sét cũng càng ngày càng vang lên dữ dội, gió giật điên cuồng, sấm gào thét! Bầu trời đang tức giận! Mây đen dần dần càng ngày càng nhiều, mưa cũng càng lúc càng lớn, tiếp theo, tia chớp cuộn cuộn chớp động bên trong những đám mây, làm cho người ta cảm thấy trời đất đang muốn muốn sụp đổ.

Từng hàng mưa rã xoá rũ xuống, trên vùng quê là một mảnh lầy lội, vô số thân ảnh quay cuồng trong sự lầy lội, chậm rãi mà đi về phía trước, có người quát: “Doanh quan, phải chăng nên để các tướng sĩ nghỉ tạm một lát?”

Người ngồi ở trên ngựa, lau nước trên mặt một cái, gian nan nói: “Trước giữa trưa ngày mai, nhất định phải chạy tới Thanh Hà bình, đây là mệnh lệnh.”

Những lời này âm vang hữu lực, trung đội trưởng xin nghỉ tạm lâm vào trầm mặc.

Tiền quân doanh doanh quan Đặng Kiện, ở sáng sớm đã thu được tin tức, vốn là hấn phụng mệnh trấn thủ Quy Mẫn, chân trước vừa đến xong, mệnh lệnh bên kia cũng đã đến rồi, mệnh lệnh rất đơn giản, tại giữa trưa ngày mười ba tháng bảy, phải đến Thanh Hà bình, nếu có đến trễ, chém!

Quy Mẫn cách Thanh Hà bình chừng ba trăm dặm, khoảng cách ba trăm dặm, một doanh ba nghìn người phải hành quân gấp, lại chỉ cho mười sáu canh giờ, hết lần này tới lần khác, trời không thuận người, bên trong mưa to giã giũa, rất nhiều người té ngã trên bùn nhão trong mưa, bò lên, lại té ngã, áo giáp ngấm nước và bùn nhão trầm trọng hơn không ít, nhưng cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể cắn răng, tiếp tục chạy đi.

Thẩm Ngạo đưa ra mệnh lệnh, không chiết khấu chút nào, Đặng Kiện bên này cũng không có thương lượng đường sống, cũng may đám cấm đều không có cò kè mặc cả, gần hai tháng, bất kể là gió thổi hay là trời mưa, bọn hấn cũng đi tới như thế này, đây đã là mệnh lệnh, cũng không có ai dám nói cái gì.

Người bên cạnh biết rõ hơn, thể lực đội trưởng tốt, người đi ở phía sau, đụng phải bùn nhão, ngã xuống, không thể nhúc nhích, liền đến vịn đi, trong mưa, một tia ôn nhu này, lại làm cho tinh thần cấm quân tăng mạnh, càng không có gì giận dữ, một trái một phải mà vịn nhau đi về phía trước.

Chỉ là, tất cả mọi người suy nghĩ, vừa mới chia ra, rồi lại toàn bộ quân đội gấp gấp điều đến Thanh Hà bình, Phong Khâu, Quy Mẫn, Trường Hằng thì làm sao bây giờ? Dựa vào sương quân địa phương, có thể ngăn tám ngày mười ngày đã không tệ, chỉ là, những sự tình này, cũng chỉ có thể giấu lại, nên làm như thế nào, đều có Thẩm đại nhân quyết định, Thẩm đại nhân đã hạ lệnh, chỉ có thể phục tùng.

Mưa to không có dấu hiệu ngừng nghỉ, mọi người ủng hộ nhau, im lặng đội mưa gió đi về phía trước, đói bụng, liền cởi vài miếng lương khô sớm đã ẩm ướt xuống, ăn ngấu nghiến, nước cũng không thiếu, chỉ có thể lực bị tiêu hao gay gắt.

Trên Thanh Hà bình, đại doanh song khoảng cách nhau chỉ bảy tám dặm, ở bên trong cuồng phong tàn sát bừa bãi, lửa trại đốt lên một chút, Vương Mãnh suất lĩnh quân chạy đến nơi này, đã nhận ra một tia khác thường, làm cho hấn khó có thể tưởng tượng, chính là vì cái gì mà quan quân phải bỏ qua ưu thế cố thủ thành trì, lựa chọn điểm quyết chiến ở chỗ này,

Nghĩ mãi mà không rõ, liền dứt khoát không nghĩ nữa, vẫn tưởng rằng quan quân có điều lừa dối, vì vậy thả ra rất nhiều thám báo đi dò xét, cẩn thận từng li từng tí mà lập doanh, đi sưu tầm phụ cận, phải chăng có phục binh, nhưng kết quả có được chỉ có một, phụ cận không có cái gì, chỉ đối với quan quân trong doanh, nhiều nhất chỉ là năm ngàn người.

Đến trình độ này, Vương Mãnh không còn bận tâm gì nữa rồi, trong lòng hẳn đã có chủ ý, ngày mai liền khởi xướng tiến công, đêm dài lắm mộng, chỉ cần giải quyết hết địch nhân trước mắt, là có thể điều quân trở về Mông thành, tập hợp cùng hậu đội Từ Thần Phúc ở đằng kia.

Vì phòng ngừa quan quân đánh lén ban đêm, tuy là cuồng phong mưa rào, các giáo đồ Thiên Nhất vẫn là thay nhau tuần tra ban đêm, ba bước một tốp, năm bước một trạm canh gác, đề phòng vô cùng nghiêm.

Cũng may đối diện cũng không có cử động gì khác, thực sự là làm cho Vương Mãnh, càng có chút không sờ được ý nghĩ bên đối diện, lại không thấy phục binh, lại không đánh lén ban đêm, rốt cuộc đối phương đang bàn tính cái gì?

Ở phía trong lều lớn trung quân của Thảm Ngạo, trung quân, Hữu quân, hai doanh quan quân, trung đội trưởng đã đợi lâu, Thảm Ngạo vừa đến, tất cả mọi người không tự giác mà đứng lên, Thảm Ngạo phát phát tay, nói: “Ngồi xuống nói chuyện.”

Mọi người cùng ngồi xuống, dẫn đầu là Hàn Thế Trung, mở máy hát ra, nói: “Đại nhân, bọn tặc phi bên kia thăm dò rất nhiều lần, chỉ sợ hiện tại không sai biệt lắm, đã muốn sờ thấu lai lịch của chúng ta, hơn phân nửa là ngày mai sẽ có động tác.”

Thảm Ngạo gật đầu gật đầu, nói: “Phòng chừng sáng sớm sẽ bắt đầu bắt đầu tiến công, thời điểm kiểm tra thành quả Tư Mã tư, cũng nên đến, có thể đánh hay không, liền xem ngày mai. Ta đã đưa ra mệnh lệnh, tất cả doanh và sương quân phụ cận, giữa trưa ngày mai tới trước, kiên trì đến giữa trưa, bọn tặc phi tất bại.”

Đối với lời Thảm Ngạo nói, rất nhiều người không cho là đúng, kiên trì đến giữa trưa thật sự cũng không cái gì, vấn đề là tất cả doanh cách cách nơi này đều là ba bốn trăm dặm lộ trình, chạy tới suốt đêm, có thể kịp thời đến hay không, có lẽ là còn rất khó nói, còn nữa, trước mắt là mưa to, nếu xảy ra sai lầm thì làm sao bây giờ?

Về phần sương quân, thì càng khó mà nói rồi, những người này, gọi bọn hắc phát cờ hò reo còn được, lúc thắng lợi áp đảo, truy kích thoáng một tý cũng còn có thể có chút bộ dáng, bằng bọn hắc để đi giao đấu, đó là đừng có nghĩ.

Thảm Ngạo thấy mọi người mang cái dạng này, cũng không nói cái gì nữa, trong lòng biết rõ, rất khó giải thích cùng bọn họ, kỳ thật hẳn cũng không phải là cái danh tướng gì, chỉ là văn nhân đau xót, để cho mọi người nghe hẳn điều hành là một chuyện, bắt người tin phục, chỉ sợ không có ai chịu.

Chiến thuật của Thảm Ngạo, kỳ thật chính là nhất chiến thuật biến người thông tục, cái gọi là chiến thuật biến người, cũng không phải nói lính của người nhiều hơn so với người khác, đời sau, những quân đội mười vạn hai mươi vạn, 30 vạn kia, đề nặng năm mươi vạn người, những trận điển hình như vậy còn nhiều mà, đúng là dựa vào loại chiến pháp này.

Chiến thuật biến người chính thức, là dựa vào năng lực tổ chức, một chi quân đội, khả năng có quy mô hơn mười vạn, mấy vạn, làm chủ soái, cũng không phải điểm điểm địa đồ là xong, ví dụ như một chi quân đội, tại khoảng cách, người tính ra ngoài trăm dặm, người điểm một điểm, nói trong vòng hai ngày đến, tập kết ưu thế binh lực, khởi động tiến công đối với địch nhân, cái này, trong mắt quân đội, cơ hồ là không thể nào, bởi vì chạy thật nhanh một đoạn đường dài, phải cần thể lực tốt, cần sức chịu đựng thật lớn, thậm chí có khả năng, còn cần xuyên qua dưới mí mắt địch nhân.

Nếu là thay đổi cấm quân lúc trước, chớ nói cho hẳn thời gian hai ngày, chính là cho hẳn năm ngày, tám ngày, người ta cũng không nhất định có thể tới.

Cấm quân coi như còn tốt, dù sao quân chế Đại Tống còn thuộc về chế độ mộ lính, vẫn còn có thể làm cho bọn họ hành động, nếu đổi lại một ít quân đội đời sau, cái loại hoàn toàn dựa vào phương thức tổ chức

trắng đình, biến thành lực lượng chính, cơ hồ cho dù không phải là đầm rồng hang hổ, dù tập kích thế nào, cũng không thể chiến thắng nổi.

Bởi vậy, cường quân chính thức trong lịch sử, đều là rèn luyện ra được, phương thức rèn luyện có rất nhiều chủng loại, có rất nhiều rèn luyện trong máu và lửa, có quân đội thuần túy chỉ là không ngừng rèn luyện, không dùng được phương pháp gì hơn, chỉ ít có một điểm khẩn yếu nhất, chính là mệnh lệnh ban phát xuống dưới, nhất định phải hoàn thành không hề suy nghĩ.

Nếu không, cầm một đám nông phu khiêng đao thương, đánh đám hộ người, chính là Thích Kế Quang sống lại, cũng không luyện ra được Thích gia quân, cũng có thành tựu của hắn, không có Nhạc gia quân, Nhạc Phi cũng tuyệt đối không thể sắc sỡ sử sách.

Nếu người không phải là kỳ tài ngút trời, như Triệu Quát chỉ trở trên bản đồ, kết quả phát hiện, mệnh lệnh của người tuyên bố xuống dưới, nhưng người, lại ngay cả cái ảnh, đều không chứng kiến, không thổ máu mới là lạ.

Người lại mệnh lệnh sai quân xông lên làm mồi, hấp dẫn hỏa lực của địch nhân, kết quả đám huynh đệ bộ đội xem xét đại sự không ổn, khóc lóc om sòm, cầu xin chạy trốn, người vừa quay mặt đi, người ta sớm đã chạy không thấy bóng dáng, đến lúc đó, tâm muốn chết cũng sẽ có.

Cái gọi là chiến tranh, bất kể bộ hạ của người có bao nhiêu người, là một vạn, mười vạn, một trăm vạn, có thể thắng hay không, là phải dựa vào tư tưởng kỷ diệu của người, cũng không phải là người sáng lập cái gì ba mươi sáu kế, dựa vào lời của người, có thể quán triệt xuống dưới hay không, nếu thật sự có thể làm được ngồi trong nhà điều khiển cả thiên hạ, một kế hoạch quân sự đơn giản nhất, cũng đủ để quét ngang tất cả địch nhân.

Đời sau, nước Đức người võ đầu một cái, liền có thể chơi tiến công chớp nhoáng, là vì một đạo mệnh lệnh xuống dưới, sẽ có trăm vạn sắt thép, như nước lũ, không chút do dự, thọc sâu về hướng Châu Âu, xung phong không chút do dự.

Đời sau bộ tham mưu Liên Xô võ bàn, thì có thể làm cho mấy trăm vạn quân dân mạo hiểm giá lạnh và đói khát, kiên quyết chống cự quanh bức tường đồng, nơi bị 150 vạn quân địch bao vây rồi. Nếu đổi lại những quân đội khác, người thay đổi Quách Gia Phụng Hiểu, Gia Cát Khổng Minh đến, chính là có cái gì kế không thành, cái gì mai phục tám mặt, một đạo mệnh lệnh xuống dưới, mọi người không thấy, hoặc là mè nheo mò mẫm thời gian, tiến công không có người, chạy tán loạn cũng không có người, người chết hay ai chết đây?

Mặt quân sự xuất sắc của Thẩm Ngạo chính là lực tổ chức, trước mắt tuy Tư Mã tư còn chưa tới tình trạng cường quân, nhưng hoàn thành một chiến thuật biến người, còn có thể đủ dùng, hấn tin tưởng, giữa trưa ngày mai, tất cả các bộ, nhất định sẽ đến chiến trường đúng hạn, đến lúc đó, chính là ngày tận thế của Thiên Nhất Day.

Hắn cũng không giải thích cái gì, lúc này khu môi múa mép cũng không có chỗ để dùng, dù sao, những người này, bất kể là cam tâm hay là không tình nguyện, cuối cùng cũng đều hoàn thành mệnh lệnh mình ban ra, khoát khoát tay, nói: “Chư vị tản ra đi, sáng sớm ngày mai, sẽ quyết chiến!”

Bọn người Hàn Thế Trung ào ào đứng lên, mang theo vài phần nghi hoặc và khó hiểu, còn có mấy phản ánh mắt quái dị, ầm ầm đi ra ngoài.

Mưa to là ngừng ở sau nửa đêm, Thẩm Ngạo đột nhiên bừng tỉnh từ trong mộng, đột nhiên nghĩ đến thời gian còn sớm, tâm tình còn có mấy phần kích động, cũng không ngủ tiếp nữa, ngồi ở trên giường, nhớ tới thể tử trong nhà, lại nghĩ tới Ninh An, trong lòng nghĩ, lúc này đây chiến thắng trở về, nếu trong nội cung nếu không gả Ninh An, Bốn đại nhân liền sẽ thực sự cuốn chăn nệm đến trong Giảng Võ điện ngủ, xem bọn hắn có thể như thế nào.

Vừa nghĩ như thế, không khỏi cười ha ha, đột nhiên cảm giác thân thể có chút hơi lạnh, vệ binh bên ngoài nghe được động tĩnh bên trong, vội vàng gõ to xông tới: “Thẩm đại nhân...”

“Không có chuyện của các người, đi ra ngoài.” Thẩm Ngạo phát phát tay, trong lòng cười khổ, lúc này, làm sao có thể có người, những vệ binh này, không khỏi quá cảnh giác rồi.

“Khục khục...” Một hồi ho khan thanh thúy truyền đến.

Thẩm Ngạo lại càng hoảng sợ, cho rằng đã gặp quỷ, ngẩng đầu lên, người tới lại là một cái nữ kiếm sĩ thanh tú động lòng người, dáng người cao vút đứng lặng trước giường, tóc bị mưa làm ướt xối, hai tay ôm kiếm, lạnh lùng mà nhìn mình.

“Tần Nhi... Người làm ta sợ muốn chết.” Cổ Thẩm Ngạo có chút lạnh, lúc này Tần Nhi đột nhiên xuất hiện, xác thực vượt ra ngoài ý liệu của Thẩm Ngạo.

Tần Nhi nhìn hẩn một cái, nói: “Như thế nào? Rất sợ ta sao?”

Thẩm Ngạo vội vàng lắc đầu: “Không sợ, không sợ, ta sợ người làm cái gì, người cũng biết, hôm nay ta là người có gia có thất, nếu là mạo muội xông tới mấy nữ tử khuôn mặt xinh đẹp, mắt trinh tiết, sẽ không còn mặt đi làm người, chỉ là Tần Nhi và ta... khục khục... Ha ha.” Trùng mắt nhìn về hướng Tần Nhi, một bộ biểu lộ tất cả đều không cần nói, lập tức cười một tiếng mập mờ.

Nụ cười này lại chọc giận Tần Nhi, Tần Nhi nhú mày, nói: “Nói như vậy, lúc trước rất nhiều người chui vào trong phòng người trong đêm?”

Thẩm Ngạo còn oan uổng hơn so với Thị Mầu, thở dài, cố ý nói: “Ai, nói cái này làm gì, ngày mai ta sẽ quyết chiến cùng Thiên Nhất Dạy rồi, thắng bại sinh tử cũng không biết, người còn có lòng dạ thanh thần tới trêu ghẹo ta.”

Cái thể công nhu tình này quả nhiên rất hiệu quả, mặt Tần Nhi nhu hòa hơn rất nhiều, băng sương dần dần hòa tan, ôn hòa mà ngồi ở trước giường, nói: “Như thế nào? Thì ra người cũng biết sợ?”

Thẩm Ngạo hùng hồn nói: “Ta không thể sợ? Ta sợ muốn chết, nếu ta đi đời nhà ma rồi, hơn phân nửa là sẽ phải xuống vạc dầu dưới địa ngục.”

Đôi mắt Tần Nhi hoàn toàn nhu hòa xuống, thanh tú động lòng người mà mỉm cười, nói: “Không sợ, lúc này đây ta tới, chính là do nghe được tiếng gió, tới bảo vệ người, còn nữa, nôi chảo địa ngục, tám phần không cho người tới, người là người tốt như vậy, nếu xuống cũng xuống địa ngục cắt lưỡi thôi.”

Ồ, nói gì vậy, đường đường Thư sinh bầy xích, còn cần một người nữ hiệp bảo vệ? Thật sự là, lẽ nào lại như vậy, Thẩm Ngạo âm thầm oán trong lòng, nhưng lại nâng tinh thần lên, ngửi được mùi thơm như có như không trên người Tần Nhi, tại đây, dưới ánh nến lơ mơ, ở phía trong màn da trâu đơn điệu, có một loại cảm giác muốn phạm tội.

Hẩn không nói hai lời, cố gắng làm ra vẻ mặt thanh thuần, tuy nói người lão làng, giả trang thanh thuần giống đến bao nhiêu, có một chút không được tự nhiên, nhưng Thẩm Ngạo dù sao cũng là Thẩm Ngạo, rõ ràng là dân phong trần, hẩn hết lần này tới lần khác, có thể nặn ra một chút bình dị của trai tân, đôi mắt vô tội nhìn Tần Nhi, lách vào vài giọt nước mắt, nói: “Tần Nhi, người đã đến rồi thì tốt rồi, khi ta sợ hãi, liền nghĩ đến người, nữ hiệp, có thể đỡ bờ vai của người, cho tiểu sinh dựa vào hay không, tiểu sinh thật sự rất sợ hãi, không chỗ nương tựa, không tìm được chỗ tránh gió, ồ, eo của người rất khỏe mạnh, có thể lại để cho tiểu sinh ôm vào hay không...Ồ, đây là cái gì, sao lại mềm nhũn ...”

“Người... .. muốn gì? Đây, lại sờ loạn nữa, ra sẽ chặt tay của người.”

“Không sờ..... không sờ, nữ hiệp rõ ràng là đến bảo vệ tiểu sinh, vì cái gì mà thái độ hung hăng như vậy.” Thanh âm hậm hực thấp giọng vang lên.

“Vậy người còn sờ làm cái gì?”

“Ồ, nói cũng kỳ quái, vì cái gì tay của ta còn sờ?”

“Buông ra!”

“...”

“Không buông?”

“...”

“Boang.....”, trường kiếm như long ngâm, ông ông cộng hưởng ra khỏi vỏ.

Vệ binh bên ngoài nghe được động tĩnh, bên trong lại là giọng nữ, chẳng lẽ là Thảm đại nhân giấu gái ở trong phòng, vệ binh hai mặt nhìn nhau, cũng không dám vào đi, lại sợ náo loạn ra chuyện đến, chỉ là rất nhanh, bọn hắn liền an tâm, bên trong nghe được thanh âm rất vui sướng của Thảm Ngạo: “Người không cần phải tới, không cần phải..., tới nữa, ta liền cởi quần áo cho người xem!”

“Người... mặc y phục lên.”

“Người thu kiếm lại.”

“Người mặc trước.”

“Vì an toàn để..., người thu trước.”

“Người mặc quần áo ta liền thu.”

“Người thu kiếm ta liền xông tới... à, không, là mặc quần áo.”

)

460. Chương 448: Chiến Đấu

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 448: Chiến đấu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

U-a..aaa U-a..aaa... Đường như là miệng ai đó bị chặn lại, tiếp theo trường kiếm bịch rơi xuống đất, thở hào hển, cái thanh âm kiều nộn kia nói: “Đồ vô sỉ.”

“Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, sắc chính là để quân tử hưởng, đây là kinh thi và thánh nhân dạy ta, sự tình người đọc sách làm, há có thể bị gọi là vô sỉ, nên gọi là tình chàng ý thiếp mới được...”

“Chua chết đi được, ư...ư..., đau.....”

“Ai nha, người bóp bờ vai của ta mới đau, nữ hiệp, rốt cuộc là người bảo vệ ta hay là ta bảo vệ người, như thế này, giống như là đang làm phản đó.”

“Đau chết ta....đồ xấu xa...ư...ư...”

Đám vệ binh đã nghe không nổi nữa, tình nguyện giẫm lên đồng bùn nước, cách lều lớn xa một ít, nổi cả da gà, buổi tối mà chơi kiểu nhân tình vụng trộm thế này, bảo người bên ngoài làm sao chịu nổi đây.

Sáng sớm, tiếng trống liền truyền tới, Thảm Ngạo độc thân đi ra, đuổi lưng một cái, mắt quàng thâm rất nặng, tinh thần vệ binh cửa ra vào vẫn còn tam được, nâng cao ngực đứng, Thảm Ngạo nhìn hắn một cái, hỏi: “Đêm qua người nghe được động tĩnh gì?”

Vệ binh chần chờ một chút, hậm hực nói: “Hồi bẩm đại nhân, nghe được một chút.”

Thảm Ngạo ho khan một tiếng, có vẻ có chút xấu hổ, sắp tới cuộc chiến, làm ra loại sự tình anh anh em em này, thật sự có chút thẹn thùng, mặt già đỏ lên, nói: “Ta và nàng là người trong sạch, người tin hay không?”

“...”

“Tin không?”

Vệ binh lập tức nói: “Bẩm đại nhân, tin!”

“Mặc kệ người tin hay không, dù sao ta cũng rất tin.”, Thẩm Ngạo bĩu môi, đành phải tự mình an ủi chính mình, lập tức nói: “Đi, mang một bộ áo giáp đến.”

“Áo giáp?”

“Đúng, nhỏ nhỏ một chút, nhanh đi xử lý.”

Vệ binh kia lập tức tìm một bộ áo giáp mới tinh đến, hai tháng này không ít lần yêu cầu Binh bộ bên kia thứ này thứ nọ, ở phía trong kho cũng không thiếu áo giáp không ai mặc, Thẩm Ngạo cầm áo giáp đi vào doanh, chỉ một lúc sau, liền dẫn vệ binh thân hình nhỏ nhắn xinh xắn đi ra.

Đúng lúc này, ở phía sau, giáo úy cầm quân đã tập kết xong, cùng hô lệnh thao luyện, nơi trú quân của Thiên Nhất Dạy bên kia còn chưa có động tĩnh, đợi ăn điểm tâm xong, Thiên Nhất Dạy bên kia mới mở rộng cửa ra, giáo đồ giờ đao thương, chen chúc đi ra đồng ngật.

Những người này xem như tinh nhuệ của Thiên Nhất Dạy, đều là hán tử khô ngô, tự nhiên không so được với quân đội đã luyện tập thường xuyên, nhưng so với cầm quân thối nát lại quá đủ, hơn nữa bọn hắn tham gia trận chiến đều hung hãn không sợ chết, lại thấy qua máu rồi, trên thân thể đều có một khí chất bрут hãn.

Vương Mãnh tự mình đốc thúc quân đội tới gần nơi cầm quân trú quân, rất xa đã triển khai hàng ngũ, hắn ngồi trên lưng ngựa, nhìn ra Thẩm Ngạo xa xa, trên mặt lạnh lùng, nhẹ răng cười, hoàn toàn không để cầm quân vào mắt.

Những quan quân này, sức chiến đấu, hãn sớm đã có nhận thức sâu, cái gọi là quan quân, càng dễ dàng sụp đổ, muốn đối phó bọn hắn, thật sự không phí bao nhiêu công phu, hướng chi phe mình nhiều lính, đối phương ít người, chính mình mang đến lợi về tinh nhuệ, quan quân nhất gan, làm sao có thể có khả năng ngăn cản.

Vương Mãnh sở dĩ tin tưởng tràn đầy, là vì một chuyện này, hắn còn mang đến có ba trăm thiết kỵ, những thiết kỵ này nguyên là phiên binh kinh đô và vùng lân cận phía bắc, đều là người Khiết Đan, bởi vì Liêu quốc nội chiến, chạy thực mạng đến Tống làm người Phiên.

Những người này bị an trí tại binh doanh kinh đô và vùng lân cận phía bắc, về sau, Từ Thần Phúc khởi sự, những Phiên binh này vốn là không có gì trung thành đối với Đại Tống, ai xuất tiền nuôi sống bọn hắn, bọn hắn tự nhiên chịu bán mạng vì người đó.

Ba trăm thiết kỵ này có thể nói là vương bài trong tay Vương Mãnh, không đến thời khắc mấu chốt, hắn không chịu đơn giản đưa ra.

Thám báo quan quân bên kia đã phát hiện chỗ dị thường của Thiên Nhất Dạy, lập tức phi ngựa trở lại doanh bẩm báo, chỉ một lúc sau, quan quân đốc toàn bộ lực lượng, lập trận ngoài doanh.

Không thể không nói, tốc độ quan quân bày trận chỉ dùng thời gian một nén nhang ngắn ngủn, một phương trận hàng nhóm khúc kính rõ ràng đã thành hình, chỉ từ chỗ này, liền nhanh hơn so với Thiên Nhất Dạy bên kia vài phần.

Thẩm Ngạo lúc này chính là ngồi trên tháp canh cao cao, từ trên cao nhìn xuống, nhìn qua đội ngũ rậm rạp chằng chịt phía dưới, Thẩm đại nhân làm như vậy, lại có thể hiểu được, hắn là đầu não, là chủ soái, hay là văn nhân, bảo hắn cầm đao đi chơi nhiệt huyết, hắn không chơi nổi, có lẽ là nên đứng xem cuộc chiến, càng cao càng thật, khoắc lác chém gió, loại sự tình này, có lẽ là giao cho thanh niên nhiệt huyết đi làm.

Hôm nay hắn đeo khăn chít đầu, đóng đưa quạt lông, uy phong bát diện, quạt lông chỉ về phía trước, rất có một bộ khí khái chỉ điểm thiên hạ, tại phía sau hắn, thì là Tần Nhi và mấy lính liên lạc, không thiếu được, còn có mấy tiền sĩ, tất cả mọi người ngừng thở, nhìn qua đội ngũ rậm rạp chằng chịt phía dưới, trong lòng đều sinh ra vẻ nghiêm nghị.

Tiếng trống bắt đầu vang lên, phương trận quan quân bắt đầu án lấy tiết tấu tiếng trống, từng bước một xếp thành hàng, đi về phía trước, từ trên xuống dưới, tất cả mọi người không khỏi đổ mồ hôi, loại bất an này, rất nhanh bị tiếng giầy và tiếng trống âm vang hữu lực đè ép xuống dưới.

Tất cả đội trưởng đứng ở trong đội ngũ, bắt đầu giảng một ít tri thức tác chiến về hướng cầm quân bên người, những kiến thức này, kỳ thật sớm đã nói qua rất nhiều lần, nhưng lúc này nghe, lại làm người ta không dám quên.

“Theo sát đội trưởng, bảo trì đội ngũ, nhớ kỹ, ở phía trong đội ngũ, người chính là ngàn ngàn vạn vạn cái mạng, ra khỏi đội ngũ, người chính là lẻ loi một mình. Không cần phải nhớ kỹ đoạt công, án lấy mệnh lệnh làm việc, không cần phải đi cắt đầu lâu địch nhân, Thảm đại nhân không phải ghi công theo như đầu lâu.”

“Ngăn chặn sợ hãi trong lòng, nhớ kỹ, chạy trốn, tỉ lệ tử vong rất cao, nhớ kỹ, đồng đội bên cạnh người, bọn hấn mới là chỗ máu chốt để người cầu đường sống, kẻ vai chiến đấu cùng bọn họ, mới có thể chống được đến một khắc cuối cùng.”

“Lúc quân địch chạy tán loạn, không nên gấp rút truy kích, nghe mệnh lệnh trước.”

Vương Mãnh bên kia đã không đợi kịp, chứng kiến quan quân sắp xếp hàng ngũ, hấn nhếch miệng cười một tiếng, lạnh lùng rút đao chỉ về phía trước: “Giết quan quân.”

“Giết quan quân!”, vạn người bộc phát tiếng rống to, phá tan mây xanh.

Tiếp theo, vô số người bắt đầu tự giác niệm lên châm ngôn của Thiên Nhất Đạo: “Huyền Thiên thánh đạo, phổ độ phàm trần, tất cả là nghiệt, sống lại!”, nhớ kỹ, nhớ kỹ, con mắt dần dần trở nên đỏ thẫm, phảng phất trong thân tự nhiên xuất hiện lực lượng không hùng hồn chịu chết, tất cả là nghiệt, sống lại, đã có thể sống lại, có thể tái thế làm người, chết lại có gì đáng sợ?

Vô số người chen chúc lao ra, không có đội hình, không có ước thúc, như từng con ngựa hoang, nổi giận xung phong.

Chỉ là, Vương Mãnh không hề động, phía sau hấn, ba trăm kỵ binh cũng không động, trên mặt Vương Mãnh dữ tợn đáng sợ, nhưng ở đằng sau đôi mắt đỏ thẫm kia, lại cất giấu một tia tỉnh táo.

Chứng kiến cảnh tượng như vậy, Thảm Ngạo trên tháp canh cũng không khỏi đổ mồ hôi, những ngày này, lực lượng giáo đồ bạo phát ra, xác thực đáng sợ, hấn nghĩ mà sợ, nếu không phải đã tiến hành chỉnh đốn đối với Tư Mã tư, tiến hành thao luyện hai tháng rồi, dựa vào những phế vật này, hơn phân nửa là vừa xông ra, sẽ bị những người điên cuồng này đánh vỡ tung, ngoại trừ biên quân, rốt cuộc không tìm được lực lượng có thể ngăn chặn những người này.

Sau lưng, Tần Nhi cũng xem đến ngây người, không nhìn được, dịu dàng nói: “Giặc khí thế rất cao, chính là người Khiết Đan, cũng không nhất định có khí thế như vậy.”

Thảm Ngạo bĩu môi: “Ưu thế người Khiết Đan là trên ngựa.”, dứt lời, liền ngẩng nhìn đội kỵ binh áp trận kia của Vương Mãnh, cũng không nhìn được, lông mày có chút nhăn lại, hấn ẩn ẩn cảm giác, kỵ binh kia mới thật sự là uy hiếp trí mạng, đáng tiếc chính là, Tư Mã tư tuy tên là Tư Mã tư, ngựa lại cũng không thiếu, nhưng những năm này, ăn chơi và tham ô, những chiến mã kia, sớm đã bị người vụng trộm bán đi, bị người cầm một ít ngựa già và ngựa gầy ốm cho vào để đủ số,

Cái loại này, Thảm Ngạo đã xem xét, dinh dưỡng còn không đầy đủ, đừng nói là ra trận giết địch, chính là chở lương thảo cũng đều ngại vướng víu, nếu không huấn luyện ra mấy ngàn kỵ binh, sẽ bị diệt toàn quân, còn cái gì để lựa chọn quyết chiến.

Tại trong mắt cầm quân, cuối chân trời, một hắc tuyến nhàn nhạt đang di động.

Xa xa truyền đến thanh âm binh khí ra khỏi vỏ, tiếng thở dốc, tiếng kim loại va đập vang lên thành một mảnh, bọn hấn điên cuồng vọt tới hướng bên này, gió lớn thổi bay khăn trên đầu của bọn hấn, hình thành một mảnh sóng dữ quay cuồng.

Rất nhiều cầm quân nhìn Thiên Nhất Đạo, cũng không xa lạ gì, hôm nay nhìn thấy khí thế như vậy, khó tránh khỏi có chút khẩn trương, cũng may đội trưởng đang không ngừng nói chuyện, thanh âm của bọn hấn âm vang hữu lực, giống như vô cùng trấn định, làm cho bọn họ an tâm hơn không ít.

Lúc này, tháp canh giờ lệnh kỳ lên, lính liên lạc thúc ngựa đi nhanh, qua lại tại trước trận, hô to: “Thảm đại nhân lệnh, giáo úy rút đao!”

“Rút đao...”

“Rút đao...”

Nguyên một đám tiểu đội hành động, trường đao sắc bén vẽ lên một nửa vòng tròn tại giữa không trung, lập tức mũi đao hướng lên, đón ánh mặt trời.

“Chuẩn bị sẵn sàng!”, đám giáo úy vàng mệnh rút đao, mệnh lệnh này chính là nói cho bọn hắn biết, sắp chuẩn bị chiến đấu, đám giáo úy bắt đầu hô to về phía trong đội: “Dừng thương, chuẩn bị cung.”

Rầm rầm... Vô số trường thương đâm nghiêng ra, trường thương như rừng, một lùm lại một lùm, rậm rạp chẳng chịt, lại đi về hướng hậu đội, dây cầm quân cuối cùng bắt đầu cầm cung cài tên, đầu mũi tên đón góc bốn mươi lăm độ, ngẩng lên cao, một tia không ngừng, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo.

Cờ xí hai doanh bay phất phới trong gió lớn, lúc này, tất cả mọi người có thể chứng kiến khuôn mặt dữ tợn của tặc phủ, chỉ còn lại có 200 trượng.

Tặc phủ cầm đao thương gào thét tiếng kêu giết, mà giáo úy cầm quân lại vẫn trầm mặc, cái yên tĩnh và động này, tăng thêm vài phần quỷ dị.

180 trượng...

170 trượng...

160..., tám mươi trượng...

Bảy mươi trượng...

Đội trưởng bắt đầu quát: “Bắn tên!”

“Bắn tên!”

Tất cả mọi người đồng loạt buông tay... , 150 bước chân, tương đương 60 trượng, vừa phạm vi cung tiễn bắn tốt nhất, từng tiếng dây cung ong ong vang lên, vô số mũi tên lông vũ che khuất bầu trời, xẹt qua nửa hình cung trên không, lập tức rơi về hướng quân địch.

Chiến quả không lớn, chỉ có ba bốn mươi người ngã xuống đất.

“Căng cung...”

“Bắn...”

“Bắn...”, lại là hơn mười người ngã xuống đất, ba vòng mưa tên trôi qua, đám tặc phủ thứ nhất đã không chút do dự xông vào trong trận, hiệu quả lớn nhất của cung tiễn, chính là chặn đứng tặc phủ tới một mức độ nào đó, lại để cho đội hình tặc phủ không khỏi có chút cứng lại, chỉ là cái cứng lại này, lại không biết giảm bớt bao nhiêu trùng kích cho đội phía trước.

Hai chi đội ngũ rất cục cựa cũng đánh lên, giống như con bướm bướm lửa, trường thương dày đặc, nặng nề chọc ra, thuận tiện kết liễu hơn mấy chục thi thể, mới vừa rồi còn người là sống sờ sờ, hôm nay theo thanh âm là nghiệt, sống lại, hóa thành xương khô.

Đội hình cầm quân từ không sợ xông tới, cũng thoảng cái từ thẳng tắp biến thành cuộn sóng, sau đó mà đến tặc phủ cũng dần dần học nghe lời, nếu không cứ điên cuồng đụng vào, chỉ có chết, bọn hắn biết rõ thương trận này lợi hại, kịp thời dừng lại, dẫn theo binh khí ngẩn tìm chỗ vắng vẻ đâm vào.

Tiếng gào rú liên tiếp truyền ra, chỉ là khoảng cách một cánh tay, lại thành chỗ hai dòng nước lũ không thể vượt qua, thi thể chồng chất như núi, có người ngã xuống, lập tức có người đạp trên thi thể đồng bạn, thay thế trục bánh xe biến tốc, tiếp tục ác chiến như điên.

Có người đổ máu liền sợ ngấy người, có người ngửi thấy được mùi máu, lại sẽ càng trở nên điên cuồng, tặc phủ như thế, cầm quân cũng như thế.

Đám tặc phủ hô lớn “Huyền Thiên thánh đạo, phổ độ phàm trần. Tất cả là nghiệt, sống lại.” Càng thêm điên cuồng mà công kích, mà đám cầm quân bọn họ thấy chiến hữu cùng đội ngã xuống, sợ hãi trước kia lập tức hóa thành lửa giận vô tận, mọi người cùng ăn cùng ở cùng thao luyện, một người phạm quy, toàn bộ

đội chịu phạt, gần hai tháng, cũng đủ tích góp tình hữu nghị thật dày, hôm nay trơ mắt chứng kiến đồng chí sớm chiều ở chung bị chọc thành lỗ thủng, nguyên một đám cần nát răng, mắt đỏ ngầu, yên lặng mà đâm chọc thương về phía trước.

“Thu!”

“Đâm!”

Đám đội trưởng làm gương cho binh sĩ, giơ nỏ đao bổ xuống, ngăn cản đội ngũ tiến tới, nhưng không quên dạy cấm quân trong đội, không nên giao đầu lưỡi linh, vô số máu tươi chảy ra, thịt nát và giáp bay khắp nơi.

Chiến cuộc tiến vào giằng co, đội ngũ cấm quân tuy dần dần không yên, giống như sóng biển cả uốn lượn phập phồng, nhưng vô luận tắc phải xông vào như thế nào, cũng xông không mở đội ngũ trường thương tạo thành này ra được, mà để cho phải đám bọn họ phát điên, là một nhóm người ngã xuống, càng nhiều người xông về phía trước, kết quả này, chỉ sợ ai cũng chưa từng nghĩ đến, đến mức này, tánh mạng cũng không có bất cứ ý nghĩa gì nữa.

Trên tháp canh, Thẩm Ngạo giờ phút này cũng rất khẩn trương, quạt lông trong tay ngừng lay động, đôi mắt nhìn qua chiến cuộc, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì, cảm giác có chút tàn khốc, rồi lại cảm thấy một cỗ lửa nóng, hẳn không lạc vào cảnh giới kỳ lạ cảm ngộ gì, nhưng lại có một loại cảm giác cùng phần hận.

“Trung quân doanh trung đội bốn bên kia đã xảy ra chuyện gì? Sao lại để cho người ta thông suốt, mở một lỗ hổng rồi, nhanh chân, lấp, bịt.” Thẩm Ngạo có khi thất hồn lạc phách mà vịn cây cột, giơ chân lên đá, có khi ngẩng đầu, nhìn sắc trời một chút, dường như đang chờ đợi cái gì.

Cuối cùng, ánh mắt lại rơi vào trên người kỵ binh Vương Mãnh, không nhận được, nói: “Cánh, cánh, nhất định là cánh, đúng, hẳn là hữu quân, nếu ta là Vương Mãnh, nhất định sẽ lựa chọn chỗ đó, Hàn Thế Trung ở bên kia, chỉ mong hẳn có thể chịu được!”

... ..

Trên mặt Vương Mãnh có vài phần kinh ngạc, hẳn vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, cấm quân hai tháng trước dễ dàng sụp đổ, hôm nay lại ngăn cản từng đợt rồi lại từng đợt thế công điên cuồng, hơn nữa... đến nay, hàng ngũ bọn hắn đều không có xuất hiện bất kỳ thiếu hụt nào, thậm chí thật vất vả xuất hiện một lỗ thủng, lập tức sẽ có người kịp thời bổ sung, sự chống cự của bọn hắn chẳng những ương ngạnh, hơn nữa vô cùng có kết cấu, đến lúc này, vẫn đang bảo trì đội hình.

Thiên Nhất Dạy thương vong tuyệt đối cao hơn nhiều so với quan quân, nếu lại tiếp tục như thế, chỉ sợ quan quân không suy sụp, Thiên Nhất Dạy sẽ suy sụp, ánh mắt của hắn như ưng, đã rơi vào Hữu quân cấm quân, chỗ đó dường như có một trục bánh xe biến tốc, chỉ là... chỗ đó rốt cuộc là bẫy rập? Hay là nhược điểm của quan quân?

Thép tốt dùng trên lưỡi đao, ba trăm kỵ binh này cũng là như thế, nếu là dùng tốt, liền có thể làm vũ khí chiến tranh lợi hại nhất, nhưng sơ sẩy một cái, cũng vô cùng có khả năng hãm sâu vào trong chiến đấu, kỵ binh biến thành bộ binh, trong khoảnh khắc sẽ bị sóng người bao phủ.

)

461. Chương 449: Nhiều Người Khi Dễ Ít Người

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đà Lão Hồ

Chương 449: nhiều người khi dễ ít người

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Vương Mãnh dùng thân đao vỗ cổ ngựa, thở hổn hển, hai mắt chú xuống, chỉ lưu lại một khe hở, trong khe hở xẹt qua một tia sát cơ, trường đao giơ lên, quát: “Đi theo ta.”

Vương Mãnh giơ trường đao lên cao cao, giục ngựa chạy như điên, ba trăm thiết kỵ chăm chú đi theo phía sau hắn, móng ngựa đập nát bùn nhão, đầy lầy lội, liễu lĩnh trùng kích về nơi quan quân bạc nhược yếu kém.

Vương Mãnh nhếch khóe miệng, ánh mắt lạnh lùng gắt gao khóa một mục tiêu lại, lập tức bắt đầu giục ngựa, dùng hình cung vượt qua phía trước quân đội Thiên Nhất Dạ, đánh bọc qua theo Hữu quân.

“Đến rồi!” Thẩm Ngạo cảm giác tâm mình như muốn nhảy lên cổ họng, bộ quân đối kháng với kỵ binh cũng không phải là dễ chơi, một chi kỵ binh này từ cánh lê ra một đường máu, cả trận bị chia ra, bao vây nguy hiểm, hắn không tìm lòng được mà đứng lên, trong lòng nghĩ: “Có thể ngăn cản hay không, phải xem Hàn Thế Trung.”

Hàn Thế Trung đã thấy được động tĩnh, chỉ huy hai trung đội Hữu quân kết trận, mắt thấy kỵ đội kia như cuồng phong cuốn tới, khàn giọng mà hét lớn một tiếng: “Xếp thành hàng, chuẩn bị!”

Ầm ầm... Ầm ầm... Móng ngựa dường như đập nát hư không, lôi cuốn công kích cường đại, bộc phát ra chạy nước rút cuối cùng, nhanh chóng tới gần.

“Bắn...”

Oanh...

Hơn trăm ngọn lửa dâng lên, trăm cầm quân vững chắc cầm súng kíp cùng ầm, trên bầu trời lập tức ù ù rung động, trăm luồng sáng từ sau đội phóng ra.

Đội kỵ binh tức thì nổ tung, vô số đạn bay đến, hơn nữa còn có ngọn lửa phun ra, kỵ binh lập tức giảm bớt tốc độ, lực sát thương của loại súng đạn này cũng không lớn, mà nhét vào lại cực kỳ rườm rà, cơ hồ thuộc về đồ dùng một lần duy nhất, nhưng đối phó kỵ binh lại cực kỳ hữu hiệu, hỏa được nổ tung, lại không làm bị thương bao nhiêu người, nhưng từng tiếng nổ mạnh kia, lại làm cho chiến mã chấn kinh, kỵ sĩ nhất thời không khống chế nổi, mưu toan dùng ngựa chạy nước rút, chiếm lấy sự bất ngờ liền mất đi, càng có vài chục con chiến mã giật mình, hành tẩu bốn phía, mang theo kỵ sĩ chạy như điên.

“Trường thương!”

Một cây trường thương đi ra từ trong trận, sau đó, kỵ binh Vương Mãnh nhanh chóng dưng vào trận, lập tức hơn mười người cầm quân bị đâm bay ra ngoài, kỵ binh liên tục đánh bay không biết bao nhiêu người, đi về phía trước vài chục trượng, vừa vào trận quan quân, hai bên liền có rất nhiều cầm quân điên cuồng dùng trường thương cuồng đâm thân ngựa.

Hi sinh trên trăm cầm quân, giáo úy xông xuôi, Vương Mãnh và kỵ binh tức thì bị bao phủ trong biển người.

Chiến mã mất lực trùng kích, chiến lực thậm chí còn không bằng bộ binh, hãm sâu trong trận tứ phía đều là quan quân, vài người không thể tránh né, đã gặp phải giết chóc.

Vương Mãnh kia cũng rất lợi hại, lập tức ra lệnh cho kỵ binh tập hợp lại, hình thành một vòng tròn sóng vai tự bảo vệ mình, lại vẫn có cơ hội thở dốc.

Thẩm Ngạo trên trạm canh gác hung hăng vỗ hành lang, không nhịn được, nói: “Thành công rồi, biện pháp của Hàn Thế Trung, đối phó kỵ binh, quả nhiên rất hữu hiệu, dùng súng đạn ngăn chặn lực kỵ binh đánh vào trước, lại dùng trường thương kết thành lực cản, thì ra là có tác dụng lớn như vậy.”

Kỳ thật, Thẩm Ngạo không biết, nếu là Tư Mã tư thời kì Cao Cầu, dù cho có phương pháp xử lý, cũng khó địch nổi những kỵ binh này, không có ý chí tác chiến, ai chịu dựa vào thân thể đi cứng đối cứng cùng kỵ binh? Thiết kỵ vừa đến, đầu trận tuyến cũng đã rối loạn, căn bản không cần kỵ binh giết hại, nhà mình liền bắt đầu chà đạp nhau, kỵ binh chỉ cần giơ đao đi theo phía sau, như xua đuổi cừu non, một đường giết qua.

Chỉ là hiện tại, cầm quân đã là thoát thai hoá cốt, tại lúc không có được mệnh lệnh lui về phía sau, sẽ không dễ dàng chạy, hơn nữa giáo úy của bọn hắn, ngăn cản ở phía trước, cầm quân quen nghe mệnh lệnh đội trưởng, lúc này thấy đội trưởng xông ở phía trước, phản xạ có điều kiện là bảo vệ xung quanh hắn, cầm đao thương rậm rạp chằng chịt, tạo thành tường thành huyết nhục, kỵ binh bư hãn cũng tuyệt đối không thể đơn giản đi qua.

“Chết mất rất nhiều người rồi.” Tần Nhi mặc áo giáp vệ binh, sắc mặt ảm đạm, trong đôi mắt chớp động, hơi có chút không đành lòng.

Tâm tình Thẩm Ngạo lại rơi xuống đáy, cố ý dĩnh đạc nói: “Đúng vậy, chiến tranh sẽ chết người.” Lập tức lặng lẽ lau nước mắt một cái, cười ha ha nói: “Gió ở đây ghê gớm thật, bão cát thổi vào mắt của ta.”

Ác chiến đang tiếp tục, vô số thân thể huyết nhục giăng co cùng một chỗ, Thẩm Ngạo ngẩng đầu quan sát sắc trời, đột nhiên nói: “Sắp đến buổi trưa chưa?”

“Đại nhân, còn có hai khắc liền đến buổi trưa.”

Thẩm Ngạo thở dài nói: “Nếu không đến, thắng bại có thể đoán trước.” Nhìn qua những tặc phi nổi giận kia, Thẩm Ngạo buồn vô cớ, địch nhân này mà còn đáng sợ như vậy, những kia người Khiết Đan, người Tây Hạ còn có người Kim, chắc hẳn càng thêm đáng sợ hơn so với bọn hắn?

Đúng lúc này, trên đường chân trời, đột nhiên xuất hiện từng điểm từng điểm đen, điểm đen càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, nhanh chóng di động về hướng Thanh Hà bình, một người tiến sĩ cao giọng hô to: “Đến rồi, đến rồi!”

“Đến rồi!” Thẩm Ngạo vừa mừng vừa sợ, híp mắt nhìn hồi lâu, rốt cục thấy rõ ràng cờ xí trước quân doanh, nói: “Là Tiền quân doanh!”

Tiền quân doanh mỗi một không chịu nổi đã tới đây, liên tục hành quân 16h, trên đường cũng chỉ nghỉ ngơi hai canh giờ, cả doanh nhân mã vừa mệt mỏi lại thiếu ngủ, cơ hồ đến trường thương cũng không cầm được rồi, giờ phút này, nhìn thấy tràng cảnh chém giết, doanh quan Đặng Kiện cắn răng, quát to: “Giáo úy ở đâu?”

“Đây!”

Đám đội trưởng phần chấn một điểm tinh thần, liên tục đáp.

“Các người làm tiên phong, sĩ tốt còn lại làm hậu đội, đánh lên tặc phi, chỉ ở hôm nay!”

Một thanh chuôi nỏ đao rút ra khỏi vỏ, mũi nhọn lưỡi đao chiếu rọi dưới ánh mặt trời, đến lúc này, cũng bắt chập xếp thành hàng rồi, trực tiếp dùng giáo úy làm tiên phong, để ủng hộ một điểm sĩ khí cuối cùng, lập tức giết qua từ bên cánh.

Hơn một canh giờ ác chiến, đám tặc phi cho dù có điên cuồng, lúc này cũng mỗi một không chịu nổi, lại nhìn đột nhiên có một quân đội giết đến, sĩ khí giảm sút, lập tức bị chính diện chém giết đến tận trung quân, Hữu quân doanh chiếm ưu thế, chiến tranh đã bắt đầu nghiêng về hướng quan quân, chỉ ngoan cố chống cự, tặc phi hơi chút chậm chạp, lập tức phân thành hai đường, dốc sức liều mạng chém giết ngăn cản.

Một phút đồng hồ sau, phương hướng tây bắc lại xuất hiện một đội quân, trên chiến kỳ thêu lên chữ Tả quân doanh, không ngừng đến, tựa như nước lũ xông vào chiến trường.

Lập tức là hậu quân doanh và sương quân các nơi ào ào đến, nhân số trên chiến trường đã càng ngày càng nhiều, mà giáo đồ đã bị phân cách thành mấy khối, dần dần bị vây quanh, vòng vây không ngừng thu nhỏ lại, từ lúc vừa mới bắt đầu giữ hai bên, đến đơn phương giết chóc, chiến đấu đã không cần lo lắng nữa.

Chính là sương quân chậm rãi chạy đến, lúc này sĩ khí cũng như cầu vồng, mất thấy thời điểm đoạt công đến, nguyên một đám tiểu tử, bình thường thấy đổ máu, bỏ chạy còn nhanh hơn con thỏ, bây giờ lại kêu gào nhào vào chiến trường, sợ rơi xuống phía sau.

“Truyền lệnh xuống, toàn diệt bọn hắn, chạy một người, tất cả doanh quan đừng tới gặp ta.” Thẩm Ngạo hạ một mệnh lệnh cuối cùng, đột nhiên nhớ tới sự vĩ đại của mình, nhặt cái quạt lông kia lên, ngọc thụ

lâm phong nhẹ nhàng lắc lư, một đôi mắt sáng rõ nhìn về phía trời xanh, cô tịch nói không nên lời, chỉ hận không thể ca một tiếng: “Cuồn cuộn Trường Giang dòng nước trôi, bọt nước vô tận...”

Phía dưới tháp canh, là hơn hai vạn cấm quân cùng sương quân, chia ra bao vây ở hơn năm ngàn tặc phải dựa vào nơi hiểm yếu chống lại... chính là nhiều người khi dễ ít người!

)

462. Chương 450: Chiến Thắng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 450: Chiến thắng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thây nằm khắp đồng rộng, vãi ra trên mặt đất, bốn phía tràn ngập máu me, đám cấm quân vẫn còn sục sục tìm thi thể đồng chí trong đồng thi thể hỗn độn, dò xét hơi thở của bọn hán, ngẫu nhiên, sẽ có vài tiếng khóc không cam lòng, cũng có thanh âm mừng rỡ, lập tức liền nâng người còn sống lên, đưa đến chỗ lang trung nơi đó.

Sương quân cũng không nhân rồi, những cái xác này, có trời mới biết sẽ bới ra bao nhiêu đồ trang sức của tặc phi, gặp được tặc phi còn chưa tuyệt khí, một thương đâm xuống, liền dọn sạch sẽ.

Tặc phi dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, cho nên bắt được cũng không nhiều, chỉ rải rác hơn hai ngàn người, đối với người trọng thương, Thảm Ngạo cũng chỉ mở một con mắt nhắm một con mắt, lại để cho sương quân giết chết luôn, lang trung trong quân có hạn, chậm trễ cứu chữa người trong nhà còn bận không chịu nổi, đâu còn tinh lực đi chiếu cố cho người khác.

Thi thể quân địch trực tiếp chôn cất đến trên cánh đồng bát ngát, dùng đồng rơm thiêu đốt, nhất thời không tìm thấy quan tài cho những cấm quân và giáo úy chết trận kia, chỉ có thể tùy cơ ứng biến, nhặt tro cốt của bọn hán, dùng bình sứ đựng tốt, đến lúc đó sẽ đưa về Biện Kinh, lại tiếp tục an táng.

Một phong chiến báo truyền tới, một trận chiến này, hao tổn hơn tám trăm người cấm quân, giáo úy cũng hi sinh thảm trọng, lại nhiều hơn năm mươi người, tám trăm giáo úy, thoáng cái đã ít đi nhanh như vậy, tâm tình Thảm Ngạo có chút ảm đạm.

Nhưng hán cũng hiểu, nếu giáo úy không làm gương cho binh sĩ, cuộc chiến này cũng không cách nào đánh tiếp, tỉ lệ hao tổn như vậy là không phụ ước nguyện ban đầu, khi hán xây học đường, một quốc gia cũng tốt, một chi quân đội cũng tốt, cũng nên có người động thân ra, tác dụng của học đường dạy võ là như thế.

Trong đêm cùng ngày, Thảm Ngạo tự mình viết một phong điều văn, đang tại trước mặt tam quân bị thương mà niệm ra, lập tức đốt cháy, trong tiếng ai oán vang lên thành từng mảnh, hán cố nâng tinh thần, nói: “Người đã chết, chúng ta còn phải sống sót, người luôn phải chết, da ngựa bọc thây, vốn là số mệnh của giáo úy và cấm quân, điều duy nhất người sống có thể làm, chính là nhìn về tương lai, yên lặng tưởng niệm.”

Hán rời đi, không quay đầu lại nữa, sợ chạm phải ánh mắt đau buồn của người khác, tâm tình Thảm Ngạo ảm đạm mà trở lại phía trong màn, Tần Nhi đi ra nghênh đón, hỏi: “Làm sao vậy, tâm tình ngươi không tốt?”

Thảm Ngạo bị thương nói: “Ta quá vô sỉ.”

Tần Nhi an ủi hán: “Hành quân chiến tranh, khó tránh khỏi thương vong, ngươi là chủ soái, đương nhiên là phải đứng sau quan sát, không cần cảm thấy thẹn.”

Khó được lúc nữ hiệp an ủi người, nhưng Thẩm Ngạo vẫn ảm đạm lắc đầu: “Người không hiểu, ta nói không phải cái này, ý của ta là, hôm nay tướng sĩ cần xé nhau tại sa trường, trong đêm ngày hôm qua, ta còn cùng một nữ tử làm bảy tám lần, làm loạn quan hệ nam nữ, hiện tại nhớ tới, thật sự là không nên, cho dù muốn làm đông tây làm, cũng nên để sau này hãy làm. Ta là người không có tự chủ, rất dễ dàng bị hấp dẫn, trời sinh đã phạm vào số đào hoa, thật là quá bi ai.”

Tần Nhi: “...”

Thẩm Ngạo thật là mệt mỏi, cởi giày, nằm chết dí trên giường, nhưng Tần Nhi lại đứng bất động ở trước giường.

Thẩm Ngạo nhìn nàng một cái, nói: “Trên giường rất ấm áp, người có mệt hay không? Muốn nghỉ một chút hay không?”

Tần Nhi lập tức bĩu môi, ôm kiếm nói: “Người làm người tốt đi.”, nói xong liền xoay người đi ra ngoài, đi vài bước, lại xoay người trở về, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không thể để người tiện nghi, phải đánh người một chầu mới giải hận!”.

Thẩm Ngạo quá sợ hãi:, “Người đánh ta làm cái gì? Người không cần phải tới, bằng không thì, ta sẽ cởi quần áo đó!” .

Tần Nhi nhào lên, thân thủ Thẩm Ngạo nhanh nhẹn, thoáng cái lại lấy tay đem ôm lấy nàng, hai người thuận thế lăn trên giường, lồng ngực dán cùng một chỗ, hô hấp phập phồng, Tần Nhi giận dữ, nói: “Người nói cái gì làm bảy tám lần, ta đã trở thành người nào rồi?”.

Thẩm Ngạo ôm chặt nàng, không buông ra, trong miệng nói: “Không thể nào, ta chỉ là cảm khái mà phát mà thôi, trong đêm ngày hôm qua, chúng ta rất thuần khiết, rất trong sạch mà.”

Ở phía trong màn rất nóng bức, hai người ôm như vậy, mồ hôi nóng liền chảy ra, Tần Nhi giẫy người một cái, nói: “Người thả ta ra, được không nào? Để cho người ta nhìn thấy, không tốt.”

“Nhìn thấy cũng không sợ, dù sao người ta cũng biết ở phía trong màn. Bỗng đại nhân có một vệ binh, có lẽ là bộ dáng nũng nịu tuyệt mỹ, cho dù bọn hắn không ỉm nhìn, cũng sẽ sinh ra mơ màng, có trời mới biết chúng ta trong tưởng tượng của bọn hắn, là bộ dáng nào, có lẽ...có lẽ.”

“Có lẽ cái gì”, toàn thân Tần Nhi khấn trương lên, như con mèo bị kinh hãi.

Thẩm Ngạo vui sâu đầu vào trước ngực Tần Nhi, trên bộ ngực sữa nở nang, là tầng một quần áo giáp da trâu, mùi da trâu hỗn tạp với mùi thơm của cơ thể, có một loại tác dụng xoa dịu tâm thần nói không nên lời.

Tần Nhi rung mình một cái, hàm răng khanh khách vang lên một chút, cắn răng một cái, nhẹ nhàng đẩy hắn ra, trừng mắt nhìn hắn, nói: “Vừa rồi người còn mang bộ dạng muốn chết muốn sống, làm sao hiện tại lại là đức hạnh này, người không phải là người đọc sách sao? Không phải nói là kẻ cướp đào hoa sao?”

Thẩm Ngạo một tay ôm lấy nàng, nói: “Ta không phải đã nói rồi sao, người chết đã chết, người sống còn phải kế thừa sự nghiệp người chết đã hết? Khục khục, sống mơ mơ màng màng, coi như là đã hết sự nghiệp rồi, chuyện duy nhất ta làm, chính là đi tranh thủ đại nghiệp lớn nhất vì bọn họ, lại để cho vợ con của bọn họ không phải ăn đói mặc rách, nuôi dưỡng cha mẹ của bọn họ, để cho bọn họ được thể nhân tôn sùng, mỗi khi đến thời gian năm mới, phải có người đi tế điện, để anh linh bọn họ cảm thấy được an ủi, nếu khóc suốt suốt, tương lai còn điều binh thế nào?”

Ôm Tần Nhi, tuy tự cảm thấy mình nói rất hùng hồn, nhưng dục hỏa trong cơ thể cũng không tự giác mà biến mất, trong lòng không khỏi ảm đạm, con mẹ nó, cái tâm tình này không tốt, ngay cả lão quân y cũng không có cách nào.

Hai người ôm nhau nằm trên giường, cùng ngủ, Thẩm Ngạo hôm nay lại yên tĩnh thần kỳ, không động thủ động cước.

Tần Nhi thấy hắn như vậy, lại cảm thấy lo lắng, cảm thấy người nam nhân này, biểu hiện ra không đứng đắn. miệng ba hoa, nhưng sau lưng vui cười, lại có một chút tâm sự đè nén, nữ nhân, phàm là cảm thấy

người nào đó có chút khác thường, khó tránh khỏi sinh ra tình thương của mẹ, khẽ vuốt vuốt vai Thẩm Ngạo, thấp giọng nói: “Thẩm Ngạo...” .

“Ừm”

“Người đang suy nghĩ gì?”

“Ta... không biết. . .” Thẩm Ngạo mở to hai mắt, nói:, “Chỉ cảm thấy hơi mệt chút mà thôi.”

Tần Nhi muốn nói cái gì đó, nhưng nghĩ xong lại thôi.

Con người Thẩm Ngạo đột nhiên sáng ngời, nói :“Được”.

“Cái gì?” .

“Anh linh Đại Tổng ta, nên nhập Khổng miếu, để cho muôn đời chiêm ngưỡng”.

“ ... ”.

“Chỉ là, cái này dường như rất khó, đến lúc đó, không tránh khỏi có người phản đối, nhưng ta vẫn muốn đi thử một lần!” Thẩm Ngạo hưng phấn đến hoa tay múa chân, nhẹ nhàng hôn một chút trên trán Tần Nhi, nói:“Người không rõ, cảm quân tự nhiên không được vào Khổng miếu, chỉ có thể xây cho bọn hắn một tòa trung dũng để gửi tro cốt. Nhưng giáo úy không giống, bọn họ là người đọc sách, tự nhiên có lý do để cho bọn họ vào Khổng miếu, chỉ cần vào Khổng miếu, còn có ai dám khinh thị quân nhân? Người chờ một chút, ta phải suy nghĩ.”

Thẩm Ngạo dường như bắt được cái gì đó, bất kỳ một thời đại nào, tinh anh đều có một chỗ để lưu hành, xã hội đời sau, tinh anh đều khảo thí nhân viên công vụ, mà ở phương tây, tinh anh đều đi Wall Street(phố wall).

Tại Đại Tổng, người tinh anh chỉ có một lựa chọn, phải đọc sách làm quan, cũng tức là nói, ưu thế của nhân tài đều lưu động về hướng đỉnh xã hội, Đại Tổng muốn sùng võ, muốn chấn hưng võ học, tránh cục diện gây yếu kia, nhất định phải thay đổi cái xu thế này, để cho võ quan cũng có thể giữ lấy một chỗ nhỏ nhoi, bên trong giai tầng cao nhất.

Đơn thuần cho quân lương phong phú, cho một xuất thân, còn chưa đủ vững chắc, trừ phi tiến vào Khổng miếu.

Khổng miếu là tinh thần cả Đại Tổng, từ trong nội cung, cho tới quan viên và sĩ tử nho sinh cả triều, đều nghĩ Khổng miếu là thần thánh, tồn tại không thể xúc phạm.

Nếu là bài vị anh linh giáo úy có thể vào Khổng miếu? Muốn làm thành chuyện này, tuy muôn vàn khó khăn, nhưng một khi hoàn thành, như vậy nhân tài ưu tú Đại Tổng sẽ không thể tránh né, tiến hành phân hoá, một bộ phận sẽ chảy vào trong quân, thông qua phương thức học đường dạy võ để tòng quân, cũng có một bộ phận chảy vào triều đình, kể từ đó, quân nhân, nhất là quân nhân xuất thân học đường, địa vị sẽ lên như điều gặp gió.

Địa vị quân nhân được đề cao, đối với cả Đại Tổng sùng võ, cũng sẽ hình thành ảnh hưởng thật lớn, một đám phần tử tinh anh sẽ tiến vào quân doanh, mười năm hai mươi năm về sau, những người này sẽ trở thành vị tướng chói mắt nhất trong quân, bọn hắn sẽ dẫn đầu quân đội khổng lồ, hiện ra tại đại sa mạc, hiện ra tại quan ngoại, sẽ bay qua cao nguyên, lướt qua rừng cây xanh tươi rậm rạp, thậm chí còn theo gió vượt sông, bay ra bờ bên kia đại dương.

Nghiệp võ Đại Tổng, kém cõi nhất, không phải trang bị, không phải cấp dưỡng, những thứ này kỳ thật đều rất dễ làm được, chính thức thiếu, là nhân tài, một hệ thống nhân tài từ trên xuống dưới, kết cấu kín đáo.

Nghĩ tới đây, Thẩm Ngạo đã bắt đầu suy nghĩ, người nào sẽ trở thành lực cản? Ai lên tiếng phản đối lớn nhất? Trong nội cung sẽ nghĩ như thế nào? Dần dần, ở bên trong mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể Tần Nhi, Thẩm Ngạo vui sâu vào trong bộ ngực mềm mại kia, dần dần ngủ đi.

Sáng sớm bắt đầu đứng dậy, liền có người báo: “Đại nhân, triều đình khâm mệnh Binh bộ Thượng Thư Vương Văn Chuôi đại nhân đến đây tuyên đọc ý chỉ, thăm hỏi quân sĩ, có phải là nên phái người đi nghênh đón?.”

Nghe được ba chữ Vương Văn Chuôi, thái độ Thẩm Ngạo lạnh nhạt, hỏi: “Người tại nơi nào?”

“Hai mươi dặm, nhiều nhất chỉ hai canh giờ sẽ đến đây!”

Thẩm Ngạo cười cười nói: “Tối nhanh như vậy? Cũng thật khó cho hần, nghênh đón liền miễn đi, không có cái này đâu.”

“Cái này, chỉ sợ không ổn đâu, dù sao cũng là khâm sai, đại nhân.”

Thẩm Ngạo đạm mạc nói: “Ta biết rõ hần là khâm sai, Bồn đại nhân không phải khâm sai sao? Lại nói tiếp, bệ hạ còn ban thưởng cho ta một thanh Thượng Phương bảo kiếm, ta là khâm sai chính quy, hần là hàng nhái, nào có chính quy khâm sai đi đón một hàng nhái khâm sai?”

Hần lý luận cái này, thật sự không người nào hiểu được, hàng nhái là cái gì? Chẳng lẽ là ý tứ cao hơn? Chỉ là, một trận toàn diệt tinh nhuệ Thiên Nhất Dạy, không nói cấm quân, ít nhất huấn luyện viên, giáo úy bên này, đã rất là bội phục đối với Thẩm Ngạo, đừng nhìn vị Thẩm đại nhân này thỉnh thoảng phát điên, nhưng làm việc lưu loát, thao luyện ra được hiệu quả tốt, lúc này đây lấy lui làm tiến, lần thứ nhất toàn diệt chủ lực Thiên Nhất Giáo, cũng đủ để làm cho người tin phục.

Thẩm Ngạo đã nói như vậy, mọi người cũng không thể nói gì hơn, trong lòng nghĩ: “Bình bộ Thượng Thư kia hần là có cái gì mâu thuẫn cùng Thẩm đại nhân?”

Lúc này, Hàn Thế Trung bước nhanh tiến đến, đánh mắt về hướng Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo cho mọi người lui, Hàn Thế Trung thấp giọng nói: “Đại nhân, án lấy người phân phó, đã điều tra ra rồi, người này...”. Ngữ khí càng thêm thấp, bám vào trong lỗ tai Thẩm Ngạo, nói thầm vài câu.

Thẩm Ngạo ung dung cười một tiếng, nói: “Ta cũng biết là hần, mấy người tù binh biết rõ việc này, đều tạm giam, đến lúc đó sẽ có tác dụng của bọn hần, Hàn Thế Trung, lúc này đây người lập công lớn, ở phía trong tấu chương báo công, đã xin tước cho người, về phần thăng quan, tạm thời ta chưa cho người, cái học đường dạy võ này, còn phải chờ người tới làm, đợi qua vài năm nữa, học đường dạy võ bên này tiến nhập quỹ đạo, sẽ thả người ra ngoài.”

Hàn Thế Trung vừa kinh mà lại mừng, những năm này bị người áp chế đến hung ác rồi, khắp nơi bị người xa lánh, không thể tưởng được, làm cái huấn luyện viên này, lại chân chính có hi vọng tấn chức.

Hàn Thế Trung nghĩ nghĩ, nhưng lại lắc đầu, nói: “Đại nhân, ta muốn làm huấn luyện viên cả đời, tại học đường dạy võ, cũng không kém hơn so với tọa trấn một phương.”

Hàn Thế Trung nói như vậy, cũng không phải hần muốn khách khí, chỉ là hần đã thành thói quen sống tại đây, rất nhiều sự tình đã không dứt bỏ được rồi, còn nữa, ở chỗ này làm huấn luyện viên, tương lai đệ tử trong quân trải rộng thiên hạ, nói không chừng tương lai, người Trắc trấn chiêu mộ, đều là môn sinh đệ tử của hần, phần vinh quang này, không phải người bình thường có thể có được.

Thẩm Ngạo cười ha ha nói: “Chuyện này để lại nói tiếp!”

.....

Trên quan đạo, mấy chục kỵ binh bảo vệ xung quanh một chiếc xe ngựa, gào thét mà qua, những người này đều là trang phục cấm quân, bên hông trang bị trường đao, đầu đội nón Phạm Dương, trên người là áo giáp, nguyên một đám khói ngô cường tráng, giục ngựa chạy như điên.

Chiến mã hiển nhiên không chịu nổi gánh nặng, đã có chút ít ăn không tiêu, phát ra tiếng phì phì trong mũi, trên thân ngựa đầm đìa mồ hôi.

Mặt trời nhô lên cao, phẳng phất muốn nướng cháy mặt đất, bánh xe ngựa lăn qua đường, in một đường thẳng dài, lưu lại tro bụi đầy trời.

Khí trời như vậy, chính là khách thương qua đường, đều không muốn dừng lại, đại đa số sẽ tìm tiểu điểm quê nhà đặt chân nghỉ trọ, nghỉ mát rồi nói sau, nhưng cái đội kỵ binh này lại như là một điểm không thêm để ý, không ngừng thúc ngựa về phía trước, tuy là người kiệt sức, ngựa hết hơi, nhưng một khắc đều không dám dừng lại.

Trong xe ngựa rất xóc nảy, nhất là đối với Vương Văn Chuôi, người vừa mới khỏi bệnh, quả thực là một tràng dài tra tấn, mỗi một lần run rẩy, liền đau nhức toàn tâm, ngay cả nước tiểu, đều tự động chảy ra, hạ bộ đã ướt một mảnh rồi.

Vương Văn Chuôi cắn răng, nhưng lại hừ cũng không chịu hừ một tiếng, trong tay ôm thánh chỉ, nghiêng răng nghiêng lợi mà nhe răng cười .

Tất cả đều là Thấm Ngạo làm hại hấn, qua hai canh giờ nữa, liền có thể báo thù rửa hận rồi, Vương Văn Chuôi đã có thể tưởng tượng, chính mình từ trên trời giáng xuống đến trước mặt Thấm Ngạo, nghênh nghênh ngang ngang mà tuyên đọc thánh chỉ, Thấm Ngạo kia nằm sấp dưới chân của mình, đợi thánh chỉ tuyên đọc xong, hấn từ cao nhìn xuống, nhìn cái tên kia đáng chết, trong miệng nhảy ra một câu: “Đến đây, bắt phạm quan Thấm Ngạo!”

Về sau thì sao? Về sau tự nhiên là tìm mọi cách làm Thấm Ngạo nhục nhã! Muốn chết? Không có dễ dàng như vậy! Không lột da hấn, rút gân hấn, chẳng phải là tiện nghi cho hấn sao? Chính mình đã phụng chỉ quản thúc quân đội, tướng ở bên ngoài không theo quân mệnh, muốn giết chết một người phạm quan, còn không phải như chơi sao?

)

463. Chương 451: Thượng Phương Bảo Kiếm

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 451: Thượng phương bảo kiếm

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Về phần chuyện sau này, cứ mặc nó diễn ra, chính là chém đầu, cũng không hối hận.

Vương Văn Chuôi tới tình trạng này, đã không còn cái gì bận tâm, chết hay không cũng mất, chỉ còn lại cái tàn thân, đã có tiếng xấu, còn không bằng đi tìm chết? Vương Văn Chuôi còn sống, tín niệm duy nhất chỉ là vì chờ đợi ngày báo thù.

Thùng xe chậm chạp, đột nhiên bắt đầu run run kịch liệt, xe ngựa chậm rãi dừng lại, một người cầm quân Ngưu hầu ghim ngựa đến bên cạnh thùng xe, thấp giọng nói: “Đại nhân, các tướng sĩ đều kiệt sức, ngựa hết hơi, tại đây có một khách điểm, có phải là nên nghỉ chân một chút, thuận đường chăm sóc ngựa?”

Vương Văn Chuôi tưởng rằng đã đến, không thể chờ đợi được, mà kéo màn xe nhìn, vừa đúng lúc bắt gặp, xa xa có cờ quán rượu đón gió bay phấp phật, không khỏi hừ lạnh một tiếng: “ Nghỉ, nghỉ cái gì? Còn chỉ có hơn mười dặm mà thôi, không cần phải trì hoãn, tiếp tục đi.”

Ngay từ đầu hấn còn có thể nhịn được, ngũ khí cũng coi như bình thản, nhưng về sau, tâm tình đột nhiên kích động lên, ngay cả tiếng nói đều trở nên bèn nhọn vô cùng, ba chữ tiếp tục đi cuối cùng nói ra, cơ hồ là cuồng hống như con gà trống gáy.

Ngưu hầu nhăn lông mày lại, vốn là khâm sai nên có nghi thức khâm sai, vị Vương đại nhân này ngại tốc độ quá chậm, vứt mất đại đội nhân mã, chỉ đem hơn mười kỵ sĩ thức trắng đêm chạy như điên, hôm nay các bộ hạ một ngày một đêm cũng chỉ ngủ ba canh giờ, một đường chỉ dùng lương khô đỡ đói, trên ngựa xóc nảy lâu như vậy, đã sớm mệt mỏi không chịu nổi, Vương đại nhân này lại một điểm tâm tư thương cảm bọn hấn đều không có, chỉ muốn chạy đi, giống như là không thể chờ đợi được, muốn nhậm chức ngay lập tức.

Dĩ vãng, Binh bộ Thượng Thư Vương Văn Chuôi này, hấn đã từng quen biết, ngày bình thường coi như hiền lành, nhưng một chuyện này, lại không biết phát điên vì cái gì, một mực không c cho người sắc mặt

tốt, trên mặt kia đầy vẻ giống như cười mà không phải cười, một bộ dạng cay nghiệt, chính là mắng người cũng vô cùng chanh chua.

Ngu hầu nghĩ nghĩ, không nhận được, nói: “Đại nhân, cho dù muốn chạy đi, cũng phải phải người đi qua nghe ngóng chút ít tin tức, đều nói Thẩm Ngạo lui binh đến Thanh Hà bình, nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại không người nào biết đến, không tìm hiểu thoáng một tý, hỏi thăm tình tường, tùy tiện đi qua, nói không chừng sẽ gặp phải tặc phi. Mặt tướng là người thô kệch, cũng không sợ cái gì, khâm sai đại nhân thân thể thiên kim, cũng không thể nguy hiểm, phải không? Không bằng chúng ta nghỉ ngơi, ăn no bụng ngủ đủ trước, đợi bên kia có tin tức, lại chạy qua, cũng không mất bao nhiêu thời gian.”

Đối mặt với Binh bộ Thượng Thư này, Ngu hầu đã xem như đủ khách khí rồi, thì ra tưởng rằng Vương Văn Chuôi sẽ miệng đầy đáp ứng, ai ngờ Vương Văn Chuôi lại càng trở nên kích động, vuốt râu không nhiều dưới hàm, vừa sờ, lại rơi xuống sợi râu, hấn trềng mắt nhìn Ngu hầu, cười lạnh, nói: “Nguy hiểm hay không nguy hiểm, tất cả đều là người nói, bản khâm sai không sợ, người sợ cái gì? Người thích nghỉ chân sao?”

Ngu hầu thoáng cái đã sợ hãi, đành phải nói: “Không dám, không dám, tất cả nghe theo đại nhân phân phó.”

Vương đại nhân này thật sự là càng ngày càng kì quái, chẳng những người thay đổi, ngay cả khí chất đều trở nên âm nhu hơn không ít, hoảng hốt một làm, lại làm cho Ngu hầu cảm giác mình đối mặt không phải Binh bộ Thượng Thư, mà là công công.

Ý nghĩ này xuất hiện, lại làm cho trong lòng hấn nổi lên hiềm nghi, đây là làm sao vậy? Tiếp theo, không nhận được mà vụng trộm nhìn chăm và yết hầu Vương Văn Chuôi. Ai ngờ vừa xem xét, vừa lúc bị Vương Văn Chuôi nhìn trúng tâm tư, Vương Văn Chuôi vừa thẹn vừa giận, cơ hồ là dất hết yết hầu phát ra tiếng quát bén nhọn: “Làm càn, làm càn, người là chó má vũ phu, bản khâm sai cũng là thứ để người có thể tùy ý xem hay sao? Biền, dẫn người chạy đi!” Vội vàng cuốn rèm xe xuống, trong xe vẫn còn hùng hùng hổ hổ: “Giết ngàn tặc, bản khâm sai tiết chế quân đội, người thứ nhất là bắt người khai đao, không để ánh mắt đó làm loạn được.”

Lúc mắng, thật sự là cái gì nhả nhận cũng không có, xưa nay, mặc dù những quan văn kia, có chút khinh thường đối với vũ phu, nhưng trong lời nói sẽ không lộ ra, coi như là mĩa mai, đó cũng là không lưu dấu vết, để cho người trong cuộc còn tưởng rằng người ta khoa trương người thành một đóa hoa, ít nhất cũng đợi cho vui vẻ rạo rực mà về đến nhà mới tỉnh ngộ, bị những văn nhân hôi chua kia chỉ cây dâu mà mắng cây hòe.

Nhưng Vương Văn Chuôi mắng như vậy, làm cho Ngu hầu này bắt đầu khó chịu, cũng không nói cái gì nữa, ghìim ngựa, tức giận nói: “Đi, tiếp tục chạy đi.”

Các kỵ sĩ ào ào phát ra tiếng oán than dậy đất, trong lòng hơn phân nửa là đang ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông Vương Văn Chuôi này, mới chậm rãi tiếp tục ra đi.

Bọn hấn đi một chuyến này, đều chưa từng ngừng lại, về sau tốc độ càng ngày càng chậm, này Ngu hầu không muốn chịu nhọc nữa, dứt khoát cũng không nói sự tình nghỉ tạm, ngược lại, Vương Văn Chuôi kia ngại tốc độ không nhanh, còn thúc giục mấy lần.

Thăng đến tối đêm, mới rốt cục thấy được lửa trại, Vương Văn Chuôi nhô đầu ra, tâm đã nhảy cẫ hòng rồi, trong lòng khanh khách cười lạnh: “Thẩm Ngạo, bản khâm sai đến rồi!”

Cảnh tối lửa tắt đèn, ai cũng thấy không rõ động tĩnh quanh mình, Ngu hầu này liền phát giác có chút không được bình thường, tại đây mùi máu tanh quá nặng, phảng phất vừa mới đã trải qua một hồi chém giết, đi đến trước cửa, thông báo một câu về hướng vệ binh cửa ra vào.

Tiếp theo, ghìim ngựa đến trước cửa sổ xe Vương Văn Chuôi, thấp giọng nói: “Đại nhân đợi một chút, đã muốn bẩm báo, nhiều nhất một hai nén hương, sẽ có người tới nghênh.”

Trong xe, Vương Văn Chuôi lúc này đây không mở mảnh vải, nói chuyện cùng Ngu hầu, chỉ là ngồi ở trong xe, nói: “Tốt, vậy thì chờ, tại đây làm sao lại có một mùi lạ?”

Đem Ngu hầu nói: “Là mùi máu tanh.”

Vương Văn Chuôi chặc chặc cười lạnh nói: “ Mùi máu tanh rất tốt, ta ưa thích mùi vị này, ta hỏi người, thời điểm chém đầu người, máu có thể tung tóe theo miệng vết thương ra hay không?”

Ngũ hầu cũng không biết vì cái gì mà Vương Văn Chuôi hỏi cái này, chần chờ nói: “ Có ạ.”

Vương Văn Chuôi cười hắc hắc, nói: “ Như thế này, thử xem liền biết.”Liền không còn thanh âm gì nữa.

Trộn vẹn thời gian hai nén hương, cửa rốt cục mở rộng ra, viêphíasau, đã có người chuẩn bị xong hương án, giáo úy, cấm quân trong doanh xếp thành hàng đi ra, tại cửa xếp thành chữ bát (), bên trong lại càng có đội ngũ cấm quân xếp thành hàng, Thẩm Ngạo mang theo doanh quan, trung đội trưởng lớn nhỏ trong quân đi ra, thật xa đã cười ha ha nói: “ Hôm nay, vào sáng sớm, lúc thức dậy liền chứng kiến chim tước tại xoay quanh trên cành cây cao, không thể tưởng được, thật sự là có quý nhân đến.”

Người từ bóng đêm đi đến, Thẩm Ngạo mặc triều phục màu tím, buộc ngọc dải lên, đầu đội cánh nón, từng bước một đi tới, cười ha hả mà nhìn về phía xe ngựa, nói: “ Vương đại nhân lúc này đây khâm mệnh tới đây, chắc hẳn nhất định là có chuyện quan trọng, bổn quan và Vương đại nhân là quen biết đã lâu, khách sáo liền miễn đi, mời Vương đại nhân trước đọc ý chỉ tuyên.”

Trong xe, Vương Văn Chuôi kéo rèm xe, chui ra, chân vừa rơi xuống đất, cái mặt âm trầm kia tức thì hóa thành dáng tươi cười, giờ phút này hắn thấy Thẩm Ngạo, tuy trong lòng hận đến nghiến răng nghiến, nhưng lập tức, hắn liền làm quyết định, đều nói mèo đùa giỡn chuột, hôm nay hắn lại muốn từ từ đùa cùng họ Thẩm một chút, không cần phải để lộ ra tiếng gió trước, đến lúc đó cho hắn một đạo thiên lôi, nhìn hắn còn đắc ý thế nào đây.

Vương Văn Chuôi chặc chặc cười nói: “ Thẩm đại nhân, chúng ta đã lâu không gặp à.”

Hai người hàn huyên vài câu, ngôn ngữ trong lúc đó tất nhiên là toàn nói sắc bén, thấy Thẩm Ngạo đầy mặt hồng quang, Vương Văn Chuôi cười lạnh trong lòng: “ Sau một khắc nhìn người khóc hay là cười.”

Thấy thời điểm không sai biệt lắm, Vương Văn Chuôi liền nghiêm mặt nói: “ Thẩm Ngạo tiếp chỉ ý.”

Thẩm Ngạo khom mình hành lễ, cất cao giọng nói: “ Thần tiếp chỉ.”

Vương Văn Chuôi cười lạnh nhìn Thẩm Ngạo liếc, ngay mí mắt cũng không chịu nâng lên đến, không đếm xỉa tới, nói: “ Như thế nào? Thẩm đại nhân chính là tiếp chỉ ý như vậy hay sao?”

Thẩm Ngạo lảng tránh, nói: “ À? Hắn là tiếp chỉ ý còn có cái gì chú ý.”

“ Đồ không biết sống chết.”Vương Văn Chuôi thầm mắng một câu trong lòng, nhưng lại làm ra một bộ dáng tươi cười, nói: “ Thánh chỉ vừa đến, như thiên tử đích thân tới, vì sao người không quỳ?”

“ À, thì ra đại nhân nói cái này.”Thì ra tưởng rằng Thẩm Ngạo hội quỳ xuống, ai ngờ Thẩm Ngạo khê cười nói: “ Đại nhân, thật sự thật có lỗi, bổn quan giống như không quá thuận tiện.”

Sắc mặt Vương Văn Chuôi lúc này lại không có gì tốt : “ Có cái gì không tiện?”

Thẩm Ngạo nói: “ Trên người bổn quan mang theo thiên tử Thượng Phương bảo kiếm, bảo kiếm này giống như thánh chỉ, đều là như Trẫm đích thân tới, rốt cuộc tính như thế nào?”

Vương Văn Chuôi vừa nghe, quả nhiên thấy Thẩm Ngạo buộc một thanh trường kiếm bên hông, theo đạo lý, như loại quan tiết chế quân đội, lại quản thúc quân sự kinh đô và vùng lân cận này, trong nội cung đều ban thưởng thanh kiếm coi như hậu đãi, một phương diện khác, cũng để thuận tiện điều hành, chỉ là hôm nay một người cầm thánh chỉ, một người mang theo ngự kiếm, con rùa gập con rùa đen, thật không hiểu phải làm gì cho đúng.

Thẩm Ngạo cười ha ha nói: “ Không bằng như vậy đi, bổn quan thấy thánh chỉ đương nhiên là phải lạy, nhưng đại nhân thấy ngự kiếm cũng không thể đứng, bổn quan quỳ xuống tiếp chỉ, đại nhân cũng quỳ tuyên đọc ý chỉ, như thế nào?”

)

464. Chương 452: Đánh Khâm Sai

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 452: Đánh khâm sai

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo cười cười nhìn Vương Văn Chuôi, Vương Văn Chuôi á khẩu không trả lời được, lập tức sinh ra một cảm giác nhục nhã, trong lòng nghĩ, đã chết đến nơi rồi, người này rõ ràng còn làm ra vẻ con vẹt chết mạnh mẽ.

Con người hần đảo một vòng, đành phải chịu đựng cục tức này, mọi sự đợi tuyên đọc ý chỉ xong rồi nói sau, âm trầm cười nói: “ Không dám, không dám, quỳ liền miễn đi, bổn quan đứng tuyên đọc ý chỉ, Thẩm đại nhân liền đứng nghe chỉ.”

Thực sự không phải là Vương Văn Chuôi không muốn quỳ xuống cùng Thẩm Ngạo, chỉ là hần quỳ xuống, động tác lớn như thế, không tránh khỏi việc liên lụy đến miệng vết thương, đã có ngự kiếm và thánh chỉ, hai người đều đứng cũng hợp quy củ.

Thẩm Ngạo do dự một chút, cười cười nói: “ Được rồi, như vậy bổn quan liền đứng tiếp chỉ ý, Vương đại nhân, đây chính là người đồng ý cho ta, đến lúc đó trách tội xuống, bổn quan không tránh khỏi sẽ dính dáng đến người.”

Wương Văn Chuôi trừng mắt liếc hần một cái, lại cũng không thể nói gì hơn, nghiêm mặt nói: “ Thẩm Ngạo tiếp chỉ ý.”

Thẩm Ngạo vẻ mặt nghiêm túc, nói: “ Thần tiếp chỉ.”

Thẩm Ngạo có thể đứng, không có nghĩa là người khác có thể đứng, Thẩm Ngạo vừa dứt lời, tức thì doanh quan, trung đội quân, giáo úy, cấm quân sau lưng đều quỳ xuống.

Wương Văn Chuôi nghiêm mặt nói: “ Hoàng đế viết: Thẩm Ngạo ôm việc kinh đô và vùng lân cận, Trẫm may mắn lên ngôi, lấy được nghiệp thiên thu. Khanh được quân yêu, tình thâm thể quốc. Nhưng lui giữ Mông thành mà sợ tắc là ra sao? Nay người trong nước nghi ngờ, đều nói ái khanh sợ tắc như hổ, không thể nắm quốc sự. Trẫm lần này xem như tha người, hãy giao quân đội, để Binh bộ Thượng Thư Vương Văn Chuôi thay thế.”

Thánh chỉ thập phần ngắn gọn, khác với dĩ vãng, lúc trước đều là mắng to một trận, cuối lại nhẹ nhàng rơi xuống, lúc này đây lại khoe một phen, nói Thẩm Ngạo được quân yêu, thâm tình thể quốc, ý tứ này hơn phân nửa là còn có mấy phần khẳng định đối với Thẩm Ngạo, bất kể như thế nào, ít nhất nói bản tâm Thẩm Ngạo có lẽ là rất tốt.

Về phần đằng sau, liền nghiêm trọng, nói Thẩm Ngạo vứt bỏ Mông thành sợ địch như hổ, hiện tại người trong nước nghi ngờ, thân là thiên tử, cũng không khỏi không xoá quân sự quyền hành của người, do Vương Văn Chuôi đến thế thân.

Wương Văn Chuôi niệm xong, trên mặt đã lộ ra nụ cười đắc ý, vừa thu thánh chỉ lại, cười lạnh nói: “ Thẩm Ngạo, thánh chỉ đã đọc xong, người nghe rõ chưa?”

Thẩm Ngạo nói: “ Hiểu.”

Wương Văn Chuôi đắc ý phi phàm nói: “ Đã như vậy, người tới, lột cánh nón, quan phục của Thẩm Ngạo ra, bắt đầu áp giải về kinh.”

Ngu hầu Bộ quân tư sau lưng lập tức ừm một tiếng, đang muốn động thủ.

“ Chậm đã!” Thẩm Ngạo trấn định tự nhiên nói: “ Thánh chỉ chỉ nói là xoá, cũng không áp giải, Vương đại nhân đây là muốn mượn quyền ép người?”

Trong đôi mắt Vương Văn Chuôi sát khí đằng đằng, âm thanh rít gào nói: “Bổn quan hiện tại ôm quyền kinh đô và vùng lân cận, có phải là mượn quyền ép người hay không, còn có phần để người nói chuyện? Người tới, bắt, và miệng trước!”

Đến mức này, không khí đã muốn hạ xuống, đừng nói là cái cấm quân Bộ quân tư kia, chính là Tư Mã tư bên này, đều im lặng, nguyên một đám quái dị nhìn Vương Văn Chuôi.

“Như thế nào? Không có nghe được lời bổn quan nói sao... nhanh, bắt...”

“Bốp...”

Một bàn tay người, nghĩa bất dung tình, tát vào trên mặt Vương Văn Chuôi, người đánh lại là Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo hướng Vương Văn Chuôi cười lạnh, lập tức lại chính là đánh tiếp mấy cái tát, câu nói kế tiếp của Vương Văn Chuôi lại không nói được nữa, bùm mặt cao giọng kêu to: “Thẩm Ngạo... người muốn tạo phản? Thật to gan, ngay cả khâm sai cũng dám đánh! Ôi...”

Cái biến cố này vô cùng đột nhiên, làm người xem hoa mắt, Tư Mã tư bên này không có gì, Ngu hầu Bộ quân tư kia nhướng mày, lúc này trên mặt cũng bất thiện rồi, tiến về phía trước một bước, lạnh lùng nói: “Thẩm Ngạo, người làm cái gì vậy?”

Thẩm Ngạo mặt lạnh nói: “Tự nhiên là đánh người!”

Đem Ngu hầu đề đao bên hông lại, hỏi: “Người biết người đánh ai không?”

Tay hấn nhấn đao một cái, huấn luyện viên, giáo úy sau lưng Thẩm Ngạo cũng không nhịn được nữa, đề đao lại, không khí thoáng cái hạ xuống điểm băng, Thẩm Ngạo ung dung cười một tiếng: “Trong thánh chỉ là nói như thế nào, nói là ta để mất Mông thành, người trong nước nghi ngờ, có phải không?”

Hấn hét lớn một tiếng: “Hàn Thế Trung.”

Hàn Thế Trung giẫm chân tại chỗ đi ra, nhúu lông mày nói: “Có mặt tướng.”

“Cái Mông thành này vẫn còn trong tay chúng ta sao?”

“Hồi bẩm đại nhân, Tiền quân doanh vừa mới quay lại truyền tin tức, Mông thành đã thu phục lại.”

Thẩm Ngạo gật đầu, lập tức rút một phần tấu chương trong tay áo ra, trực tiếp vứt vào trong tay Ngu hầu: “Chính mình xem đi.”

Ngu hầu tiếp nhận tấu chương, nhìn một lần, trong lòng liền có chút gì kinh ngạc, đây là một phần tấu chương báo chiến thắng, án lấy việc viết ở phía trong tấu chương, cái này nên là một hồi đại thắng trước nay chưa có, lần thứ nhất liền đánh bại hơn vạn tặc, giết tặc tám ngàn, bắt được tặc hai ngàn, không nói ở đây có thể gian dối hay không, nhưng khâm sai đã đến rồi, Thẩm Ngạo này còn dám hung hăng càn quấy như thế, chắc không phải gạt người.

Hấn thái độ thoáng cái hòa hoãn một ít, mong mỗi liếc Thẩm Ngạo, nhất thời cũng không biết nên xử trí như thế nào rồi, Thẩm Ngạo thân thuộc với vua, tất nhiên là không nói cũng biết, lúc này thánh chỉ đến đây, cũng là bởi vì Biện Kinh bên kia huyền não quá hung, nhưng trước mắt, sợ địch như hổ biến thành đại thắng, hấn làm Ngu hầu, thật đúng là hai mặt khó xử.

Nếu không bắt, mất chức là vững chắc, nhưng áp giải liền có chút quá mức, người ta là công thần, lại là cận thần con trời, hôm nay áp giải hấn, ngày mai trong nội cung truyền chỉ ý, liền không tránh khỏi muốn đầu người, cái lỗi này, hấn không ăn nổi.

Đang lúc Ngu hầu hoảng thần, Vương Văn Chuôi bên kia đã đoạt lấy tấu chương, nhìn chung quanh liếc, cười lạnh nói: “Thánh chỉ chính là thánh chỉ, quân người có công hay là sai, trước mắt bổn quan mới được là ôm quyền kinh đô và vùng lân cận, người dám đánh ta, chính là tội không thể xá! Chu Ngu hầu, người còn lo lắng cái gì, trước tiên đem người bắt hấn lại!”

Sắc mặt Ngu hầu có điểm quái dị rồi, bắt người? Đến lúc đó người này chạy về Biện Kinh đi cáo trạng, người thứ nhất không may, còn không phải là mình sao? Vương đại nhân không muốn sống, chính mình cũng không thể đi theo hổ đồ, khúm núm gật đầu, lại không thềm động thủ.

Vương Văn Chuôi đã muốn điên rồi, vọt tới trước người Thẩm Ngạo, muốn đích thân động thủ, ai ngờ vừa mới đi qua, Thẩm Ngạo vung một bàn tay, lại là một cái tát đánh qua, sau đó lập tức dùng chân đạp một cái, thoáng cái đã đạp trúng hạ thân Vương Văn Chuôi, Vương Văn Chuôi à nha một tiếng kêu to thê lương, đã là nằm dưới đất, lại không đứng dậy được, hạ thân kia lập tức chảy đầm đìa máu tươi, ướm nhẹp một mảnh, làm người xem kinh tâm.

Lần này, tất cả mọi người đều nghi ngờ, Thẩm đại nhân chỉ là nhẹ nhàng đạp một cái, làm sao lại chảy ra nhiều máu như vậy? Thật đúng là quái?

Vương Văn Chuôi lúc này thật sự là đau nhức, tâm muốn chết cũng có, miệng vết thương vừa mới khép lại một ít, bị một cước này xé mở lần nữa, đau đớn kịch liệt làm hắn lăn qua lăn lại trên mặt đất.

Ngũ hầu lúc này không thể không đứng ra, nói: “Thẩm đại nhân...”

Thẩm Ngạo cắt ngang hắn, nghiêm mặt nói: “Ai tới ôm cái sự tình ba đường kinh đô và vùng lân cận này cũng không gấp, chỉ có Vương Văn Chuôi không được, chính là thánh chỉ đến, Thẩm Ngạo ta cũng tuyệt không giao ấn tín và dây đeo triện cho hắn.”

Ngũ hầu trợn mắt nói: “Đây chính là thánh chỉ! Thẩm đại nhân cũng biết kháng chỉ là gì lỗi sao?”

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng: “Ta tự nhiên biết rõ, nhưng so sánh với an nguy Đại Tổng ta, bổn quan tình nguyện kháng chỉ.”

Ngũ hầu nhất thời cũng luống cuống, kháng chỉ bất tuân, đây chính là tội lớn, hiện tại ngay cả khâm sai cũng đánh, chính mình theo hỗ trợ khâm sai, cũng phải tỏ vẻ một chút, nhưng Tư Mã tư cấm quân và giáo úy sau lưng Thẩm Ngạo, nguyên một đám thờ ơ lạnh nhạt, có trời mới biết Bộ quân tư bên này động thủ, có thể đưa tới mối thù Tư Mã tư bên kia hay không.

Đang tại thời điểm hắn chần chờ, Thẩm Ngạo cất cao giọng nói: “Hàn Thế Trung, áp giải người tới.”

Hàn Thế Trung đáp ứng, lập tức rời đi trong chớp mắt, chỉ một lúc sau, liền dẫn bảy tám cái cấm quân, áp giải mười tù binh tới, những tù binh này toàn thân là tổn thương, chắc hẳn tra khảo không ít, vừa thấy được Thẩm Ngạo, lập tức quỳ xuống dập đầu, nói: “Đại nhân tha mạng, tha mạng, chúng ta biết rõ sai rồi, không dám thờ phụng Từ Thần Phúc, tà thuyết mê hoặc người khác...”

Thẩm Ngạo vừa nhấc mí mắt lên, chậm rãi nói: “Nói đi, nói hết những gì các ngươi biết ra.”

Những người này đều ôm lấy tâm tư cầu sống, nguyên một đám nói: “Đúng, đúng, chúng ta nói. Lúc này đây, Từ Thần Phúc dám chủ động đẩy binh ra, là vì ở phía trong thành Biện Kinh có người báo tin cho chúng ta, nói Biện Kinh hư không, đại nhân phô trương thanh thế, Mông thành chỉ có hơn vạn cấm quân và một đám sương quân...”

Những người này bị tra tấn, sớm đã không tin cái gì là Thiên Nhất Dạy, Thiên Nhất Dạy cũng không thể kiếm cơm ăn, lúc này nhanh chóng tỉnh ngộ, lại muốn mạng sống, tự nhiên thêm mắm thêm muối, bẩm báo sự tình Vương Văn Chuôi bán tin tức tình báo ra, sau khi nói xong, liền nặng nề dập đầu, nguyên một đám khóc rống, mặt đầy nước mắt nói: “Chúng ta cũng chỉ bị Từ Thần Phúc lừa dối, xin đại nhân khai ân.”

Thẩm Ngạo không để ý tới bọn hắn, nói với Hàn Thế Trung: “Áp giải xuống dưới, bắt đầu quản thật kỹ, đến lúc đó đưa về Biện Kinh, lại để cho Đại Lý Tự từ từ thẩm vấn, Chu Ngũ hầu, những lời này ngươi nghe rõ ràng chưa?”

Chu Ngũ hầu nghe xong, giờ mới hiểu được vì cái gì mà Thẩm Ngạo kháng chỉ bất tuân, trên trán lập tức đầm đìa mồ hôi lạnh, trong lòng nghĩ: “Họ Vương thật là đáng chết, làm ra loại sự tình này đến, cũng khó trách Thẩm đại nhân không chịu giao binh quyền, giao binh quyền cho người thông đồng tặc phỉ này, không cần mấy ngày công phu, hơn phân nửa là Thiên Nhất Dạy sẽ đến Biện Kinh.” Trong chốc lát, trong lòng hắn đã có so đo, lúc này nếu không tỏ vẻ bề ngoài, chắc chắn sẽ không chịu sự phỉ báng, lập tức quỳ xuống, nói: “Đại nhân, mặt tướng có mấy lời, không biết có nên nói hay không.”

Thẩm Ngạo thản nhiên nói: “Ngươi nói.”

Chu Ngũ hầu nói: “Lời đồn đại trong kinh thành rất nhiều, lại có gian thần tặc tử bịa đặt sinh sự, trong nội cung lúc này mới hạ ý chỉ, trên bản tâm, tâm bảo vệ của bề hạ đối với đại nhân, tất nhiên là không thể

nói. Nếu bệ hạ biết rõ chuyện nơi đây, hơn phân nửa sẽ xé thánh chỉ thành mảnh nhỏ. Cái binh quyền này, tuyệt đối không thể giao cho Vương Văn Chuôi, nếu không hậu quả sẽ không chịu nổi, vì Đại Tổng triều ta, vì hoàng thượng, cái liên quan tiêu diệt tộc này, còn cần đại nhân đảm đương, nếu trong nội cung so đo tội kháng chỉ bất tuân, mặt tướng cam nguyện chịu tội cùng Thẩm đại nhân.”

Chu Ngu hầu sống trong quan trường, cũng lăn lộn vài thập niên, những lời này nói ra thật sự rất xinh đẹp, lời nói xoay chuyển, phải sạch sẽ liên quan giữa mình và Vương Văn Chuôi, nói sau, bảo vệ Đại Tổng và hoàng thượng là đại nghĩa, cái kháng chỉ này là có thể bỏ qua, không nói hoàng thượng, chính là đủ loại quan lại trong triều cũng tuyệt đối không dám so đo sự tình kháng chỉ bất tuân, người so đo, chắc chắn cũng sẽ bị đánh thành đồng đẳng của Vương Văn Chuôi, Vương Văn Chuôi thông đồng với địch, hẳn là người cũng thông đồng với địch?

Rõ ràng trong nội cung sẽ không giáng tội, Chu Ngu hầu lại nói, nếu trong nội cung muốn so đo, cam nguyện chịu tội cùng Thẩm đại nhân, đây là kéo Thẩm đại nhân, chạm tay vào có thể bỏng, lên trên một con thuyền với mình, không thiếu được việc dính một điểm ánh sáng của Thẩm Ngạo, đến lúc đó thăng chức rất nhanh không nhất định sẽ có, nhưng có nhiều hơn một cây đại thụ tốt để hóng mát, lại rất vững chắc.

Về phần Vương Văn Chuôi sắc mặt xanh trắng, bụm lấy đũng quần lần qua lần lại trên mặt đất kia, Chu Ngu hầu đã không có hào hứng để ý tới hắn nữa, đầu còn quấn được sống chết của hắn.

Thẩm Ngạo lạnh nhạt mỉm cười, quét mắt liếc Vương Văn Chuôi, nghiêm mặt nói: “ Thân thuộc với vua, bốn quan đã được hưởng thụ, thân là thần tử và người bạn tốt của bệ hạ, cái ý chỉ này, ta chính là liều mạng bị xét nhà diệt tộc, cũng tuyệt đối không thể tuân thủ, Chu Ngu hầu, hôm nay người làm chứng, tương lai có cái gì liên quan, ta dốc hết sức chịu trách nhiệm, về phần Vương Văn Chuôi..., người tới!”

Thẩm Ngạo quát một tiếng chói tai, Chu Ngu hầu vừa muốn đáp ứng, đám giáo úy bên kia đã cùng kêu lên nói: “ Đến ngay.”

“ Bắt!”

Hơn mười người như lang tự hổ nhào qua, gắt gao đè Vương Văn Chuôi lại, lập tức có người tìm dây thừng đến, buộc hắn thành bánh chưng.

Wương Văn Chuôi đã đau đớn không chịu nổi, lại cực kỳ không cam lòng, thê lương kêu to: “ Thẩm Ngạo, cho dù ta hóa thành lệ quỷ, cũng quyết không bỏ qua cho người, người chờ nhìn xem, ha ha..., Thẩm Ngạo, người, cầu tặc kia.....” Tóc tai hắn bù xù, cũng không biết khí lực từ nơi nào đến, đúng là thoáng cái giấy thoát khỏi mọi người, điên điên khùng khùng mà đánh tới hướng Thẩm Ngạo.

Đổi lại là người khác, sớm đã bị hắn đụng phải, đáng tiếc Thẩm Ngạo đánh nhau giết người không cao siêu, nhưng năng lực phản ứng lại siêu tuyệt, nhấc chân một cước, lại là đá trúng hạ thân của hắn, lần này xem như đá vô cùng hung ác, Vương Văn Chuôi thoáng cái đã bay ra ngoài nửa trượng.

Đám giáo úy không nói hai lời, cuối cùng cũng chế ngự hắn, Thẩm Ngạo ở bên kia bĩu môi, không đếm xỉa gì tới, nói: “ Người là người, ta còn không sợ, còn sợ người làm quỷ sao? Không thức thời!” Dừng một chút, vẫn không quên chiếu cố hắn, nói: “ Nhớ kỹ, mời lang trung cho Vương đại nhân, đã nát thành cái dạng này rồi, rất không đẹp.”

Đội giáo úy đám đem Vương Văn Chuôi đi, Thẩm Ngạo mời Chu Ngu hầu kia đến, hỏi: “ Người tên là gì? ”

Chu Ngu hầu nói: “ Tại hạ Chu Phóng, làm việc chung ở phía trong Bộ quân tư.”

Thẩm Ngạo gật gù đầu, nói: “ Vốn, sự tình áp giải Vương Văn Chuôi trở lại kinh, nên giao cho người tới xử lý, thuận đường truyền tin chiến thắng của ta trở về, nhưng người vất vả đến một chuyến, còn chưa được nghỉ chân, liền ở lại doanh, theo chúng ta tiến công, tên tâm, công lao này, không thiếu được người, trở lại Biện Kinh, ta sẽ xin người lên chức Đô Ngu hầu.”

Cùng Ngu hầu mừng rỡ nói nói: “ Tạ đại nhân dẫn dắt.”

Thẩm Ngạo lại mệnh một người trung đội trưởng, mang người áp giải tù binh và Vương Văn Chuôi trở lại Biện Kinh, những người khác trở lại lều lớn, nghiêm mặt nói: “ Chư vị, tình nhuệ quân phản loạn đã bị tiêu

diệt, quân lính còn lại đều tản mạn, không đủ sức mạnh, thời điểm kiến công lập nghiệp đã đến, mười ngày, ta cho chư vị thời gian mười ngày, mười ngày sau, tiêu diệt hoàn toàn địch nhân!”

)

465. Chương 453: Nói Hộ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 453: Nói hộ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Các doanh quan, trung đội trưởng ào ào nói: “Tuân mệnh!”

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng nói: “Nghỉ tạm một ngày, ngày mai tiến công, tất cả giải tán đi.”

Ngày hôm sau, tất cả doanh tinh thần no đủ đã tập kết xuất phát, trận chiến thứ nhất đại thắng, đã làm cho bọn họ tin tưởng mười phần, trải qua máu và lửa rèn luyện, cái ngứa thớ trên mặt không tự giác mà bị đánh tan vài phần, không tự giác mà nhiều thêm vài phần trầm ổn và khắc nghiệt.

Tư Mã tư tiến triển cực nhanh, không đến một ngày thời gian liền đến Hoa Tử độ, tại đây có hơn ngàn quân phản loạn chiếm cứ, bọn hắn cũng là vừa vặn nhận được tin tức Vương Mãnh đại bại, đang bối rối, Tư Mã tư liền từ trên trời giáng xuống, lập tức khởi động tiến công, đại thắng.

Tin tức Vương Mãnh đại bại cho bọn hắn thật sự rung động quá lớn, ban đầu bọn hắn cho là mình có Thiên đế bảo vệ giúp đỡ, không nói đao thương bất nhập, ít nhất quan quân sợ hãi cũng nên có, nhưng thất bại này, triệt để bỏ đi lòng tin của bọn hắn, ngày đó thủ lĩnh đang đắn đo, xem có nên tiếp tục công thành hay không, hậu quân doanh Tư Mã tư liền lặng yên tiến tới, những cấm quân mỗi một không chịu nổi này vừa thấy được địch nhân, tựa như con muỗi thấy máu, lập tức giữ vững tinh thần, trong giây lát, đã bày ra đội hình xung phong, ngay cả thám báo cũng không thả ra, trực tiếp xông lên giết chết.

Quân phản loạn Phong Khâu đại loạn, chạy tứ tán, sương quân ở bên trong giết ra, truy đuổi hơn mười dặm, máu chảy thành sông.

Tư Mã tư phóng ra bốn phía, đầu trận tuyến Thiên Nhất Dạy đã hoàn toàn rối loạn, nguyên một đám tin tức xấu tập hợp đến trung quân, Từ Thần Phúc nghe được Vương Mãnh đại bại, biết rõ đại thế đã mất, suốt đêm hạ lệnh tất cả nhỏ trại rút quân, mưu toan rút về Trượt Châu, dựa vào nơi hiểm yếu chống lại.

... ..

Mấy ngày nay, nội thị trong nội cung đầu đầu cẩn thận từng li từng tí, chính là Dương Tiễn cũng lưu vài phần tâm tư, tính tình hoàng thượng bên kia càng ngày càng tệ, hôm qua còn đập phá một bình Đao nghiễn, một người tiểu nội thị tránh không kịp, đầu đều là máu, nghe nói đêm qua một người phi tử thị tắm, cũng không biết là nói gì đó không nên nói, liền bị đánh vào lãnh cung, thật sự là có oan đều không có nơi để nói.

Cho nên hôm nay Dương Tiễn hầu hạ, lại càng không dám chậm trễ, một câu cũng không dám nói, liền đợi ở bên ngoài, hoàng thượng không gọi, hắn quyết không dám phát ra động tĩnh.

Thái Kinh là sáng sớm đã nhập cung, vừa đi vào, liền nửa buổi trưa không đi ra, Dương Tiễn cũng giảm bớt việc, chỉ là thần sắc hoảng hốt, đứng ở bên ngoài Văn Cảnh các, nghĩ đến rất nhiều tâm sự.

“Thẩm Ngạo bên kia cũng không biết thế nào, người Thái sư đề cử là Vương Văn Chuôi, Vương Văn Chuôi này không phải là môn sinh của Thái Kinh sao?” Dương Tiễn thấy nhiều âm mưu quỷ kế hoạt động, lòng mi không khỏi nhú lại, sau lưng cái này nhất định là có uẩn khúc.

Hắn thở dài, đành phải tự an ủi mình, chỉ mong tiểu tử kia có thể còn sống trở về, chỉ cần có thể trở lại Biện Kinh, cho dù tội lớn đến mấy, ít nhất cũng có thể bảo vệ tánh mạng.

Đang tại lúc Dương Tiễn hoảng thần, Triệu Cát bên trong lớn tiếng gọi hắn: “Dương Tiễn, tiến vào đây.”, Dương Tiễn không nói hai lời, lập tức tiến bước đi, vốn là vụng trộm nhìn thoáng qua Thái Kinh ngồi ngay ngắn bất động, lập tức hướng Triệu Cát nói: “Bệ hạ có gì phân phó?”

Sắc mặt Triệu Cát rất kém cỏi, nói: “Nước trà đã nguội, đổi một chén trà khác cho Thái ái khanh.”

Dương Tiễn không dám chậm trễ, lập tức cầm nước trà Thái Kinh, chạy đến phía trong thay đổi nước ấm, lại bưng trở về, lúc này Triệu Cát không phân phó hắn đi ra ngoài, hắn cũng chỉ có thể đứng ở chỗ này, liền nghe được Thái Kinh chậm rãi nói: “Bệ hạ, sự tình đến trình độ này, tuy bệ hạ coi trọng đối với Thẩm Ngạo, muốn dùng, cũng phải tránh tiếng xấu trước. Chẳng bằng như vậy, giáng chức hắn đi Thành Thị Hải tư trước, đưa ra bên ngoài, qua một hai năm, sẽ gọi hắn trở về, hắn còn trẻ, ma luyện cũng tốt.”

Triệu Cát cau mày, nói: “Chỉ sợ bách quan lại phản đối, nhất định phải bắt Trầm trị tội hắn.”

Thái Kinh cười ha ha nói: “Bệ hạ là con trời, trị hay không trừng trị, là sự tình của bệ hạ, cùng lắm thì có tấu chương buộc tội, Môn hạ tỉnh bên kia ngăn cản thoáng một tý thì cũng thôi, kỳ thật Thẩm Ngạo này hơi lỗ mãng một ít, tài năng cũng là số một số hai, tương lai đợi lão phu không thể tận trung với bệ hạ, cũng nên lưu cho bệ hạ nhân tài có thể dùng, Thẩm Ngạo này, có thể dùng.”

Lông mày Triệu Cát không khỏi bắt đầu giãn ra, cười ha ha nói: “Thái khanh tuệ nhãn cao siêu, lời nói này, Trầm thích nghe.”

Thái Kinh không quan tâm hơn thua, giãn lông mày nói: “Kỳ thật, chuyện này đối với Thẩm Ngạo, cũng không hoàn toàn là sự tình xấu, hắn làm việc đều quá thuận lợi rồi, cứ để cho hắn chịu chút đau khổ, biết chút lợi hại, mới có lợi đối với hắn. Còn nữa, Thành Thị Hải tư cũng rất tốt, không phải cận thân con trời là có thể sống tốt, hắn ở đẳng kia từ từ tu thân dưỡng tính, tương lai quan phục nguyên chức, bệ hạ không thiếu được, còn muốn gia tăng một điểm trọng trách cho hắn.”

Triệu Cát nghe xong, liên tục gật đầu, không nhin được, thở dài nói: “Trẫm biết rõ, Thẩm Ngạo và người có vài phần hiềm khích, không thể tưởng được, Thái khanh lại có rộng lượng như thế.”

Thái Kinh cười ha ha một tiếng, nói: “Hiềm khích là có, cái này cũng không dám giấu diếm bệ hạ, nhưng cự thần vốn là thần tử bệ hạ, về sau mới là một người thế tục, hiềm khích cùng Thẩm Ngạo là tư, hôm nay tấu đúng là công, cự thần há có thể chẳng phân biệt được công và tư?”

Triệu Cát vỗ bàn cười nói: “Đúng, đúng, đúng là như thế, ái khanh lời nói rất đúng tâm Trẫm, những ngày qua là phải trấn an dân chúng thành Biện Kinh, lại khó thành Thái khanh, nghe nói thứ tử Thái Thao của người còn ở trong nhà chịu tội? Lúc hắn tuổi trẻ không hiểu chuyện, tham ô kho ngân là có, nhưng chịu tội nhiều năm như vậy, chắc hắn cũng đã biết sai rồi, thả hắn ra đi, lúc trước hắn là Hộ bộ Lang trung, hiện tại Bình bộ Thượng Thư Vương Văn Chuôi ra ngoài, cũng nên có người đến thay quyền, để cho Thái Thao đến đi.”

Thái Kinh lập tức tạ ơn, tự nhiên không tránh khỏi rơi lệ một phen, Triệu Cát thôn thức không thôi, cảm giác mình được trung thần an ủi, tâm tình không tự giác tốt hơn một ít.

Ngược lại ở một bên, Dương Tiễn càng nghe càng hồ đồ, nghe khẩu âm Thái Kinh này, giống như là khắp nơi suy nghĩ vì Thẩm Ngạo, làm mọi thứ bảo toàn cho Thẩm Ngạo, hắn là cáo già này định tính toán cái gì?

Vừa tưởng tượng, sắc mặt của hắn lập tức trở nên trắng bệch, sinh ra dự cảm bất tường, dùng cách Thái Kinh làm người, không có khả năng giải vây vì Thẩm Ngạo, người này, phạm là ra tay, tất nhiên phải lấy được tánh mạng kẻ thù chính trị mới bằng lòng bỏ qua, như vậy hiện tại đáp án có khả năng nhất chỉ có một, chính là Thẩm Ngạo không có khả năng trở thành uy hiếp.

Đối với loại người như Thái Kinh mà nói, Thẩm Ngạo không tạo thành uy hiếp, biện pháp duy nhất chính là lại để cho Thẩm Ngạo chết đi, nếu không, phàm là Thẩm Ngạo còn có một hơi thở, chính là phé thành thứ dân, dựa vào quan hệ giữa hần và hoàng thượng, khôi phục cũng chỉ là sự tình sớm muộn .

Hần là... Thái Kinh đã âm thầm sai người giết chết Thẩm Ngạo? Hay hoặc là... Dương Tiễn đã không dám lại nghĩ tiếp, hần đã mơ hồ có thể đoán ra một điểm đầu mối, chính là Vương Văn Chuôi.

Trong mắt Thái Kinh, Thẩm Ngạo hần phải chết không thể nghi ngờ, như vậy nói vài lời hữu ích vì hần, lại có làm sao? Đến lúc đó tin người chết truyền tới, nói không chừng hần còn viết ra một phần tể văn đặc sắc tuyên đọc trước mộ Thẩm Ngạo.

Dương Tiễn thoáng cái có chút đi đứng không yên , hần và Thẩm Ngạo, ở bên trong bên ngoài triều, hai bên hô ứng, có Thẩm Ngạo, hần ở bên trong triều mới có thể vững chắc, Thẩm Ngạo vừa chết, dùng cách Thái Kinh làm người, có lẽ người kế tiếp muốn đổi phó, đúng là Dương Tiễn hần.

Đầu óc Dương Tiễn ông ông, hoàng thượng và Thái Kinh nói gì, hần đã không nghe rõ rồi, chỉ loáng thoáng nghe được đôi câu vài lời, Thái Kinh kia miệng lưỡi như không xương, nói cho Triệu Cát vô cùng mừng rỡ, không ngừng vỗ bàn nói: “Không tệ, đám hại dân hại nước nho nhỏ, không đủ gây sợ.”

Nhưng lúc này, một người tiểu nội thị lại gào thét, tựa như có tang, kêu to tại bên ngoài: “Tin tức, tin tức... có tin tức, bệ hạ, tin tức cực lớn!”

)

466. Chương 454: Ban Thưởng

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 454: Ban thưởng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thanh âm Tiểu nội thị rất to, biểu lộ ba người trong các lại bất đồng, lông mi Triệu Cát có chút nhăn lại, còn tưởng là nội thị nào không có quy củ hồ đồ, đang muốn quát lớn vài câu.

Trong lòng Thái Kinh lại đang đánh giá thời gian, cho rằng Vương Văn Chuôi bên kia đã làm gọn gàng sự tình, cho nên lông mi buông lỏng một ít, nhưng lại giống như cây thông già, hạ thấp người ngồi vào chỗ của mình, tận lực làm ra bộ dạng không quan tâm hơn thua.

Về phần Dương Tiễn, hai chân không tự chủ được mà bắt đầu run rẩy, thất hồn lạc phách liếc nhìn Thái Kinh, phảng phất sau một khắc, hoạn quan sẽ báo tin Thẩm Ngạo chết rồi.

Tiểu nội thị tiến đến, cao giọng nói: “Bệ hạ... bệ hạ... Đại thắng... Tư Mã tư tại Thanh Hà phủ diệt một vạn tặc, quân phản loạn bị vây, chém đầu tám ngàn, tù binh hai ngàn...”

“Cái gì...” Triệu Cát thoáng cái đã đứng lên, cánh tay cũng không khỏi run rẩy, lại không để ý đến việc trách tội tiểu nội thị không hiểu quy củ.

Thái Kinh vừa mới nâng chung trà lên, tay dùng nắp trà gậy gậy bọt trà khê run lên, trong hai con người lộ ra một tia dị sắc.

Ngược lại, Dương Tiễn lại nhẹ nhàng thở ra.

“Đại thắng, là đại thắng... bệ hạ, tin chiến thắng suốt đêm đưa tới, mời bệ hạ xem qua!” Tiểu nội thị quỳ xuống, hai tay đưa một phần tin chiến thắng đỏ thắm lên cao cao, nói: “Trong tin chiến thắng còn nói, lần

này tiêu diệt chính là tinh nhuệ Thiên Nhất Day, trong nửa tháng, nhất định có thể quét hết dư nghiệt Thiên Nhất Day, dẹp yên nạn trộm cướp!”

“Mang lên cho Trẫm xem.”

Nhận lấy tin chiến thắng đồ thăm, Triệu Cát nhìn kỹ một hồi, không kìm lòng được mà vỗ bập đùi của mình một cái, kích động nói: “Rất tốt, thì ra Thảm Ngạo vứt bỏ Mông thành trước, để dụ dỗ quân phản loạn xâm nhập, lại diệt cùng lúc, có tin tức này, Trẫm có thể an tâm ngủ ngon giấc rồi, tốt, đây mới thực sự là Trụ quốc chí thần!”

Dừng một chút, Triệu Cát lập tức cau mày nói: “Đã dụ địch xâm nhập, vì sao trước đó không thông báo một tiếng, chính là dâng một đạo tấu chương lên, nói rõ căn nguyên do cũng tốt, làm hại Trẫm lo lắng lâu như vậy.”

Dứt lời, Triệu Cát tiếp tục nhìn tin chiến thắng, hai hàng lông mày không khỏi nhú lại, đột nhiên nâng con mắt lên, nhìn về hướng Thái Kinh, hỏi: “Thái ái khanh, Vương Văn Chuôi là môn sinh của người?”

Sắc mặt Thái Kinh như một mặt nước mùa thu, thản nhiên nói: “Vâng, cự thần chủ trì qua bốn kỳ thi, lần thứ nhất có lẽ là sự tình trong năm Xây Trung Tĩnh Quốc.”

Triệu Cát ngữ khí bất thiện, hỏi: “Bình thường đi đi lại lại nhiều lắm sao?”

Trong lòng Thái Kinh thành thích, nhưng lại lạnh nhạt nói: “Thầy trò quan hệ với nhau, khó tránh khỏi phải đến nhà thăm, ta thấy hấn làm việc coi như cẩn thận, học vấn cũng không tệ, cho nên, có những lúc rảnh rỗi, không tránh khỏi việc mời hấn đến phủ uống hai hớp trà, cự thần lớn tuổi, đúng là sợ quạnh quẽ nhất.”

Triệu Cát tăng thêm ngữ khí, hỏi: “Vậy sự tình hấn thông đồng với địch, người cũng đã biết?”

Thái Kinh lúc này rốt cuộc không ngồi yên, vẻ mặt hoảng sợ mà nhảy xuống khỏi ghế, quỳ gối nói: “Cự thần không biết, nếu biết rõ, há có thể không báo lên trên, xin bệ hạ nhìn rõ mọi việc, cự thần vô cùng trong sạch.”

Còn nữa, Vương Văn Chuôi thân là Binh bộ Thượng Thư, bình thường cũng không thấy hấn có cái gì dị thường, sao lại thông đồng với địch rồi? Chuyện này rốt cuộc là thật là giả, còn phải để Đại Lý Tự từ từ mà thẩm tra xử lý, nếu thật sự là phạm phải tội lớn ngập trời này, hay mấy cái gì đó không thể tha thứ, cự thần xin bệ hạ trừng phạt thật nặng.”

Sắc mặt Triệu Cát hòa hoãn hơn một ít, lẩm bẩm nói: “Chính là bởi vì Vương Văn Chuôi thông đồng với địch, Thảm Ngạo bên kia đã nhận ra mánh khéo, mới không dám đưa lên triều, sợ hấn tiết lộ kế hoạch vứt bỏ Mông thành. Cũng khó cho hấn, Trẫm còn tin lầm lời của người, muốn trị tội của hấn, cũng may hấn có thể kháng chỉ bất tuân, cái ý chỉ này, kháng rất tốt, chỉ có người mang phần trung tâm này, đối với Đại Tổng ta và Trẫm, mới dám gánh chịu liên quan, nếu thay đổi những thứ vong ân bội nghĩa khác, chỉ sợ còn chưa can đảm này.”

Trên đời, kháng chỉ bất tuân, còn được người khác khích lệ, chắc cũng chỉ có Thảm Ngạo, một người duy nhất mà thôi, ở một bên, Dương Tiễn nghe thấy, như lọt vào trong sương mù, mới biết là mình sợ bóng sợ gió một hồi, thấy Triệu Cát hào hứng bưng bưng, cũng cảm thấy thích thú, cười ha hả nói: “Thảm Ngạo kháng chỉ bất tuân, bệ hạ còn khích lệ hấn? Chuyện này, nếu để cho người học theo, thiên hạ chẳng phải sẽ lộn xộn rồi sao?”

Triệu Cát cười ha ha nói: “Cái này là chỗ trung tâm của Thảm Ngạo, người trong thiên hạ cũng biết, kháng chỉ là phải mất đầu, nhưng nếu tuân chỉ, giao quyền tướng quân cho Vương Văn Chuôi thông đồng với địch, hậu quả là cái dạng gì nữa trời, người có thể tưởng tượng được không?”

Nếu như thay đổi là người tầm thường, chỉ cần mình có thể tuân theo ý chỉ, ai chịu đi đảm đương tội lớn mất đầu này? Ý chỉ là Trẫm phát ra, sai, đó cũng là lỗi của Trẫm. Hết lần này tới lần khác, Thảm Ngạo có thể mạo hiểm đắc tội mất đầu, cũng không chịu để cho Vương Văn Chuôi kia làm hại, chỉ cần cái này, là nhìn ra được hấn trung tâm đối với Trẫm, thứ trung tâm này không phải nói ra, Trẫm nhìn người không sai đâu.”

Dương Tiễn đã hiểu đại khái, Vương Văn Chuôi kia hơn phân nửa là đi tuyên ý chỉ, chẳng những không làm gì được Thẩm Ngạo, lại còn ăn phải cái lỗ vốn, kết hợp câu hỏi vừa rồi Triệu Cát hỏi Thái Kinh, sự tình đại khái đã rõ ràng rành mạch, hần cười ha ha, nói: “Nô tài hiểu rõ.”

Tâm tình Triệu Cát thoáng cái đã tốt lên rất nhiều, lúc trước không vui hóa thành hư ảo, vỗ bàn cười nói: “Tin chiến thắng, đưa đến lưu trữ trong nội cung, mấy ngày nữa chỉ cần tin chiến thắng đến, người thứ nhất đến thông báo, phải là Trầm, về phần Vương Văn Chuôi kia, đã áp giải vào kinh chưa?”

Phía dưới cái kia Tiểu Nội tùy tùng nói: “Vâng, đã áp giải vào kinh, theo đến còn có mười mấy người chứng nhận.”

“Giao cho Đại Lý Tự thẩm vấn, thẩm tra xong xuôi, báo lên cho Trầm, Trầm tự mình xử trí, về phần Thẩm Ngạo bên kia, là Trầm oan uống hần, hần chẳng những không oán hận, lại suy nghĩ khắp nơi cho Đại Tổng ta... ừm, trước đó hãy hoãn một chút, chờ hần chiến thắng trở về, Trầm ban thưởng hần một lượt luôn.”

Ánh mắt Triệu Cát rơi vào trên người Thái Kinh, đang quỳ rạp xuống đất, thở dài nói: “Thái ái khanh, người đứng lên mà nói, Vương Văn Chuôi phạm tội, không quan hệ đến người, Trầm không liên lụy tới người, Vương Văn Chuôi kia phải hội thẩm, liền do Thái ái khanh đến chủ trì, như thế nào?”

Trong lòng Thái Kinh nhẹ nhàng thở ra, lại để cho hần làm chủ thẩm, đây là Triệu Cát cố ý biểu thị công khai sự tín nhiệm đối với mình, vội vàng nói: “Cựu thần sao dám không dốc hết sức lực, xin bệ hạ yên tâm, cựu thần nhất định cho bệ hạ một cái công đạo.”

Triệu Cát gật gật đầu: “Còn có, tấu chương báo tin chiến thắng phải lập tức truyền đi, để cho phó phường và sĩ tử bên kia biết rõ, hừ, mấy ngày trước đây, bọn hần không phải bức Trầm giáng tội Thẩm Ngạo sao? Còn có chút người nói như thế nào, muốn giết Thẩm Ngạo răn đe?”

Nếu Trầm nghe lời của bọn hần, đến lúc đó hối hận cũng không kịp rồi, Trầm muốn nhìn xem, bọn hần biết cái tin chiến thắng này rồi, có thể sinh ra ý xấu hổ hay không, coi như là cho bọn hần một bài học, để đám người này, sau hôm nay, không cần phải vừa gặp phải sự tình, liền động thâm gào to đòi chém đòi giết! Trời sập không đến bọn họ, cho dù có sập, cũng không cần bọn hần đi chống đỡ.”

Thái Kinh cố nặn ra một chút dáng tươi cười, nói: “Bảo sao dân chúng tầm thường vốn là không làm được việc, đám người đó toàn làm theo bản tính, bệ hạ không cần phải đi để ý tới, có cái gì đáng so đo cùng bọn họ hay sao?”

Nội tâm Triệu Cát rất lớn, thù này lại nhớ rất rõ ràng, nói: “Bản tính thì bản tính, cũng không thể cầm cái cá biệt này để bịa đặt gây chuyện.”

Thái Kinh đành phải không phản bác, cười ha hả, nói: “Vâng, bệ hạ nói rất đúng, chỉ là, nên khiển trách như thế nào, bệ hạ chắc đã nghĩ ra chương trình, Môn hạ tỉnh bên kia lập tức sẽ viết ra ý chỉ.”

Triệu Cát nghĩ nghĩ, nhưng lại cười khổ, nói: “Mà thôi, không trách dân chúng nữa, chẳng lẽ lại kéo tất cả mọi người đi đánh bằng roi? Người đi xuống đi.”

.....

Hình bộ, nhà tù.

Phàm là trọng phạm, phần lớn đều là áp giải đến trong phòng giam này, nhà tù tại đây khác với nhà tù phủ Kinh Triệu, chỗ đó âm u ẩm ướt, không có thiên lý, nhưng tại đây lại có vẻ lịch sự tao nhã hơn, tuy nói nhà tù không lớn, nhưng lại rất sạch sẽ, ngoại trừ có cái bờ để đá ỉa, còn có chấn bông để đắp, ngọn đèn, đá lửa, thậm chí chỉ cần người cần, chính là bảo đảm người trông nhà lao đưa vài cuốn sách, cũng không là cái gì, chỉ cần người chịu dùng tiền, luôn không phải ăn khổ.

Có thể ở chỗ này, ngoại trừ tử tù chờ đợi hành quyết, còn có phạm quan, tuy nói hình không trên người quan lại, nhưng một khi lột chức quan, liền cái gì cũng không phải, có thể có được chỗ như vậy để đi, cũng không bị ăn quá nhiều khổ ải.

Tuy sạch sẽ, nhưng tại đây phòng cấm nhưng lại nghiêm túc hơn không ít, ba bước một tốp, năm bước một trạm canh gác, cứ cách hai khắc liền có vài người đi ra đi vào, nghe nói bên ngoài nhà tù còn có một doanh quân đội, trường kỳ trấn thủ, một khi có việc, sẽ làm ra phản ứng trước tiên.

Đội trưởng nhà lao tốt ở chỗ này, đối với người ngoài cũng rất khách khí, giống như là tiểu nhị trong tiệm, không quát mắng, cũng không đánh người, gặp người liền cười, có khi cũng sẽ làm chân chạy, thấy mọi người liền gọi lão gia, hảo hán.

Dù sao giam giữ ở chỗ này cũng không phải người bình thường, tử tù bên kia không lấy được chất béo, hưởng hồ, nói không chừng, người ta ăn được bữa tiệc này, sẽ không có bữa tiếp theo, loại người này, nếu thái độ người quá ác liệt, khi người ta chết mất rồi, còn hận đến trên đầu của người.

Về phần những phạm quan kia, lại càng không thể chậm trễ, có trời mới biết hiện tại giam giữ ở chỗ này, ngày mai có thể có một ngày đi ra ngoài hay không, người ta đều là quý nhân, vừa đi ra ngoài, vậy cũng cực kỳ khủng khiếp rồi, xoa bóp ngón tay, ngực tốt trong lao này sao có thể chịu nổi?

Loại sự tình này, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, thật sự gặp phải người nhớ lâu thù dai, những người canh nhà lao thái độ quá ác liệt kia, phần lớn là không làm được lâu dài, nếu Hình bộ bên kia không quen nhìn, trực tiếp đuổi đi.

Nếu đắc tội người, người ta gặp vận may, gặp dữ hóa lành, biến hóa nhanh chóng, từ phạm quan lại thành quan to dạng chó hình người, không dọn dẹp người một chút sao?

Chỉ là tại đây, một chỗ nhà tù phụ cận góc đông bắc, lại có mấy người canh nhà lao không nhìn được, nghiêm mật, một bộ dạng vô cùng căm hận.

Những người này coi như là vô cùng đen đủi, trong đêm ngày hôm qua, đột nhiên đưa tới trọng phạm, nghe Giam tư bên kia nói, có lẽ là Binh bộ Thượng Thư, hôm nay cũng không biết là tội gì, trực tiếp giam giữ vào đây.

Vốn là trong đầu mấy người canh nhà lao này còn âm thầm sinh ra vui mừng, đã là Binh bộ Thượng Thư, tự nhiên không giống người thường, không nói nhiều hơn, một người mười quan là việc nên có, đây chính là việc vô cùng tốt, rơi xuống trên đầu bọn hắn, coi như là trời ban.

Ai ngờ người giam giữ tiến đến, cái này là cái quỷ gì Thượng Thư, chẳng những không có ý tứ khen thưởng, còn cả đêm gào tại đó, nói cái gì cũng không nghe rõ nữa, dù sao ngoại trừ mắng chửi người ra, đúng là nói cái gì họ Thẩm các loại, quấy đến mức đội trưởng nhà lao trực đêm không ngủ nổi, sáng sớm còn ngủ thấy được một mùi lạ.

Thì ra Thượng Thư này đúng là vùng nước tiểu ngay tại chỗ, đầy trên mặt đất, rõ ràng có một cái thùng to đựng không đi đại, lại làm cho khắp nơi đều là nước tiểu.

Gặp được loại người này, cũng xứng đáng để bọn hắn bức mình, đành phải đắc tội cái Thượng Thư này, chính là đến giờ ăn cơm, tù phạm khác đã dùng qua cơm, cái nhà tù này lại cố ý trì hoãn một canh giờ mới đưa qua, để hắn đói chết luôn.

Đang tại lúc mọi người nghị luận ào ào, Giam tư lão gia lại từ trên trời giáng xuống, Giam tư mặc một bộ quần áo công phục, đi ở đằng trước hắn, lại là một phú thương cách mặc kiểu người trẻ tuổi, Giam tư kia lại rất cung kính đối với người trẻ tuổi kia, đưa hắn đến thẳng nhà tù Thượng Thư, nói: “Đúng là ở đây.”

Dứt lời, lại đi đến hàng rào gọi Vương Văn Chuôi: “Vương đại nhân, Vương đại nhân, con của người tới thăm người.”

Người tuổi trẻ kia cười nhạt một tiếng: “Có mấy lời không tiện nói trước mặt người ngoài.” Nói xong, liền móc một túi tiền từ trong túi ra, đưa tới: “Những số tiền này, là để đại nhân và chư vị huynh đệ uống rượu.”

Giam tư kia cầm tiền, dáng tươi cười chồng chất, nói: “Hạ quan làm sao dám cầm... khục khục... tiền này, đại nhân, hạ quan xin đi.” Đánh mắt về hướng mấy người canh nhà lao, mấy người canh nhà lao ào ào tránh đi.

Không khí rơi vào trầm mặc, sau hàng rào, Vương Văn Chuôi nhìn người trẻ tuổi kia, xoa tung tóc, lộ ra một đôi mắt đầy máu, lóe lên, nói: “Ta nhận ra người.”

“Nhận thức thì tốt, ta đây sẽ không nói thêm cái gì, ý của Thái đại nhân, chắc hẳn Vương đại nhân đã hiểu, ta đây mang một viên thuốc đến, ăn hết, cái gì thống khổ cũng mất hết.”

Vương Văn Chuôi trầm mặc, do dự nói: “Hạ quan còn thù lớn chưa trả...”

Người trẻ tuổi khinh miệt cười lạnh: “Người dựa vào cái gì báo thù, người không nhờ được ai, một hồi thẩm vấn, chỉ cần làm nhiều người tức giận, Thái Thái sư nói, người chết, người nhà của người đều có người chiếu cố, mối thù của người, sẽ có cơ hội thay người đi báo, thời gian không nhiều lắm, thuốc này, người cầm đi, nhớ kỹ, sau khi ăn cơm thì uống, ta sẽ bảo người canh nhà lao đưa một chén nước cho người.”

Trong mắt Vương Văn Chuôi chỉ còn lại có tuyệt vọng, thất hồn lạc phách nói: “Ta... hiểu, ta có một câu muốn hỏi, Thẩm Ngạo kháng chỉ bất tuân, trong nội cung cũng không truy cứu?”

Người trẻ tuổi lạnh nhạt nói: “Truy cứu là không có, phong thưởng lại đã chuẩn bị tốt, bốn chữ được tâm hoàng đế này không phải chuyện đùa, ta và người kháng chỉ là tử tội, Thẩm Ngạo kháng chỉ chính là đại công.”

Vương Văn Chuôi cười ha ha một tiếng, nói: “Người nói những lời này, nếu sớm nói với ta một năm, ta cũng không rơi xuống kết cục này, bỏ đi bỏ đi bỏ đi, lấy thuốc ra, ta ăn là được.”

Một viên thuốc màu đỏ vút qua hàng rào, Vương Văn Chuôi nhào tới, nhặt vào trong tay, lấy tay nắm lấy, cẩn thận từng li từng tí mà đưa lên, đột nhiên nói: “Hồi bẩm cho ân sư, môn hạ đi trước một bước.”

Sáng sớm, ánh rạng đông lộ ra, cửa ra vào nhà tù Hình bộ, đã có mấy người chờ đã lâu, vài người này đều tự dắt ngựa, nhưng đều im lặng không nói, mấy sai dịch cửa ra vào đường như có vài phần bận tâm đối với thân phận của bọn hắn, cũng không dám xua đuổi.

Đột nhiên, bên trong truyền ra một tiếng kêu, có người nóng nảy gấp rút mà chạy đến, nói: “Không tốt, Binh bộ Thượng Thư Vương Văn Chuôi sợ tội tự sát, nhanh, nhanh đi thông báo Đại Lý Tự.”

Người này vừa dứt lời, mấy người dẫn ngựa miệng cửa không chút do dự, xoay mình lên ngựa, chạy về các con đường, thoáng cái đã không thấy bóng dáng.

)

467. Chương 455: Sóng Ngầm

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 455: Sóng ngầm

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Vương Văn Chuôi chết mất rồi, tin tức này ở phía trong thành Biện Kinh cũng không nhắc lên gợn sóng quá lớn, đến hiện tại, ai có hào hứng quan tâm sống chết của hắn?

Chú ý phổ phường sớm đã chuyển đến phần tin chiến thắng kia, một phần tin chiến thắng này xem ra nên là chân thật, nghe nói Môn hạ tỉnh bên kia cũng bắt đầu mô phỏng ý chỉ ban thưởng.

Tất cả mọi người trong thành Biện Kinh đồng thời nhẹ nhàng thở ra, lại không tránh khỏi thổn thức, nói cái gì cũng có, dù sao cũng là nguyên một đám lời thề son sắt, đều nói lúc trước mình không sai, ngay tại thời điểm người khác cho rằng Thẩm đại nhân sợ địch như hổ, chính mình mang theo khí thế hộ quốc đứng ra, bác bỏ quan điểm đối phương, một mực chắc chắn Thẩm đại nhân vút bỏ phòng thủ Mông thành, nhất định là có thâm ý, vân vân....

Vì biểu hiện chỗ cao minh của mình, ý lập tức đều nghịch chuyển rồi, hoàn toàn quên lúc trước, đều nắm tay thành quả đám, muốn giết Thẩm Ngạo để ăn nói với thiên hạ.

Sĩ tử bên kia, cảm thấy bị người trả thù nhiều một chút, đây cũng là sự tình không có biện pháp, dù sao những người này đều là người có uy tín danh dự, vì mắng Thẩm Ngạo, không thiếu được việc lưu lại một chút bản vẽ đẹp, giấy trắng mực đen ở trên đầu, còn có thể chống chế như thế nào?

Bất kể nói thế nào, tất cả mọi người niệm lên tên Thẩm Ngạo, nói hắn là trạng nguyên, là Văn Khúc tinh, còn từng tra rõ qua hoa thạch cương, đã làm nhiều việc thiện, không thể kể xiết.

Người vốn là thiện biến thành, lí do thoái thác hôm nay không nhất định giống ngày mai, nói cho cùng, có lẽ là bọn hần xem đúng lợi ích thiết thân của mình, bị Thẩm Ngạo vứt bỏ, ví dụ như vứt bỏ thủ Mông thành, đó chính là nói, muốn để Thiên Nhất Dạy đến dưới chân Biện Kinh, làm hại cửa thành đóng chặt, lòng người bàng hoàng, dân chúng tầm thường sợ Thiên Nhất Dạy phá thành, trước mắt, cái tình thế nguy hiểm này đã giải, nói vài lời hữu ích cũng không có gì.

Không chỉ như vậy, mấy ngày trước đây, sự tình vứt bỏ thủ Mông thành, làm hại giá cả hàng trong kinh liên tiếp tăng gấp đôi, hôm nay giá hàng trong chợ khôi phục như lúc ban đầu, lại làm không ít thương nhân trữ hàng gạo, chịu thiệt không nhỏ.

Những dân chúng tầm thường này, cân nhắc mấy cái gì đó, nói toạc ra là ăn, mặc, ở, đi lại, cùng với an nguy bản thân, những vật này, tự nhiên không được lọt vào pháp nhãn các đại lão trong triều.

Sáng sớm, Thái Kinh bắt đầu ngủ dậy, giống như thường ngày, súc miệng uống bát súp, liền muốn đi đến trong sân lung lay gân cốt, thuận đường sẽ có chủ sự thiếp thân báo cáo tình huống hôm qua, ngày hôm qua, có người nào đến bái kiến, ngồi bao lâu, bao lâu rồi đi, cầm cái gì đó, những thứ này đều phải rõ ràng rành mạch, dù sao Thái Kinh cũng rất bề bộn công vụ, người bình thường đến bái kiến, đều là để đám cháu trai ngăn cản, sau đó tiền đi là được rồi.

Nhưng có những thứ, hần lại rất lưu tâm, tuy lớn tuổi, nhưng trí nhớ hần vô cùng tốt, có khi chủ sự kia niệm đến người nào đó đến bái kiến, đưa một số tiền nào đó, Thái Kinh lại đột nhiên hỏi: “ Là Quang Lộc tự chúc sự Lưu Văn Long kia sao? Coi như là nửa môn sinh của ta rồi, một năm đến bái kiến hơn mười chuyến, cũng khó cho hần, lần sau hần lại đến, mời vào trong sảnh ngồi một chút, lão phu sẽ trò chuyện cùng hần.”

Ý tứ của những lời này, đại khái chính là ưu ái Lưu Văn Long kia rồi, trí nhớ hần tốt, lần sau người kia đến đây, không thiếu được việc chào hỏi, để cho người ta một điểm hi vọng.

Hôm nay cũng là như thế, chủ sự kia niệm những việc đã qua, không sai biệt lắm, khi niệm đến cuối cùng, Thái Kinh đột nhiên đình chỉ động tác, gọi người cầm khăn mặt ẩm ướt lau mồ hôi, rửa tay trong chậu đồng tiểu tỷ bưng tới, vừa nói: “ Hôm qua, người gọi Chu Văn kia, chính là cùng xuất thân tiến sĩ khoa nay à? Không phải nói còn là một tài tử Giang Nam sao?

Lúc này đây chịu khó tham gia cuộc thi khảo thí, cũng tội nghiệp, hần mỗi tháng tới đây vài chuyến, trong nhà hần cũng không dư dả, cách ba ngày năm ngày lại tặng lễ, thật sự khiến cho lão phu cảm thấy xấu hổ, Binh bộ thiếu chức Phương lệnh sử, người nhớ kỹ, lúc nào lão phu thay hần dọn đường một chút, Thao nhi trước mắt sẽ đi Binh bộ nhậm chức, bên người không có mấy người tin cậy, Chu Văn này đang có tài học, đáng tiếc, số phận kém một ít, sẽ có địa phương hữu dụng.”

Thái Kinh dùng khăn lau lau tay, tiếp tục nói: “ Như thế này, để Thao nhi bên kia đi, nói cho hần biết, lúc này không giống ngày xưa, hôm nay có cơ hội có quyền, không nên giống như trước, nên tuân thủ quy củ trông coi việc nước, đừng tưởng rằng có lão phu ở trên đời, chuyện gì cũng có thể thay hần che lấp.”

Chủ sự gật đầu cười nói: “ Vâng, Nhị lão gia ở bên kia, tiểu nhân sẽ đi truyền lời.”

Nhưng lúc này, một người gã sai vặt thô hồng học mà dừng lại ở phía xa, khoanh tay đứng, chủ sự kia nhìn thấy, rồi bước đi qua, nói mấy câu cùng gã sai vặt, lại đi đến trước mặt Thái Kinh, nói: “ Vương đại nhân sợ tội tự sát.”

Thái Kinh thản nhiên nói: “ Chết rồi thì tốt, chết rồi sẽ sạch sẽ, thừa dịp triều đình còn chưa xét xử, lập tức gọi người an bài vợ con của hần, chuyển ra khỏi Biện Kinh, tìm cái thôn trang để ẩn nấp tại bên ngoài, mời bọn hần ở lại, mỗi tháng đưa chút tiền bạc đến, không được chậm trễ.”

Hắn thở dài, nói: “ Người học sinh này, vẫn còn tính toán rất nghe lời, đáng tiếc, đáng tiếc, vốn là định qua vài năm nữa, còn muốn để cho hắn đến Môn hạ tỉnh, làm trợ thủ đắc lực cho lão phu.”

Chủ sự gật đầu: “ Hắn ở dưới tuổi vàng, nếu biết rõ Thái sư coi trọng hắn như vậy, nhất định cảm động đến rơi nước mắt, chỉ là người đã chết rồi, Thảm Ngạc kia có thể hay không...”

Thái Kinh lạnh nhạt nói: “ Không nên hỏi, không nên hỏi.”

“ Phải.. Phải.. ít miệng.”

Thái Kinh cười ha ha một tiếng, nói: “ Người sợ Thảm Ngạc kia mượn Vương Văn Chuôi để làm loạn sao? Thảm Ngạc này, lão phu hiểu rõ ràng, đừng nhìn hắn điên điên khùng khùng, trong lòng đều khôn khéo hơn so với bất kỳ ai khác, lúc này, hắn không dám chọc lão phu đâu.”

Chủ sự nhìn Thái Kinh, muốn hỏi lại không dám hỏi nhiều.

Thái Kinh tiếp tục nói: “ Biết tại sao không? Người này làm việc, nếu không hoàn toàn nắm chắc, tuyệt đối không thể đi làm, nói đến nói đi, lão phu và hắn đều có một cái tính tình. Hiện tại hắn lãnh binh bên ngoài, lão phu ở trong triều, người ngầm lại xem, nếu hắn bức lão phu nóng nảy, lão phu đập nổi đò thuyền, hắn có thể có mấy phần thắng?”

Ngữ khí Thái Kinh bắt đầu trở nên lạnh lùng, nói: “ Cũng may hắn coi như thức thời, biết rõ là phải lập tức áp giải Vương Văn Chuôi trở về, đây cũng là có ngưng chiến ý tứ với lão phu, muốn nói cho lão phu, sự tình dừng ở đây, vụ này hắn thắng, Vương Văn Chuôi này, chính là lấy ra làm quà cho lão phu, để lão phu đưa hắn ra đi.

Nếu không, hắn sẽ đưa tới tội trạng của Vương Văn Chuôi tới trước, lại giam người ở bên ngoài, đợi cho hắn trở lại, lúc đó lại từ từ moi những lời buộc tội từ trong miệng Vương Văn Chuôi ra, ý đồ vận ngã lão phu, lão phu sẽ để cho hắn vừa lòng đẹp ý sao? Hắn lại có vài phần tài cán chiến tranh, nhưng hậu viện bất lửa, hắn muốn lập công lao sự nghiệp, cũng lập không nổi nữa, cái này kêu là có chừng có mực.”

Chủ sự nghe thấy, như lọt vào trong sương mù, nhưng lại nghe rõ một sự kiện, Thảm Ngạc ở bên ngoài, lực ảnh hưởng thân thuộc với vua, cũng không lớn bằng Thái sư, lúc này nếu muốn lưu lại cái chứng cứ phạm tội trên tay, ngày sau sẽ thanh toán đối với Thái sư.

Thái sư cực kỳ khó chịu, mây mưa thất thường, sẽ làm cho trong triều xảy ra sự tình bất thường, kết cục cuối cùng chỉ là lương bại câu thương, môn sinh trải rộng thiên hạ, những lời này cũng không phải là nói giỡn, nửa số quan viên khắp thiên hạ, đều là Thái đảng, thật sự muốn liều mạng, thì phải là cục diện cá chết lưới rách.

Thái Kinh thay đổi triều phục, lúc này liền muốn đi Môn hạ tỉnh Giá trị đường bên kia, thuận đường vào cung đi yết kiến, hắn phân phó một câu: “ Thao nhi khôi phục là tin tức tốt, mấy ngày nữa xử lý một bữa tiệc rượu, nên mời mọi người đến, ăn mừng vì Thao nhi. Buổi tối chuẩn bị một bát súp cho ta, mấy ngày nay tinh lực càng ngày càng không đầy đủ rồi, uống nhiều một chén để nâng tinh thần lên mới được.”

Chủ sự nói: “ Vâng.”

Hầu hạ đưa Thái Kinh đến người gác cổng bên này, cửa ra vào vẫn như cũ, là cổ kiệu mềm không xa hoa kia, bên cạnh cổ kiệu, mấy kiệu phu và một chủ sự chiếu cố Thái Kinh đã đứng vững, Thái Kinh chui vào cổ kiệu, cổ kiệu nâng lên, vũng vàng biến mất trên phố dài.

Môn hạ tỉnh bên kia đã bận muốn điên rồi, đủ loại tấu chương không kịp phân loại, đúng là đủ để chứa bảy tám cái thùng, hai ngày này, Biện Kinh thật sự quá náo nhiệt, đại thần cùng buộc tội lúc trước, thoáng cái lại nguyên một đám tràn đầy tán tụng, tuyệt đối không rơi ở phía sau người.

Về phần tấu chương buộc tội, cũng là có, chỉ là, đối tượng đã biến thành Vương Văn Chuôi, hơn phân nửa là Vương Văn Chuôi đã thành người chết, nhất thời còn chưa truyền đi, có người ăn quá no, uống phí bịa đặt tội danh cho hắn.

Đám Sách lệnh sử loay hoay tay bè bộn, lúc Thái Kinh tiến đến, vẫn giống với thường ngày, tất cả mọi người hướng phía Thái Kinh hành lễ, rồi đều tự đi làm chuyện của mình, Thái Kinh cũng chỉ đi một vòng trong nội đường, lại đi vào trong phòng trong uống trà.

Thái Kinh ngồi đến giữa trưa, một người Lục sự tình Môn hạ tỉnh Giá trị đường bên kia tới, báo cáo một ít yếu điểm ở phía trong tấu chương, Thái Kinh hôm nay lại không giống với thường ngày, nhẹ nhàng lung lay tay nói: “ Không cần niệm, người không niệm, lão phu cũng biết là cái tấu chương gì, danh tiếng biến đổi, con người khó tránh khỏi muốn lác lư thoáng một tý, chuyện thường tình mà thôi, trong triều đình nhiều người là như vậy. Đúng rồi, lão phu tại đây cũng có một phần tấu chương, người kẹp tấu chương đưa vào cung.”

Lục sự tình kia cười ha hả nói: “ Thái sư niên kỷ như vậy, còn phải đích thân viết, thật sự là làm cho hạ quan xấu hổ, cả Biện Kinh đều nói chữ Thái sư viết tốt nhất, có thể lại để cho hạ quan chiêm ngưỡng thoáng một tý hay không?”

Thái Kinh cười ha ha một tiếng, nói: “ Người lại có thể ăn nói, rõ ràng là muốn nhìn lão phu ghi cái gì ở phía trong tấu chương, lại cố ý nói nhìn chữ, xem đi, không quan trọng.”

Lục sự tình đáp ứng, mở tấu chương ra, nóng nảy nhìn lướt qua, trên mặt có chút kinh ngạc, mím môi không nói nên lời, phần tấu chương này rất kỳ quái, hoàn toàn đều là ngôn từ khoe khoang Thẩm Ngạo, kính xin trong nội cung lập tức hội thẩm Vương Văn Chuôi, phải răn đe, thẩm tra, xét xử theo trọng tội.....

Wương Văn Chuôi bị giết, hiện tại, cả thành Biện Kinh, người biết không nhiều, lúc này Thái Kinh đưa tấu chương lên, vừa đúng đủ để được lợi nhất, tỏ vẻ chính mình không biết rõ tình hình, đối với sự tình ở phía trong nhà tù Hình bộ, một phong tấu nho nhỏ chương, chỉ trong giây lát, đã nói rõ ràng quan hệ của mình.

Lục sự tình không cần phải nhiều lời nữa, thu tấu chương, nói: “ Hạ quan hiểu, sẽ đưa cái này vào cung, còn có một việc, hôm qua có vài phong tấu chương, vốn là muốn để lại bên trong, tuy cũng bị Trung Sách tỉnh bên kia đánh trở về, nhưng Thái sư, Thạch Quận công bên kia...”

Thái Kinh khoát khoát tay, nghiêm mặt nói: “ Không cần để ý hấn, làm tốt bổn phận của mình là được.”

Thành Biện Kinh lộ ra không khí rất là dị thường, phổ thường, sĩ tử chiêm trống vang trời, pháo đốt trên đường cũng vang lên không ít, nhưng trong triều đình, lại như là chuyện gì cũng không phát sinh, trầm mặc dị thường.

Wương Văn Chuôi chết, cũng không hù dọa bao nhiêu gợn sóng, ngược lại, có không ít người nhẹ nhàng thở ra, hội thẩm tiếp tục tiến hành, dù cho người trong cuộc đã chết rồi, nhưng cung cấp chứng cứ vẫn phải dâng lên trên, hơn mười người ký tên đồng ý, có lời thề son sắt của tặc phỉ, chính là Binh bộ bên kia, cũng có manh mối, nói là, quả thật có mấy người Thiên Nhất Dạy từng bị nhốt lại, về sau Vương Văn Chuôi tự mình qua công đường, hỏi rõ về sau, liền nói thả những người này ra.

Đến trình độ này, liền lộ ra sự thật, chứng cứ vô cùng xác thực, bằng chứng như núi, thay đổi là ai, cũng không trở mình được án, kết quả hội thẩm đưa vào cung, Triệu Cát nhìn, trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi Dương Tiễn: “ Thái Kinh và Vương Văn Chuôi, thật sự một điểm liên quan đều không có?”

Dương Tiễn không dám đáp, hấn biết rõ, trong lòng Triệu Cát đã có đáp án, chỉ là, lúc này xác thực không phải thời cơ bỏ đá xuống giếng, tuy Thái Kinh ở trong lòng Triệu Cát đã thành một người chưa đáng tin, nhiều thêm vài phần điểm khả nghi, nhưng trước mắt, trong triều không người có thể dùng, ngoại trừ Thái Kinh, thật đúng là không tìm thấy người thứ hai có thể ôm ba tỉnh, thiếu hấn, Triệu Cát bên này không biết sẽ có bao nhiêu sự tình phải đích thân làm.

Hoàng đế lười, tự nhiên cần một người có thể nắm toàn bộ thần tử bên dưới, chỉ cần không phải mưu phản đại nghịch, những thứ khác đều là tiểu tiết, không có chứng cứ rõ ràng, Triệu Cát chắc chắn là không hạ quyết tâm.

Dương Tiễn cười ha hả, nói: “ Lão nô làm sao biết được, bệ hạ có thánh tâm, chắc đã quyết định rồi.”

Triệu Cát gật đầu, nói: “ Gọi bên kia nghĩ ra tấu chương điều trần, nhìn xem xử trí như thế nào, nếu Thẩm Ngạo ở trên triều thì tốt rồi, Trầm còn có thể hỏi ý của hấn một chút, cũng không biết hiện tại hấn ở bên ngoài đánh trận chiến như thế nào, một ngày Thiên Nhất Dạy chưa diệt trừ, bên trong lòng Trầm luôn mang theo vài phần không thoải mái.”

.....

Tại bên kia, đại quân Thảm Ngạo tiến triển thần tốc, thời điểm ở phía trong thành Biện Kinh đang bắt đầu khởi động sóng ngầm, hấn đã thế như chẻ tre, một đường giết tới dưới thành Trượt Châu, Tư Mã tư, sương quân, còn có một bộ phận Phiên binh, Bộ quân tư cấm quân, trọn vẹn ba vạn người tề tụ dưới thành Trượt Châu, vây tứ phía Trượt Châu, phá thành cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Trượt Châu chính là một cứ điểm trọng yếu, bảo vệ xung quanh kinh đô và vùng lân cận, cho nên tường thành cao ráo rộng rãi, sông đào bảo vệ thành chảy xiết, trong thành lại có hơn vạn dư đảng của Từ Thần Phúc, càng có bảy tám vạn dân chúng bị hấn lôi cuốn, nghe nói thành lương thảo bên trong đảo còn có thể kiên trì nửa năm một năm, nếu tặc phỉ bên trong dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, thành này thật sự là không hiểu phải vây đến năm nào tháng nào.

Cũng may, Trắc trấn bên kia điều đến mấy chục hòng pháo, lúc này pháo là lợi khí công thành nhử trại, nhưng hiệu quả chân chính, có lẽ là lực uy hiếp lớn hơn chút ít, muốn mở cái thành trì nguy nga kia ra, chỉ sợ không dễ.

)

468. Chương 456: Dọa Người

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 456: Dọa người

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trung quân doanh bên này vừa mới đóng quân, người mời chiến đã tới rồi, không nói doanh quan, chính là Chu Ngu hầu kia, còn có thủ lĩnh sương quân, một người đều không thiếu, trận chiến đánh tới mức này, phạm là người từng trải, cũng biết lúc này là thời điểm lập công, lúc công thành không lộ mặt, thật là có một chút không thể nào nói nổi.

Kỳ thật vũ phu là thích lợi ích thực tế nhất, có lợi bầy biện ở phía trước, người không nên nói cái gì trung quân ái quốc cùng bọn hấn, bọn hấn cũng chịu đi dốc sức liều mạng, coi như là công thành bất lợi, tuy công lao không có, khổ lao cũng là có, tính đi tính lại, vây thành đều là mua bán lợi nhuận ổn không cần bồi thường.

Thảm Ngạo hỏi tất cả tình huống doanh đóng quân, lại bảo người lấy đồ tới, những đồ này đều là đám giáo úy đo vẽ bản đồ, chuẩn xác có bao nhiêu chưa nói tới, lệch lạc sẽ không quá lớn.

Tại lúc xác nhận các nơi đều đã bố trí thỏa đáng, không để cho địch nhân trong thành phá có cơ hội vòng vây, Thảm Ngạo mới chậm rãi nói: “Ngô gia phụ tử còn ở trong thành, bị hung đồ Thiên Nhất Dạy bắt giữ, nếu công thành, chỉ sợ khó giữ được tánh mạng.”

Đánh tới cái mức này, Thảm Ngạo lại đột nhiên đề cập tới Ngô gia phụ tử, người trong trường thực sự là cái gì cũng đều nói không ra lời được rồi, Thư sinh chính là Thư sinh, quá không quả quyết, nhiều người như vậy cũng bị mất mạng, chết nhiều thêm hai người được coi là cái gì? Cùng lắm thì đến lúc đó hậu táng truy phong là được.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều có vẻ không cho là đúng.

Thảm Ngạo tiếp tục nói: “Chúng ta tuy là vũ phu, còn phải có nhân tâm, không nói Ngô gia phụ tử, một khi công thành, dân chúng ở bên trong thành làm sao bây giờ?”

Lúc này, một gã sương quân chỉ huy đứng ra, nói: “ Đại nhân, kéo dài xuống dưới, dân chúng liên quan càng nhiều, xin đại nhân nhanh chóng hạ lệnh công thành, không ngừng tấn công, mới có thể thắng, xin đại nhân nghĩ lại.”

Thẩm Ngạo gật đầu gật đầu: “ Không tệ , người nói rất đúng.”Hắn như có điều suy nghĩ: “ Giết người là các người lành nghề, nhưng tâm, bốn quan lại vô cùng coi trọng, truyền lệnh xuống, toàn quân nghỉ tạm, canh phòng nghiêm ngặt tử thủ, không cho phép quân phản loạn phá vòng vây, Trục Đạt ở đâu?”

“ Đại nhân.”Trục Đạt theo quân, thay cha báo thù, đã quyết tâm đi theo Thẩm Ngạo rồi, những ngày này, hắn chỉ làm một người đầy tớ nhà quan, theo hỗ trợ Thẩm Ngạo .

Thẩm Ngạo nói: “ Có một việc cho người đi làm, người có dám hay không? Chuyện này làm tốt, chính là một công lớn, hơn nữa ân điển phụ thân người để lại, đến lúc đó không thiếu được việc đưa người đến học đường dạy võ, làm một tiến sĩ, làm không tốt, chính là đầu người rơi xuống đất.”

Trục Đạt trầm giọng nói: “ Đại nhân phân phó, núi đao biển lửa, tiểu nhân cũng nguyện ý đi.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu nói: “ Tốt, ta ghi một phong thư cho người, người tiến vào Trục Châu, chiêu an tặc phi.”

Một câu này nói ra, trong trường lập tức ơng ơng một mảnh, có người nói: “ Đại nhân, không thể, tặc phi quyết tâm làm phản tặc, triều đình mấy lần chiêu an, cũng không chịu hàng, hiện tại đại quân vây Trục Châu, còn chiêu an làm cái gì?”

“ Đại nhân, Từ Thần Phúc kia là tặc cùng đường, nhưng hắn có thể không rõ, hàng là chết, không hàng cũng chết? Đến nước này, chắc chắn dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại chúng ta.”

Nói chuyện đều là chút ít thủ lĩnh sương quân, những người này vừa nghe chiêu an liền cực kỳ đau đầu, các huynh đệ từ thật xa chạy đến trợ chiến, thật vất vả mới có công phá thành, nếu Thẩm Ngạo cuồng này thật sự là chiêu an thành công, công lao này chẳng khác gì đều bị họ Thẩm đoạt đi, mọi người còn trông cậy đi theo uống súp muện, nếu cái súp này không có, ngay cả nước sôi cũng đều không có luôn.

Ngược lại, doanh quan, trung đội trưởng Tư Mã tư bên này lại biểu hiện ra tinh táo dĩ thường, bọn hắn thói quen phục tùng mệnh lệnh, Thẩm Ngạo nói cái gì, hết sức đi làm là được, đâu có nhiều miệng lưỡi như vậy.

Thẩm Ngạo trầm mặt nói: “ Bốn quan làm chủ như thế nào, cũng là các người có thể chen miệng hay sao? Thật sự là to gan, Hồ Chỉ, người thân là chỉ huy sương quân, mấy ngày trước đây mang binh trải qua mấy chỗ thôn xóm, phải chăng đã tung binh đánh cướp? Khoản sổ sách này, đến lúc đó lại tính toán cùng người, nếu là thức thời, ngày mai liền đem người phạm tội đến Quân pháp ti, nếu không bốn quan sẽ là người thứ nhất cầm đầu của người tới, để giết gà dọa khỉ!”

Bình thường, mọi người nhìn Thẩm Ngạo là thiếu niên, lại là người đọc sách, bởi vậy cũng không sợ hắn, lúc này Thẩm Ngạo xoay chuyển lời nói, ngữ khí cực kỳ nghiêm khắc, thật sự khiến mọi người càng hoảng sợ, nhất là lúc trước, mấy người kêu vang đội, lúc này thoáng cái đã không lên tiếng, mắt thấy giáo úy đứng bên người Thẩm Ngạo, nghe được Thẩm đại nhân lên tiếng, nguyên một đám dè dặt bên hông xuống, đằng đằng sát khí, trong lòng đều biết không ổn, không dám nói hươu nói vượn.

Thẩm Ngạo vỗ bàn, ngữ khí hòa hoãn xuống, chậm rãi nói: “ Tại ta quản lý, phải theo như quy củ của ta để làm việc, sau này, nếu ai dám lại nói hươu nói vượn, lập tức vả miệng, tái phạm, cái thân quan tước này không cần mặc, quân người là ai, đều xéo đi cho bốn quan. Quân pháp ti bên kia cũng không nhàn rồi, không thể chỉ nhìn một mẫu ba phần Tư Mã tư, bất kể là sương quân, Bộ quân tư, phiên tư, đều làm tốt cho ta.”

Đoạn đường này tiến binh, Thẩm Ngạo sớm đã dè nén một bụng nóng tính, nhất là sương quân vô cùng vô liêm sỉ, có lợi bọn hắn không bỏ sót, không có chỗ tốt, sẽ không có thân ảnh của bọn hắn, trên đường đi hành quân không biết dấy xéo bao nhiêu hoa mẫu, khách thương cũng dám cướp đoạt, hôm nay cố ý mượn cái cớ này, chính là muốn cho bọn hắn một điểm uy hiếp.

Thẩm Ngạo luôn luôn nói từ tục tĩu trước.

Mọi người thấy Thảm đại nhân nổi giận, lại nhìn giáo úy trong trường, nguyên một đám mặt hồ hững, thân thể căng cứng như là tùy thời muốn rút đao ra , lúc này mới nhớ tới một ít lời đồn về Thảm điên cuồng, người ta ngay cả Cao Cầu đều nói giết liền giết, thật sự muốn cầm bọn hắn đi khai đao, thật đúng là không phải nói giỡn, thái độ nguyên một đám không khỏi mềm nhũn, ào ào nói: “ Đại nhân rắn dạy, mặt tướng nhớ kỹ.”

“ Nhớ kỹ là tốt rồi, Hồ Chỉ, ngươi cũng nhớ kỹ chưa?”

Sương quân chỉ huy Hồ Chỉ kia lại càng hoảng sợ, vội vàng nói: “ Đúng, đúng, nhớ kỹ, đại nhân, mặt tướng cũng là nhất thời hồ đồ, lần sau sẽ không tái phạm.”

“ Không tái phạm không quan hệ đến ta, chỉ là lúc này đây, cái gì nên tính toán còn phải tính toán, đánh cướp quê nhà, tổng cộng là gần hai trăm người, có phải không? Ngày mai đưa bọn hắn tới, Quân pháp ti bên kia không được nhàn rỗi, từ từ mà thẩm, thẩm tra cũng không cần phải khách khí, cứ giết!”

Một người tiến sĩ Quân pháp ti nói: “ Tuân mệnh.”

Hồ Chỉ lại càng hoảng sợ, trong lòng nghĩ, Thảm điên cuồng này chẳng lẽ là muốn giết hơn hai trăm người? Cười hì hì nói: “ Đại nhân... bọn hắn chỉ vi phạm lần đầu... còn nữa, hiện tại là lúc dùng người...”

Thảm Ngạo vỗ bàn, một đôi tròng mắt như hổ mà nhìn chăm chăm vào Hồ Chỉ, quát: “Chết mất mười một người tráng đinh, ngươi nói với ta là vi phạm lần đầu? Lăn ra!”

Hồ Chỉ đã sợ đến cháng váng, lập tức bị người kéo ra ngoài, ra ngoài xong, trong lòng vẫn cảm thấy có chút không tin, hơn hai trăm người, họ Thảm giết mấy cái người là được rồi, thật sự muốn toàn bộ giết, các triều đại đổi thay, cũng không có cái quy củ này, chỉ là bên kia đã thúc giục, người phải nộp ra, liền lập tức cỡi ngựa trở lại doanh.

Trong đêm cùng ngày, người phạm tội liền hối hả rồi, chúng tướng vừa mới từ trong trường đi ra, chứng kiến những sương quân phạm tội sợ hãi rụt rè này, cũng đều lơ đãng, họ Thảm đây là dọa người mà, có thể giết mười người đã là ra tay ác độc rồi, nhiều hơn nữa, thật sự quá ác.

Bởi vậy đều tự trở lại ngủ, quên sự tình đêm nay, chỉ cảm thấy Thảm Ngạo này cũng không phải dễ hầu hạ như vậy, sau này tại trước mặt hắn, có lẽ là chú ý một ít thì tốt hơn, trên mặt mũi có thể đi qua là được, dầu gì người ta cũng là khâm sai thống lĩnh quân đội thiên hạ, cái mặt mũi này vẫn là phải cho.

)

469. Chương 457: Cứ Quỳ Đi

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 457: Cứ quỳ đi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Sáng sớm ngày hôm sau, tiếng trống rung trời truyền tới, đây là thanh âm trung quân triệu tập, tất cả thuộc cấp tràn đầy không tình nguyện mà mặc áo giáp, cỡi ngựa đến trung quân.

Trong lúc này, cấm quân và tất cả doanh bắt đồng, trời còn chưa sáng, đã bắt đầu thao luyện rồi, thanh âm hô quát huấn luyện nổi liền không dứt, để những lão quân này ngủ nhín, cũng không khỏi âm thầm nhíu mày, cái này tính toán là ý gì? Là cố ý muốn cho bọn hắn xem sao?

Đội bọn hấn đến trước lầu lớn trung quân, mới chính thức biết rõ cái gì gọi là cho bọn hấn bẽ mặt, một dãy người quỳ thành một hàng, tròn vẹn hơn ba mươi người, phía sau là mười mấy giáo úy, trên cánh tay quần sợi tơ hồng, trong tay nắm dao bầu, một bộ mặt không biểu tình.

Quỳ trên mặt đất là người phạm vào tội, dính cả đêm thắm vấn, cho nên nguyên một đám hơi thở mong manh, trên mặt hoàn toàn là vẻ hoảng sợ, rất nhiều người thấy được Hồ Chỉ, có mấy người đã muốn gào thét khóc lớn: “ Tướng quân... Tướng quân, cứu ta.”

Hồ Chỉ vốn định tiến lên nói vài lời, tốt xấu cũng cầu cái nhân tình, nếu không, nhiều người như vậy nhìn, hấn là chỉ huy, thấy chết mà không cứu, thật sự có vẻ không thể chấp nhận nổi, bước chân vừa mới dời về phía trước một bước, bên kia đã có tiến sĩ cầm lời khai tội vàng đi đến trước mái hiên, nghiêm mặt nói: “ Đánh cướp, giết người, gian dân, ba cái tội này đều không sai chứ? Còn có ai muốn biện bạch?”

Dưới mái hiên, đám người kia chỉ khóc lóc cầu tình, nguyên một đám nói: “ Tiểu nhân biết sai rồi.”

“ Theo như quân pháp, người tham dự ngoài ba tội trạng, giết không tha! Người tới, hành hình!”

Nho đao giơ lên giữa không trung, hoa, đao ảnh vung xuống, gọn gàng một nửa hình cung tại giữa không trung, kết.....tiếng la khóc căm bật, máu tươi văng khắp nơi, đầu lâu rơi xuống đất.

“ Dẫn đội tiếp theo đến!” Biểu lộ tiến sĩ có vẻ rất nhạt, không đếm xỉa gì tới chuyện diễn ra trước mặt.

Bên này, chúng tướng đã sợ tới mức mặt như màu đất, nhất là Hồ Chỉ kia, vốn là còn muốn đi nói hai câu cầu tình, thay một bộ khuôn mặt tươi cười, cười ha hả mà nói vài lời tứ hải đều là huynh đệ... các loại lời nói, nhưng lúc này, mặt của hấn lại cứng lại, trên mặt không có phần nộ, chỉ có sợ hãi, đồng tử co rút lại một chút, lập tức thu hồi chân của mình, ngẩn ngơ, chờ hấn quay đầu lại, chứng kiến sĩ quan cấp cao đi cùng, mỗi người đều khiếp sợ, một câu đều nói không nên lời.

Cái tên Thắm diện cuồng này... Hấn thật đúng là dám giết sạch người! Một người người đọc sách, lại có sắc bén thủ đoạn như thế, cái này...

Tất cả mọi người biết vậy, đầu đều thấp hơn một đoạn, thế mới biết, có người không thể động vào, ngay đến cả ngỗ nghịch nho nhỏ cũng không được.

Hiện tại, nếu Thắm Ngạo cầm *** trâu, nói đó là một đóa hoa, chỉ sợ những người ở chỗ này đều cười một cái, còn muốn khen không dứt miệng, nhếch ngón tay cái lên, nói một câu, bông hoa này vô cùng thơm.

Lại có một đội người bị áp giải tới, bọn người Hồ Chỉ không dám nhìn nữa, nguyên một đám rụt cổ lại, đi vào hành dinh trung quân, bấm báo rả rác rồi đi vào trong, ở phía trong màn đã có không ít người tới, người Tư Mã từ đến sớm nhất, nguyên một đám đã sớm đứng thẳng trang nghiêm.

Thắm Ngạo mặt không biểu tình mà ngồi ở trên bàn, nhìn những người này, tất cả cùng hít một hơi thật dài, lập tức quỳ xuống, ào ào nói: “ Bái kiến Thắm đại nhân.”

Thắm Ngạo không có ý tứ bảo bọn hấn đứng lên, mà là cúi đầu nhìn công văn, vừa nói về hướng tiến sĩ bên người: “ Thượng du bên kia, phải vài đoàn người tuần tra, có nghi ngờ, bắt, nếu không, có người đầu độc hay là phá hư cung ứng nguồn nước ở thượng du, chính là đại sự. Doanh trại quân đội Tiền quân doanh đặt tại chân núi, lại phải thêm một trung đội đến trên núi tuần tra, không được sơ sẩy, nếu có quân phản loạn lên vào, thuận thế tấn công, đó chính là đại phiền toái.”

Tiến sĩ kia cầm bút, ghi chép lại lời nói của Thắm Ngạo trên một tờ giấy trắng, gật gật đầu, nói: “ Mấy ngày trước đây, có mấy cấm quân Tư Mã từ tự tiện ra khỏi doanh, đến trong sông tắm rửa, nên xử trí như thế nào?”

Thắm Ngạo bĩu môi, nói: “ Nên xử trí như thế nào liền xử trí như thế đó, đội trưởng bọn hấn có trách nhiệm, bọn hấn cũng có trách nhiệm ăn quất, phạt lương thì cứ phạt lương, loại sự tình này, sau này không cần hỏi ta.”

Nói liên miên cần nhàn tròn vẹn nửa canh giờ, sương quân, tướng tá dưới trướng quỳ đầy đất, đã cảm thấy đầu gối vô cùng nhức mỏi, nhưng Thắm Ngạo không nói lời nào, thật sự không có người nào có lá gan dám đứng lên, Thắm Ngạo càng không để ý, trong lòng bọn hấn lại càng sợ hãi, còn nghĩ đến lúc trước, thủ đoạn

Thẩm Ngạo tẩy trừ Tư Mã tư, thế mới biết người ta giết người, không khác gì so với bóp chết con kiến, chết rồi đều không thể giải oan.

Thẩm Ngạo chậm rãi nâng mắt lên, ánh mắt đã có chút ít mệt mỏi, rơi xuống trên người tướng tá phía dưới, thần nhiên nói: “ Bọn họ đến giờ nào?”

Tiến sĩ bên cạnh nói: “ Hồi bẩm đại nhân, là giờ mẹo ba khắc.”

Thẩm Ngạo hồ hững gật đầu, nói: “ Bỏn quan nhớ không lầm, giờ mẹo một khắc đã kêu người đánh trống, như thế nào trì hoãn hơn hai khắc mới đến? Lười biếng như thế, là duyên cớ gì?”

Người phía dưới lại càng hoảng sợ, ào ào dập đầu, cái tổ tông này thật sự là không hầu hạ nổi, nguyên một đám về mặt đưa đám nói: “ Xin đại nhân thứ tội, xin đại nhân thứ tội, xin Thẩm đại nhân giờ cao đánh khẽ.”

Có người đưa một bình trà nóng tới cho Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo bưng lấy chén trà, thổi bọt trà, chậm rãi nói: “ Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa, các người tự nhìn xem, đây là cái dạng gì? Cái dạng này cũng có thể mang binh chinh phục? Làm tướng lãnh, phải đoan trang, vinh nhục không sợ hãi! Nhìn bỏn quan, rồi lại nhìn lại các người, các người không biết xấu hổ hả? Nhớ ngày đó, bỏn quan vẫn là thứ dân, bị người mang vào quan phủ, thấy sai dịch và Đường quan uy phong lẫm lẫm tựa như hổ lang kia, bỏn quan...”

Thẩm Ngạo bắt đầu nói chuyện cũ, nói khoác hay không nói khoác, ai cũng không biết, dù sao hắn vừa nói cái này, lại là nửa canh giờ, cái gì khí thế vương giả, cái gì không để ý đến quyền quý, nói trọn vẹn một tràng, chân tướng tá quỳ phía dưới đều không nghe sai khiến nữa rồi, nhưng một câu cắt ngang đều không có, thể lực tiêu hao gay gắt, cũng chỉ có thể chịu đựng.

Thẩm Ngạo chuyển chủ đề từ hồi ức tới đọc sách: “ ... Cho nên nói, người không đọc sách thì chính là trọn mắt, không đọc sách không thể thông hiểu mọi chuyện, không đọc sách không thể dưỡng tính, không đọc sách không thể hiểu lễ nghĩa, lời bỏn quan nói, có đúng hay không?”

P phía dưới, mọi người ào ào nói: “ Thẩm đại nhân nói vô cùng đúng, không đọc sách chính là người vô học, không làm được việc gì cả.” .

Thẩm Ngạo gật gật đầu, một bộ biểu lộ vui mừng, nói: “ Xem bộ dạng các người nhanh chóng tỉnh ngộ, chắc hẳn đã biết sai rồi, biết sai là tốt rồi, biết sai liền sửa là được, nhớ năm đó...”

“ ...”.

Người phía dưới đã chết lặng, thần sắc ngơ ngác, trong mắt vô thần, tiếp tục nghe Thẩm đại nhân nói về chuyện cũ, lúc trước trong lòng còn có thể oán thầm Thẩm Ngạo vài câu, đến hiện tại, ngay cả khí lực oán thầm cũng bị mất.

Dùng một buổi sáng, Thẩm Ngạo nói rất nhiều lời, rốt cuộc cụ thể là hắn nói cái gì, chỉ sợ ngay cả chính hắn cũng không biết, nhìn lên trời, không sai biệt lắm, vừa rồi còn nói đến quan hệ mang binh và đọc sách, vừa đến buổi trưa, lập tức hỏi: “... Lưu tiến sĩ, hình như là đã đến giờ ăn cơm?”

Tiến sĩ xụ mặt, nói: “ Không sai biệt lắm.”

“ Hôm nay ăn là cái gì?”.

“ Thịt dê.”

“ Thịt kho tàu hay thịt dê, ta đều thích ăn, khục khục... như thế này, gọi Hàn Thế Trung thay Bỏn đại nhân mang một phần lên đây.” Thẩm Ngạo phân phó một câu, lại nhìn về phía một đám tướng tá trọn mắt há hốc mồm phía dưới, nói: “ Vừa rồi bỏn quan nói đến chỗ nào rồi?” .

“ ...”.

“ Mà thôi, mà thôi, lần sau lại nói chuyện cùng chư vị.”

Người liên can như được đại xá, tiếng cảm ơn phát ra từ nội tâm, đồng thanh nói: “ Tạ ơn đại nhân.” Chỉ tiếc là, vừa muốn đứng lên, nhưng chân lại tê rần, có chút không nghe sai khiến, lại không thể gọi người vịn, vô kế khả thi.

Thẩm Ngạo chìm mặt xuống: “ Như thế nào? Các người cứ ưa thích quỳ như vậy sao? Các người nguyên ý quỳ, vậy thì quỳ đi, người đầu, quan sát bọn hần, quỳ mấy canh giờ trước, nếu bọn hần không chịu đứng lên, tới thông báo một tiếng, bốn quan sẽ thành toàn cho bọn hần.”

Dứt lời, Thẩm Ngạo thở phì phì mà phất tay áo rời đi, chỉ để lại một đám tướng tá hai mặt nhìn nhau, muốn nói đại nhân đi thì tốt, chúng ta đã quỳ đến chân tê rần rồi, nhưng những lời này, bọn hần không dám nói, đợi Thẩm Ngạo vừa đi, lại không có cơ hội nói, muốn trộm lười, doanh quan, trung đội trưởng Tư Mã tư bên trong màn kia tuy tản đi, nhưng mấy giáo úy vẫn còn ở chỗ này, nguyên một đám con mắt trừng như chuông đồng.

Không chút khách khí mà nhìn chăm chăm vào bọn hần, hơn nữa tay còn dè trên chuôi đao, cùng giáo úy hành hình vừa rồi, trên cánh tay của bọn hần đều quần lầy tơ hồng, cổ đám tướng tá mắt lạnh, đành phải cẩn rằng chống đỡ quỳ ở đó.

Thẩm Ngạo ra khỏi lều, gọi tiến sĩ tùy thân ghi chép tới, nói:, “ Đợi những người này quỳ không sai biệt lắm, liền bảo bọn hần tự trở về, lần này cho bọn hần một bài học, chắc hẳn về sau cũng không dám đánh trống reo hò cái gì nữa, chuyển cáo cho bọn hần, từ từ thao luyện một lần, mấy ngày nay, bốn quan muốn công thành, đến lúc đó không thiếu được cơ hội để bọn hần lập công.”

Tiến sĩ gật gật đầu, móc ra một khối, dùng bút lông nhỏ, cẩn thận mà ghi chép lại lời nói của Thẩm Ngạo.

Trực Đạt từ lúc đại doanh trung quân nổi trống, đã tới dưới thành Trượt Châu, kêu cửa, tặc phi trên cổng thành hỏi ý đồ hần đến, do dự một chút, liền đi thông báo, chỉ một lúc sau, liền có người trông như thủ lĩnh đứng ở thành lâu, gọi người thả sọt, dùng dây thừng kéo Trực Đạt lên thành lâu.

Trực Đạt còn chưa đứng lại, liền có một người sương quân mặc một thân áo giáp, cầm đao xông tới, trên mặt người này đầy dấu vết của thời gian, tướng mạo bình thường, nhàn nhạt liếc nhìn Trực Đạt, cao thấp dò xét hần, hỏi: “ Người là sứ giả quan quân?”

Đại đa số tặc phi, đều là sương quân trong kinh đô và vùng lân cận phía bắc, bởi vậy ăn mặc áo giáp sương quân, thật sự cũng không kỳ lạ quý hiếm, chỉ là, cái nón Phạm Dương kia lại ném mất dạng.

Trực Đạt trầm giọng nói: “ Đúng vậy, nhận lệnh Thẩm đại nhân, đến đây chiêu an Thiên Nhất Dạy, Thẩm đại nhân nói, chỉ cần Từ Thần Phúc chịu quy hàng, tất cả lỗi đều bỏ qua, Thẩm đại nhân còn nói, trời cao có đức hiếu sinh, Từ Thần Phúc đã tự xưng Thiên đế chi tử, chắc hẳn cũng không nguyên ý để sinh linh đồ thán, một khi công thành, chỉ sợ dân chúng trong thành, một người cũng không thể sống.”

Đầu mục này mặt không biểu tình, gật gật đầu, nói: “ Đi theo ta.” .

Mang theo Trực Đạt xuống thành lâu, một đường đi đến trên đường phố, hôm nay Trượt Châu đã không hề có chút vẻ phồn hoa nào, cửa ra vào từng nhà đều thả ở một tiểu đỉnh lô, bên trong đổ thương, ngay tại một tháng trước kia, đại bộ phận người trong thành đều là tín đồ của Thiên Nhất Dạy, nhưng đến lúc này, rốt cuộc còn có ai tin Thiên Nhất Dạy, chỉ sợ chỉ có trời mới biết.

Trực Đạt theo này đầu mục một đường đi tới, đột nhiên nói: “ Huynh đài, lúc trước người là sương quân, làm việc ở kinh đô và vùng lân cận phía bắc sao?”

Thủ lĩnh yên lặng mà liếc liếc Trực Đạt. Lạnh nhạt nói: “ Vâng, tại hạ Đô đầu, nhận được thượng tiên coi trọng, hôm nay để cho ta làm Tả lớp Đô Úy.”

Tả lớp Đô Úy là cái gì quan, Trực Đạt không biết, xem dạng như vậy, thật sự cũng không nhỏ, Trực Đạt khẽ mỉm cười, nói: “ Huynh đài, niên kỷ người không nhỏ, chắc hẳn con cái không ít à? Đều trong thành sao?”

Hần hỏi một câu đột ngột, lại làm cho hai vai thủ lĩnh dẫn đường đằng trước khẽ run lên, âm thanh lạnh lùng nói: “ Như thế nào? Hỏi cái này làm cái gì?”.

Trực Đạt thần nhiên nói: “ Không có gì, người đã chết cũng không có gì, chỉ là, để cho vợ con của mình chết cùng, quyết tâm này, lại không dễ dàng, ai, đến trình độ này, thật sự là làm cho người không làm sao hơn.”

Thủ lĩnh sáng giọng, liếc nhìn Trực Đạt, đột nhiên rút trường đao trên eo ra, trực tiếp chỉ vào cổ họng Trực Đạt, hỏi: “ Người đây là có ý tứ gì?”

Trong lòng Trực Đạt cực kỳ sợ hãi, mồ hôi lạnh không khỏi chảy ra, cuối cùng vẫn trấn trụ tâm thần, chậm rãi nói: “ Ta tới cứu huynh đài, bảo vệ cả nhà huynh đài không chết.”

Thủ lĩnh do dự một chút, rốt cục cũng buông đao ra, lạnh lùng thốt: “ Không phải người nói, Thẩm đại nhân kia đã quyết tâm bỏ qua chuyện cũ sao? Chỉ cần thượng tiên nguyện hàng, người trong thành cũng có thể còn mạng sống.”

Trực Đạt cười ha ha một tiếng, phảng phất như xem thấu hẩn, nói: “ Trong thành, người cố tình quy phục như huynh đài nhiều không kể xiết, nhưng chỉ có Từ Thần Phúc kia không thể hàng, nếu huynh đài là đầu hàng, pháp luật không trách dân chúng, tự nhiên có thể bảo toàn tánh mạng, nhưng Từ Thần Phúc sẽ tin tưởng mình có thể còn mạng sao? Cho nên, nếu ta đoán không sai, Từ Thần Phúc tuyệt đối không chịu hàng.”

Thủ lĩnh do dự một chút, cười lạnh nói: “ Thượng tiên có đức hiếu sinh, chẳng lẽ sẽ để cho mọi người chôn cùng? Người đừng nói bừa bãi, chú ý đầu của mình.”

Trực Đạt cười cười, khép miệng không nói lời nào, lại theo này đầu mục đi vài bước, lại đột nhiên nói: “ Xin hỏi tính danh huynh đài.”

“ Ta gọi Lí Vĩnh Viễn.”

“ Lý đại ca, nếu là thượng tiên nhà các người không hàng, có thể giúp ta làm một chuyện nhỏ hay không?” . Thái độ Trực Đạt rất thân thiện, thấp giọng mật ngữ vài câu cùng Lí Vĩnh Viễn, sau đó lập tức nói: “ Sau khi chuyện này thành công, không ngại bảo vệ an toàn cả nhà người, về phần cái khác, cũng không dám bảo đảm, Lý đại ca là người thông minh, tự nhiên không chịu để cho người một nhà chôn cùng người khác.”

Lí Vĩnh Viễn dường như đang giãy dụa, do dự hồi lâu, mới hừ lạnh một tiếng nói: “ Đến lúc đó lại nói tiếp”,

Hai người đi đến một chỗ nha môn Tri Phủ, nha môn đã rách nát hơn rất nhiều, tấm biển đại biểu uy nghiêm của triều đình đã bị lấy đi, đổi sang một đồ án Đạo gia, bốn phía đều là thị vệ ăn mặc đạo phục áo xanh, thấy Lí Vĩnh Viễn dẫn Trực Đạt tới, lập tức có người kiểm tra thân phận của bọn hẩn, biết được Trực Đạt chính là thuyết khách, lập tức có người đi vào bẩm báo.

Sự tình đến mức này, cái gọi là thượng tiên, sớm đã không còn ánh sáng, Từ Thần Phúc phảng phất già đi mười tuổi, vốn là muốn thừa dịp thời gian cuối cùng của cuộc đời để đăng cơ, cho dù chết cũng như Phương Lạc, được trải qua cơn nghiện của hoàng đế, chỉ là mấy ngày nay, người trong thành bằng hoàng, làm hẩn nhất thời không tiện nói ra.

Đột nghe thấy có sứ giả quan quân cầu kiến, Từ Thần Phúc nhàn nhạt nhấp một ngụm trà, chứng kiến rất nhiều thủ lĩnh trong sảnh không khỏi chà chà tay, trong đôi mắt hiện lên một tia hi vọng, Từ Thần Phúc hiểu được nhân tâm, tâm tình tối tăm phiền muộn hơn, thần nhiên nói: “ Quan quân phái người đến lúc này, đích thị là không hảo tâm, không cần để ý, đánh ra ngoài.”

Chúng thủ lĩnh ào ào nói: “ Tiên thượng, sao không nghe hẩn nói một lời rồi hãy quyết định.”

)

470. Chương 458: Phá Thành

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 458: Phá thành

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Từ Thần Phúc nhất thời do dự, lúc trước hẳn tất nhiên là một lời cửu đỉnh, nhưng mọi người nói như vậy, đến tình trạng hiện tại, thật sự không thể kích động nhiều người tức giận, trầm ngâm một lát, nói: “Gọi hẳn tiến vào.”

Chỉ một lúc sau, Lý Vinh Viễn liền dẫn Trực Đạt tiến vào, Trực Đạt cũng không hành lễ, nhàn nhạt quét mấy người trong sảnh, chậm rãi nói: “Kẻ hèn này nhận quân lệnh của Thẩm đại nhân, đến đây thương lượng.”

... ..

Đại doanh quan quân, mấy ngày nay, đại doanh các nơi không yên tĩnh, quân kỷ bắt đầu căng cứng, mỗi ngày theo như lệ, triệu tập chúng tướng, cũng không có gì để phân phó, chỉ hỏi rõ tình huống, lại hỏi tin tức thám báo tìm hiểu được, sau đó đều tự tản đi, không đề cập tới gì nữa.

Động tĩnh ở bên trong thành rất quỷ dị, nhưng loại quỷ dị này, lại làm cho Thẩm Ngạo hạ lệnh, Tư Mã tư tùy thời làm tốt chuẩn bị vào thành, Hàn Thế Trung có chút khó hiểu, cố ý đến lầu trưởng trong trung quân, hỏi: “Thẩm đại nhân, không công thành, vì cái gì mà tùy thời làm tốt chuẩn bị vào thành, có thể thông báo một chút, để hạ quan phân phó xuống hay không?”

Thẩm Ngạo cười cười nói: “Sau mấy ngày, Trượt Châu sợ là sẽ nội chiến.”

“Tại sao?”

“Người đã quên rồi hử, ta đã gọi Trực Đạt vào thành, ý tứ bốn quan rất rõ ràng, người nguyện đầu hàng sống, người kháng cự chết.”

Hàn Thế Trung không hiểu ra sao, hỏi: “Cái đó có liên quan gì đến việc vào thành? Nếu Thiên Nhất Dạy thật sự hàng, trực tiếp vào thành là được.”

Thẩm Ngạo nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: “Từ Thần Phúc không biết hàng, nếu hẳn hàng, sống hay chết, cũng không phải bốn quan có thể quyết định, cho nên, nếu ta là hẳn, có thể kéo một ngày liền kéo dài một ngày. Nhưng tin tức này truyền đi, các đầu mục Thiên Nhất Dạy sẽ nghĩ như thế nào? Bọn hẳn đều có thê thất, đều có con cái, lúc trước tin Thiên Nhất Dạy, có lẽ còn đuổi theo Từ Thần Phúc, buông tay đánh cược một lần, hôm nay, đến hoàn cảnh này, sẽ cam nguyện chôn cùng Từ Thần Phúc?”

Hàn Thế Trung bình tĩnh, nói: “Đây là thuật công tâm, là muốn phân hoá tặc phi? Đến lúc đó, những giáo chúng không cam lòng kia tất nhiên sẽ sinh ra dao động, nhưng Từ Thần Phúc cường lệnh chống cự, tất nhiên sẽ làm cho người sinh ra oán hận, chỉ cần có một người dẫn đầu phản đối, Trượt Châu tất nhiên đại loạn, đến lúc đó, chúng ta thừa cơ hội vào thành, nắm giữ đại cục?”

Thẩm Ngạo gật đầu khẳng định: “Đúng là ý tứ đó, những lời này, người tạm thời quên đi, đến thời cơ thích hợp, liền đem binh vào thành.”

Lại qua hai ngày, trong thành còn chưa thay đổi gì, nhưng Trực Đạt chiêu an, đã xuất hiện hiệu quả rồi, ngày đó, các thủ lĩnh chúng kiến, Trực Đạt mặt nói rõ chính sách của Thẩm Ngạo, Từ Thần Phúc giận tím mặt, muốn đẩy Trực Đạt ra chém đầu, lại bị giáo chúng khuyên, giết Trực Đạt, chẳng khác gì là triệt để quyết liệt cùng quan quân, tất cả mọi người sẽ ôm cái Trượt Châu này cùng chết.

Từ Thần Phúc vô pháp, đành phải hừ lạnh một tiếng, bảo người tạm giam Trực Đạt, trong lòng của hẳn thực sự hiểu, chỉ có giết Trực Đạt, mới có thể làm tất cả mọi người cam tâm tình nguyện cổ thủ Trượt Châu, liền bảo tâm phúc đến, lặng lẽ đi giết Trực Đạt.

Chỉ đáng tiếc, người tạm giam Trực Đạt, lại là Lý Vinh Viễn, trong lòng người này đã sinh ra dao động đối với Từ Thần Phúc, biết Trực Đạt tuyệt đối không thể chết được, bởi vậy bố trí địa phương giam lỏng Trực Đạt kín không kê hở, tâm phúc của Từ Thần Phúc căn bản không có cơ hội hạ thủ.

Lúc này, một đám tín đồ Từ Thần Phúc cầm đầu và không ít thủ lĩnh đã lục đục nội bộ, mâu thuẫn dần dần lớn ra, vốn Từ Thần Phúc đồng ý không ít chỗ tốt, một ít người ôm tâm lý đầu cơ, nghĩ tới khai quốc công hầu đến mức độ nghiện, nhưng đến tình trạng này, đầu chịu tồn tại một tia cùng chung hoạn nạn với Từ Thần Phúc.

Thế cho nên, Từ Thần Phúc mấy lần triệu tập mọi người, chính là huyền não một mảnh, mượn các loại cơ ồn ào, trong đêm một ngày, một đầu mục đúng là mang người tiến vào thượng tiên phủ, muốn ám sát Từ Thần Phúc, kết quả bị hộ vệ Từ Thần Phúc bắt được, giết chết tại chỗ.

Ở bên trong thành Trượt Châu đã là lòng người bàng hoàng, Từ Thần Phúc tự biết không khống chế nổi cục diện, cũng chỉ có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, rốt cục, đến ngày hai mươi tám tháng bốn, trong thành đột nhiên có lửa cháy, vì tạm thời an toàn tánh mạng, phản loạn chính thức mở màn, khắp nơi trong thành đều là loạn binh, có đám đánh thượng tiên phủ, có đám muốn san bằng phản loạn, bóng người ẻo lả trên đường phố, ai cũng không phân rõ đối phương là tín đồ hay là quân đội phản loạn, giết lung tung một hồi, mới dần dần tìm ra đầu mối.

Cứ điểm phản loạn tại thành Bắc, thành Bắc chủ yếu là sương quân, đóng quân ở kinh đô và vùng lân cận phía bắc, những người này được Trên Quan lôi kéo vào Thiên Nhất Đạo, hôm nay mất thấy đại thế đã mất, cũng vứt bỏ Thiên Nhất Đạo sớm nhất, những người này, vốn là có tổ chức, một khi làm khó dễ, liền một mặt đi mở cửa thành thành Bắc ra, một mặt tiến thẳng đến thượng tiên phủ.

Đang lúc ở bên trong thành Trượt Châu ác chiến hừng hực, quan quân lập tức có động tác, Tư Mã tư dẫn đầu, giống như thủy triều, lập tức vào thành, tiếng giày rầm rầm vang vọng một mảnh, nơi đi qua, không có một ngọn cỏ.

Vốn là cửa bắc bị chiếm, tiếp theo là cửa đông, cửa tây, quan quân ba đường tiến công, ngoại trừ phản loạn Thiên Nhất Đạo, tặc phải dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, đã bị dồn đến trong thành, những người này có vẻ rất cuồng nhiệt, tuy là bốn bề thọ địch, lại dựa vào dân cư tiến hành chống cự, quan quân thận trọng, từng bước một ép bọn chúng vào thượng tiên phủ, cái phủ đệ này chiếm diện tích không nhỏ, bên trong tụ tập hơn một ngàn tặc phải, nhô đầu ra khỏi nhà, dùng cung tiễn xạ kích.

Quan quân như thủy triều, vây hết xung quanh, đã thiết lập chương ngại vật trên đường phố, cung tiễn, ngay cả pháo cũng kéo đến, lúc này Thẩm Ngạo đánh ngựa, mang theo một đội thân vệ tới, chúng tướng đi xuống ngựa, ào ào tới hành lễ với Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo nhàn nhạt hỏi: “ Thế nào? Bao lâu có thể bắt.”

Một gã sương quân chỉ huy cướp lời đáp: “ Bắt rất dễ dàng, trước hừng đông, đánh vào là không thành vấn đề , chỉ sợ sẽ tổn thương thẩm trọng...”

Sắc mặt Thẩm Ngạo bình thản: “ Đã là tổn thương thẩm trọng, sẽ không cần cường công, gần đây rất nóng, liền đốt lửa chơi đi, Từ Thần Phúc kia không phải muốn thăng tiên sao, phóng hỏa, cho hắn quy thiên.”

Quan quân bên này cũng đủ dầu hỏa, tiếp nhận mệnh lệnh, lập tức có người mang theo từng thùng dầu hỏa, được lá chắn yểm hộ, giới dầu hỏa bốn phía, một đồng củi cũng được chở đến, có vẻ đầu vào đấy, tặc phải trong phủ đoán được tâm tư quan quân, mũi tên phóng càng nhanh, chỉ tiếc là bị lá chắn ngăn hết, ngoại trừ bắn bị thương bắp chân một người, cũng là vô kế khả thi.

Trong nội đường Tam Thanh, Từ Thần Phúc lâm vào tuyệt vọng, nguyên một đám tín đồ đến đây bảm báo, hắn chỉ phần nộ vậy vậy tay: “ Đi ra ngoài, đi ra ngoài, Trẫm muốn đăng cơ.”

Các loại khí cụ đều là chuẩn bị tốt, hắn mặc miện phục sớm đã chuẩn bị cho tốt vào, đeo Thông Thiên quan, ngồi ở sau Tam Thanh đường cao cao, ý định diễn hết một trò khôi hài cuối cùng.

Mọi người trong nội đường hai mặt nhìn nhau, rồi lại không người dám khuyên can, đành phải bái, đang muốn hô to vạn tuế, lúc này, lửa âm âm bốc lên, dầu hỏa có củi, tức thì bốc cháy ở bên ngoài thượng tiên phủ, lửa nhảy lên cao cao, chiếu rọi cả chân trời, theo gió lớn, không ngừng tới gần phủ.

“ Không tốt, xảy ra hỏa hoạn rồi, thượng tiên...”Có người gọi.

Trong mắt Từ Thần Phúc lại càng tuyệt vọng, nhưng lại quát lớn: “Thượng tiên gì, thượng tiên gì? Trầm vãng mệnh tại thiên, chính là con trời, đều có Thiên để phù hộ, các người... các người... nhanh, nhanh bái.”

Lúc này đâu còn có người bái, nguyên một đám đều tự trốn chạy để khỏi chết, Từ Thần Phúc cười ha ha, ngửa mặt lên trời cười to: “Trầm vãng mệnh tại thiên, ai dám tổn thương Trầm? Ai dám tổn thương Trầm?”

Lửa đã lan tràn đến Tam Thanh đường, khói đặc hít thở không thông, Từ Thần Phúc gần như muốn hôn mê, hần nỗ lực vịn cây cột, ánh lửa đã làm đỏ mặt hần...

Oanh, xà nhà sập, mất đi trọng tâm, cả Tam Thanh đường ầm ầm sụp đổ, mai táng Từ Thần Phúc trong đồng đổ nát.

Bên ngoài phủ, quan quân tầng tầng lớp lớp chứng kiến tràng cảnh như vậy, bắt nguyên một đám tặc phi trốn ra, chuẩn bị dập lửa.

Cuộn cuộn khói đặc rơi vào trong mắt Thẩm Ngạo, biểu lộ Thẩm Ngạo chỉ có hồ hững, thúc ngựa nói một câu: “Đáng tiếc, một phòng ở rất tốt.”

Lúc này, phụ tử Ngô gia và Trục Đạt được một đội người bảo vệ xung quanh đi tới, ba người hiển nhiên không ăn quá nhiều đau khổ, quần áo sạch sẽ, thần sắc như thường, hướng Thẩm Ngạo khom người hành lễ, nói: “Đại nhân.”

Thẩm Ngạo nhìn bọn hần, mỉm cười: “Một chuyến này, các người đều lập công lớn, Ngô đại nhân, vất vả cho người.”

Ngô Văn ha ha cười một tiếng, nói: “Việc nhân đức không nhường ai, về phần công lao, lại làm ta hổ thẹn.”

Thẩm Ngạo chỉ cười cười, hét lớn một tiếng: “Tất cả bộ nghe lệnh, giải quyết tốt hậu quả, Quân pháp ti bên kia sẽ dẫn đội tuần thành, có đánh cướp, giết không tha!”

“Tuân mệnh!”

Sáng sớm, ánh rạng đông dần dần lộ ra, quan quân vào đến thành, đại cục đã định, chỉ có hai canh giờ, hỗn loạn đến nhanh đi cũng nhanh, rất nhanh, Trục Châu liền ổn định lại, nhiều đội giáo úy trên cánh tay quần lấy khăn đỏ, mang người tuần thành, đàn áp loạn binh các nơi.

Ai cũng chưa từng nghĩ đến, Thiên Nhất Dạy ồn ào náo động nhất thời, đúng là đã chấm dứt bằng phương thức này, đánh lâu như vậy, rất nhiều người còn chưa đến, mới biết được địch nhân lúc trước đã tan thành mây khói, chôn cất trong biển lửa, Từ Thần Phúc đã biến thành hư ảo.

Một chỗ không nhà người, hôm nay đã thành hành dinh tạm thời của Thẩm Ngạo, ngồi trong thư phòng đã sửa sang lại, Thẩm Ngạo chấm mực, triển khai một phần tấu chương trống, cầm bút viết: “Thần được quốc ân, vô cùng cẩn thận báo đáp, đem binh vây Trục Châu, dùng kế công tâm, đến đây, Thiên Nhất Dạy đã bình...”

“Đưa phần tấu chương này và tin chiến thắng trở về, không được chậm trễ!”

)

471. Chương 459: Tính Toán Ban Thưởng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 459: Tính toán ban thưởng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Vào thu, thành Biện Kinh nhiều thêm vài phần tiêu điều, nguyên một đám tin chiến thắng truyền đến, nhân tâm cũng dần dần ổn định, nhất là từng chuỗi tù binh bị áp giải vào thành, rêu rao khắp nơi, càng làm cho người ta an lòng hơn không ít.

Một người mang tin tức cười con ngựa cao to, phi vào trong thành, nhanh chóng giục ngựa chạy gấp về hướng Chính Đức, ven đường không biết đụng ngã lần bao nhiêu đồ vật, đưa tới một hồi quất mắng, ngược lại, người hữu tâm nhìn thấy, liền vội vàng kéo người quất mắng lại, chỉ chỉ cái bóng lưng đã đi xa kia, nói: “ Mắng cái gì? Đó là tám trăm dặm kịch liệt truyền báo, hơn phân nửa là tin tức kinh đô và vùng lân cận phía bắc lại tới nữa, chờ công báo triều đình xuất hiện đi!”

Trong Văn Cảnh các, một tiểu nội thị vội vàng bước nhanh hướng tới Văn Cảnh các, lão thái giám ngăn cản hẳn, nói: “ Lưu Chân, người hấp tấp làm cái gì?”

Tiểu nội thị được kêu là Lưu Chân nhìn về hướng Văn Cảnh, cười ha hả nói: “ Kinh đô và vùng lân cận phía bắc cấp báo, bệ hạ đã nói qua, không cần bận báo, trực tiếp truyền vào trong.”

Lão thái giám lập tức cải biến thái độ ngạo mạn, rất ân cần nói: “ Bệ hạ vừa mới đi gặp thái hậu rồi, người theo nô gia về phía hậu cung.”

Trong điện Cảnh Thái, lại là một tràng cảnh khác, hương khói xông lung, tản mát ra hương khí như có như không, sau màn che nặng nề, Khâm Từ thái hậu đang ngồi xếp bằng trên giường, ăn đào tiên Lĩnh Nam đưa tới, mấy cung nhân thân cận ngồi ở một bên, trên mặt đều hàm chứa vẻ tươi cười, đôi mắt nhìn về phía Triệu Cát ngồi ở trên gấm đôn bên ngoài.

Hôm nay, tâm tình Triệu Cát không tệ, nói rất nhiều lời cùng thái hậu, mà thái hậu chỉ một câu đáp một câu, có vẻ có chút không yên lòng, đột nhiên nói: “ Bệ hạ, mấy ngày trước đây con trai trưởng Anh Quốc công tiến cung, đến gặp ai gia, ai gia nhìn hình dạng của hắn cũng không phải sai, học vấn cũng tốt, người vô cùng được.”

Triệu Cát cười nhạt một tiếng nói: “ Có phải là người làm việc chung ở phía trong Bộ quân tư kia không? Lúc trước hắn từng khảo thi qua khoa cử, chỉ kém một chút mà tên rơi xuống dưới bảng, ở phía trong huân quý, học vấn của hắn cũng tính toán là rất tốt.”

Khâm Từ thái hậu cười nói: “ Đúng đấy, ta coi hắn không tệ, nên tìm cho hắn một việc hôn nhân .”

Triệu Cát biết rõ Khâm Từ thái hậu đây là có tâm tư gả Đế cơ ra bên ngoài, không khỏi lên tiếng nói: “ Kỳ thật tuổi tác Ninh An cũng không nhỏ.”

Khâm Từ thả mứt ở trong tay xuống, ngăn người nói: “ Ninh An không phải lọt vào mắt xanh của Thẩm Ngạo rồi sao? Như thế nào, muốn gả Ninh An đến trong nhà Anh Quốc công?”

Nàng lắc lắc đầu nói: “ Không tốt... không tốt, tuy nói Thẩm Ngạo cũng không có vẻ là lang quân như ý, thê tử trong nhà quá nhiều, gả ra ngoài, tất nhiên là Thiên gia sẽ bị chê cười. Nhưng hắn tay nắm binh bên ngoài, bệ hạ tại nơi này, gả nữ nhân cho người khác, cuối cùng cũng không ổn.

Còn nữa, cái vị Cảnh Dật cung bên kia không phải cũng nói rồi sao, Thẩm Ngạo thêm chút ma luyện, chính là Trụ quốc chi thần, rất nhiều sự tình còn phải nhờ hắn đi xử lý, nếu hoàng thượng để cho hắn chụp một cái hư không, tính hắn, người cũng biết, không thể không náo loạn xảy ra chuyện, trong kinh đều truyền hắn là một người điên cuồng, chuyện gì cũng đều làm ra được, hiện tại ai gia cũng sợ hắn.”

Nàng nói cực nhanh, không để cho Triệu Cát có cơ hội nói chuyện, tiếp tục nói: “ Còn có, chính là Ninh An bên kia, hiện tại Ninh An chỉ đợi đến Thẩm phủ, nếu hoàng thượng nuốt lời, không nói Thẩm Ngạo bên kia không thể trấn an, chính là Ninh An bên này, cũng không biết nói thế nào.

Bỏ đi bỏ đi bỏ đi, coi như ai gia không đề cập qua việc này, kỳ thật, nhi tử Anh Quốc công kia cũng không tốt, sao khoa cử lại không có ở bên trong, làm việc chung ở phía trong Tiền điện tư, tụ tập cùng một chỗ cùng một ít vũ phu, hơn phân nửa cũng không khá hơn chút nào, có lẽ tại trước mặt ai gia là một cái dạng, đến bên ngoài lại là một cái dạng khác, ai gia là nghe nói, hiện tại, những đệ tử có danh tiếng này, thật sự là hư không tưởng nổi, không có mấy người tốt.

Ngược lại, Thẩm Ngạo kia, tuy thích hồ đồ, nhưng lại có bốn sự, bệ hạ đánh cùng người Khiết Đan, muốn dùng hãn hay không? Bệ hạ quản lý học đường, muốn dùng hãn hay không? Tra rõ hoa thạch cương cũng là hãn ra lực mạnh, còn có sự tình Thiên Nhất Dạy ngày đó, cái kinh đô và vùng lân cận ba này, đưa cho ai đều không yên lòng, chỉ có hãn là trung tâm, là có thể uỷ quyền.

Kỳ thật mấy ngày gần đây, ai gia nghe ngóng một ít lời trong cung Cảnh Dật bên kia, cũng hiểu được có đạo lý, quân thần là không đáng tin, lúc trước tạo phản chính là thần tử, khi quân cũng là thần tử, hiệp thiên tử lệnh chư hầu, có lẽ vẫn là thần tử, đúng hay không? Thẩm Ngạo lại bất đồng, hãn và bệ hạ có tình cảm này, đây mới là căn bản để gắn bó trung thành, trước mắt lại gả Ninh An đi cũng tốt, gả đi rồi, lại thêm tăng một thân duyên, sử dụng sẽ rất thuận tiện.”

Cái vị Cảnh Dật cung kia, tất nhiên là nói về Quá Hoàng thái hậu rồi, cũng không biết vì sao, Quá Hoàng thái hậu kia đột nhiên an phận rồi, làm cho Khâm Từ bên này huy động nắm tay, lại không tìm thấy điểm xuất lực, tuy trong hậu cung vẫn là ánh đao kiếm ảnh, nhưng quan hệ cuối cùng cũng ảm lại một ít, không giương cung bạt kiếm như lúc trước nữa.

Khâm Từ thái hậu nói một hơi nhiều như vậy, Triệu Cát càng nghe càng hồ đồ, cười khổ nói: “ Mẫu hậu nói gì vậy, nhi thần có ý tứ là, mẫu hậu nhắc tới sự tình đón dâu, nhi thần cũng nghĩ đến, niên kỷ Ninh An cũng đã lớn rồi, nên làm chuẩn bị vì nàng, đợi Thẩm Ngạo khai hoàn trở lại triều đình, liền lập tức xử lý hôn sự của bọn hãn, cũng không phải muốn đem Ninh An gả cho Anh Quốc Công gia, Trẫm chỉ có một nữ nhi thân cận như vậy, Anh Quốc công nào có phúc phận như thế?”

Khâm Từ thái hậu nghe xong, bật cười nói: “ Hại ta nói nhiều như vậy, còn tưởng rằng ngươi là sửa lại chủ ý.”

Triệu Cát nghiêm mặt nói: “ Mẫu hậu nói mấy lời vừa rồi kia, xác thực rất có đạo lý, Trẫm là người lười, tình nguyện du dương Nam Sơn, cũng không nguyện đi đụng vào những sự tình đau đầu kia, Thẩm Ngạo là tài năng, lại khó được trung thành và tận tâm đối với Trẫm, mẫu hậu có biết hay không, trước đó lần thứ nhất, Trẫm hạ chỉ cho hãn, hãn đúng là kháng chỉ bất tuân, có biết là vì cái gì không?”

Khâm Từ thái hậu nhăn lông mày lại, nói: “ Kháng chỉ cũng gọi là trung tâm?”

Triệu Cát cười đem sự tình ngọn nguồn nói ra, lại nghiêm túc nói: “ Đây mới thực sự là trung thần, chính là nghĩ cho giang sơn xã tắc Đại Tống ta, tội kháng chỉ cũng không phải là thứ dễ chịu, hãn tình nguyện chịu trách nhiệm cái này, cũng không chịu giao quyền tướng quân đến trong tay Vương Văn Chuôi.”

Khâm Từ thái hậu liên tục gật đầu nói: “ Đúng, cái này kêu là đại trung, sự tình Ninh An nên chuẩn bị rồi, nếu không gả, trong nội cung sẽ nhiều hơn một cô gái lỡ thì, hậu cung bên này, ai gia sẽ thu xếp, đợi Thẩm Ngạo khai hoàn trở về, liền xử lý ngay lập tức.”

Triệu Cát đáp ứng, Khâm Từ lại hỏi Thẩm Ngạo đại khái lúc nào có thể trở về đến, Triệu Cát suy nghĩ một chút nói: “ Dĩ vãng tiêu diệt tặc, không có nửa năm một năm, không thể xong việc, chỉ sợ còn phải đợi qua một đoạn thời gian, mới có thể trở về.”

Khâm Từ thái hậu nhăn lông mày lại, hỏi: “ Lâu như vậy?”

Triệu Cát kiên nhẫn giải thích: “ Năm đó, thời điểm tiêu diệt Phương Lạc, đều mất trọn vẹn thời gian hai năm, hiện tại tuy nói Thẩm Ngạo tiến công thuận lợi, đến thẳng Trượt Châu, nhưng Trượt Châu cũng là Đại Thành, theo tấu chương truyền đến thảo luận, Trượt Châu kia lương thảo sung túc, lại có hơn vạn quân phản loạn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, chính là thiên binh thiên tướng hạ phạm, cũng không thể nhất cử bình định.”

Khâm Từ gật đầu gật đầu: “ Ai gia hiểu, nói như vậy, Thẩm Ngạo kia tại kinh đô và vùng lân cận bắc, còn phải chậm rãi tiêu diệt tặc, thì ra chiến tranh sẽ lãng phí nhiều thời gian như vậy.”

Thôn thớt vài câu, bên ngoài có người nói: “ Bệ hạ, có cấp báo, từ kinh đô và vùng lân cận phía bắc đến.”

Triệu Cát đứng dậy, muốn đi ra ngoài xem, Khâm Từ thái hậu cười cười nói: “ Có cái gì phải ra ngoài nghe, gọi tiến vào để ta nghe cùng.”

Tiểu nội thị gọi là Lưu Chân cẩn thận từng li từng tí mà tiến bước đến, đem một phần tấu chương nước sơn hồng đến trong tay Triệu Cát, Triệu Cát nhìn tấu chương hồng, không khỏi thoải mái mà nở nụ cười: “Nhất định là tin chiến thắng, lúc này đây lại không biết tiêu diệt bao nhiêu tặc phi.”

Khâm Từ thái hậu che miệng cười nói: “Hoàng thượng nhìn trước rồi nói sau.”

Triệu Cát gật đầu, triển khai tấu chương, nhìn nhìn, trên mặt có chút ít không thể tin, lập tức lẩm bẩm nói: “Nhanh như vậy, tấu chương đưa tới trước đó mới nói vây quanh Truật Châu, cách đây chỉ mới mấy ngày mà.”

Dứt lời, Triệu Cát không yên lòng mà ngồi ở trên gấm đôn, lại nhìn một lần, lúc này mới tin tưởng điều viết trong tấu chương là sự thật.

Khâm Từ thái hậu thấy Triệu Cát biểu lộ như vậy, liền hỏi: “Hoàng thượng, đây là làm sao vậy?”

Triệu Cát nói: “Truật Châu đã phá, Thiên Nhất Đạo đã bị bình định.”

Khâm Từ thái hậu nhất thời cũng chưa lấy lại tinh thần, vừa rồi Triệu Cát còn nói thiên binh thiên tướng hạ phàm, cũng không có cái thần tốc này, như thế nào mà tấu chương đã tới rồi?

Triệu Cát buông tấu chương, kêu ba chữ tốt, lập tức nói: “Một trận đáng đánh, đánh ra uy phong Đại Tổng ta, có vết xe đổ của Thiên Nhất Đạo, những tên trong tâm có gian trá kia, xem bọn hắn còn dám phản hay không!”

Khâm Từ thái hậu nói: “Nói như vậy, Thẩm Ngạo trong mười ngày nửa tháng có thể trở lại triều đình rồi?”

Triệu Cát lắc đầu nói: “Chỉ sợ không nhanh như vậy, bên kia còn phải giải quyết hậu quả, phải trấn an thoáng một tý, chỉ là cũng sắp rồi, rất nhanh sẽ có tin tức.”

Trên mặt Triệu Cát lộ ra dáng tươi cười, có lẽ là hồi lâu không thống khoái như vậy, ngay cả mặt cũng đều có chút đỏ lên rồi, từ lúc vừa mới bắt đầu, Thiên Nhất Đạo khởi sự, sút đầu mẻ trán, đến Cao Cầu giết người vô tội lấy công, giận tím mặt, rồi đến Thẩm Ngạo vứt bỏ thủ Mông thành, làm tâm mát, hôm nay nhận được phần tin chiến thắng sâu sắc này, tâm tình của hắn tựa như xé tan màn đêm, nhìn thấy ánh sáng, ngay cả đi đường cũng đều nhẹ nhàng hơn nhiều.

Chấp hai tay sau lưng, đi qua đi lại trong cung Cảnh Thái, Triệu Cát chậm rãi nói: “Có công phải thưởng, Thẩm Ngạo bên này, cho phong cái Công tước trước, gia tăng Thái Phó, hắn không phải yêu vàng bạc sao? Ban thưởng 500 cân hoàng kim, những thứ khác, Trẫm không thể cho nữa rồi, hắn còn trẻ, không thể lần thứ nhất tặng toàn bộ phần thưởng, đúng rồi, mấy phu nhân của hắn cũng muốn phải sắc phong, về phần tướng sĩ theo quân, chính là do Binh bộ bên kia ấn lấy công lao, viết ra chương trình, Trẫm không thể đối xử lạnh nhạt với bọn hắn.”

Triệu Cát đột nhiên đứng lại, dường như nhớ tới cái gì, lại nói: “Thẩm Ngạo nói nên thi hành cái gì chế độ huân chương, lúc trước Trẫm không để ý, lúc này đây thừa, cơ hội này để thi hành, lúc nào hắn trở lại triều đình, Trẫm muốn đích thân đi ra bên ngoài thành nghênh đón, dùng để thể hiện hậu đãi, như vậy các tướng sĩ mới bằng lòng phục vụ quên mình.”

Khâm Từ thái hậu thấy bộ dạng Triệu Cát như vậy, trên mặt cũng toả sáng, đầy dáng tươi cười, nhưng lại ra vẻ giận dữ, nói: “Bệ hạ chỉ muốn thưởng người, vì cái gì nhất thời không nghĩ tới đại sự của Ninh An, gả Đế cơ, coi như là thưởng mà?”

“Đúng, đúng, phải.” Triệu Cát vui rạo rực nói: “Nhi thần đường đột rồi, đúng rồi, cái tấu chương này lập tức truyền đi, công báo, Thụ Nhã Tuần San bên kia, sáng sớm ngày mai phải báo tin tức ra, trấn an nhân tâm.”

Triệu Cát xoa xoa đôi bàn tay, thật vất vả mới bình tĩnh ngồi xuống, cười nói với Khâm Từ thái hậu: “Mẫu hậu, trước kia nhi thần vì sự tình Thiên Nhất Đạo, thật sự là lẩn lộn khó ngủ, giang sơn xã tắc Triệu gia chúng ta, tuy nói không đến mức dao động, nhưng tiến vào lúc tiêu diệt tặc, nếu là thất lợi, đến lúc đó còn không biết sẽ lãng phí bao nhiêu tiền lương thực, tổn thương bao nhiêu tướng sĩ...”

Khâm Từ thái hậu vui vẻ nói: “Được rồi, chuyện này phải truyền đi, không thiếu được việc quần thần muốn lên triều chúc mừng, hiện tại người mnag dạng này, đi gặp đủ loại quan lại như thế nào? Đi thôi,

dường thần trước, đến lúc đó triệu tập đủ loại quan lại yết kiến, có rất nhiều sự tình, người còn phải phân phó xuống dưới.”

Triệu Cát gật đầu, mới đứng lên chấp tay nói: “ Nhi thần xin cáo lui.”

Định Vương Phủ.

Đại hoàng tử kế vị sự nghiệp thống nhất đất nước, vốn là các đời thiết luật, Đại Tổng kiến triều, tuy có sự tình huynh xuống đệ lên ngôi, lại cũng không thể xem như có tiền lệ.

Triệu Hằng là con trai trưởng, trước kia liền tiến đến kinh đô và vùng lân cận, làm cái Quận công, sau đó phong Định vương, cũng tại năm thứ năm Chính Cung, tiến vị trí hoàng thái tử, theo đạo lý, lúc này Triệu Hằng đã xem như thái tử, chỉ là, tại thời Huy Tông, những đạo lý không thể bàn cãi kia, lại thường thường xuất hiện lệch lạc.

Triệu Hằng được sắc phong thái tử, về sau lại thần kỳ không thu được ý chỉ trong nội cung, mời Triệu Hằng nhập Đông cung an ở, Triệu Hằng bất đắc dĩ, cũng không dám nói ra, ngược lại có mấy Ngự Sử không chịu cô đơn, đưa lên triều nhắc nhở vài câu, Huy Tông nhìn, cũng chỉ là cười nhạt một tiếng, dùng lý do vọng nghị tôn thất, đuổi các Ngự sử đi Giao Châu.

Về sau dường như cũng hiểu được có chút không xấu hổ, liền dứt khoát hạ ý chỉ, nói Đông cung cần sửa chữa, lại để cho Triệu Hằng ăn ở Định Vương phủ, lúc nào sửa chữa tốt rồi, lại di chuyển vào Đông cung.

Triệu Hằng vô pháp, đành phải chờ, cái chờ này, chính là mười năm, không đi Đông cung thì cũng thôi, càng làm cho người ta bất an chính là, thành viên tổ chức của thái tử không hề có, đã là thái tử, tự nhiên có bộ máy của thái tử, thái tử Thái Phó, thái tử Thiếu phó, người điều khiển chương trình cho thái tử, một bộ này đều phải có đủ.

Còn có cấm vệ Đông cung, cung nhân, nội thị, cũng đều phải tuyển ra từ trong nội cung, chỉ là những thứ này, giống với việc gì chuyển vào Đông cung, đều là đá chìm xuống đáy biển, một ít tin tức đều không có.

Kỳ thật, ước nguyện ban đầu của Huy Tông, Triệu Hằng cũng có biết một ít, ngay từ đầu, cũng không có bao nhiêu phản nài, vấn đề lúc trước, chỉ xuất hiện vết nứt ở trên thứ Huy Tông yêu thích.

Khi đó Huy Tông một lòng cầu đạo, giang hồ võ vắn đã thành thượng khách, phạm là loại người cầu đạo, phần lớn đều kiên định tin vào chính mình sống thọ duyên niên, vĩnh sinh bất tử. Huy Tông giác ngộ ra sinh tử, cái thái tử này lập hay không lập, sẽ không liên quan gì quá lớn rồi, có đi Đông cung hay không, cũng không phải một sự tình cần để tâm, về phần sự tình thái tử mở Vương phủ, càng có thể kéo dài.

Điểm này, Triệu Hằng có thể chịu được, nhưng từ nay về sau, tình thế phát triển, liền làm cho hắn không thể không oán hận rồi, ai cũng chưa từng nghĩ đến, đợi cho Tam hoàng tử Triệu Giai dần dần trưởng thành, cái hoàng tử đẹp mắt này lập tức làm Triệu Cát vui, kỹ năng vẽ của Triệu Giai tìm được bảy phần chân truyền của Huy Tông, lại càng nhất cử trúng Trạng Nguyên, tài giấy bút nổi bật.

Hơn nữa, vị Tam hoàng tử này giống hệt Huy Tông, Huy Tông tự nhiên yêu thích hơn các hoàng tử khác nhiều, thậm chí thường xuyên hỏi người khác, nếu lập Tam hoàng tử làm thái tử, người trong thiên hạ có phản đối không?

Đưa ra vấn đề như vậy, đại biểu địa vị Triệu Hằng đã tràn đầy nguy cơ, mấy năm qua, lại càng cẩn thận, sợ để cho người ta bắt được nhược điểm, đá mình xuống.

)

472. Chương 460: Muốn Vào Học Đường

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đà Lão Hồ

Chương 460: Muốn vào học đường

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Bởi vậy căn nhà nhỏ bé của hắn trong Định Vương phủ, nhìn về phía trên thì vô cùng cao quý, nhưng cái Vương phủ này, bây giờ có vài chi tiết làm người ta phải ngạc nhiên.

Chính là chánh điện, chỗ quan trọng kia, đều bởi vì lâu năm thiếu tu sửa, vừa đến thời tiết mưa dầm, liền có mưa rớt vào phòng, chảy xuôi xuống dọc theo cột cung điện, Thái Tử phi cũng rất tiết kiệm quần áo mặc đều phải có miếng vá, xưa nay cũng không dễ dàng xuất đầu lộ diện, tình cảnh như vậy, thật sự làm cho người ta khó chịu nổi.

Bên ngoài, người ta nói về Định Vương phủ, cũng đều coi đây là Đông cung, được xưng là Tiềm Long Nhị, chỉ là, cũng có người thiếu đạo đức, cố ý đề cao chữ Tiềm Long Nhị lên vài phần âm lượng, Tiềm biến thành âm Thiển, một bộ ý tứ rỗng ròi vào nước cạn bị tôm đùa giỡn.

Triệu Hằng nghe xong, cũng chỉ có thể cười khổ mà thôi.

Sáng sớm hôm nay, dưới bầu trời đầy mưa phùn, kiệu nhỏ rơi ở trước cửa Định Vương phủ, Triệu Hằng được một người đầy tớ đỡ ra khỏi kiệu, người gác cổng là một người lão thái giám, lập tức đi qua đón người, cười ha hả, nói: “ Điện hạ, hôm nay là cái triều nghị gì, như thế nào mà ngay cả thái tử, cũng bị gọi đi lúc sáng sớm, hôm nay sắc trời cũng không tốt, điện hạ đi vào trước tắm rửa, đổi thân làm quần áo, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong, nường nường chờ ngài mới bằng lòng ăn.”

Triệu Hằng như có điều suy nghĩ mà lắc đầu, nói: “ Không cần, ta không cần người hầu hạ, đi truyền lời, nói đồ ăn sáng, ta không ăn.”

lão thái giám này là người nhìn Triệu Hằng lớn lên, ánh mắt lộ ra vẻ đau lòng, biết rõ thái tử này, hơn phân nửa là sinh ra một bụng tức giận mới trở về, cẩn thận từng li từng tí, miễn cưỡng khen hắn vài câu, theo hắn đến chánh điện, chạy đi pha trà, một bên dâng khăn mặt cho Triệu Hằng, một bên nói: “ Điện hạ, đây cũng là làm sao vậy? Bệ hạ gọi điện hạ đi tham gia triều nghị, đây là chuyện tốt mà.” .

Triệu Hằng thở hổn hển, nói vài câu chữ thề, thở phì phì, nói: “ Chuyện tốt? Thẩm Ngạo sẽ được phong công tước, gia tăng Thái Phó rồi! Đây cũng là chuyện tốt? Hôm nay hắn tay nắm quân quyền, kiêm lĩnh Hồng Lư Tự, còn có bọn người Dương Tiễn, Thạch Anh, Đoan Chính, với tư cách hỗ trợ, phụ hoàng ta ngồi đó, vậy mà hắn nói gì nghe nấy, hôm nay đã đến như tình trạng như mặt trời ban trưa.

Chính là chúng ta, những người làm nhi tử này, thấy hắn đều phải kém một bậc, đây cũng là chuyện tốt sao? Lúc này đây hắn lại lập công lớn, nhìn xem các Ngự sử nói như thế nào, nói đây là có một không hai kỳ công, dọa người, tiêu diệt một nhóm tiểu tặc, cái gì mà có một không hai? Còn có, trong nội cung đã có tin tức, mấy ngày nữa Ninh An sẽ gả đi, nhìn ý tứ phụ hoàng, hắn chính là làm Phò mã, cũng tuyệt đối không chịu đoạt chức quan của hắn, tiếp qua vài năm, ai còn ngăn chặn được hắn? Ta đây làm con trai trưởng, đến trên triều nghe xong, còn muốn đổ mắt, cái giang sơn này, còn là của Triệu gia chúng ta sao?”

Hắn kiệt lực nói ra một hơi này, làm cho lão thái giám sợ tới mức hồn đều muốn lìa khỏi xác, ở bên cạnh dậm chân, không ngừng lôi kéo ống tay áo Triệu Hằng, thấp giọng nói: “ Điện hạ không nên nói, không nên nói.”

“ Không nên nói?”. Đôi mắt Triệu Hằng tối tăm phiền muộn mà nhìn lão thái giám, nói: “ Đến trình độ này, nếu phụ hoàng thật sự không muốn ta làm thái tử, liền dứt khoát lột địa vị của ta thái tử, xăm chữ lên mặt ta, đẩy ra ngoài, đi Giao Châu, đi Quỳnh Châu, chính là đi trấn thủ biên cương, cũng đều do hắn, dù sao cái Long Tử Long tôn này, ta đã sớm không có gì lạ.”

Lão thái giám sợ tới mức hai đầu gối mềm nhũn, quỳ trên mặt đất, trong lòng run sợ, ngoài miệng nói: “ Điện hạ, lại nhin một chút, lại nhin một chút, nhần nhin đi qua, đợi điện hạ đăng cơ, chính là mười Thẩm Ngạo, điện hạ ban một tờ chiếu thư, cũng có thể lấy tánh mạng của hắn, đây là làm gì... cần gì phải tức chứ? Vì một người bên ngoài thân, mà nóng tính lớn như vậy, sẽ làm thân thể điện hạ bị tổn thương.”

Triệu Hằng phát tiết xong rồi, trong nháy mắt, lại bắt đầu trở nên bình tĩnh, trầm mặc một lát, từ từ nói: “Không thể nhịn nữa rồi, không thể rồi, ngồi nhìn nữa, sớm muộn gì cũng sẽ ồn ào, xảy ra cục diện đuôi to khó vẫy, Tĩnh An, người ngẫm lại xem, Thảm Ngạo kia tay nắm binh quyền, lại đi rất gần cùng lão Tam, đến lúc đó, thật sự có biến, ai chế ai?”

“Không... Không phải còn có Thái sư sao?”

Triệu Hằng cười lạnh một tiếng; “Thái sư? Đã không trông cậy vào được rồi, đây là một lão hồ ly, dùng một lát thì có thể, nói không chính xác, tùy thời đều muốn bán người đi, còn nữa, hắn năm nay đã trên bảy mươi tuổi, về hưu cũng là chuyện sớm hay muộn.

Hôm nay trong triều đã bị ép tới không dám lộ đầu ra, môn sinh lại bị Thảm Ngạo gạt bỏ nguyên một đám, cũng không thấy hắn cái thanh âm gì, ta dựa vào hắn, sớm đã xong rồi. Những năm này, trong phủ cũng có một vài người có thể dùng, chỉ là bây giờ vẫn còn nhịn được, nghe nói Lại bộ Thượng Thư sắp về hưu rồi, nắm chức này, mới có tiền vốn liêu mạng cùng Thảm Ngạo, người, đi Thái sư bên kia.

Nói với hắn, Tư thiên giam thiếu Giam Trình Giang, có thể dùng một lát, dù sao chức đó cũng là người bên Thái Kinh không chen vào được, có Thảm Ngạo và Thạch Anh ở đằng kia, khẳng định phải tranh giành người chết ta sống, nói cho hắn biết, trước hết để cho hắn đi tranh giành, tranh được không sai biệt lắm, lui thêm bước nữa, hãy mang Trình Giang này ra.”

Lão thái giám gật gật đầu: “Lão nô hiểu, điện hạ quả nhiên là quân cờ cao nhất, Trình Giang này bình thường không hiện thanh danh, lại là nhất đẳng tâm phúc của điện hạ, làm cho bọn họ đi tranh giành trước, hai bên đánh nhau vỡ đầu, đến lúc đó sẽ đưa Trình đại nhân lên đi, bất kể là đảng mới đảng cũ, giằng co đến cuối cùng, vẫn không thể không chọn ra cái chiết trung (trong những ý kiến không giống nhau tiến hành điều hoà), Trình Giang bình thường đều không đắc tội phương nào, vừa vặn giảm đi không ít lực cản.”

Triệu Hằng thở dài: “Đây cũng là sự tình không có cách nào khác, hiện tại ta xem như nhìn thấu, dựa vào phụ hoàng là không đáng tin cậy, đồ đặc của mình phải chính mình đi tranh giành, mới đúng là lẽ phải, nếu không cuối cùng cũng chỉ tiện nghi cho người ngoài, lúc trước, phụ hoàng phản ứng, cũng không muốn đẩy ta xuống, hiện tại phụ hoàng đảo sang bên kia, lại còn để sai dịch cho ta phân phó xử lý, người biết đây là cái gì không?”

Lão thái giám kính cẩn nghe theo lời Triệu Hằng: “Xin điện hạ bảo cho ta biết.”

Đôi mắt Triệu Hằng tránh lộ ra một tia oán độc, hừ lạnh một tiếng nói: “Bảo ta, một người đường đường là thái tử, lại ra khỏi thành năm mươi dặm, cùng Thái sư đi nghênh đón Thảm Ngạo trở lại triều đình, Thái tử tôn sư, rơi xuống tình trạng đón khách, thật sự là làm nhân tâm đau đớn.”

Lão thái giám nói: “Điện hạ cũng không thể nghĩ như vậy, Thảm Ngạo dù sao cũng là dựng công trở về, bệ hạ gọi ngài đi, nghênh đón cũng không phải một mình Thảm Ngạo, người trở về, cuối cùng cũng đều là tướng sĩ có công với đất nước.”

“Người không hiểu, phụ hoàng đây là già nên hồ đồ rồi.”

Lão thái giám lại không dám nói gì nữa, cười ha hả nói: “Điện hạ, ngài cũng đã mệt mỏi rồi, muốn nghỉ ngơi một chút hay không?”

Triệu Hằng suy nghĩ một chút, nói: “Như vậy cũng tốt, chuyện vừa rồi phân phó, người đi làm đi, ta ở trong phủ đợi tin tức của người.”

... ..

Thành Trượt Châu đã dần dần náo nhiệt lên, dù cho rối loạn như thế nào, con người cũng nên kiếm ăn, các thương nhân phải khai trương, đám kẻ sĩ muốn đọc sách, phu nhân muốn mua lương thực, dần dần, chứng kiến lính trong thành không hề làm hại ai, nguyên một đám đi ra, đập phá lô hương cửa trước, từ một đám tén đồ, biến hóa nhanh chóng, lại thành lương dân.

Những người này, Thảm Ngạo không thêm để ý, trong mắt hắn, kẻ đầu tiên phải truy cứu, chính là đầu đảng tội ác, những dân chúng tâm thường kia, vốn là theo gió chiều nào che chiều đó, không cần phải đi để ý tới.

Tin tức trong triều đình đã truyền đến, đều bày ở trên bàn Thẩm Ngạo, nhưng Thẩm Ngạo không nhìn, những tin tức này, hần từ từ nhắm hai mắt, cũng biết là cái gì, đơn giản là tán tụng thoáng một tý, có chân thành tha thiết, cũng có âm dương quái khí.

Nhìn cũng không có ý gì, Môn hạ tỉnh đã phác thảo qua ý chỉ, thúc giục Thẩm Ngạo nhanh chóng ca khúc khải hoàn, Thẩm Ngạo bên này cũng chuẩn bị không sai biệt lắm, đang chờ cái ngày hoàng đạo để về nhà.

Tư Mã tư bên này vẫn thao luyện như cũ, mỗi ngày sáng sớm bắt đầu ngủ dậy, đám giáo úy hô một tiếng khẩu lệnh, liền có rất nhiều đội tập kết xếp thành hàng ở phía trong doanh, đôi khi thì ra khỏi thành chạy vài vòng, một canh giờ sau, lại mồ hôi đầm đìa mà trở về, ngay từ đầu, dân chúng Truật Châu bên này lại càng hoảng sợ, cho rằng loạn binh muốn xuất động, dần dần thì tập mãi thành thói quen, có đôi khi một đội binh chạy phía trước, gặp thoáng qua bọn họ, cũng không sợ hãi, lại nhiều thêm vài phần mới lạ.

Ở trong ấn tượng của bọn hần, phàm là người làm công ăn lương, trên mặt vẫn nên mang theo vài phần sát khí, nhưng những binh lính này lại bất đồng, không thể nói có cái gì khác nhau, nhưng lại rất dễ thân cận.

Bi thức nhất chính là Thẩm Ngạo, nữ gia hiệp làm vệ binh của hần, sáng sớm mỗi ngày cũng đi cùng đội thân vệ thao luyện, đội thân vệ đi xếp thành nhóm, nàng cũng đi, đội thân vệ đi chạy bộ, nàng mặc quần bó, bước chân nhẹ nhàng, đúng là chạy ở chỗ đầu tiên.

Thẩm Ngạo nhìn nàng, không khỏi suy nghĩ, lại xót cho thân mình, nhìn khuôn mặt của mình trong gương đồng, than phiền: “ Già rồi, già rồi, năm đó, thời điểm bốn quan còn trẻ, cũng là sức sống bắn ra bốn phía.” Khỏe miệng có chút nhếch lên, nhớ lại mình thời điểm còn rất thuần khiết tươi mới, lúc đó... , mình đã là một người đạo tặc rồi, đổ mồ hôi, đứa trẻ không cha không mẹ, sớm lo liệu việc nhà mà.

Lúc này, Tần Nhi một thân vết mồ hôi vào lều, thở hổn hển mà lau cái trán đổ mồ hôi, có vẻ mười phần tỉnh táo, nhìn Thẩm Ngạo, sợ hãi thán phục một tiếng, nói: “ Thẩm... đại nhân, thì ra người cũng ưa thích soi gương.”

Thẩm Ngạo nghiêm cái mặt, ho khan một tiếng, nói: “ Ta đang đánh con ruồi...”

Tần Nhi cũng không truy cứu, một khuôn mặt bị bụi đất và vết mồ hôi nhuộm thành kiểu hoa mèo, cười liền lộ ra răng trắng tinh, nói: “ Có một việc muốn thương lượng cùng với người, ta muốn vào học đường dạy võ.”

“ Không được.” Thẩm Ngạo phảng phất như bị kim đâm, nói: “ Người là một nữ nhi, không chạy đi tìm người anh tuấn tiêu sái, tốt nhất là thi đỗ trạng nguyên, còn viết chữ tốt, ngâm thơ tốt, để gả đi, nhập cái gì học đường dạy võ? Nữ nhân mọi nhà, cùng một đám người hôi thối lẫn lộn làm cái gì?”

Tần Nhi dè nặng lông mày, bĩu môi nói: “ Nữ nhân không phải là người sao? Còn nữa, ở phía trong học đường dạy võ, cũng không có quy củ cấm nữ nhân gia nhập, ta có một thân công phu, tự nhiên không thể mai một, huống hồ ta thích thao luyện cùng mọi người, lại có cái gì không tốt? Tương lai ta còn muốn đi giết người Khiết Đan, vì... cha ta” , nói đến một nửa, đột nhiên ô ô khóc, hai hàng nước mắt chảy xuôi xuống theo gương mặt.

Thẩm Ngạo biết rõ nàng, câu tiếp theo của nàng, nhất định là báo thù vì nàng cha, hần cũng không nghĩ tới, cuộc sống của Tần Nhi lại có thể thê thảm như vậy, chỉ là nghĩ lại, cũng có thể hiểu, một đứa con gái, có thù hận sâu như vậy đối với người Khiết Đan, nếu không phải bởi vì người Khiết Đan tàn phá nhà nàng, cũng tuyệt đối không phải lang bạt như thế.

Tần Nhi vừa khóc, thật sự khiến Thẩm Ngạo khó xử rồi, đi qua nhẹ nhàng vuốt tóc rối bời trên trán nàng, thấp giọng nói: “ Người cũng không thể cùng ăn cùng ở với một đám đại nam nhân, chuyện này thương lượng sau, ta phải suy tính một tý đã.”

Sự tình Tần Nhi muốn vào học đường dạy võ, không qua mấy ngày, liền truyền ra ngoài, đám giáo úy đối với việc nữ nhi muốn vào học đường, đều là chê cười, trong mắt bọn hần, nữ nhân theo võ, tựa như vũ phu đi làm thợ, thuộc về người không làm việc đàn ông.

Chỉ là, cũng không có người nào dám nói cái gì, dù sao bốn sự của Tần Nhi, mọi người rõ như ban ngày, thật sự muốn đầu, hai ba giáo úy còn không gần được thân thể của nàng, ai cười nhạo ai còn chưa thể biết được.

Thẩm Ngạo ở bên kia cũng đang suy nghĩ, nhất thời khó có thể quyết định, tuy hẳn tin tưởng Tần Nhi vào học đường dạy võ là không thành vấn đề, nhưng cái lỗ hổng này mở ra, có trời mới biết sẽ diễn hóa thành bộ dáng gì nữa.

Nữ tử tông quân, thật sự cũng không phải hoàn toàn là một sự việc hi hữu, có thể thành lập một doanh cứu hộ hoặc là đội thân vệ, nghĩ đến cái này, Thẩm Ngạo có chút động tâm, nghĩ đến tương lai của mình, tròng cảnh mang theo hơn mười người mỹ nữ thân vệ tuần doanh, thật sự là uy phong bát phương.

Chỉ là, ý nghĩ này cũng chỉ là thoáng qua tức thì, không từ mà biệt, những Ngôn quan kia, chỉ cần dùng nước miếng, cũng có thể mắng chết hẳn, phu nhân trong nhà cũng không nên mang ra ngoài, hoàng thượng bên kia, hơn phân nửa cũng không dễ nhìn.

Có lẽ hay là cứu hộ doanh thì tốt hơn, tâm nữ nhân tử mĩ, cứu chữa thương binh, vốn không nên để nam nhân đi làm, chỉ là, người ta là hoa cúc khuê nữ, ở thời đại này, sẽ nguyện ý hóa thân thành hộ sĩ muối muối đi chăm sóc thương binh?

Đang tại thời điểm Thẩm Ngạo trù trừ bất quyết, Hàn Thế Trung thần thần bí bí mà vụng trộm đến bãi kiến, đêm hôm trăng mờ, một đại nam nhân đột nhiên đi vào chỗ Thẩm Ngạo ngủ, cũng may Thẩm Ngạo còn chưa thoát y, thực sự sợ tới mức không nhìn được, nổi một thân da gà, bùm lấy vạt áo của mình, quát to: “Hàn Thế Trung, ngươi muốn làm gì, không cần phải tới, đứng ở nơi đó nói chuyện.”

“Đại nhân...”Hàn Thế Trung ngượng ngùng cười cười, ôm quyền làm lễ, cuối cùng đã ngừng bước chân lại.

Thẩm Ngạo từ trong ánh mắt Hàn Thế Trung thấy được vẻ cầu xin, trong lòng sợ, run cả người, thị vệ đâu rồi, thị vệ ở nơi nào? Đúng rồi, thị vệ vốn là trung quân doanh điều hành, Hàn Thế Trung lại là doanh quan trung quân doanh, hẳn ngoắc ngoắc ngón tay, muốn điều thị vệ đi chẳng phải là dễ dàng sao?

Ánh mắt Thẩm Ngạo rơi vào cơ thể khỏe mạnh của Hàn Thế Trung, mình và hắn vừa so sánh với nhau, thật sự là rất hổ thẹn, như thế này làm sao phản kháng được, tám phần sẽ ăn thiệt thòi, trời ạ, đây là người nha, ngay cả khâm sai cũng dám... .

“Đại nhân, tại hạ tối nay không ngủ được...”

Thẩm Ngạo giận dữ: “Không ngủ được có quan hệ gì đến bốn quan đâu? Hàn Thế Trung, ngươi thật to gan!”

Hàn Thế Trung vẻ mặt ủy khuất, nói: “Đại nhân cứ nghe tại hạ nói cho hết lời được không, Tần Nhi cô nương...”

Cái gì? Ngay cả Tần Nhi cũng dám đánh chủ ý, Thẩm Ngạo vỗ bàn, lúc này thật sự là giận tím mặt: “Muốn làm gì liền xông đến chỗ bốn quan, buông Tần Nhi ra!”

“...”

Hàn Thế Trung cười khổ nói: “Đại nhân, tại hạ có ý tứ là, Tần Nhi cô nương muốn vào học đường dạy võ, tại hạ vừa cũng có hồng nhan tri kỷ, nữ nhân họ Lương, tên Hồng Thông, lại sinh ra có thần lực, có thể kéo cường cung, bách phát bách trúng, tại hạ có ý tứ là, có thể để cho Hồng Thông, cũng nhập doanh...”

Thẩm Ngạo ngạc nhiên mà dừng một chút, sau đó chậm rãi ngồi xuống, mặt thoáng cái đã bắt đầu bình tĩnh, trong lòng thở dài một hơi, thì ra là nghĩ đến điều này, khó trách thần thần bí bí như vậy, nhất định là sợ người trông thấy.

)

473. Chương 461: Không Còn Đường Lui

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 461: Không còn đường lui

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo trầm giọng nói: “ Sự tình nữ tử vào doanh, một giáo quan như người có thể tham gia sao? Chuyện này, bổn quan còn muốn suy tính, thôi bỏ đi, trở lại trong kinh, người dẫn nàng tới gặp ta, người không cần phải làm cái mặt khổ, bổn quan nói quen biết, cũng không phải có cái gì liên quan cùng nàng, chỉ là có chút ấn...cũng không phải có ấn tượng, chỉ là từ trong dân cư bên cạnh, nghe nói qua chút ít sự tích của nàng mà thôi.”

Mặt Hàn Thế Trung rất kỳ quái, lí nha lí nhí nói: “ Đại nhân... Nghe được cái gì?” Lập tức chán nản, thất vọng nói: “ Nhưng, Lương Hồng Thông, xác thực là xuất thân doanh kỹ, phụ thân của nàng cũng là võ quan, về sau phạm vào tội, mới sung nhập trong quân, ta nhìn thấy nàng là ở thời điểm tiêu diệt Phương Lạc, hẳn là có người nói gì đó?”

Thẩm Ngạo lúc này mới nghĩ tới, Lương Hồng Thông này, trong lịch sử thật đúng là đại danh鼎鼎, xem như nữ nhân hiếm thấy của Đại Tống, cười nhạt một tiếng, nói: “ Không có gì, người xuống dưới nghỉ ngơi, đã trễ thế như vậy, bổn đại nhân còn muốn ngủ.”

Hàn Thế Trung ôm quyền, vừa rồi không đánh đã khai, cuối cùng là có chút e lệ, đầu năm nay là hơn phân nửa nam nhân đều bận tâm đến xuất thân của hồng nhan tri kỷ, nhân tiện nói: “ Vậy đại nhân sớm nghỉ tạm, đại quân từ nay trở đi, phải xuất phát trở lại kinh, đến lúc đó sẽ mệt nhọc.”

Tháng tám, vừa mới qua mười lăm, vui mừng ở phía trong thành Biện Kinh còn chưa qua đi, một sáng sớm, cấm quân liền xuất động, Lục bộ Cửu khanh, tính cả quan viên ba tỉnh năm viện đều mặc lễ phục, dưới sự dẫn dắt của Lễ bộ Thượng Thư, chờ trước cửa Chính Đức.

Mãi cho đến ánh rạng đông lộ ra, cửa cung mở rộng ra, Thiên gia đi ra, đủ loại quan lại hô vạn tuế, kiệu rồng cũng không dừng, đi đến hướng bắc, đủ loại quan lại ào ào đi theo, ven đường đi qua, cấm quân ba bước một tốp, năm bước một trạm canh gác, cảnh vệ nghiêm ngặt, dân chúng bên đường không thể tới gần, nhưng cũng biết hôm nay là ngày mấy, dự liệu được Tư Mã tư viên chính sẽ trở về, rất nhiều người sáng sớm bắt đầu đứng dậy, chính là muốn nhìn bộ dạng quân đội chiến thắng trở về kia.

Còn nghe nói hoàng thượng muốn đích thân nghênh đón, ngay cả ngự đài thành Bắc đều đã đặt tốt rồi, đang đợi hoàng thượng đến, đầu năm nay, tuy người ở Biện Kinh, nhưng thiên nhan hoàng thượng lại khó gặp, tuy nói thời điểm của ải cuối năm, trong bóng đêm nhìn ra xa xa một lần, cũng rất mờ mờ, hôm nay thừa dịp này, cũng có một ý tứ nhìn đã mắt.

Càng nhiều hơn, là người bị thê tử buộc cái túi mừng bên hông, đẩy đi ra ngoài, nói là có thể nhiệm tiên khí thiên tử, phù hộ một nhà bình an.

Nơi kiệu rồng đi qua, trên đường đã sớm đầy ắp người, tuy nói ngự đạo đã bị phong tỏa, nhưng khi bọn họ tự có biện pháp, theo đuôi trong hẻm nhỏ, đứng mãi lao tới hướng thành bắc.

Kiệu rồng buông màn che, gió thu thổi qua, màn trắng liền phiêu động, Triệu Cát ngồi ở trên nệm êm, ngẩng nhiên xốc màn che lên một góc, liếc mắt nhìn náo nhiệt bên ngoài, tâm tình cũng đặc biệt kích động.

Hắn vốn thích mừng công, chính là vô sự, cũng ưa thích ca múa mừng cảnh thái bình, biểu hiện thái bình giả dối cũng ok hết, hôm nay đại thắng lại là thật, từ lúc xuất binh đến bình định, cũng không quá nửa năm, tuy nói trên đường có chút khó khăn trắc trở, thực sự đủ để khoe khoang rồi, lại nhìn những dân chúng hưng phấn, xa xa đi theo kiệu rồng kia, trong lòng sinh ra mấy phần thỏa mãn, thư thái nằm ở trên giường êm, dần dần gật gù lơ mơ ngủ trong đó.

Thành bắc tuy náo nhiệt, nhưng ở ngoài thành đã có một đám cấm quân âm thầm kêu khổ, bọn hắn thức dậy sớm nhất, giờ Tý đã bị người đánh thức, che chở kiệu mềm hai người Triệu Hằng và Thái Kinh xuất phát, một đêm lên đường, chờ đón tại năm mươi dặm quan đạo thành bắc.

Đại Tổng khai quốc đến nay, đón chào mười dặm đã xem như quy cách rất giỏi rồi, năm mươi dặm, cái đó đã vượt ra khỏi phạm trù lễ nghi, nhưng ý chỉ trong nội cung nói như vậy, lúc này ai cũng không nên đứng ra nói cái gì, khó được tất cả mọi người cao hứng, cũng không ai đi chỉ trích.

Hết lần này tới lần khác, hai người ngồi ở trong kiệu, lại một điểm tâm tư vui mừng đều không có, tình trạng kiệt sức mà ngồi ở trong kiệu, Triệu Hằng một mực xụ mặt, ngay cả hừ cũng không nguyện hừ một tiếng, về phần Thái Kinh, tuy vẫn bình tĩnh như diễn xuất hằng ngày, lại cũng không lộ ra một điểm tươi cười.

Yên lặng mà đến một chỗ đình, quân tướng phía trước mới ghìm chặt ngựa, sau đó đánh ngựa đến trước kiệu Triệu Hằng, thấp giọng nói: “ Điện hạ, không sai biệt lắm, đã năm mươi dặm rồi, xin điện hạ hạ kiệu nghỉ một chút, mặt tướng bảo người đi lấy chút ít nước đến.”

Người bên trong hừ lạnh một tiếng, lại không nói thêm gì nữa, qua hồi lâu, dường như cũng hiểu được ngồi trong kiệu rất không thú vị, mới chậm rãi chui ra, Triệu Hằng hôm nay ăn mặc lễ phục thái tử, trên đầu đeo Tiễn hiền quan, buộc ngọc bích lên dưới chân là một đôi giày bó tơ vàng, hần quét mắt liếc cảm vệ quanh mình, nói: “ Không cần mang nước, đến hỏi Thái đại nhân bên kia đi.”

Thái Kinh cũng đi ra, khẽ run run, được đầy tớ nhà quan vịn, cười ha hả nói: “ Điện hạ khách khí, cự thần cũng không khát.”

Triệu Hằng cuối cùng cũng nặn ra vài phần đáng tươi cười, nói: “ Thái đại nhân, năm mươi dặm lộ trình này chắc hẳn xót nẩy rất vất vả?.”

Thái Kinh nhàn nhạt nói: “ Cũng chưa đáng nói tới, các tướng sĩ trần trọc nhiều thời gian như vậy, đổ máu dốc sức liều mạng bên ngoài, mới thật sự là vất vả, ta đây ngồi trên triều đình, ngồi ở trong kiệu, đi năm mươi dặm, lại được coi là cái gì? Có thể thay bộ hạ nghênh đón quân sĩ, cự thần đã cảm thấy rất vinh hạnh.”

Triệu bèn lòng ở phía trong thềm mắng một tiếng cáo già, nhưng lại cười ha hả nói: “ Thái đại nhân nói rất đúng, so với bọn hần, chút khổ của chúng ta thật sự không coi là cái gì, tấu chương hôm nay sẽ tới, bây giờ còn chưa thấy bóng dáng, chỉ sợ không nhanh như vậy, người đâu, phái thám báo đi xem, Thái đại nhân, chúng ta đến trong đình nghỉ thôi.”

Dứt lời, vịn Thái Kinh đến đình ngồi, lại để cho đám cảm vệ canh phòng ở phía xa, Triệu Hằng ngẩng nhìn cây cối tàn lụi xa xa, thở dài nói: “ Một chuyến Thẩm Ngạo này lại lập nhiều chiến công, hôm nay trở lại triều đình, thanh thế nhất định không giống người thường, người xem phụ hoàng an bài hôm nay, chỉ sợ là thân vương cũng không phô trương lớn như vậy.”

Thái Kinh nhạt cười nhạt nói: “ Đúng vậy, tuổi còn trẻ, đã đứng hàng đầu rồi, thời điểm lão phu tuổi tác như hần, mới vừa vận trúng khoa cử.”

Triệu Hằng nhìn Thái Kinh, hỏi: “ Chẳng lẽ Thái sư cứ dung túng hần như vậy?”

“ Dung túng chưa nói, nhưng mà không ép được, dựa vào thanh thế hiện tại của hần, chính là điện hạ, chẳng phải vẫn vô kế khả thi?”

Hai người này tuy là nhất trí, nhưng cũng đang nói hư ảo, luôn không thể tìm tới chủ đề chung ý kiến, Triệu Hằng dù sao vẫn còn trẻ, công phu hàm dưỡng không so được với Thái Kinh, trợn mày nói: “ Thái sư đã nghĩ qua, một khắc Thẩm Ngạo lên tới đám mây, chính là thời điểm Thái sư đá chìm xuống đáy biển?”

Thái Kinh nghe vậy, liền cười một tiếng: “ Lão phu lớn tuổi, lời nói khó nghe, một chân đã đạp tại quỷ môn quan, vẫn còn để ý cái này làm gì? Thật sự không được, cùng lắm thì về hưu bảo dưỡng mà thôi, ngược lại, thái tử phải cẩn thận để ý mới được.”

Bên trong những lời này, vừa vận đánh trúng uy hiếp của Triệu Hằng, tuy Thái Kinh còn có đường lui, dựa vào thủ đoạn và nhân mạch của hần, tạm thời an toàn về hưu cũng không sao.

Nhưng Triệu Hằng lại khác, Triệu Hằng không có đường lui.

)

474. Chương 462: Hộ Sĩ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 462: Hộ sĩ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Hằng trầm mặc, từ từ nói: “ Thái sư, sự tình Trình Giang, chắc hẳn người cũng biết, cái Lại bộ Thượng Thư này, bản thái tử nhất định phải có!”

Thái Kinh ha ha cười nói: “ Tư lịch Trình Giang hơi kém một ít, Tư thiên giam lại là cái nha môn lạnh lẽo, chỉ là, phải nói tiếp rồi, chỗ đó liên quan trọng đại, hẳn ngồi Tư thiên giam lâu như vậy, coi như là người thích hợp, chuyện này tự nhiên sẽ có kết quả tốt thôi.”

Sắc mặt Triệu Hằng lúc này mới dễ nhìn hơn một ít, Lại bộ là chỗ đứng đầu lục bộ, vị trí này càng thêm hiển hách so với Thượng Thư tỉnh Lang trung, chiếm đóng vị trí có lợi này, nuôi trồng vây cánh, liền thuận tiện hơn nhiều lắm.

Triệu Hằng cười ha ha, nói: “ Có những lời này của Thái sư, bản thái tử an tâm rồi.”

Nhưng về mặt Thái Kinh lại không cho là đúng, đạm mạc nói: “ Thái tử điện hạ, lão phu tặng người một câu.”

“ Thái sư cứ nói, đừng ngại.”

“ Không tranh giành là tranh giành, tranh giành phải không tranh giành, có đôi khi tranh quá lợi hại, lại là một tai họa ngập trời mà mình không biết trước.”

Triệu Hằng nhếch miệng mỉm cười, trong lòng nghĩ: “ Đến trình độ này, nếu không tranh giành mới là tai họa.” Nhưng lại làm làm ra một bộ dáng nghe lời, nói: “ Xin thụ giáo.”

Đang nói, đại địa đột nhiên ù ù rung động, trên đường chân trời, mấy chục thốt ngựa từ từ xuất hiện, lấy tốc độ cực nhanh phi đến, Triệu Hằng kêu mấy cấm quân: “ Đi nói chuyện, hỏi xem tình hình thế nào.”

Đám cấm quân nhảy lên ngựa, nghênh đón, đối phương ăn mặc trang phục cấm quân Tiền điện tư, trước ngực thình lình có huy chương, lờ lờ chói lóa dưới ánh mặt trời, hơn mười kỵ binh này, mỗi người đều bưng hân, nhìn thấy người chạy đến, liền ghì chặt ngựa, cao giọng hô to: “ Phía trước là người phương nào?”

Cấm quân bên này đáp: “ Phụng chỉ nghênh đón.”

Đối phương đã chào theo nghi thức quân đội tiêu chuẩn, cất cao giọng nói: “ Chúng ta phụng mệnh dò đường, hậu đội nửa canh giờ sẽ đến, chư vị khổ cực rồi.”

Hai đội kỵ binh tách ra, một đội ghì ngựa trở về báo tin, một đội trì trở lại đình, hướng Triệu Hằng bẩm báo: “ Điện hạ, bọn hân đến rồi, còn nửa canh giờ nữa!”

“ Tấu nhạc lên.” Triệu Hằng lười biếng nói.

Tiếng nhạc bỗng nhiên vang lên, Triệu Hằng lại có vẻ vô cùng lo lắng, sau nửa canh giờ, dỗi mắt nhìn về phía cánh đồng bát ngát phía cuối chân trời, một đường đen nhàn nhạt đang nhúc nhích, đại địa rung động lợi hại hơn, bỗng nhiên nhìn lại, bóng đen rậm rạp chằng chịt chậm rãi di động về hướng bên này.

Tiếng nhạc đình chỉ, màng tai đầy tiếng thở dốc, tiếng va đập kim loại vang lên thành một mảnh, cờ bay phát phối, đi đầu tiên, là hơn trăm kỵ binh dẫn đường, hình thành một con rắn dài, di động rất nhanh về hướng này.

Đi đầu đội kỵ binh, là một người thiếu niên mặc triều phục đỏ thẫm, thiếu niên phong trần mệt mỏi, trên mặt anh tuấn nhiều hơn vài cương nghị, cảm sinh ra một mảnh râu ngắn rậm rạp, nhiều thêm vài phần mạnh mẽ, oai hùng.

Cầm quân lập tức dục ngựa chạy lên đón, ngay ở trên ngựa đã cao giọng hô to: “ Phía trước có phải là Quốc công, Thái Phó Thẩm Ngạo Thẩm đại nhân hay không? ”

Gia phong sắc phong đã ban xuống, đối với cái danh xưng mới này, Thẩm Ngạo không biểu hiện ra chút kinh ngạc nào, nghiêm túc nói: “ Đúng vậy.”

“ Bái kiến đại nhân.” Cầm quân nói chuyện đã hành lễ ngay trên ngựa, lập tức nói: “ Thái tử điện hạ và Thái sư chờ đã lâu tại đình, mời Thẩm đại nhân đi qua nói chuyện.”

Thẩm Ngạo không nói thêm lời nào, mang theo trăm tên kỵ sĩ, chạy vội đến đình, xoay người xuống ngựa, hấn làm ra động tác này, hơn trăm kỵ binh phía sau đều nhíp mà xuống ngựa, không tự giác mà dẫn ngựa bảo vệ ở xung quanh Thẩm Ngạo, gác ở mỗi góc chết, thật sự là khiến cho những cầm quân đón khách kia nhất thời không thể nào tới gần.

Thẩm Ngạo giao ngựa cho một người hộ vệ bên người, lập tức mỉm cười bước nhanh tiến vào đình, bên trong, hai người Triệu Hằng và Thái Kinh cũng phủ vể tươi cười lên khuôn mặt, bước nhanh tới đón.

“ Điện hạ, Thái sư, Thẩm mỗ hữu lễ.”

“ Thẩm đại nhân không cần đa lễ, một chuyến này, ta nhận lệnh của phụ hoàng, chính là tới đón người vào kinh thành, Thẩm đại nhân chiến công sắc sỡ, làm cho người ta phải ca ngợi!” Triệu Hằng một tay đỡ lấy lấy Thẩm Ngạo, vỗ vỗ nắm tay ôm thành quả đầm của Thẩm Ngạo, tao nhã mà cười rộ lên

Thái Kinh ở bên kia nói: “ Anh hùng xuất thiếu niên, Đại Tổng ta có thể xuất hiện ra tài như Thẩm Ngạo, là phúc của bệ hạ, lại càng may mắn cho xã tắc.”

Thẩm Ngạo hàn huyên một phen, nói mấy câu, mọi người đều tự ngầm hiểu nhau, chỉ cố gắng duy trì biểu hiện thân thiện, nói lời nói trong chốc lát, mắt thấy thời điểm không còn sớm, Triệu Hằng nói: “ Phụ hoàng đợi đã lâu, mời Thẩm đại nhân theo ta đi yết kiến trước.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, lại dẫn kỵ binh trở mình lên ngựa, bỏ qua đại đội nhân mã, cùng với Thái Kinh, Triệu Hằng ngồi trên mềm kiệu, cùng với một đám người hỗ trợ, giơ roi đánh ngựa, tiến đến hướng Biện Kinh.

Một chuyến này trở về, tuy tâm tình Thẩm Ngạo vô cùng tốt, nhưng người thứ nhất tới đón hấn, lại là Triệu Hằng và Thái Kinh, rất là phá hư phong cảnh, Tần Nhi ăn mặc trang phục thân vệ sau lưng, đánh ngựa sóng vai cùng Thẩm Ngạo, liếc nhìn sắc mặt âm trầm của Thẩm Ngạo, liền dịu dàng nói: “ Thẩm đại nhân, vì cái gì mà người thấy thái tử kia xong, sắc mặt liền khó coi? Như thế nào? Hấn là hấn đã đắc tội người? ”

Thẩm Ngạo cười cười nói: “ Nhớ năm đó, thái tử này xử lý cái giám bảo đại hội, dựa vào bản lãnh của ta, tự nhiên là đứng hàng thứ nhất, chỉ là đáng tiếc, đến nay cái tên quý thái tử kia cũng chưa từng tặng thưởng cho ta, chuyện này, làm cho người ta nhớ tới liền đáng hận.”

Thẩm Ngạo chân tình nói ra đại lời nói thật, tính tình hấn chính là như vậy, nên là của hấn, chính là của hấn.

Tần Nhi không nhịn được, cười rộ lên, ánh mắt mỹ miều liếc liếc Thẩm Ngạo, nói: “ Thì ra bụng dạ người hẹp hòi như vậy, chỉ vì cái này, đến nay còn ghen ghét người ta.”

Thẩm Ngạo nghiêm túc nói: “ Đây không phải keo kiệt, đây là vấn đề mang tính nguyên tắc.”

Dứt lời cũng hiểu được mình có chút kỳ bo, ánh mắt Tần Nhi nhìn về phía của hấn, luôn luôn một chút cổ quái, trong lòng cười khổ: “ Chuyện chính trị, nói như thế nào với người đây? Tiểu nha đầu làm sao có thể hiểu được, không tặng thưởng chỉ là tiền bạc, nhưng rất nhiều sự tình, nếu không phải chỉ nhìn kết quả, thái tử không chịu tặng thưởng, sau lưng cái này, đã ôm lấy địch ý với bản tài tử rồi, cái địch ý này, ngay từ đầu có lẽ chỉ là bởi vì trên giám bảo đại hội, danh tiếng mình quá lớn,

lại làm cho hấn, ý người tổ chức xấu mặt vì không tài năng hơn, nhưng mấy năm này qua đi, hiềm khích đã biến thành thù hận, không thể hóa giải, coi như là có người nguyện ý làm ra nhượng bộ, ai có thể cam đoan đối phương sẽ không nhớ thù? Có khả năng một ngày nào đó, sẽ tiến hành thanh toán?”

Đến buổi chiều, bọn hấn mới tới bắc môn Biện Kinh, xa xa nhìn sang, một tòa đài cao xa xa đã được dựng lên, càng có vô số đầu người di động, nhìn thấy bên này có động tĩnh, lại càng tuôn ra từng đợt tiếng hô.

Cắm quân ở bên trong thành, cơ hồ là dốc toàn bộ lực lượng, còn có Cửa thành tứ, sai dịch phủ Kinh Triệu, cũng xuất động toàn bộ, kiệt lực để bảo toàn thứ tự, chỉ tiếc, loại cục diện này, nhất thời cũng chỉ có thể cố gắng bảo trì an toàn phụ cận đài cao, dẹp ra một con đường, cung cấp cho quân đội vào thành.

Nhìn thấy thanh thế như vậy, Thẩm Ngạo có chút bận tâm, loại cục diện này, nếu không có cuộc diễn tập, thật sự là dễ dàng gặp chuyện không may, nếu đám người cuồng nhiệt, dưới sự kích động, hét lớn một tiếng Thẩm đại nhân vạn tuế, ặc, cái chiến thắng trở về này liền biến thành ngổ nghịch rồi, may mắn Thẩm Ngạo đã viết thư bảo Ngô Tam nhi bên kia chuẩn bị sẵn sàng, mua được không ít người, rải trong đám người, có thể tránh việc xuất hiện loại xấu hổ này, chỉ là không biết Ngô Tam nhi đã làm công việc được đến mức thế nào.

Đến dưới đài cao, Thẩm Ngạo xuống ngựa, Triệu Hằng bên kia cũng rời khỏi kiệu, đi đến bên người Thẩm Ngạo, thản nhiên nói: “Thẩm đại nhân thật là được người hâm mộ.”

Thẩm Ngạo nghe được giọng mỉa mai trong miệng hấn, cũng nhàn nhạt nói: “Cảnh tượng hâm mộ cũng là cảnh tượng của bệ hạ, làm hạ thần, chỉ là phụ giúp Thiên gia mà thôi, điện hạ nói những lời này, hấn là ý vẫn còn có chỗ ám chỉ?”

Triệu Hằng cười cười bé không thể nghe, nói: “Đúng, Thẩm đại nhân nói không sai.”

Thẩm Ngạo không chịu nổi nhất, đúng là loại bộ dạng Triệu Hằng ở trước mặt mình, cứ dùng kiêu từ trên cao nhìn xuống dưới này, biểu hiện ra là nịnh nọt, thực chất bên trong lại cố ý lộ ra khinh thường, muốn áp đặt chính mình một đầu, vốn, Thẩm Ngạo dù sao cũng là hạ thần, hấn là Long Tử Long tôn, bị hấn đè nặng, thật sự cũng không tính là gì, nhưng hấn nhằm vào khắp nơi như vậy, liền phạm vào tối kỵ của Thẩm Ngạo.

Tính tình Thẩm Ngạo xác thực không quá xấu, người khác đối với hấn tốt, hấn báo đáp gấp 10 lần, người khác đối với hấn xấu, hấn cũng trả lại gấp trăm lần, sắc mặt không khỏi mà âm trầm xuống, đem gọi Tần Nhi đến bên người, thấp giọng mật ngữ vài câu, lập tức nói: “Đi thôi, chuyện này làm tốt rồi, sự tình người nhập học đường dạy võ, ta sẽ an bài cho người.”

Tần Nhi chứng kiến tràng cảnh ngàn vạn người cùng lên tiếng hoan hô, như thể sấm đánh ầm ầm, tâm thần vô cùng kích động, hưng phấn như nai con vừa sinh ra, nhìn trái một cái, nhìn phải một cái, nghe Thẩm Ngạo phân phó xong, lại không chịu rút lui: “Ấn tượng có làm được cái gì?”

Chứng kiến Thái Kinh và Triệu Hằng ở bên kia không kiên nhẫn chờ đợi, Thẩm Ngạo nghiêm mặt hỏi, nói: “Muốn làm giáo úy, phải phục tùng trước, bảo người đi liền đi, nhớ kỹ, kêu to khẩu lệnh ta cho người biết, tự nhiên có người tiếp ứng người.”

Tần Nhi bắt đầu đi, đành phải đi.

Thẩm Ngạo cùng Triệu Hằng, Thái Kinh sóng vai, chậm rãi đi đến đài cao, trên đài cao, mui xe phiêu động, đã là tụ tập không ít người, đều là vương công quan trọng nhất trong thành Biện Kinh, thấy Thẩm Ngạo đi lên, ào ào tới chào, Thẩm Ngạo chỉ hướng bọn họ gật nhẹ đầu.

Chứng kiến Triệu Cát ngồi ở trên mặt ghế, hướng chính mình mỉm cười, trong lòng ấm áp, mấy tháng không thấy, phong thái Triệu Cát vẫn như trước, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Ngạo rất là mừng rỡ, sau ánh mắt càng có một tí kích động, chẳng qua là ở trước mặt vương công đại thần, vẫn bày ra uy nghi của thiên tử, chờ đợi Thẩm Ngạo tới hành lễ.

Thẩm Ngạo chân thật quỳ xuống, cất cao giọng nói: “Thần, Thẩm Ngạo, bái kiến bệ hạ, bệ hạ có mạnh khỏe không?”

“ Tốt, rất tốt, có khanh ở đây, Trẫm há có thể không khỏe? Nhanh đứng lên, người tới, dọn chỗ cho Thầm Ngạo, ngồi ở bên người Trẫm, Trẫm trò chuyện cùng với hân.”

Triệu Cát nói liên tục ba hảo tốt, thông dong đứng lên, đứng lặng trên đài cao, cũng không nhìn Thầm Ngạo, ánh mắt lại rơi vào ngàn vạn bóng người dưới đài cao, loại cảm giác ở trên cao nhìn xuống dưới này, cái tiếng hoan hô không dứt bên tai, bao la hùng vĩ kia, lại làm cho tâm trí hân vô cùng hưng phấn, tính tình tự sướng không khỏi bắt đầu trỗi dậy.

Bây giờ mới cảm thấy, lúc trước tự làm mình vui, ghi một bức chữ viết gọi là phong hừ dự đại, khoái cảm so sánh với hiện tại, thật sự là kém quá xa, cái gọi là hoa thạch cương, lại càng không đáng để nhắc tới, nói liên nói, cũng không khỏi dẫn ra vài phần ngữ điệu hùng hồn của người đứng đầu: “ Trẫm, từ lúc chào đời tới nay, chỉ có hôm nay là cao hứng nhất, chính là Thiên Nhất Dạ, châu châu đá xe, Trẫm cần mấy tháng là có thể bình định, chỉ có thành tựu về văn hoá giáo dục võ công, giang sơn Đại Tống ta mới có thể vĩnh viễn trường tồn, Thầm Ngạo, người làm học đường dạy võ rất có hiệu quả, đến đây, đứng ở bên người Trẫm, đợi các tướng sĩ vào thành.”

Thầm Ngạo ngồi xuống, nhàn nhàn nhìn người ở dưới đài, nhưng không có loại tâm tình kích động như Triệu Cát.

Đợi Triệu Cát ngồi vào chỗ của mình, nghiêng đến nói với Thầm Ngạo: “ Một chuyện này, chiến báo người đưa tới, Trẫm đã nhìn, lại có một chuyện không rõ, người thật sự vững tin ở bên trong Trượt Châu thành, chắc chắn sẽ có nội chiến?”

Thầm Ngạo thần nhiên nói: “ Vi thần có lòng tin này, là vì chiến tranh càng đến giai đoạn kết thúc, công tâm liền càng ngày càng gấp, vi thần chỉ cho thành đám tặc phỉ ở bên trong thành một điểm hi vọng mà thôi, có hi vọng, bọn hân sẽ bắt lấy cơ hội này, mà Từ Thần Phúc kia, đã hoàn toàn tuyệt vọng, lợi ích của hân và thuộc hạ hân, giống như trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, nội chiến cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.”

Dừng một chút, lại nói: “ Bệ hạ, nói cho cùng, Thiên Nhất Dạ so sánh với Tây Hạ, Kim quốc, thật sự không đáng để nhắc tới, nhưng lúc thần tiêu diệt Thiên Nhất Dạ, còn cảm thấy cổ hết sức, các lộ quan, quân ngoại trừ Tư Mã tư, phần lớn là chiến lực rất thấp, cường tráng thanh thế thì còn có thể, nhưng chính thức đi công thành nhổ trại, chỉ sợ...”

Hân lắc đầu, lúc này nói những lời này, giống như là giội nước lạnh vào đầu Triệu Cát, nhưng Triệu Cát chỉ nhàn nhạt cười cười, nói: “ Ý của người là, học đường dạy võ bên kia, còn phải bắt đầu xây dựng thêm?”

Hai người đã có ăn ý, Thầm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói: “ Tâm tư của vi thần đều bị bệ hạ nhìn ra.”

Triệu Cát nói: “ Chuyện này có lẽ là giao cho người xử lý, Trẫm là vung tay làm chuông quây, cũng không hiểu những sự tình rèn luyện này, nếu thiếu bạc, cứ đến Binh bộ bên kia yêu cầu là được.”

Thầm Ngạo gật đầu, nói: “ Trên một năm, chiêu mộ tám trăm cái giáo úy, năm nay vi thần có ý định chiêu mộ ba nghìn, nhân số tuy nhiều hơn một chút ít, nhưng ba nghìn người này còn phải phân biệt ra từng loại, như thiết lập đội úy Mã trường quân, thủy sư giáo úy, còn có...”

Mặt Thầm Ngạo đỏ lên, trong lòng nghĩ: “Ta nói ra đề nghị kế tiếp, hoàng thượng có thể nói ta có tư tâm hay không?” Tiếp theo, lại không quản cái khí gió gì nữa, lại nói: “ Còn có hộ lý giáo úy.”

Triệu Cát trong mắt rất là nghi hoặc: “ Tư Mã, thủy sư Trẫm biết rõ, hộ lý giáo úy là cái gì?”

Thầm Ngạo lúng túng nói: “ Hành quân chiến tranh, thương vong tất nhiên là tránh không khỏi, cũng nên có người tới cứu hộ, tuy cũng có Lang trung theo quân, nhưng bệnh tổn thương càng nhiều, Lang trung sẽ không đủ rồi, không bằng biên chế ra cái đội hộ sĩ, để cho các nàng chuyên hộ lý, vi thần kỳ thật cũng đã nghĩ kỹ, trong quân có nhiều gia quyến phạm tội, sung nhập vào quân làm doanh kỹ, những doanh kỹ này thường thường không có tác dụng cường tráng sĩ khí, ngược lại là thành đồ chơi tư nhân cho đám quân tướng, sao không như để sắp xếp các nàng vào đội hộ sĩ, chăm sóc người bị thương, thứ nhất là bắt các nàng chuộc tội vì tội nghiệt nhà mình, thứ hai cũng có thể từ bỏ thói xấu trong quân, bệnh tổn thương cũng có thể chữa trị tốt, một mũi tên trúng ba con chim, chẳng phải là tốt hơn sao?”

Thẩm Ngạo tiếp tục chậm rãi nói: “ Muốn thiết lập đội hộ sĩ, trước tiên cần luyện được một đội trưởng đội hộ sĩ, cũng là việc cấp bách, vì thần muốn nói, đúng là những thứ này, bệ hạ nghĩ sao?”

Triệu Cát trầm mặc một lát, gật đầu nói: “ Những sự tình này. Trẫm cũng không hiểu, nếu người muốn làm, buông tay đi làm là được, chỉ là, rèn luyện Tư Mã thì cũng thôi, như rèn luyện thủy sư có làm được cái gì, Tây Hạ, người Kim bên kia đều không có thuyền, hiện nay thủy sư Đại Tổng ta đã đầy đủ rồi mà?”

)

475. Chương 463: Thủy Sư

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 463: Thủy sư

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo nói: “ Bệ hạ nói có đạo lý, vì thần nghĩ như vậy, cũng không phải hải chiến cùng với người Kim, chỉ là muốn mở rộng ưu thế của chúng ta đối với người Kim mà thôi, thủy sư hải chiến tuy hữu dụng, thực sự còn có một công dụng khác nữa.”

“ À?” Triệu Cát nhàn nhạt nhìn qua dưới đài, từ từ nói: “ Nói xem.”

Thẩm Ngạo nói: “ Bệ hạ, thử nghĩ thoáng một tý, nếu Đại Tổng ta có một chi hạm đội cường đại, trên thuyền có lương thảo, pháo sung túc, chỉ cần quốc thổ người Kim có một tắc bờ biển, chúng ta liền có thể tại bất luận thời gian gì, điểm gì, dùng bất luận phương thức gì, tiến công bọn hắn, lúc đó, quyền chủ động chiến tranh thuộc về ta, cái gì người Kim, người Khiết Đan, xâm phạm Đại Tổng ta, sẽ bị đánh tung trở về.”

Triệu Cát trầm mặc một hồi, dường như đang tưởng tượng về ý tưởng của Thẩm Ngạo, từ mười sáu châu Yến Vân đến quan ngoại, quả thật có mảng lớn bờ biển, một khi Đại Tổng có quân đội bốc xếp và vận chuyển tại bờ biển, sẽ sinh ra cái gì?

Ý nghĩa ở chỗ, người Kim ở bất luận một chỗ bờ biển nào, tùy thời cũng có thể gặp quân Tổng tập kích, nếu như Trẫm là người Kim, sẽ lấy cái gì để chống chọi đây? Hắn trầm mặc, ít nhất trong hắn, xác thực không tìm thấy bất kỳ một biện pháp hữu lực nào để đề phòng, người Kim chính là có trăm vạn hùng binh, chẳng lẽ có thể phân tán đóng quân đến các nơi bến cảng, bờ biển?

Nếu thật sự là như thế, quân Tổng vẫn có thể tiến công, khiến bọn họ khó lòng phòng bị, nếu bỏ mặc bờ biển, thủy sư Đại Tổng có thể tùy thời hiện ra tại bất kỳ một địa điểm nào, tại sáng sớm, đêm tối, tiến hành quấy nhiễu đối với người Kim, đợi cho đại quân người Kim đuổi tới, quân Tổng tập kích trở lại trên thuyền, người Kim cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Cái ý tưởng này rất mới lạ, bất kể là người Kim hay là người Khiết Đan, đều không có thủy sư đại quy mô, nếu Đại Tổng có thể có một chi thủy sư mang tính áp đảo, xác thực có thể hô ứng cùng 6 lộ, hình thành ngăn chặn hữu hiệu đối với bọn họ.

Chỉ là... trong đôi mắt Triệu Cát hiện lên một tia thống khổ, xây thủy sư... tiền!

Tiền, Triệu Cát có rất nhiều, ở phía trong kho, đến nay còn chứa đựng mười triệu quan tiền, những thứ này, đều là từ hoa thạch cương thu đến, mấy năm trước Triệu Cát xem như đã sợ, thu chi triều đình đã muốn xuất hiện tích cực, chi phí trong nội cung, có thể tiết kiệm liên tiết kiệm, lúc này đây, một số tiền của nhiều như thế, án lấy ý tưởng của Triệu Cát, là phải tu sửa một chỗ cung điện, còn lại thì lại kiến tạo lăng tẩm cho chính mình.

Khi còn sống hiển hách, sau khi chết càng muôn cảnh tượng, mấy ngày trước đây, Triệu Cát còn hỏi qua Lễ bộ, công bộ, tiết lộ ý tứ xây dựng thêm lăng mộ, đây là đại sự trước mắt, nhưng thoáng tưởng tượng, Triệu Cát rốt cuộc hiểu rõ dụng tâm của Thẩm Ngạo, người này... thì ra là coi trọng tiền của Trẫm.

Sắc mặt lập tức âm trầm xuống, Triệu Cát trừng mắt liếc Thẩm Ngạo, càng xem càng cảm thấy nụ cười trên mặt Thẩm Ngạo mang theo một vẻ âm hiểm xảo trá, thản nhiên nói: “ Chuyện này, để sau hãy nghị.”

Thẩm Ngạo bĩu môi, cũng không nói cái gì nữa, kỳ thật hắn vô cùng oan uổng, một tâm sự, chỉ muốn xây thủy sư, ai ngờ Triệu Cát đột nhiên ôn hoà, cho là hắn nhớ thương tiền nhà người ta, Thẩm Ngạo thật sự không suy nghĩ đến chỗ tiền đó.

Triệu Cát thấy Thẩm Ngạo không nói lời nào, trong lòng lại nghi hoặc, nếu người này thật sự lo lắng cho Trẫm, nhất định còn có thể nói cái gì nữa, nhưng bây giờ vì cái gì lại á khẩu không trả lời được? Cùng Thẩm Ngạo ở chung lâu, tự nhiên biết rõ cách Thẩm Ngạo đối nhân xử thế, Triệu Cát lại nhất thời không biết Thẩm Ngạo quyết định thế nào, ho khan một tiếng, hỏi: “ Trẫm hỏi người, muốn xây một chi thủy sư, phải lãng phí bao nhiêu tiền bạc?”

Thẩm Ngạo trong lòng oán thầm: “ Vừa rồi còn nói nghị luận sau, hiện tại lại hỏi.” Suy nghĩ một chút nói: “ Nếu thủy sư, lãng phí khăng định không nhỏ, xây đội thuyền các loại, còn muốn phân phối pháo, súng kíp, riêng cái này, ít nhất cũng phải vài tỷ quan, bệ hạ, thủy sư mới lập, dùng nhiều chút ít là nên làm, sau này phí tổn giữ gìn sửa chữa sẽ thấp, khế căn môi, Đại Tổng chúng ta còn không chịu được sao?”

Ngoại trừ cái này, chiêu mộ thủy thủ, bồi dưỡng nhân tài, thành lập lính mới, cũng là hạng mục cần chi, vạn sự khởi đầu nan, hiện tại quan trọng nhất, là đào tạo ra một nhóm người mới trước. Tuy nói xây một chi thủy sư cường đại không dễ, nhưng cũng không cần rất nhanh liền hình thành sức chiến đấu, chỉ cần có thể hoành hành không sợ. tại trước mặt người Kim cùng người Khiết Đan là đủ.”

Triệu Cát thở hắt ra, vài tỷ quan xác thực nhiều, thực sự không cầm ra, nhưng vẫn còn trong phạm vi hắn có thể tiếp nhận, chỉ là lúc này vạn lần không thể điểm gặt đầu, phải gặt người này trước, nếu đáp ứng quá lanh lệ, hắn sẽ thay đổi, miệng lại rao giá trên trời, cười ha ha một tiếng, chuyển hướng chủ đề: “ Đội lâu như vậy, hậu đội còn chưa đến, người xem, tất cả mọi người chờ sốt ruột rồi, có cần phái người đi thúc thúc giục hay không?”

Vừa dứt lời, bầu trời phẳng phất như âm trầm hơn, xa xa truyền ra tiếng vang ù ù, trên đường chân trời, nguyên một đám bóng đen xuất hiện, trong chớp lát, tiếng hoan hô như sấm.

... ..

Doanh quan, đám trung đội trưởng cỡi ngựa, nhìn hình dáng thành trì cực lớn xa xa, trong lòng tràn đầy kích động, vinh dự quán triệt ở phía trong học đường, bọn hắn mới có kiến thức nửa vời, nhưng về sau, bọn hắn mới hiểu được, cái gọi là vinh dự, lại có thể tuyệt vời như thế, tiếng hoan hô kia, lại dễ nghe êm tai như thế.

Chiến đấu, da ngựa bọc thây, đáng giá!

“ Nghe mệnh lệnh của ta, tất cả doanh, tất cả trung đội xếp thành hàng, trung quân doanh đến bên ta.” Hàn Thế Trung ngồi ở trên ngựa, mang theo cờ lớn, hạ mệnh lệnh, mặt hắn đỏ lên, hai tay hưng phấn nắm chặt dây cương, nói: “ Phải nhanh, cho bệ hạ và dân chúng thiên hạ nhìn xem, nhìn học đường dạy võ chúng ta và Tư Mã tư mạnh mẽ thế nào.”

Hàng ngũ hành quân bắt đầu khởi động, tất cả đội tập hợp về hướng trung đội, trung đội hướng bản doanh tập kết, trong khoảnh khắc, một hàng nhóm đội ngũ chỉnh tề liền vừa lộ ra hình thức.

Rất nhiều tướng sĩ, trên tay chân, đầu vai còn buộc vải cầm máu, càng có một vài vết đao đỏ hồng trên mặt, hỗn tạp trong đội ngũ, lại tuyệt đối không cảm thấy đột ngột, nguyên một đám người kiêu ngạo ưỡn ngực, so với giao đấu xung phong liều chết trước kia còn muốn khẩn trương hơn.

Đám giáo úy ngược lại có thể bảo trì trấn định, bắt đầu uốn nắn động tác cầm quân, nhưng những cầm quân Tư Mã tư này lại bất đồng rồi, trong mắt bọn hắn, tham gia quân ngũ đi lính là thiên kinh địa nghĩa, xung phong tán loạn cũng là thiên kinh địa nghĩa, mọi người đơn giản là kiếm miếng cơm ăn, trời có mắt

rồi, Thẩm đại nhân mới tới tuy hung ác, tuy vô cùng hà khắc, nhưng cho bọn hắn gấp đôi quân tiền, để cho bọn họ không phải ăn đói mặc rách, vì cái này, bọn hắn đã mang ơn, không bao giờ yêu cầu xa vời nữa.

Nhưng hôm nay, nghe được cái tiếng hoan hô kia, nghe nói ngay cả hoàng thượng cũng đích thân đến rồi, ý nghĩa lại bất đồng, đột nhiên, trong lúc đó, bọn hắn cảm giác mình bắt đầu cao lớn uy vũ, phẳng phất một đêm, một đám châu chấu thành anh hùng, loại tư vị anh hùng này, làm bọn họ không thể không sửa sang lại quân dung, nhìn nón Phạm Dương, phải chăng là bị nghiêng, nhìn lại khăn ngực, phải chăng đã chỉnh tề, thuận đường lại dùng dao bóc bùn đất dưới giày ra, thổi bụi bặm trên người, sửa sang lại một tý, lập tức cảm giác mình rực rỡ hẳn lên.

“ Lão Ngô, nhìn vật áo ta có bẩn hay không?”

“ Đội trưởng, hình dáng của ta thế nào.”

“ Đây, ta có nên cầm máu hay không, đầu bị bịt thành cái dạng này, chắc sẽ bị người giễu cợt.” Nói những lời này, là một người đầu bị thương, trên đầu bị bao thành xác ướp ai cập.

Mọi người cười vang: “ Người lấy cái này xuống, để cho người ta chén sọ của người sao?”

Doanh quan cỡi ngựa, hô to một tiếng: “ Không được nhao nhao rồi, nào cái gì, đều chuẩn bị xong chưa?”

Bên kia có trung đội trưởng ào ào nói: “ Đại nhân, trung đội một chỉnh đốn và sắp đặt xong.”

“ Trung đội bốn chỉnh đốn và sắp đặt xong.”

Doanh quan vung tay lên, nói: “ Đội hình không được loạn, như bình thường rèn luyện, nhìn cờ, chú ý đồng bạn bên cạnh, tản ra!”

Một hàng ngũ từ từ đi tới hướng Biện Kinh, rất nhiều người còn chưa nhìn rõ, loại cảm giác chờ mong này, lại làm cho tất cả mọi người ngừng hô hấp, nhìn không chuyển mắt, nhìn về bóng đen phía xa.

Triệu Cát có vẻ có chút hưng phấn, nghiêng thân thể nhìn hướng xa xa, hắn ngồi trên cao, tự nhiên nhìn cũng xa, hình dáng bóng đen kia là một hàng nhóm chỉnh tề, không loạn chút nào, Triệu Cát không khỏi âm thầm gật đầu khen ngợi, nếu nói là lúc trước, tám trăm giáo úy kia xét duyệt thật cũng không phải là cái gì, dù sao cũng chỉ là tám trăm người, đội ngũ chỉnh tề tuy cảnh đẹp ý vui, nhưng so sánh với hơn vạn quân đội đều nhịp, hiệu quả kém hơn rất nhiều.

Hướng Thẩm Ngạo nói: “ Thẩm Ngạo, người dẫn binh không giống với người khác, chỉ ngẩn ngẩn mấy tháng, Tư Mã tư liền thành bộ dáng này, để Trầm mở rộng tầm mắt.”

Thẩm Ngạo cười nhạt, nói: “ Vì thần nào có bốn sự này, công lao chính thức nên là giáo úy học đường dạy võ, nếu không đưa họ đánh tan đến Tư Mã tư ở phía trong đi, hôm nay cũng không xảy ra cái này hiệu quả.”

Triệu Cát ha ha cười một tiếng: “ Đó cũng là công lao của người, nếu không phải người thiết lập học đường dạy võ, thì giáo úy từ nơi nào đến? Lúc trước người nói với Trầm, Trầm còn không hiểu, hiện tại xem như hiểu, giáo úy đã có, cấm quân chính là phụ, có phải không?”

Thẩm Ngạo nói: “ Không sai biệt lắm, chính là ý tứ này.”

Lời nói nói đến lúc này, đám người lại hoan hô một hồi, thì ra trung quân doanh đã tới gần, tuy nói đi rất xa, nhưng đã có thể chứng kiến bóng người rồi, người chính là như vậy, một người hoan hô, những người khác cũng đều ào ào kích động, mọi người cùng một chỗ tuôn ra tiếng ủng hộ, xông thẳng lên trời.

)

476. Chương 464: Chơi Nhau À?

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 464: Chơi nhau à?

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Oanh... Oanh...không phải tiếng trống kích động mặt đất, mà là giày quân đội dậm xuống đất, gây nên tiếng vang dội, mà bước chân càng ngày càng gấp gáp, giống làm như muốn chấn động tâm can người ta ra khỏi cơ thể.

Đội trưởng trung quân doanh ghìm ngựa tại trước đội, phía sau là mười bảy thớt ngựa chở cờ trung quân, cờ bay chập chờn, phấp phới, sau lưng là một hàng nhóm cấm quân giẫm chân tại chỗ, từ từ đi tới.

Bên trái đội ngũ chính là đội trưởng, trước ngực đội trưởng có huy chương rất chói mắt, chiết xạ ra ánh sáng hình ngôi sao, mỗi hàng cấm quân đều dùng đội trưởng làm tiêu chuẩn, đội trưởng động thân, đặt chân nửa trượng, nhắc chân đều nhịp cùng đội cấm quân, chen chân lên, giẫm chân tại chỗ, tất cả đều ngay ngắn trật tự, không có một tí ngưng trệ hay mất trật tự.

Cấm quân, giáo úy bên trong đội ngũ mỗi, người đều ưỡn ngực, nhưng đều mang vẻ phong trần mệt mỏi, trên mặt mang sự gian nan vất vả, cũng không có thiếu người áo giáp có chút tàn phá, thậm chí còn lưu lại dấu vết máu không rõ, chỉ là, mỗi người đều có vẻ rất chân thành, rất chăm chú, dường như muốn đi hoàn thành một nhiệm vụ thần thánh.

Đội ngũ như vậy, so với xét duyệt giáo úy lúc trước, thì càng thêm rung động, lúc đó tuy là trong lòng mọi người vô cùng kính nể, nhưng đúng là vẫn còn cho rằng, đó không khác gì hoa hoét làm bộ, giống với Long Tường, Trường Xà Trận, do những cấm quân tầm thường kia khua chiêng gõ trống bày ra, luyện đã lâu, quen tay hay việc mà thôi.

Nhưng người này, một đồng người trải qua gió sương, giẫm chân tại chỗ không hề ngừng nghỉ, vẻ oai hùng đó, không người nào dám nghi vấn, tất cả mọi người ngừng thở, không dám phát ra một thanh âm nào, chỉ chăm chú nhìn nguyên một đám người đều nhịp kia, nghe động tĩnh đều nhịp kia.

Hàn Thế Trung đánh ngựa đến dưới đài cao, đột nhiên rút bội đao ra, đối với cái động tác này cái, giống như đã từng quen biết, lại không làm người nào kinh sợ, Triệu Cát phảng phất thấy được địa phương đặc sắc nhất, hung hăng mà đưa tay vỗ vỗ ghé dựa, một đôi trông mắt rất là chuyên chú.

Hàn Thế Trung giơ đao, hướng lên trời, hô to: “ Chúng ta chiến thắng trở về, đều là nhờ hồng phúc của bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế”.

Một câu rống to này còn chưa làm cho người ta kịp phản ứng, cấm vệ phía sau nhô trường thương lên, giáo úy rút bội đao ra, đồng loạt nói: “ Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế! . .

Vừa dứt lời, đội ngũ từ từ trải qua đài cao, đi về hướng cổng tò vò chật ních dân chúng.

Tràng diện lập tức náo nhiệt, rất nhiều người mù quáng kêu to theo: “ Vạn tuế” .

Còn có người hô: “ Ngô hoàng vạn tuế!”

Mặt rồng Triệu Cát cực kỳ vui mừng, hung hăng vỗ đùi, nói: “ Hồ thẹn, hồ thẹn.” Hình như là cố ý đối thoại cùng tiếng gầm, hơi đỏ mặt, thì ra đại quân chiến thắng trở về, còn là công lao của hắn? Cái chủ ý này, hơn phân nửa là Thẩm Ngạo nghĩ ra được.

Thẩm Ngạo cho rằng Triệu Cát đang nói chuyện cùng mình, lập tức nghiêm mặt nói: “ Bệ hạ hồ thẹn cái gì?”

Triệu Cát kịp phản ứng, niemi nở cười nói: “ Trẫm cũng không lập nhiều công, tướng sĩ lại đẩy công lao lên trên đầu Trẫm, tự nhiên là hồ thẹn.”

Thẩm Ngạo vô cùng đoan trang nói: “ Vì thần muôn lần đáng chết, vẫn nghĩ lời bệ hạ nói thật sự không có đạo lý, xin hỏi bệ hạ, cái học đường dạy võ này là ai hạ chỉ thiết lập? Là ai tự mình nhận là Tế Rượu? Lại ai sắc phong huấn luyện viên, giáo đầu, tiến sĩ? Hôm nay có thể thắng được, chính là bằng vào học đường

dạy võ, nhưng vẫn là do bề hạ thánh minh, con mắt tinh đời, cho nên nói, lần này chiến thắng trở về, đều là nhờ hồng phúc của bề hạ.”

Triệu Cát cười ha ha một tiếng, chỉ chỉ hắn, nói: “ Nói như thế nào đi chẳng nữa, cũng đều là người có đạo lý.”

Lập tức cũng cảm giác, xác thực mình rất thánh minh, nếu không thánh minh, làm sao có thể ưu ái Thẩm Ngạo? Không ưu ái Thẩm Ngạo, thì thiết lập học đường dạy võ như thế nào? Không có học đường dạy võ, Tư Mã tư làm sao có thể lớn mạnh như hôm nay? Cái gọi là trồng dưa được, trồng đậu được đậu, không phải là như thế sao?

Một hàng đội ngũ đi qua, trung quân doanh đằng trước, bên kia trên đường phố, đột nhiên xuất hiện một tia hỗn loạn, rất nhiều người đứng là phá tan cấm quân ngăn cản ven đường, vọt tới trung quân doanh bên này, làm ra một sự kiện làm cho người mở rộng tầm mắt, tạt hoa!

Triệu Cát tưởng rằng xảy ra chuyện, sắc mặt có chút lúng túng, nhìn thấy vậy, biểu lộ mới buông lỏng xuống, cảnh vệ cấm quân ven đường bên kia phản ứng cũng nhanh, lập tức kéo những dân chúng đưa hoa kia trở về.

Chính thức trợn mắt há hốc mồm, chính là Thẩm Ngạo, miệng Thẩm Ngạo há to cỡ trứng gà, hoàn toàn bất chấp uy nghi Quốc công Thái Phó, thật sự là suýt nữa thì ngã ngựa về phía sau.

Tất cả chuyện này xảy ra là vì, thời điểm ở kinh đô và vùng lân cận phía bắc, triều đình bên kia đã có tiếng gió bề hạ ra ngênh đón, vì cái này, thẩm Ngạo thích làm một chút tuồng vui, không thiếu được việc tốn chút ít giấy bút, viết thư đưa đến Thúy Nhã Sơn Phòng, bày mưu đặt kế, làm một ít an bài cho Ngô Tam nhi, một hạng mục trong đó chính là đưa hoa.

Thẩm Ngạo phán đoán, giáo úy, cấm quân uy vũ, lúc giẫm chân tại chỗ đi qua, nên có một bầy tiểu cô nương xinh đẹp cầm một nhúm bó hoa vọt tới đội ngũ trước, đem hoa cắm vào vạt áo đàn ông, cảnh tượng như vậy mới có ý vị, không những thế, nó còn có thể dẫn ra hormone chấn động giáo úy cấm quân, làm bọn hần càng có thêm cảm giác vinh quang.

Chỉ là hiện thực có chút ít chênh lệch, đưa hoa cố nhiên là đã sắp xếp xong xuôi, nhưng Thẩm Ngạo lại quên, đây là Đại Tổng, tại nơi này, đại đa số thiếu nữ chưa lấy chồng, không quá nguyện ý xuất đầu lộ diện, ở trong thời đại như vậy, dùng bốn sự Ngô Tam nhi, đâu có thể tìm được tiểu cô nương gì đến đưa hoa? Trách cũng chỉ có thể trách hần không dặn dò tinh tường, kết quả... Ngô Tam nhi thật đúng là tìm người đến, chỉ là, người đưa hoa đều là đại hán râu mép kéo dài tới cằm.

“ Bi kịch ...” , Thẩm Ngạo lắc đầu thở dài.

Có chút thời điểm, kế hoạch hoàn hảo, quả nhiên vẫn là không cản nổi biến hóa.

Cũng may đại đa số người cũng không phát giác được dị thường, ngược lại, những người này lao tới, lại làm cho dân chúng ven đường càng kích động, làm hại cảnh vệ cấm quân không thể không cầm súng thương đả người trở về.

Trung quân doanh đi qua, tiếp theo là Tiền quân doanh, hậu quân doanh... Đội ngũ vào thành, tiếng hoan hô càng vang dội, trong đám người, có người không ngừng dẫn dắt khẩu hiệu: “Hoàng đế vạn tuế, hoàng thượng vạn tuế.”

Có người dẫn dắt, người phía sau cũng đều mù quáng kêu theo, vạn tuế không ngừng vang lên bên tai.

Triệu Cát nghe được, rất là vui sướng, trong tay vuốt vuốt một quạt giấy làm bằng ngọc, vuốt lòng bàn tay của mình, rất là thích ý, nói: “ Đại Tổng ta lập quốc trăm năm, Trăm mới biết được dân chúng thiên hạ lại hết sức chân thành như thế. . .”

Thẩm Ngạo còn chưa hồi phục tinh thần từ việc đưa hoa ngoài ý muốn, trả lời vài câu lấp bắp, Triệu Cát thấy sắc mặt hần khác thường, liền cho rằng vẫn còn quan tâm sự tình thủy sư, liền không nhịn được, nghiêm mặt hỏi: “ Như thế nào? Trăm nói để sau hãy nghị luận, người liền mang cái dạng này, chẳng lẽ nhất định phải bắt Trăm gặt đầu mới bằng lòng bỏ qua?”

Thẩm Ngạo à một tiếng, lấy lại tinh thần, lập tức nói: “ Bề hạ hiểu lầm rồi.”

“Hiểu lắm?” Triệu Cát đánh giá Thẩm Ngạo thật sâu, không tin mà lắc đầu: “Bỏ đi bỏ đi bỏ đi... Khó được học đường dạy võ rất được tâm Trẫm, Trẫm liền giựt giây người một hồi, học đường dạy võ bên này lập thủy sư giáo úy, người sớm kịp thao luyện ra, sự tình chiến thuyền, Trẫm từ thông qua trong kho, lệnh các nơi Giam tạo chiến thuyền.”

Thẩm Ngạo rất là mừng rỡ, nói: “Bệ hạ thánh minh.”

Nếu không phải rồi mới làm Triệu Cát rất thoải mái, cái thủy sư này còn thật sự không biết lúc nào mới có thể làm, coi như là một sự kiện đáng mừng ngoài ý muốn, Thẩm Ngạo tất nhiên là vui vẻ rạo rực, cũng ném không khoái vừa rồi lên chín tầng mây, về phần Triệu Cát say mê bên trong cảnh Tư Mã tư vào thành, và vạn dân hân hoan, thật cũng không cần nói cái gì nữa.

Ngược lại, Triệu Hằng đứng thẳng ở bên cạnh, cùng Triệu Cát xem lễ, nhưng tâm niệm lại vừa động, thấp giọng nói: “Phụ hoàng, nhi thần nghe nói các lộ thủy sư vùng duyên hải đã đầy đủ, lại biên luyện mới nữa, dường như có chút không ổn. Còn nữa, cái thủy sư mới này có thể hiệu nghiệm hay không, có lẽ là sự tình không thể biết, cho nên nhi thần đề nghị, có lẽ là giao để nghị sự triều đình bên kia, nghị luận thoáng một tý hãy định đoạt.”

Chứng kiến Thẩm Ngạo ngồi ở bên người Triệu Cát, hắc làm thái tử, đúng là phải ngoan ngoãn mà đứng, ở trong đầu Triệu Hằng, tràn đầy không cam lòng.

Tuy Thẩm Ngạo là thần tử có công, Triệu Cát bên kia tận lực đãi ngộ cho hắn, nhưng bộ dạng mình, cứ không mát không nóng như vậy, thật sự là khó coi đến cực điểm.

Mắt thấy Thẩm Ngạo một lòng muốn thúc đẩy thủy sư, trong lòng Triệu Hằng nghĩ: “Tâm ý của phụ hoàng, ta vẫn biết, hắn không nỡ hao phí cái tiền bạc này, nếu không phải Thẩm Ngạo bên này thúc dục nhanh, cũng không nhất định gặt đầu, sao chính mình không như theo như tâm ý phụ hoàng, nếu phụ hoàng nói không nên lời, vậy để mình nói, vừa tiết kiệm cho phụ hoàng, lại có thể hạ uy phong của Thẩm Ngạo.”

Triệu Cát nghe xong lời Triệu Hằng nói, có chút kinh ngạc, ánh mắt rút ra khỏi đội ngũ quân doanh vào thành, liếc liếc Triệu Hằng, trầm ngâm một chút rồi nói: “Người nói dường như cũng có đạo lý, bất kể nói thế nào, cái này dù sao cũng là đại sự, cũng nên nghe ý kiến Xu Mật Viện và Binh bộ bên kia mới được.”

Triệu bèn lòng biết mục đích của mình đã đạt thành, đến trên nghị sự triều đình, cùng lắm thì sai mấy cái tâm phúc đi phản đối, đến lúc đó khẳng định lại là một đồng sở sách lung tung, Triệu Cát này rất mềm, không ngừng nghiêng ngả, chuyện này tám phần là sẽ một mực gác lại.

Thẩm Ngạo không thể tưởng được, thái tử lại chặn ngang một cước, cùng Triệu Hằng liếc nhau một cái, hướng Triệu Hằng cười lạnh một tiếng, lại cũng chỉ là khép miệng không nói lời nào. Qua một hồi lâu, mới nói với Triệu Cát: “Bệ hạ, quân không nói đùa, đúng hay không?”

Triệu Cát thuận miệng đáp: “Đây là tự nhiên.”

Thẩm Ngạo liền cười mỉm mà không nói, có câu trả lời của Triệu Cát, cho dù lui một vạn bước mà nói, sự tình thủy sư vẫn không sợ không có cơ hội.

Nhìn thoáng qua hướng Triệu Hằng, trong lòng nghĩ: “Tiểu tử, muốn chơi đòn âm sao, người còn non lắm! Hôm nay lột một tầng da của người trước.”

Đợi cho đội ngũ Tả quân doanh đi qua, đám người lại hoan hô một hồi, vẫn như cũ, có người dẫn đường rống: “Ngô hoàng vạn tuế, Đại Tổng vạn niên!”

Phía sau, người người không cần nghĩ ngợi mà hô: “Ngô hoàng vạn tuế, Đại Tổng vạn niên!”

Dáng tươi cười của Triệu Cát lại càng sáng lạn.

Tiếp theo, không biết là ai hô to một tiếng: “Hoàng thái tử diện hạ vạn tuế, Đông cung vạn tuế!”

Người sống giống như thủy triều, cứ thói quen mà hô: “Hoàng thái tử vạn tuế vạn vạn tuế!”

Từng đợt hoan hô kia, dường như vĩnh viễn không biết mệt mỏi, nhưng lúc này, trên đài cao, nguyên một đám vương công đại thần lại mang sắc mặt cổ quái, việc không liên quan đến mình, chỉ là hơi có chút ngạc nhiên.

Nhưng một ít người đi lại gần cùng Triệu Hằng, sắc mặt liền có chút u ám rồi, người nào ăn no rồi việc, cái gì không hô, rõ ràng thét lên trên đầu Đông cung, phía sau càng đáng chết hơn, niệm cái Thiên tuế thì cũng thôi, đúng là bỏ thêm cái vạn tuế.

Vạn tuế là cái gì? Vạn tuế tức là con trời, là cửu ngũ chí tôn, cái chữ này tựa như Trẫm, đều là danh từ riêng của hoàng thượng, chính là thái hậu nương nương, cũng chỉ có hưởng cái phần Thiên tuế, Đông cung, coi như là thái tử, lại tuyệt đối không thể đảm đương nổi.

Nhưng lúc này, thế cục đâu thế không chế được nổi? Nhiều người như vậy, người hô lại nhiều, cũng không thể bảo cấm quân đi bắt người! Càng thêm nghiêm trọng chính là, mọi người kêu đến mức nguyền, có người hô Ngô hoàng vạn tuế.

Cũng có người hô Đông cung vạn tuế, dân chúng tầm thường không có nhiều kiêng kỵ như vậy, trong mắt bọn hắn xem ra, đừng hỏi làm sao bọn họ hô như thế nào, hoàng thái tử là nhi tử hoàng đế, lão tử hô vạn tuế rồi, nhi tử gọi vạn tuế thoảng một tý, cũng không quan trọng.

Tuy nói quy củ rất nghiêm, nhưng chắc hẳn hoàng đế lão tử cũng sẽ không trách móc, huống chi nhiều người như vậy hô, ứng hợp với tình hình, cũng sẽ không có gì.

Lúc này, trên mặt Thẩm Ngạo lộ ra dáng tươi cười không dễ dàng phát giác, cười đến rất thư thái.

Triệu Hằng nghe được từng đợt hoan hô kia, sắc mặt lập tức trắng bệch, vốn là cảm giác được không ổn, lập tức có một loại hàn ý thấu tâm bay lên, không nhìn được mà liếc nhìn Thẩm Ngạo, chứng kiến con mắt Thẩm Ngạo không liếc nhìn hắn, trên mặt rất là nghiền ngẫm.

Lập tức xoay chuyển ánh mắt, tựa như cầu cứu, rơi vào Thái Kinh trên người, Thái Kinh chỉ là hướng hắn lắc đầu, ý nói cho hắn biết, cái gì cũng không cần cãi lại, lập tức thỉnh tội.

Hoàng đế còn chưa có chết, thái tử liền lên vạn tuế rồi, vạn tuế để ở nơi đâu, đây đều là tối kỵ, Triệu Hằng không biết phụ hoàng sẽ nghĩ như thế nào, nhưng vô luận như thế nào, chuyện này sẽ lưu lại ấn tượng cực xấu trong lòng phụ hoàng, giờ phút này, Triệu Hằng ước gì phụ hoàng giận tím mặt một phen, tốt xấu cũng có bảo tố, về sau cơn mưa trời lại sáng, bởi vậy lại không chần chờ, lập tức quỳ gối, hướng Triệu Cát nói: “Phụ hoàng, nhi thần... muôn đáng lần chết...”

Sắc mặt Triệu Cát lạnh nhạt, từng tiếng Đông cung vạn tuế rơi vào trong tai hắn, cảm thấy đặc biệt chói tai, hắn yên lặng ngồi xuống, cười cười nói: “Như thế nào? Thì ra thái tử của Trẫm được người ủng hộ như thế, đây là chuyện tốt nha, người muôn lần chết cái gì, đứng lên mà nói.”

Có trời mới biết đây là lời từ tận đáy lòng hay là mỉa mai, đầu Triệu Hằng rũ xuống thấp hơn, lo sợ không yên, nói: “Ngu dân không biết, không lựa lời nói, đúng là xông tới thánh giá, nhi thần xin phụ hoàng lập tức đàn áp, trị tội bọn hắn loạn ngữ, để răn đe.”

Trong lòng Triệu Hằng thật sự là cực kỳ sợ hãi, vừa rồi vẫn còn trăm phương ngàn kế ngăn cản Thẩm Ngạo xây thủy sư, nhưng trong lúc này, ý nghĩ sớm đã biến mất, một lòng chỉ cầu san bằng trường phong ba này, trước mắt, hắn thật sự có vài phần cảm giác nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch oan uổng, tự nhiên bị người xưng tụng vạn tuế, thật sự là oan uổng chết mất rồi.

Triệu Cát hờ hững nói: “Hoàng nhi nói những lời này, Trẫm nghe không hiểu, ngươi là thái tử, người ta ca tụng ngươi, ngươi lại muốn truy cứu người ta, đây là cái đạo lý gì?”

Triệu Hằng khóc ròng, nói: “Phụ hoàng, những câu này là giết tâm, nhi thần không dám làm.”

Triệu Cát cười nhạt: “Vì cái gì mà ngươi sợ như vậy? Sợ Trẫm không nghe được những lời này sao? Đứng lên đi, hôm nay vui mừng như vậy, Trẫm không so đo, trước mặt nhiều người như vậy, ngươi quỳ ở chỗ này, còn gì là mặt mũi Thiên gia.”

Trong lòng Triệu Hằng run sợ, từ từ đứng lên, cúi thấp đầu, thở mạnh cũng không dám, đến hiện tại, hắn không thể xác định thái độ của phụ hoàng, dùng hiểu biết của hắn đối với phụ hoàng, hắn tình nguyện để phụ hoàng thống mạ hắn một châu mới tốt, ngọn lửa đi qua liền thôi, sợ là sợ dấu ở trong lòng.

Thái Kinh ở bên cười ha ha nói: “Điện hạ quá cẩn thận rồi, bệ hạ khoan hồng độ lượng, sao lại, há có thể trách móc, chỉ là quân là quân, thần là thần, thần là thái tử, tuân thủ nghiêm ngặt thần lễ, cũng là việc nên

làm.”

)

477. Chương 465: Cho Cưỡi Ngựa

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 465: Cho cưỡi ngựa

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thái Kinh nói ra những lời này, đám vương công chỉ có ào ào gật đầu, Thẩm Ngạo cảm thán một tiếng: “Thái đại nhân nói không đúng, quân quân thần thần, phụ phụ tử tử, thái tử đã thần, lại là tử, sửa đổi kính cẩn mới được, thái tử thỉnh tội, đây là chức năng của thần, cũng là nghĩa vụ làm nhi tử, đâu có thể nói như vậy.”

Thái Kinh cười ha ha một tiếng, lơ đãng nói: “Thẩm đại nhân nói cũng không tệ.”

Đám vương công lại ào ào nói: “Thẩm đại nhân có lý.”

Trong lòng Thẩm Ngạo âm thầm oán thầm, Thái Kinh có lý, ta cũng có lý, một đám ăn theo.

Triệu Cát cười nói: “Được rồi, tất cả bộ đều nhập thành, Trẫm cũng nên bãi giá hồi cung, Thẩm Ngạo, theo Trẫm tiến cung, trong nội cung còn có ý chỉ.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, Triệu Hằng bên kia lại oán độc liếc nhìn Thẩm Ngạo, trong lòng biết một câu Đông cung vạn tuế kia, đích thị là Thẩm Ngạo an bài, phương pháp này thật sự vô cùng độc ác, chỉ cần an bài một người hô to một tiếng trong đám người, nghiêm trọng một ít, cái thái tử này, chỉ sợ không bảo toàn nổi, nhẹ nhất, cũng lưu lại vương mắc không tốt, trong suy nghĩ tại phụ hoàng, hiện tại phụ hoàng không phát tác, cũng không có nghĩa là tương lai sẽ không nhớ lại.

Đạo pháp tự nhiên, trời là nhất, con trời, chính là đế vương, đế vương xưng vạn tuế, đây là quy củ các đời đến nay, cái danh xưng này, chỉ có đế vương mới có thể độc hưởng, đừng nói là người khác, chính là thái tử cũng tuyệt đối không thể dính vào hai chữ này.

Triệu Cát có vẻ có chút mệt mỏi, tuy hưng phấn còn chưa đi qua, nhưng cũng bị câu Đông cung vạn tuế kia rót một chậu nước lạnh, đi xuống đài cao, được ngàn vạn cấm vệ bảo vệ xung quanh, bãi giá hồi cung. Thẩm Ngạo cưỡi ngựa đi theo phía sau, xa giá đã vào cung, Thẩm Ngạo đang muốn xuống ngựa trước cửa cung, cửa cung cấm vệ nói: “Thẩm đại nhân, bệ hạ có khẩu dụ, ban thưởng Thẩm đại nhân cưỡi ngựa trong nội cung.”

Lúc trước hoàng cung chấp nhận quy mô nhỏ, cung thất Biện Kinh tuy không bì kịp quy mô các triều đại đổi thay, diện tích cũng không nhỏ, thế cho nên từ bên ngoài cung đi bộ đến trung tâm, chính là người tuổi trẻ, khỏe mạnh cường tráng, cũng lãng phí không ít thời gian.

Đối với hạ thần mà nói, nhất là quan viên lớn tuổi, mỗi ngày phải đi đường xa như vậy vào triều, đã thành một sự tình khổ sai, cho nên bắt đầu từ thời Ngũ Đại thập quốc, có ngôi ngựa hoặc ngôi cỗ kiệu giản dị tiến vào cung đình rồi, nhưng chỉ là ví dụ cá biệt.

Có thể được sự chấp thuận cưỡi ngựa trong nội cung, trong văn võ trọng thần, cũng là một loại lễ ngộ cực kỳ cao, trong lòng Thẩm Ngạo lại không cho là đúng, khi hắn còn trẻ khỏe mạnh cường tráng, cũng không quan tâm đi nhiều vài bước, cùng với cảm cái này để bày ra vinh quang, chẳng bằng đi bộ cho khỏe người.

Đến Văn Cảnh các bên này mới xuống ngựa, vừa muốn yết kiến, Dương Tiễn liền nghênh đón, thấy Thẩm Ngạo, cũng không đến gần nói chuyện, xụ mặt nói: “Thẩm Ngạo tiếp chỉ ý.”

Thẩm Ngạo lập tức quỳ gối: “Thần tiếp chỉ.”

Dương Tiễn mở thánh chỉ, niệm một trận trong nội cung, trong thánh chỉ vốn là bảo Thẩm Ngạo cố gắng một phen, đơn giản là hiện tại người làm vô cùng tốt, nhưng còn phải nâng cao một bước, từ từ cố gắng các loại.....tiếp theo, tiếng nói chuyển, liền đề cập sự tình đón Ninh An Đế cơ.

Thẩm Ngạo vui vẻ rạo rực nhận lấy ý chỉ, Dương Tiễn cười ha hả nói: “Thẩm Ngạo, thái hậu bên kia đã có chủ ý, Ninh An làm đại phu nhân, phu nhân trong nhà người cũng gia phong Cáo Mệnh, nhưng theo như quy củ, thân phận Đế cơ tự nhiên cao một chút, không thể hư hỏng quy củ, đúng không?”

Đại phu nhân? Cái này lại làm Thẩm Ngạo không thể không tiếp nhận, trong nội cung làm ra nhượng bộ, hấn phản đối nữa, liền cảm thấy không được rồi, cười nói: “Đúng, đúng, Nhạc phụ đại nhân, đi về từ Trượt Châu, tiểu tể mang đến mấy thứ thứ tốt, mấy ngày nữa sẽ đưa đến chỗ người.”

Dương Tiễn lắc đầu: “Giữa chúng ta không cần cái này, nô gia còn thiếu bảo bối sao? Người có tâm ý cũng tốt rồi.”

Hàn huyền vài câu, Thẩm Ngạo vào Văn Cảnh các yết kiến, Triệu Cát thư thái nằm ở trên giường êm, dường như đang suy nghĩ tâm sự gì đó, đột nhiên hỏi Thẩm Ngạo: “Thái tử có phải là rất được tôn sùng trong phổ xá?”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Ở bên trong vạn dân, bệ hạ mới là thiên tử Đại Tổng chúng ta, Về phần thái tử...”Thẩm Ngạo ánh mắt tránh lộ ra một tia giảo hoạt, chậm rãi nói: “Thái tử là thái tử, là tương lai thiên tử, được người kính ngưỡng cũng là nên.”

Triệu Cát nhai nuốt lấy lời Thẩm Ngạo nói, trầm mặc một tít, nói: “Trẫm không phải nói cái này, ý của Trẫm là, thái tử có phải là...”Hắn nói đến một nửa, rồi lại dừng một chút, cảm thấy ngôn từ có chút không ổn.

Đang lúc Triệu Cát do dự, Thẩm Ngạo lập tức nghiêm mặt nói: “Bệ hạ, vi thần là hạ thần, không dám vọng luận việc nhà Thiên gia, tất cả mọi việc đều có bệ hạ nhìn rõ, về phần thái tử, theo vi thần biết, thái tử luôn luôn kính cẩn, cuộc sống cũng rất đơn giản, trong phổ xá, thần nghe được không lời khen ngợi.”

Mặt Triệu Cát đỏ lên, trong lòng có chút không vui, hấn quên tiêu tiền như nước, tu sửa cung thất không nói, lúc trước còn có hoa thạch cương bsg sinh nhật cương, hai thứ này lãng phí cực lớn, trong phổ xá nói Triệu Hằng dinh sống đơn giản, rất có vẻ đang chỉ cây dâu mắng cây hòe, nói: “Đã là Thiên gia, lại có thể đến nơi nào? Giống như là Trẫm đối xử lạnh nhạt với hấn không bằng, Dương Tiễn...”

Dương Tiễn khom người nói: “Bệ hạ...”

Triệu Cát chậm rì rì nói: “Lựa chút đồ vật trong nội cung, đưa đến Định Vương phủ, Trẫm đưa con trai này sống khổ như thế, không biết, còn tưởng rằng là Trẫm cay nghiệt hấn.”

Dương Tiễn chần chờ một chút: “Bệ hạ, trong nội cung đều là vật ngự dụng, đưa qua, thái tử điện hạ bên kia hơn phân nửa cũng không dám dùng, ngược lại, Đông cung bên kia có thể xử dụng, có phải là gọi người đưa qua?”

Thẩm Ngạo ở bên cười nhạt một tiếng, Dương Tiễn xưa nay biết tâm ý hoàng đế nhất, nhưng hôm nay lại nghĩ lầm tâm tư Triệu Cát rồi, quả nhiên, Triệu Cát nói: “Đông cung không đưa được, đồ vật đều có dấu vết gì loang lổ, đưa qua, lại để cho người chê cười. Có lẽ hay là lấy chút ít đồ trong nội cung đi thôi, phải giống trống khua chiêng một ít, để cho người khác nhìn xem, nêu không biết, còn tưởng rằng Trẫm sinh lòng bất công.”

Dương Tiễn gật đầu, cẩn thận từng li từng tí mà lĩnh mệnh rời đi.

Thẩm Ngạo cung kính ngồi, coi như mình không nói cái gì, những này ngự dụng vật đưa đến chỗ Triệu Hằng, dựa vào tính cách cẩn thận của Triệu Hằng, hơn phân nửa là mỗi ngày sẽ đi dâng hương cầu khẩn, cũng rất đáng thương.

Triệu Cát lúc này rút ra chú ý khỏi chỗ Triệu Hằng, nói với Thẩm Ngạo: “ Trẫm phong thưởng người, đã hài lòng chưa? Nếu không đủ, đại khái có thể nói ra.”

Thẩm Ngạo vội vàng nói: “ Vi thần gia tài trăm quan, hôm nay lại là Công hầu, những điều này đều là mưa móc ân trạch của bệ hạ, vi thần đâu còn có cái gì bất mãn.”Chặc lưỡi, tiếp tục nói: “ Chỉ là, bệ hạ muốn hỏi, vi thần lại có một yêu cầu, xin bệ hạ sự chấp thuận.”

Vừa rồi còn nói mưa móc ân trạch, rất là thoả mãn, tiếng nói một chuyển, lại muốn chỗ tốt rồi, Triệu Cát bắt đầu dĩ cười cười, người này... thật đúng là một chút cũng không khách khí.

“ Người cứ nói, đừng ngại.”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “ Bệ hạ, vi thần cầu bệ hạ bỏ đi chức quản lý kinh đô và vùng lân cận, quản thúc cấm quân, lúc trước Thiên Nhất tặc phỉ làm loạn, triều đình phái ra khâm sai trung tâm, điều hành các lộ quân đội, bởi vậy sắc phong một gã khâm sai, đốc thúc các lộ quân đội, cũng có thể hiểu, nhưng ngày hôm nay, đã khôi phục cảnh thái bình, nếu để cho hạ thần kiêm lĩnh cái chức này, vi thần cũng không phải sợ người khác nghi ngờ cái gì, vi thần trung thành với bệ hạ, trời biết đất biết, nhưng loại sự tình này, vẫn không tốt lắm.”

Triệu Cát hơi sững sờ, không thể tưởng được, Thẩm Ngạo đưa ra yêu cầu đúng là cái này, trong lòng có chút khuây khoả, nghiêm mặt nói: “ Người nói cũng đúng, chỉ là, người đã chuyên việc học đường dạy võ, Tư Mã tư bên kia có lẽ sẽ phân phối cho học đường dạy võ dùng, ba đường cấm quân trong kinh, người dẫn một đường, Trẫm cũng yên tâm hơn một ít.”

Tảng đá lớn trong lòng Thẩm Ngạo rơi xuống, mang trọng trách lớn như vậy, phải cẩn thận, còn nữa, vị trí này vô cùng gây chú ý, rất dễ dàng bị người ta lên án, quyền nắm binh mã thiên hạ, nói cho cùng cũng chỉ là chức suông, không phải gánh vác bêu danh, vẫn còn tốt chán.

)

478. Chương 466: Tuyển Thêm Người

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 466: Tuyển thêm người

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Nói hội thoại trong Văn Cảnh các xong, không thiếu được việc đi hậu cung bên kia yết kiến thoả một tý, ý chỉ Ninh An giả đi cũng đã đưa ra, hai hậu bên kia, hơn phân nửa còn đang suy nghĩ đắn đo, dù như thế nào cũng phải đi mời bọn họ.

Chỉ là, sắc trời đã không còn sớm, sợ là sợ không kịp mở cửa cung đóng lại, Thẩm Ngạo do dự một chút, đang muốn hướng Triệu Cát cáo từ, Triệu Cát phảng phất xem thấu tâm hần, nói: “ Quá Hoàng thái hậu và thái hậu bên kia, người cũng nên đến vấn an, lâu như vậy không thấy, không thể để mất cấp bậc lễ nghĩa, thời gian không còn sớm, nếu là sắc trời ảm đạm, Trẫm gọi người đưa người ra khỏi cung.”

Thẩm Ngạo gật gù đầu, đi thái hậu bên kia trước, ai ngờ trong cung Cảnh Thái lại rất náo nhiệt, trọn vẹn mười Phi tần tụ tập cùng một chỗ, xem thái hậu đánh bài lá, Quá Hoàng thái hậu cũng ở đây, ngồi đối diện với thái hậu, cùng đi còn có hai người Hiền Phi, Thục phi.

Thẩm Ngạo hỏi một tiếng vấn an, Hiền Phi liền dịu dàng đứng lên, cười nói: “ Ta không được rồi, lại thua nữa, ngay cả tiền tiêu tháng này cũng sẽ mất hết, Thẩm Ngạo, đều nói người toàn chiến thắng trở về, người tới thay ta đánh đi.”

Thái hậu liếc liếc Thẩm Ngạo, nói: “ Đến rất vừa vặn, người tới thay Hiền Phi.”

Thẩm Ngạo hậm hực ngồi xuống, ngồi trong đồng hương phần, có vẻ có chút xấu hổ, bắt một cây bài, chậm rãi đánh cho một vòng, cố ý duy trì cục diện không thua không thắng.

Quá Hoàng thái hậu hỏi sự tình Thẩm Ngạo tại kinh đô và vùng lân cận phía bắc, Thẩm Ngạo đáp, những tư thế hào hùng này, các nữ nhân đều không có hứng thú, nhưng nghe xong, cũng không có người nào phát ra nghi vấn gì, Quá Hoàng thái hậu ra một lá trăm vạn quan, mỉm cười nói: “ Đây mới gọi là bản lĩnh thật sự, đàn ông nên làm như vậy.” Sau đó lại không nói nữa.

Vận may thái hậu không tốt, liên tục bắt một đồng bài, sắc mặt có chút lúng túng, tiếp lời nói: “ Chúng ta làm nữ nhân, cũng không hiểu đối với mấy cái này, cái khác không nói, người tận tâm lo âu vì hoàng thượng là được.”

Ban đầu còn muốn từ từ trò chuyện, đụng phải loại cục diện này, Thẩm Ngạo tận lực không dẫn ra sự tình Ninh An, không yên lòng đánh vài ván bài, à nha một tiếng, nói: “ Thì ra trời tối như vậy rồi sao, đáng chết, đáng chết.”

Nam nhân ở lại hậu cung trong đêm, đây là sự tình rất kiêng kỵ, cũng may đây là Cảnh Thái cung, hai thái hậu đều ở đây, cũng không trở thành nhược điểm để người bắt lầy.

Thẩm Ngạo không dám chờ lâu, lập tức hoảng hốt chạy bỏ trốn mất dạng, Dương Tiễn ở bên kia tiếp đón hần, dẫn hần đến nơi thành lâu, gọi người chuẩn bị giỏ làm bằng trúc, muốn thả hần xuống thành cung.

Chứng kiến cái giỏ làm bằng trúc đầy miếng vải đen này, không khác gì lồng nhốt gà dơi, sắc mặt Thẩm Ngạo có chút lúng túng, trong bóng tối, người khác cũng nhìn không ra, trong lòng cảm thán: “ Ban đầu thì cười ngựa vào cung, đi ra ngoài lại chặt vật như vậy, thật đúng là lên voi xuống chó.”

Rất là ủy khuất tiến vào sọt, ở phía trong, dặn dò đối với cấm quân thả giỏ: “ Lão huynh, kẻ hèn này rất hay bị sợ hãi, nhớ chú ý để nhẹ một chút, ta tại bên dưới, chưa giật giật dây thừng, người không được buông tay, nếu có cái gì sơ xuất, cẩn thận ta nhớ đến người đó.”

Cấm quân kia cười ha ha một tiếng, nói: “ Thẩm đại nhân nói giỡn, người là quý nhân như vậy, chúng ta nào dám sơ sẩy, yên tâm là được.”

Dương Tiễn đang vội vã trở về xem xét các nơi cung cấm, cũng nói: “ Lên chiến trường một chuyến, người còn chưa luyện được gan? Không cần phải lo lắng, nô gia ở đây hỗ trợ rồi.”

Con mắt Thẩm Ngạo khép lại, hiền ngang lăm liết nói: “ Quân tử bằng phẳng không lay động, tiểu nhân thường ưu tư, ta là quân tử, ta là quân tử, sợ cái gì, đến đây đi.”

Từ từ theo giỏ làm bằng trúc đi xuống dưới, hơi có chút cảm giác trộm cắp lúc trước, chỉ là, lúc trước đều là chính bản thân hần nắm giữ quyền chủ động, nhưng bây giờ, là cuộn mình trong cái giỏ, ở phía trong giỏ này, làm thức ăn tươi sống, để cho những cấm quân kia cầm lấy luyện tay một chút.

Đợi đến khi vượt qua sông đào bảo vệ thành, đêm đã rất tối rồi, Thẩm Ngạo mới phát hiện ngựa mình không ở đây, cũng không có ai tiếp ứng, từ nơi này đến phủ đệ, không thiếu được việc phải đi bộ vài dặm, tâm tình ngã xuống đến đáy cốc, thẳng đến nửa đêm, mới chặt vật về đến nhà.

Trong nhà, tất cả đều ngay ngắn rõ ràng, người gác cổng tay nắm đèn lồng, nghênh đón Thẩm Ngạo đi vào, Lưu Thắng một đêm không ngủ, đợi hần trở về, hưng phấn kêu một tiếng thiếu gia, Thẩm Ngạo thần nhiên nói: “ Ban đêm tối như vậy rồi, các phu nhân khẳng định đã ngủ hết, ta tới thư phòng trước, người đi chuyển chút ít đồ ngủ đến.”

Lưu Thắng nói: “ Mấy chủ mẫu đều chưa ngủ, nói là tối nay người vào thành, nhất định sẽ trở về, hiện tại cũng chờ ở phía sau hậu viên.”

Trong lòng Thẩm Ngạo ám áp, đến hậu viên, quả nhiên thấy tất cả mọi người đều ở đây, các phu nhân thấy hần trở về, tất nhiên là cực kỳ mừng rỡ, kéo đến quanh hần, ngồi cùng một chỗ, nói gầy gò rồi, còn nói hơi râm đen một ít.

Thẩm Ngạo mặc cho bọn họ nói, cảm giác tuy trời đất rộng lớn, nhưng chân chính có thể làm cho hấn tự tại, chỉ có ngôi nhà nho nhỏ này, nghĩ đến đây, liền to hô: “ Ta đói bụng!”

Chu Nhược tự mình đi mang chén cháo cây long nhãn đến, cười ha hả nói: “ Sớm biết ngươi là người như thế, bát cháo này đun từ sáng sớm đến hiện tại, một mực giữ lại nhiệt độ nóng, chờ ngươi trở về thưởng thức.”

Thẩm Ngạo xột xoạt uống hết cháo, sờ lên cái bụng, cười khổ nói: “ Bụng vẫn hơi đói, chỉ là không có vấn đề gì, sắc đẹp có thể ăn được, phu quân nhìn các phu nhân cũng no rồi.”

Đường Mạt Nhi điềm nhiên nói: “ À, ngươi đã no rồi, Vân Vân tỷ tỷ lại không ăn cơm kia.”

Thẩm Ngạo xụ mặt, giữ chặt tay Vân Vân, nói: “ Như thế nào lại không ăn cơm, không ăn cơm sẽ đánh đòn, đây là quân quy bốn quan mới lập, hôm nay bắt ngươi giết gà dọa khỉ.”

Vân Vân mỉm cười, cười rộ lên, mắt đẹp dịu dàng chuyển động, nói: “ Thẩm đại nhân có quan uy thật lớn, ngay cả không ăn cơm cũng muốn quản, kỳ thật... ta đã ăn được một ít cháo nước, chỉ là khẩu vị không tốt, không ăn vào được nhiều.”

Náo loạn một hồi, Thẩm Ngạo khốn đốn tới cực điểm, được Vân Vân dìu vào trong phòng ngủ, đến sáng sớm bắt đầu đứng dậy, tinh thần sáng láng, mới nhớ tới mình đã không còn ở phía trong căn phòng lạnh như băng, trong ngực còn ôm một người mỹ nhân nũng nịu.

Nghiêng đầu liếc nhìn Vân Vân, thấy tóc mai nàng rơi vãi, bộ ngực sữa nửa kín nửa hở, ép chặt vào trong ngực mình, cái môi khéo léo kia hơi vểnh, mắt nhắm chặt, bộ dáng ratas là kiều mỹ, trong lòng không khỏi vừa động, nhẹ nhàng bóp nhẹ vài cái trên bộ ngực sữa của nàng, thấy nàng lông mi rung động, lập tức kêu to: “ Thì ra ngươi sớm đã tỉnh.”

Vân Vân mở con mắt ra, thiên kiều bá mị nhìn Thẩm Ngạo liếc, đã ôm lấy Thẩm Ngạo cổ, hai người lại không cần lên tiếng, chỉ dùng tứ chi đáp lại đối phương, dần dần cởi bỏ áo lót, cùng lên đỉnh vu sơn mây mưa.

... ..

Thẩm Ngạo tinh thần sáng láng rời khỏi giường, Vân Vân đưa quần áo cho hấn mặc, hỏi: “ Phu quân ở bên ngoài mệt mỏi lâu như vậy, có phải là nên ngồi trong nhà nghỉ một chút, cáo bệnh nửa tháng, chẳng lẽ cũng không được sao?”

Thẩm Ngạo thở dài, cố gắng nặn ra dáng tươi cười, néo néo khuôn mặt Vân Vân, cô gái nhỏ này, sau khi mây mưa xong, ngay cả sắc mặt cũng lộ ra vẻ non mịn rồi, nói: “ Ta sao có thể không muốn, chỉ có điều, mấy ngày nữa, học đường dạy võ sẽ chiêu mộ kỳ hai, chuyện này không chậm trễ được, bệ bọn trước, xong chuyện này rồi hãy nói sau.”

Vân Vân buộc lại đai lưng bên hông cho hấn, nói: “ Nam nhân thật sự là kỳ quái, vì cái gì sẽ không thích rảnh rỗi ở trong nhà, nhất định phải bệ bọn chân không chạm ở bên ngoài.”

Thẩm Ngạo hùng hồn ưỡn ngực, nói: “ Đây là cái đạo lý gì, không có phu quân, người chân không chạm đất như vậy, nào có chuyện người trong thiên hạ sống yên ổn, bảo vệ mọi người mới có gia đình tốt, đúng không.”

Đạo lý này có chút cường từ đoạt lý, giống như khắp thiên hạ chỉ có một mình Thẩm Ngạo bệ bọn, lại giống như hôm nay, trời sắp sụp đổ xuống, phải để hấn đi đẩy lên mới được.

Vân Vân lại nhếch miệng mỉm cười, nói: “ Vâng, biết rõ ngươi lợi hại, ngươi văn võ song toàn nha, sao có chuyện thể làm người phiên toái được, đúng không? Được rồi, Công gia của ta, nhanh đi ăn điểm tâm rồi đến học đường dạy võ đi.”

Dùng điểm tâm xong, Thẩm Ngạo liền đi ra cửa, kỳ thật, theo đạo lý, từ lúc mấy ngày trước, học đường dạy võ nên chiêu mộ giáo úy rồi, chỉ là vì sự tình Thiên Nhất Dạy làm trễ, mấy tháng trước kia, thí sinh các nơi cũng đã lên đường, hôm nay cả Biện Kinh, sớm đã tràn ngập tú tài.

Nếu nói giáo úy kỳ đệ nhất là lừa gạt đến, đều là nhờ thánh chỉ cường lực phổ biến, cùng với tất cả ông thầy dạy bảo khuyên răn cấp huyện miệng lưỡi như hoa, dù sao, mặc kệ như thế nào, đúng là vẫn đã lừa

gạt người tới tay.

Nhưng đến hôm nay, tận tình khuyên bảo đã không cần tất yếu, học đường dạy võ bên này sớm đã thành hương bánh trái trong mắt các tú tài, đại đa số người không cần người khác khuyên bảo, liền hận không thể lập tức nhập học.

Nói đến nói đi, có lẽ là thiên hạ quá nhiều người đọc sách, nhiều người đọc sách như vậy, đều muốn làm quan, đó là nói chuyện hoang đường viễn vông, định chế quan viên Đại Tổng chỉ có nhiều như vậy, khoa cử cũng chỉ có nhiều như vậy, muốn làm quan, chỉ có thể đi trên cầu độc mộc, lách vào chen vào, chính thức có thể lách vào, đều là tinh anh trong tinh anh, nhân tài trong nhân tài, khắp thiên hạ, một vạn người đọc sách, có thể vượt qua cuộc thi, đều có thể tính ra trên một bàn tay.

Đã không có bậc thang tấn thân, lại khinh thường đi kinh doanh, lại càng không nguyện làm cả đời làm tiên sinh dạy học, cũng nên tìm một chút sự tình đi làm.

Những người gia cảnh tốt kia, tuy có thể ngồi ăn rồi chờ chết, nhưng đối diện với cảnh không chỗ tốt để lựa chọn mà nói, học đường dạy võ liền thành một lựa chọn tối ưu.

Làm giáo úy liền có ý nghĩa là môn sinh thiên tử, bốn chữ môn sinh thiên tử không chỉ là nói chơi, nói khó nghe một ít, nếu người đeo huy chương hiện ra tại cái nha môn gì đó, bất kể là Tri Phủ hay là huyện tôn, người ta thấy người, cũng tuyệt đối không dám lên mặt đối với người, chính là ngang hàng luận giao, người cũng không cần chột dạ, truy cứu nguyên nhân, có lẽ là do bốn chữ kia —— môn sinh thiên tử.

Người thấy quan to như vậy, còn có thể tự xưng môn hạ, đệ tử? Cho dù người dám xưng hô như vậy, người ta cũng không dám phản ứng, thầy của người là hoàng đế, là người ngồi ngôi cửu ngũ, nhận biết người, cái môn sinh và đệ tử này, không phải là ngang hàng với hoàng thượng sao?

Ngoại trừ những thể diện này, tiền đồ giáo úy, cũng có sự bảo đảm, học thành tài đi ra, nói như thế nào cũng là tiểu đội trưởng, tuy tiểu đội trưởng không phải là cái gì hiếm có, nhưng sẽ lên chức nhanh, tuy nói hiện tại, giáo úy chính thức thả ra bên ngoài, một người đều không có, đội trưởng Tư Mã tư bên kia, chỉ xem như thực tập, nhưng sớm có người tiên đoán, tương lai, những giáo úy này ra ngoài, lên chức trong quân tuyệt đối là thần tốc, không sai biệt, chiến công người khác, thượng cấp dám áp, môn sinh thiên tử, ai dám áp? Thật sự muốn dẫn đến nóng nảy, thật sự muốn bắt đầu náo loạn, lại là sợ chọc vào tổ kiến lửa.

Bởi vậy, khác với cùng năm ngoái, lúc trước là do đám thầy dạy bảo khuyên răn kéo ba hoa chích choè, nhưng năm nay lại là do chính các tú tài, đi bốn phía xin văn dẫn, cầm văn dẫn, hào hứng bừng bừng, lưng công hành lý ra đi, thẳng đến Biện Kinh.

Lúc này đây, danh ngạch học đường dạy võ chiêu mộ là ba nghìn người, nhưng là chân chính đến điểm danh, số lượng lại trọn vẹn gấp 10 lần, đến trình độ này, sự tình cuộc thi nhập học học đường dạy võ, đã nâng lên đến mức cuộc thi hãn hoi.

Thẩm Ngạo và đám tiến sĩ, giáo đầu thương nghị một hồi, nhưng chỉ cười khổ, làm hấn khó xử, có lẽ là tiến sĩ và giáo đầu tranh chấp, làm tiến sĩ tự nhiên hi vọng dùng văn khảo thi làm chủ, tuyển bạt ra một ít người chịu khó đọc sách.

Về phần giáo đầu, đương nhiên hi vọng tuyển người thân thể cường tráng, song phương tranh luận một canh giờ, không thấy đầu mối đi ra, lại tăng thêm vài phần phiền toái.

Thẩm Ngạo trầm ngâm một lát, rốt cục cũng lên tiếng, nói: “ Thể lực là hạng nhất, văn khảo thi cũng là hạng nhất, không bằng như vậy, do giáo đầu tổ chức một khảo thi trước, đáng người to lớn mới có thể tham gia khảo thi, về phần quy củ và quy tắc chi tiết cuộc thi, bốn quan liên mặc kệ, các người hợp mưu hợp sức, đều tự ghi một ít điều trần đi lên, còn có, chính là giáo úy chiêu mộ thủy sư phải cẩn thận, lúc khảo thi phải kiểm tra một chút, đến lúc đó, chiêu mộ người lên thuyền, rơi xuống nước, liền chết đi sống lại, mọi người trên mặt mũi cũng không dễ nhìn, có phải không? Về phần hộ lý giáo úy, hiện tại báo danh nhập học, chỉ có hai người, chư vị...”

Thẩm Ngạo đau lòng gõ bàn: “ Bất kể nói thế nào, cũng phải luyện được một tiểu đội đến trước, ít nhất phải chiêu mộ hai mươi người, về phần người này từ đâu tới đây, bốn quan mặc kệ, lại để cho Hàn Thế Trung đi làm, Hàn Thế Trung...”

Hàn Thế Trung lạnh cả người, chột dạ đi ra khỏi hàng, chấp tay nói: “ Đại nhân...”

“ Bốn quan mặc kệ người là trộm hay lừa gạt, dù sao số người còn thiếu này, người nhất định phải tìm cách bổ sung, nữ tử đọc qua sách, chẳng lẽ một người đều không có? Cả đám đều cảm thấy, chăm sóc người bị thương là sự tình ti tiện? Thật sự không được...”

Đôi mắt Thẩm Ngạo lóe lóe, nói: “ Đi đến cái Giáo phường tư bên kia, chỗ đó nhiều nữ tử phạm quan, hiểu biết chữ nghĩa không phải số ít, đây cũng là do không có cách nào xử lý, chính người tự định giá xử lý trước.”

Hàn Thế Trung tuân mệnh, từ nay về sau, lại là sự tình nghị luận chiêu mộ giáo đầu, tiến sĩ, tuy tú tài quan trọng hơn, nhưng nhân số học đường càng nhiều, tiến sĩ, giáo đầu thì càng khan hiếm, việc cấp bách, là phải tìm một đám giáo đầu kỵ binh và thủy sư tới.

Thẩm Ngạo hỏi, có người nào để đề cử hay không, bộ binh giáo đầu còn dễ nói, đề cử cũng có, chỉ là Đại Tổng bên này, nhân tài kỵ binh và thủy sư lại không nhiều, kỳ thật, thực sự không phải là không có, chỉ là, không được người coi trọng mà thôi, nghiệp võ hoang phế nhiều năm như vậy, chân chính có bốn sự, phần lớn đều rơi xuống kết cục rảnh rỗi về quê chăn vịt.

Tư Mã còn dễ nói, Thẩm Ngạo định từ Phiên tư bên kia, điều mấy người đến để dùng gấp, ngược lại, thủy sư Đại Tổng, làm cho hần hơi đau đầu.

Hiển nhiên Bắc Tổng cũng không coi trọng đối với thủy quân, thủy quân bên trong cấm binh, có thần vệ thủy quân và Điện tư, Bức tư, hai chi thủy quân, canh phòng đủ khắp các con sông trong Đại Tổng.

Thời Tổng Thực Tông, Hồ Dực quân thiện thủy chiến, làm đội dẫn đầu, sau lại tìm trong quân, tuyển người giỏi bơi, thủy chiến tốt, tập chiến tại Kim minh trì, lập đội thủy quân Hồ Cánh, cũng chiêu mộ sĩ tốt tại các nơi phía nam.

Về phần sương binh bên trong thủy quân, binh lực lại nhiều hơn so với cấm quân, khu đóng quân của nó là thuộc Kinh đông đường Tiên Châu, Hà Đông đường Lộ Châu và Bảo Vệ Đức Quân, ngoài ra còn có Giang Nam, kinh đô và vùng lân cận phụ cận.

)

479. Chương 467: Xử Lý Trước

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 467: Xử lý trước

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Chỉ là, đại bộ phận những thủy quân này, được bố trí tại phía nam, có tính chất duy trì trị an các nơi, người chính thức dùng cho biên phòng, chủ yếu là thủy quân kinh đông Triều Châu.

Những thủy quân này, lại không có một người để cho Thẩm Ngạo thỏa mãn, nói cho cùng, niên đại này, cái gọi là thủy quân, chính là quân trên sông, không mấy người có thể xuống biển, tác dụng đại khái là ở cửa sông, yểm hộ bộ quân mà thôi.

Trên biển sóng gió lớn, nếu thuyền thủy sư đáy nhọn, phải biết cách rẽ cầm lái, xem la bàn, điều khiển buồm, pháo, không dễ kiếm nhân tài, Binh bộ bên này, chỉ sợ không tuyển được người, chỉ có thể đến dân gian tìm hiểu.

Ngược lại, Hàn Thế Trung bên này, đưa ra một đề nghị với Thẩm Ngạo, nói thời điểm hấn ở phía nam tiêu diệt Phương Lạc, biết rõ một ít sự tích về thương nhân, những thương nhân này thường thường có không ít thuyền biển, quanh năm chạy ra Oa đảo, Su Thác, bởi vì Su Thác bên kia thường có hải tặc qua lại, bởi vậy thường thường có không ít người chèo thuyền biết rõ ngành hàng hải, chiêu mộ quân nhân đến đội tàu, có vài người chèo thuyền và hộ vệ nổi danh, nhận được số tiền thuê lớn đến ngàn quan, cũng là sự tình bình thường.

Thẩm Ngạo để ý, liền dứt khoát đến Thành Thị Hải tư Hàng Châu, Thành Thị Hải tư quản lý việc buôn bán bên ngoài, rất rõ ràng việc bên trong, tám trăm dặm kịch liệt đi qua, Thành Thị Hải tư bên kia tiếp nhận, thái giám nắm Hàng Châu Thành Thị Hải tư họ Lỗ, gọi Lỗ Biết Xa, người này có thể đi ra ngoài, chính là nhờ quan hệ với Đồng Quán, một sáng sớm, liền triệu tập toàn bộ người trong Thành Thị Hải tư lại, liền hỏi: “Cầm lái, thăng buồm, la bàn, hộ vệ, lập tức đi nghe ngóng, có người nào sở trường phương diện này, viết cái danh sách ra. Nô gia có thể nói ra, đây là do Thẩm Ngạo Thẩm đại nhân yêu cầu, hấn nói cho chúng ta một câu hữu ích, mọi người mới có phần cơm ăn, để ông ta không hài lòng, Chế tạo cục Tô Hàng chính là tấm gương.”

Lỗ công công nói một câu, khiến cả một đám quan chức trong Thành Thị Hải tư rung mình, nếu nói là người Biện Kinh không dám chọc Thẩm điên cuồng, đó là một sự tích, nhưng tại Tô Hàng, nghe được hai chữ Thẩm Ngạo này, lại chỉ là bởi vì một sự tình, năm đó Chế tạo cục Tô Hàng uy phong bức nào, Thành Thị Hải tư đều ngoan ngoãn nhìn mặt nó, công công Chế tạo cục kia, và công công Thành Thị Hải tư, tuy nói đều là từ trong nội cung ra, trên phẩm cấp cũng không có cao thấp, nhưng Lỗ công công thấy người ta, phải ngoan ngoãn mà vãn an, ngày lễ ngày tết còn phải đưa hiệu kính lên.

Gia nghiệp chế tạo Tô Hàng lớn như vậy, tại vùng Tô Hàng có thể nói là cây lớn rễ sâu, liên lụy không biết bao nhiêu, Thẩm điên cuồng kia giựt giây hoàng thượng đến Tô Hàng một lần, kết quả như thế nào?

Kết quả là tiền trả về hết, đây vẫn chỉ là nhẹ, muốn toàn thân trở ra, nào có dễ dàng như vậy, mất đầu liền mất đầu, tru di liên tru di, đã ăn bao nhiêu, phun ra toàn bộ, một nhà mấy trăm miệng, một người kháng cự, mấy trăm đầu người liền rơi xuống, thật sự là thủ đoạn lời đình, giết người không chớp mắt, vì cái này, ngay cả Thái Du cũng lật thuyền, miễn quan, bây giờ còn đang chịu tội, Đồng Quán không nói hai lời, quay đầu liền đưa hiệu kính cho Thẩm điên cuồng.

Sự tình đến loại tình trạng đó, không nói quan trường Giang Nam chấn động, người sáng suốt coi như là nhìn rõ ràng rồi, biết rõ người nào không thể đắc tội, nếu nhóm ra một danh sách, Thẩm điên cuồng sẽ nổi tiếng đứng đầu bảng, phía sau còn phải viết nhỏ, hai chữ “ma đầu” làm ghi chú.

Kỳ thật tất cả mọi người đều kiếm cơm ăn, đắc tội Thái Thái sư, đơn giản là bãi quan mà thôi, nơi này không lưu, đều có nơi lưu người, phải không? Nhưng đắc tội Thẩm điên cuồng, vậy thì sẽ mất đầu.

Cho nên Thẩm đại nhân khai trương Thúy Nhã Sơn Phòng ở chỗ này, sinh ý thật sự là tốt thần kỳ, kỳ thật, suy nghĩ một chút cũng đúng, trên quan trường, có trời mới biết lúc nào phạm vào nghịch lân người ta, hiện tại làm quan, người nào không đến Thúy Nhã Sơn Phòng nơi đó kiếm cái hội viên, tương lai có lẽ xảy ra chuyện, nói không chừng, vì cái này, Thẩm đại nhân có thể giảm miễn tội, phải không?

Lỗ công công chính là khách quen của Thúy Nhã Sơn Phòng, học vấn của hấn bình thường, vì lấy được tư cách hội viên, thiếu chút nữa trắng cả tóc, khắp nơi tìm quan hệ, thật vất vả, cuối cùng cũng lấy được, mỗi tháng phí 500 quan, nhiều hơn một chút, nhưng cũng coi như đáng giá.

Bình thường, thời điểm mọi người dâng hương lễ tạ thần, không tránh khỏi cầu khẩn một câu, để cho tên sát tinh kia không nhìn chăm chăm mình.

Hôm nay Thẩm Ngạo xuất hiện rồi, ngữ khí rất khách khí mà mời Thành Thị Hải tư hỗ trợ, Lỗ công công tựa như tiếp thánh chỉ, một điểm chậm trễ đều không có, mấy việc hằng ngày cũng bất chấp xử lý rồi, lập tức gọi người đi ra ngoài nghe ngóng, nếu làm tốt chuyện này, Lỗ công công còn có ý định, dù sao năm nay cũng về cung một chuyến, đến lúc đó mang theo nhân tài Thẩm Ngạo cần, tự mình đưa đến phủ Thẩm Ngạo, làm cái giao tình, cũng không trông cậy vào việc tấn thân, ít nhất cũng có thêm đường lui.

Nói không chừng, còn có thể lên trên đường dây Thẩm Ngạo, còn có thể kéo quan hệ cùng Dương Tiễn bên kia.

“ Nô gia nói với các người, người, nhất định phải tốt nhất, Thảm đại nhân chọn vì nước, chúng ta bên dưới, càng phải đền đáp, nếu tương lai, người đưa đi, Thảm đại nhân khó chịu, chúng ta cũng sẽ không có kết cục tốt. Hiện tại tất cả mọi người đến bến cảng, nghe ngóng thương hộ bên kia, nghe ngóng phố phường, còn có người chèo thuyền bên kia, cũng phải nghe ngóng, phàm là có danh tiếng, có thể gọi tên cửa hiệu, đều báo lên.”

Tất cả người Thành Thị Hải tư đồng ý, lập tức xuất động, những người này vốn là tay anh chị đầu sỏ, người ăn cơm trên biển, ai không nhìn mặt bọn hắn, thấy bọn họ nói nghiêm trọng, nếu không báo, sẽ khiến cho người ta không thể vào biển, vậy nên không ai dám giấu diếm, người nào công phụ lợi hại nhất, người nào đó nào đó là hảo thủ giương buồm, có tay hấn nắm buồm, sóng gió lớn đến mấy, cũng có sinh cơ, còn có hộ vệ trên biển, người nào tinh thông hải chiến nhất, đã từng đánh tan hải tặc, cả đám đều nói ra.

Những tin tức này lập tức được tập hợp, bận rộn vài ngày, cuối cùng cũng viết ra một phần danh sách, Lỗ công công nhìn danh sách, hỏi liên tiếp mấy lần: “ Những người này đều là tốt nhất?”

Người phía dưới lời thề son sắt, mới khiến cho Lỗ công công thả tâm, vung tay lên: “ Hạ lệnh cho Dẫn hình tư, cho tất cả Tri Phủ, còn có sương quân bản địa, người trong danh sách, nô gia đều muốn .”

Các nha môn Tô Hàng sớm cũng cảm giác có chút không thích hợp rồi, có thể làm quan ở chỗ này, người nào không phải là nhân vật trải qua sóng gió, chứng kiến Thành Thị Hải tư bên kia đột nhiên không làm việc đảng hoàng, đi nghe ngóng tin tức bốn phía, cũng đều lưu tâm, về sau mới biết được là Thảm Ngạo Thảm đại nhân, nhưng muốn những người này làm cái gì, lại không biết.

Đợi cho Thành Thị Hải tư bên kia đưa danh sách xuống, ở phía trong cũng không ghi rõ ràng lắm, chỉ bảo phải tìm người.

Lỗ công công cũng không phải người ngu, loại sự tình này, đương nhiên không thể nói rõ ràng, nếu nói rõ, có người tranh công đảng trước hắn, hắn sẽ làm thế nào?

Đã có Thành Thị Hải tư, lại giống như liên quan đến Thảm Ngạo, mọi người cũng đều thả việc trong tay xuống, trong lúc nhất thời, tất cả sai dịch, sương quân nha môn xuất động, thiết trí trạm kiểm soát tại ven đường, có phủ huyện lại càng phong bế cửa thành, máy móc tìm kiếm, bốn phía đều là gà bay chó chạy.

Nha môn diên thành cái dạng này, dân chúng phía dưới cũng không yên ổn, còn tưởng rằng lại xảy ra đại sự gì, nguyên một đám lo lắng, bắt đầu trở nên miễn cưỡng.

Thảm nhất chính là những người hải thương kia, muốn tìm người, đương nhiên phải tìm những người quen biết, đề ra nghi vấn, người nha môn cũng sẽ không khách khí đối với bọn họ, bốn phía nghe ngóng, liền kéo tới một chuỗi người, nguyên một đám cho ăn đánh trước, lập tức nghiêm hình tra tấn, người nào đó ở nơi nào? Nói hay không? Không nói, chính là không báo, tiếp tục đánh.

Đào sâu ba thước, cuối cùng cũng có đầu mối, tận lực bắt người, mọi chỗ biệt viện, người bị sai dịch đá văng ra, quát to một tiếng: “ Tiểu tử, sự việc ngươi làm đã bại lộ rồi, đặc tội Thảm đại nhân, chờ xét nhà diệt tộc đi.” Sai dịch như lang như hổ không nói hai lời, nắm lấy xích, bắt được người, trói gô trước, lại trút lên mấy cái tát, chửi bới vài câu: “ Chó chết, chết thành quỷ rồi cũng không nên oán ta.”

Những người này bị trói gô rồi, thật sự đúng là toàn dạng phạm tội, làm ăn trên biển không cướp cũng bóc, tưởng rằng sự việc mình làm trước kia đã bại lộ, thật sự là tuyệt vọng đến tận xương tủy, đến nha môn, nha môn bên kia cũng không vội vã đưa qua cho Thành Thị Hải tư, vốn là đưa ra tòa, về sau lại đánh một trận, dù sao Thảm đại nhân cũng đã mở miệng, tám phần là muốn dọn nhà bọn hắn, lúc này sao có thể không xử lý.

)

480. Chương 468: Bắt Về

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 468: Bắt về

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hoan Xuân phường.

Cách đường Dư Hàng không xa, là thành từng mảnh nhà lầu tiếp giáp nhau, tại đây cũng là một trong những khu vực phồn hoa nhất thành Hàng Châu, oanh ca yến hát, phi thường náo nhiệt.

Một sáng sớm, mấy trăm sương quân rải khắp bốn phía đột nhiên đi vào, giống như tung lưới, vây quanh một chỗ lầu các dựa vào hồ kín mít, chính là trong hồ, cũng có vài chiếc thuyền quan quân làm trạm canh gác tuần tra, tùy thời chờ lệnh.

Đầu lĩnh chính là mấy Đô đầu, vài người này đã ăn uống điểm tâm sáng tại phường trà cách đó không xa, thấy bố trí không sai biệt lắm, một người trong đó run tay áo lên, rút ra một tờ đơn, thì thầm: “Chu Lâm, người Giang Nam tây lộ Thanh Châu, chuyên làm muối biển, hai mươi năm trước xuống biển, làm thuyền viên, từ nay về sau, lại đổi sang làm hải tặc, giết người cướp của vô số, công phu trên nước vô cùng cao minh, từ nay đó sau, bị Thành Thị Hải tư bên kia bắt giữ, cầm mấy ngàn xâu tiền bạc mới được bảo vệ đi ra, liền rửa tay chậu vàng, làm hộ vệ cho hải thương

, thời điểm năm kia, mang theo bảy trăm thương thuyền ra biển, gặp hải tặc tập kích, dẫn người chèo thuyền giết hơn trăm người hải tặc, không những bảo vệ hàng hóa trong thuyền, lại càng đánh chết thủ lĩnh phản loạn Tam Đầu Giao xú danh rõ ràng...”

Niệm sự tích người này không sai biệt lắm, Đô đầu này cười khở, nói: “Người này giết người không chớp mắt, Lỗ công công bên kia, ghi tính danh người này tại vị trí đầu nào trong danh sách, nha môn nào bắt được, mặt mũi cũng dễ xem hơn một ít, hiện tại chúng ta thật vất vả mới thăm tra tìm được tung tích của hắn, chỉ huy đại nhân đã nói, ai bắt được hắn, sẽ có trọng thưởng.

Chỉ là, người này bị ép, hơn phân nửa là chuyện gì cũng đều làm ra được, gọi các huynh đệ, lúc động thủ chú ý một ít, không được lạc đàn, xảy ra vấn đề nhân mạng, chúng ta cũng không dễ bàn giao.”

Mọi người ào ào gật đầu, một người trong đó nói: “Khó là khó ở chỗ phải bắt sống, còn nói nữa, hung danh người này, ta cũng đã được nghe nói, nghe nói thuyền hành trình trên biển, bất kể là thương thuyền hay là hải tặc, thấy cờ hiệu của hắn, đều muốn né tránh, người này tinh thông hải chiến, cầm lái, thăng buồm, thân thủ cũng vô cùng tốt, chỉ là, chưa vị yên tâm, huynh đệ tìm hiểu cũng nói rồi, người này vô cùng háo sắc, hôm nay vào cái thanh lâu kia, chính ôm chị gái và em gái ác chiến một đêm, lúc này chúng ta đi vào, chính là thời điểm hắn thư giãn nhất, muốn động thủ ngay hiện tại hay không?”

Đô đầu lúc trước nói chuyện chần chờ một chút, sắc mặt lạnh như băng, nói: “Không thể đợi được nữa rồi, đợi lát nữa, sai dịch phủ Hàng Châu bên kia ngửi thấy được mùi, hơn phân nửa sẽ chạy đến đoạt công, động thủ đi.”

Trà phường bên này thả ám hiệu, cả đường đi lập tức xuất hiện đầy người tuôn ra, vốn có hơn mười người đập cửa lớn Tiếc Xuân các kia, lúc này, loại thanh lâu này không mở cửa, phải dùng qua rồi cơm trưa, mới bằng lòng khai trương, bên trong nhất thời không có động tĩnh, đám sương quân không chờ được, nhắc chân phá cửa, lập tức chen chúc đi vào, trước mặt đụng vào một người gác cổng híp mắt, nửa mê nửa tỉnh, một cước đạp hắn lăn trên mặt đất, hét lớn một tiếng: “Chu Lâm ở nơi nào?”

Người gác cổng ngây dại, đặt móng cố định dưới đất, chứng kiến đao thương sáng loáng, không dám thở mạnh, đợi có người thưởng hắn một cái bạt tai, mới kịp phản ứng: “Chu lão gia ở lầu ba, trong phòng hoa sen.”

Lại không có người quản cái phòng này là phòng gì, tất cả trực tiếp xông vào bên trong, đợi lên lầu ba, động tĩnh bên này đã khiến cho không ít khách làng chơi qua đêm bất mãn, ào ào mang giày đi ra xem, thấy những quan quân xông lên, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì.

Một người hán tử trung niên trong đó để cánh tay trần, dáng người thấp bé, cũng rất cường tráng, nhìn thoáng qua, trong đôi mắt hiện lên một điểm khả nghi, lập tức quay người rời đi, những quan quân kia mắt sắc, không ít người trông thấy toàn thân hắn đều là vết đao vết sọc, lớn tiếng quát: “ Đúng là hắn, bắt, nếu phản kháng, giết chết bất luận tội!”

Hán tử kia nhảy vào một chỗ sương phòng, bên trong truyền ra một tiếng thét của nữ tử, cửa sổ đã bị đẩy ra, hán tử muốn nhảy xuống nước, phía dưới cũng đã có bảy tám chiếc thuyền canh gác chờ lâu, ngay cả lưới đánh cá cũng đều chuẩn bị xong, thấy có người muốn nhảy, liền cười lớn gọi: “ Đây, đây, nhanh nhảy, nhảy xuống, gia gia có phần thưởng.”

Trước có sói, sau có hổ, bên trong bên ngoài, ít nhất ba bốn trăm người, lại là đánh cho không kịp trở tay, hán tử kia lại thức thời, mỉm cười, hai tay mở ra, nói: “ Tiểu nhân là người đứng dẫn chạy thuyền trên biển, cho dù là thực sự phạm vào tội, cũng nên để phủ Hàng Châu sai người đến bắt, chứ vị quân gia giống trông khua chiêng như thế, không biết có cái gì chỉ giáo?”

Nếu đã là thiên la địa võng, dù có trốn cũng không có ý nghĩa gì nữa, hán tử kia rõ ràng có thể lập tức thay khuôn mặt tươi cười, chậm rãi nói chuyện, cũng coi như là một nhân vật trấn định tự nhiên.

Mọi người vây quanh hắn trước, đao thương cách hắn chỉ hơn tấc, không nói lời nào, dường như đang chờ đợi cái gì, một lát sau, một đám người tiền hô hậu ủng, đi theo một người Đô đầu chạy tới, Đô đầu này dò xét trên dưới hán tử, vung tay lên, quát: “ Trốn lại.”

Mọi người một loạt đi lên, bắt đầu trói gô hán tử, hán tử kia cười ha ha một tiếng, lại không để ý tới bọn hắn, chỉ là, sau lưng vẻ cười to này, đúng là vẫn còn có một loại sợ hãi, hắn ở trên biển, sự tình phạm tội không có một ngàn cũng có tám trăm, các sai dịch tới bắt hắn, không có gì kỳ lạ quý hiếm, dùng bản lãnh của hắn, cùng lắm thì đi qua công đường, đến lúc đó lại dùng bạc đi ra, cũng không coi là việc khó.

Chỉ là, lần này tới bắt hắn, lại đúng là quan quân, số lượng lại có nhiều hơn mấy trăm, có năng lượng thay để nhiều người như vậy tới bắt người, cả Giang Nam lộ cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, hắn là thực sự đã xảy ra đại sự gì đó?

Đô đầu bước về phía trước một bước, lạnh lùng nhìn hắn một cái, lập tức làm nhiều việc cùng lúc, bộp bộp... đánh cho hán tử mười mấy cái tát, mới chậm rãi nói: “ Người gọi là Chu Lâm?”

Chu Lâm thản nhiên nói: “ Tiểu nhân gọi là Chu Lâm.” Trên khóe miệng tràn ra khá nhiều máu, vẫn còn có mấy phần kiên cường, đôi mắt như chùy nhìn thẳng vào Đô đầu đánh hắn.

Đô đầu hướng hắn cười cười nói: “ Như thế nào? Muốn báo thù?” Lập tức ung dung nói: “ Bỏ qua cái tâm này đi, nói nhẹ, cái mạng người cũng không giữ được, chỉ mong người không rơi vào tội tru di cửu tộc. Nói thật với người, người gọi chúng ta đến tìm người, chính là Thẩm Ngạo Thẩm Thái Phó, rơi vào trong tay hắn, người còn muốn báo thù sao? Đến đây, mang đi.”

Chu Lâm sợ rồi, trong đôi mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, so với lúc hắn gặp được hải tặc lợi hại nhất thiên hạ, lại càng khủng hoảng hơn, Thẩm Ngạo là người nào?

Hắn là loại người ăn đao liếm máu sao lại không biết, Tô Hàng bên này, bị người đó giết đến máu chảy thành sông, chính là tại kinh đô và vùng lân cận phía bắc, giết Cao Cầu, giết Tư Mã tư, giết phản quân, trong tay không biết dính máu bao nhiêu người, rơi vào trong tay hắn, thật đúng là như Đô đầu này nói, chết một người, trong lòng còn phải có cảm kích, hắn mà không để ý, cho người một tru di cửu tộc, thật sự là khóc không ra nước mắt, chỉ biết im lặng hồi trời xanh.

“ Đại nhân, những năm này, tiểu nhân tích lũy chút ít tài mỏng...”

Đô đầu cười lạnh một tiếng, nói: “ Người chính là có núi vàng núi bạc cũng không hữu dụng, Thẩm đại nhân muốn người, ta không có mạng tiêu thụ, đến đây, mang về trước.”

Chu Lâm bị bắt giữ đưa vào trong doanh, qua công đường trước, đánh một trận đau nhức, cái này gọi là sát uy bồng, dù sao đánh cũng không khác gì không đánh, tiếp theo còn gọi người dùng thảo dược đắp chỗ tổn thương cho hắn, không thiếu được việc bỏ đói trên hai ngày, sau đó mới đưa đến chỗ Lỗ công công.

Tổng cộng là hơn ba mươi tờ đơn, chính thức bắt được, chỉ có mười bảy người, chỉ là, những người này cũng đủ rồi, còn lại đều đang chạy trên biển, không lên bờ, có trời mới biết lúc nào mới có thể trở về, cũng không biết là vận khí bọn hắn tốt hay là kỳ ngộ, Lỗ công công cũng chuẩn bị thỏa đáng, trực tiếp ngồi trên thuyền lương thực, vận chuyển bằng đường thủy, mang theo những người này, trực tiếp đi về hướng Biện Kinh.

Vì sự tình chiêu mộ giáo úy và giáo đầu, Thẩm Ngạo đã là ngựa không dừng vó, tựa như như đèn kéo quân, luôn không nhàn rỗi, bao nhiêu năng lực bấy nhiêu trách nhiệm, hôm nay học đường dạy võ, Tư Mã tư, Hồng Lư Tự đều chỉ dựa vào hắn vận chuyển, hắn không làm việc, cái sạp này coi như là sạp đổ.

Đang tại lúc sốt đầu mẻ trán, Hàng Châu bên kia cuối cùng cũng đưa đến tin tức, người gác cổng nói cho hắn biết, Hàng Châu Thành Thị Hải tư Lỗ công công cầu kiến.

Chỉ bảo Lỗ công công này đi tìm hiểu, không thể tưởng được, hắn còn tự mình đến bái phỏng, Thẩm Ngạo sinh ra vài phần hảo cảm đối với Lỗ công công này, tự mình đi theo người gác cổng ra đón người, Lỗ công công này thân thể mập mạp, xa xa, chứng kiến Thẩm Ngạo tới, lập tức hiện lên khuôn mặt tươi cười, ôm quyền nói: “ Nô gia bái kiến Thẩm đại nhân.”

Thẩm Ngạo mỉm cười đến gần, nói: “ Lỗ công công, chúng ta giống như đã gặp nhau rồi phải không? À, đúng rồi, thời điểm thánh giá đến Hàng Châu, ta từng thấy qua người.”

Lỗ công công mang một bộ dạng thụ sủng nhược kinh, nói: “ Khó được đại nhân còn nhớ rõ nô gia, một năm không thấy Thẩm đại nhân, phong thái Thẩm đại nhân vẫn như trước.”

Hàn huyền vài câu, Lỗ công công nói: “ Thẩm đại nhân, người người muốn, nô gia đã mang đến.”

“ À? Phải không?” Trong đôi mắt Thẩm Ngạo lộ ra một tia mừng rỡ, thật sự là thiếu cái gì thì cái đó đến, nói: “ Người ở nơi nào, gọi tới cho ta xem xem.”

Lỗ công công nói: “ Đã đưa đến nhà tù phủ Kinh Triệu, tạm giam trong đó trước, những người này đều là loại cùng hung cực ác, khó được lúc Thẩm đại nhân có hứng thú đối với bọn họ, nô gia đương nhiên là nỗ lực bắt về, những kia ra biển, mọi người đều gọi là bầy vô liêm sỉ, bọn hắn không biết, đặc tội Thẩm đại nhân là cái kết cục gì...”

Ồ... Thẩm Ngạo ngây dại, nhà tù, đặc tội? Hắn nhất thời dở khóc dở cười, cười khổ nói: “ Đi, đi nhà tù nhìn trước.”

Lỗ công công này thấy sắc mặt Thẩm Ngạo không đúng, trong lòng hơi có chút nghi hoặc, Thẩm đại nhân tự mình muốn hỏi việc chạy thuyền, chẳng lẽ không phải muốn sửa trị Chế tạo cục, áp chế những hải thương kia? Kéo một số người tới, rồi lại công khai tung lưới bắt cá? Không đúng à.

Chỉ là, đã đến mức này, hắn cũng bất chấp Thẩm Ngạo muốn bắt bọn hắn làm cái gì, dù sao người là do mình đưa tới, mình cứ giả ngu là được.

Một đoàn người đến phủ Kinh Triệu, phủ doãn phủ Kinh Triệu bên kia đã tới nghênh đón, nói toàn câu Thẩm đại nhân giá lâm, thật vẻ vang cho kẻ hèn này.

Phủ Kinh Triệu cũng không có gì thay đổi, Thẩm Ngạo rất quen thuộc đối với nơi này, không biết đã quan hệ qua bao nhiêu lần, không được nhin mà còn hỏi một câu: “ Trong phủ Kinh Triệu các người có một đầu mục bắt người họ Trương, đúng không? À, đúng rồi, gọi Vạn Niên, người này có chút giao tình với ta, không biết hắn có phải là đang ra ngoài tuần phổ hay không?”

Trong phủ Kinh Triệu, đầu mục bắt người còn nhiều hơn so với chó, Biện Kinh lớn như vậy, sai dịch so với những phủ huyện khác, không biết nhiều hơn gấp bao nhiêu lần, phủ doãn này bình thường là quý nhân, sự tình trên đường đều là phía dưới quản, nhất thời cũng là không hiểu ra sao, kêu người tới hỏi, mới biết được thật sự là có người gọi Vạn Niên, lập tức gọi Vạn Niên tới, Vạn Niên kia thấy Thẩm Ngạo, lập tức nói: “ Tiểu nhân bái kiến Thẩm đại nhân.”

Thẩm Ngạo cười nói: “ Cái lễ này không phải làm đâu, Trương lão huynh, chúng ta đã lâu không gặp, hôm nay liền kêu người dẫn đường hộ ta, đi đến lớn ngục, ta muốn xem mấy phạm nhân.”

Vạn Niên nào dám nói cái gì, liếc qua phủ doãn ở một bên, trong lòng nghĩ: “ Thẩm đại nhân đã đạt đến một trình độ nào đó, hẳn bảo ta tới đi cùng như vậy, ngay cả chào hỏi cũng đều không cần, tương lai mọi người đều biết, bản thân mình có giao tình cùng Thẩm đại nhân, tương lai, trong phủ Kinh Triệu, chính là phán quan thấy ta, cũng đều phải khách khí.”

Tiếp theo liền thân thiện mà nói với Thẩm Ngạo: “ Vâng, tiểu nhân liền dẫn đại nhân đi.”

Vào nhà tù phủ Kinh Triệu, Thẩm Ngạo không kiên trì được bao lâu, liền che mũi đi ra, trong đó có mùi thối của thi thể khó có thể ngăn chặn, có trời mới biết bên trong đã có bao nhiêu người chết oan.

Đành phải bảo Vạn Niên đưa bọn chúng ra, để cho bọn họ đi tắm, đổi một thân quần áo sạch sẽ, đưa đến học đường dạy võ.

Mười bảy người, toàn thân đều là vết thương, bị người dẫn tới công đường.

Thẩm Ngạo ngồi ở sau bàn, mặt không biểu tình nhìn danh sách, sau lưng từng cái tên, đều có quê quán, kinh nghiệm, đặc điểm cơ thể..... các loại chú giải về bọn hắn.

Nhìn những thứ này, Thẩm Ngạo chỉ có thể dùng ba chữ người đáng chết, để hình dung đám giáo đầu tương lai, đâu chỉ là người đáng chết, loại người này, chính là hiện tại chôn sống, Thẩm Ngạo cũng tuyệt đối không chịu nháy mắt.

Chỉ có điều... mặc dù có một loại xúc động thay trời hành đạo, Thẩm Ngạo cuối cùng vẫn nhịn được, nói trở lại, đầu năm nay, người quanh năm có thể ra biển, cũng tuyệt đối không thể nào là dân chúng thiện lương.

Cần biết cái đại dương kia cách xa ngàn dặm, hôm nay không biết rõ hoàn cảnh cuộc sống thế nào, nhưng phạm là người trung thực, tuyệt đối không chịu làm cái hoạt động này.

Đánh cướp, giết người, buôn người, lừa gạt, những tội trạng này, đối với chút ít người này mà nói, cơ hồ là chuyện thường ngày, nhưng có một thứ rất đáng để trân trọng, bọn hắn lại có tất cả sở trường, có người rất quen thuộc thuyền, một người rất có tâm đắc đối với điều khiển buồm, còn có người tinh thông hải chiến, đều là tài năng trong lũ cận bã.

Thẩm Ngạo bình tĩnh xem xong danh sách, liền rút danh sách sang một bên, liếc nhìn một đám người quỳ xuống đất dưới bàn, chậm rãi nói: “ Biết bốn đại nhân gọi các người tới làm cái gì không?”

“ ...” .

“ Không nói? Nói thật với các người, sự việc các người làm, đã bại lộ rồi, người nào gọi Chu Lâm, sáu năm trước, huyết tẩy một con thuyền thương thuyền từ Tuyên Châu ra biển, chính là người đó, tổng cộng giết 132 người, chỉ có một người may mắn nhảy xuống biển chạy thoát. Nếu không phải hắn được thương thuyền qua lại cứu giúp, chỉ sợ bí mật này, Bốn đại nhân vẫn chưa hay biết gì, các người kiếm ăn trên biển, cướp hàng thì cũng thôi, tại sao phải giết người?”

Chu Lâm quỳ gối phía dưới, cắn răng không nói lời nào.

Trên bàn có nước trà, chính là trong nội cung ban thưởng, nhiệt khí bay lên, tản mát ra một mùi thơm ngát, làm cho người vui vẻ thoải mái, Thẩm Ngạo chậm rãi uống một ngụm, thản nhiên nói: “ Không nói lời nào, chính là nhận tội? Dùng tội của người, lại để cho bốn quan ngấm lại, giết nhiều người như vậy, lại là chủ mưu, nên thuộc tội loại người ác tà trời rồi, tru di tộc, một mạng đổi một mạng, người giết bao nhiêu người, bốn quan liền giết bấy nhiêu người trong nhà người”

)

481. Chương 469: Làm Khó Nhau

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 469: Làm khó nhau

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ngữ khí của hắn rất bình thản, lập tức cầm lấy danh sách, nói: “Chỉ là, thật đáng tiếc, người đã không có bao nhiêu người thân thiết nữa rồi, cha mẹ chết sớm, thì ra là tỷ tỷ nuôi lớn, đáng thương, anh rể kia của người, cũng không phải quan hệ huyết thống cùng người, đúng là vẫn dựa vào đậu hũ củ mài, nuôi người khôn lớn.

Nhưng bây giờ người lại làm hắn phiền hà, nhà bọn họ có ba đứa con gái, còn có một đứa con trai, ừm... cả nhà này là sáu miệng ăn, các nhân mạng khác tính toán như thế nào đây? Thật sự là làm người khó khăn.”

Thân hình Chu Lâm chấn động, đầu còn dám có cái gì kiên trì, lập tức dập đầu xin tha: “Đại nhân tha mạng...”.

Người còn lại cũng đều bị dọa sợ, có thể tới nơi này, người nào không có vài bản án trên vai đây, Chu Lâm là tru di cửu tộc, bọn hắn lại có thể tốt đến nơi nào, trong lúc nhất thời, cả công đường toàn tiếng xin tha.

Thẩm Ngạo dùng tay đập bàn, phịch một tiếng, lạnh lùng nói: “Muốn mạng sống? Lúc ấy, thời điểm các người vi phạm pháp lệnh, vì sao không cho người khác một con đường sống, đồ hỗn láp, một đám người đáng chết, hiện tại biết rõ cần xin khoan dung rồi hả?”.

Mọi người im bặt không nói gì, Chu Lâm cướp lời nói trước: “Đại nhân, trên đại dương, sự tình giết người cướp của, cũng không phải chỉ có ở lũ tiểu nhân, gặp được thương thuyền khác, không phải chúng ta đoạt bọn hắn, sẽ là bọn hắn cướp đoạt chúng ta, cho dù là xin ăn trên đại dương, cũng biết giết người vứt xác hủy dấu vết tại đó dễ dàng hơn một chút, nếu lưu lại người sống, khó tránh khỏi sẽ có người trở lại Thành Thị Hải tư, tố cáo việc chúng ta giết người...”.

Thẩm Ngạo nghiêm nghị cắt ngang: “Nói như vậy, chính là người còn có lý rồi?”

Chu Lâm không dám cãi lại, chỉ dập đầu.

Thẩm Ngạo đột nhiên cười một tiếng, chậm rãi nói: “Muốn mạng sống, kỳ thật cũng rất dễ dàng, nói với các người, bốn quan lúc này đây gọi các người đến, là mời các người làm quan ...”.

Mọi người ngạc nhiên trừng mắt lên nhìn.

Thẩm Ngạo nói: “Không tin? Không tin cũng được, đến đây, đi soạn một tấu chương, theo như tội ác, tìm người nhà bọn họ ra, nam mất đầu, nữ sung làm doanh kỹ.”

Những hán tử hoành hành một vùng này, nhất thời thật sự là tâm muốn chết đều có, vội vàng nói: “Tin, tin, lời đại nhân nói. lũ tiểu nhân không dám không tin.”

“Tin là tốt rồi.” Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, tiếp tục nói: “Đại Tổng ta có ý định thành lập một đội thủy sư mới, trước đó, dù sao cũng phải đào tạo ra nhân tài thủy sư viên dương, vận khí các người rất tốt, từ nay về sau, liền tiến vào học đường dạy võ, làm một người giáo đầu.

Chỉ là, ta phải nói rõ trước, đã vào đây, thói quen của các người đều phải sửa lại, ví dụ như Chu Lâm, tốt nhất là cắt bỏ việc đi dạo kỹ viện bài bạc, nếu như về sau phát hiện tái phạm, các tội lúc trước còn đó, bốn đại nhân tính toán thêm cho người. Còn nữa, học đường dạy võ bên này, các người cũng phải nhớ kỷ quy củ, làm giáo đầu, chính là làm tám gương tốt hàng đầu, nếu ai dám làm xấu quy củ, tuy tâm bốn quan thiện lương, nhưng thực sự không dung túng được các người.”

Thì ra tưởng rằng chỉ còn cìn đường chết, còn sẽ kéo theo thân tộc chôn cùng một chỗ, ai ngờ quanh co một lúc, đúng là muốn thưởng cho làm quan, trái tim những người này cấp tốc nhảy lên, đầu còn dám nói cái

gì, chính là Chu Lâm cùng hung cực ác kia, giờ phút này cũng coi như hiểu ra, sau này, toàn bộ tánh mạng của mình đều gắn bó trên người vị Thảm đại nhân này.

Thảm đại nhân cho người làm quan, đến lúc đó không thiếu được một hồi phú quý, nếu muốn nhà người chết sạch, cũng không quá một câu nói, cũng may những năm này hắn đã tích lũy không ít gia tài, hôm nay có thể có cái viên chức, thành thành thật thật nghe theo quan chức, phục vụ quên mình, đời này cũng rất là thích ý, lập tức nói: “ Tiểu nhân nguyện ra sức vì đại nhân, đến chết mới thôi” .

Mọi người ào ào nói: “ Thảm đại nhân nói đông, lũ tiểu nhân tuyệt đối không dám đi phía tây, chính là gặp được bão táp trên biển, đại nhân bảo chúng ta xuống biển, chúng ta cũng sẽ không nhú mào một chút nào.”

Hôm nay, Thảm Ngạo sớm đã dưỡng thành một bộ khí độ hỉ nộ không lộ ra ngoài, đạm mạc nói: “ Nhớ kỹ, hôm nay các người đã hứa hẹn, người đầu, chuẩn bị báo cáo đăng ký cho bọn hắn, đến lúc đó, đưa đến Binh bộ bên kia khám nghiệm. Hiện tại giáo úy thủy sư vẫn còn đang tuyển chọn, các người cũng không cần nhàn rỗi, liền coi mình như là giáo úy, đi theo giáo đầu bên này rèn luyện trước, thủy sư bên kia còn thiếu một giáo quan...”

Thảm Ngạo lại không nhin được, cầm danh sách lên, nhìn thoáng qua rồi hỏi: “ Chu Lâm, người thật sự rất quen cầm lái, giương buồm, hải chiến?”

Chu Lâm hoành hành một thời, nhưng hôm nay lại gặp người càng hoành hành hơn, như chuột thấy mèo, ngoan ngoãn nói: “ Tiểu nhân sống ở trên biển hơn hai mươi năm, đều hiểu những việc này, ngoài ra, đối với địa hình vùng biển phụ cận, nơi nào có đá ngầm, ở đâu hải tặc qua lại nhiều nhất, đều một mực nhớ rõ.”

Thảm Ngạo gật gật đầu, nói: “ Cái chức huấn luyện viên này, liền để người làm, tất cả xuống dưới đi, bổn quan sẽ an bài tốt doanh trại cho các người, không cần phải đi đi lại lại bốn phía trong học đường, cứ ở trong nhà suy nghĩ kỹ, đến lúc đó, sẽ có người phân phó các người thao luyện.”

Những đạo tặc này nhẹ nhàng thở ra, thổn thức một hồi, chỉ cảm thấy hôm nay như là nằm mơ, thoáng cái chìm vào vực sâu vạn trượng, thoáng một tý lại được đưa lên đến chín đám mây, một đường sinh tử vinh nhục, trong lúc đó đã đi hết một chuyến, ngoan ngoãn cáo từ, nối đuôi nhau ra.

Trong võ đường, Thảm Ngạo bưng trà chén nhỏ, uống một ngụm, liếc qua Lỗ công công ngồi ở một bên, Lỗ công công này một mực ngồi ở một bên xem, thế mới biết, thì ra những người này đến Biện Kinh, đúng là phát tài rồi, Thảm đại nhân coi trọng bọn hắn, đời này còn buồn cái gì nữa.

Lập tức cười ha hả nói: “ Những thủ lĩnh phản loạn này lọt vào mắt xanh của Thảm đại nhân, cũng coi như vận mệnh của bọn hắn tốt, nô gia hiện tại coi như là công đức viên mãn, lần này xem như đã bàn giao xong công việc.” .

Thảm Ngạo nói một tiếng cảm ơn, Lỗ công công đầu dảm thừa nhận, vội vàng khách khí một phen, Thảm Ngạo nói: “ Lỗ công công, các người chủ quản Thành Thị Hải tư, chính là hải vận, đúng không?”

Lỗ công công nói: “ Không biết Thảm đại nhân còn có cái gì phân phó.”

“ Phân phó sẽ không cần nói ra, Lỗ công công cũng không phải là cấp dưới của Thảm mỗ, chỉ là, Thảm mỗ muốn hỏi một chút, Thành Thị Hải tư bên kia có thể đưa chút tư liệu thuyền biển đến hay không, thuyền lớn nhất Đại Tổng ta ước chừng có thể chở bao nhiêu người?”

Lỗ công công được gãi đúng chỗ ngứa, hắn làm ở Thành Thị Hải tư vài chục năm, vô cùng tinh thông mấy thứ này, mở miệng liền nói: “ Thuyền biển lớn nhất, đại khái có thể để hai ngàn đến hai ngàn năm trăm cân, nước ăn rất sâu, chính là hàng hóa tràn đầy, trên thuyền cung cấp nuôi dưỡng vài trăm người cũng không thành vấn đề.”

Lỗ công công tiếp tục nói về rất nhiều sự tình đại dương, Thảm Ngạo nghe xong, thế mới biết đầu năm nay, chạy hải vận thật sự là một hoạt động nhiều rắc rối phức tạp, trong lòng thổn thức một hồi, liền hỏi Lỗ công công ngủ lại ở nơi nào, nói rằng lần sau còn muốn bái phỏng.

Lỗ công công thụ sủng nhược kinh, vội vàng nói với Thảm Ngạo: “ Đại nhân muốn xây thủy sư mới, triều đình bên kia cũng có ý chỉ, bảo là muốn tạo ra một đám chiến thuyền đến, hơn phân nửa cái này sẽ giao

phó đến Tô Hàng, Tuyền Châu, nô gia còn biết một ít đối với thuyền biển. Tô Hàng bên kia, nô gia liền thay Thẩm đại nhân nhìn xem như thế nào, chế tạo chiến thuyền, tại đây rất có lợi, chỉ cần hơi động ngón tay một chút, có trời mới biết có thể để bao nhiêu quan viên no bụng, nô gia ở đằng kia, bọn hần sẽ không dám quá tham lam.”

Thẩm Ngạo cười hì hì trong lòng, Lỗ công công này lại rất biết thuận cột bò lên trên, thoáng cái đã bán đi hai nhân tình, tương lai không thiếu được việc phải trả lại, chỉ là, hiện tại hần xác thực không có thuật phân thân.

Người chèo thuyền bên cạnh còn chưa lo liệu xong, thật sự không yên tâm để người khác đốc thúc lấy, Lỗ công công này mưu cầu danh lợi, muốn nịnh bợ chính mình, hơn phân nửa sẽ chịu tận tâm vì mình, liền nhân tiện nói: “ Cái này dễ nói rồi, chỉ là, người là người của Thành Thị Hải tư, dù sao cũng phải có một danh mục mới tốt, không bằng như vậy, mấy ngày nữa ta sẽ đưa tin cho Dương công công, nhờ hần đến hoạt động trong nội cung, cho người kiểm luôn chức Đốc tạo.” .

Những lời này chẳng khác nào là coi Lỗ công công như người một nhà rồi, Lỗ công công mừng rỡ, vội vàng nói: “ Tạ đại nhân dẫn đường.”

Thẩm Ngạo lại nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nói: “ Chỉ là, con người Thẩm mỗ ưa thích nói từ tục tĩu trước, bảo người đi giám sát, đó cũng là tín nhiệm người, cái này làm tốt, ta bảo vệ đời này người sẽ khoái hoạt, nhưng xuất hiện sai lầm, hoặc là người thông đồng làm bậy cùng những người kia, Thẩm mỗ sẽ là người giết người không nháy mắt.

Bạc sao, Thành Thị Hải tư bên kia chắc hẳn cũng đã cho người ăn no, bạc của người chèo thuyền, một phần một ly cũng không thể động, nếu người phát giác lạ ở chỗ nào, cũng không cần nói cái gì cùng những quan viên kia, người không cần đi đắc tội với người, trực tiếp đưa thư tay cho ta, để ta xử lý, đến lúc đó, không thiếu được việc phải giết một nhóm người để rắn đe.” .

Lỗ công công đâu dám nói cái gì, Thẩm Ngạo phát biểu những lời này, đã cho thấy, người ta rất là để bụng đối với sự tình chiến thuyền, ngay cả mấy cái gì đó Thẩm đại nhân nhìn chăm chăm vào, cũng dám tham ô, thật sự là ăn được dầu mỡ heo làm đầu óc mê muội rồi, nghĩ đến đây, liền cười hì hì nói: “ Thẩm đại nhân yên tâm, nô gia hiểu được đúng mực.”

... ..

Chu Lâm và những người này được an bài tại một chỗ doanh trại, thật đúng là không dám tùy ý đi dạo trong doanh, thành thành thật thật dằn ra, sợ làm Thẩm diên cuồng tức giận.

Trong lúc rảnh rỗi, mọi người không thiếu được việc nhận thức nhau trước, kỳ thật, phần lớn những người này đều là nhân vật nổi danh trên đại dương, báo tên ra, mọi người đã biết rõ bốn sự và lai lịch đối phương, cũng coi như có thể ở chung, Chu Lâm là huấn luyện viên, lại là nhân vật nổi danh nhất, một đám người rất nhanh coi hần như Thiên Lôi, sai đâu đánh đó.

Về sau, liền có tiến sĩ tới, tiến sĩ này xụ mặt, bắt đầu dạy bọn họ quân quy, xúc phạm việc nào là bị chém đầu, lại có cái gì cần phải chú ý, đều nói vô cùng rõ ràng, Chu Lâm kêu khổ trong lòng, những khuôn sáo này, đối với bọn họ, những người quen tự do này mà nói, thật sự là một lời chú kim cô, chỉ có điều, tuy oán thầm trong lòng, lại không có một người nào dám nói cái gì, Thẩm diên cuồng nói được thì làm được, nói giết cả nhà người, tuyệt đối sẽ không có một điểm chần chờ, người có thể thế nào?

Những người này đều là người thông minh, không thông minh, sớm đã bị người vớt vào trong nước làm con rùa rồi, đại trượng phu có được dân được, chỉ có thể tuân thủ quy củ, sau này không dám ngỗ nghịch.

Ngay người trong doanh phòng ba ngày, rốt cục cũng có một giáo đầu tiến đến, người này giống với bọn Chu Lâm, ở bên trong thân thể, đều có một loại khí tức sát phạt, chỉ là, trong sát khí của Chu Lâm và những người này, còn có thêm mấy phần xảo trá âm tàn mà thôi.

Giáo đầu mặt không biểu tình, tay đặt ở trên đao, hướng bọn họ nói: “ Các người, đi ra” .

Chu Lâm bọn người đối áo giáp, ngoan ngoan đi theo giáo đầu ra ngoài, tiếp theo, xem như chính thức bắt đầu thao luyện, giáo đầu này tuyệt đối không hàm hồ, bọn hần thao luyện cũng đơn giản, chỉ nói một câu, đứng, không được nhúc nhích.

Ngày đầu tiên, đứng trọn vẹn sáu canh giờ, không ít người trong đó, vì gãi ngứa, trực tiếp ăn vài cái roi, tuy những người này quen chịu đựng, nhưng vẫn thực sự chịu không nổi cái này, vừa về tới doanh trại, đã không ngừng kêu khổ.

Vận chuyển học đường dạy võ cơ bản đã tiến vào quỹ đạo, Tư Mã giáo đầu cũng tìm đến rồi, đều là Thẩm Ngạo tự mình tuyển người, có từ Phiên tư bên kia gọi tới, cũng có một chút tướng quân quen ngựa chiến.

Về phần hộ lý giáo úy kia, Hàn Thế Trung bên kia thật sự không tìm được người, đành phải tìm từ Giáo phường tư bên kia, chọn lấy ba mươi người, cuối cùng cũng có cái giá đỡ, giáo đầu hộ lý giáo úy đều là một ít Lang trung, ban ngày thao luyện như cũ, trong đêm được chỉ giáo một ít tri thức y dược.

Chỉ là lúc này, Binh bộ lại ngăn cản Thẩm Ngạo, vấn đề xảy ra ở thân phận những người Chu Lâm, Thẩm Ngạo muốn bọn hắn làm giáo đầu, nhưng giáo đầu chính là viên chức, Binh bộ không thừa nhận, cần chết thân phận đề tiện của bọn hắn, làm thành một bộ dạng giải quyết việc chung.

Nếu bên này không thể xác định thân phận, học đường dạy võ bên kia cũng khó làm, Thẩm Ngạo nghe xong, liền tiến đến thương lượng với quan viên học đường, thoáng trầm mặc một tít, nói: “Tân nhiệm Binh bộ Thượng Thư là ai?”

“Chính là Thái Thao Thái đại nhân.”

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng: “Ta nhận ra hắn, lại nói tiếp, giữa chúng ta còn có giao tình, như vậy đi, chuyện này người không cần quản, ta tự mình đi một chuyến.”

Mang theo một đội thân vệ, đến nha môn Binh bộ, sai dịch cửa ra vào không dám ngăn cản hắn, trực tiếp đi vào, vốn là hỏi Binh bộ Thượng Thư Thái Thao có ở đây hay không, Đường quan nói hôm nay không trực ban, Thẩm Ngạo ngồi xuống, xụ mặt nói: “Tìm Thượng Thư các người đến đây, ta muốn nói suy nghĩ của mình ra.”

Đường quan kia do dự một chút, vẫn phải đi tìm người, Thẩm Ngạo chậm rì rì mà uống trà chờ đợi ở đằng kia, trong lòng vẫn đang suy nghĩ sự tình Binh bộ, giáo đầu thủy sư, hôm nay nhất định phải làm tốt, nếu lùi một bước, Thái Thao kia hơn phân nửa sẽ cho rằng bản thân dễ bị khi dễ, loại sự tình này, một khi nhụt chí, về sau còn liên hệ cùng Binh bộ thế nào đây?

Kỳ thật, người làm việc đều là như thế này, hôm nay nếu người khác là cảm thấy lời của người không dùng được, sau này còn để ý người nói cái gì sao?

Học đường dạy võ thường quan hệ nhất, chính là Binh bộ, đến lúc đó, sẽ không biết dẫn ra bao nhiêu phiền toái, đối phó với Thái Thao, Thẩm Ngạo lại rất có nắm chắc, đừng nói là người này, chính là cha hắn Thái Kinh đến đây, hắn cũng không sợ.

Thái Thao vừa mới tiền nhiệm, quan mới lên đốt ba đồng lửa, dĩ nhiên muốn làm ra thành tích, theo một phương diện khác mà nói, cũng sợ dẫn đến phiền toái, hắn dùng áp lực ép mình lui về, mình ở đây náo loạn một tít, nhìn hắn còn đỡ được hay không, hắn vừa tân nhiệm Binh bộ Thượng Thư, muốn ăn đòn thì chiều!

Chủ ý đã định, Thẩm Ngạo liền nhếch chân lên, bắt chéo, tự nhiên mà ngồi, xem thời điểm không sai biệt lắm, gọi người thay đổi một chén trà mới, Thái Thao bên kia đã đến.

Chỉ là, làm cho Thẩm Ngạo không nghĩ tới, chính là đến đây không chỉ là một mình Thái Thao, còn có Đại hoàng tử Triệu Hằng và hoàng tử khác.

Triệu Hằng là kẻ thù của Thẩm Ngạo, về phần hoàng tử khác, Thẩm Ngạo cũng đã gặp trong thái miếu ngày đó, người này luôn luôn là đi theo bên người Triệu Hằng, như hình với bóng, quan hệ vô cùng tâm đầu ý hợp, là Túc Vương Triệu Trụ, xếp hàng lão ngũ.

Thái Thao tới trước, thấy Thẩm Ngạo, chỉ cười nhạt, tùy ý mà chấp tay nói: “Thẩm huynh, từ khi chia tay đến giờ, không có vấn đề gì chứ, nghe được Thẩm huynh gọi đến, Thái mỗ đang luận trà cùng hai vị điện hạ, không dám chậm trễ, ngay cả hai vị điện hạ, cũng đều mang đến.”

)

482. Chương 470: Thích Chơi À

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 470: Thích chơi à

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thái Thao niên kỷ khoảng bốn mươi, một câu Thẩm huynh này rất có ý tứ trêu chọc, trước đó hắn cùng với Thẩm Ngạo liên thủ đẩy đổ Thái Du, tuy nói đã từng đứng chung một chiến hào, nhưng cũng không cần khách khí với Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo và Thái Kinh đã mâu thuẫn xôn xao, hắn thân là con của Thái Kinh, tự nhiên là thuộc Thái đảng.

Triệu Hằng cũng cười cười nói: “ Thẩm đại nhân, chúng ta lại gặp mặt.”

Triệu Trụ kia chỉ là hừ một tiếng, vẫn là thái độ không để ý tới Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo hướng phía Thái Thao nói: “ Thái huynh hôm nay khôi phục làm Binh bộ Thượng Thư, thật đáng mừng.” Dứt lời, nhìn về phía Triệu Hằng, nói: “ Điện hạ mấy ngày nay tinh thần cũng không tệ.” Đối với Ngũ hoàng tử kia, hắn đã không muốn nói, Thẩm Ngạo cũng lười phản ứng.

Thái Du khẽ mỉm cười nói: “ Không biết Thẩm huynh tới nơi này làm gì?”

Sắc mặt Thẩm Ngạo nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, bộ dạng giải quyết việc chung, nói: “ Sự tình giáo úy thủy sư, là bề hạ tự mình nói, chuyện này đang mang nghiệp võ Đại Tổng ta, triều đình xuất ra nhiều tiền bạc như vậy để làm chiến thuyền, trước đó, học đường dạy võ phải thao luyện ra giáo đầu, còn muốn Binh bộ bên này cho chút ít thuận tiện.”

Thái Du nhìn thoáng qua hướng Triệu Hằng, Triệu Hằng chỉ cười cười, liền cúi đầu uống trà, Ngũ hoàng tử Triệu Trụ kia cười lạnh nói: “ Thẩm đại nhân là muốn lại để cho những thủ lĩnh phản loạn kia làm quan? Quan Đại Tổng không không đáng tiền như vậy sao?.”

Thẩm Ngạo đã dự cảm được, Thái Du lôi kéo hai điện hạ tới, chính là muốn đề chuyện này xuống, biểu hiện ra là sự tình giáo đầu chỉ là chuyện nhỏ, nhưng cũng là lần đầu tiên học đường dạy võ cái cộ cùng Binh bộ, loại sự tình này tựa như kéo co, lần đầu tiên thua, lần sau không tránh khỏi sĩ khí giảm sút, Thẩm Ngạo mỉm cười nói: “ Như thế nào? Binh bộ này lúc nào đến phiên hoàng tử làm chủ rồi?”

Những lời này đã rất không khách khí, nhưng rất có đạo lý, thời lập Tổng đến nay, luôn luôn hà khắc đối với tôn thất, can thiệp chính sự, lại càng là kiêng kỵ bên trong kiêng kỵ, nhất là thời Huy Tông.

Triệu Trụ cười lạnh nói: “ Thiên hạ là Triệu gia, họ khác có thể nói, hắn là họ Triệu không thể nói?”

Thái Du và Triệu Hằng nhìn nhau cười một tiếng, giờ phút này đều là khép miệng không nói, cứ để Triệu Trụ tranh luận cùng Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo cười ha ha nói: “ Điện hạ nói sai rồi, thiên hạ là của hoàng thượng, tại sao lại nói họ Triệu?.”

Triệu Trụ vỗ bàn nói: “ Thẩm Ngạo, người quá làm càn!”

Đến trình độ này, cũng không có đạo lý nhường nhịn, Thẩm Ngạo ngồi ngay ngắn bất động, chậm rãi mà nhấp một ngụm trà: “ Bồn quan chính là đang xử lý công vụ, điện hạ, người cũng nên ghi nhớ, tự giải quyết cho tốt, can thiệp triều chính, là ai cho người quyền lợi?”

Triệu Trụ liếc nhìn Triệu Hằng, Triệu Hằng cười hì hì nói: “ Thẩm đại nhân, tính tình Ngũ đệ chính là vậy, mong Thẩm đại nhân đừng nên trách.”

Triệu Trụ không khách khí nói: “ Hoàng huynh, khách khí cùng hắn làm cái gì, hắn chỉ là một con chó giữ nhà cho Triệu gia ta mà thôi!”

Lời nói đến đây, khóe mắt Thẩm Ngạo lại lộ ra một tia lãnh ý, chậm rì rì nói: “ Chuyện này, không cần người tính toán.”Tiếp theo liền vươn người đứng dậy, cố ý đem góc áo phất về hướng chén trà một cái, trà chén rớt trên mặt đất, thật sự khiến người trong sảnh hoảng sợ, Thẩm Ngạo không khách khí nói: “ Điện hạ, chúng ta còn nhiều thời gian, chuyện này, chúng ta sẽ nói sau.”

Trực tiếp đi ra khỏi Binh bộ, trở mình trên người ngựa, mang theo thân vệ, trực tiếp trở lại học đường dạy võ, sự tình hôm nay, Thái Thao kia rõ ràng muốn mượn hoàng tử cho mình xấu hổ, không đủ kích thoảng Ngũ hoàng tử hung hăng càn quấy kia, sau này, học đường dạy võ chuyện gì cũng phải cãi cọ, mấy cái vệ thấy sắc mặt Thẩm đại nhân không tốt, cũng không dám nói lời nói, theo hắc đến võ đường, Hàn Thế Trung vừa mới tới, nói: “ Đại nhân, trong nội cung đầu có một công công đến, mời Thẩm đại nhân vào cung yết kiến.”

Trong lòng Thẩm Ngạo biết, đây là vì chuẩn bị cưới vợ Đế cơ, thường ngày, Đế cơ gả đi, không cần hỏi thân phận Phò mã, phần lớn đều là công hầu, để cha mẹ đi hỏi, Thẩm Ngạo không có cha mẹ, trong nội cung đành phải lại để cho Đoan Chính bên kia đến hỏi, chỉ là, Đoan Chính không phải chuyện gì cũng hiểu, không thiếu được việc muốn hỏi tính toán của Thẩm Ngạo một chút.

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói: “ Như thế này, bây giờ ta đi, Hàn Thế Trung, người tới đây, ta có việc muốn phân phó người.”

Hàn Thế Trung nghe được phân phó, lập tức nghiêm mặt ôm quyền nói: “ Xin đại nhân phân phó.”

Thẩm Ngạo chậm rãi nói: “ Từ ngày mai, giáo úychạy cự li dài, không cần phải đi ra bên ngoài thành, trực tiếp kéo đến phố Kiết, vây quanh phủ đệ lớn nhất hơn mười rồi trở về, mỗi sáng sớm đã sớm xuất phát, miệng hô lớn một chút, chính là muốn người không yên ổn, biết không?”

Hàn Thế Trung có chút kinh ngạc: “ Cái chỗ đó, không phải Vương phủ của ngũ hoàng tử điện hạ sao? Thẩm đại nhân, dám giáo úy bọn họ thao luyện, nếu nhao nhao đến...”

Thẩm Ngạo cắt ngang lời hắc, nói: “ Đúng đấy, muốn nhao nhao hắc, làm theo như ta phân phó, không nên hỏi cái khác.”

Phục tùng mệnh lệnh, đã thành bản năng của Hàn Thế Trung, môn sinh thiên tử không sợ gì, đầu năm nay hoàng tử còn nhiều hơn so với cho, Thẩm Ngạo đã phân phó, cũng không phải bảo bọn hắc xông vào Vương phủ gây chuyện, thật sự cũng không có cái gì kiêng kị, liền ôm quyền nói: “ Tại hạ hiểu, đi đến phố Kiết, tòa nhà lớn nhất, chạy quanh vài vòng, miệng hô khẩu hiệu, đại nhân yên tâm, sáng sớm ngày mai, giờ dần, chúng ta liền đi qua, người cả con đường đừng mong ngủ được.”

Giờ dần cũng không kém nhiều lắm, là ba giờ sáng đến năm giờ sáng, lúc này là thời điểm người ngủ say nhất, Thẩm Ngạo làm như vậy, cũng không phải là do tính tình trẻ con, tuy trả thù, còn có một phương diện khác, cũng muốn cho Triệu Trụ kia một bài học, chọc Thẩm Ngạo hắc, quản hắc khí gió có phải là hoàng tử hay không, cứ thu thập hết.

Hàn Thế Trung lại nói: “ Thẩm đại nhân, có phải là đã xảy ra chuyện gì, tiểu nhân xem sắc mặt của người không tốt.”

Thẩm Ngạo lạnh nhạt nói: “ Sự tình bên ngoài, do ta chống đỡ, người không nên hỏi, chuyên tâm làm giáo úy là được, còn có Tư Mã tư bên kia, cũng không thể thư giãn.”

Hàn Thế Trung không nói gì nữa, hành lễ, cáo từ đi ra ngoài.

Thẩm Ngạo phân phó không sai biệt lắm, gọi một tiến sĩ tới, nói: “ Cái này đưa đến phủ Tam hoàng tử, nói cho hắc biết, mấy ngày nữa mời hắc đến phủ uống rượu, về phần những thứ khác, hắc nhìn sẽ hiểu.”

Tiến sĩ cầm đi, Thẩm Ngạo lúc này mới cưỡi ngựa về nhà, thay đổi triều phục, trực tiếp vào cung yết kiến, cưỡi ngựa vào Chính Đức môn, sớm có nội thị thông báo Dương Tiễn, Dương Tiễn thở hồng hộc mà tới nghênh đón hắc, Thẩm Ngạo xoay người xuống ngựa, giao ngựa cho một người nội thị, theo Dương Tiễn, vừa đi vừa nói chuyện.

Dương Tiễn nói: “ Thẩm đại nhân, sự tình Binh bộ, nô gia đã nghe nói.”

Thẩm Ngạo ngạc nhiên, không thể tưởng được tin tức truyền nhanh như vậy, lập tức tưởng tượng, Ngũ hoàng tử kia nói rõ là muốn đánh võ đài cùng mình, không thiếu được việc muốn nói khoác một tý, các nơi nhận được tin tức cũng là chuyện tất nhiên, lập tức ung dung cười một tiếng: “Nhạc phụ, ta và người nói thẳng đi, đến tình trạng này, ta cũng nên làm ra lựa chọn.”

Dương Tiễn liếc nhìn hắn, cười ha ha nói: “Tam hoàng tử rất được bề hạ sủng hạnh, thật sự muốn tranh giành, cũng không đến mức rơi xuống hạ phong, Thẩm Ngạo, về phần Ngũ hoàng tử điện hạ kia, người cũng không cần sợ hắn.”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng: “Ta sợ hắn? Bắt đầu từ ngày mai, ta muốn một mực quấy đến mức hắn không được sống yên ổn mới thôi, người chờ xem kịch vui đi.”

Dương Tiễn bĩu môi, cũng không có chuyện này ở trong lòng, tuy hoàng tử cao quý, nhưng cao quý tới đâu, chính chủ thiên hạ này cũng chỉ có một, hoàng thượng nhiều hoàng tử như vậy, nói khó nghe một ít, tình cảm phụ tử có bao nhiêu, rất khó nói, Thẩm Ngạo là sủng thần, lại là Phò mã, căn bản không cần để ý đến một hoàng tử.

)

483. Chương 471

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 471

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

)

484. Chương 472: Điều Tra

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 472: Điều tra

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo nghe Dương Tiễn khích lệ xong, chỉ cười nhạt một tiếng, nói: “Hắn không chọc ta thì cũng thôi, nhưng lần đến trên đầu ta, cũng coi như hắn không may! Nhạc phụ đại nhân, Ngũ hoàng tử này có cái địa vị gì? Làm sao lại cùng thái tử pha trộn chung một chỗ?”

Dương Tiễn nói: “Ngũ hoàng tử có mẫu thân địa vị ê tiện, bởi vậy, ở trong cung cũng không được sủng ái, cũng chính bởi vì cái này, cho nên tính tình hơi cực đoan một ít, thời điểm đêm giao thừa năm kia, không biết hắn làm cái gì, đã xảy ra cái lộn cùng Thập Nhất hoàng tử.

Suýt nữa huyền não đến mức, yến hội trong nội cung tan rã trong không vui, vì cái này, bệ hạ đã muốn tước chức vị của hắn đi, về sau, nếu không phải bệ hạ sợ truyền ra ngoài, không dễ nghe, thì đã làm việc tước bỏ rồi, kết quả cuối cùng, vẫn là áp chuyện này xuống dưới.”

Dừng một chút, Dương Tiễn tiếp tục nói: “ Ngũ hoàng tử này và thái tử, tuy tính tình khác nhau, nhưng đều là đồng bệnh tương liên, bình thường đi lại rất gần, chỉ là, hoàng tử dù sao cũng là hoàng tử, lạc đà gầy cũng lớn hơn so với ngựa, Thẩm Ngạo, có lẽ là người không cần phải hành động theo cảm tính thì tốt hơn.”

Thẩm Ngạo chỉ cười cười, theo Dương Tiễn đi yết kiến Triệu Cát trước, tâm tình Triệu Cát hình như không tệ, cũng để ý đến chuyện này, nói: “ Trụ nhi từ nhỏ không có mẫu thân, nói chuyện hơi khắc nghiệt một chút, người đừng nên trách, đến lúc đó Trẫm sẽ răn dạy một tý, về phần người tuyển cái chút ít thủy sư giáo đầu kia, Trẫm sẽ tự định giá lại một tý, mấy ngày nữa cũng sẽ có ý chỉ, Trẫm biết rõ người khó xử, sẽ cho người thuận tiện.”

Thẩm Ngạo nói tạ ơn, Triệu Cát mới chậm rãi xuất ra một phần tấu chương, nói: “ Kỳ Quốc công bên kia đã đưa tấu chương lên, bên trong nói về hôn sự giữa người và Ninh An, chuyện này sao, Trẫm đã nghĩ kỹ, chi tiết, tỉ mỉ cụ thể, Trẫm sẽ thương nghị cùng Kỳ Quốc công, người an tâm đi làm sự tình học đường, còn có, Trẫm đã hạ chỉ, đốc thúc các lộ chế tạo thuyền cùng với pháo, đây là người đề nghị, Trẫm lệnh ban thưởng người một người đốc thúc, tự người xử lý là được.”

Thẩm Ngạo nói: “ Muốn xây dựng thủy sư, phải tìm kiếm mảnh đất xây quân cảng, tốt nhất là không bị địa phương quản thúc, thì càng đỡ hơn một ít.”

Triệu Cát cười nói: “ Đây là đương nhiên, người viết ra một phần chương trình trước, Trẫm thảo chiếu là được.”

Dứt lời, duỗi lưng một cái, lại nói: “ Có người và Thái khanh ở đây, Trẫm có thể vô tư, vào hậu cung gặp mẫu hậu đi, Trẫm sẽ không lưu người, mấy ngày nay thân thể luôn luôn có chút không khỏe, thái y nói đây là chứng nhiệt, phải nghỉ ngơi nhiều.”

Thẩm Ngạo ân cần hỏi vài câu, Triệu Cát khoát khoát tay, nói: “ Không ngại, một chút bệnh nhỏ mà thôi, Thái y viện nhiều thái y như vậy, còn có thể xấu đến mức nào?”

Thẩm Ngạo cáo từ đi ra ngoài, tiến đến cung Cảnh Thái bên kia yết kiến, hôm nay không khí Cảnh Thái cung có chút bất đồng, dĩ vãng, nơi này là hậu cung, Phi tần náo nhiệt, không thiếu được việc muốn tới đây vấn an, hơn nữa Khâm Từ thái hậu ưa thích đánh bài lá, rất xa liền có thể nghe được thanh âm đánh bài cười vui.

Chính là nội thị cung nữ ngoài cung cũng khác dĩ vãng, nguyên một đám mặt mày băng bó, đều là không dám thở mạnh.

Thấy Thẩm Ngạo tới, chủ sự thái giám Kính Đức cung Cảnh Thái cất bước đón chào, đôi mắt lập loè liếc nhìn Thẩm Ngạo, thấp giọng nói: “ Thẩm đại nhân, không biết Thái hậu như thế nào, hôm nay tâm tình rất kém, nếu người không tất yếu phải đến vấn an, nên tránh đi, khỏi bị rủi ro.”

Hắn nói những lời này, tất nhiên là quan tâm đến Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo mỉm cười, quăng một ánh mắt cảm kích về hướng hắn, nói: “ Chuyện gì xảy ra? Chớ không phải là bởi vì sự tình Tấn vương đấy chứ?”

Kính Đức lắc đầu cười khổ: “ Nô gia nào biết? Chỉ là, lúc sáng nay, Tấn vương đến bái kiến, thái hậu vẫn là cười cười nói nói, chỉ là, đến buổi trưa, không biết là làm sao, hình như là nghe lời ra tiếng vào gì đó, sắc mặt liền căng thẳng rồi, mấy Phi tần tới vấn an đều bị đuổi trở về rồi.”

Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ: “ Tâm tình thái hậu đã không tốt, chính mình có lẽ là nên chạy nhanh biến mất thì tốt hơn.” Nghĩ đến đây, liền hướng Kính Đức, gật đầu, nói: “ Đa tạ Kính công công nhắc nhở, ngày sau sẽ hậu tạ.”

Kính Đức cười khổ: “ Tạ cái gì? Sự tình của Thẩm đại nhân còn không phải sự tình của nô gia sao?”. Dứt lời, liền hướng Thẩm Ngạo cười một tiếng, thấp giọng nói: “ Thẩm đại nhân đi thông thả.”

Thẩm Ngạo đang muốn đi, lại nghe được theo bên trong truyền đến thanh âm của Khâm Từ thái hậu: “ Bên ngoài là Thẩm Ngạo sao?”

Thẩm Ngạo không thể không dừng bước, kính cẩn nói: “ Đứng là vi thần.”

Thanh âm bên trong phân phó: “ Đã đến rồi, còn đi cái gì? Tiến vào nói chuyện.”

Cổ Thẩm Ngạo mát lạnh, ngoan ngoãn mà dạo bước đi vào, hần vụng trộm mà liếc nhìn trong nội cung, thấy không có một người nào trong màn che, đang lúc chần chờ, lại nghe một căn phòng trong nội cung phát ra tiếng vang: “ Đến nơi đây.”

Thẩm Ngạo đành phải xuyên qua cái phòng kia, mới phát hiện mình đã đi vào trong phòng ngủ của thái hậu, hần không敢 đầu nhìn nhiều, chỉ dùng ánh mắt vụng trộm ngắm một cái, thấy Khâm Từ thái hậu như sương lạnh, ngồi ở trên giường, một đôi tròng mắt sát cơ nặng nề, trên mặt hờ hững trôi lên một tia cười lạnh, hướng Thẩm Ngạo nói: “ Ngồi đi.” .

Bình thường Khâm Từ thái hậu nói không ít, nhưng hôm nay lại lạnh như băng, một chữ ngồi ngắn gọn lạnh nhạt, Thẩm Ngạo cẩn thận ngồi ở trên gấm đôn góc phòng, nghiêm mặt nói: “ Vi thần Thẩm Ngạo, bái kiến thái hậu nương nương, thái hậu nương nương mạnh khỏe.”

Nhưng trong lòng lại tâm thần bất định, nghĩ: “ Thái hậu hôm nay làm sao vậy? Chẳng lẽ là vì sự tình mình và Ngũ hoàng tử xung đột”. Lập tức lại cảm thấy không có khả năng, dưới gối thái hậu rất nhiều con cháu, ngoại trừ sủng ái Tấn vương, thật sự chưa từng nghe nói thiên vị đối với con cháu nào, mình và Ngũ hoàng tử chỉ là tranh giành miệng lưỡi, cho dù có cái tin đồn gì, thái hậu cũng chỉ khuyên bảo hai câu là được mà.

Đang tại thời điểm hần suy nghĩ miên man, Khâm Từ thái hậu cười lạnh nói: “ Mạnh khỏe? Khỏe cái gì? Hậu cung sắp cháy rồi, mặt mũi Thiên gia sắp mất hết, ta đây làm mẫu hậu, ngay cả một mẫu ba phần đất này, cũng không thể quản nổi, chết mất rồi, cũng không còn mặt mũi đi gặp tiên đế.”

Trong lòng Thẩm Ngạo nhẹ nhàng thở ra, chắc là chuyện trong hậu cung, xem ra không liên quan đến mình, cái này rất thuận tiện, dù sao cũng chỉ cần cho nói theo lời thái hậu, đợi thái hậu tiêu tan tức giận, bản Thái Phó sẽ toàn thân trở ra.

Chỉ là, lúc này không thể không làm ra một chút biểu hiện, Thẩm Ngạo lập tức cùng chung mối thù, nói: “ Là ai lớn gan như thế, dám trêu thái hậu tức giận, hừ, thật sự là, lẽ nào lại như vậy, có còn vương pháp hay không?”

Ban đầu tưởng rằng những lời này có thể làm sắc mặt Khâm Từ thái hậu chuyển biến tốt đẹp một ít, ai ngờ sắc mặt thái hậu lại càng thêm khó coi, lạnh lùng nói:, “ Vương pháp? Người biết cái gì gọi là vương pháp?”.

Nàng đứng lên, mũ phượng trên đầu rung động rung động, lông mày nhỏ nhắn nhăn lại, nói: “ Thực phi Trần phu nhân, người biết không?”

Thẩm Ngạo ngây ra một lúc, vội nói: “ Cũng không biết.”

Khâm Từ thái hậu chậm rãi nói: “ Nàng có tin vui.”

Có tin vui còn không tốt? Trong lòng Thẩm Ngạo thầm oán một phen, nhưng lập tức, ý niệm trong đầu hần chuyển động, không nhận được mà mồ hôi lạnh đầm đìa, có tin vui là chuyện tốt, nhưng thái hậu mang dạng này, tám phần cha đứa trẻ không phải là Triệu Cát, người này là ai vậy?

Thẩm Ngạo đột nhiên ý thức được vấn đề rất nghiêm trọng, bởi vì, trong đám người đầu thường xuyên xuất nhập cung cấm, mình chính là một người, huống chi mình lại là bên ngoài thân, nói không chừng thái hậu chính là hoài nghi đến đầu mình trên, đầu năm nay lại không thể nghiệm DNA, một khi dính vào chuyện này, thật sự là nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Khâm Từ thái hậu chậm rãi nói: “ Vốn, có tin mừng cũng là chuyện tốt, hoàng thượng khai chi tán diệp, con cháu tự nhiên càng nhiều càng tốt, ai gia vốn cũng là cao hứng, chỉ là hôm nay đột nhiên này lòng tò mò, gọi người cầm bản ghi cuộc sống hàng ngày của hoàng thượng đến xem, mới biết được hai tháng này hoàng thượng căn bản không ở cùng Trần phu nhân, Thẩm Ngạo, người xem đây là làm sao?”.

Việc tư như vậy cũng đều nói cùng mình, hơn phân nửa là muốn giết người diệt khẩu, Thẩm Ngạo vội hỏi: “ Thái hậu minh giám, vi thần oan uổng, vi thần cũng vừa vận từ kinh đô và vùng lân cận phía bắc trở về,

cái gian phu chết tiệt này, tuyệt đối không phải là vi thần...”

Khâm Từ thái hậu ngạc nhiên liếc nhìn Thẩm Ngạo, hỏi: “ Ai gia nói đến người sao?” .

Thẩm Ngạo ngây dại, thì ra là mình nghĩ quá xa, tưởng rằng mình đào hoa như thế, lại vừa anh tuấn tiêu sái, ở trong mắt người khác, là mô hình tuyệt hảo của Tây Môn Khánh, ai ngờ người ta hoàn toàn không nghĩ kỹ đến chính mình.

Ừm, đến nơi đây, Thẩm Ngạo lại không nhận được vị chua, bạn thân dầu gì cũng là đệ nhất hào hoa trong thành Biện Kinh, còn thông đồng không được với Trần phu nhân kia sao?

Chỉ là, những lời này, hẳn tuyệt đối không dám nói, đánh phải giả vờ xấu hổ, nói: “ Hẳn là trong lòng thái hậu đã có người nghi ngờ? Chuyện này bệ hạ có biết hay không?”

Khâm Từ phần hân mà lắc đầu: “ Nếu ai gia là biết rõ, sao lại, há có thể đến nói cái này với người, hừ, hoàng nhi kia của ai gia cũng cực kỳ hồ đồ, sủng hạnh phu nhân nào, hỏi hẳn cái gì, hẳn cũng không biết, nếu không phải có bản ghi chép về cuộc sống hàng ngày, cái nghiệt chủng kia sinh ra, hơn phân nửa còn được nhập vào tông tịch.”

Trong lòng Thẩm Ngạo kêu oan vì Triệu Cát, làm hoàng đế, nhiều như vậy lão bà, mỗi ngày đều đến chỗ vài người tính thú, nếu có thể nhớ kỹ, đã từng sinh hoạt vợ chồng với Phi tần nào, đó mới gặp quý.

Nhưng hẳn cũng không dám giải thích vì Triệu Cát, ngượng ngùng cười nói: “ May mắn thái hậu nương nương anh minh cơ trí, tuệ nhãn như đuốc, mới khiến cho Trần phu nhân kia không thể che dấu nổi.”

Khâm Từ thái hậu chậm rãi ngồi xuống, đôi mắt lóe lên, lạnh lùng nhìn về phía Thẩm Ngạo, nói: “ Ai gia tìm người đến, là bảo người tra ra người thân mật với Trần phu nhân, người cứ việc đi thăm dò, có ai gia làm chủ cho người, bất kể là ai, phạm vào cái này, chính là tử tội.”

Thẩm Ngạo kinh ngạc nói: “ Sao lại để cho vi thần điều tra? ”

Khâm Từ thái hậu nói: “ Đương nhiên là người, đây là bí sự trong nội cung, càng ít người biết rõ càng tốt, tự nhiên không thể để cho Đại Lý Tự và Hình bộ ra mặt. Người trong nội cung lại không trông cậy được, chỉ có người không có gì cấm kỵ cùng Thiên gia. Còn nữa, tháng sau người sẽ cưới Đế cơ làm vợ, cũng coi như người Triệu gia ta rồi, về sau tra ra, không cho nói với ai, chính là bệ hạ, cũng không được lộ ra, trực tiếp báo cho ai gia, ai gia sẽ xử trí.”

Thẩm Ngạo bất đắc dĩ nói: “ Vi thần tuân chỉ, chỉ là, muốn tra, còn phải âm thầm tiến hành, Trần phu nhân bên kia, có lẽ là tận lực không cần phải đánh rắn động cỏ, trừ việc đó ra, cung cấm hậu cung này đều có ghi chép, hai tháng này có nam nhân nào xuất nhập, vi thần đều phải rằng, ngoài ra.....”.

Thẩm Ngạo con mắt quang lóe lên, nghiêm mặt nói: “ Xin thái hậu ban thưởng tín vật, vi thần mang theo tín vật, chính là như thái hậu đích thân tới, chỉ có như vậy, mới có thể tra ra manh mối bản án này.”

Có thể xuất nhập cung cấm hậu cung, tuyệt đối là nhân vật nhất đẳng Đại Tổng, người như vậy, cho dù là Thẩm Ngạo, cũng sẽ không dễ dàng đắc tội, không có tín vật của thái hậu, Thẩm Ngạo sẽ bị trời chân trời tay, cái bản án này xác định là không tra được.

Khâm Từ thái hậu do dự một chút, gật gật đầu, nói: “ Người nói cũng không sai.” Nói xong, liền gỡ một ngọc bội xuống, giao cho Thẩm Ngạo, nói: “ Cầm lấy đi, đây là vật tiên đế ngự tứ, người cứ yên tâm đi làm việc.”

Từ cung Cảnh Thái đi ra, Thẩm Ngạo không biết mình nên khóc hay nên cười, Triệu Cát bị đeo nón xanh (cầm sừng!), chuyện này có phải là nên đi thông báo một tý? Nghĩ nghĩ, đúng là vẫn quyết định tuân ý chỉ làm việc, dù sao đây là gièm pha trong hoàng tộc, có trời mới biết đến lúc đó sẽ liên lụy ra cái gì.

Thẩm Ngạo đi ra, thái hậu gọi hẳn ở bên ngoài chờ một chút trước, Kính Đức bị thái hậu gọi vào, phân phó vài câu xong xuôi, Kính Đức mới đuổi theo Thẩm Ngạo, nói: “ Thẩm đại nhân, thái hậu nói, người muốn xuất nhập hậu cung, nô gia sẽ đi chỉ đường cho người.”

Dẫn Thẩm Ngạo một góc ngách cung điện, tại đây không có ngôi nhà nào kim bích huy hoàng, đột nhiên có vẻ ảm đạm thất sắc, chỉ có một loạt lầu nhỏ, Kính Đức dẫn Thẩm Ngạo vào một căn phòng, bên trong

là một phòng ngủ, bên ngoài là để đón khách, có một thái giám đang nắm bút ghi gì đó.

Bên trong còn có cái buồng trong khóa chặt, thái giám kia ngẩng đầu thấy Kính Đức, lập tức kinh sợ, nói: “Kính công công đến đây, tiểu nhân không biết đi ra ngoài nghênh đón, tiểu nhân thật sự là đáng chết.”

Kính Đức tại trước mặt Thẩm Ngạo thì như tắm gió xuân, đối với tiểu thái giám này, lại một gương mặt khác, xụ mặt nói: “Đứng lên đi, nô gia phụng ý chỉ đến làm việc, lời khách sáo thì đừng nói, đi, lấy bản ghi chép người hai tháng này xuất nhập cung cầm ra, cho Thẩm đại nhân xem.”

Cái kia tiểu thái giám ngạc nhiên liếc nhìn Thẩm Ngạo, yếu hèn thoáng nhấp nhô một tý, gian nan nói: “Thẩm đại nhân, tiểu nhân...”

Thẩm Ngạo lúc lắc tay áo, nói: “Lấy ra, không phải Kính công công đã nói rồi sao? Không cần phải khách sáo.”

Tiểu thái giám kia lập tức vung tay lên, lấy một chuỗi chìa khóa trên dây lưng, đi mở cửa buồng trong, từ trên bàn cầm một chén đèn dầu, cẩn thận từng li từng tí mà đi vào, dùng tròn vện một nén nhang hu, mới đầy bụi đất mà đi ra, xuất ra hai cuốn lụa tràn ngập chữ nhỏ rậm rạp chằng chịt, để cho Thẩm Ngạo xem.

Thẩm Ngạo ngồi xuống, nhìn kỹ một hồi, những nữ quyến đến bái kiến kia đều trực tiếp xẹt qua, chỉ nhìn nam tính, sau khi xem, đưa mắt lên nhìn, hỏi: “Có phải là tất cả mọi người xuất nhập đều phải ghi chép? Có ngoại lệ hay không?”

Tiểu thái giám kia nói: “Chỉ cần ra vào, nhất định có ghi chép, tuyệt đối không sai.”

Thẩm Ngạo đứng lên, sắc mặt không khỏi có chút khó coi, hai tháng này không có bên ngoài thần vào cung, ngược lại, các hoàng tử đều đi vào mấy lần, ý nghĩa cái này là... loạn luân.

Thẩm Ngạo không khỏi cười khổ, không thể tưởng được, vào một chuyến cung, đúng là dính vào chuyện như vậy, sớm biết như thế, đánh chết hắn cũng không tới, bây giờ nên làm gì? Tra là phải tra, vấn đề là bắt tay vào làm từ đâu? Mười hoàng tử trưởng thành xuất nhập, nhất định có một người là hung thủ.

Kính Đức thấy sắc mặt hắn khó coi, không nhìn được, nói: “Thẩm đại nhân...,... Thẩm đại nhân...”

Thẩm đại nhân giật mình, đột nhiên nâng con mắt lên, trong đôi mắt đầy sát cơ nặng nề: “Mẹ nó! Lão tử hận nhất loại vô liêm sỉ này.”

Không để ý tới Kính Đức, liền phất tay áo đi ra ngoài, Kính Đức không hiểu gì cả, vội vàng đuổi theo nói: “Thẩm đại nhân, đây là làm sao vậy? Thái hậu bên kia thủ miệng như bình (giữ kín như bưng), người cũng không chịu nói...”

Thẩm Ngạo dừng lại, xoay người nhìn hắn, nói từng chữ từng câu: “Người muốn nghe? Chỉ là, sau khi nghe, cũng không nên hối hận, chết người đó!”

)

485. Chương 473: Yến Tiệc

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 473: Yến tiệc

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Kính Đức sợ tới mức mặt như màu đất, một ít bí sử trong nội cung, hắn cũng có biết, nhưng cũng biết quy củ tại đây, vội vàng nói: “Không, không dám, Thẩm đại nhân, còn có cái gì phân phó?”

Thẩm Ngạo đứng lặng dưới tường, một đôi tròng mắt rơi ở trên ngói lưu ly phía xa, chậm rãi nói: “ Ngày mai, dùng danh nghĩa thái hậu, tại cung Cảnh Thái, thiết yến tiệc, mời tất cả Phi tần, hoàng tử tới, người trở về nói với thái hậu cái này là ý của ta.”

Kính Đức tắc lưỡi không thôi, trong lòng nghĩ, khẩu khí Thẩm Ngạoghê gớm thật, ý của hắn là thái hậu xử lý như lời hắn nói? Đang tại thời điểm Kính Đức hoảng hốt, Thẩm Ngạo đã nhấc chân đi, nhìn qua bóng lưng Thẩm Ngạo, Kính Đức do dự một chút, cũng không đuổi lên, quay về cung Cảnh Thái, bộ dạng thái hậu bên kia vẫn là lạnh lùng như băng, chính là mấy cung nữ hầu hạ tùy thân cũng không dám đi vào, Kính Đức cẩn thận từng li từng tí mà ở bên ngoài nói: “ Thái hậu nương nương...”

“ Vào đi.”

Kính Đức cẩn thận từng li từng tí mà đi vào, cúi thấp đầu, nói chuyện Thẩm Ngạo phân phó, thì ra tưởng rằng thái hậu sẽ tức giận, không tránh khỏi mĩa mai Thẩm Ngạo vài câu, Thẩm Ngạo tính toán cái gì đó, cũng dám sai khiến thái hậu?

Ai ngờ thái hậu trầm mặc một tý, nói: “ Hắn thật sự chỉ nói những lời này?”

Kính Đức nói: “ Chỉ nói những lời này, nô gia thấy bộ dạng hắn nổi giận dùm dùm, cũng không dám hỏi nhiều.”

Thái hậu thở dài nói: “ Hắn có thể tức giận, đó cũng là một phần trung tâm, tất cả mọi người lo lắng cho hoàng thượng, duy chỉ có hoàng thượng cái gì cũng không biết, thật sự là đáng hận.”Nàng dừng một chút, tiếp tục nói: “ Cầm ý chỉ của ta đi, các hoàng tử cũng gọi đến, nói muốn làm một gia yến, về phần hậu cung Phi tần, nên mời cũng mời đến, mọi người ăn bữa cơm thật ngon, đúng rồi, chớ quên mời Thẩm Ngạo.”

Kính Đức đầu đầy sương mù, trong lòng ồ lên một tiếng, làm sao thái hậu lại nghe lời Thẩm Ngạo như vậy? Lập tức lên tiếng. Nói: “ Nô tài xin đi chuẩn bị.” .

.. ..

Một sáng sớm, hay là canh ba giờ dần, bước chân ngựa âm âm trong phố, ngẫu nhiên có mấy người bán bánh hấp, kêu vài câu, cũng rời đi.

Có thể ở chỗ này, phần lớn đều là vương công quý tộc, trên phố đùa giỡn, xưng nơi này là Bầy Hươu phố, chính là nói tại đây nhiều Hươu gia nhất, từng tòa nhà nối với từng tòa nhà, trên tấm biển nước sơn kia đều viết chữ Hươu.

Dựa vào bên trong phố là một tòa phủ đệ chiếm diện tích không nhỏ, người ở đây hiển nhiên hiển hách hơn nhiều so với các bạn hàng xóm, là Vương phủ Đại Tổng hàng thật giá thật, đáng tiếc, cái Vương phủ này, tuy là hạc giữa bầy gà, thực sự có vài phần bất đắc dĩ, người nào cũng biết, phần lớn dinh thự Vương gia là ở ngoài mười dặm Diệp phường, người được ban thưởng cái dinh thự như vậy, tên là Tông vương, lại luôn luôn có chút ít hữu danh vô thực.

Lúc này, cuối phố dài truyền ra một hồi tiếng vang nườm nượp, có người rống to: “ Một hai ba bốn...”

Tiếp theo chính là thanh âm âm âm: “ Một hai ba bốn...”

Sáng sớm, chim chóc sợ tới mức lập tức bỗng nhiên bay lên, lại không dám dừng lại, động tĩnh lớn như vậy, cũng kinh động người gác cổng tất cả phủ, bọn hắn suy nghĩ, mang theo đèn lồng, qua khe cửa nhìn ra bên ngoài, liền chứng kiến bên trong lơ mờ, nhiều đội bóng đen chạy chậm qua.

Cứ cách một đoạn thời gian ngắn, liền có thanh âm khẩu lệnh mười phần mạnh mẽ, đâm vào màng tai người gây đau nhức.

Những người gác cổng này, bình thường khoảng năm sáu người, nhưng thấy những giáo úy cấm quân đi qua, lại không có một người nào mở cửa mắng to, giáo úy học đường dạy võ không thể trêu vào, nhin một chút cũng sẽ trôi qua thôi.

Trong Vương phủ, rất nhiều lần các điều lộ ra ánh đèn, ngay từ đầu, cũng không có người chú ý, về sau thanh âm này càng lúc càng lớn, lại có không ý tứ đi, liền có người nộ khí trùng thiên, quát: “ Phúc Yên... , Phúc Yên...”

Triệu Trụ xỏ giày đi ra, tức giận đến mặt mũi trắng bệch, đêm qua vốn là ngủ muộn, sáng sớm hôm nay đã bị động tĩnh lớn như vậy đánh thức, không biết là người nào không biết sống chết, quấy rầy mộng đẹp của hắn.

Triệu Trụ vừa gọi như vậy, lập tức có một chủ sự chạy tới, thấp giọng nói: “ Điện hạ...”

“ Là chuyện gì xảy ra.”

“ Bên ngoài... .. Bên ngoài là cấm vệ giáo úy học đường dạy võ thao luyện, điện hạ...”

“ Thao luyện đêm hôm khuya khoắt, bọn hắn điên rồi sao? Học đường dạy võ.....,” Triệu Trụ đột nhiên dừng lại. Tính tình của hắn tương đối nóng nảy, lại cũng không phải toàn bộ không tâm cơ, lập tức cười lạnh, nói: “ Thì ra là Thẩm đại nhân chúng ta không chịu cô đơn, tốt, rất tốt.”

Tiếp theo, Triệu Trụ cũng không nói cái gì nữa, lại trở lại phòng ngủ.

Thanh âm này một mực duy trì đến hừng đông, mới dần dần tán đi, Triệu Trụ không ngủ được ngon giấc, sáng sớm sinh hơi dồi dào uống trà trong phòng nhỏ, bên ngoài có người gác cổng nói: “ Điện hạ, thái tử đến.”

Triệu Trụ nói: “ Hoàng huynh đến cũng phải thông báo? Nhanh mời hắn vào.”

Bên ngoài phòng liền truyền ra tiếng cười ha ha, Triệu Hằng cảm quát đi đến, lúc cước đạp vào cửa, liền nói: “ Lão Ngũ, là ai chọc ngươi? Sao nóng tính như vậy?”

Triệu Trụ mời Triệu Hằng ngồi xuống, hai huynh đệ này bình thường đi lại rất gần, cũng không nói lời gì khách sáo, Triệu Trụ nói: “ Sáng nay, họ Thẩm kia sai khiến giáo úy đến đây thao luyện rồi, quấy ta một đêm, hoàng huynh bình thường nói họ Thẩm ngang ngược cần rõ, hôm nay ta đã thấy được, hừ, nếu không phải phụ hoàng để mắt hắn, hắn tính toán là cái gì?”

Triệu Hằng dè dặt tay, nói: “ Lão Ngũ bớt giận, hắn khiêu khích kệ hắn, chúng ta là Long Tử Long tôn, cần gì tức giận với hắn?”

Triệu Trụ cười lạnh, nói: “ Hoàng huynh, những lời này liền quá đối trá đi à nha, ngươi cũng không muốn bóp chết hắn? Chúng ta là huynh đệ, có mấy lời cũng không cần dấu diếm ta.”

Triệu Hằng có chút xấu hổ, đành phải mượn dao động cây quạt để che dấu, cười nói: “ Muốn trừ hắn, nào có dễ dàng như vậy? Lương Thành muốn trừ hắn, Vương Phủ muốn trừ hắn, Thái Du cũng muốn trừ hắn, kết quả như thế nào?”

Triệu Trụ vỗ vỗ đùi, liên tục cười lạnh, nói: “ Ta lại có biện pháp.”

Triệu Hằng lại cười nói: “ Ngươi?”

Triệu Trụ trầm ngâm nói: “ Tìm một cơ hội, trực tiếp giết được hắn, gọn gàng.”

Triệu Hằng không nhịn được, cười rộ lên, lắc đầu nói: “ Thực sự dễ dàng như vậy thì tốt rồi, ta đây một chuyến đến, là muốn nói cùng ngươi sự tình thái hậu thiết yến, lão Ngũ! Ngươi nhận được ý chỉ trong nội cung chưa?”

Triệu Trụ lại lâm vào trầm mặc, nói: “ Bình thường cũng không nhìn đến chúng ta, như thế nào đột nhiên liền bảo chúng ta đi dự tiệc? Tại đây, có thể có cái gì hay không...”

Triệu Hằng lắc đầu: “ Có thể có cái gì? Chúng ta là hoàng tử, tổ mẫu của mình còn muốn hại ta? Còn nữa, trận yến hội này, người người đều có phần.”

Triệu Hằng hạ giọng nói: “ Nghe nói là Trần phu nhân trong hậu cung có tin mừng, thái hậu cao hứng, liền để cho chúng ta cùng đi cho nóng nảy, ta còn nghe nói ngoài trừ chức vị quý nhân trong nội cung, còn có hoàng tử chúng ta, cả Thẩm Ngạo kia cũng có một phần.”

Triệu Hằng nói đến mấy chữ Trần phu nhân có tin mừng, sắc mặt Triệu Trụ hơi đổi, thoáng cái đã có chút cổ quái, nói: “ À, ta biết rõ.”

Triệu Hằng kỳ quái nói: “ Như thế nào, mới vừa rồi không phải ngươi hận Thẩm Ngạo đến nghiêng răng sao? Sao lúc này liền không nói nữa?”

Triệu Trụ cười khan một tiếng, nói: “ Không có gì...”

Hai người thay đổi chủ đề, nói chuyện tào lao vài câu, mắt thấy một canh giờ đi qua, Triệu Hằng mới cáo từ, nói với Triệu Trụ: “ Đợi lát nữa, chúng ta cùng đi, lúc giữa trưa, ta gọi người đến thông báo người.”

Đợi Triệu Hằng đi, sắc mặt Triệu Trụ đột nhiên nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, gọi Phúc Yên kia tới, nói: “ Đi, tìm tin tức trong nội cung, phải hỏi tình tường, thái hậu tổ chức yến hội, rốt cuộc là chuyện gì.”

Phúc Yên do dự một chút, nói: “ Điện hạ...”

Triệu Trụ không kiên nhẫn, nói: “ Nhanh đi, đi Giáo phường tư mời Văn công công hỗ trợ trước.”

Phúc Yên đành phải gật đầu: “ Tiểu nhân xin đi.”

... ..

Fió thu hiên ngang, Thắm Ngạo vào cung đầu tiên, đi tới cung Cảnh Thái trước, hôm nay, sắc mặt thái hậu khá hơn một chút, trực tiếp gọi vào, hỏi: “ Đây, người tổ chức yến hội làm cái gì? Trong lòng ai gia nhiều sự tình phiền lòng như vậy, càng không có tâm tư đi quan tâm cái này.”

Thắm Ngạo rất trấn định, nghiêm mặt nói: “ Thái hậu không phải đã bảo, nói vì thần tra ra gian phu của Trần phu nhân sao? Vì thần chính là muốn đi thăm dò trong yến hội.”

Thái hậu không hiểu ra sao, hỏi: “ Bắt tay vào làm như thế nào?”

Thắm Ngạo thần nhiên nói: “ Thái hậu yên tâm, chuyện này sẽ được phơi bày, chỉ là, cái yến này sẽ cử hành như thế nào, sẽ do vi thần quyết định.”

Thái hậu mệt mỏi mà gật gù đầu: “ Được rồi, liền do ngươi, ai gia biết rõ ngươi thông minh, nhất định có chủ ý, chỉ là, sự tình đầu tiên nói trước, chuyện này không cần gióng trống khua chiêng, phải giữ mặt mũi Thiên gia.”

Thắm Ngạo nói: “ Thái hậu yên tâm, vi thần hiểu được lợi hại.”

Thái hậu gọi Kính Đức tới, bảo Kính Đức nghe theo Thắm Ngạo phân phó, cái yến này mở như thế nào, đều do Thắm Ngạo quyết định, vì cái này, Thắm Ngạo còn cố ý chạy đến ngự thiện phòng, cầm một menu đến, lại bảo Kính Đức đến Cảnh Thái cung bố trí, trước những thứ khác, chờ hần phân phó.

Kính Đức tuy là không hiểu ra sao, không biết thái hậu và Thắm Ngạo chơi trò gì, lại cũng không dám nói gì, ngoan ngoãn mà chạy trước chạy sau, một mực bận đến buổi trưa, đám quý nhân trong nội cung liền ào ào đến rồi, cũng không đi đến yến hội, đều là đi tìm thái hậu vấn an trước, không thiếu được nói vài lời ở đằng kia, về sau, các hoàng tử cũng tới nguyên một đám, đến đầu tiên chính là Tam hoàng tử Triệu Giai, Thắm Ngạo cố ý giả trang ra một bộ dạng lơ đãng mà đi đến bên người Triệu Giai, thấp giọng nói: “ Điện hạ hãy đến vì ta sao?”

Triệu Giai liếc nhìn Thắm Ngạo rất có thâm ý, nói: “ Qua hai ngày nữa, người đến phủ ta rồi nói sau.”

)

486. Chương 474: Đánh Cả Hoàng Tử

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đà Lão Hồ

Chương 474: Đánh cả hoàng tử

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đến giữa trưa, mọi người đều tới đông đủ, Thấm Ngạo cố ý liếc nhìn Trần phu nhân kia, sắc mặt Trần phu nhân yên tĩnh, đoan trang hào phóng, lại nhìn không ra cái gì khác thường, Kính Đức bên kia hầu hạ quý nhân và các hoàng tử ngồi xuống trong nội cung, Thấm Ngạo ngồi ở bên cạnh Tam hoàng tử, hoàng tử còn lại có người ngồi cùng mẫu phi, có người tụ tập cùng một ít người quan hệ tốt.

Trong nội cung, phe phái rất phức tạp, ngư tử ngư mã tầm mã, ngay từ đầu, tuy có âm ỉ, nhưng rất nhanh, tất cả mọi người đã ngồi xong.

Trần phu nhân từ lúc vào đã mấy ngồi cùng Phi tần, biểu lộ lạnh nhạt, về phần hoàng tử khác, thì khá ồn ào, đều tự nói chuyện, cũng có không ít người chạy tới gom góp vài câu náo nhiệt cùng Thấm Ngạo, Thấm Ngạo chỉ nói chuyện tào lao vài câu cùng bọn họ, liền đánh mắt về hướng Kính Đức.

Kính Đức hiểu ý, cao giọng nghiêm mặt nói: “Chư vị quý nhân, hôm nay thân thể điện hạ, thái hậu không khỏe, sẽ không đến bồi tiếp mọi người uống rượu, thái hậu thích nhất chính là điều mới lạ, bởi vậy, tiệc rượu lần này cũng là hoàn toàn mới, người tới, đưa tờ đơn lên.”

Mọi người hơi có vẻ ngạc nhiên, đợi cho nguyên một đám tiểu nội thị tới, lần lượt đưa tờ đơn cho mọi người, mới biết được thì ra ở phía trong tờ đơn có tên đủ loại thức ăn, để cho mọi người tùy ý chọn lựa, tiệc rượu như vậy, rất nhiều người cũng là lần đầu tiên tham gia, lập tức cảm thấy mới lạ, lại rất có thú vị, có người nói: “Cái mưu ma chước quỷ này, hơn phân nửa là Thấm Ngạo nghĩ ra được.”

Tất cả mọi người nhìn về phía Thấm Ngạo, Thấm Ngạo xấu hổ mà coi như không có nghe thấy, Tam hoàng tử ở một bên chọc chọc hấn, thấp giọng nói: “Thấm Ngạo, rốt cuộc ngươi đang có làm cái gì vậy?”

Thấm Ngạo thấp giọng nói: “Điện hạ cứ sống chết mặc bây là được rồi.”

Tất cả mọi người chọn thức ăn, thức ăn lục tục đưa lên, chỉ là, bữa tiệc rượu và thức ăn này có chút dằn độn vô vị, tuy có món ngon, nhưng người đang ngồi đều có suy nghĩ riêng trong đầu, không khí cũng không nhiệt liệt.

Ăn được không sai biệt lắm, Thấm Ngạo đột nhiên đứng dậy, rời ghế, nói: “Chư vị dùng chậm, ta nhớ ra học đường dạy võ bên kia còn có một chút sự tình phải làm, xin cáo từ trước.”

Triệu Giai bất đắc dĩ mà lắc đầu, nói: “Ăn từ từ, làm sao lại phải đi?”

Mấy hoàng tử còn lại, có vài người quan hệ không tốt với Thấm Ngạo lại còn dùng giọng mỉa mai, nói: “Thấm đại nhân là người bề bộn đệ nhất Đại Tổng ta, ngay cả ăn một bữa cơm cũng không yên ổn sao?”

Ngũ hoàng tử Triệu Trụ cười lạnh, nói: “Lão Cửu nói gì vậy, Thấm đại nhân đương nhiên là người bề bộn, người ta bề bộn chính là quân quốc đại sự, đương nhiên khác với chúng ta, những người ngồi ăn rồi chờ chết này.”

Thấm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói câu dùng chậm, liền dạo bước đi ra ngoài, Kính Đức từ sau đuổi tới, hỏi: “Thấm đại nhân, làm sao ăn vào một nửa liền rời đi rồi?”

Thấm Ngạo nói với Kính Đức: “Đi về nói cho thái hậu, Thấm mỗ may mắn không làm nhục mệnh, những chuyện khác, đến lúc đó rồi nói sau, ta còn có một việc phải làm.” Dứt lời, không để ý tới Kính Đức, gọi người kéo một con ngựa đến, từ trong nội cung, trực tiếp đến học đường dạy võ.

Học đường dạy võ bên này vừa mới dùng qua cơm trưa, Thấm Ngạo lập tức gọi các giáo quan tới, lạnh lùng nói: “Gọi toàn bộ đội giáo úy thứ nhất tới, tập hợp!”

Hàn Thế Trung không dám chậm trễ, một nén nhang trôi qua, một hàng giáo úy đã đến trước mặt Thấm Ngạo, Thấm Ngạo trở mình lên ngựa, nói: “Theo ta!”

Đi ra từ học đường dạy võ, một đội giáo úy giong đuốc cầm gậy, xếp thành hàng đi qua, lập tức khiến cho không ít người ngờ vực vô căn cứ, trong phố xá cho rằng đã xảy ra đại sự, lời đồn đại ào ào, mấy thám báo trực tiếp tìm hiểu phương hướng trong nội cung, một lát sau, liền trở về hồi báo: “Đại nhân, các hoàng tử đã xuất cung.”

Thấm Ngạo nghiêm mặt nói: “Ta chỉ hỏi tin tức Ngũ hoàng tử Triệu Trụ, hấn ở nơi nào?”

“Phương hướng phủ đệ nhà hấn.”

“ Phái một đội người đi chặn đứng hấn trước, Hàn Thế Trung, người dẫn đội cưỡi ngựa đi qua !”

Hàn Thế Trung gật gật đầu, muốn nói cái gì, lại chứng kiến mặt Thẩm Ngạo không biểu tình mà ngồi ở trên ngựa, liền cắn răng nói: “ Tuân mệnh! Đệ nhất phân đội lên ngựa, đi theo ta.”

Mười giáo úy cưỡi lên ngựa, do Hàn Thế Trung dẫn đường rời đi.

... ..

Xa giá Triệu Trụ hoa lệ hơn không ít so hoàng tử tầm thường, tính tình của hấn vốn là có vài phần khoa trương, còn nữa, việc không được sủng hạnh trong nội cung, đơn giản là không sao cả, chi phí bình thường đều được cung cấp tốt nhất, như các hoàng tử khác.

Ngồi ở trong xe, Triệu Trụ không hiểu ra sao, tự nhiên bị mời tham gia yến tiệc, không nhìn thấy chính chủ, mà ngay cả Thẩm Ngạo kia, cũng rời khỏi khi tiệc chưa tàn, không biết sau lưng việc này rốt cuộc đang ẩn dấu cái gì nữa.

Triệu Trụ bất an mà mở mắt ra, vén cửa sổ xe lên, nói: “ Phúc Yên.”

Chủ sự Phúc Yên hầu hạ tùy thân lập tức bước nhanh đến trước cửa sổ xe Triệu Trụ, vừa đuổi theo xe vừa nói: “ Điện hạ có cái gì phân phó?”

“ Đã nghe ngóng rõ ràng chưa? Thái hậu chỉ muốn làm một gia yến?”

“ Đã nghe rõ ràng, không sai.”

Lúc này Triệu Trụ mới hơi yên lòng một chút, đang muốn buông lỏng một hơi, xe ngựa lại đột nhiên dừng lại, Triệu Trụ hỏi: “ Là chuyện gì?”

Phúc Yên nói: “ Có một đội giáo úy ngăn cản đường đi của điện hạ.”

“ Lại là giáo úy?” Triệu Trụ hung dữ mà chui ra khỏi xe, quả nhiên thấy phía trước xa giá, chính là một đội giáo úy cưỡi ngựa, vô thanh vô tức mà đứng chắn hết lối đi, mặt trời chói trang, mười mấy người ngồi bất động ở trên ngựa, chiến mã bên dưới hình như đang rất khó chịu, ngẫu nhiên lông bờm run lấy bầy, phát ra tiếng phì phì trong mũi.

Triệu Trụ giận tím mặt, trách mắng: “ Thật to gan, biết rõ đây là xa giá của ai không? Các người bị mù mắt sao? Người đâu, đuổi bọn hấn ra.”

Người chặn ngựa tuân mệnh, tốt xấu cũng là hạ nhân Vương phủ, lưng rất thẳng, được chủ nhân phân phó, lập tức cầm roi đi qua, quát: “ Mù mắt chó, Túc Vương ở chỗ này, ai dám cản đường.”

Nói xong, liền muốn dùng roi ngựa quát con ngựa đầu đàn của Hàn Thế Trung, roi giơ lên, nhưng Hàn Thế Trung lại động thủ trước, roi hung hăng vụt xuống, trút tới trên đầu xa phu.

Trên mặt xa phu lập tức một vết máu, đau đến oa oa rung động, bên tai nghe được tiếng Hàn Thế Trung chậm rãi nói: “ Thật to gan, môn sinh thiên tử cũng là nô tài người nói đánh là đánh sao? Nhớ kỹ, trước khi chết, người phải nhớ kỹ bốn phận.”

Sắc mặt Triệu Trụ lại càng khó coi, quát to: “ Gọi chủ tử Thẩm Ngạo của các người tới, ta muốn nhìn xem, lá gan hấn to đến mức nào, dám sai khiến người xông tới xa giá của ta.”

Hàn Thế Trung điềm nhiên nói: “ Thẩm đại nhân sẽ lập tức đi ra.”

Đang nói, nơi cuối phố bỗng nhiên huyên náo một hồi, Thẩm Ngạo dẫn một hàng giáo úy đánh ngựa tới.

“ Thẩm Ngạo!” Triệu Trụ giận không kiềm được mà dùng ngón tay chỉ về hướng Thẩm Ngạo: “ Người muốn tạo phản sao? Bốn vương ở chỗ này, người cũng dám mang binh đến chắn? Cái này là thiên hạ Đại Tống, còn chưa tới phiên họ Thẩm người thích làm gì thì làm.”

Thẩm Ngạo rơi xuống ngựa, tựa như không nghe thấy hấn nói gì, giao cương ngựa cho một người thân vệ, đi tới từng bước một, bĩu môi nói: “ Xin hỏi huynh đài là ai?”

Triệu Trụ cả giận nói: “ Ta là Túc Vương Triệu Trụ, chớ cho rằng coi như không biết là sẽ bỏ qua được việc này, ta muốn bắt bớ với phụ hoàng, chỉ điểm phủ Kinh Triệu bên kia, tố cáo người.”

Thẩm Ngạo cười nhàn nhạt, nói: “ Nếu ngươi là Túc Vương, ta chính là thái tử rồi, chứ vị nhìn xem, hoàng tử Đại Tổng triều ta, mỗi người đều vô cùng cao quý, hấn mang cái dạng này, hình như không giống hoàng tử?”

Đám giáo úy cười vang, ngẫu nhiên có mấy người gan lớn nói: “ Không giống.”

Thẩm Ngạo chấp hai tay sau lưng, chạy tới trước mặt Triệu Tru, cười lạnh, dò xét hấn, nói gần từng chữ: “ Lúc này xong rồi, chó mà cũng dám giả mạo Long Tử Long tôn!”

Triệu Tru nghiêng răng nghiêng lợi, giận dữ nói: “ Chó cái...”

Đang sau, hai chữ con cặc còn chưa rơi xuống, tay Thẩm Ngạo đã hất lên, trong mắt Triệu Tru hiện lên một tia hoảng sợ, lập tức bóp một tiếng, một cái tát quật ngã hấn tại chỗ.

Đầy tớ Triệu Tru lập tức luống cuống, Phúc Yên vội vàng tới: “ Ngươi, các ngươi thật lớn gan...”

Thẩm Ngạo dẫm một cước lên trên người Triệu Tru, ngay cả mắt cũng không nhìn hấn, chậm rãi nói: “ Chó chết, có phải không? Hai chữ đó cũng là ngươi có thể gọi hay sao? Ngươi lại gọi một câu thử xem.”

Triệu Tru lau vết máu ở khóe miệng, hấn đâu chịu nổi khuất nhục như vậy, cắn hận mà nhìn chằm chằm vào Thẩm Ngạo đang ở trên cao nhìn xuống, phun ra một ngụm máu, nói: “ Ta không giết ngươi, thề không làm người!”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nhưng trên mặt chỉ là hờ hững: “ Tốt, ta chờ!”

Dứt lời, liền thu hồi chân khỏi người Triệu Tru, hạ lệnh: “ Ngươi đâu, bắt cầu tặc giả mạo hoàng tử này lại, mang về thẩm vấn rõ ràng.”

Đám giáo úy lập tức chen chúc đi lên, giữa chặt Triệu Tru, dùng dây thừng trói hấn lại, mấy đầy tớ nhà Triệu Tru muốn tới ngăn cản, nhưng những này giáo úy tuyệt đối không phải dễ trêu, một quyền đi qua, liền quật ngã nguyên một đám, tất cả bụm lấy mặt, bụng, ô hô không dứt.

Triệu Tru gầm rú, nói: “ Điên rồi, Thẩm Ngạo, ngươi điên rồi, Phúc Yên..., nhanh, nhanh đi bẩm báo thái tử, đi vào trong nội cung báo tin, còn có Tông Lệnh phủ, nhanh!”

Thanh âm của hấn càng ngày càng xa, đứng ở chỗ đó nhìn lại, đã bị đám giáo úy kéo đi rất xa, Phúc Yên sợ tới mức mặt như màu đất, lại không dám đi qua cướp người, chỉ sững sờ trên đường trong chốc lát, mới ý thức được là đã ra xảy đại sự chính thức.

Đường đường hoàng tử, lại bị người bên đường kéo đi như chó chết, cái này... , có còn vương pháp hay không?

Phúc Yên ghi nhớ Triệu Tru phân phó, lập tức triệu tập đầy tớ nhà quan lại: “ Một người về phủ, báo tin về phía Vương phi, Lưu Tam, người đi thái tử bên kia, Tông Lệnh phủ bên kia, ta tự mình đi...” , động tĩnh lớn như vậy, lại đang ở phía trong phố xá phồn hoa sầm uất, tại đây đã có không ít người vây quanh, cũng có mấy sai dịch phủ Kinh Triệu nhìn thấy, nghe nói là Thẩm đại nhân dẫn theo người học đường dạy võ đánh Túc Vương, loại sự tình thần tiên đánh nhau này, bọn hấn cũng không dám đi ra chủ trì cái gì công đạo, lập tức co lại, đi ra khỏi đám người, ngựa không dừng vó mà trở lại phủ Kinh Triệu bẩm báo.

Phán quan đang trực phủ Kinh Triệu nghe xong tin tức này, lại càng hoảng sợ, từ lúc lập Tổng đến nay, tuy dòng họ hoàng tử, quyền thế bị áp chế thật lớn, nhưng ngay ở trên phố ầu ả hoàng tử, đó là điên cuồng, liền không nhịn được, hỏi: “ Ngươi bị đánh, quả nhiên là Túc Vương?”

Sai dịch đáp: “ Xác định rất vững chắc, trong nhà Túc vương có chủ sự gọi Phúc Yên, cũng là nhân vật thường xuyên mặt mày rạng rỡ trên mặt đường, lúc ấy hấn đã ở chỗ đó, còn bị giáo úy đánh cho một quyền.”

Phán quan cười khổ, nói: “ Lập tức đi mời phủ doãn đại nhân tới.”

Phủ doãn kia lòng như lửa đốt mà tới, vừa vào liền hỏi: “ Bị đánh chính là Túc Vương? Túc Vương phủ có người đến phủ Kinh Triệu tố cáo hay không?”

Phán quan hướng phủ doãn hành lễ, nói: “ Đại nhân..., cái này, chưa có.”

Phủ doãn nhẹ nhàng thở ra, nói: “ Chưa có là tốt rồi, chưa có là tốt rồi, nếu bọn họ có người đến, phủ Kinh Triệu bên này không thiếu được việc, phải kiên trì đi về phía Thảm điền cuồng đòi người rồi, Túc Vương không thể trêu vào, nhưng Thảm điền cuồng chúng ta cũng không thể trêu vào, chuyện này coi như cái gì cũng chưa nghe nói, không cần phải nhúng tay, nếu có người tới hỏi, nói phủ Kinh Triệu không nghe được truyền báo.”

Phán quan gật đầu gật đầu: “ Hạ quan hiểu.”

Phủ Kinh Triệu bên kia không có động tĩnh, Hình bộ, Đại Lý Tự cũng không có động tĩnh, các đại nha môn đều có phương thức đưa tin tức, nhưng đúng là một mảnh trầm mặc.

Bên đường đánh hoàng tử, tất nhiên là tử tội, lại cũng phải nhìn người đánh là ai, Thảm điền cuồng muốn đánh, người dám cản hấn sao? Loại sự tình này, thật đúng là không thể xuất đầu, chỉ có thể giương mắt nhìn, trừng mắt cũng không được, chỉ có thể lừa gạt, coi như không có cái gì phát sinh.

Ngược lại, sự tình truyền đến chỗ Ngự Sử đài, các Ngự sử hưng phấn lên tựa như sung huyết, như con ruồi nhìn chăm chăm vào thối trứng, nguyên một đám vén tay áo lên, đợi thừa cơ đến, sẽ chỉ trích Thảm Ngạo một phen.

Binh bộ bên này, thái độ Binh bộ Thượng Thư Thái Thao không phải như vậy, nghe xong truyền báo, hấn vỗ bàn, lập tức nói: “ Thật to gan, họ Thảm chính là muốn làm phản sao?”

Phía dưới, tất cả tư Chủ bộ đều là một bộ không cho là đúng, Thượng Thư đại nhân là chuyện bé xé ra to rồi, đây là sự tình phủ Kinh Triệu và Tông Lệnh phủ quản, tuy trên danh nghĩa, Binh bộ quản lý học đường dạy võ, nhưng loại sự tình này, cần gì phải xen vào?

Tâm tư Thái Thao lại bất đồng, chuyện này, mặc kệ thế nào cũng phải quản, ít nhất cũng phải làm ra một bộ dạng quản, Ngũ hoàng tử Triệu Trụ không tệ quan hệ với hấn, nếu hấn sống chết mặc bây, đến lúc đó sẽ gặp mặt như thế nào? Tuy nói sự tình khó giải quyết, liên quan đến Thảm Ngạo, Thái Thao cũng không khỏi phải làm ra tư thế, đôi mắt rơi vào trên người Binh Bộ Thị lang, nói: “ Sở đại nhân...”

Binh Bộ Thị lang gọi Sở Văn Tuyên, vừa nghe đến Thượng Thư đại nhân đọc tên của hấn, lưng liền mát lạnh, trong lòng nghĩ: “ Chớ không phải là bảo ta đi thương lượng chứ?”Nghĩ đến đây, đã sợ tới mức thân như run rẩy, con mắt sắp rơi ra, lí nha lí nhí nói: “ Có hạ quan...”

Thái Thao nói: “ Bỏ quan ra lệnh, người lập tức đi đến học đường dạy võ, gọi họ Thảm kia thả người.”

Sở Văn Tuyên à nha một tiếng, cũng không dám đáp ứng, một bên là bộ đường, một bên là Thảm điền cuồng, bên nào cũng không nên đắc tội, nếu là những thứ thượng quan khác, hấn thân là Thị lang, cứ nói xong rồi trở về là được, nhưng hết lần này tới lần khác, Thái Thao chính là thứ tử Thái sư, thân phận bày ở chỗ này, cũng không phải dễ chơi.

Do dự một chút, Sở Văn Tuyên nói: “ Đại nhân... nếu học đường dạy võ không chịu lại thả người, chúng ta sẽ làm như thế nào?”

Thái Thao trầm ngâm chốc lát, nói: “ Cẩm thư của ta, đi Bộ quân tư bên kia mượn người trước, bỏ quan không tin, học đường dạy võ bọn hấn dám lật trời.”

Sở Văn Tuyên đành phải tuân mệnh, đợi Thái Thao viết xong thư, liền đi ra ngoài, ngồi mềm kiệu đến Bộ quân tư, Binh bộ trên danh nghĩa là trông coi Bộ quân tư, nhưng bố trí sĩ quan cao cấp, không phải Binh bộ định đoạt, nhưng lương thực và khảo thí quan quân cấp thấp, lại nắm ở trong tay Binh bộ, cũng phải cho vài phần mặt mũi, hơn nữa ở dưới là Thái Thao, không nhìn thấy chùa thì xem mặt phật, cuối cùng vẫn phân phối một đội cấm quân cho hấn.

Trong lòng Sở Văn Tuyên có điểm lo lắng, lập tức dẫn người đi học đường dạy võ, vừa đến cửa ra vào học đường dạy võ, đập vào mặt, đúng là không khí làm cho người sinh ra cảm giác khắc nghiệt, mấy chục giáo úy dè chuôi đao bên hông, đứng tại cửa ra vào, ngay cả con mắt cũng không liếc nhìn bọn hấn.

Sở Văn Tuyên muốn đi vào, lại bị một người giáo úy ngăn cản, lạnh lùng nói: “ Người nào, biết là địa phương này là nơi nào không? Tự tiện xông vào, giết không tha!”

)

487. Chương 475: Dọa Người

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 475: Dọa người

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Sở Văn Tuyên dừng bước lại, hơi xấu hổ, nhưng tốt xấu gì thì ở sau người cũng có cấm vệ, liền cất cao giọng nói: “ Ta là Binh Bộ Thị lang, muốn gặp Thẩm đại nhân của các người!”

Giáo úy kia dò xét hẳn, nói: “ Cầm danh thiếp đến trước, xem đại nhân nhà ta có muốn gặp người hay không đã.”

Sở Văn Tuyên đầu gối cũng là quan to nhị phẩm, Thẩm Ngạo thì sao, bất kể là Tự khanh hay là Tư nghiệp, tính toán đầu ra đầu vào, cũng không quá chính Tam phẩm, chỉ là, chỗ dựa rất mạnh, thấy người ta, không thiếu được việc phải ăn nói khép nép, đành phải xuất danh thiếp ra, nghiêm mặt nói: “ Nhanh đi bẩm báo.”

Giáo úy đi vào, chỉ một lúc sau, Thẩm Ngạo bước nhanh tới, các giáo úy gác cổng lập tức chuyển động, lập thành trận hình hình quạt, bảo vệ xung quanh hẳn.

Thẩm Ngạo chậm rãi nói: “ Binh Bộ Thị lang Sở Văn Tuyên? Chưa nghe nói qua, tìm ta có chuyện gì?”

Sở Văn Tuyên thấy thái độ Thẩm Ngạo như vậy, trong lòng cười khổ, đành phải nói: “ Nhận lệnh Thượng Thư đại nhân, xin Thẩm đại nhân thả người, Thẩm đại nhân, người là người thông minh, ấu đã hoàng tử, đã là tội không thể tha, lại giam cầm long tử, giống như là mưu nghịch.”

Thẩm Ngạo nhàn nhạt nói: “ Binh bộ đến, ta liền thả người? Ngày đó, ta ở đây, vì cái gì Binh bộ bên kia không để ý tới? Người tính khi dễ ta à?”

Khi dễ hẳn? Trong lòng Sở Văn Tuyên nghĩ: “ Ai dám khi dễ người? Người lại làm ác nhân cáo trạng trước rồi.”

Trên mặt chỉ có thể nghiêm túc, nói: “ Thẩm đại nhân, xin hãy nghĩ lại, chuyện này náo loạn, đối với ai cũng không có lợi.” Dứt lời, không nhìn được mà liếc nhìn cấm quân Bộ quân tư chung quanh, dùng khí cường tráng hơn, nói: “ Lần này chỉ nhắc nhở người, lần sau chỉ sợ là trực tiếp tới bắt người.”

Thẩm Ngạo phỉ phỉ công phục áo tím trên người, chậm rãi nói: “ Nếu ta không thả, người có thể làm như thế nào?”

Sở Văn Tuyên nhất thời sửng sốt, cũng có chút tức giận rồi, nói: “ Học đường dạy võ có phải là do Binh bộ quản lý hay không? Người hôm nay không tha người, đừng nói Tông Lệnh phủ bên kia sẽ tìm người gây phiền phức, tương lai, cho dù người tránh thoát một kiếp này, Binh bộ bên này cũng tuyệt đối không cho người sống khá giả.”

Thì ra tưởng rằng nói một câu nặng, có thể làm cho Thẩm Ngạo chịu thua, ai ngờ Thẩm Ngạo cúi đầu xuống, một cái tát vung tới, trực tiếp đánh vào gương mặt Sở Văn Tuyên, một tát này không nặng, nhưng thực sự làm cho người ta không tiêu thụ nổi, Sở Văn Tuyên ngạc nhiên, bùm lấy quai hàm, lắp bắp nói: “ Người... Người điên rồi...”

Thẩm Ngạo tát một cái, giáo úy phía sau lập tức dâng lên sát khí vô cùng, nguyên một đám rút nửa thanh nho đao ra, BOANG...một tiếng, trường đao sáng loáng ông ông cộng hưởng.

Cấm quân Bộ quân tư sau lưng Sở Văn Tuyên, vốn là muốn đòi cái công đạo vì Sở Văn Tuyên, thấy đến trình độ này, lại xem những giáo úy này tùy thời sẽ giết người, nguyên một đám như con gà quắt, đành phải lừa gạt, làm ra bộ sự tình gì cũng không phát sinh.

Thẩm Ngạo bĩu môi, cười lạnh nói: “ Quay về, nói cho Thượng Thư kia, người và hần còn chưa đủ tuổi để nói chuyện với ta, ta đến Binh bộ, đó là cho các người thể diện, chỉ bằng các người, cũng dám sai khiến ta? Cút đi!”

Tiếp theo liền xoay thân đi, nói với đám giáo úy: “ Không có lệnh của ta, ai dám bước vào học đường dạy võ một bước, chính là phụ tử Thái Kinh đến, cũng lập tức giết chết, người chết rồi, hãy đến bẩm báo!”

Lời nói đến đây, Thẩm Ngạo không thèm quan tâm đến lý lẽ của người bên ngoài, đã tiến bước rời đi, lưu lại Sở Văn Tuyên trợn mắt há hốc mồm.

“ Có nghe hay không, Thẩm đại nhân bảo các người nhanh biến, không cần phải ở chỗ này chắn đường, còn dám dừng lại, giết không tha!”Giáo úy hô một tiếng, nho dao vẫn chưa trở về vỏ, nhìn chằm chằm Sở Văn Tuyên và đám cấm quân.

Sở Văn Tuyên nhìn một cấm quân Ngu hầu Bộ quân tư, Ngu hầu kia coi như không trông thấy, ho khan một tiếng, nói: “ Mặt mũi của Thẩm đại nhân, chúng ta phải cho, hần nói cái gì chính là cái đó, tất cả mọi người đều làm người hầu tại Biện Kinh, ngẩng đầu không thấy cúi đầu sẽ thấy, cần gì phải cương như vậy.”

Nói xong, cười gượng hai tiếng, không quên lôi kéo Sở Văn Tuyên một chút, nói: “ Đại nhân, chúng ta có lẽ là không cần phải quấy rầy nữa, đi thôi.”

Sở Văn Tuyên đã đánh mất mặt mũi, rồi lại không thể làm gì, đành phải ngoan ngoãn trở lại Binh bộ, trong lòng đối với những cấm quân Bộ quân tư kia, lại cảm giận không thôi, thời điểm đến, những người này vỗ bộ ngực cam đoan, chỉ cần bọn hần xuất mã, học đường dạy võ sẽ cho vài phần mặt mũi, thật sự không được, cũng có thể bảo trụ Thị lang đại nhân chu toàn, ai ngờ thực sự gặp việc, nguyên một đám ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Trở lại Binh bộ, Sở Văn Tuyên thêm mắm thêm muối mà nói về Thẩm Ngạo, nhất là tăng thêm một câu kia, chính là phụ tử Thái Kinh đến, cũng lập tức giết chết.

Sắc mặt Thái Thao đại biến, nói: “ Lẽ nào lại như vậy, họ Thẩm làm nhục ta quá đáng!”Dứt lời, lại nhìn về phía Sở Văn Tuyên gò má sưng to, hỏi: “ Mặt Sở đại nhân không việc gì chứ?”

Sở Văn Tuyên cắn răng nói: “ Trên đường trở về, hạ quan đã nghỉ kỹ, tốt xấu gì hạ quan cũng là người xuất thân đọc sách, Thẩm Ngạo kia ở trước mặt mọi người đánh hạ quan, hạ quan nhất định phải đưa lên triều buộc tội.”

Thái Thao gật gật đầu, nói: “ Chẳng những muốn buộc cái này, còn phải buộc giam tội cầm hoàng tử, chuyện này phải ồn ào đến dư luận xôn xao, mới có thể để cho họ Thẩm kia biết rõ lợi hại, bổn quan sẽ đi liên lạc, nhất định sẽ đòi cái công đạo cho người.”

Trong lòng Sở Văn Tuyên nghĩ: “ Đã trúng một cái tát, lại được làm tâm phúc của Thái Thao, cũng đáng.”Tiếp theo, nói một tiếng cảm ơn, mới lui ra ngoài.

.....

Học đường dạy võ, Minh Võ đường.

Hai đội giáo úy đeo đao mà đứng, mấy tiến sĩ ngồi ở giữa, Thẩm Ngạo ngồi trên cao, sắc mặt lạnh nhạt.

Trong nội đường, Triệu Trụ bị mấy giáo úy đè xuống đất, mặc dù giãy dụa, nhưng đâu thể làm gì? Miệng không nhin được, mắng to: “ Thẩm Ngạo, người nhớ kỹ hôm nay... hôm nay người là nô tài, lại dám đụng đến ta...”

Thẩm Ngạo không để ý tới hần, Triệu Trụ kia cũng mắng đến mệt mỏi, thở hồng hộc một hồi, lại không phát ra được thanh âm nào nữa.

Thẩm Ngạo lúc này mới chậm rãi mở miệng: “ Thẩm mỗ sống trên đời nhiều năm như vậy, còn chưa từng gặp qua người dám giả mạo hoàng tử, người là một người duy nhất.”Dứt lời, liền cười lạnh, nói: “ Lá gan lớn như vậy, hôm nay xem như ta đã kiến thức, nói đi, nguyên danh người tên là gì, nói ra sẽ tha cho người.”

Triệu Trụ giận không kềm được, nói: “ Ta gọi Triệu Trụ, người hồ đồ cái gì?”

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “ Ngươi vẫn còn mạnh miệng? Còn dám giả mạo hoàng tử? Người tới, thưởng hấn hai bàn tay.”

Một người giáo úy không chút khách khí mà bắt lấy tóc Triệu Trụ, ngửa đầu của hắn lên, làm nhiều việc cùng lúc, bóp bóp, hai bàn tay đánh xuống dưới, làm cho Triệu Trụ kêu hai tiếng ô ô.

Thẩm Ngạo đóng mắt lại, chậm rãi nói: “ Hối lại ngươi, ngươi nguyên danh tên gì, là người ở nơi nào, lại dám giả mạo hoàng tử?”

Răng cửa Triệu Trụ cũng rơi xuống, sắc mặt dữ tợn mà nhỏ một bãi nước miếng đầy máu, nói: “ Ngươi rõ ràng hơn so với ta!”

Thẩm Ngạo khẽ mỉm cười, nói: “ Xem ra ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đến nơi này, trong lòng ngươi còn nghĩ đến may mắn? Đến đây, vả vào miệng!”

Giáo úy đám bọn họ bào chế đúng cách, bốn năm bàn tay xuống dưới, đánh cho Triệu Trụ suýt hôn mê, hắn cắn răng, nói gần từng chữ: “ Thẩm Ngạo...ngươi...ngươi đây là muốn mưu phản, là muốn chỉ hươu bảo ngựa...tốt, tốt, có bản lĩnh, ngươi giết ta đi...”

Thẩm Ngạo mặt không biểu tình, tiếp tục hỏi: “ Ngươi rốt cuộc có nói hay không? Tên gì, người ở nơi nào?”

Triệu Trụ cắn răng không nói, Thẩm Ngạo hời hợt nói: “ Tiếp tục vả vào miệng!”

)

488. Chương 476: Đồ **

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 476: Đồ **

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Mười cái bàn tay xuống dưới, mặt Triệu Trụ đã sưng lên rất cao, hàm răng bị đánh rơi đến vài cái, đau đến quỳ rạp trên mặt đất, run rẩy lẩy bẩy.

Đến trình độ này, tuy trong lòng của hắn vẫn còn ngạo khí, cũng không khỏi phải chịu thua rồi, tự lúc sinh ra đến nay, tuy nói bị người văng về bỏ rơi, Triệu Trụ lại chưa từng ném qua đau khổ như vậy, rốt cục cũng nói, tuy mơ hồ không rõ, nhưng vẫn đủ để nghe: “ Ta nói... Ta nói...”

Thẩm Ngạo dùng ánh mắt ngăn giáo úy dụng hình lại, cười nhạt một tiếng, nói: “ Đến đây, làm ghi chép.”

Một người tiến sĩ đã nhắc bút lên, chấm mực, chuẩn bị kỹ càng.

“ Ngươi tên là gì?”

“ Ta..... Ta gọi Triệu..... Lưu Sách.”

“ Quê quán?”

“ Nhân sĩ Biện Kinh.”

“ Trong nhà còn có ai?”

“ ...”

“ Vì cái gì không nói?”

“ Có cha mẹ.”

“ Tại sao phải giả mạo hoàng tử!”

“ Ta...” , Triệu Trụ vô lực. nhở ra một búng máu, lúc này lại rất nghe lời, nói: “ Tạm thời nầy lòng tham mà thôi.”

“ Tạm thời nầy lòng tham?”Thẩm Ngạo cười lạnh: “ Người thật to gan, thiên hoàng hậu duệ quý tộc, đều là nhân vật trên trời cao, tôn quý đến nhường nào? Đương kim thánh thượng lại càng cơ trí thần võ, anh tuấn bất phàm, hoàng tử hần sinh ra, há lại là thứ để người có thể giả mạo?”

Thẩm Ngạo nói xong lời này, lập tức nói với tiến sĩ ghi chép: “ Lời này phải ghi cho tốt, một chữ cũng không được bỏ qua, tốt nhất là đăng trước viết lên miêu tả mặt Thẩm Ngạo bá khí hướng bắc, viết.....”

Tiến sĩ xấu hổ, gật đầu, theo như Thẩm Ngạo phân phó, tiếp tục ghi chép.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “ Giả mạo hoàng tử, cái này là mưu nghịch, chỉ là, bổn quan niệm tình người còn có thể biết sai, liền đánh 30 gậy, người đâu, mang ra ngoài.”

Giáo úy như lang như hổ dẫn Triệu Trụ đi, bên ngoài lập tức liền truyền đến tiếng kêu thảm.

Thẩm Ngạo dù bận vẫn ung dung, gọi tiến sĩ kia mang ghi chép đến, xác nhận không có sai lầm, mới nói: “ Lập tức đi báo danh lên Tông Lệnh phủ, đến lúc đó, dẫn người này cùng đi qua đó, nói bổn quan bắt một người đáng chết giả mạo tôn thất, mới chỉ đánh cho một trận, cụ thể xử trí như thế nào, còn phải mời Tông Lệnh phủ bên kia quyết định.”

Tiến sĩ gật gật đầu, Thẩm Ngạo chậm rãi mà uống cốc, trong miệng hàm chứa hương trà, thích ý mà ngồi ở vị trí cao nhất, đợi cái tiếng kêu thảm kia đình chỉ, sau một lúc lâu, liền có giáo úy bước nhanh tới, thấp giọng nói: “ Thẩm đại nhân, theo như người phân phó, đã tìm ra ít đồ, mời đại nhân xem qua.”

Nói xong, một cái khăn hương được trình lên, Thẩm Ngạo sờ lên khăn hương, khẽ cười nói: “ Xem xét chính là vật ngự dụng, quả nhiên không ngoài dự liệu.”

Dứt lời, gọi người chuẩn bị, lập tức đi về hướng trong nội cung, vừa mới vào cung, Dương Tiễn bên kia nghe được truyền báo, lập tức đi tới, nóng nảy nói: “ Thẩm Ngạo, có phải người đã bắt Ngũ hoàng tử hay không?”

Thẩm Ngạo gật gật đầu.

Dương Tiễn thở dài nói: “ Trong nội cung đã có tin tức, hiện tại hoàng thượng còn chưa biết, bị nô gia đề lại, người mau thả người ta, đi chỗ hoàng thượng thỉnh tội đi. Đây là tội lớn à, bất kể thế nào nói, Triệu Trụ kia cũng là Long Tử Long tôn, ấu đả bên đường không nói, còn giam cầm hần nữa, đến lúc đó, nếu có người buộc tội, ai cũng không che dấu nổi.”

Thẩm Ngạo lại cười nói: “ Nhạc phụ yên tâm, ta tự có biện pháp chuyện này nhất thời cũng không thể nói rõ ràng cùng người, đến lúc đó, lại hướng người nói rõ, hoàng thượng bên kia, còn phải để ngài ổn định trước, ta đi gặp thái hậu.”

Dương Tiễn còn muốn khích lệ, Kính Đức bên kia cũng vội vàng tới, trong nội cung này, tin tức vốn là rất linh thông, sự tình Thẩm Ngạo vào cung, chỉ sợ sớm đã rơi vào trong tai không ít người rồi, Kính Đức mỉm cười tới cho hành lễ Dương Tiễn trước, mới nói: “ Thẩm Ngạo thái hậu nghe nói người vào cung, xin ngài nhanh chóng đi qua đó.”

Thẩm Ngạo đầu gật đầu, hướng Dương Tiễn hành lễ, nói: “ Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể xin đi trước.”

Nói cũng kỳ quái, đang tại trước mặt Dương Tiễn, Thẩm Ngạo cũng không tự xưng tiểu tể, nhưng có người khác ở đây, hần lại gọi có thứ tự đến cực điểm.

Dương Tiễn thở dài, cũng không nói cái gì, ần ần cảm thấy, sau lưng việc này có lẽ liên quan đến thái hậu, đành phải nói: “ Người tự giải quyết cho tốt đi.”

Theo Kính Đức vào hậu cung, trong cung Cảnh Thái, thái hậu đã ngồi sẵn bên trong, chỉ để một mình Thẩm Ngạo đi vào.

Thái hậu ngồi trên mặt ghế cao cao, mấy ngày nay, nàng đã già nua thêm một ít, nơi thái dương sinh ra tóc trắng loang lổ, miễn cưỡng nặn ra một ít dáng cười, nói: “ Nghe nói người đánh Ngũ hoàng tử?”

Thẩm Ngạo thú nhận rất bộc trực: “ Hồi bản thái hậu, Ngũ hoàng tử là bị vi thần đánh.”

“ Người vì cái gì mà đánh hắn?”

Thẩm Ngạo ngẩng đầu, liếc mắt nhìn thái hậu, cất cao giọng nói: “ Bởi vì vi thần đã có manh mối.”

Thái hậu ngạc nhiên nói: “ Nhanh như vậy? Là ai... ..” Nàng nói đến một nửa, đột nhiên cảnh giác lên: “ Người đi ra xem trước một chút, gọi tất cả mọi người ra ngoài cung năm mươi trượng, chờ đợi mệnh lệnh, không có ai gia phân phó, ai dám tới gần một bước, ban chết!”

Liên quan đến việc mật mờ trong nội cung, thái hậu cũng trở nên sát cơ nặng nề rồi, Thẩm Ngạo gật gật đầu, ra đến ngoài điện đi, phân phó Kính Đức một tiếng, Kính Đức gật gật đầu, lập tức phân phó cung nữ, bọn thái giám tránh đi.

Thẩm Ngạo một lần nữa trở lại trong phòng, tìm cái gấm đôn, ngồi xuống, chậm rãi nói: “ Người này chính là Ngũ hoàng tử Triệu Trụ.”

Trong tay thái hậu có bưng một trà chén nhỏ, nghe được lời Thẩm Ngạo nói, cái trà chén nhỏ kia không tự giác mà rơi khỏi tay nàng, phịch một tiếng, chia năm xẻ bảy.

Trong điện lặng ngắt như tờ, thái hậu ngồi ở sau màn che không phát ra một chút thanh âm nào, đột nhiên, thanh âm khàn khàn nói: “ Mấy người kia, đến luân lý đời thường cũng không biết rồi, loại gièm pha này cũng làm được ra? Loại sự tình này, vốn là tin đồn thú vị ở phía trong lịch sử, Đại Tổng ta dùng hiếu nghĩa trị thiên hạ, không thể tưởng được... đến hôm nay, lại xảy ra gièm pha bực này, ai gia.....” nàng thở dài một hơi: “ Điều là lỗi của ai gia.”

Thẩm Ngạo nói: “ Thái hậu cũng không nên tự trách, cha mẹ sinh con trời sinh tính, con cái cá biệt, cũng có một số không hiểu chuyện.”

Thái hậu thở dài hỏi: “ Tại sao người biết người đó chính là Triệu Trụ?”

Thẩm Ngạo nói: “ Ngay từ đầu, vi thần đã mời mọi người vào trong hậu cung thiết yến, Trần phu nhân đi, các hoàng tử cũng đi, vi thần dùng cách hoàn toàn mới, mời hoàng tử và Phi tần đám bọn họ đều tự gọi món ăn, kỳ thật đây là vi thần thiết lập một cái bẫy.”

“ Ừm, người nói tiếp.”

“ Vi thần ngay từ đầu cũng đã suy đoán, Trần phu nhân đoan trang hào phóng, lại là hậu nhân của danh môn, tuyệt đối không biết làm ra loại sự tình này, trừ phi..... người nam nhân kia cực kỳ chịu khó khổ sở, quan tâm đầy đủ đối với nàng. Huống hồ, Trần phu nhân này mang thai con của hắn, nếu như thay đổi những người khác, vì tánh mạng nhà mình, nhất định sẽ tìm cách làm mất đứa trẻ, nhưng Trần phu nhân này mạo hiểm liên quan cực lớn, vẫn muốn sinh hạ đứa trẻ này ra, chính là muốn vì tình nhân của nàng...người kia có được đứa bé.”

Thái hậu cả giận nói: “ Đồ **!”

Thẩm Ngạo khẽ thở dài, tiếp tục nói: “ Hai người đã đến trình độ này, nhất định sẽ có dấu vết để lại, cho nên tại thời điểm gọi món ăn, vi thần đã chú ý tới, Ngũ hoàng tử gọi đồ ăn chính là canh bồ câu năm màu, mà Trần phu nhân lại gọi canh xương cá. Về sau vi thần nghe được, cái canh bồ câu này chính là đồ ăn Trần phu nhân thích ăn nhất, mà lại cực có lợi đối với người mang bầu.

Về phần canh xương cá, cũng rất hợp khẩu vị của Ngũ hoàng tử, trên yến hội, phần lớn Phi tần các hoàng tử đều ăn món rất khác nhau, bởi vì mỗi người gọi đồ ăn, đều thích hợp nhất đối với khẩu vị của mình. Mà duy chỉ có chỉ có Ngũ hoàng tử, nhưng lại ăn đồ ăn Trần phu nhân thích, mà Trần phu nhân lại ăn đồ ăn Ngũ hoàng tử thích, xin hỏi thái hậu, cái này có thể gọi là tâm ý tương thông hay không?”

Thái hậu sắc mặt tái nhợt, nói: “ May mà có cơ trí của người, một đôi đồ ** tiểu nhân...” Nguyên muốn mắng thêm vài thứ, nhưng thân là thái hậu, thật sự không biết nên dùng cái gì để hình dung cơn giận của mình, nói đến một nửa, vẫn phải dừng lại.

Thẩm Ngạo thiết lập bấy rập rất xảo diệu, giả thiết gian tình hai người đang rất nồng, lại làm văn trên lúc gọi món ăn, nếu thật sự là một đôi tình lữ, tự nhiên sẽ suy nghĩ vì đối phương, đâu dự đoán được, ở sau lưng tiết mục này, có một đôi mắt chú ý nhìn toàn bộ, mới làm cho bọn họ lộ ra chân tướng.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Vi thần ở trên yến hội đã phát hiện Ngũ hoàng tử có chỗ khả nghi, nhưng khổ nỗi, lại không có chứng cứ, thái hậu đã muốn buông tay, để cho vi thần đi thăm dò, vi thần đành phải điều binh đi nước cờ hiểm, trên đường Triệu Trụ hồi phủ, liền chặn đứng hần, mượn cơ hần giả mạo hoàng tử, bảo người ta bắt hần, đưa đến học đường dạy võ tra tấn, rốt cục cũng để cho ta tìm ra mấy cái gì đó thú vị.”

Thẩm Ngạo lấy cái khăn hương kia ra, nói: “Sở dĩ vi thần kết luận, trên người Triệu Trụ nhất định cất giấu thứ này, là suy đoán Triệu Trụ kia đã vào cung gặp Trần phu nhân, vì để cho Trần phu nhân biết rõ tình ý của hần, nhất định sẽ mang theo vật tùy thân bọn chúng dính ứ.”

Thẩm Ngạo đi vào màn che, cẩn thận từng li từng tí mà giao khăn hương vào trong tay thái hậu, nói: “Mời thái hậu nhìn xem.”

Thái hậu tiếp khăn hương, nhẹ nhàng đưa lên ngửi ngửi, chán ghét nói: “Không tệ, Trần phu nhân thích nhất là hoa lan, trong khăn có hương khí hoa lan, mà cái khăn hương này xác thực là vật ngự dụng, chính là Trần Quốc công mất công, từ Giang Nam bên kia đưa tới tơ lụa tốt nhất, ai gia thấy cái tơ lụa này tốt, liền bảo người ta làm hơn mười khăn hương, đưa đến tất cả mọi nơi trong nội cung, người xem, trên đó còn có ấn ký trong nội cung.”

Lập tức, thái hậu thu khăn hương lại, nói: “Người đi gọi Kính Đức tiến đến, ai gia có việc phân phó.”

Thẩm Ngạo đi gọi Kính Đức tới, Kính Đức cẩn thận từng li từng tí mà tiến đến quỳ gối, hỏi: “Nương nương có cái gì phân phó?”

Thái hậu nghiêm mặt nói: “Đi, đi đến tất cả cung một chuyến, nói với các nàng, nói khăn ai gia ban thưởng các nàng, muốn cầm lại xem một chút, mời các nàng gọi người đưa tới.”

Kính Đức không dám nói gì, lập tức tuân mệnh rời đi.

Thừa cơ hội này, Thẩm Ngạo quỳ gối thỉnh tội nói: “Thái hậu nương nương, vi thần cần rõ, vì để tìm ra hung phạm, lại ấu dả hoàng tử bên đường, xin thái hậu thứ tội.”

Thái hậu thường thức liếc nhìn Thẩm Ngạo, nếu không phải Thẩm Ngạo có cơ trí và sự can đảm như vậy, hơn nữa, cái phần trung tâm tình nguyện dắc tội hoàng tử kia, chuyện này muốn tra ra manh mối, chỉ sợ so với lên trời còn khó hơn, chút ít quan viên trong triều kia cũng không phải là không có người giỏi giang, nhưng một khi liên quan đến đến trong nội cung và hoàng tử, hơn phân nửa là sẽ giả bộ hồ đồ.

Hữu hậu miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười, nói: “Người làm rất khá, thỉnh tội liền miễn đi, nếu thật sự là Triệu Trụ làm, đánh vẫn chỉ là nhẹ.”

Có những lời này của thái hậu, Thẩm Ngạo xem như yên tâm, trong thiên hạ, thái hậu lớn nhất, đến lúc đó đừng nói là những Ngôn quan kia và một Thái Thao nho nhỏ, chính là hoàng thượng tự mình hỏi tội, Thẩm Ngạo cũng tuyệt đối không sợ phải gánh cái gì liên quan.

Đợi trọn vẹn nửa canh giờ, trong cung Cảnh Thái trầm mặc một hồi, Thái hậu chỉ vuốt vuốt khăn hương trong tay mà trầm mặc không nói, Thẩm Ngạo cũng không nói cái gì, ngồi không suy nghĩ lung tung một hồi, Kính Đức bên kia rốt cục cũng cầm một xấp khăn hương đến, quỳ xuống hành lễ, lập tức nói: “Nương nương, tất cả khăn đều đã mang tới.”

Thái hậu chậm rãi hỏi: “Đều mang tới?”

Kính Đức nghe ra thái hậu có ý tứ khác, lập tức nói: “Cũng không hoàn toàn, Trần phu nhân bên kia nói, tại thời điểm du ngoạn ngự hoa viên, không cần thận bị mất khăn, nô tài cũng không nên hỏi, chỉ gọi mấy nội thị đi ngự hoa viên bên kia tìm một chút, không biết còn có thể tìm được hay không.”

Thái hậu thản nhiên nói: “Người đi ra ngoài đi, có lẽ vẫn là câu nói kia, tất cả mọi người cách xa, người nhìn chăm chăm cho ta, tới gần cung Cảnh Thái, giết không tha!”

Kính Đức bất an nói: “ Nô tài hiểu rõ.”Dứt lời, cẩn thận từng li từng tí mà đi ra ngoài.

Đợi cho bước chân Kính Đức đi xa, thái hậu bỗng nhiên đứng dậy, mang trên mặt biểu lộ giống như cười mà không phải cười, kéo màn che ra, đi tới, cười lạnh nói: “ Tốt, rất tốt, hoàng tử và phu nhân cầu kết, bọn hần không cần lễ nghĩa liêm sỉ, đừng trách ai gia không nói cái gì tình tứ tôn, Thẩm Ngạo, người nói thử xem, ai gia nên làm cái gì bây giờ?”

Thẩm Ngạo do dự một chút nói: “ Trùng phạt là khẳng định, nhưng chuyện này còn phải dấu diếm đi, một khi lưu truyền, danh dự Thiên gia và bệ hạ đã có thể xong rồi.”

Thái hậu gật đầu: “ Người nói không sai, ai gia cũng có ý tứ này, nhưng nên làm như thế nào để trùng phạt một đôi gian phu dâm phụ này?”

Thẩm Ngạo thần nhiên nói: “ Tùy tiện xếp vào một tội danh, nên xử trí như thế nào, sẽ xử trí như thế đó.”

Thái hậu cười lạnh, nói: “ Trần phu nhân do ai gia đến xử trí, về phần Triệu Trụ, do người đi làm, an bài tội danh như thế nào, là sự tình của người, hãy để cho hần phải hối hận.”

Thẩm Ngạo do dự một chút, nói: “ Cái này, chỉ sợ không ổn, theo như tổ chế Đại Tổng ta, hoàng tử chỉ có thể do Tông Lệnh phủ xử trí, thần dù sao cũng là bên ngoài thần, truyền đi, danh dự vi thần...”

Thái hậu xụ mặt nói: “ Người còn có danh dự? Đại danh Thẩm điên cuồng, thiên hạ ai không biết? Hừ...”Ngữ khí chậm lại một ít, nói: “ Nếu để cho Tông Lệnh phủ bên kia đi làm, sẽ phải xuất ra chứng cứ xác thực, loại gièm pha này, càng ít người biết rõ càng tốt, tự nhiên do người đi làm.”

Nàng vuốt vuốt cái trán, sắc mặt có vẻ càng kém, sâu kín nói: “ Người đi xuống đi, lập tức mang giáo úy đi bắt người, hoàng thượng bên kia, ai gia còn không biết nên nói với hần thế nào.”

Thẩm Ngạo bị thái hậu nói một câu, người còn có danh dự? Thật sự là tâm đều nguội, thì ra tại trong mắt người đời, mình chính là hình tượng như vậy, ngay cả thái hậu sống trong thâm cung cũng không lừa gạt được, Thẩm Ngạo đành phải xấu hổ, nói: “ Vi thần cáo lui.”

Triệu Trụ bị áp giải đến Tông Lệnh phủ, bên này nhận được tin tức, mấy lão Vương gia tôn thất vừa mời Tấn vương đến, Tấn vương tuy không đáng tin cậy, nhưng chuyện này do hần ra mặt là tốt nhất, Vương gia giống với người, cũng là có ba bảy loại, đồng dạng là thân vương, Tấn vương so với người khác, tự nhiên ảnh hưởng hơn người.

Tấn vương vừa nghe đến hoàng tử bị người ẩu đả bên đường, lập tức trắng trợn kêu gào: “ Chuyện này không thể bỏ đi, là tên nào vô liêm sỉ đánh hần? Không đánh lại, chúng ta, những tôn thất này chẳng phải là mặt người cười trên đầu?”

Tấn vương này nổi giận đùng đùng mà kêu to, các lão vương gia ào ào vuốt chòm râu hoa râm, gật gật đầu, trong lòng đều nghĩ, Tấn vương bình thường điên điên khùng khùng, lại cũng không phải hoàn toàn không có tâm can, việc đến tận nơi, có lẽ là rất đáng tin cậy, trước đây thật sự là nhìn lầm hần rồi, vì vậy ào ào thưởng thức mà nhìn hần một cái.

)

489. Chương 477

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 477

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Đánh người đúng là tên Thảm Ngạo Thảm điên cuồng kia, vốn, hần và chúng ta, nước giếng không phạm nước sông, bên trong Vương gia, người thân cận cùng hần cũng không thiếu, hôm nay xảy ra sự tình lớn như vậy, Tông lệnh phủ bên này phải cứu người ra trước, đây là thứ nhất, thứ hai chính là muốn cho hần một chút giáo huấn, ẩu đả hoàng tử bên đường, cái này đặt ở triều đại nào cũng đều là tử tội, Tấn vương, chuyện này còn phải do người ra mặt, phải bẩm báo với thái hậu, phải bẩm báo với hoàng thượng, dù sao cũng phải đòi một câu trả lời.”

“Đúng, hôm nay có thể đánh hoàng tử, ngày mai chẳng phải là ngay cả ta cũng dám đánh rồi? Cái này quá không được, không giáo huấn một tý, Thảm điên cuồng nào biết rằng trời cao đất rộng?”

Một ít lão Vương gia bầy mồm tám lưỡi mà thảo luận, Tấn vương nghe được, liền trợn mắt há hốc mồm, lập tức cười ha ha một tiếng, nói: “Thì ra là Thảm Ngạo, sao không nói sớm đi, ha ha...ta biết rõ hần, hần là người thích nói giỡn cùng người nhất, chuyện này...không nói nữa, cứu người ra rồi nói sau, ta đi đến, Thảm điên cuồng kia sẽ thả người thôi...”

Các vương gia lập tức chấn động rồi, thì ra Tấn vương thật sự đúng là không đáng tin cậy, thả người sẽ không còn chuyện gì nữa? Đây có còn là thân huynh đệ của hoàng thượng, thân nhi tử của thái hậu hay không? Cả đám trợn mắt há mồm, vuốt râu mép bắt đầu chuyển thành kéo râu mép, gật đầu biến thành lắc đầu.

Tấn vương bên này còn chưa ra đi, học đường dạy võ bên kia đã đưa người tới, lúc này, Triệu Trụ đã hôn mê, tiến sĩ theo đến còn đưa ghi chép của Triệu Trụ lên, nói là bắt một người cầu tặc giả mạo hoàng tử, đưa tới cho phủ Tông lệnh xử trí.

Các vương gia ào ào nghị luận, phân biệt Triệu Trụ một chút, thật đúng là Túc Vương, nhất thời dấy tiến sĩ kia đến, nói: “Nói vậy, đây là vu oan giá hoạ, người đưa tới rõ ràng là Túc Vương, cái gì giả mạo? Tìm cái cơ như vậy đã muốn tránh tội rồi? Mơ tưởng!”

“Đúng, gọi Thảm điên cuồng kia đến để giải thích, người đã bị đánh thành như vậy, không giải thích rõ ràng, phủ Tông lệnh chúng ta sẽ đi gọi Đại Lý Tự bắt người, Tấn vương, người tới đây nói xem!”

Tấn vương ngượng ngùng cười nói: “Nhận lầm người cũng là khó tránh khỏi, hoàng chất ta đây không phải còn chưa bị tổn thương gân cốt sao, không ngại, người trẻ tuổi xung đột thoáng một tý là sự tình khó tránh khỏi, còn nữa, phần ghi chép này rất tường tận, chư vị hoàng thúc đến xem xem, Thảm Ngạo người ta nói như thế nào? Ta tới đọc cho các người nghe.”

Tấn vương Triệu Tông háng giọng, rung đùi đắc ý nói: “Oanh! Thiên hoàng hậu duệ quý tộc kia, đều là nhân vật trên đám mây, sao mà tôn quý? Đương kim thánh thượng lại càng cơ trí thần võ, anh tuấn bất phàm, hoàng tử hần sinh ra, há lại là người người có thể giả mạo? Chư vị hoàng thúc thấy được không? Thảm điên cuồng đây là đang khoa trương chúng ta đó, chỉ trách Túc Vương này bình thường thường mặc y quan không ngay ngắn, ai...quả nhiên là cha mẹ sinh con trời sinh tính, ai cũng cá biệt.”

Các lão vương gia tức giận đến gợn chân, xem Tấn vương mang cái thái độ này, nói rõ là che chở Thảm điên cuồng kia, có người bất mãn nói: “Tấn vương, đều nói người có giao tình cùng Thảm Ngạo kia, nhưng Túc Vương này dù sao cũng là hoàng chất của người, người che chở hần như vậy, thật sự là làm cho người ta thất vọng đau khổ.”

Triệu Tông trầm hai hàng lông mày xuống, nói: “Người nói rất đúng, Triệu Trụ là hoàng chất của bốn vương, Triệu Tông ta sao có thể ”đánh gà nhà“, nhất định phải nghiêm trị, phải nghiêm trị, không nghiêm trị, mặt mũi phủ Tông lệnh chúng ta đặt ở đâu? Người...”

Hần không chút khách khí, chỉ vào tiến sĩ theo đến, hung dữ nói: “Lập tức trở về, nói cho họ Thảm, nói hần phạm vào bản án cực lớn, muốn sống, lập tức đến chỗ bốn vương thỉnh tội, chuẩn bị một số lễ vật, nếu không, sẽ để cho hần đẹp mắt.”

Tiến sĩ biết vâng lời, hỏi: “Không biết Tấn vương muốn cái lễ vật gì.”

Triệu Tông mặt mày hớn hở, nói: “Chuyện lớn như vậy, liên quan đến đến hoàng chất của bốn vương, không thể tiện nghi các người, đến lúc đó, ta sẽ viết tờ đơn, cứ theo như tờ đơn đến đưa lễ vật.”

Dứt lời, nhìn về phía chư vị hoàng thúc, cười ha hả nói: “Xử trí như vậy, chư vị hoàng thúc đã hài lòng chưa?”

Các lão vương gia không hề phản ứng đến hần, thật sự là làm như không nghe thấy, nhưng Triệu Tông lại đắc ý, nghĩ: “Hừ, hoàng chất tính toán là cái gì, tôn thất có cái giá đỡ lớn như vậy, thứ này không có một ngàn cũng có tám trăm, ai đánh, đều có cha hần đi xuất đầu, bắt ta cùng làm việc xấu, nghĩ cũng đừng nghĩ, có lẽ là thu liễm một chút thì tốt hơn.”

Gọi người mang Triệu Trụ đi trước, đuổi người học đường dạy võ đi, Triệu Tông cùng các lão vương gia nghị luận vài câu, thái tử Triệu Hằng cùng mấy hoàng tử tôn thất thân cận đã tới rồi, Triệu Tông gọi bọn họ đi vào, chậm rãi nói: “Các người à các người, Triệu Trụ đã thành cái dạng này, vì cái gì các người không đề cập tới trước, thông báo thoáng một tý, nhìn xem, hiện tại người đã bị đánh thành như vậy, hiện tại các người mới đến, các người và hần đều là huynh đệ, huynh đệ là cái gì? Huynh đệ nên trông coi nhau, được rồi, không nói cái này, các người đưa người trở về trước đi.”

Mấy người Triệu Hằng cũng không nói gì, chỉ muốn đưa người về Túc Vương phủ đi, mấy hoàng tử thương nghị một chút, cảm thấy Túc Vương phủ tại phố Bức Mã, khoảng cách quá xa, không chịu nổi xóc nảy, còn nữa, đưa người bị thương trở về, sẽ làm cho Vương phi lo lắng, đành phải gọi người đưa tin báo bình an cho Túc Vương phủ bên kia trước, rồi đưa đi người Định Vương phủ bên kia.

Người vừa mới đưa đến, Triệu Hằng lập tức gọi người đi mời thái y, một hồi qua đi, người thăm hỏi đã tới rồi, dẫn đầu chính là Thái Thao, tiếp theo là một ít người bình thường quan hệ không tệ cùng thái tử, Triệu Trụ kia tỉnh dậy, mười mấy người liền vây quanh ở trước giường Triệu Trụ, hoặc ngồi hoặc đứng.

Triệu Trụ mở một mắt, nhìn thấy nhiều người thân cận như vậy, liền ô ô mà khóc lớn lên, tố cáo, nói mình bị đánh như thế nào, bị kéo đi thẩm vấn như thế nào, người trước giường, bất kể là thật tình hay giả dối, đều là thốn thớt theo hần, sắc mặt Triệu Hằng xanh trắng, nặng nề nện quyền ở trên đầu giường, hung dữ nói: “Có Thẩm Ngạo ở trên đời, chúng ta, những hoàng tử này, còn có thể sống được sao? Đường đường Vương gia, thân nhi tử của bệ hạ, cứ như vậy mà bị người ngăn ở bên đường, nói đánh là đánh, nếu cái này truyền đi, người trong thiên hạ đều biết Thẩm Ngạo hoành hành không sợ, biết rõ chúng ta, những hoàng tử này không phải người không thể trêu chọc.”

Chuyện này không thể bỏ qua, Tông lệnh phủ bên kia không chịu xuất đầu, liền để ta xuất đầu, không gây ra một chút động tĩnh, sau này chúng ta đều không có biện pháp làm người.”

Triệu Hằng như vậy vừa nói, mấy hoàng tử đều như thổ chết hồ bi, ào ào nói: “Đúng, không thể bỏ qua, Thẩm Ngạo là cái thứ gì, chúng ta sao có thể nhường lối, nếu làm vậy, sẽ chỉ để hần được một tác lại muốn tiến một thước.”

Thái Thao lắc đầu: “Chư vị hoàng tử, chuyện này không đơn giản như vậy đâu, lúc ấy nghe nói Túc Vương bị Thẩm Ngạo bắt đi, lúc đó ta đã lòng nóng như lửa đốt, lập tức gọi Thị lang trong nội đường mang người đi đòi người, kết quả là xuất hiện cái kết cục gì đây?”

Hần cắn cắn môi, phần hận nói: “Kết quả, ngay cả Binh bộ Thị lang trong nội đường cũng bị đánh, Thẩm Ngạo kia nói, chính là phụ tử Thái Kinh đến, cũng sẽ giết không tha, cái học đường dạy võ này, thật sự còn đáng sợ hơn vườn trên uyển trong hoàng cung.”

Hần vừa nói như vậy, chẳng khác gì là lửa cháy đổ thêm dầu, bên cạnh giường, không người nào không nghiêng răng nghiêng lợi, Triệu Trụ chỉ khóc, nói là không muốn sống, bị làm nhục lớn như vậy, tương lai không có mặt mũi gặp người, trong phòng âm âm lên, nhất thời cũng không thương lượng được chuyện gì.

... ..

Thẩm Ngạo thúc ngựa lại trở lại học đường dạy võ, lúc này, trời sắc đã không còn sớm, bầu trời bao la, rơi xuống một đạo ánh sáng mờ nhạt cuối cùng, càng lộ ra vẻ thê lương.

Thẩm Ngạo đến Minh Võ đường, lập tức triệu tập huấn luyện viên, giáo đầu, một đôi tròng mắt đầy sát cơ nặng nề, lạnh lùng cười nói: “Người đâu, bảo người ta đi tìm hiểu, tra một chút xem Túc Vương ở nơi nào.”

Lập tức có mười mấy giáo úy đi ra khỏi học đường dạy võ nghe ngóng, qua hai nén hương, thở hồng hộc mà trở về truyền báo: “Đại nhân, Túc Vương được đưa đi Định Vương phủ.”

Thẩm Ngạo bỗng nhiên đứng dậy, nói: “Chư vị, tôn chỉ học đường dạy võ là tuân thủ luật lệ, lại càng thuận phục thiên tử, nhập học, đều là môn sinh con trời, sao mà tôn quý, nay đã có thông tin, Túc Vương kia ý đồ mưu phản, chúng ta thân là môn sinh thiên tử, phải làm như thế nào?”

“Giết không tha!”

Thẩm Ngạo gõ bàn, khoe miệng nhếch lên, cười một tiếng, nói: “Cứ làm như thế, quân hấn khi gió cái gì tông vương, hoàng tử, ai dám xúc phạm Thiên gia, đó là một con đường chết, Đặng Kiện, người dẫn trung đội giáo úy, lập tức đến Tư Mã tư, phân phối một doanh quân đội, vây quanh Túc Vương phủ, không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không cho tự tiện xuất nhập, nghe rõ chưa?”

Huấn luyện viên Đặng Kiện kia ưỡn bộ ngực lên, nói: “Tuân mệnh!”

Thẩm Ngạo chậm rãi ngồi xuống, tiếp tục nói: “Hùng Bình.”

“Đã có mặt.”

“Dẫn đội giáo úy của người, đi phân phối hậu quân doanh cấm quân, bố phòng tại Bộ quân tư bên kia, nếu mắt bọn hấn bị mù, dám mượn cơ hội gây chuyện, đi ra một người, làm thịt một người.”

“Tuân mệnh.”

“Triệu tập đội ngũ còn lại, theo ta đến Định Vương phủ.”

Trong đêm, học đường dạy võ một mảnh khắc nghiệt, nhiều đội giáo úy tụ họp lại, Tư Mã tư bên kia cũng nghe tin, lập tức hành động, bố đước nổi lên, chuẩn bị kỹ càng.

Thẩm Ngạo được một đám người tiền hô hậu ủng, cười lên ngựa ngay bên ngoài học đường dạy võ, quát to một tiếng, lập tức, các lộ giáo úy, cấm quân, giống như thủy triều, bắt đầu khởi động đến các phương hướng.

Thẩm Ngạo ngồi trên lưng ngựa, chậm rì rì mà đi, Hàn Thế Trung thúc ngựa chạy tới, thấp giọng nói: “Thẩm đại nhân, động tĩnh lớn như vậy, có thể có cái gì không ổn hay không?”

Thẩm Ngạo xụ mặt nói: “Đây là ý tứ trong nội cung, bố trí như thế, cũng là vì đề phòng sinh biến.”

Hàn Thế Trung không còn lời nào để nói, thúc ngựa trở về bố trí.

Đến lúc trăng tròn treo cao, từng dãy giáo úy, cấm quân, đã lặng yên không một tiếng động vây quanh Định Vương phủ, biến nơi đây thành thùng sắt, tất cả mọi người trầm mặc, gió đêm tuôn rơi, lần lượt đánh từng cái vào trên mặt, những khuôn mặt kia lại hờ hững không chút biểu tình, nhìn phủ đệ nguy nga trước mắt, đều nghiêm nghị bất động.

Thẩm Ngạo ngồi ở trên ngựa, hướng sau lưng Hàn Thế Trung nói: “Hàn Thế Trung, người đi phá cửa, gọi Định Vương phủ giao Túc Vương ra đây, nói cho bọn hấn biết, bốn quan chỉ cho bọn hấn nửa canh giờ, đến giờ Thìn, không giao người, liền không thiếu được việc đụng vào gia quyến thái tử.”

Đêm hôm khuya khoắt, tiếng gõ cửa thùng thùng vang lên, người gác cổng bình tĩnh, mang theo đèn lồng, mở cửa ra một khe hở, vừa thò đầu ra, thiếu chút nữa đã đập phải một đám áo giáp tươi sáng rõ nét của giáo úy, người gác cổng mang theo đèn lồng, tay không khỏi run rẩy một chút, lập tức nghiêm mặt nói: “Người nào, đêm hôm khuya khoắt, có biết đây là phủ của đệ ai không?”

Hàn Thế Trung trầm mặc một tý, đề nặng thanh âm, nói: “Túc Vương ở nơi nào?”

Người gác cổng ngơ ngác một chút, lập tức cười lạnh nói: “Túc Vương không gặp các người.” Nói xong, liền muốn đóng cửa, thân thể Hàn Thế Trung lách về phía trước một, trầm giọng hỏi: “Chúng ta phụng mệnh bắt Túc Vương, giao người ra đây!”

Người gác cổng cực kỳ bất mãn, Định Vương phủ này chính là chỗ ở của thái tử, mấy cấm quân có lá gan đến nơi nào? Cả giận nói: “Túc Vương phạm cái tội gì? Cho dù thật sự có tội, cũng là người người nói bắt là có thể bắt sao? Muốn bắt, xin đưa thánh chỉ đến đây.”

Hàn Thế Trung dừng một chút, lúc này, sau lưng phát ra bạo động, đám giáo úy tự động tách ra một con đường, cung kính nói: “Đại nhân.”

Thẩm Ngạo đi ra, Hàn Thế Trung tự động đứng hơi nghiêng ở một bên, Thẩm Ngạo liếc nhìn cánh cửa kia, khẽ cười nói: “Túc Vương phạm tội gì? Bồn quan nói cho người biết, hấn ý đồ mưu phản, đã bị quan lại biết, hiện tại đã biết rõ, đi nói cho chủ tử người, hạn hấn một nén nhang, giao người ra, nếu không, chúng ta có sứ mệnh trong người, khó tránh khỏi việc đắc tội.”

Người gác cổng thấy quan to đến, cũng không úy kỵ gì cả, nói: “Người nói có chứng cứ, mang đến ta xem xem.”

Hắn vừa dứt lời, Thẩm Ngạo đã duỗi một cước ra, không cần phân trần mà đạp tới, trúng giữa trái tim hắn, thoáng cái đã đá hắn ngã lộn trên mặt đất, Thẩm Ngạo dùng âm thanh lạnh lùng nói: “Muốn xem, cũng không tới phiên người!”

Người gác cổng đau nhức kêu một tiếng, ngửa mặt lên trời, lúc này ngược lại bắt đầu trung thực, trong lòng biết những người này không thể trêu vào, trong miệng kêu to: “Người chờ xem, đợi thái tử điện hạ đến rồi, sẽ thu thập các người.” Dứt lời, lập tức đi vào thông báo.

... ..

Triệu Hằng vẫn còn nói chuyện cùng Triệu Trụ, quan viên đến đây thăm hỏi hoàng tử, cũng đều chưa tản đi, vốn là nguyên rửa Thẩm Ngạo vài câu, phát hiện vô kế khả thi đối với Thẩm Ngạo kia, chỉ có sáng sớm ngày mai đi diện thánh, đòi hỏi một câu trả lời.

Đang nói, người gác cổng đầu kia liền khóc lóc mà tiến đến, Triệu Hằng chán ghét liếc nhìn người gác cổng quỳ rạp trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Tại đây không ai chết! Gào khóc cái gì?”

Triệu Hằng trị thuộc hạ rất nghiêm, tại Biện Kinh cũng là số một số hai, thân là thái tử, định cư Định Vương phủ, nhưng thời điểm ẩn nhẫn, cho nên phạm là người nhà, dám điều võ dương oai ở bên ngoài, đang sống bị đánh chết cũng không phải là không có, tên trông cửa mang cái dạng này chạy vào, lại là đang ở trước mặt phần đông huynh đệ và đại nhân, thật sự lại làm cho Triệu Hằng cảm thấy mất hết mặt mũi.

“Điện hạ, bất hảo, bên ngoài có rất nhiều binh đến, nói là Túc Vương mưu phản, muốn điện hạ giao Túc Vương ra, nếu không...nếu không...”

Mọi người trong phòng hít một hơi khí lạnh, Túc Vương Triệu Trụ trên giường, thật vất vả bình phục vài phần, liền hét lớn: “Mưu phản? Ta xem người mưu phản, chính là cái tên họ Thẩm kia... hoàng huynh...” Hắn đột nhiên cuộn cuộn khóc lớn: “Cái này nhất định là Thẩm Ngạo giả truyền Thánh mệnh, là muốn đưa ta vào chỗ chết...”

Thái Thao bỗng nhiên đứng dậy, nói: “Họ Thẩm kia điều binh từ nơi này? Vì cái gì Binh bộ bên này không nghe được động tĩnh? Tự tiện thay đổi quân đội, không có Xu Mật Viện, Binh bộ đưa văn dẫn, thì phải là tử tội!”

Rất nhiều người bầy mồm tám lưỡi mà thảo luận, nói: “Nếu Túc Vương điện hạ mưu phản, vậy Thẩm Ngạo hấn tính toán là cái gì?”

“Họ Thẩm khinh người quá đáng, đánh người không nói, hôm nay lại vẫn dám giả mạo chiếu chỉ, đến trình độ như vậy, chúng ta không thể nhượng bộ rồi, hôm nay là Túc Vương, ngày mai sẽ là ai? Thái tử điện hạ, sớm muộn gì cũng có một ngày, hấn dám đem binh giết vào Định Vương phủ.”

Triệu Hằng cười lạnh một tiếng: “Người không phải đã giết tới rồi sao? Chư vị còn không nghe hiểu hấn nói cái gì à? Không giao người, liền muốn đích thân mang binh tiến đến! Hừ, ta và Túc vương đều là huyết mạch ruột thịt của bệ hạ, ta lại muốn đi xem một chút, rốt cuộc là ai cho hấn lá gan!”

)

490. Chương 478: Sợ Hãi.

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 478: Sợ hãi.

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đi đến trước giường an ủi Triệu Trụ hai câu, lập tức mang theo người gác cổng đi ra ngoài, hoàng tử, quan viên bên trong hai mặt nhìn nhau, cũng có người muốn đi nhìn, nhưng do dự một chút, nghĩ đến chỗ đáng sợ của Thảm điền cuồng kia, lại đều ở lại.

Triệu Hằng đến cổng, gọi người mở cửa lớn, liền chứng kiến phía sau là giáo úy tầng tầng lớp lớp, đều cầm bó đuốc, nghiêm nghị bất động.

Triệu Hằng xoay chuyển ánh mắt, nhìn xem Thảm Ngạo, hai người liếc nhau, Triệu Hằng mỉm cười, chỉ là, nụ cười kia không có nửa phần thân thiện, nói: “Thảm đại nhân, chúng ta lại gặp mặt.”

Thảm Ngạo cười một ha ha tiếng, cũng mang dáng tươi cười, nói: “Đêm khuya quá rồi, điện hạ thứ tội, chỉ là Thảm mỗ nhận lệnh làm việc, không thể hàn huyên cùng điện hạ, điện hạ, xin giao Túc Vương ra đây, để cho Thảm mỗ bàn giao cho thái hậu.”

Triệu Hằng một bước cũng không nhường, nói: “Nghe nói, nếu ta không giao, Thảm đại nhân muốn mang binh nhập phủ?”

Thảm Ngạo chậm rãi nói: “Không vội, điện hạ còn có thời gian nửa nén hương để cân nhắc, chỉ là, thời gian vừa đến, Thảm mỗ sẽ đắc tội.”

Triệu Hằng cười ha ha một tiếng, nói: “Tốt, ta liền ở chỗ này chờ, xem ai có lá gan này.”

Không khí thoảng chốc hạ xuống điểm băng, hai người nhìn đối phương, dường như đang đo tính nhãn nại, Thảm Ngạo bình tĩnh như không, Triệu Hằng lạnh nhạt tự nhiên, đều không nói gì.

Đến lúc này, lời ong tiếng ve hiển nhiên đã biến thành dư thừa.

Cả giáo úy trải qua sa trường, trải qua rèn luyện kia cũng không nhịn được, cảm thấy không khí giờ phút này vô cùng yêu dị, một người là thái tử, một người là Thảm Thái Phó, hai người này, đều là nhân vật trọng yếu tuyệt đỉnh Đại Tổng triều, biểu hiện ra là chuyện trò vui vẻ, vui mừng tự nhiên, nhưng sâu trong hai đôi mắt thâm thúy kia, đều là sát cơ nặng nề.

“Đại nhân... đã đến giờ.”

Thảm Ngạo tiếc nuối, nói: “Phải không? Nhanh như vậy?” Lập tức hướng Triệu Hằng cười một tiếng, hỏi: “Điện hạ cân nhắc như thế nào? Là kháng chỉ bất tuân? Hay là giao người?”

Triệu Hằng cố ý nhìn vòm trời, ánh trăng sáng bóng, không nhịn được, nói: “Ngày tốt cảnh đẹp.”

Thảm Ngạo hướng Triệu Hằng, chấp tay hành lễ, vẫn là kính cẩn hỏi: “Thái tử điện hạ, hạ quan muốn hỏi, điện hạ có thể làm ra quyết định chưa?”

Mặt Triệu Hằng vốn bình thường, đột nhiên trở nên gay gắt, chậm rãi nói: “Có lẽ là mời Thảm đại nhân mang binh nhập phủ.”

Thảm Ngạo cong eo, tay ôm thành hình quả đấm: “Có lẽ là mời điện hạ giao người, hạ quan chỉ là người làm việc mà thôi, cần gì phải náo đến mức không bỏ qua?”

Triệu Hằng chấp hai tay sau lưng, con mắt không nhìn Thảm Ngạo, hừ lạnh một tiếng nói: “Định Vương phủ 134 miệng ăn, tất cả đều nghe Thảm đại nhân.”

Thảm Ngạo lắc đầu: “Nếu như thế, hạ quan đắc tội.” Hắn nâng người lên, lại không nhìn tới Triệu Hằng, kêu lên: “Cấm quân ở đâu?”

Trong bóng tối, ngàn vạn người hô ứng: “Nghe lệnh.”

Thẩm Ngạo nói: “Vây Định Vương phủ, bảo vệ gia quyến thái tử điện hạ.”

“Tuân mệnh!”

“Giáo úy ở đâu?”

“Nghe lệnh!”

“Theo ta vào phủ, đào ba thước đất, tìm ra Túc Vương!”

“Tuân mệnh!”

Ra lệnh một tiếng, trong bóng tối, vô số người bắt đầu khởi động, tiếng thở hổn hển, thanh âm giày rơi xuống đất, tiếng áo giáp ma sát ào ào truyền ra, trong bóng tối, đám người loáng thoáng nhảy vào Vương phủ, biến người bắt đầu khởi động như thủy triều, đẩy Triệu Hằng sang một bên.

Triệu Hằng lửa giận ngút trời mà quát to: “Ai dám làm càn!”

Chỉ là, lúc này, thanh âm của hắn đã bị biến người bao phủ, giáo úy lập tức chia làm nhiều đội, phá tung một đám sương phòng, lầu các, không chút khách khí mà bắt người, đề ra nghi vấn điều tra.

“Thẩm Ngạo, ngươi muốn mưu phản hả?” Mắt thấy những giáo úy kia muốn đi vào hậu trạch, Triệu Hằng tức giận đến mức cánh tay không nhịn được mà run rẩy, nghiêm nghị hét lớn, vô luận như thế nào, hắn cũng không nghĩ ra, Thẩm Ngạo lại thật sự lớn mật đến trình độ này.

Thẩm Ngạo không biết lúc nào đã hiện ra tại mi mắt Triệu Hằng, vẫn là bộ dạng lười biếng kia, nói: “Điện hạ thứ tội, hạ quan đã nói qua, đây là phụng mệnh làm việc, Túc Vương phản đã lộ, thái tử tư tàng phản tặc, hạ quan nhất định sẽ dâng tấu, thái tử cứ từ từ nghe.”

Triệu Hằng liên tục cười lạnh, nói: “Người nói Túc Vương mưu phản, có nhân chứng vật chứng không?”

Thẩm Ngạo khẽ mỉm cười nói: “Có!” Hắn nói đến đây, liền dừng một chút, lại mỉa mai: “Đáng tiếc, thái tử không có tư cách nghe!”

Triệu Hằng nhe răng cười nói: “Nói như vậy, chính là người bịa đặt rồi, ta hỏi lại ngươi, ngươi nói phụng chỉ làm việc, ý chỉ ở nơi nào, sắc phong ở nơi nào? Không có sắc phong, tự tiện điều binh vây Định Vương phủ, đây là tội diệt tộc.”

Thẩm Ngạo thở dài nói: “Ý chỉ thì không có.”

“Không có!” Triệu Hằng tiến lên một bước, cười đến lại càng dữ tợn: “Không có ý chỉ, ngươi dám bắt Túc Vương, dám vây Định Vương phủ?”

Thẩm Ngạo chậm rãi nói: “Chỉ là có cái này, còn phải mời điện hạ nhìn xem.” Dứt lời, lấy ra một khối ngọc bội từ trong tay áo, tiện tay nhét vào tay Triệu Hằng, nói: “Có cái này, có thể bắt Túc Vương hay không?”

Triệu Hằng mượn ánh mặt trăng nhìn ngọc bội, sắc mặt lập tức đột biến, lẩm bẩm: “Cái này... đây là thái hậu ...”

Thẩm Ngạo cắt ngang lời hắn: “Đây là ý chỉ, chỉ bằng cái này, ta nhận lệnh của thái hậu, đuổi bắt Túc Vương, tất cả bộ tất cả nha trong thành Biện Kinh, đều phải tuân theo. Điện hạ chớ quên, ngọc bội kia chính là vật tùy thân của tiên đế Thần Tông, đương kim bệ hạ nhập đại bảo, Quá Hoàng thái hậu cũng là dùng khối ngọc bội này, gọi người từ Vương phủ đi, từ nay về sau, ngọc bội rơi vào trong tay thái hậu, đây cũng là tín vật Thiên gia, giống như thánh chỉ, thái tử điện hạ còn có lời gì để nói...”

Triệu Hằng sợ run cả người, thoáng cái đã hồn lìa khỏi xác, trong tay ma sát ngọc bội, không thể tin, nói: “Thái hậu, vì sao phải bắt hoàng tôn mình?”

Thẩm Ngạo nhàn nhã nói: “Điện hạ có bất kỳ nghi vấn nào, đại khái có thể đến hỏi thái hậu.”

Triệu Hằng thở dài, sắc mặt tái nhợt mà thì thào nói: “Thân tình Thiên gia mỏng như tờ giấy... đường đường hoàng tử, còn không sánh bằng một người bên ngoài thần... người... người lập tức thu binh, ta giao Túc Vương ra!”

Đến lúc này, Triệu Hằng đột nhiên phát hiện, cái thân phận gọi là thái tử, tại trước mặt khối ngọc bội này, đúng là âm đạm thất sắc, Thẩm Ngạo tất nhiên là to gan lớn mật, bình vây Định Vương phủ, nhưng hắn há lại có thể không thồn qua, chỉ cần Thẩm Ngạo ấn định mình dấu phản tặc, cũng đủ để trong nội cung hạ chỉ răn dạy.

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: “Như thế nào? Thái tử điện hạ hồi tâm chuyển ý rồi sao?”

Triệu Hằng cắn môi, im lặng.

Thẩm Ngạo trong chớp mắt đã phân phó Hàn Thế Trung sau lưng: “Truyền lệnh, thu binh!”

Giáo úy dừng mãi như thủy triều, xông vào Định Vương phủ, đập phá cửa sổ nát nhừ, trời không ít hạ nhân Định Vương phủ lại, lúc này nghe được mệnh lệnh lui binh, lại lui ra ngoài như thủy triều, kỷ luật nghiêm minh, không có một tí đình trệ nào.

Thẩm Ngạo hướng Triệu Hằng thúc giục, nói: “Điện hạ, giao người ra đi!”

Triệu Hằng kéo bước chân đi, từng bước một trở lại hậu viện, bên kia đã có hoàng tử tới nghênh đón: “Hoàng huynh, đây là làm sao vậy? Vừa rồi ta nhìn thấy rất nhiều giáo úy...”

Triệu Hằng khoát khoát tay: “Đi, chuẩn bị một cỗ kiệu, mời lão Ngũ đi ra ngoài.”

“À...” Hoàng tử kia kinh ngạc hô nhỏ một tiếng, nói: “Cái này... như thế nào...”

“Nhanh đi!”

)

491. Chương 479: Tính Toán

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 479: Tính toán

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tin tức trong thành Biện Kinh truyền đi rất nhanh, động tĩnh trong đêm ngày hôm qua lớn như vậy, các vị đại nhân trong triều, không có một người nào được sống yên ổn, lúc nửa đêm kiệu mềm lui tới khắp nơi, hoặc là Môn phòng phía dưới liên tục truyền báo tin tức, có người thờ ơ lạnh nhạt, có người sinh lòng mừng thầm, có người lại là nôn nóng bất an.

Thẩm Ngạo tuy có quyền lợi thay đổi Tư Mã quân tư, nhưng trực tiếp vượt qua Môn hạ tỉnh, Xu Mật Viện, Binh bộ, như vậy, duy nhất khả năng là đã có thánh chỉ đi ra, vấn đề là, vì cái gì trong nội cung đột nhiên gây chiến? Đột nhiên đối động tay với Túc Vương?

Túc Vương ở trong mắt ba tỉnh lục bộ Cửu khanh, chỉ là một người có cũng như không vật, Triệu Trữ tuy quý vì hoàng tử, lại không thể ảnh hưởng triều cục, đột nhiên nói là mưu phản, thật sự không có người nào tin tưởng, nhưng, nếu là mưu phản, hắn có thể thay đổi được ai? Lại có ai nguyện ý nghe hắn sai khiến?

Vấn đề liên đi ra xa hơn, Túc Vương và thái tử gần đây luôn luôn giao hảo, đột nhiên an một tội mưu phản, dùng thân phận Túc Vương, hơn phân nửa chỉ là tòng phạm bị cưỡng bức, mà chủ mưu là ai đây?

Chỉ cần tưởng tượng cái này, trên sống lưng không ít người không tự giác chảy ra mồ hôi lạnh, thậm chí có người không khỏi đi đi lại lại trong phòng sách, lẩm bẩm nói: “Hắn là thái tử muốn đổi chủ?”

Có thể suy đoán ra cái này, cũng không khó, Đại Tổng là quốc gia trọng lễ nghi, chính là đánh cờ trong một phủ một huyện, đều là sóng gió cuộn cuộn, càng không nói đến Thiên gia, nếu là trong nội cung phát ra một tín hiệu, muốn bắt thái tử khai đao, cũng không loại trừ gõ Túc Vương trước, để dọa người to hơn.

Chỉ là, vì thế xe đổi chủ mà hi sinh rơi một người Túc Vương, lại có chút nói không thông, đã dính vào tội mưu phản, Túc Vương này chỉ sợ khó sống rồi, nhẹ thì là chịu tội cấm cửa, mà nặng thì chính là ban được chết, cũng không còn đường nào khác có thể đi, dù Túc Vương không được coi trọng như thế nào, dù sao cũng là hậu duệ thiên hoàng quý tộc, tuyệt đối không thể nào là tùy ý vứt đi.

Tưởng tượng như vậy, lại càng thêm hồ đồ rồi, phủ đệ quan viên Biện Kinh, phần lớn tập kết tại mấy chỗ lảng giềng gần nhau, mấy chỗ lảng giềng này thoáng chốc đã náo nhiệt lên.

Nguyên một đám bóng đen đi ra, phần lớn đều là hạ nhân ở phía trong chỗ quan viên sống, cầm danh thiếp đi bái phỏng bốn phía, khắp nơi đều là thám thính tin tức, có rất nhiều cuộc thảo luận kín giữa hai bên.

Còn có mấy Ngôn quan, trong lòng đang do dự, có phải là nên dâng một phong tấu chương, xin phế thái tử, cầm tánh mạng người này đi vật lộn độ sức, kiếm cái chức to hơn.

Chỉ là, ý nghĩ này cũng chỉ là thoáng tức thì hiện ra, không nói thời cuộc hiện tại còn chưa trong sáng, thánh ý cũng rất là khó dò, trong lúc mấu chốt này đưa mà đưa tấu lên triều, khó tránh khỏi sẽ bị đồng liêu hèn mọn.

Tưởng tượng như vậy, thật sự là khiến bên ngoài phở phở đờ đờ sát khí, ở phía trong chỗ quan viên ở, mỗi một người đều là con kiến đi trên chảo nóng.

Thái Kinh nửa đêm bị người đánh thức, niên kỷ của hắn già nua, nếu không xảy ra đại sự, hạ nhân cũng không dám kinh động hắn, chỉ là, bên ngoài xảy ra chuyện như vậy, hơn nữa Nhị lão gia Thái Thao vẫn còn ở trong Định Vương phủ, cả Thái phủ không có một người nào lấy được chủ ý, đành phải đánh thức Thái Kinh dậy.

Thái Kinh khốn đốn mà mặc quần áo, ngồi trong phòng nhỏ, chậm rì rì uống bát súp, tinh thần khôi phục vài phần, ánh mắt mới rơi vào trên người chủ sự quỳ dưới đất, chậm rì rì nói: “ Không cần phải sợ, không phải sợ, không xảy ra cái đại sự gì đâu.”

“ Lời nói cũng không thể nói như vậy, nhị lão gia vẫn còn đang ở Định Vương phủ, hôm nay Thẩm diên cuồng kia điều binh vây quanh Định Vương phủ, ai biết biết là sẽ xảy ra chuyện gì, có cần tiểu nhân mang theo tín vật của ngài, đi đến Định Vương phủ một chuyến hay không? Vô luận như thế nào, trước tiên cũng nên đón nhị lão gia trở về đã.”

Thái Kinh lắc đầu: “ Đều nói Thẩm Ngạo là diên cuồng, nhưng người xem động tác của hắn, đều là bản tên có nhảm trước, hắn mang binh vây quanh Định Vương phủ. Là muốn cho thấy thái độ của mình, đi về hướng Tam hoàng tử. Còn nữa, hắn có thể điều động quân đội Tư Mã tư, vậy nhất định là trong nội cung đã có người gạt đầu, cho nên mới dám không kiêng nể gì như thế. Hiện tại Thẩm Ngạo hướng thái tử thị uy, tuyệt đối không thể làm gì đối với Thao nhi, nếu không, lão phu đứng ra đấu võ đài cùng hắn, hắn sẽ không sợ sao? Đắc tội một người thái tử, đã là vạn bất đắc dĩ, hơn nữa lão phu thật sự đánh đến cá chết lưới rách, tất cả mọi người đều không có chỗ tốt.”

Lúc này, một người tiểu tỳ bưng chậu đồng và trà chén nhỏ tới cho Thái Kinh, Thái Kinh hít một hơi, tiếp tục nói: “ Chỉ là, không biết rốt cuộc Túc Vương phạm tội gì, lại đến tình trạng trong nội cung tức giận, chuyện này, ngay cả một điểm tin tức, trong nội cung cũng đều không lộ ra, ba tỉnh bên này cũng một điểm tiếng gió đều không có, nếu ta đoán không sai, sự tình Túc Vương phạm vào, rất không nhẹ, nhưng lại đang mang danh dự Thiên gia. Ai... làm sao lại làm ra loại sự tình này? Đường đường là hoàng tử. Cái thê thiếp gì, à không có? Làm gì đến nông nổi này.”

Thái Kinh có vẻ có chút đau lòng, Túc Vương không coi là cái gì trong mắt hắn, nhưng một người Túc Vương, bị người bắt được mái tóc, có thể làm ra một mảng lớn văn vẻ, lập tức lắc lắc đầu, nói: “ Mà thôi, chuyện này không liên quan gì đến chúng ta, Thao nhi bên kia, chờ ngày mai trở về, gọi hắn an phận một ít, lão phu biết rõ hắn, chịu tội lâu như vậy, trong lòng khẳng định không thoải mái, muốn lung lay thoáng một tý, chỉ là lúc này, đã không giống ngày xưa nữa rồi.”

Nghe xong lời nói chắc chắn của Thái Kinh, chủ sự nói: “Vậy thì tiểu nhân an tâm rồi, chỉ cần nhị lão gia không có việc gì là tốt rồi, Thái sư có phải là nên chợp mắt, ngày mai tiểu nhân sẽ đi Môn hạ tỉnh bên kia nói một chút, xin nghỉ một ngày vì Thái sư.”

Thái Kinh khoát khoát tay, nói: “Lúc này có lẽ là cẩn thận hơn một chút thì tốt hơn, ta ngồi một lát nữa.”

Chủ sự cũng không nói gì nữa, đứng lên, cẩn thận từng li từng tí mà đứng tại bên cửa, Thái Kinh nằm ngửa tại trên mặt ghế thái sư, đóng mắt lại, không biết là đang ngủ hay là đang suy nghĩ tâm sự, không phát ra một điểm thanh âm.

Cũng không biết trải qua bao lâu, người gác cổng bên kia truyền ra động tĩnh, trên mặt chủ sự vui vẻ, nói: “Chớ không phải là nhị lão gia đã trở lại chứ? Tiểu nhân xin đi đón!”

Thái Kinh hàm hàm hồ hồ mà ừ một tiếng, bên kia liền truyền ra tiếng bước chân của Thái Thao, Thái Thao cúi người tiến đến, thấy Thái Kinh, lập tức hành lễ: “Cha, ngài còn chưa ngủ?”

Hai con người Thái Kinh mở ra một đường, liếc nhìn Thái Thao, nói: “Động tĩnh lớn như vậy, người nào có tâm tư ngủ? Người ngồi xuống, ta có lời muốn nói với người.”

Thái Thao tìm vị trí ngồi xuống, không đợi Thái Kinh lên tiếng, đã bắt đầu nổi giận dùm dùm, nói: “Chuyện này, cha chắc hẳn đã biết rồi, Thẩm Ngạo kia thật sự là ăn được tim gấu gan báo, hôm nay Túc Vương đã bị hắn mang đến học đường dạy võ, thái tử bên kia vẫn còn rất tức giận. Đường đường thái tử và tông vương, lại cũng bị bức đến mức này, cha, lúc này người nên đứng ra một tý, ngài đứng đầu bách quan trong triều, tỏ vẻ thái độ bề ngoài thoáng một tý cũng tốt.”

Thái Kinh cười ha ha, nói: “Bề ngoài cái gì thái độ? Đi đối nghịch với nội cung? Người thực sự cho rằng không có người trong nội cung bày mưu đặt kế, Thẩm Ngạo dám bắt Túc Vương?”

Thái Thao sừng sốt một chút, nói: “Đó cũng là Thẩm Ngạo dùng lời gièm pha, Túc Vương mưu phản? Hừ, chuyện đáng chê cười.”

Thái Kinh không khỏi lắc đầu, đưa con trai này, chẳng những không sánh bằng chính mình, chính là huynh trưởng hôm nay chịu tội kia, cũng không sánh bằng, có lẽ là đợi trong nhà thời gian quá lâu, không biết triều đình hôm nay hiểm ác.

Nghĩ nghĩ, liền muốn khai đạo cho hắn, nói: “Trong nội cung muốn trị tội, mưu phản chỉ là lý do, Túc Vương đã không thể ở lại tôn thất, cái này là chính bản thân hắn làm ra nghiệt, chẳng trách được người khác, về phần Thẩm Ngạo kia, chẳng qua là mượn cái này làm văn, bắt Túc Vương, hướng thái tử lập uy mà thôi.”

Thái Thao nói: “Túc Vương không phải mưu phản, vậy thì gì cái gì mà làm cho trong nội cung không tha hắn?”

Thái Kinh tận lực che giấu chút ít suy đoán của mình, nói: “Chuyện này là thủ đoạn xử lý của Thẩm Ngạo, ta nào biết được rõ ràng.”

Thái Thao nhướn mày nghĩ nghĩ, nắm chặt nắm tay thành quả đấm, nói: “Bên ngoài đều không có tin tức, duy chỉ có Thẩm Ngạo đi làm việc, xem ra, Thẩm Ngạo thân thuộc với vua, quả nhiên là không người nào rung chuyển nổi rồi, ai, trong nội cung không đưa tin tức cho triều đình, cũng nên nói một tiếng cho cha biết rõ, tốt xấu cũng để cho chúng ta cũng chuẩn bị.”

Phụ tử nói một hồi, Thái Kinh đã mệt mỏi, gọi Thái Thao đi nghỉ tạm trước, hắn ngồi một lúc nữa, Thái Thao không dám nói gì, cáo từ mà đi.

Thái Kinh không chút sút mẻ mà ngồi ở trên mặt ghế, một đôi mắt đục ngầu nhìn chăm chăm vào ánh nến chập chờn kia, như có điều suy nghĩ.

... ..

Trước cổng chính sơn son, kiệu mềm cẩn thận từng li từng tí mà dừng lại, vốn là có một đầy tớ nhà quan đi gõ cửa, đợi cái cửa kia mở ra một khe hở, người gác cổng bên trong và đầy tớ nhà quan gõ cửa bên ngoài

hiển nhiên là nhận ra nhau, ở dưới ánh sáng mờ hồ của đèn lồng, trao đổi cái ánh mắt, người gác cổng lập tức hiểu ý, mang đèn lồng Vương phủ đi ra, đi đến mềm bên kiệu, thấp giọng nói: “ Điện hạ...”

Bên trong ừ một tiếng, mới một người ăn mặc tầm thường, đeo khăn chít đầu mới chậm rãi chui ra khỏi kiệu, người tới tuổi chừng trên dưới hai mươi, ngày thường rất tuấn lãng, trong tay đang đưa một cây quạt tầm thường, hướng người gác cổng kia, gật đầu một cái, hỏi: “ Như thế nào? Một đêm đều không ngủ, làm khó người, xem xem hoàng huynh có phải là đã ngủ lại rồi hay chưa?”

Người gác cổng khom người đáp: “ Còn đang ở trong thư phòng vẽ tranh, nói là đáp ứng Thanh Hà quận chúa, muốn đưa một bức họa cho nàng.”

Có người nói: “ Thanh Hà chỉ biết khi dễ hoàng huynh, đổi lại là ta, nếu nàng tới hướng ta đòi tranh vẽ, ta lập tức vẽ một con rùa cho nàng.” , nói xong, chính mình cũng nhin không được mà nở nụ cười.

Người gác cổng kia nghĩ: “ Tân vương điện hạ đệ đệ là cùng mẹ với Tam hoàng tử, nhưng tính tình lại khác hẳn.”

Sau đó, liền dẫn người vào phủ.

Thư phòng Tam hoàng tử Triệu Giai rất sạch sẽ, trên giá sách cũng không chất đống quá nhiều sách, ngược lại, trên bàn bày đầy các loại sách cổ, giấy bút, hẳn hết sức chuyên chú vẽ tranh, một người đầy tớ nhà quan bên cạnh cẩn thận từng li từng tí, điều chỉnh dầu cho ngọn đèn liếm láp, bên ngoài thư phòng, tiếng bước chân xa xa truyền đến.

Triệu Giai nâng người lên, lắc đầu thở dài nhìn bức tranh: “ Đáng tiếc, đáng tiếc...” .

Sau đó gọi người thu bức vẽ lại trước, để bút mực vào ống đựng bút, lập tức, cửa thư phòng mở ra, có người cười hì hì tiến đến, nói: “ Hoàng huynh, tin tức tốt.”

Triệu Giai ngồi xuống, sờ lên râu dưới cằm, khẽ cười nói: “ Ta chỉ biết người sẽ đến, ngồi xuống đi.” , người tới chính là Tân vương Triệu Thực, mẫu phi Chung Dục của Triệu Giai có ba đứa con, Triệu Giai lớn tuổi nhất, Triệu Thực thứ tử, còn có một Trần Quốc công Triệu Cơ nhỏ tuổi nhất, còn chưa tới niên kỷ trưởng thành.

Triệu Thực ngồi xuống có vẻ rất tùy ý, nói: “ Hoàng huynh cũng biết tin tức rồi sao?” .

Triệu Giai gật đầu gật đầu: “ Biết rõ một ít, lần này lão Ngũ chạy trời không khỏi nắng.”

Triệu Thực lắc đầu: “ Muốn trách thì trách chính hần, mưu phản là tội lớn, nghe nói lại có bằng chứng, đến tình trạng hôm nay, cũng là hần đáng đời.”

Triệu Giai từ chối cho ý kiến, cười cười, nói: “ Thẩm Ngạo làm một chuyến này lại rất gọn gàng, ngay cả Định Vương phủ cũng dám xông tới, người này là văn võ toàn tài, lại thắng tại chỗ quả quyết, tương lai hẳn là một nhân vật phong vân.”

Triệu Thực rất có thâm ý liếc nhìn Triệu Giai, nói: “ Hoàng huynh nghĩ, Thẩm Ngạo kia đã đắc tội thái tử đến trình độ như vậy, dụng ý là cái gì?”

Triệu Giai cười nói: “ Tâm tư của hần, ta hiểu, hãy chờ xem, ngày mai mới là thời điểm đặc sắc nhất, thái tử bên kia còn chưa có tin tức gì sao?”

Triệu Thực nói: “ Có là có, nghe nói là ngày mai muốn dẫn người vào cung, đi cầu tình vì Túc Vương.”

Triệu Thực cười nhạt một tiếng, nói: “ Trong nội cung ban cho Túc Vương An tội mưu phản, đã xếp hần vào tội ác tày trời, cầu tình có làm được cái gì, nói không chừng còn là mặt mũi dính đầy tro, thái tử bình thường rất thâm trầm, rất cẩn thận, lúc này đây lại hồ đồ rồi.”

Triệu Giai lắc đầu, nói: “ Không phải hần hồ đồ, mà là không thể làm gì, Ngũ hoàng tử và hần, như xương với gân, ở phía trong Thái tử đảng, Ngũ hoàng tử là người đáng tin nhất, tối nay hần nộp Ngũ hoàng tử ra ngoài, đã làm cho tâm người ta mất rồi, nếu là lại điềm nhiên như không có việc gì, người khác sẽ nghĩ như thế nào? Cái thành Biện Kinh này có bao nhiêu tôn thất, đại thần, đều nhìn hần, nếu để cho người biết thái tử vô tình như thế, ai nguyện ý cam tâm cống hiến vì hần? Cho nên, mặc kệ Túc Vương cái tội gì,

trong nội cung rốt cuộc là tâm ý gì, thái tử cũng nhất định phải ra mặt, buộc tội Thẩm Ngạo, cầu tình vì Túc Vương, trận trò chơi này, vẫn chỉ là bắt đầu đầu rồi, trò hay chính thức là ở phía sau.”

Lúc này, Triệu Giai thoáng cái trở nên vô cùng cơ trí, môi mỏng nhẹ nhàng động, mang theo một ít vẻ giống như cười mà không phải cười, Triệu Thực nghĩ nghĩ, hỏi: “ Ngày mai chúng ta làm sao bây giờ?”

Triệu Giai vuốt bàn, chậm rãi nói: “ Chúng ta cũng đi cầu tình, bất kể thế nào nói, Túc Vương cũng là huynh đệ của chúng ta, chỉ đứng nhìn, người khác sẽ nghĩ như thế nào? Còn nữa, tuy Túc Vương và ta không hòa thuận, nhưng là thân thể của hắn...”

Triệu Giai thở dài một hơi, mang theo một bộ do dự cực giống Triệu Cát, chậm rãi nói: “ Cứ làm hết tâm ý của mình đi.”

Ánh mặt trăng và ánh nến nhu nhược dung hợp thành một mảnh lơ mơ, loáng thoáng, mờ lung, ánh sáng vô đường có vài phần ảm đạm, rồi lại không mấy rõ ràng.

Triệu Trụ ngồi ở trên gấm đôn, đóng mắt lại, trầm mặc không nói.

Đến lúc này, hắn đã ý thức được, vấn đề không phải đơn giản là mưu phản, mà là...

Thẩm Ngạo nhàn nhạt cười, nhìn hắn, chậm rãi ngồi đối diện ở Triệu Trụ, cũng không vội đặt câu hỏi, mà chỉ bưng trà, chậm rãi uống, vẫn không quên phân phó giáo úy bên cạnh thân một câu: “ Bụng ta hơi đói, đi gọi người chuẩn bị một ít đồ ăn.”

Lập tức, Thẩm Ngạo đánh giá Triệu Trụ, nói: “ Túc Vương có lời gì muốn nói không?”

Triệu Trụ cười lạnh một tiếng, nghiêng mặt đi.

Thẩm Ngạo nói: “ Người không nói? Tốt, vậy để cho ta nói, ngươi và Trần phu nhân có tư tình từ lúc nào?”

Hai vai Triệu Trụ run rẩy, kinh ngạc ngẩng con mắt lên, nói: “ Ngươi... mới bày bịp gì đó.”

Thẩm Ngạo thở dài nói: “ Không nên chối cãi, khăn hương Trần phu nhân đưa cho ngươi, đã ở trong tay ta, hướng hồ... Trần phu nhân cũng đã thú nhận, nếu không, dùng thân phận hoàng tử của ngươi, ai dám đơn giản vây quanh Định Vương phủ, bắt ngươi tới nơi này?”

Triệu Trụ cười lạnh nói: “ Nàng... không thể thú nhận ta.”

)

492. Chương 480: Xấu hổ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 480: Xấu hổ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Một câu nói kia giống như là tự mình cung khai, Thẩm Ngạo cũng không có bao nhiêu đồng tình đối với đôi uyên ương này, tuy có thể chơi tình yêu, nhưng đến trình độ này, cũng là bọn hắn gieo gió gặt bão.

Thẩm Ngạo giương mắt lên, nhìn về phía tiến sĩ ghi chép bên kia, nói: “ Những lời này, nhớ rõ ràng.” Sau đó tiếp tục hỏi Triệu Trụ: “ Điện hạ cũng biết sự việc đã bại lộ, chính là tử tội?”

Triệu Trụ lúc này lại lạnh nhạt, khinh thường liếc nhìn Thẩm Ngạo, không lên tiếng.

Thẩm Ngạo thản nhiên nói: “ Người có từng nghĩ tới, người hại chết không chỉ là chính mình, càng có rất nhiều người chôn cùng người, nói thí dụ như đứa trẻ trong bụng Trần phu nhân và nàng.”

Thần sắc Triệu Tru bỗng nhúc nhích, lập tức hừ lạnh, nói: “ Chuyện cho tới bây giờ, không còn lời nào để nói.”

Thẩm Ngạo nói: “ Người không muốn nói, ta cũng không có hào hứng, diện hạ cứ ở này nghỉ ngơi.”Dứt lời, hần bỗng nhiên đứng dậy, đi ra ngoài Minh Võ đường.

Ánh mặt trăng ảm đạm rơi trên nóc doanh trại, Thẩm Ngạo nhìn ánh trăng, tâm tình có chút trầm trọng, lúc này, hần đột nhiên hiểu về Triệu Cát rồi, đối với quân vương mà nói, chính là thân như phụ tử, thì ra cũng là không thể tin.

Hần đi tới chỗ nào, có một đội giáo úy tiền hô hậu ủng, Thẩm Ngạo chấp tay đi một bước, giáo úy phía sau liền lách ca lách cách đuổi theo một bước, Thẩm Ngạo không khỏi cười khỏ, quay đầu lại nói: “ Đi theo ta làm cái gì? Chớ không phải là vừa rồi ta gọi người đi chuẩn bị rượu và thức ăn, các người cũng muốn ăn uống miễn phí đấy chứ?”

Mặt giáo úy băng bó, không nói lời nào.

Thẩm Ngạo lắc đầu, tiếp tục đi lên phía trước, bọn hần vẫn đuổi theo, một người trong đó nói: “ Hàn huấn luyện viên phân phó, nói lúc này là thời buổi rối loạn, chúng ta phải cảnh giác.”

Thẩm Ngạo nhếch miệng nói: “ Nói cũng đúng, trò hay vẫn còn phía sau.”Dứt lời, lại khôi phục bộ dạng không sợ hãi kia, đuổi lưng một cái, nói: “ Ta mệt mỏi, tối nay liền ở lại chỗ này nghỉ ngơi một chút, đi, thu thập một gian doanh trại cho ta ngủ!”

Một đêm này, Thẩm Ngạo ngủ không ngon, trong lúc u mê, nghe được tiếng thao luyện vang lên bên ngoài, đành xoay người dậy, gọi người dắt ngựa, mang theo một đội giáo úy, thay đổi một thân triều phục sạch sẽ, ăn được chút ít điểm tâm, hướng Vân Vân nói: “ Trong phủ gần đây có sao không? Mấy ngày nay ta loay hoay, rất nhiều sự tình không kịp hỏi.”

Vân Vân nói: “ Sự tình trong nhà có chúng ta lo liệu, phu quân cứ yên tâm.”

Thẩm Ngạo bắt lấy tay nàng, muốn nói vài lời an ủi, nhất thời không nói được gì, lắc đầu, trong lòng nghĩ: “ Công phu dùi dằm càng ngày càng không có tiến triển, tay nghề ăn cơm cũng bị mất, thế này thì chết đói à?”

Vân Vân thấy hần do dự, liền cười nói: “ Phu quân, nên vào triều rồi, có lời gì thì trở về rồi nói sau.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, đứng dậy vào triều.

Đến Chính Đức môn, nghe nói hôm nay quần thần khẩn cầu nghị triều, hoàng thượng bên kia đã gật đầu, quần thần chờ ở Giảng Võ trong điện, Thẩm Ngạo đến Giảng Võ điện, vừa mới bước vào cánh cửa, liền chứng kiến vô số ánh mắt nhìn qua hướng mình, hần như không có việc gì, đi vào trong điện, tìm vị trí đứng lại.

Lúc sau đã không còn sớm, hoàng thượng bên kia chậm chạp không thấy tới, triều thần nghị luận ào ào, thanh âm xì xào bàn tán vang lên.

Thời điểm tất cả người đợi nóng lòng, sắc mặt Dương Tiễn ngưng trọng, ánh mắt bắn khoản một chút trong đám người, dắt cuống hống nói: “ Thẩm Ngạo, theo nô gia đến, thái hậu cho mời.”

Thẩm Ngạo lại một lần thành tiêu điểm của tất cả mọi người, Thẩm Ngạo hướng Dương Tiễn gật đầu, liền theo Dương Tiễn đi ra khỏi điện.

Dương Tiễn dẫn đường phía trước, thuận đường hỏi: “ Rốt cuộc là chuyện gì? Ngay cả hoàng thượng cũng bị gọi vào cung Cảnh Thái quý hơn một canh giờ, các hoàng tử quý đầy đất, đều cầu tình vì Túc Vương.”

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, cũng không dấu diếm hần, thấp giọng nói: “ Có người làm loạn.”

Dương Tiễn nghe xong, sắc mặt bỗng nhiên trở nên khấn trương, nhìn bốn phía một cái, mới cẩn thận nói: “ Chuyện này, ai cũng không nên nói, họa là từ ở miệng mà ra.”

Thẩm Ngạo vừa đi vừa nói: “ Ta ở đâu không biết, nhưng nhạc phụ thì khác.”

Dương Tiễn gật đầu, nói: “ Khó trách thái hậu phát nộ, nghe nói ngay cả Quá Hoàng thái hậu cũng đến, đã biết tin tức, còn có Trần phu nhân bên kia, đột nhiên lại bị nữ quan giám thị.”

Thẩm Ngạo nói: “ Trước mắt, ý tứ hai thái hậu hơn phân nửa là muốn giải quyết dứt khoát, các hoàng tử cầu tình vì Túc Vương, Quá Hoàng thái hậu và thái hậu bên kia nhất định rất tức giận, đối với thái hậu, đối với hoàng thượng, nhạc phụ cũng không phải nói cái gì, chú ý hầu hạ là được.”

Dương Tiễn ung dung cười nói: “ Nô gia biết phải làm sao, chúng ta đi nhanh một ít, thái hậu bên kia chắc hẳn rất nóng nảy.”

Đến ngoài cung Cảnh Thái, liền nhìn thấy các hoàng tử ã quỳ đầy đất, các hoàng tử thấy có người đi tới, ào ào đưa mắt sang đây xem, thấy người tới là Thẩm Ngạo, có nghiêng răng nghiêng lợi, có sắc mặt bình thản, một người hoàng tử niên kỷ còn nhỏ chỉ vào hắn, nói: “ Đúng là hắn bắt hoàng huynh.”

Thẩm Ngạo chẳng muốn phản ứng đám bọn họ, chỉ liếc Triệu Giai một cái, lập tức cất cao giọng nói: “ Vi thần Thẩm Ngạo cầu kiến.”

Kính Đức đợi ở ngoài cung, nóng nảy đi tới nói: “ Thẩm đại nhân, không cần cầu kiến, mau vào đi thôi, thái hậu đã muốn thúc hỏi qua mấy lần.”

Thẩm Ngạo cất bước đi vào, cảm thấy trong cung xưa nay náo nhiệt đã biến thành lạnh như băng, sau màn che, là thái hậu hai cung ngồi ở trên giường, Triệu Cát thì quỳ gối dưới giường, sắc mặt uể oải, ánh mắt phức tạp.

Thẩm Ngạo hạ bái: “ Thần Thẩm Ngạo bái kiến Quá Hoàng thái hậu, bái kiến thái hậu nương nương, bái kiến bệ hạ.”

Quá Hoàng thái hậu nói: “ Túc Vương ở nơi nào?”

Thẩm Ngạo nói: “ Hôm qua đã bắt, tại học đường dạy võ.”

Quá Hoàng thái hậu nói: “ Chuyện này ngươi xử lý rất khá, chỉ là có chút giống trống khua chiêng .”

Thẩm Ngạo liếc nhìn Triệu Cát, nói: “ Vi thần cho rằng, phải lớn tiếng dọa người, bắt Túc Vương, phải dùng tội mưu phản, dùng tội mưu phản bắt người, nếu không giống trống khua chiêng, chỉ sợ cũng khó có thể phục người.”

Thái hậu gật gật đầu, nói với Quá Hoàng thái hậu: “ Người bị bắt là tốt rồi, Thẩm Ngạo, ngươi qua một bên đi.”

Thẩm Ngạo ngoan ngoãn mà quỳ qua một bên, trong lòng rất là áp lực.

Sắc mặt Triệu Cát tái nhợt, hướng hai thái hậu dập đầu, nói: “ Nhi thần muôn lần chết, quân giáo các hoàng tử không nghiêm, lại dẫn đến sự tình này, làm tổ tông hổ thẹn...”

Thái hậu chậm rãi nói: “ Thỉnh tội liền miễn đi, cũng may kịp thời phát hiện, nếu không sẽ hậu họa vô cùng.”Dứt lời, liền tiếp tục nói: “ Sự tình hôm nay, bệ hạ muốn xử trí như thế nào?”

Triệu Cát nói: “ Toàn bộ bằng vào mẫu hậu.”

Thái hậu nói: “ Trần phu nhân không thể lưu lại, ban được chết, về phần Triệu Trữ, hắn là con của ngươi, là cháu ai gia, nhưng làm ra sự tình bức này, là chính bản thân hắn muốn chết, đến trình độ này, cũng không có gì để nói, chứng cứ vô cùng xác thực, cũng ban được chết.”

Triệu Cát không nói lời nào, thực sự không phản bác, Quá Hoàng thái hậu nói: “ Bệ hạ, Thiên gia không phải việc nhỏ, chuyện cho tới bây giờ, liền án lấy ý tứ thái hậu đi làm đi!”

Triệu Cát đắng chát nói: “ Nhi thần không bắt bẻ, là nhi thần sơ sẩy, mẫu hậu làm như vậy, cũng là suy nghĩ vì nhi thần, nhi thần sẽ hạ thánh chỉ, trị Triệu Trữ tội mưu phản.”

Thái hậu tiếp tục nói: “ May mắn có Thẩm Ngạo, chuyện này càng ít người biết rõ càng tốt, có lẽ là do Thẩm Ngạo đến xử trí, Thẩm Ngạo, như thế này, ngươi liền lấy thánh chỉ, lập tức đi làm.”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Vi thần hiểu.”

Hai cung thái hậu phân phó không sai biệt lắm, thái hậu đột nhiên hỏi: “Các hoàng tử đều cầu tình vì Triệu Trụ?”

Thẩm Ngạo trầm mặc một tít, nói: “Vâng, các hoàng tử tình thâm như tay chân, lại không rõ ý tưởng...”

Thái hậu lạnh lùng nói: “Bọn hần đây là thổ chết hồ bi, nguyện ý quỳ, liền để cho bọn họ quỳ, ai gia hôm nay đã ban ý chỉ xuống, hậu cung bên này, trừ phi ngày tết, hoặc là ai gia cho gọi, ai cũng không được tùy ý bước vào hậu cung.”

Ngữ khí Quá Hoàng thái hậu ngược lại rất bình thản, một mỗi nói: “Bệ hạ và Thẩm đại nhân đi xử lý sự tình phía sau, không cần phải trì hoãn nữa.”

Triệu Cát đứng lên, dẫn Thẩm Ngạo ra khỏi Cảnh Thái cung, bên ngoài, hoàng tử chứng kiến Triệu Cát và Thẩm Ngạo đi ra, ào ào hướng Triệu Cát hành lễ nói: “Nhi thần bái kiến phụ hoàng.”

Triệu Cát xanh mặt, không để ý tới bọn hần, nhìn cũng không nguyện nhìn, một đường im lặng mà dẫn Thẩm Ngạo đến Văn Cảnh các, ngồi xuống, thất thần một hồi, đột nhiên nhìn Thẩm Ngạo, lại rụt ánh mắt về lại, Thẩm Ngạo cũng gục đầu xuống, nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải.

Không khí xấu hổ qua đi, Thẩm Ngạo mới chậm rãi mà giải thích: “Bệ hạ, vi thần vốn muốn thông báo trước một tít, nhưng lúc trong tay không có chứng cứ, sợ bệ hạ sẽ lo lắng, huống hồ... vi thần...”

Triệu Cát giận dữ nói: “Trẫm biết rõ, đổi lại là Trẫm, cũng không biết mở miệng như thế nào, người bốn phía đi truy bắt Túc Vương, chắc hẳn không ít tông vương, hoàng tử ghi hận trong lòng đối với người.”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Vi thần chỉ là một người, thần tử của bệ hạ, tông vương và hoàng tử đối đãi vi thần như thế nào, vi thần cũng không ngại.”

Triệu Cát đột nhiên xấu hổ, cười một tiếng: “Hiện tại trong lòng Trẫm rất loạn, đột nhiên cảm giác trời sắp sụp đổ xuống.”

Thẩm Ngạo muốn an ủi hần vài câu, lại lấy mấy ví dụ thánh minh quân có hậu cung làm loạn, hơi kém muốn bật thốt lên, nói ra điển cố Đường Thái Tông và Vũ Mị Nương, nghĩ lại, lúc này dẫn ra cái này, giống như hơi bị bốc phét, cho nên lặng yên không lên tiếng, tìm cái găm đôn ngồi xuống.

)

493. Chương 481: Làm Loạn

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 481: Làm loạn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo chậm rãi nói: “Bệ hạ, phải giải quyết dứt khoát, trước mắt Túc Vương phải bị xử trí, nhưng đại thần xin tha cho hần, không phải là số ít.”

Sự tình rất rõ ràng, trong nội cung là muốn dàn xếp ổn thỏa, tùy tiện an bài tội danh, xử trí Túc Vương, nhưng bất kể là cái tội danh gì, hoàng tử và đám đại thần không rõ ý tưởng, nhất định là sẽ muốn ồn ào, cái này náo loạn lên, vô cùng có khả năng sẽ chấn động gièm pha bên trong ra.

Trong nội cung, đây là tối kỵ bên trong tối kỵ, Đại Tổng dùng thành tựu về văn hoá giáo dục để trị thiên hạ, cái văn này, chính là chỉ trung hiếu lễ nghi, hoàng tử gian dâm hậu cung, Thiên gia còn có cái thể diện gì để nói chuyện trung hiếu?

Giải quyết dứt khoát, những lời này rất đúng với tâm khảm Triệu Cát, sắc mặt hắn trầm trọng, bỗng nhiên bắt đầu trở nên cơ trí, Triệu Cát cũng không phải không thông minh, chỉ là không muốn đi đối mặt với các vấn đề mà thôi, một khi việc này liên quan đến lợi ích thiết thân của hắn, hắn cũng sẽ bắt đầu trở nên vô cùng quả quyết, con mắt của hắn lóe lên một cái, trầm ngâm nói: “ Người cứ nói đi!”

Thẩm Ngạo nói: “ Người cầu tình vì Túc Vương rất nhiều, một khi không thể ngăn chặn, cuối cùng sẽ để cho người tham dự trở nên càng ngày càng nhiều, đến lúc đó, thực sự đến tình trạng nghìn vạn người ủng hộ, liền không dễ lắm.

Cho nên phải ban cho bọn hắn một kích lôi đình, hạ chiếu quần thần không cho phép nói ra chữ Túc Vương, nên trị tội thì trị tội, nên cưỡng chế về hưu thì cưỡng chế về hưu, phải tránh, chính là ướm át bần thiêu, phải làm cho bọn họ chứng kiến, bệ hạ bên này đã định chủ ý, làm cho bọn họ biết rõ, Túc Vương chính là nghịch lân của bệ hạ, không thể ngỗ nghịch.

Người, một khi không có gì tốt, sẽ không làm, ít nhất tại ngoài sáng, trước tiên có thể trấn trụ cục diện, một phương diện khác, bệ hạ ứng lập tức hạ chỉ, nói rõ muốn tiếp tục đuổi cứu Túc Vương về tội phản án, bắt hết vây cánh Túc Vương, có tài không chế, thử hỏi, ai còn dám hồ ngôn loạn ngữ?”

Triệu Cát gật đầu, nói: “ Chiêu thức ấy, có tài không chế tuyệt hảo, ai đứng ra nói chuyện vì Túc Vương, cũng lo lắng sẽ trở thành vây cánh của nghịch tử kia.”

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “ Khó giải quyết chính là hoàng tử bên kia, nếu nói là các hoàng tử và Túc Vương có cái gì liên quan, đó là lời nói vô căn cứ, tuy Túc Vương sai lầm lớn, nhưng những hoàng tử khác có lẽ là vẫn rất tốt, cốt nhục thân tình, bọn hắn không rõ sự tình ngọn nguồn, tùy tiện thỉnh tội cầu tình vì Túc Vương, đó cũng là hợp tình lý. Muốn làm cho bọn họ không mở miệng, còn phải cần bệ hạ bên này ra mặt mới được, nên trấn an thì trấn an, nên chinh đồn thì chinh đồn.”

Triệu Cát trầm mặc một tý, lát sau mới nói: “ Trăm ngày thường quần giáo rất sơ sài đối với bọn họ, bây giờ nên từ từ chinh đồn một chút. Trăm sợ nhất, chính là lời đồn đại phổ phưởng, trên đời không có tường nào không lọt gió, các triều đại đổi thay, bao nhiêu bí sự trong nội cung, còn không phải náo loạn đến dư luận xôn xao? Có cần cho phủ Kinh Triệu bên kia ám chỉ thoáng một tý, để cho bọn họ giết một người, răn trăm người, bắt mấy tên hồ ngôn loạn ngữ trên phố phường hay không?”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “ Như thế, đây chẳng phải là không đánh đã khai sao? Bệ hạ vạn lần không được làm như vậy, vì thần lại có một biện pháp.”

Triệu Cát thở dài nói: “ Người nói đi.”

“ Lấy độc trị độc, bệ hạ, cùng với lại để cho lời đồn chảy ra, không bằng tự chúng ta truyền lời đồn đi trước tiên, Thụy Nhã Nhã Xã San bên kia, có thể cố ý viết ra một ít bí văn, nói Túc Vương thuở nhỏ mất mẫu phi, làm người có chút cổ quái, lại tin yêu đạo giết giây, vừa rồi sinh ra tâm mưu phản, đương nhiên, chỉ nói cái này, người trên phố phường cũng không trở thành quá cảm thấy hứng thú, tốt nhất là tăng thêm một ít nữ tử, các loại trò chơi luyến ái..., tin đồn thú vị vậy thì càng hoàn mỹ, chỉ cần cần chết tội mưu phản, danh dự trong nội cung mới có thể bảo toàn.”

Triệu Cát thở dài: “ Vu oan Túc Vương, lúc đó há chẳng phải nói Trăm quần giáo không tốt sao?”

Thẩm Ngạo nói: “ Cha mẹ sinh con trời sinh tính, chín người mười ý, Đại hoàng tử đồn hậu biết lẽ, Tam hoàng tử tài năng phủ thiên hạ, xuất hiện một người nghịch tử không nên thân, cũng không coi là cái gì.

Không bằng như vậy, cứ để cho Túc Vương dính vào Thiên Nhất Đạo, nói yêu nhân Thiên Nhất Đạo đầu độc Túc Vương, tính tình Túc Vương đại biến, cứ làm như thế, đến lúc đó, gọi Thụy Nhã Nhã Xã San tạo lời đồn ra trước, chỉ cần không phải tin tức quan phủ thả ra, phố phường tất nhiên tin tưởng không nghi ngờ.”

Triệu Cát suy nghĩ một chút, nói: “ Việc này liền theo như người nói để đi làm, câu chuyện này, liền do biểu đệ của người tự mình chủ bút, đưa đến đây cho Trăm xem trước, sau đó hãy phát ra ngoài.”

Đợi Thẩm Ngạo nói một tiếng tuân chỉ, Triệu Cát thở dài: “ Đêm qua, người vây quanh Định Vương phủ, xem như đã đắc tội Đại hoàng tử.”

Thẩm Ngạo lập tức nói: “ Vi thần đã sớm nói qua, vi thần chỉ là một thần tử của bệ hạ, làm việc gì, cũng chỉ phụ trách vì bệ hạ, Túc Vương mưu phản, phải dùng thủ đoạn lôi đình, lại để cho tất cả mọi người hiểu rõ lợi hại, đừng nói là đắc tội thái tử, chính là đắc tội người trong thiên hạ, vi thần cũng không sợ.”

Lời nói này nói được ngay chính hần đều xấu hổ, nhưng lúc này nói ra, cũng là có vài phần chân thành tha thiết, hần không thuộc về thời đại này, nguyên ý thuần phục vì người khác, thật sự là bởi vì ân đức Triệu Cát quá nặng, những ân tình này, chỉ có thể dùng phương thức cống hiến sức lực để hoàn trả lại, về phần cái gì thái tử cái gì Thái Thái sư, sâu trong đáy lòng hần, thật sự là không hề chú ý.

Triệu Cát nói: “ Trẫm hiểu tâm ý của ngươi, trong Giảng Võ điện, triều thần còn chưa tản đi, vừa rồi ngươi nói muốn trấn trụ triều thần, Trẫm sẽ nghĩ thánh chỉ, để ngươi đưa ra cho Trẫm, Trẫm còn muốn trở lại Cảnh Thái cung, trông thấy những tên bất hiếu kia.”

Dứt lời, liền đứng lên, lại thở dài, đột nhiên hỏi: “ Thẩm Ngạo, nếu thiếp thất và con của ngươi tư thông, ngươi có thể hay không...”

Sắc mặt Thẩm Ngạo lập tức đen lên, những lời này, nếu là người khác nói với hần, hần đã sớm đập một cước, cái gì gọi là nếu thiếp thất người và nhi tử tư thông, giống như là nói với người ta, nếu cả nhà người chết hết sạch, vô cùng oán độc.

Thẩm Ngạo vội vàng cắt ngang Triệu Cát nói: “ Bệ hạ, vi thần không có thiếp thất, xin bệ hạ lập tức viết ý chỉ.”

Triệu Cát lã chã cười một tiếng, cũng không nói cái gì thêm, tự mình viết một phần thánh chỉ, giao cho Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo đi ra, kéo Dương Tiễn đến, bưng lấy thánh chỉ, đi thẳng đến Giảng Võ điện, Giảng Võ điện bên này đã muốn vỡ lở ra rồi, hoàng thượng bên kia nói nghị sự triều đình, nhưng bây giờ còn chưa nhìn thấy thân ảnh Triệu Cát, rất nhiều người nghe ngóng vào phía trong, nhưng còn chưa có đầu mối, đều là nghị luận ào ào, các loại suy đoán gì cũng có.

Kể từ đó, lại khơi dậy không ít người oán giận, trong nội cung rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chút tiếng gió cũng không lộ ra cho triều đình một chút, nói bất Túc Vương giam Túc Vương, còn cố ý vượt qua Tông lệnh phủ, trực tiếp gọi Thẩm Ngạo, một người Tự khanh đi bắt người,

Ngoài ra, bắt người thì cũng thế rồi, lúc nửa đêm điều binh, rõ ràng cũng bỏ qua Xu Mật Viện và Binh bộ rồi, chế độ và luật lệ cũ của tổ tông đều bại hoại đến rối tinh rối mù, hiện tại quần thần muốn hưởng hoàng thượng, đòi một câu trả lời, tốt xấu gì hoàng thượng cũng nên cho ra cái lý do Túc Vương mưu phản, kết quả nói là nghị sự triều đình, đến nay cũng chưa thấy người đâu, cái này lại là có ý gì?

Có người thậm chí thấp giọng tại nghị luận: “ Từ lúc bệ hạ tin tưởng Thẩm Ngạo, triều đình này càng ngày càng hư không tưởng nổi.”

Còn có người ôm một bộ thái độ e sợ thiên hạ không loạn, giựt giây nói: “ Chúng ta bắt đầu liên thủ với nhau, cùng một chỗ buộc tội họ Thẩm kia một tỷ, đêm qua hần dám mang binh vây Định Vương phủ, tương lai chẳng phải là muốn mang binh vây Hoàng thành? Nếu như cứ thế này, bệ hạ cũng không giáng tội, Đại Tổng ta sẽ nguy tại sớm tối.”

\

Cũng có không ít người chỉ im lặng không nói, hai bên trao đổi ánh mắt, những người này phần lớn là trung kiên đảng cũ, từ lúc Vương An Thạch biến pháp bắt đầu đứng dậy, hai đảng mới cũ thay phiên lên đài, sớm đã đến tình trạng phân liệt, xuất thân cùng đảng, là người một nhà, phạm cái gì sai, đều sẽ có người bao che, loại sự tình này đảng mới có, đảng cũ cũng có, cũng không mới lạ.

Thái Kinh đóng mắt lại, ngồi ở trên gấm đôn, thân là người đứng đầu đủ loại quan lại, không đi ngăn cái cục diện âm âm kia lại, cũng không tham dự trong đó, chỉ ngơ ngác ngồi lặng yên, đối mặt với tất cả sự tình, đều biểu hiện được vinh nhục không sợ hãi.

Thái Thao ngoan ngoãn mà đứng ở bên người Thái Kinh, muốn gom góp đi qua, nói vài lời, nhưng hần hơi động một chút, con mắt Thái Kinh liền đột nhiên nhìn qua hướng hần bên này, Thái Thao lập tức nhụt chí, chỉ có thể thờ ơ lạnh nhạt.

Đúng lúc này, đột nhiên có người nói: “ Có thánh chỉ!”

Vừa dứt lời, Thẩm Ngạo và Dương Tiễn cầm đầu một đám nội thị cất bước nhập điện, trong tay bưng lấy thánh chỉ, mặt không biểu tình mà từng bước một đi đến trong điện.

Trong Giảng Võ điện, vào khoảnh khắc này, bỗng nhiên trở nên lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người nhìn về phía Thẩm Ngạo, có người nói: “ Vì sao bệ hạ không đến?”

Thẩm Ngạo không để ý tới, chỉ triển khai thánh chỉ, nói: “ Tất cả tiếp ý chỉ!”

Rất nhiều người hai mắt nhìn nhau, nhất thời cũng không biết có nên tiếp hay không, vừa rồi cũng không thiếu người nhiệt liệt thảo luận, muốn buộc tội Thẩm Ngạo, hiện tại không nhìn thấy bóng dáng hoàng thượng, Thẩm Ngạo lại đại diện toàn quyền cho hoàng thượng đến rồi, cái này tính toán là chuyện gì?

Thẩm Ngạo nhíu hai hàng lông mày xuống, nói: “ Như thế nào? Có người muốn kháng chỉ sao?”

Mấy người Thạch Anh, Đoan Chính thừa cơ nói: “ Bọn thần tiếp chỉ.”Dứt lời, liền quỳ bái xuống.

Thẩm Ngạo cố ý nghiêng người sang bên cạnh, dùng để bày ra kiểu né tránh, tiếp theo, càng nhiều người quỳ xuống, còn có mấy người, đều nhìn về Thái Kinh, chờ hần lên tiếng.

Thái Kinh chậm rãi đứng lên, lập tức nói: “ Cựu thần tiếp chỉ.”Dứt lời, khẽ run run mà quỳ xuống đất.

Có Thạch Anh, Thái Kinh mở đầu, ai cũng không muốn làm hạc giữa bầy gà rồi, ào ào quỳ gối nói: “ Bọn thần tiếp chỉ ý.”

Thẩm Ngạo và Dương Tiễn liếc nhau, đều cảm giác được không khí trong điện hôm nay rất khác, Thẩm Ngạo ho khan một tiếng, hắng giọng một chút, mới cao giọng đọc: “ Trẫm lại... Hiện có Túc Vương vô lễ, có tâm tình gây rối, tâm khó lường, Trẫm niệm tình phụ tử chí thân... Trục xuất khỏi tôn thất, bỏ tước Túc Vương vị, ban thưởng tự xử, răn đe... dư đảng Túc Vương, để Thái Phó Thẩm Ngạo lùng bắt...”

Toàn văn thánh chỉ có trăm chữ, nội dung bên trong lại rất khả quan, phần thánh chỉ này, xem như đóng đinh Túc Vương rồi, xác nhận hần đã mắc tội mưu phản.

Từ nay về sau, cứ theo thông lệ trừng phạt, một câu cuối cùng mới là lợi hại, còn muốn truy cứu dư đảng Túc Vương, có không ít người kết giao cùng Túc Vương, cũng có người bình thường gặp mặt liên thân thiện chào hỏi, lúc này đều không khỏi có vài phần bất an, sợ đến lúc đó rầm rộ đi vào lao ngục.

Sắc mặt Thẩm Ngạo đậm mạc, nói: “ Chư vị đại nhân, ý chỉ cũng đã tiếp, tất cả đứng lên đi.”

Quần thần ào ào cùng nhau đứng lên, vừa mới đứng lại, liền có người nổi giận ùng ùng mà làm khó dễ, nói: “ Túc Vương phản ở nơi nào?”

Người nói chuyện đều kẹp ở trong đám người đông nghịt, thật sự không sợ có người trả đũa, vừa vặn mượn mọi người tránh đầu mâu, hi vọng có thể nổi lên cơn sóng.

Thẩm Ngạo đè nặng thanh âm nói: “ Bệ hạ có ý tứ, bảo tất cả mọi người trở lại dinh thự, những chuyện khác, không nhọc chư vị đại nhân quan tâm.”

Bất cứ chuyện gì, người càng nhiều, lá gan thì theo lớn, đại thần bình thường vừa thấy Thẩm Ngạo liền biết vâng lời, lúc này không nhìn được mà đứng trong đám người nói: “ Bệ hạ vì sao không đến? Bệ hạ ở nơi nào, chúng ta muốn diện thánh.”

Có người kêu gào nói: “ Thẩm đại nhân uy phong thật to, mang binh vây quanh Định Vương phủ không nói, còn bắt Túc Vương, Túc Vương phạm tội, chính là mưu phản, cũng phải cầm chứng cứ đi ra, theo ta thấy, tại đây có ẩn tình, bên cạnh bệ hạ có tiểu nhân, trong triều có Triệu Cao.”

Có người phụ họa nói: “ Đã có Triệu Cao, thì có Tể Can, Ngụy Chính, chúng ta ăn quân lộc, tôn vương đòi gian là thần tửbổn phận, mọi người có ai nguyện cùng ta diện thánh không?”

Không ít người hưởng ứng: “ Sở Thị lang dám đi, chúng ta có gì không dám?”

Thẩm Ngạo nhìn qua, thấy đầu lĩnh kia chính là Binh Bộ Thị lang Sở Văn Tuyên, trước đó lần thứ nhất đã đánh cho hắn một chầu, người này hơn phân nửa ghi hận trong lòng, lúc này thừa dịp mà kích động, muốn báo tư thù.

Hắn lạnh lùng cười một tiếng, ánh mắt khóa trên người Sở Văn Tuyên, hỏi: “ Sở đại nhân muốn diện thánh sao?”

Sở Văn Tuyên vốn là trốn trong đám người, ai ngờ người bên cạnh lại báo đại danh Sở Thị lang của hắn, lúc này không thừa nhận cũng không được.

Sợ hãi tránh khỏi đôi mắt sát cơ nặng nề của Thẩm Ngạo, trong lòng nghĩ, trước mặt nhiều người như vậy, vô luận mình làm như thế nào, cũng không thể yếu thế, nếu không sẽ để sĩ tử cười.

Nghĩ đến đây, lá gan hắn cũng cường tráng hơn vài phần, nơi này là Giảng Võ điện, bên người đều là đồng liêu, tuy đắc tội Thẩm Ngạo là không may, nhưng thực sự có thể lấy lại thanh danh vì chính mình.

Sở Văn Tuyên đi ra khỏi hàng, cất cao giọng nói: “ Thẩm đại nhân, mọi người là đồng liêu, vốn, có mấy lời cũng không nên nói ở chỗ này, nhưng hôm nay có chút ít lời, Sở mỗ không nói không khoải!”

Thấy không ít người quăng đến ánh mắt mong đợi, Sở Văn Tuyên lại càng cường tráng, đúng như chính mình thành Tỹ Can, Ngụy Chính, ngay cả sống lưng cũng không khỏi nâng lên vài phần, nói: “ Túc Vương là người nào? Mặc dù quý là hoàng tử, trong tay lại không có người nào, tại sao mưu phản? Hiện trong cung muốn bắt người, vì sao không bày hết tội danh ra? Thẩm đại nhân là cận thần, ngày đêm ở gần bệ hạ, mấy ngày nay rất là chịu khó tiến cung, xin mời Thẩm đại nhân cầm cái lý do đến, để giải thích rõ ràng với chúng ta, để ta tâm phục khẩu phục.

Nếu như không làm vậy, đường đường hoàng tử bị oan, chúng ta thân là thần tử, làm sao có thể ngồi nhìn? Vừa rồi chư vị đại nhân nói, không biết Thẩm đại nhân có nghe hay không, tất cả mọi người cho rằng bệ hạ bị tiểu nhân giấu kín, cái tiểu nhân này...”

Hắn cắn răng, phảng phất nhận được lực lượng vô cùng, ngón tay chỉ vào Thẩm Ngạo, hỏi: “ Không phải là Thẩm đại nhân chứ?”

Thẩm Ngạo lãnh đạm nói “Sở đại nhân nói xong chưa?”

Sở Văn Tuyên vẫn chưa thỏa mãn, tiếp tục nói: “ Sở mỗ còn có một câu, nghe nói vài ngày trước, Thẩm đại nhân đã đến Binh bộ, muốn Binh bộ trao tặng một ít quan hàm, chuyện này có hay không?”

Thẩm Ngạo nhìn hắn, chấp hai tay sau lưng, cười nhạt nói: “ Khó được Sở đại nhân nhớ rõ tình huống, chuyện này hình như là có.”

Chúng thần xì xào bàn tán, không ít người thấp giọng nói: “ Trao tặng quan hàm, thật sự là nghe rộn cả người.”

“Mệnh quan triều đình, đại biểu chính là thể diện Đại Tổng ta, sao mà tôn quý, há có thể đơn giản phong cho người?”

)

494. Chương 482: Đánh Nhau

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 482: Đánh nhau

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ngôn từ Sở Văn Tuyên càng thêm kịch liệt, nói: “ Về sau, không cho phép Binh bộ lui trở về, Thẩm đại nhân tự mình đến Binh bộ, tranh luận cùng Thượng Thư Thái đại nhân, chuyện này có hay không?”

Thẩm Ngạo mặt không biểu tình, gật nhẹ đầu.

Sở Văn Tuyên cười lạnh, nói: “ Ngày đó, Túc Vương đã ở Binh bộ, có nổi lên xung đột với Thẩm đại nhân, đúng hay không? Hừ, Thẩm đại nhân, người không khỏi cũng quá lớn mặt đi à nha!”

Thẩm Ngạo mỉm cười: “ Cái này lại từ đâu mà nói?”

Sở Văn Tuyên nói năng có khí phách: “ Còn muốn nói rõ ràng hơn nữa sao? Thẩm đại nhân và Túc Vương sinh ra hiềm khích, lập tức bịa đặt chứng cứ, mê hoặc thiên tử, Túc Vương quý vì hoàng tử, đúng là gặp lời gièm pha của người, hôm nay ngay cả tính mệnh cũng đã mất, thật sự là hoang đường vô lý, buồn cười, buồn cười! Đại Tổng ta lập quốc trăm năm, còn có điển cố đại thần vu oan hoàng tử sao? Trên triều đình có quan to quan nhỏ, xin mọi người bình luận phân xử!”

Có Sở Văn Tuyên mở đầu, mọi người ào ào nói: “ Thẩm đại nhân, cái này là người không đúng, có mâu thuẫn với Túc Vương, nhưng cần gì phải tìm thị phi, trồng cái mũ mưu phản, Túc Vương trẻ người non dạ, va chạm với người, đại nhân người phải rộng rãi, buông tha hắn mới đúng.”

Người nói những lời này, dụng tâm hiểm ác đến cực điểm, biểu hiện ra là khuyên giải, nhưng sau lưng, lại cắn Thẩm Ngạo tội dùng việc công trả thù tư.

Sở Văn Tuyên gây sự, nhìn thẳng Thẩm Ngạo, nói: “ Thẩm đại nhân, có lời gì, hôm nay, tại đây, trên triều đình, đang tại trước mặt các đại thần, chúng ta nói rõ ràng đi, không nói ra căn nguyên, chúng ta liền quỳ ở chỗ này, đồng loạt buộc tội Thẩm đại nhân mưu hại hoàng tử, chỉ hươu bảo ngựa, làm loạn triều cương.”

Đoan Chính đột nhiên lách vào, cả giận nói: “ Sở đại nhân, lời này của người là có ý gì? Túc Vương mưu phản, là ý tứ trong nội cung, có quan hệ gì đến Thẩm Ngạo đâu, người gây sự như vậy, mới là chỉ hươu bảo ngựa!”

Bên kia có một đại thần vén tay áo lên, nói: “ Kỳ Quốc công và Thẩm Ngạo là quan hệ thông gia, chúng ta không cần nghe hắn nói.”

Đại Lý Tự Tự khanh Khương Mẫn cười lạnh: “ Đứng ở chỗ này, đều là thần tử, có cái gì thì nói cái đó, chẳng lẽ có quan hệ thông gia sẽ không được nói sao, Vương đại nhân, một người chất nữ của người và thứ tử Sở đại nhân cũng đã kết thân, chẳng lẽ cũng không phải là quan hệ thông gia?”

Đánh trống reo hò như vậy, mọi người ào ào chỉ trỏ, hai bên biện luận, rất nhiều người phát ra thanh âm, mọi người đành phải phóng đại âm lượng, mới có thể để cho lời mình nói có thể được người khác nghe rõ.

Vừa nhao nhao lên, trong Giảng Võ điện liền trở nên chia cách rất rõ ràng rồi, ngoại trừ một ít đại lão khinh thường đi cãi lộn, cơ hồ tất cả mọi người đều không đứng yên.

Kỳ thật, loại tranh luận triều đình này, có đôi khi cũng xuất hiện thời điểm kịch liệt, chỉ là lúc này không có hoàng đế tọa trấn, cảm xúc mọi người từ từ trở nên cao trào, làm cho người ta nhìn vào, còn tưởng rằng là hai thôn dân què mùa cãi lộn, chuẩn bị dùng binh khí đánh nhau.

Thẩm Ngạo thấy Sở Văn Tuyên kia, kêu to hai tiếng đủ rồi, nhưng đến lúc này, lời hắn nói liền lập tức bao phủ bên trong rất nhiều nước miếng, căn bản không xuất hiện nổi hiệu quả.

“ Tự tiện điều binh, chính là mưu phản, theo ta thấy, người mưu phản là Thẩm Ngạo, không phải Túc Vương.”

“ Có phải là mưu phản hay không, trong nội cung đều có định luận, có chuyện gì của người?”

“ Lưu đại nhân, người chẳng phân biệt được hắc bạch.”

“ Người ăn nói bừa bãi!”

“ Đảng cũ làm loạn triều cương...”

“ Đảng mới ngậm máu phun người...”

Vốn vẫn chỉ là thảo luận về Túc Vương, về sau liên quan đến đảng tranh giành, càng gia tăng không thể vãn hồi, mối hận đảng cũ và đảng mới cũ quá sâu, sớm đã đến tình trạng thủy hỏa bất dung, từ lúc Vương An Thạch lên đài chủ trì biến pháp, ở phía trong năm mươi bảy Thần Tông, đảng mới chiếm thượng phong.

Lúc đảng mới biến pháp, từng lợi dụng can gián, chế tạo một ít án sai, ép buộc phần tử đảng cũ, sớm đã làm phần tử đảng cũ sinh lòng oán giận, Thần Tông chết bệnh, Triết Tông kế vị, lại để Cao thái hậu nắm quyền.

Phần tử đảng cũ ào ào đánh trả, một lần nữa chấp chương triều chính, đối với tân pháp, trừ một ít thứ hữu dụng mới giữ lại, chỗ thấy không hợp mắt, đều một mực không nhận, chối bỏ.

Đối với việc đảng mới thông qua can gián diệt trừ từng người, bởi vì lần “ Diệt trừ” này không giống như là nhằm vào biến pháp, mà là nhằm vào cả quần thể, công khai hóa, trong năm Sử Nguyên Hữu nhất thời xuất hiện hiện tượng không đảng trong triều, đây là do phần tử đảng mới cảm giác rất phần nộ, lòng trả thù lại càng rừng rực hơn.

Từ nay về sau, Huy Tông thượng vị, Thái Kinh lên đài, đảng mới một lần nữa ngẩng đầu, trắng trợn trả thù đảng cũ, nếu không phải mấy năm gần đây, Thẩm Ngạo vẫn hồi nguyên khí, chuyện cho tới bây giờ, cái gì Túc Vương sớm đã không trọng yếu, thù mới hận cũ, lại tụ tập mọi người vào cùng một chỗ, cùng nhau thúc đẩy mâu thuẫn lên đỉnh cao.

Bắt đầu có người xô đẩy, có người cao giọng gọi: “ Đảng cũ gây loạn quốc chính, chư công theo ta đánh giặc.”

Cũng không biết là người nào kêu đi ra trước, liền có người kích động, xô đẩy biến thành đánh, một người kích động, mặc kệ bình thường hiền lành đến thế nào, lúc này bắt đầu nóng tính đi lên, cái gì cũng không để ý, đánh nhau như là lưu manh, một đám người lách vào cùng một chỗ, kẻ tai cán, cào mặt, bóp cổ, hai bên đánh thành một đồng.

Thẩm Ngạo sờ lên cái mũi, liếc Dương Tiễn, hôm nay thật sự là mở rộng tầm mắt, vừa rồi còn đang nói cái gì Túc Vương, đảo mắt liền chuyển đến đảng tranh giành, rồi sau đó liền thành cái dạng này, cái thế giới này —— thật sự rất là kỳ diệu!

Thẩm Ngạo đột nhiên phát giác, bình thường mình hung hăng càn quấy, thật sự không đáng nhắc tới, đây mới chính thức gọi là bốn sự, Thẩm Ngạo dù ương ngạnh, ít nhất còn chưa thử qua ẩu đả trong Giảng Võ điện.

Hắn ho khan một tiếng, ánh mắt rơi vào trên người Đoan Chính, Sở Văn Tuyên kia đang nắm chặt vạt áo, kéo Đoan Chính tới mức hít thở không thông.

“ Mẹ mày!” Thẩm Ngạo mắng to một tiếng, tiến về hướng Sở Văn Tuyên, tung chân đá hắn một cước, Sở Văn Tuyên bị đau, tay không khỏi buông ra, người lão đảo, còn chưa lấy lại tinh thần đến, Thẩm Ngạo đã tát một cái, bắt lấy vạt áo của hắn, hung dữ nói: “ Ngay cả nhạc phụ của ta mà cũng dám đánh?”

Một quyền nữa đi qua, đập trúng mặt hắn, Sở Văn Tuyên bị đau, ôi một tiếng, cao giọng kêu to: “ Thẩm Ngạo muốn giết người diệt....”

“ Đều con mẹ nó dừng tay cho ta! Dương Tiễn, đi gọi cấm quân Tiên điện tư tới!” Thẩm Ngạo tát cho Sở Văn Tuyên mấy cái, hét lớn một tiếng.

Dương Tiễn ở bên kia xoay quanh, nói: “ Thẩm đại nhân, không được rồi, theo như tổ chế, cấm quân không được nhập Giảng Võ điện, người vi phạm sẽ xử tử!”

Đang mới bên này thấy Thẩm Ngạo đánh Sở Văn Tuyên, lập tức xông xao, đúng là sĩ khí như cầu vồng, nghiêng rằng nghiêng lợi đi qua, nói: “ Đánh chết gian nhân Thẩm Ngạo!”

“ Đánh!”

Nhân số đẳng cũ sao cũng không kém hơn, bị bọn hán vừa xông đến, lập tức thất linh, mấy người già nua, lại càng thiếu chút nữa không thở nổi, cũng may người tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng cùng nhau trông coi, lúc này mới tránh khỏi vận mệnh bị vây đánh.

Mấy đại thần xắn tay áo, khuôn mặt dữ tợn xông về hướng Thẩm Ngạo bên này, trong tay Thẩm Ngạo không có giáo úy để dùng, lại cũng chỉ có kiên trì tự mình chống đỡ, trong lòng nghĩ, lần này xem như xong rồi, nếu là bị những thằng khốn kiếp này đánh chết, tám phần sẽ lưu danh sử xanh, tuyệt đối là người đại thần thứ nhất bị chết trong cuộc quần thảo trên triều đình.

Đúng lúc này, ở phía sau, Dương Tiễn nhanh chóng kêu to về, hướng Thẩm Ngạo: “Thẩm Ngạo... nhanh... Mau tránh!”

Thẩm Ngạo sao không muốn chạy, nhưng vừa chạy như vậy, mắt mặt xấu hổ không nói, ụ tìn ngày bình thường tích lũy, xem như triệt để bị chôn vùi, cần rằng, học bộ dạng xã hội đen đánh nhau, ống tay áo kéo lên, cong eo uốn ngược, hét lớn: “Ai dám qua đây tìm cái chết!”

Hết lần này tới lần khác, người tìm cái chết lại càng nhiều, thấy Thẩm Ngạo hung hăng càn quấy như thế, đại thần đẳng mới vây tới lại càng nhiều, nguyên một đám hung hăng nói: “Tiểu nhân, hại nước hại dân, đánh chết hán!”

Tâm Thẩm Ngạo đều nguội hết, thậm kê điện ảnh xã hội đen Hongkong hại chết người, chiêu thức lừa gạt ấy ngay cả con mẹ nó, một đám người đọc sách đều không dọa được, từ hù dọa biến thành tất cả xông lên cùng đánh, đưa tới càng nhiều đối thủ.

Đoan Chính bên kia gọi Thẩm Ngạo chú ý, đám người đông nghịt đã vây quanh Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo đành phải kiên trì đánh một người cầm đầu trước, đá vào chân của hán, tiếp theo liền lui về phía sau một bước, áp lưng lên trên cột cung điện.

Dương Tiễn lo lắng, kêu lên: “Điên rồi, điên rồi, các ngươi đều điên rồi!” Quát to một tiếng: “Còn lo lắng cái gì nữa, bảo vệ Thẩm đại nhân đi!”

Cửa đại điện, rất nhiều nội thị đều đứng xem, cũng không dám nhập điện, đợi Dương Tiễn quát to một tiếng, chính là đang ra lệnh cho bọn họ động thủ.

Dương Tiễn là hoạn quan đứng đầu trong nội cung, người hầu nào trong cung không cần phải dựa vào hơi thở của hán, hán nói không khác gì nhiều so với thánh chỉ, nghe Dương Tiễn phân phó xong, đám nội thị gào khóc kêu to, mãnh liệt xông về hướng cung điện, vẫn không quên kêu to: “Dương công công đã nói chuyện, đánh đẳng mới.”

Bên kia còn có người gọi: “Bảo vệ Thẩm đại nhân.”

Những thái giám này, tuy đều thiếu đi một chút gì đó, nhưng bốn sự đánh nhau mạnh hơn nhiều so với con một sách, hơn trăm người chen chúc xông tới, mười phần sinh lực.

Đẳng mới vừa mới có sĩ khí, lập tức bị ngăn chặn lại, Thẩm Ngạo bên kia có mười mấy thái giám xông lại giải vây, bây giờ mới có thể thở dài một hơi, thật vất vả mới chen ra khỏi đám người, lau lau mồ hôi lạnh trên trán, Dương Tiễn không kịp thở, chạy tới tiếp được hán, nói: “Thẩm đại nhân, còn như vậy đánh tiếp cũng không phải biện pháp, sẽ có tai nạn chết người!”

Thẩm Ngạo nhẹ gạt đầu, cần rằng nói: “Ý chỉ ở chỗ này, ai dám làm càn!” Từ bên hông móc ngọc bội thái hậu ban cho ra, giơ lên cao cao, lau khóe môi bị người cào rách máu một cái, cao giọng kêu to: “Người nào động thủ động cước, dùng mưu phản để xử! Dương công công, người nhìn chăm chăm vào, đến lúc đó sẽ viết hết vào trong tấu chương!”

Bên kia đánh đến mức mỗi một kiệt lực, Thẩm Ngạo vừa hô to một tiếng, đúng là sấm sét giữa trời quang, nghe được hai chữ ý chỉ, đều lập tức đình trệ.

Người lẫn lộn trong triều đình đều biết, ý chỉ thường thường hữu dụng hơn vài phần so thánh chỉ, thánh chỉ xét xử người còn phải kể đạo lý, nhưng nếu là ý chỉ, thái hậu bảo người xéo đi, người phải biến, bệ hạ lưu người lại, thì là bất hiếu, hoàng đế nào sẽ vì một người đại thần mà vác một cái mũ bất hiếu.

Tất cả mọi người cứng đờ, ào ào nói: “Bọn thần tiếp ý chỉ.”

Thẩm Ngạo mắng to một câu trong lòng, lãnh khốc nhìn qua một đồng bừa bộn trong Giảng Võ điện, cuối cùng mới nhẹ nhàng thở ra.

Ánh mắt Thẩm Ngạo liếc nhìn bọn hắn, lúc này hai đảng mới cũ phân chia rõ ràng, một đám người đứng ở bên trái, một đám người đứng ở phía bên phải, về phần Dương Tiễn và nội thị, giờ phút này cũng ngoan ngoãn đứng ở sau lưng Thẩm Ngạo, sự tình náo đến như vậy, không biết nên khóc hay cười.

Thật sự là không người nào nghĩ đến, đợi tất cả mọi người định tâm, lại ôm cách nghĩ đã liều thì chơi luôn, dù sao cũng xé toang mặt rồi, không cần có cái gì bận tâm.

Thẩm Ngạo cười lạnh nói: “ Ý chỉ ở trên tay của ta, đây là ngọc bội Thần Tông tiên đế, thái hậu nhận được truyền dư của tiên đế, Quá Hoàng thái hậu, thái hậu đều biết, ta hỏi, ngọc bội này có tính là ý chỉ hay không?”

Người đảng mới im lặng, ánh mắt ào ào rơi vào trên người Thái Kinh, vừa rồi hai đảng đánh nhau, Thái Kinh một mực ngồi ở trên gấm đôn, đứng ngoài quan sát, cũng không ai đi qua làm khó hắn, Thái Kinh vuốt râu gật đầu, nói: “ Không tệ, đây đúng là ngọc bội của tiên đế.”

Mọi người lúc này mới không lên tiếng nữa, Sở Văn Tuyên nói: “ Đúng thì như thế nào? Thẩm đại nhân cứ giải nghĩa sự tình trước, Túc Vương mưu phản, chúng có ở đâu?”

Trong mắt Thẩm Ngạo xẹt qua một tia sát cơ, vốn là hắn còn muốn dần xếp ổn thỏa, lặng lẽ xóa việc này đi, cái này tuy không phù hợp với phong cách của hắn, nhưng tại đây, tốt xấu gì cũng là Giảng Võ điện, là đầu mối cả vương triều, huyền náo quá ảnh hưởng, cũng không nên.

Chỉ là, chuyện cho tới bây giờ, không xử trí một người là không được, hắn cười nhạt một tiếng, hỏi: “ Sở đại nhân thật sự muốn hỏi?”

Sở Văn Tuyên cũng bất cứ giá nào : “ Không nói rõ ràng, chúng ta quyết không bỏ qua.”

Thẩm Ngạo cười cười: “ Rốt cuộc là chúng ta hay là ta, người đợi người nào? Là ai muốn truy cứu, đều đứng ra!”

Trong Giảng Võ điện trầm mặc một hồi, ở trong đám người, kêu gào thoáng một tý, hoặc là kéo bè kéo lũ, đánh nhau, đều có thể, nhưng bảo bọn hắn làm chim đầu đàn, lại không ai chịu, đảng mới hai mặt nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt đều rơi vào trên người Thái Kinh.

Thái Kinh cười ha hả, nói: “ Thẩm đại nhân, việc này thì thôi đi, xem các ngươi xem, thật sự là còn ra thể thống gì nữa, đều tản ra, về nhà đổi thay quần áo, hoàng thượng bên này đều có phán đoán sáng suốt.”

Thái độ Thái Kinh mập mờ cực kỳ, không muốn chuyện này rối rắm, lại càng ám chỉ Sở Văn Tuyên và những người này, chớ can thiệp vào, lông mày Sở Văn Tuyên nhíu lại, trong lòng nghĩ, ta làm chim đầu đàn, vì sao Thái sư lại nói như vậy?

Về phần các thành viên đảng mới khác, lúc này cũng đều bắt đầu trầm mặc, cũng có người nói: “ Đúng, đúng, tản ra đi, Sở đại nhân, việc này đến lúc đó rồi nói sau.”

Thẩm Ngạo lạnh lùng cười một tiếng, thản nhiên nói: “ Còn muốn chạy đi? Ta hỏi lần nữa, ngoại trừ Sở Thị lang, còn có ai muốn truy cứu sự tình Túc Vương phản, đứng ra!”

“ ...”

Thẩm Ngạo bĩu môi: “ Đã không người nào hưởng ứng, như vậy chính là một mình Sở Thị lang muốn truy cứu.”

Thái Kinh đứng lên, nói: “ Thẩm đại nhân...”

Thẩm Ngạo cắt ngang hắn: “ Như thế nào? Thái Thái sư cũng muốn truy cứu?”

Những lời này không khác gì gây sự, Thái Kinh lại hơi có chút thẹn quá hoá giận, hé mồm nói: “ Đây là Giảng Võ điện, có chuyện gì, xuất cung trước rồi hãy so đo.”

Thẩm Ngạo ung dung cười một tiếng, nói: “ Xuất cung liền khó mà nói, hay là nói rõ ràng tại đây đi. Hôm nay mọi người mắng cũng đã mắng, đánh cũng đã đánh, đơn giản thống khoái, ở chỗ này nói rõ ràng sự tình, đợi đến lúc xuất cung, lại không biết sẽ truyền ra bao nhiêu lời đồn nhảm.”

Hai mắt Thái Kinh đóng lại, trong ánh mắt xẹt qua một tia phức tạp, làm như tại cân nhắc cái gì, lập tức nhàn nhạt ngồi trở lại gấm đôn, không để ý tới Thẩm Ngạo nữa.

Ánh mắt Thẩm Ngạo rơi vào trên người Sở Văn Tuyên, nói: “ Sở Thị lang muốn so đo, như vậy ta cũng cho người so đo một tý, người đâu!”

Dương Tiễn bên kia đánh mắt, đám nội thị ào ào nói: “ Thẩm đại nhân, có gì phân phó sao?”

)

495. Chương 482: Đánh Nhau

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 482: Đánh nhau

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ngôn từ Sở Văn Tuyên càng thêm kịch liệt, nói: “ Về sau, không cho phép Binh bộ lui trở về, Thẩm đại nhân tự mình đến Binh bộ, tranh luận cùng Thượng Thư Thái đại nhân, chuyện này có hay không?”

Thẩm Ngạo mặt không biểu tình, gật nhẹ đầu.

Sở Văn Tuyên cười lạnh, nói: “ Ngày đó, Túc Vương đã ở Binh bộ, có nổi lên xung đột với Thẩm đại nhân, đúng hay không? Hừ, Thẩm đại nhân, người không khỏi cũng quá lớn mặt đi à nha!”

Thẩm Ngạo mỉm cười: “ Cái này lại từ đâu mà nói?”

Sở Văn Tuyên nói năng có khí phách: “ Còn muốn nói rõ ràng hơn nữa sao? Thẩm đại nhân và Túc Vương sinh ra hiềm khích, lập tức bịa đặt chứng cứ, mê hoặc thiên tử, Túc Vương quý vì hoàng tử, đúng là gặp lời gièm pha của người, hôm nay ngay cả tính mệnh cũng đã mất, thật sự là hoang đường vô lý, buồn cười, buồn cười! Đại Tổng ta lập quốc trăm năm, còn có điển cố đại thần vu oan hoàng tử sao? Trên triều đình có quan to quan nhỏ, xin mọi người bình luận phân xử!”

Có Sở Văn Tuyên mở đầu, mọi người ào ào nói: “ Thẩm đại nhân, cái này là người không đúng, có mâu thuẫn với Túc Vương, nhưng cần gì phải tìm thị phi, trông cái mũi mưu phản, Túc Vương trẻ người non dạ, va chạm với người, đại nhân người phải rộng rãi, buông tha hắn mới đúng.”

Người nói những lời này, dụng tâm hiểm ác đến cực điểm, biểu hiện ra là khuyên giải, nhưng sau lưng, lại cần Thẩm Ngạo tội dùng việc công trả thù tư.

Sở Văn Tuyên gây sự, nhìn thẳng Thẩm Ngạo, nói: “ Thẩm đại nhân, có lời gì, hôm nay, tại đây, trên triều đình, đang tại trước mặt các đại thần, chúng ta nói rõ ràng đi, không nói ra căn nguyên, chúng ta liền quỳ ở chỗ này, đồng loạt buộc tội Thẩm đại nhân mưu hại hoàng tử, chỉ hươu bảo ngựa, làm loạn triều cương.”

Đoan Chính đột nhiên lách vào, cả giận nói: “ Sở đại nhân, lời này của người là có ý gì? Túc Vương mưu phản, là ý tứ trong nội cung, có quan hệ gì đến Thẩm Ngạo đâu, người gây sự như vậy, mới là chỉ hươu bảo ngựa!”

Bên kia có một đại thần vén tay áo lên, nói: “ Kỳ Quốc công và Thẩm Ngạo là quan hệ thông gia, chúng ta không cần nghe hắn nói.”

Đại Lý Tự Tự khanh Khương Mẫn cười lạnh: “ Đứng ở chỗ này, đều là thần tử, có cái gì thì nói cái đó, chẳng lẽ có quan hệ thông gia sẽ không được nói sao, Vương đại nhân, một người chất nữ của người và thứ tử Sở đại nhân cũng đã kết thân, chẳng lẽ cũng không phải là quan hệ thông gia?”

Đánh trống reo hò như vậy, mọi người ào ào chỉ trở, hai bên biện luận, rất nhiều người phát ra thanh âm, mọi người đành phải phóng đại âm lượng, mới có thể để cho lời mình nói có thể được người khác nghe rõ.

Vừa nhao nhao lên, trong Giảng Võ điện liền trở nên chia cách rất rõ ràng rồi, ngoại trừ một ít đại lão khinh thường đi cãi lộn, cơ hồ tất cả mọi người đều không đứng yên.

Kỳ thật, loại tranh luận triều đình này, có đôi khi cũng xuất hiện thời điểm kịch liệt, chỉ là lúc này không có hoàng đế tọa trấn, cảm xúc mọi người từ từ trở nên cao trào, làm cho người ta nhìn vào, còn tưởng rằng là hai thôn dân quê mùa cãi lộn, chuẩn bị dùng binh khí đánh nhau.

Thẩm Ngạo thấy Sở Văn Tuyên kia, kêu to hai tiếng đủ rồi, nhưng đến lúc này, lời hắn nói liền lập tức bao phủ bên trong rất nhiều nước miếng, căn bản không xuất hiện nổi hiệu quả.

“ Tự tiện điều binh, chính là mưu phản, theo ta thấy, người mưu phản là Thẩm Ngạo, không phải Túc Vương.”

“ Có phải là mưu phản hay không, trong nội cung đều có định luận, có chuyện gì của người?”

“ Lưu đại nhân, người chẳng phân biệt được hắc bạch.”

“ Người ăn nói bừa bãi!”

“ Đẳng cũ làm loạn triều cương...”

“ Đẳng mới ngậm máu phun người...”

Vốn vẫn chỉ là thảo luận về Túc Vương, về sau liên quan đến đến đảng tranh giành, càng gia tăng không thể vãn hồi, mối hận đảng cũ và đảng mới cũ quá sâu, sớm đã đến tình trạng thủy hỏa bất dung, từ lúc Vương An Thạch lên đài chủ trì biến pháp, ở phía trong năm mươi bảy Thần Tông, đảng mới chiếm thượng phong.

Lúc đảng mới biến pháp, từng lợi dụng can gián, chế tạo một ít án sai, ép buộc phần tử đảng cũ, sớm đã làm phần tử đảng cũ sinh lòng oán giận, Thần Tông chết bệnh, Triết Tông kế vị, lại để Cao thái hậu nắm quyền.

Phần tử đảng cũ ào ào đánh trả, một lần nữa chấp chương triều chính, đối với tân pháp, trừ một ít thứ hữu dụng mới giữ lại, chỗ thấy không hợp mắt, đều một mực không nhận, chối bỏ.

Đối với việc đảng mới thông qua can gián diệt trừ từng người, bởi vì lần “ Diệt trừ” này không giống như là nhằm vào biến pháp, mà là nhằm vào cả quần thể, công khai hóa, trong năm Sử Nguyên Hữu nhất thời xuất hiện hiện tượng không đảng trong triều, đây là do phần tử đảng mới cảm giác rất phẫn nộ, lòng trả thù lại càng rừng rực hơn.

Từ nay về sau, Huy Tông thượng vị, Thái Kinh lên đài, đảng mới một lần nữa ngẩng đầu, trắng trợn trả thù đảng cũ, nếu không phải mấy năm gần đây, Thẩm Ngạo văn hồi nguyên khí, chuyện cho tới bây giờ, cái gì Túc Vương sớm đã không trọng yếu, thù mới hận cũ, lại tụ tập mọi người vào cùng một chỗ, cùng nhau thúc đẩy mâu thuẫn lên đỉnh cao.

Bắt đầu có người xô đẩy, có người cao giọng gọi: “ Đảng cũ gây loạn quốc chính, chư công theo ta đánh giặc.”

Cũng không biết là người nào kêu đi ra trước, liền có người kích động, xô đẩy biến thành đánh, một người kích động, mặc kệ binh thường hiền lành đến thế nào, lúc này bắt đầu nóng tính đi lên, cái gì cũng không để ý, đánh nhau như là lưu manh, một đám người lách vào cùng một chỗ, kê tai cắn, cào mặt, bóp cổ, hai bên đánh thành một đồng.

Thẩm Ngạo sờ lên cái mũi, liếc Dương Tiễn, hôm nay thật sự là mở rộng tầm mắt, vừa rồi còn đang nói cái gì Túc Vương, đảo mắt liền chuyển đến đảng tranh giành, rồi sau đó liền thành cái dạng này, cái thế giới này —— thật sự rất là kỳ diệu!

Thẩm Ngạo đột nhiên phát giác, bình thường mình hung hăng càn quấy, thật sự không đáng nhắc tới, đây mới chính thức gọi là bốn sự, Thẩm Ngạo dù ương ngạnh, ít nhất còn chưa thử qua ẩu đả trong Giảng Võ điện.

Hắn ho khan một tiếng, ánh mắt rơi vào trên người Đoàn Chính, Sở Văn Tuyên kia đang nắm chặt vạt áo, kéo Đoàn Chính tới mức hít thở không thông.

“ Mẹ mày!” Thẩm Ngạo mắng to một tiếng, tiến về hướng Sở Văn Tuyên, tung chân đá hắn một cước, Sở Văn Tuyên bị đau, tay không khỏi buông ra, người lảo đảo, còn chưa lấy lại tinh thần đến, Thẩm Ngạo đã tát một cái, bắt lấy vạt áo của hắn, hung dữ nói: “ Ngay cả nhạc phụ của ta mà cũng dám đánh?”

Một quyền nữa đi qua, đập trúng mặt hắn, Sở Văn Tuyên bị đau, ôi một tiếng, cao giọng kêu to: “ Thẩm Ngạo muốn giết người diệt....”

“ Đều con mẹ nó dừng tay cho ta! Dương Tiễn, đi gọi cấm quân Tiền điện tư tới!” Thẩm Ngạo tát cho Sở Văn Tuyên mấy cái, hét lớn một tiếng.

Dương Tiễn ở bên kia xoay quanh, nói: “ Thẩm đại nhân, không được rồi, theo như tổ chế, cấm quân không được nhập Giảng Võ điện, người vi phạm sẽ xử tử!”

Đang mới bên này thấy Thẩm Ngạo đánh Sở Văn Tuyên, lập tức xông xáo, đúng là sĩ khí như cầu vồng, nghiêng rằng nghiêng loidi qua, nói: “ Đánh chết gian nhân Thẩm Ngạo!”

“ Đánh!”

Nhân số đảng cũ sao cũng không kém hơn, bị bọn hắn vừa xông đến, lập tức thất linh, mấy người già nua, lại càng thiếu chút nữa không thở nổi, cũng may người tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng cùng nhau trông coi, lúc này mới tránh khỏi vận mệnh bị vây đánh.

Mấy đại thần xắn tay áo, khuôn mặt dữ tợn xông về hướng Thẩm Ngạo bên này, trong tay Thẩm Ngạo không có giáo úy để dùng, lại cũng chỉ có kiên trì tự mình chống đỡ, trong lòng nghĩ, lần này xem như xong rồi, nếu là bị những thằng khốn kiếp này đánh chết, tám phần sẽ lưu danh sử xanh, tuyệt đối là người đại thần thứ nhất bị chết trong cuộc quần ẩu trên triều đình.

Đúng lúc này, ở phía sau, Dương Tiễn nhanh chóng kêu to về, hướng Thẩm Ngạo: “ Thẩm Ngạo... nhanh... Mau tránh!”

Thẩm Ngạo sao không muốn chạy, nhưng vừa chạy như vậy, mặt mặt xấu hổ không nói, uy tín ngày bình thường tích lũy, xem như triệt để bị chôn vùi, cần rằng, học bộ dạng xã hội đen đánh nhau, ống tay áo kéo lên, cong eo uốn ngực, hét lớn: “ Ai dám qua đây tìm cái chết!”

Hết lần này tới lần khác, người tìm cái chết lại càng nhiều, thấy Thẩm Ngạo hung hăng càn quấy như thế, đại thần đảng mới vây tới lại càng nhiều, nguyên một đám hung hăng nói: “ Tiểu nhân, hại nước hại dân, đánh chết hắn!”

Tâm Thẩm Ngạo đều nguội hết, thậm kê điện ảnh xã hội đen Hongkong hại chết người, chiêu thức lừa gạt ấy ngay cả con mẹ nó, một đám người đọc sách đều không dọa được, từ hù dọa biến thành tất cả xông lên cùng đánh, đưa tới càng nhiều đối thủ.

Đoàn Chính bên kia gọi Thẩm Ngạo chú ý, đám người đông nghịt đã vây quanh Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo đành phải kiên trì đánh một người cầm đầu trước, đá vào chân của hắn, tiếp theo liền lui về phía sau một bước, áp lưng lên trên cột cung điện.

Dương Tiễn lo lắng, kêu lên: “ Diên rồi, diên rồi, các ngươi đều diên rồi!” Quát to một tiếng: “ Còn lo lắng cái gì nữa, bảo vệ Thẩm đại nhân đi!”

Cửa đại điện, rất nhiều nội thị đều đứng xem, cũng không dám nhập điện, đợi Dương Tiễn quát to một tiếng, chính là đang ra lệnh cho bọn họ động thủ.

Dương Tiễn là hoạn quan đứng đầu trong nội cung, người hầu nào trong cung không cần phải dựa vào hơi thở của hắn, hắn nói không khác gì nhiều so với thánh chỉ, nghe Dương Tiễn phân phó xong, đám nội thị

gào khóc kêu to, mãnh liệt xông về hướng cung điện, vẫn không quên kêu to: “ Dương công công đã nói chuyện, đánh đảng mới.”

Bên kia còn có người gọi: “ Bảo vệ Thảm đại nhân.”

Những thái giám này, tuy đều thiếu đi một chút gì đó, nhưng bản sự đánh nhau mạnh hơn nhiều so với con một sách, hơn trăm người chen chúc xông tới, mười phần sinh lực.

Đảng mới vừa mới có sĩ khí, lập tức bị ngăn chặn lại, Thảm Ngạo bên kia có mười mấy thái giám xông lại giải vây, bây giờ mới có thể thở dài một hơi, thật vất vả mới chen ra khỏi đám người, lau lau mồ hôi lạnh trên trán, Dương Tiễn không kịp thở, chạy tới tiếp được hắn, nói: “ Thảm đại nhân, còn như vậy đánh tiếp cũng không phải biện pháp, sẽ có tai nạn chết người!”

Thảm Ngạo nhẹ gật đầu, cắn răng nói: “ Ý chỉ ở chỗ này, ai dám làm càn!” Từ bên hông móc ngọc bội thái hậu ban cho ra, giơ lên cao cao, lau khô môi bị người cào rách máu một cái, cao giọng kêu to: “ Người nào động thủ động cước, dùng mưu phản để xử! Dương công công, người nhìn chăm chăm vào, đến lúc đó sẽ viết hết vào trong tấu chương!”

Bên kia đánh đến mức mỗi một kiệt lực, Thảm Ngạo vừa hô to một tiếng, đúng là sấm sét giữa trời quang, nghe được hai chữ ý chỉ, đều lập tức đình trệ.

Người lẫn lộn trong triều đình đều biết, ý chỉ thường thường hữu dụng hơn vài phần so thánh chỉ, thánh chỉ xét xử người còn phải kể đạo lý, nhưng nếu là ý chỉ, thái hậu bảo người xéo đi, người phải biến, bệ hạ lưu người lại, thì là bất hiếu, hoàng đế nào sẽ vì một người đại thần mà vác một cái mũ bất hiếu.

Tất cả mọi người cứng đờ, ào ào nói: “ Bọn thần tiếp ý chỉ.”

Thảm Ngạo mắng to một câu trong lòng, lãnh khốc nhìn qua một đồng bừa bọn trong Giảng Võ điện, cuối cùng mới nhẹ nhàng thở ra.

Ánh mắt Thảm Ngạo liếc nhìn bọn hắn, lúc này hai đảng mới cũ phân chia rõ ràng, một đám người đứng ở bên trái, một đám người đứng ở phía bên phải, về phần Dương Tiễn và nội thị, giờ phút này cũng ngoan ngoãn đứng ở sau lưng Thảm Ngạo, sự tình náo đến như vậy, không biết nên khóc hay cười.

Thật sự là không người nào nghĩ đến, đợi tất cả mọi người định tâm, lại ôm cách nghĩ đã lâu thì chơi luôn, dù sao cũng xé toang mặt rồi, không cần có cái gì bận tâm.

Thảm Ngạo cười lạnh nói: “ Ý chỉ ở trên tay của ta, đây là ngọc bội Thần Tông tiên đế, thái hậu nhận được truyền dư của tiên đế, Quá Hoàng thái hậu, thái hậu đều biết, ta hỏi, ngọc bội này có tính là ý chỉ hay không?”

Người đảng mới im lặng, ánh mắt ào ào rơi vào trên người Thái Kinh, vừa rồi hai đảng đánh nhau, Thái Kinh một mực ngồi ở trên gấm đôn, đứng ngoài quan sát, cũng không ai đi qua làm khó hắn, Thái Kinh vuốt râu gật đầu, nói: “ Không tệ, đây đúng là ngọc bội của tiên đế.”

Mọi người lúc này mới không lên tiếng nữa, Sở Văn Tuyên nói: “ Đúng thì như thế nào? Thảm đại nhân cứ giải nghĩa sự tình trước, Túc Vương mưu phản, chúng có ở đâu?”

Trong mắt Thảm Ngạo xét qua một tia sát cơ, vốn là hắn còn muốn dần xếp ổn thỏa, lặng lẽ xóa việc này đi, cái này tuy không phù hợp với phong cách của hắn, nhưng tại đây, tốt xấu gì cũng là Giảng Võ điện, là đầu mối cả vương triều, huyền náo quá ảnh hưởng, cũng không nên.

Chỉ là, chuyện cho tới bây giờ, không xử trí một người là không được, hắn cười nhạt một tiếng, hỏi: “ Sở đại nhân thật sự muốn hỏi?”

Sở Văn Tuyên cũng bất cứ giá nào : “ Không nói rõ ràng, chúng ta quyết không bỏ qua.”

Thảm Ngạo cười cười: “ Rốt cuộc là chúng ta hay là ta, người đợi người nào? Là ai muốn truy cứu, đều đứng ra!”

Trong Giảng Võ điện trầm mặc một hồi, ở trong đám người, kêu gào thoáng một tý, hoặc là kéo bè kéo lũ, đánh nhau, đều có thể, nhưng bảo bọn hắn làm chim đầu đàn, lại không ai chịu, đảng mới hai mặt nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt đều rơi vào trên người Thái Kinh.

Thái Kinh cười ha hả, nói: “ Thắm đại nhân, việc này thì thôi đi, xem các người xem, thật sự là còn ra thể thống gì nữa, đều tản ra, về nhà đổi thay quần áo, hoàng thượng bên này đều có phán đoán sáng suốt.”

Thái độ Thái Kinh mập mờ cực kỳ, không muốn chuyện này rối rắm, lại càng ám chỉ Sở Văn Tuyên và những người này, chớ can thiệp vào, lòng may Sở Văn Tuyên nhún lại, trong lòng nghĩ, ta làm chim đầu đàn, vì sao Thái sư lại nói như vậy?

Về phần các thành viên đảng mới khác, lúc này cũng đều bắt đầu trầm mặc, cũng có người nói: “ Đúng, đúng, tản ra đi, Sở đại nhân, việc này đến lúc đó rồi nói sau.”

Thắm Ngạo lạnh lùng cười một tiếng, thản nhiên nói: “ Còn muốn chạy đi? Ta hỏi lần nữa, ngoại trừ Sở Thị lang, còn có ai muốn truy cứu sự tình Túc Vương phản, đứng ra!”

“ ...”

Thắm Ngạo bĩu môi: “ Đã không người nào hưởng ứng, như vậy chính là một mình Sở Thị lang muốn truy cứu.”

Thái Kinh đứng lên, nói: “ Thắm đại nhân...”

Thắm Ngạo cắt ngang hẳn: “ Như thế nào? Thái Thái sư cũng muốn truy cứu?”

Những lời này không khác gì gây sự, Thái Kinh lại hơi có chút thẹn quá hoá giận, hé mồm nói: “ Đây là Giảng Võ điện, có chuyện gì, xuất cung trước rồi hãy so đo.”

Thắm Ngạo ung dung cười một tiếng, nói: “ Xuất cung liền khó mà nói, hay là nói rõ ràng tại đây đi. Hôm nay mọi người mắng cũng đã mắng, đánh cũng đã đánh, đơn giản thống khoái, ở chỗ này nói rõ ràng sự tình, đợi đến lúc xuất cung, lại không biết sẽ truyền ra bao nhiêu lời đồn nhảm.”

Hai mắt Thái Kinh đóng lại, trong ánh mắt xẹt qua một tia phức tạp, làm như tại cân nhắc cái gì, lập tức nhàn nhạt ngồi trở lại gấm đôn, không để ý tới Thắm Ngạo nữa.

Ánh mắt Thắm Ngạo rơi vào trên người Sở Văn Tuyên, nói: “ Sở Thị lang muốn so đo, như vậy ta cũng cho người so đo một tỹ, người đâu!”

Dương Tiễn bên kia đánh mắt, đám nội thị ào ào nói: “ Thắm đại nhân, có gì phân phó sao?”

)

496. Chương 483: Sắp Chết Còn Muốn Nhẹ Nhạng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 483: Sắp chết còn muốn nhẹ nhạng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Sắp chết còn muốn nhẹ nhạngSắp chết còn muốn nhẹ nhạng”

Sắp chết còn muốn nhẹ nhạng

Thắm Ngạo nói: “ Hoàng thượng truyền khẩu dụ, quần thần có đề cập hai chữ Túc Vương, có người nào dẫn đầu gây chuyện, lệnh cường chế về hưu, Sở Văn Tuyên không kiêng kị ai, lại ba lần đề cập Túc Vương, bốn quan đã nhường lối, lại còn dám làm càn, nếu như thế, trước tiên hãy bắt hắn, sau đó mời Sở đại nhân tự hành chào từ giả cáo lão hồi hương, Sở đại nhân, cái tấu chương chào từ giả này, nếu người không viết ra được, Thắm mỗ cũng có thể giúp đỡ hết mình.”

Đám nội thị tuân lệnh, không nói hai lời, tiến lên như ong vỡ tổ, muốn đi lên chế ngự Sở Văn Tuyên, Sở Văn Tuyên nghe được, toàn thân ngội lạnh, hét lớn: “Thẩm đại nhân nói là thánh thượng truyền khẩu dụ chính là khẩu dụ sao? Muốn trị tội, cũng mời hoàng thượng hạ chỉ, không nhọc Thẩm đại nhân mất công.”

Dứt lời, hần liền muốn giãy dụa, đám nội thị không ngừng áp chế gắt gao, đồng đảng sau lưng Sở Văn Tuyên, giờ phút này cũng cố ý đi lách sang một bên, trong điện lại rất rộng mở, còn có người nói: “Sở Thị lang là trọng thần, há lại là người Thẩm đại nhân nói câu đầu tiên, liền bị cường chế về hưu, chúng ta muốn gặp hoàng thượng.”

Thẩm Ngạo không nói hai lời, lúc này thừa dịp tất cả mọi người bị kinh sợ, tuy có người bất mãn, lại không người nào dám đơn giản động thủ, đi đến trước người Sở Văn Tuyên, một cái tát vung ra, đánh cho Sở Văn Tuyên học máu, rồi mới nói: “Người là ai, cũng được hai chữ trọng thần, nếu không bó tay chịu trói, liền lấy tội đồng đảng Túc Vương để xử!”

Một cái tát này đánh vô cùng là vang dội, Sở Văn Tuyên bị đau, lập tức bị đám nội thị đè lại, Thẩm Ngạo liếc nhìn đại thần đông nghịt chung quanh, lạnh lùng nói: “Còn có ai muốn nói hộ Túc Vương, còn có người nào? Đứng ra đây để ta xem xem!”

Có vết xe đổ của Sở Văn Tuyên, mọi người đều không dám nói gì nữa, Thẩm Ngạo cười lạnh một tiếng, liền trở lại nói với Dương Tiễn: “Dương công công, chúng ta trở về phục mệnh thôi.”

Dương Tiễn nói với đám tùy tùng trong triều: “Còn không áp giải Sở đại nhân xuống dưới trước?”

Dứt lời, liền cùng Thẩm Ngạo sóng vai đi ra ngoài, chỉ để lại một đám đại thần trợn mắt há hốc mồm, lại tiếp tục ong ong nghị luận.

Đến lúc này, lại có người thanh tỉnh, đây là Giảng Võ điện, Thẩm Ngạo tuyệt đối không dám loạn truyền chỉ ý, trong nội cung đã ghét Túc Vương đến trình độ như vậy, ngay cả quần thần tranh luận vì hần cũng không chịu nghe, cái này đã nói rõ, sẽ trị Túc Vương tử tội, đằng sau cái này, có thể có ẩn tình hay không?

Vừa rồi kích động một hồi, làm thể xác và tinh thần tất cả mọi người đều mỏi mệt, hơn nữa, kết cục của Sở Văn Tuyên, lại không khỏi làm cho mọi người cực kỳ nhụt chí, Thẩm Ngạo kia vừa đi, đảng mới đảng cũ đều tự tản đi, ý định đợi lát nữa, trong nội cung truyền ra tin tức, xem hướng gió một chút trước rồi nói sau.

... ..

Thẩm Ngạo và Dương Tiễn đồng loạt đến cung Cảnh Thái, xa xa đã chứng kiến Triệu Cát chấp tay đứng thẳng ngoài cung, các hoàng tử khóc cáo thỉnh tội.

Thẩm Ngạo không dám đi quá thân cận, đành phải chờ ở phía xa, liền nghe được thanh âm Triệu Hằng thảm thiết khóc: “Phụ hoàng, tuy Ngũ đệ có sai, chộc giận phụ hoàng, nhưng dù sao hần cũng không quá ngu ngốc, tội lớn mưu phản như thế, hần nào dám đảm đương, xin phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, lệnh Tông Lệnh phủ thẩm vẫn là được...”

Các hoàng tử còn lại, mặc kệ thiệt tình hay giả ý, đều ào ào nói: “Xin phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

Triệu Cát lạnh mặt, chăm chộc liếc nhìn các hoàng tử, lạnh lùng như băng nói: “Có người gieo gió gặt bão, có cái gì liên quan đến các ngươi? Các ngươi biết rõ huynh đệ của mình, cũng biết phụ hoàng như Trẫm sao? Có phải là các ngươi thích cầu tình? Vậy thì từ từ quỳ ở chỗ này, xem các ngươi quỳ tới khi nào!”

Các hoàng tử vừa khóc vừa nói: “Nhi thần đáng chết.”

Thanh âm Triệu Cát lại càng nghiêm khắc hơn, nói: “Đã đáng chết, bình thường càng nên tu thân dưỡng tính, đọc nhiều sách thánh nhân, cái gì nên làm, cái gì không nên làm, nếu không hiểu những đạo lý này, kết quả của các ngươi, sẽ không khác gì Túc Vương, Trẫm cũng sẽ không nuông chiều!”

Vừa dứt lời, Triệu Cát đã phát tay áo vào Cảnh Thái cung, lưu lại một đám hoàng tử khóc lóc, Thẩm Ngạo và Dương Tiễn lúc này mới đi qua, có hoàng tử mắt sắc, thấy được Thẩm Ngạo, hét lớn: “Là Thẩm Ngạo...”

Mấy người Triệu Hằng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về hướng Thấm Ngạo bên này, Thấm Ngạo không coi ai ra gì, chỉ bắt chuyện cùng Triệu Giai, lại gật đầu cùng mấy hoàng tử quen biết, liền ngang nhiên vào Cảnh Thái cung.

Quá Hoàng thái hậu, thái hậu đang tại hỏi thăm kết quả Triệu Cát xử trí, thấy Thấm Ngạo tiến đến, Triệu Cát hỏi: “Giảng Võ điện như thế nào?”

Thấm Ngạo nói tình hình Giảng Võ điện ra, cuối cùng nói: “May mắn thần cơ cảnh, cầm ngọc bội thái hậu ra, nếu không tròng diện lúc đó thật đúng không ép được, về sau xử trí Sở Thị lang kia, mới khiến bọn hần không dám truy hỏi, bệ hạ, Sở Văn Tuyên này, có phải là thật sự nên ra lệnh cưỡng chế về hưu?”

Triệu Cát nghe được Sở Văn Tuyên là người gây sự truy vấn, đã vô cùng giận dữ, sự tình Túc Vương đã thành một khối tâm bệnh của hần, ai đề cập tới, đều giống như phải chạm đến nghịch lân của hần.

Liền cả giận nói: “Nhất định phải nghiêm trị, nếu không quần thần còn sẽ náo loạn, hôm nay giết con gà này, làm cho người ta hiểu ý trong lòng Trẫm, đến lúc đó, Trẫm sẽ hạ thánh chỉ, lệnh cưỡng chế hần về hưu, lập tức trục xuất hần ra khỏi kinh sư.”

Quá Hoàng thái hậu nói: “Sự tình hôm nay cũng đã trôi qua rồi, ai cũng không được nhắc lại, một chuyện ngược này lại làm phiền Thấm Ngạo, nếu không phải hần đi theo làm tùy tùng, chỉ sợ không dễ chấm dứt.”

Thái hậu gật gật đầu, nói: “Xảy ra chuyện như vậy, ai gia cũng là bụng làm dạ chịu, bệ hạ...”

Triệu Cát vội vàng nói: “Tất cả việc này, có lẽ là do nhi thần không biết dạy con, mẫu hậu chưa từng sai.”

Thấm Ngạo thừa cơ hội này, hoàn trả ngọc bội, cáo từ xuất cung, đánh ngựa trở lại học đường dạy võ, lập tức gọi giáo úy trông giữ Túc Vương đến, hỏi: “Tình hình Túc Vương như thế nào rồi?”

Giáo úy nói: “Chỉ ngồi yên một ngày, không ăn không uống.”

Thấm Ngạo nói: “Đi, đưa một giải lụa trắng, không cần quần hần làm cái khỉ gió gì.”

Giáo úy tuân mệnh, Thấm Ngạo cũng mệt mỏi, về nhà nghỉ tạm một đêm, sắp sửa suy nghĩ trong lòng, chuyện trong cung xem như yên tĩnh rồi, lại không biết trên phố sẽ là cái dạng gì nữa, Thúy Nhã Nhã San bên kia, phải kịp thời đăng báo để lời đồn đi ra, thoáng dẫn đường một tý mới tốt.

Sáng sớm bắt đầu đứng dậy, nghĩ đến sự tình Túc Vương, qua loa dùng qua điểm tâm, lập tức tiến đến học đường dạy võ, hướng người hỏi: “Trong Minh võ đường thế nào?”

Giáo úy trông coi nói: “Đại nhân, vẫn còn ngồi bên trong, khi thì khóc khi thì cười, không biết có phải điên rồi hay không, lụa trắng ngược đã đưa vào, hần lại không chịu dùng.”

Thấm Ngạo cười lạnh: “Đến lúc này, hần còn muốn mạng sống sao? Gọi hai người vào, giúp hần một chút đi, động tác nhẹ nhàng một ít, tốt xấu gì cũng là hoàng tử.”

Giáo úy kia bày ra vẻ mặt quái dị, nói một tiếng tuân mệnh, trong lòng nghĩ, nào có người sắp chết còn muốn nhẹ nhàng.

)

497. Chương 484: Chia Rẽ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 484: Chia rẽ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Sự tình liên tiếp diễn ra, làm cho người ta không kịp chuẩn bị, vốn là nói Thảm Ngạo ẩu đả hoàng tử bên đường, về sau ngay cả Binh Bộ Thị lang cũng bị ăn đánh, loại sự tình này, sớm đã thành đề tài nói chuyện trong quán trà.

Sau đó, còn nói là Tư Mã tư vây quanh phủ thái tử, dùng tội mưu phản mà đuổi bắt hoàng tử, những tin tức này làm cho người ta nghe được mà trợn mắt líu lưỡi, trong lúc nhất thời, phổ thường xôn xao, nói cái gì cũng có.

Lại có là sự tình nghị sự triều đình, quần thần hai bên ẩu đả, Binh Bộ Thị lang bị lệnh cưỡng chế về hưu.

Những tin tức này liên tục tung ra, sẽ không khỏi làm cho người ta nghi ngờ, Thảm Ngạo kia, rốt cuộc có cái gì dựa vào, lại dám bắt tay mò tới trên móng vuốt hoàng tử.

Biện Kinh nhiều người rảnh rỗi, trong lúc rảnh rỗi, sẽ đến quán trà quán rượu ngồi một tý, nghe ngóng tin đồn thú vị quanh Biện Kinh.

Đương nhiên, những tranh chấp chó má cắn nhau, lều cở sụp đổ ở quê nhà kia, dù lớn như thế nào, cũng không sánh bằng chuyện lý thú của các lão đại trong triều đình, những chuyện đó, rất khiến người ta có cảm hứng, hướng chi sự tình liên quan rộng đến như thế, không thiếu được việc nghị luận náo nhiệt.

Bởi vậy, các loại lời đồn cũng sinh đi ra, nói cái gì cũng có, càng có mấy người gan lớn, nói Túc Vương nhất định dâm loạn hậu cung, nếu không, một người hoàng tử, phạm vào lỗi vô cùng lớn, tại sao trong nội cung lại có thể kiêng kị như vậy? Coi như là mưu phản, cũng nên để Tông Lệnh phủ bắt lấy, đi xử lý mới được là, vì cái gì mà hết lần này tới lần khác, lại đi ủy thác cho Thảm Ngạo?

Tin tức như vậy, cũng chỉ là lén lư truyền, nhưng người tin tưởng thật sự không thiếu, sự tình Túc Vương, từ đầu tới đuôi đều lộ ra vẻ quái dị, rốt cuộc như thế nào, dân chúng tầm thường vĩnh viễn đều không tìm thấy chân tướng, đương nhiên cũng không tránh khỏi việc nói miên man bất định.

Ngược lại, Thúy Nhã Nhã San bắt ngờ xuất bản, bạo phát không ít chuyện mãnh liệt, nói là Túc Vương và Thiên Nhất Dạ cấu kết, hoang dâm vô đạo, ngày ngự vài nữ, còn bốn phía ngắt lấy nữ đồng tu luyện, vân vân....

Tin tức tuần san chưa hẳn là sự thật, nhưng người ta dám đưa ra, thật sự khiến không ít người mở rộng tầm mắt, dần dần, lý do ở phía trong tuần san thật sự khiến đại đa số người tiếp nhận, lý do rất đơn giản, tin tức mãnh liệt rất có giá trị, rất phù hợp mọi khẩu vị người, ngày ngự vài nữ, ngắt lấy đồng nữ, còn cấu kết Thiên Nhất Dạ, những chuyện bất quá này, đều là đề tài nói chuyện trên phố thích nghe, mặc kệ có tin hay không, dù sao khắp nơi đều đang nghị luận Túc Vương hoang dâm, không còn người nào đề cập về cái gì hậu cung nữa.

Ai cũng chưa từng nghĩ đến, chuyện này đúng là dùng phương thức như vậy để xong việc, đại thần trong triều quần ẩu, hoàng tử mưu phản.

Những tin tức nặng cân này, lực hấp dẫn đúng là không sánh bằng ngày ngự vài nữ cùng ngắt lấy đồng nữ, có thể thấy được, cái thế đạo nào cũng đều là dân dâm giữa đường, nhân nghĩa lễ hiếu, nói cho cùng cũng chỉ là chuyện quan thoại mà thôi.

Đối với Thảm Ngạo mà nói, lúc này đây có cơ hội bắt Túc Vương, lập được uy nghiêm trong triều, Thảm Ngạo lúc trước trong mắt người khác, có lẽ chỉ là điên cuồng, nhưng hiện tại, không còn người nào nghĩ như vậy nữa rồi, lúc trước Thảm Ngạo chỉ là sủng thần, nhưng hiện tại, đủ để đặt song song cùng Thái Kinh, thậm chí còn ở phía trên Thái Kinh, trở thành nhất đẳng quyền thần Đại Tổng.

Vây Định Vương phủ, bắt Túc Vương, lệnh Binh Bộ Thị lang về hưu, quyền lực và uy phong như vậy, tại Đại Tổng triều, tuyệt đối không tìm ra người thứ hai.

Hướng chi trong nội cung dục Thảm Ngạo đốc thúc điều tra án Túc Vương mưu phản, ý nghĩa cái này là gì, ai cũng biết, chỉ cần Thảm Ngạo nguyện ý, ngoắc ngoắc ngón tay, liền có thể cầm danh nghĩa đồng đẳng với Túc Vương, tiến hành điều tra đối với bất luận đại thần nào, chính là bắt giữ xử lý, cũng có lý có cớ, không người nào dám nói cái gì.

Đợi cho có quan lại tỉnh ngộ lại, lúc này mới đầy mồ hôi lạnh chảy quanh người, ngày đó trong triều, may mắn không làm chim đầu đàn kia, dựa vào tính tình Thẩm Ngạo, một người đi ra, sẽ đánh một người, coi như là Thái Thái sư cầu tình, chỉ sợ con đường làm quan cũng sẽ bị hủy.

Càng có người run sợ trong lòng, nhớ tới năm đó, lúc Vương An Thạch kia qua đời, đảng cũ lại lần nữa lên đài, lập tức tiến hành đả kích đối với đảng mới, phàm là đảng mới, giáng chức quan thì giáng chức quan, lưu vong cứ đẩy đi lưu vong, đúng là không một người nào có thể may mắn thoát khỏi.

Từ đó về sau, đến khi Thái Kinh cầm đầu đảng mới, mới nắm giữ được triều chính, cơ hồ cũng là như thế, hôm nay thời cuộc đại biến, Thẩm diên cuồng kia nói rõ là đảng cũ, lúc này, nếu muốn trừ đi đối lập, trắng trợn đả kích kẻ thù chính trị, chỉ sợ hơn phân nửa loại người thuộc đảng mới trong triều, sẽ phải đi Giao Châu, Lĩnh Nam, đi theo dấu chân của các tiền bối.

Cứ như vậy gà bay chó chạy vài ngày, trong kinh thành, nhìn về phía trên thì rất bình tĩnh, nhưng tất cả chủ sự các phủ, đầy tớ nhà quan, đều đang ở bên ngoài nghe ngóng tin tức.

Cứ cách mấy canh giờ liền trở về bẩm báo: “ Lão gia, Thẩm đại nhân hôm nay không đi học đường dạy võ, chỉ ở bên trong nhà.”

“ Lão gia, hôm nay ở nhà có Thẩm đại nhân hai tốp khách nhân, ột là mấy chủ sự Công bộ, còn có một người là người Khiết Đan. . .”

“ Hôm nay Thẩm đại nhân đi học đường dạy võ, mấy ngày sau, học đường bảo là sẽ triệu tập dự thi, đang làm chuẩn chuẩn bị.”

... ..

Tin tức liên tục được đưa về, tập hợp đến trước mặt những lão đại tất cả bộ đường kia, mọi người thấy vậy, nhất thời cũng không sờ được chân tướng, thấy người Khiết Đan còn có thể lý giải, gặp chủ sự Công bộ là có ý gì?

Đối với những người thành tinh này mà nói, Thẩm đại nhân nhất định có dụng ý, hơn nữa là dụng ý không nhỏ, bởi vậy, mấy bộ chủ sự Công tư liền thành đối tượng nghiên cứu, bốn tư gồm Công bộ Hạ thiết, Công bộ đồn điền, Ngu bộ, Nước bộ, trong đó có Công bộ Lang trung gọi là Vu Thành Long, lại được mọi người rất chú ý.

Nghe nói Thẩm đại nhân thương nghị trọn vẹn nửa canh giờ cùng người này, trong nửa canh giờ này, ai cũng không biết bọn họ nói gì.

Hết lần này tới lần khác, Vu Thành Long này, lại coi như là trung kiên đảng mới, là môn sinh của Vương Phủ, về sau Vương Phủ rơi đài, tuy nói tại địa vị bên trong đảng không lớn bằng lúc trước, mấy năm này cũng coi như thuận buồm xuôi gió, không ít chuyện ở phía trong đảng mới, hắn cũng tham dự không ít.

Người như vậy, đột nhiên đi gặp Thẩm đại nhân, rõ ràng còn đàm luận nửa canh giờ, cái này sau lưng có cái gì văn vẻ, chẳng lẽ là Vu Thành Long, cái đồ hỗn láo này ăn cháo đá bát, ủy thân đi đầu nhập vào chỗ Thẩm diên cuồng?

Nghĩ đến cái này, rất nhiều người liền tức giận, còn có vương pháp và thiên lý hay sao? Không có Vương Phủ, không có đảng mới, sẽ có Vu Thành Long hắn hôm nay? Ân sư hắn là Vương Phủ, bị Thẩm Ngạo đàn áp đến mất chức, người này rõ ràng nhận giặc làm cha, thực sự là càn vô sỉ.

Đến trình độ này, đã làm cho mọi người vô cùng khinh bỉ, cũng có mấy người bình thường có quan hệ không tệ với Vu Thành Long, còn muốn Vu Thành Long có thể dừng cương trước bờ vực, muốn từ từ đi khích lệ một chút, một phương diện khác, cũng có thể dò xét ý tứ trong đó.

Nhiệm vụ thường xuyên qua lại, bá kiến liền rơi vào trên người Khâm Thiên Giám phó giam Chu Như Hải, Chu Như Hải cũng là môn sinh Vương Phủ, bình thường đi lại rất gần với Vu Thành Long, quan hệ cũng vô cùng tốt, vừa thấy được Vu Thành Long, cũng không nói lời lan man, liền đi thẳng vào vấn đề hỏi: “ Nghe nói lão huynh đi gặp Thẩm Ngạo, không biết Thẩm Ngạo kia nói gì với người?”

Vu Thành Long kia không hiểu ra sao, cứ trả lời tự nhiên: “ Còn có thể nói cái gì, thủy sư bên kia muốn tạo chiến hạm, Công bộ tư bên này thay giám thị, Thẩm đại nhân bảo ta đi, tự nhiên là nói sự tình tạo chiến

hạ.”

Chu Như Hải liền cười, cười đến rất thâm ý, nói: “ Vu huynh, ta và ngươi cùng là môn hạ Thiếu Thương, tuy nói Thiếu Thương đã đi mất, nhưng ta và ngươi vẫn là tương giao tâm đầu ý hợp, có lời gì quan trọng, cứ nói, còn muốn gạt ta hay sao?”

Vu Thành Long chân thành tha thiết nói: “ Nào dám giấu diếm Chu huynh, nói cũng chỉ là sự tình tạo chiến hạ.”

Trên mặt Chu Như Hải có điểm cương lên rồi, hắn cố gắng đè nén tính nóng xuống, nói: “ Chỉ là vì tạo chiến hạ, hắn nói nửa canh giờ cùng với ngươi?”

Vu Thành Long lập tức hiểu, thì ra là Chu Như Hải mang lòng nghi ngờ, liền hơi tức giận, nói: “ Chẳng lẽ còn giả bộ? Thấm điên cuồng kia nói muốn xây pháo hạ, còn nói là chủng loại đánh tay đôi trên biển kia..., ta cảm thấy rất khó xử, phúc thuyền, hỏa thuyền Đại Tổng đều là nhất đẳng, muốn xây pháo hạ chuyên môn đối chiến, chỉ sợ không dễ dàng.

Tại đây, chuyện khó khăn nhất, chính là pháo, tuy Đại Tổng ta có thiết pháo, nhưng cái thiết pháo này quá mức cồng kềnh, để lên trên thuyền, nước sẽ ăn rất sâu, hiệu quả nổ tung khi bắn thì ít, mà lực phản chấn, thuyền gỗ không nhất định có thể thừa nhận được, trừ phi dùng vật liệu gỗ thượng đẳng, lại cải tiến pháo lớn thành nhỏ, còn phải giảm bớt tải trọng trên thuyền, có lẽ còn có thể thử một chút.”

Vu Thành Long dừng một chút, lại nói: “ Vì vậy, Thấm đại nhân liền vẽ lên một bản vẽ cho ta xem, hỏi ta xếp đặt thiết kế như vậy thì thế nào, lúc ấy ta nhìn, liền nói, nếu chế thành chiến thuyền như vậy, tuy có thể càng nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng lãng phí cũng là không nhỏ, vật liệu gỗ phải chọn dùng gỗ từ Vân Nam vận đến, còn phải hong gió, chế tác, làm khô thuyền, những điều này đều là phải hao tổn nhân lực, nhân lực chính là bạc, dùng tài liệu cũng đều dùng thượng đẳng nhất

Một con thuyền như vậy, muốn để mười khẩu thiết pháo lên, hao phí tiền bạc còn nhiều hơn so với một phúc thuyền, thật sự không đáng để làm.” .

Vu Thành Long nói đến mức mệt mỏi, thở hắt ra, tiếp tục nói: “ Thấm đại nhân không tin, đã quyết định, thử tạo một con thuyền để nhìn xem, còn chiếu cố, nói tiền bạc không phải là vấn đề. Ta thấy hắn nói như vậy, cũng không dám đắc tội hắn, đợi từ thư phòng của hắn đi ra, mới phát hiện nửa canh giờ đã thoảng qua như mây khói.”

Chu Như Hải cũng không hiểu về việc chế tạo thuyền, nhưng lại luôn không tin lời Vu Thành Long nói, đường đường Thấm Thái Phó, lại cùng ngươi, một người Lang trung, thảo luận xây cái gì pháo hạ?

Lý do này tuy tốt, lại cũng chỉ có thể lừa gạt chút ít tiểu nhân không hiểu sự tình trên phố phường, nghĩ đến đây liền cười ha ha cười, nói: “ Đã là như thế, Vu huynh nên sớm nói một chút, nói rõ ra, mọi người mới yên tâm.”

Vu Thành Long cho rằng Chu Như Hải đã bình thường trở lại, cười khổ nói: “ Cái này có cái gì phải nói? Hạ quan đi gặp thượng quan, cho dù không muốn, cũng không thể không gặp, Thấm đại nhân khâm mệnh đốc thúc tạo chiến hạ, còn có thể không để ý được sao? Còn nữa, từ chỗ của hắn trở về, ta vội vã tham khảo bản vẽ của hắn, nhìn xem có thể tận lực chế tạo thử hay không, hai ngày này đều là nhin đến nửa đêm mới ngủ, cũng không nghĩ ra việc này.”

Chu Như Hải cũng không nói cái gì nữa, đứng dậy cáo từ, thái độ đối với Vu Thành Long, tức thì cũng đã lạnh như băng rồi, từ trong nhà Vu Thành Long đi ra ngoài, hắn lập tức đi Thái phủ.

Thái Kinh mấy ngày nay thân thể có việc, sự tình tiếp đãi đều do Thái Thao xử lý, thấy Thái Thao, Chu Như Hải hướng Thái Thao, lắc đầu nói: “ Thái đại nhân, Vu Thành Long... , ta đã gặp thấy, chỉ là....”

Chu Như Hải lại lắc đầu. nói: “ Người này ăn cháo đá bát, thật sự là làm người ta không kịp chuẩn bị.”

Thái Thao ngạc nhiên, hỏi: “ Đây là như thế nào?..”

Chu Như Hải nói: “ Không còn lời nào để nói, vốn là ta còn nể tình đồng môn, muốn khuyên mấy câu, nhưng tất cả lời nói của hắn đều là lừa gạt, cũng đã đi gặp Thấm Ngạo, lại nói Thấm Ngạo thương thảo

cùng hẳn việc chế tạo chiến thuyền, chống chế như vậy, có thể thấy được hẳn là quyết tâm mỗi người đi một ngã cùng với chúng ta.” .

Thái Thao cười lạnh một tiếng, nói: “ Trên đời luôn luôn có người như vậy, hẳn nịnh nọt cũng là do hẳn, không cần phải để ý. Sau này gọi mọi người cũng tận lực đừng làm bất hòa với hẳn, ở trước mặt hẳn, đừng nói gì đó không nên nói, nói không chừng lập tức sẽ rơi vào tay trong tai Thẩm Ngạo, chúng ta không thiếu một người Công bộ Lang trung.”

Chu Như Hải gật gù đầu, nói: “ Hổ thẹn, hổ thẹn, mất công ta còn kết giao với hẳn lâu như vậy, tâm người này thật đúng là làm cho người ta không đoán ra, mấy ngày trước đây, vẫn đang cùng người ở trên một cái thuyền, hôm nay đã không phải.”

Thổn thức một hồi, muốn đi gặp Thái Kinh, Thái Thao khoát khoát tay, nói: “ Gia phụ mấy ngày nay tìm đau thất, để cho hẳn tĩnh dưỡng đi.”

Chu Như Hải gật đầu, đành phải cáo từ rời đi

Vu Thành Long cảm thấy không khí mấy ngày nay có chút bất đồng, đồng liêu bình thường thoáng cái đã đoạn tuyệt lui tới, chính là bạn thân Chu Như Hải kia, cũng không chịu đến đây cùng hẳn đàm luận, hẳn hẳn cảm thấy, chuyện này có lẽ có quan hệ cùng Thẩm Ngạo.

Nhưng là bất kể nói thế nào, chuyện này cũng không cách nào đi giải thích, trong lòng um tùm bất bình, ban ngày vẫn đi Công bộ trực, đến trong đêm, cũng không đi ra ngoài tiếp khách, ở lý trong thư phòng, tham tường bản vẽ pháo hạm, cái bản vẽ này, hẳn đã cho không ít công tượng, đám thợ thủ công xem qua, làm ra mô hình nhỏ.

Phát hiện bản vẽ có nhiều chi tiết khó có thể thực hiện, ví dụ như đặt pháo trong khoang thuyền, chỉ chừa hòng pháo trên thân thuyền, nhưng, thiết pháo Đại Tổng, cho dù lại cải tiến như thế nào, thể tích cũng tuyệt đối không nhỏ, thiết pháo vừa bắn, kết cấu trong khoang thuyền có thể thừa nhận được hay không, có lẽ là rất khó để biết.

Để cho nhất Thành Long cảm thấy hứng thú nhất, chính là cánh buồm thuyền này, sử dụng bảy tám cánh buồm, thân tàu lại là hẹp dài, thuyền chắc hẳn phải nhanh hơn so với phúc thuyền công kênh nhiều lắm.

Hắn nghiên cứu một ít chi tiết, không sai biệt lắm, đã định sửa chữa vài chỗ, lúc này mới nhớ tới chính mình đã mấy ngày đóng cửa không ra ngoài, liền đuổi lưng một cái, gọi người bị cổ kiệu, muốn đi bái kiến Chu Như Hải, dầu gì cũng là giao tình vài chục năm, cũng nên đi gặp một lần mới tốt.

Đến Chu phủ, gọi người đi vào thông báo, người gác cổng bên kia cười ha hả mà nói: “ Đại nhân, thật sự là không khéo, lão gia nhà ta đã dự tiệc đi.”

“ Dự tiệc? Dự cái yến tiệc gì?”.

“ Tiểu nhân cũng không biết, chỉ nói là Thái phủ bên kia đưa thiệp mời tới.”

Vu Thành Long sững sốt một chút, ngồi bất động ở trong kiệu, âm thanh lạnh lùng nói: “ Dẹp đường hồi phủ.” .

Dọc theo con đường này, sắc mặt Vu Thành Long rất khó coi, tại dĩ vãng, nếu Thái phủ đưa thiệp mời, Chu Như Hải có phần hay không thì không thể nói, nhưng Vu Thành Long hẳn chắc chắn sẽ có, hẳn tốt xấu gì cũng là Công bộ Lang trung, so với cái chức Khâm Thiên Giám kia của Chu Như Hải, càng vang dội hơn một ít, trước mặt Thái phủ bên kia mời người dự tiệc, chính mình đứng là mông tại cổ lý (mơ mơ màng màng), đây không phải muốn cố ý làm bất hòa với mình sao?

)

498. Chương 485: Sắp Cưới

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 485: Sắp cưới

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trở lại trong phủ, kiệu phu mời hấn hạ kiệu, hấn cắn răng, nói: “ Khởi kiệu, đi phủ Thầm Ngạo Thầm đại nhân, đúng rồi, thuận đường đi thư phòng của ta, lấy bản vẽ trên bàn ra.”

Kiệu phu đi vào trong phủ lấy gì đó, lập tức lên đường, Vu Thành Long ngồi ở trong kiệu, lưng la lưng lay, nhưng trong lòng lại phiền giang đảo hải (trần ngập sóng gió), sự tình đến trình độ này, cũng không có gì để kiêng kị nữa rồi, hấn tự nhận không giỏi về việc nhận lỗi với Thái gia và Chu Như Hải.

Hôm nay tận lực làm bất hòa, hấn cũng không thể nói gì hơn, đã như vậy, chẳng bằng cam tâm tình nguyện, đi làm tốt sự tình Thầm Ngạo giao cho.

.. .. .

Thầm Ngạo mới từ học đường dạy võ trở về, mấy ngày nay học đường triệu tập dự thi, thật sự là rất mệt mỏi bề bộn, tuy nói sự tình triệu tập dự thi có người phía dưới đi xử lý, nhưng thân là Tư nghiệp, rất nhiều sự tình còn phải cần hấn đến xác định.

Còn nữa, quy mô cuộc thi lớn như thế, học đường dạy võ bên này cũng chuẩn bị mở lớp mới, còn phải thương nghị cùng Quốc Tử Giám bên kia, mượn cái sân bãi để sử dụng, Quốc Tử Giám bên kia đương nhiên dễ nói chuyện, cha vợ không nói hai lời, liền gật đầu đồng ý.

Trừ việc đó ra, thân phận thủy sư giáo đầu cũng thuận đường xác định, từ trong triều trở về, Thầm Ngạo lại đưa yêu cầu đến Binh bộ, hấn cũng đã suy nghĩ kỹ càng, lúc này đây, nếu Binh bộ còn dám cự tuyệt, liền trực tiếp dùng thân phận đồng đẳng Túc Vương, một mẻ hốt gọn Binh bộ, dù sao hấn cũng không quan tâm bị người nhiều kêu một tiếng điên cuồng.

Cũng may lúc này đây, Binh bộ bên kia đã có kinh nghiệm, cầm yêu cầu Thầm Ngạo, lập đến chỗ Thái Thao xin chỉ thị, Thái Thao nghĩ nghĩ, ban đầu muốn bỏ mặc, lại bị đám chủ sự Binh bộ năn nỉ khẩn cầu, nói là Thầm đại nhân bên kia đã đưa yêu cầu ra, chúng ta nên đi xử lý theo ý hấn, nếu lại đối nghịch cùng hấn, có trời mới biết lại chọc ra chuyện gì nữa.

Trong lòng những người này có cách nghĩ rất đơn giản, Thái Thao có một lão tử tốt, nhưng bọn hấn không may mắn như vậy, Thầm Ngạo xem mặt mặt Thái Thái sư, không thể làm gì Thái Thao, nhưng những người như mình còn không dễ dàng thu thập sao? Thị lang đại nhân cũng phải âm thầm về hưu rồi, bọn hấn có thể làm gì được họ Thầm kia?

Thái Thao khê cần môi, đành phải nói: “ Án lấy lời phía trong yêu cầu đi làm đi.”Nghe nói, từ Binh bộ trở về, Thái Thao đập bể trợn vện hai cái bình sứ thanh hoa.

Mọi sự đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ cơ hội, hôm nay, sự tình triệu tập dự thi, đã tính toán đi đến đoạn kết, hiện tại chỉ cần chờ thành tích đi ra.

Thầm Ngạo mệt mỏi mà về đến nhà, đã làm tốt mấy ý định, thừa dịp không có việc gì này, nghỉ tạm vài ngày, những thứ khác, cho dù là đại sự, hấn cũng mặc kệ.

Vừa mới vào trong sảnh, thì có người gác cổng tới báo tin, nói là công bộ Lang trung Vu Thành Long cầu kiến.

Thầm Ngạo đành phải giữ vững tinh thần đãi khách, bảo người gọi Vu Thành Long tiến đến, Vu Thành Long thấy Thầm Ngạo, lập tức kính cẩn hành lễ, về sau liền đem bản vẽ chính mình sửa chữa vô số lần ra, giao cho Thầm Ngạo, nói: “ Thầm đại nhân, hạ quan trở lại trong nội đường, thương lượng cùng mấy Đốc

tạo, lại mời một ít thợ thủ công, suy nghĩ không ít thời gian, đây là bản miêu tả sửa chữa pháo hạm, mời Thẩm đại nhân nhìn xem.” .

Kỳ thật, Thẩm Ngạo đối với cái gọi là pháo hạm này, chỉ dừng lại ở bên trong điện ảnh và tác phẩm truyền hình đời sau, cầm bản vẽ nhìn xuống, phát hiện khác khá xa so với chỗ mình hi vọng trước kia, liền cười cười nói: “ Đối với cái này, ta cũng không hiểu, chỉ là, nhìn người bản vẽ này của người, giống như là mất không ít công phu, chế tạo trước một tỷ, thành hay không thành công, đều ký công lao của người.”

Vu Thành Long thụ sủng nhược kinh, nói: “ Hạ quan nào dám tranh công.”

Thẩm Ngạo thương lượng cùng Vu Thành Long về sự tình tạo chiến hạm, hỏi hẳn thiết lập xưởng đóng thuyền ở nơi nào thì thuận tiện, Vu Thành Long trầm ngâm nói: “ Thuyền biển khác với đội thuyền tầm thường, xưởng đóng thuyền tới gần cảng sẽ tiện lợi hơn một ít, còn nữa, tương lai thao luyện thủy sư, cũng cần tìm kiếm một chỗ bến cảng, sao không phòng ngừa chu đáo trước, ngay từ hiện tại.” .

Thẩm Ngạo gật gật đầu, không thể tưởng được, công bộ Lang trung này lại có kiến thức như vậy, liền cười mỉm hỏi: “ Vậy người nói một chút xem, bến cảng nơi nào là tốt nhất.”

Vu Thành Long nói: “ Vốn, Tuyền Châu, Tô Hàng cũng không tệ, Đại Tổng ta, phàm là địa phương xây xong Thành Thị Hải tư, phần lớn cũng không thành vấn đề, nước sâu cũng đủ, tạo chiến hạm cũng thuận tiện hơn một ít. Chỉ là, ...”

Thẩm Ngạo nâng chung trà lên, thổi bọt trà, thấy Vu Thành Long đột nhiên không nói lời nào, giờ con mắt lên, nói: “ Nói tất cả đi, cứ nói, đừng ngại, không cần có cái gì cố kỵ.”

Vu Thành Long nói: “ Cái kia, hạ quan trước tiên là nói về Tuyền Châu, Tuyền Châu cách phía bắc quá xa, mà Đại Tổng ta mới xây thủy sư, địch nhân chủ yếu là người Khiết Đan, người Kim, đến lúc này một quay về, đã trễ thời cơ, lại lãng phí quá nhiều. Về phần Tô Hàng, cũng không phải rời đi quá xa, nhưng hạ quan cả gan muốn nói, thương thuyền Tô Hàng vắng lai rất nhiều, nếu thiết lập thủy sư tại đó, không nói đến nhiều dân, thủy sư thông hành cũng khó tránh khỏi trở ngại.”

Thẩm Ngạo gật đầu: “ Rất tốt, khó được lúc người có thể nghĩ chu đáo đến như thế, chỉ là, nói như vậy, chỗ nào mới phù hợp nhất?”

Vu Thành Long suy nghĩ một chút, nói: “ Triều châu huyện Bồng Lai có thể, chỗ đó cách mười sáu châu Yến Vân khá gần, nếu là đi theo đường biển, đi tới đi lui, cũng không quá một ngày, nếu phải đi đường bộ, lại dài dằng dặc, không có một người nào, không có một tháng thời gian, cũng không thể đến.

Cái này tức là nói, cho dù một ngày kia, người Khiết Đan, người Kim theo đường bộ xuôi nam, Bồng Lai cũng tuyệt đối an toàn, hưởng hồ, Bồng Lai một mặt gần biển, phía tây có núi Cửu ngòi chồm hồm, miền nam có núi Tân Lai, núi Kính Sợ, phía đông có núi Chi Chúng, một mặt giáp biển, ba mặt núi vây quanh, là tấm chắn tuyệt hảo, chỉ cần điều một đội quân đội trú đóng ở cửa ải, chính là quân phản loạn lấy mất Triều châu, thủy sư cũng có thể an toàn không ngại.”

“ Bồng Lai...” Thẩm Ngạo nhếch miệng mỉm cười, cái huyện này, đại khái ở vào phụ cận biển Oa, cũng không phải cách xa hải cảng thủy sư Bắc Dương đời sau.

Khoảng cách Biện Kinh khá gần, nếu ra roi thúc ngựa, cũng không quá thời gian 3-5 ngày liền có thể đến, thiết lập bến cảng tại đó, cũng không phải sai, hẳn trầm tư một tỷ, mới nói: “ Thiết lập thủy sư chỉ huy nha môn tại đó cũng không tệ, chỉ là Tuyền Châu, Tô Hàng bên kia, cũng phải có thủy sư đóng quân, người là công bộ Lang trung, làm sao lại biết nhiều chuyện như vậy.”

Vu Thành Long ngượng ngùng nói: “ Hạ quan chính là người Bồng Lai.” Lại nhịn không được hỏi: “ Thẩm đại nhân, thủy sư còn muốn đóng quân ở Tuyền Châu, Tô Hàng hay không?”

Thẩm Ngạo uống trà, phát hiện trà đã nguội, cổ họng có chút khó chịu, liền buông trà chén nhỏ, cười ha hả nói: “ Đây là khẳng định, thủy sư lớn như vậy, chỉ dựa vào tiền từ trong kho bệ hạ để thiết lập sao? Cái này còn chưa đủ, phải khai thác tài nguyên khác mới được, Tô Hàng và Tuyền Châu mới là địa phương sinh tiền.”

Thẩm Ngạo cũng không lộ ra quá nhiều cùng hần, thường thức mà nhìn hần một cái, lại nói: “ Người là người rất giỏi giang, làm một công bộ Lang trung, lại rất ủy khuất cho người.”

Long Vu Thành Long khiêm tốn nói: “ Thẩm đại nhân khách khí rồi.”

Tiếp theo chỉ nói một ít chuyện công vụ, Vu Thành Long liền cáo từ, trên đường trở về, hần lại nhớ tới chính mình mới vừa nói quá nhiều, không biết Thẩm đại nhân bên kia nghe xong những lời này, thật sự lưu tâm hay chỉ là khách sáo, lắc đầu, không nhin được mà suy nghĩ, đều nói hần là Thẩm điên cuồng, nhưng hôm nay nói với hần một phen, tuyệt đối không giống như là cái lỗ măng loại người.

Thu đi đông lại, ba nghìn giáo úy học đường dạy võ chính thức nhập học, không giống với giáo úy năm trước, giáo úy năm nay bước vào cái học đường này, đều mang theo vài phần vui sướng, có thể trở hết tài năng ở phía trong nhiều người như vậy, xác thực rất có cảm giác thành tựu, tuy không bì kịp nổi khoa cử, thực sự có vài phần thoả thuê mãn nguyện.

Lão giáo úy chứng kiến những giáo úy mới này cao hứng bừng bừng, nguyên một đám lại đồng tình mà nhìn bọn hần, bọn hần đã thành thói quen với loại cuộc sống này, nhưng lúc nhập học, cái chủng loại dày vò kia... lại rõ mồn một ở trước mắt, thấy bọn họ, không thiếu được nghĩ đến chính mình một năm trước.

Tất cả huấn luyện viên, giáo đầu cũng đều chuẩn bị kỹ càng, bộ quân khoa bên này mới tăng cường hơn bốn mươi giáo đầu, cũng đều là chọn lựa kỹ càng.

Thủy sư giáo đầu bên kia, hôm nay đã nhiều hơn một viên chức, hơn nữa một tháng này chịu đựng thao luyện, cuối cùng cũng có vài phần bộ dáng, thói quen đã sửa hay chưa thì không biết, dù sao bọn hần cũng không có cơ hội xúc phạm luật pháp nữa.

Về phần các loại ngành học đội ngũ cơ bản, bọn hần cũng dần dần thích ứng, cũng có vài phần tinh thần, lúc này lại niệm tên Thẩm Ngạo lên, bọn hần, những người cầm đao liêm huyết này, biểu hiện ra rất tự do tiêu sái, kỳ thật cũng là có khổ tự biết, quanh năm phiêu bạt trên biển, có thân thiết cũng khó nhìn thấy vài lần, người bên ngoài lại xem thường.

Tuy tích lũy rất nhiều tài phú, nhưng chẳng có mấy chỗ tiêu sái, hôm nay thành huấn luyện viên, giáo đầu, trên cái thân phận này đã có sự khác biệt, tuy nói lúc trước cáo biệt, cũng không mất một việc vui.

Tư Mã khoa giáo úy Hán phiên cũng có, đều là cố ý chọn kỹ lựa khéo, những người này, phần lớn đều là từ Trắc trấn phân phối tới, cũng đều có tiền đồ khả quan tại đây.

Thao luyện vẫn phải làm từng bước, cũng thảo ra một bản chương trình mới, có lúc rảnh rồi Thẩm Ngạo cũng đi chỗ đó một vài lần, chỉ tùy ý nhìn, thoáng dốc thức thăm hỏi cổ vũ một tý, không thiếu được việc đi đến góc gác học đường dạy võ, tại đây dùng tường vây cao cao vây quanh, cửa ra vào còn có cấm quân trông coi, đi vào trong đó, bốn phía liền tràn đầy mùi thuốc, nơi này là chuyên môn thiết trí cho hộ lý, bên trong chỉ có hơn hai mươi hộ lý giáo úy.

Nhưng giáo đầu lại không ít, phần lớn đều là lão quân y, buổi sáng vẫn như cũ, là muốn các nàng thao luyện đội ngũ, chỉ khác ở chỗ, giáo úy đầu mặt trời, nhận mưa gió xối xả, đãi ngộ các nàng sẽ khá hơn một chút, đều thao luyện ở dưới mái hiên, đến buổi chiều, là dạy các nàng phân biệt rõ được thảo, xử trí miệng vết thương.

Thời gian Thẩm Ngạo đi vào, đều là ngẩng đầu ưỡn ngực, chấp hai tay sau lưng, một bộ dạng nghiêm túc, đợi đến lúc tiến vào, liền không thiếu được việc dùng con mắt liếc liếc, nhìn nữ hiệp Tần Nhi có phải là đã rám đen rồi hay không, kỳ thật rám đen hay không rám đen cũng giống nhau, đều ăn ngon hết.

Có khi Hàn Thế Trung cũng sẽ lên lút đến, hần không dám ưỡn ngực ngẩng đầu, nhưng cũng là một bộ dạng thay quyền công vụ đứng đắn, nhìn thấy Thẩm Ngạo, lập tức cảm thấy rất xấu hổ, nói một tiếng: “ Thẩm đại nhân đã ở đây rồi à.”

“ À... đúng vậy... đi dạo bốn phía thôi.” Thẩm Ngạo da mặt dày, chẳng ngại gì cả.

Hàn Thế Trung xoa xoa tay, gập mặt tại địa phương khác, tuyệt đối không lạnh nhạt, duy chỉ có đến nơi này, phảng phất như chuột bạch bị người nhìn chăm chăm, rất là bất an.

Thường xuyên qua lại, hai người cũng đã ăn ý rồi, da mặt chính là nhờ như vậy mới luyện ra được, Hàn Thế Trung thì như thế nào, có một chữ trung, không có nghĩa là trung hậu, cho dù lúc trước trung hậu, không có nghĩa là hiện tại trung hậu.

Dù sao về sau gặp được Thẩm Ngạo, chỉ hiểu ý cười một tiếng, ý là người hiểu được, ta và đại nhân, mỗi người mỗi sở thích.

Tần Nhi và Lương Hồng học tập nhất chăm chú, lúc thao luyện, các nàng cũng kiên trì được, đều là xuất thân tập võ, điểm khổ ấy không tính là gì.

Ngược lại, những hộ lý giáo úy khác, tuy rất cố gắng, lại không bì kịp các nàng, Thẩm Ngạo cũng không quá nghiêm khắc, một chuyến đến đây, cũng chỉ là nhìn xem liên đi.

Bên này rảnh rỗi, thời gian Ninh An kia gả đi cũng càng ngày càng gần, Thẩm Ngạo cũng càng thêm nhiều lần được vào cung, có đôi khi đến tình trạng một ngày ba lượt, hai hậu có cách nghĩ gì, hoàng thượng bên kia có cái gì phân phó, còn có Ninh An mẫu phi bên kia, cũng phải đi đi lại lại, Thẩm Ngạo coi như là vào cung giải sầu, cũng không hề phiền muộn.

Cuối năm thứ bảy Tuyên Hòa, bầu trời lộn xộn đầy tuyết, cả Biện Kinh chìm trong màu trắng, đột nhiên dư luận cả Biện Kinh đại biến, tiêu điểm thoáng một tý rơi vào việc gả Đế cơ.

Trong nội cung gả Đế cơ, cũng không kỳ lạ quý hiếm, Đế cơ trong nội cung không ít, cơ hồ cứ cách vài năm đều có Đế cơ gả ra ngoài, lúc này đây náo nhiệt như vậy, còn là vì Phò mã không giống người thường, làm cho người ta cảm thấy cực kỳ quái dị.

Huy Tông vào chỗ, sự tình không hợp quy củ trong triều quá nhiều, lúc này đây, Thẩm Ngạo lấy Đế cơ, lại càng đại biến quy củ, không nói Thẩm Ngạo đã có thể thiệp, còn có một việc, cũng ào ào thành tiêu điểm nghị luận.

Phò mã Đại Tổng cũng không dễ làm, ngoại trừ có một chức suông Phò mã Đô Úy, còn đâu thì không được tham ngộ chính vụ, cưới Đế cơ, liền thành ngoại thích, để tránh ngoại thích can quyền, mặc kệ lúc trước phải chăng có công danh, hay công lao lớn, phần lớn đều bị tước đoạt hết.

Thẩm diên cuồng hôm nay là Quốc công, gia tăng Thái Phó, còn kiêm Hồng Lư Tự Tự khanh, Tư nghiệp học đường dạy võ, đại sứ Đốc tạo, tam trọng chức, những chức này có phải là nên đoạt lại hay không, cũng là một việc phiền toái.

Đoạt thì cũng thôi, hết lần này tới lần khác, mấy cái này đều là Thẩm Ngạo cầm lấy, bất kể là Hồng Lư Tự Tự liên hệ với Khiết Đan, người Kim, hay là học đường dạy võ luyện binh, đều là sự tình Thẩm Ngạo thành thạo nhất.

Cho dù muốn lấy về, giao do ai đi xử trí, cũng là không biết thế nào, lúc này rất nhiều người mới phát hiện, có một số việc, không có Thẩm diên cuồng, thật đúng là không được, nói về Hồng Lư Tự, lúc trước, thời điểm Thẩm Ngạo không ở đó, đặc phái viên các quốc gia tại Biện Kinh, thật sự là làm người đau đầu.

Đánh nhau ẩu đả không phải số ít, giết người phóng hỏa cũng không phải là không có, nhưng Thẩm Ngạo làm cái Tự khanh này, hạ công phu, liền thu thập hết những đặc phái viên kia, biến thành để bảo, thoáng cái mỗi người thành rùa đen rút đầu tại thành Biện Kinh, đâu còn dám đi gây chuyện?

Người Khiết Đan lúc trước kiêu ngạo như vậy, còn không phải bị Thẩm Ngạo vỗ bàn giáo huấn giống như cháu trai sao, nói mắng liên mắng, người Tây Hạ muốn gây chuyện, Hồng Lư Tự bên kia dám phái sai dịch bắt người, đổi lại là lúc trước, hơn phân nửa là muốn dàn xếp ổn thỏa, một khi Thẩm Ngạo bỏ chuyện xui xẻo này đi, có trời mới biết về sau sẽ là cái dạng gì nữa.

Nghiệp võ giáo úy thì càng không cần phải nói rồi, đây là Thẩm Ngạo dùng thủ đoạn khai sáng, hiện tại mắt thấy nghiệp võ Đại Tổng có khởi sắc, lúc này vung tay mặc kệ, cũng không biết sẽ xảy ra đường rẽ gì nữa.

)

499. Chương 486: Tính Kế

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 486: Tính kế

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đối với Thẩm diện cuồng này, mắng người thật sự không ít, nhưng tại một kiện sự này, lại nhất trí về lập trường, ngay cả những sĩ tử bình thường kia, một ít người không thích Thẩm Ngạo, mỗi ngày dùng làm thơ để âm thầm chửi bới Thẩm Ngạo, cũng một mực chắc chắn Thẩm Ngạo sẽ không buông tay, bất kể nói thế nào, trên đời này không thiếu người tinh táo, đại đa số người rất tinh táo, Đại Tổng không thiếu được Thẩm Ngạo, tựa như bệ hạ không được thiếu Thái Kinh.

Để cơ gả đi, trên phố không ngừng hưng phấn, ngay cả tôn thất bên này cũng bất an, Túc Vương chết, một ít tôn thất bất mãn đối với Thẩm Ngạo phát không được lực, lúc này đột nhiên phát hiện, một cơ hội tốt ngay ở trước mắt, nghe nói không ít hoàng tử vụng trộm đi gặp thái tử, tuy thái tử bên kia không truyền ra tin tức gì, nhưng tại ngày 11 tháng này, cố ý đi Thái phủ thăm bệnh.

Thái Thái sư nhiễm bệnh, cũng không phải sự tình một sớm một chiều, mùa đông đến trình độ này, cứ cách mấy ngày sẽ có chút ít chỗ khó chịu, triều đình bên kia cũng biết, bởi vậy Thái Kinh có việc gì, cũng không thấy kỳ quái, chỉ đưa một ít tấu chương trọng yếu đến Thái phủ, xin chú ý của hần.

Vốn, Triệu Hằng bên này có ý định lặng lẽ đi thăm bệnh, miễn để cho người ta nghị luận, vì vậy trước hết để cho người đưa danh thiếp, Thái phủ bên kia lại cố ý để một chủ sự tới, mời thái tử giống trống khua chiêng đi qua.

Triệu Hằng bên này trầm ngâm một chút, không hề kiên trì nữa, giữa trưa dùng qua cơm, cũng không che dấu tại mắt người, trực tiếp đánh xe của mình đi, đứng ở cửa ra vào Thái phủ.

Thái phủ lập tức mở cửa lớn, sớm có người gác cổng tới hầu hạ, kỳ thật Triệu Hằng cũng là lần đầu tiên đến Thái phủ, tuy bình thường cũng gặp mặt Thái Kinh, nhưng phần lớn là chỉ gật đầu coi như quen biết.

Hôm nay thấy khí phái Thái phủ, trong lòng hơi có chút buồn vô cớ, nghĩ đến Định Vương phủ của mình, quy cách tại đây không lớn lắm, càng cảm thấy có chút kém cỏi.

Chỉ là, hơi nghiêng bên cạnh tòa nhà này, một tòa lầu cao lại nổi lên, lầu cao mới tinh, tráng lệ, tiếng nói truyền ra xa xa, hần không khỏi sửng sốt một chút: “ Đó cũng là tòa nhà của Thái gia?”

Người gác cổng sửng sốt một chút, không cam lòng nói: “ Hồi bẩm điện hạ, đó là quán rượu của Thẩm đại nhân.”

Ở trong lòng Triệu Hằng đột nhiên sinh ra mấy phần thống khoái, cái này cũng khó trách gần đây Thái Kinh thân thiện với hần, Thẩm Ngạo cũng quá lớn mật rồi, ở bên kia xây xong quán rượu, quấy đến cả Thái phủ không bình an, bảo sao Thái Kinh lại đi so đo, đối lại là mình, đã sớm dẫn người hủy quán rượu kia đi.

Được người dẫn xuyên qua cánh cửa lớn trang trọng, cuối cùng cũng đã tới chánh đường, Thái Kinh chờ ở cửa ra vào, khẽ run run mà hướng Triệu Hằng hành lễ: “ Lão phu thân thể không tiện, không thể nghênh đón từ xa, xin điện hạ thứ tội.”

Triệu Hằng vội vàng đỡ lấy hần, nói: “ Thái sư nói gì vậy, nói cho cùng, Thái sư còn là trưởng bối của ta, há có thể để cho Thái sư đón chào, hổ thẹn, hổ thẹn.”

Hàn huyền một phen, đều tự đến trong sảnh ngồi xuống, Triệu Hằng hỏi bệnh tình Thái Kinh trước, Thái Kinh cười ha ha nói: “ Không ngại, lão phu tuổi tác đã lớn, ốm đau là khó tránh khỏi, điều dưỡng mấy ngày cũng tốt rồi.”

Triệu Hằng gật gật đầu, cười ha hả nói: “Thẩm Ngạo kia sắp làm Phò mã Đô Úy, chuyện này ngài đã nghe nói qua chưa?”

Thái Kinh nói: “Ba sách sáu lễ đều đã có nội cung xử lý, Lão phu há có thể không biết? Như thế nào, thái tử chính là vì chuyện này mà đến?”

Triệu Hằng nói: “Thẩm Ngạo hôm nay quyền thế ngập trời, nếu lại thêm một chức Phò mã Đô Úy, kết thân với nội cung, lại càng như hổ thêm cánh, chỉ là, chuyện tốt cũng chưa chắc không thể là sự tình xấu, ta đã có ý định, Để cơ gả đi, về sau lập tức mời người đưa lên triều, đoạt hết chức của Thẩm Ngạo, y theo Thái sư xem, ngài nghĩ như thế nào?”

Sở dĩ Triệu Hằng đến đây, chính là dựa thế về hướng Thái Kinh, hấn một thái tử, tuy cũng có tâm phúc, nhưng dựa vào điểm ấy mà muốn tạo thế, không khỏi có chút không biết tự lượng sức mình, Thái Kinh lại bất đồng, nếu hấn nguyện phát lực, nửa số đại thần cả Biện Kinh sẽ đưa một phong một phong tấu chương đi lên, tạo ra cái thanh thế này, trong nội cung có thể bảo vệ hay không, có lẽ là rất khó nói.

Thái Kinh cười nhạt một tiếng, nói: “Điện hạ cho rằng, ngoại trừ Thẩm Ngạo, Hồng Lư Tự và học đường dạy võ trong tương lai, ai có thể đảm nhận?”

Triệu Hằng sửng sốt một chút, liếc nhìn Thái Kinh thật sâu, chậm rì rì nói: “Vì sao Thái sư hỏi cái này?”

Thái Kinh nói: “Lão phu hỏi như vậy, cũng chính là cách nghĩ trong nội cung, Thẩm Ngạo làm Phò mã Đô Úy, rốt cuộc có đoạt chức vụ hay không, cũng không thể nhanh chóng quyết định, vấn đề là trong nội cung phải chinh đồn quân bị, không muốn đụng vào ngoại sự. Mà Thẩm Ngạo rất thuận buồm xuôi gió, nếu không có chọn người thích hợp tiếp nhận, trong nội cung chắc chắn sẽ không đoạt chức của Thẩm Ngạo”.

Trải qua sự tình Túc Vương, về sau Triệu Hằng càng thêm cẩn thận so với lúc trước, nghĩ lại, lập tức hiểu ý tứ Thái Kinh, Hồng Lư Tự trong mắt người khác là khoai lang phồng tay, ngay cả phụ hoàng mình, vừa nghe đến ngoại sự, liền cảm thấy đau đầu.

Hết lần này tới lần khác, họ Thẩm như cá gặp nước, trừ phi tìm được một người có thể thay thế, nếu không, Hồng Lư Tự bên kia, Thẩm Ngạo chỉ có thể là lựa chọn số một.

Còn những quốc sử kia, cũng chỉ sợ một mình Thẩm Ngạo, thay đổi những người khác đi lên, đến lúc đó còn không phải Thẩm Ngạo định đoạt sao? Biểu hiện ra, giống như Thẩm Ngạo rút lui chức, sau lưng vẫn có thể thao túng.

Về phần học đường dạy võ, Triệu Cát là Tế Rượu, cái Tư nghiệp này cũng không phải ai cũng có thể tiếp nhận, liên quan đến chiến sự, người này muốn được Triệu Cát tín nhiệm, có thể được phụ hoàng tin cậy, thiên hạ cũng chỉ có hai người Thái Kinh và Thẩm Ngạo mà thôi, Thái Kinh nắm cả ba tỉnh, không có khả năng một lần nữa cho hấn binh quyền.

Cũng chỉ còn lại một mình Thẩm Ngạo có thể lựa chọn, cả quy củ học đường dạy võ đều là Thẩm Ngạo định ra, huấn luyện viên, giáo đầu cũng đều là một tay hấn nhấc lên, không có Thẩm Ngạo, sẽ không có bọn hấn hôm nay, một khi thay người, khó bảo toàn những người này không liên hợp lại gây chuyện.

Triệu Hằng thở dài, nói: “Nói như vậy, Thẩm Ngạo coi như là làm Phò mã Đô Úy, cũng không người nào có thể rung chuyển hấn rồi, Thái sư có thể làm điểm văn vẻ, về ngoại thích tham gia vào chính sự hay không?”

Thái Kinh chậm rãi lắc đầu, nói gần từng chữ: “Tham gia vào chính sự, bốn chữ này, tất cả đều ở trong lòng bệ hạ, nếu hấn nói người tham gia vào chính sự, người sẽ có quyền lực và trách nhiệm không nhỏ, người cũng đã làm chính sự.

Nếu hấn không nói người tham gia vào chính sự, cho dù kiệt lực vì nước, cũng là vô ích, thái tử điện hạ, cự thân có một câu muốn tặng người, mấu chốt của Thẩm Ngạo không phải ở hấn nắm quyền, trọng yếu nhất, có lẽ là bệ hạ nghĩ như thế nào, nếu sủng hạnh vẫn còn, tuy chiếm hết chức của hấn, lại có thể thế nào?”

Sắc mặt Triệu Hằng thoáng cứng lại, trầm ngâm nói: “Thái sư kia có ý tứ là gì, cứ như vậy mà trở mặt nhìn hấn...”

Thái Kinh lắc đầu, cắt ngang lời hấn, nói: “Trở mặt thì không, sự tình vẫn phải làm, dùng danh nghĩa vài người ngoại thích tham gia vào chính sự, buộc tội trước. Chỉ là, loại buộc tội này chỉ làm theo phép, ngôn

từ không cần phải quá mức hung hăng, lão phu thì sao, sẽ thờ ơ lạnh nhạt.

Về phần điện hạ, nếu là bệ hạ bên kia muốn triệu hồi, người nói học đường dạy võ, Hồng Lư Tự không thể ly khai Thảm Ngạo, cứ nói vài lời hữu ích vì Thảm Ngạo. Đây cũng là vì tốt cho điện hạ, trước đó Thảm Ngạo vây quanh Định Vương phủ, người trong thiên hạ cũng biết Thảm Ngạo và điện hạ thế như nước lửa, bệ hạ lại không biết sao? Nhưng lúc này, Thảm Ngạo địa vị dù sao cũng đã không thể rung chuyển, nếu điện hạ có thể nói ra lời này tại trước mặt bệ hạ, bệ hạ sẽ nghĩ như thế nào?” .

Sắc mặt Triệu Hằng có chút tái nhợt, nhưng vẫn không nhịn được, gật gật đầu, nói như thế, phụ hoàng bên kia khẳng định cho rằng lòng dạ mình hẹp hòi, đã vô ích phản đối, vậy dứt khoát đưa một cái nhân tình, lại có thể kiếm chỗ tốt, ít nhất ấn tượng của mình ở trước mặt phụ hoàng có thể rạng rỡ hơn không ít.

Chỉ là, nói tốt vì Thảm Ngạo, thật sự lại làm cho Triệu Hằng có chút không cam lòng.

Thái Kinh cười ha hả nói: “ Còn nhiều thời gian, thời gian còn dài mà, thái tử quá mau, nếu không cẩn thận, còn có thể làm hại chính mình.”

Triệu Hằng cắn răng, gật đầu nói: “ Thái sư dạy bảo, Triệu Hằng không dám quên, ta biết rõ nên làm như thế nào .”

Thái Kinh chậm rãi nói: “ Còn có một việc, chính là Thảm Ngạo dâng một đạo tấu chương lên, muốn xây dựng thủy sư, bảo là muốn dùng Tuyền Châu, Tô Hàng, Bồng Lai làm bến cảng, lãng phí tại đây có thể rất lớn, trong nội cung đã khó xử, không muốn móc ra nhiều tiền như vậy, thái tử điện hạ thấy thế nào?”.

)

500. Chương 487: Gừng Càng Già Càng Cay

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 487: Gừng càng già càng cay

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Hằng trầm ngâm một chút, nhìn về phía Thái Kinh, nói: “ Trong nội cung không phải nói là sẽ xuất ra một triệu quan sao? Như thế nào? Phụ hoàng đổi ý rồi?”

Thái Kinh cười ha hả mà lắc đầu, nói: “ Thảm Ngạo kia theo đuổi thật xa, vốn, thủy sư bỏ neo ngay tại tất cả cảng, nhưng hắn lại nói muốn xây một cảng mới, còn muốn thiết lập nha môn chỉ huy thủy sư, đóng tại Bồng Lai, vốn, trong kho quốc khố bên kia, chiếu cố thao luyện và tạo thuyền đã là sút đầu mẻ trán, còn muốn xây cảng, tiền bạc sẽ càng không đủ.”

Triệu Hằng đạo: “ Thái sư có ý tứ là, làm văn tại phương diện tiền bạc? Phụ hoàng tuy nói sủng hạnh Thảm Ngạo, nhưng chưa hẳn cam lòng lấy tiền từ trong kho ra, kể từ đó...”

Thái Kinh lại lắc đầu, nói: “ Lão phu không phải ý tứ này, dùng cách Thảm Ngạo làm người, cũng sẽ không để trong nội cung động thủ gom tiền.”

Hắn nói xong, liền ống tay áo rút ra một phần tấu chương từ phía trong, đưa cho Triệu Hằng, nói: “ Tự người xem đi”.

Triệu Hằng tiếp nhận tấu chương, chỗ cuối cùng tấu chương chính là danh tự Thảm Ngạo, bên trong chủ quan là nói về việc biên chế thủy sư, cộng thêm việc cảng mới ở Bồng Lai, chủ lực thủy sư bỏ neo.

Phần còn lại, lại đề cập tới việc, tại Tô Hàng, Tuyền Châu, có một chi thủy sư phân biệt đóng quân, bình thường bảo vệ xung quanh hải cương, tiêu diệt hải tặc, thời gian chiến tranh, lập tức bắc thượng, vân vân....

Triệu Hằng không hiểu ra sao, liền hỏi: “ Thái đại nhân, cái tấu chương này có huyền cơ gì sao?”

Thái Kinh vuốt râu ha ha cười nói: “ Vốn, đã xây xong cảng mới, cần gì phải phái thủy sư đến Tuyền Châu, Tô Hàng đóng quân? Y lão phu xem, Thẩm Ngạo này tám phần là muốn động thủ từ Thành Thị Hải tư Tô Hàng, Tuyền Châu bên kia, muốn lấy bạc từ nơi ấy ra để chi tiêu.”

Triệu Hằng suy nghĩ một chút, nói: “ Thái sư có ý tứ là, lấy danh nghĩa bảo vệ hải cương để hướng thương thuyền thu thuế, việc này là sự tình của Thành Thị Hải tư, có quan hệ gì với Thẩm Ngạo đâu?”

Thái Kinh lắc đầu, nói: “ Mậu dịch trên biển Đại Tống ta chính là sinh ý một vốn bốn lời, điện hạ không biết, nếu xuất phát từ Tuyền Châu, vận một thuyền lụa đến Đại Thục, hành trình đi về, liền có thể chuyển một tòa núi vàng trở về, tại đây có bao nhiêu lợi nhuận chứ?”

Triệu Hằng vẻ mặt sợ hãi nói: “ Nhiều như vậy sao?”

Thái Kinh gật đầu, nói: “ Năm đó lão phu làm huyện úy tại Hàng Châu, thu lợi biển thương đại khái đều là như thế, ra biển một chuyến, chỉ cần trên đường không xuất hiện sai lầm, thì phải là món lợi kếp sù, Thành Thị Hải tư bên kia đương nhiên muốn rút mấy thành, chỉ cần thuyền lại gần bờ, là phải bị chinh thu thuế, chỉ là, điện hạ cũng biết, có chút thuế không thu được hay không?”

Triệu Hằng hỏi: “ Phía sau cái này lại có diễn cố gì vậy?”

Thái Kinh chậm rãi nhấp một ngụm trà, nói: “ Một vốn bốn lời, sinh ý như vậy, ai không muốn làm? Không từ mà biệt, quan viên ở phía trong cái thành Biện Kinh này, mười người thì có bảy tám người cố gắng đưa thân thiết của mình đến Tuyền Châu, Tô Hàng bên kia, tổ chức người chạy thuyền, những người kia biểu hiện ra là thương nhân, kỳ thật phía sau lưng người ra đi, không có một quan viên nào đó ôm lấy?”

Vấn đề mấu chốt ở chỗ này, Thành Thị Hải tư bên kia, tuy là người trong nội cung nắm, nhưng đều biết quy củ, bởi vậy đối với mấy con thuyền này, phần lớn đều là mở một con mắt nhắm một con mắt, một đội tàu mấy chiếc phúc thuyền, rõ ràng phải giao nộp mấy ngàn quan thuế, nhưng phần lớn, có thể rút ra mười quan trăm quan nộp thuế, cũng đã không sai.

Điện hạ ngẫm lại xem, thương nhân tầm thường ra biển, đều có bốn phần nộp thuế, nhưng có người ra biển, lại cơ hồ là không lấy được của bọn họ một xu, mười năm hai mươi năm về sau, tiền bạc những người này càng thêm hùng hậu, quy mô đội tàu thì càng lúc càng lớn. Trước mắt bất kể là Tô Hàng hay là Tuyền Châu, đại sinh ý chính thức, đều là những nghiệp quan này làm, bởi vậy, đừng nhìn những năm này biển mậu càng ngày càng sum xuê, thực tế, thuế triều đình hàng năm trưng thu được lại càng ngày càng ít.”

Triệu Hằng kinh ngạc nói: “ Nói như vậy, Thẩm Ngạo chính là muốn lấy tiền từ nơi này?”

Thái Kinh gật gù: “ Hẳn xây thủy sư ở đó, xem chừng chính là ý tứ này, một khi tay của hắn với tới, hàng năm quốc khố Đại Tống ta ít nhất có thể tăng thêm trăm triệu quan thuế, chỉ là, những nghiệp quan kia sắp thảm rồi, phần lớn bọn hắn đều là tổ chức đội tàu ra biển, nếu thật sự là nộp thuế theo như giá trị hàng, chẳng khác gì là khoét thịt trong lòng bọn hắn, nói như vậy, điện hạ đã hiểu chưa.”

Triệu Hằng mừng rỡ, nói: “ Hiểu, Thẩm Ngạo dám duỗi cái tay này ra, liên lụy cũng không phải là một hai người, đến lúc đó, liền thành vạn tiền xuyên tim.”

Thái Kinh giữ vững tinh thần, đôi mắt lờ lờ ra một tia tinh quang sáng bóng: “ Không tệ, năm đó Kinh Quốc công biến pháp, cũng không dám động thủ trên biển mậu, chính là sợ nhiều người tức giận khó phạm, hôm nay Thẩm Ngạo dám động thủ đến biển mậu, tất nhiên tình cảm quần chúng thiên hạ sẽ rất mãnh liệt, đến lúc đó, điện hạ lại đứng ra, nói câu công đạo vì mọi người, liền lấy lý do triều đình không thể tranh giành lợi cùng dân, chế tạo dư luận, điện hạ ngẫm lại xem, đến lúc đó, Thẩm Ngạo hẳn chính là loạn thần tặc tử, mà tài đức sáng suốt của điện hạ, tất nhiên sẽ truyền bá vũ nội.”

Triệu Hằng nắm chặt tay, cực kỳ hưng phấn mà nói: “ Không tranh giành lợi cùng dân... cái cơ này rất tốt, buổi nói chuyện với Thái sư, thật sự là làm cho người ta mở rộng đầu óc, mấy ngày nay ta lăn lộn khó ngủ,

chính là cảm thấy dùng cái danh thái tử không quyền không thế này, không biết lấy cái gì để quần nhau cùng Thẩm Ngạo kia, hôm nay cuối cùng cũng có đầu mối rồi.”

Thái Kinh khoát tay nói: “ Điện hạ khen nhầm, lão phu chỉ là là mượn hoa hiến Phật mà thôi, Thẩm Ngạo muốn giao thiệp với biển mậu, đó là hẳn muốn tự tìm đường chết. Về phần điện hạ, kỳ thật cái gì cũng không cần làm, chỉ cần tại thời cơ thỏa đáng, đứng ra nói thẳng việc can gián, mặc kệ trong nội cung có ý kiến như thế nào, điện hạ cũng ổn định lợi nhuận, không cần bồi thường, so với buôn bán ra biển, còn đáng giá hơn nhiều.”

Triệu Hằng cười ha ha một tiếng, đương nhiên hiểu chỗ tốt tại đây, đúng theo như lời Thái Kinh, mặc kệ trong nội cung có nhận can gián hay không, hẳn đều là người được lợi lớn nhất, các người muốn ăn cơm, muốn phát tài, cứ từ từ mà kiếm, nhưng Thẩm Ngạo lại nhảy ra, đá ngã lẫn nồi canh gà người ta lược tốt rồi, những quan viên liên quan kia, đến tình trạng như vậy, chẳng lẽ lại vẫn ngồi nhìn?

Đến lúc đó, chỉ cần mình đứng ra, những người này lập tức sẽ trở thành vũ khí, nếu trong nội cung thấy tình cảm quần chúng mãnh liệt, triệu hồi Thẩm Ngạo, như vậy thái tử hẳn cũng là người chiến thắng, mà Thẩm Ngạo cũng sẽ bị ngăn cản.

Nếu Thẩm Ngạo có thể thắng, chinh đồn được biển mậu, những quan viên ăn phải cái lỗ vốn kia, sẽ càng khẳng khẳng một mực đi theo chính mình, mong chờ sau khi mình vào chỗ, sẽ tiến hành thanh toán đối với Thẩm Ngạo.

Triệu Hằng đứng lên, hành lễ thật sâu về hướng Thái Kinh, nói: “ Tạ Thái sư chỉ điểm.”

Thái Kinh khẽ run run mà đứng lên đỡ lấy hắn, nói: “ Điện hạ làm cái gì vậy? Lão phu vô đức vô năng, đâu chịu đựng được đại lễ như vậy, điện hạ là thái tử, là thiên tử Đại Tổng tương lai, lão phu kiệt lực đền đáp cũng không kịp, nào dám nhận đại lễ của điện hạ?”

Hai người hàn huyên một phen, vừa đúng lúc Thái Thao bên kia từ Binh bộ trở về, bái kiến thái tử, Triệu Hằng càng thêm nóng nùng hơn vài phần đối với Thái Thao, chỉ còn kém xưng huynh gọi đệ cùng hắn, màn đêm buông xuống, liền ở lại Thái phủ dùng cơm tối, xong xuôi mới cáo từ rời đi.

Thái Thao tiễn thái tử cất bước, trở lại trong sảnh, nói với Thái Kinh: “ Hôm nay thái tử làm sao vậy? Sao ta cảm thấy hắn vô cùng vui sướng hơn hử?”

Thái Kinh vuốt râu, cười ha ha nói: “ Hẳn đây là đang làm Lưu Kỳ rút bậc thang, hỏi kế tự bảo vệ mình.”

Cái gọi là rút bậc thang, nói về thời Tam quốc, lúc Lưu Biểu thiên vị thiếu tử Lưu Kỳ, không thích con trai trưởng Lưu Tông, mẹ kế Lưu Tông sợ hãi Lưu Kỳ đắc thế, ảnh hưởng đến địa vị nhi tử Lưu Tông, cực kỳ ghen ghét hắn.

Lưu Kỳ cảm thấy mình ở vào trong hoàn cảnh thập phần nguy hiểm, nhiều lần thỉnh giáo Gia Cát Lượng, nhưng Gia Cát Lượng một mực không chịu nghĩ kế vì hắn, có một ngày, Lưu Kỳ hẹn Gia Cát Lượng đến một tòa lầu cao uống rượu, đợi thời điểm hai người đang ngồi uống rượu, Lưu Kỳ âm thầm phái người hủy thang lầu đi, Gia Cát Lượng bất đắc dĩ, đành phải đưa ra sách, để cho Lưu Kỳ tránh họa.

Thái Kinh nói như vậy, cũng rất chuẩn xác, trước mắt Lưu Biểu chính là Triệu Cát, Triệu Hằng và Lưu Kỳ giống nhau, đều là con trai trưởng, lại cứ không được sủng ái yêu, cái thái tử bấp bênh này, nếu tùy ý để Thẩm Ngạo phát triển an toàn, tương lai không nói kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, có thể tạm thời an toàn tánh mạng, cũng đã là quá tốt rồi, chỉ là, bên trong ngôn từ của Thái Kinh, không khỏi toát ra ý so sánh chính mình với Khổng Minh mà thôi.

Thái Thao nhú nhú mày, nói: “ Phụ thân hẳn là nghĩ tới việc áp chế Thẩm Ngạo kia?”

Thái Kinh cười nhạt một tiếng, gọi người mang bát súp đến, chậm rãi nhấp một ngụm uống, mới khôi phục một ít tinh thần, nói: “ Sự tình thái tử, người không cần phải hỏi, sự tình trong triều đình, người cũng ít hỏi một tý, an tâm làm Binh bộ Thượng Thư của người, sự tình trong nội đường Binh bộ, những chuyện khác, không cần phải đi quần, cũng không phải hỏi.”

Thấy sắc mặt Thái Thao có chút khó coi, Thái Kinh thở dài, ngữ khí hòa hoãn nói: “ Thao nhi, Thái gia chúng ta cây to đón gió, làm chuyện gì cũng đều phải cẩn thận từng li từng tí, người là con của ta, bao

nhieu người chỉ đợi người lộ ra sơ hở, để cho người ta lấy ra làm có, đả đảo cả Thái gia, lúc này, người càng nên cẩn thận làm việc.

Về phần thái tử bên kia, vi phụ đã có ý định, trước mắt ta cũng đã sống đủ rồi, cũng đến tình trạng dưới một người trên vạn người, không cầu cái khác, chỉ cầu sau khi ta chết, Thái gia còn có thể đứng chân ở Biện Kinh.”

Trong lòng Thái Thao hơi không phục, trong lòng nghĩ, Thái gia muốn chỗ dựa, chẳng lẽ không thể dựa vào ta? Trong miệng cũng không dám ngỗ nghịch, ngoan ngoãn nói: “Nhi tử hiểu, sau này chắc chắn sẽ kiếm điểm hơn một ít.”

Thái Kinh gật gật đầu: “Như vậy cũng tốt, đến vị trí này của vi phụ, đừng xem là cảnh tượng đặc ý bốn phía, kỳ thật cũng là cất bước gian nan, hôm nay lại thêm Thẩm Ngạo, một cái sơ sẩy, chính là đại họa lâm đầu, Thái gia chúng ta, khó à, chứng kiến quán rượu bên cạnh kia, long đau như cắt, cũng bởi vì cái đó, làm hại nữ quyến Thái gia, ngay cả chỗ người gác cổng cũng không dám ra, nguyên một đám ở trong phòng, không thể gặp ai, nhưng lại có thể thế nào? Người còn có thể tìm tới cửa đánh người ta sao?”

Thái Thao nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Lại có cái gì không dám? Nhi tử thật sự muốn dẫn người hủy chỗ ấy đi, lại phóng một mối lửa, quán rượu kia sẽ bị thiêu rồi.”

Thái Kinh cười cười lắc đầu: “Cho nên nói, người không sánh bằng Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo chỉ ngóng trông người đi thiêu đốt quán rượu của hắn, chờ lúc nào Thái gia chúng ta không nhận được, lộ ra sơ hở, sẽ cho một kích chí mạng.”

Lão phu làm quan nhiều năm như vậy, đi từ một huyện úy nho nhỏ cho tới bây giờ, không phải dựa vào vận khí, cũng không phải mệnh mẽ như thế nào, mà có lẽ là dựa vào ẩn nhẫn, thời điểm đảng cũ đương quyền, chút ít đồng liêu của lão phu lúc trước, người thì đi đây, giáng chức quan thì giáng chức quan, chỉ còn vi phụ, vẫn còn đang ở Biện Kinh, vẫn còn đang liên hệ cùng đảng cũ, có chút thời điểm phải lùi một bước, mới có thể đi về phía trước, hành động theo cảm tình, có cái gì để dùng?”

Nói một đồng đạo lý, cũng không biết Thái Thao nghe vào mấy thành, Thái Kinh thở dài, một mối nói: “Người tạm đi nghỉ ngơi trước, nghe lời của ta, làm chuyện mình nên làm.”

Thái Thao gật gật đầu: “Phụ thân, nhi tử đi.”

Một sáng sớm, trong nội cung và Lễ bộ dẫn người tới Thẩm phủ, 27 tháng 11, ngày tốt lành khó có được, là Khâm Thiên Giám và Lễ bộ, dùng trọn vẹn thời gian vài ngày tuyển ra, vì cái này, Lễ bộ bên kia và Khâm Thiên Giám đã hao phí không biết bao nhiêu nước miếng, bất kể nói thế nào, ngày hôm đó cũng được định ra rồi.

Thiên gia nhiều quy củ, gả nữ nhân cũng là như thế, cũng may Lễ bộ và trong nội cung đều có người bố trí, không nhọc Thẩm Ngạo quan tâm, giờ phút này Thẩm Ngạo ăn mặc cát phục, trong phòng có các phu nhân bài bố, người này mặc áo quan cho hắn, người kia buộc đai lưng lên, Vân Vân không biết từ nơi nào tìm sơn đến, nói là thoa tại my tâm, tìm may mắn.

Thẩm Ngạo nhìn mình trong kiếng, cũng thiếu chút nữa không nhận ra bản thân.

May mắn lúc này đây, là Thiên gia gả nữ nhân, ý chỉ đã ban xuống, các phu nhân cũng không thể phản đối, Thẩm Ngạo th làm ra một bộ quân muốn thần chết, thần không thể không chết, lúc này nhất định phải cho thấy thái độ, tuyên thệ chính mình bị ép làm Phò mã Đô Úy này, cũng là chịu ủy khuất, ở trong bản tâm, bốn vị phu nhân là trọng yếu hơn.

Nam tử hán đại trượng phu, nói dối trước mặt nữ nhân, đều sẽ xấu hổ, thật sự là rất khó chịu.

Lễ bộ và trong nội cung người liên tục thúc giục mấy lần, nói là giờ lành đã tới rồi, lại bảo Thẩm Ngạo không cần phải chậm trễ, Thẩm Ngạo qua loa vài câu, mang theo các phu nhân đi tế tổ tiên trước, Thẩm Ngạo sống trên đời này, thực sự không biết tổ tiên mình ở nơi nào, cũng may hắn cũng đủ tiết kiệm, trực tiếp cầm khối lệnh bài, viết mấy chữ tổ tiên Thẩm Ngạo lên linh vị để qua loa đi qua.

Mỗi lần thời điểm tế tổ, trong lòng liền suy nghĩ, tổ tiên à, mặc kệ chúng ta nhận thức hay không biết, tuy nói từ nhỏ Thẩm mỗ đã là cô nhi, cũng là tế tạ các người đã đưa ta đến cái thế giới này, đầu heo thịt hay

con gà trần, cứ ăn một chút, hiện tại cách ngày tết còn có một tháng, à, nếu phân phó cái gì, nhớ phải báo mộng cho ta, nếu như người cũng có thể xuyên việt qua đây, thì càng tốt hơn.

Trong lòng oán thầm một hồi, nhưng vẻ mặt vẫn thành kính, tại trước mắt bao người, đi ra khỏi từ đường, nói tạm biệt với bốn vị phu nhân.

Nhìn ra được, mấy người Vân Vân đều là miễn cưỡng cười vui, không đành lòng làm Thẩm Ngạo mất hào hứng, nhưng cũng thật sự không cao hứng nổi, nếu như nữ nhân không có tư tâm, thấy trượng phu của mình rất là vui vẻ mà chạy tới, tiếp một người tân nương tử trở về, có thể cao hứng bùng bùng, đó mới là đã gặp quý.

Thẩm Ngạo chấp tay trước ngực, nói: “ Các người đừng lo lắng, Để cơ thì như thế nào? Đến Thẩm gia chúng ta, vẫn chỉ là nữ nhân, nàng không khi dễ các người đâu, nếu nàng dám, gia pháp Thẩm gia ta sẽ đánh cho mỗi người ngang hàng.”

Những lời này phát ra, thái giám đến thúc hỏi bên cạnh nghe được, trợn mắt há hốc mồm, dốc sức liều mạng ho khan, nói: “ Thẩm đại nhân, thời điểm đã đến.”

“ À, biết rồi.” Cuối cùng, thấy các phu nhân lộ ra dáng vẻ tươi cười, Thẩm Ngạo mới đáp ứng thái giám kia, theo hần chạy trốn chết, đến nơi người gác cổng, nhìn các phu nhân đứng dưới mái hiên, trông về phía bóng lưng của mình, như tên trộm mà nói với thái giám kia: “ Ha ha, Vương công công đúng không, vừa rồi ta nói, người không cần phải nhớ ở trong long, cái này gọi là nói dối thiện ý, hiểu không?”

)

501. Chương 488: Xin Tiền

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 488: Xin tiền

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Vương công công vội vàng nói: “ Đúng, đúng, nô gia hiểu, cái gì không nên nói, nên nói cái gì, phải biết.”

Thẩm Ngạo rất hài lòng, gật đầu nói: “ Vương công công hiểu chuyện như vậy, tương lai khẳng định sẽ nhiều đất dụng võ, người nhất định sẽ thành công công tốt, rất có tiền đồ.” Trong lòng cũng đang nói, chỉ là tiền đồ thôi, công công cả đời vẫn là công công.

Cái chương trình đón dâu này, kỳ thật giống với dân chúng, chỉ càng thêm rườm rà hơn mà thôi, diễn tấu sáo và trống, náo nhiệt một hồi, liền đến Chính Đức môn, lúc này người xem lễ rất đông, thái giám dẫn Thẩm Ngạo đi vào, đi bái Triệu Cát trước, Triệu Cát ở Giảng Võ điện bên kia, hần nói gì đó, Thẩm Ngạo cũng nhớ không rõ, đại khái là nói cái gì mà tổ tông xã tắc, Thẩm Ngạo suy nghĩ, lấy lão bà, gả con gái, cũng có quan hệ cùng tổ tông xã tắc sao?

Đến hậu cung, lại gặp Quá Hoàng thái hậu, thái hậu và mẫu phi Ninh An, lời nói cũng đều không sai biệt lắm, đều là chúc vài câu, cũng may lúc này đây không nói xã tắc, tiếp theo, thấy được lầu các Ninh An, ngâm một bài thơ, mới để hần đi vào đón Ninh An ra.

Tuy nói là đón, chẳng bằng nói là kéo, hai người đều lôi kéo một dây đỏ, Ninh An có khăn che, không nhìn thấy biểu lộ, nhưng thân thể giống như không tình nguyện, đi vài bước lại dừng một cái, Thẩm Ngạo đành phải làm con trâu, trên tay dùng vài phần sức lực, cơ hồ là kéo đi.

Tất cả chương trình, đều có công công bên cạnh hướng dẫn, tới nơi nào, công công liền nói nên làm cái gì trước, Thẩm Ngạo tùy ý để bọn hắn bố trí, cảm thấy lần này thật sự không thoải mái.

Lúc tiến cung là rải rác mấy người, lúc đi ra lại là đội ngũ quanh co khúc khuỷu, đồ cưới Thiên gia tự nhiên xa xỉ, bốn tám hồ lô đều mang đến, đại khái là đem một vài chén đĩa ngự dụng đến Thẩm gia, chuẩn bị để Đế cơ dùng, mấy cái gì đó linh tinh lại càng nhiều, đều là bọn thái giám mang, không nhìn thấy điểm cuối cùng.

Tận lực mang người về Thẩm phủ bãi đường thành thân, theo thường lệ, có lẽ hay là thiết yến ở bên ngoài, bên trong thì động phòng.

Dưới nền đỏ chập chờn, Thẩm Ngạo vạch khăn của Ninh Anra, liền chứng kiến một đôi con mắt đàng đàng hơi nước, hơi bất an mà nhìn mình, Ninh An dưới ánh sáng đỏ bừng, có vẻ dị thườngđoan trang, Thẩm Ngạo hôm nay xem như quen việc dễ làm, đỡ lấy Ninh An trước, đối ẩm mấy ngụm rượu, nói vài câu lời ong tiếng ve, thấy nàng dần dần an tĩnh lại, liền thổi ngọn nến, che khuôn mặt đỏ bừng của Ninh An trước, rồi mới ôm nàng lên, đưa lên trên giường.

Trong bóng tối, Thẩm Ngạo phải công nhận, Ninh An trông người thì nhỏ mà hàng họ thì to vô đối, mấy phu nhân của mình cười về hơn một năm, vậy mà bộ ngực vẫn không bằng một nửa nàng, chắc là ở trong cung được uống nhiều sữa bò, cái này lại làm Thẩm Ngạo hăng máu hơn nhiều, chỉ tội nghiệp Ninh An, lần đầu tiên mà bị hấn dày vò đến chết đi sống lại.

Triền miên một đêm, ngay cả lời cũng không kịp nói, thẳng đến lúc gà gáy, hai người mới mệt mỏi nằm ngủ, đến khi tỉnh lại, lúc bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Ngạo không thấy biểu lộ gì, Ninh An lại rất ngượng ngùng.

Đồng loạt rời khỏi giường, ra lầu các, mấy người Vân Vân cứ tới đây chào Đế cơ, Ninh An bất an mà lui một bước, nhìn nhìn Thẩm Ngạo, có vẻ rất là xấu hổ, Thẩm Ngạo ho khan một tiếng nói: “ Người một nhà, Ninh An rất dễ thân cận, cũng không thích thủ những tập tục xấu này, còn nữa, Đế cơ xuất từ cung đình, làm người rất hòa thuận, vô cùng bình dị gần gũi, cho nên các người cũng không phải câu nệ.”

Ninh An nghe Thẩm Ngạo khoa trương nàng, trên mặt lộ ra vẻ ngượng ngùng, cười yếu ớt, lại sợ Vân Vân các nàng không tin, vội vàng gật đầu, ý là nói nàng thật sự rất bình dị gần gũi.

Thẩm Ngạo lại giới thiệu cho Ninh An về mấy người Vân Vân, nói với Ninh An: “ Ninh An phải tin tưởng ánh mắt vi phu, ta chọn phu nhân, đều là hoàn mỹ tuyệt luân, ôn nhu, hòa ái, lại đoan trang, Nhược nhi, ta nói rất đúng phải không?”

Thẩm Ngạo con mắt nhìn về phía Chu Nhược, hấn sợ nhất, đúng là Chu Nhược, tính tình Chu Nhược không thể điềm nhiên so với ba người Vân Vân, dễ dàng gặp chuyện nhất, đúng là nàng, lúc này Chu Nhược tự nhiên không thể phủ nhận mình không ôn nhu, hòa ái đoan trang, đành cười yếu ớt nói: “Đúng.”

Thẩm Ngạo nhẹ nhàng thở ra, nói: “ Như vậy cũng tốt rồi, người một nhà không nói hai lời, buổi chiều hôm nay, chúng ta cùng đến Linh Ẩn tự.”

Ninh An tò mò hỏi: “ Đi chùa miếu?”

Vân Vân lôi kéo tay của nàng, vừa rồi Thẩm Ngạo nói nàng ôn nhu, lúc này cũng phải biểu hiện một chút, cười ha ha mà nói với Ninh An: “ Các người xuất thân Đế cơ, tuy vô cùng cao quý, nhưng bình thường ở trong cung, nhất định cực ít khi xuất cung, chúng ta đi đến chùa một chuyến, trên đường lựa chút sơn nước cho người, chỉ sợ người chứng mắt chúng ta, những người tầm thường này thôi.”

Đối với Ninh An mà nói, quan trọng nhất là hưởng thụ quá trình chọn mua, bình thường ở trong cung, cái gì cũng có thái giám cung ứng, đừng nói là chọn mua, chính là đi trên phố xá, đều khó có khả năng, vì vậy liền gật đầu nói: “ Chúng ta đều là Thẩm phu nhân, các tỷ tỷ để ý, ta đương nhiên cũng để ý.”

Trong lòng Thẩm Ngạo cực kỳ vui mừng, mọi người có thể ở chung như vậy, mình đã an tâm, xem ra trình độ tề gia của mình có lẽ là không thấp.

Buổi chiều liền bảo người ta chuẩn bị xe ngựa ra khỏi thành, đi Linh Ẩn tự ngồi trước, lúc trở lại thành, trời đã hơi bắt đầu tối rồi, tìm một địa phương náo nhiệt đi dạo phố, kỳ thật nói dạo phố cũng không đúng,

xe ngựa đứng đầu, đẩy tứ đi vào dò xét trước một tý, xác định không có nhân vật nguy hiểm, mới tới thông báo, tiếp theo, các phu nhân tay trong tay đi vào, cơ hồ không có cơ hội xuất đầu lộ diện.

Thời đại này, đại khái là như thế, hướng chỉ lúc này đây, Đế cơ cũng đi theo, nếu để cho Ngôn quan biết, hơn phân nửa lại là một hồi bức tức, cần biết, Đế cơ Đại Tổng, mặc dù trực tiếp đến nhà chồng, nhưng quy củ vẫn không ít, rất nhiều người sống gò bó, hơi buông lỏng, Tông Lệnh phủ bên kia liền ra mặt răn dạy.

Thăng đến nửa đêm, mới trở lại phủ, đối với Ninh An mà nói, tất cả những thứ bên ngoài đều rất mới lạ, lại có cả Thẩm Ngạo, trong lòng rất vui sướng, hơn nữa mấy người Vân Vân thân thiện, tuy thời gian ở chung không nhiều lắm, cũng chậm rãi nhớ kỹ tên của các nàng, đây là Nhược nhi, người kia là Mạt Nhi, còn có Xuân nhi, Vân Vân, ngưng ngưng dần dần mất đi, trên mặt đẹp lộ ra dáng tươi cười

... ..

Ngày từng ngày đi qua, Thẩm Ngạo ở nhà nghỉ ngơi nửa tháng, mắt thấy ngày tết cũng đã tới rồi, Hồng Lư Tự và học đường dạy võ bên kia càng thêm bận rộn, Thẩm Ngạo cũng không thể tiếp tục nghỉ ngơi.

Hồng tư tự bên kia vẫn rất rảnh rỗi, ngược lại, học đường dạy võ bên này lại không ít sự tình bề bộn, bởi vì mấy ngày gần đây, tuyết rơi nhiều, năm nay có ý định hủy bỏ nghỉ đông, một là con đường không tiện, giáo úy xa quê quá phí thời gian, hai là kỳ chiêu mộ quá muộn, thừa cơ hội này, thao luyện nhiều hơn một tý, nếu không, tâm tình vừa mới định ra thoáng cái liền tản mát.

Trong mắt Thẩm Ngạo, phải nuôi thành một tập quán, hiện tại bọn hắn mới nhập học hơn hai tháng, hiện tại lại thả đi, chẳng khác gì là khí cầu thổi tới một nửa, đột nhiên xì hết.

Tin tức này thả ra, ở phía trong giáo úy có lời oán thán, lại cũng không dám làm trái, hai tháng thao luyện, ít nhất cũng đã hiểu quy củ, biết rõ phải phục tùng.

Thẩm Ngạo cũng lưu tâm biến hóa trong triều, hắn đã làm Phò mã Đô Úy, trong ấn tượng của hắn, nên có một chút gia hỏa đui mù, đánh vào danh nghĩa ngoại thích không tham gia chính sự, nói vài lời ong tiếng ve, hắn cũng đã chuẩn bị kỹ càng, kỳ thật, đừng nói là hắn, chính là vị trong nội cung kia, cũng đã nghĩ kỹ lý do.

Đơn giản là quốc gia đang cần dùng người, Trẫm không đành lòng, nhưng những lý do này hoàn toàn không dùng được, bởi vì ngoại trừ vài người nói liên miên cần nhân, không đến nơi đến chốn, rõ ràng không có một người nào dám đứng ra nói cái gì, phảng phất chuyện gì cũng đều không phát sinh, mọi người không hề nhìn thấy gì.

Thẩm Ngạo cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhưng chỉ lắc đầu, không để ý tới, có khi hắn cũng tiến cung, gặp lại Triệu Cát, hiện quan hệ hai người đã phát sinh biến hóa vi diệu, có thân tình ràng buộc, rất nhiều lời nói ra càng không có kỵ, có đôi khi đàm luận chút ít chính vụ, có đôi khi cũng làm vài câu thi họa, đàm chút ít lời ong tiếng ve, chính thức quan tâm, có lẽ là sự tình khởi công xây dựng Bồng Lai cảng.

Trong quy hoạch của Thẩm Ngạo, thuyền thủy sư ít nhất cũng có mấy trăm, một bộ phận trú tại Tuyên Châu, Tô Hàng, đại bộ phận tại vùng Bồng Lai, nhưng vấn đề xuất hiện, không có tiền!

Triều đình mấy năm này thu chi, miễn cưỡng coi như cân đối, rút ra chừng trăm nghìn quan, có lẽ cũng đủ, nhưng phải lấy mấy ngàn vạn, đó đừng mơ, nói khó nghe, ngay cả khi có số tiền này, ba tỉnh và Hộ bộ bên kia cũng chưa chắc chịu cho, quan viên trong triều coi trọng nhất, đúng là cái này, đang mang chiến tích của mình, các triều đại đổi thay, cái gọi là thịnh thế, đều là dùng quốc lợi nhuận khổ để cân nhắc, tiền hết rồi, quốc khố không còn, triều đình này còn duy trì thế nào?

Về phần trong kho của Triệu Cát, Triệu Cát đã quyết định chủ ý tuyệt không chịu lấy thêm tiền ra, vì xây thủy sư, quy hoạch lãng tẩm của hắn đã cắt giảm không ít, nếu lại bỏ thêm tiền, sau khi chết, còn chỗ chôn sao? Tiền còn lại chính là tiền quan tài của Triệu Cát, ai dám động nữa, hắn sẽ dốc sức liều mạng, muốn lấy tiền sao, không có cửa đâu cưng.

Thẩm Ngạo bên này sớm có một phương án, mấy ngày nay hoặc nhiều hoặc ít cũng đã tiết lộ một ít về phía Triệu Cát, vốn là nói bóng nói gió, nói Thành Thị Hải tư bên kia dung túng hải thương, thời cơ đã chín muồi rồi, mới đưa ra việc, muốn cai quản mậu dịch trên biển.

Triệu Cát đối với sự tình mậu dịch trên biển, một điểm hiểu biết đều không có, thân là thiên tử, cũng không quá quan tâm cái này, Thẩm Ngạo nói có thể lấy tiền từ nơi này, cũng không phản đối, chỉ là, chuyện này cần cũng phải đợi đến năm sau rồi mới nói.

)

502. Chương 489: Kiện Cáo

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 489: Kiện cáo

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát cũng không phải là người không giảng đạo lý, thấy Thẩm Ngạo đòi tiền, tuy trong lòng không chịu cho, nhưng cũng biết Thẩm Ngạo một lòng nhào vào thủy sư, theo như thuyết pháp của Thẩm Ngạo, thủy sư liên quan đến nghiệp võ Đại Tổng.

Cái này là dùng sở trường của mình, khắc sở đoản của địch, Khiết Đan, người Kim am hiểu cưỡi ngựa, Đại Tổng kiến tạo nhiều kỵ binh hơn nữa, cũng không phải là đối thủ của bọn hắn, vậy thì dùng thủy sư để áp chế.

Người ta sút đầu mẻ trán vì mình, không nhắc tới, không bày ra vẻ quan tâm một tý, thì cũng không thể nào nói nổi, nghĩ đến đây, vẻ mặt liền ôn hoà mà đề vai Thẩm Ngạo lại, mỉm cười, dùng lời nói để bày ra một chút hậu đãi: “ Người xem, ngày tết sắp tới rồi, hiện không cần nghĩ đến cái này, chuyện gì thì để năm sau rồi nói, người muốn chinh đồn mậu dịch trên biển Tô Hàng, Tuyên Châu, Trầm đương nhiên toàn lực ủng hộ, đến lúc đó sẽ ủy thác người làm khâm sai, lệnh người đốc thúc ngành hàng hải là được rồi.”

Triệu Cát không hề đề cập tới tiền trong kho, chỉ hi vọng Thẩm Ngạo coi như trong kho lúc này không tồn tại tiền, chủ quan mà nói, người có bốn sự, có thể theo lấy ra bao nhiêu tiền từ đại dương thì cứ lấy, nhưng có một điều, chính là không được nhớ thương đến tiền trên người Trầm.

Thẩm Ngạo được câu hứa hẹn, liền phát hiện nhạc phụ cũng đủ âm trầm, lời nói rất êm tai, nhưng tất cả đều không hề động đến tiền, kết quả là để cho chính mình chạy gãy chân, kiếm tiền, phục vụ cho ông ta.

Nghĩ như vậy, nhưng lại không thể không nói: “ Bệ hạ đầy long ân, vì thần ghi nhớ.”

Đã vào cung, gặp hoàng đế, không thiếu được việc phải đi hậu cung gặp thái hậu một tý, từ sau sự tình Túc Vương, thái hậu tín nhiệm Thẩm Ngạo hơn rất nhiều, sự tình ngoài cung, nàng không tiện ra mặt, có một số việc, tự nhiên là do Thẩm Ngạo đi làm, bởi vậy mà thân thiện hơn rất nhiều đối với Thẩm Ngạo, thỉnh thoảng còn ban thưởng chút ít, Thẩm Ngạo cũng coi như đó là thù lao của mình, không chút khách khí mà nhận lấy.

Lại là một cửa ải cuối năm, không khí trên đường nồng đậm hơn rất nhiều, tuy nói hiện tại đã là dưới một người trên vạn người, nhưng vắng lại cùng vài bằng hữu trong trường, có lẽ là không thiếu được, Thẩm Ngạo ngẫu nhiên còn muốn mời vài bằng hữu đến quán trà uống rượu, hôm nay uống rượu, là đi quán rượu Thúy Nhã Nhã Xã mới mở.

Thẩm Ngạo trực tiếp xây lên sương phòng năm tầng, mặt hướng Thái phủ, Ngô Bút, Tăng Túc An đều được mời đến, vừa đi vừa thưởng thức xuân sắc hậu viên Thái phủ, vừa uống rượu nói chuyện phiếm.

Ngẫu nhiên loáng thoáng chứng kiến bộ dáng một nữ nhân, liền không nhận được mà huyết sáo một tiếng, kỳ thật đây chỉ là gom góp náo nhiệt, không lại gần xem, có trời mới biết nàng kia là vừa mới hai tám hay là đã vào tuổi thật thập cổ lai hi, xa xa quan sát, chỉ là an ủi tâm lý mà thôi.

Thẩm Ngạo huyết sáo, mọi người liền cười to, lại mời rượu, Thẩm Ngạo thuộc về chủng loại ai mời cũng không cự tuyệt, uống đến say mềm, mới được người đưa trở về.

Thời gian tốt như vậy không qua được vài ngày, học đường dạy võ bên kia đã xảy ra chuyện.

Thẩm Ngạo đang ngồi bên Hồng Lư Tự, liền có giáo úy vội vàng tới, nói: “Đại nhân... bất hảo.”

Thẩm Ngạo sắc mặt bình tĩnh: “Thân là giáo úy, vội vàng hấp tấp, dung nhan không ngay ngắn, cái này là cái dạng gì nữa trời? Đứng thẳng nói cho ta.”

Giáo úy lập tức ưỡn bộ ngực một cái, cất cao giọng nói: “Đại nhân, bất hảo...”

Thẩm Ngạo vừa mới uống một ngụm trà, thiếu chút nữa không nhin được mà nhổ ra, thật vất vả mới nuốt xuống, vỗ bàn nói: “Không nói chuyện kiểu đó nữa, người muốn hù chết ta à?”

Giáo úy cảm thấy ủy khuất, đành phải nhu hòa nói: “Huấn luyện viên thủy sư Chu Lâm bị phủ Kinh Triệu mang đi, nói là... nói là...”

Thẩm Ngạo trầm mặt xuống, hỏi: “Nói là cái gì?”

Giáo úy nói: “Nói là có người tố giác hần là giang dương đại đạo(dân giang hồ), phủ Kinh Triệu bên kia muốn thẩm vấn, nhân chứng vật chứng đều có cả.”

Thẩm Ngạo nặng nề ném trà chén nhỏ xuống đất, bỗng nhiên đứng bật dậy, nói: “Biện Kinh cách Tô Hàng xa như vậy, tại sao có thể có khổ chủ lúc trước tìm tới cửa? Tại đây có huyền cơ hay không? Đã tìm tin tức chưa?”

Giáo úy nói: “Có, nghe nói khổ chủ kia, là đầy tớ do Quốc Công Triệu Kỳ mới chiêu mộ được.”

“À?”Thẩm Ngạo trầm ngâm một chút, lập tức chải vuốt ra một đồng thông tin, Quốc công Triệu Kỳ, niên kỷ chỉ có mười ba tuổi, một năm trước đã ra khỏi cung, cùng Triệu Trụ kia là huynh đệ cùng mẹ, kỳ thật hoàng tử này tại Biện Kinh cũng chỉ là cái nhân vật nho nhỏ, rất dễ dàng để cho người ta quên, hơn nữa niên kỷ lại nhỏ, lại càng không có người nào coi trọng.

Thời điểm Thẩm Ngạo bắt Triệu Trụ, Triệu Kỳ không xuất hiện, có lẽ lúc đó, tên tiểu tử này đã bị dọa đổ mồ hôi tè rầm trong mộng rồi, lúc này hần đột nhiên làm khó dễ.

Ai đời vừa mới chiêu mộ một người đầy tớ, hết lần này tới lần khác, đầy tớ nhà quan kia lại là từ Tô Hàng đến, càng trùng hợp hơn chính là còn nhận ra Chu Lâm.

Thẩm Ngạo không tin trên đời có sự tình trùng hợp như vậy, Quốc công niên kỷ lại nhỏ, không có khả năng có cái tâm cơ này, khả năng duy nhất, chính là sau lưng Quốc công nho nhỏ, nhất định có người chỉ điểm to to, chỉ là, người chỉ điểm là ai, liền không biết được rồi.

Tên Chu Lâm kia, lúc trước cũng không bị kiềm chế, làm nhiều việc ác, vốn Thẩm Ngạo cũng không có gì để che chở, chỉ là, những việc đó đã qua, Chu Lâm hôm nay cũng đã thay đổi triệt để, là một người giáo úy có quý củ.

Còn nữa, cái này rõ ràng cho thấy, đã có người thiết lập một người bố cục, rất có dụng ý khác, bên ngoài là xử Chu Lâm, nhưng vụng trộm lại nói rõ là muốn tìm mình gây phiền phức.

Cơn tức này, không thể nuốt.

Thẩm Ngạo lạnh lùng cười một tiếng, chấp tay đứng lên, nói: “Chuyện này, ta biết rồi, người trở lại học đường dạy võ, nói cho mọi người, nên thao luyện cứ thao luyện như cũ, những chuyện khác, ta sẽ đi xử trí.”

Giáo úy kia lập tức rời đi.

Trong phòng, một người người cẩn thận từng li từng tí đi tới, người nọ là Dương Lâm, Dương Lâm hôm nay tại Hồng lư tự xem như là người đáng tin, dưới trướng Thẩm Ngạo, rất nhiều sự tình Thẩm Ngạo cũng không tránh hần, Dương Lâm hành lễ với Thẩm Ngạo trước, rồi nói: “Đại nhân, phía sau việc này chắc hẳn không đơn giản, liên quan đến tôn thất, lại có nhân chứng vật chứng, người đi lại là phủ Kinh Triệu, ai cũng tìm không ra cái sai, về tình về lý...”

Thẩm Ngạo lắc đầu cắt ngang hẳn, nói: “ Lúc này không có gì tình lý để giảng, người nhất định phải đi điều tra, không được để người ta chế giễu, còn nữa, Chu Lâm là huấn luyện viên học đường dạy võ, hiện tại giáo úy thủy sư thao luyện tới lúc gấp rút, cũng không bỏ hẳn được, Dương Lâm, người cầm tên của ta, đưa tới Kinh Triệu phủ bên kia trước, tìm kiếm tiếng gió, nhìn xem phủ Kinh Triệu bên kia nói như thế nào.”

Dương Lâm gật gật đầu: “ Hạ quan xin đi.”

... ..

Kinh Triệu phủ bên này, sáng sớm liền có người đến cáo trạng, phủ Kinh Triệu quản lý mặt đất kinh đô và vùng lân cận, các loại tố tụng là không thiếu được, bởi vậy tập mãi cũng thành thói quen, tất cả mọi người không thể nào bỏ việc.

Một người Đường quan đi ngồi lên công đường, người đến là hán tử xấu xí, làn da màu đồng, có một chút quái dị, trên người một vị mặn nặng nề, dường như đã hơn mười ngày không tắm.

Hán tử kia tự báo tính danh, gọi Lưu Phương, nói là lúc trước ở Tô Hàng bên kia, chạy thuyền mà sống, tố cáo chính là học đường dạy võ huấn luyện viên Chu Lâm, Lưu Phương này nói, thời điểm hắn chạy thuyền, có một lần thuyền nhà hắn gặp một đám hải tặc, vừa mới tới gần, đã cướp sạch thuyền của mình rồi, còn giết không ít thủy thủ, lúc ấy hắn là hoa tiêu, sợ tới mức trốn ở trong khoang thuyền, không dám ra, lén lút liếc mắt qua khe tấm ván gỗ, nhìn ra bên ngoài, liền nhớ kỹ tướng mạo Chu Lâm.

Hắn còn nói, hiện tại đến Biện Kinh kiếm ăn, vừa đúng lúc gặp mặt Chu Lâm trên đường cái, bảy giờ mới nhận ra hung thủ, liền tới đây tố cáo.

Đường quan kia lúc bắt đầu vẫn là liên tục ngáp, dù sao đêm qua trở thành người trực ban, sáng sớm hôm nay, vẫn chưa có người nào đến giao tiếp, liền gặp được cái bản án như vậy, đầu còn có tâm tình gì.

Nghe được một nửa, đang ngủ gà ngủ gật, tự nhiên nghe thấy giáo úy, người cũng tinh thần hơn, đôi mắt trừng lên nhìn Lưu Phương kia, hung hăng vỗ tấm gỗ, hỏi: “ Người tố cáo ai?”

“ Hồi bẩm đại nhân..., tiểu nhân tố cáo, chính là học đường dạy võ, huấn luyện viên thủy sư, Chu Lâm.”

Đường quan miệt thị liếc nhìn người này, người này quả nhiên là người nhà quê, cáo trạng lại đi bẩm báo học đường dạy võ, còn là một huấn luyện viên.

Sự tình học đường dạy võ, phủ Kinh Triệu đã sớm có ăn ý, là tuyệt đối không hỏi, phủ doãn đại nhân cũng có dặn dò, sự tình liên lụy tới Thẩm Ngạo, lại càng không thể hỏi, phủ Kinh Triệu cũng không phải Định Vương phủ, một ngày kia bị đám cấm quân giáo úy vây quanh, vậy thì thật là kêu trời cũng không kịp, tiếp cái này bản án, chẳng phải là tự hủy tương lai sao?

Đường quan nổi giận dùng dưng mà vỗ tấm gỗ, nói một câu, người nói năng bậy bạ, không cần phân trần, liền phân phó đối với các sai dịch: “ Đánh hắn hai mươi gậy, đuổi hắn ra!”

Các sai dịch cũng không khách khí, dù sao cũng là người nhà quê, chính là ma cũ bắt nạt ma mới, thì như thế nào? Cáo trạng bẩm báo, sang Thẩm đại nhân bên kia đi, không phải sống đủ rồi nên muốn chết đấy chứ?

Một đám người lôi Lưu Phương đến hình phòng, quật một hồi, Lưu Phương kia liên tục kêu thảm thiết, đợi đánh xong, cả bờ mông đều đầm đìa máu tươi, vô cùng thê thảm.

Khập khiễng mà bị người đuổi ra ngoài, người đi, công việc cũng xong rồi, Đường quan nhẹ nhàng thở ra, trong lòng cũng bắt đầu tự tại hơn, có chút đắc ý, cảm giác mình xử trí rất thoả đáng, cuối cùng là tránh khỏi liên quan cùng họ Thẩm, về phần người gọi Lưu Phương kia, hắn cũng không để vào mắt, chỉ là một điều dân, có lẽ là người nhà quê, sợ cái gì, hôm nay đánh cho hắn, là cho hắn giáo huấn, tương lai, hắn lại nói bậy, khẳng định còn đánh nữa.

Kết quả, sau một nén nhang, Lưu Phương kia lại tới, lúc này đây là được người đỡ, người hộ tống không thiếu, hồi hải nhiều hơn mười người, cầm đầu là một thiếu niên quần áo phi bào, trên mặt còn mang theo vẻ ngây thơ, nhưng sắc mặt lại quả thực rất đáng sợ, tiến vào công đường, mà ngay cả bái cũng không bái, ngón tay chỉ Đường quan, mắng: “ Cầu quan, người thật to gan, nô tài nhà của ta cũng dám đánh!”

Đường quan vừa muốn nói gì, sau lưng thiếu niên liền có người đầy tớ nhà quan cao giọng nói: “ Vị này chính là Quốc công, là Long Tử Long tôn, nổi tiếng trong tôn thất hoàng tử.”

Cái này giống như giải thích, thiếu chút nữa hù chết Đường quan, sai dịch đứng trang nghiêm hai bên cũng đều là hoảng sợ.

Đường quan không dám nói gì, lập tức gọi người chuyển gấm đôn đến cho Gia Quốc công Triệu Kỳ, ngoan ngoãn xuống dưới mặt đất, hành lễ với Triệu Kỳ, xấu hổ cười cười, nói rất nhiều lời bồi tội không phải.

Gia Quốc công chỉ cười lạnh, thỉnh linh nói: “ Bồi tội? Cái tội này ngươi cũng trả được sao? Nô tài nhà của ta đến cáo trạng, cái này có sai hay không? Hấn tố cáo đạo tặc, cái này có lý hay không? Ngươi làm quan bất công, đúng là chẳng phân biệt được đen trắng, đánh hấn cho một trận, cái phủ Kinh Triệu này cũng quá bất công rồi đó?”

Mặt Đường quan đều tái đi rồi, trong lòng thoáng chốc liên hiểu, từ lúc vừa mới bắt đầu, cái này chính là một bố cục, Lưu Phương kia, cố ý giấu diếm thân phận nô tài Gia Quốc công của mình, không đề cập tới, nói rõ là chờ mình đánh hấn, bọn người kia đánh xong, đã thành nhược điểm, người ta xác thực không sai, hơn nữa còn có Gia Quốc công làm chỗ dựa, chính mình không làm tròn trách nhiệm, trái pháp luật, không chạy thoát được, chỉ còn cách bái lạy, tự nhiên là xin Gia Quốc công tha thứ.

Gia Quốc công cười lạnh: “ Tha thứ cái gì? Quan như ngươi, không biết sẽ giết hại bao nhiêu dân chúng, ta nhất định phải đem chuyện này nói cùng phụ hoàng, còn muốn gọi mấy Vương thúc Tông Lệnh phủ chủ trì công đạo.”

Đường quan lại càng cuống quýt xin tha, than thở khóc lóc, thảm thiết vô cùng.

Gia Quốc công lời nói xoay chuyển: “ Muốn chuộc tội? Như vậy cũng dễ xử lý, Lưu Phương không phải nói tố cáo Chu Lâm kia là cái gì Ưông Dương đạo tặc sao? Đã là Ưông Dương đạo tặc, tội ác tày trời, vì cái gì phủ Kinh Triệu còn không ra mặt bắt vãn người?”

Gia Quốc công vừa bức, phủ Kinh Triệu bên kia cũng rơi vào thế khó xử, dụng phải loại sự tình này, chỉ có thể nhắm mắt làm bừa, lập tức kêu sai dịch đi gọi Chu Lâm tới, bắt đầu đặt câu hỏi.

Ngay từ đầu, Kinh Triệu phủ bên này còn không dám nói gì nặng, đơn giản là vẽ mặt ôn hoà, hỏi vài tiếng Chu huấn luyện viên lúc trước ở nơi nào, còn có nhân chứng không.

Gia Quốc công kia ngồi ở bên cạnh dự thính, nhưng lại hừ lạnh một tiếng, vừa thu cây quạt lại, cười lạnh nói: “ Lúc nào mà phủ Kinh Triệu khách khí với người ngoài như vậy? Thật sự là buồn cười.”

Đường quan bắt đắc dĩ, đành phải càng vội vã thúc hỏi, Chu Lâm lúc này cũng khô quắt rồi, đừng nhìn loại người như hấn thường kiệt ngạo bất tuân(cương quyết bướng bỉnh), nhưng tại trước mặt quan phủ, lại có một loại sợ hãi bẩm sinh, nghĩ đến chính mình thật vất vả có cái viên chức, hiện tại đúng là lật thuyền trong mương, tiền đồ cũng sắp sửa hóa thành hư ảo.

Thậm chí không sai biệt lắm, Gia Quốc công lạnh mặt, Đường quan giữ vững tinh thần, cũng trở nên càng ngày càng trở nên nghiêm túc, thấy Chu Lâm liều chết không theo, tay gơ lên tấm gỗ, lạnh lùng nói: “ Thật to gan, nhân chứng đã ở đây, còn chống chế cái gì? Đến, đánh một trận trước rồi nói sau.”

Nhưng lúc này, một thanh âm nói: “ Thẩm Thái Phó đến.”

Một thanh âm này, Đường quan sợ tới mức cổ mát lạnh, vốn là bên này bị Gia Quốc công thúc bức, cho rằng Thẩm Ngạo sẽ ra sức vì Ưông Dương đạo tặc, không thể tưởng được, lúc này Thẩm diên cuồng kia vẫn ra mặt, Đường quan bỗng nhiên đứng dậy, vội vàng xuống đài đón người, thấy Thẩm Ngạo bước nhanh tiến đến, chấp tay nói: “ Thẩm đại nhân.”

Hai mắt Thẩm Ngạo bắn khoản một chút, ánh mắt cuối cùng rơi vào trên người Gia Quốc công, cười lạnh nói: “ Tại đây thật náo nhiệt, nghe nói phủ Kinh Triệu bên này bắt được tội phạm, ta tới tham gia náo nhiệt, đại nhân không cần như vậy, người xử án đi, ta chỉ ở bên cạnh dự thính.”

Nói xong, liền gọi người chuyển cái ghế đến, ngồi ở dưới bàn, đối mặt cùng Gia Quốc công kia, đối với việc Gia Quốc công quăng đến ánh mắt phẫn hận, Thẩm Ngạo chỉ coi như không trông thấy cái gì.

Đường quan ngượng ngừng trở lại ghế, hạ thấp người ngồi xuống, nhất thời không biết phải làm gì cho đúng, thật vất vả nghĩ ra được lí do thoái thác, đang muốn bật thốt lên, bên kia Thẩm Ngạo đột nhiên nói: “Chậm đã!”

Cái này còn gọi là dự thính? Người ta còn chưa nói, hắn đã muốn nói chuyện, Đường quan nặn ra một chút dáng tươi cười, nói: “Thẩm Thái Phó có cái gì phân phó?”

Thẩm Ngạo chậm rãi nói: “Phân phó, là không có, chỉ là, có một câu, muốn nói với Chu Lâm.”

Đường quan nói: “Thẩm Thái Phó cứ nói, đừng ngại.”

)

503. Chương 489: Kiện Cáo

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 489: Kiện cáo

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát cũng không phải là người không giảng đạo lý, thấy Thẩm Ngạo đòi tiền, tuy trong lòng không chịu cho, nhưng cũng biết Thẩm Ngạo một lòng nhào vào thủy sư, theo như thuyết pháp của Thẩm Ngạo, thủy sư liên quan đến nghiệp võ Đại Tổng.

Cái này là dùng sở trường của mình, khắc sở đoản của địch, Khiết Đan, người Kim am hiểu cưỡi ngựa, Đại Tổng kiến tạo nhiều kỵ binh hơn nữa, cũng không phải là đối thủ của bọn hắn, vậy thì dùng thủy sư để áp chế.

Người ta sứt đầu mẻ trán vì mình, không nhắc tới, không bày ra vẻ quan tâm một tý, thì cũng không thể nào nói nổi, nghĩ đến đây, vẻ mặt liền ôn hoà mà đề vai Thẩm Ngạo lại, mỉm cười, dùng lời nói để bày ra một chút hậu đãi: “Người xem, ngày tết sắp tới rồi, hiện không cần nghĩ đến cái này, chuyện gì thì để năm sau rồi nói, người muốn chính đồn mậu dịch trên biển Tô Hàng, Tuyên Châu, Trầm đương nhiên toàn lực ủng hộ, đến lúc đó sẽ ủy thác người làm khâm sai, lệnh người đốc thúc ngành hàng hải là được rồi.”

Triệu Cát không hề đề cập tới tiền trong kho, chỉ hi vọng Thẩm Ngạo coi như trong kho lúc này không tồn tại tiền, chủ quan mà nói, người có bốn sự, có thể theo lấy ra bao nhiêu tiền từ đại dương thì cứ lấy, nhưng có một điều, chính là không được nhớ thương đến tiền trên người Trầm.

Thẩm Ngạo được câu hứa hẹn, liền phát hiện nhạc phụ cũng đủ âm trầm, lời nói rất êm tai, nhưng tất cả đều không hề động đến tiền, kết quả là để cho chính mình chạy gãy chân, kiếm tiền, phục vụ cho ông ta.

Nghĩ như vậy, nhưng lại không thể không nói: “Bệ hạ đầy long ân, vì thần ghi nhớ.”

Đã vào cung, gặp hoàng đế, không thiếu được việc phải đi hậu cung gặp thái hậu một tý, từ sau sự tình Túc Vương, thái hậu tín nhiệm Thẩm Ngạo hơn rất nhiều, sự tình ngoài cung, nàng không tiện ra mặt, có một số việc, tự nhiên là do Thẩm Ngạo đi làm, bởi vậy mà thân thiện hơn rất nhiều đối với Thẩm Ngạo, thỉnh thoảng còn ban thưởng chút ít, Thẩm Ngạo cũng coi như đó là thù lao của mình, không chút khách khí mà nhận lấy.

Lại là một cửa ải cuối năm, không khí trên đường nồng đậm hơn rất nhiều, tuy nói hiện tại đã là dưới một người trên vạn người, nhưng vắng lai cùng vài bằng hữu trong trường, có lẽ là không thiếu được, Thẩm Ngạo ngẫu nhiên còn muốn mời vài bằng hữu đến quán trà uống rượu, hôm nay uống rượu, là đi quán rượu Thúy Nhã Nhã Xã mới mở.

Thẩm Ngạo trực tiếp xây lên sương phòng năm tầng, mặt hướng Thái phủ, Ngô Bút, Tăng Túc An đều được mời đến, vừa đi vừa thưởng thức xuân sắc hậu viên Thái phủ, vừa uống rượu nói chuyện phiếm.

Ngẫu nhiên loáng thoáng chứng kiến bộ dáng một nữ nhân, liền không nhìn được mà huyết sáo một tiếng, kỳ thật đây chỉ là gom góp não nhiệt, không lại gần xem, có trời mới biết nàng kia là vừa mới hai tám hay là đã vào tuổi thật thập cổ lai hi, xa xa quan sát, chỉ là an ủi tâm lý mà thôi.

Thẩm Ngạo huyết sáo, mọi người liền cười to, lại mời rượu, Thẩm Ngạo thuộc về chủng loại ai mời cũng không cự tuyệt, uống đến say mềm, mới được người đưa trở về.

Thời gian tốt như vậy không qua được vài ngày, học đường dạy võ bên kia đã xảy ra chuyện.

Thẩm Ngạo đang ngồi bên Hồng Lư Tự, liền có giáo úy vội vàng tới, nói: “Đại nhân... bất hảo.”

Thẩm Ngạo sắc mặt bình tĩnh: “Thân là giáo úy, vội vàng hấp tấp, dung nhan không ngay ngắn, cái này là cái dạng gì nữa trời? Đứng thẳng nói cho ta.”

Giáo úy lập tức ưỡn bộ ngực một cái, cất cao giọng nói: “Đại nhân, bất hảo...”

Thẩm Ngạo vừa mới uống một ngụm trà, thiếu chút nữa không nhìn được mà nhổ ra, thật vất vả mới nuốt xuống, vỗ bàn nói: “Không nói chuyện kiểu đó nữa, người muốn hù chết ta à?”

Giáo úy cảm thấy ủy khuất, đành phải nhu hòa nói: “Huấn luyện viên thủy sư Chu Lâm bị phủ Kinh Triệu mang đi, nói là... nói là...”

Thẩm Ngạo trầm mặt xuống, hỏi: “Nói là cái gì?”

Giáo úy nói: “Nói là có người tố giác hần là giang dương đại đạo(dân giang hồ), phủ Kinh Triệu bên kia muốn thẩm vấn, nhân chứng vật chứng đều có cả.”

Thẩm Ngạo nặng nề ném trà chén nhỏ xuống đất, bỗng nhiên đứng bật dậy, nói: “Biện Kinh cách Tô Hàng xa như vậy, tại sao có thể có khổ chủ lúc trước tìm tới cửa? Tại đây có huyền cơ hay không? Đã tìm tin tức chưa?”

Giáo úy nói: “Có, nghe nói khổ chủ kia, là đầy tớ do Quốc Công Triệu Kỳ mới chiêu mộ được.”

“À?” Thẩm Ngạo trầm ngâm một chút, lập tức chải vuốt ra một đồng thông tin, Quốc công Triệu Kỳ, niên kỷ chỉ có mười ba tuổi, một năm trước đã ra khỏi cung, cùng Triệu Trụ kia là huynh đệ cùng mẹ, kỳ thật hoàng tử này tại Biện Kinh cũng chỉ là cái nhân vật nho nhỏ, rất dễ dàng để cho người ta quên, hơn nữa niên kỷ lại nhỏ, lại càng không có người nào coi trọng.

Thời điểm Thẩm Ngạo bắt Triệu Trụ, Triệu Kỳ không xuất hiện, có lẽ lúc đó, tên tiểu tử này đã bị dọa đổ mồ hôi tè rầm trong mộng rồi, lúc này hần đột nhiên làm khó dễ.

Ai đời vừa mới chiêu mộ một người đầy tớ, hết lần này tới lần khác, đầy tớ nhà quan kia lại là từ Tô Hàng đến, càng trùng hợp hơn chính là còn nhận ra Chu Lâm.

Thẩm Ngạo không tin trên đời có sự tình trùng hợp như vậy, Quốc công niên kỷ lại nhỏ, không có khả năng có cái tâm cơ này, khả năng duy nhất, chính là sau lưng Quốc công nho nhỏ, nhất định có người chỉ điểm to to, chỉ là, người chỉ điểm là ai, liền không biết được rồi.

Tên Chu Lâm kia, lúc trước cũng không bị kiềm chế, làm nhiều việc ác, vốn Thẩm Ngạo cũng không có gì để che chở, chỉ là, những việc đó đã qua, Chu Lâm hôm nay cũng đã thay đổi triệt để, là một người giáo úy có quý củ.

Còn nữa, cái này rõ ràng cho thấy, đã có người thiết lập một người bố cục, rất có dụng ý khác, bên ngoài là xử Chu Lâm, nhưng vụng trộm lại nói rõ là muốn tìm mình gây phiền phức.

Cơn tức này, không thể nuốt.

Thẩm Ngạo lạnh lùng cười một tiếng, chấp tay đứng lên, nói: “Chuyện này, ta biết rồi, người trở lại học đường dạy võ, nói cho mọi người, nên thao luyện cứ thao luyện như cũ, những chuyện khác, ta sẽ đi xử trí.”

Giáo úy kia lập tức rời đi.

Trong phòng, một người người cẩn thận từng li từng tí đi tới, người nọ là Dương Lâm, Dương Lâm hôm nay tại Hồng lư tự xem như là người đáng tin, dưới trướng Thẩm Ngạo, rất nhiều sự tình Thẩm Ngạo cũng không tránh hấn, Dương Lâm hành lễ với Thẩm Ngạo trước, rồi nói: “ Đại nhân, phía sau việc này chắc hẳn không đơn giản, liên quan đến tôn thất, lại có nhân chứng vật chứng, người đi lại là phủ Kinh Triệu, ai cũng tìm không ra cái sai, về tình về lý...”

Thẩm Ngạo lắc đầu cắt ngang hấn, nói: “ Lúc này không có gì tình lý để giảng, người nhất định phải đi điều tra, không được để người ta chế giễu, còn nữa, Chu Lâm là huấn luyện viên học đường dạy võ, hiện tại giáo úy thủy sư thao luyện tới lúc gấp rút, cũng không bỏ hấn được, Dương Lâm, người cầm tên của ta, đưa tới Kinh Triệu phủ bên kia trước, tìm kiếm tiếng gió, nhìn xem phủ Kinh Triệu bên kia nói như thế nào.”

Dương Lâm gật gật đầu: “ Hạ quan xin đi.”

... ..

Kinh Triệu phủ bên này, sáng sớm liền có người đến cáo trạng, phủ Kinh Triệu quản lý mặt đất kinh đô và vùng lân cận, các loại tố tụng là không thiếu được, bởi vậy tập mãi cũng thành thói quen, tất cả mọi người không thể nào bỏ việc.

Một người Đường quan đi ngồi lên công đường, người đến là hán tử xấu xí, làn da màu đồng, có một chút quái dị, trên người một vị mấn nặng nề, dường như đã hơn mười ngày không tắm.

Hán tử kia tự báo tính danh, gọi Lưu Phương, nói là lúc trước ở Tô Hàng bên kia, chạy thuyền mà sống, tố cáo chính là học đường dạy võ huấn luyện viên Chu Lâm, Lưu Phương này nói, thời điểm hấn chạy thuyền, có một lần thuyền nhà hấn gặp một đám hải tặc, vừa mới tới gần, đã cướp sạch thuyền của mình rồi, còn giết không ít thủy thủ, lúc ấy hấn là hoa tiêu, sợ tới mức trốn ở trong khoang thuyền, không dám ra, lên lút liếc mắt qua khe tấm ván gỗ, nhìn ra bên ngoài, liền nhớ kỹ tướng mạo Chu Lâm.

Hấn còn nói, hiện tại đến Biện Kinh kiếm ăn, vừa đúng lúc gặp mặt Chu Lâm trên đường cái, bấy giờ mới nhận ra hung thủ, liền tới đây tố cáo.

Đường quan kia lúc bắt đầu vẫn là liên tục ngáp, dù sao đêm qua trở thành người trực ban, sáng sớm hôm nay, vẫn chưa có người nào đến giao tiếp, liền gặp được cái bản án như vậy, đầu còn có tâm tình gì.

Nghe được một nửa, đang ngủ gà ngủ gật, tự nhiên nghe thấy giáo úy, người cũng tỉnh thần hơn, đôi mắt trừng lên nhìn Lưu Phương kia, hung hăng vỗ tấm gỗ, hỏi: “ Người tố cáo ai?”

“ Hồi bẩm đại nhân..., tiểu nhân tố cáo, chính là học đường dạy võ, huấn luyện viên thủy sư, Chu Lâm.”

Đường quan miệt thị liếc nhìn người này, người này quả nhiên là người nhà quê, cáo trạng lại đi bẩm báo học đường dạy võ, còn là một huấn luyện viên.

Sự tình học đường dạy võ, phủ Kinh Triệu đã sớm có ăn ý, là tuyệt đối không hỏi, phủ doãn đại nhân cũng có dặn dò, sự tình liên lụy tới Thẩm Ngạo, lại càng không thể hỏi, phủ Kinh Triệu cũng không phải Định Vương phủ, một ngày kia bị đám cấm quân giáo úy vây quanh, vậy thì thật là kêu trời cũng không kịp, tiếp cái này bản án, chẳng phải là tự hủy tương lai sao?

Đường quan nổi giận dừ dừ mà vỗ tấm gỗ, nói một câu, người nói năng bậy bạ, không cần phân trần, liền phân phó đối với các sai dịch: “ Đánh hấn hai mươi gậy, đuổi hấn ra!”

Các sai dịch cũng không khách khí, dù sao cũng là người nhà quê, chính là ma cũ bắt nạt ma mới, thì như thế nào? Cáo trạng bẩm báo, sang Thẩm đại nhân bên kia đi, không phải sống đủ rồi nên muốn chết đấy chứ?

Một đám người lôi Lưu Phương đến hình phòng, quật một hồi, Lưu Phương kia liên tục kêu thảm thiết, đợi đánh xong, cả bờ mông đều đầm đìa máu tươi, vô cùng thảm hại.

Khập khiễng mà bị người đuổi ra ngoài, người đi, công việc cũng xong rồi, Đường quan nhẹ nhàng thở ra, trong lòng cũng bắt đầu tự tại hơn, có chút đắc ý, cảm giác mình xử trí rất thoả đáng, cuối cùng là tránh khỏi liên quan cùng họ Thẩm, về phần người gọi Lưu Phương kia, hấn cũng không để vào mắt, chỉ là một điều dân, có lẽ là người nhà quê, sợ cái gì, hôm nay đánh cho hấn, là cho hấn giáo huấn, tương lai, hấn lại nói bậy, khẳng định còn đánh nữa.

Kết quả, sau một nén nhang, Lưu Phương kia lại tới, lúc này đây là được người đỡ, người hộ tống không thiếu, hồi hải nhiều hơn mười người, cầm đầu là một thiếu niên quần áo phi bào, trên mặt còn mang theo vẻ ngây thơ, nhưng sắc mặt lại quả thực rất đáng sợ, tiến vào công đường, mà ngay cả bá cũng không bá, ngón tay chỉ Đường quan, mắng: “ Cầu quan, người thật to gan, nô tài nhà của ta cũng dám đánh!”

Đường quan vừa muốn nói gì, sau lưng thiếu niên liền có người đẩy tới nhà quan cao giọng nói: “ Vị này chính là Quốc công, là Long Tử Long tôn, nổi tiếng trong tôn thất hoàng tử.”

Cái này giống như giải thích, thiếu chút nữa hù chết Đường quan, sai dịch đứng trang nghiêm hai bên cũng đều là hoảng sợ.

Đường quan không dám nói gì, lập tức gọi người chuyển gấm đôn đến cho Gia Quốc công Triệu Kỳ, ngoan ngoãn xuống dưới mặt đất, hành lễ với Triệu Kỳ, xấu hổ cười cười, nói rất nhiều lời bồi tội không phải.

Gia Quốc công chỉ cười lạnh, thỉnh linh nói: “ Bồi tội? Cái tội này người cũng trả được sao? Nô tài nhà của ta đến cáo trạng, cái này có sai hay không? Hắn tố cáo đạo tặc, cái này có lý hay không? Người làm quan bất công, đúng là chẳng phân biệt được đen trắng, đánh hắn cho một trận, cái phủ Kinh Triệu này cũng quá bất công rồi đó?”

Mặt Đường quan đều tái đi rồi, trong lòng thoáng chốc liên hiểu, từ lúc vừa mới bắt đầu, cái này chính là một bố cục, Lưu Phương kia, cố ý giấu diếm thân phận nô tài Gia Quốc công của mình, không đề cập tới, nói rõ là chờ mình đánh hắn, bọn người kia đánh xong, đã thành nhược điểm, người ta xác thực không sai, hơn nữa còn có Gia Quốc công làm chỗ dựa, chính mình không làm tròn trách nhiệm, trái pháp luật, không chạy thoát được, chỉ còn cách bái lạy, tự nhiên là xin Gia Quốc công tha thứ.

Gia Quốc công cười lạnh: “ Tha thứ cái gì? Quan như ngươi, không biết sẽ giết hại bao nhiêu dân chúng, ta nhất định phải đem chuyện này nói cùng phụ hoàng, còn muốn gọi mấy Vương thúc Tông Lệnh phủ chủ trì công đạo.”

Đường quan lại càng cuống quýt xin tha, than thở khóc lóc, thảm thiết vô cùng.

Gia Quốc công lời nói xoay chuyển: “ Muốn chuộc tội? Như vậy cũng dễ xử lý, Lưu Phương không phải nói tố cáo Chu Lâm kia là cái gì Ưông Dương đạo tặc sao? Đã là Ưông Dương đạo tặc, tội ác tày trời, vì cái gì phủ Kinh Triệu còn không ra mặt bắt vãn người?”

Gia Quốc công vừa bức, phủ Kinh Triệu bên kia cũng rơi vào thế khó xử, dụng phải loại sự tình này, chỉ có thể nhắm mắt làm bừa, lập tức kêu sai dịch đi gọi Chu Lâm tới, bắt đầu đặt câu hỏi.

Ngay từ đầu, Kinh Triệu phủ bên này còn không dám nói gì nặng, đơn giản là vẻ mặt ôn hoà, hỏi vài tiếng Chu huấn luyện viên lúc trước ở nơi nào, còn có nhân chứng không.

Gia Quốc công kia ngồi ở bên cạnh dự thính, nhưng lại hừ lạnh một tiếng, vừa thu cây quạt lại, cười lạnh nói: “ Lúc nào mà phủ Kinh Triệu khách khí với người ngoài như vậy? Thật sự là buồn cười.”

Đường quan bất đắc dĩ, đành phải càng vội vã thúc hỏi, Chu Lâm lúc này cũng khô quắt rồi, đứng nhìn loại người như hắn thường kiệt ngao bất tuần(cương quyết bước bình), nhưng tại trước mặt quan phủ, lại có một loại sợ hãi bẩm sinh, nghĩ đến chính mình thật vất vả có cái viên chức, hiện tại đúng là lật thuyền trong mương, tiền đồ cũng sắp sửa hóa thành hư ảo.

Thậm chí không sai biệt lắm, Gia Quốc công lạnh mặt, Đường quan giữ vững tinh thần, cũng trở nên càng ngày càng trở nên nghiêm túc, thấy Chu Lâm liêu chết không theo, tay giơ lên tấm gỗ, lạnh lùng nói: “ Thật to gan, nhân chứng đã ở đây, còn chống chế cái gì? Đến, đánh một trận trước rồi nói sau.”

Nhưng lúc này, một thanh âm nói: “ Thẩm Thái Phó đến.”

Một thanh âm này, Đường quan sợ tới mức cổ mát lạnh, vốn là bên này bị Gia Quốc công thúc bức, cho rằng Thẩm Ngạo sẽ ra sức vì Ưông Dương đạo tặc, không thể tưởng được, lúc này Thẩm diên cuồng kia vẫn ra mặt, Đường quan bỗng nhiên đứng dậy, vội vàng xuống đài đón người, thấy Thẩm Ngạo bước nhanh tiến đến, chấp tay nói: “ Thẩm đại nhân.”

Hai mắt Thẩm Ngạo bắn khoả một chút, ánh mắt cuối cùng rơi vào trên người Gia Quốc công, cười lạnh nói: “ Tại đây thật náo nhiệt, nghe nói phủ Kinh Triệu bên này bắt được tội phạm, ta tới tham gia náo

nhiệt, đại nhân không cần như vậy, người xử án đi, ta chỉ ở bên cạnh dự thính.”

Nói xong, liền gọi người chuyển cái ghế đến, ngồi ở dưới bàn, đối mặt cùng Gia Quốc công kia, đối với việc Gia Quốc công quăng đến ánh mắt phẫn hận, Thẩm Ngạo chỉ coi như không trông thấy cái gì.

Đường quan ngưỡng ngừng trở lại ghế, hạ thấp người ngồi xuống, nhất thời không biết phải làm gì cho đúng, thật vất vả nghĩ ra được lí do thoái thác, đang muốn bật thốt lên, bên kia Thẩm Ngạo đột nhiên nói: “Chậm đã!”

Cái này còn gọi là dự thính? Người ta còn chưa nói, hắn đã muốn nói chuyện, Đường quan nặn ra một chút dáng tươi cười, nói: “Thẩm Thái Phó có cái gì phân phó?”

Thẩm Ngạo chậm rãi nói: “Phân phó, là không có, chỉ là, có một câu, muốn nói với Chu Lâm.”

Đường quan nói: “Thẩm Thái Phó cứ nói, đừng ngại.”

)

504. Chương 490: Không Phải Xoắn

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 490: Không phải xoắn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo xụ mặt nói với Chu Lâm quỳ gối trong nội đường: “Chu Lâm!”

Chu Lâm thấy Thẩm Ngạo đến, trong lòng hiện ra vài phần may mắn, nhìn Thẩm Ngạo, vội vàng đáp: “Tiểu nhân ở đây.”

Thẩm Ngạo vỗ vào ghế, mắng to: “Người thật to gan, cả gan làm loạn như thế, bốn quan không bao che được người!”

Chu Lâm mặt như màu đất, chỉ cho là Thẩm Ngạo là muốn hi sinh chính mình, vội vàng dập đầu về hướng Thẩm Ngạo, nói: “Đại nhân... tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân lúc trước mù quáng...”

Đường quan ngạc nhiên một chút, trong lòng lại nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần Thẩm đại nhân không bắt công, chính mình có thể thoải mái tự tại rồi.

Gia Quốc công dao động cây quạt, mỉm cười, lạnh lùng mà nhìn Thẩm Ngạo, trong lòng nghĩ, Thẩm Ngạo cũng không gì hơn cái này, thấy bản Công gia, không phải chịu thua sao?

Thẩm Ngạo đứng lên, đập một cước qua, đá Chu Lâm ngã lăn, hung dữ hét lớn: “Người chính làm huấn luyện viên như vậy hay sao? Chính là dạy như vậy giáo úy hay sao? Người là ai? Người là huấn luyện viên học đường dạy võ, đường đường chính chính là võ quan Ngũ phẩm, một Đường quan chó má và một Quốc công vớ vẩn ở trước mặt, người liền quỳ? Học đường dạy võ chỉ thuần phục hoàng thượng, trong mắt cũng chỉ có hoàng thượng, phải lạy, cũng chỉ có hoàng thượng mới nhận được đại lễ của người, người quỳ cái gì, có biết cả học đường dạy võ đều hổ thẹn vì người hay không? Có biết bốn quan xấu hổ cho người hay không?”

“...”

Các sai dịch nét mặt cổ quái, không nhìn được mà nghiêng mắt nhìn liếc Đường quan và Gia Quốc công, Thẩm đại nhân vừa nói một câu kia, mười phần là đang chỉ chó má người, Đường quan chó má và Quốc công vớ vẩn, cái này...

Đường quan sắc mặt lại càng xấu hổ, cũng không dám nói gì, chỉ coi như không nghe thấy, về phần Gia Quốc công Triệu Kỳ kia, trong đôi mắt bắn ra vẻ giận dữ, nhưng giờ phút này, thực sự không lên tiếng được.

Chu Lâm ngẩn ngơ, thật sự hồ đồ rồi, hắn không biết Thẩm Ngạo xuất đầu vì hắn hay là răn dạy hắn, lập tức đứng lên nói: “ Tiểu nhân biết sai rồi!”

Thẩm Ngạo hừ lạnh một tiếng nói: “ Người nói đi, người sai ở đâu?”

Chu Lâm kiên trì nói: “ Tiểu nhân là người học đường dạy võ, trong mắt chỉ nên có hoàng thượng, về phần Đường quan chó má và Quốc công nho nhỏ, bọn hắn không đảm đương nổi đại lễ!”

Thẩm Ngạo oán hận nói: “ Coi như ngươi còn hiểu lí lẽ, còn nữa, cho dù ngươi phạm vào sai lầm, đó cũng là sự tình của Đại Lý Tự và Quân pháp ti, cùng Kinh Triệu phủ có cái gì liên quan? Mới vừa rồi là ai muốn tố cáo người giết người cướp của? Hắn muốn cáo, liền kéo hắn đến Quân pháp ti, phủ Kinh Triệu là vật gì, cũng có quyền thẩm vấn quan to Ngũ phẩm?”

Thẩm Ngạo nói những lời này, xem như thể hiện hết ra, có Thẩm Ngạo làm chỗ dựa, lưng Chu Lâm tự nhiên đứng thẳng lên, Chu Lâm cũng không phải người nhất gan, chỉ là tư tưởng sợ quan bên trong quá phá mà thôi, lúc này ý thức được, thì ra mình cũng đã làm quan, liền không tránh khỏi hối hận, tự trách mình nhất gan sợ phiền phức.

Con mắt Thẩm Ngạo rất nghiền ngẫm, nhìn về phía Đường quan kia, ngồi ở trên mặt ghế, chậm rãi nói: “ Bốn quan nói những lời này, đại nhân nghĩ như thế nào?”

Đường quan ngượng ngùng mà cười theo, con ngươi đảo một vòng, lập tức nói: “ Đúng, đúng, hạ quan nhất thời thần thờ, đúng là đã quên thân phận Chu đại nhân, thật sự đáng chết.”

Thẩm Ngạo cười lạnh, nhìn về phía Gia Quốc công Triệu Kỳ kia: “ Công gia, đây tổ nhà ngươi đã muốn tố cáo, như thế này đi, cứ ra học đường dạy võ tố cáo, nói nhiều như vậy làm gì.”Hắn đứng lên, chuẩn bị đi, đột nhiên hướng Triệu Kỳ, cười lạnh nói: “ Người niên kỷ còn nhỏ, từ từ sống thời gian tiêu dao là được, có nhiều thứ, người không chơi nổi đâu, có đôi khi, đừng cầm Long Tử Long tôn để lừa gạt một sự việc, chuyện ngày hôm nay coi như xong, không chấp nhận cùng đứa trẻ, chỉ là, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa, nếu còn dám chơi chiêu gì.”

Thẩm Ngạo hất cằm lên, ngạo nghễ nói: “ Ta sẽ thu thập người!”

Những lời này có thể xem như lớn mật đến cực điểm, làm cho người ta nghe được mà run sợ, Đường quan kia sợ tới mức mặt như màu đất, chỉ làm như không nghe thấy, sắc mặt Triệu Kỳ đại biến, phần hận mà cần cần môi dưới, lại cũng không dám nói cái gì nữa.

Mang theo Chu Lâm đi ra khỏi Kinh Triệu phủ, Chu Lâm nhẹ nhàng thở ra, cảm kích mà nói với Thẩm Ngạo: “ Tạ ơn đại nhân.”

Thẩm Ngạo nhàn nhạt khoát khoát tay, nói: “ Tạ cái gì? Dựa vào người khác là không đáng tin cậy, mọi sự còn phải dựa vào chính mình, người nhớ kỹ, người là võ quan học đường dạy võ, thân phận tôn quý, người chỉ cần nghe hoàng thượng phân phó, người còn lại, đều không cần để vào mắt.”

Chu Lâm nói: “ Vâng, tiểu nhân hiểu, tiểu nhân chỉ nghe theo hoàng thượng và Thẩm Tư nghiệp.”

Thẩm Ngạo bĩu môi, tiếp tục nói: “ Về học đường đi thôi, năm sau khoa thủy sư bên kia có khả năng phải theo ta đi Tuyên Châu, người là người lĩnh đội, đến lúc đó dạy giáo úy thủy sư kỹ xảo hàng hải, thời điểm ngày tết người phải vất vả một tý, hung hăng thao luyện một tý, tránh cho đến lúc đó, đi Tuyên Châu còn không biết quy củ. Còn có, trở lại học đường, người và mấy giáo đầu đều đi Quân pháp ti một chuyến, thành thành thật thật mà thông báo tội lúc trước các người phạm, yên tâm, không phải muốn tính sổ cùng các người, chỉ là lưu lại con đường, tránh cho tương lai lại xảy ra cái gì không tốt, nhưng, phải nói rõ với người, sau này tái phạm, Quân pháp ti tuyệt đối không khoan dung đâu.”

Chu Lâm gật đầu, chần chờ một chút, lại nói với Thẩm Ngạo: “ Thẩm đại nhân ban ân, hôm nay Chu mỗ ghi nhớ trong lòng, Chu mỗ thật sự rất khâm phục đại nhân, sau này nhất định tận tâm tận lực vì đại nhân, ta là người thô kệch, cũng không nói nhiều văn vẻ, xin Thẩm đại nhân chớ trách.”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói: “ Trở về đi, không cần nói nhiều như vậy.”

... ..

Ngày tết năm nay, thật sự rất bình thản, thời điểm đêm 30, cùng các phu nhân ăn cơm tất niên, người một nhà đến lầu các nhìn pháo hoa, Ninh An lần đầu tiên ăn lễ mừng năm mới ở ngoài cung, vừa khấn trương lại hưng phấn, khuôn mặt đều hiện lên một tầng đỏ ửng, chứng kiến ngọn đèn đầy trời, liền nắm chặt cánh tay Thẩm Ngạo, hoan hô tung tăng như chim sẻ.

Thẩm Ngạo vỗ vỗ mặt của nàng, cười ha hả mà thấp giọng nói tại vành tai nàng: “ Có đôi khi, ta cảm thấy ngươi như đứa bé.”

Ninh An liếc qua mấy người Vân Vân, cười nói: “ Ta xem ngươi mới giống đứa bé, mọi người trong nội cung đều nói như vậy, nói ngươi làm quan tựa như đứa trẻ, chuyên khóc lóc om sòm.”

Thẩm Ngạo xụ mặt, ủy khuất kêu to: “ Cái này gọi là đại trí giả ngu, ngươi không hiểu đâu.”Tiếp theo, liền ngượng ngùng nhìn vòm trời.

Đến ngày mừng một, Thẩm gia nhận được rất nhiều bái thiếp, người bái kiến cũng không ít, Thẩm Ngạo vội vàng đón đưa một chút, cuối cùng vỗ bờ mộng, lão tử không hầu hạ nổi rồi, liền gọi Lưu Thắng đi tiếp người.

Năm nay Biện Kinh tăng thêm vài phần vui mừng so với lúc trước, năm trước, bởi vì Thiên Nhất Dạy gây ra sự kiện kinh đô và vùng lân cận phía bắc, cả Biện Kinh ở vào sợ hãi bất an, hôm nay thiên hạ thái bình, đối với dân chúng mà nói, thật sự cũng là một việc vui.

Các quan lại đều khó được ở nhà nghỉ tạm, chỉ là, những người này đều thuộc dạng con quay, thật vất vả có thể sống yên ổn vài ngày, lại cứ không yên ổn, muốn vất hết óc suy nghĩ, bái kiến đại nhân nào, còn tùy thời nhìn hướng gió thành Biện Kinh, biểu hiện ra là tiêu sái, nhưng trong lòng đều nóng như lửa đốt.

Mấy ngày trước đây, không biết từ nơi này để lộ ra tiếng gió, nói là lúc này đây, trong nội cung có ý định chinh đồn hải cương, chinh đồn hải cương thì cứ chinh đồn, kỳ thật mọi người cũng còn không sợ, hoàng đế trong lịch sử, người nào không hạ ý chỉ như vậy? Nhưng lúc này đây lại không giống với, bởi vì khâm mệnh chinh đồn chính là Thẩm Ngạo, Thẩm diên cuồng.

Là Thẩm diên cuồng, liền không giống với lúc trước, người này mười phần là trù phá hoại, kiếp trước tám phần làm chính là người đào mộ, chuyên môn cắt đường sống của người, hấn dính vào cái gì, cái đó liền gà bay chó chạy.

Hoa thạch cương bên kia, lòng rất nhiều người còn sợ hãi, nếu tất cả bến cảng bên kia bị giày vò, vậy thì sống thế nào đây?

Quan Đại Tổng đại khái chia làm hai chủng, một loại là trú kinh, một loại là phóng ra ngoài, phóng ra ngoài nhiều chất béo, đó là không thể chê, tùy tiện thả ra một người Huyện lệnh, nhẹ nhàng thổi một tầng chất béo, cũng đủ tiêu dùng cả đời.

Nhưng quan ở kinh thành lại khác, đừng nhìn quan lớn, nhưng chất béo lại ít đến thương cảm, tất cả tiền thu hàng năm, đều nhờ một ít bổng lộc kia, nuôi mình là đủ rồi, nhưng trong nhà vị đại nhân nào không có hạ nhân, mở rộng miệng kêu than cho thực phẩm, chính mình ăn no, hơn mười miệng trong nhà làm sao xử lý đây?

Cho nên, phạm là làm quan tại Biện Kinh, sẽ không thể không đánh chủ ý lên hải cương, có quyền thế là đủ, đưa chủ sự hoặc là người nhà thân tín qua, mình lại đi đả thông, Thành Thị Hải tư bên kia chịu cho điểm thể diện, cái sinh ý này là một vốn bốn lời, các quan khác cũng không cam chịu rút lại phía sau, đều là tốp năm tốp ba, cùng một chỗ kết nhóm, đưa người thân tín ra, gia tăng tiền thu cho chính mình.

)

505. Chương 491: Thương Lượng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 491: Thương lượng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Nhiều khi, ý chí cũng không trọng yếu, tất nhiên, trong thiên hạ đều là thần tử, nhưng hoàng đế lớn hơn nữa, chẳng lẽ có thể nhìn chằm chằm vào mỗi người?

Bằng mặt không bằng lòng, vốn là sở trường của các thần tử, những năm qua, tuy liên tục chinh đồn, nhưng đều là không được bao lâu đã chết, lợi ích liên lụy tại đây thật sự quá lớn, đã muốn tạo thành mạng nhện nghiêm mật, thánh chỉ lớn hơn nữa, cũng vô pháp rung chuyển.

Nhưng, thánh chỉ là một chuyện, ai tới khâm mệnh xử lý lại là một chuyện, người khác nhau, cầm thánh chỉ giống nhau, hiệu quả lại bất đồng.

Cũng tỷ như vị Thẩm Ngạo Thẩm diên cuồng này, đó là gia hỏa diên nhất thành Biện Kinh, ai cũng dám hủy, nổi nhà ai cũng dám nện, người có thể làm gì được hắn?

Thật đúng là không người nào có thể làm gì hắn, người như vậy, dầu muối không vào, người hối lộ chút bạc, người ta cũng không nhìn trúng, chơi cứng rắn với hắn, vậy thì càng không thể đùa giỡn rồi, sau lưng người ta có hoàng thượng, càng có học đường dạy võ, Tư Mã tư, giết người giống như cắt dưa, ai dám đối nghịch với hắn?

Người như vậy cầm thánh chỉ, còn không ồn ào ngắt trời sao? Những người trong kinh đều còn có tâm tư qua cái năm này, đi nghe ngóng bốn phía, cũng không nghe ngóng ra tin tức gì xác thực, mấy Sách lệnh sử Môn hạ tĩnh lại nói, quả thật có một phần tấu chương như vậy, là Thẩm Ngạo nói ra, chỉ là, đưa vào trong nội cung, vẫn như đá ném vào biển rộng, cũng không biết chủ ý trong nội cung như thế nào.

Liên quan đến đến mật dịch trên biển, các đại nhân không khỏi lo lắng chờ đợi.

Đến ngày mừng mười, kiệu nhỏ vững vàng ngừng ở Thái phủ bên này, tiếp theo, Thái Kinh được chủ sự nâng đỡ đi ra, chui vào trong kiệu, cỗ kiệu vững vàng nâng lên như bình thường, đi thẳng vào Chính Đức môn.

Vốn, vừa đến ngày tết, trong nội cung rất bề bộn, bên ngoài cũng bề bộn, tất cả đều bận rộn đón mừng năm mới, lúc này vào cung, trừ phi là hoàng thượng bên kia có sự vụ khẩn cấp muốn thương lượng.

Sắc mặt Thái Kinh rất bình tĩnh, phẳng phất giống như vô sự, cỗ kiệu hạ xuống gần Chính Đức môn, tiếp theo liền đi thẳng vào trong cung, ở Văn Cảnh các bên kia chờ Triệu Cát tới.

Thái giám bưng trà cho hắn, lại nói vài câu chúc mừng năm mới, Thái Kinh chỉ nở nụ cười hai tiếng, ánh mắt lại lạc trên vách tường Văn Cảnh các, thưởng thức một bức tranh.

Cái bức tranh này không phải vẽ nhân vật, cũng không có hoa diêu, như là một bức bản đồ, địa đồ rất cổ quái, Thái Kinh xem cũng không hiểu, xem xét xuống phía dưới, lại hiện ra là Thẩm Ngạo lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ), lúc này không khỏi ngưng tụ thần trí lại để nhìn kỹ, trọn vẹn thời gian uống cạn nửa chung trà, vẫn không có đầu mối, đành phải cười khổ lắc đầu.

Lúc này, Triệu Cát giẫm chân tiến đến, hắn ăn mặc áo cổ viên ngoại tròn, trong tay vung một cây quạt, bên ngoài phủ áo tơ vàng, một thân y phục hàng ngày, không giống như là quân vương, lại có vài phần phong thái tài tử, mỉm cười nói: “ Như thế nào? Thái sư có ý tứ với cái địa đồ này sao?”

Thái Kinh vội vàng đứng dậy hành lễ, sau đó liền ngồi trở lại gấm đôn, lúc này mới nói: “ Cựu thần ngu muội, lại không nhìn ra thâm ý bên trong địa đồ.”

Triệu Cát lại cười nói: “ Ngay từ đầu Trẫm cũng không hiểu là Thấm Ngạo về cái gì, chắc là vội tới đưa cho Trẫm, hẳn gọi là năm châu bốn biển.”

Dứt lời, liền chỉ một khối ở giữa, nói: “ Đây là Đại Tổng chúng ta, trên mặt là Kim quốc, Khiết Đan quốc, Tây Hạ, phía tây là dân tộc Hồi Hột, các nước Thổ Phồn, phía đông là Triều Tiên, nước Nhật, Đại Tổng ta tọa trấn trong đó, chính là chỗ trung tâm của thiên hạ.”

Thái Kinh không có hào hứng đối với gì cái này, chỉ là phối hợp, giống như ngạc nhiên mà à một tiếng, thật sự cũng không có gì đáng kinh ngạc quái lạ, từ từ nói: “ Bệ hạ triệu thần đến, không biết là vì chuyện gì?”

Sắc mặt Triệu Cát trầm xuống, ngồi lên trên bàn, từ từ nói: “ Mấy ngày trước đây, Thấm Ngạo dâng tấu chương, người đã xem chưa?”

Thái Kinh thần nhiên nói: “ Là phần tấu chương buộc tội Thành Thị hải tư kia?”

Triệu Cát gật đầu: “ Thành Thị Hải tư lấn thien sợ ác, không dám khi dễ hải thương, lại chỉ lo nghiền ép tiểu thương nhân, hiện tại Trẫm mới biết được, thì ra ở Tô Hàng và Tuyền Châu, những người phú khả địch quốc kia có thể không cần giao nộp tiền thuế, đội tàu dưới cờ thông suốt, đúng là tùy ý ngừng ở các bến cảng, người thu thuế lại không dám lên thuyền.”

Thái Kinh từ từ nói: “ Bệ hạ, loại sự tình này, các triều đại đổi thay đều có, cũng không có gì lớn, đừng nói là Thành Thị Hải tư, cho dù là dưới chân thiên tử, cũng không ngăn chặn cuồng đồ được vi phạm pháp lệnh, môn hạ bên này, mô phỏng một đạo ý chỉ răn dạy thoáng một tý cũng đã đủ, huyền não quá lớn, đến lúc đó, không thiếu được việc tất cả nha môn nhiều dân, nhân tâm bất an, sẽ đường ra đại họa.”

Triệu Cát trầm ngâm một chút, nói: “ Thái sư nói lời này cũng có đạo lý, chỉ là hơi quá cẩn thận một chút, có tệ nạn, phải thảo trừ, cái này mới có lợi cho Đại Tổng ta, hôm nay phóng túng bọn hần, ngày mai lại phóng túng, luôn không trừng trị, cuối cùng, những kẻ ngang ngược kia càng không kiêng nể gì cả, thật sự sẽ dao động căn cơ Đại Tổng ta.”

Thái Kinh cũng không kiên trì, vội vàng nói: “ Bệ hạ nói rất đúng, cự thần ngu muội, còn chưa nghĩ đến sâu xa như bệ hạ.”

Triệu Cát cười ha ha, nói: “ Người là người lớn tuổi, làm việc cẩn thận, có cẩn thận là tốt.”Dứt lời, liền nghiêm mặt nói: “ Chỉ là hải cương cũng là nên sửa trị một chút, sự tình Thành Thị Hải tư mặc kệ mọi việc, liền lại để cho Thấm Ngạo đi quản.”

Thái Kinh ngồi yên tĩnh, cũng không có ý kiến, chỉ nói: “ Thấm đại nhân ra mặt, nhất định có thể giải quyết dễ dàng.”

Triệu Cát gật đầu, cười cười, nói: “ Cứ để hần hồ đồ, lại để cho hần đi Tuyền Châu náo loạn, so với náo loạn tại Biện Kinh thì vẫn tốt hơn.”

Thái Kinh mắt diếc tai ngơ, thấy bộ dạng Triệu Cát nói đến Thấm Ngạo hồ đồ, có một loại mỉm cười yên tĩnh, rất hài lòng.

... ..

Tin tức cuối cùng cũng được xác nhận, nghe nói Thái Thái sư vào cung, hoàng thượng bên kia đã nói, xác thực là khâm mệnh để cho Thấm Ngạo chỉnh đốn ngành hàng hải, nói là năm sau liền đi ra ngoài Tuyền Châu.

Lựa chọn Tuyền Châu, cũng là Thấm Ngạo tỉ mỉ lựa chọn qua, Tô Hàng bên kia bị Thấm Ngạo dọa bể mặt, sự tình chỉnh đốn biển, chỉ cần Tuyền Châu hoàn thành, lực cản bên Tô Hàng tự nhiên sẽ biến mất, còn nữa, Tuyền Châu là đệ nhất đại cảng Đại Tổng, vô số người giàu có, nắm bắt được chỗ này, ngành hàng hải bình tĩnh, chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Phủ đệ Thượng Thư tỉnh Lang trung Thôi Chí ở cách Thấm phủ không xa, nó chiếm diện tích tuyệt đối không ít hơn Thấm Ngạo, cửu trọng cổng ngăn cách chính sảnh ở phía trong cùng, và người gác cổng rất xa, đi vào trong đó, làm cho người sinh ra cảm giác không thể không ngưỡng mộ bội phục.

Thôi Chí chính là người Tuyền Châu, trước kia đơn độc đến kinh, thi đỗ một chức xuất thân cùng tiến sĩ, theo đạo lý, dùng xuất thân của hắn, chứ nói là đi vào Thượng Thư tỉnh, chính là làm bộ đường cũng khó khăn, hôm nay niên kỷ của hắn chỉ năm mươi, cũng đã lên đến Thượng Thư tỉnh, trở thành một trong những đại lão ba tỉnh, đủ để làm người ta ngưỡng mộ.

Bên trong ba tỉnh, Thái Kinh chiếm quyền lực nặng nhất, Môn hạ tỉnh, chính lệnh xuất phát từ một tay Thái Kinh, Trung Sách tỉnh do Vệ Quận công nắm, coi như bàn tay trái, cũng là trong nội cung dùng để cân đối Thái Kinh, mà Thôi Chí, dùng một xuất thân cùng tiến sĩ, trở thành nhân vật cùng cấp với Thạch Anh, có thể nói, hắn không hề tầm thường.

Thượng Thư tỉnh, trong ba tỉnh là quyền lực nhỏ nhất, chỉ phụ trách chấp hành, nhưng cũng là chính thức quản thúc lực bộ nha môn trong ba tỉnh, Môn hạ tỉnh ban ý chỉ xuống, chính lệnh chấp hành như thế nào, đều dựa vào Môn hạ tỉnh bên này an bài, cho nên trong cung xem ra, Thượng Thư tỉnh thật sự không quá thu hút.

Thường ngày trong nội cung triệu kiến, Lang trung Môn hạ tỉnh cũng là nhân vật dễ bị người trù ẻo nhất, thật là đối lực bộ, đối với cả Đại Tổng mà nói, Môn hạ tỉnh đưa ra từng chính lệnh, lại là không như bình thường, cùng là ý chỉ, nhưng kiên quyết chấp hành quán triệt, hay là sơ sẩy chậm trễ, cả quá trình đều do Thôi Chí nắm giữ, chỉ cần hắn cao hứng, một phần ý chỉ, trong khoảnh khắc có thể bị hắn biến thành một đồng giấy lộn.

Thôi Chí coi như là trung kiên đẳng mới, chỉ là, hắn cũng không quá thân cận cùng Thái Kinh đi được, bình thường thấy nhau, cũng chỉ gật đầu, nhưng Thái Kinh phân phó cái gì, Thôi Chí thường thường vẫn quán triệt, loại quan hệ vi diệu này, hôm nay lại đột nhiên thay đổi.

Tại thường ngày, trước khi có cái ý chỉ gì, Thái Kinh cũng đưa tin tới thông báo trước một tý, nhưng một phần tấu chương chịu trách nhiệm liên quan cực lớn kia đưa lên, trong nội cung đã có hồi âm, nhưng Thái Kinh lại không đề cập tới.

Trước mắt, người cấp bách nhất lại là Thôi Chí, Thôi Chí có thể có ngày hôm nay, không phải là dựa vào cái gì đẳng mới, mà là sau lưng hắn có mạng lưới quan hệ chặt chẽ, và vô số vàng bạc.

Tuyền Châu Thôi gia chính là nhất đẳng hải thương Tuyền Châu, phú khả địch quốc, nếu Thẩm Ngạo thực sự đi Tuyền Châu, đầu mâu thứ nhất chỉ vào, hơn nữa chính là Thôi gia rồi, đây là sự tình rất rõ ràng, Thẩm Ngạo không sợ trời không sợ đất, muốn nghiêm túc ngang ngược ở Tuyền Châu, người thứ nhất muốn đối phó, đương nhiên chính là con cá lớn nhất.

Lúc này, Thôi Chí đứng ngồi không yên, hôm nay là ngày mừng mười, có vô số đại thần tới bái phỏng, những người này đến, đều là đi lại gần cùng Thôi Chí, ngoài ra, đại đa số là có sinh ý mậu dịch trên biển tại Tuyền Châu.

Tất cả mọi người ngồi trên một cái thuyền tài lộc, đột nhiên có một ngày, một người mặt mũi tràn đầy dữ tợn, cầm dao mổ heo, chấp tay trước ngực, từ trên trời giáng xuống, quát to một tiếng vì Đại Tổng, vì triều đình, ăn cái gì, đều nhỏ ra, bỏ hết mọi việc buôn bán đi.

Dĩ vãng, nếu gặp được loại đui mù này, trực tiếp giết chết là được, nhưng hiện tại, tất cả mọi người biết rõ, người này giẫm không chết được, bởi vì người ta nói rõ là tới giẫm người.

Liên lụy tới việc này, mọi người hoang mang lo sợ, hiện tại phải đợi Thôi Chí đến đưa ra chủ ý, rốt cuộc là dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, hay là tùy ý để Thẩm Ngạo khi dễ như vậy, Thôi Chí không nói lời nào, ai cũng không dám tự tiện,

Còn nữa, Thôi Chí là người nhận được lợi ích lớn nhất, lúc này hắn không đứng ra nói, ai tới nói đây?

Treo trên cao cao là tấm biển mạ vàng, hai mươi mấy người ăn mặc y phục hàng ngày, sống an nhàn sung sướng nên ai cũng béo, bây giờ lại không yên lòng mà uống trà, tuy ánh mắt cũng hữu ý vô ý liếc về hướng Thôi Chí ngồi trên, tiếng ho khan liên tiếp, không che dấu được vẻ xấu hổ, nhưng cũng không chịu mở miệng, hi vọng Thôi Chí đi thẳng vào vấn đề.

Thôi Chí nhíu lông mày, chậm rãi uống trà, mới nói: “ Vốn, thật vất vả mới đến lễ mừng năm mới, mọi người cũng nên vô cùng cao hứng mà hưởng thụ, hôm nay gặp phải chuyện này, chắc hẳn cũng bị mất tâm

cảnh vui mừng.”

Hắn nói một câu không đến nơi đến chốn xong, mới nói tiếp:” Mọi người tuy nhiều gia nghiệp, nhưng chi tiêu cũng không ít, đều dựa vào Tuyền Châu bên kia chống đỡ, nếu không, cũng không có phú quý hôm nay, những thứ gì đó là chúng ta ăn, có người bảo chúng ta nhờ ra, chúng ta làm sao bây giờ?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ào ào nói:” Thôi đại nhân, chúng ta lấy cái gì để nhả? Hàng năm chi tiêu tại Biện Kinh, đều rất kinh người, đã thông quan lại, càng lãng phí không ít, hiện tại, nếu bắt chúng ta giống với thương hộ tầm thường, cái sinh ý mậu dịch trên biển này làm như thế nào bây giờ? Đây là đoạn tuyệt đường sống của chúng ta à.

Bọn hắn nói ra thật sự không sai, bằng bọn hắn, sinh ý kia đâu chỉ có ý nghĩa ở sinh ý, chủ sự phải đi đến Tuyền Châu bên kia, đều là xuất thân người hầu hạ, chỉ nhìn trung tâm, không nhìn bốn sự, sở dĩ có thể phát triển, đúng là dựa vào thuế ít.

Người khác muốn nộp thuế, người không cần nộp thuế, cùng một thuyền hàng hóa người ta lợi nhuận ba thành người có thể kiếm được sáu thành, cái sinh ý này còn có thể không làm lớn sao?

Mà một khi luân lạc tới hoàn cảnh thương hộ tầm thường, đã không còn ưu thế này, chỉ sợ, không đầy vài năm sau, sinh ý sẽ bị đám đồng hành chen sập, chén cơm này liền không giữ được nữa.

Mấy năm này sinh ý mậu dịch trên biển càng ngày càng dễ làm, bọn hắn cũng đều đưa thư đến Tuyền Châu, dặn dò mọi người trong nhà nhiều mua thuyền lớn, hiện tại khoản thanh toán thuyền đã đi ra ngoài, thì ra tưởng rằng có thể ngày ngày đếm tiền, ai ngờ gặp phải loại sự tình này, gia nghiệp lớn như vậy, không có cái lợi này, còn làm sinh ý thế nào đây?

Mọi người bức tức một hồi, có người nói Thôi đại nhân đi thương nghị một tý cùng Thái Thái sư, có người nói để Ngôn quan buộc tội, nói cái gì cũng có, càng có mấy người nghiêng rằng nghiêng lợi, Thẩm Ngạo dám đi Tuyền Châu, chẳng lẽ bọn hắn trở mặt nhìn, Thẩm Ngạo dám giết người, bọn hắn không dám?

Thôi Chí lạnh nhạt nghe mọi người nói xong, mới hé miệng cười, nói:” Giết người? Người lấy cái gì giết người? Người ta đi một chuyến này, là mang theo mấy trăm thủy sư giáo úy đi theo, ai giết được hắn?

Thôi Chí như vậy vừa nói, những đại thần dùng tài hùng biện giết người kia lập tức không lên tiếng, Thôi Chí tiếp tục nói:” Kỳ thật, giết người cũng không phải hoàn toàn không có cách nào, chỉ là, không đến nước cuối cùng, vẫn tận lực không cần phải dùng, việc cấp bách trước mắt, là phải đợi tin tức, xem trong nội cung rốt cuộc là tâm tư gì.

“ Thôi đại nhân, ngồi chờ chết cũng không được, họ Thẩm làm việc không so đo hậu quả, thực sự phải chờ tới lúc có hồi âm, chuyện này liền khó làm rồi. Chẳng bằng như vậy, mọi người gom góp tiền, đưa qua cho họ Thẩm kia trước, nhìn xem hắn nói như thế nào, nếu là nhận lễ, ít nhất còn có cái đường sống quay về, có phải không?” Một người trong đó nhìn Thôi Chí, chậm rãi nói.

Cả đám đang ngồi đều thành chim sợ cành cong, cũng đều đồng ý làm như vậy, chỉ cần Thẩm Ngạo không đập phá cái sập này, đưa ít tiền cũng không có gì, người đang ngồi đều là dạng xa xỉ, không quan tâm chút tiền bạc đó.

Thôi Chí nghĩ nghĩ, gật gật đầu, nói:” Đây cũng là biện pháp, chỉ là, đưa bao nhiêu mới phù hợp? Theo như Thái đại nhân, hay là theo như Tự khanh? Đưa nhiều quá, khẩu vị của hắn to lên, đưa thiếu, lại sợ hắn không để vào mắt.

Mọi người bầy mồm tám lưỡi mà thảo luận, có người nói:” Đưa theo như Tự khanh trước.”

Cũng có người nói:” Họ Thẩm khác với người khác, dùng địa vị của hắn, cũng không kém Thái Thái sư là bao.

Thôi Chí do dự một chút nói:” Nếu không, gom góp 30 nghìn quan qua , nếu là hắn nguyện ý thu, liền dễ làm, nếu không thu, cũng chỉ có thể chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.

)

506. Chương 492: Cửa Chùa

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 492: Cửa chùa

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

30 nghìn quan thật sự không ít, cũng may bọn hắc gia nghiệp lớn, mới chịu đựng được, người đang ngồi cũng hơi đau lòng, nhưng tưởng tượng thoáng qua, thì bình thường trở lại, lúc này có thể bảo vệ bình an, mới là lẽ phải, còn lại, đều là tiểu tiết.

“Nếu họ Thẩm không thu lễ, khư khư cố chấp, lại nên làm cái gì bây giờ?” Lúc này có người nói ra, Thẩm Ngạo không thể so với Thái Kinh, người này thật sự không thể dùng lễ thường để xác định.

Thôi Chí cười lạnh nói: “Vậy hắc chính là tự tìm đường chết, nếu hắc một ý muốn đi Tuyền Châu, chúng ta cùng chơi với hắc.” Lúc này, hắc lại bắt đầu trở nên nhàn nhã, chậm rãi nhấp một ngụm trà, nói: “Tìm người tin được đi Tuyền Châu, gọi người liên lạc hải tặc phụ cận, Thẩm Ngạo chân trước vừa đến, chân sau liền lại để cho hải tặc tập kích Tuyền Châu, có thể thừa dịp loạn giết được hắc là tốt, không thể giết, chúng ta thừa cơ buộc tội trong triều đình tỵ, nói là hắc đến Tuyền Châu, mới dẫn ra chuyện lớn như vậy, cho dù bệ hạ che chở, nhưng sự thể lớn, cũng phải triệu hồi hắc về.

Mọi người hít một hơi khí lạnh, nhưng cũng lộ ra sắc mặt vui mừng, Thôi đại nhân đi một bước này, tuy nói có chút mạo hiểm, nếu làm không tốt, sự tình bại lộ, chính là mất đầu, nhưng lúc này, cũng là phương pháp xử lý bảo đảm nhất.

Cái gọi là hải tặc, kỳ thật chỉ là họa nhỏ đối với Tuyền Châu, nhưng cũng không cần quên, trên biển nhiều loại người, thương chính là trộm, trộm chính là thương, dù sao cũng tập kích Tuyền Châu, đến lúc đó, cái này oan ức trông đến đầu họ Thẩm, nói là hắc làm bừa bãi tại Tuyền Châu mới dưỡng ra đại họa, loại sự tình này, muốn tra cũng căn bản không tra ra, Đại Tổng cũng không có thủy sư có thể tiến đến tiêu diệt, Hứng Hóa quân bên kia là một chi thủy quân, chỉ là, cái chỉ huy thủy quân kia và tất cả mọi người là trên một cái thuyền, chỉ cần án binh bất động, chuyện này nhất định hoàn thành.

Vừa nói như vậy, trong lòng mọi người đều tập xác định, ăn một bữa cơm này, ai không giết giây người làm sự tình vi phạm pháp lệnh? Cũng là tập mãi thành thói quen, vì bảo trụ bát cơm, bốc lên cái nguy hiểm cũng đáng.

Mọi người thương nghị xong, trong lòng có lo lắng, liền không hề nói chuyện này nữa, lại nói chuyện chút ít gió trăng, trên mặt tiệm lộ ra đáng tươi cười.

Những người này nói xong liền làm, một canh giờ sau, liền có một rương tiền đưa đến Thẩm phủ, Thẩm Ngạo thu lễ nhiều, lại chưa thấy qua lễ sảng khoái như vậy, suốt một cái rương, tất cả đều là trăm quan tiền dẫn, thật là làm cho hắc mở rộng tầm mắt, chính là thô lỗ như người Khiết Đan kia, người ta còn biết phối hợp vàng bạc, về sau lại gia tăng mấy cái đồ cổ, bọn hắc tốt rồi, trực tiếp dùng tiền đập phá.

Trước đó Đế cơ gả đi, đồ cưới hồi môn trong nội cung đưa đến, Thẩm Ngạo cũng kiểm kê qua, ngoại trừ một ít ngự dụng phẩm và binh sử thì họa không bán được, đại khái cũng không quá mười nghìn quan, tuy là con số thiên văn, nhưng thứ này, có tiền mà không mua được, người cầm lấy đi bán, người ta cũng không dám tiếp, thật là làm cho Thẩm Ngạo vô cùng ảo não, trước mắt, cái lễ này lại đủ sảng khoái, trực tiếp làm thỏa mãn cái bụng.

Thẩm Ngạo hơi do dự, chậm rãi nói: “Lễ vật như vậy, nhận như thế nào đây? Quân tử ái tài, lấy cũng có đạo... cái này... cái này sao...” Trông mắt thiếu chút nữa muốn tiến vào trong một rương tiền dẫn kia, nghĩ một đằng nói một nẻo.

Một quản gia đến tặng lễ cười ha hả nói: "Đại nhân, đây chỉ là một chút tấm lòng nhỏ của đại nhân chúng ta thôi, xin Thắm đại nhân nhận lấy."

Thắm Ngạo ho khan một tiếng, nói: "Như vậy không tốt, người biết đấy, con người của ta gần đây cái kia... cái kia... rất có khiêm tốn." Nói đến hai chữ khiêm tốn, mặt Thắm Ngạo không khỏi đỏ lên.

Quản sự kia nhìn quen, mỉm cười nói: "Thắm đại nhân khiêm tốn, mọi người trong Biện Kinh đều biết... còn nữa, điểm tiểu lễ ấy, chỉ là một điểm tâm ý của đại nhân nhà ta, cũng không phải bảo Thắm đại nhân vi phạm pháp lệnh."

"Thật sự không bảo ta vi phạm pháp lệnh?" Thắm Ngạo trừng to mắt hỏi.

Quản sự cười ha hả nói: "Không dám không dám."

Thắm Ngạo hét lớn một tiếng, nói: "Lưu Thắng, Lưu Thắng..., nhanh, thu thứ đó lại."

Lưu Thắng lập tức mang theo đây tớ tới, Thắm Ngạo cười ha hả nói: "Nói như vậy là đơn thuần bố thí rồi, như vậy cũng tốt, rất tốt, đúng rồi, đại nhân nhà của người là ai? Được rồi, người cũng không cần nói, dù sao đại nhân nhà của người cũng vô cầu, ghi danh, lại rơi vào khuôn sáo cũ, bỏ đi, cứ như vậy, tiễn khách."

Quản gia kia sững sốt một chút, chưa từng thấy qua người không biết xấu hổ như vậy, 30 nghìn quan đưa ra ngoài, hẳn ngay cả người tặng lễ cũng không hỏi, vốn là còn muốn khách sáo thoảng một tý cùng hẳn, ai ngờ hẳn một chút cũng không khách khí.

"Thắm đại nhân..."

Thắm Ngạo vội vàng khoát tay, nói: "Người không cần phải nói, tâm ý đại nhân nhà người, ta hiểu, mọi người luận giao quân tử, người cũng không cần báo tên hẳn, trong lòng của ta nắm chắc, biết rõ hẳn là ai."

Quản gia lại sững sốt một chút, nói: "Đại nhân biết rõ đại nhân nhà ta là ai?"

Thắm Ngạo cười mỉm nói: "Đương nhiên biết rõ, không phải là Ngô Bút Ngô huynh sao, trước đó ta giúp hẳn một đại ân, hôm nay hẳn nhân họa đắc phúc, vào Lễ bộ, điểm tâm ý ấy, ta hiểu, người tới, nhanh tiễn khách!" Dứt lời, lén lút bám vào bên tai một người đây tớ, thấp giọng nói: "Nếu người không đi, đánh hẳn ra."

Sắc mặt quản gia kia đại biến, còn muốn lên tiếng, Thắm Ngạo đã không có hào hứng nghe, vươn người đứng dậy, quát to một tiếng nói: "Tiểu Công Chúa nhà của ta như thế nào còn chưa đứng dậy, đến chúng ta Thắm gia còn dám nằm ý sao, á à, xem ta đi dạy nàng gia quy."

Dứt lời, người đã chạy về phía sau, đó là chỗ nữ quyến, bên trong còn có Đê cơ, quản sự kia muốn đuổi lên nói rõ ràng, dầu gì cũng là 30 nghìn quan, ném vào trong nước còn có một tiếng vang, nhưng vừa thấy Thắm Ngạo vội vàng vào hậu viên, mắt lập tức choáng váng, không dám đuổi theo.

"Cái lễ này có tính là đã đưa đến hay không?" Quản sự không hiểu ra sao, hẳn bình thường tặng lễ vô số, coi như là thân kinh bách chiến, hạng người gì chưa từng gặp qua? Chỉ là, loại người như Thắm Ngạo, cầm lễ còn đông đặc mà nói, cái gì quân tử luận giao, lại chưa từng thấy qua.

Hắn lắc đầu, đành phải trở về Thôi phủ thông báo, Thôi Chí nghe xong lời quản sự nói, vuốt râu dưới hàm, mặt âm trầm nói: "Nói như vậy, họ Thắm kia thu lễ, chẳng những không cho câu lời chắc chắn, ngay cả ai đưa lễ cũng không hỏi qua?"

Quản sự khổ nói: "Tiểu nhân muốn nói, nhưng lời nói đến bên miệng, hẳn liền cắt ngang."

Thôi Chí hừ lạnh một tiếng, nói: "Hắn làm như vậy, là quyết tâm đánh cùng với bốn quan rồi, vì sao người không thu hồi lễ vật lại?"

Quản sự càng cảm thấy oan uổng hơn, nói: "Đại nhân, tiểu nhân đưa lễ vật đi, chỉ nói hai câu, hẳn đã kêu người thu lễ vật lại."

Thôi Chí âm trầm nói: "Lăn xuống đi."

Quản sự cáo từ ra ngoài, chỉ để lại một mình Thôi Chí chấp tay dạo bước trong nội đường, sắc mặt biến ảo bất định, trong nháy mắt con trai trưởng Thôi Viêm nghe xong động tĩnh, lập tức tới, nói: "Phụ thân, họ Thắm kia không thức thời, cũng không cần khách khí cùng hẳn, cần gì phải tổn thương thân thể của mình?"

Thôi Chí chậm rãi ngồi xuống, đột nhiên nói: "Một chuyện này, ta là tiền mất tật mang rồi, như vậy cũng tốt, ít nhất cũng mò rabồn ý Thảm Ngạo, hắn đã quyết tâm đánh với chúng ta, vậy thì sớm chuẩn bị sẵn sàng, tránh khỏi đến lúc đó luống cuống tay chân.

Dừng một chút, Thôi Chí mới nói với Thôi Viêm: "Viêm Nhi, phân phó người đi cầm giấy bút đến.

Đợi người đưa giấy và bút mực tới, Thôi Chí đuổi mọi người ra, chỉ để lại Thôi Viêm hầu hạ bên cạnh, hắn liên tục viết vài phần thư, giao từng cái cho Thôi Viêm, dặn dò: "Phần thứ nhất cho Tri Phủ Tuyền Châu, phần thứ hai là cho Thành Thị Hải tư Tuyền Châu Trương công công, về phần thứ ba, là cho chỉ huy Hứng Hóa thủy quân, một phần đưa cho tộc thúc ngươi, bọn hắc nhìn thư, tất sẽ hiểu, nên làm như thế nào, ta liền không nói tỉ mỉ. Còn có, bọn hắc nhìn thư xong, thì thu hồi lại, lập tức thiêu, không để người ta nắm thóp, lấy việc cẩn thận một ít.

Thôi Viêm tiếp thư, liên tục không ngừng nói: "Phụ thân có ý tứ, là muốn nhi tử đi Tuyền Châu một chuyến?

Thôi Chí trầm mặt nói: "Ngươi đương nhiên phải đi, ngươi không tới, bọn hắc làm sao chịu đồng lòng?

Thôi Viêm gật gật đầu: "Phụ thân cũng quá để mắt họ Thảm kia rồi, vì một người khâm sai, cần gì phải gây ra trận chiến lớn như vậy, dĩ vãng, khâm sai đi Tuyền Châu cũng không ít mà? Còn không phải không làm được việc gì sao? Còn nữa, họ Thảm rốt cuộc có đi Tuyền Châu không, còn là một chuyện chưa biết!"

Thấy Thôi Chí sắc mặt càng ngày càng âm trầm, Thôi Viêm vội vàng xoay chuyển lời nói: "Chỉ là, nếu hắc dám đi, nhi tử chờ hắc ngay tại Tuyền Châu, khẳng định sẽ làm cho hắc không chịu nổi.

Thôi Chí mệt mỏi mà đóng mắt lại, chậm rãi nói: "Làm việc phải cẩn thận, Thảm điên cuồng cũng không phải là nhân vật dễ đối phó, xem nhẹ hắc, không mấy người có kết cục tốt. Nếu không phải họ Thảm cấm vào chén cơm Thôi gia chúng ta, ta thật sự không muốn đối địch cùng hắc, đây cũng là không có cách nào, hiện tại chẳng biết hươu chết về tay ai đây này.

Thấy Thôi Chí cẩn thận như vậy, Thôi Viêm đành gật gật đầu nói: "Lúc nào cần lên đường?

Thôi Chí nói: "Lập tức đi, trên đường đừng có ngừng, ta xem chừng họ Thảm năm sau muốn xuất phát, người đi Tuyền Châu bố trí thoáng một tý trước, có thể liên lạc liền liên lạc, chờ hắc chui vào. Còn có, chỉ huy Hứng Hóa thủy quân bên kia là trọng yếu nhất, bảo hắc chú ý mọi sự, phải đề phòng họ Thảm kia.

Thôi Viêm gật gật đầu: "Hài nhi xin đi." Dứt lời, cũng không nói cái gì nữa, cáo từ ra ngoài thu thập hành lý.)

507. Chương 493: Bắt Đầu Nhiệm Vụ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 493: Bắt đầu nhiệm vụ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Mười sáu tháng giêng năm thứ tám Tuyên Hòa, sáng sớm một ngày này, trong ngoài Biện Kinh sinh cơ bừng bừng, công việc Giá trị đường lu bù lên, tất cả công đường bên kia cũng đều mở cửa lớn, dòng người trên đường bắt đầu dần dần đông đúc.

Trong nội cung sáng sớm đã có người tới, một người tiểu thái giám mời Thảm Ngạo vào cung yết kiến.

Thảm Ngạo thay đổi triều phục, bái biệt kiêu thê, hào hứng bừng bừng, cưỡi ngựa thẳng vào Chính Đức môn, đến Văn Cảnh các thì xuống ngựa, dạo bước đi vào, lúc này đây thấy Triệu Cát, trong lòng hơi có chút

chột dạ, từ sự tình Túc Vương phát sinh, trong nội cung vẫn rất khẩn trương, hơi có chút hương vị như lâm đại địch.

Tuy nói Triệu Cát bình thường nhìn về phía trên thì sắc mặt vô thường, nhưng sau lưng cái tự nhiên kia, đúng là vẫn còn có vài phần tức giận mà không thể phát tác được.

Trong Văn Cảnh các, Triệu Cát tiện tay lật xem tấu chương, ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt rơi vào trên người Thái Kinh, hỏi: "Chỉnh đốn ngành hàng hải, làm sao lại cũng có người phản đối, còn nói cái gì có thương tích đến trời đất, vậy là vì duyên cớ gì?"

Thái Kinh thần nhiên nói: "Trị đại quốc như nấu cơm, không thể nóng vội, dù đạo lý của Thẩm Thái Phó không sai, nhưng nếu phải chỉnh đốn, cũng cần chậm rãi làm, nếu không, khó tránh khỏi uốn thẳng thành cong, sẽ xảy ra đại sự."

"Thái đại nhân nói rất hay." Lúc này Thẩm Ngạo liền tiến đến, mỉm cười vỗ tay.

Triệu Cát thấy Thẩm Ngạo đến, cười nhạt một tiếng, nói: "Sáng sớm đã kêu người đi tuyên người tiến cung, trì hoãn đến hiện tại mới đến sao? Ngồi xuống nói chuyện đi."

Thẩm Ngạo ngồi xuống dưới ghế, lập tức nói: "Thái đại nhân nói tuyệt đối không sai, bất cứ chuyện gì, chỉ sợ uốn thẳng thành cong, nhưng Thái đại nhân cũng là cự thần ba đời, còn nhớ thời điểm Thần Tông tiên đế còn sống, từng phát ý chỉ, muốn từ bỏ tai hại ngành hàng hải, lúc ấy Kinh Quốc công cũng nói như thế, bảo là phải từ từ thay đổi, nhưng suốt ba mươi năm, thẳng đến hiện tại, ngành hàng hải chẳng những không tĩnh bình, ngược lại càng thêm thổi nát."

Ngang ngược không kiềm chế, lại nguyên một đám eo quần trăm vạn quan, thân mang theo phú khả địch quốc, đến trình độ này, đã đến mức không thể không trị tận gốc tình trạng này được rồi, nếu lại nấu cơm, còn muốn nấu tới khi nào?

Thái Kinh cười nhạt nói: "Thẩm đại nhân nói cũng đúng, nên đi thanh tra thoáng một tý, chỉ là, Thẩm đại nhân có ý định chỉnh đốn như thế nào?"

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: "Hạ quan làm việc, giảng, chính là bữa bãi làm, hiện tại người ở Biện Kinh, đối với Tuyên Châu, là hoàn toàn không biết gì cả, hiện tại đàm luận về việc chỉnh đốn, còn gắn liền với thời gian, vậy thì quá sớm, đợi lúc nào đi Tuyên Châu, mới có thể có biện pháp ứng đối."

Thái Kinh liền không nói gì nữa, cười nói với Triệu Cát: "Bệ hạ, Thẩm đại nhân làm việc, tuy hơi bữa bãi một ít, lại thường thường có thể ngoài dự đoán mọi người, để cho hần chỉnh đốn ngành hàng hải, cũng là người phù hợp để chọn lựa, Thẩm đại nhân đã kiên trì muốn đi, lão phu cũng không phản đối."

Triệu Cát liếc nhìn Thẩm Ngạo, mỉm cười nói: "Môn hạ tỉnh bên kia không có dị nghị là tốt rồi, hai ngày sau Trẫm sẽ nghĩ ra ý chỉ, Thẩm Ngạo, chính người tự xử lý đi." Dứt lời, lại nói: "Thái Thái sư đã đến lúc tuổi già, có lẽ là nên sớm đi nghỉ ngơi, Trẫm còn có lời muốn nói cùng Thẩm Ngạo."

Thái Kinh đứng dậy, khẽ run run hành lễ, chậm rãi lui ra ngoài, trong Văn Cảnh các, chỉ còn lại có Triệu Cát và Thẩm Ngạo, Triệu Cát nói: "Người định lúc nào đi Tuyên Châu?"

Thẩm Ngạo nói: "Rèn sắt khi còn nóng, xem chừng là mấy ngày sau."

Triệu Cát thở dài: "Được rồi, Trẫm cũng không lưu người, có chuyện Trẫm muốn phân phó người đi làm."

Thẩm Ngạo nói: "Xin bệ hạ bảo cho ta biết."

Triệu Cát nói: "Túc Vương tuy gieo gió gặt bão, nhưng người nhà của hần cũng không sai lầm, người đi phân phó một tý, vụng trộm tiếp tế một chút." Hần ngưng lông mày lại, hiển nhiên không muốn lại để cho Tông Lệnh phủ ra mặt, tiếp tục nói: "Trẫm còn nghe nói, biển thương Tuyên Châu bên kia, có liên quan đến rất nhiều đại thần trong triều, người đi một chuyến này đến Tuyên Châu, phải để ý cẩn thận một ít."

Thẩm Ngạo nói: "Bệ hạ yên tâm, thần bên này mang theo thủy sư giáo úy đi, sẽ không xảy ra sai lầm."

Triệu Cát nói: "Trẫm sẽ nghĩ ra một phần ý chỉ, để cho Hứng Hóa thủy quân tạm thời nghe người điều hành, chắc hẳn vậy cũng là đủ rồi."

Một ít lời tiếp theo, Triệu Cát dẫn chủ đề tới trên người Ninh An, tự nhiên là dẫn dò Thẩm Ngạo phải đối tốt với nàng, không thiếu được việc đe dọa hai câu, nếu như Ninh An xảy ra sự tình gì, hoặc là bị khi dễ, nhất định phải bị nghiêm trị.

Ân uy đều xem trọng như vậy, nhưng phong cách của Triệu Cát, dính hơi nhiều mưa móc một ít, lời đỉnh lại thiếu, Thẩm Ngạo nghĩ, cũng không cần Triệu Cát nói làm gì, chính là Triệu Cát không mở miệng đe dọa, mình cũng không bao giờ dám khi dễ Ninh An.

Từ trong nội cung đi ra, Thẩm Ngạo đến thẳng học đường dạy võ một chuyến, tự nhiên là kiểm nghiệm thành quả khoa thủy sư, đến lúc đó, sẽ mang đến Tuyền Châu dùng.

Vốn là thấy mấy giáo đầu thủy sư, khí chất trên người mấy người Chu Lâm biến hóa rõ ràng, cường tráng không giảm, lại nhiều hơn vài phần ổn trọng, mấy tháng thao luyện, không chỉ là luyện được giáo úy, lại có cả giáo đầu, bọn hắn, những người bình thường quen tản mạn này, một khi đã quen loại cuộc sống này, dần dần cũng dung nhập vào trong đó, thấy Thẩm Ngạo, liền ưỡn ngực ôm quyền, đồng loạt nói: "Đại nhân."

Thẩm Ngạo khoát khoát tay, hỏi: "Giáo úy thao luyện như thế nào?"

Chu Lâm nghiêm mặt nói: "Đại khái là không sai biệt lắm, thao luyện và quy củ cơ bản đều đã hiểu, bình thường cũng sẽ chỉ giáo chút ít cầm lái đi thuyền, các tri thức bình thường, chỉ là Biện Kinh không có thuyền biển, phải chờ bọn hắn đi thao luyện thực tế một tý, năng lực học đến tận cùng."

Thẩm Ngạo gật gù đầu, nói đến sự tình đi Tuyền Châu, mấy người Chu Lâm nói: "Đại nhân muốn đi Tuyền Châu, chắc chắn nghiêm túc ngành hàng hải, tiểu nhân có chút lời muốn nói."

Thẩm Ngạo nói: "Người cứ nói, đừng ngại."

Chu Lâm nói: "Tiểu nhân đã từng đi thuyền qua Tuyền Châu, nơi đó là đệ nhất đại cảng Đại Tống, thương nhân các quốc gia vắng lai tính bằng đơn vị hàng nghìn, tứ đại hải thương Tuyền Châu, là tứ đại gia Thôi, Triệu, Phùng, Trần, một nhà trong đó, bất kể là Tuyền Châu hay là những vùng xung quanh, cực có ảnh hưởng, trong đó, thuyền phía dưới Thôi gia liền có hơn một trăm bốn mươi chiếc, phúc thuyền có hơn ba mươi chiếc, nói bọn hắn phú khả địch quốc, cũng không hề sai."

Tùy tùng, người nhà, còn có người chèo thuyền phía dưới Thôi gia này, tất cả có hơn bốn ngàn người, những người này đều là người từng kiến sóng gió, đại nhân cũng biết, đi thuyền ra bên ngoài, đều là vừa thương vừa trộm, người trong đó đều là dạng nhìn thấy máu, lúc này đây đại nhân muốn động thủ đối với bọn họ, những hải thương này, nếu không có đường lui, khó bảo toàn không biết...

Chu Lâm nói lời này, xem như trút hết tất cả trái tim ra rồi, lời nói phía sau, hắn cũng không nên nói, đơn giản là muốn nói cho Thẩm Ngạo biết, lúc này đây đi, không phải đối phó mấy thương nhân, vô cùng có khả năng phải đối mặt với một đám cường đạo, đến tình trạng cá chết lưới rách, ai cũng không thể cam đoan, phía trước sẽ phát sinh chuyện gì.

Những giáo đầu khác cũng ào ào nói: "Chu huấn luyện viên nói không sai, chúng ta lúc trước đúng là làm cái loại nghề nghiệp này, há lại không biết trò mèo tại đây, đi ra ngoài chạy thuyền, đều là người giết người không thấy máu, tứ đại biển thương kia ngoắc ngoắc ngón tay, có thể gọi ngàn vạn người chèo thuyền, biến thành đạo tặc giết người đầy đồng, đại nhân phải sớm chuẩn bị sẵn sàng việc chiến đấu."

Thẩm Ngạo nghe lời của bọn hắn, lại không hề ngạc nhiên, sớm đã có chuẩn bị, bỗng nhiên đứng lên, mắt nhìn bọn hắn, nhạt cười nhạt nói: "Vậy các ngươi có sợ không?"

Mấy người Chu Lâm sửng sốt một chút, lập tức ôm tay nói: "Bọn tiểu nhân có thể có hôm nay, chính là nhờ Thẩm đại nhân đề bạt và bảo hộ, Thẩm đại nhân không sợ, chúng ta sợ cái gì?"

Ánh mắt Thẩm Ngạo lạnh lẽo, nói: "Có thể chứ, bọn hắn dám giết người, chúng ta không dám sao? Ai dám đến đây gây sự, ta chém đầu của hắn, nếu bọn hắn dám động thủ, ta giết cả nhà bọn hắn, bọn hắn có hơn vạn người chèo thuyền, ta dám cho cả Tuyền Châu cảng máu chảy đầy biển."

Mấy người Chu Lâm vốn là ngạc nhiên, nhưng lập tức tưởng tượng, Thẩm đại nhân cũng là người ăn nằm ở sa trường, tiêu diệt qua tặc, giết người tính toán là cái gì, liền ào ào nói: "Bọn tiểu nhân nguyện làm roi, nguyện làm đao cho Thẩm đại nhân."

Thẩm Ngạo mỉm cười, gật gật đầu, lập tức để mọi người tản đi, một mình ngồi ở Minh Võ đường phát ngốc một hồi, rồi mới về trong nhà.

Phân phó người nhà chuẩn bị tốt hành trang, không thiếu được việc anh em em em cùng với Ninh An một tý, tân hôn vừa qua, chia tay sắp tới, trong lòng Thẩm Ngạo có phần áy náy, lôi kéo cánh tay nàng, chú ý vén mấy lọn tóc trên trán nàng, nói vài lời tâm tình.

Thình lình bên ngoài truyền ra tiếng nói nói cười cười, chỉ nghe thanh âm này, cũng biết là mấy người Chu Nhược đến rồi, sắc mặt xinh đẹp của Ninh An hồng lên, đầu đều không nâng dậy nổi, muốn tránh thoát khỏi tay Thẩm Ngạo, nhưng Thẩm Ngạo lại gắt gao nắm lấy, thoải mái nói: "Nhược nhi, Vân Vân, mọi người đã đến thì tốt quá, ta đây có lời tâm tình, vừa vặn muốn nói cùng các người, đừng nói chuyện mà làm chậm trễ thời gian."

Nói xong, liền ngoắc ngoắc về hướng mấy người Chu Nhược, nói: "Đến đến, lời tâm tình của ta đã đến cao triều, sẽ để các người thoải mái."

Chu Nhược ôm bụng cười, nước mắt đều muốn chảy ra, giận dữ nói: "Đã làm đến Thái Phó rồi, còn không có da mặt như vậy."

Thẩm Ngạo lôi kéo tay Ninh An, giữa cổ tranh luận, nói: "Biện hộ với phu nhân của mình, cũng gọi là không mặt mũi không có da mặt? Đây là cái đạo lý gì, thánh nhân đã nói qua, giữa phu thê, người không bằng cầm, giữa mẫu tử, người không bằng thú, chúng ta là lão phu lão thê, càng không nên bằng cầm thú, muốn mặt mũi làm cái gì?"

Một câu đằng sau người không bằng cầm kia là: lúc nguy nan, vợ chồng phân chia, thời điểm nguy hiểm, dễ dàng làm một người chết để người kia sống.

Nói rất đúng về người không bằng cầm thú, cho nên nhân tài, muốn học tập lễ nghi, phải khắc chế dục vọng của mình, đây mới là quân tử, Thẩm Ngạo lại cố ý xuyên tạc ý nghĩa của nó, lấy ra biện giải cho mình.

Chu Nhược sững sốt một chút, lập tức khoắc ở cánh tay Đường Mạt Nhi, nói: "Mạt Nhi, người học văn tốt nhất, hần hồ ngôn loạn ngữ như vậy, ta không nói được hần, người tới nói đi."

Đường Mạt Nhi hắng giọng, mỉm cười nói: "Vet có thể nói, không rời khỏi tính chim bay, tinh tinh có thể nói, không rời khỏi cầm thú. Người thời nay mà vô lễ, mặc dù có thể nói, cũng không bằng cầm thú? Phu nhân nói cầm thú vô lễ, phụ tử buồn lo. Là cố thánh nhân, với tư cách dùng lễ dạy người, khiến người dùng hữu lễ, biết tự phân biệt với cầm thú. Đây cũng là thánh nhân nói."

Những lời này chính là tiếng người và cầm thú khác nhau, để mà bác bỏ lời nói, giữa phu thê không bằng cầm thú vừa rồi của Thẩm Ngạo, quanh co lòng vòng là nói Thẩm Ngạo không biết lễ.

Đường Mạt Nhi dứt lời, sắc mặt cũng đỏ bừng rồi, dùng cách nhà của nàng dạy dỗ, nữ nhân phải không nên trách cứ phu quân, đây cũng là lễ, rõ ràng xuất từ trên « nữ giới », câu nói kế tiếp sẽ không hề lo lắng mà nói: "Giữa phu thê há có thể làm cầm thú, nên tương kính như tân mới được."

Chu Nhược ào ào vỗ mấy cái vào tay Đường Mạt Nhi để ủng hộ, Ninh An cười mỉm nhếch miệng, cúi thấp đầu không dám nói lời nào.

Thẩm Ngạo cực kỳ phiền muộn, đành phải cử động đầu hàng, nói: "Tốt, tốt, tốt, Mạt Nhi, thánh nhân đã nói qua, nếu như người tranh luận với một nữ nhân, nên dùng một loại phương thức khác để chinh phục nàng, đây là Thẩm đại thánh nhân nói, tối nay ta liền hành động."

Những lời này quá mức trần trụi rõ ràng, Đường Mạt Nhi đỏ bừng, ý xấu hổ trên mặt đẹp càng đậm, lần này đến phiên nàng cử động đầu hàng, nói: "Thẩm đại thánh nhân nói, làm tiểu nữ tử không phản bác được, xin Thẩm đại thánh nhân tha Mạt Nhi, vậy thì rất tốt."

Thẩm đại thánh nhân giờ phút này đầy tư thế oai hùng, bừng bừng phấn chấn, lại càng thừa thắng xông lên, chấp tay trước ngực, cười ha ha nói: "Không cho phép xin tha, không báo một mối thù này, sao có thể chứng minh Thẩm đại thánh nhân là người có thù tất báo?"

Mọi người cười thành một đoàn, Ninh An còn chưa quen loại tràng diện này, sững sốt một chút, nghĩ đến lời Thẩm Ngạo vừa nói, mới phát hiện thâm ý trong đó, không khỏi trốn ở sau lưng Thẩm Ngạo, che dấu

về bối rối của mình, không nhìn được mà nhẹ nhàng véo cánh tay Thẩm Ngạo một cái.

Ở trong nhà nghỉ ngơi hai ngày, ý chỉ trong nội cung đi ra, Thẩm Ngạo và học đường dạy võ bên kia đều đã chuẩn bị kỹ càng, thủy sư giáo úy, cộng thêm giáo đầu, trọn vẹn sáu trăm người, ngoài ra còn có đầy tớ mang theo hỗ trợ, nhân số quả thực không ít, xe ngựa nhiều hơn trăm chiếc.

Ngô Tam nhi cũng có ý định đi theo, Tuyền Châu là thành phố lớn số một số hai, địa vị nó ở thời đại này không dưới Tô Hàng đời sau, nếu sinh ý Thúy Nhã Sơn Phòng có thể mở rộng đến chỗ đó, cả Lĩnh Nam, Phúc Kiến, đều có thể lập được trụ cột vững chắc.

Thẩm Ngạo tạm biệt đám thê tử, mang theo vài phần lưu luyến không rời mà lên xe ngựa, không dám nhìn những thân ảnh trông mong dựa cửa nhà kia, trong lòng thở dài một hơi, xe ngựa liền khởi động.

Từ Biện Kinh đến Phúc Kiến, đường xá xa xôi, cần theo kênh đào đến vùng Tô Hàng trước, lại chuyển sang đi đường thủy, trước sau nhanh nhất cũng muốn nửa tháng, đây là kết quả hoàng thượng xuất hành, thay đổi dân chúng tầm thường, nào có thuyền chuyên dụng để đi? Lại ở đâu có nhiều xe ngựa như vậy? Cho dù trên đường không gặp phải thời tiết đột biến, ít nhất cũng phải năm ba tháng mới đến được.

Thủy sư giáo úy, nguyên một đám sĩ khí ngẩng cao, thao luyện ba bốn tháng, hiệu quả đã xuất hiện khá rõ ràng, ít nhất cả đám đều có vẻ vô cùng tinh thần, hoàn toàn phục tùng đối với quân lệnh, có thể ăn được khổ, chịu được mệt mỏi.

Có thể chọn lựa vào giáo úy khoa thủy sư, đại đa số người đều có quê quán gần biển, có rất nhiều người thuộc Giang Nam, đông đường Nghiêm Nam, Phúc Kiến lộ cũng không thiếu, một chuyến này trở về, hơi có chút ý tứ hàm xúc áo gấm hồi hương.

Trước đó, tiến sĩ bên kia đã làm động viên, để cho giáo úy hiểu việc này rất nguy hiểm, gọi bọn hần sớm kịp chuẩn bị sẵn sàng, ven đường càng phải cẩn thận hơn.

Bởi vậy một đường này đi, thám báo đều là đi đầu dò đường theo như quy định hành quân chiến tranh, chính là lúc đội tàu hạ xuống kênh đào, đằng trước cũng thả thuyền làm trạm canh gác, tùy thời quan sát hướng đi hạ du.

Đến Hàng Châu bên này, mọi người rời khỏi thuyền, đại tiểu quan viên Tô Hàng bên này đều đứng trên bến tàu, ào ào bá kiến, Thẩm Ngạo hoàn toàn không gặp bọn họ, những người này biểu hiện ra là cúi đầu phục tùng, kỳ thật trong đầu, hơn phân nửa đang chờ chính mình bị chê cười.

Tuyền Châu bên kia ngang ngược thế, nếu bị Thẩm Ngạo sửa trị, Tô Hàng bên này còn ai dám đối nghịch cùng Thẩm Ngạo? Thẩm Ngạo chỉnh đốn ngành hàng hải, quan viên lớn nhỏ tại Tô Hàng cũng không có ích gì, hiện tại tuy bọn hần không dám làm ra cử động, kỳ thật cũng chỉ là đang trông xem tình hình thế nào, xem Tuyền Châu bên kia trước một chút, rồi mới làm tiếp quyết định.

Ngược lại, Lỗ công công Thành Thị Hải tư tới gặp, Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, có lẽ là quyết tâm gặp hần một lần, gọi người để hần tới gặp gỡ, Lỗ công công này thấy Thẩm Ngạo, lập tức mặt mày hớn hở mà hành lễ, thân thiện kêu một tiếng Thẩm đại nhân.

)

508. Chương 494: Có Chuyện Gì Sao

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 494: Có chuyện gì sao

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Mặc dù Lỗ công công là người của Thành Thị Hải tư, nhưng đối với việc Thẩm Ngạo chinh đồn ngành hàng hải, cũng không có kháng cự quá lớn, dù sao hắn cũng là người trong nội cung, tiền đồ chính thức là trong cung, hiện tại đáp lên tuyền Thẩm Ngạo này, tương lai không thiếu được việc vào cung làm quan, hoặc là phóng tới hần nơi nào đó tốt hơn, Thành Thị Hải tư không có thì không có, hắn còn chưa nhìn trúng cái này!

Thẩm Ngạo liếc nhìn Lỗ công công, chậm rãi nói: "Lỗ công công tới tìm bốn quan, là có chuyện sao?"

Lỗ công công cười nói: "Đại nhân đã đến Hàng Châu rồi, nô gia cũng nên tận tâm làm người chủ địa phương."

Thẩm Ngạo lắc đầu nói: "Ta vội vã chạy đi, hảo ý của Lỗ công công, trong tâm sẽ lĩnh."

Lỗ công công cũng không khuyen nữa, mỉm cười nói: "Một chuyến này đến đây, là có người muốn gặp đại nhân."

"Người nào?" Thẩm Ngạo có phần cảm thấy bất ngờ, tuy nói Tô Hàng bên này, hắn đã tới không chỉ một lần, nhưng lúc này có người đến gặp mình, rốt cuộc là vì cái gì?

Lỗ công công nhìn một cái qua hai bên trái phải, liếc nhìn Chu Lâm bên cạnh Thẩm Ngạo, nhếch miệng, cười ha hả mà không nói lời nào.

Thẩm Ngạo cau mày nói: "Người cứ việc nói, vị Chu huấn luyện viên này là tâm phúc của bốn quan."

Trên mặt Chu Lâm lộ ra một chút cảm kích, Lỗ công công đành phải nói: "Là hải thương muốn gặp đại nhân, từ Tuyền Châu đến."

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: "Người ở nơi nào? Tại đây cũng không phải chỗ nói chuyện, như vậy đi, bốn quan tới chỗ người trước để dàn xếp, người an bài đi."

Lúc này có hải thương đến gặp mặt, thật sự khiến Thẩm Ngạo có chút ngoài ý muốn, người này, hắn lại muốn gặp.

Lỗ công công gật gù đầu, lập tức tiến đến sắp xếp, trong đêm cùng ngày, Thẩm Ngạo liền tiến vào nha môn Thành Thị Hải tư, Lỗ công công mở tiệc chiêu đãi để mọi người tẩy trần, lại dàn xếp giáo úy, mới mời Thẩm Ngạo đến trong thư phòng.

Tuy nói Lỗ công công không biết chữ, nhưng thư phòng lại đầy đủ sự xa xỉ, trên kệ đều là chồng sách hàng đồng chất, đi vào, hương thơm đập vào mặt, tràn ngập chớp mũi, có một loại cảm giác đã từng quen biết, vô cùng thoải mái.

Thẩm Ngạo không khách khí, ngồi xuống trước bàn, chỉ một lúc sau, Lỗ công công liền dẫn một người đến, người này dáng người thấp bé, thân thể có chút mập mạp, trên mặt đường như vĩnh viễn treo dáng tươi cười tựa như chiêu bài, dưới hàm thoáng nhìn thì sửa chữa vô cùng tốt, chòm râu rất làm cho người ta chú ý, vừa thấy được Thẩm Ngạo, liên tục không ngừng cúi bái hành lễ, nói: "Tuyền Châu thương nhân Đông Ngọc bái kiến đại nhân."

Thẩm Ngạo chỉ cười nhạt một tiếng, nói: "Người tới gặp bốn quan là có chuyện gì? Bốn quan khâm mệnh, nghiêm túc chinh đồn ngành hàng hải, nếu đến làm thuyết khách, có lẽ là miễn đi."

Đông Ngọc ngẩng mặt lên, mỉm cười nói: "Đại nhân, lần này tiểu nhân đến, là báo tin cho đại nhân."

"Báo tin? Báo cái gì?" Thẩm Ngạo nhàn nhạt nhìn hắn một cái.

Đông Ngọc nói: "Tiểu nhân là người Tuyền Châu, trong hải thương Tuyền Châu cũng được sắp xếp hàng trên, tuy không sánh bằng bốn họ Tuyền Châu, nhưng cái sinh ý này thực sự trải rộng tứ hải. Ngay tại mấy ngày trước đây, Tuyền Châu bên kia đã truyền đến tin tức, nói là cả Tuyền Châu đột nhiên không giống với lúc trước."

Thẩm Ngạo nhếch miệng, hừ lạnh nói: "Mấy ngày trước đây có tin tức, hiện tại người có thể thu được, chắc là muốn nói cho ta, người là Thiên Lý Nhân hay Thuận Phong Nhi."

Đông Ngọc không nhanh không chậm, chậm rãi nói: "Không dám giấu diếm đại nhân, tiểu nhân không có Thiên Lý Nhân cũng không có Thuận Phong Nhĩ, lại có bồ câu, chúng ta làm những việc buôn bán này, để ý nhất, đúng là tin tức, ở đâu thiếu lương thực, ở đâu xảy ra nhiễu loạn, khuyết thiếu được liệu, chỉ cần biết sớm hơn một ít so với người đồng hành, là nhanh hơn được một bước so với người khác, để kiếm một số tiền lớn.

Bồ câu đưa tin, công cụ với tư cách truyền tin này, từ thời cổ đã có, chỉ có điều, thuần dưỡng không dễ không nói, lãng phí cũng rất lớn, hơn nữa, tin tức này cũng không nhất định có thể truyền đạt hữu hiệu, bởi vậy vận dụng cũng không phổ biến, không thể tưởng được, những người làm việc buôn bán này, lại có thể lợi dụng chúng để kiếm lời.

Thẩm Ngạo cười một tiếng, nói: "Được rồi, người nói xem, Tuyền Châu bên kia có tin tức gì không.

Đông Ngọc đạo: "Tuyền Châu gần biển, đột nhiên xuất hiện rất nhiều đội thuyền không rõ, trừ thứ đó ra, thuyền tứ đại họ đều đột nhiên ra biển, nhưng tất cả đều là thuyền không khoang ra biển.

Thẩm Ngạo nhíu mày, tin tức này rất trọng yếu, đội thuyền không rõ thì không nói, quan trọng nhất là, hướng đi Tứ đại họ kia, tất cả thuyền ra biển thì cũng thôi, hôm nay lại toàn bộ thuyền không khoang đi ra ngoài, thuyền của bọn hắn đều là thương thuyền, ra biển nhất định là ước gì chất đầy hàng hóa, đầy toàn bộ khoang chứa hàng, làm sao có thể để khoang thuyền không?

Đông Ngọc nói: "Thẩm đại nhân, tiểu nhân biết tin tức này rồi, liền suy nghĩ, tại trong lúc mấu chốt đại nhân khâm mệnh dò xét Tuyền Châu, vì cái gì Tứ đại họ làm ra động tác như thế, về sau tiểu nhân suy nghĩ cẩn thận, bọn hắn đây là muốn diễn kịch, để đợi đến đại nhân đến Tuyền Châu.

Thẩm Ngạo từ từ nói: "Ý của người là nói, thuyền của bọn hắn sẽ biến thành thuyền hải tặc, chờ ta đến Tuyền Châu, bọn hắn lại giả trang hải tặc tấn công Tuyền Châu?

Đông Ngọc gật gật đầu, nói: "Đại danh của đại nhân, tiểu nhân đã sớm nghe nói, tứ đại họ Tuyền Châu há lại chưa từng nghe nói qua? Một chuyện này đại nhân khâm mệnh đi, sinh ý tứ đại họ mất thấy không làm nổi nữa, cho nên vô luận như thế nào, bọn hắn nhất định sẽ đi một bước cờ hiểm này.

Thẩm Ngạo lạnh lùng nhìn hắn, hỏi: "Nhưng người thì sao? Người chẳng phải cũng là một hải thương? Tại sao lại muốn tới mặt báo?

Đông Ngọc dập đầu, cũng không lộ ra vẻ sợ hãi, nghiêm mặt nói: "Bởi vì tiểu nhân không thông quan hệ kinh thành, đội thuyền mang tên cửa hiệu muốn vào cảng Tuyền Châu, phải giao nộp thương thuế.

Sắc mặt Thẩm Ngạo hòa hoãn hơn một ít, đại khái đã nghĩ ra mạch lạc, Đông Ngọc này làm sinh ý không nhỏ, nhưng không có ai quen làm trong nghiệp quan.

Cái này có ý nghĩa, thuyền của hắn xuất nhập bến cảng, đều phải trả thuế rất lớn, người khác chở một chuyến ngà voi về, từ sáu quan thành mười quan tiền, hắn vận chuyển một chuyến hàng hóa trở về, lại biến thành mười lăm quan.

Người ta thoải mái thu lợi, hắn lại bất đồng, cùng lúc không chế được thành phẩm, cùng lúc còn phải đối mặt với người khác chen ép, nếu như tứ đại họ muốn cho hắn không may, nhẹ nhàng niết ngón tay, liền bán tháo ngà voi bằng giá gốc đi ra ngoài, Đông Ngọc lập tức liền bị phần thân toái cốt.

Bởi vì sáu quan tiền vốn, đối với tứ đại họ mà nói, chỉ là hòa vốn, nhưng với hắn mà nói, thấp hơn cái giá tiền này, chính là không thể quy vốn gốc.

Nói đến nói đi, Đông Ngọc này chạy tới báo tin, vẫn còn là vì một chữ lợi, Thẩm Ngạo nghiêm túc chính đốn ngành hàng hải, đối với loại nghiệp quan tứ đại họ này mà nói, tất nhiên là sự tình muốn chết, nhưng đối với hải thương bình thường, lại không chỉ là một loại tin mừng, tuy nói triều đình không miễn trừ mức thuế của bọn hắn, nhưng chỉ cần kéo quan thương đến ngang hàng với bọn hắn, cái sinh ý mậu dịch trên biển này, đối với bọn họ mà nói, sẽ dễ làm hơn nhiều.

Thẩm Ngạo nhàn nhạt cười rộ lên, lập tức nói: "Người đưa tin tức này, rất hữu dụng, bốn quan biết rồi.

Đông Ngọc nói: "Đại nhân, Tuyền Châu bên kia, ngài còn đi không?

Thẩm Ngạo mỉm cười nói:”Đi, đương nhiên phải đi, vì cái gì không đi?

Sắc mặt Đông Ngọc trắng bệch, nói:”Đại nhân... chẳng lẽ không sợ...

Thẩm Ngạo hơi hất cằm lên, ngạo nghễ nói:”Muốn sợ, không phải là ta, là bọn hần, nếu không, bọn hần cũng sẽ không đưa ra hạ sách này, như vậy cũng tốt, vốn, bốn quan chỉ là đi phụng chỉ nghiêm túc chỉnh đốn, bọn hần đã dám làm ra loại sự tình này, vậy cũng không cần lưu lại, muốn sống dễ dàng, muốn chết lại càng dễ.

Đưa Đông Ngọc cất bước, Lỗ công công một mực trầm mặc ở bên cạnh nói:”Đại nhân...

Thẩm Ngạo tựa ở trên mặt ghế, mới uống vài chén rượu, có vẻ hơi say, nói:”Người không cần phải nói cái gì, chỉ cần người làm một chuyện, Tuyền Châu bên kia nghiêm túc tốt rồi, Tô Hàng bên này, liền giao cho người xử lý nghiêm túc, yên tâm, Tô Hàng không thể so với Tuyền Châu, không có người giả trang hải tặc, người nhớ kỹ, ai cũng không cần sợ, tại phía sau người, chính là ta, còn có Đại Tổng hoàng đế đứng, biết không?

Lỗ công công ngạc nhiên một chút, chuyện xui xẻo này, tuy đắc tội rất nhiều người, nhưng một phương diện khác, chỗ tốt cũng rất lớn, do dự một chút, liền cắn răng nói:”Nô gia sẽ coi Thẩm đại nhân như Thiên Lôi, sai đâu đánh đó.

Thẩm Ngạo mệt mỏi mà lắc đầu, nói:”Đi ngủ đi.

Một đêm đi qua, sáng sớm, ánh rạng đông còn chưa hiện, đám thủy sư giáo úy liền tập kết điểm danh, lập tức trèo lên hải thuyền, xuôi dòng hướng Tuyền Châu.

Những thuyền biển này đều là đội thuyền thuyền chuyển của Thành Thị Hải tư, cùng sở hữu bốn chiếc phúc thuyền, còn có bảy tám thuyền làm trạm canh gác, tàu tiếp tế, vốn Thành Thị Hải tư bên này là muốn mời người chèo thuyền khác đến, kết quả Thẩm Ngạo không cho phép, chỉ bắt đám giáo úy đi lên, tiếp tế xong thức ăn nước uống, liền giương buồm ra biển.

Về phần cầm lái, thăng buồm như thế nào, đều do thủy sư giáo úy làm, rất nhiều người là lần đầu tiên tiếp xúc với thuyền biển, tốt xấu gì trong đầu cũng nhớ rõ một ít tri thức, hơn nữa còn có giáo đầu chỉ điểm, ngẫu nhiên xảy ra một chút lầm lỗi, cũng có thể lập tức ngăn lại.

Vì để cho bọn hần có cơ hội thực tập, Thẩm Ngạo đi một chuyến này, xem như mang cả mạng của mình ra ngoài đặt cược, nếu gặp phải gia hỏa nào không có mắt, để xảy ra sự cố, thuyền lớn thùng một lỗ, vậy thì thật là xui xẻo.

Cũng may, hần coi như trấn định, tận lực không ra ngoài khoang thuyền đi, tránh đi ở bong thuyền, chợt nghe giáo đầu nào đó rống to:”Nhanh thăng buồm, nhanh...”

Cái buồm kia sừng sờ, mãi không thăng lên, thật sự dọa Thẩm Ngạo ra một thân mồ hôi lạnh, cần biết, cái buồm này phải điều tiết theo gió biển, nếu như xảy ra sai lầm, nói không chừng cả con thuyền đều tiến vào đáy đại dương làm con rùa.

May mà chỗ này gần biển, gió biển ảnh hưởng còn chưa tới tình trạng muốn mạng người, tuy ven đường chảy một thân mồ hôi lạnh, nhưng vẫn chỉ là sợ bóng sợ gió.

Đi bảy tám ngày, đám giáo úy bọn họ cuối cùng cũng có điểm bộ dáng, tuy phải để giáo đầu đi quát mắng, nhưng sai lầm dần dần ít đi.

Trên thuyền thanh nhàn nhất, đúng là pháo thủ và thủy binh, hai chủng giáo úy này đều là dùng để hải chiến, tạm thời không cần phải đi mân mê đội thuyền, Thẩm Ngạo không nhin được, lại để cho Chu Lâm từ từ thao luyện bọn hần, thì ra tưởng rằng đến trên thuyền, có thể nghỉ một chút, ai ngờ lại phải tới bong thuyền thao luyện, vì vậy tiếng oán than dậy đất một hồi, cuối cùng, cả đội tàu chỉ còn lại có mệnh lệnh và khẩu hiệu thao luyện.

Mười ba tháng hai năm thứ tám Tuyên Hòa, giờ phút này Tuyền Châu ngàn dặm không mây, cảm giác mát dần dần tan đi, tại đây đầu xuân tới sớm, thời điểm này, Biện Kinh có lẽ là rất lạnh, Tuyền Châu đã gần vào hạ.

Tuyền Châu cảng là khởi điểm của con đường tơ lụa (Qidian) trên biển, tại thời Đường, Tuyền Châu đã là một trong tứ đại cảng Đại Đường, đến hiện tại, đã là bến cảng lớn nhất thiên hạ.

Tuyền Châu nhân khẩu hơn trăm vạn, quy mô đương nhiên không thể nhỏ hẹp, mỗi ngày ngàn vạn đội thuyền ra vào bến cảng, lượng hàng hóa cực khủng, cũng khó có thể chỉ dựa vào một bến cảng để mậu dịch, cả bến cảng Tuyền Châu vô cùng rậm rạp, tất cả đều tọa lạc trên vịnh, chỉ có một chỗ bến tàu trong đó, người đi lại vô cùng lác đác.

Đây là bến tàu Hiểu Rõ, cầu tàu của bến tàu so với bến cảng, bến tàu khác thì rộng hơn không ít, bến tàu cũng không có kho hàng, chỉ có một nơi lầu cao, bình thường tại đây không dỡ hàng hóa, cũng không cho phép thương thuyền ngừng, chỉ có quan thuyền đến, mới để người dùng thuyền.

Một chỗ lầu cao trên cầu tàu gọi là Nhìn Xa lầu, ý nghĩa là lên cao nhìn xa, hình dung là bằng hữu ở xa tới, sẽ nhìn ra ý tứ trong đó.

Lúc này trong lầu Nhìn Xa đã rất hối hả, nhân vật tai to mặt lớn cả Tuyền Châu đại khái đều tới đông đủ, Thành Thị Hải tư, nha môn Tuyền Châu Tri Phủ, chỉ huy sương quân địa phương, nha môn Đối vận tư, còn có cả tứ đại họ hải thương cùng với một ít vọng tộc địa phương, đều đang ở tầng năm Nhìn Xa lầu, uống trà cạnh cửa sổ, chuyện trò vui vẻ.

Tính toán thời gian, Thẩm Ngạo đại khái cũng sắp đến, Thẩm diên cuồng là khâm sai, lại là Thái Phó, gia tăng Quốc công, chỉ tính riêng cái thân phận này, cũng đủ để những nghiệp quan Tuyền Châu đang ngồi này chết ngay lập tức.

Tất nhiên là cường long không áp được địa đầu xà, nhưng cái quang cảnh này, nên tận lễ tiết còn phải tận lực làm, trước đây mọi người đã thương lượng tốt rồi, nếu Thẩm diên cuồng kia thức thời thì cũng thôi, chỉ cần thức thời, mọi người không ngại từ từ hầu hạ, nếu không thức thời, không thiếu được việc phải liều mạng, khi đó cũng không còn tình cảm gì để nói.

Ở trong mắt những người này, Tuyền Châu Tri Phủ Mã Ứng Long cũng được để vào mắt, phóng ra cái phủ khác, Tri Phủ tự nhiên là nắm giữ toàn cục, nhưng tại Tuyền Châu, công công cái Thành Thị Hải tư kia, Đối vận sử đại nhân, phẩm cấp cũng không thấp hơn so với hắn, quyền lợi lại càng lớn đến mức làm cho người ta sợ hãi, bởi vậy Mã Ứng Long chỉ ngồi ở chót nhất, ngoan ngoãn mà uống trà, cũng không phát biểu cái gì.

Bên trong tứ đại họ, dùng Thôi Giản cầm đầu, bên người còn có người trẻ tuổi ngồi, tinh thần sáng láng, là Thôi Viêm từ Biện Kinh chạy đến đây.

Thành Thị Hải tư Trương công công thấy cái này Thôi Viêm, cười ha hả, nói rất nhiều lời, tất nhiên là nói Thôi Viêm thiếu niên tuần tú tài giỏi các loại, Thôi Viêm cũng coi như khách khí, đàm luận rất hăng máu, trên ghế thủ vị, Tuyền Châu Đối vận sử Hồ Hải lại cắt ngang bọn hắn, nghiêm mặt nói: "Hôm nay chỉ sợ họ Thẩm sẽ không tới rồi, ngày mai lại đợi nữa."

Hắn vươn người đứng dậy, liền muốn dẹp đường hồi phủ.

Trương công công kia kéo thanh âm nói: "Chờ một chút, trò chuyện cũng tốt, Hồ đại nhân, chúng ta không vội, có rất nhiều thời gian quần nhau cùng họ Thẩm kia."

Hồ Hải do dự một chút, một lần nữa ngồi xuống, Đối vận sử vốn là một chức Đường quan, chỉ có điều, Tuyền Châu cực kỳ trọng yếu, Đại Tổng đặc biệt thiết lập Đối vận sử ở chỗ này, cũng đúng là để quan hàm Hồ Hải cao nhất tại cả Tuyền Châu.

Hồ Hải nhú mày, bưng một trà chén nhỏ lên, chậm rãi, nói: "Nghe nói họ Thẩm thoáng dừng lại một tý ở Tô Hàng bên kia, tiếp đãi hẳn chính là Tào công công Tô Hàng Thành Thị Hải tư, Tào công công này, Trương công công nhưng nhận ra không?"

Trương công công cười nói: "Nhận ra, thời điểm nô gia ở trong cung, vẫn cùng hắn làm việc, hắn là người Đồng Quán công công, trước kia theo Đồng Quán đến Tô Hàng, về sau Đồng công công điều đến Trắc trấn, liền tiến cử hiền tài, để hắn làm việc ở phía trong Tô Hàng Thành Thị Hải tư."

Thôi Viêm cười ha hả nói: "Vậy Trương công công là người của ai vậy?"

)

509. Chương 495: Bày Kế

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 495: Bày kế

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Một câu này hỏi lên mọi, người ồn ào cười to, Thôi Viêm là con trai trưởng Thượng Thư tỉnh Lang trung Thôi Chí, là văn bối của mọi người, cho nên, hắn nói những lời này, tuy có chút càn rỡ, mọi người cũng không để ý, Trương công công cười đến gò má đỏ bừng, nói: "Nô gia cũng không phải người của ai, chính mình dựa vào chính mình thôi."

Hồ Hải nghiêm mặt nói: "Được rồi, không cần nói nhiều lời ong tiếng ve như vậy, chỉ là không biết Hải Đàn Sơn bên kia chuẩn bị thế nào, Thôi tiên sinh, chuyện này là người ra tay, nhất định phải làm đến mức không sót một ai."

Hải Đàn Sơn là một cái đảo nhỏ, chỗ đó có không ít hải tặc, chỉ là, làm mậu dịch trên biển tại Tuyền Châu, thương chính là phải, phải chính là thương, cắt đứt xương cốt còn hợp với gân.

Cũng tỷ như tên Thôi Giản này, mặc dù là nhất đẳng hải thương, nhưng tại Hải Đàn Sơn, không thiếu được có một đám hải tặc nghe lệnh hắn.

Thôi Giản nghiêm mặt nói: "Không sơ hở tí nào, lương thảo, tiếp tế, vũ khí, đều đưa đi rồi, thương thuyền cũng đều đổi hết, cả Hải Đàn Sơn có hơn vạn người, đều là dân liều mạng, nhân vật giết người không chớp mắt".

Hồ Hải gật đầu gật đầu, hắn là viên chức, làm loại sự tình này không trấn định như Thôi Giản, trong lòng có một chút lo lắng, lại hướng chỉ huy sương quân kia, nói: "Tất cả mọi người cùng trên một cái thuyền, cái phần diễn này phải làm cho đầy đủ, đến lúc đó, sương quân bên kia còn phải điều một số người đến trên bến tàu, chống cự một chút, lại bại lui về, tránh việc để cho người ta nói xấu."

Sương quân chỉ huy nói: "Đại nhân yên tâm, đến lúc đó, ta tự mình áp trận, thời điểm không sai biệt lắm, sẽ có chủ trương tiến công".

Hồ Hải nhẹ nhàng thở ra, vuốt râu nói: "Sợ là sợ Hứng Hóa thủy quân bên kia, nếu để cho họ Thẩm thay đổi Hứng Hóa thủy quân, chúng ta đã xong rồi. Lúc này đây, mệnh lệnh đưa xuống, là để họ Thẩm kia thống lĩnh Hứng Hóa thủy quân."

Thôi Giản lại cười nói: "Đại nhân yên tâm, Hứng Hóa thủy quân chỉ huy Hoàng Quan Dự Quan An, hắn thường ăn vụng, cũng cầm chúng ta không ít, thật sự muốn nghiêm túc, hắn cũng là chịu không nổi. Hắn đã đưa thư tín tới, liên tục cam đoan, tuyệt đối sẽ không để thủy quân rơi vào trong tay Thẩm Ngạo, làm cho hắn nóng nảy, hắn cũng dám giết người."

Hồ Hải gật đầu gật đầu, nói: "Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt, kể từ đó, chúng ta liền không có tí sơ hở nào rồi, họ Thẩm kia đúng là giao long trong nước, chúng ta bố trí xuống thiên la địa võng, cũng muốn để cho hắn lên trời không đường, xuống biển không cửa."

Trương công công cười hì hì, nói: "Cái tên họ Thẩm này, chỗ lợi hại của hắn, nô gia đã sớm biết, cũng là gia hỏa hung ác, chỉ là, nơi đây là Tuyền Châu, không phải Tô Hàng, hắn sẽ có đến mà không có về."

Mọi người nói đến nơi thích thú, đều là mặt mày hớn hởi, chỉ có Tri Phủ Mã Ứng Long kia, trong lòng hẳn vẫn là rung động không thôi. Trong đầu suy nghĩ, giết khâm sai, các người lại gọn gàng sống tốt, nhưng ta là Tri Phủ, đến lúc đó, hoàng thượng lời đình tức giận, trách nhiệm sơ sẩy, ta đây không chạy thoát được đâu, quan này là không có biện pháp nào làm nữa.

Đang nói, phía dưới có người bẩm báo: "Đại nhân, thuyền trạm canh gác phái ra ngoài, phát hiện Thảm đại nhân đang ngồi thuyền, sắp đến cảng" .

"Đến rồi?" Hồ Hải bỗng nhiên đứng dậy, người chung quanh, nguyên muốn nói mọi người đi đến cầu tàu đón tiếp một tý, lập tức tưởng tượng, lúc này cũng không nên quá nóng lòng, lập tức lại ngồi xuống, chậm rãi nói: "Tốt, đến rất tốt, tránh khỏi bất ổn, mọi người chờ một chút, đợi họ Thảm kia đến rồi, chúng ta hãy đi bái kiến."

... ..

Vào lúc giữa trưa, sóng xanh dưới ánh mặt trời lờ lờ lấp lóe, hải âu xoay quanh, các đội thuyền khác ra ra vào vào, quả thực là náo nhiệt, một lát sau, liền có bảy tám thuyền nhỏ bảo vệ xung quanhba phúc thuyền từ từ tới, chạy nhanh đến bến tàu, ven đường thông suốt, trực tiếp cập bờ tại cầu tàu.

Quan viên lớn nhỏ Tuyền Châu đã đi xuống khỏi lầu, cầm đầu là Hồ Hải, nhìn có người trên thuyền xuống, lại cũng không chịu tiến lên đón người, chỉ nói với Trương công công ở một bên: "Lúc hán đến, người đi lên nói chuyện trước."

Trương công công hơi một chút ngạc nhiên, giương mắt liếc nhìn Hồ Hải, hỏi: "Không biết đại nhân có cái gì lo lắng?"

Hồ Hải nói: "Ta ở bên cạnh nhìn xem."

Đang nói, dưới thuyền tam bản, có người mang một kiệu nhỏ đi ra, đằng trước có vài chục giáo úy mở đường, phía sau lại có hơn trăm giáo úy theo đuôi, còn có người xách thùng và đồ dùng tùy thân, giáo úy tới trước mặt, mắt lạnh lùng nhìn bọn hán, cất cao giọng nói: "Khâm sai Thảm đại nhân ngồi kiệu, mau mau nhường đường"

Trương công công kia cười cười nói: "Nô gia cai quản Thành Thị Hải tư, đặc biệt dẫn các quan lại Tuyền Châu đến đây, chờ đón khâm sai đại nhân, mời đại nhân đến dùng cơm tẩy trần."

Giáo úy kia nhìn cũng không nhìn Trương công công, lạnh nhạt nói: "Đại nhân nhà ta đi đường mệt nhọc, đang cần nghỉ ngơi, đã phân phó xuống, ai cũng không gặp."

Người nơi cầu tàu hai mặt nhìn nhau, trong lòng thậm chí nghĩ, cái tên khâm sai này, thật sự là quá vênh váo, nói khó nghe một ít, chính là Thái Kinh Thái Thái sư tới đây, tốt xấu cũng sẽ gặp mặt cùng mọi người thoáng một tý, có người không nhịn được, sinh nghi, thấp giọng nói: "Chớ không phải là khâm sai này say tàu đây chứ?"

Mọi người tưởng tượng, đều cảm thấy lý do này đầy đủ nhất, thuyền biển không thể so với thuyền sông, sóng gió trên biển rất lớn, nếu như là lần đầu tiên ra biển, say tàu lại là sự tình bình thường, khâm sai này, chỉ nghe nói là nhân sĩ Biện Kinh, tuy nói đã ngồi qua tàu thuyền, nhưng không thể có thói quen đi thuyền biển.

Trương công công cười cười nói: "Đã như vậy, nô gia liền dẫn khâm sai đại nhân đến tể xá nghỉ chân."

Giáo úy nói: "Không cần, khâm sai đại nhân nói rồi, tới Tuyền Châu là vì chỉnh đốn ngành hàng hải, việc còn lại, không nhọc chư vị quan tâm, chúng ta tự mình tìm khách sạn ở lại."

Dứt lời, liền tách người đằng trước ra, bảo vệ xung quanh cỗ kiệu rời đi.

Trên bến tàu, mọi người hai mặt nhìn nhau, nhất thời còn chưa lấy lại tinh thần đến, nhìn một đoàn người càng chạy càng xa, Trương công công nhổ nước miếng ra, nhe răng cười nói: "Không biết xấu hổ."

Hồ Hải nghiêm mặt nói: "Hán làm như vậy, là quyết định không làm bạn cùng chúng ta rồi, chuyện cho tới bây giờ, chúng ta cũng không cần phải khách khí, người đâu, đi, nhìn chăm chăm bọn hán, xem bọn hán ở tại khách điểm nhà ai, có động tĩnh gì, tùy thời đến bẩm báo."

Dứt lời, lại hướng Thôi Giản nói: "Thôi tiên sinh thấy thế nào?"

Thôi Giản sắc mặt bình tĩnh, nói: "Như vậy cũng tốt, không thấy sẽ không cần nhìn, tránh khỏi kết giao tình, cuối cùng còn phải trở mặt, ta lập tức truyền tin đi Hải Đan Sơn, gọi bên kia chuẩn bị sẵn sàng."

Hồ Hải gật gật đầu, nói: "Thôi tiên sinh, làm phiền ngài", rồi hướng Trương công công nói: "Trương công công, người không thiếu được việc đi bái kiến một týt, tìm hiểu hư thật, cái họ Thẩm này, ai cũng không trông thấy, có chút cổ quái."

Trương công công suy nghĩ một chút, nói: "Hồ đại nhân nói rất đúng, ngày mai nô gia liền đi bái kiến."

Một đoàn người thương nghị xong, cũng khá yên tâm, đều tự hồi phủ.

Hành dinh khâm sai thiết lập tại khách điểm Thụy Tường, khách sạn này có ba tầng, chiếm diện tích không nhỏ, nằm nơi gần cổng thành, cũng rất xa xỉ, bên này đến trước, đàm luận thỏa đang cùng chưởng quầy khách điểm rồi, lập tức trực tiếp đi vào ở, cửa ra vào lập tức an bài mười mấy giáo úy canh gác, cho dù là tiểu nhị trong tiệm đi ra ngoài chọn mua đồ gì đó, cũng phải chứng minh thân phận bản thân.

Chủ quán ngay từ đầu còn tưởng rằng đại sinh ý đến, về sau nghe nói là quán của mình thành hành dinh khâm sai, thật sự là sợ tới mức, ngay cả lời nói đều không nói ra nổi.

Nơi này là Tuyền Châu, là Tuyền Châu đó, chiêu đãi vị khâm sai này, đến lúc đó, nhất định sẽ có người đến tìm phiền toái, trên phố đã sớm lưu truyền rồi, nói là khâm sai này tới đây một chuyến, chính là tới thu thập Tuyền Châu, có thể thu thập được thì cũng thôi, nếu là không thu thập được, đến lúc đó, chủ quán hẳn cũng sẽ bị người ta thu thập.

Trong lòng chủ tiệm run sợ mà núp ở phía sau, không dám ra ngoài tiếp khách, cũng may cũng không có người nào gọi hắn đi ra.

Một đêm đi qua, liền chứng kiến ngoài khách sạn rất huyền ảo, thì ra là Trương công công Thành Thị Hải tư mang theo tùy tùng đến bái kiến rồi, chỉ là bị giáo úy ở cửa ra vào ngăn cản, những giáo úy này cũng rất hung, mặt không biểu tình mà chỉ nói, khâm sai đại nhân đi đường mệt nhọc, ai cũng không muốn gặp.

Người đi theo phía sau Trương công công cũng nổi giận, có người nói một câu dong dài: "Trương công công nhà của ta chính là Đốc tạo Thành Thị Hải tư, thuộc hạng tôn quý, chính là khâm sai, thì như thế nào..."

Hắn nói đến một nửa, con mắt giáo úy cửa ra vào đột nhiên lóe lên quang mang, lập tức dè chuôi đao lại.

Chờ hắn nói tiếp: "Nơi này là khu vực Tuyền Châu, không gặp Trương công công chúng ta, chỉ sợ khâm sai đại nhân sống ở đây, sẽ nửa bước khó đi," đám giáo úy đã đều nhip mà rút nửa thanh đao ra ngoài.

Ánh mặt trời chiếu sáng, nửa thanh đao dưới ánh mặt trời lờ lờ chói lọi, hàn quang bắn ra, một người giáo úy cầm đầu nói từng chữ từng câu: "Khâm sai đại nhân có lệnh, không cho phép ai bước vào, ai dám bước vào khách điểm một bước, giết không tha!"

Sự tình đến trình độ này, sắc mặt Trương công công đã rất khó nhìn, tùy tùng phía sau còn muốn nói vài lời xả bực tức, Trương công công đã nháy mắt ra dấu đối với người phía sau, bảo hắn dừng lại, tiếp theo, liền hướng những giáo úy này, cười lạnh một tiếng, nói: "Không gặp thì không gặp, nô gia đã bị mất mặt, vậy thì đi thôi."

Chui vào trong kiệu, từ trong kiệu phân phó đám người bên ngoài: "Đi đến Thôi gia."

Chủ quán khách điểm chứng kiến sắc mặt Trương công công kia, thật sự là có khổ nói không nên lời, khâm sai là khâm sai, Trương công công đương nhiên không dám động đến hắn, nhưng cho một người canh cửa đá Trương công công kia đi, khó bảo toàn sau này Trương công công không tới gây phiền toái.

Trong lòng của hắn đã có ý định, đợi khâm sai đi, nhà mình cũng phải mau đem cửa hàng bán ra ngoài, hồi hương, tìm cái địa phương bình an để sống là được rồi.

Trương công công bị người ngăn cản kiệu, nhắm Thôi gia mà đi, cái Thôi gia này, chính là gia tộc quyền thế đệ nhất Tuyền Châu, dinh thự nguy nga, chiếm diện tích vô cùng rộng lớn, từ ngoài nhìn vào, nóc nhà nối tiếp nhau san sát không ngớt, nhìn không thấy điểm cuối cùng.

Người gác cổng thấy Trương công công đến, không hề ngăn cản, chỉ hành lễ, thấp giọng nói: "Lão gia nhà ta đang ở chính đường uống trà."

Trương công công gật gù đầu, đi vào trong, cước đạp mặt đường đầy đá xanh, qua ngõ hẻm phòng ngoài, đến một chỗ phòng vắng vẻ, trực tiếp đi vào, mới phát hiện bên trong đã không ít người đang ngồi.

Người đang ngồi đều là nghiệp quan Tuyền Châu, thấy Trương công công đến, ào ào đứng lên, không thiếu được việc ôm quyền hành lễ.

Trương công công đối với mấy người này, lại một giây cũng không dám chậm trễ, tùy tiện sau lưng một người, có lẽ chính là một người quốc thích trọng thần, vội vàng mỉm cười mà trả lễ, sau đó mới tìm cái vị trí ngồi xuống, nói: "Thôi tiên sinh, nô gia vừa đi cái khách điểm kia một chuyến, kết quả là bị ngăn cản đuổi trở về, cái tên họ Thắm này thật sự quá không biết điều, bày ra cái giá đỡ lớn như vậy. rõ ràng chính là để cho chúng ta xem. Chuyện cho tới bây giờ, đã không còn đường sống vẹn toàn, vậy thì không cần khách khí nữa."

Thôi Giản ngồi ở ghế chủ vị, ngồi ở vị trí dưới tay, là cháu của hắn, Thôi Viêm, Thôi Viêm này là người trẻ tuổi, lại là nhi tử Thượng Thư lang, thiên hạ thật đúng là không có vài người được hắn để vào mắt, liền hung hăng nói: "Đến mức này rồi, không còn gì để nói, như vậy cũng tốt, không cần có cái gì bận tâm, vậy thì động đi, họ Thắm hơn tại Tuyền Châu ngay góc một ngày, gia phụ ở kinh thành liền một ngày không an ổn."

Mọi người bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận, có người xoa tay, có người mặt lộ sắc sợ hãi, tất cả không giống nhau, đều nhìn Thôi Giản bên này.

Thôi Giản chậm rãi mà nhấp một ngụm trà, thoáng ho khan một tý, hắng giọng nói: "Vốn, chúng ta chỉ là làm chút ít gia đình mua bán để nuôi sống bản thân, cùng họ Thắm kia, nước giếng không phạm nước sông, cũng không có thâm cừu đại hận gì, mọi người có thể bình an vô sự, đó là sự tình không thể tốt hơn."

Họ Thắm này, vẫn có thể nhất cử định bên trong, võ có thể tiêu diệt Thiên Nhất Dạ, thủ đoạn viết chữ rất tốt, càng vẽ ra những bức vẽ tốt, lại nói tiếp, kẻ hèn này cũng là yêu thích loại người vẽ tranh, thấy hắn vẽ, mới biết được trên đời còn có diệu thủ như vậy, chính là Ngô Đạo Huyền tái sinh, chỉ sợ cũng chỉ tầm lạng nửa cân với hắn.

Hắn chậm rãi nói, phẳng phất là đang lải nhải việc nhà, làm cho người ta nghe xong không hiểu ra sao.

Hắn lại tiếp tục nói: "Không từ mà biệt, nói sinh ý thì phải bày tỏ trên mặt sinh ý, bản vẽ của hắn bán trao tay đến Oa đảo, qua tay có thể bán giá tiền gấp mười gấp trăm lần, lần trước ta sai người đến Biện Kinh, thu ba bức họa của hắn, qua tay đến Oa đảo, trọn vẹn buôn bán lời hơn bốn vạn quan, tài tử như vậy, nghe xong cũng làm cho mắt người đầy nhiệt lệ, kẻ hèn này cũng cực kỳ muốn kết giao cùng hắn một tý, chính là xách giày mài mực vì hắn, vậy thì cũng đáng."

Tiếp theo, hắn hung hăng vỗ bàn, ngữ khí đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm nghị, nói: "Nhưng cái biển lớn mệnh mông này, chính là điểm chí mạng của chúng ta, là tiền đồ của chúng ta, là bát cơm của con cháu đời đời chúng ta. Hiện tại, cái tên họ Thắm kia đập phá bát cơm của chúng ta, ta còn có thể ngồi nhìn sao? Còn có thể thờ ơ lạnh nhạt sao?"

Hắn nói một câu kia, nói đến tâm khảm của rất nhiều người, không có cái đầu tài lộ này để phát triển, dám quốc thích đại thần phía sau bọn hắn, lấy cái gì để đi lại chuẩn bị trong triều đình, áo cơm bọn hắn từ đâu tới?

Mọi người bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận, nói: "Đoạn tuyệt cả đường kiếm tiền của người ta, như giết cha mẹ người ta, họ Thắm không để cho chúng ta sống, chúng ta cũng không để cho hắn sống."

"Giết! Sợ cái gì, dù sao cứ để cho hắn bữa bãi, cũng là chết, phải chết, cũng đưa hắn đi một đoạn đường trước."

"Không có gì để nói, đến hiện tại, tình trạng như vậy, không phải hắn đi một đường chết, chính là không ai sống nổi, Trịnh gia ta tính toán đầu ra đây, chừng ba trăm miệng ăn, chẳng lẽ lại để cho hắn đến nuôi dưỡng? Hợp lại với nhau, có lẽ còn có lao động chân tay."

Thôi Giản vuốt râu cười cười, áp áp tay, dè thanh âm xuống, mới tiếp tục nói: "Khâm sai là người nào? Khâm sai là đại biểu con trời, là thừa lệnh vua tuần tra, giết một người khâm sai, nếu nói là một chút cũng không sợ hãi, đó là giả dối, lời nói xuất phát từ nội tâm, thật sự mà nói..., ta sợ, rất sợ!"

Hắn dùng tay chống ghế đứng lên, mắt nhìn mọi người, nói: "Nhưng ta càng sợ, không phải là dính vào cái đại họa ngập trời này, mà chính là sợ gia nghiệp Thôi gia ta hoàn toàn bị người khác chôn vùi, đã như vậy..."

Hắn đẩy hạ chén trà nhỏ trên bàn xuống, trà chén nhỏ bịch một tiếng rơi xuống đất, văng ra vô số mảnh nhỏ, hắn mới chậm rãi nói: "Vậy hãy để cho hắn đi chết đi!"

)

510. Chương 496: Tập Kích

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 496: Tập kích

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hành dinh khâm sai thiết lập tại khách điểm Thụy Tường, khách sạn này có ba tầng, chiếm diện tích không nhỏ, nằm nơi gần cổng thành, cũng rất xa xỉ, bên này đến trước, đàm luận thỏa đang cùng chưởng quầy khách điểm rồi, lập tức trực tiếp đi vào ở, cửa ra vào lập tức an bài mười mấy giáo úy canh gác, cho dù là tiểu nhị trong tiệm đi ra ngoài chọn mua đồ gì đó, cũng phải chứng minh thân phận bản thân.

Chủ quán ngay từ đầu còn tưởng rằng đại sinh ý đến, về sau nghe nói là quán của mình thành hành dinh khâm sai, thật sự là sợ tới mức, ngay cả lời nói đều không nói ra nổi.

Nơi này là Tuyền Châu, là Tuyền Châu đó, chiêu đãi vị khâm sai này, đến lúc đó, nhất định sẽ có người đến tìm phiền toái, trên phố đã sớm lưu truyền rồi, nói là khâm sai này tới đây một chuyến, chính là tới thu thập Tuyền Châu, có thể thu thập được thì cũng thôi, nếu là không thu thập được, đến lúc đó, chủ quán hắn cũng sẽ bị người ta thu thập.

Trong lòng chủ tiệm run sợ mà núp ở phía sau, không dám ra ngoài tiếp khách, cũng may cũng không có người nào gọi hắn đi ra.

Một đêm đi qua, liền chứng kiến ngoài khách sạn rất huyền ảo, thì ra là Trương công công Thành Thị Hải tư mang theo tùy tùng đến bá kiến rồi, chỉ là bị giáo úy ở cửa ra vào ngăn cản, những giáo úy này cũng rất hung, mặt không biểu tình mà chỉ nói, khâm sai đại nhân đi đường mệt nhọc, ai cũng không muốn gặp.

Người đi theo phía sau Trương công công cũng nổi giận, có người nói một câu dong dài: "Trương công công nhà của ta chính là Đốc tạo Thành Thị Hải tư, thuộc hạng tôn quý, chính là khâm sai, thì như thế nào..."

Hắn nói đến một nửa, con mắt giáo úy cửa ra vào đột nhiên lóe lên quang mang, lập tức dè đuôi dao lại.

Chờ hắn nói tiếp: "Nơi này là khu vực Tuyền Châu, không gặp Trương công công chúng ta, chỉ sợ khâm sai đại nhân sống ở đây, sẽ nửa bước khó đi," đám giáo úy đã đều nhip mà rút nửa thanh đao ra ngoài.

Ánh mặt trời chiếu sáng, nửa thanh đao dưới ánh mặt trời lờ lờ chói lọi, hàn quang bắn ra, một người giáo úy cầm đầu nói từng chữ từng câu: "Khâm sai đại nhân có lệnh, không cho phép ai bước vào, ai dám bước vào khách điểm một bước, giết không tha!"

Sự tình đến trình độ này, sắc mặt Trương công công đã rất khó nhìn, tùy tùng phía sau còn muốn nói vài lời xả bực tức, Trương công công đã nháy mắt ra dấu đối với người phía sau, bảo hắn dừng lại, tiếp theo,

liền hướng những giáo úy này, cười lạnh một tiếng, nói: "Không gặp thì không gặp, nô gia đã bị mất mặt, vậy thì đi thôi."

Chui vào trong kiệu, từ trong kiệu phân phó đám người bên ngoài: "Đi đến Thôi gia."

Chủ quán khách điểm chứng kiến sắc mặt Trương công công kia, thật sự là có khổ nói không nên lời, khâm sai là khâm sai, Trương công công đương nhiên không dám động đến hắn, nhưng cho một người canh cửa đá Trương công công kia đi, khó bảo toàn sau này Trương công công không tới gây phiền toái.

Trong lòng của hắn đã có ý định, đợi khâm sai đi, nhà mình cũng phải mau đem cửa hàng bán ra ngoài, hồi hương, tìm cái địa phương bình an để sống là được rồi.

Trương công công bị người ngăn cản kiệu, nhắm Thôi gia mà đi, cái Thôi gia này, chính là gia tộc quyền thế đệ nhất Tuyền Châu, dinh thự nguy nga, chiếm diện tích vô cùng rộng lớn, từ ngoài nhìn vào, nóc nhà nối tiếp nhau san sát không ngắt, nhìn không thấy điểm cuối cùng.

Người gác cổng thấy Trương công công đến, không hề ngăn cản, chỉ hành lễ, thấp giọng nói: "Lão gia nhà ta đang ở chính đường uống trà."

Trương công công gật gật đầu, đi vào trong, cước đạp mặt đường đầy đá xanh, qua ngõ hẻm phòng ngoài, đến một chỗ phòng vắng vẻ, trực tiếp đi vào, mới phát hiện bên trong đã không ít người đang ngồi.

Người đang ngồi đều là nghiệp quan Tuyền Châu, thấy Trương công công đến, ào ào đứng lên, không thiếu được việc ôm quyền hành lễ.

Trương công công đối với mấy người này, lại một giây cũng không dám chậm trễ, tùy tiện sau lưng một người, có lẽ chính là một người quốc thích trọng thân, vội vàng mỉm cười mà trả lễ, sau đó mới tìm cái vị trí ngồi xuống, nói: "Thôi tiên sinh, nô gia vừa đi cái khách điểm kia một chuyến, kết quả là bị ngăn cản đuổi trở về, cái tên họ Thẩm này thật sự quá không biết điều, bày ra cái giá đỡ lớn như vậy. rõ ràng chính là để cho chúng ta xem. Chuyện cho tới bây giờ, đã không còn đường sống vẹn toàn, vậy thì không cần khách khí nữa."

Thôi Giản ngồi ở ghế chủ vị, ngồi ở vị trí dưới tay, là cháu của hắn, Thôi Viêm, Thôi Viêm này là người trẻ tuổi, lại là nhi tử Thượng Thư lang, thiên hạ thật đúng là không có vài người được hắn để vào mắt, liền hung hăng nói: "Đến mức này rồi, không còn gì để nói, như vậy cũng tốt, không cần có cái gì bận tâm, vậy thì động đi, họ Thẩm hơn tại Tuyền Châu ngay góc một ngày, gia phụ ở kinh thành liền một ngày không an ổn."

Mọi người bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận, có người xoa tay, có người mặt lộ sắc sợ hãi, tất cả không giống nhau, đều nhìn Thôi Giản bên này.

Thôi Giản chậm rãi mà nhấp một ngụm trà, thoáng ho khan một tý, hắng giọng nói: "Vốn, chúng ta chỉ là làm chút ít gia đình mua bán để nuôi sống bản thân, cùng họ Thẩm kia, nước giếng không phạm nước sông, cũng không có thâm cừu đại hận gì, mọi người có thể bình an vô sự, đó là sự tình không thể tốt hơn."

Họ Thẩm này, vẫn có thể nhất cử định bên trong, vô có thể tiêu diệt Thiên Nhất Đạo, thủ đoạn viết chữ rất tốt, càng vẽ ra những bức vẽ tốt, lại nói tiếp, kẻ hèn này cũng là yêu thích loại người vẽ tranh, thấy hắn vẽ, mới biết được trên đời còn có diệu thủ như vậy, chính là Ngô Đạo Huyền tái sinh, chỉ sợ cũng chỉ tầm lạng nửa cân với hắn.

Hắn chậm rãi nói, phảng phất là đang lải nhải việc nhà, làm cho người ta nghe xong không hiểu ra sao.

Hắn lại tiếp tục nói: "Không từ mà biệt, nói sinh ý thì phải bày tỏ trên mặt sinh ý, bản vẽ của hắn bán trao tay đến Oa đảo, qua tay có thể bán giá tiền gấp mười gấp trăm lần, lần trước ta sai người đến Biện Kinh, thu ba bức họa của hắn, qua tay đến Oa đảo, trọn vẹn buôn bán lời hơn bốn vạn quan, tài tử như vậy, nghe xong cũng làm cho mắt người đầy nhiệt lệ, kẻ hèn này cũng cực kỳ muốn kết giao cùng hắn một tý, chính là rách giấy mài mực vì hắn, vậy thì cũng đáng."

Tiếp theo, hắn hung hăng vỗ bàn, ngữ khí đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm nghị, nói: "Nhưng cái biến lớn mệnh mông này, chính là điểm chí mạng của chúng ta, là tiền đồ của chúng ta, là bát cơm của con cháu đời

đời chúng ta. Hiện tại, cái tên họ Thẩmkia đập phá bát cơm của chúng ta, ta còn có thể ngồi nhìn sao? Còn có thể thờ ơ lạnh nhạt sao?

Hắn nói một câu kia, nói đến tâm khảm của rất nhiều người, không có cái đầu tài lộ này để phát triển, đám quốc thích đại thần phía sau bọn hắn, lấy cái gì để đi lại chuẩn bị trong triều đình, áo cơm bọn hắn từ đâu tới?

Mọi người bầy mồm tám lười mà thảo luận, nói:”Đoạn tuyệt cả đường kiếm tiền của người ta, như giết cha mẹ người ta, họ Thẩmkhông để cho chúng ta sống, chúng ta cũng không để cho hắn sống.

“Giết! Sợ cái gì, dù sao cứ để cho hắn bữa bãi, cũng là chết, phải chết, cũng đưa hắn đi một đoạn đường trước.

“Không có gì để nói, đến hiện tại, tình trạng như vậy, không phải hắn đi một đường chết, chính là không ai sống nổi, Trịnh gia ta tính toán đầu ra đấy, chừng ba trăm miệng ăn, chẳng lẽ lại để cho hắn đến nuôi dưỡng? Hợp lại với nhau, có lẽ còn có lao động chân tay.

Thôi Giản vuốt râu cười cười, áp áp tay, dè thanh âm xuống, mới tiếp tục nói:”Khâm sai là người nào? Khâm sai là đại biểu con trời, là thừa lệnh vua tuần tra, giết một người khâm sai, nếu nói là một chút cũng không sợ hãi, đó là giả dối, lời nói xuất phát từ nội tâm, thật sự mà nói..., ta sợ, rất sợ!”

Hắn dùng tay chống ghế đứng lên, mắt nhìn mọi người, nói:”Nhưng ta càng sợ, không phải là dính vào cái đại họa ngập trời này, mà chính là sợ gia nghiệp Thôi gia ta hoàn toàn bị người khác chôn vùi, đã như vậy...”

Hắn đẩy hạ chén trà nhỏ trên bàn xuống, trà chén nhỏ bịch một tiếng rơi xuống đất, văng ra vô số mảnh nhỏ, hắn mới chậm rãi nói:”Vậy hãy để cho hắn đi chết đi!

Thanh âm Thôi Giản đã kích động, lại có một loại khàn giọng tận lực áp chế, hắn dạo bước trong sảnh, lúc này, lời nói trở nên cực nhanh:”Lập tức thông báo Hải Đan Sơn bên kia, việc này không nên chậm trễ, chậm thêm sẽ lộ ra tin tức, đợi đến ban đêm liền động thủ, vở kịch phải diễn đủ, nhất định phải giả trang ra một bộ dạng hải tặc tập kích cảng,

Thôi gia ta, tại mấy cái kho hàng bến tàu, cố ý đưa chút ít hàng hóa đi qua, nói cho bọn hắn biết, để cho bọn họ cướp đoạt thoả một tý, muốn làm cho cả Tuyền Châu đều biết, Thôi gia ta cũng là người bị hại khi hải tặc tập kích cảng.

Còn có... chuyện này còn phải thông báo một tý cho Hồ Hải Hồ đại nhân, Trương công công, cái này phải làm phiền người đi một chuyến.

Còn có, sau khi mọi người trở về, phải diễm nhiên như không có việc gì, hôm nay ta đem lời để ở chỗ này, nếu người nào đau lòng hàng hóa ở phía trong kho hàng nơi bến tàu, suốt đêm đi chuyển đi hàng hóa, chính là địch cùng Thôi gia ta, đến lúc đó, tội người đó cấu kết với hải tặc.

Mọi người ào ào nói:”Không dám, Thôi huynh yên tâm, chúng ta cũng không phải người không hiểu việc, hôm nay hàng chuyển đi, đây không phải là nói cho người khác biết, bản thân đã biết trước hải tặc muốn tới tập kích cảng sao?

Thôi Giản gật gù đầu, nói:”Đúng là ý tứ này, chúng ta có thể bảo toàn hay không, quan trọng nhất, đúng là không được để lộ ra sơ hở, cái tên họ Thẩmkia được để tâm, cái thân thuộc với vua này, là cổ kim không có, sự tình bại lộ, chỉ sợ sau một khắc, chính là cấm quân xuất động, áp chế Tuyền Châu, đến lúc đó, chính là chó gà không tha.

Trương công công rung mình một cái, kỳ thật hắn sớm dự liệu được, sẽ có hậu quả như vậy, chỉ là, lúc này trải qua Thôi Giản nói, lại cũng hiểu được, có chút nghĩ mà sợ, không nhìn được, nói:”Nếu ai phá hỏng công việc, cấm quân chưa đến áp chế, nô gia cũng sẽ giết hắn trước.

Mọi người đương nhiên không dám nói gì, cũng biết sự tình đến tình trạng hôm nay, đã không có đường quay về.

Cả Tuyền Châu, vẫn hồi hã như cũ, hải thương, thương nhân bên ngoài không ngừng lui tới, nơi bến tàu kia chông chấthàng hóa, làm kho hàng tràn đầy, kiệu phu tới lui tại cầu tàu, đang dỡ hàng, nơi xa hơn, chính

là biển cả sóng vỗ lẫn tăn, từng chiếc từng chiếc thương thuyền bỏ neo trên mặt biển, vãi bạt bao bọc xung quanh, nhìn mãi không tới cuối cùng.

Mấy người giáo úy mặc thường phục cầm giấy bút trong tay, bắt đầu vẽ bản đồ tại các nơi bến tàu, đo vẽ bản đồ là chuyện cơ bản của các giáo úy, tuy nói lúc này đo vẽ bản đồ, khi ra tới bản vẽ, cũng không chính xác, nhưng vẽ ra cũng không quá rời rạc.

Bọn hán bắt đầu vẽ rất chân thành, tường tận, có đôi khi, còn muốn xuất ra thước đo, đến tính toán thoảng một tý, ghi số dữ liệu đại khái trên bản đồ.

Chỉ là, bọn hán không biết, tại phía sau bọn hán, sớm đã có người theo dõi, đều là một ít hán tử ăn mặc bộ quần áo thanh sam kiểu kiêu phu, ở chỗ xa xa, nhìn rất lâu, một người trung niên đầy vẻ thơ văn đang ngồi uống trà, hán có một chòm râu dê khá dài, sắc mặt có chút tái nhợt, có chút yếu đuối, không biết, còn tưởng là một Thư sinh, ngồi một hồi, có một hán tử thanh sam vội vàng chạy tới, nói: "Triệu chủ sự..."

"Đã điều tra xong chưa?"

"Đại khái cũng không xê xích gì nhiều, chỉ biết là, những người kia từ khách điểm đi ra, liền phân tán đến tất cả bến tàu, ghi những thứ gì, các huynh đệ muốn đi tới xem, cũng không thấy rõ, giống như không phải ghi chữ, tiểu nhân ở chỗ thương nhân đại Thực, lại xem qua loại dấu hiệu này, đoán không sai mà nói, những người này, có lẽ là đang ghi chép hàng hóa đi ra đi vào."

Triệu chủ này sự nhẹ nhàng đặt bàn tay ở trên bàn, nói: "Đúng rồi, họ Thẩm muốn tra thuế, đương nhiên phải nhớ cái này, lúc này, trước tiên là ghi nhớ đại khái hàng hóa, đến lúc đó nhất định là muốn mượn cái này làm khó dễ."

Hán cười nhạt một tiếng, nói: "Cứ để bọn hán đi ghi chép, không cần phải để ý tới, cũng không phải ngăn cản, hồi phủ báo cho lão gia, thông báo tất cả việc ở đây."

Hán tử thanh sam nhận được mệnh, chấp tay rời đi, Triệu chủ sự này vẫn uống trà như cũ, ánh mắt ngăm nhìn một điểm sóng vỗ xa xa, không nhìn được, lẩm bẩm nói: "Tuyền Châu như vậy thật tốt, họ Thẩm quá không thức thời rồi, đến lúc đó, không thiếu được việc thoảng giầy vò một tý, đáng tiếc, đáng tiếc."

.....

Lương Tín chỉ là sương quân Ngu hầu, chuyện xui xẻo này đối với hán, thật sự không quá quan trọng, cũng không được trên cấp coi trọng, vì không có cửa cái chèo chống, cho nên cái Ngu hầu này đã làm trọn vẹn bảy năm, dậm chân tại chỗ cả đời là việc khẳng định.

Bến cảng Tuyền Châu có nhiều hơn mười nơi, phân bố tại ba cái vịnh, vừa vào trong đêm, đứng ở bên cạnh bờ, liền có tiếng thủy triều và sóng đánh nổ vang, nghe đến quen cả tai, hôm nay, tuy trên biển không gió, nhưng tại đây, trực đêm trên cầu tàu, cũng là một việc rất vất vả.

Bảy tám sương quân lười biếng mà núp ở trên cầu tàu, thủy triều kia tràn ra khắp nơi, xa xa là hải đăng Tuyền Châu, cao chừng vài chục trượng, ngọn lửa hùng hực chập chờn thiêu đốt, làm cho người ta sinh ra một chút tình cảm ấm áp.

Lương Tín thấp giọng mắng vài câu, lấy hồ lô rượu bên hông ra, lắc lắc, thở dài, hướng sương quân bên người hỏi: "Có người nào còn rượu không, cho ta hai phần."

Tất cả mọi người lắc đầu, một người trong đó nói: "Đại nhân, mấy ngày trước đây, không phải nghiêm lệnh gác đêm không được uống rượu rồi sao? Các huynh đệ không dám."

Lương Tín thở phì phì, nói: "Bọn họ là ăn no rồi việc, làm quan, trong đêm ôm bà nương ngủ, đương nhiên không cần uống rượu, chúng ta tại đây, một nơi đầy lạnh lẽo, thủ cả một đêm, không có rượu, còn muốn để cho người sống hay không?"

Phát vài câu bực tức, cũng hiểu được không thể uống, liền ngồi xuống tại cầu tàu, dựa cọc gỗ ngủ gật, chờ hán mê mẩn mơ màng, khi tỉnh lại, liền nghe được có một sương quân đang gọi hán: "Ngu hầu... Ngu hầu..."

Lương Tín giận dữ hỏi: "Rõng cái gì?"

Lần này, tất cả mọi người đã bị đánh thức, sương quân bị chấn kinh kia dùng tay chỉ chỗ sâu trong biển cả ở phía xa: "Mau nhìn, đó là cái gì?"

Lương Tín lười biếng đưa mắt qua, tinh thần lập tức tập trung, sương mù bốc lên trên mặt biển, tiếng sóng giống như rống, trong màn đêm, mượn hải đăng và ánh sao, lơ mơ có từng chiếc từng chiếc thuyền, xuất hiện theo màn đêm, một con thuyền... hai chiếc... bảy chiếc... Nhìn không tới cuối cùng.

Thuyền? Lương Tín nháy mắt, liền phủ nhận, đây không phải là thương thuyền, mấy cái vịnh cảng Tuyền Châu, ở trong đêm, đều thương thuyền thông hành, muốn tập hợp với nhau, ít nhất cũng phải đợi cho sáng sớm ngày hôm sau đi vào, những cái này, không phải thương thuyền.

"Không tốt, hải tặc..." Lương Tín kêu to, đã có thể chứng kiến một con thuyền cực lớn, đang vọt tới hướng chỗ cầu tàu này, đến gần biển lại vẫn không hạ buồm xuống, mượn gió biển di động cực nhanh, Lương Tín cơ hồ có thể chứng kiến mạn thuyền loang lổ ngăm đen, thân thuyền rẽ sóng, mở ra một đạo bọt nước, nhanh chóng khuếch tán đi ra.

)

511. Chương 497: Người Đâu Mất Rồi

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 497: Người đâu mất rồi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lập tức, mưa tên đầy trời bay vọt tới từ trong bóng tối, Lương Tín kinh hãi, đã là hoảng sợ đến mức, ngay cả chạy cũng đã quên, dĩ vãng, vùng biển Tuyền Châu cũng có hải tặc.

Nhưng Tuyền Châu là trọng địa, hải tặc tầm thường nào dám làm càn, lớn mật đến mấy cũng không quá đáng, chỉ chờ đợi thương thuyền xuất cảng, ra bên ngoài vịnh, về sau mới động thủ mà thôi, hải tặc dám tập kích Tuyền Châu, đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến.

Mưa tên soạt soạt rơi vào cọc gỗ, trên cầu tàu, một mũi tên xuyên thấu qua một người sương quân bên cạnh Lương Tín, sương quân này bưng kín miệng vết thương, kêu một tiếng, lập tức lặn xuống biển cả, không thấy bóng dáng.

"Chạy!" Lương Tín rốt cục cũng kịp phản ứng, liền chạy lên phía trước, rồi sau đó là kêu rên, chạy như điên, gió biển tanh mặn rất nhanh bị mùi tanh của máu lấn áp, nhưng hắn không quên kêu to: "Hải tặc tập kích cảng!"

Ban đêm, thuyền hải tặc rậm rạp chằng chịt tiến thẳng vào bến cảng Tuyền Châu, thuyền lớn buông neo, hoặc trực tiếp đáp tại cầu tàu, vô số người rậm rạp chằng chịt, mang theo đao thương xông lên cầu tàu, xông lên bến tàu, nhảy vào kho hàng.

Trên cửa thành Tuyền Châu đóng chặt, các điểm đốt đuốc lên, quân coi giữ còn chưa phản ứng, hải tặc mang theo một đồng thang, liền sát nhập vào thành.

Chỉ huy sương quân địa phương chống cự một chút, thật sự không thủ được, đành phải bỏ qua đạo phòng thủ này, rút quân cố thủ trong thành, trong thành cuối cùng cũng vững chắc, nhưng mấy chục nơi bến cảng bến tàu bên ngoài thành Tuyền Châu, toàn bộ đều rơi vào tay hải tặc.

Thụy Tường khách điểm ngay tại bên ngoài tường thành, một đội hải tặc giết đỏ cả mắt xông vào, lại phát hiện cả khách điểm đúng là vườn không nhà trống, một hải tặc cầm đầu mặt màu đồng run rẩy một chút, giờ trường đao đầy máu, đá cái bàn, hung dữ nói: "Người đâu?"

Một hải tặc nói: "Không phải là đã chạy rồi đấy chứ?"

Thủ lĩnh kia lắc đầu, trong đôi mắt lộ ra một cơn tức giận, nói: "Nếu chạy, vì sao cả khách điểm đều chính tề như vậy? Không xong, có lẽ bọn hần sớm biết tin tức, trước đó đã chuẩn bị kỹ càng, các huynh đệ, theo ta đi truy đuổi."

Từ khách điểm đi ra, ngoài thành Tuyền Châu, khắp nơi đều là ánh lửa, tiếng sợ hãi thét lên và tiếng nhe răng cười nối liền không dứt, bên ngoài thành, phần lớn đều là thủy thủ và thương nhân, phần lớn gia quyến đều an bài ở bên trong thành, những thủy thủ và thương nhân này, lúc ở bên ngoài đã phát hiện không đúng, thế nhưng, cũng không phải người đơn giản có thể động đến, đều lấy vũ khí ra, kháng cự hải tặc.

Thăng đến hừng đông, hải tặc mới giống như thủy triều rút khỏi Tuyền Châu, chạy nhanh vào trong nước, thu hoạch cướp bóc được một đồng lớn hàng hóa, thông dong rời đi.

Thôi phủ, sáng sớm, liền có người thần sắc vội vàng đi vào, ngay ở phía trong chánh đường Thôi phủ, có người ở một đêm, đều bất an mà chờ tin tức, nhìn thấy có người tiến đến, tất cả mọi người bỗng nhiên đứng dậy, ngay cả Thôi Giản cũng không ngoại lệ, đặt câu hỏi đầu tiên chính là Thôi Viêm, Thôi Viêm gấp gáp khó khăn nói, nói: "Thế nào, Thẩm Ngạo đã chết rồi sao?"

Người nọ sắc mặt uể oải, cúi đầu nói: "Không thấy."

"Không thấy?" Tất cả mọi người hít một hơi khí lạnh.

Thôi Giản hung hăng mà vỗ cái bàn, nói: "Làm sao lại không thấy? Người nói rõ ràng."

"Tiểu nhân cũng không biết, chỉ biết là, thời điểm đám hải tặc xông đi vào, cả khách điểm không có một người nào, mà đến cả cái bàn, đều không có dấu vết dịch chuyển, nên không phải vội vã đào tẩu, về sau có mấy huynh đệ sợ trong khách sạn kia đào hầm, cũng gọi người sưu tầm qua, không có cái gì, hơn hai trăm người, một người cũng không trông thấy bóng dáng."

"Làm sao có thể?" Thôi Giản ngạc nhiên, chậm rãi nói: "Trong phủ không phải đã sai người đi nhìn chăm chăm bọn hần rồi sao? Ban ngày vẫn còn, về sau cửa thành đóng, bởi vì trong đêm, sợ hải tặc ngộ sát huynh đệ nhà mình, mới triệu hồi bọn họ về. Nói như vậy, họ Thẩm kia sớm biết động tác của chúng ta, ngay tại sau khi trời tối, đã đem người bỏ chạy rồi? Cũng không đúng, bên ngoài cửa thành, không phải sẽ đóng lại ngay trong đêm sao?"

Trương công công nói: "Bên ngoài thành không thể so với trong thành, tuy nói đóng cửa, nhưng có một con sông dẫn ra bên ngoài thành, bình thường có rất nhiều hàng hóa, đều là thông qua sông kia, dùng sông thuyền vận chuyển từ bến cảng vào thành, sông kia vào ban đêm, cũng sẽ không nghỉ, chớ không phải là đi từ nơi ấy đấy chứ?"

Thôi Giản hung hăng vỗ bàn, lại ảo não nói: "Thất sách, thất sách! Hiện tại làm ra sự tình bực này, người lại chạy mất, chúng ta còn có thể động chân tay sao?"

Ngược lại, Hồ Hải kia giờ phút này lại trấn định tự nhiên nói: "Sợ cái gì, chạy thì chạy, nếu không ai có chứng cứ, nói chúng ta dẫn sói vào nhà, họ Thẩm kia có thể làm gì chúng ta bây giờ? Còn nữa, lúc này đây, hải tặc tập kích cảng, vừa vận cũng có thể đổ lên trên người họ Thẩm, nói hần vừa đến Tuyền Châu làm khâm sai, liền bị người người tại đây oán trách, rất nhiều thương thuyền không cam lòng, tụ tập thành hải tặc, về phần những hải thương xúi giục hải tặc kia, tùy tiện bịa đặt mấy người là được."

Nói ngắn lại, là phải cho triều đình biết rõ, họ Thẩm ở lại Phúc Kiến lộ bên này, tương lai sẽ còn xảy ra đại sự, triều đình bên kia, lại mời chư vị đại nhân ra một phần lực, chẳng lẽ hoàng thượng còn mạo hiểm, bốc lên sơ suất to lớn, bỏ mặc hần ở chỗ này, chọc vào rắc rối sao?

Hồ Hải vừa nói như vậy, tất cả mọi người liền trấn định lại, Trương công công nói: "Đúng, xử lý theo như ý tứ này là tốt nhất, họ Thẩm giết hay không, đều không quan hệ, chỉ cần khiến cho hần rút ra khỏi Phúc Kiến đường, cái gì cũng dễ nói."

Thôi Giản định thần, do dự một chút, nói:”Cũng không biết Thảm Ngạo kia chạy đi nơi nào.

Hắn vừa nói như vậy, Hồ Hải biến sắc, bỗng nhiên đứng dậy, nói:”Hứng Hóa quân!

Trương công công cũng lại càng hoảng sợ, nói:”Nếu nô gia là hắn, tám phần cũng là chạy hướng Hứng Hóa quân bên kia.

Trong nội đường thoáng chốc ong ong nghị luận, sắc mặt rất nhiều người càng khó coi hơn, Hồ Hải nói:”Thật sự để cho hắn chạy tới Hứng Hóa quân, lại để cho hắn không chế được thủy quân Hứng Hóa, dựa vào hành vi của hắn ngày xưa, nhất định là muốn đưa quân tới đây.

Thôi Giản ngơ ngác nói:”Tuyệt không thể để cho hắn không chế được Hứng Hóa quân, đem qua hắn đi, Hứng Hóa quân cách Tuyền Châu khá xa, nhanh nhất cũng phải tốn ba bốn ngày thời gian, bọn hắn không có thuyền biển để ngồi, nếu đi đường biển, chỉ cần một ngày sẽ liền đến.

Nhanh, cầm giấy bút đến, ta ghi một phong thư cho chỉ huy Hứng Hóa quân, trực tiếp nói với hắn, bảo hắn, vô luận như thế nào, cũng tuyệt đối không thể để họ Thảm lừa gạt, chỉ cần có người tự xưng khâm sai đi qua, lập tức bắt trước rồi nói sau.

Thôi Giản dùng lối viết thảo một phong thư, gọi người lập tức truyền đi Hứng Hóa, làm xong toàn bộ sự tình, mới thở dài một hơi, nói với chúng nhân:”Mọi người không cần phải lo lắng, họ Thảm không có bản lĩnh thông thiên, chỉ cần chúng ta báo tin trước, chỉ huy Hứng Hóa quân bên kia còn không thể đề phòng sao? Chỉ cần có đề phòng là tốt rồi, họ Thảm không trở mình được, cho dù hắn là rồng sang sông, Phúc Kiến lộ chúng ta cũng không phải địa phương để hắn giương oai.

Vừa nghe Thôi Giản nói như vậy, mọi người mới an tâm một ít, nhịn thức không ngủ một đêm, người quen sống an nhàn sung sướng, sao có thể chịu nổi? Nguyên một đám đã muốn ngáp, ào ào cáo từ đi ra ngoài.

)

512. Chương 498: Giết Không Tha

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 498: Giết không tha

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Người ngoài đều tản đi, Thôi Giản gọi Thôi Viêm đến bên cạnh, đánh giá thằng cháu này, chậm rãi nói:”Người đi ghi một phong thư cho phụ thân ngươi, chuyện đã trải qua, đều nói cùng hắn.

Lập tức thở dài, nói:”Đều nói Thảm Ngạo kia là kẻ dối trá, không thể tưởng được, quả nhiên là người thuộc dạng cá chạch, cũng thế, tha hắn một lần trước, chỉ cần hắn chịu ngoan ngoãn trở lại kinh, cũng không so đo với hắn.

Thôi Viêm cười cười, nói:”Thời điểm ở kinh thành, còn thường xuyên nghe người ta nói hắn lợi hại đến cỡ nào, đến Tuyền Châu này, lại chạy trốn chết, haahaahah.

Thúc cháu nói một hồi, đều tự tản đi.

Bầu trời mưa phùn bay bay, đại doanh thủy trại Hứng Hóa gần Trữ Hải trấn, bốn phía Trữ Hải này đều có doanh trại quân đội tọa lạc, cách đó không xa, càng có bến tàu, cầu tàu, từng lúc đều có thủy sư chiến thuyền xuất nhập, chỉ là, hôm nay trời mưa, không có chiến thuyền đi ra.

Hứng Hóa quân một trong số không nhiều thủy quân trên biển của Đại Tổng, ngoại trừ một Ba Hải thủy quân, chỉ còn lại có Hứng Hóa quân, Hứng Hóa quân biên chế tám ngàn người, chỉ là, các tướng lĩnh cũng lĩnh tiền khổng, bởi vậy nhân số chính thức chưa hẳn nhiều như vậy, hơn nữa phần lớn chiến thuyền đều là lâu năm thiếu tu sửa, các chỉ huy cũng không tâm bận tâm cái này, bởi vậy càng bị tàn phá, ngẫu nhiên tiêu diệt một chút hải tặc rải rác, còn không sai biệt lắm, thật sự kéo ra ngoài đánh với hải tặc xịn, sẽ chính thức tổn thương gân cốt.

Bên trong thủy trại đều là đám người lười biếng, cơn mưa trút xuống như vô cùng vô tận, ngẫu nhiên có binh lính đi ra trạm canh gác, chỉ ôm lấy đao thương trong tay, ngáp dài.

Về phần trong đại doanh, thì càng tản mạn hơn rồi, khắp nơi đều là uống rượu bài bạc, dù sao quan trên cũng không quản, càng không rảnh để ý tới, ví dụ như chỉ huy đại nhân kia, sáng sớm liền từ Trữ Hải trấn, gọi mấy doanh kỹ tới, mua vui bên trong lều lớn, cái tà âm kia, nghe mà làm cho tâm người ngứa ngáy.

Chỉ huy đại nhân đã như vậy, người phía dưới cũng càng vui vẻ hơn, mặc kệ mọi việc mới tốt, dù sao cũng không cần thao luyện, mọi người tự mình tìm chút ít việc vui.

Những thủy quân này cũng bất chấp tất cả, đều là tụ tập thành đàn ở phía trong phòng đánh bạc, cũng có phát sinh việc đánh nhau, liền đi ra ngoài, đánh người chết ta sống trong đất lầy lội, những người khác đuổi theo, đến cổ vũ, vỗ tay bảo hay, phi thường náo nhiệt.

Đãi ngộ thủy quân tuy nói kém với cấm quân, nhưng so với sương quân thì vẫn tốt hơn nhiều lắm, hơn nữa, ngày thường còn có chất béo, nếu làm quan không thể khấu trừ quân lương, có khi còn có thể phát tiền rải rác xuống, cho nên thời gian trôi qua mọi người coi như không tệ, không đến mức quần bách.

Dù sao thủy quân cũng có chất béo dày, không giống sương quân, không có gì để kiếm ăn, thủy quân lại bất đồng, đi ra ngoài một vòng, có trời mới biết có thể kiếm được bao nhiêu hải thương hiệu kính, ngẫu nhiên đi ra ngoài, bốn bề vắng lặng, chứng kiến thuyền biển lạc đàn, chính là thoáng chém giết một tý, cũng không có ai quản, đến chỉ huy, thì càng phải như vậy, nếu không thể từ nơi này kiếm tiền, mấy hải thương Tuyền Châu, hàng năm còn phải đưa một số bạc đến, so với triều đình còn đúng giờ hơn, mỗi tháng ba nghìn quan, một văn không ít.

Mọi người có tiền, đánh bạc này thịnh hành rất nhanh, bầu không khí bài bạc của Phúc Kiến lộ bên này rất mạnh, cho nên bên kia vừa đánh nhau xong, mọi người vỗ vỗ bờ mông, đều tự trở lại phòng đánh bạc, cả hai người đánh nhau kia, vừa rồi còn mặt đỏ tới mang tai, sau một khắc, cũng đều tức giận mà tham dự vào ván bài.

Đại Lý là một Đô đầu, Đô đầu này tai to mặt lớn, luôn cười tủm tỉm, so gian thương với kia, cười càng gian hơn, đang đưa xúc xắc trong tay, miệng vẫn còn kêu to: "Người mua rời tay, Trần Nhị, nhanh đặt cược, do dự cái gì, tất cả mọi người chờ người đó!

Mọi người cũng đều mắng Trần Nhị kia, Trần Nhị đặt tiền xuống, nắp xúc xắc còn chưa mở ra, bên kia đã có người vội vàng chạy vào, nói với Đô đầu: "Đại nhân... có... có người..."

.....

NEW.....

Đô đầu phụt lên đầy mùi rượu, hùng hùng hổ hổ nói: "Gọi... kêu to cái gì? Không thấy đại gia đang giết tứ phương, sắp thắng được tiền rồi sao?

"Có... có người đến, nói là khâm sai, ngay tại bên ngoài, tùy tùng không ít..."

Nghe được tin tức này, Đô đầu rốt cuộc cũng ngồi không yên, bùm lấy cái nắp, nói: "Ai cũng không được mở, chờ ta trở lại!

Vốn định đi thông báo chỉ huy đại nhân một tiếng, nhưng cửa bên kia kêu rất gấp, chỉ huy đại nhân vẫn còn đang làm việc vui, liền một mặt sai người đi thông báo, một mặt mang theo vài người đi cửa.

Đến cửa, đám sương sáng sớm còn chưa tan đi, liền chứng kiến bên ngoài, quả nhiên là một hàng giáo úy mặc áo giáp, nghiêm nghị đứng, bị sương mù làm ướt hết cả đao, một người cưỡi ngựa, mặc áo tím, buộc đai lưng bằng ngọc, trên đầu có Thất Xà tiến hiên quan, lớn tiếng nói: "Nhanh mở cửa, có thánh chỉ!

Đô đầu do dự một chút, cũng biết khâm sai này đến Lai Phúc lộ một chuyến để làm cái gì, hôm qua chỉ huy đại nhân còn nói về chuyện này, nói là khâm sai đã qua Tuyên Châu, bảo mọi người bên dưới, mấy ngày nay, mặc kệ nghe được cái tin tức gì, cũng không cần để ý.

Người phía dưới đã giận dữ, quát: "Thật to gan, dám kháng chỉ bất tuân? Đây là đại họa xét nhà diệt tộc, mở cửa.

Đô đầu vẫn còn khó xử, đứng nhiều cái Ngu hầu tới, mọi người thương lượng thoáng một tý, cảm thấy chuyện này còn phải để chỉ huy đại nhân quyết định, lập tức gọi người đi thúc, cẩn rằng, coi như lời người bên ngoài nói là không khí.

Người cười ngựa bên ngoài cửa chỉ cười nhạt một tiếng, bĩu môi về hướng mấy giáo úy sau lưng, chậm rãi nói: "Xem ra có người không tin xét hậu quả nhà diệt tộc, người tới, niệm cho bốn quan.

"Tuân mệnh!" Một người giáo úy trong đó ôm quyền, lập tức xuất ra một danh sách đến, nguyên một đám thì thầm: "Hoàng thiên thừa vận, Chương Châu nhân sĩ, nhà có cha mẹ, chết ba, hiện định cư ở Chương Châu Long Khê, Chu Hải, Nam Kiếm Châu, nhân sĩ trấn Đông Tân, có một người mẹ, bảy người huynh đệ, chết hai, huynh đệ phân bố ở Tuyên Châu, Nam Kiếm Châu, thê tử hiện định cư ở Long Khê...

Nguyên một đám danh sách niệm ra, niệm một lần tất cả bối cảnh từ chỉ huy đến Ngu hầu.

Đô đầu nghe được một nửa, đứng là nghe được tên của mình, cha mẹ bản thân thê nhi đều được nhớ rõ ràng rành mạch, một chữ đều không sót, trong lòng không khỏi mát lạnh, bên kia, mấy Ngu hầu sợ tới mức mặt như màu đất, nói: "Đô đầu, mở cửa ra, không mở cửa, chính là kháng chỉ, sẽ xét nhà diệt tộc.

"Người ta là Thái Phó gia tăng Quốc công, lại là khâm sai, càng dẫn theo thánh chỉ đến, hiện tại không mở cửa, đến lúc đó hấn quay đầu trở về, mang binh đi bắt gia quyến chúng ta, cái này có thể sinh sống tốt hay sao?

Đô đầu hơi chút do dự, lập tức hiểu quan hệ lợi hại, sự tình Tuyên Châu bên kia là của bên kia, tuy nói thủy quân bên này, hàng năm cũng có thể cầm chút ít tiền hải thương hiếu kính, nhưng so sánh cùng với tánh mạng một nhà già trẻ, thật sự là cái rắm cũng không phải.

Phía dưới đã có người hô: "Ta đếm ba tiếng, nếu không mở cửa, bốn quan lập tức đi, chỉ là, đến lúc đó, đừng hối hận!

"Một...

"Hai...

Cửa liền mở rộng ra.

Thẩm Ngạo vung tay lên: "Vào doanh!

Ba trăm danh giáo úy tiền hô hậu ủng, Thẩm Ngạo ghim ngựa đi vào trong doanh, lúc này, đám thủy quân nghe được động tĩnh bên này, ào ào lách ra, tự động nhượng một cái lối đi cho Thẩm Ngạo, vừa mới lạ vừa sợ hãi nhìn vị khâm sai này, lại nhìn giáo úy bên người khâm sai kia, nguyên một đám tay khoác lên trên chuôi đao, nón Phạm Dương dưới ánh mặt trời lờ lờ đầy quanh mang, mỗi khi đi một bước, liền có tiếng kim loại ma sát truyền tới, vô cùng có uy thế.

Mấy cái đầu và Ngu hầu ào ào tới, nói: "Bái kiến khâm sai đại nhân." Nói xong, liền quỳ tại trước ngựa Thẩm Ngạo, thở mạnh cũng không dám ra.

Thẩm Ngạo không liếc nhìn bọn hấn, trên mặt hờ hững, liếc nhìn đại doanh thủy trại chung quanh, chậm rãi hỏi: "Chỉ huy ở nơi nào?

"Chỉ... Chỉ huy đại nhân...

"Đi gọi, nói cho hấn biết, bốn quan kiên nhẫn có hạn, chỉ cho hấn thời gian nửa nén hương, kéo dài thời hạn, không đến, giết không tha!

Câu này, thật sự là còn oai hơn cả chỉ huy đại nhân viên mặt hất hàm sai khiến, hết lần này tới lần khác, những người này chỉ nghe theo kiểu ra lệnh đó, nếu người ôn tồn nói, nói không chừng người ta còn xem thường người, quân lệnh đưa ra thoáng một tý, lập tức có người ngoan ngoãn đi thông báo.

Chỉ huy Hoàng Quan Dụ quan bên kia đang ôm mỹ nhân ngủ say, sớm có người đến báo, nói là khâm sai đến rồi, hần rồi đột nhiên giật mình, không nhận được, hỏi: "Khâm sai... không phải đã đi Tuyền Châu rồi sao?"

Lập tức nghĩ nghĩ, nói: "Không cần để ý đến hần, nơi này là Phúc Châu đường, họ Thẩm tính toán là cái gì." Vì vậy cố ý không ra ngoài doanh, đến lúc đó truy cứu, cùng lắm thì nói mình không biết.

Lúc này, lại có người đến báo, nói là có người mở cửa, khâm sai đại nhân đã vào được, Hoàng Quan Dụ giận dữ, nói: "Không có quân lệnh của bốn tướng, là người nào dui mù mở cửa."

Lúc này, hần lại ngồi không yên, vốn định dẫn người đi ra ngoài, nhưng do dự một chút, lại ngồi xuống lần nữa, hần đột nhiên ý thức được, lúc này tuyệt đối không thể đi nghe thánh chỉ, nghe xong thánh chỉ, nếu không tuân, thì phải là kháng chỉ, không nghe, còn có đường sống quay về.

Hoàng Quan Dụ quan vụng trộm kêu mấy tâm phúc tiến vào doanh, đang muốn phân phó vài câu, bên ngoài lại có tin tức, nói là khâm sai đại nhân mời chỉ huy lập tức đi qua, nếu trong nửa nén hương không đến, sẽ giết không tha.

"Giết không tha! Hần tính toán là cái gì!" Hoàng Quan Dụ quan cười lạnh một tiếng, chính mình dầu gì cũng là đại tướng thống binh nhiều năm, hoạt động đầu đao liếm máu cũng làm không ít lần, cầm một câu giết không tha, đã muốn dọa chính mình, cái kia họ Thẩm cũng quá xem nhẹ chính mình rồi, đã quyết định chủ ý, chính là không đi, nhìn xem hần có thể làm như thế nào.

Qua nửa nén hương thời gian, lại có người đi tới, vẫn là thúc giục Hoàng Quan Dụ quan đi qua, Hoàng Quan Dụ quan bên này cũng tụ tập mười mấy người tâm phúc, những người này đều là người mang đến từ quê quán, cho bọn hần nhiều lợi lộc, là người vô cùng trung thành, lúc này Hoàng Quan Dụ quan cũng có một chút lo lắng, mặc thẳng áo giáp vào, cười lạnh nói: "Đi, đi xem khâm sai này là bộ dáng gì."

Khí thế ngang nhiên mang người đến cửa, bên này đã là đông nghịt người tụ lại, đám thủy quân vừa thấy được Hoàng Quan Dụ quan, toàn bộ đều nửa quỳ, ào ào nói: "Bái kiến chỉ huy đại nhân."

Thẩm Ngạo và giáo úy đứng, còn có cả Hoàng Quan Dụ quan và mười mấy người tâm phúc, song phương như hạc giữa bầy gà, liếc nhìn đối phương, Hoàng Quan Dụ quan cười ha ha một tiếng, chấp tay dạo bước đi qua, trong miệng có lẽ là rất khách khí: "Khâm sai đại nhân giá lâm, Hoàng mỗ không tiếp đón từ xa, thứ tội, thứ tội."

Thẩm Ngạo không nói lời nào.

Hoàng Quan Dụ quan mang theo tâm phúc, tiếp tục đi lên phía trước, trong miệng tiếp tục nói: "Cứ nghe khâm sai đại nhân đốc thúc ngành hàng hải Tuyền Châu, tại sao có thể có hào hứng đến Hứng Hóa quân, Hứng Hóa quân chúng ta không thể so với Tuyền Châu, là địa phương bản cùng, chiêu đãi không chu toàn, mong khâm sai đại nhân bao dung, tha thứ."

Thẩm Ngạo vẫn không nói lời nào, một đôi tròng mắt hờ hững nhìn chằm chằm vào Hoàng Quan Dụ.

"Khâm sai đại nhân không nói lời nào, chắc là không hài lòng?" Hoàng Quan Dụ đã xác nhận, khâm sai trước mắt này, cũng không gì hơn kiểu da mịn thịt mềm, làm cần cười lớn một tiếng, thời điểm cách Thẩm Ngạo mấy trượng, thanh âm bỗng nhiên trở nên lạnh lùng: "Khâm sai đại nhân, chúng ta vào trong đại trường ngồi một chút, tiểu nhân cho đại nhân dùng cơm tẩy trần, như thế nào?"

Thẩm Ngạo lúc này mới mở miệng, ngữ khí đậm mạc hỏi: "Người chính là chỉ huy Hứng Hóa thủy quân, Hoàng Quan Dụ?."

Hoàng Quan Dụ nói: "Đúng là tiểu nhân."

Thẩm Ngạo cười cười: "Bốn quan bảo người tới đón ý chỉ trong nửa nén hương, vì sao qua một nén nhang mới đến."

Hoàng Quan Dụ không hề sợ hãi, nói: "Tiểu nhân có việc tư phải xử trí."

Thẩm Ngạo vui vẻ càng đậm: "À, có việc tư, Hoàng chỉ huy có việc tư, thật sự là rất quan trọng, ngay cả thánh chỉ cũng có thể coi như không đáng lo..."

Hắn vừa dứt lời, mắt mãnh đóng lại liệt một cái, nói: "Đại Tổng trong mắt ngươi là cái gì, thiên tử trong mắt ngươi là cái gì? Ngươi thật to gan, dám chậm trễ bổn quan, đến đây! Bất, ai dám kháng cự thiên binh, giết chết ngay tại chỗ!"

Phía sau, giáo úy đã không kềm nén được, chữ bất phát ra, thói quen phục tùng bên trong đầu, làm bọn hắn lập tức rút nho đao bên hông ra, rầm rầm, dũng mãnh tiến ra từ sau lưng Thẩm Ngạo, chỉ giây lát, liền có bảy tám chuôi đao chỉ hướng Hoàng Quan Dụ.

Trầm mặc...

Tất cả mọi người lặng ngắt như tờ, Hoàng Quan Dụ còn không có kịp phản ứng, triệt để bị hồ đồ, tâm phúc phía sau hắn lúc này mới kịp phản ứng, cũng ào ào rút đao, chỉ nghe Thẩm Ngạo thản nhiên nói: "Động đao binh, đúng là mưu phản, giết!"

Đáng thương, những tâm phúc kia vẫn còn do dự, đao vừa rút ra một nửa, lộ ra nửa thanh, liền có nhiều đội giáo úy xung phong liều chết xông vào, vung đao chém giết, trong lúc nhất thời, mưa máu đầy trời, mười mấy người thân thể phân biệt, còn lại đều bị vây vào giữa, sợ hãi cầm đao tự bảo vệ mình, nhưng không chịu nổi giáo úy nhiều người, lại hiệu lệnh như một.

Giáo đầu bên kia quát to một tiếng mệnh lệnh, lập tức có nhiều đội giáo úy đi đến, xung phong liều chết, chém ra một mảnh đường máu dài hẹp, mấy tâm phúc Hoàng Quan Dụ bị giết đến phát sợ, vội vàng bỏ đao, kêu to gào rú: "Ta đầu hàng... đầu hàng... Khâm sai đại nhân tha mạng!"

Giáo úy hơi do dự, Thẩm Ngạo ở bên kia nói: "Ta nói rồi, động việc binh đao, giết không tha."

Theo từng đợt kêu thảm, mấy người còn lại cũng đều dền tội.

Đám thủy quân sợ tới mức không dám thở mạnh, đến mức này, còn có ai dám nhúc nhích đây, nguyên một đám vùi thấp đầu, coi như không thấy gì.

Một người giáo úy một cước đá ngã Hoàng Quan Dụ, Hoàng Quan Dụ biết đại thể chính mình đã mất, tưởng rằng khâm sai này còn kiêng kị mình, thì ra từ lúc vừa mới bắt đầu, chính mình trong mắt hắn chỉ là con chó chết mà thôi.

Cũng không biết là trong lòng sợ hãi, hay là uể oải, ngoài miệng kêu to: "Họ Thẩm...ta là mệnh quan triều đình, muốn giết, cũng phải có thánh chỉ..."

Thẩm Ngạo cười lạnh, nói với hắn: "Vừa rồi bổn quan nói như thế nào? Thời gian nửa nén hương, kéo dài thời hạn không đến, giết không tha! Hiện tại, cho ngươi thêm một tội trạng, ngươi giết bộ hạ mưu phản, dám động đao binh ở trước mặt khâm sai, cũng chỉ có thể dùng tội mưu phản để xử."

Hắn đi về hướng Hoàng Quan Dụ, quan sát mưa phùn liên tục đập trên mặt hắn, áo tím trên người đã ướt đẫm, Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: "Bổn quan còn muốn nói cho ngươi, mưu phản là sẽ giết cả nhà, trong nhà ngươi có cha mẹ, có ba con trai, đều ở Chương Châu Long Khê, đúng hay không?"

Hắn đứng đó, dáng tươi cười lãnh khốc vô tình, sững sờ, ngẩn người sững sờ nhìn chăm chăm vào Hoàng Quan Dụ quan, tiếp tục hỏi: "Đúng hay không?"

Hoàng Quan Dụ quan lúc này đã thật sự sợ hãi, ngồi trên mặt đất, phịch một cái, thoáng một tý đã quỳ gối dập đầu dưới chân Thẩm Ngạo, nói: "Khâm sai đại nhân..."

Thẩm Ngạo hừ lạnh một tiếng: "Hiện tại mới sợ? Đáng tiếc, đã muộn, người tới! Bắt toàn bộ khâm phạm, tiền vị chỉ huy này lên đường..."

)

513. Chương 499: Đánh Bạc

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 499: Đánh bạc

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đầu lâu Hoàng Quan Dụ bị vớt vào trong nước. một khắc này, thủy quân Hứng Hóa mới kịp phản ứng, cái Thủy trại này đã không còn của họ Hoàng, mà là của họ Thẩm.

Thẩm Ngạo ngồi trên lưng ngựa cao cao, xuất ra thánh chỉ, mọi người quỳ gối ở bên trong đồng nước lầy lội, thở mạnh cũng không dám, đợi ý chỉ niệm xong, Thẩm Ngạo đánh ngựa, chậm rãi dạo bước trong doanh, mưa phùn đánh vào trên mặt của hắn.

Lông mày đều ngưng tụ lại đầy giọt nước, không kịp lau sạch, thanh âm Thẩm Ngạo như chuông đồng, nói: "Kể từ hôm nay, bản khâm sai tiếp quản Hứng Hóa thủy quân, còn có người nào dị nghị?"

Mấy Đô đầu lập tức nói: "Tất cả mọi người tuân theo hiệu lệnh của khâm sai đại nhân, không dám không theo."

Tiếp theo, chính là thanh âm liên tiếp vang lên: "Không dám không theo."

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: "Xếp thành hàng, điểm danh.", gọi người lấy danh sách đến, kiểm lại nhân số, cả Hứng Hóa thủy quân, tính ra là chín ngàn bảy trăm bốn mươi người, bỏ tiền khổng đi, nhân số chính thức chỉ có hơn sáu ngàn bốn trăm người, lại ít một hơn chút so với Thẩm Ngạo tưởng tượng.

Tiếp theo chính là huấn luyện viên, giáo đầu, giáo úy đám bọn họ hòa tan vào trong thủy quân, biên chế có tiểu đội, trung đội, dùng Chu Lâm làm doanh quan, xác định kế hoạch thao luyện, loại phương thức này từ thời điểm kinh đô và vùng lân cận phía bắc cũng đã dùng qua, tự nhiên quen việc dễ làm, cũng không có gì không thể đảm nhận.

Vì để khích lệ sĩ khí, chính là biện pháp kia, cùng lúc nghiêm túc quân kỷ, một phương diện khác, tăng gấp đôi tiền lương, loại biện pháp này, đã dùng qua tại Tư Mã tư, hiệu quả tốt thần kỳ.

Chỉ là...

Thao luyện mấy ngày, Chu Lâm liền nhịn không được mà bực tức, thủy quân bên này, quy củ là bằng không, vô cùng lười biếng, vô luận như thế nào cũng không dễ nổi tinh thần.

Thẩm Ngạo lập tức gọi mấy thủy quân Đô đầu tới, mấy Đô đầu này không dám giấu diếm, nói: "Đại nhân, gấp đôi tiền lương, các huynh đệ đương nhiên vui mừng vô hạn, nhưng..."

"Nhưng mà cái gì..."

Đô đầu ở phía trước ngượng ngùng nói: "Kỳ thật, trước khi đại nhân chưa đến, chất béo thủy quân bên này cũng đã không ít, hải thương bên kia đều có hiếu kính, tuy nói phần lớn là rơi vào trong túi chỉ huy, nhưng là các huynh đệ vẫn còn có thể húp chút nước, hơn nữa, ngẫu nhiên ra biển, lại có thể cướp... quân lương gấp đôi này, còn chưa được các huynh đệ lúc trước lấy được nhiều để vào mắt, hơn nữa, hiện tại thao luyện rất cực khổ, các huynh đệ không dễ nổi tinh thần, đó cũng là chuyện bình thường."

Thẩm Ngạo hiểu, chính là ngại thiếu tiền.

Thẩm Ngạo giơ tay, nặng nề đập bàn, nói: "Bốn quan là khâm sai, giúp các người hướng Binh bộ bên kia đòi hỏi tiền lương gấp đôi, biết rõ mất bao nhiêu miệng lưỡi của ta không? Các người chính là dùng dạng này để trả ơn ta sao?"

Đám Đô đầu không dám giơ lên, nhưng trong lòng, đối với lời Thẩm Ngạo nói, lại không cho là đúng, mọi người vốn ở chỗ này, thời gian trôi qua rất dễ dãi, sau khi khâm sai người đến, không biết chặt đứt bao nhiêu đường tài lộ, chính là lại thêm một phần lương nữa, cũng không có gì dùng.

“Chắc các người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ rồi!”, Thẩm Ngạo cười lạnh liên tục, mấy Đô đầu sợ tới mức trong lòng kêu to không may, hung tính khâm sai này phát ra, có trời mới biết sẽ mang đến kết quả gì, ào ào nói: “Không dám, không dám.

Thẩm Ngạo mãnh liệt đập bàn, nói: “Truyền lệnh xuống, tất cả mọi người xếp thành hàng, tập kết!”, Thẩm khâm sai tức giận rồi...

Thẩm khâm sai muốn giết người rồi...

Thẩm khâm sai muốn giết cả nhà người ta rồi...

Thẩm khâm sai ngay cả chó cũng không buông tha... , cái gì, ngay cả chó cũng không buông tha? Trong nhà hẳn không phải đã có năm kiêu thê rồi hay sao, cái này còn chưa đủ...

Trong lúc nhất thời, cả tòa Thủy trại gà bay chó chạy, Đô đầu và giáo úy ở bên kia đuổi người đi ra, các loại lời đồn đại cũng đều nhanh chóng lan truyền, đợi đến lúc mọi người nhóm đội tốt, thời điểm chứng kiến Thẩm đại nhân chấp hai tay sau lưng, lạnh lạnh đi tới, đều sinh ra cảm giác trình tiết khó giữ được.

Trên mặt Thẩm Ngạo dửng dưng sát khí, nhất là một đôi con mắt, quét nhìn qua, tất cả mọi người không tự chủ được mà gục đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào.

“Thiên hạ này là của Đại Tổng!

“Các người ăn uống lĩnh quân lương, cũng đều là triều đình cho.”

Nuôi binh ngàn ngày, dụng binh một giờ, hiện tại chính là thời điểm triều đình dùng các người, đều ưỡn ngực đứng thẳng cho bốn quan, nhanh!

Nhưng đám thủy quân vẫn ủ rũ cúi đầu, nào dám ưỡn ngực lên?

Thẩm Ngạo nặng nề thở dài, nói: “Các người đã mệt mỏi, không thay đổi, bốn quan đành phải...

Thẩm Ngạo dừng ở chỗ này một chút, đám thủy quân giật thót mình, xem ra Thẩm khâm sai đã giận thật rồi, không biết là ai sẽ không may đây?

Thẩm Ngạo kéo dài âm thanh, tiếp tục nói: “Cùng các người đánh cuộc một keo... người đâu, cầm xí ngầu, lọ đựng xúc xắc đến!

Đánh bạc..., tất cả mọi người sững sốt một chút, những thủy quân này am hiểu nhất, đúng là đánh bạc, dù sao cũng có đôi khi ra biển, bên trong ngàn dặm biển cả, không có bất kỳ trò giải trí gì, chỉ có thể dùng đánh bạc để giết thời gian, nếu không, cái thời gian buồn chán dằng dằng kia vượt qua như thế nào?

Còn nữa, Phúc Kiến lộ bên này, đánh bạc sớm đã thành tục lệ, tại đây giống như Tô Hàng, đều là đất kinh doanh, nhưng không có nhiều tài tử như Tô Hàng bên kia, người trục lợi, người mộng đẹp một đêm phát nhanh, tự nhiên nhiều hơn, đánh bạc tự nhiên thành thủ đoạn của người mê phát nhanh.

Nghe được khâm sai đại nhân đánh bạc cùng với mọi người, tất cả mọi người xoa xoa con mắt, trong lòng đều đang nghĩ, thì ra khâm sai đại nhân cũng là người đồng đạo.

Bên ngoài lều lớn, đầu mọi người đông nghịt, đám Đô đầu, Ngu hầu phụ trách lấy tiền, mỗi người một quan tiền, mấy ngàn thủy quân, đó chính là sáu nghìn quan tài phú lớn, những số tiền này đưa vào lều lớn, do mấy Đô đầu và Thẩm Ngạo đánh bạc, Thẩm Ngạo thua, tất cả thủy quân thủy trại, mỗi người lợi nhuận một quan tiền, nếu Thẩm Ngạo thắng, tiền mọi người gom góp được, toàn bộ tịch thu.

Thẩm Ngạo đang đưa cái hộp, rất quen thuộc mà lượn vòng vài cái ở giữa không trung, chiều thức ấy, trong mắt đám Đô đầu, lập tức nhìn ra vị Thẩm đại nhân này là cao thủ, chính là tiểu nhị chuyên môn lắc xí ngầu trong sòng bạc, chỉ sợ cũng không chơi được cái dạng này.

Đợi cái hộp kia hung hăng đập xuống trên bàn, Thẩm Ngạo lạnh lùng cười nói về hướng bọn họ: “Đại, hay là tiểu?

Đám Đô đầu hai mặt nhìn nhau, liền trốn đến bên cạnh thương nghị, người này nói: “Ta xem đại nắm chắc hơn.”

Người kia nói: "Là tiểu cũng không chừng.", thương nghị một hồi, rốt cục cũng thống nhất ra ý kiến, hướng Thẩm Ngạo nói: "Đại."

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng: "Đây là các người nói, không cho phép đổi ý."

Đám Đô đầu cần răng nói: "Tuyệt không đổi ý."

Thẩm Ngạo cười lớn một tiếng, mở nắp, ba xí ngẫu hiện ra, theo thứ tự là một hai bốn, Thẩm Ngạo kêu to: "Một hai bốn, tiểu! Lấy tiền!"

Đám Đô đầu bọn họ thật sự im lặng, đành phải gọi người đi ra ngoài truyền lời, thủy quân bên ngoài nghe được Thẩm đại nhân quát to một tiếng lấy tiền, liền biết đại sự không ổn, nguyên một đám than thở, ào ào nói: "Khâm sai da mịn thịt mềm đều không thắng được, nếu ta ở đó, khẳng định có vận khí tốt hơn so với Đô đầu."

Đám thủy quân như cha mẹ chết, vừa mới ca thán xong, tiếp theo lại là giao nộp tiền lên, tiếp tục đánh bạc cùng với khâm sai, lần đầu tiên thua, lần thứ hai phải gỡ lại, tâm lý dân cờ bạc đại khái đều là như thế, thua nhiều, bọn hắn sẽ an ủi mình, không có việc gì, không có việc gì, thua lâu như vậy, chuyển tiếp theo khẳng định sẽ thắng thôi.

Kết quả, trận thứ ba vẫn không có gì ngoài ý muốn, vẫn là thua, trong lòng mọi người lại càng suy nghĩ, đã thua nhiều như vậy, lại thua tiếp, liền gặp quỷ rồi, lại đến, lại đến đặt tiền, để lấy tiền vốn trở về.

"Ba bốn sáu, đại, chư vị, các người lại thua rồi!", sắc mặt đám Đô đầu đều đã biến thành màu gan heo, liên tục vài chục lần đặt tiền, đúng là chưa bao giờ thắng, xúc xắc là tuyệt đối không có vấn đề, bọn hắn từng kiểm nghiệm qua, tuyệt đối không cho thủy ngân, khâm sai bên này cũng không có vấn đề, nhiều ánh mắt như vậy nhìn, làm sao có thể lừa gạt?

)

514. Chương 500: Ta Là Người Thành Thục

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 500: Ta là người thành thục

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

"Gặp quỷ!" Có một Đô đầu thua đỏ mắt, loại dân cờ bạc này, một khi thua, sẽ gặp nghĩ đến biện pháp mau chóng kiếm lại tiền hơn, ngay từ đầu có lẽ là một quan tiền, về sau liền biến thành năm quan, mười quan, hai mươi quan...

Không có tiền thì làm sao bây giờ? Khâm sai đại nhân quả nhiên là trong kinh ra tới, thấy tràng diện như vậy, cũng không hề keo kiệt, thả ra lời nói, cứ việc đến mượn, cứ viết phiếu nợ, sẽ không cần trả ngay, cứ án lấy tiền lãi phở phờ là được.

Vì vậy, đám giáo úy cầm theo bút, bên ngoài lều lớn đã có mấy chục cái bàn, cứ thế viết ra một phần phiếu nợ, tiếp theo, nguyên một đám thủy quân lại tiếp tục đánh bạc.

Thứ bài bạc này, đã có mở đầu, liền khó có thể thu tay lại, kỳ thật, tất cả mọi người muốn dừng, nhưng ở đâu thể tiếp thu được, tính toán đâu ra đấy xuống, án lấy đầu người, mỗi người đều thua không dưới trăm quan, tiền dư trong tay đều rơi vào trong tay khâm sai đại nhân thì không nói, mỗi người còn thiếu bảy tám chục quan phiếu nợ, nếu không trả hết những tiền này, sau này thật sự là phải uống gió Tây Bắc.

Thẩm Ngạo bên này đại sát tứ phương, tự nhiên là vui mừng vô hạn, đợi những thủy quân kia lại thua vài ván nữa, liền quăng xúc xắc xuống, bĩu môi nói: "Được rồi, hôm nay bốn quan đã chơi mệt mỏi, không chơi nữa."

Lúc này không chơi, những Đô đầu gấp đến đỏ mắt kia đâu chịu đáp ứng? Đều đã quên tôn ti, lập tức có người vỗ bàn nói: "Thẩm đại nhân, ngày hôm nay còn chưa hết, nói như thế nào, không chơi sẽ không chơi sao? Thắng tiền đã muốn chạy đi rồi hả?"

Thẩm Ngạo trừng mắt nhìn gia hỏa không biết trời cao đất rộng này, rất kỳ quái nói: "Bốn quan chính là thắng tiền rồi đi, người có thể làm gì ta, như thế nào? Còn dám đánh người?"

Vừa hỏi như vậy, đám Đô đầu mới ý thức được, vị Thẩm đại nhân này là người nào, người ta nói không chơi, người thật đúng là không thể làm gì hắn, có lẽ hắn làm gì người mới đúng.

Vì vậy mọi người cùng nhau cùng cười, thân mật nói: "Thẩm đại nhân..."

Thẩm Ngạo khoát tay: "Không cần thân thiện, bốn quan thanh liêm, phẩm hạnh cao thượng, ngâm nước bùn mà không nhuộm, không quen các người."

Đô đầu đám bọn họ quả nhiên là chân tay luống cuống rồi, thiếu trên khoản nợ trăm quan, hơn nữa còn cả tiền lãi, dựa vào tiền bọn hắn kiếm được, chính là cả đời cũng khó có thể trả hết.

Một lát sau, đám giáo úy liền đưa đến hai miệng rương, từng xấp phiếu nợ hiện ra tại trước mặt Thẩm Ngạo, Chu Lâm ở một bên không quên nói: "Thẩm đại nhân, tiểu nhân tính toán thô sơ giản lược một cái, cả thủy quân doanh thiếu đại nhân năm mươi nghìn quan."

Thẩm Ngạo nhíu nhíu mày nói: "Nhiều như vậy, có phải là bốn quan đã phát tài rồi?"

Chu Lâm ngạc nhiên một chút, nói: "Đại nhân, xác thực ngài đã phát tài rồi!"

.....

"Người thiếu tiền ta, người cũng thiếu tiền ta, các người thiếu tiền ta, tiền của bản khâm sai, ai dám quyết nợ, ai dám?"

Một xấp lại một xấp biên lai mượn tiền vung lên, lưng Thẩm Ngạo còn thẳng hơn so với cái xào, đám thủy quân nhóm đội, đứng ở dưới ánh hoàng hôn, nguyên một đám thần sắc uể oải, cúi thấp đầu, không dám thở mạnh.

"Bản khâm sai hỏi đám bọn người, ai dám quyết nợ? Dương Đô đầu, người tới nói xem, người có dám quyết nợ hay không?" Thẩm Ngạo cười lạnh nhìn Đô đầu cường tráng trước mặt.

Dương Đô đầu khóc không ra nước mắt, nói: "Không dám..."

"Không cần nói..." Thẩm Ngạo chấp tay trước ngực, cước đạp trên thùng gỗ tràn đầy biên lai mượn tiền, nói: "Trong miệng không nói dám, nhưng trong lòng lại dám, bản khâm sai cũng thích đánh bạc, đánh bạc thắng, liền muốn thu hồi tiền bạc lại, đừng phải dân quyết nợ, vậy phải làm sao bây giờ?"

Nói thật cho các người biết, mấy năm trước, ta thực sự gặp một người, nói là không còn tiền, sẽ không trả tiền sao? Trên đời này, nếu có đạo lý đó, không ngờ tên kia rõ ràng dám tự tử, nhưng chết có dễ dàng như vậy sao? Bản khâm sai để cho hắn chết sao?

Vì vậy, bản khâm sai đem cứu hắn trước, lại đánh hắn một trận, bảo đại phu trị tổn thương cho hắn, thương thế tốt lên, không sai biệt lắm, lại vung một chút muối trên miệng vết thương của hắn, lại đánh một trận, lúc này đây, không cần bôi muối nữa, lần này bôi hắn mật ong và đường, hấp dẫn côn trùng đến cắn, giày vò bảy ngày bảy đêm, mới để cho hắn chết.

"Người đã chết, tiền này cũng vẫn còn, vợ con của hắn còn có mấy phần tư sắc, đương nhiên không thể lãng phí, tự nhiên là bán vào trong thanh lâu, về phần mấy thằng con trai, gõ nát xương cốt của bọn hắn trước, cho bọn họ đi ăn xin trên đường..."

Mọi người nghe Thẩm Ngạo hào hứng bừng bừng, đắm chìm trong chuyện cũ, thật sự là sợ tới mức hồn phi phách tán, cái khác bọn hắn không tin, nhưng lời Thẩm khâm sai nói, bọn hắn tin, người này giết người không chớp mắt, nói giết cả nhà liền cả nhà, loại sự tình này, cũng chỉ có hắn làm ra được.

Câu chuyện này nói ra không sai biệt lắm, Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: "Cho nên nói, ta khuyên các người thức thời một chút, các khoản đó, cho dù các người chết rồi, cũng không thể quýt, các người chết mất rồi, vẫn còn có cha mẹ, cha mẹ không có, còn có thê nhi, thê nhi không có, chẳng lẽ ngay cả họ hàng cũng không có sao?"

Mọi người đổ mồ hôi, chỉ là, cái mồ hôi này là lạnh, trải qua gió biển thổi qua, cũng không khỏi giật mình, sớm biết như thế này, cần gì cùng khâm sai đánh bạc, không biết khâm sai này rốt cuộc làm cái gì, đúng là cứ đánh liền tất thắng, hiện tại nhớ tới, thật đúng là cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ là, lúc này, ai dám nói cái gì, dù sao, cũng coi như là đánh bài lừa gạt, bắt được trên bàn thì cũng thôi, đánh bạc cũng đã đánh bạc xong rồi, người dám nói người ta lừa gạt sao?

Chỉ là, khoản nợ hơn trăm quan, chính là không ăn không uống, vậy cũng cần vài năm mới có thể trả hết nợ, huống chi, ngoại trừ tiền vốn, còn có tiền lãi, Thẩm khâm sai nói, là cho mượn tiền theo như lãi suất phổ thông, như vậy, cứ để tiếp tục xuống dưới, có lẽ cả đời cũng không thể thanh toán một số nợ lớn như vậy.

Còn chưa xong, dựa vào ý của Thẩm đại nhân, chính là muốn sống không được muốn chết không xong, một nhà già trẻ, kể cả cô em vợ, cũng không đủ để hắn giày vò.

Thẩm Ngạo chấp tay trước ngực, ánh mắt gây sự, nói: "Các người nói thử xem, lúc nào trả hết nợ? Nói mau, thời gian của bản khâm sai có hạn, không rảnh chậm trễ cùng các người.

"...

Lúc này, nào có người dám nói cái gì.

Thẩm Ngạo khó thở, nói: "Ý của các người là không trả? Tốt, đây là các người nói, chờ xem, ta lập tức...

"Đại nhân..." Thoáng cái, đám thủy quân vội vàng kêu lên, tuy nói không biết đằng sau là cái gì, dù sao cũng là muốn mạng người, mọi người cùng nhau quỳ xuống, thương tâm lau nước mắt lưu nước mũi, nói: "Đại nhân, lũ tiểu nhân nhất định trả nợ, nhất định sẽ trả nợ!"

Thẩm Ngạo chưa hài lòng, cười ha ha một tiếng, nói: "Vậy là tốt rồi, trả như thế nào đây?"

Lúc này, mọi người lại không có từ nào để nói, một khoản nợ lớn như vậy, trả như thế nào, chỉ có trời mới biết, đi tham gia quân ngũ, có người nào gia cảnh tốt chứ? Có người có người nhà đi Tuyền Châu buôn bán, cũng chỉ tốt hơn một chút.

Thẩm Ngạo nhăn lông mày lại, nói: "Nói như vậy, các người không trả nổi?"

Mọi người càng không dám nói lời nào, đằng trước không phải đã nói rồi sao? Còn không trả tiền, ngay cả tự tử cũng không chạy thoát, bị giày vò bảy ngày bảy đêm mới giết người, lão bà đưa trẻ đều gặp nạn theo.

Thẩm Ngạo vui vẻ hơn, nói: "Biết rõ không trả nổi, các người còn mượn, các người có phải đang tính toán khi dễ bản khâm sai, có phải là nhìn bản khâm sai không thuận mắt, có phải là cho rằng bản khâm sai là người thành thực, làm người trung hậu, liền muốn lừa gạt ta?"

"Không phải..., không phải..., bọn tiểu nhân làm sao dám...", mọi người đồng loạt lắc đầu, vậy cũng rất oan nghiệt rồi, thời điểm đánh bạc đổ mắt, ai còn quản nhiều như vậy, có tiền để mượn là tốt rồi, về phần tâm tư khi dễ quý đòi nợ hung thần ác sát này, có cho tiền, bọn họ cũng không dám, Thẩm khâm sai xác thực rất thành thật, nói bực tử người liền thật sự bực tử người.

"Không dám?" Thẩm Ngạo tức giận: "Còn dám mạnh miệng, không được, người đâu!"

"Khâm sai đại nhân, có thể lao động chân tay không? Tánh mạng các huynh đệ đều thuộc về ngài, cầu xin lão nhân gia ngài khai ân..." Nghe được hai chữ người đâu, đám người lại quỳ xuống, ai biết đằng sau có thể nói mấy câu đáng sợ, như là đi tìm tất cả người nhà bọn họ ra hay không.

Thẩm Ngạo không khỏi sửng sốt một chút, hỏi: "Ta rất già sao? Tại sao lại thành lão nhân gia? Các người nói lời này, có tính là chửi bới bốn đại nhân hay không?"

"Không dám, không dám..."

Thẩm Ngạo thở dài, chấp hai tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn về phía vòm trời, trong lúc lơ đãng, một đôi mắt lờ lờ quang mang, đột nhiên bắt đầu trở nên bi thương, sự biến hóa này, được người khác ngắm nhìn, mọi người đều cảm thấy vị khâm sai đại nhân này thay đổi bất thường, vừa rồi còn là một bộ dạng hung thần ác sát, lúc này liền biến thành ngơ ngẩn ưu nhã, cả khuôn mặt đầy thương cảm, thật sự là vô cùng chói lóa.

Một giọt nước mắt chảy xuống theo khóe mắt, trên gương mặt xuất hiện một vệt nước mắt, chủ nhân của giọt nước mắt lắc đầu, ngữ khí trầm thấp mà cực kỳ bi ai, nói: "Chúng ta có thể tụ tập cùng một chỗ ở chỗ này, cái này là duyên phận, thánh nhân, à, không, là Phật tổ đã nói qua, hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, chứ vị, chúng ta đều là người có duyên..."

"Phật viết, kiếp trước 500 lần ngoái đầu nhìn lại, mới đổi lấy kiếp gặp thoáng qua, kiếp trước chúng ta phải quay con mắt bao nhiêu lần, mới có thể có kiếp này quen biết?"

Mọi người thấp cúi thấp đầu, đều là không dám nói lời nào, mới vừa rồi là lời đình, hiện tại đột nhiên là mưa móc nhẹ nhàng, có trời mới biết người nào mới thật sự là khâm sai, người nào mới là Thẩm đại nhân bọn hắn nhận thức.

Ngược lại, Chu Lâm ở một bên, ban đầu một mực không lên tiếng, đột nhiên nói: "Theo ta thấy, dù thế nào cũng phải ngoái đầu nhìn lại vài vạn lần, mới có cái duyên phận này."

Thẩm Ngạo nặng nề thở dài, nói: "Náo đến nước này, tim bản khâm sai như bị đao cắt, thật sự là ruột gan muốn đứt đoạn, sắp nằm xuống đất mất rồi."

Mọi người nghe xong, ào ào nói: "Đại nhân, chúng ta cũng là ruột gan muốn đứt đoạn, tim như bị đao cắt."

Những lời này, lại là của chân tâm thật ý đám thủy quân, mộng đột nhiên mất cân bằng, thoáng cái, cả bầu trời phảng phất đều muốn sụp đổ xuống, lúc này, ai còn có thể duy trì tâm tình sáng sủa, vậy thì thật là người không ra gì.

Thẩm Ngạo lại thở dài, nói: "Nhưng bản khâm sai cũng là người có nguyên tắc, mượn người khác tiền, sao có thể nói bỏ qua liền bỏ qua, bản khâm sai là người đọc qua sách thánh nhân, thánh nhân nói qua, quân tử dùng đức báo oán, đây là giải thích, đối với người thương tổn tới mình, phải dùng cách làm công chính hợp lý để ứng đối, người khác thiếu tiền, công chính hợp lý là cái gì? Chính là nợ tiền trả tiền, thiên kinh địa nghĩa."

"..."

"Không." Phía sau cái dùng đức báo oán này, còn có một câu nói, gọi dùng đức trả ơn, đây cũng là nói, người đọc sách nên dùng ân huệ để báo đáp ân huệ, chỉ đáng tiếc, các người cũng không có ân huệ đối với ta, còn bảo ta dùng ân huệ báo đáp các người như thế nào?

Cũng có vài người thông minh, đại khái hiểu ý tứ Thẩm Ngạo, lập tức nói: "Đại nhân, tiểu nhân nguyện ý cho đại nhân ân huệ, đại nhân muốn cái gì, cứ việc nói."

Thẩm Ngạo ung dung cười một tiếng: "Các người có thể cho ta cái gì? Cô em vợ..., được rồi, thê tử của ta đã đủ nhiều rồi, nhiều nhiều người nhiều miệng ăn, không nuôi sống được chẳng lẽ để nàng ngủ ở nhà của người? Chỉ là..."

Tất cả mọi người rướn cổ lên, khẩn trương, ngay cả gân xanh cũng tuôn ra, mong ngóng nói: "Chỉ là cái gì."

Thẩm Ngạo đột nhiên nghiêm mặt, nói: "Chỉ là, tâm nguyện lớn nhất hiện tại của bốn quan, chính là lập tức thao luyện ra một chi thủy sư, bốn quan muốn bọn hắn dũng cảm, muốn bọn hắn trung thành, muốn bọn hắn có thể tuân theo quân lệnh, muốn bọn hắn dám xung phong hãm trận! Các người..., có thể làm được hay không?"

Đến lúc này, còn có cái gì không thể, sau chân chính là vách núi, đi về phía trước một bước, còn có lao động chân tay, tất cả mọi người do dự một chút, liền đồng loạt nói: "Có gì không thể, nguyện hiệu lực vì đại nhân,"

đến chết mới thôi!

Thẩm Ngạo nói: "Nhưng lời các người nói, bản quan không thể tin!"

Mọi người lại dừng một chút, lập tức đồng loạt nói: "Hôm nay xin thẻ, nếu nuốt lời, mẹ tổ nường nường liền bắt chúng ta táng thân trong bụng cá, chết không yên lành!"

Mẹ tổ được xưng là Thiên Phi, ngày sau, là thánh mẫu, là người chèo thuyền, thủy thủ, lễ khách, thương nhân đi thuyền trên biển thờ phụng thuần phục.

Đi trên biển thường xuyên bị sóng gió tập kích mà thuyền chìm người vong, thuyền viên an toàn, đã thành vấn đề chủ yếu của việc hàng hải, hi vọng của bọn hãn ký thác ở thần linh phù hộ.

Tại trước khi rong thuyền lên đường, phải tế Thiên Phi, khấn cầu phù hộ sóng gió bình yên và an toàn, trên thuyền còn lập bài vị cung phụng Thiên Phi, nhất là tại năm nay, Phúc Kiến lộ bên này, vô cùng tin tưởng thờ phụng mẹ tổ, cầm lời thẻ này, đã tương đối trịnh trọng.

Còn nữa, cổ nhân nặng nhất là lời thẻ, rất tin tưởng, một khi người khác nuốt lời, sẽ gặp phải nguyên rủa, cho nên đặc biệt cẩn thận đối với lời thẻ, bọn hãn có thể lập lời thẻ này, tất nhiên là hành động bất đắc dĩ, nhưng lúc nói ra những lời này, chỉ biết là đã không thể sửa lại.

Thẩm Ngạo mãnh liệt vỗ bàn tay vào nhau, nói: "Tốt, lời của các người, bản khâm sai tin, bản khâm sai cũng đã nói trước, những biên lai mượn tiền này, bản quan trước giữ lại, một năm sau, nếu không người nào bỏ lời thẻ, ta liền đốt quách chúng cho rồi, kể từ hôm nay, đều nâng tinh thần đánh nhau cho ta, từ từ thao luyện, tùy thời chuẩn bị ra biển, nuôi binh ngàn ngày, dùng binh một giờ, đến lúc đó, đều có tác dụng của các người, đã hiểu chưa?"

"Tuân mệnh!"

"Chỉ chút thanh âm ấy thôi sao?"

"Tuân mệnh!"

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, phát phát tay, nói: "Tất cả giải tán đi, nghỉ một đêm trước, ngày mai sẽ có việc để các người ném mùi đau khổ."

Thở dài một hơi, tinh thần Thẩm Ngạo mỗi một, trở lại lều lớn, tùy theo tài năng tới đâu mà dạy đạo lý tới đó, thực sự rất không dễ dàng, Tư Mã tư và thủy quân bất đồng, Tư Mã tư bên kia chỉ cần không khấu trừ quân lương, một lần nữa cho hãn gấp đôi tiền, bọn hãn lập tức có thể cảm kích người, xuất sinh nhập tử cho người.

Nhưng thủy quân bên này nhiều chất béo, người cho hãn gấp đôi tiền lương, người ta cũng sẽ không nhớ thương ân tình của người, cho dù cho nhiều tiền hơn nữa, đó cũng là dệt hoa trên gấm, không có người nào coi người là người tốt.

Nhưng hôm nay, cái thủ đoạn này hoàn toàn bất đồng, mọi người cùng đường, còn thiếu một khoản nợ rất lớn, lúc này, nếu người có thể miễn trừ nợ nần của bọn hãn, đối với bọn họ mà nói, giống như là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, là đại ân đại đức, lại bắt bọn họ phát ra một lời thẻ, sĩ khí liền đi lên.

Đạo lý này, rất nhiều người đều dùng qua, các triều đại đổi thay, hoàng đế am hiểu nhất, đúng là dùng loại này để lấy nhân tâm, có người phải dùng nhiều, vì để phòng ngừa hãn đắc ý quên mình, phòng ngừa tương lai không chịu cần trọng, tại trước khi trọng dụng, gõ hãn một gậy trước, đây cũng là muốn nói cho hãn biết, sinh tử vinh nhục của người, đều gắn bó trên người thiên tử, một cái ý niệm trong đầu thiên tử, đã đủ để cho người vinh hoa phú quý, cũng có thể bắt người táng thân.

)

515. Chương 501: Đáng Tiếc

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 501: Đáng tiếc

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Một phương diện khác, tìm chỗ sai, đánh một gậy trước, để cho lòng hắc mang bất an, lại đột nhiên cho quả táo ngọt, người phía dưới lại càng thêm cảm kích, cho rằng đây là hoàng thượng khai ân, là ân đức cực lớn.

Thủ pháp Thẩm Ngạo dùng cũng là như thế, bức những thủy quân này đến tuyệt lộ trước, làm cho bọn họ sợ hãi, bất an, sợ hãi, càng làm cho bọn họ biết rõ, chỉ cần đại nhân giơ tay lên, liền có thể làm cho vận mệnh của người thay đổi, lấy ra một tờ biên lai mượn tiền, có thể bức tử cả nhà người, nhưng nếu là hắc chịu khai ân, cũng có thể để cho người sống lại.

Lần này chính là đẩy bọn họ vào vách núi trước, sau đó lại đưa tay kéo bọn họ lên, ngoài việc nghĩ mà sợ, trong lòng lại tồn tại một ít cảm kích, bất kể nói thế nào, hơn một trăm quan nợ nần này, tuyệt đối không ít, người ta nói miễn liền miễn, cái ân đức này, không thể coi là nhỏ.

Đến trình độ đó, trong lòng ngoại trừ cảm kích, còn có một tia may mắn, ai còn dám nói cái gì, trước mắt, tánh mạng đều nắm trong tay người ta, còn thiếu một cái nhân tình, lập lời thề, nếu không chịu quên mình phục vụ vì Thẩm khâm sai, vậy thì thật là vô liêm sỉ.

Nghĩ đến cái này, Thẩm Ngạo thay quần áo, nhưng khóe miệng không ngừng dào dạt mỉm cười, may mắn, hắc là đạo tặc, thân là đạo tặc, đồ thuật cũng là một trong những tri thức trụ cột, loại đồ xúc xắc này, là trụ cột nhất trong mấy cái đó, chỉ cần không chế được lực đạo, tính toán ra phần trăm đại khái, thật đúng là một chút cũng không làm khó được hắc.

“Đánh bạc cùng với bản khâm sai, thật sự là các người quá ngu ngốc.” Thẩm Ngạo thì thảo niệm một câu, nằm ở trên giường, nhìn qua màn lụa mà ngẩn người.

Sáng sớm ngày thứ hai, khẩu hiệu thao luyện đã đánh thức Thẩm Ngạo rồi, hắc mặc y quan đi ra ngoài, chỉ thấy thủy quân hôm nay khác hắc lúc trước, không khỏi mà ung dung cười một tiếng.

Thủy quân bên này tạm thời cũng không thao luyện được gì, hiện tại thao luyện, chủ yếu chính là bồi dưỡng quân kỷ và trung thành, dù sao một chuyến này chính là đối phó với nghiệp quan Tuyền Châu, trong tay không có một chỉ lực lượng đáng tin nhiệm, thật sự không thể được, phải bắt những người này thao luyện giống như con lừa, nếu không sẽ không thể làm được việc.

Trong lúc hắc rảnh rỗi ngẩn người trong trướng, bên kia có người tiến đến bẩm báo: “Đại nhân... có thư từ Tuyền Châu đến.

“Thư? Thư gì?

“Là hải thương Thôi Giản đưa tới, nói muốn đưa lên chỉ huy đại nhân...”

Thẩm Ngạo không khỏi nở nụ cười, nói: “Hắc đưa thư thật đúng là trễ, cơm canh đều nguội hết cả rồi.

Chỉ huy tại đây đã mất, chính là bị chém mất đầu, bây giờ còn đang treo ở sào vật bên kia, lúc này Thôi Giản thư đưa tới, thủy quân bên kia cũng không nói cái gì, trực tiếp cầm thư tiếp, chuyển đến tay Thẩm Ngạo để nịnh nọt, chỉ tính riêng phần lợi này, Thẩm Ngạo cũng rất là thưởng thức, đây là nhân tài khó được, tương lai sẽ từ từ trọng dụng.

“Người tên là gì?

Thấy Thẩm đại nhân hỏi tên của mình, nội tâm thủy quân này thật sự là suýt nhảy ra ngoài, trên đời thật sự là có công việc treo lên cành cây cao, khâm sai đại nhân mang bộ dạng này, không phải là muốn trọng dụng mình sao?

Không thiếu được sẽ thăng lên cái Ngụ hầu, tương lai phát triển rồi, còn làm Đô đầu, làm chỉ huy... làm chỉ huy, đây chẳng phải là có thể mỗi ngày ôm đàn bà, ngủ trong đại doanh sao?

Tưởng tượng như vậy, thủy quân không khỏi ưỡn bộ ngực lên, nói: "Đại nhân, tiểu nhân gọi là Trần Hỉ Nhi."

Thẩm Ngạo vỗ tay, nói: "Tốt, Trần Hỉ Nhi, người rất thông minh lanh lợi, danh tự cũng rất tốt, rất có cảm giác mừng rỡ, tương lai nhất định sẽ có nhiều đất dụng võ."

Trần Hỉ Nhi vui vẻ rạo rực nói: "Tiểu nhân có làm được gì nhiều đâu."

Thẩm Ngạo nghiêm nét mặt, nói: "Người làm rất tốt, một chuyến này, người đã lập công lớn, người lành nghề thủ vệ như vậy, sau này, việc thủ cửa thủy trại trọng đại, liền rơi vào trên người người, nhìn chăm chăm mỗi ngày tám canh giờ cho bản khâm sai, làm tốt, tương lai người sẽ trở thành làm một tên gia đình xuất sắc."

Yết hầu Trần Hỉ Nhi bỗng nhúc nhích qua một cái, à, thì ra là thủ vệ, đành phải coi như không nghe thấy, ngay cả lời nói nịnh nọt cũng không còn hào hứng để nói, chỉ là trình thư lên, mời Thẩm Ngạo xem.

Thẩm Ngạo hủy thư đi, chỉ lướt nhìn thoáng qua, lập tức cười lạnh một tiếng, nói: "Đang lo tìm không thấy chứng nhận tội của các người, các người ngược lại chui đầu vào lưới."

Dứt lời, lập tức gọi Trần Hỉ Nhi mang giấy bút tới, viết một phong tấu chương, mang hộp ra, ngay tiếp theo, để luôn cái thư tín kia vào, nói với Trần Hỉ Nhi: "Lập tức phát ra ngoài, vận dụng tám trăm dặm kịch liệt, nói cho dịch truyền bên kia, trong vòng năm ngày, nhất định phải đưa đến kinh thành."

Đợi Trần Hỉ Nhi ôm hộp cáo từ đi ra ngoài, Thẩm Ngạo cười ha ha, liền chạy tới Thủy trại bên kia xem cảnh biển, trong lòng nghĩ, triều đình bên kia khẳng định lại có giằng co.

Trước khi đến Phúc Kiến đường, kỳ thật, mọi cử động của Thẩm Ngạo, đều thành công cụ để người đánh cờ ở Biện Kinh mượn cớ dùng, loại sự tình này, không thể tránh né, đồng thời cũng là sự tình không có cách nào, chứ vị đồng liêu ở phía trong Biện Kinh, có người nào không phải thành tình?

Lúc trước chính mình vẫn còn ở đó, sẽ không có gì, nhưng hiện tại, vừa xảy ra sự tình, không thiếu được việc lộ cái mặt thật ra, nếu không, cả đời này đọc sách, chẳng phải là vô dụng hết rồi sao?

Thẩm Ngạo cũng suy đoán không sai, bất kỳ một cử động nào của hắn, trong mắt triều đình bên này, chỉ cần có người nguyên ý, cũng có thể náo suốt ngày, cảng Tuyên Châu bị tập kích, một sự tình như vậy, nhận được tin tức đầu tiên, không phải triều đình, mà là Thôi Thượng Thư.

Biện Kinh bên này vào xuân, từng đóa hoa tỏa ra, thanh lệ thoát tục thần kỳ, làm cho người ta quên trời đông giá rét lạnh lùng, Thôi gia bên này là liền khối với phủ đệ đại thần, hậu viên tiền đường, sân vườn, đền thờ, bốn phía đều không thiếu được việc trồng chút ít cây cối, nụ hoa kia chớm nở, hơi chấp chờn trong gió, tỏa ra mùi thơm ngát như có như không, làm cho người ta ngửi thấy mà không khỏi đắm vào tìm gan.

Lúc này đã đến giữa trưa, ánh mặt trời cũng không nóng, người bán hàng rong trên đường đều chạy về nhà ăn cơm, mấy chỗ láng giềng rất xa, khói bếp cuộn cuộn xông thẳng lên trời, ngẫu nhiên phiêu đảng một chút mùi đồ ăn.

Một người chủ sự cầm phong thư, bước nhanh lướt qua nghi môn, đền thờ nặng nề, xuyên qua một hành lang gấp khúc, ho khan một tiếng, kêu tại bên ngoài một chỗ phòng nhỏ: "Lão gia, thư Tuyên Châu đến."

Không đợi người bên trong đáp lại, chủ sự liền tùy tiện đi vào, trang trí trong phòng nhỏ cũng không xa hoa, có một loại giản lược, đây phong cách khí tức cổ xưa, Thôi Chí trầm mặt, đang phẩm trà cùng một lão giả áo tím công phục, bất động thanh sắc nói: "Là gia huynh hay là Viêm Nhi đưa đến?"

Chủ sự cong eo, ở một bên nói: "Là thiếu gia đưa thư đến."

Thôi Chí gật gật đầu, buông trà chén nhỏ, đưa tay nói: "Lấy ra để ta xem xem."

Lão giả trên ghế khách không có khí độ, núi thái sơn sụp đổ trước mặt mà nhan sắc không thay đổi như Thôi Chí, đôi lông mày nhíu lại, thanh âm hơi kích động, hỏi: "Như thế nào, rốt cuộc là tin tức như thế nào..." Lời nói phía sau tận lực giảm thấp xuống một ít: "Họ Thắm có chết hay không..."

Thôi Chí xem xong rồi tít, chậm rãi buông thư, nói: "Không."

"À..." Lão giả này vốn là cả kinh, lập tức lắc đầu, nói: "Họ Thắm thật đúng là có trời xanh phù hộ, ngay cả cái đại nạn này rơi xuống, mà cũng có thể không chết."

Thôi Chí nhìn hẩn một cái, thản nhiên nói: "Lô đại nhân, hải tặc đã muốn tập kích cảng, Thắm Ngạo mang theo người của hẩn, suốt đêm chạy thoát, hiện tại tạm thời không biết đi nơi nào, chỉ là từ thư Viêm Nhi bên kia đến xem, tám phần là đi Hứng Hóa quân, Hứng Hóa quân bên kia không cần lo lắng,

gia huynh đã gửi thư tít, gọi chỉ huy kia chuẩn bị sẵn sàng, họ Thắm không lấy được quân quyền Hứng Hóa quân, lại có thể thế nào? Còn nữa, hải tặc tập kích thành, lại có ai biết là sự tình chúng ta làm? Chỉ cần không ai biết, không có bằng chứng, ai dám nói huyền thuyên? Đến hiện tại, chúng ta còn chiếm chủ động, thật sự cũng không cần phải quá bối rối.

)

516. Chương 502: Cãi Nhau Trên Triều

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 502: Cãi nhau trên triều

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Người gọi là Lô đại nhân mang một bộ dạng đáng tiếc, nói: "Giết họ Thắm mới là xong hết mọi chuyện, hiện tại, hẩn còn sống, trong lòng luôn không bỏ xuống được."

Thôi Chí cười cười, nói: "Phúc Kiến lộ, người nào không phải là người của chúng ta? Yên tâm, họ Thắm ở lại nơi đó, cũng chỉ là con ruồi không đầu, khâm sai... khâm sai... cho dù hẩn nhận được mệnh lệnh của hoàng thượng, cũng phải có người nghe lời mới có tác dụng, huống hồ... lão phu cũng không có ý định lại để cho hẩn ở lại Phúc Kiến đường."

Lô đại nhân nói: "Thôi đại nhân hẩn là đã có ý định."

Thôi Chí lạnh nhạt nói: "Hải tặc tập kích cảng, chuyện này quá lớn, nhất định phải nghị sự triều đình, mấy chục năm qua, tất cả bến cảng Đại Tống ta không xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao họ Thắm vừa đến Phúc Kiến lộ, liền xảy ra việc đó?"

Ánh mắt Lô đại nhân sáng lên, nói: "Hạ quan hiểu, ý của Thôi đại nhân là, chúng ta cần chết việc họ Thắm đến Tuyên Châu, về sau khiến thương nhân người dân oán thán, đến nỗi khơi dậy loạn lạc? Hẩn bừa bãi như vậy, làm một ít thương nhân bí quá hoá liều, cấu kết hải tặc, tập kích Tuyên Châu?"

Thôi Chí cười nói: "Đại khái chính là vậy, chỉ cần miệng nhiều người, nói đến chảy cả vàng, hoàng thượng bên kia tất nhiên là phù hộ họ Thắm, cũng không khỏi triệu hồi hẩn về, ủy thác quan to khác đi trấn an."

Lô đại nhân trầm ngâm một chút, nói: "Chỉ là, cấu kết hải tặc, chính là thương nhân nào?"

Thôi Chí nói: "Cái này dễ dàng, tùy tiện nghĩ ra mấy người là được, Lô đại nhân, quan trọng nhất cũng là Ngự Sử đài các người bên kia, Ngự Sử trung thừa Tăng Văn và họ Thắm tương giao tâm đầu ý hợp, đến lúc đó, nhất định là muốn đề chuyện này xuống, người là Ngự Sử Đại Phu, lực lượng ngang bằng với Tăng Văn, đến lúc đó, không thiếu được việc cầu người ra mặt, đánh võ đài cùng Tăng Văn."

Lô đại nhân cười ha ha, nói: "Cái này rất dễ dàng, hạ quan bằng bất cứ giá nào, cũng phải quần nhau cùng hấn."

Thôi Chí nâng chung trà nhỏ lên, chậm rãi mà nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói: "Đại khái ý tứ chính là chỗ này, bản quan còn muốn cùng Lô đại nhân từ từ uống một ngụm trà, ai ngờ việc này lại đến đây, Lô đại nhân, chúng ta còn có công vụ, hôm nay cứ như vậy đã."

Này bằng với là hạ lệnh trục khách rồi, Lô đại nhân cũng không nói cái gì, đứng lên chấp chấp tay, nói: "Thôi đại nhân, hạ quan cáo từ."

Lô đại nhân này chính là Ngự Sử Đại Phu Lô Lâm, Đại Tổng thiết lập Ngự Sử đài, cùng thiết lập Ngự Sử Đại Phu cùng Ngự Sử trung thừa, theo như thân phận, tự nhiên là Ngự Sử Đại Phu càng cao quý hơn, nhưng ở phía trong sự vụ, lại do Ngự Sử trung thừa thay quyền, quyền lợi giám sát không lớn, nhưng liên quan lại không nhỏ, triều đình thiết trí như vậy, kỳ thật là có ý tứ phân quyền, cho nên mỗi người nhậm chức Đại Phu và Trung thừa, tuy biểu hiện ra rất khách khí, nhưng sau lưng, cũng muốn tranh giành quyền lực với nhau.

Lô Lâm ra khỏi Thôi phủ, chui vào kiệu nhỏ chờ đón tại bên ngoài, nói với kiệu phu: "Đi Ngự Sử đài."

Một lát sau, đến Ngự Sử đài, Lô Lâm đi vào, ngẫu nhiên đụng phải mấy Ngự Sử khách khí hành lễ, hấn mỉm cười chào hỏi cùng bọn họ, gặp được mấy người quen thuộc, không thiếu được việc dừng chân nói chuyện tào lao vài câu.

Đội vào công đường, thẳng vào tai thất hơi nghiêng, lập tức có quan lại nhỏ bưng chén trà nhỏ tới cho hấn, cười ha hả nói: "Lô đại nhân đã dùng qua cơm trưa chưa? Làm sao lại tới sớm như vậy."

Lô Lâm chỉ gật gật đầu, gọi quan lại nhỏ đi ra ngoài, tiện tay lật xem vài công báo gần đây, bất tri bất giác, các Ngự sử dùng cơm xong cũng ào ào trở về làm công rồi, đúng lúc Tăng Văn tới, thấy Lô Lâm, chào hỏi cùng hấn, Lô Lâm cười ha hả mà nói với Tăng Văn: "Tăng đại nhân, công báo Dương Châu bên kia gặp thủy tai, lão phu nhớ rõ, Tăng đại nhân chính là người Dương Châu, như thế nào, nhà bên kia đã gửi đến thư báo bình an chưa? Chuyện này không thể chậm trễ được, phải sai người tin được trở lại xem xét mới tốt."

Tăng Văn cười nói: "Hổ thẹn, hổ thẹn, đã gọi người đi rồi, để Lô đại nhân quan tâm."

Hai người nhìn nhau, cười một tiếng, đều tự ngồi trên hai cái bàn, liền không nói gì nữa, tiếp theo, liền có quan lại nhỏ sưu tập công báo gần đây đến.

Tin tức đưa tới, hai người hai bên nhìn nhau một chút, cùng xem, ngẫu nhiên đọc được tin tức gì đó, Lô Lâm ho khan một tiếng, liền bảo quan lại nhỏ truyền cho Tăng Văn nhìn, Tăng Văn nhìn, nghiêng đầu hỏi: "Dĩnh Xương phủ là phủ huyện kinh đô và vùng lân cận, Tri Phủ dưới chân thiên tử không hợp pháp, nhất định là phải buộc tội, chuyện này ta tới vung bút, đến lúc đó, không thiếu được việc mời Lô đại nhân tham khảo."

Lô Lâm vuốt râu lại cười nói: "Lời này là như thế nào, Tăng đại nhân tự chủ trương là được rồi, lão phu đến lúc đó ghi cái tên lên là được, chẳng lẽ còn không tin được Tăng đại nhân sao?"

Tăng Văn liền cười, tiếp tục ghi công văn.

Nhưng lúc này, Lô Lâm đột nhiên mãnh liệt vỗ bàn, cả giận nói: "Lẽ nào lại như vậy, làm sao lại xảy ra sự tình nghe rợn cả người bực này!"

Bình thường trong văn phòng nội đường, tất cả mọi người đều là người đọc sách, lại là đồng liêu, nhất chú ý chính là hoà hợp êm thấm, cho dù có tư oán, cũng sẽ không biểu hiện cái gì, về phần đột nhiên đại phát giận, lại càng ít càng thêm ít, lúc này Lô Lâm đột nhiên giận tím mặt, lại làm cho Ngự Sử soạn công văn trong văn phòng không khỏi ngạc nhiên giơ con mắt lên, chăm chú liếc nhìn Lô Lâm.

Con mắt Lô Lâm chuyển động, ánh mắt rơi vào một người Ngự Sử, nói: "Lưu Khảm, chuyện lớn như vậy, vì sao người không sớm trình lên, hai thành thuế má của Đại Tổng ta là ở trên ngành hàng hải, thuế má cảng Tuyên Châu càng là chiếm bốn thành mậu dịch trên biển, hôm nay xảy ra sự tình lớn như vậy, đủ để dao động quốc thể, người hô đồ rồi sao?"

Phía dưới, quan viên gọi Lưu Khảm kia vốn liếc nhìn Tăng Văn liếc, thấy Tăng Văn ngồi thờ ơ lạnh nhạt, lại thông dong mà nhìn Lô Lâm, nói: "Hạ quan cho rằng, việc này còn chưa rõ ràng, đợi điều tra sáng tỏ ngọn nguồn mới có thể kết luận, cho nên, chuyện này, cứ áp xuống đã."

Lô Lâm cười lạnh, nói: "Áp hay không áp, không phải người nói là được, chuyện lớn như vậy, há có thể không dâng tấu chương lên trên? Triều đình nuôi dưỡng kẻ sĩ làm gì?"

Dứt lời, Lô Lâm ngồi xuống, lại khôi phục bộ dạng đậm mạc, cầm bút ghi chữ trên một tấu chương trống, phía dưới, các Ngự sử cố ý cúi đầu nhìn công báo và truyền báo các nơi, tâm tư lại đều đặt trong lời Lô Lâm vừa nói, ý tứ Lô Lâm vẫn chưa rõ sao? Đây cũng là muốn náo loạn chuyện này lên rồi, chỉ là, lúc này đây, mũi nhọn chỉ hướng ai vậy?

Thoáng thông minh một chút sẽ hiểu, Thẩm Ngạo đi Tuyền Châu, tiếp theo Tuyền Châu liền xảy ra sự tình lớn như vậy, cái này còn không phải rõ ràng rồi sao, lúc này đây, Lô đại nhân chỉ hướng đầu mâu về phía Thẩm Ngạo, Thẩm diên cuồng.

Phàm là làm tại Ngự Sử đài, thật đúng là không có mấy người tâm tư đơn giản, nếu đơn giản, cũng không lẫn lộn được ở chỗ này, có mấy môn sinh tâm phúc của Lô Lâm, đã bắt đầu cầm bút ghi tấu chương buộc tội, phần lớn vẫn còn đang trông xem thế nào, có người liếc mắt nhìn hướng Tăng Văn bên kia, lập tức cười nhạt một tiếng.

Lô đại nhân vừa nói câu kia, kỳ thật chính là tỏ thái độ, để tự mọi người suy nghĩ.

Tấu chương buộc tội đưa tới Môn hạ, rất không thiếu, dùng Lô Lâm cầm đầu, mười Ngự Sử phía dưới cùng một chỗ làm khó dễ, đầu mâu trực chỉ Thẩm Ngạo.

Môn hạ tỉnh bên này không dám quyết định, đi tìm Thái Kinh thương lượng, Thái Kinh nhìn tấu chương, cũng không nói cái gì, nói: "Lập tức đưa vào trong cung."

Tấu chương đưa vào, nhưng không có hiệu quả một tấc đá kích khởi ngàn tầng sóng như trong dự liệu, thậm chí, ngay cả một chút rung động cũng không xuất hiện, đợi trọn vẹn một ngày một đêm, trong nội cung đều không có tin tức.

Nếu như có người đánh trạm kẻ tiếp, hơn nữa sự kiện Tuyền Châu bị tập kích truyền ra, mọi người cũng sẽ không thể không bận tâm, bộ bình không nói lời nào, cũng phải buộc tội Thẩm Ngạo.

Tiếp theo, đưa tấu chương lên triều chính là Thôi Chí, lập tức, bên trong lục bộ Cửu khanh cũng đều có người ló đầu ra, tấu chương buộc tội như tuyết, bay thẳng vào cửa cung, ép tới mức làm cho người ta không thở nổi.

Tuyền Châu bị tập kích, xác thực là một đại sự kiện, so với Thiên Nhất Dạy tạo phản, tuy kém hơn một ít, nhưng nhiều loạn lớn như vậy, cũng nên có người chịu tiếng xấu thay cho người khác, hiện tại đầu sức trong triều đình đang quay chung quanh nơi này, dùng Thôi Chí cầm đầu, mọi người cần chết Thẩm Ngạo là đầu sỏ, hấn đến Tuyền Châu, làm nhiều người oán trách, đến nỗi sinh dân biến.

Chỉ là, lúc này, Tăng Văn bên kia cũng ngồi không yên, vẫn như cũ là tấu chương buộc tội, chỉ là, buộc tội không phải Thẩm Ngạo, mà là cao thấp quan viên Tuyền Châu, dùng tội bọn hắn bỏ rơi nhiệm vụ, yêu cầu nghiêm trị.

Đến trình độ này, tất cả đều muốn Thánh tâm quyết đoán rồi, chỉ là, bộ hạ không nói lời nào, ai cũng không có cách nào bắt bẻ hắn.

Cứ như vậy, qua hai ngày rồi, cung vua rốt cuộc đã tới tin tức, ngày mười bảy tháng ba, nghị sự triều đình.

Một ngày này, sáng sớm, tất cả đại thần ba tỉnh, tụ tập tại Chính Đức môn, theo cửa cung mở rộng ra, mọi người nối đuôi nhau mà vào, trong Giảng Võ điện, Triệu Cát sớm đã chờ đã lâu, ngồi ngay ngắn ở sau bàn, không chút sốt ruột.

Mặt sau Chu miện, làm cho người ta không nhìn ra cái gì, chỉ có Triệu Cát biết trên mặt mình không hề có chút biểu tình, có một loại nghiền ngẫm không thể nắm lấy.

Tuyền Châu truyền về tin tức, Triệu Cát sớm đã biết được, hẳn coi trọng nhất, chính là Thảm Ngạo ở nơi nào, có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không.

Về sau nghe nói không biết tung tích, Triệu Cát đã có một chút vô cùng lo lắng rồi, nhưng đúng là vẫn còn cố gắng đợi, tên Thảm Ngạo kia rất cơ linh, nào có dễ dàng chết như vậy? Thật sự chết, vậy cũng phải chết oanh oanh liệt liệt, nào có chuyện không thấy bóng dáng.

Hôm nay nghị sự triều đình, đúng là nghị về Tuyền Châu.

Triệu Cát không nói gì, đều để hai lớp triều thần nói, nói chuyện đầu tiên chính là Lô Lâm, trong Giảng Võ điện, thanh âm của hắn rất khí phách, quanh quẩn xung quanh: "Bệ hạ, Tuyền Châu là căn bản thuế má Đại Tống ta, tại sao mấy chục năm không thấy hải tặc, hết lần này tới lần khác, tự nhiên hải tặc xâm chiếm lúc này? Thần thiết nghĩ, là vì Thảm Ngạo khâm mệnh đốc thúc Tuyền Châu ngành hàng hải không tốt, xin bệ hạ minh xét.

Trong ban liên có người cười lạnh, nói: "Còn chưa tra xét, lại ấn định có quan hệ cùng thảm Thái Phó? Lô đại nhân nói những lời này, chẳng phải là tự mâu thuẫn?

Lô Lâm nhìn lại hướng thanh âm, nói chuyện lại là một Ngự Sử, ngay đương triều mà dám bác mặt mũi Ngự Sử Đại Phu, cái này thật là quá nhục nhã, liền xúc động nói: "Muốn minh xét, cũng phải triệu hồi Thảm Ngạo trước, Thảm Ngạo ở Tuyền Châu một ngày, Tuyền Châu liền gà chó không yên, nếu lại ở lại nơi đó, bừa bãi hành động, chẳng phải là dao động nền tảng lập quốc, muốn phá vỡ xã tắc?

"Lô đại nhân, đây là ý gì? Thanh tra ngành hàng hải, cũng dao động nền tảng lập quốc, có phải là nói quá mức rồi?" Lúc này đây, người đứng ra nói chuyện chính là Tăng Văn, Tăng Văn mặt không biểu tình, từ từ nói: "Thần cho rằng, ngành hàng hải thối nát đến tận đây, lại xuất hiện hải tặc tập kích cảng như vậy, thì càng nên thanh tra, tuyệt đối không thể nuông chiều.

Lô Lâm liếc nhìn Tăng Văn, cười ha ha nói: "Thanh tra tất nhiên là phải thanh tra, nhưng Thảm Thái Phó làm người vô cùng kiên cường, chính là dễ dàng gãy, còn cần ủy thác quan to khác đến an ủi.

Tăng Văn nói: "Triều đình đã khâm mệnh Thảm đại nhân đi, há có thể ủy thác người khác khác, như thế, uy nghi triều đình ở đâu?", hai người người một lời ta một câu, bắt đầu giao phong, đều là một bước cũng không nhường, loại biện luận này, vốn là trò hay sở trường của đám Ngự Sử, chỉ là, Ngự Sử đài bên này tự nhao nhao trước, lại là sự tình hiểm thấy.

Triệu Cát chỉ ngồi ở sau bàn, lạnh mắt nhìn, cũng không biểu lộ thái độ, lúc này ai chiếm thượng phong, phải xem mồm mép.

Lúc này, Thôi Chí đột nhiên cất cao giọng nói: "Bệ hạ, vi thần có việc muốn tấu.

Triệu Cát thần nhiên nói: "Thôi ái khanh cứ nói đừng ngại.

Thôi Chí nói: "Tuyền Châu chính là thiên hạ đệ nhất đại cảng, liên quan quá nhiều, muốn điều tra ngành hàng hải, cố nhiên là chuyện tốt, nhưng trước mắt...

Triệu Cát đột nhiên xen lời hắn, hỏi: "Trước mắt cái gì? Trước mắt Thôi gia các người còn không nữa, có phải không?

Những lời này tùy tiện đi ra, Thôi Chí sợ tới mức mặt như màu đất, lập tức quỳ gối, nói: "Vi thần không biết bệ hạ có ý gì.

Triệu Cát cười lạnh, trầm mặc thật lâu, mới nói: "Người không biết? Người lại không biết sao? Thôi gia là hải thương lớn nhất Tuyền Châu, có trăm thương thuyền, đúng hay không? Hàng năm, tiền lợi nhuận từ trên biển, so với Trầm kiếm được còn nhiều hơn! Thôi Chí, Trầm không bằng người.

Trong Giảng Võ điện, quần thần không khỏi bắt đầu xì xào bàn tán, Thôi Chí ngẩng đầu nói: "Thần có mấy huynh đệ, đúng là làm chút ít sinh ý tại Tuyền Châu, nhưng vừa rồi thần nói, cũng là lời tâm huyết, bệ hạ minh xét.

Triệu Cát cười lạnh, nói: "Hảo một lời tâm huyết!" Dứt lời, đột nhiên rút một phong thư ra, vút xuống dưới cung vàng điện ngọc, hỏi: "Cái này là lời tâm huyết của người sao?", tiếp theo, hắn đứng lên, phất tay áo,

ra khỏi Giảng Võ điện.

Dương Tiễn lập tức đuổi theo, theo sát Triệu Cát, Triệu Cát bước nhanh đi tới, đột nhiên ngừng chân, nói với Dương Tiễn: "Dùng danh nghĩa của người, đưa thư cho Thắm Ngạo, bảo hắn yên tâm lớn mật mà đi làm chuyện của hắn, không cần có cái gì băn khoăn, nên làm cái gì, bây giờ đều là do hắn."

Dương Tiễn lập tức nói: "Lão nô tuân chỉ."

Triệu Cát lại nói: "Hắn dâng tấu chương, Trẫm cũng nhìn rồi, thật đúng là không thể tưởng được, những hải thương có thể làm cần đến nước này."

Dương Tiễn nói: "Nếu như thế, sao bệ hạ không lập tức hạ một đạo ý chỉ, bắt những hải thương này?"

Triệu Cát thở dài, lắc đầu nói: "Không có bằng chứng, bắt người như thế nào? Chuyện này liên quan quá lớn, trong triều đình, nhiều người có liên quan cùng bọn họ như vậy, Trẫm không thể ra mặt."

Dương Tiễn nghe ra được ý bên ngoài của Triệu Cát, liền nói theo Triệu Cát, hỏi: "Bệ hạ có ý tứ là để cho Thắm đại nhân ra mặt?"

Triệu Cát gật gật đầu: "Đúng là ý tứ này."

Dứt lời, Triệu Cát chấp hai tay sau lưng, tâm tình thoáng cái lại bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, hướng Văn Cảnh các bên kia, vừa đi vừa nói: "Trẫm không thu thập được bọn họ, Thắm Ngạo có thể thu, bọn hắn dám làm loạn, đến lúc đó có người cho bọn hắn đẹp mắt."

Dương Tiễn ở một bên nghe thấy mà dở khóc dở cười, ý tứ của những lời này, giống như là tiểu hài nhi đánh nhau, một đứa tiểu hài nhi không dám động thủ, lại hiện ra thần khí như thật mà chỉ vào đối phương, nói, các người chờ xem, ta sẽ gọi ca ca ta đến...

)

517. Chương 503: Xuất Hành

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 503: Xuất hành

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Dương Tiễn nghĩ nghĩ, nói: "Chỉ sợ Húng Hóa quân không ép được Tuyên Châu bên kia, Thắm Ngạo dâng tấu chương, không phải đã nói rồi sao, cao thấp Tuyên Châu đều là bền chắc như thép, sương quân, hải tặc, hải thương là cùng một phe, thực sự muốn động thủ, chỉ sợ Thắm Ngạo sẽ ăn thua lỗ."

Triệu Cát nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Hắn sẽ không lỗ là gì đâu, Trẫm tin hắn."

Trong lòng Dương Tiễn nghĩ, thì ra bệ hạ tin nhiệm cũng không phải là chuyện gì tốt, ngẩng đầu nhìn Triệu Cát đi xa, liền bước nhanh đuổi theo.

Trong Giảng Võ điện, mọi người hai mặt nhìn nhau, tất cả mọi người trầm mặc, chỉ có ngẫu nhiên vài tiếng ho khan truyền ra, rất là xấu hổ.

Thôi Chí quỳ gối dưới điện, vẫn còn chưa đứng dậy, con mắt rơi trên phong thư Triệu Cát vút xuống kia, yết hầu bỗng nhúc nhích một cái, mồ hôi lạnh không khỏi mà xông ra, trong thư tín này là cái gì? Tại sao hoàng thượng đột nhiên phát lời đình?

Có ý nghĩ, Thôi Chí liền đứng lên, nhặt thư, chỉ nhìn lướt qua, sắc mặt lập tức trắng bệch, bất chấp đại thần nghị luận ào ào bên cạnh, trong miệng mắng một câu: "Vô liêm sỉ."

Thư là huynh trưởng của hắn viết chữ giản thể, người nhận thư là chỉ huy Hứng Hóa quân, nội dung bên trong tự nhiên là bảo chỉ huy Hứng Hóa quân canh phòng nghiêm ngặt Thẩm Ngạo, cũng may, không đề cập đến sự tình hải tặc, nếu không tất cả đều sẽ bại lộ, thật sự là muôn lần đáng chết.

Chỉ là, Thẩm Ngạo là khâm sai, một người hải thương, có lẽ là thân thích của Thôi Chí, ghi một phong thư, bảo võ quan triều đình kháng cự khâm sai, đây cũng là một sự kiện làm người nghe kinh sợ, thảo luận ra, khẳng định là đủ mất đầu rồi.

Thôi Chí chờ đắn mà thu thư tín lại, lại nghĩ, cái thư tín này rơi vào trong tay bệ hạ, khẳng định là đã bị Thẩm Ngạo cầm đi trước, nói như vậy, hiện tại, Thẩm Ngạo đã khống chế được Hứng Hóa quân rồi.

Thì ra, tưởng rằng nghị triều lần này là muốn kéo Thẩm Ngạo xuống ngựa, ai ngờ đúng là tin tức xấu liên tiếp đưa đến, lúc này, Thôi Chí cũng đã tỉnh, nhìn thoáng qua đại thần trong điện, lập tức khôi phục thần sắc bình thường, chỉ mang cái mặt buồn bực, bãi triều đi ra ngoài.

Lúc này, muốn dả đảo Thẩm Ngạo, là chuyện không thể, hoàng thượng bên kia chắc chắn sẽ không triệu hắn trở về, ngược lại, Thôi Chí hẳn không thiếu được việc phải dâng tấu chương lên thỉnh tội một týt, về phần sự tình Phúc Kiến đường, còn phải nghị luận lần nữa.

Nghị sự triều đình qua đi, rất ít quan viên về phủ, cổ kiệu kia liên tiếp đi về một hướng, đều dừng lại ở trước cửa Thôi phủ, không cần thông báo, chỉ gạt đầu cùng người gác cổng bên kia, trực tiếp thẳng đi vào, mọi người quen việc dễ làm, thật giống như sớm có ước định, đều tụ tập ở một chỗ đại đường.

Mấy chục người, hoặc ngồi hoặc đứng, hoặc bưng nước trà nhều lông mày, hoặc nhìn qua lá cây quế ngoài cửa sổ, ngẩn cả người.

Đợi Thôi Chí tiến đến, mọi người mới ào ào hướng hắn ôm cái quyền, không nói thêm cái gì.

Thôi Chí ngồi xuống tại ghế chủ tọa, thở dài, sau đó mới nói: "Hứng Hóa quân lại bị họ Thẩm khống chế được rồi, Tuyền Châu bên kia phải có chuẩn bị, nếu không, sẽ xảy ra đại sự."

Tất cả mọi người cười khổ, nói: "Chuẩn bị như thế nào? Cũng không thể động can qua cùng thủy quân, vậy thì thật là tạo phản mưu nghịch."

Thôi Chí trầm ngâm một chút, nhất thời cũng là không nghĩ ra biện pháp, đành phải nói: "Bất kể nói thế nào, thủy quân Hứng Hóa không thể nhập Tuyền Châu, vào Tuyền Châu, mọi người đều là thịt cá trên thớt, nếu để cho họ Thẩm tùy ý xâm lược, nói thật cùng các người..."

Hắn quét mắt liếc nhìn mọi người trong nội đường, lập tức nói: "Nếu họ Thẩm chỉ đối phó với lão phu, lão phu chấp nhận, cùng lắm thì cáo lão về hưu, động đến Tuyền Châu, liền động đến căn cơ Thôi gia, đến nước này, lão phu sẽ kiên trì, phải đấu cùng hắn, các người thì sao? Các người nghĩ như thế nào?"

Đang ngồi phần lớn đều là người Tuyền Châu, mà lại có gia nghiệp to như vậy ở đằng kia, Thôi Chí nói câu vừa rồi không sai, họ Thẩm xác thực rất lợi hại, xác thực cũng rất đáng sợ, nếu chỉ là nhằm vào một người, cùng lắm thì quan này không làm nữa, nhưng động đến căn cơ gia tộc, cái này là sự tình người chết ta sống rồi, có người cần rằng nói: "Vậy thì liều mạng, cũng không có gì để nói, cùng lắm thì, ngọc thạch câu phần cùng họ Thẩm."

Thôi Chí im lặng hồi lâu, sau đó mới nói: "Nói thì nói như thế, nhưng làm, cũng không dễ dàng như nói, đều tự trở về ghi thư nhà, bảo bọn họ, tạm thời điều thuyền ra biển, chuẩn bị nhiều hơn một ít lương thực trong thuyền, Hứng Hóa thủy quân không đi Tuyền Châu thì cũng thôi, chỉ cần vừa đi, lại nguy trang hải tặc, đấu một trận cùng thủy quân."

Cái này biện pháp lại rất tốt, chỉ cần không phải hải thương tự mình đứng ra đối địch cùng Thẩm Ngạo, vậy thì chưa tính là mưu phản, hải tặc hải thương, thoáng đổi nhân vật một týt, cũng không phải là đại sự gì.

Đang nói tới nơi này, đã có người gác cổng chạy đến báo: "Lão gia..."

Thôi Chí trầm mặt nói: "Có lời gì thì nói mau, mề neho làm cái gì?"

"Đại nhân, mới có tin tức, nói là thái tử điện hạ vào cung."

Thôi Chí lấy tay khoác lên giữa gối, hỏi: "Thái tử vào cung, có cái gì liên quan đến lão phu?"

"Thái tử tiến cung, là cầu tình vì hải thương Tuyền Châu."

Thôi Chí mở to hai mắt, trong đôi mắt lóe ra một tia khó hiểu, hỏi: "Thái tử cầu tình vì chúng ta? Hẳn nói như thế nào?"

"Người trong nội cung nói, thái tử hướng hoàng thượng khóc lóc cầu xin, nói là Đại Tổng Thiên gia có được tứ hải, há có thể tranh giành quyền lợi cùng dân chúng Tuyền Châu....."

Thôi Chí ngồi đó, không chút sứt mẻ, chậm rãi nói: "Thái tử nói những lời này, vì sao không nghĩ tới lão phu? Tranh giành lợi cùng dân, Thẩm Ngạo không phải làm cái này sao? Thương là dân, hải thương cũng là dân, Thẩm Ngạo muốn thu thuế má, đây cũng là muốn bức dân chúng đến tử lộ."

Trong lòng mọi người không khỏi suy nghĩ, Thôi gia người tại Tuyền Châu coi như là dân, nhưng cái dân này và dân người ta là một chuyện sao?

Người làm dân, một ngày ăn tiêu cũng đủ để người khác sống mười năm, chỉ là, những lời này tự nhiên không thể nói, mọi người nhất trí về lập trường, đều dựa vào dân Tuyền Châu để sống tạm, vì vậy liền ào ào nói: "Cho nên nói, họ Thẩm đi đến Tuyền Châu, tất nhiên sẽ bị người người oán trách, hẳn ép dân, kích động đến dân biến mới tốt."

Đôi mắt Thôi Chí lóe lên, nói: "Đúng, dân biến, đây cũng là một biện pháp, lão phu phải từ từ nghĩ cách."

Lập tức lại nói tiếp: "Thái tử chịu nói chuyện vì chúng ta, cái này là không thể tốt hơn."

Có người nói: "Có phải là nên mang chút ít lễ vật đi Định Vương phủ bái kiến?"

Thôi Chí lắc đầu: "Không cần, hiện tại đi bái kiến, khó tránh khỏi khiến cho người ta nghi ngờ, nói trở lại, tương lai thái tử có việc, chúng ta cũng không thể nhàn rỗi."

Biện Kinh bên này vừa mới dấy lên chiến hỏa, nhưng thoáng cái đã hành quân lặng lẽ, phẳng phất như sự tình Tuyền Châu chưa bao giờ phát sinh, nghị sự triều đình xong, lại là một người hành động đều không có.

Ngược lại, thái tử bên kia đi khóc lóc một chút, cũng là làm ra bộ dáng, Triệu Cát không phản ứng hẳn, thái tử này đành phải xám xịt xuất cung, nhưng trong lòng lại phi thường đắc ý, âm thầm bội phục Thái Kinh lợi hại, chỉ cần khóc lên, tám phần là lập tức có thể truyền ra ngoài cung, đến lúc đó, người Tuyền Châu bên kia còn có ai không cảm kích hẳn? Không muốn đáp lên trên ngọn cây của chính mình đây?

Chỉ là tiện tay mà thôi, thái tử đẳng, thoáng cái liền nhiều ra không ít triều thần, lần này vui dập Thẩm Ngạo, lại có thể lớn mạnh chính mình, có sao không làm?

Thời tiết dần dần trở nên ấm áp, Phúc Kiến lộ bên kia đã muốn có thể mặc áo mùa hè, tuy thủy quân thủy trại không ngừng kêu khổ, thao luyện dị thường vất vả, lại cũng không có người nào không tập trung hay đào ngũ.

Thứ nhất là, đám giáo úy thấy người lười biếng, chỉ một người giáo úy, ngay cả đồ đầu cũng dám răn dạy, hơn nữa, người ta đồng cam cộng khổ cùng người, cũng không tìm ra cái gì bất mãn.

Hơn nữa, đám thủy quân đã phát lời thề về hướng mẹ tổ, lại thiếu một khoản nợ lớn, mọi người đều nghe thấy, tương lai sẽ miễn đi nợ nần, còn có thể nói như thế nào?

Nửa tháng qua đi, thủy quân bên này đã có bộ dáng, giống như là một võ đường thao luyện bộ pháp, cùng nhau đứng thẳng, cách một ngày, liền giương buồm ra biển, ra ngoài đi một vòng tròn luẩn quẩn mới trở về.

Thẩm Ngạo sống ở đây lại rất thích ý, sáng sớm chạy tới câu cá, lấy mỹ danh là cải thiện trong quân thức ăn, đáng tiếc, kỹ xảo câu cá quá nát, thật vất vả quăng lưỡi câu, cá chỉ lớn cỡ bàn tay, cũng làm cho hắn câu nửa ngày mới được, đành phải nấu canh cá bổ dưỡng, cải thiện bữa ăn của chính hắn.

Cũng may, hấn ra tay lại rất xa xỉ, trong dĩ vãng, thức ăn thủy quân phần lớn đều là cá, đây cũng là sự tình không có biện pháp, giá cả cá rất tiện, rau quả, dê bò lại quý đến kinh người, không ăn cá thì ăn cái gì? Ven biển phải ăn biển chứ sao.

Tuy nói hải sản bổ dưỡng, nhưng người đã trưởng thành, ăn bao nhiêu năm tháng, đều không chịu đựng nổi, bởi vậy, những thủy quân này, khi gặp một bát cải trắng, đều không thiếu được việc điên cuồng gặm, ăn xong rồi, không tránh khỏi vẫn còn thèm đến mức liếm liếm miệng.

Thẩm Ngạo rất thực tế, hai ngày ba ngày, lại đi phân phó quân nhu bên kia, giết một con dê hoặc là một con heo, mua chút ít rau quả ở phụ cận đến.

Cái lợi ích thực tế nhỏ nhỏ này, lại làm cho đám thủy quân cực kỳ cảm động, chủ nợ tốt như vậy, đến đâu tìm được đây? Sớm biết như thế, lúc ấy nên ghi nhiều biên lai mượn tiền, dù sao cũng không cần trả, đương nhiên, những lời này, là tuyệt đối không thể nói, bị Thẩm đại nhân biết rõ, không tát một cái, đánh người vào đại dương là không thể bỏ qua.

Đám thủy quân không chịu nổi nhất, đúng là thời điểm mỗi một lần tập kết xếp thành hàng, Thẩm đại nhân bắt đầu phát biểu, luôn chơi kiểu người thiếu ta tiền, người cũng thiếu ta tiền, cả nhà các người đều thiếu nợ ta tiền, lời đạo đầu lúc nào cũng thế, vừa rống như vậy, mọi người đã cảm thấy xấu hổ, cảm thấy không thao luyện đến nước chảy đá mòn, sông cạn đá mòn, cũng còn không thể trả hết khoản nợ nhân tình này.

Thẩm Ngạo ngẫu nhiên sẽ xuất hiện, đi dạo một tý, Trữ Hải trấn phụ cận, chính là địa phương hấn thường đi, biểu hiện ra là không mục đích, kỳ thật, khi đến nơi đây, liền đi thẳng đến chỗ tạo thuyền.

Tạo thuyền là nghề nghiệp chính của đại đa số người Trữ Hải bên này, tuy nơi đây ven biển, nhưng thương gia không phải con đường duy nhất, chỉ dựa vào bắt cá cũng không đủ nuôi sống gia đình, Tuyền Châu bên kia, nhu cầu thuyền rất nhiều, tại đây dần dần cũng thành chỗ trọng yếu tạo thuyền.

Thẩm Ngạo đi đến nơi nào, chỉ tìm hiểu một ít trình tự tạo thuyền, chăm sóc bảo dưỡng thuyền như thế nào, tạo thuyền cũng không phải nói cái vật liệu gỗ gì cũng được, nhất là thuyền biển, lại càng phải chọn kỹ lựa khéo, tuyển vật liệu gỗ xong, còn phải phơi khô, nếu không sẽ ẩm ướt gỗ khi xuống biển, không qua được bao lâu, sẽ tan rã thành nhiều mảnh, những kiến thức này, tại dĩ vãng là không học đến, nhưng tương lai sẽ tạo chiến thuyền đại quy mô, Thẩm Ngạo cũng không muốn bị người lừa gạt.

Ngẫu nhiên, Thẩm Ngạo cũng sẽ kết bạn với một ít công tượng, những công tượng này, đều có tay nghề tạo thuyền tổ truyền từ nhiều thế hệ, tất nhiên là rất tinh xảo, tại Trữ Hải bên này cũng là có thanh danh, chỉ là, tạo thuyền dù sao vẫn là tạo thuyền, ở trong thời đại này, thân phận vẫn rất dễ tiện, Thẩm Ngạo đi qua lãnh giáo, bọn hấn vốn là mang thái độ ngạo mạn, đợi xuất thân sáng tỏ, lập tức ngoan ngoãn nói hết với Thẩm đại khâm.

Đến đầu tháng ba, lúc này mặt biển dần dần có chút bất an, thủy triều dần dần phóng đại, Chu Lâm tới thương nghị cùng Thẩm Ngạo, cho rằng lúc này là thời cơ tốt để thủy quân xuất chinh về hướng Tuyền Châu.

Thẩm Ngạo kiểm chế lâu như vậy, đã ghét cay ghét đắng đối với hải thương Tuyền Châu, tuyên bố toàn quân tập kết.

Dưới đài, đội ngũ thủy quân vô cùng chỉnh tề, kiên nhẫn chờ đợi Thẩm khâm phát biểu, Thẩm Ngạo đứng ở trên đài, quét mắt liếc nhìn phía người dưới, sau đó mới chậm rãi nói: "Bản khâm sai nói như thế nào, nuôi quân ngàn ngày, dụng binh một giờ, các người thiếu bản khâm sai nhiều khoản nợ như vậy...", phía dưới nguyên một đám thủy quân hồ thẹn mà gục đầu xuống, khâm sai đại nhân mở miệng, vĩnh viễn chỉ là cái đề tài này.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: "Cũng đến thời điểm rồi, bản khâm sai đã nói qua, dùng ơn báo oán, dùng đức trả ơn, kể từ hôm nay, chúng ta lên thuyền, đi đến Tuyền Châu! Các người có dám hay không?"

Tin tức Tuyền Châu bên kia, thủy quân bên này cũng có biết một ít, liền ào ào nói: "Có gì không dám?"

Thẩm Ngạo gật gù đầu, cười nói: "Truyền lệnh, tất cả mọi người lên thuyền."

Lời thừa cũng không cần nói nữa, sĩ khí cũng không phải chỉ bằng vào mấy câu có thể bốc lên, trong lúc máu chốt này, Thẩm khâm sai cảm giác, có lẽ là mình ít nói chuyện thì tốt hơn.

Hứng Hóa thủy quân sở hữu hơn hai trăm chiếc lớn nhỏ, chiến thuyền kỳ hạm có tên Long Hào, là một con thuyền lớn gấp 5 lần phúc thuyền, cao thấp phân ra ba tầng, trang trí có chút xa hoa, cái này vốn là chỗ để chỉ huy kia ngồi, hôm nay lại thành chuyện tốt cho Thẩm Ngạo.

Từ lúc làm ra kế hoạch ra biển trước kia, Thẩm Ngạo đã gọi Chu Lâm quan sát hướng gió, thời tiết này, là thời cơ tốt để hạm đội đi về hướng Tuyền Châu đi, tiếp tế, nước ngọt cũng đều chất đầy khoang đáy, ra lệnh một tiếng, đám thủy quân đều tự lên thuyền, dương cánh buồm lên, kéo neo, tất cả đều ngay ngắn rõ ràng.

Đợi đến sáng sớm, ánh rạng đông lộ ra từ trên mặt biển, hơn hai trăm chiếc tàu chiến lớn nhỏ nối đuôi nhau, đi ra khỏi thủy trại, thanh thế to lớn, cánh buồm như hợp thành một đường cùng đường chân trời.

Chu Lâm bên kia đã gọi người phát cờ hiệu, nhóm thành trận hình hành quân, đằng trước là thuyền trạm canh gác mở đường, trung ương là kỳ hạm, phía sau là thuyền lớn nhỏ liên miên không dứt, hiện lên hình dạng con rắn chuyển động, thuận gió, hướng Tuyền Châu mà đi.

Thẩm Ngạo ngồi ở trong khoang thuyền kỳ hạm, gọi đám Chu Lâm, giáo đầu, đô đầu bọn họ vào, cẩn thận xuất ra một bức địa đồ Tuyền Châu cảng, bản đồ này có lẽ là do một đội giáo úy, che dấu tai mắt người, đi đến Tuyền Châu vẽ ra, về sau, bọn hắn đi ra khỏi Tuyền Châu, sau khi trở về đơn vị, địa đồ cả Tuyền Châu và các nơi hải cảng tự nhiên rơi vào trong tay Thẩm Ngạo.

Chỉnh ngọn đèn một chút, để cho buồm nhỏ trên tàu sáng sủa hơn một ít, Thẩm Ngạo nói: "Trước mắt, địch nhân của chúng ta chính là hải thương, thủy quân đi qua, hải thương nhất định sẽ không dám đối địch chính diện cùng chúng ta, nhưng thực sự khó bảo toàn, bọn hắn không biết thay trang phục hải tặc, đánh lên chúng ta, thuyền bọn hắn nhiều, người nhiều, thật sự để cho bọn họ tụ họp lại, quyết chiến trong nước cùng chúng ta, thắng bại thật đúng là không thể biết, các ngươi thấy thế nào?

)

518. Chương 504: Giết Hết

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 504: Giết hết

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Chu Lâm kinh nghiệm phong phú, lúc này liền nói: "Đại nhân, hải thương ưu thế là người nhiều, Hứng Hóa thủy quân bên này có ưu thế là quan quân, có cái thân phận này là đủ rồi, tuy bọn hắn nhiều người, nhưng lại tạm thời tụ tập, bên trong khẳng định có mâu thuẫn cực lớn, thật sự phải đánh, chúng ta cũng chưa chắc không có phần thắng.

Mọi người ào ào gật đầu, một người đô đầu nói: "Chu doanh quan nói không sai, theo tiểu nhân được biết, bình thường tứ đại hải thương luôn hục hặc với nhau, nếu không phải bởi vì lần này muốn đối phó với Thẩm đại nhân, cũng sẽ không hóa thù thành bạn, thủy chiến, tối kỵ nhất, đúng là điều hành không đồng nhất...

Thẩm Ngạo nhú đôi lông mày lại, mỉm cười nói: "Vậy thì phân hoá bọn hắn, chỉ là, nên phân hoá như thế nào đây? Chuyện này còn phải thoả định đoạt một tý, các ngươi tạm thời đi trước nghỉ, ta suy nghĩ một chút.

Chu Lâm mang người rời khỏi khoang thuyền, Thẩm Ngạo ngồi ở trong khoang thuyền ngẩn người, trong bụng hắn đầy ý nghĩ xấu, lúc này, phảng phất như tìm được lỗ hổng để phát tiết, lập tức nghĩ ra rất nhiều

kế hoạch, rồi lại thỉnh thoảng lắc đầu, cảm thấy còn chưa đủ kín đáo, đôi thủ của hắn đều là một đám người làm ăn, làm việc buôn bán, phần lớn đều rất khôn khéo, sao lại đơn giản rút lui được?

“Khôn khéo!”, Thẩm Ngạo một vỗ bàn, đột nhiên nghĩ đến đặc tính của thương nhân, cái gọi là khôn khéo, chỉ là ý bao hàm, nói khó nghe một ít, những người này, chính là rất đa nghi, không dễ tin người.

Thẩm Ngạo lập tức viết một phong thư, kêu một con thuyền canh gác nhanh chóng đi Tuyền Châu trước.

Tuyền Châu cảng, ở đó đang có sóng vỗ lẫn tăn, trước đó vài ngày, bởi vì hải tặc náo loạn, kho hàng các nơi bị phá hủy không ít, đám thương gia bình thường thần hồn nát thần tính, tại nơi này, trong lúc mấu chốt hiện nay, cũng không dám đơn giản đi ra biển.

Đám thương gia không chịu bán hàng, lại không chịu cho thuyền ra ngoài, chỉ khi nào biết chắc là không xảy ra đại sự, mới dám bắt đầu kiểm tiền, chẳng ai chịu hành động thiếu suy nghĩ.

Cảnh tượng náo nhiệt của Tuyền Châu, thoáng cái đã thay đổi bộ dáng, cũng may còn có thương thuyền trở về, đi thuyền vượt trùng dương, thật vất vả trở về, cũng không biết chuyện gì xảy ra, thương thuyền khê dựa vào bờ, Thành Thị Hải tư bên kia đến xử lý, tiểu lại liền leo lên thuyền, một bên kiểm kê hàng hóa, không thiếu được việc yêu cầu một số tiền phí trị an.

Lúc này, mọi người mới biết được, không đúng, quá không được bình thường, khẳng định đã xảy ra đại sự.

Nhưng phàm là người trên biển đi thuyền, người nào không có khứu giác linh mãnh đây? Đám thương nhân bình thường đều ở trong thành, nhưng bến cảng bên kia, mỗi ngày cũng gọi người đến nhìn xem, vạn nhất có việc gì, cũng có thể chuẩn bị trước cảnh.

Đội một con thuyền trạm canh gác của Hứng Hóa thủy quân hiện ra tại bến cảng, thoáng cái đã rước lấy không ít ánh mắt, thuyền trạm canh gác bỏ neo trên bến tàu, lập tức có người Thành Thị Hải tư leo lên, còn chưa nói hai câu, đối phương liền không chút khách khí đá bọn chúng ra khỏi thuyền.

Thuyền của quân gia, các người cũng dám lục soát? Thật sự là ăn được gan hùm mật gấu! Như thế nào, muốn đánh nhau? Đến đây, một cước đạp bay tiểu lại, một lần nữa cho hai cái tát tai, muốn đi Thành Thị Hải tư cáo trạng sao, thích đi thì cứ đi.

Những tiểu lại này vốn là mượn cớ dò xét thuyền để tìm hiểu tin tức, bị cường ngạnh đánh trở về, lại không dám làm gì nữa rồi, xám xịt mà trở về bẩm báo.

Trong thuyền trạm canh gác đại khái có hơn hai mươi thủy quân, cộng thêm một người Ngu hầu, một người giáo úy, mọi người lên bến cảng, lập tức đưa tới vô số người ghé mắt nhìn, bọn hắn cũng không nhàn rỗi, lập tức đi vào trong thành, phát danh thiếp bốn phía, báo kiến thương nhân các nơi.

Tuyền Châu bên này, không ít thương nhân đi lại với người cùng quê, đồng hương trong lúc đi ra biển, luôn có thể chiếu cố lẫn nhau, tuy tình quê cha đất tổ không đủ bền chắc, nhưng cũng không thể bỏ qua.

Những thương nhân này đại khái là dùng phủ huyện để phân chia, đều là thủ đoạn để chút ít trung tiểu thương nhân liên kết, tự bảo vệ mình, mấy đội thuyền lớn nhất trong đó là Kiếm Nam, Đình Châu, Phúc Châu.

Ví dụ như thương hội Phúc Châu, thương nhân bên trong liền có mấy trăm người, đội thuyền lại càng không ít, bình thường thương hội cũng chỉ cần giao nộp một ít phí tổn vận chuyển, do mấy người đức cao vọng trọng tại quê nhà dẫn đầu, chỉ cần là người Phúc Châu, đưa báo kiến, thoáng đi qua báo kiến một týt, nhận đồng hương, lại đăng ký thuyền của mình, giao nộp phí tổn, là được lấy được tư cách thương nhân cùng quê.

Lúc nào phải ra biển, phần lớn thương hội sẽ thoáng liên lạc một týt, định ngày, mọi người cùng rời đi, bởi vậy, những trung tiểu nhân thương nhân kia liền có thể kết thành một đội tàu, quy mô rất lớn, tự nhiên không sợ hải tặc.

Chỉ là, tuy những thương hội này người đông thế mạnh, nhưng bình thường lại sợ quan phủ nhất, bọn họ đều là người làm ăn tầm thường, cũng không có cây đại thụ che chắn, chỉ cần quan phủ bắt người, người sẽ không có biện pháp nào tránh thoát.

Tất cả người đức cao vọng trọng bên trong đám thương nhân, không hèn mà cùng bị đám giáo úy, đồ đầu bọn họ bá kiến một vòng, đưa danh thiếp tới, xem xét là bá thiếp của Thẩm Ngạo Thẩm khâm sai, những người này thật sự là sợ tới mức mặt như màu đất, gập, nói không chừng là sẽ bị người khác thu thập, nhưng không gập, Thẩm Ngạo người ta là quan bao nhiêu cấp?

Đây chính là nhân vật thông thiên, ngoắc ngoắc ngón tay, cũng đủ để làm người không chịu nổi.

Do dự một chút, vẫn phải gập mặt, vì vậy liền mời người mang thiếp tiến vào, khách khí vài câu, không đi vào vấn đề chính, giáo úy bên kia cũng rất trực tiếp, mở miệng chính là: "Đại nhân nhà ta nói, việc buôn bán, đơn giản là cầu tài, một chuyến này đại nhân nhận mệnh chính đốn nghiêm túc ngành hàng hải, vừa tốt cho đất nước vừa tốt dân, đều là chuyện tốt, đại nhân cũng nói rồi, các người đều là thương nhân tâm thường, tương lai phải chăng được lợi hay không, trong lòng các người cũng hiểu.

Nói thật với các người, Hứng Hóa thủy quân ít ngày nữa sẽ đến, đến lúc đó, không thiếu được việc phải giết người, thủ đoạn Thẩm đại nhân thế nào, chắc hẳn mọi người cũng biết, dựa vào tài nguyên cuộn cuộn của Thẩm đại nhân, có lẽ là sẽ xét nhà diệt tộc những người cầu kết kia cùng quan thương cầu kết kia, bản thân các người tự định giá đi.

Thần tiên đánh nhau, những người này sợ nhất, đúng là liên lụy bọn họ đi vào, vừa nghe xong, thật sự là sợ tới mức mặt như màu đất, người nhất gan, liền nói cái gì cũng không dám, ngay cái rắm cũng không dám đánh, chỉ gật đầu lia lịa nói: "Hiểu, hiểu." Mặc dù nói như thế, lại không có mấy người thực sự hiểu.

Họ Thẩm dẫn theo thủy quân đến, ai biết sẽ trừng phạt những quan thương cầu kết kia đến mức nào? Nếu chỉ làm không đến nơi đến chốn, thu chút ít ngân lượng hay tiền phi pháp, vậy thì, hiện tại người làm âm ỉ, kết minh cùng họ Thẩm, người ta yên ổn, sẽ quay về tính sổ, người còn có thể động chân tay sao?

Cho nên, gặp phải chuyện này, nhất định lấy ổn thỏa làm đầu, ngàn vạn lần không thể đồng ý lung tung.

Đám giáo úy thấy bọn họ tỏ thái độ này, cũng không nói cái gì, trong chớp mắt liền rời đi, tiếp theo, liền bá phỏng nhà thứ hai, nhà thứ ba, cũng có một chút người gan lớn, thấy được mấu chốt buôn bán, càng hiểu chỗ lợi đối với bọn họ khi ngành hàng hải công bằng, trong lòng cũng đều thiên về hướng Thẩm Ngạo, nhưng trên miệng vẫn không dám đồng ý cái gì.

Những giáo úy và thủy quân này thi triển động tác tại Tuyền Châu, rất nhanh liền truyền vào trong tai đám thương gia đầu to, Thôi gia bên này lại hồi hã, không ít người chạy đến.

Thôi Giản và Hồ Hải đi ra, Trương công công kia không biết bị cái gì làm tức giận, sắc mặt đỏ bừng, mọi người đến đông đủ, mở miệng đầu tiên, đúng là hấn.

Trương công công lạnh lùng nói: "Thành Thị Hải tư bên kia vừa mới phái người đi lên, người trên thuyền trạm canh gác Hứng Hóa thủy quân đã dám đánh người, y theo nô gia xem, bọn hấn đây là muốn triệt để gay gắt cùng chúng ta rồi, gay gắt cũng tốt, chúng ta một là không làm, hai là không ngớt, lập tức bắt những giáo úy, thủy sư kia, giết mấy người cho bọn hấn nhìn xem.

Hồ Hải nhưng lại lắc đầu: "Không thể động, dù sao bọn hấn cũng là quân, lúc này bắt người, nhiều con mắt như vậy nhìn vào, đúng là rất không tốt.

Thôi Giản nói: "Vậy bọn họ bá kiến những người thương nhân quê mùa kia làm cái gì? Những thương nhân quê mùa này, phía dưới cũng có không thiếu thủy thủ, chớ không phải là họ Thẩm muốn tìm giúp đỡ chứ?

Trương công công cười lạnh, nói: "Những thương nhân quê mùa này đều cuốn theo gió, chỉ bằng bọn họ, hắc hắc... không phải nô gia nói mạnh miệng, một lần đóng thuế là có thể làm bọn chúng dễ bảo, Hồ đại nhân, Thôi tiên sinh, muốn nô gia đi gõ bọn hấn thoả một tỷ hay không?

Hồ Hải lắc đầu, nói: "Không được, không thể đi, gõ bọn hấn, đến lúc đó sẽ khiêu khích nhân tâm căm phẫn, cũng không chỗ tốt đối với chúng ta, theo ta xem xét, ít ngày nữa, họ Thẩm kia sẽ đến đây thôi.

Thôi Giản mệt mỏi, nói: "Mấy ngày ta đều không ngủ được ngon giấc, đúng là nghĩ về chuyện này, họ Thẩm chính là quan quân, chúng ta muốn đối phó, chỉ có thể làm cho người ta ngại trang thành đạo tặc, nhưng nếu Hứng Hóa thủy quân đột nhiên đến Tuyền Châu, thuyền chúng ta lại ở trên đảo nhỏ bên ngoài, bấy

giờ là cục diện nước xa cừu không được lửa gần, thuyền chúng ta tới sớm cũng không được, tới chậm cũng không được, các người nói xem, làm sao bây giờ?

Hồ Hải nói: "Sương quân địa phương có thể không kéo dài thời gian hay không?"

Chỉ huy sương quân ngồi trong góc phòng nói: "Tuyền Châu sương quân, số thực có hơn bốn nghìn người, bảo vệ cho tất cả bốn cảng là không có vấn đề, họ Thẩm thật sự đến, kéo dài mấy ngày, chỉ là chuyện nhỏ."

Thôi Giản thở dài, nói: "Việc này cứ định như vậy đi, phải thêm chút ít thuyền canh gác ra, tùy thời chú ý cử động Hứng Hóa quân bên kia."

Mọi người đều tự tản đi, chỉ để lại ba người Thôi Giản và Trương công công, Hồ Hải, Thôi Giản nói: "Chúng ta phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, thật sự không được, cũng chỉ có thể để gia đình ra biển."

Trương công công nhíu nhíu mày, nói: "Thời cuộc còn chưa xấu đến mức đó, Thôi tiên sinh cứ yên tâm."

Hồ Hải cắn răng nói: "Đã bố trí đến mức không còn tí sơ hở nào, bên ngoài có người của chúng ta phối hợp tác chiến, bên trong còn có sương quân, tuyệt đối không thành vấn đề."

Ba người lại thương nghị một hồi, hai bên mới bái biệt rời đi.

Mọi người ở phía trong Tuyền Châu cảng đều biết, khâm sai sắp tới rồi, rốt cuộc Tuyền Châu sẽ biến thành cái bộ dáng gì, lại không người nào có thể đoán trước.

...

Thủy quân một đường thuận gió đi đến, thuyền trạm canh gác đã bố trí đi ra ngoài, lại một đường thông hành, không hề gặp trở ngại, thừa dịp này, thủy quân cũng không thể nhàn rỗi, liền đến boong tàu thao luyện, đám giáo úy ở bên đốc thúc, Đồ đầu và giáo đầu bên kia, cứ hai ngày ba ngày sẽ đến kỳ hạm bên kia, thương nghị sự tình xuất chiến.

Thẩm Ngạo đã định ra chủ ý, dặn dò đối với mọi người, chỉ có một: "Phải nhanh, không thể cho Tuyền Châu có thời gian thở dốc, vừa đến Tuyền Châu, lập tức lên bờ, ai dám ngăn cản, liền lấy tội mưu phản, giết không tha, đánh giết sương quân, đại khái cần có bao nhiêu thời gian?"

Chu Lâm trầm ngâm một chút, nói: "Chỉ sợ không dễ dàng, nếu bọn họ một lòng kháng cự, không có thời gian vài ngày, cũng không thể phá được."

Thẩm Ngạo lắc đầu nói: "Kháng cự? Bọn hán lấy cái gì để kháng cự? Không kháng cự, bọn hán có lẽ còn là bình, kháng cự, bọn hán chính là phi! Cho nên, lúc này, khí thế là trọng yếu nhất, phải hù sợ bọn hán, ai động thủ trước, liền giết người đó, trong vòng một ngày, ta muốn không chế cả Tuyền Châu."

Chu Lâm nói: "Sợ là sợ hải tặc lại đến tập kích, ta và mấy người Hứng Hóa quân đánh giá tính toán một lần, trước kia hải tặc trên mặt biển Phúc Kiến lộ đại khái có năm sáu ngàn người, lại thêm đám thương gia thả ra nhân lực và đội thuyền, chỉ sợ nhân số không dưới hai vạn."

Nhiều người như vậy, lại là đến có chuẩn bị, dựa vào Hứng Hóa thủy quân, có thể ngăn cản hay không, cũng chỉ có trời mới biết được.

Nhưng Thẩm Ngạo chỉ là cười lạnh, một đôi tròng mắt có vẻ đờ đờ sát khí, nói: "Cho nên nói, phải nhanh, không chế được Tuyền Châu, sẽ khiến cho cả Tuyền Châu hóa thành địa ngục nhân gian, phạm là quan thương cầu kết, đều không cần đi tìm chứng cứ phạm tội, trực tiếp chuyển cả nhà ra, giết, một người đều không cần giữ lại, tất cả đều giết sạch!"

Giáo đầu, đám đồ đầu giật nảy mình, không kim lòng được mà cả kinh nói: "Đều giết sạch sẽ? Cái này..."

Thẩm Ngạo cắn răng, nói: "Bản khâm sai nói cho các người biết, đến tình trạng hôm nay, đã là chiến tranh rồi, chiến tranh không có nhiều quy củ như vậy, cũng không cần cố kỵ cái quy củ gì, nhờ tận gốc những quan thương cầu kết này, mới có thể để cho hải thương bình thường biết rõ, ai mới là chính chủ, mới bằng lòng hiệu lực cho chúng ta, đến lúc đó, hải tặc đến rồi, bọn hán mới bằng lòng xuất lực."

Còn nữa, đám quan thương cầu kết xong rồi, đội tàu bọn hần thả ra như rắn mất đầu, lại càng dễ đối phó, bọn hần đã dám giả trang hải tặc, bản khâm sai còn không dám giết người sao? Thật đúng là đã cho rằng Thảm diện cuồng ta là giả hay sao?

Chu Lâm trừng to mắt, kinh ngạc nói: "Đại nhân, ngài cũng biết tên hiệu ngài ở bên ngoài?"

Thảm Ngạo không cho là nhục, lại cho rằng quang vinh mà nhếch miệng nói: "Bọn hần quá khách khí, khoa trương bốn quan thành một đóa hoa, đã như vậy, bốn quan không thể để cho bọn họ thất vọng được! Muốn diên thì diên đi!

Tuyền Châu cảng, một con thuyền canh gác cấp tốc tiến vào bến tàu, lập tức, một sương quân từ cầu tàu đi ra, nghênh đón hần là một Đô đầu, vừa muốn nói chuyện, sương quân này đã dùng thanh âm trầm thấp nói: "Chỉ huy đại nhân đang ở đâu? Ngoài mấy chục dặm, phát hiện tung tích Hứng Hóa quân, hơn hai trăm chiếc thuyền lớn nhỏ, nhân số không ít.

Ngũ hầu kia nghe xong, lập tức trở về báo, sương quân chỉ huy lập tức cỡi ngựa, nhanh chóng chạy tới Thôi phủ, trong thành bên này cũng nghe được tin tức, ngay cả tim đều muốn toát ra ngoài cổ họng rồi.

Trong lòng bàn tay đám quan thương cầu kết không khỏi chảy ra một đồng mồ hôi, biết rõ thời điểm ngã bài đã đến, về phần thương nhân tầm thường, đang vô cùng lo lắng chờ đợi, cũng may, hàng hóa ở phía trong kho hàng ngoài bến cảng đều đã vận vào trong thành, tất cả mọi người đã làm xong chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.

Dân chúng Tuyền Châu vô tội nhất, trong mắt bọn hần, bất kể là quan thương cầu kết hay là khâm sai, người nào thắng cũng đều không có liên quan đến bọn họ, bọn hần thậm muốn thanh thản ổn định sống, sợ bị chết trong loạn lạc.

Lúc này, quan thương cầu kết bên này chỉ có thể đem thân thể và gia đình của mình, phó thác trên người sương quân, Tứ đại họ bên này cố ý lấy ra rất nhiều vàng bạc, khao quân sĩ, chỉ huy Cung Hứng mang theo sương quân, đốc toàn bộ lực lượng, trấn giữ các nơi bến tàu, cảng, cầu tàu.

)

519. Chương 505: Tiến Vào

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 505: Tiến vào

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ở bên trong thành Tuyền Châu, tin tức không ngừng truyền đến, chính là thương nhân quê mùa, cũng có chút ngồi không yên, đầu lĩnh những thương nhân quê mùa này, phần lớn là vọng tộc các nơi, danh vọng không nhỏ, có uy tín rất cao trong thương nhân bản địa, lúc này cũng không khỏi suy nghĩ vì lợi ích mọi người, tuy nói bọn hần bình thường khiêm tốn làm việc, nhưng lúc này, cũng có người không kiêng nể gì cả.

Thương nhân quê mùa Phúc Châu, tại Tuyền Châu cũng là một lực lượng không thể coi thường, thủ lĩnh thương hội gọi Thi Luân, trước kia trúng qua tú tài, từ đó về sau, liền mua bán lương thực tại Tuyền Châu, được tôn sùng là đầu lĩnh Phúc Châu thương hội, làm sinh ý lâu như vậy, Thi Luân há lại không biết khâm sai thanh tra ngành hàng hải, có ý vị như thế nào? Chỉ là, thời cuộc lúc này chưa trong sáng, còn chưa dám đơn giản hạ tiền đặt cược mà thôi.

Lúc này nghe nói Thấm khâm sai kia thật sự dẫn theo Húng Hóa thủy quân đến, nhất thời cực kỳ phấn chấn, liền mời tới không ít nhân vật nổi tiếng Tuyền Châu, tất cả đều là thủ lĩnh thương nhân quê mùa, chính là để thương nghị chuyện này.

Mọi người cùng một chỗ thưởng thức trà Vũ Di, Vũ Di trà này chính là trà nổi danh Phúc Kiến, đổi một hai lượng vàng không cũng tiện nghi bao nhiêu, thương nhân tầm thường đều không nỡ lấy ra chiêu đãi, hôm nay cố ý gọi người bào chế tiếp khách, Thi Luân coi như là đã bỏ ra tiền vốn.

Hàn huyền một phen, không thiếu được việc phàn nàn vài ngày trước hải tặc tập kích, hàng của mình bị mất bao nhiêu, còn có người nói gần đây hải tặc hung hăng ngang ngược, không dám ra biển vân vân....

Kỳ thật, lòng người đang ngồi sáng tựa như gương, cũng biết hải tặc này là người nào, tuy phàn nàn, cũng không dám làm rõ đối phương, chỉ coi như gặp vận đen.

Thi Luân thấy mọi người nói không sai biệt lắm, dùng khẩu âm dày đặc kiểu Phúc Châu, nói: "Trước mắt, khâm sai đại nhân bên kia muốn đến Tuyền Châu, là phúc hay là họa, có lẽ là chưa thể biết.

Những lời này chỉ là lời dẫn, ai cũng nghe ra, ngồi ở phía dưới Thi Luân, chính là thủ lĩnh thương nhân quê mùa Chương Châu Vương Vĩnh, Vương Vĩnh này mập mạp, mặc một bộ áo viên ngoại cổ tròn, gặp người liền cười, giờ phút này, con người đảo một vòng, nói: "Đương nhiên là phúc, Thấm khâm sai mấy năm gần đây sửa trị Tô Hàng hoa thạch cương, trấn áp dân biển, đều là công trạng, lúc này đây nghiêm túc ngành hàng hải, theo ta thấy, tám phần cũng có thể thành công, người xem, Húng Hóa thủy quân không phải đã tới rồi sao?

Thi Luân lắc đầu cười khổ, nói: "Đến thì có thể thế nào? Tứ đại họ sinh sôi nảy nở mấy đời tại đây Tuyền Châu, đều là trường thịnh không suy, cây lớn rễ sâu, cường long còn không nổi địa đầu xa, ai... rất khó nói.

Wang Vĩnh cười híp mắt, nói: "Nếu Thấm khâm sai thực sự có thể khống chế Tuyền Châu, vậy thì tốt rồi, chúng ta làm việc buôn bán, tiền lợi nhuận đều rất vất vả, không so được những quan thương cầu kết kia, nếu tất cả mọi người cùng nộp thuế, chúng ta mới có nhiều lợi nhuận, phải không?

Hai người này kẻ xướng người họa, tựa như diễn trò, nhưng những lời này, cũng nói đến nỗi niềm trong tâm khảm mọi người, người đang ngồi làm sinh ý khá được, nhưng so sánh với quan thương cầu kết kia, thực sự là một trên trời một dưới đất, bản thân cực khổ, đại bộ phận tiền kiếm được, đều cầm lấy giao nộp thuế, cùng một chuyến thuyền, quan thương cầu kết lợi nhuận một ngàn quan, bọn hắn có thể lợi nhuận ba bốn trăm quan, liền coi là không tệ, cảm giác mất mát nhất định sẽ có, hướng hồ người ta nương tựa theo cái này, không ngừng phát triển an toàn, hàng hải sản cả Tuyền Châu, chỉ riêng Tứ đại họ liền lũng đoạn một nửa, tất cả mọi người kẹt ở trong khe, miễn cưỡng lợi nhuận chút ít, thật sự rất vất vả.

Nghiêm túc ngành hàng hải lại bất đồng, Tứ đại họ mất đi chỗ tốt này, mọi người cạnh tranh công bằng, sẽ chẳng biết hươu chết về tay ai.

Vì vậy, mọi người đều mở mồm, có có người nói: "Theo ta thấy, Thấm đại nhân có thể tiến vào Tuyền Châu hay không, còn chưa biết, không thấy sương quân đều đi phòng bị sao? Tứ đại họ và sương quân bên kia, là quyết tâm cứng rắn cùng với Thấm Ngạo.

"Chẳng lẽ sương quân muốn tạo phản?

"Ai biết, dù sao đến lúc đó, đàm luận không ổn, thủy quân muốn công thành, tuy nói Thấm khâm sai kia thật sự muốn nghiêm túc ngành hàng hải, chúng ta cũng có lợi, nhưng thật sự muốn đánh, cái Tuyền Châu này lại thành một đồng bừa bộn, có trời mới biết có thể có loạn binh hay không, cho nên gia quyến bên kia nên dần xếp tốt.

Thi Luân lúc này mở miệng nói: "Không nói cái này, ta muốn nói, là sự tình vạn nhất khâm sai đại nhân vào thành, nếu thủy quân chiếm Tuyền Châu, tuy sương quân bên kia không ngăn cản nổi, nhưng mọi người chớ quên, thuyền biển Tứ đại họ đều bên ngoài biển, chưa biết chừng tương lai sẽ muốn tập cảng.

Thi Luân vừa nói như vậy, mọi người mới phát hiện, hắn suy nghĩ càng thêm sâu xa, liền có người vỗ đùi, nói: "Thi tiên sinh, người nói nên làm sao bây giờ?

Thi Luân trầm mặc một tý, chậm rãi nói: "Cũng đơn giản, xem khâm sai bên này làm như thế nào, nếu Tứ đại họ bên kia không tiếp tục duy trì, chúng ta liền quăng về khâm sai, phía dưới thương nhân quê mùa đều có thuyền, thủy thủ, hộ vệ cũng đều là có sẵn, tụ họp lại, gom góp mấy vạn mọi người cũng đủ, thuyền Tứ đại họ thật sự dám làm hải tặc, chúng ta sẽ gìn giữ đất đai, vì gia nghiệp mình, cũng phải liều mạng cùng bọn hần!

Mọi người ào ào gật đầu, nói: "Thi tiên sinh nói rất đúng, hải tặc đến rồi, khâm tuy sai bên kia sẽ ăn thiệt thòi, chẳng lẽ chúng ta có thể được chỗ tốt? Bảo vệ Tuyên Châu, mới có thể tiếp tục sống, chúng ta có thể không xuất đầu, nhưng để cho Tứ đại họ thực hiện được mục tiêu, không nói gia sản cũng bị cướp sạch một phen, nghiêm túc ngành hàng hải lại không được xử lý, có hại chịu thiệt là chúng ta.

Vừa thương lượng xong rồi, bên kia có người vội vàng tới, hướng Thi Luân bẩm báo: "Lão gia... Lão gia... tin tức mới nhất, Hứng Hóa thủy quân đến rồi, thuyền không thiếu, khoảng chừng hơn hai trăm chiếc, ngay tại bên ngoài Long vịnh.

Thi Luân bỗng nhiên đứng dậy, hơi có vẻ kích động, nói: "Lại đi tìm hiểu, có tin tức gì, chạy nhanh hồi báo, chớ vị, chúng ta tọa sơn quan hổ đấu đã, nhìn xem lời ai nói có tác dụng tại Tuyên Châu.

... ..

Long vịnh, sóng vỗ lẫn tăn, nước biển bị ánh mặt trời chiếu rọi, lóng lánh một chút điểm kim quang, từng chiếc từng chiếc thuyền lớn nhỏ bắt đầu cập bờ, cầu tàu bên này, sương quân đã có chút ít chân tay luống cuống, mệnh lệnh cấp trên tất nhiên là bố phòng, nhưng đối phương lại gần bờ, rốt cuộc là có động thủ hay không? Chỉ huy bên kia đương nhiên không biết gọi người động thủ, tập kích thủy quân, đây là tội lớn, ngay cả khâm sai cũng dám động, vậy thì thật sự là mưu phản rồi, dưới ban ngày ban mặt, cái này là muốn chết.

Cung Hứng bên kia cũng đã sốt ruột, mấy Đô đầu đều tới hỏi: "Đại nhân, làm sao bây giờ?

Cung Hứng kêu khổ trong lòng, làm sao bây giờ? Có trời mới biết làm sao bây giờ, nói đánh không được, không đánh, người ta muốn lên bờ, lên bờ, người ta xuất thánh chỉ ra, thì càng không dễ nói chuyện.

Hần chần chờ dè chuôi đao bên hông lại, sắc mặt âm tình bất định, trong lòng nghĩ: "Sớm biết như thế, lúc trước không nên bị Thôi gia dụ dỗ, trước mắt chống cự khâm sai là chết, cho dù thúc thủ chịu trời, khâm sai hơn phân nửa cũng sẽ muốn đầu mình.

Đô đầu ở bên kia thúc giục rất gấp, đợi hần quyết định, Cung Hứng cắn răng nói: "Thông báo xuống dưới, không nên động thủ, cũng không thể để thủy quân bên kia lên bờ.

Đem Đô đầu đều tự đi truyền lệnh, lúc này, rất nhiều đội thuyền đã tới gần bến cảng.

Đô đầu sương quân bên này hạ hiệu lệnh, nguyên một đám rút trường thương, đao ra, hướng phía thuyền rồng to: "Chỉ huy đại nhân có lệnh, không cho phép cập bờ!

Trên thuyền dường như không có phản ứng gì, bong thuyền lại giống như thuyền ra bước chân nóng nảy, tiếp theo, nơi mạn thuyền, từng nhánh cung tiễn đưa ra, liếc về phía sương quân nơi cầu tàu, có người nhô đầu ra, lạnh lùng nói: "Lui về phía sau, tiến lên một bước, giết!

"Nhị doanh trung đội bốn, toàn bộ nghe lệnh, chuẩn bị xạ kích!

Vừa hô như vậy, sương quân lại càng càng hoảng sợ, lui về phía sau, người ta muốn lên bờ, không lui về phía sau, cung tiễn sẽ không có mất, nhưng phản kích, lại giống như không tìm được có.

Đô đầu, Ngưu hầu bên này cũng là bất định chủ ý, đều gấp đến độ xoay quanh, một hồi lâu, mới có người kêu: "Có lời gì, lên bờ rồi nói, chúng ta là quân đội triều đình, các người là thủy sư triều đình, chớ để lũ lượt vọt lên miếu thành hoàng!

Trên thuyền trả lời là: "Bắn!

Sưu Sưu... ong ong..... dây cung run rẩy, mũi tên bay như mưa, xuyên qua phía sương quân bên này, sương quân nơi cầu tàu ào ào rơi xuống nước, tổn thương không nhỏ, đến trình độ này, sương quân thật sự là bị dọa sợ, có người kêu phải liều mạng, có người hốt hoảng lui về phía trốn, cái cầu tàu này chỉ rộng một

trượng, hai mặt đều là nước biển, kéo đẩy đụng vào nhau là không thể tránh né, hai bên cũng chà đạp không ít, trong lúc nhất thời, đội hình bắt đầu hỗn loạn, không ít người ngã xuống nước.

Thừa dịp này, trong thuyền có người ào ào nói:”Lập lại lần nữa, lui về phía sau, tiến lên một bước, giết không tha!

Sương quân bên này nhất thời không có chủ ý, thật sự đánh, tại nơi cầu tàu cũng không thi triển nổi, đám Đô đầu Ngu hầu khê cần môi, hô to một tiếng:”Lui về phía sau kết trận!

Sương quân như được đại xá, ào ào lui ra ngoài, cổ thủ ở bến tàu, kho hàng.

)

520. Chương 506: Một Kịch

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 506: Một kịch

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trên thuyền, một giáo úy đội nón thiết, động đao đi ra, tiếp theo là một hàng thủy quân, đến cầu tàu, bọn hần cũng không vội vã lập tức lên bờ, mà là nhóm đội ngũ cho tốt trước, dựng cờ xí lên, giáo úy đi ở đằng trước, thanh âm khẩu lệnh vang lên rất đều đặn:”Bình thương!

Ào ào...một loạt trường thương bỗng nhiên để nằm ngang, đầu thương kích động run lên.

“Dẫn cung!

Cung thủ xếp sau đặc tiến trên cung, nghiêng người hướng về giữa không trung.

“Theo ta tiến lên!

Trên một mảnh dải hẹp cầu tàu, đội ngũ rậm rạp chằng chịt bắt đầu từ từ tiến lên, phóng mắt nhìn lại, trên trăm cầu tàu ở cái vịnh kia, đều bị đầu người đồng nghịt phủ kín.

Sương quân trong bến tàu và kho hàng bên này nhìn thấy, trong lòng không khỏi sinh ra hàn ý, việc này cũng thể rồi, nhưng làm bọn hần sợ hãi nhất, chính là không biết kế tiếp nên xử lý như thế nào, đánh?

Không nói có thể đánh thắng hay không, cứ đánh là đã coi như tạo phản, vậy thì đánh như thế nào? Không đánh, không đánh thì người ta nói rõ là sẽ giết tới, một điểm đường sống để thương lượng với người cũng không có.

Lúc này, cánh buồm trên thuyền kỳ hạm rơi xuống, lại là một cánh buồm rất lớn màu trắng, trên đó viết mấy chữ to đỏ thẫm —— ‘Khâm mệnh ly biển’.

Hai chữ khâm mệnh thực sự rất bắt mắt, đám sương quân nhìn thấy, sĩ khí lại càng về không, Đô đầu, đám Ngu hầu bọn họ thấy vậy, cũng đều rối loạn đầu trận tuyến, nhìn một hàng nhóm thủy quân đang muốn từ cầu tàu lên trên bờ, lúc này đã là tâm loạn như ma.

“Thủy quân nghe lệnh.”Một hàng giáo úy xếp thành hàng phía trước rộng to, trường đao đã cử động hướng giữa không trung, quát:”Chúng ta phụng chỉ tiến nhập Tuyền Châu, có người gây trở ngại, ngăn cản gây chuyện, dùng tội mưu phản luận xử, giết không tha!

“Giết!”Thủy quân bên này sĩ khí đại chấn, theo giáo úy chỉ trường đao về phía trước, lập tức tuôn ra một hồi hét lớn, tiếp theo là đạp giày lên trên, bước tiến theo giáo úy.

Những lời này nói cho thủy quân nghe, nhưng cảm giác lại như là khuyên bảo sương quân, mọi người tham gia quân ngũ, đi lính, đương nhiên biết rõ hậu quả khi mưu phản, cho dù chết mất rồi, đó cũng là chết vô ích, để tiếng xấu muôn đời, mấy việc này tạm thời không bàn luận, dù sao cũng là một điểm chỗ tốt đều không có, có thể đánh thủy quân về đại dương, lại có thể chiếm được chỗ tốt gì đây?

Nhìn tình hình bên kia, sương quân chỉ huy Cung Hứng nóng nảy gấp rút, mang theo một đội thân vệ đánh ngựa chạy tới, thủy quân cường ngạnh thần kỳ, quấy rầy toàn bộ mọi thứ hấn bố trí, thì ra tưởng rằng có sương quân ở bên cạnh giằng co, cùng bọn họ, bọn hấn sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ, mục đích của hấn, cũng chỉ là dọa thủy quân ở trên biển, để đợi lát nữa, Tứ đại họ hải thương bên kia ra lực mà thôi.

Nhưng người ta hoàn toàn không đi theo hấn sắp xếp, vừa đi lên chính là một hồi loạn tiền, khí thế sương quân bị ngăn chặn gắt gao, bức sương quân lui đến nơi bến tàu, thủy quân lên cầu tàu, càng là một bộ tư thái giao đấu, cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn là sương quân sẽ sụp đổ, chính là nằm yên bị chém giết

Trong lòng Cung Hứng không ngừng kêu khổ, đuổi tới gần bến tàu bên kia, vài người chạy tới, liên tục nói: "Đại nhân, làm sao bây giờ?"

Cung Hứng ra vẻ trấn tĩnh, nói: "Sợ cái gì, bọn hấn chỉ là dọa chúng ta mà thôi, không cần sợ, tuân thủ bốn phận!"

Hấn vừa dứt lời, cờ xí đối diện đã cách bến tàu càng ngày càng gần, dưới chiến kỳ phản phất, giáo úy hét lớn một tiếng: "Nghe hiệu lệnh ta, hãm trận!"

"Hãm trận!" Thủy quân tuân ra tiếng rống to, trường thương lập tức chuyển động, nhóm đệ nhất như trường xà, mãnh liệt tiến lên, sương quân bên này còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, vừa tiếp xúc, liền bị đánh đến loạn cào cào, đội ngũ vốn lỏng lẻo, lại suy sụp đến mức càng không thành bộ dáng gì.

Càng có sương quân bị trường thương đâm thủng, tuân ra tiếng gào thét của cuối cùng, ô hô một tiếng, ngã vào vũng máu.

Không chỉ là bên này, cầu tàu và bến tàu các nơi, khắp nơi đều tuân ra tiếng kêu giết, thủy quân không chút do dự, đều là một hàng nhóm dựng thương, đột nhập tiến vào trận địch, lập tức là lần tiến công thứ hai, lần tiến công thứ ba, mỗi một lần trùng kích, đều là mười phần uy thế.

Cung Hứng sợ tới mức ngây người, nghiêng rặng nghiêng lợi, nói: "Họ Thẩm thực sự dám động thủ, đến đây... người tới, nhanh, vào ở bên trong thành bầm bả."

Người đổ máu, lập tức liền điên cuồng lên, nhất là những thủy quân sĩ khí như cầu vồng, này trải qua thao luyện, về sau, phảng phất như là có tinh lực vô cùng cần thổ lộ, từng đợt từng đợt trùng kích liên tiếp diễn ra, lại càng làm cho bọn họ không tiếp tục bận tâm về mấy chuyện vớ vẩn, giáo úy ở phía trước dẫn đầu, thủy quân phía sau không chút do dự nhào vào.

Sương quân bên này, ngay từ đầu vẫn còn đau khổ chèo chống, mắt thấy thủy quân càng ngày càng nhiều, trong lòng lại có điều cố kỵ, lập tức liền có người bỏ vũ khí, chạy tán loạn, loại giao đấu xung phong liều chết này, một khi có người sinh ra sợ hãi bỏ chạy, lập tức sẽ không chống đỡ nổi, có người thứ nhất, thì có người thứ hai, kết quả là càng ngày càng nhiều.

Giáo úy cùng hô to: "Không nên giết đào binh, chỉ giết binh lính chống cự."

Mấy trăm cái giáo úy đồng loạt hô lên những lời này, thanh thế thật lớn, kết quả, người chống cự càng ngày càng ít, người chạy tán loạn càng ngày càng nhiều, đám Đô đầu, Ngu hầu không thể ngăn cản, liền dứt khoát chạy theo luôn.

Cung Hứng mắt thấy đại thế đã mất, thở dài, thúc ngựa chạy thực mạng về hướng bên trong thành, hấn cỡi ngựa vô cùng bất mắt, lập tức bị người cầm cung bắn xuống ngựa, một chi mũi tên lông vũ xuyên qua đùi phải hấn, máu tươi ồ ồ chảy ra, huyết nhục tung bay, hấn ngã xuống ngựa, đau nhức lộn mấy vòng trên mặt đất, chờ hấn thật vất vả khôi phục vài phần thần trí, đã có bảy tám trường thương nhắm vào hấn.

Chỉ qua thời gian một nén hương, sương quân liền triệt để sụp đổ, đội hình thủy quân lúc này cũng không thấy hỗn loạn, một bộ phận truy kích vào thành, một bộ phận quét dọn chiến trường, không thấy chút hỗn loạn nào, gặp được bại binh, thủy quân vào thành cũng không đuổi giết, chỉ chiếm cửa thành trước.

Thẩm Ngạo từ trên soái hạm đi xuống, bước chân lên trên cầu tàu, đưa mắt liếc nhìn Tuyền Châu, mang theo một đội thân vệ đến bến tàu, bên kia đã có nguyên một đám giáo úy đến bấm báo tình hình chiến đấu, Thẩm Ngạo chỉ là gật đầu, đối với kết quả, cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Trận chiến này, từ lúc vừa mới bắt đầu, đến lúc kết thúc, cũng không phải là so sánh nhân số nhiều hay ít hay sĩ khí gì đó, mà là nhân tâm, đám thủy quân phụng chỉ làm việc, có khâm sai làm hậu thuẫn, hoàn toàn không có chút bận tâm nào.

Mà sương quân sợ đầu sợ đuôi, vừa nghe lệnh chỉ huy, lại bận tâm thân phận khâm sai của thủy quân, vừa mới đánh, thắng bại liền phân rõ ràng rành mạch.

Hơn nữa, nhân số thủy quân so với sương quân chỉ nhiều hơn chứ không ít, trải qua một thời gian ngắn thao luyện, vẫn có thể làm được kỷ luật nghiêm minh, chỉ cần Thẩm Ngạo chưa cho lệnh ngừng chiến, sẽ vẫn xông lên phía trước, quyết tâm ngàn ngạt, thắng bại sớm đã phơi bày trước mắt.

Mấy giáo úy lôi kéo một người tướng lãnh sương quân què chân tới, kích động nói: "Thẩm đại nhân, bắt được sương quân chỉ huy Cung Hứng.

Cung Hứng kia lúc này chỉ cảm thấy đau xót, cả người như gà trống bại trận, đầu cúi thấp, cắn răng chịu đựng đau đớn, Thẩm Ngạo chỉ hơi liếc mắt nhìn hắn, nói: "Từ từ thẩm vấn, vứt qua một bên trước, đến lúc đó lại cùng nhau thu thập.

Trong thành bên kia, ai cũng chưa từng nghĩ đến, thời cuộc bến tàu có thể chuyển hóa nhanh như vậy, sương quân bên này có người tự định giá, đang nghĩ xem có nên đóng cửa thành hay không, nhưng muốn là muốn, lại không ai dám làm, ngăn cản khâm sai, đó là tội lớn, người ta đều đã lên bờ rồi, lúc này lại vùng vẫy giãy chết, đây không phải muốn chết sao?

Tiếp theo, chính là bại binh vào thành, truy binh lại nổi gót tới, phụ cận cửa thành, không ít người ăn mặc kiểu gia đình chứng kiến cục diện này, cái gì cũng không cố được, lập tức vội vàng trở lại phủ đệ.

Thôi gia bên này đã loạn thành một đoàn, một tin tức xấu hơn so với một tin tức, Thôi Giản Thôi Viêm và mấy nông cốt Thôi gia thất hồn lạc phách tụ tập lại cùng một chỗ, Thôi Giản run rẩy môi dưới, nói: "Thu... Thu dọn nhà cửa, vật có thể mang đi, đều mang đi, không thể lưu lại Tuyền Châu này.

Đáng tiếc, mấy tộc thúc trong nhà không đồng ý, ào ào nói: "Thôi gia chúng ta ở tại Tuyền Châu nhiều năm như vậy, vứt bỏ gia nghiệp chính là chó rơi xuống nước, có thể đi nơi nào? Còn nữa, Thôi Chí vẫn còn ở Biện Kinh, đứng hàng ba tỉnh, khâm mệnh ban cho Long Đồ các Đại học sĩ, họ Thẩm lại không bắt được chúng nhận tội chúng ta thông đồng với hải tặc, có thể làm khó dễ được ta sao?

Thôi Viêm cũng nói: "Gia phụ dù sao cũng ở Biện Kinh, cho dù họ Thẩm mất tâm bị điên, cũng không dám làm gì Thôi gia chúng ta, không phải là bảo Thôi gia chúng ta nộp thuế sao, cứ giao nộp là được.

Thôi Giản thất hồn lạc phách, lắc đầu nói: "Các ngươi không biết, không biết đâu, Thôi gia chúng ta cây lớn rễ sâu, sẽ là gà, muốn giết cho con khỉ xem.

Đang nói, hậu viên liền rối loạn, có một chủ sự lão đảo chạy tới, khóc lóc nói: "Lão gia... bắt hảo, có mấy gia đình không có mắt, xâm nhập hậu viên đánh cướp khổ phòng... còn... còn thấy sắc, nấy lòng tham...

"Vô liêm sỉ!" Thôi Giản nghiêng răng nghiêng lợi, nói: "Còn không mau dẫn người đi đàn áp!

Chủ sự này sợ run cả người, nói: "Mọi người đều chạy rồi, nói là Thôi gia đại họa lâm đầu, có thể chạy đều đã chạy, không có người nào trung tâm cả, không bỏ đá xuống giếng, đã là có lương tâm rồi.

Thôi Giản thở dài, nhất thời dờ dẩn, gia đình đầy tớ Thôi gia, phần lớn đều là xuất thân thủy thủ, làm việc tốt, nhìn tay chân lạnh lẽo, liền triệu đến hầu hạ, coi như là thưởng thức đối với mấy người này, nhưng những người này giỏi giang, lại cũng đều là hung đồ rất thích tranh đấu tàn nhẫn, lúc trước, thời điểm Thôi gia hiển hách thì cũng thôi, ai cũng không dám làm ra chuyện gì, lúc này liền thừa cơ chạy vào.

Thôi Viêm thở phì phì, nói: "Lẽ nào lại như vậy, để ta đi xem.

Thôi Giản khoát tay ngăn hắn lại, nói: "Mà thôi, mà thôi, không cần phải để ý, không cần phải để ý..." Hắn run rẩy một chút, mất sức lực rất lớn mới nói: "Trước mắt, Viêm Nhi, cha ngươi giao ngươi cho ta, ngươi sẽ

không xảy ra chuyện gì.

Tại đây náo loạn, Thành Thị Hải tư bên kia cũng như thế, Trương công công nghe được thủy quân vào thành, lúc này liền bất tỉnh, được sai dịch cứu tỉnh rồi, liền bắt đầu ôm đầu khóc rống.

Nhắc tới bản tính thái giám này, cũng rất kỳ dị, vừa rồi khóc đến muốn chết muốn sống, đột nhiên thoáng một tý, hần lại dừng khóc, âm trầm cười nói đối với đám chó săn trốn mất há hốc mồm phía dưới, nói: "Nô gia sợ cái gì, sợ cái gì? Họ Thẩm là vật gì, hần là vật gì, nô gia là người trong nội cung, hần có thể giết nô gia sao? Thật sự là đáng chê cười.

Hần sửa sang lại y quan, gọi người cầm khăn tay đến lau nước mắt, lập tức cười to: "Cũng không phải sợ, tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận bản thân, trời sập xuống, có nô gia chống đỡ, không áp chết được đám bọn người."

Hần hiện ra thần khí như thật, liếc nhìn đám chó săn chung quanh, tiện đà nói: "Nô gia bảy tuổi đã vào cung, mười chín tuổi liền hầu hạ Quá Hoàng thái hậu, lọt mắt xanh Quá Hoàng thái hậu lão nhân gia, cho dù gặp chuyện xui xẻo này, Thẩm Ngạo dù có gan lớn như trời, sao có bản lĩnh động một sợi lông của nô gia.

Người phía dưới vừa nghe hần nói như vậy, cũng hiểu được việc xin xỏ, liền ào ào nói: "Trương công công, ngài không có chuyện gì, nhưng chúng ta, những người hầu phía dưới này chắc sẽ bị họ Thẩm cầm lấy đi trị tội, Trương công công...

Trương công công cười ha ha một tiếng, nói: "Yên tâm, nô gia sẽ bảo vệ bọn người vô sự.

Đổi vận tư bên kia, Hồ Hải cũng rất nóng nảy, lúc nghe tin tức, hần đang muốn uống trà, đợi người truyền báo tin tức nói, sắc mặt hần tối sầm, hung hăng ném chén trà nhỏ lên trên mặt đất, mắng to một câu: "Cung Hứng thật ngu ngốc!"

Tiếp theo liền đứng lên, chấp tay đi đi lại lại trong nội đường nha môn, chờ thời điểm hần trú chân, sắc mặt lại càng thấp thỏm lo âu, trải qua cuộc thi, rồi đến lúc phóng ra ngoài làm quan, đây là vài thập niên vất vả, không thể tưởng được, đụng đến chuyện này, tất cả sắp mất hết, thật sự là không cam lòng.

Tại đây tuy là Tuyền Châu, nhưng Thẩm Ngạo thế nào, Hồ Hải biết quá tường tận, tất cả mọi người đều là loại người điên cuồng, bình luận đã sớm lưu truyền rồi, huống chi Thẩm Ngạo là cái loại người cách ba ngày năm ngày, đều muốn nháo ra chuyện, muốn không biết đến hần, khó.....

Chính là một người như vậy, trúng trạng nguyên, dìm chết Vương Phủ, giẫm qua Thái Thao, giết hoàng tử, một khi cho hần cơ hội, hần có thể buông tha chính mình?

Hồ Hải không phải thương nhân, thiếu đi sự khôn khéo của thương nhân, lại nhiều hơn vài phần trí tuệ, hiểu rõ nhân tâm, lại càng không phải là cái loại yêm hàng như Trương công công, chết đã đến nơi còn cứng rắn cãi lại, ếch ngồi đáy giếng.

Dùng diễn xuất Thẩm Ngạo từ xưa đến nay, khoản sổ sách này, có thể coi là vô cùng rõ ràng, nhất định là sẽ vô số người đầu rơi xuống đất.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Hồ Hải ngẩng đầu, nhìn qua án tấm biển 'gương sáng treo cao' đến ngay ngóc, quan ném đi hay không, chỉ là chuyện nhỏ, mạng mới là quan trọng nhất, muốn bảo vệ tánh mạng, phải có giá trị.

Hần khề cần môi, trong miệng phát ra âm thanh lạnh lùng, nói: "Cứ làm như thế, đến hôm nay tình trạng này, còn lo lắng cái gì?

Hạ quyết tâm, lập tức kêu sai dịch: "Chuẩn bị kiệu, chuẩn bị kiệu, đến cửa thành, nghênh đón khâm sai.

Rất nhiều sai dịch nghe nói xong, cũng đã chạy đi, chỉ còn lại mấy người trung thực còn ở lại, thấp thỏm lo âu hỏi: "Đại nhân... cửa thành bên kia, khắp nơi đều là binh... sợ, sợ đại nhân sẽ bị thương đến tánh mạng.

Hồ Hải đập sai dịch kia một cước, quát to: "Đây cũng là việc người có thể để ý tới sao, nhanh, đi chuẩn bị.

Sai dịch té đi, Hồ Hải sửa sang lại y quan, cuối cùng cũng định tâm thần, từng bước một đến cửa nha môn, chui vào cỗ kiệu.

Cả Tuyền Châu ban đầu còn có mấy phần yên bình, những những bại binh trốn về kia, tốp năm tốp ba đánh cướp trong thành, hơn nữa, du côn thấy cơ hội, cũng muốn nhân cơ hội thừa cơ kiếm chác, chỉ là, về sau thủy quân vào thành, phân tán tốp năm tốp ba ra bốn phía đàn áp, dần dần áp chế hỗn loạn xuống dưới, lúc này lại thoáng cái an tĩnh hơn rất nhiều, trên đường không có một bóng người, có khi sẽ có một đội thủy quân cầm vũ khí vội vàng đi qua, nhìn xung quanh, cũng không để ý tới.

Đến chỗ cửa thành, mới biết được ba chỗ cửa thành đều bị phong bế, chỉ có một chỗ cửa thành mặt hướng bên cảng mở rộng, chỉ có điều, thủy quân tại đây rất nhiều, cổ kiệu còn chưa tới gần tường thành, liền có một giáo úy quát to một tiếng, nói: "Dừng lại, khâm sai có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được xuất nhập!"

Hồ Hải sợ hãi mà chui ra khỏi kiệu, lúc này, ngay cả thân phận Đổng vận cũng không thể chú ý lên, rất biết vâng lời, nói: "Hạ quan đến đây bái kiến Thảm khâm sai, không biết Thảm khâm sai ở nơi nào?"

Một người giáo úy cầm đầu dè dặt xuống, đánh giá hắn, hồ hững nói: "Khâm sai còn chưa vào thành, muốn gặp, chờ hắn vào thành rồi nói sau, qua một bên chờ, không cần phải đứng đây."

Hồ Hải cũng không nói cái gì, ngoan ngoãn đến tường thành bên kia chờ, mặt trời ngã về tây, Thảm Ngạo mới đánh ngựa từ từ đi đến, được một đội thân vệ tiền hô hậu ủng, đi qua cổng tò vò, Hồ Hải thấy hắn, lập tức chạy đi qua, nói: "Thảm đại nhân, hạ quan Tuyền phó Đổng vận sử hồ Hải Đặc tới đón khâm sai đại nhân vào thành." Dứt lời, liền quỳ gối dưới ngựa Thảm Ngạo, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Thảm Ngạo ngồi ở trên ngựa, từ trên cao nhìn xuống mà nhìn, trên mặt không có chút biểu lộ nào, thản nhiên nói: "Hồ Hải, bốn quan biết rõ người, bốn quan tới Tuyền Châu, không cần người khác nghênh đón, người trở lại trong phủ mình đi, chờ xét nhà."

Những lời này lại đủ hung hăng càn quấy, Hồ Hải nghe xong, sống lưng đã là bị mồ hôi lạnh thấm ướt một mảnh, vội vàng nói: "Đại nhân, hạ quan..."

Thảm Ngạo xen lời hắn, hỏi: "Như thế nào? Muốn đùa chết người sao? Nói cho người biết, đã muộn rồi, bốn quan tiến tới Tuyền Châu, chính là tới giết người, nhà của người có mấy người, ta đã nhìn thấy rành mạch."

)

521. Chương 507: Đánh Chết

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 507: Đánh chết

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

"Đại nhân tha mạng, tha mạng... ..." Hồ Hải không ngừng dập đầu, trên trán sưng lên, trên đá xanh lưu lại một đồng máu, miệng tiếp tục nói: "Ta sẽ nói hết, nhất là sự tình hải tặc tập cảng..."

Thảm Ngạo quét mắt nhìn hắn một cái, trầm ngâm một chút, nói: "Người khai báo trước rồi nói sau, có lẽ sẽ có cơ hội, nhưng xét nhà bãi quan lại tránh không khỏi."

Dứt lời, cũng không dây dưa cùng hắn, hướng một người giáo úy nói: "Trước tiên trói hắn lại, mang đi hỏi." Dứt lời, liền đánh ngựa tiến thẳng lên, Hồ Hải sợ tới mức lập tức bò sát qua một bên, vẫn bị chân con ngựa kia đạp một chút, đau đớn thê thảm mà hô một tiếng, lại bị mấy thủy quân trói lại, trực tiếp áp giải đi.

Chỉ thương những kiệu phu đưa hắn đến kia, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, đợi giáo úy hướng bọn họ nói: "Còn ở chỗ này làm cái gì? Hắn là cũng có cái muốn bàn giao?"

Đám kiệu phu lại càng hoảng sợ, lập tức khiêng kiệu không chạy trốn.

Không chế được cửa thành, xác nhận không người nào có thể ra vào, lại phải tất cả mọi người ra tuần tra trên đường, Thẩm Ngạo trực tiếp đánh ngựa đến nha môn Đối vận tư, ngồi xuống trong nội đường, sai dịch trong nha môn nào dám nói cái gì, lập tức bị một đội thân vệ thay thế chức trách, đuổi ra ngoài.

Chuyện kể tiếp cũng đơn giản, chính là Thẩm Ngạo hạ tờ đơn, nhiều đội giáo úy, thủy quân trực tiếp đi bắt người, hiện tại, cả thành Tuyên Châu, đều xem động tác Thẩm Ngạo bên này, rốt cuộc xử trí như thế nào đối với quan thương cầu kết.

Trên đường, nhiều đội giáo úy, thủy quân gào thét đi qua, Thôi phủ bên kia đã bị người vây quanh, không cho xuất phủ, Thôi Giản không dám nói gì, Thôi Viêm kia lại hung hăng càn quấy lớn mật, ý vào mình có một người cha Thượng Thư tỉnh, cũng không bận tâm cái gì, chạy đến tiền viện, lạnh lùng nói: "Các người là người nào? Có biết trong ngôi nhà này, đều là lương dân hay không, không có lệnh, đã dám tự ý chặn ở chỗ này, có còn vương pháp nữa hay không?"

Giáo úy, thủy quân dờ dẫm bất động, Thẩm khâm sai bên kia còn chưa đưa tin tức, chỉ nói vây quanh trước, bởi vậy cũng không nói nhằm cùng hấn.

Thôi Viêm thấy những người này không lên tiếng, càng lớn mật, cất cao giọng nói: "Cha ta làm tại việc chung Thượng Thư tỉnh, đưa tấu lên, sẽ cho các người chết không có chỗ chôn, thối thời thì biến nhanh, gọi họ Thẩm tới gặp ta."

Giáo úy im lặng, lại không người nào lui về phía sau một bước, ngược lại còn nhìn Thôi Viêm như người bệnh tâm thần, cảm thấy người trước mắt đến lúc này còn dám như thế hung hăng càn quấy, thật sự có chút khó tin.

Lúc này, phía sau có người nói: "Là ai bảo ta đến gặp?"

Giáo úy quay đầu lại, lập tức chạy qua, nói: "Vị công tử Thượng Thư tỉnh này muốn gặp đại nhân."

Người đầu chính là Thẩm Ngạo, hấn ngồi Đối vận tư bên kia, cảm thấy nhàm chán, liền đánh ngựa đi dạo, chứng kiến phổ xá lúc trước phồn hoa, giờ trở nên dị thường quạnh quẽ, tâm tình vốn không tốt, lúc này xuống ngựa, giao dây cương cho giáo úy, từng bước một đi qua, mỉm cười nói với Thôi Viêm: "Thì ra là Thôi công tử, kính đã lâu kính đã lâu, đại danh lệnh tôn như sấm bên tai, bổn quan đã sớm nghe nói qua rồi, à, cha người có phải là cái kia... cái gì..."

Thôi Viêm thấy Thẩm Ngạo, hung dữ nói: "Cha ta là chủ..."

Thẩm Ngạo đột nhiên xen lời hấn: "Nghĩ ra rồi, lệnh tôn gọi Thôi Sơn, à nha, cái vị Thượng Thư tỉnh chọn phân kia, đúng hay không? Lại nói tiếp, bổn quan và lệnh tôn có lẽ là quen biết đã lâu rồi, tay nghề lệnh tôn chọn phân không thể chê, cả Biện Kinh, không tìm ra người thứ hai đâu."

Thôi Viêm cả giận nói: "Họ Thẩm ..."

Thẩm Ngạo trở mặt cực nhanh, vừa rồi có lẽ là hoà hợp êm thấm, đột nhiên lại bắt đầu trở nên lạnh lạnh, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Thôi Viêm, nói: "Lệnh tôn sinh ra người, một hảo nhi tử như vậy, da mìn thịt mềm, hình dáng đường đường, làm thịt thật sự đáng tiếc, người đầu, trước tiên bắt tên chó chết này, còn nữa, đi vào phủ bắt người, nhưng phạm là họ Thôi, một người cũng không lưu!"

Thôi Viêm kêu to: "Các người dám..."

Chữ dám chưa nói ra miệng, Thẩm Ngạo đã đá một cước qua, nói: "Chó chết, ở trước mặt bổn quan cũng dám lên mặt, hôm nay thu thập người trước, rồi lại thu thập cha người." Dứt lời, không quên với người bên cạnh dặn dò: "Nể mặt cha hấn, từ từ chiêu đãi hấn, lưu chút mặt mũi cho hấn cha, tùy tiện đánh hai canh giờ cũng đủ rồi, các người đánh người đều là dùng gậy gộc và roi da sao?"

Giáo úy nói: "Đại khái chính là mấy thứ đó."

Thẩm Ngạo sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nói: "Bằng giao tình giữa bổn quan và cha hấn, sao có thể để cho người đánh bờ mông hấn nát nhừ, đến lúc trở lại kinh thấy Thôi đại nhân, mặt mũi cũng không dễ xem. Đi, tìm chút ít tú hoa châm đến, đâm chân của hấn, lấy thêm chút ít que che, chọc vào ngón chân

của hắn, người trẻ tuổi nha, cũng nên quan tâm đầy đủ một ít, không cần phải phá người ta. Còn có... Tìm cái bàn ủi nung đỏ, ủi trên mông đít hắn.

Không để ý tới bên này nữa, Thẩm Ngạo đã trở mình lên ngựa, nghênh ngang rời đi.

Nghe xong mệnh lệnh của Thẩm Ngạo, thủy quân giáo úy nhảy vào Thôi phủ bắt đầu bắt người, không chỉ là Thôi gia, tứ đại họ Tuyền Châu, một người đều chạy không thoát, Thành Thị Hải tư, nha môn Tri Phủ cũng đều có người vào danh sách, Thẩm Ngạo làm việc, chính là giăng trăm thảo trừ căn, đã đắc tội, liền đắc tội người đến sít sao, để cho hắn trọn đời không được siêu sinh, phạm là lên danh sách, đều là lấy ra một đại gia đình, nam nhân tất nhiên là tội không thể tha rồi, nữ nhân không có người nào làm khó xử, chỉ có một cái, tứ đại họ tại Tuyền Châu đều là cây lớn rễ sâu, tộc nhân rất nhiều, chỉ tứ gia này, nhân số liền vượt qua ngàn người.

Quân pháp ti bên kia cũng khó xử, nhiều người như vậy, cũng không thể giáng tội tất cả, Đại Tổng hàng năm hành quyết tử tù cũng không quá mười người, liền tới hỏi thăm, phải chăng nên thả một đám trở về.

Thẩm Ngạo thản nhiên nói: "Thả? Thả ai trở về? Thả một người, sẽ thả người thứ hai, những người này cấu kết hải tặc tập kích Tuyền Châu, các người biết ảnh hưởng tới bao nhiêu dân chúng vô tội? Người cứ làm, không cần có cái gì cố kỵ, mang tất cả ra toà."

Thẩm vấn đề Quân pháp ti bên kia xử lý, trên căn bản là thẩm một người liên quan đến một người, tội danh đều là mưu phản.

Ngược lại, Trương công công kia, lúc bị thẩm rất là hung hăng càn quấy, ra toà lúc liền cười to, nói: "Nô gia là người của Quá Hoàng thái hậu, ai dám động đến một sợi lông của nô gia? Muốn thẩm, cũng phải gọi họ Thẩm đến, nô gia muốn hỏi một chút, hắn dựa vào cái gì hỏi tội nô gia."

Tiến sĩ Tư pháp thương cảm mà nhìn hắn một cái, lập tức gọi người đi tìm Thẩm Ngạo tới, Thẩm Ngạo đi qua, đổ ập xuống liền đánh hắn một trận, sau đó cười nhạt nói: "Đồ đệ tiện, từ từ đi tìm chết còn không muốn, hết lần này tới lần khác, lại để cho bốn quan đến đánh người."

Toàn thân Trương công công đều đau xót, kêu gào lợi hại hơn: "Thẩm... Thẩm Ngạo... người thật to gan, nô gia là thái hoàng..."

Thẩm Ngạo không nói hai lời, đánh mất về hướng giáo úy, đám giáo úy được bày mưu đặt kế, lại là một châu quyền đâm cước đá, Thẩm Ngạo cười lạnh nói: "Cầu nô tài, dám cấn lên trên người Quá Hoàng thái hậu, người ăn được gan hùm mật gấu sao? Quá Hoàng thái hậu được người trong thiên hạ kính ngưỡng, vô cùng sáng suốt, người nói như vậy, chẳng phải là vu oan Quá Hoàng thái hậu sai người, làm xằng làm bậy ở nơi này? Bốn quan được lão nhân gia ưu ái, hôm nay vì giữ gìn danh dự lão nhân gia, không đánh chết người, không thể biểu hiện lòng son dạ sắt của bốn quan đối với Quá Hoàng thái hậu, đến, đánh cho đến chết, đánh chết mới thôi, thái giám chết bầm, thực là không có vương pháp rồi, ai không cấn, lại đi cấn người bốn quan kính trọng nhất, vốn là muốn cho người lên đường, coi như xong, người không thức thời, vậy thì chậm chậm mà chết đi."

Trương công công kia coi như là sụp đổ, Thẩm Ngạo nói một câu, ngay cả thẩm vấn cũng đều không cần rồi, mưu phản còn tiện nghi, trực tiếp cho hắn cái mũ phỉ báng Thiên gia, đánh chết hắn, người trong nội đường còn vỗ tay khen hay, tám phần trong nội cung nghe xong, cũng đều cầu còn không được.

Cho dù Trương công công thật sự là của tâm phúc Quá Hoàng thái hậu, Thẩm Ngạo lưu lại lời nói này, cũng sẽ không bị trách tội, tám phần còn có thể được cảm kích thoáng một tý, che mặt mũi vì Thiên gia.

Đám giáo úy nghe được hai chữ đánh chết, ra tay cũng không có cố kỵ, Trương công công bình thường sống an nhàn sung sướng, đâu nếm qua khổ như vậy, vài cái liền bất tỉnh, gọi người gọi nước lạnh, tiếp tục đánh, lặp lại như thế, rốt cục cũng hơi thở mong manh, phần hận hướng Thẩm Ngạo kêu to: "Họ... Thẩm... người độc..." "Liền chết."

Thẩm Ngạo sờ sờ cái mũi, trong lòng nghĩ, ta rất độc sao? Vì sao ta cảm giác mình rất cao thượng, vì cái gì đánh chết người, bốn quan cảm giác tinh thần của mình sắp thăng hoa rồi?

)

522. Chương 508: Giết Gà Dọa Khỉ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 508: Giết gà dọa khỉ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Liên tục thẩm vấn ba ngày, đại khái tội danh đều đã định ra, khẩu cung cũng đều lấy hết, khẩu cung của Đổng vận sử Hồ Hải vô cùng hữu dụng, phun hết việc xấu của những người này trong dĩ vãng ra.

Chỉ cần một cái chứng cứ vô cùng xác thực, cấu kết hải tặc, tập kích thương cảng Đại Tống, đại khái không có gì khác nhau so với mưu phản rồi, về phần lũng đoạn thị trường, hoành hành không hợp pháp, cũng chỉ là việc nhỏ không đáng kể mà thôi.

Phàm là người liên quan đến mưu phản, càng liên quan đến việc kết bè kết đảng với thủy quân, sương quân bị bắt giữ, những người này đừng nghĩ đến việc còn sống, một sáng sớm ngày này, người gác cổng bắt đầu buông thanh chốt ra, các sai dịch gõ cái chiêng, tuyên truyền bốn phía, để cho người ta đi nơi bến tàu, xem xử trảm hải thương.

Giết người, ngoại trừ giết gà dọa khỉ, càng là một loại tuyên thệ, chính là nói cho thương nhân Tuyền Châu biết, quan thương cấu kết rốt cuộc không lật nổi sóng gió, cái gì tứ đại họ, tại trước mặt Thẩm khâm sai, căn bản không đáng để nhắc tới.

Tuyền Châu bên này ăn phải kinh hãi mấy tháng, lúc này cuối cùng cũng trì hoãn bình tĩnh hơn, thắng bại đã phân, hiện tại chính là thời điểm xem náo nhiệt, vì vậy, rất nhiều người ào ào tuôn về hướng bến tàu ở bên ngoài thành, tù phạm còn chưa áp giải tới, bên này đã người ra người vào tấp nập.

Tất cả thương nhân quê mùa, đều bị gọi vào Kiến Xa lâu bên này, từ Kiến Xa lâu nhìn xuống, đúng là dễ dàng chứng kiến pháp trường do thủy quân lập ra kia.

Thẩm Ngạc trước hết mời mọi người uống trà, nhưng mọi người lại không yên lòng mà uống vào, trong lòng suy nghĩ, mời người đến uống trà để xem giết người, khâm sai này đúng là yêu thích những thứ kỳ quái.

Thẩm Ngạc như tắm gió xuân, từ từ nói: "Các người đều là người làm việc buôn bán, cầu tài, tất nhiên là tốt, bổn quan cũng cầu tài, nhưng quân tử thích tài, cần có đạo. Cho nên phải có kết cấu, có một quy củ, án lấy quy củ để xử lý, người lợi nhuận bao nhiêu tiền bạc, bổn quan mặc kệ, nhưng nếu là có người vi phạm quy củ, mọi người liền không dễ nói chuyện.

Lời đạo đầu này xem như đi thẳng vào vấn đề, các thương nhân nào dám nói cái gì, ào ào nói: "Đại nhân nói rất phải.

Thẩm Ngạc tiếp tục nói: "Bổn quan đặt ra quy củ rất đơn giản, thương thuế do thủy quân bên này thu trước, sau này thì sao, cũng không cần rút hàng hóa ra làm thuế, trực tiếp dùng tiền, thuyền lớn đã ngoài ngàn cân, mỗi chuyến ra biển đi về, mỗi thuyền giao nộp một ngàn quan, thuyền lớn dưới ngàn cân, giao nộp 500 quan, không biết có ai dị nghị gì không?

Mọi người do dự một chút, người có dị nghị cũng không nhiều lắm, lúc trước là rút hàng hóa ra làm thuế, co dân quá lớn, thuế đình lấy thêm vài rương hàng của người. cũng là chuyện thường xảy ra.

Bây giờ là trực tiếp giao bạc, hẳn là sẽ ít đi khá nhiều, cái thuế này cũng coi như hợp lý, đại khái là một nửa lợi nhuận của một thuyền hàng phải nộp lên trên, một nửa quy về người đi buôn, còn không đến mức quá thiệt.

Thẩm Ngạc cười ha ha nói: "Đương nhiên, triều đình thu thuế của các người, cũng không thể hoàn toàn không quan tâm đến các người, thủy quân bên này, mỗi tháng sẽ phái thuyền xuất cảng, thương thuyền có

thể mang thủy quân tuần hành khắp nơi, bởi vậy, trên đường gặp hải tặc, thuyền thủy quân tự nhiên có thể bảo vệ an toàn xung quanh các người.

Các thương nhân vừa nghe vậy, lập tức hiểu ý tứ của Thẩm Ngạo, nếu thương thuyền ra biển, có thể có thủy quân hộ vệ ven đường, an toàn chẳng phải là bảo đảm khi ra biển?

Ở phía trong biển lớn mênh mông, sợ nhất đúng là đụng vào hải tặc, hải tặc vừa ra, không những hàng hóa không thể bảo toàn, ngay cả tính mệnh cũng sẽ mất.

Đây là tai họa ngầm của ngành hàng hải, sau này bản thân tàu thuyền ra biển, nên đi cùng thủy quân, có đại gia hỏa này cùng đi, tai họa ngầm đã được giải quyết.

Về phần ý tứ của Thẩm Ngạo, kỳ thật cũng rất đơn giản, thủy quân ra biển hộ vệ thương thuyền, đi một vòng, cũng có thể để cho thủy quân bên này mang theo một ít hàng hóa, chuyến này vừa đến vừa đi, không những không lỗ vốn, còn có lợi nhuận.

Về phần thuyền thủy quân bên này, cũng là dễ giải quyết, tương lai, toàn bộ thuyền quan thương cầu kết đều phải sung công, còn có không ít bạc, đến lúc đó, chiêu mộ một ít thủy quân, nhân thủ như vậy là đủ rồi.

Về sau, nếu hình thành định chế, thời điểm đầu tháng, liền để một đội thuyền xuất cảng, giống với loại giao thông công cộng hệ thống đời sau, đúng hạn đúng giờ, những thương thuyền phải ra ngoài biển kia, khẳng định đều là theo đuôi quân thuyền đi ra ngoài, quy mô ra biển rất không nhỏ.

Lại nói, nhiều người ở đây như vậy, phía dưới thuyền ra một hồi tiếng hô ủng hộ, các thương nhân ló đầu ra bên ngoài cửa sổ xem, liền chứng kiến từng chuỗi phạm nhân bị áp giải đi qua, những phạm nhân này ngay tại mấy ngày trước kia, có lẽ là không ai bì nổi, hôm nay nguyên một đám thành tù nhân, đâu còn nhìn thấy cái gì ngăn nắp?

Có người sợ hãi khóc hô, cũng có người té xỉu trên đường, đều là bị thủy quân kéo xềnh xệch lên, đến quỳ nơi pháp trường, một loạt quỳ ngay ngắn, tiếp theo chính là một đội người cầm đao đi đến, gọn gàng linh hoạt giờ đại đao lên, đao xẹt qua một đạo hàn mang tại giữa không trung, máu tươi văng khắp nơi, đầu người rơi xuống đất.

Một đội xử quyết phạm nhân xong, chính là đội áp giải thứ hai xuất hiện, các thương nhân nhìn thấy cảnh này, trong miệng đang uống trà, lúc này cũng không nuốt trôi được rồi, ai cũng có một loại buồn nôn không khỏe.

Thẩm Ngạo thần sắc tự nhiên, lại cười nói: "Trước mắt, việc cấp bách là tiêu diệt hải tặc, nói thật cùng các người, diệt trừ quan thương cầu kết, các người có không ít chỗ tốt, lúc này cũng nên hiệu lực cho bản quan. Bắt đầu từ hôm nay, thuyền, nhân thủ của các người, đều đến Đổng vận tư bên kia, báo cáo chuẩn bị, tạm thời đều do bốn quan tiết chế, tiêu diệt toàn bộ hải tặc.

Các thương nhân nào dám nói cái gì, chứng kiến huyết vũ và từng cái đầu lâu lăn xuống đất ở phía dưới, chỉ có thể nói ra cái chữ vâng ạ.

Đến tình trạng hôm nay, nếu như còn có người không rõ thế cục, thì phải là đầu óc heo.

Thẩm khâm sai tiêu diệt toàn bộ hải tặc, mới có lợi đối với bọn họ, Thẩm đại nhân chém chết quan thương cầu kết, cũng có lợi đối với bọn họ, vốn là mọi người còn có điều băn khoăn, sợ tương lai quan thương cầu kết quay về tính sổ với bọn họ, nhưng Thẩm khâm sai ra lệnh một tiếng, liền giải trừ buồn phiền của bọn họ, đại tiểu quan thương thành Tuyên Châu, cả nhà đều chết hết sạch, một người thừa cũng không có.

Hiện tại bọn hắn xem như đã hiểu, đi theo phía sau Thẩm đại nhân, còn có súp uống, ai dám làm trái hắn, đó là một con đường chết.

Đến hôm nay, cho dù Thẩm khâm sai bắt bọn hắn đi ăn ***, bọn hắn cũng tuyệt đối không dám có chút làm trái.

Hơn một ngàn bảy trăm phạm nhân, thật sự là nói giết liền giết, nhiều đội kéo tử tù đi lên, chính là hành hình, một điểm đường sống quay về cũng không có, đám người hành quyết kia, một đao lại một đao vung xuống, cánh tay đều nhúc nhích.

Đám khán giả ngay từ đầu rầm rầm ủng hộ trầm trồ khen ngợi, cảm giác khâm sai giải buồn vì bọn họ, bình thường những cầu quan này và thương nhân cầu kết, thật đúng là không có mấy người tốt, nhưng khi nhìn lâu, trầm trồ khen ngợi dần dần không có, chỉ có một hơi lạnh thấu xương, nhìn đồng tử thì tích như núi kia, trong lòng chỉ còn lại có run sợ.

Dùng trọn vẹn hai canh giờ, hành hình mới hoàn tất, Chu Lâm giẫm chân, đi đến Kiến Xa lâu, hướng Thẩm Ngạo hành lễ, nói: "Đại nhân, phạm nhân bao gồm một ngàn bảy một trăm ba mươi bốn người, đều đã đền tội.

Các thương nhân nghe được, chỉ cảm thấy kinh tâm động phách, hơn một ngàn nhân mạng sống sờ sờ, nói không có liền không có, họ Thẩm này thật đúng là ngoan độc.

Vụng trộm liếc nhìn Thẩm Ngạo, chỉ thấy mặt Thẩm Ngạo không biểu tình, không có lộ ra chút đồng tình nào, từ từ nói: "Thu thập một tỷ, bảo mọi người rời đi.

Chu Lâm cao giọng kêu một câu: "Tuân mệnh." Liền xoay người đi ra ngoài.

Thẩm Ngạo đứng lên, nhìn xem những thủ lĩnh thương hội này, chậm rãi nói: "Hôm nay nói đến đây thôi.

Dứt lời, liền mang theo một đội thân vệ, từ Kiến Xa lâu trở lại nha môn Đối vận tư, trở lại phòng ngủ, Thẩm Ngạo xuất ra một tờ giấy Tuyên Thành tốt nhất, cầm bút ghi trên giấy: "Ở bên ngoài thành Tuyền Châu, thấy ngang khắp đồng, mừng hay vui?

Đây là nhật ký tâm tình của Thẩm Ngạo, hần đột nhiên phát hiện, tương lai của mình, không phải là để tiếng xấu muôn đời thì chính là lưu danh thiên cổ, lúc này, mỗi ngày ghi một ít nhật ký, cũng coi như cho mình lập cái đền thờ.

Cũng tỷ như hôm nay, giết nhiều người như vậy, trong nhật ký chỉ ghi chép tâm tình của mình, một câu mừng hay vui, liền chứng minh cho thế nhân đời sau, chính mình giờ phút này phức tạp, cái gọi là một nhà khóc một đường khóc, giết một nhà giết một đường, Thẩm Ngạo hỏi lại một câu ngắn gọn, tình cảm ôm ấp bên trong liền biểu hiện ra ngoài.

Viết nhật ký, tâm tình tốt hơn một chút, lại cầm bút, bắt đầu viết tấu chương, bên trong là chứng nhận tội quan thương cầu kết, cùng số lượng người bị giết, danh sách, cùng một chỗ đưa lên trên.

Khâm sai đại nhân đến Tuyền Châu, chuyện thứ nhất chính là giết người, giết nhiều người như vậy, nhân tâm cái Tuyền Châu này lại an định, bất kể nói thế nào, cái Tuyền Châu này, bây giờ là khâm sai đại nhân nói mới được tính toán, đây là chuyện không nên nghi vấn.

Cái này gọi là tư tưởng thống nhất, hiện tại, tất cả mọi việc phải làm, là theo chân khâm sai đại nhân, cũng không cần tiếp tục suy nghĩ lung tung.

Khâm sai đại nhân bên kia thả ra tiếng gió, muốn phổ biến tân chính tại Tuyền Châu, tân chính có hai cái, một là thanh tẩy ngành hàng hải, cái thanh tẩy ngành hàng hải này rất dễ lý giải, đơn giản là tiêu diệt toàn bộ hải tặc, tiến hành thanh tra đối với thương nhân, tiến hành đăng ký đối với thủy thủ, ngoài ra, còn tiến hành sửa chữa đối với điều khoản thu thuế.

Điều thứ hai là nghiêm túc thủy sư, dựa theo ý tưởng của khâm sai, thủy sư Đại Tổng mới xây dựng, chia làm ba hệ thống, Hứng Hóa thủy quân cải biến thành Nam Dương thủy sư, tiến hành mở rộng, chiêu mộ thủy binh, nghe nói sự tình này đã được trong nội cung bên kia ân chuẩn rồi, chỉ chờ khâm sai bên này mô phỏng ra chương trình, liền bắt tay đi làm.

Tiếng gió đi ra, ai cũng không dám dị nghị gì, cũng không có người nào dám đi làm cái gì quá khích, Đại Tổng triều, ngoại trừ họ Thẩm có thể điên một tỷ, ai còn dám động kinh như vậy?

Thương nhân bên này một chút cũng không dám chậm trễ, đều thành thành thật thật, tự mình đến Đối vận tư bên này báo cáo chuẩn bị, dưới tay mình có mấy cái thuyền, có bao nhiêu thủy thủ, quê quán, tính danh, xuất thân thủy thủ, đều phải ghi rõ ràng, do Đối vận tư bên kia tạo sách lưu trữ.

Đối vận tư cầm danh sách, liền bắt đầu điều hành, chiếc thuyền nào thủy thủ nào được biên chế đến một đội, nên cho vũ khí thì cho vũ khí, còn tạm thời trích ra một ít quân lương, càng đưa ra mức thưởng, đến lúc đó, mọi người đều là lực lượng trọng yếu dùng để thanh trừ hải tặc.

Sương quân bên kia cũng có giáo úy quân, Đô đầu, Ngụ hầu tội ác tày trời trước kia, đều bị trực tiếp chém rơi đầu, người còn lại đều giải tán trở về, do giáo úy biên chế thống lĩnh, củng cố phòng thủ thành phố.

Không chỉ là cái này, chiêu mộ thủy binh cũng bắt đầu đăng lên, phạm là người tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, đều có thể báo tên, đương nhiên, tạm thời không cho bọn hắn nhập doanh, chỉ thường bọn hắn một miếng cơm ăn, phân vũ khí cho bọn hắn, tạm thời coi như hoạt động dân quân tự vệ, đợi hải tặc biến mất, lại sắp xếp bọn họ vào thủy quân.

Làm nhiều như vậy, đơn giản chính là dùng để đánh hải tặc, ở trong mắt Thẩm Ngạo, vùng biển Tuyền Châu chỉ cho phép có thủy sư, không cho phép có bất kỳ tên hải tặc nào tồn tại, hôm nay bắt đầu tụ tập tất cả lực lượng Tuyền Châu vào, chính là muốn quyết tử chiến cùng những hải tặc kia.

Chỉ là, bất kể làm chuyện gì, không có tiền là tuyệt đối không thể, nhiều người như vậy, đều muốn há miệng đòi ăn cơm, không thiếu được việc muốn quân lương, ban thưởng, sự tình ăn cơm không dám chậm trễ, lập tức hạ lệnh cho Phúc Kiến phủ, vận lương đến.

Tiền quân lương chủ yếu đến từ xét nhà, xuất ra một bộ phận trong thuế ruộng, quan lớn quan nhỏ, xét nhà đoạt được hơn bảy chục nghìn quan, Tứ đại họ bên này liền chiếm trọn vẹn một nửa, có thể thấy được, những người này có tài lực hùng hậu đến mức nào, đối mặt một số tiền của phi nghĩa lớn như vậy, Thẩm Ngạo cũng chỉ có thể tạm thời phân phối ra một chút, phần còn lại, còn phải đợi ý chỉ đưa xuống, mới làm tiếp ý định.

Tuyền Châu bên này, tăng thêm không ít doanh trại quân đội, thủy quân bên này đã là sáu hơn ngàn người, hơn nữa còn có cả thủy thủ bên kia, đại khái là khoảng hai vạn, còn có bốn ngàn sương quân, năm nghìn dân quân mới chiêu mộ, có thể nói là thanh thế thật lớn, sáng sớm thao bắt đầu luyện, thanh âm khẩu hiệu kia lại càng xông thẳng lên trời.

Trước mắt, thương thuyền không thể ra biển, quan trọng nhất, đúng là tiêu diệt hải tặc, cho nên, không khí cả Tuyền Châu lại hơi có chút mùi thượng võ, chính là đứa trẻ, cũng cầm đao, kiếm gỗ, hai bên đánh nhau chơi đùa.

Phúc Kiến lộ bên này nhiều núi, cho nên đã dựng thành bầu không khí thượng võ, hơn nữa còn gần biển, càng có tinh thần học võ thật lớn, đi thuyền đi thương, đều là ăn cơm ở phía trong vết đao, hiện tại, hải tặc ở bên ngoài, huyền não làm cho mọi người không thể ra biển kiếm bạc trắng, cái này là tuyệt đường của người.

Các thương nhân không có tiền lợi nhuận, thủy thủ cũng không còn sinh kế kiếm phu, dỡ hàng hàng hóa không có cơm ăn, cái này là bọn hắn giết cha mẹ của người.

Hơn nữa, khâm sai bên kia dán thông báo, ban bố lệnh tiêu diệt tặc xuống, trong lúc nhất thời, đừng nói là thanh cường tráng đang thao luyện, chính là dân chúng tầm thường, đều nổi lên tâm tư cùng chung mối thù, phổ rên sát bên kia, gần đây sinh ý vô cùng tốt, đều là đặt hàng đao thương, Đại Tổng cầm võ, đối với cung tiễn, súng đạn, quản lý rất nghiêm, nhưng đao thương, lại phần lớn mở một con mắt nhắm một con mắt, hưởng chi nơi này là Tuyền Châu, pháp lệnh càng buông thả hơn, người ra biển, người nào không cần phải đặt hàng một ít đao găm, đao thương các loại để phòng thân, cho nên quan phủ cũng không cấm, càng không có người nào đi tố giác.

Bên ngoài bến cảng, hơn mấy trăm ngàn chiếc thuyền thả neo, có tàu chiến, có thương thuyền, còn có đội thuyền của tất cả nha môn tuần kiểm, cánh buồm rơi xuống cột buồm, cái neo sắt rơi xuống nước, chờ khâm sai bên này ra lệnh một tiếng, sẽ đồng loạt ra biển.

Thẩm Ngạo bị khí thế này lây nhiễm, cũng ra vẻ phong nhã, gọi người chế một thanh trường kiếm hoa mỹ, đeo tại bên hông, đi đến chỗ nào, sáng ngời đến chỗ đó, có vẻ rất thần khí.

Chỉ có điều, Thẩm khâm sai dùng kiếm, thật sự có thể được xưng tụng là kiếm nhân từ, số lần rút ra, tổng cộng cũng không đến hai ba lần, lúc trước, hiện tại, tương lai, cũng sẽ không có cơ hội ra khỏi vỏ để dính máu.

Ngô Tam nhi một mực theo Thẩm Ngạo xuất hành, hiện tại trong lòng đang tính toán sự tình sinh ý, đã bắt đầu thu xếp ở Tuyền Châu, tuyển mấy cái cửa hàng, bắt đầu sửa chữa, lại bắt đầu chiêu mộ người xây

nhà in ấn, nhà ở của công nhân, liên lạc đại lý xe Lục gia bên kia, tương lai, Thúy Nhã Nhã Xã San có thể thông qua đại lý xe Lục gia, phóng đến xung quanh Tuyền Châu.

)

523. Chương 509: Chết Đột Tử

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 509: Chết đột tử

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hôm nay, Thúy Nhã Nhã San, sớm đã xưa đầu bằng nay, Hàng Châu, Biện Kinh, Tuyền Châu, Lạc Dương, đều có xưởng in ấn, vốn là Biện Kinh bên kia lập bản chính, liền lập tức gọi người dùng khoải mã kịch liệt đưa đến các nơi, tiến hành in ấn, in ấn về sau, ngoại trừ tiêu thụ cho bản, càng có thể thông qua xe ngựa đi đến các tỉnh xung quanh bản.

Lực ảnh hưởng đủ để phóng ra đến cả Đại Tống, nhất là thân hào nông thôn hồi hương, đều dùng uống trà xem tuần san là việc vẻ vang, có chút người gia nghiệp lớn, sẽ chuyên môn đến bên trong thành chờ, một khi có tuần san mới đi ra, lập tức tranh nhau mua đưa về nhà.

Lúc trước, tuần san phát hành, đại khái có thể phát mại khoảng chừng bốn mươi vạn phần gì đó, án lấy tư tưởng của Ngô Tam nhi, Tuyền Châu bên này, nếu dựng phường in ấn lên, đến lúc đó, nhất định là sẽ bán mở hàng năm mươi vạn.

Ngoại trừ sinh ý tuần san, tuy lượng tiêu thụ Thúy Nhã Thi Sách ít hơn, đại khái cũng không quá hơn vạn bản, nhưng thơ sách gần đây chỉ có thể đi trên lộ tuyến tinh phẩm, giá bán cao, lợi nhuận cũng không thấp.

Về phần sinh ý trà phường, tửu phường, vậy thì lại càng không cần phải nói ra, đều là sự tình một vốn bốn lời, Tuyền Châu bên này nhiều người yêu trà, người thích uống rượu cũng không thiếu, chỉ cần tuyển chọn tốt mặt tiền cửa hàng, sinh ý sẽ không thành vấn đề.

Chỉ qua bảy tám ngày, đệ nhất tòa Thúy Nhã Sơn Trang tại Tuyền Châu liền xây xong, bắt đầu hoạt động, kỳ thật cũng không thể nói là xây, nguyên do chỉ là sửa chữa mặt tiền cửa hiệu một chút mà thôi, chỉ cần cho người ta đủ tiền, tốc độ còn có thể đẩy nhanh hơn.

Một ngày khai trương này, so với kia lúc trước, Thôi gia lão gia mừng thọ, còn muốn náo nhiệt hơn, quan viên lớn nhỏ Tuyền Châu, thương nhân ào ào đến đây ăn mừng.

Thẩm Ngạo mời mọi người uống trà ở chỗ này, xem như thể nghiệm một chút, vừa nghe tin tức như vậy, người Tuyền Châu tự nhiên coi Thúy Nhã Sơn Trang là quán trà cao giá, bởi vậy, sinh ý sau này lại càng tốt thần kỳ.

Bên này vô cùng náo nhiệt, Biện Kinh chỗ đó lại yên lặng đến thần kỳ, tin tức từ Tuyền Châu đến còn đang ở trên đường, kinh thành bên này, một đoạn thời gian trước rất hưng hăng, nhưng nhao nhao đến mấy, ước chừng cũng hiểu được, những việc đó không có ý nghĩa gì, hơn nữa, trên nghị sự triều đình, hoàng thượng phẩy tay áo bỏ đi tại chỗ, cũng làm cho người ta cảm thấy không thú vị.

Kết quả, cả triều đình Biện Kinh, chính là bộ dạng nửa chết nửa sống này, sự tình Tuyền Châu không có người nào dẫn ra, sự tình lòng gà vỗ tổ càng không có người nào nói, ba tỉnh rất thanh tịnh, tất cả bộ cũng là che lỗ tai.

Chỉ có điều, có đôi khi Tuyền Châu bên kia sẽ đưa lên mấy cái, ví dụ như bắt Binh bộ trích cấp quân tiền, Thái Thao ở Binh bộ bên này, vừa nhìn thấy Thẩm Ngạo dùng tự thể của Đồng Kỳ Xương viết tấu chương, liền tức giận nổi trận lôi đình, hận không thể lập tức bóp chết người này, nhưng mấy cái gì đó nên cho, hẳn một ít cũng không dám thiếu.

Mấy ngày nay, Thôi Chí cũng bắt đầu đột nhiên trở nên dị thường trầm mặc, từ lúc một phong thư của Thôi Giản vung ra khỏi tay hoàng thượng, hẳn liền biết mình không thể nói chuyện, chỉ có thể đợi tin tức Tuyền Châu bên kia.

Lúc này, Đông Dương môn Biện Kinh bên kia, một con khoái mã đung ngã lăn bảy tám cái sạp ở bên ngoài thành, một đường đi nhanh vào thành, nhắm ngay ba tỉnh.

Môn hạ tỉnh bên này tiếp nhận tấu chương, vốn là một Sách lệnh sử, thoáng quét nội dung ở phía trong tấu chương một tý, lập tức sợ tới mức mặt như màu đất, ngay cả tấu chương cũng cầm không nổi, tấu chương từ trong tay hắn rơi xuống xuống dưới.

Lòng như lửa đốt, một lần nữa nhặt tấu chương lên, lập tức đưa đến Lục sự tình bên kia đi, Lục sự tình nhìn Sách lệnh sử này, còn nhìn không được mà trêu ghẹo hắn: "Nóng nảy gấp rút làm cái gì, cũng không phải phòng cháy rồi sao, trời cũng không sụp đổ xuống, Vương Lục à, ngươi cũng không phải ngày đầu tiên vào cửa Môn hạ tỉnh làm việc chung đã sợ, sau này phải chú ý một ít, Môn hạ tỉnh là đầu mối thiên hạ, để người ta thấy ngươi mang bộ dáng này, không biết còn tưởng là Môn hạ tỉnh bên này không có quy củ đó."

Sách lệnh sử này gọi là Vương Lục, yết hầu chỉ nhấp nhô, muốn nói ra một câu, nhưng lại nói không nên lời, nghẹn mặt đỏ bừng, dùng ngón tay chỉ chỉ tấu chương, ý là bảo Lục sự tình này tự mình nhìn.

Lục sự tình khục khục một tiếng, nhẹ nhàng vạch tấu chương ra, nhìn thoáng qua, đang muốn cười nói: "Thì ra lại là Thẩm Thái Phó đưa tới, hẳn tại Tuyền Châu..."

Nói đến một nửa, lại không nói được nữa, con mắt rơi vào bốn chữ một ngàn bảy trăm ba mươi người kia, hít một hơi khí lạnh, nói: "Cái này... Thái sư ở nơi nào?"

"Thái sư không phải đã cáo bệnh rồi ư, vẫn còn ở phủ."

"Lập tức đưa qua, không, có lẽ là để ta đi, ta tự mình đi." Lục sự tình này không nói hai lời, cất tấu chương vào trong hộp, cơ hồ là ôm hộp chạy đi, kêu cổ kiệu đến, một đường thúc giục, thật vất vả mới đến Thái phủ, bấm báo một tiếng cùng người gác cổng, người gác cổng bên kia nói: "Lão gia nhà ta bị bệnh..."

Lục sự tình dậm chân nói: "Đại sự, Thái sư không thể không xem."

Người gác cổng giống như đang do dự, đành phải đi vào thông báo, tiếp theo liền mời Lục sự tình đi vào, Thái Kinh xác thực bị bệnh, đến cái tuổi tác này, hai ngày ba ngày có một trận choáng váng, phát sốt cũng là chuyện thường xảy ra.

Hiện tại bệnh tình chuyển biến tốt đẹp một ít, ngồi ở trên giường nhìn Lục sự tình này, Lục sự tình đi vào, cái gì cũng không nói, trực tiếp mở hộp ra, đưa tấu chương tới.

Thái Kinh nhìn thoáng qua, sắc mặt lại như thường, thản nhiên nói: "Đưa tới lúc nào?"

Lục sự tình nói: "Vừa rồi, tin tức còn chưa truyền đi, trong nội cung cũng chưa xem."

Thái Kinh gật gật đầu, nói: "Việc này không nhiều lắm liên quan đến chúng ta, đưa vào cung thôi, gặp người khác, cái gì cũng không nên nói."

Lục sự tình nói: "Thái sư, cái này là ý gì?"

Thái Kinh nhạt cười nhạt nói: "Nói cái gì? Sự tình nào đến nước này, nhưng trong nội cung và Thẩm Ngạo đều không lo, chúng ta nói ra, sẽ rất bất lợi."

Lục sự tình gật gật đầu, nói: "Có lẽ vẫn là Thái sư nghĩ chu toàn."

Thái Kinh cười lắc đầu: "Đây cũng là sự tình không có biện pháp, Thẩm Ngạo cứ làm loạn tại Tuyền Châu, nói nhiều hơn nữa, cũng không có tác dụng gì, nhưng hẳn dùng thủ đoạn lôi đình như vậy, người nói nữa cũng không thể dùng, đi đi."

Lục sự tình cũng không nói cái gì thêm, lập tức trở lại Môn hạ tỉnh, đưa tấu chương đến trong nội cung.

Thôi Chí là hôm nay giữa trưa nhập cung, trước đó, hoàng thượng phát ra khẩu khí kia, đã làm cho hắn thanh tỉnh một ít, lúc này, nếu không tỉnh tội, sẽ không thể nào nói nổi, vì vậy liền viết một phần tấu chương thỉnh tội đầy nhiệt tình, ngoan ngoãn cầu yết kiến, hoàng thượng bên kia cũng coi như là khách khí, gọi hắn đến Văn Cảnh các bên này yết kiến.

Thôi Chí vừa vào Văn Cảnh các, liền dò xét thấy Triệu Cát đang luyện chữ sau bàn, trên làm dưới theo, làm hoàng đế, yêu chữ viết vẽ tranh, đám hạ thần không thiếu được việc tham gia vào sự tình phong nhã một tý.

Thôi Chí viết chữ cũng không tệ lắm, vụng trộm ngắm chữ viết dưới ngòi bút Triệu Cát, không nhận được, nói:”Bệ hạ hành văn, bút pháp vô cùng có sức lực, ý vị liền mạch, không thể không tán thưởng.

Triệu Cát gơ con mắt lên, nhìn hắn một cái, nhếch miệng mỉm cười, lập tức ngừng lại, để bút vào ống đựng bút, lắc lắc đầu nói:”So với Thẩm khanh, có lẽ vẫn là kém hơn một ít, thực sự làm cho người ta đau đầu.”Dứt lời, liền gọi người đưa ghế, mời Thôi Chí ngồi xuống.

Thôi Chí hạ thấp người ngồi, lập tức liền rút kinh nghiệm xương máu trong đầu, tự thuật tội của mình, cuối cùng nói:”Vi thần không thể ước thúc người nhà, làm cho bọn họ hoành hành bừa bãi tại Tuyền Châu, thật sự là muôn lần nên chết, xin bệ hạ giáng tội, răn đe tại thần.

Triệu Cát chỉ cười cười, nói:”Người bình thường làm việc vẫn phải là lực, ngay cả Thái sư cũng nói Thượng Thư tỉnh bên kia không thể ly khai người, người có thể tỉnh lại, Trẫm không nên truy cứu làm gì.”

Ung dung cười một tiếng, cúi đầu nhìn chữ viết một lát, đột nhiên nói:”Ái khanh, tại quê quán Tuyền Châu, nhà người có tổng cộng là 173 người, có phải không?

Thôi Chí thoáng ngạc nhiên một tý, không ngờ hoàng thượng đột nhiên nói về cái này, liền cảnh giác lên, nhưng lại không thể không trung thực đáp:”Bệ hạ, vi thần tại quê quán Tuyền Châu, xác thực là có 173 người thân.

Triệu Cát nói một câu không hiểu ra sao:”Cái này mới là lạ.

Thôi Chí lại ngây ngốc một chút, nói:”Bệ hạ, có gì người lại nói ra lời ấy?

Triệu Cát nói:”Thẩm Ngạo đưa tấu chương tới, rõ ràng nói giết 174, cái tên Thẩm Ngạo này, thật sự là vô liêm sỉ, nhân mạng quan trọng, ngay cả con số cũng đều báo sai.

Thôi Chí nghe được rõ ràng, giết 174 người, lại liên tưởng tới lời Triệu Cát vừa nói..., thật sự là sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, đầu óc ông ông như điên, ý thức mất hết.

Chờ hắn có vài phần thần trí, liếc liếc Triệu Cát, chứng kiến Triệu Cát chẳng hề để ý, ở bên bàn viết chữ, trong lòng nghĩ, đúng, là có nhiều hơn một người, là Viêm Nhi, bọn hắn...toàn bộ đều bị giết hết rồi...

Hắn thoáng cái đã tuột khỏi xuống gấm đôn trên, phảng phất như là mộng bị bệnh trĩ, thoáng cái đã bị đả kích này đánh cho tối tăm, đổi lại là ai, cũng chịu không nổi, thúc bá huynh đệ, thế hệ con cháu, cứ thế không có liền không có.

“Bệ hạ...

Triệu Cát vẻ mặt ôn hoà, ngẩng đầu nói:”Như thế nào? Trẫm không phải đã nói rồi sao? Chuyện này không có quan hệ gì đến người.

“Bệ hạ... Thần cả gan muốn hỏi... người nhà thần...

Triệu Cát lúc này lập tức trở nên hồ hững:”À, thì ra người muốn hỏi chính là cái này, bọn hắn cấu kết với hải tặc, hoành hành không hợp pháp, không khác gì mưu phản, mà chứng cứ lại vô cùng xác thực, nhân chứng, vật chứng đều có, là Đối vận tư Hồ Hải dẫn đầu vạch trần tội lỗi, Trẫm lệnh Thẩm Ngạo đốc thúc Tuyền Châu, nhưng không ngờ, hôm nay gặp được một đại án mưu phản như vậy, đương nhiên không thể khinh xuất tha thứ, phạm là người liên quan, đều chém đầu răn chúng.”

Dứt lời lại nói: "Ái khanh là ái khanh, người nhà của người là người nhà của người, Trầm không thể vì người nhà của người liền giáng tội người, tự người thoảng tỉnh lại một týt, thôi, lui ra đi, Trầm còn muốn viết chữ.

Thôi Chí được tin tức chính xác, lại càng sợ tới mức vẻ mặt chết lặng, khóc không ra nước mắt, chỉ trong nháy mắt, xem như cả nhà chết hết sạch, một người người sống đều không có.

Ban đầu còn tưởng rằng Thôi gia tại Tuyền Châu cây lớn rễ sâu, lại có mình tọa trấn ở trong triều đình, còn muốn từ từ quần nhau cùng cái tên họ Thẩm kia, ai ngờ lại sẽ rơi xuống cái hoàn cảnh bất bất này.

Hắn chậm rãi đứng lên, thất hồn lạc phách, ngay cả mấy chức thần cáo lui cũng không chịu nói, thất tha thất thểu từ Văn Cảnh các đi ra ngoài.

Thấy Thôi Chí đi, Triệu Cát cười nhạt một tiếng, cầm lấy một quyển tấu chương từ trên ngự bàn, lại nhìn một lần, quay đầu nói với Dương Tiễn: "Thẩm Ngạo làm việc, có phải là lệ khí quá nặng một ít hay không.

Dương Tiễn nói: "Bệ hạ, nô tài lại nghe được một ít sự tình Tuyền Châu, Tuyền Châu kia quan thương cầu kết, cây lớn rễ sâu, chính là dựa vào nút lấy cốt nhục Đại Tổng chúng ta để lớn mạnh, lại cầu kết hải tặc, càng muốn kháng cự khâm sai và thánh chỉ, làm xằng làm bậy đến nước này, nếu không thể giải quyết dứt khoát, tương lai tất nhiên là họa lớn trong lòng. Thẩm Ngạo sao..."

Nói về Thẩm Ngạo, Dương Tiễn cười một tiếng, sau đó mới tiếp tục nói: "Hắn là người hồ đồ, nhưng dù sao cũng là một Thư sinh, có cái tên Thư sinh nào nguyện ý đi giết người, chắc hẳn cũng hiểu, hẳn vừa mở sát giới, tuy sẽ làm cho rất nhiều người chê bai, nhưng lại tốt cho Đại Tổng chúng ta.

Ví dụ như lúc này đây, nếu không phải Thẩm Ngạo lời đình đánh chém, lại có ai biết, gia tộc đám hải thương lại tích góp từng tí một, được tài phú lớn như thế, phía dưới càn nuôi dưỡng nhiều thủy thủ, quân nhân như vậy, không chỉ như thế, ở trong triều đình, người nói chuyện vì bọn họ, lại càng không là một người hai người, thế lực khổng lồ như thế, so với Thiên Nhất Dạy ngày đó, cũng không bé hơn bao nhiêu, chỉ có điều Thiên Nhất Dạy giật cờ tạo phản trước mặt mọi người mà thôi.

Triệu Cát nghe xong, gật gật đầu, nói: "Người nói không sai, Thẩm Ngạo giết người, làm như vậy là vì Trầm, Trầm càng nên hiểu khổ tâm của hắn, chỉ là, vừa giết người xong, nhân phẩm hắn xem như triệt để xong rồi.

Thôi Chí thất hồn lạc phách mà đi ra khỏi Văn Cảnh các, từng bước một hướng Chính Đức môn bên kia đi, trong đầu kêu loạn từng tiếng ông ông.

Gia nghiệp vất vả kinh doanh mấy đời, xong rồi! Thôi gia cành lá rậm rạp, cũng xong rồi! Lưu lại, chỉ là hắn, cái danh nghĩa Thượng Thư tỉnh Lang trung này.

Cái Lang trung này, ngay cả gia nghiệp và tộc nhân cũng không thể bảo toàn, giữ lại, có làm được cái gì?

Thôi Chí lão niên mới cưới vợ, chỉ có một người con nối dõi Thôi Viêm, hiện tại, ngay cả Thôi Viêm cũng bị chém đầu. Thời điểm hắn đến miệng cổng tò vò Chính Đức môn, đột nhiên nhìn về phía trời xanh chướng mắt, ánh mặt trời cực nóng, làm ánh mắt hắn hoa lên, hắn đột nhiên ngửa mặt lên trời, không ngừng cười to, trong miệng nói: "Trời vong ta cũng vậy..."

Cấm vệ cổng tò vò bên này lập tức ngăn ngõ, hiển nhiên còn chưa gặp được qua sự tình bức này, lập tức chạy tới, liền chứng kiến Thôi Chí đột nhiên bưng kín ngực, trong miệng tràn ra đầy máu huyết, ngã bịch xuống đất.

"Cứu người!"

Cấm vệ luống cuống tay chân, nhưng thái y còn chưa chạy đến, Thôi Chí đã cứu không sống được.

Đường đường Thượng Thư tỉnh Lang trung, cứ như vậy ngửa mặt nằm ở phía dưới cổng tò vò, một đôi tròng mắt gât gao mở to nhìn về phía vòm trời, máu trong miệng lưu lại bên môi, lập tức trở nên lạnh như băng.

Tin tức truyền đi, lại hù đến không ít người, Thôi đại nhân niên kỷ không tính là lớn, so sánh với quan to quan nhỏ trong triều, thậm chí còn năm rất trẻ, nhưng thời điểm thoả thuê mãn nguyện, nói như thế nào mà chết liền chết? Hẳn là...

Từ nay về sau, tin tức mới vạch trần ra, tiếp theo chính là cả Biện Kinh oanh động, kinh ngạc không hiểu, Thẩm Ngạo suất quân tiến nhập Tuyền Châu, chém quan viên, quan thương cầu kết và vợ con, tổng cộng một ngàn bảy trăm bốn mươi ba miệng, Tuyền Châu bến tàu, máu chảy thành sông.

Đại Tổng từ khi lập quốc đến nay, ngoại trừ đối phó phản tặc mưu nghịch, chưa bao giờ đi qua thủ đoạn tàn khốc như thế, liên quan đến nhiều người như thế, có thể nói là nghe rợn cả người.

Trên phố bên kia nghị luận không đồng nhất, sĩ tử lại không ngừng công kích bên tai, giết người như vậy, họ Thẩm cũng coi như là người đọc sách sao? Mười phần là một tên đồ tể, thật sự là nghiệp chướng, Tuyền Châu có tội gì?

Sĩ tử bên này chửi bậy, tự nhiên cũng có tư tâm, Thẩm Ngạo giết người, không ít người đều là đọc sách ra, có làm quan, có làm thương, trên tổng thể còn là người một nhà, cái gọi là hình không trên người đọc sách, hôm nay Thẩm Ngạo có thể giết bọn hắn, ngày mai đao này khó có thể không biết nhắm ngay chính mình, mở ra tiền lệ, không phải quá nguy hiểm?

Còn nghe nói, Thẩm Ngạo tại Tuyền Châu, xét nhà đoạt được bảy chục nghìn quan, quá mức to lớn, làm người nghe kinh sợ, Đại Tổng một năm trôi qua, cũng không quá đáng, chỉ thu cao thấp trăm nghìn quan, tuy nói hai năm qua quốc thái dân an, mất đi tiền cống hàng năm, phủ kho đầy ắp, nhưng một số lớn tiền bạc như vậy, đã gần tương đương với triều đình rồi.

Tiền không phải là vấn đề, sợ là sợ trong nội cung xét nhà, dần dần sẽ mắc nghiện, sĩ tử có chút danh vọng, gia tài tự nhiên cũng không phải là ít, mặc dù tài phú không bằng phú khả địch quốc, lại không thiếu được việc sinh ra ngại ngần thổ tử hồ bi.

)

524. Chương 509: Chết Đột Tử

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 509: Chết đột tử

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hôm nay, Thúi Nhã Nhã San, sớm đã xưa đầu bằng nay, Hàng Châu, Biện Kinh, Tuyền Châu, Lạc Dương, đều có xưởng in ấn, vốn là Biện Kinh bên kia lập bản chính, liền lập tức gọi người dùng khoái mã kịch liệt đưa đến các nơi, tiến hành in ấn, in ấn về sau, ngoại trừ tiêu thụ cho bản, càng có thể thông qua xe ngựa đi đến các tỉnh xung quanh bán.

Lực ảnh hưởng đủ để phóng ra đến cả Đại Tổng, nhất là thân hào nông thôn hồi hương, đều dùng uống trà xem tuần san là việc vẻ vang, có chút người gia nghiệp lớn, sẽ chuyên môn đến bên trong thành chờ, một khi có tuần san mới đi ra, lập tức tranh nhau mua đưa về nhà.

Lúc trước, tuần san phát hành, đại khái có thể phát mại khoảng chừng bốn mươi vạn phần gì đó, án lấy tư tưởng của Ngô Tam nhi, Tuyền Châu bên này, nếu dựng phường in ấn lên, đến lúc đó, nhất định là sẽ bán mở hàng năm mươi vạn.

Ngoại trừ sinh ý tuần san, tuy lượng tiêu thụ Thúi Nhã Thi Sách ít hơn, đại khái cũng không quá hơn vạn bản, nhưng thơ sách gần đây chỉ có thể đi trên lộ tuyến tinh phẩm, giá bán cao, lợi nhuận cũng không thấp.

Về phần sinh ý trà phường, tửu phường, vậy thì lại càng không cần phải nói ra, đều là sự tình một vốn bốn lời, Tuyền Châu bên này nhiều người yêu trà, người thích uống rượu cũng không thiếu, chỉ cần tuyển chọn tốt mặt tiền cửa hàng, sinh ý sẽ không thành vấn đề.

Chỉ qua bảy tám ngày, đệ nhất tòa Thúy Nhã Sơn Trang tại Tuyền Châu liền xây xong, bắt đầu hoạt động, kỳ thật cũng không thể nói là xây, nguyên do chỉ là sửa chữa mặt tiền cửa hiệu một chút mà thôi, chỉ cần cho người ta đủ tiền, tốc độ còn có thể đẩy nhanh hơn.

Một ngày khai trương này, so với kia lúc trước, Thôi gia lão gia mừng thọ, còn muốn náo nhiệt hơn, quan viên lớn nhỏ Tuyền Châu, thương nhân ào ào đến đây ăn mừng.

Thẩm Ngạo mời mọi người uống trà ở chỗ này, xem như thể nghiệm một chút, vừa nghe tin tức như vậy, người Tuyền Châu tự nhiên coi Thúy Nhã Sơn Trang là quán trà cao giá, bởi vậy, sinh ý sau này lại càng tốt thần kỳ.

Bên này vô cùng náo nhiệt, Biện Kinh chỗ đó lại yên lặng đến thần kỳ, tin tức từ Tuyền Châu đến còn đang ở trên đường, kinh thành bên này, một đoạn thời gian trước rất hưng hăng, nhưng nhao nhao đến mấy, ước chừng cũng hiểu được, những việc đó không có ý nghĩa gì, hơn nữa, trên nghị sự triều đình, hoàng thượng phẩy tay áo bỏ đi tại chỗ, cũng làm cho người ta cảm thấy không thú vị.

Kết quả, cả triều đình Biện Kinh, chính là bộ dạng nửa chết nửa sống này, sự tình Tuyền Châu không có người nào dẫn ra, sự tình lông gà vỏ tỏi càng không có người nào nói, ba tỉnh rất thanh tịnh, tất cả bộ cũng là che lỗ tai.

Chỉ có điều, có đôi khi Tuyền Châu bên kia sẽ đưa lên mấy cái, ví dụ như bắt Binh bộ trích cấp quân tiền, Thái Thao ở Binh bộ bên này, vừa nhìn thấy Thẩm Ngạo dùng tự thể của Đồng Kỳ Xương viết tấu chương, liền tức giận nổi trận lôi đình, hận không thể lập tức bóp chết người này, nhưng mấy cái gì đó nên cho, hẳn một ít cũng không dám thiếu.

Mấy ngày nay, Thôi Chí cũng bắt đầu đột nhiên trở nên dị thường trầm mặc, từ lúc một phong thư của Thôi Giản vung ra khỏi tay hoàng thượng, hắn liền biết mình không thể nói chuyện, chỉ có thể đợi tin tức Tuyền Châu bên kia.

Lúc này, Đông Dương môn Biện Kinh bên kia, một con khoái mã đựng ngựa lăn bảy tám cái sạp ở bên ngoài thành, một đường đi nhanh vào thành, nhắm ngay ba tỉnh.

Môn hạ tỉnh bên này tiếp nhận tấu chương, vốn là một Sách lệnh sử, thoáng quét nội dung ở phía trong tấu chương một tý, lập tức sợ tới mức mặt như màu đất, ngay cả tấu chương cũng cầm không nổi, tấu chương từ trong tay hắn rơi xuống xuống dưới.

Lòng như lửa đốt, một lần nữa nhặt tấu chương lên, lập tức đưa đến Lục sự tình bên kia đi, Lục sự tình nhìn Sách lệnh sử này, còn nhịn không được mà trêu ghẹo hắn: "Nóng nảy gấp rút làm cái gì, cũng không phải phòng cháy rồi sao, trời cũng không sụp đổ xuống, Vương Lục à, ngươi cũng không phải ngày đầu tiên vào cửa Môn hạ tỉnh làm việc chung đã sợ, sau này phải chú ý một ít, Môn hạ tỉnh là đầu mối thiên hạ, để người ta thấy ngươi mang bộ dáng này, không biết còn tưởng là Môn hạ tỉnh bên này không có quy củ đó."

Sách lệnh sử này gọi là Vương Lục, yết hầu chỉ nhấp nhô, muốn nói ra một câu, nhưng lại nói không nên lời, nghẹn mặt đỏ bừng, dùng ngón tay chỉ chỉ tấu chương, ý là bảo Lục sự tình này tự mình nhìn.

Lục sự tình khục khục một tiếng, nhẹ nhàng vạch tấu chương ra, nhìn thoáng qua, đang muốn cười nói: "Thì ra lại là Thẩm Thái Phó đưa tới, hắn tại Tuyền Châu..."

Nói đến một nửa, lại không nói được nữa, con mắt rơi vào bốn chữ một ngàn bảy trăm ba mươi người kia, hít một hơi khí lạnh, nói: "Cái này... Thái sư ở nơi nào?"

"Thái sư không phải đã cáo bệnh rồi ư, vẫn còn ở phủ."

"Lập tức đưa qua, không, có lẽ là để ta đi, ta tự mình đi." Lục sự tình này không nói hai lời, cất tấu chương vào trong hộp, cơ hồ là ôm hộp chạy đi, kêu cồ kiệu đến, một đường thúc giục, thật vất vả mới đến Thái phủ, bấm bấm một tiếng cùng người gác cổng, người gác cổng bên kia nói: "Lão gia nhà ta bị bệnh..."

Lục sự tình đậm chân nói: "Đại sự, Thái sư không thể không xem."

Người gác cổng giống như đang do dự, đành phải đi vào thông báo, tiếp theo liền mời Lục sự tình đi vào, Thái Kinh xác thực bị bệnh, đến cái tuổi tác này, hai ngày ba ngày có một trận choáng váng, phát sốt cũng là chuyện thường xảy ra.

Hiện tại bệnh tình chuyển biến tốt đẹp một ít, ngồi ở trên giường nhìn Lục sự tình này, Lục sự tình đi vào, cái gì cũng không nói, trực tiếp mở hộp ra, đưa tấu chương tới.

Thái Kinh nhìn thoáng qua, sắc mặt lại như thường, thản nhiên nói: "Đưa tới lúc nào?"

Lục sự tình nói: "Vừa rồi, tin tức còn chưa truyền đi, trong nội cung cũng chưa xem."

Thái Kinh gật gật đầu, nói: "Việc này không nhiều lắm liên quan đến chúng ta, đưa vào cung thôi, gặp người khác, cái gì cũng không nên nói."

Lục sự tình nói: "Thái sư, cái này là ý gì?"

Thái Kinh nhạt cười nhạt nói: "Nói cái gì? Sự tình nào đến nước này, nhưng trong nội cung và Thẩm Ngạo đều không lo, chúng ta nói ra, sẽ rất bất lợi."

Lục sự tình gật gật đầu, nói: "Có lẽ vẫn là Thái sư nghĩ chu toàn."

Thái Kinh cười lắc đầu: "Đây cũng là sự tình không có biện pháp, Thẩm Ngạo cứ làm loạn tại Tuyên Châu, nói nhiều hơn nữa, cũng không có tác dụng gì, nhưng hấn dùng thủ đoạn lời đình như vậy, người nói nữa cũng không thể dùng, đi đi."

Lục sự tình cũng không nói cái gì thêm, lập tức trở lại Môn hạ tỉnh, đưa tấu chương đến trong nội cung.

Thôi Chí là hôm nay giữa trưa nhập cung, trước đó, hoàng thượng phát ra khẩu khí kia, đã làm cho hấn thanh tỉnh một ít, lúc này, nếu không thỉnh tội, sẽ không thể nào nói nổi, vì vậy liền viết một phần tấu chương thỉnh tội đầy nhiệt tình, ngoan ngoãn cầu yết kiến, hoàng thượng bên kia cũng coi như là khách khí, gọi hấn đến Văn Cảnh các bên này yết kiến.

Thôi Chí vừa vào Văn Cảnh các, liền dò xét thấy Triệu Cát đang luyện chữ sau bàn, trên làm dưới theo, làm hoàng đế, yêu chữ viết vẽ tranh, đám hạ thần không thiếu được việc tham gia vào sự tình phong nhã một tý.

Thôi Chí viết chữ cũng không tệ lắm, vụng trộm ngắm chữ viết dưới ngòi bút Triệu Cát, không nhận được, nói: "Bệ hạ hành văn, bút pháp vô cùng có sức lực, ý vị liền mạch, không thể không tán thưởng."

Triệu Cát gờ con mắt lên, nhìn hấn một cái, nhếch miệng mỉm cười, lập tức ngừng lại, để bút vào ống đựng bút, lắc lắc đầu nói: "So với Thẩm khanh, có lẽ vẫn là kém hơn một ít, thực sự làm cho người ta đau đầu." Dứt lời, liền gọi người đưa ghế, mời Thôi Chí ngồi xuống.

Thôi Chí hạ thấp người ngồi, lập tức liền rút kinh nghiệm xương máu trong đầu, tự thuật tội của mình, cuối cùng nói: "Vi thần không thể ước thúc người nhà, làm cho bọn họ hoành hành bừa bãi tại Tuyên Châu, thật sự là muôn lần nên chết, xin bệ hạ giáng tội, răn đe tại thần."

Triệu Cát chỉ cười cười, nói: "Người bình thường làm việc vẫn phải là lực, ngay cả Thái sư cũng nói Thượng Thư tỉnh bên kia không thể ly khai người, người có thể tỉnh lại, Trẫm không nên truy cứu làm gì."

Ung dung cười một tiếng, cúi đầu nhìn chữ viết một lát, đột nhiên nói: "Ái khanh, tại quê quán Tuyên Châu, nhà người có tổng cộng là 173 người, có phải không?"

Thôi Chí thoáng ngạc nhiên một tý, không ngờ hoàng thượng đột nhiên nói về cái này, liền cảnh giác lên, nhưng lại không thể không trung thực đáp: "Bệ hạ, vi thần tại quê quán Tuyên Châu, xác thực là có 173 người thân."

Triệu Cát nói một câu không hiểu ra sao: "Cái này mới là lạ."

Thôi Chí lại ngây ngốc một chút, nói: "Bệ hạ, có gì người lại nói ra lời ấy?"

Triệu Cát nói: "Thẩm Ngạo đưa tấu chương tới, rõ ràng nói giết 174, cái tên Thẩm Ngạo này, thật sự là vô liêm sỉ, nhân mạng quan trọng, ngay cả con số cũng đều báo sai."

Thôi Chí nghe được rõ ràng, giết 174 người, lại liên tưởng tới lời Triệu Cát vừa nói..., thật sự là sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, đầu óc ông như điên, ý thức mất hết.

Chờ hần có vài phần thần trí, liếc liếc Triệu Cát, chứng kiến Triệu Cát chẳng hề để ý, ở bên bàn viết chữ, trong lòng nghĩ, đúng, là có nhiều hơn một người, là Viêm Nhi, bọn hần...toàn bộ đều bị giết hết rồi...

Hần thoáng cái đã tuột khỏi xuống gấm đôn trên, phảng phất như là mộng bị bệnh trĩ, thoáng cái đã bị đả kích này đánh cho tối tăm, đổi lại là ai, cũng chịu không nổi, thúc bá huynh đệ, thế hệ con cháu, cứ thế không có liên không có.

“Bệ hạ...

Triệu Cát vẻ mặt ôn hoà, ngắt đầu nói:”Như thế nào? Trẫm không phải đã nói rồi sao? Chuyện này không có quan hệ gì đến người.

“Bệ hạ... Thần cả gan muốn hỏi... người nhà thần...

Triệu Cát lúc này lập tức trở nên hồ hững:”À, thì ra người muốn hỏi chính là cái này, bọn hần cấu kết với hải tặc, hoành hành không hợp pháp, không khác gì mưu phản, mà chứng cứ lại vô cùng xác thực, nhân chứng, vật chứng đều có, là Đổng vận tư Hồ Hải dẫn đầu vạch trần tội lỗi, Trẫm lệnh Thẩm Ngạo đốc thúc Tuyên Châu, nhưng không ngờ, hôm nay gặp được một đại án mưu phản như vậy, đương nhiên không thể khinh xuất tha thứ, phạm là người liên quan, đều chém đầu răn chúng.”

Dứt lời lại nói:”Ái khanh là ái khanh, người nhà của người là người nhà của người, Trẫm không thể vì người nhà của người liên giáng tội người, tự người thoáng tỉnh lại một tý, thôi, lui ra đi, Trẫm còn muốn viết chữ.

Thôi Chí được tin tức chính xác, lại càng sợ tới mức vẻ mặt chết lặng, khóc không ra nước mắt, chỉ trong nháy mắt, xem như cả nhà chết hết sạch, một người người sống đều không có.

Ban đầu còn tưởng rằng Thôi gia tại Tuyên Châu cây lớn rễ sâu, lại có mình tọa trấn ở trong triều đình, còn muốn từ từ quần nhau cùng cái tên họ Thẩm kia, ai ngờ lại sẽ rơi xuống cái hoàn cảnh bết bát này.

Hần chậm rãi đứng lên, thất hồn lạc phách, ngay cả mấy chức thần cáo lui cũng không chịu nói, thất tha thất thểu từ Văn Cảnh các đi ra ngoài.

Thấy Thôi Chí đi, Triệu Cát cười nhạt một tiếng, cầm lấy một quyển tấu chương từ trên ngự bàn, lại nhìn một lần, quay đầu nói với Dương Tiễn:”Thẩm Ngạo làm việc, có phải là lệ khí quá nặng một ít hay không.

Dương Tiễn nói:”Bệ hạ, nô tài lại nghe được một ít sự tình Tuyên Châu, Tuyên Châu kia quan thương cấu kết, cây lớn rễ sâu, chính là dựa vào nút lấy cốt nhục Đại Tổng chúng ta để lớn mạnh, lại cấu kết hải tặc, càng muốn kháng cự khâm sai và thánh chỉ, làm xằng làm bậy đến nước này, nếu không thể giải quyết dứt khoát, tương lai tất nhiên là họa lớn trong lòng. Thẩm Ngạo sao...”

Nói về Thẩm Ngạo, Dương Tiễn cười một tiếng, sau đó mới tiếp tục nói:”Hần là người hồ đồ, nhưng dù sao cũng là một Thư sinh, có cái tên Thư sinh nào nguyện ý đi giết người, chắc hẳn cũng hiểu, hẳn vừa mở sát giới, tuy sẽ làm cho rất nhiều người chê bai, nhưng lại tốt cho Đại Tổng chúng ta.

Ví dụ như lúc này đây, nếu không phải Thẩm Ngạo lời đình đánh chém, lại có ai biết, gia tộc đám hải thương lại tích góp từng tí một, được tài phú lớn như thế, phía dưới càn quét nuôi dưỡng nhiều thủy thủ, quân nhân như vậy, không chỉ như thế, ở trong triều đình, người nói chuyện vì bọn họ, lại càng không là một người hai người, thế lực khổng lồ như thế, so với Thiên Nhất Dạy ngày đó, cũng không bé hơn bao nhiêu, chỉ có điều Thiên Nhất Dạy giật cờ tạo phản trước mặt mọi người mà thôi.

Triệu Cát nghe xong, gật gật đầu, nói:”Người nói không sai, Thẩm Ngạo giết người, làm như vậy là vì Trẫm, Trẫm càng nên hiểu khổ tâm của hắn, chỉ là, vừa giết người xong, nhân phẩm hắn xem như triệt để xong rồi.

Thôi Chí thất hồn lạc phách mà đi ra khỏi Văn Cảnh các, từng bước một hướng Chính Đức môn bên kia đi, trong đầu kêu loạn từng tiếng ông ông.

Gia nghiệp vất vả kinh doanh mấy đời, xong rồi! Thôi gia cành lá rậm rạp, cũng xong rồi! Lưu lại, chỉ là hắn, cái danh nghĩa Thượng Thư tỉnh Lang trung này.

Cái Lang trung này, ngay cả gia nghiệp và tộc nhân cũng không thể bảo toàn, giữ lại, có làm được cái gì?

Thôi Chí lão niên mới cưới vợ, chỉ có một người con nối dõi Thôi Viêm, hiện tại, ngay cả Thôi Viêm cũng bị chém đầu. Thời điểm hấn đến miệng cổng tò vò Chính Đức môn, đột nhiên nhìn về phía trời xanh chướng mắt, ánh mặt trời cực nóng, làm ánh mắt hấn hoa lên, hấn đột nhiên ngửa mặt lên trời, không ngừng cười to, trong miệng nói: "Trời vong ta cũng vậy..."

Cấm vệ cổng tò vò bên này lập tức ngăn ngại, hiển nhiên còn chưa gặp được qua sự tình bực này, lập tức chạy tới, liền chứng kiến Thôi Chí đột nhiên bưng kín ngực, trong miệng tràn ra đầy máu huyết, ngã bịch xuống đất.

"Cứu người!"

Cấm vệ luống cuống tay chân, nhưng thái y còn chưa chạy đến, Thôi Chí đã cứu không sống được.

Đường đường Thượng Thư tỉnh Lang trung, cứ như vậy ngã mặt nằm ở phía dưới cổng tò vò, một đôi tròng mắt gắt gao mở to nhìn về phía vòm trời, máu trong miệng lưu lại bên môi, lập tức trở nên lạnh như băng.

Tin tức truyền đi, lại hù đến không ít người, Thôi đại nhân niên kỷ không tính là lớn, so sánh với quan to quan nhỏ trong triều, thậm chí còn năm rất trẻ, nhưng thời điểm thoả thuê mãn nguyện, nói như thế nào mà chết liền chết? Hấn là...

Từ nay về sau, tin tức mới vạch trần ra, tiếp theo chính là cả Biện Kinh oanh động, kinh ngạc không hiểu, Thẩm Ngạo suất quân tiến nhập Tuyền Châu, chém quan viên, quan thương cấu kết và vợ con, tổng cộng một ngàn bảy trăm bốn mươi ba miệng, Tuyền Châu bến tàu, máu chảy thành sông.

Đại Tổng từ khi lập quốc đến nay, ngoại trừ đối phó phản tặc mưu nghịch, chưa bao giờ đi qua thủ đoạn tàn khốc như thế, liên quan đến nhiều người như thế, có thể nói là nghe rợn cả người.

Trên phố bên kia nghị luận không đồng nhất, sĩ tử lại không ngừng công kích bên tai, giết người như vậy, họ Thẩm cũng coi như là người đọc sách sao? Mười phần là một tên đồ tể, thật sự là nghiệp chướng, Tuyền Châu có tội gì?

Sĩ tử bên này chửi bậy, tự nhiên cũng có tư tâm, Thẩm Ngạo giết người, không ít người đều là đọc sách ra, có làm quan, có làm thương, trên tổng thể còn là người một nhà, cái gọi là hình không trên người đọc sách, hôm nay Thẩm Ngạo có thể giết bọn hấn, ngày mai đao này khó có thể không biết nhắm ngay chính mình, mở ra tiền lệ, không phải quá nguy hiểm?

Còn nghe nói, Thẩm Ngạo tại Tuyền Châu, xét nhà đoạt được bảy chục nghìn quan, quá mức to lớn, làm người nghe kinh sợ, Đại Tổng một năm trôi qua, cũng không quá đáng, chỉ thu cao thấp trăm nghìn quan, tuy nói hai năm qua quốc thái dân an, mất đi tiền cống hàng năm, phủ kho đầy ắp, nhưng một số lớn tiền bạc như vậy, đã gần tương đương với triều đình rồi.

Tiền không phải là vấn đề, sợ là sợ trong nội cung xét nhà, dần dần sẽ mắc nghiện, sĩ tử có chút danh vọng, gia tài tự nhiên cũng không phải là ít, mặc dù tài phú không bằng phú khả địch quốc, lại không thiếu được việc sinh ra ngại ngần thổ tử hồ bi.

)

525. Chương 510: Phong Vương

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đà Lão Hồ

Chương 510: Phong vương

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Công kích như vậy một phen, tâm tư mua danh chuộc tiếng liền nổi lên, tấu chương buộc tội tựa như tuyết rơi bắn ra, bay thẳng vào cửa cung, phóng mắt nhìn lại, đều là một mảnh kêu gào, hận không thể giết chết Thẩm Ngạo.

Lúc này, trong Thái phủ, Thái Kinh lại lắc đầu, nói với Thái Thao hào hứng bừng bừng muốn tham dự buộc tội: "Những người này, hừ việc nhiều hơn là thành công, không cần phải mò mẫm đi vào, trong triều đình mắng Thẩm Ngạo càng hung ác, nhưng trong mắt hoàng thượng, cũng chỉ là khoe khoang hãnh."

Dứt lời, phát phát tay, thở dài một hơi, liền lẻ loi trợ trợ mà một mình dùng thìa múc bát súp.

Trong Văn Cảnh các, Triệu Cát chứng kiến vô số tấu chương buộc tội, chỉ là liên tục cười lạnh, nói với Dương Tiễn: "Thấy được chưa? Cái này là thần tử của Trẫm, thực quân lộc, được hoàng ân, Thẩm Ngạo khổ cực, vì xã tắc của Trẫm, lại phải thừa nhận nhiều trách móc nặng nề như vậy, hừ, không phải đều cầu Trẫm trị tội sao? Hạ thánh chỉ, ban thưởng Thẩm Ngạo là Bồng Lai Quận Vương, thảo sứ chiêu gọi đường biển.

Thánh chỉ đưa ra, tin tức lan truyền nhanh chóng, vốn là theo đạo lý, Quận Vương Đại Tổng có thể nói ít càng thêm ít, đệ họ Phong vương, lại càng không tính quá được một tay, chính là trong lịch sử, Huy Tông cũng không quá đáng, gia phong Đồng Quán làm Quận Vương mà thôi.

Thẩm Ngạo trẻ tuổi như vậy đã được gia phong Quận Vương, chính là hoàng tử cũng không nhiều người được, cùng hoàng tử cùng tuổi Thẩm Ngạo, không ít người vẫn chỉ là Quốc công mà thôi.

Chỉ là, lúc này phong vương, có chút ý tứ tức giận, rõ ràng trực tiếp vượt qua Môn hạ tỉnh, phát ý chỉ ra ngoài.

Đại sự phong vương, không thiếu được nghị sự triều đình hoặc là thương nghị cùng Tông Lệnh phủ bên kia một tý, nhưng bây giờ ngay cả chào hỏi cũng không, trực tiếp đưa xuống như vậy.

Quân không nói đùa, ý chỉ vừa ra, tuy sẽ có người cho rằng không hợp thông thường, thực sự cũng không có ai nói cái gì, trong nội cung, chính là Quách Hoàng thái hậu và thái hậu, đều không có mở miệng phản đối, ai còn có lời gì để nói?

Cái ý chỉ này, đối với văn võ và sĩ tử cả triều mà nói, càng là một loại cảnh cáo, mọi người liệu chết hợp lại, đưa lên triều buộc tội, kết quả lại là cái này, họ Thẩm đến một sợi lông đều không rơi xuống, còn có cái ý tứ gì?

Biện Kinh lại bình tĩnh, mắng cũng mắng mệt mỏi, không mắng cũng không lẫn vào, mọi người bình an vô sự, thời gian cứ như vậy hỗn độn đi qua, còn có thể làm gì?

Lúc này, đối với tâm lý hoàng thượng, có thể cân nhắc thấu, cũng không quá mấy người mà thôi, đại đa số người không biết, bọn hắn càng mắng, Triệu Cát lại càng cảm thấy ủy khuất vì Thẩm Ngạo, càng thêm cảm động vì Thẩm Ngạo, dùng trí tuệ Thẩm Ngạo, đương nhiên biết rõ, làm như vậy sẽ có hậu quả gì.

Hết lần này tới lần khác, hắn đi làm, nghìn vạn người mắng chửi, đây là có hại cho danh dự Thẩm Ngạo, lại càng đắc tội không biết bao nhiêu người, nhưng một phương diện khác, tận trung cương vị công tác như vậy, Triệu Cát lại càng hiếm gặp, những đại thần cao giọng bàn luận, miệng đầy trị quốc bình thiên hạ kia, có người nào đề cập qua sự tình biến sao? Có ai nguyện ý đi làm hoạt động đắc tội với người hay sao? Một người đều không có.

Hiện tại, Thẩm Ngạo làm ra thành tích, Triệu Cát thấy được Tứ đại họ một tay che trời, phú khả địch quốc, lúc này mới cảm thấy nghĩ mà sợ, những người này, ngay cả sương quân, thủy quân, tất cả mọi người đều lung lạc phía dưới cánh chim, phía dưới càng có ngàn vạn dân liệu mạng theo, thật sự có người mưu đồ làm loạn, chỉ sợ càng thêm đau đầu hơn so với Thiên Nhất Dạ.

Trước mắt đã có thể trăm thảo trừ căn, lại gia tăng tiền lời vì quốc khó, nhất cử lưỡng tiện, công lớn như thế, Triệu Cát ban tặng cái Quận Vương này, vốn là vẫn còn do dự, bị kích động như vậy, dĩ nhiên là không chút do dự đưa ra ngoài.

Thái giám truyền chỉ ý tám trăm dặm kịch liệt, một đường đi đến Tuyền Châu, thời điểm vào Tuyền Châu, đã qua nửa tháng, Tuyền Châu lúc này, mỗi người đều làm binh, thao luyện thì có ba bốn vạn người, tùy thời chuẩn bị ra biển tiêu diệt.

Chút ít hải tặc hải ngoại kia, một mực đợi tin tức tứ đại họ, khi biết rõ chủ tử của mình đã bị người trăm thảo trừ căn, lúc này lại công Tuyền Châu, cũng đã không còn khả năng, rồi lại không dám trở về, chỉ có thể đứng đó ăn không.

Thẩm Ngạo có thể hao tổn, nhưng đám hải tặc lại không chịu nổi, lương thảo Tuyền Châu bên này không ngừng từ tất cả phủ tất cả huyện liên tục đưa tới, quân lương cũng đủ, có thể nói là sẵn sàng ra trận, binh hùng tướng mạnh.

Nhưng hải tặc lại bất đồng, khốn đốn thủ tại bên ngoài đảo đơn độc, ngay cả thương thuyền cũng không trông thấy mấy chiếc, hoàn toàn không có thương thuyền ra biển khơi, lương thực trừ ăn một bữa thiếu một bữa, lại đông dài, người ta căn bản không cần tiến tiêu diệt, chính mình sẽ chết đói trước.

Mất thấy thời điểm không sai biệt lắm, Thẩm Ngạo cũng có tâm tư tiêu diệt, mới biết được ý chỉ Biện Kinh đến.

Đổi vận tư bên này, cửa lớn mở rộng ra, tiến sĩ, giáo úy, sai dịch ào ào tập kết ở chỗ này, thiết lập hương án, đợi Thẩm Ngạo ăn mặc triều phục tới, cất cao giọng nói: "Thần Thẩm Ngạo tiếp chỉ.

Công công truyền chỉ vô cùng nghiêm túc và trang trọng, triển khai thánh chỉ, nghiêm mặt nói: "Hoàng đế viết, Kiên Quyết Quốc công Thẩm Ngạo có công với triều đình, có lễ có thức, tiến thối hữu ích, sắc phong Bồng Lai Quận Vương.

Một phong thánh chỉ này, thật sự là hù không ít người, tất cả mọi người kinh ngạc ngẩng đầu, ánh mắt hướng về trên người Thẩm Ngạo, thật sự là không ngừng hâm mộ, Đại Tổng dị họ Phong vương, ít càng thêm ít, đại đa số, đều là truy phong, cũng chỉ có sau khi chết mới có khả năng phong vương, vị Thẩm đại nhân này còn trẻ như vậy, đã làm Quận Vương, cái tiền đồ này, cái thân thuộc với vua này, xem như trước nay chưa từng có.

Thẩm Ngạo bên này lại không nói gì, sắc mặt bình đạm, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, như thế này, ta ghi nhật ký, làm ghi như thế nào? Nói là nghiêm nghị vâng mệnh sao? Hay là hoảng sợ không dám?

Khó xử à, có lẽ hay là nghiêm nghị vâng mệnh tốt một chút, nhiều mấy phần khí khái đàn ông, tốt nhất thêm một số thần sắc như thường nữa thì mới tốt, như vậy mới có thể biểu hiện ra khí tiết vinh nhục không sợ hãi.

"Tốt, cứ như vậy đi." Trong lòng Thẩm Ngạo quyết định chủ ý, đối với cái Quận Vương này, hắn cũng không có mừng rỡ quá lớn, tước vị Đại Tổng chính là tượng trưng, Bồng Lai Quận Vương, không biết, còn tưởng rằng có một Bồng Lai phủ làm đất phong, kỳ thật là không có cái gì, chỉ có điều, mỗi tháng lĩnh nhiều hơn chút ít tiền tiêu vặt so với Quốc công mà thôi, về phần những thứ phúc lợi khác, đại khái cũng không có quá nhiều chỗ tốt, nhiều nhất là vài hạng đặc quyền mà thôi.

Ví dụ như từ nay về sau, nếu phạm pháp, Hình bộ và Đại Lý Tự không được thẩm tra xử lý, phải để Tông Lệnh phủ ra mặt mới được, chỉ là, cái này, thật sự là bắn đại bác cũng không tới Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo là chiến sĩ, phủ Kinh Triệu, Đại Lý Tự, Hình bộ, ở đâu không đi ngang qua sân khấu đây, đến lúc đó xảy ra chuyện, đi Tông Lệnh phủ, chưa quen cuộc sống nơi đây, lại dễ dàng có hại chịu thiệt, còn không bằng đi Đại Lý Tự, tốt xấu ở đằng kia còn có không ít người quen.

Hắn từng bước tạ ơn tiếp chỉ, tiện tay đưa tiền dẫn cho vị công công kia, công công này lạ mặt, nhưng phạm là người hầu tại Biện Kinh, thấy Thẩm Ngạo đều như tắm gió xuân, người nào không biết lợi hại của Thẩm diên cuồng, Dương công công và hắn quan hệ không tốt đến thế nào, ai chẳng biết, đặc tội hắn, còn muốn lẫn lộn nữa hay không?

"Vương gia, nô gia trước chúc mừng.

Thẩm Ngạo chỉ cười ha ha nói: "Cùng vui, cùng vui, lúc đó công công chẳng phải có tiền thưởng sao? Đi lâu như vậy, công công cũng không cần vội vã hồi cung, đi vào uống trà trước, đến lúc đó lại mời người đến dùng cơm tẩy trần, từ từ chơi vài ngày ở Tuyền Châu đã.

Công công này cười hì hì nói:”Vương gia, sau này nên xưng bốn vương rồi, như thế nào còn gọi bốn quan? Vương gia, mời ngài trước.

Thẩm Ngạo chỉ cười, bốn vương... gọi như vậy không quá quen, không biết về sau có thể gọi quần miện hay không, cười ha ha một tiếng, đi đầu dẫn đường.

)

526. Chương 511: Cóc Ba Chân

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 511: Cóc ba chân

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Nghênh đón công công vào công đường ngồi, không thiếu được việc hỏi sự tình Biện Kinh, công công này nói:”Vương gia yên tâm, Biện Kinh bên kia, có hoàng thượng ở đằng kia chống đỡ, có ai dám động đến Vương gia? Thôi Chí cũng đã chết, trước mắt, cái cục diện này đã rất rõ ràng, Dương công công đã dẫn dò qua nô gia trước lúc rời đi, nhấn nhủ Thẩm đại nhân ở tại Tuyền Châu, cứ việc buông tay ra làm việc.

Thẩm Ngạo cười hì hì nói:”Như vậy cũng dễ nói, bốn quan đang muốn làm lớn một hồi!

Dứt lời, Thẩm Ngạo liền mời công công kia đi nghỉ tạm, lại lập tức gọi người đến, mọi người nghe nói khâm sai thăng lên làm Quận Vương, ào ào tới chúc mừng.

Đầu năm nay lẫn lộn giang hồ, đương nhiên phải tìm một cây đại thụ để dựa vào, có lẽ là khâm sai đại nhân đáng tin cậy hơn, giết nhiều người như vậy, còn tưởng rằng triều đình sẽ hạ ý chỉ thoáng chỉnh đốn một tý, ai ngờ lại là một chức Quận Vương chạy đến phong thưởng.

Sau lưng ý chỉ, càng là một loại tín nhiệm làm cho người ta đỏ mắt, rất nhiều người nói thầm trong lòng, đây mới chính thức là được tâm hoàng đế.

Thương nhân có thể được mời đến nơi đây, quả nhiên là rất vinh quang, người bình thường muốn gặp khâm sai, Quận Vương, Phò mã đều là muôn vàn khó khăn, đây còn là ba chức hợp vào một người.

Bồng Lai Quận Vương mời bản thân đến nghị sự, lúc trước còn không biết là cái gì, chỉ là một Quốc công, thời cuộc cũng không trong sáng, cũng không biết khâm sai này, ở chỗ này hồ đồ, cuối cùng sẽ rơi vào cái kết cục gì.

Nhưng hiện tại bất đồng, Quận Vương Đại Tổng triều, đếm trên đầu ngón tay, cũng chỉ có mấy người như vậy, mà đại đa số đều là họ Triệu, một người như vậy, có thể nói là dưới một người trên vạn người, lại mời mình đến nghị sự, đó chính là mặt mũi cực lớn, đủ để đến lúc già, nói khoác một hồi cùng con cháu.

Đại tiểu quan lại, thủy quân, sương quân, tướng tá dân đoàn Tuyền Châu, còn có thương nhân Tuyền Châu, hôm nay tụ tập dưới một mái nhà, hơn trăm người cùng nhau chuyển ghế ngồi xuống.

Bồng Lai Quận Vương còn chưa thấy đến, cũng không biết muốn nghị luận cái gì, có người suy đoán là muốn ra biển tiêu diệt tặc, cũng có người cho rằng là sự tình Tuyền Châu tân chính, miện chúng nhân không đồng nhất.

Đúng lúc này, ở phía sau, có giáo úy nói:”Bồng Lai Quận Vương đến.

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đứng lên, đứng lên đầu tiên chính là tướng tá, giáo úy bên trong, nâng cao bộ ngực, hướng chú ý ra bên ngoài cánh cửa, các thương nhân thấy có người đứng lên, cũng không có đạo lý ngồi, nguyên một đám lúc này mới rục rịch động thân.

Lúc này đây, gia phong cũng không có dựa theo pháp luật triều đình để xử lý, vốn là Môn hạ bên kia mô phỏng ra ý chỉ, lại đưa đi Tông Lệnh phủ bên kia nghiệm minh, từ đó về sau, ý chỉ mới được đi ra, ngay tiếp theo, áo măng bào, ngọc, dẫn, ngọc túi cá của Quận Vương mới cùng nhau ban thưởng xuống dưới.

Chỉ là, đạo ý chỉ này là từ thánh chỉ ra, trực tiếp vượt qua Môn hạ, Tông Lệnh phủ hơi có chút vội vàng, Thẩm Ngạo đành phải ăn mặc công phục áo tím, đeo tiến hiền quan tiến đến, người bên trong nói liền không dứt, liên tục hành lễ, nói: "Bái kiến Vương gia!"

Thẩm Ngạo nghe xong những lời này, muốn cười đắc ý, nhưng không cười được, đành làm ra một bộ dạng bình tĩnh thong dong, vinh nhục không sợ hãi, nếu không sẽ không hợp với hình tượng mình ghi ở phía trong nhật ký.

Cho nên chỉ có thể mỉm cười, có lẽ là cái chủng loại rất rụt rè hàm răng keo kiệt kia, cũng không chịu lộ ra, trong lòng còn đang suy nghĩ: "Như thế này thì ở phía trong nhật ký còn phải bổ sung một câu: "Chỉ nghe thấy thanh âm nổi lên bốn phía, cảm thấy buồn vô cớ, niệm ra muôn dân trăm họ tầm thường, cảm hoài ngàn vạn lần, viết: lo nỗi lo của thiên hạ trước, sau đó mới vui niềm vui của thiên hạ, há có thể một mình vui mừng? Cái gì là vui sướng? Ô hô, vui mừng mà dân chúng thảm thiết, ta vui mà dân bị ai, chỉ có thể để tiểu nhân vui mừng."

Đã nghĩ sẵn trong đầu, Thẩm Ngạo lập tức cảm giác mình vĩ đại hơn vài phần, chỉ gật đầu, ừ một tiếng, chậm rãi mà tìm vị trí ngồi xuống, đặt tay lên thành ghế, thoáng trầm mặc một tý, mang theo vài phần văn vẻ chế tạo, rốt cục cũng gượng tay lên, nói:

"Hôm nay, gọi mọi người tới, chính là vì tiêu diệt tặc, một ngày chưa diệt trừ hải tặc, thương thuyền Tuyền Châu một ngày không hạ được biển, đông dài không ngừng như vậy, triều đình tổn thất cực lớn, chính là thương nhân đang ngồi ở đây, cũng sẽ chống đỡ không nổi."

Thẩm Ngạo đi thẳng vào vấn đề, thương nhân phía dưới cũng ào ào phối hợp, bắt đầu bực tức nói: "Đại nhân nói rất đúng, đảo mắt là sẽ vào hạ, nếu không ra biển, sẽ phải chậm trễ nửa năm rồi, lại kéo dài tiếp, miệng ăn núi lở xuống dưới, còn không biết phải đợi tới khi nào."

Thẩm Ngạo gật đầu nói: "Đúng là đạo lý này, không thể kéo dài được nữa, chính là không biết thủy quân, dân đoàn (dân quân tự vệ) bên kia chuẩn bị như thế nào?"

Chu Lâm nói: "Đại nhân, chuẩn bị không sai biệt lắm, thủy thủ Tuyền Châu cũng không cần thao luyện, bọn hần vốn là đám người ăn xin trong biển, thủy quân bên này sĩ khí ngẩng cao, chỉ chờ đại nhân ra lệnh một tiếng."

Sắc mặt Thẩm Ngạo bắt đầu trang trọng, nói: "Nếu như thế, ngày mai ra biển, bốn vương ban thưởng, tối nay liền đưa ra ngoài, thu được một chiếc thuyền hải tặc, thưởng ngàn quan, giết một người tặc, thưởng mười quan, tiền, không thành vấn đề, chỉ cần chịu phục vụ quên mình, bảo vệ người dân."

Mặt khác, bảo người ta thả tin tức ra, bốn vương thanh tẩy ngành hàng hải, chỉ trừ ác, nguyện ý quy hàng, chuyện cũ sẽ bỏ qua, nhưng nếu là dám dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, bốn vương tuyệt đối không nuông chiều, giết không tha.

"Còn có... lập tức thanh tra xuất thân hải tặc, người nhà của bọn hần, đều không chế trước, nói cho bọn hần biết, không hàng, tru di tam tộc!" Hần cười lạnh một tiếng, lại nói: "Nếu có người cho rằng bốn vương không dám giết người, liền gọi bọn hần thử xem xem, giết một ngàn bảy trăm người, bốn vương cũng không quan tâm giết một vạn bảy ngàn người đâu!"

Những lời này nói ra, nghe thấy đã làm cho lòng người lạnh lẽo, thậm chí trong lòng mọi người nghĩ, lúc này còn tin tưởng Bổng Lai Quận Vương không dám giết người, vậy thì thật là đời này sống vô dụng rồi.

Tin tức thả ra, cả Tuyền Châu tức thì biến thành một chỗ quân căng, bốn năm vạn người chuẩn bị kỹ càng, chỉ đợi đến lúc ra biển tiêu diệt hải tặc, Quận Vương bên kia cho mức thưởng cũng đủ cao.

Tại cái chỗ Tuyền Châu này, không giống với địa phương khác, chỉ cần trở ra khỏi tiền, có khối người dám đi dốc sức liều mạng, nhất là những người kiếm cơm ăn trong nước kia, người cũng không phải đèn đã cạn dầu, không có cái gan này, cũng không nâng được bát cơm.

Đến sáng sớm ngày hôm sau, sương sớm nhộn nhạo trên không mặt nước biển, mấy cảng, mười mấy bến tàu, từng chiếc từng chiếc thuyền mang theo đám thủy thủ, vũ phu, cầm trong tay cung tiễn, đao thương ra biển, đại quy mô, hơn một ngàn đội thuyền lớn nhỏ, cực kỳ bao la hùng vĩ.

Thẩm Ngạo đang ở Kiến Xa lâu bên này ăn điểm tâm sáng, đưa mắt nhìn từng cánh buồm dần dần đi xa, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ nào, sự tình hải chiến, hần không hiểu, cũng không cần hần hiểu, hần chỉ biết là, hần có rất nhiều tiền, lấy tiền nên xuống, sẽ có người chịu dốc sức liều mạng, để cho người ta có cơm ăn, để cho người ta có quần áo mặc, sẽ có người dám liều lĩnh khỏi cổ, thành ma không đầu.

Ngồi ở bên cạnh Thẩm Ngạo, là Ngô Tam nhi, Ngô Tam nhi bề bộn tranh thủ thời gian, cùng Thẩm Ngạo ở chỗ này ăn chút ít điểm tâm sáng sớm.

Kiến Xa lâu, thực sự đã bị Ngô Tam nhi thuê, thoáng tu sửa một tý, sửa làm phòng trà, Ngô Tam nhi vụng trộm liếc nhìn Thẩm Ngạo, cảm thấy Trầm đại ca này, đã khác Trầm đại ca lúc trước, lúc trước.

Tuy Trầm đại ca vĩnh viễn đều nói tự tin như vậy, nhưng hiện tại, ngoại trừ tự tin, càng có một loại khí độ khiếp người, loại khí độ này, phối hợp với thân phận của hần, lại làm cho Ngô Tam nhi đối với Thẩm Ngạo, ngoại trừ thân cận ra, càng nhiều thêm vài phần cung kính.

“Tam nhi, người còn nhớ thời điểm chúng ta bắt đầu làm việc buôn bán hay không? Nhớ tới việc đó, nếu không phải một khoản tiền, có lẽ bây giờ chúng ta còn là kẻ nghèo hèn.” Thẩm Ngạo dứt lời, không khỏi mà ung dung cười một tiếng, tại trước mặt Ngô Tam nhi, không tất yếu cần ngụy trang, dù sao hần và Ngô Tam nhi đối thoại, nhất định là không ghi vào nhật ký.

Ngô Tam nhi cười một tiếng, nói: “Ta thật sự không có đường ra, Trầm đại ca là nhân trung chi long, sớm muộn gì cũng có một ngày xuất đầu.”

Thẩm Ngạo chỉ cười cười, uống trà, nói: “Ai, bây giờ người nói chuyện lại câu nệ hơn nhiều so với lúc trước, sinh ý Tuyền Châu bên này thế nào?”

Ngô Tam nhi nói: “Đại khái cũng đã bố trí, tiền dư trong tay chúng ta khá nhiều, chỉ cần chịu xuất tiền, trà phòng, tửu phòng không qua được vài ngày, sẽ có thể khai trương.”

Hần do dự một chút, lại nói: “Nghe người ta nói mậu dịch trên biển lợi nhuận rất lớn, không bằng chúng ta cũng thiết lập một đội tàu? Dù sao tiền cũng là tiền, trà phòng ở phía trong Biện Kinh bên kia, còn có bảy mươi nghìn quan có thể thuyền chuyển.”

Thẩm Ngạo trầm ngâm một chút, lắc đầu nói: “Được rồi, cái sinh ý này, ai cũng có thể làm, nhưng chúng ta không thể làm, làm, khẳng định sẽ làm cho người ta chê, lúc trước, thời điểm không có tiền, mỗi ngày nghĩ đến cách kiếm tiền, hiện tại có tiền, cũng nên hiểu được có chừng có mực. Hiện tại quan trọng nhất là mở rộng lực ảnh hưởng của Thúy Nhã Xã San, hiện tại cứ điểm các nơi cũng đã có, chỉ có phủ lộ Thành Đô bên kia còn thiếu một cái, chuyện này không thể làm trễ.”

Ngô Tam nhi gật đầu, nói: “Ta nghe Trầm đại ca.”

Những năm này Ngô Tam nhi có vẻ béo tốt hơn rất nhiều, sinh ý kiêu ngạo rồi, sự tình cũng hiểu nhiều hơn so với lúc trước, cũng không nói cái gì nữa, ăn được một khối điểm tâm, nói: “Trầm đại ca ở chỗ này an tọa, ta đi xuống phía dưới chiếu cố sinh ý.”

Thẩm Ngạo gật đầu, ở chỗ này ăn điểm tâm sáng, liền cỡi ngựa đi ra khỏi Kiến Xa lâu, mang theo thân vệ đến bờ biển dạo qua một vòng, tiếp theo lại nhớ tới ở bên trong thành Tuyền Châu lúc này, đều tràn đầy khí khắc nghiệt.

Không chỉ là đội tàu quan quân và thương nhân, chính là một ít chủ thuyền quy mô nhỏ, cũng đều kéo một ít đồng hương đi ra biển, nói không chừng còn có thể tìm được một ít hải tặc lạc đàn, kiếm chút ít tiền thưởng.

Về phần phòng thủ Tuyền Châu, đều giao cho sương quân bên này, tướng tá sương quân đều loại bỏ ra, do thủy quân giáo úy thay thế bổ sung đi vào, cho nên dần dần cũng một mực khống chế tại trong tay Thẩm Ngạo, bởi vì hôm nay là thời gian ra biển, phòng thủ cả thành Tuyền Châu tự nhiên mà vậy mà nghiêm túc hơn vài phần, ba bước một tốp, năm bước một trạm canh gác, khắp nơi đều là sương quân cầm thương.

Chợ bên kia dần dần náo nhiệt hơn một ít, thanh âm rao hàng truyền tới nối liền không dứt, Thẩm Ngạo hào hứng bưng bưng mà đánh ngựa đi qua, nghĩ thầm có phải là nên mua cho các phu nhân chút ít son bột nước, sau đó gọi người gửi qua bưu điện, nghe nói trên châu phần Tuyền Châu là nổi danh thiên hạ, có thể mua nhiều hơn một ít.

Chỉ là, trong lòng hần hơi do dự, một đại nam nhân, còn là một nam nhân Quận Vương, đi mua những thứ để nữ nhân chơi đùa, có phải là tổn thương đến thể diện?

Buổi tối ghi nhật ký như thế nào đây? Không dễ bàn giao được! Nhưng đúng là độ dày da mặt vẫn chiến thắng lý trí, trong lòng hung hăng mắng: "Lão tử muốn mua liền mua, tùy bọn hần nói thế nào cũng được."

Vừa mới đến phiên chợ bên này, liền truyền ra một hồi thanh âm cãi lộn kịch liệt, có người kêu to: "Đánh người rồi, đánh người rồi..."

Thẩm Ngạo bên này còn chưa kịp phản ứng, thân vệ phía sau thoáng cái đã khấn trương lên, ào ào rút đao, càng có mấy người khỏe mạnh cường tráng, khiêng hai tấm lá chắn ra, chắn trước hai cánh trái phải quanh Thẩm Ngạo, mấy chục người lập tức bọc kín Thẩm Ngạo, không còn kẽ hở.

Thẩm Ngạo lại gan lớn, nói: "Nhanh như vậy làm cái gì? Gọi người đi xem sự tình gì phát sinh."

Một người giáo úy rút đao đi qua, tức thì bên kia liền có người đi đến, hai hán tử níu lấy vật đối phương áo, một người nói: "Vương gia tới rất vừa vặn, người dám đánh người, lại để cho Vương gia phán xét."

Người bị kéo đến nói: "Là chính người nói hươu nói vượn, đánh người thì như thế nào?"

Giáo úy sau lưng đạp bọn hần một cước, lạnh lùng nói: "Nói bậy cái gì, còn không mau bái kiến Vương gia?"

Lúc này rất nhiều người cũng không khỏi lao qua, rất hứng thú vây xem, có rất nhiều người muốn nhìn một chút, xem Vương gia trường là dạng gì, lại có rất nhiều người muốn nhìn hai người này, xem còn có thể đánh hay không, chỉ trong chốc lát, bên này liền chật như nêm cối rồi, có người kinh hô nhìn qua Thẩm Ngạo, nói: "Thì ra Quận Vương này còn trẻ như vậy."

Còn có người nói: "Nhìn hần cũng không giống người hung thần ác sát."

Chỉ là trong thời gian ngắn ngủi, cả con đường liền bị ngăn chặn, người ra vào tấp nập.

Thẩm Ngạo không khỏi cười khổ, trong lòng nghĩ, vây xem rất có ý tứ sao? Rất có ý tứ sao? Không nhìn cái này náo nhiệt sẽ chết à.

Lập tức nghĩ đến, ở kiếp trước, trên đường mình gặp chuyện gì, thường thường cũng sẽ hào hứng bưng bưng mà đi qua, thoáng làm quần chúng một tít, nghệ thuật đạo tặc đều không đối được cái tạt xấu này, huống chi là người khác?

Nghĩ đến đây, Thẩm Ngạo liền nghiêm mặt, đợi hai người hồ đồ kia hành lễ với mình, liền lớn tiếng nói: "Thật to gan, ẩu đấu bên đường không nói, rõ ràng đến trước mặt bổn vương, còn dám làm càn, các ngươi biết tội chưa?"

Hai người này vừa nghe, liền đồng loạt kêu oan, người này nói: "Vương gia, tiểu nhân thật sự là oan uổng, tiểu nhân chỉ nói vài câu cuộc sống nhân sinh cùng người hồ đồ này, người này liền đánh đánh người, tiểu nhân tức giận, mới xông tới chỗ Vương gia."

Người khác nói: "Không đúng, rõ ràng là hần hồ ngôn loạn ngữ, ta mới đánh hần."

Hai người này tranh chấp không chịu thua, ai cũng không chịu nhường nhịn nhận thua, Thẩm Ngạo nghe bọn hần riu ra riu rít, cũng phiền đến phát hỏa, liền giận dữ nói: "Rốt cuộc là chuyện gì, nói từng chuyện!"

Hai người lập tức sợ tới mức rút cổ, một người nói: "Vương gia, là như vậy, tiểu nhân gọi Trịnh Trù, vừa rồi đi qua đây, vừa vặn đụng vào thằng nhãi này, đang tại đó nói cái gì gặp phải ếch có ba cái chân, ta liền nói

với hấn, trên đời nào có ếch ba chân, hấn liền phát hỏa, dất bắt ta nhận lầm, còn nói ta cô lậu quả văn, ta liền tranh luận cùng hấn, kết quả...

Người gọi Trịnh Trù dừng một chút, sờ lên đầu, mới nói: "Kết quả, hấn liền đánh tiểu nhân, tiểu nhân oan uổng à, cầu Vương gia làm chủ.

Bên cạnh, đám khán giả ào ào cười nói: "Vì sự tình chó má như vậy cũng dám làm phiền Quận Vương gia, thật sự là hai người hồ đồ.

Trịnh Trù nghe xong, lập tức kêu to tranh luận: "Ta hồ đồ ở đâu? Ta hồ đồ ở đâu? Là thằng nhãi này rồi rắm, đâu liên quan ta tới? Vương gia, thật sự là oan uổng à, ta thấy hấn hồ ngôn loạn ngữ, liền không nhin được, cãi lại hai câu, ai ngờ là kết quả như thế này, lại vẫn bị đánh thằng nhãi này đánh đòn hiểm, cầu Vương gia làm chủ cho ta.

)

527. Chương 512: Hải Đàn Sơn

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 512: Hải Đàn Sơn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo ngồi ở trên ngựa, thiếu chút nữa muốn cười té xuống ngựa, đụng vào một đôi kẻ dở hơi này, thật sự dính vào năm mốc, lúc này thấy tất cả mọi người cẩn thận tỉ mỉ mà nhìn về phía chính mình, rõ ràng là muốn nhìn Bồng Lai Quận Vương rốt cuộc có thủ đoạn gì, để có thể cân nhắc quyết định công chính.

Thẩm Ngạo ho khan một tiếng, sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nói: "Tốt, bốn vương liền thay các người làm chủ!" Dứt lời, nhìn về phía một người khác nói: "Người tên là gì?

Người động thủ đánh người quỳ gối bên cạnh Trịnh Trù sợ hãi rụt rè nói: "Thạch Tiểu Tiểu.

Trịnh Trù không nhin được, hét lớn: "Người xem, quả nhiên là Thạch Tiểu Tiểu, vừa ngu xuẩn lại nát.

Mọi người không nhin được mà cười vang, cảm thấy người được kêu là Thạch Tiểu Tiểu, cũng thật sự là không thể nói lý, ếch ba cái chân, ai từng nhìn thấy? Không ngờ hấn nói được ra, người ta nói uồn nắn, hấn rõ ràng còn dám động thủ đánh người.

Thẩm Ngạo quát lớn với Trịnh Trù: "Bốn vương không hỏi người." Dứt lời, lại hỏi đại Thạch Tiểu Tiểu: "Hấn mới vừa nói đều là sự thật?

Thạch Tiểu Tiểu hùng hồn nói: "Thật sự, ta thật sự từng nhìn thấy ếch cái chân, vốn là có bốn chân, về sau bị ta xé một chân, không phải là ba cái sao?

Trịnh Trù mắng to: "Nói hươu nói vượn, chính là xé một chân, đó cũng là ếch bốn chân.

Thạch Tiểu Tiểu ngoan cường nói: "Ba cái chân.

Trịnh Trù nói: "Bốn chân.

Hai người nhao nhao, lại là không chịu bỏ qua, Thẩm Ngạo nghe đến phát hỏa, hét lớn một câu: "Lại nói nhảm, bốn vương sẽ bắt các người đi chém đầu.

Hiệu quả mất đầu lúc này lập tức đi ra, hai người dù có ngu xuẩn, lúc này cũng phải ngậm miệng lại.

Thẩm Ngạo chậm rãi nói: "Các người đã muốn bốn vương xét xử, vậy bản vương liền phán quyết.

Đám khán giả nghe xong, đều đưa lỗ tai lên cao, sớm nghe nói Quận Vương này là xuất thân trạng nguyên, đệ nhất tài tử Biện Kinh, luôn muốn nhìn hần thanh toán khoản sổ sách lung tung này như thế nào.

Thẩm Ngạo chậm rãi nói: "Người đâu, đưa bọn họ đến nha môn Tri Phủ, đánh tất cả hai mươi gậy."

Vừa dứt lời, Trịnh Trù liền lớn tiếng kêu oan: "Vương gia... tiểu nhân oan uổng à, tiểu nhân rõ ràng là uốn nắn kẻ ngu dốt này, lại bị hần đánh, vì sao còn muốn trị tội tiểu nhân?"

Thạch Tiểu Tiểu cũng gọi là khuất nói: "Đại nhân, ếch rõ ràng có ba cái chân."

Đám khán giả nghị luận ào ào, đều cảm thấy Quận Vương này cũng không có gì đặc biệt, lại là nghị luận ào ào, chỉ là, những người xì xào bàn tán này, đều là cố ý nén thanh âm đến mức thấp nhất.

Thẩm Ngạo sờ lên lông bờm con ngựa, nói với Trịnh Trù: "Trịnh Trù, ngươi không phục?"

Trịnh Trù cắn răng nói: "Tiểu nhân không phục."

Thẩm Ngạo nói: "Tốt, bốn vương sẽ để người tâm phục khẩu phục." Dứt lời, liền quát hỏi: "Bốn vương hỏi ngươi, Thạch Tiểu Tiểu kia có phải là kẻ ngu dốt?"

Thạch Tiểu Tiểu kêu to: "Vương gia, ta không ngu, ta đã thấy ếch ba chân."

Trịnh Trù liên tục gật đầu: "Hần chẳng những ngu xuẩn, còn là một người hồ đồ."

Thẩm Ngạo gật đầu, nói: "Có thể chứ, người biết rõ hần là kẻ ngu dốt, còn muốn tranh luận cùng hần, chẳng phải chính người là kẻ ngu dốt? Phàm là có vài phần thông minh, ai sẽ đi so đo cùng một người hồ đồ, vậy thì người có phải người hồ đồ hay không, người cùng một kẻ ngu dốt ẩu đả bên đường, mặc kệ ai động thủ trước, mặc kệ ai ăn thiệt thòi, đã làm loạn đường phố, bị đánh cái gậy này, có nên hay không?"

Đạo lý này vừa phát ra, Trịnh Trù thoáng cái đã co rúm người vào rồi, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, nói: "Vương gia dạy bảo rất đúng, hiện tại tiểu nhân đã biết rõ rồi, là tiểu nhân rối rắm, không nên tranh giành cùng hần."

Thẩm Ngạo lại nhìn về phía Thạch Tiểu Tiểu, hỏi: "Thạch Tiểu Tiểu, ngươi biết tội chưa?"

Thạch Tiểu Tiểu tranh luận nói: "Vương gia, ta không ngu cũng không hồ đồ, ếch xé một chân, vốn cũng chỉ còn lại có ba cái chân, bốn giảm đi một, chính là ba, đây là mẹ ta dạy ta."

Thẩm Ngạo cảm giác vừa tức giận lại buồn cười, nói: "Mẹ ngươi có dạy ngươi, không thể tùy tiện động thủ đánh người hay không?"

Thạch Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Đã dạy, ta nhớ mang máng."

Thẩm Ngạo nhân tiện nói: "Có thể chứ, ngươi không nghe mẹ ngươi nói, đã biết phạm tội gì không?"

Thạch Tiểu Tiểu co rụt cổ lại, nói: "Không nghe lời phải bị đánh."

"Đương nhiên phải đánh." Thẩm Ngạo dở khóc dở cười: "Người đâu, kéo bọn họ đi nha môn Tri Phủ."

Còn gọi giáo úy đến, thanh âm nén thấp một ít, nói: "Người cũng đi Tri Phủ nha môn bên kia một chuyến, nói cho sai dịch chỗ đó, bảo bọn hần ra tay nhẹ một chút, qua loa là được."

Đám khán giả ngay từ đầu còn không cho là đúng đối với cách Thẩm Ngạo xử lý, lúc này nghe ra đạo lý của Thẩm Ngạo, liền ào ào gật đầu, có người trầm trồ khen ngợi: "Vương gia phán rất tốt." Vì vậy, tiếng vỗ tay liền vang lên như nước thủy triều.

Nghe nói Quận Vương ở đây bị người vây quanh, lập tức có giáo úy dẫn rất nhiều người đến, tách dòng người ra một đường, để Thẩm Ngạo thúc ngựa trở về, Thẩm Ngạo lúc này cũng bất chấp mua trân châu phấn, như vậy sẽ làm cho người ta chú ý, chỉ sợ muốn mua cọng rau cũng là mơ tưởng, liền thúc ngựa rời đi, không để ý tới chuyện nơi đây nữa.

Một chuyện xử án này, tại Tuyền Châu, chỉ là một đề tài nói chuyện hơi hấp dẫn, nhưng qua hai ngày, chú ý của mọi người cuối cùng là cũng rơi vào đại sự tiêu diệt hải tặc, trước mắt, tin tức còn chưa truyền lại, cũng không biết hải ngoại là cái tình trạng gì, càng có không ít người có thân nhân ra biển, vô cùng lo lắng như lửa đốt, đi nghe ngóng tin tức bốn phía.

Thẩm Ngạo rảnh rỗi hai ngày, toàn bộ tâm lực bỏ nhào vào ghi tấu chương và nhật ký, ngẫu nhiên cũng sẽ dành thời gian làm thơ vẽ tranh, thư nhà cũng gửi đi hai phong, đều là chút ít lời dặn dò, bảo Xuân nhi không cần phải quá mức vất vả, lại bảo Ninh An lúc ngủ nhớ đắp kín mền, hỏi Vân Vân thêu hầu bao như thế nào, hỏi Mạt Nhi gần đây ghi cái gì văn vẻ, hỏi Chu Nhược có từng trở lại nhà mẹ đẻ, nhà mẹ đẻ bên kia có lời nhắn gì.

Rời nhà lâu, liền không nhận được mà có chút nhớ nhung, nhưng mọi việc tại đây mới đến lúc quan trọng nhất, há lại nói đi là có thể đi?

Tuyền Châu đối với Thẩm Ngạo mà nói, cũng chỉ là cái để khai đao, Tuyền Châu tâm chính có thể phổ biến xuống dưới hay không, vô cùng quan trọng, không giải quyết sạch sẽ chuyện nơi đây, là tuyệt đối không thể trở lại kinh.

Có khi, Thẩm Ngạo sẽ ngơ ngác mà ngồi ở bên cạnh công văn, lấy tay chống cái cằm, miên man suy nghĩ, ngẫu nhiên trên đường gặp quả phụ tuổi trẻ xinh đẹp, có lẽ là không nhận được, huyết sáo một cái.

Tiếp theo, lúc trở lại chỗ ở, còn nghiêm trang mà ghi nhật ký: ngồi trong lòng mà vẫn không loạn là vì quân tử, hôm nay trên đường vô tình gặp được một người quả phụ, rất mỹ mạo, cảm thấy buồn vô cớ, chính là cảm thán viết: ô hô... đã trình tiết liệt phụ, có gì còn xuất đầu lộ diện?.

Lúc này này gia cảnh người ta khốn đốn như vậy, được quốc ân, thay thiên tử trị thiên hạ, để quốc thái dân an, để cho trình tiết liệt phụ cũng không lo về cuộc sống.

Viết xong, lập tức cảm thấy nhân cách cao thượng, cảm giác mình đã thoát ly khỏi niềm vui cấp thấp, tâm tình rất tốt, gọi tới một giáo úy nói:”Đi, mời một tiểu cô nương tới, đánh vài khúc cho bốn vương, cứ gọi Hương Nhi đến.

... ..

Hải Đàn Sơn.

Tại đây cách Tuyền Châu không quá nửa ngày đi biển, so với Bành Hồ, mặc dù diện tích ít đi một chút, thực sự cũng đủ dung nạp mấy vạn người, trước kia tại đây chính là căn cứ để không ít hải tặc nghỉ dưỡng, tuy tất cả phủ huyện ven bờ chịu đủ những này hải tặc xâm nhập, lại phần lớn là mở một con mắt nhắm một con mắt, cũng không để ý tới.

Kỳ thật, đây cũng là sự tình hợp tình lý, hải tặc tại đây đều là đồ cùng hung cực ác, nếu là tấu mời thủy quân đi áp chế, hôm nay chính là tiêu diệt rồi, mấy ngày nữa đám hải tặc lại bắt đầu tụ tập, như thế nhiều lần, ai chịu nổi giày vò.

Tiêu diệt tốt, không có công lao của người, nếu tiêu diệt tặc xảy ra sai lầm, cái lỗi này, người cũng không đảm đương nổi.

Tuy Đại Tổng không thương mại, cũng ở lại tại mậu dịch trên biển, nhưng đối hải tặc ngoài biển, đến bây giờ vẫn rút không tinh lực đi chinh phạt.

Chỉ là hôm nay, hướng gió đã thay đổi, Tuyền Châu bên kia đang mài đao soàn soạt, cũng sớm có nội ứng hải tặc đưa tin tức đến Hải Đàn Sơn.

Ngay từ đầu, mọi người cũng coi như không đáng lo, thay đổi lúc trước, mọi người có lẽ còn có mấy phần sợ, nhưng hiện tại, nhân thủ tứ đại họ bên kia gia nhập nhiều người và đội thuyền như vậy, chỉ sợ họ Thẩm không đến mà thôi.

Vốn là Hải Đàn Sơn đã chế định kế hoạch tập kích Tuyền Châu, cùng tứ đại họ hô ứng hai bên, khâm sai chó má kia tính toán là cái gì, đại gia hỏa đều dựa vào biển ăn cơm, dẫn đến nóng nảy, sẽ dốc sức liều mạng với người.

Chỉ là, về sau, kế hoạch thoáng cái đã thay đổi, sự biến hóa này, là bắt đầu từ một tin tức, tin tức Tuyền Châu bên kia đưa đến, chẳng khác gì là rót một chậu nước lạnh cho Hải Đàn Sơn bên này, nói là họ Thẩm dẫn theo thủy quân, đã treo lên Tuyền Châu, tiêu diệt sương quân, bắt cả nhà Tứ đại họ, toàn bộ chém đầu thị chúng, tru di tam tộc.

Hơn một ngàn hơn bảy trăm miệng ăn, nói làm thịt liền làm thịt, ra lệnh một tiếng, toàn bộ làm quỹ dưới đao, tại đây đầu còn có nhi tử của Thượng Thư lang, có thái giám trong nội cung, có Đại tướng nơi biên cương bốn năm phẩm, còn có những hải thương phú khả địch quốc kia.

Chỉ chớp mắt, người không còn ai, thật sự là đáng sợ.

Đều nói người kiếm cơm ăn trên biển rất hung ác, nhưng nhìn thấy cái tên họ Thẩm kia, mới biết được những thứ gì gọi Hồn Giang Long, Cửu Đầu Trùng, con ba ba, Kinh Ngư ở phía trong sóng, giang dương đại đao, thật sự là chó má, người dương danh lập chiến tích, trong tay hơn mười huyết án, so sánh với họ Thẩm người ta, thật sự là không đáng để nhắc tới, người ta nói một câu, hơi hợ, hơi buồn cười, chính là nghìn vạn đầu người rơi xuống đất, người dù hung ác, có thể hung ác qua được hán sao? Sợ là xách giày cũng không đủ.

Đừng nói là văn võ bá quan kinh thành, chính là đám người trên Hải Đàn Sơn luôn luôn tự xưng là hảo hán này, trong kẽ răng đều bốc lên hơi lạnh, trong đầu suy nghĩ —— họ Thẩm, xem như người lợi hại.

Xuất hiện một người hung thần ác sát như vậy, đại gia hỏa thật sự không có dũng khí đối địch cùng hán, hơn nữa, Tứ đại họ đều xong rồi, lúc này còn nội ứng ngoại hợp cái gì?

Kế hoạch Hải Đàn Sơn bên này thoáng cái đã chuyển đổi hết, chỉ có thể ở trên đảo này, làm chút ít mua bán, nhìn xem hướng gió trên bờ rồi nói sau.

Phàm là làm hải tặc, không những phải hung ác, càng phải hiểu được cách xem xét thời thế, hải tặc không hiểu đạo lý này, phần lớn đều đã táng thân vào cá bụng rồi, cho nên đừng nhìn những hảo hán này võ bộ ngực khoác lác nhiều lời hay, trên miệng đã dùng mười tám loại cực hình, giết chết Thẩm khâm sai mười lần, trăm lần, nhưng thực sự phải động thủ, lại thật sự không ngu đến mức đối đầu trực tiếp.

Về sau, càng có tin tức truyền đến, nói là Thẩm đại nhân muốn tiêu diệt toàn bộ hải tặc, đang luyện binh, lúc này Hải Đàn Sơn thật sự là bắt đầu sục sôi, đại gia không đi tìm người gây phiền phức, người dám tìm tới tận cửa rồi, vô số tiểu lâu la hướng thủ lĩnh nắm chặt nắm tay, nói: "Đại ca, đánh đi."

Bốp, thủ lĩnh tát một cái, trong miệng hùng hùng hổ hổ nói: "Đánh người, cái đồ ăn được dầu mỡ heo høn mê rồi tìm chết."

Hiện nay, lại là một tin tức nặng cân truyền đến, Tuyền Châu đủ ngàn thuyền, mấy vạn người ra biển, tiêu diệt hải tặc.

Cả mấy sơn trại Hải Đàn Sơn, còn có thủ lĩnh tứ đại họ, hôm nay đều tụ trong Tụ Nghĩa sảnh Hắc Phong trại, Tụ Nghĩa sảnh có chút đơn sơ, chỗ ngồi phần lớn là dùng thuyền tam bản chế thành, mọi người cũng không ghét bỏ, uống một ngụm rượu gạo, liền có người lấy một tờ đơn ra.

Bên trong tờ đơn rậm rạp chằng chịt, viết rất nhiều chữ cực nhỏ, người đưa tờ đơn là Tam Đầu Xà, chính là trại chủ Hắc Phong trại, cũng là nhân vật nổi tiếng vùng biển Phúc Kiến lộ, lúc này tại trên mặt của hán, ngoại trừ sợ hãi, có lẽ vẫn là sợ hãi.

"Đây là bố cáo huynh đệ nhà mình liều chết mang về, chư vị nhìn xem, hơn một ngàn chiếc thuyền Tuyền Châu bên kia đã muốn ra biển, họ Thẩm cũng lên tiếng, đầu hàng, chuyện cũ sẽ bỏ qua, không hàng, liên lụy tam tộc, giết không tha." Tam Đầu Xà đặt tờ đơn lên bàn, liền lặng yên không lên tiếng.

Người đang ngồi đều không tự chủ được mà hít một hơi khí lạnh, đổi lại là người khác, cái bố cáo này, bọn hán có lẽ không tin, Hải Đàn Sơn gần hai vạn người, thật sự muốn liên lụy, vậy sẽ giết bao nhiêu người? Lưu bao nhiêu máu?

Nhưng Thẩm điên cuồng nói, liền khó nói, loại sát tinh hung thần ác sát này, chuyện gì làm không dám làm?

Một khi ít có danh tiếng, có gia có nghiệp, con người lại càng nhiều cô kỵ, nhất là người ở phía trong tứ đại hải thương, những người này đều bị đăng ký trong danh sách, tính danh quê quán đều ở trong phủ đệ tứ đại họ, tứ đại họ bị kê biên tài sản, cái tờ đơn kia nhất định là rơi vào trong tay họ Thẩm rồi, người ta chiếu theo đơn bắt người, thật sự là một điểm áp lực đều không có.

Còn nữa, chi tiết về họ Thắm, tất cả mọi người đã nghe xong, Tô Hàng bên kia, họ Thắm nói giết người liền giết người, kinh đô và vùng lân cận phía bắc bên kia, cũng là nói giết liền giết, chết ở trong tay họ Thắm, cái gì Thái úy, cái gì quan viên, thái giám, tướng tá Tô Hàng Chế tạo cục, trong mắt chút ít hải tặc, không phải nhân vật khó lường sao?

Nói khó nghe hơn một chút, người quý giá như thế, họ Thắm bắt đầu giết, đều không có một chút nhú mảy nào, mà bọn hắn, chỉ là thân thích kia, thì càng không cần kiêng kị .

Mọi người hai mặt nhìn nhau, rơi vào trầm tư, trong một đôi con người kia, cũng không nhận được, nhiều hơn vài phần hoài nghi, lúc trước mọi người là huynh đệ cùng một chỗ, uống chén rượu lớn, miệng ăn thịt, nhưng trước mắt, cái tình nghĩa huynh đệ này còn ở đó hay không, cũng chỉ có trời mới biết.

Đạo lý rất đơn giản, có thể ngồi ở chỗ này, ai biết người ta có thể vì bảo toàn thê nhi già trẻ, bán rẻ huynh đệ nhà mình hay không, nhất là Tứ đại họ kia, lại càng nhiều vài gia đình đông đúc.

Những người này ở trên bờ còn có mấy phần thân phận, hôm nay gia chủ cũng đều chết hết, nào sẽ chịu cả đời làm hải tặc? Người nhà ở trên bờ lại không đi ra biển được, trong lòng có điều cố kỵ, nói không chừng đợi tí nữa liền trở mặt thành thù, giết huynh đệ nhà mình, đi báo công.

Loại sự tình này, đám hải tặc bọn họ thấy rất nhiều, đừng nói là quan hệ đến thê nhi già trẻ, chính là hảo huynh đệ cùng mặc một cái quần, đều có thể vì chia của không đều đặn mà giết đến mức người chết ta sống, cái gì chó má huynh đệ, đó là ở phía trong bàn rượu kêu lên thôi, thật sự tin cái này, đã sớm chết không biết bao nhiêu lần.

Trong Tự Nghĩa đường chỉ có trầm mặc, ai cũng không nói gì, chỉ ngẫu nhiên có tiếng ho khan vang lên, nhưng đều là hoài nghi mà nhìn chung quanh, người xem hắn, hắn nhìn người, trong ánh mắt có nghi kỵ, có sợ hãi.

Tam Đầu Xà lúc trước nói chuyện thấy mọi người cái dạng này, liền dùng ngón tay đập cái bàn, nói:”Các huynh đệ, đây là làm sao vậy? Có lời gì, cứ nói là được.

)

528. Chương 513: Nghi Kị

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 513: Nghi kị

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Có người nói:”Nói, nói cái gì? Họ Thắm không cho chúng ta lao động chân tay, giết con mẹ nó là được, Tam Đầu Xà, người cầm vật này ra làm cái gì? Chẳng lẽ là muốn cầm tờ đơn, mang theo các huynh đệ, đi tìm nơi nương tựa họ Thắm hay sao? Hừ, huynh đệ ăn cơm trên biển, không phải người rất sợ chết, nếu người dám bán đứng huynh đệ, Thủy Trên Phiêu ta là người thứ nhất không tha cho người.

Tam Đầu Xà hung hăng vỗ bàn, trợn mắt nói:”Người nói gì vậy, Thủy Trên Phiêu người không sợ chết, Tam Đầu Xà ta chẳng lẽ không phải là hảo hán?

Có người dẫn đầu, mọi người ào ào nói:”Đúng, đánh cùng họ Thắm tới cùng, giết cả nhà chúng ta, chúng ta cũng giết cả nhà của hắn.

“Đánh Tuyền Châu đi, nhìn xem hắn dám làm như thế nào.

... ..

Những ngoan thoại này, giống như là muốn bỏ hết liên quan của mình, một người hung ác hơn so với một người, trong Tự Nghĩa đường rốt cục cũng có vài phần không khí, đánh trống reo hò một phen, nhiều hơn vài phần sát phạt.

Ngược lại, thủ lĩnh tứ đại họ kia, giờ phút này lại tỉnh táo dị thường, những người này đều là chủ sự trong nhà nghiệp quan, lúc này đây ra biển, là phụng mệnh cầu kết hải tặc, cùng gia chủ Tuyền Châu nội ứng ngoại hợp.

Chỉ là hôm nay, gia chủ diệt môn, bọn hắc sấp biển thành lục bình không có rễ, nhất thời cũng không tìm được đường ra.

Nếu bắt bọn họ cả đời đi làm hải tặc, thật đúng là không hạ được cái tâm này, trong những người này, người nào không có gia có nghiệp, tại bên ngoài phủ có chút biệt thự?

Một đại gia đình già trẻ, lại nắm trong tay họ Thẩm, ngay cả một điểm may mắn cũng không có, tuy bọn hắc cũng thả ra vài câu chống cự, nhưng lúc nói chuyện đều không nhiệt liệt, hơn nữa rất nhiều thủ lĩnh hải tặc hoài nghi mà nhìn về phía bọn hắc, càng làm bọn hắc không vui.

Phóng xong ngoan thoại rồi, mọi người như là hoàn thành nhiệm vụ, về phần chống cự như thế nào, cũng không phải là hoạt động của các hảo hán, dù sao cũng không thương nghị ra cái gì, đi một bước xem một bước rồi nói sau, vì vậy mọi người đều tự tản đi, ào ào cáo từ.

Bốn chủ sự hải thương đi ra ngoài cùng nhau, hai bên nháy mắt ra dấu, nhắc chân cùng đi, bốn người này bình thường đều nói chuyện riêng, đến nơi này, cũng không hợp với tầm thường hải tặc, dĩ vãng cũng đều như vậy.

Chỉ là hôm nay, cử động của bốn người bọn họ trong mắt người khác, luôn có vài phần bất đồng, mấy thủ lĩnh hải tặc chứng kiến bóng lưng bốn người rời đi, không hẹn mà cùng mà gọi tiểu lâu la tới, phân phó: "Nhìn chăm chăm bọn hắc, nếu bọn họ dám có dị tâm..." Những thủ lĩnh hải tặc này cười âm trầm, lưu lại lại một nửa.

Bên trong bốn hải thương, dùng Thôi Nhưng, gia phó Thôi gia dẫn đầu, tất nhiên là cô nhi, được Thôi gia thu dưỡng, liền sửa lại họ Thôi, vài chục năm nay, làm việc vì Thôi gia, coi như là trung thành và tận tâm, làm chủ sự nhiều năm như vậy, kỳ thật cũng không làm quan kém là bao, có thể dưỡng ra vài phần khí độ hi vọng không lộ.

Ra khỏi Hắc Phong trại, phía trước là một chỗ vách núi, bốn người ngẩng nhìn doanh trại quân đội xa xa, có người mở máy hát ra trước, nói: "Trước mắt, họ Thẩm kia thực sự muốn động thủ, động tĩnh hình như là quá lớn?"

Trong đôi mắt Thôi Nhưng hiện lên một tia phức tạp, nói: "Không có chuyện gì, họ Thẩm không dám làm, hắc ngay cả chủ tử chúng ta cũng dám giết, còn có ai không dám động?"

Thở dài một hơi, ánh mắt kiên định nói: "Chỉ là ta được chủ nhân cứu, ủy thác trách nhiệm, hôm nay các gia chủ bị diệt môn, lại há có thể... há có thể tham sống sợ chết, ai..." Nói xong, không khỏi nghĩ đến hai đứa trẻ trong nhà, trong lòng lại càng buồn vô cớ, cắn môi, không nói thêm gì nữa.

Chủ sự khác nói: "Chủ nhân đều đã chết rồi, chúng ta không phải nên suy nghĩ một chút vì chính mình..."

Thôi Nhưng chỉ cười khổ, nghiêm mặt nói: "Đến tình trạng hôm nay, nói cái này làm cái gì? Đi một bước xem một bước."

Đang nói, một người chủ sự đi ở phía sau biến sắc, thấp giọng nói: "Chú ý, phía sau có người đi theo."

Thôi Nhưng cố ý trú chân, liếc qua phía sau, quả nhiên thấy có mấy người xa xa quay lưng lại, cố ý thấp giọng nói giỡn, thỉnh thoảng ngẩng tới hướng bọn họ bên này, Thôi Nhưng phát ra một tiếng hừ lạnh trong mũi, âm thanh lạnh lùng nói: "Chó chết!"

Bốn người bước nhanh hơn, cũng không ở lại chỗ này, đợi đi vào phạm vi nhà mình, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, kêu mấy tiểu nhị theo dõi phụ cận, mới bước chậm trên bờ cát, một người chủ sự nói:

“Hải tặc chỉ sợ đã đề phòng chúng ta, đây không phải kẻ lâu dài, lòng nghi ngờ của bọn hắc vốn rất nặng, nói được khó nghe một ít, chúng ta, những người này, có thể pha trộn cùng bọn họ cả đời sao? Tại Tuyền Châu, tất cả mọi người là có gia có nghiệp, hiện tại không phải người, Tuyền Châu bên kia xử cả chúng ta, hải tặc bên này cũng không tin chúng ta, lại chần chờ, đợi họ Thảm thực sự động thủ, chúng ta liền thật sự xong rồi.

Chủ sự khác cũng cười khổ nói: “Thôi tiên sinh, lúc trước chủ nhà chúng ta vẫn còn, những kia hải tặc là thấy chúng ta thế nào? Người nào không nằm sấp giống như chó, nghĩ ngợi cách theo chúng ta kiếm bát cơm ăn? Hiện tại bọn hắc mang cái dạng này, sớm muộn gì cũng sinh biến.

Thôi Nhưng nhìn ra đường chân trời xa xa, đột nhiên thở dài, nói: “Làm sao lại đến mức này, thật là khiến người ta không thể tưởng được.

Bốn người im lặng, hai bên trao đổi ánh mắt, đúng lúc này, ở phía sau, có một tiểu nhị chạy tới nói: “Tam Đầu Xà đến.

Thôi Nhưng mặt tái nhợt, nói: “Hắn tới làm cái gì? Gọi hắn đến nơi đây.” Phán phó một câu, lại bổ sung một câu: “Cởi binh khí của hắn xuống, chỉ cho phép một mình hắn đến.

Đổi lại là lúc trước, cũng không tất yếu cần đề phòng, nhưng lúc này lại không thể không phòng, người ta phái người theo dõi, nói không chừng bước tiếp theo liền muốn động thủ.

Tiểu nhị kia lập tức đi, một lát sau lại tới, nói: “Tam Đầu Xà không chịu đến.

Thôi Nhưng lạnh lùng nói: “Hắn vừa muốn tới, vì cái gì lại không chịu rồi?

Tiểu nhị nói: “Tam Đầu Xà nói, không cho mang binh khí, lại không cho phép dẫn người, đây là... chúng ta không tin hắn.

Thôi Nhưng cười lạnh nói: “Hắn không đến thì không đến, mời hắn đi đi.

Tam Đầu Xà kia vốn cũng là muốn thăm dò thoáng một tý, nghênh nghênh ngang ngang mà tới, ai ngờ lại bắt hắn cởi binh khí xuống, không cho phép mang theo tùy tùng, lập tức giận dữ, vốn có vài phần hoài nghi mấy người Thôi Nhưng, lúc này càng thêm nghi kỵ.

Trong lòng nghĩ, bọn hắc đề phòng đại gia, tại sao đại gia phải sợ bọn hắc lừa gạt, ta đi vào chém đầu, đưa đi Tuyền Châu, lập công là được rồi, đợi cho Thôi Nhưng bên kia mời hắn trở về, lại càng không giận kèm được, mắng tiểu nhị kia: “Muốn hàng! Không dễ dàng như vậy! Nói thật với các người, vào cái Hải Đàn Sơn này, phải là giặc, dám lừa gạt tâm cơ cùng gia gia, huynh đệ Hải Đàn Sơn sẽ sống mãi với các người.

Thả một phen ngoan thoại, cái ngoan thoại này tự nhiên là nói cho mấy người Thôi Nhưng nghe, đúng là cảnh cáo bọn Thôi Nhưng, sau đó mới dẫn dắt mấy tiểu lâu la rời đi.

Tiểu nhị kia lại đi tới bờ biển, bẩm báo lời Tam Đầu Xà nói, mặt Thôi Nhưng biến đổi, nói: “Xem ra, hiện tại chúng ta thật sự là lên trời không đường, xuống đất không cửa.

Một người chủ sự chậm rãi nói: “Còn có một con đường... Trở lại Tuyền Châu, một là cho các huynh đệ một con đường sống, thứ hai cũng vì chúng ta.

Thôi Nhưng do dự một chút, nói: “Họ Thảm kia thực sự chịu sẽ bỏ qua chuyện cũ?

“Đây là khẳng định, hắn làm khó chúng ta, tương lai người kiếm cơm ăn trong đại dương, có ai chịu tin hắn nói? Cái này gọi là lập bia làm tín, nhất định là muốn bắt chúng ta thành tiêu điểm, làm tấm gương cho hải tặc Phúc Kiến lộ.

)

529. Chương 514: Chém Giết Lẫn Nhau

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 514: Chém giết lẫn nhau

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đến cái hoàn cảnh này, Thôi Nhưng không nhận được mà thở dài, trong lòng cũng biết, đám hải thương này sớm muộn gì cũng phản bội hải tặc, không những là bị thủy quân áp chế, cũng là vì chính mình chuẩn bị một chút, gia chủ đã bị diệt môn, lại dựa vào cái gì đi báo thù?

Thôi Nhưng do dự một chút, nói: "Đi, thả tin tức này ra, càng nhiều người biết rõ càng tốt.

Mấy cái chủ sự chỉ hơi nghĩ nghĩ một chút, liền lập tức hiểu ý tứ Thôi Nhưng, ào ào nói: "Vẫn là Thôi tiên sinh nghĩ cách chu toàn.

Hải Đàn Sơn nói lớn không lớn, tin tức truyền cực nhanh, chỉ hai canh giờ, mọi người đều biết nội dung phần bố cáo kia, cả Hải Đàn Sơn dần dần bất an, người độc lai độc vãng tốt hơn chút ít, trên bờ không có thân thiết gì, cũng không sợ cái gì.

Một ít người có thân tộc ở bên trong lục địa, tuy quan phủ không nhất định có thể lùng bắt được, nhưng cũng là rất lo lắng.

Ngược lại, ở phía trong Hắc Phong trại đằng kia, Tam Đầu Xà cực kỳ ảo não, trong lòng biết không nên công bố tin tức trong Tụ Nghĩa sảnh, hẳn không thể tưởng được, tin tức lại truyền nhanh đến như vậy.

Chỉ là, cái bố cáo này, cho dù hẳn không nói, các thủ lĩnh khác cũng có những biện pháp khác có thể biết được, trước mắt, cả Hải Đàn Sơn, lòng người bàng hoàng, đợi quan quân đến, còn có thể dựa vào nơi hiểm yếu chống lại hay không, cũng chỉ có trời mới biết.

Đến buổi chiều, liền có mấy trăm tiểu lâu la vụng trộm ra biển, bị bắt trở về, những người này đều là nhớ người thân thiết trên đất liền, vừa đi, liền bị chặn đường bắt về, mấy thủ lĩnh thoáng thương lượng một tý, trực tiếp chém đầu bọn hắn, treo ở mấy chỗ bến tàu đơn sơ.

Chỉ là, cho dù giết nhiều hơn nữa, cũng không chế trụ nổi có người bí quá hoá liều, một đêm đi qua, Hải Đàn Sơn mất đi bảy tám chiếc thuyền và hơn bốn trăm người, Tam Đầu Xà triệu tập tất cả thủ lĩnh lại, giận không kiềm được, nói: "Rốt cuộc là ai thả tin tức ra? Chúng ta nói ở chỗ này, há có thể tùy tiện tiết lộ ra ngoài? Hừ, chẳng lẽ có người cố ý thông đồng quan phủ, muốn chọc các huynh đệ một đao sau lưng?" Lúc nói xong câu nói, Tam Đầu Xà cơ hồ là trần trụi nhìn Thôi Nhưng.

Trong Tụ Nghĩa đường, những người khác cũng đều trầm mặc, lúc này, Thôi Nhưng chậm rãi nói: "Có lẽ là có người tự mình thả ra tiếng gió, vừa ăn cướp vừa la làng.

Tính tình Tam Đầu Xà vốn rất nóng, bị kích một câu, liền vỗ bàn, quát to: "Thôi Nhưng, ngươi có ý gì?

Hắn vừa dứt lời, mấy tâm phúc theo Tam Đầu Xà đến lập tức làm bộ muốn rút đao.

Thôi Nhưng từ từ đứng lên, nhìn thẳng Tam Đầu Xà: "Ta chính là ý tứ này, như thế nào? Chủ nhà còn có thể giết ta sao?

Mấy chủ sự sau lưng Thôi Nhưng bỗng nhiên đứng dậy, một người nói: "Vốn, mọi người cùng tồn tại trên một cái thuyền, tự nhiên nên dĩ hòa vi quý, Tam Đầu Xà. người nghi thần nghi quỷ, là không tin chúng ta sao?

Người khác nói: "Không tin được, chúng ta liền chia ra, thật sự muốn đánh, tứ đại gia chúng ta cũng không sợ người.

Một câu nói kia, chỉ nói đến một nửa, bộ chúng bốn chủ sự mang đến cũng ào ào rút đao ra, đao sáng loáng rút ra khỏi vỏ, hàn mang bắn ra khắp nơi.

Trong cả Tự Nghĩa đường, tất cả mọi người đều rút vũ khí ra, thoảng cái trở nên giương cung bạt kiếm.

Tam Đầu Xà do dự một chút, thực lực tứ đại họ cũng rất không tầm thường, nhân thủ chiếm một nửa Hải Đàn Sơn không nói, chính là thuyền mạnh hơn rất nhiều so với thuyền hải tặc, lúc này trở mặt, thật sự không đáng.

Vì vậy mà miễn cưỡng nặn một dáng tươi cười trên mặt, nói: "Hiểu lầm, hiểu lầm, chủ sự nói rất hay, chúng ta cùng tồn tại trên một cái thuyền, tự nhiên nên dĩ hòa vi quý."

Sáng nay thương thảo, lại là tan rã trong không vui, tuy nói Tam Đầu Xà kia đưa tiễn Thôi Nhưng thẳng đến khi ra khỏi sơn trại, lại càng liên tục tạ lỗi, Thôi Nhưng cũng cười mỉm mà tỏ vẻ chuyện cũ sẽ bỏ qua, nhưng người đang ngồi ở đây, ai cũng hiểu, đã xảy ra chuyện.

Đưa mấy người Thôi Nhưng đi, lưu lại đều là thủ lĩnh tất cả trại Hải Đàn Sơn lúc trước, đối với mấy chủ sự, mọi người sớm đã không quen nhìn, tự nhiên phát vài tiếng bực tức, Tam Đầu Xà trầm ngâm một chút, nói: "Muốn bảo trụ Hải Đàn Sơn chúng ta, mấy người Thôi Nhưng không thể tin, phải trừ bọn họ."

Dứt lời, liền tiếp tục nói: "Tối nay động thủ, tập kích sơn trại bọn hần, giết bốn tên không biết trời cao đất rộng này trước, sau đó lại thu nạp bộ hạ của bọn hần."

Đối với của cải thuộc về Thôi Nhưng, đám hải tặc đỏ mắt nóng tai không phải số ít, thanh âm đánh trống reo hò lập tức tản ra: "Đúng, bọn hần đã dám có dị tâm, các huynh đệ còn bận tâm cái gì? Giết bọn họ, đoạt nhân thủ và đội thuyền của bọn hần, còn sợ thủ không được Hải Đàn Sơn này sao?"

Thôi Nhưng đang cùng ba chủ sự ra khỏi Hắc Phong trại, một đường đến trong phạm vi bến tàu nhà mình, gọi người nấu trà, cái Hải Đàn Sơn này, rượu vừa thối vừa bẩn, bốn người bọn họ tốt xấu cũng hưởng thụ qua một ít thời gian sống an nhàn sung sướng, không chịu làm bạn cùng những hải tặc kia.

Dĩ vãng đi nghị sự, trong Tự Nghĩa đường đưa rượu lên, bọn hần ngay cả động cũng không muốn động một tý nào, trở lại nơi này, mới sai người rót trà uống.

Đội trà Long Nham kia châm lên, chỉ thoảng ngửi hương trà một tý, tinh thần Thôi Nhưng không khỏi tốt hơn rất nhiều, chậm rãi nói: "Lần này ra biển, chỉ mang theo vài bao lá trà như vậy, lần này uống xong chén trà này rồi, không biết lúc nào mới có thể nếm được mùi vị này."

Dứt lời, liền cẩn thận từng li từng tí mà gắp chén trà lên, hớp một cái rất nhỏ, nước trà tràn ra hương hương trong mồm miệng, Thôi Nhưng cẩn thận cảm nhận dư vị, về sau mới lưu luyến nuốt vào trong cổ.

Bên cạnh, một người chủ sự nói: "Về đến đất liền, trở lại Tuyền Châu của chúng ta, còn sợ không được uống Long Nham trà sao?"

Thôi Nhưng thở dài nói: "Về đến đất liền, nào có như vậy dễ dàng!" Hần lắc đầu, ung dung cười nói: "Hôm qua nhiều người chạy trở về như vậy, kết quả như thế nào?"

Ba chủ sự hai mặt nhìn nhau, mọi người đều biết, hôm qua vài trăm người ra biển, bị bắt trở về, đều mất đầu.

Một người chủ sự nói: "Thôi tiên sinh quá lo rồi, nếu chúng ta thật sự ra biển, ai dám ngăn cản?"

Thôi Nhưng nghĩ nghĩ, tròng mí mắt lên, nói: "Chỉ sợ sẽ thúc đẩy xung đột, còn nữa, chúng ta tay không trở lại Tuyền Châu, tuy có thể thoát chết được, sau này mất đi chủ tử, lại có thể dựa vào cái gì mà sống?"

Một người chủ sự do dự một chút, thăm dò hỏi: "Ý của Thôi tiên sinh là, chúng ta làm thịt Tam Đầu Xà, cầm lấy đi dâng tặng lễ vật cho Thẩm khâm sai?"

Thôi Nhưng rất bình thản, nói: "Vốn, ta là không muốn làm sự tình cầu thả bực này, nhưng các người nên ngẫm lại vì bản thân, Thôi mỗ cũng đã nghĩ thông suốt, tình thế như vậy, hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, làm vì bản thân, vì gia đình còn ở trên bờ."

Ba chủ sự hai mặt nhìn nhau, ào ào gật đầu, nói: "Tốt."

Hải Đàn Sơn mài đao soàn soạt, rồi lại bình tĩnh thần kỳ, ngược lại, đến tối đêm, Thôi Nhưng bên này mời tất cả trại trại chủ đến uống rượu, Tam Đầu Xà và những người này đã sớm quyết định chủ ý, tối nay động

thủ, vốn không muốn đi, nhưng nghĩ lại, nếu không đi, khó tránh khỏi làm cho người ta sinh nghi, liền mang theo không ít huynh đệ, đến phạm vi hải thương dự tiệc.

Thôi Nhưng cũng không có ý định giết hấn ở chỗ này, thấy Tam Đầu Xà mang đến rất nhiều tùy tùng, liền cố ý làm ra bộ dạng quang minh lỗi lạc, mọi người trò chuyện với nhau thật vui, làm sáng tỏ hiểu lầm lúc trước, uống đến cùng trời cuối đất.

Thôi Nhưng luôn luôn không thích uống rượu, cũng uống nhiều hơn uống mấy chén, trên mặt nổi lên vẻ phớt phớt hồng, trong miệng nói: "Nếu không phải chư vị thu giữ, chúng ta thật sự phải táng thân bốn năm nơi.

Tam Đầu Xà vỗ ngực nói: "Thôi tiên sinh nói gì vậy, lên cái Hải Đàn Sơn này, chính là huynh đệ nhà mình, Hải Đàn Sơn là nhà của Thôi tiên sinh, Thôi tiên sinh nói như vậy, quá khách khí rồi.

Yến tiệc tan, Tam Đầu Xà mấy cái say khướt mà đi ra ngoài, ra khỏi phạm vi hải thương, gió biển thổi qua, lập tức trở nên vô cùng tỉnh táo, hấn gọi một người thủ lĩnh ra, nói: "Ta xem họ Thôi kia lại muốn cùng chúng ta hòa hảo, tối nay có còn động thủ hay không?

Tam Đầu Xà cười lạnh liên tục: "Vì cái gì không động? Ắn bọn hấn, trời cao biển rộng, chúng ta chạy đi đâu không được? Đánh không lại quan quân, chúng ta cũng có thể đi Lưu Cầu, vượt qua Bành Hồ, tại Lưu Cầu đánh ra phiên thiên địa cũng đủ dùng rồi.

Lưu Cầu chính là đảo gần Đại Tống, trong đảo cũng có người Hán sinh sôi nảy nở, chỉ là lúc này, quân Tống chỉ khống chế ở Bành Hồ, chỉ bắt Lưu Cầu vương xưng phiên tiến cống, cái Lưu Cầu này nhìn về phía trên thì quốc thổ không nhỏ, chừng hai phủ.

Nhưng dưới trướng Lưu Cầu vương kia, chính là 500 chiếc thuyền đều không gom góp được, gặp phải những hải tặc bỏ mạng này mấy lần tập kích, đều là quỳ xuống xin cầu hòa, dùng thực lực những hải tặc này lúc trước, tự nhiên ăn không vô cái đảo lớn kia, nhưng nếu có được nhân thủ và đội thuyền Tứ đại họ, thật sự có hi vọng cất cứ một phương.

Quyết định chủ ý, tất cả trại chủ trở lại trong trại, tuyển nhân thủ, bọn hấn cũng không biết, ở địa phương yến hội, phía dưới ngọn đèn chập chờn, lúc sáng lúc tối, làm mặt Thôi Nhưng càng âm trầm hơn, từ trong miệng Thôi Nhưng phát ra một câu: "Động thủ.

Nửa canh giờ, cái trầm mặc này rốt cục cũng bị đánh vỡ, tiếng giết nổi lên bốn phía, mọi người đều tưởng rằng mình bị tập kích, ai ngờ đúng là đối chiến, có người tao ngộ giữa đường, lập tức chém giết cùng một chỗ, có người mò tới chỗ thủy trại đối phương, lại phát hiện người ta sớm có chuẩn bị, đao thương đều chuẩn bị xong, ai cũng muốn chiếm tiện nghi đối phương, kết quả lại diễn biến thành cái cục diện này, đã đến trình độ như vậy, cũng không có gì để nói, cứ đánh đi.

Một đêm này, tiếng kêu chưa từng chấm dứt, ai cũng không biết bên nào chiếm thượng phong, chỉ biết là trong bóng tối, vô số nhân mã ẻo lả, liên tục giao chiến cùng một đội người khác, chính là một hồi chém giết, thi thể rơi xuống trên đất, rất nhanh lại có một đội nhân mã chạy tới...

Tại đây, trên hòn đảo đơn độc, ai cũng không có đường lui, không thể buông tha người thua cuộc, tất cả mọi người chỉ có thể có một sứ mạng, giết người, giết sạch đối phương, mới có hi vọng sinh tồn.

Song phương bố trí vô cùng chu đáo chặt chẽ, nhưng bất ngờ sinh biến, đến cuối cùng, bất luận bố trí cái gì cũng đều là vô nghĩa, bởi vì bất luận cái kế hoạch gì, đều chỉ có thể ước thúc bằng chính mình, mà không có thể khống chế đối phương, giống như là bí mật đánh úp doanh trại địch, người có thể bố trí nghiêm mật, đi đánh lén doanh địch, lại không thể làm cho đối phương đứng ở phía trong doanh ngũ, chờ người đến trộm.

Thời điểm song phương thậm chí sắp sờ đến nơi đối phương trú quân, định đi trộm một tý chiến công, trong ban đêm đầy sương mù, đột nhiên tao ngộ đối thủ, tất cả mọi người chỉ có thể kiên trì, động đao chém thật mạnh.

Lửa lớn cũng dần dần lan tràn ra, tiếng kêu giết, ánh lửa, tiếng kêu thảm thê lương, thanh âm kim loại vào thịt, kim loại chém vào nhau vang lên, làm một đêm bình thường này trở nên rất không tầm thường.

Sáng sớm, ánh rạng đông lộ ra, sương sớm trên cây cỏ bờ biển từ từ tan, chim biển giương cánh bay lên, xoay quanh trên không, bên ngoài bãi cát, từng chiếc từng chiếc thuyền chen chúc trên hải cảng, bại binh xông lên cầu tàu, ngay cả lương thảo, nước ngọt cũng không kịp tiếp tế, liền vội gấp rút gấp rút mà nhảy vào trong nước, chạy lên thuyền.

Phía sau, ngẫu nhiên có truy binh đánh tới, lại là loạn chiến, ngẫu nhiên cũng có vài con thuyền cũ nát đi ra khỏi cầu tàu, cực kỳ chật vật.

Đến hôm nay, rơi vào cái hoàn cảnh này, vẫn thật sự không biết rốt cuộc ai chiếm thượng phong, giết không thắng được, thật sự là không có tin tưởng, liền bại lui về hướng bãi biển, nơi bến tàu, đoạt thuyền mà đi.

Lúc này, tiếng kêu đã dần dần chuyển yếu, tất cả mọi người mỗi một kiệt lực, một nhóm người Thôi Nhưng, đã nhảy lên thuyền từ lâu, đi hướng Tuyền Châu.

Chỉ hai ngày qua đi, rất nhiều thủy quân Tuyền Châu đã giết đến nơi đây, hải tặc còn sót lại ở trên đảo chống cự, nhưng chỉ dùng ba canh giờ, liền triệt để bị thanh trừ sạch sẽ, tiếp theo chính là phóng ra bốn phía, đả kích hải tặc trốn quanh vùng biển này.

Ngược lại, đối với những thủy thủ thương thuyền tứ đại họ lâm trận quay giáo kia, chỉ cần phân biệt thân phận, thủy quân liền áp giải, trực tiếp đưa về Tuyền Châu.

Một con thuyền trạm canh gác nhanh chóng đi vào Tuyền Châu cảng, lập tức bỏ neo tại nơi bến tàu, có người nhảy lên cầu tàu, lập tức kêu người mang một con ngựa tới, phi ngựa hướng đến nha môn Đối vận tư.

Thẩm Ngạo nhận được tin chiến thắng, đại khái hiểu rõ tình huống chân tướng sự tình, mặt khác, còn đọc vài phần tấu chương, đều là thủy quân bên kia truyền đến, tấu chương thủy quân bên kia mang theo vài câu oán hận, chủ quan là nói các huynh đệ không chối từ khổ cực mà chạy xa như vậy, còn muốn lập công lao, kết quả lại là như vậy vân vân....

Thẩm Ngạo ung dung cười một tiếng, thủy quân luyện tập lâu, thật vất vả thả ra ngoài đánh một trận, nhất định là có câu oán hận, một chút cũng không kỳ quái, ngẩng đầu nói với tiền sĩ phía đối diện: "Lập tức truyền lệnh, đối với hải tặc, chém tận giết tuyệt, về phần những thủy thủ phía dưới tứ đại họ kia, mang về toàn bộ, không cần khó xử, đoạt vũ khí của bọn hắn lại, Thôi Nhưng kia..."

Thẩm Ngạo trầm ngâm một chút nói: "Nếu là hắn trở lại Tuyền Châu, gọi hắn tới gặp bổn vương."

Phân phó một tý, Thẩm Ngạo liền vui đầu xem tin tức, giết nhiều người, cũng nên thoáng dụ dỗ một tý, giết người là vì làm cho người ta sợ hãi, khiến cho bọn hắn phục tùng quyền uy của người, mà dụ dỗ thì là trấn an, yên ổn nhân tâm.

Một mặt dụ dỗ, một mặt giết người, trước dựng lên uy, làm cho người ta khuất phục tại dưới uy vọng của người, sau đó lại dùng thủ đoạn, mới khiến cho người cảm kích.

Tin tức phía sau đều là kết toán chút ít chiến lợi phẩm, vàng bạc v.v..rất không ít, thu hoạch lớn nhất trong đó chính là đội thuyền hơn một ngàn bốn trăm chiếc lớn nhỏ, những thuyền này, một bộ phận có thể sắp xếp thủy quân, một bộ phận có thể bán đi, để làm quân phí.

Nhược điểm Thẩm Ngạo hôm nay chính là thiếu tiền, chỗ tiền cần dùng, tương đương với mấy năm triều đình thu thuế, muốn có tiền, lại phải cần trong nội cung ủng hộ, dùng thân phận Quận Vương tọa trấn tại Tuyền Châu, tiêu diệt sạch sẽ nghiệp quan, hải tặc, lại bằng vào cái này, thành lập uy tín, lúc này hắn làm Tuyền phủ sử, nếu không làm ra làm chút gì, vậy thì thật sự là hoang phế cục diện tốt như thế.

Trước mắt, tối trọng yếu nhất là thiết lập mua bán lương thực trên biển, thủy quân phải thuyền bảo vệ xung quanh, lại để cho thương thuyền theo đuôi.

Một vòng Nam Dương kia là một đường hàng hải, Oa đảo bên kia cũng là một đường hàng hải, về phần những thứ khác, chỉ có thể bỏ mặc, dựa theo Thẩm Ngạo tính ra, mười chiếc tàu chiến, chỉ cần có ba năm trăm thương thuyền đi theo, triều đình bên này nhất định có thể thu hồi lại thành phẩm, các thương nhân giao nộp thuế, được bảo vệ bình an, loại bỏ một bộ phận nhân tố nguy hiểm của mậu dịch trên biển, sẽ khiến càng nhiều người tham dự vào.

)

530. Chương 515: Hải Chính

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 515: Hải chính

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Chỉ là, cái sự tình điều hành này còn phải cẩn thận, tốt nhất là trên đường không xảy ra sai lầm.

Về phần tiền, trong nội cung cũng có ý chỉ, ngoại trừ đưa 2 chục nghìn quan vào trong kho, còn lại, đều do Thảm Ngạo bên này tiêu dùng, đương nhiên, cũng có cơ hội tham ô, chỉ là, số tiền này, Thảm Ngạo không hề động tâm tự, một bộ phận đưa đi Bồng Lai xây cảng mới, một bộ phận định chế chiến hạm, còn có một bộ phận có thể để học đường dạy võ chi tiêu, lưu một ít để chuẩn bị bất trắc.

Thảm Ngạo đã rất giàu có, cả Đại Tổng, khắp nơi hần đều làm việc buôn bán, mấy trăm nghìn quan vẫn có, hơn nữa còn cả bổng lộc, bảo vệ một nhà nhiều thế hệ họ Thảm sống trong phú quý, cũng không thành vấn đề.

Hôm nay ở Tuyên Châu, hần cũng không nên giả bộ phong lưu, phải cúi đầu chịu khổ.

Thủy quân bên kia chiến thắng trở về trở về, nhưng không có không khí vui sướng hơn hờ, mà lại còn rất uể oải, về phần thủy thủ tứ đại họ kia, phần lớn cũng đã trở lại, hôm nay tứ đại họ không có, nhưng cuộc sống vẫn còn phải tiếp tục, không thiếu được việc tuyển sinh kẻ mới, lớn tuổi chút ít, vẫn đi hải thương bên kia, tìm một chút chuyện để làm, trẻ tuổi, cũng có người tòng quân nhập ngũ, thủy sư bên này trắng trơn chiêu mộ nhân thủ, điều kiện cũng coi như hậu đãi.

Trong lòng Thôi Nhưng run sợ mà lên bờ, bị mời đến nha môn Đối vận tư bên này, thì ra tưởng rằng là họ Thảm kia còn muốn làm khó hần, không ngờ người ta không dẫn hần đi phòng trừng phạt, mà là trực tiếp mang đến bên cạnh, mời hần ngồi xuống, dâng trà, mới gặp được Bồng Lai Quận Vương trong truyền thuyết.

Thảm Ngạo đánh giá Thôi Nhưng, khoa trương hần vài câu, mới chậm rãi nói: "Lúc trước người làm việc tại Thôi gia, là thường xuyên ra biển à?"

Thôi Nhưng nghe hai chữ Thôi gia, trong lòng có chút quặn đau, không thể không nói: "Vâng, thương đội Thôi gia, đều là tiểu nhân dân, có đôi khi chừng trăm chiếc, có đôi khi hơn mười chiếc.

Thảm Ngạo gật gù đầu, nói: "Sự tình điều hành, bổn vương không hiểu, mắt thấy thương thuyền sắp xuống biển, liền để người làm dè dặt đàn, điều hành đội thuyền như thế nào, lựa chọn đường biển như thế nào, người cầm cái chương trình cho bổn vương xem."

Lời không cần nói quá nhiều, chỉ một câu liền đủ, Thôi Nhưng không khỏi sửng sốt một chút, lập tức lộ ra một tia cảm kích, nói: "Quận Vương gia...tiểu nhân..."

Thảm Ngạo xen lời hần, nói: "Không cần phải tự xưng tiểu nhân, xưng hạ quan, bổn vương đã xin ý chỉ, bệ hạ đã sự chấp thuận ta đề bạt một đám chuyên gia hải vận, thụ chức quan dưới thất phẩm, hiện tại người đã là viên chức rồi, ngày mai đến nha môn thông thương báo cáo chuẩn bị, là phó sứ nghiêm túc vận tải đường thủy tư, quan viên chính bát phẩm. Còn có..."

Thảm Ngạo tiếp tục nói: "Người chớ cho rằng bổn vương muốn lung lạc người, từ trên bản tâm, bổn vương chán ghét người liên quan đến hần và tứ đại họ, chỉ là, bổn vương biết rõ, người tinh thông đường thủy, mà lại có tài điều hành, lúc này mới cho người chức quan, trong lòng người không cần có cái gì cảm kích, từ từ làm chuyện của mình, lĩnh bổng lộc của mình, bổn quan nói trước, nếu người xảy ra điều gì sai lầm, nhất định sẽ không tha cho người.

Thẩm Ngạo nói như vậy, Thôi Nhưng đâu còn có thể nói cái gì, hành lễ thật sâu, nói: "Nào dám không tòng mệnh."

Lúc trước, tuy nói là chủ sự, dù sao cũng là gia nô, hiện tại thoảng cái có viên chức, cái này thân phận liền hoàn toàn bất đồng rồi, tại đây là Đại Tổng, tuy nói ngành nghề nào cũng có chuyên gia, nhưng trong mắt tất cả mọi người, làm quan, đây mới thực sự là chính đồ, xem như bước vào hàng ngũ lão gia, bổng lộc an ổn chỉ thuộc việc phụ, quan trọng nhất là thể diện, dĩ vãng là người quỳ xuống, hiện tại, chính là người khác hành lễ với người, coi như là gặp thượng quan, cũng không cần xưng tiểu nhân, chỉ xưng hạ quan là đủ.

Trong chuyện này có tác dụng tuyệt diệu, Thôi Nhưng làm loại chuyện lật vật hơn nửa đời người, há lại không rõ, từ nha môn Đối vận tư đi ra, về đến nhà đi, người trong nhà đều vẫn mạnh khỏe, cố ý gọi người mua rượu và thức ăn, an ủi mọi người, nói chuyện gặp gỡ cho người nhà, một người làm quan, cả họ được nhờ, lại náo nhiệt một phen.

Lúc trước làm chủ sự, tiền tài cũng có, thân phận cũng có một chút, vẫn khó tránh khỏi làm cho người ta lo lắng hãi hùng, hôm nay người ta xem trọng người, người có lẽ có thể làm người, ngày mai nhìn người không vừa mắt, có thể đuổi người đi làm khổ dịch dễ dàng nhất, trong nhà nhiều chủ tử như vậy, người nào cũng đều phải hầu hạ chu đáo, sự đau khổ tại đây, chỉ có người trong nhà biết rõ.

Nhưng hiện tại bất đồng, có chức quan, chỉ cần cẩn trọng, cả đời cũng không lo.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thôi Nhưng tinh thần sáng láng đi tìm nha môn thông thương, cái gọi là nha môn thông thương, kỳ thật chính là Thành Thị Hải tư lúc trước, hôm nay Thành Thị Hải tư suy sụp rồi, Trương công công cũng xong rồi, chiêu bài đối, vậy cũng là một khâu tân chính trọng yếu.

Đi vào bên trong, người báo linh quan hàm không thiếu, có mấy người Thôi Nhưng nhận ra, đều là chút ít người giỏi giang, càng có một hai người, cũng là người lúc trước làm việc vì tứ đại họ, mọi người tự thốt thức một phen, thật sự không hiểu nên nói cái gì.

Quan viên cai quản thông thương nha môn tuổi trẻ, nghe nói là tiến sĩ, gọi Lưu Sướng, là người khách khí, nói chuyện với từng người bọn họ, đơn giản là nói tương lai mọi người làm cùng nhau, hai bên chăm sóc, còn nói từ từ mà làm, cái thông thương nha môn này chính là nha môn trực thuộc phía dưới Hải phủ tư, tuy nói người tiến vào quan, phẩm hàm không cao, nhưng có Bồng Lai Quận Vương làm chỗ dựa, tương lai luôn luôn sẽ có một ngày phát triển.

Một trận hội thoại qua đi, ngay cả Thôi Nhưng, loại người tâm bằng phẳng này cũng không khỏi cảm động, lời Thông thương sử nói cũng không hoàn toàn là lừa gạt, Bồng Lai Quận Vương mảnh khỏe thông thiên, xem dạng như vậy, cũng rất dễ bụng sự tình hải vận, chỉ cần chịu khó làm, người ta đều nhìn ở trong mắt, nói không chừng thật sự sẽ có một ngày phát triển.

Nhận được ấn tín dây đeo triện và quần áo quan phủ, tay Thôi Nhưng có chút run, thiếu chút nữa không tiếp được, thay đổi quần áo, lập tức cảm thấy cái eo thẳng lên, cũng không dám chậm trễ, trực tiếp vào phòng riêng, gọi quan lại nhỏ lấy văn phòng tứ bảo đến, ghi chương trình.

Viết xong chương trình, đưa lên, Thẩm Ngạo bên kia cũng không có gì sửa, trực tiếp phê, phía sau bổ thêm chữ tốt.

Ở bên trong thành Tuyền Châu cũng náo nhiệt lên, hải tặc nói xong cũng xong, lại vượt quá mọi người dự kiến, hôm nay trăm nhà phát triển, quan trọng nhất có lẽ là ra biển kiếm tiền, thông thương nha môn bên kia đã dán bố cáo, ý định mừng một tháng sau để hải thương ra biển báo cái tên, đến lúc đó sẽ kiểm kê nhân số.

Lúc trước hải thương ra biển, đều là tự mình dựa vào chính mình, hoặc là tìm chút ít đồng hương cùng đi, hôm nay đi theo phía sau thủy quân, vì vậy lại là một hồi nghị luận, Đối vận tư tân chính nhiều lắm, tại các thương nhân xem ra, chỉ có câu này thực tế nhất, xem như xử lý một chuyện tốt, vội vàng đi giao nộp thuế, thuận tiện báo cáo chuẩn bị thoảng một tỷ, đợi đến lúc ra biển.

Thẩm Ngạo bên này cũng bề bộn, sự tình ra biển là hấn lo lắng nhất, tuyệt không thể xảy ra sai lầm, thủy quân bên kia lập nhiều quy củ, thương thuyền cũng có quy tắc, thuận đường còn muốn xuống dưới Tô Hàng

bên kia, còn có ý điều Tăng Túc An đến Tô Hàng, để cho hắn hỗ trợ mình phổ biến Hải chính ở Tô Hàng bên kia.

Tăng Túc An này cũng không tính rất giỏi giang, nhưng lại là người nắm chắc kiến thức, lại là tâm phúc kiêm hảo hữu Thẩm Ngạo, cũng không sợ chuyện xấu.

Còn nữa, Thẩm Ngạo giết nhiều người như vậy, đã sớm làm Tô Hàng bên kia sợ tới mức kinh hãi lạnh mình, Thượng Thư lang kia cũng xong rồi, lại tiêu diệt cả hải tặc, người Tô Hàng nghe xong sự tích, đã giết mình, lại cảm thấy là hợp tình lý, hiện tại từng đại nhân tới, không nghe lời Tăng đại nhân nói, thì phải là dẫn sói vào nhà, nếu Bồng Lai Quận Vương tự mình đến Tô Hàng, người kia cũng không phải dễ nói chuyện như vậy.

Bởi vậy, Thẩm Ngạo tại Tuyên Châu bên này phổ biến Hải chính xuống dưới, thiết kế thông thương tư, các nơi bến cảng Tô Hàng cũng không dám chậm trễ, ào ào thay hình đổi dạng, cũng đều đưa ra không ít nghiệp quan.

Tất cả bến cảng bên kia, nghiệp quan không hoàn toàn ghi thư nhà đến Biện Kinh, Biện Kinh hồi âm đại khái đều là chữ ầm lên đối với Thẩm Ngạo, nhưng mắng mết mỗi, lời nói xoay chuyển, chính là nhắc nhở những người nhà này, nhất định phải làm lương dân, ngàn vạn lần không nên làm việc trái pháp luật, triều đình thanh tẩy đường biển, chúng ta thế được quốc ân, há có thể không ủng hộ? Phải ủng hộ, không nộp thuế thì nhanh đưa tiền thuế bổ sung, đương nhiên, cuối thư, còn gia tăng một câu, ta làm như vậy, cũng không phải sợ họ Thẩm kia, thật sự là vì quốc gia mới làm như vậy vân vân....

Hiện tại cả Tuyên Châu chính là biểu mẫu, Thẩm Ngạo làm như thế nào, các bến cảng lập tức theo vào, tuyệt không có người kéo dài, đám nghiệp quan cũng ngoan ngoãn, cho dù có câu oán hận, đó cũng là trốn ở thư phòng nhà mình, lén lút thấp giọng chữ bởi vài câu.

Cho nên Thẩm Ngạo tại Tuyên Châu bên kia phổ biến Hải chính, một chút cũng không dám buông lỏng, các nơi đều phải cân nhắc, nghĩ đến cách chu toàn, lại ban bố đi ra ngoài, sợ Tuyên Châu ra nhiều loạn, bến cảng khác cũng đi bắt đầu loạn theo.

)

531. Chương 516: Tiền Nhiều Là Vui

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 516: Tiền nhiều là vui

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đầu tháng năm năm thứ tám Tuyên Hòa, một ngày này, bầu trời đầy mưa phùn, Thẩm Ngạo tỉnh dậy, tâm tình cũng bị không khí ẩm ướt này bao trùm, cũng không biết tên nào vô liêm sỉ, nói đây là cái gì ngày hoàng đạo, còn nói cái gì thuận lợi để xuất hành, chiều gọi tài năng..... cái gì gì đó.

Kết quả, sáng sớm, thương thuyền bên kia ra biển, cơn mưa này đã rơi xuống, trong đêm ngày hôm qua có lẽ là còn từ từ, sáng sớm lại bắt đầu tràn ngập khắp nơi!

“Mẹ nó!” Tâm tình không quá thuần khiết của Thẩm Ngạo bị thương tổn, cố tình muốn bắt thần côn kia đến, hung hăng mà đánh một trận, liền nổi giận dưng dưng đi ra khỏi chỗ ở.

Lập tức có mấy cái giáo úy chạy tới, chuẩn bị cho hắn áo tơi, mũ rộng vành, một người trong đó nói: “Đại nhân, có nên đi chỗ bến tàu hay không, qua nửa canh giờ chính là giờ lành, bên kia tể báimẹ tổ nương nương xong, sẽ chính thức xuống nước .

Thẩm Ngạo muốn nói giờ lành cái quý gì, nhưng đúng là vẫn còn nhịn được, kéo căng cái mặt, mặc áo tơi và mũ rộng vành, giẫm đất lầy lội, đi xuống mái hiên, đột nhiên nói: "Lều lức tâm tình các người không tốt, sẽ tìm cái gì phát tiết?"

Giáo úy ảm ứt ưỡn ngực ngẩng đầu lên nói: "Thao luyện."

Thẩm Ngạo ngượng ngùng nói: "Bổn vương thiếu chút nữa đã quên rồi, các người là giáo úy, đáng thương à..."

Dứt lời liền lắc đầu, cao giọng dạy dỗ, nói: "Đáng thương, bổn vương không có phúc khí như đám bọn người, không có cái mệnh lệnh thao luyện kia, lúc tâm tình không tốt, đành phải thoảng khó chịu một tý, một mình giải quyết, đi, gọi Lăng nhi kia đến, đợi bổn vương đi đưa thương đội xong, để cho nàng đánh đàn cầm cho bổn vương giải sầu."

Đến Tuyền Châu nơi này, một đại nam nhân, nếu nói Thẩm khâm không ăn vụng, đó là khẳng định không thể được, nguyên tắc của Thẩm Ngạo là hoà mình cùng phía dưới, thuận đường thể nghiệm và quan sát dân tình, cho nên lúc gió trăng nhàn hạ, cũng sẽ di chuyển một vòng, đương nhiên, chỉ thuộc về động thủ động cước rất nhỏ, lại không chịu động thật, đây là do mình có một chút không được tự nhiên.

Đây cũng không phải Thẩm Ngạo có tiện nghi không chiếm, chỉ là từ nhỏ có một loại tâm lý thích sạch sẽ, về phần hoa cúc khuê nữ thanh lâu, hẳn cũng không có ý tứ ra tay, da mặt đúng là vẫn còn rất mỏng.

Cho nên mấy lần ghi trong nhật ký, cổ tình đề tỉnh chính mình, đây là tội gì phải sợ, cuộc sống nhân sinh trên đời, phải tận hưởng lạc thú trước mắt mới được, tuy là môn sinh của thánh nhân, phải làm quân tử thanh thuần, cũng không thể như thế trải qua cuộc sống cô đơn, nhưng công dụng cũng không lớn, vẫn không thể xuống tay.

Nhìn vào gương đồng, cảm giác hình tượng của mình càng cao hơn vài phân, liền chỉ vào người trong gương đồng, nói: "Người à người, tội gì phải vậy, đáng đời làm nam nhân."

Mặc dù còn chưa lâm vào quá sâu, nhưng những sự tình này, khẳng định cũng không thể để các phu nhân biết rõ.

Thẩm Ngạo mấy lần ghi thư nhà, đương nhiên là không chịu dẫn ra loại sự tình này, trong thư nhà, ngoại trừ an ủi, còn là kể về sự tình mình làm ở Tuyền Châu, còn có bài bản hẳn hoi mà nói cái gì thông thương.

Ghi thư nhà như vậy, không còn gì tốt hơn nữa, các phu nhân liền lập tức nghĩ đến thân ảnh Thẩm Ngạo lo quốc lo dân, vất vả cần cù và thật thà, nào sẽ nghĩ đến, trên cái mặt thì mỉm cười, phía dưới lại đang cầm cánh tay của người ta, miệng lại là bộ dáng hoa hoa công tử ca.

"Cái này là trình độ cao à." Nghĩ đến việc ghi thư nhà nhà mình, Thẩm Ngạo nhìn bầu trời âm âm mưa phùn, tích tích mà rơi vào trên áo tơi, giẫm lên con đường lầy lội, đi xuyên qua đền thờ, hành lang, cửa lớn, đến nơi người gác cổng, xe ngựa đã chuẩn bị tốt, một người giáo úy chạy tới nói: "Vương gia, hôm nay trời mưa, có phải là không cưỡi ngựa, ngồi xe ngựa đi?"

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, gật đầu, từ càng xe lên xe, cởi mũ rộng vành, áo tơi xuống, nói với xa phu: "Tới Kiến Xa lâu."

Kiến Xa lâu hôm nay sinh ý phi thường náo nhiệt, từ nơi này có thể nhìn ra xa, đến tận Tam đại vịnh, hơn mười bến tàu bến cảng.

Trên cầu tàu, vô số kiệu phu đông như kiến kéo cánh tay áo lên, cánh tay ảm ứt trơn bóng mà chuyển bao hàng hóa lên thuyền, có chút thuyền, ngay cả cầu tàu cũng đều không tìm được chỗ ngừng, liền bỏ neo xa xa ở bên ngoài, do người dùng thuyền nhỏ đưa hàng hóa qua.

Thẩm Ngạo lên Kiến Xa lâu, đi qua từng tầng một, không ít người ngoan ngoãn đi tới hành lễ, ào ào nói: "Vương gia mạnh khỏe."

Tính tình Thẩm Ngạo nói tốt cũng tốt, lúc thối cũng thối, hôm nay tâm tình không tốt, xụ mặt, hoàn toàn không muốn phản ứng người khác, ý là, người ở nơi này sẽ không được để ý, làm lễ xong, đương nhiên phải đi, đối phó loại Diêm vương gia này, hẳn cười đối với người, trong lòng người còn hoảng hốt, không để ý tới mới tốt, rất thoải mái tự tại.

Đến sương phòng tầng cao nhất, Thẩm Ngạo đi tới gần cửa sổ, phóng mắt nhìn qua, vừa ăn điểm tâm sáng, vừa nhìn qua bến tàu bến cảng, nơi từng nhánh cột buồm trụ lủi, trong lòng có phần cảm thấy rung động.

Tam đại vịnh này, tăng thêm thuyền nơi hải ngoại, tất cả không dưới ba nghìn chiếc, lớn nhỏ đều có, đại khái đều đã ngoài ba trăm cân, có trời mới biết bên trong chứa bao nhiêu hàng hóa, lại mang về bao nhiêu đặc sản của các quốc gia.

Cái tàu chiến thủy sư kia, đều đã được sơn nước sơn đen, có vẻ như hạc giữa bầy gà, đã sớm bày ra một chữ nhất, tại cửa vịnh chờ đợi rồi, ngẫu nhiên có khẩu hiệu thanh âm mơ hồ theo gió biển truyền tới, đánh động nhân tâm.

Đứng ở sau lưng Thẩm Ngạo, giáo úy ước mơ mà nhìn qua tàu chiến điểm đen xa xa, chắc hẳn là đang hâm mộ những đồng chí kia có cơ hội ra biển.

Thẩm Ngạo chỉ lẳng lặng xem xét, vốn là dự định là nửa canh giờ sau sẽ ra biển, lại bởi vì có mưa, cầu tàu trơn trượt, đám kiệu phu không thể không kéo dài thời gian.

Chủ quản điều hành thông thương phó sứ Thôi Nhưng kia đã có một chút sốt ruột rồi, hấn ngừng nơi tại cầu tàu, cuống họng bốc khói, lại vẫn còn rống to: "Còn có mấy con thuyền không có hàng hoá chuyên chở, còn có mấy chiếc?"

Hắn nói thanh âm này, thật sự có chút kiệt sức khản giọng, hắn biết ở trên Kiến Xa lâu có người đang nhìn ra nơi cầu tàu, trong đầu chỉ còn kém một tia ý thức nhảy xuống đại dương, tránh khỏi ở tại chỗ này mất mặt xấu hổ.

Đối với người chạy thuyền mà nói, ngày tốt giờ lành là chuyện rất trọng yếu, bất kể là hải thương hay là thủy thủ, đều tin cái này, nếu làm trễ nãi thời gian, còn phải bỏ qua tế bái mẹ tổ, thật sự có thể muốn nguy rồi.

Thẩm Ngạo thăm dò nhìn thoáng qua Thôi Nhưng ăn mặc quần áo công phục, bộ dạng rất chặt vật, ngay cả áo tơ cũng không mang theo, cứ ướt sũng mà đứng tại đó kêu la như vậy, không khỏi cười một tiếng, gọi giáo úy tới, thấp giọng nói: "Đi, nói cho Thôi đại nhân, nói với hắn, không nên gấp, bốn vương biết rõ hắn mới tiền nhiệm, hôm nay lại rất quan trọng, nhưng trời không hề chiều lòng người, cũng trách không được hắn."

Giáo úy gật gật đầu, chạy đến nơi cầu tàu, nói mấy câu cùng Thôi Nhưng ở trong mưa, Thôi Nhưng ngẩng đầu, trong đầy trời mưa bụi, trông lại hướng tầng cao nhất Kiến Xa lâu bên này, cũng không biết là thấy được Thẩm Ngạo hay không, lập tức gật đầu, lấy lại bình tĩnh, tiếp tục điều hành.

Bên ngoài bến tàu, những người khác đến đây đưa tiễn cũng không ít, mắt nhìn thời gian sắp đến, cũng đánh trống reo hò bất an, đợi những thuyền kia rốt cục trang bị tốt hàng rồi, tất cả thuyền mới thả buồm nhổ neo, tế bái mẹ tổ nườm nượp tại bong thuyền, lại vứt tế phẩm vào trong nước, bắn pháo, lúc này mới theo như quy củ, nối đuôi nhau ra vịnh.

Thẩm Ngạo trông về cảnh tượng thuyền đông nghịt ra biển phía xa, tuy nhiều thuyền chạy, nhưng mỗi con thuyền đều dọc theo hướng riêng của mình để chạy, cũng không có gì loạn, không khỏi nói: "Thôi Nhưng này, rất có bốn sự."

Sau náo nhiệt, cũng không có gì có thể nhìn tiếp, Thẩm Ngạo vội vã trở về nghe hát, cái Kiến Xa lâu này là sản nghiệp nhà mình, không ít tiểu nhị cũng là từ Biện Kinh bên kia điều đến, cho nên sự tình cầu thả bực này, nhất định là không thể tại tiến hành Kiến Xa lâu, có trời mới biết, hiện tại Xuân nhi rất có thủ đoạn quản lý sinh ý, sắp xếp bao nhiêu tâm phúc ở chỗ này, có lẽ là Đổng vận tư nha môn bên kia an toàn hơn một ít.

Dùng qua một chút điểm tâm sớm, liền vờn người đứng dậy, dẫn giáo úy đi xuống lầu, ngồi xe ngựa trở về đường cũ, tự đi tiêu dao.

Thương thuyền ra biển này một chuyến nằm ngoài dự kiến của Thẩm Ngạo, trọn vẹn hơn ba nghìn chiếc thuyền, sáu bảy vạn người, hơn nửa 30 chiếc tàu chiến, một ngàn thủy binh, cái quy mô này có thể dọa hống dân bản xứ các nước hay không, Thẩm Ngạo không biết, lại biết tuyệt đối không có hải tặc nào không có mắt, dám đi ăn con quái vật khổng lồ này.

Ai đoạt ai còn chưa thể biết được! Chỉ cần tổng số thân thể trên thuyền, cùng đi qua dề lên, cũng đủ làm cho bọn họ phần thân toái cốt rồi!

Cả Tuyền Châu, bởi vì đội tàu ra biển, lập tức trở nên an phận, nơi bến cảng cũng sẽ có thương thuyền linh tinh ra vào, những thuyền hai thương này, không tất yếu phải bảo vệ, trực tiếp đưa hàng hóa đến Lưu Cầu, Bành Hồ, rồi vòng trở lại, mà lại đều là thuyền nhỏ hai ba trăm cân, không có tư cách đi xa, coi như là cùng đi, cũng không đuổi kịp người ta.

Có khi, cũng sẽ có phiên thuyền nhập cảng, những phiên thuyền này cập bờ, cũng rất quý củ, người ở nơi tha hương, chỉ vì cầu tài, đương nhiên là không dám nháo ra chuyện.

Ngoài ra, cái Tuyền Châu này có một khâm sai Tổng đốc mới tới, thật sự lợi hại, giết người như ngóe, còn chưa đến Tuyền Châu, mọi người nghe về hấn liền giơ ngón tay cái lên, nói: “Thẩm Diêm vương, trên địa bàn của hấn, sẽ chết người!”

Thẩm Ngạo trở về Đới vận tư, Hương Lăng Nhi kia đã sớm chờ đã lâu, mang tỳ bà, đàn cổ đến, đợi Thẩm Ngạo đi vào, liền cúi thân hành lễ, nũng nịu nói câu Vương gia kim an.

Thẩm Ngạo không chịu nổi cái thanh âm này, vậy mà vẫn phải làm như Hạ Huệ, ngồi vào chỗ của mình, ho khan một tiếng, liếc nhìn hai má mỹ lệ của Hương Lăng Nhi, ho khan một tiếng, nói: “Cô nương, đánh đàn đi.

Hương Lăng Nhi gật đầu, liền buông đàn cổ, thử âm sắc trước, ngón tay nhỏ nhắn lập tức rung động, lập tức liền truyền ra tiếng đàn dễ nghe róc rách như nước chảy.

Thẩm Ngạo lúc này hơi mệt chút, nằm chợp mắt bên cạnh, nhưng trong lòng lại đau khổ suy nghĩ: “Ta là quân tử, ta là người nhân cách cao thượng, ta không thể đứng núi này trông núi nọ, ta muốn đình chỉ, ta không phải loại người như vậy...”

Ngày trong đêm đó, hấn đứng ở dưới đèn ghi nhật ký: “Ô hô, một thân trong sạch, lại giày xéo bàn tay Hương Lăng Nhi, tự xét lại quân tử vậy.”

Viết xong, bi thức mà lại cầm bút, viết: “Sự tình hoàn tất, Lăng nhi tiểu thư lại không chịu để ta chơi gái, viết: thân thể Vương gia quý giá, thân thể thiếp được Vương gia dùng, vui mừng còn không kịp, há có thể nhận tiền tài của Vương gia.”

Thẩm Ngạo cầm theo bút, ghi đến nơi đây, hít một hơi thật sâu, chợt cảm thấy nơi gió trăng, cũng có loại người sạch sẽ, cảm động đến rơi nước mắt, không khỏi lắc đầu, tiếp tục viết: “Lần này ở cùng kỳ nữ.

Viết xong nhật ký, Thẩm Ngạo lập tức nhẹ nhàng hơn một ít, tựa ở trên mặt ghế, lúc này hận không thể tìm Tây Dương giáo sĩ đến, xưng tội chính mình hoang đường, càng hi vọng nghe Tây Dương giáo sĩ nói, người thành kính như vậy, Thượng đế sẽ tha thứ cho người, tương lai, người có thể lên Thiên đường.

Thốn thức một chút, cảm thấy có lẽ là Thượng đế đáng tin cậy, chỉ cần tin hấn, giết người phóng hỏa cũng có thể tha thứ, hành vi không bị kiểm chế, một ít việc gió trăng lại tính toán là cái gì?

Lập tức lại cực kỳ bi phần, sớm biết vậy, sẽ không nên đi chùa miếu, cho xú hòa thượng nhiều tiền dầu vừng như vậy, bốn vương làm nhiều sự tình ác như vậy, đưa nhiều chỗ tốt như vậy đi ra ngoài, hơn phân nửa sẽ phải xuống A Tỳ địa ngục.

Ở phía trong thành Biện Kinh không có sự tình gì thần kỳ, ngoại trừ Thượng Thư lang đột tử tại cổng tò vò Chính Đức, nghị luận vài ngày, rồi sau đó mọi người cũng bắt đầu cảm thấy không thú vị, không cần suốt ngày nhắc tới.

Cái thời tiết này, xem như làm cho triều thần vô cùng thoải mái, Thẩm Ngạo đến Tuyền Châu, tuy nói có lẽ là giày vò hấn, ít nhất cũng như chuyển dời chiến trường, mọi người nhắm mắt làm ngơ, ngay cả tâm tình đều bắt đầu vui thích hơn.

Đương nhiên, cũng có người lòng nóng như lửa đốt, họ Thẩm náo loạn ở Tuyền Châu, tiền thu trong nhà thoảng cái thiếu đi một mảng lớn, còn phải nén giận, không dám nói gì, ưu tư thăm thăm bi bi thương thương, còn kém mức học Thượng Thư lang kia, dứt khoát rút tay khỏi nhân gian.

Có người vui mừng có người lo, rất nhiều tiền bạc vận vào kinh thành , trong nội cung ngày ngày đều tựa như lễ mừng năm mới, Triệu Cát ra tay cũng dần dần trở nên xa xỉ, trong nội cungchi lớn hơn nữa cũng xài không hết, cho nên hậu cung bên này, cũng đều không cần tiết kiệm, đúng là rất cao hứng.

Trong nội cung không hề tiết chế, đương nhiên cũng có người tâm lý không công bằng, Môn hạ tỉnh bên kia tiếp vài đạo tấu chương, nói là Thiên gia tranh giành lợi cùng dân vân vân....

Triệu Cát đưa một đạo ý chỉ xuống dưới, cực lực bác bỏ, nổi giận đùng đùng, chất vấn thương nhân nhà này giấu trăm nghìn quan, tính toán là cái gì dân? Hẳn xa hoa lãng phí còn hơn cả Thiên gia, lại là dân kiểu gì?

Ganh đua như vậy, đối phương lập tức im miệng, đâu còn dám đuổi theo nói cái gì nữa? Cứ cách mấy ngày, Thẩm Ngạo sẽ đưa tới một phần tấu chương, đối với tấu chương Thẩm Ngạo, Môn hạ tỉnh bên kia cũng không dám giữ lại, trực tiếp đưa vào cung.

Triệu Cát cũng mặc kệ là lúc nào, đều là xem trước, bên trong tấu chương phần lớn là một ít cách nghĩ kỳ lạ quý hiếm cổ quái, Triệu Cát có khi không hiểu ra sao, cuối cùng vẫn cho là đúng.

Dù sao, ở trong mắt hắn, Tuyền Châu nhỏ nhỏ, cứ để Thẩm Ngạo đi giày vò, xảy ra chuyện cũng liên quan không lớn, làm thành công, chính là sự tình một vốn bốn lời.

Đầu tháng tư, thương thuyền ra biển truyền tin tức đến Tuyền Châu, ở phía trong tấu chương của Thẩm Ngạo nói rất rầm rộ, chỉ đáng tiếc, đại thần trong triều, mặc kệ đảng mới hay đảng cũ, đều không cho là đúng, thương nhân ra biển, Thẩm Ngạo người lại đi đánh rắm, thật đúng là vô ích.

Triệu Cát nhìn tấu chương, nhưng lại cảm thấy mùi ngon, thiên hạ dù sao cũng là của họ Triệu hắn, nếu như theo lời Thẩm Ngạo, mỗi chuyến ra biển, triều đình đều có thể tìm được số thuế cực lớn, một cái Tuyền Châu, thuế má còn nhiều hơn so với một đồng thuế phí đồng ruộng, nếu chỉ cần gia tăng nghiêm túc quy phạm pháp luật tại bến cảng các nơi, sẽ rất dễ dàng tăng thêm nguồn thù.

Thời cổ, tiêu chuẩn thịnh thế, chủ yếu là thể hiện tại tiền thuế và nhân khẩu hộ tịch, tiền thuế tăng nhiều, lại không nhiều dân, lực hấp dẫn đối với Triệu Cát khẳng định là rất lớn.

Tựa như Triệu Cát, loại hoàng đế này, đã muốn hưởng thụ, lại thích mừng công, vẹn toàn đôi bên, tại sao lại không làm?

Triệu Cát nhìn tấu chương, tâm tình lại vô cùng sáng khoái, về hậu cung gặp Quá Hoàng thái hậu, vừa đúng lúc thái hậu cũng ở trong cung, tự thoại cùng Quá Hoàng thái hậu , trong nội cung hai con cọp cái, cuối cùng cũng cảm thấy tranh cãi nữa, ai cũng không được chỗ tốt, dần dần cũng vút thành kiến đi, tuy ở giữa ngôn ngữ không ít tranh chấp ngẫu nhiên, nhưng đi thăm nhau một chút cũng dần dần thường xuyên hơn.

)

532. Chương 517: Tin Tức Mới

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 517: Tin tức mới

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát vẫn an xong, liền chuyển gấm đôn ra ngồi, Quá Hoàng thái hậu thấy sắc mặt hắn không tệ, khẽ cười nói:”Hoàng thượng khí sắc tốt như vậy, có phải là bắt gặp sự tình gì vui mừng? Nói ra để chúng ta nghe xem.

Thái hậu không cam lòng yếu thế, nói: "Nhất định là tin tức Tuyền Châu đến."

Triệu Cát cười mỉm gật đầu, tuy hôm nay hắn là phụ thân hơn mười đứa trẻ, nhưng tại trước mặt hai cung thái hậu, lại là một đứa trẻ.

Đợi cho Triệu Cát mỉm cười nói rõ sự tình Tuyền Châu, thái hậu lại nhăn lông mày, nói: "Ai gia biết rõ chuyện này, Thẩm Ngạo quá càn rỡ rồi, giết nhiều người như vậy, không biết, còn tưởng rằng là hoàng thượng bày mưu đặt kế để hắn hồ đồ như vậy."

Triệu Cát cười ha ha giải thích, nói: "Không giết người, nghiêm túc ngành hàng hải như thế nào? Ăn vào phía trong bụng, chẳng lẽ bọn hắn chịu khổ ra?"

Sau khi thái hậu nghe xong, mới thở dài nói: "Ta xem những hải thương kia cũng đáng thương, nói giết liền giết, bọn hắn vẫn còn là dân chúng, quan giết dân, đây là tối kỵ."

Quá Hoàng thái hậu giờ phút này lại trầm ngâm, nói: "Những hải thương này cũng không phải dân, trên đời này còn có dân chúng bình dân có trăm nghìn quan sao?"

Thái hậu ngạc nhiên: "Bọn hắn có tiền tài nhà mình, lại có cái gì kỳ lạ?"

Triệu Cát cười nói: "Quá Hoàng thái hậu nói rất đúng, tuy nói đám người này mang trăm nghìn quan, là dân, lại chỉ có thể gọi là ác bá, từ xưa đến nay, ngang ngược họa quốc không phải số ít, những người này ỷ vào tiền tài quyền thế, kết giao quan phủ, nuôi dưỡng tử sĩ!"

Triệu Cát dừng một chút, lại nói: "Mẫu hậu, nhi thần hiện tại nhớ tới, còn nghĩ mà sợ, tứ đại hải thương kia, phú khả địch quốc, lại dự trữ nuôi dưỡng hơn vạn tử sĩ, mang danh nghĩa đội thuyền, so Hứng Hóa thủy quân còn nhiều hơn, thật sự muốn phản loạn, cả Phúc Kiến lộ lập tức thổi nát, nếu không phải Thẩm Ngạo đi một chuyến này, mạo hiểm tiền trăm hậu tấu, ai biết Tứ đại họ này tương lai sẽ biến thành bộ dáng gì nữa."

Từ trước đến nay, chỉ có đám dân ngang ngược mà thiên hạ loạn, các triều đại đổi thay, đều là cái dạng này, Trẫm ngồi trong nội cung, không biết bên ngoài mang bộ dáng gì nữa, cái Tuyền Châu kia lại là biên thủy hải cương, xa cuối chân trời, bắt đầu náo loạn, chính là đại sự."

Thái hậu nghe xong, hít sâu một hơi, lẩm bẩm nói: "Chỉ là mấy hải thương, có thể làm hại lớn như vậy?"

Có vẻ có chút không thể tin, lúc trước, Thượng Thư lang và Tuyền Châu bên kia, ngẫu nhiên cũng sẽ hiến vài thứ vào cung, ẩn tượng Khâm Từ thái hậu đối với mấy hải thương Tuyền Châu, phải nói là rất tốt, lúc này nghe xong, mới biết được tình thế nghiêm trọng như vậy.

Quá Hoàng thái hậu nói: "Hán mạt do loạn Trương Giác, Trương Giác kia là đạo nhân mê hoặc lòng người, Đường mạt, chư hùng cũng xuất thân toàn từ vương quyền, loại sự tình này, luôn luôn phải đề phòng trước."

Thái hậu nghĩ nghĩ, cũng không tiếp tục kiên trì, mỉm cười nói: "Nói như vậy, Thẩm Ngạo kia thật đúng là vô tâm mà xử lý được chuyện tốt."

Triệu Cát nói: "Loại sự tình này có thể là vô tâm hay sao?"

Thái hậu liền cười: "Không phải đều nói hắn là người ngơ ngẩn hay sao? Đương nhiên là vô tâm." Dứt lời, không khỏi bật cười, lại nói: "Ai gia nói đùa thôi!"

Triệu Cát cũng rất ung dung, đột nhiên nói: "Ninh An bên kia, Trẫm muốn cải trang đi xem, không biết nàng ở Thẩm phủ có quen hay không, mẫu hậu muốn đi hay không?" Hai thái hậu đều lắc đầu: "Hoàng thượng đi, đã là hồ đồ, lại kêu chúng ta theo, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa."

Tuyền Châu bên này, đội tàu đã ra biển nửa tháng, sáng sớm mỗi ngày, Thẩm Ngạo vẫn tới Kiến Xa lâu bên kia ăn điểm tâm sáng, lập tức quay lại Đối vận tư thay quyền công vụ, hôm nay rất nhiều sự tình đã đi vào quỹ đạo, nhất là Nam Dương thủy sư bên này, có Hứng Hóa thủy quân làm cái giá đỡ, dân Tuyền Châu lớn mạnh, nhiều người rất thích tăn nhẩn tranh đấu, chiêu mộ đi vào, từ từ thao luyện một tý, sẽ là một chi cường quân."

Hôm nay bên này đã chiêu mộ ba vạn người vào dân đoàn, thao luyện trước nửa năm, lại đào thải một đám, toàn bộ người còn lại sắp xếp vào Nam Dương thủy sư."

Tất cả bến cảng đều thu được nhiều thuế hơn, lợi nhuận thuế hàng năm rót vào thủy sư một ít, cũng hoàn toàn đủ để dùng.

Ngoài ra còn có hải thương biểu xén, có thủy sư ở bên cạnh, các thương nhân làm việc buôn bán cũng bảo đảm hơn vài phần, đây gọi là có đi có lại.

Tuyền Châu bên này rất tĩnh bình, nghiệp quan lũng đoạn hàng hải sản cũng bị thanh trừ, thương nhân các nơi cũng nhìn thấy tương lai mậu dịch trên biển, tất nhiên sẽ thịnh vượng, bởi vậy không ít xưởng sản xuất cũng bắt đầu khởi công xây dựng.

Cũng không thiếu khí cụ tinh xảo được đưa vào sản xuất, những thứ này đều là thương phẩm được hải ngoại hoan nghênh, Tô Hàng bên kia, mậu dịch lớn nhất là lụa, Tuyền Châu bên này khẳng định không sánh bằng, bán chủ yếu là gốm sứ và một ít khí cụ bằng sắt, càng có một chút hàng mỹ nghệ.

Bởi vậy, xưởng làm được nhiều hơn nữa, vẫn không đủ dùng, giá thị trường cũng bắt đầu tăng, lại không thiếu được việc trắng trợn chiêu mộ học đồ.

Tuyền Châu hôm nay, thủy thủ, học trò, kiêu phu đều cực kỳ thiếu, khắp nơi đều đang chiêu mộ, hương dân phụ cận dò xét thấy cơ hội, cũng nguyện ý đến Tuyền Châu tìm chút ít sinh kế, làm tá điền cho người ta, hay làm kiêu phu, học đồ cũng không có gì bất đồng, tiền tiêu vật hàng tháng kiếm được tại Tuyền Châu càng nhiều hơn chút ít, có thể mang về nhà thật nhiều tiền.

Phúc Kiến lộ bên này nhiều núi, chỉ dựa vào thổ địa, rất khó tìm được sinh kế, cho nên người cường tráng không có việc gì cũng rất nhiều.

Đối với Tô Hàng bên kia, Thẩm Ngạo lập tức đưa lệnh xuống, bảo người ta ngăn chặn phong trào không có quy hoạch này, tuy chế tác sinh lợi nhanh hơn, nhưng một khi ruộng tốt Giang Nam bên kia hoang phế, một khi thiếu lương thực, nhiều vàng bạc hơn nữa cũng là vô ích.

Nhân lực xói mòn có lẽ là việc tiếp theo, vấn đề nghiêm trọng Tô Hàng bên kia là thay đổi cây trồng, do lụa mậu dịch cực lớn, khiến cho Giang Nam tây lộ bên kia chủ trắng trợn gieo trồng cây dâu, nguyên nhân chỉ có một, cây dâu dưỡng tằm, dưỡng tằm lấy tơ, giá cả tơ ngày càng trào cao, so với trồng trọt lợi nhuận nhiều hơn không biết bao nhiêu lần, nhưng nếu như dẫn động phong trào này, hậu quả đã có thể sẽ rất nghiêm trọng.

Thẩm Ngạo đưa ra phương pháp xử lý, chính là quan phủ giám sát, bắt luận đồng ruộng trên danh nghĩa kẻ nào, chỉ có thể lưu lại hai thành trồng trọt cây dâu, còn lại, phải sản xuất gạo, nếu có người trái với pháp lệnh, bị người báo, một khi thẩm tra, lập tức phạm trọng tội, tịch thu điền sản ruộng đất, sung quân.

Những việc này, kỳ thật đều là phòng ngừa chu đáo, Thẩm Ngạo tại Tuyền Châu bên này ban bố rất nhiều pháp lệnh mới, phổ biến đi ra ngoài, không gặp quá nhiều lực cản, nhưng lúc này, một tin tức lại làm cho tất cả mọi người mở rộng tầm mắt.

Tuyền Châu cảng, bên ngoài vịnh, một con thuyền nhanh chóng tiến đến, loại khoái thuyền này là công cụ trọng yếu để thủy sư chuyển thư từ qua lại, thân thuyền nhẹ nhàng linh hoạt, đã có hai cánh buồm, phía dưới lại có mái chèo thò ra nơi thân thuyền, toàn lực chạy, tốc độ cực nhanh.

Trên con thuyền này, chính là cờ hiệu Nam Dương thủy sư, xem xét liền biết là đội tàu hộ vệ thủy sư có tin tức truyền về, cái thuyền này vừa xuất hiện, sai dịch bến tàu bên này lập tức dẫn đội thuyền còn lại tạm lánh, nhượng đường để khoái thuyền đi, vừng vàng dừng lại tại cầu tàu, cái phản đáp xuống, mấy giáo úy mặt lạnh đi xuống, nói: "Có cấp báo, nhanh, lập tức chuẩn bị tốt khoái mã, tin tức cực quan trọng, muốn bắt báo Bồng Lai Quận Vương.

Vừa nói như vậy, sai dịch thông thương tư không dám chậm trễ, lập tức dẫn bọn hần lên bến tàu, dắt tới ngựa, mấy người kia lên ngựa không chút do dự, nhắm Đổng vận tư phi ngựa qua.

Đột nhiên tại bến cảng xuất hiện một chiếc thuyền như vậy, còn nói là cái gì cấp báo, hơn nữa bộ dáng giáo úy rất lạnh lùng, không thiếu được khiến cho rất nhiều người bất an, rất nhiều người đi tới nghe ngóng, sai dịch cũng kỳ quái, thuận miệng nói vài câu, lập tức có người mặt đen lên, nói: "Chớ không phải là đội tàu bên ngoài biển gặp bão táp chứ... nếu là như vậy, sẽ mất hết rồi.

)

533. Chương 518: Mọi Người Cùng Chú Ý

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 518: Mọi người cùng chú ý

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đi thuyền trên biển, tối kỵ nhất đúng là gặp phải sóng gió, đến lúc đó, cho dù là một đội tàu bị tiêu diệt, cũng không phải sự tình gì hiếm lạ.

Chỉ là, ngờ vực vô căn cứ này, không có lửa thì sao có khói, phải biết rằng, đội tàu khổng lồ kia, thủy thủ có kinh nghiệm vô số kể, đi thuyền vốn là nhìn bầu trời để ăn cơm, một khi hiện tượng thiên văn thay đổi, sẽ thoáng cảm kỳ một tý, tìm bến cảng gần đó, tránh gió tránh mưa.

Tuy nói dùng mắt thường quan trắc thời tiết, cũng không nhất định có thể chuẩn xác, nhưng thực sự quá đen đủi, vừa ra biển liền rơi xuống cái kết cục này.

Còn nữa nói, mấy ngày nay cảng Tuyền Châu đều là gió êm sóng lặng, đội tàu vừa mới ra biển không quá nửa tháng, làm sao có thể một điểm động tĩnh đều không có.

Rốt cuộc là tin tức gì, khoái thuyền kia khẩn cấp như thế, thần sắc giáo úy ngưng trọng đến lúc lên bờ.

Ai cũng không biết, tuy cũng đang nghe ngóng, nhưng ai có thể nghe rõ ràng đây, chỉ sợ phải đợi mấy canh giờ mới nghe được một chút tin tức.

Mấy giáo úy đã giục ngựa đến Đồi vận tư, giáo úy cửa ra vào bên này thấy có người muốn ghìm ngựa xông vào, tuy đều nhận ra người đến, xem như đồng chí cùng trường, nhưng lúc này cũng ào ào rút đao đi ra, quát to: "Lớn mật, trước cửa Bồng Lai Quận Vương, cũng dám cưỡi ngựa sao?"

Giáo úy ngồi ở trên ngựa thở hổn hển, chửi thề vài câu, trong miệng nói: "Có cấp báo, mau tránh ra."

"Xuống ngựa trước!" Vệ binh cửa ra vào nói: "Đồi vận tư là nha môn trọng đại, cho dù sự tình quan trọng, cũng phải tuân thủ quy củ, các người đợi tại chỗ này, ta lập tức đi bẩm báo." Dứt lời, liền quay thân đi.

Chỉ một lúc sau, liền có người mời mấy giáo úy này đi vào, giáo úy truyền báo về mặt mỗi mặt, chèo chống vào chánh đường, vừa mới nhìn thấy Thảm Ngạo từ bên trong phòng kia dạo bước tới, liền gấp khó dần nổi, hô hấp nặng nề, nói: "Vương gia, đã xảy ra chuyện!"

Thảm Ngạo sợ run cả người, mới vừa rồi còn nghe người ta nói đội tàu bên kia có tin tức, không thể tưởng được, đổ ập xuống là một câu như vậy, lần này đội tàu ra biển, đang mang tân chính cả đường biển, một khi xảy ra sai lầm, cả bàn đều thua, hần hít thở thở sâu, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì, cứ chậm rãi nói, không nên gấp gáp."

Thấy sắc mặt bọn họ ngưng trọng, Thảm Ngạo đã chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất, nếu đội tàu bị tiêu diệt, kế tiếp sẽ như thế nào, Thái Kinh sẽ làm cái động tác gì?

Thái tử có thể mượn cơ hội gây chuyện hay không, còn có những triêu thần bị hao tổn lợi ích kia, chẳng lẽ lại ngồi yên không để ý đến, thật sự không áp xuống được, chỉ có thể đi liều mạng, dứt khoát trở mặt cùng bọn họ.

Đôi mắt Thảm Ngạo nhìn như nhàn nhã, nhưng sau con ngươi thâm thúy, lại cũng khẩn trương hơn nhiều.

Một người giáo úy nói: "Vương gia, sự tình là như vậy, đội tàu chúng ta đến cảng phía đông Tàu Quốc bên kia, tạm thời nghỉ ngơi và hồi phục, muốn nhân cơ hội bổ sung một chút nước ngọt và đồ ăn, cũng có một chút hải thương muốn đưa hàng hóa của mình chào hàng,

ai ngờ cái quan viên bến cảng Tàu Quốc kia lại dùng lý do đội thuyền đều cần giao nạp thương thuế, đến khiêu khích gây chuyện, Vương gia đã biết đến, bỏ neo và chào hàng hàng hóa bất đồng, đội tàu lớn như vậy, có người chào hàng hàng hóa, cũng có người không chịu phát mại ngay tại chỗ, hi vọng bán được ở chỗ xa hơn, mà người Tàu Quốc lại muốn bắt cả mọi người giao nạp thương thuế, thật sự không có đạo lý.

Thẩm Ngạo gật gật đầu, trong lòng nghĩ, lúc này không giống ngày xưa, lúc trước thương đội tối đa cũng chỉ là kết bạn đồng hành, đến một chỗ chào bán hàng hóa, liền trở về điểm xuất phát, chỉ là, đội thuyền này cũng là khổng lồ xưa nay chưa từng có, lại càng không phải chỉ tới một chỗ buôn bán,

Người Tàu Quốc xác thực hơi tham một ít, lại bởi vì có nhiều thương nhân bán hàng, muốn nhiều người như vậy cùng nhau nộp thuế, thật sự là không có đạo lý.

Giáo úy tiếp tục nói: "Người Tàu Quốc như thế, hải thương tự nhiên không chịu, muốn Nam Dương thủy sư đi thương lượng cùng người Tàu Quốc, người Tàu Quốc thấy thủy sư Đại Tổng ra ta mặt, mình cũng cảm thấy đuối lý, cho nên liền đưa ra ý kiến, chỉ lấy phí tổn bỏ neo.

Thẩm Ngạo cười cười: "Phí tổn bỏ neo không lãng phí được mấy đồng tiền, cứ cho là được, việc buôn bán là cầu tài, cũng không thể vì vậy mà tranh chấp cùng với người ta.

Giáo úy cười khổ nói: "Ngay từ đầu, hải thương bên này cũng gật đầu, người về sau Tàu Quốc lên thuyền thu thuế, không biết lúc nào, đã nổi lên xung đột cùng một người hải thương, người Tàu Quốc ấn định thuyền hấn là ngàn cân, hải thương kia nói thuyền của hấn chỉ có tám trăm cân. Vốn mọi người ở phía trong đội tàu rất bất mãn đối với Tàu Quốc, không biết là ai hô một câu, giết chó Tàu...

Thẩm Ngạo không sai biệt lắm đã suy đoán ra đáp án, cả người cả vũ khí đều tại đó, giết người thì cứ giết thôi, đám người này không khác gì thổ phỉ cường đạo.

Giáo úy tiếp tục nói: "Về sau, tất cả thuyền ào ào hưởng ứng, thủy thủ và tiểu nhị đều rút binh khí ra, giết lên thuyền thuế Tàu Quốc, vậy mà còn không chịu bỏ qua, vô số người xông lên cầu tàu, bến tàu, giết vào cảng...

Sắc mặt Thẩm Ngạo đã không nhìn ra biểu lộ, nóng nảy hỏi: "Còn có người nào sống không?

Giáo úy giang hai tay, nói: "Một người cũng không có, lúc ấy đang trong đêm, cái cảng Đông Vịnh kia có khoảng mấy vạn người, chúng ta nhiều thủy thủ như vậy, người chèo thuyền giống như nổi điên, xông vào, thủy sư bên này cũng không kịp phản ứng, ngay từ đầu còn tưởng rằng là người Tàu Quốc mưu đồ làm loạn, vì vậy cũng đã giết đi qua, đợi cho phát hiện chỉ là hiểu lầm, cả bến cảng đã là thấy ngang khắp đồng, cướp sạch không còn gì.

Thẩm Ngạo hít sâu một hơi, lại thở dài, lặp lại ba lượt như thế, rốt cục cũng có vài phần khí lực, cười khổ nói: "Nói như vậy, các người giết người, còn cướp đoạt gì?

Giáo úy lí nha lí nhí, nói: "Dù sao người cũng đều chết hết...về sau còn phóng hỏa...

Trong lòng Thẩm Ngạo kêu một câu A Di Đà Phật, thật sự là không biết phải làm gì cho đúng.

Hấn xác thực quá sơ sót, thì ra tưởng rằng mọi người ôm thành đoàn, có thể khỏi bị hải tặc tập kích quấy rối, có thể chân thành hợp tác, bên ngoài không để bị người bắt nạt.

Chỉ là, một đoàn người này thật sự quá lớn, ngoại trừ thủy sư, cũng có sáu bảy vạn người, nhiều dân liều mạng như vậy tụ tập cùng một chỗ, sẽ phát sinh cái gì đây?

"Lúc trước có lẽ là suy nghĩ quá đơn thuần rồi, là lỗi của ta." Thẩm Ngạo vô lực lắc đầu, Tàu Quốc chính là phiên bang Đại Tổng, bất kể thế nào nói, bình thường tiền cống xưng thần đối với Đại Tổng, có lẽ là rất kịp thời, hơn nữa gần đây lại Nam Dương tự cho mình là Tiểu Tổng, rất biết giải quyết.

Hiện tại xảy ra một cái sự tình như vậy, người ta sẽ nghĩ như thế nào, Thẩm Ngạo không quan tâm, vấn đề là, người ta sẽ làm những thứ gì.

Không từ mà biệt, Tàu Vương Lí cái gì cái gì kia nhất định là muốn dâng tầu biểu lên, hung hăng khốc lóc cáo trạng thoảng một tý, thậm chí còn có khả năng dứt khoát bế quan toả cảng, sau này không chịu để đội thuyền Đại Tổng bỏ neo.

Đại Tổng đối với phiên bang, luôn luôn là hai cái thái độ, đối với Tây Hạ và Khiết Đan, vừa đau đầu lại sợ hãi, nhưng đối với phiên bang phía nam, lại luôn luôn là lễ kính có giáo dục, cái gọi là tay không đánh người khuôn mặt tươi cười, đường đường là quốc gia lễ nghi, há có thể dùng oán trả ơn, trên tình lý nói không thông, trên đạo lý cũng nói không thông.

Nếu Tàu Vương kia đến khiếu nại, trong nội cung tất nhiên sẽ đau đầu, triều thần khẳng định cũng sẽ cùng công kích, Thẩm Ngạo cũng không phải sợ có người dám động đến mình, ai không thức thời, hắn không ngại tát một cái, chụp chết mấy cái tên không có mắt.

Vấn đề là, nếu người ta chỉ nghị luận Hải chính, nén áp lực vào trong đó, rồi kiên quyết từ bỏ tân chính đường biển, vậy cũng là toi công bận rộn một hồi.

Thẩm Ngạo che mặt, thật sự không biết nên nói cái gì cho phải, sự tình như thế, chính mình lại bị đụng vào, coi như là thời vận không tốt.

Hắn lập tức nói: "Các người đợi tại chỗ này."

Giáo úy thấy Thẩm Ngạo rời ghế đi vào trong phòng, không nhịn được, nói: "Quận Vương chạy đi đâu vậy?."

Thẩm Ngạo nói: "Để ta suy nghĩ đã."

Chật vật đến phòng riêng, chuẩn bị văn phòng tứ bảo, chấm mực nước, cầm bút viết: "Ô hô, tin dữ truyền đến, rất buồn, đọc sách thánh nhân, hưởng giáo hóa thánh học, cẩn thận đến mấy cũng có sơ sót, đâu chỉ như thế..."

Ngày hôm đó ghi nhật ký, có ý tứ là, loại chuyện thất đức nát bờ mông này, một chút quan hệ đến Thẩm Ngạo đều không có, vấn đề chủ yếu là hắn quá mức thiện lương, rõ ràng còn tin tưởng, cái thế giới này còn có tình yêu, càng tin tưởng tâm người khác thiện lương, ai ngờ nuôi dưỡng ra sự tình bực này, nói một câu thiên đạo một vạn đạo, biến đổi khôn lường, dù sao chuyện này cũng không phải do Thẩm Ngạo gây ra.

Chờ hắn viết xong nhật ký, thần sắc khôi phục như thường, vỗ vỗ tay, lại nhớ tới người còn đợi ngoài chính sảnh, liền nói: "Sự tình đã xảy ra, còn có thể làm gì, Tàu Quốc cũng là quốc gia quân tử, chắc hắn cũng sẽ không truy cứu, các người đi về trước, trở về nói cho đội tầu, tiếp tục đi theo kế hoạch."

Gọi giáo úy đi truyền báo, lại gọi mấy tiến sĩ tới, nói ngọn nguồn sự tình, mấy tiến sĩ rất hoảng sợ, tốt cũng xấu là người đọc qua sách thánh hiền, trên đạo đức cuối cùng vẫn còn có điểm mấu chốt, chỉ là, chuyện trọng yếu nhất lúc này, là giảm ảnh hưởng của sự tình xuống đến mức thấp nhất, một người tiến sĩ nói: "Trước mắt, việc cấp bách là lập tức đưa tầu chương lên triều thỉnh tội, để cho nội cung có một sự chuẩn bị."

Người khác nói: "Không thể, không bằng đề nghị trước, đàm luận nói chuyện người ta, cho chút ít chỗ tốt, bảo bọn họ không cần phải lộ ra."

"Chết mất nhiều người như vậy, sao có thể chịu yên lặng, y theo lão phu xem, chuyện này nhất định là không che được."

Mọi người người một lời, ta một câu, tranh giành không ngớt, Thẩm Ngạo chỉ nâng cằm lên trầm tư, đột nhiên nói: "Người giết thì đã giết, hai nước bang giao, va va chạm chạm không thể tránh được, mẹ ơi, bốn vương không sợ, con chó cái rằm Tàu Vương kia dám đi tố cáo với hoàng thượng, xem bốn vương thu thập hắn như thế nào!"

Một câu nói kia giống như tuyên truyền giác ngộ, nhưng lại dọa đám tiến sĩ đến mức giày vò, va va chạm chạm, chết mất nhiều người như vậy, nói ra lại nhẹ nhàng linh hoạt.

Còn tưởng là người ta không dám đi tố cáo với hoàng thượng, thực sự coi Bồng Lai vương là người dễ bắt nạt sao, nơi này là Đại Tổng không phải Đại Tàu, người ta dựa vào cái gì để nghe lời người.

"Vương gia, mọi sự có lẽ là nên cẩn thận chu toàn thì tốt hơn, y theo lão phu xem, Tàu Vương kia..."

Thẩm Ngạo khoát khoát tay, nói: "Các người không cần khích lệ, ta sẽ có biện pháp thu thập bọn hần." Lại nói tiếp: "Trước mắt, việc cấp bách là đưa tin tức ra trước, một phương diện khác, lập tức đi đến Hồng Lư Tự, nói cho Dương Lâm, phiên quốc có hành động gì, lập tức dùng khoái mã hồi báo, không được chậm trễ, về phần những thứ khác, kệ con mẹ nó đi."

Thẩm Ngạo nói một lời thô tục, rất lưu manh, có đôi khi hần cảm thấy, đã đến loại địa phương Tuyền Châu này, hần có phải là quá văn nhã rồi hay không, làm người có lẽ là nên buông thả hết mình thì tốt hơn.

Tin tức này, căn bản là không ép được, không bao lâu, cả Tuyền Châu bên kia liền truyền ra, người Tuyền Châu nghị luận và sĩ tử nghị luận hoàn toàn khác biệt, những người này nghe xong, chẳng những không cảm thấy kỳ quái, lại cảm thấy quá bình thường, đối lại là hần, tại cái bến cảng Tàu Quốc gì kia, khẳng định sẽ là người thứ nhất xông đi lên, kiếm một phiếu vé.

Cái Tuyền Châu này, dân chúng hung hãn, tuy coi trọng lễ tiết, nhưng thực sự nặng nhất là lợi nhuận, thiêu đốt giết đánh cướp tính toán là cái gì, giống như mọi người chưa từng sống trên biển, luôn nói chuyện gì nhân nghĩa đạo đức, nhưng chạy qua biển, nhìn quen người chạy biển, đều thích chém giết, cuối cùng là đối trá lừa gạt nhau kiếm lời.

Càng có một chút gia quyến đi theo đội tàu chạy thuyền, lại càng không thể sửa đổi, mỗi ngày hướng quê nhà lớn tiếng ồn ào, nói: "Đại Thuận Nhi nhà của ta đi ra biển, một chuyến này trở về, nói không chừng có thể dẫn theo cả nhà chúng ta vào trong tòa biệt thự kia, tất cả tiền đều là cướp đó."

Loại nghị luận này chỗ nào cũng có, chính là Tuyền Châu tài tử, tuy cũng sẽ rung đùi đắc ý nói vài câu: "Tình làm sao chịu nổi, tình làm sao chịu nổi."

Sau lưng rồi lại đâm ngực dậm chân mà nói: "Nhân sinh cuộc sống lừa gạt nhau như thế, vì sao đệ tử không đi theo thuyền, để tăng trưởng kiến thức."

Bởi vậy, có thể thấy được, người Tuyền Châu dân này rất hung bạo, cái này gọi là một phương đất nuôi dưỡng một phương người, Tuyền Châu nhiều núi lại ven biển, ở phía trong mười người, mới có một người là lương dân, năm người là cường đạo, còn có bốn, đại khái cũng là gần với cường đạo, đừng nhìn bình thường những người này rất trung thực, bắt đầu hung hãn, liền quơ lấy đao, chuyện gì cũng đều làm ra được.

Đội câu ** con mẹ nó kia của Thẩm Ngạo truyền vào trong tai mọi người, lại càng đưa tới không ít người tán thưởng, nói: "Bồng Lai Quận Vương... Là nhân tài thật sự!" Những lời này, nếu để Thẩm Ngạo nghe xong, thật sự không biết là nên khóc hay nên cười nữa.

Đối vận tư bên kia thả ra lời nói, chỉ coi như chuyện này không có phát sinh, Tuyền Châu lại khôi phục bình tĩnh, ở trong dân gian, cũng không thiếu người ở nhà châu đầu ghé tai, tiếp theo liền lại có người viết thư, phân phó người nhà, những người nhà kia, lập tức cưỡi ngựa ra khỏi thành, dùng tốc độ cực nhanh, tiến đến hướng Biện Kinh.

Càng có một chút nhà giàu, thậm chí trực tiếp dùng bò câu đưa truyền tin, xem chừng chỉ dùng thời gian ba bốn ngày, Biện Kinh bên kia sẽ có hồi âm truyền ra.

Các sự tình này, khẳng định đều là cực kỳ che giấu, những người truyền ra tin tức, nếu đi ra ngoài, khẳng định lại hoà hợp êm thấm, trong miệng luôn ca tụng ân đức của Bồng Lai Quận Vương.

Thương dân Đại Tổng giết người, cướp bóc thương cảng phiên quốc, loại sự tình này, khi nơi khác nghe tới, cũng không có gì lớn, nhưng đến rơi vào tay sĩ tử, liền hoàn toàn bất đồng.

Đọc cả đời sách, đều là dạy nhân nghĩa đạo đức, sự tình làm người nghe kinh sợ bậc này, thật sự là nghe cũng chưa từng nghe qua.

Biện Kinh bên này nhận được tin tức, lập tức âm âm, lúc trước mọi người suy nghĩ, mọi người không đi đắc tội Thẩm diên cuồng, hần đi Tuyền Châu, nhắm mắt làm ngơ, khi không có người này, quân hần làm khi gió thế nào cũng được.

Nhưng, mọi người không để ý tới Tuyền Châu, người này lại rõ ràng không ngừng tới khiêu chiến điểm máu chốt của mọi người.

Một ngàn bảy trăm miệng ăn, nói giết liền giết, mọi người nhin, dù sao họ Thảm cũng làm cho người ta gặp phải tội mưu phản, ai cũng không dám nói gì, nhưng hôm nay giết người phiên bang, có lẽ là thiêu đốt giết đánh cướp sạch, so với người Khiết Đan cướp Đại Tống, lại càng hung hãn hơn.

Hiện tại bất mãn, vẫn chỉ là truyền lưu sau lưng, dư luận giới hạn ở chỗ này, mấy nhân vật lãnh tụ của sỹ tử, tuy cũng là đám ngực dậm chân, lại cũng không dám vung cánh tay, hô lên ý tứ rõ ràng, tất cả mọi người đang đợi, nhìn xem họ Thảm giải thích thế nào, lại đợi tin tức Tàu Vương bên này.

Tuyền Châu truyền tấu chương đến, là ở năm ngày sau, lập tức đưa tới chú ý khắp nơi, có đại gia đình, cửa ra vào sớm có người ngồi cạnh cửa thành ở phương hướng đi thông Tuyền Châu, vừa thấy khoai mã Tuyền Châu kịch liệt tiến đến thành Biện Kinh, lập tức trở về bẩm báo.

Đến rồi, rốt cuộc cũng đã tới, trông mong lâu như vậy, rốt cuộc cũng xuất hiện, dinh thự đại thần bên này, không ít người giống như dính máu gà, chạy đến chỗ Sách lệnh sử Môn hạ tỉnh nghe ngóng tin tức.

)

534. Chương 519: Còn Ngông?

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 519: Còn ngông?

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Quan thương cầu kết, có thể mưu phản, cũng không thể trông cho Tàu Vương cái tội mưu phản, không giải thích được, xem họ Thảm lẫn lộn như thế nào.

Môn hạ tỉnh tiếp nhận tấu chương, lập tức truyền tấu chương vào trong cung, Triệu Cát bên kia cũng nghe một ít phong phanh, cũng rất hoảng sợ, đợi chứng kiến tấu chương của Thảm Ngạo, rốt cục xác định là xác thực.

Ở phía trong tấu chương của Thảm Ngạo, vốn là tán tụng một chút bang giao hai nước Tống Tàu, tiếp theo lại biểu dương thương đội, đại khái có ý tứ là nói, người Tàu Quốc rất tốt, thương đội cũng rất tốt, vì cái gì hiện tại lại có thể như vậy, giải thích chỉ có một, hiểu lầm!

Giết nhiều người như vậy, chính là một hiểu lầm? Triệu Cát tức đến thổ huyết, phía sau tấu chương, vẫn còn nói có sách, mách có chứng, nói là sở dĩ sinh ra hiểu lầm kia, là vì hai nước kết giao không đủ, phong tục hai nước lại khác lạ, xuất hiện ma sát, là sự tình trong dự liệu.

Bệ hạ, đây chỉ là việc nhỏ, cứ để cho vi thần đến xử trí là được, sẽ để Tàu Vương thoả mãn vân vân....

Triệu Cát đặt tấu chương ở trên bàn, thở phì phì nói với Dương Tiễn: "Đây là hiểu lầm, hừ, người này nói hươu nói vượn, chỉ là một hiểu lầm, có thể giết nhiều người như vậy, có thể thiêu đại cảng lớn thứ ba Tàu Quốc người ta, đánh cướp nhà người ta không còn gì?".

Dương Tiễn chỉ cười cười, không chịu nói lời nào, lúc này nói cái gì cũng không có ý nghĩa, từ trên mặt Triệu Cát, có thể thấy hắn không động nộ, chỉ phàn nàn mà thôi, oán xong rồi, thì không có việc gì. Dù sao, cái Tàu Quốc kia xa ngoài vạn dặm, lại là phiên bang, bệ hạ bên này, chỉ là sợ người Tàu Quốc đến tìm phiền toái, những thứ khác, chẳng thêm quan tâm người chết ta sống.

Triệu Cát tiếp tục nói: "Mấy ngày trước đây, Trẫm vẫn còn ở chỗ hậu cung, nói tốt cho hắn, mới qua vài ngày, đã xảy ra việc, mẫu hậu mà biết việc này, Trẫm cũng không dám đi gặp mặt nàng. Tàu Quốc bên kia, nhất định sẽ đến khiếu nại, triều đình cũng sẽ có người náo, hành hạ như thế, Trẫm không chịu đựng nổi."

Dương Tiễn lúc này cười mỉm, nói: "Bệ hạ, chuyện này nói lớn cũng lớn, nói nhỏ thì cũng nhỏ, quan trọng nhất, có lẽ là ngăn chặn Tàu Quốc đầu kia, có phải là nên thoả nhượng nhặn một tý, ngầm đồng ý một ít chỗ tốt, bảo bọn hán không cần phải gây chuyện?"

Triệu Cát lắc đầu: "Mà thôi, hán thảo tấu chương, đã nói hán đến ứng phó là đủ rồi, Trẫm cứ để cho hán đi xử lý, nhìn xem hán bình định chuyện này như thế nào."

Triệu Cát thở dài, nói: "Trẫm muốn đi Vạn Tuế Sơn bên kia dưỡng bệnh, nói một tiếng với Thái y viện bên kia, gọi bọn họ tới nhìn xem, đến lúc đó, nói thân thể Trẫm gần đây không khỏe, từ nay trở đi, liền hủy bỏ nghị sự triều đình, về phần những chuyện khác, để cho Thái Thái sư chăm chú xử trí, không có đại sự, không cần phải báo vào cung."

Dương Tiễn hỏi: "Ngành hàng hải Tuyên Châu có tính đại sự hay không?"

Triệu Cát xụ mặt: "Tuyên Châu chỉ là một góc, được coi là cái gì đại sự, Đại Tổng căn bản là thổ địa, đường biển không tính là đại sự."

Dương Tiễn lập tức cười hì hì nói: "Nô tài hiểu rõ rồi, cái này rất phải."

Tâm tư Triệu Cát, Dương Tiễn lại không rõ sao, cái này là muốn nói, hoàng thượng có ý định trốn đi, chẳng quản bên ngoài náo thành bộ dáng gì nữa, về phần triều thần bên kia, tình cảm quần chúng xúc động, lại có thể thế nào, Thẩm Ngạo thân là Quận Vương, Thái Phó, khâm sai, Tự khanh, Tư nghiệp, ngoại trừ hoàng thượng, ai có thể quản được hán.

Chính là Thái Kinh cũng không thể, hoàng đế mặc kệ, chính là phóng túng, chuyện này nhiều nhất là diễn biến thành cái cớ, làm cho hung hăng lên, đó cũng là Tuyên Châu và Biện Kinh thì sức kéo, tùy bọn hán làm là được.

Triệu Cát thở dài: "Là lỗi của Trẫm, bình thường Trẫm quá dung túng hán."

Dương Tiễn cười ha hả nói: "Bệ hạ nói đúng, nên quần giáo mới được."

Triệu Cát chấp nhận sâu, nói: "Vụng trộm hạ một đạo thánh chỉ, thoả răn dạy một tý, đừng để cho hán đắc ý quên hình."

Triệu Cát dứt lời, lập tức có vẻ bệnh tật, nói: "Bãi giá, đến Vạn Tuế Sơn."

..."

Môn hạ tỉnh bên kia truyền ra tin tức, cuối cùng cũng có tin chính xác, không biết lúc nào, cả tấu chương phó bản của Thẩm Ngạo, bắt đầu lưu truyền ra, không nhìn còn khá, nhìn bản viết này, không biết bao nhiêu người tức giận dậm chân, thì ra tưởng rằng họ Thẩm kia thật tâm ăn năn, ai ngờ đến mức này vẫn còn nói xạo, hiểu lầm? Loại sự tình này cũng là hiểu lầm được sao?.

Kết quả, một tin tức khác cũng làm người há hốc mồm, hoàng thượng bị bệnh, đi Vạn Tuế Sơn rồi, chuyện gì cũng không để ý, đây là ý gì, tất cả mọi người hiểu, trong lòng đều cười khổ, càng có người không cam lòng, thấp giọng nghị luận cùng người, nói là hoàng thượng như vậy, mới có thể cho ra Thẩm Ngạo yêu nghiệt như vậy.

Ít nhất, rất nhiều người đạt thành một nhận thức chung, Thẩm Ngạo kia quá không ra gì, nhất định phải cho hán chịu chút đau khổ. Trong lúc nhất thời, khắp nơi đều là chữ bậy, tấu chương, làm thơ từ, còn có bộ đường, nha môn bên kia, không thu thập được người, còn không mắng được người sao?

Tuyên Châu bên kia, Thẩm Ngạo cũng sớm có tin tức Biện Kinh, mỗi ngày khoái mã đưa tới, từ lúc hán đến Tuyên Châu, khoái mã ở giữa Tuyên Châu và Biện Kinh liền chưa từng gián đoạn, tất cả tin tức lớn nhỏ, đều đặt ở trên bàn hán.

Hoàng thượng bên kia đi Vạn Tuế Sơn, làm hán nhẹ nhàng thở ra, hán sợ nhất, có lẽ là cha vợ trong nội cung kia, chỉ cần hán không vung tay, cái gì cũng không đáng sợ.

Triệu Cát bên kia truyền lại tin tức, bắt hán suy nghĩ đi làm, bất kể nói thế nào, phải làm ảnh hưởng sự tình xuống đến thấp nhất. Có cái dung túng này, sức chiến đấu của Thẩm Ngạo lập tức bạo phát, chứng

kiến từng phần tấu chương mắng hấn, cùng ghi chép của dư luận, Thẩm Ngạo nghe rằng cười lạnh, nói với một giáo úy bên người: "Nếu có người chửi, mắng người, người sẽ làm như thế nào?"

Giáo úy này ưỡn ngực nói: "Ta tát hấn một cái."

Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ: "Nhìn xem, ngay cả một cái giáo úy nho nhỏ đều có giác ngộ như vậy, chẳng lẽ bốn vương ngay cả giáo úy cũng không bằng?"

Vừa tưởng tượng như vậy, cũng không cố kỵ nữa rồi, nhặt một phần ghi chép dư luận lên, những ghi chép này, đại khái đều là từ Thụy Nhã Sơn Phòng bên kia đưa tới.

Thụy Nhã Sơn Phòng bên kia là quán trà cao cấp, đều là địa phương quan viên và người đọc sách tụ tập, người đọc sách càng nhiều, thì dư luận càng không kiêng nể gì cả. Ai cũng không biết, lời bọn hấn nói, phàm là liên quan đến Thẩm Ngạo, hoặc là vấn đề mẫn cảm, đều sẽ bị người lạng lẽ nhớ kỹ, đưa đến Thẩm Ngạo bên này.

Thẩm Ngạo chỉ vào một cái tên: "Người này gọi Hoàng Hàn, mắng hung hăng như vậy, xem ra rất có vẻ muốn thu thập."

Không nói hai lời, gọi người lấy giấy và bút mực ra, xoắn tay áo lên, viết ra một thiên văn vẻ, gọi người đưa đến Thụy Nhã Xả San bên kia, còn gọi người trực tiếp đưa đến học đường dạy võ.

Chỉ một lúc sau, Thụy Nhã Xả San bên kia liền nhận được một phần tư liệu độc nhất vô nhị của Bồng Lai Quận Vương, cả thiên văn vẻ rất chi là hung hăng càn quấy, gọn gàng dứt khoát, nói, bốn vương biết có người đang mắng ta, các người ưa thích mắng, bốn vương cũng không quản được miệng của các người, nhưng có người liên quan đến thân thiết bốn vương, chuyện này cũng đừng nghĩ đến việc bỏ qua, mắng chửi người, bốn vương không giỏi, giết người, lại hiểu sơ một ít, ai lại mắng một câu thử xem, sau đó, còn vô duyên vô cớ bỏ thêm một câu, Hoàng Hàn, tiểu tử người chết chắc rồi.

Đương nhiên, tuy thiên văn vẻ này rất hung hăng càn quấy, nhưng tài giấy bút lại nổi bật, trạng nguyên cũng không phải là dùng tiền mua, văn vẻ dùng cách thức kinh nghĩa rất đúng, khai mở đề chính là quân tử ăn kiêng, một trận chàm chọc làm thấp đi, nhục nhã những gia hỏa nói bậy sau lưng kia một phen.

Về phần Hoàng Hàn là ai, mọi người cũng biết, người này trong sĩ tử, cũng coi như là một nhân vật, trúng được ban thưởng cùng tiến sĩ, đã làm một Huyện lệnh, Thôi quan, nghe nói tại Tuyên Châu, nhà hấn cũng có một chút mua bán.

Hiện tại Hoàng Hàn đã muốn về hưu, đại khái là tiền cũng đủ rồi, cho nên lời nói ra, không uyển chuyển như những người trên quan trường.

Trước mặt nhiều người như vậy, quả quyết uy hiếp một người sĩ tử, cái này quả thực là không để dư luận vào mắt, văn vẻ phát ra ngoài, càng mắng càng hung.

Hoàng Hàn kia bình thường cũng không quá nổi danh, lúc này mượn văn vẻ Thẩm Ngạo, thanh danh thoáng cái lại lên cao, hậu sinh văn bối thấy hấn, đều là cúi đầu đến eo, ngoan ngoãn tự xưng một câu môn sinh.

Càng có không ít người, mời Hoàng Hàn này đi dự tiệc, cực kỳ thổi phồng, Hoàng Hàn ngay từ đầu, còn có một chút nghĩ mà sợ, hôm nay bị người đổ lên nơi đầu sóng ngọn gió, thoáng cái thành danh nhân Biện Kinh, lưng cũng thẳng lên, nắm chòm râu, cũng thả ra câu nói, nói là không dám quên quốc gia, họ Thẩm đi ngược lại đạo lý, hấn là môn sinh thánh nhân, khẳng định không nhìn được, nhất định phải tranh một chuyến cùng họ Thẩm, xem Thẩm Ngạo có thể làm gì hấn.

"Người này còn ngông!" Thẩm Ngạo không dự liệu được kết cục này, vốn là còn muốn thoáng đe dọa một tý, ai biết đúng là cái dạng này, trong lúc nhất thời, cực kỳ căm tức, không thu thập hấn, tương lai sao còn làm người tại Biện Kinh thế nào đây?.

)

535. Chương 520: Hưởng Thụ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 520: Hưởng thụ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lúc này, không đợi Thẩm Ngạo bố cục, Tàu quốc bên kia cuối cùng cũng có phản ứng, chuyện lớn như vậy, thân là phiên bang, lại cũng không thể khinh thị, cái bến cảng kia chính là đệ tam đại cảng của Tàu quốc, càng không thể coi như không quan trọng.

Tàu Vương lập tức dâng tấu biểu, phái sứ thần ra, đi đến Biện Kinh trước, muốn đòi hỏi cái thuyết pháp, ngoại trừ cái này, còn phái ra một đội sứ thần, đi qua đường biển, thẳng đến Tuyên Châu, thương lượng cùng Thẩm Ngạo.

Quyết định này làm ra, có thể thấy được, Tàu Quốc rất chịu khó để ý đối với quốc sự Tổng quốc gần đây, lúc này Tổng hoàng đế ‘dưỡng bệnh’, chính chủ chính thức có thể đàm luận, là Thẩm Ngạo, hưởng hồ Thẩm Ngạo lại là Hồng Lư Tự chính khanh, có quyền thương lượng danh chính ngôn thuận.

Dâng biểu là cố ý làm cho Thẩm Ngạo xem, là muốn gây áp lực cho hắn, chính thức đàm luận, chính là đoạn đường đến Tuyên Châu này, cho nên, nhân số đặc phái viên đoạn đường này nhiều nhất, thân phận lại rất cao quý, rất có một bộ xếp đặt đánh lôi đài cùng với Thẩm Ngạo, bộ dạng như thế, không nói chuyện ra kết quả, sẽ tuyệt đối không bỏ qua.

Nếu là ở bên này Tuyên Châu vấp phải trắc trở, người Tàu Quốc cũng chỉ có thể đòi hỏi thuyết pháp tại Biện Kinh bên kia, sẽ đánh đến cá chết lưới rách.

Thuyền Quốc sử Tàu kia đến cảng Tuyên Châu, phái một con thuyền trạm canh gác thông báo trước, thì ra tưởng rằng Thẩm Ngạo sẽ bỏ mặc, ai ngờ thuyền đến bến tàu, cả bến tàu bên này đúng là khoác toàn lụa hồng, nhiều đội sương quân bảo vệ ở xung quanh, càng có tiếng cổ nhạc vang lên, thanh âm chấn động cửu thiên.

Đi từ xa tới gần, là Thẩm Ngạo mặc Mãng phục, hôm nay hắn ăn mặc, chính là lễ phục Quận Vương, buộc Chu cửu lên, giữa hai chân là Kim Long ba trảo che đầu gối, vật sau là hình mặt trời chói sáng, bên hông treo ngọc kiếm, ngọc bội, gấm thụ, lụa trắng, vớ da màu đen, đeo Tiến hiền quan, dưới hàm còn buộc nơ con bướm lên, toàn thân quý khí bức người.

Làm Thẩm Ngạo bị thúc nhất, chính là vân đóng vai trên người, vân đóng vai trên người Quận Vương cũng là Long, nhưng chỉ có ba móng vuốt, theo như thuyết pháp dân gian, ngũ trảo mới là Chân Long, bốn trảo là thường luồng, về phần ba trảo, cái con rồng đó, cơ hồ đồng đẳng với rồng sơn trại rồi, cái con rồng này, thấy thế nào cũng không được tự nhiên.

Chỉ là, lúc này, khuôn mặt hắn lại tươi cười, xa xa chứng kiến chiếc thuyền kia ngừng tại cầu tàu, lập tức phát ra một tiếng hoan hô từ nội tâm: “Đến rồi, chư vị theo ta đi tiếp khách quý Tàu Quốc.”

Phía sau Thẩm Ngạo, quan viên Tuyên Châu đại khái đều tới đông đủ, tạm thời buông công vụ xuống, theo Thẩm Ngạo đến bổ sung tràng diện cho hoành tráng.

Mắt thấy bộ dáng Quận Vương này vô cùng nhiệt tình, thật sự là không quen nhìn, nói chữ con mẹ nhà người ta, là người nói, mọi người đều nghe thấy được, bấy giờ người ta tìm người tính sổ, người lại mang sắc mặt này ứng phó.

Chỉ là, Quận Vương ở chỗ này, nói một không hai, lại càng một lời cửu đỉnh, lời hắn nói, so với thánh chỉ còn có tác dụng hơn ba phần.

Đã có lệnh vua, ai còn dám nói cái gì, vừa rồi có lẽ là vẻ mặt mướt đấng, hiện tại lập tức thay một bộ dáng tươi cười càng vui sướng hơn so với Thẩm Ngạo.

Cái tiếng cười lang lang lão luyện thành thực kia tức thì bị cổ nhạc đè xuống, theo Thẩm Ngạo, đồng loạt lên cầu tàu, đại quy mô đi đầu thuyền bên kia đón người.

Sứ thần Tàu Quốc rời thuyền, nhìn thấy long trọng như vậy, cũng là rất hoảng sợ, thì ra tưởng rằng là mình sẽ phải xám xịt lên bờ, sớm nghe nói họ Thẩm này không dễ thương lượng, ai ngờ lại thân thiện như vậy, ngay cả lễ phục cũng không kịp đổi, chỉ có thể kiên trì rời thuyền.

Thẩm Ngạo đi lên trước, chứng kiến một người sắc mặt ngăm đen, dáng người thấp bé tháo vát, nhưng lại mặc triều phục Đại Trí Hòa Đại Tổng, lập tức hiểu liền hiểu người này là chính chủ, hai người bốn mắt thoáng nhìn nhau một tý.

Thẩm Ngạo đoạt trước một bước, nắm chặt tay đối phương, nói: "Có bằng hữu từ phương xa tới, thật sự vô cùng hân hạnh, sớm biết bằng hữu Tàu Quốc muốn tới như vậy, bốn vương đã chuẩn bị kỹ càng hơn nữa, thật là vui vô cùng.

Vừa lên đến đất liền đã chơi kiểu ca tụng sáo rỗng, ai cũng có thể nhìn ra, nhưng hết lần này tới lần khác, đặc phái viên phiên bang Tàu Quốc, cũng là thích nhất cái dạng này.

Phiên bang nói chung hay Tàu Quốc nói riêng, bất kể là quan chế, quan phục, khoa cử kinh điển, đều là học tập từ Đại Tổng bên kia, tuy nói có chút vượt đội mũ người, nhưng quan viên người ta, mặc kệ trong bụng có mực nước hay không, cũng nên ngâm vài thủ thơ từ Đường Tống, thoáng đọc Tứ thư Ngũ kinh một tý.

Nếu không như thế, làm sao có thể biểu hiện ra chính mình không giống người thường, người ta trực tiếp đọc một bộ Tứ thư Ngũ kinh với người, đây cũng là để mắt, cho rằng người và hân đều là người làm công tác văn hoá, đã cho đủ mặt mũi.

Tuy nói bằng hữu từ phương xa tới, tại Đại Tổng bên này, sớm đã chứng kiến rất nhiều lần rồi, nhưng tại Tàu Quốc, có thể nghe thấy, thật đúng là không nhiều lắm.

Đặc phái viên này vốn là ôm hận mà đến, lúc này thấy Bồng Lai Quận Vương khách khí như vậy, lại xem trọng mình như thế, lại không có ý tứ nói cái gì trách móc, cảm ngược tay Thẩm Ngạo, trong bụng tìm tòi từ ngữ một tý, liền bắt đầu nói: "Kính đại danh Quận Vương đã lâu, hôm nay vừa thấy, thật sự là hữu hạnh, vẻ vang cho kẻ hèn này.

Trong lòng Thẩm Ngạo thầm mắng, vẻ vang cho kẻ hèn này? Đây là cái gì vậy, nhưng lại bất động thanh sắc, lập tức cười ha ha nói: "Đã đến rồi, bốn vương nhất định phải lưu các người ở nhiều thêm một ít thời gian."

Dứt lời, liền kéo Tàu sử, vừa đi vừa nói chuyện, quan viên đi theo phía sau lập tức nhường ra một con đường, để cho hai người sống vai thông qua.

"Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh quý sử.

"Kẻ hèn này họ Lý, tên Hanh.

Lý Hanh? Danh tự ngược lại đủ triệt để Hán hóa, Thẩm Ngạo lập tức nghiêm mặt nói: "Tên hay, tên hay.

Lý Hanh bắt đầu cười vang lên, đột nhiên cảm thấy hung danh của Thẩm Ngạo vang xa, thật sự hữu danh vô thực, nhân vật hiểu rõ biết lẽ, tuần tú phong độ tư thái như thế, há lại là đồ giết người không chớp mắt.

"Người này rất thật thà." Đây là ấn tượng đầu tiên của Lý Hanh đối với Thẩm Ngạo.

Hai người ra khỏi bến tàu, Thẩm Ngạo cưỡi ngựa ở phía trước, lại để cho Lý Hanh lên một cái kiệu tám người khiêng, ngay từ đầu Lý Hanh còn rất không có ý tứ, xoa xoa tay, vô luận như thế nào cũng không chịu lên kiệu.

Thẩm Ngạo người ta tốt xấu cũng là Vương tước, bình cấp cùng Tàu Vương, nhân vật như vậy lại đi đánh ngựa ở phía trước, mở đường cho hân, chính mình chỉ là một người đặc phái viên, sao có thể giọng khách át giọng chủ.

Hai người khách khí ngay tại bên cạnh cỗ kiệu, người này nói Lý huynh đừng xem thường Tiểu Vương, mời nhập kiệu an tọa, người kia nói, Vương gia không cần phải khách khí, hạ sử cưỡi ngựa đã quá đủ, ngược lại, thân thể Vương gia quý giá, há có thể để Vương gia cưỡi ngựa.

Cuối cùng, Lý Hanh có lẽ là không lay chuyển được, chui vào cổ kiệu, tại Tàu Quốc, phẩm cấp hán cũng không thấp, nhưng kiệu mềm tám người giơ lên như vậy, lại là chưa từng được hưởng qua, Tàu Vương đến đây, hơn phân nửa cũng chỉ được cái dạng này.

Lúc này ngồi vào, quả nhiên là vô cùng hiên ngang, chỗ ngồi bên trong mềm nhũn, tầng một là da hươu, lại bỏ thêm sợi bông vào, hai bên còn có tay dựa, rõ ràng còn có một ghế đầu bằng cái bàn nhỏ, bên trên bày biện lư hương, bên trong lư hương lượn lờ khói bay, có một mùi đình hương êm dịu.

Ngồi ở trong cổ kiệu vững vàng, một ít xóc nảy đều không có, chính là vô vùng thư thái, Lý Hanh nằm trên nệm êm, cơ hồ muốn ngủ, cũng không biết đến lúc nào, mới có người vén rèm xe lên, nói: "Thượng sứ, đã đến."

Thẩm Ngạo thân thiện mời Lý Hanh vào nha môn Đối vận tư, cũng không đàm luận công vụ gì cùng hán, liền lập tức thu xếp cho hán dùng cơm tẩy trần, trọn vẹn hơn bảy mươi bàn, trong trong ngoài ngoài khắp nơi đều là bàn tiệc.

Tiệc rượu đều là những món đặc chế, chủ tọa bên này, là chín món chính, chín món phụ, rượu ngon lại càng là công rượu trong kinh, tinh khiết và thơm vô cùng.

Lý Hanh trực tiếp được an bài vào ghế chủ tọa, Thẩm Ngạo làm Quận Vương, lại ngồi đối diện với hán, Lý Hanh không động chiếc đĩa, từ trên xuống dưới, mấy trăm quan viên cũng không động, đều là chú ý đến Lý Hanh, đợi Lý Hanh gấp đồ ăn, mọi người mới náo nhiệt lên, ào ào cầm lấy chiếc đĩa.

Từ đó về sau, lại càng mời rượu hân hoan, Lý Hanh là nhân vật chủ yếu, quan viên bên kia, đều đã được Thẩm Ngạo phân phó trước, nguyên một đám đến mời rượu, mời rượu thì cũng thôi, còn muốn đối thơ, ai không đối được, sẽ bị phạt rượu.

Vừa nghe đến đối thơ, hai mắt Lý Hanh lập tức tỏa ánh sáng, ba trăm thủ thơ Đường, hán một câu cũng không hề quên, vì vậy rung đùi đắc ý, có quan viên nói một câu ngắc đầu nhìn trăng sáng, quan viên phía dưới tròng mắt lên đời, hán chỉ lí nha lí nhĩ nói: "Cúi đầu... Cúi đầu... Cúi đầu..."

Lý Hanh mừng rỡ, nói: "Phạt rượu, phạt rượu."

Cúi đầu nhớ cổ hương, chính là đứa trẻ vừa mới đi học cũng biết, nhưng lúc này, tất cả mọi người đang diễn trò, một câu không nói được, chính là muốn hầu hạ thượng sứ vui sướng.

Lý Hanh thấy Hán quan cũng không sánh bằng chính mình, tâm tình lúc này, thật sự là vô cùng thoải mái.

Đến cuối cùng, Lý Hanh say khướt, được người vịn trở về đi ngủ.

Lúc này, Thẩm Ngạo ở trong thư phòng, bên cạnh là mấy quan to chủ chính Tuyền Châu cùng ngồi, có người nói: "Quận Vương, đặc phái viên Tàu Quốc cuối cùng vẫn là hạ sử, cần gì nịnh bợ như thế, tuy nói lần này là Đại Tổng ta đuổi lý, nhưng..."

Thẩm Ngạo cười mỉm cắt ngang: "Bởi vì bốn vương muốn làm một đại sự, một việc đại sự đủ để thay đổi cách cục thiên hạ."

Mọi người nghe hán nói như vậy, liền câm miệng hết, hán nói thế nào, liền biết thế đó, ngoan ngoãn cáo từ đi ra ngoài, Thẩm Ngạo không quên nói với bọn họ: "Ngày mai bắt đầu ngủ, chúng ta cùng Lý thượng sứ ăn điểm tâm sáng."

Những người này, bình thường cũng đều là người khác nịnh bợ của bọn hán, hôm nay lại bắt bọn hán nịnh bợ một người đặc phái viên phiên bang, còn là một gia hỏa trong bụng không nhiều chữ nghĩa lắm, lại ưa thích trích dẫn điển cổ, thật sự là không vui, nhưng lại không thể không nói: "Hạ quan tuân mệnh." Lúc này mới thừa dịp bóng đêm, lên kiệu nhỏ rời đi.

Một đêm này đi qua, sáng sớm Lý Hanh bắt đầu ngủ dậy, đầu vẫn là say khướt, kêu gọi vài tiếng, lập tức có một quan lại nhỏ tiến đến, bưng bát súp nóng hổi, vẻ mặt ôn hòa nói: "Thượng sứ đại nhân, Quận Vương bên kia nói, thượng sứ đêm qua say, sáng sớm bắt đầu ngủ dậy, nên uống chén bát súp, nâng tinh thần, sau đó, mời lên Kiến Xa lâu uống trà."

Lý Hanh cực kỳ cảm khái, nói: "Bồnh Lai Quận Vương sấm sóc tử tử, thật tình, thật sự vô cùng cảm kích."

Trong lòng quan lại nhỏ vùng trộm cười, sẵn sóc tỉ mỉ và thật tình có cái gì liên quan, nhưng trên mặt lại vô cùng cung kính, đặt bát súp ở trên bàn bát tiên, lập tức ngoan ngoãn đứng ở chỗ hơi nghiêng, khoanh tay đứng.

Lý Hanh uống xong bát súp, cảm giác chóng mặt biến mất, tinh thần tốt hơn, nói: "Quận Vương ở nơi nào?"

Quan lại nhỏ nói: "Sáng nay canh ba, Quận Vương liền tiến đến Kiến Xa lâu, nói là sáng sớm muốn mời thượng sử lên uống trà, chắc là đã chuẩn bị sẵn sàng, phân phó người khác đi làm, Quận Vương lại lo lắng, sợ chậm trễ khách quý, cho nên đã đi trước rồi."

Quan lại nhỏ dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Quận Vương còn phân phó, chờ thượng sử uống xong bát súp, lại dẫn thượng sử nhìn tới Kiến Xa lâu, Quận Vương đã đợi lâu ở bên kia."

Lý Hanh nghe xong, chính thức là cảm động đến rơi nước mắt, không nhịn được, nói: "Nói như vậy, Quận Vương là một đêm không ngủ?"

Quan lại nhỏ cười cười, nói: "Chỉ ngủ được một canh giờ."

Lý Hanh thở dài, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nói: "Tốt, người dẫn đường."

Đãi ngộ như vậy, Lý Hanh rất có cảm giác vui đến quên cả trời đất, đến Kiến Xa lâu, do quan viên cao thấp Tuyên Châu tiếp khách, Lý Hanh muốn đàm luận sự tình thương thuyền tập kích cảng, lời nói còn chưa phát ra, trên mặt liền trở nên đỏ thắm rồi.

Vốn là, thời điểm đến đây, hẩn mang án oan mà đến, án lấy Tàu Vương phân phó, là hùng hổ đến đòi hỏi câu trả lời, hôm nay, những lời nói chỉ trích kia không ra khỏi miệng được, đành phải nói: "Thẩm đại nhân, Đông Vành..."

Thẩm Ngạo mỉm cười, khoát tay, nói: "Một chút việc nhỏ, bây giờ nói cái này, chẳng phải là phá hư phong cảnh sao, bốn vương và Lý huynh tình đầu ý hợp, chuyện này chính là xem tại mặt mũi Lý huynh, cũng nhất định cho các người một cái công đạo."

Lý Hanh nghe Thẩm Ngạo hứa xong, tâm tư cũng liền buông lỏng, lại cảm thấy Bồng Lai Quận Vương làm người trượng nghĩa, chắc chắn sẽ không để mình thất vọng, hơn nữa Thẩm Ngạo bên này sắp xếp xong xuôi tất cả vì hẩn, sống ở phía trong một chỗ dinh thự quan thương cầu kết trước kia, quan thương cầu kết kia đã mất đầu, gia đình cũng không còn, thoáng quét sạch một tỹ, so với Vương phủ Tàu Vương kia thì càng thêm khí phái.

Dàn xếp Lý Hanh xong, cấp báo bên kia lại truyền tới, đội tàu một đường xuôi nam, tuy không xuất hiện cử động tập cảng nữa, nhưng nếm ngon ngọt tại Đông Vành cảng, hơn nữa người đồng thể mạnh, dũng khí cũng tăng lên không ít, không thiếu được việc thoáng quấy rầy một tỹ, xảy ra vô số sự cố.

Các nước Nam Dương, không thể không bị quấy nhiễu, từ khi Hán thương xuôi nam, đưa mắt nhìn không quen thổ địa, là lại đi ăn cướp, lúc này người càng nhiều, liền trở nên không kiêng nể gì cả.

Thái độ như vậy, làm sao có thể để người chịu được, thanh âm phản nân nổi lên bốn phía, hơn nữa sự tình Tàu Quốc đã truyền khắp cả các nước Nam Dương, tất cả mọi người sợ phát sinh sự tình bức này lần nữa, cho nên không thiếu được việc thừa cơ hội này, phái sứ thần ra, đi thương lượng trước, hi vọng Tổng đình có thể ngăn chặn loại sự kiện này phát sinh.

Hồng Lư Tự Biện Kinh bên kia, đã nhận được không ít phản nân như vậy, Tô Hàng bên kia, cũng noi theo Tuyên Châu đi nước Nhật, mặc dù quy mô nhỏ hơn chút ít so với Tuyên Châu, nhưng cũng là đội thuyền dài vài dặm, đại quy mô, thủy thủ, thủy binh tại hai trên vạn người, những người này đến nước Nhật, thật sự không đánh cướp nước Nhật, người bên đó còn ước gì thương nhân Đại Tống đến mạo hiểm.

Nhưng chính là như vậy, sự tình xảy ra cũng không nhỏ, thì ra là một phiên trấn nước Nhật cùng phiên trấn khác đối chiến, một phiên trấn trong đó mất thấy chống đỡ không nổi, liền hướng đội tàu đồng ý rất nhiều chỗ tốt, thậm chí nguyện ý đem mỏ bạc trong lãnh địa làm thế chấp, nước Nhật lúc đó, rất nhiều mỏ bạc, sớm có người đỏ mắt.

Thương nhân đội tàu thương nghị một hồi, lập tức có quyết định quyết chiến, không nói hai lời, để tất cả thuyền viên bờ, kết quả là một phiên trấn bị diệt, một phiên trấn quật khởi, Oa nhân chết và tổn thương

liền có hơn hai vạn người.

Cả Oa đảo, vốn là như một hệ sinh thái cân đối tự nhiên, Thiên hoàng không thể hoàn toàn khống chế được thế cục, các đại thần cũng không có thực lực chiếm đoạt cướp bóc tất cả cừ địch, tuy có chiến đấu quy mô nhỏ, lại rất ít khi xuất hiện chiến cuộc thiên về một bên, nhưng thương đội đến, lại phá vỡ cái cân đối này.

Đám người Oa thấy được ngon ngọt, đúng là tranh nhau liên lạc cùng đội tàu, cũng không chỉ hi vọng thương đội trợ giúp mình, sợ là sợ thương đội đảo hướng đối địch.

Cái gọi là tranh nhau liên lạc, chính là tranh nhau hối lộ bạc, người này đồng ý đưa kho hàng ra biển, người kia đồng ý mở bạc, thậm chí, cả cắt đất cũng có.

)

536. Chương 521: Câu Cá

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 521: Câu cá

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đang mang sinh tử tồn vong, ai còn lo lắng cái gì, nước Nhật lúc này, cũng không có quan niệm gia quốc, đối với người Tống, ngoại trừ hãm mộ, cũng không có tạp niệm gì khác, tuy rất thích tranh đấu tàn nhẫn, cũng có người không thức thời, nhưng thấy được thực lực đội tàu, đâu còn dám làm cản cái gì.

Náo loạn lên như vậy, cả nước Nhật lại có bảy tám nơi bến cảng cho quyền ra biển, cùng quyền khai thác sáu mỏ bạc rơi vào trong tay hải thương, hàng hóa còn chưa bán ra ngoài, Tô Hàng bên kia liền buôn bán lời đến hưng ác.

Tuy đám Oa nhân không có ý kiến gì, chỉ còn lại có khủng hoảng, nhưng đối với vương thất Nhật Bản lúc ấy mà nói, lại là tai hoạ ngập đầu, thân là đại biểu nước Nhật, nếu lúc này không thoả kháng nghị một tý, thì sẽ mất hết uy danh, sao có thể để hải thương hồ đồ như vậy, dù như thế nào cũng phải thu liễm.

Mặc dù nước Nhật bên kia cách Đại Tống ngàn dặm, nhưng cũng rất rõ ràng đối với các việc bên Đại Tống, biết rõ lúc này, đối tượng thương lượng là khâm sai Thảm Ngạo kia, cho nên giảm đi một đường đến Biện Kinh, trực tiếp giương buồm, tới hướng Tuyên Châu bên này.

Nhưng hải thương lạc đàn tại bên ngoài, chớ nói là đi khi dễ người, đến bản thân còn khó giữ, tới bến cảng các quốc gia, gặp sự tình đều chỉ có thể dùng tiền tiêu tan tai nạn.

Lúc này, cả đàn cả lũ tụ tập, so với châu chấu còn muốn sắc bén hơn, Thảm Ngạo đưa ra cái biện pháp này, tuy nói giải quyết vấn đề hải tặc quấy rầy ven đường, và hải thương tại dị quốc bị người khi dễ, nhưng rồi lại uốn cong thành thẳng, làm ra vấn đề cấp bách cần giải quyết càng lớn hơn nữa.

Biện Kinh bên kia đã muốn lật trời, tiếng chửi bậy không dứt bên tai, tấu chương buộc tội bắn tới như tiểu liên, mặc dù Triệu Cát dưỡng bệnh tại Vạn Tuế Sơn, cũng có nghe thấy một chút, hắn vốn là người sợ phiền toái, hiện tại văn võ cả triều yêu cầu hủy bỏ đường biển tân chính, muốn khôi phục nguyên trạng, cấm thương thuyền kết đội ra biển.

Lúc này, hắn cũng có vài phần dao động, thỉnh thoảng hướng Dương Tiễn hỏi: "Cái tân chính ngành hàng hải này, nên bỏ qua thôi, Thảm Ngạo tất nhiên là vì suy nghĩ Đại Tống ta, nhưng náo loạn như vậy xuống dưới, không biết sẽ còn chọc ra bao nhiêu cái sọt phiền phức."

Dương Tiễn chỉ khép miệng không nói, Triệu Cát hỏi mấy lần, hắn mới nói: "Bệ hạ đã từng hưởng Thấm Ngạo từng có đồng ý, không bằng đợi Thấm Ngạo bên kia thương lượng cùng các nước xong xuôi, về sau hãy tính."

Triệu Cát liền gật gật đầu, lúc trước chính mình cổ vũ Thấm Ngạo buông tay đi làm, lúc này triệu hồi Thấm Ngạo về, cái tấm mặt mo này này cũng hiểu được, lúc đó không dễ gặp mặt hắn, đành phải thôi, thở dài, nói: "Chỉ mong hắn có thể trấn an."

Tháng sáu, Tuyền Châu, trời đã là nắng chang chang, nóng làm người ta không thở nổi, Thấm Ngạo bên này lại khá tốt, ăn mặc áo mùa hạ, ngẫu nhiên đến dưới đình hóng mát, ăn dưa hấu ướp lạnh, ngẫu nhiên nhìn Thúy Nhã Xã San một chút, cũng là vô cùng thích ý.

Đặc phái viên các quốc gia tụ tập đến Tuyền Châu, Thấm Ngạo đều thân thiện tiếp đãi, tuyệt đối không tìm ra một sai sót, nhưng một khi nói tới sự tình thương đội, Thấm Ngạo liền lấy cớ chuyển dời sang chủ đề khác.

Người ta hỏi ân cần một câu, Thấm đại nhân, thương thuyền quý quốc... Thấm Ngạo lập tức liền cười ha ha, nói, Tuyền Châu bên này trời nóng nực, nhưng trong đêm nhưng lại rất lạnh, huynh đài nhất định nhớ rõ, mặc nhiều hơn vài món quần áo, à, người mới vừa nói đến chỗ nào rồi?

Lạnh nhạt bọn hắn mấy ngày như thế, Thấm Ngạo bên này cũng không nhàn rồi, mấy tiến sĩ ngày đêm chạy nhanh tốc độ, rốt cục định ra một phần quốc thư rất dài dòng, điều khoản bên trong rậm rạp chằng chịt, có đủ mấy trăm điều, đây mới là ý đồ chính thức của hắn.

Thời điểm không sai biệt lắm, một sáng sớm, Thấm Ngạo kêu giáo úy đến, nói: "Đi, thông báo đặc phái viên các quốc gia đến nơi đây, bốn vương muốn đích thân đàm luận cùng bọn họ."

Sứ thần các quốc gia ở trong biệt quán, vừa nghe đến Bồng Lai Quận Vương muốn nói chuyện chánh sự, đầu dám chậm trễ, một chút cũng không dám chậm trễ, liền lập tức đến tụ tập.

Trong đám người, đặc phái viên các quốc gia nào cũng có, trọn vẹn mười mấy người, mọi người bất an ngồi ở trong sảnh, hai bên dùng tiếng Hán nghe ngóng, mỗi người đều ra vẻ ủ rũ, những đội thuyền kia, thật sự là hại người rất nặng, mọi người nói rất kích động, đều tự phàn nàn về nỗi khổ của mình, thoáng cái, trong sảnh này lại biến thành đại hội tố khổ.

Đang tại thời điểm mọi người nói đến mức kích động, từng tiếng khùng khục truyền đến, chỉ thấy Thấm Ngạo mặc một bộ quần áo mùa hạ, chậm rãi dao động cây quạt tiến đến, mỉm cười nói: "Để chư vị chờ, thật vô cùng có lỗi."

Đám đặc phái viên bọn họ ào ào đứng lên, người đang ngồi ở đây, tuy quốc gia bị Thấm Ngạo làm hỏng, nhưng bản thân bọn hắn, lại được nhiều chỗ tốt từ Thấm Ngạo, muốn vạch mặt nói thật, nhất định là không thể được, vì vậy đều mang khuôn mặt tươi cười đón chào, nói: "Vương gia khách khí."

"Đều ngồi, đều ngồi, không cần phải khách khí, đến Đại Tổng chúng ta, liền như gia đình mình." Thấm Ngạo cười ha hả áp áp tay, lập tức ngồi ở trên ghế chủ tọa, ánh mắt vốn rơi vào trên người Lý Hanh, nói: "Lý huynh, mấy ngày nay thân thể người không khỏe, bốn vương đưa được liệu qua đó, đã nếm thử chưa?"

Lý Hanh cười ha hả nói: "Làm phiền Vương gia tưởng nhớ, ăn được rồi, bệnh này cũng khá."

Thấm Ngạo thu cây quạt, nói: "Đang tha hương ở dị quốc, có một bệnh đau đầu, xác thực vô cùng khó chịu, Lý huynh nhớ chú ý thân thể, tuy nói đến Đại Tổng tựa như về nhà, nhưng nếu người có sự tình gì, bốn vương sẽ không dễ ăn nói."

Lý Hanh gật gật đầu, lại nói cảm tạ, ánh mắt Thấm Ngạo lại rơi vào trên người đặc phái viên nước Nhật, Lâu Lan An Bá Thiên Tầm, nói: "Lâu Lan An Bá huynh đã tới mấy ngày trước đây, đoạn đường này đi thuyền, thật sự là rất vất vả, vẫn muốn kết giao bằng hữu cùng người, nhưng lại sợ ảnh hưởng đến việc người nghỉ ngơi, không tiện quấy rầy."

Lâu Lan An Bá Thiên Tầm cảm kích nói: "Vương gia khách khí, hạ sử có thể quen biết Vương gia, đã rất vinh hạnh."

Thẩm Ngạo ngồi xuống, danh tự mỗi người, hần đều nhớ rõ rành mạch, tiếp tục hỏi thăm, tuy mọi người mang theo vài phần oán khí, nhưng giờ phút này cũng thoáng cái tiêu tán không còn.

Thẩm Ngạo thấy thời cơ đến, liền đi vào chính đề: "Một chuyện này thương đội ra biển, quấy rầy không ít, nhưng Hải chính Đại Tổng ta lại không thể hoang phế, biện pháp giải quyết duy nhất, chỉ có thể khuyến bảo một chút.

Vừa nói như vậy, lập tức truyền ra một hồi xì xào bàn tán, hải thương là cái đức hạnh gì, thoáng khuyến bảo một tý, sao có thể bắt bọn họ nghe lời.

Lý Hanh liền nói: "Vương gia, chỉ khuyến bảo, khó bảo toàn bọn hần không biết lập lại việc làm cũ, việc này đối với Đại Tổng là không đến nơi đến chốn, nhưng đối với quốc gia ta, đều là đại sự, quốc gia của tại hạ nằm ở nơi biên thủy, sản xuất lại thiếu thốn, một hồi sự cố, tựa như khoét bát cơm của mọi người, Vương gia nhất định phải ra mặt, thoáng trừng phạt một tý, nếu không, hạ quốc vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh.

Mọi người ào ào nói: "Đúng, là phải trừng phạt, nếu không thật sự sẽ vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh.

Thẩm Ngạo chỉ là cười nhạt một tiếng, nói: "Tốt, vậy thì nghe các người, trừng phạt thật nặng, chỉ là, muốn trừng phạt nặng, khẳng định phải vi phạm vào lệnh cấm hải thương, vậy thì mời chư vị tổ giác người nào đó đi.

"Tổ giác?" Mọi người hai mắt nhìn nhau, trong mắt bọn hần, bộ dáng người Tổng đều không sai biệt lắm, cho dù có thể nhận ra bộ dáng, hơn phân nửa cũng đã biến thành người chết, vậy thì làm sao để tổ giác?

Thấy mọi người ai cũng không lên tiếng, Thẩm Ngạo giận dữ nói: "Lúc này đã xảy ra rồi, Đại Tổng ta có một câu, gọi không trách quần chúng, cũng không thể bắt tất cả hải thương Đại Tổng ta, rồi chém tận giết tuyệt, để cho chư vị một cái công đạo. Như thế, ai tới thông thương với mọi người, ai tới bù đắp vì mọi người, cho nên chuyện này, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Lúc này, ai cũng không lên tiếng, Lâu Lan An Bá Thiên Tầm nói: "Hần là đại nhân đã nghĩ ra biện pháp?

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: "Không vội nói, biện pháp cứ để nói sau. Hiện tại, bốn vương cần, là sự tình đền bù tổn thất cho các quốc gia, mọi người đều biết, một chuyện này khiến cho các nước đều thừa nhận tổn thất, Đại Tổng là thiên triều thượng quốc, gần đây lảng giềng hoà thuận hữu hảo, hôm nay xảy ra sự tình bực này, chư vị đau lòng, thiên tử Đại Tổng và bốn vương cũng rất đau lòng, đã có tổn thất, phải đền bù, nếu không, Đại Tổng bên này, cũng không thể nào nói nổi.

Hần hướng giáo úy sau lưng, lần lượt đánh mấy ánh mắt, giáo úy kia lập tức xuất ra một xấp danh sách, ào ào phát đến trong tay từng đặc phái viên.

Đám đặc phái viên bọn họ đều không lên tiếng, cúi đầu nhìn, vừa này xem xét, liền giật nảy mình, Lý Hanh lí nha lí nhí nói: "Thiên triều thật sự đền bù tổn thất cho Tàu Quốc nhiều tiền như vậy?

Trên tay hần, đằng sau danh sách Tàu Quốc, thành linh viết bốn chữ to mười vạn quan quan, mười vạn quan quan là cái khái niệm, gì mượn Tàu Quốc mà nói, một năm thu nhập, chỉ sợ cũng chỉ trên dưới năm vạn quan quan.

mười vạn quan, chẳng khác nào hai năm thu nhập, tại phương diện Đại Tổng thì không coi là cái gì, thậm chí không đáng để nhắc tới, tùy tiện một phủ quận cỡ trung bình, một năm cũng có thể giao nộp ra nhiều tiền bạc như vậy, nhưng đối với Tàu Quốc, bây giờ đã là con số thiên văn.

Thẩm Ngạo hồ thẹn nói: "Tàu Quốc lúc này đây bị tổn thất nhiều nhất, bởi vậy trợ cấp và đền bù tổn thất đều phải nhiều nhất, mười vạn quan quan, chỉ là trò chuyện tỏ tâm ý, chỉ mong Tàu Quốc bên kia, không sinh oán hận là tốt rồi.

Trong lòng Lý Hanh đã vòng vo vô số ý niệm, một số tiền lớn như vậy, thật sự không phải con số nhỏ, lấy về cho Tàu Vương, nhất định có thể bàn giao.

Thì ra tưởng rằng có thể bắt Đại Tổng bồi thường hơn mười nghìn quan, đã quá tốt rồi, dù sao đệ tam đại cảng Tàu Quốc bị phá, tổn thất cũng không nhiều như vậy, người đã chết cũng chết rồi, cùng lắm thì lại để cho Đại Tổng bàn giao ra mấy hung thủ, bỏ qua việc này là được.

Ai ngờ Thẩm Ngạo vừa ra tay, quả nhiên là vô cùng phi phạm, có số tiền kia, cả nước Tàu Quốc bên này, chưa hẳn sẽ mở tiệc ăn mừng, nhưng Tàu Vương nhất định sẽ vui mừng quá đỗi.

Về phần những đặc phái viên nước khác, lấy được đền bù tổn thất, tuy không sánh bằng Tàu Quốc, thực sự vẫn ngoài dự liệu của bọn hắn, có mấy trăm nghìn quan, có hơn mười nghìn quan, hơn mười quốc gia cộng lại, đại khái khoảng ba trăm nghìn quan vớt ra bên ngoài.

Thẩm Ngạo hôm nay, coi như là người tiền nhiều như nước, số lượng ba trăm ngàn quan, đương nhiên không ít, nhưng khấu trừ từ tài phú xét nhà, rút ra một chút, cũng là không coi là cái gì.

Lúc này đây, Thẩm Ngạo đưa vốn gốc ra, chính là cách nghĩ, muốn lấy quả phải cho đi trước, để cho bọn hắn ăn được ngon ngọt trước, kế tiếp, chính là thu hoạch.

Ở phía trong các quốc gia Nam Dương, tuy nói đền bù tổn thất không đồng nhất, nhưng khoản danh sách này đưa ra, thoáng cái lại đề oán khí các nước xuống, thực lực Đại Tổng còn tại đó, dựa theo luật rừng, người ta khi dễ người liền khi dễ người, người còn có thể như thế nào?

Hiện tại thành khẩn tạ lỗi như vậy, lại chịu đưa ra đền bù tổn thất phong phú, lúc này, tất cả mọi người như trút được gánh nặng, ào ào nói: "Vương gia khách khí."

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: "Khách khí sẽ không phải nói, Đại Tổng đã là thiên triều thượng quốc, lại là lễ nghi chi bang, thân thiện cùng hàng xóm là quốc sách, hôm nay lại có sai trước, nhất định không thể chậm trễ chứ vị."

Lúc này, đám đặc phái viên đánh giá đối với Thẩm Ngạo, chỉ còn lại có hào sảng, xa xỉ, mọi người vui vẻ ra mặt, Thẩm Ngạo phân phó người đổi trà, kế tiếp, tự nhiên là chuyện phiếm vài câu.

Lý Hanh do dự một chút, rốt cục vẫn nói: "Vương gia, ân đức của Đại Tổng, hạ quốc vui vẻ nhận, chỉ là, ước thúc đội tàu, cũng không nên như bình thường. Đội tàu Đại Tổng một lần ra biển, chính là mấy ngàn chiếc, những nơi đi qua, đều có quấy rầy, trước mắt đã gây ra chuyện lớn như vậy, tương lai khó bảo toàn không giẫm lên vết xe đổ."

Lý Hanh cũng không phải kẻ ngu dốt, một chuyến này đến đây, Đại Tổng đưa ra bồi thường, mà lại bồi thường vô cùng phong phú, nhưng đây không phải trị tận gốc, những thương thuyền kia hung hăng càn quấy như thế, bây giờ chỉ là đánh cướp tàn sát bên cạnh, chuyến tiếp theo, có trời mới biết còn có thể xảy ra chuyện gì.

Mấy ngày nay, Lý Hanh ở tại Tuyên Châu bên này cũng có nghe thấy, nói là mậu dịch trên biển Đại Tổng từ từ phồn thịnh, tàu thuyền mới bên kia, ngày đêm đầy nhanh tốc độ, người mua sắm như sang sông.

Sang năm, đội tàu lại ra biển mã nói, quy mô chính là mười vạn người, nhiều người rất thích tranh đấu tàn nhẫn như vậy thả ra, chính là diệt quốc Nam Dương cũng đã đủ, hiện tại mặc kệ, đội vương đô đều bị những đồ hỗn trướng này công phá, đến lúc đó lại đi nơi nào kêu oan?

Hiện tại, mặc cho khâm sai đường biển lịch sự dễ nói chuyện, nhất nhưng quan lại Đại Tổng đổi thay như đèn kéo quân, người đến kế nhiệm, ai biết sẽ là cái dạng gì nữa trời, nên chạy nhanh để cho Bồng Lai Quận Vương này đưa ra một phương pháp xử lý căn bản, dùng để phòng ngừa vạn nhất, mới đúng là lẽ phải.

Có Lý Hanh ngẩng đầu lên, đặc phái viên đang ngồi cũng không hoàn toàn là phường giá áo túi cơm, đều ào ào nói: "Đúng, thương đội khổng lồ như thế, hạ quốc đâu thể chịu nổi, cho dù đem tất cả quân đội đi phòng vệ cũng không đủ, một khi nổi lên xung đột, hạ quốc đâu thể ngăn cản nổi?"

Thẩm Ngạo khó xử nói: "Chư vị cũng biết, bốn vương phụng mệnh tân chính đường biển, thương đội kết bạn ra biển, chính là chiến tích của bốn vương, nếu sao lãng đi, bốn vương bên này liền khó làm rồi."

Lời này mọi người đều hiểu được, thật giống như sứ thần đang ngồi ở đây, nếu không thể làm cho Đại Tổng đưa ra một điểm bồi thường, cũng không cách nào bàn giao với người trong nước. Trầm huỳnh đệ người ta hào sảng, đạt đến một trình độ nào đó, cũng không thể khiến hắn khó xử.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: "Chỉ là, biện pháp lại có một..."

Lý Hanh nói: "Vương gia cứ nói đừng ngại."

Thẩm Ngạo mỉm cười nói: "Các người đã không ước thúc được hải thương, vậy hãy để cho Đại Tổng ước thúc."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, Đại Tổng quản như thế nào?

Thẩm Ngạo thấy mọi người không hiểu ra sao, tiếp tục nói: "Kỳ thật cái này cũng đơn giản, tập tính Đại Tổng và phong tục các nước bất đồng, khó tránh khỏi sinh ra ma sát, không bằng như vậy, mọi người muốn mâu dịch, liền dứt khoát đưa ra một mảnh đất, do Đại Tổng ta bên này quản lý, thiết kế quan viên, thành lập nha môn Tổng đốc,

lúc sau, thủy sư bên này, điều một nhóm người tuần tra tại nơi bến tàu, nếu thương nhân và thủy thủ Đại Tổng phạm pháp, trực tiếp do nha môn Tổng đốc bắt giữ xử lý, không cần làm phiền chức vị động thủ, nếu có người mưu đồ làm loạn, cũng do Tổng đốc nha môn bên này điều binh đàn áp, nếu như lực lượng của bọn hắn không đủ, thủy sư Đại Tổng ta nghe tin, sẽ lập tức hành động, hết sức tiếp viện...

)

537. Chương 522: Kiểm Tô Giới

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 522: Kiểm tô giới

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đây cũng coi như là tô giới rồi, chỉ là, Thẩm Ngạo không phải dùng vũ lực để thu hoạch, mà là hi vọng dùng phương pháp dụ dỗ để có được.

Kỳ thật cũng có thành phần vũ lực, uy hiếp các quốc gia là thương nhân Đại Tổng, lúc này triều đình Đại Tổng lại đứng ra làm người tốt, điều đình một cái, thuận tiện đưa ra biện pháp giải quyết một lần vất vả suốt đời nhân nhâ.

Biện pháp này, mặc dù là bắt các quốc gia cắt ra một khối bến cảng, nhưng lúc này, đừng nói là các nước Nam Dương, chính là Đại Tổng bên này, cũng không đủ coi trọng đối với quốc thổ, đối với các nước Nam Dương, uy hiếp hải thương thật sự quá lớn, hôm nay người ta dám trực tiếp cướp sạch bến cảng, ngày mai có thể lên bờ diệt quốc hay không, đây đều là sự tình vô pháp đoán trước.

Một phương diện khác, đối với Đại Tổng, tâm lý cảnh giới của các quốc gia cũng không phải quá mạnh, người có tên như cây có bóng, Đại Tổng tồn tại nhiều năm như vậy, quốc lực cường thịnh là khẳng định, cũng không thấy khi dễ ai, hoàn toàn khác biệt, người chính là tiền cống xưng thần, Đại Tổng bên kia, còn không thiếu được việc ban thưởng phong phú, cho tới bây giờ, vẫn chưa làm cho người ta đã bị thua thiệt.

Còn nữa, người ta là quốc gia trung tâm, đối với chỗ hoang dã của người, cũng không nhiều hào hứng lắm, hiện tại đưa ra cái biện pháp này, chẳng khác nào là để cho mọi người làm ra lựa chọn, là lựa chọn hải thương, hay là lựa chọn dẫn quân đội triều đình Đại Tổng vào.

Chỉ hơi chút do dự, mọi người liền đưa ra quyết định, có lẽ là triều đình Đại Tổng bên này đáng tin cậy hơn một ít, ít nhất người ta vẫn giảng đạo lý, đừng phải những hải thương không thể nói lý kia, vậy thì thật là kêu trời không nghe.

Lý Hanh đã có quyết định, nói: "Biện pháp này rất tốt, dùng quân Tổng trị Tổng thương, hạ quốc bên này trực tiếp liên hệ cùng Tổng đốc triều đình Đại Tổng sai tới, cũng thuận tiện hơn một ít."

Tàu Quốc tại Nam Dương bên kia xem như khá lớn, liên hệ cùng Đại Tổng cũng là lâu nhất, biết rõ Đại Tổng tự xưng là lễ nghi chi bang, chưa bao giờ gây sự, cũng không cái gì buồn phiền, càng không sợ Đại Tổng thừa cơ chiếm đoạt hoặc mượn cơ khi dễ, bởi vậy phản ứng của hắn cũng là nhanh nhất, không giống đặc phái viên khác, vẫn còn tồn tại nghi kỵ.

Đặc phái viên nước Nhật lúc này cũng đi theo hưởng ứng, tiếp theo cũng không thiếu đặc phái viên gặt đầu, mấy người còn lại vẫn do dự, chỉ là, nếu lúc này không gặt đầu, người ta có triều đình Đại Tổng che chở, người không có, hải thương bên kia còn không chuyên môn chui vào nhà người, cướp đoạt của người sao?

Cái chim đầu đàn này là khẳng định không thể làm, thấy bên này hưởng ứng không ít, mấy đặc phái viên vẫn còn do dự cũng đành phải gặt đầu.

Kế tiếp, chính là bàn về địa bàn, Thẩm Ngạo bên này nói ra, quyền quản thúc bến cảng, đại quốc là tám trăm dặm, tiểu quốc năm trăm dặm.

Một mảnh đất như vậy, cũng coi như không nhỏ, chỉ nhỏ hơn so với phủ Tuyên Châu, thực sự cũng đủ để sử dụng, còn có quyền tư pháp trong cảng, tự nhiên là giao cho Đại Tổng bên này, kỳ thật, cái quyền tư pháp này, các quốc gia cũng không muốn, bắt bọn họ phải người ra thẩm phán hải thương, đây không phải đắc tội với người sao?.

Chuyện này, rõ ràng đàm luận cực kỳ thuận lợi, nhưng nói đến đóng quân, ý kiến các quốc gia liền không thống nhất.

Việc đóng quân này không thể không có, không đóng quân, Đại Tổng đàn áp hải thương không hợp pháp như thế nào, vấn đề lớn nhất là đóng quân bao nhiêu, nhiều quá, bên kia không thể tiếp nhận, ít đi, Đại Tổng bên này không có uy hiếp đối với hải thương, cuối cùng vẫn là dùng đại quốc một ngàn, tiểu quốc tám trăm để xác định xuống.

Trong mắt Thẩm Ngạo, trên dưới một ngàn người quản lý một chỗ bến cảng, vấn đề không lớn, cho dù xảy ra chuyện, Nam Dương thủy sư bên này, cũng có thể lập tức làm ra phản ứng.

Hơn nữa bến cảng còn phải chiêu mộ tiểu lại, quan lại nhỏ, nhân thủ khẳng định không thành vấn đề.

Thương thảo về sau, mới là trọng yếu nhất, Nam Dương các quốc gia, phần lớn là nằm ven biển, đường ven biển cũng rất dài, nhưng cảng nước sâu lại không nhiều lắm, vịnh vị trí địa lý tốt đã ít lại càng thêm ít, Đại Tổng bên này rốt cuộc muốn cắt một khối nào ra, mới là sự tình quan trọng nhất, bến cảng tốt, chính là mọi người cùng ưa thích, há có thể nói dứt bỏ liền dứt bỏ hay sao?

Nói tới cái này, trong lúc mấu chốt, Thẩm Ngạo thoáng cái lại không vội rồi, cười ha hả mà bưng trà chén nhỏ, chậm rãi nói: "Bốn vương bên này đã có chủ ý, vì giữ gìn ổn định các nước, trị vì bốn phía, cùng lúc, để cho mâu dịch trên biển Đại Tổng bên này không xảy ra sai lầm, Đại Tổng phân trú phủ tổng đốc đến các quốc gia, tự nhiên muốn cùng các nước đồng tâm hiệp lực, Đại Tổng đã phái quân đến đóng, đàn áp hải thương không hợp pháp là một chuyện, nhưng nếu là các trong quốc gia phát sinh dân biến, hoặc là gặp kẻ thù bên ngoài xâm lấn, phủ tổng đốc bên này, có thể phái binh viện trợ, nếu nhân thủ phủ tổng đốc không đủ, chỉ cần các nước cầu cứu vương đình, Nam Dương thủy sư cũng sẽ ngay trong đêm tối, gấp rút tiếp viện.

Lời nói vừa phát ra, đặc phái viên bên này lập tức mừng rỡ, Nam Dương bên kia, bộ tộc mọc lên san sát như rừng, vương thất các quốc gia cũng không an ổn, một việc làm không tốt, thì có nguy hiểm lật thuyền trong mương, rất nhiều địa phương, lại càng không ngừng phản loạn, nói là nguy tại sớm tối cũng không đủ.

Quân Tổng tuy không sánh bằng quân Kim, nhưng đặt ở Nam Dương bên này, cũng là tinh nhuệ, phủ tổng đốc bên kia không đàn áp được, liền vận dụng thủy sư Đại Tổng, nghe nói chỉ cần một Nam Dương thủy sư, tương lai sẽ chiêu mộ năm sáu vạn người, cái chi quân đội này đặt ở Nam Dương, lại là tinh tuyển, trấn áp phiên bang phản loạn, thật sự rất dễ dàng.

Có cái này cam đoan, vương thất các quốc gia chẳng khác nào là an ổn rồi, có cường viện như vậy, ai dám phản?

Đám đặc phái viên chỉ thoáng tưởng tượng, lập tức hiểu ý tứ của Thẩm Ngạo, làm việc đặc phái viên, trở lại trong nước phục mệnh, tuy nói được tiền tài bồi thường, lại phải cắt đất đóng quân, vương thất các quốc gia có thể gặt đầu hay không, còn là một chuyện, chỉ là, có những lời này của Thẩm Ngạo, chẳng khác gì là

một đạo kim bài miễn tử, cam đoan chỗ căn bản của vương thất các nước Nam Dương, vương thất bên kia, còn có thể nói cái gì? Vui mừng khôn xiết cũng không kịp nữa là.

Thẩm Ngạo đưa ra một mối nhử, lại đàm luận đến cát đất, liền dễ dàng hơn nhiều, hẳn đều có vài phần ẩn tượng đối với phần lớn bên cạnh nổi tiếng đời sau, cầm địa đồ Nam Dương, đại khái có thể đi ra các bến cảng tối ưu của các quốc gia.

Tuy các quốc gia không muốn, nhưng để được Thẩm Ngạo cam đoan bảo đảm, lại cũng không dám nói cái gì, tuy trong miệng nói phải về hỏi ý kiến, trong lòng đại khái cũng đều đồng ý.

Lúc này đây đàm phán, đại khái là tiến hành trong không khí hữu hảo, sở dĩ có thể thuận lợi, có lẽ là danh dự thiên triều thượng quốc bên này khá tốt, chưa bao giờ khi dễ kẻ yếu, các nước Nam Dương bên này tuy có lòng nghi ngờ, nhưng phần lớn vẫn tin tưởng danh dự Đại Tống.

Càng không sợ Tống quốc mượn cơ hội chiếm đoạt đất đai của các quốc gia, như thay đổi người khác, người ta nguyện ý đàm cái này cùng người, thì phải là thắng ngốc trong thắng ngốc, đầu năm nay lòng người khó dò, ai mà tin được.

Đảo mất hơn một canh giờ đi qua, Thẩm Ngạo cũng không vội thúc đẩy, cũng nên để cho người ta thương lượng đường sống, hẳn tự tin, chính mình ném cành ô-liu ra ngoài, đối phương nhất định muốn tiếp, người ta luôn muốn nhấn nhó một tý, có chút rụt rè, mới có thể kiếm chỗ tốt.

Cho nên cười nói: "Được rồi, nói nhiều như vậy, miệng đã khô, bên này chuẩn bị một ít rượu ngon, bốn vương tới mời chư vị cùng dự tiệc, không say không về!

)

538. Chương 523: Lấy Đất

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 523: Lấy đất

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Mang theo cảm giác say, đám đặc phái viên ào ào trở về trụ sở, mà Thẩm Ngạo đàm luận xong sự tình cát đất, một tảng đá lớn trong lòng, cuối cùng cũng rơi xuống.

Lúc trước, Thẩm Ngạo nghe được đội tàu tập kích đông vịnh cảng, thật sự là kinh ngạc không hiểu, cử động bữa bãi như vậy, danh vọng Đại Tống tích lũy lâu như vậy, chẳng phải là bởi vì một đám hung đồ coi trời bằng vung, làm cho nước chảy về biển đông?

Ngay từ đầu, Thẩm Ngạo đau đầu, chính là làm như thế nào để đề chuyện này xuống, nhưng về sau, ý nghĩ đó thoáng qua tức thì, một cách nghĩ can đảm khác xuất hiện, ngay cả chính hắn, cũng bị ý nghĩ này làm cho hoảng sợ.

Về sau cẩn thận cân nhắc một chút, rõ ràng lại dần dần cảm thấy biện pháp này có thể thực hiện, mấu chốt của vấn đề ở chỗ, danh vọng Vương Triều trung tâm đã tích lũy trên mấy trăm năm, cũng tức là nói, đối với hải thương coi trời bằng vung, quan quân Đại Tống càng được các nước tín nhiệm hơn.

Thẩm Ngạo duỗi lưng một cái, đang muốn đi nghỉ ngơi, lại nhớ tới việc ghi một phần tàu chương.

Nhưng lúc này, một gã giáo úy tiến đến, nói: "Vương gia, phó sứ nước Nhật, An Hoa Lộ Thái Lang cầu kiến.

Thẩm Ngạo không khỏi ngạc nhiên một chút, nói: "Một người phó sứ cũng tới gặp bốn vương, vì sao chính sử bọn hắn không đến?"

Giáo úy nói: "Nhìn dáng vẻ của hắn, giống như là không để cho chính sử biết."

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: "Có ý tứ, gọi hắn tiến đến."

Chỉ một lúc sau, phó sứ nước Nhật An Hoa Lộ Thái Lang vẻ mặt say sưa quay lại, vốn là cúi mình vái chào thật sâu với Thẩm Ngạo, sau đó mới nói: "Hạ quốc đặc phái viên bá kiến Vương gia."

Thẩm Ngạo dò xét hắn, đối với hắn, Thẩm Ngạo có vài phần ấn tượng, nhớ rõ thời điểm tiệc rượu vừa rồi, hắn luôn coi chính sử như thiên lôi sai đâu đánh đó, rất là cung kính, trên mặt hơi nịnh nọt, lúc này, vẻ mặt lại kính cẩn nghiêm túc, trong đôi mắt, có nhiều thêm vài phần xảo hoạt.

Thẩm Ngạo khẽ cười nói: "Như thế nào, An Hoa Lộ Thái Lang huynh định làm gì đó?"

An Hoa Lộ Thái Lang nghiêm mặt nói: "Hạ sử đến đây, là đại biểu Quan Tây Fujiwara gia đến đây bá kiến Vương gia."

Thẩm Ngạo thoáng trầm mặc một tí, sau đó mới nói: "Sự tình nước Nhật, bốn vương cũng không phải quá quen thuộc, chỉ biết là, tại Quan Đông có một gia tộc, gọi Lại Nguyên gia, đúng hay không?"

An Hoa Lộ Thái Lang cẩn thận nói: "Vâng, Lại Nguyên gia tại Quan Tây, cường ép thiên hoàng bệ hạ, hiệu lệnh chư hầu, tương tự như Tào tặc quý quốc, gia chủ Fujiwara nhà ta thề, nhất định sẽ ngồi sang bên Quan Đông, thành trừ loạn thần, diệt trừ..."

Hắn nói đến một nửa, Thẩm Ngạo đại khái đã biết An Hoa Lộ Thái Lang đến làm gì, vội vàng xen vào lời hắn, nói: "Chậm đã, bốn vương đã nói trước, Tào công là một trong ba người Thẩm mỗ vô cùng kính ngưỡng, người nói hắn như vậy, là có ý gì?"

"..." An Hoa Lộ Thái Lang im lặng.

Thẩm Ngạo nói: "Người có lẽ là nên đi thẳng vào vấn đề, vì cái gì mà tới nơi này?"

An Hoa Lộ Thái Lang ngượng ngùng nói: "Xin Đại Tổng thiết lập bến cảng đóng quân tại Quan Tây! Gia chủ nhà ta nhất định cho quý quốc chỗ lợi lớn nhất."

Thẩm Ngạo hiểu, sứ đoàn Nhật Bản, ngoại trừ đầu lĩnh chính là nước Nhật Thiên hoàng bổ nhiệm, đại đa số phó sứ còn lại là một ít của cường đại quân phiệt, những quân phiệt này tham dự hội nghị, về sau liền lập tức thấy được tiện lợi khi quân Tổng đóng quân.

Nếu thương cảng Đại Tổng có thể tuyển nhập vào địa bàn chính mình quản lý, tuy phải cắt ra một mảnh đất để dàn xếp người Tổng, nhưng một phương diện khác, làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật, từ từ mà đánh quan hệ một tí, ít nhất ở trên mặt an toàn, có tăng một cam đoan.

Còn nữa, Tổng triều hải thương đại quy mô, dỡ hàng hóa tại đó, một chỗ bến cảng kia, cơ hồ sẽ là trung tâm hậu cần cả Oa đảo, hàng hóa dỡ xuống, liền vận chuyển đến các nơi Oa đảo, muốn đi đến bến cảng, nhất định phải trải qua lãnh địa của mình, đến lúc đó, nhất định sẽ là vô số thương nhân tụ tập, lợi nhuận trong đó lớn thế nào, có thể nghĩ.

Cả Oa đảo đã dần dần xuất hiện hình thức ban đầu của thời Chiến quốc, thế lực khắp nơi tranh đấu gay gắt, trong đó thực lực Lại Nguyên gia mạnh nhất, lúc này chiếm vị trí trung tâm chính trị kinh tế Nhật Bản.

Mà chủ tử An Hoa Lộ Thái Lang, tuy nói chiếm tuyệt đại bộ phận thổ địa Quan Đông, nhưng so sánh với Lại Nguyên gia, thật sự là địa chủ và tá điền, tuy lãnh địa không kém bao nhiêu, nhưng phương diện chính trị, kinh tế, đều xuất phát từ hoàn cảnh xấu, liên quan đến mặt quân sự, cũng chỉ nhất thời đủ để tự bảo vệ bản thân mà thôi.

Nếu có thể dẫn quân Tổng tiến đến, chỗ tốt tại đây liền rõ ràng rồi, tuy nói thương thuyền gặp nhau, không phải gia chủ An Hoa Lộ Thái Lang thu phí bỏ neo, phí tổn cập cảng, lại có thể nương tựa kiếm lợi, thu hoạch lợi ích thật lớn.

Quan Đông đời sau, từ Minh Trị duy tân về sau, liền dần dần trở thành trung tâm Oa đảo, nhưng ở đời sau, lại thường thường bị người Quan Tây coi là man di, đại khái tương đương với Giao Châu, Quỳnh Châu Đại Tống, không sai biệt lắm, dù sao nhắc tới cái này, cùng với việc nói về nông dân đời sau. không nhiều lắm khác nhau.

Loại ngăn cách này, làm cho Quan Đông bên này, và Quan Tây bên kia, quan hệ liên lạc không sâu, thậm chí có chút cừu hận.

An Hoa Lộ Thái Lang này mang theo mệnh lệnh của gia chủ, vốn chỉ là đến đây, giám thị chính sự, nhìn xem Quan Đông bên kia có thể vớt một ít chỗ tốt hay không, lúc này Đại Tống nói ra kế sách đóng quân, lại làm cho hắn lập tức hiểu ảo diệu bên trong, cho nên bất kể như thế nào, cũng muốn kéo người Tống bên cạnh đến Quan Đông.

Thẩm Ngạo hí híp mắt, mang theo vẻ mặt tươi cười nhìn An Hoa Lộ Thái Lang, trong lòng lại cảm thán: "Chia rẽ, chia rẽ à, Oa nhân bắt đầu hai bên tự giết, thật sự là đáng sợ."

Những lời này, là Oa nhân tại thời gian nào đó đưa cho người Hán, hiện tại, Thẩm Ngạo tại ngàn năm trước kia, liền hoàn trả những lời này, lại vô cùng chuẩn xác.

Thẩm Ngạo nhấp một ngụm trà, lộ ra chiêu bài tiểu hồ ly, tươi cười nói: "Gia chủ nhà ngươi có thể đồng ý cái gì?"

An Hoa Lộ Thái Lang thoáng trầm ngâm một tít, mới nói: "Oa đảo là đại quốc, vốn có đất đai rất rộng, Quan Đông bên này, có thể đưa ra ba nghìn dặm."

Thẩm Ngạo lắc đầu: "Theo bốn vương biết, Quan Đông tại Oa đảo là nơi hoang dã, chính là ba nghìn dặm, lại có thể dùng làm cái gì? Đại Tống ta đi qua, là mang theo tình hữu nghị, phải đi làm mậu dịch, Quan Tây bên kia nhân khẩu nhiều, giàu có và đông đúc, lại là chỗ ở Thiên Vương quý quốc, trở về nói cho gia chủ các người biết, bốn vương sẽ thoáng xem xét một tít, nhưng không cần phải hi vọng quá lớn."

An Hoa Lộ Thái Lang vô cùng lo lắng nói: "Vương gia muốn cái gì?"

Đã đưa hết vốn mà không thể đánh động nhân tâm, An Hoa Lộ Thái Lang chỉ có thể đặt câu hỏi như thế.

Ai ngờ Thẩm Ngạo không hề để ý, nói: "Lời này của ngươi là có ý gì? Oa đảo là nơi hoang vu, bốn vương có thể muốn cái gì? Ngươi nói như vậy, giống như là bốn vương là đồ thấy lợi quên nghĩa không bằng, bốn vương độc, chính là sách thánh hiền, làm, chính là quân tử, nhân phẩm cao thượng, thanh liêm, hẳn là người còn mưu toan hối lộ bốn vương?"

Nói thật với ngươi, trừ phi Quan Đông bên kia xuất ra một vạn dặm thổ địa, cộng thêm hàng năm kiếm hai mươi vạn lượng bạc làm quân phí, nếu không, bốn vương quyết không cần nhắc Quan Đông.

Thẩm Ngạo làm quân tử đủ thẳng thắn, giá tiền đã tới cái mức này, cũng coi như da mặt hắn dày.

An Hoa Lộ Thái Lang sửng sốt một chút, một vạn dặm thổ địa xác thực không nhỏ, nhưng gia chủ bên kia cũng không phải không cảm nổi ra, thổ địa Quan Đông, vốn là không đáng giá mấy đồng tiền.

Chỉ là, hai mươi vạn lượng bạc, tuy nói bên kia rất nhiều mỏ bạc, nhưng từ trước đến nay, nước Nhật luôn luôn là ngân tiền đồng quý, lại cũng không phải con số nhỏ, do dự một chút, trầm ngâm nói: "Vương gia, ta muốn thoáng cân nhắc một tít, tin tưởng trong ba ngày có thể cho ngươi một câu trả lời thuyết phục, đã quấy rầy rồi." Dứt lời, liền chuẩn bị rời đi.

Bên kia, một người giáo úy tới, nói: "Vương gia, phó sứ nước Nhật Hạng Lợi Tín cầu kiến."

Vừa nghe đến ba chữ Hạng Lợi Tín, bước chân An Hoa Lộ Thái Lang liền bắt động, cắn răng nói: "Vương gia, Hạng Lợi Tín kia vô cùng gian xảo, xin Vương gia không nên tin hắn."

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng: "Có phải là gian xảo hay không, bốn vương tự có kết quả, không phải ngươi phải đi sao? Tiễn khách!"

Da mặt An Hoa Lộ Thái Lang cũng là đủ dày, lúc này lại không chịu đi, nói: "Vương gia, nếu như hiện tại ta đáp ứng những điều kiện kia, ngươi có thể không gặp Hạng Lợi Tín?"

Thẩm Ngạo lộ ra dáng tươi cười của con buôn, nói: "An Hoa Lộ Thái Lang huynh à, có mấy lời không biết có nên nói hay không, Đại Tổng ta bên này, quy củ khác với các người bên kia. Việc buôn bán, chính là giảng giá thị trường, trước khác nay khác, điều kiện vừa rồi kia, người không đáp ứng, nhưng giá thị trường lại bất đồng, ví dụ như hiện tại, nếu Quan Đông bên kia không có phạm vi một nghìn dặm, hàng năm không xuất ra ba mươi vạn lượng bạc ngân mà nói, bổn vương há có thể đơn giản đáp ứng? Nói thật với người, đây là một cái giá, đợi thấy cái gì cái gì tén kia, nói không chừng còn muốn tăng lên gấp mấy lần, chính người tự định giá xử lý đi.

Thẩm Ngạo mang cái khuôn mặt tươi cười này, tại trong mắt An Hoa Lộ Thái Lang, thật sự rất muốn ăn đòn, hít một hơi thật sâu, nói: "Tốt, cứ định ra như vậy trước, Vương gia muốn chỗ bến cảng nào?

Tinh thần Thẩm Ngạo tốt hơn, vội vàng bảo người ta cầm địa đồ đến, bản đồ này, là hấn án lấy trí nhớ vẽ ra, thật sự không dám khen tặng, ví dụ như cái nước Nhật kia, xấp xỉ như một con côn trùng, chi tiết, tỉ mỉ khẳng định không có biện pháp miêu tả, nhưng vị trí đại khái lại không sai biệt lắm, hấn dùng ngón tay chỉ vịnh Tokyo, nói: "Một đầu vịnh này, toàn bộ thổ địa ven bờ quy về Đại Tổng, do Đại Tổng đóng quân năm ngàn người, gia chủ nhà của người phụ trách ba mươi vạn lượng quân phí, những thứ khác, chúng ta tự kiếm, như thế nào?

Cái vịnh Tokyo này, đời sau tuyệt đối là vịnh số một số hai trên đời, nước Nhật đời sau, mười cái bến cảng thành thị rậm rạp tụ tập, vô cùng sum xuê.

Nắm bắt cái này mảnh thổ địa, đủ để trấn giữ cả nước Nhật, mà đi thuyền lại tiện lợi, đội thuyền phun ra nuốt vào lượng hàng hóa thật lớn, vịnh Tokyo lúc này, vẫn là một mảnh hoang vu, cũng không có quá nhiều người buôn bán vắng lai, phỏng chừng là một ít làng chài đánh cá ven bờ mà thôi, đối với Quan Đông mà nói, cũng không phải là cái gì khó có thể dứt bỏ.

An Hoa Lộ Thái Lang chỉ là nhìn nhìn đại khái, thấy thành thị chủ yếu lãnh địa của gia chủ cũng không bị dung nạp vào, lại nhẹ nhàng thở ra, cúi mình vái chào thật sâu, nói: "Xin nhờ Vương gia.

Dứt lời, An Hoa Lộ Thái Lang mới cáo từ đi ra ngoài.

Chờ hấn đi, Thẩm Ngạo không nhịn được, hát một điệu hát dân gian, cho nên nói, vì cái gì người Tây Dương thích nhất là kích động nội loạn như thế, nội loạn cùng một chỗ, vì phòng ngừa cường lực bên ngoài đánh vỡ cân đối, quân phiệt các nơi liền không thiếu được việc tranh nhau hồi lộ, thông đồng với nước ngoài, chỉ cần có thể bảo trụ địa vị của mình, thực sự là điều kiện gì cũng dám đáp ứng.

Oa nhân bên này là như thế, lực lượng Đại Tổng, cho dù Quan Đông không dùng đến, cũng tuyệt không thể để nó đảo hướng Lại Nguyên gia bên kia, nếu không, đối với chủ tử An Hoa Lộ Thái Lan mà nói, chính là tai nạn.

Hôm nay một bữa tiệc gấp rút đàm luận, xem như giải quyết sự tình đường biển Đại Tổng, các nơi đều thành lập cứ điểm quân sự Đại Tổng, lại có bến cảng trung chuyển của Đại Tổng, hơn nữa hải tặc ven đường không thể gây họa, rất nhiều tiện lợi cộng lại, khiến cho hải thương an toàn nhận được cam đoan thật lớn.

Một phương diện khác, Đại Tổng bên này đạt được lợi nhuận, khẳng định rất phong phú, ngàn vạn lần không nên coi thường bến cảng các nơi, có cái này, hiện tại có lẽ không nhìn ra cái gì, nhưng mười năm hai mươi năm về sau, dựa vào Đại Tổng kinh doanh, khẳng định có thể khiến chúng thành đệ nhất đại bến cảng các nước, mà bến cảng khổng lồ trong tay Đại Tổng, liền tương đương với lấy được quyền lợi hải quan các nước.

Tất cả đội thuyền xuất nhập, lợi nhuận hải quan không phải chảy về phía các nước, mà là Đại Tổng, có cái này, thủy sư Đại Tổng tất nhiên sẽ bành trướng, bởi vì bến cảng quá nhiều, mà thu lợi lại phong phú, vì để cam đoan tiền lời và an toàn của những bến cảng này, triều đình bên kia chắc chắn sẽ không giảm bớt ngân sách thu chi đối với thủy sư, đến lúc đó, cả Nam Dương sẽ là cái gì kết cục, liền có thể nghĩ.

Nước Nhật bên kia, Đại Tổng thành lập thương cảng tại Quan Đông, lại chiếm vịnh Tokyo, chỗ tiện lợi ra biển như thế, đến lúc đó, quân đội đóng quân, đủ để khống chế mậu dịch cả nước Nhật, thậm chí can thiệp nội chính, quân sự nước Nhật.

Đến lúc đó, cục diện nhất định là đại lượng bạc ngân nước Nhật bị đưa ra ngoài, cuối cùng, tất cả quân

phiệt không thể không càng thêm dựa vào Đại Tổng bên này, chỉ cần cố gắng kinh doanh, vịnh Tokyo sẽ trở thành viên Minh Châu trên Đông Hải vịnh,.

Hôm nay Tuyền Châu đã có chút ít bộ dáng, tại đây vốn là thiên hạ đệ nhất đại cảng, khắp nơi đều có thương nhân eo quần nghìn quan, từ nay về sau, tin tức Thẩm Ngạo bàn bạc với đặc phái viên các quốc gia cũng truyền tới, các ngành các nghề càng thêm thịnh vượng.

Đại Tổng thật sự đóng quân tại các nước, cái này có ý nghĩa nguy hiểm khi ra biển đã hạ xuống thấp nhất, cũng ít liên hệ cùng người Phiên, mậu dịch trên biển hay mậu dịch ở trong nước giống nhau, đều là người Hán và người Hán bên này thương lượng, đến lúc đó, lại trung chuyển hàng hóa ra ngoài là được.

Lúc trước làm hải thương, đều là chút ít nhân vật can đảm, hôm nay có cái tiện lợi này, rất nhiều người dò xét, gặp được mậu chốt buôn bán, cũng đều nguyện ý gia nhập vào, đội thuyền định chế nhiều hết mức rồi.

Ụ tàu Tuyền Châu bên này là ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, nhất thời cũng không cung cấp đủ, mấy cái tiểu cảng tại phụ cận, từng tòa ụ tàu cũng đều bắt đầu xây dựng xong, hiện tại, nhu cầu thuyền biển thật sự quá lớn, bất kể là nhu cầu khuếch trương hải thương cấp bách, hay là một ít thương nhân tầm thường cố ý xuống biển đi hàng, đều chịu chi bạc mua thuyền, còn muốn thuyền càng lớn càng tốt.

Mọi người đều muốn kiếm lợi tránh làm hại, lúc trước chạy biển, đó là lấy mạng vật lộn độ sức, một khi gặp phải hải tặc hoặc là người phiên hung ác, đó chính là vốn gốc không lấy về nổi, nói không chừng ngay cả mạng cũng phải đi vào, hiện tại không có nguy hiểm, lợi nhuận lại phong phú, liên hệ cũng dễ dàng, tất cả mọi người cùng ăn một chén canh.

Ngoại trừ cái này, kiểu phu, thủy thủ cũng rất khan hiếm, lúc trước chiêu mộ thủy thủ, đều là tận lực cần người quen tay, người học nghề thì không muốn, tình nguyện dùng nhiều vài phần bạc, ít nhất nhiều thêm bảo đảm.

Nhưng hiện nay lại bất đồng, tại Tuyền Châu, muốn chiêu mộ người quen tay, đó là nghĩ cũng đừng nghĩ, cho dù ngẫu nhiên có thể chọn ra mấy người, giá tiền cũng rất là xa xỉ.

Nhiệt độ tăng vọt ngoài, nhân lực Phúc Kiến các nơi, cũng đều tuân về hướng bên này, dù sao ở nông thôn làm tá điền, còn không bằng đi chạy thuyền, ít nhất có thể kiếm cơm, trong tay còn có thể có mấy đồng tiền nhàn rỗi.

Tuyền Châu Cửa thành tư bên kia, thiết lập thẻ kiểm kê người nhà quê, hàng năm đại khái đều có bốn ngàn người dừng mảnh đi vào, mấy cái chữ này, quả thực làm cho người ta trắng mắt lú lười.

)

539. Chương 524: Điền Cũng Tốt

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 524: Điền cũng tốt

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Không có người trồng trọt cũng không được, Đổng vận tư bên kia đã đưa ra một biện pháp, chính là hạ công vắn, phàm là thuyền biển ở Nam Dương, nước Nhật bên kia chạy về, nếu là ở bên trong hàng hóa chứa một nửa lương thực, liền có thể miễn một nửa thuế, làm như vậy, chính là muốn tăng lớn lương thực nhập khẩu.

Phụ cận có nhiều lao động chạy từ trên đất lên xuống biển như vậy, không có người trồng trọt, sản lượng lương thực sẽ không cao, thật sự gặp phải nạn đói, vậy cũng thì xong rồi.

Thẩm Ngạo bên này cũng phòng ngừa chu đáo, ngoài ra, Nam Dương bên kia thổ địa phì nhiêu, sản lượng lương thực các nước đều không thấp, dùng lúa, đồ sứ đồ lã rất nhiều bạc, cũng nên nhập khẩu một ít vật dụng thực tế đến Đại Tống, dù sao, một thớt lúa, liền có thể đổi lấy hơn mười gánh lương thực, tính toán như thế nào cũng đều lợi nhuận hơn một ít so với chính mình tự trồng lương thực.

Rất nhiều thuyền hàng phải ra khỏi biển, liền không thiếu được lượng lớn hàng hóa ủng hộ, nếu không đủ hàng hóa, chẳng lẽ thuyền không đi ra ngoài?

Tuyền Châu bên này, hầm lò làm sứ đã là khắp nơi đều có, cái đất sét kia đều là từ các nơi vận chuyển đến, lao động cũng là thập phần khan hiếm, khắp nơi đều là thiếu người.

Tuyền Châu Tri Phủ Mã Ứng Long sáng sớm đã bỏ chạy đến Thẩm Ngạo bên kia tố khổ, Mã Ứng Long này, tại lúc trước, thời điểm tứ đại họ vẫn còn, cũng có chút liên quan cùng bọn họ, về sau Thẩm Ngạo làm thịt tứ đại họ, Mã Ứng Long hoảng sợ không chịu nổi, ai ngờ Thẩm Ngạo hoàn toàn không có hào hứng để ý tới con tôm nhỏ, thực sự muốn giết người, một ngàn bảy trăm cái đầu, sao có thể đủ? Giết Mã Ứng Long, ít nhất phải thêm một vạn bảy cái đầu nữa, mới có thể dừng lại.

Mã Ứng Long tránh thoát một kiếp nạn, thâm nghĩ thật nguy hiểm, lúc này cũng biết, ai mới là chính chủ, sợ Thẩm Ngạo để ý đến hắn, cho nên đối với tân chính Tuyền Châu bên này, hắn hao đủ khí lực đi làm.

Đổi vận tư nha môn bên kia phân phó một tiếng, hắn một chút cũng không dám chậm trễ, sự tình không làm được đủ thỏa đáng, ngay cả ngủ cũng đều không an ổn.

Hôm nay Tuyền Châu bên này bốn phía đều thiếu người, tuy nói có rất nhiều lao công, tá điền dùng mãi tiến vào, nhưng vẫn là không đủ, Tri Phủ nha môn bên này cũng rất nóng nảy, các thương nhân thấy được tầm quan trọng của Mã Ứng Long, cho nên cố ý mời một ít thân hào nông thôn nổi danh, ra mặt đàm luận cùng Mã Ứng Long, nói đến nói đi, đơn giản chính là một điều, thiếu người.

Mã Ứng Long cũng không biết bảy mươi hai biến, đâu có thể biến ra người, đành phải đi thương lượng cùng Thẩm Ngạo.

Đến nha môn Đổi vận tư, gọi người thông báo một chút, giáo úy bên ngoài gọi hắn đi vào, vào chính sảnh, Thẩm Ngạo đã chờ tại bên kia rồi, đợi hắn đã coi như khách quý, mời hắn ngồi xuống, lại để cho người dâng trà.

Lòng dạ Mã Ứng Long biết rõ, chính mình mấy tháng này đi theo làm tùy tùng, đã nổi lên hiệu quả, Quận Vương gia đều nhìn vào trong mắt rồi, hắn đã sớm sờ thấu tâm lý Thẩm Ngạo, bởi vậy cũng không nói lời khách sáo, trực tiếp nói:

“Vương gia, Tuyền Châu bên này trăm nghề thịnh vượng là không sai, có người tạo thuyền, phải với nhân thủ, tạo thuyền muốn vật liệu gỗ, đốn củi, cũng muốn nhân thủ, đốn củi cần công cụ, thợ rèn các nơi bên kia cũng đi theo thịnh vượng, vẫn muốn nhân thủ, thợ rèn bên kia muốn gang, Tuyền Châu bên này cũng có mấy chỗ, nhưng khai thác mỏ, vẫn muốn nhân thủ.

Càng không cần phải nói thủy thủ và kiệu phu nữa rồi, còn cả thương nhân các nơi cũng đều hội tụ tới, khách điểm quán rượu bên này cũng kín người hết chỗ, khách điểm mới cũng đều đang xây, nhưng tất cả đều muốn nhân thủ, lao động, thợ hồ, thợ xây, thợ rèn, thủy thủ đều thiếu người, đây là cái lỗ thủng rất lớn, đưa bao nhiêu đi vào cũng đều không đủ, bình thường Tuyền Châu bên này sợ nhiều lưu dân, quấy rầy địa phương, nhưng bây giờ là cầu còn không được, Vương gia, người xem xem, trước mắt nên làm cái gì bây giờ?

Thẩm Ngạo cũng cười khổ, chỉ nói: “Bốn vương có thể có biện pháp nào? Người bên kia thiếu người, bốn vương bên này chiêu mộ thủy sư cũng thiếu người, thật sự không có biện pháp, chỉ có thể đi đồng lộ Nghiêm Nam bên kia chiêu mộ.

Mã Ứng Long chỉ thở dài, nói: “Cứ như vậy xuống dưới, thật sự làm khó cho con người, hạ quan bên này chỉ có thể làm hết sức, nhìn xem Chương Châu, Phúc Châu bên kia, có thể thoáng dần xếp một tỷ, giúp đỡ bên này hay không.

Dứt lời, muốn bái biệt đi ra ngoài, Thẩm Ngạo lại gọi hắn: “Bốn vương còn có chuyện muốn nói với người.

Mã Ứng Long một lần nữa hạ thấp người ngồi xuống, hỏi: "Vương gia còn có cái gì phân phó?"

Thẩm Ngạo nói: "Các nước cắt nhượng mười bảy cái cảng, mười bảy cái bến cảng này, triều đình đương nhiên phải thông qua một ít bạc, khởi công xây dựng, nhưng tiền có thể xuất ra, cũng chỉ nhiều như vậy, nhất định là không đủ. Bổng vương có ý định bán đất trống bến tàu đi, giá tiền nha, liền lấy 500 quan làm định mức, để cho bọn họ hai bên đấu giá, một cảng đại khái bán ba trăm cái kho hàng đất trống, nước Nhật bên kia khẳng định phải đa tạ, bán ba nghìn cái, giá tiền có thể thấp đi một chút."

Mã Ứng Long trợn mắt há hốc mồm, người ta còn chưa đưa đất, Bồng Lai Quận Vương đã nghĩ ngợi đến việc lấy ít tiền rồi? Thật đúng là chỉ có hần mới nghĩ ra biện pháp đó.

Đối với chuyện này, Mã Ứng Long cũng không biết có nắm chắc hay không, dù sao thương nhân đều là người khôn khéo, phải mắt thấy mới bằng lòng tin, để một tin tức bong bóng đi ra ngoài, người ta liền chịu giao tiền?

Chỉ là, Mã Ứng Long có lẽ là vẫn đồng ý, trở lại Tri Phủ nha môn bên kia, lập tức gọi người thả tin tức ra, ai ngờ tin tức mới thả ra một ngày, các thương nhân liền đập phá cánh cửa nha môn Tri Phủ.

Phàm là người có ý nghĩa, đều biết đồng đất trống kia ý vị gì, ví dụ như Tuyền Châu bên này, một chỗ để kho hàng, ít nhất cũng phải hai ba nghìn quan tiền, chính là không làm sinh ý, cho người khác đi thuê, một ngày cũng có thể thu hai mươi quan tiền trở về, cố định thu tô, một năm trôi qua, đó cũng là mấy ngàn quan tiền.

Đội tàu Đại Tổng ra biển, giống như quả cầu tuyết, càng lúc càng lớn, tương lai đều là trực tiếp mạo hiểm đối với những bến cảng này, giá tiền các kho hàng kia nhất định là ngày ngày kéo lên cao, hiện tại không mua, chẳng lẽ đợi tới lúc nó tăng tới con số thiên văn mới mua?

Gần bảy ngàn cái kho hàng, một đám thương nhân đến nâng giá, thuận mua vừa bán, có chút khu vực tốt, đã đấu giá đến bảy ngàn quan, vắng vẻ một ít, một hai ngàn quan cũng nhất định có thể tìm được người mua.

Ngoại trừ giá tiền chỗ nước Nhật thấp một ít, chỉ thời gian ba ngày, đất trống liền bị tranh mua không còn, một ít phú thương Phúc Châu, Chương Châu, nghe thấy tiếng gió mà đến, kết quả chụp một chỗ trống không, đành phải nuốt hận mà đi.

Mã Ứng Long bên này, mười mấy phòng thu chi, đêm ngày gầy bàn tính, rốt cục cũng tính được ra một vài chữ, trọn vẹn ba trăm ngàn quan rơi vào tay, thời điểm Mã Ứng Long nghe được mấy cái chữ này, vẫn còn đang uống trà, đợi phòng thu chi bên kia báo ra số lượng, một miệng nước trà lập tức phun ra, mắt trợn tròn, cả kinh nói: "Nhiều như vậy?"

Phòng thu chi cười khổ: "Đã xác minh qua ba lượt, xác thực là không sai."

Có số tiền đó, hơn nữa Thẩm Ngạo đưa lên triều, xin triều đình trích cấp hai ngàn nghìn quan, xây dựng bến cảng các nơi cơ bản đã có tin tức manh mối, hiện tại cũng không vội mà xây quy mô quá lớn, tương lai đợi nhiều người đến, lại khuếch trương cũng không muộn.

Dù sao, ở lại nơi đó, người Phiên không được văn dẫn của phủ tổng đốc, không được tự tiện tiến vào chỗ phủ tổng đốc quản lý, đến lúc đó, đều là người Hán tuôn ra tại các quốc gia Nam Dương, nhiều người, hơn nữa hàng hóa phun ra nuốt vào lại không ít, phần vinh tương lai cũng có thể dự đoán được.

Đường biển bên này đã rõ ràng, Thẩm Ngạo trực tiếp đưa lên triều, chính là muốn triều đình cắt cử quan viên, còn có cả việc phân phối quân sĩ.

Thủy sư Nam Dương bên này, vẫn còn mở rộng chiêu mộ, tại Phúc Kiến lộ thật sự không tìm thấy người cường tráng phù hợp, liền đi Nghiêm Nam lộ bên kia chiêu gọi, dự tính tương lai, Nam Dương bên này, nhân số thủy sư phải khoảng năm vạn, ít nhất phải có ba nghìn chiếc thuyền.

Chỉ là, trước mắt chỉ có thể bước từng bước một, Thẩm Ngạo đã không thể đợi, cũng may tâm phúc Tuyền Châu bên này đã sắp xếp vào không sai biệt lắm, chỉ cần mình ở Biện Kinh, từ từ nhìn chăm chăm vào, không sợ người đi trà mắt.

Mấy tháng, mấy chục đạo tẩu chương đưa lên, ý chỉ cũng xuống không ít, có răn dạy, có cổ vũ, còn có ân chuẩn, đến thời điểm trung tuần tháng năm, một phong ý chỉ được khoái mã truyền đến, Thẩm Ngạo tiếp thánh chỉ, lập tức triệu tập quan viên cao thấp Tuyền Châu.

Nhìn những quan viên bị bản thân giày vò chết đi sống lại, còn có người chính mình đề bạt lên này, Thẩm Ngạo thở dài, nói:

“Bốn vương và chư vị, hôm nay có thể tụ tập ở chỗ này, dưới một mái nhà, chính là duyên phận. Chỉ tiếc, người có sinh lý tử biệt, trong nội cung bên kia, đã mấy lần thúc giục bốn vương trở lại kinh, hôm nay cái Tuyền Châu này đại khái đã lên quỹ đạo, việc còn lại, chư vị cứ rập theo khuôn cũ làm là được rồi, mấy ngày nữa, bốn vương sẽ khởi hành trở lại kinh.

Tin tức này nói ra, vẻ mặt quan viên lớn nhỏ đều là không muốn, nói: “Vương gia, người không thể đi, nếu người là đi, Tuyền Châu bên này không có người quyết định, chúng ta tựa như quân sĩ mất tướng soái, hoang mang lo sợ, sao có thể sống tốt?”

Vì vậy mọi người ca thán thành một mảnh, nguyên một đám hết sức lau lệ rơi trên mắt, càng có mấy người, như Mã Ứng Long, không ngừng nức nở, hơi kém một chút là không thở được, muốn hôn mê ngã xuống đất.

Thẩm Ngạo thấy tình cảnh này, cực kỳ cảm động, không thể tưởng được, chính mình làm quan như vậy, còn có người chịu giữ lại, người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình.

Huống chi lúc trước, mặc kệ là đi đến nơi nào, đều là người gặp người ngại, hôm nay nhìn thấy Tuyền Châu thịnh tình giữ lại, liền nhẹn không được nói: “Các người đã nói như vậy, bốn vương cũng không rời các người...”

Hắn ghen ngào một chút, tiếp tục nói: “Không bằng bốn vương đưa tẩu lên triều, trì hoãn một năm nửa năm, ở chỗ này tiếp tục cộng sự cùng chư công, làm tốt một phen bộ dáng đi ra.

Lời nói vừa phát ra, mọi người liền ngừng khóc, lau nước mắt, Vương gia, người không phải đang nói đùa sao, một năm nửa năm? Còn để cho người ta sống hay không?

Mã Ứng Long cắn răng, vô cùng chính nghĩa, nói: “Vương gia là thân phận gì, há có thể ở Tuyền Châu? Triều đình bên kia một ngày không thể ly khai Vương gia, Vương gia trở lại kinh, tuy chúng ta không muốn, nhưng làm sao có thể vì vậy, mà để phía trên triều đình thiếu đi cột trụ chống đỡ vòm trời? Vương gia, vạn không được à.

“Đúng vậy, đúng vậy, Vương gia, việc đã đến nước này, cuối cùng vẫn phải từ biệt, bệ hạ ngày đêm hy vọng Vương gia trở lại kinh, chúng ta há lại dám ngăn cản? Chỉ cần Vương gia ở trong kinh, còn nhớ tới chúng ta, hạ quan liền vô cùng cảm kích.

“Vương gia không cần thiết phải xử trí theo cảm tính, đã có thánh chỉ, há có thể từ chối, mau chóng khởi hành, trở về phục mệnh mới là bốn phận làm thần tử.

... ..

Sắc mặt Thẩm Ngạo có chút khó coi, thái độ những người này vừa chuyển, lập tức liền biết có điểm không đúng lắm, dùng ngón tay lau lau một giọt nước mắt ở dưới hốc mắt, trong lòng mắng to: “Thì ra tất cả đều là đang diễn trò, mất công bốn vương còn rơi lệ cùng các người một hồi, thật sự là lỗ lớn rồi!

Lời nói đến đây, Thẩm Ngạo cũng không tiện tức giận, mặt đành phải âm trầm nói: “Các người nói cũng có đạo lý, như vậy đi, bốn vương trở về kinh phục mệnh thôi, chỉ là, ngành hàng hải Tuyền Châu bên này, bốn quan mặc kệ ở nơi nào, đều nhìn chăm chăm vào, từ tặc tâu phải nói trước, duy trì tân chính tốt, bốn vương bảo vệ đám bọn người thăng quan phát tài, nếu gây ra chuyện rủi ro...”

Hắn âm trầm cười cười, mới nói tiếp: “Vậy thì đừng trách bốn vương không nói chuyện tình cảm.

“Đúng, đúng...”

.....

Tin tức Quận Vương muốn đi truyền ra, cao thấp quan viên Tuyền Châu đều nhẹ nhàng thở dài, có một con quái vật khổng lồ như vậy áp trên đầu, quan này so với tiểu lại còn muốn thảm hơn, Thẩm Ngạo đi, gây tai họa ở Biện Kinh vẫn tốt hơn.

Ngược lại, thương nhân sĩ này rất đáng tiếc, bởi vì Thẩm Ngạo đã nhiều lần làm việc, lấy được không ít lợi cho bọn họ, lại có chút không muốn, tốp năm tốp ba đến Đổng vận tư nha môn bên này, đưa lễ vật, nói vài câu giữ lại.

Thẩm Ngạo đã không tin người khác muốn giữ mình lại nữa rồi, thấy có người lau nước mắt, đều thờ ơ, hần thông minh cả đời, lại thiếu chút nữa bị những quan viên kia lừa, đầu còn để bị lừa lần thứ hai.

Đã phải đi, nhất định là phải giải quyết tốt công việc, Nam Dương thủy sư bên này, đều là người Thẩm Ngạo đề bạt gần đây, nhắc nhở bọn hần thao luyện ắt không thể thiếu, sự tình chiêu mộ cũng phải tiếp tục.

Thời điểm thánh chỉ đến, hỏi ai đến tọa trấn Tuyền Châu, Thẩm Ngạo đưa lên triều, chính là đề cử Ngô Văn, lại khẩn cầu triều đình thiết lập phủ Đô hộ Tàu Quốc, quản thúc Nam Dương và Lữ quốc, Tổng đốc bốn cảng các nơi, không chế thủy sư, chủ quản đường mậu dịch trên biển.

Ngô Văn từng công tác tại Lễ bộ, liên hệ cùng người Phiên cũng có tâm đắc, lần thứ nhất tại kinh đô và vùng lân cận phía bắc, cũng rất có gan, quan trọng nhất là, Ngô Văn lúc này đã được triều đình công nhận là phái nòng cốt của Thẩm Ngạo.

Tuy Thẩm Ngạo vẫn thuộc về đảng cũ, nhưng quan hệ với đảng cũ chỉ là đồng minh, thành viên tổ chức của chính hần, cũng dần dần bắt đầu xây dựng, Ngô Văn hôm nay coi Thẩm Ngạo như thiên lôi, sai đâu đánh đó, để cho hần để làm Tàu Quốc Đô hộ phủ đại Đô hộ, Thẩm Ngạo bên này cũng dễ dàng hơn một chút, miễn để cho người khác hái được quả đào.

Hiện tại, hai đại bến cảng trong thiên hạ là Tuyền Châu và Tô Hàng, một chỗ có Tăng Túc An, một chỗ có Ngô Văn trấn thủ, lại có chính mình làm chỗ dựa, tâm chính nhất định có thể đủ độ.

Thẩm Ngạo yên tâm, tuyển ngày cuối tháng năm trở lại kinh, cùng trở lại kinh, còn có thủy sư huấn luyện viên giáo úy, còn có tất cả đặc phái viên phiên bang.

Tuy nói đã thương nghị cùng Thẩm Ngạo rồi, nhưng lúc này, như thế nào cũng phải đi Biện Kinh, thoáng gặp mặt thiên tử một tý, nếu không thì trên không thể nào nói nổi cấp bậc lễ nghi, Thẩm Ngạo đã đi, mọi người cũng cùng hần đi.

Trước khi đi một ngày, toàn thành Tuyền Châu oanh động, mười dặm đường, rất nhiều xe chở thương nhân đông nghịt, chờ Thẩm Ngạo tới, nói một câu biệt ly.

Thẩm Ngạo lúc này tận lực bảo trì khiêm tốn, chỉ ngồi trong cỗ kiệu, rụt rè đi qua, nghe thanh âm Vương gia đi tốt như sấm vang lên bên ngoài, hần liền biết, một tập đoàn người cũ bị hần đánh vỡ, mà một tập đoàn lợi ích mới đang quật khởi.

Lợi ích tương quan này hợp thể, do hần dốc hết sức thúc đẩy, đang phát triển khỏe mạnh, không hề ly khai cánh chim của hần, đợi đến thời điểm chúng chính thức có lông cánh đầy đủ, tâm chính đường biển, đã không có người nào có thể thay đổi được nữa, trừ lại phi gặp một người điên cuồng, dùng thủ đoạn càng huyết tinh hơn, đến đánh vỡ nó.

Thẩm Ngạo ở phía trong kiệu, sờ lên cái mũi của mình, trong lòng nghĩ, trên đời còn có người càng điên hơn so với bốn vương sao?

Trong đầu lọc qua các nhân vật trong lịch sử một lần, giống như là một người đều không có, liền không khỏi bắt đầu mèo khen mèo dài đuôi, điên cũng tốt, chỉ cần đủ tươi sáng rõ nét, xuất chúng hơn người là tốt rồi.

)

540. Chương 525: Triệu Hằng Muốn Động

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 525: Triệu Hằng muốn động

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ở bên cạnh có sương quân bảo vệ, không đến mức để cho đám người đông nghịt, nhìn không thấy điểm cuối cùng này xông tới xa giá.

Tất cả mọi người trông mong Thẩm Ngạo đi ra gặp mặt một lần, cuối cùng nhất nhưng lại thất vọng, một người giáo úy hết sức rống to: "Quận Vương có lệnh, Vương gia ở kinh thành sẽ để ý trông nom, bọn người từ từ kinh doanh tại Tuyền Châu.

Đợi, đúng là những lời này, người ở đây quá nhiều, cũng không phải tất cả mọi người đều có thể nghe thấy, nhưng nghe thấy, lập tức hô to Vương gia Thiên tuế, người phía sau không rõ ý tưởng, cũng cùng nhau kêu như vậy.

Thiên tuế, ngàn năm, con rùa đen, Thẩm Ngạo nghe như thế nào, cũng cảm thấy những người này đang mắng chửi mình, lập tức thúc giục kiệu phu: "Đi mau, không cần phải chậm trễ.

...

Biện Kinh bên này đã sớm rục rịch, hơn mười đặc phái viên các quốc gia lục tục ngo ngoe đến kinh thành, tất cả mọi người đợi đến thời cơ thích hợp, từ từ náo loạn một hồi.

Thẩm Ngạo sửa chữa Tuyền Châu, đã đột phá điểm mấu chốt của đám Thanh Lưu (người đọc sách), nghiêm túc ngành hàng hải, bao nhiêu người trong vòng một đêm không còn bát cơm, vốn mọi người nhắm mắt cố nhịn, nhưng tiếp theo, lại gây ra sự tình tàn sát hàng loạt dân trong thành, mọi người nghị luận đến nghị luận đi, đại khái liền rơi xuống định luận, nếu không phải Thẩm Ngạo làm ra cái gì tân chính, như thế nào lại có cử động nghe rộn cả người bậc này, chuyện này, khẳng định không thể để yên.

Quả nhiên, mười tám đặc phái viên phiên bang cùng nhau vào kinh, hơn phân nửa là muốn đòi cái công đạo.

Được tin tức này, mọi người khó tránh khỏi kích động, phiên bang bên này chỉ cần làm chim đầu đàn, mọi người thoáng tạo thế một tý, không nói có thể đả đảo Thẩm Ngạo, ít nhất cái tân chính đường biển kia nhất định là không duy trì được.

Đặc phái viên phiên bang bên này, cũng không có động tĩnh, những đặc phái viên này vào kinh, cũng đều đang đợi, đợi tin tức Tuyền Châu bên kia, xem thái độ Thẩm Ngạo, nếu Thẩm Ngạo cảm tử không nhận tội, hoặc là cố ý bao che, chỉ có thể cá chết lưới rách, nhất định phải làm ồn ào.

Những đặc phái viên này, đều ở tại Hồng Lư Tự, quan hệ cùng Dương Lâm, Dương Lâm nghe xong ý của Thẩm Ngạo, cũng không nói cái gì cùng bọn hắn, chỉ chăm sóc hạ bọn hắn cuộc sống hàng ngày, bảo bọn hắn an phận.

Nhưng những người khác bên trong tôn thất lại bất đồng, Thanh Lưu bên này, đã có không ít người mắng to Thẩm Ngạo, thoáng cái trở nên chạm tay có thể bùng nổ, họ Thẩm lần trước uy hiếp vài người trong Thụy Nhã Nhã San, càng làm cho mọi người như bị chọc tiết, đường đường mệnh quan triều đình, dám uy hiếp đồng đạo, thật sự là, lẽ nào lại như vậy.

Gia nhập đoàn người mắng nhiếc đã càng ngày càng nhiều, vốn, loại sự tình này, đều là phía dưới đi náo loạn, tất cả bộ đường và ba tỉnh chắc là không biết để ý tới, đại lão có sự tình tào của đại lão, há có thể cùng hồ đồ người phía dưới.

Chỉ là, Ngự Sử Đại Phu Lô Lâm lại ngoại lệ, Lô Lâm mấy ngày nay có động tĩnh không nhỏ, liên tục phát tính ra tấu chương thiên về hướng buộc tội, từng phần tấu chương dùng ngôn ngữ bén nhọn, đều lưu truyền ra ngoài, đám sĩ tử nhìn vào, đều ăn no thỏa mãn, sao ra nhiều bản, dẫn chứng làm tấm gương.

Lô Lâm đánh đầu, phía dưới lại càng đánh trống reo hò, càng có mấy người, lại đi liên lạc cùng đặc phái viên người Phiên bên kia, giết giây bọn hăn làm khó dễ.

Thái phủ bên kia lại làm từng bước, đối với lời đồn đại, không ủng hộ, cũng không có phản đối, người bên kia không quản được, đám người gác cổng nho nhỏ, đối với việc này, cũng đều không dám nói gì.

Định Vương phủ lại bất đồng, những ngày qua, người đến bá kiến như cá sang sông, đều nói thái tử điện hạ thánh minh vân vân....

Định Vương phủ bên này, đối với tất cả người bá kiến đều từ chối khéo, thái độ người gác cổng bên kia vẫn còn tốt, chỉ nói là điện hạ có việc, không thể gặp khách, mời mọi người trở về.

Sáng sớm một ngày, Lô Lâm lên kiệu nhỏ đến Định Vương phủ, Định Vương phủ bên này, thấy cỗ kiệu của Lô Lâm, lại không đem người ngăn cản tại bên ngoài, trực tiếp để cho kiệu phu đưa Lô Lâm vào.

Đến cánh cửa thứ hai gần đệ đệ thờ mới mời hăn xuống kiệu, một lão thái giám nóng nảy gấp rút chạy tới, không tiếng động hướng Lô Lâm ôm quyền hành lễ, hai người hai mắt nhìn nhau, chỉ gật gật đầu, lập tức liền một trước một sau, trực tiếp tiến vào chánh điện.

Triệu Hằng bình thường có tác phong mộc mạc, cả Biện Kinh đều biết, lúc trước tất cả mọi người chê cười, nói hăn là tiềm long đặt nước cạn, nhưng lúc này, dư luận giới thượng lưu lại chuyển lời, cường điệu nói, thái tử điện hạ cần kiệm mộc mạc, có phong phạm của Tùy Văn Đế.

Trong chánh điện, xác thực khá đơn sơ, đều là cái bàn gỗ, giá trị không được mấy đồng tiền, mới lạ duy nhất, chính là cái đèn tường kia, có vài phần đẹp mắt.

Triệu Hằng ăn mặc áo đạo, trên mặt bình thần không có gì lạ, nhìn không ra biểu lộ gì, chậm rãi uống trà, đợi cho Lô Lâm tiến đến, cũng không đứng lên nói cái gì, Lô Lâm trực tiếp hành lễ với Triệu Hằng, Triệu Hằng mới nói: "Ngồi đi."

Lô Lâm hạ thấp người ngồi xuống, Triệu Hằng liếc mắt nhìn hăn, cười ha hả nói: "Đây là trà Long Nham, từ Phúc Kiến lộ bên kia đưa tới, tư vị cũng không tệ lắm, chỉ là, hương trà hơi quá nặng một chút."

Bên kia có một thái giám lập tức đưa trà tới, Lô Lâm lướt qua một ngụm, nói: "Điện hạ nói rất đúng, hương trà tất nhiên là tốt, nhưng quá nồng, lại không đẹp. Kỳ thật, làm người cũng là như thế, một lòng muốn lấy danh tiếng, cũng vẫn bị thói bất rěn, gian nan khổ cực, Thẩm Ngạo ở tại Tuyên Châu bên kia, làm sự kiện nào đi chăng nữa, đều là nghe rợn cả người, bệ hạ vì hăn, lại đi Vạn Tuế Sơn, ai nói cũng không nghe, còn hồ đồ xuống dưới như vậy, chỉ sợ sẽ xảy ra đại sự."

Triệu Hằng nhàn nhạt cười, hỏi: "Có thể có cái gì đại sự? Lô đại nhân có phải là nói quá rồi hay không?"

Lô Lâm nghiêm mặt nói: "Vạn quốc đến triều, chính là đại sự, từ lúc thái tổ lập quốc, các nước Nam Dương mến Đại Tổng đã lâu, ân đức ban xuống tứ hải, tranh giành tới trước triều, tiến cống xưng thần, đến hiện nay lúc này, khoảng chừng đã qua hai giáp."

Đại Tổng là nhân nghĩa chi bang, quốc gia lễ nghi, thi ân mà không lập uy, đây là quốc sách từ lúc lập quốc, lại càng là tổ chế, tuyệt không thể sửa đổi.

Lô Lâm dừng một chút, nhìn sắc mặt Triệu Hằng, tiếp tục nói: "Trước mắt, phiên bang lại đến đây rồi, nhưng một chuyện này, không phải tiến cống, Thẩm Ngạo làm nhiều loại sự tình tại Tuyên Châu, đã là tiêu xài mất hết ân đức triều đình, phiên bang bên kia, sớm có câu oán hận, hiện tại chỉ là ẩn nhẫn không phát, nhưng thật sự muốn náo, chính đại sự."

Triệu Hằng gật gật đầu, nói: "Người nói cũng có đạo lý, thật sự muốn náo, Đại Tổng ta chẳng phải sẽ thành người cô đơn hay sao, Thẩm Ngạo tay nắm Hồng Lư Tự, làm sao ngay cả cái này cũng không rõ."

Lô Lâm khom người, thấp giọng nói: "Nghe nói Thẩm Ngạo đang ở trên đường trở lại kinh, nghe nói còn lừa bịp tổng tiền không ít thổ địa của phiên bang, muốn bọn hăn cất đất, còn nói muốn đóng quân nữa."

Triệu Hằng thản nhiên nói: "Có chuyện này sao?"

Lô Lâm gật đầu gật đầu.

Triệu Hằng hỏi: "Phiên bang bên kia không có người nào phản đối chứ?"

Lô Lâm liêm liêm bờ môi khô quắt, nói: "Nhất định là không người phản đối, Thẩm Ngạo kia tay nắm thủy sư, lại là Hồng Lư Tự chính khanh, càng có bề hạ phù hộ, hung hăng càn quấy ngang ngược, đặc phái viên phiên bang đều là giận mà không dám nói gì, sợ có tai họa ngập đầu."

Lô Lâm tiếp tục phỏng đoán, nói: "Dựa vào hạ quan phỏng chừng, phiên bang bên kia, nhất định là không tình nguyện đối với chuyện này, nhưng lại không có người nào chịu làm chỗ dựa cho bọn hắn, bọn hắn cũng chỉ có thể nén giận."

Sau đó liền mong mỗi liếc Triệu Hằng, nói: "Nhưng có người làm chủ cho bọn họ, đến lúc đó, sẽ có thứ hay để xem rồi..."

)

541. Chương 526: Thiên Tử Ở Đâu?

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 526: Thiên tử ở đâu?

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Nghe Lô Lâm nói chuyện xong, Triệu Hằng càng vui vẻ hơn, một đôi tròng mắt đóng lại, nửa hé mở, đột nhiên rơi vào trên người Lô Lâm, nói: "Lô đại nhân, ý của ngài là, chỉ cần bản thái tử đứng ra, để cho đám đặc phái viên phiên bang một chỗ dựa, đặc phái viên bên kia, nhất định có thể bắt đầu náo loạn?"

Lô Lâm nói rất chi là chắc chắn: "Đây là khẳng định, phiên bang bên kia, trước kia bị hải thương tập kích quấy rối, hôm nay lại phải cắt đất, trong lòng khẳng định ôm hận."

Triệu Hằng nhẹ nhàng cười cười, một đôi tròng mắt lóe lên một cái cực kỳ nhanh, tại nơi này, trong lúc mấu chốt, ai đứng ra nhằm vào Thẩm Ngạo, có thể tranh thủ thanh danh, càng có thể được đến không ít đại thần ủng hộ.

Thái tử không có đảng, cho dù có đảng, cũng không quá mấy người thân tín mà thôi, hôm nay Thẩm Ngạo cầm quyền, Triệu Hằng đã ý thức được, nếu không áp dụng hành động, cứ để trễ một chút mà nói, sau này làm cái gì cũng vô dụng.

Triệu Hằng trầm ngâm một chút, nói: "Trong triều đình, còn có ai nguyện ý đứng ra?"

Lô Lâm nói: "Lục bộ Cửu khanh bên kia có không ít người, chỉ là, không người nào làm đầu lĩnh, có lẽ là rần mất đầu, Thái sư hiện tại buông tay mặc kệ, kỳ thật, rất nhiều người đều đang nén giận, một năm này Thái sư nhường nhịn đối với Thẩm Ngạo ở khắp nơi, khiến cho tất cả mọi người ăn phải cái lỗ vốn, cứ để như vậy xuống dưới, còn cao minh thể nào đây? Ngự Sử bên này, chỉ ít có hai mươi mấy người, đều là môn sinh của hạ quan, tấu chương cũng đều chuẩn bị xong."

Cái này là ý muốn nói, chỉ cần thái tử chịu động thân ra, đến lúc đó, nhất định là một cục diện oanh động.

Lô Lâm thấy Triệu Hằng vẫn còn do dự, tiếp tục nói: "Chuyện này, tất cả mọi người đều đang làm chuẩn bị, họ Thẩm kia trở lại triều đình, đợi thời điểm nghị sự triều đình, nếu có thể gặp thời mà động, cùng một chỗ phát tác, Thẩm Ngạo kia chính là quyền thế ngập trời, lại có thể thế nào?"

Triệu Hằng lắc đầu nói: "Sợ là sợ phụ hoàng bên kia, đến lúc đó, ta đây làm nhi tử, ở trước mặt hần, lại làm hần không hạ đài được, nhất định là muốn giáng tội."

Lô Lâm nghiêm mặt nói: "Thái tử điện hạ chính là thái tử Đại Tống, hôm nay gian thần phú thương họa quốc, mỗi người cần xông lên chém giết, nay hoàng thượng lại để cho tặc tử này giấu kín, thái tử tự nhiên nên động thân ra, chẳng lẽ muốn trở mặt nhìn thiên hạ này biến thành họ Thẩm hay sao?"

Triệu Hằng hoảng sợ, nói: "Nói hươu nói vượn."

Lô Lâm nghiêm mặt nói: "Hạ quan không dám nói hươu nói vượn, bàn tay quân quyền Thẩm Ngạo lại thông suốt ra bên ngoài, tay sai môn hạ sao mà nhiều vậy, quốc gia chưa từng gặp qua nhân vật bậc này sao? Chuyện hôm nay và loạn tiền triều Huyền Tông An Lộc Sơn, lại có gì khác nhau đâu? Thái tử nên sớm làm ý định, làm tốt chuẩn bị."

Triệu Hằng hừ lạnh một tiếng, nói: "Nói hần là An Lộc Sơn, hần còn chưa có bổn sự này, nhưng chưa diệt trừ người này, thiên hạ không yên là chuyện có thật, người xem hần đi Tuyền Châu một xu thế, đã giết bao nhiêu người? Cùng hung cực ác như vậy, bản thái tử há có thể bỏ qua hần? Người lui xuống trước đi, bản thái tử đều tự có chủ ý."

Lô Lâm vẻ mặt nghiêm túc, đứng lên nói: "Điện hạ, hạ quan bên kia còn phải chuẩn bị, xin đi trước một bước."

Dứt lời, Lô Lâm cáo từ đi ra ngoài, một lần nữa lên cổ kiệu, trực tiếp đi về hướng nhà mình.

Phủ đệ Lô Lâm chiếm diện tích không nhỏ, kiến trúc liền khối, so với phủ đệ Hộ bộ Thượng Thư thì càng lớn hơn một chút, bên trong là cửu trọng chín sân nhỏ, chiếc kiệu nặng nề tiến bước, một đồng tô tử, nha hoàn thấy hần, đều là thấp giọng kêu một tiếng lão gia, sau đó liền lập tức bỏ đi.

Cái tòa nhà này tuy tráng lệ, nhưng rất nhiều địa phương đều bị kín một tầng lụa đen, sắc mặt Lô Lâm tái nhợt, trực tiếp tiến đến chánh đường tận cùng bên trong, vừa tới cửa, một người chủ sự nói: "Nhị lão gia đã tiến vào."

Lô Lâm chỉ gật đầu, đi thẳng vào, bên trong là mười mấy bài vị rực rỡ muôn màu, làm màn che lụa đen lộ ra vài phần trang trọng, trên bàn thờ càng có không ít tế vật, phía dưới bàn thờ, là một nam nhân khoác trên vai tấm khăn xuống chập choạng, cúi thấp đầu quỳ ở nơi đó, lấy tay véo vào bắp đùi của mình.

Lô Lâm được người thay đổi đồ tang, cung kính đi qua dâng hương cho rất nhiều bài vị, sau đó liền quỳ gối xuống, đôi mắt rớt cục hiện ra một tia cực kỳ bi ai.

Nam nhân bên cạnh liếc nhìn hần, thanh âm ác khí nói: "Đại ca, thù phụ tử thân tộc, vì cái gì người còn không báo? Thẩm Ngạo kia giết cả nhà họ Lô chúng ta, đến hiện tại, ngay cả thi cốt đều không thể trở lại, chúng ta cứ như vậy mà bỏ qua sao?"

Lô Lâm đóng mắt lại, ngửa đầu, tận lực tránh ánh mắt của nam nhân này, chỉ chậm rãi nói: "Thời điểm chưa tới, nhị đệ hãy đợi thêm."

Người này đưa tay nắm thành hình quả đấm, hung hăng mà đập xuống dưới mặt đất, hung dữ nói:

"Còn phải đợi tới khi nào? Không giết Thẩm Ngạo, chúng ta còn có cái mặt mũi gì đi làm người? Thù giết cha, bắt cộng đãi thiên! Ngày đó ta tận mắt nhìn thấy giáo úy bao vây Lô gia chúng ta, bắt nguyên một đám người đi ra, nếu không phải phụ thân để cho ta đi trước, có lẽ ta cũng đã chết, rồi, đại ca, thật sự không được, chúng ta liền mua hung..."

"Ồ ồ!" Lô Lâm hét lớn một tiếng, nói: "Người có thể mua bao nhiêu hung đồ? Bên cạnh hần, có 500 tên giáo úy, vào thành Biện Kinh, lại càng thị vệ như mây, vạn nhất xảy ra sai lầm, đó là một con đường chết."

Hần do dự một chút, tiếp tục nói: "Người yên tâm, thái tử bên kia đã chịu ra mặt, nói thật với người, một chuyện này là mười tám lộ đặc phái viên người Phiên và thái tử, còn có mấy trăm triều thần đồng loạt phát lực, chỉ cần đồng lòng, Thẩm Ngạo về kinh, trong nội cung nhất định là phải nghị sự triều đình, tại thời điểm nghị sự triều đình, sẽ khiến cho Thẩm Ngạo kia không chịu nổi."

Nam nhân này thất hồn lạc phách nói: "Không phải nói người Phiên bên kia, đã đàm luận thỏa đáng cùng Thẩm Ngạo rồi sao? Tuyền Châu bên kia cũng nói như thế, còn nói tất cả viên đặc phái viên trò chuyện cùng với Thẩm Ngạo rất vui, bọn hần làm sao chịu xuất lực cho chúng ta?"

Lô Lâm cười lạnh, nói: "Bọn hần dám không đàm luận thật vui sao? Thẩm Ngạo một tay che trời, cầm trong tay quyền lực thiên hạ, người Phiên muốn cương với hần, có thể có chỗ tốt gì? Lúc này, chỉ cần có người chịu đứng ra, nói chuyện vì bọn họ, bọn hần mới bằng lòng đi náo loạn, mới bằng lòng phản bội cùng Thẩm Ngạo, thái tử đứng ra, sẽ thay đổi toàn bộ cục diện, Thẩm Ngạo chết chắc rồi!"

Nam nhân trầm mặc thoáng một tý, mới lại hỏi tiếp: "Đại ca nói rất đúng, ta suy nghĩ, cái tên Thẩm Ngạo kia khi dễ bọn hần như vậy, lại bắt cắt đất, lại còn đóng quân, càng dung túng hải thương không hợp pháp, bọn hần làm sao có thể cười cùng với Thẩm Ngạo được?"

Lô Lâm sờ sờ bài vị rực rỡ muôn màu trên bàn thờ, nói: "Đây là điều đương nhiên, vốn, là muốn giật giây Thái Kinh ra sân, nhưng Thái Kinh là cáo già, sự tình nguy hiểm, tuyệt không chịu làm, hần lớn tuổi, người cũng hồ đồ rồi, cho rằng như vậy có thể bảo dưỡng tuổi thọ, sớm muộn gì có một ngày, Thẩm Ngạo khẳng định sẽ động thủ với hần."

Thái tử bên kia, sớm có bất mãn đối với Thẩm Ngạo, Thái Kinh đã không chịu làm, vậy hãy để cho thái tử đi làm, Lô gia chúng ta có thể báo thù hay không, phải dựa vào nghị sự triều đình lần này.

Trong chánh đường Lô gia, từ không khí bi ai, thoáng cái đã trở nên sát khí đằng đằng, từng tiếng thê lương cười lạnh từ bên cạnh bên phát ra, liền nghe được có người nghiêng răng nghiêng lợi nói:

"Họ Thẩm giết bao nhiêu miệng ăn Lô gia, Lô gia chúng ta, sẽ cầm bấy nhiêu cái mạng nhà hần đến chống đỡ, nghị sự triều đình vẫn chỉ là bước đầu tiên, một bước này đi đúng rồi, bước tiếp theo chính là buộc tội hần mưu phản, Ngự Sử đài bên kia, có rất nhiều loại người mua danh chuốc tiếng, thoáng giật giây một tý, sẽ nguyên một đám đi ra như tre già măng mọc, trong nội cung lần thứ nhất không gặt đầu, thì có lần thứ hai, lần thứ ba, chỉ cần Biện kinh bên này oán khí bốc lên, chính là kỳ chết của Thẩm Ngạo hần."

.....

Vạn Tuế Sơn bên này, vừa đến trong đêm, liền bị bịt kín một tầng sương mù nhàn nhạt.

Ban đêm, rất nhiều đèn cung đình làm đẹp trên sườn núi, ngẫu nhiên nghe được tiếng hạc kêu nhẹ, hoặc là thanh âm cung nhân vờ về chơi đùa dây cung đàn cầm, ở bên trong đám sương tầng tầng lớp lớp, nhìn qua một chút tinh quang của ngọn đèn dầu kia, tựa như đặt mình trong thiên ngoại phi thiên, cả người đều bắt đầu lâng lâng mơ màng.

Nơi sườn núi, là một chỗ lâu các dựa vào núi mà xây, bên cạnh lâu các có suối nước ồ ồ chảy qua, tại đây nhiều ngọn đèn dầu nhất, ngọn đèn dầu san sát với nhau, có một loại thanh tịnh không hiểu.

Trong lâu các cũng không lộ vẻ xa hoa, lại có một loại ý thơ mờ ảo, cái bực kia kê một đồng thi họa vô cùng tốt, dán trên vách đá, cũng không lộ ra vẻ đột ngột.

Trong phòng, cái bàn dài có vẻ có chút loang lổ, nhưng nếu có người khinh thường, vậy thì không nhìn được hàng rồi, chỉ tính riêng vật liệu cái bàn dài này, chính là làm bằng gỗ thượng đẳng nhất, so với vàng còn quý hơn, hoa văn vẽ trên mặt càng là do danh gia, đưa ra bên ngoài, nếu là có người biết hàng, chính là bán được nghìn quan, cũng không phải việc khó.

Tay Triệu Cát nhẹ nhàng đưa đến ống đựng bút như rừng kia, cách cán bút một khoảng lại dừng lại, giống như đang do dự, muốn đi nhắc bút, rồi lại là lắc đầu, không nhìn được mà thở dài, ánh mắt dời đi, rơi vào một chỗ treo tranh thi họa trên vách tường, lập tức lại lắc đầu, thì thào lẩm bẩm: "Không được, có lẽ là không được, luôn kém về thần vận."

Lập tức ngoắc tay nói: "Thu bức vẽ lại, qua hai ngày nữa, Trẫm lại vẽ tiếp."

Trên bàn bày ra một bức Sơn thủy mực vẫn chưa xong, ở một bên, Dương Tiễn cẩn thận từng li từng tí mà nắm bắt hai đầu giấy vẽ, dịch chuyển giấy vẽ khỏi bàn, cẩn thận từng li từng tí mà đưa cho một người nội thị, gọi hần cất kỹ.

Triệu Cát ngồi ở sau bàn đến ngốc, điềm nhiên cười nói: "Tại Vạn Tuế Sơn, lòng Trẫm cũng chuyển biến tốt rồi, lúc trước bề bộn không hết vật tục, thật sự không muốn đụng vào nữa."

Dương Tiễn cười ha hả nói: "Cái kia, bệ hạ ở đây thêm mấy ngày nữa cũng được."

Triệu Cát lắc đầu, nói: "Tính thời gian, Thấm Ngạo mấy ngày nay sẽ tới rồi, làm cái quan to sống xa quê này không tốt, đáng tiếc, tính tình Thấm Ngạo là không muốn sống rảnh rỗi, nếu không thì để cho hắn cũng tới Vạn Tuế Sơn, cùng Trẫm luận bàn hạc, làm người vẽ tranh, lúc này mới có ý tứ."

Dương Tiễn hé miệng cười, nói: "Thấm Ngạo bận rộn tại bên ngoài, bệ hạ mới có tâm tình rảnh rỗi, nếu hắn cũng rảnh rỗi, bệ hạ sẽ phải bận rộn, cũng tỷ như lúc này đây, đám phiên sử bọn họ hùng hổ mà tới, nô tài còn tưởng rằng sẽ có đại sự, ai ngờ Thấm Ngạo không dùng vài ngày công phu, liền làm cho bọn họ không dám lên tiếng."

Triệu Cát nhảy lông mày, nói: "Trẫm lại nghe nói, phiên sử bên kia cũng không phải cam tâm tình nguyện, hình như là bị Thấm Ngạo cưỡng bức hay sao đó? Như vậy không tốt, Đại Tổng chúng ta gần đây không có tiền lệ khinh người, lần này có thể làm cho bọn họ giận mà không dám nói gì, nhưng lần thì sao? Cũng không thể để cho người ta luôn có hại chịu thiệt, luôn phải chịu cảnh đánh rớt răng cửa, vẫn nuốt vào trong bụng."

Dương Tiễn đối với sự tình bên kia, cũng chỉ là kiến thức nửa vời, nguyên muốn cầm cái này để lấy công cho Thấm Ngạo, thì ra phía sau lưng còn có ẩn tình, nhất thời cũng nghẹn lời, đành phải lập lòe nói: "Bệ hạ nói rất đúng, Thấm Ngạo là hồ đồ một chút, phải giáo huấn."

Triệu Cát khoát khoát tay, nói: "Tính toán là gì đâu, chỉ cần phiên sử không náo loạn, coi như là công lao của hắn, sự tình còn lại, Trẫm cũng không còn hào hứng đi quản, Trẫm sợ phiền toái lắm."

Dứt lời, lại tiếp tục nói: "Cũng không biết lúc nào hắn mới có thể tới, hắn chân trước vào kinh, Trẫm cũng nên hồi cung, cũng không thể ở chỗ này trốn cả đời rảnh rỗi, triều đình bên kia, cũng có hơn một tháng không nghị sự triều đình rồi, cũng nên về trông thấy các triều thần."

Dương Tiễn cười ha hả, nói: "Đến lúc đó khẳng định sẽ vô cùng náo nhiệt."

Triệu Cát đứng lên, đẩy cửa sổ lầu các ra, một cơn gió đêm thổi vào, hắn chấp hai tay sau lưng, một đôi mắt trong trẻo, ngắm nhìn hắc ám và hào quang ngọn đèn dầu linh tinh xa xa, nói: "Trẫm còn nghe nói không ít tin đồn, dư luận giới thượng lưu trong kinh thành, đều nói Thấm Ngạo không phải."

Dương Tiễn sững sốt một chút, lập tức nói: "Nô tài cũng có nghe thấy."

Triệu Cát lạnh lùng cười nói: "Thấm Ngạo là nhận ý chỉ Trẫm, đi thanh tẩy đường biển, bọn hắn chửi bới như vậy, chẳng phải là nói Trẫm hoa mắt ư tai?"

Triệu Cát nói một phen, rất là không khách khí, cũng khó trách hắn cảm thấy tức giận, bên ngoài bàn tán chửi bới hai câu thì cũng thôi, nhưng nói đến quá mức, liền khó tránh khỏi để cho Triệu Cát liên tưởng đến những thứ khác.

Trong mắt Triệu Cát, Thấm Ngạo đi một chuyến này, quả thật có chuyện làm sai, để cho người ta mắng cũng tốt, nhưng lướt qua điểm mấu chốt, mới nhớ tới, thì ra mắng Thấm Ngạo, quanh co lòng vòng, cuối cùng nhưng lại mắng đến trên đầu của mình.

Thân là thiên tử, lại thích công lao, đâu thể để cho đám người như vậy, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe? Cho dù người ta vô tâm, cũng là không thể tha thứ.

Triệu Cát lạnh mặt, dáng chừng sững bất động, tiếp tục nói: "Còn có một việc, Trẫm còn nghe nói, dư luận giới thượng lưu bên kia đều nói thái tử khiêm tốn khoan hậu, có tri thức hiểu lễ nghĩa, lại càng cần cù và thật thà đơn giản, có tính cách giống như minh quân, đúng hay không?"

Dương Tiễn nghe ra ý lời nói bên ngoài của Triệu Cát, mí mắt nhảy một chút, lập tức hiểu, mắng Thấm Ngạo chỉ là cớ, bệ hạ muốn dẫn một câu này, mới là trọng điểm.

Khiêm tốn khoan hậu, có tri thức hiểu lễ nghĩa, một câu đánh giá này vốn không có gì, xấu là bị phá hủy ở trên mấy chữ cần cù và thật thà đơn giản, người trong thiên hạ đều biết, Triệu Cát là thiên tử lăng phí,

chuyện này trong đầu Triệu Cát cũng tự biết, chỉ là, hắn gần đây luôn không có tự chủ, dần dần mà cũng không còn hào hứng đi để ý tới người khác khuyên can, nhưng đương kim thiên tử tiêu xài, thái tử lại đơn giản...

Thái tử có tính cách giống như minh quân, không phải là nói đương kim thiên tử hoa mắt ù tai sao?

Hiện tại thiên tử còn chưa chết, nói thái tử là minh quân, lên nói thì cũng thôi, lại còn muốn giống trống khua chiêng mà kêu la đi ra, tựa như sợ cả Biện Kinh không biết, lúc này Triệu Cát không thể không hoài nghi, những người này rốt cuộc muốn làm cái gì, có phải có người sai khiến sau lưng hay không, người sai khiến là ai?

Đáp án đã miêu tả rất sinh động, nhưng đáp án này, lại ở trong tâm sự Triệu Cát.

Lúc trước hoàng gia có thể đối coi trọng với người Phiên, có thể ỷ lại đối với bên ngoài thần, nhưng cha và con, huynh và đệ, lại luôn vài phần nghi kỵ và ngăn cách, hoàng đế còn chưa có chết, liền bùng lẩy thái tử như vậy, thực sự coi Triệu Cát là người chết sao?

Triệu Cát lạnh lùng ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên người Dương Tiễn, nói: "Mua danh chuộc tiếng, hắn đây là muốn làm gì?"

Cái chữ hắn này, cũng không biết là chỉ thái tử, hay là dư luận giới thượng lưu, Dương Tiễn biết rõ, sự tình cốt nhục Thiên gia, hắn không thể ngắt lời, chỉ cúi đầu xuống dưới, lặng yên không lên tiếng.

)

542. Chương 527: Về Biện Kinh

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 527: Về Biện Kinh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát tiếp tục nói: "Đường đường là thái tử, chẳng lẽ triều đình còn không cung cấp nuôi nổi hắn? Không để hắn ăn cơm rau dưa? Tông Lệnh phủ bên kia, hàng năm cho hắn hơn một ngàn quan, còn chưa đủ để hắn ăn mặc? Đầu cần hắn làm ra cái bộ dạng cần kiệm như vậy?"

Dương Tiễn thấp giọng nói: "Bệ hạ, gió đêm lạnh buốt, có phải là nên đóng cửa sổ vào hay không?"

Triệu Cát xụ mặt nói: "Người không cần chuyển lời nói đi chỗ khác, những lời này, Trẫm cũng chỉ nói cùng người, hoàng nhi kia, cách làm thật sự quá không giống lời nói, hắn làm như vậy, trong lòng có tồn tại một phần hiếu tâm nào không? Hắn muốn làm con người toàn vẹn, vậy Trẫm là cái gì?"

Vấn đề này liên tiếp bắn liên hồi, tung tóe đi ra giống như đạn, Dương Tiễn bên này càng khó mà nói cái gì, chỉ cười nói: "Nô tài đối với mấy cái sự tình này, thật sự là không biết, như người trong mộng, bệ hạ..."

Triệu Cát cắt ngang lời hắn, nói: "Chính là vì người không biết, Trẫm mới bằng lòng nói cùng người."

Hắn ngồi trở lại trên bàn, trên mặt khôi phục sắc mặt bình thường, nói: "Người nói huyền thuyên phải xử trí, đây cũng là tốt vì thái tử, để cho hắn biết quy củ."

Dương Tiễn rất biết vâng lời, nói: "Bệ hạ, dùng dư luận gán tội danh cho người giới thượng lưu, chỉ sợ..."

Triệu Cát cười nói như không: "Nói đến đây, cũng không phải là dư luận giới thượng lưu nữa rồi, là mê hoặc lòng người. Chỉ là, người nói cũng đúng, chuyện này không thể giao cho người khác đi làm, chút ít thần tử

kia của Trầm, cả đám đều trơn trượt như cá, sự tình xấu thanh danh bậc này, nhất định là qua loa. Đợi Thẩm Ngạo trở về đi, có hẳn ở đây, sự tình Trầm bên này có thể làm thuận buồm xuôi gió hơn một ít.

Dương Tiễn chỉ cười nhạt một tiếng, cẩn thận từng li từng tí mà đi ra khép cửa sổ lại, sau đó mới nói: "Bệ hạ, Thẩm Ngạo còn chưa trở lại, đã có nhiều sự tình như vậy muốn hẳn làm, cũng làm khó cho hẳn, người này vốn thanh danh rất xấu, liều mạng bêu danh làm việc vì bệ hạ, cũng coi như để hẳn thua thiệt.

Câu này nhìn như vô tình ý, nhưng lại nói trúng tâm sự Triệu Cát rồi, Triệu Cát nghĩ nghĩ, đột nhiên nở nụ cười, mắng: "Ai kêu Trầm tín nhiệm hẳn nhất, ai bảo hẳn có thể làm nhiều sự tình như vậy?

Dứt lời, tâm tình Triệu Cát cũng tốt lên rất nhiều, trong lòng bốc lên ra mấy phần tình cảm ấm áp, nói: "Trầm đáp ứng hẳn, sẽ đưa hẳn một bức tranh sơn thủy, hôm nay sớm đi nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai sẽ động bút, có thể linh quang hiện ra."

"Còn có, Thẩm Ngạo trở về kinh, cũng không cần vội vã triệu hẳn tiến vào cung, trước hết để cho hẳn về nhà, từ từ mà nghỉ ngơi, hẳn thương cảm Trầm, Trầm cũng nên thương cảm hẳn."

Dương Tiễn đáp ứng.

Triệu Cát cười ha ha, duỗi lưng một cái, liền đi nghỉ tạm, có rất nhiều cung nhân, nội thị tiến đến thu xếp, Dương Tiễn lén lút từ trong lầu các lui ra ngoài, dưới tinh quang ảm đạm, trên mặt toả ra dáng tươi cười, cái vui vẻ này, là phát ra từ đáy lòng.

.....

Thẩm Ngạo lên thuyền biển đến Tô Hàng, tại Tô Hàng, Tăng Túc An và tất cả nha quan viên đã đợi lâu.

Thẩm Ngạo lên bờ, tự nhiên không thiếu được xã giao, lúc này đại tiểu quan viên Tô Hàng chứng kiến ánh mắt Thẩm Ngạo, ngoại trừ kính sợ chính là sợ hãi, họ Thẩm đi đến chỗ nào, giết chỗ đó, thật đúng là khắc tinh quan trường.

Bình thường, mọi người ở phía trong quan trường rất quy củ, đụng phải Thẩm điên cuồng này, hoàn toàn không thể dùng, người ta đi làm việc, chính là hành vi hảo hán, rõ ràng là cái trạng nguyên công, lại không chi, hồ, giả, đã cùng người, không chơi hư ảo với người, già không nên nét, đối nghịch cùng hẳn, chính là kéo toàn bộ nhà ra ngoài, thoáng giết một tý, cái gì cũng đều xong rồi.

Đụng vào người như vậy, chỉ có thể bịt cái mũi, đi đường vòng, không đắc tội nổi, lại càng không nguyện lưu lại cái ấn tượng gì ở trong trí nhớ của hẳn.

Nhưng người ta giá lâm, người lại không thể không cười, mang theo bộ mặt đến đón tiếp, không thể không thành thành thật thật nịnh bợ nịnh nọt.

Cũng may Thẩm Ngạo cũng không đối mặt cùng bọn họ, chỉ quét mắt liếc bọn hẳn, liền chui vào cỗ kiệu sớm đã chuẩn bị tốt, bên ngoài lại là giáo úy bảo vệ xung quanh, đại tiểu quan viên đều lách qua một bên.

Trong lòng những quan viên này, cũng không biết nên sinh ra không cam lòng hay là may mắn, ngay cả xì xào bàn tán cũng không dám, ở trước mặt Thẩm điên cuồng phải cúi ngựa, gan ngồi kiệu cũng không có, đành phải theo đuôi xa xa.

Bình thường đều là sống cuộc sống thần tiên, người năm người sáu, hôm nay lại là sung phong làm kiệu phu, từ bến tàu đến chỗ mời khách dùng cơm tẩy trần, tốt xấu cũng có bảy tám dặm đường, bình thường mọi người sống an nhàn sung sướng, nào có rèn luyện hạ thân thể, tuy cũng đi vài bước ở trong phủ, nhưng đường dài như vậy, lại làm cho bọn họ đi đứng nhức mỏi, thiếu chút nữa không thể chuyển động, lại không thể kêu khổ, chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Đợi mời khách từ phương xa dùng cơm tẩy trần xong rồi, mọi người không thiếu được việc nói chút ít chuyện cũ mèm, đều là chút ít câu như khâm sai đến, thật sự là vẻ vang cho kẻ hèn này.

Tiệc rượu tan, Thẩm Ngạo liền một mình gọi Tăng Túc An đến bên trong nói chuyện, người bên ngoài chỉ có thể lúng ta lúng túng mà nâng trà chén nhỏ, ngồi đó chờ đợi.

Thẩm Ngạo đến Tô Hàng cũng không phải lần một lần hai, lại càng thế giao cùng Tăng Túc An, cũng không có gì cần che giấu, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, hỏi đến sự tình đường biển.

Tằng Túc An sớm có chuẩn bị, đối đáp trôi chảy từng cái, kỳ thật, biện pháp của hắn, chính là rập theo khuôn cũ, Tuyền Châu bên kia làm như thế nào, Tô Hàng bên này cũng làm như thế đó, cũng không có gì để nói.

Về phần quan thương Tô Hàng cấu kết, đương nhiên không cường tráng được bằng Tuyền Châu bên kia, Tuyền Châu đều chết hết rồi, Tô Hàng bên này lại càng không dám có cái gì mâu thuẫn, đều là kiệt lực phối hợp, sợ làm quỵ dưới lưỡi đao.

Cho nên, chính lệnh của Tăng Túc An ngược lại càng rõ ràng hơn so với Tuyền Châu bên kia, một quy củ xuống dưới, không gặp bất luận lực cản gì, muốn bọn hắn nộp thuế, liền nộp thuế, văn vẻ tròn văn vẻ đẹp, muốn niết như thế nào, liền niết như thế đó, ai cũng không dám nói gì.

Thẩm Ngạo hỏi một ít lời, đại khái cũng mãn ý rồi, thời điểm hắn trên bến tàu, cũng nhìn ra Tô Hàng khác với dĩ vãng, liền nói với Tăng Túc An: "Tăng huynh, lão đệ cũng không nói cái gì khách khí cùng người, Tô Hàng bên này, người phải xem thật kỹ, làm tốt, tương lai nhất định là có tiền đồ tốt, những chuyện khác, ta cũng không cần dặn dò, tương lai, đợi người vào kinh thành, lão đệ sẽ làm ông chủ, mời người đi uống rượu xem mỹ nữ.

Tăng Túc An ngay từ đầu nghe hắn nói, coi như quy củ, câu xem mỹ nữ phía sau kia đi ra, lại làm cho hắn nhất thời xấu hổ đến ho khan.

Tự thương nghị chút ít, Thẩm Ngạo cũng mệt mỏi rồi, gọi người đi ra ngoài, nói cho quan viên trên dưới không cần chờ đợi, bảo bọn họ đều tự tản đi, màn đêm buông xuống, liền nghỉ ở phía trong biệt thự của Tăng Túc An.

Hắn tại, Tô Hàng ngày người ba bốn ngày, quan tâm chủ yếu cũng không phải sự tình đường biển, mà là kiểm tra thực hư sự tình pháp lệnh các nơi ban xuống vào ngày mùng một tháng năm, chỉ sợ cái pháp lệnh này đi xuống, lại không được chấp hành, vì cây dâu lợi nhuận quá lớn.

Chỉ là, một đường xem xuống, lại có thể nhẹ nhàng thở ra, cũng có người làm trái, nhưng đều là làm quá một chút, quan phủ bên này đã nói rõ, chỉ có thể lưu hai thành trồng trọt cây dâu, có người lạng lẽ trồng hơn vài thước, mà quan phủ cũng không để ý đến.

Nhiều hơn nữa, liền không ai dám rồi, đây là sự tình Thẩm diên cuồng đưa ra, không ai dám vì lợi ích của mình mà bốc lên nguy hiểm lớn như vậy.

Đã như vậy, Thẩm Ngạo cũng chỉ có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, lừa dối đi qua, lên đường, ngồi tào thuyền, một đường bắc thượng, một mực đến kinh sư.

Tin tức Thẩm Ngạo vào kinh thành, sớm có người báo cho tất cả gia chủ, các dinh thự bên kia, cũng là phản ứng không đồng nhất, có mừng thầm, có thờ ơ, cũng có bảo người ta chuẩn bị lễ vật, ý định đi bái phỏng thoáng một tý.

Dư luận giới thượng lưu bên kia lại càng náo loạn đến dữ tợn, Thẩm Ngạo lâu như vậy không có trở lại kinh, mọi người mắng như thế nào, cũng không có người đi quản, mọi người đang mắng đến lúc tức giận.

Hiện tại chính chủ trở về, tựa như một mối lửa để nổ thùng thuốc súng rồi, các loại lời đồn đại đều có, thậm chí còn có nói, Thẩm Ngạo dự trữ nuôi dưỡng tử sĩ tại Tuyền Châu, ý định trở về hành thích vua tạo phản.

Nhiều người có lẽ vẫn là tốt, nhiều lần mắng lung tung, tuyệt đối không cảm thấy phiền, có một chút người, văn vẻ mắng rất đặc sắc, liền đi các nơi sao chép, lưu truyền ra ngoài.

Một số người lại càng thấy được nhược điểm của Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo giết người, đều là mưu phản, ít nhất, gán tội gượng ép một tý, còn có thể liên lụy đi vào, nhà mình sợ cái gì, chẳng lẽ họ Thẩm còn dám chém đầu?

Nếu hắn có can đảm, dám đảm đương tội che mặt đến đánh chính mình một chầu, cái đó liền rất tốt, vừa mới xác minh hung danh của Thẩm Ngạo, lại có thể tăng danh dự chính mình lên, có sao mà không làm?

Danh lợi, danh lợi, Thẩm Ngạo tổn hại lợi của người ta, lại có thể thành toàn nâng tên người ta lên, không mắng hắn, thật đúng là gặp quỷ rồi, tất cả mọi người đều là người có công danh, ta lại không phải quan phụ thuộc người, ai sợ ai?

Lúc trước, Thẩm Ngạo ở tại Tuyền Châu, người mắng rất hung, đó cũng là tiếng người thị phi sau lưng, không coi là chính thức can đảm, hiện tại, Thẩm Ngạo trở về, hung hăng mà mắng vài câu mới đã ghiền, mà lại càng thể hiện ra khí khái.

Chỉ cần có mấy người gan lớn đi đầu, những người vốn hành quân lạng lẽ kia lại kích động, càng vô cùng hung hăng ngang ngược, mắng ra nhiều kiểu, tầng tầng lớp lớp, người như vậy, quán rượu, quán trà, thanh lâu, đều có hết.

Còn có người làm thơ đến nghiện, còn biên tập tiết mục ngắn, biên tập tiết mục ngắn xong, còn ghi câu chuyện, dù sao cũng đều là người đọc sách, dùng từ cổ nhân đến thời nay, cầm cái tiền triều làm ví dụ, Thẩm Ngạo đi vào, phàm là mẫn cảm một ít đối với cái này, cũng biết đang nói tới ai.

Thời điểm Thẩm Ngạo vào kinh, cũng không có ý chỉ truyền hán vào cung, cho nên trực tiếp khiêm tốn về nhà, cũng không chú ý đến những thứ khác, về đến nhà, người gác cổng mừng rỡ mà tới nghênh đón, một lát nữa, Lưu Thắng liền đi ra, vô cùng vui mừng nghênh Thẩm Ngạo đi vào, trên đường đi lại trở nên lo lắng, vụng trộm nói: "Vương gia, trong kinh này có rất nhiều lời đồn đại chuyện nhảm..."

Thẩm Ngạo nhạt cười nhạt nói: "Cái này ta biết rõ, về mặt người đau khổ làm cái gì? Không có chuyện gì đâu."

Thẩm Ngạo chấp tay, giẫm chân tại chỗ, nhàn nhã, trong lòng sớm có ý định ứng đối, kỳ thật, từ lúc vừa mới bắt đầu, hán đã có bố cục, chế ngự những Thanh Lưu chỉ biết nói chuyện, vĩnh viễn không biết làm việc này, Thẩm Ngạo có rất nhiều biện pháp.

Lúc trước, hán đã muốn âm thầm kêu người, để đám Thanh Lưu này đem thoại đề dẫn tới thái tử bên kia, vốn lần trước, thái tử vì quan thương cầu kết Tuyền Châu mà nói lời hữu ích, dư luận giới thượng lưu bên này đã có nhiều giữ gìn đối với hán, lúc này, Thẩm Ngạo gọi hội đồng nhân dân tuyên dương thái tử thánh minh, lại càng không thể vắng hoi.

Thẩm Ngạo rất rõ ràng, chỉ cần những lời này đi ra, bất kể là dư luận giới thượng lưu hay thái tử bên kia, cũng phải có người không may.

Thái tử là không cần phải nói rồi, chính mình đi Tuyền Châu nghiêm túc ngành hàng hải, người này đột nhiên nhảy ra mua danh chuộc tiếng, rõ rệt là muốn bảo vệ quan thương cầu kết, kỳ thật chính là muốn mượn cơ hội nuôi trồng vây cánh, muốn để cho Thẩm Ngạo làm mai mối cho hán, tiện nghi của Thẩm Ngạo, đâu chịu cho người khác chiếm? Gần đây, chỉ có hán chiếm tiện nghi người khác.

Về phần những cái gọi là dư luận giới thượng lưu kia, kỳ thật là một đám quan trong kinh, có lợi ích ở Tuyền Châu đánh trống reo hò, những người này, hoặc nhiều hoặc ít, có chút liên lạc cầu kết cùng quan thương Tuyền Châu, càng có không ít người chính là từ Tuyền Châu bên kia đến, hiện tại Thẩm Ngạo nên chén cơm của bọn hán, đương nhiên muốn mắng.

Bọn hán đã muốn mắng, Thẩm Ngạo đương nhiên dám đánh.

Đối phó thái tử và đối phó người khác bất đồng, đều nói Thẩm Ngạo là điên cuồng, nhưng cái điên cuồng này, cũng là đối với tảng đá vừa thối lại vừa cứng dưới chân, cũng không phải hậu duệ quý tộc thiên hoàng cao cao tại thượng kia, hết lần này tới lần khác, thái tử ngu xuẩn ở chỗ, lại đi hi vọng đưa ngoại viện tới.

Phương pháp của Thẩm Ngạo chính là, đưa cho hán càng nhiều ngoại viện, nhét nhiều thêm mấy đồng đội con heo, những người này bắt đầu cố động tạo thế, đừng nói là trong nội cung, chính là bản thân thái tử, cũng khó có thể không chế.

Hán cười nhạt một tiếng, để cho Lưu Thắng đi lo chuyện của mình, một mình một người đi vào trong cung, hôm nay thành Quận Vương, trong phủ sửa chữa đối mới hoàn toàn, trong nội cung lại càng phân phối mấy thái giám đến hầu hạ.

Vương phủ bên này, cũng có quyền lợi chiêu mộ hộ vệ, thủ lĩnh hộ viện giữ nhà là tiểu hòa thượng Thích Tiểu Hồ, Thích Tiểu Hồ đã hoàn tục, người cũng cao lớn hơn một ít, không sai biệt lắm, sắp đến đầu vai Thẩm Ngạo rồi, mặc dù là như thế này, ngây thơ trên mặt còn chưa thể bỏ đi, Thẩm Ngạo xuyên qua một cánh cửa, liền chứng kiến người này đuổi theo một thiếu nữ, trong miệng kêu to: "Đưa ta, đưa ta!"

Thiếu nữ đằng trước có tiếng cười tựa như chuông bạc, không quên ngoái đầu nhìn lại, nói: "Không trả."

Nàng mặc một bộ váy dài cực kỳ trang trọng, bên hông thắt nơ con bướm, dẫn theo váy áo, chạy rất nhanh, ngay cả Thích Tiểu Hồ cũng không theo kịp.

Thích Tiểu Hồ thấy được Thẩm Ngạo, lập tức ngừng chân, ngoan ngoãn nói: "Vương gia đã trở lại, ta... ta đi nhìn hộ viện."

Thẩm Ngạo muốn sờ đầu trọc của hắn, mới nhớ tới đầu trọc của tiểu Hồ đã không còn, đành tiếc nuối, lắc đầu nói: "À, ta biết rồi, người đang ở đây bắt giặc à?"

Thích Tiểu Hồ ghen đỏ mặt, thở phì phì nói: "Nàng cầm đồ cưới của đại phu nhân."

Cô gái đằng trước chứng kiến phía sau không có người đuổi theo, ngoái đầu nhìn lại xem xét, lập tức tắc lưỡi, đứng tại đó không chịu động, có vẻ có chút bất an.

Thẩm Ngạo liếc về hướng cô gái kia, trên mặt khẽ cười, nói: "Quận chúa rảnh rồi đến quý phủ ngồi, vì sao không mời người đến?"

Một năm không thấy, Thanh Hà quận chúa càng duyên dáng yêu kiều hơn, nhiều thêm vài phần bộ dạng thùy mị của thiếu nữ, thiếu vài phần ngây thơ.

Trên tóc đen nhánh búi tóc công chúa, trên búi tóc còn trâm một cây trâm hoa, trên mặt buông thông tua cờ, nàng đi từng bước một, tua cờ liềm lung la lung lay.

Trên mặt trắng tinh, da thịt ôn nhu tinh tế, hai hàng lông mày thon dài như vẽ, hai con ngươi lập loè như sao, dưới sống mũi nhỏ nhỏ, có cái miệng nhỏ nhỏ, môi mỏng mỏng, cắn môi, đáng thương, bưng một bức họa, rất không tình nguyện đi tới.

Triệu Tím Hành vừa có chút sợ hãi lại phần hận đối với Thẩm Ngạo, đợi lúc đi đến bên cạnh Thẩm Ngạo, liền dậm chân một cái, nói: "Không ngờ người còn nói được ra miệng, không phải tại người, làm sao ta bị cấm cửa, mỗi ngày đàn ra cùng mẫu phi, tóc đều muốn trắng rồi."

)

543. Chương 528: Quận Chúa Rất Quan Trọng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 528: Quận chúa rất quan trọng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo cười hì hì, một đôi tròng mắt không kiêng nể gì cả, dò xét mái tóc của nàng, làm cho Triệu Tím Hành lui một bước, lúc trước Triệu Tím Hành thấy bộ dạng Thẩm Ngạo vô lễ như vậy, chỉ biết cười khảnh khách, nhưng bây giờ hiểu chuyện hơn một ít, biết rõ đây là ý gì, liền nghiêm mặt nói: "Nhìn cái gì vậy, lại nhìn nữa, sẽ đào... ánh mắt người..." Đằng trước có lẽ là hùng hồn, phía sau càng ngày càng yếu, mặt đều đỏ lên.

Thẩm Ngạo xụ mặt, nói: "Không có tóc trắng, lại càng đẹp mắt hơn so với lúc trước, quận chúa thanh tú động lòng người như vậy, thật sự là trước đây chưa từng gặp."

Triệu Tím Hành nâng khuôn mặt lên, một vòng đỏ bừng bay lên gò má, nói: "Nói hươu nói vượn, phụ vương nói, người là người xấu nhất, một bụng đầy ý nghĩ xấu, về sau gặp người, sẽ đi đường vòng."

Thẩm Ngạo trừng to mắt, hỏi: "Tần vương thật sự nói như vậy?"

Triệu Tím Hành gật đầu khẳng định.

Thẩm Ngạo lắc đầu, hần và Tấn vương, vốn còn có mấy phần giao tình, tấm lòng cha mẹ thiên hạ thật sự là đáng thương, mà ngay cả Tấn vương hồ đồ kia, rõ ràng cũng biết mình không phải là đồ tốt, bình thường thường xuyên đến tìm mình vui chơi, lại dạy con gái thấy mình phải đi đường vòng, cái này tính toán là chuyện gì?

Triệu Tím Hành trừng to mắt, hỏi: "Người lắc đầu làm cái gì?"

Thẩm Ngạo nói: "Ta nghĩ...ta và người cha có chút hiểu lầm."

Triệu Tím Hành vênh miệng lên, nói: "Cha ta và ai cũng có hiểu lầm, ngày hôm qua hần vẫn có hiểu lầm cùng một sĩ tử, đánh người rồi kia."

Thẩm Ngạo vỗ tay một cái, nói: "Đánh tốt."

Hai người đứng ngay tại trước cổng hậu trạch, đón ánh mặt trời, Thích Tiểu Hồ đã chạy mất, không có bóng dáng, nói đến một nửa, đột nhiên đều hết từ rồi, lúc trước tất cả mọi người có cái gì thì nói cái đó, hiện tại cảm giác hai bên cũng chưa thể nói tới xa lạ, chỉ cảm thấy, lúc trước có thể không cố kỵ, nói ra lời nào cũng được, lúc này lại không dễ mở miệng.

Mặt trời rất nắng, trên trán Triệu Tím Hành, mồ hôi chảy ra rậm rạp, Thẩm Ngạo ho khan một tiếng, đưa tay áo muốn lau, tay đưa lên một nửa, lại dừng lại, trong lòng nghĩ, ta làm như vậy, người khác có thể nói ta lừa gạt lưu manh hay không?

Lập tức lại nghĩ, quân tử thành tâm thành ý, đây là lời tiên hiền nói, muốn cái gì thì làm cái đó, đó mới là quân tử, quân con mẹ nó làm gì, tay lại đưa lên vài phần.

Triệu Tím Hành nhìn ra động tác của Thẩm Ngạo, ho khan một tiếng, người đã cương cứng, trong lòng lại đang nghĩ, nếu hần đến lau mồ hôi cho ta, ta nên làm cái gì bây giờ? Không cho hần lau, hần khẳng định không để ý đến ta, để cho hần lau, chẳng phải là để hần chiếm tiện nghi của ta, trong lòng cân nhắc, một đôi trông mắt bối rối chớp động liên tục.

Hai người tựa như làm động tác chậm, Thẩm Ngạo chậm rãi cuốn tay áo đi qua, không dám quá nhanh, tay áo chạm đến trán của nàng, chỉ là nhẹ nhàng dính một tý, ai ngờ cái nhẹ nhàng hơi dính này, mồ hôi Triệu Tím Hành lại càng nhiều.

Thẩm Ngạo lập tức cảm thấy thất bại, người khác lau mồ hôi, hần cũng lau mồ hôi, như thế nào còn có đạo lý càng lau càng nhiều.

Hai người đứng rất gần, lúc trước cũng không phải chưa tiếp xúc qua, nhưng lúc này, người thấy được hơi đối phương như hoa lan, còn hỗn tạp một hương khí tươi mát nhàn nhạt, làm cho người ta tâm ý viên mãn.

Triệu Tím Hành vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, hơi có chút buông lỏng, đóng lại đôi mắt, lông mi thật dài run nhẹ nhẹ, đột nhiên nói: "Khi còn bé, Lưu bá bá thường thay ta lau mồ hôi như vậy, ta rất nhớ hần."

Thẩm Ngạo dừng một chút, nói: "Lưu bá bá là ai?"

Triệu Tím Hành mở to mắt, nói: "Là chủ sự nhà ta lúc trước..."

Thẩm Ngạo ngây ngốc một chút, dở khóc dở cười, vội vàng lau trán của nàng, rồi vội vàng rút về tay, lúng túng nói: "Ta không giống với Lưu bá bá người."

Triệu Tím Hành tinh quái hỏi: "Có cái gì không giống?"

Thẩm Ngạo ngần ngừ: "Ta có mấy cái hần không có."

Câu trả lời này cực kỳ thâm ảo, không phải người trong nghề, khẳng định như lọt vào trong sương mù.

Triệu Tím Hành mở to hai mắt, hỏi: "Người có cái gì mà hần không có?" Sau lưng về nghi hoặc, lại có vài phần ngưỡng ngừng, những thứ này, thân là quận chúa, như thế nào không biết, nhưng lúc này, hết lần này tới lần khác, vẫn muốn làm ra một bộ dạng mộng mơ không biết, một là hiếu kỳ, nhìn xem Thẩm Ngạo sẽ trả lời thế nào, hai là ngưỡng ngừng, không chịu để cho người biết mình hiểu đạo lý này.

Thẩm Ngạo dốc sức liều mạng ho khan, lúng ta lúng túng nói: "Sau này người sẽ biết."

Nói cho hết lời, hai người đều nhẹ nhàng thở ra, Triệu Tím Hành sợ Thẩm Ngạo chọc ra chỗ xấu hổ, đến lúc đó sẽ không có biện pháp làm người, Thẩm Ngạo càng sợ hơn, loại sự tình này, nói ra trước mặt tiểu cô nương chưa lấy chồng, sẽ bị người bắt đi Tông Lệnh phủ bên kia uống trà.

Lại là một hồi trầm mặc, Thẩm Ngạo đột nhiên phát giác, Triệu Tím Hành lúc này, cùng tiểu quận chúa vô ưu vô tư lúc trước kia, nhiều thêm vài phần uyển chuyển, nếu không cũng sẽ bị mình lừa giống như trước.

Triệu Tím Hành khẽ cười nhìn hắn, lại cảm thấy bộ dạng Thẩm Ngạo, so với vẻ lãng tử lúc trước kia, nhiều vài phần sát phạt quả cảm, tuy tại trước mặt nàng vẫn là người đứng đắn, nhưng con người trải qua tang thương, lại nhiều thêm vài phần chắc chắn và quả quyết.

Triệu Tím Hành nắm tua cờ trên đồ trang sức trước ngực, nhẹ nhàng nói: "Nghe nói người mới từ Tuyền Châu tới, Tuyền Châu bên kia thú vị không?"

"Tuyền Châu?" Thẩm Ngạo tỉnh lại, lắc đầu, nói: "Không dễ chơi." Hắn nhíu lông mày lại.

Trong lòng Triệu Tím Hành có chút đau đớn nho nhỏ, giống như là chính mình bị ủy khuất, nói: "Không dễ chơi người còn đi, người nhất định ăn rất nhiều khổ."

Thẩm Ngạo trong lòng nghĩ, khổ thì ta không ăn, đều để người khác nhận được, nhưng lại nói tiếp, hắn tới đó, thật đúng là cuộc sống thần kinh lúc nào cũng kéo căng, nghĩ đến đây, lại cười rộ lên, ánh mắt rơi vào bức họa Triệu Tím Hành đang cầm, nói: "Người cố ý chạy đến chỗ ta, chính là trộm tranh vẽ sao."

Triệu Tím Hành mân mê miệng, nói: "Tranh này vài ngày trước Ninh An tỷ tỷ đã nói tặng cho ta, nàng hôm nay không ở đây, ta liền cho tự mình tới lấy."

Thẩm Ngạo vươn tay ra, nói: "Mang đây ta xem xem." Tiếp nhận tranh vẽ, triển khai xem xét, lại là cung nữ đồ của mình, người vẽ bên trong đúng là Ninh An, cái bức họa này rất trọng yếu đối với Ninh An, há có thể nói đưa sẽ đưa, nhất định là nha đầu kia thấy tranh này, bất động bước chân, sớm có dự mưu, cố ý làm sự tình trộm gà trộm chó bức này.

Nhưng hắn không vạch trần ra, chỉ nói là: "Ta vẽ phu nhân của ta, người muốn làm cái gì?"

Triệu Tím Hành đỏ mặt, nói: "Người vẽ Ninh An tỷ tỷ dễ nhìn như vậy, vì cái gì tranh vẽ lúc trước lại mang bộ dáng khác, người... người..."

Thẩm Ngạo nói: "Lúc trước người chính là cái dạng đó, nghệ thuật phát ra từ cuộc sống, lại cao nhờ cuộc sống, vẽ tranh cũng là như thế, ngay lúc đó, bộ dáng người xác thực chính là cái dạng kia, cũng không thể để người xinh đẹp hơn được, hay là để ta vẽ ra một bức tranh X khác cho người?"

Tranh X là vật gì, Triệu Tím Hành khẳng định không hiểu, nhưng vẫn bị kinh hãi con mèo nhỏ, nói: "Ta kém đẹp mắt hơn Vân Vân, cũng kém Ninh An tỷ tỷ."

Thẩm Ngạo cười ha hả an ủi: "Lúc trước không sánh bằng, lúc này lại bắt đồng, Tím Hành trưởng thành, hai ngày nữa ta sẽ đi vẽ tranh cho người, khẳng định không thể kém hơn Ninh An."

Nghe xong một câu này, Triệu Tím Hành không hề giống Thanh Hà quận chúa lúc trước, sẽ hoan hô tung tăng như chim sẻ, tuy trong đôi mắt chớp động lên mừng rỡ khó nói lên lời, nhưng lại rụt rè dò xét Thẩm Ngạo, thấp giọng nói: "Người nhất định là đang lừa ta, cái gì là X?"

"..." Thẩm Ngạo không nói gì, ánh mắt nhìn lướt qua trước ngực Triệu Tím Hành, hô hấp dồn dập một chút, lập tức ung dung cười nói: "Ta nói lung tung thôi."

Triệu Tím Hành ừ một tiếng, Thẩm Ngạo muốn trả bức vẽ lại cho nàng, nàng cũng không tiếp, rất nghiêm túc nói: "Người thay ta vẽ, lại đưa cho ta, bức vẽ của Ninh An tỷ tỷ, ta từ bỏ, người phải nhớ kỹ, không được không để ý tới ta, người nhiều phu nhân như vậy, khẳng định sẽ quên ta."

Những lời này không biết có phải là có thâm ý khác hay không, Thẩm Ngạo chỉ gật gật đầu, nói một câu hai ý nghĩa: "Chắc chắn sẽ không quên, phu nhân và Tím Hành trọng yếu giống nhau mà."

)

544. Chương 529: Lên Triều

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 529: Lên triều

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Tím Hành liếc mắt, nở nụ cười khanh khách, lại khôi phục vẻ ngây thơ lãng mạn, nói: "Không cho người nói xấu." Đang nói, Ninh An, Vân Vân, Chu Nhược bên kia đồng loạt tới, Thẩm Ngạo nhìn thấy, lập tức cảnh giác, cửa gái trong nhà, hình như là có tật giật mình.

Triệu Tím Hành liếc liếc Thẩm Ngạo, tiếp theo liền chặc lưỡi, mang trên mặt vẻ chột dạ lại kích thích ửng đỏ, trong lòng không biết làm sao mà xinh đẹp đứng thẳng, muốn đi, rồi lại sợ bị người nhìn phá, ở lại chỗ này, lại không biết nên làm cái gì bây giờ?

Mấy người Ninh An liên tục bước tới, thấy Thẩm Ngạo đột nhiên trở về, mỗi người mừng rỡ, thì ra tưởng rằng Thẩm Ngạo mấy ngày nữa mới về, không thể tưởng được lại về sớm như vậy, lúc này đây đi Tuyên Châu, chính là nửa năm, tuy có thư nhà đưa tình, đúng là vẫn còn tưởng niệm lo lắng, lúc này nhìn thấy phu quân nhà mình từ Tuyên Châu trở về, đã là không che dấu được sắc mặt vui mừng.

Ninh An vô cùng kích động, ly biệt thăng tâm hôn, hết lần này tới lần khác, công vụ Thẩm Ngạo lại bề bộn, làm cho nàng vừa ai oán vừa tức, bình thường trong lòng cũng chỉ ầm ầm nén giận, lúc này thấy Thẩm Ngạo, tất cả đều tan thành mây khói, theo gió mà đi.

Trên mặt Vân Vân nhuộm lên vẻ đỏ ửng, mặt mày ửng hồng, trong miệng Chu Nhược thấp giọng niệm một câu quỷ chán ghét, nhưng một đôi gót sen lại không tự giác mà nhích đến gần, trong lòng ầm ầm có chờ đợi, trên mặt Đường Mạt Nhi vô cùng nhất bình thần, nhưng trong lòng cũng đã tràn ngập sóng gió, bước chân Xuân nhi thì nhanh nhanh.

Đợi các nàng đến gần Thẩm Ngạo, lại chứng kiến Thẩm Ngạo chấp hai tay sau lưng, xụ mặt nói với Triệu Tím Hành: "Người niên kỷ lớn như vậy, lại không đi học nữ công, không đi làm thêu thùa, tứ thư nữ cũng không đi đọc, suốt ngày tản mạn như vậy, hiện tại tốt rồi, rõ ràng học cách trộm tranh, cái này, chính là cha người dạy người như vậy hả? Tấn vương gia chính là gia giáo kiểu này hả?"

Triệu Tím Hành khúm núm nói: "Đúng, đúng, đều là lỗi của phụ vương ta, cha ta thật đáng chết."

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: "Người vừa nói như vậy, ta lại nghĩ tới, cha người là Tấn vương, Tấn vương này, thật sự là rất xấu, nhìn lên nữ nhân tắm rửa, trộm gà trộm chó, đều có phần của hắn. Người như hắn, sao có thể dạy dỗ con gái tốt, ai..... thật sự là oan nghiệt..." Dứt lời, rất đồng tình mà nhìn Triệu Tím Hành.

Triệu Tím Hành gật đầu như gà con mổ thóc, nói rất đúng, đúng là phụ vương ta có lỗi, đột nhiên nâng con mắt lên, hỏi: "Phụ vương không hư hỏng như vậy chứ?"

Thẩm Ngạo lạnh lùng nói: "Xấu hơn cũng có, lời nói và việc làm hoang đường của hắn đầy tội lỗi chồng chất."

Triệu Tím Hành tranh luận: "Cũng không hoàn toàn, hắn cũng không phải rất xấu."

Thẩm Ngạo tranh luận mệt mỏi, đành phải nói: "Nói ngắn lại, sau này người không cần phải học cha người, từ từ mà làm tiểu thư khuê các, một chuyện này sẽ tha cho người, nhanh chạy đi, không cần phải để cho ta nhìn thấy."

Triệu Tím Hành bước thẳng đi, trước khi biến mất còn nói: "Ta cũng không muốn gặp lại người, sau này chúng ta cả đời không qua lại với nhau." Nói xong liền hướng Thẩm Ngạo nháy mắt mấy cái, chạy vội đi.

Mấy người Ninh An đi tới, Ninh An mở miệng hỏi: "Đây là làm sao vậy? Như thế nào đột nhiên lại nhao nhao lên?"

Thẩm Ngạo hừ lạnh một tiếng, vô cùng trang nghiêm nói: "Nha đầu nhỏ như vậy, rõ ràng dám hồ đồ như thế, trộm tranh vẽ, lại dám trộm đến nơi này của ta, cũng may ta kịp thời phát hiện, mới không để cho nàng thực hiện được, hiện tại nhớ tới, thật đúng là ngẫm mà sợ."

Dứt lời, liền đem bức vẽ hoàn trả Ninh An, nói: "Đây là bức vẽ ta làm cho người, người phải cẩn thận cất kỹ, sau này không thể để cho người có cơ hội thừa dịp cướp lấy."

Ninh An tiếp nhận bức vẽ, kinh ngạc một chút, thần sắc lập tức như thường, trong lòng lại sinh ra một tia âm áp, khó trách phu quân tức giận như vậy, tranh này, là hắn làm cho mình, liền chú ý cuốn kỹ, gọi tiểu lại đưa trở về, ôn hòa nói: "Phu quân trở về, nên cáo hưởng mới đúng, không nên tức giận nữa, Tím Hành còn nhỏ, tức giận cùng nàng làm cái gì?"

Người một nhà vui vẻ mà đi trở lại hậu viên, Thẩm Ngạo tắm rửa một phen, lại dùng cơm, nghỉ ngơi một hồi, liền đề nghị mọi người cùng nhau đi ra ngoài dạo chơi, vừa đi dạo, liền đến lúc bầu trời tối đen.

Trong đêm, Thẩm Ngạo đến trong phòng ngủ Ninh An, vuốt ve an ủi một phen, cẩn thận từng li từng tí nâng cầm nàng lên, nhìn thẳng một đôi mắt sáng ngời lại u oán này, dưới ánh đèn dầu mềm rũ xuống, nói không ít lời tâm tình.

Ninh An chỉ cười yếu ớt, nói: "Người nói nhiều như vậy, còn không phải là muốn ta tha thứ cho người sao?" Lập tức buồn bã nói: "Ta sao lại có thể không rõ, người là nam nhân, nam nhân có thể nào vĩnh viễn rảnh rỗi ở trong nhà? Đại trưởng phu chí tại tứ hải, có phải không?"

Thẩm Ngạo nói: "Kỳ thật, ta cũng vậy rất muốn ở lại nhà, không ra khỏi cửa mới là tốt nhất, chỉ tại tứ hải là không có, chỉ là bị bắt đi làm một việc, đợi làm xong những sự tình này, ta liền ở nhà cùng các người mỗi ngày."

Hai người ôm nhau trên giường, nhìn lên trên mái nhà, người một lời ta một câu mà nói chuyện, Ninh An dán đầu vào trước ngực Thẩm Ngạo, một bên nghe tim đập của hắn, một bên ranh mãnh nói: "Người có phải là cấu kết cùng Tím Hành hay không?"

Thẩm Ngạo sững sốt một chút, lập tức cực kỳ kích động, nói: "Ta là môn hạ thánh nhân, đọc chính là kinh điển thánh nhân, học chính là lễ nghĩa liêm sỉ, làm sự tình, chính là đường đường chính chính, làm sao có thể..... làm sao có thể..."

Phía sau, âm thanh càng ngày càng thấp, hổ thẹn mà thừa nhận: "Giống như có một chút như vậy thôi."

Ninh An nghe tim đập như trống trong ngực Thẩm Ngạo, ngẩng mặt lên, một đôi con ngươi tinh mang chăm chú nhìn hắn, nói: "Ta chỉ biết, vừa rồi tim của người đập rất nhanh." Dứt lời, liền uốn éo thân qua, đưa lưng về phía Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo lập tức ôm lấy nàng từ phía sau, cũng không tranh luận cái gì.

Như vậy trầm mặc thật lâu, Ninh An đột nhiên nói: "Nam nhân vì cái gì đều muốn hưởng hết sắc đẹp trên đời?"

Những lời này hỏi rất đột ngột, Thẩm Ngạo lập tức nhớ tới bối cảnh Ninh An, dừng nhìn nàng hơi ngu ngơ, bất kể là nàng phụ hoàng hay là hoàng thúc, người nào không có tam thê tứ thiếp? Những thứ này, trong mắt nàng, hẳn là chuyện đương nhiên.

Thẩm Ngạo nói: "Ta cũng không biết, kỳ thật bản tâm ta còn rất thiện lương, đối với phu nhân của ta, đều là trung trinh có một không hai", vừa nói, cánh tay hắn vừa hoạt động trước ngực Ninh An, một cuộc chiến mới ác liệt diễn ra trên giường.

.....

Sáng sớm, Thẩm Ngạo thức dậy rục rịch lên kiệu đến Chính Đức môn.

Ngoài cửa Chính Đức, các quan lại đã đến gần như đông đủ, trên mặt vô cùng nghiêm túc, ai cũng không thể có ý kiến nhiều lời, chỉ là, thời điểm Thắm Ngạo đến, đều liếc qua hướng Thắm Ngạo, hơi mỉm cười một chút.

Nhiều đại thần liền không nhớ tới rất nhiều lời đồn trong kinh, lại càng cảm thấy hôm nay nhất định là sẽ dư luận xôn xao.

Kỳ quái chính là, dĩ vãng là Thái Kinh tới sớm nhất, nhưng lúc này, lại vẫn chưa thấy kiệu nhỏ Thái phủ, mọi người nhất thời nghi hoặc, lại có một Lục sự tình Môn hạ tỉnh mở ra đáp án, trong đêm ngày hôm qua, Thái Kinh đột nhiên phát bệnh, đã kêu người nhà suốt đêm viết tấu dâng lên hoàng thượng, cho nên cái nghị sự triều đình này sẽ không tới được.

Thạch Anh và Đoan Chính cùng tới, rời khỏi cỗ kiệu, con mắt hai người thoáng tìm tòi một tý trong đám người, lập tức liền tìm được Thắm Ngạo, liền cùng đi tới chỗ hần.

Thắm Ngạo còn đang cầm hộp cơm, nhét bánh mật ngọt vào trong miệng, thấy hai người, lập tức dọn tay hành lễ, vẫn không quên nói: "Quận công và Nhạc phụ đại nhân, các người có muốn nếm thử bánh mật ngọt vợ ta làm hay không? Mặc dù là lần đầu tiên làm, nhưng hương vị lại rất ngon miệng!"

Thạch Anh lập tức làm ra một bộ thái độ vô cùng nghiêm túc, nói: "Không cần."

Ngược lại, tuy Đoan Chính ăn no mới đến, lại nghe nói đây là vợ Thắm Ngạo làm, trong đám người này chắc hẳn cũng có nữ nhi bảo bối của hần, trong lòng liền nghĩ, Nhược nhi lớn như vậy, vì phụ còn chưa được hưởng qua tài nấu nướng của nàng, hôm nay lại muốn nếm thử, cũng không khách khí, dù sao cũng đều là người một nhà, liền lấy một khối điểm tâm ra, cắn một miếng nhỏ, không nhin được, nói: "Mùi vị không tệ, chỉ tiếc là hơi ngọt."

Thắm Ngạo cười nói: "Các nàng nói, mấy ngày nữa rảnh rồi, muốn xuống bếp làm một bàn rượu và thức ăn, đến lúc đó khẳng định phải mời nhạc phụ và nhạc mẫu tới ăn." Dứt lời lại nói: "Quận công và phu nhân cũng nhất định phải tới, chỉ sợ đến lúc đó, đồ ăn làm ra không hợp khẩu vị của người."

Thạch Anh thản nhiên mà cười rộ lên, nói: "Tốt, ta nhất định sẽ đến."

Đoan Chính lại cười nói: "Người thật là, toàn nhớ những việc đâu đâu, sự tình hôm nay, người định lẩn lộn đi qua như thế nào?"

Ý tứ này quá rõ ràng, trực tiếp nói cho tiểu tử người biết, đừng nói với ta, cái gì người cũng không biết, thái tử hôm nay đến, chính là muốn đánh võ đài cùng người, nói ngày trong đêm hôm qua nghe, đã có người đi tìm đến chỗ đặc phái viên người Phiên rồi, đến lúc đó, đặc phái viên người Phiên thật sự muốn làm khó dễ, tăng thêm nửa số đại thần cả triều, còn có cả thái tử, lực lượng này không nhẹ đâu.

Thắm Ngạo xuất ra một khăn tay, lau mỡ rơi đầy trên tay, cười nhạt nói: "Tiểu tể lúc sáng nay thức dậy, liền chứng kiến con quạ đen vòng trên đầu cành cây, rất là xui, tâm tình cũng rất không sáng khoái, có người tìm tiểu tể gây phiền toái, vậy cực kỳ tốt rồi, đến một người sẽ thu thập một người."

Những lời này xem như đủ hung hăng cần quấy, bên cạnh có đại thần nghe xong, sắc mặt biến đổi, lập tức trốn như ôn dịch, chạy vội đến nơi khác.

Thạch Anh thở dài, nói: "Người à người, tuổi còn rất trẻ, khí quá thịnh."

Đoan Chính cũng cau mày, nói: "Thắm Ngạo, không cần hành động theo cảm tình!"

Thắm Ngạo cười nói: "Yên tâm, tiểu tể đã có an bài."

Hai người kia nghe Thắm Ngạo nói như vậy, lại không còn ý kiến gì nữa, xung quanh, rất nhiều người nhìn nhìn thái tử tỉnh táo, lại nhìn Thắm Ngạo chuyện trò vui vẻ, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Thắm Ngạo và Thạch Anh, Đoan Chính thoáng hàn huyên một tý, trong nội cung đầu truyền ra tiếng bước chân dồn dập, một người công công cầm phất trần tới, eo ẻo nói: "Chư vị đại nhân, mời vào trong cung thảo luận chính sự."

Vừa dứt lời, mọi người ào ào nối đuôi nhau đi vào, mãi cho đến Giảng Võ điện, mới đứng vững thành từng hàng.

Triệu Cát chờ đã lâu trên điện, tay đặt lên thành ghế nhìn quần thần tiến đến, giữ vững tinh thần, con mắt sau rơi Chu miện vào trên người Thẩm Ngạo, cười nhạt một tiếng về phía hắn, lập tức lại khôi phục vẻ trang nghiêm.

“Có việc sớm tấu, vô sự bãi triều.” Dương Tiễn dất cuống họng hô một câu.

Một câu này kêu lên, đúng là nói bệ hạ bên này không có gì phân phó, chứ khanh bên này có gì cứ nói.

Mọi người nhìn sang ta, ta nhìn sang người, đều là không phản bác được, lúc này, ai dám nói thêm cái gì, chính chủ còn chưa nói lời nào kìa, càng có mấy đại thần, mắt trắng lên nhìn về phía thái tử bên này, tràn đầy chờ đợi.

Trầm mặc một hồi, giống như thiên hạ đã muốn thái bình, bình thường bảy mồm tám lỗ mở vào, nào là cứu tế, xây dựng....., lúc này lại không dám nhao nhao.

Triệu Cát có vẻ có chút bức bối, thấy chúng thần mang cái dạng này, sắc mặt liền trầm xuống, nói: “Như thế nào? Không có người nói chuyện sao, bình thường không phải có nhiều chuyện nói với Trẫm sao, tại sao bây giờ nguyên một đám không nói gì hết vậy?”

Đúng lúc này, ở phía sau, có người cất cao giọng nói: “Phụ hoàng, nhi thần xin nói ra suy nghĩ của mình.

Trong điện lập tức khôi phục vài phần náo nhiệt, mọi ánh mắt đều rơi vào trên người thái tử, Triệu Hằng mang trên mặt vẻ kính cẩn, hành lễ về hướng Triệu Cát trên cung vàng điện ngọc, lập tức thần nhiên chờ đợi Triệu Cát cho phép.

Tại dĩ vãng, thái tử cực ít khi tham gia nghị sự triều đình, coi như là tham gia, đối với chính vụ, cũng quyết tâm không phát biểu ý kiến của mình.

Có đôi khi Triệu Cát tâm tình tốt, sẽ thoáng hỏi ý kiến Triệu Hằng một tý, Triệu Hằng cũng chỉ nói lập lờ nước đôi một chút.

Lúc này, thái tử đột nhiên muốn lên tiếng, mà lại nhìn sắc mặt hắn, giống như là mưu đồ từ lâu, trước đây, Triệu Cát đã muốn bắt mối đối với dư luận giới thượng lưu bên kia, lúc này thái tử đột nhiên làm ra hành động này, vốn là làm cho hắn nhất thời giật mình, lập tức lại sinh ra một chút tức giận, đứa con trai này, hôm nay là muốn làm cái gì đây?

Chẳng qua là đang ở trước mặt triều thần, Triệu Cát chỉ có thể vẻ mặt ôn hoà nói: “Hoàng nhi cứ nói đừng ngại.” Tận lực cũng không nói Đông cung, mà xưng là hoàng nhi.

Triệu Hằng chậm rãi nói: “Phụ hoàng, vương hóa và man di, chỉ khác nhau ở một chữ lễ, lễ là cần giáo hóa, không biết lễ người chính là man di, Đại Tổng ta chính là quốc gia trung tâm, vạn bang đến hướng đến, càng nên lo liệu lắng giềng hoà thuận, dùng để giáo hóa tứ phương, dương đức tứ hải.

Lời nói đến đây, cho dù là thẳng ngốc cũng hiểu ý đồ của Triệu Hằng rồi, Triệu Cát cười lạnh nói: “Hoàng nhi có chuyện, cứ nói thẳng, không sao.

Triệu Hằng nói: “Nhi thần nghe nói, Bồng Lai Quận Vương Thẩm Ngạo, khâm mệnh thanh tẩy đường biển, đây vốn là chuyện tốt, ngành hàng hải Đại Tổng ta thối nát, là trị thì phải trị. Nhưng làm việc không thể uốn cong thành thẳng, vì thanh tẩy đường biển, mà tung hải thương cướp bóc phiên bang, làm xấu danh tiết Đại Tổng ta, việc này tạm không đề cập tới, càng làm cho mỗi phiên bang cảm thấy bất an, sợ như có họa chồng trùng sắp đổ.

Việc này thì cũng thế rồi, càng nghe rợn người hơn chính là, Thẩm đại nhân lại áp chế chư phiên, cố gắng lấy tất cả bên cạnh phiên thổ. Đại Tổng ta là lễ nghi chi bang, quốc gia quân tử, Thẩm Ngạo thân là khâm sai, đại biểu chính là Đại Tổng và phụ hoàng, hắn như vậy làm, là có mục đích gì, xin phụ hoàng nhìn rõ mọi việc, nhìn thẳng vào để xử trí.

Dứt lời, Triệu Hằng quỳ xuống, nặng nề dập đầu, tiếp tục nói: “Nhi thần không dám thảo luận sự tình chính sự, hôm nay cảm giác phát ra, xin phụ hoàng chớ trách.

Triệu Cát thở sâu, lại là không nói gì, lúc này, hắn suy nghĩ, cũng không phải phiên bang, mà là lý do gì khiến cho Triệu Hằng nói ra lời nói này, thái tử bình thường rất nhu nhược, đột nhiên thoáng cái trở nên

hào phóng như thế, sau lưng cái này, là ai bày mưu đặt kế, lại có ai ủng hộ.

Hắn cười nhạt một tiếng, dáng tươi cười hờ hững, nhưng không lên tiếng.

Đúng lúc này, ở phía sau, Ngự Sử Đại Phu Lô Lâm đã đứng ra, nói: "Thái tử nói rất đúng, thần... tán thành...)

545. Chương 530: Cứ Gọi Người Lên

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 530: Cứ gọi người lên

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Có thái tử và Lô Lâm ngẩng đầu lên, những bạn bè thái tử kia, còn có quan viên gặp tổn thất ở Tuyên Châu, càng có môn sinh Lô Lâm, ào ào dao động, tranh luận trên triều đình, có đôi khi cùng kéo bè kéo lũ đánh nhau, cũng cần giảng thanh thế, thanh thế cực lớn, tạo thành một loại áp lực, chỉ cần bệ hạ hơi chút do dự, sẽ có khả năng thành công.

"Thần tán thành.

"Thái tử nói rất đúng, tuyên truyền giác ngộ rất tốt, thần chấp nhận sâu.

"Xin bệ hạ tra rõ Thảm Ngạo, trấn an phiên bang.

"Lẽ không còn, tứ hải sao có thể quy thuận? Phiên bang dùng lễ đãi Đại Tổng, Đại Tổng há có thể dùng uy làm nước bạn sợ.

"Bọn thần tán thành.

Nguyên một đám không ngừng đi ra, địa vị cao có Ngự Sử Đại Phu, có Thị lang, còn có tân nhiệm Lại bộ Thượng Thư, ngoại trừ những này, càng có Ngự Sử, chủ sự tất cả bộ, bên trong Cửu khanh cũng đi ra không ít, Xu Mật Viện bên kia cũng có mấy người.

Trong những người này, có người sớm đã thề không đội trời chung cùng Thảm Ngạo, thừa cơ hội này, đứng ra thoắt quấy vùng nước đục một tý.

Còn có đại thần lợi ích bị hao tổn ở Tuyên Châu, lúc này thái tử đi ra, đòi cái công đạo vì mọi người, nếu lại do dự, vậy thì thật sự quá không tượng ngĩa.

Về phần những người khác, đều là chút ít người nương theo gió, thấy thanh thế lớn như vậy, không nhịn được mà muốn tường đảo mọi người đẩy, nói không chừng tương lai thái tử vào chỗ, còn có thể bởi vì chuyện hôm nay, lưu cái ấn tượng.

Người càng ngày càng nhiều, đứng ra chừng một trăm lượt, văn võ cả triều, không sai biệt lắm, có ba thành đi ra, còn lại đều là sừng sững bất động, có người chỉ cười lạnh nhìn, có người tự giữ thân phận, đóng mắt lại, dưỡng thần ở đằng kia.

Đang ở giữa bão táp, sắc mặt Thảm Ngạo giờ phút này bình thản không có gì lạ, phẳng phất như sự tình trước mắt không có gì liên quan đến mình.

Người đứng ra cũng đã vũng vàng rồi, hiện tại đúng là đợi Triệu Cát xét xử, thoắt trầm mặc một tý, tất cả mọi người kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện Triệu Cát đúng là ngồi yên tại trên điện, không nhúc nhích, càng không nói lời nào.

Triệu Cát kỳ thật cũng không nhàn rỗi, mà là đang tính toán nguyên một đám, Lại bộ Thượng Thư, Ngự Sử trung thừa, Lễ Bộ Thị lang, còn có tất cả bộ, tất cả tự, lại có nhiều người như vậy, hấn hít một hơi thật sâu, mong mỗi liếc Triệu Hằng, lúc này hấn đột nhiên phát giác, thái tử xưa nay trung thực này, lại có thủ đoạn như thế, nếu không phải hôm nay đột nhiên làm khó dễ, chỉ sợ đến hiện tại, hấn vẫn chưa hay biết gì.

Hấn không lên tiếng, người phía dưới lại không chịu trầm mặc, nhất là Lô Lâm, Lô Lâm nghiêm mặt nói: "Xin bệ hạ thanh tra đường biển, để nhìn thẳng vào."

"Xin bệ hạ thanh tra đường biển, để nhìn thẳng vào." Mọi người ầm ầm hưởng ứng, thanh thế lại càng làm cho người ta sợ hãi.

Triệu Cát thần nhiên nói: "Thẩm Ngạo, người đi ra."

Thẩm Ngạo đi ra, hướng Triệu Cát hành lễ, nói: "Thần ở đây."

Triệu Cát nói: "Bọn hấn nói, là tình hình thực tế?"

Triệu Cát ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng Thẩm Ngạo, trong mắt sinh ra chờ đợi, lúc này, trong lòng của hấn có một loại tức giận khó có thể nói, chỉ là, lúc này lại không thể phát tác, hôm nay nhiều người như vậy đứng ra, nếu là quả quyết phủ quyết, lại sợ những người này từng bước ép sát, lúc này không thể không hướng Thẩm Ngạo cầu cứu, để cho Thẩm Ngạo biện giải cho mình.

Thẩm Ngạo cười cười: "Bệ hạ, đúng sai, vi thần không dám chắc chắn. Nhưng lại dám nói, vi thần làm không thẹn với thiên địa, càng không có chuyện xin lỗi phiên bang địa phương, thái tử là thiên hoàng hậu duệ quý tộc, Lại bộ Thượng Thư là đứng đầu lục bộ, Ngự Sử Đại Phu chủ quản dư luận giới thượng lưu, còn có rất nhiều đại thần, đều là trụ cột của Đại Tổng ta, bọn hấn đã hiểu lầm vi thần, vi thần còn có thể nói cái gì, còn dám nói cái gì?"

Cái này gọi là lấy lui làm tiến, làm ra một bộ yếu thế trước.

Triệu Cát cười lạnh nói: "Người nói, có Trẫm sau lưng người, người còn có cái gì không thể nói, người muốn nói cái gì, cứ nói, đừng ngại!"

Những lời này vốn là có vẻ bất công rồi, nói rõ là nhảy vào chiến hào Thẩm Ngạo, tinh thần Thẩm Ngạo chấn động, nghiêm nghị nói: "Vi thần không thể nói, muốn nói, cũng là phiên bang đặc phái viên tự nói, vi thần khẩn cầu bệ hạ mời đặc phái viên phiên bang yết kiến."

Rất nhiều người trong điện âm thầm gật đầu, để cho phiên bang chính mình mà nói, đây mới là công đạo, cũng có người trong lòng bất an, Thẩm Ngạo chắc chắn như vậy, hấn là đoán chắc đặc phái viên phiên bang không dám có câu oán hận?

Cũng có người trong lòng nghĩ, Thẩm Ngạo lúc trước uy bức lợi dụng, phiên bang bên kia giận mà không dám nói gì, nhưng gọi bọn họ tới nơi này, chứng kiến nhiều người như vậy cùng đánh võ đài với Thẩm Ngạo, nói không chừng đến lúc đó sẽ kể khổ, xem họ Thẩm xong việc như thế nào.

Nói đến mời phiên bang đặc phái viên yết kiến, cơ hồ sắc mặt tất cả mọi người lộ ra vẻ vui mừng, thái tử bên này, cho là mình đã chuẩn bị tốt, nhất định có thể làm cho phiên bang đặc phái viên quay giáo một kích, Thẩm Ngạo bên này cũng vô cùng chắc chắn, phảng phất đã xác định bọn hấn sẽ nói ra điều chính mình muốn.

Triệu Cát gật gật đầu, lập tức có cung nhân nói: "Tuyên đặc phái viên các nước nhập triều."

"Tuyên... đặc phái viên các nước nhập triều..."

...

Nguyên một đám tiếng gầm xuyên qua tầng tầng cung điện, một mực quanh quẩn về hướng Vũ An điện bên kia.

Qua một nén nhang, đặc phái viên các quốc gia nối đuôi nhau tiến đến, ào ào án lấy lễ nghi hạ thân, hướng Triệu Cát hạ bái, trong miệng nói: "Đại Tổng hoàng đế bệ hạ mạnh khỏe."

Triệu Cát chỉ nhàn nhạt trả lời một câu: "Bình thân."

Tiếp theo, liền không nói thêm gì nữa.

Lập tức có một đại thần đi ra, hỏi: "Chư vị quốc sử, đứng ở chỗ này, đã có thiên tử Đại Tổng ta, càng có thái tử và văn võ cả triều, nếu các người có cái gì ủy khuất, cứ ở chỗ này nói rõ. Xin mọi người yên tâm, ở chỗ này, không cần có cái gì kiêng kỵ, có thiên tử và thái tử làm chủ cho các người, ai cũng không gây thương tổn đến các người."

Đặc phái viên các quốc gia đều là sững sốt một chút, hai bên trao đổi ánh mắt, Tào Quốc sứ thần dù sao biết rõ một ít lễ nghi, lập tức nói: "Vị đại nhân này là cái gì vậy, chúng ta đến Đại Tổng, lập tức đã được thiên triều nhiệt tình chiêu đãi, trong lòng cảm kích còn không kịp, lại có cái gì ủy khuất hay oán hận?"

Những người còn lại ào ào gật đầu: "Đúng, đúng."

Vừa nói như vậy, lập tức có người không tốt rồi, Lô Lâm tự mình đứng ra, hỏi: "Ta nói cho các người biết, Thẩm Ngạo ở chỗ này, cũng chỉ là thần tử, hần có gan lớn như trời, cũng không đe dọa các người."

Lý Hanh tức giận, dắt cuống họng nói: "Thẩm đại nhân lúc nào đe dọa chúng ta? Chúng ta đến Đại Tổng, luôn luôn là Thẩm đại nhân chiêu đãi, hần cẩn thận tỉ mỉ, làm người cảm động, hạ thần trở lại Tào Quốc, còn muốn dâng biểu lên trên, tự thuật ân đức Đại Tổng và Thẩm đại nhân, để cao thấp Tào Quốc ta, cảm kích đối với Đại Tổng."

Có Lý Hanh ngẩng đầu lên, nhớ tới tại Tuyền Châu Thẩm Ngạo săn sóc tỉ mỉ chiêu đãi, rất nhiều người lập tức lộ ra vẻ cảm động, ào ào nói: "Thẩm đại nhân là bạn tốt, bả há có thể đe dọa chúng ta?"

Những lời này đi ra, lập tức có đại thần đứng ở trong hàng ngũ cười rộ lên, tiếp theo, càng nhiều người cười vang, ngược lại, những thần tử quan viên đứng ra kia, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, nhất thời không tiếp thụ được lời những đặc phái viên người Phiên này nói.

Triệu Hằng lại càng cắn môi, giờ phút này lại một câu đều không nói ra khỏi miệng, phần hận trừng mắt liếc Lô Lâm, trên trán Lô Lâm đã đầm đìa mồ hôi lạnh, chất vấn nói: "Thẩm Ngạo dung túng hải thương, tàn sát quân dân bên cảng Tào Quốc, người không có câu oán hận sao? Lại bắt buộc Tào Quốc cắt đất, người không có câu oán hận? Người rút cuộc thu bao nhiêu chỗ tốt của Thẩm Ngạo, lại bị hần uy hiếp bao nhiêu, sao có thể đi giải vây vì hần như vậy."

Nói đến nước này, đã có một điểm bắt buộc người ta tỏ thái độ rồi, rất nhiều người trong điện không khỏi nhú mày, càng có mấy đại thần đảng mới há miệng muốn nói cái gì, cuối cùng lại nhin xuống, xem thái độ đặc phái viên trước rồi hãy nói sau.

Lúc này Triệu Cát trên cung vàng điện ngọc cũng ho khan một tiếng, hiển nhiên rất là bất mãn đối với Lô Lâm này, chẳng qua là ở đây nhiều người như vậy, cũng không tiện phát tác.

Biểu lộ Lô Lâm lúc này, chỉ có thể dùng đáng ghét để hình dung, vẻ mặt dữ tợn, rất có một bộ muốn đẩy Thẩm Ngạo vào chỗ chết, con mắt trắng dã nhìn thẳng Lý Hanh, giống như một con sư tử đói khát.

)

546. Chương 531: Đảo Hưởng

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đà Lão Hồ

Chương 531: Đảo hưởng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trong Giảng Võ điện, sát khí đằng đằng, Lô Lâm từng bước ép sát, đã đến tình trạng không chết không ngớt.

Hắn xác thực đã không còn đường lui, không thể mò ra chứng cứ Thẩm Ngạo phạm tội từ trong miệng phiên sứ, đại thù sẽ không thể báo, hoàng thượng, thái tử bên kia, khẳng định cũng không thể bàn giao được.

Đến mức này, cũng không cần tất yếu phải che lấp, chỉ có thể kiên trì bước đi.

Đám đặc phái viên hai mặt nhìn nhau, Lý Hanh lại trấn định, cất cao giọng nói: "Đại nhân nói, hạ sử nghe mà không hiểu, hải thương xác thực có hiểu lầm cùng Tầu Quốc ta, nhưng Thẩm đại nhân đã đại biểu Đại Tổng tạ lỗi xuống phía dưới, hạ quốc còn có thể có oán hận cái gì?"

Chính là huynh đệ thân sinh, cũng sẽ có thời điểm ma sát, Thẩm đại nhân mang thân phận đại thần ngoại quốc, nhưng thái độ rất thành khẩn, nhiều lần biểu đạt áy náy, lại càng bồi thường đủ tiền bạc, hạ quốc há có thể tham lam không biết lý?

Còn nữa, Thẩm đại nhân cải cách Hải chính, đối với các nước Nam Dương, cũng là rất có lợi, cắt đứt tạo bến cảng, là vì giảm bớt tranh chấp dân gian, quân đội đóng quân, là vì bảo vệ xung quanh hạ quốc, chuyện tốt bậc này, hạ quốc lại dám có cái gì ủy khuất? Vui mừng cũng còn chưa kịp cơ mà? Lúc này, trong lòng ngoại trừ cảm động và nhớ nhung ân đức Đại Tổng, không còn bất cứ điều gì khác, trong lòng hạ sử cũng như vậy thôi.

Lý Hanh vừa dứt lời, chúng đặc phái viên ào ào kêu la, nói: "Không oán không hối, Đại Tổng ân trạch tứ hải, hạ quốc vô cùng cảm kích."

Đặc phái viên nước Nhật kia lại càng chẳng biết xấu hổ, nói: "Đại Tổng thiên tử, giống như phụ mẫu tái sinh hạ quốc, nguyện muôn đời nhớ mãi, vĩnh viễn kết bạn với nhau, mỗi năm triều bái nhập cống, sẽ tăng thêm ba phần."

Mọi người đánh trống reo hò: "Đại Tổng hoàng đế bệ hạ vạn tuế, cha mẹ chi bang, muôn đời nhớ mãi."

Sắc mặt Lô Lâm đã biến thành tro tàn, thì ra tưởng rằng trong lòng những đặc phái viên phiên bang này rất bất mãn, ẩn nhẫn mà không phát, lại không biết những người này uống phải thuốc gì, đúng là khẳng khẳng một mực giữ gìn Thẩm Ngạo.

Về phần thái tử bên kia, giờ phút này cũng là sắc mặt trắng bệch, vụng trộm nhìn thoáng qua Triệu Cát trên cung vàng điện ngọc, lúc này, hắn đã biết mình phải làm sao rồi, lập tức quỳ xuống, ba quỳ chín khấu, nặng nề mà dùng cái trán cúi rạp trên cục gạch vàng, nói: "Nhi thần muôn lần chết, bị tiểu nhân che tâm trí, thiếu chút nữa đã lầm tưởng quốc sách..."

Nếu là lúc trước, Triệu Cát sẽ an ủi vài câu, bảo hắn cứ đứng lên mà nói, nhưng hôm nay, lúc này, lại cũng không đi để ý tới hắn, Triệu Hằng chỉ có thể tiếp tục dập đầu, tiếp tục bái, đầu còn dám đứng dậy?

Trong lòng Thẩm Ngạo lúc này chỉ còn vẻ cười lạnh, thái tử và Lô Lâm ngu xuẩn ngay ở chỗ, còn chưa xem qua quốc thư trao đổi, liền dám cổ động thanh thế.

Hải thương thật sự hoành hành không hợp pháp, nhưng Thẩm Ngạo đã đưa đủ bồi thường, cắt nhường thổ địa phiên bang, cũng là sự thật, nhưng Thẩm Ngạo ưng thuận một lời hứa hẹn, cũng đủ để bảo đảm để những đặc phái viên này triệt để đảo về hướng chính mình.

Đóng quân, có nghĩa vụ bảo đảm vương thất các quốc gia, một khi phiên quốc nội loạn, hoặc là kẻ thù bên ngoài xâm lấn, quân đóng ở đó tùy thời tham dự trấn áp, nếu quân không đủ, thủy sư Nam Dương sẽ đốc toàn bộ lực lượng, đến cứu viện.

Một lời hứa này, mới là căn bản để duy trì cả hệ thống, một bến cảng, thương thuế giảm bớt, hàng hóa qua lại trên bến cảng, được tính toán là cái gì, cùng lắm thì làm từ nơi khác, chỉ có tiền vốn gắn bó đến căn bản của chính mình, mới có chỗ để lợi dụng.

Có lời hứa của Đại Tổng, chẳng khác nào là miễn tử kim bài, lúc này, tất cả phiên quốc đâu dám cảm thấy ủy khuất hay bất mãn cái gì, ngược lại còn hi vọng hải thương Đại Tổng đi ra càng nhiều càng tốt, hải thương càng nhiều, quy mô đóng quân sẽ tăng lớn, càng có thể vô tư vô lo.

Hiện tại tất cả vương thất phiên quốc và Thấm Ngạo đã đứng ở cùng một chiến tuyến, cho dù Thấm Ngạo đuổi họ đi, họ cũng không đi.

Đám đặc phái viên cùng nhau hô hào như núi thử một hồi, lập tức làm cho Triệu Cát cực kỳ vui mừng, những quần thần không đứng ra, cũng vô cùng vui sướng hơn hử, những người vừa đứng ra, thì ra chỉ là một đám làm trò khôi hài.

Lô Lâm nhất thời ngây dại, lập tức cả giận nói: "Bệ hạ, vi thần muốn hỏi, Thấm Ngạo rốt cuộc đồng ý cho phiên bang bao nhiêu chỗ tốt, khiến cho bọn họ giữ gìn hân như vậy?"

Thấm Ngạo lúc này đứng dậy nói: "Không nhiều lắm, không nhiều lắm, ví dụ như cái Tàu Quốc này, chỉ bồi thường 1000 vạn văn tiền bạc, những số tiền này, cũng không phải từ quốc khố chi ra, mà là từ Tuyên Châu bên kia phân phối, như thế nào? Lô đại nhân có ý kiến gì không?"

Thấm Ngạo đi Tuyên Châu một chuyến, không biết gia tăng vì triều đình bao nhiêu tiền bạc, 1000 vạn quan, thật sự là chín trâu mất sợi lông!

Triệu Cát nghe xong, cũng rất lơ đãng, chính là Hộ bộ Thượng Thư bên kia, nếu thay đổi lúc trước, nhất định là muốn nhảy ra gào khan hai cái, nhưng hôm nay, quốc khố đầy ắp, triều đình đều là xuất nhập vài chục triệu quan, chút tiền ấy, tuy nói làm cho người ta có một chút đau lòng, lại cũng không để nhắc tới.

Nhưng Lô Lâm lúc này lại cười to, nói: "1000 vạn quan! Thấm Ngạo, người thật to gan, tiền này người nói là mượn, nhưng đã đưa lên triều điều trần qua chưa? Chỉ một cái Tàu Quốc, liền cho nhiều tiền như vậy, ai biết người cho đi bao nhiêu? Tiền Đại Tổng bị người đưa cho bên ngoài phiên, cái này có tính là thông đồng với nước ngoài hay không?"

Đáng tiếc, hân vẫn có thể vùng vẫy giây chết một tý, rõ ràng còn cố tìm một chứng cứ.

Rất nhiều người không khỏi lắc đầu, tiền Thấm Ngạo xuất ra là không sai, lại thực sự không tính là lớn, cũng là bồi thường đối với phiên quốc, một phương diện khác, bên cạnh các nơi cũng đã cắt xén cho mình, thấy thế nào, cũng không giống là mua bán lỗ vốn.

Thấm Ngạo nhàn nhạt nhìn Lô Lâm, cười lạnh nói: "Tổn hại là phải bồi thường, những lời này, không phải thánh nhân đã nói qua rồi sao, chẳng lẽ, lão mẫu Lô đại nhân không nói qua với người?"

Lão mẫu người, những lời này đời sau là mắng chửi người, chỉ là, ở thời đại này, đại khái cũng không dễ nghe, chính là muốn hỏi, cũng nên hỏi lệnh đường mới được, Thấm Ngạo thẳng thắn nói ra lão mẫu, cơ hồ chính là chỉ vào cái mũi, mắng chửi người.

Nhưng tưởng tượng sâu vào phía trong, mọi người không khỏi mỉm cười, tổn hại là phải bồi thường, từ nhỏ cha mẹ thật đúng là đã nói qua, hiện tại nhớ tới, lại cảm thấy nhiều thêm vài phần ấm áp, có người cha mẹ không còn, nghĩ đến lời nói dạy bảo quê mùa, cũng cảm thấy ngàn vạn cảm xúc dâng lên.

Nhưng Lô Lâm nghe thấy, lại vô cùng chói tai! Lão mẫu? Lão mẫu hân đã muốn bị Thấm Ngạo kéo đi chém, cả nhà hơn mười miệng ăn, không còn một mống, lúc này Thấm Ngạo nói ra, chẳng phải là vung muối vào miệng vết thương?

Thấm Ngạo thấy hân thờ ơ, liền cười lạnh nói tiếp: "Cũng khó trách, lão mẫu Lô đại nhân là loại người mang tội, chỉ muốn chiếm tiện nghi người khác, nào sẽ dùng đạo lý này dạy cho con cái. Lời nói này, Lô đại nhân khẳng định chưa từng nghe nói qua."

Lập tức cất cao giọng nói: "Đại Tổng ta là lễ nghi chi bang, cũng có đồ trộm cướp hỗn tạp trong đó, những người này tập kích bên cạnh Tàu Quốc, giết người vô số, Đại Tổng ta xuất ra 1000 vạn quan bồi thường, lại có cái gì không đúng? Vậy cũng là thông đồng với nước ngoài sao? Vậy ta xin hỏi Lô đại nhân, mấy cái gì đó Lô đại nhân làm hư hao của nhà người ta, cũng không bồi thường sao?"

Lô Lâm nhất thời không biết nói gì, vừa thẹn vừa giận, lại không phát ra được thanh âm nào.

Thấm Ngạo cười ha ha, nói: "Người không nói, ta lại nghĩ ra, gia đình Lô đại nhân tại Tuyên Châu, cũng là nhà giàu nhất đẳng quan thương cầu kết, bình thường không đi xảo trá vợ vét tài sản, lũng đoạn thị trường, đã là ân đức cực lớn rồi, hư hao thứ gì đó của người khác, lại được coi là cái gì?"

Cũng tỷ như tại thời điểm năm thứ sáu Tây Trung Tĩnh Quốc, gia phụ Lô đại nhân, bởi vì thương thuyền nhà mình không muốn xếp hàng, ỷ vào thuyền của mình chắc chắn, mạnh mẽ đâm tới nơi bến tàu, trợn vện đùng ngã lẫn hai chiếc thương thuyền 500 cân, người rơi xuống nước chết đuối vô số kể, kết quả như thế nào? Kết quả chuyện này bị Thành Thị Hải tư và Tri Phủ nha môn đè ép xuống dưới, đúng là không một người nào dám tra hỏi.

Còn có cả gia mẫu Lô đại nhân, giữa ban ngày ban mặt đánh chết hai nữ tử thanh lâu cấu kết cùng lệnh tôn, chuyện này ở Tuyên Châu cũng là mọi người đều biết, sau đó, lại vẫn mỗi ngày ăn chay niệm Phật, người không biết, còn tưởng rằng là cái gì từ thiện cư sĩ! Lô đại nhân, những việc ta nói, có chỗ nào không đúng?

Lô Lâm cả giận, nói: "Thẩm Ngạo..."

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, đứng lặng chấp tay, chứng kiến rất nhiều người đã kinh hãi mà xì xào bàn tán, quan viên trong triều, gia quyến trong nhà, cũng có người hoành hành không hợp pháp, nhưng dù sao, đại đa số cũng xuất thân từ môn đệ thư hương, cũng phải nhìn một điểm thể diện, làm quá mức như vậy, lại làm cho người nghe kinh sợ.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: "Lô đại nhân không còn từ nào để nói sao? Vậy thì tốt, Thẩm mỗ liền thay Lô đại nhân nói, một nhà cao thấp Lô đại nhân, tại Tuyên Châu hoành hành không hợp pháp thì cũng thôi, lại vẫn dám liên kết cùng Tứ đại họ, cấu kết với hải tặc, tập kích Tuyên Châu, chuyện này chứng có vô cùng xác thực, khẩu cung, bằng chứng phụ, cũng đều đủ. Thẩm mỗ khâm mệnh làm đốc sứ Tuyên Châu, đã bắt hết một nhà già trẻ Lô đại nhân Tuyên Châu, giết cái sạch sẽ!

Mọi người hít vào một hơi, những đại thần đứng ra khỏi hàng kia, lúc này nghe xong, đều là hoảng sợ, sợ tới mức lập tức lùi về trong hàng, mắt công người ở nơi này cổ động lâu như vậy, nói là vì trừ gian thần, là thanh trừ bên cạnh quân vương, thì ra toàn là lừa gạt mọi người, đi báo thù riêng cho người hay sao?

Thái tử quỳ ở phía trước, nghe lời nói như thế, lại càng sợ tới mức mặt như màu đất, không thể tưởng được, mình ở tại đây hùng hồn thuyết minh, nhưng kết quả chỉ là làm đại ca cầm đầu cho một bầy phản tặc cấu kết với hải tặc.

Hắn làm cái thái tử này, việc gì cũng có thể động vào, nhưng dính hai chữ mưu phản, vậy thì thật là tai bay vạ gió, bởi vậy liền vui đầu thấp hơn, sống lưng đều ướt thành một mảnh.

Lô Lâm giận tím mặt, nói: "Người vu oan giá họa, cái gì khẩu cung cũng có? Cả nhà Lô gia ta, người nói giết liền giết, người còn có vương pháp sao?"

Thẩm Ngạo thản nhiên nói: "Thẩm mỗ giết người, đúng là người Lô gia, chẳng lẽ Lô đại nhân không chịu phục?"

Thẩm Ngạo dừng một chút, mới lại nói: "Lô đại nhân có hiểu tâm, kỳ thật cũng không gì hơn cái này, phụ mẫu đều đã mất, Lô đại nhân nên về hưu chịu tang mới đúng, vì sao giấu diếm không báo, vẫn đang mặt dày mày dạn mà ở chỗ này? Cha mẹ Lô đại nhân tất nhiên là táng tận thiên lương, nhưng tình cha mẹ, há có thể thờ ơ? Người cũng là môn hạ thánh nhân, vì sao còn ở lại chỗ này cấu thả? Nếu như đổi lại là ta, sớm đã về hưu giữ đạo hiếu rồi.

Hai chân Lô Lâm đã muốn đứng không yên, thoáng lão đảo một tý, miến cưỡng chống chân, ngẩng đầu nhìn Thẩm Ngạo, thấy vẻ mặt Thẩm Ngạo lạnh lùng, trong lòng đã là mất hết can đảm, lí nha lí nhí nói: "Ta... Ta..."

Thẩm Ngạo cười lạnh: "Dung túng người nhà hoành hành không hợp pháp tại Tuyên Châu, đây là bất trung, cha mẹ bỏ mình mà dấu diếm báo, không đi chịu tang, đây là bất hiếu, bất trung đồ bất hiếu, thực sự dám tố cáo ta? Người là loại người gì?"

Lô Lâm còn muốn nói gì đó, lúc này, Thẩm Ngạo đã lần lên trên, đưa tay tát hai cái bis bis... đánh vào trên mặt của hắn, lúc này đây ra tay rất nặng, Lô Lâm kêu thảm một tiếng, đã bị đánh cho đặt mông xuống đất, gò má cao sưng lên.

Thẩm Ngạo phủ tay nói: "Tập chúng, sớm đã nhìn người không vừa mắt rồi."

Trong điện động thủ đánh người, đổi lại thời điểm khác, đều là một sự tình nghiêm trọng, chỉ là, lúc này đây, quần thần trong điện đều lặng ngắt như tờ, ở thời đại này, trung hiếu là nguyên tắc lớn nhất, xúc phạm cái đó, đều là sự tình cực kỳ nghiêm trọng, Thẩm Ngạo tất mấy cái này, rất có một bộ tư thế thể thiên hành đạo, lúc này, cũng tìm không ra cái gì sai.

Lô Lâm ngồi ở trên điện, ai cũng không thương cảm, ngoại trừ thái tử quỳ gối nơi chánh điện, đại thần muốn gây sóng gió còn lại đều đã lặng lẽ lui về trong hàng, phảng phất như tất cả chuyện phát sinh vừa rồi, đều không quan hệ đến mình.

Mấy cái cái tát thanh thúy, chẳng những đánh cho Lô Lâm tỉnh, cả Triệu Hằng và một đám quan viên trợ giúp kia cũng đều tỉnh táo lại.

Trong Giảng Võ điện, một đám ánh mắt lạnh lùng hướng về người Lô Lâm, đánh chó mù đường, vốn là chuyện thường tình.

Chỉ nhìn phẩm cấp hần, không quá năm sáu phẩm, có thể có tư cách tiến vào cái Giảng Võ điện này, có thể thấy được, người này vẫn có vài phần vận khí.

Một người quan viên trang trọng đứng ra, cất cao giọng nói: "Lô đại nhân là môn sinh thánh nhân, lại càng thuộc hàng lãnh tụ đứng đầu, luôn luôn tự xưng là quân tử, vì sao phụ mẫu đều mất, lại tận lực dấu diếm không báo? Thánh nhân quân tử có tư cách như vậy sao?"

Hiếu không còn, còn đàm luận lễ phép làm cái gì? Vì thần Ngao Phi, thân là môn sinh của Lô đại nhân, đối với Lô đại nhân luôn luôn là kính yêu, không ngờ ân sư đúng là đã trở thành người như vậy, lại làm ra sự tình nghe rợn cả người bậc này, hôm nay, ta và ân sư cắt bào đoạn nghĩa, không tiếp tục liên quan, Lô đại nhân, xin tự giải quyết cho tốt.

Những lời này hiên ngang lẫm liệt, từ xưa đến nay, quan hệ môn sinh và ân sư cũng rất đặc thù, cho dù là ân bị sư trục xuất, môn sinh cũng cần dùng sự lễ để đối đãi, cắt bào đoạn nghĩa, lại càng là thứ dư luận giới thượng lưu không thể chấp nhận.

Nhưng Ngao Phi nói ra những lời này, lại không người nào nói cái gì, hiếu là đứng đầu trong trăm việc thiện, làm nhà giáo, truyền đạo, chuyên giải thích chỗ nghi hoặc, càng nên làm gương tốt, sự tình xúc phạm lễ chế bậc này, thế nhân chỉ biết nói Ngao Phi tinh thần cao lớn, không thể trách móc hần vô tình vô nghĩa.

Ngao Phi lúc này bái về hướng cung vàng điện ngọc, nói: "Bệ hạ, vi thần muốn buộc tội Lô đại nhân, Lô Lâm thân là Ngự Sử Đại Phu, bàn suông lễ nghĩa liêm sỉ, mua danh chuộc tiếng, dấu diếm không báo cha mẹ tử vong, tâm hiệu quả và lợi ích nặng vô cùng. Tử viết: Cha còn sống, xem ý chí, cha không còn, nhìn hần đi, ba năm, có thể nói là tận hiếu. Ba năm chịu tang, vừa là lễ phép, cũng là pháp lệnh, Lô Lâm không làm tròn chữ hiếu, cực kỳ đáng giận, nên trừng trị rắn đe.

Ngao Phi chính là môn sinh đặc ý nhất của Lô Lâm, lúc này đột nhiên đào ngũ, dù hợp tình lý, lại không khỏi làm cho người ta kinh ngạc, Lô Lâm không khỏi cảm thấy một thân lạnh buốt, phần hận liếc nhìn Ngao Phi, hừ lạnh một tiếng, tràn đầy khinh thường.

Có Ngao Phi lên đầu, lại đang mang chuyện lễ phép, mọi người ào ào đánh trống reo hò, mới vừa rồi là buộc tội Thẩm Ngạo, lúc này đầu mâu chuyển hướng, đâm vào Lô Lâm.

Triệu Cát lạnh mặt, nói: "Khai trừ ra ngoài, vĩnh viễn không để người này ở triều đình.

Giải quyết rất dứt khoát, Lô Lâm phản xạ có điều kiện mà nói một câu mưa móc trời ban, đều là quân ân, vi thần tạ ơn, liền bị người kéo ra ngoài.

Lúc này, thái tử lại càng lo sợ bất an, than thở khóc lóc mà ghé sát đầu xuống sàn, nói: "Phụ hoàng, nhi thần muôn lần đáng chết, xin phụ hoàng trách phạt nhi thần.

)

547. Chương 532: Thối Thêm Cũng Vậy

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 532: Thối thêm cũng vậy

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát lạnh lùng cười một tiếng, liếc nhìn thái tử, chậm rì rì nói: "Người là thái tử cơ mà, trong lòng có việc, đương nhiên phải nói ra, nếu không, tình phụ tử, nghĩa quân thần, chẳng phải đều là xa lạ?"

Triệu Hằng lại càng bất an, nơm nớp lo sợ, nói: "Nhi thần thật sự là bị người giấu kín, không biết Lô Lâm kia lại có quan hệ cùng Tuyên Châu, trong lòng chỉ lo lắng Đại Tổng ta và phiên quốc, lúc này mới không nhin được mà đứng ra, ai ngờ lại bị tiểu nhân lợi dụng."

Triệu Cát cười nhạt, nói: "Có thể chứ, quân tử tiểu nhân, đều đặt ở cái bụng, làm người, phải làm rõ sai trái mới được, lần này là giáo huấn, cũng là để người tỉnh ngủ, sau này học cách thông minh hơn một ít, biết rõ người nào nên tin, người nào không nên tin."

Triệu Hằng đành phải nói: "Phụ hoàng dạy bảo rất đúng, nhi thần nhất định sẽ suy nghĩ kỹ càng."

Triệu Cát hiển nhiên cũng không tiếp tục truy cứu, mệt mỏi mà cười ha ha, nói: "Chư khanh còn có tấu chương không?"

Nhìn một hồi não nhiệt lớn như vậy, còn người nào có tâm tư quan tâm những thứ khác? Điều là lặng ngắt như tờ.

Triệu Cát nhân tiện nói: "Nếu như thế, liền tan triều đi, chư vị phiên sứ, đến Đại Tổng ta, cũng không cần vội vã trở về, nên ở lại vui đùa, Hồng Lư Tự bên kia, phải phục vụ chu đáo, không nên để xảy ra sai lầm, đến lúc đó, Trẫm sẽ có phong thưởng." Dứt lời, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Chúng thần muốn tản đi, Dương Tiễn ở bên kia nói: "Bệ hạ truyền khẩu dụ, Thấm Ngạo lưu lại."

Thấm Ngạo vừa mới trở lại kinh, lưu lại là chuyện tất cả mọi người dự liệu, cũng không có người nào cảm thấy kinh dị, chỉ có Triệu Hằng, lúc gần đi, phải phủi bụi bặm trên người, hướng Thấm Ngạo cười nói: "Một hồi hiểu lầm mà thôi, Thấm đại nhân sẽ không để tâm chứ?"

Thấm Ngạo hướng hần mỉm cười, nói: "Thái tử có gì nói ra lời ấy? Hạ quan nào dám để ý?" Dứt lời, liền không hề để ý tới hần, trực tiếp đi đến sau điện, theo Dương Tiễn, đến Văn Cảnh các bên này, lại bị một người thái giám ngăn cản, thái giám này mặt không biểu tình nói: "Thấm đại nhân, xin dừng bước."

Thấm Ngạo nghĩ chân nói: "Không biết công công có cái gì phân phó?"

Công công nghiêm mặt nói: "Có bệ hạ khẩu dụ."

Thấm Ngạo lập tức nghiêm mặt, một bộ dạng rửa tai lắng nghe, ngay cả Dương Tiễn, vẻ mặt cũng bắt đầu nghiêm túc, giọng phát trần lên, sắc mặt xiết chặt.

Công công này nói: "Trẫm nghe thấy dư luận giới thượng lưu rất vô lễ, lại càng nghị luận sự tình trong nhà Thiên gia, liên quan đến thái tử, Bồng Lai Quận Vương đã từng nghe thấy chưa?"

Những tin tức này, vốn là Thấm Ngạo thả ra, há có thể không biết? Chỉ là, lúc này chỉ có thể giả bộ hồ đồ: "Thần không biết."

Công công lại nói: "Đại Tổng trọng kẻ sĩ, là vì có gì? Kẻ sĩ không biết đền đáp, chỉ biết bàn suông, cứ như vậy xuống dưới, sẽ vô ích với đất nước. Càng có loại người lớn mật làm trái pháp luật, đàm luận nói về Đông cung, kỳ tâm rất xấu, không thể khinh xuất tha thứ. Khâm mệnh, để Bồng Lai Quận Vương đốc thúc việc này, không thể đến trễ, nếu như trong đó có người mưu đồ làm loạn, hãy bắt đi Đại Lý Tự xử lý."

Thấm Ngạo sững sốt một chút nói: "Đã khâm mệnh, vậy thánh chỉ đâu?"

Công công này truyền khẩu dụ xong rồi, lập tức hướng Thẩm Ngạo và Dương Tiễn cười lấy lòng, nói:”Bệ hạ nói, một chút việc nhỏ, không cần thánh chỉ.

Thẩm Ngạo mở to hai mắt nhìn, con mẹ nó, chuyện lớn như vậy, rõ ràng không ban thánh chỉ? Còn gọi là một chút việc nhỏ? Bảo mình ra tay đối với người đọc sách, lại còn cả việc trị tội, đây không phải bắt người lột hổ sao?

Đây là đặc tội triệt để đến giới thượng lưu, đến lúc đó, khẳng định lại là một mảnh tiếng máng, việc này thì cũng thôi, tương lai, trong điển tịch lịch sử, chính mình tám phần là một nhân vật như Tần Cối Triệu Cao, những văn nhân kia, theo chân bọn họ máng nhau thoảng một tý cũng được rồi, thật sự muốn sửa trị, thì phải chọc vào tổ ong vò.

Hoàng thượng lại rất thông minh, biết rõ loại sự tình này, không thể lưu chứng cứ nhược điểm cho đời sau, cho nên ngay cả thánh chỉ cũng không ghi, trực tiếp bày mưu đặt kế, bắt chính mình đi làm, đến lúc đó bắt đầu náo loạn, hấn nhất định là không nhận.

Thẩm Ngạo mò mò cái mũi, cảm giác mình đang bị lợi dụng, nhưng lại không thể làm gì, đành phải nói:”Bệ hạ ở tại Văn Cảnh các, có thể xin công công thông truyền lời một tý, nói Thẩm Ngạo xin cầu kiến hay không.

Công công này tiếc nuôi nói:”Vương gia, thật không phải, bệ hạ nói, hôm nay thân thể của người không khỏe, ai cũng không gặp, Vương gia có lẽ là nhanh chóng đi làm sự tình này, đến lúc đó, trở về báo cáo kết quả công tác là tốt nhất.

Thẩm Ngạo trong lòng máng to Triệu Cát âm hiểm, thì ra hấn đã sớm đào hố tốt rồi.

Trong lòng đang máng, miệng lại không dám nói gì, Thẩm Ngạo hậm hực, thở dài nói:”Xin công công hồi bẩm một tiếng, vi thần tuân chỉ.

Dương Tiễn bên kia cười khanh khách, nói:”Như thế nào? Cái ý chỉ này quá khó khăn hả? Kỳ thật cũng không phải là việc khó gì, những sĩ tử kia cũng nên thu thập một chút, bàn suông việc quốc, nô gia cũng biết đạo lý này, bọn hấn tốt rồi, cả ngày hồ ngôn loạn ngữ, vọng nghị quốc chính không nói, rõ ràng còn to gan lớn mật, nói đến trên người thái tử. Bệ hạ và Đông cung vốn là nhất thể, miệng lưỡi bọn hấn như vậy, chẳng phải là nói bệ hạ không để ý đến Đông cung? Quá làm càn.

Thẩm Ngạo cũng không giải thích sự khó xử cùng Dương Tiễn, chỉ cười nói:”Đã có ý chỉ đi ra, còn có thể nói cái gì? Đi làm là được, dù sao thanh danh của ta cũng đã không tốt, lại thói một chút nữa, cũng không sao cả.

Dương Tiễn cười nhạt một tiếng, nói:”Chỉ cần bệ hạ nhớ rõ người tốt là được rồi, những người khác, quản bọn hấn làm gì?

Thẩm Ngạo cảm thấy Dương Tiễn nói có lý, hấn đặc tội nhiều người như vậy, cũng làm rất nhiều sự tình quá khích, còn có thể huy hoàng như thế, quan trọng nhất, đúng là nhờ cái này.

Những sĩ tử kia, kỳ thật cũng đã sớm lại làm cho Thẩm Ngạo khó chịu rồi, Thẩm điên cuồng chính là đám người kia kêu lên trước, cũng không biết máng mình bao nhiêu lần, hôm nay có khẩu dụ, coi như là báo tư thù.

Thẩm Ngạo hướng Dương Tiễn gật đầu, nói:”Tiểu tể sẽ cố gắng hết mình.

Dương Tiễn đưa hấn thẳng đến Chính Đức môn, không quên dặn dò:”Buông tay đi làm, không có gì phải sợ.

Thẩm Ngạo từ Chính Đức môn đi ra, cỡi ngựa, trực tiếp đi học đường dạy võ, muốn động thủ, cũng phải thoảng bố cục một tý trước, nhân thủ cũng phải đủ, đối phó sĩ tử, cảm quân khẳng định không thể động, đành phải dùng giáo úy.

Học đường dạy võ hôm nay, thanh thế đã rất to lớn, sân trường mở rộng vài lần so với lúc trước, trọn vẹn năm ngàn người thao luyện, huấn luyện viên, giáo đầu tất cả các khoa càng tích cực hơn.

Hai kỳ giáo úy, từ lúc nhập học đến hiện tại, không sai biệt lắm, đã có một năm, hôm nay đại khái đã quen sống tại đây, sáng sớm mỗi ngày thao luyện, ăn cơm, lại thao luyện, giữa trưa, thao luyện, cơm tối, trực đêm, lập tức nghỉ. Cuộc sống buồn tẻ, cũng dần dần chết lặng, một hiệu lệnh đưa ra, phục tùng đã có thể như phản xạ phát ra từ bên trong.

Qua một tháng nữa, sẽ chiêu mộ giáo úy kỳ ba, cho nên học đường dạy võ bên này, vẫn còn đầy nhanh tốc độ xây dựng, từng dãy trường học đều đang kiến tạo.

Vừa đến cửa lớn bên này, giáo úy cửa ra vào thấy Thẩm Ngạo, lập tức ưỡn ngực hô: "Tư nghiệp đại nhân."

Thẩm Ngạo chỉ hướng bọn họ gật đầu gật đầu, gọi người dắt ngựa, một mình vào học đường, lúc này vẫn còn là buổi sáng, nhưng lúc thao luyện, từng tiếng khẩu lệnh liên tiếp truyền tới, tiếp theo là vô số tiếng đáp lại chỉnh tề.

Bên trái là một mảnh sân ngựa, sân ngựa bên này, tuy nhân số giáo úy kỵ binh không nhiều lắm, nhưng đều là ngồi trên lưng ngựa, nghe theo khẩu lệnh giáo đầu, hoặc gấp xông, hoặc dừng lại hoặc nhấc dao bầu lên, chém vào cọc gỗ, những kỵ binh giáo úy này, ở phía trong học đường dạy võ, là người vô cùng vất vả, nhằm vào yếu lĩnh của kỵ binh, điều thứ nhất là bất kể thời điểm nào, ngoại trừ đi WC, ăn cơm, chơi đùa, thao luyện đều phải ở trên ngựa, ăn và ngủ cùng ngựa, chính là chăm sóc ngựa, cũng là chính bọn họ đi làm.

Làm như vậy, chủ yếu là tăng cường quan hệ, làm cho bọn họ thâm nhập hiểu rõ tập tính ngựa chiến, đồng thời có thói quen sống trên lưng ngựa.

Người Nam không thiện cưỡi ngựa, cùng những người Kim từ nhỏ cùng ngựa làm bạn kia mà nói, lại càng trời sinh hoàn cảnh xấu, lúc này, ngoại trừ bù lại, không có bất kỳ phương pháp xử lý nào khác.

)

548. Chương 533: Chuẩn Bị Bắt Người

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 533: Chuẩn bị bắt người

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Mặt khác, giáo úy cũng đều ra sức, tất cả các khoa trong lúc đó, ẩn ẩn đều có ý tứ thi đua, mấy huấn luyện viên cũng không chịu thua, cho nên tranh nhau cũng rất lợi hại, được động lực thúc đẩy, liền dùng sức mà thao luyện giáo úy, nếu thua, lần sau quyết tâm sẽ tìm mặt mũi về.

Bộ binh giáo úy tuy nhân số nhiều, nhưng chiếm diện tích sân vật lại không bằng tư mã, gần bốn ngàn người ở cùng một chỗ, đứng thành hàng, ôm banh chạy, còn có phân đội giao đấu, đều là ở phía trong sân, tất cả cầm gậy gộc, do giáo đầu thương lượng chiến thuật cùng mọi người trước, sau đó mới lập tức vào bàn chém giết.

Loại đánh nhau này, tuy không cần lo lắng đến tánh mạng, nhưng trúng vài cây gậy, cũng không chịu đựng nổi, thân thể làm bằng sắt, cũng có thời điểm bị thương,

Sau khi bị thương, liền lập tức có đồng bạn chạy đến, mang sang sân hộ lý giáo úy bên kia, thoa chút ít thuốc trị thương, lại tiếp tục thao luyện.

Ở phía trong học đường rất buồn tẻ, lại càng hiếm thấy nữ nhân, giáo úy khoa hộ lý bên kia đều là dạng độc đắc, làm cho rất nhiều người có ý bị thương, cũng muốn để cho người ta giơ cánh tay cây cỏ mềm mại

lên, hưởng thụ tư vị bằng bó miệng vết thương, bởi vậy khi bắt đầu giao đấu, đều rất dốc hết sức liều mạng, rất có một bộ dạng đại gia chính là muốn bị thương, cứ hướng ta mà nã pháo.

Thẩm Ngạo trực tiếp đi bộ đến Quân pháp ti bên kia, bước vào cánh cửa, liền chứng kiến mấy tiến sĩ đang xử trí một người giáo úy đến trễ, giáo úy kia quỳ thẳng, không nhúc nhích một tý nào, hai giáo úy chấp pháp phía sau cũng không cần đề hấn lại, cứ cầm gậy trúc, trực tiếp quật vào lưng hấn.

Đám tiến sĩ gặp Thẩm Ngạo đi vào, cũng không tiến đến chào hỏi, chỉ hướng Thẩm Ngạo gật gật đầu, đợi đánh người xong, một người tiến sĩ mới cầm một trang giấy ghi việc, nói với giáo úy phạm tội kia: "Chu Thành, người biết sai chưa?"

"Hồi bẩm đại nhân, tiểu nhân biết sai rồi." Người này gọi là Chu Thành, cũng rất kiên cường, sau lưng bị đánh ra một mảnh dấu vết dài hẹp, mấy chỗ bị gờ ráp của gậy trúc đâm vào, rách cả da, máu chảy đỏ thẫm, rồi tỉnh rồi mê, nhưng ngay cả cổ họng cũng không rên một câu, liền cao giọng trả lời câu hỏi của tiến sĩ.

Tiến sĩ thoả mãn gật đầu, hỏi: "Người phạm vào cái gì sai?"

"Lúc thể dục buổi sáng, tiểu nhân đến trễ nửa nén hương, sau này tuyệt đối không dám tái phạm."

Tiến sĩ dùng bút ghi việc, thoáng ghi chép một tý trên trang giấy, vòng một cái vòng, lập tức hòa nhã nói: "Biết sai có thể thay đổi, sẽ có thành tựu rất lớn, về sau chớ tái phạm, đi về đơn vị đi."

Người gọi là Chu Thành này như được đại xá, lập tức đứng lên mặc quần áo, ưỡn ngực, dậm chân, hướng tiến sĩ nói: "Tuân mệnh."

Dứt lời, lập tức xoay người qua, muốn chạy đi, nhưng lúc quay đầu lại, vừa đúng bắt gặp Thẩm Ngạo, không khỏi chần chờ một chút, bước chân cũng bước không nhấc lên nổi, đành dậm chân nói: "Bái kiến Tư nghiệp đại nhân."

Thẩm Ngạo hướng hấn gật đầu mỉm cười, nói: "Về đơn vị đi thôi."

Chu Thành lúc này mới chặc lưỡi, hậm hực mà chạy đi.

Đám tiến sĩ không thể tưởng được Thẩm Ngạo lại đến vào lúc này, lập tức tới chào, Thẩm Ngạo phát phát tay, cười nhạt nói: "Không nên khách khí, bốn vương không chơi nghi thức xã giao."

Dứt lời, liền hàn huyên một hồi, quan lại nhỏ bên kia đã mang trà đến, Thẩm Ngạo uống một ngụm, mắt thấy đã đến giờ thể dục buổi sáng rồi, liền nói với một người tiến sĩ: "Gọi mấy cái huấn luyện viên tới, bốn vương muốn nói suy nghĩ của mình ra."

Tiến sĩ gật đầu, lập tức rời đi, chỉ một lúc sau, Hàn Thế Trung, Chu Lâm và huấn luyện viên Tư Mã Lý Thanh, huấn luyện viên hộ lý Vương Bất nổi đuôi nhau tiến đến, đồng loạt hướng Thẩm Ngạo hành lễ.

Huấn luyện viên Tư Mã là Lý Thanh, nghe nói là Vương tộc Tây Hạ, về sau tranh quyền tại Vương tộc, bị người xếp đặt thiết kế tàn sát mấy thân tộc, bắt đắc dĩ, đành phải trốn vào trong quân Tiểu Chung tướng công.

Tiểu Chung tướng công bên kia thấy hấn mang đến mấy trăm bộ chúng, cũng không dám tự ý giữ lại, lập tức báo lên trên, triều đình vốn là còn có lòng nghi ngờ, về sau mật thám bên kia xác nhận mấy thân tộc Lý Thanh bị giết, trong lòng lúc này mới thả lỏng, lại để cho hấn dẫn theo bộ chúng, đến Trắc trấn phiên tư nhậm chức phó chỉ huy.

Hấn là một Vương tộc, như hổ lạc đồng bằng, tuy Đại Tổng bên này nguyên ý kết giao, đúng là vẫn còn có chút cổ kỵ, cho nên tám năm làm phó chỉ huy, đúng là không được tiến thêm.

Thời điểm Thẩm Ngạo tuyển người, kiểm tra thực hư tướng lãnh thành thạo cung ngựa, liền phát hiện Lý Thanh này là người có chút bản lĩnh, nghe ngóng nhiều mặt, mới biết được Lý Thanh từng đảm nhiệm qua thống soái tại Tây Hạ, vô cùng quen thuộc đối với chiến pháp chiến đấu trên ngựa và tập tính ngựa.

Tại phiên tư bên kia, bởi vì trực tiếp trông coi một đội Tư Mã, được thả ra làm thám báo, cũng cực kỳ am hiểu tập kích, các loại chiến thuật quang co vòng vèo, lập tức liền chọn hấn đến, lại để cho hấn làm huấn luyện viên Tư Mã này.

Trước khi đến Biện Kinh, Lý Thanh còn tưởng là Tống đình lo lắng đối với hắn, cố ý bắt hắn xa cách tộc nhân của mình, muốn giam lỏng tại Biện Kinh, tâm đã chìm đến đáy cốc, lại cũng không thể tránh được, đành phải ra đi.

Ai ngờ đến Binh bộ bên kia điểm mũ, đúng là rất nhiều người chạy đến chúc mừng, thoáng cái cũng cảm thấy hoài nghi, đợi cho nghe ngóng một tý, mới biết được cái học đường dạy võ này rất lợi hại, thật sự là mừng rỡ vô hạn.

Đến cái học đường dạy võ này, trực tiếp làm chức huấn luyện viên, lúc trước Vương tộc không xu dính túi, thoáng cái, đã trở nên chạm tay có thể bỏng.

Đại Tống Tư Mã lúc này, cũng chỉ có phiên tư bên kia, còn có chút chiến lược, nhưng án lấy ước nguyện của học đường dạy võ, tương lai, Đại Tống muốn dùng những giáo úy này làm nòng cốt, kiến tạo một chi kỵ binh tinh nhuệ, vừa tưởng tượng như vậy, Lý Thanh liền hiểu, chính mình liên quan vô cùng trọng đại.

Đến cái Đại Tống này, không phải là vì tướng Hán ở Trắc trấn bên kia, mà là vì chính bản thân hắn, nhưng cũng hắn biết, mình không thuộc về mình, không hợp với những người Tống, nhưng lần này, hắn lại có vài phần cảm giác dung nhập, người tựa như hắn, cái loại đến cổ quốc không thể dung nạp này, có thể được coi trọng như vậy, tự nhiên sinh ra sự cảm kích.

Tiếp theo chính là thao luyện và thao luyện, thao luyện nhiều lắm rồi, Lý Thanh phát hiện, mình và giáo úy cũng không có gì khác nhau, lại càng dung nhập vào, lúc này Bồng Lai Quận Vương tới, khi Lý Thanh hướng Thẩm Ngạo hành lễ, đôi mắt quảng đến vẻ vô cùng cảm kích.

Về phần hộ lý giáo úy Vương Bất kia, thì là ngự y từ trong nội cung đến, tinh thông y đạo, am hiểu nhất chính là trị liệu ngoại thương, sở dĩ điểm danh hắn, là bởi vì hắn trẻ tuổi nhất tại Thái y viện, ra trận giết địch, lặn lội đường xa, ắt không thể thiếu, nếu mời lão tiên sinh đến đây, cuối cùng là ai cứu ai, còn chưa thể biết được!

Mọi người phân biệt ngồi xuống, Thẩm Ngạo đi thẳng vào vấn đề, nói: "Trong nội cung truyền khẩu dụ, bảo chúng ta lập tức lục soát các nơi tài tử tụ tập, phạm là có người tài tử bàn suông việc quốc, liên quan đến bí sự Thiên gia, tất cả đều bắt hết, các người đi trước, thoáng bố trí một tý, dẫn người ra khỏi doanh."

Bốn người lập tức đứng lên, nói: "Tuân mệnh."

Thẩm Ngạo lại nói: "Một chuyến này không cần phải mang vũ khí, cứ tay không là được."

Sau đó lại dặn dò vài câu, bốn người mới tự đi chuẩn bị.

.

Quan lại là sĩ tử đỗ đạt, đẳng cấp cao hơn hẳn sĩ tử, nhưng phạm là làm quan đến mức độ nhất định, không thiếu được việc kết giao với đám sĩ tử, vậy cánh của kẻ làm quan là những kẻ sĩ này, vừa đạt được mỹ danh, một phương diện khác, lại để cho kẻ sĩ tạo thế và nghĩ ra chút ít chủ ý cho hắn.

Mà chút ít kẻ sĩ vào kinh thành, vừa có thể tùy thời tham gia khoa cử, vừa có thể mưu một con đường sống.

Cũng tỷ như phủ Lại bộ Thượng Thư Trình Giang này, chuyên môn để một gian Văn thanh các, chuyên cung cấp để danh sĩ khắp nơi tới uống trà làm thơ.

Trình Giang lúc trước là Thiếu giám Khâm Thiên Giám, thật sự không tính là nhân vật trọng yếu gì, chỉ là, mấy tháng gần đây tự nhiên bay lên trời, thoáng cái đã làm Lại bộ Thượng Thư, cái này liền làm cho người ta mở rộng tâm mắt.

Kỳ thật, Thiếu giám Khâm Thiên Giám, dầu gì cũng là quan to Tam phẩm, thoáng cái nhảy đến nhị phẩm, cũng không tính là một bước lên mây.

Nhưng người nào cũng biết, từ Khâm Thiên Giám đến Lại bộ, cho dù là đi làm Chủ bộ, cũng đã coi như chiếm tiện nghi, xem như thăng chức, thoáng cái liền thành thủ lĩnh quan viên trong thiên hạ, còn không phải chạm tay có thể bỏng, làm người hâm mộ?

Có người biết rõ nội tình, cũng biết Trình Giang chính là đi kết nối với thái tử và Thái Thái sư, nghe nói là thái tử tự mình hướng Thái Thái sư cầu tình, Thái Thái sư bên kia liên tục đề danh hai nhân tuyển, đều

bị Trung Sách tỉnh bên kia phủ định, về sau đưa ra Trình Giang này, Trung Sách tỉnh thoảng cái đã không chối từ.

Một là Trình Giang thật sự không coi là vây cánh bên Thái Kinh, thứ hai là hai lần liên tục phủ định, trong nội cung đã thúc giục chọn lựa người, nếu lại lắc đầu, cũng không thể nào nói nổi.

Cứ như vậy, Trình Giang thoảng cái đã thành một trong vài người chạm tay có thể bồng trong cả Biện Kinh, quan huyện không bằng hiện quản, tâm ý người ta quyết định đến việc kiểm tra đánh giá quan viên, lại càng ảnh hưởng đến lên xuống chức, người nào không biết lợi hại bên trong?

Cho nên, Trình Giang mở quán giành cho sĩ tử, vô cùng náo nhiệt, không những có sĩ tử, càng có không ít quan ở kinh thành tham dự, mọi người ở chỗ này uống trà, nghị luận chút ít thi từ, hoặc là thuận miệng nói chút ít chính vụ, thanh nhàn tự tại, hai bên lại thoải phồng nhau lên.

Có đôi khi, Trình Giang cũng sẽ đi qua ngồi một chút, lúc này càng náo nhiệt hơn, mỗi người tranh giành lên trước, đều là nói một phen đạo lý đi ra, hi vọng được Thượng Thư đại nhân ưu ái, để mưu con đường đi.

Qua giữa trưa, mọi người dùng cơm, vẫn tụ tập cùng một chỗ như cũ, người đến có lẽ là không ít, tròn vẹn chừng một trăm người, có quan viên tất cả bộ đường, còn có một chút tài tử gần đây thích làm náo động, ngẫu nhiên có mấy quan viên đã sắp về hưu, trong lúc rảnh rỗi cũng tới ngồi một chút.

Nha đầu phía dưới phong độ tư thái ẻo lả, nguyên một đám bưng trà cho mọi người, mà tất cả mọi người đều không nhìn cái nào, mười phần phong thái quân tử.

Trong quán có quy củ giành cho sĩ tử, tất cả mọi người cúi đầu uống trước trà, tuy cũng không nói lời nào, nhưng vẫn nhìn về phía một người trung niên đang ngồi.

Người này ngày thường có chút tuấn lãng, ăn mặc có khiêu áo đạo cổ tròn vô cùng tốt, đeo cái tròn nón, một đôi tay trắng nõn bưng lấy trà chén nhỏ không rời, thần vận ẩn vào bên trong, tươi mát thoát tục, một đôi con ngươi như sao sáng nhìn quanh hai bên, lại cũng không làm cho người ta cảm thấy ngả ngớn, không những vậy, hắn còn có một loại trang trọng phát ra từ thân thể.

Người này tên là Tô Lăng, là nhân sĩ Kinh Tứ qua đường, nghe nói là đệ nhất danh sĩ Kinh Tứ lộ, là người hùng hồn, làm ra thi văn rất tốt, cũng rất là máu chửi người.

Cũng tỷ như lần trước Thẩm Ngạo trở lại kinh, tất cả mọi người ấp úng không dám nói, Tô Lăng này là người thứ nhất đi ra chiến, khí khái của hắn, thật sự là làm cho người ta bắt đầu kính nể.

Tuy hắn là nhiều lần thi thố không trúng, nhưng tất cả các đại nhân, đều là hai ngày ba ngày gọi người cầm danh thiếp đi qua, mời hắn đến quý phủ tự thoải, Tô Lăng lại cũng không phải lúc nào cũng đều chịu đi, có khi người ta tự mình đến mời, cũng đều làm cho người ta ăn được cảnh đợi cửa.

Quan lớn cả Biện Kinh, đều dùng việc có thể mời Tô Lăng đến làm vẻ vang, hơn nữa, tuy Tô Lăng này kết giao với rất nhiều quan lớn, lại không hướng bọn hắn đòi hỏi cái gì, chỉ đàm luận chút ít thi văn, đánh cờ, luận vẽ, ngẫu nhiên sẽ dùng cơm trong nhà người ta, tiếp theo cũng nhất định xin đi về, tuyệt đối không chịu chiếm tiện nghi.

Đã có tài học, lại có khí khái, hơn nữa còn là vô tâm danh lợi, ba cái kết hợp lại, danh khí Tô Lăng lại càng càng lúc càng lớn, rất nhiều người coi là mẫu mực, cũng tỷ như lần này, toạ đàm tại quán giành cho sĩ tử, Tô Lăng chịu tới tự thoải cùng mọi người, đã có người rất cảm giác vinh hạnh.

Cho nên, người đang ngồi, có người đã là vào triều làm quan, có người niên kỷ không nhỏ, nhưng đều là coi Tô Lăng như thiên lôi sai đâu đánh đó, Tô Lăng không mở miệng, mọi người cũng đều không nói chuyện.

Tô Lăng chậm rãi mà nhấp một ngụm trà, nhạt cười nhạt nói: "Hôm nay, lúc đến nghe nói Bồng Lai Quận Vương chỉ trích Ngự Sử Đại Phu trong triều, cái ngôn từ kia thật sự rất sắc bén, hết lần này tới lần khác, Lô đại nhân này cũng là loại người mua danh chuộc tiếng, thì ra tưởng rằng hắn cũng là danh sĩ Thanh Lưu, không thể tưởng được, nhân phẩm lại như vậy."

Tô Lăng thở dài, sau đó mới thông dong nói: "Rơi xuống kết cục cách chức như vậy, cũng là hắn gieo gió gặt bão, chỉ là, Tô mỗ và hắn, dù sao còn có mấy phần giao tình, hắn đã phải về quê quán Tuyên Châu, không thiếu được việc đưa tiễn một chút."

Sĩ tử đang ngồi không khỏi sững sờ, có người nói: "Tô tướng công, Lô Lâm không để vua vào mắt, giống như sài lang, người như vậy, vẫn giao tình cùng hần làm cái gì?"

Rất nhiều người ào ào gật đầu, đều cảm thấy có lý, càng có người khuyên bảo, nói: "Tô tướng công ngồi trên cao, chúng ta há có thể không biết? Cùng cái họ Lô kia đi lại thân cận quá, chỉ sợ sẽ rước họa vào thân."

Tô Lăng chỉ cười, vốn là cảm ơn hảo ý của mọi người, sau đó mới chậm rãi nói: "Lô đại nhân và đệ tử, lúc trước cũng là hiểu nhau, hần làm kinh nghĩa văn vẻ vô cùng tốt, đầu bút lông lại làm cho Tô mỗ theo không kịp. Tô mỗ nhiều lần lãnh giáo, cũng được hần chỉ bảo, lấy được ích lợi nhiều, phần ân tình này, Tô Lăng há có thể thờ ơ?"

Lập tức, lời nói xoay chuyển, lại nói: "Nhưng Lô đại nhân bất trung bất hiếu, đây là tội của hần, Tô mỗ khám phá ra cách làm người của hần, cũng có tâm tư cất bào đoạn nghĩa, nhưng nghĩ lại, ân là ân, đại thể là đại thể, trong lòng Tô mỗ vứt bỏ phẩm cách hần, nhưng cái ân nghĩa này, lại không thể không báo, ít nhất, gần đến giờ lên đường, đưa tiễn thoảng một tý, cũng là chuyện thường tình. Chỉ mong hần lần này ăn được giáo huấn, từ nay về sau sẽ rửa tâm quay đầu, đến lúc đó, nếu có thể gặp lại, Tô mỗ nhất định đón chào, lại hưởng hần lãnh giáo."

Những lời này nói ra, lập tức đưa tới một mảnh trầm trồ khen ngợi, có người nói: "Tô tướng công ân oán rõ ràng, có phong thái quân tử Tiên Tần, vừa so sánh với Tô tướng công, chúng ta lại rất nông cạn."

Càng có người nói: "Lô Lâm đã là người ác, chỉ có Tô tướng công dám không để ý đến thiên hạ, ôn chuyện cùng hần, bằng hữu tri tâm như vậy, đốt đèn lồng cũng tìm không ra. Còn nữa, tuy Lô Lâm phạm vào đại thể, chẳng lẽ sẽ không có một ngày hoàn toàn tỉnh ngộ sao? Tô tướng công không chối từ khổ cực, trông mong hần hối cải để làm người mới, cũng coi như khổ tâm."

...

Tô Lăng mỉm cười lắc đầu, nói vài câu hồ thẹn, tiếp theo liền uống trà.

Có Tô Lăng bắt đầu, nghị luận dần dần náo nhiệt lên, không thiếu được mấy người mang thi từ vừa sáng tác cho mọi người quan sát, để mọi người bình luận.

Còn có mấy người nói về tin đồn thú vị trong thành Biện Kinh, cũng là rất thú vị, mọi người cười vang, vẫn duy trì rụt rè, cười dấu răng, cũng có mấy người đi theo ồn ào, tăng thêm không ít không khí vui vẻ.

)

549. Chương 534: Bắt Hết

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 534: Bắt hết

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đúng lúc này, cửa ra vào có người ho khùng khục một tiếng, lập tức dạo bước tiến đến.

Mọi người chú ý nhìn qua, lại là Thượng Thư Trình Giang, bắt đầu ào ào đứng dậy, cung kính mà hành lễ, chỉ có Tô Lăng kia, mang theo dáng tươi cười nhàn nhạt, chỉ hướng Trình Giang gật gật đầu.

Trình Giang có vẻ có chút mệt mỏi, nghe nói mới từ Định Vương phủ bên kia chạy tới, bước chân vội vàng, tay phất phất, vẻ mặt ôn hòa nói: "Mọi người không cần đa lễ." Lập tức hướng Tô Lăng, ôm cái quyền, nói: "Tô tướng công cũng tới, thật vẻ vang cho kẻ hèn này, nếu có chỗ chậm trễ, xin hãy tha lỗi."

Tô Lăng rụt rè cười nói: "Trình đại nhân khách khí rồi."

Trình Giang liền tìm chỗ ngồi xuống, nói: "Chư vị thật cao nhã, Trình mỗ là loại người xử lý công văn, lại đường đột đến quấy rầy mọi người, xin hãy thứ lỗi, lần này ta trốn đến tìm thanh nhàn, xin nghe cao kiến của chư vị."

Tất cả mọi người cười nói: "Đại nhân vất vả quốc sự, vất vả, vất vả."

Tô Lăng nhìn không chớp mắt, đưa trà chén nhỏ lên, nói: "Đại nhân, Tô mỗ lại nghe nói, trong triều đình hôm nay, Đông cung bị hoàng thượng giáo huấn?"

Sắc mặt Trình Giang ảm đạm, nói: "Đông cung cũng là bị tiểu nhân giấu kín."

Mọi người nói: "Đúng là như thế, Lô Lâm đại gian, Đông cung nhất thời không thể nhận biết được, cũng không phải là cái lỗi gì quá nặng. Còn nữa, Đông cung cần cù hiếu học, cần kiệm mọc mạc, làm người ổn trọng, một chút sai nhỏ nhặt, cũng không coi là cái gì."

Tô Lăng cười ha ha nói: "Lời nói không nên nói, nếu Đông cung có thể kế sự nghiệp thống nhất đất nước, Đại Tổng ta hẳn là sẽ vô cùng hay hoàng, hôm nay..."

Hắn bóp cổ tay, nói: "Hôm nay, cái thế đạo này, thực làm cho lòng người lạnh lẽo, Tô Hàng bên kia gió tanh mưa máu, đến Tuyền Châu, lại là cái dạng này, thời điểm Thái Tông còn sống, tuy đều là xuất thân trên ngựa chiến, nhưng lúc trị quốc, lại chưa bao giờ quá coi trọng hình ngục, hàng năm hành quyết giải quyết, đều là cực kỳ thận trọng."

Đây cũng là thái độ Thái Tông thánh minh, biết rõ vạn vật đều sinh trưởng, tuyệt không chịu đơn giản sát phạt, nếu không, đời sau noi theo, thiên hạ này còn chẳng phải là sẽ lộn xộn? Đệ tử nghe nói, Tuyền Châu chém giết, cũng không thiếu người đọc sách, lạm sát như vậy, chẳng phải làm cho người ta nản lòng thoái chí sao?

Mọi người nghe xong, ào ào nói: "Tô tướng công nói rất đúng."

Nhưng Trình Giang lại lặng yên không lên tiếng, vẻ mặt chỉ nghiêm túc lắng nghe.

Tô Lăng làm càn hơn, cười nói: "Nói đúng cái gì? Quốc gia nuôi dưỡng sĩ tử một trăm hai mươi năm, người trượng nghĩa cầm tiết, lại có cái gì đáng sợ hay sao? Theo ta thấy, thiên hạ này, lại như vậy xuống dưới, sẽ như thế nào đây?"

Lúc này mọi người cũng bắt chước ngôn ngữ động đến bề trên, có người nói: "Tô tướng công nói rất đúng, cũng may Đông cung khoan hậu, tương lai..."

Tô Lăng lắc đầu, cắt ngang lời hắn, nói: "Gian tặc giữa đường, Đông cung cũng có chỗ khó xử của mình, Tô mỗ nói không dễ nghe, tương lai Đông cung có thể kế sự nghiệp thống nhất đất nước hay không, có lẽ là chưa thể biết, chẳng lẽ chư vị chưa nghe nói qua điển cố Đồng Trác phế thiên tử sao?"

Vừa nói như vậy, trong lòng rất nhiều người đã hiểu, cả Trình Giang kia, mí mắt cũng nhảy một chút, cười ha hả mà nâng chung trà chén nhỏ lên, nói: "Đừng đàm quốc sự, chỉ nói gió trăng. Phải nhớ kỹ câu bọ bo giữ mình, xưa nay, bao nhiêu thánh hiền, vì tiểu nhân làm hại mà ôm hận đến đời, lời nói ra như nước đổ đi, Tô tướng công, người là quân tử đại tài, không cần thiết tự hủy tương lai."

Triều đình này, đừng nói là các người, chính là chúng ta, những quan to quan nhỏ trong triều đình này, còn không phải là không có cơ hội để nói chuyện? Quốc quân ân sủng thần tử, vẽ đường cho hươu chạy, còn có thể làm gì?

Có người ngạc nhiên nói: "Như thế nào? Ngay cả Trình đại nhân ở trong triều, cũng không có cơ hội nói chuyện?"

Trình Giang chỉ là cười nhạt, gật gật đầu, nói: "Lão phu chỉ coi mình là người nhàn nhã, luôn ngồi xem người ta mây mưa thất thường."

Có người đâm ngực dậm chân mà thổn thức, nói: "Thiên tử ân sủng một người, muôn dân trăm họ là cái gì đây? Cứ như vậy xuống dưới, xã tắc như nguy như trứng mỏng, chư vị, cứ đợi mười năm nữa, tất có đại họa lâm đầu."

Tô Lăng lạnh nhạt nói: "Thực lực quốc gia như thế, Đông cung không khuyển can sao?"

Trình Giang nói: "Đông cung... mà thôi, bản thân Đông cung khó bảo toàn, lại có thể nói cái gì?"

Tô Lăng thở dài nói: "Làm sao lại đến hoàn cảnh như vậy, chẳng lẽ phụ tử còn không thể nói chuyện? Đông cung và hoàng thượng, huyết mạch tương liên, còn không sánh bằng một người sủng thần sao?"

"Thiên gia và Đông cung, phụ tử tình thâm, là ai ở chỗ này ly gián tình phụ tử Thiên gia, nói hươu nói vượn?"

Một câu quát hỏi phát ra, lập tức, lực tất cả người chú ý đều chuyển hướng về chỗ đó, chỉ thấy một người thiếu niên mặc măng phục, chắp hai tay sau lưng, một đôi con ngươi bén nhọn bắn khoả trong quán, nhẹ nhàng cắn môi mỏng, phát ra tiếng cười lạnh nhẹ nhẹ.

"Thẩm Ngạo!"

Trong quán loạn làm một đoàn, chỉ có Tô Lăng còn có thể bảo trì trấn định, chính là Trình Giang, lúc này cũng không nhịn được nữa, vội vàng đứng lên, ngón tay chỉ Thẩm Ngạo, nói: "Vương gia, nơi này là chỗ ở tư..."

Thẩm Ngạo bình tĩnh như không, nói: "Bản Vương khâm mệnh đến đây bắt đám tặc tử nói hươu nói vượn, Trình đại nhân, đắc tội."

Vừa dứt lời, chính là nhiều đội giáo úy như lang như hổ xông tới, bảo vệ bốn phía xung quanh Thẩm Ngạo.

Trong quán lại càng hỗn loạn, có người gọi: "Thẩm Ngạo, người điên rồi, chúng ta đều là người có công danh."

Trình Giang cười lạnh nói: "Đã khâm mệnh, vậy thánh chỉ đâu?"

Thẩm Ngạo nhún nhún vai nói: "Bệ hạ đã quên ghi, bản vương cũng đã quên cầm, Trình đại nhân muốn nhìn, đi vào nội cung chạy một vòng là được. Ta mới vừa nghe nói, Đông cung và hoàng thượng không thể tương dung, những lời này, không biết là ai nói vậy?" Tuy Thẩm Ngạo hỏi thăm, ánh mắt lại lạc trên người Tô Lăng.

Tô Lăng thản nhiên nói: "Là đệ tử nói."

Mọi người ào ào nói: "Tô tướng công đã say rượu rồi."

Lúc này, người gác cổng bên kia cũng lão đảo chui vào, đáng thương nhìn về phía Trình Giang, nói: "Lão gia... tiểu nhân không ngăn được..."

Trình Giang cả giận nói: "Lăn ra." Dứt lời, liền hướng Thẩm Ngạo nói: "Đây là tư quán của Trình mỗ, Vương gia có thể bán một chút tình mọn hay không..."

Thẩm Ngạo cười lạnh nói: "Vừa rồi các người nói sủng thần là ai? Bây giờ còn muốn bản vương bán cho các người chút tình mọn sao? Các người đang nằm mơ hả? Trình Giang, người thân là Lại bộ Thượng Thư, đúng là dám tích trữ kẻ sĩ riêng, chê quốc chính không phải, hồ ngôn loạn ngữ, nhiễu loạn tai mắt người, người có biết tội của người không?"

Đến trình độ này, Trình Giang không khỏi cười lạnh, nói: "Như thế nào? Chẳng lẽ Thẩm đại nhân còn muốn ra tay với ta?"

Trình Giang là Lại bộ Thượng Thư, đứng đầu lục bộ, là quan lớn thực sự, người như vậy hung hăng tranh chấp, thật sự là khiến người ta kiêng kỵ.

Nhưng Thẩm Ngạo chỉ cười cười, nói: "Đương nhiên là có phần của người, người gấp cái gì? Đừng tưởng rằng người lập ra cái quán này, bản vương lại không biết, mượn dư luận giới thượng lưu hãm Đông cung bất hiếu, người thật to gan."

Dứt lời, liền xoay người ly khai, vừa ra khỏi quán liền nói: "Mang tất cả mọi người về, kể cả vị Trình đại nhân này." Dứt lời, đã ra khỏi quán, được một đội người tiền hô hậu ủng, gọi người lấy tờ đơn ra, âm thanh lạnh lùng nói: "Trạm tiếp theo là tại đây, đi!"

Ngày đó, giáo úy dốc toàn bộ lực lượng, phóng ra bốn phía, không chỉ là quán xá của đại thần các nơi, còn có quán trà cao giá, cùng với hội quán đồng hương, bốn phía bắt bớ, những người này dường như sớm đã nghe xong tiếng gió, cũng không ngu mà đến đó để bị bắt, đành phải xuất ra tờ đơn, báo tên ra, mới đi sơ tầm bắt giữ xử lí.

Chỉ dùng hai canh giờ, học đường dạy võ liền bắt được hơn hai trăm người, nhất thời thần hồn nát thần tính, mỗi người đều cảm thấy bất an.

Phủ Kinh Triệu, Cửa thành tư, nha môn Tư Mã tư, đều là càng hoảng sợ, thấy những giáo úy này như lang như hổ, tự nhiên không dám quản, đến đi hỏi thăm gan cũng không có, chỉ dám chạy về đi thông báo một tiếng.

Tất cả nha môn bên này, nghe nói người theo dết chuyện chính là Thẩm Ngạo, nghĩ đến trên triều hội hôm nay, bộ dạng thái tử và Lô Lâm kia, đâu còn dám nói cái gì? Đành phải hạ lệnh, thông báo cho tất cả bộ ba tỉnh một tít, sau đó liền buông tay mặc kệ.

Về phần dân chúng tầm thường, cũng không phải cảm thấy có cái gì không tiện, nhiều nhất cũng là nhìn náo nhiệt một cái, dư luận giới thượng lưu vốn là hoàn toàn khác với những người trên phố, Thẩm Ngạo giết, là quan viên và quan thương cấu kết, mọi người vỗ tay khen hay cũng còn không kịp cơ mà!

Hơn nữa Thúy Nhã Nhã San bên kia khẩn cấp phát ra văn về bình luận, đều nói về tội trạng của Thanh Lưu, một tội tối trọng yếu nhất, chính là chằm ngòi tình phụ tử giữa Thiên gia và Đông cung, chỉ một tội này, những người kia cũng nên bị trừng trị.

Tất cả bộ đường bên kia, cũng là cứ theo bình thường, đến văn phòng làm việc, không ai nghị luận cái gì, nguyên một đám câm như hến, sợ liên quan đến chính mình.

Tình hình như vậy, lại cực kỳ hữu ích đối với học đường dạy võ, nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ là làm giáo úy phong quang vô hạn, tài tử hôm nay càng không thể bằng.

Lúc này đã đến kỳ chiêu mộ giáo úy thứ ba, danh ngạch vẫn là định ra bốn ngàn, không ít người đọc sách đều xoa xoa tay, bọn hắn tự nhiên không sánh bằng những danh sĩ phong lưu kia, gia cảnh cũng không so được với loại người bàn suông, khảo thi như vậy xuống dưới, còn không biết lúc nào mới tốt lên, cùng với như thế, không bằng đi làm giáo úy.

Làm giáo úy, ít nhất cũng là môn sinh con trời trên, thân phận, ai cũng không dám khinh thường, tương lai có thể vào trong quân, cũng là có tiền đồ, Đại Tổng trọng văn khinh võ, nhưng giáo úy cũng không phải hoàn toàn là vũ phu, cho dù tương lai làm tướng quân, đó cũng là nho tướng.

Hơn nữa, vào học đường dạy võ, không cần lo tiền đồ, thời điểm đọc sách, học đường bao ăn ngủ, mỗi tháng còn có tiền lương, tuy không nhiều lắm, thực sự có chút ít còn hơn không.

Đợi học tập xong, còn có thể đến trong quân, gánh cái chức, lại có thiên tử và Bồng Lai Quận Vương coi chừng, chỉ cần chịu đựng công, cũng không thể kém hơn so với đồ đạt.

Nhất là những người đọc sách gia cảnh bản hàn kia, cũng không có cái mặt mũi gì đáng nói, nhất thời tụ tập lại, cũng đâu có người nào để bụng sự tình quán xá, ai cũng đều đang đợi quy tắc cuộc thi năm nay thả ra, để sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Loại người đọc sách này khác với tài tử quán xá, bởi vì đều là từ xứ khác đến, mà phần lớn lại gia cảnh không tốt, nhìn quen ngọt bùi cay đắng, địa vị mỏng, bởi vậy cũng không biết bàn suông, thỉnh thoảng ở phía trong trà lâu, quán rượu, hoặc là hội quán, đều là nghị luận chiến sự, hoặc là một ít tin đồn thú vị.

Ngược lại, ở phía trong học đường dạy võ, từ lúc chộp người tới, đề phòng càng thêm nghiêm cẩn, một hàng nhóm giáo úy cầm trường thương, đeo yêu đao, một hàng đi ra bốn phía tuần tra, nơi cửa lại càng một mảnh sáng loáng, đỉnh đầu có nón Phạm Dương, uy phong ngăn chặn cửa trường.

Thẩm Ngạo truyền mệnh lệnh, chính là, tất cả người cầu tình, đều đuổi về, người không thức thời, đánh về, một con ruồi đều không cho đi đến.

Định Vương phủ, một người chủ sự nóng nảy gấp rút chạy tới, người gác cổng bên này vừa định ngăn lại, chủ sự lập kia tức nói: "Tại hạ là người phủ Trình đại nhân, có việc gấp muốn gặp thái tử, xin thông báo

một tiếng.

Người gác cổng không dám chậm trễ, vội vàng chạy đi, chỉ một lúc sau, người gác cổng quay lại nói: "Điện hạ đang ở chánh điện chờ người."

Chủ sự này chỉ gật gật đầu, lông mi nhú lại, vội vã đi vào.

Đến chánh điện bên này, liền chứng kiến một người lão Công Công chờ ở cửa, thấy hần chạy đến, liền vội vàng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Về mặt chủ sự đưa đám nói: "Lão gia bị họ Thẩm mang đi, nói là hần dự trữ nuôi dưỡng kẻ sĩ, tà thuyết mê hoặc người khác, không phải chê quốc chính, thì chính là làm loạn tai mắt người. Trước mắt, trong phủ đã muốn loạn thành một đoàn, sai người đi bốn phía, nhưng không ai chịu giúp. Bình thường có mấy người giao hảo, lúc này đều đóng cửa từ chối tiếp khách, bắt đặc dĩ, chủ mẫu đành phải sai tiểu nhân đến thái tử bên này, nhìn xem thái tử có thể nghĩ biện pháp hay không."

Lão thái giám nhăn lông mày lại, nói: "Thái sư bên kia nói như thế nào?"

Chủ sự nói: "Còn có thể nói như thế nào, nói là bị bệnh, không ra mặt, đi ra nói chuyện chính là Thái Thạo Thái đại nhân, hần chỉ nói, sẽ nghĩ biện pháp, nhưng lão gia bị bắt đi học đường dạy võ rồi, nên làm cái gì bây giờ?"

Lão thái giám nói: "Người đi vào trước, đem chuyện này bẩm thái tử biết rồi nói sau."

Chủ sự lập tức đi vào, liền chứng kiến sắc mặt Triệu Hằng tái nhợt, đang ngồi uống trà, cau mày hỏi: "Như thế nào, lại là sự tình gì?"

Hôm nay trên điện, chẳng những không làm bị thương Thẩm Ngạo, lại bị người trả đũa, thiếu chút nữa liên quan đến phản tặc, tâm tình Triệu Hằng tự nhiên không vui, phát bực tức trọn vẹn một ngày, nghĩ đến ngữ khí đậm mạc của Triệu Cát, trong lòng lại vô cùng lo lắng.

Chủ sự quỳ xuống hành lễ, nói: "Điện hạ, nhà của ta...lão gia nhà ta bị Thẩm Ngạo bắt, mang đến học đường dạy võ, còn nói muốn trị tội, cầu điện hạ nghĩ biện pháp, lão gia tuổi già, đâu ăn được cái khổ này, đến lúc đó, họ Thẩm tùy tiện giày vò thoáng một tý, thân thể sẽ suy sụp."

Triệu Hằng bỗng nhiên đứng dậy, hỏi: "Hần là Lại bộ Thượng Thư, Thẩm Ngạo dựa vào cái gì mà bắt người? Họ Thẩm là cái gì? Thật sự là không có vương pháp, hôm nay giết người này, ngày mai lại giết người khác, hiện tại, ngay cả Lại bộ Thượng Thư cũng không để vào mắt, muốn bắt là bắt, ngày mai, chẳng lẽ là muốn bắt bản thái tử sao?"

Lúc này, Triệu Hằng nhớ tới nửa năm trước kia, Thẩm Ngạo mang binh vây Định Vương phủ, không khỏi hít một hơi khí lạnh, sống lưng lạnh lạnh, mặt tái nhợt nói: "Hần điên rồi, đây là muốn làm gì? Thiên hạ này có phải còn là của họ Triệu hay không? Hần... Hần..."

Từ đó về sau, lời nói đột nhiên ngắt dài một đoạn, Triệu Hằng rung mình một cái, đột nhiên nói: "Người nói rõ, nói rõ ràng tiền căn hậu quả."

Chủ sự không dám ngẩng đầu, vội vàng đem nguyên nhân sự tình nói ra, còn thêm mắm thêm muối, cũng không dám bỏ sót cái gì, nói là mọi người trong quán đang nói chuyện, người gác cổng bên kia đột nhiên nói đại đội trưởng giáo úy đến, đúng là vây quanh Trình phủ chặt như nêm cối, người gác cổng muốn lý luận, lập tức bị người đẩy ra.

Tiếp theo, Thẩm Ngạo liền dẫn một đội quân, trực tiếp xông vào, đến trong quán, còn nói cái gì các loại liên quan đến việc chăm ngời Thiên gia và Đông cung, về sau, tất cả mọi người, ngay cả Trình Giang, đều bị Thẩm Ngạo mang đi.

Triệu Hằng hít một hơi thật sâu, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ là ý tứ của phụ hoàng..." Hần thoáng ngồi yên một tý, thất hồn lạc phách mà lần nữa nghĩ đến về đậm mạc của Triệu Cát hôm nay, không khỏi cất lời hỏi: "Trong nội cung nói như thế nào? Có ý chỉ đi ra hay không?"

Chủ sự nói: "Ta không biết, họ Thẩm nói có khâm mệnh, rồi lại nói không có thánh chỉ."

Triệu Hằng kiên nhẫn nói: "Người đi ra ngoài trước, bản thái tử phải suy nghĩ trước đã."

)

550. Chương 534: Bắt Hết

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 534: Bắt hết

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đúng lúc này, cửa ra vào có người ho khùng khục một tiếng, lập tức đạo bước tiến đến.

Mọi người chú ý nhìn qua, lại là Thượng Thư Trình Giang, bắt đầu ào ào đứng dậy, cung kính mà hành lễ, chỉ có Tô Lăng kia, mang theo dáng tươi cười nhàn nhạt, chỉ hướng Trình Giang gật gật đầu.

Trình Giang có vẻ có chút mệt mỏi, nghe nói mới từ Định Vương phủ bên kia chạy tới, bước chân vội vàng, tay phát phát, vẻ mặt ôn hoà nói: "Mọi người không cần đa lễ." Lập tức hướng Tô Lăng, ôm cái quyền, nói: "Tô tướng công cũng tới, thật về vang cho kẻ hèn này, nếu có chỗ chậm trễ, xin hãy tha lỗi."

Tô Lăng rụt rè cười nói: "Trình đại nhân khách khí rồi."

Trình Giang liền tìm chỗ ngồi xuống, nói: "Chư vị thật cao nhã, Trình mỗ là loại người xử lý công văn, lại đường đột đến quấy rầy mọi người, xin hãy thứ lỗi, lần này ta trốn đến tìm thanh nhàn, xin nghe cao kiến của chư vị."

Tất cả mọi người cười nói: "Đại nhân vất vả quốc sự, vất vả, vất vả."

Tô Lăng nhìn không chớp mắt, đưa trà chén nhỏ lên, nói: "Đại nhân, Tô mỗ lại nghe nói, trong triều đình hôm nay, Đông cung bị hoàng thượng giáo huấn?"

Sắc mặt Trình Giang ảm đạm, nói: "Đông cung cũng là bị tiểu nhân giấu kín."

Mọi người nói: "Đúng là như thế, Lô Lâm đại gian, Đông cung nhất thời không thể nhận biết được, cũng không phải là cái lỗi gì quá nặng. Còn nữa, Đông cung cần cù hiếu học, cần kiệm mộc mạc, làm người ổn trọng, một chút sai nhỏ nhặt, cũng không coi là cái gì."

Tô Lăng cười ha ha nói: "Lời nói không nên nói, nếu Đông cung có thể kế sự nghiệp thống nhất đất nước, Đại Tổng ta hẳn là sẽ vô cùng hay hoàng, hôm nay..."

Hắn bóp cổ tay, nói: "Hôm nay, cái thế đạo này, thực làm cho lòng người lạnh lẽo, Tô Hàng bên kia gió tanh mưa máu, đến Tuyên Châu, lại là cái dạng này, thời điểm Thái Tông còn sống, tuy đều là xuất thân trên ngựa chiến, nhưng lúc trị quốc, lại chưa bao giờ quá coi trọng hình ngục, hàng năm hành quyết giải quyết, đều là cực kỳ thận trọng."

Đây cũng là thái tổ Thái Tông thánh minh, biết rõ vạn vật đều sinh trưởng, tuyệt không chịu đơn giản sát phạt, nếu không, đời sau noi theo, thiên hạ này còn chẳng phải là sẽ lộn xộn? Đệ tử nghe nói, Tuyên Châu chém giết, cũng không thiếu người đọc sách, lạm sát như vậy, chẳng phải làm cho người ta nản lòng thoái chí sao?

Mọi người nghe xong, ào ào nói: "Tô tướng công nói rất đúng."

Nhưng Trình Giang lại lặng yên không lên tiếng, vẻ mặt chỉ nghiêm túc lắng nghe.

Tô Lăng làm càn hơn, cười nói: "Nói đúng cái gì? Quốc gia nuôi dưỡng sĩ tử một trăm hai mươi năm, người trượng nghĩa cầm tiết, lại có cái gì đáng sợ hay sao? Theo ta thấy, thiên hạ này, lại như vậy xuống dưới, sẽ như thế nào đây?"

Lúc này mọi người cũng bắt chước ngôn ngữ động đến bề trên, có người nói: "Tô tướng công nói rất đúng, cũng may Đông cung khoan hậu, tương lai..."

Tô Lăng lắc đầu, cắt ngang lời hắn, nói: "Gian tặc giữa đường, Đông cung cũng có chỗ khó xử của mình, Tô mỗ nói không dễ nghe, tương lai Đông cung có thể kế sự nghiệp thống nhất đất nước hay không, có lẽ là chưa thể biết, chẳng lẽ chư vị chưa nghe nói qua điển cố Đồng Trác phế thiên tử sao?"

Vừa nói như vậy, trong lòng rất nhiều người đã hiểu, cả Trình Giang kia, mí mắt cũng nháy một chút, cười ha hả mà nâng chung trà chén nhỏ lên, nói: "Đừng đàm quốc sự, chỉ nói gió trăng. Phải nhớ kỹ câu bo bo giữ mình, xưa nay, bao nhiêu thánh hiền, vì tiểu nhân làm hại mà ôm hận đến đời, lời nói ra như nước đổ đi, Tô tướng công, người là quân tử đại tài, không cần thiết tự hủy tương lai."

Triều đình này, đừng nói là các người, chính là chúng ta, những quan to quan nhỏ trong triều đình này, còn không phải là không có cơ hội để nói chuyện? Quốc quân ân sủng thần tử, vẽ đường cho hươu chạy, còn có thể làm gì?

Có người ngạc nhiên nói: "Như thế nào? Ngay cả Trình đại nhân ở trong triều, cũng không có cơ hội nói chuyện?"

Trình Giang chỉ là cười nhạt, gật gật đầu, nói: "Lão phu chỉ coi mình là người nhàn nhã, luôn ngồi xem người ta mây mưa thất thường."

Có người đâm ngực dậm chân mà thốt thức, nói: "Thiên tử ân sủng một người, muôn dân trăm họ là cái gì đây? Cứ như vậy xuống dưới, xã tắc như nguy như trứng mỏng, chư vị, cứ đợi mười năm nữa, tất có đại họa lâm đầu."

Tô Lăng lạnh nhạt nói: "Thực lực quốc gia như thế, Đông cung không khuyên can sao?"

Trình Giang nói: "Đông cung... mà thôi, bản thân Đông cung khó bảo toàn, lại có thể nói cái gì?"

Tô Lăng thở dài nói: "Làm sao lại đến hoàn cảnh như vậy, chẳng lẽ phụ tử còn không thể nói chuyện? Đông cung và hoàng thượng, huyết mạch tương liên, còn không sánh bằng một người sủng thần sao?"

"Thiên gia và Đông cung, phụ tử tình thâm, là ai ở chỗ này ly gián tình phụ tử Thiên gia, nói hươu nói vượn?"

Một câu quát hỏi phát ra, lập tức, lực tất cả người chú ý đều chuyển hướng về chỗ đó, chỉ thấy một người thiếu niên mặc măng phục, chấp hai tay sau lưng, một đôi con ngươi bén nhọn bắn khoả trong quán, nhẹ nhàng cắn môi mỏng, phát ra tiếng cười lạnh nhẹ nhẹ.

"Thẩm Ngạo!"

Trong quán loạn làm một đoàn, chỉ có Tô Lăng còn có thể bảo trì trấn định, chính là Trình Giang, lúc này cũng không nhận được nữa, vội vàng đứng lên, ngón tay chỉ Thẩm Ngạo, nói: "Vương gia, nơi này là chỗ ở tử..."

Thẩm Ngạo bình tĩnh như không, nói: "Bản Vương khâm mệnh đến đây bắt đám tặc tử nói hươu nói vượn, Trình đại nhân, đắc tội."

Vừa dứt lời, chính là nhiều đội giáo úy như lang như hổ xông tới, bảo vệ bốn phía xung quanh Thẩm Ngạo.

Trong quán lại càng hỗn loạn, có người gọi: "Thẩm Ngạo, người điên rồi, chúng ta đều là người có công danh."

Trình Giang cười lạnh nói: "Đã khâm mệnh, vậy thánh chỉ đâu?"

Thẩm Ngạo nhún nhún vai nói: "Bệ hạ đã quên ghi, bốn vương cũng đã quên cầm, Trình đại nhân muốn nhìn, đi vào nội cung chạy một vòng là được. Ta mới vừa nghe nói, Đông cung và hoàng thượng không thể tương dung, những lời này, không biết là ai nói vậy?" Tuy Thẩm Ngạo hỏi thăm, ánh mắt lại lạc trên người Tô Lăng.

Tô Lăng thần nhiên nói: "Là đệ tử nói."

Mọi người ào ào nói: "Tô tướng công đã say rượu rồi."

Lúc này, người gác cổng bên kia cũng lão đảo chui vào, đáng thương nhìn về phía Trình Giang, nói: "Lão gia... tiểu nhân không ngăn được..."

Trình Giang cả giận nói: "Lăn ra." Dứt lời, liền hướng Thẩm Ngạo nói: "Đây là tư quán của Trình mỗ, Vương gia có thể bán một chút tình mọn hay không..."

Thẩm Ngạo cười lạnh nói: "Vừa rồi các ngươi nói sủng thần là ai? Bây giờ còn muốn bốn vương bán cho các ngươi chút tình mọn sao? Các ngươi đang nằm mơ hả? Trình Giang, người thân là Lại bộ Thượng Thư, đúng là dám tích trữ kẻ sĩ riêng, chê quốc chính không phải, hồ ngôn loạn ngữ, nhiễu loạn tai mắt người, người có biết tội của ngươi không?"

Đến trình độ này, Trình Giang không khỏi cười lạnh, nói: "Như thế nào? Chẳng lẽ Thẩm đại nhân còn muốn ra tay với ta?"

Trình Giang là Lại bộ Thượng Thư, đứng đầu lục bộ, là quan lớn thực sự, người như vậy hung hăng tranh chấp, thật sự là khiến người ta kiêng kỵ.

Nhưng Thẩm Ngạo chỉ cười cười, nói: "Đương nhiên là có phần của ngươi, ngươi gấp cái gì? Đừng tưởng rằng ngươi lập ra cái quán này, bốn vương lại không biết, mượn dư luận giới thượng lưu hãm Đông cung bất hiếu, ngươi thật to gan."

Dứt lời, liền xoay người ly khai, vừa ra khỏi quán liền nói: "Mang tất cả mọi người về, kể cả vị Trình đại nhân này." Dứt lời, đã ra khỏi quán, được một đội người tiền hô hậu ủng, gọi người lấy tờ đơn ra, âm thanh lạnh lùng nói: "Trạm tiếp theo là tại đây, đi!"

Ngày đó, giáo úy đốc toàn bộ lực lượng, phóng ra bốn phía, không chỉ là quán xá của đại thần các nơi, còn có quán trà cao giá, cùng với hội quán đồng hương, bốn phía bắt bớ, những người này dường như sớm đã nghe xong tiếng gió, cũng không ngu mà đến đó để bị bắt, đành phải xuất ra tờ đơn, báo tên ra, mới đi sơ tầm bắt giữ xử lý.

Chỉ dùng hai canh giờ, học đường dạy võ liền bắt được hơn hai trăm người, nhất thời thần hồn nát thần tính, mỗi người đều cảm thấy bất an.

Phủ Kinh Triệu, Cửa thành tư, nha môn Tư Mã tư, đều là càng hoảng sợ, thấy những giáo úy này như lang như hổ, tự nhiên không dám quản, đến đi hỏi thăm gan cũng không có, chỉ dám chạy về đi thông báo một tiếng.

Tất cả nha môn bên này, nghe nói người theo dật chuyện chính là Thẩm Ngạo, nghĩ đến trên triều hội hôm nay, bộ dạng thái tử và Lô Lâm kia, đâu còn dám nói cái gì? Đành phải hạ lệnh, thông báo cho tất cả bộ ba tỉnh một týt, sau đó liền buông tay mặc kệ.

Về phần dân chúng tầm thường, cũng không phải cảm thấy có cái gì không tiện, nhiều nhất cũng là nhìn náo nhiệt một cái, dư luận giới thượng lưu vốn là hoàn toàn khác với những người trên phố, Thẩm Ngạo giết, là quan viên và quan thương cấu kết, mọi người vỗ tay khen hay cũng còn không kịp cơ mà!

Hơn nữa Thụy Nhã Nhã San bên kia khẩn cấp phát ra văn về bình luận, đều nói về tội trạng của Thanh Lưu, một tội tối trọng yếu nhất, chính là châm ngòi tình phụ tử giữa Thiên gia và Đông cung, chỉ một tội này, những người kia cũng nên bị trừng trị.

Tất cả bộ đường bên kia, cũng là cứ theo bình thường, đến văn phòng làm việc, không ai nghị luận cái gì, nguyên một đám câm như hến, sợ liên quan đến đến chính mình.

Tình hình như vậy, lại cực kỳ hữu ích đối với học đường dạy võ, nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ là làm giáo úy phong quang vô hạn, tài tử hôm nay càng không thể bằng.

Lúc này đã đến kỳ chiêu mộ giáo úy thứ ba, danh ngạch vẫn là định ra bốn ngàn, không ít người đọc sách đều xoa xoa tay, bọn họ tự nhiên không sánh bằng những danh sĩ phong lưu kia, gia cảnh cũng không so được với loại người bàn suông, khảo thí như vậy xuống dưới, còn không biết lúc nào mới tốt lên, cùng với như thế, không bằng đi làm giáo úy.

Làm giáo úy, ít nhất cũng là môn sinh con trời trên, thân phận, ai cũng không dám khinh thường, tương lai có thể vào trong quân, cũng là có tiền đồ, Đại Tổng trọng văn khinh võ, nhưng giáo úy cũng không phải

hoàn toàn là vũ phu, cho dù tương lai làm tướng quân, đó cũng là nho tướng.

Hơn nữa, vào học đường dạy võ, không cần lo tiền đồ, thời điểm đọc sách, học đường bao ăn ngủ, mỗi tháng còn có tiền lương, tuy không nhiều lắm, thực sự có chút ít còn hơn không.

Đội học tập xong, còn có thể đến trong quân, gánh cái chức, lại có thiên tử và Bồng Lai Quận Vương coi chừng, chỉ cần chịu đựng công, cũng không thể kém hơn so với đỗ đạt.

Nhất là những người đọc sách gia cảnh bần hàn kia, cũng không có cái mặt mũi gì đáng nói, nhất thời tụ tập lại, cũng đâu có người nào để bụng sự tình quán xá, ai cũng đều đang đợi quy tắc cuộc thi năm nay thả ra, để sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Loại người đọc sách này khác với tài tử quán xá, bởi vì đều là từ xứ khác đến, mà phần lớn lại gia cảnh không tốt, nhìn quen ngọt bùi cay đắng, địa vị mỏng, bởi vậy cũng không biết bàn suông, thỉnh thoảng ở phía trong trà lâu, quán rượu, hoặc là hội quán, đều là nghị luận chiến sự, hoặc là một ít tin đồn thú vị.

Ngược lại, ở phía trong học đường dạy võ, từ lúc chộp người tới, đề phòng càng thêm nghiêm cẩn, một hàng nhóm giáo úy cầm trường thương, đeo yêu đao, một hàng đi ra bốn phía tuần tra, nơi cửa lại càng một mảnh sáng loáng, đỉnh đầu có nón Phạm Dương, uy phong ngăn chặn cửa trường.

Thẩm Ngạo truyền mệnh lệnh, chính là, tất cả người cầu tình, đều đuổi về, người không thức thời, đánh về, một con ruồi đều không cho đi đến.

Định Vương phủ, một người chủ sự nóng nảy gấp rút chạy tới, người gác cổng bên này vừa định ngăn lại, chủ sự lập tức nói: "Tại hạ là người phủ Trình đại nhân, có việc gấp muốn gặp thái tử, xin thông báo một tiếng.

Người gác cổng không dám chậm trễ, vội vàng chạy đi, chỉ một lúc sau, người gác cổng quay lại nói: "Điện hạ đang ở chánh điện chờ người.

Chủ sự này chỉ gật gật đầu, lông mi nhú lại, vội vã đi vào.

Đến chánh điện bên này, liền chứng kiến một người lão Công Công chờ ở cửa, thấy hần chạy đến, liền vội vàng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?

Về mặt chủ sự đưa đám nói: "Lão gia bị họ Thẩm mang đi, nói là hần dự trữ nuôi dưỡng kẻ sĩ, tà thuyết mê hoặc người khác, không phải chê quốc chính, thì chính là làm loạn tai mắt người. Trước mắt, trong phủ đã muốn loạn thành một đoàn, sai người đi bốn phía, nhưng không ai chịu giúp. Bình thường có mấy người giao hảo, lúc này đều đóng cửa từ chối tiếp khách, bắt đặc dĩ, chủ mẫu đành phải sai tiểu nhân đến thái tử bên này, nhìn xem thái tử có thể nghĩ biện pháp hay không.

Lão thái giám nhăn lông mày lại, nói: "Thái sư bên kia nói như thế nào?

Chủ sự nói: "Còn có thể nói như thế nào, nói là bị bệnh, không ra mặt, đi ra nói chuyện chính là Thái Thao Thái đại nhân, hần chỉ nói, sẽ nghĩ biện pháp, nhưng lão gia bị bắt đi học đường dạy võ rồi, nên làm cái gì bây giờ?

Lão thái giám nói: "Người đi vào trước, đem chuyện này bẩm thái tử biết rồi nói sau.

Chủ sự lập tức đi vào, liền chứng kiến sắc mặt Triệu Hằng tái nhợt, đang ngồi uống trà, cau mày hỏi: "Như thế nào, lại là sự tình gì?

Hôm nay trên điện, chẳng những không làm bị thương Thẩm Ngạo, lại bị người trả đũa, thiếu chút nữa liên quan đến phản tặc, tâm tình Triệu Hằng tự nhiên không vui, phát bực tức trọn vẹn một ngày, nghĩ đến ngữ khí đậm mật của Triệu Cát, trong lòng lại vô cùng lo lắng.

Chủ sự quỳ xuống hành lễ, nói: "Điện hạ, nhà của ta...lão gia nhà ta bị Thẩm Ngạo bắt, mang đến học đường dạy võ, còn nói muốn trị tội, cầu điện hạ nghĩ biện pháp, lão gia tuổi già, đâu ăn được cái khổ này, đến lúc đó, họ Thẩm tùy tiện giày vò thoáng một tý, thân thể sẽ suy sụp.

Triệu Hằng bỗng nhiên đứng dậy, hỏi: "Hần là Lại bộ Thượng Thư, Thẩm Ngạo dựa vào cái gì mà bắt người? Họ Thẩm là cái gì? Thật sự là không có vương pháp, hôm nay giết người này, ngày mai lại giết người khác,

hiện tại, ngay cả Lại bộ Thượng Thư cũng không để vào mắt, muốn bắt là bắt, ngày mai, chẳng lẽ là muốn bắt bản thái tử sao?

Lúc này, Triệu Hằng nhớ tới nửa năm trước kia, Thẩm Ngạo mang binh vây Định Vương phủ, không khỏi hít một hơi khí lạnh, sống lưng lạnh lạnh, mặt tái nhợt nói:”Hắn điên rồi, đây là muốn làm gì? Thiên hạ này có phải còn là của họ Triệu hay không? Hắn... Hắn...”

Từ đó về sau, lời nói đột nhiên ngắt dài một đoạn, Triệu Hằng rung mình một cái, đột nhiên nói:”Người nói rõ, nói rõ ràng tiền căn hậu quả.”

Chủ sự không dám ngắt đầu, vội vàng đem nguyên nhân sự tình nói ra, còn thêm mắm thêm muối, cũng không dám bỏ sót cái gì, nói là mọi người trong quán đang nói chuyện, người gác cổng bên kia đột nhiên nói đại đội trưởng giáo úy đến, đúng là vây quanh Trình phủ chặt như nêm cối, người gác cổng muốn lý luận, lập tức bị người đẩy ra.

Tiếp theo, Thẩm Ngạo liền dẫn một đội quân, trực tiếp xông vào, đến trong quán, còn nói cái gì các loại liên quan đến việc châm ngòi Thiên gia và Đông cung, về sau, tất cả mọi người, ngay cả Trình Giang, đều bị Thẩm Ngạo mang đi.

Triệu Hằng hít một hơi thật sâu, lẩm bẩm nói:”Chẳng lẽ là ý tứ của phụ hoàng...”Hắn thoáng ngồi yên một tý, thất hồn lạc phách mà lần nữa nghĩ đến vẻ đậm mạc của Triệu Cát hôm nay, không khỏi cất lời hỏi:”Trong nội cung nói như thế nào? Có ý chỉ đi ra hay không?”

Chủ sự nói:”Ta không biết, họ Thẩm nói có khâm mệnh, rồi lại nói không có thánh chỉ.”

Triệu Hằng kiên nhẫn nói:”Người đi ra ngoài trước, bản thái tử phải suy nghĩ trước đã.”

)

551. Chương 535: Đến Xin Xỏ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 535: Đến xin xỏ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Chủ sự kia muốn khuyên vài câu nữa, nhưng lúc này cũng không dám quấy rầy, ngoan ngoãn mà khom người lui ra ngoài, một lát sau, lão thái giám cẩn thận nâng chén trà nhỏ tiến đến, chậm rãi nói:”Điện hạ, uống một ngụm trà đã, việc này có lẽ chỉ là họ Thẩm hồ đồ, có phải là nên đến học đường dạy võ, bảo vệ Trình đại nhân đi ra?”

Triệu Hằng chết lặng mà đỡ lấy trà chén nhỏ, thổi bọt trà, lại không vội uống, mắt hờn mắt vía mà lắc đầu nói:”Không được, không được, ta hiểu, đây không phải ý tứ của Thẩm Ngạo, là phụ hoàng muốn cho ta giáo huấn, ta nên làm cái gì bây giờ?”

Toàn thân hắn thoáng cái đã phát run, làm thái tử lâu như vậy, đầu gối không biết Thánh ý là chuyện gì xảy ra? Một kiện sự tình, nhìn thì có khả năng không liên quan đến mình, nhưng có lẽ chính là khúc nhạc dạo nguy tại sớm tối.

Sắc mặt Triệu Hằng xanh trắng, nói:”Vốn muốn từ từ , những kia sĩ tử... ai, đều là bọn hắn dẫn tai họa đến...”

Ngay từ đầu, dư luận giới thượng lưu bên kia chỉ nói vài câu hữu ích cho thái tử, Triệu Hằng nghe xong, cũng hiểu được là không có gì không đúng, về sau, loại lời này càng ngày càng nhiều, lại làm cho Triệu Hằng khấn trương một hồi, nhưng dư luận giới thượng lưu đâu phải thứ hần có thể không chế?

Miệng sinh trưởng ở trên người người ta, người ta nói lời hữu ích cho người, nếu người nhảy ra giáo huấn, sau này còn có ai ủng hộ cho người? Đến lúc đó, nhất định sẽ là tiếng mắng nổi lên bốn phía.

Loại sự tình này, Triệu Hằng chỉ có thể bỏ mặc, chậm rãi, cũng buông lỏng cảnh giác, không xem ra gì.

Hôm nay Thẩm Ngạo khâm mệnh đi thanh quán bắt người, lại không chút khách khí, ngay cả Trình Giang cũng bắt, hần mới đột nhiên phát giác tình thế rất nghiêm trọng. Kỳ thật, loại lời đồn đại này, nói lớn là lớn, nói nhỏ thì cũng nhỏ, còn nữa, hần cũng không có dự liệu được Triệu Cát sẽ để bụng như vậy.

Tuy là bưng trà nóng, nhưng một đôi tay lại lạnh như băng, khoe miệng co giật một chút, nói: "Sự tình Trình Giang, không cần để ý, đuổi chủ sự này trở về, nói với hần, bảo hần ở trong nhà thành thành thật thật, không cần phải đi hoạt động bốn phía.

Hần dừng một chút, một đôi mắt âm trầm nâng lên, nhìn lão thái giám, nói: "Lập tức ghi cho ta một phần tấu chương, nói ta bị bệnh, người đến bái kiến, tất cả đều từ chối khéo. Thái sư bên kia cũng không phải động, tất cả mọi người trong phủ, đều trung thực ở yên một chỗ, ai cũng không cho ra ngoài.

Hần hoảng sợ đến mức, không đợi lão thái giám đáp lại, liền buông trà chén nhỏ, đứng lên, không kiên nhẫn mà chấp tay đi đi lại lại, khi thì nghỉ chân bất động, khi thì nói: "Chư vị Vương gia đến, cũng không gặp."

Lại thở dài, không khỏi cả giận nói: "Người ta làm thái tử, ta cũng làm thái tử, nhưng vì sao lại như vậy? Sớm biết như thế, đã sinh ra ở trong dân chúng.

Lão thái giám sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, nói: "Điện hạ đừng nói gỡ, những lời này, nếu để cho người khác nghe được, lại không biết là tội gì nữa.

Triệu Hằng giơ con mắt lên, cười lạnh nói: "Tội trạng? Tội trạng của ta còn thiếu sao? Làm tốt, là tội trạng, sẽ để cho phụ hoàng nghi kỵ, làm không tốt, còn nói lời hoang đường, đó là bất tài, không kiểm soát hành vi, đều bị người dẫn đo dèm pha,

Thẩm Ngạo là vật gì? Nhảy nhót như thăng hê mà thôi, nhưng xem hần xem, mặt mũi ai cũng đập, hôm nay đã muốn dẫm lên trên đầu Đông cung ta đây.

Lão thái giám nói khẽ: "Điện hạ đã biết rõ, thì càng nên cẩn thận, qua cửa ải này rồi, thiên hạ còn không phải của ngài sao? Nếu tiếp tục gây khó dễ, lại có thể có cái gì tốt?

Triệu Hằng giận dữ nói: "Đúng vậy, không thể đi qua, chính là tử lộ ."Hần ngồi xuống, nâng chén nhỏ lên, uống một ngụm, nói: "Có cơ hội, mời mấy vị chủ sự thái giám trong nội cung uống chút trà, đưa chút ít lễ vật, thoáng thám thính một tý, nhìn xem phụ hoàng rốt cuộc có cái tâm tư gì.

Lão thái giám cười khổ nói: "Mọi người trong nội cung đều giống nhau, luôn để ý đến bên ngoài, hôm nay thái tử và họ Thẩm thành cái dạng này, bọn họ không nhìn ra được sao? Thẩm Ngạo và Dương Tiễn luôn luôn cấu kết với nhau làm việc xấu, nô tài đến hỏi, hơn phân nửa cũng không nghe ngóng được ra cái gì, có Dương Tiễn ở đó, ai dám nói lung tung, thả ra cái tiếng gió gì cho chúng ta?

Triệu Hằng hừ lạnh một tiếng, nói: "Dương Tiễn, thăng nhai này, cũng họa lớn trong lòng, chờ coi, nếu Trẫm có thể thuận lợi lên ngôi, sẽ lấy hần trị tội đầu tiên."

Hần tựa ở trên ghế, bộ dáng mệt mỏi nói không nên lời, một đôi tròng mắt đóng lại, nói: "Không cần sợ, đây chỉ là phụ hoàng gõ ta, còn chưa xấu đến tình trạng kia, nếu không, những giáo úy kia cũng không phải là đi thanh quán, người đi làm việc đi, ta ngồi trong chốc lát.

Lão thái giám gật đầu, lặng lẽ lui ra ngoài.

Triệu Hằng ngăn người trong điện đường trống rỗng, ánh mắt nhất thời ngơ ngác, tóc thái dương bay bay, pha trộn vài sợi bạc, khoe mắt cũng không biết từ lúc nào, nhiều hơn vài nếp nhăn, hần mấp máy miệng, đột nhiên nói với điện phủ trống trải: "Qua cửa ải này rồi, mọi chuyện đều sẽ tốt ..." Nói xong, con mắt đóng lại, mệt mỏi mà chớp mắt.

Học đường dạy võ bên này, đề phòng nghiêm túc, cửa ra vào có không ít người, hoặc mang theo hộp cơm, hoặc muốn tìm hiểu tin tức, bộ dạng đều là vô cùng lo lắng, những người này đều là người nhà đám phạm tội, nghe được tin tức, lập tức hành động, đi tìm hiểu bốn phía, kết quả đều đụng phải miếng sắt, bất đắc dĩ, chỉ có thể đến học đường dạy võ, xin tha mạng.

Có thể đi bàn suông, phần lớn đều là những người giàu có này, nói là tôi tớ như mây cũng không đủ, tại Biện Kinh, phần lớn đều có sản nghiệp, bình thường gặp sự tình, sai gã sai vặt đi tìm chút ít bạn cũ là xong, nhưng hôm nay lại khác, động vào Thảm diên cuồng, cũng chỉ có thể lại ở chỗ này cầu xin.

Giáo úy ở cửa ra vào cũng không quản xem bọn hán làm khí gì, thế nhưng, không cho bọn họ đi vào, ngăn tất cả lại, chỉ nói khâm mệnh làm việc, nếu có nghi vấn, có thể đi vào trong nội cung hỏi rõ.

Một câu nói kia, thật làm cho người há hốc mồm, đi vào trong nội cung? Thật sự có thể đi vào trong nội cung, còn tới học đường dạy võ làm gì?

Nhưng người ta nói như vậy, người lại có thể nói cái gì? Đành phải đứng tại bên ngoài, cũng có người mang theo hộp cơm, xuất tiền ra, nhét tới trong tay giáo úy, nói là thoáng dần xếp một tý, không cầu thả người, chỉ cầu giao hộp cơm cho thiếu gia nào đó, đừng để cho hán bị đói .

Kết quả, giáo úy căn bản không nhận tiền, thái độ lại biến thành xấu, bộ ngực ưỡn một cái, trịnh trọng nói:”Môn sinh thiên tử, cũng thu tiền dơ bẩn của người sao? Lấy ra!

Một câu môn sinh thiên tử này, dùng ngữ khí kiêu ngạo nhất để nói ra.

Cứng mềm không ăn, người ở cửa ra vào cũng chỉ có lo lắng suông, có người ngẩng cổ lên, muốn xuyên thấu qua tường viện, nhìn quang cảnh bên trong, nhưng đâu có thể thấy cái gì? Chỉ nghe bên trong phát ra từng tiếng hiệu lệnh thao luyện, làm cho người ta vô cùng lo lắng.

Đêm đến, vài kiểu nhỏ đã tới, người đằng trước đốt đèn lồng, trên tờ giấy trắng đèn lồng kia đều viết Đại Lý Tự, Lễ bộ, Hình bộ, tiếp theo, phía sau cổ kiệu là nguyên một đám mặc công phục phi sắc, quét mắt nhìn tình huống cửa ra vào học đường dạy võ, liền trực tiếp được giáo úy dẫn vào.

Kỳ thật, đừng nhìn những quan viên này mỗi người đều trấn định, tâm tình so với người nhà vô cùng lo lắng bên ngoài, cũng không tốt hơn bao nhiêu, học đường dạy võ bên này đột nhiên tới gọi người, bắt được một người là gọi một người, lại không chịu nói đi làm gì, có trời mới biết, có phải người ta cầu người đi chém đầu người khác hay không.

Đối với Thảm Ngao này, mọi người thật sự rất sợ, ngay cả Lại bộ Thượng Thư cũng bị bắt đi, nghe nói Lại bộ bên kia, đã loạn thành một đoàn, không có tâm ngồi văn phòng làm việc nữa.

)

552. Chương 536: Thích Thì Chiều

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 536: Thích thì chiều

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

CMấy quan viên bị mời đến, bộ nào cũng có, tất cả mọi người đều là kinh hồn táng đảm, tiến vào học đường dạy võ này, so với Diêm vương điện, lại càng đáng sợ hơn, chỉ là, ở trước mặt người ngoài, lại không thể tỏ ra khiếp đảm, không thể mất mặt mũi nhà quan, chỉ có thể giả vờ là mình rất bình tĩnh.

Lúc này, học đường dạy võ vừa mới đến lúc ăn cơm tối, lại an tĩnh hơn vài phần, vài người bị mời đến Minh Võ đường bên kia, bước vào cánh cửa, liền thấy được Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo vươn người đứng dậy, trên mặt không nhìn ra hi vọng, chỉ nói: "Chư vị đại nhân, làm phiền rồi, mời ngồi."

Mọi người nào dám nói cái gì, bờ mông ngoan ngoãn tìm vị trí ngồi xuống, quan lại nhỏ bên kia đưa trà đến, mọi người vì để cho mình đỡ xấu hổ, đều là ho khục khục một tý, bưng lấy chén trà uống, còn có một số người thất thần, ngay cả bọt trà cũng đều quên thổi, cứ thế đưa chén trà lên miệng, uống vào, sau đó liền phi phi hai tiếng, nhổ bọt trà ra cửa.

Chờ người đó tỉnh ngộ, mới phát hiện rất nhiều người đang nhìn hẩn, lại càng thêm xấu hổ, chột dạ nói: "Thật có lỗi, thật có lỗi, là tại hạ thất thố."

Có việc này xen vào giữa, tất cả mọi người liền cười một tiếng, không khí lại dễ dàng hơn một chút, rốt cục cũng có một người Đại Lý Tự lên tiếng, Đại Lý Tự bên này đi lại khá gần với Thẩm Ngạo, lúc trước, Thẩm Ngạo ở Đại Lý Tự bên kia, đã từng quen biết bọn họ, người này và Thẩm Ngạo coi như là có vài phần giao tình, bởi vậy thiếu đi tầng một cổ kỵ, hỏi: "Vương gia, không biết là có chuyện gì, mà muốn triệu tập chúng ta tới đây?"

Kỳ thật, tất cả mọi người đều giả bộ hồ đồ, hôm nay bắt nhiều người như vậy, ngay cả Lại bộ Thượng Thư cũng bị bắt, khỏi cần nói, nhất định là vì chuyện này.

Thẩm Ngạo cười nhạt, nói: "Trước mắt, tài tử trong thành Biện Kinh này càng ngày càng lớn mật rồi, nghị luận quốc chính, kỳ thật cũng không có cái gì, đều là người đọc sách, triều đình bên này cũng mặc kệ. Nhưng, có người ăn được dầu mỡ heo, tâm hôn mê rồi, rõ ràng dám phỉ báng nội cung, vọng nghị sự tình trong triều, những lời này, là bọn người nên nói hay sao? Nếu không quản thúc, chỉ sợ sẽ có người giựt giây để thái tử tạo phản rồi!"

Những lời phía sau nói ra quá nặng, người đang ngồi nghe được, mí mắt giựt giựt nhảy lên một chút, tuy trong lòng không cho là đúng, cho rằng Thẩm Ngạo chuyện bé xé ra to, nhưng đều mở miệng nói: "Vương gia nói rất đúng, đúng là nên nghiêm trị rắn đe một tý."

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói:

"Hôm nay bắt tới, chính là tí chút người ở chỗ này, có người nói thiên hạ sắp sinh loạn, còn có người nói, thái tử người tài đức sáng suốt, câu nói đằng trước kia, rốt cuộc rắp tâm an bài cái gì, thiên hạ rồi loạn, có chỗ gì tốt cho hẩn? Triều đình nuôi dưỡng sĩ tử, đối xử lạnh nhạt với hẩn ở đâu, vậy mà hẩn còn muốn nói hươu nói vượn."

Về phần phía sau, thì càng là hào phóng hơn rồi, đương kim bệ hạ mới là người thánh minh, về phần Đông cung, trước mắt có thể nhìn ra cái gì thánh minh đây? Thân là thái tử, chỉ cần chú ý hiếu đạo của mình, từ từ phụng dưỡng hoàng thượng, làm tốt bổn phận một người thái tử mới đúng.

Những người này lại tốt rồi, còn kém một chút nữa là muốn nâng Đông cung đến bầu trời, người không biết, còn tưởng rằng hôm nay, lợi nhuận trong cái phủ kho này, tứ hải bình an, thịnh thế, là do Đông cung thống trị ra được.

Dứt lời, nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói: "Còn nữa, trong nội cung và Đông cung vốn là nhất thể, tình phụ tử, sao mà thân mật. Có ít người, tuy cũng tận lực tách hai người ra, lúc nói đến thái tử là một kiểu, nói đến hoàng thượng, lại là chuyện khác, rốt cuộc bọn hẩn muốn làm cái gì? Là rắp tâm làm loạn, hay là vô tâm nói như vậy, chuyện này, phải triệt để điều tra rõ ràng."

Thẩm Ngạo chỉ ngồi đó nói, tất cả mọi người mắt to trừng mắt nhỏ, thở mạnh cũng không dám.

Sự tình rõ ràng nào đến chỗ Đông cung, cái nước này không khỏi quá sâu, nếu hiện tại mình gật đầu, sẽ đắc tội hoàng thượng tương lai, nhưng hiện tại lắc đầu, sẽ đắc tội Thẩm Ngạo, càng có khả năng đắc tội người sau lưng Thẩm Ngạo.

Sau lưng Thẩm Ngạo là ai, không cần nghĩ cũng có thể suy đoán ra rồi, nếu không phải trong nội cung mất hứng, làm sao lại giống trống khua chiêng như vậy.

Thẩm Ngạo thản nhiên nói: "Cho nên, mời chư vị tới, một là làm chứng, mọi người cùng nhau thẩm vấn, vì để công chính công bằng, Thẩm mỗ trước hết sẽ xuất ra chương trình, mọi người xem xem có được hay không.

Hắn dừng một chút, lại nói: "Mưu đồ làm loạn, khẳng định là có, nhất là một ít người tổn thất lợi ích tại Tuyên Châu, những người này e sợ thiên hạ không loạn, cho nên rất hung hăng, nhưng phạm là quê quán Tuyên Châu, tước bỏ hết công danh, vị nào là Lễ bộ đại nhân?

Một người quan viên kinh hồn táng đảm đứng lên, nói: "Chính là hạ quan.

Thẩm Ngạo nói: "Chuyện này không khó chứ?

Công danh, đối với một kẻ sĩ mà nói, là cực kỳ trọng yếu, từ bỏ công danh, cái tiền đồ này cũng sẽ bị phá hủy, Thẩm Ngạo trực tiếp trừng phạt từ quê quán, hình như có bất công, nhưng lúc này, người ta nói một là một, lại có thể thế nào?

"Không khó, không khó, Lễ bộ bên này thoáng gạch bỏ một tý, lại lần nữa đến Tuyên Châu, dạy bảo khuyên răn là xong.

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói: "Về phần những người khác, từ bỏ công danh coi như xong, nhưng hình không dùng trên người đọc sách, chư vị xem xét xem, chúng ta nên làm như thế nào cho phải?

Thẩm diện cuồng rõ ràng còn biết rõ hình không dùng trên người đọc sách? Mọi người nhìn Bồng Lai Quận Vương như đang nhìn tinh tinh, những lời này từ trong miệng hắn nói ra, thật đúng là vô cùng hiếm có.

Lúc này cũng không có người nào lên tiếng, kỳ thật, mọi người đều biết, Thẩm Ngạo gọi bọn họ tới, chỉ là đi ngang qua sân khấu, an bài như thế nào, hắn đã sớm sắp xếp xong xuôi, lúc này dẫn ra ý kiến, đó cũng là tự làm mất mặt.

Thẩm Ngạo thấy bọn họ im lặng, liền cười nhạt nói: "Chỉ là, ta đã có chủ ý, nếu là người đọc sách, chúng ta cũng không thể bạc đãi bọn hắn, dù sao trong người cũng có công danh, cũng nên thoáng dần xếp một tý mới được. Bọn hắn hồ đồ gom góp thú vui như vậy, không bằng phạt bọn hắn sao chép Tứ thư Ngũ kinh đi, vừa là khiển trách, cũng bắt bọn họ từ từ ôn lại thánh nhân dạy bảo. Không chép xong, không cho phép thả ra, mỗi người chép mười lần, thiếu một chữ, lại thêm một lần.

Mọi người nghe xong, chỉ có thể cười khổ, không ngờ họ Thẩm lại nghĩ ra loại hình phạt độc địa này, Tứ thư Ngũ kinh dào dạt sáu mươi vạn chữ, phạt chép mười lần, đó chính là sáu trăm vạn, dùng bút lông viết xuống, không có một năm nửa năm, cũng chưa chắc có thể viết ra.

Nhưng sao chép xong, lại không chịu thả người, giày vò như vậy, thật sự không tốt hơn bao nhiêu so với đi đày.

Nhưng người ta xác thực không dùng hình tra tấn, bắt người sao chép Tứ thư Ngũ kinh, dùng lời hắn mà nói, cũng là vì tốt cho người, ôn lại đạo lý thánh nhân, chẳng lẽ còn sai?

Mọi người khẽ lắc đầu, lại cũng không có người nào nói lời phản đối, chỉ có một người nói: "Vương gia, mười lần có phải là quá nhiều hay không, năm ba lượt...

Vừa nói đến một nửa, Thẩm Ngạo đã lắc đầu cắt ngang, ngôn từ chính nghĩa, nói: "Đạo lý của thánh nhân, đừng nói là mười lần, chính là thiên biến vạn biến, chúng ta bắt đầu sao chép, cũng là rất vui thích, có thể một bên sao chép, một bên nhận thức đạo lý thánh nhân, đây là làm rạng rỡ tổ tông mà, được rồi, không cần nói nữa, kế tiếp, nói về Trình Giang đi...

Nghe được hai chữ Trình Giang, tinh thần tất cả mọi người liền phấn chấn, vị Trình đại nhân này là một trong mấy vị đại lão cả triều đình đều biết, đến ba tỉnh, xếp hạng nhất là hắn, nhân vật như vậy, rõ ràng còn bị Thẩm Ngạo bắt đến, còn muốn trị tội, nói ra đều là nghe rợn cả người.

Thẩm Ngạo quét mắt liếc bọn hắn, cười ha hả nói: "Trình Giang thân là Thượng Thư, chương công khảo thi, vô cùng hiền hách, chỉ là, triều đình đối xử với hắn như thế nào, chắc hắn chư vị cũng rõ ràng. Nhưng, hắn thân là đại thần, lại tích trữ riêng kẻ sĩ, phỉ báng triều chính, đàm luận sự tình cốt nhục Thiên gia, cái này khó tránh khỏi làm cho người ta nghi kỵ hắn rối tâm làm loạn. Bất kể như thế nào, cũng nên tra rõ một tý, người đâu, áp giải Trình đại nhân lên.

Mọi người ngượng ngừng cười một tiếng, lại càng không dám phát biểu ý kiến, làm bộ nâng chén trà nhỏ lên uống.

Chỉ một lúc sau, Trình Giang bị hai giáo úy áp giải tới, mọi người chú ý qua, chỉ thấy Trình Giang mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ, trên người không có dấu vết bị người hành hạ, một thân thương phục không thấy tro bụi, ngay cả cái áo cũng không có dấu vết nếp nhăn nào.

Hắn vừa vào cái Minh Võ đường này, một đôi mắt nhìn thẳng Thẩm Ngạo, cất cao giọng nói: "Thẩm Ngạo, ngươi đã biết lão phu là ai chưa?"

Thẩm Ngạo vui mừng tự nhiên cười nói: "Đúng là biết rõ ngươi là ai, mới bắt ngươi, vào nơi đây, thì không cần tự cao tự đại, ngoan ngoãn chờ phán xét, nếu không, sẽ không tránh khỏi việc bắt ngươi chịu chút đau khổ."

Trình Giang tức quá hóa cười: "Ngươi chỉ là Hồng Lư Tự khanh và Tư nghiệp học đường dạy võ, lại dựa vào cái gì thẩm vấn lão phu, không khỏi quá buồn cười."

Thẩm Ngạo nghiêm nghị nói: "Bốn vương phụng khâm mệnh, nếu còn chưa đủ, đang ngồi còn có các đại nhân Đại Lý Tự, vì sao không thể thẩm vấn ngươi, ngươi tiếp tục đánh trống reo hò, sẽ làm mọi người bức mình đó."

Trình Giang quét mắt liếc chúng quan viên ngồi ở một bên, những quan viên này, mỗi người đều cúi đầu xuống dưới, đây là thần tiên đánh nhau, ai còn dám nói cái gì.

Làm cho người ta bức bối nhất, chính là mỗi lần thần tiên đánh nhau, Thẩm điên cuồng cũng đều là nhân vật chủ yếu trên lôi đài, một lần bỏ qua cũng không có.

Trình Giang hừ lạnh một tiếng, nói: "Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do, lão phu và sĩ tử giới thượng lưu, có quan hệ gì đến ngươi đâu? Hắn là chuyện trên người lão phu, còn cần ngươi đến quản?"

Thẩm Ngạo hờ hững nói: "Nếu ngươi ngoan ngoãn bàn về giới thượng lưu thì cũng thôi, vì sao phải liên lụy vào trong nội cung?"

Trình Giang ung dung cười một tiếng: "Câu nào liên lụy đến trong nội cung, Thẩm đại nhân chỉ rõ ra xem."

Thẩm Ngạo nói: "Bản thân Đông cung khó bảo toàn, có phải là ngươi nói hay không?"

Trình Giang biến sắc, lập tức nói: "Những lời này có cái gì sai?"

Thẩm Ngạo nhe răng cười: "Vì cái gì bản thân Đông cung khó bảo toàn? Chẳng lẽ là trong nội cung đối xử lạnh nhạt với thái tử, hay là thái tử có tội tình gì đó, hoặc là đương kim hoàng thượng chính là Tần Thủy Hoàng, sẽ dùng Hồ Hợi thay đổi Phù Tô?"

Những vấn đề liên tiếp này, Trình Giang không thể trả lời, lựa chọn từng cái, đều là chứng cứ phạm tội, hắn biến sắc nói: "Lão phu không phải có ý tứ này."

Thẩm Ngạo đứng lên, tiếp tục ép hỏi: "Vậy Trình đại nhân có ý gì?"

Trình Giang ngạc nhiên, lập tức cười to nói: "Có ý tứ gì, vậy thì có liên quan gì tới ngươi? Lão phu là Lại bộ Thượng Thư, chẳng lẽ nói cái gì, còn phải bẩm báo cho ngươi biết?"

Thẩm Ngạo mãnh liệt vỗ bàn, lấy tay chống bàn hét lớn: "Ngươi không nói, sẽ có người đến nạy miệng của ngươi ra, đến đây, đại hình hầu hạ!"

Hai giáo úy như lang như hổ xông tới, đã rút gậy sớm chuẩn bị tốt ra, Trình Giang tức giận, quát: "Thẩm Ngạo, ngươi đây là muốn làm gì?"

Quan viên uống trà ngay bên cạnh cũng không nhìn được rồi, ào ào đứng lên, nói: "Vương gia, vạn lần không được, Trình đại nhân chính là lương trụ quốc gia, đã không có tội chứng nhận, lại không có thánh chỉ, há có thể đơn giản tra tấn?"

Thẩm Ngạo cười lạnh, nói: "Đối với người không thức thời, bốn vương luôn luôn là đánh trước nói sau, như thế nào? Chư vị đại nhân có ý kiến gì hả?"

Đụng vào người sững sờ như vậy, ai còn có thể có ý kiến gì, mọi người xấu hổ ngồi xuống, chỉ có thể tiếp tục hành động như con rối.

Trình Giang khinh thường cười to: "Thẩm Ngạo, người thật là có can đảm, đánh lão phu thử xem, nếu người không đánh, liền... chính là phu nhân."

Trình Giang mắng chửi người bất thiện, lúc này, tình thế cấp bách, bỏ thêm hai chữ phu nhân, tại lúc này, phu nhân đã xem như miệt thị rồi.

Thẩm Ngạo mặt đỏ tới mang tai, nói: "Người lập lại lần nữa!"

Trình Giang ngẩng cổ lên nói: "Nếu người thật sự có can đảm, liền tới đánh lão phu, chẳng lẽ lão phu còn sợ người?"

Thẩm Ngạo mãnh liệt nhảy lên trên bàn, lại từ trên bàn nhảy xuống, thoáng cái đã đến trước người Trình Giang, một quyền đập tới mũi Trình Giang, tiếp theo, lại là một quyền móc lên, đánh trúng cằm hăn...

Trình Giang sợ hãi lấp bắp nói: "Điên rồi... người điên rồi..." Chóp mũi và cằm hăn bị đau, nước mắt đều chảy ầm ầm ra, trong miệng mắng to: "Tặc tử, phu nhân, lão phu thì không đội trời chung với người, không đội trời chung..." Dứt lời, bụm lấy cái mũi, cong eo xuống, ôi ôi kêu đau.

Thì ra tưởng rằng, trèo lên hai đại thụ thái tử và Thái Kinh này, đã là trên vạn người, ai ngờ đụng vào một tên như vậy, ngay trước mặt mọi người, lại bị người ta đánh, lúc này sao có thể chịu nổi, thống mạ một hồi, thanh âm đều đã khàn khàn, thở hổn hển, lau nước mắt nơi khóe mắt.

Những quan viên kia vốn định làm con rối, bây giờ đều cảm thấy cực kỳ khủng khiếp, Bồng Lai Quận Vương ầu ẩu đã Lại bộ Thượng Thư ngay tại chỗ, cái này... nên làm cái gì bây giờ.

Mọi người lại bỗng nhiên đứng dậy, đều tới kéo Thẩm Ngạo, ào ào nói: "Thẩm đại nhân, vạn lần không được."

"Thẩm đại nhân bớt giận..."

"Thẩm đại nhân, đây là tội gì, Trình đại nhân cũng chỉ là tính tình hơi ngay thẳng một ít, vì cái này mà xung đột, sẽ để người ta chê cười..."

"Mọi người là quan đồng liêu, phải làm việc hòa thuận mới tốt..."

Thẩm Ngạo thấy vừa đủ liền thu, cười ha ha một tiếng, nói: "Chư vị làm chứng, là Trình đại nhân bảo ta đánh, không đánh hăn, chẳng phải ta sẽ biến thành phu nhân sao. Vì chúng mình bốn vương là đại trượng phu hàng thật giá thật, đành phải làm thỏa mãn tâm nguyện của Trình đại nhân, Trình đại nhân đã được như ý nguyện, chắc hăn cũng là vô cùng vui mừng khôn xiết."

Nói xong, không thiếu được việc hưởng tiến sĩ ghi chép kia, nói: "Ký Dương, nhất là phải nhớ kỹ câu nói vừa rồi của Trình đại nhân."

Tiến sĩ lập tức cầm bút, viết: "Giang viết: Có dám đánh ta không? Không thể làm, là phu nhân. Bồng Lai vương đánh tàn bạo, chính là nói: ta không muốn làm phu nhân, liền hoàn thành tâm nguyện của người, tất cả đều vui vẻ."

Thẩm Ngạo phủ bụi bậm trên người, mới quay về ngôi nguyên vị, cất cao giọng nói: "Tiếp tục thẩm vấn, phạm quan Trình Giang, bốn vương hỏi lại người, vì sao người phải nói bản thân thái tử khó bảo toàn, những lời này, rốt cuộc có rắp tâm gì? Là nhìn có chút hả hê? Hay là cố ý châm ngòi tình phụ tử trong nội cung? Nếu không nói, sẽ động đại hình."

Trình Giang đã bị ăn đánh, tốt xấu cũng xuất thân là người đọc sách, có bao giờ phải ăn cái khổ này? Rồi lại không muốn yếu thế, dứt khoát không nói lời nào, bụm lấy cái mũi đỏ máu, hừ hừ đứng đó.

Thẩm Ngạo trợn mắt nói: "Bốn vương liên tục hỏi han, nhưng người lại như vậy, chẳng lẽ là xem thường bốn vương?"

Thẩm Ngạo thể hiện cái sắc mặt và khẩu khí này, lại có ý tứ làm xằng làm bậy, mấy quan viên bên cạnh sợ hăn ầu ẩu, ào ào nói: "Vương gia, có chuyện từ từ hỏi, đều là người đọc sách, cần gì náo đến mức này."

Người khác nói: "Trình đại nhân, người nói đi, tính tình Bồng Lai Quận Vương vốn không tốt, lại giằng co nữa, còn không biết náo loạn ra chuyện gì!

Trình Giang do dự một chút, theo tình thế hiện tại, thật sự không biết chính mình có thể đi ra khỏi học đường dạy võ hay không này, lúc này cũng chỉ có thể chịu thua, đành phải nói: "Chỉ tạm thời hồ đồ, cũng không có rắp tâm gì.

)

553. Chương 537: Có Điểm Lạ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 537: Có điểm lạ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo vỗ bàn nói: "Nhất thời hồ đồ? Hẳn là người cho rằng đương kim Đông cung bị hoàng thượng không quan tâm, nên mới nói ra lời ấy?

Thái tử bị hoàng thượng không quan tâm, đây là sự tình thiên hạ đều biết, nhưng loại lời này, tại nơi đông người, lại là thứ tuyệt đối không thể thừa nhận, giống như câu chuyện hoàng đế mặc áo tàng hình vậy.

Trình Giang thoáng trầm mặc một tý, nói: "Lão phu hoa mắt ù tai, cũng không biết tại sao nói ra lời nói bực này, có lẽ là mệt nhọc quá mức, nhất thời hồ đồ, mới hồ ngôn loạn ngữ.

Thẩm Ngạo cười lạnh nói: "Nhất thời hồ đồ, cũng không biết là do hồ tưởng nào tiến cử người đi lên, đường đường Lại bộ Thượng Thư, hồ đồ như vậy, thời điểm công khảo thi, lại không biết sẽ đề bạt bao nhiêu con rùa đen đi lên.

Quan viên bên cạnh vội vàng ho khan, người người cúi đầu, tiến cử Trình Giang, chính là đương triều Thái sư 'vô liêm sĩ' kia, nghe nói còn có phần của thái tử điện hạ, đây không phải chỉ cây dâu mà mắng cây hòe sao? Nhưng lúc này, Thẩm diên cuồng muốn mắng, người có thể làm như thế nào?

Trình Giang hừ lạnh một tiếng, lại không nói được lời nào.

Thẩm Ngạo chỉ cười nhạt một tiếng, hướng ghi chép tiến sĩ, chép miệng nói: "Hắn đã đồng ý, cứ áp giải người xuống dưới, bổn vương sẽ tiến cung phục mệnh.

Tiến sĩ lập tức lấy mẫu đơn kiện ghi chép ra, đưa đến trước mặt Trình Giang, Trình Giang do dự một chút, rút cục đành lắc đầu, cầm bút viết đại danh của mình lên.

Thẩm Ngạo hướng Đại Lý Tự quan viên nói: "Vương đại nhân, Đại Lý Tự bên này cũng phải ký tên lên trên, có phải là người nên ký cái chữ?

"Tự nhiên phải ký, tự nhiên phải ký ." Vương đại nhân này hậm hực gật đầu, nào dám nói một chữ không.

... ..

Sáng sớm hôm sau, tin tức liền truyền ra ngoài, ba mươi hai người bị khai trừ công danh, nghe nói đều là hộ tịch Tuyên Châu, công danh, đối với người đọc sách mà nói, là cực kỳ trọng yếu, một khi từ bỏ, thật sự là khóc không ra nước mắt.

Về phần những người khác, đều bị phạt sao chép Tứ thư Ngũ kinh, mỹ danh là ôn lại thánh đạo, nhưng người sáng suốt cũng biết, sao chép như vậy xuống dưới, còn không biết phải sao chép tới khi nào, một ngày chưa xong, sẽ phải ở học đường dạy võ, đúng là không khác gì bị nhốt vào lao ngục.

Nghe nói học đường dạy võ bên kia, không cung cấp cơm canh và giấy bút, nhưng người lại không thể đi ra, vừa phải ăn uống, vừa phải sao chép, không có tiền mua những thứ này, tuyệt đối không được.

Bởi vậy, tất cả đều cần tiền, ăn cơm đòi tiền, giấy bút đòi tiền, uống nước cũng muốn tiền, một tờ giấy Tuyên, một quan tiền, một bữa cơm, cũng là một quan tiền, đây cũng là muốn nói, nếu đàn ra tại học đường dạy võ, một ngày không chi tiêu mười quan, khẳng định không đủ, hơn một trăm người, họ Thẩm cố định giá, một ngày liền có thể cướp hơn một ngàn quan, một năm nửa năm trôi qua, cũng là một số tài phú xa xỉ.

Hết lần này tới lần khác, lúc này, so với việc từ bỏ công danh, cái này đã xem như khiển trách nhẹ, ai cũng không dám có cái gì dị nghị, may mà thân thể của bọn hắn có tiền, không có tiền, còn người nào có hào hứng bàn suông? Thật sự cũng không buồn vì việc không sống nổi.

Nhất thời lửa nóng chính là sự tình Lại bộ Thượng Thư bị ấu đả, Vương gia và Thượng Thư hai bên đánh nhau, kết quả Thượng Thư đại nhân bị đánh nửa chết nửa sống, người nói chuyện này, thật sự là say sưa đạo nhạc, loại phiên bản nào cũng có.

Trên phố bên này, đa số đều là nhìn có chút hả hê, bình thường thấy Thượng Thư đại nhân kia, nguyên một đám cao cao tại thượng, chính là đi ra ngoài, đó cũng là chiêm trống mở đường, sai dịch đi theo, thân phận đất tiền, xa hoa như vậy, thì ra cũng sẽ giống như những côn đồ phố phường tầm thường, bị ăn đánh, khi người ta nhớ tới, thật sự không nhịn được mà đám ngực giẫm chân khen hay.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Ngạo liền đánh ngựa vào cung, trong Văn Cảnh các, Triệu Cát nghe Thẩm Ngạo xin yết kiến, lần này không bắt hắn bị sập cửa vào mặt nữa, hướng Dương Tiễn nói: "Gọi hắn tiến đến."

Thẩm Ngạo dạo bước đi vào, hướng Triệu Cát hành lễ, lập tức nghiêm mặt nói: "Vi thần đến phục mệnh." Nói xong, liền rút một bản cung ra, giao cho Dương Tiễn trình lên.

Triệu Cát nhìn lời khai trước, không khỏi bật cười nói: "Ngươi thật sự đánh hắn?"

Thẩm Ngạo cười khổ, nói: "Bệ hạ thứ tội, vi thần thân là thần tử, tất nhiên là nam tử hán đĩnh thiên lập địa, vì chứng minh không phải phụ nhân, đành phải làm như vậy."

Triệu Cát tức cười, lắc đầu nói: "Quá hồ đồ rồi, Trình Giang này xác thực không phải đồ tốt, nhưng ngươi động thủ đánh người, chính là không đúng, lúc ngươi trở về, gọi người thả hắn trở về đi."

Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ, người bây giờ mới tới lập đền thờ, để ta làm chuyện xấu, oan ức để cho ta công, đến lúc đó, người còn muốn làm người tốt.

Triệu Cát bảo Thẩm Ngạo ngồi xuống, lập tức nói: "Giáo huấn bọn hắn là được rồi, sau này, nếu người nào dám tái phạm, Trẫm sẽ không dễ dãi như thế đâu."

Thẩm Ngạo nhất thời hồ đồ, nói: "Bệ hạ, kẻ sĩ thảo luận chính sự, chần không bằng phòng, trước mắt, sở dĩ lời đồn đại nổi lên bốn phía, đều là vì có kẻ sĩ cố đầu cơ trục lợi. Theo vi thần biết, Thượng Thư, Thị lang tất cả bộ, còn có tất cả lang quan, lệnh quan ba tỉnh, ở trong phủ đệ đều thiết lập thanh quán, cung cấp chỗ để đám sĩ tử uống trà chuyện phiếm, những sĩ tử này thấy cơ hội, phần lớn cũng phụ thuộc vào chức vị bộ đường, dùng đó làm bậc thang, để tương lai tấn thân."

Trong dĩ vãng, cái dư luận giới thượng lưu này, chẳng phải là do chức vị đại thần trong triều bày ra sao? Nói không sinh tiền, vô ích với đất nước, sao không hạ một đạo ý chỉ, nghiêm cấm đại thần nuôi dưỡng kẻ sĩ?.

Về phần sĩ tử dư luận giới thượng lưu, nên do triều đình tự mình đến xử lý, chẳng bằng xây một Tư cục chính trị, cất cử quan lại quản lý, hàng năm phân phối khoản tiền mua nước trà, giấy bút, để cho đám sĩ tử đi nơi đó thảo luận chính sự. Một là, triều đình dễ dàng quản lý đối với sĩ tử, thảo luận chính sự thì cứ thảo luận chính sự, tránh được việc để cho bọn họ chê bai đến trong nội cung.

Thứ hai, ra khỏi công môn, ít nhất cũng không có người chằm ngòi thị phi. Còn nữa, lời đám kẻ sĩ nói, cũng không phải đều không có đạo lý, mỗi tháng có thể tập hợp ngôn luận của bọn họ lại, trình báo đến trong nội cung, lúc hoàng thượng ở trong nội cung nhàn hạ, cũng có thể nhìn xem, có lẽ sẽ có ích đối với chấp chính, chuyện này cũng chưa thể biết được.

Thẩm Ngạo nói cũng có vài phần đạo lý, ví dụ như Trình Giang kia, thiết lập một thanh quán, những người gọi là danh sĩ kia chạy theo như vịt, kỳ thật đều là tồn tại tư tâm, muốn nhân cơ hội quan hệ cùng Trình Giang, Trình Giang có thứ hẳn yêu thích, cũng có ích lợi của hắn, mọi người đến đó, đương nhiên là dùng Trình Giang như thiên lôi, sai đâu đánh đó, nếu thiết lập Tư cục chính trị, tuy không thể ngăn chặn triệt để các cuộc nói chuyện như vậy, nhưng đã là tiến bộ hơn không ít.

Còn nữa, khi bắt đầu quản lý, cũng thuận tiện hơn một ít, sẽ không giống như hôm nay, không trật tự gì cả.

Quan trọng nhất là, đám sĩ tử có quyền lợi nói về việc trong nội cung, mà trong nội cung cũng có thể chọn một chút ít từ ngữ tốt để tiếp thu, coi như là thông đạo, để trong nội cung thông suốt tin tức với đám kẻ sĩ, tránh khỏi đến lúc đó, có người nói người không nghe chuyện dân gian.

Triệu Cát gật gật đầu, nói: "Như vậy cũng tốt, Tư cục chính trị, liền để ở dưới Ngự Sử, trước hết Trẫm để cho ba tỉnh bên kia nghị luận, để cho bọn họ dâng một chương trình lên.

Dứt lời, liền gọi người dâng trà cho Thẩm Ngạo, cười nói: "Đây là Tẩn vương Vũ Lăng kiếm lan đưa tới, hương vị vô cùng tốt, người uống thử xem.

Thẩm Ngạo uống quá nhiều trà, cũng hiểu sơ vài phần trà đạo, cẩn thận thổi bọt trà ra, hớp nhẹ một cái, thoáng cảm nhận dư vị một tít, không khỏi cười nói: "Đầu tiên là thoải mái êm dịu, sau đó là tư vị lâu dài, trà ngon, Tẩn vương mấy ngày nay sao lại có thể an phận như vậy? Đúng là còn đưa trà đến cho bệ hạ?

Tính tình Tẩn vương luôn luôn cổ quái, bình thường rất keo kiệt, lúc này đột nhiên hào phóng như thế, vô sự mà ân cần, không phải gian xảo thì tức là có âm mưu!

Thẩm Ngạo tiếp tục cười nhạt, nói: "Tẩn vương nhất định là có chuyện muốn nhờ.

Triệu Cát ung dung cười nói: "Bị người nói trúng rồi, tuổi tác Thanh Hà quận chúa cũng đã không còn nhỏ nữa rồi, Tẩn vương bên kia đến cầu Trẫm suy nghĩ, tìm một môn hôn sự cho Thanh Hà, cái này hơn phân nửa là tâm tư Vương phi, Thanh Hà yêu nhất là hồ đồ, sớm gả đi ra ngoài, đỡ dần giúp chồng con, nói không chừng tâm tính có thể đỡ hơn một ít.

Tôn thất đón dâu, phần lớn đều là do nhà vua phát ý chỉ ra, mới có thể thành hôn được.

Thẩm Ngạo không khỏi mỉm cười, không nhin được, nói: "Thanh Hà quận chúa vẽ tranh tốt nhất, muốn chọn phu gia, cũng phải tìm người kỹ năng vẽ tốt mới được." Trong lòng lại hờ hết, bốn vương gia phong lưu phóng khoáng, kỹ năng vẽ vô tiền khoáng hậu, đương nhiên là bốn vương thích hợp nhất.

Triệu Cát gật gật đầu, nói: "Cho nên Trẫm cũng rất khó xử, thương lượng rất nhiều người cùng mẫu hậu." Lập tức ung dung cười nói: "Cũng vì đây là sự tình mẫu hậu quan tâm, đến lúc đó, Trẫm nghĩ ra ý chỉ là được.

Tiếp theo lại nói về sự tình Tuyền Châu, Tuyền Châu bên kia, bởi vì nghiêm túc một chút, hơn nữa là nhiều thuyền xuống biển hơn, Thẩm Ngạo dự tính, thương thuế một năm có thể được bốn trăm vạn quan, từ nay về sau, còn có thể càng nhiều.

Triệu Cát nghe xong, cũng là vui mừng vô hạn, Tuyền Châu lúc trước, một năm cũng không quá sáu bảy trăm nghìn quan, Thẩm Ngạo chuyển đi này, liền tăng thêm không biết bao nhiêu lần, ở phía trong phủ kho có lợi nhuận, tương lai khi làm việc cũng đơn giản hơn rất nhiều.

Xong việc rồi, khuôn mặt Triệu Cát đột nhiên nghiêm túc, nói: "Sự tình dư luận giới thượng lưu, rốt cuộc có liên quan đến Đông cung hay không?

Một câu hỏi rất nghiêm khắc, đồng thời, đôi mắt Triệu Cát hiện lên một tia lạnh lùng.

Thẩm Ngạo thở sâu, chậm rãi nói: "Bệ hạ, Đông cung có liên quan hay không thì không biết, vi thần chỉ biết là Lại bộ Thượng Thư Trình Giang giao hảo với thái tử, thanh quán Trình Giang bên kia, hồ ngôn loạn ngữ cũng là nhiều nhất, Thái tử có phải là bày mưu đặt kế hay không, nào có chứng cứ? Có lẽ là những người này hợp ý, tận lực muốn nịnh bợ thái tử, cũng chưa thể biết được.

Triệu Cát hừ lạnh một tiếng nói: "Chỉ là như vậy thì cũng thôi, nếu là do Đông cung bày mưu đặt kế, Trẫm thật không biết nên làm thế nào cho phải, Trẫm nhiều nhi tử như vậy, lại không có mấy người thương cảm Trẫm, thật là làm cho lòng người lạnh ngắt.

Thẩm Ngạo khép miệng không nói, lúc này nói quá nhiều, lại sẽ là chuyện xấu, chỉ có cách đứng đó, bưng đũa, để Triệu Cát phát huy đầy đủ sức tưởng tượng.

Triệu Cát thoáng trầm tư một tý, nói: “Trẫm bây giờ nghĩ lại, Đông cung chỗ đó, có vài câu oán hận cũng là việc bình thường.”

Hắn thở dài, tiếp tục nói: “Trẫm xác thực đối xử lạnh nhạt với hắn, nhưng vì sao hắn không chịu gọn gàng dứt khoát nói ra, lại muốn giựt giây để người phía dưới đi gây chuyện? Làm như vậy, Thiên gia còn có mặt mũi sao? Muốn đặt Trẫm, cái phụ thân này ở chỗ nào?”

Hắn vốn là có một chút áy náy, dần dần lại bắt đầu không vui, hừ lạnh nói: “Nhìn như trung trực, nhưng lại là đại gian như trung, tâm cơ của hắn rất sâu đó. Dương Tiễn, mô phỏng ý chỉ, lại để cho thái tử đến Đông cung ở, thiết lập thuộc quan thái tử, tất cả khí cụ, để cho trong nội cung chuẩn bị đầy đủ, rồi hãy đưa qua, không phải hắn muốn cái này sao? Trẫm cho hắn là được, cần gì phải đi đường vòng!”

Dương Tiễn thấp giọng nói: “Bệ hạ, thuộc quan Đông cung có phải là do ba tỉnh bên kia định ra hay không?”

Triệu Cát thoáng trầm mặc một tý, âm thanh lạnh lùng nói: “Thẩm Ngạo, thái tử Thái Phó này, người tới chịu trách nhiệm, không phải hắn muốn chức quan sao? Trẫm cho hắn.

Thẩm Ngạo nhất thời im lặng, để cho mình đi làm thái tử Thái Phó? Tuy nói cái này cũng là chức suông, nhưng theo thường lệ, vẫn đi chạm trán cùng Triệu Hằng, gặp lại hắn, có thể có chút ngượng ngùng hay không?

Trong lòng Thẩm Ngạo không khỏi cảm khái, bụng Triệu Cát quả nhiên là đen, loại sự tình này mà hắn cũng nghĩ ra được, nói rõ là bắt mình đi nhìn chăm chăm vào Đông cung.

Triệu Cát thở dài, bưng một chén trà nhỏ lên, nói: “Tốt rồi, Trẫm đã mệt mỏi, người đi thái hậu bên kia nói chuyện đi, thái hậu đã lâu không gặp người, có lẽ sẽ có nhiều chuyện để nói.

Thẩm Ngạo biết rõ lúc này tâm tình Triệu Cát không tốt, cũng không nói cái gì nữa, khom người rời khỏi Văn Cảnh các, đi đến Cảnh Thái cung một chuyến, thái hậu bên kia đang đánh bài tước nhị, muốn gọi Thẩm Ngạo thay thế vị trí Thực phi, Thẩm Ngạo từ chối nhã nhặn, nói là thời điểm không còn sớm, chỉ tới vấn an liền rời đi.

Đội từ trong nội cung đi ra, đã là một mỏi không thôi, cỡi ngựa trực tiếp về nhà nghỉ.

Ở nhà nghỉ mấy ngày, trong thành cũng không có đại sự gì, chỉ có một tin tức, nói là Tư cục chính trị muốn xây dựng lên, để cho đám kẻ sĩ tụ hội bàn chuyện suông, do Ngự Sử đài làm chủ quản.

Tin tức này ở trên phố không có gì nóng nhiệt, ngược lại, kẻ sĩ bên kia thoáng cái đã bắt đầu xì xào bàn tán, chỗ tốt của Tư cục chính trị rất rõ ràng, ít nhất thì chính mình nghị luận, có cơ hội thông thiên, rơi vào tai hoàng thượng, hưởng hồ còn cung cấp nước trà, điểm tâm, có thời gian rảnh rỗi, cũng nên đi ngồi một chút.

Chỉ là, ở trong mắt Thẩm Ngạo, đây là sự tình hắn đã đoán trước, cho nên, khi nghe xong lời đồn đại bên ngoài, cũng chỉ ung dung cười một tiếng, không để ý tới.

Một ngày này, sáng sớm, hắn tự xưng chính mình đi học đường dạy võ, nhưng lại cỡi ngựa, mang theo mấy hộ vệ, trực tiếp đi đến hướng phủ Tấn Vương, trước đó đã đáp ứng vẽ tranh cho Triệu Tím Hành, nếu không đi, nha đầu kia nhất định là sẽ ồn ào đến tận nhà, cùng với như vậy, chẳng bằng tự chui đầu vào lưới.

Đến Tấn Vương phủ bên này, tự nhiên là phải bái kiến Tấn vương, Thẩm Ngạo tưởng rằng Tấn vương có lẽ đã đi nơi nào diện rồi, ai ngờ lúc này lại vẫn trong phủ, người gác cổng tiếp nhận danh thiếp, lập tức nghênh đón Thẩm Ngạo đi vào, chờ đến chánh điện Tấn Vương phủ, liền chứng kiến Tấn vương Triệu Tông thoải mái mà ngồi ở trên ghế chủ vị, một bộ dạng bình tĩnh như không, bưng một chén nước trà, đang muốn uống.

Thẩm Ngạo không khỏi ngẩn ngơ, tính tình Tấn vương này, hắn rõ ràng nhất, hắn bày ra cái dạng này, gần như phá vỡ ấn tượng của Thẩm Ngạo đối với hắn.

Triệu Tông rất đứng đắn nói: “Mời ngồi.

Thẩm Ngạo cảm giác không khí có chút quái dị, đành phải ngồi xuống, cười ha ha một tiếng, hàn huyền một hồi, Tần vương cũng đối đáp trôi chảy, ngôn ngữ lại càng trang trọng hơn không ít, người không biết, còn tưởng là hần là nhất đại hiền vương thời Tống Huy Tông.

Thẩm Ngạo thấy không khí bức bối, liền ha ha cười nói: "Mấy ngày trước đây, nghe nói ngoại ô có một nơi để đi, có người cưỡi ngựa đến cá độ, lại rất có ý tứ, nếu Tần vương có thời gian rảnh rỗi, chúng ta sẽ cùng đi tham gia náo nhiệt, như thế nào?"

)

554. Chương 538: Quá Xấu Rồi

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 538: Quá xấu rồi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đôi mắt Triệu Tông vốn là xẹt qua một tia mừng rỡ, nhưng gương mặt lại lập tức thay đổi, vô cùng trang trọng, nói: "Thẩm Ngạo, bất kể nói thế nào, người cũng đã là Bồng Lai Quận Vương, quyền cao chức trọng, liên quan trọng đại, bốn vương có mấy câu không nói không khoái. Thân là thần tử, đền đáp cũng không kịp, vì Đại Tống chúng ta, càng nên tận tâm tận lực, lúc này, sao có thể nghĩ đến chơi trò?"

Dứt lời, liền nâng cằm lên, khóe mắt quay sang bốn mươi lăm độ, nhìn về hướng một căn phòng, tay nhẹ nhàng vuốt râu dài dưới hàm, một bộ dạng lo quốc lo dân, nói: "Chúng ta phấn thầy toái cốt để đền đáp triều đình, lo âu vì quân vương, đây là sự tình theo lý thường. Sa vào trò chơi, không muốn phát triển, ngồi không ăn bám, có gì khác cái xác không hồn đâu?"

Thật cao là tình cảm sâu đậm! Thẩm Ngạo nghe thấy mà trợn mắt há hốc mồm, nhìn nhìn Triệu Tông giống như thánh nhân kia, một câu cũng không nói nên lời.

Triệu Tông lập tức cười nhạt một tiếng, rồi thở dài một hơi, tận tình khuyên bảo, nói: "Thẩm Ngạo, người nhớ kỹ lời bốn vương nói, cuộc sống nhân sinh ngắn ngủi, không thể trầm mê hoan lạc, nếu không, gần đến giờ ra đi, nhất định là sẽ hối hận không kịp."

Thẩm Ngạo không nghe nổi nữa, cái đó, lão tử giáo huấn người mới đúng, vội vàng nói: "Hôm nay ta đến, là đến thăm Tím Hành, Tím Hành có nhà hay không? Ta có lời muốn nói cùng nàng."

Triệu Tông phỉ phỉ bụi bặm trên người, nói: "Người đi đi, ta còn phải nghiên cứu nhân sinh....."

Khóe mắt Thẩm Ngạo thoáng nhìn, chứng kiến cái bàn bên cạnh Triệu Tông, thật đúng là có một quyển sách nằm tại đó, chăm chú phân biệt, lại là « trung dung », Trong lòng nghĩ: "Tần vương đã nhìn trúng « trung dung » rồi, không biết sau này sẽ biến thành cái gì nữa!"

Từ trong chánh điện đi ra, Thẩm Ngạo thở một hơi, kêu tiểu thái giám tới, hỏi chỗ ở của Triệu Tím Hành, lại để cho hần dẫn mình đi.

Chờ đến một chỗ lầu các, Thẩm Ngạo dừng lại, gọi tiểu thái giám kia đi truyền báo, một lát sau, cửa sổ lầu các kia mở ra, mặt Triệu Tím Hành lặng lẽ thò ra ngoài, hướng Thẩm Ngạo nói: "Mau lên đây."

Thẩm Ngạo đi vào, đi qua một chỗ phòng nhỏ, bốn vách tường bày đầy tranh vẽ, lập tức leo lên lầu hai, chớp mũi liền ngửi thấy một mùi hoa thơm ngát, trong lầu các rất trang nhã, rất khác biệt, mỗi một vật đều đặt rất gọn gàng, không thể tưởng được, Triệu Tím Hành lại có thể cẩn thận như vậy.

Triệu Tím Hành muốn nhào đầu về phía trước, gót sen đi hai bước, đột nhiên nghĩ ra cái gì, mới phát hiện mình đã không còn là cô bé lúc trước, e lệ mà dừng lại, cách khoảng một trượng đã nhú cái mũi lại, nói: "Nếu người nếu đến, ta còn muốn đi tìm người đó, nói lời mà không giữ lời gì hết."

Thẩm Ngạo đặt mông tìm cái gấm đôn ngồi xuống, thích ý nói: "Ai nói không tính toán gì hết." Nói xong, học bộ dạng Tần vương vừa rồi, nâng cái cằm lên, mắt nhắm góc bốn mươi lăm độ, nói: "Chúng ta phần thầy toái cốt đền đáp triều đình, lo âu vì quân vương, đây là sự tình theo lý thường. Vì cái này, có lẽ là ta sẽ kiếm tỷ bạc, rồi mới rút thời gian, chui vào bàn xử án."

Triệu Tím Hành cười nói: "Người còn gạt ta, mấy ngày nay người đều ở trong nhà không ra khỏi cửa, còn cùng mấy phu nhân của người đi Tứ phương trai một chuyến, nào có cái gì lo âu vì quân vương? Lo âu vì chính người mới đúng."

Thẩm Ngạo ngượng ngùng nói: "Không thể tưởng được, quận chúa cả ngày ở nhà, cũng có thể rút thời gian ra tìm hiểu tin tức của ta, thật làm cho người cảm động."

Trên gương mặt Triệu Tím Hành hiện lên một vòng đỏ bừng, gắt một cái, nói: "Ai muốn tìm hiểu tin tức của người, người phía dưới nói bậy, ta vô tình nghe được thôi."

Thẩm Ngạo trừng to mắt, nói: "Cái đó lại càng cực kỳ khủng khiếp hơn rồi, không thể tưởng được, trong phủ Tần Vương lại có ngọc hồ tàng long, người bưng trà dâng nước cũng có tai mắt linh thông như vậy."

Sắc mặt Triệu Tím Hành nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nói: "Không cho phép giễu cợt, ai cợt nhả với người, người còn tưởng là ta là đứa trẻ sao?"

Dắc mặt Thẩm Ngạo lập tức nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn đến, tròng mắt chuyển loạn, trong lòng nghĩ, vậy thì coi người trở thành đứa trẻ lớn.

Không khí thoáng cái hơi có vẻ ngượng ngùng, Thẩm Ngạo không có gì, chỉ không tìm thấy lý do thoái thác, nhưng ngực Triệu Tím Hành lại phập phồng, có vẻ có chút khấn trương, muốn nói vài lời thoải mái, nhưng phát giác mình không giống lúc trước, không thể không kiêng nể gì cả.

Thẩm Ngạo đánh vỡ xấu hổ, miệng hỏi: "Tần vương hôm nay làm sao lại cổ quái như vậy? Bộ dạng giống như là rất lợi hại."

Triệu Tím Hành liếc mắt nhìn hắn, hình như có chút ít xấu hổ, mở miệng nói: "Không nói cho người."

Thẩm Ngạo lại càng hiếu kỳ: "Chẳng lẽ hắn..."

Triệu Tím Hành mặt băng bó: "Không cho phép đoán." Nghĩ nghĩ, lại cảm thấy lúc trước, tâm sự gì cũng đã nói với Thẩm Ngạo, cũng không có gì không quan trọng, lý nha lý nhí nói: "Mẹ ta kể, chỉ có người thân cận nhất mới có thể nói, người muốn hay không nghe?"

Thẩm Ngạo lập tức dậm ngực dậm chân nói: "Người không nói, không phải là nói chúng ta rất xa lạ sao? Được rồi, quận chúa đã bắt niệm tình, Thẩm mỗ cũng không thể mảy dạn mặt dày tiếp tục ở lại, cáo từ."

Triệu Tím Hành tức giận nói: "Chỉ hỏi người muốn nghe hay không, người lại cứ chọc giận ta."

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói: "Vậy Thẩm mỗ xin rửa tai lắng nghe."

Triệu Tím Hành lý nha lý nhí nói: "Phụ vương ta hẳn... hẳn đi Vạn hoa lâu"

Vạn hoa lâu, Thẩm Ngạo há miệng muốn nói, chỗ đó ta cũng đã đi qua, đệ nhất thanh lâu Biện Kinh nha, Vương gia đi tiêu sái có cái gì là lạ? Đột nhiên lại có chút không đúng, phát hiện cô gái nhỏ này dường như đang quan sát chính mình, hẳn là...

Sắc mặt Thẩm Ngạo lập tức nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, bộ dạng rất ngây thơ rất thuần khiết nói: "Vạn hoa lâu là cái nơi gì? Tại sao ta chưa từng nghe qua? À, Vương phi yêu nhất là trồng hoa, Vương gia đi Vạn hoa lâu, chắc là mua hoa để Vương phi cao hứng, có phải không?"

Đầu Triệu Tím Hành lúc lắc giống như con gà, lúc này thiếu chút nữa đã quên ngượng ngùng, thốt ra lời nói: "Không phải, không phải, Vạn hoa lâu là thanh lâu, phụ vương ăn phải dầu mỡ heo, tâm hôn mê rồi, bị người lừa, liền đi theo người ta."

Thẩm Ngạo kinh ngạc nói: "Vương gia rõ ràng là người như vậy sao? Ai nha nha, thật là đáng chết, nam tử hán đại trượng phu đứng thẳng trên đời, phải tuân thủ nghiêm ngặt danh tiết của mình, chú ý hành vi của mình, kiểm điểm hành vi của mình mới được, sao hán có thể như vậy? Thật sự là rất xấu rồi, nghe được chuyện này, mà lòng của ta đều đang run rẩy, người như vậy, về sau ta không dám kết giao bằng hữu cùng hán nữa rồi, về sau nhất định phải trốn tránh hán."

Triệu Tím Hành vội vàng giữ gìn phụ thân, nói: "Không phải, phụ vương ta chỉ bị người dẫn theo, hán cũng là nhất thời hiếu kỳ, về sau mẫu phi biết rồi, lập tức dẫn theo người, mang hán trở về, vì cái này, mẫu phi bây giờ còn chưa để ý đến phụ vương, phụ vương mấy ngày nay nghe lời hơn rất nhiều, ngay cả cửa cũng không dám ra ngoài, mỗi ngày ở trong nhà đọc sách."

Thẩm Ngạo nhất thời kinh ngạc, trong lòng không nhận được mà nghĩ, Vương phi thật là lợi hại, cười thê tử như vậy, thật không hiểu là phúc là họa.

Ngoài miệng thì ha ha cười nói: "Biết sai có thể thay đổi, là việc thiện lớn nhất, được rồi, ta sẽ tha thứ cho cha người, quận chúa không phải muốn ta vẽ tranh sao? Cầm giấy và bút mực đến, bản vương muốn động bút."

)

555. Chương 539: Sẽ Lấy Ta Chữ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 539: Sẽ lấy ta chữ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Tím Hành nhẹ nhàng đi lấy giấy bút tới, sau đó liền triển khai một tờ giấy trống.

Thẩm Ngạo bắt lấy bút, thích ý mà cười nói: "Tím Hành, mài mực đi."

Triệu Tím Hành mân mê miệng, hỏi: "Vì cái gì mà bắt ta tới mài mực?"

Thẩm Ngạo làm ra một bộ dạng tùy thời vút bút, Triệu Tím Hành lập tức đầu hàng, tặc lưỡi nói: "Sợ người rồi, đại họa sĩ."

Thẩm Ngạo nghiêm túc uốn nắn nàng: "Sai rồi, là đầy bụng kinh văn, học phú năm xe, anh tuần tiêu sái, còn trẻ mà nhiều tiền, đại họa sĩ vô tiền khoáng hậu."

Triệu Tím Hành cười nhẹ, nói: "Có lẽ là đại họa sĩ kiêu thê như mây?"

Thẩm Ngạo nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng, rõ ràng cảm thấy trong con mắt nàng có một loại ánh sáng khác thường, không khỏi cười ha ha một tiếng, xấu hổ nói: "Quận chúa thực là người thích nói giỡn, so sánh cùng với hoàng thượng, bản họa sĩ hổ thẹn đến cực điểm."

Triệu Tím Hành không biết lấy dũng khí từ đâu tới, nhẹ nhàng mà ngắt cánh tay Thẩm Ngạo một cái, giận dữ nói: "Người còn muốn ba nghìn mỹ nữ hậu cung? Thật sự là đáng hận."

Thẩm Ngạo ôi một tiếng, bút trong tay nhất thời không cầm chặt, thoáng cái đã rơi xuống giấy vẽ, Triệu Tím Hành lại càng hoảng sợ, vội vàng nói: "Làm sao vậy? Đau lắm hả?"

Thẩm Ngạo vuốt vuốt cánh tay, cười ha ha nói: "Đau thì không đau, chỉ không thích ứng thôi, lúc trước người vốn thường vịn ta như vậy, nhưng khí lực của người không lớn đến thế."

Sắc mặt Triệu Tím Hành ửng đỏ, xoáy thân đi, không cho Thẩm Ngạo nhìn sắc mặt của nàng, nói: "Nào có chuyện đó, người nói vậy."

Thẩm Ngạo phân bua: "Ta đâu có nói vậy, lúc trước, chẳng những người vạ ta, còn mỗi ngày đánh nhau cùng ta nữa, chỉ là, lúc đó, tuy hai ta cãi nhau, cũng rất làm cho người ta khó quên, về sau chắc là sẽ không còn nữa."

Thẩm Ngạo thở dài một hơi, bắt lấy bút, chấm mực, lập tức ngó nhìn Triệu Tím Hành như có điều suy nghĩ, ánh mắt lại rơi vào trang giấy, tập trung tư tưởng suy nghĩ cách hạ bút.

Một đôi con người đầy tạp niệm không sạch sẽ dần dần bị ảnh hưởng, giờ phút này trở nên đặc biệt thanh tịnh, phẳng phất thế gian không còn Thẩm điên cuồng học đường dạy võ nữa, không còn Bồng Lai Quận Vương tâm ngoan thủ lạt nữa, chỉ có Thẩm Ngạo, một người Thẩm Ngạo vẽ tranh.

Tay phải đưa lên, bảo dưỡng cũng không tốt lắm, hơi ngăm đen, nhưng lại vô cùng linh động, nhảy lên theo con mắt quang mang, vẽ các sắc thái hình ảnh lên trang giấy trắng.

Hắn đột nhiên nhíu lông mày, ở giữa mày kiếm hơi nhăn lại, tạo thành nếp nhăn rất nhỏ, ngay tiếp theo, chớp mũi kiên quyết thẳng băng cũng không khỏi duỗi ra một ít, giống như một đứa trẻ bướng bỉnh, đột nhiên lộ ra một tia giảo hoạt, lập tức cười ha ha một tiếng, một cánh tay kéo ống tay áo, một cánh tay đè bút xuống, điểm mực trên giấy.

Có đôi khi hắn sẽ hít thật sâu, cái cằm khẽ nâng lên, đôi mắt nhìn nhánh cây chạc cây nhô ra bên ngoài lầu các, chạc cây chập chờn trong gió, vang lên tiếng sào sạt, không khỏi ngậm nga nói: "Bóng cây lác lư, rất giống vòng eo đầy đặn..."

Câu nói kế tiếp chợt không nghe lắm rõ ràng, Triệu Tím Hành mở to mắt, đồng tử đen kịt theo ánh mắt Thẩm Ngạo rơi trên bóng cây, nghe hắn nói hươu nói vượn, khuôn mặt ửng đỏ, thấp giọng thì thào một câu: "Đem ta so sánh với cây, thật là..." Đẳng sau, một câu đáng đánh đứng ở trong hàm răng, không nhả ra, con mắt lại rơi lên trên bộ mặt chăm chú quên mình kia.

Triệu Tím Hành nhớ mang máng, lúc trước, thời điểm hắn vẫn là thiếu niên, cũng vẽ tranh như vậy, cũng chăm chú như vậy, chỉ là, nàng lúc đó, một lòng chỉ nhìn hắn hạ bút như thế nào, bố cục như thế nào, dùng tâm tư kín đáo như thế nào, để vẽ ra những bức tranh tuyệt thế.

Nhưng hôm nay, nàng có chút không yên lòng, luôn thất thần, nhìn tranh vẽ, lại không nhìn được mà vùng trộm đi nhìn bộ dáng trịnh trọng trên mặt Thẩm Ngạo, có đôi khi cảm thấy buồn cười, có đôi khi suy nghĩ, đợi nàng phục hồi tinh thần lại, trên mặt lại đỏ bừng, đột nhiên cảm thấy có vài phần khác thường.

Không biết qua bao lâu, bóng cây từ phía tây xéo xuống phía đông, bầu trời bao la sáng ngời dần dần ảm đạm vô quang, Thẩm Ngạo đột nhiên thở dài một hơi, nâng người lên, không tự giác mà dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, toàn thân thoải mái, ngồi lên trên ghế dài sau người.

Triệu Tím Hành thăm dò bức vẽ, trong bức vẽ có một mỹ nhân, đứng ở một chỗ bờ nước chảy róc rách, vòng eo mảnh khảnh hơi vén lên, hai tay khép lại, như muốn cúi người vốc nước, cả người dịu dàng như tiên tử, rất trang trọng xinh đẹp.

"Một chút cũng không giống ta." Triệu Tím Hành mân mê miệng, nhưng bộ dáng bên trong bức vẽ cũng là cực kỳ xinh đẹp, làm cho nàng nhất thời thất thần.

Thẩm Ngạo ở bên nói: "Quận chúa, như thế nào?"

Triệu Tím Hành nói: "Nàng đâu giống ta? Ta rõ ràng không phải cái dạng này, tuy lông mi rất giống, nhưng lại giống như mẫu phi của ta hơn."

Thẩm Ngạo đi qua xem xét, không khỏi ngượng ngùng cười nói: "Người không nói, thật sự không người nào biết, người trong tranh như thế này, tựa như rất giống người."

Như thế này...

Triệu Tím Hành hiển nhiên không tin, tiếp tục chú ý nhìn bức vẽ, lúc này nét mực đang khô nhanh, gió ngoài cửa sổ sà sạt rót vào, cả bức họa dường như cũng không có gì thay đổi gì, chỉ là, lúc này, ánh mắt

người trong bức vẽ kia lại bởi vì bị hong gió, nét mực dần dần trở nên càng ngày càng đậm, thời điểm vẽ xong điểm mắt cuối cùng, dường như Thẩm Ngạo tận lực nặng nề điểm một cái, mực nước bốn phía dần dần tụ tập ở nơi lõm đằng kia, đợi lúc hong gió, lập tức trở nên vô cùng dày đặc.

Triệu Tím Hành thoáng cái bị đã con mắt này hấp dẫn, cái con mắt này hết sức đen, rồi lại có vẻ hết sức sáng ngời, đôi mắt thâm thúy, dường như cũng không chăm chú nhìn vào nước suối róc rách, hình như là chăm chú nhìn về phía bờ sông, trong lúc vô hình, một loại cảm giác dí dỏm sôi nổi hiện lên trên giấy.

Triệu Tím Hành kinh ngạc nói: "Hiện tại giống rồi, cực kỳ giống, trời ạ, thì ra là phải hong gió xong mới giống."

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, thở dài một hơi, loại phong cách này vẽ, kết hợp với một loại vẽ tranh đầu đường đời sau, đại khái chính là trải qua phản ứng vật lý hoá học, cả bức họa về sau, bởi vì đã được xử lý trước, đợi hong gió xong, mực nước tích tụ vào cùng một chỗ, khiến nhân vật càng thêm đậm đà hơn.

Thẩm Ngạo cũng là lần đầu tiên vận dụng, chút tài mọn này, chơi đùa cùng người thì được rồi, thật sự không trèo lên được nơi thanh nhã, nếu để cho Triệu Cát chứng kiến, hơn phân nửa là muốn đấm ngực đập chân, quả mắng một trận.

Nhưng Triệu Tím Hành thích cái mới lạ, nhìn thấy là cực kỳ khoái hoạt, chạy quanh bức vẽ xem xét, vừa nói vừa cười, cuối cùng mới cẩn thận từng li từng tí đem tranh cất kỹ, sau đó mới mang theo sắc mặt vui mừng, nói: "Lần này nếu như người vẽ không đẹp bằng Ninh An tỷ tỷ, ta nhất định không buông tha người, được rồi, coi như người vượt qua kiểm tra."

Thẩm Ngạo làm bộ mừng rỡ, nói: "Phải không? Ta vượt qua kiểm tra rồi, ta vượt qua kiểm tra rồi." Cái dạng này, so với trúng cử, còn muốn vui sướng hơn.

Triệu Tím Hành cười cười nói: "Người thích nhất là cố làm ra vẻ, vừa rồi đã nói nói người, không cần phải lừa gạt ta, coi ta là tiểu hài nhi để lừa, ta...ta đã trưởng thành."

Sắc mặt Thẩm Ngạo nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, trái xem phải xem, bắt đầu tường tận xem xét Triệu Tím Hành, Triệu Tím Hành rất không có ý tứ mà tránh khỏi ánh mắt Thẩm Ngạo, nói: "Nhìn cái gì vậy?"

Thẩm Ngạo nghiêm túc gật đầu: "Xác thực là đã trưởng thành, có thể lập gia đình, khó trách hôm qua bệ hạ nói về cái này, nói là phụ vương của người tập trung tinh thần, muốn chiêu mộ hiền tế."

Triệu Tím Hành e lén nói: "Nói vậy, ta mới không cần lấy chồng, cả đời không lấy chồng."

Thẩm Ngạo nói: "Như vậy sao được? Người không lấy chồng, tiểu mỹ nhân nũng nịu như vậy, chẳng phải là phung phí của trời?"

Triệu Tím Hành giơ con mắt lên, đối mặt cùng Thẩm Ngạo, rất có dũng khí hỏi: "Vậy người nói, là Vân Vân đẹp hơn, hay là ta đẹp hơn?"

Thẩm Ngạo trong lòng nghĩ, nữ nhân quả nhiên đều là lòng dạ hẹp hòi, sự tình Vân Vân, rõ ràng nàng vẫn nhớ.

Ngắn ngủi do dự một chút, Thẩm Ngạo mới nói: "Thời điểm người không tức giận thì đẹp hơn một ít."

Triệu Tím Hành lại bực mình nói: "Người nói vậy, ta không dễ dàng tức giận như vậy, chỉ có thời điểm người chọc ta, ta mới tức giận."

Thẩm Ngạo ung dung cười một tiếng, đột nhiên phát giác, Triệu Tím Hành lúc trước và Triệu Tím Hành hiện tại không có gì thay đổi cả, ném đi lớp vỏ nguy trang, có lẽ vẫn là cô gái nhỏ chưa trưởng thành kia.

Lúc này liền nghe được bên ngoài có tiếng bước chân xột xoạt, hai người kinh hãi một chút, đều tự lui về phía sau một bước, giữ vững khoảng cách, lập tức ăn ý liếc nhau, cùng cười rộ lên.

Có người đi đến ngoài cửa, hỏi: "Cười cái gì? Có cái gì buồn cười hay sao?"

Triệu Tông đi tới, đưa cái gương mặt ra, cau mày nói: "Làm sao lại không có người nào hầu hạ ở đây? Mọi người chạy đi đâu rồi?" Những lời này, ý ở ngoài lời là, tại sao không có người ở chỗ này nhìn chăm chăm vào, họ Thẩm câu dẫn nữ nhân nhà ta thì làm sao bây giờ!

Thẩm Ngạo rất thức thời, nói: "Khục khục... về tốt rồi, ta cáo từ." Dứt lời, liền cất bước phải đi, Triệu Tím Hành tặc lưỡi nói: "Ta đưa tiễn người."

Triệu Tông ngăn Triệu Tím Hành lại, mang theo vài phần uy nghiêm, nói: "Còn ra thể thống gì, cô nam quả nữ, há có thể đưa tiễn? Con gái à, ngay cả cha người cũng đọc Tứ thư Ngũ kinh rồi, người cũng nên nhìn nữ Tứ thư, không nên không hiểu quy củ."

Triệu Tím Hành nói: "Đưa tiễn cũng không được sao? Bằng hữu phụ thân đến, không phải là cũng đưa ra ngoài sao?"

Triệu Tông ho khan một tiếng, cảm thấy phần uy nghiêm này không giả trang nổi nữa, đành phải nói: "Hạn người thời gian một nén nhang, sau đó về đây, vì phụ muốn dạy người đạo lý làm người."

Triệu Tím Hành lôi kéo tay Thẩm Ngạo nói: "Chúng ta đi."

Triệu Tông như bị ong mật châm vào mặt, vội vàng kêu lên: "Tay, tay..."

Triệu Tím Hành đã lôi kéo Thẩm Ngạo rời đi, Thẩm Ngạo vẫn còn cố gọi lại: "Tần vương, xin lỗi."

Triệu Tông lắc đầu giẫm chân, nói: "Còn ra thể thống gì, còn ra thể thống gì!" Dứt lời, liền ngồi xuống, chứng kiến trong ống vẽ có một bức vẽ mới, lập tức triển khai, vừa nhìn thấy thiếu nữ bên trong bức vẽ, lại là giẫm chân thở dài: "Còn ra thể thống gì, còn ra thể thống gì..."

Thở phì phì mà ngồi xuống, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, lại bắt đầu nhàn nhã, lấy một quyển sách từ trong tay áo ra, rung đùi đắc ý mà đọc: "Không nên đối gạt mình. Như ác tanh tuổi, như sắc như không, lần này nên khiêm tốn. Đạo quân tử tất nhiên cẩn thận, hấn độc cũng tùy ý, không cần quá quan tâm, tất nhiên cũng phải cẩn thận..."

... ..

Triệu Tím Hành lôi kéo Thẩm Ngạo đến cửa ra vào, sắc mặt ửng đỏ mà buông tay, Thẩm Ngạo cười khổ nói: "Tần vương thật nóng tính, tựa như muốn ăn ta vậy."

Triệu Tím Hành nói: "Người... có phải là lần sau người không dám tới đây nữa?"

Thẩm Ngạo suy nghĩ một chút, nói: "Có cái gì mà không dám tới?"

Triệu Tím Hành ngẩng mặt lên, cười ha ha nói: "Cha ta sẽ đánh người."

Thẩm Ngạo nói: "Ta da dầy, không sợ đánh."

Triệu Tím Hành cắn môi, gục đầu xuống nói: "Kỳ thật cha ta nói cũng rất đúng, chúng ta là cô nam quả nữ, gặp mặt như vậy sẽ không tốt, nếu như ta gả...gả ra ngoài, về sau cũng không thể gặp mặt, lúc đó, người sẽ nhớ ta sao?"

Thẩm Ngạo cười khổ nói: "Muốn gặp thê tử người khác, giống như lễ phép không để cho..." Thấy Triệu Tím Hành hơi chút ít thất vọng, lập tức cười nói: "Lừa gạt người thôi, Thanh Hà quận chúa sinh ra, chính là muốn khiến cho ta muốn quên cũng không thể quên được."

Triệu Tím Hành hướng hấn nói: "Ta cũng sẽ nhớ người."

Thẩm Ngạo mò mò cái mũi, cực kỳ xấu hổ, cái này có tính là gian phu hay không? Chỉ là, không biết gia hỏa nào đen đủi, phải làm trượng phu cô nàng này, quả là quá khổ.

Triệu Tím Hành nói: "Chúng ta đã hẹn rồi, coi như là ta gả ra ngoài, người cũng nhất định phải tới thăm ta."

Thẩm Ngạo nói: "Cái này sao có thể được? Trượng phu người sẽ tức giận đến mức thất cổ tự sát."

Triệu Tím Hành tràn đầy khinh thường nói: "Mặc kệ hấn, hấn chết mới tốt."

Thẩm Ngạo không khỏi nở nụ cười, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt dí dỏm của nàng, nói: "Vậy thì không bằng người theo ta bỏ trốn, ta vụng trộm mang người đi, khiến cho vị hôn phu của người không tìm được người."

Triệu Tím Hành suy nghĩ một chút, nói: "Như vậy sẽ bị người giết chết."

Ồ, nàng rõ ràng còn biết rõ sẽ bị người giễu cợt?

Thẩm Ngạo cười nói: "Bất kể nói thế nào, Tím Hành, ngươi là người đời này ta khó quên nhất..." Thẩm Ngạo chăm chú nhìn nàng, cuối cùng tiếp tục trầm thấp nói: "Một trong."

Chỉ là, hai chữ này nhẹ giọng đi ra, cơ hồ có thể không cần tính, cũng chẳng có ai nghe thấy.

"Ta nhất định sẽ nhớ kỹ ngươi, nhớ kỹ ngươi vịn tay của ta, nhớ kỹ bộ dáng ngươi uy hiếp lợi dụng."

Triệu Tím Hành hét lớn: "Ngươi mang thù quá sâu, ta chỉ nhẹ nhàng véo một chút mà thôi." Lập tức nói: "Được rồi, ta cũng sẽ nhớ kỹ ngươi, nhớ kỹ ngươi gọi ta đi tặng hoa cho Vân Vân, nhớ kỹ ngươi trêu cợt ta."

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói: "Ta đi đây." Dứt lời, liền xoay người ra khỏi Tấn Vương phủ, trong lòng có một loại vui sướng mông lung, rất nhiều kỷ niệm trong trí nhớ không tìm được mà dâng lên, dư vị của những trí nhớ này, lại làm cho Thẩm Ngạo cảm thấy âm áp thật sâu.

Hộ vệ đã chờ lâu tại cửa ra vào, thấy Thẩm Ngạo đi tới, liền dắt con ngựa chạy lên, Thẩm Ngạo xoay người nhảy lên, đang muốn đi, Triệu Tím Hành ở phía sau đã đuổi theo, nói: "Ta còn có một câu muốn nói cùng ngươi."

Thẩm Ngạo thúc ngựa quay đầu lại, Triệu Tím Hành đã thở hồng hộc, thấp giọng nói: "Nếu có cơ hội, ngươi có thể lấy ta hay không? Chỉ có ngươi là không đáng ghét nhất."

Thẩm Ngạo sửng sốt một chút, trong lòng nghĩ, chỉ sợ không còn cơ hội đâu, trên đời há có đạo lý Công Chúa, quận chúa đồng loạt nhập môn? Chuyện này rơi vào trong nội cung, nhất định là sẽ gior chân phản đối, Thiên gia còn muốn mặt mũi hay không?

Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng chờ đợi của Triệu Tím Hành, trong lòng không đành, đành cười lớn nói: "Nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ lấy ngươi."

Triệu Tím Hành nở nụ cười, khuôn mặt hơi ửng đỏ, má đào run run, hai bờ môi cười đến hào quang nhộn nhạo, một đôi con ngươi thanh tịnh nhìn thẳng hắn, phảng phất muốn một mực nhớ kỹ bộ dạng và lời nói của hắn, trịnh trọng gật đầu, nói: "Ừm, không cho ngươi chơi xấu!"

Thẩm Ngạo đã mang theo hộ vệ càng chạy càng xa, Triệu Tím Hành lại vẫn còn ngơ ngác mà đứng ở chỗ người gác cổng bên này, nhất thời ngây dại.

Thẩm Ngạo đập roi vào mông ngựa, không chịu quay đầu lại, vụng trộm nói với một người hộ vệ: "Mau nhìn xem, quận chúa còn ở đằng sau hay không."

Hộ vệ lập tức quay đầu lại, tặc lưỡi nói: "Vẫn còn, vẫn nhìn bóng lưng Vương gia."

Thẩm Ngạo nói: "Ta đây có nên ngoái đầu nhìn lại, để đảm bảo biết lễ phép hay không?"

Hộ vệ lập tức không nói gì, trong lòng thầm oán, Vương gia hái hoa ngắt cỏ, rõ ràng còn hỏi ta?

Thẩm Ngạo thoáng cảm khái một tý, suy nghĩ tâm sự, thúc ngựa vượt qua một đầu góc đường, mới bằng lòng quay đầu lại xem, góc đường phía sau, trống rỗng, ánh sáng hoàng hôn chiếu rọi trên mái nhà, chiếu xạ ra quang mang âm đạm thê lương.

Thẩm Ngạo không khỏi lắc đầu, bật cười một chút, liền đánh ngựa về nhà.

Vài người vợ đang thu xếp cơm tối, nhiều người náo nhiệt, mỗi người đều làm một món điểm tâm, coi như chuyện thú vị, chờ Thẩm Ngạo trở về nhấm nháp, Thẩm Ngạo ha ha cười một tiếng, thích ý mà ngồi ở trên ghế ngồi, trong lòng nghĩ, cuộc sống nhân sinh như thế, còn có gì để đòi hỏi.

Nhưng lập tức, trong lòng không tự chủ được suy nghĩ tới Triệu Tím Hành, lúc này nàng sẽ nghĩ như thế nào? Một câu kia có phải là thật không? Nếu thật là như vậy, chính mình đáng chết rồi, mình đã có mấy thê tử, mà nàng, chỉ tin tưởng có một mình mình thôi!

)

556. Chương 540: Không Được Hái Hoa

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 540: Không được hái hoa

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo thở dài, cái ẩm đạm thần sắc này, bị Ninh An bắt được, Ninh An nhẹ nhàng cười nói: "Như thế nào? Lại gặp phải sự tình không hài lòng?"

Thẩm Ngạo không tự giác nói: "Hôm nay đụng phải Thanh Hà rồi, nàng hỏi ta một sự kiện."

Ninh An cười ha hả hỏi: "Nàng hỏi cái gì, sao có thể làm cho người tâm thần không yên bình như thế?"

Thẩm Ngạo ngẩng mặt lên nói: "Người sẽ lấy ta sao?"

Ninh An nhất thời ngạc nhiên, lập tức vui đầu sứa sang lại chén đĩa, chỉ là, thân phận nàng tôn quý như vậy, bình thường đâu thể đơn giản đi làm việc bực này, nhất thời lại bắt đầu không yên lòng, tay hơi lỏng, chén hoa trong tay rơi xuống, đập tới trên chân nàng, Vân Vân chứng kiến động tĩnh đầu tiên, không nhịn được phát ra một tiếng kinh hô.

Tay Thẩm Ngạo cũng tới rất mau, nhẹ nhàng đẩy Ninh An ra, bát sứ nện trên mặt đất, vỡ vụn thành vô số mảnh sành nhỏ, một mảnh sành sắc bén, bay sệt qua tay Thẩm Ngạo, lập tức xé rách một lỗ hổng, máu tươi chảy ồ ồ ra, tràn đầy tay.

Ninh An bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, thoáng cái đã nhào qua, cầm tay Thẩm Ngạo.

Vân Vân, Nhược nhi, Mạt Nhi, Xuân nhi cũng đồng loạt đi tới, có lẽ là Xuân nhi trấn định nhất, cất tiếng nói: "Lưu Thắng, nhanh đi tìm Đại Phu."

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói: "Bình thường đều là ta khi dễ người, hôm nay lại bị một cái bát sứ khi dễ rồi, không được, không được, ta quá tức giận, Lưu Thắng, người đi tìm một trăm cái bát sứ đến, ta muốn đập phá nguyên một đám, để xem bọn nó còn có dám khi dễ ta hay không."

Ninh An nhú lông mày lại, nước mắt chảy lã chã, nói: "Đều là ta không đúng, ta không nên..."

Thẩm Ngạo lại an ủi nàng, hướng nàng nhẹ nhàng cười, nói: "Không, là ta không đúng, không nên nói cái kia với người."

Đại phu tới, đắp thảo dược, băng bó miệng vết thương, Thẩm Ngạo lại bắt đầu vui vẻ, Ninh An lôi kéo hắn đến một góc vách, nghiêm túc nói: "Tím Hành chính là người tính tình này, loại lời đó, trước kia ta cũng muốn hỏi người, nhưng... nhưng..."

Ninh An e lệ nói: "Ta không hỏi ra được, chỉ có muội muội của ta, mới có lá gan nói miệng ra. Ta rất bội phục nàng, nếu có thể nói ra lời trong lòng giống như nàng, sẽ có nhiều chỗ tốt."

Nàng lôi kéo túi thơm trên bờ eo, bóp nhẹ vài cái, tiếp tục nói: "Ta hỏi người, người sẽ lấy Tím Hành sao?"

Thẩm Ngạo do dự một chút, nói: "Không biết, lúc ấy ta không đành lòng, đáp ứng nàng rồi, nhưng hiện tại rất lộn xộn, không có đường nào để đi."

Ninh An ngẩng mặt lên, khuôn mặt kia hết sức đỏ bừng, nhẹ nhàng cười nói với hắn: "Đại trưởng phu sao có thể thất tín với người? Trưởng phu Ninh An, nên là người đàn ông đã nói là làm."

Thẩm Ngạo kéo tay nàng, đang muốn nói chuyện, sau lưng liền đã truyền ra tiếng cười oanh oanh yển yển, lại phát hiện tất cả mọi người đều đến cả rồi, thì ra là nghe lén mình và Ninh An nói chuyện, Ninh An cúi mặt xuống dưới, Thẩm Ngạo trừng to mắt, học bộ dạng Tấn vương, dậm ngực giẫm chân, nói: "Còn ra thể thống gì, còn ra thể thống gì nữa."

Chu Nhược dẫn đầu, bước liên tục tới, nói: "Đã biết người đánh cái chủ ý gì rồi, ai cũng biết rõ muội muội mềm lòng, cho nên tìm sự đồng ý của nàng trước chứ gì."

Vân Vân cười nói: "Cái này gọi là tiền lễ hậu binh, phu quân nhà ta vẫn còn hiểu đạo lý quanh co vòng vèo."

Mạt Nhi cũng bật cười, nói: "Ninh An tốt nhất, cái này gọi là biết mình biết người, công hãm Ninh An trước, lại từ từ chinh phục chúng ta."

Xuân nhi chỉ cười cười, không nói lời nào.

Thẩm Ngạo lập tức lớn tiếng biện hộ, nói: "Các người nói gì, ta hoàn toàn không hiểu, tùy các người, thích nói như thế nào cũng được."

Ninh An dậm chân, nói: "Ta không tin hần." Nói thì nói như thế, nhưng ánh mắt nhìn về phía Thẩm Ngạo, lại mang đầy vẻ cổ vũ.

Vân Vân nói: "Phu quân cũng đừng có lãng phí tâm kế với người trong nhà, muốn kết hôn, để cô gái nhỏ kia nhập môn, nào có dễ dàng như vậy? Có cái tâm ý này, không bằng dùng mưu kế đến nội cung thì hơn."

Thẩm Ngạo biết mình đã thất bại trong việc giải thích, rõ ràng chính mình không có tâm cơ, cho dù có tâm cơ, cũng chỉ là một điểm nhỏ như cái đinh, nói như thế nào cũng như mình rất giao hoạt không bằng.

Trong đêm, đến chỗ Đường Mạt Nhi nằm ngủ, Đường Mạt Nhi mở to mắt nói: "Tính tình Thanh Hà quận chúa xưa nay đều yêu hồ đồ, nhập môn, không biết sẽ trở thành bộ dáng gì nữa."

Thẩm Ngạo ôm nàng, không nói lời nào, trong lòng tự nhiên biết rõ, ngay cả nữ quân tử như Đường Mạt Nhi cũng có ghen tuông, nữ nhân cuối cùng vẫn giống nhau thôi.

Đường Mạt Nhi nói: "Vì cái gì mà người không nói lời nào?"

Thẩm Ngạo nói: "Không biết, ngay cả Tấn vương cũng xem Tứ thư Ngũ kinh rồi, điều này nói rõ, trên đời bất luận kẻ nào cũng có thể cứu vãn, đợi nàng thật sự muốn nhập môn, khẳng định phải nàng ngoan ngoãn làm môn sinh cho Mạt Nhi, dạy nàng đọc nữ Tứ thư, làm một người tiểu thê tử ngoan ngoãn."

Mạt Nhi cười nhạt nói: "Ta không cần thu môn sinh, ta cũng không phải tiên sinh."

Thẩm Ngạo nhẹ nhàng vỗ về bụng của nàng, nói: "Cái này gọi là thê thừa nghiệp phụ, vợ thay chồng thu, vì sao Đường tiểu tiên sinh không thu được? Chẳng những phải thu, còn dạy tốt hơn so với Đường nhạc phụ, để hần tức chết."

Đường Mạt Nhi khanh khách cười nhẹ, không biết là do Thẩm Ngạo chạm đến chỗ ngứa của nàng, hay bị hần nói trêu chọc mà nở nụ cười, cánh tay đẩy tay của hần ra, nói: "Cha hần có phải là rất lợi hại hay không? Ta nghe nói, ở phía trong thành Biện Kinh có bốn hại, bài danh thứ hai đúng là cha hần."

Thẩm Ngạo sững sốt một chút, tò mò hỏi: "Đầu tiên là ai?"

Đường Mạt Nhi nghiêng người đối mặt với Thẩm Ngạo, trong bóng tối không thấy rõ ràng lắm, khẽ cười nói: "Tự nhiên là phu quân nhà ta."

Thẩm Ngạo lập tức chửi bới: "Nhất định là những kẻ sĩ vô liêm sỉ kia mắng ta, khó trách trước đó Tấn vương đánh một con một sách, nếu là ta gặp phải, cũng sẽ đánh cho bọn hần một trận."

Đường Mạt Nhi nói: "Phu quân chớ quên, người cũng là người đọc sách."

Thẩm Ngạo xấu hổ cười nói: "Ta không giống, ta là người làm việc nước, đọc sách chỉ là nghề phụ của ta, nghiệp chính của ta là cưới vợ, lấy rất nhiều thê tử tốt như Mạt Nhi vậy, không đẹp như Mạt Nhi, ta nhìn cũng không nhìn, Mạt Nhi tốt, vì phu gần đây phát hỏa rồi, chúng ta giảm nhiệt đi thôi."

Đường Mạt Nhi quay người vào trong chăn, nói: "Không cho phép! Đi tìm Tím Hành của người đi."

Thẩm Ngạo gấp khó dần nổi, vội vàng nói: "Nói gì vậy, Tím Hành là Tím Hành, Mạt Nhi là Mạt Nhi."

Trong bóng tối, mặt Đường Mạt Nhi đột nhiên đưa tới, cắn một cái tại lồng ngực Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo ôi một tiếng, liền nghe được Mạt Nhi nói: "Người nhớ kỹ những lời này."

Thẩm Ngạo oán giận nói: "Làm sao các người đều như vậy, suốt ngày động thủ động cước."

"Các người là ai?"

"Các người chính là các người, là xưng hô giống nhau, nói chuyện với đối phương, tình huống bình thường đứng ở ngôi thứ hai, chuyên chỉ những thứ nhiều hơn hai cái hoặc hai người..."

"Không cho phép nói sang chuyện khác."

"Mạt Nhi... Người là nữ quân tử mà, là thê tử ta nhất kính ngưỡng, làm sao lại cũng như vậy..."

"Như vậy cái gì..."

"Yêu kiều khả ái, làm cho người ta không nhịn được, muốn âu yếm như vậy."

"Nói bậy... ư... ư... ư..."

Môi anh đào bị một cái miệng lớn che chắn, hơi thở dần dần trở nên ồ ồ, phía dưới vùng tam giác đã chảy đầy nước, một que củi cứng như sắt nhanh chóng tiến vào...

...

Sáng sớm bắt đầu ngủ dậy, tinh thần Thẩm Ngạo sảng khoái, tùy ý để Đường Mạt Nhi mặc công phục cho mình.

Trong đêm ngày hôm qua dây dưa cái không ngớt, nhưng trời vừa sáng, Đường Mạt Nhi liền khôi phục bộ dáng có tri thức hiếu lễ nghĩa, kéo tóc mai đoan trang, lấy tay vuốt vài sợi tóc mất trật tự, không quên dặn dò: "Giữa trưa sớm về nhà dùng cơm, trên đường mang theo một ít điểm tâm, cưỡi ngựa nhớ nhìn đường, không nên đụng phải người qua đường." Đột nhiên liếc xéo Thẩm Ngạo, lại nói: "Không cho phép hái hoa ngắt cỏ."

Thẩm Ngạo cực kỳ oan uổng, nói: "Mạt Nhi tiểu tiên sinh, vi phu phải đi học đường dạy võ, toàn bộ là một đám thô kệch, nào có hoa cỏ cho ta ngắt?"

Trên mặt Mạt Nhi đỏ bừng, nói: "Ai biết người thế nào!"

Mặc xong rồi, Mạt Nhi nhẹ nhàng ghé vào thân theer Thẩm Ngạo, thấp giọng nói: "Tím Hành thật sự muốn làm con gái xuất giá, ta liền làm tiên sinh cho nàng, đến lúc đó, sẽ đánh lòng bàn tay của nàng, người cũng không nên đau lòng."

Thẩm Ngạo nghe ra ý tứ bên ngoài của Mạt Nhi, liền vui vẻ rạo rệu nói: "Mạt Nhi thật tốt, người vốn là phu nhân khéo hiểu lòng người mà."

Đường Mạt Nhi nhẹ nhàng cắn môi, nói: "Ta lại là muốn làm ghen phụ, học đám phòng phu nhân kia, từ từ giáo huấn người, nhưng không làm nổi, lại có biện pháp nào?"

Cái gọi là phòng phu nhân, chính là phu nhân của Phòng Huyền Linh Tể tướng nhà Đường, nghe nói có một ngày lâm triều đã xong, Phòng Huyền Linh ở lại trong triều, bồi hồi không trở về nhà, Đường Thái Tông rất kỳ quái, hỏi hần, chỉ nghe hần nói, xin hoàng thượng hạ chỉ lệnh, bảo phu nhân của hần không nên tức giận, hần mới dám về nhà, Thái Tông nghe xong, liền chấn động, không nghĩ tới Phòng Huyền Linh lại sợ lão bà đến loại trình độ này.

Vì vậy, để giúp đại thần xả hơi, Thái Tông liền ban cho hần một Mỹ Cơ, Phòng Huyền Linh đương nhiên là không dám muốn, Thái Tông muốn hoàng hậu xuất mã khuyên bảo thê tử Phòng Huyền Linh, tự nhiên là đụng phải một lần xấu mặt, Thái Tông giận dữ, liền ban thưởng Phòng phu nhân một chén rượu, nói: "Người muốn sống, cũng đừng có ghen tỵ, nếu muốn ghen tỵ, vậy thì uống rượu độc này chết đi!"

Thái Tông cho rằng như vậy có thể hù ngã nàng, chỉ thấy Phòng phu nhân không nói hai lời, nhận lấy rượu độc, một ngụm uống hết sạch.

Thái Tông chứng kiến loại tình hình này, trong lòng rất là kinh hãi, thở dài: "Nữ tử như thế, ta còn sợ, huống chi Huyền Linh?"

Đương nhiên, Thái Tông cũng không phải thật sự muốn nàng chết, chỉ là cầm dấm chua đậm đặc hù dọa nàng, không nghĩ tới, lại dọa cả mình và mọi người, từ đó, điển cố "ghen như bình dấm chua" cũng hình thành.

Thẩm Ngạo hậm hực nói được, đi ra khỏi phòng, gọi Lưu Thắng bị lập tức, một đường cưỡi ngựa, một đường suy nghĩ: "Nếu là ta gặp phải Phòng phu nhân, từ từ dạy dỗ một tý, nói không chừng lại là một mỹ phụ hiền thực đó!" Nói xong, liền đắc ý nở nụ cười.

Đánh ngựa đến học đường dạy võ, đằng trước có rất nhiều người tụ tập cùng một chỗ nghị luận, Thẩm Ngạo hiếu kỳ, xuống ngựa tại cửa ra vào học đường, hỏi một người tại giáo úy thủ bên ngoài: "Chuyện gì xảy ra? Sao nhiều người như vậy tụ tập?"

Giáo úy nói: "Thái gia bên kia nói là đi cầu hôn, có một chi đội ngũ cầu hôn đi qua."

Thẩm Ngạo hỏi: "Lão già Thái Kinh kia muốn thành thân sao?"

Giáo úy lập tức ho khan, nói: "Là một người tên là Thái Luân trong Thái gia, muốn đi Tấn Vương phủ."

Trên mặt Thẩm Ngạo tránh lộ ra vẻ kinh ngạc, lập tức nói: "Loại lời đồn đại trên phố này cũng tin sao? Không cần phải để ý tới", tiếp theo, mang một bụng đầy tâm sự mà dạo bước tiến vào học đường dạy võ.

Học đường dạy võ đại khái đã đi vào quỹ đạo, trước mắt lại là kỳ chiêu mộ giáo úy thứ ba, bởi vậy, huấn luyện viên, tiến sĩ đều rất bận rộn, Thẩm Ngạo đến Minh Võ đường, chứng kiến Chu Lâm cúi đầu cầm bút, đang cau mày ghi gì đó, tuy là huấn luyện viên, hắn cũng không thể lười biếng, phải đi theo viết giáo trình.

Đối với loại người quê mùa như hắn, hiểu biết chữ nghĩa, thật sự là muốn cái mạng già của hắn, nửa năm này ma luyện nhiều, cuối cùng cũng có thể đọc có thể ghi, lúc này đang soạn chương trình chiêu mộ thủy sư giáo úy.

Thấy Thẩm Ngạo tới, Chu Lâm lập tức vứt bút, đứng dậy nói: "Vương gia."

Thẩm Ngạo cười nói: "Người còn bận việc của người", dứt lời liền ngồi vào chỗ giành riêng cho mình, nhìn một đồng công văn, một canh giờ đi qua, mới phát hiện Chu Lâm đã lặng lẽ rời đi, duỗi lưng một cái, gọi mấy tiến sĩ tới hỏi, đơn giản là đốc thúc vài câu, nhân tiện nói: "Sang năm, nhóm giáo úy đầu tiên sẽ phóng ra ngoài rồi, cứ đưa tới Tư Mã tư bên kia trước."

Đám tiến sĩ gật đầu.

Tiếp theo, Thẩm Ngạo lại hỏi đến sự tình Bồng Lai quân cảng và chế tạo chiến thuyền, hôm nay, rất nhiều tiền tiêu xài đi ra ngoài, Bồng Lai bên kia đã chiêu mộ bảy vạn công tượng, ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, hùng hực khí thế, hơn nữa, triều đình và Thẩm Ngạo bên này lại liên tục phái người giám sát đốc thúc.

Bên kia, mấy Giam tạo cũng đều vỗ bộ ngực cam đoan, trước khi qua năm mới là có thể làm xong, đại khái có thể trước xây ra bảy bến tàu, còn có doanh trại trên lục địa, thủy trại cũng có thể chuẩn bị đầy đủ, ngàn chiếc thuyền lớn bỏ neo, không thành vấn đề, những thứ khác, chỉ có thể chậm rãi xây dựng thêm.

Chính thức phiên toái chính là chiến thuyền, hôm nay, các đại bến cảng không chỉ có chiến thuyền, thương thuyền cũng rất hút hàng, những công tượng thuần thực kia chính là hàng nóng, khắp nơi đều đang chiêu mộ, triều đình muốn tạo thuyền, bắt đầu chiêu mộ rầm rộ, nhưng vẫn không đủ chỉ tiêu, vốn là dự định chế xong thuyền trước cuối năm, chỉ sợ sẽ kéo dài một đoạn thời gian nữa.

Chính là chiêu mộ thủy sư, cũng đều gặp nan đề, người có bản lĩnh, đều đi làm thủy thủ, dù sao làm tiền tiêu vật hàng tháng của thủy thủ vẫn cao hơn chút ít, cũng không có cái gì cần lo lắng đến tánh mạng, mà quân tiền thủy binh cao tới đâu, cũng có đỉnh điểm, lại có thể gặp chiến đấu bất cứ lúc nào? Cần gì phải tham gia quân ngũ.

Thẩm Ngạo chỉ có thể hạ lệnh cho Hộ bộ bên kia, thoáng nhắc nhở một tý, bảo quan phủ các cấp dán còn báo, tận lực chiêu mộ lao động tuổi trẻ cường tráng.

Kỳ thật, lao động đã sớm khan hiếm rồi, ụ tàu cần nhân thủ, ra biển cần nhân thủ, nhà máy, trồng cây dâu, chế tạo phương, đều cần nhân thủ, vốn lưu dân ở tất cả phủ tất cả huyện, đều tuân hướng bên kia bến

cảng, nghe nói tại Tô Hàng bên kia, một chế tạo phường quy mô, lại có thể đạt tới mấy ngàn người, mà lại là từng nhà chẳng tơ kết kén, ngay cả một ít phu nhân cũng đều phải đi vào trong đó làm việc.

Đại lượng lụa và đồ sứ, đều cung ứng liên tục, mậu dịch trên biển không ngừng mở rộng, lượng hàng xuất ra cũng gia tăng mãnh liệt.

Cùng lúc đó, bởi vì nhiều hàng hóa quá cảnh, khiến cho trăm nghề hưng vượng, các thương nhân buôn bán lời nhiều tiền, tự nhiên chịu nhiều mua chút ít tơ lụa và đồ sứ, cùng với các loại xa xỉ phẩm, lúc trước là lưu dân, hôm nay thành công nhân chế tác, trong tay có tiền dư, cũng chịu mua vài thứ phụ cấp gia dụng.

Tuần hoàn như thế, không chỉ là mậu dịch trên biển mở rộng, trăm nghề càng thêm thịnh vượng phát đạt, từng gian cửa hàng mở ra, hàng trên kệ đầy đủ mọi mặt, càng nhiều hơn nữa, là nhà ở của công nhân, sinh ra rất đúng thời cơ.

Các phường chế tạo cần nhất là nhân thủ, khẳng định sẽ muốn chiêu trắng trơn mộ, tuần hoàn như vậy, kết quả chính là người chế tác không thể giống như trước, chỉ thoả mãn với ăn uống, cần càng nhiều dụng cụ cuộc sống, bởi vậy tiêu phí tăng lớn, có nhu cầu cấp bách về các loại thương phẩm.

Tại vì chế tạo những thương phẩm này, lại có càng nhiều tác phường sinh ra, kết quả lại làm cho càng nhiều là người biến thành công nhân, nhu cầu công nhân mới gia nhập rất lớn, có nhu cầu, quy mô tác phường lại càng lớn.

Kết quả cuối cùng, là hạt giống Thảm Ngạo reo không ngừng bành trướng, tựa như quả cầu tuyết, càng lăn càng liên tục không ngừng hút tất cả lao động vào.

)

557. Chương 541: Công Chúa Tây Hạ Muốn Kén Rể

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 541: Công chúa Tây Hạ muốn kén rể

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thảm Ngạo nghe xong tin tức tiến sĩ bên kia đưa tới, cũng không nhin được, cảm thấy nghĩ mà sợ, không có tiết chế mà bành trướng như vậy, có trời mới biết về sau sẽ biến thành bộ dáng gì nữa?

Hiện tại thì cũng thôi, nhưng bành trướng tới trình độ nhất định, thị trường xuất hiện bão hòa, vậy thì sẽ xuất hiện nguy cơ, đến lúc đó, những công nhân kia rời khỏi quê hương, gặp nguy cơ, mất đi sinh kế, chẳng phải mỗi người đều sẽ chết đói?

Hôm nay tên đã trên đây, không phát không được, cũng không phải do Thảm Ngạo nói là đủ, hấn nhớ mang máng, một khi thị trường bão hòa, thì phải là thời điểm khai thác thị trường, khai thác thị trường muốn dùng cái gì?

Đơn giản là vũ lực mà thôi, mở cái hộp Pandora này ra, không biết sẽ tăng thêm bao nhiêu giết chóc, Nam Dương bên này còn dễ nói, Đại Tổng hiểu dùng lý, lại dựa vào danh vọng lúc trước, có thể đàm phán giải quyết, nhưng địa phương khác, cũng chỉ có thể dùng phương pháp chiến tranh để xử lý giải quyết.

Cái gọi là hệ thống nhân nghĩa đạo đức, sớm muộn gì cũng bị ăn mòn sạch sẽ, cái gọi là vốn liếng nguyên tắc, kỳ thật chính là người chết ta sống, không thể mở ra thị trường, chính là tác phường Đại Tổng tan thành từng mảnh, rốt cuộc không đứng dậy được, vô số người mất đi sinh kế, tại đói khát và tuyệt vọng, một lần nữa sẽ tiến vào vòng tuần hoàn.

Cần, chính là mở ra càng nhiều là thị trường, bất luận lực cản gì, đều dùng vũ lực mở ra, thuận thì cho theo, nghịch thì người vong, dùng vô số đầu lâu và máu tươi, đặt móng để cây tham lam phát triển.

Kỳ thật, quan viên và sĩ tử các nơi đều có câu oán hận, đều nói bên cạnh mở rộng ra, mỗi người chỉ biết trục lợi, không biết chuyện khác, sẽ làm xấu lễ nhạc, văn vân....

Kỳ thật, chuyện này Thẩm Ngạo cũng biết, trục lợi đã thành chuyện bình thường, nhất là không ít người một đêm phát nhanh, càng làm cho rất nhiều người ngồi không yên.

Nếu dĩ vãng như vậy, thân hào nông thôn nào đó có tiền, tuy mọi người đỏ mắt, lại cũng không dám nói gì, người ta là lão gia, người là tá điền, đời đời thế thế đều là như thế, lại có cái gì bất đồng? Nhưng hiện tại, hàng xóm của người, bằng hữu của người, đột nhiên có quần áo lụa là, gia hỏa lúc trước chạy không không cùng người, rõ ràng đang ở nhà cửa lớn, lúc này, tâm trục lợi sẽ dần dần mở ra, từ từ tích lũy khẳng định không thể chịu ngồi yên, bởi vậy, đủ loại đầu cơ trục lợi sẽ sinh sôi, cũng khó trách người đọc sách đâm ngực dậm chân, đều nói là chuyện xấu.

Không thiếu được lặp lại nhắc tới vài câu thời kì Tam Hoàng Ngũ Đế, đêm không cần đóng cửa, không nhặt của rơi trên đường, còn có người càng cầm thời đại Đường lúc đến, nhiều lần nói về những chuyện đạo đức đầu đầu.

Dù sao, đã qua lâu như thế, ai cũng không biết là cái dạng gì nữa, cũng không có ai nghiên cứu kỹ, người nói là thái bình thịnh thế, nhân dân thuần phác, có tất cả gia nghiệp, người ta cũng phản bác không được, cho dù phản bác, người ta cũng là không chịu nghe.

Nếu có người hỏi Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo chỉ có thể nói: "Đây là chính là thời đại tốt đẹp nhất, đây cũng là thời đại tốt nhất."

Những thứ khác, hán cũng không cãi nhau cùng người ta làm gì, chức vụ của hán không phải cãi nhau, mà phải đi đổ vỡ, còn phải đề phòng cẩn thận từng li từng tí, không để đồng vỡ trái cây kia cản trở.

Chiêu mộ thủy binh, đã rất cấp bách, Thẩm Ngạo nghe xong lời tiến sĩ nói, nhất thời cũng trầm ngâm, trầm giọng nói: "Nhất định phải chiêu mộ, thật sự không được, có thể phóng khoáng một chút, việc này cấp bách, đưa lệnh đến Binh bộ, nói với Thái Thạo kia, Binh bộ bên kia không có đủ hạn ngạch, bốn vương liền giết đến Binh bộ, đi về phía hán Thái Thạo đòi người, còn phải nói cho hán biết, đừng tưởng Thái Thái sư có thể bảo hộ được hán."

Sắc mặt tiến sĩ quái dị, gật gật đầu, nói: "Vậy tiểu nhân liền đi một chuyến, có phải là có thể nâng cao một chút trên phương diện quân tiền?"

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, gật gật đầu nói: "Cái này có thể, châm chước xử lý, kỳ thật, quan trọng nhất, có lẽ là vì thủy sư bên này có thể kiếm tiền, chuyện này, ta sẽ nghĩ biện pháp."

Nuôi thủy sư rõ ràng còn muốn chơi ra tiền? Những lời này cũng chỉ có Thẩm Ngạo mới nói được ra miệng.

Tiến sĩ gật đầu, khom người nói: "Vương gia, còn có một việc, năm nay học đường dạy võ chiêu mộ kỳ ba, ghi danh lại nhiều hơn rất nhiều so với những năm qua, khoảng chừng hơn mười vạn người, so với khoa cử còn muốn gấp đôi, tình huống chưa bao giờ có, có phải là lại khuếch trương chiêu gọi một ít đến, giáo úy thủy sư bên kia vẫn còn phàn nàn, bọn hán bên kia quá ít giáo úy, tương lai thủy sư dựng lên, nhân thủ khẳng định không đủ."

Thẩm Ngạo nhặt cười nhặt, nói: "Thủy sư giáo úy bên này lại mở rộng ra 1500 người, còn lại, sẽ không cần nữa rồi, ta lại nghe nói, Tây Kinh bên kia, nha môn phủ Tây Kinh cũng xây xong cái sùng võ học đường, những người còn lại, đưa hết đến đó là được rồi."

Tiến sĩ cười ha ha một tiếng, Thẩm Ngạo dựng lên học đường dạy võ, các lộ nha môn cũng đều lưu tâm, hơi có chút ý tứ noi theo, ví dụ như Tuyên Châu bên kia, có một thuyền chính học đường Tuyên Châu, Tây Kinh bên kia cũng có sùng võ học đường, còn có Tô Hàng bên kia, thì không phải là nhà nước nữa rồi, là rất nhiều thương nhân đầu tư, xử lý, chính là xây dựng lên Võ Uy học đường.

Những học đường này, có quan học, cũng có tư học, đều là học theo cơ cấu học đường dạy võ, đương nhiên không thể so với học đường dạy Biện Kinh bên này võ, học đường dạy võ tương đương với Thái Học Quốc

Tử Giám, bọn hán đại khái chính là tư học và quan học địa phương các nơi.

Phần lớn cũng đều là tính chất nho võ, Tây Kinh và Tuyền Châu bên kia, triều đình đồng ý, tương lai, đệ tử cũng phóng tới quân đội, chỉ có cái Võ Uy học đường kia, là có ý tứ nhất, cái học đường này do thương nhân mở, không gọi bọn hán đi làm lính, mà là học bổn sự, sung làm hộ vệ, đi vào đều là chút ít đứa trẻ cùng khổ, sau khi đi ra, cũng có thể tòng quân, nhưng phần lớn vẫn là bị thương nhân thuê mướn.

Loại bầu không khí này, làm giáo úy danh vọng học đường dạy võ tăng lên rất nhiều, lúc trước mọi người chỉ học văn, là vì học võ không có tiền đồ, cũng bị người khinh thị.

Hiện tại giáo úy đi ra ngoài, so với sĩ tử thì càng làm cho người ta xem trọng, không biết bao nhiêu kẻ sĩ muốn vào cái học đường này, người ta còn không muốn nhận, kể từ đó, ấn tượng thay đổi, đã có rất nhiều người chịu đi học.

“

Từ học đường dạy võ đi ra, Thẩm Ngạo đánh ngựa trực tiếp vào cung, đến Chính Đức môn bên này, cấm vệ cửa ra vào đều nhận ra hắn, chỉ gọi Thẩm Ngạo đến cổng tò vò chờ, liền chạy đi thông báo.

Tiếp theo, Dương Tiễn liền vội vàng tới, xa xa đã cười với Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo bước nhanh qua, hỏi: "Bệ hạ ở Văn Cảnh các?"

Dương Tiễn nói: "Ở trong cung Quá Hoàng thái hậu." Dừng một chút, lại nói: "Lần trước người vào cung, chỉ gặp thái hậu, Quá Hoàng thái hậu bên kia vẫn còn phân nân! Nói là tình cảm với người đã phai nhạt, vừa vặn, hôm nay liền đi vấn an lão nhân gia."

Thẩm Ngạo gật đầu, hai người một trước một sau xuyên qua cung cấm nặng nề, vào hậu cung, đến tẩm cung đi Quá Hoàng thái hậu. Dương Tiễn đi thông báo trước một tiếng, Thẩm Ngạo mới dạo bước đi vào, đầu tiên là vấn an Quá Hoàng thái hậu, mới nhìn đến Triệu Cát ngồi ở phía dưới màn che, đang chậm rãi uống trà.

Quá Hoàng thái hậu cười nói: "Nếu không phải hoàng thượng ở chỗ này, chỉ sợ Thẩm Ngạo sẽ không chịu đến thăm ai gia!"

Thẩm Ngạo lập tức nói: "Lần trước đó vào cung, mắt thấy sắc trời không còn sớm, sợ cửa cung đóng lại, cho nên vì thần mới không tới, xin Quá Hoàng thái hậu thứ tội."

"Bỏ đi bỏ đi bỏ đi, người tới hay không, ai gia cũng không có gì lạ, chỉ cần chịu cống hiến vì hoàng thượng, vậy là đủ rồi. À, vừa rồi bệ hạ còn nói cái gì ấy nhỉ, đúng, là Tây hạ Công Chúa muốn cưới gả, chọn Phò mã, người là Hồng Lư Tự, chắc hẳn biết rõ chuyện này chứ?"

)

558. Chương 542: Chuyện Vui

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 542: Chuyện vui

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo sững sờ, liếc nhìn Triệu Cát, chỉ thấy lông mi Triệu Cát hơi nhú, bộ dạng có chút buồn rầu, liền nói: "Vi thần vừa trở về, ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, hôm nay lại đi học đường dạy võ trước, Hồng Lư Tự bên kia, lại vẫn chưa thể hỏi đến, thật đúng là không biết chuyện này."

Triệu Cát ho khan một tiếng, nói: "Con trai độc nhất của Tây Hạ vương Lí Càn Thuận cười ngửa té bị thương, không chữa trị nổi, phải bỏ mình. Bởi vậy, chỉ còn có một nữ, vô cùng sủng ái, nghe nói muốn gả cho Vương Tử Kim quốc, về sau, Công Chúa kia không theo, muốn đích thân chọn rể, Lí Càn Thuận không lay chuyển được, liền cho phép, hướng các quốc gia phát quốc thư, cho gọi Vương Tử các quốc gia đến chọn rể.

Tuy Trẫm nhiều hoàng tử, Tam hoàng tử vô cùng có tài, nhưng người Tây Hạ điêu ngoa, chỉ bằng vào học vấn thì không đủ, cuối cùng chỉ sợ là Vương Tử Kim quốc kia đoạt giải nhất, Lí Càn Thuận chỉ có một nữ này, quan hệ Kim Hạ trong lúc đó, chỉ sợ sẽ càng tiến thêm một bước.

Thẩm Ngạo lập tức hiểu ra, có lẽ Quách Hoàng thái hậu vẫn mộng mơ không hiểu, nhưng Thẩm Ngạo dù sao cũng làm việc trong Hồng Lư Tự, đối với loại sự tình này, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu.

Kim Hạ trước đây sớm có minh ước, nhưng một phương diện khác, cũng không phải hoàn toàn không có đề phòng, cái minh ước này, chỉ là cùng nhau công thủ mà thôi, biểu hiện ra bên ngoài, giống như hợp tác có lợi ích rất lớn, kỳ thật, còn chưa đến tình trạng sống chết với nhau.

Sợ là sợ Kim Hạ trong lúc đó, bởi vì có quan hệ thông gia này, liên lạc càng thêm chặt chẽ, đáng sợ hơn chính là, nếu người Hạ chịu cho quân Kim mượn đường, quân Kim sẽ tiến quân thần tốc, thông qua Hạ cảnh, công kích các cửa ải Đại Tống.

Cái kết quả đáng sợ này, đổi lại là lúc trước, tự nhiên không có vấn đề, nhưng sau khi quan hệ thông gia liền khó nói, quan hệ thông gia sớm đã thịnh hành tại các quốc gia, đã là thủ đoạn ngoại giao trần trụi, nhưng quan hệ thông gia bất đồng, kết quả lại bất đồng.

Cũng tỷ như Lí Càn Thuận lúc này đây, chỉ có một đứa con gái, ngay cả hoàng tử cũng đã chết rồi, một đầu huyết mạch độc nhất, gả ra ngoài, đại khái chẳng khác nào là đem tánh mạng người này giao cho người khác, lúc này đây, ý nghĩa quan hệ thông gia rất phi phàm.

Lúc trước, Tây Hạ còn có đề phòng đối với người Kim, nhưng quan hệ thông gia về sau, lại bất đồng. Lúc này đây, Đại Tống coi như là không ai lấy nổi Tây Hạ Công Chúa kia, cũng phải phá hư chuyện Vương Tử người Kim lấy nàng.

Cũng khó trách Triệu Cát đây tâm trạng lo lắng, chỗ đó dù sao cũng là Tây Hạ, không phải địa phương người nói một không hai, xảy ra sai lầm, chính là đại sự.

Hiện tại tuy nghiệp võ Đại Tống đã có hiệu quả, nhưng còn xa xa không đủ, dựa vào thực lực bây giờ, đi quyết đấu chính diện cùng người Kim, kết quả như thế nào, chỉ có trời mới biết.

Thẩm Ngạo chỉ nhớ mang máng, Đại Tống trong lịch sử, sau khi bắc phạt Liêu quốc, mười vạn đại quân, bị người Khiết Đan giết không còn mảnh giáp, thất bại thảm hại.

Nhưng giống nhau, những người Khiết Đan này, tại phương bắc, lại bị người Kim đuổi giết bốn phía, vừa tiếp xúc, quân lính lập tức tan rã, hiện tại sở dĩ còn có thể chèo chống, là vì dựa vào thành trì, miễn cưỡng ngăn cản, diệt vong cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Đối mặt với đối thủ đáng sợ như thế, nếu không có chuẩn bị sẵn sàng, cho dù có thể bỏ qua sự hổ thẹn, có thể thủ ở Biện Kinh, nhưng bên ngoài Biện Kinh, đất đai ngàn dặm kia, vô số thôn trang kia, đều sẽ bị người Kim giết chóc cướp bóc.

Máu chảy thành sông, thây chất ngàn dặm, cảnh tượng như vậy, Thẩm Ngạo chỉ suy nghĩ một chút, đã cảm thấy rất đáng sợ.

Quách Hoàng thái hậu cười nhạt, nói: "Một người Công Chúa Tây Hạ, tôn thất chúng ta thật đúng là khinh thường đi quan hệ thông gia, nhưng hoàng thượng nói chuyện này đang mang quốc gia đại sự, khẳng định cũng phải chọn lựa một người, Trần Quốc công thế nào? Hắn chưa đón dâu, cũng đã đến thời điểm phải lấy vợ rồi.

Triệu Cát lắc đầu: "Trần Quốc công đi, sẽ chỉ làm người ta chế nhạo Đại Tống không có người.

Quách Hoàng thái hậu lại nói: "Cảnh vương thì sao? Nghe nói Cảnh vương từ nhỏ đã được dạy võ rất tốt, có lẽ có thể đi thử một lần, người Tây Hạ dù sao cũng là man di, nghe nói bọn hắn kính trọng nhất, chính là

anh hùng.

Triệu Cát vẫn lắc đầu, nói: "Lí Càn Thuận học tốt văn hóa Đại Tổng ta, từng lệnh ba trăm đệ tử nhà mình đọc sách, người như vậy, cũng không phải dạng vũ phu có thể được hấn ưu ái, hấn cũng không được."

Quá Hoàng thái hậu cười ha hả, nói: "Kỳ thật chúng ta còn có một người, nhất định có thể được hấn ưu ái, đáng tiếc, hấn đã cưới thê tử rồi."

Triệu Cát nói: "Là ai?"

Quá Hoàng thái hậu hướng Thẩm Ngạo liếc qua, nói: "Đương nhiên là Bồng Lai Quận Vương."

Thẩm Ngạo cảm thấy xấu hổ, vội vàng nói: "Hổ thẹn, hổ thẹn, không thể tưởng được, vi thần ở trong suy nghĩ của Quá Hoàng thái hậu, lại có ấn tượng tốt như vậy."

Quá Hoàng thái hậu xụ mặt, nói: "Ấn tượng thì không có gì tốt, chỉ biết là Thẩm điên cuồng người vô cùng phóng đảng, lại rất có thủ đoạn lừa gạt nữ hài tử. Còn nữa, người là Thẩm điên cuồng, cho dù không thể lấy Công Chúa kia trở về, khẳng định cũng sẽ phá hỏng sự tình Vương Tử người Kim lấy Công Chúa Tây Hạ. Làm tốt chuyện, người không đáng tin cậy, chuyện tốt thành chuyện xấu, người lại rất có vài phần tâm đắc."

Thẩm Ngạo trừng to mắt, không khỏi bật thốt lên nói: "Quá Hoàng thái hậu có gì nói ra lời ấy? Vi thần thật sự là oan uổng, kỳ thật, tâm vi thần rất thiện lương, người rất tốt, có lẽ là Quá Hoàng thái hậu không xâm nhập hiểu rõ đối với vi thần, mới có cái hiểu lầm này. Không tin, người đi hỏi hoàng thượng xem, phẩm cách ta như thế nào, hấn rõ ràng nhất."

Triệu Cát lập tức nói: "Trẫm không rõ tâm người lắm, nhưng Tần vương bên kia vừa mới còn tổ khổ, nói là người một đại nam nhân, đúng là chạy vào trong khuê phòng Thanh Hà, một cái sơ sẩy, thiếu chút nữa đã gây thành đại họa, tự người nói, người là người phẩm cách như thế nào?"

Thẩm Ngạo lập tức xấu hổ gục đầu xuống, lại không dám nói lời nào.

Quá Hoàng thái hậu liền nở nụ cười, nói: "Giống như đứa bé thôi mà, sau này không cho phép hồ đồ như vậy."

Triệu Cát cũng cười: "Mẫu hậu không cần quan tâm đến chuyện này nữa rồi, dù sao Tây Hạ bên kia cũng là chuyện ba tháng sau đó, Trẫm sẽ suy nghĩ một chút nữa."

Quá Hoàng thái hậu nói: "Ai gia cũng không muốn quan tâm, chỉ là sợ hoàng thượng phí công vì cái này." Dứt lời, liền nhìn về phía Thẩm Ngạo, nói: "Thẩm Ngạo tới tìm hoàng thượng, chắc hấn cũng có chuyện?"

Thẩm Ngạo cười ha hả nói: "Quá Hoàng thái hậu thần cơ diệu toán, vi thần xem thế là đủ biết rồi, trên phổ đều nói, Quá Hoàng thái hậu vô cùng khéo hiểu lòng người, là một người hiền hậu trăm năm của Đại Tổng ta, vi thần lúc trước không tin, thái hậu trong lịch sử Đại Tổng ta cũng không phải ít, người đoan trang hiền thực như cá sang sông, làm sao có thể để Quá Hoàng thái hậu một người chiếm ngôi đầu? Hôm nay lại kiến thức được, à nha, kính đã lâu kính đã lâu."

Hắn cười toe toét một hồi, lập tức hướng Triệu Cát nháy mắt ra hiệu, nói: "Vi thần tới, là muốn thương lượng cùng bộ hạ về sự tình thủy sư."

Triệu Cát nghe Thẩm Ngạo nói hươu nói vượn, chọc cho Quá Hoàng thái hậu vui vẻ, cũng cười rộ lên, nói: "Người nói vào việc chính đi, bán nhiều chỗ hấp dẫn như vậy làm cái gì?"

Thẩm Ngạo nói: "Thủy sư bên kia đại khái là phải xây dựng, Nam Dương bên kia không sai biệt lắm, còn có Bắc Dương, Đông Dương, đều đang chiêu mộ nhân thủ, vi thần liền suy nghĩ, thủy sư quanh năm phiêu bạt bên ngoài, bảo trì một lòng trung tâm là chuyện vô cùng quan trọng. Ý của vi thần là, thủy sư không thể chỉ cần thuần phục Đại Tổng, cũng không thể chỉ cần thuần phục triều đình..."

Quá Hoàng thái hậu nhíu mày, nói: "Không thuần phục Đại Tổng và triều đình ta, vậy thuần phục ai?"

Thẩm Ngạo nói: "Tự nhiên là hoàng gia và bộ hạ, thủy sư Đại Tổng, phiêu bạt tại bên trong ngàn dặm sóng biển, nếu như trong lòng không có một người nào, không có một cái tín niệm nào, há lại chịu cống hiến?"

Bởi vậy vi thần tới đây, chính là muốn mời bệ hạ ban tên cho thủy sư, không bằng gọi là hoàng gia thủy sư, như thế nào?

Quá Hoàng thái hậu bắt đầu có chút không vui, nghe xong lời Thẩm Ngạo nói phía sau, không khỏi nở nụ cười, nói: "Thủy sư phiêu bạt bên ngoài, cũng là rất vất vả, ai gia nghe người ta nói, ra biển rất khó chịu, lại có sóng gió, rồi còn xóc nảy, lần thứ nhất đi ra ngoài, sẽ mất mấy tháng đến nửa năm, nên từ từ an ủi, hoàng gia thủy sư? Hoàng thượng, cái tên này rất tốt.

Triệu Cát nghe vậy liền cười nói: "Tốt, vậy thì kêu hoàng gia thủy sư, Trẫm lập tức phát ý chỉ.

Thẩm Ngạo nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng lừa gạt được trong nội cung bên này rồi, có chữ vàng hoàng gia này, ra ngoài còn có thể lừa gạt một lần nữa, đầu năm nay, có thể dính vào hoàng gia, một người đều không có, thủy sư xem như khơi mở dòng chảy, những thanh niên nhiệt huyết kia, nghe được chuyện này, khẳng định gào khóc kêu to muốn đi, hiện tại, cứ chiêu mộ người trước rồi nói sau.

Quá Hoàng thái hậu nào biết đâu rằng, Thẩm Ngạo chậm rãi nói nhiều như vậy, kỳ thật chính là muốn chơi chiêu bài giả danh lừa bịp, nếu Quá Hoàng thái hậu biết rõ, hơn phân nửa sẽ kéo ra ngoài đánh đòn.

Lúc này, ấn tượng trong lòng Quá Hoàng thái hậu đối với Thẩm Ngạo lại rất tốt hơn hẳn, cảm thấy Thẩm Ngạo là nhất đẳng đại trung thần, thuần phục triều đình, thuần phục Đại Tổng là tốt, nhưng thuần phục hoàng gia và thiên tử, lại càng trực tiếp hơn.

Ngồi trong cung hàn huyên một hồi, Thẩm Ngạo thấy sắc trời không còn sớm, cũng cáo từ đi ra ngoài, cảm thấy mỹ mãn mà đánh ngựa về nhà.

...

Nha môn Binh bộ, ở bên trong lục bộ, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, chỉ là, cùng so sánh với tất cả bộ đường khác, cái cửa nha môn này, trước cửa đại khái là có thể giăng lưới bắt chim, bình thường, ngoại trừ một ít quan lại nhỏ xuất nhập, là không thấy người nào đến.

Cái này cũng khó trách, Đại Tổng trọng văn khinh võ, trong nội đường Binh bộ, đằng trước có một chữ binh, khó tránh khỏi làm người ta nhìn thấp đi vài phần.

Hơn nữa, tất cả đại lão Trắc trấn bên kia, không phải thái giám thì chính là văn thần, đều là trực tiếp để Xu Mật Viện phụ trách, chính là gọi người trở về làm việc chung, cũng trực tiếp đi Xu Mật Viện, đối với cái Binh bộ này, đều đi bằng đường vòng.

Tới nơi này, đều là quan quân trung cấp, thúc hỏi lương thảo, hoặc là đại biểu Trắc trấn và tất cả phiên tư bên kia, đòi hỏi câu trả lời về các vấn đề, đặt móng ngồi ở trong nội đường, trà cũng không uống, cái gì cũng không muốn, sau đó lớn tiếng tố khổ, nói là các huynh đệ sắp chết đói, vì cái gì quân tiền còn không phát? Hoặc là nói, lần trước tiêu diệt tộc, chết mất nhiều huynh đệ như vậy rồi, vì sao trợ cấp còn không thấy đến?

Dù sao, Binh bộ không tìm thấy chuyện tốt, chuyện xấu cứ hướng bên này đi tới, hơn nữa, những người đến đây, đều là mặt dày quát tháo, tại Xu Mật Viện bên kia, nguyên một đám thành thành thật thật, đến cái Binh này bộ, chính là bộ đáng khác.

Cũng may, các lão gia Binh bộ không quản loại tạp vụ này, đụng vào loại người này, đều là tránh mà không ra, khổ, có lẽ là những quan lại nhỏ kia, từ từ quần nhau cùng bọn họ.

Làm quan lại nhỏ tại Binh bộ, thật sự là khổ không thể tả, dần dần chết lặng, gặp người đều là ba phần cười, liên tục một bộ công phu mặt dày, sáng sớm mỗi ngày đi điểm mũ, lập tức làm theo điều mình cho là đúng, mặc kệ ai nói gì thì nói.

Lúc này, mặt trời đại khái đã lên đến đỉnh, mới có kiệu nhỏ chậm rì rì đi tới, người ngồi kiệu là Thái Thao, Thái Thao cũng học được một điểm phong cách của Thái Kinh, đi ra ngoài tận lực tiết kiệm, nhưng Thái Thao thúc dục muộn, không cần cù bằng Thái Kinh, không đến lúc mặt trời lên cao, cũng tuyệt đối không chịu đến bộ đường.

Kiệu nhỏ ổn thỏa hạ xuống, đám quan lại nhỏ liếc mắt liền nhận ra cỗ kiệu, nguyên một đám đi tới, nịnh nọt mà cười nói: "Thái lão gia đến ...

Thái Thao căn bản không để ý tới bọn họ, chui ra khỏi kiệu, chỉ là lạnh lùng cười một tiếng, lập tức nói: "Trong nội có gì hay không?"

Đây là câu hỏi vô cùng nhạt nhẽo, đám quan lại nhỏ lập tức nói: "Tốt thì tốt, nhưng lại có một tiến sĩ học đường dạy võ muốn gặp bộ đường đại nhân, tiểu nhân an bài hẩn tại khách đường, để cho hẩn chờ trước."

"Lại là học đường dạy võ!" Thái Thao cười lạnh một tiếng, tức giận không vui mà phát tay, nói: "Cứ để cho hẩn chậm rãi chờ xem, bốn quan thay quyền xử lý công vụ trước rồi nói sau." Nói xong, liền vung công phục áo tím lên, đi lên bậc thang, tiến thẳng vào nha môn.

Qua mấy chỗ cổng chào, chính là chánh đường, cũng tức là văn phòng Thượng Thư đại nhân, chỉ là, cái chánh đường này khá hẹp, Thái Thao vẫn ưa thích tại chánh đường bên cạnh hơn, có đại sự, hoặc là có khách quý tới gặp, mới đến nơi đây.

Một đường đi qua, mấy cái Đường quan đều hướng Thái Thao hành lễ vấn an, Thái Thao chỉ gật đầu với bọn họ, cũng không để ý tới quá nhiều, quẹo vào tai thất bên này, ngồi xuống ghế, lập tức có quan lại nhỏ bưng nước trà tới.

Thái Thao phát phát tay về hướng hẩn, hỏi: "Tại đây không cần người hầu hạ, Lí Thị lang có tới không? Nếu đến đây rồi, gọi hẩn tới gặp bốn quan."

Quan lại nhỏ cười hi hi, nói với Thái Thao: "Hồi bẩm bộ đường đại nhân, Lí Thị lang từ sáng sớm đã tới rồi, đang kiểm tra thực hư ở trong kho."

Thái Thao nhấp một ngụm trà, nói: "Gọi hẩn tới, bốn quan có chuyện muốn phân phó."

Quan lại nhỏ lập tức rời đi, chỉ một lúc sau, liền có lão giả mặc công phục áo tím tới, cung kính hướng Thái Thao hành lễ, lập tức ngồi ở bên trái, Lí Thị lang này gọi Lí Trung, Thái Thao này là Thượng Thư, theo chức trách, Lí Trung phải phục tùng, hướng hồ, Lí Trung cũng là môn sinh của Thái Kinh, sử dụng cũng rất yên tâm.

Lí Trung cười ha hả nói: "Hạ quan xin chúc mừng đại nhân trước."

Thái Thao nhíu mày, nói: "Có gì chúc mừng?"

Lí Trung cười ha hả nói: "Lệnh tôn hôm qua đi Tấn Vương phủ làm khách, không phải là việc vui sao? Tấn vương vội vã gả nữ nhân, trong nội cung hợp ý với lệnh tôn, lần này làm khách, chẳng phải là con rể đi gặp nhạc phụ? Nghe nói Tấn vương bên kia, cũng không có bất bẻ gì, lễ vật cũng thu, chỉ sợ mấy ngày nữa, cái việc hôn nhân này liền định ra rồi. Đến lúc đó, hạ quan không thiếu được việc đi quý phủ, đòi vài uống chén rượu mừng."

Thái Thao vuốt râu cười rộ lên: "Chuyện còn chưa xong, Trọng Tôn huynh cũng đừng có nói đùa, nếu việc này không thành, truyền đi, chẳng phải là để cho người a chê cười?"

Thái gia, Thái sư, Thượng Thư, đều có, hết lần này tới lần khác, lại không có quan hệ thông gia cùng hoàng gia, trên đời này, muốn bảo trụ phú quý lâu dài, không có quan hệ thông gia với hoàng gia, sẽ không ổn định.

Nhưng mấy Đế cơ trong nội cung, không phải đã gả thì chính là tuổi còn nhỏ quá, Thái Kinh bên kia, tự biết chính mình không có vài năm sống sót nữa, cũng vì việc này mà vô cùng lo lắng.

Hết lần này tới lần khác, còn có một Thanh Hà quận chúa, rốt cục lại để cho Thái gia bên kia có hào hứng, Thanh Hà quận chúa chính là con gái Tấn vương, là huyết mạch ruột thịt thái hậu, nếu quan hệ thông gia, địa vị cũng không dưới Đế cơ, có thể cùng thái hậu, Tấn vương treo lên giao tình, ít nhất cũng có tầng mặt bảo đảm.

)

559. Chương 543: Thịt Cả Chú Rể

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 543: Thịt cả chú rể

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thái Luân niên kỷ vừa vặn, tài học cũng tốt, hai năm trước, thời vận không tốt, không đỗ tiến sĩ, ở trong nhà đau khổ đọc sách, ý định năm sau thi lại, chỉ là, lúc này, Thái Kinh cũng sắp xếp xong xuôi cho hắn, tuy nói quân đội không so được con đường làm quan đường đường chính chính, nhưng đối với cả Thái gia, lại vô cùng có trợ giúp.

Còn nữa, tướng mạo Thanh Hà quận chúa kia cực đẹp, cùng với Thái Luân hình dáng đường đường xem như trời sinh một đôi, cũng không bắt bẻ được gì.

Vài ngày trước, Tấn vương vào cung, vì sự tình này mà kể nể với trong nội cung, hơi có chút ý tứ vô cùng lo lắng, Thái Kinh dò xét thấy cơ hội, liền tiết lộ ít ý tứ như vậy.

Trong nội cung thận trọng cân nhắc, rất có ý tứ ngầm đồng ý, lúc này mới có chuyện Thái Luân mang theo lễ vật đi gặp Tấn vương, Tấn vương thấy hắn, cũng không biết là tốt hay là xấu, đều do Tấn vương phi quyết định.

Trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, Tấn vương phi thấy Thái Luân nho nhã lễ độ, dòng dõi cũng được, nghe nói còn am hiểu vẽ tranh, cho nên đã nhận lấy lễ vật, kế tiếp đại khái có thể dâng sính lễ.

Biết được tin tức này, cả nhà Thái phủ cũng vui mừng khôn xiết, Thái Thao hôm nay đến Giá trị đường, tuy sắc mặt không nhìn ra cái gì, nhưng trong đầu có lẽ là hơi tốt.

Lí Trung thấy Thái Thao mang cái dạng này, lập tức nói: "Cái này là sự tình đã nắm chắc, chỉ sợ Tông Lệnh phủ trong hai ba ngày sẽ có tin tức, còn nữa, hạ quan nói cùng đại nhân là được rồi, ai lại đi bốn phía nói huyền thuyên? Chắc chắn sẽ không truyền ra bên ngoài."

Thái Thao cười nhạt một tiếng, nói: "Lần này gọi Trọng Tôn huynh đến, là vì một kiện công vụ, Trọng Tôn huynh, học đường dạy võ lại sai người đến?"

Lí Trung lập tức nghiêm nghị, nói: "Giống như lại là vì sự tình thủy sư, hừ, thật thật buồn cười, học đường dạy võ bọn hắn không chiêu mộ được người, liền đốc thúc Binh bộ chúng ta tham gia, chuyện này, kỳ thật cũng không cần để ý, ứng phó một tý là được."

Thái Thao và Thẩm Ngạo đã có qua mấy lần giao thủ, biết rõ Thẩm Ngạo rất lợi hại, lúc này lại bắt đầu lý trí hơn, nói: "Nên qua loa thì qua loa, nhưng người phải đi gặp hắn một tý, nói Binh bộ bên này sẽ xem xét."

Lí Trung lên tiếng, nói: "Hạ quan xin đi."

Dứt lời, Lí Trung đi ra ngoài, qua thời gian một nén nhang mới lại mặt lạnh trở về, bước vào cánh cửa, liền hô to: "Thái đại nhân, Thẩm Ngạo này càng ngày càng không có vương pháp."

Thái Thao ngẩng đầu lên nói: "Như thế nào? Hắn nói gì?"

Lí Trung nói: "Hắn nói Binh bộ bên này kết thúc không đủ hạn ngạch, sẽ giết đến Binh bộ, còn muốn nói cho Thái đại nhân, đừng tưởng rằng Thái... Thái sư có thể bảo hộ được ngài..."

Tay Thái Thao không khỏi mà run một chút, trong đôi mắt hiện lên một tia giận dữ, lập tức cười lạnh, nói: "Khẩu khí thật lớn, gia phụ nhường nhịn lần nữa, hắn thực sự khi dễ Thái gia ta?"

Lí Trung nói: "Có nên không để ý tới hay không?"

Thái Thao tựa người trên mặt ghế, trầm mặc một hồi, nói: "Án lấy ý của hắn đi làm, không cần phải cho hắn mượn cớ, người này điên lên, thật đúng là không dẫn đo gi."

Lí Trung thở dài nói: "Lại tiện nghi hân."

Thái Thao cười lắc đầu nói: "Đừng gấp, hân có thể dựa vào, đơn giản là trong nội cung mà thôi. Nói đến triều đình, hân cũng chẳng phải cái gì, đợi Luân nhi cưới Thanh Hà quận chúa, chẳng khác nào là kéo Tấn vương tới bên cạnh, Tấn vương ở bên cạnh, thái hậu tự nhiên sẽ tới. Đến lúc đó, lại trị hân, hoàng thượng cũng chưa chắc giữ được, cứ để cho hân hô phong hoán vũ một chút đi, lùi một bước, mới có thể chạy."

Lí thoảng Trung trầm ngâm một tít, đôi mắt sáng ngời, nói: "Thái đại nhân thật giỏi tính toán."

Thái Thao đặt bút, giơ trà chén nhỏ lên uống một ngụm, lại cười nói: "Có để tâm! Thẩm Ngạo có, chẳng lẽ chúng ta không? Chẳng những muốn để tâm, còn muốn tâm để đời sau mới được, hân cưới Ninh An Đế cơ, chúng ta sẽ kéo Thanh Hà quận chúa tới, đó mới là hân khóc."

Dứt lời, Thái Thao vẫn chưa thỏa mãn mà tiếp tục nói: "Nhưng trước đó, ai cũng không cho gây chuyện, đừng cho hân có cơ, hân nói làm sao, Binh bộ bên này liền chiếu theo đó mà làm, bỏ cáo chiêu mộ cũng lập tức gọi người sao chép ra, đưa đến các lộ, tất cả phủ, tất cả huyện, dán thông báo."

... ..

Tin tức hoàng gia thủy sư đưa ra, hơn nữa Binh bộ phối hợp, việc chiêu mộ thủy sư, rốt cục cũng lên quỹ đạo, có cái danh hào vang dội, sự tình liền dễ làm hơn nhiều, như cái hoàng gia thủy sư này, làm cho người ta vừa nghe, liền đổ mắt, Binh bộ bên kia cũng dùng khoái mã công bố ra ngoài, hiệu quả quảng cáo kỳ tốt.

Lúc này trên phố đều lưu truyền một tin tức, nói là Thái gia Thái Thao đã cầm sáu lễ đi Tấn Vương phủ, Tấn Vương phủ đã nhận lấy, Tông Lệnh phủ bên kia cũng có tin tức, ngầm đồng ý đoạn quan hệ thông gia này.

Chỉ là, trong nội cung lại thần kỳ bình tĩnh, càng có người đồn đại, nói là Thái Du lúc trước xông tới thánh giá, hoàng thượng bên kia không thích Thái Luân, lại cũng không phản đối.

Những lời đồn đại này rơi vào trong tai Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo chỉ là cười khổ, yên lặng ngồi trong thư phòng phát ngốc một hồi, sau đó mới đi ra ngoài tiếp tục làm việc.

Đến tối đêm về đến trong nhà, Lưu Thắng thở hồng hộc tới, cầm trong tay một phong thư, nói: "Thiếu gia, thiếu gia, Tấn Vương phủ bên kia đưa thư tới."

Thẩm Ngạo dừng lại, đem tin tiếp nhận, bình tĩnh như không mà nói với Lưu Thắng: "Người đi làm việc của người đi."

Một mình một người, dưới ánh sáng hoàng hôn triển khai bức thư, trong thư chỉ có một bức họa, vẽ một người thiếu nữ thò nửa thân thể ra khỏi cửa sổ, bên ngoài là đầy vườn sắc xuân, trong đôi mắt thiếu nữ chỉ còn lại có đau khổ bất đắc dĩ, phía dưới, có một hàng chữ nhỏ viết: người không tín, sẽ xa cách.

Sáu chữ xinh đẹp, lại thoảng cái đánh thẳng tới đáy lòng Thẩm Ngạo, đầu óc ông ông, trở nên rối loạn.

Một câu hứa hẹn kia, thì ra tưởng rằng chỉ là an ủi, nhưng khi nhìn bức họa này, một hàng chữ này, Thẩm Ngạo mới ý thức được, Thanh Hà quận chúa muốn động thật. Ở trên giấy vẽ, rõ ràng có dấu vết mực nước, có lẽ là lúc Thanh Hà vẽ tranh, nước mắt nhỏ vào bên trong mực, hóa thành vẽ ẩm ướt.

Thẩm Ngạo hít một hơi thật sâu, cẩn thận cất giấy vẽ, lúc này, trí nhớ khắc sâu trong lòng lại không tự chủ được mà hiện lên, thiếu nữ kia, ngẩng khuôn mặt ngây thơ chất phác lên, môi mỏng có chút nhếch lên, còn có đôi mắt kia, con mắt thanh tịnh sáng ngời, đang chăm chú nhìn hân, vẫn không nhúc nhích, như khói mù bên sông.

Bên tai, phảng phất như có một thanh âm êm tai vang lên: "Nếu có cơ hội, người có thể lấy hay không ta, chỉ có người là ta không ghét." Rồi sau đó là một hồi tiếng cười như chuông bạc, tiếng cười nhộn nhạo, âm áp nói không nên lời.

Mà hiện tại, cái thanh âm này, phảng phất như tuyệt vọng nói: "Người không tuân thủ lời hứa, từ nay về sau, chúng ta chỉ có thể xa cách." Cái thanh âm này, giống như đang giấu cọt, hơn nữa là tuyệt vọng, tựa như chặt đứt ruột gan.

Thẩm Ngạo đột nhiên thì thào thì thầm: "Có cơ hội, ta nhất định lấy người, không có cơ hội, ta xử lý chủ rể xong, cũng sẽ lấy người."

Thẩm Ngạo thất hồn lạc phách mà đứng một hồi, Lưu Thắng đi rồi quay lại, cầm thiệp mời nóng đỏ trong tay, nói: "Thiếu gia, vừa rồi người gác cổng bên kia được một thiệp mời, là Thái phủ đưa tới."

Thẩm Ngạo lấy lại tinh thần, nghe được hai chữ Thái phủ, trong đôi mắt hiện lên một tia sát cơ, nói: "Thái phủ? Cái gì thiệp mời?"

"Nói là ba ngày sau, Thái tử cùng với Thanh Hà quận chúa thành hôn."

"Nhanh như vậy?"

"Người gác cổng bên kia cũng đã hỏi, người ta nói đã đưa sáu lễ, việc hôn nhân đã định ra, tuyển mấy ngày tốt, ba ngày sau rất thích hợp để đón dâu, vốn, Tấn vương bên kia có ý tứ là để ba tháng sau, nhưng Thái gia bên này không chịu, nói là ba ngày sau rất tốt, tuy là vội vàng, nhưng chuẩn bị cũng không khó."

Thẩm Ngạo cười lạnh một tiếng nói: "Lão hồ ly Thái Kinh kia sợ có người cản trở, sợ đêm dài lắm mộng."

Lưu Thắng không hiểu ra sao, nói: "Thiếu gia..."

Thẩm Ngạo tiếp nhận thiệp mời, nói: "Quay về nói với người đưa thiệp mời, đến lúc đó, Thẩm mỗ nhất định sẽ đến, còn muốn chuẩn bị một phần đại lễ cho bọn hắn."

Lưu Thắng gật đầu rồi đi.

Thẩm Ngạo vuốt vuốt thiệp mời trong tay, khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, cười cười nói: "Ba ngày sau, Thái Thái sư cần phải đề phòng tai ương đó."

Cất kỹ thiệp mời, liền không nói cái gì nữa, Thẩm Ngạo chính là người như vậy, quyết định chủ ý, buồn bực trong đầu liền mất hết, nếu là dưới chân có chướng ngại vật, liền một cước đá văng ra.

Hoàng hôn nghiêng nghiêng, chiếu rọi vào từng tòa lầu các sáng như gương, chiết xạ ra tầng tầng ánh sáng.)

560. Chương 544: Ta Uống Thuốc Độc

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 544: Ta uống thuốc độc

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hôn sự giữa Tấn vương và Thái gia lập tức lan truyền ra ngoài, Tấn vương chính là người thân nhất của tôn thất trong nội cung, địa vị cực cao, vô cùng cao, mà Thái gia, cũng là vọng tộc bên trong vọng tộc.

Trong một thời gian, Thái sư đã có quyền ôm cả ba tỉnh, càng có quyền quản lý Binh bộ Thượng Thư, ngoài ra, hơn nữa một ít thế hệ con cháu, cũng đều chiếm cứ địa vị cao trong các bộ, môn sinh học trò, trải rộng khắp thiên hạ.

Dựa theo tổ chế, vốn phần lớn Đế cơ, quận chúa cũng chỉ là gả cho gia đình huân quý, tuy những huân quý này hiển hách, phần lớn lại không nhập vào triều đình, cũng giảm đi lo lắng về việc ngoại thích tham gia vào chính sự, nhưng Triệu Cát vào chỗ, trước có Thẩm Ngạo lấy Đế cơ, tiếp theo là quận chúa gả đi, cái tổ chế này chỉ còn là thùng rỗng kêu to.

Tư cục chính trị mới thành lập bên kia, mỗi ngày đều có hơn mấy trăm ngàn sĩ tử đi uống trà, đến nơi này, nói chuyện cũng không có gì bận tâm, chỉ cần không liên quan đến đến bí sự trong nội cung, cũng không có người nào để ý tới, việc hôn sự này, mọi người cũng làm tương đối náo nhiệt, đại khái đều mắng, kỳ thật, đối với nhân vật nổi tiếng mà nói, cái chữ mắng này, càng nhiều người mắng, càng chứng tỏ đáng để tôn sùng, càng có thể lộ rõ khí khái bản thân.

Chỉ là, trải qua một chuyện bất bõ, mọi người cũng đều hiểu, trên đời này, ai cũng có thể mắng, duy chỉ có Thẩm diên cuồng kia, lại không dính vào được, về phần Tấn vương và Thái Kinh, lại được coi là cái gì? Đại gia muốn chửi thì chửi, hấn có thể làm gì?

Ở bên trong một mảnh tiếng chửi bậy, hôn lễ Thái phủ dùng tốc độ cực nhanh để chuẩn bị đầy đủ, phủ đệ bên này, đã là giăng đèn kết hoa, chủ sự tất cả các viện đều đã mặc cát phục, tự nhiên không thể thiếu việc nghênh đón đưa tiễn.

Thái Luân bên này, sáng sớm cũng bị Thái Kinh kêu đi, Thái Kinh nhiều con cháu, một đại gia đình trọn vẹn trên trăm miệng ăn, tất cả mọi người quan hệ, cũng đều tương đối lạnh nhạt, chỉ có Thái Thao này, tương đối thân cận cùng Thái Kinh một ít, Thái Luân là cháu ruột Thái Kinh, cũng có phần được sủng ái hơn.

Đã trải qua rất nhiều sự tình, ăn thật nhiều thiệt thòi, Thái Luân hiện tại đã thành thực hơn không ít, ngoan ngoãn mà đến chính sảnh đi, chứng kiến Thái Kinh đang uống một ngụm trà.

Thái Kinh hướng hấn vẫy vẫy tay, nói: "Luân nhi, tới đây."

"Vâng, tằng tổ phụ." Thái Luân đi sát vào một ít, Thái Kinh lúc này, đã là dần dần già đi, so với một năm trước, lại càng già nua hơn, mỗi một câu nói, đều giống như hơi thở mong manh, tựa như là tùy thời không vận lên được, một đôi mắt đục ngầu cao thấp đánh giá Thái Luân, nói: "Ta già rồi..."

Tại dĩ vãng, Thái Kinh giáo huấn đệ tử, mở miệng đều là hỏi đến sự tình đọc sách, hoặc là giảng một ít đạo lý làm người làm việc, lúc này toát ra một câu như vậy, lại làm cho Thái Luân có chút kinh ngạc, tiếp tục rửa tai lắng nghe.

Thái Kinh chậm rãi nói: "Không biết lúc nào, sẽ hóa thành đất vàng, không yên lòng nhất, cũng là các người, những này con cháu của lão phu, ngoại trừ Du nhi, thật đúng là không có mấy người có tài."

Du nhi chính là Thái Du, tuy nói ngựa đã mất móng, nhưng là bất kể là tâm cơ có lẽ hay là thủ đoạn, trong triều cũng là số một số hai, chỉ là, Thái Du sớm đã phản bội Thái Kinh, lúc này Thái Kinh nhắc tới Thái Du, có vẻ thê lương vô hạn, Thái Kinh nói tiếp: "Thao nhi thì sao, tuy nói hiếu thuận, nhưng làm người làm việc đều vô cùng tùy tâm, không có gặp phải sự tình thì vẫn còn tốt, nhưng vừa gặp phải sóng gió, cũng không chống đỡ nổi một đại gia đình như vậy."

Thái Kinh thở dài, lại nói: "Cây to đón gió lớn mà! Cho nên, lão phu chết đi, cũng phải lưu đường lui vì bọn tử tôn, Thanh Hà quận chúa chính là con gái một của Tấn vương, mượn nàng, thái hậu bên kia sẽ chịu bảo toàn Thái gia một tấc, chỉ cần thái hậu còn tại thế, Thái gia còn có thể duy trì, chỉ cần Tấn vương vẫn còn, cũng không đến tình trạng nhà tan cửa nát. Luân nhi, người ở phía trong đệ tử Thái gia cũng là người hàng đầu, kết hôn xong, liền xem vận mệnh của người thế nào."

Thái Luân nhu thuận nói: "Hài nhi xin ghi nhớ dạy bảo."

Thái Kinh lập tức cười nói: "Đây là chuyện tốt, đâu có nhiều dạy bảo như vậy? Chính là nói một chút cùng người, đúng rồi, Thanh Hà quận chúa điều ngoa tùy hứng, có thể chịu được, người liền nhường nhịn một tấc, đừng để Thái gia loạn lên."

Thái Luân gật gật đầu, liền cười nói: "Hài nhi mấy ngày nay đều luyện tập kỹ năng vẽ, lại có vài phần tiến bộ, hôm qua đã nhờ người, đưa một bức họa đến Tấn Vương phủ rồi."

Thái Kinh cười nhạt nói: "Đúng là phải có cái dạng này, phải biết hợp ý, còn có, người mấy nha đầu trong phòng người, đều phân phát ra ngoài đi, không cần tiếp tục giữ lại, cố đối tốt với quận chúa này, sẽ là tạo hóa của người."

Một câu phân phó này, Thái Luân không đếm xỉa gì tới, cũng không thấy có cái gì không nỡ, mấy nha đầu mà thôi, lúc trước rảnh rỗi thì thoảng hoan hảo một tý, hiện tại phân phát ra ngoài, cũng không có gì không muốn, chỉ là, cưới quận chúa kia về, phải trông coi cả đời, trong lòng hơi có chút bất bình.

Thái Kinh không cần nhìn Thái Luân, vẫn biết hắn đang nghĩ cái gì, liền bất động thanh sắc nói: "Nữ nhân nha, ở đâu không có? Tương lai người làm chuyện gì cũng được, chính là nhớ lấy, không thể phóng đảng trong nhà, nếu không, gọi Trung Đức chuẩn một chỗ ở tại ngoại ô, có thể ra đó phóng đảng. Loại sự tình này, chỉ cần không đưa ra ngoài sáng, Tấn vương bên kia, cũng sẽ không nói cái gì."

Thái Luân cười nói: "Chuyện này còn phải bàn bạc kỹ hơn, hài nhi cũng không vội."

Lại nói vài câu lời an ủi, Thái Kinh mới để Thái Luân đi ra ngoài.

... ..

Tấn Vương phủ bên này, cũng là phi thường náo nhiệt, mắt thấy hôn sự càng ngày càng gần, vốn Tấn vương và Vương phi đều mong chờ Thanh Hà gả đi ra ngoài, nhưng việc đến tận nơi, lại có muôn vàn điều không muốn, hai người lôi kéo Triệu Tím Hành, người này dạn dò, người kia an ủi, lưu luyến không rời.

Triệu Tím Hành chỉ quệt mồm, cúi thấp đầu, không nói lời nào, cũng không biết nàng có tâm sự gì.

Vương phi thấy nàng mang cái dạng này, biết rõ tâm tính của nàng, một đôi tròng mắt đầy nước mắt nói: "Kỳ thật, Thái Luân Thái công tử kia, cũng là nhất đẳng tài tử trong thành Biện Kinh, cầm kỳ thư họa, đều là tinh thông, bộ dáng nhĩ tuấn tú, tính tình cũng tốt."

Triệu Tông cũng đi theo nói: "Đúng vậy, ngoại trừ thanh danh họ Thái không tốt lắm, những thứ khác cũng không có gì để bắt bẻ."

Vương phi trừng mắt liếc hắn, nói: "Thái sư tôn sư, lại có cái gì thanh danh bất hảo? Không nên nói vậy."

Triệu Tông lại càng hoảng sợ, co cổ lại một chút, vội vàng nói: "Cũng đúng, cũng đúng, mọi chuyện đều tốt, so với họ Thẩm kia thì tốt hơn."

Triệu Tím Hành nói một câu bé không thể nghe: "Thẩm Ngạo tốt hơn hắn."

Những lời này không bị Vương phi nghe được, lại bị Triệu Tông thu vào trong tai, con mắt Triệu Tông thoảng cái đã trở nên nổi giận, nói: "Họ Thẩm có cái gì tốt? Phong lưu thành tính, còn ham chơi như vậy nữa."

Triệu Tím Hành lại khép miệng không nói lời nào, Vương phi thấy nàng như vậy, nhân tiện nói: "Bất kể nói thế nào, qua một ngày nữa, nghênh thân nhân đã tới rồi, lúc này ai tốt ai xấu, đều không tính toán gì hết, đến lúc đó, qua nhà Thái gia rồi, không được tiếp tục hồ đồ nữa."

Vương phi vừa dứt lời, liền đứng lên, hướng Triệu Tông đánh mắt, Triệu Tông lập tức nói: "Đúng, đúng, người từ từ ở tại ở đây, sẽ đưa bộ đồ mới cho người."

Hai người xám xịt mà bước thẳng đi, Triệu Tím Hành thò đầu ra từ cửa gỗ lầu các, chứng kiến hai người quả nhiên đi xuống lầu, lập tức hướng bóng lưng bọn họ, lớn tiếng hô: "Thẩm Ngạo chính là người tốt, chính là người tốt!"

Triệu Tông quay đầu lại, tức giận đến mặt đều căng lên, định quay về lầu các từ từ lý luận với con gái, lại bị Vương phi giữ chặt, kéo thẳng đi.

Triệu Tím Hành thở phì phì mà ngồi trở lại trên giường, một người nha đầu bước lên, mừng rỡ nói: "Quận chúa, quận chúa, mau đến xem, đây là Thái công tử về, về thật tốt."

Nha đầu kia cầm nhất tranh vẽ chạy mau tới, giao vào trong tay Triệu Tím Hành, Triệu Tím Hành chỉ triển khai nhìn thoảng qua, lập tức xé nát bậy, nói: "Cái này cũng gọi vẽ tốt? Bỏ cục ngay cả rách giấy cho Thẩm Ngạo cũng không đáng, miêu tả lại càng thấp kém, vẽ như vậy, đưa tới làm cái gì!"

Thấy giấy vẽ bị Triệu Tím Hành xé thành mảnh nhỏ, nha đầu thoảng cái ngây dại, lại không dám nói gì, sợ hãi rụt rè nói: "Quận chúa... ta nghe người ta nói, Thái công tử đây bụng tài học..."

Triệu Tím Hành nói: "Cái gì đầy bụng tài học, nếu hần đầy bụng tài học, tại sao Thấm Ngạo làm trạng nguyên, vì cái gì hần không đến làm? Thật sự là buồn cười! Người như vậy, ta chết cũng không gả, không lấy chồng chính là không lấy chồng."

Nha đầu sợ hãi nói: "Sáu lễ đã đưa..."

Triệu Tím Hành nói: "Đưa thì trả về."

Nha đầu thở mạnh cũng không dám.

Triệu Tím Hành đột nhiên che mặt khóc lên, hai vai có chút rung động, nức nở nghẹn ngào nói: "Thấm Ngạo cũng không phải người tốt, hần lừa ta, hần rõ ràng không đến lấy ta, lại còn miệng đầy đáp ứng, người xem, ta đưa chữ cho hần, hần đều bỏ mặc, ngay cả tin tức trả lời cũng đều không có."

Nha đầu nói khẽ: "Quận chúa..."

Triệu Tím Hành nói: "Hần không đến, ta liền chết cho hần xem!" Những lời này nói xong, tay dịch chuyển khỏi mặt, giơ lên khuôn mặt trắng ngỗng lên, vệt nước mắt còn chưa lau đi, nhưng đôi mắt lại vô cùng kiên nghị, nói: "Ngày lập gia đình, sẽ dùng ba thước lụa trắng tự tử."

Nha đầu tắc lưỡi: "Quận chúa..."

Triệu Tím Hành đột nhiên lại nói: "Không được, treo cổ thì đầu lưỡi kéo quá dài, quá chướng tai gai mắt. Chuẩn bị một cây kéo, đợi Thái công tử cái gì kia tiến đến, ta liền đâm hần trước, sau đó lại đâm chính mình."

Nha đầu vội vàng khuyên nhủ: "Quận chúa... không thể, đến lúc đó Vương gia và Vương phi..."

Triệu Tím Hành lại cắt ngang nàng, lắc đầu, nói: "Dùng cây kéo đâm ngực, có thể rất đau hay không? Ta sợ nhất là đau đớn, đến lúc đó, nhất thời không chết được, khẳng định sẽ gặp phải tai nạn. Không được, có lẽ là ăn độc được thì tốt hơn."

Nàng lại ngẩng mặt lên, nhìn nha đầu kia, nói: "Người nói, ăn độc được được không?"

Tiểu nha đầu sợ tới mức hoa dung thất sắc, nói: "Quận chúa, Thái... Thái công tử rất tốt... vì sao phải như vậy?"

Triệu Tím Hành tự nhủ: "Độc được có thể rất khổ hay không? Có thể để chút ít mứt hoa quả trong độc được hay không? Đồng nhi, người có thể đi giúp ta nghe ngóng một tý, tìm hiểu về độc được rất ngọt đó! Người không đi nghe ngóng, hoặc là đi mật báo cho phụ vương, ta sẽ không tha cho người."

Tiểu nha đầu lí nha lí nhí nói: "Quận chúa..."

Chỉ là, nói đến một nửa, Triệu Tím Hành lại che mặt khóc lên: "Ta không nên tin cái đồ vô liêm kia sỉ, ta làm quý, cũng muốn lúc trời tối đi dọa hần! Hần gạt ta, gạt ta, cái tên gia hỏa bạc tình bạc nghĩa này, ta sớm nên nhìn thấu hần, sớm nên không để ý tới hần, tại sao phải có cái gì liên quan đến hần?"

Khóc xong, Triệu Tím Hành mãnh liệt vẩy khô nước mắt, lạnh lùng nói: "Bản quận chúa đã nghĩ kỹ, liền uống thuốc độc tự vận! Để cho hần áy náy cả đời, lương tâm bất an cả đời!" Cẩn rằng, lại nói: "Khổ cũng uống độc, càng khó chết, trong lòng lại càng hận hần!"

.....

Biện Kinh tháng bảy, sáng sớm mặt trời qua đi, thời tiết bắt đầu dần dần nóng bức, Thấm phủ bên này, một con tuần mã đã kéo đến cửa phủ đệ, một lát sau, Thấm Ngạo liền từ bên trong đi ra, mấy hộ vệ chờ đã lâu, ào ào đi tới.

Thấm Ngạo trở mình lên ngựa, phân phó một tiếng, nói: "Đi học đường dạy võ."

Một người hộ vệ không nhận được, nói: "Vương gia, hôm nay Thái phủ bên kia bày hỉ yến, hôm qua không phải còn nói đi chúc mừng sao?"

Thấm Ngạo ung dung cười nói: "Đi học đường dạy võ trước rồi nói sau, còn có, gọi người trong phủ, mang vài hũ rượu đến, ta muốn mời mọi người uống rượu."

Dứt lời, Thẩm Ngạo liền giục ngựa đi đến hướng học đường dạy võ, đến học đường dạy võ bên này, giáo úy thủ cửa ra vào lập tức tới dắt ngựa vì Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo xoay người xuống ngựa, nói: "Huấn luyện viên, giáo đầu, tất cả đều gọi đến Minh Võ đường."

Trong Minh võ đường, đám huấn luyện viên, giáo đầu tốp năm tốp ba đi tới, dò xét thấy Thẩm Ngạo trầm mặt, cho rằng xảy ra đại sự gì đó, đều là nâng cao bộ ngực, không nhúc nhích.

Lúc này, mấy hộ vệ mang rượu ngon lên, Thẩm Ngạo áp áp tay, nói: "Ngồi."

Mọi người ngồi xuống thẳng tắp, ánh mắt đều không dời khỏi khuôn mặt Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo bưng chén rượu nhỏ lên, nói: "Uống rượu!"

Mọi người như con rối, Thẩm Ngạo nói uống rượu, tuyệt đối không thể để thừa, lập tức bưng chén rượu nhỏ lên, uống một hơi cạn sạch.

Hộ vệ lại vì rót rượu mọi người, Thẩm Ngạo tiếp tục thúc giục, nói: "Tiếp tục uống."

Uống mấy chén như thế, trên mặt người đang ngồi đều có chút đỏ rồi, lẽ ra đều là đại nam nhân, chút rượu ấy cũng không có gì, nhưng từ lúc vào học đường dạy võ, luôn luôn không uống rượu, một năm nửa năm trôi qua, tửu lượng cũng không được.

Thấy Thẩm Ngạo mang bộ dạng này, Hàn Thế Trung rốt cục không nhịn được, nói: "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Xin Vương gia bảo cho biết."

Bọn họ chưa từng thấy qua Bồng Lai Quận Vương thể hiện bộ dạng này, lúc này, tất cả mọi người đã chuẩn bị cho ý định xấu nhất, chẳng lẽ là cái học đường dạy võ này không xử lý nổi nữa? Nếu học đường thật sự không thể tiếp tục, cầu thang tấn thân mọi người thật vất vả kiếm được, xem như xong rồi, triều đình bên kia đuổi người như thế nào, cũng không biết, trong lòng bắt đầu cảm thấy ảm đạm.

Thẩm Ngạo cười khổ nói: "Đã xảy ra đại sự..."

Trong lòng tất cả mọi người đều khẽ run lên, hai mắt nhìn nhau.

Thẩm Ngạo buông chén rượu nhỏ, tiếp tục nói: "Hong nhan tri kỷ của bốn vương, hôm nay phải lập gia đình..."

Vừa dứt lời, đám giáo đầu đã cực kỳ xấu hổ, hong nhan tri kỷ của Quận Vương gia... có trời mới biết là có bao nhiêu, đây là một đồng sở sách lung tung, nào có chuyện chạy tới tố khổ cùng mọi người như vậy chứ?

Hàn Thế Trung lập tức an ủi: "Vương gia, đại trượng phu lo gì không vợ? Huống chi Vương gia đã là kiều thê cả sảnh đường, một vị phụ nhân mà thôi, có cái gì quan trọng?"

"Đúng, đúng, một phụ nhân mà thôi, không được ở cùng cũng vậy, Vương gia cần gì phải lo lắng?" Mọi người ào ào đánh trống reo hò, lúc này đã có vài phần cảm giác say, lại cảm thấy Bồng Lai Quận Vương thân cận hơn nhiều lắm.

Thẩm Ngạo liếc liếc Hàn Thế Trung, trong lòng nghĩ: "Người này, khó trách lẫn lộn ở bên ngoài mãi mà không tiến lên nổi, rõ ràng ngay cả tâm ý quan trên đều không suy đoán ra nổi, hắc, lời bốn vương nói, xem như vô ích."

Vì vậy, liền xụ mặt nói: "Nàng khác với những người kia, vừa nghĩ tới nàng phải gả đi, bốn vương liền lòng như dao cắt, đêm qua một đêm không ngủ được ngon giấc." Dứt lời, lại nặng nề thở dài.

)

561. Chương 545: Cướp

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 545: Cướp

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lúc này, Chu Lâm mãnh liệt vỗ bàn, bỗng nhiên đứng dậy, cao giọng nói: "Nếu như thế, Vương gia cần gì phải muốn học nữ tử, làm về ta đây? Rên rên gì gì, có dùng làm cái gì? Y theo ta nói, ai dám kết hôn cùng hồng nhan tri kỷ của Vương gia, chúng ta liền không đáp ứng, đoạt con mẹ nó đi."

Tên này không phải là cái thứ gì tốt, đầy bụng đều là vụng trộm với kỹ nữ, vào học đường dạy võ, tuy nói không dám làm xằng làm bậy, nhưng thực chất bên trong vẫn là diễn xuất cường đạo, còn nữa, Thẩm Ngạo là ân nhân của hắn, lại là thượng quan, đoạt cái đàn bà, tính toán là cái gì? Sự tình gét người cướp hàng, hắn cũng không phải chỉ làm qua lần một lần hai.

Chu Lâm nói to làm ồn ào một hồi, giáo đầu thủy sư bên này cũng lập tức đứng lên, nâng cao bộ ngực nói: "Đoạt! Vương gia, người người nhìn trúng, há có thể gả cho người khác? Chính là Thiên Vương lão tử đến đây, các huynh đệ cũng không đáp ứng!"

Tiếp theo, là tất cả giáo đầu các khoa, cả Tư Mã huấn luyện viên Lý Thanh kia cũng kích động vỗ bàn, nói: "Thẩm đại nhân ra lệnh một tiếng, năm nghìn giáo úy học đường dạy võ tùy thời chờ lệnh, đừng nói là đoạt một nữ nhân, chính là công thành nhổ trại, cũng quyết không nhú mảy!"

Trong lòng Thẩm Ngạo cực kỳ cảm khái, cảm thấy Chu Lâm rất có tiền đồ, phỏng đoán tâm ý thượng quan tốt như thế, lúc trước làm sao phải làm giặc? Loại người này, nên làm quan!

Chỉ là, lúc này, Thẩm Ngạo chỉ cười nhạt một tiếng, nói: "Không thể, không thể, đây là sự tình của bốn vương, há có thể làm cho mọi người cùng nhau gánh liên quan này được?"

Hàn Thế Trung lúc này mới tỉnh ngộ lại, lập tức nói: "Học đường dạy võ, cao thấp nhất thể, chúng ta chỉ thuần phục hoàng thượng, những người khác, đâu quản được nhiều như vậy? Ai dám khi dễ Vương gia, lại làm cho Vương gia lòng như đao cắt, chính là muôn lần đáng chết, cướp nữ nhân về, lại có cái gì đáng sợ?"

Lúc này, càng muốn hết sức tỏ vẻ mình hết lòng vì quan trên, Hàn Thế Trung nhe răng trợn mắt mà tiếp tục nói: "Vương gia, tiểu nhân sẽ đi triệu tập giáo úy, việc này không nên chậm trễ, không thể tiếp tục chậm trễ."

Nếu lúc này Thẩm Ngạo làm bộ làm tịch, vậy thì quá ngu ngốc, liền một ngụm uống cạn rượu bên trong chén nhỏ, lau lau miệng, lớn tiếng nói: "Vậy thì đoạt con mẹ nó đi!"

Một tiếng cổ vũ vang lên, giáo úy tức thì tập hợp, nguyên một đám đeo nho đao, ngẩng đầu ưỡn ngực, cờ cũng dựng lên, bay phất phới, mười phần khải nhiệt.

Thẩm Ngạo cùng chúng huấn luyện viên, giáo đầu trở mình lên ngựa, Hàn Thế Trung bên kia thúc ngựa, đi tới đi lui trước đại đội, cất cao giọng nói: "Bồng Lai Quận Vương đối xử với chúng ta như thế nào?"

Tám trăm giáo úy nâng cao ngực, cùng một chỗ quát: "Ân như tái tạo!"

Hàn Thế Trung tiếp tục hô: "Hôm nay, thời điểm đáp tạ đã đến, chư giáo úy nghe lệnh, theo Vương gia ra khỏi học đường, cướp cô dâu!"

Đám giáo úy sừng sốt một chút...

Cướp cô dâu...

Đoạt cái gì đây?

Chỉ là, cái ngạc nhiên này, cũng không chỉ là trong nháy mắt, phục tùng thực chất bên trong làm bọn hắn chưa từng có bao nhiêu do dự, đồng loạt rống to: "Tuân mệnh!"

"Xuất phát!"

Thái phủ bên này, náo nhiệt vang trời, từng cỗ kiệu, từng chiếc xe ngựa, chắn kín mít cả cái ngõ hẻm, quan viên như nước chảy, nối đuôi nhau đi vào, đại đa số ngay cả cơ hội tiến vào cổng chính đều không có, đều là đi qua từ cửa hông, Thái phủ bên này cũng không chia nhân thủ tới đón tiếp, đều là tốp năm tốp ba tập hợp với nhau, tự mình đi tìm vị trí ngồi xuống.

Cửa lớn bên này, vô cùng náo nhiệt, thỉnh thoảng có người tuân lệnh, nói: "Trần Quốc công đến, đưa 500 bạch kim, một đôi Ngọc Như Ý."

"Môn hạ tể lục sự tể Triệu Kiên Quyết và phu nhân Triệu đại nhân đến, cung kính năm mươi dải lụa, một đôi ngọc bích..."

... ..

Thái Thao ăn mặc cát phục, đầy mặt hồng quang, đứng tại cửa lớn bên này, cùng nguyên một đám thân phận cao quý và quan lớn hàn huyên.

Rải dãi vãng, hoàng thân quốc thích như Trần Quốc công, mặc dù nói không tất yếu cần dụng độ với Thái gia, nhưng cũng là không chịu có cái gì liên quan cùng Thái gia, hôm nay, những tôn thất này đều là lần đầu tiên tới đây, trên mặt chồng chất vài phần tươi cười, đàm đạo vài câu.

Qua hôm nay, địa vị Thái gia đã không thể so sánh nổi, chỉ tưởng tượng như vậy, Thái Thao liền không nhận được, cười một tiếng, chứng kiến rất nhiều khuôn mặt tươi cười kia, trong lòng hơi có vài phần đắc ý.

Tanh âm pháo nổ từ ngoài cửa truyền tới, người gác cổng bên kia lại báo tin: "Vệ Quận công Thạch Anh Thạch đại nhân đến..."

Thạch Anh mang theo hai tùy tùng, mang lễ vật tiến đến, Thái Thao thấy hấn, lập tức chạy tới, mỉm cười nói: "Thạch Quận công, chậm trễ, chậm trễ, không có từ xa tiếp đón."

Thạch Anh ngoài miệng cười nói: "Thái đại nhân khách khí rồi, hôm nay Thạch mạo đến, chính là muốn chúc mừng."

Thái Thao kéo tay của hấn, thân thiện, nói: "Vì sao Chu Quốc công không có tới? Chu đại nhân và Thạch Quận công luôn không rời nhau cơ mà."

Thạch Anh cười nhạt nói: "Hấn nha, hấn hôm nay thân thể không khỏe, liền không tới, để cho ta mang theo một câu đến, hướng Thái phủ bên này chúc mừng."

Thái Thao cười to nói: "Sao lại nói như vậy, khách khí, khách khí rồi."

Đang nói, bên kia, thanh âm pháo nổ lại vang lên, lại có khách quý tới, Thái Thao hướng Thạch Anh ôm quyền, nói: "Đắc tội." Liền vội vàng rời đi.

Thạch Anh mang trên mặt dáng tươi cười mĩa mai, cũng không nói cái gì, cất bước đi vào bên trong.

Thái phủ hôm nay, có thể nói phi thường náo nhiệt, khách quý thành Biện Kinh, đại khái đều tới đông đủ.

Thái Kinh ngồi ở trong hậu đường, nghe được động tĩnh pháo nổ liên hồi kia, chỉ chậm rãi mà húp bát súp, khó được lúc lộ ra mấy phần dáng tươi cười, chỉ là, sau lưng nụ cười này, lại có vài phần nghi ngờ.

Hấn uống xong bát súp, tinh thần khôi phục một ít, tựa ở trên mặt ghế, hướng quần sự trước mặt phân phó: "Đến hỏi xem, Thẩm Ngạo đã tới chưa?"

Quần sự gạt đầu, lập tức rời đi, sau một lúc lâu, liền vòng trở lại, nói: "Còn chưa đến, đã sớm gọi người đi thúc giục rồi, nhưng đến Thẩm phủ, nói là đã ra khỏi cửa."

Thái Kinh chỉ là đóng mắt lại, không hề tiếp lời, qua thời gian uống một chén trà, hấn mở mắt ra một đường, thần nhiên nói: "Lại đi hỏi, xem Thẩm Ngạo đã tới chưa."

Quần sự chạy đi, khi trở về, vẫn y nguyên bấm báo, nói: "Còn chưa tới."

Thái Kinh thở dài, vẫn dưỡng thần như trước, từ đó về sau, cứ cách một týt, liền sai quần sự đi hỏi một câu, nhưng quần sự đều trả lời là không có.

Mắt thấy mặt trời sắp lên đến ba sào, sắc mặt Thái Kinh đã trở nên càng ngày càng ngưng trọng, nói: "Người tự mình đi phủ Kinh Triệu, nói bên này quá nhiều khách nhân, sợ có kẻ gây rối thừa cơ gây chuyện, bảo bọn hần nhanh điều một đội đến."

Quản sự ngạc nhiên nói: "Lão gia, hôm nay là ngày mừng rỡ như vậy, có thể ảnh hưởng hay không..."

Ám thanh Thái Kinh lạnh lùng nói: "Bảo người đi xử lý, người cứ đi! Phải nhanh!"

Quản sự không có biện pháp, đành phải quay người rời đi.

Trong đôi mắt Thái Kinh, hiện lên một tia hung quang, ngồi thẳng người, phảng phất như một con mèo rừng bị kinh hãi, toàn thân đều căng thẳng.

Kinh Triệu phủ bên kia, nghe Thái phủ bên này mời người đi qua, cũng không nói gì thêm, lập tức kêu mấy cái Đô đầu, đầu mục bắt người, mang theo hơn trăm người đi qua, chỉ là, những tiểu lại ăn mặc quần áo công phục, mang theo gậy, vác lấy đao này xuất hiện, thật sự khiến không ít khách mới nhìn lông mày lại.

Kinh Triệu phủ quá không hiểu chuyện rồi, tại đây là địa phương nào? Cũng đến phiên bọn hần đến tham gia náo nhiệt sao? Nhưng e ngại mặt mũi Thái gia, cũng không nói cái gì.

Thái Thao đứng ở cửa ra vào, sắc mặt có chút khó coi, muốn đi răn dạy một tý, lại bị quản sự kia giữ chặt, thấp giọng nói: "Đây là Lão thái gia phân phó."

Thái Thao nhú mày, cũng không nói cái gì nữa, tiếp tục đi làm việc của mình.

Quản sự kia đi về phía Thái Kinh hồi báo, sắc mặt Thái Kinh đã có chút khó coi rồi, lại hỏi: "Thẩm Ngạo còn chưa tới?"

Quản sự nói: "Còn chưa tới, có thể ở tại học đường dạy võ hay không? Có cần đi gọi hần hay không?"

Thái Kinh lắc đầu nói: "Không cần phải gọi, nhưng phải chú ý, tùy tùng trong phủ đều phải cảnh giác."

Phân phó xuống dưới, Thái Kinh mới mệt mỏi mà tựa ở trên mặt ghế, nói: "Thẩm Ngạo đến, lập tức thông báo lão phu, sự tình còn lại, đều do lão Nhị an bài."

Quản sự không hiểu ra sao, nghi hoặc khó hiểu mà cáo lui ra ngoài.

Cả Thái phủ lộn xộn, đều đợi chủ tử tân nương từ bái đường, cũng có người tốp năm tốp ba mà nói chuyện tào lao, một ít quan viên cấp thấp, miệng không bị ngăn cản, cứ nói thoải mái, không giống như các đại lão, phải duy trì uy nghiêm của mình.

Nhưng lúc này, có người kêu lên: "Thái thiếu gia nghênh đón quận chúa."

Mọi người bắt đầu đứng dậy, biển người mãnh liệt như thủy triều, nghe được tiếng cổ nhạc du dương truyền đến, chỉ một lúc sau, Thái Luân cười con ngựa cao to, tinh thần sáng láng, ăn mặc cát phục, lập tức đi đến, đi theo phía sau hần, là đại kiệu Hồng Hà tám người khiêng, phía sau cái kiệu, là về rất nhiều tùy tùng, nha đầu tiên hô hậu ứng.

Mọi người ào ào tuôn ra, ôm quyền nói chúc mừng, Thái Luân hôm nay thoả thuê mãn nguyện, trong lòng rất là đắc ý, lại làm ra một bộ dáng cung kính đáp lễ, trong miệng nói xong một ít lời khách khí, như chư vị nâng đỡ, cảm ơn, cảm ơn.....

Đưa chủ tử tân nương đi vào, tất cả đều đã bố trí thỏa đáng, kế tiếp chính là bái thiên địa, sau khi lạy thiên địa, hỉ yến mới tính toán là chính thức bắt đầu.

Trong tiếng chiêng trống vang trời, mọi người tự nguyện nhượng ra một khu đất trống rộng lớn, trùng to mắt nhìn cái đại kiệu Hồng Hà kia.

Cổ kiệu Hồng Hà rơi xuống đất, Thái Luân mỉm cười dạo bước đi qua, xốc màn kiệu lên, ngồi bên trong, là một nữ tử khoác áo Hồng Hà, nữ tử e lệ không chịu đi ra, Thái Luân nho nhã lễ độ mà khom người, đưa tay về hướng kiệu, lập tức nói: "Quận chúa điện hạ, mời hạ kiệu."

Mọi người đồng loạt cười vang, đều nói chủ tử còn chưa lấy con gái nhà người ta, đã khách khí như vậy, tương lai nhất định là sẽ sợ lão bà.

Tân nương trong kiệu thoáng run rẩy một tý, có chút không tình nguyện mà dời bước, liên tục đi ra, lập tức có người mang một dây đỏ đến, một đầu thắt ở dưới chân Thái Luân, một đầu thắt ở trên gót sen tân nương, Thái Luân ở phía trước dẫn đường, cẩn thận từng li từng tí mà đi lên phía trước, tân nương phía sau bị dây đỏ lôi kéo, lúc này cũng chỉ có thể nhắm mắt theo đuôi.

Chờ đến chánh đường trang trí đổi mới hoàn toàn, đã qua thời gian uống nửa chén trà nhỏ rồi, các tân khách sớm đã chờ không kịp, ào ào nói: "Nhanh bái thiên địa, bái thiên địa xong, vào động phòng, năm sau sinh ra một công tử."

Ở phía trong chánh đường, bài vị tổ tông đã nhóm tốt, cha mẹ Thái Luân cũng đã ngồi ở trên cao đường, ngoại trừ mấy người mặc cát phục hát lễ, những người còn lại, đều chờ tại bên ngoài, Thái Luân dùng dây đỏ kéo tân nương đi vào, người hát lễ đang muốn nói vài lời cát tường, một người quản sự vội vàng tới, thấp giọng phân phó một tiếng về hướng người hát lễ kia.

Người hát lễ thoáng ngạc nhiên một tý, lập tức đi thẳng vào vấn đề nói: "Nhất bái thiên địa."

Tất cả lễ nghi phiền phức, một mực giảm bớt, cái sự việc nho nhỏ này xen vào giữa, lại làm cho mọi người không hiểu ra sao, đánh trống reo hò một hồi, cũng không nói cái gì nữa, đón dâu như thế nào, là sự tình nhà người ta, có cái gì liên quan đến mình đâu?

Thái Luân kéo tân nương, nhìn qua thiên địa mà bái.

Người hát lễ loại tiếp tục nói: "Nhị bái cao đường..."

...

"Phu thê giao bái..."

...

"Kết thúc buổi lễ... người mới động phòng..."

Bên ngoài lập tức oanh động, không ngừng chúc mừng.

Nhưng lúc này, có người cao giọng: "Chậm đã!"

Một tiếng kêu to này, làm cho tất cả mọi người kinh sợ, ngoái đầu nhìn lại, liền thấy bên ngoài cánh cửa, rất nhiều đầy tớ, người nhà Thái phủ bị đánh cho ngã lăn xuống đất, Thẩm Ngạo cười con ngựa cao to, mang theo giáo úy đẳng đẳng sát khí, tuôn qua giống như thủy triều.

Những tiểu lại phủ Kinh Triệu kia, đúng là thúc thủ vô sách, chỉ theo đuôi ở chỗ xa xa, gậy cầm trong tay, động cũng không dám động.

Ngược lại, giáo úy bên này, đều là đặt tay ở trên chuôi đao, một bộ dạng tùy thời muốn rút đao khiêu chiến, một nhóm người đi đến, xông vào bên trong, các tân khách nhìn thấy cái này, vô cùng kinh hãi, lập tức né tránh ra xa xa.

Thái Thao thấy thế, sắc mặt đại biến, lập tức mang theo hai đầy tớ trong phủ, ngựa Thẩm Ngạo ngăn lại, nói: "Thẩm Ngạo!"

Thẩm Ngạo nhặt cười nhạt nói: "Cút ngay!"

Thái Thao không chịu dịch bước, tất cả khách mới giật mình mà nhìn một màn này, còn chưa kịp phản ứng.

Lúc này, Thẩm Ngạo kéo cương ngựa, thốt ngựa cúi xuống, phát ra tiếng phì phì trong mũi, bắt đầu chạy về phía trước, Thái Thao mới vừa rồi là không chịu nhường bước, nhưng bây giờ là ngày đại, không biết nên làm thế nào cho phải.

May mà đầy tớ sau người cơ linh, thoáng cái đã hấn kéo đến ven đường, Thẩm Ngạo cỡi ngựa xẹt qua bên người Thái Thao, chỉ kém một ít, Thái Thao sẽ phần thân toái cốt.

Cái biến cố này, không biết làm cho bao nhiêu người kinh hô, đợi chứng kiến người đến là Thẩm Ngạo, bất kể là tôn thất hay là quan viên đại thần trong triều, giờ phút này đều trầm mặc thân kỳ, ai cũng không chịu

đứng ra, đổi lại là người khác, dựa vào thân phận mọi người, ra oai cũng không có gì, nhưng Thẩm diên cuồng này, lại tuyệt đối không thể động tới.

Thẩm Ngạo đánh ngựa, trực tiếp đi đến hướng chánh đường, mấy nô bộc trung tâm Thái phủ muốn ngăn, cũng lập tức bị giáo úy dùng quyền cước đánh ra ngoài, có vài người bị Thẩm Ngạo cưỡi ngựa đụng gãy mấy cây xương sườn, rên hừ hừ ở một bên.

Đến chánh đường bên này, Thái Luân giận tím mặt, rất nhiều chuyện cũ như đèn kéo quân qua trong đầu hắn, từ lúc có Thẩm Ngạo, Thái Luân không có một ngày sống khá giả, bất cứ chuyện gì, đều bị hắn đè ép một đầu, hắn hừ lạnh một tiếng, hướng Thẩm Ngạo hô: "Thẩm Ngạo, ngươi muốn làm gì?"

Thẩm Ngạo ghim ngựa, đã vào chánh đường, lạnh lùng cười một tiếng về hướng hắn, cũng không nói chuyện, trực tiếp trút roi xuống dưới, cái này ra tay rất nặng, trực tiếp rơi vào sọ não Thái Luân, bốp một tiếng, Thái Luân ôm đầu gào khóc kêu to, cả tiệc cưới, đã là lộn xộn thành một đoàn, tất cả mọi người đều sợ hãi đến ngây người.

Thẩm Ngạo chỉ vào tân nương khoác trên vai áo Hồng Hà, nói: "Người đâu, mang tân nương về!"

Đám giáo úy dừng mãnh bước nhanh vào chánh đường, hướng về tân nương lạnh run kia, tân nương kêu to: "Cứu mạng..." Tiếp theo, liền kéo Hồng Hà xuống...

Tất cả mọi người kinh ngạc lẫn nữa...

Người kia là ai?

Thẩm Ngạo trên ngựa, vốn là còn muốn bày ra cái chiêu bài tươi cười, cho Triệu Tím Hành một lần mừng rỡ, đáng tươi cười lúc này cũng cứng lại rồi, tân nương không phải Triệu Tím Hành, là một nữ tử sắc mặt mỹ lệ, nhưng thực sự không thể nói là phi thường xuất chúng.

Thiếu nữ này hét lớn: "Ta... chuyện không liên quan đến ta, là quận chúa..."

Thẩm Ngạo lập tức tỉnh ngộ, xoay người xuống ngựa, ở bên trong đám sát khí của giáo úy và sự nổi giận mọi người, đột nhiên mắng to về hướng giáo úy sau lưng: "Còn lo lắng cái gì? Chúng ta tới làm cái gì đây?"

Đám giáo úy ngây người, Chu Lâm ấp úng nói: "Đoạt... đoạt..."

)

562. Chương 546: Sẽ Trả Sau

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 546: Sẽ trả sau

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

"Đoạt cái rắm, chúng ta là đến chúc mừng, chúc mừng! Hôm nay là ngày mừng rỡ của Thái huynh, chúng ta đùa một chút là đủ rồi, quá tải thì nhìn mặt nhau như thế nào? Nhanh, đều giao lễ vật ra đây."

Thẩm Ngạo xuất roi ngựa ra, vốn là nói: "Thẩm mỗ chúc mừng Thái huynh tân hôn may mắn, đặc chế tặng một bộ roi da trâu, cung chúc bạch đầu giai lão."

Đám giáo úy bọn họ trợn mắt há hốc mồm, Hàn Thế Trung ấp úng nói: "Tiểu nhân... à không, Hàn mỗ cũng cung chúc Thái công tử tân hôn mừng rỡ, tặng... tặng..." Lục lợi áo giáp trên người một hồi, xuất ra mấy đồng tiền, nói: "Tặng một ít tiền."

Chu Lâm lại lấy ra một khối bạc vụn, cuối cùng là cười vui vẻ nói: "Tặng hai ngân lượng."

Đám giáo úy cũng cùng nhau đánh trống reo hò, thoảng cái, lễ vật chồng chất như núi.

Thẩm Ngạo cười ha hả nói: "Thái huynh và ta tương giao tâm đầu ý hợp, đã cùng trường, lại là hảo hữu, hiện tại hẳn đã bái đường, cái rượu mừng này, ta nhất uống rồi, người đâu, nhanh đưa Thái huynh và tân nương động phòng, chúng ta không say không về, từ từ ăn mừng vì hẳn."

Thái Luân chứng kiến tân nương kia, tay chân lập tức lạnh buốt, đầu óc nhất thời ông ông, người Thái phủ cũng nhất thời ngây người, một câu đều không nói ra được, quận chúa biến thành một nha đầu, cái này nên làm thế nào cho phải? Hơn nữa, họ Thẩm mới quá rối, hôn sự này rốt cuộc có tính toán hay không?

Chỉ tiếc, mặc kệ có làm hay không, cũng không còn nữa kịp rồi, Thẩm Ngạo ra lệnh một tiếng, lập tức có giáo úy đưa Thái Luân và tân nương đi đến hướng động phòng bên kia.

Thẩm Ngạo nhếch miệng, chứng kiến bộ dáng tất cả mọi người không dám hành động, liền lớn tiếng nói: "Con mẹ nó, bốn vương rất không cao hứng, Thái phủ tổ chức hôn lễ, hảo huynh đệ của bốn vương lập gia đình, vì sao các người đều là cái mặt khổ như vậy? Như thế nào? Có phải là xem thường Thái Thái sư? Xem thường bốn vương hay không? Cười! Đều cười rộ lên cho bốn vương!"

Người giữ thân phận đại lão, đương nhiên không cười nổi, nhưng những người khác, cũng chỉ có thể cười, nhưng nụ cười thật sự vô cùng đắng chát.

Thẩm Ngạo đi ra ngoài, tất cả mọi người tự động nhượng cho hẳn một con đường, Thẩm Ngạo kêu to: "Đến đây, mọi người theo ta đi dự tiệc, không say không về!"

Cái biến cố này thật sự làm cho người ta khó có thể tiêu hóa, vốn Thẩm Ngạo mang theo một đám giáo úy như lang như hổ xông tới, gặp người liền đánh, phía sau lại là một màn đáng sợ hơn, tân nương là một người khác hoàn toàn, nhìn bộ dạng Thẩm Ngạo hào hứng bừng bừng, rất nhiều người có lẽ là không hiểu ra sao.

Chứng kiến bộ dáng hung hãn của những giáo úy này, họ đi xua đuổi mọi người dự tiệc uống rượu, mọi người cũng không dám nói gì, đều đi dự tiệc.

...

Trong hậu đường, quần sự lão đảo xông tới, cao giọng nói: "Lão thái gia, bắt hảo, bắt hảo!"

Thái Kinh sợ run cả người, ngồi thẳng lên, vừa phút chốc là tâm thần bất định, nhưng trong tích tắc, nhưng lập tức lại trở nên thông dong tự nhiên, nói: "Từ từ nói, không nên gấp."

"Thẩm Ngạo kia, mang người đến, đánh tiểu thiếu gia..."

Thái Kinh mãnh liệt đánh bàn, nói: "Lẽ nào lại như vậy, phủ Kinh Triệu đâu, vì sao không ngăn cản?"

Quần sự nói: "Không dám ngăn đón, nhưng là Nhị lão gia ngăn đón một chút, cái kia Thẩm Ngạo trực tiếp giục ngựa đi qua, thiếu chút nữa đụng phải Nhị lão gia, tiếp theo liền trực tiếp vào lễ đường, liền đánh cho tiểu thiếu gia một chầu roi, nhìn cái tư thế kia, giống như là đến cướp cô dâu."

Thái Kinh âm thanh lạnh lùng nói: "Người bị cướp đi rồi sao?"

Quần sự khỏ sở, lí nha lí nhí nói: "Cái này... cái này thì không có, chỉ là... tân nương không phải quận chúa."

Thái Kinh tức giận đến tay cũng lay động, hỏi: "Đây là vì cái gì?"

"Tiểu nhân cũng không biết, dù sao, thời điểm vạch trần khấn Hồng Hà, không biết như thế nào mà đã thay đổi người khác, xem thân phận của nàng, nên là nha đầu nhà Tấn vương bên kia."

Thái Kinh thở dài, đứng lên nói: "Đi đi, theo ta."

Thái Kinh từ sau đường đi ra, đến tiền viện, tại đây xếp đặt mấy trăm bàn tiệc cơ động, những quan viên ngồi ở trên bàn tiệc kia thấy Thái Kinh tới, đều là xấu hổ mà đứng dậy hô một tiếng: "Thái sư tốt."

Thái Kinh lúc này chỉ lạnh mặt, mang theo mấy người nhà đi qua, trên đường đi, chứng kiến rất nhiều giáo úy ngồi ở trên ghế mời rượu, kêu là vui mừng, đến chính sảnh bên kia, liền chứng kiến Thẩm Ngạo đang

cùng mấy tôn thất nâng chén uống rượu, Thẩm Ngạo mắt sắc, thấy được Thái Kinh, lập tức đứng lên, cười ha hả nói: "Thái sư cũng tới, ai nha nha, nhanh tăng cái ghế cho Thái sư gia, hôm nay Thái phủ có chuyện mừng, Thẩm mỗ muốn uống vài chén cùng Thái sư."

Thái Kinh vốn muốn trở mặt, nhưng nghĩ lại, tuy Thẩm Ngạo có ý đồ cướp cô dâu, cuối cùng rồi lại một bộ tư thái chúc mừng, Tần vương đổi nha đầu thành quận chúa, hôm nay cũng là bái đường vào động phòng, lúc này, cho dù cãi lộn cùng Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo tới đa cũng chỉ là vui đùa cho qua, về phần những thứ khác, còn có thể làm gì hần?

Thật sự muốn nhao nhao lật trời, y theo tính tình Thẩm Ngạo, chắc chắn sẽ náo loạn, giáo úy đeo đao đến dự tiệc không dưới 500 người, đến lúc đó sẽ là dạng kết cục gì, cũng chỉ có trời mới biết.

Thái Kinh liếc qua chư vị đại lão tôn thất ngồi cùng Thẩm Ngạo, nguyên một đám mang trên mặt vẻ đau khổ, nhưng đối với Thẩm Ngạo, lại cũng không khỏi giữ lại ba phần khách khí, cũng có mấy tôn thất giao hảo cùng Thẩm Ngạo, rõ ràng còn là vui sướng hơn hờ.

Thái Kinh thở dài, vài thập niên mưa gió, sớm đã dưỡng thành tính tình hỉ nộ không lộ ra, chỉ là, lúc này, bộ ngực hần vẫn có một cơn tức không chỗ phát tiết, tuy không trở mặt tại chỗ, nhưng cũng hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống tại bên người Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo châm một chén rượu cho Thái Kinh, cười ha hả nói: "Thái sư hôm nay có việc mừng, cũng nên uống một chén, đến đây, Thẩm mỗ kính trước."

Thẩm Ngạo cũng rất hào sảng, một chén rượu bùng lên, uống một hơi cạn sạch, dứt lời, liền mỉm cười mà nhìn Thái Kinh.

Thái Kinh nghiêm mặt hờ, nói: "Lão phu thân thể không tốt, rượu này không thể uống." Dứt lời, liền nhìn về phía Thẩm Ngạo, nói: "Quận Vương gia, người đưa phần đại lễ này, lão phu xin nhận, tương lai chắc chắn sẽ đền đáp."

Những lời này đầy phép ẩn dụ, mọi người đều nghe được rõ ràng, ở phía trong tôn thất Vương gia có mấy người e sợ thiên hạ không loạn, một người là Quận Vương, một người là Thái sư, hai thần tiên này đánh nhau, xem rất hay.

Thẩm Ngạo cười ha ha nói: "Ở đâu, ở đâu, Thái đại nhân nói đùa."

Rượu say sưa xong, Thẩm Ngạo hơi say, tâm tình Thái Kinh không tốt, mang theo sắc mặt không tốt lui vào nhà, mấy tôn thất Vương gia ngồi cùng bàn, ngay từ đầu cũng không dễ nói chuyện, Thẩm Ngạo mời rượu rất vui vẻ, tựa như hôm nay là hần kết hôn, vài Vương gia này cũng bỏ qua rụt rè, học Thẩm Ngạo mời rượu, vô cùng vui vẻ.

Mặc dù đa số không khí cười vang là giả vờ, nhưng không ai để ý, sự tình diễn biến đến nước này, cũng không phải sự tình nhà mình, đau đầu nên là Thái gia người mới đứng.

Thái Thao kinh hồn chưa định, lúc này cũng núp vào trong nhà, người Thái gia, ngoại trừ nô bộc, đều ra khỏi hội trường.

Nhưng lúc này, một người giáo úy từ động phòng bên kia chạy tới, nói nhỏ tại Thẩm Ngạo bên tai: "Vương gia, Thái công tử đánh tân nương ở phía trong động phòng, các huynh đệ ở bên ngoài cũng không dễ can thiệp."

Thẩm Ngạo mượn cảm giác say, mãnh liệt vỗ bàn: "Đi, đi náo động phòng!"

Thẩm Ngạo đến lần này, trên mặt dào dạt dáng tươi cười, đám tôn thất lại càng hoảng sợ, chỉ là, , mọi người rất nhanh đi theo, ào ào trầm trồ khen ngợi: "Đi, đi náo động phòng!"

Thẩm Ngạo đi đầu, các tân khách thấy Thẩm Ngạo mang theo đám tông vương đi ra ngoài, giáo úy đã từ tứ phía hội tụ tới, mọi người cũng gom góp tham gia phần này náo nhiệt, theo Thẩm Ngạo dưng mãnh lao tới hướng động phòng.

)

563. Chương 547: Dám Đánh Em Gái Ta?

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 547: Dám đánh em gái ta?

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Chỗ động phòng ở phía sau, sân nhỏ tại đây luôn luôn là vô cùng nghiêm túc, tòa nhà lớn hơn dặm, nội viện là nơi cấm kỵ, nô bộc tầm thường, nếu không chú ý, xông vào nơi đây, đánh chết đều là chuyện thường xảy ra.

Nhưng Thẩm Ngạo tới, hơn nữa còn cả hùng hổ giáo úy, càng có thêm khách mời như thủy triều xông đến, nào có người dám ngăn cản? Vì vậy đều trực tiếp thả đi vào.

Động phòng bên này, đã rất là lộn xộn rồi, từng cái chén nhỏ, nền đỏ, đều là rơi đầy đất, trên mặt tân nương sưng lên một khối, khoe miệng tràn ra một đường máu, núp ở góc tường, nước mắt ròng ròng.

Thái Luân sắc mặt dữ tợn, đối với tân nương này, cũng là đã đánh cho một mẻ, thở hồng hộc mà ngồi xuống, trong miệng còn không nhin được, kêu to: "Quận chúa đâu? Quận chúa ở nơi nào? Các người, các người thông đồng cùng nhau hại ta, cùng một chỗ hại ta... ha ha... ta..."

Trên nét mặt đáng sợ, không khỏi mà run rẩy một chút, đâu còn có cái phong thái tự cho là phong lưu gì, tiếp tục nói: "Quận chúa và họ Thẩm có gian tình, có phải không? Hừ, một đôi gian phu dâm phụ..., gian phu dâm phụ."

Hắn hậm hực đứng lên, đi về hướng tân nương, hung hăng mà đạp một cước qua, tân nương lấy tay ngăn cản, sợ tới mức khóc lớn ô ô, trong miệng cầu xin khoan dung: "Cô... cô gia..."

Thanh âm nàng gọi càng lớn, Thái Luân đánh càng lợi hại, nhưng lúc này, cửa lớn động phòng bịch một tiếng, bị người đá văng, Thẩm Ngạo mang theo rất nhiều người xuất hiện ngoài cửa.

Mọi người nhìn thấy tình huống này, lập tức cũng ngây người, xem biểu lộ vụn vẹo của Thái Luân, đã có người sinh ra không ít ác cảm đối với Thái Luân.

Thẩm Ngạo đi vào, cao thấp đánh giá gian phòng, mới đối mặt cùng cặp con người giết người của Thái Luân, không đếm xỉa tới, nói: "Tại đây thật náo nhiệt, Thái huynh rất sành điệu đó, ngày đầu tiên động phòng đầy may mắn, liền gây ra động tĩnh lớn như vậy!"

Thái Luân hừ lạnh.

Thẩm Ngạo tiến lên vài bước, ánh mắt rơi vào trên người tân nương kia, thở dài nói: "Đánh nữ nhân thì tính toán là cái bổ sự gì? Thái Kinh bình thường cũng là người như vậy sao?"

Thái Luân quát: "Liên quan gì đến người?"

Thẩm Ngạo lúc này đã có cảm giác say, nhàn nhạt cười nói: "Xác thực không phải chuyện của ta, chỉ là, ta muốn nói cho Thái huynh, đánh nữ nhân, thật sự không coi là anh hùng, Thẩm mỗ chính là muốn giáo giáo người, cái gì mới gọi là bản lĩnh thật sự!"

Hắn vừa dứt lời, đã đi lên trên, một cước đạp bay Thái Luân, một cước này dùng sức rất nặng, có ý định mà phát, Thái Luân cũng không có bất kỳ chuẩn bị gì, bị Thẩm Ngạo trực tiếp đá đến chân tường, mới ngưng lại được.

Thái Luân là loại công tử sống an nhàn sung sướng, đâu ném qua loại khổ này? Ngủ tưng tưng bay, ho khan một tiếng, liền phun ra một búng máu.

Sau đó, Thẩm Ngạo lại xông lên, kéo tóc của hắn, sau đó chính là một cái tát, quát: "Đánh nữ nhân không phải bổn sự, đánh người, cái tên tiện nhân này, lại là bản lĩnh thật sự!"

Tiếp theo, lại là một cái tát xuống dưới, tiếp tục nói: "Mù mắt chó của ngươi, ngay cả nghĩa muội bổn vương cũng dám đánh! Hôm nay không đánh chết ngươi, ta đây làm Bồng Lai Quận Vương, còn thể nào ngăn đầu gặp người sao?"

Lần này toàn trường xôn xao, lúc nào mà cái tân nương này thành nghĩa muội của Thẩm Ngạo rồi? Lại nhìn tân nương cuộn tròn tại nơi hẻo lánh kia, lúc này cũng nâng con mắt lên, một đôi nước mắt lưng tròng con mắt nhìn về phía Thẩm Ngạo, tuy gò má cao ngất, nhưng không ngăn được bộ dáng đáng thương, tất cả mọi người là người có thân phận, tình thương hương tiếc ngọc vẫn phải có, có người hô nhỏ một tiếng: "Đáng đánh....."

Thái Luân vốn bị đánh cho hồ đồ, tiện đà cũng bắt đầu trở nên điên cuồng, thê lương rống to: "Thẩm Ngạo, ta và ngươi đồng quy vu tận!" Dứt lời, liền nhào tới, túm ở chân Thẩm Ngạo, há miệng muốn cắn.

Phía sau Chu Lâm mấy cái, lập tức kêu to: "Không tốt, có kẻ muốn tập kích Vương gia, các huynh đệ, lên!"

Mấy chục người ầm ầm tiến lên, cũng tốt, tại đây là nơi Thái phủ động phòng, cũng đủ rộng rãi, những người này vốn là còn bận tâm thân phận Thái Luân, nhưng lúc này, thấy hắn muốn hành hung, thì bất chấp tất cả, vây quanh hắn, ra tay cũng là rất nặng, một châu quyền đâm cước đá giáng xuống.

Thẩm Ngạo thừa cơ hội này, hung hăng mà đạp mấy cước phía sau lưng của hắn, trong miệng vẫn không quên nói: "Thấy không, cái này là kết cục đánh nghĩa muội bổn vương, cái này là tập kích kết cục bổn vương, không phục, liền đi tố cáo với hoàng thượng đi! Hôm nay coi như là đánh chết ngươi, cũng làm cho ngươi không có chỗ nào giải oan!"

Dám nói những lời này ở Thái phủ, cũng chỉ có Thẩm đại Quận Vương, đợi Thẩm Ngạo rút thân ra, Thái Luân đã hấp hối, dưới khuôn mặt là một bãi vết máu xen lẫn bọt mép, thân thể còn đang không ngừng mà run rẩy.

Thẩm Ngạo và đám giáo úy có hình dáng rất hung hăng, rơi vào trong mắt mọi người, thật sự là có một loại sợ hãi không hiểu, chính là những tông vương kia, chỉ sợ một màn này đã khắc ở trong đầu, cả đời cũng không thể quên được.

Từ việc vui, hơn phân nửa phải đổi thành tang sự, nhưng Thẩm Ngạo lại khinh thường mà vỗ vỗ tay, không đếm xỉa tới Thái Luân, không quên nói: "Cái gì đó! Ý vào Thái gia, liền dám hành hung, đánh nghĩa muội bổn vương, ngay cả bổn vương cũng dám đánh, đồ không biết sống chết."

Chu Lâm cũng hướng Thái Luân nhổ một bãi nước miếng, nói theo: "Vương gia, muốn bắt hắn đến phủ Kinh Triệu hay không, ban ngày ban mặt, dám hành hung, lại Ưng Dương đạo tặc còn động thủ đối với Vương gia, theo ta thấy, người này tám phần là hung danh lan xa."

Tiểu nhân nghe nói, thành Biện Kinh gần đây có một người đạo tặc, hung danh là bút ngòi vàng Thư sinh, nghe nói tướng mạo rất mềm yếu, nhưng lại là đồ tội ác tày trời, giết người cướp của, khi dễ lương thiện, không có điều ác nào không làm.

Vừa rồi, thấy tiểu tử họ Thái này muội hành hung đối với Vương gia nghĩa, thủ đoạn lại rất có chỗ tương tự, chúng ta là người của học đường dạy võ, lại là quan tốt đỉnh đỉnh nổi danh Đại Tổng, vì trị an dưới chân thiên tử, chúng ta không thể bỏ qua.

Thẩm Ngạo trừng mắt liếc hắn một cái, trong lòng không nhin được mà nghĩ, người này thật đúng là biết làm việc, rất có phong cách Thẩm mỗ đó.

Nghĩ đến, Thẩm Ngạo nhàn nhạt cười cười, nói: "Coi như hết, con người phải có lòng khoan dung, đánh cho nửa chết nửa sống cũng đã đủ rồi, hiện tại, hắn mang cái dạng này, mang đi, đến lúc đó, chết ở Kinh Triệu phủ, chẳng lẽ lại bắt hoàng thượng lo việc tang ma cho hắn sao?"

Dứt lời, Thẩm Ngạo dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, đi về hướng tân nương, ngồi xổm người xuống, cầm cánh tay lạnh như băng của tân nương, đối mặt thật sâu cùng tân nương, trong lòng Thẩm Ngạo cũng rất có ý xấu hổ, nói: "Nghĩa muội, nơi này là không thể ở, họ Thái dám đánh ngươi, liền về nhà

mẹ đẻ đi, lúc nào đó, lại để cho lão già Thái Kinh kia quỳ gối đến Thảm phủ bên kia dập đầu, mới về, nếu không...”

Hắn cười lạnh một tiếng, điềm nhiên nói:”Cả đời này ngươi cứ ở trong Vương phủ, ai dám nói cái gì lời ong tiếng ve, Thái Luân chính là tấm gương.

Thảm Ngạo cẩn thận từng li từng tí mà tân nương kéo lên, vịn nàng đi ra khỏi nơi động phòng, người bên ngoài thấy trợn mắt há hốc mồm, nhưng rất nhanh cũng tỉnh ngộ lại, ào ào nhượng ra một con đường, càng có mấy cái tôn thất đứng ra, cao giọng trầm trồ khen ngợi.

Dù sao, hiện tại Thái Luân đã bá đường xong, bất kể có thể tử là nha đầu, hay là nghĩa muội của Thảm Ngạo hay không, Thanh Hà không thể tái giá với Thái Luân.

Thái gia bên này, cũng không cần cho bao nhiêu mặt mũi, vừa rồi mọi người xem Thái Luân hành hung, trong lòng cũng có chút không vui, bất kể nói thế nào, nha đầu kia cũng có không ít người nhận thức, hình như là thiếp thân nha đầu bên người Thanh Hà, người ở phía Tấn Vương phủ ra, tuy có sai, cũng nên giao trở lại Tấn Vương phủ trị tội, Thái Luân dựa vào cái gì mà đánh người như vậy?

Thảm Ngạo ra tay, lại làm cho tim bọn họ đập rất nhanh, càng cảm thấy vô cùng thoải mái, đánh trống reo hò một chút, ào ào trầm trồ khen ngợi.

Thái gia bên kia, lúc này mới kịp phản ứng, mấy trưởng bối Thái gia vội vàng tới, dùng Thái Thao cầm đầu, vốn là đi xem Thái Luân, lại nhìn Thảm Ngạo chuẩn bị nghênh ngang rời đi, sắc mặt tái nhợt, nhất thời không biết có nên phát tác hay không.

Thái Thao ngậy người một hồi, mới hét lớn:”Nhanh, đưa đi, gọi đại phu đến.”Dứt lời, mới ngăn Thảm Ngạo lại, nói:”Nữ nhân này bất kể có phải là nghĩa muội của Vương gia hay không, đã đến Thái gia chúng ta, liền là người Thái phủ chúng ta, người, Vương gia không thể mang đi.

Thời điểm Thái Thao ngăn Thảm Ngạo lại, mấy người tai to mặt lớn Thái phủ cũng đều dẫn theo rất nhiều đầy tớ tới, Thái phủ gia nghiệp rất lớn, người hộ viện cũng là không ít, lúc này cùng một chỗ tuôn đi qua, tụ tập tiền hô hậu ủng cùng một chỗ, cũng rất có thanh thế.

Tân nương bên người Thảm Ngạo đã cực kỳ sợ hãi, thân thể không khỏi run rẩy, Thảm Ngạo cầm thật chặt tay của nàng, thấp giọng nói:”Không có việc gì, có ta ở đây.”

Dứt lời, liền hờ hững mà nói với Thái Thao:”Thái đại nhân, nếu bốn vương nhất định phải mang người đi thì sao?

Thái Thao cười lạnh, nói:”Vậy thì cao thấp đợi Thái phủ đều sẽ chém giết, người, nhất định phải lưu lại, con dâu Thái gia ta, đã không có liên quan gì đến Quận Vương, là đánh hay là giết, cũng là sự tình Thái gia ta.

Thảm Ngạo bên này, toàn thân không tìm ra sai lầm, nhưng lúc này đây, trên luân thường, Thái Thao lại chiếm thượng phong, lấy chồng theo chồng, gả cho chó thì theo chó, cái tân nương này xác thực là người Thái gia, bọn hắn xử trí như thế nào, Thảm Ngạo là một người nghĩa huynh, lý do những tay cũng không quá đầy đủ.

Nhưng lúc này, có người khanh khách cười lạnh nói:”Thái đại nhân, lời này của ngươi, nô gia liền không hiểu, người, là của Tấn Vương phủ chúng ta, tuy nói là đã gả ra ngoài, Thái đại nhân mang cái dạng này, chẳng phải là ngay cả Tấn Vương phủ đều không để vào mắt rồi?

Đứng ra là một lão Công Công, theo như lẽ thường, tất cả tôn thất Vương gia đều có chút công công hầu hạ, những người này thường thường sẽ trở thành tổng quản, chủ sự trong Vương phủ.

Vị công công này họ Chu, chính là người bị hại trong sự tình Tấn Vương phủ, lúc này đây con gái Tấn Vương phủ xuất giá, cha mẹ đương nhiên là không thể tới, liền để cho Chu công công tới, Chu công công này ngay từ đầu nhìn thấy dê đống thành ngựa, cũng là hoảng sợ, nhất thời hoang mang lo sợ, kêu người trở về báo tin, nhưng lúc này, nghĩ đến vẻ bộ dạng Thái Luân vừa rồi hung tàn vạn, trong lòng lại cực kỳ may mắn, khá tốt, khá tốt, gả đi ra ngoài chỉ là nô tài, nếu thật sự là quận chúa, gặp phải quận như vậy mà, ai biết sẽ biến thành bộ dáng gì nữa?

Vốn chuyện này đã có Thảm Ngạo xuất đầu, Chu công công cũng không có ý định quản, nhưng Thái Thao một ý muốn lưu tân nương lại, tân nương là thiếp thân nô tài quận chúa, trong phủ đầu cũng rất có địa vị, cũng có vài phần giao tình cùng Chu công công, cho nên Chu công công mới đứng ra, bất kể nói thế nào, nô tài này phải không thể ở lại Thái phủ, nếu không, xác định vững chắc là sẽ bị đánh chết.

Chu công công đại biểu Tần Vương phủ đứng ra nói chuyện, thật sự khiến Thái Thao nhất thời không biết nói gì, sau lưng Tần vương là thái hậu, đặc tội Thảm Ngạo, đồng thời lại đẩy thái hậu lên mặt đối lập, quá ngu xuẩn, cũng biết là tự tìm đường chết.

Thái Thao hừ lạnh một tiếng, đành phải đứng qua một bên.

Người sáng suốt xem xét, Thái gia này đã là yếu thế chịu thua, nhớ lúc trước, Thái gia sao mà cảnh tượng, ra khỏi nhà, không người nào có thể ngăn cản mũi nhọn.

Một người tay sai Thái gia đi ra khỏi Thái gia, bộ đường chủ sổ ghi chép tầm thường thấy, đều phải dùng khuôn mặt tươi cười đón chào, lúc đảng cũ tàn lụi, đi đây thì đi đây, bãi quan thì bãi quan, chỉ còn mấy người, cũng chỉ là Thạch Anh, Đoan Chính, thế gia đại tộc như vậy, nhưng cũng chỉ ngoan ngoãn mà ngủ đông, ở ẩn, trong triều đình, cơ hội nói chuyện cũng không có.

Nhìn lại hiện tại, quan viên trực xuất lại lần nữa trở lại triều đình, quan viên đi đây cũng dùng các loại danh nghĩa, một lần nữa có tư cách nghị sự triều đình, Thạch Anh chiếm cứ ở Trung Sách tỉnh, trong ba tỉnh có địa vị ngang Thái Kinh, Thảm Ngạo lại càng quyền thế ngút trời.

Hôm nay làm nhục như vậy, Thái gia lại cũng chỉ có thể lui bước, sau lưng cái này, phép ẩn dụ là gì? Rất nhiều người lúc trước thấy không rõ, hôm nay lại thấy rất rõ.

Thảm Ngạo lạnh lùng cười một tiếng, kéo tân nương, mang theo đám giáo úy bọn họ xuyên qua mấy cánh cổng, đèn thờ, ven đường đi qua, tất cả mọi người ngoan ngoãn nhượng ra một con đường, ánh mắt nhìn về phía Thảm Ngạo, ngoại trừ kính sợ có lẽ là kính sợ.

Thảm Ngạo nhàn nhạt mà vỗ mu bàn tay tân nương, thấp giọng an ủi.

Tân nương này lau làm nước mắt, cũng không sợ hãi nữa rồi, dựa vào Thảm Ngạo, thấp giọng nói: “Nô tài gọi Đông Nhi, quận chúa không chịu đến, đã kêu ta... kêu ta tới, nô tài đã sợ quận chúa bắt tội, lại sợ...”

Thảm Ngạo thấp giọng nói: “Người họ gì?”

Đông Nhi lắc đầu nói: “Nô tài không biết, nô tài từ nhỏ chính là làm nha đầu, vốn là làm ở một chỗ phú hộ, về sau mới bị bán đi phủ Tần Vương.”

Thảm Ngạo nói: “Sau này, người liền mang họ Thảm, bốn vương nói nhận người làm muội muội, từ nay về sau, người liền làm muội muội của ta, về sau sẽ ngụ ở chỗ ta, ta gọi người thu thập cái lều các, an bài cho người mấy nha đầu hầu hạ, người từ từ ở, ai dám khi dễ người, nói cùng với huynh trưởng ta đây.”

Đông Nhi nước mắt lưng tròng, gật gật đầu nói: “Tạ ơn vương gia.”

Thảm Ngạo cười nói: “Còn gọi là Vương gia?”

Đông Nhi nói: “Tạ huynh trưởng.”

Thảm Ngạo nắm tay của nàng, đến người gác cổng bên này, đột nhiên quay đầu đi, đưa mắt nhìn khách phía sau, mọi người càng hoảng sợ, cho rằng Thảm điên cuồng lại muốn làm chuyện kinh thế hãi tục.

Chỉ thấy Thảm Ngạo cười hì hì, hướng bọn họ chấp tay, nói: “Chư vị, Thảm mạo cáo từ trước, lần sau sẽ gặp lại.”

Lần tới có lẽ hay là không cần phải gặp lại mới tốt, rất nhiều người oán thầm trong lòng, nhưng đều là chen chúc đi qua, cười ha hả mà ôm tay nói: “Vương gia đi tốt.”

Thảm Ngạo mới từ Thái phủ bên này đi ra, gọi người chuẩn bị cho Đông Nhi một chiếc xe ngựa, vịn Đông Nhi vào xe ngựa, cũng nhảy lên ngựa, lại nghe được có người một tiếng quát to: “Thảm Ngạo...”

Thảm Ngạo nhìn lại, chứng kiến một người thân ảnh như chim sơn ca mang theo váy, chân trần trụi, hướng bên này chạy tới.

“Tím Hành!” Trong mắt Thắm Ngạo lộ ra vẻ mỉm cười, lập tức giục ngựa chạy qua.

Trên đường phố trống trải, Thắm Ngạo kịp thời kéo ngựa lại, Triệu Tím Hành đứng ngay trước ngựa của hắn, khuôn mặt ngẩng lên, mang theo dáng tươi cười như gió xuân, nụ cười này như kẹo đường, trong miệng thở hồng hển, ngực phập phồng, gian nan nói: “Ta... Ta biết rõ người tới cứu ta rồi, ta... ta liền chạy tới, mệt mỏi... mệt chết ta.

Thắm Ngạo vươn tay, Triệu Tím Hành nhẹ nhàng đưa tay đặt trên bàn tay hắn, Thắm Ngạo dùng sức, kéo nàng lên ngựa, ngồi ở yên trước, hai tay xuyên qua bờ eo của nàng, giữ chặt dây cương,

Triệu Tím Hành lên ngựa, tâm thần chưa định, tiếp tục nói: “Ta... ta nghĩ đến việc người không tới, nên mới sợ hãi, liền kêu Đông nhi đến, Đông... Đông nhi đâu rồi?”

Thắm Ngạo ngậm miệng không nói lời nào.

)

564. Chương 548: Quá Hư Hổng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 548: Quá hư hổng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Tím Hành nói: “Dù sao ta cũng không làm vợ tên Thái Luân kia, muốn làm, cũng chỉ làm vợ người, không cho người cười, bây giờ chúng ta đi đâu?”

Thắm Ngạo lúc này mới nói: “Quận chúa, người xem sau lưng người là cái gì đi!”

Triệu Tím Hành hiếu kỳ nhìn qua, lập tức cắn lưỡi không thôi, tại phía sau bọn hắn, đúng là các nơi đều là người, các tân khách nghe được động tĩnh bên ngoài, đều đứng ra xem, thấy Thắm Ngạo và Thanh Hà quận chúa như vậy, thật sự là không phản bác được, nghĩ đến vẻ tức giận của Thái Luân kia, đại khái liền biết chuyện gì đã xảy ra.

Triệu Tím Hành cực kỳ e lệ, hét lớn: “Đồ ngốc, còn không mau đi!”

Thắm Ngạo cười ha ha một tiếng, giục ngựa chạy nhanh.

Một đường đi về phủ, xuống ngựa, liền ôm Triệu Tím Hành xuống, bảo bọn người Chu Lâm trở về, mới dẫn Đông nhi đi ra, Triệu Tím Hành lại không cảm thấy xấu hổ, nhanh chóng chạy vào, kêu to: “Ta đi tìm Ninh An, dọa nàng một cái.”

Đông nhi mang theo váy, chạy theo nói: “Quận chúa...”

Thắm Ngạo cực kỳ im lặng, không kết hôn xong, cũng đáng để vui đến cái dạng này? Thật là làm cho người mở rộng tầm mắt, lập tức ung dung cười một tiếng, chậm rãi theo sau.

Chỉ cần một canh giờ, chuyện của Thái gia liền truyền ra khắp kinh thành, Tấn Vương phủ bên kia, nghe nói Tấn vương tức giận rất lớn, xa giá đều đã chuẩn bị tốt, đại khái là muốn đi tố cáo Thắm Ngạo, lại không biết làm sao, con ngựa kia luôn bất động, cuối cùng xám xịt mà chạy về phòng.

Kỳ thật, người sáng suốt cũng biết, sai ở chuyện này, đó cũng là lỗi của quận chúa, trước mắt, Thái Luân đã muốn kết thân, cũng không thể tái giá, náo loạn lên rồi, chỉ càng làm cái chē cười này kéo dài xuống dưới, khiến cho Tấn Vương phủ không ngẩng đầu được lên.

Tần vương tính tình xúc động, nhưng Tần vương phi lại là loại người có tâm cơ, đạo lý này, nàng không thể không rõ.

Ngược lại, trong nội cung bên kia, lại nhận được tin tức trễ nhất, thẳng đến sáng sớm ngày thứ hai, mới có người báo lên, trong cung Cảnh Thái, thái hậu tức giận một hồi, kêu mọi người có uy tín danh dự trong hoàng tộc đến, chính là Triệu Cát, lúc này cũng bị tai bay vạ gió, ngoan ngoãn tới thỉnh tội.

Tính tình Thái hậu, kỳ thật cũng không khác gì Tần vương, ngoại trừ Quá Hoàng thái hậu, Triệu Cát và đám Phi tần đều quý, nàng hừ lạnh một tiếng, nói: “Hoàng thượng, chuyện tốt này là sủng thần của người, Bồng Lai Quận Vương Đại Tổng chúng ta làm, Thái gia bên kia, Thái công tử bị đánh đến hấp hối, Tím Hành bên kia, thời điểm bái thiên địa không thấy người, còn bị Thấm Ngạo cười ngửa ôm đi rồi, thể diện Thiên gia chúng ta, còn đặt ở đâu được nữa?”

Triệu Cát khúm núm, nhất thời cũng rất túng quẫn, thật vất vả mới nặn ra một câu: “Tím Hành cũng là hồ đồ, gọi nha đầu thể thân, làm cho người ta tức giận. Tuy nói là nha đầu, nhưng nha đầu đầu gối cũng là từ Tần Vương phủ đi ra ngoài, Thái Luân kia nói đánh là đánh, có thể thấy được, người này tính tình bạo ngược, nhi thần hiện tại tưởng tượng, lại có vài phần may mắn, khá tốt, Tím Hành chưa gả đi, gặp phải người mặt người dạ thú như vậy, với tính tình Tím Hành hôm nay, khẳng định sẽ um tùm không vui.”

Thái hậu cười lạnh, nói: “Người cứ tiếp tục biện hộ vì Thấm Ngạo đi, xảy ra sự tình lớn như vậy, người còn hướng về hần?”

Triệu Cát cười nói: “Nhi thần đâu dám giữ gìn hần? Nhất định phải cho hần cái giáo huấn, không bằng, Trẫm sẽ lập tức hạ chỉ trừng phạt hần?”

Trừng phạt? Sao lại đơn giản như vậy, thái hậu vô cùng cứng chiều đối với Tần vương bên kia, nghĩ đến mặt mũi Tần Vương phủ mất hết, đã cảm thấy lửa giận công tâm.

Làm mẫu thân, chung quy vẫn thiên vị đối với tiểu nhi tử hơn một ít, hơn nữa Triệu Tín là hoàng đế, Triệu Tông chỉ là Vương gia, nàng làm thái hậu, càng cảm thấy Tần vương thua thiệt, lúc này lửa giận công tâm, mở miệng nói: “Lột Vương tước ra, cho hần cái giáo huấn, lập tức hạ chỉ, bắt hần đóng cửa suy nghĩ, sau này còn dám làm xằng làm bậy, ai gia tuyệt đối không tha cho hần. Thái Kinh bên kia, sẽ cần lo lắng một tỷ, phái người đi, từ từ mà nói, còn có Thái Luân kia, ban cho hần cái Hầu tước.”

Triệu Cát nói: “Thấm Ngạo có Vương tước, là lập nhiều đại công kiếm được, Đại Tổng chúng ta được bao nhiêu chỗ tốt? Như cái phủ kho này, nếu không có Thấm Ngạo, cũng sẽ không tràn đầy như vậy. Mẫu hậu bớt giận, trong lòng nhi thần nghĩ như thế này...”

Thái hậu ngắt lời, nói: “Chuyện này ai gia làm chủ rồi, hoàng thượng không cần khuyên nữa.”

Triệu Cát nhất thời cũng là không phản bác được, ngơ ngác không nói lời nào, ban đầu nghe tin tức, Triệu Tín cũng phát một trận nóng tính đối với Thấm Ngạo, hận không thể lập tức bay ra khỏi cung, cho hần hai cái tát.

Nhưng thái hậu bên này mắng một trận, Triệu Cát lại đứng ở trên thuyền Thấm Ngạo rồi, biến hóa trong lòng là do cảm giác tri kỷ, ta có thể thu thập, nhưng là người khác không thể thu thập, ta có thể mắng, nhưng là người khác mắng, liền khó tránh khỏi cảm thấy nổi giận.

Thái hậu một mực chắc chắn là lỗi của Thấm Ngạo, trong lòng Triệu Cát đã nghĩ, Thấm Ngạo hồ đồ, Tím Hành không hồ đồ sai? Hai người đều không phải đèn đã cạn dầu, nhưng thái hậu đổ hết tội lên đầu Thấm Ngạo, Triệu Cát liền không nhận được, biện hộ vài câu.

Quá Hoàng thái hậu nhìn một đôi mẫu tử này tranh luận, nhân tiện nói: “Kỳ thật, chuyện này nói lớn cũng lớn, nói nhỏ thì cũng nhỏ, huy động nhân lực như vậy, trên phố liền càng thích nghị luận, chẳng bằng trong nội cung bên này bỏ qua, có thể lên cho Thấm Ngạo một bài học là đủ rồi.”

Thái hậu xụ mặt, nói: “Không được, Thấm Ngạo quá khi dễ người rồi, ai gia không nuốt trôi cơn tức này.”

Đang nói, chủ sự thái giám Kính Đức ngoài Cảnh Thái cung tiến đến, thấp giọng nói: “Thái hậu, Tần vương yết kiến.

Thái hậu nói: “Cho hần vào.”

Triệu Tông tiến đến, mở miệng liền nói: “Nữ hậu, người nên làm chủ vì ta.”

Thái hậu lạnh mặt nói: “Quy xuống nói chuyện.”

Triệu Tông thấy tình huống không đúng, liếc nhìn Triệu Cát, lập tức ngoan ngoãn quỳ xuống.

Thái hậu hồ nghi mặt nói: “Người xem xem người dạy dỗ kiểu gì hả? Chỉ sinh một đứa con gái, cũng không quản nổi, ai gia nhớ rõ, Tím Hành ngày thường có lẽ là rất nghe lời, một cô bé nhu thuận như thế, làm sao lại thành cái dạng này? Người biết sai chưa?”

Triệu Tông kinh ngạc, Trên đời này nói Triệu Tím Hành nhu thuận, chỉ sợ cũng chỉ có thái hậu thôi, kỳ thật, cũng khó trách, Tím Hành tiến cung, đại khái là rất nhu thuận, trong lòng đều mong chờ thái hậu chỗ dựa cho nàng, không nhu thuận sao có thể kiếm được?

Còn nữa, thái hậu nghiêng về phía Tấn vương, trong lòng nàng, Tím Hành dù hồ đồ thế nào, hơn phân nửa cũng là người không xấu, tuyệt không suy nghĩ đến lỗi của Tím Hành.

Triệu Tông thành thành thật thật nói: “Nhi thần biết sai.”

Thái hậu hừ lạnh một tiếng, nói: “Người chưa từng suy nghĩ, phạt người đóng cửa trong nhà, trong vòng ba tháng, không cho phép ra khỏi cửa, ai gia làm sao lại có nhi tử không không chịu thua kém như người chứ? Tương lai không chừng sẽ để cho người ta chê cười!”

Mắng to một trận, Triệu Tông không dám nói gì, lách về phía Triệu Cát, ý là xin Triệu Cát nói vài lời hữu ích vì hắn, ai ngờ bản thân Triệu Cát cũng khó bảo vệ, đâu còn thừa hơi mà cứu hắn, chỉ còn cách ngoan ngoãn quỳ ở đó.

Thái hậu mắng xong rồi, nhân tiện nói: “Xấu nhất đúng là Thẩm Ngạo, trừ hắn ra, Tím Hành còn có thể học xấu từ đâu? Không trách được, Tím Hành đến chỗ ai gia bên này, đều nói Thẩm Ngạo kia tốt, cái gì vẽ tranh, y theo ai gia xem, người vẽ tranh, sẽ không có mấy người tốt.”

Sắc mặt Triệu Cát tối sầm, có trời mới biết thái hậu chỉ hòa thượng mắng con lừa trọc, hay là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, lại cũng không thể tránh được, lặng lẽ thở dài.

Thái hậu tiếp tục nói: “Nhất định phải trừng phạt, ai gia vẫn là câu nói kia, lột bỏ Vương tước, phát một đạo ý chỉ nghiêm khắc, còn có một chuyện nữa, sau này hắn đến hậu cung vẫn an ai gia, liền ngăn cản cho ai gia, ai gia không muốn thấy hắn.” Dứt lời, liền hướng Triệu Tông nói: “Tấn vương hài lòng chưa?”

Tấn vương Triệu Tông mặt như màu đất, nói: “Mẫu hậu, không thể làm vậy.”

)

565. Chương 549: Phạt Nhẹ Thôi

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 549: Phạt nhẹ thôi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thái hậu nghiêm mặt lại, liếc nhìn Triệu Tông thật sâu, nói: như thế nào? Xử trí như vậy mà người còn không hài lòng? Thẩm Ngạo tất nhiên là người xấu, nhưng hoàng thượng bên kia cũng muốn dùng, dầu gì cũng là thần tử có công, chẳng lẽ lại muốn chém đầu hắn mới cam tâm?

Triệu Tông vẻ mặt đau khổ, nói: “Mẫu hậu, nhi thần không phải ý tứ này.” Con người hắn đảo một vòng, sau đó mới nói: “Nhi thần khẩn cầu mẫu hậu, không cần phải trách phạt Bồng Lai Quận Vương.”

Cái câu nói này, lại làm cho mọi người trong điện đều hơi hơi ngạc nhiên, Triệu Cát nhìn thoáng qua hướng Triệu Tông, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ hoàng đệ này đã thay đổi tính tình? Lúc trước là người không chịu có hại chịu thiệt, hôm nay làm sao lại học được cách nén giận rồi?

Thái hậu chậm rãi uống trà, lại dùng khăn lụa lau miệng, sau đó mới chậm rãi nói: "Người nói xem, vì cái gì mà không cần phải trách phạt?"

"Cái này...cái này..." Triệu Tông nhìn nhìn bốn phía, hiển nhiên chính đang suy nghĩ, có nên nói ra tại trước mặt mọi người hay không.

Thái hậu biết rõ tâm ý của hắn, hướng đám Phi tần nói: "Tất cả các người lui ra, ai gia không cần các người ở đây hầu hạ."

Đám Phi tần nói một tiếng thỉnh an, liền ào ào lui ra ngoài.

Trong điện chỉ còn lại có thái hậu, Quá Hoàng thái hậu, Triệu Cát và Triệu Tông, Triệu Tông lúc này mới không có gì cố kỵ, cười ha hả nói: "Mẫu hậu, Thẩm Ngạo này cũng không tính toán là người quá xấu, chỉ phạm vào một ít sai lầm, trách phạt thì miễn đi, nhi thần coi như ăn phải lỗ vốn, không so đo cùng hắn."

Thái hậu nói: "Nói đạo lý của người ra, không cần phải quanh co lòng vòng."

Triệu Tông vội vàng nói một tiếng vâng, rồi mới nói tiếp: "Thật sự không dám giấu diếm mẫu hậu, hôm qua, tại cửa nhà Thái Kinh, Tím Hành cùng tiểu tử họ Thẩm kia, tại trước mặt mọi người... khục khục... cái kia... cái kia... nhi thần nghe xong, tự nhiên là không cam lòng, vốn còn muốn tranh chấp cùng với Thẩm Ngạo, nhưng nghĩ lại, Tím Hành ở cùng hắn, xác thực là vô cùng tốt, nói là thanh mai trúc mã cũng không đủ,

gặp phải loại sự tình này, tất cả mọi người đều chứng kiến hai người tay nắm tay, ngồi chung một con ngựa, gây ra loại sự tình như thế, Tím Hành về sau còn gả ra ngoài thế nào đây?

Thái hậu nghe xong, đột nhiên cũng hiểu được, lời hắn nói có vài phần đạo lý, não loạn như vậy, những người muốn kết thân kia, ai còn dám nhắc lại?

Có vết xe đổ của Thái Luân, ai biết chuyển tiếp theo, Tấn Vương phủ có thể đưa tới một nha đầu nữa hay không? Việc này cũng thế rồi, Thẩm Ngạo kia lại hung ác như thế, người khác cũng không thể trêu vào.

Triệu Tím Hành lại có thân cận da thịt cùng Thẩm Ngạo, đây là sự tình rất nhiều người tận mắt nhìn thấy, lại càng không có người chịu đi cầu hôn, không gả ra được, làm sao bây giờ? Đây mới là nan đề bày ở trước mặt thái hậu và Triệu Tông.

Thái hậu đạm mạc nói: "Những lời này, hình như không giống như là người nghĩ ra được, chắc Vương phi nghĩ ra phải không?"

Triệu Tông xấu hổ nói: "Là Vương phi và nhi thần cùng nhau suy nghĩ." Hiểu con không ai bằng mẹ, dùng giải thích của thái hậu đối với Triệu Tông, hắn thật đúng là không thể nghĩ sâu xa như vậy.

Thái hậu nói: "Vậy người nói, nên xử trí như thế nào?"

Triệu Tông cười khổ nói: "Đến trình độ như vậy, còn có thể nói cái gì? Nhi thần có mỗi một đứa con gái, lúc trước đều là ngậm trong miệng sợ đau, cẩn thận từng li từng tí, cũng không thể bắt nạt cả đời đợi gả.

Không bằng như vậy, nếu tiểu tử xấu Thẩm Ngạo kia đứng ra, nhi thần liền chịu ăn chút thiệt thòi, Tím Hành gả cho hắn, coi như xong. Hiện tại, nếu lột hết tước vị của Thẩm Ngạo, Tím Hành gả đi, trên mặt mũi cũng không dễ xem, nhi thần đêm qua lăn lộn khó ngủ, cũng suy nghĩ rất nhiều, nhớ tới, Thẩm Ngạo kia cũng không có gì không tốt, ngoại trừ thích hồ đồ ra, mặc kệ học vấn, hay làm việc, đều rất xuất chúng.

Hắn nói như vậy, thái hậu cũng phải suy nghĩ, Triệu Tím Hành không gả ra được, mới là đại sự, hiện tại gặp phải tình cảnh như vậy, tuy mặt mũi Thiên gia quan trọng, nhưng Tấn vương bên này cũng không thể đối xử lạnh nhạt, Tím Hành biết điều như vậy, càng không thể bắt nạt cả đời làm khuê nữ.

Thái hậu nhìn Triệu Cát, thản nhiên nói: "Hoàng thượng có ý thế nào?"

Triệu Cát lúc này lại phản đối, nói: "Mẫu hậu, vạn lần không được, Ninh An đã gả đi rồi, Tím Hành tái giá, hai người này đều là con của ta và hoàng đệ, sao có thể hầu hạ một phu quân? Cho dù truyền ra, cũng là chê cười."

Triệu Cát đương nhiên phản đối, vốn đã ngại Thẩm Ngạc phu nhân quá nhiều, Triệu Cát đến nay còn canh cánh trong lòng, hiện tại lại gia tăng một người quận chúa, vậy thì là cái gì? Chuyện này, không có đường sống để thương lượng!

Triệu Tông kêu to: "Hoàng thượng..."

Triệu Cát kéo căng cái mặt, không mở miệng.

Thái hậu cũng đi theo khuyên nhủ: "Thẩm Ngạc nhiều phu nhân, ai gia nhìn cũng chướng mắt, nhưng đã đến cái bước này, người làm hoàng huynh, chứng kiến thân huynh đệ của mình khó xử như vậy, lại chứng kiến Tím Hành biết điều như vậy, bộ dáng dễ thương như vậy, trong lòng người có thể sắt thép được sao?"

Hoàng thượng, ai gia đời này cũng không cầu cái gì, chỉ cầu một đôi huynh đệ các người có thể bình an, một người sống yên ổn mà trị quốc bình thiên hạ, không cần phải phụ kỳ vọng của tiên đế. Người khác đâu rồi, cũng sinh sống tốt, vô ưu vô lo mà làm hiền vương, hiện tại Tím Hành thành cái dạng này, chuyện của nàng một ngày không định ra, ai gia liền một ngày trà không nhở cơm không nghĩ, nếu hoàng thượng có một phân hiếu tâm, cũng nên thương cảm ta một tý mới được.

Lời nói này, vẫn có một chút ý tứ công kích bằng tình, hai vai Triệu Cát khẽ run lên... lúc cũng không nên quả quyết cự tuyệt, chỉ có thể nằm sấp bất động.

Quá Hoàng thái hậu chứng kiến cục diện này, trong lòng cũng muốn cười, nhưng bề ngoài lại không tránh khỏi phải thoáng khích lệ một tý: "Hoàng thượng, dù sao Thẩm Ngạc cũng có nhiều phu nhân như vậy, nhiều thêm một người nữa, cũng không nhiều, lại có cái gì lo lắng? Còn nữa, thân là con của người, cái chữ hiếu này sẽ bị tổn hại, chỉ cần người gạt đầu, tất cả đều vui vẻ."

Dừng một chút, lại nói: "Còn nữa, Ninh An và Tím Hành, lúc trước tại Vương phủ bên kia, cũng là một đôi tỷ muội vô cùng tốt, tương lai ở cùng một chỗ, cũng có người chiếu cố, phải không?"

Triệu Tông không khách khí như vậy, một phát bắt được cánh tay Triệu Cát, khẩn thiết nói: "Hoàng thượng... Ta đây làm hoàng đệ, chính là hồ đồ một ít, nhưng sự tình hôm nay như vậy, người nhất định phải đáp ứng, không đáp ứng, ta cũng không biết ăn nói thế nào với Vương phi bên kia..."

Hắn nói đến một nửa, phát hiện mình nói lỡ miệng, lập tức sửa lời, nói: "Ái phi cũng sẽ um tùm không vui, trong lòng hoàng đệ lại càng nóng như lửa đốt à."

Triệu Cát bị cuốn lấy, không có cách nào, đành phải lắc đầu nói: "Để ta suy nghĩ một chút, cho dù phải gả, cũng không thể đơn giản gả đi, tuổi Tím Hành còn quá nhỏ, cũng không vội, cái nơi đầu sóng ngọn gió này, vốn đã hứa cho Thái gia, lại hứa cho Thẩm Ngạc, khó tránh khỏi làm mọi người chê cười."

Thái hậu trầm ngâm một chút, nói: "Người nói cũng không phải là không có đạo lý." Tiếp theo, hướng Triệu Tông trừng mắt nhìn, ý là không cần phải dây dưa nữa.

Triệu Tông cười hì hì nói: "Hoàng đệ chỉ coi như hoàng huynh đã đáp ứng."

Triệu Cát chỉ có thể bịt mũi gạt đầu.

Thái hậu nói: "Thẩm Ngạc kia, còn muốn xử trí hay không? Cho dù không bỏ tước vị, ít nhất cũng phải hạ ý chỉ răn dạy một tý mới đúng."

Triệu Tông kêu to: "Không thể, nói lý một câu là đủ rồi, cứ để cho hoàng huynh đi nói một chút, mẫu hậu có lẽ là không cần phải ra mặt thì tốt hơn."

Hắn như vậy tận tâm giữ gìn, ngược lại có vài phần tự mình hiểu lấy, lúc này hạ ý chỉ đi ra ngoài, người trong thiên hạ đều nhìn thấy, náo loạn rồi, Tấn Vương phủ sẽ thương tổn lớn nhất, hắn trở về cũng không dễ hướng Vương phi báo cáo kết quả công tác.

Triệu Cát nói: "Có lẽ là răn dạy một tý là tốt hơn, nói lý răn dạy không phải xử phạt."

Triệu Tông lập tức nói: "Hoàng huynh, không thể à, rắn dạy xuống dưới, mặt mũi Thiên gia sẽ đặt ở đâu đây? Nói lý, phạt hần một năm nửa năm bổng lộc là tốt rồi." Tiếp theo, liền mang theo ánh mắt cầu xin, nhìn về phía thái hậu nói: "Mẫu hậu, nhi thần nói rất đúng phải không?"

Thái hậu trầm ngâm, nói: "Xử phạt như vậy, quá tiện nghi cho hần rồi."

Triệu Tông nói: "Không tiện nghi, không tiện nghi."

Một hồi cãi cọ này, làm cho người ta hết sạch hứng thú, vốn thái hậu muốn hưng sư vấn tội, lại bị khổ chủ Triệu Tông ngăn cản, Triệu Cát muốn giữ gìn một týt, cuối cùng lại là Triệu Tông giữ gìn lợi hại hơn, ngay cả Triệu Cát cũng cảm thấy dung túng Thẩm Ngạo như vậy là quá dễ dãi.

Quá Hoàng thái hậu cười nói: "Mà thôi, mà thôi, Tím Hành đã muốn gả đi, chuyện này liền coi như không phát sinh qua. Nói lý một chút cũng tốt, phạt bổng thì không cần, ai gia nghe người ta nói, Thẩm Ngạo tại bên ngoài làm sinh ý to như vậy, lại là trà phưởng lại là tuần san, còn quan tâm chút tiền ấy sao? Phạt hần, người không biết, còn tưởng rằng Thiên gia chúng ta cay nghiệt."

Triệu Cát lắc đầu, cũng không biết nên nói cái gì cho tốt, khó khăn nhất, chính là việc nhà, đành phải thở dài một hơi, nói: "Nhi thần hiểu."

Từ Cảnh Thái cung đi ra, Triệu Cát lòng như lửa đốt mà gọi Dương Tiễn tới, Dương Tiễn chính nín hơi chờ tin tức ở Cảnh Thái cung, xem Triệu Cát xanh mặt đi ra, trong lòng kêu to không ổn, muốn hỏi lại không dám hỏi, chợt nghe đến Triệu Cát nói: "Đi, gọi cái tên vô liêm sỉ kia tiến cung, phải nhanh, ta ở Văn Cảnh các bên kia chờ hần."

Nghe được là Văn Cảnh các chứ không phải nói chuyện ở Giảng Võ điện, Dương Tiễn nhẹ nhàng thở ra, lên tiếng: "Nô tài xin đi." Tiếp theo liền chạy vội đi.

Triệu Cát bước đến Văn Cảnh các, buồn bực đi vào, đợi một lúc, còn chưa thấy Thẩm Ngạo tiến cung, trong lòng cũng rất là lo lắng, đứng lên, lại ngồi xuống, cứ nhiều lần như thế.

Thẩm Ngạo bên kia nghe được hoàng thượng triệu kiến, trong lòng cũng lo sợ bất an, lập tức cưỡi ngựa đến Chính Đức môn bên này, Dương Tiễn chờ ở bên cạnh, vừa thấy được, lập tức ngoắc ngoắc về hướng hần, Thẩm Ngạo định phóng ngựa vào cung, lúc này liền xuống ngựa, giao ngựa cho cấm quân ở Chính Đức môn, bước nhanh đi qua.

Hai người vừa đi vừa vào cung, Dương Tiễn nói: "Bệ hạ bên kia, chỉ sợ trong bụng có lửa nóng, người phải cẩn thận ứng đối, còn có, vừa rồi nô gia nghe Kính Đức Cảnh Thái cung nói, thái hậu và Tấn vương, đã không truy cứu việc này nữa rồi, đại khái là bảo bệ hạ khiển trách. Chuyện như thế này, người cũng không thể chậm trễ, tóm lại, không có việc gì là tốt rồi."

Thẩm Ngạo gật gù đầu, nói: "Hiểu, cho nên một chuyến này, ta cố ý mang theo bảo bối đến." Hần cười giảo hoạt, đưa một hộp gấm lên trên tay, nói: "Dời chú ý của bệ hạ trước, sau đó lại từ từ ứng đối."

Dương Tiễn khanh khách một tiếng, nói: "Nô gia đã nói, người vô cùng thông minh, thì ra sớm có ý định."

Thẩm Ngạo hướng hần cười một tiếng, thấp giọng nói: "Đợi tí nữa, có cần đi thái hậu bên kia hỏi thăm hay không? Thái hậu có phải là vẫn còn tức giận? Hiện tại đi, có thể ném mùi thất bại hay không?"

Dương Tiễn do dự một chút, nói: "Tình tình dù xấu, người cũng phải đi, thỉnh tội là chuyện đương nhiên, Tấn vương cũng ở bên kia, vừa vặn nhận thức cái sai đối với hần, tránh cho việc đến lúc gặp nhau sẽ ngại ngùng."

Thẩm Ngạo gật đầu nói: "Cùng lắm thì bị mắng một trận, sợ cái gì?" Dứt lời, liền hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang mà bước chân nhanh hơn.

Dương Tiễn chạy đuổi theo, nói: "Thái gia bên kia, cũng phải cẩn thận, Thái Kinh ăn được thiệt thòi lớn như vậy, khẳng định là sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu."

Thẩm Ngạo nhếch miệng, liếc nhìn Dương Tiễn thật sâu, nói: "Đến trình độ này, Thái Kinh dám mạo hiểm đánh, ta liền dám nện hần xuống, lúc này đã khác xưa rồi."

Đến Văn Cảnh các bên này, Thẩm Ngạo đi vào trong các, hướng Triệu Cát hành lễ, liền thành thành thật thật mà quỳ, cũng không nói chuyện.

Tại dĩ vãng, Triệu Cát đều gọi Thẩm Ngạo ngồi xuống nói chuyện, nhưng hôm nay không gọi, bộ dạng hồ hững, giả bộ như đang nhìn một bảng chữ mẫu, Thẩm Ngạo hơi có vẻ xấu hổ, cất cao giọng nói: "Bệ hạ, vi thần đã tìm được một thứ, biết rõ bệ hạ nhất định ưa thích, đặc biệt dâng lên, xin bệ hạ thưởng ngoạn."

Triệu Cát hừ lạnh một tiếng nói: "Trẫm không có cái hào hứng này."

Dứt lời, tiếp tục nhìn bảng chữ mẫu trên bàn, tiếp tục hồ hững đối với Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo cực kỳ xấu hổ, liếm liếm miệng, cũng không nói cái gì nữa.

Một lát sau, Triệu Cát đột nhiên nói: "Mang thứ đó ra đây, để cho Trẫm nhìn xem."

Thẩm Ngạo mừng rỡ, lập tức xuất hộp gấm ra, đi qua trước bàn, mở hộp gấm ra, cười ha hả nói: "Mời bệ hạ xem."

Triệu Cát giả bộ tĩnh tâm quét mắt nhìn hộp gấm, trầm ngâm nói: "Hòa Thị Bích?"

Thẩm Ngạo gật đầu: "Bệ hạ quả nhiên kiến thức rộng rãi."

Triệu Cát cười nhạt lắc đầu, lấy một ngọc ẩn ra, vuốt ve hoa văn trên ngọc, mở cái bệ ngọc ẩn ra, liền chứng kiến tám chữ vàng mệnh tại thiên, đã thọ Vĩnh Xương, liền bĩu môi nói: "Đây là bảo vật tuyệt thế, làm sao lại rơi vào trong tay của người?"

Hòa Thị Bích được phát hiện ở trong một mỏ vàng, không người nào biết, sau đó lại rơi vào tay Văn vương, được thưởng thức, cân nhắc cho thành dụng cụ của vua, mệnh danh là Hòa Thị Bích, trở thành truyền thế chi bảo.

Xuân Thu Chiến quốc, nhiều lần lưu lạc, cuối cùng về Tần, do Tần Thủy Hoàng chế thành ngọc tỷ, về sau ngọc tỷ quy về Hán Lưu Bang, vào đời Đường lại không biết kết cục ra sao, quân vương đời sau nhiều lần thẩm tra, cũng không biết tung tích, bảo vật này, tuyệt đối không giống bình thường.

Triệu Cát cẩn thận vuốt vuốt, sắc mặt trở nên vô cùng trang nghiêm, đột nhiên giơ lên con mắt nói: "Nó không phải Hòa Thị Bích."

Thẩm Ngạo cười nhạt nói: "Tại sao bệ hạ nhìn thấy?"

Triệu Cát nói: "Hòa Thị Bích chỉ dùng Gai ngọc tạc thành, tính chất Gai ngọc ôn hòa, đặt trong lòng bàn tay, mát mà không lạnh, nhưng khối ngọc thạch này, tuy làm giả rất giống, hết lần này tới lần khác, chất ngọc lại kém."

Phân biệt ra được ngọc bích là thật hay giả, Triệu Cát có vẻ hào hứng bừng bừng, tiếp tục nói: "Còn nữa, truyền quốc ngọc tỷ truyền vào Tùy cung, Tùy vong về sau, Tiêu Hậu và Tùy hoàng Tôn Chính Đạo mang theo ngọc tỷ trốn vào Mạc Bắc Đột Quyết. Lần này, quân Hậu Đường xâm nhập Đột Quyết, bắt Tiêu Hậu và Tôn Chính Đạo trở lại, ngọc tỷ lại quy về Đường, thẳng đến trước khi Tần Thạch Kính đường công hãm Lạc Dương, hậu phi, tất cả vật ngự dụng trong cung đều đồng thời rơi vào lửa. Từ đó về sau, Hòa Thị Bích liền không có tung tích gì nữa, đời sau thẩm tra mấy trăm năm, đều không hay biết, há lại là thứ người có thể tìm được sao?"

Thẩm Ngạo cười nói: "Bệ hạ tuệ nhãn như đuốc, vi thần thán phục, ngọc này, xác thực là đồ dỏm."

Triệu Cát không nhìn được, tự đắc mà vuốt vuốt chòm râu dưới hàm, nói: "Cầm một đồ dỏm, cũng muốn đến lừa gạt Trẫm, Trẫm há lại dễ lừa bịp hay sao?"

Thẩm Ngạo cười nói: "Bệ hạ, vi thần muôn lần đáng chết, chỉ là, ngọc bích này, mặc dù không phải Hòa Thị Bích, nhưng cũng là một kiện bảo vật. Đường Thư Trung từng nói: Đường sơ, Thái Tông Lý Thế Dân bởi vì không có truyền quốc ngọc tỷ, chính là khắc ra "Vân mệnh bảo", "Định mệnh bảo" và ngọc "Tỳ", dùng để truyền quốc, bệ hạ, ngài có nhớ điển cổ này không?"

)

566. Chương 550: Chuyển Dời Chú Ý

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 550: Chuyển dời chú ý

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát gật đầu, Tiêu Hậu và Tùy hoàng mang theo ẩn tỳ trốn vào Mạc Bắc, có một đoạn thời kì chìm nổi, Đường sơ không có Hòa Thị Bích, ngay lúc đó, Đường thái tổ Lý Uyên cũng không ngại, chỉ có trong mắt Thái Tông hoàng đế, lại như là ghen ở cổ họng, vì vậy liền mệnh lệnh thợ thủ công làm giả Hòa Thị Bích, coi như bảo vật truyền quốc, về sau, ngọc tỷ đoạt lại từ Đột Quyết bên kia, mới vớt toàn bộ những đồ dỏm này đi.

Hòa Thị Bích chính thức tất nhiên là giá trị liên thành, nhưng mấy thứ Đường Thái Tông làm giả cũng là đủ quý giá.

Triệu Cát từng cất chứa qua một bảo vật như vậy, nhưng bảo vật truyền quốc là chưa từng được chứng kiến, lúc này không nhìn được mà nhìn ngọc ẩn trên tay nhiều thêm vài lần, nói: "Cái này là bảo vật truyền quốc?"

Thẩm Ngạo nói: "Bệ hạ nhìn chữ khắc trên cái bệ, vâng mệnh tại thiên, đã thọ Vinh Xương, chữ bát trong đó, có phải là có mực đóng dấu hay không?"

Triệu Cát chăm chú nhìn, quả nhiên trong khe hở có vết đóng dấu, chỉ là, thời gian trôi qua quá lâu, đã sớm loang lổ, nếu không để ý, thật sự là không thể nhìn ra nổi.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: "Lúc Đường, mực đóng dấu khác nhau quá nhiều, quan trọng nhất chính là tỉ lệ nước chu sa, mực đóng dấu tốt, hồng mà không đỏ, trầm tĩnh lịch sự tao nhã, tinh tế tỉ mỉ. Khắc trên ở thi họa, chính là sắc thái đẹp mà tĩnh, có cảm giác lập thể, thời gian càng lâu, màu ánh sáng càng tươi đẹp. Tính chất mực đóng dấu kém, in ra chính là màu ánh sáng có vẻ u ám hoặc nông cạn, có vết dầu thấm ra, làm ấn văn mờ hồ, bệ hạ nhìn kỹ xem, cái mực đóng dấu này, có gì khác lạ?"

Triệu Cát cũng là loại người tâm tư tinh tế, ít nhất trên mặt xem xét đồ cổ, có vài phản ánh mắt, cẩn thận từng li từng tí đánh giá, cẩn thận phân biệt một chút, nói: "Mấy trăm năm mà không mất, xác thực là cực phẩm bên trong mực đóng dấu, cũng chỉ vật ngự dụng, mới có màu ánh sáng như vậy."

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói: "Có thể chứ, không phải bảo vật truyền quốc, ai lại dùng con dấu này? Đã có người sử dụng, như vậy tất nhiên là vật ngự dụng của Đường hoàng, nếu bệ hạ không tin, có thể gọi người, tìm thánh chỉ thời kì hoàng đế Đường Thái Tông đến để so sánh."

Triệu Cát ung dung cười một tiếng, nói: "Trăm ngày mai sẽ thử xem xem, cái ẩn tỳ này, người có được từ đâu?"

Thẩm Ngạo nói: "Người Khiết Đan đưa không ít lễ vật tới, vì thần chẳng vượt từng kiện từng kiện, lại phát hiện ra cái này. Những người Khiết Đan kia, chỉ coi như là đồ dỏm, lại chưa từng nghĩ đến, cái đồ dỏm này lại là bút tích thực, vô duyên vô cớ, đã để vì thần tiện nghi."

Dứt lời, lại cười nói: "Loại vật này, cũng không phải thứ thần có thể hưởng dụng, thần giám định xong, không dám tư tàng, lập tức trình lên đến để bệ hạ xem xét."

Triệu Cát gật gật đầu, nói: "Tuy là đồ dỏm, cũng là bút tích thực, người nói cũng không sai."

Phen đối thoại này, dần dần hòa tan tức giận của Triệu Cát, đợi Triệu Cát gọi người mang bảo vật truyền quốc vào trong kho đi, lúc này mới nhớ tới tội của Thẩm Ngạo, sắc mặt biến thành nghiêm nghị, về mặt cứng rắn, định quát lớn vài câu, nhưng nghĩ đến việc người ta vừa đưa thứ quý giá, cánh tay lại không nỡ

đánh người khuôn mặt tươi cười, đành phải lắc đầu, cười khổ nói:”Hôm qua dẫn người xông đến Thái phủ, thật quá hồ đồ .

Chỉ nhìn sắc mặt Triệu Cát, Thẩm Ngạo liền biết rõ, cái trường phong ba này xem như đã đè ép xuống dưới, lập tức kêu oan, nói:”Bệ hạ, vì thần phải đi Thái phủ chúc mừng, sợ bên kia không náo nhiệt, còn cố ý mời không ít bằng hữu, cấp dưới đi cùng, để cho Thái phủ bên kia thêm vài phần sáng rọi, ai biết về sau sẽ là cái dạng kia, còn nữa, Thái Luân kia...”

Thẩm Ngạo thở dài, mới nói:”Tính tình của hần thật sự rất xấu, bệ hạ không có chứng kiến bộ dáng hần ngay lúc đó, một người tân nương vừa đến, vậy mà dám quyền đâm cước đá, cái này còn ngại không đủ, còn muốn tiếp tục hành hung, vì thần nhìn hần đánh quá hung, mới ra tay một chút, tân nương kia là nghĩa muội của ta, liền thuận tay mà nhẹ nhàng đánh cho Thái Luân vài cái.

Cái gì gọi là cận thần, cái này kêu là cận thần, cận thần chính là có thể tùy thời tùy chỗ nói chuyện linh tinh với hoàng đế, hoàng đế cũng sẽ tin.

Thẩm Ngạo giải thích phen này, tránh nặng tìm nhẹ, đúng là cường điệu Thái Luân, ẩn tượng Thái Luân ở trong lòng Triệu Cát vốn cũng không phải là rất tốt, nghe được hần thô bạo như thế, cũng không khỏi nhủu mày, Thẩm Ngạo còn nói thuận tay đánh cho Thái Luân vài cái, giống như là đầu ngón tay nhẹ nhàng tạo thành hoa lan, nhẹ nhàng đánh hai cái trên sọ não Thái Luân.

Triệu Cát nói:”Vì sao lúc báo lên, Thái Luân lại bị đánh đến nửa chết nửa sống?”

Thẩm Ngạo nghiêm nghị nói:”Bệ hạ, vốn tiện tay động đến hần vài cái là được, sai liền sai ở chỗ, Thái Luân rõ ràng còn ra tay đánh trả, giáo úy học đường dạy võ không nhìn được, vì vậy liền động thủ.

Triệu Cát nhàn nhạt nói:”Bất kể nói thế nào, cũng là người không đúng, Thái phủ bên kia phải an ủi. Thái Luân này, xác thực cũng hư không tưởng nổi, chỉ là, hôm nay đã bị đánh thành trọng thương, không đáng để truy cứu. Về phần người, liền đóng cửa...”

Triệu Cát vốn định nói đóng cửa suy nghĩ, nhưng nghĩ lại, học đường dạy võ sắp chiêu mộ giáo úy mới, cục diện Hồng Lư Tự bên kia cũng là rối rắm, còn có đường biển, thủy sư, đều là chuyện phiền phức, bắt hần ở nhà, lại tiện nghi hần, khổ cực nhà mình, lập tức sửa lời nói:”Mà thôi, việc này Trẫm cũng không so đo, nhìn xem ý tứ Thái sư đi, còn có thái hậu bên kia, người phải đi thỉnh tội.

Đợi Thẩm Ngạo đáp ứng, Triệu Cát đột nhiên nói:”Trẫm hỏi người, nếu là quân Kim mượn đường Tây Hạ, công Đại Tổng ta, quân Tống có thể ngăn cản không?”

Đột nhiên toát ra một câu như vậy, Thẩm Ngạo cũng không dám cười cợt nữa, thoáng trầm ngâm một tý, nói:”Không thể.

Triệu Cát có chút không phục, hỏi:”Tại sao?”

Thẩm Ngạo nói:”Bộ quân giỏi thủ, kỵ quân chủ công. Đại Tổng nhiều bộ tốt mà thiếu kỵ binh, quân Kim quen giục ngựa cầm cung, nếu là xâm phạm, từ biên thủy Tây Bắc một đường đến Biện Kinh, cũng không có địa thế cách trở, ai có thể ngăn cản mũi nhọn? Còn nữa, người Khiết Đan đã sợ thực lực quân Kim, thực lực họ đáng sợ ngoài dự đoán mọi người, nếu không có 30 vạn tướng sĩ thiện chiến, năm vạn tinh kỵ, lại dùng thuyền sư làm phụ, dùng thủy sư phối hợp tác chiến kiềm chế, vì thần cho rằng, nhất quyết tử chiến cùng với quân Kim, chỉ sợ là lấy trứng chọi đá.

Triệu Cát nhủu mày, thần sắc ngưng trọng mà gật gật đầu.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói:”Huống chi cho dù quân Kim không thể toàn thắng, chiến tranh xảy ra, phá hoại cũng rất lớn, người Kim xâm nhập, chỉ biết càng đánh càng mạnh, mà Đại Tổng ta, chính là càng đánh càng yếu.

Đạo lý này, cũng là lý do triều thần phản chiến, dân tộc du mục chiến tranh, giết đến chính là cướp bóc, cho dù không xâm chiếm thổ địa của người, để cho người dựa vào thành trì thủ vững, nhưng bao nhiêu phủ huyện, thôn xóm dã ngoại, bị bọn hần tập kích không còn, sinh ra phá hoại thật lớn, mà người Kim vốn là không biết sản xuất, chỉ dùng cướp bóc mà sống, cuối cùng ai chiếm tiện nghi, vừa xem liền hiểu ngay.

Triệu Cát nói: "Nếu như thế, công Chúa Tây Hạ quốc giả đi, tuyệt đối không thể để cho người Kim được như ý nguyện, người lui ra đi, Trẫm sẽ tự định giá."

Thẩm Ngạo tay nắm Hồng Lư Tự, lần trước bị Triệu Cát và Quá Hoàng thái hậu nói, cũng chú ý sự tình Công Chúa Tây Hạ một chút, chỉ là, lúc này có lẽ là không cần phải phát biểu ý kiến, hoàng tử chưa lập gia đình còn mấy người, ai cũng không muốn đi lấy Tây Hạ Công Chúa trở về, còn nữa, cầm bọn hắn đi cạnh tranh cùng người Kim Vương Tử, hơn phân nửa là bọn hắn không có bốn sự này, để danh ai ra đi, đều là chuyện đắc tội với người, chuyện này, tạm thời không thể đi làm, trước hết cứ để cho Triệu Cát nghĩ cách, chính mình lại trợ giúp hắn.

)

567. Chương 551: Thái Phủ Xôn Xao

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 551: Thái phủ xôn xao

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Từ Văn Cảnh các đi ra, thẳng đến Cảnh Thái cung, thái hậu bên kia, vẫn còn cùng Quá Hoàng thái hậu, Tấn vương nói chuyện, Thẩm Ngạo ở bên ngoài, nhỏ giọng kéo Kính Đức qua trước, thấp giọng nói vài câu, Kính Đức hướng hắn cười ha hả, nói: "Vương gia không cần sợ, thái hậu bên kia, tính nóng đã muốn tiêu tan, đến vấn an là rất tốt."

Thẩm Ngạo lúc này mới nổi lên lá gan, gọi Kính Đức đi bẩm báo, thái hậu chờ một chút, trong lòng không muốn gặp hắn, ngược lại, Tấn vương ở một bên nói: "Mẫu hậu, người đã đến rồi, ngăn cản trở về, cuối cùng vẫn không tốt, có lẽ là nên gặp một lần, đỡ để người ta nói Thiên gia bụng dạ hẹp hòi."

Mặt Thái hậu băng bó, nói: "Truyền hắn tiến vào."

Thẩm Ngạo đi vào, hành lễ vấn an, thái hậu còn chưa nói lời nào, Tấn vương đã cười hì hì nói: "Người đâu, ban thưởng ngồi cho Thẩm Ngạo."

Thân thiện như vậy, thật ra khiến Thẩm Ngạo thụ sủng nhược kinh, Thẩm Ngạo hạ thấp người ngồi xuống, cũng không biết nói cái gì cho phải, chỉ ngượng ngùng cười nói: "Thái hậu ở trong cung cũng rất buồn bực, khó được lúc Tấn vương tới trò chuyện, thái hậu thấy Tấn vương, tâm tình sẽ tốt hơn."

Cái mặt thái hậu vốn kéo căng, vừa nghe Thẩm Ngạo nói như vậy, sắc mặt liền hòa hoãn đi một ít, chỉ là, mặt vẫn y nguyên trầm xuống, lại cũng không nói cái gì.

Tấn vương cười ha ha, nói: "Đúng, đúng, sau này nhi thần nhất định phải tiến cung nhiều hơn, trò chuyện cùng mẫu hậu."

Quá Hoàng thái hậu lúc này cũng cho Thẩm Ngạo bậc thang, xụ mặt nói: "Thẩm Ngạo, người biết tội chưa?"

Thái độ Thẩm Ngạo nhận sai rất thành thực: "Biết tội, biết tội, muôn lần đáng chết."

Quá Hoàng thái hậu liền cười nói: "Thái hậu, ai gia xem Thẩm Ngạo đã biết tội rồi, cũng nên bỏ qua thôi, dù sao hắn vẫn còn trẻ, còn có thể thế nào? Khó được lúc Tấn vương và Thẩm Ngạo đều vào cung, chẳng bằng đánh vài vòng bài tước nhi, thế nào?"

Tấn vương vỗ tay bảo hay, nói: "Nhi thần cũng đã lâu không đánh bài tước nhi cùng mẫu hậu rồi, đến, đến, đến, kêu người đưa bài đến."

Thái hậu đành phải xụ mặt, nói: "Khó được lúc Tông nhi ở đây, liền đánh một vòng đi.

Gọi người mang bài lên, mỗi chiếm một chân bàn, không khí vốn là rất xấu hổ, sau khi đánh bài, thái hậu cũng đánh đến mức độ nghiện, thời điểm Thẩm Ngạo phạm sai lầm, đánh nhầm một bài tẩy, vừa đúng lúc bị nàng bắt được, liền cười ha hả nói: "Thẩm Ngạo, đánh bài mà sao không có tinh thần như vậy? Thấy được bài cũng sẽ phạm sai lầm à?

Thẩm Ngạo xem thời cơ nói: "Tội thần muôn lần đáng chết.

Thái hậu nhếch miệng nói: "Muôn lần đáng chết cái gì? Đánh lá bài cũng là muôn lần đáng chết? Từ từ đánh bài của người đi.

Thẩm Ngạo cười cười nói: "Tuân lệnh.

Từ đó về sau, không khí dần thân thiện hơn rồi, mãi cho đến hoàng hôn, Thẩm Ngạo mới cùng Triệu Tông xuất cung, Triệu Tông cười hì hì, thỉnh thoảng hướng Thẩm Ngạo dò xét, Thẩm Ngạo bị nhìn, trong lòng cảm thấy sợ hãi, không nhịn được mà bước chân nhanh hơn.

Triệu Tông liền đuổi theo, nói: "Chậm đã i, cửa cung không đóng nhanh như vậy đâu.

Thẩm Ngạo đành phải thả chậm bước chân, Triệu Tông nói: "Thẩm Ngạo, người thật to gan, nếu không phải người câu dẫn...

Thẩm Ngạo lập tức cắt ngang, nói: "Tần vương, có mấy lời phải nói rõ ràng, ta cùng với Tím Hành, là khác phái yêu nhau, tối đa cũng chỉ là hấp dẫn, tại sao lại nói câu dẫn?

Triệu Tông đành phải nói: "Coi như là hấp dẫn, nếu không phải người như vậy, Tím Hành đã đến Thái phủ rồi, chuyện gì cũng sẽ không có, hiện tại đã lưu lại cái cục diện rối rắm này, nếu người không đảm đương, bốn vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói: "Cái này thì dễ nói." Hắn đột nhiên phát giác, chính mình giống như cũng không phải hoàn toàn không nắm chắc, hiện tại không phải là mình đi cầu Tần vương, mà là Tần vương cầu nhà mình mới đúng, trong lòng có biến hóa, cũng tạo ra bộ dáng tự tin hơn.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, mãi cho đến Chính Đức môn bên này, đã hòa hảo như lúc ban đầu rồi, thoáng cái, chuyện không thoải mái lúc trước đã quên hết đi.

...

Một ngày trước, Thái phủ bên này có lẽ là giăng đèn kết hoa, tấm biển nước sơn kim mới phủ lên vẫn còn kia, còn có cả đèn lồng một mực kéo dài từ cửa chính đến sân trong, đèn màu, lụa đỏ....cả nhà đều khoáng đạt hồng, chỉ sau một đêm, liền không thấy bóng dáng, người gác cổng bên này, một điểm vui mừng cũng không trông thấy.

Gặp sự tình này, nghe nói Lão thái gia đã ốm đau không dậy nổi, lúc này đây, thật sự là bị bệnh, suốt đêm triệu lang trung sang đây xem, thật vất vả mới hóa giải chút ít bệnh tình.

Về phần Nhị lão gia, một mực ở cùng Lão thái gia bên kia, ngẫu nhiên cũng sẽ đi Thái Luân bên này nhìn xem, chưa chứng kiến hẳn, cũng biết hiện tại sắc mặt hẳn tái nhợt, đây mình tức giận, trong đêm ngày hôm qua, có một người nhà không cẩn thận, hơi cười một chút, trực tiếp bị hắn kéo đến trong chánh đường, đánh cho hơn bốn mươi roi tươi sống, đến hiện tại, người sống hay chết còn không biết.

Về phần tiểu thiếu gia, mình đầy thương tích, nghe nói chân cũng bị gãy mất một cái, mắt thấy là rất bất hảo, hơn phân nửa muốn thành một tên phế nhân.

Cả Thái gia, từ vui sướng hơn hử đến lâm than khắp nơi, lại chỉ là một sự tình trong nháy mắt, làm cho người ta sứt sứt.

Mấy cái trưởng nam, cũng đều mang cái mặt khổ, chỉ là, có người hiểu rõ nội tình, cũng biết không phải tất cả mọi người đều buồn rầu.

Cũng tỷ như Tứ lão gia, đã sớm đỏ mắt với Nhị lão gia rồi, Thái Luân tiểu thiếu gia tài học xuất chúng, nếu lại cưới được quận chúa trở về, Tứ lão gia còn không biết có một ngày xuất đầu hay không, hiện tại Thái Luân như vậy, Tứ lão gia vui mừng còn không kịp nữa đây này!

Bất kể nói thế nào, tất cả các trưởng nam tại Lão thái gia bên kia, đều là tận tâm hầu hạ, bốn năm phu nhân, đều là thay nhau vắn an, vài đứa con trai, cũng đều một đêm không ngủ, đến canh ba, thật vất vả hầu hạ Lão thái gia nằm ngủ, mọi người mới dám ra ngoài hoạt động.

Vài lão gia đều ngồi ở trong nội đường chờ, ngẫu nhiên truyền ra một hồi ho khan, một chi Thái Du đã phân ra ra ngoài, hôm nay làm chủ, chính là Thái Thao.

Sắc mặt Thái Thao vô cùng ngưng trọng, chờ đợi mà ngồi một hồi, lúc trước hô phong hoán vũ, nhưng bây giờ là bị khi phụ sĩ nhục đến mức này, chuyển biến quá nhanh, Thái gia còn chưa thích ứng, Thái Thao cũng chưa thích ứng.

Thái Thao ho khan một tiếng, nhìn mấy huynh đệ, chậm rãi nói: "Nên nghỉ liền nghỉ ngơi đi, nơi này đã có ta nhìn."

Vài người phía dưới đều lắc đầu, trong lòng âm u, lại càng cho rằng Thái Thao là muốn nịnh nọt khoe mẽ, đến lúc đó, lão gia tử bắt đầu đứng dậy, liếc mắt nhìn thấy đầu tiên là hấn, nếu đi nghỉ ngơi, có trời mới biết người khác sẽ bố trí chính mình như thế nào.

Thái Chu Tứ lão gia kia cười ha ha một tiếng, chân thành tha thiết nói: "Chúng ta cũng không mệt mỏi, chính là nhị ca bên này, vừa phải cố làm sự tình bộ đường, vừa phải chiếu cố phụ thân, Thái Luân bên kia cũng cần nhớ thương, chỉ sợ thân thể nhị ca không chịu đựng nổi."

Thái Thao mấp máy miệng, chán ghét liếc nhìn Thái Chu, cũng không đáp lời hấn nói, qua một lúc lâu, mới nhấp một ngụm trà, lấy lại một phần tinh thần, nói: "Từ một đại gia, làm sao lại đến tình trạng này?"

Hấn thốn thức một chút, cũng không thể nói cái gì.

Bên kia, một người chủ sự đi tới, thấp giọng nói: "Lão thái gia tỉnh."

Tất cả mọi người bỗng nhiên đứng dậy, đều đi về hướng phòng ngủ bên kia, tranh giành nối đuôi nhau mà vào, liền chứng kiến Thái Kinh nửa nằm trên giường, cả khuôn mặt đều hồng xuống, hơi thở mong manh, được tiểu tỷ phục vụ bát súp, nghe được động tĩnh bên ngoài, liếc liếc tất cả mọi người, hô hấp co quắp một chút, khoát khoát tay, nói: "Thao nhi lưu lại, những người còn lại, toàn bộ đợi ở bên ngoài."

Vài người hai mặt nhìn nhau, Thái Chu kia ghen ghét liếc nhìn Thái Thao, sau đó mới ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Thái Thao bước nhanh đến trước giường Thái Kinh, ngồi xuống, cầm tay Thái Kinh nói: "Phụ thân..."

Thái Kinh sắc mặt dần dần trở lạnh lẽo, gọi tiểu tỷ lui ra, lập tức nói: "Người trong nội cung đến chưa?"

Thái Thao nói: "Lại có một người đến, trợ cấp một chút, nhi tử hỏi hôn sự lần này thế nào, công công kia cái gì cũng không nói, còn có, thời điểm vừa hỏi đến Thẩm Ngạo, công công kia chỉ cười lạnh một tiếng."

"Không nên hỏi, sớm đã biết là như vậy, Thiên gia tự nhiên sẽ có tư tâm, thành cái dạng này, quận chúa không thể tái giá. Về phần Thẩm Ngạo, chỉ vì một sự tình như vậy, cũng không thể đẩy ngã hấn được, người chính là quá không hiểu chuyện rồi, đóng cửa suy nghĩ nhiều năm như vậy, còn chưa tiến bộ." Dứt lời, thở dài, lại nói: "Luân nhi đâu? Luân nhi bên kia thế nào?"

Thái Thao âm trầm nói: "Thật vất vả mới cứu trở về, mệnh đã lưu lại rồi, chỉ là..."

Thái Kinh mắt không biểu tình mà gật đầu, nói: "Hiện tại ngươi thấy rõ chưa? Thái gia chúng ta sắp xong rồi."

Sắc mặt Thái Thao kịch biến, nói: "Đây là như thế nào?"

Thái Kinh bất đắc dĩ nói: "Thái gia có thể có hôm nay, đúng là bằng vào thân thuộc với vua, là thiên ân, nếu không, lão phu trải qua hai mươi năm không ngã, nắm toàn bộ ba tỉnh, kẻ thù chính trị nhiều đến thế nào? Còn không phải bị lão phu đơn giản gạt bỏ sao?"

Tiếp theo, Thái Kinh lại thở dài, nói: "Biết vậy chẳng làm nữa, sớm biết vậy, tại thời điểm Thảm Ngạc không cánh chim, nên gạt hấn bỏ, ai ngờ sơ sẩy một cái, lại đến trình độ này."

Thái Thao nói: "Phụ thân quan tâm lao động vì bề hạ, nếu bề hạ vẫn còn, cũng sẽ không bỏ rơi Thái gia chúng ta."

Thái Kinh lắc đầu, nói: "Người không rõ, không rõ, bệnh tới như núi sập, bệnh đi như thủy triều rút, thân thuộc với vua tốt, cứ từng bước một mà kinh doanh, không thể xảy ra một chút lầm lỗi, nhưng một khi có nghi kỵ, chính là suy tàn trong nháy mắt, cũng là sự tình thường có, gần vua như gần cọp, chính là ý tứ này."

Hắn ho khan một tiếng, lại nói: "Chuyện cho tới bây giờ, lão phu đã không nổi mấy năm nữa rồi, nhưng các người làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?"

Thì ra tưởng rằng, có thể dựa vào Thanh Hà quận chúa gắn bó Thái gia với Thiên gia, nhưng hiện tại xem ra, nghĩ cũng đừng nghĩ nữa rồi, không có đạo bùa hộ mệnh này, tương lai sẽ trở thành bộ dáng gì, mới là chuyện thứ nhất Thái Kinh nghĩ đến.

Thái Kinh chán nản nói: "Trước mắt, lúc này, chỉ có hai biện pháp, muốn là chào từ giả, chúng ta trở về gia tộc, chuyện nơi đây không bao giờ quản nữa, hướng Thảm Ngạc chịu thua, có lẽ còn có thể bình an."

Thái Thao nói: "Phụ thân hồ đồ rồi, không nói họ Thảm có thể chịu buông tha Thái gia chúng ta hay không, nhiều năm như vậy, chúng ta đắc tội bao nhiêu người? Lại có tài phú địch quốc, mất liên lạc với Biện Kinh, ai không đỏ mắt? Thảm Ngạc có thể dừng tay, người khác cũng sẽ không chịu dừng tay, chỉ sợ đến một Tri Phủ nhỏ nhỏ, cũng có thể làm cho chúng ta phá gia."

Thái Kinh thở dài nói: "Người nói cũng không phải là không có đạo lý... đến trình độ này, muốn làm dân chúng cũng không thể được. Cho nên đây là hạ sách, thượng sách chính là liều chết đánh cược một lần cùng Thảm Ngạc, liều tính mạng, cũng phải làm cho hắn ngã theo."

Thái Thao cầm thật chặt tay Thái Kinh, nói: "Nói như vậy, phụ thân đã có chủ ý?"

Thái Kinh lắc đầu nói: "Nhiều chủ ý hơn nữa, cũng không hữu dụng, hiện tại không thể đánh ngã hắn, chỉ có chờ, chờ một chút, đợi thời cơ đến..."

Thái Kinh có vẻ mệt mỏi đến cực điểm, phân phó nói: "Đi, gọi mấy huynh đệ người đến."

Thái Thao gật gật đầu, đi ra ngoài một chút, dẫn vài người cùng nhau tiến đến, Thái Kinh trước đưa ánh mắt rơi vào trên người Thái Chu, nói: "Lão Tứ, người trở lại Phúc Kiến, đến chỗ Thái gia, trông coi nhà thôn trang chúng ta, tất cả con nối dõi, cũng đều do người mang đi, Phúc Kiến lộ bên kia, lão phu có mấy môn sinh, người từ từ mà kết giao cùng bọn họ, sự tình thành Biện Kinh, người không cần phải để ý tới, cũng không cần lo lắng, hãy sống yên ổn đi."

Thái Chu ngạc nhiên, cho rằng Thái Kinh muốn trục xuất hắn, lập tức quỳ xuống, nói: "Cha thân thể kém như vậy, nhi tử sao có thể trong lúc mấu chốt rời đi Phúc Kiến? Nhi tử tình nguyện ở lại kinh thành cùng cha."

Thái Kinh trầm giọng nói: "Người nhận ta làm cha, liền nghe lời của ta, bảo người đi thì cứ đi, không cần phải trì hoãn, sáng sớm ngày mai liền đi thôi."

Dứt lời, hướng một đứa con trai khác, nói: "Lão Lục, người trẻ tuổi nhất, cũng là không trải qua nhiều chuyện nhất, ở phía trong thành Biện Kinh, náo loạn bao nhiêu sự tình gà bay chó chạy, nếu không phải ta và huynh trưởng của người che chở, ai biết sẽ trở thành bộ dáng gì nữa? Người cũng đi theo Tứ ca thôi, đến Phúc Kiến lộ bên kia, không cần phải tiếp tục hồ đồ."

Tiếp theo, đôi mắt Thái Kinh chậm rãi đóng lại, nói: "Còn phải dặn dò tốt người trong phủ, phải cẩn thận, có người nói về sự tình quận chúa, nếu dám nói bậy bạ gì đó, lập tức đánh chết, Thao nhi, lúc này vì cái gì người không đi bộ đường bên kia?"

Thái Thao nói: "Phụ thân đã thành cái dạng này, nhi tử bỏ đi như thế nào được? Đã muốn gọi người xin nghỉ rồi."

Thái Kinh lắc đầu nói: "Không cần phải xin nghỉ, phải bảo trì bình thần, lão già khom ta đây nhất thời còn chưa chết, người nên đi bộ đường, tránh để cho người ta ngờ vực vô căn cứ."

Thái Chu tức giận, tưởng rằng Thái Thao nói bậy về hắn, mới bị đuổi tới Phúc Kiến, thanh âm buồn bực hờn dỗi, nói: "Có cái gì để nghi kỵ hay sao? Lại có ai dám nghi kỵ?"

Thái Thao xuất ra bộ dạng huynh trưởng, khiển trách: "Lão Tứ, người nói bậy bạ gì đó? Phụ thân nói thế nào, chúng ta tuân theo xử lý là được."

Trong lòng Thái Chu nghĩ, người chính là người nịnh nọt khoe mẽ, trong lòng càng không cho là đúng.

Thái Kinh khoát khoát tay, nói: "Đều đi xuống đi, để cho ta dưỡng thần, các người ở chỗ này, lại làm cho thân thể không yên ổn."

Tiếp theo, mấy huynh đệ đành phải cùng nhau lui ra ngoài.

Cả Thái phủ, bao phủ một vẻ nghiêm nghị, trong đêm cùng ngày, liền có mấy cái chủ sự sai sử bọn hạ nhân, bắt đầu chuẩn bị một ít gia sản, tất cả các lão gia bên kia, cũng đều sáng đèn, có người ảo não, có người sốt ruột.

Thời tiết này, đêm Biên Kinh rất lạnh, một đám sương bao phủ phía trong đại dinh thự, ngẫu nhiên sẽ có bóng người mang theo đèn lồng xuất hiện, đều là xì xào bàn tán, nói: "Lão thái gia hơn phân nửa là muốn lo lý sự tình sau này, xem ra, Thái gia chúng ta, thật sự không được nữa rồi."

Những lời này, đương nhiên là mắt thấy tai nghe mới nói, chính là hạ nhân trong phủ, đều nói Lão thái gia không thể sống nổi mấy ngày nữa.

Thái sư bị bệnh, tin tức này lan truyền rất nhanh chóng, tình thế trở nên càng ngày càng nghiêm trọng, nhân vật như vậy, đột nhiên ngã bệnh, làm cho người ta nghe xong cũng không dám tin, chủ chính hai mươi năm, cũng bị người chán ghét hai mươi năm, càng được người nịnh bợ hai mươi năm, nói như thế nào mà vừa bệnh liền bị bệnh?

Kỳ thật, lúc này, mọi người đã suy đoán, dùng tình huống thân thể Thái Kinh, chỉ sợ cũng không nhịn được vài năm, nhưng lúc này đột nhiên truyền ra tin tức, lại làm cho những người lời thề son sắt kia có chút ít không kịp đề phòng.

Ngay từ đầu, chỉ nói là bị bệnh, về sau, đại khái đều cho rằng Thái Kinh đã mệnh không dẫy nổi. Nghe nói trong đêm ngày hôm qua, mấy danh y trong thành đều bị kêu đi, sau đó lắc đầu thở dài mà đi ra, đến buổi sáng, ngự y trong nội cung cũng đi dò xét bệnh, kết quả cũng là thổn thức đi ra.

Vốn là ốm đau, tiếp theo là ho ra máu, các loại lời đồn đại, đại khái đều như thế, có người đã cho ra định luận, Thái sư khẳng định không sống quá năm nay.

)

568. Chương 552: Ta Muốn Để Người Đi(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 552: Ta muốn để người đi(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thời điểm không ít người đang mong chờ, kỳ tích lại đã xảy ra, sáng sớm, cái kiệu nhỏ mặc gió mặc gió tại cửa ra vào Thái phủ kia xuất hiện.

Mưa mặc mưa, vũng vàng mà đứng lại tại cửa lớn bên này, tiếp theo, liền có người chứng kiến, mấy người Thái phủ dắt díu lấy Thái Kinh đi ra, Thái Kinh vào trong kiệu nhỏ, đi đến hướng Môn hạ tỉnh bên kia.

Môn hạ tỉnh cũng truyền ra tin tức, nói Thái Kinh vẫn ở trong văn phòng, chỉ là, cổ vẫn ho khan, một bộ dạng có vẻ bệnh, về sau có người truyền ra tin tức kinh thiên động địa, khăn tay Thái sư vứt bỏ ở Môn hạ tỉnh tay quả nhiên có máu, là ho ra máu.

Lập tức có người chải vuốt mạch lạc, Thái sư đây là hồi quang phản chiếu, là đang nỗ lực chèo chống, thời điểm hần còn, Thái gia đã bị người khi dễ thành như vậy, nếu hần không còn, không biết Thái gia sẽ có cái quang cảnh gì.

Cho nên hần liều mạng, cũng phải duy trì, mặc kệ dùng phương pháp gì, đều muốn cường ngạnh chống đỡ, lúc này, lại không thể cáo bệnh, lại không thể về hưu, đâm lao phải theo lao, tiến đến phía trước!

Thái phủ bên kia, cũng có tin tức truyền ra, nói là Thái gia tách ra vài người, một đường ở lại Biện Kinh, một đường khác trực tiếp ngồi tào thuyền, xuôi nam đến Phúc Kiến lộ trở về gia tộc.

Đây cũng là một sự tình Tư cục chính trị và trên phố bên kia nhắc tới, mọi người dự cảm, Thái Kinh đã bắt đầu tính toán, để lại đường rút lui vì chính mình, làm chuẩn bị cuối cùng cho Thái gia rồi.

Tin tức này lan truyền nhanh chóng, nhưng đúng là vẫn bị chôn vùi xuống dưới, bởi vì vài ngày sau, Thái Kinh vẫn chống thân thể đi đến Môn hạ tỉnh, Thái Thao vẫn đi Binh bộ như cũ, tuy nói không biết lúc nào sẽ xảy ra biến cố, nhưng mỗi ngày nhiều lần thấy bọn họ, cũng không có ý gì.

Chỉ là, quan viên trong triều đình, giờ phút này đều bắt đầu mưu đồ, đảng mới bên kia, thay đổi đã địa vị, môn sinh Thái Kinh, tính tình cũng đều đột nhiên vòng vo, bất kể nói thế nào, mọi người đều biết, Thái Kinh mà chết, chính là thời điểm thanh toán, hiện tại, nếu không phòng ngừa chu đáo, chức quan này liền không làm nổi nữa.

Triều đình và giang hồ không sai biệt lắm, không thiếu nhất, đúng là cổ đại, Thái Kinh rất nhiều rất nhiều môn sinh, ào ào đưa lên triều, bây giờ không ai bảo vệ, đành phai quay đầu, nói tan chính tai hại, gia tăng công kích đối với quốc sách Thái Kinh đưa ra.

Càng có người, trực tiếp dẫn theo lễ vật, đưa về hướng Vệ Quận công, hướng Kỳ Quốc công, hướng phủ đệ Thẩm Ngạo, hơi có chút ý tứ bán rẻ bản thân.

Nghi kỵ bên trong Biện Kinh, cũng không có thể có cái gì thay đổi quá mạnh mẽ, chuyện duy nhất không bình thường, chính là người nói chuyện lúc trước, đột nhiên không nói, người lúc trước không dám nói lời nào, đã có sự lo lắng.

Đảng mới, đảng cũ, đấu nhau vài thập niên, người bỏ đi, ta gạt hái, cái lúc mấu chốt này, sẽ phải đổi một nhóm người.

Có người vẫn còn lưu truyền, nói là mấy môn sinh thân cận với Thái Kinh đi bá kiến Vệ Quận công, trong phủ, Thái Kinh nôn ra ba thang máu, thoáng cái liền bất tỉnh nhân sự.

Người nói mơ hồ, người nghe được lại thực sự tin, trợ thủ đắc lực của chính mình, đột nhiên bỏ đá xuống giếng, đừng nói là Thái Kinh, chính là bản thân mình, cũng không phải không thể nôn ra máu.

Nhưng nôn ra máu thì là nôn ra máu, Thái Kinh cuối cùng vẫn không chết, vẫn nắm giữ đầu mối Đại Tổng, Môn hạ tỉnh.

Phủ đệ Bồng Lai Quận Vương, mỗi ngày xe đến xe đi như mắc cửi, bá kiến, văn an, đưa danh thiếp đều có, người chẳng biết xấu hổ, ký tên trên danh thiếp là môn hạ đầy tớ cũng có, càng có người vô lại ghi: Tay sai ngoài cửa phủ.

Loại người bán rẻ thân mình này cũng không phải thiếu, cũng không cảm thấy có cái gì thẹn, sự tình đã đến mức này, còn giả trang cái gì? Hôm nay, người chính thức nói chuyện hữu dụng trong Đại Tổng, thật đúng là vị Quận Vương gia này, xem thanh thế người ta xem, người ta uy phong thế nào, so với Thái sư kia, phải nói là vượt xa ba con phố.

Đối với mấy người này, Thẩm Ngạo chỉ phân phó ngăn cản, bảo trở về, cũng không nói lời gì nặng, mỗi ngày hẳn cứ theo lệ thường, đi học đường dạy võ và Hồng Lư Tự, sự tình còn lại, một mực mặc kệ.

Có người hướng hẳn đề cập về sự tình Thái Kinh, hẳn chỉ thoáng ngạc nhiên một tý, nói: "Thái sư thì ra đã bệnh nặng như vậy, nếu có cơ hội, Tiểu Vương sẽ đi thăm."

Nói là thăm, nhưng chẳng thấy bao giờ khởi hành, hay nói giỡn, Thẩm Ngạo thực sự đi, Thái Kinh cũng không dám gặp hẳn, nói không chừng là Gia Cát Lượng ba lần lừa Chu Du, làm người ta đang sống tức chết.

Học đường dạy võ bên này chiêu mộ giáo úy mới, thanh thể còn lớn hơn so với lúc trước, cũng may Thẩm Ngạo không cần đích thân nhúng tay vào mọi chuyện, đều buông tay để cho đám huấn luyện viên, tiến sĩ làm.

Ngược lại, mấy ngày nay rất chịu khó Hồng Lư Tự đi, Hồng Lư Tự bên kia gần đây cũng rất là náo nhiệt, đặc phái viên các nước Nam Dương bên kia phải chiếu cố, còn có người Khiết Đan cũng liên tiếp báo nguy, xin Đại Tổng bên này trợ giúp.

Trợ giúp là không có, nhưng cổ vũ tinh thần lại không thể thiếu, đối với đặc phái viên Khiết Đan cầu kiến, Thẩm Ngạo quyết không ngăn cản, vừa lên đến, chính là an ủi đối với hẳn, thoáng một tý liền nói: "Xin Khiết Đan quốc chủ yên tâm, Đại Tổng ta đã sẵn sàng ra trận, sớm muộn gì cũng sẽ bắc thượng."

Tiếp theo, sẽ không nói đến mấy câu bên dưới nữa rồi, về phần bắc thượng như thế nào, tới khi nào mới sẵn sàng ra trận, hẳn một mực không đề cập tới, đúng là nói sớm muộn gì, sớm là lúc nào, muộn là lúc nào, cũng chỉ có trời mới biết.

Hoặc là nói: "Tổng Liêu là huynh đệ, môi hở răng lạnh, Liêu quốc không thể an bình, Đại Tổng cũng bị hại, bốn vương nhất định báo cáo bệ hạ, xin bệ hạ phân phối lương thảo, quân giới, vô luận như thế nào, cũng muốn để cho Liêu quốc an toàn."

Nhưng, còn chưa nói nốt mấy chuyện bên dưới, lúc nào đi báo cáo bệ hạ, bệ hạ đáp ứng hay không, định trợ giúp bao nhiêu lương thảo quân giới, hẳn cười ha ha, nói: "Yên tâm đi, danh dự bốn vương vô cùng cao, nói là nhất định làm được, cứ đợi, cứ đợi một lúc nữa."

Cái đợi này quả nhiên là tuyệt diệu, ít thì một hai tháng, nhiều thì mười năm hai mươi năm cũng có, cái gọi là chữ nghĩa bác đại tinh thâm, chính là như thế.

Đặc phái viên Khiết Đan bên kia, thật sự là không có cách nào bắt hẳn làm việc, nhưng lại không thể ép hỏi thật chặt, đối với tính tình vị Thẩm Tự khanh này, hẳn cũng đã nghe ngóng, nói trở mặt liền trở mặt, trở mặt liền động thủ, động thủ còn muốn mạng người nữa.

Hắn nói như vậy, cũng chỉ có thể biết như vậy, đặc phái viên Khiết Đan chỉ có thể qua loa đối với triều đình Khiết Đan bên kia, một bên lại năn nỉ Thẩm Ngạo bên này.

Tây Hạ bên kia, lại có hướng mới đi, đặc phái viên Tây Hạ sớm đã đến, là bảo Đại Tổng bên này phái mấy Vương Tử đi chọn rể. Tây Hạ đầu gì cũng là đại quốc, nếu chọn rể, đương nhiên là ước gì càng nhiều người đi càng tốt, chính là Thổ Phồn bên kia, cũng đều phái người đi mời, dù sao cũng chỉ đến tham gia náo nhiệt, có thể tới, chính là để cho Tây Hạ bên kia càng rạng rỡ hơn.

Cho nên, khi trong nội cung do dự, đặc phái viên Tây Hạ này có chút nóng nảy, liền đến thúc giục, chính là mời Đại Tổng bên này sớm ngày quyết đoán, bất kể là chó hay mèo, cũng phải khiêng mấy người trở về bàn giao công việc.

Thẩm Ngạo và đặc phái viên Tây Hạ này đánh qua vài lần quan hệ, liền không để đến ý nữa, cái gì đó, Công Chúa nhà của người tìm thân, chỉ là đi ngang qua sân khấu, cuối cùng cũng phải gả đến Kim quốc, thực lừa gạt mọi người là ngu ngốc sao, Đại Tổng bên này, cũng không tất yếu phải tham dự.

Hết lần này tới lần khác, vị này đặc phái viên Tây Hạ cũng là người tinh táo, Thẩm Ngạo ấn định sẽ nói giúp ở Đại Tổng hoàng đế bên kia, nhưng thấy hẳn không để ý, trong lòng kêu to không tốt, về sau nghe xong lời thông dịch, lại thông minh lên, chuẩn bị lên lễ vật, tự mình đến nhà thăm.

)

569. Chương 553: Ta Muốn Để Người Đi(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 553: Ta muốn để người đi(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ngay tại chánh điện Bồng Lai Quận Vương bên này, Thẩm Ngạo lười biếng mà uống trà, liếc qua đặc phái viên Tây Hạ, lại nhìn danh thiếp một chút, nói: "Xin Riva Kim... cái gì cái gì đâm chọc, đây là cái danh tự gì? Gọi thực sự là con cả miệng."

Xin Riva Kim là tên tộc cúng cơm của đặc phái viên này, bị Thẩm Ngạo mỉa mai một trận như vậy, đặc phái viên lập tức cười nói: "Tại Tây Hạ, chỉ có đối với khách nhân quý giá nhất, mới dùng tên tộc, hạ sử gọi Lý Vinh Viễn, nếu Vương gia gọi không thói quen, cứ kêu Lý Vinh Viễn là được."

"Lý Vinh Viễn?" Thẩm Ngạo cao thấp dò xét hần nói: "Người này mặt rộng, không dài mà."

Lý Vinh Viễn cũng không biết Thẩm Ngạo có ý gì, ngượng ngùng cười nói: "Vương gia, hạ sử mang đến một ít thổ sản, xin Vương gia vui lòng nhận cho."

Thẩm Ngạo hào hứng, nói: "Bồn vương thu rất nhiều thổ sản rồi, duy chỉ có thổ sản Tây Hạ quốc là chưa từng gặp qua, lấy tới đây để ta xem một chút."

Lý Vinh Viễn cười đến càng sáng lạn hơn, phải tay, lập tức có tùy tùng ôm một tấm lông đồ án phức tạp tiến đến, khách khách khí khinh nói: "Vương gia, đây là chăn lông tốt nhất tể quốc, hạ sử mang theo 30 cái đến, hiến cho Vương gia."

Thẩm Ngạo cao thấp dò xét, lập tức không có hào hứng, hướng Lưu Thắng nói: "Đi, xem sàn nhà nào chưa có thảm, mang cái đồng này đi, có thể làm thảm."

Loại chăn lông này, vốn là dùng để kê lót giường, chính là Tây Hạ quốc vương, cũng là dùng cái này, ai ngờ Thẩm Ngạo lại lấy ra làm thảm lót, đáng tươi cười của Lý Vinh Viễn lập tức liền biến mất, cắn răng nói: "Vương gia, người..."

Hắn đột nhiên đứng lên, muốn răn dạy một tý, ai ngờ lúc này, sáu bảy hộ vệ của Thẩm Ngạo đứng trong sảnh, thoáng cái đã cầm chuôi đao, BOANG... một tiếng, rút nửa thanh đao ra, nhìn chăm chăm về phía Lý Vinh Viễn.

Lý Vinh Viễn thoáng cái không dám làm gì nữa, Thẩm Ngạo này, đã dương danh tứ hải, sự tình hần làm, Lý Vinh Viễn cũng có nghe thấy, hôm nay nếu không thấp cái đầu này xuống, nói không chừng người ta thực sẽ chém đầu của người, chết tha hương kiêu này, thật đúng là vô cùng oan ức.

Lý Vinh Viễn dầu gì cũng là người Tây Hạ, người là cường tráng, Tây Hạ người vốn rất thích tranh đấu tàn nhẫn, nhưng cũng biết đệ nhất dũng sĩ Tây Hạ quốc không đáng sợ, quân Kim tung hoành Mạc Bắc quan ngoại cũng không thể sợ, đáng sợ nhất, đúng là Thẩm Ngạo, loại điên cuồng này, nói chém người liền chém người, chém xong, còn muốn nói một câu: "Đáng tiếc, một hán tử Tây Hạ rất mạnh mẽ."

Tiếp theo... tiếp theo sẽ không còn chuyện bên dưới nữa rồi, chuyện gì cũng coi như không có, thật giống như là chưa từng phát sinh qua. Cho dù Tây Hạ bên kia muốn cử binh báo thù, nhưng ba châu Tây Bắc bên kia còn có Đồng Quán trông coi, song phương đánh vài thập niên, đều là hai bên có thắng có bại, ai cũng không chiếm được tiện nghi.

Lý Vinh Viễn khẽ cắn môi, ôm quyền nói: "Vương gia, hạ sử xin cáo từ." Liền lui ra ngoài.

Từ Bồng Lai Quận Vương phủ đi ra, Lý Vĩnh Viễn càng nghĩ càng giận, trở lại chỗ ở của mình, liền lập tức dâng một đạo quốc thư lên, chủ quan nói là, Đại Tổng không muốn phái người tham gia chọn rể, chúng ta liền lập tức trở về phục mệnh vân vân....

Đại Tổng này, hẳn không bao giờ muốn quay lại nữa, thời điểm lúc trước, ít nhất là người khác vây quanh hắn, hôm nay đưa tới khuôn mặt tươi cười, lại ăn được một cái tát, bị đánh trở về, người ta đã không muốn phái người, vậy thì đi thôi.

Lý Vĩnh Viễn đưa quốc thư lên, lại làm ra hiệu quả không tưởng được, Tây Hạ quốc sử phải đi, đã không để cho triều đình bên này tiếp tục kéo dài thời gian cân nhắc nữa rồi! Thời điểm nghị sự triều đình, Thẩm Ngạo đã ở trong hàng, thì ra tưởng rằng hôm nay thái bình vô sự, đang suy nghĩ chuyện của học đường dạy võ bên kia, ai ngờ Triệu Cát ngồi trên ở cung vàng điện ngọc, trầm mặt nói:”Thẩm Ngạo, đi ra.”

Thẩm Ngạo đành phải đứng ra, cất cao giọng nói:”Bệ hạ...”

Triệu Cát nói:”Người thân là Hồng Lư Tự Tự khanh, lại chậm trễ quốc sử như thế, đã biết tội chưa?”

Giảng Võ điện lập tức xôn xao, ai cũng không nghĩ ra, bệ hạ lại cầm cái này giáo huấn Thẩm Ngạo một châu, trong lòng rất nhiều người nghĩ, chẳng lẽ là hoàng thượng mượn một cớ, muốn Thẩm Ngạo bớt hung hăng càn quấy? Hoặc là vì bất hòa, muốn mượn cái này làm cho Thẩm Ngạo té ngã?

Nhưng thời điểm đang miên man suy nghĩ, Triệu Cát tiếp tục nói:”Công Chúa Tây Hạ quốc cưới gả, Vương Tử các quốc gia vui vẻ mà đến đó ứng thi, Đại Tổng và Tây Hạ, tuy nói sự tình biên giới khẩn trương, lại cũng không thể chậm trễ đặc phái viên. Ứng tận lễ tiết, Hồng Lư Tự bên kia vẫn phải làm đủ, tuyệt không thể hoang phế, càng không thể chậm trễ.”

Triệu Cát trừng mắt lên, nhìn lại hướng Lễ bộ Thượng Thư Dương Thực, nói:”Dương ái khanh, người nói xem, nên làm sao bây giờ?”

Dương Thực đứng ra nói:”Bệ hạ nói rất đúng, thần nghe thấy đặc phái viên Tây Hạ phát thông tin đến các quốc gia, các quốc gia vui vẻ phái Vương Tử đến Tây Hạ, muốn tham dự cái thịnh hội này. Đại Tổng cũng không thể khinh thường, vô luận như thế nào, cũng nên phái nhân tuyển ra.”

Dương Thực và Thẩm Ngạo không có tư oán gì, nhưng trên công sự lại không quen nhìn mặt nhau, Lễ bộ và Hồng Lư Tự, đều có trách nhiệm nghênh đón người bên ngoài, Thẩm Ngạo tốt rồi, hoàn toàn dựa vào tâm ý của mình đi làm việc, quốc sách ngoại sự trăm năm qua, đều bị phá vỡ sạch sẽ, đối với những đặc phái viên kia, một điểm khách khí đều không có, trong mắt Dương Thực này, thật sự là không thể nói lý.

Triệu Cát cất cao giọng nói:”Dương ái khanh, chuyện đó rất tốt, Trẫm cũng đã sớm có ý đó.”Dứt lời, lại nhìn về phía Thẩm Ngạo, nói:”Thẩm Ngạo, người cũng là người đọc sách, hẳn là phải nhìn đạo lý thánh hiền, từ từ suy nghĩ đi.”

Thời điểm tuyên bố bãi triều, Triệu Cát lưu Thẩm Ngạo lại, lúc này đây, đưa hắn đến Giảng Võ điện bên này, Dương Tiễn châm trà cho Triệu Cát, Triệu Cát uống một ngụm, không đếm xỉa tới nói:”Như thế nào? Trẫm vừa rồi thuyết giáo, người nghe xong, trong lòng không cho là đúng?”

Thẩm Ngạo ứng phó nói:”Bệ hạ nói từng chữ như châu ngọc, thẳng như mưa rào rót vào nội tâm, khiến người tỉnh ngộ.”

Triệu Cát cười nhạt một tiếng, nói:”Được rồi, người đừng nói lời gièm pha, Trẫm nghe đủ rồi, chỉ là, sự tình Tây Hạ quốc, Trẫm nghĩ, hay là để người tới xử lý.”

Thẩm Ngạo ngạc nhiên, nói:”Bệ hạ, vi thần cũng không phải Vương Tử.”

Triệu Cát lắc đầu nói:”Người là Quận Vương, lại có cái gì quan trọng? Tây Hạ quốc bên kia chỉ muốn náo nhiệt một tý, cũng không để ý thân phận của người.”

Lòng Thẩm Ngạo tràn đầy không muốn đi Tây Hạ, cái loại địa phương này, *** chim cũng không có, nghe nói bão cát thật lớn, mắt thấy sắp bắt đầu mùa đông rồi, chỗ đó vào đông cũng là cực lạnh, còn nữa, nói mình tán loạn bốn phía, đã làm cho các phu nhân bất mãn, lúc này đến Tây Hạ một chuyến nữa, khẳng định lại không biết có bao nhiêu u oán.

)

570. Chương 554: Thượng Phương Bảo Kiếm

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 554: Thượng Phương bảo kiếm

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo ngưng ngưng nói: "Thần đã có nhiều vị thê tử như vậy, lại kéo Công Chúa trở về, vì thần sống thế nào đây?" Về mặt hân đây ý khổ, hai tay dang ra, rất có một bộ phiền não vì nhiều vợ.

Triệu Cát xụ mặt, nói: "Đây là ý của Trẫm, người có thể mang Tây Hạ Công Chúa kia về là rất tốt, quan trọng nhất chính là phá hư quan hệ thông gia Kim quốc Vương Tử và người Tây Hạ, Quá Hoàng thái hậu nói rất đúng, bản lãnh của người có rất nhiều, bốn sự lớn nhất chính là chuyện tốt biến thành chuyện xấu, chuyện xấu biến thành sự tình tệ hơn."

Thẩm Ngạo sững sốt một chút, trong lòng nghĩ, tại sao tất cả mọi người đều nghĩ ta như vậy? Chẳng lẽ ta xấu vậy sao? Trong lòng cực kỳ bị phẫn, không được nhịn, nói: "Bệ hạ nói như vậy, vì thần há dám không tòng mệnh? Đi Tây Hạ, nhất định phải lấy Công Chúa kia trở về, mỗi ngày đánh ba lượt, coi như là cho Đại Tổng ta về vang."

Nói xong, liền hướng Triệu Cát cười, Triệu Cát lại xụ mặt như cũ, nói: "Buồn cười sao?"

Dáng tươi cười của Thẩm Ngạo lập tức cứng đờ, nói: "Chẳng lẽ không buồn cười?"

Triệu Cát lắc đầu, nói: "Bên người Trẫm, tin được nhất, đúng là người, quan hệ thông gia Kim Hạ, đối với Đại Tổng ta, là họa lớn trong lòng, nếu không thể phá hư, đến lúc đó hối hận cũng không kịp, Trẫm phò thác giang sơn tại trên người người, cũng biết người sẽ không cự tuyệt."

Lời nói đến đây, Thẩm Ngạo đành phải nói: "Bệ hạ, vì thần đành phải đẩy tính mạng đến trước nguy hiểm."

Triệu Cát rốt cục cũng lộ ra dáng tươi cười, nói: "Đây mới là Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo không sợ trời không sợ đất. Kỳ thật, ngay từ đầu, Trẫm không chọn lựa người, nhưng về sau, người đi Thái phủ hồ đồ như vậy, Trẫm liền suy nghĩ, nếu phóng người đi Tây Hạ, sẽ là cái dạng gì nữa trời?" Hắn không nhịn được, cười rộ lên, nói: "Để cho đầu người Kim và người Tây Hạ đau nhức đi thôi, chỉ là, người cũng phải nhớ lấy, Trẫm không để cho người có tổn thương gì, nếu có nguy hiểm, lập tức trở về."

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói: "Vi thần hiểu, thần cầm tinh con hổ, chạy trốn nhanh hơn so với người khác."

Triệu Cát lại nói: "Chọn lựa người đi sứ, tự người đi chọn lựa, Trẫm chuẩn chiều là được. Còn có một việc, trong nội cung có lời đồn đại, nói là Thái sư bệnh nặng, có phải không? Ai, cũng khó cho hắn, bị người quấy như vậy, chính là không có bệnh cũng sẽ sinh ra bệnh, đến trình độ này, hắn còn nỗ lực duy trì, trong lòng Trẫm rất hổ thẹn. Nhưng người phải đi Tây Hạ, trong triều lại không người có thể dùng, chỉ có thể để cho hắn tiếp tục duy trì."

Nói đến Thái Kinh, Triệu Cát lúc này sinh ra một tia áy náy, nói tiếp: "Nếu có cơ hội, người đi Thái phủ bên kia thăm hỏi một chút đi."

Thẩm Ngạo cười khổ, nói: "Nếu vi thần thật sự đi, chỉ sợ Thái sư thật sự sẽ đi đòi nhà ma."

Triệu Cát chỉ lắc đầu, nói không lên lời, hắn cười cười, dời chủ đề, nói: "Người vâng mệnh, Trẫm đã được cảm thánh chỉ con dấu thời kì Đường Thái Tông, quả nhiên là độc nhất vô nhị, coi như là tuyệt thế chi bảo, Trẫm cũng có thứ muốn ban cho người." Tiếp theo, Triệu Cát đánh mắt về hướng Dương Tiễn.

Dương Tiễn đang tiêu hóa Thảm Ngạo tin tức đi sứ Tây Hạ, lúc này phục hồi lại tinh thần, lập tức ra khỏi Giảng Võ điện, qua thời gian trọn vẹn một chén trà, mới đưa một hộp dài đến.

Triệu Cát vạch hộp dài ra, một thanh bảo kiếm hẹp dài lộ ra, kiếm chỉ dùng để tạc vàng chế thành, chỗ chuôi kiếm có bảo thạch vây quanh, lưu ly năm màu, Thảm Ngạo nhất thời ngây người, nói:” Bệ hạ, đây là đồ cổ gì?”

Triệu Cát cười nói:” Không phải đồ cổ, là Trẫm hạ lệnh rèn, lúc trước không phải người nói qua với Trẫm về điển cổ Thượng Phương bảo kiếm sao? Cái nư kiếm này gọi là chính là Thượng Phương bảo kiếm, hôm nay Trẫm ban thưởng cho người, người đeo trên thân thể cho Trẫm nhìn xem.”

Thảm Ngạo theo lời, lấy kiếm ra, chơi một chút, mới để trên lưng, khoe khoang một chút, cười hì hì nói:” Bệ hạ, kiếm này có phải là có công hiệu giết nịnh thần?”

Triệu Cát nghiêm mặt, ban thưởng hẩn một thanh kiếm, thật đúng là muốn hẩn chém hôn quân, trảm nịnh thần rồi, nhưng lúc này, lừa gạt hẩn đi Tây Hạ, cũng không nên dạy hẩn hồ ngôn loạn ngữ, đành phải nói:” Chém phạm quan Ngũ phẩm trở xuống.”

Thảm Ngạo cảm thấy thất vọng, nếu thật sự có thể trảm nịnh thần xuống, hẩn xuất cung, chuyện thứ nhất, chính là đi Thái phủ, nhìn xem Thái Kinh kia có nhanh tắt thở hay không. Về phần phạm quan Ngũ phẩm trở xuống, đầu cần dùng Thượng Phương bảo kiếm? Trực tiếp chụp chết là đủ, giết gà sao lại dùng đao mổ trâu?

Dầu gì cũng là một phần đại lễ, ít nhất mang đi ra ngoài, có lẽ là rất có uy hiếp, tuy Thảm Ngạo có chút thất vọng, cũng không khỏi tạ ơn, nói:” Bệ hạ ân sủng, vi thần không dám quên.”

Triệu Cát cảm thấy những lời này mới tạm được một ít, liền để Thảm Ngạo xuất cung.

Thời điểm Thảm Ngạo đi ra khỏi Chính Đức môn, cảm giác mình giống như thành nhà giàu, lấy Thượng Phương bảo kiếm xuống, vuốt vuốt trong tay, cuối cùng cũng có vài phần an ủi. Thở dài một hơi, gọi cấm quân tới, nói:” Biết rõ đây là kiếm gì không?”

Cấm quân không hiểu ra sao, nói:” Xin Quận Vương bảo cho biết.”

Thảm Ngạo hăng hái, dương dương đắc ý nói:” Đây là Thượng Phương bảo kiếm, trên chém Ngũ phẩm quan to, trảm xuống cửu phẩm huyện úy, ra khỏi vó là thấy máu, hung khí đệ nhất thiên hạ, người nhớ cho kĩ, chớ nói ra ngoài, tránh việc để cho đám nịnh thần biết, đều cụp đuôi làm người.” Chỉ là, trong lòng âm thầm cầu nguyện, tiểu huynh đệ à tiểu huynh đệ, người nhất định phải là miệng rộng đó, lập tức truyền tin tức đi.

Dứt lời, Thảm Ngạo cỡi ngựa, mang theo hộ vệ đánh ngựa ra ngoài, hẩn cũng không vội về nhà, mà là mang người vòng vo vài vòng trên phố, mua vài thớt lụa thượng đẳng Giang Nam, mới lo sợ bất an mà đánh ngựa về nhà.

Trở về nhà, Thảm Ngạo treo kiếm trước, bọn hộ vệ thì là ôm lụa đuổi theo, tuy nói lụa trong Vương phủ còn nhiều, nhưng mình tự đi mua, chính là tâm ý.

Trở lại hậu viên bên này, liền chứng kiến các phu nhân nói chuyện phiếm tại đình, Thảm Ngạo bước nhanh đi qua, cố ý ho khan vài tiếng, lại không có động tĩnh, đến gần vài bước, lại là kịch liệt ho khan, vẫn không có phản ứng.

Kỳ quái, một điểm phản ứng đều không có, hộ vệ đi theo ở phía sau, mặt mũi này đặt ở đâu bây giờ?

Thảm Ngạo cất cao giọng nói:” Ta đã trở về.”

Các phu nhân đưa lưng về phía hẩn, thờ ơ.

Trong lòng Thảm Ngạo lại càng bất an, tin tức làm sao sẽ truyền nhanh như vậy, không đúng, không đúng, phải tỉnh táo, bình tĩnh. Hẩn nâng lá gan, bước nhanh đi qua, năm phu nhân bên kia cùng nhau ngoái đầu nhìn lại, cùng nhau nói:” Phu quân đã trở lại.”

Tiếp theo là cười làm một đoàn, Thảm Ngạo thế mới biết, chính mình bị chọc ghẹo rồi, lập tức làm ra bộ dạng cả kinh, nói:” Hù chết ta, hù chết ta rồi.”

Chu Nhược chứng kiến hộ vệ ôm lựa đầu tiên, mừng rỡ nói:” Hôm nay mặt trời mọc lên từ phía tây sao, phu quân ở bên ngoài còn nhớ tới chúng ta.”

Bọn hộ vệ giao lựa cho Chu Nhược, rồi lui xuống, nữ nhân trời sinh có hảo cảm đối với vải vóc, đồng loạt bình luận một phen, người này nói tốt hơn gấm Tứ Xuyên, còn có người nói lựa rất tinh tế tỉ mỉ, có thể làm quần áo.

Thẩm Ngạo bị gạt qua một bên, cảm thấy không cam lòng, nói:” Vì phu tuy bận rộn, nhưng trong lòng một mực nhớ thương các người, hôm nay trở về, là có một chuyện tốt, một chuyện xấu nói cho các người biết, các người muốn nghe cái nào trước?”

Vân Vân cười nói:” Nói chuyện tốt trước.”

Thẩm Ngạo đứng lên, mặt hướng hoàng cung, nghiêm mặt nói:” Phu quân nhà người rất được Thánh ân, bệ hạ tin cậy nhất, hôm nay bệ hạ triệu ta vào cung, nói an ủi, lại càng ban trách nhiệm, cũng ban thưởng một thanh Thượng Phương bảo kiếm, trên chém quan bất trung, dưới trăm tham quan, cái này có phải là tin tức tốt hay không?”

Khóe miệng Chu Nhược phát ra tiếng cười lạnh, nói:” Sớm biết như vậy, nên nghe tin tức xấu trước, tám phần không có chuyện gì tốt.”

Thẩm Ngạo gật đầu, nói:” Chuyện xấu cũng không coi vào đâu, vừa rồi ta đã nói qua, bệ hạ chỉ tin cậy một mình ta, giang sơn xã tắc Đại Tống, tuy muốn bệ hạ cố thủ, thực sự vẫn phải có người phân công đắc lực, lúc này đây, sự tình Tây Hạ quốc, bệ hạ ngàn chọn vạn tuyển, cuối cùng vẫn cảm thấy vi phu vô cùng cần cù nhất, cho nên...”

Vừa nghe đến đi Tây Hạ, Đường Mạt Nhi lo lắng nói:” Tây Hạ và Đại Tống xưa nay không hòa thuận, phu quân đi, có thể bị nguy hiểm hay không?”

Thẩm Ngạo an ủi, nói:” Hai nước giao chiến, không chém sứ giả, tại sao có thể có nguy hiểm?”

An ủi một phen, thấy các phu nhân thoáng cái đã ngưng trọng lên, Thẩm Ngạo liền mượn cớ, nói:” Sao Đông nhi chưa tới? Người đâu, đi gọi Đông nhi tiểu thư tới.”

Đông nhi chậm rãi tới, có vẻ câu nệ, Thẩm Ngạo nói:” Đông nhi cũng tới lấy một tấm vải, làm một bộ quần áo.”

Đông nhi nhất thời ngây người:” Ta...ta cũng vậy có...”

Thẩm Ngạo xụ mặt nói:” Muội muội bốn vương đương nhiên là có.”

Trên mặt Đông nhi hiện ra dáng tươi cười, như hoa sen nở rộ.

)

571. Chương 555: Đến Trắc Trấn

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đà Lão Hồ

Chương 555: Đến Trắc trấn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trong nội cung mấy lần thúc giục xuất hành, Thẩm Ngạo bên này vội vàng giao hàng, Hồng Lư Tự có Dương Lâm nhìn, học đường dạy võ cũng bàn giao sự tình chiêu mộ giáo úy, còn phải tuyển chọn quân đội đồng hành hỗ trợ, một chuyến này có một ngàn giáo úy khoa Tư Mã theo Thẩm Ngạo đi sứ Tây Hạ.

Thứ nhất là kỵ binh hành trình nhanh, Tây Hạ bên kia, khắp nơi đều là hoang mạc, nghe nói khắp nơi đều là trăm dặm không có người ở, mang theo kỵ binh dễ dàng hơn một ít.

Thứ hai, huấn luyện viên kỵ binh Lý Thanh cũng là người Tây Hạ, có hân bên người, nhiều hơn một người chiếu cố.

Lý Thanh nghe được Thẩm Ngạo chọn hân đi, nhất thời cũng sửng sốt, theo như lẽ thường, hân dù sao cũng là huyết mạch người Tây Hạ, đổi lại là người khác, nghi kỵ cũng khó tránh khỏi, ví dụ như thời điểm tại Trắc trấn, phạm là tác chiến cùng Tây Hạ, đều tận lực mà tránh hân, điều hân đi hậu phương, đốc vận thuế ruộng, ngược lại, Thẩm Ngạo một chút cũng không kiêng kỵ, hơi có chút ý tứ xem hân là tâm phúc.

Lý Thanh trình trọng hướng Thẩm Ngạo khom mình hành lễ, nói:” Tiểu nhân nhất định không phụ kỳ vọng của Vương gia.” Dứt lời, liền lui ra chuẩn bị công việc xuất hành.

Một ngàn quân đội giáo úy kỵ binh này, đã thao luyện trọn vẹn một năm, thời gian một năm này, mỗi ngày có hơn bảy canh giờ ngồi trên lưng ngựa, bất kể là ăn cơm, thao luyện, cũng không rời khỏi lưng ngựa, sớm đã làm được đến tình trạng kỷ luật nghiêm minh trên lưng ngựa.

Đối với tập tính ngựa chiến, cũng đã dần dần hiểu biết rõ ràng, nghỉ dưỡng lực ngựa như thế nào, xử trí dịch bệnh ngựa chiến như thế nào, còn có cả câu thông cùng chiến mã, những thứ này cũng đã không thành vấn đề.

Thời gian thao luyện còn lại, chính là không ngừng luyện tập tiến thuật, ngồi yên ở trên ngựa ngựa bắn, về sau là chạy bắn, thao luyện rất vất vả, lại có hiệu quả rõ ràng.

Theo như lời Lý Thanh mà nói, chiến lực những kỵ binh này so với kỵ binh Tây Hạ, còn phải mạnh hơn vài phần, kỵ binh Tây Hạ cũng là tinh nhuệ, khiến cho Trắc trấn bên kia nhiều lần có hại chịu thiệt, nhưng dù sao cũng không làm được khắc khổ như lúc này, có lẽ là bằng vào huyết khí phương cương, cùng với việc thuần thực đối với ngựa chiến từ nhỏ để không chế.

Nhưng quân đội giáo úy kỵ binh bất đồng, bọn hân điều khiển chiến mã đã không dưới kỵ binh Tây Hạ, thậm chí tại phương diện cỡi ngựa bắn cung, lại càng tốt hơn, hướng hồ còn có thể làm được kỷ luật nghiêm minh, chỉ cần kinh nghiệm qua mấy lần thực chiến, chính là một chi thiết kỵ, đủ để đo sức cùng bất luận kỵ quân tinh nhuệ nào khác.

Ngoại trừ quân đội giáo úy kỵ binh, những người còn lại, Thẩm Ngạo không mang theo một người nào, một chuyến đi này, biểu hiện ra chỉ là đi sứ, thậm chí chỉ tham dự chọn rể, nhưng bên trong, lại đi châm ngòi bang giao Kim Hạ, hung hiểm vạn phần, nhiều người, sẽ chỉ nhiều vướng víu.

Thẩm Ngạo tiến cung, hướng Triệu Cát tạm biệt lần cuối cùng, Triệu Cát an ủi một phen, Thẩm Ngạo liền dứt khoát xuất cung, ghim ngựa đi về hướng ngoài thành Biện Kinh.

Một ngàn tinh kỵ ở bên ngoài thành đã là gác giáo chờ lệnh, chia làm ba hàng, dựng cờ xí, chỉ chờ Thẩm Ngạo ra lệnh một tiếng.

Hộ tống còn có đặc phái viên Tây Hạ Lý Vĩnh Viễn, Lý Vĩnh Viễn thấy những giáo úy này, vốn là khiếp sợ, lập tức lại khinh thường, loại động tác võ thuật đẹp này, hân thấy nhiều rồi, chính như cấm quân Đại Tống, nhìn về phía trên, nguyên một đám khô ngô, thời điểm chính thức chém giết, lại không có vài phần tác dụng.

Thẩm Ngạo ghim ngựa đi một vòng tại trước đội, lập tức nói:” Xuất phát.

“ Xuất phát.” Lý Thanh hét lớn một tiếng, dẫn đội cờ theo đuôi sau lưng Thẩm Ngạo.

Từ Biện Kinh đến Tây Hạ, phải trải qua quân đường Vĩnh Hưng trước, xuất quan từ Uy Khương trại, tiến vào lãnh thổ Tây Hạ, về sau lại đi qua Long châu, Cao Châu, Hoài Châu, nhập thủ đô Tây Hạ Hưng Khánh phủ.

Cũng may, đây là đi sứ, không cần mang theo quá nhiều khí giới, dọc theo đường cũng có thể nhận được tiếp tế, cũng không cần mang theo đồ quân nhu, kỵ binh nhẹ mà đi, chỉ dùng thời gian bốn ngày, liền xuyên qua kinh đô và vùng lân cận, thẳng đến Vĩnh Hưng quân đường, đến Vĩnh Hưng quân đường, một đường qua đi, tòa thành dần dần nhiều hơn.

Có địa phương, chỉ là một nơi lẻ loi trơ trọi, bên trong là doanh trại quân đội, bên ngoài xây tường đất, cờ xí, khắp nơi đều là quân đội, những sương quân này đều được biên quân quản thúc, sớm nhận được quân lệnh Đồng Quán bên kia, thấy nhân mã Thẩm Ngạo tới, lập tức mở doanh đón chào.

Sương quân và sương quân cũng khác nhau, sương quân nội địa bên kia thật sự thối rửa, không thành bộ dáng nào, nhưng ở Trắc trấn, liền hoàn toàn bất đồng, chỉ xem bộ dáng bọn hãn phong trần mệt mỏi, cùng một đôi bàn tay sinh ra đầy vẩy, liền biết rõ là rất có chiến lực, Thẩm Ngạo chỉ nhờ bọn hãn chăm sóc ngựa, cung cấp lương thảo, sau đó thì cứ tiếp tục đi về phía trước.

Càng là hướng bắc, càng hoang vu, người ở cũng càng ngày càng ít, ngược lại, trên quan đạo có không ít dân phu phục vụ lao dịch giúp xe lương thực, chạy lên phương bắc, nhưng lúc trước chứng kiến cái chủng loại kia, tưởng lũy lại càng ngày càng nhiều.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, lúc qua sông, đúng là phát hiện mặt sông kết một tầng băng, loại hơi lạnh này khác với hơi lạnh Biện Kinh, lúc không gió lại không có gì, lúc gió thổi, đau nhức như đao thổi quét qua mặt.

Thẩm Ngạo tìm thành lũy nghỉ ngơi, lại để cho đám kỵ quân nghỉ ngơi một ngày, một Đô đầu sương quân địa phương tiếp khách, cung kính đối với Thẩm Ngạo, còn đặc biệt đưa Thẩm Ngạo một túi rượu da dê, nói là khí trời lạnh lẽo, không uống mấy ngụm rượu thì không chịu đựng nổi.

Thẩm Ngạo lại phải từ chối rồi, chính mình uống rượu, để cho những người khác nhìn thấy, không nói trái với quân quy học đường dạy võ, trên mặt mũi cũng không nhận được.

Ngược lại, đặc phái viên Tây Hạ Lý Vĩnh Viễn kia vào thành lũy trú quân này, liền đánh giá chung quanh, Thẩm Ngạo không dám để cho hãn một mình dấn ra, tuy nói tại đây không phải là cái căn cứ quân sự gì, nhìn một cái cũng không tiết lộ ra cái gì, lại luôn cảm thấy khó chịu, từng thời khắc mang theo hãn trên người, không cho phép hãn hoạt động.

Lý Vĩnh Viễn ngay từ đầu là có chút sợ hãi đối với Thẩm Ngạo, về sau thì dần dần buông lá gan ra, khi thì muốn phát biểu, bàn lời cao kiến, thí dụ như nói, nhìn thấy cái thành lũy nơi trú quân này, liền nói người Tây Hạ chúng ta như thế nào, ý là muốn nói, phá cái thành lũy nơi trú quân này, là dễ như trở bàn tay.

Uống rượu nơi này, lại ngại rượu không mạnh bằng rượu Tây Hạ, nói ngán lại, chuyện gì cũng đều có thể lấy ra vô số tật xấu.

Thẩm Ngạo hoàn toàn không để ý tới hãn, nghỉ ngơi một ngày, liền tiếp tục ra đi, Lý Thanh vô cùng hiểu đối với con đường bên này, rốt cục, tại bảy ngày sau đó chạy tới Hi Thủy.

Hi Thủy là biên thủy trọng trấn, chỗ đầu mỗi biên quân, tại Vĩnh Hưng quân đường, đã xem như cực phồn hoa, tường thành nguy nga, nhưng diện tích cũng không lớn, Ứng thành, sông đào bảo vệ thành, trong thành, bên ngoài thành, cũng đủ cả.

Thẩm Ngạo vốn là để cho một người đi thông báo, Đồng Quán đã tự mình mang theo quân tướng Trắc trấn, từ cổng tò vò bên này đánh ngựa đi ra, nghênh đón ngoài ba dặm.

Đối với Thẩm Ngạo, Đồng Quán vừa là không thể trêu vào, lại thêm việc không nịnh bợ được.

Cũng may, Thẩm Ngạo ngoại trừ lần trước bưng Ché tạo cục, lại vẫn hồ hững đối với Đồng Quán, Đồng Quán cũng biết, nhà mình so với hãn, đã là một cái trên trời một cái dưới đất, hãn tại Trắc trấn bên này, ăn đất đồ máu mới lợi nhuận một điểm công lao, đâu so được với Thẩm Ngạo, gần với vua như vậy? Bởi vậy, tâm tư chính là tận lực không đắc tội.

Về phần quân tướng Trắc trấn bên này, tâm tư cũng không giống nhau, không cho là đúng chiếm đa số, những người này, đều là người bướng bỉnh khó thuần, Thẩm Ngạo luyện giáo úy tại Biện Kinh, bọn hãn cũng sớm biết, trong lòng càng không cho là đúng, để cho Thư sinh lên chiến trận, đây không phải nói giỡn, tương lai sẽ cướp bát cơm của người.

Chỉ là, tại trước mặt Bồng Lai Quận Vương, bọn hãn cũng chỉ tồn tại giống như con kiến, mặc kệ thoả mãn hay không hài lòng, ai lại dám ở trước mặt hãn nói cái gì? Giẫm chết người thì quá dư dả, người ta cần bản không thêm để vào mắt.

Thẩm Ngạo đánh ngựa tới, kỵ binh giáo úy phía sau cũng ầm ầm ghìim ngựa nghỉ chân, Đồng Quán mỉm cười mà ghìim ngựa tới gặp gỡ cùng Thẩm Ngạo, ở trên ngựa chấp tay nói:” Vương gia, nô gia hữu lễ.

Thẩm Ngạo đánh giá Đồng Quán, thoáng cái đã phá vỡ ấn tượng của hắn đối với Đồng Quán, thì ra tưởng rằng là một tên thái giám mặt trắng, nhưng khi nhìn bộ dạng hắn cao lớn, dưới hàm rõ ràng còn có chòm râu nồng đậm, cả người có vẻ rất tinh thần, mười phần nhuệ khí, tuy mặc trên người chính là lễ phục trong nội cung, nhưng giơ tay nhắc chân, đều có một bộ phong thái cường tráng.

Khó trách người này hơi có chút bồn sự trị quân, nghe nói trước kia Đồng Quán giám quân Tây Bắc, lúc tiến công Tây Hạ, đã xảy ra một đại sự, đại quân đến Hi Thủy, bởi vì trong nội cung xảy ra hoạ hoạn, Huy Tông hạ chỉ Đồng Quán điều quân trở về.

Đồng Quán xem qua chiếu thư, như không có việc gì, bắt đầu đứng dậy, nhét vào ống giày, chủ tướng trong quân hỏi hắn, hoàng đế viết những thứ gì? Đồng Quán trả lời: “Hoàng đế hi vọng chúng ta sớm ngày thành công.”

Trong lần chiến tranh này, Đồng Quán biểu hiện khiêm tốn, bình định bộ tộc Tây Bắc phản loạn, trên tiệc ăn mừng, Đồng Quán chậm rì rì mà xuất ra phần chiếu của hoàng đế, nói rõ với các tướng lĩnh trong quân.

Mọi người xem xét xong xuôi, đều bị chấn động, sợ hãi hỏi hắn, tại sao phải làm như vậy? Đồng Quán trả lời:” Khi đó, sĩ khí đang thịnh, dạng như vậy mà dừng binh lại, sau này còn đánh thế nào đây?”

Chủ tướng hỏi:” Nếu bị đánh bại thì làm sao bây giờ?”

Đồng Quán nói:” Đây chính là nguyên nhân lúc ấy nô gia không cho các người xem, đánh bại, tất cả tội, tự ta gánh chịu.”

Lúc ấy các tướng lĩnh thoáng cái đều quỳ đầy đất, mọi người không khỏi cảm kích bội phục, cùng lúc đó, Đồng Quán còn thu dưỡng đứa con của tướng lĩnh bỏ mình làm nghĩa tử, cái này lại làm cho các tướng lĩnh chém giết sinh tử trên trận kia hết sức, cảm động nhận định Đồng Quán là một vị thủ trưởng đủ giá trị, đến nỗi có thể bán mạng.

Đồng Quán này, có lẽ bồn sự hành quân chiến tranh không được tốt lắm, nhưng tại biên quân bên này, cũng rất có uy vọng, Thẩm Ngạo cũng biết không nên đắc tội hắn, liền hướng hắn chấp tay, nói:” Đồng công công khách khí rồi.

Dứt lời, liền cùng một chỗ đánh ngựa vào thành, tự nhiên là yển tẩy trần, từ đó về sau, chính là Thẩm Ngạo và Đồng Quán vào phòng đóng cửa nói chuyện riêng.

Từ lúc vừa mới bắt đầu, Thẩm Ngạo và Đồng Quán đều thăm dò đối phương, lúc này, bốn mắt nhìn nhau, Đồng Quán đại khái đã biết tình hình Thẩm Ngạo, mỉm cười, nói:” Trước đó, sự tình hoa thạch cương, nếu không phải Vương gia giơ cao đánh khẽ, chỉ sợ nô gia đã đầu thân khác biệt rồi, phần ân đức này, nô gia nhớ rõ, chắc chắn sẽ báo đáp.

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, rõ ràng là hắn làm tiền của Đồng Quán, nhưng Đồng Quán nói cái này, lại tựa như chính mình có ân đối với hắn, phần tâm cơ này, lại tốt hơn nhiều so với Thái Du kia.

Thẩm Ngạo gật đầu, nói:” Không dám, hôm nay vào Hi Thủy, lại nhìn ra được Đồng công công có cách chinh quân, biên quân có kinh nghiệm tác chiến phong phú, học đường dạy võ thiếu nhất, đúng là cái này, đến lúc đó, không thiếu được việc dẫn một đội đến bên này lịch lãm rèn luyện một tý, còn phải nhờ Đồng công công trông nom.

Đồng Quán nói:” Vương gia phân phó, nô gia dám không tuân mệnh?

Hàn huyền một hồi, xem như soát lại giao tình, Đồng Quán đi thẳng vào vấn đề, nói:” Tây Hạ Công Chúa chọn rể, vốn, cũng chưa hẳn là chuyện tốt, nhưng nô gia bên này có thám báo, lại nghe nói Tây Hạ vương sớm đã hướng vào Kim quốc, Vương gia đi lần này, chỉ sợ sẽ sinh biến. Bệ hạ đã kịch liệt đưa ý chỉ tới, mệnh lệnh nô gia điều hành quân đội, làm tốt chuẩn bị vạn toàn, tùy thời phối hợp tác chiến với Vương gia, Vương gia, lần này đi Tây Hạ, một khi có việc, nhớ phải lập tức phái một người, mang tin tức truyền tới, nô gia cũng có thể tùy thời phóng ra.

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói:” Chỉ sợ không cần phải nhờ Đồng công công rồi, đối phó những người Tây Hạ kia, một mình Thẩm mỗ là đủ, Đồng công công thoải mái buông lỏng tinh thần là được, bệ hạ quá cẩn thận rồi.

Đồng Quán gật gật đầu, cười nói:” Có thể vô sự là tốt nhất, Vương gia đã có điều nắm chắc, nô gia cũng không nói những lời nói ử rữ kia nữa.

Dứt lời, hai người đồng loạt uống trà, Thẩm Ngạo nghỉ ngơi ngay tại phủ Đồng Quán, sáng sớm ngày hôm sau, tiếp tục lên đường, Đồng Quán bên này muốn điều một đội thị vệ tâm phúc đi theo, Thẩm Ngạo nhẹ nhàng cự tuyệt, mỉm cười nói:” Có giáo úy là đủ.” Cơn tức này, rất có lòng tin đối với kỵ binh giáo úy, bọn người Lý Thanh nghe xong, tất cả đều ưỡn ngực ra.

Đồng Quán nói:” Vương gia, ba tháng về sau, chúng ta tại Hi Thủy thấy. Đến lúc đó nô gia cho Vương gia khánh công.

Thẩm Ngạo chỉ gật gật đầu, liền giục ngựa dẫn đội đi, từ Hi Thủy đi ra, Thẩm Ngạo và Lý Thanh sóng vai mà đi, nói với Lý Thanh:” Đồng Quán này lại là nhân vật lợi hại, chúng kiến ánh mắt tướng tá phía dưới nhìn hần không?

Lý Thanh nói:” Tiểu nhân đã từng làm việc tại Trắc trấn Tây Bắc, bốn sự Đồng công công trị người dưới, xác thực không giống người thường, thị trấn bên cạnh Tây Bắc, nếu nói bắt bọn họ quên mình phục vụ vì Đại Tổng, bọn hần có lẽ sẽ chần chờ, nhưng nếu nói là quên mình phục vụ vì Đồng công công, đều sẽ xung phong lên đầu.

Thẩm Ngạo sững sốt một chút, không khỏi nói:” Người này lừa gạt thật lợi hại.”

Quân tướng Trắc trấn, nói cho cùng vẫn là vũ phu, nói khó nghe chính là vô liêm sỉ, loại người này vô cùng không coi ai ra gì, ít nhất ở trên mặt đất một mẫu ba phần Trắc trấn, luôn luôn là cố tình làm bậy.

Đồng Quán có thể dùng thân phận thái giám, thu phục chiếm được bọn hần, có thể thấy được, thủ đoạn người này cũng không phải chỉ biết nhìn mặt mà nói chuyện, hay đầu cơ trục lợi.

Thẩm Ngạo đánh ngựa dẫn đội, tiến lên hướng phương bắc càng hoang vu hơn, lại đi trăm dặm về hướng bắc Hi Thủy, đã không thể phân biệt ở đâu là Tổng cảnh hay là địa phận của người Tây Hạ, đưa mắt nhìn lại, thổ địa tại đây có chút phì nhiêu, cỏ dại khắp nơi trên đất, chỉ không thấy dấu vết khai khẩn.

Thẩm Ngạo thở dài một hơi, tại đây vốn là chốn cũ Quan Trung, ngàn năm trước kia, có lẽ là chỗ giàu có và đông đúc nhất, hôm nay người và vật không còn, nếu không có Trắc trấn, chỉ sợ cũng sẽ có một chỗ yên vui.

Đội ngũ đi cũng không nhanh, thám báo đúng hạn thả ra, lúc nào chạy về hồi báo, tuy nói không phải chiến tranh, nhưng thừa dịp lần hành quân này, coi như là lại để cho đám giáo úy thực tập.

Tất cả đội giáo đầu mang người qua lại, ghìm ngựa bên tấu, nếu gặp được cỏ rừng, hô quát một tiếng, mấy chục kỵ giáo úy sau lưng dục ngựa phóng qua, cầm cung cài tên, đồng loạt bắn xuyên qua, chưa hần có thể một kích giết chết, nhưng kinh đạo lại mười phần mạnh mẽ.

Đặc phái viên Tây Hạ Lý Vĩnh Viễn lúc này đã không dám khinh thường những giáo úy này nữa rồi, tuy trong miệng nói thiết kỵ Tây Hạ tình nhuệ lợi hại, chỉ nói, lời nói không còn kiêu không hề lo lắng như trước kia nữa.

Đến trong đêm, chính là xây dựng cơ sở tạm thời, người không dẫn ngựa đi chăm sóc rất ít, đều là đám giáo úy tự cầm liềm đao đi ra ngoài, cắt một ít cỏ tươi tốt, lại đặt lên trên một ít đồ ngon, cho chiến mã ăn.

Khóa ban đêm cũng tiến hành như thường, ngoại trừ một ít tri thức tác chiến Tư Mã, cũng phải đọc thuộc lòng Tứ thư Ngũ kinh, tài liệu giảng dạy giáo úy mới biên cũng đã có.

)

572. Chương 556: Long Châu Thành

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 556: Long châu thành

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đi bảy tám dặm, mắt thấy lương thực mang theo sắp hao hết, hình dáng một thành trì rất cực cũng hiện ra, Lý Vĩnh Viễn ghìm ngựa, cực kỳ kích động nói:” Đến Tây Hạ quốc rồi, phía trước chính là Long châu, Vương gia đợi một chút, ta đi chào hỏi thủ tướng trước.” Dứt lời, liền đánh ngựa, chạy như bay đến hướng Long châu thành.

Thẩm Ngạo dừng ngựa không tiến, nhìn về thành trì tàn phá trên đường chân trời kia, Lý Thanh lập tức tới, cũng cẩn thận tỉ mỉ mà nhìn về phía Long châu, nói:” Vương gia...thuộc hạ chính là trốn từ nơi này.

Thẩm Ngạo hòa nhã nói:” Bây giờ ngươi đã muốn trở lại? Sẽ không có ai còn dám khinh thường ngươi nữa.

Lý Thanh gật đầu nói:” Bộ chúng và thê nhi của ta đều chết ở chỗ này, đến chốn cũ, thật không hiểu là tâm tình gì.” Hắn thở dài, hướng giáo úy đám bọn họ quát to:” Giữ vững tinh thần, chuẩn bị vào thành!

Kỵ đội ầm ầm xuất phát về hướng Long châu, Long châu bên kia, mấy thám báo Tây Hạ chạy tới, giữ một khoảng cách rất xa cùng đội kỵ binh, thực sự không dám quấy rầy, đại khái là kiểm lại đội nhân số kỵ binh, mới phi ngựa trở về, tiếp theo là cửa thành mở rộng ra, nhiều đội võ sĩ Tây Hạ tiền hô hậu ủng, hộ tống Lý Vĩnh Viễn và một người tướng quân Tây Hạ đi ra.

Tướng quân Tây Hạ này ngoài dự đoán mọi người, màu da trắng nõn, hoàn toàn không giống như vũ phu, hần đánh ngựa tới, liếc Thẩm Ngạo, lập tức thần nhiên nói:” Phía trước là Bồng Lai Quận Vương Tổng quốc sao?

Những lời này nói ra rất không khách khí, Thẩm Ngạo cũng không khách khí nói:” Đã biết rõ, còn hỏi cái gì? Tướng sĩ ta mệt mỏi, muốn vào thành nghỉ tạm, tướng quân đi chuẩn bị đi.

Quân tướng này hừ lạnh một tiếng, nói:” Vương gia có thể vào thành, những người khác không được.

Thẩm Ngạo cười một chút, Lý Thanh sau lưng rục rịch, đã có chút ít tức giận, hét to nói:” Cung Lực Trước, ngươi thật vô lễ.

Cung Lực Trước liếc liếc Lý Thanh, cười lạnh nói:” Thì ra là phản tặc ngươi.” Dứt lời, cũng không để ý tới Lý Thanh, nói với Thẩm Ngạo:” Đây là quy củ Trắc trấn Tây Hạ chúng ta, Vương gia chớ trách.

Thẩm Ngạo cười nhạt, nói:” Quy củ Đại Tổng chúng ta chính là, đã không để bọn họ vào thành, bổn vương cũng chỉ có thể ở ngoài thành, người đâu, cắm trại ngay tại chỗ, Cung cái gì cái gì Trước, mời trở về đi.

Cung Lực Trước chần chờ một chút, Lý Vĩnh Viễn đánh ngựa đến bên cạnh hắn, thấp giọng nói mấy câu, mật ngữ một hồi, Cung Lực Trước mới cắn răng nói:” Đến, mở cửa thành, mời Bồng Lai Quận Vương và quân Tổng vào thành.

... ..

Vào cái Long châu này, Thẩm Ngạo mới biết được, thành trì Trắc trấn là cái quang cảnh gì, nếu nói Hi Thủy bên kia là khắc nghiệt, bên này cũng chỉ có thể dùng tiêu điều để hình dung, một đường đi qua, ngay cả cái cửa hiệu cũng không có, ngoại trừ nhiều đội Hạ binh, ngẫu nhiên có mấy người thương nhân mặc da áo lông nắm lạc đà và ngựa đi qua, dưới cổ lạc đà buộc chuông lục lạc lên, thanh thúy dễ nghe, càng lộ ra vẻ tiêu điều.

Lý Vĩnh Viễn một mực đi bên người Thẩm Ngạo, lúc này thấy Thẩm Ngạo như có điều suy nghĩ, hắn trở lại Tây Hạ, tâm tình vô cùng tốt, liền hỏi:” Vương gia đang suy nghĩ gì?

Thẩm Ngạo thâm trầm nói:” Lúc trước không biết cái gì gọi là nơi chim không thêm ỉa, hôm nay đến nơi này, mới biết được thật sự là có nơi như vậy.

Lý Vĩnh Viễn không khỏi mà ngạc nhiên một chút, lập tức hừ lạnh một tiếng, không đi theo Thẩm Ngạo nữa, tự giác mà thả chậm ngựa, rút lại phía sau đội ngũ.

Tốt xấu cũng là đặc phái viên người Tống, nên ý tứ một týt, Cung Lực Trước trong đêm ngày hôm ấy đã mở yến, mời bốn người Thẩm Ngạo uống rượu, Thẩm Ngạo và Lý Thanh dẫn theo hơn mười người giáo úy đi qua, không thiếu được một ít quân tướng quan lại Long châu cùng tiếp khách.

Thẩm Ngạo ngồi ở trên, dưới tay chính là ba người Lý Thanh, Cung Lực Trước, Lý Vĩnh Viễn, những người còn lại hoặc đứng tại sau lưng Thẩm Ngạo hộ vệ, hoặc ngồi tại trên ghế.

Cái này cũng do Cung Lực Trước ăn phải thiệt thòi của Thẩm Ngạo, trong lòng có chút không cam lòng, thế nhưng nghe xong lời Lý Vĩnh Viễn nói, biết rõ người này lợi hại, không có việc gì cũng sẽ gây chuyện, người như vậy, người đi chằm ngồi hẳn, không chừng sẽ gây ra đại sự.

Bởi vậy, liền cười ha hả mà kính rượu cho Thẩm Ngạo, chuyển chủ đề tới trên người Lý Thanh, hướng Lý Thanh cười nói:” Lý tướng quân, mười năm không thấy, không thể tưởng được, tại Tống quốc đúng là tiêu dao như vậy, ha ha...Tại Tống quốc, người đã lấy vợ sinh con chưa?

Cung Lực Trước đề cập bốn chữ vợ sinh con, Lý Thanh biến sắc, cưỡng chế tính nóng, hừ lạnh một tiếng, không để ý tới.

Cung Lực Trước liền giơ chén nhỏ rượu lên, uống một ngụm, nói:” Đi Tống quốc, chắc hẳn không uống rượu kém như vậy đâu, Lý tướng quân phải uống thêm vài chén đó.” Dứt lời, liền cười ha hả.

Không khí lập tức lạnh xuống, Lý Thanh nặng nề mà đặt chén rượu nhỏ lên bàn, trừng mắt liếc hẳn, nói:” Rượu Tây Hạ quốc, Lý mỗ uống không thoải mái, so về Quỳnh Dao Đại Tống làm thì kém xa .

Cung Lực Trước nhìn về phía Thẩm Ngạo, nói:” Vương gia, rượu mạnh Tây Hạ quốc có hợp khẩu vị ngài không? Nếu nói về rượu mạnh, Tây Hạ quốc ta chắc chắn là trên Tống quốc một đầu.

Thẩm Ngạo cười nói:” Hai nước gần nhau, rượu ai càng dữ dội hơn, khó phân hơn kém, nhưng có một vật, Tây Hạ quốc dè ép Đại Tống một đầu.

Cung Lực Trước nhiều hứng thú nói:” Kính xin Vương gia chỉ giáo.

Thẩm Ngạo nói:” So sánh về ngang ngược vô lý, Tây Hạ quốc càng tốt hơn.

Những lời này bật thốt lên, sắc mặt Cung Lực Trước đột biến, nhất thời cũng không phản bác được, ngược lại, quân tướng Tây Hạ phía dưới ào ào đánh trống reo hò, xì xào bàn tán, ghen ghét mà nhìn về phía Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo không coi ai ra gì, tiếp tục uống rượu, là Quận Vương, cũng không cần bán mặt mũi cho bọn hắn.

Cung Lực Trước nhìn về phía Lý Thanh, hừ lạnh nói:” Cũng không hẳn vậy, cũng tỷ như vị Lý tướng quân này, phản bội cố quốc, đây cũng là lễ của người Tống quốc các người sao?

Lý Thanh cả giận nói:” Cung Lực Trước, người quá làm càn.

Cung Lực Trước ăn phải lỗ vốn ở Thẩm Ngạo bên kia, lúc này đang muốn tìm trở về từ trên người Lý Thanh, cười lạnh nói:” Làm càn thì như thế nào? Lý Thanh, nơi này là Tây Hạ!

Một hồi tiệc rượu, chỉ nói mấy câu, thoáng chốc trở nên giương cung bạt kiếm, không khí hàn băng đến cực điểm, Thẩm Ngạo uống một ngụm rượu, tiếp theo, chén rượu bị ném xuống mặt đất, vươn người đứng dậy, lạnh lùng thốt:” Các người ồn ào như vậy, rượu này còn uống thế nào? Hừ, người Tây Hạ đãi khách, bốn vương xem như thấy được, rượu này không uống cũng thể.

Cung Lực Trước hừ lạnh một tiếng, lại không nói lời nào, Lý Thanh đứng lên, căm tức nhìn Cung Lực Trước.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói:” Chỉ là, bốn vương có một thói quen, rượu này bốn vương đã không thể uống, người khác cũng không cho uống! Người đâu, đập phá.

Lý Thanh cùng mười mấy giáo úy nghe lệnh, không chút do dự, ào ào ném bàn, trong lúc nhất thời, chung rượu, vò rượu rầm rầm, tất cả đều bị đập nát bấy, trong sảnh trở thành một đồng bừa bộn.

Tây Hạ quân tướng thấy, ào ào giận dữ, làm bộ muốn rút đao, nhưng thân đao vừa mới rút ra một nửa, lập tức, trước ngực mỗi người, ba bốn mũi đao chỉ vào, ai cũng không dám xác định, nếu cử động một tý nữa, mũi đao chớp động hàn mang kia có thể đâm vào da thịt hay không.

“ Hung hăng mà nện!” Thẩm Ngạo kêu một tiếng, giáo úy còn lại lập tức hành động mạnh hơn.

Cung Lực Trước bị một mũi đao chỉ vào, quát to:” Người muốn làm gì?

Sắc mặt đặc phái viên Tây Hạ Lý Vĩnh Viễn kia lại càng đại biến, nhất thời sàu thẩm nói:” Vương gia, người cần phải gánh chịu hậu quả...

Thẩm Ngạo xông lên phía trước, vung tay tát Cung Lực Trước một cái, Cung Lực Trước cũng không kêu đau, cắn răng, phần hận mà nhìn thẳng Thẩm Ngạo, đôi mắt như toát ra lửa.

Thẩm Ngạo cười ha ha nói:” Bốn vương muốn làm gì, cũng là thứ người có thể hỏi hay sao? Nơi này là Tây Hạ, không sai, nhưng những lời này, muốn hỏi, cũng là để cho Tây Hạ vương các người hỏi, người tính toán là cái gì? Trong mắt bốn vương, chỉ là là một con chó búống bình mà thôi, ngay cả tôn ti cũng không biết.” Dứt lời, liền xoay người đi.

Cung Lực Trước muốn động thủ, nhưng giáo úy bên cạnh đã đưa mũi đao lên một phần, khiến cho hắn không thể động đậy.

Thẩm Ngạo vỗ vỗ tay, bình tĩnh như không, nói:” Được rồi, một đường một nhọc, rượu này đã uống không trôi, chúng ta liền đi đi thôi, thu đội.

Đám giáo úy ào ào thu đao vào vỏ, tụ lại chung quanh Thẩm Ngạo, dẫm nát một đồng bừa bộn trên mặt đất, trong sự trợn mắt há hốc mồm của quân tướng Tây Hạ, từ trong sảnh đi ra ngoài.

Cung Lực Trước thở hổn hển, phần hận mà nhìn Thẩm Ngạo, lúc này lại không lên tiếng được, ngược lại, Lý Vĩnh Viễn bên cạnh nói:” Cung Lực Trước bớt giận, họ Thẩm này là như thế, vừa rồi người nói cũng hơi quá một ít, hắn là Đại Tổng Quận Vương, lại là tới tham gia Đại vương chiêu mộ hiền tể...

Cung Lực Trước nhổ một ngụm nước bọt ra, căm tức nhìn Lý Vĩnh Viễn, nói:” Bây giờ nói những này, có làm được cái gì?

Lý Vĩnh Viễn nhất thời cũng không thể nói gì.

)

573. Chương 557: Đến Tây Hạ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 557: Đến Tây Hạ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trở lại nơi trú quân, Lý Thanh cảm kích nói!” Vương gia”

Thẩm Ngạo phát tay về hướng hấn, nói:” Không cần cảm ơn ta, là do tên Cung cái gì Lục kia không thức thời, tối hôm nay phải thêm người tuần tra ban đêm, phải làm đến mức thân không rời ngựa, tuy nói tên kia không dám làm gì, nhưng đề phòng vẫn luôn không sai.

Lý Thanh đáp ứng, tiếp theo, liền đi bố trí nhân thủ.

Thẩm Ngạo trở lại phòng mình nằm ngủ, sáng hôm sau, liền bị thanh âm thao luyện đánh thức.

Đêm qua là một đêm vô sự, chỉ có mấy Hạ binh bồi hồi bên ngoài doanh, bị giáo úy tuần tra ban đêm bắt được, đánh cho một trận mới thả đi, Thẩm Ngạo cũng không muốn chờ lâu ở đây, liền hạ lệnh tiếp tục lên đường.

Lúc đưa tiễn, quân tướng Long châu đều đến hết rồi, chỉ có Cung Lục Trước dùng lý do thân thể không khỏe, không thò đầu ra, Thẩm Ngạo dực ngựa xuyên qua cổng tò vò, quân tướng Tây Hạ thấy Thẩm điên cuồng này, đều có biểu lộ quái dị, so với hôm qua thì kính cẩn hơn vài phần.

Lý Vĩnh Viễn lén lút đuổi kịp đội kỵ binh của Thẩm Ngạo, từ đầu đến cuối, không dám phát ra một lời, càng không dám nói Tây Hạ như thế nào, mặt mũi xám xịt, đối với Thẩm Ngạo, đúng là tránh còn không kịp.

Thẩm Ngạo nghênh nghênh ngang ngang đi ra ngoài, lập tức vung tay lên, nói:” Xuất phát.

Sự tình một đêm này, truyền ra cực nhanh, châu phủ phụ cận cũng biết tin tức, những võ tướng Tây Hạ Trắc trấn này, gần đây không coi ai ra gì, lúc này nhìn thấy người càng dã man hơn, nhất thời cũng không thích ứng được.

Nhưng hết lần này tới lần khác, không thích ứng cũng phải thích ứng, người ta hoàn toàn không thèm quan tâm tới cái này.

Chính là Hi Thủy bên kia, cũng có tin tức truyền đi, Đồng Quán cầm mật báo của mật thám, chỉ nhìn thoáng qua, vốn là ngạc nhiên, lập tức lại bật cười, quân tướng cung kính phía dưới không hiểu ra sao, Đồng Quán giao mật báo cho vệ binh bên cạnh, truyền đọc cho đám biên tướng nghe, đều sững sờ

Lập tức, cũng bắt đầu cười rộ lên.

“ Đồng tướng công, Thẩm Ngạo này cũng không biết là khờ thật hay là giả ngốc, chuyện lớn như vậy, chúng ta, những người đại què mùa này cũng chưa chắc dám đi làm, hết lần này tới lần khác, hấn lại làm được.

Người phía dưới đối với Đồng Quán, đều là tránh một tiếng gọi công công, mà gọi là Đồng tướng công, dùng để bày ra tôn quý.

Một người khác nói:” Long châu Cung Lục Trước chiếm tiện nghi của chúng ta, giết hơn một trăm biên quân, lúc này đây Bồng Lai Quận Vương lại cho chúng ta xả một cục tức, sợ là sợ chọc giận Cung Lục Trước kia, không biết hấn có làm ra sự tình gì làm người nghe kinh sợ hay không.

Đồng Quán mỉm cười mà lắc đầu, nói:” Không, Cung Lục Trước không phải là một thất phu lỗ mãng, người này tâm cơ rất sâu, không dám làm như vậy đâu.

Lập tức lại nói:” Nhưng bất kể nói thế nào, Bồng Lai Quận Vương hồ đồ như vậy, tuy nói tăng thêm sĩ khí chúng ta, nhưng để phòng ngừa Tây Hạ bên kia có người gây chuyện, ba châu bên này cũng phải bày ra bộ dáng, truyền quân lệnh của bốn quan, ba ngày sau, tất cả bộ thao luyện xét duyệt, dùng phía nam cách Long châu ba mươi dặm làm vị trí, có thể đến đều phải đến, để cho người Tây Hạ nhìn xem”

Tây Bắc ba châu bên này, đều là binh sĩ tinh nhuệ, tác chiến cùng Tây Hạ người luôn luôn chẳng phân biệt được ai thắng ai thua, đều sần sần như nhau, bình thường bởi vì chiến tuyến rất dài, tất cả bộ phận quá tản mát, ngược Tây Hạ cũng không có gì kiêng kỵ, nhưng một khi bắt đầu tụ tập lại, cái thanh thế kia, đủ để cho người Tây Hạ sợ hãi.

Đồng Quán làm như vậy, đã có ý tứ phụng chỉ làm việc, càng có cách nghĩ nịnh bợ Thẩm Ngạo, thoáng diều võ dương oai như vậy, cũng dễ phối hợp tác chiến với Thẩm Ngạo.

Đồng Quán mở miệng, biên tướng không có đạo lý không làm việc, liền ào ào nói:” Đồng tướng công nói rất đúng, các tướng sĩ nên thao luyện một chút, một là làm kinh sợ Tây Hạ, thứ hai cũng là giãn gân cốt.

Tận lực ban bố quân lệnh xuống dưới, tất cả đều chuẩn bị việc thao luyện.

Đồng Quán trở lại nội nha, Đồng Hồ đi ra, hầu hạ Đồng Quán uống trà, một mặt nói:” Thúc phụ, hôm nay làm sao người lại cao hứng như vậy?

Đồng Quán cười ha hả, nói:” Không có gì, chỉ là, Thẩm Ngạo kia lại gây ra chuyện chê cười.”

Hắn liếm liếm miệng, lại nói:” Cũng không phải nói giỡn, dù sao người này vào Tây Hạ, có trời mới biết là sẽ náo loạn ra bao nhiêu sự tình, lần trước gặp mặt hắn một lần, phát hiện người này càng ngày càng có ý tứ.”

Ấn tượng của Đồng Hồ đối với Thẩm Ngạo cũng không tốt, cau mày nói:” Người này rất cổ quái, chúng ta cứ đứng xa mà nhìn là được.

Đồng Quán lắc đầu, nói:” Nô gia bảo người từ từ tìm hiểu cỡi ngựa bắn cung, lại đem người phóng ra ngoài, đến trong quân kỵ binh, một năm này, xác thực người tiến triển không ít, kỵ binh bày trận, hành quân, cắm trại, đại khái đã biết rõ hết rồi chứ?

Trên mặt Đồng Hồ hiện lên thần sắc rất tốt, nói:” Có Chu chỉ huy thường xuyên giám sát, sớm đã thành thục rồi.”

Đồng Quán gật gật đầu, nói:” Cái này rất tốt, đợi Thẩm Ngạo kia từ Tây Hạ trở về, ta liền tiến cử người đến học đường dạy võ làm giáo đầu, học đường dạy võ bên kia thiếu nhất đúng là người biết dẫn binh, nhất là kỵ binh, lại càng chậm tay có thể bỗng.

Đồng Hồ ngạc nhiên nói:” Tại sao phải đến học đường dạy võ?.

Đồng Quán khoát tay áo, nói:” Người không cần nói nữa, cái này là vì tốt cho người, thiên hạ sau này, chính là của những người đi ra từ học đường dạy võ kia, người vô tâm khoa cử, không trông cậy vào đọc sách. Đến học đường dạy võ bên kia chiếm một vị trí nhỏ nhoi, một là, có Thẩm Ngạo trông nom, tương lai nô gia cũng yên tâm.

Thứ hai, cũng có tiền đồ tốt hơn, so với ở Trắc trấn đánh đến sống chết vẫn mạnh hơn, người mang binh cũng có kinh nghiệm mười năm, từ từ đi làm, tập hợp mấy cái gì đó mình học học được một tý, khẳng định sẽ có một ngày xuất đầu”

Đồng Hồ nói:” Chất chi còn muốn ở cùng thúc phụ, hầu hạ lão nhân gia ngài.”

Đồng Quán cười nói:” Chim nhạn đã mọc cánh, sẽ phải bay đi, nô gia sao có thể ngăn cản tiền đồ của người? Thả người đi, cũng là vì tốt cho nô gia, nô gia ở tại Trắc trấn bên này, uy vọng rất cao, nếu khiến cho người khác nghi kỵ, tùy thời sẽ đại họa lâm đầu.

Đưa người đi học đường dạy võ, chẳng khác nào là cho bộ hạ ăn thuốc an thần, Thẩm Ngạo bên kia, có người ở bên cạnh, ba châu Tây Bắc bên này, cũng có một phần liên lạc với hắn. Tương lai giáo úy bổ sung đến đây, không đến mức làm cho một ít lão huynh đệ lúc trước mất bát cơm.

Đồng Hồ do dự một chút, nói:” Chất chi hiểu, kỵ binh bên kia, chất chi sẽ nhờ Chu chỉ huy chỉ giáo nhiều hơn, tránh khỏi đến lúc đó, bị người xem nhẹ.

Đồng Quán vui mừng mà vuốt vuốt chòm râu nồng đậm dưới cằm, khẽ cười nói:” Nên có bộ dạng này, người có thể nghĩ được như vậy, nô gia cũng yên lòng.

Đội kỵ mã của Thẩm Ngạo một đường đi qua Hạ Châu, Đại Hà Châu, dần dần xâm nhập nội địa Tây Hạ, lập tức tiến lên dọc theo biên giới sa mạc, đoạn đường này, bão cát rất lớn, thậm thực vật càng ngày càng thưa thớt, phóng nhãn đi qua, một đường đều là hoang mạc, trăm dặm không có người ở, loại hoang vu này, làm cho người ta sinh ra cảm giác chán ghét, tâm tình cũng không khỏi hạ thấp xuống vài phần.

Ngẫu nhiên sẽ gặp mấy chỗ thị trấn, phần lớn đều là trăm gia đình, cung cấp điểm tụ tập thuận tiện cho thương đội dọc theo đường, đợi chứng kiến đại đội trưởng kỵ binh quân Tống đánh ngựa đi qua, những người này hơi ngạc nhiên, rồi lại đều tự làm chuyện của mình, ai cũng không hào hứng phản ứng.

Loại tiểu địa phương người Tây Hạ và người Hán tạp cư này, lại có vẻ yên tĩnh nói không nên lời, nghe nói, ngay cả quan phủ cũng không quản thúc, chỉ là, mỗi tháng đều phái người đến, thu chút ít thuế ruộng trở về, đại đa số thời gian, đều là để cho bọn họ tự sinh tự diệt.

Bọn hấn ở tại căn phòng đắp bằng đất vàng, cửa ra vào có rất nhiều hoa màu hong gió, ngẫu nhiên có thương đội đi qua, lập tức cung cấp chút ít rượu ngon, đổi một ít tiền bạc, lại đi mua sắm chút ít nhu yếu phẩm từ châu phủ ngoài trăm dặm.

Nhân số đội kỵ binh của Thẩm Ngạo rất khổng lồ, cũng may, biết rõ một đường này không có tiếp tế, cho nên đều mang theo lương khô, chỉ có ngựa là chăm sóc chưa đầy đủ, phụ cận cũng không có đồng cỏ và nguồn nước màu mỡ, chỉ có thể đi thị trấn bên này mua một ít.

Có thương đội nghe nói là mang theo trên trăm gia súc, cũng sẽ hướng bên này mua chút ít cỏ khô, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào bất ngờ xảy ra.

Trong đêm cùng ngày, Thẩm Ngạo hạ lệnh cắm trại tại thị trấn phụ cận, tại đây, ban ngày vẫn còn tốt, vừa vào ban đêm, chính là trời vô cùng lạnh, đáng sợ hơn chính là bão cát, thổi đến mức con mắt đều không mở nổi, cái lều bị thổi đi cũng có, mọi người đã có kinh nghiệm, thường thường thời điểm đóng cọc, đều tận lực chôn xuống đất vài thốn.

Đến ngày hôm sau, lại tiếp tục lên đường, đội xuyên qua biên giới sa mạc, đường xá dần dần tốt hơn, cũng có quan đạo, mãi cho đến Hoài châu, mới nhìn thấy thị trấn phồn hoa dần dần xuất hiện.

Hoài Châu cách Hưng Khánh phủ chỉ trăm dặm, là trọng trấn Hưng Khánh phủ, lại càng là điểm nghỉ chân trọng yếu của thương nhân, tuy nói so sánh với thành trấn Đại Tống thì kém hơn một ít, nhưng cũng là chỗ phồn hoa, quan viên Hoài Châu bên này lại đi ra nghênh đón một chút, đám quan viên này, rõ ràng còn là người Hán, nói chút ít hư thoại đối với Thẩm Ngạo bên này, liền đón vào thành.

Sự tích Thẩm Ngạo tại Long châu, sớm đã truyền khắp các nơi trong Tây Hạ, mọi người đối với người này, ngoại trừ không cam lòng, cũng đều đứng xa mà nhìn, đều nói người Tây Hạ thành thực, Thẩm Ngạo càng thành thực hơn, cãi nhau một tiếng liền động đao động thương, gặp phải loại quốc sử này, thực sự là không có cách nào.

Nghỉ ngơi một ngày tại Long châu, đến buổi chiều ngày kế tiếp, rốt cục cũng đuổi tới Hưng Khánh phủ, chỗ này là thủ đô Tây Hạ quốc, cũng không nguy nga, lại có chút phồn hoa, xuyên qua cổng tò vò, Tây Hạ Hồng Tự Tự khanh Lí Nhuệ sớm đã đợi ở đó, hàn huyên cùng Thẩm Ngạo một phen, liền mời hấn vào.

Tây Hạ quốc cơ hồ là hoàn toàn bắt chước chế độ chính trị Đại Tống, mặc dù hơi có chút cải biến, phần lớn vẫn là giống nhau, ví dụ như cái Hồng Lư Tự này, cơ hồ là giống như đúc.

Thẩm Ngạo nghe người báo thân phận của mình xong, âm thầm oán:” Hấn là Tự khanh, bốn vương cũng là Tự khanh, cái đồng hành này có tính là oan gia hay không?”

Trong lòng nghĩ như thế, đội Lí Nhuệ dàn xếp bọn người Thẩm Ngạo yên ổn, Thẩm Ngạo là người từng trải, biết rõ lễ tiết hai nước kết giao, nói vài câu hoa mỹ cùng Lí Nhuệ, lập tức trao đổi quốc thư.

Đến thời điểm ban đêm, Thẩm Ngạo mang theo bọn người Lý Thanh, đi ra ngoài đi dạo, Lý Thanh có chút quen thuộc đối với Hưng Khánh phủ, bởi vậy cũng không lo lắng lạc đường.

Đoạn đường này đi dạo, Thẩm Ngạo cảm thấy hơi giật mình, cho là mình đưa thân vào Biện Kinh, tuy nói tại đây xa xa không bằng Biện Kinh, nhưng thiết kế nhà cửa, cổng chào, cơ hồ giống hệt với Biện Kinh, chính là những thứ ở bên trong thành này, cũng đều như thế, thì ra tưởng rằng người Tây Hạ còn có thể nghĩ ra một điểm hoa văn, thì ra đúng là bản chế hàng nhái trần trụi.

Đi dạo một vòng, xác thực cũng không có gì có thể đi nữa rồi, liền trở lại Hồng Lư Tự đi, gọi Lý Thanh tới, nói:” Chúng ta hình như đến hơi sớm? Làm sao Thổ Phồn, Đại Lý, Khiết Đan, người Kim đều chưa thấy đến?”

Lý Thanh nói:” Bọn hấn sớm đã đến, nghe nói là an bài để Lễ bộ tiếp khách.” Tiếp theo, liền giảm thấp thanh âm xuống, tiếp tục nói:” Dùng tiểu nhân phỏng chừng, Tây Hạ bên này sợ là đã có đề phòng đối với Vương gia, sợ xung đột với bọn họ.

Thẩm Ngạo nhếch miệng, nói:” Ta và bọn họ có cái gì phải xung đột? Bình thường đều là người khác khi dễ ta, người đã nhìn thấy bốn vương khi dễ người khác chưa?

Cái này vấn đề thật sự làm cho người ta quá khó trả lời, Lý Thanh sửng sốt một chút, đành phải ngượng ngùng cười nói:” Hình như là không có.

“ Có thể chứ, giang hồ hiểm ác, tiếng người đáng sợ, đúng là như thế.

Thẩm Ngạo ngáp một cái, nói:” Đi ngủ đi, ngày mai, trong nội cung Tây Hạ sẽ có tin tức truyền đến.

Thẩm Ngạo đến, tuy là lặng yên không tiếng động, nhưng tại Hưng Khánh phủ, lại hù dọa tạo nên từng đợt gợn sóng.

Lúc trước đều là người Tây Hạ ngang ngược kiêu ngạo, đặc phái viên người Tống tuy không đến mức vâng lời, ít nhất cũng là tuyệt đối không gây chuyện thị phi, hiện tại, họ Thẩm vừa tới, rất có một bộ ý tứ cường long áp đặt tay anh chị đầu sỏ, cái này làm cho người ta sinh ra cảm giác chán ghét.

Chỉ là, dù sao Thẩm Ngạo cũng là Quận Vương, cũng không người nào dám tới châm ngòi.

Tây Hạ hoàng cung, to lớn không khác gì Biện Kinh, chỉ là, bố cục kém hơn một ít mà thôi. Đầu là ban công đình đài người Tống chế tạo, cũng đều là Hồng Cung môn, từ cửa cung dọc theo trục chính, chính là Sùng Văn điện, kỳ thật, nhắc tới cũng là có ý tứ, Đại Tống rõ ràng Sùng Văn, chủ điện lại có tên Giảng Võ, Tây Hạ rõ ràng trọng võ, nhưng lại là Sùng Văn.

Nhưng bất nói kể thế nào, Tây Hạ hoàng đế Lí Càn Thuận thế hệ này, xác thực là Sùng Văn, Tây Hạ từ lúc Lý Nguyên Hạo thành lập đất nước đến nay, một mực tồn tại tranh giành giữa” Phiên lễ” và” Hán lễ” , đến thời điểm Lí Càn Thuận vào chỗ, đấu tranh càng thêm kịch liệt.

Lí Càn Thuận thập phần hâm mộ đối với Hán lễ, liền mượn miệng Ngự Sử trung thừa Tiết Nguyên Lễ khởi xướng nho học, tại Tiết Nguyên Lễ đưa lên triều, viết:” Kẻ sĩ hành trình dài, lớn lao mệt mỏi, trải qua mô hình rèn đúc, nặng như nho học. Xưa kia, người Ngụy khai mở, nhà Chu đủ kế thừa, đều tôn nho giáo, tôn trọng thi thư, Tây Bắc không thể không giáo hóa” .

Bởi vậy, chỉ có cách một lần nữa đề xướng Hán học, mới có thể thay đổi hạ bầu không khí bất lương, cứu vãn nguy cơ, Càn Thuận tiếp thu đề nghị Tiết Nguyên Lễ, hạ lệnh, ngoài” Phiên học” vốn có, đặc biệt xây thêm” Quốc học” , Hán học.

Chọn lựa 300 người con cháu dòng giống hoàng thân, thành lập” Dưỡng hiền vụ” , do quan phủ cung cấp, thiết lập thêm giáo sư, tiến hành bồi dưỡng.

Bởi vậy trong triều đình của Lí Càn Thuận, người Hán mua quan bán tước là rất nhiều, nhất thời cũng là văn phong cường thịnh.

Thẩm Ngạo báo danh vào trong nội cung, Lí Càn Thuận đang cùng cao tăng Tây Hạ đàm luận Phật, nghe xong tin tức này, nhướng mày, nói:” Đầu nói Thẩm Ngạo chính là tài tử, hôm nay mới biết được, thì ra cũng là mãng phu, cũng không gì hơn cái này.” Lập tức khinh thường nhếch miệng.

Cao tăng ngồi đối diện tên là Tĩnh Ngộ, có phần được Lí Càn Thuận tin cậy, hần không khỏi mà nhăn lông mày lại, nói:” Bệ hạ nói về Tống quốc Thẩm Ngạo?

Lí Càn Thuận gật đầu:” Đúng.

Tĩnh Ngộ cười nhạt một tiếng nói:” Người này là đại tài, tiểu tăng sớm nghe nói về kỳ danh, tại sao bệ hạ nói hần là mãng phu?

Lí Càn Thuận liền đem việc này nói cùng Tĩnh Ngộ, Tĩnh Ngộ nói:” Bệ hạ, tiểu tăng lại cất chứa vài bài từ cùng với thi họa của hần, một thân chữ viết vẽ tranh quý thần khó lường, dùng bút cực hay, có thể nói thể gian hần hữu, sáng tác thi từ cũng thường thừa, người Tống thường nói hần là thiên hạ đệ nhất tài tử, thật cũng không phải là vô căn cứ.

)

574. Chương 558: Quốc Học Viện

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 558: Quốc học viện

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lí Càn Thuận gần đây yêu thích nho học, đối với thi họa cũng có chút tinh thông, thủ đoạn ghi chữ cũng rất tốt, lúc này nghe xong, hơi có chút tranh cường háo thắng, nói:” Thẩm Ngạo viết chữ, so với Trầm thì như thế nào?

Tĩnh Ngộ cười nhạt không nói.

Lí Càn Thuận nói:” Vì sao đại sư không nói?

Tĩnh Ngộ mở miệng nói:” Người xuất gia không nói lời nói dối, nhưng nếu bầm báo nói thực, lại sợ bệ hạ không thích, vậy nên mới không dám nói.

Lí Càn Thuận cười to, nói:” Nói như vậy, Trầm viết chữ không bì kịp hần, Trầm chỉ biết là Đại Tổng hoàng đế Triệu Cát viết chữ đẹp hơn, cảm thấy không bằng, nhưng không ngờ còn có cả Thẩm Ngạo.” Dứt lời nói:” Như vậy, Lí Trọng so sánh cùng với hần, như thế nào?

Tĩnh Ngộ chỉ lắc đầu.

Lí Càn Thuận lại hỏi:” Thạch Luân thì sao?

Tĩnh Ngộ vẫn lắc đầu!

Lí Càn Thuận báo ra tên vài người, đều là người thi họa kiệt xuất Tây Hạ quốc, thấy bộ dạng Tĩnh Ngộ, trong lòng có chút không vui, nói:” Trầm không tin hần có thể tốt đến mức được đại sư tôn sùng như vậy, mấy ngày nữa, triệu hần yết kiến, muốn kiến thức năng lực của hần thế nào.

Tĩnh Ngộ cười nói:” Bệ hạ thân thể vạn kim, cần gì phải ganh đua cùng hần?

Lí Càn Thuận lắc đầu, nói:” Tây Hạ ta tôn trọng Hán lễ hai mươi năm, Hán học đã là xâm nhập nhân tâm, há có thể một tên Thẩm Ngạo cũng không bằng? Trầm nghe nói Thẩm Ngạo năm nay chỉ khoảng hai mươi, ít tuổi như vậy, chỉ sợ cũng là một Trọng Vĩnh Viễn mà thôi.

« Tồn thương Trọng Vĩnh Viễn », chính là tác phẩm của Vương An Thạch, sớm đã chảy vào Tây Hạ, Lí Càn Thuận tinh thông Hán học, há lại không biết cái điển cố này?

Trong mắt hần, một thiếu niên, há có thể có thành tựu như vậy, huống chi là chữ viết? Bao nhiêu người cố gắng cả đời, có thể có một phần, hai phần thành tựu, đã là kỳ tài ngút trời hơn người, điều cần có, là năm rộng tháng dài luyện tập phỏng đoán, niên kỷ Thẩm Ngạo như vậy, chính là ba tuổi luyện tập bảng chữ mẫu, cũng không quá vài chục năm công phu, làm sao có thể lợi hại hơn danh gia đại nho Tây Hạ?

Tĩnh Ngộ không nói về chuyện đó, lại nói:” Bệ hạ, còn muốn đàm luận về Phật Pháp không?

Lí Càn Thuận âm thầm nói:” Thôi, một người Thẩm Ngạo, đã quấy rầy tâm cảnh người.

Tĩnh Ngộ cười nói:” Bệ hạ cần gì phải tự tìm phiền não? Việc tùy tâm sinh, không cần để ý là được.

Lí Càn Thuận thoáng trầm mặc một tý, nói:” Trầm vẫn còn là phạm phu tục tử, không vứt nổi tạp niệm.

Tĩnh Ngộ đứng lên, chấp tay cáo từ, phiêu nhiên rời đi.

Lí Càn Thuận trầm ngâm một chút, gọi người lấy giấy bút ra, trong hồ sơ trên viết một bảng chữ mẫu, lập tức lắc đầu, thì thào lẩm bẩm:” Trầm viết chữ, thật sao không sánh bằng tên mãng phu kia sao?

Đang nói, đột nhiên truyền đến một hồi tiếng chuông lục lạc giòn vang, một người thân thể nhẹ nhàng bước vào cánh cửa, dùng khẩu thanh lệ âm nói:” Phụ hoàng không phải đang cùng Tĩnh Ngộ đàm luận về Phật sao? Vì sao lại tạm thời nẩy lòng tham niệm, ghi chữ viết rồi?

Lí Càn Thuận ngậy ngốc một chút, giơ con mắt lên nhìn, cười nhạt nói:” Thì ra là Miểu nhi.

Thiếu nữ này ăn mặc áo ngấn vàng nhạt, trang phục khác với người bình thường, dung nhan cũng cực khác, khuôn mặt nàng có vẻ hơi tròn, con mắt mở rất lớn, mặc dù không phải xinh đẹp tuyệt luân, nhưng thần sắc nhiều hơn một phần ôn nhu, thực sự rất vũ mị đáng yêu.

Thiếu nữ liên tục bước tới, đi qua nhìn chữ Lí Càn Thuận viết, vỗ tay nói:” Phụ hoàng viết chữ mẫu, so với lúc trước, thì tốt hơn nhiều.”

Lí Càn Thuận ảm đạm để bút vào ống đựng bút, nói:” Người nói tốt vẫn không có tác dụng, phải để người khác nói mới được.

Thiếu nữ gọi Miểu nhi nghiêng đầu, thanh lệ dí dỏm nói:” Có ai nói mới được?

Lí Càn Thuận không nhịn được, cười rộ lên, nói:” Trẫm chỉ cảm khái nên mới nói như vậy, một chuyện này, Trẫm chọn rẽ cho người, hôm nay Vương Tử, Vương gia các quốc gia đều tụ tập đầy đủ tại Long hứng, Miểu nhi, con gái lớn không dùng được, Trẫm sẽ quyết định cho người.

Miểu nhi nhăn cái mũi lại, nói:” Con gái muốn ở lại bên người phụ hoàng, chẳng lẽ không được sao? Vì cái gì nhất định phải gả ra ngoài?

Lí Càn Thuận chỉ lắc đầu, tâm sự nặng nề nói:” Có một số việc, Trẫm không thể nói, tương lai, người sẽ rõ.”

Dứt lời, liền gọi thiếu nữ này ngồi xuống, nghiêm mặt nói:” Y theo Trẫm xem xét, Hoàn Nhan Tông Kiệt Kim quốc vô cùng xuất chúng, nghe nói người này vô cùng có dũng lực, người có muốn làm vợ của hắn hay không?

Tuy nói người Đẳng Hạng Sùng Văn, nhưng một ít phong tục vẫn khác với người Hán, người Hán nói chuyện thường thường rất uyển chuyển, mà Lí Càn Thuận trực tiếp đặt câu hỏi, cũng không thấy có cái gì không ổn.

Trên mặt Miểu nhi bay lên một vòng đỏ bừng, nói:” Ta xem thân thể hắn như sắt thép, thực dọa người.

Lí Càn Thuận nhẹ vỗ về lưng của nàng, an ủi:” Là nam nhân như vậy, mới có thể bảo vệ người, bảo vệ người không bị khi dễ.

Miểu nhi giơ con mắt lên, khờ dại nói:” Phụ hoàng, ta không phải người như vậy, không phải người thời thời khắc khắc đều có thể bảo vệ ta không bị khi dễ sao?

Lí Càn Thuận nhất thời kinh ngạc, thoáng trầm mặc một tít, nói:” Thiên hạ hôm nay, người Kim mạnh nhất, có ý chí quét ngang vũ nội, nhiều lần xâm chiếm Khiết Đan, người Khiết Đan đã cùng đường mặt lộ, sớm muộn gì cũng sẽ bị diệt vong. Người Kim diệt Liêu về sau, hoặc Tây lấy Tây Hạ, hoặc xuôi nam Đại Tống, mặc kệ kết cục như thế nào, gả cho Hoàn Nhan Tông Kiệt, là phù hộ tộc nhân của người, cũng có thể mang lại cuộc sống tốt đẹp cho người.

Miểu nhi chép miệng, chứng kiến vẻ mặt Lí Càn Thuận lo lắng, liền nhu thuận nói:” Hải nhi hiểu, nhưng, nếu Hoàn Nhan Tông Kiệt cái gì kia muốn lấy hải nhi, lại khiến cho hải nhi cam tâm tình nguyện theo hắn đi Kim quốc, cũng phải xuất ra vài phần bản lĩnh mới được.

... ..” .

Long hứng phủ Hồng Lư Tự bên này, tuy là trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, lại cũng không phải là không có người tới bái phỏng, bởi vậy có thể thấy được, về vấn đề nhân duyên, Thẩm Ngạo vẫn phải có, ví dụ như một sáng sớm, Liêu quốc Vương Tử Gia Luật Âm Đức liền tới rồi.

Gia Luật Âm Đức này nghe nói là con trai trưởng Gia Luật Đại Thạch, tương lai vô cùng có khả năng là người kế thừa đế vị, là thái tử Đại Liêu, bởi vậy, có thể thấy được, Gia Luật Đại Thạch vì một chuyện này, cho dù biết rõ không có khả năng thành công chọn rẽ, cũng đã hạ đủ tiền vốn.

Thẩm Ngạo nhìn danh thiếp, trong miệng nói:” Gia Luật Âm Đức, tổ tông không tích đức mới chọn cái tên như vậy sao?”

Oán thầm một hồi, mới gọi người mời hấn vào, Gia Luật Âm Đức lớn lên có chút cường tráng, trước khi Gia Luật Đại Thạch soạn vị, chính là Đại tướng Liêu quốc, tiết độ bình mã Liêu quốc, con của hấn, tự nhiên là phải an bài vào tâm phúc trong quân.

Gia Luật Âm Đức này vừa thấy được Thẩm Ngạo, nào dám bày ra cái gì kiêu ngạo? Ngoan ngoãn mà hành lễ, trong miệng kêu một tiếng:” Thẩm huynh.

Thẩm Ngạo cười ha ha, mời hấn ngồi xuống, lại bảo người dâng trà lên, hàn huyên cùng hấn, vốn là hỏi sự tình giao chiến giữa Liêu quốc và Kim quốc, Gia Luật Âm Đức lắc đầu thở dài, nói:” Tuy phụ hoàng sẵn sàng ra trận, có rất nhiều chuẩn bị, chỉ là, bất đắc dĩ, Kim quốc thế lớn, nhiều lần vào bên cạnh tập kích, quân đội trong nước đã mệt mỏi không chịu nổi, tiếp tục đánh xuống, một khi người Kim nhập quan, Khiết Đan ta sợ sẽ có họa diệt tộc.

Thẩm huynh, cái cục diện trước mắt này, nếu Tây Hạ một lòng đảo hướng Kim quốc, Đại Liêu hấn phải chết không thể nghi ngờ, mà Đại Tổng, chỉ sợ cũng nguy tại sớm tối. Cho nên, lúc này đây, phụ hoàng bảo ta đến đây, chính là không cưới được Tây Hạ Công Chúa trở lại, cũng phải tập trung phá hư, không thể để cho người Kim thực hiện được kế hoạch.”

Tiếp theo, hấn cười khổ nói:” Tuy nói việc do người làm, nhưng quốc chủ Tây Hạ sớm đã hướng vào Kim quốc Vương Tử Hoàn Nhan Tông Kiệt kia, đội ngũ người Kim vừa đến, liền trải qua trong cung thiết yến khoản đãi, cực kỳ hậu đãi. Trái lại, Khiết Đan bên này, lại bỏ mặc, thắng bại sớm đã ở trong lòng Tây Hạ quốc chủ, bảo chúng ta tới, cũng chỉ là đi đi ngang qua sân khấu mà thôi.

Dừng một chút, hấn giữ vững tinh thần, cười nói:” Chỉ là, Đại Tổng phái Thẩm huynh tới, thật sự khiến ta có vài phần hi vọng, Đại Tổng và Khiết Đan liên thủ, nhất định có thể ngăn cản quan hệ thông gia này.

Thẩm Ngạo cười cười, từ chối cho ý kiến, mục đích của mình và Gia Luật Âm Đức đều giống nhau, coi như là mình hữu rồi, chỉ là, người Khiết Đan này tám phần là không dựa vào được, liền cười nói:” Điện hạ quá lời, bốn vương cũng là vừa mới đến nơi đây, rất nhiều sự tình còn chưa sờ thấu, điện hạ tới lúc nào vậy? Có thể nói với ta hay không.

Gia Luật Âm Đức không dám giấu diếm, đem những điều mình biết nói ra, thí dụ như Vương Tử Thổ Phồn quốc, lần này tới, hơi có chút ý tứ, muốn biến chiến tranh cùng Tây Hạ thành một cuộc bắt tay hòa thuận.

Còn có Vương Tử Đại Lý quốc và Vương Tử Kim quốc là cùng nhau đến, về phần thái độ Tây Hạ quốc, đã không nói cũng hiểu, Gia Luật Âm Đức giơ mấy cái ví dụ, đơn giản là nói Tây Hạ quốc hậu đãi Kim quốc mà lãnh đạm các Vương Tử khác.

Thẩm Ngạo chỉ đóng mắt lại nghe, có khi sẽ đặt câu hỏi:” Thổ Phồn quốc cầu hoà với Tây Hạ, đây chẳng phải là lưỡng lự, muốn ruồng bỏ Đại Tổng ta sao?” Hoặc là nói:” Đại Lý quốc Vương Tử, vì cái gì cũng được mời vào trong nội cung Tây Hạ dự tiệc?

Gia Luật Âm Đức giải thích:” Đại Lý quốc tôn trọng Phật học, trong nước có nhiều cao tăng tụ tập, nghe nói Vương Tử kia cũng trình bày vô cùng tinh diệu đối với Phật học, Tây Hạ quốc chủ Lí Càn Thuận gần đây hay lễ Phật, nên mới mời hấn vào cung.

Thẩm Ngạo thầm oán trong lòng, sớm biết như thế, bốn vương hấn là nên hướng hai thiền sư Không Tĩnh học tập chút Phật lý mới đúng, hôm nay nước tới chân mới nhảy, không biết Phật tổ lão nhân gia có chịu làm phép hay không.

Gia Luật Âm Đức lo lắng nói:” Bất kể như thế nào, thời cuộc hôm nay, cũng không có lợi đối với người và ta, một ngày không thay đổi thái độ quốc chủ Tây Hạ, chỉ sợ đến lúc đó, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoàn Nhan Tông Kiệt ôm mỹ nhân.

Thẩm Ngạo dù sao cũng có chút đề phòng đối với Gia Luật Âm Đức, sẽ không nói ra chân tâm thật ý của chính mình, bỏ chủ đề qua một bên, cùng hấn nói chút ít lời ong tiếng ve, đưa hấn đi ra ngoài, nói:” Điện hạ không cần quá mức lo lắng, làm việc thuận theo tự nhiên, việc đến nơi, quyết đoán cũng không muộn.

Gia Luật Âm Đức thở dài, nói:” Cũng chỉ có thể như thế.” Liền cáo từ ngồi lên xe ngựa.

Đưa Gia Luật Âm Đức ra ngoài, Thẩm Ngạo trở lại trong phòng, lại cầm bút ghi tấu chương, viết toàn bộ sự tình Gia Luật Âm Đức nói lại, loại người thích khoe khoang như hắn, nhất định phải phản nhiều lần nói mình nguy hiểm, và tình cảnh vô cùng xấu mới được, nếu không như thế, làm sao biểu hiện ra chính mình rất trung thành quên mình.

Hạ bút một phen, lại cầm lên, tự mình đọc lại hai lần, ngay cả mình cũng cảm động, không nghĩ qua là đã chảy một giọt nước mắt, gọi giáo úy tới, đưa tấu chương ra ngoài.

Quốc học viện Long hứng phủ cổ thủ một đầu Trường Hà, hơi nghiêng là nơi người đọc sách học, một bên đối mặt cung điện nguy nga, tòa kiến trúc này phẳng phát chính là Đại Tổng Quốc Tử Giám, cũng chia ra nghi môn, cổng chào, đi vào trong, chính là Mãn Tư điện, là chỗ quốc học sinh đàm luận.

Tây Hạ tôn trọng quốc học quốc lễ, vốn là còn có một học viện, giáo sư chính là người tộc Đẳng Hạng, đến hôm nay, đừng nói là người Hán, người dân tộc Hồi Hột, chính là quý tộc Đẳng Hạng, cũng dùng đọc Tứ thư Ngũ kinh, học tập lễ nhạc thơ ca là điều vô vọng.

Vài thập niên hun đúc, quốc học viện tự nhiên cũng dưỡng ra một đám tuấn tú tài giỏi, so sánh cùng với đại học Đại Tổng, tự nhiên có nhiều chỗ không bằng, ít nhất so sánh với Khiết Đan, Đại Tầu, lại càng hơn một bậc.

Lí Càn Thuận vào chỗ, về sau, cho một ít đại nho địa vị phong phú, để bọn hắn làm giáo sư quốc học tại quốc học viện, những đại nho này, chính là đại biểu quốc học viện.

Trong Mãn tư điện, ánh nến mềm rũ xuống, mấy tên đại nho Tây Hạ đương thời phân chủ yếu và thứ yếu ngồi chồm hổm, phía dưới là đầy quốc học sinh, đang chăm chú nghe bài giảng, đợi một mảnh Chu lễ nói không sai biệt lắm, quốc học viện Đường Nghiêm Lí Trọng thoáng trầm mặc một tý, tiện đà nói:” Cứ nghe đệ nhất tài tử Đại Tổng đến Long hứng phủ, người này nói lời rất cuồng vọng, cực kỳ vô lễ.”

Lập tức ung dung cười một tiếng, có chút khinh thường nói:” Cái gì gọi là quốc học? Lễ vậy, lễ không còn, tuy là ngực có thiên ngôn vạn ngữ, cũng không quá một người mãng phu, đệ nhất tài tử Đại Tổng này, có tiếng mà không có miếng.

Các học sinh vừa rồi yên tĩnh nghe giảng, lúc này nghe xong lời Đường Nghiêm nói, nhất thời xôn xao, ào ào nói:” Người này cuồng vọng tự đại, quả thực đáng hận.”

“Hắn làm ra vẻ ta đây như vậy, là lần Tây Hạ ta không người sao?”

“Độ sức cùng hắn một lần, nhìn xem hắn có cái gì.

Tư nghiệp Thạch Luân ngồi ở một bên quốc học viện, nhàn nhạt cười nói:” So sánh tự nhiên là phải so, bệ hạ đã có ý chỉ, ngày mai triều hội, mời Thẩm Ngạo vào cung, lão phu và Lí Đường Nghiêm cùng đi, tỷ thí chữ viết với cuồng đồ kia. Ngoài ra, hai người quốc học viện tiến sĩ Chu Khải, Vương Lục, sẽ tỷ thí về tranh cùng hắn, còn cả các loại kinh nghĩa, cũng phải người chọn lựa ra. Tây Hạ tôn quốc ta học vấn mấy chục năm có thừa, há có thể lại để cho người ngoài cố tình làm bậy, chẳng phân biệt được cao thấp, há có thể bỏ qua cho hắn?

Mấy tiến sĩ bên dưới, người người gật đầu, ào ào nói:” Đúng, phải cho hắn biết mùi.

Các học sinh nghe được tinh nhuệ quốc học viện đều ra hết, liền ào ào nói:” Nhìn xem tên cuồng đồ kia còn có thể ương ngạnh bao lâu.

Sự tình Thẩm Ngạo tại Long châu, đã sớm rơi vào tay Long hứng phủ, lại được quốc sư Tĩnh Ngộ tôn sùng, tự nhiên khiến cho quốc học viện phản cảm.

Nghe nói trong nội cung truyền ra tin tức, Tĩnh Ngộ kia nói chuyện với bệ hạ, bệ hạ liền hỏi Lí Trọng và Thạch Luân so sánh cùng với hắn thì như thế nào, Tĩnh Ngộ chỉ mỉm cười, ý tứ này lại minh xác rất rõ ràng, cho rằng đám đại nho quốc học viện không sánh bằng Thẩm Ngạo.

Mặt mũi Lí Trọng và Thạch Luân đâu có thể bị mất, hai người bọn họ chủ trương quốc học viện, cũng là bằng vào bản lĩnh thật sự, dựa vào là đầy bụng kinh luân, hiện tại lại bị nói, ngay cả đứa trẻ có cọng lông

trên đầu cũng không bằng.

Khinh thị Lí Trọng và Thạch Luân, chính là khinh thị quốc học viện, quốc học viện Tây Hạ có hơn mười người đại nho, quốc học sinh lấy ngàn mà tính, ngoại trừ người Hán, quý tộc Đảng Hạng cũng nhiều không kể xiết, đều là người nổi bật trong quốc học, đương nhiên phải giải tỏa cơn tức này.

“ Ta nghe nói, Thảm Ngạo kia đóng cửa ở lý tại Hồng Lư Tự không ra, chẳng lẽ là e sợ rồi?”

Có một tiến sĩ vuốt râu, dương dương tự đắc nói:” Nhân vật nổi danh như vậy, lão phu thấy rất nhiều, có thể danh xứng với thực, lại không được mấy người. Trước kia Đại Tổng còn có Vương Giới Vừa, Tư Tư Mã, mấy người phong lưu, về sau lại có Thái Phù Trường, đều là chữ viết, thi từ, kinh nghĩa tinh thông, chỉ là, hôm nay một đời không bằng một đời, cao thấp Đại Tổng, đúng là tôn sùng một đứa trẻ chưa mọc lông.”

Hắn dừng một chút, cười nói:” Sớm nghe nói về đương kim thiên tử Đại Tổng hoa mắt ù tai, đúng là coi người này làm tim gan, nắm toàn bộ quyền lực Đại Tổng, chỉ sợ, cũng bởi vì như thế, nên những người nịnh nọt kia mới tôn sùng.

)

575. Chương 559: Cưỡi Ngựa Vào Cung

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 559: Cưỡi ngựa vào cung

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Mọi người cười vang, trên mặt đều là thần sắc vui vẻ, đều là một bộ dạng không cho là đúng.

Lí Trọng áp áp tay nói:” Mọi chuyện, ngày mai sẽ biết. Chư vị an tâm học mới là chính đạo, hôm nay giảng, nói đến đây thôi, đều tự tản đi, nhớ giao một bài kinh nghĩa đi lên.

Tin tức quốc học viện truyền ra cực nhanh, tại đây vốn là tinh anh Tây Hạ tập trung, được Long hứng phủ nhất tôn sùng, chính là quan viên trong triều, đều phải thời khắc chú ý, mặc dù Lí Trọng chỉ là thả dơi câu vài lời đi ra ngoài, cũng cũng đủ khiến cho một phen nghị luận náo nhiệt.

Từ lúc Lí Càn Thuận vào chỗ đến nay, nghỉ dưỡng sinh khí, lại tôn trọng Hán học, nhiều lần triệu người Hán vào triều, hơi có chút hương vị thiên hạ quy tâm, trái lại, tin tức Đại Tổng truyền đến, nguyên một đám làm cho người ta cau mày, vốn là hoa thạch cương, về sau lại là xây dựng Vạn Tuế Sơn, từ nay về sau, lại là xây nhà tù, hôn quân giữa đường, gian nịnh ăn hết quốc khí.

Tây Hạ bên này, tuy nhiều người Hán, nhưng cũng là nguyên một đám lác đầu, Tây Hạ lúc này, người Hán đều cho rằng đó là man di, nếu như hắn có đạo, là vì Trung Quốc quá kém, những lời này là đại nho Thạch Luân đương thời bàn luận, ngược lại rất được người Tây Hạ và người Hán tán thành, đều là ước gì đại nho quốc học viện giáo huấn tài tử Đại Tổng cuồng vọng kia một chút.

Về phần quý tộc Đảng Hạng, cũng sớm đã sinh ra bất mãn đối với việc Thảm Ngạo ngạo mạn vô lễ, càng hận không thể cùng quốc học viện bên kia giáo huấn.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả Long hứng phủ, từ trên xuống dưới, đều chờ mong triều nghị ngày kế tiếp, đánh bạc trên phố cũng đều mở ra, mấy chỗ thanh lâu quan doanh, cũng đều có nghị luận như vậy.

Những nghị luận này, Thảm Ngạo cũng không biết, Hồng Lư Tự bên này, cũng không có tin tức gì, từ lúc tiến vào Hồng Lư Tự, hắn thoáng cái như là rất nhu thuận, cũng không đi gây chuyện thị phi, chỉ có mấy

quan viên Tây Hạ Hồng Lư Tự bị giày vò, mỗi ngày chơi hời hợt ân cần cùng hần, cũng không lấy được một lời hữu ích.

Đến sáng sớm hôm sau, Hồng Lư Tự Tự khanh tới đánh thức Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo mặc quần áo, từ trong phòng đi ra, tràn đầy ủ rũ nói:” Sáng sớm không cho người ngủ, cái này chính là lễ nghi của người Tây Hạ các người sao?

Tự khanh biết rõ trong bụng Thẩm Ngạo có tính nóng, cũng không nói cái gì, chỉ nói:” Trong nội cung đã chuẩn bị tốt xa giá, mời Quận Vương vào cung yết kiến.

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói:” Lúc này lại nhớ tới ta sao.” Suy nghĩ một chút, nói:” Không đi.

Trong lòng Tự khanh này nghĩ, nếu hần không phải đi, quốc học viện bên kia làm sao bây giờ? Hôm qua còn đánh bạc, đã đặt cho quốc học viện rồi, nếu là hần không đi, chẳng phải là mất trắng bạc sao? Lập tức khuyên nhủ:” Vương gia, đây là ý chỉ thiên tử ta tự mình đưa ra, không thể không đi.

Thẩm Ngạo nhàn nhạt nói:” Nhưng bốn vương không thích ngồi xe, thích cưỡi ngựa.

Tự khanh nhẹ nhàng thở ra, chỉ là cưỡi ngựa mà thôi, liền nói:” Vương gia, nếu ngài muốn cưỡi ngựa, ngựa cũng đã có.

Thẩm Ngạo dang hai tay, nói:” Tại Biện Kinh, ta đều là cưỡi ngựa vào cung, đến nơi này, cũng có thể sao?

Tự khanh nhất thời ngây người, đây là vật gì? Thực sự coi Long hững phũ trở thành nhà của người chắc? Loại sự tình này, hần cũng không làm chủ được, đành phải nói:” Vương gia đợi một chút, hạ quan đến hỏi xem.”

Đi ra ngoài, thương nghị cùng người trong nội cung, bên kia cũng là vô kế khả thi, nếu không mời được họ Thẩm này đi, không biết sẽ có bao nhiêu người phải thất vọng, vì vậy lập tức phái người phi ngựa vào trong nội cung, Lí Càn Thuận nghe xong, nhú đôi chân mày, nặng nề hừ một câu:” Tốt, tiểu tử vô lễ.

Hần đang ăn đồ ăn sáng, chuẩn bị lên triều, lúc này cũng trừ trừ bất quyết, không cho Thẩm Ngạo cưỡi ngựa vào cung, hôm nay triều nghị cũng không có việc gì vui để nhìn.

Để cho hần đánh ngựa vào cung, tôn vinh bậc này, chính là đại nho và quyền quý Đẳng Hạng đương thời, cũng cực ít người được hưởng, thật sự không cam lòng.

Một bên, Miểu nhi nâng con mắt lên, nói:” Người này thật sự là gan lớn, đến Tây Hạ còn làm càn như vậy.

Lí Càn Thuận lại cười nói:” Cũng thế, cứ để cho hần đánh ngựa vào cung đi, trên triều nghị lại tính sổ với hần.

Miểu nhi nói:” Phụ hoàng, ta nghe nói quốc học viện luận bàn tỷ thí với hần, ta muốn nhìn một chút, xem người này có bản lĩnh gì, vì cái gì mà dám vô lễ như vậy!

Lí Càn Thuận trầm ngâm thoáng một tý, nói:” Tốt, người cùng đi.

Quy củ Tây Hạ dù sao cũng ít hơn một ít, địa vị nữ nhân cũng cao hơn rất nhiều so với bình thường, Công Chúa lâm triều là việc thường có, ngược lại, Đại Tổng bên kia, rất là kiêng kị đối với loại sự tình này, chính là thái hậu, phải làm chính vụ, cũng đều là ở phía sau màn che.

Sứ giả lại một đường phi ngựa, đi từ trong nội cung Tây Hạ đến Hồng Lư Tự, Thẩm Ngạo được Tây Hạ quốc chủ hứa, lần này cũng không bắt bẻ nữa rồi, mỉm cười mà dẫn dắt một đội giáo úy đi ra, cưỡi ngựa đi hướng hoàng cung Tây Hạ.

Đến cửa cung tại đây, đang muốn đánh ngựa đi vào, lại bị võ sĩ Tây Hạ cửa ra vào cản lại, sắc mặt Thẩm Ngạo lạnh lùng, nói:” Như thế nào? Đây chính là quốc chủ các người đồng ý để ta cưỡi ngựa vào cung, mắt các người bị mù, cũng dám ngăn cản ta?

Một người Tây Hạ võ sĩ cầm đầu cười lạnh mà nhìn hần một cái, nói:” Mời Vương gia giải kiếm vào cung.

Thẩm Ngạo bây giờ mới tỉnh ngộ, cái hông của mình còn treo móc một thanh Thượng Phương bảo kiếm năm màu lưu ly, nhưng lại mười phần bình dị, hùng hồn nói:” Kiếm này tên viết chữ Phương, chính là là

ngự bảo con trời ban cho, trên chém quan to Ngũ phẩm cướp đoạt chính quyền, dưới giết cử phẩm hại dân hại nước, kiếm này mà cũng phải lấy xuống sao?

Võ sĩ Tây Hạ cầm đầu lại càng hoảng sợ, lập tức hỏi:” Đây là Đại Hạ thiên tử ta ban cho sao?

Thẩm Ngạo ngần ngợ, nói:” Là Đại Tổng hoàng đế bệ hạ ban cho.

Tây Hạ võ sĩ lập tức thẹn quá hoá giận nói:” Đại Tổng hoàng đế ban thưởng, có cái gì liên quan đến Tây Hạ?

“ Cũng không phải, cũng không phải, theo như mình ước Tổng Hạ, quốc chủ quý quốc gọi hoàng đế Đại Tổng ta là huynh, Tây Hạ Đại Tổng đã là quốc gia huynh đệ, lại là đệ đệ hoàng đế Đại Tổng ta, hắn ban thưởng kiếm, vì sao không thể dùng ở chỗ này? Người thật sự vô lễ, chẳng lẽ là muốn phá hư Tổng Hạ hữu hảo, muốn đẩy quốc chủ các người vào hoàn cảnh bạc tình bạc nghĩa sao?

Ngược Tây Hạ võ sĩ phật phùng, cả giận nói:” Ta không tranh giành cái này cùng đám người Hán, các người chỉ biết múa mép khua môi, không bỏ kiếm, sẽ không được bước vào cửa cung.

Thẩm Ngạo ô hô một tiếng, Tây Hạ quả nhiên là man di, người Tây Hạ lại càng điêu ngoa thành tánh, rất có bất đắc dĩ khi tú tài gặp gỡ binh, đành phải cưỡi kiếm xuống, giao cho Lý Thanh, dặn dò:” Chờ ở bên ngoài, ta đi vào chơi một chút.

Lý Thanh gật gật đầu, Thẩm Ngạo đã đánh ngựa, đi thẳng vào hoàng cung Tây Hạ.

)

576. Chương 560: Ra Đề

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 560: Ra đề

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đội vào cung, liền có tùy tùng trong đó an bài Thẩm Ngạo đến thiên điện an vị, nói là quốc chủ đang hỏi chính sự, đội chính sự lý xong rồi, lại đến triệu kiến.

Thẩm Ngạo bữu môi, ngồi ở phía trong thiên điện uống trà, sáng sớm thức dậy quá sớm, lúc này cũng có chút mệt mỏi, vừa ngồi xuống, không dâng lên nổi tinh thần nữa rồi, liền nằm ngửa nhắm mắt dưỡng thần.

Bất tri bất giác liền ngủ quên mất, khi tỉnh lại liền nghe được thanh âm nói:” Đang ngủ à? Vào cung hắn cũng có thể ngủ, thật là lớn gan.”

Là một thanh âm như chuông bạc, xen lẫn vài phần bập bẹ, Thẩm Ngạo nhẹ nhàng mở mắt, liền chứng kiến một bóng người ảo ảo ở một chỗ xa xa nhìn quanh, nhất thời cũng thấy không rõ người nơi đâu, lại chớp mắt.

Bóng người kia rón ra rón rén mà đi tới, tò mò dò xét, nói:” Bộ dạng cũng không phải thô lỗ, rất tuấn tú.”

Trong lòng Thẩm Ngạo cực kỳ oán thầm, so với những người Tây Hạ các người, đương nhiên sẽ trắng hơn một ít, nhưng hai chữ tuấn tú này, Tiểu Vương thật sự không dám nhận.

Người nọ càng xem càng hiếu kỳ, tiếp tục nói:” Nghe nói hắn đánh người tại Long châu, lại còn cùng người động dao găm, hắn mang cái dạng này, cũng là đối thủ của võ sĩ Tây Hạ chúng ta sai?” .

Ngô nói xong, rất là nghi hoặc mà cảm môi, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, hoặc là đang lý giải về cơ thể hần, thân thể Thẩm Ngạo nhỏ như vậy, hẳn là sẽ bị võ sĩ Tây Hạ khô ngô tóm lấy, giống con gà con, sau đó là tát cho mấy cái tát mới đúng.

Sau lưng có người lôi kéo váy nàng, nói:” Mau đi thôi, điện hạ còn phải lên điện nữa.”

Thiếu nữ này mới ừ một tiếng, bước chân nhẹ nhàng rời đi.

Thẩm Ngạo mở mắt, không hiểu ra sao, mò mò cái mũi của mình, phát hiện thì ra đại danh của mình rất tốt, ngay cả trong nội cung đều truyền đến, cực kỳ phấn chấn, trong lòng nói, đó là một hiện tượng tốt, đến lúc đó, không cần giới thiệu hàn huyên cùng bọn họ, rất lãng phí thời gian.

Lại đợi thời gian uống cạn một chung trà, mới có thái giám tùy tùng tới, nói:” Mời Đại Tổng Bồng Lai Quận Vương tiến vào Sùng Văn điện yết kiến.”

Thẩm Ngạo đứng lên, theo tùy tùng này đi đến một chỗ đại Tiễn điện cách đó không xa, đại điện là một đài xây thêm đá, hai bên là Bạch Ngọc thạch bảo hộ, mỗi một bậc thêm đá, đều có Tây Hạ võ sĩ ăn mặc kim giáp, tay nắm đao thương mâu kim chùy đứng thẳng, có vẻ rất là nghiêm túc và trang trọng.

Thẩm Ngạo từng bước một đi lên trên bậc, vào Sùng Văn điện, mới phát hiện tại đây cũng không khác gì mấy Giảng Võ điện Đại Tổng, chỉ có Liên Lập trụ hơi thiếu vài cái, xếp đặt cũng không có hai cái cột trụ chính.

Trong lòng thổn thức, cho rằng trên cung vàng điện ngọc vẫn là Triệu Cát, ngẩng đầu nhìn lên, lại nhìn thấy là một người đeo ấm nón, trên trán khảm Mã não cực đại, mặc trên người Long phục, Lí Càn Thuận.

Một tia ấm áp lập tức hóa thành lạnh buốt, lại nhìn bên người Lí Càn Thuận, chính là một thiếu nữ, dáng người thiếu nữ lờ mờ, cùng loại với người vừa rồi chứng kiến tại thiên điện, chỉ là, trên đầu của nàng mang theo cái mũ tua cờ bốc lên, một mảnh dây xích gắn châu ngọc dài hẹp rủ xuống phía trước mặt, không thấy rõ bộ dáng thế nào.

Thẩm Ngạo đi vào trong điện, ôm quyền nói:” Tiểu Vương khâm mệnh đến Tây Hạ, xin chúc quốc chủ Tây Hạ quốc mạnh khỏe sống lâu.”

Lí Càn Thuận sững sốt một chút, người khác đều nói là bệ hạ, hoặc là hoàng đế, hẳn trực tiếp gọi quốc chủ, có tính là thất lễ hay không, người này đến một lần, liền làm người gây sự, đúng là lần đến trên đầu hần, quả thực đáng hận, mắt lộ ra hung sắc, lạnh lùng nói:” Đường đường Tổng sử, chẳng lẽ lại không biết lễ như vậy sao?”

Thẩm Ngạo cất cao giọng nói:” Bệ hạ nói như vậy, không biết là có ý gì, kính xin nói cho Tiểu Vương biết.”

Lí Càn Thuận nghiêm mặt nói:” Trẫm cùng hoàng đế quý quốc dùng huynh đệ mà nói, tại sao ngươi không xưng bệ hạ mà xưng quốc chủ?”

Thẩm Ngạo cười ha hả nói:” Tiểu Vương đọc thuộc Tứ thư Ngũ kinh, nghe nói bệ hạ vô cùng tôn trọng Chu lễ, Chu lễ có nói: Quốc gia cao cấp, quân có thể lên đến trăm vạn, quốc gia cấp thấp, quân chỉ có thể dưới trăm vạn. Đây là lời bàn cao kiến của tiên hiền thánh nhân, Tiểu Vương dùng cái này suy ra, Đại Tổng tự nhiên là quốc gia ở bậc trên, Tây Hạ lại chưa hẳn là một trong những quốc gia đó, trên xe giáp sĩ có 3 người, dưới xe 72 người bộ tốt, hậu cần 25 người, tổng cộng 100 người.

Tây Hạ dùng binh, nhiều nhất cũng không quá đáng mười vạn, không phải quốc gia cấp thấp, vậy là cái gì? Đây đây Tiểu Vương dùng lý để nói, vẫn còn chưa để ý đến tập tục, mới xưng hô quốc chủ như thế, xin quốc chủ giáng tội.”

Thẩm Ngạo nói có lý có dẫn chứng, Lí Càn Thuận tức cười, nhất thời cũng không biết nên cãi lại như thế nào, hai vai Công Chúa khẽ run lên, cũng không nhìn ra biểu lộ.

Trong Sùng Văn điện lại là một hồi lộn xộn, quần thần Tây Hạ xì xào bàn tán, có người đứng ra, nói:” Cổ lý há có thể cứng nhắc, Đại Tổng là quốc gia trăm vạn, đó là vì có gì ? Liệu lực lượng có ngang bằng Tây Hạ ta?”

Thẩm Ngạo nhìn người đầu, khinh thường liếc nhìn hắn, cất cao giọng nói:” Nói như vậy, Tề quốc cường thịnh, vì cái gì lại không thể diệt Lỗ, hẳn là Lỗ quốc và Tề quốc cường đại giống nhau sao?”

Có người cười lạnh nói:” Tề quốc phú cường, còn không phải là bị Yến quốc diệt sao, nếu không phải có Điền Đan, sớm đã biến mất khỏi thế gian, quốc gia trăm vạn chinh phạt quốc gia chục vạn, tại sao Tề quốc cứ chiến là bại, không thể khắc chế?”

Thẩm Ngạo cười nhạt nói:” Yến quốc noi theo kiểu răn nuốt voi, cuối cùng còn không phải xám xịt, bị đuổi đến trở về, kết cục như thế nào, không cần nói tỉ mỉ nữa.”

“ Đúng là dạng bàn suông, cãi cùng hắn làm cái gì, Khánh Lịch đàm phán hoà bình rõ ràng, giấy trắng mực đen, chẳng lẽ còn muốn chống chế sao?”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói:” Khánh Lịch đàm phán hoà bình, xác thực rõ ràng, vì sao Tây Hạ nhiều lần nhập quan, người Tây Hạ có thể chống chế, vì sao Đại Tống ta không thể chống chế?”

Tranh luận như vậy, giống như đang hỏi gà đẻ trứng, hay trứng sinh gà, không sai biệt lắm, ma sát trên biên cảnh, đại ca không nói nhị ca, cũng không phải dễ bàn, trong Sùng Văn điện xôn xao một hồi, ào ào nói:” Bình tĩnh bảy năm, quý quốc sai Đồng Quán lĩnh mười vạn quân xâm nhập, lại là vì cái gì?”

Thẩm Ngạo nói:” Đó là bởi vì bốn năm Tây Trung Tĩnh Quốc, Lí Thanh quý quốc lĩnh quân xâm phạm biên giới, tập kích Tiêu quan để trả thù.”

Trước đó, Hoài An nguyên niên, quân Tống xét duyệt quân đội, không hề chinh quân, đã dừng mãnh chui vào cảnh nội nước ta, cướp giết thương đội, lại giải thích như thế nào?”

“ Năm Nguyên Phong thứ bốn, loạn binh Tây Hạ nhảy vào ba châu, vì sao ngươi không nói?”

Ồ ào một hồi, ngay cả Lí Càn Thuận cũng đều âm thầm cau mày, nếu thực sự cái lộn như vậy xuống dưới, cần phải bắt đầu tính lên từ Thái tổ hoàng đế Tây Hạ Lý Nguyên Hạo rồi, lập tức quát:” Thẩm Ngạo, ngươi đến cái lộn, hay là đến giảng hòa cùng Tây Hạ ta vậy?”

Thẩm Ngạo vẫn không quên sứ mạng của mình, lập tức nói:” Hồi bẩm quốc chủ, Tiểu Vương tới làm Phò mã Tây Hạ.” , vừa dứt lời, quần thần trong điện thoáng chốc đã yên tĩnh, ào ào khinh thường, trong lòng đều đang nghĩ, Đại Hạ ta chiêu mộ được nhiều con rể như vậy, người chiến thắng hết được sao?

Thiếu nữ ngồi cạnh Lí Càn Thuận khanh khách một tiếng, bức rèm che trên trán, bởi vì thân thể run rẩy, mà cũng rầm rầm rung động theo.

Lí Càn Thuận xụ mặt, cũng không thể làm gì, nếu đổi lại là thần tử của hắn, đã sớm đánh ra ngoài rồi, lúc này đây chiêu gọi hiền tể, mặt mũi quan trọng hơn, nếu như đuổi người này đi, đến lúc đó, sẽ bị người chỉ trích là mình thất lễ trước, cho nên nói:” Đã là như thế, nên vứt bỏ hiềm khích lúc trước, không cần phải bừa bãi hồ đồ, Đại Hạ ta cũng là địa phương có quốc pháp, đến đây, ban thưởng ngồi cho Bồng Lai Quận Vương.”

Người ta đã ban thưởng ngồi, coi như có điểm hậu đãi, lại có ý tứ bảo Thẩm Ngạo câm miệng, Thẩm Ngạo thì không hề để ý mấy thứ đó, trong lòng còn dương dương đắc ý, khá tốt, thời điểm ở tại Hồng Lư Tự, xung đột giữa Tống Hạ đã giải quyết rồi, nếu không xác định vững chắc, đã phải ăn thiệt thòi rồi, thật đúng là tuổi già khó giữ được khí tiết.

Phen xung đột này, cuối cùng làm cho người ta có một nhận thức đối với Thẩm Ngạo, trong khoảng thời gian ngắn, trong điện lặng ngắt như tờ, Lí Càn Thuận chậm rãi nói:” Trẫm nghe nói, ngươi là đệ nhất tài tử Đại Tống?”

Thẩm Ngạo thần nhiên cười nói:” Hổ thẹn hổ thẹn, chưa nói tới đệ nhất Đại Tống, chỉ là, nếu Tiểu Vương đứng thứ hai, thiên hạ này cũng không có người nào đệ nhất.”

Vốn, câu đầu tiên làm cho mọi người cho rằng hắn khiêm tốn, thật vất vả sinh ra một điểm hảo cảm, người trẻ tuổi nha, tuy nói vô liêm sỉ một chút, miệng lưỡi bén nhọn một chút, lỗ mãng một chút, ít nhất còn biết hai chữ hổ thẹn, trẻ nhỏ dễ dạy.

Câu nói đằng sau kia, thật sự như cần ăn đòn rồi, khởi điểm có lẽ là Đại Tổng thứ nhất, phía sau đúng là nói lão tử không phải thứ nhất Đại Tổng, mà là đệ nhất thiên hạ, hai chữ thiên hạ bao quát thế giới, tự nhiên cũng kể cả Tây Hạ, cái này đã xem như khiêu khích trần trụi .

“ Tiểu nhi cuồng vọng, kẻ hèn ta muốn thỉnh giáo một phen!” , một người trong đám quốc học tiến sĩ đứng ra, còn kém một chút là vén tay áo lên đánh võ đài rồi, gặp được loại người này, thật sự là tâm tư muốn đánh hẳn 100 lần cũng có.

Thẩm Ngạo cũng không liếc nhìn hắn, cứ thế nói:” Xin hỏi cao tính đại danh.”

“ Kẻ hèn này Chu Tử Ngạn, giáo sư quốc học quán, biết một ít kinh nghĩa.”

Thẩm Ngạo hờ hững nói:” Chu Tử Ngạn? Chưa nghe nói qua.” , nhưng lập tức chân thành hơn, mỉm cười dò xét hắn, nói:” Kinh nghĩa văn vẻ, khi bắt đầu làm thì quá khó khăn, không bằng cứ ra đề mục rồi phá đề, chỉ là, phải nói trước, Tiểu Vương thua, thì đấu chiêu tế này, sẽ không bao giờ tham gia nữa, tự động rời khỏi, nhưng tiên sinh thua thì sao?”

Chu Tử Ngạn nhất thời nhú mày, không nghĩ tới, một hồi thỉnh giáo, rõ ràng còn phải có tiền đặt cược, sững sốt một chút, nói:” Người muốn cái gì?”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói:” Cái này đơn giản, tiên sinh mang cái dạng này, xem xét cũng không phải là người eo quần nghìn quan, trong bụng người có chút mực nước, Tiểu Vương cũng chướng mắt. Không bằng như vậy, bốn vương ăn chút thiệt thòi, nếu như tiên sinh thua, cứ ở ngay tại đây, kêu to ba tiếng, như thế nào?”

“ Kêu cái gì?”

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói:” Kêu to: Bồng Lai Quận Vương Thẩm Ngạo Thẩm tài tử còn trẻ tiền nhiều, phong lưu tiêu sái, ngọc thụ Lâm Phong, tướng mạo như Phan An, tài trí hơn người, là trợ thủ tốt nhất, thời đại hỗn loạn đen tối, nhưng vẫn là mỹ thiếu niên Thanh Lưu, đại tài tử đệ nhất thiên hạ, Phò mã tốt nhất Tây Hạ quốc, như thế nào?”

Chu Tử Ngạn ngây ngốc một chút, nhìn về phía bốn phía, đầu óc nhất thời như bị cái gì đó bó chặt, khê cần môi, người này thật sự đáng hận, vô sỉ, vô cùng vô sỉ.

Quần thần Tây Hạ trong Sùng Văn điện cũng là trợn mắt há hốc mồm, nhất thời không tiêu hóa được, nguyên một đám hai mặt nhìn nhau.

Lí Càn Thuận khê nhú mày, hừ lạnh một tiếng thấp không thể nghe thấy, ngược lại, Công Chúa bật cười, nói:” Xấu quá.”

Thẩm Ngạo từng bước ép sát, nói:” Như thế nào, tiên sinh sợ?”

Chu Tử Ngạn định thần lại, nói:” Ta sợ người?”

Thẩm Ngạo nói:” Như vậy tiên sinh đã đáp ứng rồi?”

Chu Tử Ngạn trong lòng nghĩ, cuồng đồ này, vô lễ như thế, trong bụng có thể có cái mặt hàng gì, chỉ là tử quần là áo lượt đầu cơ trục lợi công mà thôi, khê cần môi:” Tốt, mời trước đề mục ra.”

Thẩm Ngạo rất khiêm tốn nói:” Không, không, không, cứ để tiên sinh ra đề trước.”

Chu Tử Ngạn then quá hoá giận:” Có lẽ là Bồng Lai Quận Vương ra đề mục trước thì tốt hơn.”

Ai ra đề mục trước, là có thể đề mục, thăm dò thực lực của đối phương, dưới tình hình chung, loại người thực lực càng mạnh, ra đề mục càng khó, Chu Tử Ngạn chính là mang cái tâm tư này, thử một lần trước rồi nói sau.

Thẩm Ngạo đành phải nói:” Đã như vậy, ta liền ra đề mục .”

Không khí giương cung bạt kiếm, từ lúc Thẩm Ngạo ra đề mục, dần dần hòa hoãn xuống, tất cả mọi người trông mong, muốn xem xem Thẩm Ngạo này rốt cuộc có bản lĩnh gì, vô đức vô năng, mà dám khoa trương cuồng ngôn.

Thẩm Ngạo cất bước trong điện, từ từ giơ con mắt lên, nói:” Tử viết.”

“ Tử viết cái gì?” Chu Tử Ngạn nhất thời ngây người, đợi Thẩm Ngạo tiếp tục ra đề mục.

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói:” Tử viết chính là Tử viết, Tử viết cũng là đề mục.”

Chu Tử Ngạn ngây ngốc một chút, cả giận nói:” Nói hươu nói vượn, Tử viết há có thể dẫn ra kinh nghĩa?”

Người trong điện cũng là xôn xao, ào ào nói:” Người này hồ đồ, đừng để ý đến hắn, đuổi ra.”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói:” Nói gì vậy, đã là kinh nghĩa, bắt đầu hái một câu từ trong Tứ thư Ngũ kinh để ra đề mục, một câu Tử viết này, tại Tứ thư « Luận Ngữ » xuất hiện nhiều nhất, vì sao không thể làm đề?”

Thẩm Ngạo lý do hùng hồn, nhớ tới cũng không sai, nhưng phạm là kinh nghĩa, đều là lấy câu Tứ thư Ngũ kinh ra, nhất là Tứ thư chiếm đa số, Luận Ngữ lại càng trọng yếu nhất, là kinh điển tất cả đại nho xem trọng, về phần hai chữ Tử viết này, tại bên trong Luận Ngữ, có thể nói là nhiều không kể xiết, nhưng thật sự không trái với ra đề mục kinh nghĩa chính thống.

Sắc mặt Chu Tử Ngạn đỏ lên, bình sinh hắn làm kinh nghĩa nhiều không kể xiết, hết lần này tới lần khác, cái Tử viết này nên mở rộng nghĩa như thế nào, phá đề như thế nào, lại không hiểu ra sao, chỉ là hai chữ Tử viết, không có bất kỳ đạo lý nào, ý tứ chỉ nói là Khổng thánh nhân nói, nhưng Khổng thánh nhân nói chuyện, một câu này nên lấy cái gì phá đề, liền khiến người không hiểu ra sao.

Đừng nói là hắn, chính là mọi người ở đây, chỉ sợ cũng không nghĩ ra phương pháp phá đề.

Chu Tử Ngạn biết rõ trúng gian kế của Thẩm Ngạo, lại cũng không thể tránh được.

Những người khác cũng đều trầm tư suy nghĩ, muốn dựa vào hai chữ này phá đề mục, chính là Lí Càn Thuận, giờ phút này cũng nhất thời ngây người, trầm tư không nói.

Thẩm Ngạo cười ha ha, ngồi xuống, đợi đã lâu, thấy không có người trả lời, liền không kiên nhẫn, nói:” Như thế nào, còn không nghĩ ra được sao? Như vậy, bốn vương là loại người phân rõ phải trái, nếu như thế, các người liền hợp mưu hợp sức, ai có thể phá đề, coi như Chu tiên sinh vượt qua kiểm tra.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cũng ào ào âm thầm lắc đầu, quái đản như vậy, thật sự là không thể tưởng được, chỉ lấy một động từ để làm văn, độ khó có thể nghĩ.

Chu Tử Ngạn cả giận nói:” Nói như vậy, người có thể phá đề?”

Thẩm Ngạo cười nhạt nói:” Đề đơn giản như thế, làm sao không phá nổi?”

Trong điện lại càng xôn xao, ào ào nói:” Tốt, người cứ nói!”

Ngay cả Lí Càn Thuận cũng chờ đợi đáp án đề lần này, nói:” Phá đề mục xong, liền coi như người lợi hại.”

Thẩm Ngạo rời ghế, dạo bước trong điện, không coi ai ra gì, nói:” Thất phu làm thầy muôn đời, một lời vì thiên hạ.”

Phá đề xong, tất cả mọi người thoáng ngạc nhiên một tý, lập tức không nhận được mà gật đầu, đây là dấu điểm đề mục, một chữ Khổng Tử nói, theo lời lẽ chí lý của Khổng Tử, chẳng những phi thường thấu triệt, hơn nữa tuyệt đối không thể chuyển qua thân người khác.

Rõ ràng phá đề trong miệng Thẩm Ngạo rất đơn giản, đợi Thẩm Ngạo nói đáp án ra, mọi người cũng hiểu được, cái phá đề này rất đơn giản, nhưng vừa rồi, mọi người nhất thời miệt mài theo đuổi, đúng là không làm ra.

Chu Tử Ngạn nhất thời mờ mịt, Thẩm Ngạo phá đề xong, liền không nhận được, nói:” Đơn giản như thế?”

Thẩm Ngạo cười nói:” Vừa rồi đã nói qua, cái đề này cũng không khó, là Tiểu Vương cho người, người lại cứ không đáp được.” Thở dài, lắc đầu nói:” Thực là làm cho người ta bất đắc dĩ.”

Chu Tử Ngạn đành phải nói:” Đến lượt ta ra đề mục.”

)

577. Chương 561: Khâm Phục

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 561: Khâm phục

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Vừa rồi thăm dò, đã để cho Chu Tử Ngạn đại khái rõ ràng thực lực của Thẩm Ngạo, công phu người này trên kinh nghĩa rất sâu, mà tư duy lại cực kỳ nhanh nhẹn, thực lực không thể khinh thường.

Lúc này cũng không dám có lòng khinh thị, suy nghĩ hồi lâu, mới nói:” Không dùng quy củ, lần này phá đề như thế nào?

Không dùng quy củ, một câu này xuất xứ từ « Chiến Quốc sách », toàn văn là không có quy củ thì không thể thành vuông tròn, chỉ dùng để khuyên người phải tự giác tuân thủ điều lệ pháp luật.

Một câu này coi như là đề thi hiếm thấy, bởi vì ra đề mục kinh nghĩa, thường thường đều là dùng đạo lý làm chủ, cái gọi là đại đạo, một câu nói kia, tuy do Mạnh tử nói ra, lại không phải là tư tưởng chủ yếu của Nho gia, chính là khóa trên kinh nghĩa, phần lớn tiến sĩ giáo sư cũng lẫn tránh những văn vẻ này.

Trong lòng Chu Tử Ngạn, hần ra đề thi hiếm thấy, ta cũng ra đề thi hiếm thấy, nhìn hần ứng đối như thế nào.

Nếu hần biết rõ, Thẩm Ngạo am hiểu nhất, chính là đề thi hiếm thấy, một ít kinh nghĩa chính thống, lại không giỏi lắm, chỉ sợ sẽ thổ huyết ra mất.

Thẩm Ngạo trầm ngâm một chút, lập tức lộ ra dáng tươi cười, ngón tay chỉ Chu Tử Ngạn nói:” Chu tiên sinh, vừa rồi Tiểu Vương ra đề để cho người, người ra một đạo đề này, có phải là cố ý muốn đa tạ ta?” Lập tức cười nói:” À, Tiểu Vương biết rồi, Chu tiên sinh cũng là người Hán, tuy ủy thân làm tặc, nhưng ở Tào doanh, lòng mang nhà Hán, là cố ý muốn thả Tiểu Vương một nước.

Một câu nói kia, xem như mắng tất cả mọi người trong điện, Hán Thần quanh co lòng vòng, bị mắng là Hán gian, chính là người Đổng Hạng, cũng thành tặc, chỉ là, miệng Thẩm Ngạo này không nhả ra được ngà voi, mọi người sớm thành thói quen, ngay cả Lí Căn Thuận cũng lười so đo cùng hần, chỉ coi như không nghe thấy.

Nhưng Chu Tử Ngạn lại bất đồng, bị người chỉ vào cái mũi nói như vậy, liền giận tím mặt, nói:” Nếu người có đáp án, cứ nói ra là được, đánh trống reo hò làm cái gì?

Thẩm Ngạo cười ha hả, nói:” Cái này đơn giản đến cực điểm, phá đề chính là: Quy củ mà không dùng. Chỉ cần lần này là rõ ràng. Chu tiên sinh, ta nói đúng hay không đúng? Còn có, nếu phá đề không đủ, ta còn muốn thừa đề, thừa đề chính là: phu nhân nói vậy. Nghĩa là vậy. Phải có người dùng. Phải có dùng mà không dùng, lần này sẽ biết.

Chu Tử Ngạn mất hết can đảm, thoáng trầm mặc một tít, lập tức thở dài, nói:” Bồng Lai Quận Vương tài cao, Chu mô không bằng.” Đến trình độ này, người nào cũng biết Thẩm Ngạo phá đề, thừa đề hợp quy tắc, mà lại không tìm được một chút khuyết điểm nhỏ nhất, nếu lại không biết tốt xấu, chỉ là tự rước lấy nhục.

Thẩm Ngạo cười nói:” Như vậy, xin mời Chu tiên sinh buông yết hầu ra, kêu to lên.

Chu Tử Ngạn ngây người tại chỗ, sắc mặt không ngừng biến ảo, tuy đã nhận thức đánh bạc chịu thua, nhưng những lời kia, thật sự không hô ra khỏi miệng được, càng không nói đến là trước mặt nhiều người như vậy, sắc mặt cực kỳ hổ thẹn.

Thẩm Ngạo thấy hần biểu hiện cái dạng này, thở dài một hơi, nói:” Da mặt mỏng như vậy, khó trách chỉ có thể làm tiến sĩ, không thành được đại sự, mà thôi, hôm nay lại bỏ qua cho người, không cần kêu nữa.

Chu Tử Ngạn ngây ngốc một chút, thậm chí là tất cả mọi người, cũng có chút không thích ứng, dùng giải thích của mọi người đối với Thẩm Ngạo, người này nhất định phải bắt Chu Tử Ngạn khó chịu nổi, mượn lần này để làm nhục Đại Hạ, ai ngờ hần vừa rồi là người gây sự, giờ lên cao cao, nhưng lúc này lại thoáng cái lại nhẹ nhàng rơi xuống.

Trong lúc đó, cũng có không ít người sinh ra một chút hảo cảm đối với hần, tuy người này miệng lưỡi bén nhọn, nói hươu nói vượn, lại coi như hiểu được đạo lý, khuyên người phải có lòng khoan dung, không tính là người quá xấu.

Lí Càn Thuận cũng ngây ngốc một chút, ngay cả Công Chúa cũng không khỏi thấp giọng hô nói:” Thực sự là làm cho người xem không hiểu nổi.

Chiêu thức thủ đoạn ấy, là đáng một gây trước, rồi sau đó, lại cho một quả táo ngọt, Thẩm Ngạo quen thuộc đến cực điểm, bức người đến vách núi, mới có thể làm người sinh ra tuyệt vọng, mà người đang ở đây, sẽ cho rằng mình hần phải chết không thể nghi ngờ, lại đột nhiên buông tha đối phương, biểu hiện ra là có ý tứ hàm xúc mèo đùa giỡn chuột, lại cũng không khỏi không là cho người ta cảm kích.

Câu cá, đại khái chính là ý tứ này.

Thẩm Ngạo ngồi xuống lần nữa, Chu Tử Ngạn kia hướng hần trịnh trọng hành lễ, nói:” Quận Vương nhân từ, Chu mỗ cảm tạ.” Dứt lời, liền lui về trong ban.

Có sự việc này xen vào giữa, không khí lại trở nên bình tĩnh hơn, người ta không quá bức, chính là cho người một bậc thang xuống đài, Lí Càn Thuận cười ha hả nói:” Đại Tổng đệ nhất tài tử, quả nhiên danh bất hư truyền, trước đây Trầm còn không tin, hôm nay đã tin tưởng rồi.” Dứt lời, liền tiếp tục nói:” Chỉ là, sớm nghe nói về thi họa của Thẩm tài tử, Trầm lại muốn mở mang tầm mắt một chút.

Lí Càn Thuận đã mở miệng, quốc học viện Tư nghiệp Thạch Luận đứng ra, cười ha hả nói:” Kể hèn này hiểu sơ về phương pháp hội họa, xin Bồng Lai Quận Vương chỉ giáo.

Thẩm Ngạo lúc này thay đổi một tư thái mới, không thấy ngạo mạn nữa, loại khi nắm khi buông này, tuy làm người không đoán ra, nhưng là ấn tượng xấu trước kia đã biến đổi, làm cho người ta khó có thể thích ứng, cũng chính bởi vì cái này, mới càng làm cho người ta không đoán ra.

Giống như một người ác, xưa nay tất cả mọi người là đứng xa mà trông, tính tình đột nhiên vòng vo, thành người hào hoa phong nhã, sẽ làm cho người ta có một loại cảm giác thân cận.

Thẩm Ngạo cười ha hả nói:” Thạch tiên sinh vẽ, lúc Tiểu Vương tại Biện Kinh đã từng nhìn thấy, có thể luận bàn cùng Thạch tiên sinh, Tiểu Vương rất vinh hạnh.

Thạch Luận vuốt cằm râu, trong lòng cực kỳ vui mừng, vừa rồi Thẩm Ngạo dám vô lễ đối với bệ hạ, nhưng ngữ khí đối với mình lại tôn sùng như thế, có thể thấy được, hai chữ vinh hạnh này cũng không phải làm ra vẻ, Thạch Luận tốt xấu cũng là đại nho đương đại, lúc này không tranh cường hão thắng, vui vẻ nói:” Mới vừa rồi là Bồng Lai Quận Vương ra đề mục trước, trận này, để cho Thạch mỗ khai bút trước đi.

Nội thị đã bùng giấy và bút mực tới, Thạch Luận không nói chuyện, vén tay áo lên, bắt đầu cầm bút, vẩy mực viết, hần vẽ tranh, rất có khí chất bình ổn, hạ bút cẩn kẽ, Thẩm Ngạo chấp tay ở bên quan sát, chỉ nhìn bố cục, là nhìn ra được đối phương rất lão luyện, không nhìn được, nói:” Bố cục tốt.

Thạch Luận giờ con mắt lên, thường thức liếc nhìn Thẩm Ngạo, danh gia chính thức, chỉ nhìn bố cục, là nhìn ra được thật lực của đối thủ, Thẩm Ngạo này, chỉ nghe một câu bình luận đơn thuần, đã biết hần là người có thực học.

Đợi hần thoãn thoát vẽ, trong lúc đó, vài con đại bàng liền rơi vào bên trong bức vẽ, đại bàng giương cánh bốn ba, kích động, để cho người ta nhìn thấy, không khỏi sinh ra cảm giác bay xa vạn dặm.

Trọn vẹn nửa canh giờ, đã có rất nhiều người nóng lòng, Thạch Luận mới dùng khăn gấm lau đổ mồ hôi, nâng người lên, nói:” Mời Bồng Lai Quận Vương chỉ giáo.

Lí Càn Thuận trên cung vàng điện ngọc nhiều hứng thú nói:” Để cho Trẫm nhìn trước.

Nội thị cầm bức vẽ, lên cung vàng điện ngọc, triển khai đặt tại trước bàn, Lí Càn Thuận vuốt râu, gật đầu cười nói:” Quả nhiên là tác phẩm của Thạch tiên sinh, không giống người thường.”

Cả kia Công Chúa cũng gật đầu nói:” Thạch tiên sinh vẽ thật tốt.

Vẽ lại lấy ra đến, cho Thẩm Ngạo xem, Thẩm Ngạo cười nói:” Dùng bút tinh xảo, làm cho người xem thể là đủ rồi, bố cục hạ bút lại càng lão đạo, người bình thường chính là lãng phí trăm năm khổ công, chỉ sợ cũng đến không được tình trạng này.

Sắc mặt Thạch Luận hơi tốt, nói:” Nói giỡn, nói giỡn, như vậy, xin mời Bồng Lai Quận Vương vẽ một bức tranh.

Thẩm Ngạo lắc đầu:” Cái này không cần, mắt thấy sắp đến giữa trưa, ta còn tưởng rằng Tây Hạ quốc chủ sẽ ban thưởng yến, để cho Tiểu Vương hưởng thụ mỹ thực trong nội cung một tý, nếu lại làm một bức, bụng sẽ đói lắm.

Hắn nói đủ chân thành, giống như tiền cung là muốn kiếm cơm ăn, mọi người không nhin được, cười rộ lên, ngay cả Lí Càn Thuận cũng phải mỉm cười.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói:” Tuy Thạch tiên sinh vẽ tốt, nhưng Tiểu Vương cho rằng, cảnh giới chí cao ở chỗ thần, Thạch tiên sinh dùng bút độc đáo, bình ổn, hết lần này tới lần khác, thiếu đi một chữ thần.

Một câu nói kia ngược lại đánh trúng chỗ hiểm của Thạch Luận, Thạch Luận lắc đầu cười khổ, nói:” Thần vận Cố Khải Chi, há lại lão hủ có khả năng học được, Bồng Lai Quận Vương nói không sai, lão phu tập vẽ hơn mười năm, mới có thể nhìn trộm vẽ tranh tinh diệu, chỉ là tuổi già sức suy, ngay cả tâm cũng già rồi, hai chữ thần vận, vô luận như thế nào cũng học không được.

Thẩm Ngạo gật gật đầu, Thạch Luận không phải thiên tài như Cố Khải Chi, có thể có thành tựu như ngày hôm nay, chính là bằng khổ công ngày đêm không ngừng, loại người này nội tình vô cùng tốt, bất kể là hạ bút, bố cục, miêu tả, đều không tìm ra chút khuyết điểm nhỏ nhất nào, nhưng so với những nhân vật trên đám mây kia, vẫn có khiếm khuyết, cái khiếm khuyết này, nói toạc ra chính là tuệ căn theo lời Phật gia, cũng tức là thần vận.

Thẩm Ngạo cười nói:” Không bằng như vậy, để cho Tiểu Vương đến thử một lần, thay Thạch tiên sinh sửa chữa bức họa này một tý.” Hắn cười nhạt một tiếng, trên mặt tràn đầy khiếm tốn, nhưng những lời này, lại khó tránh khỏi có chút ý tứ lên mặt, Thạch Luận vẽ, người tới sửa chữa, đây không phải nói trình độ của hắn cao hơn so với Thạch Luận sao.

Thẩm Ngạo không để ý tới ánh mắt của mọi người, nhắc bút Thạch Luận vừa sử dụng tới, bay bổng chấm vài chấm trên bức vẽ, miêu tả cuối cùng, lại điểm trúng con mắt Đại bàng, mới nói:” Xin Thạch tiên sinh chỉ giáo.

Thạch Luận nhú lông mày nhìn, lúc trước còn có một chút không cho là đúng, lúc này hít vào ngụm khí lạnh, liên tục nói hai chữ tốt.

Thì ra, trên tranh này, tuy chỉ rải rác vài nét bút, phác hoạ một đường vòng cung trên cánh đại bàng, lại dùng mực điểm nhẹ một tý trên đôi mắt đại bàng, cả bức họa càng lộ ra vẻ rất sống động, cánh đại bàng kia mở ra, đôi mắt như là không ngừng kéo dài về phía trước, một mực kéo dài đến bên ngoài giấy vẽ, bên ngoài giấy vẽ là cái gì? Ai cũng không biết, hết lần này tới lần khác, cái không biết này, cũng tức là không biết, thần vận đại bàng và bức vẽ dĩ nhiên sôi nổi trên giấy, hồn nhiên bay bổng.

Thạch Luận hô lên, lập tức làm Lí Càn Thuận hào hứng, có thể làm cho Thạch Luận trầm trồ khen ngợi như thế, chắc hẳn vài nét bút bay bổng của Thẩm Ngạo rất phi phàm, lập tức nói:” Trình lên, Trẫm muốn xem.

Nội thị lại đem vẽ trình lên đi, Lí Càn Thuận ngơ ngác nhìn một chút, nói:” Rất có bộ dạng thù mị Lạc Thần phú đồ của Cố Khải Chi, nội tình Thạch tiên sinh, tăng thêm thần vận của Thẩm tài tử, bức họa này đủ để so sánh với Lạc Thần phú.

Công Chúa cũng hiếu kỳ, gom góp sang xem bức vẽ, không nhận được, nói:” Con đại bàng này như sống lại, vừa rồi không phải như vậy, chỉ phác hoạ vài nét bút, cùng là một bức họa, lại giống như là hai bức, liếc mắt liền nhận ra.

Lí Càn Thuận tán thưởng Thẩm Ngạo, traten luận bàn hội họa này, kỳ thật không cần hẳn nói ra, liền có thể phân ra cao thấp.

Thạch Luận hổ thẹn mà hướng Thẩm Ngạo chấp tay hành lễ, nói:” Đệ nhất tài tử thiên hạ, quả nhiên danh bất hư truyền, tại hạ bội phục đến cực điểm.

Thẩm Ngạo mà hướng hắn mỉm cười gật đầu, nói:” Thạch tiên sinh khách khí.

Hàn huyền một hồi, không khí lại hòa hoãn xuống, Thẩm Ngạo nói đùa một tý, từ đó về sau, chữ viết cũng không cần so nữa, tài nghệ kinh nghĩa, hội họa đều trấn áp Tây Hạ đại nho một đầu, lại so chữ viết, sẽ chỉ làm người ta cười.

Trong lòng Lí Càn Thuận lại muốn nhìn Thẩm Ngạo viết chữ một chút, nhưng những lời này như ghen ở cổ họng, lại không thể phun ra, chỉ cười ha ha một tiếng, nói với Thẩm Ngạo:” Tài tử đệ nhất thiên hạ xác thực không phải hư danh, buồn cười, học viện quốc gia của ta tự cao tự đại, đúng là múa rìu qua mắt thợ.

Thẩm Ngạo lại cười nói:” Quốc chủ triệu kiến, Thẩm mỗ không có chỗ nào kính dâng, liền đưa một phần đại lễ lên.

Lí Càn Thuận nhiều hứng thú nói:” Là lễ vật gì? Trẫm muốn biết một chút.

Thẩm Ngạo lại bày ra một tờ giấy trắng, bắt lấy bút vẽ tranh vừa rồi, tiếp theo hạ bút dính mực, thoăn thoắt, vốn là một hành chữ tiểu Khải, tiếp theo lại là một hàng thể chữ lệ, từ đó về sau, lại là hạc đề, Thái thể, một hành đi xuống, một hàng thư pháp mới lại xuất hiện, giữa những hàng chữ, có phiêu dật linh động, có đoan trang vừa vặn, có như hạc giương cánh, có thanh lệ thoát tục.

Nửa nén hương công phu, một lời chúc mừng dào dạt đi ra, Thẩm Ngạo mỉm cười, bỏ xuống bút, nói:” Xin quốc chủ vui lòng nhận cho.” Dứt lời, tràn đầy tự tin mà quay về nguyên vị, mang trên mặt dáng tươi cười nhàn nhạt.

Đợi người ta đưa lời chúc đến trên bàn Lí Càn Thuận, Lí Càn Thuận vốn ngẩn ngơ, lập tức cúi đầu nhìn, không biết qua bao nhiêu lâu, văn võ cả Sùng Văn điện đều có chút không nhận được, hắn mới nâng con mắt lên, mừng rỡ nói:” Đây là lễ vật tốt nhất Trẫm thu được.

Lí Càn Thuận vừa dứt lời, mọi người mới hồi phục lại tinh thần, ánh mắt ào ào rơi vào trên người Thẩm Ngạo, không hiểu ra sao.

Thẩm Ngạo cười nhạt, nói:” Quốc chủ ưa thích là đủ rồi.

Lúc này, mặt trời đã lên cao, ánh nắng mặt trời vàng rực rơi trên ngói ngọc, trên ngói lưu ly, ngay cả Sùng Văn điện, cũng mang vài phần ấm áp.

Lúc giờ Thìn đi qua, từ ghen ghét đến thưởng thức đối với Thẩm Ngạo, quá trình này không hề khó khăn trắc trở, rồi lại thuận lý thành chương, trước kia, mọi người ghen ghét rất sâu đối với Thẩm Ngạo, hiện tại, tất cả đã đều bình thường trở lại, tài tử khó tránh khỏi việc kiêu ngạo một ít, hợp tình lý nha, chẳng lẽ muốn đi so đo cùng một thiếu niên?

Vừa rồi Thẩm Ngạo đề cập tới việc muốn dùng bữa trong cung, mặc dù chỉ là lời nói vui đùa, nhưng lúc này, Lí Càn Thuận thu được của ‘đại lễ’ Thẩm Ngạo, ấn tượng với hắn rất có đổi mới, thời điểm bãi triều, lại chủ động nói:” Thẩm Ngạo lưu lại, Trẫm ban thưởng người ăn trưa.

Thẩm Ngạo chỉ cười nhạt một tiếng, cũng không cảm ơn, cũng không từ chối, phảng phất như là theo lý thường.

Đám người đến một chỗ cung điện này giấu ở trong vườn hoa xanh um tươi tốt, lại đặc biệt lịch sự tao nhã.

“ Không ngờ Tây Hạ còn có nơi này, xem ra cũng không hoàn toàn là nơi chim không thêm ỉa.” Thẩm Ngạo oán thầm một phen, nào đó nội thị dẫn hắn vào cung điện, liền chứng kiến hai hàng cung nữ bưng các loại đồ ăn, rượu thịt nín hơi chờ, phía trên một hàng bậc thang là cung điện chính, trên bậc thang đặt bàn ăn,

trên bàn cơm to như vậy chỉ lẻ loi trợ trợ một người, Thẩm Ngạo dạo bước đi qua, khom người nói:” Thẩm Ngạo bái kiến quốc chủ.

)

578. Chương 562: Tặng Đồ Giả

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 562: Tặng đồ giả

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lí Càn Thuận không đứng lên, chỉ đậm mặt liếc nhìn Thẩm Ngạo, nói:” Người không phải tôn thất?

Thẩm Ngạo cười nói:” Thẩm mỗ họ Thẩm, tự nhiên không phải tôn thất Đại Tổng.

Lí Càn Thuận cười nhạt một tiếng, nói:” Cũng không tính là ngoại thích?

Thẩm Ngạo đến một chuyến này, không thiếu được việc giấu diếm tình huống hôn nhân của mình, dù sao quốc sự làm trọng, cũng không nói thật cùng Lí Càn Thuận, nếu không, cái thân phận Phò mã, coi như là ngoại thích.

Vì vậy, Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói với hướng Lí Càn Thuận:” Tự nhiên cũng không phải là ngoại thích.

Lí Càn Thuận thở dài nói, nói:” Ở phía trong mấy đại thế gia thành Biện Kinh, cũng không có họ Thẩm, trước đây Trầm cũng chưa nghe nói qua người, chắc hẳn người làm Quận Vương, cũng không quá một năm nửa năm, lại tuổi trẻ như vậy, có thể được phong Quận Vương, quái tài...

Thẩm Ngạo điềm nhiên cười cười, muốn nói điều gì, Lí Càn Thuận tiếp tục nói:” Trừ phi... người từng lập nhiều chiến công hiển hách vì Tổng quốc, tài năng phi thường, lại cực được Triệu Cát tín trọng.”

Những suy đoán này, thật ra cũng không khó đoán, nhất là loại người sinh hoạt trong nước xoáy chính trị như Lí Càn Thuận, hướng chi, lúc hẳn mười sáu tuổi, từng diệt trừ thái hậu can thiệp chính sự, tâm cơ và thủ đoạn, tất nhiên là cao hơn thường nhân.

Thẩm Ngạo khiêm tốn nói:” Đâu có, đâu có, quốc chủ nói đùa, đơn giản là Đại Tổng hoàng đế tín nhiệm mà thôi.

Lí Càn Thuận nói:” Triệu Cát có thể phái người tới phá hư Kim Hạ đàm phán hoà bình, chỉ một cái tín nhiệm còn chưa đủ.” Một câu nói trúng sứ mạng của Thẩm Ngạo, lập tức cười ha ha nói:” Trầm muốn nhìn xem người có bản lĩnh gì, đến đây, ban thưởng ngồi cho Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo ngồi xuống, lập tức cười nói:” Quốc chủ nhìn rõ mọi việc, Thẩm Ngạo bội phục.

Lí Càn Thuận mỉm cười, nói với bồi bàn bên người:” Cầm chén dạ quang của Trầm đến đây.

Một lát sau, liền có bồi bàn cầm một hộp gấm tới, trong hộp gấm có một đôi chén lưu ly, Lí Càn Thuận lại cười nói:” Đây là lễ vật người Kim đưa cho Trầm, chén dạ quang bồ đào rượu ngon, Thẩm Ngạo đã từng nghe nói qua chưa?

Thẩm Ngạo nói:” Nghe nhiều nên thuộc, hẳn là bộ hạ muốn mời Thẩm mỗ ăn bồ đào hay uống rượu ngon sao?

Lí Càn Thuận mỉm cười gật đầu, bồi bàn đã đặt một chiếc chén dạ quang ở trước người Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo nhẹ nhàng giơ lên, chén dạ quang lúc này, tự nhiên so không được thủy tinh tinh khiết đời sau, nhưng

cũng là giá trị xa xỉ, thậm chí hơi có chút thô ráp, tạp sắc quá nhiều, nhưng đối với người lúc này, đã là rất giỏi, nơi chân chén, dường như có một con dấu, Thẩm Ngạo chỉ nhìn thoáng qua, trên mặt ghi chính là bốn chữ Đại Minh cung chế.

Chén dạ quang đã xuất hiện lúc Tùy Đường, đây cũng là đại lễ người Kim đưa cho Lí Càn Thuận, Đại Minh cung chế này chính là cung điện Đại Đường, bốn chữ này, nhìn ra được là vật ngự dụng cung đình thời kì Đường.

Lí Càn Thuận có vẻ hào hứng bừng bừng, càng cực kỳ yêu thích đối với cái chén dạ quang này, Thẩm Ngạo ho khan một tiếng, nói:” Bệ hạ quả nhiên rộng lượng...

Lí Càn Thuận ngây ngốc một chút, không khỏi nói:” Hai chữ rộng lượng là sao?

Thẩm Ngạo tiếp tục nói:” Nếu bệ hạ không phải rộng lượng, người Kim đưa tới một đôi chén dạ quang dỏm cho bệ hạ, vì sao bệ hạ lại ưa thích như thế?

“ Đồ dỏm?” Sắc mặt Lí Càn Thuận dần dần lạnh xuống, nói:” Tại sao?

Thẩm Ngạo cười nhạt nói:” Muốn phân biệt cũng đơn giản, cái chén dạ quang này, đầu tiên xuất hiện tại Tuyên Châu, chính là thương nhân đại Thực truyền đến, về sau cũng dần dần thịnh hành, rất nhiều đại gia đình đều có một cái, dùng để bày ra tôn quý. Ngay lúc đó, trong cung đình, xác thực cũng chế qua không ít chén rượu như vậy, chỉ có điều...”

Thẩm Ngạo cười nhạt nói:” Ngay lúc đó, chén dạ quang ngự dụng cung đình, Tiểu Vương cũng đã gặp, công nghệ kém hơn một tý so với cái chén này, huống hồ tại đây chính là ghi Đại Minh cung chế, bốn chữ này, vốn cũng không sai, rất nhiều vật ngự dụng đời Đường, xác thực cũng đều có cái ấn ký này, nhưng nếu là đồ dùng để uống, chắc chắn là không đánh cái ấn ký này lên.

Sắc mặt Lí Càn Thuận có chút khó coi.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói:” Quốc chủ lại nhìn miệng cái chén này, người làm giả vì chế ra bộ dạng đồ cổ, cho nên cố ý dùng vải dầu ráp ma sát tại miệng chén, người ta xem xét, liền biết đây là đồ cổ đã lâu, nhưng miệng cái chén này mài quá mức chỉnh tề, quốc chủ có nhìn được không?

Lí Càn Thuận nhìn kỹ miệng chén, quả nhiên là mài ngắn chỉnh tề, lông mi ép xuống một chút, lập tức ung dung cười một tiếng, đặt chén dạ quang lên bàn:” Thẩm Ngạo có nhãn lực thật tốt.” Dứt lời, liền gọi bồi bàn thu chén dạ quang, mỉm cười nói:” Vừa rồi chỉ là thử nhãn lực Thẩm Ngạo một lần mà thôi, xin đừng trách móc.

Rõ ràng là bị người vạch trần, lại cố ý nói là thử, Thẩm Ngạo cũng không nói ra, cười nhạt nói:” Quốc chủ không nên tức giận, người Kim là man di, bốn phía cướp bóc mấy cái gì đó, cũng không phân biệt được thật giả, tiểu Vương đã từng thu qua lễ vật người Kim...” Mong mỗi liếc Lí Càn Thuận, nói:” Cũng là đồ dỏm chiếm đa số.

Một câu nói có hai ý nghĩa, Lí Càn Thuận há có thể không rõ, cười nói:” Không nói cái này, dùng bữa đi.

Tây Hạ ngự thiện, cũng không thiếu mỹ thực, Thẩm Ngạo và Lí Càn Thuận dùng bữa xong, cùng nhấp một ngụm trà, mới cáo từ đi ra ngoài. Nghĩ đến vừa rồi tại lúc ăn trưa, tâm thần Lí Càn Thuận không yên, Thẩm Ngạo hồi tưởng, cảm thấy buồn cười, trong lòng nghĩ:” Lí Càn Thuận vốn là muốn cầm chén dạ quang đến khoe khoang, càng ở trước mặt mình lộ ra Kim Hạ hữu hảo, ai ngờ lại xuất ra cái đồ dỏm, có khổ cũng nói không nên lời .

Xuất cung, Lý Thanh đợi đã lâu, lập tức tới, nói:” Vương gia, Lý Thanh còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, chờ lâu như vậy, cũng không thấy Vương gia đi ra.

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói:” Không có việc gì, chỉ là, quốc chủ Tây Hạ đối với ta là mới quen đã thân, không thể không mời ta ở trong cung dùng bữa, thịnh tình không thể chối từ, đành phải tiếp hân.

Lý Thanh cười ha ha một tiếng, biết rõ Bồng Lai Quận Vương thích nhất là nói hươu nói vượn, cũng không để ý tới, đồng loạt trở mình lên ngựa, đợi trở lại Hồng Lư Tự, mới phát hiện hôm nay có không ít khách nhân đến đây.

Thẩm Ngạo đánh ngựa đi qua, đều là một ít đại nho Tây Hạ, có đến thỉnh giáo, có đến kết giao, Thẩm Ngạo cười khở một tiếng, đành phải mời bọn hắn đi vào uống trà, những người này nói liền không dứt, chỉ chuyện phiếm vài câu, hoặc đưa thiệp mời, danh thiệp lên, sau đó liền cáo từ đi ra ngoài.

Thẩm Ngạo đã sinh ra một ít ử rữ, nghỉ ngơi một hồi, Lý Thanh tới, nói:” Vương gia, triều đình mới đưa tới tin tức.

Thẩm Ngạo gật gật đầu, tiếp nhận một phong thư, nhìn lướt qua, ngẩng đầu lên nói:” Người Kim đến một chuyện này, nhất định phải có mục đích.

Lý Thanh ngây ngốc một chút, hỏi:” Tại sao?

Thẩm Ngạo cười khở nói:” Người Kim phá Tiêu quan.

Sắc mặt Lý Thanh thoáng chốc trở nên trầm trọng, Tiêu quan là một trong những quan ải tối trọng yếu nhất Liêu quốc, một khi quân Kim công phá, mấy ngàn dặm nội địa Liêu quốc liền không có chỗ hiểm để thủ. Mà tình hình chiến tranh, tự nhiên cũng sẽ rơi vào trong tay người Tây Hạ, người Tây Hạ vốn thiên vị người Kim, tin tức này đến, nhất định sẽ kiên định lòng tin này.

Thẩm Ngạo ngữ khí lạnh nhạt nói:” Không cần quản hắn, chúng ta làm tốt sự tình của mình là được, người xuống dưới nghỉ ngơi đi.”

)

579. Chương 563: Đông Vui

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 563: Đông vui

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Buồng lò sưởi hoàng cung Tây Hạ, cả chỗ này không lớn, bởi vì vậy mà phòng nóng hôi hổi, ở trên giá sách tường phía nam, Lí Càn Thuận lấy một quyển sách rất nặng ra, đặt lên trên bàn, vùi đầu nhìn.

Bên cạnh, nội thị hầu hạ không dám thở mạnh, rón ra rón rén mà đi mở cái chụp đèn cung đình ra, dùng cây que châm ngòi bắc đèn, trong phòng thoáng chốc đã sáng hẳn lên.

Lúc này, tiếng bước chân vội vàng truyền tới, một người đẩy khe cửa ra một khe hở, thấp giọng nói:” Bộ hạ, Lễ bộ Thượng Thư Vương Chấn cầu kiến.”

Tây Hạ mô phỏng quan chế Đại Tống, cũng thiết lập ba tỉnh lục bộ, tại Đại Tống, tuy nói Lễ bộ là một trong lục bộ, nhưng địa vị đại khái xếp hạng sau Lại bộ, Hộ bộ, nhưng ở Tây Hạ, bởi vì nguyên nhân phổ biến quốc học, địa vị Lễ bộ rất cao, thậm chí có thể bố trí quan viên, Lễ bộ Thượng Thư lại càng có được quyền lợi tùy thời diện thánh.

Lí Càn Thuận khép sách lại, mệt mỏi mà gật gật đầu ,nói:” Gọi hắn tiến đến, bây giờ là giờ nào rồi?”

“ Hồi bẩm bệ hạ, đã qua buổi trưa.”

Lí Càn Thuận thở dài, đột nhiên nói:” Thời gian cực nhanh, thời gian của Trẫm không còn nhiều lắm.” Mím môi, ngơ ngác mà nhìn qua giá sách xa xa.

Lễ bộ Thượng Thư Dương Chấn rón ra rón rén tiến đến, cúi đầu liền bái:” Hạ thần bái kiến bệ hạ.”

Lí Càn Thuận giơ lên tay, nói:” Ban thưởng ngồi, ngồi xuống nói chuyện.”

Dương Chấn hạ thấp người ngồi ở dưới, nghiêm mặt nói:” Bệ hạ, hạ thần cùng tất cả bộ thương nghị một chút, cuối cùng nhóm ra một ít chương trình chọn hiền tế, mời bệ hạ xem qua.”

Dứt lời, từ trong tay áo rút ra một phần tấu chương, giao cho nội thị, nội thị đưa tấu chương lên, cho Lí Càn Thuận xem.

Lí Càn Thuận cười nhạt một tiếng, nói:” Khổ cực người.” Tiếp theo là nhìn thoáng qua một chút, giơ con mắt lên, nói:” Cầm kỳ thư họa còn so làm cái gì?”

Dương Chấn không hiểu ra sao, giơ con mắt lên liếc nhìn Lí Càn Thuận, trong lòng nghĩ, bệ hạ bình thường cầm kỳ thư họa tốt nhất, một chuyến trước hần đến hỏi thăm, phải chăng tại lúc tuyển chọn nên gia nhập một ít quốc học, Lí Càn Thuận cũng gật đầu, sao hôm nay lại là thái độ này.

Vội vàng nói:” Bệ hạ...”

Lí Càn Thuận phát phát tay, nói:” Cái này thì không cần, thi họa chỉ có thể nung đúc tâm tính, há có thể làm tiêu chuẩn chọn ra hiền tế? Đại Hạ ta dùng ngựa có được thiên hạ, chọn hiền tế, nên dùng cung ngựa làm chủ.”

Dương Chấn có chút kinh ngạc, lại giơ con mắt lên, liếc nhìn Lí Càn Thuận, thấy hần sắc mặt lạnh nhạt, không nhìn ra bất luận cái biểu lộ gì, thấp giọng nói:” Bệ hạ... , cung ngựa được thiên hạ, lại không thể trị thiên hạ, những đạo lý này, là chính miệng bệ hạ nói, vì sao...”

Lí Càn Thuận lại cười nói:” Lúc này không phải thời điểm nói những đạo lý đó, tóm lại, cứ xử lý theo như ý ta.”

Dương Chấn nói:” Nếu để cho các quốc gia Vương Tử giao đấu cung ngựa, khó tránh khỏi sẽ có thương vong, nếu như thế, Đại Hạ hướng các quốc gia bàn giao như thế nào? Còn nữa, các quốc gia phái Vương Tử tới, phần lớn đều là Thư sinh tay trái gà không chặt, chỉ sợ còn chưa lên ngựa, cũng đã thua.”

Lí Càn Thuận gật gật đầu, noid:” Người bắn khoản cũng không sai, không bằng như vậy, Vương Tử, Quận Vương các quốc gia đều mang vệ sĩ thân tín đến, những người này chắc hẳn đều là tinh binh cường tướng, liền để cho bọn họ thay chủ nhân giành thắng lợi đi, ai thành thạo cung ngựa, Trẫm liền gả Công Chúa cho cho người đó.”

Dương Chấn vẫn không hiểu ra sao, phát giác Lí Càn Thuận hôm nay dường như hơi khác Lí Càn Thuận dĩ vãng, đành phải gật đầu nói:” Hạ thần hiểu.”

Lí Càn Thuận lại nói:” Kim quốc Vương Tử có khỏe không?”

Dương Chấn nói:” Khá tốt, chỉ là làm người hơi ngang ngược kiêu ngạo một ít, trong đêm ngày hôm qua, cũng không biết nguyên nhân gì, nổi lên xung đột cùng Vương Tử Khiết Đan quốc, đúng là đã đánh Vương Tử Khiết Đan quốc.”

Lí Càn Thuận ngây ngốc một chút, cười khổ, nói:” Tính tình của hần hơi táo bạo một ít, bản tính có lẽ vẫn là tốt, Trẫm nghe nói, hần thành thạo cung ngựa, là một mãnh tướng, có phải không?”

Dương Chấn nói:” Nghe nói hần từng theo quốc chủ Kim quốc chinh chiến bốn phía, rất có công lao, mặc dù hần không phải con trai trưởng, lại cực kỳ được Hoàn Nhan A Cốt Đả tín nhiệm.”

Dương Chấn giảm thấp thanh âm xuống, tiếp tục nói:” Bên trong Kim quốc, có không ít người ủng hộ hần làm thái tử Kim quốc, chỉ là, đây đều là lời đồn đại, cụ thể như thế nào, hạ thần cũng không rõ ràng lắm.”

Lí Càn Thuận cười nhạt một tiếng, nói:” Hần mang đến tám trăm võ sĩ Kim quốc, Trẫm nghĩ, tại ba ngày sau đó, nên nhìn xem võ sĩ Kim quốc lợi hại thế nào, Trẫm mệt mỏi rồi, đi xuống đi.”

Dương Chấn từ trong buồng lò sưởi đi ra, mới vỗ đầu một cái, không nhận được, nói:” Thì ra là thế, ba ngày sau, Kim quốc tất thắng.” Lập tức thở dài, không khỏi mà rùng mình một cái, rụt rụt lưng vào cái áo choàng.

Từ phía trong buồng lò sưởi đi ra, nóng thay đổi bằng lạnh lẽo, biến hóa này, Dương Chấn làm sao chịu nổi? Cũng may, một người nội thị sớm đã chuẩn bị xong một kiện áo choàng da hổ, chạy tới phủ thêm cho

Dương Chấn, vừa nói:” Bệ hạ nói Dương đại nhân niên kỷ già nua, không chịu nổi giá rét, để cho nô tài đưa kiện áo choàng đến, che chắn gió lạnh.”

Dứt lời, lại nói:” Bệ hạ còn nói, chiêu mộ hiền tế, không phải xem tài học và bổn sự của Vương Tử, vì Đại Hạ Quốc chúng ta, Dương đại nhân vất vả một tý, Kim quốc Vương Tử, không phải không thể chiến thắng.”

Dương Chấn phủ thêm áo choàng, từ thân thể đến trong lòng đều ấm áp, nghiêm mặt nói:” Quay về nói với bệ hạ, hạ thần đã hiểu.”

Xuất cung đi, ngồi trên kiệu ấm đến Lễ bộ bên này, Lễ bộ đã có quan viên tộc Đẳng Hạng nổi giận dưng dưng chạy tới, thở phì phì nói:” Dương đại nhân, cái này ta không làm được, kêu bệ hạ rút chức của ta lại, hạ quan tình nguyện về nhà dưỡng lão.”

Người đến là chủ sự đón khách Lí Vạn, Dương Chấn xưa nay quan hệ cùng hân không tệ lắm, liền cười nói:” Người mới có mấy tuổi, dường cái gì lão? Cho lệnh tôn dưỡng lão còn không sai biệt lắm, là chuyện gì xảy ra vậy?”

Lí Vạn đạo:” Còn không phải cái tên Kim quốc Vương Tử Hoàn Nhan Tông Kiệt kia sao, thật sự đáng hận, hôm qua nổi lên xung đột cùng Gia Luật Âm Đức kia không nói, hôm nay lại nổi lên xung đột cùng Đại Lý quốc Đoàn Phúng.”

Dương Chấn vuốt râu cười khổ, nói:” Nhịn một chút đi, bây giờ còn là khách nhân, tương lai sẽ làm quốc gia Phò mã, vậy chẳng phải là người không cần sống nữa sao? Về phần Vương Tử các quốc gia, tạm thời đều đưa đến Hồng Lư Tự bên kia, ở cùng Tổng quốc Bồng Lai Quận Vương, không thể trêu vào, liền trốn đi là được.”

Lí Vạn sửng sốt một chút, nói:” Không phải nói Thẩm Ngạo kia cũng là người gây chuyện thị phi hay sao?”

Dương Chấn nói:” Cũng không hẳn vậy, ít nhất là tốt hơn nhiều so với Gia Luật Tông Kiệt kia, được rồi, người nhanh chóng đi làm, ta còn có chương trình muốn viết.”

Lí Vạn đành phải không tình nguyện mà đi.

... ..

Hồng Lư Tự rốt cục cũng náo nhiệt lên, lúc trước vắng tanh, hôm nay lại khách quý chật nhà, buổi chiều Thẩm Ngạo từ trên đường đi dạo trở về, chứng kiến từng chiếc xe ngựa đứng ở cửa ra vào, vừa hỏi thoảng qua, mới biết được Vương Tử Thổ Phồn, Đại Lý, Khiết Đan đợi quốc đều chuyển đến đây.

Vừa mới đi vào, liền chứng kiến con mắt Gia Luật Âm Đức bầm tím đi tới, vừa kéo Thẩm Ngạo đi uống trà, vừa tố khổ, đơn giản là nói người Kim ngang ngược, không thể nói lý...

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói:” Man di nha, đều là như vậy, Gia Luật huynh cứ quen là được, so đo cùng hân làm cái gì? Ngược lại, hân đánh một quyền kia vào trên mặt của người, làm cho người anh tuấn hơn không ít, so lúc trước thì tiêu sái hơn rất nhiều.”

Gia Luật Âm Đức bầm vết máu ứ đọng trên mặt, cười khổ nói:” Thẩm huynh nói giỡn.”

Đang nói, Thổ Phồn Vương Tử kia vừa mới nhắc chân tiến đến, nghe được hai chữ man di, phảng phất như bị ong mật châm một chút, trong chớp mắt liền rời đi, lại bị Gia Luật Âm Đức gọi lại, nói:” Khế Ẩn Sương, người đi đâu?”

Trên mũi Thổ Phồn Vương Tử này mang theo cái vòng vàng, sau hai tai là bím tóc kết thành tua cờ, trên mặt là màu vàng xanh nhạt, đến cả quần áo trên thân cũng đều hồi lâu không thay đổi, xa xa liền truyền đến mùi hôi thối. Nghe nói đây là phong tục Thổ Phồn quốc, cả đời người chỉ có thể tắm ba ngày, nhiều hơn nữa, liền khinh nhờn thần linh rồi.

Người gọi Khế Ẩn Sương hừ lạnh một tiếng, tính tình lại rất sáng sủa trực tiếp, nói:” Bị người làm nhục là man di, còn ở lại chỗ này làm cái gì?”

Thẩm Ngạo và Gia Luật Âm Đức hai mặt nhìn nhau, bọn hân vốn là nói Hoàn Nhan Tông Kiệt, ai ngờ vị Khế Ẩn Sương này thích đưa cả mình vào như thế, hai mặt nhìn nhau, lập tức mỉm cười.

Hồng Lư Tự từ đó về sau liền náo nhiệt hơn, tuổi mọi người sần sần lẫn nhau, thân phận tương đương, cũng đều có cùng chung địch nhân, cuối cùng là ở chung cũng không tệ lắm.

Hôm sau, chương trình Tây Hạ quốc chọn hiền tế được ban bố ra ngoài, ba ngày sau, Vương Tử các quốc gia suất lĩnh vệ đội, tụ tập đầy đủ tại vùng ngoại ô Long hứng phủ, đều tự mang binh giao đấu, người thắng sẽ đoạt giải nhất.

Nhìn cái chương trình này, sắc mặt Gia Luật Âm Đức đại biến, phần hận nói: "Tây Hạ cầu và Kim quốc cầu kết với nhau, không khỏi khinh người quá đáng. Đây không phải rõ ràng muốn Hoàn Nhan Tông Kiệt đoạt giải nhất sao? Còn bảo chúng ta tới làm cái gì? Lẽ nào lại như vậy, người đầu, thu dọn đồ đạc, chúng ta liền về nước."

Thổ Phồn Vương Tử cũng hừ lạnh một tiếng, nếu Kim quốc liên minh cùng Tây Hạ, đối với Thổ Phồn, cũng là tai hoạ ngập đầu, Tây Hạ có Kim quốc cường đại làm hậu thuẫn, nếu như tiếp tục tiến công Thổ Phồn, Thổ Phồn sao có thể ngăn cản?

Đại Lý quốc Đoàn Phúng lại vô cùng tiêu sái, hẳn đến một chuyện này, tất nhiên là vô cầu, nếu có cơ hội ôm Công Chúa, tự nhiên rất tốt, không được mà nói, cũng không thấy tiếc nuối, chỉ là, quan hệ giữa hắn và Hoàn Nhan Tông Kiệt rất khấn trương, lúc này chứng kiến người Tây Hạ cố ý nhường cho Hoàn Nhan Tông Kiệt, liền dong đưa cây quạt trong tay, cười lạnh nói: "Buồn cười, buồn cười..." Liền cất bước rời đi.

Thẩm Ngạo không tự mình đi xem bằng, Gia Luật Âm Đức bước nhanh tới thông báo cho hắn, Thẩm Ngạo cũng không cảm thấy kinh ngạc, thả nước cho người Kim quốc, thật sự là hợp tình lý, lại chỉ là sự tình bình thường, nếu như hắn là quốc chủ Tây Hạ, nói không chừng còn muốn tăng thêm một điều kiện: "Người khuôn mặt trơn bóng không được tham dự tuyển Phò mã, có người đầu ưu tiên."

Bởi vì mặt mũi Hoàn Nhan Tông Kiệt kia đều là tràn đầy vết tàn nhan, tăng thêm một điều kiện này, trừ hắn ra, tất cả mọi người đều sẽ bị bác tư cách dự thi.

Tây Hạ quốc giả nữ nhân, vốn là một cuộc giao dịch chính trị, đâu còn có cái tình cảm gì? Thấy Gia Luật Âm Đức thở phì phì mà kể lể, Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: "Tây Hạ thiên vị Hoàn Nhan Tông Kiệt, cũng là hợp tình hợp lý, lão đệ không cần oán giận nữa, cứ đối trận, giao đấu cùng với hắn, kỳ binh Khiết Đan quốc cũng danh chấn thiên hạ, như thế nào, Gia Luật lão đệ không có lòng tin sao?"

Gia Luật Âm Đức hổ thẹn nói: "Đâu, đâu, Thẩm huynh chưa được chứng kiến sự lợi hại của Kim cầu, cái thanh thế kia, đủ để khiến thiên địa biến sắc, địch thủ vô cùng mạnh mẽ, vệ sĩ ta mang đến, tuy đều là dũng sĩ tinh nhuệ chọn kỹ lựa khéo, nhưng vừa so sánh với Kim cầu, chỉ sợ ngay cả một thành chiến thắng cũng không có."

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói: "Người Kim quốc tác chiến, bình thường là chiến thuật gì?"

Thấy Thẩm Ngạo hiếu kỳ, Gia Luật Âm Đức cũng không giấu diếm, Khiết Đan và Kim quốc mấy năm liên tục chinh chiến, tuy nói không phải đối thủ người Kim quốc, nhưng đối với chiến thuật người Kim quốc, lại đã sớm sờ thấu rồi, nhắc tới cũng rất rõ ràng, Thẩm Ngạo chỉ nghe, ngẫu nhiên hỏi thoáng một tý, có khi cũng gọi người cầm bút viết ghi lại.

Tin tức đưa ra, Long hứng phủ cũng là một mảnh xôn xao, trận tỷ thí này, kỳ thật không cần so sánh, kết quả đã miêu tả rõ ràng sinh động.

Thiết kỵ Kim quốc quét ngang thiên hạ, không nói Đại Tổng và Đại Lý, chính là người Khiết Đan và Thổ Phồn, cũng không phải đối thủ của người Kim, nhất là hai mặt giao đấu, nói rõ là muốn để cho người Kim quốc đoạt giải nhất.

Những sự tình này, ngay cả người Đảng Hạng cũng cảm thấy không công bằng, cái chương trình này, thật sự quá rõ ràng.

Lẽ bộ bên này, Kim quốc Vương Tử Hoàn Nhan Tông Kiệt nhìn thấy, cười ha ha một tiếng, trong đôi mắt lờ ra vẻ ương ngạnh, cười lạnh nói: "Người Tây Hạ lại có thể tự hiểu lấy mình, tính toán bọn hắn thức thời." Dứt lời, nằm ngửa trên mặt ghế, ngắt bỏ móng một thị nữ bên người một cái.

“Hoàng tử điện hạ oai hùng, người Tây Hạ há dám đắc tội, đừng nói là Tây Hạ quốc, chính là Đại Tổng và Khiết Đan, còn không phải ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ sao. Thiên hạ hôm nay, đại Kim đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, ít ngày nữa, sẽ hạ Khiết Đan, lấy Tổng quốc, đến lúc đó, một người Công Chúa Tây Hạ lại tính toán là cái gì, chính là Công Chúa Đại Tổng và Khiết Đan, còn không phải ngoan ngoãn dâng lên, để điện hạ thưởng thức sao.”

Người nói chuyện, chính là Vương Tử Vương An, Vương An đến một chuyến này, cũng là phụng mệnh làm cái bộ dáng, nhưng người nào cũng biết, Công Chúa này, Kim quốc nhất định phải có.

Vốn là thần phục Khiết Đan, hôm nay Kim quốc quật khởi tại quan ngoại, tự nhiên chuyển hướng Kim quốc, hàng tháng tiến cống, thần phục xưng thần, không dám có chút làm trái.

Bởi vậy, Vương An cũng tinh tường, chính mình tới, mục đích thực sự không phải là Công Chúa, mà là nhân cơ hội kết giao với Hoàn Nhan Tông Kiệt, Hoàn Nhan Tông Kiệt là một trong những Vương Tử quốc chủ Kim quốc yêu thích nhất, đối với quốc chính Kim quốc, có được lực ảnh hưởng tương đối lớn.

Hoàn Nhan Tông Kiệt vuốt râu dài nồng đậm dưới hàm, cười ha ha một tiếng, nói:” Nói cũng đúng, lực lượng ai mạnh nhất, mới là vương giả, đến lúc đó, người mở to mắt xem thật kỹ, xem thiết kỵ tinh nhuệ đại Kim ta bẻ gãy nghiền nát bọn chúng như thế nào.”

Làm càn cười to song, ánh mắt rơi vào trên người Vương An, hỏi:” Các người cũng có Công Chúa?”

Wương An ngậy ngốc một chút, ngượng ngùng nói:” Có là có, chỉ sợ không lọt vào pháp nhãn của điện hạ.”

Hoàn Nhan Tông Kiệt bĩu môi, nói:” Mà thôi, lấy Công Chúa Tây Hạ trở về trước, để cho phụ hoàng nhìn kỹ hãn nói.”

Hướng một người võ sĩ như cọc gỗ sau lưng, phân phó:” Nói cho các huynh đệ, ngày gần đây từ từ thao luyện, ba ngày sau, sẽ để cho đám người kia nhìn võ sĩ Kim quốc lợi hại đến mức nào.”

Võ sĩ ồm ồm nói:” Điện hạ, không cần thao luyện cũng có thể đánh tan Khiết Đan cầu và Nam Man, đối phó với bọn hãn, so với giết gà còn dễ dàng hơn.”

Hoàn Nhan Tông Kiệt lại cười to, nói:” Không tệ, ba ngày sau, sẽ giết gà tàn sát chó.”

Wương An ở bên cười mỉa nói:” Điện hạ, bên này cần dự thi hay không?”

Hoàn Nhan Tông Kiệt trầm ngâm một chút, nói:” Không cần, đi cũng là mất mặt xấu hổ, chỉ là, có một chuyện, ta muốn bàn giao để người đi làm.”

Bộ dạng Vương An thụ sủng nhược kinh, nói:” Xin bệ hạ nói cho ta biết.”

Hoàn Nhan Tông Kiệt phẫn hận nói:” Ta đưa cho Tây Hạ quốc chủ một kiện bảo vật, ai ngờ Tổng quốc lại có một người không có ánh mắt, dám nói cái đó là đồ dỏm, đây là từ trong cung Khiết Đan mang tới, há có thể là giả? Người này, là Bồng Lai vương Tổng quốc gọi là Thẩm Ngạo, đúng hay không?”

Wương An nói:” Đúng, là hãn, ta cũng đã được nghe nói, người này nghe nói là hoành hành ương ngạnh, rất nhiều người đều sợ hãn.”

)

580. Chương 564: Chiến Liên Chiến

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 564: Chiến liên chiến

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hoàn Nhan Tông Kiệt cười lạnh, nói:” Mọi người sợ hấn, ta lại không sợ, Nam Man xương nhỏ đầu nhẹ, không để cho chút giáo huấn, không biết nhớ đau. Người đi đến Hồng Lư Tự, nói cho họ Thẩm kia, nhanh chóng tới nơi này bồi tội với bốn vương, nếu không phải đến, nhất định sẽ bắt hấn đẹp mắt.

Vương An mỉm cười, nói:” Nếu hấn nghe nói điện hạ gọi hấn đến, khẳng định sẽ sợ tới mức *** đá giàn giụa.

Hoàn Nhan Tông Kiệt không kiên nhẫn, phát phát tay, nói:” Đi thôi.

Đều là hoàng tử, nhưng đãi ngộ lại cách biệt một trời, Vương An tại bên người Hoàn Nhan Tông Kiệt, lại luân lạc tới nhân vật chân chạy, trong lòng Vương An cũng oán thầm không thôi, sớm mắng mửi tám đời tổ tông Hoàn Nhan Tông Kiệt, rồi lại không dám cãi lại lời hấn, ngoan ngoãn ra khỏi Lễ bộ, cười lên ngựa, đi thẳng đến Hồng Lư Tự.

Đến Hồng Lư Tự, lá gan Vương An lại bắt đầu tăng lên, bất kể thế nào nói, thiên hạ nhiều Vương Tử như vậy, cũng chỉ có hấn là được người Kim quốc tín nhiệm nhất, vậy cũng là vinh hạnh đặc biệt, người khác còn nịnh bợ không được, đặc tội chính mình, chính là đặc tội Gia Luật Tông Kiệt, lúc này không cao ngạo một ít, thì còn đợi đến khi nào?

Đến cửa ra vào, vừa muốn đi vào, lập tức bị người ngăn lại, Vương An lớn tiếng quát lớn:” Thật can đảm, ta là Vương Tử, ai dám ngăn cản ta?

Người ngăn cản lại lễ độ hơn rất nhiều, ăn nói khép nép, nói:” Không biết điện hạ muốn tìm ai, để lữ tiểu nhân bẩm báo một tiếng.

“ Tìm Thẩm Ngạo.

“ Thì ra là Bồng Lai Quận Vương, điện hạ đợi một chút.

Vương An giận dữ nói:” Hấn là vật gì, còn muốn ta đợi hấn đáp lời sao.” Thay đổi lúc trước, Vương An còn không có cái dũng khí này, nhưng hôm nay, sau lưng có Hoàn Nhan Tông Kiệt làm chỗ dựa, dũng khí mười phần, hơn nữa, Hoàn Nhan Tông Kiệt chán ghét người này, chính mình càng không nên khách khí với hấn, mới có thể biểu hiện lập trường của mình.

Môn nhân muốn nói điều gì đó, đã bị Vương An tát một bạt tại, nói:” Trực tiếp dẫn đường cho ta.

Ngại thân phận Vương An, hơn nữa Vương An này chưa nói được mấy câu đã đánh người, môn nhân cũng là bất đắc dĩ, đành phải bùm mặt mang theo Vương An vào bên trong, đến một chỗ sân nhỏ, thấp giọng nói:” Bồng Lai Quận Vương ngụ ở bên trong, muốn thông báo hay không...

Vương An cười lạnh một tiếng:” Cút đi.

Đợi đuổi môn nhân đi, Vương An nhấc chân, từng bước một đi vào, qua rồi tam trọng cửa, liền chứng kiến một chỗ đại sảnh, bên trong có người ở ồn ào, nói lời nói làm cho người ta không hiểu ra sao, cái gì mà các loại chiến thuật.

Vương An hít một hơi, đi nhanh vào, liền chứng kiến Thẩm Ngạo cầm đầu, mấy người còn lại mặc áo giáp quân Tống, cùng Thẩm Ngạo vây quanh một cái bàn, vài người tranh luận đến mặt đỏ tới mang tai, thậm chí có người đập bàn.

Vương An lúc này có chút chột dạ rồi, hấn mang đến mười người hầu, nhưng cân lượng võ sĩ thế nào, hấn đã sớm biết đến, sớm biết vậy, nên dẫn chút ít võ sĩ Kim quốc đến, thanh thế cũng có thể càng cường tráng hơn vài phần.

Hấn ho khan một tiếng, rất không khách khí nói:” Người nào là Thẩm Ngạo?

Cãi lộn xong, tất cả mọi người ngạc nhiên giơ con mắt lên, trần trụi dò xét hấn.

Vương An vừa thẹn vừa giận, nói:” Hỏi lần nữa, người nào là Thẩm Ngạo?

“ Xin hỏi huynh đài là..” Một người tuổi còn trẻ mặt mỉm cười, phối hợp với khuôn mặt anh tuấn tiêu sái, có vẻ rất hòa khí.

Vương An hừ lạnh một tiếng, hỏi:” Người chính là Thẩm Ngạo?”

Người trẻ tuổi nói:” Tìm Thẩm Ngạo có chuyện gì? Kính xin cho biết.

Vương An tìm cái vị trí, đặt mông ngồi xuống, nhếch chân bắt chéo lên, nói:” Đi tìm Thẩm Ngạo đến, nói với hắn, hắn đại họa lâm đầu rồi, đắc tội Hoàn Nhan Tông Kiệt điện hạ, đến lúc đó sẽ không chịu nổi, lên trời không đường xuống đất không cửa.

Người trong thính đường mới vừa rồi còn mặt đỏ tới mang tai, lúc này đều ngây dại, người trẻ tuổi phản ứng đầu tiên, từng bước một đi tới, trên mặt hoảng sợ nói:” Ta chính là Thẩm Ngạo, chỉ là, không biết đắc tội Hoàn Nhan Tông Kiệt điện hạ ở đâu?

Vương An thấy hắn sợ hãi, lại càng dương dương đắc ý, vênh chân lên nói:” Còn không mau đi châm trà, người đãi khách như thế này sao?

Thẩm Ngạo hướng về sau phân phó một tiếng:” Đã nghe chưa? Mau gọi người đi châm trà, không cần phải chậm trễ khách quý.” Lập tức cười hì hì nói với Vương An:” Không biết tên họ đại danh ngài là gì.

Vương An nói:” Ta là Vương Tử, gọi Vương An, người cứ bảo ta Vương huynh là được.” Dứt lời, liền cười lạnh nói:” Nói thật với người, vốn, Hoàn Nhan điện hạ là muốn đích thân tới tìm người, nếu không phải ta thay người ngăn cản, chỉ sợ lúc này, sẽ có người cầm dao găm đến nói chuyện cùng người. Hoàn Nhan điện hạ rất là tín nhiệm Tiểu Vương, nếu người muốn mạng sống, ngoan ngoãn dâng trà lên cho ta trước, quý xuống gọi ta một tiếng Vương huynh, lại theo ta đi Lễ bộ bên kia chịu đòn nhận tội, bảo đảm sẽ bình an vô sự.

Thẩm Ngạo hít một hơi khí lạnh, hỏi:” Còn phải quỳ xuống dâng trà lên?

Vương An cười lạnh, nói:” Đây là quy củ, lúc trước, thời điểm Nam Man các người đắc ý, còn không phải bảo chúng ta quỳ xuống trước mặt các người sao?

Thẩm Ngạo nhất thời ngạc nhiên, quỳ trước mặt... cái này đã qua bao nhiêu năm rồi, không ngờ người này còn nhớ rõ ràng, trí nhớ quả nhiên không tầm thường.

Lúc này, đã có người châm trà đến, Vương An cố ý không đi tiếp, hướng Thẩm Ngạo bĩu môi.

Thẩm Ngạo nói với người đưa trà:” Đưa trà cho ta, người đi xuống trước.” Tiếp nhận trà, nói với Vương An:” Kính trà, Vương huynh nhất định phải nói tốt vài câu cho Thẩm mỗ.

Trên mặt Vương An hàm chứa vẻ cười lạnh, nói:” Cũng không nhất định, cái này phải xem tâm tình của ta, nếu hầu hạ tốt, tự nhiên bất đồng.

Thẩm Ngạo khẽ cắn môi, nói:” Được rồi.” Giơ ấm trà lên, chuyển qua trên đầu Vương An, tay nhẹ nhàng nghiêng một cái, nước trà nóng bỏng lập tức trút xuống, toàn bộ xối vào đỉnh đầu Vương An.

Loại nước trà vừa mới sôi sùng sục này, xối trên thân người, đủ để cho người ta lập tức bị lột da, Vương An không ngờ việc biến hóa này, đợi thời điểm toàn bộ nước trà đổ xuống, toàn thân lập tức run rẩy rồi, từ trên mặt ghế té xuống, bụm lấy đầu kêu to:” Thẩm Ngạo...người nổi điên ...

Thẩm Ngạo vẫn mỉm cười, cười đến như tắm gió xuân, nói:” Vương huynh muốn uống trà, Tiểu Vương đương nhiên phải kính lên trên một chén, nếu không, Vương huynh đến chỗ Hoàn Nhan Thát tử nào đó cáo trạng, Tiểu Vương sao có thể chịu nổi.

Vương An đau đến hàm răng phát run, toàn thân ứa mồ hôi, nghe được Thẩm Ngạo nói đến hai chữ Hoàn Nhan, lập tức như bắt được cọng rơm cứu mạng, không nghĩ quá nhiều, lập tức hét lớn:” Hoàn Nhan điện hạ biết rõ, nhất định sẽ giết người...

Hắn vừa dứt lời, Thẩm Ngạo đã muốn nhấc chân đá tới, Vương An không né tránh kịp, lại đang ngồi dưới đất, một cước này đạp trúng lồng ngực của hắn, lại làm cho hắn nhất thời hô hấp cũng không thông, đau đến chết đi sống lại.

Thẩm Ngạo lạnh lùng nói:” Một người Thát tử, cũng dám lấy ra làm ta sợ, cũng không đi hỏi thăm một chút, Thẩm Ngạo ta là người nào, còn có thể sợ hắn sao.” Khinh thường nhìn hắn một cái, quát:” Quay về nói cho Kim cầu, hắn muốn chiến, ta liền chiến! Cút!

Trong thính đường, đám người Tống cười vang một hồi, Vương An đầu còn dám lưu lại, càng không dám nói gì, chịu đựng kịch liệt đau nhức, đi đến cánh cửa phòng bên này, mới quay đầu lại, nói:” Nam Man, người chờ xem!” Dứt lời, sợ Thẩm Ngạo đuổi theo, liền chạy vội đi.

Thẩm Ngạo cười lạnh một tiếng, nói khẽ:” Vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, cho dù sông cạn đá mòn, ta cũng sẽ đợi.

Lý Thanh cười to, nói:” Người này nhất định không phải thứ gì, đáng đánh.

Những giáo đầu khác cười theo một hồi, Thẩm Ngạo một lần nữa trở lại cái bàn bên này, phảng phất như tất cả sự tình lúc trước đều chưa từng phát sinh qua, nói:

“ Còn có thời gian ba ngày, sau khi con chó săn trở về, Kim cầu bên kia nhất định sẽ giận dữ, như vậy cũng tốt, làm bọn hần loạn một tác vuông trước, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn, có lẽ là theo như kế hoạch ta mới vừa nói để làm việc, Lý Thanh, người cũng không cần cãi nữa, ta cũng biết, cái chiến thuật này chưa bao giờ áp dụng qua, nguy hiểm quá lớn, nhưng cũng nên thử một lần. Nếu giao đấu, thì nhất định phải làm được mức không sơ hở tí nào, mấy ngày nay, vất vả chưa vị, từ từ thao luyện chiến pháp của bốn vương.

Lý Thanh do dự một chút, sau đó mới gian nan gật đầu, nói:” Tuân mệnh.

Thẩm Ngạo cười rộ lên, nói:” Nếu không phải có tên kia, còn không biết sẽ nhao nhao tới khi nào, như vậy cũng tốt, sự tình đã định đoạt rồi, cũng có thể kịp thời chuẩn bị sẵn sàng, tất cả lui ra ngoài, nhớ kỹ, mặc kệ thắng bại như thế nào, nhất định phải làm đến mức tốt nhất.

Thực lực người Kim như thế nào, mọi người ở đây, tuy nói chưa từng thấy, nhưng chỉ nhìn chiến tích, đã đủ để làm cho lòng người sợ hãi, huống chi, nếu so sánh về giao đấu, có lẽ hay là người Kim am hiểu cỡi ngựa bắn cung nhất, Hoàn Nhan Tông Kiệt này mang vệ đội đến, lại càng tinh duệ trong tinh duệ, khó khăn thế nào, có thể nghĩ.

Chỉ là, bộ dạng Thẩm Ngạo tin tưởng mười phần, lại làm cho tất cả mọi người giảm đi vài phần lo lắng, ôm quyền, lui ra ngoài.

... ..

Vương Anm mũi tràn đầy bong bóng, trở lại Quốc Tân quán, thêm mắm thêm muối vào chuyện của Thẩm Ngạo, thuật lại một lần, thời điểm nói đến người muốn chiến ta liền chiến, Hoàn Nhan Tông Kiệt bưng trà uống nước thỉnh linh ném chén nhỏ trà xuống mặt đất, trà chén nhỏ rơi xuống đất, vỡ tan, làm cho Vương An kinh hồn chưa định bị dọa giật cả mình.

Hoàn Nhan Tông Kiệt liên tục cười lạnh, thanh âm hung ác nói:” Nam Man chết không biết chết thế nào!

Vương An thở hổn hển hai hơi, cả giận nói:” Điện hạ, chúng ta hiện tại có nên...

Hoàn Nhan Tông Kiệt chán ghét nhìn hần một cái, nói:” Không cần, tất cả tạm gác lại, thời điểm giao đấu rồi nói sau.

Vương An cũng không dám nói gì, lúc này trong lòng đã hận thấu Thẩm Ngạo, nói:” Đúng, đúng, phải bàn bạc kỹ hơn, bàn bạc kỹ hơn.

Ở phía trong buồng lò sưởi, tin tức về tất cả khách quý Vương Tử, tùy thời báo đến, Lí Càn Thuận nghe xong hồi báo, mỉm cười một tiếng, nói với bồi bàn bên người:” Trẫm còn tưởng Thẩm Ngạo này là người tài ba, một thân rất có tài năng, đáng tiếc, chỉ có chút ít thông minh nhỏ nhoi mà thôi, dễ xúc động như vậy, không coi là người thành đại sự. Chuyện đánh người này, sẽ không cần quản, tạm thời coi như không trông thấy, Vương Tử kia ăn được nhục, chắc hẳn cũng sẽ không lộ ra.

“ Vâng, bệ hạ.

Ở bên ngoài Hưng Hóa thành là một chỗ đồng cỏ màu mỡ, chỉ có hơn mười dặm về hướng bắc, mới là hoang mạc vô tận, tại đây phảng phất giống như là một mảnh ốc đảo cực lớn, một con sông lớn, nước chảy cuộn cuộn đi qua, nước sông thanh tịnh, rất trong, có thể thấy được cả đáy.

Dựa vào sông, thượng du, hạ du đều sắp đặt doanh trại, có thám báo đi tới đi lui dọc theo đường sông, nhất là một ít đội quân Tống giáo úy, sáng sớm, liền trú quân giám thị ở trên một chỗ bờ sông.

Giáo úy thiết lập nơi trú quân tại trung du, thượng du là doanh trại quân đội quân Kim, Lý Thanh sớm đã thông báo, phải phòng ngừa quân Kim phá hư đường sông, thời thời khắc khắc nhìn thẳng, một khi có tin tức, lập tức hồi báo.

Quân Kim nơi trú quân có vẻ có chút lười nhác, cũng không phải thư giãn, chỉ là, bọn hấn rất khinh thường đối với đối thủ mà thôi.

Hoàn Nhan Tông Kiệt từ trong thành chạy ra, ngẩng nhìn chấm đen nhỏ xa xa, sắc mặt lạnh lùng, sau lưng, một gã võ sĩ người Kim bện tóc, nói:” Điện hạ, những người này, mới thời điểm tảng sáng đã tới rồi, một mực làm gì đó ở một chỗ, không biết có phải là đang dò hỏi động tĩnh chúng ta hay không, vừa rồi có thám báo đi qua, nên là của Nam Man.

Hoàn Nhan Tông Kiệt cười lạnh, nói:” Bọn hấn không phải đến dò hỏi, là sợ chúng ta giở trò trong sông.” Tiếp theo, ung dung cười nói:” Không cần để ý bọn hấn, dùng cách Nam Man để nói, bọn hấn đây là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, đừng sĩ đại Kim ta trên chiến trường có thể đánh bọn chúng vỡ tung, không cần sử dụng âm mưu quỷ kế.

Người Kim võ sĩ cười nói:” Chỉ là, những Nam Man này thật là làm cho người ta sinh ghét, tựa như là con ruồi.

Hoàn Nhan Tông Kiệt cười lớn một tiếng, nói:” Triệu tập hộ vệ, ta muốn ra khỏi doanh.

Từ đài nhìn xuống tới, đã có hơn mười người quân Kim trở mình lên ngựa, chờ nơi cửa doanh trại, có người dắt tới một con tuần mã cho Hoàn Nhan Tông Kiệt, Hoàn Nhan Tông Kiệt xoay người bay lên, ngồi ở trên lưng ngựa, cả người lập tức trở nên vênh váo, eo như thùng nước lúc này cũng trở nên thon hơn không ít, hấn rút dao bầu bên hông ra, hô to một tiếng:” Hùng Ưng, theo ta đi đuổi ruồi, đi...

Dùng chân đá ngựa bụng, tuần mã phi đi giống như mũi tên, chạy đi như bay, nhanh chóng lao ra khỏi cửa.

“ O a...” Sau lưng, kỵ binh lớn tiếng hoan hô, lập tức cũng nhanh chóng theo đuôi, chạy nhanh đi qua hướng thám báo quân Tống bên kia.

Đám thám báo chỉ có mười mấy người, nhìn thấy quân Kim ra khỏi doanh, chạy như bay hướng tới bên này, cũng không chính diện tiếp xúc cùng bọn hấn, thúc ngựa rời đi, ngựa quân Tống cũng không chậm, một ngàn giáo úy mang đến, đều là chiến mã người Khiết Đan tiến cống, mà lại trải qua chọn kỹ lựa khéo, tuyển ra đều là ngựa thấp đại sa mạc, loài ngựa này đời sau xưng là ngựa Mông Cổ, sức chịu đựng vô cùng kinh người.

Ngay từ đầu, mắt thấy người Kim sắp đuổi kịp, nhưng dần dần, bọn chúng liền bị rút xuống phía sau.

Những giáo úy này, trọn vẹn một năm đều ngồi ở trên lưng ngựa, kỹ thuật cỡi ngựa cũng không kém hơn so với người Kim, rồi lại cực kỳ quen thuộc với đặc tính chiến mã, vài chục giây trôi qua, dần dần kéo dài khoảng cách.

Lần này, lại làm cho Hoàn Nhan Tông Kiệt ngẩn ngơ, chiến mã Kim quốc, đều là tuyển dụng ngựa cực kỳ thần tốc, thực tế, vệ đội mang đến một chuyến này, lại càng là Đại Uyển ngựa ngàm con chọn một, loại chiến mã này màu lông vô cùng tốt, thể lực cũng là rất mạnh, thời điểm lâm trận xung phong, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, ai ngờ đúng là không sánh bằng những Nam Man này.

Hấn cười một tiếng dữ tợn, ghìm chặt ngựa, quân Kim sau lưng cũng ào ào ghìm ngựa lại, nhìn bóng lưng thám báo quân Tống xa xa, biến mất tại đường chân trời, dần dần biến thành điểm đen, một người quân Kim dùng lời Kim nói:” Điện hạ, không ngờ ngựa Nam Man lại nhanh như thế.

Hoàn Nhan Tông Kiệt lắc đầu, khinh thường nói:” Bọn hấn không mặc áo giáp, hơn nữa còn không mang vũ khí, phụ trọng chiến mã rất ít, tự nhiên nhanh hơn so với chúng ta, những Nam Man này, nguyên một đám nhát như chuột, đáng hận, đáng hận.” Dứt lời, liền thúc ngựa trở lại doanh.

...

Trong doanh quân Tống, chính giữa doanh trại vây quanh một khu vực rất rộng lớn, bốn phương tám hướng đều thiết lập đội canh gác, năm mươi giáo úy làm một đội, mỗi một đội giáo úy cưỡi ngựa, chạy trốn trong khu vực rộng lớn.

Trong này tuy lớn, nhưng đối với kỵ binh mà nói, liền có vẻ có chút co quắp, không thể chạy nhanh, nhất là trong khi chạy trốn, nhiều đội kỵ binh tùy thời có khả năng gặp phải chướng ngại vật trước mặt, đám giáo úy vì phòng ngừa, nhất định phải đi lượn như rắn, xuất tất cả vốn liếng để khống chế chiến mã, tùy thời chạy ngang, chạy mau, chạy nước rút, thay đổi phương hướng.

)

581. Chương 565: Thăm Dò Luyện Tập

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 565: Thăm dò luyện tập

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hai mươi phân đội không ngừng chạy, lại có vẻ không loạn chút nào, càng không xuất hiện tình huống va chạm, thao luyện như vậy, đã tiến hành nửa năm rồi, vừa lúc mới bắt đầu, không biết bao nhiêu người đứng vào nhau, mấy tháng trước, lại càng có bảy tám giáo úy trọng thương, mỗi người đều chịu được qua tổn thương, về sau, tình huống dần dần chuyển biến tốt đẹp, đám giáo úy dần dần thuần thục.

Nhưng, hai mươi đội ngựa phóng ngựa chạy trong trận chỉ là bắt đầu, độ khó chính thức ở chỗ đội trưởng trước mặt đột nhiên hiệu lệnh một tiếng:” Chính nam góc đông bắc, mục tiêu số mười bốn đến số mười tám.” Mệnh lệnh này truyền ra, giáo đầu yêu cầu tất cả giáo úy trong đội phải dùng tốc độ nhanh nhất giương cung, từ phía sau xoay bước, lấy mũi tên từ trên ngựa ra, một bên chạy trốn, hơn nữa còn phải phòng ngừa đội kỵ mã khác va chạm, một bên hướng mục tiêu, bắn mũi tên ra.

Thao luyện có độ khó thật lớn, cũng không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành, chỉ vì cái này, đã dùng thời gian trọn vẹn hơn nửa năm, mới có vài phần bộ dáng, trong quá trình chạy vội, tai phải nghe bất phương, lúc chạy bắn, càng phải tận lực bắn trúng mục tiêu, đã không phải dễ dàng, đừng nói là người Khiết Đan và Tây Hạ, chính là kỵ binh Kim quốc, cũng không thể nào làm được.

Người Kim quốc quả nhiên dũng mãnh gan dạ, nhưng tính kỷ luật kém hơn giáo úy rất nhiều, muốn hoàn thành loại thao luyện này, kỷ luật là trọng yếu nhất, nếu có một người không ngừng điều hành, đội rơi xuống hoặc là chần chờ lúc bắn tên, sau một khắc, có lẽ cả sân thao luyện đều sẽ hỗn loạn lên, thậm chí, có thể sẽ xuất hiện sự tình tên lạc đã thương người.

Người Nam thiện thuyền, người bắc thiện ngựa, cái đạo lý này hằng cổ không thay đổi, kỳ thật vẫn là tập quán sinh hoạt mà thôi, phía nam nhiều nước, không thuyền không thể thành hàng, vùng Bắc đất bằng phẳng, không ngựa không thể vượt xa, ngựa trường quân đội ngày đêm không ngừng thao luyện, một năm bốn mùa đều không ngừng nghỉ, cuối cùng là một câu kia, quen tay hay việc.

Những giáo úy trên lưng ngựa này, toàn thân là bị mồ hôi nóng làm cho ướt sũng, chiến mã cũng dần dần chống đỡ hết nổi, mỗi người bắn hai mươi mũi tên, chạy nửa canh giờ, Lý Thanh mới hạ lệnh tạm thời nghỉ.

Tất cả chiến mã trong tràng dần dần dừng lại, đám giáo úy liên tục bắn 30 mũi tên, lực cánh tay đã chống đỡ hết nổi, cuối cùng, vài mũi tên cơ hồ kiệt lực bắn ra, rất nhiều người xoay người xuống ngựa, dẫn ngựa từ sân đi ra, đi chuồng bên kia, cho chiến mã chút ít nước trong cỏ khô.

Đám tiến sĩ bắt đầu cầm giấy bút đi vào, thu thập mũi tên tại mục tiêu các nơi, trên mỗi một cây tiến đều sắp đặt dấu hiệu, dùng biện pháp này, có thể ghi chép lại tất cả số lần đội bắn trúng mục tiêu, đợi qua nửa canh giờ rồi, trải qua tập hợp, báo đến đại doanh bên kia.

Đại doanh bên này, Thẩm Ngạo khoác áo choàng da hồ từ sân bên kia, cùng Lý Thanh đi tới, cùng mấy giáo đầu vạch một ít chỗ sai sót, tiếp theo, nhìn tiến sĩ đưa thành tích tới, cười ha ha nói:” Hôm nay có chút ít tiến bộ, đúng là trúng ba nghìn hai trăm mũi tên, không tệ ...”

Nói một câu không tệ, Lý Thanh và huấn luyện viên phía dưới lập tức thoải mái cười rộ lên, thân là huấn luyện viên, giáo đầu, thành tích có tiến bộ, tự nhiên cảm thấy vui mừng.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói:” Doanh ba đội bốn trong đó thành tích tốt nhất, tổng cộng trúng một trăm chín mươi ba mũi tên, nhưng vấn đề xảy ra ở Tam doanh, vì sao đội một Tam doanh có bảy mươi hai mũi tên, giáo đầu Tam doanh là ai.”

Một người giáo đầu vốn là vui vẻ, sắc mặt lập tức lại biến thành gan heo, mặt đỏ lên, xấu hổ mà đi ra:” Đội một bình thường thành tích đều cũng không tệ lắm, hôm nay lại không biết làm sao vậy, kém đến như thế này.”

Thẩm Ngạo nói:” Như thế này, kêu đi chinh đồn một tý là được, chỉ là, thưởng phạt lại không thể thiếu, đội ba bên kia, ba ngày này thêm đồ ăn, tháng sau đề cao một thành lương. Về phần đội một, mấy ngày nay, sự tình toàn bộ doanh, giao cho bọn họ, nói cho bọn họ biết, muốn rửa nhục, xuất ra bản lĩnh thật sự.”

Giáo đầu này nghe xong, gấp khó khăn nói:” Tiểu nhân này xin đi chinh đồn.”

Thẩm Ngạo ngồi ở trong doanh, lại nói một chút cùng đám giáo đầu, định ra thao luyện buổi trưa, mới nói:” Khóa ban đêm không thể ngừng, tuy nói qua hai ngày nữa sẽ giao đấu, cũng không cần nước tới chân mới nhảy, thao luyện như thế nào, cứ án lấy quy củ cũ là được.”

Phân phó không sai biệt lắm, giáo đầu liền đi bề bộn làm công việc.

Lý Thanh cố ý ở lại, nói với Thẩm Ngạo:” Vương gia, sáng nay thả ra thám báo, quân Kim đi ra xua đuổi, lại kiểm tra xong lực ngựa quân Kim.”

Thẩm Ngạo nhú mày, nói:” Nói tiếp.”

Lý Thanh nói:” Chiến mã quân Kim đều là chiến mã Đại Uyển, phi thường thần tốc, lực chạy nước rút cũng rất mạnh, nhưng chạy vài bước, vẫn là đuổi không kịp thám báo chúng ta. Vương gia nói không sai, ngựa đại sa mạc kia nhìn về phía trên thấp bé, nhưng cước lực lại nhất đẳng, ngay từ đầu không nhìn ra, nhưng chạy trốn lâu, đặc tính liền đi ra.”

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói:” Huống hồ loài ngựa này cũng dễ nuôi sống, có phải không?”

Lý Thanh ngượng ngùng cười nói:” Chỉ sợ quân Kim phát hiện cái này, sẽ có cảnh giặc.”

Thẩm Ngạo nhếch miệng nói:” Không có gì có thể chắc chắn, cho dù bọn họ biết rõ phương pháp của chúng ta, cũng không học được, chúng ta nhằm vào thao luyện, muốn hoàn thành loại chiến thuật này, cũng không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành, nhất định phải làm được hiệu lệnh như một mới được, người Kim dừng chính là dừng, nhưng tính ước thúc lại không được.”

Lý Thanh kỳ quái liếc nhìn Thẩm Ngạo, không nhịn được, nói:” Vương gia rõ ràng là Thư sinh, nhưng thật giống như cái gì cũng hiểu, làm người nhìn không thấu.”

Thẩm Ngạo cười ha ha nói:” Tú tài không ra khỏi cửa, liền biết chuyện thiên hạ, những người này ngồi trên lưng ngựa, ngược lại là người ở trong cuộc không nhìn thấu triệt. Bốn vương chỉ vạch một ít phương pháp, cụ thể, các người phải tới làm, các người rời khỏi bản vương, bốn vương lại không rời được các người, nếu không, chính là lý luận suông.”

Lý Thanh cũng bắt đầu cười theo, lại nói:” Vương gia nói quá lời, chỉ là, nói trở lại, thời điểm không trở lại Tây Hạ, tiểu nhân rất tưởng niệm, một chuyến này trở về, mà không có quá nhiều biến hóa, vẫn là sống chung cùng đám giáo úy thoải mái tự tại hơn chút ít, từ nay về sau, Lý Thanh liền vĩnh viễn đi theo Vương gia, tương lai, mặc kệ Vương gia muốn làm gì, Lý Thanh đều chơi cùng.”

Thẩm Ngạo cười cười, nói:” Có lẽ là ta làm Phò mã Tây Hạ quốc, từ đó về sau, liền ở chỗ này ăn cũng không chừng, người cũng đi theo ta sao?”

Lý Thanh ngây ngốc một chút, mới trịnh trọng nói:” Lí mỗ nói qua, Vương gia đi nơi nào, Lí mỗ liền đi nơi đó....”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, trong lòng nghĩ, Chu Lâm cũng nói như thế, Hàn Thế Trung đâu? Chỉ sợ chưa hẳn!

Thẩm Ngạo nhếch miệng, nói:” Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, từ từ dụng tâm, để cho Kim cầu xem xem sự lợi hại của chúng ta.”

Thời gian trôi qua từng chút một, đảo mắt đã đến ngày liền muốn giao đấu, ở bên ngoài thành, doanh trại các nơi mài dao soàn soạt, chính là Đại Lý quốc cũng là như thế, cho dù không thể đoạt giải nhất, ít nhất cũng phải đề Thổ Phồn xuống một đầu, nếu không, trên mặt cũng không có ánh sáng.

Về phần Long Hưng Thành, đánh bạc cũng đã mở, vô cùng khoa trương, chính là tỉ lệ đặt cược Kim quốc, ba mươi bảy ăn một, Khiết Đan là một ăn chín, về phần Đại Tống, nhưng lại một ăn bốn mươi lăm, tuy tỉ lệ đặt cược Kim quốc thấp đến mức làm cho người giận sôi, nhưng người mua vẫn chạy theo như vịt, một ít đại thương nhân, lại càng đầu tư mấy vạn quan vào, tại người đương thời xem ra, cái mua bán này đã là ổn định, chỉ lợi nhuận không bồi thường, đầu tư càng nhiều, tiền lời càng cao.

)

582. Chương 566: Chuyện Trong Nhà

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 566: Chuyện trong nhà

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tin tức tiền đặt cược truyền báo đến Thẩm Ngạo bên này, Thẩm Ngạo lại rất hào hứng, kêu người cầm năm vạn quan tiền dẫn, đi đến ngân hàng tư nhân (tiền trang) Tây Hạ, đặt hết tiền đến quân Tống bên này.

Nếu có thể chiến thắng, năm vạn quan này liền tăng lên gấp bốn mươi lăm lần, biến thành hơn hai mươi triệu quan.

Tiền dẫn Đại Tống vươn ra tứ phương, nhất là loại quốc gia như Tây Hạ, thực tế là y lại mậu dịch với Đại Tống, cầm lấy đổi, cũng không lo lắng có người nào không chịu, đợi đề tiền đặt cược xuống, trên phố cũng biết được tin tức, đều cười Bồng Lai Quận Vương này không biết lượng sức.

Kim quốc hoàng tử Hoàn Nhan Tông Kiệt biết được tin tức, cười một tiếng dữ tợn, nói với Vương An kia:” Họ Thẩm cũng không biết dùng sĩ đại Kim ta lợi hại thế nào, thật sự là ếch ngồi đáy giếng, ngày mai không nhất cử đánh vỡ tung những Nam Man này, hai chữ Hoàn Nhan của ta đây sẽ ghi ngược lại.” Tiếp theo, liền phân phó võ sĩ Kim quốc sau lưng:” Đi, cầm năm vạn quan đi ra, đặt đại Kim ta thắng.

Kim quốc võ sĩ tuân mệnh, lập tức rời đi.

Vương An mỉm cười, nói:” Điện hạ, kỳ thật Tiểu Vương cũng đã đặt cửa điện hạ đắc thắng, đặt xuống trọn vẹn mười lăm vạn quan tiền vốn.

Hoàn Nhan Tông Kiệt ngây ngốc một chút, nói:” Chỉ đi ra ngoài một chuyến, người cũng mang theo nhiều tiền vốn như vậy sao?” Ý tứ này hình như là nói, thời điểm đại Kim ta bắt các người tiền cống, các người ra sức khước từ, luôn khẩn cầu giảm miễn một hai, nhưng sao lúc này lại chỉ ra nhiều như vậy?

Vương An sợ Hoàn Nhan Tông Kiệt hiểu lầm, vội vàng nói:” Thời điểm Tiểu Vương đến, vừa vặn lấy một ít hàng da và nhân sâm Triều Tiên thượng đẳng nhất đến đây, tuy nói Tây Hạ không có đại thương gì, nhưng

những vật này cũng rất dễ bán, còn nữa, bình thường những vật này, chính là muốn mua cũng không mua được, bởi vậy...hắc hắc...

Hoàn Nhan Tông Kiệt nói:” Trong nhiều người như vậy, ngươi là người thức thời nhất.

Dứt lời liền uống trà, Hoàn Nhan Tông Kiệt cau mày lại, nói:” Người Tây Hạ cái gì tốt không học, hết lần này tới lần khác, lại đi học Nam Man, nấu trà không lưu loát như vậy, có lẽ là rượu sữa ngựa vẫn dễ uống hơn.

.....

Hoàng cung Tây Hạ bên này, nguyên một đám đại thần đi vào lại đi ra, giống hệt như đèn kéo quân, đều là truyền báo tin tức và xin ý chỉ, Lí Càn Thuận ở phía trong buồng lò sưởi, có vẻ khá lười biếng, ngày mai giao đấu, kỳ thật sớm đã có dự định, cũng không có gì đáng để mừng rỡ.

Đỉnh lư hương đầy khói bay, quần ở trên tay Lí Càn Thuận, Lí Càn Thuận ngơ ngác nhìn một tờ tranh chữ do Thẩm Ngạo viết tại Sùng Văn điện, đôi mắt từ bút họa uốn lượn xuống dưới, trong lòng dường như muốn bắt chước, nhưng bút họa và thần vận như vậy, vô luận như thế nào cũng không bắt chước ra nổi.

Trong lòng không khỏi nôn nóng, lập tức thở dài một hơi, không nhìn được, nói:” Giữa những hàng chữ, hàm súc sự thú vị lâu dài, chữ như vậy, trong thiên hạ, thật sự là không còn người thứ hai nữa.

Không biết lúc nào, một thiếu nữ mặt tròn, mang theo khí tức dí dỏm tới gần, nghiêng đầu dò xét, nói:” Phụ hoàng, đây không phải chữ viết của Thẩm Ngạo kia sao?

Lí Càn Thuận gật gật đầu, nói:” Phải!

Miêu nhi trầm ngâm nói:” Người này rất cổ quái, hình như là hai người, thoáng cái rất chán ghét, thoáng cái lại làm cho người rất hâm mộ, thật không hiểu hẳn rốt cuộc là hạng người gì, người nào mới thật sự là hẳn.”

Một đôi con ngươi đầy hơi nước dường như lâm vào hoang mang, lập tức lại nói:” Phụ hoàng ưa thích chữ viết hẳn như vậy, người cũng từng nói qua, đọc sách vẽ như nhìn người, vì sao...vì sao lại nhất định phải hứa gả ta cho Hoàn Nhan Tông Kiệt kia...”

Thời điểm nói đến Hoàn Nhan Tông Kiệt, Miêu nhi không nhìn được mà hiện ra vẻ chán ghét, nghe nói người này thô lỗ vô lễ, tướng mạo cũng là rất xấu xí, hơn nữa...hơn nữa còn nghe nói, hẳn rất háo sắc, người như vậy, so với thôn phu, dân trong thôn, cũng không bằng.

Ngược lại, Thẩm Ngạo kia, tuy làm cho người ta chán ghét, nhưng có đôi khi nhớ tới hẳn, lại có phần ý tứ, đáng tươi cười tà tà, đôi mắt nhìn người chăm chú kia, liền giống như liếc thấu tâm tư người khác vậy, cái loại toàn thân mang đến vẻ tự tin này, làm cho người ta nhớ tới, cũng không khỏi xuất hiện một loại cảm giác thoải mái.

Rõ ràng hẳn chỉ là thiếu niên, rõ ràng cũng không cao lớn, cũng không hùng vĩ, hết lần này tới lần khác, lại có một loại thần thái làm cho lòng người yên bình.

Lí Càn Thuận cười ha ha, nói:” Có một số việc, ngay cả Trẫm cũng không thể quyết định, Trẫm cũng biết, Miêu nhi không thích Hoàn Nhan Tông Kiệt kia, ngược lại, Thẩm Ngạo kia, có thể được người ưa thích”, những lời này nói ra rất trực tiếp, tuy nói người Tây Hạ không có quá nhiều kiêng kị, trên mặt Miêu nhi vẫn không nhìn được mà hiện lên một vòng đỏ bừng.

Lí Càn Thuận tiếp tục nói:” Nhưng, không như mong muốn, Trẫm chỉ có thể bắt công, Miêu nhi, ngươi là Công Chúa tôn quý nhất Tây Hạ quốc, là con gái Trẫm yêu thích nhất...”

Nói xong, liền ôm Miêu nhi vào trong ngực, thở dài, nói:” Người Hán thường nói, tội gì sanh ở nhà đế Vương, cho nên, có chút thời điểm, càng là người tôn quý, lại càng phải hiểu được, hi sinh rất trọng yếu.

Miêu nhi sâu kín nói:” Cái kia, nếu Hoàn Nhan Tông Kiệt thua, con gái không phải là có thể không lấy hẳn sao?

Lí Càn Thuận cười nói:” Đây là tự nhiên, Trẫm mở miệng một lần, há có thể nuốt lời?” Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, thiết kỵ đại Kim thiên hạ vô địch, há lại có thể thua? Chỉ là, lúc này, không thể không cho con gái một điểm an ủi, mặc dù biết điểm an ủi ấy cũng không thể tiếp tục bao lâu.

Miêu nhi cắn cắn môi, chuyển người rời khỏi ngực Lí Càn Thuận, mỉm cười nói:” Có lẽ Tống quốc sẽ thắng, chuyện này cũng chưa thể biết được.

Lí Càn Thuận ngây ngốc một chút, nghĩ đến Tống quốc, liền nghĩ đến Thầm Ngạo, trong lòng nghĩ, hẳn là Miêu nhi coi trọng người kia? Chỉ là, trên mặt cũng không biểu hiện ra cái gì, đạm mạc nói:” Tại sao lại vậy?

Miêu nhi nói:” Ta biết, hẳn luôn như vậy, sẽ làm cho người khác bất ngờ.

Lí Càn Thuận gật đầu.

Đúng lúc này, ở phía sau, có nội thị tiến đến, nói:” Lễ bộ Thượng Thư Dương Chấn Dương đại nhân cầu kiến.

Lí Càn Thuận nói với Miêu nhi:” Miêu nhi, ngươi đi xuống trước, Trẫm có công vụ.

Miêu nhi nhu thuận rời đi, Lí Càn Thuận ngồi thẳng người, nói:” Để cho hần tiến đến.”

Dương Chấn dạo bước tiến đến, cúi đầu hành lễ, sau đó nói:” Bệ hạ, chi tiết, tỉ mỉ cụ thể đã điều tra xong, bệ hạ muốn nhìn hay không?

Lí Càn Thuận lắc đầu, nói:” Ngươi có chủ ý là tốt rồi, chi tiết, tỉ mỉ, Trẫm sẽ không cần hỏi đến, ở bên trong thành có tin tức gì không? Vương Tử và Vương gia các quốc gia đều an phận sao?

Dương Chấn nói:” Hai ngày này lại an phận hơn lúc trước rất nhiều.

Lí Càn Thuận cười nói:” Bọn hần đều đang nghỉ ngơi dưỡng sức, muốn ra về ta đây ở sáng ngày mai” , dứt lời, lại nói:” Tàu Vương bên kia thế nào? Hần đã có mấy ngày không tiến cung đến” , thời điểm nói đến Tàu Vương, trên mặt Lí Càn Thuận không nhìn ra bất luận biểu lộ gì.

Dương Chấn đứng trang nghiêm, nghiêm mặt nói:” Tàu Vương bên kia cũng không có việc gì, chỉ là, phiên quan đi cầu kiến hần nhiều hơn, bệ hạ cũng đã biết, Hán quan và phiên quan, chức trách không rõ, xung đột cũng là khó tránh khỏi, tất cả mọi người đều là thần tử, vốn là nên đồng tâm hiệp lực mới đúng, nhưng chợt có xung đột, cũng không coi là cái gì, một người dưới mái hiên nhà người khác, đi qua cũng coi như trôi qua rồi.

Nhưng phiên quan vẫn rất ưa thích đi tìm Tàu Vương, mời hần xuất đầu, Tàu Vương cũng vui vẻ ra mặt, lại làm cho không ít Hán quan không dám quyết định.

Lí Càn Thuận chỉ là ừ một tiếng, cái gọi là Hán quan phiên quan, là công cụ để Lí Càn Thuận kiềm chế hai bên, nhưng đi tới hôm nay, lại bất đồng.

Nhĩ tử Lí Càn Thuận ngã chết, chỉ lưu lại một đứa con gái, liền khó tránh khỏi, sẽ có người sinh ra ý nghĩ xấu với hần, Tàu Vương là đồng bào huynh đệ của Lí Càn Thuận, Vương gia hiển hách nhất Tây Hạ quốc, trước đó, Lí Càn Thuận từng lộ ra, tương lai muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Tàu Vương, nhưng những ngày qua, Tàu Vương đã càng ngày càng làm càn, đi lại gần phiên quan như vậy, cơ hồ tất cả phiên quan xảy ra chuyện, người thứ nhất tìm, chính là hần.

Hoàn toàn khác biệt, bởi vì Lí Càn Thuận tôn trọng quốc học, lại làm cho không ít phiên quan ngoan cố chịu thiệt, cho rằng Lí Càn Thuận bất công Hán quan.

Dương Chấn nói một phen, Lí Càn Thuận chỉ cười nhạt một tiếng, trầm ngâm một chút, mới nói:” Tàu Vương đã lâu chưa tới gặp Trẫm, Trẫm rất là tưởng niệm, như thế này, gọi người đến tư kho, lựa chọn chút kỳ trân dị bảo, đi qua ban thưởng cho hần, hần yêu nhất tuần mã, đi ra hậu uyển của Trẫm, chọn vài con.

Dương Chấn mấp má miệng, nói:” Bệ hạ đôn hậu, thiên cổ không có.” Nói xong, liền muốn cáo từ đi ra ngoài.

Lí Càn Thuận gọi hần lại, nói:” Nếu lại có người nào đó đi gặp Tàu Vương, vẫn báo cho Trẫm biết.

Một câu nói kia giống như không đếm xỉa tới, giống như là đang nói giỡn, Dương Chấn vốn là kinh ngạc, nhưng lập tức hiểu ý tứ Lí Càn Thuận, khom người nói:” Thần sẽ bắt tay vào làm, tuyệt không dám lười biếng.

Lí Càn Thuận cười cười nói:” Không cần trịnh trọng như thế, giống như là cái gì gia quốc đại sự không bằng, kỳ thật là Trầm lo lắng về bào đệ này, huynh đệ tình thâm, vẫn hi vọng hần tốt mới được, còn nữa, người Hán các ngươi không phải còn có một câu, gọi là huynh trưởng vi phụ sao?.

Dương Chấn nói:” Hạ thần biết rồi, bệ hạ bảo hộ Tầu Vương, thiên địa chứng giám.

Lí Càn Thuận lại nói:” Không biết ngày mai Tầu vương có thể nhìn giao đầu hay không? Nếu đi, kêu hần vào cung trước, theo Trầm cùng đi, Miểu nhi cũng là chất nữ của hần, chọn lựa vị hôn phu vì nàng, hần cũng nên quan tâm.

Dương Chấn chần chờ một chút, muốn nói cái gì, rồi lại cẩn thận mà ngậm miệng lại.

Cái động tác rất nhỏ này bị Lí Càn Thuận nhìn vào trong mắt, Lí Càn Thuận nói:” Như thế nào, ngươi còn muốn nói ra suy nghĩ của mình?

Dương Chấn vội vàng lắc đầu, nói:” Hạ thần không có lời nào để nói nữa rồi, hạ thần cáo lui.

Sắc mặt Lí Càn Thuận lạnh xuống, thanh âm lạnh như băng, nói:” Có lời gì cứ nói, cần gì lập loè như vậy?.

Dương Chấn cười khổ, nói:” Hạ thần nghe được một ít lời đồn đại.

Sắc mặt Lí Càn Thuận lạnh lùng, giống như băng sơn từ thời hăng cổ, không hề thay đổi, một đôi mắt lúc sáng lúc tối chăm chú nhìn Dương Chấn, ngữ khí lại hòa hoãn đi không ít, nói:” Có lời gì, không thể nói cùng Trầm sao? Nếu chỉ là lời đồn đại trên phố, để Trầm cười một tiếng là được, không cần có cái gì kiêng kị.

Dương Chấn quỳ xuống dưới, nói một câu đáng chết, mồ hôi lạnh đã chảy ra, nói:” Bệ hạ, hạ thần xác thực nghe được một ít lời đồn đại, nhưng những lời này cũng không được chuẩn lắm, bệ hạ nghe xong, coi như là vui đùa.

Dương Chấn mấp má miệng, vụng trộm nhìn sắc mặt Lí Càn Thuận, trong lòng run sợ, nói:” Hạ thần nghe người ta nói, Tầu Vương mấy ngày gần đây thường nói gì đó với phiên quan, bệ hạ thiên vị Hoàn Nhan Tông Kiệt như vậy, rất là không ổn, tuy Kim quốc thế lớn, lại cần gì phải muốn đi đút lót cho hần? Còn nói tổ tiên Nguyên Hạo chinh phạt tứ phương, sức lực tràn đầy, Đại Hạ ta há có thể dựa vào nữ tử, tham sống sợ chết?

Lí Càn Thuận nghe xong, chỉ cười nhạt một tiếng, nói:” Trầm có hoàng đệ quan tâm quốc chính, thực sự cũng làm người ta vui mừng.

Dương Chấn tiếp tục nói:” Tầu Vương điện hạ còn nói, Thổ Phồn, Đại Lý, tuy nói là tiểu quốc kém phát triển, nhưng Vương Tử Thổ Phồn xem như cũng là nhân kiệt, có thể phó thác, Vương Tử Đại Lý quốc Đoàn Phúng, tinh thông Phật lý, chắc hần cũng là loại người đôn hậu, Miểu nhi Công Chúa gả đi, có thể yên tâm.

Lí Càn Thuận lắc đầu, nói:” Hoàng đệ Trầm không có tuệ nhãn, Thổ Phồn Vương Tử sao có thể là người hào kiệt? Toàn thân thối hoắc, ăn nói thô lỗ vô lễ. Về phần Đại Lý quốc Vương Tử Đoàn Phúng kia, đỡ hơn một ít so với hần, nhưng cũng là hạng người nói bốc nói phét, tuy biết Phật lý, lại cũng chưa chắc có Phật tâm, hai người này, đều là đồ bỏ.

Dương Chấn nói:” Bệ hạ nói rất đúng, hạ thần có câu, không biết có nên nói hay không?

Lí Càn Thuận lúc này đã cảnh giác lên, một đôi tròng mắt hí thành một đường, lập tức thở dài, nói:” Người nói.

Dương Chấn nói:” Hạ thần muôn lần đáng chết, tình huynh đệ giữa bệ hạ và Tầu vương, hạ thần không dám châm ngòi, chỉ là hôm nay đã nói, liền nói ra toàn bộ, xin bệ hạ chớ trách.

Liên tục thỉnh tội, về sau Dương Chấn mới nói:” Bệ hạ nói không sai, vô luận là Thổ Phồn hay là Đại Lý, đều là hạng bét, bệ hạ biết rõ đạo lý này, Long hững phủ lại làm sao không biết? Nhưng hết lần này tới lần

khác, Tầu Vương lại đi một con đường riêng, Tầu Vương luôn luôn thông minh, thời điểm tiên đề còn sống, liền có phần được tiên đề sủng ái, làm sao lại hồ đồ như thế? Trừ phi...

Nói đến đây, câu tiếp theo cũng đã giết tâm đến cực điểm rồi, Lí Càn Thuận đóng mặt lại, khoát tay nói: "Người nói là, trừ phi hẳn có mang tư tâm?"

Dương Chấn vội vàng thỉnh tội: "Hạ thần muôn lần chết!" Tuy là muôn lần chết, cũng không phản bác lời Lí Càn Thuận, nói cách khác, Lí Càn Thuận đã nói ra lời Dương Chấn muốn nói.

Lí Càn Thuận sắc mặt đậm mạc nói: "Những lời này, ai cũng không cho nói, ai cũng không cho mang ra, biết chưa?"

Dương Chấn nói: "Hạ thần hiểu."

Lí Càn Thuận bưng một chén trà lên, mới chậm rãi nói: "Người đi xuống đi."

Dương Chấn hành lễ, từ từ lui ra ngoài.

Lí Càn Thuận uống trà, cẩn thận từng li từng tí mà buông chén trà nhỏ xuống, kêu một tiếng: "Người đâu."

Tai phòng bên kia mở ra một khe hở, một người thái giám sắc mặt cũ kỹ từng bước một đi tới, tuổi thái giám này không lớn lắm, lại không giống như thái giám khác, trước ngạo mạn sau cung kính như vậy, chỉ trầm mặc mà đứng ở trước mặt Lí Càn Thuận, khoanh tay mà đứng.

Lí Càn Thuận nói: "Vừa rồi, những lời kia, người đã nghe chưa?"

Thái giám hơi gật đầu, nói: "Nô tài đã nghe được, Dương Chấn nói rất đúng, Tầu Vương có tư tâm."

Lí Càn Thuận cười nhạt một tiếng, nói: "Tầu Vương sợ Trẫm đem Miểu nhi đến Kim quốc, là sợ cái Long tòa này đến lúc đó sẽ không truyền cho hẳn. Kim quốc thế lớn, nếu sau lưng Công Chúa là có lực lượng Kim quốc, chính là truyền ngôi cho con gái, cũng không có người phản đối, có phải không?"

Thái giám cười cười nói: "Đại khái chính là ý tứ này, trái lại, Thổ Phồn và Đại Lý, thực lực hai nước này hèn mọn, sớm tối khó giữ được, đâu có thể chen chân vào chính sự Đại Hạ?"

Lí Càn Thuận thở dài nói: "Hẳn quá cẩn thận rồi, thân là hoàng thúc, ngay cả Miểu nhi cũng muốn tính toán, cái này là tình người đơn bạc người Hán thường nói." Thoáng trầm mặc một tít, mới lại nói: "Tháng trước, phủ Tầu vương nói là gặp trộm?"

Thái giám nói: "Đúng, là mười lăm tháng trước, bị trộm không ít, vì cái này, Tầu Vương còn lên lớp giảng bài, nói muốn gia tăng hộ vệ Vương phủ, bệ hạ đã chấp thuận rồi, gia tăng hộ vệ Tầu Vương từ bảy trăm hai mươi người lên một ngàn người."

)

583. Chương 567: Sói Và Dê

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 567: Sói và dê

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Một đoàn mây đen đi đến, dần dần hướng tới khu vực nóng cháy, thẳng đến lúc triệt để che phủ lên mặt trời, tầng mây quay cuồng, gió lớn thổi phàn phật, trong tiếng cờ phàn phật, tiếng chiến mã HI...I...I...liền tục, phát ra tiếng phì phì trong mũi, thanh âm cùng nói liền không dứt.

Lí Càn Thuận và Lí Càn Chính lên đài cao nhất, ở phía trong mái che nắng, mọi người ào ào đi ra chào, Lí Càn Thuận gật gật đầu về phía đám người ào ào vây tới, lúc chứng kiến Hoàn Nhan Tông Kiệt, rất là quan tâm mà hỏi thăm:” Điện hạ ở chỗ này ở có khỏe không? Nếu có chỗ không quen, cứ báo cho ta biết.

Hoàn Nhan Tông Kiệt cười nói:” Ngoại trừ có vài người đáng ghét, tất cả đều rất khỏe mạnh.

Cái người này đáng ghét là ai, hơn phân nửa không phải Thẩm Ngạo thì chính là Gia Luật Âm Đức, chỉ là, những lời này nói ra trước mặt mọi người, thật sự là vô lễ đến cực điểm.

Lí Càn Thuận hơi nhăn lông mày một chút, lập tức cười nói:” Điện hạ cứ thoải mái hưởng thụ.

Nhìn chung quanh một chút, lại hướng Đại Lý Vương Tử Đoàn Phúng kia, nói:” Đoàn thể tử nên ở Long hững phủ nhiều thêm mấy ngày, Trẫm còn muốn luận bàn phạt lý cùng người.

Đoàn Phúng cười nói:” Như bệ hạ mong muốn.

Ánh mắt Lí Càn Thuận cuối cùng mới rơi vào trên người Thẩm Ngạo, cười ha ha nói:” Bồng Lai Quận Vương viết chữ, làm cho Trẫm mở rộng tầm mắt, ngày khác xin chỉ giáo.

Thẩm Ngạo chỉ gật gật đầu, loại tràng diện này, hẳn không có một điểm hào hứng hàn huyền.

Lều Lí Càn Thuận, vẽ cầu vòng ở bên ngoài, ở bên trong, hai bên lều đều đã có người ngồi, chỉ là, Lí Càn Thuận và Lí Càn Chính tới muộn, đã không có vị trí hai bên, chỉ có nơi dàn chào trung tâm giữ lại một cái ghế rộng thùng thình.

Lí Càn Thuận hàn huyền một hồi, nắm tay Công Chúa vào dàn chào ngồi, mặt Tào Vương Lí Càn Chính lúc này vẫn mang theo dáng tươi cười, nhưng lại ngảy ngốc một chút, muốn tìm cái vị trí, lại phát hiện mọi chỗ đều đã có người ngồi.

Hoàng huynh ngồi trên cái Long sập kia, lại rộng thùng thình, chính là mười người tám người ngồi trên đó, cũng đủ hết, hẳn nhìn thẳng cái Long sập kia, muốn đi lên trước một bước, rồi lại có chút bất an, nhưng đứng như vậy, mặt mũi lại không nhìn được, trong lòng giận dữ, không biết là ai đặt bàn, đúng là thiếu đi một vị trí.

Lí Càn Thuận ngồi ở phía trong dàn chào, mỉm cười nhìn về phía Lí Càn Chính, nói:” Người phía dưới chắc không biết làm việc, hoàng đệ, muốn ngồi cùng Trẫm hay không?

Lí Càn Chính muốn tiến lên trước một bước, trong miệng không nhìn được, nói:” Hạ thần sao dám?

Hắn vốn là muốn khách khí một tý, kỳ thật, cái khách khí này cũng có hạn, trong mắt hắn, mình là bào đệ của bệ hạ, lại là quốc chủ tương lai Tây Hạ, cùng huynh đệ ngồi cùng sập, cũng không coi là cái sự tình gì tà đạo, chỉ là, một câu khách sáo này đúng là vẫn còn phải nói ra, kỳ thật, một chân đã mở ra rồi, chờ Lí Càn Thuận cười nói không sao, liền chui vào.

Ai ngờ lúc này, Lí Càn Thuận lại cười nói:” Nếu như thế, vậy thì gọi người chuyển cái gấm đôn đến, người đâu, ban thưởng ngồi cho Tào Vương.

Dứt lời, lập tức có thái giám tựa như đã chuẩn bị xong, đưa cái gấm đôn đến, cái gấm đôn này đặt rất chuẩn, vừa đúng đặt ở sau vị trí dàn chào, ở phía trong góc bên cạnh, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống nhìn đồng cỏ, chỉ thấy mỗi đồng cỏ chắn trước mắt.

Lí Càn Chính ngảy ngốc một chút, tận lực mà mong mỗi liếc nhìn Lí Càn Thuận, thấy Lí Càn Thuận đã không để ý đến hắn bên này, cũng không biết có phải cố ý hay không, nhiều hứng thú mà ngắm nhìn đồng cỏ bên kia.

Lí Càn Chính dậm chân một cái, đành phải ngồi lên trên gấm đôn.

Một khúc nhạc đệm này, không có người nào chứng kiến, ánh mắt mọi người, đều rơi lên trên khu đồng cỏ kia, đội kỵ binh các quốc gia đã vào bàn, đã nhóm tốt đội ngũ rồi, đồng loạt chú ý tới hướng đài cao bên này.

Lí Càn Thuận nói với một người Tây Hạ võ sĩ bên cạnh thân:” Có thể bắt đầu rồi.

Tây Hạ võ sĩ lập tức cầm một lá cờ nhỏ, đứng ở trên đài cao truyền đạt mệnh lệnh.

Trống trận bắt đầu vang lên như sấm rền, kèn liên tục, kèn sừng trâu số ô ô rung động, tiếp theo chính là Tây Hạ Lễ bộ Thượng Thư Dương Chấn cất cao giọng nói:” Đệ nhất là Khiết Đan quốc...

Lúc này, Hoàn Nhan Tông Kiệt đột nhiên đứng ra, cười lạnh nói:” Chậm đã.” Hắn dáng người khôi ngô, mười phần mạnh mẽ, hô to một tiếng này, đủ để cắt ngang lời Lễ bộ Thượng Thư kia nói.

Sắc mặt Lí Càn Thuận hơi đổi, hừ lạnh một tiếng thấp không thể nghe thấy, ngăn chặn lửa giận trong lòng, nói:” Điện hạ, còn có cái gì muốn nói sao?

Hoàn Nhan Tông Kiệt ngạo mạn mà đi đến bên cạnh dàn chào, nửa quỳ hành lễ, nói:” Kim quốc dùng sĩ chúng ta, cho tới bây giờ, chỉ biết lấy ít thắng nhiều, đã là đối trận, sao không để cho các quốc gia cùng tiến lên?

Ở phía trong mái che nắng, hai bên ào ào truyền ra tiếng khiển trách thấp, chính là Gia Luật Âm Đức kia cũng đứng lên, nói:” Điện hạ không khởi cũng quá cuồng vọng.

Lí Càn Thuận nhìn quanh hai bên một chút, ánh mắt rơi vào trên người Hoàn Nhan Tông Kiệt, nói:” Điện hạ đã có tin tưởng, cũng không sao.

Thẩm Ngạo cười ha ha đứng ra, nói:” Đại Tổng gần đây cũng dùng một khắc mười, nếu Kim quốc võ sĩ muốn đánh, cứ đặt trên người Đại Tổng chúng ta.

Hoàn Nhan Tông Kiệt khinh thường liếc nhìn Thẩm Ngạo, hừ lạnh một tiếng, nói:” Như vậy liền để cho dùng sĩ Kim quốc giao đấu cùng Khiết Đan, Thổ Phồn, Đại Lý quốc trước, Tổng cầu tạm gác lại, thu thập cuối cùng.

Thẩm Ngạo nhú nhú mày, rồi lại là ung dung cười một tiếng, không hề để ý đến Hoàn Nhan Tông Kiệt nói năng lỗ mãng.

Ngồi ở bên cạnh thân Lí Càn Thuận, tuy Miểu nhi dùng lụa mỏng che bộ mặt, một đôi mắt đen nhánh vẫn chán ghét liếc nhìn Hoàn Nhan Tông Kiệt, ánh mắt lập tức tò mò rơi vào trên người Thẩm Ngạo, thấy bộ dạng hắn vui mừng, đôi mắt có chút kinh ngạc, dường như đang suy nghĩ sâu xa về điều gì đó.

Mấy người Gia Luật Âm Đức lúc này lại không lên tiếng, quân Kim đã muốn lấy một địch ba, chính mình nhiều người, có tiện nghi cứ chiếm, không ngại thử một lần.

Lí Càn Thuận thấy không có người nào dị nghị, còn gọi võ sĩ Tây Hạ đến, phân phó một tiếng, võ sĩ Tây Hạ lập tức đi về phía Lễ bộ Thượng Thư nói nhỏ, Dương Chấn đứng ở trên đài cao gật gật đầu, lập tức cất cao giọng nói:” Đệ nhất, Kim quốc đối chiến với Khiết Đan, Đại Lý, Thổ Phồn...

Trên đài cao, mỗi người xôn xao, đều nâng con mắt lên, nhìn về hướng dàn chào bên này.

Ngồi ở bên cạnh dàn chào, Tào Vương lúc này cười lạnh một tiếng, đã quên tình cảnh bối rối của mình, dù bận vẫn ung dung, bắt đầu bình tĩnh hơn nhiều.

Tào Vương ở tại Tây Hạ, địa vị cao cả, mặc dù không phải danh chính ngôn thuận là thái tử, nhưng người nào cũng biết, đương kim quốc chủ không có con nối dõi, một hệ Tào Vương và trong nội cung huyết mạch vô cùng thân cận, huynh và đệ thay nhau, cuối cùng cũng là chuyện sớm hay muộn.

Chỉ là, Lí Càn Thuận chiêu gọi hiền tế, thật sự khiến Tào Vương kiêng kị vài phần, nếu Miểu nhi thật sự gả đi Kim quốc, dùng lực ảnh hưởng Kim quốc làm hậu thuẫn, Hoàn Nhan Tông Kiệt kia bằng vào Miểu nhi, đã đủ để điều khiển cục diện chính trị Tây Hạ, đến lúc đó, nếu người Kim quốc mượn Miểu nhi lập một người nữ vương đi ra, cũng không phải không có khả năng.

Mọi người chưa từng quên, hơn hai mươi năm trước, Tây Hạ quốc chính là do một nữ nhân không chế mấy thập niên.

Cho nên, trong mắt hắn, người Kim quốc lấy Miểu nhi, tự nhiên là vạn phần hung hiểm, chính là Khiết Đan, Tống quốc cũng có uy hiếp, duy chỉ có là Đại Lý và Thổ Phồn, là đỡ phải lo lắng nhất.

Lí Càn Chính đang miên man suy nghĩ, liền chứng kiến bốn phía đồng cỏ bộc phát ra một hồi tiếng hô vang, tầm mắt của hắn rất hẹp, ngẩng cổ đi qua xem, mới phát hiện hai đội kỵ binh trên đồng cỏ đã nhóm tốt trận thế rồi.

Người Kim quốc hùng dũng oai vệ, nhóm ra một trận hình mũi kiếm, kỵ binh Khiết Đan, Thổ Phồn đối diện, thì xếp đặt theo hình tam giác, tiếng ngựa hí và thanh âm phì phì phát ra trong mũi truyền tới, gió thổi từng trận, không khí bị đẩy lên cao trào.

Người Kim quốc cường tráng, đối mặt với kỵ binh gấp ba lần mình, còn vui mừng không sợ hãi, thậm chí trận hình hai cánh, thỉnh thoảng có mấy kỵ binh phi ngựa đi ra, hướng phía đối diện khiển trách, phát ra sự khiêu khích, đúng mặt quát lớn mắng to, cả kỵ trận quân Kim lập tức bộc phát ra một hồi cười vang.

Đội trống trận lại vang lên như sấm động, kỵ binh Kim quốc bắt đầu co rút lại, kỵ binh xung phong, trận hình càng dày đặc, càng có công hiệu đột kích, xé rách, nhưng trận hình như vậy, yêu cầu đối với kỹ thuật cỡi ngựa của kỵ binh, cũng là cực kỳ hà khắc, không phải người nổi bật bên trong tinh nhuệ, nếu tùy tiện áp dụng loại trận thế này, vô cùng có khả năng còn chưa đột nhập trận địch, chính mình cũng đã xung đột mất trật tự.

Cầm đầu là một người Kim, dáng người cũng không khôi ngô cao lớn, vóc dáng thấp bé, có vẻ vô cùng cường tráng, hấn rút một thương ra, mũi thương chỉ hướng trời xanh, hét lớn một tiếng:” Ô đột! Ô đột!

Kỵ sĩ người Kim sau lưng hưng phấn , ào ào kêu to:” Ô đột! Ô đột!

Cùng lên tiếng rống to, bộc phát ra tự tin mãnh liệt và sát phạt đầy trời, từng nhánh trường mâu nghiêng sang một góc 45 độ, tuy là một mâu, nhưng cái mũi vót nhọn hoắt vẫn đang tấn công ra hàn ý làm người ta sợ hãi.

Người Kim cầm đầu kia lại quát to một tiếng, nói:” Ô đột!

Sau lưng, đội kỵ binh bắt đầu đánh trống reo hò, võ sĩ Kim quốc dùng chân nhẹ nhàng đâm chọc bụng ngựa một chút, chiến mã cũng không lập tức chạy ra ngoài, mà là bắt đầu bất an, dùng chân bào bào cỏ xanh trên mặt đất, thanh thế như vậy, làm cho người ta có một loại cảm giác kinh sợ khi mưa gió sắp đến.

Trái lại, liên quân đối diện, lúc này lại có chút mất trật tự, ba chi kỵ binh không lệ thuộc lẫn nhau, thực lực cách xa nhau, lại có vẻ kém cỏi hơn nhiều.

Quân Kim bắt đầu động, trường mâu giơ lên, hướng lên trời bốn mươi lăm độ, chiến mã bắt đầu chỉ từ từ chạy, tiếp theo thì càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, đại địa nổ vang, bụi mù cuốn khắp nơi, bên trong trận hình xung phong dày đặc, trên mặt tất cả mọi người lộ ra vẻ dữ tợn, đây là hùng tâm sát phạt quả quyết và không sợ hãi.

Bách chiến chi sĩ là như thế, không biết sợ, không biết giữ mình, chỉ có sát phạt.

Tiết tấu chiến mã cất vó càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, đội kỵ binh tám trăm người, giống như mũi tên trên dây cung, không chút do dự mà bắn ra.

Tuy hàng ngũ dày đặc, nhưng không hề có va chạm, bảy ngựa trong quá trình chạy hội tụ thành hình dạng đầu mũi tên, đỉnh cao nhất vẫn là người Kim kia.

Gió thổi quất mặt, thổi mạnh đến mức làm mắt người không mở ra nổi, thẳng đến lúc này, người Khiết Đan, Đại Lý, Thổ Phồn mới bắt đầu khởi động xung phong, lúc trước có lẽ là hàng ngũ hình chữ phẩm, bởi vì thực lực cách xa nhau, đúng là thoáng cái đã kéo giãn đội hình, chỉ lao ra một chút, cũng đã lưa thưa không còn bộ dáng gì nữa.

Thẩm Ngạo ngồi ở trên đài cao, mặt không biểu tình mà nhìn phương hướng đồng cỏ, trong lòng nghĩ, Hoàn Nhan Tông Kiệt này cũng không phải hoàn toàn là một mánh phu, ít nhất hành quân chiến tranh lại rất lành nghề, những liên quân này, nhìn về phía trên thì nhiều người, dùng một địch ba, có vẻ ngu không ai bằng, ưu thế của liên quân, là có rất nhiều người, nhưng phối hợp lại không thể đồng đều, càng không có kinh nghiệm kẻ vai chiến đấu, lại thành vướng víu cho người bên cạnh.

Trong mắt của hắn, chỉ thấy một đàn sói, một đám sói đói khát, mắt hiện ra lục quang, đang chạy nước rút về phía bầy cừ non và con nai, từ đó về sau, sẽ phát sinh cái gì, giống như là có thể đoán trước.

Như gió cuốn mây tan, lại giống như hồ đói vô dê, tám trăm Kim quốc thiết kỵ, ngay từ đầu vẫn chỉ là chạy chậm, sau khi khoảng cách đến đội kỵ binh liên quân chỉ còn năm mươi trượng, tốc độ rõ ràng nhanh hơn, tiếng gió vù vù thổi quất mặt mà qua, móng ngựa ừ ừ không ngừng đập xuống mặt đất, đại địa run rẩy, con

người đỏ như máu, không lùi bước hay do dự, mộc mâu trong tay đã làm xong động tác đâm chọc về phía trước.

Càng ngày càng gần...

Dùng người Kim cầm đầu kia làm chủ, đội kỵ binh giống như một thanh phi kiếm, một mực đâm vào đội kỵ binh liên quân, hai đội kỵ binh đụng vào nhau.

Đội hình quân Kim thoáng ngưng trệ một tý, cũng chỉ là ngưng trệ một tý mà thôi, cái trận hình dày đặc này, phẳng phất như lưỡi dao sắc bén cắt gỗ, trường mâu như rừng, không cần chuyển động, cứ trực tiếp mượn lực ngựa xuyên qua, nơi nào kỵ binh đi qua, người ngã ngựa đổ.

Bảy tám quân Kim cũng bị đánh bay, càng có một con chiến mã, bị một gã Khiết Đan kỵ binh đâm trúng con mắt, ầm ầm ngã xuống, làm cho quân Kim rớt xuống dưới, không kịp đứng lên, lập tức bị giẫm thành thịt nát.

Tuy là giao đấu luận bàn, thương vong vẫn không thể tránh né, huyết khí tràn ngập ra, người cũng trở nên điên cuồng.

Quân Kim dùng trận trùy hình dày đặc, cho dù bị dừng trong một vài giây ngắn ngủi, nhưng sau đó, lập tức phát huy ra một uy lực không có người nào địch nổi.

Hàng ngũ liên quân nói rộng, nhanh chóng bị xé ra một vết rách, lập tức, cái lỗ hổng này dần dần phóng đại, như là mũi nhọn vào thịt, vốn là nhỏ như cây kim, nhưng cái cây kim này, lập tức phóng đại lên rất nhanh, một chút cũng không dừng, đội kỵ binh liên quân, trong khoảng khắc liền bị xé đứt ra thành hai phần, vô số người té xuống ngựa, vô số người chứng kiến Kim kỵ gào thét đi qua bên người, thoáng cái đã mất đi dũng khí.

Chỉ trong vài chục giây, tám trăm Kim kỵ liền xuyên thấu qua đội ngũ liên quân, lưu lại một đồng người Khiết Đan, người Đại Lý, người Thổ Phồn rớt trên mặt đất.

Người Kim đi đầu lạnh lùng giơ mộc mâu trong tay lên, lập tức rống to:” Ô đột...

Tám trăm kim kỵ không chút do dự, thúc ngựa quay đầu lại, hậu đội biến thành tiền đội, tiếp tục chạy nước rút về hướng liên quân, lại là một lần nữa xuyên qua đội kỵ binh liên quân.

Liên quân lúc này, đã bắt đầu hỗn loạn, vô số người cỡi ngựa đảo quanh trong trận, bị Kim binh xông đến, càng thêm loạn cào cào, những người bị đụng ngã lảo nhào kia tức thì bị vô số chiến mã chà đạp, gào thét, tiếng gào thét thê lương vang lên liên tục.

Xuyên qua xong, lại là thúc ngựa quay lại, trải qua mấy lần chạy nước rút qua lại, liên quân đã đại bại, một chút dũng khí cuối cùng cũng biến mất, chạy tán loạn đầu tiên không phải kỵ binh Đại Lý bất thiện ngựa chiến, mà là người Khiết Đan, người Khiết Đan đối với quân Kim, đúng là sợ như sợ cọp, càng quen chiến pháp quân Kim, cứ chạy qua lại xuyên nước rút như vậy xuống dưới, tuy nói mọi người cầm đều mộc mâu, nhưng tổn thương là không thể tránh được.

Có một người đốc sức liều mạng chạy trốn, hơn hai ngàn người liền phần phật tản ra, không còn kết cấu.

Kim kỵ vẫn không bỏ qua, người Kim dẫn đầu hô quát một tiếng, tất cả mọi người tản ra, như lang như hổ, tùy ý xung phong chém giết.

Trên đài cao, mỗi người hoảng sợ, chỉ thời gian hai nén hương, tám trăm kim kỵ, lấy một địch ba, toàn thắng!

Hoàn Nhan Tông Kiệt mang một bộ dạng dương dương đắc ý, kêu một tiếng tốt, Vương An cũng vui vẻ rạo rức mà lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Về phần mấy người Gia Luật Âm Đức và Đoàn Phúng, mặt lại như bụi đất, Gia Luật Âm Đức hừ lạnh một tiếng, nói:” Thắng bại đã định, nhanh kết thúc đi.”

)

584. Chương 568: Tổng Kim

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 568: Tổng Kim

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lí Càn Thuận ngồi ở bên trong dàn chào, chứng kiến đội kỵ binh đáng người cường tráng, đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi, không khỏi ngồi thẳng người, ánh mắt sâu kín, rơi vào trầm tư.

Đệ nhất, Kim quốc không hề lo lắng mà toàn thắng, lập tức bộc phát ra tiếng hoan hô, tuy người Đẳng Hạng đã Hán hóa không ít, nhưng thực chất bên trong có vài phần huyết dịch tôn sùng anh hùng, ngàn vạn người hô lên, thanh thế làm cho người ta sợ hãi.

Kế tiếp, chỉ còn lại người Tổng, chỉ là cân lượng người Tổng, người Tây Hạ biết quá tường tận, đối diện với mấy hổ lang này, cho rằng Đại Tổng sẽ thua không nghi ngờ, kết cục đã sắp công bố, có người Đẳng Hạng hô to: "Batu, Batu..."

Batu trong tiếng người Đẳng Hạng là trượng phu Công Chúa, cũng là tôn xưng anh hùng, có người rống, những người khác ào ào phụ họa, thẳng lên mây xanh.

Lí Càn Thuận cười ha ha một tiếng, tuy sớm đã dự liệu được kết cục, nhưng trận quyết đấu này thật sự rất đặc sắc, để cho hắn mở rộng tầm mắt, cũng chứng minh lựa chọn của hắn không sai, Miểu nhi ngưng lỏng mày lại, như có điều suy nghĩ.

Ngồi ở cạnh góc, Lí Càn Chính hừ lạnh một tiếng, có vẻ rất không vui.

Thẩm Ngạo ngồi ở trong rạp, một màn vừa rồi kia, hắn cũng nhìn ở trong mắt, đối với thực lực quân Kim, giờ phút này lại có một tầng giải thích càng sâu, nếu nói là rung động, còn chưa thể bày tỏ hết, hắn biết, ở thời đại này, kỵ binh như vậy, có thể quét ngang một phương.

Mắt thấy Gia Luật Âm Đức bên cạnh ủ rũ, Thẩm Ngạo cười nhạt nói: "Gia Luật lão đệ, bình thường các người đều nói Kim cầu lợi hại, nay bản vương mới thấy được, quả nhiên đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi.

Gia Luật Âm Đức nói: "Ngày mai ta sẽ nước, không ở nổi Tây Hạ này nữa, khi nào Quận Vương đi?

Thẩm Ngạo cười nhạt, nói: "Tại sao bốn vương phải đi? Đã muốn làm con rể Tây Hạ quốc, nhanh đi như vậy, chẳng phải là sẽ làm cho người ta chê cười?

Gia Luật Âm Đức ngậy ngốc một chút, một bộ dạng muốn nói lại thôi, nhưng chỉ thở dài, nói: "Quận Vương bảo trọng." Dứt lời, liền đứng dậy đi về chuẩn bị ít hành trang.

Thẩm Ngạo giữ chặt hắn, nói: "Chờ một chút.

Đội Lễ bộ Thượng Thư Dương Chấn kia tuyên bố kết quả, ngay sau đó, chính là giáo úy quân Tổng vào bàn, Lý Thanh mang theo theo tám trăm giáo úy đánh ngựa tiền đến, mặc dù không có khí chất cường tráng như quân Kim, nhưng cũng không kém, nguyên một đám giữ im lặng, loại trầm mặc này, phàm là người hiểu sơ đối với kỵ binh, liền có thể nhìn ra môn đạo.

Kỵ binh không phải chỉ cần do người tạo thành, một người kỵ sĩ tương đương với một người và một con ngựa, người có thể nghe lời, có thể nghe theo mệnh lệnh, nhưng ngựa dù sao cũng là súc sinh, nếu hai bên hành động như một, trong tiếng gầm và tiếng trống yên tĩnh xếp thành hàng, yêu cầu đối với kỵ binh cực kỳ hà khắc, chẳng những phải có tinh xảo cỡi ngựa kỹ thuật, càng cần hiểu được tập tính chiến mã, làm được việc sớm chiều ở chung cùng chiến mã, người và ngựa trong lúc đó có đầy đủ tín nhiệm.

Chỉ riêng điểm này, chính là kỵ binh quân Kim, cũng không nhất định làm được.

Người Kim tuy là người hoang dã, tuy tinh thông kỵ chiến, nhưng phương diện khác lại rất có khiếm khuyết.

Giáo úy chính là bất đồng, suốt ngày ngồi trên ngựa, hơn nữa, các loại thao luyện, đối với bản tính chiến mã, đã thành nghe nhiều nên thuộc, lúc này, một hàng nhóm gạt trần ra, đội ngũ vẫn vô cùng chỉnh tề.

Bọn hắn không lấy mộc mâu, mà là giắt mộc đao bên hông, ngoài ra còn cầm trường cung, sau lưng từng người đeo một hộp cung tiễn, một hộp 30 cây, nhét tràn đầy.

“ Điểm mũ...

Lý Thanh quát to một tiếng, đội trưởng doanh quan tất cả doanh tất cả đội lập tức truyền đạt mệnh lệnh, tiếp theo là tất cả đội điểm số, tất cả đội lại báo con số sang doanh quan bên này, doanh quan lại thẩm tra đối chiếu cùng Lý Thanh.

Bên này đang điểm mũ, kỵ trận quân Kim đã âm âm cười ha hả, người Kim cầm đầu kia cơ hồ muốn té xuống ngựa, cầm mộc mâu chỉ hướng Lý Thanh, lớn tiếng cười dùng tiếng Hán nói:” Nhìn xem, Nam Man tựa như một đám con gà con vừa lột xác.

Đám Quân Kim cười vang, ngay cả người Tây Hạ vậy xem cũng không khỏi ung dung, lâm trận điểm mũ, thật sự là buồn cười.

Lý Thanh không để ý tới bọn hắn, đợi thẩm tra đối chiếu tốt, kỵ trận lập tức tản ra.

Người Kim thấy quân Tống nới rộng trận hình, lại càng khinh thường, uy lực kỵ binh ở chỗ ngưng tụ, ngưng tụ thành một quả đấm, lại hung hăng mà nện qua, bộc phát ra lực lượng không người địch nổi.

Cho nên, lúc kỵ binh xung phong, đội hình phải chặt chẽ, đánh tan được đối phương, trận hình lỏng lẻo như vậy, có thể thấy được, Nam Man quả nhiên không tập kỵ chiến.

Người Kim hô một tiếng, mộc mâu chỉ phía trước, lúc này đây, ngay cả ô đột cũng không thềm hô nữa, Kim kỵ lập tức bày ra trận thế xung phong, chiến mã từ từ chạy, kỵ binh lập tức điều chỉnh tư thế ngồi tốt nhất trên chiến mã đoạn, từng đợt găm nhẹ bạo phát ra, không ngừng nhanh hơn.

Lý Thanh chớp động tròn mắt, ba trăm trường... Hai trăm trường... 100 trường...

Giáo úy Quân Tống không hề động, sự biến hóa này, thật sự khiến tất cả mọi người ngẩn ngơ, đối mặt với địch nhân như vậy, bọn hắn rõ ràng ngồi chờ chết, chẳng lẽ là muốn dựa vào cung tiễn treo ở trên người để thương địch thủ?

Buồn cười, thật sự buồn cười, cung tiễn, cũng chỉ là phụ trợ, nhất là loại đối chiến dã ngoại này, tác dụng thật sự có hạn, tại tình huống không có bất kỳ chỗ nấp nào, chỉ dựa vào cung tiễn, bắn không đến hai đợt, quân Kim xông lên, lập tức có thể bẻ gãy nghiền nát quân Tống.

Đạo lý này, đừng nói là tướng tá Tây Hạ, chính là dân chúng tầm thường cũng biết, rất nhiều người đã hiểu, giao đấu sau một nén nhang, nhất định sẽ xong.

Lý Thanh hô to:” Chuẩn bị!

Tám trăm phó trường kéo cung, từng nhánh mũi tên trúc đáp lên, tuy là mũi tên trúc, lực xuyên thấu cũng là kinh người, đầu mũi tên hướng giữa không trung, không chút sót mẻ.

“ Bắn!

Thanh âm dây cung rung động truyền tới, tiếp theo chính là mấy trăm cành mũi tên trúc vọt tới hướng giữa không trung, che phủ mặt trời, rậm rạp chẳng chịt, bắn một nửa hình cung tại giữa không trung, lập tức rơi xuống trận địa quân Kim.

Xuy xuy... hơn mười người quân Kim cầm đầu bị bắn trúng, âm âm rơi xuống đất, khiến cho Kim kỵ sau lưng đột nhiên đình trệ, không kịp nắm chặt cương, cứ thế dẫm nát qua.

Trong lúc nhất thời, quân Kim bên này người ngã ngựa đổ, sụp đổ một mảnh, tất cả tức giận, nhất là người Kim cầm đầu, lúc này trên bì giáp cũng treo một mũi tên trúc, bởi vì lực xuyên thấu mũi tên trúc không

sâu, tuy xuyên thấu da thịt vào gân cốt, máu tươi trước ngực chảy ra, lại dựa vào khí lực cường tráng, cố gắng nhin xuống, hô to một tiếng:” Ô đột!

Sĩ khí Quân Kim không giảm, thanh thế lại càng làm cho người ta sợ hãi, không chút do dự phóng ngựa chà đạp người đồng bạn, tiến lên giống như mũi tên.

Lúc này...

Lý Thanh hô to một tiếng:” Tẩn ra!

Tám trăm giáo úy liền động, tất cả đội tất cả doanh thoáng cái đã phân tán ra, thúc ngựa rời đi, chạy như bay về hướng chỗ sâu trong đồng cỏ.

“ Trốn...

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, người ta vọt tới phụ cận, bọn hán vậy nói trốn liền trốn, nếu cái này là chiến pháp, vậy cái gì là chiến pháp?

Trong lòng rất nhiều người sinh ra sự khinh thường, Nam Man quả nhiên là Nam Man, trên đồng cỏ gặp quân Kim, ngoại trừ trốn, lại có thể thế nào?

Kim kỳ thấy quân Tống né ra, còn tưởng rằng đối phương sợ, lúc này sĩ khí lại càng như cầu vồng, hung hăng đâm chọc vào bụng ngựa, không ngừng thúc dục cương ngựa, muốn tiến lên chém giết.

Trên trận, xuất hiện một tràng diện buồn cười, một phương truy đuổi, một phương lại chạy thực mạng, nếu là người có tâm, nhất định có thể phát hiện, những kỳ binh quân Tống này biểu hiện ra là chạy thực mạng, nhưng chạy rất có kết cấu, tất cả đội trong lúc đó lại vẫn đang bảo trì hàng ngũ, mặc dù là tất cả đội phân tán, lại tuyệt đối không có cái gì xung đột, không hề đập đầu vào nhau.

)

585. Chương 569: Quân Kim Tan Tác

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 569: Quân Kim tan tác

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Êm đẹp giao đầu chém giết, ai ngờ lại thành cái dạng này, toàn trường đã là một mảnh thanh âm phản đối, lúc này mọi người nhớ tới những người Khiết Đan, người Thổ Phồn bị thua kia, lại đột nhiên chuyển thành đồng tình.

Tuy bọn hán thất bại thảm hại, ít nhất còn có dũng khí chém giết, nhưng người Tống chưa hề bị thất bại, lại đã chạy mất dép chẳng những làm cho người ta thấy đần độn vô vị, trong lòng cũng sinh ra khinh thường.

Lí Càn Thuận ngồi ở phía trong dàn chào, lại cũng không có vài phần xem trọng đối với quân Tống có, kết quả tiếp theo, cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Hoàn Nhan Tông Kiệt ngồi trong rạp mừng to:” Nam Man có lá gan nhỏ hơn cả gà mái.

Vương An ở bên thoả mái cười to, phụ họa nói:” Gà mái còn biết đẻ trứng, Nam Man có thể làm cái gì? Bọn hán thường nói một câu, gọi là tay trói gà không chặt, lúc này hình dung bọn hán, lại vô cùng phù hợp chuẩn xác.

So sánh với Hoàn Nhan Tông Kiệt làm càn, Thẩm Ngạo chỉ là ngồi ngay ngắn bất động, phảng phất không có việc gì, lơ đãng mà nói với Gia Luật Âm Đức:” Gia Luật huynh, có thể ngửi được mùi thú không?”

Những lời này cố ý cao giọng kêu lên, Gia Luật Âm Đức ngây ngốc một chút, hỏi:” Ở nơi nào?”

Thẩm Ngạo dùng ngón tay chỉ hướng Hoàn Nhan Tông Kiệt, mỉm cười, nói:” Không phải là ở đó sao?”

Gia Luật Âm Đức không khỏi lạnh lùng nhếch mép cười đều, Thổ Phồn Vương Tử bên cạnh thân lại càng khoa trương, ôm bụng cười ha hả, ngược lại, Đại Lý quốc Vương Tử Đoàn Phúng kia có vài phần rụt rè, đang đưa cây quạt, mặt không biểu tình, nhưng trong đôi mắt rõ ràng đang cố nén vui vẻ.

Hoàn Nhan Tông Kiệt nghe xong liền rõ ràng, bình thường luôn luôn là hần mắng chửi người, không người nào dám làm càn ở trước mặt hần, chân lập tức đạp xuống đất, đứng lên, hét lớn:” Nam Man thật to gan.

Thẩm Ngạo nhếch miệng nói:” Cái mùi hôi này quá nặng rồi, cũng không biết là cái nào man mang đến, xui, xui, Đoàn huynh, người có thể cho ta mượn cây quạt dùng dùng một lát hay không?”

Đoàn Phúng cười cười, đưa cây quạt cho Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo nắm lấy, che che dưới mũi.

Hoàn Nhan Tông Kiệt nhất thời chán nản, lúc này, đồng cỏ trên bệ phát ra một hồi kinh hô, Hoàn Nhan Tông Kiệt ghé mắt nhìn qua, chỉ thấy kỵ binh quân Tống không ngừng chạy trốn phía trước, trong từng tiếng khẩu lệnh, nghiêng thân đi, giương cung cài tên, bắn về phía sau.

P phía sau, truy binh đang chạy thì bị bắn, tuy thương vong không lớn, nhưng có cái uy hiếp này, thế công cũng dần dần ngưng trệ, thỉnh thoảng có mấy người bị mũi tên trúng, rơi xuống dưới đất.

Truy binh kịp phản ứng, cũng ào ào lấy cung cài tên, bắn một chút, cũng đâm trúng mấy giáo úy quân Tống, nhưng truy binh dù sao cũng mang đến rất ít mũi tên, lúc chạy bắn, thân hình thường thường cũng thoáng ngưng trệ một tý, cái sơ sẩy này, cực dễ dàng làm họ dập đầu cùng đồng bạn vào một chỗ.

Chiến mã chạy cao tốc, nếu va chạm, nhẹ thì là té xuống ngựa, nếu bị nặng, chính là huyết nhục bay tứ tung, cũng là chuyện bình thường.

Hơn nữa, ngay từ đầu, lực ngựa quân Kim xác thực rất mạnh mẽ, nhưng càng càng về sau, ưu thế tính nhẫn nại của chiến mã quân Tống giáo úy liền hiển hiện ra, dưới sự truy đuổi của quân Kim, có vẻ rất bền bỉ.

Giáo úy Quân Tống không ngừng né tránh, lại không ngừng bắn ra mũi tên trúng, mỗi một đội bắn xong, lập tức dục ngựa nhanh hơn, một khác đội thừa dịp thời cơ này, thúc ngựa chọc nghiêng tới, thay thế vị trí kia, uốn éo thân, giương cung cài tên, bắn về phía sau.

Chỉ thời gian một nén nhang, quân Kim bên này, đã có bảy tám chục đám người trúng tên ngã xuống đất, quân Tống căn bản không để cho bọn hần cơ hội tới gần, tuy tổn thất thảm trọng, nhưng đến tận bây giờ, cho dù một giáo úy quân Tống cũng không thể sờ đến được.

Những người Kim này tính tình rất cục súc, là tức giận đến oa oa gọi bậy, lại không thể làm gì, chỉ có thể kiên trì đuổi theo, nhưng càng truy xuống dưới, thương vong lại càng lớn, mũi tên giáo úy quân Tống, như là mưa rơi liên tục không ngừng, làm cho người ta ủ rũ.

Lại là một nén nhang đi qua, thương vong quân Kim đã qua trên dưới 150 người, truy đuổi lại không kịp, bắn lại bắn không thắng, mà lực ngựa lại đến cực hạn, tiếp tục truy đuổi, ngoại trừ tăng thêm tổn thương, sẽ chỉ phí công vô ích.

Người Kim kia thở phà phà, trên người cũng trúng hai mũi tên, nhưng lại cố gắng chống đỡ, quát to một tiếng:” Không cần đuổi nữa, bắt đầu tụ lại.

Đám Quân Kim nhẹ nhàng thở ra, ào ào ghì chặt ngựa, tụ tập hướng người Kim bên kia, quân Kim có ý định nghỉ một chút, sau đó lại tìm kiếm sơ hở của quân Tống.

Nhưng bọn hần co lại một cái, quân Tống giáo úy đằng trước đúng là đánh bạo, cũng thúc ngựa quay đầu lại theo, cầm cung tới hướng bên này, vừa chạy qua lại vừa bắn, giống như là kẹo da trâu, gắt gao dính chặt quân Kim, bảo trì khoảng cách trăm bước cùng quân Kim, quân Kim thêm một bước, bọn hần lùi một bước, quân Kim dừng lại, bọn hần lại quay đầu giết qua, quân Kim lui về phía sau, bọn hần liền không chút do dự mà truy kích.

Nguyên một đám quân Kim vội vàng không kịp chuẩn bị trướng tên ngã xuống, phát ra tiếng thê lương rống to không cam lòng, quân Kim vừa mới thở ra một hơi, lúc này đều là giận tím mặt, lại ghì ngựa phi về hướng giáo úy quân Tống bên ngoài trăm bước.

Những giáo úy quân Tống này vô cùng cơ cảnh, thấy bọn họ xông lại, lại phi ngựa rời đi, thỉnh thoảng lại bắn ra vài mũi tên.

Giao đầu đến trình độ này, quân Kim đã muốn bức bối tới cực điểm, đội hình càng ngày càng hỗn loạn, thậm chí có kỵ binh quân Kim đứt khoát buông tha đại đội trưởng, trực tiếp đuổi bắt, người như vậy, thường thường sẽ bị bảy tám giáo úy từ phương hướng khác nhau phi ngựa xông tới, rút dao bầu ra, chặt bỏ con ngựa hoặc người đi.

Thời gian đi qua một chút, nhân số quân Kim đã càng ngày càng ít, qua nửa canh giờ, chỉ còn lại có hơn bốn trăm người hoàn hảo không tổn hao gì rồi, coi như là vậy, cũng là sức cùng lực kiệt, người chịu không được, ngựa cũng là không ngừng phát ra tiếng phì phì trong mũi, nhờ vào việc không ngừng thúc đẩy, mới nguyên ý nhúc nhích vài cái.

Lúc này, Lý Thanh hô to một tiếng:” Tập kết!

Giáo úy Quân Tống nghe xong hiệu lệnh, lập tức từ bốn phương tám hướng ngừng tụ tại dưới chiến kỳ Lý Thanh, tuy cũng là mệt mỏi không chịu nổi, lại đều là một bộ bộ dạng tinh thần sáng láng, chiến mã tuy cũng đã mất rất nhiều sức lực, nhưng sức chịu đựng lại đủ, vẫn bước đi như bay.

Đội kỵ binh nhóm thành một Trường Xà Trận, trong sự trầm mặc mang theo vẻ sát phạt, thả cung tiễn vác trên vai xuống, Lý Thanh hét lớn một tiếng:” Rút đao!

Không có tiếng kim loại vang lên lạnh lạnh, một thanh mộc đao rút ra, đã bắt đầu kích động tinh thần.

Lý Thanh đánh ngựa đến trước trận, nhìn qua quân Kim thở hồng hộc, có vẻ sức cùng lực kiệt ở xa xa, không chút do dự, vung trường đao chỉ xéo, hét lớn một tiếng:” Giết!

“ Giết!” Tiếng kêu giết đặc biệt to rõ, vô số ngựa bắt đầu chạy như điên, một loạt lại một loạt, giống như sóng biển, cuộn cuộn vô cùng, mộc đao nâng tại giữa không trung, tạo thành núi đao liên tiếp, mang theo nhuệ khí không thể địch nổi, xen lẫn trong đó là tiếng rống to đốc càn cả dãy, như gió cuốn mây tan, như sóng to gió lớn, chạy như điên về phía quân Kim.

Kim kỵ mất đi lực ngựa, ngay cả chiến lực lực quân cũng không bằng, mắt thấy giáo úy quân Tống xung phong liều chết chạy tới, muốn ghì ngựa tiến lên va chạm, cũng chỉ có mấy chục kỵ binh lao ra, càng nhiều hơn là tiếng thở hổn hển, không phải mất đi dũng khí, mà là chiến mã bên dưới đã muốn không thể cử động được nữa, vừa rồi kịch liệt vận động, đã tiêu hao hết một tia khí lực cuối cùng.

Quân Tống xông lại như sóng, lập tức làm cho quân Kim người ngã ngựa đổ, thậm chí ngay cả lực đánh trả cũng đều mất đi, một lớp sóng qua đi, lại là một lớp sóng mới, tiến vào trận địch, mộc đao chính là điên cuồng chém giết, chiến mã điên cuồng hành tẩu trong trận, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Tất cả mọi người trầm mặc, từ cái xung phong liều chết này, lập tức bộc phát ra một hồi hoan hô và trầm trồ khen ngợi.

Vừa rồi quân Kim còn không ai bì nổi, trong khoảng khắc liền bị bẻ gãy nghiền nát, chia làm hai đoạn, bốn phía đều là quân Kim té rớt, ngay cả một chút dũng khí cuối cùng cũng đã đánh mất, ngoại trừ khóc thét và khuất nhục, cái gọi là cường tráng và dũng khí đã không còn sót lại chút gì.

Giáo úy quân Tống xông qua trận địch, về sau, lại là thúc ngựa quay đầu lại, tiếp tục chạy nước rút, nhiều lần như thế, mỗi một lần tiến lên, chiến mã chạy vội đánh bay quân Kim, móng ngựa giẫm quân Kim rơi xuống đất thành thịt nát, tiếng hoan hô liền càng thêm nóng bỏng.

Ở phía trong đồng cỏ đã là một đồng bừa bộn, trên đài cao, tất cả người lại trợn mắt há hốc mồm, nhất thời cảm thấy rất tức cười.

Gia Luật Âm Đức kịp phản ứng đầu tiên, thoáng một tý đã vỗ vào tay Thẩm Ngạo, vừa mừng vừa sợ nói:” Không ngờ Đại Tống lại có một chi dũng sĩ quả cảm như vậy.

Thẩm Ngạo ung dung cười một tiếng, tuy đã dự liệu được kết quả này, nhưng khi nhìn thấy thực lực đáng sợ của quân Kim, trong lòng vẫn còn chưa nắm chắc, cho tới giờ khắc này thắng bại đã định, mới nhẹ nhàng thở ra. Loại chiến thuật này, đời sau thập phần nổi danh, phát huy tính cơ động của kỵ binh đến mức vô cùng tinh tế.

Hơn một trăm năm sau, người Mông Cổ quật khởi, dưới sự dẫn dắt của Thành Cát Tư Hãn, chính là dùng loại phương pháp cỡi ngựa bắn cung này, chiếm đoạt Kim quốc, quét ngang Trung Á, rung động toàn bộ thế giới.

Từ phương diện sức bật và lực lượng, Đại Tổng viên viễn không có khả năng đối địch cùng man nhân uống máu như uống nước, mà các loại chiến thuật, mạnh nhất chính là tính cơ động và tính kỷ luật, có thể bồi dưỡng theo năm tháng, mà chỉ từ tính kỷ luật mà nói, Đại Tổng thường thường tốt hơn.

Trừ phi gặp phải cái loại yêu nghiệt như Mông Cổ, tính rất mạnh tổ chức này, tuyệt đối có thể tung hoành thiên hạ.

Trọng yếu hơn là, loại chiến thuật này là thứ người Kim muốn học, cũng tuyệt đối không thể học, người Kim đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, chính là bằng vào dũng khí và khí lực cường tráng, tính theo tổ chức quân sự mà nói, chỉ coi như vừa mới khai sáng, tuyệt không thể nào làm được tình trạng, tất cả mọi người hiệu lệnh như một trên chiến trường.

Thẩm Ngạo mỉm cười, lập tức đứng lên, bắt đầu vỗ tay, trợ uy vì bọn người Lý Thanh ở phía dưới.

Mà lúc này đây, các quý tộc Tây Hạ hiện ra biểu lộ khác nhau, có người vẫn đang khó có thể tin, có người hoan hô một hồi, có người thì mặt âm trầm, dờ dẫn bất động.

Sắc mặt Lí Càn Thuận từ trong kinh ngạc chậm rãi rút ra, nhàn nhạt liếc nhìn Thẩm Ngạo, lại cũng không nói gì thêm, chỉ là cầm tay Miếu nhi nói:” Trẫm mệt mỏi, Miếu nhi, cùng phụ hoàng hồi cung nghỉ tạm đã.

Một đôi mắt trong sáng của Miếu nhi lóe lóe, lúc nhìn về phía Thẩm Ngạo, có chút ranh mãnh, nói:” Phụ hoàng, không thể tưởng được, cái đồ khốn nạn kia rõ ràng còn có mấy phần bộ dáng người Nam, người xem, dũng sĩ hãn mang đến thật lợi hại.

Lí Càn Thuận đạm mạc nói:” Dũng sĩ hãn lợi hại, không có vấn đề gì đến hãn, đi thôi.

Loan giá Lí Càn Thuận đi rất vội vàng, thậm chí ngay cả Vương Tử các quốc gia cũng không chào một tiếng, liền vội vàng trở về.

Lúc này, Hoàn Nhan Tông Kiệt mới từ trong lúc khiếp sợ kéo định thần lại, cao giọng kêu to:” Nam Man lừa gạt, nếu có can đảm, liền đường đường chính chính chém giết một hồi cùng dũng sĩ Kim quốc chúng ta, Thẩm Ngạo, ngươi là cầu tử, có dám đánh một hồi cùng ta hay không?

Thẩm Ngạo khinh thường nhìn hãn một cái, mỉa mai nói:” Chỉ có chó mới có thể cắn người lung tung.

Lá gan Gia Luật Âm Đức giờ phút này cũng tăng lên, mắng to:” Kim cầu gần đây luôn như thế, suốt ngày hô đánh kêu giết, vốn là man di uống máu như nước, để ý đến hãn làm cái gì?

Hoàn Nhan Tông Kiệt tức giận đến kêu to, từ bên hông rút ra đao của mình ra, võ sĩ Tây Hạ ở một bên phản ứng nhanh, lập tức khống chế được hãn.

Ầm ầm một hồi, kết quả giao đấu cuối cùng, lại vượt ra khỏi tất cả mọi người dự đoán, Tây Hạ quốc chủ Lí Càn Thuận đi trước, cũng không có tuyên bố ai là người chiến thắng, nhưng nhiều ánh mắt như vậy nhìn vào, muốn chối bỏ cũng không xong.

Thẩm Ngạo đương nhiên hiểu, Lí Càn Thuận vì kết quả nằm ngoài dự liệu của hãn, mà trong lòng không vui, lại không thể phát tác, lúc này đây mới rời đi. Hãn lại tuyệt đối không sốt ruột, đi xuống đài cao, hướng giáo úy đám bọn họ chúc mừng, về phần những chuyện khác, tự nhiên nên để Tây Hạ đau đầu.

Lý Thanh mặt đỏ lên, thân là huấn luyện viên kỵ binh, một chi kỵ quân giáo úy này là hãn dạy dỗ, hôm nay có hiệu quả lớn như vậy, rõ ràng còn có thể toàn thắng thiết kỵ quân Kim, trong lòng không biết có nhiều thỏa mãn, chứng kiến Thẩm Ngạo đi xuống đài cao, hô quát một tiếng, thúc ngựa tới, kích động nói:” Vương gia, tiểu nhân may mắn không làm nhục mệnh.

Thẩm Ngạo dắt dây thừng ngựa của hắn, cười ha hả nói:” Sau khi trở về, bốn vương sẽ ghi công cho các người, Lý Thanh người được một phần, không có người, sẽ không có kỵ quân giáo úy.

Lý Thanh xoay người xuống ngựa, trịnh trọng nói:” Nên là không có Vương gia, sẽ không có Lý Thanh hôm nay.

Thẩm Ngạo cười ha ha nói:” Đừng mang hết công lao lên trên người của ta, người nhìn sắc mặt chút ít Kim cầu xem, đây đều là kết quả các tướng sĩ phục vụ quên mình.”

Dứt lời, lời nói xoay chuyển, lại nói:” Vừa rồi, thời điểm giao đấu, các người đang ở trong cuộc, có lẽ còn không biết, có mấy đội thiếu chút nữa phạm vào sai lầm trí mạng, cũng tỷ như đội cờ xí đội một doanh ba kia, kém một chút liền đoạt con đường người phía sau yểm hộ, bay vụt lên phía trước, nếu không phải kịp thời uốn nắn, hậu quả lại không thể đoán trước. Sai lầm như vậy, cũng không thiếu, người cùng mấy giáo đầu vất vả một ít, trở về tổng kết lại.

Lý Thanh đáp ứng, hướng Thẩm Ngạo hỏi:” Đại Tổng chúng ta đã thắng, Vương gia bây giờ là chẳng phải đã là Phò mã Tây Hạ quốc rồi sao?

Hắn lúc này đã cho rằng mình là người Tổng, ngữ khí hoàn toàn là giọng điệu Đại Tổng ta và Tây Hạ người.

Thẩm Ngạo lại cười nói:” Tây Hạ quốc chủ lúc này đang chuyển tảng đá đập chân của mình, bất kể như thế nào, hắn đã mở miệng, bây giờ là Đại Tổng ta thắng, liền nhìn xem hắn có dám nuốt lời hay không, tin tức sẽ truyền ra ngoài rất nhanh.

Lý Thanh mỉm cười, nói:” Vậy tiểu nhân sẽ đến chúc vương gia tân hôn mừng rỡ.

Thẩm Ngạo mày dạn mặt dày nói:” Lời nói này, ta đã nghe không biết xong bao nhiêu lần rồi, về sau không biết còn có thể lại nghe được hay không, chỉ mong không phải một lần cuối cùng.

...

Ở bên trong cung điện Tây Hạ, một người tiểu thái giám từ phía trong buồng lò sưởi đi ra, rón ra rón rén, có chút bối rối mà xuyên qua một đạo hành lang gấp khúc, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng ho khan, tiểu thái giám này bị hù đến nhảy dựng lên, ngoái đầu nhìn lại, hóa ra là một lão thái giám.

Tiểu thái giám nhẹ nhàng thở ra, hành lễ với lão thái giám kia, nói:” Triệu công công tốt.

Triệu công công hiển nhiên có địa vị cao cả trong cung, khanh khách một tiếng, nâng cao bụng nói:” Sao lại vội vàng hấp tấp như vậy, người không biết, còn tưởng là người đang mang theo mấy cái gì đó, muốn xuất cung ăn trộm.

Tiểu thái giám này lại càng hoảng sợ, vội vàng nói:” Triệu công công minh giám, tiểu nhân luôn luôn tuân thủ quy củ, loại sự tình này, tuyệt đối không dám làm.

)

586. Chương 570: Không Để Yên

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 570: Không để yên

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu công công khoát khoát tay, nói:” Cả kinh làm cái gì? Nô gia không thèm động đến sự tình người hạnh kiểm xấu, buồng lò sưởi bên kia làm sao vậy? Vì sao bệ hạ ngay cả bữa tối cũng không cần dùng?

Tiểu thái giám lập tức nói:” Còn không phải là vì sự tình hôm nay sao, ban đầu cho rằng hoàng tử Kim quốc sẽ thắng, đem Công Chúa gả đi, ai ngờ nửa đường giết ra Trình Giảo Kim, lại để cho Bồng Lai Quận Vương Thẩm Ngạo kia đứng thứ nhất, bệ hạ đâm lao phải theo lao, thật không hiểu nên ứng phó như thế nào.

Triệu công công gật gật đầu nói:” Đúng vậy, miệng đã mở, khó sửa lại.

Tiểu thái giám hạ giọng, nói:” Cũng không nhất định.

Triệu công công à một tiếng, cười hì hì nói:” Lời này nghĩa là như thế nào?

Tiểu thái giám nói:” Bệ hạ nói, gả Công Chúa đi Kim quốc là quốc sách, là Đại Hạ ta hướng người Kim lấy lòng, cùng cử động mình ước vững chắc, tuyệt đối không thể sửa đổi.

Triệu công công cười nói:” Bên này là quốc sách, bên kia là lời hứa, bệ hạ rốt cuộc thiên hướng bên nào?

Tiểu thái giám cười khỏ nói:” Tiểu nhân cũng không phải bệ hạ con giun trong bụng, đâu thể biết rõ?

Triệu công công cười ha ha một tiếng, vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói:” Nói cũng đúng, chúng ta chỉ để ý hầu hạ là được, những thứ khác, tự nhiên là bệ hạ lo liệu, Tiểu Cẩn, người đã ở trong cung làm người hầu nhiều năm như vậy, lại là người hầu hầu bên cạnh bệ hạ, cứ chịu khó hầu hạ cho tốt là được, cái tiền đồ này tất nhiên là không cần phải nói.

Tiểu thái giám thụ sủng nhược kinh, nói:” Sao lại nói như vậy, tiểu nhân tuyệt đối không dám có cái gì không an phận.

Triệu công công nói:” Người không an phận mới tốt, không làm cái gì, chẳng phải là cái xác không hồn hay sao? Chúng ta vốn là thân thể người, nếu ý chí của mình cũng đã nản rồi, thì sống càng không có mùi vị, đi thôi, hầu hạ lâu như vậy, chắc hẳn người cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ một chút đi.

Dứt lời, tiểu thái giám kia liền rời đi.

Đợi tiểu thái giám rời đi, lông mi Triệu công công này nhú lại, không nhận được mà bước chân nhanh hơn, đi về hướng một chỗ vắng vẻ trong nội cung, kim bích huy hoàng phảng phất như vô duyên với nơi này, chỉ có hơn mười phòng sắp xếp ở đó, mỗi phòng sắp xếp có hơn mười gian phòng lẻ.

Chỗ Triệu công công ở lại cũng không nhỏ, hắn đi vào, lập tức bỏ giày đi, lập tức có một tiểu thái giám bưng nước rửa chân cho hắn, cung kính nói:” Cha nuôi, không phải nói đi phòng ăn sao? Sao lại trở lại sớm như vậy?

Sắc mặt Triệu công công ngưng trọng, bỏ chân vào chậu đồng đựng nước ấm, chậm rì rì nói:” Sự tình có biến hóa.

Tiểu thái giám thoáng ngạc nhiên một tý, gơ con mắt lên, nói:” Cha nuôi nói rất đúng...

Triệu công công đậm mặt nói:” Đại Hạ chọn hiền tế, chỉ sợ còn chưa tới phiên Thẩm Ngạo kia.

Tiểu thái giám nói:” Vậy là ai?

Triệu công công nói:” Đương nhiên là Hoàn Nhan Tông Kiệt.

Tiểu thái giám liền không lên tiếng.

Triệu công công rửa sạch chân, gọi tiểu thái giám đi đổ nước, chính mình ngồi trên sạp, vừa dùng khăn lau sạch bàn chân, vừa nói:” Người tìm cơ hội xuất cung một chuyến, đi nói cùng Tàu Vương, gọi lão nhân gia ông ta sớm làm chuẩn bị, đợi vãn đã đóng thuyền, tất cả đều đã muộn.

Tiểu thái giám gật gật đầu, nói:” Biết rồi, cha nuôi yên tâm, lời này nhất định sẽ được đưa tới.

Triệu công công nhìn nhìn ngoài cửa sổ, nói:” Sắc trời không còn sớm, cửa cung cũng đã đóng vào rồi, sáng sớm ngày mai người liền đi, xuất cung thì mang theo văn dẫn nô gia đưa cho người, thấy Tàu Vương, nhớ thay nô gia gửi lời thăm hỏi.

... ..

Buồng lò sưởi, Lí Càn Thuận đã muốn ngồi yên không biết bao nhiêu thời gian, bên trong tâm phiền não, ngay cả sách cũng không nhìn được. Hắn lắc lắc tay áo đứng lên, chấp tay chuyển động qua lại trong buồng lò sưởi, thoáng cái lại nâng con mắt lên, hỏi:” Hiện tại là lúc nào?

Nội thị đứng lặng tại bên này nói:” Bệ hạ, đã đến giờ Dậu canh ba.

Lí Càn Thuận nhíu lông mày, nói:” Đi, tìm Lễ bộ Thượng Thư Dương Chấn đến đây.

Nội thị kinh ngạc giờ con mắt lên, nói:” Bệ hạ, cửa cung đã đóng rồi, chỉ sợ không còn kịp nữa.

Lí Càn Thuận bất động thanh sắc nói:” Trẫm nói, tìm Lễ bộ Thượng Thư Dương Chấn đến, người không nghe rõ sao?

Tuy cửa cung khép lại, không cho phép tự ý mở, nếu không có thánh chỉ, cũng phải có văn án Binh bộ, Thị vệ tư mới có thể mở ra, chỉ là, chương trình rườm rà như thế, làm xong cũng không biết lãng phí bao nhiêu thời gian.

Nhưng, cách xử lý luôn có, trong nội cung có thể từ khe cửa đưa ra một cái giỏ, thị vệ bên ngoài tiếp, lập tức đi mời Dương Chấn tới, lại gọi lực sĩ đứng ở trên thành, kéo giỏ làm bằng trúc lên, để Dương Chấn đi vào.

Dương Chấn từ trong giỏ đi ra, phúi phúi bụi bặm trên người, hỏi hai bên trái phải:” Đêm khuya triệu kiến, không biết là đã xảy ra chuyện gì?

Thị vệ và nội thị nói:” Xin đại nhân nhanh đi.

Dương Chấn cũng không nói cái gì nữa, bước chân nhanh hơn, chạy qua hướng buồng lò sưởi bên kia, thở hồng hộc mà vào buồng lò sưởi, cúi đầu liên bái:” Hạ thần Dương Chấn, bái kiến bệ hạ.

Lí Càn Thuận bước nhanh tới, nâng Dương Chấn dậy, nói:” Không cần đa lễ, đứng lên mà nói, Người kia, ban thưởng ngồi cho Dương Chấn.

Dương Chấn hạ thấp người ngồi xuống, Lí Càn Thuận không có ngồi, vẫn đang dạo bước trong buồng lò sưởi, đột nhiên nói:” Đại Tổng có tám trăm thiết kỵ tinh nhuệ, đại Kim có bao nhiêu?

Dương Chấn hít một hơi thật sâu nói:” Hạ thần nhận được tin tức, Thảm Ngạc xác thực luyện ra một ngàn thiết kỵ, hôm nay phóng ra ngoài, quả nhiên không giống người thường.”

Hắn trầm ngâm một chút, tiếp tục nói:” Nhưng thiết kỵ đại Kim hôm nay như vậy, không có hai mươi vạn, cũng có mười lăm vạn quân.

Lí Càn Thuận gật gật đầu nói:” Có thể chứ, hai mươi vạn quân đội, lại thu phục tất cả quan ngoại, cùng với tiếp nhận các tộc đầu hàng, năm mươi vạn binh, đều là dũng mãnh thiện chiến, đây cũng là nguyên nhân đại Kim đánh đầu trắng đó, không gì cản nổi, không người nào có thể ngăn cản.

Dương Chấn giữ im lặng.

Lí Càn Thuận thở dài, nói:” Miếu nhi đến Kim quốc, đây là quốc sách Đại Hạ ta, không để sửa đổi, ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, Dương ái khanh, Trẫm nên làm cái gì bây giờ?

Dương Chấn nói:” Nếu Dương mỗ là người đọc sách, tự nhiên dốc hết sức khuyên bệ hạ tuân thủ lời hứa, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, càng không cần nói đến quốc quân chứ?

Hắn dừng một chút, lại nói:” Nhưng thân là cánh tay của bệ hạ, hạ thần có một câu không thể không nói, so sánh với lời hứa, lại đang mang theo an nguy Đại Hạ, xin bệ hạ đừng xả tắc Đại Hạ làm trọng.

Lí Càn Thuận nói:” Người nói mưu quốc là như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác, rất nhiều người không rõ.” Hắn trầm ngâm một chút:” Chỉ là, lúc này nuốt lời, sợ sẽ thất tín với người.

Dương Chấn cười nói:” Hạ thần nghe nói, Thảm Ngạc tại Đại Tổng đã có thê thất, Đại Đại Hạ há có thể gả cho một người có thê thất? Sao bệ hạ không dùng lý do này?

Lí Càn Thuận nói:” Chuyện này vô cùng xác thực sao?

Dương Chấn nói:” Thắm Ngạo tại Tổng quốc thanh danh lớn lao, chỉ cần hưởng thương nhân hỏi một tý, liền rõ ràng hết, hần tận lực che giấu chi tiết này, đã là thất lễ trước.

Đôi mắt Lí Càn Thuận lóe lên, buồn bã nói:” Đã như thế, Trầm sẽ hạ chiếu lệnh.

Dương Chấn cười khỏ, nói:” Bệ hạ, lúc này đêm đã khuya, có lẽ là tạm gác lại, ngày mai làm tiếp.

Lí Càn Thuận ngồi xuống, cười ha hả nói:” Trầm quá nóng lòng, như vậy cũng tốt, rất tốt.” Hần mong mỗi liếc Dương Chấn, nói:” Tuy là Tổng quốc thất lễ trước, Trầm cũng không thể đối xử lạnh nhạt với Thắm Ngạo này, ngày mai chuẩn bị phần hậu lễ tiếp theo, đưa qua cho Trầm.

Dương Chấn nói:” Bệ hạ quá rộng rãi rồi.

Lí Càn Thuận đột nhiên nhớ tới một sự kiện, ung dung nói:” Trầm chính là quá rộng rãi, không tra không biết, một khi tra, mới biết được trong nội cung này, thật sự là có không ít tay sai của Tàu Vương, những người này quá làm càn, lừa gạt Trầm là người chết sao?

Dương Chấn nhớ tới sự tình mấy phiên thần và thị vệ thủ lĩnh cầm cung hôm qua, đều dùng danh nghĩa thích khách xoá sổ, lý do thích khách này, tuy nói đã đủ để phục người, nhưng Dương Chấn lại hiểu liên quan bên trong.

Sắc mặt Dương Chấn ngưng trọng, nói:” Bệ hạ, chuyện này có lẽ là không cần phải quá lộ ra, Tàu Vương dù sao cũng là bảo đệ của bệ hạ, chắc hẳn cũng chỉ nhất thời hồ đồ, mới làm ra chuyện ngu xuẩn bực này.

Lí Càn Thuận cười lạnh, nói:” Hần không phải ngu xuẩn, hần ăn được dầu mỡ heo, tâm hôn mê rồi, cho rằng làm động tác trong cung, Trầm lại không biết, cho rằng Trầm là mù lòa, kẻ điếc, nhìn cũng không thấy, nghe cũng không được. Tại đây, trong nội cung, khẳng định có tâm phúc của hần, những người này đều mong chờ Trầm chết rồi, bọn hần đón người chủ tử mới tiến đến, lập ra một hoàng đế mới.

Khóe mắt Dương Chấn liếc Lí Càn Thuận, không dám nói một câu nào.

Lí Càn Thuận nói:” Trầm lập quốc học, chính là muốn bọn hần biết lễ, nhưng Tàu Vương lại làm trái lại, nói chúng ta là người Đẳng Hạng, người Đẳng Hạng làm sao có thể học Hán lễ? Hần quá hồ đồ rồi, đợi tương lai Trầm quy thiên, cái long ý này, thật sự không dám giao cho hần, tổ tông xã tắc và tông miếu, sớm muộn gì cũng hủy ở trong tay hần.

Dương Chấn thoáng chần chờ một tý, nói:” Bệ hạ nói quá lời.

Lí Càn Thuận lắc đầu, nói:” Trầm nói một chút cũng không sai, có mấy lời, người khó nói, nhưng Trầm hiểu, thiên hạ này, nửa số quan viên đều sợ hãi Tàu Vương đăng cơ, đúng hay không?

Dương Chấn im miệng không nói.

Lí Càn Thuận nói:” Các người sợ hãi là chuyện thường tình, thời điểm Trầm vẫn còn, hần liền trắng trợn chửi bới quốc học, nhưng thiên hạ có bao nhiêu quan viên dựa vào quốc học tấn thân? Đợi Trầm chết mất rồi, các người chẳng phải là đều sẽ bị hần diệt trừ sạch sẽ? Tính tình của hần vội vàng xao động liêu lĩnh, không phải người làm đại sự, làm ra sự tình bực này, không kỳ quái, nhưng thật sự muốn làm ra, thì phải là thiên hạ chấn động.”

Lí Càn Thuận mặt đen lên, tiếp tục nói:” Trầm mệt mỏi, có ít người, có một số việc, ngấm lại liền làm cho lòng người băng giá.

Lí Càn Thuận chấp tay đứng lặng, trong đôi mắt đột nhiên hiện ra vệt nước mắt, ngẩng đầu lên, nói:” Nếu thái tử còn sống, Trầm cũng sẽ không có cái phiền não này.

Khi thái tử còn sống, lại có chút hiểu học, tinh thông tiếng Hán, Khiết Đan, Đẳng Hạng và Thổ Phồn, bốn loại ngôn ngữ, lại đọc thuộc Tứ thư Ngũ kinh, dưới sự tỉ mỉ bồi dưỡng của Lí Càn Thuận, đã là nhân tuyển thái tử không có người thứ hai, ai ngờ lại ngã chết sẽ lúc cười ngựa.

Dương Chấn cũng thốn thức một phen, nói:” Bệ hạ nén bi thương.

.....

Một sáng sớm, cửa cung Tây Hạ mở rộng ra, vốn là một đội kỵ binh nhẹ đi ra ngoài, tiếp theo, lại là một tiểu thái giám xuất cung, tiểu thái giám này tới cửa kêu chiếc xe ngựa, đi về hướng phủ Tầu Vương cực kỳ nhanh.

Tầu Vương địa vị cao v vời, phủ đệ vô cùng hùng vĩ, cách cục của nó, đúng là không ở dưới cung điện, chiếm trọn vẹn ba con phố, ngồi hướng bắc chiếu hướng nam, cửa lớn sơn son tươi đẹp ướt át, cửa ra vào là mười sáu võ sĩ đeo đao, hai bên trái phải dưới thềm đá, là hai thạch sư canh cửa, thạch sư có một đôi mắt to như chuông đồng, dường như tại chú ý về phía trước, uy vũ đến cực điểm.

Bên trong là cửu trọng cửa và người gác cổng, tiến vào nơi đây, đến chỗ tĩnh mịch nhất, thì là một tòa cung điện kim bích huy hoàng, cung điện xây trên đài cao một trượng, phía dưới là một tầng dày bê tông, trải gạch đá thanh hoa lên, bậc thang Hán Bạch Ngọc kê lót cùng với đá hoa cương bảo hộ.

Dưới bầu trời mưa phùn, mưa bụi đánh lên trên gạch đá, thuận thế tiến vào khe hở gạch đá, dưới mái hiên cao vút, phân biệt dùng chữ Hán và văn tự Đảng Hạng, viết ba chữ Tầu Vương Đài, lại đi vào trong, chính là điện phủ khoáng đạt, ba bốn người đều tự ngồi xuống, đều là nhìn qua mưa phùn róc rách bên ngoài.

Một thanh âm nói:” Tầu Vương điện hạ đến.

Người trong điện ào ào đứng lên.

Tầu Vương Lí Càn Chính từ từ đi vào, tướng mạo của hắn có vài phần giống Lí Càn Thuận, chỉ là, cái cằm càng rộng lớn hơn một chút, có phần rất vũ dũng.

Lí Càn Chính chấp hai tay sau lưng, chỉ gật gật đầu về hướng bọn hắn, lập tức nói:” Ngồi xuống nói chuyện”, ba bốn người ngồi xuống, nhưng đều là bộ dạng tâm thần không yên.

Lí Càn Chính thở dài, nói:” Hôm qua có lẽ là mặt trời rực rỡ, hôm nay chính là cái dạng này, thật là thiên ý khó dò.”

Vài người phía dưới, đều là quý tộc Đảng Hạng, trên cổ đeo cái vòng bạc, dùng để bày ra cát tường.

Bọn hắn hai mặt nhìn nhau một chút, cảm thấy lời Lí Càn Chính nói rất có thâm ý, một người trong đó nói:” Có phải là bệ hạ biết thứ gì rồi?

Lí Càn Chính thở dài sâu kín, nói:” Không biết, chuyện này che giấu phi thường kín kẽ, đều là để người tâm phúc làm, trừ việc đó ra, bí phương cũng là từ thương nhân Xích Quỷ quốc truyền đến, người bình thường đâu có thể biết?

Có người giận dữ nói:” Cái này kỳ quái rồi, đã là như thế, làm sao bệ hạ thoáng cái như là thay đổi một người khác, vốn là nói có thích khách, xoá nhiều phiên quan như vậy, ngay cả mấy thị vệ trong nội cung, bình thường tín nhiệm nhất, cũng đột nhiên giáng tội, huống hồ mấy người kia đều là quan hệ mật thiết cùng điện hạ, tại sao có thể có sự tình trùng hợp như vậy?

Quý Càn Chính cắn môi nói:” Không chỉ có như vậy, chính là hôm qua, thời điểm giao đấu, chỗ ngồi bày trên đài cao cũng có kỳ quái, Lễ bộ không biết bốn vương sẽ tới sao? Coi như là không biết, cũng nên dự đoán, chuẩn bị nhiều thêm vài cái vị trí, vì cái gì mà hết lần này tới lần khác, thiếu đi vị trí của bốn vương? Làm cho bốn vương đứng cũng không được, ngồi cũng không phải, đây là hoàng huynh cố ý làm cho ta khó chịu nổi.

Nghĩ đến việc Lí Càn Thuận lãnh đạm, tâm thần tất cả mọi người đều bất an, người đang ngồi ở đây đều gấn bó trên người Tầu Vương, Tầu Vương rơi đài, người sẽ liên lụy đến cũng không phải là một hai người.

Lí Càn Chính nói:” Chỉ là, Thần Vũ quân và Long Nhượng vệ, bệ hạ còn chưa động, hai cái này đều là do thân tín đặc lực của bốn vương nắm giữ, nếu bệ hạ biết, lại không động đến bọn hắn, đây có thể giải thích, sự tình còn chưa xấu đến tình trạng kia, cho nên, cũng không cần phải lo lắng, nhìn kỹ trước hắn nói.

Nói chuyện cũng chỉ tới đây thôi, tuy ngắn gọn, cũng coi như là cho mọi người ăn được chút thuốc an thần, Lí Càn Chính nói được không sai, Thần Vũ quân và Long Nhượng vệ là một trong ngũ đại quân Hưng Khánh phủ, cảnh vệ tụ tập, nếu thật sự muốn động đến Tầu Vương Lí Càn Thuận, không có khả năng không động đến hai đội quân đó.

Đúng lúc này, ở phía sau, một người chủ sự trong Vương phủ bước nhanh tiến đến, thấp giọng mật ngữ vài câu tại bên tai Lí Càn Chính.

Lí Càn Chính giống như là không có sự tình gì, hướng chủ sự này nói:” Có lời gì, cứ lên tiếng nói ra, tất cả mọi người là người một nhà, có cái gì cần giấu diếm hay sao?” .

Dứt lời, liền đứng lên nói:” Ở phía trong nhà có một số việc phải xử trí, mọi người đi về trước đi, không cần phải lo lắng, trời sắp xuống, cũng có ta đẩy lên.

Đám phiên quan cũng đứng lên hành lễ lui ra ngoài.

)

587. Chương 571: Hai Mươi Vạn

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 571: Hai mươi vạn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lí Càn Chính cũng không đi hậu trạch, cứ ngồi đó uống trà, nghiêng người nói:” Chờ bọn hần đi, mang người vào đây.

Chủ sự gật gật đầu, qua một nén nhang, mới dẫn tiểu thái giám tới, tiểu thái giám này cúi đầu liền bái, nhưng lại nhận biết Lí Càn Chính rất rõ ràng, cười hì hì nói:” Tâu Vương điện hạ mạnh khỏe chứ?

Lí Càn Chính lắc lắc đầu, nói:” Cứ nghiêm chỉnh mà nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tiểu thái giám liền nói nguyên lời Triệu công công.

Lí Càn Chính ngây ngốc một chút, nói:” Nói như vậy, hoàng huynh kia của ta muốn lật lọng rồi, hừ! Vì nình bộ Kim quốc, hần chuyện gì cũng có thể làm, chuyện gì cũng dám làm, cũng không sợ người trong thiên hạ giễu cợt.

Tiểu thái giám này không dám nói câu nào, đợi Lí Càn Chính tiêu tan tức giận, mới dám nói:” Còn có một việc, mấy ngày trước trong nội cung đây xoá không ít người của điện hạ, cha nuôi nghe ngóng nhiều mặt, mới biết được, thì ra là Lễ bộ Thượng Thư, không biết nói những thứ gì tại trước mặt bệ hạ, chỉ là, cha nuôi cũng nói rồi, chuyện này không quan trọng, có lẽ, chỉ là bệ hạ cho điện hạ một bài học cũng không chừng.

“ Dương Chấn?” Lí Càn Chính hừ lạnh một tiếng, đứng lên nói:” Một người Nam Man, rõ ràng có thể đứng hàng đầu trong triều đình, so với tôn thất họ hàng gần như ta còn muốn hiền hách hơn, thiên hạ này còn là của người Đẳng Hạng sao?

Chậm rãi tỉnh táo lại, Lí Càn Chính khua tay nói:” Trở về đi, Người kia, đến trong khổ phòng, chi ít bạc khen thưởng cho hần, sau này có tin tức gì, cứ tới báo, phải cẩn thận một chút, sẽ có thưởng cho người.

Tiểu thái giám vui vẻ rạo rục mà đáp ứng, sau đó mới theo chủ sự đi ra ngoài.

Lí Càn Chính ngơ ngác suy nghĩ, còn gọi người đến, phân phó:” Đi Hồng Lư Tự đi một chuyến, Thẩm Ngạo này có thể dùng một lát.

Hồng Lư Tự bên này, không khí vui mừng đêm qua còn chưa trôi qua, bất kể như thế nào, Thẩm Ngạo cuối cùng cũng xả giận cho mọi người.

Không ai bì nổi quân Kim, đúng là thoáng cái bị đánh cái rơi hoa nước chảy, ở trong suy nghĩ các quốc gia, bất kể thế nào nói, địa vị Đại Tổng này tự nhiên đã tăng lên vài phần.

Thẩm Ngạo mời Vương Tử các quốc gia ăn uống, xem như cảm tạ hảo ý của bọn hắn, một phương diện khác, coi như là lôi kéo quan hệ một tỷ, dù sao, vị trí Hồng Lư Tự khanh của hắn vẫn còn ở đó, từ công hay từ việc tư, cũng phải quan hệ với nhau.

Thẩm Ngạo đã thắng, ở mọi người trong lòng, cưới Tây Hạ Công Chúa làm vợ đã thành sự tình ván đã đóng thuyền, Tổng quốc và Đại Lý, Thổ Phồn, Khiết Đan, dù sao cũng là mẫu quốc, muốn làm minh hữu, hôm nay lại kéo Tây Hạ tiến đến, cái liên minh phản Kim này tức thì lớn thêm không ít.

Tất cả mọi việc, tự nhiên quan hệ đến Thẩm Ngạo, nhất là Gia Luật Âm Đức kia, tuy lần này không lấy được Tây Hạ Công Chúa trở lại, cuối cùng cũng là công đức viên mãn, không để cho Hoàn Nhan Tông Kiệt cưới Tây Hạ Công Chúa đi, cho nên không thiếu được việc uống nhiều hơn mấy chén.

Một đêm này đi qua, sáng sớm ngày hôm sau, chiếu lệnh liền đi ra, Thẩm Ngạo bị người đánh thức đến, uống một ngụm trà tỉnh rượu, nghe một người tiến sĩ hỏi báo, biểu lộ trên mặt lại cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ nói:” Người Tây Hạ lật lọng, thật sự không sợ người khác chê cười sao?

Tiến sĩ nói:” Có nên kéo mọi người cùng nhau đi náo loạn một tỷ hay không?

Thẩm Ngạo cười lạnh, nói:” Náo như vậy có làm được cái gì? Muốn ồn ào, liền náo loạn thật lớn, huyên náo long trời lở đất mới được!” , tiếp theo, liền phát phát tay nói:” Người đi xuống đi, nói tin tức cho Lý Thanh và đám giáo đầu.

Một mình ngồi yên một tỷ, rượu đêm qua đã bay mất, hắn biết rõ, Lí Càn Thuận không muốn Công Chúa gả đến Đại Tổng, nhưng tuyệt đối không ngờ được, con cáo già này trở mặt, so với lật sách còn nhanh hơn, rõ ràng đã tìm cái cớ có thể thất, hơn nữa còn nói như là hắn bị lừa.

Chỉ là, việc cự tuyệt đã ở trong dự liệu của Thẩm Ngạo, Lí Càn Thuận có chiêu sau, không có nghĩa là Thẩm Ngạo không có.

Thẩm Ngạo bĩu môi, dù bạn vẫn ung dung mà tự nhủ:” Tốt, vậy chúng ta liền chậm chậm chơi, người bất nhân, ta bất nghĩa.

Lúc này, có người đi tới, nói đoàn xe Tây Hạ từ trong nội cung đến, là đến đưa ban thưởng.

Thẩm Ngạo đứng lên, theo người đi ra ngoài, trên đường chính đụng vào Lý Thanh đang thở phì phì, Lý Thanh chắc hắn cũng nhận được tin tức, cho Thẩm Ngạo một ánh mắt, Thẩm Ngạo chỉ hướng hắn gật đầu, ý là bảo hắn nhìn nài.

Trong mắt Lý Thanh, lúc này đây giao đấu chiến thắng, là hắn và đệ tử huynh đệ của hắn đầm máu kiếm được, Lí Càn Thuận nói bỏ liền bỏ, thật sự là vô cùng uất nghẹn.

Thấy Thẩm Ngạo không muốn đem sự tình náo loạn, hắn mới cố gắng ngăn chặn tính nóng, đi theo Thẩm Ngạo đến cửa Hồng Lư tự, trông thấy cửa ra vào quả nhiên có thái giám và võ sĩ trong cung chờ ở chỗ này, bảo vệ xung quanh một chiếc xe con.

Thái giám cầm đầu đi tới nói:” Bồng Lai Quận Vương tốt, nô gia nhận chiếu mệnh Đại Hạ hoàng đế, đưa tới một số ban thưởng, xin mời Bồng Lai Quận Vương vui lòng nhận cho.

Thẩm Ngạo lại cười nói:” Là ban thưởng hay là của hồi môn vậy?

Thái giám này biến sắc, nói:” Tự nhiên là ban thưởng.

Thẩm Ngạo cười lạnh, nói:” Nói như vậy, Tây Hạ các người không có ý định tuân thủ lời hứa rồi?

Thái giám nghiêm mặt nói:” Bồng Lai Quận Vương không nghe được chiếu lệnh sao? Chiếu lệnh đã thảo luận rõ ràng, xin Bồng Lai Quận Vương bao dung, tha thứ.

Lý Thanh sau lưng Thẩm Ngạo hừ lạnh, nói:” Nếu không phải của hồi môn, liền mang thứ đó về, chúng ta không thèm lấy!

Thẩm Ngạo vội vàng nói:” Chậm đã, thứ gì đó không thể mang về, Lý Thanh, người quá vội động rồi, thoáng khách sáo một tý mới được, sao có thể thật sự trả những thứ đó trở về, nào có người gây khó dễ đến tiền tài.

Lý Thanh tức méo mặt, nói:” Vương... Vương gia...

Thẩm Ngạo khoát khoát tay, nói:” Người Tây Hạ lật lọng, bốn vương ăn phải thiệt hại, chút ấy bồi thường, cũng là nên nhận.”

Dứt lời, liền dạo qua một vòng xe ngựa, xốc vải bố lên, đi đến bên trong nhìn nhìn, bất động thanh sắc, nói:” Nhiều thứ tốt như vậy, chỉ là, không biết một cái này xe ngựa tràn đầy mà nói, sẽ giá trị bao nhiêu?

Thái giám kia đâu được biết cái này, nhưng nói đi, trên mặt mũi cũng không dễ xem, có tổn hại đến uy nghiêm Tây Hạ quốc, tự nhiên là nên báo cáo cao một chút, ho khan một tiếng, nói:” Tây Hạ hoàng đế ban thưởng, tự nhiên là xa xỉ, chẳng lẽ Vương gia thực sự cho rằng Tây Hạ ta không giàu có và đông đúc bằng Đại Tống? Xe này, ít nhất... ít nhất cũng giá trị trên hai mươi vạn ngân lượng.

Thẩm Ngạo là người từng trải, thu lấy lễ vật nhiều vô số kể, đại khái liếc nhìn liền biết, cái xe này tuyệt đối không vượt qua mười vạn quan, thái giám lại lợi hại, một hơi tăng gấp đôi giá trị.

Thẩm Ngạo cười hì hì, nói:” Nhiều như vậy sao? Tây Hạ quốc chủ thật sự rất hào phóng, chỉ là, nhiều như vậy, đến lúc bốn vương về nước, mang theo không tiện, không bằng như vậy, cứ lấy cái gì tiện là tốt nhất, trở về nói cho các người biết Tây Hạ quốc chủ, mang xe về, cầm hai mươi vạn quan tiền đưa tới là được, sự tình phải nói rõ trước, bốn vương không thu đồ của Tây Hạ.”

)

588. Chương 572: Chơi Lớn (1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 572: Chơi lớn (1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thái giám này không khỏi ngáy ngốc một chút.

Tiền mặt? Cái này tính toán là sự tình gì? Mở miệng là hai mươi vạn lượng bạc, làm như thế nào để về cung báo cáo kết quả công tác đây?

Trong lòng thái giám này cực kỳ ảo não, hối hận, đáng nhẽ không nên khoác lác mới đúng.

Thẩm Ngạo không thuận theo không buông tha, nói:” Như thế nào? Đại Hạ quốc sản vật phong phú, phủ kho đầy đủ, chẳng lẽ ngay cả tiền mặt cũng không chịu chi ra? Không xuất ra cũng không sao, Đại Tống ta cái gì cũng không nhiều lắm, chỉ có nhiều tiền bạc, quý quốc là quốc gia nhỏ, số lượng nhỏ như vậy, đối với các người mà nói, đã là con số thiên văn rồi, bốn vương cũng không thêm làm khó người.

Thái giám này đâu có thể làm chủ, chỉ nói câu Quận Vương thiếu đợi, nô gia sẽ xin ý chỉ, liền vội vàng đi.

Ở phía trong buồng lò sưởi, Lí Càn Thuận nghe xong hồi báo, ngay từ đầu, còn tưởng rằng là Thẩm Ngạo kia cự tuyệt không thu ban thưởng, dù sao cũng là Lí Càn Thuận lật lọng, biểu hiện ra đủ lý do, trong lòng luôn có vài phần áy náy.

Lúc này nghe nói muốn tiền mặt, trên tay còn bưng một chén trà nhỏ, vừa mới thổi trà bọt, bị lời nói kinh người này khiến cho sợ run cả người, trà chén nhỏ phanh một cái, rơi xuống đất, nước trà trôi ra làm thấm đều ướt sũng nước.

Bên ngoài, mấy nội thị lập tức tiến đến, Lí Càn Thuận phát phát tay, đuổi bọn hần ra, mới nhìn về phía thái giám, hỏi:” Tại sao lại là hai mươi vạn quan?”

Thái giám này mặt như màu đất mà dập đầu xin tha, đem sự tình từ đầu chí cuối nói ra, sợ hãi rụt rè, nói:” Nô tài đáng chết, không nên nói những điều này.

Lí Càn Thuận ung dung cười nói:” Hần chịu tiếp nhận ban thưởng là tốt rồi, người cũng là giữ gìn mặt mũi Tây Hạ chúng ta, ưu khuyết điểm bằng nhau, đi phủ kho chi hai mươi vạn lạng bạc ra, đi về phía thượng gia Tống quốc, đổi tiền dẫn, mang đến Hồng Lư Tự, hần đã muốn đòi tiền, Trẫm không có đạo lý không cho hần thảo mãn.

Cái kia thái giám chân trước vừa đi, liền có người vội vàng vào Hồng Lư Tự, Thẩm Ngạo thấy hần, nhấp một ngụm trà, cười nhạt nói:” Tầu Vương đang êm đẹp, lần lượt đưa tin tức cho ta làm cái gì? Còn nữa, chiếu lệnh cũng đã đi ra, các người đưa tin tức này cũng không tránh khỏi quá muộn.

Người kia cười ha ha một tiếng, nói:” Tầu Vương bảo ta đến, có lẽ là muốn hỏi một câu, hôm nay Quận Vương thành công đã trắng, đã có tính toán gì hay chưa?”

Thẩm Ngạo mỉm cười mà nhìn người kia, nói:” Như thế nào? Tầu Vương hi vọng bốn vương có tính toán gì sao?”

Người kia ngây ngốc một chút, lập tức nói:” Miếu nhi Công Chúa cũng là chất nữ Tầu Vương, thúc cháu chí thân, quan tâm hôn sự của nàng thoảng một tý cũng không sai.

Thẩm Ngạo lắc đầu nói:” Chỉ sợ Tầu Vương quan tâm chính là bản thân mình thôi.”

Dứt lời, liền cười lạnh một tiếng, trực tiếp vạch trần ý đồ Tầu Vương sai người đến, nói:” Nếu Công Chúa đến Kim quốc, Kim quốc tất nhiên mượn đường Tây Hạ, công Khiết Đan, Đại Tống, mượn đường, đồng thời còn muốn vươn xúc tua xâm nhập Long hống phủ, đến lúc đó, Tầu Vương còn có thể an ổn sao? Bên trong có Công Chúa, Phò mã, ngoài có cường viện, một bước vô ý, chỉ sợ Tầu Vương muốn làm dân chúng bình thường, cũng không thể làm được.

Những lời này trực tiếp công bố đến lợi hại, vấn đề đã rất rõ ràng, Thẩm Ngạo cũng lười mập mờ cùng hần.

Người kia ngượng ngùng cười một tiếng, nói:” Quận Vương cũng là người biết chuyện, lời đã nói đến mức này, tiểu nhân cũng xin đi thẳng vào vấn đề, Tầu Vương nguyện trợ Quận Vương giúp một tay, thay thế Hoàn Nhan Tông Kiệt, làm Tây Hạ Phò mã.

Thẩm Ngạo bưng trà chén nhỏ, nhấp một ngụm trà, chậm rì rì nói:” Không biết Tầu Vương muốn xuất lực như thế nào?”

Người kia nói:” Sao Vương gia không liên lạc với Vương Tử các quốc gia, tạo thành thanh thế, nói thẳng là hoàng thượng Đại Hạ ta lật lọng, náo lên trên một hồi, Tầu Vương ở sau lưng, nhất định sẽ giúp đỡ.

hoàng thượng Đại Hạ ta cũng là quân vương trọng nghĩa, lại yêu quốc học Tống quốc các người, không phải người Tống các người có một câu, gọi quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy sao? Mượn cái này làm văn, chỉ cần huyền náo khá lớn, hoàng thượng cũng không khỏi phải cân nhắc một lần nữa.

Sắc mặt Thẩm Ngạo lạnh nhạt, nhưng lại khép miệng không nói lời nào.

Người kia nhăn lông mày lại, nói:” Quận Vương dường như cũng không nóng lòng?”

Thẩm Ngạo ung dung cười một tiếng, không khách khí, nói:” Tầu Vương nhà của người và quốc chủ quý quốc là huynh đệ ruột, rõ ràng ngay cả tâm ý quốc chủ quý quốc cũng không rõ, chỉ bằng vào cái này, có thể làm hần hồi tâm chuyển ý sao?”

Người kia biến sắc, hỏi:” Quận Vương nói lời này là có ý gì?”

Thẩm Ngạo đứng lên:” Không có ý gì, nếu Tầu Vương muốn giúp, cũng rất đơn giản, chuyện này, bốn vương sẽ dùng phương thức của mình xử lý!

... ..

Thời điểm tối đêm, Hạ cung đưa tiền dẫn tới, hai mươi vạn quan, một văn không ít, đều là tiền giá trị lớn trăm quan, cái Long hứng phủ này còn nhiều đại thương nhân, phạm là làm được sinh ý lớn, có người nào không mậu dịch cùng Đại Tổng?

Trong nhà những người này, phần lớn đều lưu lại tiền dẫn Đại Tổng, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, thậm chí, giao dịch ở giữa các đại thương nhân, phần lớn cũng dùng tiền dẫn để hoàn thành.

Dù sao, tuy giao dịch bằng tiền Tây Hạ, mang theo cũng thuận tiện, nhưng giá trị bị giảm quá nhanh, ngoại trừ Tây Hạ, các quốc gia khác đều không dùng được, chỉ có tiền dẫn Đại Tổng này, ở đâu cũng có thể lưu thông, có địa phương, ngay cả phía chính phủ cấm đoán, cũng không thể biến mất.

Từng xấp từng xấp tiền dẫn liền bày ở trên bàn trước người Thẩm Ngạo, Lý Thanh cùng hơn một trăm danh giáo úy tụ tập trong nội đường, những người còn lại không thể vào thành, chỉ có thể ở ngoài doanh chờ đợi tin tức bên này.

Ánh nến mềm chiếu xuống, chiếu lên diện mục mờ nhạt của tất cả mọi người, đám giáo úy hóp bụng thẳng lưng, đều không nói gì, một đôi mắt nhìn về phía Thẩm Ngạo, chỉ thấy Thẩm Ngạo cười lạnh, dùng đốt ngón tay gõ trên một xấp tiền dẫn.

Sau đó mới chậm rì rì nói:” Chúng ta vượt qua ngàn dặm, từ Biện Kinh đến nơi này, xuyên qua sông, xuyên qua biên giới sa mạc, qua Trắc trấn, qua rồi không biết bao nhiêu ngọn núi, bao nhiêu con sông, tới nơi này, là vì cái gì?

Lặng ngắt như tờ...

Thẩm Ngạo nâng cao một phần ngữ điệu, nói:” Là khâm mệnh, là vì Đại Tổng ta trực diện đối mặt người Kim quốc, là vì Trắc trấn không đến mức có những bộ xương trắng buồn thiu, máu chảy xuôi một mảnh hẹp dài, vì lớn liên quan như vậy, bốn vương đến, các người cũng tới, ai có câu oán hận nào không?

Lý Thanh nói:” Tiểu nhân không oán không hối.

Mọi người âm âm nói:” Không oán không hối!

Thẩm Ngạo tiếp tục dùng đốt ngón tay đập đập cái bàn, nói:” Đến cái Tây Hạ này, vì không để cho Kim quốc người thực hiện được, chúng ta ra sức đánh cược một lần, liền giao đấu một hồi, bảy đồng chí cùng trường đã chết, những người này, chỉ vì một lúc sơ sẩy, liền bị người Kim đánh rút xuống ngựa, dùng ngựa xông tới, chà đạp qua lại, cứ thế mà bị mất mạng.

Bảy người bọn hắn, chết có ý nghĩa, chỉ cần có thể thúc đẩy quan hệ thông gia Tổng Hạ, vì ngàn ngàn vạn vạn người trôi giạt khắp nơi, bọn hắn tuyệt đối không có câu oán hận.

Thẩm Ngạo hung hăng dùng bàn tay vỗ lên trên bàn, nói:” Chúng ta thắng, dựa vào mọi người bình thường khổ công, dựa vào các huynh đệ thuần phục vì hoàng thượng, vất đầu lâu vì Đại Tổng, một lời nhiệt huyết, chúng ta toàn thắng! nhưng...”

Hắn ngừng lại một chút, chậm rì rì nói:” Nhưng lúc này, Tây Hạ quốc chủ lại đưa tới cái này.

Thẩm Ngạo khinh thường mà nở nụ cười, liền tục cười lạnh, nói:” Là muốn phong bế miệng của chúng ta sao? Có lẽ là khi dễ chúng ta như tên ăn mày, cho tỷ tiền rồi đuổi? Học đường dạy võ đã đến rồi, thì quyết không thể không công mà lui, tiền...ta thu, hiện tại liền cho vay, từng giáo úy hai trăm quan, huynh đệ chết đi cũng phải tính, nhưng Tây Hạ Công Chúa này, Thẩm Ngạo ta cũng nhất định phải mang đi! Tất cả mọi người nghe lệnh!

Hơn một trăm giáo úy đứng thẳng tắp, nhô bộ ngực lên.

)

589. Chương 572: Chơi Lớn (2)

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 572: Chơi lớn (2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Lập tức chuẩn bị, kiểm tra vũ khí, cưỡi lên ngựa, tập kết tại cửa ra vào.” Trên mặt Thẩm Ngạo chỉ còn sát khí đầy trời, trong miệng lạnh lùng nói: “Muốn chơi xấu sao? Thẩm Ngạo ta còn ở đây, cũng là người, cái tên quốc chủ cầu này, muốn lừa gạt là có thể lừa gạt hay sao?”

Thẩm Ngạo rút Thượng Phương bảo kiếm ra, cầm trường kiếm trong tay, mang theo Lý Thanh, trực tiếp đi qua hướng một chỗ sân khác.

Nơi này là chỗ ở của Gia Luật Âm Đức, phụ cận đều có võ sĩ Khiết Đan phòng vệ, chỉ là, thấy Thẩm Ngạo, lại không người nào dám ngăn cản, nhưng thấy hắn rút kiếm tới, cũng không biết muốn làm gì, cứ đi theo xa xa.

Sương phòng Gia Luật Âm Đức, phịch một tiếng, bị người dùng chân đá văng, Gia Luật Âm Đức vừa mới tìm được truyền bảo, đang định phủ thêm áo ngoài đi ra ngoài đón khách, cửa lớn bị đá văng mãnh liệt, một trận gió thổi vào, dập tắt ánh nến.

Gia Luật Âm Đức lại càng hoảng sợ, lí nha lí nhí nói: “Cái này...cái này...”

Tá trợ lấy thẩm đàm ánh mặt trăng, Thẩm Ngạo rút kiếm từng bước một tới gần Gia Luật Âm Đức, bình thường, hai người quan hệ vô cùng tốt, lúc này, thấy hắn cái dạng này, Gia Luật Âm Đức cũng không nhìn được mà sợ hãi.

Thẩm Ngạo càng đến càng gần, đã có thể sờ mớ chứng kiến biểu tình trên mặt hắn, trên mặt không có thần thái vui vẻ, không có cười như tắm gió xuân, chỉ có sát cơ nặng nề.

“Gia Luật huynh...”

Hai chân Gia Luật Âm Đức mềm nhũn, ngồi bịch trên mặt ghế, lắp bắp nói: “Thẩm... Thẩm huynh...”

Thẩm Ngạo nói: “Kim Hạ quan hệ thông gia, đối với Đại Tổng, đối với Khiết Đan, có ý vị như thế nào, diện hạ có biết hay không?”

Gia Luật Âm Đức ngây ngốc một chút, nói: “Cái này tự nhiên...”

“Đã biết rõ, Gia Luật huynh, thân là Khiết Đan thái tử, há có thể ngồi chờ chết? Ta nghe nói người Khiết Đan đều là dũng sĩ, diện hạ, xuất đao của ngươi ra, mang thị vệ của ngươi, theo ta đi!”

Một câu nói kia, cơ hồ là giọng điệu ra lệnh phục vụ quên mình, không để cho Gia Luật Âm Đức cự tuyệt.

“Đi...đi nơi nào...” Gia Luật Âm Đức lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nói.

Thẩm Ngạo đạm mạc cười một tiếng, nói: “Giết người.”

Gia Luật Âm Đức không dám hỏi nữa, chỉ là, lại có cái nghi vấn khác: “Bây giờ là ban đêm, Long hứng phủ cấm đi lại ban đêm, người bình thường không được đi trên đường phố, huống chi là chúng ta xuất động nhiều người như vậy?”

Thẩm Ngạo hướng Gia Luật Âm Đức cười nói: “Ban đêm có khẩu lệnh thế nào, bản vương biết rõ, không có người tra hỏi, Hồng Lự Tự bên này, quan viên giám sát cũng đã bị ta khống chế được, Gia Luật huynh, đi thôi.”

Thẩm Ngạo quay thân đi ra ngoài, Gia Luật Âm Đức đến bây giờ mới đỡ sợ, còn không biết rốt cuộc là muốn giết ai, ngậy ngốc một chút, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ là đi ám sát Tây Hạ quốc chủ...

Nghĩ đến cái này, sắc mặt của hắn lộ vẻ sầu thảm, dậm chân một cái, thực chất, bên trong người hắn, đúng là vẫn còn có vài phần dũng khí, Thẩm Ngạo nói không sai, tồn vong Khiết Đan đều gắn bó trên người hắn, có thể nào lùi bước?

Gia Luật Âm Đức lập tức phân phó một tiếng, mệnh lệnh bọn thị vệ cưỡi ngựa lên, cùng giáo úy quân Tổng đồng loạt tập kết tại cửa ra vào, đội ngũ tròn vẹn ba trăm người, ngồi trên lưng ngựa, thanh thế cực kỳ to lớn, Thẩm Ngạo cầm kiếm, đánh ngựa đi trước, người phía sau lập tức theo đuôi đi qua, ngựa càng lúc càng nhanh, móng ngựa đập thật mạnh trên gạch đá xanh, phát ra thanh âm chấn động nhân tâm.

... ..

Doanh trại quân Tổng ở bên ngoài thành, nhưng thời điểm khóa đêm, tất cả doanh đều có đại doanh giảng bài của riêng mình, đám tiến sĩ giống nhau, là lấy thước và sách vở ngồi ở trên, đám giáo úy đều ngồi xếp bằng, trong tay bưng lấy sách, có thể dùng bút mực hoặc dùng than làm bút.

Hôm nay giảng, chính là Tuân tử thiên, tiến sĩ này chậm rãi nói, rung đùi đắc ý niệm vài câu:” Quân tử biết phu nhân không được đầy đủ, không nét na, không đủ để làm dâu hiền, đừng vội buồn lòng, hãy suy tư dùng trí thức khuyên giải, vì cả cuộc đời, đừng vội quyết định...”

Lại nói tiếp:” Tuân tử khích lệ học, lưu loát nói ngàn lời có thừa, mà chảy khắp hậu thể, ngàn năm không suy, sao lại vậy??

Đám giáo úy trầm lặng suy nghĩ.

Tiến sĩ thở dài, nói:” Hôm nay nói đến đây thôi...”

Vừa mới nói đến chỗ đặc sắc, tiến sĩ này sao lại không nói liền không nói nữa rồi? Mỗi lần thời điểm khóa ban đêm, bên cạnh đều đốt hương, đợi thời điểm toàn bộ ba nén hương cháy hết, tiến sĩ mới bằng lòng để tất cả đám giáo úy trở lại doanh trại nghỉ tạm, hôm nay chỉ nói đến thời gian hai nén hương, sao lại không dạy? Quái.

Đám giáo úy hai mặt nhìn nhau, lúc này, tiến sĩ bưng sách lên, nói:” Hiện tại là lúc nào rồi?

“ Hồi bẩm tiên sinh, giờ mậu canh ba.

Tiến sĩ vuốt râu, gật gật đầu, nói:” Thời điểm đã không còn sớm.” Dứt lời, liền biến sắc, bỏ thước và sách xuống, lớn tiếng nói:” Bồng Lai Quận Vương có lệnh!

Nghe sáu cái chữ này, tất cả mọi người đứng lên, ưỡn ngực, thở mạnh cũng không dám.

Tiến sĩ nói:” Giờ mậu canh ba, ra đao, lên ngựa, giết người!” Tiến sĩ rút một lá thư từ trong tay áo ra, nói:” Thủ lệnh ở chỗ này, ai có dị nghị gì không?

Đám giáo úy âm ỉm đồng ý:” Tuân mệnh!

Tiếp theo, chính là tản ra, tất cả trở lại doanh trại, mặc áo giáp da vào, đeo nón Phạm Dương lên, đi giày, vác cung tiễn, nỏ đao, lại vội vàng đi chuồng ngựa dắt ngựa, chỉ cần một khắc, hơn tám trăm người ào ào chờ xuất phát, tại dưới cờ phên phật, trong ánh sáng vô vàn bó đuốc, tất cả mọi người không lên tiếng, chỉ đề lên chuôi đao, dẫn theo cương ngựa.

Doanh quan đánh ngựa bốn ba trước đội, sau lưng, kỳ quan giờ chờ theo đuôi, doanh quan hô to:” Bồng Lai Quận Vương có lệnh, một tên cũng không để lại, trăm thảo trừ căn, xuất phát!

Đội kỵ binh bắt đầu động, cũng không có khẩu hiệu gì sục sôi, cũng không có tiếng ca to rõ, chỉ làm từng bước, nối đuôi nhau ra cửa sân, tiếp theo, tất cả doanh xếp thành hàng, chiến mã âm ỉm, hướng đêm tối hắc ám, vô tận, lao nhanh mà đi.

Hưng Khánh phủ, Quy Phục và Giáo Hoá môn bao phủ dưới màn đêm, cách nơi này không xa, là một chỗ khó phòng, khó phòng cũng không mở, nhưng lại có võ sĩ Tây Hạ canh gác.

Tầng trong nhất, biểu hiện ra chỉ là hơn mười phòng, nhưng vật phẩm trưng bày bên trong cũng quan hệ rất lớn, tuyệt không thể để mất.

Dầu hỏa...

Người Tây Hạ và quân Tống giao chiến, từng nhiều lần nếm thiệt thòi vì dầu hỏa, loại này chất lỏng màu đen sền sệt gặp lửa liền cháy này, bộc phát ra năng lượng vô cùng kinh người. Từ đó về sau, Tây Hạ cũng thiết lập thần hỏa doanh, nhân số thần hỏa doanh cũng không nhiều, chỉ khoảng ba trăm người mà thôi, nhưng tiếp tế cho bọn hắn lại không ít, cái kho phòng này, liền có mấy trăm thùng dầu hỏa cung ứng.

Bốn năm trước, bởi vì dầu hỏa cất chứa rất khó, dẫn đến kho phòng đại hỏa, thế lửa rất lớn, xông thẳng lên trời, cả trên không Hưng Khánh phủ đều là ánh đỏ, dầu hỏa xen lẫn lửa, hướng bốn phía lan tràn, thiêu hủy trọn vẹn bảy tám con phố, thế lửa cũng không ngăn được, các dân chúng lấy nước tự cứu, kết quả chỉ là lại làm cho đại hỏa càng thêm lan tràn, nếu không phải về sau quyết định thật nhanh, ngũ đại quân Tây Hạ đều xuất động hết, cách ly một chỗ phạm vi mười dặm, cả Hưng Khánh phủ đều sẽ biến thành biển lửa.

Lần đó tổn thất thật lớn, chết cháy trọn vẹn mấy ngàn người, phòng ốc hủy diệt mấy ngàn nhà, tổn thất của nó, đã không thể tính toán bằng con số.

)

590. Chương 573: Chém Giết Quân Kim

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 573: Chém giết quân Kim

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Cũng chính bởi vì vậy, từ đó về sau, mặc dù kho phòng vẫn được xây mới, nhưng lại vạn phần chú ý, không thể có chút sai lầm.

Bất luận người nào không có phận sự, chính là tới gần mười trượng, đều sẽ bị võ sĩ Tây Hạ đuổi giết.

Một chỗ lầu các trước kho phòng, nơi là võ quan Tây Hạ đang trực nghỉ ngơi, thừa dịp bóng đêm, một người võ quan cười hì hì đi ra, lên tiếng chào hỏi các võ quan trong lầu, lập tức đi vào hắc ám.

Cước bộ của hắn rất vững vàng, vác đao, tuy không nhìn thấy ánh sáng, nhưng lại quen thuộc đối với nơi này, nhanh chóng lướt qua vài chỗ gác cổng, hành lang, ngẫu nhiên sẽ có võ sĩ cảnh giác nhìn sang đây một tý, nhưng nhìn thấy hắn, lập tức hướng hắn hành lễ, liền lui qua một bên.

Võ quan này đi thẳng đến một kho củi, kho củi cũng không lớn, bên trong chất rất nhiều đồng cỏ phơi khô, tại đây cách phòng dầu không xa, võ quan đánh đá lửa, không chút do dự mà ném vào trong đồng cỏ, sau đó lập tức đi ra ngoài.

Tất cả động tác, đều hoàn thành ở trong nháy mắt, không có chút ngưng trệ nào, đợi kho củi cháy bùng lên, thân ảnh của hắn đã một lần nữa chui vào trong bóng tối.

Kho củi cháy, rất nhanh liền bị người phát hiện, tiếp theo, cái chiêng đồng keng keng vang lên, kho phòng toàn một mảnh hỗn loạn, ánh lửa chiếu đầy trời, đã lan tràn về hướng phòng dầu, nếu không thể ngăn cản thế lửa, hậu quả sẽ vô cùng lớn.

Theo như pháp lệnh Tây Hạ, phòng dầu cháy, giống như cung điện cháy.

Lúc này, chứng kiến ánh lửa chỗ này, ngũ đại quân lập tức hành động, rất nhiều sĩ tốt, công cát, đất, vọt tới hướng bên này, trên đường phố, sĩ tốt đang dò xét, cũng ào ào xuất động, đâu còn bận tâm những thứ khác.

Long hứng phủ một mảnh hỗn loạn, lúc này, một đám kẻ phạm pháp cũng không kìm nén được, thừa cơ hội này, đi lên mặt đường, bắt đầu làm loạn.

Tất cả mọi việc, cũng chỉ trong nháy mắt, phảng phất như đã sớm đoán trước.

Tàu Vương phủ bên này, một người dò xét thấy ánh lửa phóng lên trời, lập tức đi vào bẩm báo.

Lí Càn Chính đóng mắt lại, dường như trong điện, nghe được tiếng bước chân dồn dập, hai con người mở ra, liền thấy có người tiến đến, nói:” Điện hạ, kho dầu xảy ra hỏa hoạn .

Lí Càn Chính thản nhiên nói:” Chỗ quan trọng như vậy, nói như thế nào mà xảy ra hỏa hoạn liền xảy ra hỏa hoạn? Quân coi giữ không cần thận sao?”

Dứt lời, hừ lạnh một tiếng, ở chỗ sâu trong đôi mắt, trời lên vẻ mỉm cười, đứng lên, tiếp tục nói:” Ngày mai, ta nhất định phải báo cáo hoàng huynh, nghiêm trị quan viên chủ sự kho dầu.” Dứt lời, liền ngáp một cái, nói:” Gây ra chuyện lớn như vậy, bốn vương sao có thể ngủ được yên ổn? Người đâu, lập tức điều một đội hộ vệ đi cứu hỏa, đốt tới Tàu Vương phủ, sẽ rất nóng.

... ..

Doanh trại Quân Kim giờ phút này có vẻ cực kỳ yên tĩnh, người Kim thích rượu ngon, trước mắt không có chiến sự, lại càng vô độ, hơn nữa, Tây Hạ bên này, thường xuyên mang rượu ngon đến khao, quân lính trong doanh trại quân Kim, cũng đều uống hết mình.

Rượu trắng thiêu đốt cổ họng vào trong bụng, chống đỡ ban đêm rét lạnh, cũng vẽ ra lửa giận của người Kim, thiết kỵ đại Kim, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, không người nào có thể chống đỡ, nhưng hết lần này tới lần khác, ngay tại một ngày trước kia, lại bị một đám Nam Man đánh cho hoa rơi nước chảy, hoàng tử điện hạ cầm roi quát mấy võ quan người Kim, cơn tức này, làm sao có thể nuốt?

Chửi bậy một hồi, thậm chí có người lung la lung lay mà muốn dẫn ngựa đi đánh Nam Man, nhưng đi đến một nửa, liền bị đồng bạn ngồi ở quanh đồng lửa giễu cợt một hồi.

Tiếp theo, có mấy người Kim nổi giận ùng ùng đi tới, mang theo roi ngựa, tùy ý quát roi vào đám sĩ tốt, mắng vài câu, mọi người mới giải tán, đều tự trở về nghỉ tạm.

Yên tĩnh không tiếng động, đồng lửa dần dần tắt, chỉ có thanh âm nước sông và côn trùng từ phương xa truyền đến n.

Trăng tròn treo cao, thảm đạm không nói nên lời, gió lạnh thổi trên lều, cờ bay phất phới.

Đường chân trời biến mất trong bóng đêm, nhưng lúc này, kỵ binh quân Tống đã tới rồi, tiếng vó ngựa âm ầm càng lúc càng lớn, càng ngày càng nóng nảy.

Người hữu tâm đột nhiên phát giác ra sự khác thường, bây giờ ban đêm, giờ này khắc này, thân ở chỗ này, làm sao có thể có thanh âm này?

Người Kim nhạy cảm lập tức phát hiện dị thường, một người Kim nóng nảy mà đi đến chỗ tháp canh, gọi nhiều người đốt mấy bó đuốc, nhưng thị lực có thể đạt được, chỉ là một mảnh hắc ám.

Người Kim lắc đầu, lập tức bô bô nói gì đó về hướng sĩ tốt tuần tra ban đêm.

Đúng lúc này, ở phía sau, trong bóng tối, nguyên một đám bóng người lắc lư, phảng phất như xé toang hắc ám, từ trong màn đêm xông tới.

“ Nhất doanh, Nhị doanh, Tam doanh theo ta sát nhập, Tam doanh tản ra, dùng tiểu đội làm cơ sở, dò xét bên ngoài, không cho phép người tới gần, không cho phép một người Kim cầu đi ra.

Ra lệnh một tiếng, chiến mã bắt đầu gia tăng tốc độ, giống như gió giật, như bạo lôi, gào thét lên phá tan hàng rào gián điệp của Kim doanh, tiếp theo là bó đuốc đánh tới, nhô đao ra khỏi vỏ, vốn là hội tụ như một nhánh sông, tiếp theo lại phân tán ra, ăn ý dùng mãnh lao tới các nơi.

Người Kim giỏi về tấn công, không thiện thủ, cái doanh trại quân đội này, so với hàng rào nặng nề của quân Tống mà nói, quả thực không đáng để nhắc tới, lại không thấy chiến hào bên ngoài doanh, cũng không thiết lập chông gai, chỉ có một hàng rào, vừa phóng ngựa xông vào, lập tức tan tác.

Không hề lo lắng mà nhảy vào đại doanh, chiến mã đạp tới, vô số bó đuốc ném ra ngoài đi, bó đuốc rơi lên trên lều, lập tức bùng hực thiêu đốt, cách đó không xa, chính là chuồng ngựa, cỏ khô chất đồng cao hơn cả người, dính vào lửa, lập tức là bốc cháy ngùn ngụt.

Chiến mã bên trong chuồng ngựa thấy lửa, lập tức hỗn loạn, bắt đầu trốn chạy tứ tán, mà lúc này đây, giết chóc mới bắt đầu.

Đám giáo úy đã rút nho đao sắc bén ra, giống như là dã thú ngửi thấy được mùi con mồi, lúc lộ ra hàm răng nhọn, lóe ra hàn mang u lãnh dưới bầu trời đêm.

Có người gọi:” Quân Vương đưa ra thủ lệnh, chó gà không tha!

“ Giết!” Mấy trăm con chiến mã xung phong bốn phía, chà đạp trong doanh, tất cả đội đội trưởng lúc này biểu hiện ra sự tinh táo dị thường, ào ào rống to:” Giết Kim cẩu!

Người Kim lúc này mới kịp phản ứng, nhưng đã không còn kịp rồi, có người đeo đao chạy đến, còn chưa biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, liền có một kỵ binh giáo úy phóng đến phía sau hắn, ánh đao lóe lên, lưng hán tử người Kim đã bị cắt ra, bạch cốt um tùm, thịt hồng mở ra, một trái tim nóng hổi đang đập bùng bùng trong lồng ngực.

Hán tử người Kim còn chưa kịp rút đao, đã là gào thét thê lương, sau đó thẳng tắp ngã lên trên mặt đất.

Đến lúc này, người Kim may mắn còn sống đã hiểu chiều hướng phát triển, nếu không trốn, chỉ còn đường chết, có người điên cuồng cướp đường trốn đi.

Chỉ là, tại đây đã hoàn toàn biến thành chỗ đám giáo úy thủ vệ nghiêm mật nhất, xuất hiện một người Kim, lập tức có vài chục người giương cung cài tên, giống như trò chơi xạ kích, xuy xuy... không chút do dự mà buông dây cung, tiếp theo, hơn mười mũi tên lông vũ cắm vào các nơi trên thân thể người Kim, người Kim này không cam lòng mà gào lên một tiếng, té trên mặt đất, còn chưa chết hẳn, đơn giản là thống khổ giãy dụa mà thôi.

Không đường nào có thể đi, ba mặt đều là địch nhân, chỉ có phương hướng phía tây, là một dòng sông chảy xiết, người Kim không thiện thủy, không đến phút cuối cùng, tuyệt đối không dám nhảy xuống nước, nhưng chuyện cho tới bây giờ, nước sông lạnh như băng kia đã rung động, rất nhiều người nhảy vào, tiếp theo, lại là vô số người kêu cứu trong nước lạnh như băng.

Mấy chục thớt ngựa chở một đội giáo úy gào thét đi qua, dùng nho đao chém giết người Kim trên bờ sông một hồi, đợi người Kim tại đây bị chém giết hầu như không còn, tiếp theo mới lấy cung tiễn ra, không chút do dự, bắn tên về hướng có tiếng người Kim kêu cứu trong sông.

Bốn phía đều là thanh âm dây cung, nho đao găm vào thịt, ánh lửa chiếu rọi giữa không trung, quỷ dị nói không nên lời.

Tiếng kêu cứu thảm thiết nối liền không dứt, cũng dần dần yếu ớt, vô số thi thể bị giẫm đạp, người Kim còn lại một hơi thở nằm té trên mặt đất, tuyệt vọng mà phát ra thanh âm hừ hừ.

Một con chiến mã chở sát thần đi đến, tiếp theo, có người điều khiển ngựa, dờ dẫm đi qua, giơ nho đao lên, người trên thì đồng tử co rút lại, người dưới thì thống khổ, bốn mắt nhìn nhau, là một loại giết chóc.

Chẳng bao lâu sau, tiếng kêu thảm không còn phát ra nữa.

)

591. Chương 574: Cắt Đầu Kim Cầu (1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 574: Cắt đầu Kim cầu (1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Bóng đêm càng đậm, huyết tinh lan tràn ra, ánh lửa cực lớn, từng lều vải bị đốt cháy, bụi mù cuộn cuộn, xông thẳng lên trời.

Đám giáo úy nhảy xuống ngựa, bắt đầu kiểm tra các thi thể, bổ thêm một đao vào thi thể mỗi một người Kim, có người đi qua thu ngựa quân Kim lại.

Tiếng kêu gào dần dần yếu ớt, cũng có vài tiếng rên rỉ xa xa truyền đến, nhiều đội giáo úy đi qua chỗ có tiếng rên rỉ, tiếp theo là một tiếng kêu rên, sau đó, tất cả đều yên tĩnh.

“ Dẫn vài người đến gần bờ sông sâu thăm, nhìn xem có người Kim lọt lưới hay không, lúc kiểm tra bờ sông cẩn thận một chút, có lẽ là vẫn còn người sống.

“ Toàn bộ đốt đuốc lên, điều tra lại một lần, không được để lọt một người nào, đi Tứ doanh bên kia nhìn xem, bảo bọn hắn tìm tòi từng tấc một”, nói chuyện chính là doanh quan doanh một Chu Khải, huấn luyện viên không ở đây, giáo đầu doanh một thuận đường tiếp nhận chỉ huy, bởi vậy, thời điểm ban đêm gió lớn đi giết người này, là do hắn định đoạt.

Chu Khải luôn luôn làm việc ổn trọng, đã có thủ lệnh là chó gà không tha, như vậy thì quyết không thể để lọt lưới, chạy mất một người, hắn sẽ không xứng với chức chỉ huy.

Đánh ngựa vòng vo vài vòng trong ngọn lửa, Chu Khải cũng không lộ ra vẻ thoải mái, lại hướng một người giáo úy sau lưng, nói:” Nhanh đi, bảo người ta báo thương vong lên, đại phu theo quân ở nơi nào? Vì cái gì còn không trông thấy hắn?

Phân phó vài câu, mới đi xuống ngựa, dừng lại trước một chỗ lều lớn, chỗ lều lớn này là một địa phương duy nhất không có người nào đốt lửa, thậm chí từ lúc vừa mới bắt đầu, liền có giáo úy ở chỗ này trông coi.

Chu Khải cầm đao đi vào lều lớn, không gian trong lều lớn rất là rộng lớn, lông tơ bên thành thậm chí còn sót lại một chút hương thơm, hai vách tường là một cái ngăn tủ, trong tủ đều là khí cụ tinh mỹ, đỉnh lò do hoàng kim chế thành, ngọc bích trắng nõn không dấu vết, còn có cả da bạch hổ trên ghế ngồi kia.

Chỉ nhìn thoáng qua đã có thể tính ra, bảo vật bên trong không dưới trăm quan, chính là cái khung đèn kia, cũng là do hoàng kim rèn ra, giá trị xa xỉ.

Chu Khải nhăn lông mày lại, cái lều lớn này, chính là tướng quân người Kim, chỉ sợ cũng không được ở, chắc là chuẩn bị cho Hoàn Nhan Tông Kiệt kia dùng, chỉ là, Hoàn Nhan Tông Kiệt ở trong thành, tại đây vẫn quét dọn đến không nhiễm một hạt bụi, tùy thời nghênh đón chủ nhân của nó.

Tuy Kim quốc quật khởi vội vàng, lại như một trận gió, chiếm lấy tất cả Liêu Đông và đại sa mạc, chính là người thủ đô Biện Kinh, cũng đều lưu lạc trong tay người Kim, ngăn ngừa mấy năm, bảo vật đánh cướp đến vô số kể, những vật này rơi vào trong tay người Kim không nhìn được hàng, thật sự là quá phung phí của trời.

Chu Khải bĩu môi, sờ lên cái da Bạch Hổ trên ghế ngồi kia, hướng sau lưng thân vệ, nói:” Da Bạch Hổ chính tông, thời điểm ta ở tại Trắc trấn, ngay cả nguyên soái cũng đặt không mua nổi, Biện Kinh bên kia lại càng có thể nói là vô giá, những thứ kia đều từ từ mà thanh lý, trên đời này, ngoại trừ hoàng thượng và Bồng Lai Quận Vương, ai cũng không dùng nổi những này.”

Dứt lời, lại nói:” Thả ba Khổng Minh đăng nhỏ ra, báo cho người ở bên trong thành.

Khổng Minh đang bay lên tới giữa không trung, trong đêm đen nhánh có vẻ đặc biệt đẹp mắt, Thảm Ngạc bốn ba trên đường phố, giương mắt nhìn về phía vòm trời, đột nhiên ghì chặt ngựa, , nói với sau lưng Lý Thanh:” Người xem xem, Chu Khải đã thành công rồi!

Lý Thanh không kìm nén được, nói:” Nhanh như vậy?

Thảm Ngạc cười nói:” Làm tốt chuyện của chúng ta rồi hãy tính.

Dứt lời, liền thúc ngựa, nhanh chóng đuổi kịp đội kỵ binh đi cấp tốc phía trước.

Lễ bộ, sau khi Vương Tử các quốc gia chuyển ra ngoài, tại đây quanh quệ hơn rất nhiều, ngẫu nhiên sẽ có võ sĩ Kim quốc dò xét ở chỗ này, kho dầu cháy lớn làm cho Hoàn Nhan Tông Kiệt bình tĩnh, hẳn cũng là người đã từng đánh trận khắp nơi, thấy động là sẽ đề phòng, lập tức choàng quần áo, gọi tâm phúc tới hỏi thăm:” Đã xảy ra chuyện gì?

Lập tức có người nói:” Điện hạ, là ở bên trong thành xuất hiện hỏa hoạn, xem dáng vẻ người Tây Hạ khấn trương như vậy, xem ra là đã xảy ra hỏa hoạn ở địa phương quan trọng.

Hoàn Nhan Tông Kiệt gật đầu, âm thanh lạnh lùng nói:” Không cần phải để ý tới bọn hắn.

Dứt lời, liền đi vào ngủ, bóng đêm lại yên tĩnh không tiếng động, lúc này, tiếng vó ngựa ầm ầm truyền ra, người Kim cũng không cảm thấy bất ngờ, không ít quân đội Tây Hạ mới từ bên này nóng nảy gấp rút chạy qua, chắc hẳn một đội này cũng là đi cứu hỏa, nghe nói ở bên trong thành có chút đạo tặc thừa cơ làm loạn, có lẽ là đi đàn áp cũng không chừng.

Hai thủ vệ người Kim tại cửa ra vào đã có chút ít khốn đốn, tuy đêm Tây Hạ không lạnh hơn đại sa mạc, nhưng gió lạnh này chà xát giống như dao găm, lại không thể trốn vào trong hốc đá trốn, thật sự rất khó chịu.

Xuy xuy...

Trong cơn gió, đột nhiên xuất hiện tiếng vang, hai người Kim lập tức cảnh giới, kinh nghiệm chiến trận giúp bọn hắn quen thuộc cái thanh âm này, là thanh âm mũi tên lông vũ phá không, chờ bọn hắn kịp phản ứng, tất cả đều đã quá muộn, một mũi tên lông vũ bằng thẳng vào một người Kim, lực đạo rất lớn, từ sau xuyên qua trước ngực.

Một mũi tên lông vũ khác bắn thẳng vào cổ họng người Kim còn lại, tiếng vỡ vụn của yết hầu rất nhỏ, đây đã là cảm thụ cuối cùng của người Kim này.

Ngay cả cơ hội kêu rên cũng không có, hai người đã biến mất khỏi thế gian.

Bọn hắn đứng ở phụ cận cửa ra vào, bên cạnh giắt đèn lồng, chiếu sáng lên chính mình, thực sự làm cho bọn họ trở thành bia ngắm sống trong bóng tối.

Hai bên đường đi vẫn đen sì, một bóng người đánh ngựa tới, giương cung cài tên, lại là Lý Thanh, Lý Thanh đánh ngựa đến bên cạnh thì thể người Kim, thoáng giám thị một tý, lập tức huyết sáo, lại có kỵ sĩ giương cung cài tên phi ngựa tới.

Tiếp theo, kỵ sĩ từ trong bóng tối xuất hiện càng ngày càng nhiều, hối hả, khác với kỵ sĩ bên ngoài, chiến mã bên dưới, đều chụp cái bao tải vào mồm ngựa, móng chân bọc vải bông, vừa rồi phóng ngựa bốn ba, tuy cũng có động tĩnh móng ngựa, nhưng ngay tại phụ cận, người Kim từ thanh âm móng ngựa phán đoán, còn tưởng lầm là xa xa truyền đến.

Thảm Ngạc đánh ngựa đi ra, được mọi người bảo vệ xung quanh, nhìn qua cái kiến trúc nguy nga này, mặt không biểu tình, nói:” Đốt đuốc, phá cửa lớn, lại lưu mấy người bảo vệ cửa trước cửa sau, chúng ta chỉ có thời gian hai nén hương, người trong ngôi nhà này, đều phải chết hết!

Mệnh lệnh đưa ra được một tý, từng đoàn từng đoàn bó đuốc đốt lên, tiếp theo là hai giáo úy phóng ngựa về hướng cửa lớn, cửa lớn Lễ bộ không phải tường đồng vách sắt, ý nghĩa trang trí quá nặng, tuy nhìn về phía trên vô cùng nguy nga, kỳ thật cũng không quá cái cửa gỗ bọc đồng mà thôi, phóng ngựa đi qua, lực đạo cực lớn, oanh một tiếng, liền mở rộng.

Tiếp theo, vô số người giơ bó đuốc dục ngựa tràn vào, chạy như bay, vốn là điên cuồng ném bó đuốc, đốt tất cả các nơi có thể đốt, tiếp theo, liền rút nhô đao bên hông ra, chợt quát một tiếng:” Giết!

“ Giết!

Nhiều đội kỵ binh tìm tòi dọc theo con đường các nơi, người Khiết Đan ở phía sau theo đuôi, ào ào nhảy xuống ngựa, cầm vũ khí, bắt đầu tìm tòi mọi chỗ.

Thị vệ người Kim phản ứng, chạy tới, bọn hãn không cưỡi ngựa, mặt đối mặt với bọn họ, thì là cơ hội để đội kỵ binh tàn sát, đội kỵ binh không chút do dự phóng ngựa qua.

Đồng tử bọn thị vệ người Kim co rút lại, nhất thời đứng là ngây dại, cảnh tượng như vậy, bọn hãn không biết trải qua bao nhiêu lần, chỉ là, đứng ở chỗ này, vốn phải là địch nhân của bọn hãn, mà ngồi trên lưng ngựa, nên là bọn hãn mới đứng, sải lang lúc trước cũng có thời điểm lưu lạc làm cừu non.

)

592. Chương 574: Cắt Đầu Kim Cầu (2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 574: Cắt đầu Kim cầu (2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Oanh..... nương theo lấy từng đợt tiếng kêu thảm và rên rỉ, bảy tám thị vệ bị đánh bay lên trên mặt đất, chiến mã tiến lên, tiếp theo, kỵ sĩ lập tức dùng kỹ thuật cỡi ngựa tinh xảo, ghì ngựa, thúc ngựa xoay người lại, chiến mã lập tức quay về, móng ngựa tung bay, định dẫm lên trên người đám thị vệ.

Bảy tám thị vệ đều bị đụng gãy mấy cái xương sườn, giống như cừu non, lăn bò rên rỉ trên mặt đất, lúc này, tiếng vó ngựa vừa vội vừa gấp rút vang lên, kỵ sĩ thúc ngựa quay đầu lại đang xông về hướng bên này.

Bộp...

Người thiện cưỡi ngựa chết dưới móng ngựa.

Một câu nói kia, tuy không phải nhiều lần đều hữu hiệu, nhưng tối nay, lại rất đúng đắn, qua lại giẫm đạp mấy lần, bảy tám thị vệ rốt cục cũng bất động, thống khổ có thể nghĩ.

Ngay tại trước đó hai ngày, bọn hãn phẫn nộ, cũng đã hô ô đột, đánh đội quân giáo úy Tống rút xuống ngựa, tiếp theo liền quay ngựa trở lại, giẫm đạp đến chết, báo ứng tới quá nhanh, thế cho nên, thời điểm bọn hãn sắp chết, trong con mắt còn lóe ra vẻ kinh ngạc không thể tin.

Bốn phía đã xuất hiện lửa lớn rồi, giáo úy khổng chế các chỗ hẻo lánh rất nhanh, người Khiết Đan thì áp giải từng người bên trong đi ra, không cần chờ lệnh, cũng không cần hỏi bất luận cái gì, tất cả tù nhân quý thành một hàng, giơ tay chém xuống, thi thể không đầu xuất hiện, ngã xuống đất.

Đêm dài trở nên lạnh lạnh, mà ở chỗ sâu trong Lễ bộ, trong một chỗ lầu các, chiến đấu mới vừa vãn chấm dứt, mười thị vệ người Kim hung hãn đã bị thanh trừ, trên người lưu lại hơn mười vết đao, tiếp theo, bị người dùng ngựa giẫm đạp trên thân thể.

Cửa gỗ lầu các đã bị mở, nhưng bên trong có một người Kim dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, lớn tiếng kêu la vào bên trong, sau đó mới hướng xông tới giáo úy, cầm đao chém qua, đám giáo úy lui về, lộ ra cổng tò vò tĩnh mịch.

Xuy xuy..... hơn mười mũi tên lông vũ phá không bắn vào, chui hết vào thân thể người Kim này, thân hình người Kim thoáng ngưng trệ một tít, trong miệng tràn ra máu tươi, chỉ tay lên trời, hét lớn một tiếng thê lương, sau đó mới co quắp trên mặt đất.

“ Con mẹ ngươi, công phu cao tới đâu, cũng sợ cung tiễn, ai chơi dao thái rau cùng ngươi chứ!” , Thẩm Ngạo mắng to một tiếng, đang lúc mọi người bảo vệ xung quanh, hùng hùng hổ hổ vượt qua thi thể người Kim đi vào.

Trong tầng thứ nhất lầu các không có một bóng người, Thẩm Ngạo nỗ bữu môi, mười giáo úy lập tức đi lên hướng lầu hai, chỉ một lúc sau, liền tóm người đến, không phải Hoàn Nhan Tông Kiệt thì là ai?

Lúc này, Hoàn Nhan Tông Kiệt đâu còn có võ dũng của người Kim? Quý vì hoàng tử, hưởng dụng phú quý vô cùng, một đêm này dường như đã bị chôn vùi rồi, bị tử sắc lấy hết sức mạnh của thân thể, chắc hẳn cũng không còn dũng khí dùng đao chém người như lúc trước nữa, thân thể lạnh run, thấy được Thẩm Ngạo, giống như đập lấy ôn thần, gian nan mà dùng tiếng Hán, nói:” Thả ta một con đường sống, nguyện dùng một phòng vàng để đền đáp.

Thẩm Ngạo một cước đạp lên trên mình hắn, trong tay mang theo Thượng Phương bảo kiếm, mũi kiếm chỉ ở cổ họng hắn, cười lạnh nói:” Ngươi có vàng, sớm muộn gì ta cũng sẽ đi lấy, không nhọc công ngươi chấp tay đưa lên, hôm nay mượn đầu của ngươi dùng một tít, kiếp sau sẽ trả lại ngươi.

Bảo kiếm sắp đâm vào cổ họng của hắn, lại đột nhiên dừng lại, lập tức thu hồi, Thẩm Ngạo rút khăn ra, chà lau trên thân kiếm trơn bóng, trong miệng nói:

“ Đây là Thượng Phương bảo kiếm, trên chém Ngũ phẩm quan to, dưới giết cửu phẩm quan tham, có đôi khi còn có thể giết gà, tàn sát cầu, ngẫu nhiên lấy ra làm thêm vài sự tình, nung đúc tình cảm sâu đậm, làm rất nhiều sự tình có ý nghĩa. Đồ tốt như vậy, hắn còn không có duyên để hưởng dụng, ai tới giúp đỡ ta một chút, cho hắn chết thống khoái đi.

Đao của Lý Thanh hiển nhiên không phải là cái gì Thượng Phương bảo kiếm, càng không có tình thú gì, Thẩm Ngạo vừa dứt lời, đã không kìm nén được, một đao bổ xuống, máu tươi róc rách từ thân đao, chảy xuôi xuống dưới, sau đó mới cất thủ cấp Hoàn Nhan Tông Kiệt.

Thẩm Ngạo dùng khăn lụa che cái mũi đi ra ngoài, hắn không chịu được mùi huyết tinh dày đặc này.

Cả Quốc Tân quán của Lễ bộ, đã là một mảnh đồng bừa bộn, lúc này có người áp giải một người đến, người này lớn tiếng cầu xin tha thứ, sợ hãi tới cực điểm, quỳ xuống dưới chân Thẩm Ngạo, dập đầu nói:” Ta...ta cái gì cũng không thấy...

Người này Thẩm Ngạo nhận ra, là Vương Tử Triều Tiên Vương An, Vương Tử các quốc gia ào ào dọn đi khỏi Hồng Lư Tự, chỉ có Vương An này còn ở lại, vừa rồi giáo úy xông tới giết chóc, hắn lạng lẹ mang theo thị vệ ở bên quan sát, vốn là con muốn nhân cơ hội giúp đỡ Hoàn Nhan Tông Kiệt một lần.

Kết quả, chứng kiến giáo úy đáng sợ như vậy, cũng không dám ra, cuối cùng bị giáo úy phát hiện, chút ít thị vệ của hắn cũng là hạng người nhát như chuột, một hộ vệ xả thân bảo vệ hắn cũng không có.

Thẩm Ngạo hướng hắn cười lạnh, nói:” Ngươi đã muốn thấy được, ngươi xem, chúng ta đang làm chuyện bí ẩn như vậy, bị ngươi xem sạch sẽ, ngươi còn muốn sống sao?

Vương An lạnh run làm run, trong lòng nghĩ, các người giống trống khua chiêng như vậy, cái này cũng gọi che giấu sao? Nhưng, những lời này, hắn không dám nói ra khỏi miệng, chỉ dùng nước mắt giàn giụa mà cầu xin tha thứ.

Thẩm Ngạo đạp chân lên trên đầu hắn, cảm nhận được hàm răng rung động khanh khách, mới chậm rãi nói:” Trước đó, ngươi đã nói cái gì?

“ Cái... lúc nào...

“ Lúc nào? Chính là thời điểm ngươi chạy ra ngoài cánh cửa, nói cái gì? Đúng rồi, bảo bản vương nhớ mặt ngươi sao? Bản vương nhớ kỹ, Vương lão đệ, ngươi thì sao?

Vương An trước đây đã nói ra câu nói kia, tự cho là dựa vào cây to Hoàn Nhan Tông Kiệt này, sẽ không sợ ai nữa, ai ngờ Hoàn Nhan Tông Kiệt vô dụng như vậy, lúc này đâu còn dám nói cái gì, hung hăng đánh chính mình vài bàn tay, nâng mặt đỏ bừng lên, nói:” Ta đáng chết, ta đáng chết...

Thẩm Ngạo ung dung cười nói:” Người đâu, dù hắc dật, dầu gì cũng là Vương Tử, cái dạng này là làm cho ai xem? Không biết, còn tưởng rằng bốn vương khi dễ hắc, gọi hắc rửa mặt một tý, đợi lát nữa hay theo chúng ta đi.

Đám giáo úy ào ào nói trong đầu, Vương gia, người chính là đang khi dễ hắc.

Thời gian dần dần trôi qua, một đoàn mây đen che phủ lên mặt trăng, thế lửa Sùng Lễ môn bên kia cũng đã không chế được, đợi cho cấm quân Tây Hạ kịp phản ứng, mới biết được Quốc Tân quán bên này xảy ra chuyện.

Hoàn Nhan Tông Kiệt là phò mã tương lai của Tây Hạ, lại càng là khách nhân tôn quý nhất Tây Hạ, tuyệt đối không thể để mất, vì vậy, nhiều đội cấm quân Tây Hạ điên cuồng hướng bên này chạy đến, chờ bọn hắc nặng nề vây quanh Quốc Tân quán, đã có người dùng đao chọc đầu Hoàn Nhan Tông Kiệt, ghìm ngựa đi ra, Thẩm Ngạo dẫn đầu, một đội giáo úy ở phía sau, sau đó mới là người Khiết Đan.

“ Các người là người nào?” Trong cấm quân Tây Hạ có người lớn tiếng kêu gọi.

Thẩm Ngạo cất cao giọng nói:” Bồng Lai Quận Vương ở đây, đầu chó Kim cẩu Hoàn Nhan Tông Kiệt đã bị chém xuống, nhanh chóng tránh ra!

Người Tây Hạ xôn xao, nhất thời không biết theo ai, Hoàn Nhan Tông Kiệt chết mất rồi, giết hắc chính là đặc phái viên Đại Tổng.

Chuyện này, vô luận như thế nào, cũng không phải bọn hắc có thể xử trí, nhưng cũng không thể để thủ phạm gây chuyện chạy.

Vì vậy, Thẩm Ngạo ghìm ngựa đi về phía trước một bước, người Tây Hạ liền nâng cao trường mâu, lui về phía sau một bước, càng ngày càng nhiều Hạ quân chạy tới, nhưng không có chiếu lệnh, lại không thể động thủ, chỉ có thể giữ tình huống như vậy.

)

593. Chương 575: Vào Cung Nói Chuyện

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 575: Vào cung nói chuyện

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo cũng không để ý tới bọn hắc, chỉ đánh ngựa đi đến hướng cung điện Tây Hạ, hơn hai trăm kỵ binh này, cộng thêm thủ cấp của Hoàn Nhan Tông Kiệt, không coi ai ra gì, chỉ chậm rãi không chế chiến mã, từ từ đi đi lại lại.

Mà người Tây Hạ tất nhiên là toàn lực đề phòng, lại cũng chỉ có thể để cho bọn họ đi phía trước, thời điểm đi một bước, liền lui về phía sau một bước.

Từ Quốc Tân quán đến cung điện, tốc độ rất chậm rãi, thẳng đến tảng sang ngày mới, mới đến cung điện, phía trước là một chỗ đất trống rộng lớn, đội kỵ binh Thẩm Ngạo dừng lại, người Tây Hạ giờ phút này cũng thở dài một hơi, nhưng tinh thần toàn bộ mọi người vẫn đề phòng.

Nhưng lúc này là thời gian vào triều, đủ loại quan lại Tây Hạ cũng ào ào tiến đến, thấy cái tràng diện to lớn này, lại nghĩ tới thanh âm ầm ầm đêm qua, không biết chuyện gì xảy ra, nhưng đều đi trên con đường tiến cung.

.. ..

Lí Càn Thuận ngồi ở phía trong buồng lò sưởi, trước một tấm gương đồng, một người tiểu thái giám đang chải đầu cho hắn, sau đó mới tết tóc, đâm châm ngọc cho hắn, đeo ấm nón lên, Lí Càn Thuận nhìn tóc trắng của mình mới sinh ra trong gương đồng, liền thở dài một hơi.

Lúc này, có một thái giám tiến đến, thấp giọng nói:” Bệ hạ...

Lí Càn Thuận ngữ khí lạnh nhạt nói:” Nghe nói đêm qua, kho dầu bị cháy?

Thái giám run run nói:” Không chỉ có mỗi cái này.

Ánh mắt Lí Càn Thuận lóe lên, nhìn chính mình trong gương đồng, nói:” Hắn là đã xảy ra chuyện gì?

Thái giám quỳ xuống tại chỗ, nói:” Hoàn Nhan Tông Kiệt chết mất rồi, Bồng Lai Quận Vương Đại Tổng cầm đầu lâu của hắn, đang ở ngay tại ngoài cung.

Lí Càn Thuận bỗng nhiên đứng dậy, chén trà nhỏ trên bàn nhỏ trước gương bị hắn đẩy xuống, bịch một tiếng, chén trà nhỏ rơi xuống đất vỡ tan.

Tiểu thái giám chải đầu lập tức quỳ xuống, không dám thở mạnh.

“ Làm sao hắn dám.....” Mặt Lí Càn Thuận âm trầm, chỉ phương hướng cửa cung, hô to một tiếng:” Lẽ nào lại như vậy! Tại đây không phải Đại Tổng, là Đại Hạ!

Gầm thét một câu, Lí Càn Thuận chấp hai tay sau lưng, âm trầm nói:” Trẫm biết rồi, xuống dưới.

Trong Sùng Văn điện, đã là nghị luận ào ào, rất nhiều người trao đổi tin tức, mới biết được Hoàn Nhan Tông Kiệt bị Thảm Ngạo chém, thủ cấp ngay tại bên ngoài cung điện.

Càng có mấy cự thần, sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, vừa rồi, thời điểm bọn hắn tiến cung, xác thực thấy có người cầm một cái gì đen sì treo trên thương, lúc ấy, sương mù đang đậm đặc, cũng không thấy rõ là cái gì, không chú ý, lúc này nhớ tới, không phải là Hoàn Nhan Tông Kiệt kia thì là ai?

Lúc này, nơi đây, đứng ở nơi này Sùng Văn điện, hồi tưởng lại người thiếu niên đặc phái viên Đại Tổng, khi thì cuồng vọng, khi thì nho nhã, phong lưu phóng khoáng kia, ở chỗ này đàm luận kinh nghĩa, so sánh thi họa cùng mọi người, ngay lúc đó, đủ loại quan lại, ai cũng chưa từng nghĩ đến, thiếu niên này đúng là dám tàn nhẫn như vậy.

Hiện tại, hồi tưởng về thiếu niên như tắm gió xuân kia, nhắc tay giơ chân đều là thông dong như thường, tất cả mọi người không hận được mà rung mình một cái, người này quá độc ác, người hung ác, bọn hắn thấy nhiều, người Khiết Đan ngoan độc, người Kim cũng ngoan độc.

Nhưng cái loại hung ác này, có nhiều hơn vài phần phô trương thanh thế, mà Thảm Ngạo, loại hung ác này rất kỳ quái, có một loại sợ hãi làm cho người ta sinh ra từ đáy lòng, giống như là một người, vừa rồi vẫn pha trà luận đạo cùng người, làm người sinh ra hâm mộ đối với hắn, sau một khắc, hắn bắt người ta đến một cái lồng hấp, vạch khăn ra, nhưng bên trong lại nấu một người sống sờ sờ, sau đó, người này nho nhã lễ độ mà câu người nhăm nháp, lúc này đây, người sẽ làm cái gì? Chỉ sợ ngay cả dũng khí chạy trốn chết cũng không có.

Sùng Văn điện trầm mặc một hồi, tất cả mọi người không hề lên tiếng.

Lúc này, Lí Càn Thuận ăn mặc miện phục, leo lên cung vàng điện ngọc, vẫn là hô to vạn tuế, vẫn là các khanh miên lễ, chỉ là, không khí có chỗ bất đồng.

Ngược lại, Lí Càn Thuận cũng không biểu hiện cái gì, mở miệng chính là hỏi về chính vụ, trong lòng thần tử phía dưới run sợ, nhưng vẫn đối đáp trôi chảy.

Qua trọn vẹn nửa canh giờ, đợi chải vuốt hết chính nghị hôm nay, Lí Càn Thuận mới như không có việc gì, đứng dậy, rời khỏi triều.

Đám quần thần đang muốn tản đi, một người thái giám bất ngờ nói:” Lễ bộ Thượng Thư Dương Chấn lưu lại, bệ hạ có việc còn muốn hỏi.

Dương Chấn là tâm phúc xương cánh tay của Lí Càn Thuận, cũng không có người nào kinh ngạc, ngoại trừ Dương Chấn lưu lại, tất cả những người còn lại đều tản đi.

Dương Chấn đến buồng lò sưởi, hành lễ về hướng Lí Càn Thuận đang uống trà trước, Lí Càn Thuận hòa nhã nói:” Đến đây, ngồi xuống nói chuyện đã.

Dương Chấn cũng không chối từ, đợi thái giám chuyển gấm đôn đến, liền hạ thấp người ngồi xuống.

Lí Càn Thuận bất động thanh sắc nói:” Sự tình đêm qua, Dương ái khanh có nghe thấy không?” , hần ngồi ở trên giường, có vẻ cực kỳ mệt mỏi, dựa vào nệm êm phía sau, nằm nghiêng, đóng mắt lại, như là đang nhắm mắt dưỡng thần.

Dương Chấn nói:” Bệ hạ, hạ thần đã nghe được một ít tin tức.

Lí Càn Thuận gật đầu:” Tốt, người đến nói một chút xem, trước mắt nên làm cái gì bây giờ?

Lúc này, nói nhiều hơn nữa cũng không hữu dụng, quan trọng nhất, là đi ứng đối như thế nào.

Nguyên bản, Công Chúa là muốn gả cho Hoàn Nhan Tông Kiệt, nhưng hiện tại, Hoàn Nhan Tông Kiệt đã chết rồi, tùy từng đều bị giết hết.

Hoàn Nhan Tông Kiệt là nhi tử Hoàn Nhan A Cốt Đả yêu thích nhất, hôm nay bị giết, Kim quốc nhất định sẽ giận chó đánh mèo, đánh cả Tây Hạ, tới lúc đó, đặc tội Khiết Đan, Đại Tống, Thổ Phồn Tây Hạ, hơn nữa còn đối mặt với người Kim quốc, đi con đường nào mới là vấn đề quan trọng nhất, một bước đi nhầm, chính là nước mất nhà tan, cho nên, tuyệt đối không thể không cẩn thận.

Dương Chấn nói:” Hạ thần nghe nói, vài ngày trước, thái giám Đồng Quán thủ Trắc trấn dẫn mười vạn đại quân diễn võ tại Trắc trấn, tuy người Khiết Đan dốc hết sức chống cự người Kim ở phía bắc, nhưng tại biên cảnh Tây Hạ, hỏa lực cũng tập trung sáu bảy vạn người, còn có cả Thổ Phồn, cũng có hơn vạn người nhìn chăm chăm...

Hần dừng một chút, lại nói:” Hạ thần còn nghe nói, Thẩm Ngạo kia là thần tử hoàng đế Tống quốc tin nhất, nếu bệ hạ bắt hần trị tội, ba châu Đại Tống sẽ lập tức điều 30 vạn người trả thù. Càng nghe nói, thời điểm Tống quốc luyện binh, nghỉ ngơi và hồi phục nghiệp võ cũng có chút lợi hại, một ngàn kỵ binh Thẩm Ngạo mang đến kia, chính là chứng cứ rõ ràng nhất, nếu Tống quốc đột kích, lại dùng Thổ Phồn để kiềm chế Tây Hạ, Tây Hạ nên làm cái gì bây giờ?

Hần thở dài, tiếp tục nói:” Hoàn Nhan Tông Kiệt là thái tử người Đại Kim quốc chọn lựa, hôm nay bị chết không hiểu lý do, chính là giết Thẩm Ngạo, lại phái ra sứ giả tiến đến thỉnh tội, quốc chủ Kim quốc cũng chưa chắc sẽ hết hận, nếu dẫn quân đến báo thù, Tây Hạ ta ngăn cản như thế nào?

Liên tiếp đưa ra nhiều vấn đề, đã coi như công bố thái độ của Dương Chấn, chấn động Hoàn Nhan Tông Kiệt dẫn phát không phải chuyện đùa, kỳ thật, đường ra chỉ có một, chắc hẳn đây cũng là nguyên nhân Thẩm Ngạo kia dám động thủ giết người ở Long hưng phủ, chỉ là một trận chém giết này, lại dồn cả Tây Hạ quốc đến vách núi, không đường nào có thể đi.

Lí Càn Thuận tự nhiên hiểu tâm tư Dương Chấn, thở dài, nói:” Chuyện cho tới bây giờ, Trẫm đã biết phải làm sao!

Sắc mặt lập tức càng thêm âm trầm, nói:” Trẫm nghe nói, đêm qua Thẩm Ngạo dẫn người đi trên đường phố, đúng là biết rõ mệnh lệnh cấm đi lại ban đêm, còn dám vi phạm, có một việc nữa, chính là kho dầu luôn luôn thủ vệ nghiêm túc, vì cái gì lúc khác không cháy, trong đêm vắng vẻ ngày hôm qua lại xảy ra hỏa hoạn?

Dương Chấn thoáng trầm mặc một tý, nói:” Có lẽ trong thành này có gian tế Tống quốc.

Lí Càn Thuận hừ lạnh một tiếng, nói:” Không chỉ như vậy, cái kho dầu kia là cấm quân thủ vệ, đều là đệ tử quốc tộc thân tín làm việc, hẳn là gian tế Tống quốc đến đây, ngay cả quốc tộc đệ tử ta cũng bị lung lạc rồi?

Cái gọi là quốc tộc, chính là người Đảng Hạng, Lí Càn Thuận nói không hề sai, cấm quân đều là do đệ tử Đảng Hạng tộc làm, những người này có lẽ sẽ sơ sẩy, nhưng tuyệt đối không thể làm gian tế vì người Tống, chỉ là, đã không phải gian tế người Tống, lại nghe ai sai khiến đây?

Ai lại có năng lượng lớn như vậy?

Trong lòng Dương Chấn đột nhiên giật mình một chút, khẩn trương nói:” Bệ hạ...việc này đoạn không thể triệt để tra cứu được, sẽ bức giây động rùng, sự tình hôm nay đã rất khó giải quyết, nếu lại dẫn nhiều người đến nữa, chỉ sợ là sẽ động đến nền tảng lập quốc.

Lí Càn Thuận hừ lạnh một tiếng, ánh mắt sâu kín nói:” Một người như vậy, đúng là huynh đệ Trẫm, vì tư dục của mình, rõ ràng cấu kết với người Tống, thật là ngu bất trị.

Những lời này không chỉ mặt gọi tên, nhưng Dương Chấn thực sự nghe ra được, chỉ là, lúc này lại cố tình cãi trang, làm như cái gì cũng không biết.

Lí Càn Thuận tiếp tục nói:” Chuyện này, để sau này hãy so đo, Dương ái khanh, người đến cửa cung, mời Tống quốc Bồng Lai Quận Vương Thẩm Ngạo vào cung yết kiến. Còn có, bảo cấm quân ngoài cung giải tán hết đi, yên tâm, vài người như vậy, vẫn không thể nào loạn ra chuyện gì.

Dương Chấn khom người hành lễ, lập tức ra khỏi buồng lò sưởi, một đường đến cửa cung, nói nhỏ vài câu cùng thủ lĩnh cấm quân trên cổng thành, thủ lĩnh cấm quân kia gật gật đầu, lập tức xuống dưới phân phó.

Cấm quân Tây Hạ rút đi giống như thủy triều, lúc này, trong nội cung có người đánh ngựa đi ra, nói:” Chiếu mệnh: Triệu Tống quốc Bồng Lai Quận Vương Thẩm Ngạo nhập kiến.

Thẩm Ngạo đợi ở chỗ này trọn vẹn một canh giờ, lúc này thấy Lí Càn Thuận rốt cục cũng có phản ứng, cười ha ha một tiếng, nói với Lý Thanh:” Người ở nơi này, không cần phải lo lắng, bỗ vương đi một chút sẽ về thôi.”

Dứt lời, Thẩm Ngạo xuống ngựa, đi vào cấm cung Tây Hạ.

Cái cấm cung Tây Hạ này là lần thứ hai Thẩm Ngạo tiến đến, lúc tiến vào lần đầu tiên, hẳn rõ ràng chứng kiến, gặp được người ven đường, rõ ràng mang theo vẻ khinh thường, thậm chí còn có chút hèn mọn đối với hắn, nhất là những Tây Hạ võ sĩ nhận trách nhiệm cấm vệ kia, còn đem loại tâm tình này ghi trên mặt.

Chỉ là, hôm nay hắn bước từng bước một đi qua, gặp được người nào, lập tức khom người thối lui, ai cũng không dám tới gần, đối với Thẩm Ngạo, trong lòng quả thật là có một loại sợ hãi như gặp phải Thiên Ma.

Trực tiếp đến buồng lò sưởi, Thẩm Ngạo không chút do dự bước vào cánh cửa, nhìn thấy Lí Càn Thuận, chỉ thấy một đôi tròng mắt của Lí Càn Thuận lạnh lùng mà nhìn về phía mình.

Thẩm Ngạo đứng lại, không hành lễ, ánh mắt đối mặt cùng Lí Càn Thuận, loại cảm giác này, giống như là hai người đang thăm dò đối phương, muốn làm cho đối phương khuất phục.

Qua thời gian trọn vẹn một nén nhang, tính nhẫn nại của hai người đều đủ, Lí Càn Thuận hừ lạnh một tiếng, một tiếng hừ này, không biết là xì mũi coi thường đối với việc hoang đường Thẩm Ngạo làm đêm qua, hay là mỉa mai đối với việc Thẩm Ngạo không chịu thua.

Lí Càn Thuận thản nhiên nói:” Bồng Lai Quận Vương, thủ đoạn thật ác độc, tâm cơ nặng nề, người cho rằng, làm như vậy, có thể bức Trẫm đi vào khuôn khổ sao?

Thẩm Ngạo lúc này mới nở nụ cười, rạng rỡ mà hành lễ với Lí Càn Thuận, lập tức nói:” Bệ hạ là quân vương có tài, chắc hẳn có thể biết lợi hại trong đó, còn nữa, Tiểu Vương cũng là bất đắc dĩ, nếu không phải bệ hạ lật lọng, cũng sẽ không làm ra sự tình bức này, cái này gọi là ăn miếng trả miếng, bệ hạ có thể nuốt lời, chẳng lẽ Tiểu Vương cũng chỉ có thể ngồi chờ chết?

Lúc này đây, khẩu khí dùng tới chữ bệ hạ, người Tây Hạ tự mình đóng cửa, lại thoải mái tự xưng đế, thân là đặc phái viên, Thẩm Ngạo đương nhiên không thể thuận theo bọn hắn, đi kêu gọi hai chữ bệ hạ, nhưng hiện tại lại bất đồng, nếu đã là bố vợ, dán thiếp vàng cho lão nhân gia cũng không sao, Thẩm Ngạo cũng có chút vinh quang trong đó.

Không lâu trước đó, Thẩm Ngạo còn là một bộ dạng khắc nghiệt lạnh như băng, nhưng hiện tại, lại là như tắm gió xuân, nếu có người chứng kiến hẳn chuyển đổi khuôn mặt, thật sự không biết sẽ biểu lộ cái gì nữa.

Lí Càn Thuận bình tĩnh mà nhìn Thẩm Ngạo, nói:” Nếu Trầm bắt giữ ngươi, giao cho người Kim để thỉnh tội thì sao? Ngươi một chút cũng không sợ hãi?

Thẩm Ngạo thản nhiên nói:” Bệ hạ đương nhiên có thể làm như vậy, một người Thẩm Ngạo, không tính là cái gì, chỉ là, bệ hạ thật sự cho rằng, làm như vậy có thể được người Kim tin cậy sao? Nhi tử Hoàn Nhan A Cốt Đả sủng ái nhất đã chết ở chỗ này, hơn tám trăm tên vệ sĩ Kim quốc cũng chết ở chỗ này, đều là chết không hiểu lý do, Kim quốc tức giận, cho dù bất lực xâm phạm, ít nhất cũng sẽ có chỗ làm bất hòa đối với Tây Hạ, cho dù giao Tiểu Vương ra, không có một năm nửa năm, Tây Hạ cũng quyết không thể một lần nữa lấy được tin cậy của người Kim.

Thẩm Ngạo dừng một chút, nghiêm nghị nói:” Nhưng một năm nửa năm này, Tây Hạ đủ để có họa diệt quốc, Tây Hạ vẽ đường cho hươu chạy, khiêu khích láng giềng, ngày bệ hạ áp giải Tiểu Vương đi Kim quốc, chính là ngày Đại Tổng ta xâm phạm Tây Hạ quốc, 30 vạn quân Tổng sớm chiều công kích,

từ đó về sau, các lộ quân đội tùy thời có thể xuất phát, chính là dốc toàn bộ lực lượng, dùng năm mươi vạn đại quân tấn công, cũng không quá thời gian ba tháng, chỉ là, có người Thổ Phồn, người Khiết Đan hỗ trợ, nếu Tây Hạ không có Kim quốc viện trợ, có thể ngăn cản sao?

Thẩm Ngạo chậm rãi ngừng một chút, lập tức cười nhạt một tiếng, nói:” Kỳ thật, đạo lý này, bệ hạ há lại có thể không biết? Sở dĩ Tiểu Vương dám giết Hoàn Nhan Tông Kiệt, chính là biết rõ bệ hạ chính là quân vương đầy hứa hẹn, quân vương như vậy có thể làm điều ngu ngốc không? Không, vì người đó có thể hiểu lợi hại, biết được nặng nhẹ, tuy trong lòng thâm oán, cũng chỉ có thể làm ra quyết đoán sáng suốt nhất, bệ hạ thánh minh, tự nhiên không biết làm chuyện ngu xuẩn bực này.

Lí Càn Thuận cười lạnh, nói:” Cái đỉnh mũ cao này, Trầm không dám mang.

Thẩm Ngạo ung dung cười một tiếng, ngữ điệu chuyển sang nhẹ nhàng hơn, nói:” Bệ hạ cho rằng, người Kim không thể chiến thắng, còn nhớ điển cố sáu quốc công Tần chứ? Nếu có thể hợp tung, chính là Khiết Đan, Đại Tổng, Tây Hạ làm một thể, cùng chống chọi với cường Kim, Kim quốc làm sao đáng sợ?

Nhưng bệ hạ thay đổi thất thường, đợi thời điểm cái Kim quốc kia diệt Khiết Đan, lòng tham không đáy, ai có thể bảo chứng, sau một khắc nữa, sẽ không biết trực chỉ Tây Hạ? Sự tình Công Chúa kết thân, trong lịch sử nhiều không kể xiết, chuyện tốt Tần Tấn, kết quả cuối cùng vẫn là xung đột vũ trang, đại Hán và Hung Nô, Đại Đường và Thổ Phồn, những việc kết thân này, chẳng lẽ sẽ có được hòa bình sao? Xin bệ hạ nghĩ lại, nếu không, đến lúc đó, hối hận cũng đã muộn.

Lí Càn Thuận trầm ngâm một chút, nói:” Trầm không nhìn thấu ngươi, ngươi đi xuống đi, trở lại Hồng Lư Tự, không cho phép sinh sự nữa.

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói:” Như vậy, Tiểu Vương xin cáo lui.” Dứt lời, không chút do dự mà đi ra ngoài, đến cửa cung bên này, đám giáo úy thấy Thẩm Ngạo đi ra, người nào cũng mừng rỡ như điên, ào ào nói:” Vạn tuế, vạn tuế!

Thẩm Ngạo biến sắc, lập tức cũng hô theo:” Vạn tuế, vạn tuế, Đại Tổng vạn tuế hoàng đế, Đại Tổng vạn tuế.

Một đám gia hỏa không che đậy miệng, khá tốt, Thẩm Ngạo phản ứng cực nhanh, nếu không có lẽ sẽ bị các Ngự sử tung tin đồn thất thiệt, cái này cũng đủ để mình uống một bình nước tiểu rồi.

)

594. Chương 576: Chọn Tổng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 576: Chọn Tổng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo cười lên ngựa, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, đưa mắt nhìn chung quanh, chứng kiến các võ sĩ Tây Hạ nhìn mình, ánh mắt đầy kính sợ, liền cười ha ha một tiếng, ghìim ngựa nói:” Đi.

Đầu lâu Hoàn Nhan Tông Kiệt vút trên mặt đất, lúc trước là hoàng tử tôn quý, hôm nay chỉ còn lại có một đầu lâu dơ bẩn người người buồn nôn, không muốn tới gần, hơn hai trăm kỵ binh mau chóng chạy đi giống như làn khói, dần dần biến mất.

... ..

Ở phía trong buồng lò sưởi, Lí Càn Thuận vẫn còn đang suy tư, biến hóa thật sự quá nhanh, làm hấn nhất thời khó có thể thích ứng, nhưng lúc này, càng nên có sức phán đoán nhạy cảm, thói quen vài thập niên, lại để cho hấn rất nhanh đề lửa giận trong lòng lại, hiện tại, giận tím mặt không làm được việc, hấn muốn, chính là thoảng sửa sang lại suy nghĩ lần nữa.

“ Phụ hoàng...

Một người bóng người nhẹ nhàng linh hoạt liên tục bước tới, ngồi ở ven sạp mềm của Lí Càn Thuận, cái mũi khéo léo ngửi ngửi, nói:” Tại sao có thể có vị trà? Phụ hoàng lại đánh rơi chén trà sao?

Lí Càn Thuận giơ con mắt lên, nhìn về phía Miểu nhi, cầm tay của nàng, thấp giọng nói:” Miểu nhi, gả đi Kim quốc, người nguyện ý không?

Miểu nhi ngẩn ngơ, nói:” Kim quốc hoàng tử kia rất đáng ghét.

Lí Càn Thuận cười khở một tiếng, cái người đáng ghét kia, hiện tại đã là đầu thân khác biệt rồi, lập tức nói:” Như vậy, đi Đại Tổng thì sao?

Miểu nhi lại là ngây ngốc một chút, xấu hổ nói:” Người gọi Thẩm Ngạo kia cũng rất chán ghét, bộ dạng rất xấu.” Mặc dù nói như thế, nhưng một đôi trông mắt lại đánh giá Lí Càn Thuận, trong đôi mắt sinh ra một chút hi vọng.

Lí Càn Thuận hừ lạnh một tiếng, nói:” Hấn như chỉ xấu thì cũng thôi, hết lần này tới lần khác, gan hấn lại lớn vô cùng.

Thấy Lí Càn Thuận tức giận đối với Thẩm Ngạo, lòng Miểu nhi trầm xuống, nàng và Thẩm Ngạo, tự nhiên không có cảm tình gì, nhưng biết rõ vận mệnh của mình, khách quan mà nói, Thẩm Ngạo xác thực là lang quân như ý, phù hợp để chọn lựa, cái bộ dạng anh tuấn lỗi lạc, xuất khẩu thành thơ, lại hết sức lông bông kia, nếu nói là không thể đánh động lòng của thiếu nữ, thì đó chính là giả dối.

Lí Càn Thuận thở dài, nói:” Trong đêm ngày hôm qua, chính là người hơi xấu người nói kia, dẫn người đi giết Hoàn Nhan Tông Kiệt.

Miểu nhi ngây ngốc một chút, mừng rỡ, nói:” Hấn lợi hại như vậy sao?” Thấy trên mặt Lí Càn Thuận không vui, liền hậm hực nói:” Không...không phải, ý nhi thần nói là, sao hấn lại to gan như vậy được.

Tuy vẻ mặt Miểu nhi khiếp sợ, nhưng trong lòng lại vô cùng thoải mái, Hoàn Nhan Tông Kiệt chết rồi, liền có ý nghĩa là nàng không thể gả đi Kim quốc.

Người gọi Thẩm Ngạo kia, nhìn bộ dạng hấn trời gà không chặt, lại có gan như vậy, thật là có vài phần bộ dạng đàn ông.

Miếu nhi dù sao cũng là người Tây Hạ, trong huyết mạch luôn có một chút ước mơ đối với anh hùng, trong lòng nàng nghĩ:” Tại sao hắn phải giết Hoàn Nhan Tông Kiệt? Chớ không phải là nghe nói phụ hoàng muốn đem ta gả cho Hoàn Nhan Tông Kiệt, thẹn quá hoá giận...vì yêu sinh hận...à nha...còn tưởng rằng rất thông minh, thì ra là một thằng ngốc.

Miếu nhi miên man suy nghĩ, đột nhiên phát giác, Thẩm Ngạo trong ấn tượng của nàng cao lớn hơn vài phần, lúc trước, thời điểm nghĩ đến hắn, liền liên tưởng đến một người thiếu niên anh tuấn, ăn mặc áo đạo, rung đùi đắc ý, luôn nói chi, hồ, giả, dã, có một chút ưa thích tiểu nhân, cũng chỉ là sự vật nhỏ nhỏ thiếu nữ yêu thích ôm ấp tình cảm mà thôi.

Nhưng lúc này, lại liên tưởng đến hắn, liền chứng kiến bộ dáng hắn tang thương, cười con ngựa cao to, vẫn anh tuấn như vậy, nhưng biểu lộ lại lạnh lùng, rút kiếm trong tay ra, ghìm ngựa tiến nhanh về phía trước, trường kiếm vẽ một cái, Hoàn Nhan Tông Kiệt đầu thân khác biệt.

Tiếp theo...tiếp theo chính là vươn tay, mang trên mặt vẻ ôn nhu, cái ôn nhu này, chỉ là lúc đối với chính mình, mới được cái dạng này, nàng mừng rỡ mà duỗi tay ra, cánh tay to lớn kia kéo một phát, nàng hô một tiếng, liền bị kéo lên ngựa, nằm ở trong ngực một người lạ lẫm.

Suy nghĩ hình như hơi nhiều.....Miếu nhi che che khuôn mặt nóng hổi, trù trừ nói:” Phụ hoàng, hắn...hắn hư hỏng như vậy, nhất định phải trị tội hắn.

Khẩu thị tâm phi chính là như thế này, rõ ràng là ước mơ, lúc này, vì che dấu tâm tư của mình, luôn muốn nói xấu đi.

Nhưng Lí Càn Thuận không chú ý vẻ của khác thường Miếu nhi, trầm giọng nói:” Đáng tiếc, Trẫm không thể trị tội hắn, trị tội của hắn, Đại Hạ ta liền không có bất kỳ đường sống nào.” Hắn nâng con mắt lên, nói:” Trẫm định tuân theo hứa hẹn lúc trước, gả người cho Thẩm Ngạo kia, nhưng hắn đã có mấy thê tử, chỉ sợ là ủy khuất người.

Miếu nhi lúc này mới nhớ tới Thẩm Ngạo còn có thê thất, như một chậu nước đá đổ lên trên đầu nàng, liền oán hận nói:” Ta...ta mới không cần gả cho hắn.

Lí Càn Thuận cười khổ nói:” Như vậy, Khiết Đan quốc, hoàng tử Gia Luật Âm Đức như thế nào? Người này còn chưa có thê thất, mà lại là thái tử, do Khiết Đan quốc chủ Gia Luật Đại Thạch chọn lựa.

Miếu nhi lập tức lắc đầu, nói:” Người kia càng chán ghét, lúc cười đến miệng cũng sai lệch.

Lí Càn Thuận nói:” Thổ Phồn và Vương Tử Đại Lý thì sao?

Miếu nhi tắc lưỡi:” Nhi thần tình nguyện gả cho Thẩm Ngạo kia, còn hơn bọn họ.” Trong lòng oán hận suy nghĩ, ta là Công Chúa đại Hạ, Thẩm Ngạo kia nhiều thê thất nhiều hơn nữa, chẳng lẽ sẽ có người cao quý hơn ta sao? Ngày thường ta lại xinh đẹp như vậy, nhất định sẽ khiến tên kia sủng ái ta.

Lúc này, có tin tưởng đối với chính mình, Miếu nhi hếch bộ ngực lên, nói:” Phụ hoàng, nhi thần sẽ gả cho Thẩm Ngạo kia.

Lí Càn Thuận gật gật đầu nói:” Gả cho hắn, có lẽ là tốt nhất, người này tâm cơ rất nặng, lại có thủ đoạn lời đành, là đàn ông có thể bảo toàn nữ nhân của chính mình, người đâu...

Trong phòng, vẫn như cũ, là thái giám khô khan kia đứng ra.

“Viết chiếu, Đại Hạ quốc vâng theo ước định lúc trước, gả Công Chúa cho Tổng quốc Thẩm Ngạo, tùy ý thành hôn tại Tây Hạ.

Thái giám này mặt không biểu tình mà gật gật đầu, nói:” Nô tài biết.

Lí Càn Thuận lại nói:” Đi Hồng Lư Tự nói cho người kia, ngày mai Trẫm còn muốn triệu kiến hắn.

.....

Đại danh Thẩm Ngạo, đã lan truyền nhanh chóng, lúc sau đã có người quên lãng chuyện quốc vương lật lọng, lật lọng tính toán là cái gì? Xem như quốc vương vận khí tốt, còn chưa chạm phải nghịch lân sát tính này, nhìn xem người Kim là cái kết cục gì?

Hơn tám trăm người, bị chém cái sạch sẽ, nghe nói trong sông ở bên ngoài thành đến nay còn có thi thể trôi tới hạ du, Kim doanh đã hóa thành tro tàn.

Ở trong mắt người Tây Hạ, người Kim đã là danh từ cường đại, mà hiện tại, tạm thời bất luận sức mạnh, chỉ nói hai chữ tàn nhẫn, không còn người nào vượt qua vị Bồng Lai Quận Vương kia nữa, trong vòng một đêm, giết người đầy đồng, ngày thứ hai, lại như người không có việc gì.

Nghe nói, lúc chiều, còn cùng người ta đi chợ, trong lòng mọi người ở chợ run sợ, nghe nói đều bị dọa cái hồn lìa khỏi xác, Thẩm Ngạo kia đi đến một người thương nhân bán dê hỏi giá, hai đầu gối thương nhân mềm nhũn, liền quỳ trên mặt đất, vể mặt cầu xin, nói tiểu nhân mua bán rất tốt, xin vui đại nhân lòng nhận cho một con dê, vân vân....

Vị Thẩm sát tinh này bĩu môi, đưa tiền dẫn Đại Tổng ra, gọi người khiêng dê về, liền trong chớp mắt đi, chỉ lưu lại thương nhân, một cái quần đã đầy nước tiểu, môi run bần bật đến nay còn chưa trở lại buôn bán.

)

595. Chương 577: Đánh Được Không

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 577: Đánh được không

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hồng Lư Tự bên kia, quan lại người hầu, từ trên xuống dưới, trong lòng cũng là run sợ, lúc trước hầu hạ người này, không biết là cái gì, chỉ cảm thấy vị Vương gia từ Đại Tổng đến này ăn nói khôi hài, luôn mang theo dáng tươi cười như tắm gió xuân, nhưng lúc này, tuy vẫn là khôi hài, vẫn như tắm gió xuân, nhưng lại làm cho người ta không dám chạm trề chút nào.

Trong đêm cùng ngày, Thẩm Ngạo làm thịt một con dê khao thị vệ, cũng mời Gia Luật Âm Đức tới ăn, chiếu lệnh Lí Càn Thuận đã truyền ra, Công Chúa lại là bông hoa rơi xuống trên đầu Thẩm Ngạo, tâm lý Gia Luật Âm Đức hơi có chút đổ kỵ, nhưng ở trước mặt Thẩm Ngạo, tuyệt không dám biểu hiện ra nửa điểm bất mãn, chỉ liên tục chúc mừng.

Đêm hôm đó, hẩn nhìn tận mắt Thẩm Ngạo dẫn đội đi giết người, lúc chiều có lẽ là nói nói cười cười, đến ban đêm liền mang kiếm, cưỡng ép của hẩn đi ra khỏi cửa, chạy đến chém người, nói trở mặt liền trở mặt.

Một đêm đi qua, Thẩm Ngạo bắt đầu đứng dậy, người trong nội cung liền đi tới, Thẩm Ngạo mặc triều phục, được người trong nội cung dẫn vào cung, lúc đến cửa ra vào, vừa đứng đưng vào Tàu Vương Lí càn đang từ trong nội cung đi ra.

Lí Càn Chính nhìn Thẩm Ngạo, cười ha ha một tiếng, nói:” Bồng Lai Quận Vương mạnh khỏe chứ?.

Thẩm Ngạo chỉ cười cười, nói:” Rất tốt.

Lí Càn Chính cười nói:” Chúc mừng Quận Vương đã trở thành con rể Đại Hạ ta.” Dứt lời, trên mặt trời lên một tia thăm dò, nói:” Đợi đại hôn về sau, Quận Vương định lúc nào rước dâu trở về nước?

Thẩm Ngạo thấy hẩn dáng vẻ khấn trương, trong lòng há có thể không rõ ý nghĩ của hẩn? Liền thân nhiên nói:” Không vội, gấp làm cái gì?

Lí Càn Chính cười khan một tiếng, mong mỗi liếc Thẩm Ngạo, thấp giọng nói:” Bỏ vương có thể thúc đẩy chuyện tốt của Quận Vương, thì có thể phá hư chuyện tốt của Quận Vương, Quận Vương tự giải quyết cho tốt, chớ quên, không có bốn vương, chỉ sợ Quận Vương đã tay không mà về.”

Thẩm Ngạo nhăn lông mày lại, nói:” Thẩm mỗ lại có một câu muốn nói.” Hắn nhìn Tầu Vương này, nói từng chữ từng câu:” Bốn vương muốn cái gì, ai cũng đừng nghĩ đến việc lấy đi, người ngăn cản giết người, Phật ngăn cản giết Phật.

Lí Càn Chính hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Vừa rồi hai người đối thoại, kỳ thật là ẩn hàm một tầng ý tứ khác, Tầu Vương muốn, là lập tức thanh trừ mầm tai vạ Công Chúa, Miểu nhi Công Chúa là con gái một của Lí Càn Thuận, mà Phò mã, với tư cách con rể, tuy nói kế thừa ngôi vị hoàng đế thì không hợp tổ chế, nhưng ở lâu một ngày, cuối cùng vẫn cái họa lớn trong lòng, cho nên, ý ở ngoài lời Lí Càn Chính, là thúc giục Thẩm Ngạo nhanh chóng thành hôn, dẫn Công Chúa về nước.

Mà Thẩm Ngạo tự nhiên hiểu lợi hại trong chuyện này, Tây Hạ còn chưa triệt để đảo hướng Đại Tổng, hẳn tuyệt đối không thể nói đi là đi ngay.

Lí Càn Chính mời Thẩm Ngạo đi, Thẩm Ngạo hết lần này tới lần khác lại không đi, nhìn về phía trên chỉ là mâu thuẫn nhỏ, không ảnh hưởng toàn cục, nhưng cũng liên quan đến lợi ích thiết thân của hai người, đàm luận không ổn, tự nhiên là phẩy tay áo bỏ đi.

Thẩm Ngạo cũng không để ý tới hắn, một người Tầu Vương mà thôi, sợ cái gì? Tiếp theo liền trực tiếp vào cung.

Lí Càn Chính đánh ngựa trở lại Tầu Vương phủ, người gác cổng tới đón chào, cười hì hì nói:” Điện hạ, hai đại Dê sử Thần Vũ quân và Long Nhưưng vệ cầu kiến.

Lí Càn Chính tâm tình không tốt, một cái tát đánh lên trên mặt người gác cổng, quát:” Cút!

Dứt lời, liền nổi giận đùng đùng đi vào, đến thiên sảnh bên này, đã có hai người chờ lâu, hai xem xét người này, trên cổ có cái vòng màu vàng, liền biết rõ cũng là Vương tộc, một người tên là Lý Cao Sai, một người Lý Đán, thấy Lí Càn Chính, lập tức đứng dậy hành lễ, nói:” Điện hạ.

Lí Càn Chính ngồi xuống, gọi người đưa trà lên, cầm chén trà nhỏ, nói:

“ Chúng ta lúc này đây là rước hổ đuổi sói, đuổi đi một con sói đói, lại đưa tới một con cọp, Thẩm Ngạo kia, bốn vương vốn là còn muốn hợp tác cùng hắn, ai ngờ hắn lại là tâm ngoan thủ lạt như thế, cũng không phải là người thiện lương gì, có Đại Tổng ở sau lưng làm chỗ dựa cho hắn, nếu để cho hắn làm cái Phò mã này, chỉ sợ đến lúc đó sẽ là một cái họa lớn trong lòng.

Lý Cao Sai cười lạnh, nói:” Sợ hắn làm cái gì? Người khác sợ hắn, ta không sợ, chúng ta đều là tử tôn Nguyên Hạo đại đế, há có thể sợ một người Nam Man?

Lý Đán lâm vào trầm tư, nói:” Đáng sợ nhất chính là một ngàn kỵ binh của hắn, có thể nhất cử đánh tan người Kim, không thể khinh thường, nếu hắn muốn gây sóng gió, sẽ gây họa, không thể không gạt bỏ hắn ra ngoài.

Lí Càn Chính lắc đầu, nói:” Chuyện bây giờ còn chưa đến nước này, chỉ là, nói trở lại, hoàng huynh kia của ta càng ngày càng khó chịu không tưởng nổi rồi, tôn trọng quốc học như vậy, tình nguyện đi coi trọng Nam Man, cũng không muốn trọng dụng quốc tộc chúng ta, cái giang sơn này là của quốc tộc, không phải của Nam Man, hiện tại lại tìm người Nam Man làm con rể, ai biết được lúc nào váng đầu, đến giang sơn cũng đi ra ngoài.

Nói về cái này, trong mắt Lý Cao Sai và Lý Đán đều là bốc hỏa, lúc trước, thời điểm tiên đế còn sống, đối với quốc tộc là cực kỳ hậu đãi, mấy người được coi trọng đều là xuất thân quốc tộc, chính là tại thời kì thái hậu tham gia vào chính sự, ý lại cũng là quốc tộc.

Nhưng đến thời Lí Càn Thuận, địa vị tự nhiên giảm xuống, càng không bằng người bên ngoài, gần đây đều là đề bạt Nam Man, phóng nhãn nhìn lại cả triều, đều là Thư sinh nói tiếng Hán, hai cái tông vương như bọn hắn, có lẽ là quan hệ với Tầu Vương, mới thật sự không dễ dàng có được cái thực chức, nhưng thân là cấm quân quân, chỉ sợ, ở trong mắt Lí Càn Thuận, cũng không bằng một người Thượng Thư Thị lang.

Lý Đán nói:” Không bằng như vậy, đi thử cân lượng Thẩm Ngạo kia một lần, nếu có thể dọa hắn đi thì thôi.

Lí Càn Chính tò mò hỏi:” Dọa như thế nào?

Lý Đán nói:” Nói Long Nhương vệ muốn diễn võ tại ngoại ô, đến lúc đó, để doanh trại quân Tống nằm ngay bên cạnh địa phương diễn võ...” , thanh âm của hắn càng áp càng thấp, một câu cuối cùng, cơ hồ là cúi người qua, bám vào bên tai Lí Càn Chính mới nói ra.

Lí Càn Chính nghe xong, trầm ngâm một chút, nói:” Có thể thử một lần, làm thịt mấy Nam Man, nhìn xem họ Thẩm có thể như thế nào? Người Kim quốc là khách nhân, mặc hắn giết thì cũng thôi, bốn vương không tin, Thẩm Ngạo kia còn dám một vốn một lời với bốn vương, tại đây cuối cùng vẫn là Tây Hạ, bốn vương trong nháy mắt có thể khiến cho hắn có đến mà không có về.

... ..

Ở phía trong buồng lò sưởi, Thẩm Ngạo đang ngồi phẩm trà Thiên Sơn Tuyết đặc biệt của Tây Hạ, cái trà này thực sự không phải là nước trà truyền thống, lại giống như một loại canh hạt sen nào đó, sở dĩ liên quan đến trà, nguyên nhân hơn phân nửa là do người nào đó học đòi văn vẻ, thích lấy trà đặt tên.

Lí Càn Thuận mỉm cười nhìn hắn, nói:” Như thế nào?

Thẩm Ngạo nói:” Không được tốt lắm.

Lí Càn Thuận cười ha ha, nói:” Người lại không khách khí nữa rồi.

Thẩm Ngạo nói:” Bệ hạ là minh quân, minh quân tự nhiên chỉ nghe lời nói thật, Tiểu Vương không dám lừa gạt, đành phải nói chút ít lời nói khó nghe.

Lí Càn Thuận khoát tay áo, nói:” Không sao.” Dứt lời, lại nói:” Nếu quân Kim xuôi nam, Đại Tống có thể ngăn cản không?

Thẩm Ngạo lắc đầu.

Lí Càn Thuận lại nói:” Như vậy, Khiết Đan thì sao?

Thẩm Ngạo vẫn lắc đầu.

Lí Càn Thuận nhăn lông mày lại, cho rằng Thẩm Ngạo sẽ thả ra vài câu khoác lác, nhân tiện nói:” Nói như vậy, đại Hạ lại càng không thể địch nổi.

Thẩm Ngạo lại uống Tuyết trà, cười ha hả, nói:” Đại Tống hiện tại không thể ngăn cản, không có nghĩa là ba năm năm về sau không thể ngăn cản, Khiết Đan một quốc gia không thể ngăn cản, không có nghĩa là Đại Tống, Tây Hạ, Khiết Đan, tam quốc không thể ngăn cản. Người Kim quốc sở dĩ có thể tung hoành quan ngoại, đơn giản là dựa vào 30 vạn thiết kỵ mà thôi, nhưng vào quan, đối mặt chính là quan ải nặng nề, cũng không phải là thứ bọn hắn có khả năng am hiểu.

Những lời này có phần quá lời, theo Thẩm Ngạo biết, người Kim xuôi nam, quả thực như là bẻ gãy nghiên nát, cái gì quan ải, thành trì, đều như giẫm trên đất bằng.

Chỉ là, lúc này dù sao cũng phải khoác lác, trước tiên cứ thoảng khiêm tốn một tý, sau đó lại thổi phồng lên, như vậy mới có thể để cho người ta thủ tín, nếu một lòng khoe khoang khoác lác, nói cái gì Đại Tống một mình có thể ngăn cản người Kim, Lí Càn Thuận này cũng không phải người ngu, hơn phân nửa là sẽ đuổi mình đi, bảo người ta thu thập hành lý, vứt hết ra ngoài cửa mắt.

Lí Càn Thuận gật gật đầu, lại có vẻ tin tưởng lời Thẩm Ngạo nói, nói:” Trẫm nghe nói Đại Tống và các nước Nam Dương kết hợp mậu dịch, Đại Hạ bên này cũng có thể nếm thử một chút, lúc trước, Tây Hạ và Đại Tống, chỉ mở một chỗ giao dịch, y theo Trẫm xem, cái này còn xa xa không đủ, không bằng thêm làm ba cái nữa đi.

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói:” Cái này hay, Tiểu Vương nhất định sẽ thúc đẩy việc này.

Những lời này, ý ở ngoài lời chính là, Tây Hạ nguyện giao dịch cùng Đại Tống, đó là chuyện tốt, đây là bằng chứng kết hợp vững chắc, xem như Lí Càn Thuận đã mật mở lộ ra ý đồ của hắn.

Dứt lời, lại không hề đàm luận đến việc nhỏ không đáng kể nữa rồi, đến lúc này, song phương đều có một loại ăn ý, không hề dẫn ra chuyện không vui lúc trước, luận thi họa trong chốc lát, sau đó là đánh cờ cùng

Lí Càn Thuận cả canh giờ, Lí Càn Thuận có vẻ mệt mỏi, giơ tay lên, nói:” Trẫm sùng quốc lễ, đối với người Hán các ngươi, lại có một dạng không thích.

Thẩm Ngạo nói:” Xin bệ hạ bảo cho biết.

Lí Càn Thuận nói:” Các ngươi quá hà khắc đối với nữ tử, tuy tam tông tứ đức tốt, nhưng lại uốn cong thành thẳng rồi, con gái Trẫm gả đi ra ngoài, sẽ không được như vậy, cái gì nữ tử, chỉ cần không đi trộm tình, chính là nữ tử, những thứ khác, tuân thủ thoả qua là được, nữ Thượng Thư cũng nói, phu nhân giữ mình là đức, những thứ khác đều là việc nhỏ không đáng kể.

Thẩm Ngạo lại không có gì phản cảm đối với những lời này của Lí Càn Thuận, liền cười nói:” Bệ hạ, thì ra ngài cũng có nghiên cứu đối với nữ Thượng Thư.

Sắc mặt Lí Càn Thuận lập tức âm trầm xuống, Thẩm Ngạo nói những lời này, không biết có tính là mắng chửi người hay không, đành phải nói:” Bỏ đi bỏ đi bỏ đi, Trẫm không so đo cùng người, Miểu nhi vẫn muốn trông thấy người, nàng hậu uyển cười ngựa, để cho cung nhân dẫn người đi gặp.

Người Tây Hạ tương đối cởi mở, vợ chồng chưa lập gia đình, gặp một lần ngược lại không sao, Thẩm Ngạo đến nay còn chưa chính thức bái kiến hình dáng Công Chúa này.

Trước kia bái kiến mấy lần, cũng chỉ là loáng thoáng mà thôi, lúc này đây, hai người mang hôn nhân chính trị, ngàn vạn lần đừng lấy người quái dị trở về mới tốt, nếu là như vậy, trở lại Biện Kinh, hẳn liền cuốn chăn nệm, đến Vạn Tuế Sơn ngủ thôi.

Một nội thị tùy tùng dẫn Thẩm Ngạo đến sân ngựa hậu uyển, diện tích nơi đây cũng không nhỏ, so với hậu uyển cung đình Đại Tống thì nhiều hơn vài phần tục tằng, thiếu vài phần tinh tế.

Xa xa, một người thiếu nữ đánh ngựa tới, nàng mặc một bộ quần áo bó sát người, là quần bò bó, hai má hình cầu, cái mũi cao mắt sâu kia nhiều hơn vài phần phong thái nước khác, một đôi mắt đánh giá Thẩm Ngạo, cũng không có vẻ e lệ, khoe miệng hơi nhếch lên, biểu lộ giống như cười mà không phải cười.

Tâm thần Thẩm Ngạo không khỏi nhộn nhạo, tuy thấy nhiều mỹ nữ, Little Girl nhỏ như vậy, lại là lần đầu tiên nhìn thấy, quả nhiên là Ngô Hoàng thánh minh, một chuyến này không hề uống phí chút nào.

Miểu nhi Công Chúa ghì chặt ngựa tại ngoài một trượng, đánh giá Thẩm Ngạo, dùng thanh âm như chuông bạc nói:” Thẩm Ngạo, ta đã nhìn thấy người!

Thẩm Ngạo cười ha hả nói:” Ta cũng đã gặp điện hạ, ngày đó, trời trong nắng ấm, ngay ở phía trong thiên điện.

Cho dù gan Miểu nhi Công Chúa lớn hơn nữa, giờ phút này mặt cũng đỏ bừng rồi, thì ra ngày đó, thời điểm nhìn hán, hán đúng là đang trợn mắt nhìn mình, không khỏi quay đầu ngựa, nói:” Người đuổi theo ta được không?

Cái này gọi là cố ý dời chủ đề.

Thẩm Ngạo cực kỳ ủy khuất, nói:” Ta không có ngựa, đuổi theo như thế nào đây?

Miểu nhi Công Chúa mỉm cười, hướng nội thị nói:” Mau dẫn hán đi chuồng, tuyển một con ngựa đến đây.

Nội thị lĩnh mệnh, mang theo Thẩm Ngạo đến một chỗ chuồng ngựa bên ngoài sân, cái chuồng này tổng cộng có ba hàng, mấy chục người hầu hạ, ngựa lại càng không ít, trợn vện trên trăm con, có ngựa nhàn nhã ăn cỏ trong máng, có con ngựa chỉ đứng cúi cổ xuống, làm như đang ngủ.

Thẩm Ngạo nhìn tất cả, ngựa hợp ý cũng không phải thiếu, lại có tâm tư thưởng thức bảo mã Tây Hạ, cho nên cũng không vội chọn ngựa, chỉ nhìn nhìn.

Lúc này Miểu nhi Công Chúa cũng đánh ngựa đến, thở hổn hển, lau vài giọt mồ hôi trên trán, cười hi hi nói:” Còn chưa chọn xong à?

Thẩm Ngạo nói:” Điện hạ đợi tỳ, ta xem một chút.

Đang nói, ở phía trong chuồng ngựa truyền ra thanh âm ngựa hí, tiếng ngựa hí này nóng nảy mà mạnh mẽ, rất là kiệt ngạo bất tuân(cương quyết bướng bỉnh).

Thẩm Ngạo bước nhanh qua, chứng kiến một thót ngựa cực kỳ thần tốc, điên cuồng hoạt động trong rạp, dùng chân đào đào bụi đất trên mặt đất, khi thì đứng người dậy, lớn tiếng hí, có khi lại mãnh liệt đánh tới hướng hàng rào chuồng ngựa, cũng may, cái chuồng ngựa này rất rắn chắc, không đến mức để nó chạy.

Thẩm Ngạo thấy phẩm chất con ngựa này, không nhận được, nói:” Ngựa tốt! Có thể dẫn ra đến xem hay không?

Đám nội thị bọn họ không khỏi do dự, ngẩng đầu liếc nhìn Miểu nhi Công Chúa.

Miểu nhi Công Chúa mím môi, nói:” Để nó đi ra.

Nội thị mở cửa hàng rào ra, con ngựa này đã vọt ra ngoài, lại không vội chạy đi, không ngừng dùng móng ngựa đào đào mặt đất, mấy nội thị đồng loạt đến lôi kéo cương ngựa, dường như sợ nó đã thương người.

Thẩm Ngạo đưa tay tới, Miểu nhi Công Chúa không nhận được, ở phía sau kêu to:” Chú ý...

Thẩm Ngạo ngoái đầu nhìn lại, cười nói:” Công Chúa yên tâm, Tiểu Vương là khắc tinh của ngựa, ngựa kiệt ngao bất tuần(cương quyết bướng bỉnh), đến trong tay Tiểu Vương, cũng sẽ thành dễ bảo.”

Những lời này là một câu hai ý nghĩa, tay đưa tới dưới cổ ngựa, nhẹ nhàng vuốt vài cái, nhưng con ngựa này lại càng thêm táo bạo rồi, hung hăng mà hất đầu ngựa lên, đúng là đẩy tay Thẩm Ngạo ra.

Thẩm Ngạo cũng nóng tính, xoắn tay áo lên, trước khi xuyên việt qua, hắn cũng đã tìm hiểu tập tính ngựa, xuyên việt qua về sau, lại càng dùng ngựa thay đi bộ, cái dạng ngựa gì chưa từng gặp qua? Con ngựa này thật sự không thích uống rượu mừng, làm cho ta mất hứng, sẽ làm thịt người, uống súp ngựa!

Miểu nhi Công Chúa ở phía sau hô:” Không được đi qua...” Nàng hoang mang lo sợ mà quát to một tiếng.

)

596. Chương 578: Uống Trà

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 578: Uống trà

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo dừng lại, ngoái đầu nhìn Miểu nhi, hỏi:” Như thế nào?

Miểu nhi Công Chúa nói:” Ta...hoàng huynh của ta chính là ngã chết ở nơi này, con ngựa đó điên rồi!

Thẩm Ngạo không khỏi đánh giá con ngựa này một lần nữa, sau đó nói với nội thị nuôi dưỡng ngựa:” Con ngựa lúc trước cũng mang dạng này sao?

Nội thị nói:” Hoàng tử điện hạ khi còn sống yêu nhất là cưỡi con ngựa này, trước đây rất dịu dàng ngoan ngoãn, chỉ có một lần hoàng tử cưỡi nó, nó đột nhiên phát điên, chở hoàng tử chạy như điên đến bốn phía, hoàng tử điện hạ trượt tay ngã xuống, từ đó về sau, vẫn là cái dạng này.

Thẩm Ngạo nhướn mày, nói:” Tìm vài người đến đây, nhắc chân nó lên.

Nội thị không hiểu ra sao, nhưng lại không thể không làm theo như lời Thẩm Ngạo nói, chỉ một lúc sau, liền dẫn mười mấy võ sĩ tới, mọi người đồng loạt trước dùng dây thừng quấn cổ lấy ngựa, bảy tám người dùng sức kéo một phát, kéo con ngựa nằm xuống mặt đất, lập tức có mười cái võ sĩ đi lên, gắt gao đè ngựa lại, mở móng ngựa ra cho Thẩm Ngạo xem.

Thẩm Ngạo mẫn nhãn kỹ, phát hiện bốn vó con ngựa này đều đã thối rửa, thoảng cái, hần giống như hiểu ra điều gì đó, nhưng chỉ ung dung cười một tiếng, nói:” Đáng tiếc, một thốt ngựa tốt, thay ta tuyển một con ngựa khác!

Người chăn ngựa chọn một thốt tuần mã toàn thân đen kịt cho Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo xoay người nhảy lên, Miểu nhi đánh ngựa tới, trong đôi mắt chớp động đầy hơi nước, nói:” Người xem chân con ngựa kia làm cái gì? Chớ không phải là tìm được nguyên do hoàng huynh té rớt ngựa rồi đấy chứ?

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói:” Ta chỉ biết cưỡi ngựa, cũng sẽ không chăm sóc ngựa, loại sự tình này, làm sao có thể biết rõ?”

Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, sự tình Tây Hạ có quan hệ gì đến ta đâu? Đợi mang Công Chúa đi, lại thân thiện hữu hảo hai nước, những chuyện khác, bốn vương không có hào hứng để ý tới.

Dứt lời, Thẩm Ngạo lôi kéo cương ngựa, nói:” Điện hạ đi trước, bốn vương sẽ đuổi theo người.

Miểu nhi ủ rũ nói:” Hiện tại không còn tâm tư nữa rồi, ta không thèm người đuổi theo.

Thẩm Ngạo đánh ngựa sát vào nàng, nói:” Chẳng lẽ là muốn yêu thương nhưng nhớ? À nha, người thật là xấu.” Câu thật là xấu dạng sau kia, là học theo khẩu khí Miểu nhi Công Chúa nói ra, nghe rất chi là buồn cười.

Miểu nhi Công Chúa vốn là tâm tình uể oải tới cực điểm, lúc này không nhịn được, cười rộ lên, nói:” Người, người này thật là xấu...” Nói đến một nửa, mới nhớ tới, những lời này, vừa rồi Thẩm Ngạo đã nói, liền mím môi, nói:” Tốt, người tới truy đuổi ta.

Miểu nhi Công Chúa dùng chân đá đá ngựa bụng, con ngựa bên dưới đã phi ra ngoài giống như mũi tên.

Thẩm Ngạo đợi nàng đi xa, mới giục ngựa đuổi theo, truy đuổi trong chốc lát, mới biết được kỹ thuật cỡi ngựa của Miểu nhi Công Chúa cũng kinh người, nhất thời cảm thấy cực kỳ nhụt chí, cảm giác như đập vào cái đinh cứng rắn, Miểu nhi thấy hần đuổi không kịp, thỉnh thoảng quay đầu khanh khách cười, trong miệng còn kêu to:” Người đuổi không kịp đâu!

Thẩm Ngạo giữ vững tinh thần, trên kỹ thuật đã không thể chiếm ưu thế, chỉ có thể dựa vào tính nhẫn nại rồi, trên đời đâu thể có nữ nhân Thẩm Ngạo không đuổi kịp? Đơn giản là da mặt dày chút ít, chịu hạ công phu mà thôi.

Một truy một đuổi chừng nửa canh giờ, Miểu nhi đằng trước đã cảm thấy ăn không tiêu, ngoài miệng gọi:” Người đuổi không kịp, cũng không cần cố gắng.

Trong đầu Thẩm Ngạo chỉ cảm thấy buồn bực, cố gắng đuổi theo, lượn mười mấy vòng trong sân, Miểu nhi quá mệt mỏi, đành phải ghìim ngựa dừng lại, Thẩm Ngạo nhanh như điện chớp mà đuổi lên, gắt gao ghìim chặt cương ngựa, con ngựa bên dưới dựng đứng người dậy, hai vó giơ lên, vừa đứng dừng lại trước người Miểu nhi Công Chúa.

Miểu nhi thở dốc liên tục, nói:” Người...người chơi xấu, cố ý làm người ta hao hết khí lực.

Thẩm Ngạo xuống ngựa, vươn tay ôm Miểu nhi Công Chúa xuống ngựa đến, va chạm vào da thịt của nàng, người thấy được một mùi thơm của cơ thể nhàn nhạt, tâm thần nhộn nhạo, nói:” Ta còn muốn lừa gạt một tý nữa, được không?

Miểu nhi mở to hai mắt, thân hình đã mềm nhũn, hỏi:” Lừa gạt cái gì nữa?

Thẩm Ngạo ôm nàng sát vào người, cúi đầu xuống, lướt qua trên môi Miểu nhi, sau đó mới ngừng lại, thở dài một hơi, nói:” Đúng là cái này.

Miểu nhi kinh hãi, nhưng không có cái loại làm bộ làm tịch, để cho Thẩm Ngạo hôn một cái, cũng chỉ là vận cánh tay Thẩm Ngạo một chút, nói:” Xấu.

Hai người ngồi ở đồng cỏ trên mặt đất, Miểu nhi đánh giá hần, nói:” Người mang cái dạng này, một chút cũng không giống như là anh hùng hảo hán!

Thẩm Ngạo ung dung nói:” Hạng người gì mới được gọi là anh hùng?

Miếu nhi thoáng trầm ngâm một tít, dùng một ngón tay mảnh khảnh bám lấy cái cầm, nói:” Đương nhiên là cái loại anh hùng sát phạt quyết đoán, ta cũng không nói được.

Thẩm Ngạo ánh mắt sâu kín, nói:” Trong lòng ta, Thập Bộ Sát Nhất Nhân chỉ là vũ phu, anh hùng chính thức, chưa bao giờ cần dùng đao.

Miếu nhi tò mò hỏi:” Vậy hấn dùng cái gì?

Thẩm Ngạo vô cùng thần thánh nói:” Hấn dùng, chính là Thượng Phương bảo kiếm, trên chém Ngũ phẩm quan to, dưới giết cửu phẩm quan tham....

Miếu nhi chần chờ một chút, nói:” Thượng Phương bảo kiếm...

Thẩm Ngạo cười hì hì nói:” Đáng tiếc, ta không mang đến, thị vệ cửa ra vào không cho phép ta mang vào cung, lần sau sẽ ho người xem. Mặc dù Thượng Phương bảo kiếm chưa từng chứng kiến máu, là một thanh kiếm nhân từ, đây là bởi vì, công hiệu tối trọng yếu nhất của nó là ở chỗ nung đúc tình cảm sâu đậm, cùng với thăng hoa tinh thần, cho nên, ai cầm Thượng Phương bảo kiếm, mới thật sự là đại anh hùng, hảo hán.

Miếu nhi khanh khách một tiếng, nói:” Thì ra người tự biên tự diễn, kiếm này là của người.

Thẩm Ngạo nằm ở trên đồng cỏ, dùng bàn tay kê cái đầu lên, thích ý nhai nuốt lấy một cọng cỏ, vắt chân lên, nói:” Người muốn có tự tin như ta không, gần đây ta luôn cho là mình là đại anh hùng, thiên hạ vô song....

Miếu nhi cũng học Thẩm Ngạo, nằm ngửa trên đồng cỏ, thoải mái duỗi lưng một cái, nói:” Đại anh hùng, thì ra đều là thổi phồng mà ra.

Thẩm Ngạo cười nói:” Thiên hạ nhiều sự tình, có cái gì không phải thổi phồng ra sao? Cũng tỷ như công chúa điện hạ, tuy là ngày thường cực đẹp, nhưng nếu không có cái quang sáng Công Chúa này, cũng chưa chắc có thể làm nhiều người chém giết nhau vì điện hạ như vậy.

Miếu nhi giận dữ nói:” Người đây là muốn nói, người không nhìn trúng ta?

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, xoay người ngồi dậy, đôi mắt rất có kiểu già không nên nét, soi mói người Miếu nhi đang nằm ngửa trên đồng cỏ, nói:” Lúc trước không nhìn trúng, tới nơi này chỉ là lừa gạt một việc công vụ, nhưng bây giờ nhìn trúng rồi, Công Chúa đuổi ta, ta cũng không đi, ta truy đuổi người nào, đều không chạy khỏi lòng bàn tay của ta được.”

Nói xong, nhẹ nhàng lấy tay đụng vào gò má Miếu nhi, vô cùng chăm chú mà tiếp tục nói:” Còn nhớ rõ ta nói về Thượng Phương bảo kiếm không? Ai dám cướp Miếu nhi của ta đi, ta sẽ diệt cả nhà hấn, Thiên hoàng lão tử cũng không được!

Miếu nhi cười khanh khách, tự nhiên hào phóng nói:” Tay của người rất xấu, đừng để cho người khác trông thấy.” Lập tức nói:” Người mang cái dạng này, mới có chút bộ dáng đại anh hùng.

Thẩm Ngạo thở dài, nghe đến ba chữ đại anh hùng, đột nhiên cảm thấy hơi chói tai, lúc này nhớ tới, thật sự không hiểu mình là người tốt hay người xấu, chuyện mình làm cũng không biết rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Thẩm Ngạo dùng ngữ khí phiến muộn nói:” Ta chỉ là người không tính quá xấu trong đám người xấu.

Dứt lời, kéo Thẩm Ngạo Miếu nhi đứng dậy, nói:” Thời điểm không còn sớm, qua hai ngày nữa, ta sẽ trở lại thăm người.

Miếu nhi không thể tưởng được, Thẩm Ngạo nói đi là đi, một điểm chần chờ đều không có, không khỏi có vài phần thất vọng, nói:” Ta nghe nói, nếu nam nhân thật sự ưa thích một nữ tử, mỗi lần đều hận không thể làm thời gian trôi qua chậm một chút, hận không thể tận lực kéo dài thời gian một chút.

Thẩm Ngạo mong mỗi liếc Miếu nhi, nói:” Ta cũng nghe nói, nếu như một người nhất định phải đi, vậy thì nhất định phải xuất ra dũng khí rất lớn, kéo dài thời gian một chút, chỉ làm tăng thêm phiến muộn.

Miếu nhi nhìn con mắt Thẩm Ngạo, nói:” Ta nghe nói, nếu người nam nhân ưa thích nữ tử, cho dù là phiến muộn, cũng rất ngọt ngào.

Thẩm Ngạo cười nói:” Ta nghe nói, Tây Hạ có một Công Chúa xinh đẹp, trời cao lại để cho một người thiếu niên anh tuấn đi đến Tây Hạ, lấy nàng trở về, nhưng Công Chúa này cái gì cũng tốt, nhưng lại rất ưa thích nghe người ta nói xằng bậy.

Miêu nhi giận dữ nói:” Ta nghe nói, Tống quốc có một thằng ngốc tự biên tự diễn, không hiểu phong tình, lại vọng tưởng đi lấy Công Chúa Tây Hạ.

Nói thêm nữa, liền biến thành đầm rồng hang hổ rồi, Thẩm Ngạo hít sâu một hơi, kéo Miêu nhi lại, hôn môi một cái, dứt khoát nói:” Lại nghe nói, cái thằng ngốc kia sợ tới mức không dám tới nữa rồi, công chúa điện hạ, Tiểu Vương cáo lui.

Không có lưu luyến, loại xa nhau này diễn ra quá nhiều, cũng không thể biểu hiện ra cảm xúc giờ phút này, người ma luyện càng nhiều, kiến thức càng rộng lớn, dần dần, trái tim sẽ biến thành sắt đá.

Thời tiết đã có chút lạnh, vừa rồi cười ngựa đầm đìa mồ hôi, bỗng nhiên trở nên lạnh như băng, hơi nước bốc lên do nhiệt độ cơ thể tràn ra, thân thể Miêu nhi không khỏi xiết chặt lại, hai tay bùm lấy nhau, môi anh đào bĩ xuống, dậm chân hướng phía bóng lưng kia, nói:” Xấu, thằng ngốc.

Từ trong nội cung đi ra, còn sót lại một trí nhớ ám áp, Thẩm Ngạo thoáng nhìn chung quanh một tý, lập tức có vệ đội nắm ngựa của hắn tới, cùng nhau đưa Thượng Phương bảo kiếm tới, Thẩm Ngạo đặt Thượng Phương bảo kiếm trên lưng, ánh mắt lại trở nên nghiền ngẫm, giống như cười mà không phải cười, trở mình lên ngựa, nói:” Quay về.

Một đội kỵ binh xông mạnh qua, xuôi theo phố, mọi người ào ào không ngừng chửi bậy, nhưng khi có người nói một câu, người nọ hình như là Tống quốc Thẩm Ngạo, cái tiếng mắng này bỗng nhiên ngừng lại, biến thành trầm mặc.

Hồng Lư Tự, từ lúc địa vị Thẩm Ngạo tăng lên, thoáng cái đã trở nên đông như trẩy hội, là Phò mã tương lai Đại Hạ, lại là Vương gia Tống quốc, nghe nói ngay cả bệ hạ, cũng vứt bỏ hiềm khích lúc trước, một ngày hai lần triệu kiến, mời vị Phò mã tương lai này vào cung uống trà nói chuyện phiếm.

Đã như thế, người hữu tâm tự nhiên muốn bá kiến một tý, nhất là Hán quan, không cần có cái gì giao tình, chỉ cần nhìn quen mặt là đủ.

Lý do yết kiến đương nhiên phải tìm tốt, những người này, phần lớn đều là lấy danh nghĩa luận bàn thi họa đi đến bá phẩm, người Hán có thể ở Tây Hạ làm quan, tự nhiên tinh thông thi họa, Thẩm Ngạo lại là đệ nhất tài tử Đại Tống, mọi người luận bàn một tý cũng là hợp tình hợp lý.

Thẩm Ngạo cũng rất khách khí đối với mấy người này, nghênh đón đưa vào, không hề không đề cập tới chuyện xấu lúc trước, gọi người dâng lá trà từ Tuyền Châu mang đến lên, loại trà này rất khó tìm ra ở Tây Hạ, trong mắt chút ít người Hán tại Tây Hạ, thật sự là quý giá đến cực điểm, đều là uống chậm chậm, tuyệt không chịu lãng phí.

Nghỉ ngơi mấy ngày, vẫn là xe ngựa đến đi như nước, Thẩm Ngạo ắn ắn cảm giác có chút không đúng, những Hán quan này, làm sao lại một điểm cổ kỵ đều không có?

Tìm Lý Thanh đến thương lượng, dù sao lúc trước Lý Thanh cũng là người Tây Hạ, cũng biết sơ lược đối với những sự tình ở đây.

Sau khi nghe xong, Lý Thanh cười khổ nói:” Hán quan hôm nay không giống ngày xưa, có lẽ là được Đại Hạ thiên tử tín trọng, bọn hắn không có nhiều điều cổ kỵ, còn nữa Vương gia là Phò mã tương lai, quan hệ vô cùng thân cận với trong nội cung, đã không dưới Tàu Vương, cho nên mới như thế.

Thẩm Ngạo cũng không hài lòng đối với cái giải thích này, trong lòng nghĩ, Lý Thanh đã muốn rời khỏi Tây Hạ vài chục năm, cái Long húng phủ này sớm đã không còn người và vật, cũng không hỏi ra cái gì, đành phải tiếp tục cười khổ, nói:” Vậy thì từ từ chiêu đãi đi, dù sao không thiếu mấy cân trà.

Đến đầu tháng mười một, lúc này, thời tiết dần dần chuyển sang lạnh lẽo, cái lạnh và khô ráo phương bắc khác Biện Kinh bên kia, những thứ khác vẫn còn tốt, nhưng gió lại như dao găm, tàn sát bữa bãi, đi ra cửa, con mắt không mở ra được.

Khách mới cũng dần dần ít đi, Gia Luật Âm Đức nói phải về nước, Thẩm Ngạo giữ hấn lại, chờ sau hôn lễ mình hãy đi, cái này vốn chỉ là một câu khách khí lời nói, ai ngờ thẳng nhãi Gia Luật Âm Đức này tuyệt đối không khách khí, mỉm cười gật đầu, nói:” Được rồi, xem trên mặt mũi Bồng Lai Quận Vương, ta liền lưu lại đây chút ít thời gian.

Lưu thì lưu, nhiều người tặng lễ cũng tốt, Thẩm Ngạo hậm hực suy nghĩ, đang suy nghĩ có phải là nên tiến vào hoàng cung Tây Hạ, đi xem Miếu nhi Công Chúa hay không, lại có một người khách nhân đến.

Hồng Lư Tự bên này, kiệu nhỏ xa hoa tử vừng vàng dừng lại không xa, một người chủ sự đi theo kiệu nhỏ đến lập tức cầm danh thiếp tới, giao cho giáo úy ở cửa ra vào, giáo úy cũng không làm bộ, gọi bọn hấn chờ, liền không nhanh không chậm đi vào bẩm báo.

Thẩm Ngạo tiếp nhận danh thiếp, tưởng là người nào đến uống trà, một bộ dạng dần dần vô vị, nhìn lướt qua tên trên danh thiếp, thoáng cái đã ngừng trọng lên.

Lễ bộ Thượng Thư Dương Chấn.

Nếu chỉ là quan hàm, cũng không nhìn ra cái gì, Thượng Thư mà thôi, trong mắt Thẩm Ngạo, cũng chỉ là cái rắm, thời điểm tại Đại Tổng, Thượng Thư nào đến bái kiến, hấn mất hứng, trực tiếp từ chối khéo, đối phương cũng không dám nói gì.

Nhưng Thượng Thư này bất đồng, ít nhất, tại Tây Hạ, Lễ bộ Thượng Thư địa vị cao cả, nói đến nói đi, vẫn là có liên quan đến quốc sách Tây Hạ, Lí Càn Thuận dốc hết sức tôn trọng quốc học, cơ hồ là đem việc này biến thành quốc sách cơ bản nhất để chấp hành, mà quốc sách, phải có người thay hấn chải vuốt, người này, nhất định phải là tâm phúc của Lí Càn Thuận, là sủng thần, nhưng lại có một chút danh vọng, đủ để kẻ dưới phục tùng.

Người này, chính là Dương Chấn, treo hàm Lễ bộ Thượng Thư, trong mơ hồ, là trụ cột vững vàng bên trong Hán quan, quốc gia đại sự, đều là Lí Càn Thuận cùng hấn thương lượng xử trí, thậm chí tới một mức độ nào đó, hấn còn có thể đưa tay ngả vào việc bố trí quan viên, nhưng phạm là quan viên phản đối quốc học, cũng có thể trực tiếp do Dương Chấn xét xử.

Địa vị của hấn, tại Đại Tổng, ít nhất tương đương với nửa Thái Kinh rồi, chỉ là, nghe nói người này xưa nay khiêm tốn, ngoại trừ vào cung hoặc làm việc chung, chính là trong nhà đọc sách tự tiêu khiển, cũng không thường xuyên đi ra ngoài đi đi lại lại, bây giờ đột nhiên bái phỏng, thật sự khiến Thẩm Ngạo có chút mong đợi.

Thẩm Ngạo cầm danh thiếp, lập tức bước chân nhanh hơn, đi ra ngoài, nói:” Mở cửa lớn, đón khách!

Dứt lời, Thẩm Ngạo tự mình đi ra khỏi Hồng Lư Tự, kiệu nhỏ cũng đã xốc lên, Dương Chấn từ bên trong chui ra, Thẩm Ngạo bước nhanh đi qua, cười ha hả nói:” Dương đại nhân, không ngờ ngài cũng đến kiểm nước trà của Tiểu Vương?

Một câu nói kia tuy là vui đùa, nhưng lại hòa tan khoảng cách ở giữa hai người, Dương Chấn liếc nhìn hấn thật sâu, cũng cười ha hả nói:” Vũ Di trà danh chấn thiên hạ, lão phu lại từ thương nhân bên kia chọn mua một ít, lại luôn ít đi một phần tư vị, nghĩ nói Vũ Di trà Vương gia mang từ Tuyền Châu đến vô cùng thuần khiết, không thiếu được việc đến làm phiền.

Tiếp theo, lại cất cao giọng nói:” Còn nữa, thi họa Vương gia vô song, đúng là tài nghệ trấn áp quốc gia của ta, lão phu cũng muốn đến thỉnh giáo một phen.

)

597. Chương 579: Cú Chơi Cùng Hấn

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 579: Cút chơi cùng hần

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói:” Thi họa cũng đừng có nói ra, chỉ muốn mời Dương đại nhân phẩm nhất phẩm Vũ Di trà.

Dương Chấn gật đầu, vuốt râu, sải bước đi vào, đi thẳng đến chính sảnh an tọa, Thẩm Ngạo gọi người dâng trà, Dương Chấn uống một ngụm, không khỏi vui vẻ ra mặt nói:

“ Không tệ, chính là hương vị này, không đối gạt Vương gia, nguyên quán lão phu cũng là ở Phúc Kiến, ai...tổ tiên chuyển đến đây, mấy đời vừa làm ruộng vừa đi học, không thể tưởng được, lão phu có thể có cái cơ duyên này, đây cũng là đương kim thiên tử thánh minh, ưu đãi kẻ sĩ, tôn trọng quốc học.

Dương Chấn nói một phen, đủ để cho Thẩm Ngạo nhắm nháp một phen, hần là một Lễ bộ Thượng Thư, đến đây chỉ vì nói thiên tử nhà hần thánh minh sao?

Dương Chấn cười cười, buông trà chén nhỏ, tiếp tục nói:” Sao vương gia không nói lời nào?

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, cười nhạt một tiếng, nói:” Dương đại nhân, có phải là ngài muốn nói, đương kim thiên tử Tây Hạ thánh minh, cho nên mới tôn trọng quốc học, mới ưu đãi kẻ sĩ, nhưng đương kim thiên tử về sau, nên làm cái gì bây giờ?

Dương Chấn vỗ tay nói:” Vương gia quả nhiên thông minh lanh lợi, một câu liền nói ra điều Dương mỗ muốn nói.”

Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ, Dương Chấn sầu lo cái này, lại rất bình thường, chỉ là, nơi này khác với Đại Tống, Đại Tống sùng lễ trọng nho, không thể dao động quốc sách, thiên tử nào vào chỗ, cũng không cải biến được sự thật này, cái này chẳng những là bởi vì truyền thống, trọng yếu hơn là ở tập đoàn lợi ích cực lớn, do kẻ sĩ tạo thành.

Tuy tập đoàn này có tranh giành ác đấu giữa các đảng, nhưng một khi có người va chạm vào ích lợi của bọn hần, một khi liên hợp lại, chính là bền chắc như thép, đừng nói là người khác, chính là hoàng đế Đại Tống, cũng tuyệt đối không thể thay đổi.

Nhưng Tây Hạ bất đồng, Dương Chấn cầm đầu Hán quan, mặc dù là cái chính sách này mang lại lợi ích cho người, nhưng bày ở trước mặt bọn họ, còn có một đoàn thể lợi ích càng cường đại hơn, tập đoàn phiên quan, sở dĩ Dương Chấn có thể đắc thế, chính là dựa vào đương kim Tây Hạ quốc chủ Lí Càn Thuận ủng hộ kiên định đối với quốc học.

Nhưng Lí Càn Thuận về sau thì sao?

Dương Chấn buồn lo, đúng là do cái này, người vong nước nhạt, những lời này là đạo lý từ hằng cổ không thay đổi, mất đi Lí Càn Thuận, Hán quan chẳng phải cái gì.

Mà khi chọn lựa thái tử, Tầu vương cũng không có bao nhiêu hào hứng đối với quốc lễ, nhưng lại dựa vào phiên quan, dùng cái này để phiên quan ủng hộ.

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói:” Dương đại nhân suy nghĩ rất sâu xa.

Dương Chấn lắc đầu, nói:” Tánh mạng mấy ngàn người người này, Dương mỗ không thể không lo, Tầu Vương không đức, đợi hần đăng cơ, chớ nói Dương mỗ đầu thân khác biệt, những người khác cũng sẽ không có kết cục tốt.

Thẩm Ngạo nói:” Nhưng lời nói này, vì sao Dương đại nhân phải tới nói với tiểu Vương?

Dương Chấn liếc nhìn Thẩm Ngạo, nói:” Có một thứ cực kỳ quý, Vương gia dám lấy không.

Dứt lời, trần trụi mà nhìn về phía Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo từ trong ánh mắt Dương Chấn, thấy được một vẻ kiên quyết.

Thẩm Ngạo hít một hơi thật sâu, lập tức hiểu ý Dương Chấn, cười nhạt một tiếng, nói:” Phú quý, là Tây Hạ quốc?

Dương Chấn nghiêm mặt nói:” Người Tây Hạ chúng ta thường nói một câu, gọi là: Dịch di chi có quân không bằng Hoa Hạ chi không cùng. Đặt ở Tây Hạ, những lời này cũng là như thế, nếu như quốc vương vô lương, sẽ mời lương quân ở bên ngoài về.

Cái gọi là Dịch di chi có quân không bằng Hoa Hạ chi không cùng, vốn là xuất xứ từ « Luận Ngữ », chỉ là, hậu nhân giải thích không đồng nhất, kẻ sĩ Tây Hạ giải thích như vậy, người Tống lại là giải thích khác, nhưng Dương Chấn nói ra những lời này, tương đương với việc cho rằng Thẩm Ngạo là quân chủ đầy hứa hẹn, trong lòng Thẩm Ngạo cười khổ, không thể tưởng được, mình cũng có thời điểm bị người cho là man di, có trời mới biết Dương Chấn này mắng hấn hay là khoa trương hấn.

Thẩm Ngạo mong mỗi liếc Dương Chấn, lúc này không có một lời đáp ứng, một người đột nhiên chạy tới, cho người thành vua, ai biết Dương Chấn này có phải là được Tầu Vương hoặc là Lí Càn Thuận bày mưu đặt kế, đến xỏ xét thử hay không?

Dương Chấn nói:” Tầu Vương không thể thừa nhận quốc lễ, Vương gia chính là Phò mã Tây Hạ, nói là con rể thiên tử cũng không đủ, nếu Vương gia nguyện tranh một chuyến, Dương Chấn và quan to quan nhỏ trên triều đình sẽ ủng hộ!

Thấy Thẩm Ngạo cười nhạt không nói, trong lòng bàn tay Dương Chấn đều ướt sũng, cái buổi nói chuyện này, tự nhiên là mạo hiểm thật lớn, nếu Thẩm Ngạo không đồng ý hoặc là lan truyền đi ra ngoài, đại họa trong khoảng khắc sẽ đến ngay trước mắt.

Dương Chấn thấy Thẩm Ngạo vẫn không đáp, tiếp tục nói:” Quốc tộc Tây Hạ tuy thâm căn cố đế, nhưng Vương gia cũng không phải hoàn toàn không có phần thắng, phóng nhãn nhìn khắp triều đình, đã là trải Hán quan rộng, năm quân kinh đô và vùng lân cận, ngoại trừ hai chi là tâm phúc Tầu vương, hai chi khác do trong nội cung tiết chế, nhưng trong tay Binh bộ Thượng Thư, cũng khống chế một chi cấm vệ Tiền điện, ngoài ra, trong thành còn có một chi quân Hán, cũng có thể dựa vào. Thiên tử và Tầu Vương ở giữa hiềm khích rất sâu, huynh đệ phản bội cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn, Vương gia chỉ cần tại ở Tây Hạ lâu một ít, sống chết mặc bây, đại cục sẽ định.

Thẩm Ngạo cười nhạt, nói:” Bốn vương muốn tự định giá một tấc, Dương đại nhân có thể cho tiểu Vương thời gian tự hồi hay không?

Dương Chấn tức giận vỗ bàn, nói:” Lão phu thấy Vương gia giết trừ hoàng tử Kim quốc, còn tưởng rằng Vương gia là người quyết đoán, hôm nay xem ra, cũng không gì hơn cái này, nếu như thế, Dương mỗ cáo từ, buổi nói chuyện vừa rồi, chỉ coi như là nói đùa!

Dương Chấn đến một chuyến này, xác thực mang theo vài phần do dự, nếu không phải kiến thức thủ đoạn lỗi đời của Thẩm Ngạo khi diệt trừ người Kim, chỉ sợ cũng chưa chắc sẽ ký thác một đường sinh cơ lên trên người Thẩm Ngạo.

Lí Càn Thuận tôn trọng quốc học, trong lúc vô tình, đã đẩy Hán quan, phiên quan lên hai mặt đối lập, đám phiên quan tự nhiên không thể cam tâm, tất cả oán hận chậm rãi tích góp từng tí một, đứng xem lúc này đường làm quan của Hán quan rộng mở, thực sự luôn có một nguy cơ cực kỳ hung hiểm.

Hán quan đặc thế, đến từ chính Lí Càn Thuận, có Lí Càn Thuận, phiên quan bị ép tới gắt gao, không thể nhúc nhích, nhưng Lí Càn Chính thì sao?

Đến trình độ này, Dương Chấn sớm đã tỉnh táo mà nhận thức, quyết không thể để cho Lí Càn Chính kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước Tây Hạ, Lí Càn Chính không thể, tông vương Tây Hạ khác cũng không có người chọn lựa thích hợp, như vậy, hi vọng duy nhất hiện tại, chính là Thẩm Ngạo.

Tự nhiên không phải lại để cho Thẩm Ngạo để làm người thừa kế, mà là Miểu nhi Công Chúa, Miểu nhi chính là con gái một của Lí Càn Thuận, cũng là huyết mạch Lý thị, có lẽ có thể buông tay đánh cược một lần.

Điều kiện tiên quyết, chính là diệt trừ Tầu Vương Lí Càn Chính, mượn lần này, triệt để đả kích tông vương và thế lực phiên quan, về sau lại chậm rãi trải đường vì Miểu nhi Công Chúa.

Thấy Thảm Ngạo do do dự dự, trong lòng Dương Chấn không khỏi thở dài, chỉ cảm thấy Thảm Ngạo cũng không phải dạng người quả quyết như mình nghĩ, liền đứng dậy, muốn phẩy tay áo bỏ đi.

Thảm Ngạo cũng đột nhiên đứng lên, kéo Dương Chấn lại, Dương Chấn ngoái đầu nhìn lại, không khách khí nói:” Quận Vương còn có cái gì chỉ giáo?”

Thảm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói:” Dương đại nhân vừa nói chuyện đó, không biết có mấy thành nắm chắc?”

Dương Chấn không hề trầm ngâm, trực tiếp nói:” Ba thành.

Lúc này đây, hắn nói lời nói thật, đối mặt với tiểu hồ ly Thảm Ngạo, không nói thật, chỉ làm cho người ta cho rằng mình là hạng người nói bốc nói phét.

Thảm Ngạo cười ha ha một tiếng, cánh tay làm thủ thế, nói:” Dương đại nhân, mời ngồi.

Dương Chấn đành phải ngồi xuống lần nữa.

Thảm Ngạo nói:” Ý của Dương đại nhân, Tiểu Vương đã hiểu, Tiểu Vương còn muốn hỏi một câu, nếu có thể diệt trừ Tầu Vương, chúng ta sẽ có mấy thành nắm chắc?”

Dương Chấn ngây ngốc một chút, nói:” Ít nhất là ngoài bảy thành!

Thảm Ngạo cười ha ha, nói:” Tầu Vương giao cho ta, còn lại thì phải làm phiền Dương đại nhân.

Dương Chấn ngẩn ngơ, nói:” Quận Vương sẽ lấy cái phú quý này?”

Thảm Ngạo cười ha ha một tiếng, nhìn quanh, có thêm vài phần hùng khí, nói:” Cứ chơi cùng hắn!

)

598. Chương 580: Khiêu Khích

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 580: Khiêu khích

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tiến bước Dương Chấn, Thảm Ngạo mới hiểu được, vì cái gì trước đây nhiều Hán quan ào ào đến bá kiển như vậy, thì ra đều là đến ‘dò đường’, những cáo già này há có thể không biết phú quý không thể lâu dài? Vì tánh mạng, vì chính sách quốc lễ có thể kéo dài, nhất định phải tìm kiếm một chỗ dựa mới, chỗ dựa này, lại chính là mình.

Tuy đã thỏa thuận cùng Dương Chấn, Thảm Ngạo vẫn không có động tác gì, mỗi ngày đãi khách, lúc nhàn hạ vào cung, nói chuyện cùng Lí Càn Thuận cũng không đề cập tới quốc chính, chỉ nói là một ít cảm kỳ thư họa, ngẫu nhiên vung mực, để Lí Càn Thuận xem, thế là đủ rồi.

Đảo mắt đã vào đông, thời tiết lại càng rét lạnh, Quân sử Thần Vũ quân một trong năm quân Tây Hạ dâng tấu, muốn suất quân ra khỏi thành diễn võ, nghiệp võ tất nhiên là sự tình không thể cự tuyệt, còn nữa, hoàng tử Kim quốc bị Tây Hạ giết, tùy thời có khả năng bị báo thù, Lí Càn Thuận chấp thuận, còn ca ngợi Thần Vũ quân Quân sử Lý Đán một phen.

Dưới bầu trời, tuyết rơi nhiều, lúc này, người phú quý đã mặc áo khoác lông, bên ngoài chụp áo choàng, đi trên đường, ph lộ vẻ mập mạp, Thảm Ngạo thì đốt lửa than sưởi ấm, gọi người hâm nóng rượu, cùng đám giáo úy bọn họ lách vào một chỗ, nói chuyện phiếm.

Một ngày đi qua, không có gì dị thường, chỉ là, đến ngày thứ hai, biến cố lại xuất hiện.

... ..

Nơi trú quân quân Tống vùng ngoại ô, bởi vì trời đông, ngoại trừ thao luyện, đám giáo úy đều đứng ở trong rạp, doanh quan thấy bọn họ, cũng mở một con mắt nhắm một con mắt, ngoại trừ trạm canh gác và cảnh vệ tất yếu, cũng tận lực giảm bớt vài phần thao luyện.

Cũng may, trước đây liền dự liệu được tình huống này, chuồng ngựa bên kia đã gia cố, mà không sợ cái gió bắc phần phật này thổi sụp lều, bình thường cũng đều là cung ứng thức ăn tốt nhất cho ngựa, bác sỹ thú y theo quân đúng hạn chăm sóc, cũng không phải sợ xảy ra cái gì sai lầm.

Một sáng sớm, thể dục buổi sáng chấm dứt, trạm canh gác bên kia liền truyền ra tin tức, nói là vài dặm bên ngoài, ẩn ẩn có quân đội đông nghịt tới, đang trực chỉ chỗ này, doanh quan cả không dám trì hoãn, vội vàng để chén cơm xuống, nhanh chóng vác đao đi thăm dò, quả nhiên nhìn thấy bên ngoài doanh trại, nhiều đội quân sĩ Tây Hạ tập kết, kèn thổi rung trời vang lên, càng có đội kỵ binh nhanh chóng bốn ba ở ngoại vi, ẩn ẩn có khí khắc nghiệt truyền ra.

Tiếp theo, liền có một võ sĩ Tây Hạ phi ngựa tới, Lý Khanh gọi người mở doanh môn, võ sĩ này cũng không khách khí, dùng tiếng Hán cao giọng nói:” Quân sử nhà của ta muốn diễn võ, người không được ra khỏi doanh, nếu có người không có mắt, xảy ra sự cố, các người tự chịu trách nhiệm liên quan!

Dứt lời, lại không để ý tới, phi ngựa rời đi.

Lý Khanh nhỏ một ngụm nước miếng trên mặt tuyết, kêu một câu, ngoại ô lớn như vậy, các người hết lần này tới lần khác lại chọn ở chỗ này làm cái gì? Chỉ là, người ta đã chọn vùng phụ cận, cũng không thể tránh được, tại đây dù sao cũng là thổ địa của người Tây Hạ, quân Tống chỉ là khách.

Lý Khanh đành phải phân phó giáo úy đóng chặt cửa, nghiêm cấm giáo úy ra ngoài, lại cùng với mấy doanh quan khác thương lượng một tý, cho rằng người Tây Hạ này diễn võ xong sẽ thối lui, hai ngày này nhưng cứ ở trong doanh thao luyện đội ngũ.

Đội dùng xong điểm tâm, thanh âm truyền tới, tất cả doanh trại tập kết, đều lên ngựa, cõ xếp thành hàng, kỳ thật, cưỡi ngựa xếp thành hàng, so với phóng ngựa chạy như bay càng khó hơn mấy lần.

Chiến mã là động vật không an phận nhất, hướng chỉ là tại khí trời lạnh lẽo như băng, chiến mã nôn nóng phát ra tiếng phì phì trong mũi, tùy thời có khả năng cất vó đi đi lại lại, nếu muốn cam đoan chúng bất động như núi, giáo úy nhất định phải rất quen tâm ý chiến mã của mình, rất nhiều chiến mã làm một ít động tác mờ ám, chỉ cần phát giác, sớm làm ra phản ứng, ghìm chặt chúng, hoặc kiểm tra lông bờm, làm bọn chúng buông lỏng.

Ngồi thẳng tắp ở trên ngựa, còn phải chiều cổ cảm xúc chiến mã, bị gió thổi qua, thật sự là khó chịu, nhưng nhẫn nại sớm đã thành thói quen giáo úy bị bắt buộc, gian khổ khó chịu, cũng chỉ có thể chịu khó vượt qua.

Qua hai canh giờ, Lý Khanh muốn thu đội, lúc này, đột nhiên một tiếng ầm ầm nổ mạnh vang lên, tiếp theo liền chứng kiến một khối tảng đá lớn bay thẳng tới doanh, lướt qua đỉnh đầu vô số người người, oanh một tiếng, nhập vào mặt đất, bông tuyết văng ra, còn mang theo vết máu, một con ngựa ầm ầm ngã xuống, cùng lúc đó, một người giáo úy cũng bị đánh bay ra ngoài, ngã rơi trên mặt đất, đã mất đi hô hấp.

Kịch biến nổi lên, tuy là giáo úy, nhất thời cũng ngây người, lập tức liền có người tiến lên, có tiếng gọi đại phu, có người hô to:” Định tập kích!

Lý Khanh với tư cách doanh quan đang trực, lập tức cảnh giác, một mặt đi đến trước người giáo úy dò xét mũi, một mặt cao giọng hô to:” Chuẩn bị tác chiến, không cho phép xuống ngựa, tất cả đội tập kết dưới cờ, nhanh!” Hắn rút đao ra, trên mặt đã vô cùng lạnh lùng, kêu mấy thân vệ giáo úy, gọi người gánh giáo úy đã chết vào doanh trại trước, trở mình lên ngựa, gọi người mở cửa.

Kỵ binh căn bản không cần dựa vào doanh trại cố thủ, cho nên trước tiên chính là mở cửa ra, để ngựa địch nhân đánh bọc.

Chỉ là, lúc này, địch nhân cũng không tới, tới, lại là võ sĩ Tây Hạ trước kia, võ sĩ phi ngựa tới, quét mắt liếc tới đây, lập tức thản nhiên nói:” Vừa rồi thạch pháo mất chính xác, có phải là nên đến nơi đây rồi? Ta

nhận lệnh Quân sử nhà của ta, sang đây xem xem.

Đám giáo úy đã bị nhen nhóm lửa giận, Tây Hạ võ sĩ này rõ ràng chứng kiến máu trên mặt đất, nhưng lại cố ý hỏi như vậy, đã là kiêu căng đến cực điểm, hoàn toàn không có ý tứ hối cải.

Huống hồ thạch pháo chính là vút đá, tầm bắn thứ này cũng không quá xa, người Tây Hạ cố ý đặt thạch pháo ở cách doanh không xa, vậy là rắp tâm gì?

Không cần đội trưởng phân phó, đám giáo úy ngồi trên lưng ngựa, ào ào rút cung tiễn ra, cái cung tên, mũi tên nhắm ngay võ sĩ Tây Hạ.

Lý Khanh lúc này cũng phần nộ đến cực điểm, những giáo úy này, từng người đều là bảo bối của Vương gia, chết mất rồi một người, hấn khó bỏ liên quan, còn nữa, giáo úy kia cũng là hấn đích thân dạy dỗ, tình nghĩa thầy trò thâm hậu.

Lúc trước không biết đá bờ mông tên kia bao nhiêu lần, bao nhiêu lần răn dạy kỹ thuật cỡi ngựa.

Dốc sức liều mạng ngăn chặn xúc động trong cơ thể, Lý Khanh hét lớn một tiếng:” Để cung tên xuống!

Tây Hạ người ta nói là ngoài ý muốn, nhưng nếu bắn chết võ sĩ Tây Hạ này, đó chính là quân Tổng khiêu khích, tại đây bốn phía đều là quân đội Tây Hạ, hậu quả khiêu khích là cái gì, trong lòng Lý Khanh rõ ràng. Còn nữa, Quận Vương lập tức trở thành Tây Hạ Phò mã, lúc này tuyệt đối không thể xảy ra sai lầm, tuy hấn muốn báo thù rửa hận, nhưng lúc này cũng hiểu, chuyện này chỉ có thể đề xuống.

Võ sĩ Tây Hạ kia trước đó còn có chút khấn trương, chứng kiến Lý Khanh thức thời mà gọi người để cung tên xuống, những giáo úy không cam lòng kia chỉ có thể phục tùng, nguyên một đám ử rữ buông mũi tên ra.

Tây Hạ võ sĩ thấy thế, lại càng kiêu căng hơn vài phần, lập tức nói:” Nếu người trong doanh chết rồi, có thể báo, Quân sử chúng ta tự nhiên không thiếu mấy lượng bạc trợ cấp.

Lý Khanh nghiêng răng nghiêng lợi nói:” Cái này không cần, chỉ là, các ngươi phải lui về phía sau mười dặm, để tránh phát sinh ma sát!

Tây Hạ võ sĩ hồ hững nói:” Nơi này là diễn võ trường Quân sử đại nhân tuyển định, đại quân đã đóng quân, thạch pháo cũng đã dỡ xuống, há có thể nói đi là đi?” Hấn dừng một chút, cười lạnh nói:” Chỉ là, Quân sử chúng ta nói, nếu là Quận Vương Tổng quốc nhà các ngươi nguyện ý nói chuyện, có lẽ có thể dàn xếp.

Dứt lời, liền phi ngựa đi.

Mắt Lý Khanh bốc hỏa, mấy doanh quan khác cũng đánh ngựa tới, thương lượng một tý, vừa chuẩn bị lo liệu hậu sự, gọi người đi trong thành thông báo Thẩm Ngạo, chuyện lớn như vậy, thật đúng là bọn hấn không thể quyết đoán, chỉ có thể để cho Thẩm Ngạo làm chủ.

Những giáo úy khác, lúc này đều ử rữ, yên lặng mà đánh ngựa tản ra.

)

599. Chương 581: Mơ Tưởng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 581: Mơ tưởng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tuyết rơi lộn xộn nhiều như lông ngỗng, một giáo úy phi ngựa vào thành, trên nón Phạm Dương kết một tầng băng, không chỉ là mũ, chính là hai hàng lông mày, nơi thái dương cũng ẩm ướt, giống như bị nước rửa qua, nước lạnh buốt dán trên mặt, không kịp lau khô, hai tay gắt gao túm ở dây cương, giày giẫm trên bàn đạp, liên tục đá vào ngựa bụng, giống như một trận gió, lưu lại một dấu vó ngựa trong tuyết đọng.

Đến Hồng Lư Tự, giáo úy xoay người xuống ngựa, cao giọng nói:” Cấp báo, đi mời Vương gia.

Giáo úy cửa ra vào không dám chậm trễ, lập tức đi vào truyền báo, giáo úy khác mời người bên trong cổng, bưng chậu than tới, để cho hần sưởi ấm.

“ Đã xảy ra chuyện gì?” Giữa đồng chí tự nhiên không có cấm kỵ, trực tiếp hỏi.

Không phải là cái quân tình gì cơ mật, cũng không cần giấu diếm, người ngồi ở chậu than trước, một bên hơ hơ hai tay, một bên nói:” Ngô Văn Tam doanh đội bốn đang tập luyện, bị thạch pháo người Tây Hạ đập chết.

Giáo úy gác cổng ngây ngốc một chút, sau một lúc mới nói:” Ta nhận thức hần, chính là cái tên luôn cười ha hả kia, kỹ thuật cỡi ngựa của hần không tệ, tại Tam doanh đội bốn cũng là thuộc hàng vip nhất, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Con mẹ nó, có báo thù hay không?

Giáo úy đều xuất thân người đọc sách, rất ít khi nói lời xấu xa, giáo úy này cực kỳ tức giận, học giọng điệu Thẩm Ngạo mắng một câu, hung hăng nắm tay lại.

Lúc này, giáo úy bấm báo bước nhanh tới nói:” Vương gia bảo người đi qua.

... ..

Một phút đồng hồ sau, Thẩm Ngạo nóng nảy mà dẫn bốn người Lý Thanh đi ra, trong miệng vẫn còn nói:” Quân sử Thần Vũ quân kia là ai?

Lý Thanh bước nhanh đuổi kịp, nói:” Gọi Lý Đán, cũng là tôn thất.

Thẩm Ngạo cười lạnh nói:” Tôn thất cũng phải đền mạng, lão tử không đi tìm hần, hần đúng là đã tìm tới cửa, nhanh, triệu tập toàn bộ mọi người lại, đi ra khỏi thành.

Lý Thanh ở phía sau, nói:” Vương gia bớt giận, trong lúc mấu chốt này...

Thẩm Ngạo cắn răng nói:” Trong lúc mấu chốt, nếu bốn vương không để cho các huynh đệ một cái công đạo, sau này sẽ không gọi là Thẩm Ngạo nữa, gọi con rùa đen đi!

Thẩm Ngạo nhanh chóng trở mình lên ngựa, lập tức ghì cương ngựa nói:” Muốn báo thù, theo ta đi!

Mấy giáo úy gác cổng bên này vốn là còn tuân thủ chức trách thủ vệ, lúc này đều chạy như bay dẫn ngựa đến, chỉ cần một khắc sau, hơn một trăm giáo úy ào ào dẫn ngựa đi ra, xoay người nhảy lên, con mắt đều nhìn về phía Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo mím môi, cái gì cũng không nói, giục ngựa chạy như điên ra bên ngoài thành, phía sau, đội kỵ binh dùng Lý Thanh cầm đầu, ào ào vượt qua.

Gió lạnh rét thấu xương thổi đến mức mắt người cơ hồ không thể mở ra, đợi thời điểm Thẩm Ngạo đuổi tới nơi trú quân bên ngoài thành, mặt mày đã là kết tủa một tầng sương, hần xoay người xuống ngựa, xa xa chứng kiến đội ngũ đông nghịt, gầm rú thao luyện bên ngoài đường chân trời, cười lạnh một tiếng, gọi người phía sau dắt ngựa, ăn mặc giày da hươu, bước đi qua.

Lưu Hải và mấy doanh quan lập tức đi ra nghênh đón, Lưu Hải nói:” Vương gia sao lại tự mình đến đây vậy, truyền lời nhần là tốt rồi...

Thẩm Ngạo điềm nhiên nói:” Xếp thành hàng, tập kết, thổi kèn lên, đeo đao thương, cung tiễn chuẩn bị.

Lưu Hải do dự một chút, lập tức trở lại doanh phân phó.

Lý Thanh ở sau người nói:” Vương gia... tuy trên đạo lý là chúng ta chiếm, nhưng nếu thật sự động thủ, chính là chúng ta đuổi lý, còn nữa, Vương gia sắp cưới Công Chúa Tây Hạ, hay là nhịn một chút trước rồi nói sau, còn nhiều thời gian...

Thẩm Ngạo hờ hững nói:” Cho nên bốn vương muốn tiên lễ hậu binh, Lý Thanh, Lý Đán kia, người nhận thức hay không?

Lý Thanh ngây ngốc một chút, nói:” Lúc trước đã nhận thức.

Thẩm Ngạo nói:” Người đi một chuyến, đi vào trong đó, nói với Lý Đán, bốn vương cho hắn một canh giờ, một thạch pháo là hai mươi ba người điều khiển, áp giải hai mươi ba người đến, để bốn vương xử trí, chuyện này cũng bỏ qua thôi, nếu như không làm, tất cả hậu quả, hắn phải gánh chịu!

Lý Thanh đành phải nói:” Ta đi thử xem.

... ..

Thần Vũ quân, thân là một trong năm quân, lúc này từ trong thành chạy ra ngoài, cũng có vài phần uy thế, biên giới chỗ diễn võ, thiết lập một chỗ đại doanh, trong doanh trướng rộng thùng thình, Lý Đán đã có chút ít say khướt rồi, trong đại trướng thiết lập bảy tám cái chậu than, lại cả chậu đựng phẩm da lông, sưởi ấm như xuân, bảy tám tướng tá Thần Vũ quân vây quanh Lý Đán uống rượu.

Trên mặt Lý Đán đầy màu hồng, cái vòng vàng rực rỡ đeo ở cổ kia hiển lộ rõ ràng thân phận tôn thất của hắn, mũi da hổ trên đầu, lại càng hiện ra thân phận của hắn rất bất phàm.

Dựa theo luật pháp Tây Hạ, chỉ có tôn thất, mới có thể đeo vòng cổ vàng, mà ấm nóng da hổ, lại càng chỉ có tôn thất gần chi mới cho phép đeo, hai dạng đồ vật này, giống với túi cá Đại Tổng, đều là biểu tượng cho thân phận.

Dùng thân phận tông vương không chế Thần Vũ quân, người phía dưới tất nhiên là cực lực thoải phòng, lúc này đây, đi ra khỏi thành diễn võ, cũng được hoàng thượng ca ngợi, mặc dù Lý Đán không đến mức lãng lãng, thực sự vẫn có vài phần vui vẻ, vài chén rượu xuống bụng, thì càng kiêu căng hơn.

“ Quân sử đại nhân, người Tổng kia còn chưa có động tác, chắc là đã bị cái mũi, ăn được cái thiết thời này, không dám đến tìm phiền toái nữa rồi, tướng gia hỏa họ Thẩm kia liệu linh như thế nào, vốn là khi dễ biên tướng Đại Hạ ta, lại chém hoàng tử người Kim, không thể tưởng được tại trước mặt Quân sử đại nhân, lại không lên tiếng được!

Đám người dưới thừa cơ đánh trống reo hò, càng có có người nói:” Thẩm Ngạo tính toán là vật gì? Tại trước mặt Quân sử đại nhân, chó má cũng không phải, chó nói hắn là một người Nam Man, lại dám đến đây làm Phò mã Đại Hạ chúng ta, làm sao đủ gây sợ hãi?

Lý Đán hưởng thụ một tý, chòm râu dê dưới hàm cũng lay động theo, mấp máy liếm vết rượu khoe miệng, cười lạnh nói:” Đừng tưởng người ta sợ hắn, bốn vương lại không sợ, hắn muốn tới, cứ phóng ngựa tới, năm nghìn Thần Vũ quân của ta, trong khoảng khắc sẽ san bằng đại doanh quân Tổng, vừa rồi chỉ là một thạch pháo, tiếp theo, chính là dũng sĩ Tây Hạ ta!

Mọi người cười ha ha, ào ào nói Quân sử đại nhân không hổ là tử tôn Nguyên Hạo đại đế.

Lý Đán uống một ngụm rượu, tiếc nuối nói:” Đáng tiếc, diễn võ không thể dẫn nữ nhân đi ra, trong đầu chỉ buồn bực uống rượu, thật sự không thú vị.

Vừa dứt lời, có một võ sĩ tiến đến, nói:” Quân sử đại nhân, tổng doanh quan quân Tổng Lý Thanh cầu kiến.

Lý Đán bĩu môi:” Người nào Lý Thanh?” Lập tức có ấn tượng, cười lạnh nói:” Thì ra là tặc tử kia, cứ để hắn tiến đến nói chuyện.” Vẫn cong vẹo mà nằm, cũng không cho Lý Thanh cái gì tôn trọng.

Lý Thanh giẫm chân tiến đến, liền ngửi thấy một mùi rượu xông vào mũi, không khỏi nhú nhú mày, nhìn người cong vẹo trong trướng chung quanh một chút.

Lý Đán cười ha ha, nói:” Lý Thanh, tới nơi này làm gì? Chẳng lẽ là muốn thay Thẩm Ngạo kia làm thuyết khách? Nhắc tới cũng là buồn cười, cùng là tử tôn Nguyên Hạo đại đế, chúng ta một người là Quân sử Tây Hạ, một người lại thành tay sai Nam Man, cái tư vị tay sai này có được không?

Lý Thanh mặt không biểu tình, nói:” Ta nhận lệnh Bồng Lai Quận Vương, đến đây thương lượng cùng Quân sử.

Lý Đán khinh thường nói:” Gọi chính chủ các người đến, yêu cầu ra sao, cũng nên để Nam Man kia đến xin tha!

Lý Thanh không để ý tới hần, nói:” Bồng Lai Quận Vương nói, hạn Quân sử trong vòng một canh giờ, giao người gây chuyện phóng thạch pháo ra, áp giải đến Tổng doanh, cho Quận Vương một cái công đạo, nếu như không làm, tất cả hậu quả, do Quân sử gánh chịu!

Lý Đán sững sốt một chút, thân thể nằm ở phía trước bàn ăn hơi nghiêng đi, mắt say lơ đãng mà dò xét Lý Thanh, phảng phất tưởng như chính mình nghe lầm, hần ngây ngốc một chút, lập tức phát ra tiếng cười rung trời, hần cười lần này, người trong trường ào ào cười ha hả.

Lý Đán chỉ một ngón tay vào Lý Thanh, cả giận nói:” Chó chết, nơi này là Tây Hạ, người thấy chính là Quân sử Thần Vũ quân, Thẩm Ngạo hần là Phò mã, Lý Đán ta chính là tôn thất Tây Hạ, trong người chính là huyết mạch Nguyên Hạo đại đế, bắt ta bồi tội với hần sao? Lý Thanh, người làm chó mà cũng hồ đồ sao?

Lý Đán bỗng nhiên đứng dậy, một cước đã bàn ngã lắn, nói từng chữ từng câu:” Mơ tưởng!

Lý Thanh chỉ cười nhạt một tiếng, nói:” Ta đã đưa xong lời nói, quyết định như thế nào, là sự tình của Quân sử, cáo từ.” Dứt lời, liền đề chuôi dao bên hông lại, không chút do dự, trong chớp mắt liền rời đi.

Trong đại trường đã là một đồng bừa bộn, Lý Đán hướng phía bóng lưng Lý Thanh, hung hăng mà nhỏ ngậm nước miếng, mắng một tiếng chó chết, lập tức lại cong vẹo mà nằm ở trên giường da, hướng phía người dưới, nói:” Tiếp tục uống rượu.

Một người hơi có chút chần chờ, nói:” Quân sử đại nhân, chỉ sợ Thẩm Ngạo kia cũng không phải đơn giản có thể động đến, đã gọi người mang theo những lời này, nói không chừng hần thật sự muốn trả thù, có cần làm chuẩn bị một tý hay không?

Lý Thanh cười lạnh, nói:” Như thế nào? Mua Lực hả, người sợ hãi? Người sợ đám Nam Man kia sao?

Người này ngượng ngùng nói:” Sợ thì không sợ, nhưng mọi sự có lẽ là chu toàn một ít thì tốt hơn.

Lý Thanh bĩu môi, nói:” Nam Man chỉ biết hù dọa người, hần là giáo úy, chỉ mang một ngàn người, đây là ban ngày, lại không thể đánh lén ban đêm, Thần Vũ quân ta có sáu ngàn dũng sĩ, chẳng lẽ còn sợ hần?

Hần uống một ngụm rượu, thở hổn hển, tiếp tục nói:” Chỉ sợ Nam Man cầu này không đến, nếu đến, vừa vặn chấm dứt đời hần, đến lúc đó, chính là hoàng thượng trách tội, cũng có thể nói là hần khơi mào sự cố trước, yên tâm, nếu xảy ra sự tình gì, cũng có Tầu Vương to lớn che chở, yên tâm là được.

... ..

Lý Thanh trở lại quân nơi quân Tổng trú quân, còn chưa qua cửa, thông qua hàng rào, đã chứng kiến kỵ binh sớm tập kết xong, tất cả mọi người ngồi trên ngựa, cũng không có nhúc nhích, đang nín hơi chờ đợi, thẳng đến khi Lý Thanh hiện ra, mới xuất hiện chút bạo động.

Lý Thanh đánh ngựa đến bên người Thẩm Ngạo, thấp giọng nói:” Vương gia...

Thẩm Ngạo liếc mắt nhìn hần, nói:” Như thế nào?

Lý Thanh nói:” Lý Đán trả lời là: mơ tưởng!

Thẩm Ngạo dường như sớm đã dự liệu được cái kết cục này, trên mặt trời lên vẻ tươi cười, nụ cười này lạnh lùng như gió bắc, hần cầm chuôi kiếm bên hông, đánh ngựa đến trước đội kỵ binh, đám giáo úy tự động bảo vệ Thẩm Ngạo ở bên trong.

Bồng Lai Quận Vương chưa từng để cho giáo úy đám bọn họ thất vọng, lúc này đây, cũng sẽ không.

Nguyên một đám ánh mắt, rơi vào trên người Thẩm Ngạo, đều là hi vọng mong mỏi nói không nên lời.

Thẩm Ngạo giơ mắt lên, nhìn lần lượt từng người một, trên mặt cơ hồ đã ngưng kết một tầng băng, xoát một tiếng, rút Thượng Phương bảo kiếm bên hông ra, nói:” Ngô Văn là ai?

Lặng ngắt như tờ, lại có không ít người nhiều lần nhắc tới cái tên này, ngay tại cách đây không lâu, thiếu niên này vẫn còn cười ha hả, cùng mọi người dùng cơm, thời điểm hần cao hứng là cười, thời điểm tức giận,

trên mặt cũng là bộ dạng cười, thế cho nên, thời điểm vừa mới nhập đội, giáo đầu không nhìn được, đá cái móng của hắn, cảm thấy thái độ người này quá không đứng đắn.

Mà hiện tại, hắn rốt cuộc không cười nổi, đã nằm ở trong doanh phòng, vĩnh viễn an nghỉ.

Thẩm Ngạo nói:” Ta nhận ra hắn, người này...” Miệng Thẩm Ngạo phun sương trắng, lộ ra dáng tươi cười, nói:” Bốn vương có đôi khi chứng kiến mặt của hắn, hận không thể đi lên trước, đập hắn một cước, ngay cả thời điểm bốn vương đến kiểm tra, hắn cũng dám cười.

Đội kỵ binh thừa thốt mà phát ra một ít tiếng cười, cái cười này, có chút khổ sở.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói:” Nhưng hiện tại, hắn chết mất rồi, bị chết không hiểu, hắn là giáo úy của bốn vương, là môn sinh con trời, là bằng hữu, huynh đệ, đồng chí, cùng trường của các người, hắn đã chết, cả người là máu, không thể nở nụ cười, bốn vương chỉ có một câu muốn nói cho các người biết, nợ máu trả bằng máu!

“ Nợ máu trả bằng máu!” Đội kỵ binh tuôn ra một hồi tiếng rống giận.

Thẩm Ngạo nói:” Truyền lệnh, bắt đầu từ hiện tại, Tư Mã doanh tiến vào trạng thái chiến đấu, tất cả mọi người kiểm tra lại mũm tên và áo giáp một lần, xác định chiến mã của mình đã được chăm sóc kỹ càng chưa, địch nhân của chúng ta, là Thần Vũ quân Tây Hạ, tất cả chuẩn bị!

Trên mặt Thẩm Ngạo như là kết một tảng băng, triệu tập đám doanh quan lại, sau đó là phân công nhiệm vụ, Lưu Hải hơi áy náy, nói:” Vương gia, sớm biết Vương gia có thể làm như vậy, tiểu nhân đã sớm cho những người Tây Hạ kia một ít nhan sắc, tiểu nhân chỉ muốn dàn xếp ổn thỏa vì Vương gia...

Thẩm Ngạo khoát tay áo, nói:” Người không làm sai, chỉ là, thời gian và nơi làm việc đó đã sai rồi, hôm nay, bọn hắn có thể giết một người giáo úy của chúng ta, ngày mai liền dám giết thứ hai, người thứ ba, muốn làm cho tất cả mọi người sợ người, cũng đừng sợ gánh chịu hậu quả.

Dứt lời, Thẩm Ngạo hướng Lý Thanh nói:” Thành môn Long hừng phủ mất bao lâu mới đóng?

Một khi cửa thành đóng, trừ phi hừng đông, là quyết không thể mở ra, trừ phi có thánh chỉ đi ra, nếu không, cửa thành sẽ một mực đóng chặt, muốn đưa tin tức đi vào, hay đưa tin tức đi ra, mở cửa thành lần nữa, chỉ sợ không có hai ba canh giờ, cũng không thể xử lý được.

Lý Thanh nói:” Còn một canh giờ.

Thẩm Ngạo chính là muốn thừa dịp thành cửa đóng lại, không kiêng nể gì cả, khởi xướng mãnh liệt công kích đối với Thần Vũ quân, chỉ cần viện quân Long hừng phủ không ra được, liền có lực đánh một trận.

Thẩm Ngạo quan sát sắc trời, nói:” Thời gian còn sớm, có thể cho các huynh đệ nghỉ ngơi trước, dưỡng tốt tinh thần.” Hắn nói xong, liền đi nghỉ ngơi, trực tiếp đi vào lều lớn, một mình chợp mắt dưỡng thần.

Bầu trời dần dần đen đi, tuyết cũng lặng yên, dùng cơm tối xong, cửa thành các nơi trong Long hừng phủ trầm trọng khép lại, ngay cả cầu treo trên sông đào bảo vệ thành trên cũng treo lên, gió bắc ô ô thổi bữa bãi, mà lúc này đây, đại doanh quân Tống đã mở rộng ra, nhiều đội kỵ binh nối đuôi nhau ra.

Mục tiêu là đại doanh Thần Vũ quân ngay tại cách đó không xa, tất cả đội nhanh chóng tản ra, móng ngựa âm âm dẫm nát tuyết đọng, lưu lại một đường lầy lội, cờ và bóng đêm hòa làm một thể, chỉ có thanh âm bay phát phối kia, mới có thể để cho người ta đoán được vị trí.

Kỳ thật, từ lúc vừa mới bắt đầu, chức trách giữa tất cả đội đã phân rõ, hiện tại phải làm, đơn giản là làm từng bước mà thôi.

Nợ máu trả bằng máu!

Đón cuồng phong, tuy ăn mặc chính là giáp bông vải trầm trọng, nhưng cái gió lạnh như đao kia vẫn đang từ trong khe hở quần áo, chui vào trong cơ thể đám giáo úy, đám giáo úy cũng không cảm thấy lạnh, ít nhất, tim của bọn hắn vẫn cực nóng.

Thẩm Ngạo mang theo một đội thân vệ, đánh ngựa trong đội, tuy hắn là thống soái, lại chưa từng tự mình ra trận, cái này là lần đầu tiên, có lẽ cũng là một lần cuối cùng, trò chơi là do Lý Đán kia mở ra, về sau sẽ biến thành bộ dáng gì, cũng đã không còn là thứ Lý Đán có khả năng khống chế.

)

600. Chương 582: Vờn Chuột

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 582: Vờn chuột

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo một tay nắm chặt dây cương, phảng phất như cầm chặt kết cục trò chơi, bên hông, Thượng Phương bảo kiếm lạnh buốt thấu xương, Thẩm Ngạo dùng tay kia cầm lấy chuôi kiếm, lại có thể cảm giác được một tia ấm áp, chuôi kiếm này, là thiện lương chi kiếm, đại đa số thời điểm, dùng để nung đúc tình cảm sâu đậm, tối nay không thiếu được việc nhìn thấy máu.

Đội ngũ dần dần tụ họp lại tại nơi trước lều lớn Thần Vũ quân một dặm, tất cả các đội không lộn xộn, từ một hàng dài, ngưng tụ thành một vòng tròn, dùng Thẩm Ngạo làm tâm, chiến mã thấp giọng hí vang, lại nhanh chóng bị thanh âm gió bắc che dấu, Thẩm Ngạo hí mắt, ẩn ẩn chứng kiến ngọn đèn dầu của đại doanh Thần Vũ quân trong bóng tối, còn có cả hình dáng doanh trại cách đó vài dặm.

Chính là chỗ này, Thẩm Ngạo gầm nhẹ một tiếng:” Đệ nhất doanh, làm tốt chuẩn bị chiến đấu!

Lúc này, Thần Vũ quân đã phát hiện kỵ binh đột nhiên xuất hiện, Lý Đán cũng không ngu xuẩn, tuy kiêu căng, lại vẫn gia tăng phòng ngự, phải thám báo ra, từ lúc quân Tổng cách doanh mười dặm, cũng đã phát giác ra động tác của quân Tổng, lập tức đem tin tức trình báo.

Lý Đán nhận được hồi báo, chỉ là cười một tiếng dữ tợn, nói:” Muốn đánh lén? Thẩm Ngạo cũng không gì hơn cái này!

Hắn đầu dự đoán được, sở dĩ Thẩm Ngạo chọn cách hành động sau khi trời tối, đơn giản là thừa dịp cửa thành đóng, chặt đứt liên lạc bên trong bên ngoài thành mà thôi, đã muốn giết, phải giết thống khoái, ngăn cản tất cả người làm rối.

Ngay tại một khắc đám giáo úy tụ tập, ngọn đèn dầu đại doanh Thần Vũ quân bốc lên rất mạnh, nhiều đội Thần Vũ quân từ sau hàng rào lộ đầu ra, trước hàng rào sớm đã đào tốt hố làm ngựa lọt xuống, bố trí chống, càng có nhiều đội cung thủ, gác giáo chờ đợi.

Thậm chí ngay cả một doanh kỵ binh 500 người, cũng đã làm xong chuẩn bị chu toàn trong doanh đã, tùy thời thừa dịp quân Tổng đánh chiếm doanh trại, sẽ đi vòng ra ngoài, tấn công mạnh quân Tổng từ bên cánh.

Bố trí như thế, không sơ hở tí nào, ít nhất, đối phó với một ngàn kỵ binh là đã đầy đủ, nếu không phải sắc trời quá đen, kỵ binh Thần Vũ quân chỉ có 500, Lý Đán sớm đã bày trận tại bên ngoài doanh.

Một gã giáo úy ngồi ở trên ngựa, từ sau eo gỡ xuống một cái kèn, đưa lên miệng thổi, phát ra tiếng kêu trầm thấp ở trong gió.

Cái này là khẩu lệnh chuẩn bị chiến đấu.

Tinh thần doanh một đã vô cùng phấn chấn, ào ào hô to:” Nhóm lửa!

Một chút ánh lửa chiếu sáng mịt mờ đêm tối, ánh lửa càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, thứ đốt lên không phải bó đuốc, mà là từng nhánh mũi tên, dấy lên một đoàn ánh lửa, trên đầu mũi tên ngậm dầu hỏa, một khi nhen nhóm, tại trước khi dầu hỏa chưa bị thiêu đốt hết, tuyệt đối không thể dập tắt.

Đệ nhất doanh đã phóng ra, mang theo đầu mũi tên nhóm lửa, hướng mau chóng chạy đến đại doanh Thần Vũ quân.

Ầm ầm... Ầm ầm...

Đại địa đang run rẩy, trong bóng tối, nguyên một đám kỵ binh mang theo ánh lửa, từ trong sương mù dày đặc, giục ngựa nhảy ra.

Võ sĩ Thần Vũ quân lúc này đã hết ngẩn ngơ, tiếng trống lập tức truyền đến, phía sau hàng rào, nhiều đội cung thủ bắt đầu cầm cung gài tên.

Lý Đán tự mình vác đao đi ra, đã tỉnh rượu, trong miệng mặc dù luôn phát ra cuồng ngôn, nhưng họ Thẩm kia rõ ràng dám động thủ, lại làm cho hắn có chút kinh ngạc, chỉ làm lúc này, quân Tổng đã dám đến, hắn cũng không có đạo lý không nghênh chiến.

Một người lão đạo đi tới, nói:” Quân sử đại nhân, quân Tổng phát động công kích.

Lý Đán đã nghe thấy thanh âm chiến mã ầm ầm giẫm đạp đại địa, bĩu môi nói:” Chúng ta cứ ở trong doanh thủ vững, sợ cái gì? Dùng cung tiễn đánh trả.

Người kia có chút chán nản, thất vọng, nói:” Quân Tổng tận lực lựa chọn phương hướng thuận gió, chỉ sợ cung tiễn không thể có tác dụng.

Gió lớn như vậy, nếu bắn tên ngược gió, tầm bắn tất nhiên là giảm bớt đi nhiều, mà quân Tổng lại là thuận gió, hai bên tương đối, tầm bắn quân Tổng ít nhất có thể gấp đôi Thần Vũ quân, đây cũng là chỗ tốt khi nắm giữ quyền chủ động, quân Tổng chủ công, có thể căn cứ thiên thời, điều chỉnh phương hướng tiến công.

Lý Đán cười lạnh nói:” Không cần sợ, chỉ cần không đột phá nổi đại doanh chúng ta, đến hừng đông, liền bắt bọn họ chết không chỗ táng thân!

Đúng lúc này, thiết kỵ tới gần, vốn là doanh quan dẫn đội ghìm ngựa, lúc đến khoảng cách nhất định, đột nhiên chạy song song cùng đại doanh Thần Vũ quân, khoảng cách ngoài trăm trượng, nhiều đội giáo úy bắt đầu giãn đội hình, vây quanh Thần Vũ quân đại doanh.

“ Bắn!

Từng nhánh hỏa tiễn bật khỏi dây cung, tùy ý bay vút về hướng đại doanh Thần Vũ quân!

Thần Vũ quân trong doanh bắt đầu phản kích, Thần Vũ quân sau hàng rào mạo hiểm đứng đó, giương cung cài tên, bắn trả lại, sau đó thân ảnh tản ra nhanh như điện chớp.

Gió lớn cuốn qua, đầu mũi tên vốn là bắn ra rất mạnh, nhưng đến giữa không trung, lại bắt đầu bị gió thổi lệch hướng, chỉ năm mươi trượng, đã là ào ào rơi xuống đất, ngay cả đầu ngón tay địch nhân cũng không sờ đến được.

Cũng có vài chi mũi tên may mắn, xuyên qua gió lớn, chỉ là, lúc rơi xuống đất, lực đạo đã biến thành nhỏ nhất.

Trong khi đó, từng nhánh hỏa tiễn bắn vào đại doanh, đại doanh Thần Vũ quân vốn là do lều vải và vật liệu gỗ chế thành, mũi tên mang theo dầu hỏa bắn trúng mục tiêu, về sau cũng không lập tức tắt, mà là không ngừng thiêu đốt, thẳng đến khi nhen nhóm vật liệu gỗ và lều vải mới thôi.

Lúc này Lý Đán mới phát hiện ra ý đồ của quân Tổng, không phải bọn hắn muốn tiến công, mà là muốn dùng hỏa tiễn bức Thần Vũ quân ra khỏi doanh trại, một khi lửa cháy trong doanh, Thần Vũ quân ngoại trừ ra khỏi doanh, quyết chiến cùng quân Tổng, cũng chỉ có cách táng thân dưới đại hỏa.

Lý Đán hét lớn một tiếng, hướng thân vệ nói:” Nhanh, cứu hỏa, đây là dầu hỏa, không cần phải dùng nước, dùng cát đất đắp lên trên đó!

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi, mấy trăm hỏa tiễn rơi ở các nơi, hỏa tiễn đâm vào trong lều trưởng, lại càng làm lều vải cháy lên trong khoảng khắc, mượn gió thổi, bụi mù từ từ cuộn cuộn phiêu đảng, trong doanh bị cái khói đặc này thổi đến, lập tức liền truyền ra tiếng ho khan khùng khục, ánh mắt tại ban đêm vốn là không rõ ràng, nay lại càng không rõ.

Luống cuống tay chân mà dập tắt một ít điểm hỏa, nhưng cái gió lớn này hoàn toàn giúp quân Tống, một tòa lều vải dấy lên ngọn lửa, lập tức có tàn lửa văng khắp nơi, rơi trên lều gần đó, lập tức lại là một hồi bụi mù cuộn cuộn, các nơi đều là lửa.

Bên ngoài doanh, quân Tống nhưng đang không ngừng đốt lửa, vô số hỏa tiễn từ trên trời giáng xuống, quân sĩ Thần Vũ trúng hỏa tiễn gào rú thê lương, không ngừng lăn qua lăn lại trên mặt đất, mang đến vài phần khủng hoảng không hiểu.

Lý Đán được một đội thân vệ bảo vệ xung quanh, chạy đến một chỗ đất trống, mặc dù tại đây không sợ thế lửa lan tràn tới, nhưng cái khói đặc cuộn cuộn kia phảng phất như muốn làm cho người ta không hít thở được.

Một người hét lớn:” Nam Man lừa gạt, Quân sử đại nhân, cái đại doanh này không thể ở lại nữa, phải lập tức ra khỏi doanh!

Lý Đán lúc này cũng có chút khủng hoảng, vội vàng nói:” Nhanh, hướng trong thành báo tin, nhanh chóng mời Long Nhượng vệ cứu viện.

Người kia che miệng mũi, ồm ồm nói:” Cửa thành đã đóng, tin tức không đưa được vào trong, chính là trong thành phát hiện dị thường, không có ý chỉ và điều lệnh Binh bộ, cũng quyết không dám mở cửa thành.

Lý Đán rung mình một cái, lập tức tỉnh ngộ, cửa thành đã đóng lại, chính là trong thành phát hiện tiếng kêu giết và đại hỏa ở bên ngoài thành, cũng sẽ không đơn giản mở cửa thành ra.

Long hống phủ là chỗ quan trọng kinh đô và vùng lân cận, lúc này không biết ở bên ngoài thành có bao nhiêu binh mã, lại không biết rốt cuộc là Thần Vũ quân bắt ngờ làm phản, hay là dân biến tạo loạn, một khi mở cửa thành ra lúc ban đêm, phải gánh chịu nguy hiểm loạn binh vào thành, cho nên thà tình nguyện hi sinh Thần Vũ quân, tại trước khi hừng đông xuất hiện, cũng tuyệt đối không thể có bất kỳ cứu viện nào.

Lý Đán cắn răng nói:” Liều mạng cùng Nam Man, Mạnh Lực Na Mã Nai, người nhanh chóng dẫn kỵ binh lao ra, xua tan Nam Man bắn tên ở bên ngoài, ta sẽ dẫn binh đi ra tiếp ứng.

Vô luận như thế nào, cái đại doanh này không thể ngây người được nữa, cơ hội duy nhất, chính là ra khỏi doanh, quyết tử chiến cùng quân Tống trên cánh đồng bát ngát, Thần Vũ quân có sáu ngàn quân, mà lại đều là cấm vệ tinh nhuệ Long hống phủ, đối phó một ngàn quân Tống, còn có lực đánh một trận.

Quyết định chủ ý, Lý Đán cũng trở nên trấn định hơn một ít, dù sao cũng là quân nhân, mặc dù gặp đột biến, còn không đến mức quá bối rối, lập tức nói với thân binh bên người:” Thổi tù và, chuẩn bị ra khỏi doanh.

Cửa đại doanh Tây Hạ mở rộng ra, gió lớn thổi cực nhanh, một đội kỵ binh Thần vũ bị thổi trúng, con mắt đều không mở ra được, chỉ là, ở phía trong đêm dài mịt mờ này, ánh mắt đối với kỵ binh cũng không có tác dụng quá lớn, phía sau bọn hắn, tuy ánh lửa chiếu sáng vòm trời, nhưng con đường phía trước vẫn là một mảnh lờ mờ.

Một người phiên giơ đao lên, cao giọng rống to:” Giết Nam Man!

“ Giết Nam Man!” Trong người có cảm giác không cam lòng và lửa giận, Thần vũ kỵ binh bộc phát ra thanh thế như sấm, lập tức giục ngựa, 500 kỵ binh nhanh chóng phi ra ngoài đại doanh.

Thần Vũ quân xác thực không hổ là tinh nhuệ Tây Hạ, lúc này đám bộ tốt cũng tụ họp lại, không có kỵ cứu hỏa, dưới sự điều khiển của đội trưởng, nâng cao đại đao, trường mâu, đi theo kỵ binh, đồng loạt lao ra.

Có kỵ binh phía trước, cũng không trở thành con dê bị quân Tống ngăn giết, chỉ cần lao ra, đứng vững vàng gót chân, bộ tốt xếp trận thế, còn có cơ hội thay đổi chiến cuộc.

Người đông nghịt diên cuồng lao ra, cao giọng kêu giết, khí thế như cầu vồng, thì ra tưởng rằng quân Tống bên ngoài doanh sẽ phi ngựa, thừa cơ tập kích quấy rối.

Nhưng Lý Đán lại tính sai, thời điểm cảm giác kỵ binh hướng quân Tống chém giết, sẽ quần lấy nhau, nhưng những quân Tống này không đánh giáp lá cà cùng bọn họ, mà là thổi kèn ô ô một tiếng, tất cả mọi người ẩn vào đêm tối, thoảng cái đã không thấy bóng dáng, chỉ nghe thấy thanh âm tiếng vó ngựa ầm ầm, dần dần từng bước đi đến.

Gió vang lên ô ô, đám giáo úy lướt qua như gió, theo tiếng vó ngựa mơ hồ, thoảng cái đã mất đi tung tích.

Thần Vũ quân lúc này rất cực cũng có cơ hội thở dốc, nhanh chóng nhóm ra đội ngũ tại một chỗ dốc nhỏ, kỵ binh Thần vũ chính là tuần tra qua lại ở ngoại vi, kinh hồn chưa định, chứng kiến đại doanh bị thiêu đốt hừng hực kia, mặt Lý Đán bắt đầu trở nên dữ tợn.

Thù này, nhất định phải báo.

Chỉ là, trước mắt, thứ làm cho người hoang mang chính là, quân Tống đã đi nơi nào, còn xuất hiện hay không?

Gió lạnh lùng lạnh thổi bờ bãi, Thần Vũ quân như trứng gà lột vỏ, lạnh run trong gió rét, vừa rồi chạy trốn quá mau, tuy đi da ủng, cũng đã bị nước tuyết rót vào, thấm ướt, bên trong tiết trời lạnh lẽo, ăn mặc áo giáp da lạnh như băng, cầm trong tay vũ khí rét thấu xương, miệng phun sương trắng.

Nửa canh giờ đi qua, thân thể tất cả mọi người đã muốn trở nên cứng ngắc, thậm chí có người tay và vũ khí dính lại với nhau, lúc rút ra, da tróc thịt bong, huyết nhục mơ hồ.

Lúc này, tiếng vó ngựa truyền tới, là chính hướng bắc, không cần hạ lệnh, kỵ binh bên ngoài đã phi ngựa đi qua chặn đánh, Thần vũ kỵ binh không chút do dự giục ngựa chạy vào trong bóng đêm, hướng phía thanh âm truyền tới, rút trường mâu ra.

Tiếp theo, lại là tiếng móng ngựa vang lên, Thần Vũ quân xôn xao, lúc này đây, là ở phương hướng chính đông, tiếng vó ngựa nóng nảy mà vang dội, dẫm nát trên mặt tuyết, vang vọng một mảnh ầm ầm.

Có người kịp phản ứng, đây mới là đại bộ phận quân Tống, chỉ có điều, Thần vũ kỵ binh đã biến mất tại đêm tối, mất đi kỵ binh bảo vệ xung quanh, chỉ có cách dựa vào bộ tốt.

Trong đêm tối, nguyên một đám thân ảnh hiện lên, chiến mã phi tới, giáo úy không rút đao, mà là cong trường cung lên, chạy tại bên ngoài Thần Vũ quân, mũi tên lông vũ bắn ra phô thiên cái địa, rơi vào đội ngũ Thần Vũ quân, chỉ một thoảng, liền có vài chục người ngã xuống đất.

Ai cũng không biết bao nhiêu quân Tống đến đây, chỉ là chứng kiến bên ngoài mấy trăm bước, vô số kỵ ảnh vây quanh đội ngũ Thần Vũ quân, phi lòng vòng, từng mũi tên buông ra, được sức gió hỗ trợ, bay vào hàng ngũ Thần Vũ quân cực nhanh.

Thần Vũ quân phòng ngừa kỵ binh xông vào trận, không thể không thiết trí đội ngũ dày đặc, mà đội ngũ dày đặc lại vừa đúng hỗ trợ cho mũi tên quân Tống, đạt được lợi ích thật lớn, mỗi một mũi tên phóng đi, chính là một hồi khóc thét, tùy thời có người che ngực hoặc ngã xuống.

“ Nhanh đánh trả!

Cung thủ Thần Vũ quân kéo dây cung ra, bắt đầu đánh trả, chỉ là, giáo úy quân Tống lại luôn chạy đến nơi ngược gió, một vòng cung tiễn bắn ra, cơ hồ không có lực sát thương, đơn giản là cường tráng thanh thể mà thôi.

Không biết qua bao lâu, kỵ binh Thần Vũ quân quay về, tiếng vang chiến mã ù ù kia đưa đến trước, giáo úy quân Tống bồi hồi không tiêu tan lúc này mới rút lui, thu cung tiễn, ghìm ngựa, chui vào trong bóng tối.

Chỉ là, lúc này đây tập kích, Thần Vũ quân tổn thương đã lên tới nhiều hơn mấy trăm người, kỵ binh Thần Vũ quân kia cũng tổn thất hơn mười người.

Trận chiến đánh tới giờ phút này, thật sự là khiến người ta lạnh cả người.

Đến giờ phút này, Thần Vũ quân đến một sợi lông quân Tổng cũng không sờ được, bản thân đã là tổn thất thảm trọng, loại đấu pháp cưỡi ngựa bắn cung này, lại để cho Thần Vũ quân có lực mà không xuất ra được, giống như một người to con phản ứng đần độn, đang không ngừng bị đánh về, muốn chém quyền ra, lại phát hiện mình đứng là không tìm được địch nhân.

Người Tổng qua lại như gió, tùy thời có khả năng chạy đến, xuất hiện ở bất kỳ phương hướng nào, có lúc là hơn mười người, có lúc là mấy trăm người, một khi Thần Vũ quân xông lên, thậm chí có đội trưởng mang theo sĩ tốt thoát ra đội ngũ, tiến đến đột kích chính diện, xúc động như vậy, thật sự là bị đấu pháp người Tổng làm cho nóng tính, có chút bất đắc dĩ.

Chỉ là, đám giáo úy thấy có người ra khỏi đội ngũ, lại không thừa cơ tách ra chém giết, ngược lại, cứ gào thét một tiếng, lại ghìm ngựa ẩn vào trong bóng tối.

Thần Vũ quân đã bị quấy đến mệt mỏi, cái đêm dài này phẳng phất như vĩnh viễn không biến mất, không ít người đã bị tổn thương do giá rét, hơn nữa, thỉnh thoảng bị quấy nhiễu đánh lén, tử tổn thương đã qua ngàn, sĩ khí rơi xuống đáy cốc, ai cũng không biết, quân Tổng sẽ xuất hiện lúc nào, cũng không biết, sau một khắc nữa, người trúng tên sẽ là ai, nhưng đến nay, quân Tổng chưa bao giờ cho bọn hắc cơ hội đánh giáp lá cà.

Lý Đán mặc một kiện áo choàng dày đặc, càng thêm vô cùng lo lắng, gọi một người đội trưởng tới, bảo hắn dẫn kỵ binh phân tán, đi sưu tầm tung tích quân Tổng, biện pháp này tất nhiên là tốt, trước mắt là một đêm tối vô cùng, đông dài như vậy, chỉ sợ còn chưa hừng đông, cả Thần Vũ quân sẽ sụp đổ.

Kỵ binh Thần Vũ quân lập tức bốn phía xuất động, sau nửa canh giờ, lại không thấy trở về, ngẫu nhiên sẽ có mấy kỵ binh trên người trúng tên xuất hiện, tin tức có được lại làm cho người ta uể oải.

Đấu pháp Quân Tổng đối phó với Thần vũ kỵ binh, vẫn là giống lúc đối phó với người Kim, một khi tào ngộ, lập tức lui về phía sau, thỉnh thoảng cầm cung xạ kích, đợi cho Thần vũ kỵ binh mất lực, ý định đi vòng vèo, lại đột nhiên thúc ngựa truy kích, ở phía sau bắn tên, bọn hắc cũng không bắn người, chỉ bắn ngựa, một khi bắn trúng ngựa, liền có một kỵ binh quân Tổng thu hồi cung, mang theo trường đao, chạy như gió đến chém, những người còn lại, chính là tiếp tục truy kích.

)

601. Chương 582: Vờn Chuột

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 582: Vờn chuột

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo một tay nắm chặt dây cương, phẳng phất như cầm chặt kết cục trò chơi, bên hông, Thượng Phương bảo kiếm lạnh buốt thấu xương, Thẩm Ngạo dùng tay kia cầm lấy chuôi kiếm, lại có thể cảm giác được một tia ấm áp, chuôi kiếm này, là thiện lương chi kiếm, đại đa số thời điểm, dùng để nung đúc tình cảm sâu đậm, tối nay không thiếu được việc nhìn thấy máu.

Đội ngũ dần dần tụ họp lại tại nơi trước lều lớn Thần Vũ quân một dặm, tất cả các đội không lộn xộn, từ một hàng dài, ngưng tụ thành một vòng tròn, dùng Thẩm Ngạo làm tâm, chiến mã thấp giọng hí vang, lại nhanh chóng bị thanh âm gió bắc che dấu, Thẩm Ngạo hí mắt, ẩn ẩn chứng kiến ngọn đèn dầu của đại doanh Thần Vũ quân trong bóng tối, còn có cả hình dáng doanh trại cách đó vài dặm.

Chính là chỗ này, Thẩm Ngạo gầm nhẹ một tiếng:” Đệ nhất doanh, làm tốt chuẩn bị chiến đấu!

Lúc này, Thần Vũ quân đã phát hiện kỵ binh đột nhiên xuất hiện, Lý Đán cũng không ngu xuẩn, tuy kiêu căng, lại vẫn gia tăng phòng ngự, phải thám báo ra, từ lúc quân Tổng cách doanh mười dặm, cũng đã phát giác ra động tác của quân Tổng, lập tức đem tin tức trình báo.

Lý Đán nhận được hồi báo, chỉ là cười một tiếng dữ tợn, nói:” Muốn đánh lén? Thảm Ngạo cũng không gì hơn cái này!

Hắn đâu dự đoán được, sở dĩ Thảm Ngạo chọn cách hành động sau khi trời tối, đơn giản là thừa dịp cửa thành đóng, chặt đứt liên lạc bên trong bên ngoài thành mà thôi, đã muốn giết, phải giết thống khoái, ngăn cản tất cả người làm rối.

Ngay tại một khúc đám giáo úy tụ tập, ngọn đèn dầu đại doanh Thần Vũ quân bốc lên rất mạnh, nhiều đội Thần Vũ quân từ sau hàng rào lộ đầu ra, trước hàng rào sớm đã đào tốt hố làm ngựa lộn xuống, bố trí chống, càng có nhiều đội cung thủ, gác giáo chờ đợi.

Thậm chí ngay cả một doanh kỵ binh 500 người, cũng đã làm xong chuẩn bị chu toàn trong doanh đã, tùy thời thừa dịp quân Tổng đánh chiếm doanh trại, sẽ đi vòng ra ngoài, tấn công mạnh quân Tổng từ bên cánh.

Bố trí như thế, không sơ hở tí nào, ít nhất, đối phó với một ngàn kỵ binh là đã đầy đủ, nếu không phải sắc trời quá đen, kỵ binh Thần Vũ quân chỉ có 500, Lý Đán sớm đã bày trận tại bên ngoài doanh.

Một gã giáo úy ngồi ở trên ngựa, từ sau eo gỡ xuống một cái kèn, đưa lên miệng thổi, phát ra tiếng kêu trầm thấp ở trong gió.

Cái này là khẩu lệnh chuẩn bị chiến đấu.

Tinh thần doanh một đã vô cùng phấn chấn, ào ào hô to:” Nhóm lửa!

Một chút ánh lửa chiếu sáng mịt mờ đêm tối, ánh lửa càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, thứ đốt lên không phải bó đuốc, mà là từng nhánh mũi tên, dấy lên một đoàn ánh lửa, trên đầu mũi tên ngâm dầu hỏa, một khi nhen nhóm, tại trước khi dầu hỏa chưa bị thiêu đốt hết, tuyệt đối không thể dập tắt.

Đệ nhất doanh đã phóng ra, mang theo đầu mũi tên nhóm lửa, hướng mau chóng chạy đến đại doanh Thần Vũ quân.

Ầm ầm... Ầm ầm...

Đại địa đang run rẩy, trong bóng tối, nguyên một đám kỵ binh mang theo ánh lửa, từ trong sương mù dày đặc, giục ngựa nhảy ra.

Võ sĩ Thần Vũ quân lúc này đã hết ngẩn ngơ, tiếng trống lập tức truyền đến, phía sau hàng rào, nhiều đội cung thủ bắt đầu cầm cung gài tên.

Lý Đán tự mình vác đao đi ra, đã tỉnh rượu, trong miệng mặc dù luôn phát ra cuồng ngôn, nhưng họ Thảm kia rõ ràng dám động thủ, lại làm cho hắn có chút kinh ngạc, chỉ làm lúc này, quân Tổng đã dám đến, hắn cũng không có đạo lý không nghênh chiến.

Một người lão đạo đi tới, nói:” Quân sử đại nhân, quân Tổng phát động công kích.

Lý Đán đã nghe thấy thanh âm chiến mã ầm ầm giẫm đạp đại địa, bĩu môi nói:” Chúng ta cứ ở trong doanh thủ vững, sợ cái gì? Dùng cung tiễn đánh trả.

Người kia có chút chán nản, thất vọng, nói:” Quân Tổng tận lực lựa chọn phương hướng thuận gió, chỉ sợ cung tiễn không thể có tác dụng.

Gió lớn như vậy, nếu bắn tên ngược gió, tầm bắn tất nhiên là giảm bớt đi nhiều, mà quân Tổng lại là thuận gió, hai bên tương đối, tầm bắn quân Tổng ít nhất có thể gấp đôi Thần Vũ quân, đây cũng là chỗ tốt khi nắm giữ quyền chủ động, quân Tổng chủ công, có thể căn cứ thiên thời, điều chỉnh phương hướng tiến công.

Lý Đán cười lạnh nói:” Không cần sợ, chỉ cần không đột phá nổi đại doanh chúng ta, đến hừng đông, liền bắt bọn họ chết không chỗ táng thân!

Đúng lúc này, thiết kỵ tới gần, vốn là doanh quan dẫn đội ghìm ngựa, lúc đến khoảng cách nhất định, đột nhiên chạy song song cùng đại doanh Thần Vũ quân, khoảng cách ngoài trăm trượng, nhiều đội giáo úy bắt đầu giãn đội hình, vây quanh Thần Vũ quân đại doanh.

“Bắn!

Từng nhánh hỏa tiễn bật khỏi dây cung, tùy ý bay vút về hướng đại doanh Thần Vũ quân!

Thần Vũ quân trong doanh bắt đầu phản kích, Thần Vũ quân sau hàng rào mạo hiểm đứng đó, giương cung cài tên, bắn trả lại, sau đó thân ảnh tản ra nhanh như điện chớp.

Gió lớn cuốn qua, đầu mũi tên vốn là bắn ra rất mạnh, nhưng đến giữa không trung, lại bắt đầu bị gió thổi lệch hướng, chỉ năm mươi trượng, đã là ào ào rơi xuống đất, ngay cả đầu ngón tay địch nhân cũng không sờ đến được.

Cũng có vài chi mũi tên may mắn, xuyên qua gió lớn, chỉ là, lúc rơi xuống đất, lực đạo đã biến thành nhỏ nhất.

Trong khi đó, từng nhánh hỏa tiễn bắn vào đại doanh, đại doanh Thần Vũ quân vốn là do lều vải và vật liệu gỗ chế thành, mũi tên mang theo đầu hỏa tiễn trúng mục tiêu, về sau cũng không lập tức tắt, mà là không ngừng thiêu đốt, thẳng đến khi nhen nhóm vật liệu gỗ và lều vải mới thôi.

Lúc này Lý Đán mới phát hiện ra ý đồ của quân Tống, không phải bọn hắn muốn tiến công, mà là muốn dùng hỏa tiễn bức Thần Vũ quân ra khỏi doanh trại, một khi lửa cháy trong doanh, Thần Vũ quân ngoại trừ ra khỏi doanh, quyết chiến cùng quân Tống, cũng chỉ có cách táng thân dưới đại hỏa.

Lý Đán hét lớn một tiếng, hướng thân vệ nói:” Nhanh, cứu hỏa, đây là đầu hỏa, không cần phải dùng nước, dùng cát đất đắp lên trên đó!

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi, mấy trăm hỏa tiễn rơi ở các nơi, hỏa tiễn đâm vào trong lều trướng, lại càng làm lều vải cháy lên trong khoảng khắc, mượn gió thổi, bụi mù từ từ cuộn cuộn phiêu đảng, trong doanh bị cái khói đặc này thổi đến, lập tức liền truyền ra tiếng ho khan khùng khục, ánh mắt tại ban đêm vốn là không rõ ràng, nay lại càng không rõ.

Luống cuống tay chân mà dập tắt một ít điểm hỏa, nhưng cái gió lớn này hoàn toàn giúp quân Tống, một tòa lều vải dấy lên ngọn lửa, lập tức có tàn lửa văng khắp nơi, rơi trên lều gần đó, lập tức lại là một hồi bụi mù cuộn cuộn, các nơi đều là lửa.

Bên ngoài doanh, quân Tống nhưng đang không ngừng đốt lửa, vô số hỏa tiễn từ trên trời giáng xuống, quân sĩ Thần Vũ trúng hỏa tiễn gào rú thê lương, không ngừng lăn qua lăn lại trên mặt đất, mang đến vài phần khủng hoảng không hiểu.

Lý Đán được một đội thân vệ bảo vệ xung quanh, chạy đến một chỗ đất trống, mặc dù tại đây không sợ thể lửa lan tràn tới, nhưng cái khói đặc cuộn cuộn kia phảng phất như muốn làm cho người ta không hít thở được.

Một người hét lớn:” Nam Man lửa gạt, Quân sử đại nhân, cái đại doanh này không thể ở lại nữa, phải lập tức ra khỏi doanh!

Lý Đán lúc này cũng có chút khủng hoảng, vội vàng nói:” Nhanh, hướng trong thành báo tin, nhanh chóng mời Long Nhượng vệ cứu viện.

Người kia che miệng mũi, ồm ồm nói:” Cửa thành đã đóng, tin tức không đưa được vào trong, chính là trong thành phát hiện dị thường, không có ý chỉ và điều lệnh Binh bộ, cũng quyết không dám mở cửa thành.

Lý Đán rùng mình một cái, lập tức tỉnh ngộ, cửa thành đã đóng lại, chính là trong thành phát hiện tiếng kêu giết và đại hỏa ở bên ngoài thành, cũng sẽ không đơn giản mở cửa thành ra.

Long hống phủ là chỗ quan trọng kinh đô và vùng lân cận, lúc này không biết ở bên ngoài thành có bao nhiêu binh mã, lại không biết rốt cuộc là Thần Vũ quân bắt ngờ làm phản, hay là dân biến tạo loạn, một khi mở cửa thành ra lúc ban đêm, phải gánh chịu nguy hiểm loạn binh vào thành, cho nên thà tình nguyện hi sinh Thần Vũ quân, tại trước khi hừng đông xuất hiện, cũng tuyệt đối không thể có bất kỳ cứu viện nào.

Lý Đán cắn răng nói:” Liều mạng cùng Nam Man, Mãnh Lực Na Mã Nai, người nhanh chóng dẫn kỵ binh lao ra, xua tan Nam Man bắn tên ở bên ngoài, ta sẽ dẫn binh đi ra tiếp ứng.

Vô luận như thế nào, cái đại doanh này không thể ngã người được nữa, cơ hội duy nhất, chính là ra khỏi doanh, quyết tử chiến cùng quân Tống trên cánh đồng bát ngát, Thần Vũ quân có sáu ngàn quân, mà lại đều là cấm vệ tinh nhuệ Long hứng phủ, đối phó một ngàn quân Tống, còn có lực đánh một trận.

Quyết định chủ ý, Lý Đán cũng trở nên trấn định hơn một ít, dù sao cũng là quân nhân, mặc dù gặp đột biến, còn không đến mức quá bối rối, lập tức nói với thân binh bên người:” Thổi tù và, chuẩn bị ra khỏi doanh.

Cửa đại doanh Tây Hạ mở rộng ra, gió lớn thổi cực nhanh, một đội kỵ binh Thần vũ bị thổi trúng, con mắt đều không mở ra được, chỉ là, ở phía trong đêm dài mịt mờ này, ánh mắt đối với kỵ binh cũng không có tác dụng quá lớn, phía sau bọn hắn, tuy ánh lửa chiếu sáng vòm trời, nhưng con đường phía trước vẫn là một mảnh lờ mờ.

Một người phiên giò đao lên, cao giọng rồng to:” Giết Nam Man!

“ Giết Nam Man!” Trong người có cảm giác không cam lòng và lửa giận, Thần vũ kỵ binh bộc phát ra thanh thế như sấm, lập tức giục ngựa, 500 kỵ binh nhanh chóng phi ra ngoài đại doanh.

Thần Vũ quân xác thực không hổ là tinh nhuệ Tây Hạ, lúc này đám bộ tốt cũng tụ họp lại, không cố kỵ cứu hỏa, dưới sự điều khiển của đội trưởng, nâng cao đại đao, trường mâu, đi theo kỵ binh, đồng loạt lao ra.

Có kỵ binh phía trước, cũng không trở thành con dê bị quân Tống ngăn giết, chỉ cần lao ra, đứng vững vàng gót chân, bộ tốt xếp trận thế, còn có cơ hội thay đổi chiến cuộc.

Người đông nghịt điên cuồng lao ra, cao giọng kêu giết, khí thế như cầu vồng, thì ra tưởng rằng quân Tống bên ngoài doanh sẽ phi ngựa, thừa cơ tập kích quấy rối.

Nhưng Lý Đán lại tính sai, thời điểm cảm giác kỵ binh hướng quân Tống chém giết, sẽ quần lấy nhau, nhưng những quân Tống này không đánh giáp lá cà cùng bọn họ, mà là thổi kèn ô ô một tiếng, tất cả mọi người ẩn vào đêm tối, thoảng cái đã không thấy bóng dáng, chỉ nghe thấy thanh âm tiếng vó ngựa ầm ầm, dần dần từng bước đi đến.

Gió vang lên ô ô, đám giáo úy lướt qua như gió, theo tiếng vó ngựa mơ hồ, thoảng cái đã mất đi tung tích.

Thần Vũ quân lúc này rất cực cũng có cơ hội thở dốc, nhanh chóng nhóm ra đội ngũ tại một chỗ dốc nhỏ, kỵ binh Thần vũ chính là tuần tra qua lại ở ngoại vi, kinh hồn chưa định, chứng kiến đại doanh bị thiêu đốt hùng hực kia, mặt Lý Đán bắt đầu trở nên dữ tợn.

Thù này, nhất định phải báo.

Chỉ là, trước mắt, thứ làm cho người hoang mang chính là, quân Tống đã đi nơi nào, còn xuất hiện hay không?

Gió lạnh lùng lạnh thổi bờ bãi, Thần Vũ quân như trứng gà lột vỏ, lạnh run trong gió rét, vừa rồi chạy trốn quá mau, tuy đi da ủng, cũng đã bị nước tuyết rót vào, thấm ướt, bên trong tiết trời lạnh lẽo, ăn mặc áo giáp da lạnh như băng, cầm trong tay vũ khí rét thấu xương, miệng phun sương trắng.

Nửa canh giờ đi qua, thân thể tất cả mọi người đã muốn trở nên cứng ngắc, thậm chí có người tay và vũ khí dính lại với nhau, lúc rút ra, da tróc thịt bong, huyết nhục mơ hồ.

Lúc này, tiếng vó ngựa truyền tới, là chính hướng bắc, không cần hạ lệnh, kỵ binh bên ngoài đã phi ngựa đi qua chặn đánh, Thần vũ kỵ binh không chút do dự giục ngựa chạy vào trong bóng đêm, hướng phía thanh âm truyền tới, rút trường mâu ra.

Tiếp theo, lại là tiếng móng ngựa vang lên, Thần Vũ quân xôn xao, lúc này đây, là ở phương hướng chính đông, tiếng vó ngựa nóng nảy mà vang dội, dẫm nát trên mặt tuyết, vang vọng một mảnh âm âm.

Có người kịp phản ứng, đây mới là đại bộ phận quân Tống, chỉ có điều, Thần vũ kỵ binh đã biến mất tại đêm tối, mất đi kỵ binh bảo vệ xung quanh, chỉ có cách dựa vào bộ tốt.

Trong đêm tối, nguyên một đám thân ảnh hiện lên, chiến mã phi tới, giáo úy không rút đao, mà là cong trường cung lên, chạy tại bên ngoài Thần Vũ quân, mũi tên lông vũ bắn ra phô thiên cái địa, rơi vào đội ngũ Thần Vũ quân, chỉ một thoáng, liền có vài chục người ngã xuống đất.

Ai cũng không biết bao nhiêu quân Tổng đến đây, chỉ là chứng kiến bên ngoài mấy trăm bước, vô số kỵ ảnh vây quanh đội ngũ Thần Vũ quân, phi lòng vòng, từng mũi tên buông ra, được sức gió hỗ trợ, bay vào hàng ngũ Thần Vũ quân cực nhanh.

Thần Vũ quân phòng ngừa kỵ binh xông vào trận, không thể không thiết trí đội ngũ dày đặc, mà đội ngũ dày đặc lại vừa đúng hỗ trợ cho mũi tên quân Tổng, đạt được lợi ích thật lớn, mỗi một mũi tên phóng đi, chính là một hồi khốc thét, tùy thời có người che ngực hoặc ngã xuống.

“ Nhanh đánh trả!

Cung thủ Thần Vũ quân kéo dây cung ra, bắt đầu đánh trả, chỉ là, giáo úy quân Tổng lại luôn chạy đến nơi ngược gió, một vòng cung tiễn bắn ra, cơ hồ không có lực sát thương, đơn giản là cường tráng thanh thế mà thôi.

Không biết qua bao lâu, kỵ binh Thần Vũ quân quay về, tiếng vang chiến mã ù ù kia đưa đến trước, giáo úy quân Tổng bồi hồi không tiêu tan lúc này mới rút lui, thu cung tiễn, ghìm ngựa, chui vào trong bóng tối.

Chỉ là, lúc này đây tập kích, Thần Vũ quân tổn thương đã lên tới nhiều hơn mấy trăm người, kỵ binh Thần Vũ quân kia cũng tổn thất hơn mười người.

Trận chiến đánh tới giờ phút này, thật sự là khiến người ta lạnh cả người.

Đến giờ phút này, Thần Vũ quân đến một sợi lông quân Tổng cũng không sờ được, bản thân đã là tổn thất thảm trọng, loại đấu pháp cưỡi ngựa bắn cung này, lại để cho Thần Vũ quân có lực mà không xuất ra được, giống như một người to con phản ứng đần độn, đang không ngừng bị đánh về, muốn chém quyền ra, lại phát hiện mình đứng là không tìm được địch nhân.

Người Tổng qua lại như gió, tùy thời có khả năng chạy đến, xuất hiện ở bất kỳ phương hướng nào, có lúc là hơn mười người, có lúc là mấy trăm người, một khi Thần Vũ quân xông lên, thậm chí có đội trưởng mang theo sĩ tốt thoát ra đội ngũ, tiến đến đột kích chính diện, xúc động như vậy, thật sự là bị đấu pháp người Tổng làm cho nóng tính, có chút bất đắc dĩ.

Chỉ là, đám giáo úy thấy có người ra khỏi đội ngũ, lại không thừa cơ tách ra chém giết, ngược lại, cứ gào thét một tiếng, lại ghìm ngựa ẩn vào trong bóng tối.

Thần Vũ quân đã bị quấy đến mệt mỏi, cái đêm dài này phẳng phất như vĩnh viễn không biến mất, không ít người đã bị tổn thương do giá rét, hơn nữa, thỉnh thoảng bị quấy nhiễu đánh lén, tử tổn thương đã qua ngàn, sĩ khí rơi xuống đáy cốc, ai cũng không biết, quân Tổng sẽ xuất hiện lúc nào, cũng không biết, sau một khắc nữa, người trúng tên sẽ là ai, nhưng đến nay, quân Tổng chưa bao giờ cho bọn hắc cơ hội đánh giáp lá cà.

Lý Đán mặc một kiện áo choàng dày đặc, càng thêm vô cùng lo lắng, gọi một người đội trưởng tới, bảo hắn dẫn kỵ binh phân tán, đi sưu tầm tung tích quân Tổng, biện pháp này tất nhiên là tốt, trước mắt là một đêm tối vô cùng, đông dài như vậy, chỉ sợ còn chưa hừng đông, cả Thần Vũ quân sẽ sụp đổ.

Kỵ binh Thần Vũ quân lập tức bốn phía xuất động, sau nửa canh giờ, lại không thấy trở về, ngẫu nhiên sẽ có mấy kỵ binh trên người trúng tên xuất hiện, tin tức có được lại làm cho người ta uể oải.

Đấu pháp Quân Tổng đối phó với Thần vũ kỵ binh, vẫn là giống lúc đối phó với người Kim, một khi tảo ngộ, lập tức lui về phía sau, thỉnh thoảng cầm cung xạ kích, đợi cho Thần vũ kỵ binh mất lực, ý định đi vòng vèo, lại đột nhiên thúc ngựa truy kích, ở phía sau bắn tên, bọn hắc cũng không bắn người, chỉ bắn ngựa, một khi bắn trúng ngựa, liền có một kỵ binh quân Tổng thu hồi cung, mang theo trường đao, chạy như gió đến chém, những người còn lại, chính là tiếp tục truy kích.

)

602. Chương 582: Trò Chơi Vừa Mới Bắt Đầu

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 582: Trò chơi vừa mới bắt đầu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thần võ kỵ binh, tất cả đều đã xuất động ra ngoài, quân Tổng chỉ lo tiêu hao quân trận bên này, cũng chỉ dám phái hơn mười người quấy rầy, nhưng lúc này, Thần võ kỵ binh xé lẻ đi ra ngoài, đúng là bị quân Tổng ăn sạch sẽ.

Ngoại trừ ngẫu nhiên có bại binh trốn về, đại đa số không phải đã bỏ mình, chính là không tìm được đường trở về, chết trong cái lạnh giá.

Trên mặt Lý Đán lộ ra vẻ hoảng sợ, lúc này, hẳn thật sự sợ hãi, Thẩm Ngạo này, hẳn là thật sự muốn chém tận giết tuyệt? Chẳng lẽ hẳn không sợ Đại Hạ trả thù?

Thời gian đi qua từng chút một, giống như bùa đời mạng, tiếng vó ngựa vẫn tùy thời truyền ra từ bốn phương tám hướng, tại sau một khắc, tùy thời có một đội kỵ binh xé rách sương mù, bắn ra một mảnh mưa tên, tiếp theo, lại không chút do dự mà ẩn vào hắc ám.

Sĩ khí Thần Vũ quân đã muốn thấp đến cực điểm, đêm dài đằng đẵng, hắc ám không hề bỏ qua chỗ nào, cuồng phong tàn sát bừa bãi, còn có cả kiểu sợ hãi ăn bữa hôm lo bữa mai, cứ qua một lần tập kích là một lần thần kinh căng cứng, không giây phút nào không tra tấn bọn hắn.

“ Quân sử đại nhân, trời sắp sáng sáng rồi!” Có người mừng rỡ mà hoan hô một tiếng.

Vòm trời hắc ám, đang ngênh đón ánh rạng đông sáng sớm, chỉ là, cái ánh rạng đông này chỉ hơi hơi hiện lên một đường, nhưng cả đại địa, lại càng thêm lờ mờ.

Lý Đán nhẹ nhàng thở dài, một đêm đi qua, Thần Vũ quân đã một mẻ tới cực điểm, thương vong lại là vượt qua một nửa, nếu lâm trận đánh trực diện, mấy người quân Tổng cũng đủ để khiến cho toàn quân tháo chạy, cũng may trời sắp sáng, ở bên trong thành phân biệt ngọn nguồn sự tình, nhất định sẽ phái người đến tiếp ứng, tới lúc đó, quân Tổng liền không đáng để lo.

Đúng lúc này, ở phía sau, ngay tại chỗ cách Thần Vũ quân không xa, chỉ khoảng ba dặm, tất cả đội giáo úy như là đã sớm hẹn trước, bắt đầu tập kết cùng một chỗ, tất cả mọi người không nói gì, ngồi trên lưng ngựa.

Tuy người người đều hiện ra vẻ mệt mỏi, nhưng tinh thần lại coi như no đủ, chỉ là, chiến mã bên dưới lại có chút không chịu đựng nổi.

Thẩm Ngạo được vô số người bảo vệ, rút Thượng Phương bảo kiếm bên hông ra, mũi kiếm chỉ hướng cờ bay phát phối, quát:” Giết!

“ Giết!

Ầm ầm, móng ngựa như sét đánh, ù ù rung động, thoảng cái, đã bao phủ cả tiếng gió, một ngàn thiết kỵ giục ngựa chạy như điên trên cánh đồng tuyết, lập tức, kỵ binh bỏ hết cung tiễn, rút trường đao bên hông ra, mũi đao lạnh lạnh, phá vỡ cuồng phong trong bóng đêm, truyền ra thanh âm tí ti.

Ầm ầm...

Ầm ầm...

Cửa thành Long hừng phủ đã mở ra, cầu treo buông xuống, một chi quân đội từ cổng tò vò xuất hiện.

Cùng lúc đó, Lý Đán và Thần Vũ quân của hắn thấy được một cảnh tượng, nguyên một đám kỵ sĩ nhanh như điện chớp, giống như ác lang đói khát, đang nhào vào đàn dê, không chút do dự, cứ xung phong chạy tới.

Lúc này đây, đội hình không hề rời rạc, vô cùng chặt chẽ, hợp thành hình tượng mũi tên, kỵ binh phi ở phía trước, trường đao trong tay hơi giơ lên, lập tức bộc phát ra tiếng rống to rung trời.

Khác với trước đó, lần này rõ ràng là đội hình xung phong.

Đã có người phiên phát giác dị thường, lập tức cao giọng hô to:” Nhanh! Giữ vững tinh thần.

Thần Vũ quân sớm đã không còn tinh thần, lựa thừa có người bắt đầu tháo chạy, một đêm tiêu hao, đã làm cho dũng khí của bọn hắn bị phá hủy hầu như không còn, thân thể mỗi một không chịu nổi, cũng không dám thừa nhận một kích lôi đình này nữa.

Người chạy thực mạng càng ngày càng nhiều, căn bản là không ngăn được, thậm chí, ngay cả một ít đội trưởng, cũng bị màn này làm cho sợ hãi, thấy đao binh càng ngày càng nhiều, khởi điểm có lẽ là chém mấy người có ý đồ chạy trốn, cuối cùng, ngay cả bọn hắn cũng gia nhập vào đội ngũ chạy tán loạn.

Tại trước mặt kỵ binh, chạy tán loạn chỉ có thể bị chết nhanh hơn mà thôi.

Tất cả mọi người đều hiểu đạo lý này.

Nhưng... thời điểm đánh mất dũng khí, tất cả mọi người sẽ ôm một tia may mắn —— có lẽ ta chạy nhanh hơn so với người khác, chắc là sẽ thoát được.

Thần Vũ quân căn bản không tổ chức được một đội hình hoàn chỉnh, coi như là tổ chức, ý chí chiến đấu no đủ, đội hình kỵ binh dày đặc cũng có thể xé mở một lỗ hổng, ngay tại giữa đội hình bọn họ, hướng chỉ là bây giờ.

Toàn quân sụp đổ.

Kỵ binh dùng thế không thể đỡ mà nhảy vào tàn trận, lập tức, vô số người bị đánh bay, mưa máu đầy trời.

Chiến mã điên cuồng chạy trốn, nhô đao không ngừng chém xuống, ánh rạng đông sáng sớm đã tách ra, bầu trời đúng là sáng sủa dị thường, chỉ là, tại vùng ngoại ô, xác chết lại nằm khắp nơi, máu tươi chảy thành sông, nhiệt huyết hòa tan băng tuyết, chảy xuôi vào dòng sông cách đó không xa.

Kèn liên tục thổi, cái thanh âm kia không phải tín hiệu thu binh, mà là khúc nhạc dạo tùy ý chém giết, đội hình kỵ binh bắt đầu tản ra, tùy ý truy kích địch chạy trốn, thậm chí có hai đội kỵ binh từ cánh đánh bọc tới, xua đuổi đao binh, chuẩn bị tốt để người sau xử lý, kỵ binh phía sau một đường chém giết, một đường đi qua, khắp nơi đều là thi thể.

Đám Thần Vũ quân đã ăn không tiêu, người người chạy tán loạn, người người bỏ xuống vũ khí, cố gắng hô to:” Chúng ta nguyện hàng... nguyện hàng!

Những người quỳ xuống đất này, kỵ binh chỉ gào thét đi qua bên người bọn hắn, thấy như vậy, càng nhiều người quỳ xuống, ào ào xin hàng.

Kỵ binh cùng lực kiệt, rốt cục cũng không đuổi nữa, tụ tập tất cả tù binh đến một chỗ, tiếp theo là kiểm kê chiến quả, về sau chính là Lý Đán bị người bắt được, một người giáo úy to lớn kéo lấy tóc của hắn, một mực kéo đi, Lý Đán lớn tiếng kêu cứu, trong Thần Vũ quân lại không ai đứng ra, đều quỳ thẳng tắp, trong ánh mắt chỉ còn lại sự sợ hãi.

Kéo Lý Đán dài tới bên cạnh bờ sông, Thẩm Ngạo đánh ngựa tới, Lý Đán thấy hắn, vốn là kinh ngạc, rồi sau đó là lớn tiếng cầu xin tha thứ, lại nói:” Ta là tông vương Tây Hạ, là tông vương... Thẩm Ngạo, người không thể giết ta...không thể...

Thẩm Ngạo vuốt ve lông bờm chiến mã, lạnh lùng mà nhìn hắn, lộ ra một dáng vẻ tươi cười, nói:” Bỏn vương đã cho ngươi cơ hội lần thứ nhất, ngươi không từ từ quý trọng, đáng tiếc, trời cao không biết cho ngươi thêm cơ hội thứ hai, cho nên, có lẽ là ngươi cứ để hy vọng trong lòng đi, vợ của ngươi, ta sẽ chiếu cố, kéo hắn đi qua, dùng ngựa giết chết!

Lý Đán bị bắt đến một chỗ cánh đồng bát ngát, tại tất cả tù binh nhìn chăm chú, mấy trăm giáo úy cười chiến mã đã chuẩn bị kỹ càng, một đội người ghìm ngựa bước qua, Lý Đán khàn giọng tru lên, tiếp theo, lại là một đội tiến lên, thanh âm xương cốt vỡ vụn bé không thể nghe, nhưng cái tiếng kêu thảm thiết thể lương kia lại quanh quẩn thật lâu.

Mấy trăm kỵ binh giống như đèn kéo quân, giẫm qua trên người Lý Đán, Lý Đán đã muốn đã tiêu hao hết một tia khí lực cuối cùng, toàn thân không có một chỗ nào không bị nát, hần run rẩy một chút, rốt cục không động đậy được nữa, trong con mắt, vẫn tản ra thần sắc không thể tin.

Bầu trời phát ra từng tia nắng chói chang, Thẩm Ngạo nhìn sắc trời một chút, thấp giọng nói:” Trò chơi mới vừa mới bắt đầu!

)

603. Chương 583: Rung Động

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 583: Rung động

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

TSuốt một đêm, vốn là Thần Vũ quân doanh ở bên ngoài thành bị cháy lớn, từ đó về sau, lại là tiếng kêu giết đầy trời, người ở bên trong thành sớm đã nghe rõ ràng.

Chỉ là, trong đêm tối, nào biết đâu được ở bên ngoài thành xảy ra chuyện gì, tuy là quân đội thủ thành lập tức thông báo, nguyên một đám quý nhân nhà cao cửa rộng thức dậy, trong phủ đệ lộ ra ánh đèn, đám người bọn họ từ trong chăn êm nệm ấm đi ra xem xét, cuối cùng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Trong đêm cùng ngày, trong khe cửa cung điện, một mảnh giấy dút vào, mà Lí Càn Thuận cũng bị người đánh thức, nhìn mảnh giấy xong, liền suốt đêm triệu kiến mấy đại thần.

Ở phía trong buồng lò sưởi, ánh nến mềm rũ xuống, tất cả mọi người không dám lên tiếng, Lí Càn Thuận nói:” Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không người nào trả lời, chỉ sợ cũng chỉ có Thần Vũ quân mới biết được chuyện gì xảy ra, vấn đề là, Thần Vũ quân không vào được, mà bọn hần cũng không ra được.

Lí Càn Thuận nghiêm mặt nói:” Có cần hạ ý chỉ mở cửa thành hay không?

Lúc này lập tức có người nói:” Bệ hạ, vạn lần không được, lúc này mở cửa thành, nếu có kẻ trộm lẫn vào, chính là Long húng phủ vạn kiếp bất phục, Thần Vũ quân chính là một trong ngũ đại quân, không đến mức một đêm cũng không thể thủ vững, bất kể là địch nhân gì, cũng phải đợi hừng đông về sau hãy nói.

Người này nói lời cũng không phải là không có đạo lý, Lí Càn Thuận nghiêm mặt gật đầu, chỉ có thể lệnh tất cả quân đội làm tốt cảnh vệ chuẩn bị, chờ đợi hừng đông.

Hừng đông xuất hiện, cửa thành mở rộng ra, ba nghìn thiết kỵ Mãnh Hồ quân lao ra khỏi thành, người dẫn đội chính là người phiên Lí Vạn Niên, người Tây Hạ rất nhiều họ Lý, đơn giản là thấy người sang bắt quàng làm họ, vì thiếp vàng nhà mình, dù sao, họ Lý Đại Đường còn tại đó, cứ mang họ Lý, liền có vài phần liên lụy cùng Thiên Khả Hãn kia, không khác gì mấy trăm năm trước, đám người Phiên bọn họ ào ào tự xưng họ Lưu.

Lí Vạn Niên này không phải là tôn thất gì, chỉ xuất thân quý tộc Đảng Hạng, làm người cũng là vô cùng cẩn thận, chờ hần ra khỏi thành, lại bị một màn trước mắt làm cho sợ ngây người.

Một đường đi qua, đều là thi thể, máu tươi đã đông cứng lại, nhưng màu đỏ thẫm chường mắt trên băng tuyết rất rõ ràng, làm cho người ta nhìn thấy mà run rẩy sợ hãi, lại đánh ngựa về phía trước, thi thể càng ngày càng nhiều, tất cả đều không ngoại lệ, đều là người mặc áo giáp cầm quân Tây Hạ.

“Địch nhân đâu? Vì sao ngay cả một thi thể địch nhân cũng không trông thấy?” Lí Vạn Niên lập tức gọi người đi tìm trong đông thi thể, một đường đi qua, lại là một cái trang phục lạ lẫm đều không có, hần hít sâu một hơi, không tự giác mà đến một chỗ doanh trại đã hóa thành tro tàn, tại đây chính là đại doanh Thần Vũ quân, chỉ là, lúc này, sớm đã bị người đốt quách đi rồi, đâu còn nhận ra được là cái gì?

Lí Vạn Niên ngây ngốc một chút, hạ lệnh:” Cẩn thận sâu tầm, tất cả mọi người giữ vững tinh thần!

Đợi cho bọn hần xâm nhập vào trong, thám báo đã truyền đến tin tức, sự tình tra ra ngọn nguồn.

Bên ngoài đường chân trời, nhiều đội kỵ sĩ mệt mỏi ngồi ở trên ngựa, trên cờ có dấu hiệu Đại Tổng và tất cả doanh học đường dạy võ, dưới ngựa, là từng dãy tù binh quỳ trên mặt đất, không dám thở mạnh.

Thẩm Ngạo đánh ngựa đi tới đi lui tại trước mặt bọn hần, trên mặt không biểu lộ, híp mắt, đột nhiên dừng ngựa, hướng một tù binh dưới ngựa hỏi:” Nhận ra ta không?

Tù binh dưới ngựa sắp muốn khóc lên rồi, hàm răng không ngừng run run, giống như gặp phải tử thần, bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, hoảng sợ nói:” Bồng Lai Quận Vương...

Thẩm Ngạo hơi nâng mặt lên, không hài lòng nói:” Tên của ta là gì?

“Thẩm... Thẩm Ngạo...

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói:” Nhận thức là tốt rồi, nhớ kỹ, lần sau, nếu chán sống, hoặc là muốn báo thù, tìm ta là được!” Hần cười nhạt một tiếng, ngồi ở trên ngựa cao cao mà cúi đầu nhìn xem tù binh này, nói:” Bổng vương không lo nhiều khoản nợ.

Lúc Thẩm Ngạo tới gần tù binh này, tù binh này cũng đã bị dọa sợ tới mức hồn phi phách tán, nghĩ đến thảm trạng Lý Đán kia, bị một đám chiến mã chà đạp chết tươi sống, đâu còn dám có cái tâm tư gì báo thù, liền khóc lóc nói:” Tiểu...tiểu nhân không dám.

Thẩm Ngạo lạnh lùng cười một tiếng, đánh ngựa đi qua, lớn tiếng nói:” Tất cả ngẩng đầu lên.

Những lời này, nghe ngữ khí chính là nói với bọn tù binh, những tù binh Thần Vũ quân đông nghịt này đều cúi đầu, nhưng lời Thẩm Ngạo nói phảng phất như có một loại ma lực, tuy làm cho bọn họ sợ tới mức hàm răng rung động rung động, lại đều không hèn mà cùng ngẩng đầu lên.

Thẩm Ngạo nói:” Nhớ kỹ cho bản vương, nhớ kỹ bộ dáng của ta, lần sau gặp lại, đi đường vòng cho bản vương.” Dứt lời, liền hướng Lý Thanh sau lưng phân phó:” Để cho bọn họ cút!” , bọn tù binh như được đại xá, ào ào chạy tứ tán.

Thẩm Ngạo biết rõ, những người này, sau này sẽ không có bất cứ uy hiếp gì đối với mình nữa rồi, đàn sói mất đi nhuệ khí, không có gì khác một đám cừu non.

Thả bọn họ ra ngoài, sẽ chỉ tuyên truyền hình tượng khủng bố của Thẩm Ngạo, cái khủng bố này, Thẩm Ngạo cũng không ngại, coi như cầm lấy thêm một mảnh lợi, để cho người Tây Hạ tăng thêm một câu hò dọa đứa trẻ khóc đêm thôi, Thẩm Ngạo rất thiện lương, không thu tiền phí tên.

Bọn tù binh chạy tứ tán một lúc, liền chứng kiến Oai Vũ quân ầm ầm chạy tới, Thẩm Ngạo phân phó một câu với Lý Thanh ở sau lưng, Lý Thanh gật đầu gật đầu, giục ngựa đi qua, thương lượng cùng Oai Vũ quân kia.

Quân sử Oai Vũ quân từ đầu đến cuối còn chưa lấy lại tinh thần, vì cái gì mà quân Tổng nổi lên xung đột cùng Thần Vũ quân? Thần Vũ quân có sáu ngàn tinh nhuệ, vì cái gì đúng là bị giết thành cái dạng này? Lý Đán đâu? Lý Đán ở nơi nào?

Không đợi hần chạy đến, Lý Thanh đã phi ngựa tới, Lí Vạn Niên cũng đánh ngựa đi qua, xa xa đối diện cùng Lý Thanh, liền đi thẳng vào vấn đề, nói:” Thật to gan, các ngươi chính là làm khách như vậy hay sao?

Lý Thanh giải thích thoảng qua, nói:” Thần Vũ quân phát ra khiêu khích trước, học đường dạy võ không có đạo lý yếu thế, Quân sử có lẽ là trở về hồi báo đi.

Chuyện này xác thực không phải chuyện Lí Vạn Niên có thể làm chủ, chuyện duy nhất hẳn có thể làm, chính là một mặt gọi Oai Vũ quân tùy thời làm tốt chuẩn bị tác chiến, một mặt phái người hồi báo.

Lí Vạn Niên hướng đến một người mang tin tức, phân phó một câu, đột nhiên giơ con mắt lên, nhìn Lý Thanh hỏi:” Lý Đán đâu rồi?

Lý Thanh hồ hững nói:” Lý Đán đã đến tị.

Lí Vạn Niên hít vào một hơi khí lạnh, lại cũng không nói cái gì, lập tức phân phó người mang tin tức kia, người mang tin tức được Lí Vạn Niên phân phó, đã phi ngựa đi vào trong Long hững phủ.

... ..

Phủ đệ Lễ bộ Thượng Thư Dương Chấn cách Hoàng thành không xa, lúc này, vốn là thời gian Dương Chấn vào triều, chỉ là, đêm qua huyền náo quá lớn, suốt đêm bị vờ vào trong cung đi, Dương Chấn một đêm không có chợp mắt, lúc này có thời gian nghỉ ngơi một chút, đợi mặt trời sáng tỏ, mới gọi người tìm hiểu, biết được bệ hạ ở trong cung cũng chưa thức dậy.

Đã như vậy, tự nhiên là lại phải nghỉ ngơi một chút, vừa mới nằm ngủ chưa tới một canh giờ, lại bị một người chủ sự đánh thức.

Dương Chấn biết rõ đích thị là có chuyện quan trọng, liền nâng cao tinh thần, gọi người rót một bình trà, uống một ly, mới từ nói:” Chuyện gì xảy ra?

Chủ sự thấp giọng nói:” Lão gia, sự tình đêm qua đã điều tra ra, là Thần Vũ quân kia đắc tội quân Tổng ở ngoại ô, quân Tổng trả thù, trong đêm ngày hôm qua, quân Tổng chém giết ba ngàn người Thần Vũ quân hơn, cả Lý Đán kia cũng bị tru sát.”

Hắn hạ giọng, trong thanh âm mang theo vài phần ý rung động, tiếp tục nói:” Nghe nói là bị mấy trăm con ngựa giẫm đạp mà chết tươi sống, xương cốt toàn thân, một cây hoàn hảo cũng không có.”

Ngựa đạp mà chết, cũng không thoải mái bằng trăm đao vạn đao chém xuống, bị giẫm đứt xương cốt, cũng không lập tức chết đi, nhiều lần giẫm đạp, xương cốt toàn thân đều nát, toàn tâm đau nhức, thống khổ trước khi chết có thể nghĩ.

Dương Chấn nhất thời ngây người, thả trong tay chén trà ra, không chắc chắn mà hỏi thăm:” Chắc chắn 100%?

Chủ sự nói:” Tuyệt đối không sai, sĩ tốt Thần Vũ quân trốn vào thành đều nhìn thấy hết.

Dương Chấn hoài nghi nói:” Cái kia, quân Tổng tổn thương bao nhiêu?

Chủ sự cười khổ, nói:” Vết thương nhẹ khẳng định là có, lại không một người nào bỏ mình.

Dương Chấn hít một hơi thật sâu, nói:” Chuyện này quá kỳ quái, cũng quá không thể tưởng tượng, một ngàn người Tổng đối chiến với sáu ngàn cấm quân Tây Hạ, nếu muốn chiến thắng, chính là người Kim cũng không nhất định có thể làm được.” Thoảng trầm mặc một tít, lại nói:” Rốt cuộc là vì cái gì, Thẩm Ngạo kia sao nhất định phải lấy tánh mạng Lý Đán?

Chủ sự nói:” Nói là, có một giáo úy quân Tổng chết mất rồi, là bị thạch pháo Thần Vũ quân đánh chết, Thẩm Ngạo gọi người đi thương lượng, kết quả, Lý Đán nói chút ít cường ngôn.

Dương Chấn thở dài nói:” Chỉ vì cái này? Giáo úy quân Tổng kia hẳn là có cái gì liên quan cùng Thẩm Ngạo?” , dứt lời, liền lắc đầu, không biết là tiếc hận cái gì.

Nhưng lúc này, gác cổng bên kia có người đi tới nói:” Binh bộ Thượng Thư Chu đại nhân đến.

Dương Chấn cười khổ, nói:” Nhất định là vì sự tình Thẩm Ngạo kia, mời hẳn vào.

Chỉ một lúc sau, liền có quan viên mặc áo đỏ tiến đến, Binh bộ Thượng Thư Chu Lộc này xác định lên, có lẽ là môn sinh của Dương Chấn, sau khi đi vào, hướng Dương Chấn đã hành sư lễ, lập tức ngồi vào chỗ của

minh, nói:” Ân phủ đại nhân, Binh bộ bên kia đã muốn nhận được tin tức, Thẩm Ngạo cũng quá không phân biệt được nặng nhẹ, không phải đã nói cùng hần rồi sao? Như thế nào lúc này lại chọc vào chuyện lớn đến vậy, Ân phủ đại nhân chỉ sợ nhìn lầm hần rồi, người này chỉ là mãng phu mà thôi, không thể làm được việc lớn.

Dương Chấn sâu kín liếc nhìn Chu Lộc, nói:” Hần cũng không phải người lỗ mãng!

Những lời này rất dứt khoát, thật sự khiến Chu Lộc lại khó mà nói cái gì, Chu Lộc do dự một chút, nói:” Tâu Vương biết tin tức này rồi, nói không chừng là sẽ nở nụ cười, Binh bộ bên kia đã muốn lật trời, đàm phiên quan đều là vô cùng xúc động, xem ra việc này không áp được. Hiện tại, chỉ sợ trong cung sẽ rất nhanh muốn triệu kiến chúng ta, thương nghị về chuyện này.

Chu Lộc giảm thanh âm thấp xuống, tiếp tục nói:” Ai cũng không thể cam đoan, bệ hạ không sẽ vì trấn an phiên quan, mà khu trục Thẩm Ngạo.

Dương Chấn cười nhạt nói:” Khu trục cũng còn là nhẹ, giết nhiều người như vậy, còn có cả tông vương, chính là chém đầu của hần, cũng không phải là không thể được.

Lời Dương Chấn nói, kỳ thật Chu Lộc đã sớm muốn nói rồi, chỉ khó nói ra thôi, vì vậy liền gật đầu, nói:” Vô luận như thế nào, cái Phò mã này sẽ không có, Ân phủ đại nhân, có phải là nên cắt bào đoạn nghĩa, bỏ mặc Thẩm Ngạo kia hay không? Khá tốt, chúng ta và Thẩm Ngạo kia chỉ là thoáng tiếp xúc một tý, nếu lâm vào rắc rối quá sâu, chỉ sợ ngay Ân phủ đại nhân cũng sẽ bị hần liên quan đến.

Dương Chấn đóng mắt, lâm vào trầm tư, hồi lâu mới nói:” Không biết, Thẩm Ngạo kia, lão phu đã gọi nhiều người, đi nhiều địa phương nghe ngóng qua, tuy hần làm việc xúc động, lại thường thường không biết lỗ mãng, tại Đại Tổng, chính vì vậy, mà không biết bao nhiêu người ăn phải thiệt thòi từ hần, hần dám làm như vậy, nhất định có chỗ dựa vào, sẽ có một thứ chuẩn bị đằng sau.

Chu Lộc cau mày nói:” Có thể có chuẩn bị cái gì ở sau? Đắc tội lớn như vậy, lại có cái gì có thể cho hần bình an vô sự?

Dương Chấn cười nhạt, nói:” Ta và người hiện tại liền sống chết mặc bây đi, Thẩm Ngạo này có đáng để đẩy lên hay không, phải nhìn thủ đoạn hần dùng.

Chu Lộc gật gật đầu, thay bằng bộ dạng thoải mái, cười ha hả nói:” Ân phủ đại nhân nói đúng, hiện tại chúng ta chỉ bàng quan, xem cân lượng Thẩm Ngạo trước một chút rồi nói sau.

Dương Chấn nói:” Bàng quan cũng không cần, Binh bộ bên kia, phải làm đủ bộ dáng đi ra, nên trợ cấp thì trợ cấp, nên thu nạp thì thu nạp, có thể làm chút văn vẻ tại đây.

Chu Lộc ngây ngốc một chút, nói:” Xin Ân phủ đại nhân chỉ giáo.

Dương Chấn mỉm cười, nói:” Ngũ đại quân là cái gì?

Chu Lộc thốt ra:” Tự nhiên là tinh nhuệ Đại Hạ ta, bảo vệ an nguy xung quanh kinh đô và vùng lân cận, không để cho có...”

Chu Lộc nói đến đây, lập tức tỉnh ngộ, nói:” Không để cho có chuyện, nhưng đường đường là Thần Vũ quân, trong vòng một đêm, lại bị một ngàn quân Tổng đánh cho tan rã, quân Tổng không một người thương vong, dùng tâm nhìn hạn hẹp để xem xét, bốn quân khác lại có thể tốt hơn ở chỗ nào? Những phiên quan kia gần đây tự xưng là võ dũng, nắm giữ ngũ đại quân, không ai bì nổi. Thừa dịp một cơ hội này, Binh bộ có thể dâng một đạo tấu chương đi lên.”

Hần rung đùi đắc ý, nói:” Vì bảo vệ phòng ngự xung quanh kinh đô và vùng lân cận, ngũ đại quân đã không dùng nổi, không bằng thao luyện lính mới, cái lính mới này, tự nhiên do Binh bộ nắm giữ, Ân phủ đại nhân, đệ tử nói rất đúng, phải không?

Dương Chấn lắc đầu nói:” Người nha, thông minh là thông minh, chính là rất nhiều thời điểm quá bừa bãi rồi, tuyển lính mới là không được, một khi thành quân, phiên quan không thiếu được việc chen chân tiến đến, cuối cùng còn không phải sẽ biến thành lực đại quân, thất đại quân?”

Hắn thoáng trầm mặc một tý, nói:” Muốn xây, liền xây Tây Hạ học đường dạy võ, noi theo lệ Đại Tổng, chiêu mộ người đọc sách nhập học!

Chu Lộc ngậy ngốc một chút, lập tức hoa chân múa tay, vui sướng mà phát tay nói:” Hay, một đội người kia của Thẩm Ngạo, chính là giáo úy học đường dạy võ, chiến lược như thế, làm cho người ta xem thế là đủ rồi, có một trận này, liền để cho chúng ta mượn cố, ngũ đại quân đã không nên việc, như vậy liền noi theo Đại Tổng, cũng xây học đường dạy võ.

Ngoài ra, chỉ chiêu mộ người đọc sách nhập học, đám phiên quan chính là có bức xúc đến mấy, cũng không thể nhúng tay trong đó, chúng ta, những người đọc sách này có thể trị quốc, chẳng lẽ không thể theo võ? Người đọc sách học võ, có lẽ vẫn hơn người đọc sách.

Dương Chấn cười nhạt một tiếng, nói:” Cho nên nói, trọng trách Binh bộ Thượng Thư như ngươi là nặng nhất, Thẩm Ngạo bên kia, chúng ta không cần đi quản, thừa dịp náo ra nhiều loạn, dâng một đạo tấu chương đi lên tạo thế trước, sự tình còn lại, phải nhìn tạo hóa của Thẩm Ngạo nữa.”

Trong Tầu Vương phủ, một gã Phiên tướng không cần thông báo, trực tiếp xuyên qua người gác cổng, xuyên qua cánh cổng nặng nề, rốt cục cũng dừng bước ở một chỗ thiên sảnh, sau khi tiến vào, có người bưng chén trà nhỏ tới, hắn cũng không uống, chỉ là vô cùng lo lắng chờ đợi.

Người này toàn thân đầy vết máu, còn chưa khô hết, hốc mắt lõm xuống, có vẻ mệt mỏi tới cực điểm.

Đúng lúc này, ở phía sau, Tầu Vương ngáp dài đi tới, người này lập tức đứng lên, muốn hành lễ, Lí Càn Chính hướng hắn phát phát tay, nói:” Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lý Đán ở nơi nào?

Những lời này hỏi ra, trong đôi mắt Phiên tướng hiện lên một tia bi thương, nói: ”Hôm qua, Thần Vũ quân bị quân Tổng tập kích lúc ban đêm, toàn quân bị diệt, Lí Quân sử..... hắn bị quân Tổng dùng chiến mã đạp chết tươi sống.

)

604. Chương 584: Đói

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 584: Đói

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Người này dáng người không cao, toàn thân lại lộ ra một vẻ tráng kiện, chắc chắn là loại người nhiều kinh nghiệm binh nghiệp, nhưng giờ khắc này, trong mắt của hắn hiện lên một tia hoảng sợ và sợ hãi mãnh liệt, thậm chí, thời điểm đang nói đến quân Tổng, hai tay không nhịn được mà khoắc lên đầu gối, ần ần như muốn tìm kiếm một thứ gì đó bảo vệ.

Lí Càn Chính không khỏi ngần ngại, cái biểu lộ này, tất nhiên là cảm thấy không thể tưởng tượng nổi:” Thần Vũ quân có sáu ngàn người, bị một ngàn quân Tổng đánh tan?

Phiên tướng hít một hơi thật sâu, mới tiếp tục nói:” Quân Tổng không tổn thương mấy may, mặt tướng cũng bị quân Tổng bắt làm tù binh, may mắn mới thoát ra được, toàn quân đã chết mất hơn ba nghìn tướng sĩ rồi. Lý Quân sử bị quân Tổng bắt tóc ném ra ngoài, trực tiếp kéo đến một chỗ rộng rãi, dùng chiến mã chà đạp qua lại, khi chết liên tục kêu rên, còn nói, Tầu Vương điện hạ sẽ báo thù vì hắn!

Lí Càn Chính hung hăng mà lấy tay vỗ vào cái bàn, lửa giận trong lòng phóng lên trời, Lý Đán là tâm phúc đắc lực của hắn, được hắn bày mưu đặt kế, đi khiêu khích quân Tống, vốn chỉ là muốn cho Thẩm Ngạo một điểm nhan sắc, để cho hắn biết khó mà lui, ai ngờ lại là kết quả như vậy.

Mất đi Lý Đán, Lí Càn Chính giống như bị người chặt đứt một phụ tá đắc lực.

“Chết tiệt, Nam Man chết tiệt!” Lí Càn Chính lúc này cũng không nhịn được nữa mà bắt đầu sợ hãi, Thẩm Ngạo dám giết Lý Đán, chẳng lẽ cũng không dám động thủ đối với chính mình sao?

Người này, thật sự quá nguy hiểm, lúc này hồi tưởng lại, hoàng tử người Kim kia lại được coi là cái gì? Thật sự không coi là uy hiếp, nếu để cho Thẩm Ngạo làm Phò mã Tây Hạ, Lí Càn Chính thật sự khó có thể tưởng tượng, kế tiếp sẽ như thế nào?

Không làm...

Giết một người tông vương và ba nghìn quốc tộc, chỉ một cái này, cũng đủ làm cho hắn sợ hãi.

Lí Càn Chính hít một hơi, chớp mắt đi qua đi lại tại thiên sảnh, đột nhiên ngẩng đầu lên, nói:” Gia quyến Thần Vũ quân, chỉ tiền an ủi bọn họ, để cho bọn họ đi Bình bộ, đi cửa cung náo loạn, huyện náo càng lớn càng tốt, quốc tộc bên này cũng phải có người cầm đầu, bọn hắn bị áp chế nhiều năm như vậy, hôm nay lại là bị người lấn đến trên đầu, cổ oán khí này, phải dẫn đi ra.

Lí Càn Chính dừng một chút, lại nói:” Người đâu, đi mời các vương gia tôn thất đến đây, bốn vương có chuyện quan trọng muốn thương lượng cùng bọn họ.

Long hống phủ, vẫn đang đắm chìm trong rung động, Thần Vũ quân bị tiêu diệt, một trong ngũ đại quân từng không ai bì nổi cái, trong vòng một đêm, đều tan thành mây khói, người hữu tâm chỉ cần thoáng cân nhắc một chút, lập tức sinh ra hàn ý khắp cả người, quân Tống cũng thật là đáng sợ!

Thẩm Ngạo kia, trong vòng một đêm giết hơn ba nghìn người, thủ đoạn cũng quá độc ác, về phần tông vương Lý Đán, hắn chính là nhân vật cao quý, đúng là bị chết thê thảm như vậy, cũng làm cho người ta cảm thấy quá không thể tưởng tượng nổi.

Lúc đề cập đến hai chữ Thẩm Ngạo, trong đôi mắt tất cả mọi người hiện lên một tia sợ hãi, loại sợ hãi này phát ra từ ở sâu trong lòng, làm cho người khác không thở nổi.

Ngàn vạn lần chớ đi trêu chọc cái tên sát tinh này, ít nhất, điểm nhận thức chung này, không hề có nghi vấn nào trên phổ.

Nhưng quốc tộc đã muốn diệt rồi, quốc tộc Long hống phủ chỉ có hơn mười vạn, đại bộ phận trong đó đều sắp xếp vào ngũ đại quân, thoáng cái chết mất hơn ba nghìn người rồi, nếu tính toán thân thiết, nhà ai không có người chết?

Lúc sau đã có người dẫn đầu, rất nhiều người đi ra bên ngoài thành lượm thi thể trở về, mang quan tài, phía sau, nhiều đội người đốt giấy để tang, cũng không đi tới chôn cất, trực tiếp đến ngăn chặn cửa cung và Bình bộ nha môn.

Không để cho một cái công đạo, quốc tộc tuyệt đối không bỏ qua.

Cùng lúc đó, Tào Vương cũng dẫn mười tôn thất có quan hệ huyết thống gần xuất hiện, bọn hắn không yết kiến, mà là một đoàn người quỳ gối trước cửa cung, ý tứ này, hơi có chút ý tứ hàm súc không giết Thẩm Ngạo thì thề không bỏ qua.

Có tông vương dẫn đầu, chính là cấm quân ở bên trong thành cũng nhất thời đánh trống reo hò, nhất là Long Tú vệ bên kia, khắp nơi đều là kêu gào, muốn báo thù rửa hận.

Trong nội cung vẫn đang không có tin tức gì, nhưng tại cửa cung hỗn loạn, thỉnh thoảng có nội thị đi ra, đi mau truyền tin, tiếp theo là triệu người vào trong cung.

Lễ bộ, Binh bộ, Xu Mật Viện, Ngũ quân tư kinh đô và vùng lân cận, Cửa thành tư, những người này rõ ràng hợp ý với nhau, nguyên một đám đi tới, lúc đi qua cửa cung, chứng kiến tràng cảnh một mảnh kêu rên hồi hã, lại cũng không phản ứng cái gì, chỉ cúi đầu, để cho người ta mở ra một đường đi vào.

Ở phía trong buồng lò sưởi, tuy Lí Càn Thuận nửa nằm ở ấm trên giường, nhưng đôi mắt lại mở ra, nhìn qua xà nhà nước sơn hồng, lạnh như băng.

Phía dưới, mười đại thần đã quỳ đầy đất, ai cũng không nói gì.

Lí Càn Thuận đột nhiên hừ lạnh một tiếng, chậm rãi nói:” Nam Man lần Tây Hạ ta không người sao?

Phía dưới rất nhiều quan người Hán, một câu Nam Man này, là lần đầu tiên Lí Càn Thuận bật thốt ra, nhưng Hán quan phía dưới, tuy là đấng chất, lại cũng không dám nói gì.

Lí Càn Thuận tiếp tục nói:” Chuyện này, nhất định không thể khinh xuất tha thứ, các người đều đến nói một chút, nên xử lý ra sao bây giờ?

“ Bệ hạ, đến hoàn cảnh này, đừng nói là quốc tộc thất vọng đau khổ, thì chính là đám tông vương náo loạn, không giết Thẩm Ngạc, chưa thể bình định dân phần, hạ thần cho rằng, có thể lập tức hạ một đạo chiếu lệnh, lệnh Oai Vũ quân lập tức chém giết tất cả người Tống ở bên ngoài thành, chém thủ cấp Thẩm Ngạc xuống, trấn an nhân tâm.

Nói chuyện chính là phiên quan, lúc trước, những phiên quan này có lẽ sẽ lục đục với nhau, nhưng lúc này, lập trường lại nhất trí đến thần kỳ, mấy phiên quan còn lại ào ào nói khích:” Bệ hạ, nếu chẳng quan tâm, Tây Hạ quốc sẽ vĩnh viễn không ngày yên tĩnh, quốc tộc Đại Hạ ta mới là gốc rễ lập quốc, nếu làm lòng của bọn hán lạnh lẽo, ai còn chịu thuận phục vì nước? Xin bệ hạ nghĩ lại.

Lí Càn Thuận trừng mắt lên, nói:” Ngoài cung còn có người ở đấy không?

Dương Chấn nói:” Hồi bẩm bệ hạ, mọi người đều ở đây, người đã càng ngày càng nhiều rồi, đám tông vương cũng đều quỳ ở bên ngoài.

Lí Càn Thuận đột nhiên nói:” Là Tào Vương khởi đầu à?

Dương Chấn mấp máy miệng, cũng không nói lời nào.

Lí Càn Thuận nói:” Hôm nay có hai đại sự, một là xử trí Thẩm Ngạc như thế nào, một sự kiện khác, là nghiêm túc cấm quân như thế nào, sự tình Thẩm Ngạc, đợi tí nữa lại thương lượng, cái cấm quân này lại là vô cùng cấp bách.

Hắn đứng lên, tiếp tục nói:” Đều nói người Tống nơi lỏng nghiệp võ, hôm nay mới biết được, bọn hán đã không phải Ngô Hạ A Mông (bắp chuối bé nhỏ), nếu lại tiếp tục như vậy, Đại Hạ lấy cái gì lập quốc?

Một người phiên quan nói:” Là do tên Thẩm Ngạc kia đánh lên...

Lí Càn Thuận lạnh giọng cắt ngang lời hán:” Đánh lên? Hai doanh khoảng cách chỉ là vài dặm, đánh lên như thế nào? Sáu ngàn người là heo sao?

Binh bộ Thượng Thư Chu Lộc thừa cơ nói:” Nghe nói người Tống kia xây xong học đường dạy võ, mới có bộ dáng hôm nay, cổ có người Hồ cỡi ngựa bắn cung, hôm nay quân chế Đại Hạ ta cũng không thể không thay đổi, sao không thiết lập một học đường dạy võ, liền án lấy bộ dạng học đường dạy võ đại Tống, trước tiên cứ bắt buộc y hệt như vậy.

“ Vạn lần không được, hai nước Tống Hạ, tất cả mọi việc không giống nhau, há có thể rập khuôn noi theo?” Một người phiên quan lập tức phản đối, hán tự nhiên biết rõ, một khi cái lỗ hổng này mở ra, hậu quả sẽ là gì, học đường dạy võ, tương lai tất nhiên sẽ bị Hán quan nắm giữ, lại nhất định phải là người đọc sách ,mới cho phép tiến vào.

Quốc tộc bên này cũng không thích đọc sách, nhưng người Hán người đọc sách lại như là cá sang sông, đến lúc đó, cả học đường tràn ngập người Hán, chẳng khác gì là vu hết toàn bộ, khổng chế một chi quân đội tinh nhuệ.

Lí Càn Thuận do dự một chút, mới nói:” Chu ái khanh ghi một phần chương trước, sau đó hãy trình tới để Trẫm nhìn xem.” Hắn dừng một chút, lại nói:” Về phần Thẩm Ngạc kia, Dương ái khanh có cao kiến gì không?

Dương Chấn hiểu, Lí Càn Thuận tất nhiên sẽ hỏi đến mình, trong lòng đã nghĩ sẵn từ lâu, nói từng chữ từng câu:” Bệ hạ, sự tình đêm qua, Thảm Ngạo muôn lần chết khó từ bỏ tội, nhưng giết Thảm Ngạo, Tổng quốc bên kia nên bàn giao như thế nào? Người Kim và Tây Hạ ta đã là kéo mặt xuống, rất khó hơn hữu hảo thân thiện nữa, Khiết Đan, Thổ Phồn hôm nay, dùng Tổng quốc như Thiên Lôi, sai đâu đánh đó, nếu bởi vì một người Thảm Ngạo mà khơi mào chiến tranh, bệ hạ cho rằng đáng giá sao?

Lí Càn Thuận gật gật đầu, nhất thời cũng là do dự không quyết, trên tình cảm, hẳn đã là sâu ghét cay ghét đắng đối với Thảm Ngạo, hận không thể giết cho thống khoái.

Nhưng thân là quân vương, hẳn phải làm việc một cách lý trí, giết một người Thảm Ngạo, hậu quả là cái gì, trong lòng của hắn rất rõ ràng.

Đây cũng là chỗ khác nhau giữa Triệu Cát và Lí Càn Thuận, tình cảm Triệu Cát thường thường chiến thắng lý trí, mà Lí Càn Thuận, bất cứ chuyện gì, đều sẽ xem xét đại cục trước.

Chỉ là, hiện tại nào đến nước này, không giết Thảm Ngạo, quốc tộc sẽ như thế nào? Tông vương sẽ như thế nào? Đây cũng là sự tình Lí Càn Thuận cần cân nhắc.

Dương Chấn thấy Lí Càn Thuận trầm mặc, tiếp tục nói:” Sao không chặt đứt việc hôn sự giữa Thảm Ngạo và Công Chúa, trục xuất Thảm Ngạo, vĩnh viễn không cho phép hắn bước vào đất Hạ, bệ hạ nghĩ như thế nào?

Dương Chấn áp dụng, chính là kéo dài quyết định, mặc kệ Thảm Ngạo có chuẩn bị ở phía sau hay không, bây giờ có thể làm, đúng là kéo dài ở thời gian, những thứ khác, hẳn chỉ có bất lực.

Lí Càn Thuận nghiêm mặt nói:” Quốc tộc nên trấn an như thế nào đây?

Dương Chấn nói:” Trợ cấp thật lớn.

Lí Càn Thuận lắc đầu nói:” Không thể được!

Lí Càn Thuận ngồi trên sập, gọi người bưng một ly trà nhỏ tới, nếu không người nào gây xích mích, trợ cấp thật nhiều thì cũng thôi, nhưng hiện tại, nghĩ đến Tàu Vương và tông vương quỳ gối ngoài cung kia, Lí Càn Thuận hừ lạnh một tiếng, sắc mặt lạnh như băng, nói:

“ Cái này còn chưa đủ, chuyện này, Trẫm muốn hỏi đến, muốn ngự thẩm, đúng sai, phải đường đường chính chính, gọi tông vương và Thảm Ngạo đến trong điện Sùng Văn nói rõ ràng. Những người khác, nên làm cái gì, bây giờ liền xử lý như vậy, chỉ có như thế, mới có thể để cho nhân tâm phục tòng. Cùng với việc để cho người ta âm thầm theo dõi chuyện, không bằng bày ở địa phương quang minh chính đại, nói rõ ràng một phen.

Âm thầm theo dõi chuyện, năm chữ từ Lí Càn Thuận trong miệng nói ra, đã là ngôn từ rất nghiêm trọng, người âm thầm theo dõi chuyện là ai? Thực sự không nói cũng hiểu.

Trong lòng Dương Chấn nghĩ, Tàu Vương này cũng là vầng đầu, đến lúc này, không mang theo tông Vương Tiên cung cùng hoàng thượng khóc lóc tố cáo, lại chạy đến cửa cung, quỳ xuống trần tình, làm cho người ta liếc mắt liền nhìn ra hẳn có rắp tâm.

Lí Càn Thuận cắn răng nói:” Nếu tội Thảm Ngạo thật sự không thể xá, Trẫm cũng tuyệt không bao che, phải giết ngay lập tức, người đâu, lập tức truyền chiếu, lệnh cho Lí Vạn Niên, bảo hắn dẫn một mình Thảm Ngạo vào thành.

Một người phiên quan nói:” Nếu Thảm Ngạo không nhập thành, lại xử trí như thế nào?

Lí Càn Thuận cười nhạt một tiếng, không đếm xỉa tới, nói:” Giết!

Vùng ngoại ô, ba nghìn quân tướng Oai Vũ sức cùng lực kiệt bao bọc vây quanh giáo úy quân Tổng, đối mặt địch nhân hung ác như vậy, Oai Vũ quân không dám khinh thường, nguyên một đám như lâm đại địch, trường mâu, đao thương ào ào hất lên, một bộ dạng hội tuyền thời xông lên chiến đấu.

Giáo úy Quân Tổng bên này, trải qua một đêm chém giết, đã không còn dư lực xung phong liều chết nữa rồi, chiến mã bên dưới cũng đã không chịu đựng nổi, lúc này, mặt trời lên cao, nguyên một đám miễn cưỡng nâng tinh thần, giằng co cùng Oai Vũ quân.

Thẩm Ngạo đánh ngựa an ủi mấy giáo úy bị thương, mới vô cùng trang trọng mà phân phó Lý Thanh:” Đi nói với Lí Vạn Niên kia, bốn vương sẽ nghiêm chỉnh thương lượng cùng hắn lượng.

Lý Thanh không dám chậm trễ, lại chạy tới chỗ Lí Vạn Niên một chuyến, Lí Vạn Niên đang chờ tin tức ở bên trong thành, lúc này cũng không dám trở mặt với Thẩm Ngạo, trong lòng của hắn tuy là phiên giang đảo hải (trần ngập sóng gió), nhưng cũng biết, đối với gia hỏa họ Thẩm này, không thể khinh suất được, hắn tức lên một cái, trước có thái tử Kim quốc, sau có tông vương Lý Đán, chính mình, một người Quân sư, lại tính toán là vật gì?

Cho nên, nghe Lý Thanh nói xong, Lí Vạn Niên gật đầu, nói:” Xin mời Bốn Lai Quận Vương đến nói chuyện.

Lý Thanh trở về phục mệnh, chỉ một lúc sau, liền dẫn Thẩm Ngạo đánh ngựa tới, lá gan Thẩm Ngạo cũng là thật lớn, không mang theo thị vệ tới, nhân nhả dạo chơi, cực kỳ nhân nhả, ngẫu nhiên còn có thể không nhìn được mà chắc chắn tán thưởng:” Oai Vũ quân thật hoành tráng, tốt hơn so với Thần Vũ quân, quả nhiên là cấm quân Tây Hạ, không giống binh thường.

Vừa nói như vậy, sĩ tốt Oai Vũ quân bên cạnh nghe thấy, thật không hiểu là nên nộ khí trùng thiên, hay là nên hổ thẹn mới tốt, Thẩm Ngạo đánh ngựa đến một chỗ, tuy có thể cảm nhận được vô số ánh mắt cừu thị quăng tới, nhưng p quan binh Oai Vũ quân hía trước cũng không dám chậm trễ, ào ào tránh ra, nhường cho hắn xuất một con đường.

Cừu thị thì cừu thị, sợ hãi vẫn phải sợ hãi, tuy chỉ có một người, nhưng tại đây, trong mắt chút ít cấm quân Tây Hạ, Thẩm Ngạo đã hóa thân trở thành tồn tại sát thần, không người nào dám tiến lên khiêu khích.

Chờ đến khi tới chỗ Lí Vạn Niên bên này, Lí Vạn Niên vốn định cho Thẩm Ngạo một hạ uy phong, nhưng khi Thẩm Ngạo xa xa đối diện cùng hắn, hắn vẫn là ngoan ngoãn mà chấp tay, hành lễ, nói:” Quận Vương có cái gì chỉ giáo?” Giọng điệu này, thật sự là kính cẩn tới cực điểm.

Thẩm Ngạo xụ mặt, nói:” Bốn vương muốn nghiêm chỉnh thương lượng!

Gọn gàng dứt khoát, đi thẳng vào vấn đề, trong lòng Lí Vạn Niên kêu khổ, chính mình không làm chủ được chuyện gì, không biết họ Thẩm muốn chơi kiểu gì đây, Thẩm Ngạo lợi hại thế nào, hắn xem như thấy được, thật sự không dám trêu chọc.

Lí Vạn Niên đành phải nói:” Quận Vương có cái gì phân phó?

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói:” Bốn vương đối bụng!

Lí Vạn Niên:” ...

Lí Vạn Niên ngây ngốc một chút, không phản bác được, cái gọi là thương lượng nghiêm chỉnh sao?

Trên thực tế, Thẩm Ngạo xác thực rất đối bụng, giằng co một đêm, mắt thấy muốn đến giữa trưa, một hạt lương thực cũng không thấy đâu, đám giáo úy quân Tổng cũng là người kiệt sức, ngựa hết hơi, lại đông dài, tuy không đến nỗi chết đói, tính nhân nại cũng mất đi không sai biệt lắm, ăn cơm và ngủ là đại sự hạng nhất, nghiêm chỉnh thương lượng cũng không thể đủ.

Đương nhiên, đây chỉ là Thẩm Ngạo nghĩ mà thôi.

Thẩm Ngạo xụ mặt nói:” Cho nên, bốn vương muốn dẫn người trở lại doanh nấu cơm, nghỉ chân, Lí Quân sư không thể cự tuyệt chứ?

Lí Vạn Niên thoáng trầm mặc một tý, yêu cầu này, cũng không có lý do gì để cự tuyệt, còn nữa, cho dù quân Tổng trở về đại doanh, cũng không sợ chạy mất, chức trách của mình, chỉ là coi chừng quân Tổng, chỉ cần không để cho bọn họ chạy mất, liền xem như làm hết nghĩa vụ.

)

605. Chương 585: Tránh Hết Ra

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 585: Tránh hết ra

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lí Vạn Niên gật đầu, lập tức hướng quân đội sau lưng, phân phó một tiếng, đám quân lính không tình nguyện, lại cũng không dám nói gì, lập tức làm theo.

Oai Vũ quân lộ ra một lỗ hồng, Thẩm Ngạo đánh ngựa trở lại giáo úy bên này, lập tức dẫn giáo úy đi hướng đại doanh.

Đến đại doanh, Oai Vũ quân cũng theo đuôi tới, Thẩm Ngạo nhảy xuống ngựa, phân phó mọi người xuống ngựa, nên nấu cơm thì nấu cơm, chăm sóc ngựa cứ chăm sóc ngựa, về sau liền vào trong lều trưởng nghỉ tạm.

Nhìn quân Tổng nhân nhả tự tại, Oai Vũ quân hiển nhiên rất khấn trương, kỳ thật, bọn hắn cũng đói bụng...

Đói thì đói, lại không thể chậm trễ, ở bên trong thành không có tin tức, chỉ có thể cương như vậy.

Long hứng phủ bên kia rốt cuộc cũng có thám báo tới, trực tiếp tìm được Lí Vạn Niên, nói:” Bệ hạ triệu một mình Thẩm Ngạo vào cung yết kiến.”

Lí Vạn Niên nhẹ nhàng thở ra, đã như vậy, cái khoai lang phỏng tay này rốt cuộc cũng có thể bỏ qua rồi, nói:” Bốn quân sử lập tức gọi người đi mời.”

Phân phó đi vào, thám báo kia hạ giọng nói:” Nếu Thẩm Ngạo bắt nhập thành, bệ hạ còn có chiếu lệnh.”

“ Giết không tha!” Thám báo nói:” Nếu như Thẩm Ngạo không trả lời, một canh giờ về sau, Long Nhượng vệ cũng sẽ ra khỏi thành, Lí Quân sử phải có chuẩn bị.”

Lí Vạn Niên gật đầu, nói:” Bốn quân sử biết rồi.”

Tin tức rơi vào đại doanh quân Tổng, thì ra tưởng rằng Thẩm Ngạo sẽ không đáp ứng vào thành, ai ngờ Thẩm Ngạo tinh thần sáng láng nói:” Vào thành? Thật tốt, người đâu, cầm triều phục đến cho ta.”

Đổi mới hoàn toàn, dùng xong cơm, đổi lại triều phục mới tinh, Thẩm Ngạo cười hì hì theo người vào thành, vào thành về sau, trực tiếp đi đến trước cung điện, nơi cung điện, Thẩm Ngạo xuất hiện, lập tức náo loạn một hồi.

Mấy ngàn người hỗn loạn ở chỗ này, nhìn thấy Thẩm Ngạo đi tới, ăn mặc áo măng bào Đại Tổng, lập tức có người nói:” Cầu mọi rợ Thẩm Ngạo đến rồi.”

Thẩm Ngạo không coi ai ra gì, quát một tiếng, nói:” Cút ngay!”

Mặc dù có vô số con mắt nhìn chăm chăm chú ý, nhưng tất cả mọi người đều ngoan ngoãn mà nhượng ra một con đường, nếu Thẩm Ngạo lộ ra vẻ khiếp đảm, có lẽ mọi người liền điên cuồng kéo hắn xuống ngựa, nhưng bộ dạng hắn không sợ hãi như vậy, lại càng làm người ta hoảng sợ, lại liên lạc những việc hắn làm lúc trước, rõ ràng ai cũng không dám động thủ.

Thẩm Ngạo đánh ngựa xuyên thẳng qua đám người, nghe được có người khóc thét, có người chửi bậy, có người cảm xúc đã đạt đến cực điểm, nói không chừng, sau một khắc, sẽ điên cuồng xông lại, Thẩm Ngạo một tay đè chặt chuôi kiếm, cánh tay còn lại thúc dục chiến mã, trên mặt là một bộ dạng dương dương tự đắc, tâm tình lại khấn trương tới cực điểm.

Chịu đựng được đến cửa cung bên này, mới nhẹ nhàng thở ra, chứng kiến mấy tông vương, dùng Tàu Vương cầm đầu, quỳ thẳng tắp ở chỗ này, một bộ dạng bi thương gần chết, Thẩm Ngạo xoay người xuống ngựa, cười hì hì nói:” Tàu Vương điện hạ thật sự có nhả hứng, như thế nào? Quỳ ở chỗ này có tiền để nhặt sao?”

Một tiếng chế nhạo này, làm cho Tàu Vương tức giận đến mức hận không thể đứng lên, dốc sức liều mạng cùng Thẩm Ngạo, đáng tiếc, chờ hấn giương mắt, Thẩm Ngạo đã vào cung, bỏ trốn mất dạng.

“ Xem cấu tặc kia còn có thể cuồng vọng đến bao giờ!” Bên cạnh, một người tông vương nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tàu Vương cười lạnh, nói:” Không giết Thẩm Ngạo, hoàng huynh cũng đừng nghĩ đến việc có cầu thang xuống đài.”

Quay đầu nhìn thoáng qua đám người sau lưng, trong lòng lặng yên suy nghĩ:” Có đạo là, đặc nhân tâm, người được thiên hạ, những lời này, chắc hẳn không sai.”

... ..

Thẩm Ngạo vào cung, ngự thẩm nghị sự triều đình còn chưa bắt đầu, nghe nói còn phải lại đợi một canh giờ, một người nội thị dẫn Thẩm Ngạo đến một chỗ thiên sảnh, gọi người mang trà lên, liền không hề để ý tới hấn nữa.

Thẩm Ngạo thích ứng trong mọi tình cảnh, một mình một người uống trà, thật sự cũng không nói cái gì, đêm qua chém giết một hồi, lại làm cho tâm lực hấn lao lực quá độ, vừa rồi còn không biết là cái gì, lúc này, bờ mông ngồi xuống, lập tức liền không thể tỉnh táo được, thời điểm đang muốn thiếp đi, lại nghe được một hồi bước chân nóng nảy truyền đến.

Thẩm Ngạo cực kỳ miễn cảm đối với hoàn cảnh lạ lẫm, lập tức mở mắt ra, liền chứng kiến một người thân ảnh thanh lệ, trên mặt đầy nước mắt, không phải Miểu nhi thì là ai?

Miểu nhi có vẻ rất là tiêu tụy, chỉ nhìn Thẩm Ngạo liếc, cắn hàm răng nói:” Người... Người mau chạy đi, ngự thẩm về sau, người sẽ chết rồi!”

Thẩm Ngạo ngây ngốc một chút, Miểu nhi đau khổ mà nhìn hấn một cái, nói:” Người còn sống, ở chỗ này làm cái gì? Đi mau, chuẩn đi!”

Trong lòng Thẩm Ngạo rất ấm áp, cảm giác được người quan tâm thực sự là rất tốt, nhất là tại đây, nơi dị quốc tha hương, thời điểm đưa mắt không nhìn thấy ai quen.

Thẩm Ngạo đứng lên, cười ha hả nói:” Công chúa điện hạ, ta nghe nói, đại anh hùng phải không thể chạy trốn chết .”

Miểu nhi phức tạp mà nhìn hấn một cái, nói:” Ta nghe nói, quân tử không đương đầu với nguy hiểm.”

Thẩm Ngạo nhàn nhạt mà lắc đầu, nói:” Ta nghe nói, quân tử không biết làm sự tình không nắm chắc.”

Không nắm chắc...Miểu nhi cắn môi nói:” Người...người...người thật sự là vì tư lợi!” Một chữ cuối cùng mang theo tiếng khóc nức nở, dứt lời, liền xoay người đi.

Thẩm Ngạo biết rõ, nàng nhất định sẽ nói câu tiếp theo, phàm là mình có thể vì nàng suy nghĩ một chút, cũng sẽ không phạm phải tội lớn ngập trời như vậy, cũng không đến nước này.

Trong lòng Thẩm Ngạo tự nói với chính mình:” Có một số việc, mặc kệ người có phải quân tử hay anh hùng hay không, người đều phải đi làm, đây là vấn đề nguyên tắc, là điểm mấu chốt, không làm, cả đời sẽ bất an.”

Hấn buồn vô cớ mà thở dài, ngồi xuống lần nữa, vẫn như cũ là cái bộ dạng dương dương tự đắc kia, mặc kệ thời điểm gì, cũng sẽ không để người khám phá ra tâm sự.

Lúc này, có một thái giám tới, mặt thái giám này không biểu tình, lại có phần có khí độ, không biết vâng lời giống như thái giám khác, lại chấp hai tay sau lưng, giống như đại nho kinh thế, nếu như huân quý chiến công sắc sỡ, giương mắt liếc nhìn Thẩm Ngạo, thần nhiên nói:” Bồng Lai Quận Vương dường như rất tự tại.”

Thẩm Ngạo quét mắt nhìn hấn một cái, nhưng chỉ cười nói:” Công công hấn là cũng có chỉ giáo?”

Thái giám này cười nhạt một tiếng nói:” Chỉ giáo thì không được rồi, chỉ là, bệ hạ muốn ta tới thăm người một chút, nhìn xem người có phải đã sợ đến mức tiểu ưt quần hay không.”

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói:” Chắc hẳn đã làm cho bệ hạ thất vọng rồi.”

Thái giám này ngồi xuống, đánh giá Thẩm Ngạo, mới nói:” Đầy bụng kinh luân, vung tay thành binh, xác thực là một nhân tài, chỉ tiếc, quá vọng động một ít rồi, vừa rồi phải chăng công chúa điện hạ đã tới?”

Thẩm Ngạo biết rõ, loại thái giám này trong cung, nhất định là quyền cao chức trọng, chuyện gì cũng không dấu diếm nổi, liền thản nhiên nói:” Công Chúa tới hay không, có cái gì liên quan đến công công?”

Thái giám nghiêm mặt nói:” Lập tức có quan hệ rồi, Thẩm Ngạo, chuẩn bị theo nô gia lên điện, trước đó, ngươi còn có lời gì muốn nói không?”

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, nói:” Lại có một câu muốn nói, nhưng dưới gầm trời này, chỉ có một người mới có thể biết, tự nhiên không sẽ nói cho người biết, công công, dẫn đường trước đi.”

Thẩm Ngạo hít một hơi thật sâu, mặc dù biểu hiện ra là yên tâm, có chỗ dựa vững chắc, nhưng đúng là vẫn còn có một chút khẩn trương, cái gọi là ngự thẩm nghị sự triều đình, đó là cái gì? Thẩm Ngạo ngược lại rất muốn biết một chút.

)

606. Chương 585: Hung Thủ (1)

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 585: Hung thủ (1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thời tiết rất lạnh, ở phía trong buồng lò sưởi, chỉ truyền ra sự ấm áp nhàn nhạt, Lí Càn Thuận tùy ý để nội thị mặc miện phục cho hắn, tự đeo ấm nón lễ quan lên trên đầu, nhìn từng sợi tóc trắng sinh ra nơi thái dương trong gương đồng, trong đôi mắt hiện lên một tia không muốn.

Ba tuổi vào chỗ, mười sáu tuổi diệt trừ thái hậu, tự mình chấp chính, hôm nay lại qua hơn hai mươi năm, suốt bốn mươi lăm năm, bốn mươi lăm năm qua, Lí Càn Thuận học được rất nhiều, ví dụ như lãnh khốc vô tình.

Trên mặt hắn vĩnh viễn là một bộ thần sắc nghiêm nghị, sau lưng nghiêm nghị, có rất nhiều tình cảm, nhưng tất cả tình cảm, đều bị ngăn chặn.

Tuân thủ luật lệ, những lời này là lời răn của Lí Càn Thuận, hắn thật sự không có quá nhiều dục vọng, chính là Phi tần hậu cung, cũng chỉ rải rác mấy người, thế cho nên con nối dõi cực ít, hôm nay chỉ còn lại có một người con gái.

Lí Càn Thuận ngậy người một hồi, lập tức nói:” Tầu Vương ở nơi nào? Vẫn còn ở cửa cung?”

Nội thị ở một bên vuốt vuốt nếp uốn trên áo cho hắn, thấp giọng nói:” Vâng, đã gọi người khuyên hắn vào cung rồi, Tầu Vương nói, bệ hạ không xét xử Thẩm Ngạo, hắn đại diện mười vạn quốc tộc, sẽ vĩnh viễn quý ở nơi đó.

Lí Càn Thuận đóng mắt lại, đây là dấu hiệu giận dữ, lập tức, hắn cười nhạt một tiếng nói:” Hắn thích lay, liền quý đi, mấy chục vạn quốc tộc, không phải gắn bó với Tầu Vương hắn, là Trẫm, Trẫm mới là cha mẹ áo cơm của bọn hắn, là ông trời của bọn hắn.

Lí Càn Thuận đi ra ngoài, nói:” Đi Sùng Văn điện!

Trong Sùng Văn điện, văn võ bá quan nối đuôi nhau đi vào, không khí hôm nay rất áp lực, có một loại oán khí như mưa gió sắp đến, điểm này, trên mặt các phiên quan, đều là có thể thấy được rõ ràng.

Lí Càn Thuận chỉ ngồi đó, không hề động.

Đợi Thẩm Ngạo do công công mặt đỏ dẫn kia dẫn đến cung điện, trong đại điện bạo động một hồi, Lí Càn Thuận cũng không động đây.

Lí Càn Thuận tựa ở trên mặt ghế, một đôi tròng mắt vẫn còn đang nhìn quanh, dường như đang chờ đợi cái gì đó.

Thời gian đi qua từng chút một, quần thần cũng đã có chút không nhịn được, Thẩm Ngạo gần đây xúc động, tính tình hôm nay lại vô cùng tốt, ngồi ở trên gấm đôn chuyên môn thiết lập vì hắn, mím môi, cũng không nói gì.

“Bệ hạ, thời điểm đã đến.” Có người thấp giọng nói.

Lí Càn Thuận cười nhạt một tiếng, nói: “Còn có người chưa đến, Trẫm chờ một chút.

Trong mắt mọi người hiện ra vẻ hoài nghi, lại chỉ có thể chờ đợi.

Thời gian đi qua từng chút một, lúc này, mới có hai thân ảnh xám xịt tiến đến, vào điện, hướng Lí Càn Thuận quỳ hành lễ, nói: “Hạ thần đến chậm, muôn lần chết không chuộc được tội.

Lí Càn Thuận lại có vẻ rất cao hứng, nói: “Người đâu, ban thưởng ngồi cho hai vị tông vương.

Mười tông vương, chỉ hai người được đi vào, quần thần nhất thời xì xào bàn tán, cảm giác được một tia quỷ dị.

Hai tông vương này ngoan ngoãn mà ngồi ở đối diện Thẩm Ngạo, tính tình hai người đều có chút nhu nhược, như bị tội liên đới, co dúm người ngồi trên gấm đôn, hoàn toàn không nhìn ra vẻ ương ngạnh của tông vương.

Lí Càn Thuận lúc này đã mở miệng: “Thẩm Ngạo!

Thẩm Ngạo đứng lên: “Tiểu Vương ở đây.

Lí Càn Thuận nói: “Trẫm cho ngươi một quả cơ hội giải thích, tự ngươi nắm chắc.” Dứt lời, mím môi, giống như cười mà không phải cười.

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói: “Bệ hạ, Tiểu Vương không có lời nào để nói, sự tình Thần Vũ quân khiêu khích trước, giết chết một người giáo úy Đại Tổng ta, Tiểu Vương tới thương lượng, nhưng Lý Đán kia lại miệng xuất cuồng ngôn, Tiểu Vương bất đắc dĩ, đành phải đòi cái công đạo.

Những lời này rất hời hợt, nhưng lại làm cho phiên quan trong điện tức giận vô cùng, lập tức có người nói: “Thẩm Ngạo, ngươi giết tông vương, tàn sát ba nghìn người cấm quân ta, đây cũng là công đạo sao?

Thẩm Ngạo thản nhiên nói: “Ai chọc ta, ta liền trả lại gấp mười gấp trăm lần, như thế nào? Ngươi cũng muốn chọc ta hả?

Phiên quan kia nhất thời ngây người, mặt lộ vẻ sợ hãi, nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy, lại không thể rụt rè, hừ lạnh một tiếng, mới lui về trong ban.

Lí Càn Thuận nói: “Chỉ vì một người giáo úy, liền giết chóc cao thấp ba nghìn người Tây Hạ ta, hung tàn như vậy, nghe rộn cả người, Thẩm Ngạo, ngươi biết tội chưa?

Thẩm Ngạo nhàn nhạt cười nói: “Có tội gì?

Lí Càn Thuận ép hai hàng lông mày xuống, đã có chút ít không kiên nhẫn, nếu Thẩm Ngạo nói vài lời xin tha mà nói, có lẽ sẽ niệm tình đại cục, hắn nhiều nhất cũng chỉ xé bỏ hôn ước, đuổi gia hỏa cuồng vọng này đi ra ngoài mà thôi, hiện tại, cục diện thế này, đã không thể không sinh ra sát cơ.

Lí Càn Thuận lạnh lùng nói: “Thật to gan, ngươi thực sự khi dễ Tây Hạ ta không người sao? Võ sĩ ở đâu?

Ngoài điện sớm đã an bài hơn mười người võ sĩ, nghe được Lí Càn Thuận gọi, lập tức rầm rầm đề đao tiến đến.

Lí Càn Thuận ngồi ở trên mặt ghế, đã đâm lao phải theo lao, lúc này cũng bất chấp rồi, từ từ nói:” Thông báo Oai Vũ quân, Long Nhượng vệ, quân Tổng ở bên ngoài thành, giết chết bất luận tội, bắt Thẩm Ngạo này.

Võ sĩ đã cầm đao vọt tới bên người Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo đột nhiên nói:” Chậm đã!

Lí Càn Thuận hừ lạnh, trong lòng nghĩ, vừa rồi không cầu xin, lúc này cầu xin tha thứ, có làm được cái gì? Thẩm Ngạo nói:” Tiểu Vương có một lời muốn nói cùng với bệ hạ.

Lí Càn Thuận trang nhã nói:” Có lời gì, cứ nói ở chỗ này.

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói:” Những lời này, chỉ có thể nói cho bệ hạ nghe, bệ hạ không nghe, Tiểu Vương chỉ có thể để nát trong bụng.” Đến lúc này, hắn vẫn là bình tĩnh thong dong, làm cho người ta không khỏi âm thầm sinh nghi.

Lí Càn Thuận do dự một chút, nói:” Theo Trẫm đến buồng lò sưởi.

Lúc này, một người phiên quan đứng ra, nói:” Bệ hạ, cần gì nghe hắn hồ ngôn loạn ngữ.

Nhưng Lí Càn Thuận lại không để ý tới, khoát tay áo, nói:” Toàn bộ chờ ở chỗ này.

... ..

Ngồi ở trên giường buồng lò sưởi, Lí Càn Thuận dò xét Thẩm Ngạo, hai hàng lông mày có chút nhăn lại, lập tức thần nhiên nói:” Thẩm Ngạo, ngươi không sợ chết?

Thẩm Ngạo mỉm cười mà ngồi ở trên gấm đôn, vừa đứng đối mặt cùng Lí Càn Thuận, nói:” Tiểu Vương sợ muốn chết.

Lí Càn Thuận càng ngày càng cảm thấy không nhìn thấu người này, trong lòng nghĩ, nếu người này để Trẫm sử dụng, Trẫm nhất định có thể có một công lao cực lớn, đáng tiếc...đáng tiếc...

Chi tiết về Thẩm Ngạo, Lí Càn Thuận sớm đã mò ra rõ ràng, người này và Triệu Cát tình như phụ tử, tuyệt đối không thể để Lí Càn Thuận hắn sử dụng, dù đem Công Chúa Hạ quốc gả cho hắn, cũng không thể được hắn trung thành.

Lí Càn Thuận hừ lạnh một tiếng, nói:” Ngươi đã sợ, vì cái gì lại làm ra sự tình bực này? Đêm qua, một hồi chém giết kia, nếu không để cho Trẫm khó xử, chính là ảnh hưởng xấu đối với hai nước bang giao, cũng là trăm hại không một lợi, Trẫm coi ngươi là người thông minh, thì ra ngươi lại hồ đồ như vậy.

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói:” Tiểu Vương làm như vậy, là vì bệ hạ.

Lí Càn Thuận ung dung cười nói:” Vì Trẫm? Vì Trẫm cái gì? Nói hươu nói vượn!” Hai hàng lông mày nhăn lại càng sâu, hiển nhiên đã gần hết kiên nhẫn đối với Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo xúc động nói:” Tiểu Vương biết rõ, Lý Đán là cánh chim của Tàu Vương, Thần Vũ quân lại càng sớm đã trở thành túi tiền riêng của Tàu Vương, đêm qua, trừ đi Thần Vũ quân, há không phải là vì bệ hạ?

Lí Càn Thuận giận tím mặt, nói:” Ngươi dám châm ngòi luy gián tình huynh đệ của Trẫm? Thật to gan, người đầu, người đầu...

Thẩm Ngạo ngồi bất động, liền chứng kiến mấy võ sĩ kim giáp xông tới, Thẩm Ngạo chậm rãi nói:” Bệ hạ, Tàu Vương cũng không có tình thù cháu đối với thái tử điện hạ, nếu không, thái tử sao có thể chết được?

Một câu nói kia lại để cho các võ sĩ kim giáp nghe được, như lọt vào trong sương mù, sắc mặt Lí Càn Thuận thoáng chốc đã rất khó nhìn, hai chữ thái tử, thật sự đã lâu không nghe thấy, để cho hắn đã quen thuộc lại lạ lẫm, nhưng lúc Thẩm Ngạo nói đến hai chữ thúc cháu, sắc mặt Lí Càn Thuận lại càng đột biến, phát phát tay, nói với võ sĩ:” Toàn bộ lui ra!

Các võ sĩ kim giáp không hiểu ra sao, lui ra ngoài, sắc mặt Lí Càn Thuận trở nên dữ tợn bắt đầu đứng dậy, nói với Thẩm Ngạo:” Người nói tiếp.

)

607. Chương 585: Hung Thủ (2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 585: Hung thủ (2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo không đếm xỉa tới, nói:” Tiểu Vương biết rõ, thái tử là cưỡi ngựa ngã chết, ngày đó tiến cung, lúc Tiểu Vương đi cưỡi ngựa cùng công chúa điện hạ, vừa đúng lúc bắt gặp con ngựa đã làm điện hạ ngã chết này.

Lí Càn Thuận chỉ là ánh mắt âm trầm, gắt gao chăm chăm vào Thẩm Ngạo, hẳn có lẽ đồng lúa tử đều không có thất thổ qua, nhưng lúc này, lại là cái gì cũng cố kỵ không được .

Thẩm Ngạo tiếp tục nói:” Con ngựa kia, Tiểu Vương chỉ kiểm tra thực hư một chút, đột nhiên phát hiện một việc lạ, con ngựa này cực kỳ táo bạo, đừng nói là người bên ngoài, chính là những ngựa phu chăm sóc nó kia, cũng là như vậy. Theo Tiểu Vương biết, con ngựa kia vốn là con thái tử yêu thích nhất, tính tình rất là dịu dàng ngoan ngoãn, tại sao tính tình trong lúc đó, đột nhiên đại biến?

Thẩm Ngạo dừng một chút, bán đi cái cái nút (chỗ hấp dẫn), Lí Càn Thuận đã không kiên nhẫn, nói:” Nói mau.

Thẩm Ngạo hé miệng cười cười, nói:” Về sau, Tiểu Vương tra nhìn một chút, mới phát hiện bốn vó nó đã bị thổi rửa, sinh ra mụn đau nhức, bốn vó con ngựa sinh đau nhức, có hai khả năng, một loại là không được tình tế chăm sóc, chỉ là, theo Tiểu Vương biết, thái tử đối với con ngựa kia cực kỳ coi trọng, người chăn ngựa ngự uyển hoàng cung chắc hẳn cũng không dám chậm trễ, chăm sóc như vậy, há có thể sinh đau nhức?

Một loại khả năng khác, chính là ngựa này ăn phải một loại thuốc, què quán Tiểu Vương, có một loại hoa, gọi là giấu hoa hồng, loại này hoa chỉ sinh sôi nảy nở tại địa phương cực tây, có thể dùng để sát trùng, nhưng nếu phối hợp mấy vị thuốc khác, lại để cho ngựa ăn, sẽ làm tính tình con ngựa đại biến, bốn vó sẽ bị biến đổi, không những thế, một khi bốn vó ngựa bị ngứa, sinh ra mụn đau nhức, cũng sẽ trở nên táo bạo.

Lí Càn Thuận nghiêm mặt nói:” Ý của người là, có người kê đơn, cho thuốc?

Thẩm Ngạo thản nhiên nói:” Bệ hạ cứ gọi ngựa quan có kinh nghiệm, đi thăm dò kiểm nghiệm bốn vó, là có thể nhận ra.

Lí Càn Thuận gật gật đầu, kêu tùy tùng nội thị tiến đến, sau đó, tùy tùng nội thị liền chạy đi như bay.

Lí Càn Thuận nói:” Trẫm tại lúc ấy đã từng gọi ngựa quan khám bệnh con ngựa kia, vì sao bốn vó không thổi rửa?

Thẩm Ngạo cười ha ha nói:” Con ngựa kia vừa mới bị người hạ độc, tuy bốn vó cực kỳ ngứa, lại chưa tới tình trạng thổi rửa, nhưng thời gian lâu, con ngựa này không chịu nổi thống khổ, dùng bốn vó mài đất cát, tự nhiên là thổi rửa.

Thẩm Ngạo đưa ra lý do rất đầy đủ, tuy là Lí Càn Thuận bán tín bán nghi, thực sự không tìm ra cái gì sai lầm trong đó, lúc này, hô hấp của hắn đã dồn dập lên, căn bản không có ý thức về Thẩm Ngạo, một mình ngồi yên, yên lặng bất động, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Qua nửa canh giờ, tùy tùng trở về phục mệnh:” Bệ hạ, mấy ngựa quan đều đi xem, bốn vó xác thực đã thối rửa, mà lại chảy ra mủ đau nhức, có chút bất đồng.

Lí Càn Thuận âm trầm nói:” Có cái gì bất đồng?

Nội thị nói:” Ngựa tầm thường chạy mủ đau nhức, đều là rất đặc dính, lại không ngừng tanh tươi, nhưng con ngựa này không có bệnh trạng như vậy, đám ngựa quan cũng không biết là bởi vì sao.

Vậy nội thị lui, Lí Càn Thuận giơ con mắt lên, nhìn về phía Thẩm Ngạo, hỏi:” Đây là vì cái gì?

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói:” Bệ hạ, phàm là con ngựa chảy mủ đau nhức, nhất định sẽ có muỗi ruồi tìm thối mà đến.”

Thẩm Ngạo tự nhiên không thể giải thích bệnh khuẩn, chỉ nói loáng thoáng một chút, lập tức lại nói:” Nhưng, con ngựa này ăn phải giấu hoa hồng phối trí thành chất độc, Tiểu Vương đã nói qua, giấu hoa hồng có hiệu quả sát trùng, con ngựa đau nhức vì mủ, ở phía trong còn lưu lại tàn tích giấu hoa hồng, con muỗi con ruồi tự nhiên không dám đốt, chắc hẳn vì vậy, mới có thể kỳ lạ như thế.

Lí Càn Thuận cũng mờ mịt đối với cái này, nhưng lập tức chãi vuốt ra một mạch văn mạch lạc, có người hạ độc ngựa, mà con ngựa này là thái tử yêu nhất, đợi cho thái tử cưỡi con ngựa này, ai cũng chưa từng nghĩ đến, con ngựa bình thường dịu dàng ngoan ngoãn, lại đột nhiên nổi điên, ngựa điên là đáng sợ nhất, loại người sống an nhàn sung sướng như thái tử đâu thể khống chế được nổi? Lập tức liền tạo thành một biểu hiện giả dối, giết người thuận theo tự nhiên.

Lí Càn Thuận đứng lên, đã sớm không hề để tâm đối với sự tình Thần Vũ quân, hấn cắn răng, hai mắt đỏ thẫm, cả giận nói:” Là ai muốn giết thái tử? Là ai? Tra, tra rõ, Trẫm muốn tiêu diệt cả nhà hấn, giết cứu tộc hấn.

Một người phụ thân, gặp phải cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, đau xót, đau khổ như vậy, sao có thể chịu nổi?

Nhưng Lí Càn Thuận là hoàng đế, ngoại trừ nội tâm bi thương, lại còn phải làm ra một bộ dạng quân lâm thiên hạ, làm ra một bộ dạng uy nghi, tiếp tục đi quản lý quốc thổ của hấn, nhưng lúc này, tâm tình của hấn thoáng cái đã tán phát ra, không còn ngụy trang, một cước đá văng ra một đèn khung, rít gào nói:” Tiểu nhân, tiểu nhân...tiểu nhân hèn hạ...

Thẩm Ngạo ở bên, trấn định tự nhiên nói:” Xin bệ hạ nén bi thương, trước mắt có lẽ là bắt được hung phạm sát hại thái tử thì quan trọng hơn.

Lí Càn Thuận ngoái đầu nhìn lại, gắt gao trừng mắt liếc Thẩm Ngạo, lãnh đạm nói:” Là ai?

Thẩm Ngạo vốn định cười ha ha một tiếng, lại cảm thấy như vậy có chút lỗi thời, lập tức làm ra một bộ mặt khổ, nói:” Tiểu Vương từng nghe những người trong công môn kia nói qua một câu, sau lưng những vụ mưu sát, đại đa số là ai lợi ích lớn nhất, người đó liền có khả năng là hung phạm nhất.

Lí Càn Thuận ngây ngốc một chút, không tự chủ được mà nói:” Tâu Vương!

Lí Càn Thuận chỉ có một nhi tử, đứa con trai này, dĩ nhiên chọn lựa là thái tử, nhưng thái tử chết sớm, Lí Càn Thuận vô hậu, dựa theo định luật, Tâu Vương với tư cách bào đệ Lí Càn Thuận, tự nhiên mà trở thành chọn lựa thái tử đứng đầu, tuy nói Lí Càn Thuận không ban phát chiếu lệnh, nhưng không chỉ là cả Long hống phủ, mà chính là Lí Càn Thuận, cũng chấp nhận sự thật này.

Sắc mặt Lí Càn Thuận biến ảo bất định, hấn đột nhiên ngồi xuống, lại đứng lên, khi thì nhìn thẳng Thẩm Ngạo, khi thì lại trầm mặc một tít, con mắt rơi vào nơi cửa sổ đóng chặt.

Thật lâu sau, hấn mới chậm rãi nói:” Chỉ là hoài nghi mà thôi, không có chứng cứ xác thực, cũng không quá suy đoán mà thôi.

Dù sao hấn cũng không phải Triệu Cát, đến lúc này, rõ ràng còn có thể tồn tại một phần lý trí.

Thẩm Ngạo không nhanh không chậm nói:” Muốn kiểm chứng, kỳ thật cũng thật đơn giản, bất kể là ai sai sử, trong nội cung nhất định sẽ có nội ứng, bệ hạ tra một chút xem, trước khi thái tử điện hạ chết ba ngày, có ai tới gần chuồng ngựa, liền biết rõ hung thủ.

Lí Càn Thuận nhú mày:” Đi ra!

Thẩm Ngạo sững sốt một chút, lập tức, công công mặt không biểu tình mang theo Thẩm Ngạo nhập điện kia đi ra, hắn chỉ là hướng Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, lập tức rón ra rón rén tới, chậm rãi nói:” Bệ hạ có gì phân phó?

Lí Càn Thuận nói:” Vừa rồi, những lời nói kia, người nghe thấy được không?

Công công này thần nhiên nói:” Nô tài nghe được.

Lí Càn Thuận nói:” Đi thăm dò!

Công công gật đầu, bước nhanh ra ngoài.

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói:” Không thể tưởng được, thì ra tai vách mạch rừng, những lời này, Tiểu Vương vốn chỉ muốn nói với bệ hạ mà thôi.

Lí Càn Thuận nói:” Hoài Đức là người Trầm tín nhiệm nhất, hắn đã từng hầu hạ qua thái tử, những lời này, để cho hắn nghe thấy cũng không sao.

)

608. Chương 586: Diệt Cỏ Diệt Tận Gốc

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 586: Diệt cỏ diệt tận gốc

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo cũng không nói cái gì nữa, Lí Càn Thuận lúc này cũng không nói gì, chỉ lấy một quyển sách ra xem, nhưng lúc này rất cuộc hắn có tâm tư xem sách hay không, vậy không được biết rồi.

Kỳ thật, muốn tra cũng dễ dàng, chuồng ngựa bên kia, có hơn năm mươi tên người chăn ngựa, tất cả quý nhân muốn cưỡi ngựa, đều là phải thái giám đi lấy, mà muốn lấy, sẽ có ghi chép, quý nhân cưỡi ngựa trong nội cung cũng không nhiều, thời gian ba ngày cũng không lâu lắm, lập tức có thể khóa chặt vài người lại.

... ..

Triệu công công dừng cách buồng lò sưởi rất xa, bên ngoài buồng lò sưởi, võ sĩ và nội thị đều là chờ ở xa xa, Triệu công công chấp hai tay sau lưng, chậm rì rì đi qua, hướng một người thái giám phát tay.

Tiểu thái giám kia lập tức bước nhanh đến bên người Triệu công công, thấp giọng nói:” Triệu công công...

Công công mang trên mặt vẻ tươi cười ôn hòa, tay run lên, trong tay áo đột nhiên chui ra một vật, nhét vào trong tay thái giám này, khẽ cười nói:” Máy ngày trước đây đánh bạc cùng mấy thái giám chủ sự, vừa mới thắng lão Dương Thục Phương các một ngọc bội, nô gia biết rõ người ưa thích cất chứa vật này, cầm đi chơi đi.

Thái giám này tiếp nhận ngọc bội, sờ lên, lập tức mừng rỡ, liền giấu kỹ, nói:” Đây chính là cực quý, nói không chừng là Dương công công mượn gió bẻ măng, trộm từ trong Thục Phương các ra ngoài.

Triệu công công cười ha ha một tiếng:” Không có quan hệ với chúng ta, hắn trộm mặc hắn, chúng ta thắng là của chúng ta, bắt đầu hỏi tội cũng không rơi xuống đầu chúng ta.

Tiểu thái giám vui vẻ rạo rục nói:” Điều này cũng đúng, vậy thì đa tạ Triệu công công.

Triệu công công liếc chung quanh, nói:” Như thế nào? Người vẫn đứng bên ngoài? Thầm Ngạo và Bệ hạ vẫn chưa nói xong? Đã qua hơn một canh giờ rồi, sẽ tới bao lâu nữa đây.

Tiểu thái giám cười ha hả, nói:” Ai biết được, chỉ là, Bệ hạ đã kêu võ sĩ tiến vào một chuyển, các võ sĩ vừa rồi vẫn còn nghị luận, nói cái gì thái tử, Tầu Vương, làm người ta không hiểu ra sao.

Lông mi Triệu công công lóe lên một cái, ánh mắt lập tức trở nên nghiêm nghị, rồi lại cười một tiếng, nói:” Đây cũng thật là kỳ rồi, thái tử và Tầu Vương, Thầm Ngạo kia, có cái gì liên quan? Nghe nói họ Thầm này phạm vào tội lớn ngập trời, như thế nào? Còn muốn chối tội sao?

Tiểu thái giám nín thở, cười một tiếng, nói:” Triệu công công, vừa rồi Bệ hạ nói, ai cũng không cho tới gần buồng lò sưởi, những lời vừa rồi kia, không nên nói lung tung, sẽ không chịu trách nhiệm nổi.

Triệu công công gật đầu gật đầu, vỗ vỗ vai của hắn, nói:” Nô gia tùy tiện đi một chút, những sự tình này, cũng không có gì liên quan đến nô gia, thuận miệng hỏi mà thôi, tự nhiên biết rõ quy củ trong nội cung, người ở đây trực, nô gia đi.

Dứt lời, liền rời đi trong chớp mắt.

Lúc này, một người nói:” Chậm đã!

Xa xa, công công gọi Hoài Đức chấp hai tay sau lưng, âm lãnh đi tới, tại phía sau hắn, hai võ sĩ kim giáp theo đuôi, đôi mắt Hoài Đức giống như cười mà không phải cười, nhìn thẳng Triệu công công, từng bước một đi tới, hỏi:” Triệu công công đây là muốn chạy đi đâu?

Triệu công công ở trong cung có địa vị rất cao, nhưng thấy Hoài Đức, lại không dám chậm trễ, lập tức khom người nói:” Hồi bẩm công công..., nô gia vừa mới tùy ý đi lại, bây giờ xin trở về nghỉ tạm.

Hoài Đức nhạt cười, nói:” Triệu công công không cần phải đi nghỉ tạm, người đâu, dẫn hắn đi.

Kim giáp võ sĩ nghe lệnh, lập tức rút đao ra, hai thanh trường đao lạnh lạnh, đứng vững trên cổ Triệu công công, mặt Triệu công công xám như tro, trong miệng không cam lòng, nói:” Cái này...các người làm gì vậy?

Hoài Đức lạnh lùng cười một tiếng, nói:” Triệu công công sẽ biết.

... ..

Ở phía trong buồng lò sưởi, nến đỏ đã hết, trong phòng dần dần tối, cửa sổ đều đã đóng cửa, ánh sáng ảm đạm, Lí Càn Thuận và Thầm Ngạo ngồi trong u ám, đều không nói gì, Thầm Ngạo đại khái có mười hai canh giờ không có ngủ, ngồi ở trên gấm đôn, đúng là không biết ngủ lúc nào, hơi khó khè.

Lí Càn Thuận nghe được động tĩnh, gơ con mắt lên, chứng kiến Thầm Ngạo ngồi ở trên gấm đôn ngủ gật, khẽ lắc đầu, lập tức thở dài một hơi.

Đúng lúc này, ở phía sau, cửa buồng lò sưởi nhẹ nhàng mở ra, Hoài Đức rón ra rón rén tiến đến, dờ dẫm đi đến bên người Lí Càn Thuận:” Bệ hạ, đã điều tra ra .

Lí Càn Thuận nói:” Nói.

Hoài Đức nói:” Ba ngày trước đó, xuất nhập ngựa phòng chỉ có một, là Du Thực cung Triệu Tiền, nô tài lập tức bắt giữ Triệu Tiền, nghiêm hình khảo vấn.

Lí Càn Thuận thản nhiên nói:” Nhanh như vậy đã khai rồi?

Hoài Đức gật đầu:” Liên quan đến thái tử, tự nhiên không thể nhỏ, nô tài hơi có chút thủ đoạn, Triệu Tiền kia muốn sống không được, muốn chết không xong, bắt đầu còn cắn răng không nói, về sau nô tài nói một câu, hắn liền khai .

Lí Càn Thuận phảng phất không vội ở biết rõ chân tướng, thản nhiên nói:” Nói gì?

Hoài Đức nói:” Nô tài nói với Triệu Tiền, hắn có hai cháu trai tại Long hưng phủ còn.

Lí Càn Thuận buông sách, thở sâu:” Người sai là ai?

Hoài Đức hành lễ thật sâu, lúc nâng con mắt lên, trong mắt hiện lên một tia oán độc:” Tầu Vương!

Lí Càn Thuận đứng lên, tuy là tận lực bình tĩnh, đúng là vẫn còn lộ ra vẻ dữ tợn, một chưởng vỗ vào bàn, bốp một tiếng, làm cả cái bàn bang bang rung động.

Thẩm Ngạo lúc này giũt mình tỉnh lại, hai mắt mở to, bày ra tư thế ngồi, đôi mắt còn có một phân mờ mịt, lập tức nói:” Bệ hạ, chúng ta nói đến đâu rồi?

Lí Càn Thuận hung dữ nói:” Nói đến chỗ có người giết thái tử!” Mắt của hắn con mắt đỏ bừng, nói gần từng chữ một:” Tên súc sinh này, vật ngu xuẩn heo chó không bằng, một mẹ đồng bào, không ngờ Trầm còn tin nhiệm hắn.

Thẩm Ngạo lập tức kịp phản ứng, việc này đã thẩm tra rồi, suy đoán của hắn một chút cũng không sai, liền nói:” Bệ hạ phải chăng có thể đặc xá tiểu vương vô tội? Bệ hạ đã biết, Thần Vũ quân là quân đội của Tàu vương, Lý Đán lại càng đây tớ của Tàu Vương, đánh tan Thần Vũ quân, đối với bệ hạ, chỉ có trăm lợi mà không có một hại.

Lí Càn Thuận lắc đầu cười lạnh:” Giết quốc tộc ta, tội không thể xá!

Ánh mắt Thẩm Ngạo lạnh lẽo, nghìn tính vạn tính, không thể tưởng được, Lí Càn Thuận cuối cùng vẫn không cam lòng.

Lí Càn Thuận buồn rười rượi nói:” Trầm cho người một cơ hội lập công, diệt trừ Tàu Vương, xá người vô tội!

Thẩm Ngạo thở sâu, giờ mới hiểu được chỗ cao minh của Lí Càn Thuận, chuyện này vạch trần ra, chính mình vốn có thể không đếm xỉa đến, bàng quan, Lí Càn Thuận chắc hẳn đã dự liệu được tâm tư của mình từ lâu, lại chơi lập công chuộc tội, chẳng khác gì là ép mình đứng ở bên Lí Càn Thuận, hành động vì hắn.

Thẩm diên cuồng cả đời không bị thua thiệt, tiện nghi lớn nhất, cũng bị Triệu Cát chiếm, hôm nay mới từ hang hổ trốn tới, lại tiến vào hang sói, trong lòng không khỏi bi ai, chỉ là, lúc này, hắn lập tức vỗ ngực nói:” Thân là chuẩn Phò mã Tây Hạ quốc, Tiểu Vương khó từ trách nhiệm, bệ hạ cứ phân phó, cho dù núi đao biển lửa, tiểu tể tuyệt không nhú mày.

Cái này là chỗ âm hiểm của Thẩm Ngạo, ván đã đóng thuyền, hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, cùng với nhần nhần nhỏ nhỏ, còn không bằng nguyện ý cống hiến sức lực, thuận tiện làm Phò mã Tây Hạ, tránh để Lí Càn Thuận chơi xấu.

Lí Càn Thuận hít một hơi thật dài, thoáng chốc trở nên vô cùng tỉnh táo, chậm rãi nói:” Nghịch tặc kia thu mua nhân tâm, có uy vọng rất lớn trong tộc, muốn giết trừ, cũng không dễ dàng.

Thẩm Ngạo gật gật đầu:” Tiểu tể cũng biết, thuộc hạ Tàu Vương, còn có Long Nhượng vệ, cấm quân khác, cũng không thiếu người phiên hướng về hắn, cho nên, muốn động thủ, nhất định phải bố trí cẩn thận.

Lí Càn Thuận nói:” Người có biện pháp nào?

Nói đến giết người, Thẩm Ngạo rất có tâm đắc, nói:” Nói khó cũng khó, hiện tại phải làm, chính là làm hắn tê liệt, lại khiến cho hắn không sinh nghi, bệ hạ, nếu Triệu công công kia là tâm phúc của hắn, có lẽ có thể dùng một lát.” Thẩm Ngạo dừng một chút, lại cười khổ nói:” Trừ việc đó ra, Tàu Vương lúc này đây cầm tiểu tể đến làm văn, chúng ta liền tương kế tựu kế, không bằng...

Về sau, thanh âm càng ngày càng thấp, Lí Càn Thuận do dự một chút:” Bỏ Tàu Vương xong, đồng bọn và bạn bè hắn nên xử trí như thế nào?

Thẩm Ngạo nhật cười nhật, nói:” Đổi lại là tiểu tể, biện pháp chỉ có một, hắn có bao nhiêu bạn bè, ta liền giết bấy nhiêu, diệt cỏ diệt tận gốc, bệ hạ chớ nên lòng dạ đàn bà.

Lí Càn Thuận buồn rười rượi, gật đầu nói:” Hoài Đức, người nghe rõ ràng chưa?

Hoài Đức khom người nói: Nô tài nghe rõ.

)

609. Chương 587: Tin Tức Mới

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 587: Tin tức mới

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Mặt trời lặn về phía tây, văn võ bá quan Sùng Văn điện đã không nhin được nữa, ngự thẳm đến một nửa, nhưng lại một điểm động tĩnh đều không có, cũng không biết rốt cuộc trong nội cung đã xảy ra chuyện gì.

Tiếp qua nửa canh giờ, cửa cung sắp đóng lại, Lí Càn Thuận và Thắm Ngạo kia vẫn không thấy xuất hiện, quần thần chỉ có thể xuất cung.

Đúng lúc này, ở phía sau, tiếng bước chân dồn dập truyền đến, nhưng lại là Hoài Đức sắc mặt tái nhợt.

Hoài Đức ở bên trong cung có địa vị cao thượng, không ít người nhận ra hắn, Hoài Đức này gần đây rất lạnh nhạt, nhưng hôm nay sắc mặt lại tái nhợt, một bộ dạng nóng như lửa đốt, vừa vào điện, trong đôi mắt mang theo vẻ bối rối, nói: “Chư vị, mời ra khỏi cung.”

Quần thần xì xào bàn tán, có người đứng ra, nói: “Bệ hạ ở nơi nào? Thắm Ngạo kia đâu?”

Hoài Đức rung mình một cái, khàn giọng nói: “Bệ hạ có chiếu lệnh, không cho phép ai ở lại, xuất cung hết, không có chiếu lệnh, ai cũng không cho yết kiến!”

Một câu nói kia nghiêm khắc đến cực điểm, quần thần bất đắc dĩ, đành phải nối đuôi nhau đi ra ngoài, từ Sùng Văn điện đi ra, liền chứng kiến cảnh tượng mấy thái giám vội vàng chạy nhanh về hướng cửa cung bên kia, xa xa, có mấy ngự y lưng công cái hòm thuốc, từ Thái y viện bên kia chạy tới hướng hậu cung.

Cấm vệ trong nội cung thoáng cái đã gia tăng rất nhiều lần, nhiều đội võ sĩ ăn mặc kim giáp xuất hiện, ở bên trong cung điện nguy nga, vô cùng khắc nghiệt.

Đã xảy ra chuyện gì?

Tất cả mọi người giật nảy mình, cự thần trải qua tiền triều, hay mấy triều đại, trong lòng đã oán thâm, cảnh tượng như vậy, chỉ có tại thời điểm tiên đế băng hà mới xuất hiện qua, chính là đương kim thiên tử giết thái hậu, đêm hôm đó, cũng không có kiểu khăn trương như vậy .

“Ân phủ đại nhân...” Mươi mấy Hán quan vây quanh Dương Chấn, Binh bộ Thượng Thư Chu Lộc kia không kiêng kị sâu, liền nói: “Hắn là đã xảy ra chuyện?”

Chứng kiến lần lượt từng người một, mặt mang theo vẻ hoảng sợ thất sắc, nhìn qua hướng chính mình, trong lòng Dương Chấn cũng lộ bộ một chút, miễn cưỡng nâng cao tinh thần, nói: “Không cần để ý, làm tốt sự tình của chính mình là được, xuất cung trước đã, đi thôi.”

Phiên quan bên kia, cũng là xì xào bàn tán, càng có mấy người, mặt đột nhiên lộ vẻ vui mừng, chỉ là, cái sắc mặt vui mừng này, chỉ là thoáng cái tức thì mà thôi.

Đủ loại quan lại hồi hã xuất cung, Tầu Vương và các tông vương thân cận với hoàng tộc, mang theo đám quốc tộc, vẫn đang quỳ thành một mảnh tại bên ngoài cửa cung.

Lí Càn Chính đã quỳ đến mức hai đầu gối chết lạng, được hai người vịn đứng lên, thấy mấy phiên quan đi tới trước mặt, liền hỏi: “Như thế nào?”

Một người phiên quan thấp giọng nói: “Điện hạ, tại đây nói chuyện không tiện, có lẽ là trở về hãy nói.”

Lí Càn Chính cả giận nói: “Như thế nào? Thắm Ngạo kia còn sống sao? Hừ, ta cùng với hắn bất cộng đại thiên, Thắm Ngạo không chết, bốn vương và mọi người sẽ một mực quỳ xuống.”

Phiên quan kéo kéo ống tay áo của hắn, bất đắc dĩ, bám vào tai của hắn, nói: “Trong nội cung có biến!”

Bốn chữ này, lại làm cho Lí Càn Chính ngây ngốc một chút, lập tức liếc nhìn đám tông vương bên người, đang lúc do dự, có phải là nên về phủ trước rồi nói sau hay không, lúc này, đám Tiền điện cấm quân đột nhiên có nhiều đội đi ra, đóng cửa cung thật chặt.

Lúc này, khoảng cách thời gian đóng cửa còn nửa canh giờ, đóng cửa cung sớm nửa canh giờ, đây là sự tình từ khi Lí Càn Thuận tự mình chấp chính đến nay chưa bao giờ có.

Bên ngoài, đủ loại quan lại ngưng lại, tông vương, quốc tộc ào ào xông vào, ngỡ ngàng mà chứng kiến cái cửa lớn sơn son trước mặt nặng nề khép lại, có người không nhịn được, nói: “Bây giờ là giờ nào?”

“Giờ Dậu hai khắc!”

Không ai tiếp tục hỏi vấn đề này nữa, đều lâm vào trầm mặc.

Ánh mắt Lí Càn Chính lóe lên, lúc này đột nhiên phát giác, một người Thẩm Ngạo đã không trọng yếu, việc cấp bách trước mắt, là phải hiểu trong thâm cung rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, phải lập tức thương nghị cùng vây cánh mình.

Lí Càn Chính nháy mắt về phía đám tông vương, lập tức nói với người sau lưng: “Hồi phủ.”

... ..

Tàu Vương phủ chưa từng có náo nhiệt như hôm nay, Tàu Vương từ sáng sớm đến tối đêm, nước thức ăn không có, lại quỳ một ngày, vốn là trở lại trong phủ, nên ăn một chút gì trước để cho no bụng.

Nhưng Tàu Vương dường như cũng không có cái tâm tư này, lòng như lửa đốt mà đến chánh điện, lập tức phân phó tất cả mọi người không được tới gần.

Khách tìm hiểu liên tiếp đi tới, có tông vương, có phiên quan, cũng không có thiếu người phiên, những người này bình thường đều rất ít đến Tàu Vương phủ đi đi lại lại, nhưng hôm nay, lại tựa như thoáng cái mất đi cổ kị.

Tàu Vương bưng một ly trà lên, uống một ngụm, miễn cưỡng nâng vài phần tinh thần, lúc này mới hướng mấy phiên quan vừa rồi vào triều, hỏi: “Trong nội cung rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Một người phiên quan nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hạ quan cũng không biết, bệ hạ vốn là muốn ngự thẩm, tên Thẩm Ngạo kia lại nói có việc quan trọng hơn muốn nói cùng bệ hạ, tiếp theo, bệ hạ liền lại để cho Thẩm Ngạo đến buồng lò sưởi bên kia.”

Lí Càn Chính nhíu mày, vẻ mặt nghiến ngấm nói: “Có cái gì quan trọng hơn..., lại thần bí như vậy?”

Phiên quan tiếp tục nói: “Về sau, đợi trọn vẹn ba canh giờ, buồng lò sưởi bên kia cũng không truyền ra động tĩnh gì, từ đó về sau, Hoài Đức công công kia liền lòng như lửa đốt đi tới.”

Hoài Đức này, Lí Càn Chính biết rõ sức nặng của hắn, tiếp tục hỏi: “Hắn cũng có thời điểm lòng như lửa đốt sao? Xem ra, thật sự là đã xảy ra đại sự.”

“Tiếp theo, Hoài Đức kia liền truyền chiếu lệnh của bệ hạ, đuổi chúng ta ra khỏi Sùng Văn điện, lúc từ Sùng Văn điện đi ra, hạ quan mới phát hiện, cả trong nội cung đã loạn thành một bầy, không chỉ là nội thị và cấm quân, hạ quan còn chứng kiến mấy ngự y, một người cầm đầu, lơ mơ như là Sở thái y.”

Lí Càn Chính biến sắc, cả kinh nói: “Người nói là Sở Chính Phong? Người này am hiểu nhất, chính là trị liệu vết thương vì đao, hắn là trong nội cung có người dính đao?”

Phiên quan nói: “Những thứ khác, hạ quan cũng không biết, Vương gia, chớ không phải là...”

Chỉ trông chốc lát, tất cả mọi người phẳng phất đều có một suy đoán, cái suy đoán này là hợp tình hợp lý nhất trong khoảng thời gian trước mắt, chỉ là, ai cũng không nói ra.

Thẩm Ngạo cùng với Lí Càn Thuận nói một đại sự cơ mật, từ lúc vừa mới bắt đầu, có lẽ chính là âm mưu, bày kế, đợi cho đến buồng lò sưởi, thừa dịp buồng lò sưởi trong không người, Thẩm Ngạo đột nhiên hành hung, hành thích Lí Càn Thuận.

Lí Càn Thuận bị người hành thích, cả nội cung tự nhiên là gà bay chó chạy, chẳng những tăng mạnh cấm vệ, thời gian đóng cửa cung rút lại, chính là những thái y kia, cũng gấp gấp rút rút mà tiến đến hậu cung.

Trước mắt, để cho Lí Càn Chính hoài nghi nhất chính là, hoàng huynh hấn rốt cuộc có chết hay không, cho dù chỉ bị thương, cái tổn thương này, lại đến loại trình độ gì?

Lí Càn Chính trầm ngâm một chút, nhìn về phía mọi người trong điện, chậm rãi nói: “Lập tức đi gọi người, tìm kiếm tin tức trong nội cung, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, bốn vương phải biết rõ ràng.”

Hắn đứng lên, đột nhiên sinh ra vài phần hào hùng, nói: “Vận dụng tất cả quan hệ, không điều tra ra, tuyệt không ngừng nghỉ, còn có một điều... Long Túi vệ bên kia, cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, chớ để bọn tặc tử có cơ hội thừa dịp làm loạn, Oai Vũ quân không thể trông cậy vào rồi, ngược lại, Vũ Lâm vệ kia có thể thử một lần.”

Nắm cấm vệ quân, ngoại trừ Điện Tiền vệ khổng lồ trong tay Hán quan, Oai Vũ quân nhiều nhất là bảo trì trung lập, Vũ Lâm vệ là có thể thoát khỏi tranh thủ một tỷ, hơn nữa, bản thân Long Nhượng vệ, Tầu Vương lại tự tin, tại thời điểm đột biến, có đủ lực lượng để cho mình đứng ở thế.

Lí Càn Chính nhìn lướt qua tông vương và phiên quan trong điện, nói: “Lời dư thừa, bốn vương cũng không muốn phân phó, các ngươi nên biết phải làm sao, đám Hán quan bọn họ nhìn chăm chăm, rất nhanh sẽ bắt đầu đứng dậy, chú ý một chút, bọn hắn sẽ có động tác.”

Dứt lời, Lí Càn Chính mới khoát khoát tay, mệt mỏi mà đi nghỉ ngơi.

Không khí Long hứng phủ thoáng cái trở nên khẩn trương hơn nhiều, hoàng đế đã ba bốn ngày không triệu kiến đại thần, cửa cung lại vẫn đóng chặt, cấm vệ rõ ràng nghiêm túc hơn vài phần, nghe nói còn có chiếu lệnh đi ra, điều Oai Vũ quân vào cung cảnh vệ.

Chín môn cũng đã đóng, tin tức ở bên ngoài thành cũng không truyền đến được, có nói Oai Vũ quân đã diệt trừ quân Tống, có người nói quân Tống đã bỏ trốn mất dạng, đủ loại suy đoán và lời đồn đại truyền đi, lại làm cho người trên phố không khỏi khẩn trương lên nhiều.

Tin tức trong nội cung cực nghiêm, mặc kệ sử dụng bất luận cái thủ đoạn gì, chính là trong nội cung có nội ứng, tin tức cũng không thấm thấu ra được, Tầu Vương càng ngày càng không kiên nhẫn.

Lúc này, trong một đêm, đang tại thời điểm Tầu Vương vô cùng lo lắng bất an, lặn lội khó ngủ, người gác cổng bên kia lại đưa tin tức tới.

“Vương gia, có một công công cầu kiến!”

Tầu Vương cơ hồ là từ trên giường nhảy dựng lên, thân thể trần truồng nói: “Gọi hắn tiến đến.”

Thiếp thân trên giường lại càng hoảng sợ, kêu một tiếng, nhưng Lí Càn Chính lại không kiên nhẫn mà tát một cái trên mặt nàng, nói: “Đang nửa đêm, gọi cái gì!” Tiếng nói Lí Càn Chính mang theo vẻ run rẩy, lập tức mang giày, choàng một kiện quần áo, liền được người đốt đèn lồng đi đến thiên sảnh.

Tiểu thái giám này rất là chặt vật, toàn thân đều là bụi đất, trên người ướt sũng, một chân khập khiễng, gian nan mà định hành lễ với Lí Càn Chính, Lí Càn Chính khoát khoát tay, nói: “Người là ai?”

Tiểu thái giám này xác thực rất lạ lẫm, thái giám trong nội cung có hơn mấy trăm ngàn, Lí Càn Chính cũng không phải nhận ra hết từng người.

Tiểu thái giám này thấp giọng nói: “Là Triệu công công sai nô tài đến.”

Nghe được ba chữ Triệu công công, Lí Càn Chính suýt nữa muốn nhảy dựng lên, một đôi tròng mắt hoài nghi mà quét mắt nhìn hắn một cái, nói: “Nói bậy, Triệu công công gọi người đến, cũng nên là con nuôi của hắn, há có thể để cho người tới?”

Tiểu thái giám này vội vàng nói: “Hiện trong cung loạn thành một bầy, mỗi người đều có người canh chừng, không phải ai cũng có thể bỏ đi, nô tài và Triệu công công tụ tập đánh bạc, thua hắn hơn một ngàn lượng bạc, huống hồ...huống hồ...”

“Huống hồ cái gì...”

Tiểu thái giám này do dự một chút, nói: “Tay chân nô tài có chút không sạch sẽ, mượn gió bẻ măng, cầm một ít mấy cái gì đó không nên cầm, bị Triệu công công phát hiện, Triệu công công nói, chỉ cần nô tài chịu đưa một phong thư tới Tầu Vương bên này, chẳng những khoản nợ đánh bạc được xóa bỏ, cũng tuyệt không tố giác nô tài, tương lai còn có phú quý...”

Lí Càn Chính nhất thời cũng không xác định được chủ ý, không biết thái giám này rốt cuộc là có thể tin hay không, nhân tiện nói: “Người ra ngoài như thế nào?”

Tiểu thái giám vẻ mặt đau khổ nói: “Còn có thể đi ra như thế nào, leo tường ra thôi, thời điểm nhảy xuống, chân đã bị ngã gãy, so với chết còn khó chịu hơn, còn phải bơi qua sông đào bảo vệ thành ngoài cung, xem như cử tử nhất sinh, nếu không phải thân thể nô tài có chút to lớn, chỉ sợ sớm đã mất mạng, chẳng thể tới gặp Vương gia.”

Lí Càn Chính thấy hần một thân ướt sũng, đi đứng lại khập khiễng, một đầu ống quần còn chảy ra dòng máu, bộ dạng cả người lạnh run, lại tin tưởng vài phần, cười ha ha nói: “Người có thư của Triệu công công?”

Tiểu thái giám cũng không nói cái gì, lập tức lấy một phong thư bọc giấy dầu từ trong lòng ra, cẩn thận mà đưa đến tay Lí Càn Chính.

Lí Càn Chính nhanh chóng xé giấy dầu ướt sũng, lấy một phong thư ra, xé mực đóng dấu, gọi người lấy đèn sang.

Trong thư viết mười ba chữ: “Bệ hạ thở hơi cuối cùng, điện hạ tự giải quyết cho tốt.”

Lí Càn Chính thậm chí cảm giác tay mình thoáng run rẩy một tý, chậm rãi nâng con mắt lên, hít sâu, đây đúng là chữ Triệu Tiền viết, chắc chắn không có sai.

Lí Càn Thuận thở hơi cuối cùng, trước đây, tuy Lí Càn Chính suy đoán ra cái này, cũng đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng hiện tại xác nhận tin tức, trong lòng đã loạn thành một đoàn.

Đợi lâu như vậy, rốt cục cũng đến phiên mình rồi! Nhưng mắt thấy mấy cái gì đó sắp tới tay, trong lòng Lí Càn Chính có vài phần nôn nóng và bất an, trước khi định đại cục, chuyện xấu vẫn không ít, vẫn phải lấy cẩn thận làm đầu.

Lại một lần nữa liếc nhìn tiểu thái giám này, Lí Càn Chính nhân nhạ hỏi thăm: “Người tên là gì?”

“Nô tài gọi Vương Kính Trung.”, Lí Càn Chính cười ha ha một tiếng, nói: “Tận trung, tận trung... Tốt! Nếu người có thể tận trung với bốn vương, bốn vương tuyệt đối không đối xử lạnh nhạt với người.”, hần cười lần này, một điểm bất an lúc trước đã mất đi rồi, lập tức hỏi: “Trong nội cung bây giờ là tình hình gì?”

Wương Kính Trung nói: “Bệ hạ hiện tại cả ngày đều ở phía trong buồng lò sưởi, ai cũng không thấy, mấy thái y đang thay nhau chăm sóc, hậu cung đều loạn thành một đoàn, khắp nơi đều sai người nghe ngóng, chỉ là, ngoại trừ Hoài Đức công công, người còn lại cũng không được đi vào, còn có..... ở phía trong buồng lò sưởi nghe nói, có mấy lần truyền ra tiếng khóc, về sau lại ngừng lại, cũng chẳng biết tại sao.”

Lí Càn Chính từ từ tiêu hóa những tin tức này, chỉ ít, có một điểm có thể xác nhận, kẻ điên Thẩm Ngao kia xác thực hành thích rồi, hơn nữa, chỉ sợ bệnh tình Lí Càn Thuận không nhẹ, chỉ là, vì cái gì mà đến lúc này, còn không triệu mình vào cung?

Sắc mặt Lí Càn Chính âm trầm xuống, chăm chú nhìn Vương Kính Trung thật sâu, tiếp tục hỏi: “Còn gì nữa không?”

Wương Kính Trung nghĩ nghĩ mới nói: “Mấy ngày nay, tất cả mọi người loay hoay vằng vặc làm những chuyện khác, nô tài cũng không lưu ý, lúc này nô tài đến đây, đừng nghĩ đến việc trở về, Triệu công công nói, đến lúc đó, báo cho nô tài một tin bệnh nặng, tạm thời trốn ở bên ngoài trước.”

Hần đột nhiên lại nghĩ ra điều gì, tiếp tục nói: “À, còn có một việc, giữa trưa hôm nay, giống như có một chiếu lệnh, là Hoài Đức công công mô phỏng ra, bảo là muốn triệu vài người Dương Chấn, Chu Lộc vào cung.”

Di chiếu...

Lí Càn Chính nghĩ tới cái từ này, cả thân thể phảng phất đều muốn cong lên, mở to hai mắt nhìn, hỏi: “Truyền triệu đám người kia, có bốn vương hay không?”

Vương Kính Trung trầm ngâm một chút, mới nói: “Đây là thái giám mài mực cho Hoài Đức công công truyền ra, truyền triệu tổng cộng ba người, một người là Dương Chấn Dương đại nhân, còn có một người là Binh bộ Thượng Thư Chu Lộc, hai người này nô tài nhớ rõ tình huống, ngược lại, người khác hình như là Quân sử Oai Vũ quân, gọi Lí...”

“Lí Vạn Niên!”, Lí Càn Chính thay hần nói ra.

Vương Kính Trung lập tức gật đầu, nói: “Đúng, chính là hần.”

Lí Càn Chính nhất thời ngây người: “Thế nào lại là hần? Hần tính toán là vật gì? Chẳng lẽ là muốn mượn dùng Oai Vũ quân, chuẩn bị bắt trắc? Cái bắt trắc này là ai?”

)

610. Chương 588: Sống Cũng Chết

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 588: Sống cũng chết

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lập tức, Lí Càn Chính nghiêm mặt, thanh âm đại biến, nói: “Chẳng lẽ hoàng huynh ta muốn đề phòng huynh đệ của mình? Như thế nào? Hần là muốn lập một nữ hoàng phải không?”

Vương Kính Trung không rõ ý tưởng, hỏi một câu: “Cái gì?”

Lí Càn Chính cũng không nói cái gì cùng hần, chỉ nói: “Có một số việc, người có lẽ là biết ít một chút thì tốt hơn.”

Vương Kính Trung vụng trộm liếc nhìn Lí Càn Chính, vội vàng vâng lời, nói: “Đúng, đúng, nô tài ngu dốt, không nên biết việc không thể biết.”

Lí Càn Chính khoát tay áo, nói: “Ta sai người ta an bài người đi nghỉ trước, nếu còn nghĩ ra cái gì, trực tiếp tới gặp bốn vương.”

Tiếp theo, có một chủ sự dẫn Vương Kính Trung lui ra ngoài.

Lí Càn Chính gọi nhiều người đốt thêm vài cái đèn, ngơ ngác mà ngồi trong điện thật lâu, trong lúc không nhận được, lẩm bẩm nói: “Huynh đệ nhà mình, rốt cuộc hần muốn đề phòng cái gì? Chẳng lẽ là, sự kiện kia đã bị hần biết rồi?”

Lập tức lại tràn đầy tự tin mà lắc đầu, sự tình qua lâu như vậy, lại che giấu được như thế, há có thể để cho hần biết? Còn nữa, Triệu Tiền còn có thể đưa tin tức đi ra, nói rõ là sự tình còn chưa chuyển biến xấu đến tình trạng kia.

Giải thích duy nhất, cũng chỉ có thể là Dương Chấn và những người kia, không biết đã đưa lên lời gièm pha gì, lại làm cho hoàng huynh hần vắng đầu.

Lí Càn Chính bỗng nhiên đứng lên, nói: “Đi, cầm danh thiếp của bốn vương, đến tất cả các chỗ gọi người, gọi tất cả mọi người tới, nói có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

Hơn nửa đêm, trên đường phố đen kịt, chỉ có nhiều tiếng chó sủa, kiệu nhỏ dưới ánh mặt trăng đi đến Tàu Vương phủ, một người đến, người gác cổng liền lập tức dẫn theo đèn lồng, thấp sáng cho người ta đi vào, trọn vẹn hơn nửa canh giờ đi qua, kiệu nhỏ ở cửa ra vào đã là chắn cả con đường.

Lí Càn Chính đang ở trong đại điện, oán giận mà rít gào, nói: “Từ nay về sau, quốc gia của ta lại không mảnh đất cắm dùi, Nguyên Hạo tiên đế đánh được giang sơn, lại sắp rơi vào trong tay Hán nhân. Hoàng huynh tài đức sáng suốt, lại bị những lũ tiểu nhân này giấu kín, trung thần nghĩa sĩ Đại Hạ quốc ở nơi nào? Tổ miếu và xã tắc nên bảo tồn như thế nào?”

Lí Càn Chính gầm thét một hồi, mới lại nói: “Hoàng huynh ngày mai liền triệu kiến mấy người Dương Chấn vào cung, chứ vị đã biết chưa?”

Không khí này thật sự quỷ dị, rất nhiều người đã suy đoán ra một điểm mách khéo, nhưng không nói tiếp.

Lí Càn Chính liếc nhìn người ở chỗ này, mới cười lạnh nói: “Là muốn truyền di chiếu, đưa cái giang sơn này đến tay của một cô gái.”

Hắn âm trầm mà cười rộ lên, nói: “Dương Chấn tất nhiên là làm cố mệnh đại thần, nhưng chúng ta, còn có chỗ dung thân sao?”, cả điện xôn xao, những tôn thất huân quý này chịu đủ xa lánh, bắt đầu xì xào bàn tán, có người nói: “Hán nhân giết quốc tộc ta, đến nay còn chưa trả nợ máu, hôm nay lại là dạng này, chúng ta cùng đi đến cung điện, hướng bệ hạ nói rõ lợi hại.”

“Đi, đương nhiên phải đi!” Lí Càn Chính nói như chém đinh chặt sắt: “Chỉ là, xin chứ vị nhẫn nại, bản vương và chứ vị tôn thất vương thân cùng tới xin yết kiến trước.”

Lúc này, sắc trời cũng dần dần sáng, tuy Lí Càn Chính một đêm không ngủ, nhưng tinh thần lại vô cùng tốt, gọi những người này chờ trong điện, chính mình mang theo mười tôn thất, ngồi lên kiệu, đi thẳng đến cung điện.

Đến cửa cung, lập tức có vệ sĩ kim giáp ngăn lại, Lí Càn Chính từ trong kiệu chui ra, lạnh lùng nói: “Mau tránh ra, bốn vương nghe tin, thân thể hoàng huynh bắt ngờ có việc, đặc biệt đến thăm hỏi.”

Cầm vệ ở cửa ra vào Tiền điện đỡ dẫn nói: “Hồi bẩm Tàu Vương điện hạ, bệ hạ có chiếu lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được yết kiến.”

Lí Càn Chính cả giận nói: “Ta là quan hệ huyết thống Thiên gia, bào đệ của bệ hạ, ngoại nhân có thể không gặp, vì sao bốn vương không thể gặp? Mau tránh ra!”

Cầm vệ Tiền điện vẫn đang bất động, một người trong đó nói: “Bệ hạ có chiếu lệnh, nếu không mang chiếu lệnh, không được vào cung, người vi phạm, giết không tha!”

Một câu nói kia lại làm cho Lí Càn Chính và mười tông vương hai mặt nhìn nhau, lúc này, có cầm vệ xách thương nặng nề đi tới, tạo thành một bức tường người.

Đúng lúc này, ở phía sau, đã có hai cỗ kiệu hợp thời mà đến trước cửa cung, hai người phân biệt đi xuống kiệu, một người là Dương Chấn, một người khác là Chu Lộc, con mắt hai người này cũng không hướng Lí Càn Chính bên kia, liền trực tiếp vào cung, cầm vệ bên cạnh đứng là ngay cả hỏi cũng không có.

Lí Càn Chính giận tím mặt, nói: “Hán nhân có thể vào cung, vì sao bốn vương không thể vào?”

Tiền điện cầm vệ nói: “Xin Tàu Vương điện hạ bớt giận, chúng ta chỉ là nhận chiếu lệnh làm việc, mời điện hạ trở về đi!”

Lí Càn Chính phất tay áo cười lạnh, nói: “Tốt, tốt...” Dứt lời, mang theo tông vương nghênh ngang rời đi.

... ..”

Trong Tàu Vương phủ, người ngồi ở trên đại điện đông nghịt, đợi cho Lí Càn Chính mang người trở về, tất cả mọi người đứng lên, ào ào nói: “Điện hạ, như thế nào?”

Lí Càn Chính hừ lạnh một tiếng, một câu cũng không nói.

Ngược lại, Ngô vương sau lưng nói: “Hán nhân được vào cung, chúng ta, những tôn thất có quan hệ huyết thống này, lại bị ngăn ở bên ngoài.”

“Làm sao lại đến nước này?” Có một phiên quan ngậy ngốc một chút, lập tức oán giận nói: “Bệ hạ hồ đồ rồi...”.

Những lời này thật sự là đại nghịch bất đạo, nhưng người đang ngồi, lại có không ít người âm thầm gật đầu.

Lí Càn Thuận tại vị nhiều năm như vậy, lợi ích quốc tộc chẳng những không được củng cố, lại ngày càng bị đánh áp.

Lí Càn Thuận làm như vậy, xác thực làm ra tác dụng thật lớn đối với hòa hoãn mâu thuẫn dân tộc, khiến cho các tộc Tây Hạ thiết lập tính phụ thuộc, không hề để người bên ngoài tự cho mình là ngoại nhân, nhưng quốc tộc lại không khởi sinh ra oán giận, Lí Càn Thuận cân nhắc, là lợi ích Tây Hạ, mà đối với bọn hắn, những người này mà nói, chỉ quan tâm đến chính mình được mất.

Hôm nay, thời gian càng ngày càng không bằng lúc trước, người đang ngồi ai cũng thâm sâu bất bình trong người, lúc trước bọn hắn không dám có câu oán hận, nhưng hôm nay, nghĩ đến Lí Càn Thuận hấp hối, đứng là lại để cho Hán nhân đi phác thảo di chiếu, lúc này sớm đã sinh ra hơi lạnh thấu xương.

Lí Càn Chính cười lạnh, nói: “Hoàng huynh không phải hồ đồ, là bị Hán nhân giấu kín, chúng ta thân là quốc tộc, thanh lọc bên cạnh quân vương, giết gian nịnh!”

Mọi người âm âm nói: “Thanh lọc bên cạnh quân vương!”

Được nhiều người ủng hộ như vậy, lại ngoài ý liệu của Lí Càn Chính, kỳ thật, người trong điện đại khái đều ôm một tâm tư, đó chính là đã hoàng đế phải chết, trước mắt, Tào Vương này lại danh chính ngôn thuận là người thừa kế, lúc này không liều mạng, còn đợi tới khi nào?

Công kiến lập ban đầu, luôn luôn là lớn nhất, còn nữa, thật sự để cho đám Hán nhân cưỡng ép làm di chiếu, đến lúc đó, cái quốc tộc này càng thâm đậm hơn.

Lí Càn Chính hùng tâm bừng bừng mà ngồi ở ghế chủ vị, mắt hổ bắn khoả trong điện, nói: “Tối nay liền động thủ, đều tự mang theo gia nô nhà mình, đồng loạt đi đến cung điện, trước khi sự tình chưa rõ ràng, mọi người không nên động thủ, Oai Vũ quân có thể đảo hướng Hán nhân bên kia hay không, còn khó nói, Long Nhượng vệ, Vũ Lâm vệ đi theo bốn vương, Vũ Lâm vệ Quân sử, có dám đi theo bốn vương?”

Bên trong điện, một người đại hán khôi ngô cắn răng nói: “Có gì không dám?”

Lí Càn Chính tràn đầy tin tưởng, nói: “Có Vũ lâm quân hỗ trợ, như hổ thêm cánh, nhất định thành công, nhớ kỹ, chúng ta nhập Hoàng thành, thực sự không phải là tạo phản mưu nghịch, chỉ khẩn cầu bệ hạ, không cần phải dễ tin gian nịnh, chỉ nói như vậy mà thôi, vào Hoàng thành, không thể giết người lung tung!”

Mọi người ào ào đồng ý, ước định thời gian tập kết và tín hiệu, đều tự đi chuẩn bị.

Đợi tất cả mọi người đi sạch sẽ, Ngô vương ở lại, chần chờ nói: “Vương huynh, gây ra động tĩnh lớn như vậy, có thể có người đi mật báo hay không?”

Lí Càn Chính cười nhạt một tiếng, nói: “Bọn hắn muốn đi thì cứ đi, mấy chục vạn quốc tộc đứng ở sau lưng bốn vương, đi báo tin cùng một người sắp dầu hết đèn tắt, còn có cái gì để dè dặt? Bốn vương đã tìm được tin tức chuẩn xác, hoàng huynh đã đến hơi thở cuối cùng, chỉ sợ, miệng sớm đã không thể nói, lúc này, cấm vệ trong nội cung chịu cống hiến sao? Địch nhân của chúng ta, chỉ là là Dương Chấn mà thôi, có hoàng huynh ở đó, bốn vương còn kiêng kị hắn vài phần, hiện tại hoàng huynh không có, tại sao phải sợ hắn?”

Ngô vương nghĩ nghĩ, nói: “Vương huynh nói rất đúng, không có bệ hạ dựa vào, Hán nhân tính toán là cái gì?”

Lí Càn Chính trầm ngâm một chút, lập tức hướng hắn vẫy tay, hạ giọng nói: “Người tới đây, ta có lời muốn phân phó người.”

Ngô vương đi sát vào một ít, Lí Càn Chính quan hệ với hắn cũng không phải tệ, bởi vậy cũng không có gì cấm kỵ.

Lí Càn Chính nói: “Nếu là chúng ta vào cung, bệ hạ vừa mới băng hà, nên nói như thế nào?”

Ngô vương mong mỗi liếc Lí Càn Chính, nói: “Tự nhiên là ủng hộ Vương huynh đứng đầu Đại Hạ.”

Lí Càn Chính cười nhạt một tiếng, tiếp tục nói: “Nhưng hoàng huynh còn sống thì sao?”

Ngô vương thoáng trầm mặc một tít, nói: “Ta liền nói thật cùng Vương huynh, nếu đệ hạ còn sống, ta và người, tuy là thanh lọc bên cạnh quân vương, kì thực đã là mưu nghịch làm loạn, đến lúc đó, truy cứu tới, đều là muôn lần chết không chuộc được tội.”

Lí Càn Chính nói: “Không sai, cho nên, sau khi vào cung, người dẫn người đến buồng lò sưởi trước, hoàng huynh chết mất rồi thì thôi, nếu còn sống, liền...”

Hắn hướng cổ của mình, làm thủ thế cắt ngang, lạnh lùng nói: “Sau khi chuyện thành công, người chính là công đầu.”

Ngô vương nhìn động tác của Lí Càn Chính, không khỏi mà rung mình một cái, lập tức lại ngồi vào chỗ của mình, nói: “Hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, cũng chỉ có thể như thế.”

Hai người thương nghị xong rồi, Ngô vương mới rời đi.

Quốc tộc giận dữ, kỳ thật sớm đã động lại, hai mươi năm này trôi qua, một cổ tức giận bất bình kia, đều bị một người, dùng một cánh tay mây mưa thất thường gắt gao ngăn chặn, không thể động dậy, nhưng hôm nay, người kia đã sắp sang tây thiên, Long hứng trong phủ đã âm thầm sinh ra sát cơ nặng nề.

Quốc tộc trong lúc đó, đã đi khắp nơi bấm báo, chuyện này vốn không dấu diếm nổi, thậm chí, đám người chủ mưu, ngay cả ý nghĩ giấu diếm cũng không có.

Tàu Vương phủ đã là xe ra xe vào như rừng, rất nhiều người hiển nhiên là bắt đầu hoạt động, tuy những người Đẳng Hạng này bị lệnh cưỡng chế, đi học quốc lễ, nhưng miệt xưng Hán nhân trong miệng bọn hắn, lại không bỏ được.

Bóng đêm tràn ngập, ở bên trong cung điện yên tĩnh, lại không có tiếng động, Lí Vạn Niên và hai người Binh bộ Thượng Thư Chu Lộc qua lại dò xét trên tường thành, nhiều đội cấm vệ đã chuẩn bị kỹ càng.

Lí Vạn Niên làm người cẩn thận, nhưng hôm nay, lại có vẻ đặc biệt kích động, hắn không phải tôn thất, tới nay, một cái cọc phú quý đã bày ra trước mắt.

Về phần Chu Lộc, chỉ không đếm xỉa mà đi tới, từng thời khắc quan sát động tĩnh ở bên ngoài cung điện, một khắc vào cung cùng Dương Chấn này, hắn tuyệt đối không thể tưởng được, một kẻ thiên la địa võng dẫn răn xuất động đã mở ra, hắn là Binh bộ Thượng Thư, nhưng chỉ thuộc một khâu trong đó mà thôi.

“Mây mưa thất thường! Thẩm Ngạo kia, rốt cuộc làm như thế mới được như vậy?”

Tàu Vương ám sát thái tử, loại sự tình này, Lí Càn Thuận tự nhiên không chịu nói ra.

Nhưng khi Dương Chấn, Chu Lộc đến buồng lò sưởi, chứng kiến Thẩm Ngạo hoàn hảo không tổn hao gì, đang không đếm xỉa tới mà ngồi ở một bên uống trà, mà Lí Càn Thuận, lại dữ tợn nhìn hai trọng thần tâm phúc, chỉ thổ lộ ra ba chữ: “Giết Tàu Vương!”

Lúc đó, Chu Lộc đối với Thẩm Ngạo, đã là bội phục tới cực điểm, từ tội nhân đến sủng thần Lí Càn Thuận nể trọng nhất, người này rõ ràng chỉ dùng mấy canh giờ mà thôi.

Muốn giết Tàu Vương, nói dễ vậy sao? Không có tội chứng, động thủ như thế nào? Huống hồ, đâu chỉ là giết một mình Tàu Vương, vây cánh hắn trải rộng trong triều, tùy thời có khả năng làm loạn, nếu không thể làm được dẫn răn xuất động, một mẻ hốt gọn, tùy thời có khả năng khiến cho cả Tây Hạ rơi vào hỗn loạn.

“Lí Quân sử, Tàu Vương nên đến rồi chứ?”

Lí Vạn Niên ừ một tiếng, hơi hưng phấn mà nói: “Không phải là lúc này, nên ở lúc nửa đêm qua đi, khi đó, là thời điểm người người mệt mỏi nhất, tuy Tàu Vương không biết chiến sự, nhưng đám phiên quan lại biết rõ, cho nên, nhất định sẽ tuyển thời gian tại nửa đêm đến sáng sớm.”

Chu Lộc gật gật đầu, nói: “Như vậy, có thể để cho cấm vệ tạm thời nghỉ ngơi trước một chút, bọn quan đi buồng lò sưởi bên kia một chuyến, nếu có chuyện gì phát sinh, tại đây xin nhờ Lí Quân điều khiển.”

Lí Vạn Niên gật gật đầu, nói: “Đại nhân đi từ từ.”

Chu Lộc đi xuống thành lâu, trực tiếp đến buồng lò sưởi bên kia, Lí Càn Thuận không ngủ, ở phía trong buồng lò sưởi này đèn đuốc sáng trưng, Dương Chấn đang ở phía dưới tiếp khách, Chu Lộc đi vào, hướng Dương Chấn gật gù đầu, trao đổi ánh mắt, lập tức hướng Lí Càn Thuận hành lễ.

Lí Càn Thuận ăn mặc miện phục long trọng nhất, một bộ lễ phục này, chỉ có tại thời điểm cáo tế thiên mà và tổ miếu mới bằng lòng mặc vào, mặt hắn âm trầm, trên mặt kia giống như băng cứng ngàn năm, chỉ thần nhiên liếc nhìn Chu Lộc, chậm rãi nói: “Giờ nào rồi?”

“Bệ hạ, giờ hơi một khắc.”

Lí Càn Thuận chỉ trừng mắt lên, chậm rãi nói: “Nhanh!”

Lí Càn Thuận đóng mắt lại, tĩnh dưỡng tinh thần, tối nay và một đêm hơn hai mươi năm trước sao mà tương tự, cũng là ở phía trong đêm dài như vậy, đối phó là thân tộc của mình, một người là mẫu hậu của mình, một người là bào đệ của mình.

Hơn hai mươi năm trước, hắn tận mắt nhìn mẫu hậu chính mình uống xong một chén rượu kia, không có bất kỳ biểu lộ gì, hôm nay, đối với bào đệ này, cũng giống như vậy.

Thiên gia vô tình, ai xúc động đến lợi ích chí cao vô thượng của Lí Càn Thuận, người đó nhất định phải chết, năm đó, tru sát hậu đẳng, hắn không có chút do dự nào, hôm nay, cũng giống như vậy.

Lí Càn Thuận đóng hai mắt lại, hơi mở ra một đường, chỉ hơi quét qua, lộ ra một đạo tinh quang, đột nhiên nói: “Đám tôn thất pha trộn cùng Lí Càn Chính sao?”

Những lời này có chút kiêu hỷ khó, tình hình bên ngoài, cũng sớm có mật báo truyền vào trong cung, Dương Chấn gật gù đầu, nói: “Bệ hạ, tôn thất Long húng phủ, một người cũng không bỏ sót.”

Lí Càn Thuận cười nhạt một tiếng, nói: “Vậy thì một mẻ hốt gọn đi, dư đảng Tàu Vương, một người cũng không phải lưu lại!”

Dương Chấn lại không hiểu nổi tính tình Lí Càn Thuận, vị hoàng đế này, là thánh minh ít có, mà cái gọi là thánh minh, thiết yếu nhất, chính là vô tình, nếu dùng lời người đọc sách để nói, đó chính là người thiên hạ đều là con của bệ hạ, tất cả mọi người trong mắt quân vương thánh minh, đều bình đẳng, tôn thất cũng giống như vậy, chỉ cần người nghe lời, minh quân có thể cho người đủ chỗ tốt, nhưng không nghe lời, trong nháy mắt vung lên, liền cho người chết không chỗ táng thân.

Lí Càn Thuận thực sự không phải là hoàn toàn vô tình, chỉ có điều, phần nhân tình này, chính là ký thác vào thái tử, thái tử đã chết, làm hắn không còn sót lại một chút gì tín nhiệm, đối với cái gọi là tôn thất.

)

611. Chương 589: Cái Bô

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 589: Cái bô

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Mẫu hậu vì quyền lực, coi Lí Càn Thuận là con rối, bào đệ mình vì quyền lực, có thể giết con trai độc nhất của mình, Lí Càn Thuận đã ý thức được, trên đời này, chính thức có thể gây tổn thương cho hại hắn, chỉ có những người này, đã như vậy, tại tối nay, liền diệt trừ đi, người cô đơn lại có làm sao?

“Thẩm Ngạo đâu rồi, Thẩm Ngạo ở nơi nào? Gọi hắn đến!” Lúc Lí Càn Thuận nói đến Thẩm Ngạo, không nhìn được mà trầm thấp hừ lạnh một tiếng, người này, trong lúc máu chốt, rõ ràng còn có thể thư giãn thích ý như thế, tám phần là chạy tới tìm Miểu nhi.

Nghĩ đến Miểu nhi, đáy lòng Lí Càn Thuận không khỏi sinh ra một tia âm áp, một điểm cốt nhục cuối cùng bảo tồn trên đời này, rốt cục cũng làm hắn cảm thấy một tia thân tình.

... ..

Trong Trữ Hương các suối ẩm như xuân, dưới mái hiên bên ngoài, một chiếc đèn lồng hiện ra hào quang, Hoài Đức không chút sốt mề mà đứng bên ngoài, nghe được xì xào bàn tán và lời tâm tình trong các, Hoài Đức không có bất kỳ biểu lộ nào, giống như cái ánh sáng mờ mờ này, không nổi lên một tia gợn sóng.

Thanh âm bên trong đang nói: “Người phải mặc thêm một bộ áo giáp, đến lúc đó đánh nhau, sẽ bị thương.”

Thanh âm kia đỉnh đặc nói: “Người có thể gây tổn thương cho của ta còn chưa xuất thế, điện hạ, lúc này, ta cần có nhất, không phải áo giáp, mà là tình thương của mẹ.”

“Tình thương của mẹ...”

“Ý của ta là, có thể mượn vai điện hạ nằm một tý hay không...”

“...”

Hoài Đức không nhìn được, điềm nhiên cười một tiếng, cái lông mi lạnh như băng kia rốt cục cũng giãn ra một ít, thái tử và Công Chúa, hẳn đều nhìn họ lớn lên, cảm tình như vậy, mặc cho ai cũng không thể không quan tâm, Thẩm Ngạo này, tuy hơi hồ đồ một ít, xác thực cũng là nhân tuyển Phò mã rất tốt.

Ở phía trong buồng lò sưởi, Thẩm Ngạo lẳng lặng nằm yên ở trong ngực Miểu nhi, như là đang ngủ, Miểu nhi thấy hắn mang cái dạng này, đánh giá khuôn mặt hắn, dưới ánh nền mềm rũ xuống, đường vòng cung khuôn mặt rất đẹp mắt, không khỏi làm cho nàng nhìn thấy mà ngây người.

Ai ngờ Thẩm Ngạo đột nhiên mở con ngươi ra, nói: “Điện hạ đã thử qua nụ hôn dài chưa? Rất ngon.” Hắn mở trừng hai mắt, rõ ràng là đang dụ người phạm tội.

Đổi lại là người Nam, chỉ sợ sớm đã xấu hổ rồi, nhưng Miểu nhi lại cười khanh khách, nói: “Người có phải là đang nhớ tới thê tử của mình hay không?”

Cái này cũng bị nàng xem thấu? Thẩm Ngạo ngây ngốc một chút, đôi mắt lơ đãng mà hơi ảm đạm.

Xúc động đến tâm sự Thẩm Ngạo, Miểu nhi sinh ra một tia ghen tuông không hiểu, đầy vị chua nói: “Chẳng lẽ Tây Hạ này không sánh bằng Biện Kinh?”

Thẩm Ngạo buồn bã nói: “Chỗ tốt Biện Kinh thật sự quá nhiều, nhưng ở chỗ này...” Hắn thở dài một hơi, lại dừng một chút.

Con mắt Miểu nhi cũng ảm đạm một chút, trong lúc hoảng hốt đó, cảm thấy Thẩm Ngạo căn bản không nên hiện ra ở chỗ này, nụ cười kia mang theo vài phần đắng chát.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Nhưng ở chỗ này, trong lòng Tiểu Vương, tại đây, thứ duy nhất đáng để lưu luyến, chỉ có điện hạ mà thôi.”

Loại lời tâm tình này, cũng chỉ có da mặt dày như Thẩm Ngạo, mới có thể nói ra một cách thần thánh như vậy, Miểu nhi vừa nghe, hơi có chút tư vị, cho là mình độc nhất vô nhị trong lòng Thẩm Ngạo, cái ảm đạm ngăn ngủ kia lập tức biến thành vô cùng vui mừng.

Đúng lúc này, ở phía sau, Thẩm Ngạo đột nhiên đưa mặt đến, trao cho Miểu nhi nụ hôn dài, nền đỏ mềm xuống, xuân quang vô hạn.

Thời gian ngắn ngủi, bờ môi hai người thoáng tách ra, lập tức càng thêm nóng bỏng hơn, hợp cùng một chỗ, Miểu nhi động tình, thân thể quấn lấy người Thẩm Ngạo, thấp giọng nỉ non: “Ta cho ngươi tất cả mọi thứ...”

Ta yêu Tây Hạ... Ngoại trừ hoàng đế trầm mặt, Tầu Vương chết tiệt, quốc tộc chết tiệt, đồ ăn chết tiệt, thời tiết chết tiệt, chết tiệt...

Mỗi một tế bào trong người Thẩm Ngạo đều tung tăng như chim sẻ, cái loại tư duy này, Tây Hạ Công Chúa hơi vài phần chủ động và phóng dăng, loại phóng dăng này, xen lẫn vài phần ngại ngùng, nhưng lại toàn tâm toàn ý nhập vào.

Nhẹ nhàng mà bỏ quần áo trên người Miểu nhi đi, lộ ra thân thể như mỡ đồng, Thẩm Ngạo nhẹ nhàng vuốt ve, giống như đang sờ đồ chơi quý giá.

Bộ dáng xinh đẹp không gì sánh được, khuôn mặt hình cầu kia hơi ửng đỏ, một đôi mắt cực nóng đang kêu gọi, Thẩm Ngạo dè người nàng xuống, tận hưởng vui thích...

...

Dưới mái hiên, Hoài Đức nghe được một tiếng rên, tiếng rên kia càng lúc càng lớn, lá lướt uyển chuyển, trên mặt Hoài Đức run rẩy một chút, lập tức thở dài.

Lúc này, trong bóng tối, một người nội thị đi tới, ngoan ngoãn mà hướng Hoài Đức hành lễ, lập tức nói: “Đại công công, bệ hạ mời Thẩm Ngạo đi buổi lò sưởi.”

Hoài Đức hạ giọng nói: “Chờ một chút.”

Cái chờ này, chừng nửa canh giờ, tiếng rên kia mới dần dần nhạt nhòa.

“Điện hạ, chúng ta làm như vậy, có tính là gian phu dâm phụ hay không?”

“Nói bậy...nhanh mặc quần áo, Hoài Đức còn ở bên ngoài.”

Hoài Đức rất cực cũng có vài phần vui mừng, ít nhất hai người bên trong...còn nhớ đến mình.

Lại qua một khắc, Thẩm Ngạo mới mở cửa đi ra, Miểu nhi đưa hân đến cửa ra vào, Hoài Đức nhìn hân một cái, dờ dẩn nói: “Bệ hạ mời Phò mã đi buổi lò sưởi.”

“Lập tức đi ngay.” Thẩm Ngạo đáp lại một tiếng, lại dán mặt vào tai Miểu nhi, nhẹ nhàng mà thì thầm vài tiếng, cuối cùng nói: “Chờ ta trở về, ta sẽ báo thù vì hoàng huynh của ngươi.”

Trên mặt Miểu nhi còn hiện ra tầng một đỏ ửng, cái mũi khéo léo ừ một tiếng trầm thấp, vuốt quần áo vì Thẩm Ngạo, nói: “Ta không cho phép có người thương tổn ngươi...” Lúc này nàng rất cực cũng có vài phần ngượng ngùng, cúi thấp đầu nói: “Trên đời này, chỉ có ta có thể gây tổn thương cho ngươi.”

Thẩm Ngạo xấu hổ mà ho khan một tiếng, nâng cổ tay của mình lên, có thể chứng kiến vết cắn rõ ràng, không khỏi cười cười nói: “Miểu nhi thương tổn, giá trị thật sự quá lợi hại, lần sau nên nhẹ một chút, nếu không ta sẽ tố cáo người mưu sát chồng.”

Trong Tầu Vương phủ tĩnh mịch, Lí Càn Chính như con kiến bên trong chảo nóng, chấp hai tay sau lưng, đi xoay quanh nhà, sắc trời đã muốn càng ngày càng mờ nhạt, càng đến giờ phút này, Lí Càn Chính lại càng vội vàng xao động.

Loại vội vàng xao động này, có một loại bất an, hơn nữa là một loại sợ hãi, thủ đoạn Lí Càn Thuận thế nào, hân rất rõ ràng, hơn hai mươi năm trước, hân còn là một thiếu niên mười mấy tuổi, lúc đó, trong nội cung Trường Minh nhiều đội võ sĩ kim giáp, nắm lấy trường mâu, ngay lúc đó, Triệu công công ôm hân, chứng kiến trong cung thất đèn đuốc sáng trưng, hoàng huynh ăn mặc miện phục, cầm bội kiếm đi vào.

Ngay lúc đó, bầu trời cũng đen tối như vậy, trăng cũng lộ vẻ sầu thảm như vậy, hân nghe được cái nam nhân khủng bố kia lạnh lùng nói: “Trẫm mới là con trời, vâng mệnh tại thiên, chấp chương thiên hạ...”

Một câu nói kia, hân nhớ rõ ràng mạch, mà câu tiếp theo là: “Người đâu, mời Trẫm mẫu hậu uống chén rượu này.”

Tim Lí Càn Chính đập rộn lên, yết hầu đều nghẹn ứ, vốn là bên trong suy nghĩ của hân, mẫu hậu và hoàng huynh là huyết mạch thân thiết, lẽ ra phải nên thân mật khăng khít, nhưng đêm hôm đó, hân mới hoàn toàn hiểu, cốt nhục chi tình, ở trong lòng hoàng huynh, chỉ là cái bỏ mà thôi, lúc cao hứng, lấy ra dùng một lát, mất hứng, tùy thời có thể một cước đá văng.

)

612. Chương 590: Cần Vương

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 590: Cần vương

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ngày trong đêm đó, mấy ngàn người bị hoạch tội, quốc cữu, huân tước, những gương người kia, nguyên một đám Lí Cần Chính quen thuộc, cũng giống như chó nhà có tang, bị bắt được, tùy ý lăng nhục, chém giết hầu như không còn.

Chỉ cần hoàng huynh kia mất hứng, những người đã từng cao cao tại thượng này, sẽ chẳng phải cái gì nữa.

Lí Cần Chính đang nhú lông mày, ở bên trong ngọn đèn dầu tối nhạt, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, đối thủ đáng sợ này, từ hơn hai mươi năm trước, đã thâm căn cố đế mà chôn sâu trong lòng hắn, ngày hôm nay, hắn phải đi đối mặt với đối thủ này, liền như hơn hai mươi năm trước, được giáp sĩ ủng hộ, tiến vào buồng lò sưởi, noi theo hoàng huynh.

Thành công, tức là cao cao trong mây, quyết định sinh tử ngàn vạn người.

Bại, dân chúng tầm thường cũng không thể làm được!

Lí Cần Chính đột nhiên lạnh lùng cười một tiếng, lẩm bẩm nói: “Hắn có thể, vì cái gì ta không thể? Chúng ta có huyết mạch giống nhau!”

Giơ tay run rẩy lên, rút một thanh từ bên hông kiếm ra, đinh một tiếng, trường kiếm phát ra thanh âm ngâm ngâm, nhìn trường kiếm, dùng ngón tay nhẹ nhàng ma sát mũi kiếm, hai hàng lông mày xiết chặt, cả người trở nên lạnh khốc: “Ta sẽ dùng chuôi kiếm này, làm một kết thúc cho người!”

“Vương gia.” Một người chủ sự lặng yên không một tiếng động mà tiến đến, thấp giọng nói: “Tất cả người đã chuẩn bị tốt, Long Nhương vệ và Vũ Lâm vệ cũng đã xuất phát.”

Lí Cần Chính cầm kiếm, hỏi: “Có bao nhiêu người?”

Chủ sự nói: “Tất cả nô bộc, cũng không có thiếu quốc tộc cường tráng, cùng với hộ vệ tất cả Vương phủ, không tính Long Nhương, Vũ Lâm, cũng có ba vạn người.”

Lí Cần Chính lạnh lùng cười nói: “Đi!”

Lí Cần Chính không hề chần chừ, mang theo kiếm, rồi đột nhiên nhớ tới tổ tiên của chính mình, mang theo nhiệt huyết đầy người, một đường xuyên qua những cánh cổng nặng nề, hộ vệ Vương phủ ở phụ cận thấy thế, ào ào đi tới, chờ thời điểm đến chỗ gác cổng, bên người Lí Cần Chính, đã là đông nghịt, khắp nơi đều là bóng người di chuyển.

Lí Cần Chính cuội lên ngựa, hậu đội hộ vệ đi bộ theo đuôi, qua mấy chỗ góc đường, liền chứng kiến nhiều dòng người từ bốn phương tám hướng tuôn ra, có người hô lớn: “Là Tà Vương.”

Tiếp theo, liền theo đuôi đội ngũ phía sau Lí Cần Chính, một đường này đi qua, tại sau lưng Lí Cần Chính, đã không dưới vạn người.

Đến ngự đạo bên này, Ngô vương cùng mấy Vương gia cũng tôn thất phân biệt dẫn theo ngàn người đi tới, hội hợp cùng Lí Cần Chính, đám người lại càng to lớn, ngăn chặn đường đi các nơi.

“Vương huynh, Vũ Lâm vệ và Long Nhượng vệ đã sẵn sàng chờ lệnh, mời Vương huynh hạ lệnh, lập tức công thành.”

Lí Càn Chính cười lạnh một tiếng, nói: “Công tâm làm đầu.”

Lí Càn Chính lúc này, đã là tràn đầy tự tin, trong lòng không nhin được mà nghĩ: “Hoàng huynh, người già rồi.” Hắn đánh ngựa đi qua hướng cung điện, phía trước đông nghịt người, trầm mặc mà phân ra một đường.

Cái cung điện nguy nga kia, phía trước là một sông đào bảo vệ thành, cửa cung đóng chặt, có ánh sáng vài ngọn đèn dầu truyền ra, động tĩnh ngoài cung, đã để cho trong nội cung phát hiện, có người ở trên lầu hỏi: “Phía dưới là người phương nào? Dám đêm khuya làm càn trước cung!”

Lí Càn Chính đánh ngựa thẳng đến bên cạnh sông đào bảo vệ thành, dõng mắt nhìn về phía cung điện trong bóng tối, lớn tiếng nói: “Tàu Vương đã đến, gọi Lí Vạn Niên ra nói chuyện.”

Binh bộ Thượng Thư khổng chế Tiền điện vệ, tự nhiên không thể chiêu nạp làm bộ hạ, nhưng Lí Vạn Niên này, có lẽ còn có thể nói động.

Trên lầu bạo động một hồi, tiếp theo, liền có người mặc giáp, hùng dũng đứng ở trên lầu, thò đầu ra nói: “Lí Vạn Niên đang ở đây, Tàu Vương có gì chỉ giáo?”

Lí Càn Chính tràn đầy tin tưởng, nói: “Bệ hạ đã đến thở hơi cuối cùng, Lí Quân sử thân là quốc tộc, há lại có thể về đường cho hươu chạy, cùng Hán nhân mưu đoạt quốc gia, cơ nghiệp xã tắc của tộc ta? Nếu Lí Quân sử chịu để bốn vương vào cung, lại để cho bốn vương gặp mặt hoàng huynh, bốn vương sẽ bảo vệ phú quý cho người!”

Lí Vạn Niên cười ha ha một tiếng, lập tức ẩn vào hắc ám, trả lời Tàu Vương là một thanh âm: “Bắt tên!”

Xuy xuy...đường như sớm có chuẩn bị, mấy ngàn mũi tên nhọn phô thiên cái địa, từ trên cao bay vút xuống.

“Đáng chết!” Lí Càn Chính đứng trước liền đánh ngựa chạy trở lại, chật vật đến cực điểm, chỉ là, những hộ vệ Vương phủ ở bên cạnh hắn dù sao cũng không chạy nhanh được, đột nhiên có vài chục người ở bên trong trúng tên, kêu thảm một tiếng, có người bịch rơi vào sông đào bảo vệ thành.

“Lí Vạn Niên, bốn vương không giết người, thề không làm người!” Lí Càn Chính chật vật không chịu nổi nhìn lại phương hướng thành cung, nghiêm nghị hét lớn, lập tức nói: “Công thành!”

“Giết!”

Vô số người nhanh chóng dừng mãnh lao tới hướng cung điện, cũng may, cung điện thiết lập cầu đá trên sông đào bảo vệ thành, nếu là cầu treo, chỉ sợ ngay cả cơ hội tới gần cũng không có.

Trên thành vô tình mà bắn từng nhánh mũi tên nhọn xuống, nhanh chóng có người trúng tên, ngã vào vũng máu, vô số người hội tụ về hướng cầu đá, vừa đúng lúc cho cấm vệ trên cổng thành thời cơ, nửa số mũi tên đều là xạ kích về hướng cái cầu đá kia, thương vong nhất thời rất thảm trọng.

Ngược lại, Long Nhượng vệ và Vũ Lâm vệ lập tức phản ứng, phái cung thủ ra, bắn lên trên thành, chỉ là, một phương là ở trên cao nhìn xuống, một phương lại ngẩng lên để bắn, tuy là khiến cho cấm vệ trên thành có vài phần cố kỵ, nhưng cuối cùng vẫn không thể uy hiếp nổi.

Lí Càn Chính lúc này mới phát hiện một vấn đề, thì ra tưởng rằng, cấm vệ ở bên trong cung điện cũng là quốc tộc, cộng thêm hôm nay, nam nhân kia đáng sợ đã nguy tại sớm tối, chỉ cần mình kêu gọi đầu hàng, tất nhiên được nhiều người ủng hộ, ai ngờ những này cấm vệ lại ngoan cố như vậy.

Cung điện cao lớn nguy nga, công mạnh hơn nữa, chỉ sợ không có ba năm ngày cũng đừng nghĩ đến việc phá thành, nhưng mình dù sao cũng đã là mưu nghịch, tuy nói trong miệng rất đường hoàng, nhưng chính bản thân hắn biết rõ, thời gian kéo dài càng lâu, càng bất lợi đối với hắn.

“Có thể làm gì khác không?” Lí Càn Chính xanh mặt, gọi mấy phiên quan tới.

Quân sử Vũ Lâm vệ nói: “Điện hạ yên tâm, mặt tướng đã gọi người đi vào trong doanh, lấy thạch pháo cùng dầu hỏa tới, có những lợi khí công thành này, trong năm canh giờ, định có thể tạo được thay đổi.”

Lí Càn Chính gật gật đầu, cuối cùng cũng yên tâm, nói: “Phải nhanh, không được trì hoãn.”

... ..

Long hứng phủ chỉ có một tòa Ứng thành, cái Ứng thành này chiếm diện tích không nhỏ, phụ trách cảnh vệ và chứa đựng quân giới. Một tòa doanh trại quân đội ở phía trong Ứng thành đã đốt ngọn đèn dầu lên, trong đại tướng, một người nam nhân mặc áo giáp, chấp tay sau lưng, vô cùng lo lắng chờ đợi, mà người ngồi bên trên, chính là một Hán quan chậm rãi uống trà.

Tiếng kêu giết phương hướng cung điện đã muốn truyền tới, Hán kia quan mỉm cười, nói: “Lưu chỉ huy, nên đến lượt Theo quân các người ra sân.”

Cái gọi là Theo quân, địa vị so sánh với sương quân Đại Tổng thì không sai biệt lắm, quân đội người Đảng Hạng không nhiều lắm, cấm vệ chia làm năm quân, cộng lại cũng không quá đáng hai vạn người, ngoại trừ những người này, bảo vệ xung quanh kinh đô và vùng lân cận vùng, cũng chỉ còn lại có Theo quân.

Theo quân đều là do người Hán làm, nhưng nhân số lại không nhỏ, trọn vẹn bảy vạn người, những quân đội này phân tán tại phụ cận kinh đô và vùng lân cận, đại khái có hơn một vạn người trú đóng ở cái Ứng thành này, bởi vậy, còn gọi là Ứng Theo quân.

Chiến lược Ứng Theo quân xem như khá cao trong quân, chỉ là, tại Long hứng phủ, đại đa số thời điểm không được nhận tác chiến, chủ yếu là tu sửa cầu, trải đường, hoặc là hành động phụ trợ cho đám cấm vệ mà thôi.

Dưới tình hình chung, cấm vệ quân phải ra khỏi doanh diễn võ, đều là đến Ứng Theo quân bên này trước, Ứng Theo quân chính là phụ trách đi chuẩn bị sân bãi diễn võ trước, vận chuyển lương thảo, quân giới, cung cấp cho bọn hấn sử dụng.

Có khi cũng sẽ nhận một ít nhiệm vụ cảnh giới bên ngoài, tuy là nhân số không ít, đại đa số thời điểm, cũng rất dễ dàng để cho người ta quên mất.

Tại đây, người đi tới đi lui loại trong đại tướng, chính là Ứng Theo quân Chỉ huy sứ Lưu Năng, Lưu Năng xem như lão tướng, thời kì thái hậu cầm quyền, nhiều lần dụng binh đối với Tống, hấn lập được không ít đại công, trong mắt người Tống, hấn là Hán gian, nhưng đối với ngũ quân cấm vệ mà nói, lại là người có cũng như không.

Chỉ là, hôm nay, lại một phần chiếu lệnh truyền đến —— cần vương!

Lưu Năng tự nhiên hiểu, đây là một cuộc đánh bạc, người thắng làm vua, người thua làm giặc, mắt thấy tiếng chém giết nổi lên bốn phía, Lưu Năng cười ha hả nói với Hán quan: “Thị lang đại nhân, Ứng thành không mở, Theo quân vào thành như thế nào?”

Ứng thành tương đương với một cái thành nhỏ trì, một cửa liên thông với bên ngoài, một cửa liên thông trong thành, vừa đến trong đêm, cửa thông hướng trong thành sẽ đóng, sở dĩ Lưu Năng hỏi như vậy, thật ra là một loại thăm dò, muốn mở cửa thành bên trong, trừ phi đưa chiếu lệnh, văn dẫn của Binh bộ cùng với mấy người tướng quân ra.

Nếu bệ hạ thật sự có chuẩn bị đối với trận phản loạn này, những thủ tục đó tự nhiên đã sớm chuẩn bị xong, nếu như trong nội cung bị làm rối loạn đầu trận tuyến, đêm hôm khuya khoắt thế này, làm sao có thể xuất ra nhiều thủ tục như vậy?

Hán quan này chính là Binh Bộ Thị lang, mỉm cười nói: “Chỉ huy sứ yên tâm, đều đã chuẩn bị xong, ừ... người xem xem.” Tay áo run lên, ngoại trừ một phần chiếu lệnh, còn có văn dẫn Binh bộ viết, một phần khác thì là ấn tín của mấy tướng quân, không thừa không thiếu.

Lưu Năng cầm lấy chiếu lệnh, chỉ nhìn thoáng qua, quả nhiên là Lí Càn Thuận tự viết, chữ viết lại hào phóng vừa vặn, tuyệt không thấy loạn, cái này liên chứng minh, cái gọi là tin tức bệ hạ đang thở hơi cuối cùng, căn bản chính là giả dối hư ảo, một phương diện khác, cũng nói rõ ràng Lí Càn Thuận sớm đã có chuẩn bị.

Hấn như con cáo già, vừa thấy mỗi liên cười ha ha, nói: “Nếu như thế, Lưu nỗ nhận được quốc ân, há có thể khoanh tay đứng nhìn? Đại nhân đợi một chút, mặt tướng liền đi điểm quân đội, đến công Hoàng thành.”

Thị lang lắc đầu, nói: “Không phải gọi người đi Hoàng thành.”

Hắn dừng một chút, lại cười nói: “Phải đi giữ lấy cửa thành các nơi, còn có cả nơi trú quân của Vũ Lâm vệ, Long nương quân, ngoài ra, vây quanh phủ đệ Tàu Vương và các thành viên vương tộc.” Hắn đứng lên, mặt không biểu tình nói: “Về phần những người khác, đều có người lo liệu.”

Thời gian đi qua từng chút một.

Dưới thành, nguyên một đám phản quân phần nộ, khởi xướng trùng kích về phía cung điện như tre già măng mọc, trên cầu đá đi thông cửa cung, thi thể đã là như núi, vô số mũi tên lông vũ bắn xuống, quân phản bội thật vất vả mạo hiểm xông qua mưa tên, vượt cầu đá, đến dưới cửa cung, rồi lại là mặt mày choáng váng.

Cung điện cao năm trượng, từ chân tường nhìn lên, ngay cả điểm cuối cùng cũng không nhìn thấy, không có khí giới công thành, xe xông lại không qua được cầu đá hẹp, thang mây đã thử qua, đáng tiếc, thang mây mang đến chỉ ba bốn trượng, đối phó với đại đa số tường thành thì còn được, nhưng đối với cái cung điện này, lại không thể làm gì.

Mắt nhìn sang đã qua hai canh giờ, sắc trời sắp tỏa sáng, Tàu Vương đã gấp đến độ xoay quanh, nắm chặt một phiên quan, giận dữ hét: “Thạch pháo ở nơi nào? Vì sao còn chưa đưa tới?”

Phiên quan về này mặt mày uể oải, lí nha lí nhí nói: “Điện hạ... đại doanh bị Ưng Theo quân cướp đi...”

Lí Càn Chính hung hăng dậm chân, vừa rồi có lẽ là thỏa thuê mãn nguyện, nhưng bây giờ, hắn đột nhiên ý thức được, sự tình cũng không đơn giản như hắn tưởng tượng, chứng kiến đại đa số phản quân đã sức cùng lực kiệt, chỉ lớn tiếng kêu lên: “Nhanh, nắm lấy cửa cung!”

Một câu này chỉ là phí công, lúc này, một chiến mã chạy như bay, chở một gã hộ vệ Vương phủ tới, cao giọng kêu to: “Tàu Vương, Tàu Vương ở nơi nào?”

“Chuyện gì?” Lí Càn Chính cao giọng hô to.

“Tàu Vương!” Hộ vệ khóc lớn lên: “Theo quân vây quanh Vương phủ, thế tử muốn dẫn người lao ra, đã bị Theo quân bắn chết, bọn hắn vọt vào Vương phủ, giết người bốn phía...”

Lí Càn Chính ngây ngốc một chút, giống như bị một chậu nước đá dội trên đầu.

Hộ vệ kia khóc lớn, tiếp tục nói: “Không những như thế, những Theo quân này nói là nhận chiếu lệnh làm việc, mấy người Vương phi đã bị bắt giữ, cả bảy tiểu điện hạ, đều bị giết chết tại chỗ.”

Lí Càn Chính không tự chủ được mà sinh ra hàn ý, thì thào thì thầm: “Đều giết? Bọn họ là cháu ruột hắn mà...”

Hộ vệ kia thấy tình thế cấp bách, đúng là rống rất to, người chung quanh đều nghe sạch sẽ, nguyên một đám mặt như bụi đất, những Theo quân kia có thể đánh tới Tàu Vương phủ, tự nhiên cũng có thể...

Hộ vệ như là bị thương rất nặng, miệng thở hổn hển, tiếp tục nói: “Tiểu nhân còn nghe một người Hán quan trong đó nói, Tàu Vương giết một người, bệ hạ muốn dùng gấp 10 lần, gấp trăm lần để hoàn trả lại!”

Mặt Lí Càn Chính đại biến, lúc này đột nhiên ý thức được, chính mình rơi vào một cái bẫy rồi, hắn rung mình một cái, thiếu chút nữa đã đứng không vững, cắn răng nói: “Không cần để ý, tiếp tục công thành, nắm lấy cung điện, chính là phú quý!”

Nhưng trong đôi mắt mấy tông vương lại không hèn mà cùng hiện ra vẻ sợ hãi, đều tự kêu tâm phúc hộ vệ tới, lập tức đánh ngựa hồi phủ.

Trời đã đến lúc tảng sáng, đám sương nhàn nhạt bao phủ cung điện, vừa lộ ra ánh rạng đông, rơi lên trên ngói lưu ly, chiết xạ ra tia sáng yêu dị.

Phản quân công thành càng gấp, thậm chí là Lí Càn Chính ngồi ở trên ngựa, cũng tự mình ủng hộ sĩ khí, hắn đã đến tình trạng được ăn cả ngã về không rồi, điên cuồng mà gào thét: “Hoàng thượng đã băng hà, Hán nhân thấu tóm triều đình, chiếm lấy cung điện, bảo trụ quốc tộc xã tắc!”

Trên đầu thành, vẫn là mũi tên rơi xuống như mưa, đột nhiên, trong sương mù nhàn nhạt, một người thân ảnh loáng thoáng lộ ra, dùng đến thanh âm tất cả mọi người quen thuộc, nói: “Ai nói Trẫm chết rồi?”

Một câu nói kia nghe không rõ lắm, nhưng có người nghe thấy được, không khỏi hơi ngạc nhiên một chút, tiếp theo, thanh âm gì cũng không dám phát ra.

Thanh âm kia tiếp tục nói: “Tạo phản làm loạn, tru diệt cửu tộc, bọn ngươi thật to gan, Trẫm đối với các ngươi không tệ, vì sao phải làm tặc?”

Những lời này, lại để tất cả người nghe thấy được, đám quân phản bội nhất thời ngây người, chứng kiến trên thành trì, một bóng người xuất hiện, bóng người có lẽ là không thấy rõ bộ dáng lắm, nhưng hẳn đứng đó, cả người không gợn tự uy, tuy nhìn không ra biểu lộ, lại đủ để cho tất cả mọi người run rẩy.

Đã có phần quân sợ tới mức hồn phi phách tán, sợ hãi chịu làm loạn cùng Tào Vương, là rất nhiều người tin tưởng Lí Càn Thuận đã đến hơi thở cuối cùng, đã không có uy hiếp, nhưng hiện tại, người cầm sinh tử vinh nhục của bọn hắn mấy chục năm vẫn sống sờ sờ mà xuất hiện, rất nhiều người không khỏi mềm nhũn, hai đầu gối đúng là quỳ xuống.

Quý đầu tiên lại là Ngô vương, Ngô vương sợ tới mức run rẩy, đúng là thoáng cái đã co quắp, trong miệng rõ ràng còn đang gọi: “Thần đệ muôn lần đáng chết...”

)

613. Chương 591: Đứng Lên

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 591: Đứng lên

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lí Càn Chính lúc này đã hiểu, tất cả đều là cái bẫy, sự tình giết thái tử đã bại lộ, đến trình độ này, chỉ có thể một đường đi đến, hắn lạnh giọng hét lớn: “Hắn là giả, là khôi lỗi Hán nhân, bệ hạ đã chết rồi, nhanh, chiếm lấy cung điện!”

Vừa gọi như vậy, tuy sĩ khí rơi xuống đáy cốc, nhưng vẫn gia tăng thể công.

Lí Càn Thuận cười nhạt một tiếng, hướng sau lưng Thảm Ngạo nói: “Trẫm đã cho bọn hắn cơ hội, đáng tiếc, bọn hắn càng muốn tự tìm đường chết.”

Thảm Ngạo cười nói: “Bệ hạ, kế tiếp hãy xem Tiểu Vương.”

Lí Càn Thuận gật đầu gật đầu nói: “Đi thôi, mang đầu của bọn hắn tới gặp Trẫm.” Hắn mệt mỏi mà nắm thật chặt áo choàng sau lưng, nói: “Trẫm mệt mỏi rồi, bãi giá.”

Thảm Ngạo đến sau cửa cung, tại đó, một ngàn tên kỵ binh giáo úy đã tập kết xong.

Giáo úy sớm đã vào thành, chính là mặc quân phục Tây Hạ quân, xen lẫn trong Oai Vũ quân, đồng loạt trà trộn vào đến, Lý Thanh ngồi ở trên ngựa, hướng Thảm Ngạo hành lễ: “Vương gia.”

Thảm Ngạo trở mình lên ngựa, lạnh lùng nói: “Theo bốn vương giết ra ngoài, bên ngoài cung điện, tất cả mọi người, giết chết bất luận tội!”

Cửa cung đột nhiên mở rộng ra, quân phản bội vốn vui vẻ, lập tức kinh ngạc phát hiện, đội kỵ binh đồng nghệt hiện ra tại trước mặt bọn hắn.

“Là kỵ binh quân Tống!” Có người gọi.

Năm chữ này, đủ để khiến cho mọi người biến sắc, quân Tống lúc trước, chỉ là thứ để chê cười, nhưng từ khi bọn hán đánh tan thiết kỵ Kim quốc, lấy một chọi mười, triệt để đánh tan sáu ngàn cấm vệ Tây Hạ, lúc này, đề cập kỵ binh quân Tống, đã đủ để cho tất cả mọi người hoảng sợ.

Hiện tại, đội kỵ binh này đã rút trường đao lạnh lạnh ra, vẫn là trầm mặc, đủ để cho những phản quân mỗi một này không thể sinh ra dũng khí.

“Giết!”

Một ngàn thiết kỵ phần phật chạy ra, chạy ở đầu tiên là Thẩm Ngạo, nhưng rất nhanh, liền bị Lý Thanh thay thế.

Móng ngựa hung hăng dẫm lên gạch, trong tiếng ầm ầm, tất cả mọi người chạy nhanh như gió.

Một đường đi qua, lực chiến mã đánh vào, bộ tốt không có khả năng chống cự, trong khoảng khắc, phản quân vọt tới dưới cung điện liền bị đánh bay, đối mặt thiết kỵ, một khi đụng ngã lăn, kết cục chỉ có một chữ chết, sau đó, đến chiến mã không chút do dự bước qua người bọn họ, tức thì hóa thành thịt nát.

Nhanh chóng xông qua cầu đá, tiếp theo là ngự đạo, ngay tại thời điểm phản quân còn chưa kịp phản ứng, một ngàn thiết kỵ liền nhanh như điện chớp, xé mở một lỗ hồng xông đến.

Theo sát phía sau, lại có hơn hai ngàn kỵ binh cấm vệ lao tới, không để cho phản quân có cơ hội thở dốc.

Thẩm Ngạo trên ngựa, mở miệng thở dốc, vừa rồi đạp ngựa qua, hữu kinh vô hiểm, kích thích khi kỵ binh xung phong, quả thật có thể khiến cho nam nhân điên cuồng, phóng ngựa đi qua, bên tai chỉ có tiếng gió ô ô, căn bản không cần chém giết, gặp được địch nhân, trực tiếp phóng ngựa đụng, chính mình phải làm, chỉ là không ngừng mà dùng ngựa đâm tới, kích thích chiến mã, lệnh chiến mã tiếp tục bảo trì trạng thái tốc độ cao.

Thẩm Ngạo ở tại vị trí trung ương đội kỵ binh, cũng không đụng nhiều người, chỉ có một mà thôi, nhưng một tiếng phịch trầm đục, tiếp theo là xương cốt vỡ vụn giòn vang, về sau lại có người bay ra ngoài, còn chưa chờ hán kịp phản ứng, người bị đánh bay đã rơi ra phía sau hán mấy trượng.

Lý Thanh hét lớn một tiếng: “Thúc ngựa, lại xông lên!”

Tất cả mọi người phân phối đầu ngựa, Thẩm Ngạo ở trước mặt bọn họ, ngay cả một tân binh cũng không bằng, khá tốt, bên cạnh hán có mấy hộ vệ tùy thời chăm sóc, cũng không xảy ra cái gì nhiều loạn.

Trải qua một năm thao luyện, hơn nữa còn có mấy lần chiến đấu, kinh nghiệm đám giáo úy rất nhiều, thừa dịp phản quân còn chưa phục hồi tinh thần, lập tức bày ra đội hình xung phong, giống như một đao nhọn, hung hăng mà đâm vào trong loạn quân.

Phản quân triệt để hồng, tuy có bốn năm vạn quân, nhưng lại như là cộng rơm cái rác, bị xua đuổi, chém giết, chà đạp.

Kỳ thật, nếu như dưới ban ngày ban mặt, đi xông vào quân trận Long Nhượng vệ và Vũ Lâm vệ, một ngàn kỵ binh của Thẩm Ngạo, nếu có thể xé mở bọn hán, cũng chưa chắc có thể toàn thân trở ra.

Nhưng đối mặt bốn năm vạn người này, kỵ binh giáo úy lại không có bất kỳ gánh nặng nào, những người này có gia nô, có hộ vệ, có quân đội, kỵ binh vừa xông, quân đội phải kết trận tự bảo vệ mình, nhưng đám gia nô cũng đã rối loạn, không đợi kỵ binh xông đến, Long Nhượng vệ, Vũ Lâm vệ liền bị gia nô, bọn hộ vệ tách ra, hai bên trong lúc đó đã hỗn loạn, có địa phương rất thừa thớt, có phương lại như biển người thủy triều mãnh liệt, đừng nói là phản kích, chính là ngay cả chạy tán loạn cũng không thể đủ.

Qua lại xung phong liền chết bốn năm lần, vô số thi thể đã chồng chất ra một mảnh dài hẹp, đám tông vương bọn họ đều tự chạy tứ tán, một ít phiên quan xem thời cơ không ổn, cũng không thấy bóng dáng đâu, đám người hối hả lại bắt đầu tự giết, vì trốn chạy để khỏi chết, thậm chí có người không chút do dự, rút đao khiêu chiến đối với người chặn phía trước.

Hộ vệ bên người Tào Vương cũng đã chạy sạch sẽ, Vương gia đã từng không ai bì nổi, lúc này lại chật vật không chịu nổi, bị một người đao binh dùng sức đẩy ra, ngã trên mặt đất, còn chưa chờ hán đứng lên, một đội kỵ binh đã xông lại giống như bài sơn đảo hải, giẫm qua người hán.

Dưới móng ngựa sắt hung hăng, dẫm nát hông của hắn, làm cho hắn không thể động đậy, khóc thét vài tiếng, cũng không có người bận tâm, lúc này, một người đánh ngựa tới, không phải Thẩm Ngạo thì là ai?

Đại cục đã định, chính là ghìm ngựa nhàn nhã dạo chơi trong hỗn loạn, cũng không có loạn binh nào dám tới gần, hơn nữa, người chạy tán loạn đã quá nhiều, vừa rồi còn hồi hải, thoáng cái trở nên quanh quẩn.

Bọn kỵ binh đã muốn đi ra ngoài truy kích bốn phía, tùy ý chém giết loạn binh, mà Thẩm Ngạo lại không có quên sứ mạng của mình, cười hì hì đánh ngựa, tìm được Lí Càn Chính, quan sát hắn, hồ hững cười nói: “Tàu Vương thật hăng hái, người đâu, áp giải hắn vào cung.”

Đối với Tàu Vương này, Thẩm Ngạo một điểm hào hứng lãng nhục cũng không có, một ít đạo hạnh của hắn, phóng tới Biện Kinh đi, sớm đã bị người ta giết chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Mấy giáo úy xuống ngựa, bắt giữ Tàu Vương, mà Thẩm Ngạo đánh ngựa dẫn đường phía trước, trực tiếp vào cung điện.

... ..

Ở phía trong buồng lò sưởi, Tàu Vương chịu đựng đau nhức kịch liệt, nằm dài trên mặt đất, sự tình bại lộ, đã là mất hết can đảm, nhưng lúc này, bản năng cầu sinh lại làm cho hắn dấy lên một phần hi vọng, hắn run rẩy, vụng trộm nhìn thoáng qua hoàng huynh ngồi ở trên giường êm cao cao.

Lí Càn Thuận chậm rãi uống trà, lại không nhìn Tàu Vương, chỉ là nói với Thẩm Ngạo: “Nhanh như vậy?”

Thẩm Ngạo cười nhạt nói: “Đám ô hợp mà thôi.”

Lí Càn Thuận nghe được ngoài buồng lò sưởi ầm ầm truyền ra tiếng sấm rền, sắc trời thay đổi bất thường, hắn điềm nhiên cười nói: “Một chuyến này, người lập được đại công, Trẫm ban thưởng, tự nhiên không thể thiếu phần của người, chỉ là, việc cấp bách trước mắt, là lập tức quét sạch dư đảng nghịch tặc, Trẫm liền giao cho người đi làm.”

Trong lòng Thẩm Ngạo hiểu, Lí Càn Thuận sợ dĩ không đích thân động thủ, đơn giản là mượn tay người khác, để cho Thẩm Ngạo làm cái tên xấu xa mà thôi.

Thẩm Ngạo mỉm cười, gật gật đầu nói: “Bệ hạ tuệ nhãn như đuốc, liếc mắt liền nhìn ra tiểu tể có năng khiếu, đánh chó mù đường, tiểu tể lại có vài phần tâm đắc, bệ hạ cứ ngồi nhìn xem.”

Lí Càn Thuận cười ha ha một tiếng, bộ dạng rất là vui thích, đợi uống xong một chén trà nhỏ, ánh mắt mới rơi xuống trên người Lí Càn Chính, cái vui vẻ kia trong khoảng khắc liền tan thành mây khói, bắt đầu trở nên vô cùng dữ tợn.

Một vẻ cười to, đến vẻ dữ tợn, thì ra có thể trở nên nhanh như vậy, cái tốc độ này, ngay cả Thẩm Ngạo cũng phải mặc cảm, Thẩm Ngạo ở bên ngồi xem kịch vui, trong lòng suy nghĩ, Lí Càn Thuận này, quả nhiên không phải người thường.

“Ngẩng đầu lên.” Thanh âm Lí Càn Thuận lạnh như băng, giống như băng cứng, trên mặt lộ ra một dáng tươi cười lạnh lùng.

Trong lòng Lí Càn Chính run sợ, ngẩng đầu lên, không dám nhìn thẳng vào con mắt Lí Càn Thuận, cố nặn ra một điểm dáng tươi cười nói: “Hoàng huynh...”

Lí Càn Thuận đột nhiên nở nụ cười, nói: “Người không nói, Trẫm còn đã quên ngươi là bào đệ nữa! Đứng lên mà nói.”

Lí Càn Thuận nói lời này, lại để cho dự vọng muốn sống của Lí Càn Chính tăng thêm vài phần, nhưng cũng không dám đứng lên, dập đầu nói: “Hoàng huynh thứ tội, thân đệ muôn lần đáng chết, thân đệ chỉ bị người khác giấu kín, ăn dầu mỡ heo, hôn mê tâm rồi...”

Lí Càn Thuận cười nhạt một tiếng, nói: “Dù sao cũng là huynh đệ mình, người không cần sợ, Trẫm sẽ không để cho người khác giết ngươi, truyền ra ngoài, người không biết, còn nói Trẫm bạc tình bạc nghĩa, đứng lên trước đã.”

Lí Càn Chính nghe xong lời này, tâm buông xuống một nửa, khẽ run run mà đứng lên, vẫn không quên nói: “Thần đệ đa tạ...”

Phanh... chén nhỏ trong tay Lí Càn Thuận gào thét một tiếng, nện vào đầu Lí Càn Chính, Lí Càn Chính nói đến một nửa, liền à nha một tiếng, bưng kín con mắt, chén nhỏ kia đập trúng mắt của hắn, rơi xuống mặt đất, tan thành từng mảnh.

)

614. Chương 592: Một Đám Nghèo Kiết Xác (1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 592: Một đám nghèo kiết xác (1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Một người đại khái ba trăm quan, đối với quan quân tầm thường mà nói. coi như là một số tài phú không nhỏ, những võ quan này còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Nhưng Thẩm Ngạo lại bảo bọn hắn lập tức lăn đi ra, cái này liền có ý nghĩa về sau không cần làm nữa, có một khoản tiền đền bù tổn thất, thật sự cũng không kém, nhất là một ít võ quan tầng dưới chót, chất béo thân mình không nhiều, cầm số tiền kia, đi về nhà mua hơn mười mẫu cũng không tệ.

Nhưng đối với một ít võ quan cao cấp mà nói, lại tương đương với đập phá bát cơm người ta, người như bọn hắn, tùy tiện cắt xén một ít, một năm cũng có con số này, chút tiền ấy đã muốn đuổi người ta đi, người tính toán kiểu gì vậy?

Mấy cao cấp võ quan lập tức nói khích: “Vương gia, chúng ta phạm tội gì? Vì sao lại bị đuổi? “

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng nói: “Chiếu lệnh gọi các người trong vòng một ngày chạy tới Long hưng phủ, Tôn Có Tài kháng lệnh, đã bị bổn vương chém giết, những võ quan các người cũng có trách nhiệm liên quan, như thế nào? Còn hỏi bổn vương sao? Cầm tiền, rút nhanh! “

Mấy võ quan cao cấp giận tím mặt, càng có mấy tâm phúc của Tôn Có Tài, nghe được Tôn Có Tài chết mất rồi, nhìn thấy người nhà mình bên này cũng không thiếu, ào ào nói: “Vương gia khinh người quá đáng, chẳng lẽ không sợ quân đội bất ngờ làm phản sao? “

Bọn hắn nói đến lúc này, đám giáo úy đã bắt đầu rút đao rồi, Lý Thanh hừ lạnh một tiếng nói: “Vương gia nhà ta đưa ra mệnh lệnh, không nghe thấy sao? Cút! “

“Không lăn thì như thế nào? “

Thẩm Ngạo mấp máy miệng, cười nói: “Giết! “

“Giết! “ Đám giáo úy đã sớm rút đao ra, quen việc dễ làm, chém tới hướng mấy võ quan đánh trống reo hò, vừa giơ tay chém xuống, bên trong huyết khí tràn ngập, liền có mấy người mất đi đầu lâu.

Thoáng chém giết như vậy một tý, cả lều lớn lập tức an tĩnh lại, Lưu Năng cùng mấy Chỉ huy sứ cũng không dám nhàn rỗi, nguyên một đám nói: “Vương gia hạ thủ lưu tình, những con chó của Tôn Có Tài này mới dám vô lễ đối với Vương gia, tất nhiên là muôn lần đáng chết, nhưng đuổi bọn hắn đi là được, cần gì phải tranh chấp cùng bọn họ. “

Thẩm Ngạo nhìn mấy người Lưu Năng, cười lạnh nói: “Tại đây cũng có chỗ cho các người nói chuyện? “

Đám Chỉ huy sứ bọn họ lại càng hoảng sợ, người này, thật đúng là như trong truyền thuyết, nói trở mặt liền trở mặt à, mới vừa rồi còn đang cười hì hì, nói muốn mọi người hỗ trợ thật nhiều, hiện tại ngay cả quyền nói cũng bị mất.

Bọn hấn thông minh mà ngậm miệng lại, gặp được loại sát tinh này, nói thêm nữa một câu, nói không chừng thật sự sẽ lấy dao đặt đến trên cổ mình, cần gì phải cạy mạnh?

Thẩm Ngạo nhìn sang hướng những võ quan này, nói từng chữ một: “Còn có ai không phục? “

Đột nhiên lặng ngắt như tờ, mặc dù có mấy võ quan không cam lòng, nhưng khi nhìn kết cục của những tên làm chim đầu đàn, sớm đã bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, đâu còn dám nói hai chữ không phục nữa?

Chờ giây lát, thấy không có người đáp lại, Thẩm Ngạo khoát tay áo nói: “Đều lăn đi ra, Lý Thanh, người dẫn người đi quân doanh, tiếp thu quân đội của bọn hấn, người già yếu đều bỏ đi, chức quan cao thấp trong quân, đều chọn tuyển ra từ giáo úy. “

Hấn dừng một chút, lại nói: “Lại dẫn một khoản tiền, người bị xoá sổ, nên cho trợ cấp một phần, cũng không cần phải thiếu tiền bọn hấn, nếu ai dám nói thêm cái gì, giết không tha! “

Lý Thanh chỉ chấp tay, mang theo vài giáo úy rời đi.

Giáo úy còn lại cũng thanh lý xong đồng thi thể, ào ào lui ra ngoài.

Trong trường chỉ còn lại có bảy người, Thẩm Ngạo lại khôi phục dáng tươi cười, nói: “Chớ trách, chớ trách, tốt rồi, hiện tại chúng ta lại đàm chuyện đứng đắn. “

Nguyên một đám Chỉ huy sứ dựng thẳng lỗ tai, đứng thẳng eo lên, một chút cũng không dám chậm trễ, gặp phải người như vậy, một chút vô lễ hay sơ sẩy, đều có thể phải trả giá bằng tánh mạng, ngược lại, ngược Lưu Năng kia cất giấu chiếu lệnh trong nội cung, còn có thể có vài phần nhân nhã, chỉ là, phần chiếu lệnh này rốt cuộc có tác dụng hay không, Lưu Năng lúc này đã không có nắm chắc quá lớn.

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Tàu Vương mưu nghịch, dư đảng rất nhiều, bệ hạ có ý tứ là cùng diệt trừ một lượt, những người này có tông vương, có quốc tộc, có cảm vệ, các người có sợ không? “

Lưu Năng nói: “Đã là nghịch đảng, lại có cái gì đáng sợ hay sao? “

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Tạo phản là tội lớn xét nhà diệt tộc, sự tình diệt tộc, giao cho các người đến xử lý, loại xét nhà này nhiều vật lẫn lộn, liền giao cho bốn vương, tất cả doanh hiện tại cũng phân ra từng khu vực, làm việc trong khu vực riêng, bắt được loạn đảng, cũng không cần nóng lòng chém giết, bức đồng đảng bọn hấn ra trước, sau đó lại cùng nhau xử lý, sự tình còn lại, cũng không nhọc đến chư vị. “

Thẩm Ngạo đột nhiên lạnh lùng mà quét mắt liếc đám Chỉ huy sứ, nói: “Chỉ là, bốn vương đã nói trước, nếu ai dám mang binh vào trong thành làm bữa bãi, vậy thì chớ trách bốn vương tâm ngoan thủ lạt. Chính là dư nghiệt Tàu Vương, Theo quân cũng không được tự tiện xử trí, nếu không, sẽ dùng tội mưu nghịch luận xử. “

Sắc mặt mấy người Lưu Năng đại biến, hiện tại hồi tưởng lại, Thẩm Ngạo này đâu phải hảo tâm phát tiền cho mọi người? Thì ra là đầu tiên cho lợi nhuận đi, hai vạn quan cùng so sánh với chất béo khi xét nhà, thật sự không tính là con ruồi với con voi.

Nhưng Thẩm Ngạo nói như vậy, tròng cảnh vừa rồi lại rõ mồn một trước mắt, Tôn Có Tài bị chết oan uổng, điểm này mọi người đều biết, nhưng nếu không nghe lời, nói không chừng sau một khắc, người ta sẽ oan uổng người.

Lưu Năng nghĩ nghĩ, tuy nói trên người có mặt chiếu, nhưng người ta dù sao cũng là Phò mã tương lai, lại là Vương gia Đại Tổng, trong tay còn có một chi quân đội, thật sự muốn náo loạn, tám phần là mình có hại chịu thiệt, đành phải nói: “Vương gia phân phó, mặt tướng sao dám không tuân theo? “

Người còn lại đều là nhìn xem Lưu Năng, thấy hấn cúi thấp đầu, cũng đều ào ào nói: “Tuân lệnh. “

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Vậy thì đều tự đi chuẩn bị đi, không được chậm trễ. “

Từ trong đại tướng Thẩm Ngạo đi ra, mấy người Lưu Năng phảng phất một lần đi qua thời khắc sinh tử, một thời gian sau vẫn cảm thấy hoảng hốt, một Chỉ huy sứ không nhịn được, thở dài nói: “Người này, chỉ sợ không dễ ở chung, còn không thiếu được việc giày vò các huynh đệ chúng ta. “

Lưu Năng cười nhạt một tiếng nói: “Ta lại cảm thấy, vị Phò mã này rất dễ ở chung, người không thấy thủ đoạn vừa rồi của hắn sao? Hắn đây là đang giết gà dọa khỉ, chỉ cần giết một Chỉ huy sứ, tất cả mọi người phải nghe, nhưng đây cũng là bản lĩnh của hắn. Vừa rồi Phò mã gia đã nói cho chúng ta, nếu nghe lời, tự nhiên là hắn tốt, chúng ta tốt, nói không chừng, tương lai còn có lợi mới, nếu không nghe lời... “

Mấy Chỉ huy sứ lập tức hiểu, một người nói: “Không nghe lời, chính là kết cục như Tôn Có Tài? “

Lưu Năng gật đầu, nói: “Không tệ, có nghĩa là phải bị người giày vò, hiện tại liền xem bản thân chúng ta rồi, dù sao bốn quan cũng đã quyết tâm ngoan ngoãn nghe lời, chỉ cần hắn không lôi kéo bốn quan đi mưu nghịch tạo phản là được.”

Lưu Năng là lão hồ ly, lập tức làm ra quyết định của mình.

Mấy Chỉ huy sứ khác như có điều suy nghĩ, lập tức hiểu ra đạo lý này, ào ào nói: “Ngay cả Lưu tướng quân cũng như vậy, chẳng lẽ chúng ta còn dám không tuân theo sao? Chỉ sợ còn chưa đủ để hắn chém đã tay nữa. “, dứt lời, đều tự tản ra.

... ..

Theo quân Tôn Có Tài, nhân số đại khái khoảng chừng trên dưới một vạn gì đó, nhưng lính già cũng không ít, Lý Thanh mang theo một đội giáo úy đi qua, loại bỏ những người quá tuổi và thân thể gầy yếu kia ra ngoài.

Hôm nay, cái chi Theo quân này như rắn mất đầu, cũng không có người nào dám nói cái gì.

Huống hồ, Lý Thanh đi một chuyến này, còn mang theo tiền đến, mỗi người loại bỏ ra ngoài được hai mươi quan tiền, nói nhiều thì không, nói thiếu thì cũng không ít, miễn cưỡng còn có thể đặt mua chút ít nghề sinh sống, còn tham gia quân ngũ, đi lính, cũng không phải là cái nghề nghiệp gì tốt, những người bị loại bỏ đi ra ngoài kia, cầm tiền liền cảm thấy vui mừng khôn xiết.

)

615. Chương 592: Một Đám Nghèo Kiết Xác (2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 592: Một đám nghèo kiết xác (2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Quan trên cấp Theo quân không cần nói, nhưng binh lính thì lại khổ không chịu được, tuy bình thường ít thao luyện, nhưng nhiều lúc phải đi làm việc linh tinh, nói dễ nghe là binh, nói khó nghe chính là khổ dịch, chuyên môn đi hầu hạ cấm Vệ lão gia, còn nữa, quân lương lại thấp, cao thấp cắt xén một tý, ngay cả ăn no bụng cũng là một vấn đề khó khăn, nếu không phải thật sự không có nghề nghiệp sinh sống, ai chịu làm tiện nghiệp bực này?

Kể từ đó, cái Theo quân này liền chỉ còn lại có hơn sáu ngàn người, liền lập tức có sáu bảy trăm giáo úy bổ sung đi vào, mười người làm một đội, có tiểu đội trưởng, đến cả doanh quan, toàn bộ do giáo úy chiếm cứ, tiếp theo chính là kéo ngựa đến, thiết lập chuồng ngựa, cuối cùng, đám Theo quân này lập tức diễn biến thành kỵ binh.

Vấn đề ngựa là dễ giải quyết nhất, Vũ Lâm vệ và Long Nhượng vệ đã sụp đổ, chiến mã còn sót lại cũng không phải thiếu, đưa đến nơi đây cũng đủ dùng, mà những con ngựa kia, đều là chiến mã cường tráng.

Giữa trưa ngày đó, Lý Thanh liên bắt đầu phát biểu, nói đến nói đi, đơn giản là hai chữ, nghe lời.

Không nghe lời, đều có phương pháp xử trí, tiếp theo, chính là thao luyện, chỉ là, cái thao luyện này cũng bất đồng, đều là luân phiên thao luyện, một nửa kéo ra ngoài xét nhà, một nửa khác ở lại doanh thao luyện, đến ngày thứ hai, lại thay phiên nhau.

Người bắc thiện cưỡi ngựa, cái chỗ ngàn dặm không có người ở này, một đường đều là bình nguyên bao la, xuất hành không có ngựa là tuyệt đối không được, cho nên, tuy chiến lực những Theo quân này thấp, đối với kỹ thuật cưỡi ngựa, đều là dẫn dắt, u mê, nhưng cưỡi ngựa vẫn rất thuần thực.

Án theo giáo úy xử lý, cái gọi là thao luyện, kỳ thật chính là để cho bọn họ ngồi ở trên ngựa, mặc kệ bất luận thời điểm gì, đều không cho xuống ngựa, đi đường là cưỡi ngựa, chạy cũng là dùng cưỡi ngựa, ăn cơm cũng là như thế, đám Theo quân tuy là tiếng oán than dậy đất, nhưng khi Lý Thanh chém giết mấy Theo quân không tập trung tại chỗ, về sau, mọi người lập tức không dám cãi lệnh nữa rồi.

Còn nữa, tiểu đội trưởng ngày đêm sống chung một chỗ cùng bọn họ, ngay cả cơ hội lười biếng cũng không có, chính là đi nhà vệ sinh, cũng có thời gian quy định, chậm trễ một giây, cũng phải bị xử trí.

Cho nên, bất kể là thao luyện trong doanh hay là ra ngoài dò xét, cũng đều là ngồi trên lưng ngựa để làm việc, những người này, chính là lực lượng trung kiên để Thẩm Ngạo khống chế cả Theo quân.

Hệ thống Thẩm Ngạo mới đại khái đã sắp hoàn thiện, Thẩm Ngạo là đại não, giáo úy chính là thuộc về tầng thứ hai trong Kim Tự Tháp, là nòng cốt, phía dưới giáo úy, là sáu ngàn người kỵ binh Theo quân, phụ trách giám sát, đốc thúc, phía dưới, mới là lực đại Theo quân Tây Hạ.

Cả Long hống phủ, hôm nay đã là người đi đường thừa thớt, nhiều đội Theo quân chiếm cứ ở chỗ hiểm đường đi, ba bước một tốp, năm bước một trạm canh gác, không khí vô cùng khẩn trương.

Vốn là Ngô vương phủ đệ bị vây cái chặt như nêm cối, bên ngoài, Theo quân cũng không lập tức xông vào, chỉ vây kín, lại làm cho người bên trong không thể đi ra.

Trong Vương phủ đã là loạn thành một đoàn, buổi sáng ngày đó, tin tức Ngô vương tự sát liền truyền ra, tiếp theo, có một đội kỵ binh Theo quân, dưới sự dẫn dắt của học úy đến nơi này, xông vào phủ, tìm được thi thể Ngô vương.

Ngô Vương phủ đã đầy người khóc thét, đáng tiếc, lúc này, những quân Hán thô lỗ ái gì cũng không nói, lập tức bắt hết hộ vệ, gia nô, kể cả gia quyến trong phủ cũng bị hạ ngục toàn bộ, tiến sĩ bắt đầu dẫn đám người phòng thu chi đi vào, đăng ký tài vật, có thể mang đi, trực tiếp chứa lên xe, không thể mang đi, cũng đều dán giấy niêm phong lên.

Cái dạng này, không giống như là xét nhà, nói là dọn nhà càng chuẩn xác hơn một ít.

Người bị bắt lập tức bị nghiêm hình khảo vấn, rốt cuộc còn có ai tham dự biến hóa ngày ấy? Không nói, chính là quát, về sau cung khai, mới cho hắn chết một cách thống khoái, tiếp theo, liền án lấy manh mối cung cấp, lập tức đi một nhà khác.

Cả Long hống phủ tức thì biến thành địa ngục, nhà tù lúc trước cũng chưa chắc có thanh thế như hôm nay, một ít lão nhân lại nhớ tới hơn nhà tù hai mươi năm trước, chỉ sợ quy mô cũng chưa chắc to lớn hơn so với hôm nay.

Duy nhất có thể hơn ngày xưa, là ở đây không có loạn binh, thời điểm hơn hai mươi năm trước, hơn một ngàn người bị hoạch tội, tên lính bốn phía bắt người, phá cửa quấy rầy ắt không thể thiếu, không biết liên lụy bao nhiêu người vô tội.

Lần này tuy nói người bị bắt càng nhiều hơn, nhưng chỉ cần không phạm vào sự tình phản loạn, lại không bị đụng vào.

Được như vậy, có lẽ là nên quy công ở trên người kỵ binh Theo quân, những kỵ binh này, trên cánh tay buộc khăn đỏ lên, giống như đốc chiến đội, phàm là có tên lính bừa bãi làm loạn, trực tiếp mang đi, sau khi

dẫn đi, rốt cuộc không nhìn thấy người nữa rồi, dù sao ai cũng không biết đi nơi nào, hơn phân nửa đã là chết mất rồi.

Nghe nói có một Chỉ huy sứ tự mình đi, cầu tình vì một người phạm tội, lại bị Phò mã tương lai kia nện một cái chén nhỏ vào mặt, còn nói một câu: “Chó chết, lừa gạt bốn vương, quân pháp là trò đùa sao? “

Chỉ huy sứ kia xám xịt mà trở về, nhưng lại không dám nói câu nào, dù trong lòng phàn nàn, nhưng người nào cũng biết, vị Thẩm sát tinh này thật sự không thể trêu vào, bị hấn đánh cho một trận, cũng không có gì dọa người.

Quy củ lập ra nhiều đến mức, tất cả mọi người cứ án lấy quy củ đi làm là được, chỉ là, người liên quan đến một chuyện này thật sự quá nhiều, đại khái là quét sạch sẽ tôn thất, phiên quan, quốc tộc, đến trình độ này, quốc tộc đã là khổ không thể tả, không thể tưởng được là mình phải rơi xuống mức này.

Trong nội cung một điểm động tĩnh cũng không có, mặc dù mỗi ngày Lí Càn Thuận đều nhận được tấu, cũng sẽ ở trong hậu cung nghe người cầu tình, nhưng Lí Càn Thuận chỉ cười nhạt một tiếng, không rãnh mà để ý.

Thái tử chết thế nào, vẫn là bí mật, chỉ tồn ở trong lòng Lí Càn Thuận, lần này chém giết, càng giống là báo thù, mà quốc tộc phản loạn, cũng làm cho Lí Càn Thuận càng thêm hiểu, hấn làm hoàng đế này, không phải hoàng đế của người Đảng Hạng, mà là hoàng đế tốt của Tây Hạ, người Đảng Hạng dám làm loạn, Lí Càn Thuận sẽ không chút do dự mà diệt trừ bọn chúng.

Đến trình độ này, mỗi người quốc tộc đều đã cảm thấy bất an, nguyên một đám bị kéo ra, xét nhà thì xét nhà, mất đầu liền mất đầu, tin tức càng ngày càng xấu hơn, những người lúc trước quyền cao chức trọng kia, thoáng cái thành rơi xuống đất, làm người ta thổn thức không thôi.

Cũng không phải tất cả mọi người đều khoanh tay chịu chết, một ít gia tộc quyền thế, trong nhà nuôi mấy trăm hộ vệ rảnh rỗi, cũng dám phản kháng.

Chỉ là, đối phó với loại người này, Theo quân cũng có phương pháp xử lý, vốn là vây quanh tòa nhà, đợi kỵ binh Theo quân tới, tiếp theo, chính là bắn tên phóng hỏa, bất luận kẻ nào, cũng không cho phép chạy ra, tất cả mọi người đều chết cháy.

Thẩm Ngạo vì thế mà hào hứng bừng bừng đề từ: công phu cao tới đâu, cũng sợ bị thiêu đốt.

Ba ngày trôi qua, đại khái đã có hơn chín nghìn người bị bắt, nhưng hiển nhiên còn sớm, Thẩm Ngạo bên kia cũng không gấp, hấn để ý nhất, chính là danh sách định giá xét nhà, hơn bảy nghìn hộ, tiền tài cũng là không ít, đúng là cao tới hơn chín nghìn vạn, đổi lại là người khác, tự nhiên là hít vào hơi khí lạnh, nhưng Thẩm Ngạo thấy, lại không nhin được mà mắng một câu: một đám nghèo kiệt xác.

)

616. Chương 593: Không Thể Tha

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 593: Không thể tha

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hơn chín nghìn hộ này cũng không phải cửa nhỏ nhà nghèo, tôn thất thì có hơn mười gia, còn có cả phiên quan, cũng là không ít, chỉ mò ra chút tiền ấy, so sánh với cự phú Tuyền Châu, chỉ có một chút số lẻ, thật sự là làm người ta nản lòng thoái chí.

Dù sao, tại Tây Hạ, Thẩm Ngạo cũng không khách khí, mình tham ô giá trị bảy tám trăm vạn hoàng kim, chỗ còn lại cũng nộp hết lên trên.

Xét nhà, vốn chính là có hao tổn, chỉ có điều, cái hao tổn này bị Thẩm Ngạo áp đến thấp nhất, cho nên, lúc báo lên số lượng lớn như vậy, lại để cho trong nội cung cảm thấy ngoài ý muốn.

Sự tình xét nhà, chỉ sợ không có ba hai tháng, cũng không thể làm được, cho nên Thẩm Ngạo cũng không nóng lòng, ngược lại, đối với kỵ binh Theo quân mới tiếp thu, lại có chút dễ bụng, cái chi quân đội này, tuy trên danh nghĩa không thuộc về mình, nhưng trên thực chất, đã là lực lượng vũ trang thuộc về mình, ít nhất, Lí Càn Thuận biết rồi, cũng cũng không nói gì thêm, lại bỏ mặc để hắn đi làm.

Lí Càn Thuận kia là cáo già, Thẩm Ngạo tự nhiên hiểu tâm tư của hắn, trước mắt, quốc tộc đã muốn không thể tin tưởng, như vậy, Tây Hạ tất nhiên muốn luyện ra một chi quân đội ngoại lai, Thẩm Ngạo đã muốn luyện, hắn tự nhiên sẽ mở rộng cửa ra, để Thẩm Ngạo thuận tiện.

Hơn nữa, Thẩm Ngạo sắp sửa là Phò mã Tây Hạ, xem như người thân cận nhất, tuy không thiếu được đề phòng, nhưng một chi quân đội, thật sự cũng không cần phải quá cảm kỵ.

Thẩm Ngạo hiểu, cái chi quân đội này đồng đẳng với việc Lí Càn Thuận giao cho mình, chỉ thiếu một tư cách mà thôi.

Kỵ binh Theo quân phải thao luyện, mà giáo úy, tuy đã có kinh nghiệm lâm chiến, nhưng kinh nghiệm cầm binh, cũng là chưa đầy đủ, lúc này cũng có thể thừa cơ thực tập, ngưng tụ nhân tâm như thế nào, thao luyện thuộc hạ như thế nào, làm cho người tin phục như thế nào, những điều này, đều là có thể từ lịch lãm rèn luyện ra.

Hơn nữa, kỵ binh Theo quân vốn là người Hán, ngôn ngữ giống nhau, thói quen rất là gần, cũng không có bao nhiêu ngăn cách.

Thẩm Ngạo định ra chi tiết đại khái, tỉ mỉ của việc thao luyện xong, lúc này, Tây Hạ trong nội cung liền truyền đến tin tức, Lí Càn Thuận triệu kiến.

Đối với cha vợ tương lai này, Thẩm Ngạo thật sự không muốn có quá nhiều tiếp xúc cùng hắn, tính tình người này có rất nhiều chỗ giống với Thẩm Ngạo, đúng là tùy thời có thể trở mặt, một khi trở thành địch nhân của hắn, lập tức liền trăm thảo trừ căn, tuyệt đối sẽ không niệm chút tình cũ nào.

Gần vua như gần cọp, Thẩm Ngạo tại chỗ Triệu Cát không cảm thụ được, Triệu Cát này, càng giống như là lão bằng hữu, lừa gạt hắn, làm ồn ào vui đùa, hắn chỉ là cười một tiếng mà bỏ qua, sẽ không để ý.

Nhưng người như Lí Càn Thuận, lại làm cho Thẩm Ngạo khắc sâu cái loại cảm giác này, tùy thời ăn bữa hôm lo bữa mai, trong lòng cực kỳ cảm thán, khá tốt, mình là người Tống, là Bồng Lai Quận Vương Đại Tống, tại đây, pha trộn trong triều Lí Càn Thuận, không biết phải có bao nhiêu năng lực, mới có thể giữ mình.

Đã sắp tiếp cận cửa ải cuối năm, thời tiết càng lúc càng lạnh, tuyết như lông ngỗng rơi nhiều, liên tục rơi xuống ba ngày, Thẩm Ngạo không thể không mặc áo lông dày đặc, giẫm lên tuyết đọng ra khỏi cửa.

Đánh ngựa đến cung điện bên này, lại vừa đúng lúc gặp phải Dương Chấn, Dương Chấn thấy Thẩm Ngạo, lập tức cười mỉm mà chào hỏi, đối với thủ đoạn của Thẩm Ngạo, Dương Chấn xem như thấy được, trong khoảng khắc, từ một người ngấp trời tội lớn ngấp trời, lập tức biến thành nhân vật cả Tây Hạ chạm tay vào có thể bóng, sinh tử ngàn vạn người, lại đều nắm giữ ở trong tay một người như hắn.

Thẩm Ngạo mỉm cười mà đi qua, nói: “Dương đại nhân gần đây khỏe mạnh hơn không ít.”

Dương Chấn cười ha ha một tiếng, sóng vai tiến cùng Thẩm Ngạo, vừa nói: “Tâm rộng mới có thể thể béo tốt, cái Long hống phủ này có Vương gia, lão phu đã bớt sầu. “

Dứt lời, liền hỏi sự tình bên ngoài, Thẩm Ngạo nói: “Muốn triệt để diệt trừ, chỉ là vấn đề thời gian, tra tấn một người, sẽ viết ra một phần danh sách bắt người nữa, một mực bắt được, cung khai ra mới thôi, qua một hai tháng nữa, đại khái có thể xong. “

Dương Chấn nói: “Vương gia không sợ những người này cắn lung tung, liên quan đến người vô tội sao? “

Sắc mặt Thẩm Ngạo trở nên lạnh như băng, nói: “Cùng lúc, sẽ có người đi thăm dò thực hư một tít, một phương diện khác...”

Hắn lạnh lùng cười nói: “Coi như là liên quan đến, cũng không quan trọng, Dương đại nhân, nói thật với người, trước mắt, náo đến nước này, kỳ thật, bệ hạ cũng tinh tường, quốc tộc và trong nội cung đầu đã đến tình trạng thế như nước lửa rồi, tâm tư bệ hạ, Dương đại nhân không rõ sao?”

Dương Chấn như có điều suy nghĩ, gật gật đầu, hắn chỉ không rõ, nguyên nhân gì mà Lí Càn Thuận lại có quyết đoán lớn như vậy, đúng là ra tay đối với cả quốc tộc.

Dương Chấn đương nhiên sẽ không biết, thái tử chết, liên lụy không chỉ là một người Tầu Vương, còn có không ít phiên quan và tông vương bên người Tầu Vương, mà những người này, vốn nên trung thành và tận tâm đối với Lí Càn Thuận, nhưng hết lần này tới lần khác, bọn hắn lại làm ra sự tình Lí Càn Thuận quyết không thể tha thứ.

Kế tiếp, Tầu Vương được nhiều người ủng hộ phản loạn, lại để cho Lí Càn Thuận hoàn toàn trở nên lãnh khốc vô tình, lúc này mới đau nhức hạ sát thủ.

Cuối cùng, có lẽ là thái tử đưa đến tâm tính Lí Càn Thuận đại biến, Lí Càn Thuận có bao nhiêu bi thống đối với thái tử chết, thì có bấy nhiêu thống hận đối với những tôn thất và quốc tộc kia.

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, tự nhiên không thể vạch trần đáp án ra, chỉ hỏi: “Bệ hạ vội vã triệu kiến, không biết phát sinh chuyện gì?”

Dương Chấn nghiêm mặt nói: “Lão phu vừa rồi đã suy nghĩ về cái này, bệ hạ vô cùng theo khuôn phép, lúc nào triệu kiến đại thần, lúc nào đi ngủ, đều có định chế, chưa bao giờ xảy ra sai lầm. Trừ phi phát sinh đại sự, lúc này, nên là thời điểm đi ngủ buổi chiều, sao đột nhiên triệu người vào cung?”

Thẩm Ngạo cười nói: “Mà thôi, đi thì biết.”

Thẩm Ngạo và Dương Chấn đến buồng lò sưởi bên này, nội thị đi vào bẩm báo, tiếp theo, mời hai người đi vào, mặt Lí Càn Thuận âm trầm, ngồi ở trên giường êm, dưới chân của hắn, một dấu vết như là có chậu than vừa đổ.

Chứng kiến Thẩm Ngạo tiến đến, đã là giận tím mặt, nói: “Người làm chuyện tốt lắm!”, tại trước khi thấy Lí Càn Thuận, trong lòng Thẩm Ngạo còn có mấy phần bất an, nhưng đổ ập xuống mà liền răn dạy một câu, lại làm cho hắn thoáng cái trở nên không sợ hãi nữa rồi, con mẹ nó, ta cũng không phải thần tử của người, đâu đến lượt bị người khiển trách?

Chính là cái bệ hạ chính thức kia, cũng sẽ không bày ra loại sắc mặt này, Thẩm Ngạo gương mặt lên, nhìn thẳng Lí Càn Thuận, điềm nhiên nói: “Tiểu Vương thật sự làm quá nhiều chuyện tốt, ví dụ như vịn lão thái vào thành, xây cổng tò vò, chỉ là, không biết quốc chủ nói về sự kiện nào?”

Lí Càn Thuận nổi giận đùng đùng mà trừng mắt nhìn Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo kiệt ngao bất tuân(cương quyết bướng bỉnh) mà nhìn thẳng vào mắt hắn, ở phía trong buồng lò sưởi lập tức trở nên giương cung bạt kiếm, Dương Chấn ở một bên xấu hổ mà ho khan một tiếng, nói: “Bệ hạ bớt giận.”

Lí Càn Thuận hừ lạnh một tiếng, sắc mặt mới hòa hoãn, nói: “Người đâu, ban ngồi.”, Thẩm Ngạo cùng Dương Chấn phân biệt ngồi xuống, Lí Càn Thuận mới nói: “Sự tình dư đảng như thế nào?”

Thẩm Ngạo thấy hắn yếu thế, cũng liền thu liễm một chút, nói: “Còn phải phí một ít thời gian nữa, ba tháng sau, mới có thể một mẻ hết gọn.”

)

617. Chương 594: Phong Vương (1)

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 594: Phong Vương (1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lí Càn Thuận gật gật đầu, nói: “Hao tổn hơi nhiều thời gian một ít, chỉ là, cẩn thận cũng không sai, đi từng bước một mà làm. “

Hắn dừng một chút, mới tiếp tục nói: “Trẫm có ý định, từ trong quân lấy ra một chi cấm vệ, chi kỵ binh Theo quân của người kia, từ nay về sau càng là kỵ binh dũng mãnh, sung làm cấm vệ đi. “ Hắn điềm nhiên cười nói: “Yên tâm, Trẫm không phải giật đồ cùng với người, kỵ binh dũng mãnh vệ kia do giáo úy của người mang theo, Lý Thanh kia, liền sắc phong làm Quân sử kỵ binh dũng mãnh vệ, một chuyện này người lập được đại công, Trẫm còn chưa thưởng gì cho người, chỉ là, người là một người Tổng, thật sự khiến Trẫm rất khó xử. “

Lí Càn Thuận thật sâu liếc nhìn Thẩm Ngạo, ánh mắt mới rơi vào trên người Dương Chấn, nói: “Dương ái khanh, hai nước ban cho một người cùng quan hàm, thời cổ có tiền lệ không? “

Dương Chấn thoáng do dự một tý, nói: “Trước thời Tần Tung Hoàn, có Tô Tần, được sáu quốc phong chức. “

Lí Càn Thuận nhìn về phía Thẩm Ngạo, nói: “Cổ xưa là Tung Hoàn công Tần, hôm nay là Thẩm Ngạo Tung Hoàn kháng kim, Tây Hạ ta đã quyết thân thiện hữu hảo ý cùng Đại Tổng, như vậy cũng không keo kiệt một quả tương ấn, người Tổng phong hẳn làm vương, đáng tiếc, Tây Hạ ta đã mất Vương tước, hôm nay Trẫm liền phong Thẩm Ngạo làm vương... “

Ánh mắt của hắn lóe lên, nói từng câu từng chữ: “Thảo Luận Chính Sự vương... “

Thẩm Ngạo sững sốt một chút, Thảo Luận Chính Sự vương, sức nặng của năm chữ này tuyệt đối không nhẹ, Vương tước thì cũng thôi, tước vị phát triển đến hiện tại, phần lớn đã biến thành hư chức, thực tế, trong chuyện này, Vương tước Đại Tổng vô cùng, bị ai, hôm nay là Quận Vương, nhưng truyền cho con nối dõi, lập tức liền giảm dần, hơn nữa, Vương tước lại bị ước thúc nhiều nhất, bốn chữ thảo luận chính sự, nếu không phải Thẩm Ngạo khôn khéo giải giang, chỉ sợ sớm đã làm người nhàn nhả.

Nhưng hiện tại, Lí Càn Thuận rõ ràng ném ra ngoài cái mỗi câu Thảo Luận Chính Sự vương, phía trước bỏ thêm cái thảo luận chính sự, đằng sau lại là sắc phong làm Vương tước, hai đồng chất chồng, chỉ sợ đã thành nhân vật dưới một người, trên vạn người tại Tây Hạ, chạm tay có thể bỏng.

Lí Càn Thuận nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Từ nay về sau, tất cả tấu chương, đều viết ra hai phần, một phần vào cung, một phần dùng khoái mã đưa đến cho Thảo Luận Chính Sự vương. “

Trong đôi mắt Dương Chấn cũng không nhận được mà lộ ra vẻ kinh ngạc, bệ hạ làm như vậy, lại có dụng tâm gì? Chẳng lẽ là muốn dùng Thảo Luận Chính Sự vương lung lạc Thẩm Ngạo, lệnh Thẩm Ngạo vứt bỏ Tổng, mà vào triều Hạ?

Tuy nói tấu chương quyền quyết định vẫn còn ở trên người Lí Càn Thuận, đưa một phần đến Thẩm Ngạo bên kia, chỉ là làm theo chương trình mà thôi, nhưng chỉ mấy chữ tham dự việc quân cơ, cũng đủ để tính toán là quyền lực tuyệt đối.

Thẩm Ngạo cũng không hiểu ra sao, trong lòng nghĩ, cái này, có phải là nên thoáng cự tuyệt một tý? Ăn cơm hai nhà giống như không tốt lắm, có trời mới biết Biện Kinh bên kia, sẽ náo loạn thành bộ dáng gì nữa? Cái tên Lí Càn Thuận này, chẳng lẽ là muốn tìm cách ly gián?

Lập tức lại thoải mái, Triệu Cát tín nhiệm đối với chính mình đâu phải ít, lúc này đây, vốn là phá hư Kim Hạ đàm phán hoà bình, chính mình xem như đủ gạch hoàn thành nhiệm vụ.

Còn nữa, làm như vậy, mới có lợi đối với Đại Tổng, chỉ là, Lí Càn Thuận hẳn là cũng điên rồi, sao lại cho một người bên ngoài quyền lực lớn như vậy?

Lí Càn Thuận tiếp tục nói: “Dương ái khanh, không phải người nói muốn xây học đường dạy võ sao? Học theo Hàm Đan, tuy không tốt, nhưng nên noi theo thì phải noi theo, chỉ là, không thể gọi là học đường dạy võ, cứ kêu Minh Võ học đường đi, việc còn lại, toàn bộ noi theo tiền lệ Đại Tổng, trước tiên cứ như vậy đã, Thảo Luận Chính Sự vương...”

Thẩm Ngạo phục hồi tinh thần lại, nói: “Xin bệ hạ bảo cho hạ thần biết.”

Thẩm Ngạo đến hôm nay xem như lộ rõ bộ mặt, có lợi mới kêu bệ hạ, không có chỗ tốt liền trở mặt, gọi thẳng quốc chủ, thời gian ngắn ngủn một nén nhang, xưng hô này đã bị sửa, kêu lên lang lạnh như đã đọc thuộc lòng, một chút giảm xóc cũng không cần, mặt không đỏ, hơi thở không gấp, rõ ràng còn gọi ra rất tình cảm.

Lí Càn Thuận cũng không để ý nhiều đến cái này, chậm rãi nói: “Học đường dạy võ là người xây, cái Tư nghiệp Minh Võ học đường này, thì để cho người nhận.”

Thẩm Ngạo lại sững sốt một chút, một kỵ binh dũng mãnh vệ mới lập rơi vào trong tay mình, hôm nay lại là một cái Minh Võ học đường, hai cái này đều xem như lực lượng quân sự, đợi một thời gian, sẽ là cái bộ dạng gì, trong lòng Thẩm Ngạo rất rõ ràng, cử động lần này của Lí Càn Thuận, cũng có chút ít ý tứ hàm xúc bồi dưỡng người nối nghiệp, hẳn là chính Phò mã hân...

Lí Càn Thuận thấy hẳn không hiểu ra sao, mới thản nhiên nói: “Miểu nhi có tin vui!”

Một câu nói kia thẳng như sấm sét giữa trời quang, làm Thẩm Ngạo thoáng cái không biết theo ai, phản ứng đầu tiên của hẳn chính là, đứa bé này là của thẳng khốn kiếp nào? Ta sẽ giết cả nhà của hẳn!

Chỉ là, lập tức, hẳn ngây ngốc một chút, nhớ tới đêm hôm Tàu Vương làm loạn đó, nhất thời không khắc chế được xúc động của chính mình, ban đầu cho là mình xuyên việt qua đây, thân thể có chút tật xấu, ai ngờ...

Lí Càn Thuận hừ lạnh một tiếng, mới nói: “Cho nên, không thể trì hoãn nữa rồi, Trẫm đã chọn thời gian, ba ngày sau, lập tức đại hôn.” Dứt lời, hẳn lại nở nụ cười, vẻ tươi cười nhân hậu rất khó có được, nói: “Đứa bé này, chính là huyết mạch của Trẫm.”

Thẩm Ngạo mừng rỡ, vẫn không quên oán thầm một phen: “Huyết mạch của người chỉ chiếm hai thành, lão tử chiếm năm thành, phải là huyết mạch của ta mới đúng.”

Chỉ là, lúc này, cũng không nên gọi nước lạnh vào đầu Lí Càn Thuận.

Bờ môi Lí Càn Thuận run rẩy một chút, trong ánh mắt chớp động vẻ sáng bóng, kích động nói: “Nếu là đàn ông, sẽ dùng Lý làm họ, Trẫm sắc phong hẳn làm hoàng thái tử, hẳn chính là quốc quân tương lai của Đại Hạ.”

Thẩm Ngạo ngây ngốc một chút, nói: “Bệ hạ, Tiểu Vương cũng không có ở rể ý định, nhi tử này nên họ Thẩm mới được.”

Lí Càn Thuận ngang ngược nói: “Họ Thẩm có cái gì tốt? Nên là họ Lý, chỉ có họ Lý mới được là quốc họ.”

Thẩm Ngạo ngây dại, trong lòng nghĩ, súc vật, tạo con trai để dành sao? Người nói họ Lý liền họ Lý hả?

Lập tức tranh luận, nói: “Con theo họ cha, đây là đạo lý hằng cổ không thay đổi, đã là con của ta, tự nhiên phải mang họ Thẩm!”

Lí Càn Thuận nhăn lông mày lại, giống như muốn phát tác, một bên, Dương Chấn thấy vậy, trong lòng vốn là vui vẻ, lập tức kêu khổ, tính tình hai người này rất là giống nhau, không chịu có hại hay chịu thiệt, ồn ào như vậy xuống dưới, chuyện tốt cũng sẽ biến thành chuyện xấu.

Dương Chấn lập tức làm ra một bộ dạng mỉm cười, nói: “Chúc mừng bệ hạ mừng có được cháu, chúc mừng Thảo Luận Chính Sự vương có được quý tử, cái hài nhi này, tương lai hẳn là thiên chi kiêu tử, cần gì phải vì cái này mà tranh chấp? Lão phu xin nói một câu công đạo.....”

Hắn vuốt vuốt chòm râu, chậm rãi nói: “Hài nhi này họ Lý, có lẽ là càng thêm thỏa đáng, Thảo Luận Chính Sự vương tất nhiên cảnh lá rậm rạp, mà dưới gối bệ hạ không người làm bạn, Thảo Luận Chính Sự vương nên xem tại tình cha vợ, cũng nên an ủi bệ hạ một chút mới đúng.”

Trong lòng Thẩm Ngạo mắng to: “Người cũng gọi là nói lời công đạo sao? Cái này đích thị là không có thiên lý.”

Lí Càn Thuận thấy Thẩm Ngạo còn muốn nói gì đó, lập tức mỉm cười nói: “Dương ái khanh nói không sai, Trẫm lúc tuổi già thê lương, dưới gối lại không có con nối dõi, ai... “ Nói xong, không khỏi thở dài, một bộ dạng thê lương vô hạn.

Thẩm Ngạo lúc này mới cảm thấy, chính mình dường như bị lừa rồi, cho cái Thảo Luận Chính Sự vương trước, từ đó về sau, mới ném ra ngoài cái này, còn muốn tranh cãi biện hộ một câu nữa, khuôn mặt Lí Càn Thuận kia liền xiết chặt, nói: “Đại hôn về sau, còn phải chuẩn bị mở Minh Võ học đường, Thảo Luận Chính Sự vương thật sự rất vất vả, chỉ là, Trẫm còn có một việc, muốn giao cho Thảo Luận Chính Sự vương đi làm.”

)

618. Chương 594: Phong Vương (2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 594: Phong Vương (2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lí Càn Thuận thở dài một hơi, nói: “Đến lúc đó, người cùng Miểu nhi tân hôn, Trẫm cũng không muốn để bọn người chịu khổ, trước mắt, Miểu nhi người mang thai rồi, chỉ có thể ở lại Tây Hạ sinh con nối dõi, đến năm sau, người hãy quay về Tống. “

Thẩm Ngạo sớm có ý định quay về Tống, một mực ở lại Tây Hạ, thân phận thật sự có chút xấu hổ, tuy nói nhiều lần đưa tấu chương cho Triệu Cát, nói mình đang ở Hạ doanh, lòng nhớ về Tống như thế nào như thế nào, nhưng lâu như vậy không trở về, không nói trong nhà còn có kiêu thê, ở phía trong cái triều đình kia sẽ thay đổi bất ngờ, lại có Thái Kinh như ghen ở cổ họng, thật sự không yên lòng.

Chỉ là, vốn muốn Miểu nhi mang đi, nhưng khi nhìn cái dạng này, chỉ sợ Miểu nhi chưa không sinh ra đứa trẻ, sẽ phải ở lại Tây Hạ rồi, hấn ngậy ngốc một chút, cũng đành phải thừa nhận, cái này là biện pháp tốt nhất, bốn ba ngàn dặm đường, hiện tại, Miểu nhi há có thể chịu nổi?

Thẩm Ngạo gật gật đầu nói: “Tiểu Vương cũng có quyết định này. “

Lí Càn Thuận nói: “Chỉ là, người về Tống một chuyến này, Trẫm muốn cho người làm khâm sai. “

“Khâm sai? “ Thẩm Ngạo cảm thấy, suy nghĩ của mình, thật sự rất khó đuổi theo Lí Càn Thuận.

Lí Càn Thuận gật gật đầu, nói: “Không sai, Đại Hạ đã quyết tâm nghị hòa cùng Tống, như vậy, ký kết minh ước mới ắt không thể thiếu, Thảo Luận Chính Sự vương vô cùng biết rõ đối với Tống đình, vừa vặn để cho người thuận tiện, Trẫm khâm mệnh người đi phác thảo trao đổi quốc thư cùng người Tống, dùng để lập chuyện tốt muôn đời. “

Thẩm Ngạo lại càng không phản bác được, đến thời điểm này, hấn là đặc phái viên Đại Tống, trở về, rõ ràng lại thành đặc phái viên Tây Hạ, cái này cũng chưa tính, nếu là khâm mệnh đi nghị hòa, Đại Tống bên kia, phụ trách việc ngoại giao với Tây Hạ, đúng là chính hấn, một chính khanh Hồng Lư Tự.

Chẳng lẽ lại chơi chơi chò tự mình nói với mình? Nào trái cùng phải nào đàm phán với nhau? Một chén nước này nên làm như thế nào để giữ thăng bằng? Lí Càn Thuận sẽ không sợ chính mình bán Tây Hạ đi hay sao?

Vừa tưởng tượng, lập tức cảm nhận được chỗ âm hiểm của Lí Càn Thuận, cái Tây Hạ này, tương lai chính là nhà của Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo bán như thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ không đem giang sơn nhĩ tử bán đi, cho nên, lúc này đây, khâm mệnh đi đàm phán, chính mình chắc chắn sẽ không để cho Tây Hạ có hại chịu thiệt, ít nhất, trên thực chất, sẽ không lỗ vốn.

Nhưng ân đức và kỳ vọng Triệu Cát đối với mình rất cao, điều này lại làm cho Thẩm Ngạo nhất thời khó xử rồi, mình chính là người Tống, Thẩm Ngạo cũng một mực dùng tự cho mình là người Tống, bắt mình đi xâm hại lợi ích Đại Tống, hẳn tuyệt đối không chịu, Tây Hạ Thảo Luận Chính Sự vương gặp Đại Tống Bồng Lai Quận Vương, cái súc vật này còn để người ta sống hay không?

Thẩm Ngạo ngồi yên hồi lâu, mắt thấy Lí Càn Thuận và Dương Chấn có phần có thâm ý mà liếc nhau, Thẩm Ngạo cắn răng, lại không thêm quản nữa, đến lúc đó rồi nói sau.

Lúc này, lại nhìn Lí Càn Thuận, Thẩm Ngạo quả nhiên là hận đến nghiến răng ngứa, nói: “Bệ hạ thật sự để cho Tiểu Vương nắm toàn bộ quyền hành nghị hòa?”

Lí Càn Thuận chậm rãi mà cầm lấy một chén trà nhỏ trên bàn, mỉm cười nói: “Người là Thảo Luận Chính Sự vương, chính là đại biểu Đại Hạ, nghị hòa sự tình, Trẫm phó thác hết cho người, tuyệt không nuốt lời.”

Theo trong nội cung đi ra, Thẩm Ngạo thật không hiểu nên mừng hay nên lo, chỉ là, có đứa trẻ, chung quy là chuyện tốt, nguyên muốn đi thăm Miểu nhi, đáng tiếc, Lí Càn Thuận lại sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nói là sắc trời không còn sớm, đuổi hắn đi ra ngoài.

Nhớ tới hôn lễ rất gần, cứ để cho Miểu nhi từ từ nghỉ một chút, Thẩm Ngạo cũng không nói gì, chỉ là đột nhiên thoát ra cái tiểu chút chút, lại để cho hắn có chút không biết theo ai.

“Phải có tình thương của cha, phải tích âm đức.” Thẩm Ngạo hít một hơi thật sâu, có một câu một mực canh cánh trong lòng trong lòng hắn, gọi là sinh con ra không có lỗ đất.

“Khục khục...” Thẩm Ngạo nghĩ đến cái này, cảm thấy có chút thẹn thùng, dường như chính mình cũng không làm nhiều chuyện tốt, lại một lần nhắc nhở chính mình: “Phải tích âm đức.”

Tiếp theo, chính là cười ngây ngô, có một tiểu chút chút cũng không tệ, vui vẻ rạo rực mà cười lên ngứa, mấy giáo úy thấy Vương gia mang cái dạng này, đều vây quanh, hỏi: “Vương gia, đã xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Ngạo cười hì hì nói: “Cùng với Tây Hạ Công Chúa lập gia đình rồi, thả tin tức ra, tìm mấy cái trưởng phòng đến, chuẩn bị ký sổ.”

Thẩm Ngạo đau nhức hạ quyết tâm, về sau sẽ không tham ô nhận hối lộ, chỉ là, thu lễ không nên thuộc cái phạm trù đó, Thảo Luận Chính Sự vương thành hôn, đối tượng còn là công chúa điện hạ, những Hán quan kia dù sao cũng phải bối ra một lớp da, mang đến tặng lễ, vậy cũng là thay trời hành đạo.

Đánh ngựa trở lại Hồng Lư Tự, chiếu lệnh cũng được đưa đến, đơn giản là sắc phong Thảo Luận Chính Sự vương, giao trách nhiệm đốc thúc Minh Võ học đường, ngoài ra, sắc phong Lý Thanh là giáo đầu Minh Võ học đường, kỵ binh dũng mãnh vệ quân sử, đám người còn lại, cũng có tất cả phong thưởng.

Chiếu lệnh tiếp theo, Lý Thanh không khỏi mà mở to hai mắt nhìn, cái Quân sử này thì cũng thôi, chỉ là, Vương gia....

Đại Tống Bồng Lai Quận Vương, Tây Hạ Thảo Luận Chính Sự vương, cái này tính toán là chuyện gì xảy ra?

Thẩm Ngạo liếc mắt nhìn hắn, hỏi: “Nhìn bốn vương làm cái gì vậy?”

“Vương gia có ý định ở lại Tây Hạ.....” Lý Thanh lí nha lí nhí hỏi.

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Bốn vương thân là Hán thân, chết là quỷ người Hán, tự nhiên là Tống thân.”

“Vậy còn chuyện này....”

Thẩm Ngạo cười khỏ, nói: “Người muốn ta phong thưởng, ta lại có thể có biện pháp nào? Cứ cho là kiêm chức.”

Lý Thanh cũng không nói cái gì nữa, Thẩm Ngạo và Lý Thanh nói chuyện với nhau nửa canh giờ, đơn giản là sự tình Minh Võ học đường, kỳ thật, chuyện này thiết lập ra cũng đơn giản, án lấy chương trình học đường dạy võ đi làm là được rồi, dù sao Tây Hạ bên này đã không có trở ngại, cũng không có người dám ương ngạnh cùng Thẩm Ngạo, tự nhiên khắp nơi tạo thuận tiện.

Trước mắt, lúc này đang ở trên nơi đầu sóng ngọn gió, Thẩm Ngạo nói ai là phản tặc, người đó là phản tặc, quyền lực cực lớn kiểu này, nịnh nọt cũng không còn kịp, ai dám bác mặt mũi của hắn?

Liên tiếp rơi xuống vài mảnh giấy, một mặt là bảo Binh bộ cầm danh sách ngũ quan hoa đến, một mặt là lại bảo Lễ bộ ban chiếu dụ tứ phương, chiêu mộ thí sinh, trừ việc đó ra, nha môn Long hứng phủ bên kia cũng đưa lệnh xuống, gọi bọn hắn chọn địa chỉ học đường, cái Minh Võ học đường này dựng lên.

Tương lai, chính là đứa trẻ của Thẩm Ngạo xuất thế, chứng quân lực lượng, có quan hệ họ hàng liên kết, dĩ nhiên là càng muốn ra sức hơn một ít, hướng hồ, có trời mới biết Lí Càn Thuận có thể sống được bao nhiêu lâu nữa, đến lúc đó, hắn bằng hà, đứa trẻ lại còn nhỏ, con rùa thảo luận chính sự Thẩm Ngạo sẽ tấn cấp thành nhiếp chính vương, càng phải quan tâm lao động hơn nữa.

“Đáng thương tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ. “

Thẩm Ngạo thích ý mà bưng trà chén nhỏ, thỉnh thoảng phát ra tiếng cảm thán, lại khiến cho bọn người Lý Thanh chạy đi chạy lại làm việc mệt chết, sau khi nghe xong, mặt cũng đều bắt đầu run rẩy.

)

619. Chương 595: Kết Hôn

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 595: Kết hôn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Người cha đáng thương này quá thoải mái, có chuyện gì cứ phân phó là được, đáng thương nhất là đám bọn hắn, chuyện gì cũng phải cần chính bản thân đi làm.

Buổi sáng đi kỵ binh dừng mảnh vệ bên kia bố trí việc học thao luyện của giáo úy, buổi chiều còn phải sự tình vì Minh Võ học đường mà chạy khắp nơi, trong đêm cũng không thấy rảnh rỗi, còn phải xử trí sự tình xét nhà ban ngày, từng cái sự kiện một, xử lý từng kiện từng kiện xuống, nửa đêm mới có thể ngủ, nhưng tảng sáng, trời còn chưa sáng, đã phải đứng lên đốc thúc kỵ binh dừng mảnh vệ thao luyện.

Hai ba ngày không đến gặp, mấy giáo đầu, tiền sĩ rõ ràng đã gầy gò đi vài phần, hơn nữa, hôn sự của Thẩm Ngạo, tuy nói trong nội cung đã muốn lo liệu phần lớn, nhưng thân là nhà trai, dù sao cũng phải phải có điểm chuẩn bị.

Những sự tình này, Thẩm Ngạo dang hai tay ra, nói: “Lễ nghi hôn lễ Đại Tổng, ta cũng đều không hiểu, càng không nói đến là Tây Hạ, Lý lão huynh là người Tây Hạ, chuyện này liền do người đến chủ trương. “

Nói là chủ trương, kỳ thật chính là gọi Lý Thanh làm chân chạy, Lý Thanh mở to một đôi mắt gấu mèo ra, cái hán tử hùng dũng oai vệ này, giờ đã là một bộ dạng uể oải không phấn chấn, thống khổ mà đáp ứng.

Sau khi Thẩm Ngạo phân phó, một đôi mắt thanh tịnh ngẩng nhìn sương mù giăng đầy ngoài cửa sổ, thổn thức một hồi, lại thở dài nói: “Đáng thương tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ. “ Ngáp một cái, lại nói: “Bổn vương mệt mỏi, ngủ trước đây, đợi tí nữa còn có rất nhiều sự tình cần phải làm. “

Hôn lễ Công Chúa, thật sự tới quá nhanh, vốn cho rằng sẽ phải kéo dài đến năm sau, dù sao hôn lễ này cũng không thể so sánh với bình thường, bất kể là trong nội cung, hay là tất cả các bộ, đều có nhiều thứ phải chuẩn bị, còn nữa, lúc này ở bên trong thành, huyết tinh còn chưa đi qua, thật sự không nên lập gia đình.

Nhưng khi tin tức thả ra, tất cả mọi người mới biết được, không ngờ lại tới nhanh như thế.

Nhưng đang tiến hành xét nhà, trên mặt đường vẫn rất quanh quẽ, hoàn toàn nhìn không ra không khí vui mừng, quốc tộc hoảng loạn, bản thân khó giữ được, sợ bị người cắn lên thân, càng không có cái tâm tư này.

Ngược lại, đối với đại đa số người Hán mà nói, trận hôn lễ này hơi có chút mới lạ, tuy Lí Càn Thuận thu phục được tâm người Hán rồi, tuy khiến cho hán không được quốc tộc ủng hộ, lại nhận được người Hán ủng hộ, nhưng người nào cũng biết, người Hán đúng là vẫn còn người Hán, huyết dịch trên người, bất luận kẻ nào cũng không thể thay đổi.

Lúc trước, Công Chúa đều là gả cho quốc tộc, hôm nay ngược lại, gả cho một người người Hán.

Hơn nữa, Thẩm Ngạo được sắc phong là Thảo Luận Chính Sự vương, trong lòng rất nhiều người đã có so đo, tông vương bị giết như heo cầu, cái giang sơn Tây Hạ này, chứ không phải là muốn rơi vào trong tay huyết mạch người Hán đấy chứ? Nhưng cứ như thế này, cái Tây Hạ này, là Tây Hạ của người Đảng Hạng sao? Chẳng phải phải đổi thành Đại Tống thứ hai?

Chuyện này nghị luận rất nhiều, mà lại càng suy đoán như vậy, càng là kỳ quặc, càng có người vội vàng suy đoán từ hôn lễ, kết luận ra Công Chúa tám phần là có tin vui, nếu không thì làm sao lại làm việc vội vàng như vậy?

Tuyển định thời gian, tuy coi như là ngày tốt, nhưng không phải đại cát, hơn nữa dựa theo quốc lễ, trước hôn nhân một tháng, nên đưa sáu lễ lên, nhưng nghe nói sáu lễ có lẽ là sau khi chiếu lệnh đi ra, Thẩm Ngạo mới vội vã đưa qua, đưa xong sáu lễ, ba ngày sau liền thành hôn, đổi lại dân chúng tầm thường thì cũng thôi, nhưng Công Chúa gả đi, thì có điểm dị thường.

Còn nữa, đương kim thiên tử là người nào? Coi trọng nhất, đúng là quốc lễ, tất cả đều dùng lễ đi trước, làm sao lại phạm phải cái hồ đồ này?

Xem ra, thực sự long tử rồi, nghe nói, ngự y trong nội cung, chỉ cần chẩn đoán mạch bệnh thoáng một tý, giống như là suy được ra giới tính đứa trẻ trong bụng, nếu suy đoán không tẹ mà nói, đứa nhỏ này vừa ra đời, chính là thái tử tương lai.

Người Hán đột nhiên phát giác, trong nháy mắt, cả Tây Hạ đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, lúc trước quốc tộc không ai bì nổi, thoáng cái hoảng sợ như chó nhà có tang, Hán quan càng lúc càng nhiều, nghe nói muốn thiết lập học đường dạy võ, phần lớn cũng là chiêu mộ đệ tử người Hán.

Tuy nói cũng có phổ biến rộng khắp, người Thổ Phồn cùng với người Đảng Hạng đều có thể gia nhập, chỉ là, một thứ quan trọng nhất trong đó, lại làm cho tất cả mọi người sợ, đó chính là công danh.

Nếu nói kinh thương, có lẽ người Hán không sánh bằng người dân tộc Hồi Hột, không sánh bằng thương nhân Tây Vực, nếu nói về vũ dũng, chỉ sợ cũng không sánh bằng Thổ Phồn và người Đảng Hạng, nhưng nói lên độc sách, các tộc chỉ sợ là rách dép đuổi theo cũng không kịp, chỉ cần cái này, cơ hồ đã đoạn tuyệt hi vọng của rất nhiều người.

Đến thời điểm tới gần hôn lễ, trên mặt đường cuối cùng cũng có vài phần nhân khí, trong đó, người Hán nhiều nhất, giang sơn đều là người Hán, quốc hiệu tương lai Tây Hạ cũng nên là Tiểu Tống, trong lòng run sợ lâu như vậy, bây giờ chém giết, cũng không thấy có người Hán nào gặp nạn, sợ cái gì?

Sau khi hoàng hôn, Thẩm Ngạo đánh ngựa đến một chỗ phủ đệ nguy nga, “Tàu Vương phủ.”

Hôm nay, chỗ nhà cửa này đã bố trí hoàn toàn đổi mới, trên tấm bảng nước sơn kim viết mấy chữ to Thảo Luận Chính Sự vương, tất cả nô bộc và hộ vệ sai khiến cũng đều thay đổi hết, hôm nay, tại đây, đã là sản nghiệp của Thẩm Ngạo.

Muốn thành hôn, cũng không thể để Công Chúa đến Hồng Lư Tự, Thẩm Ngạo không phải nghèo túng đến như vậy, Lí Càn Thuận còn suy nghĩ, hôm nay Tàu Vương phủ không có ai, dĩ nhiên là thuận tay thường

cho Thẩm Ngạo.

Cái Tàu Vương phủ này chiếm diện tích rất lớn, là kiến trúc lớn nhất ngoài cung điện, Thẩm Ngạo từ một người không biết từ đâu tới đây, tự nhiên được hưởng hết.

Có một chủ sự ra ngoài nghênh đón hắn đi vào, trên đường đi không biết qua bao nhiêu cánh cửa và hành lang, cuối cùng mới tới chánh điện, trong lòng Thẩm Ngạo nhận được thỏa mãn thật lớn, đã an tâm ở lại đây.

Về phần người gác cổng bên kia, đã bắt đầu hồi báo cho hắn, nhà ai đưa lễ bao nhiêu, mô phỏng thành tròn vẹn một quyển sách dày, hiện tại, người đưa lễ, cũng không phải ngày mai sẽ có cơ hội đến dự tiệc, phần lớn đều là phú thương không có nhiều thân phận.

Thương nhân là người hiện thực nhất, cũng là miễn cảm nhất, lập tức cảm nhận được Thảo Luận Chính Sự vương này đầy hào quang, tuy nói đưa lễ vật tới, không nhất định có thể được yết kiến, nhưng ít nhất cũng được cái quen mặt, phải không?

Thẩm Ngạo tiện tay đọc qua một chút, cười nhạt một tiếng nói: “Đáng thương tấm lòng của cha mẹ thiên hạ. “

Người phía dưới không hiểu ra sao, cái đó và cha mẹ, có cái gì liên quan? Lại cũng không dám đến hỏi.

Tiếp theo, là một người đến bẩm báo sự tình ngày mai kết hôn, đơn giản là động phòng bố trí như thế nào, tiệc rượu như thế nào, Thẩm Ngạo liên tục gật, nói: “Tự các người đi làm, loại sự tình này, không cần tới hỏi bốn vương.”

Từ đó về sau, là mấy thái giám trong nội cung đến, là tới dạy Thẩm Ngạo lễ nghi, Thẩm Ngạo hao tổn suốt đêm, cuối cùng cũng ký xong toàn bộ, không khỏi cười khổ, mỗi một chuyện đều là như thế vụn vặt, thật sự là đáng thương tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ!

... ..

Tảng sáng ngày thứ hai, Thẩm Ngạo liền rời khỏi giường, mặc áo măng bào đỏ thẫm, tận lực chờ đợi, muốn đón dâu, phải qua giữa trưa mới được đi, nhưng tất cả đều phải chuẩn sớm bị cho kịp, chỉ sợ gây ra việc chê cười.

Hôm nay, kỵ binh dũng mãnh vệ bên kia nghỉ ngơi một ngày, ngay cả sự tình xét nhà cũng đều tạm thời đình chỉ, chính là Theo quân trên mặt đường, cũng đều bắt đầu an phận, tất cả các bộ nha môn, cũng đều đình chỉ, đóng văn phòng, tất cả đều nhường đường vì việc hôn sự này.

Lý Thanh mang theo đám giáo úy nghỉ ngơi tới hỗ trợ, Thẩm Ngạo gọi Lý Thanh đi vào, hỏi chút ít sự tình thao luyện và xét nhà.

Sắc mặt Lý Thanh tái nhợt, nói: “Vương gia, việc binh đao đầy máu me, hôm nay có lẽ là không nói thì tốt hơn. “

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, lập tức nở nụ cười, đứng lên dè chuôi Thượng Phương bảo kiếm bên hông lại, nói: “Tốt, người cố kỵ nhiều lắm. “ Tiếp theo, liền thở dài một hơi, nói: “Giết nhiều người như vậy, mới được đến hôm nay, không dễ dàng.”

Một chuyến hành trình Tây Hạ này, thật đúng là đại sát tứ phương, đến hiện tại, giết chóc còn chưa đình chỉ, lúc này, thoáng hồi tưởng một tý, Thẩm Ngạo cảm thấy rất không dễ dàng.

Lý Thanh cười khổ, nói: “Vương gia, hôm nay không nói cái này nữa. “

Thẩm Ngạo phát phát tay, nói: “Không nói cái này cùng người, còn có thể nói cái gì? Hắn là lão Lý còn có hứng thú nghiên cứu thi từ ca phú, chữ viết vẽ tranh cùng bốn vương? “

Lý Thanh trừng mắt lên, nói: “Vương gia quá xem thường tiểu nhân rồi, chẳng lẽ tiểu nhân không thể tham khảo chút ít sự tình văn nhã cùng Vương gia? “ Tiếp theo, hắn xoắn tay áo lên, nói: “Tiểu nhân liền ghi một bức tranh viết đi ra, chúc vương gia tân hôn toàn việc vui. “

Trên mặt của hắn, có vài phần khoe khoang, nghĩ đến thời điểm trực đêm học tập, thật sự học được vài phần bổn sự.

Thẩm Ngạo nhiều hứng thú mà híp mắt nói: “Bổn vương liền cho ngươi một cơ hội múa rìu qua mắt thợ. “

Lý Thanh đã biết rõ tính tình Thẩm Ngạo, quan hệ hai người cũng đã rất quen thuộc rồi, ngoại trừ công vụ, thời điểm còn lại vui đùa vài câu cũng không sao.

Lập tức làm ra một bộ hùng dũng oai vệ, nói: “Vương gia, cho ngươi nhìn tài năng của Lý Thanh. “

Dứt lời, Lý Thanh đến bàn học bên này, Thẩm Ngạo đi mài mực cho hắn, hắn cầm bút trám mực, về sau mới mở một trang giấy ra, viết bốn chữ ông trời tác hợp, vút bút xuống, hỏi: “Vương gia nghĩ như thế nào?”

Thẩm Ngạo thấy hắn viết thư pháp, lập tức ngây người, không nhịn được nói: “Lại sự thực có vài phần bộ dáng. “

Lý Thanh viết chữ, tự nhiên không trèo lên cái nơi thanh nhã được, nhưng lại miễn cưỡng coi như đoạn chính, ít nhất, cũng đã đạt đến tài nghệ học trò nhỏ.

Thẩm Ngạo vẻ vui rạo rực nói: “Chữ tốt, Lý lão ca có thể giúp đỡ chút hay không, ghi một bức tranh chữ nữa. “

Lý Thanh cười ha ha một tiếng, tin tưởng mười phần nói: “Vương gia muốn tiểu nhân viết cái gì? “

Thẩm Ngạo ngưng trọng nói: “Ghi ta không phải người ở rể! “

Lý Thanh sững sốt một chút, nói: “Vương gia, ghi cái này có thể có chút ý tứ giấu đầu lòi đuôi hay không?”

Ồ, chính là nhà của người ta, ăn, cũng là ăn của người ta, nói được khó nghe một chút, chính là sáu lễ, đó cũng là trong nội cung đặt mua, đưa tới lại đưa trở về, Thẩm Ngạo thật là có vài phần bộ dạng người ở rể, còn kém chuyện cuốn gói chuyển vào cung thôi.

Thẩm Ngạo nghiêm mặt, nói: “Đây là để cho người ta không cần phải hiểu lắm, nếu như không được, không bằng lại ghi một câu, ai dám hiểu lắm, giết cả nhà ngươi, như thế nào? “

Lý Thanh rụt rụt cổ, cười khổ nói: “Vương gia đừng nói gỡ, không cần phải hô đánh tiếng kêu giết. “

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, tràn đầy bi ai, nâng con ngươi thanh tịnh lên, nói: “Thói quen, đều là bị các ngươi, những binh lính này làm xấu, nhanh ghi đi! “

Phủ Tầu Vương bên này, đã ngừng đầy cỗ kiệu và xe ngựa, khách rớt cuộc cũng đã tới, cả triều cao thấp, nếu không có liên quan gì đến Tầu Vương, hôm nay đều là tụ tập dưới một mái nhà, chính là Thị lang cao quý như vậy, cũng chỉ có thể tìm cái địa phương vắng vẻ ngồi xuống, người còn lại, chỉ có thể tùy tiện ngồi trên cái băng ghế dài, thưởng thức một bình trà.

Thẩm Ngạo đi ra gặp mặt Dương Chấn, một mực chịu đựng được đến giữa trưa, đội ngũ đón dâu mới lên đường, ven đường lại có không ít người vây xem, Thẩm Ngạo nhìn quen loại tràng diện này, chẳng thấy xấu hổ gì.

Đến trong nội cung bên này, theo như lễ là không thể vào, phải đợi Công Chúa nương nương đi ra, mới có thể theo như đường cũ phản hồi, đợi qua thời gian uống cạn chung trà, trong nội cung liền truyền ra thanh âm huyền ảo rất lớn, một đoàn người đưa Công Chúa nương nương đi ra, Thẩm Ngạo đầu óc choáng váng, được người dắt ngựa, quay trở lại.

Lúc này đây, hôn lễ thật sự vội vàng, nhưng cũng là náo nhiệt chưa bao giờ có, Thẩm Ngạo ưa thích náo nhiệt, cũng không có nghĩa là, hắn ưa thích bị người coi mình giống như con khỉ, chuyên làm trò cho người xem, cho nên, tuy trên mặt treo chiêu bài tựa như cười, nhưng gò má lại không ngừng run rẩy.

Trở lại phủ đệ, các tân khách đều có người hầu hạ, cho dù không chu toàn, cũng không sao cả, còn có thể làm gì? Cũng không nhìn một chút, tại đây là địa phương nào, không tới phiên người được hưởng thụ, cho người cơ hội tham gia náo nhiệt, đã là rất nể tình.

Lạy xong thiên địa, chính là đến sự tình Thẩm Ngạo biết rõ nhất rồi, loại sự tình này, hẳn quen việc dễ làm, tại từng đợt thanh âm chúc mừng trung, lôi kéo một đầu dây đỏ, liền dẫn Miểu nhi đi về hướng động phòng.

Động phòng này được bố trí rất là đẹp, nền đỏ mềm rũ xuống, các loại dụng cụ đều mới tinh, không ít trong đó là vật ngự dụng, Thẩm Ngạo vạch khăn trên đầu Miểu nhi ra, nhìn khuôn mặt hình cầu rất láu cá, cái mũi nhỏ yêu kiều khả ái, còn có đôi con mắt nhìn lên cao cao kia, hai người liếc nhau một cái, lập tức nở nụ cười.

Thẩm Ngạo cầm tay Miểu nhi, nói: “Ta nghe nói, Tây Hạ quốc có một Công Chúa xinh đẹp, nàng có một khuôn mặt hình cầu...”

Miểu nhi giận cười nói: “Vì sao ta nghe nói, khuôn mặt Công Chúa này lại đầy đặn, tựa như lá sen.”

Ồ, rõ ràng mặt không đổi sắc, xem ra công chúa này và ta lại là có vài phần duyên phận vợ chồng đó.

Thẩm Ngạo oán thăm một chút trong lòng, giống như nuốt một quả trứng gà vào cổ, cố gắng thừa nhận, nói: “Đúng, nàng có khuôn mặt vót nhọn giống như lá sen, còn có da thịt vô cùng mịn màng, có một đôi mắt to đầy sương mù, càng có một miệng anh đào nhỏ, mới lạ ướt át.”

Miểu nhi cười hì hì, nói: “Sau đó thì sao.”

Thẩm Ngạo nắm chặt cánh tay Miểu nhi, mới nói: “Nàng còn có...” Thẩm Ngạo nhìn thẳng vào bộ ngực và eo thon của Miểu nhi, đại khái đánh giá một tý, lấy dũng khí cực đại nhất, nói: “Còn có bộ ngực rất tròn, cùng eo gầy mảnh khảnh.”

Miểu nhi khanh khách một tiếng, nói: “Nhìn bộ dáng của người kìa, sao phải nói dối?”

“Có sao?” Thẩm Ngạo rất khiếp sợ, thốt lên: “Điện hạ có thể để cho vi phu nói xong hay không?”

Miểu nhi nhếch môi, làm ra tư thế ngồi thẳng, nói: “Người nói đi.”

Thẩm Ngạo tiếp tục nghiêm túc, nói: “Dáng người thật là đẹp, làm cho người vừa nhìn ái mộ, ta còn nghe nói, công chúa này đoan trang hào phóng, điềm nhiên như tiên tử rơi xuống phàm trần.” Thẩm Ngạo thở sâu, lại nói: “Hôm nay, nàng đã làm vợ ta, ta đã làm ra một quyết định gian nan.”

Miểu nhi ừ một tiếng, mắt to có chút rung động, giống như cổ vũ Thẩm Ngạo nói tiếp.

Thẩm Ngạo để sát vào tai nàng, nói: “Ta quyết tâm, đời đời kiếp kiếp ở chung một chỗ với nàng, trong đêm, sẽ xem ánh trăng, xem những vì sao lóng lánh.”

“Xong rồi sao?” Miểu nhi hỏi.

Thẩm Ngạo thở ra một hơi, nói: “Tạm thời chỉ nghĩ ra đến như vậy, người biết đó, vi phu rất thuần khiết, gần đây không thích nói những lời tâm tình này cùng cô bé, nghe xong đều cảm thấy muốn nổi da gà, suy nghĩ một chút, đều cảm thấy đáng sợ, cho nên, chỉ có bấy nhiêu đó thôi.”

Miểu nhi mỉm cười nói: “Bộ dáng của người, có lẽ là đang nói láo!”

Thẩm Ngạo lập tức cảm giác mình cực kỳ ủy khuất, nói: “Nói gì vậy? Người đọc sách biết nói dối sao? Quân tử thành tâm thành ý, những lời này người nghe nói qua chưa?”

Miểu nhi mở trừng hai mắt, nói: “Người là quân tử sao?”

Thẩm Ngạo lập tức cong eo ra, cả người trở nên vô cùng cao lớn, nói: “Vi phu khiêm tốn một câu, nếu vi phu không phải quân tử, người trên đời này, đều là tiểu nhân.”

)

620. Chương 596: Kiếm Tây Hạ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 596: Kiếm Tây Hạ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Dứt lời, Thẩm Ngạo hấp tấp lên giường, chỉ vào bên cạnh, nói: “Đến, đến đây, nhanh nằm xuống, để cho ta xem bụng người. “

Miêu nhi hơi có chút ngượng ngùng, nói: “Cái này có cái gì dễ nhìn hay sao? Vừa mới có thai, không nhìn ra cái gì đâu. “

Nhìn biểu lộ chờ mong của Thẩm Ngạo, Miêu nhi không khỏi buồn cười, lại nói: “Được rồi, ta cũng có chuyện muốn nói cùng người. “

Thẩm Ngạo sững sốt một chút, hỏi: “Chớ không phải là đứa nhỏ này không là của ta đấy chứ? “

Miêu nhi xì một câu, nói: “Sớm biết người là người phụ lòng như vậy, đúng là không phải đồ tốt, loại lời này, người cũng nói được ra khỏi miệng. “

Thẩm Ngạo lập tức thở dài một hơi, nói: “May mắn, may mắn, điện hạ không biết, tại quê quán Thẩm mỗ, tình tiết trong chuyện xưa đại khái đều là như vậy. “

Miêu nhi mở to hai mắt nhìn hẩn, nói: “Người Tổng các người đều nói Đại Hạ chúng ta là man di, vì sao ta cảm thấy Đại Tổng các người mới đúng là man di vậy. “

Thẩm Ngạo không biết nói gì, đành nói tránh đi: “Điện hạ muốn nói với ta cái gì? “

Miêu nhi vươn tay ra, nói: “Đến đây, nắm tay của ta. “

Thẩm Ngạo làm theo lời nàng, sau đó liền nhắm mắt lại.

Miêu nhi cười khanh khách, nói: “Nghe nói Tổng quốc có một thằng ngốc, ngày thường lại rất xấu. “

Thẩm Ngạo lớn tiếng kháng nghị, nói: “Người như ta, làm sao ngày thường xấu được!

Miêu nhi nói: “Người không cần phải ngắt lời, người....à, không, Tổng quốc chính là quê của cái thằng ngốc kia, vốn là ngày thường rất xấu. “

Thẩm Ngạo đầy bụng ủy khuất, nói: “Ta đem tâm hướng trăng sáng, làm gì được, trăng sáng lại chiếu vào mương máng, điện hạ, ta nói đều là lời hữu ích. “

“Người nghe trước đã. “ Miêu nhi tiếp tục nói: “Trong nhà còn cưới năm sáu người vợ, cái thằng ngốc này xấu nhất rồi, hết lần này tới lần khác, bản Công Chúa lại ưa thích hẩn, mang thai con của hẩn, trời xanh ở trên, bản Công Chúa cả đời này cũng sẽ không vứt bỏ hẩn, sinh hạ đứa trẻ vì hẩn, ở một chỗ cùng hẩn, vĩnh viễn không chia lìa. “

Thẩm Ngạo mở con mắt ra, hỏi: “Cái thằng ngốc kia là ai? Vì phụ hiện tại ghen ghét dữ dội, sẽ dẫn người đi, chém chết hẩn mới thôi! “

Miêu nhi cười khanh khách, nói: “Cái thằng ngốc này chính là người! “

Thẩm Ngạo đầy bụng ủy khuất, nói: “Ta không xấu, người cũng không xấu, chúng ta rất tốt. “

Miêu nhi cắn môi, mỉm cười nói: “Người rất xấu, bộ dạng đó mới làm cho người khác ưa thích. “

Thì ra là như vậy, Thẩm Ngạo bưng tỉnh, hẩn thở dài một hơi, đáng tiếc, tối nay lại chỉ có thể làm Hạ Huệ vậy.

Một ngày rối ren bận rộn, hai người đều mệt mỏi, Thẩm Ngạo cũng không dám đụng chạm vào nàng, sợ động thai khí, hai người lên giường nằm ngủ, một đêm lúu rúu, cũng không biết nói bao nhiêu lời mới ngủ được.

... ..

Ngày hôm sau, Thẩm Ngạo bắt đầu ngủ dậy, rửa mặt một phen, gọi người chăm sóc Miểu nhi, mới ra khỏi phủ, mắt thấy năm sau mới phải trở về kinh, nhưng rất nhiều sự tình cần thu xếp, thời gian không đợi người, một thân đành phải lao碌.

Đánh ngựa đến Minh Võ học đường, tại đây vốn là đại doanh Long Nhượng vệ, lúc này Long Nhượng vệ đã bị diệt, tự nhiên thành nơi không người, cửa mặt đã sửa chữa một chút.

Bên trong trường học, có chỗ giảng bài, sàן vật..... đầy đủ mọi thứ, thật sự cũng không thiếu cái gì, tiến sĩ, giáo đầu cũng đều chọn lựa đến rồi.

Sáng sớm Lý Thanh đã báỉ kiến bọn hần, lúc Thẩm Ngạo đi qua, những người này đều tới hành lễ, ngoại trừ một người Thổ Phồn và một người dân tộc Hồi Hột, còn lại đều là người Hán, cho nên cũng không cảm thấy lạnh nhạt, Thẩm Ngạo cố gắng một phen, bắt đầu thảo luận chi tiết, tỉ mỉ về việc chiêu mộ giáo úy.

Kỳ thật, tại Đại Tổng, chiêu mộ giáo úy đã có tiền lệ, chỉ là, tiêu chuẩn tại Tây Hạ lại không thể không phóng khoáng hơn một ít, Đại Tổng nhiều người đọc sách, khắp nơi tú tài trên đất, nhiều như chó, mà ở Tây Hạ, một người có thể khảo thi ra cái tú tài, đã là sự tình thập phần khó lường rồi, nhiều lần bàn bạc cân nhắc một chút, đại khái đã có chi tiết để tiến hành.

Thẩm Ngạo làm cái Tư nghiệp này, kỳ thật chỉ như chương quây, vung tay điều khiển, sự tình chính thức, còn phải để Lý Thanh đi làm, cũng may Lý Thanh này làm việc ổn thỏa, cũng rất quen thuộc đối với Tây Hạ, kinh nghiệm lại rất phong phú, cho nên vừa bắt đầu làm đã rất có trật tự.

Người Thẩm Ngạo chính thức muốn gặp, là một đám thợ thủ công, Tây Hạ quốc lập quốc cũng không quá mấy chục năm, nhưng ở phía trong mấy chục năm này, tại phương diện nghiệp võ không hề kém.

Mấy thứ trong đó, lại để cho Thẩm Ngạo cảm thấy rất hứng thú, thí dụ như pháo gió lốc, kiếm Tây Hạ, cung dài bằng cánh tay.

Kỳ thật, cung dài bằng cánh tay, pháo gió lốc, đều là mấy cái gì đó người Hung Nô phát minh, ví dụ như pháo gió lốc, tại thời kì Tam quốc phía xa, đã có người phát minh.

Người Tây Hạ trên cơ sở đó, lại biết sửa cũ thành mới, lúc chế tạo thành công cung dài bằng cánh tay, khi bắn, khoảng cách thường thường xa hơn ba thành so với cung tiến tâm thường. Chỉ có điều, chế tạo loại cánh dài bằng cánh tay này có chút rườm rà, Tây Hạ cũng không thập phần giàu có và đông đúc, cho nên chỉ có một chút quý tộc mới sử dụng.

Về phần pháo gió lốc kia, kỳ thật chính là thạch pháo, tuy nói thạch pháo không tiên tiến bằng, thực sự là vẫn có sở trường riêng, lúc này, pháo Tổng còn chưa đủ hoàn thiện, thạch pháo Tây Hạ hoàn toàn có thể đền bù một ít khuyết điểm của nó, người Tây Hạ đã phát triển thạch pháo đến tình trạng vô cùng tinh tế.

Lợi hại nhất, có lẽ là kiếm Tây Hạ, kiếm Tây Hạ tại Đại Tổng có phần được tôn sùng, thậm chí có thương nhân chuyên môn buôn bán kiếm Tây Hạ, Thẩm Ngạo đến Tây Hạ, cũng gọi người lấy ra thử, trình độ rèn tuyệt không dưới Oa đao.

Nếu nói kiếm Nhật thích hợp bộ chiến, như vậy, loại trường kiếm dài đến tám thước này, có thể xem như vũ khí sắc bén ngựa chiến, vì thích hợp với cử động ngựa chiến, chuôi kiếm Tây Hạ thật dài, mà hai lưỡi kiếm lại rất là sắc bén, mười phần dẻo dai.

Loại ưu điểm này, vừa đúng đủ đền bù nhược điểm của trường mâu và đao do kỵ binh sử dụng.

Lúc kỵ binh chạy nước rút, nếu như dùng đao, cũng không thể phát huy hết hiệu quả chạy nước rút, không ngừng vung vẩy, lại ảnh hưởng đến chiến lực ngựa chiến.

Mà trường mâu, thực sự có khuyết điểm rất lớn, nếu chọn dùng thân mâu bằng sắt, cả trường mâu sẽ trở nên cồng kềnh, gia tăng phụ trọng cho chiến mã.

Nhưng nếu cán mâu dùng mộc chất, thường thường lại dễ dàng bay mất đầu mâu lúc chạy nước rút, cũng không tiện tiến hành đâm chọc vào người địch nhân.

Nhưng cái kiếm Tây Hạ này, mặc dù độ dài so với trường mâu thì ngắn hơn vài phần, nhưng lại vô cùng sắc bén, thân kiếm lạnh lạnh, lại không dễ dàng bị bẻ gãy, đã nhẹ nhàng, lại có lực đâm chọc, lại thuận tiện cử động, tuyệt đối là vũ khí tối ưu cho kỵ binh Đại Tống.

Long hứng phủ có mười mấy công tượng giỏi nhất đều đến rồi, Thảo Luận Chính Sự vương cho mời, thật sự khiến bọn hắn lấp bắp kinh hãi, vừa sợ hãi lại là hưng phấn, đợi khi thấy Thẩm Ngạo, chứng kiến vẻ mặt Thẩm Ngạo đầy dáng tươi cười, những thợ thủ công này mới yên tâm, ào ào hướng Thẩm Ngạo hành lễ.

Thẩm Ngạo như tắm gió xuân, nói: “Không cần đa lễ, một chuyến mời này các ngươi đến, là có chuyện muốn nhờ, đều ngồi xuống nói chuyện, người đâu, dâng trà!”

)

621. Chương 597: Chuẩn Bị Về

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 597: Chuẩn bị về

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đám thợ thủ công ngậy ngốc một chút, Thảo Luận Chính Sự vương có việc muốn nhờ, không cần hỏi cũng biết là chuyện rất khó khăn rồi, mọi người hai mặt nhìn nhau, liền nghe Thẩm Ngạo cười ha ha nói: “Bổn vương ưa thích làm một điểm sinh ý, chư vị có biết Tô Hàng và Tuyền Châu không?”

Đừng nói là người Tây Hạ, chính là người ăn thịt sống tại phía xa ngàn dặm xa, cho dù không biết Tô Hàng, ít nhất cũng là biết rõ Tuyền Châu, mọi người ào ào gật đầu.

Thẩm Ngạo nói: “Bổn vương sao, tại đó có vài toà tác phường để sản xuất, nhưng lại thiếu khuyết thợ khéo, có người nào nguyện ý hiệu lực vì bổn vương không?”

Thẩm Ngạo thật sự có không ít tác phường, đều là chuyên môn cung ứng cho quân đội, lợi nhuận ngược cũng đủ, ví dụ như nho đao và pháo, cùng lúc triều đình bên kia tại sản xuất và nghiên cứu, tác phường của Thẩm Ngạo cũng sẽ thoáng nghiên cứu một tý, Thẩm Ngạo nhiều tiền, cũng không quan tâm chút tiền nho nhỏ ấy, cũng muốn bắt chước học tập sở trường người Tây Hạ, hướng chi, những thợ thủ công này vốn là người Hán, cũng chưa thể nói tới học tập hồ phục cõi ngựa bắn cung.

Đám thợ thủ công nghe xong, hai mặt nhìn nhau, đi xa xứ, cũng là có chút không muốn, rồi lại không dám phản đối, hung danh Thẩm Ngạo, bọn họ đều biết, cự tuyệt hẳn, ai biết sẽ có cái kết cục? ừ

Thẩm Ngạo không đếm xỉa tới, nói: “Tiền công mỗi tháng năm mươi quan tiền, bao ăn ngủ, nguyện ý đi đến đại Tống, lúc đó hãy theo bổn vương, không muốn, ta cũng không miễn cưỡng.”

Năm mươi quan.....cái này, một năm chính là 500 quan, tại Tây Hạ, cũng đủ mua trăm mẫu ruộng tốt rồi, ít nhất có thể mua gần ngàn con dê, thoáng tính toán như thế một tý, đi vào trong đại Tống làm mười năm tám năm, cũng là đủ để áo gấm về nhà.

Cái giá này đã khiến người ta động tâm.

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Còn không chịu, vậy thì mỗi tháng sáu mươi quan, chỉ là, việc đầu tiên phải nói trước, đến nơi đó, các ngươi chính là sư phó, hàng năm phải bồi dưỡng được hai mươi đồ đệ thuần thực, bồi dưỡng được nhiều hơn một người, một lần nữa cho 100 quan tiền thưởng, đến đó, cũng

không sợ có người khi dễ các người, báo tên của ta ra, khắp nơi sẽ tạo thuận tiện cho các người, nếu như các người thích mang theo gia đình, cũng đều được hết. “

“Ta nguyện ý. “ Đến mức này, nếu không gặt đầu, sẽ bỏ qua cơ hội tốt, giá tiền lớn như vậy, lợi nhuận một tháng còn nhiều hơn so với một năm hiện tại, còn có cái gì cần do dự hay sao?

Có người đi đầu, những người còn lại cũng bắt đầu ào ào phụ họa, chỉ có mấy người, phỏng chừng có chút không muốn, cười khổ nói: “Vương gia, chúng ta xin phép suy nghĩ lại. “

Thẩm Ngạo uống một ngụm trà, nói: “Cứ chậm rãi suy nghĩ, ta không vội. “

An bài người gọi bọn hắn xuống dưới, nguyện ý thì ký trước cái tên, không muốn, cũng lưu cái danh thiếp cho bọn hắn, lúc nào chịu rồi, lại đến bái kiến.

Thẩm Ngạo có chút mệt mỏi mà ngồi xuống, mắt thấy qua một tháng nữa là đến cửa ải cuối năm, qua năm rồi, phải về Đại Tổng, lúc này dù bề bộn, cũng phải rút thân ra, đi trò chuyện với Miểu nhi.

Tâm tình Miểu nhi cũng hơi có chút buồn tẻ, tâm hồn vừa qua, không có cảm giác gì, nếu không phải bụng còn có đứa bé mong đợi, thật không hiểu như thế nào cho phải, mặc dù tính tình nàng có sự kiên ngang của người bắc, nhưng vẫn là nữ nhân.

Thẩm Ngạo không còn cách nào, liền chuyển dời chú ý của nàng sang chỗ khác, nghiêm trang mà dạy nàng cách dưỡng thai, Miểu nhi bắt đầu chỉ cho rằng hắn nói bậy, mỉm cười nói: “Thai nhi vẫn còn ở trong bụng, người làm cái gì ở bên ngoài, làm sao hắn biết được? “

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Tuy là ở trong bụng, nhưng mẫu tử tương liên, vui buồn cùng nhau, nếu như mẫu thân điềm nhiên, thai nhi an phận, nếu mẫu thân bức bối, tim ở phía trong cơ thể mẹ đập rộn lên, huyết dịch tăng nhanh, thai nhi tự nhiên phát triển dị thường. “

Miểu nhi lúc này liền bán tín bán nghi, phạm là làm mẫu thân, tâm tư lúc này đều giống với Lí Càn Thuận, đều là lo lắng lung tung, lúc này cũng không khỏi tin tưởng lời Thẩm Ngạo nói, liền hỏi: “Vậy thì nên dưỡng thai như thế nào? “

Thẩm Ngạo nói: “Đã là đứa trẻ của Thẩm đại tài tử, tự nhiên phải hiểu công việc sách vẽ tranh, nhất là vẽ tranh, phải dạy từ trong bụng mẹ, không bằng, ta dạy cho người vẽ tranh, người làm theo, đứa trẻ trong bụng mẹ cũng có thể học được vài phần. “

Miểu nhi cười khanh khách, nói: “Nhìn bộ dáng người kìa, giống như là đang nói dối. “

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói: “Vợ chồng thì phải hai bên tín nhiệm nhau, vì phụ tội gì phải lừa người? Còn nữa, vẽ tranh có thể nung đúc tâm tính nhất, tâm tính tốt, đứa trẻ ở trong bụng cũng tự nhiên phát triển tốt.”

Miểu nhi nghĩ nghĩ, nói: “Vẽ tranh thì ta biết, lúc trước phụ hoàng đã dạy một ít, chính là vẽ không tốt mà thôi. “

Thẩm Ngạo kích động: “Con không dạy, là lỗi của cha, người vẽ không tốt, là vì trình độ cha người không đủ, hôm nay có họa sĩ đệ nhất thiên hạ lúc này, người sợ gì? “

Miểu nhi nhăn cái mũi lại, nói: “Ta sẽ tiến cung, đem lời người vừa nói đến nói cùng phụ hoàng. “

Thẩm Ngạo ngượng ngùng cười nói: “Miểu nhi sẽ không nói, vợ chồng nhất thể, nói chút ít lời ong tiếng ve cũng đưa ra ngoài, chẳng phải là sẽ để cho người khác chê cười sao? “

Dứt lời, Thẩm Ngạo gọi người cầm giấy bút, thật sự dạy Miểu nhi vẽ tranh, hắn nhận thức không ít tâm đắc vẽ tranh, lúc này khoe khoang đi ra, lại làm trong lòng Miểu nhi bội phục, không nhận được, tò mò nói: “Người tuổi trẻ như vậy, vì sao hiểu biết còn nhiều hơn so với lão tiền sĩ quốc học viện? “

Trong lòng Thẩm Ngạo thầm cười, lý luận của mình, là tập hợp nhận thức của vô số danh gia trăm ngàn năm, đặt ở một ngàn năm trước, đủ để kinh hoàng bốn phía, chỉ là, lúc này không tránh khỏi thừa nước đục thả câu, nói: “Đây cũng là nhờ dưỡng thai đúng cách, nhớ năm đó...”

Hắn giả bộ như rất sành sỏi, nhớ lại một lúc mới nói: “Vi phu vẫn còn trong bụng mẹ, thời điểm đó, đã được dưỡng thai rất tốt rồi, cho nên, mới có thể biết được nhiều hơn một ít so với người khác. “

Miêu nhi không tin, cười khanh khách, nói: “Người còn nói dối, vẫn ở trong bụng mẹ, người biết gì xảy ra bên ngoài sao? “

Thẩm Ngạo mặt già đỏ lên, ngược ngược nói: “... Lờ mờ có chút ấn tượng mà thôi.”

Miêu nhi thật sự học vẽ, chuyển dời chú ý đến việc vẽ tranh, ít nhất sẽ không quá tịch mịch.

Minh Võ học đường đã bắt đầu chiêu mộ học sinh, kỳ thứ nhất, chỉ chiêu mộ 500 người, nhưng lại đều là Tư Mã, bộ quân, mỗi cái một nửa, về phần những thứ khoa nghiệp khác, tạm thời không tất yếu cần mở ra.

Những việc vặt khác, Thẩm Ngạo rút tay mặc kệ, đến thời điểm năm mới, bầu trời lại buông xuống đầy tuyết, Thẩm Ngạo thở một hơi khí, mang theo Miêu nhi đến trước bệ cửa sổ, hướng tạp dịch bên ngoài nói: “Tuyết rơi, mọi người nhanh thu quần áo. “

Tạp dịch dầm trong đông tuyết, liền chứng kiến Thẩm Ngạo và Miêu nhi mỉm cười, đứng trước bệ cửa sổ, Thẩm Ngạo phát phát tay, nói: “Không cần các người bận việc, đều trở lại trong phòng của mình nghỉ ngơi đi, mỗi người đến trong kho phòng lĩnh hai mươi cân than, không cần phải để mình bị lạnh. “

Miêu nhi khoác áo lông trĩu trĩu, trên đầu mang theo nón chụp đến mang tai, hướng Thẩm Ngạo nói: “Hiện tại, ta không biết người là người tốt hay người xấu. “

Thẩm Ngạo sờ lên cái mũi, chứng kiến cảnh tuyết lộn xộn bên ngoài, liền nói: “Ta là người xấu không quá xấu.”

Miêu nhi nói: “Người là thằng ngốc không quá ngốc. “

Thẩm Ngạo sững sốt một chút, nói: “ Kết quả có lẽ là thằng ngốc, đúng không? “

Miêu nhi ôm Thẩm Ngạo, cười hì hì nói: “Lúc trước, ta luôn hi vọng có một đại anh hùng làm trợ thủ của mình, lúc này, lại ước gì đó là một thằng ngốc. “ Dứt lời, liền sâu kín nói: “Người chừng nào thì trở về? “

Tâm tình Thẩm Ngạo bị ép xuống giống như cây ngoài cửa sổ, bị tuyết rơi nhiều đè nặng lên, liền nói: “Sang năm, trước khi tuyết rơi, ta sẽ đến xem người và con của chúng ta, lúc đó, ta sẽ đón mẫu tử các người đến Biện Kinh. “

Miêu nhi lắc đầu, một đôi tròng mắt đầy sương mù, nói: “Ta không thể cách xa phụ hoàng, bên người phụ hoàng, chỉ có một mình Miêu nhi, nhưng bên người phụ quân, đã có sáu bảy Miêu nhi. “

Thẩm Ngạo vuốt vuốt cái mũi của nàng, nói: “Đây là cái lý luận gì? “

Miêu nhi bật cười, nói: “Miêu nhi định luật. “ Hai chữ định luật, là học từ trên miệng Thẩm Ngạo, Miêu nhi nghe được vài lần liền nhớ kỹ.

Thẩm Ngạo thở dài, nói: “Không bằng chúng ta đi ra ngoài đắp người tuyết chơi? “

Miêu nhi mở to hai mắt nhìn, nói: “Đắp người tuyết? Thì ra, phụ quân của ta là thằng ngốc rất ngốc.

Thẩm Ngạo cười ha hả nói: “Thằng ngốc thì thằng ngốc, người ở đây xem, ta đi đắp. “ Hắn lấy cái da che tay cùng cái bao tay, bảo vệ tốt xong, liền đi ra ngoài, ngay tại trước bệ cửa sổ rộng rãi bên ngoài, cười hì hì mà bắt đầu đắp tuyết, gọi người cầm cái xẻng đến, chỉ nửa canh giờ, liền chồng chất ra ba người tuyết, hai lớn một nhỏ, lớn nhất chính là cái cao cao, có vẻ rất là đáng yêu, hơi nhỏ hơn chính là cái kia hình cầu mặt, con mắt hình cầu.

Miêu nhi tựa ở trước bệ cửa sổ hét lớn: “Cái cầm phỉ hình lá sen, như vậy chưa đúng. “

Miệng Thẩm Ngạo phun sương trắng, trên người đã có tuyết đọng rơi xuống lả tả, cười ha hả nói: “Vót nhọn rồi, người tuyết sẽ bị sụp xuống. “

Ở giữa, cái người tuyết nhỏ nhất kia, chỉ cao cỡ ba nắm tay, mập mập đáng yêu, hai cây chạc làm tay vừa mới dất lên hai bên người tuyết, Thẩm Ngạo liền vẽ lên cái miệng nhỏ nhắn cho nó, giống như là Miểu nhi đang cười, Miểu nhi nâng cằm lên, thò ra bệ cửa sổ, nói: “Khó coi, khó coi, mau trở lại, sẽ cảm lạnh đó. “

Thẩm Ngạo trở lại phòng, Miểu nhi muốn chuyển chậu than đến cho Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo nói: “Tự ta làm được. “, liền chuyển hai cái gấm đôn đến, gọi Miểu nhi ngồi vào trước chậu than, Miểu nhi nói: “Người tuyết kia, ta không cho phép người khác làm hỏng, phải giữ lại. “

Trong lòng Thẩm Ngạo nói, chúng cuối cùng cũng sẽ tan ra thôi, nhưng trong miệng không nói ra, mỉm cười nói: “Vậy hãy để cho chúng vĩnh viễn ở cùng người. “

Miểu nhi sâu kín cười nói: “Thằng ngốc, bọn hắc sẽ tan đi hết thôi. “

Thẩm Ngạo nghiêm trang nói: “Bọn hắc tan mới tốt, thân thể tan cùng một chỗ, vĩnh viễn cũng không chia lìa. “

Miểu nhi trừng mắt nhìn hắc, nói: “Xem ra, người còn không phải rất ngốc. “

Đảo mắt liền qua năm mới rồi, tuyết rơi nhiều còn đang lộn xộn, ba người tuyết lại từ từ mập mập hơn, có một ngày, Miểu nhi ngồi ở bệ cửa sổ trông qua, lớn tiếng kêu lên: “Mau nhìn, hài nhi trưởng thành rồi. “

Thẩm Ngạo xoay người bật dậy khỏi giường, thì ra, qua một đêm, tuyết bắt đầu đọng rất nhiều, tuyết rơi vào trên thân người tuyết, tự nhiên người tuyết kia to hơn được khá nhiều, chỉ là, diện mục và thân thể đã không thấy rõ nữa.

Hắc cười cười, thân thể chỉ mặc nội y co lại thành một đồng, nói: “Lạnh quá, ta tiếp tục ngủ một hồi, lần sau không cần phải hét lên làm gì, sẽ làm vi phu đông lạnh đó. “ Tiếp theo, liền chạy mau về giường.

Miểu nhi cũng trở về giường, nói: “Hài nhi tương lai của chúng ta cũng có thể như vậy, có thể trạng giống như núi nhỏ, thông minh tựa như Miểu nhi, vĩnh viễn bình an, sẽ làm một quân chủ đầy hứa hẹn. “

Chỉ là, Thẩm Ngạo đã khô khè.

Miểu nhi nghiêm mặt, bàn tay đưa vào trong chăn, Thẩm Ngạo à nha một tiếng, bị tay lạnh buốt của nàng tìm tòi, lập tức hét lớn: “Hài nhi tương lai của chúng ta nhất định không biết lấy một người Công Chúa điều ngoa! “

Đảo mắt đã qua cửa ải cuối năm rồi, Miểu nhi dần dần cảm thấy bất an, Thẩm Ngạo cũng không nói gì, an ủi nhiều hơn nữa cũng không làm nên chuyện gì.

Tuyết ngừng rơi, mặt trời rực rỡ nhô lên cao, Miểu nhi tựa tại bệ cửa sổ mà ngắm người, nói với Thẩm Ngạo: “Người xem, đám người tuyết giao hòa ở cùng một chỗ rồi. “

Thẩm Ngạo nhìn, người tuyết quả nhiên không thấy đâu, chỉ còn lại có một bãi nước, Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Người xem, ai cũng không phân tách chúng ra được. “

Hắc mặc quần áo không sai biệt lắm, liền dẫn giáo úy vào cung chào từ biệt, trên đường đi, đường cái có vẻ nhiều hơn vài phần sinh cơ, xét nhà vẫn đang tiếp tục, nhưng đã tiến nhập giai đoạn kết thúc công việc, hơn bốn vạn người, nguyên một đám bị kéo ra, đèn tối hết.

Đến cửa cung bên này, đám cấm vệ không dám ngăn cản hắc, Thẩm Ngạo trực tiếp đánh ngựa đi vào, dừng lại tại một chỗ trú ngựa, xa xa đã chứng kiến Hoài Đức đi tới, Hoài Đức cười nhạt một tiếng nói: “Cung chúc Hạ vương tân hôn chi hỉ. “

Thẩm Ngạo gật đầu đáp lễ, nói: “Công công có khỏe không? “

Hoài Đức một mặt dẫn Thẩm Ngạo đi về hướng phòng lò sưởi bên kia, một mặt nói: “Nhờ hồng phúc Vương gia, nô gia sống rất tốt. “ Lập tức lại nói: “Bệ hạ mấy ngày trước đây đã nhiễm bệnh thương hàn, lớn tuổi, không còn tinh lực như lúc trước nữa rồi, thời tiết lại lạnh như vậy, lại gặp phải sự tình Tàu Vương. “

Thẩm Ngạo ừ một tiếng, đợi lúc tiến vào buồng lò sưởi, mới phát hiện hoàng đế tâm ngoan thủ lạt này xác thực đã già đi vài phần, mặt mũi tràn đầy thần sắc có bệnh, tinh thần cũng không tề lắm, hướng hắc gật đầu, nói: “Ngồi xuống nói chuyện. “

Thẩm Ngạo ngồi ở trên gấm đôn sớm đã an bài tốt, nói: “Bệ hạ, mắt thấy sắp đến đầu xuân, tiểu tể cho rằng, không thể trì hoãn nữa, nên sớm hồi trình. “

Lí Càn Thuận nói: “Thời điểm đã không còn sớm, lại không dễ quay về, chú ý bị người tính toán. “ Hắn chậm rãi mà tiếp tục nói: “Thân thể Thái Kinh còn rất cường tráng, Trẫm có một câu muốn tặng cho người, người này chưa trừ diệt, người ở Đại Tổng vẫn chưa tính là vững chắc. “

Lí Càn Thuận rất có lý giải đối với sự tình Đại Tổng, Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Tiểu tể chính là có ý đó, chỉ là, còn chưa tìm được tốt cơ hội. “

Lí Càn Thuận ho khan hai tiếng, nội thị bên cạnh lập tức cầm một kiện áo choàng lông hồ đến, muốn phủ thêm cho hắn, Lí Càn Thuận cả giận nói: “Trẫm không phải người yếu đuối, lấy về. “

Trong giọng Lí Càn Thuận nói có vài phần quật cường, hắn nâng con mắt lên, nói: “Không cần phải đợi cơ hội, không có cơ hội, vậy thì chính mình tự tạo ra, không phải các người nói, phá gia Huyện lệnh, diệt môn Tri Phủ sao? Quan tét riu như vậy cũng hiểu được cách tạo việc, vì sao người không hiểu? “

Thẩm Ngạo được hắn chỉ điểm, tư duy rộng mở trong sáng, lúc trước còn có chút cổ hủ, hiện tại đột nhiên hiểu, chính mình không nên nằm trong khuôn sáo, không có cơ hội, cũng phải sáng tạo cơ hội, nếu kéo dài, tùy thời có thể bị Thái Kinh quay giáo đâm một kích, cái con cáo già này, một ngày vẫn còn ở triều đình, đối với Thẩm Ngạo, chính là uy hiếp rất lớn.

Hắn cười nhạt một tiếng, nói: “Tạ ơn bệ hạ chỉ giáo, tiểu tể hiểu. “

Lí Càn Thuận có chút, thưởng thức liếc nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Nếu nói là quả quyết, Trẫm tương xứng với người, nếu nói là thông minh, người ở phía trên Trẫm, nhưng nếu nói là thủ đoạn, người còn khiếm khuyết vài phần hỏa hầu, từ từ sẽ đến, Trẫm sẽ ở Long hứng phủ, nhìn xem thủ đoạn người như thế nào. “

Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ, Lí Càn Thuận nói ra lời này, lại hơi có chút ý tứ bồi dưỡng người nổi nghiệp, suy tư thoáng qua, liền biết hắn đã có ý định phó thác hậu sự, tuy nói thân thể còn chưa tới tình trạng kia, nhưng cũng là sớm bố trí cho kịp.

Thẩm Ngạo trình trọng nói: “Xin bệ hạ chờ xem. “ Tiếp theo, cười lạnh một tiếng, lại nói: “Cũng nên có một kết thúc rồi. “

Lí Càn Thuận cười ha ha một tiếng, nhìn thẳng Thẩm Ngạo, nói: “Nếu thất bại, trở về Tây Hạ, thiên hạ không có chỗ cho người dung thân, Tây Hạ cũng đủ để người dung thân. “

Thẩm Ngạo ừ một tiếng, bỏ cái đề tài nặng nề này qua một bên, ngược lại nói: “Bệ hạ, tiểu tể đi rồi, về sau, Miếu nhi còn phải mời bệ hạ chiếu cố, xin cáo từ. “

Từ trong nội cung đi ra, đột nhiên phát giác Lí Càn Thuận và mình có rất nhiều tiếng nói chung, thậm chí, hai người còn rất giống nhau ở nhiều phương diện khác, không nhận được mà lắc đầu, hai người càng giống nhau, lại càng khó ở chung.

)

622. Chương 598: Sau Đây Sẽ Còn Nhờ Người

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 598: Sau đây sẽ còn nhờ người

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trong phủ đã thu thập xong bọc hành lý, Thẩm Ngạo sớm đã đưa tấu lên triều, để sáu trăm giáo úy và Lý Thanh ở lại Tây Hạ, Triệu Cát bên kia cũng gặt đầu, chỉ bảo Thẩm Ngạo mau trở về.

Thẩm Ngạo rút cuộc không kìm nén được, lúc này đúng là hận không thể chấp cánh đi gặp Triệu Cát, trở về gặp mấy người Vân Vân, Nhược nhi, Ninh An, nhưng Miểu nhi ở bên cạnh cũng khó dứt bỏ, trong lòng bối rối, lại cũng không khỏi không cứng nhắc chuẩn bị rời đi.

“Miểu nhi, trước đầu xuân sang năm, ta nhất định sẽ đến, có người ở nơi này, tại đây là cái nhà thứ hai của ta, ta sẽ về nhà. “ Thẩm Ngạo cười lên ngựa, hô to về hướng nữ tử khoác áo choàng trước cửa phòng.

Miểu nhi dựa vào cổng, muốn lao tới, lại bị mấy nha đầu giữ chặt, đây là Thẩm Ngạo phân phó, sợ nàng gặp lạnh, sẽ động thai khí.

Miểu nhi chỉ lên tiếng hét lớn: “Người không đến, đứa nhỏ này từ nay về sau không nhận người. “

Thẩm Ngạo ở trên ngựa rung mình một cái, nữ nhân Tây Hạ, ngay cả nói chuyện cũng khác người.

Thẩm Ngạo ra vẻ tiêu sái mà cười một tiếng, nói với bốn trăm giáo úy sau lưng: “Đi thôi!”

Trăm con ngựa chậm rãi giẫm lên tuyết, ẩn những vết chân một sâu một nông, từng bước đi lên phía trước, Miểu nhi lúc này đã tỉnh táo lại, nói với nô bộc xung quanh: “Không cho phép đóng cửa lớn lại, hần không trở lại, liền để đầy cả đời. “

Nàng đi vài bước, sờ lên bụng đã hơi phình ra của mình, lại nói: “Đi thông báo, kỵ binh Tổng và Minh Võ học đường, nếu gặp chuyện gì, tới thông báo cho ta, bọn hần không thể bị người bắt nạt. “

Ở phía trong khóe mắt Miểu nhi hàm chứa đầy nước mắt, thanh âm nghẹn ngào, hai vai có chút run rẩy, nhưng lại vô cùng kiên cường mà liên tục bước đến phòng ngủ, đẩy cửa sổ ra, một luồng gió lạnh rót vào, ngoài cửa sổ, tuyết đã bị hòa tan hết, thấm vào lòng đất, Miểu nhi nhìn địa phương vốn là bày biện ba người tuyết, lẩm bẩm: “Chúng sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ. “

Đánh ngựa đến cổng thành bên này, Lý Thanh mang theo một đám giáo úy, chờ đợi đã lâu, hai đội giáo úy tụ tập cùng một chỗ, không ai phát ra âm thanh, rất yên lặng.

Lý Thanh đánh ngựa đến bên người Thẩm Ngạo, nói: “Không có Vương gia, sẽ không có tiểu nhân, ân tái tạo, phần thân toái cốt cũng phải báo đáp, Vương gia rời đi, tiểu nhân nhất định luyện được một chi Minh Võ giáo úy và kỵ binh dũng mãnh, lúc nào Vương gia muốn dùng, tùy thời có thể hướng Vương gia thuận phục. “

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói: “Có chuyện gì, viết thư để khoái mã đưa tới. “

Lý Thanh gặt đầu, nói: “Những thứ khác cũng không cần nói nữa rồi, Vương gia rời đi quan trọng hơn, tiểu nhân đưa Vương gia một đoạn đường. “

Hơn một ngàn giáo úy đi ra khỏi Long hống phủ, một mực đưa hơn ba mươi dặm, Thẩm Ngạo nói với Lý Thanh: “Trở về đi. “

Lý Thanh thoáng trầm mặc một tý, mới nói: “Tiểu nhân đợi Vương gia trở về. “ Tiếp theo, liền cắn răng, hét lớn: “Tập hợp! “

Sáu trăm giáo úy lập tức xếp thành ba hàng, nghiêm nghị nhìn lại hướng Thẩm Ngạo.

Lý Thanh trịnh trọng nói: “Vương gia bảo trọng. “

Sáu trăm giáo úy đồng loạt nói: “Vương gia bảo trọng. “

Thẩm Ngạo không chịu nổi loại tràng diện này, liền thúc ngựa nói: “Đi. “

... ..

Trên đường đi về đường cũ, tràng cảnh lúc đến phẳng phất còn rõ mồn một trước mắt, nhưng chỉ nửa năm không đến, hồi trình đã là quá khứ, một chuyến này trở về, lấy chiêu bài nhiếp chính Vương Hòa Phò mã, quan viên châu huyện ven đường đều đi ra thành khoản đãi, không dám chậm trễ chút nào.

Chính là quan phiên bên trong quan ải, mặc kệ có cái gì thù hận đối với Thảm Ngạo, cũng đều là ngoan ngoãn đi ra chào.

Lúc này, Thảm Ngạo có lẽ là vẫn Thảm Ngạo kia, nhưng mất đi một chức quốc sử, biến thành nhân vật thứ hai Tây Hạ, lời đồn đại khắp nơi đều là nói về hắn, chỉ ít có một điểm có thể khẳng định, người này, không đắc tội nổi, nghịch lân của hắn, lại càng không thể đụng vào.

Không cần màn trời chiếu đất, cơ hồ là đi tới chỗ nào, ăn ở chỗ đó, tất cả rượu thịt, chăm sóc ngựa, đều có người cung ứng, trong nháy mắt, nửa tháng đi qua, đội kỵ binh liền tới Long châu.

Long châu đã tới rất gần ba Châu rồi, lại đi một ngày, là đến được Tổng cảnh, cùng ngày, Thảm Ngạo vẫn đang ở chỗ này tạm nghỉ, chỉ là, Cung Lực Trước lúc trước đụng độ hắn, lại kính cẩn nghe theo rất nhiều.

Vẫn như cũ là một hồi yến hội, Cung Lực Trước tiếp khách, rất ân cần, cũng do lúc trước rất không an phận, Thảo Luận Chính Sự vương lần đầu tiên nhập Hạ, liền bị hắn làm khó dễ, tuy nói Cung Lực Trước ăn phải cái lỗ vốn, nhưng một khi cái sát tinh này nhớ lại, coi như là đã đắc tội, dựa vào tính tình Thảm Ngạo, thật sự là có khả năng giết cả nhà hắn.

Giơ chén nhỏ lên tay, Cung Lực Trước thậm chí cảm tay mình không nghe sai khiến, hắn cố nặn ra vẻ tươi cười, rất là kính cẩn nói: “Vương gia trở về, ti chức xin uống chén này, một là hướng Vương gia bồi tội, hai là vì mời Vương gia dùng cơm. “

Dứt lời, một ngụm uống cạn, đôi mắt nhìn chằm chằm Thảm Ngạo, nếu Thảm Ngạo cũng uống một ly, như vậy, sự tình trước đây đã coi như bỏ qua, nếu không uống, hơn phân nửa là sự kiện kia vẫn không thể bỏ đi.

Thảm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói với Cung Lực Trước: “Bồi tội? Bồi tội gì? Tướng quân đắc tội bốn vương lúc nào? “Hắn cười nhạt một tiếng, giơ chén rượu lên, nói: “Ngược lại, tướng quân thịnh tình khoản đãi, lại để cho bốn vương rất là xấu hổ, làm phiền chư vị, chớ trách. “Nói xong, cũng uống cạn một ly.

Cung Lực Trước không khỏi nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Vương gia bất kể hiềm khích lúc trước, mặt tướng rất cảm kích, lại kính một chén rượu. “

Một đêm này, khách và chủ tận hoan, Thảm Ngạo say khướt mà trở lại chỗ ở, một đêm tỉnh lại, Cung Lực Trước đã qua vấn an, Thảm Ngạo gọi hắn vào trong phòng, nói: “Các người ở Long châu, có bao nhiêu quân đội? “

Cung Lực Trước đáp: “Khoảng chừng năm vạn, phụ cận còn có hai vạn Theo quân. “

Thảm Ngạo gật gật đầu, nói: “Nhiều lắm, tương lai chỉ sợ phải giảm biên chế, Tổng Hạ quay về làm bạn, người làm biên tướng, chỉ sợ phải để đó không dùng. “

Cung Lực Trước nghĩ nghĩ, cười khổ nói: “Để đó không dùng cũng tốt, chém giết lâu như vậy, giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm, chẳng bằng yên ổn sinh sống. “

Thảm Ngạo cười ha ha nói: “Từ từ làm đi, có lẽ lúc nào đó, có việc cần nhờ người, bốn vương biết rõ, người cũng là một thành viên kiêu tướng, nếu không, chỗ hiểm Tây Hạ bên này cũng không tới phiên người trông coi. Người nhất định nghe rất nhiều lời ông tiếng ve về bốn vương, bốn vương xác thực giết rất nhiều quốc tộc Tây Hạ, nhưng người phải hiểu được, những người này phạm thượng làm loạn, đã là vạn lần chết không có gì đáng tiếc rồi, không cần phải sinh oán khí. “

Cung Lực Trước gật gật đầu nói: “Mặt tướng hiểu.”

.....

Trọng trấn Hi Thủy, đã không khẩn trương bằng lúc trước, tuy tất cả bộ vẫn đang đúng hạn dò xét, thám báo trải rộng như trước, chỉ có điều, cảnh giác ba Châu đã càng ngày càng lơ lỏng, tất cả mọi người biết rõ, chiến tranh không thể xảy ra nữa.

Nghe nói Thảm Ngạo đã trở thành Phò mã Tây Hạ quốc, được sắc phong Thảo Luận Chính Sự vương, nghe xong tin tức này, ba Châu bên này không dám tin, liền tăng số mật thám đi tìm hiểu, kết quả có lẽ là Biện Kinh bên kia xác nhận tin tức đầu tiên, bởi vì một phong mật tấu Thảm Ngạo tự mình viết, đã đưa đến trên bàn Triệu Cát.

Ba Châu tại đây choáng váng, Thảo Luận Chính Sự vương là cái thứ gì? Mới nghe lần đầu, nhưng chỉ nghe mấy chữ thảo luận chính sự, thật sự là rất giỏi.

)

623. Chương 599: Xin Xỏ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 599: Xin xỏ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Bất kể nói thế nào, Tống Hạ nghị hòa đã thành kết cục đã định, hơn nữa, phòng bị Tây Hạ bên kia cũng bắt đầu lơ lửng, lúc trước còn có thể ba lần mặt trời mọc có mấy trận xung đột, nhưng hiện tại, song phương đều ăn ý ước thúc biên quân, tận lực không cần phải khiêu khích lẫn nhau.

Một ít khu vực lãnh thổ phụ cận cực dễ dàng sinh ra xung đột, cũng đột nhiên an tĩnh lại.

Sự biến hóa này đến quá nhanh, làm cho người không biết theo ai, chỉ là có một chút điều có thể vững tin, chiến tranh đã muốn cách nơi này càng ngày càng xa, thậm chí, vô cùng có khả năng, tại đây sẽ trở thành thông đạo trọng yếu, để các thành phố hai bên thực hiện thông thương giao dịch.

Khẩn trương vài thập niên, đột nhiên thoáng cái địch nhân biến thành bằng hữu, biên quân biểu hiện ra cẩn thận thật lớn, chỉ là, rất nhanh, mọi người rốt cục cũng hiểu, chuyện phát sinh trước mắt đã thành kết cục xác định.

Ngay tại Nhai Khẩu, mặc dù chỗ đó gọi là lỗ hồng, nhưng lại là một chỗ bình nguyên bao la, là tiêu điểm để Tống Hạ tranh đoạt trong lúc đó, song phương quay chung quanh cái khu này để tranh luận, có thể nói một bước cũng không nhường.

Sở dĩ quân Tống không chịu buông tha cho nơi đây, là bởi vì nơi này cách Hi Thủy thật sự quá gần, lại có thể đồn trú quân đội rất lớn, càng có vài chỗ nguồn nước, một khi để cho người Tây Hạ đoạt đi, phòng ngự cả biên quan sẽ xuất hiện một chỗ thiếu sót thật lớn.

Mà người Tây Hạ cũng tuyệt không chịu buông tha cho nơi đây, chính là bởi vì là bình nguyên, quân Tống lại không thể xây dựng thành, chính là xây dựng, người Tây Hạ cũng có thể quấy rầy ngay trên đường, làm bọn họ không thể tiếp tục đi xuống.

Tại đây có đồng cỏ và nguồn nước tốt tươi, thích hợp để thả ngựa nhất, Trắc trấn Tây Hạ có không ít chiến mã, nhưng chỗ đồng cỏ và nguồn nước um tùm lại ít càng thêm ít, nếu là từ Long hừng phủ vận nguyên liệu chăm sóc ngựa đến, hao tổn quả là quá lớn, hơn nữa, nơi đây lại là trọng địa chiến lược, cho nên, người Tây Hạ cũng thường xuyên qua lại chỗ này.

Cái khu vực này, cơ hồ là chỗ hai nước Tống Hạ tranh chấp kịch liệt nhất, quân đội quân Tống tuần tra mỗi tháng, sẽ tới nơi này ba lượt, người Tây Hạ cũng vậy, ngoại trừ thám báo tất yếu, cũng không thiếu quân đội thăm dò xuất hiện, thậm chí, ngay cả hộ tống dân chăn nuôi cũng tới.

Đã đều là luôn luôn đến đây, cừu nhân gặp mặt, nhất định là hết sức đỏ mắt, hai bên xung đột không ngừng, hôm nay, người Tống chiếm điểm tiện nghi, tiếp theo chính là Tây Hạ tìm mặt mũi về, mỗi tháng, nếu không phải chết vài người ở chỗ này, chỉ sợ sĩ quan cấp cao biên quan đều tưởng rằng, người phía dưới dấu điểm hao tổn, không báo lên trên.

Nhưng ngay tại ba ngày trước, một hồi xung đột phát sinh, người Tống đã chết ba, Tây Hạ bên tổn thương hai, vốn là chuyện lớn như vậy, nhất định là sẽ tùy thời trả thù, đổi lại dĩ vãng, biên quan hai bên đều sẽ an bài càng nhiều là nhân thủ đi lên, không đánh đến chết sống, sẽ không bỏ qua.

Chuyện kỳ quái đã xảy ra, tại nơi này, trong lúc mấu chốt, thân là giám quân, Đồng Quán đang do dự bất quyết, rốt cuộc là ăn cái buồn bực này, chịu chút thiệt thòi, hay là ăn miếng trả miếng đây?

Loại xung đột này, kỳ thật, cho dù cấp trên nghiêm lệnh cấm, cũng không ngừng thét to, nhưng mặc kệ mở màn xung đột là người bên kia hay bên này, tại ngày xưa, tất cả mọi người là không hỏi nguyên do, đánh một trận trước rồi nói sau.

Chỉ là, hiện tại, lúc này dường như có chút không ổn thỏa, đây cũng là chỗ Đồng Quán vô cùng đau đầu.

Bây giờ đúng là người Tây Hạ có động tác trước, bọn hắn lại vừa phái người đi Nhai Khẩu, không phải trả thù, mà là đưa thi thể người Tống về đây.

Đây là một tín hiệu, Tây Hạ bên kia cũng đã chết người, hiện tại đưa thi thể về đến đây, coi như là kết quả tốt rồi, Đồng Quán quyết định thật nhanh, lập tức gọi người giao thi thể, ngoài ra, còn thả một người mật thám Tây Hạ trở về, Tây Hạ bên kia thấy Đồng Quán nhượng bộ, cũng đồng ý sẽ thả mấy mật thám người Tống trở lại.

Thẳng đến lúc này, mọi người mới nhẹ nhàng thở ra, hiểu lầm, hiểu lầm, xem ra cuộc chiến này, thật đúng là không đánh nổi nữa rồi, quân Tống bên này đã thả một ít tù binh Tây Hạ, chỉ cần người Tây Hạ lại thả tù binh mật thám ra, toàn bộ những tù binh sẽ được thả hết.

Đồng Quán cũng quyết định thật nhanh, viết một phong tấu chương đi lên, đại khái có ý tứ là, biên quan bên này không phải xung đột quá lớn, nên chính thức tiếp xúc cùng Tây Hạ một tý, trước mắt, thật vất vả mới xuất hiện chuyển cơ, nếu biên quan bên này không ước định, tụ tập cùng một chỗ, lập nhiều cái quy củ, chỉ sợ, tương lai còn sẽ có xung đột.

Viết xong tấu chương, thám báo báo lại, người Tây Hạ phái ra một chi quân đội, hướng tới Hi Thủy, nhân số trên một ngàn, kể đều là kỵ binh.

Đồng Quán lại càng hoảng sợ, lập tức phân phó tất cả bộ chuẩn bị sẵn sàng, tiếp theo, lại là một tin tức truyền đến, cái chi kỵ binh này cũng không phải tới chém giết, mà là hộ tống Thảo Luận Chính Sự vương quay về đại Tống, chỉ là tiền quân đội mở đường.

Cái trận chiến này, người nghe thấy đều bị dọa nhảy dựng, hơn một ngàn người mở đường, quân bản bộ kia nên có bao nhiêu người, đội quân phía sau, lại sẽ có bao nhiêu? Chỉ sợ không dưới vạn người, cái phô trương này, trừ phi quốc chủ Tây Hạ tự mình đến Đại Tống, những người khác, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể hưởng thụ được.

Thảo Luận Chính Sự vương quả nhiên không giống người thường.

Đồng Quán lập tức phái đội kỵ binh ra, bên ngoài là nghênh đón Thảo Luận Chính Sự vương, một phương diện khác, cũng có ý tứ giám thị người Tây Hạ, để ngừa có lừa dối.

Tiếp theo, chính là tại triệu tập chúng tướng, bắt đầu bố trí, Bồng Lai Quận Vương, Tây Hạ Thảo Luận Chính Sự vương khẳng định phải đặt chân tại Hi Thủy, lướt qua thân phận của hắn tại Tây Hạ, đối với Đồng Quán mà nói, cũng là một đại nhân vật, quyết không thể chậm trễ chút nào.

Huống chi, Bồng Lai Quận Vương có công lớn với đất nước, lần này đi không đến nửa năm, đúng là giải trừ họa ngoại xâm phức tạp hơn mười năm của Đại Tống, Đồng Quán cũng không khỏi phải hầu hạ.

Phái người đi tiếp xúc cùng Thẩm Ngạo, quả nhiên truyền tin tức trở về, người Tây Hạ đã đưa Thẩm Ngạo đến Nhai Khẩu, quân Tống nghênh đón tại đó liền tiếp đón Thẩm Ngạo, người Tây Hạ liền quay trở lại theo đường cũ.

Cửa thành Hi Thủy mở rộng ra, tất cả chỉ huy, sĩ quan cấp cao các doanh ào ào đến đông đủ, cùng tụ họp với Đồng Quán, cuối cùng là trông mong Thẩm Ngạo đến.

Về mặt Thẩm Ngạo đầy phong trần, mệt mỏi, xuống ngựa hướng Đồng Quán chấp tay, nói: “Phiền toái Đồng công công làm ra nghi lễ lớn như vậy. “

Đồng Quán trịnh trọng nói: “Vương gia nói lời này liền khách khí rồi, biên quan tướng sĩ chúng ta biết được nghĩa cử của Vương gia, ngày đêm trông mong gặp mặt Vương gia, nếu nô gia không làm ra cái nghi lễ này, chỉ sợ người phía dưới không chịu ngồi yên. “

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, mong mỗi liếc Đồng Quán, thái giám này rất phức tạp, nói như thế nào, rõ ràng là thái giám, râu mép lại dài ra, rõ ràng là hoạn quan, lại có thể lĩnh quân chiến tranh, tọa trấn một phương, mười mấy năm qua, chưa nói tới cái chiến công hiển hách gì, ít nhất là chưa bao giờ để cho người Tây Hạ chiếm tiện nghi, mà lại được đủ binh lính biên quan tin phục.

Người như vậy, nếu không phải trong lịch sử, ăn phải thiệt thòi lớn của người Liêu, lại báo cáo láo quân tình, cùng với hoa thạch cương, các loại sự tình chó má, chỉ sợ cũng được coi như là nhân vật không tầm thường.

Đồng Quán đưa Thẩm Ngạo vào thành, đã chuẩn bị tốt tiệc rượu, Thẩm Ngạo tràn đầy ủ rũ nói: “Rượu yếm này thì thôi, Đồng công công, không phải bốn vương bác mặt mũi của người, thật sự là hành trình mệt mỏi, không muốn lại xuất đầu lộ diện, xin mời công công sắp xếp chỗ ở cho bản vương trước đã. “

Đồng Quán cười nhạt một tiếng, cũng không miễn cưỡng, nói: “Nếu như thế, xin mời Vương gia đi nghỉ trước. “

Thẩm Ngạo ở ngay tại Đồng phủ, đây là một nơi chiếm diện tích không nhỏ, nhưng bên trong cũng không xa hoa, lại có một nơi võ trường không nhỏ.

Đồng Quán dẫn Thẩm Ngạo đi tới bên ngoài võ trường, liền nghe được một hồi tiếng chém giết ở xa xa, Thẩm Ngạo dừng lại nhìn về phía võ trường, trong chỉ thấy võ trường, một người hán tử toàn thân trọng giáp, tay mang theo đại đao, dẫn theo bảy tám kỵ sĩ, đồng loạt chạy dọc theo võ trường, một người trong đó hô khẩu lệnh, kỵ sĩ phía sau lập tức chuyển đổi đội hình, thoáng cái là một trận chữ bát, thoáng một tý là trận mũi tên, thoáng cái lại là đều tự tản ra, gào thét một tiếng, lại tụ lại một lần nữa.

“Bắn! “, kỵ sĩ đi trước chạy nhanh như điện chớp, hô to một tiếng, dùng tốc độ cực nhanh, giương cung cài tên, bắn phần phật về hướng bên ngoài sân tập, ba mũi tên liên tục bay vút qua, đúng là đều trúng vào hồng tâm, kỵ sĩ phía sau nghe xong lời hấn kêu gọi, lập tức hiện lên một chữ nhất, tựa như đèn kéo quân, chạy dọc theo sân tập, mở cung ra, bắn về hướng hồng tâm.

Thẩm Ngạo hí hóp mắt, rất hào hứng đối với kỵ sĩ cầm đầu kia, liền hỏi: “Người này là ai? “

Đồng Quán liếc nhìn Thẩm Ngạo rất có thâm ý, mỉm cười nói: “Vương gia, người này là xá diệt Đồng Hồ, Vương gia đã nhìn thấy hấn rồi. “

Thẩm Ngạo tưởng tượng thoáng qua, liền có ấn tượng, lúc trước xác thực là đã gặp qua một lần, chỉ là, ấn tượng không sâu, không khỏi nói: “Cung ngựa rất tốt, là một nhân tài, mấy kỵ sĩ phía sau đều là hấn thao luyện ra được sao? “

Đồng Quán vui vẻ càng sâu, nói: “Lại để cho Vương gia chê cười, xá diệt hơi hồ đồ một ít, tại biên quân bên này đúng là thủ lĩnh kỵ binh, công lao lại lập được không ít, mấy người này đều là thân vệ của hấn, dùng thủ đoạn dạy dỗ. Trước mắt, chiến sự Tổng Hạ không ngừng, Đồng Hồ vốn là người không chịu ngồi yên, ở trong nhà còn chưa yên ổn, cứ chém chém giết giết chỗ này, xông tới Vương gia, xin Vương gia thứ tội. “

Thẩm Ngạo mấp máy miệng, chứng kiến Đồng Hồ kia ngồi trên lưng ngựa, dáng người như lang tự hổ, chậm rãi nói: “Đàn ông phải như thế. “ Lập tức ngáp một cái, nói: “Bốn vương mệt mỏi rồi, hay là đi nghỉ ngơi trước đã. “

Trong đôi mắt Đồng Quán hiện lên vẻ thất vọng “ khê cần môi, đột nhiên quỳ xuống: “Vương gia, nô gia có một yêu cầu quá đáng. “

Thẩm Ngạo cau mày, chấp hai tay sau lưng, nói: “Đồng công công làm cái gì vậy, có lời gì, cứ nói. “

Đồng Quán lại không đứng dậy, nói: “Nô gia chỉ có một người chất nhi như vậy, vô cùng nhất đầu lòng, tuy hấn làm người lỗ mãng, nhưng có một thân cung ngựa tốt, tại Trắc trấn lại lập nhiều chiến công một chút,

trước mắt, chiến sự Tây Hạ đã ngừng, lại ở lại ba Châu, cũng sẽ không có cái tiền đồ gì, xin Vương gia thu giữ hần, chính là đi học đường dạy võ, làm một giáo úy, nô gia cũng không có một câu oán hận. “

Thẩm Ngạo lập tức bừng tỉnh đại ngộ, nhìn thoáng qua quanh mình, từ chỗ người gác cổng, đi thẳng đến địa phương lầu các mọc lên san sát như rừng, cần gì phải vòng cái đường cong lớn như vậy đến cái diễn võ trường này, Đồng Quán thực sự rất dụng tâm khổ cực.

Lý Thanh và hai giáo đầu, tiến sĩ hôm nay lưu tại Tây Hạ, khoa kỵ binh học đường dạy võ bên kia, xác thực cũng thiếu mấy giáo đầu, tiêu chuẩn Thẩm Ngạo lựa chọn giáo đầu rất là hà khắc, ngoại trừ muốn cung ngựa thành thạo, càng phải có kinh nghiệm lĩnh quân tác chiến, không có công lao thật, đừng nghĩ đến việc sờ đến, Đồng Hồ này, nhìn về phía trên lại có vẻ rất phù hợp.

Thẩm Ngạo cười nhạt, nói: “Đáng thương tấm lòng của cha mẹ thiên hạ, Đồng công công mất nhiều công phu như vậy, thì ra chỉ là vì cái này, cũng thế, lấy ký đương của Đồng Hồ ra để ta xem xem. “

Đồng Quán đứng lên, sắc mặt lập tức giãn ra, nói: “Vương gia, cũng đã chuẩn bị xong, để Vương gia chê cười, mời Vương gia xem qua. “

Quả nhiên là sớm có dự mưu, cái gì cũng đều chuẩn bị thỏa đáng rồi, chỉ chờ Thẩm Ngạo đánh nhịp mà thôi.

Đồng Quán rút ra một ký đương từ trong tay áo, đưa tới trong tay Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo xem xét, trên đó có đại ấn Bình bộ và Xu Mật Viện, còn có khám hợp của Trắc trấn, quả nhiên là một phần hồ sơ khảo thi, chỉ là, đã thuộc về hai năm trước.

Hần xem thoáng qua, lập tức nở nụ cười: “Niên kỷ tuy hơi trẻ một ít, lại có vài phần bốn sự, người này, bốn vương muốn, mấy ngày nữa, hãy theo bốn vương đi Biện Kinh, cho làm cái giáo đầu, sau này như thế nào, đều xem vận mệnh của hần. “

Đồng Quán vui vẻ rạo rức nói: “Tạ vương gia cất nhắc. “ Lập tức hướng sàn vật bên kia, nói với Đồng Hồ: “Hồ nhi, tới bái kiến Bồng Lai Quận Vương. “

Đồng Hồ do dự một chút, mới phi ngựa tới, thẳng đến ngoài mây trượng, mới xoay người xuống ngựa tựa như điều hầu, rất có ý tứ khoe khoang, hướng phía Thẩm Ngạo bái tạ nói: “Mặt tướng Đồng Hồ bái kiến Vương gia. “

Nếu nói là là nửa năm trước kia, tuy Đồng Quán tôn sùng Thẩm Ngạo, nhưng Đồng Hồ lại lơ đãng đối với Thẩm Ngạo, đối với cái gì học đường dạy võ, lại càng khinh thường, chẳng thèm chú ý, Trắc trấn bên này đều là một đao một thương chém giết ra công lao, Thẩm Ngạo chính là quyền cao chức trọng, giáo úy coi như là môn sinh thiên tử, lại có thể thế nào? Bắt hần đi theo Thẩm Ngạo, thật sự là trăm lần không muốn.

Nhưng Thẩm Ngạo làm được tại Tây Hạ, lại khiến cho hần cực kỳ giật mình, chém giết hoàng tử Kim quốc, một ngàn giáo úy tiêu diệt sáu ngàn cấm quân Tây Hạ, bốn sự này, đừng nói Đồng Hồ hần, cả Trắc trấn cũng không tìm được người thứ hai có cái đảm lượng này.

Thực lực cấm quân Tây Hạ, so với quân Tổng đang ở Trắc trấn, Đồng Hồ há có thể không biết, đều là dũng sĩ lấy một chọi mười, mà Thẩm Ngạo, chính là một ngàn người, rõ ràng dưới tình huống không có một người nào, không có một cái nào thương vong, trong vòng một đêm, chém giết bọn chúng hầu như không còn.

Phần hung ác và bốn sự này, lại khiến cho hần lau mắt mà nhìn đối với Thẩm Ngạo và học đường dạy võ, lúc trước, có lẽ là Đồng Quán buộc hần đi cống hiến sức lực cho Thẩm Ngạo, về sau, liền thành hần cả ngày quần quít lấy Đồng Quán, đòi được dẫn tiến.

Hần người can đảm liếc nhìn Thẩm Ngạo, trịnh trọng nói: “Mặt tướng hiểu sơ một ít cung ngựa, nguyện đi theo làm tùy tùng vì Vương gia, xin Vương gia ân chuẩn. “

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói: “Đến lúc đó, nếu phạm vào quân quy của học đường dạy võ, chớ trách bốn vương không để cho thúc phụ người mặt mũi, đứng lên đi, mấy ngày nữa theo bốn vương trở lại kinh. “

.....

Vạn Tuế Sơn dâng lên đám sương nhàn nhạt, cửa ải cuối năm vừa qua, nhưng vui mừng còn chưa đi qua, Triệu Cát vất vả hơn mười ngày tại lúc cửa ải cuối năm, hôm nay cuối cùng cũng hạ rảnh rồi một chút, tại ánh rạng đông Vạn Tuế Sơn, nhìn về cảnh trí xa xa.

Thái Kinh về mặt đen tối, ngồi ở trong đình, uống Vũ Di trà từ Tuyên Châu đưa tới.

Thiên hạ cống trà sao mà nhiều, nhưng hết lần này tới lần khác, gần đây Triệu Cát cũng đã yêu cái Vũ Di trà này, Thái Kinh cũng là người Phúc Kiến, lúc trước cũng yêu tha thiết sắc hương Vũ Di trà, chỉ là, cái cực phẩm cống trà này, uống vào ở bên trong, lại đắng chát không thôi.

Thẩm Ngạo thích uống Vũ Di trà, cái Vũ Di trà này là trong nội cung thường uống nhất.

Triệu Cát nhìn ra xa hồi lâu, tại đây gió lớn, thổi quần áo của hắn bay lên, Dương Tiễn đưa một kiện áo ngoài tới, phủ thêm cho Triệu Cát, Triệu Cát nắm thật chặt quần áo, chậm rãi nói: “Tại đây, có lẽ là không sánh bằng Lư Sơn, vạn tuế, vạn tuế, nhưng không có cảm giác lên cao nhìn xa, sớm biết như thế, sẽ không nên lãng phí nhiều tiền bạc như vậy, đi xây cái tục vật này. “

Thái Kinh nghe xong, mặt mày liền nhảy lên, sắc mặt càng có chút tái nhợt.

Biện Kinh không nói, chính là đồi núi cũng không cao như thông thường, Triệu Cát lại đam mê sơn thủy, khổ nỗi không thể ra khỏi kinh, lúc kia, Thái Kinh hợp ý, đưa lên triều, xin Triệu Cát xây một tòa biệt viện, dùng cự thạch và bùn, đắp ra một ngọn núi, nhờ đó mới có Vạn Tuế Sơn hôm nay, công trình này rất là to lớn, cũng lãng phí không ít, chính bởi vì cái này, lại để cho Triệu Cát mặt rộng cực kỳ vui mừng, gia tăng tín nhiệm đối với Thái Kinh.

)

624. Chương 600: Không Thể Chờ Nữa

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 600: Không thể chờ nữa

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Vạn Tuế Sơn, vốn là do Thái Kinh đề nghị, lại là hắn tự đốc tạo dựng lên, chỉ cần núi vẫn còn, Triệu Cát sẽ niệm tình hắn một phần, chỉ là, không ngờ Triệu Cát lại sẽ nói ra những lời này, mặc dù chỉ vô tâm nói như vậy, thậm chí cũng không có ý tứ trách cứ Thái Kinh, nhưng Thái Kinh lại biết, một ngọn núi, một chuyện hoa thạch cương, cũng đã không thể không lưu lại bóng ma trong tâm Triệu Cát.

Thời điểm Thẩm Ngạo nói chuyện, đã để cho Triệu Cát thấy được thiên địa càng rộng rãi hơn, Vạn Tuế Sơn lại tính toán là cái gì đây?

Chỉ là.....

Thái Kinh cười một tiếng đắng chát, ngọn núi này tự nhiên không coi vào đâu, nhưng đối với Thái Kinh, lại như đại sự liên quan đến tính mạng, bệ hạ đã chán ghét hoa thạch cương, hôm nay lại chán ghét cái Vạn Tuế Sơn này, chính mình chỉ có mỗi một điểm thủ đoạn kia, cái thái độ dễ bảo xu nịnh kia, không biết lúc nào sẽ bị chán ghét đây.

Ở trong lòng bệ hạ, một khi hắn chán ghét người, đừng nói là công danh trước mắt, chính là tánh mạng, có thể bảo toàn hay không, cũng không thể biết được chắc chắn.

Thái Kinh ngồi yên, tâm tình vô cùng phức tạp, thừa dịp Triệu Cát đứng lặng nhìn ra xa, nhớ lại những chuyện cũ một lần, hắn có chút không rõ, cũng không biết có phải lớn tuổi rồi hay không, hoặc có phải là

người già rồi, đã trở nên hồ đồ hay không, thật sự không nghĩ ra, Thẩm Ngạo bằng vào cái gì, mà lại được bệ hạ yêu thích đến như vậy.

Thái Kinh được sủng ái, phương pháp xử lý vô cùng trực tiếp, cũng là hữu hiệu nhất, đơn giản chỉ là hợp ý mà thôi.

Triệu Cát muốn cái gì, không cần mở miệng, Thái Kinh đã biết tâm ý của hắn, tuy là hại nước hại dân, tuy là lãng phí vô độ, hắn cũng cho Triệu Cát thỏa mãn, tuyệt không đánh chiết khấu, đòi lại chút tiền nào.

Mà Thẩm Ngạo thì sao?

Hắn ngơ ngác ngồi đó, bị núi gió thổi qua, lập tức giật mình một cái, đầu óc đột nhiên một mảnh thanh minh, hắn chấp chính mấy chục năm, là hạng người thông minh, lúc trước không hề nghĩ qua, hôm nay tưởng tượng, dường như đã cân nhắc ra đáp án.

Thẩm Ngạo cho Triệu Cát, là một cái thiên địa càng thêm rộng rãi, tại đó, hiển nhiên càng thêm đặc sắc, đặc sắc hơn nhiều so với mình cho hắn.

Liên như một con ếch ngồi đáy giếng, phương pháp xử lý của Thái Kinh, là lúc con ếch tịch mịch nhất, liền làm ra ánh mặt trăng cho nó, lúc con ếch đói khát, liền đưa cho nó con muỗi.

Nhưng Thẩm Ngạo lại bất đồng, hắn mang con ếch từ dưới đáy giếng đi ra, dẫn hắn đi xem thế giới càng đặc sắc hơn, đến lúc này, con ếch còn có thể tiếp tục lưu luyến ánh trăng và con muỗi dưới đáy giếng kia sao?

Đáy lòng Thái Kinh bị thương thở dài, không nhịn được mà suy nghĩ, nếu là hai mươi năm trước, lão phu còn có thể có lực đánh một trận cùng Thẩm Ngạo hắn.

Nhưng hiện tại... , hắn đã già, hoặc là nói, hắn đã không có thời gian bố trí, tranh giành ân sủng cùng Thẩm Ngạo nữa, hắn phải thừa dịp cơn tức này vẫn còn, làm tốt bố trí tỉ mỉ, chưa trừ diệt Thẩm Ngạo, Thái gia vĩnh viễn không có thời gian xoay sở.

Gió sớm phơ phất, phất qua hoa cỏ khắp núi, mang theo mấy phần hương thơm trên người, Vạn Tuế Sơn bên trong sương sớm, giống như tiên cảnh, xa xa, chợt có thanh âm hạc kêu truyền đến, đám nội thị rón ra rón rén đi đến từng cây bọm hoa từng giữa sườn núi, thu lấy sương sớm.

Triệu Cát đột nhiên quay trở lại, con mắt mang theo một chút buồn vô cớ, ngồi trở lại trong đình, đột nhiên hỏi Dương Tiễn: “Thẩm Ngạo đưa tấu chương, nói năm sau muốn lên đường quay về Tống, vì sao bây giờ còn chưa có tin tức? Tên kia là người cầu thả, hắn không đưa lên triều, chẳng lẽ ba Châu một điểm tin tức cũng không có? Đi thăm dò một tý, nhìn xem có thể rò ra cái gì đó hay không xem. “

Dương Tiễn cười ha ha, nói: “Bệ hạ, đều điều tra hai lần, có lẽ hôm nay ngày mai sẽ có tin tức đến, bệ hạ yên tâm là được. “

Triệu Cát đành phải thở dài, nói: “Bỏ đi bỏ đi bỏ đi, kỳ thật Trẫm cũng không gấp, ngược lại, Ninh An bên kia, cứ hai ngày ba ngày lại vào cung. Ngoài sáng là tới thấy thái hậu và Trẫm, kỳ thật Trẫm biết rõ, nàng đang thám thính tin tức, mấy ngày nữa, nếu không có tin tức đưa đến Trẫm phủ bên kia, Trẫm làm cha, cũng không biết nên bàn giao thế nào. “

Dứt lời hướng Thái Kinh nói: “Thái ái khanh, Vũ Di trà Phúc Kiến đường như thế nào? “

Thái Kinh cười nhạt, nói: “Hoàng thượng, vì thần chính là quân nhân Hứng Hóa, cái Vũ Di trà này uống vào lúc gió lớn, tất nhiên là mùi vô cùng thơm ngát. “

Triệu Cát kinh ngạc, nói: “Trẫm đúng là đã quên, Thái ái khanh là người Phúc Kiến. “

Lập tức ung dung cười một tiếng, nói: “... Qua hai ngày nữa, Trẫm sẽ đưa một ít cống trà đến Thái phủ. “

Thái Kinh cười nói: “Tạ bệ hạ ban ân. “

Chính tại nơi lúc này, có người bước nhanh tới, rất xa đã hướng Dương Tiễn nháy mắt ra hiệu, Dương Tiễn thấp giọng nói: “Hoàng thượng, nô tài đi xem. “, liền đi đến hướng nội thị tùy tùng kia.

Chỉ một lúc sau, Dương Tiễn trở về, bị kích động nói: “Ba Châu bên kia có tin tức, Đồng Quán đưa tấu chương tới. “

Triệu Cát cười ha ha một tiếng, nói: “Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, cầm Trẫm nhìn xem. “

Tiếp nhận một phần tấu chương, Triệu Cát không thể chờ đợi được mà mở ra, vừa liếc mắt nhìn, liền hưng phấn nói: “Quả nhiên là tin tức về Thấm Ngạo kia. “

Cái tấu chương này dào dạt mấy ngàn chữ, Triệu Cát một đường nhìn sang, rất là cẩn thận, trọn vẹn nửa ngày sau, mới nâng con mắt lên, nói: “Thì ra là thật. “

Thái Kinh hỏi: “Bệ hạ, cái gì là thật. “

Triệu Cát khép tấu chương lại, nói: “Thấm Ngạo được Tây Hạ sắc phong là Thảo Luận Chính Sự vương, ngoài ra, Tây Hạ quốc chủ cứ hấn đi sứ. “ Hấn ngậy ngốc một chút: “Thời điểm rời đi, Trẫm lại để cho hấn đi sứ, lúc trở lại, hấn lại thành quốc sử Tây Hạ, Tô Tần cổ đại cũng không gì hơn nữa. “

Dương Tiễn thừa cơ nói: “Đây cũng là tốt cho Đại Tổng, nô tài nghe nói, Thấm Ngạo nghị hòa vì Tổng hạ, cử tử nhất sinh, tại dưới mí mắt người Tây Hạ, chém giết hoàng tử Kim quốc, thoảng vướng vào rắc rối, chỉ sợ là không về được. “

Triệu Cát mặt mày hớn hở nói: “Đây mới gọi là trung thành và tận tâm, rất tận tâm tận lực, giáo úy kỵ binh cũng làm cho Trẫm lau mắt mà nhìn, vốn là đánh tan kỵ binh Kim quốc, từ đó về sau, lại đánh tan sáu ngàn cấm vệ Tây Hạ, lại bình loạn Tàu Vương vì quốc chủ Tây Hạ, Đại Tổng ta lập quốc trăm năm, dĩ vãng đều là thiết kỵ Khiết Đan, thiết kỵ Tây Hạ đánh cho Đại Tổng ta không thể làm gì, nhưng hôm nay lại làm cho bọn họ thấy thiết kỵ Đại Tổng ta lợi hại thế nào. “

Lập tức, hấn chậm rãi nói: “Quốc chủ Tây Hạ không biết đang mang cái tâm tư gì, hôm nay cũng thiết lập Minh Võ học đường, đúng là lại để cho Thấm Ngạo làm Tư nghiệp, ngoài ra, lại đem một chi cấm vệ giao cho hấn. “ Trong giọng nói, hơi có chút vị chua.

Thái Kinh cười nhạt một tiếng, nói: “Cựu thần có câu nói, không biết có nên nói hay không. “

Triệu Cát trả phong tấu chương lại cho Dương Tiễn, nói: “Đưa trở về. “ Dương Tiễn vốn định nghe Thái Kinh nói cái gì, lúc này hơi có chút tiếc nuối, tiếp nhận tấu chương, rời đi xa xa.

Thái Kinh thừa cơ nói: “Cựu thần nghe nói, Tây Hạ quốc chủ không con, lại tao ngộ nội loạn, tôn thất bị diệt trừ hết, mà Thấm Ngạo và Tây Hạ Công Chúa đã muốn thành hôn, nghe nói Tây Hạ Công Chúa đã mang thai. “ Hấn liềm liềm bờ môi khô quắt, tiếp tục nói: “Cái thái tử Tây Hạ này, chỉ sợ sẽ rơi vào trên người con nối dõi còn chưa xuất thế của Thấm Ngạo. “

Triệu Cát nói: “Như vậy cũng tốt, từ đó về sau, Tây Hạ và Đại Tổng ta không cần tiếp tục dùng binh, Trẫm cũng ít đi một cái tâm sự. “

Thái Kinh cười nhạt, lắc đầu nói: “Tây Hạ quốc chủ Lí Càn Thuận chính là nhìn đúng cái này, cho nên mới cho Thấm Ngạo quan to lộc hậu, nhất là cái chức Thảo Luận Chính Sự vương này, đợi thời điểm Lí Càn Thuận kia lên trời, chỉ sợ phải đổi là nhiếp chính vương. “

Triệu Cát có chút gật đầu: “Dùng thân phận phụ thân nhiếp chính, cũng có chút ý tứ. “

Thái Kinh mong mỗi liếc Triệu Cát, nói: “Nhưng cựu thần không rõ, Thấm Ngạo rốt cuộc là Tổng thần hay là Hạ chủ, tuy Thấm Ngạo là quý vì Bồng Lai Quận Vương, nhưng cùng so sánh với lộc dày Lí Càn Thuận cho, thật sự khó coi hơn vài phần.“

Triệu Cát thoảng suy nghĩ sâu xa một tý, nói: “Hấn đi một chuyến này lập nhiều đại côngm Trẫm nên lập hấn làm thân vương mới được, việc này còn phải để mẫu hậu bên kia gật đầu, Trẫm sẽ đi nghe ngóng tâm tư mẫu hậu một tý. “

Thái Kinh cười nhạt, nói: “Bệ hạ, chính là thân vương, chỉ sợ cũng không đủ rồi. “

Triệu Cát nhú mày: “Người nói tiếp. “

Thái Kinh ung dung nói: “Bệ hạ, công cao quá chủ, Thấm Ngạo đã muốn ban thưởng thứ to hơn. “

Triệu Cát cả giận nói: “Nói hươu nói vượn, Thái ái khanh, người hồ đồ rồi. “ Hắn bỗng nhiên đứng dậy, nói: “Thẩm Ngạo vì Đại Tổng lập được nhiều đại công như vậy, những lời này, về sau không cần nói nữa, người lui đi

Thái Kinh phảng phất như sớm đã biết Triệu Cát lúc này sẽ có phản ứng như vậy, cũng không hề tỏ ra kinh dị, đứng lên nói: “Bệ hạ, cụt thần cáo lui. “

Khẽ run run, do nội thị dẫn xuống núi.

Dưới ánh rạng đông trong đình, chỉ còn lại có một mình Triệu Cát sững sờ ngẩn người, công cao lẫm chủ, bốn chữ thật sự chướng mắt, nhưng Thái Kinh nói... giống như cũng có một chút đạo lý.

Trong lòng hắn suy nghĩ, hẳn là, lúc này đây, Thẩm Ngạo đến, quả nhiên tự cho mình là thần tử Tây Hạ, muốn tới cùng Trẫm nghị hòa đấy sao?

Triệu Cát nghĩ nghĩ, trong miệng lẩm bẩm nói: “Không thể, Trẫm không thể nhìn lầm người. “

Cái mừng rỡ bên trong kia, đột nhiên tăng thêm vài phần tối tăm phiền muộn, một tâm tình thật tốt, đúng là thoáng cái hóa thành hư ảo, Triệu Cát đứng lặng trong ánh rạng đông, ngẩng nhìn phương xa, sững sờ đến ngẩn người, Dương Tiễn rón ra rón rén đi tới, nói: “Bệ hạ đây là làm sao vậy? “

Triệu Cát đột nhiên ngoái đầu nhìn lại, cười một tiếng hỏi: “Thẩm Ngạo có thể phản bội Trẫm hay không? “

Dương Tiễn lại càng hoảng sợ, nói: “Bệ hạ không nên lo ngại, Bồng Lai Quận Vương trung thành và tận tâm, tuyệt đối không biết ruồng bỏ bệ hạ. “

Triệu Cát cười ha ha một tiếng, nói: “Trẫm cũng có lòng tin, như vậy, cứ mỗi mắt mong chờ đi. “

.....

Thái Kinh có chút rung động mà đi ra khỏi nội cung, kiêu nhỏ chờ đã lâu ở cửa cung, Thái Kinh quay lại, nhìn cung điện nguy nga một cái, nhàn nhạt mà nỉ non nói: “Là lúc này đây “, hắn chui vào trong kiệu, nói: “Hồi phủ. “

Dĩ vãng, lúc từ trong nội cung đi ra, không nên phân phó, đều là trực tiếp hướng đến Môn hạ tỉnh, một câu hồi phủ này, thật sự khiến đám kiệu phu có chút kinh ngạc, kiên trì vài chục năm, hôm nay đúng là đã thay đổi.

Kiệu phu cũng không dám nói cái gì, từ từ nâng kiệu lên, đi về hướng Thái phủ.

Đến Thái phủ, Thái Kinh được người vịn đi ra, thời điểm đến người gác cổng nói: “Đi gọi Thao nhi và Luân nhi tới. “

Thái Thao đã đi Binh bộ làm việc, người gác cổng bên này lập tức đi gọi, Thái Thao tại Binh bộ bên này nhận được tin tức, cũng hơi hơi ngạc nhiên, hôm nay phụ thân làm sao vậy? Hắn không hiểu ra sao, nhưng lại nhàn nhạt mà gọi một chủ sự tới, chỉ nói mình có chút việc vặt vãnh, bảo hắn trông coi nơi đây, dứt lời, liền dẹp đường về phủ.

Đại đa số người nhà Thái gia đều đã trở về quê quán Hứng Hóa, trong trạch viện to như vậy, chỉ còn lại có Thái Kinh và Thái Thao, còn có cả Thái Luân, chống trượng đến nơi này, thiếu niên lỗi lạc lúc trước kia, trong đôi mắt nhiều thêm vài phần lo lắng cùng oán độc, hắn để trượng ở một bên, đặt móng ngồi vào chỗ của mình, liếc nhìn Thái Kinh bất động phía ghế trên, mới bưng chén trà nhỏ trên bàn lên.

Nước trà cũng không phải Vũ Di trà Thái gia bình thường vẫn uống, Thái Luân khẽ chau mày, Thái gia là người Phúc Kiến, luôn luôn là uống Vũ Di trà, uống cả đời, đã thành thói quen, nói như thế nào mà vừa đối liền đối?

Thái Kinh ngồi ở trên ghế, cười nhạt một tiếng, nói: “Luân nhi, thân thể khá hơn chút nào không? “

Trong đôi mắt Thái Luân hiện lên một tia lạnh lùng, ngữ khí lạnh như băng nói: “Thân thể tốt hơn chút ít, nhưng tâm đau đớn lại ở lâu không dứt. “

Thái Kinh lắc đầu cười cười, nói: “Sự kiện kia, quên đi thôi, trong lòng sinh sôi oán hận, người liền khó tránh khỏi việc mất đi phán đoán, cho nên, quân tử có thể nhẫn thứ người thường không thể nhẫn, tu thân dưỡng tính, mới là quan trọng nhất”, cái này là một câu an ủi, Thái Luân chỉ gật đầu, nhưng trong lòng lại không cho là đúng.

Thái Kinh tiếp tục nói: “Ta đã tuyển cho ngươi một việc hôn sự, là con gái Khâm Thiên Giám Giam Chính, tuổi tiểu thư tương đương với ngươi, cũng là người đoan trang vừa vặn, tính tình dịu dàng, đã đọc qua sách”, về sau, thanh âm của hắc lữ đang nói: “Chỉ là, mắt hơi có tật, cũng không phải quá quan trọng...”

Thái Luân khó được một lần cắt đứt lời lão tổ tông, liền nói: “Tằng tổ phụ, hôn sự này, ta không muốn”, hắc lữ đang nói: “Thanh Hà quận chúa không phải còn chưa gả sao? Chỉ cần nàng chưa gả, đứa cháu liền còn có cơ hội.”

Thanh Hà quận chúa...

Thái Kinh cười đến có vài phần đắng chát, trong mắt người, Thái Luân đã kết hôn rồi, lấy chính là nha đầu hầu hạ Thanh Hà quận chúa, hiện nay là nghĩa muội Thẩm Ngạo, tuy nói sớm đã vứt giấy kết hôn, từ nay về sau nhất đao lưỡng đoạn, nhưng Thiên gia cũng tuyệt không biết đem Thanh Hà quận chúa gả cho Thái Luân lần nữa, nếu không, mặt mũi sẽ thật sự mất hết.

Chính là diệt trừ Thẩm Ngạo, cũng tuyệt đối không có khả năng!

Thái Kinh liếc nhìn Thái Luân bướng bỉnh, trong lòng thở dài, đại trượng phu có được dân được, đạo lý này, chính mình không biết đã nói bao nhiêu lần cùng đám thế hệ con cháu, nhưng vì cái gì mà hết lần này tới lần khác, không có người nào nghe lọt vậy? Trong lòng buồn vô cớ, đành phải nói: “Được rồi, chính người tự quyết định.”

Thái Luân nói: “Tằng tổ phụ, lúc này không phải là đi Môn hạ tỉnh làm việc chung sao? Vì sao hôm nay đã trở lại trước thời gian bình thường?”

Sắc mặt Thái Kinh thoáng chốc trở nên ngưng trọng lên, thản nhiên nói: “Đợi Thao nhi đến rồi nói sau.”

Trong lòng Thái Luân biết là đã xảy ra đại sự, trên đời này người, có thể làm Thái Kinh thất thổ, ngoại trừ Thẩm Ngạo kia thì còn có ai? Nghĩ đến Thẩm Ngạo, sắc mặt Thái Luân trở nên không thể bình tĩnh, bắt đầu từ lúc Thẩm Ngạo tiến vào Quốc Tử Giám, hai người dường như đã thành kẻ đối đầu, nhân vật như Thái Luân, vốn là nên là hạc giữa bầy gà, nhưng động đến Thẩm Ngạo, liền liên tục bị người chế nhạo, khắp nơi bị người áp chế.

Hôm nay, thân thể bị Thẩm Ngạo đánh thành người tàn phế, lại thêm mối hận đoạt vợ, thù hận Thái Luân đối với Thẩm Ngạo, đã đến tình trạng không đội trời chung.

Thái Luân thật sâu hít và một hơi, tay lữ đang mà đặt tại nơi chân què, đau xót đã hết rồi, nhưng cái loại khuất nhục này, lại làm hắc lữ hồ không thể tự chủ.

Thái Kinh chỉ liếc liếc Thái Luân, lại cũng không nói gì, chuyên tâm đi uống trà.

Hôn sự với Thanh Hà quận chúa bị phá hủy, đã lại để cho Thái Kinh hiểu, đi đến một bước này, không thể tránh né nữa, đã như vậy, chỉ có thể tiến lên chiến một trận.

Thái Thao rốt cục cũng trở lại, tiếng bước chân dồn dập từ xa đến gần, hướng Thái Kinh khom người hành lễ, mới ngồi qua một bên, nói: “Chuyện gì xảy ra?”

Thái Kinh vuốt râu, chứng kiến Thái Luân dùng một đôi tròng mắt cực nóng mà nhìn qua, chậm rãi nói: “Thẩm Ngạo ít ngày nữa sẽ trở về kinh, thời điểm người này về, sẽ là dưới một người trên vạn người.”

Thái Thao biến sắc, nói: “Thực hận không thể lại để cho người Kim quốc làm thịt cầu tặc này, hôm nay lại để cho hắc bình yên trở về, nghe nói còn thành Thảo Luận Chính Sự vương Tây Hạ, công lao này, không ngờ lại rơi xuống trên đầu hắc...”

)

625. Chương 601: Xem Kế Của Ta

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 601: Xem kế của ta

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thái Luân nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không bằng để cho tử sĩ nửa đường giết hấn. “

Thái Thao ngậy ngốc một chút, liếc nhìn Thái Luân, quát lớn: “Nói vậy, bên cạnh hấn có bốn trăm giáo úy, không có ba nghìn người, cũng đừng nghĩ bố trí mai phục đánh chết, động tĩnh ba nghìn người, dựa vào cái gì để che dấu tai mắt? “

Thái Kinh cũng lạnh lùng nói: “Luân nhi, người thật hư không tưởng nổi. “

Thái Luân mấp má miệng, nghe rằng cười nói: “Nói giỡn mà thôi, tăng tổ phụ không cần trách móc. “

Thái Kinh lại không để ý tới Thái Luân, trầm giọng nói: “Lão phu đã không còn nhiều thời gian, không có thời gian từ từ bố trí, muốn bảo toàn Thái gia, chỉ có thể liều mạng”. Ngữ khí của hấn bỗng nhiên nghiêm nghị lại: “Chưa trừ diệt Thảm Ngạo, toàn gia không yên. “

Sắc mặt Thái Thao lập tức trở nên do dự, mà Thái Luân lại cực kỳ hưng phấn.

Thái Thao chần chờ nói: “Phụ thân...lúc này họ Thảm như mặt trời ban trưa, Thái gia sao là đối thủ của hấn? “, hấn nuốt nước miếng, nếu là ở một năm trước kia, nghe xong lời Thái Kinh nói, chỉ sợ sớm đã muốn thử, nhưng từ lúc làm quan đến nay, thủ đoạn Thảm Ngạo gạt bỏ kẻ thù chính trị làm cho người sinh ra sợ hãi, huống hồ hôm nay đã là Quận Vương tôn sư, lại là Phò mã, càng thân thuộc với vua, bên nào cũng đều là Thái gia không thể bằng được.

Đang mới trước mắt, cũng đã không lớn bằng lúc trước, đồ đầu cơ trục lợi ào ào chuyển đổi, mấy đại lão đảng mới còn lại cũng bị Thảm Ngạo diệt trừ từng cái, tuy Thái gia còn có được nhiều người ủng hộ, có thể đi động Thảm Ngạo, đảng cũ tất nhiên sẽ hợp nhau tấn công.

Thái Kinh thần nhiên nói: “Người không cần sợ, lão phu đã có chủ ý, muốn trừ Thảm Ngạo, các phương pháp đều không thể dùng, duy có một dạng, dù hấn là hoàng tử, cũng hấn phải chết không thể nghi ngờ. “

“Mưu phản? “ Thái Luân nhanh mồm nhanh miệng mà đem nói lời Thái Kinh muốn nói ra.

Thái Kinh cười ha ha, nói: “Cách mưu phản cũng xấp xỉ rồi, từ xưa đến nay, loại người công cao lấn chủ đều là cái kết cục gì? Dưới một người trên vạn người mà không biết thu liễm, là cái kết cục gì, các người có từng nhớ không? “

Nhưng Thái Thao không có tin tưởng, lo lắng nói: “Nhưng bệ hạ làm người, người trong thiên hạ đều biết, muốn khiến cho bệ hạ ngờ vực Thảm Ngạo vô căn cứ, chỉ sợ là còn khó hơn lên trời. “

Thái Kinh vuốt râu, chậm rãi nói: “Trên đời không việc khó, chỉ cần người có tâm, hiện tại, vừa đúng là một cơ hội tốt. “ Hấn chậm rãi đứng lên, khẽ rung động mà dạo bước trong sảnh, có vẻ hơi nôn nóng, lại có vài phần kích động, nói: “Tây Hạ Thảo Luận Chính Sự vương đến Tống, bắt lấy cái này, liền có cơ hội. “

Thái Thao ngậy ngốc một chút, lập tức tỉnh ngộ, Thảm Ngạo hiện tại có hai thân phận, một là Bồng Lai Quận Vương, một là Thảo Luận Chính Sự vương, nếu dùng thân phận Bồng Lai Quận Vương, như vậy chính là thần tử Triệu Cát, cái này tự nhiên không có vấn đề, nhưng nếu người có tâm tạo thế, làm ra một người Thảo Luận Chính Sự vương đến Tống, sẽ là cái dạng gì nữa trời?

Thái Kinh thần nhiên nói: “Ly tâm trước, Luân nhi, giao một sự kiện cho người làm. “

Tinh thần Thái Luân không khỏi chấn động, đưa tai lắng nghe.

Thái Kinh nói: “Phổ lớn ngõ nhỏ, đều phải dán lên, Tổng hạ nghị hòa, nào có dễ dàng như vậy? Vài chục năm nay, Tây Hạ người giết bao nhiêu người Đại Tổng ta? Làm bao nhiêu người xa xứ? Làm bao nhiêu người mất đi cha mẹ, đánh mất thê tử nhi nữ? Ba Châu bên kia, bạch cốt trắng như tuyết, cái sự tình nghị hòa này, tuyệt đối không thể, người tới cầm bút, dán ra, đến lúc đó, tất nhiên là tình cảm quần chúng xúc động. “

Thái Luân nghĩ nghĩ, lập tức bắt đầu kính nể, chiêu thức của tầng tổ phụ quả nhiên lợi hại, thù Tổng Hạ, tuy không bì kịp nỗi Tổng Liêu, nhưng vừa làm những văn vẻ nhiệt huyết này, tất nhiên khiến cho quần chúng oanh động, những người không rõ ý tưởng kia, không thiếu được việc ồn ào.

Thái Kinh tiếp tục nói: “Tư Nghị cục bên kia, cũng phải cổ động việc này, kỳ thật, cái này cũng đơn giản, chỉ cần trên phổ nghị luận, người đọc sách Tư Nghị cục khẳng định cũng muốn náo, muốn ồn ào, đơn giản liền náo lớn hơn một chút, gọi vài người đi châm ngòi thổi gió, tạo nhiều thanh thế, phải làm cho bọn họ biết rõ, Thẩm Ngạo không phải Bồng Lai Quận Vương, mà là Tây Hạ Thảo Luận Chính Sự vương, chú ý, mọi chuyện phải xử lý tốt. “

Thái Thao cười khở lắc đầu, nói: “Phụ thân, lúc trước dư luận giới thượng lưu đã từng kích động qua, kết quả bị Thẩm Ngạo kia đánh vài cái, liền bị quật ngã rồi, hiện tại Tư Nghị cục bên kia chưa hẳn dám nói về Thẩm Ngạo. “

Thái Kinh cười nhạt một tiếng, nói: “Chỗ lợi hại chính thức, chính là trong chỗ này, người đọc sách càng sợ hãi, lại càng sinh ra oán hận, những người này, tuy là đọc vài câu thi văn, nhưng đều là người ngu xuẩn, đầu óc nóng lên, cái gì cũng dám nói, tự nhiên, chỉ bằng vào bọn họ là không được, còn có một người đứng ra giúp đỡ. “, hắn lên tiếng nói: “Người đâu. “

Một người chủ sự rón ra rón rén tiến đến, nói: “Lão thái gia có gì phân phó. “

Thái Kinh chậm rãi nói: “Người tự mình đi, mời Tây Hạ quốc sử Lí vệ mời đến. “, chủ sự gật đầu, lập tức rời đi.

Đôi mắt Thái Kinh lập loè, nói: “Cái này Lí vệ, cũng là tôn thất Tây Hạ, nghe nói Thẩm Ngạo tận giết Tây Hạ tông vương tại Long hững phủ, Lí vệ này xem như khá tốt, bởi vì ở Biện Kinh, mới may mắn thoát khỏi, người này... “, Thái Kinh cười sâu kín, nói: “Có thể dùng một lát. “

Thái Thao thấy bộ dạng Thái Kinh rất chắc chắn, không nhận được nói: “Phụ thân, hài nhi có lẽ vẫn là không rõ, xin phụ thân đại nhân chỉ giáo. “

Thái Kinh khoát tay áo, mệt mỏi nói: “Người không cần hiểu, án lấy lời ta nói đi làm là được. “

Thái Thao đành phải gật đầu, nói: “Hài nhi biết rồi. “

Thái Kinh thở dài, khẽ run run mà đi đến cửa lớn bên này, vịn tay qua cánh cửa, một đôi mắt đục ngầu nhìn dinh thự tĩnh mịch, thở dài một hơi, nói: “Thẩm Ngạo, xem thủ đoạn của lão phu như thế nào? “

.....

Từ ba Châu xuất phát, lại một đường xuôi nam, Thẩm Ngạo vội vã trở lại kinh, nơi đi qua đều là thịnh tình khoản đãi, lại không dừng lại nhiều.

Ven đường, xuân ý đã là càng ngày càng lộ ra rõ ràng, đội kỵ binh một đường bốn ba đi qua, mở đường đầu tiên chính là Đồng Hồ tinh thần sáng láng.

Đồng Hồ gia nhập, đối với Thẩm Ngạo mà nói, đã là một trợ giúp rất lớn, một phương diện khác, cũng là một hồi giao dịch. Đồng Quán giao Đồng Hồ cho Thẩm Ngạo, càng giống là quăng một con tin, mà nội dung giao dịch này là, Đồng Quán nguyện ý coi Thẩm Ngạo như Thiên Lôi, sai đâu đánh đó, ký kết thành minh hữu, trở thành đẳng cũ.

Mà Thẩm Ngạo, cũng phải cam đoan chỗ tốt của Đồng Quán, trọng yếu hơn là, bồi dưỡng Đồng Hồ phát triển.

Ảnh hưởng của Đồng Quán đối với cục diện chính trị xa xa không bị nổi Dương Tiễn, càng không bị nổi đảng cũ, mặc dù có vài phần thân thuộc với vua, nhưng trong mắt Thảm Ngạo, lại không đáng để nhắc tới.

Chỉ là có một vật, Dương Tiễn và đảng cũ không thể có được, đó chính là lực ảnh hưởng biên quân.

Đại Tổng có vài đại Trắc trấn, gần trăm vạn biên quân, bất kể là lệ thuộc ba Châu hay không, đều đều có rất nhiều kính ý đối với Đồng Quán, hoặc là nói, trong hội này, Đồng Quán đã là cấp nhân vật đại lão, danh vọng cực cao.

Tương lai, học đường dạy võ giáo úy học tập xong, muốn cầm vào cầm quân và Trắc trấn đi, nếu không có người chiếu cố một chút, chỉ dựa vào đại danh Thảm Ngạo đè nặng, những quân đội kia và giáo úy hoàn toàn bất đồng, bọn họ có lẽ không dám xa lánh rõ ràng, nhưng mờ ám, tự nhiên không thể tránh né.

Cái này ngoài tầm tay với của Thảm Ngạo, bốn sự lớn hơn nữa cũng không có phương pháp, mà có Đồng Quán lại khác, chào hỏi một câu, liền có thể làm mọi người mở một con mắt nhắm một con mắt, bịt cái mũi nhận biết.

Loại lực ảnh hưởng này, không chỉ là dựa vào địa vị, lại càng phải dựa vào cổ tay cao siêu ngưng tụ thành, sở trường Đồng Quán ở chỗ này, làm thái giám, hẳn có thể dung nhập đến thái giám, an phận mà làm một người thái giám xuất sắc.

Làm chuyện xấu, hẳn có thể trộn lẫn tiến vào, làm một người nịnh thần có tiền đồ, giết người phóng hỏa, cái chuyện thất đức gì cũng làm được nhiều hơn so với người khác.

Cuối cùng, gọi hẳn đi giám quân, hẳn rõ ràng cũng có thể giải quyết, biến hóa nhanh chóng, liền thành hán tử uống chén rượu lớn ăn thịt, thoáng cái uy hiếp được đám binh lính, hoà mình không nói, nghe nói còn thu mấy chục trên trăm nghĩa tử, những nghĩa này là con mồ côi tướng lãnh bỏ mình, tuy không có mua bán, tình cảm cũng còn, cho nên, biên quân bên này, cơ hồ coi Đồng Quán thành thái giám đáng để tôn kính tôn thờ nhất.

)

626. Chương 602: Thân Phận

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 602: Thân phận

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Cái thằng khốn kiếp này, nếu lẫn vào trong đồng thanh niên văn nghệ thuật, chẳng phải là ngay cả danh tiếng bốn vương cũng bị đoạt sao. “ Thảm Ngạo đối với Đồng Quán, thật sự là bội phục không thôi, không thể không tỏ vẻ bội phục.

Khá tốt, Đồng Hồ cũng là người không chịu thua kém, thật cũng không phải là mặt hàng như Cao nha nội, một thân công phu cỡi ngựa bắn cung xác thực là làm người ta bội phục, một đường này đi đến, hẳn an bài thám báo, đi phía trước dò đường, lựa chọn cắm trại, đều rất có kinh nghiệm, thậm chí, có chút ít tri thức hành quân, ngay cả mấy giáo úy khác đều âm thầm bội phục.

Trọng yếu hơn là, người này xem địa hình rất chuẩn, cũng rất muốn khoe khoang tại trước mặt Thảm Ngạo, cho nên thỉnh thoảng lại đánh ngựa đến bên người Thảm Ngạo nịnh nọt.

Đi qua một chỗ sơn cốc, liền chỉ ngón tay về phía đó, nói sơn cốc này có thể bố trí binh mai phục, chỉ là, phụ cận sơn cốc này không có nguồn nước, phục binh nhiều nhất là kiên trì được hai ngày, vân vân....

Trong lòng Thẩm Ngạo âm thầm nói: “Người thật là mỗ quạ đen, thực sự đưa tới phục binh, bốn vương sẽ làm thịt người để tế cờ trước.” Nhưng trên mặt lại cười mỉm, cổ vũ hẳn, nói: “Nếu muốn đi qua nơi này, có thể dùng biện pháp gì để phá phục binh trong cốc? “

Đồng Hồ cực kỳ hưng phấn, trên cái mặt hình chữ quốc hiện ra hồng quang, thanh âm như chuông đồng, nói: “Vương gia, muốn phá nó cũng rất dễ dàng, sơn cốc này hiện lên, chính là hình dáng hồ lô, phục binh tất nhiên sẽ núp trong núi rừng hai bên, nếu gặp phải phục binh giết ra, chỉ cần kẻ để bản tướng động thân đi ra, ổn định quân tâm, lại tạo thành xa trận, thiết lập xe ngựa ở ngoại vi, bên trong bố trí mâu, cung tiễn thủ chống cự.

Nếu bên ta có kỵ binh, có thể lập tức trùng kích cửa ải, chiếm chỗ đó, tiến có thể công, lùi có thể thủ, chỉ cần kiên trì hai ngày, phục binh tất nhiên sẽ bại, đến lúc đó, cứ giết đi qua, liền có thể chuyển bại thành thắng. “

Thẩm Ngạo à một tiếng, mang một bộ dạng thụ giáo, sau đó nói: “Nếu không có xe thì sao? “

Đồng Hồ ngây ngốc một chút, mới nói: “Hành quân chiến tranh, nhiều quân giới, lương thảo như vậy, há có thể không xe? “

Thẩm Ngạo nói: “Bốn vương nói về nếu. “

Đồng Hồ liền nghiêm mặt nói: “Cái này cũng dễ dàng, không có xa trận, tuy là gian nan hơn một ít, nhưng đem mâu đặt bên ngoài, có thể chống cự, chỉ là, thương vong khó tránh khỏi lớn hơn một chút, có thể thủ vững hay không, phải xem loại tướng quân nào, có thể đồng cam cộng khổ cùng đám sĩ tốt, làm gương cho binh sĩ hay không. “

Thẩm Ngạo thần nhiên nói: “Nếu là ngay cả mâu cũng không có thì sao? “

Đồng Hồ lại ngây ngốc một chút, không tự chủ được mà mở to hai mắt ra nhìn, chắc hẳn đang muốn chờ đợi âm mưu, chỉ dẫn theo một đội cung thủ đi ra ngoài, người đánh cái rắm à?

Nhưng Bồng Lai Quận Vương dù sao cũng là Quận Vương, lại càng là người lãnh đạo trực tiếp của Đồng Hồ, mắng thì không dám mắng, cơ trên mặt Đồng Hồ không khỏi run rẩy một chút, mới nói: “Xảo Phụ không lương thực, chính là Ngô Khởi tái sinh, lại có thể làm gì? “

Thẩm Ngạo thắng lợi rồi, vui vẻ rạo rực suy nghĩ: “Khoe khoang cái gì? Còn muốn lừa gạt ta đây là người thường sao? Hành quân chiến tranh, bốn sự của bốn vương không bằng người, nhưng chỉ hươu bảo ngựa, lật ngược phải trái, nói hươu nói vượn, mấy bốn sự đó, người bì kịp được ta đây sao?

Đồng Hồ lúc này đây rất kinh ngạc , cũng không dám tiếp tục đi quấy rối Thẩm Ngạo nữa, chỉ đứng ở xa xa mà không dám tới gần.

Thẩm Ngạo thấy hẳn như vậy, lại sợ lạnh lòng của hẳn, ngoắc gọi hẳn đánh ngựa tới, đội kỵ binh vừa đứng lúc chạy tới một chỗ đồi núi, liền hỏi hẳn: “Ồ chỗ này giao đấu, sẽ tiêu diệt địch nhân như thế nào đây? “

Thân thể Đồng Hồ chấn động, trong đôi mắt sáng lên lờ lờ, Vương gia tự mình hỏi thăm, cái này là sự tình có ý nghĩa bực nào đây? Lập tức nói: “Giao đấu trên đồi núi, tối kỵ nhất chính là lại để cho địch nhân chiếm đóng chỗ cao, cho nên, trước hết phải dùng kỵ binh chiếm đồi núi, lại dựa vào đồi núi bày trận, như thế, phần thắng cũng sẽ tăng thêm được một phần. “

Thẩm Ngạo gật gật đầu, một bên vuốt lông bờm chiến mã, một bên hỏi: “Nếu không có kỵ binh thì sao? “
“Lại tiếp tục rồi...”

Đồng Hồ nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Cái kia, liền nhanh chóng thiết lập hàng ngũ tại phụ cận đồi núi, nếu quân phản loạn lên đồi núi, có thể lập tức sai cung thủ bắn chết, quân ta không chiếm trước, tự nhiên không thể để quân phản loạn đoạt được. “

Thẩm Ngạo nhìn qua đồi núi xa xa, gật gật đầu, nói: “Không tệ, làm cho bọn họ không thể dựa vào đồi núi bày trận, cũng là biện pháp rất tốt, nhưng nếu ngay cả cung thủ cũng không có thì sao? “

Đồng Hồ hậm hực mà bại lui, lưu lại một câu: “Ti chức đi xuống xem một chút, xem thám báo có tin tức gì không. “ Liền chạy trời chết.

Đảo mắt, Biện Kinh đã càng ngày càng gần, qua một chỗ cửa khẩu phía trước, đi thêm năm mươi dặm, là đến được Biện Kinh rồi.

Tâm tình Thẩm Ngạo kích động một hồi, thật sự rất muốn hô to: “Biện Kinh, Hồ Hán Tam ta đã trở lại! “ Rốt cục vẫn phải tỉnh táo lại, người kiệt sức, ngựa hết hơi, đành phải một bên gọi người đi vào thông báo trước, một bên cắm trại ngay tại chỗ, nghỉ tạm một đêm, sau đó mới chạy vào kinh.

Trong Văn Cảnh các, cũng là một hồi bận rộn, mấy đại thần đều bị triệu vào trong các đợi mệnh lệnh, đợi cho Triệu Cát long hành hổ bộ tiến đến, mọi người đồng loạt hành lễ, Triệu Cát mặt mày hồng hào, hào hứng dạt dào mà phát phát tay, nói: “Ngồi xuống nói chuyện, không cần đa lễ. “

Đợi cho Triệu Cát ngồi xuống, tất cả mọi người mới hạ thấp người ngồi xuống, ngồi ngay ngắn bên trái chính là Thái Kinh, tinh thần Thái Kinh có vẻ có vài phần sa sút, càng phát ra bộ dáng có vẻ tuổi già sức yếu.

Phía bên phải thì là Vệ Quận công Thạch Anh, Kỳ Quốc công Đoàn Chính cùng với Lễ bộ Thượng Thư Dương Thực.

Ánh mắt bốn người đều rơi vào trên người Triệu Cát, Triệu Cát cười nói: “Thẩm Ngạo đã trở lại, đang ở ngoài thành, giữa trưa ngày mai có thể đến, một chuyến đi sứ này, hẳn coi như là vất vả, công lao càng lớn, liều tính mạng, cuối cùng cũng kiếm được Tây Hạ Công Chúa này trở về cho Đại Tống ta.

Trẫm không thể đối xử lạnh nhạt với hẳn, hôm nay gọi các người đến, chính là thương nghị sự tình ra ngoài nghênh đón. “

Thạch Anh nhàn nhạt cười nói: “Bồng Lai Quận Vương trở lại kinh, là việc vui rất lớn, nên thận trọng đối đãi mới được, xin hoàng thượng xuất ra cái chương trình, để đám hạ thần thu xếp. “

Triệu Cát cười nói: “Trẫm có ý định tự mình ra ngoài nghênh đón, như thế nào? “

Lễ bộ Thượng Thư Dương Thực do dự một chút, nhưng lại liếm liếm miệng, cái gì cũng không nói, Thạch Anh và Đoàn Chính cũng đều không phản đối.

Ngự giá ra nghênh đón, tuy nói long trọng hơn một ít, nhưng Triệu Cát đã cao hứng, cũng không có gì cần phản đối.

Triệu Cát thấy không có người phản đối, liền vui vẻ rạo rục nói: “Như vậy, Trẫm liền làm chủ nhé? “

Thái Kinh đột nhiên nói: “Bệ hạ... “

Khuôn mặt tươi cười của Triệu Cát còn chưa tán, liền nói: “Hẳn là Thái ái khanh có cái gì muốn nói hay sao? Cứ nói đừng ngại, Trẫm không biết trách móc. “

Thái Kinh chậm rãi nói: “Cựu thần cho rằng, việc này không ổn. “

Sắc mặt Triệu Cát cứng đờ, qua nhiều năm như vậy, Thái Kinh tại trước mặt Triệu Cát, luôn luôn không nói qua hai chữ không ổn, Triệu Cát nói cái gì, Thái Kinh chỉ án theo phân phó đi làm là được.

Nhưng hôm nay, hẳn lại ngoài dự đoán của mọi người mà đưa ra phản đối, cả Lễ bộ Thượng Thư Dương Thực gần đây không tham dự đảng tranh giành kia, lúc này cũng hơi hơi ngạc nhiên, Thái Kinh hôm nay làm sao vậy? Tuy nói Thẩm Ngạo và Thái Kinh có hiềm khích, chẳng lẽ sự tình đi ra ngoài nghênh đón cũng muốn làm vãn, có thể mang đến cho hẳn chỗ tốt gì?

Triệu Cát lập tức trở nên có chút uể oải, trầm giọng nói: “Vì sao không ổn? “

Thái Kinh rất biết vâng lời nói: “Bệ hạ thứ tội, cựu thần chỉ là là trần thuật ý kiến của mình, tuyệt không có ý tứ gì khác. “

Triệu Cát không kiên nhẫn nói: “Có lời gì cứ nói, không cần phải quanh co lòng vòng. “

Thái Kinh mới chậm rãi nói: “Cựu thần suy nghĩ, nếu bệ hạ nghênh đón, chính là Bồng Lai Quận Vương, Quận Vương là đại công thần, lại càng là cánh tay ở dưới của bệ hạ, càng có quan hệ cha vợ cùng bệ hạ, bệ hạ ra nghênh đón, danh chính ngôn thuận, cũng không có gì không ổn.“

Thì ra Triệu Cát tưởng rằng Thái Kinh nói ngớ ngẩn giá xuất cung, chắc chắn quấy rầy dân chúng, trong lòng sớm có từ phản bác, chưa từng nghĩ tới, Thái Kinh nói ra, lại là thứ mình không nghĩ tới, nhất thời cũng sững sờ, nói: “Nếu như thế, vì sao Thái ái khanh nói làm như vậy không ổn? “

Thái Kinh không để ý tới Thạch Anh, nhìn qua ánh mắt Đoan Chính, lạnh nhạt tự nhiên nói: “Nhưng, nếu là bệ hạ nghênh đón, chính là Tây Hạ Thảo Luận Chính Sự vương, cự thần thân là thủ phụ Thái sư, không thể không bênh vực lẽ phải. Tây Hạ Thảo Luận Chính Sự vương, theo sứ mạng Tây Hạ quốc chủ Lí Càn Thuận đến đây, một chuyến này, chính là đàm luận sự tình nghị hòa cùng với Đại Tổng ta, tuy có ý thân thiện hữu hảo, nhưng tại trước khi chưa đàm luận xong, Đại Tổng ta quyết không thể yếu thế với người, nếu không, khó tránh khỏi sẽ bị người Tây Hạ khinh thường.

Nếu bệ hạ đi ra nghênh đón Tây Hạ Thảo Luận Chính Sự vương, người Tây Hạ càng thêm cuồng vọng, đã thể hiện Đại Tổng ta mềm yếu dễ lấn, bệ hạ làm như vậy, chẳng phải là biến thành tăng sĩ khí người khác, diệt uy phong mình? “

Thái Kinh tiếp tục nói: “Chính là bởi vì như thế, cự thần cảm thấy sâu sắc không ổn, xin bệ hạ nghĩ lại. “

Thái Kinh nói được một phen rất đường hoàng, không thể chê vào đâu, Triệu Cát ngậy ngốc một chút, lập tức hừ lạnh, nói: “Thẩm Ngạo không phải người Tây Hạ. “

Thái Kinh nói: “Nhưng hắn là đặc phái viên Tây Hạ, có lẽ là Thảo Luận Chính Sự vương Tây Hạ, lại càng là phụ thân của quốc chủ Tây Hạ tương lai. “

Triệu Cát lập tức bắt đầu ủ rũ, mấy ngày gần đây, hắn lo lắng nhất, đúng là cái này, tại Đại Tổng, Thẩm Ngạo đã dưới một người trên vạn người, mà ở Tây Hạ, hắn lại phát triển kế hoạch lớn, không nói cái khác, Thẩm Ngạo đối với chính mình trung thành và tận tâm như thế nào đi chăng nữa, chẳng lẽ cũng không có ý định vì ruột thịt huyết mạch của mình, làm chút ít việc?

Từ tin tức mật thám trở lại để xem xét, Thẩm Ngạo và Tây Hạ Công Chúa kia đã có con nối dõi, sắc phong là vương Tây Hạ, coi như ván đã đóng thuyền.

Triệu Cát thở dài một hơi, thật lâu về sau, mới ngoan cường nói: “Thẩm Ngạo không phụ Trẫm, Trẫm biết rõ. “

Thái Kinh mấp máy miệng, cười nhạt một tiếng, nói: “Tham lam, mọi người đều có, Thẩm Ngạo dù sao cũng phải nghĩ vì con nối dõi của chính mình, bệ hạ, cự thần xin ngắt lời, Thẩm Ngạo đến Tổng một chuyến này, tất nhiên sẽ dùng thân phận Tây Hạ quốc sử, lại lợi dụng tiện lợi Hồng Lư Tự Tự khanh, kiểm lời vì Tây Hạ! “

Triệu Cát hừ lạnh, nhưng lại đuối lý, không khỏi mà nhìn về phía Đoan Chính, nói: “Chu ái khanh nghĩ sao? “

Đoan Chính thoáng trầm mặc một tý, lại cũng không dám bảo đảm vì Thẩm Ngạo, dù sao trước mắt, huyết mạch Thẩm Ngạo chỉ có một, lại đang ở Tây Hạ, rốt cuộc Thẩm Ngạo suy nghĩ như thế nào, tuy Đoan Chính quan hệ thân mật với Thẩm Ngạo, lại cũng không biết được.

Đoan Chính chỉ có thể cười khổ, nói: “Nếu như bệ hạ hỏi Quận Vương trung tâm đối với Đại Tổng, vì thân nguyện dùng người cả nhà bảo đảm, nếu hỏi vì thân, Thẩm Ngạo có bảo vệ Tây Hạ hay không, vì thân không dám chắc chắn. “

Triệu Cát thở dài, nói: “Thái ái khanh nói cũng không sai, vậy thì cắt cử người khác đi nghênh đón đi, Thái ái khanh, người đi đi, như thế nào? “

Thái Kinh cười nhạt một tiếng, nói: “Cự thần tuân chỉ, chỉ là, cự thần muốn hỏi, cái lễ tiết nghênh đón này nên làm như thế nào? “

Triệu Cát có chút bức bối, nói: “Cái này cũng muốn hỏi? “

Thái Kinh hôm nay không biết làm sao vậy, đúng là nhiều lần vi phạm tâm ý Triệu Cát, hắn từ từ nói: “Bệ hạ, chuyện lớn như vậy, cự thần không dám tự ý chuyên quyền, Đại Tổng ta rốt cuộc nên dùng lễ tiết nghênh Quận Vương, hay là dùng lễ tiết nghênh đặc phái viên, đang mang việc trọng đại, nếu dùng sai rồi, chỉ sợ sẽ cho người ta chê cười. “

Thái Kinh tận lực nói ba chữ Đại Tổng ta rất nặng, mỉm cười mà nhìn Triệu Cát, ẩn ẩn trong lúc đó, lại mang theo vài phần gây sự.

Triệu Cát đã giận tím mặt, nói: “Thần tử của Trẫm, há có thể dùng lễ đặc phái viên đối đãi? “ Hắn đứng lên, bực bội nói: “Hôm nay nói đến đây thôi, Trẫm mệt mỏi, các người xuất cung đi! “ Hạ lệnh trực khách, Triệu Cát lập tức phẩy tay áo bỏ đi.

Một bên, Dương Tiễn âm trầm liếc nhìn Thái Kinh, mới đuổi theo sau lưng Triệu Cát đi ra ngoài.

Thái Kinh bình tĩnh thông dong mà ngồi một hồi, mới khẽ run run nói: “Cựu thần linh chỉ tạ ơn. “

Nói xong, vẫn không quên hướng Thạch Anh, Chu Nhược cười nhạt một tiếng, mới từ từ đứng lên rời đi.

Tia nắng mặt trời ban mai rơi vào thành Biện Kinh xuân ý dạt dào, đường đi dần dần náo nhiệt lên, lúc này, nhiều đội cấm vệ đột nhiên xếp thành hàng đi ra, không khí trở nên khẩn trương vài phần, tiếp theo, mấy chỗ đường đi trọng yếu bị chặn, người bán hàng rong xuôi theo phố đều bị đuổi ra ngoài.

Kiểu nhỏ đến thẳng Tuyên Vũ môn, Tuyên Vũ môn bên này, cấm vệ Tư Mã tư xếp thành hàng, nín hơi, mấy quan viên Lễ bộ có vẻ vô cùng lo lắng, nghị luận sôi nổi.

Đợi cho kiểu nhỏ rơi xuống, mấy quan viên Lễ bộ mới tới chào, Thái Kinh chui từ trong kiểu ra, mỉm cười nói: “Phái thám báo ra chưa? Tây Hạ Thảo Luận Chính Sự vương lúc nào mới đến? “

“Sắp tới rồi, nhiều nhất là qua nửa canh giờ nữa. “

Mấy Lễ bộ quan viên này là do Lễ Bộ Thị lang Chu Văn Đào cầm đầu, Chu Văn Đào nghe được mấy chữ Tây Hạ Thảo Luận Chính Sự vương, biểu lộ trên mặt có chút cổ quái, nhưng Thái sư nói như vậy, cũng không nên chống đối ngay ở trước mặt, liền nói với mấy quan viên Lễ bộ: “Bồng Lai Quận Vương sắp đến rồi, nhìn lại xem có cái sơ hở gì không. “

Thoáng cái là Thảo Luận Chính Sự vương, thoáng cái Bồng Lai Quận Vương, nghe mà làm cho người ta choáng váng hoa mắt, mấy quan viên Lễ bộ tuân mệnh, tất cả đều đi chuẩn bị.

Thái Kinh liếc nhìn Chu Văn Đào, cười ha ha nói: “Chu Thị lang gần đây được không? “

Chu Văn Đào là do tiền nhiệm Lễ bộ Thượng Thư dạy dỗ, thuộc về đảng cũ, hắn hé miệng cười nói: “Còn tốt, ngược lại, thân thể Thái sư hơi kém chút ít, nên bớt vất vả mới được. “

Thái Kinh nhàn nhạt cười nói: “Gia quốc đại sự, há có thể không tận tâm tận lực? “ Dứt lời, không hề để ý tới Chu Văn Đào, híp mắt ngắm nhìn phương xa.

Chu Văn Đào cũng mặc kệ hắn, tìm mấy quan viên Lễ bộ nói chuyện phiếm.

Nửa canh giờ đi qua, bên ngoài đường chân trời ù ù rung động, Thái Kinh thần sắc bất động, Chu Văn Đào giữ vững tinh thần, nói: “Đến rồi, chư vị không được sơ hở, theo Thái Thái sư ra nghênh đón Bồng Lai Quận Vương. “

Thái Kinh nhạt cười nhạt nói: “Tây Hạ quốc quốc sử đường xa mà đến, không thể chậm trễ! “

Chu Văn Đào nhăn lông mày lại, muốn nói cái gì đó, nhưng lại thôi.

Mấy kỵ binh cấm vệ đã lao ra, cao thấp Tư Mã tư, đều bị học đường dạy võ chiếm cứ, là nơi thực tập bộ quân khoa học đường dạy võ, cứ cách ba tháng, liền thay phiên điều đội trưởng đi vào, hơn nữa, nhờ uy vọng Thẩm Ngạo tại Tư Mã tư lúc trước, Tư Mã tư đã là quân dự bị đáng tin của học đường dạy võ, mấy cái cấm vệ này tiến lên, lúc tới gần đội kỵ binh giáo úy, tâm tình kích động một hồi, đứng xa xa ôm quyền cất cao giọng nói: “Tiểu nhân Tư Mã tư trung đội trưởng Chu Hằng (Triệu Tự Ý, Lưu Võ) cung nghênh Bồng Lai Quận Vương. “

Kỵ binh giáo úy ào ào ghim ngựa, Thẩm Ngạo đánh ngựa đi ra, đôi mắt sáng ngời, nói: “Thì ra Chu biểu đệ đã ở đây rồi!”

)

627. Chương 603: Chào Hối Thân Thiện

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 603: Chào hối thân thiện

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Chu Hằng cường tráng hơn nhiều so với lúc trước, một thân lỗ mãng không còn thấy đâu, nhiều vài phần quả cảm dứt khoát, nâng cao bộ ngực nói: “Quận Vương, tiểu nhân là đội trưởng trung đội ba doanh một Tư Mã tư, tại đây không có anh em bà con, chỉ có Quận Vương và tiểu nhân. “

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, người này rõ ràng dám chơi công tư rõ ràng cùng mình, bốn vương cũng giải quyết việc chung, không hề phản ứng đến hắn, lại hướng hai cái trung đội trưởng Triệu Tự Ý, Lưu Vô nói: “Các ngươi cũng là học đường dạy võ đi ra? “

Vừa nói đến học đường dạy võ, hai trung đội trưởng lại càng nghiêm nghị, chấp tay nói: “Ân phủ tiên sinh ở trên, xin nhận môn hạ thi lễ. “ Đây là lễ của người đọc sách, nhưng tại học đường dạy võ vừa văn vừa võ, giáo úy học tập đi ra ngoài, dùng lễ này cũng là thỏa đáng.

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói: “Đi thôi, vào thành. “

Mang theo Chu Hằng phi ngựa đến cửa thành, tại đây đã sắp đóng cửa, chỉ chờ Thẩm Ngạo đến đây, dân chúng muốn từ nơi này xuất nhập thành trì, cũng chỉ có thể đi đường vòng.

Trên mặt Thái Kinh âm trầm cười một tiếng, đợi Thẩm Ngạo xuống ngựa, đã thân thiện mà nghênh đón, nói: “Thảo Luận Chính Sự vương đã đến đi, nhưng tinh thần lại tốt hơn không ít. “

Trên mặt Thẩm Ngạo bảo trì dáng tươi cười, nhưng trong lòng lại không nhịn được mà mắng một câu lão tặc bất tử, cười ha ha nói: “Thái Thái sư, người tưởng tượng bốn vương chết rồi sao? “ Dứt lời, hung hăng mà giơ tay lên, nặng nề đặt ở trên vai Thái Kinh, nói: “Một đường này về, bốn vương ngoại trừ tưởng niệm bệ hạ và gia quyến, tiếp theo chính là Thái sư đó! “

Lần này đặt ở trên vai Thái Kinh, ra tay cực kỳ nặng, hai chân Thái Kinh mềm nhũn, hơi kém một chút là đặt mông té xuống đất, dốc sức liều mạng cố nén, thật vất vả mới ổn định thân hình, cái tuổi này, thật sự không chịu nổi, trên trán đã toát mồ hôi, lại còn phải bảo trì khuôn mặt tươi cười, hàn huyền cùng Thẩm Ngạo, đơn giản là nói lão phu cũng nhớ Thảo Luận Chính Sự vương. vân vân.....

Thẩm Ngạo hướng về Đồng Hồ nói: “Đồng Hồ, thúc phụ ngươi và Thái sư coi như là quen biết đã lâu, mau tới chào Thái sư đi. “

Đồng Hồ tiến lên một bước, nghiêm mặt nói: “Tiểu nhân bái kiến Thái sư. “

Thái Kinh biến sắc, lập tức biết rõ cáo già bên kia đã triệt để đảo hướng Thẩm Ngạo, lại cười nói: “Đồng thể chất cũng theo Thảo Luận Chính Sự vương đến rồi, tốt, tương lai Đại Tổng ta lại có thêm một thành viên mãnh tướng. “

Thẩm Ngạo xụ mặt rắn dạy Đồng Hồ: “Ngươi chào Thái sư như vậy, chẳng phải là nói thúc phụ ngươi và Thái sư lạnh nhạt sao? Phải thân thiện hơn một ít. “ Dứt lời, cười ha ha mà nói với Thái Kinh: “Đồng Hồ không hiểu chuyện, lại để cho Thái sư chê cười. “

Đồng Hồ gãi gãi đầu, nói: “Như thế nào mới được coi là thân thiện? “

Thẩm Ngạo lại là hung hăng giơ tay lên, nặng nề vỗ vào vai Thái Kinh, mới nói: “Lão Thái, bốn vương mang Thiên Sơn tuyết trà từ Tây Hạ đến, sau đó nhất định gọi người đưa đến quý phủ, mời lão Thái phẩm trà. “

Thái Kinh phản ứng chậm, lại bị đánh một cái, trên mặt đều run rẩy, lại không thể trở mặt cùng Thẩm Ngạo, chỉ có thể cắn răng nhịn xuống.

Thẩm Ngạo hướng Đồng Hồ nói: “Ừ, đây mới là thân thiện, đây là lễ tiết cao nhất của người Tây Hạ, Đồng Hồ, người tới thử xem. “

Trong lòng Đồng Hồ nghĩ, ở phía trong lễ tiết người Tây Hạ nào có cái này? Nhưng Thẩm Ngạo nói cái gì, hắn liền nghe cái đó, hắn cũng muốn tiến lên, Thái Kinh sợ tới mức liền tiếp lui về phía sau, Đồng Hồ này lưng hùm vai gấu, nếu cũng học Thẩm Ngạo như vậy, lão già khom không thể sống nổi nữa.

Thái Kinh cười khan nói: “Được rồi, bệ hạ vẫn còn ở Văn Cảnh các đợi Thảo Luận Chính Sự vương yết kiến, không nên làm trễ, Thảo Luận Chính Sự vương, mời. “

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói: “Thái sư cứ đi trước. “

Thái Kinh tiếp tục khách sáo, nói: “Thảo Luận Chính Sự vương là khách, tự nhiên nên để Thảo Luận Chính Sự vương đi trước. “

Một chữ khách này rất nặng, trong hai tròng mắt Thẩm Ngạo hiện lên một tia lạnh lùng, lập tức cười ha ha một tiếng, thừa dịp Thái Kinh không đề phòng, lại bị Thẩm Ngạo nặng nề mà đập trên vai, lúc này đây, Thái Kinh thật sự sợ hãi, bước chân lão đảo, đúng là đặt móng ngã ngồi trên mặt đất, đội cấm vệ kia nhìn, ồn ào cười to, mấy Lễ bộ quan viên cũng buồn cười.

Chu Văn Đào cất bước tới, không để ý tới Thái Kinh, hướng Thẩm Ngạo chấp tay nói: “Quận Vương, mời vào thành. “

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, gật gật đầu, trở mình lên ngựa, mang người gào thét đi qua.

Thái Kinh chậm rãi đứng lên, phảng phất chuyện gì cũng không phát sinh, chỉ phỉ phỉ bụi bặm trên người, vui mừng tự nhiên mà đi đến bên cạnh kiệu nhỏ, phân phó kiệu phu: “Vào cung. “

.....

Đến ngự đạo bên này, Thẩm Ngạo cùng đám giáo úy mỗi người một ngựa, chỉ dẫn theo mấy hộ vệ, đánh ngựa đến Chính Đức môn, một lần nữa về tới đây, Thẩm Ngạo đột nhiên có một loại cảm giác giống như cách một thế hệ, cái cửa cung nguy nga này có vẻ thân thiết cực kỳ, chính là cấm vệ cửa ra vào, dường như cũng không đổi, lại vẫn là mấy người quen biết đã lâu, thấy Thẩm Ngạo đến, tuy là đeo đao bất động, mặt mày lại trời lên vẻ vui mừng nhàn nhạt, lại để cho tâm tình Thẩm Ngạo rất sung sướng, tuy có quyền đánh ngựa vào cung, lại xuống ngựa ở chỗ này, đem dây cương giao cho thị vệ bên người, trực tiếp vào cung.

Từng cọng cây ngọn cỏ trong nội cung không có bất kỳ biến hóa nào, gió xuân chập chờn, cây hương hoa quế, hoa tươi bay lên, bị gió xuân thổi, mùi thơm lập tức bốn phía, bay vào chóp mũi, khẽ hít thật sâu, liền có một loại cảm giác thân thiết quen thuộc.

Nội thị thấy Thẩm Ngạo, cũng đều ào ào tới chào, Thẩm Ngạo gật đầu đáp lại bọn họ, chờ đến một cái cầu, liền chứng kiến Dương Tiễn tới trước mặt, Dương Tiễn mỉm cười nói: “Quận Vương đã về, chuyến này lại là một đại công. “

Thẩm Ngạo lập tức nghiêm mặt nói: “Nhạc phụ đại nhân, gọi Thẩm Ngạo là được rồi, hai chữ Quận Vương, tiểu tử là không dám nhận. “

Dương Tiễn thấy hắn mang cái dạng này, trong lòng cũng rất là vui mừng, vui vẻ rạo rực mà nắm tay hắn nói: “Tốt, cứ kêu Thẩm Ngạo, đợi yết kiến xong, người về nhà một chuyến, thăm mấy người Vân Vân, tối hôm nay, nếu nô gia rảnh rỗi, cũng xuất cung đi đến đó, có chuyện nói với người. “

Thẩm Ngạo chỉ cho là hắn muốn làm một ít việc nhà, gật gật đầu nói: “Đến lúc đó, gọi Vân Vân làm một ít rượu và thức ăn, ta và cha vợ sẽ ăn uống no say. “

Hắn đột nhiên nhớ tới Đồng Hồ kia, không khỏi suy nghĩ, Dương Tiễn dường như cũng có hai cháu trai, một người cháu ở quê quán, còn có một đã ở Biện Kinh, mới mười chín tuổi, người này, Thẩm Ngạo cũng đã gặp, là người tính tình có chút mềm yếu, Dương Tiễn cung cấp hắn đọc sách, cũng không đọc lên trò gì, bây giờ còn đang pha trộn ở phía trong Quốc Tử Giám.

Làm thái giám, đau lòng nhất chính là những chất nhũ này, mặc dù kém như thế, Dương Tiễn lại vô cùng yêu thương, chỉ có điều, trong nội cung bận rộn, cũng không thể chú ý.

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, nói: “Dương Thần nhũ hiện tại đọc sách như thế nào? “

Dương Tiễn thở dài nói: “Còn có thể như thế nào? Hãn tính tình quá mềm yếu, cũng không thiện giao tiếp, tư chất lại ngu dốt, đọc sách không vào, nô gia còn sống, cũng vẫn có thể che chở hãn, đợi nô gia đi... “ Hãn mong mỗi liếc Thẩm Ngạo, vỗ vỗ vai Thẩm Ngạo, nói: “Không thiếu được nhờ người chú ý. “

Tâm tư Dương Tiễn quả nhiên là cái này, tuy nói hãn cả đời này đã kiếm được gia nghiệp to như vậy, lưu cho Dương Thần nhũ cả đời không lo là việc rất nhỏ, nhưng một khi Dương Tiễn đi, cái người tính tình mềm yếu này đâu bảo vệ được? Đến lúc đó, còn không biết có bao nhiêu người ngấp nghé, bị người làm cho cửa nát nhà tan, cũng là chuyện thường xảy ra, chuyện như vậy tại thành Biện Kinh rất nhiều.

Thẩm Ngạo cười nhạt nói: “Hãn có một thân phận giám sinh, tuổi tác cũng không xê xích gì nhiều, không bằng đến học đường dạy võ, thoảng lịch lãm rèn luyện một tý, năm nay chiêu mộ giáo úy, tiểu tể lưu cho hãn cái vị trí. “

Dương Tiễn mừng rỡ nói: “Ngay cả tiểu tử Chu Hằng kia cũng có thể rèn luyện, hôm nay là trung đội trưởng Tư Mã tư, tương lai chính là tướng quân, Thần nhũ nhà của ta nói xấu cũng không xấu, chắc chắn sẽ không kém so với hãn. “

Trong lòng Thẩm Ngạo sưng sốt một chút, nghĩ: “Khá tốt, lời này không bị Đoan Chính nghe qua, nếu không, nói không chừng Dương Tiễn và Chu đại Quốc công sẽ đánh nhau một phen.” Bất kể nói thế nào, trong đầu mọi người, đều cảm thấy thế hệ con cháu nhà mình tốt hơn so với người khác.

)

628. Chương 604: Cố Gắng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 604: Cố gắng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Cùng Dương Tiễn vừa đi vừa nói chuyện, bất tri bất giác mà đến bên ngoài Văn Cảnh các, Dương Tiễn thoảng trầm mặc một tý, nghỉ chân hạ giọng nói: “Người trở về một chuyến này, đã gặp Thái Kinh chưa? “

Thẩm Ngạo nói: “Thái Kinh khâm mệnh nghênh đón, đã thấy. “

Dương Tiễn đánh mắt mấy cái đối với đám tùy tùng nội thị bên cạnh, mấy nội thị hiểu ý, lập tức lui sang một bên, Dương Tiễn mới thấp giọng nói: “Gần đây Thái Kinh rất cổ quái, chỉ sợ sẽ có động tác, người phải cẩn thận. “

Thấy bộ dạng Dương Tiễn vô cùng cẩn thận, cũng rất là kiêng kỵ đối với Thái Kinh, Thẩm Ngạo cười lạnh nói: “Bình tới tướng đồ, nước tới đắp đất chặn, sợ cái gì? Hãn dám đến cũng tốt, vừa vận thu thập hãn. “

Đổi lại là Thẩm Ngạo hai năm trước, đâu có thể nói ra những lời này, nhưng giờ này khắc này, một người Thái Kinh, Thẩm Ngạo đã có lực lượng đủ để liều mạng với hãn, trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ, Lí Càn Thuận nói không sai, một ngày chưa diệt trừ con cáo già này, cuối cùng vẫn là tai họa, như vậy, liền quần nhau cùng hãn cho xong đi.

Dương Tiễn nói: “Người biết Thái Kinh có tính toán gì không? “

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Hắn là nhạc phụ biết rõ? “

Dương Tiễn liền đem lời nói và việc làm mấy ngày nay của Thái Kinh nói ra, sau đó mới nói: “Nô gia còn nghe nói, ở phía trong cái thành Biện Kinh này, khắp nơi đều đang nghị luận về sự tình Tây Hạ, đầu đường cuối ngõ, còn có người dán văn bản, đều là khuyếch đại mối thù truyền kiếp giữa Tây Hạ cùng Đại Tống ta, Tứ Nghị cục bên kia, cũng giống như nổ tung nồi. “

Hắn lại hạ thấp thanh âm, nói: “Rất nhiều người đều đang nói..., người hôm nay đã thành Tây Hạ... “, mấy chữ đằng sau liền mãnh liệt dừng lại, ý tứ đơn giản là đồng lõa tay sai.

Thẩm Ngạo lạnh lùng cười nói: “Lão tử dẫn người liều chết liều sống ở bên ngoài, bọn hắn lại thoải mái tự tại, rảnh rỗi há miệng, nguyên một đám rất thẳng thắn chính trực. “

Dương Tiễn lời dõm mà nở nụ cười, mang theo vẻ khinh thường nói: “Từ xưa đến nay chính là như vậy, làm việc bị mắng, mắng chửi người đều là thánh hiền, nếu người có tâm lại thoáng châm ngòi một tý, thì càng hồng không tưởng nổi. “

Thẩm Ngạo nói: “Tứ Nghị cục cũng nên đi thu thập một chút, chỉ là, gặp bệ hạ trước rồi nói sau.”

Dương Tiễn giữ chặt hắn, lại nói: “Nô gia còn có một câu muốn nói cho người biết, Thái Kinh phát ngôn bừa bãi tại trước mặt bệ hạ, nói là người nhất định sẽ tranh thủ chỗ tốt vì Tây Hạ. “, Dương Tiễn mong mỗi liếc Thẩm Ngạo, tiếp tục nói: “Nếu bị hắn nói trúng, chỉ sợ bệ hạ bên kia sẽ không thể nào nói nổi. Nô gia cũng không nên khuyên người cái gì, dù sao, tại Tây Hạ, người còn có huyết mạch, vì Tây Hạ tranh giành nhiều thêm một phần, chính là cho tử tôn vài phần của cải, nhưng... “

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói: “Lại nói tiếp, ta còn thật muốn tranh giành chút chỗ tốt, được rồi, nhạc phụ yên tâm, Thái Kinh không lật nổi sóng gió đâu. “

Dứt lời, Thẩm Ngạo dạo bước vào Văn Cảnh các, phóng nhãn nhìn lại, tại đây cũng không có bao nhiêu thay đổi, Triệu Cát hóp lưng lại như mèo, đang chăm mực vẽ tranh, nghe được động tĩnh của Thẩm Ngạo, đạm mạc mà dứt bỏ bút, liếc nhìn Thẩm Ngạo nói: “Người đã trở lại rồi sao? “

Thẩm Ngạo nói: “Vâng, vi thần đã trở lại. “

Nghe được hai chữ vi thần, lại để cho lòng Triệu Cát thoải mái hơn một ít, nhưng lúc này không biểu hiện ra quá nhiều nhiệt tình, tiếp tục đạm mạc nói: “Đến đây, ngồi xuống nói chuyện. “

Thẩm Ngạo theo lời ngồi xuống, nói: “Bệ hạ, khi vi thần trở về, từ Tây Hạ bên kia mang về chút ít đặc sản, đến lúc đó, xin mời bệ hạ đánh giá một chút. “

Triệu Cát nhíu lông mày lại, tức giận nói: “Trẫm không có hứng thú đối với mấy cái gì đó của Tây Hạ. “

Thái Kinh nói những lời kia, xác thực nói trúng tâm sự của Triệu Cát rồi, Triệu Cát lúc này tận lực giữ một khoảng cách, có vài phần sợ hãi, không dám nhiệt tình, mặt mày lạnh lùng.

Nếu lúc này quá nhiệt tình với Thẩm Ngạo, đến lúc thật sự phải nói về sự tình nghị hòa, lật mặt với nhau, cái mặt Thiên gia này nên đặt ở đâu đây?

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, ngồi yên một hồi, cảm thấy không khí có chút xấu hổ, liền thuận miệng nói: “Bệ hạ hôm nay vẽ cái gì vậy? “

Triệu Cát không mặn không nhạt nói: “Vạn Tuế Sơn, người đến xem đi. “

Thẩm Ngạo cất bước đi qua, cái bức vẽ này vẫn chưa xong, nhưng bố cục chưa được tốt, cả bức họa có chút mất trật tự, chỉ bằng vào cái này, liền đó có thể thấy được, người vẽ tranh đang rất không yên lòng, Thẩm Ngạo liền cười nhạt nói: “Bệ hạ vô tâm vẽ tranh, rõ ràng vẫn có thể cầm giấy bút như vậy, vi thần xấu hổ đến cực điểm. “

Một cái võ mông ngựa tâng bốc này, quả nhiên là chí cao cảnh giới võ bên trong mông ngựa tâng bốc, nói chuyện nịnh nọt cũng phải chọn cho đúng nơi, cái bức họa này, rõ ràng đối với cấp họa sĩ lớn như Triệu Cát, thật sự là rất nhiều khiếm khuyết, nhưng Thẩm Ngạo không sợ hãi, nói ra một câu này, đúng là vẫn mò ra được một chỗ tốt.

Sắc mặt Triệu Cát hòa hoãn hơn một ít, nói: “Mấy ngày nay Trẫm đều nghĩ đến sự tình nghị hòa, cho nên tâm tình bực bội hơn một ít. “

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Bệ hạ, một chuyện này, vì thần được Tây Hạ quốc chủ tin tưởng, đến đây bàn bạc nghị hòa, nhưng vì thần lại kiêm chức Hồng Lư Tự chính khanh, có thể có chút không ổn hay không? “

Triệu Cát lúc này liền nghiêm mặt nói: “Có cái gì không ổn? Tổng Hạ kết minh, là người dốc hết sức thúc đẩy, người đã là đặc phái viên Tây Hạ, nên đi đàm luận cùng Đại Tổng Hồng Lư Tự Tự khanh ta, đàm ra kết quả rồi, lại đưa quốc thư lên trên.”

Thẩm Ngạo ngẩn ngơ, Tây Hạ quốc sử đi đàm luận cùng Hồng Lư Tự Tự khanh, đây là hai người hay là một người? Tại sao tính tình Triệu Cát và Lí Càn Thuận không khác gì nhau vậy?

Triệu Cát liếc nhìn hẩn thật sâu, lại nói: “Không cần phải làm Trẫm thất vọng, người đi đi. “

Một câu không cần phải làm Trẫm thất vọng, phép ẩn dụ rất rõ ràng, lại để cho Thẩm Ngạo không khỏi ngẫm cười khổ, Lí Càn Thuận kia lấy đứa trẻ còn chưa sinh ra của mình để cưỡng ép làm việc, nếu để Đại Tổng chiếm chút tiện nghi, có hại chịu thiệt liền là con của mình, mà Triệu Cát lại là một bộ chờ người tỏ thái độ, kẹt ở hai đầu, thật sự là khó làm người.

Thẩm Ngạo ngược ngược cười nói: “Bệ hạ yên tâm, vì thần nhất định không phụ công bệ hạ hy vọng. “, Thẩm Ngạo dần dần mà xuất cung, vừa mới thấy Thái Kinh chậm rãi đi đến, liếc nhìn Thẩm Ngạo, trên mặt mỉm cười, nói: “Vương gia chỉ gặp bệ hạ như vậy thôi à? Vì sao không lưu nhiều hơn một khách? “

Thẩm Ngạo không có thời gian để ý tới hẩn, mắng một câu: “Liên quan cái rắm đến người! “

Thẩm Ngạo điên cuồng nổi giận lên, nào cần biết người là ai? Thái Kinh tuyệt đối không nghĩ tới, Thẩm Ngạo ngay cả chút khách sáo cuối cùng cũng không có, ngậy ngốc một chút, lập tức hừ lạnh, xé toang mặt liền xé toang mặt, sớm muộn gì cũng là như thế, cần gì uyển chuyển với hẩn, âm thanh lạnh lùng nói: “Thảo Luận Chính Sự vương thật cao ngạo đó! “, dứt lời, phẩy tay áo, đi thẳng vào Văn Cảnh các.

Thẩm Ngạo xuất cung, lập tức mang theo hộ vệ về nhà.

Đến phủ đệ nhà mình, nhưng lại phát hiện trên tường ngoại viện dán rất nhiều thứ gì đó, mấy người nhà đang tại xé rách, Lưu Thắng kia thở phì phì mà mắng chửi: “Thật sự là, lẽ nào lại như vậy, rõ ràng dám tà thuyết mê hoặc người khác, dán đến cả nơi đây, xé, toàn bộ xé, thiên hạ này có còn vương pháp hay không, đi gọi phủ Kinh Triệu, nhất định phải tra ra là ai làm. “

Thẩm Ngạo đánh ngựa đi qua, hỏi: “Chuyện gì xảy ra? “

Lưu Thắng ngoái đầu nhìn lại, thấy được Thẩm Ngạo, vừa mừng vừa sợ, chạy tới nói: “Vương gia, người đã trở lại rồi! Nhanh, nhanh, tiến vào phủ nghỉ đi, mấy chủ mẫu đều hỏi rất nhiều lần, Vương gia lại vẫn chưa trở lại, sắp phái người đến trước cửa cung đợi rồi. “

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, ánh mắt rơi vào trên người mấy gã sai vặt đình chỉ xé rách tờ giấy trên tường, trở mình xuống ngựa, nói: “Tên kia, lấy tới để ta xem một chút. “

Mấy gã sai vặt đều có chút sợ hãi mà nhìn về phía Lưu Thắng, Lưu Thắng ngược ngược mà nhìn Thẩm Ngạo, cười nói: “Vương gia, được rồi, đều là chút ít mấy cái gì đó nói hươu nói vượn, nhìn làm gì để cho tức giận. “

Thẩm Ngạo mỉm cười nói: “Nói hươu nói vượn, mấy cái đó càng phải xem, bốn vương chính là dựa vào nói hươu nói vượn để lập nghiệp, tại sở trường nói hươu nói vượn này, dầu gì cũng là tiền bối, không nhìn một cái, làm sao biết người nói hươu nói vượn này có cái thành tựu gì mới? Lấy rai”

Lưu Thắng đành phải khẽ cắn môi, đánh mắt về hướng một người gã sai vặt, gã sai vặt kia cầm một tờ giấy tới, Thẩm Ngạo tiếp nhận, nhìn thoáng qua một chút, đơn giản là nói Thẩm Ngạo thấy lợi quên nghĩa, đã thành tay sai người Đẳng Hạng vân vân.... từ đó về sau, liền là cái gì người trong thiên hạ chung tay đả đảo, một tên vô đức vô năng, lại vẫn dám chiếm đoạt tước vị Bồng Lai Quận Vương?

Thẩm Ngạo vò tờ giấy thành một cục, cười ha ha nói: “Trình độ không đủ, nếu như đổi lại là ta, liền không như vậy ghi, ít nhất cũng phải trước phủ mỗi thù truyền kiếp giữa Tổng Hạ lên một týt, bàn lại Trắc trấn

bạch cốt trắng như tuyết, mới có thể kích động quần chúng hăng máu lên được.

Ai, đây đều là thể chế giáo dục Đại Tổng ta xảy ra vấn đề, đúng là dạy nhiều con một sách như vậy đi ra, nói hươu nói vượn cũng không có tài, quả nhiên Thư sinh vô dụng. “

Lưu Thắng nghe được, con mắt suýt nữa rơi xuống đất rồi, khê nói: “Vương gia, hình như là bọn hần mắng...”

Thẩm Ngạo lạnh lùng cười nói: “Ta biết rõ, chính là mắng bốn vương, đúng không? Đồ hỗn láo, ngay cả mắng chữ người cũng vô dụng như vậy, thật sự đáng chết, tối hôm nay, điều một đội giáo úy đến, trông coi bờ tường, đám hỗn láo này còn dám đến dán những vật này lên, lập tức bắt, không cần phải đi báo quan, đánh cho bốn vương một châu rồi nói sau, nói cho bọn hần biết, đánh bọn hần, không là vì nhục mạ bốn vương, mà là đã đánh mất thể diện tổ sư nói hươu nói vượn của ta. “

Lưu Thắng nói: “Vâng, Vương gia, hay là ngài vào nhà nghỉ ngơi trước đã. “

Thẩm Ngạo ừ một tiếng, đi vào cổng, không quên nói với Lưu Thắng: “Nhớ kỹ, là đánh cho đến chết “, sau đó mới trực tiếp vào hậu viện, liền chứng kiến vài người vợ ngồi vây quanh sân vườn bên kia, thấy Thẩm Ngạo trở về, tự nhiên vui mừng vô hạn, nhưng sau lưng cái vui mừng này, lại dường như còn có vài phần tâm sự.

Thẩm Ngạo ho khan một tiếng, chẳng biết xấu hổ nói: “Một chuyến này đi Tây Hạ, là vì nước vì dân, vì phúc lợi Đại Tổng, đi... khục khục...”

Chu Nhược mím môi nói: “Vì nước vì dân, nhưng mà sai lại làm ra một đứa bé vậy? “

Thẩm Ngạo cười ha ha nói: “Cho nên đây mới gọi là sự tình trung với vương, dũng cảm hiến thân, đổi lại người khác mà nói, không chừng là không thể làm được, chỉ có vì phụ trung thành và tận tâm, lòng mang thiên hạ, quân tử chân thành như vậy, mới bằng lòng đi làm. “

Những lời này nói ra, ngay cả mình cũng cảm thấy to lớn, cao ngạo, Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Người trong thiên hạ tin tưởng ta, năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn, ta không đi làm, người khác làm được sao?”

Vân Vân tiến lên, khoác ở cánh tay của hắn, cười nói: “Phu quân nói rất đúng, vậy thì cần có thể lực chứ?”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Cái này tạm thời không nói đến, được không nào? “

Ninh An có chút thẹn thùng, thì thào nói: “Có lẽ, lừa gạt người khác, hẳn chính là đệ nhất thiên hạ.”

Thẩm Ngạo không khỏi thẹn quá hoá giận, nói: “Nói gì vậy? Đây là quốc gia đại sự, có cái gì liên quan đến lừa người? Các người có biết không, không đi dũng cảm hiến thân, Tây Hạ sẽ kết minh cùng người Kim, đến lúc đó, Đại Tổng ta liền nguy hiểm, ai, nói cái này với các người làm cái gì? Dù khổ dù khó hơn nữa, vì phụ cũng không một câu oán hận, được rồi, không nói đến cái này, đói bụng rồi, có gì ăn không? “, tiếp the lại thở dài một tiếng, tiếp tục nói: “Đến trong nội cung, rõ ràng ngay cả bữa cơm cũng không kiếm được, sớm biết vậy, liền về nhà trước. “

.....

Đến tối đêm, Dương Tiễn vội vã chạy tới, Thẩm Ngạo bên này đã chuẩn bị rượu, tính cả Trần Tế ở trong phủ, ba người vừa ăn chút ít thức ăn vừa uống rượu, nói chuyện phiếm.

Dương Tiễn biết rõ Trần Tế tại Thẩm phủ có địa vị rất cao, cho nên có mấy lời cũng không kiêng kỵ, trực tiếp nói: “Hiện nay thành Biện Kinh náo ra thành như vậy, Thẩm Ngạo biết chưa? “

Thẩm Ngạo cười lạnh nói: “Thằng hề nhảy nhót, không trèo lên được nơi thanh nhã, dựa vào nước miếng đã muốn dìm ta chết đuối? Năng lực Thái Kinh cũng quá nhỏ chút ít. “

Sắc mặt Trần Tế ngưng trọng, nói: “Không thể coi thường, Thái Kinh này vô cùng giỏi về tâm kế, đây chỉ là chiêu trước, thủ đoạn lợi hại chính thức vẫn còn ở phía sau. “

Dương Tiễn tràn đầy tán đồng, nói: “Đúng, nô gia và Thái Kinh kia nhận thức, cũng có hai mươi năm rồi, thủ đoạn của hắn, nô gia có lẽ là biết một chút, không phải vạn bất đắc dĩ, hắn tuyệt đối không thể làm người gây sự như thế, trừ phi... hắn đã có chín thành nắm chắc. “

Trần Tế cười nhạt, nói: “Chín thành lại chưa hắn, lúc trước Thái Kinh quả thật là như thế, tính trước làm sau, chỉ là, Thái Kinh hiện tại lại bất đồng, chính là có ba thành nắm chắc, hắn cũng sẽ đi ra ngoài liều mạng. “

Nghe xong lời Trần Tế nói, Dương Tiễn thoáng trầm ngâm một tý, nói: “Trần tiên sinh nói không sai, Thái Kinh đã bị dồn đến góc tường, lúc này ra tay, tuy là bất đắc dĩ, nhưng Thẩm Ngạo có lẽ là không thể không đề phòng. “

Thẩm Ngạo suy nghĩ một chút, nói: “Ta càng nghĩ, Thái Kinh lúc này đây muốn làm văn vẻ, nên có quan hệ đến bệ hạ, đương nhiên cũng không cách xa khỏi quan hệ đến Tây Hạ. “ Lập tức ung dung cười nói: “Để ý đến hắn làm chi? Đến đây, chúng ta cùng uống rượu. “

Mặc dù là nói như thế, nhưng trong đôi mắt Thẩm Ngạo, hiện lên một tia tàn nhẫn sâu kín, Trần Tế nhìn vào trong mắt, đã hiểu, Thẩm Ngạo và Thái Kinh thực sự bước đến tình trạng không chết không thôi, chỉ là, Thẩm Ngạo suy đoán như vậy, lại không biết đã có đối sách hay chưa.

Trần Tế nghĩ nghĩ, cũng lập tức cười rộ lên, nói: “Điều nói Dương công công rộng lượng, hôm nay cũng muốn kiến thức một chút. “ Nói xong, liền giơ chén nhỏ lên, nói: “Dương công công, nếu không cần chú ý, liền cùng ta, cái người nhàn nhã này liều mạng, như thế nào? “

Dương Tiễn đập bàn, nói: “Nô gia thân tàn, há có thể bại bởi người đọc sách như người? Đến, đến, đến, nhìn xem tửu lượng người như thế nào? “

Mặt Thẩm Ngạo đỏ bừng, thân tàn... khục khục...nhạc phụ vui đùa cũng ngoan độc, cũng thêm cả mình lên rồi!

Ban đêm, Thẩm Ngạo đầy hơi rượu, chính là cùng Ninh An vào phòng, Ninh An phục vụ Thẩm Ngạo cởi quần áo, hai má đỏ bừng nói: “Vì sao phu quân và cái người Tây Hạ kia nhanh có đứa trẻ như vậy? Trong nhà nhiều tỷ muội như vậy, lại là một người cũng không mang thai được? “

Thẩm Ngạo ấp úng nói: “Cái này giống như cá độ, cũng phải nhìn vận khí. “ Trong lòng nghĩ, một câu tiếp theo của nàng, khẳng định nói không nên lời, tám phần là muốn chính mình tạo thêm một đứa trẻ.

Thẩm Ngạo thở dài, mấy ngày liền bồn bả, thể xác và tinh thần mỗi mệt, nhưng lúc này, cũng chỉ có thể cắn răng cứng rắn lên, nam nhân mà, sao có thể hô một mệt? Không nói hai lời, dập tắt ngọn đèn, đã nằm ở vòng eo Ninh An, nói: “Vận khí tuy quan trọng, nhưng có thể lấy nhiều bù may, chỉ cần vi phu và Ninh An ngày đêm không ngừng cố gắng, chính là thần tích, cũng có thể sáng tạo ra, cố gắng lên. “

Trong lòng ngực Thẩm Ngạo có một luồng lửa bốc lên, không chút do dự mà xé toang quần áo Ninh An ra.

Ngày hôm sau, lúc bắt đầu đứng dậy, đại khái đã đến giữa trưa, eo bunn rần hoạt động, mang giày duỗi lưng một cái, mới tìm quần áo tới, Ninh An tiến đến, gò má đỏ bừng nói: “Phu quân, có muốn ngủ tiếp một hồi hay không? “

)

629. Chương 605: Quốc Thư

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 605: Quốc thư

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo lắc đầu, nói: “Không cần. “

Ninh An buộc lại đai lưng cho hắn, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ trên lồng ngực Thẩm Ngạo, cười nói: “Đêm qua động tĩnh lớn như vậy, đều bị các nàng nghe thấy hết rồi. “

Thẩm Ngạo không khỏi nói: “À? Đây không phải rất không có ý tứ sao? “

Ninh An giận dữ trừng liếc mắt nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Đúng vậy, mặt cũng không nâng lên nổi. “

Thẩm Ngạo nói: “Không sợ, không sợ, chuyển tiếp theo chính là các nàng, cái gọi là người làm lần đầu tiên ngày mừng một, ta làm mười lăm, chính là đạo lý này. “

Mặc quần áo chỉnh tề, Thẩm Ngạo ngáp một cái, vuốt vuốt cái mũi, nói: “Đêm qua cảm mạo rồi, hôm nay liền không ra khỏi cửa nữa, cùng các người ở trong nhà nghỉ một chút. “

Ninh An chuyển giận làm vui, nói: “Vậy thì ta và mấy người Vân Vân sẽ đi làm bánh hấp cho người ăn. “

Thẩm Ngạo sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nói: “Cái gì không học, đi học làm bánh hấp, loại vật này có cái gì để ăn? Vì phu sẽ dạy người làm cà chua trứng trắng. “

Ninh An mở to hai mắt, hỏi: “Cái gì là cà chua? “

Thẩm Ngạo nhất thời ngây người, bại lộ, thời đại này nào có cái gì gọi là cà chua? Đó là thứ Quỷ tây dương truyền đến, lập tức cười nói: “Ta nói về rau họ trứng trắng. “

Ninh An tự nhiên cười cười, hỏi: “Phu quân cũng biết đến nhà bếp sao? “

Thẩm Ngạo lập tức cảnh giác, bốn sự này ngàn vạn lần không thể để cho các nàng nhìn thấu, ấp úng nói: “Ta nhìn người ta làm, kỳ thật cũng không hiểu nhiều. “

Đang nói, Lưu Thắng ở bên ngoài thấp giọng gọi: “Vương gia...Vương gia... “

Thẩm Ngạo đi ra ngoài, chứng kiến Lưu Thắng tại bên ngoài sương phòng, đang hạ thấp thân thể, núp dưới gốc cây hòe gọi mình, liền đi qua hỏi: “Như thế nào? Bắt được những thằng gốc độc sách kia rồi sao? “

Lưu Thắng nói: “Bắt, đều đánh cho một trận, khuyên bảo một phen, chỉ là... “

Thẩm Ngạo nhạt cười nhạt nói: “Chỉ là cái gì? “

Lưu Thắng nói: “Những thằng gốc độc sách này, xương cốt lại rất cứng rắn, tuy đánh cho một trận, lại vẫn ở chỗ này mắng mỏ. “

Thẩm Ngạo nhếch miệng nói: “Cứ để bọn hắn mắng! “

Lưu Thắng tiếp tục nói: “Vương gia, còn có một việc, bên ngoài có người Tây Hạ đến, gọi Lí Ngộn, là đặc phái viên Tây Hạ phái đến trú đóng ở Biện Kinh. “

Mười Tây Hạ một mực có một đặc phái viên thường trú ở Biện Kinh, hiện tại Thẩm Ngạo khâm mệnh tới, hẳn nhiều lắm là cũng chỉ là phó sứ, đến trợ thủ cho Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo nói: “Gọi hắn tiến vào nói chuyện. “

... ..

Lí Ngộn là tôn thất chi xa ở Tây Hạ, đến thời hắn, tước vị đã không có, cũng may là đọc chút ít sách, ở trong tông thất, coi như là có vài phần bốn sự, mới vào Lễ bộ Tây Hạ, mưu được cái chức sự tình, hôm nay đến Biện Kinh, coi như là như cá gặp nước, tại đây phồn vinh hơn nhiều so với Tây Hạ, đặc phái viên địa vị cao cả, ít nhất, Đại Tổng bên này không biết chậm trễ cái gì, ở chỗ này sống phóng túng, cũng không có người nào quản, bởi vậy mà dẫn đến sống qua vài năm rồi.

Nhưng về sau, Thẩm Ngạo làm Hồng Lư Tự chính khanh, thời gian liền càng ngày càng khó qua rồi, Thẩm Ngạo làm người rất hiện thực, trực tiếp phân đặc phái viên làm ba bảy loại, quan hệ tốt, chiếu cố hậu đãi, không có trở ngại, cũng cam đoan người không lo áo cơm, gặp được loại Tây Hạ ở vào đối địch trạng thái này, vậy thì thật là vô cùng thâm hiểm, muốn ở lại phòng? Cửa nhỏ cũng không có, thu thập một gian kho củi, đuổi đi qua, tất cả chi phí, tự túc!

Hai chữ tự túc, chính là muốn Lí Ngộn hẳn tự mình trả tiền, vấn đề là, ít điểm bổng lộc Tây Hạ này, đâu đủ để hẳn tiêu xài? Huống hồ, hẳn là đặc phái viên, phía dưới còn có bảy tám người há miệng chờ, có nâng kiệu cho hẳn, có dẫn ngựa cho hẳn, còn có người thay hẳn làm chân chạy, những người này cũng cần tiền để sống.

Lí Ngộn cảm giác, mình thoảng cái từ thiên đường tiến vào ngục, không thể sống nổi nữa, muốn trở về, Tây Hạ Lễ bộ bên kia lại không cho, kết quả, mùa đông vừa đến, cái phòng ở hử tứ phía kia thiếu chút nữa làm cho hẳn chết cứng, muốn giải tán đám thợ lại, nhưng người ta lại không chịu, mọi người đi theo đại nhân tới bây giờ, cho dù muốn đuổi, ít nhất cũng phải phát ra vài quan tiền, đúng hay không?

Cả Biện Kinh, kỳ thật đều chê cười Lí Ngộn, địch quốc Đại Tổng, tính toán đâu ra đấy, thì ra là hai nước, một là người Kim, một chính là Tây Hạ.

Người Kim còn dễ nói chút ít, trở mặt liền trở mặt, người ta nhắc chân liền đi, hết lần này tới lần khác, cái Tây Hạ này bất đồng, nói trở mặt, xác thực trở mặt thật rồi, nhưng một phương diện khác, trên thể diện còn có cái minh ước, cái minh ước này chưa xé bỏ, hẳn phải đợi cho triệt để trở mặt mới thôi.

Về sau, Thẩm Ngạo đi sứ, kết quả, một tin tức lại làm cho Lí Ngộn thoảng cái mộng mơ, tôn thất bị chém giết hầu như không còn, quốc tộc thập hộ giết mất năm hộ, cả Long hưng phủ, phóng mắt nhìn, đều là gió tanh mưa máu, từ Tàu Vương, cho tới quốc tộc tầm thường, lại đều bị liệt kê xét nhà mất đầu, Lí Ngộn thế mới biết, chính mình thật sự rất may mắn, nếu ở lại Long hưng phủ, tám phần là hết chỗ sống.

Nhưng đối với hai chữ Thẩm Ngạo này, hẳn lại nghiêng rằng nghiêng lợi mà nhớ kỹ, ở bên trong những người bị giết kia, bao nhiêu người là của hẳn thân thiết, bao nhiêu người là bạn cũ của hẳn, hẳn đã không nhớ rõ nữa rồi, chỉ biết là Thẩm Ngạo đã tước đoạt tất cả của hẳn.

Lại về sau, Thẩm Ngạo dùng Thảo Luận Chính Sự vương, thân phận quốc sử trở về, Lí Ngộn lúc này lại buồn vô cớ, không thể tưởng được, cái tên đại địch quốc tộc này, hôm nay lại thành chủ nhân đặc phái viên Tây Hạ.

Lí Ngộn mặc một bộ triều phục Tây Hạ, trên đỉnh đầu mang theo ấm nón, vào Thẩm gia, qua vài cánh cổng lớn, lại vượt qua một chỗ hồ nước đầy hoa sen, mới tới phòng nhỏ của Bồng Lai Quận Vương phủ, sau khi thông báo, mới dạo bước đi vào, trong tích tắc chứng kiến Thẩm Ngạo, cả người hẳn đều đứng dậy, hận không thể không để ý tất cả mọi thứ, xông lên liều mạng.

“Vương gia. “ Nhưng cuối cùng, Lí Ngộn vẫn cung kính mà hành lễ.

Thẩm Ngạo uống một ngụm trà, chậm rãi nói: “Ngồi xuống nói chuyện đi, người tới rất vừa vặn, vốn, ta còn muốn tới tìm người, cái quốc thư này, còn phải nhờ người tới giúp đỡ mới được, người mô phỏng ra cái chương trình, mang đến đây, để cho bốn vương xem xem. “

Lí Ngộn cười nói: “Nghe nói Vương gia muốn tới thân thiện hữu hảo, hạ quan sao dám chậm trễ? Chương trình cũng đã nghĩ ra tốt rồi, chỉ chờ Vương gia xem qua. “ Dứt lời, rút ra một phần sổ con từ trong tay áo, khom người đi qua, đặt vào trong tay Thẩm Ngạo.

Lí Ngộn vừa nói: “Kỳ thật, sự tình thân thiện hữu hảo nói khó cũng khó, nói dễ cũng dễ, trọng yếu có lẽ là ba chuyện, đệ nhất, chính là xác định biên giới, lúc trước rất nhiều tuyến biên giới đều lập lờ nước đôi, kết quả, biên quân bên kia nhiều lần xung đột, cho nên, cái này chưa nói rõ ràng, những chuyện khác cũng khó xử lý. “

Thẩm Ngạo gật gù đầu, nói: “Người nói không sai. “ Lập tức chăm chú nhìn chương trình, từ từ nói: “Ý của người là, để cho Đại Tổng chuyển hết biên giới tranh giành cho Tây Hạ? “

Lí Ngộn nghiêm mặt nói: “Diện tích lãnh thổ Đại Tổng rộng lớn, mà Tây Hạ ta, thổ địa cần cỗi không nói, bản đồ lại không bì kịp một hai phần mười Đại Tổng, hạ quan cho rằng, tranh giành biên giới, đối với Đại

Tổng, chỉ là con ruồi thịt, có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng là đối với Tây Hạ ta mà nói, lại cực kỳ trọng yếu. “

Thẩm Ngạo nói: “Người nói rất đúng, phải tranh giành từng tấc đất, một chuyện này, có thể gia tăng vào trong quốc thư, chỉ là, ở phía trong điều thứ hai, yêu cầu tiền cống hàng năm, có phải là nhiều hơn một chút ít? “

Lí Ngộn cười nói: “Đại Tổng và Tây Hạ, hai bên quan hệ, Vương gia đã từng nghĩ tới, đối đầu như vậy, Tây Hạ ta có lẽ sẽ có chỗ tốt, nhưng cái lợi chân chính, cũng là người Tổng bên kia, Tây Hạ rất cần hàng hóa Tổng quốc, tiền này chẳng phải là đều bị người Tổng buôn bán lời đi sao? Cho nên, tăng thêm một ít tiền cống hàng năm, chính là đền bù cái này. “

Thẩm Ngạo cười lạnh, nói: “Tiền là bị Đại Tổng buôn bán lời đi, nhưng Tây Hạ chẳng lẽ không có được hàng hóa Đại Tổng sao? “

Lí Ngộn mấp máy miệng, nói: “Bất kể nói thế nào, Tây Hạ và Đại Tổng, hai bên giao dịch, nhất định ăn thiệt thòi, Đại Tổng phủ kho đầy ắp, thêm một ít tiền cống hàng năm cũng là nên, Thảo Luận Chính Sự vương chính là Trụ quốc Đại Hạ ta, tự nhiên sẽ cố gắng vì Đại Hạ. “

Thẩm Ngạo chỉ là cười nhạt một tiếng, nói tiếp: “Điều thứ ba cũng cổ quái, hàng năm hướng Đại Tổng yêu cầu lương thảo quân giới? Có phải là quá ngang ngược một ít? “

Lí Ngộn nói: “Tây Hạ ta vì giao hảo cùng Đại Tổng, mà trở mặt cùng Kim quốc, chiến sự Kim Hạ sớm muộn gì cũng sẽ bộc phát, nếu Đại Tổng không cho một số lương thảo, quân giới, Tây Hạ ta lấy cái gì đi làm bình phong cho Đại Tổng? “

Thẩm Ngạo buông chương trình ra, chậm rãi nói: “Người có biết hay không, phần chương trình này đưa qua, bệ hạ sẽ phản ứng như thế nào? “

Lí Ngộn cười nói: “Người Tổng có câu nói, gọi là, rao giá trên trời trả tiền dưới đất, Thảo Luận Chính Sự vương cũng là người Tổng, chẳng lẽ không biết đạo lý này? “

Thẩm Ngạo cười lạnh nói: “Người chính là nói chuyện với bốn vương như vậy hay sao? “

Lí Ngộn lập tức cúi đầu nghe theo, nói: “Vâng, hạ quan cần rõ rồi, Vương gia thứ tội, chỉ là Vương gia đã khâm mệnh đến nghị hòa, hạ quan có câu nói, không biết có nên nói hay không. “

Thẩm Ngạo thần nhiên nói: “Người nói. “

Lí Ngộn nói: “Tây Hạ hoàng đế bệ hạ ta lệnh Vương gia tới một chuyện này, có hai nguyên nhân, thứ nhất là Vương gia rất quen thuộc đối với Đại Tổng, làm việc thuận tiện hơn chút ít. Thứ hai... “

Hắn cố ý kéo dài thanh âm, chậm rãi nói: “Bệ hạ đang thăm dò Vương gia, sau khi bệ hạ chết, Thảo Luận Chính Sự vương có được làm phụ chính đại thần Tây Hạ ta hay không, đó là một lời Cửu Đỉnh, nếu lúc này đây Vương gia đi sứ, lại không thể cho tranh thủ Tây Hạ ta một phần lợi ích, bệ hạ sẽ nghĩ như thế nào? Xin Vương gia nghĩ lại. “

Thẩm Ngạo hừ lạnh một tiếng, mới nói: “Hắn nghĩ như thế nào, có quan hệ gì đến bốn vương? “

Những lời này vào trong tai Lí Ngộn, thật sự là tà đạo đến cực điểm, hết lần này tới lần khác, Lí Ngộn không có biện pháp bắt bẻ Thẩm Ngạo, đành phải cười khan nói: “Hạ quan nói như vậy, cũng là tốt cho Vương gia. “

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, niết chương trình trên tay, chậm rãi nói: “Quốc thư, liền theo như cái chương trình này, sao chép một lần, mấy ngày nữa, ta đưa vào cung. “

Không nghĩ tới Thẩm Ngạo lại đáp ứng đơn giản như vậy, Lí Ngộn ngây ngốc một chút, lập tức nói: “Hạ quan tuân mệnh. “

Thẩm Ngạo nâng chén trà nhỏ lên, một bộ dạng không muốn làm bạn với hắn, nói: “Tiễn khách, Lý đại nhân, tạm biệt, thứ lỗi không tiễn. “

Lí Ngộn hồ đồ cáo từ đi ra ngoài, đến người gác cổng bên này, ngồi trên cổ kiệu, phân phó một tiếng nói: “Về Hồng Lư Tự. “

Đám kiệu phu nâng kiệu lên, Lí Ngộn qua rồi một chỗ góc đường, Trầm phủ đã muốn càng ngày càng xa, Lí Ngộn ngồi trong kiệu lại đột nhiên nói: “Đi Thái phủ, chú ý xem phía sau có người đi theo hay không. “

Cổ kiệu biến mất ở một chỗ ngoặt, đón mặt trời cực nóng, đi đến hướng Thái phủ.

Mỗi khi đến ngày xuân, thành Biện Kinh liền náo nhiệt hơn vài phần, cậu ấm ra khỏi thành cỡi ngựa, mang theo đầy tớ nhỏ dạo chơi, cũng có không thiếu người thưởng thức cảnh đẹp hồ sen.

Hồ sen nổi danh ở Biện Kinh này thì có vài chỗ, một chỗ trong đó, chính là Thái phủ, đáng tiếc, tại đây cũng không phải là người nào cũng có thể đi vào, người gác cổng rất nghiêm túc, cái hồ hoa sen bị ngăn tại sau tường viện, lại chỉ có thể để cho người Thái gia mèo khen mèo dài đuôi.

Hồ sen là một chỗ đình nhỏ, bên cạnh bờ có thuyền nhỏ, hoa sen tách ra hai bên, phóng nhãn nhìn lại, làm cho người ta không khỏi vui vẻ thoải mái, bên cạnh bờ có chút rong rêu, mấy cái gã sai vặt ở đằng kia gắp lên, Thái Kinh hôm nay không đi Môn hạ tỉnh, mà là mặc một bộ áo to, chơi thuyền thả câu.

Ánh mặt trời rơi xuống, mặt nước đầy sóng lặn tăn, thuyền nhỏ rẽ sóng, hiện ra một mảnh vằn nước hình đầu mũi tên dài hẹp, ngồi ở phía trước thuyền, Thái Kinh rất bình tĩnh, thả cần câu, bên cạnh là sọt cá.

Gió nhẹ lướt qua, gợn nước vừa động, Thái Kinh chán nản ngồi ở chỗ của mình đột nhiên tác động cần câu, lưỡi câu kéo lên một con cá khá to, lập tức cười ha ha một tiếng, lấy cá ra, lại vớt vào trong sọt, thuyền nhỏ tiến vào trong bụi hoa, Thái Kinh thu cần câu, bỏ áo to, tiến vào thuyền bằng.

Đuôi thuyền đã có gia đình tuổi già nấu canh cá, cẩn thận từng li từng tí đưa tới, Thái Kinh ngồi ở chỗ này, chậm rãi mà ăn, không khỏi nói: “Có lẽ là hải ngư càng ngon hơn một ít, đến cái Biện Kinh này, liền không hưởng qua cái mùi vị kia nữa. “

Thái Kinh là người Hứng Hóa quân, cái Hứng Hóa quân kia dựa vào núi, lại nằm ven biển, từ lúc tiến vào con đường làm quan, ngoại trừ lần thứ nhất có đại tang hồi hương, xác thực còn chưa từng trở về.

Lão bộc kia mỉm cười, dùng khẩu âm Quan thoại Phúc Kiến nói: “Không phải mấy lão gia ở Hứng Hóa quân đưa tới một ít hải vị sao? Đều là dùng khoải mã đưa tới, vì cái gì mà Lão thái gia không thích? “

Thái Kinh cau mày nói: “Thức ăn vào miệng, cần chính là ngon, coi như là làm trễ mấy ngày, hương vị cũng đã phai nhạt, chẳng mới lạ bằng cá sông này. “ Từ trong miệng lấy ra một xương cá, không khỏi thở dài, nói: “Bọn hần ở tại Hứng Hóa quân có khỏe không? “

“Rất tốt, mấy lão gia gọi lão nô tới truyền cho Lão thái gia một câu nói, bọn hần thậm chí muốn trở lại Biện Kinh. “

Thái Kinh buông thìa, hai hàng lông mày nhíu lại, âm thanh lạnh lùng nói: “Về? Biện Kinh có tốt như vậy sao? Lúc người trở về, nói cho bọn hần biết, chính là chết, cũng không được vào kinh, yên ổn sinh sống mà làm ông nhà giàu đi, cái tiền đồ cẩm tú này, là phải dùng phục vụ quên mình đổi lấy. “

Lão bộc cười ha hả nói: “Bọn hần nói Hứng Hóa quân quá buồn bực. “

Thái Kinh cười lạnh một tiếng, tiếp tục ăn canh cá.

Lão bộc lại nói: “Mấy lão gia những ngày này, suốt ngày đều là chạy hướng Tuyên Châu bên kia, Tứ lão gia càng nhiều hơn, một tháng liền có hai mươi ngày ở tại đó. “

Thái Kinh mắng một câu: “Đồ vô dụng! “ Mặc dù là mắng như thế, lại cũng chỉ có thể bỏ mặc, bọn hần trời cao hoàng đế xa, ngoài tầm tay với, lại có thể thế nào?

“Để cho thuyền nhi cập bờ đi. “ Thái Kinh ăn xong canh cá rồi, dùng khăn lụa lau miệng, mệt mỏi mà ngồi ở phía trong mũi thuyền phân phó.

Thuyền nhỏ lại gần bờ, mấy gã sai vặt liên tục kéo dây thừng, lão bộc vịn Thái Kinh lên bờ, Thái Kinh xa xa chứng kiến Thái Luân chống trượng, đang nói gì đó cùng một người dưới cây, cau mày nói: “Người nào tới vậy? “

Một gã sai vặt nói: “Hồi bẩm Lão thái gia, Tây Hạ đặc phái viên Lí Ngộn đến đây bái kiến, Thái Luân thiếu gia đang nói chuyện cùng hần. “

Thái Kinh âm thanh lạnh lùng nói: “Vì sao vừa rồi không thông báo? “

Gã sai vặt do dự một chút, nói: “Sợ làm phiền hào hứng của Lão thái gia. “

“Nhớ kỹ, lần sau không cho phép như thế nữa. “ Thái Kinh nói: “Gọi hần đến trong đình bên kia. “

Lí Ngộn thấy Thái Kinh, ngoan ngoãn mà hành lễ, sau lưng, Thái Luân gọi một tiếng: “Tằng tổ phụ. “ Lập tức bị kích động, nói: “Thẩm Ngạo kia quả nhiên mắc câu rồi, Lý đại nhân nghĩ ra chương trình, đều ghi vào phía trong quốc thư. “

Thái Kinh chỉ lo nhấp một ngụm trà, sau đó mới hướng Lí Ngộn nói: “Là như thế nào;‘

)

630. Chương 606: Kế Sâu

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 606: Kế sâu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lí Ngộn liền nói chuyện mình trao đổi cùng Thẩm Ngạo ra, Thái Kinh do dự một chút, mới nói: “Hần không phản bác? “

Lí Ngộn nói: “Một câu đều không có, chỉ là, lúc trước lại đưa ra vài câu nghi vấn, hạ quan án lấy ý của Thái đại nhân để nói, hần thì không nói gì. “

Thái Kinh thoáng trầm mặc một tý, nói: “Quá đúng dịp. “

Thái Luân kích động, nói: “Hôm nay hần quá tốt rồi, con trai sắp làm quốc chủ Tây Hạ, đương nhiên phải chuẩn bị vì con của hần. “

Thái Kinh không khỏi lắc đầu, nói: “Tin tức này, ai cũng không cho thả ra, đợi cho quốc thư đưa lên, lại tuyên bố ra ngoài hãy nói, Lí Ngộn, kế tiếp phải làm sao? “

Lí Ngộn cười nói: “Đương nhiên biết rõ, trước khi đưa quốc thư lên, lập tức mô phỏng một phần tấu chương, đưa đến Tây Hạ, để cho chuyện này trở thành vấn đề đã đóng thuyền, cho dù Thẩm Ngạo muốn đổi ý, đến lúc đó, Tây Hạ bên kia cũng không dễ bàn giao. “

Thái Kinh gật gật đầu, nói: “Sự tình còn lại, giao cho lão phu xử lý, người đâu, thay quần áo cho lão phu, vào cung. “

... ..

Trong Văn Cảnh các có vẻ có chút hờn dỗi, Triệu Cát không yên lòng mà nhìn tấu chương, vẻ mặt không kiên nhẫn, hần sợ nhất là phiền toái, ngày gần đây lại không xảy ra đại sự gì, đều là lông gà vỏ tỏi, Triệu Cát đã nhẫn nại đến cực hạn.

Rốt cục, Triệu Cát đẩy tấu chương trên bàn ra, nói: “Một kênh mương cũng có thể khiến cho hai xã mấy ngàn người dùng binh khí đánh nhau, những quan địa phương kia làm cái gì? Quan phủ lại mặc kệ? Náo loạn đến mức lớn như vậy, phải đưa đến chỗ Trẫm. “

Thái Kinh cũng đã đến một lúc, những tấu chương này, đều là hấn ôm đến, Thái Kinh ngồi đó, cười nhạt nói: “Bệ hạ, quyền không dưới huyện, sự tình quê nhà, triều đình luôn luôn mặc kệ, đều là chút ít thân hào nông thôn nổi danh chiếu ứng, huyện lệnh cũng vô kể khả thi. “

Triệu Cát cười lạnh, nói: “Đều nói thân hào nông thôn chiếu ứng, nhưng vì cái gì còn có thể làm ra chuyện lớn như vậy? “

Thái Kinh chậm rãi nói: “Thân hào nông thôn là thân hào nông thôn, ngang ngược là ngang ngược. “

Triệu Cát thoáng trầm mặc một tý, nói: “Môn hạ tỉnh soạn ý chỉ đuổi bắt, là ai kích động, dùng binh khí đánh nhau mà chết, là ai động tay, đều bắt hết. “

Đổi lại là lúc trước, Triệu Cát có lẽ nói một câu bỏ qua là được rồi, hoặc là dứt khoát nói chuyện này để Thái sư đi xử trí, hôm nay khó được lúc hấn nói ra tâm ý của mình, phải theo như ý của mình đi làm.

Thái Kinh cười nhạt một tiếng, sớm đã nhận ra sự biến hóa này, nói: “Cựu thần tuân chỉ. “

Lông mi Triệu Cát nháy lên: “Thái sư ngồi lâu như vậy, có phải là có lời gì muốn nói? “

Thái Kinh nói: “Bệ hạ, cựu thần muốn hỏi, quốc thư Tây Hạ phải chăng đã đưa tới rồi? “

Triệu Cát lúc này lại tỉnh táo, chậm rãi nói: “Không nhanh như vậy, người hỏi cái này làm gì? Có Thẩm Ngạo đi làm, Trầm yên tâm. “

Triệu Cát đã phát giác được một tia mảnh khoe, Thái Kinh này qua đường như khắp nơi nhằm vào Thẩm Ngạo.

Thái Kinh cười nói: “Bệ hạ có từng nhớ lời cựu thần đã nói qua hay không? “

“Nói cái gì? “

Thái Kinh đôi mắt sâu kín, chậm rãi nói: “Thẩm Ngạo hôm nay đã là Hạ thần, không phải là thần tử của bệ hạ. “

Triệu Cát hừ lạnh một tiếng, nói: “Thái ái khanh, người quá làm càn. “

Thái Kinh không nhanh không chậm, nói: “Bệ hạ không tin, đợi Thẩm Ngạo kia đưa quốc thư đến, xem xét liền biết, cựu thần chỉ đang nghĩ, Thẩm Ngạo được bệ hạ tin tưởng, nếu làm tay sai cho người Hạ, bệ hạ sẽ như thế nào? “

Triệu Cát hừ lạnh, sững sờ mà nhìn ra ngoài cửa sổ .

Kỳ thật, Thái Kinh không cần hỏi, cũng biết đáp án, vị hoàng đế này, hấn rất rõ, liền cười nhạt một tiếng, nói: “Cựu thần cáo từ. “

Triệu Cát đột nhiên nói: “Chậm đã! “ Hấn vội vàng xao động mà dạo bước trong các, chậm rãi nói: “Nếu Trầm sắc phong Thẩm Ngạo làm thân vương, có thể lưu hấn lại sao? “

Thái Kinh cười nói: “Nhiếp chính vương. “

Sắc mặt Triệu Cát thoáng cái biến thành xám trắng, nói: “Nói hươu nói vượn. “

Thái Kinh nghiêm mặt nói: “Bệ hạ đã không thể cho Thẩm Ngạo hậu đãi gì nữa. “

Triệu Cát ngồi xuống: “Người nói tiếp. “

Thái Kinh nói: “Thẩm Ngạo mảnh khoe thông thiên, quan trọng nhất chính là, trong tay còn nắm học đường dạy võ, thủ đoạn học đường dạy võ thế nào, bệ hạ nên biết, nếu ... “

Triệu Cát cười lạnh nói: “Hấn không biết phản. “

Thái Kinh lạnh nhạt nói: “Hấn đương nhiên không biết, nhưng bệ hạ có từng nghĩ tới, nếu Thẩm Ngạo đi Tây Hạ, dùng thủ đoạn của hấn, trong mười năm, Tây Hạ tất nhiên có thể luyện ra một chi cường quân, Đại Tổng ta nên như thế nào? Nuôi hổ gây họa, để hổ gây tổn thương, bệ hạ không nên có lòng dạ đàn bà. “

Thái Kinh lạnh lùng cười một tiếng, lại tiếp tục nói: “Cho nên, cừu thần cho rằng, bệ hạ nên phòng trước, thà rằng khiến cho Đại Tổng ta trở mặt cùng Tây Hạ, cũng nên giết Thấm Ngạo, miễn lưu hậu họa. “

Triệu Cát cười ha ha nói: “Thái ái khanh nói chuyện thật đáng cười. “

Thái Kinh lạnh mặt nói: “Cừu thần không phải nói chuyện cười, bệ hạ có từng nghe nói qua điển cố Tần Tần, rồi lại có biết hay không, Tần vương vì Tần công tử, đoạt được vương vị, Tần quốc lại đã trở thành địch nhân lớn nhất của Tần quốc. Thấm Ngạo nắm giữ binh quyền tại Đại Tổng ta, lại có phần hiểu nghiệp võ, giáo úy học đường dạy võ, đã thành môn sinh của hắn, đến lúc đó, những giáo úy này vào trong quân, nếu một ngày kia là địch cùng Tây Hạ, sẽ là cái kết cục gì, bệ hạ biết được không? “

Triệu Cát nghiêm mặt: “Thái ái khanh, hôm nay ngươi lại nói nhiều lắm. “

Thái Kinh thở dài nói: “Cừu thần vì xã tắc, vì bệ hạ mà suy nghĩ, tình nguyện máu chảy đầu rơi, những lời này, đều là lời tâm huyết của cừu thần, Thấm Ngạo này, có thể dùng, nhưng một khi không thể để mình sử dụng, cứ giết cho thống khoái. Bệ hạ nhớ tình nghĩa cùng Thấm Ngạo, có từng nghĩ tới, Thấm Ngạo một thân một mình, hôm nay bôn tẩu đến Tây Hạ lập nghiệp, chẳng lẽ không phụ hồng ân của bệ hạ? “

Triệu Cát buồn vô cớ, thở dài nói: “Trầm mệt mệt, người đi ra ngoài đi, chuyện gì cũng tạm gác lại, đợi quốc thư trình lên rồi nói sau. “

Thành Biện Kinh có vẻ có chút sóng gió, tuy là xuân ý dạt dào, nhưng càng ngày càng nhiều người trở nên kích động, cái Tư nghị cục kia không cần phải nói, không ngừng chửi bậy, chính là nghị luận trên phố, cũng vô cùng hăng máu.

Sĩ tử bắt đầu chê trách, rất có thể ảnh hưởng đến triều cục, trước mắt, tất cả mọi người cũng đều đang đợi, đợi Thấm Ngạo đưa quốc thư lên, nhìn kỹ hắn nói.

Một ít người xưa nay giao hảo cùng Thấm Ngạo, lúc này cũng sẽ đến nhà báii kiến, khích lệ một chút, Thấm Ngạo chỉ cười nhạt một tiếng, rồi chuyển sang chuyện phiếm.

Hắn không hề không đề cập tới sự tình quốc thư, không đi học đường dạy võ, Hồng Lư Tự cũng không đi, một lòng ở lại trong nhà nghỉ dưỡng, trong lòng Thấm Ngạo hiểu, loại đối thủ như Thái Kinh, chỉ dựa vào nhiều người là không được, muốn triệt để diệt trừ hắn, phải dựa vào chính mình.

Trong Vương phủ cũng có một hồ nước, ánh trăng chiếu trên hồ sen, ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng con ếch kêu, đáng tiếc, vừa đến hoàng hôn, Thấm Ngạo liền không dám đi ra đó, hắn sợ có rắn.

Cho nên, phần lớn thời gian, hắn đều ở trong thư phòng, đọc sách một canh giờ, lại trở lại hậu viện, uống một ít nước trà ăn điểm tâm khuya cùng đám thê tử, mới có thể ngủ lại.

Thư phòng Thấm Ngạo, bố trí có chút mất trật tự, bình thường không cho phép sai vật đi vào, hắn không muốn bị người phá hỏng không gian riêng, tuy mất trật tự, nhưng vị trí đại khái mỗi quyển sách, hắn đều nhớ rõ.

Ở trong ánh đèn cây lóng lánh, lòng Thấm Ngạo yên tĩnh như nước mà xem sách, có khi sẽ bừng chén trà nhỏ trên bàn lên, uống một ngụm, trà này vẫn là Vũ Di trà, so với những trà khác thì đậm đặc nhẹ nhàng khoan khoái hơn, lại càng dễ nâng cao tinh thần.

)

631. Chương 607: Bần Khoăn

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 607: Bần khoăn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Độc được một nửa, bên ngoài truyền ra tiếng gõ cửa, Lưu Thắng nói: “Vương gia, Tuyền Châu bên kia có người bái kiến. “

Thẩm Ngạo buông sách, thản nhiên nói: “Mời hần vào. “

Chỉ một lúc sau, một người mặc áo đạo xanh bước tiến đến, hướng về phía Thẩm Ngạo, cúi người chào thật sâu, nói: “Bái kiến Vương gia. “

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng nói: “Ngồi. “

Người mặc áo đạo ngồi ở phía dưới, nhìn cái thư phòng mất trật tự này, không khỏi cười cười nói: “Đệ tử Chu Kiên, nhận lệnh Hứng Hóa quân Đoàn Hải Ba, đến đây hồi bẩm Vương gia. “

Thẩm Ngạo cười nói: “Đoàn Hải Ba này có ý gì? “

Chu Kiên cũng cười nói: “Đoàn đại nhân ghi nhớ ân đức của Vương gia, thường thường nói, không có Vương gia, sẽ không có hần hôm nay. “

Thẩm Ngạo mấp máy miệng, cả Tuyền Châu và Hứng Hóa quân, hôm nay từ trên xuống dưới đều là tâm phúc của Thẩm Ngạo, những người này tại Hứng Hóa quân và Tuyền Châu, cũng đều là hải thương được lợi ích từ tân chính.

Thẩm Ngạo cười cười nói: “Có gì không? “

Chu Kiên lập tức xuất ra một phần tấu chương, nói: “Đây là Đoàn đại nhân sưu tập, đều là chứng cứ vô cùng xác thực, khổ chủ cũng đều tìm được rồi, trọn vẹn hơn ba mươi tội trạng, mời Vương gia xem qua, nếu cảm thấy không có vấn đề, liền có thể lên lớp triều buộc tội. “

Thẩm Ngạo tiếp nhận tấu chương, xem thoáng qua một tý, tại đây đều là ghi lại việc ác của Thái gia tại Hứng Hóa quân, bỏ qua hơn mười việc nhỏ, còn lại cũng không đơn giản, như sai người nhà đánh chết tá điền, cưỡng đoạt dân nữ, trọn vẹn hơn mười kiện, đều là đại án.

Chu Kiên thản nhiên nói: “Thái gia trăm miệng ăn, tốt xấu lẫn lộn, hoành hành làm ác cũng là không ít, đây vẫn chỉ là Hứng Hóa quân, nghe nói tại Tuyền Châu, cũng có hơn mười án, Vương gia, nếu buộc tội đi lên, chỉ sợ Thái Kinh kia cũng không bảo toàn nổi. “

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, buông tấu chương trên tay ra, dùng ngón tay chỉ tấu chương, hỏi: “Người thật sự cho rằng, dựa vào cái này, có thể đả đảo Thái Kinh? “

Chu Kiên tức cười, nói: “Như thế nào? “

Thẩm Ngạo nói: “Người nhà Thái sư phạm vào chút chuyện như vậy, tính toán là cái gì? Chính là bệ hạ nhìn thấy, chỉ sợ cũng không coi là việc gì! “

Chu Kiên biến sắc, nói: “Vương gia, nói như vậy, Đoàn đại nhân chẳng phải đã làm việc vô dụng rồi? “

Thẩm Ngạo lắc đầu, nói: “Hần làm rất khá, chỉ là, còn phải làm phiền người trở lại Hứng Hóa quân một chuyến, nói cho hần biết, những tấu chương này phải tách ra buộc tội, cứ ba ngày buộc tội một phần, còn có cả Tri Phủ Tuyền Châu bên kia, thương nghị cùng Đoàn Hải Ba một tý, nắm chắc thời gian. “

Chu Kiên không hiểu ra sao, hạ thấp người ôm tay nói: “Học sinh kia lập tức trở về một chuyến, đem lời của Vương gia nói rõ ràng với Đoàn đại nhân. “

Thẩm Ngạo cười nói: “Cũng không cần vội vã trở về, ở chỗ này nghỉ một ngày trước, tạm thời ngụ ở trong Vương phủ, sáng sớm ngày mai ra ngoài đi dạo một vòng, chơi đùa gì, cứ để cho Lưu Thắng trả. “ Nói xong, quát to một tiếng: “Lưu Thắng. “

Lưu Thắng lập tức tiến đến, nói: “Vương gia. “

Thẩm Ngạo nói: “Đây là khách quý, chiếu cố cho tốt, hẳn là người Tuyền Châu, chắc hẳn là lần đầu tiên vào kinh, ngày mai dẫn hẳn đi dạo một vòng. “ Trầm mặc một tý, rồi hướng Chu Kiên nói: “Người làm việc ở dưới Đoạn đại nhân, chắc hẳn đã có công danh? “

Chu Kiên nói: “Đệ tử xấu hổ , cho tới bây giờ mới chỉ là tú tài. “

Thẩm Ngạo nói: “Làm tốt một chuyến này, bổng vương sẽ tiến cử hiền tài, đi nghỉ tạm đi. “

Chu Kiên nói tạ ơn, cảm kích mà do Lưu Thắng dẫn đi ra ngoài.

Thẩm Ngạo đi ra khỏi thư phòng, trở lại hậu viện, nghe được mấy gã sai vặt nghị luận: “Bên ngoài lại bắt một đám đọc sách, những người này thật sự là không có vương pháp, không sợ bị đánh sao? “

“Hừ, nhỏ giọng một ít, lại để cho Lưu chủ sự nghe xong, khẳng định sẽ phát một trận tính tình. “

Lúc này Thẩm Ngạo đột nhiên đi qua, hai gã sai vặt sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, đến hành lễ cũng quên.

Thẩm Ngạo không để ý tới bọn hắn, trực tiếp đi qua, đột nhiên suy nghĩ, nhân tâm ủng hộ hay phản đối, rõ ràng ràng, thị phi đúng sai, công đạo tại nhân tâm, những lời này lúc trước chính mình tin tưởng không nghi ngờ, nhưng vì cái gì, giờ này ngày này, lại cảm thấy vô cùng buồn cười.

Lúc trước sĩ tử chê chính là Thái Kinh, nay, người bị nghị luận, lại trở thành hẳn, hẳn và Thái Kinh, hẳn là giống nhau? Chỉ bởi vì vài người châm ngòi, có thể khiến cho người khác cùng công kích?

Thẩm Ngạo từng bước một đi tới, cau mày, dường như nghĩ tới mấu chốt của vấn đề.

Quyền lợi! Thái Kinh có quyền hành, cho nên mỗi người thóa mạ, chính mình như mặt trời ban trưa, cho nên phải chê không ngừng, tâm tư người đọc sách, phần lớn đều tự cho là mình siêu phàm, tâm cao ngất, hết lần này tới lần khác, mệnh đại đa số người lại rất bạc, người như vậy, tự nhiên không thể thấy người khác sống tốt.

Cũng tỷ như Thẩm Ngạo thanh tẩy ngành hàng hải, trong suy nghĩ của hải thương, tồn tại giống như thần, nhưng trong suy nghĩ của người đọc sách, hơn phân nửa là sẽ suy nghĩ, nếu như thay đổi là ta, nhất định làm tốt hơn so với hắn.

Cho nên, lúc trước chưa bao giờ là gian thần không có kết cục tốt, mà là quyền thần không có kết cục tốt, Thương Ưởng biến, người được lợi cũng không mang ơn, trong lòng đại đa số người đều nghĩ như vậy, cái này là nhà mình kiếm được, có quan hệ gì đến họ Thương đâu? Lợi ích người bị hao tổn, kết quả, đợi cho chỗ dựa Thương Ưởng rơi đài, lập tức phản công cướp lại, thậm chí không ai đứng ra cứu giúp.

Trương Cư Chính nổi tiếng đời sau, chẳng phải đều là như thế?

Chính mình đi, dường như cũng con đường này.

“Con mẹ nó, đều là tạp chủng! “ Thẩm Ngạo mắng một câu trong lòng, tiếp theo là thở sâu, thì thào lầm bầm: “Ta không phải là Thương Ưởng, cũng sẽ không phải là Trương Cư Chính, ta là Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo nổi tiếng! “

.....

Trong Văn Cảnh các, Triệu Cát ngơ ngác vẽ tranh, dùng bút vòng quanh một mảnh dây nui dài hẹp, ánh nền chập chờn, ánh sáng như ban ngày cũng dần dần trở nên mờ mờ, mấy tiểu nội thị đi thêm dầu, sờ vài cái, trên bấc đèn lại dấy lên ánh lửa hừng hực.

“Bệ hạ, canh ba rồi. “ Dương Tiễn cẩn thận từng li từng tí mà ở bên nhắc nhở.

Triệu Cát không yên lòng nói: “Ừm, Trẫm biết rõ. “

Triệu Cát tiếp tục viết, nhiều lần pháp phòng, mới đặt hạ bút, nói: “Trẫm còn kém xa lắm, chính là không biết Thẩm Ngạo như thế nào. “ Hắn thở dài, Thẩm Ngạo trở về, đã có hơn mười ngày, ngoại trừ thời điểm tiến vào Biện Kinh triệu kiến lần thứ nhất, Triệu Cát cũng có thật nhiều ngày không gặp hắn, Triệu Cát cảm giác trong cổ phảng phất như có một cây gai, nuốt không vào, phun không ra.

Rõ ràng có thể truyền triệu, nhưng Triệu Cát vừa động cái tâm tư này, lập tức lại bỏ đi, để tay lên ngực suy nghĩ, Thầm Ngạo còn có thể là Thầm Ngạo kia sao? Có lẽ đã không phải rồi, hắn bây giờ là Tây Hạ Phò mã, là nhiếp chính vương Tây Hạ tương lai.

Càng nghĩ như vậy, liền càng cảm thấy khó chịu, Triệu Cát vốn là người yếu ớt, tin tưởng cũng bắt đầu dao động.

Triệu Cát đột nhiên nói: “Thầm Ngạo những ngày qua đang làm gì?”

Dương Tiễn thấp giọng nói: “Đều đứng ở trong Vương phủ, đóng cửa không ra.”

Triệu Cát à một tiếng, liền không hỏi nữa, tiếp tục cầm bút vẽ một hồi, lại đột nhiên nói: “Thầm Ngạo rốt cuộc muốn đưa quốc thư lúc nào?”

Dương Tiễn cười khỏ, nói: “Nô tài không biết.”

Triệu Cát nhíu lông mày, nói: “Nếu hắn đưa quốc thư, thật sự giống như Thái sư nói, Trẫm nên làm như thế nào?” Hắn lại vội vàng đặt bút xuống, cả người dường như cương cứng rồi, nuôi hổ gây họa, bốn chữ cứ quanh quẩn ở trong đầu hắn, không lái đi được, hắn ngơ ngác ngồi xuống, nói: “Dương Tiễn, nếu người là Trẫm, người sẽ làm sao?”

Dương Tiễn cười khỏ nói: “Nô tài cái gì cũng không biết.”

Triệu Cát thở dài, nói: “Người đương nhiên không biết, có một số việc, người vĩnh viễn sẽ không biết, Trẫm và Thầm Ngạo đã có bốn năm nhận thức phải không?”

Dương Tiễn gật đầu.

Triệu Cát nói: “Nhiều năm như vậy, Trẫm đối xử với hắn không tệ, hắn cũng trung tâm, làm Trẫm rất vui mừng, nhưng...” Hắn dừng một chút, mới lại nói: “Nếu có một ngày, hắn không trung tâm, thậm chí trở thành địch nhân, Trẫm nên làm cái gì bây giờ?”

Dương Tiễn mặt như màu đất, nói: “Bệ hạ quá lo lắng, nô tài...nô tài nguyện dùng tánh mạng bảo đảm...”

Triệu Cát cười cười, xen lời hắn, nói: “Mạng của người chính là của Trẫm, người bảo đảm cái gì?”

Dương Tiễn ngượng ngùng cười một tiếng, nói: “Lão nô đáng chết!”

Nghe được một chữ chết, Triệu Cát biến sắc, ngồi yên một hồi, cả người cứng ngắc.

Đột nhiên, Triệu Cát đứng lên, sắc mặt mặt ngưng trọng, nói: “Nếu là Thầm Ngạo truyền đạt quốc thư sai sót, lập tức gọi người đưa bắt hắn, đưa hắn về Tây Hạ, Trẫm không giết hắn, nhưng Tây Hạ, Trẫm cũng không muốn nghị hòa.”

)

632. Chương 608: Đưa Quốc Thư

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 608: Đưa quốc thư

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thời tiết mát lạnh thoải mái, sĩ tử càng hăng máu hơn, chỉ là, thời tiết này, các sĩ tử lại không chịu đến Tư nghị cục uống trà nữa, cũng rất ít người đi hóng mát, mà đi đến một chỗ quán rượu tiếp giáp ngự đạo uống rượu.

Nhất là lần hai của quán rượu, lại càng khách quý chật nhà, cứ cách nhất thời nửa khắc, người bên trong liền đứng lên một chuyến, cùng nhau nói: “Thì ra là Nhạc huynh, đến đây, Nhạc huynh tới nơi này ngồi đi.”

Có thể làm cho tất cả mọi người đứng dậy đón chào, tự nhiên đều là danh sĩ, cái gọi là danh sĩ, học vấn là phải tốt, phẩm đức cũng giống như vậy.

Tiêu chuẩn phẩm đức thiên biến vạn hóa, lại có nhiều chỗ bất đồng, nếu là người hiếu nghĩa, người khác cũng không biết phụ thân người hình dạng thế nào, người làm nhiều việc tốt, cũng chỉ có tùy từng biết, cũng sẽ không có người nào tuyên dương.

Cho nên, muốn làm danh sĩ, phải làm ra chuyện kinh thế hãi tục, làm cho người ta nghị luận, muốn kinh thế hãi tục, phương pháp xử lý trực tiếp nhất, đơn giản nhất, là dùng thẳng tên của mình, cũng tỷ như vị Nhạc tiên sinh này, chính là một người trong số đó, cũng là một người oanh động nhất, lúc này ngày hôm qua, hắn một mình quỳ đến cửa cung, đưa lên một đạo tấu chương, nói thẳng 30 tội lớn của Thẩm Ngạo, có thể nói rõ ràng, từng chữ in máu như vậy, quả là kinh thiên động địa.

Phản tấu chương này bị ngăn cản trở về, cấm vệ cửa ra vào cũng dùng tội quấy nhiễu Thánh cung, đánh cho Nhạc tiên sinh một chầu nên thân, nhưng đưa hắn đi phủ Kinh Triệu xử trí, phủ Kinh Triệu lại thả hắn ra.

Phủ doãn cũng khó, thật sự là bị cái dư luận giới thượng lưu này giày vò sợ, người vừa đến phủ Kinh Triệu, thật sự là phải coi Nhạc tiên sinh này thành cha mình để chiều cổ, sợ có cái gì sơ xuất.

Nếu xảy ra cái gì nhiễu loạn, hắn là một cái phủ doãn nho nhỏ, lập tức biến thành đối tượng bị vây công, đến lúc đó, thân bại danh liệt, không thiếu được việc bị chụp mũ là một người nịnh thần, phần mộ tổ tiên có thể giữ được hay không, đều cần phải lo lắng.

Sự tình thiên hạ chính là cổ quái như vậy, cái gọi là thẳng thắn, kỳ thật lại là công việc an toàn nhất, hết lần này tới lần khác, khi tuyên dương ra ngoài, bọn hắn lại thành hóa thân không sợ cường bạo, như nhân vật Tỷ Can vậy.

Nhạc tiên sinh nổi danh rồi, thoáng cái danh chấn Biện Kinh, cái phản tấu chương kia mặc dù chưa được đưa lên, thoáng cái lại dẫn phát giấy bút khắp nơi, oanh động cao quý khó ai bì kịp, người sao chép văn về hắn đông như cá sang sông, khắp nơi đều là người đọc diễn cảm tấu chương của hắn.

Chỉ một cái danh vọng này, cũng đủ để lưu danh sử xanh, thành mẫu mực của thiên hạ.

Nhạc tiên sinh lúc này chỉ mặc một bộ thanh sam tầm thường, trên mặt còn có mấy phần sưng vù, chỉ là, không có gì đáng ngại, những cấm vệ kia cũng biết quy củ, không dám xuống tay quá nặng.

Hắn mặc một bộ thanh sam tầm thường, cười ha hả mà chào hỏi cùng mọi người, liền tìm cái bàn ngồi xuống, người ngồi chung thấy hắn ngồi ở cùng một chỗ với mình, bộ dạng lập tức thụ sủng nhược kinh, ngay cả mặt cũng đều bắt đầu đỏ lên.

“Không biết hôm nay Thẩm Ngạo có thể vào cung hay không, hừ, ở chỗ này chờ nhiều ngày như vậy, nhưng lại một điểm âm thanh đều không có.”

“Chờ là được, không tin hắn không trình quốc thư.” Có người lạnh nhạt cười nói.

Ngược lại, Nhạc tiên sinh hiện ra vô cùng rụt rè, một mực không mở miệng, vài người ngồi chung hỏi han ân cần mấy câu, Nhạc tiên sinh mới cười nói: “Một chút vết thương nhỏ, không sao, chỉ hận những tên nanh vuốt của Thẩm Ngạo kia không có giết ta, lưu ở trên đời này, xem bộ dạng thể gian bát nháo, thực sự khiến cho trái tim người ta băng giá.”

Mọi người nghe xong, ào ào trầm trồ khen ngợi, có người nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lúc trước, Đại Tổng chúng ta còn biết lễ nghi, biết liêm sỉ, hiện tại, cái lễ nghĩa liêm sỉ này đều bị chó ăn hết, đây là trong triều có yêu nghiệt, chính là có người làm tay sai Tây Hạ. Quan to quan nhỏ trên triều đình, tuy cũng làm như không thấy, nguyên một đám tranh nhau phụ thuộc, cứ tiếp tục như vậy, chúng ta chỉ có thể chờ chết, có thể làm gì nữa.”

Nhạc tiên sinh cười nhạt, nói: “Đây cũng là nhân tâm ngày sau thoái hóa, nếp xưa vô tồn, người thời Tam Hoàng Ngũ Đế không nhạt của rơi trên đường, đêm không cần đóng cửa, đến Đại Tổng chúng ta, làm sao lại thành cái dạng này?”

Hắn dừng một chút, tiếp tục nhạt cười nhạt, nói: “Muốn lễ sụp đổ rồi!”

Có có người nói: “Lễ sụp đổ, cái quốc khí này còn có thể tụ tập bao lâu? Bỏ đi bỏ đi bỏ đi, không nói cái này, không nói chuyện quốc sự, tránh khỏi rước lấy mầm tai vạ.”

Rõ ràng là như chó thấy ***, giải quyết xong việc còn gia tăng một câu không nói chuyện quốc sự, nhưng vừa nói như vậy, tất cả mọi người lại càng đàm luận thêm nóng, rõ ràng nha môn chẳng muốn phản ứng đến hấn đám bọn họ, đều là bộ dạng nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Đám người này, không có mầm tai vạ, bọn hắn cũng muốn mầm tai vạ đến tìm, có mầm tai vạ, mới có thể ra vẻ mình khí khái, mới có vẻ trăm khó khăn vẫn không buông tha.

Đang nói, đột nhiên có người kêu to: “Người đến!”

Tất cả mọi người ngây ngốc một chút, lập tức vọt tới bên kia nhìn, quả nhiên thấy Thẩm Ngạo cười một con ngựa, sau lưng là hơn mười người thân vệ đi theo, rêu rao khắp nơi.

“Cầu tặc kia không biết liêm sỉ, lại vẫn dám xuất đầu lộ diện!”

“Mọi người cứ đợi, có thể sắp có tin tức.”

Đám người nóng nảy bàn tán, giờ lại ngưng xuống không nói lời nào, lúc này, có một người phục vụ thấy kỳ quái, mang theo ấm trà nói: “Chư vị tướng công nhìn cái gì vậy?”

Một người người đọc sách khinh thường mà liếc hấn một cái, nói: “Xem gian tặc.”

Người phục vụ ngây ngốc một chút, nói: “Tướng công nói giỡn, giữa ban ngày ban mặt, có cái gì gian tặc để xem?”

Có người cười trêu đùa, nói: “Bọn người là cái xác không hồn, chỉ biết so đo lợi nhỏ được mất, nào biết quốc gia đại sự? Nói cùng hấn làm cái gì? Thôn dân mà thôi.”

Mọi người cười vang, nguyên một đám cảm thấy mình tài trí hơn người mà quay về nguyên vị.

Người phục vụ bị bọn hấn giễu cợt, vẫn là vui tươi hơn hở, cũng đi lên ngẩng đầu nhìn thoáng qua, không khỏi nói: “Là Bồng Lai Quận Vương, Quận Vương lão nhân gia lúc trước cũng đi qua bên này, chắc là muốn tiến cung.”

Trên bàn uống trà, trong đám tướng công, có người vỗ bàn nói: “Đây là gian tặc!”

Người phục vụ ngây ngốc một chút, tắc lưỡi nói: “Quận Vương gia giết nhiều quan làm ác tham quan như vậy, lại miễn trừ hoa thạch cương, rõ ràng ngành hàng hải, đây cũng là gian tặc? Chư vị tướng công gia nhất định là hiểu lắm, tiểu nhân chính là người Tô Hàng bên kia tới, từ sau khi thủ tiêu hoa thạch cương, dân chúng Tô Hàng bên kia đều vỗ tay khen hay, đều nói Quận Vương gia...”

“Phi...” Có người nhổ nước miếng ra, nói: “Tiểu nhi không biết chuyện, một chút ân huệ tiện lợi, đã coi người ta là cha mẹ tái sinh rồi, chủ quán, chủ quán...”

Chưởng quầy nóng nảy gấp rút mà chạy tới, vái chào nói: “Chư vị tướng công có cái gì phân phó?”

Có người chỉ vào người phục vụ này nói: “Người có tiểu nhị thật sự rất vô lễ, đuổi xuống dưới, đổi người khác đến hầu hạ!”

Chưởng quầy lập tức giận dữ, đang tại trước mặt chúng tướng công, mắng to người phục vụ một trận, đuổi hấn xuống dưới, người phục vụ đầy bụng ủy khuất, ngoan ngoãn mà đi xuống lầu.

... ..

Thẩm Ngạo đánh ngựa đến cửa cung, cấm vệ lập tức đi vào bẩm báo, chỉ một lúc sau, liền có tin tức truyền đến, mời Quận Vương vào cung.

Thẩm Ngạo đề lên chuôi Thượng Phương bảo kiếm đi vào, tinh thần của hắn có chút không tốt, trên gương mặt biểu hiện ra hai nơi tổn thương, thấy một người công công tới trước mặt, công công này không nhận được, kinh ngạc hỏi: “Vương gia, mặt ngài làm sao vậy? “

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Rơi xuống lầu các, mặt chạm đất trước, người tin hay không? “

Công công này ngây ngốc một chút, dường như trong óc vẫn còn mô phỏng hình ảnh một người từ chỗ cao rơi xuống mặt đất, khuôn mặt chạm đất trước, nhưng trên mặt Thẩm Ngạo, rõ ràng là hai cái dấu năm ngón tay, cái này..., đang tại lúc hắn miên man suy nghĩ, Thẩm Ngạo đã nghênh ngang rời đi.

Đến bên ngoài Văn Cảnh các, Dương Tiễn hướng hắn ngoắc ngoắc, thấp giọng nói: “Thẩm Ngạo, mặt của người làm sao vậy? “

Thẩm Ngạo cười khổ nói: “Cười ngựa đâm vào người khác, nhạc phụ đại nhân tin không? “

Dương Tiễn chỉ là hỏi một câu, tiếp tục nói: “Quốc thư đã mang tới chưa? “

Thẩm Ngạo nói: “Mang đến rồi.“

Dương Tiễn nói: “Có thể cho nô gia nhìn xem trước không? “

Thẩm Ngạo nói: “Như thế nào? Nhạc phụ có hào hứng với Tống Hạ nghị hòa? “

Dương Tiễn lắc đầu, nói: “Nô gia không có hào hứng quần cái này, nô gia chỉ là muốn biết rõ, bên trong cái quốc thư này rốt cuộc là cái gì? Nói không chừng... .. “ Hắn hạ giọng nói: “Nói không chừng sẽ đưa tới đại họa . “

Thẩm Ngạo cười khổ nói: “Nhạc phụ yên tâm, không có cái gì đại họa, ta còn phải đi gặp bệ hạ. “

Dương Tiễn lắc đầu, thở dài nói: “Luôn làm cho người ta lo lắng. “ Dứt lời, liền đi vào thông báo, mới để cho Thẩm Ngạo đi vào.

Thẩm Ngạo vào Văn Cảnh các, lại phát hiện Triệu Cát không ở đây, rõ ràng vừa rồi còn nghe được hắn và Dương Tiễn nói chuyện, không khỏi nhìn về phía Dương Tiễn, hỏi: “Bệ hạ đi nơi nào rồi? “

Dương Tiễn nói: “Bệ hạ đi thay quần áo. “

Thẩm Ngạo đành phải ngồi xuống, trọn vẹn một nén nhang, Triệu Cát mới tới.

Hôm nay, Triệu Cát có vẻ vô cùng nghiêm túc và trang trọng, đeo Thông Thiên quan, mặc trên người cổn phục, một đôi tròng mắt đậm mạc liếc nhìn Thẩm Ngạo, thoải mái mà ngồi xuống, chậm rãi nói: “Thẩm Ngạo đến rồi à?. “

Thẩm Ngạo cúi người nói: “Vi thần tới để đưa quốc thư lên, cho bệ hạ xem xét qua. “

Triệu Cát cười nhạt một tiếng, nói: “Rốt cuộc đã tới, lại làm cho Trẫm nóng lòng lâu như vậy. “ Giơ con mắt lên liếc nhìn Thẩm Ngạo, ánh mắt ngừng lại trên mặt Thẩm Ngạo, nói: “Mặt của người làm sao vậy? Hắn là có người dám đánh người? “

Thẩm Ngạo cười khổ, nói: “Một cái tát bên trái mặt là vi thần đánh, vi thần thân là Tống thần, vậy mà đi vì làm đặc phái viên cho người Tây Hạ, đến nghị hòa cùng Đại Tống, đòi hỏi chỗ tốt, thật sự là muôn đáng lẫn chết. “

Trong lòng Triệu Cát nghĩ, xác thực là người muôn lần đáng chết, xụ mặt nói: “Xem ra người còn có mấy phần cảm thấy thẹn, cảm quốc thư đến đây. “

Tiếp nhận quốc thư, tay Triệu Cát không khỏi có chút run rẩy, hít một hơi thật sâu, mở quốc thư ra, điều thứ nhất chính là, Tây Hạ chính thức hướng Đại Tống xưng thần, cái này thật sự sớm đã có rồi, chỉ là, người Tây Hạ cũng không tuân thủ, biểu hiện ra là xưng thần, kỳ thật, khi đóng cửa lại, có lẽ là lão tử đệ nhất thiên hạ, ở phía trong quốc thư nhắc lại một lần, lại hiện ra thành ý của người Tây Hạ.

Triệu Cát âm thầm gật đầu, giơ con mắt lên, nói: “Nói đến phải làm được, ta nghe nói quốc chủ Tây Hạ Lí Càn Thuận gần đây tự cho mình là thiên tử, lừa mình dối người. “

Sau đó là tiếp tục nhìn về điều khoản phía sau, chợt xem phía dưới, sắc mặt lập tức thay đổi, hẩn lạnh lùng nâng con mắt lên, nói: “Những điều này đều là chủ ý của ngươi?”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Bệ hạ, phần quốc thư này là chủ ý của Tây Hạ.”

Triệu Cát hung hăng để quốc thư lên trên bàn, cười lạnh một tiếng, đột nhiên cảm thấy Thẩm Ngạo vô cùng đáng giận, lạnh lùng nói: “Trẫm muốn hỏi, chính là, cái quốc thư này, có phải là ngươi định ra hay không?”

Thẩm Ngạo lập tức quỳ xuống, nói: “Thần muôn lần chết!”

“Ngươi đương nhiên muôn lần đáng chết, đồ đáng chết, Trẫm đối xử lạnh nhạt ngươi ở đâu? Người trong thiên hạ đều biết Thẩm Ngạo đáng giết, là Trẫm mạo hiểm, tình nguyện làm người hoa mắt ù tai đứng đầu, cũng che chở cho ngươi, sắc phong ngươi làm hầu, làm công, đưa cho ngươi Vương tước.

Ngươi nói muốn tra rõ hoa thạch cương, Trẫm ân chuẩn, nói muốn thanh tra ngành hàng hải, Trẫm cũng bỏ mặc, ngươi muốn kết hôn Ninh An, Trẫm cũng cho ngươi, mệnh mệnh cuộn cuộn hoàng ân, ngươi đều đã quên rồi sao?”

Tay hẩn chỉ vào hư không, tay áo miện phục thật dài đong đưa qua lại, cả người đứng lên, đi lòng vòng trong các, tiếp tục nói: “Trẫm nhìn lầm rồi ngươi! Đồ hỗn láo!”

Cả người Triệu Cát đều run rẩy lên, thuận tay đập nát một bình hoa, nói: “Biến, lăn ra, chạy về Tây Hạ!”

Thẩm Ngạo quỳ trên mặt đất, y nguyên vẫn không nhúc nhích, chậm rãi nói: “Hoàng ân mệnh mệnh cuộn cuộn, vi thần không dám quên.”

Triệu Cát liên tục cười lạnh, ở trên cao nhìn xuống mặt Thẩm Ngạo, cười nhạt nói: “Không dám quên, không dám quên, ngươi chính là xuất ra quốc thư như vậy? Lấy ra lừa gạt Trẫm sao?” Hẩn chấp hai tay sau lưng, hiển nhiên là cực kỳ tức giận, mấy nội thị đưa đầu đến xem, bị hẩn trừng mắt, lập tức rút trở về.

Thẩm Ngạo ngẩng đầu, nâng mặt sừng vù lên, nói: “Vi thần mới vừa nói, trên mặt bên trái này, là vi thần tự mình đánh, chính là tự trách mình, thân là Tổng thần, thân là thần tử ở dưới, lại đi làm tay sai cho người Tây Hạ, thật sự đáng chết, nhưng vi thần còn có một câu, mặt bên phải vi thần, cũng là vi thần tự mình đánh...”

Triệu Cát cười lạnh nói: “Đáng đánh.”

Triệu Cát dần dần tỉnh táo lại, tràn đầy mệt mỏi nói: “Mà thôi, Trẫm nói thật với ngươi, Thái Kinh cổ động Trẫm giết ngươi, nếu Trẫm nghe hẩn nói, hiện tại ngươi đã phơi thây tại Văn Cảnh các này. Trẫm không giết ngươi, là vì Trẫm sợ một ngày kia chính mình sẽ hối hận, ngươi đi đi, cái sự tình nghị hòa này, Trẫm không để ý nữa, tương lai, nếu ngươi dám lãnh binh xâm phạm, Trẫm sẽ định khởi thiên hạ, ngự giá thân chinh, quyết nhất tử chiến cùng ngươi!”

Thẩm Ngạo mang trên mặt vài phần đắng chát, nói: “Bệ hạ...”

Triệu Cát lạnh lùng nói: “Đi!”

Thẩm Ngạo đứng lên, nói: “Bệ hạ có thể nghe vi thần nói một lời hay không.”

Triệu Cát mặt lạnh nói: “Đã đến nông nổi này, còn có cái gì để nói?”

Thẩm Ngạo cười khổ nói: “Bệ hạ, má phải vi thần, cũng là vi thần tự mình đánh, là vì, vi thần làm cha mẹ, thật sự đáng chết, gia nghiệp con nối dõi nhà mình, rõ ràng cũng muốn bán.”

Triệu Cát ngây ngốc một chút.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Phần quốc thư này, nội dung là nghị hòa, nhưng vi thần còn muốn lập một phần mật ước cùng bệ hạ.”

Trong đôi mắt Triệu Cát nhiều thêm vài phần ánh rạng đông, nói: “Ngươi nói tiếp.”

Thẩm Ngạo nói: “Tây Hạ ở chỗ đại sa mạc Tây Bắc, kiệt ngạo bất tuần(cương quyết bướng bỉnh), nếu muốn triệt để khống chế, chỉ có hai biện pháp, thứ nhất là hết sức chinh phạt, chém giết hầu như không còn, một biện pháp khác là, dời phiên. “

Triệu Cát hít sâu một hơi, nhìn gò má Thẩm Ngạo sưng đỏ, thoáng trầm mặc một tý, lập tức hưng phấn hỏi: “Dời phiên? Người nói tiếp. “

Thẩm Ngạo nói: “Di chuyển nhân khẩu Đảng Hạng, có thể đi Phúc Kiến đường, hoặc là dời đi các nơi Nam Dương, sợ dĩ người Đảng Hạng làm hại, đơn giản là Tây Bắc cần cỗi, không cướp bóc liền không đường sinh sống, chuyển bọn chúng qua chỗ khác, khai thác thổ địa, để cho bọn họ trồng trọt, sau trăm tuổi, người Tống và người Đảng Hạng, lại có cái gì phân biệt? “

Triệu Cát âm thầm gật đầu, dĩ vãng cũng có người Phiên đi dời, hiện tại xem ra, xác thực không có gì khác người Hán cai trị.

Triệu Cát không khỏi nói: “Cái Tây Hạ quốc kia phải làm như thế nào? “

Thẩm Ngạo thở dài, cười khổ nói: “Tây Hạ quốc đã hướng Đại Tống xưng thần, như vậy, dời phiên cũng không phải là không thể được, đến lúc đó, bệ hạ cùng lắm thì tìm cái vị trí, giữ lại Tây Hạ quốc, xử trí y theo tiền lệ Đại Lý là được.“

)

633. Chương 609: Bình Tây Vương

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 609: Bình Tây vương

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ý tứ của Thẩm Ngạo, chính là dùng quốc thổ Tây Hạ, đổi lấy quốc thổ phì nhiêu, người Đảng Hạng sợ dĩ cường tráng, là vì sống ở địa phương khốn khổ, chuyển nhà tiến vào trong, cải biến cách làm việc và nghỉ ngơi sản xuất, tự nhiên sẽ mất đi tính công kích.

Mà Đại Tống chiếm Tây Hạ, tại đây vốn là trọng địa chiến lược, có cái khối thổ địa này, liền lấy được khống chế hành lang Hà Sáo, để Tây Kinh Trường An càng trở nên an toàn hơn.

Hướng hồ, ba Châu bên kia thổ địa phì nhiêu, bởi vì có Tây Hạ quốc, mới đưa đến sự hoang vu, chỉ cần chiếm đóng Tây Hạ, như vậy, liền có thể lại để cho lưu dân di chuyển đến hướng bắc, mấy chục năm về sau, thôn xóm và chợ sẽ xuất hiện.

Triệu Cát trầm ngâm một chút, một kế dời phiên, cơ hồ là triệt để giải quyết vấn đề của Tây Hạ, càng khoa trương hơn một ít, thậm chí là một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, không cần binh lính chém giết mà giải quyết họa lớn dây dưa trong lòng Đại Tống, giải quyết Tây Hạ, ít nhất phải cần năm mươi vạn biên quân, mới có thể giải thoát, toàn lực bố trí tại vùng Tây Hạ, mượn nhờ người Tây Hạ xây dựng tường thành, đối phó với người Kim càng cường đại hơn.

Chỉ là...

Làm như vậy, kết quả, người bị hại lớn nhất, chỉ sợ là Thẩm Ngạo rồi, Thẩm Ngạo hôm nay là Thảo Luận Chính Sự vương, con nối dõi tương lai của hắc kế thừa Vương tước Tây Hạ, một người nhiếp chính vương là khẳng định, cái thân phận này, chỉ cần sẵn sàng ra trận, chính là bình khởi bình tọa cùng Triệu Cát, cũng tuyệt không phải nói mớ.

Nhưng một khi dời phiên, liền có ý nghĩa là lực lượng cả quốc Tây Hạ sẽ triệt để sụp đổ, Tây Hạ quốc sẽ biến Tổng quốc thành Thiên Lôi, sai đầu đánh đó, từ một vương quốc độc lập biến thành một phiên quốc nửa độc lập.

Tay Triệu Cát khẽ run lên, phảng phất đã thấy được bức họa cuộn tròn, một vấn đề lịch sử tổ tiên không thể giải quyết, đúng là giải quyết dễ dàng trong tay mình, trái cây hái rất dễ dàng, lại làm cho hắn khó có thể tin.

Triệu Cát mong mỗi liếc Thẩm Ngạo, nói: “Người nói tiếp. “

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Tây Hạ quốc chủ Lí Càn Thuận tuổi tác đã là không nhỏ, thân thể càng phát ra không bằng lúc trước, vì thần là Thảo Luận Chính Sự vương, chỉ cần Lí Càn Thuận... “

Nói đến đây, trong lòng Thẩm Ngạo thở dài, mới lại nói: “Chỉ cần Lí Càn Thuận bằng hà, vì thần là được lấy được Tây Hạ quân chính quyền hành, đến lúc đó bên trong có vi thần phối hợp tác chiến, ngoài có Đại Tổng tạo áp lực, bệ hạ nhưng tại Phúc Kiến lộ kéo lê một khối phiên mà, một mặt di chuyển Đảng Hạng nhân miệng hướng đất liền, một mặt phái quân tiến vào chiếm giữ Tây Hạ, tiếp quản Tây Hạ phòng ngự, ở lại Tây Hạ , đại đa số có lẽ hay là người Hán, Đảng Hạng người dời không còn một móng, chỉ cần bệ hạ hạ chỉ miễn thuế ba năm, Tây Hạ dân chúng tất nhiên mang ơn, không tiếp tục mối họa. “

Triệu Cát vuốt râu gật đầu, thở dài nói: “Chỉ là ủy khuất người. “

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, đôi mắt vô cùng thanh tịnh mà đối mặt cùng Triệu Cát, nói: “Hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, vi thần không biết báo đáp như nào, còn nữa, vi thần là người Tổng, chết là quỷ Tổng, con nôi dối của vi thần cũng là như thế, há có thể vì tư lợi mà làm hại Đại Tổng? “

Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, làm như vậy, người ta đều là cục diện cùng có lợi, tranh giành thiên hạ, chính mình một điểm hào hứng đều không có, bắt mình đi làm nhân vật như Hán Vũ đại đế, có lẽ là tha cho ta đi.

Cùng với như thế, chẳng bằng nhường lại cái danh ngạch tranh giành này, cứ để cho cho Triệu gia các người đi làm.

Đã có lợi, Triệu gia các người cũng nên thoả an trí một tý, không thiếu được việc tìm cái nơi tốt, để cho Tây Hạ thành lập phiên quốc, làm phiên vương tại đó, khoái hoạt tiêu dao, sự tình phiên lòng, tự nhiên là để cho Triệu gia các người xử lý.

Về phần sự tình trăm tuổi sau, Thẩm Ngạo không thể để ý đến được rồi, vương triều hưng suy thay đổi, cũng không phải Thẩm Ngạo có khả năng đoán trước, nhưng trên đời không có vương triều không vong, nói đến nói đi, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Đại Hán triều bây giờ đang ở đâu? Đại Đường lại ở nơi nào? La Mã ở nơi nào? Chính là đời sau, đại đế quốc Anh được xưng mặt trời không lặn, còn không phải ngoan ngoãn mà chạy trở về đảo nhỏ của chính mình sao?

Hao hết bao nhiêu cực khổ, có được cả thiên hạ, vương thổ ở khắp nơi, vạn quốc cùng đến cúi lạy, nhưng cuối cùng vẫn có một ngày, cũng sẽ là bạch cốt trắng như tuyết.

Mắt thấy hán xây lầu cao, mắt thấy hán mời khách đến, mắt thấy nhà lâu suy sụp, sự tình hưng vong thiên cổ, lại có nhà ai được chết già?

Trong lòng Thẩm Ngạo thổn thức, có lẽ là làm tiểu phiên vương vẫn tốt hơn, làm cỏ đầu tường, ai là vua kẻ họ, mình chỉ đi ôm đùi người khác, tuy không có khả năng nhiều thế hệ cao quý, cũng không đến mức nhà tan cửa nát.

Còn nữa, dù sao Thẩm Ngạo cũng là người Hán, nếu thật sự lại để cho hắn đi cùng tranh giành Đại Tổng, cái gì mà kế hoạch lớn, sự thống trị, lại có ý gì? Triệu Cát đối với hắn, lại càng ân trọng như núi, tuy hắn là người tính toán chi li, trên đại nghĩa, lại cũng không thể vứt đi không để ý tới.

Lí Càn Thuận đúng là vẫn còn nghĩ lắm về Thẩm Ngạo, tự cho là Thẩm Ngạo giống hắn, kỳ thật, hắn đã sai, tuy Thẩm Ngạo giống hắn trong nhiều việc, cũng là người không từ thủ đoạn, cũng là người tâm ngoan thủ lạt, nhưng mục đích lại bất đồng, Lí Càn Thuận muốn, chính là giang sơn vĩnh viễn, muốn, chính là

đứng ở đó, trên Kim Loan điện cao không thể chạm, quan sát con dân của hần, mà Thẩm Ngạo muốn, đơn giản là tự tại tiêu dao, xem ai không vừa mắt, một cước đạp chết mà thôi.

Lòng ngực Triệu Cát phập phồng vài cái, không nhịn được nói: “Trẫm vừa nói, người đừng nên trách, là Trẫm hơi càn rỡ một ít, lòng trung thành của người, hôm nay Trẫm đã nhận thức rồi, tương lai, nếu thật là dời phiên, Trẫm cũng sẽ không để cho người có hại chịu thiệt, đông lộ Giang Nam như thế nào?

Chỗ đó thổ địa phì nhiêu, là đất đẹp số một số hai Đại Tổng ta, Trẫm sắc Thẩm gia các người là Bình Tây Vương, nhiều thế hệ lập quốc ở đông đường Giang Nam, định ra tổ chế, tử tôn đời sau tuyệt đối không thể bỏ. “

Bình Tây Vương...

Thẩm Ngạo ngây ngốc một chút, cái này tính toán là chuyện gì? Đây là danh tiếng đại hung à, Bình Tây Vương Ngô Tam Quế kia, hần là Hán gian, ta là Hạ gian, có trời mới biết sau này có thể rơi xuống kết cục giống với hần hay không?

Thẩm Ngạo lập tức lắc đầu, nói: “Bệ hạ, Giang Nam tây lộ, vi thần không thích, cái Bình Tây Vương này, vi thần lại càng không dám nhận. “

“Không thích? À, Trẫm biết rồi. “ Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng nói: “Người chính là muốn Phúc Kiến lộ? “

Phúc Kiến lộ nhiều núi, thổ địa lại cũng không phì nhiêu, chỗ duy nhất có thể lấy, chính là Tuyền Châu, Thẩm Ngạo lại cảm thấy thân thiết đối với chỗ đó, chỉ là, Triệu Cát nói ra, thật sự khiến hần cảm thấy ngưỡng ngừng, ngưỡng ngừng cười nói: “Thuế phú Tuyền Châu hàng năm liền vượt qua ngoài ngàn vạn quan, vi thần sao dám đoạt chỗ tốt của bệ hạ? “

Sắc mặt Triệu Cát nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, thấy bộ dạng Thẩm Ngạo kính cẩn nghe theo, càng cảm thấy áy náy không thôi, còn nữa, bởi vì làm một Tây Hạ, lương thực triều đình hàng năm cho Trắc trấn liền vượt qua ngàn vạn quan, hơn nữa, các loại chi phí khác, đủ để vượt qua một Tuyền Châu, Thẩm Ngạo vốn là cái loại người an nhàn, tự nhiên không thể ủy khuất hần, còn cả ngành hàng hải, phải nhờ hần đến xử trí, lại để cho một hệ Bình Tây Vương đời đời chưởng quản ngành hàng hải Phúc Kiến lộ, cũng không phải chủ ý sai.

Đại Tổng ngàn dặm đất đai, ốc còn không mang nổi mình ốc, cái sự tình mệnh mông biển lớn này, đương nhiên không lo lắng quá nhiều được, lúc trước, ngành hàng hải đều là mặc kệ nó, Thẩm Ngạo gần đây có hào hứng đối với ngành hàng hải, giao cho hần, cũng là yên tâm.

Triệu Cát thoáng trầm mặc một tý, lo lắng, lo ngại được mất, rốt cục nói: “Nếu một ngày kia, phần mặt ước này có thể có hiệu quả, như vậy, Trẫm sẽ lợi dụng Phúc Kiến lộ trùng kiến Tây Hạ quốc, sắc phong một hệ Thẩm Ngạo là Bình Tây Vương, thừa kế đời đời, kéo dài vương tước. Ngoài ra, Nam Dương thủy sư giao do Tây Hạ quốc thay quyền, dùng để thanh tra ngành hàng hải, nếu như vi phạm lời thề này Trẫm, trời tru đất diệt!”

Phúc Kiến lộ lại thêm một Nam Dương thủy sư, tìm Thẩm Ngạo nhất thời đập thành thịch, tuy Phúc Kiến lộ chỉ có một phần ba quốc thổ Tây Hạ, nhưng Tuyền Châu cảng đệ nhất thiên hạ này, hoàn toàn giao vào trong tay Thẩm gia, thuế má hàng năm từ mậu dịch hải dương khuếch trương, tất nhiên có thể bằng mấy năm liền tục ở Tây Hạ.

Cái này cũng chưa tính, có Nam Dương thủy sư, chẳng phải là ngay cả Nam Dương cũng cùng nhau đưa vào trong tay hần? Chư vương Nam Dương, không phải là coi Tây Hạ như Thiên Lôi sai đâu đánh đó?

Tương lai, nếu Đại Tổng mất đi, con nối dõi Thẩm Ngạo chính là xứng danh với bá chủ hải dương, chỗ tốt này, đã xa xa vượt qua Tây Hạ quốc.

Thẩm Ngạo không do dự, lập tức nói: “Bệ hạ và ta, tuy là quân thần, nhưng ở trong mắt vi thần, kì thực giống như phụ tử huynh đệ, hôm nay, lúc này, Thẩm Ngạo lập minh ước, nếu như có thể không chế Tây Hạ, tất nhiên chấp tay giao do bệ hạ, dùng toàn bộ nghĩa quân thân, tình phụ tử huynh đệ, nếu như vi phạm lời thề này, sẽ sinh nhi tử không có chim! “

Khục khục...Triệu Cát dốc sức liều mạng ho khan, mặt già đỏ lên, nói: “Lời thề êm đẹp, đến trong miệng của người, liền thay đổi hương vị. “

Hắn thở dài một hơi, phảng phất như giải quyết một việc đại sự, mỉm cười nói: “Tây Hạ trong mắt Trẫm, có cũng được mà không có cũng không sao, hôm nay Trẫm cao hứng nhất, cũng là người không để cho Trẫm thất vọng, đến đây, ngồi xuống nói chuyện. “

Thẩm Ngạo lập tức thoải mái hơn rất nhiều, khúc mắc trong lòng Triệu Cát bị tiêu trừ, tăng cách ngăn này tự nhiên bị xuyên thủng hoàn toàn, cười ha hả nói: “Bệ hạ, vi thần còn có một việc muốn bẩm báo. “

Tâm tình Triệu Cát thật tốt, nói: “Tại trước mặt Trẫm, không cần có cái gì cố kỵ, cứ nói đừng ngại. “

Thẩm Ngạo nói: “Đã là mặt ước, hôm nay chỉ có thể để bệ hạ và vi thần biết rõ, chính là Thái sư, cũng quyết không thể thổ lộ nửa chữ. “

Triệu Cát nhăn lông mày lại, nói: “Thái sư không thể tin sao? “

Thẩm Ngạo cười nhạt nói: “Quốc thư vi thần cầm trong tay, chính là thủ bút của Thái sư. “

Triệu Cát ngây ngốc một chút, lập tức cầm lấy quốc thư vừa ném đi lên, kinh ngạc nói: “Thái sư thủ bút? “

Thẩm Ngạo nói: “Phần quốc thư này, thật ra là đặc phái viên Tây Hạ Lí Ngộn phác thảo, vi thần lại biết, cái kia Lí Ngộn gần đây đi lại rất gần với Thái Kinh, nếu vi thần không đoán sai, Thái Kinh nhất định là đã nói gì đó tại trước mặt bệ hạ? “

Ánh mắt Triệu Cát chớp động, khoe miệng trời lên một tia cười lạnh, nói: “Thái sư đúng là nói chút ít lời nói bên người Trẫm, Trẫm đã hiểu. “

Có mấy lời, không cần phải nói quá nhiều, không nói cũng thông, kết hợp lời nói và việc làm của Thái Kinh trước đây, lại nhìn cái quốc thư này cùng với lời nói của Thẩm Ngạo, thoáng xác minh một tý, lập tức có thể đào móc ra rất nhiều điều gì đó.

Thẩm Ngạo chứng kiến sắc mặt Triệu Cát dần dần trở nên lạnh lùng, trong lòng vẫn là thở dài, Thái Kinh độc tài triều cương mấy chục năm, chỉ bằng vào tội danh cái này, chỉ sợ còn xa không đủ, trong lòng của hắn lạnh lùng cười một tiếng: “Cáo già, lão tử phải phản kích rồi, chờ coi. “

Quả nhiên, như Thẩm Ngạo dự liệu, Triệu Cát nghe xong lời Thẩm Ngạo nói, chỉ cười nhạt một tiếng, hỏi: “Còn có chứng cứ rõ ràng hơn không? “

Thẩm Ngạo lắc đầu.

Muốn chứng cứ rõ ràng, Thẩm Ngạo tự nhiên có, chỉ cần bắt tôn thất Tây Hạ kia, tra tấn một phen, cái gì cũng đều có thể bức cung đi ra.

Chỉ là, Thẩm Ngạo biết rõ, chính là có chứng cứ rõ ràng, dựa vào một tội xui khiến đặc phái viên Tây Hạ, chỉ sợ chưa hẳn có thể làm cho Triệu Cát áp dụng thủ đoạn đối với Thái Kinh.

Thái Kinh cầm quyền mấy chục năm, Triệu Cát ỷ lại quá sâu đối với hắn, đây là tính trơ của Triệu Cát, cũng là nhược điểm lớn nhất của Triệu Cát.

Triệu Cát sợ phiền toái, đánh chết Thái Kinh, Triệu Cát sẽ đối mặt với rất nhiều phiền toái, mà phiền toái đó, hoàn toàn là thứ Triệu Cát không nguyện ý nhìn thấy nhất.

Còn nữa, môn sinh Thái Kinh trải rộng khắp thiên hạ, diệt trừ một người Thái Kinh, không biết có bao nhiêu người muốn nhổ tận gốc, Triệu Cát không thể không cân nhắc một ít.

Đương nhiên, còn có một nhân tố trọng yếu hơn, Thái Kinh và Thẩm Ngạo là địch, tuy nói Triệu Cát liên tục nhắc lại, làm cho bọn họ ở chung hòa thuận, nhưng thân là quân vương, sâu trong đáy lòng, rốt cuộc nghĩ như thế nào, lại không người nào biết.

Bỏ Thái Kinh, Triệu Cát cuối cùng là không yên lòng, phóng nhân Đại Tổng, ai có thể thay vị trí Thái Kinh?

Thẩm Ngạo muốn diệt trừ Thái Kinh, không phải dựa vào cái này, cái tội danh này có thể diệt trừ vương tước, có thể diệt Vương Văn Chuôi, đối với Thái Kinh, lại không có hiệu quả.

Triệu Cát cười nhạt một tiếng, nói: “Đã không có chứng cứ xác thực, cũng đừng có nghi kỵ nữa, đều là phụ tá đắc lực của Trẫm, phải ở chung hòa thuận. “

Triệu Cát cũng không phải không thông minh, thậm chí từ thiên tư của hắn mà nói, tuyệt đối là nhân tài kiệt xuất trong lịch sử, chỉ là, cái thông minh này dùng sai chỗ mà thôi.

Chỉ là, trên vấn đề trái phải rõ ràng này, hắn lại giữ vững một loại cẩn thận thần kỳ, tiếp tục nói: “Chỉ là, người yên tâm, sự tình mật ước, trời biết đất biết, người biết Trẫm biết, sẽ không có người nào khác biết nữa. “

Thẩm Ngạo nói: “Bệ hạ nói như vậy, vì thần an tâm. “ Hắn duỗi ngón tay ra, chỉ vào phần quốc thư kia, nói: “Phần quốc thư này... “

Triệu Cát cười ha ha, nói: “Trẫm đã nói, người là Hồng Lư Tự Tự khanh, Thảo Luận Chính Sự vương, soạn một phần quốc thư cho Tây Hạ, bảo Đại Tổng và Tây Hạ biến chiến tranh thành tơ lụa, vĩnh viễn không chinh phạt. “

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Bệ hạ thánh minh thần võ, vì thần thán phục. “

Triệu Cát cười ha ha một tiếng, đi qua vỗ vỗ vai Thẩm Ngạo, nói: “Trẫm đã có chủ ý, liền sắc phong người là Bình Tây Vương, chỉ là, sự tình dời phiên, còn phải từ từ sẽ bàn tính cho kỹ. “

“Bệ hạ... “ Thẩm Ngạo muốn nói lại thôi, ba chữ Bình Tây vương, nghe như thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Triệu Cát phát phát tay, nói: “Liền định như vậy rồi, ngày mai nghị sự triều đình, Trẫm tự mình thảo chiếu, biểu thị công khai. “

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, chỉ có thể nói: “Tạ ơn bệ hạ. “

Từ trong nội cung đi ra, đã đến giữa trưa, Thẩm Ngạo ngạc nhiên, lại đã quên ăn bữa cơm trong cung, lắc đầu, trở mình lên ngựa, nói: “Hồi gia! “

Một ngày này vào cung, đối với Thẩm Ngạo mà nói, càng giống là một cái giao dịch, thành quả giao dịch này lấy được thực sự quá to lớn, chiếm được Phúc Kiến, kiến tạo Nam Dương thủy sư, đợi một thời gian, nếu là cố gắng kinh doanh, cả Nam Dương đều có thể làm nội địa Thẩm gia, tới lúc đó, chính là tử tôn đời sau trở mặt với Đại Tổng, cùng lắm thì, mang theo hạm đội hạ Nam Dương, tìm một mảnh đại lục mới, nhiều thế hệ khai thác, cũng không có gì không tốt.

Tuyền Châu là đệ nhất đại cảng, chỉ một đội thủy sư cường thịnh, đã đủ có tư cách đánh với Đại Tổng, dùng thực lực các nước Nam Dương hiện tại, sao có thể là đối thủ của Thẩm gia?

Cái hải dương bá quyền chạm tay có thể bỏng này, ở thời đại này, lại giống như mặt hàng có còn hơn không, chỉ là, Thẩm Ngạo lại biết, Triệu Cát đưa cho Thẩm gia, là một tiền đồ to lớn, chỉ cần kinh doanh thỏa đáng, tất nhiên trở thành một chi lực lượng làm thế giới khiếp sợ.

)

634. Chương 610: Người Đã Làm Được Gì

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 610: Người đã làm được gì

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tin tức quốc thư rất cục cũng truyền ra, lại là một hồi xôn xao, Tư nghị cục bên kia đã là náo loạn lật trời, hết lần này tới lần khác, lúc này, lại truyền ra một tin tức, Bồng Lai Quận Vương muốn tới Tư nghị cục bàn suông, tất cả mọi người cảm thấy tức cười, nhưng đã có người mừng thầm.

Tại nơi này, trong lúc mấu chốt, đi chợ tổ ong vò vẽ Tư nghị cục, Thẩm Ngạo đúng là điên rồi.

Một tin tức rơi vào tay Thái phủ, Thái Kinh thoáng trầm mặc một tý, hỏi: “Trong nội cung nói như thế nào? Bệ hạ có tiếng gió gì? “

“Không biết. “

Thái Kinh nhàn nhạt uống trà, dường như cảm thấy tất cả đều rất dễ dàng, càng là lúc này, hắn lại càng là cẩn thận, hắn muốn chậm rãi tiêu hóa, phải đợi quốc thư ban bố xong xuôi, sau đó mới làm tiếp quyết định.

Về phần Thẩm Ngạo, về nhà ăn cơm trưa xong, liền cầm Thượng Phương bảo kiếm, chọn một đội giáo úy hơn trăm người, đi về hướng Tư nghị cục.

Cái Tư nghị cục này, tuy là Thẩm Ngạo đề nghị sáng tạo, nhưng lại là lần đầu tiên hắn đến, ở chỗ này, cơ hồ thành nơi đỉnh cấp bàn suông mắng chửi người.

Càng thêm buồn cười hơn chính là, rõ ràng là một đám người đọc sách, một đám chỉ biết người bàn suông thánh hiền chi đạo, lại thường thường đều là nhân vật giống như Gia Cát Lượng, trên thông thiên văn dưới rành địa lý.

Chải vuốt đường sông, bọn hắn có thể nghị luận, hành quân chiến tranh, bọn hắn bắt đầu đàm luận cũng là nước bọt bay tứ tung, rõ ràng là một đám người không rành thế sự, hết lần này tới lần khác, lại có thể chữa trị bách bệnh, có thể bày mưu nghĩ kế, quyết thắng ngàn dặm, có thể chải vuốt đường sông, sao không biết hiện tượng thiên văn, biết nông trang, biết hình ngục, chuyện thiên hạ, không gì không biết.

Có thể nói chút ít người tại đây không gì không làm được, hết lần này tới lần khác, lại không thể được triều đình trọng dụng.

Kết quả, không thiếu được đám ngục giam chân, người này mắng to người nào đó nào đó, thống trị đường sông như thế nào như thế nào, rất có một bộ, nếu thay đổi lão tử đi, tất nhiên sẽ mã đáo thành công, nếu có người hỏi hắn, dùng loại phương pháp nào thống trị đường sông, thường thường, bọn hắn sẽ hùng hồn mà hô to một tiếng: trị tốt, đường sông tự thông.

Chợt nghe, tự nhiên là vô cùng phóng khoáng, nhưng một khi cân nhắc, tất cả đều là nói nhảm, nếu đường sông chỉ cần cai trị tốt là có thể thông suốt, bọn người Đại Vũ, Lí Băng kia hao phí cả đời người đo đạc thủy văn, áp dụng vô số biện pháp, kết quả rõ ràng không bằng một người đọc sách.

Thẩm Ngạo đi đến Tư nghị cục, ôm tâm tính đi chơi, một mực theo người gác cổng bên này đi vào, chính là một căn nhà ghi biển số, trên đèn thờ viết hai chữ: đứng thẳng.

Cứ đi vào trong, lại là một chỗ đền thờ, trên đó viết hai chữ: đề xuất, từ đó về sau, mọi chỗ tấm bia đá, điêu khắc, đều là một ít văn bát cổ, Thẩm Ngạo trực tiếp đi vào Tư nghị sở, đây là một kiến trúc chiếm diện tích thật lớn, đủ để dung nạp mấy trăm người, thân ảnh Thẩm Ngạo vừa đến, lập tức liền có người kêu gào: “Tây Hạ cầu lần ra! “

Mấy chục người xông lại, định gạt Thẩm Ngạo ra, Thẩm Ngạo đưa tay muốn rút kiếm, mọi người thấy hắn mang cái dạng này, lại càng giận dữ, đồng loạt xông lên, nói: “Tây Hạ cầu muốn hành hung rồi, đuổi hắn đi ra ngoài! “

Lúc này, nhiều đội giáo úy mới cầm đao tràn vào, tạo thành bức tường người ngăn cản trước mặt Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo được giáo úy yểm hộ mới có thể thoát thân, liên tục cười lạnh, hét lớn: “Ai tiếp tục gọi, lập tức bắt đi học đường dạy võ! Cái này là thánh hiền chi đạo của các ngươi sao? Đều lui về phía sau cho ta! “

Một câu nói kia nổi lên một ít hiệu quả, nhưng rất nhanh, liền có người nói: “Hán tặc bất lương lập! “ Vì vậy, lại là một hồi đánh trống reo hò.

Trong lòng Thẩm Ngạo mắng to một câu, cao giọng nói: “Ai lại tiếp tục nói bậy là con chó, con sinh ra không có lỗ đít! “

Trong phòng lập tức an tĩnh.

Có đôi khi, biện pháp đơn giản nhất mới hữu hiệu nhất.

Thẩm Ngạo đi đến một chỗ đài cao, bắn khoả trong chớp lát, mới nói: “Hán tặc bất lương lập, ai là Hán, ai là tặc? “

“Người là tặc! “ Có người kêu to.

Mọi người cười vang.

Thẩm Ngạo cười lạnh: “Nếu ta là tặc, vậy các người là cái gì? “

“ ... “

“Cái đó mưu gọi Nhạc Nhan? “

Nhạc Nhan, hôm qua lên lớp giảng bài nói 30 tội lớn, chính là Nhạc tiên sinh kia, Nhạc tiên sinh này bị Thẩm Ngạo nói đúng tên, lúc này liền kiên trì đứng ra, nói: “Lão phu chính là Nhạc Nhan. “

Thẩm Ngạo cười lạnh, móc một quyển tấu chương sao chép từ trong tay áo ra, cười lạnh nói: “Rầm chó không viết thành văn tự, cũng dám đưa ra lừa gạt người? “

Hắn đi qua hướng Nhạc Nhan, tròng diện càng thêm hỗn loạn, đám giáo úy tách dòng người ra hai bên, mọi người cho rằng Thẩm Ngạo muốn hành hung, rồi lại đưa đẩy về phía trước, càng có người hét lớn: “Sĩ tử nghị luận, Thẩm Ngạo người cũng muốn quản sao? “

Thẩm Ngạo đi đến trước mặt Nhạc Nhan, lắc lắc bản tấu chương sao chép ở trước mặt hắn, nói: “Sách của người, đọc được trong bụng chó, ngay cả bốn chữ gia quốc bất hạnh cũng dùng sai, không phải người thẳng thắn sao? Đến đây, bản vương thành toàn cho người. “

Nhạc Nhan nói: “Người chính là học phú năm xe, nhưng tài tử không đức, thì có thể làm gì? “

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói: “Có đức hay không, là người nói sao? Hắn người đã trở thành Khổng thánh nhân, nói ai có đức, liền có đức? “

Nhạc Nhan tức cười.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Bốn vương đề nghị Tống Hạ nghị hòa, người nói bốn vương là gian nịnh, nhưng ba Châu mấy năm liên tục chinh phạt, biên quan bạch cốt trắng như tuyết, vì sao người không bênh vực lẽ phải, hoa thạch cương giết hại dân chúng, vì sao người không bênh vực lẽ phải? Người... chỉ là tiểu nhân cái dùng danh mà thôi, còn nói chuyện gì đức quân tử? Trong miệng đường hoàng, trong bụng đầy dao găm, cũng dám bàn về đức hạnh của bốn vương? “

Sắc mặt Nhạc Nhan tức giận đến đỏ bừng, nói: “Nói hươu nói vượn, hoa thạch cương, ta cũng chấp bút phê qua. “

Thẩm Ngạo cười ha ha nói: “Chấp bút? Chấp bút thì thiếu gì người, lén lút ghi một thiên văn vẽ, chính là quân tử, trên đời này cũng dễ làm quân tử đó. Bốn vương dùng bút, chỉ làm sơn thủy cung nữ, chỉ viết về phong hoa tuyết nguyệt, không nói về dư luận giới thượng lưu, biết tại sao không? Bởi vì sự tình thiên hạ làm được, không phải dùng miệng dùng bút đi nói ra viết ra, bốn vương hỏi người, người luôn miệng nói cái gì bênh vực lẽ phải, vậy người đã từng làm cái gì hữu ích? “

Nhạc Nhan run rẩy bờ môi một chút, không làm sao hơn, đành nói: “Triều đình tận dùng gian nịnh, sĩ tử trung thực không có cửa đền đáp. “

Thẩm Ngạo cười lạnh, nói: “Bốn vương sẽ cho người một cơ hội đền đáp! “

Mọi người xôn xao, chẳng lẽ là muốn cất nhắc Nhạc Nhan làm quan?

Thẩm Ngạo chậm rãi nói: “Nếu người đang ngồi ai nguyện ý, lập tức thu thập bọc hành lý, đến Vương phủ bái kiến, đúng sai, bổn vương tự nhiên cho các người một cái công đạo, chỉ cần chịu làm việc đến nơi đến chốn, bổn vương sẽ tiến cử các người. “

Bỏ xuống những lời này, Thẩm Ngạo đã rời đi cùng với đám giáo úy bảo vệ xung quanh.

Mọi người vừa rồi bị Thẩm điên cuồng chấn nhiếp, lúc này định thần, lại quên mất việc Thẩm Ngạo thông đồng với địch bán nước, chỉ chăm chăm xì xào bàn tán về câu cuối cùng Thẩm Ngạo nói.

Ngược lại, có vài người lại như có điều suy nghĩ, Nhạc Nhan kia ngây ngốc một chút, giữ im lặng mà ngồi trở lại chỗ, giống như đang do dự cái gì đó.

)

635. Chương 611: Thua Cuộc(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 611: Thua cuộc(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ngày mùa xuân dậy sớm, đến thời điểm giờ mẹo, mặt trời vừa lộ ra ánh sáng, xé toang màn đêm hắc ám.

Sáng sớm, gió thổi hơi lạnh, bởi vậy người đi ra ngoài đều cố ý mặc quần dày hơn áo, trước cửa Thái phủ, kiệu nhỏ đã đợi lâu, đợi cho Thái Kinh khoác một bộ quần áo dày cộp chui vào cổ kiệu, liền đón ánh rạng đông phía chân trời, đi về phía hoàng cung.

Thói quen vài thập niên, Thái Kinh luôn là người đến sớm nhất, chờ cỗ kiệu hắc ngừng ổn rồi, tiếp theo chính là cỗ kiệu Vệ Quận công, Kỳ Quốc công ào ào đến, hình như là phân biệt đối xử, cứ đúng thời gian, ai cũng sẽ không đến sớm hơn một phút, cũng sẽ không đến chậm một bước.

Thái Kinh đi ra khỏi kiệu, trên mặt che kín vẻ gian nan vất vả, chứng kiến vài cỗ kiệu ngừng xa xa, cũng không đi đến nói chuyện, chỉ nhìn qua cái cung điện nguy nga này mà ngẩn người.

Hôm nay nghị sự triều đình, đủ để cho tất cả triều thần vô cùng chờ mong, có kích động, có khấn trương, không phải trường hợp cá biệt, những người vừa mới đi vào quan trường kia có lẽ là còn ngây thơ, nhưng phàm là người có thể có chỗ đứng nhỏ nhoi ở trong ban đều biết, hôm nay liên quan đến quyết đấu giữa một người Quận Vương và một người Thái sư, chẳng biết hươu chết về tay ai, phải xem sau buổi sáng nay đã.

Tối năm tối ba cỗ kiệu đến càng ngày càng nhiều, tất cả mọi người rời kiệu, thần kỳ là không có đi đánh trống reo hò, cũng không có người nào đi châu đầu ghé tai, đều đứng yên ở một bên, nín hơi chờ.

Nếu Bồng Lai Quận Vương là xong rồi, học đường dạy võ sẽ như thế nào? Đẳng mới nên như thế nào? Ngành hàng hải Tuyền Châu bên kia khẳng định cũng sẽ bị hoang phế.

Nhưng nếu là Thái sư sụp đổ, từ tính tình đương kim hoàng thượng, mọi người đại khái có thể suy ra một điểm mảnh khẻ, hoàng thượng vô cùng sợ phiền toái, chắc chắn không giết, cùng lắm là cách chức như vậy, Thái sư kế tiếp, ai sẽ được chọn lựa đây? Thẩm Ngạo là không thể nào, đẳng mới lại có mấy người, chính là không biết hoàng thượng nghĩ như thế nào mà thôi.

Tất cả mọi người giờ phút này đều đang miên man suy nghĩ, bên trong dòng nước xoáy, ai cũng dừng nghĩ đến việc bứt ra, lúc này, nếu đánh một chiêu vô ý, có lẽ sẽ thân bại danh liệt .

Thái Kinh đang nghĩ ngợi tâm sự, lúc này đã có người mỉm cười, rón ra rón rén đi tới, người này bề ngoài thoả mái, như tắm gió xuân, nhàn nhạt hướng Thái Kinh nói: “Thái sư đến sớm.”

Đây là hàn huyên cơ bản nhất, nhưng Thái Kinh đối với người này, một tia chậm trễ cũng không có, hướng hần cười ha hả, chấp tay nói: “Sĩ Mỹ chịu tang ba năm, trở lại Biện Kinh, vì sao không đến chỗ lão phu ngồi một chút.”

Người này tên chữ gọi là Sĩ Mỹ, hay còn gọi là Lí Bang Ngạn, bổn sự Lí Bang Ngạn này, cho dù là Thái Kinh, đều phải cẩn thận từng li từng tí, tuy người này cũng đi xuất thân từ thi cử, lại bởi vì sinh trưởng tại thành phố tỉnh lẻ, quen thói tục tũ hèn hạ, ứng đối nhanh và tiện.

Thiện trêu chọc mắng đếu, có thể đá cầu, thường xuyên dùng lời nói quê mùa phổ xá làm từ khúc, tranh nhau chữ đếu với người, tự xưng Lí lãng tử.

Có người buộc tội hần không kiểm soát hành vi, từ đó về sau liền bị bãi quan, về sau lại không biết nguyên nhân gì, lại phục hồi chức Trường sách lang. Không lâu sau, được lên chức Lại bộ viên ngoại lang, làm thủ lĩnh Nghị lễ cục. Thời điểm năm thứ ba Tuyên Hòa, lại càng không thể tin nổi, nhất cử tiến bước vào Thượng Thư tỉnh, thành Thượng Thư hữu thừa, chỉ là, khi đó bởi vì lão phụ thân bệnh chết, không thể không rời kinh chịu tang, lúc này vừa mới trở lại kinh, bởi vì Thượng Thư tỉnh có ghế trống, trực tiếp vào làm Thượng Thư tả thừa.

Đổi lại là hai năm trước, một người Thượng Thư tả thừa, Thái Kinh đến nhìn cũng không muốn liếc mắt nhìn, nhưng lúc này, Thái Kinh lại không thể chậm trễ, Thái Kinh hôm nay không phải là Thái sư ôm cả ba tỉnh, Thạch Anh chiếm đóng Trung Sách tỉnh, trong tay hần đầu chỉ là một cửa, lúc này, Lí Bang Ngạn của thái độ, liền trở nên cực kỳ trọng yếu.

Thậm chí có thể nói, bên trong ba tỉnh, Lí Bang Ngạn đảo hướng phương nào, đều đủ để ảnh hưởng đến cả triều cục.

Hết lần này tới lần khác. Lí Bang Ngạn này không có chỗ nào để dụ dỗ, nguyên vốn cũng là môn hạ của Thái Kinh, nhưng bởi vì Lí Bang Ngạn không hòa thuận với Can Tương Vương Phủ đẳng mới, hôm nay tuy Vương Phủ đã bị Thẩm Ngạo diệt trừ, cái phần khúc mắc này vẫn còn, cho nên đến hiện tại, Thái Kinh vẫn không rõ tâm tư Lí Bang Ngạn.

Lí Bang Ngạn là người thiện nịnh nọt nhất, không ít người tranh thủ nói tốt vì hần, hôm nay chịu tang trở về, nhất cử thành một trong các đại lão Biện Kinh, không thể khinh thường.

Hần mỉm cười nói với Thái Kinh: “Môn hạ sợ quấy rầy sự thanh tịnh của Thái sư, cho nên một mực không dám mạo muội đến thăm.”

Thái Kinh cười ha ha một tiếng, chân thành nói: “Ta và người quen biết vài chục năm, nói cái này liền trở nên khách khí rồi, hôm nay người đã quý vì Thượng Thư, tiền đồ tương lai bất khả hạn lượng.”

Hàn huyên vài câu, trên mặt đều là lời nói bình thản, Lí Bang Ngạn cười hì hì nói: “Vậy thì ngày khác môn hạ sẽ đến nhà Thái sư.” Dứt lời, bước chân vừa chuyển, lại gom góp đi đến chỗ Thạch Anh cách đó không xa.

Thạch Anh và Lí Bang Ngạn, quan hệ cũng không có gì tốt, nhưng Thượng Thư thừa ném cành ô-liu ra ngoài, lại không thể không buông tư thế cao ngạo.

Lí Bang Ngạn mỉm cười nói: “Quận công, ba năm không thấy, tinh thần càng tươi mới hơn.”

Thạch Anh đành phải hàn huyên cùng hần, Lí Bang Ngạn giống như phổ phương vô lại. cười khổ nói: “Hạ quan sớm muốn thân cận cùng Quận công, chỉ là, nếu mạo muội đến nhà đến thăm, sợ đường đột Quận công.”

Thạch Anh cười nói: “Sĩ Mỹ muốn đến thăm, vẻ vang cho kẻ hèn này còn không kịp, nói lời nói như vậy làm gì.”

Đôi mắt Lí Bang Ngạn sáng ngời, lập tức nói: “Ngày khác nhất định đến thăm.” Cười toe toét, lại nói: “Rời kinh ba năm, sớm đã người và vật không còn.”

Đang nói, Thẩm Ngạo đã đánh ngựa tới, người khác đều xuất hiện rất có quy củ, nhưng Thẩm Ngạo lại bất đồng, hôm nay là lúc này, ngày mai nói không chừng lại là đến đầu tiên, làm cho người không đoán ra, chỉ là, loại quy củ quan trường này, Thẩm Ngạo không để ý, ai cũng không có cách nào làm gì hắn.

Lí Bang Ngạn thấy được Thẩm Ngạo, lập tức chạy đi qua, chấp tay nói: “Vương gia.”

Thẩm Ngạo ngây dại, làm quan lâu như vậy, chưa từng thấy qua người ân cần như thế này, trước mặt nhiều người như vậy, mọi người gật gật đầu, bày ra ý bảo cũng đã đàm, làm quan nha, đương nhiên phải rụt rè một ít, người này, xuất hiện ở đâu vậy.

Hắn xoay người xuống ngựa, dè lên Thượng Phương bảo kiếm, dò xét Lí Bang Ngạn, người này cũng không đến nỗi chán ghét, cười lộ lên lại thấy rất hiền hòa, cũng không thấy cái gì nịnh nọt, chỉ là quá đường đột một ít, nhân tiện nói: “Ừm, tốt.”

Quản hắn là cái khí gió gì, cứ trả lời thoáng một tý cũng được rồi.

Ai ngờ Lí Bang Ngạn mỉm cười nói: “Đại ân đại đức của Vương gia, Sĩ Mỹ ghi nhớ trong lòng, ngày khác nhất định sẽ đến nhà tạ ơn.”

Thẩm Ngạo không hiểu ra sao, liếc mắt nhìn Thạch Anh, chậm rãi nói: “Như thế nào? Bỏn vương cho người cái ân đức gì vậy?”

Lí Bang Ngạn nghiêm nghị nói: “Vương Phủ, người này đa trí thiện nịnh, hạ quan sớm có hiềm khích cùng với hắn, Vương gia nhất cử đánh cho Vương Phủ kia cáo lão hồi hương, mặc dù hạ quan chịu tang ở quê nhà, nhưng lại vạn phần ủng hộ, bởi vậy, hôm nay đặc biệt đến tạ ơn.”

Thẩm Ngạo bĩu môi, trong lòng nghĩ, cái gì đó, vượt môn ngựa lại đập đến trên đầu bỏn vương, Vương Phủ có được tính là cái gì, cùng hắn ha ha ha ha thoáng một tý, cũng không để ý tới nhiều, liền đi tìm Đoan Chính nói chuyện.

Lúc này, cửa cung rốt cục cũng mở ra, mọi người nối đuôi nhau mà vào, Lí Bang Ngạn đuổi theo, nói với Thẩm Ngạo: “Vương gia, hạ quan nghe nói, Vương gia cũng biết đá cầu chi đạo, từng chỉ điểm qua đội đá cầu của Tấn vương, không biết việc này có thật không?”

Thẩm Ngạo nói: “Chơi đùa mà thôi.”

Lí Bang Ngạn mỉm cười nói: “Hạ quan cũng biết một ít phương pháp đá cầu, sau này còn muốn nhờ Vương gia chỉ giáo một chút.”

Vào Giảng Võ điện, tất cả mọi người đứng thẳng theo như chức vụ, lúc này, Triệu Cát mặc miện phục chính quan lên cung vàng điện ngọc, liếc nhìn quanh, ánh mắt rơi vào trên người Thẩm Ngạo, cũng không nói cái gì, chỉ nhếch miệng, hỏi: “Chư khanh có việc muốn tấu không?”

)

636. Chương 611: Thua Cuộc(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 611: Thua cuộc(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Vi thần có việc muốn tấu!” Đứng ra lại là Lễ bộ Thượng Thư Dương Thực, thật là ngoài dự liệu của mọi người.

Dương Thực xúc động nói: “Vi thần nghe nói, Bồng Lai Quận Vương truyền đạt một phần quốc thư Tây Hạ, có chuyện này hay không?”

Lão gia hỏa này lại rất có thanh thế, đang tại trước mặt hoàng đế, hỏi phải chăng có chuyện này hay không, lá gan khá lớn đây, Thẩm Ngạo nhếch miệng cười cười.

Triệu Cát nhíu lông mày, nói: “Xác thực là có chuyện đó, hôm nay Trẫm cũng có ý định đề cập tới, như thế nào, Dương ái khanh muốn nói ra suy nghĩ của mình sao?”

Dương chân nói: “Vi thần còn nghe nói, phần quốc thư này, người Tây Hạ được một tặc lại muốn tiến một thước, tổn hại thiên uy Đại Tổng ta, vi thần còn muốn hỏi, có chuyện này hay không?”

Hỏi đến nước này, tâm tình tất cả mọi người cũng không khỏi hưng phấn hơn, không thể tưởng được, nghị sự triều đình vừa mới bắt đầu, liền tiến nhập chính đề, rõ ràng không phải Thẩm Ngạo và Thái Kinh đi ra trước, mà là Dương Thực gần đây không để ý đảng tranh giành đề cập trước.

Triệu Cát nhíu đôi lông mày lại, hiển nhiên có chút tức giận đối với thái độ của Dương Thực, đề nặng lửa giận nói: “Đúng, phần quốc thư này, Trẫm đã chấp thuận.”

Vừa dứt lời, cả điện xôn xao, nhất thời, thanh âm xì xào bàn tán truyền tới, mọi người khiếp sợ, không phải quốc thư, mà là thái độ của Triệu Cát đối với Thẩm Ngạo, chẳng lẽ Thẩm Ngạo này thân thuộc với vua thật sự đến tình trạng cổ kim không có?

Thái Kinh biến sắc, liếc mắt nhìn Thẩm Ngạo, giờ phút này, hắn vô luận như thế nào cũng không nghĩ thông, vì sao kết cục sẽ là cái này.

Dùng hiểu biết của hắn đối với Triệu Cát, Thẩm Ngạo xuất ra phần quốc thư này, ở trong mắt Triệu Cát, giống như là bội bạc, dưới cơn thịnh nộ, chính là mất đầu cũng là lẽ thường, khu trục trở lại Tây Hạ, coi như là nhìn vào tình nghĩa, vì sao Triệu Cát trả lời nhẹ như vậy được, mà Thẩm Ngạo, rõ ràng còn có thể sống yên ổn đứng ở chỗ này?

Nhất định có cái gì đó sơ hở, nhưng sơ hở ở nơi nào? Hắn nhất thời ngây người bất động, cả người phảng phất già nua hơn mười tuổi, nhưng vô luận như thế nào cũng nghĩ không thông.

Mà lúc này đây, đã có người kích động rồi, rốt cục có người đứng ra nói: “Bồng Lai Quận Vương là Tổng thần hay là Hạ thần, tại sao cố gắng suy giảm Đại Tổng ta, giành lấy chỗ tốt vì Tây Hạ, bệ hạ, vi thần khẩn cầu lập tức bắt giữ xử lý Thẩm Ngạo, trị tội bất trung bất nghĩa.”

“Vi thần ủng hộ...”

“Thần tán thành...”

“Bệ hạ đối với Thẩm Ngạo, là ân trọng như núi, hôm nay Thẩm Ngạo một mình tư lợi, lại dùng Tây Hạ đến áp chế Đại Tổng ta, ai không đành lòng nhẫn nhịn đây, cái quốc thư Tây Hạ này, vạn lần không thể thành toàn.”

Triệu Cát liếc người dưới điện, thờ ơ nói: “Trẫm làm như thế nào, còn cần các người tới dạy sao? Đến đây, đọc ý chỉ.”

Thì ra là đã có ý chỉ...

Mọi người đều nín hơi bất động, đều đang muốn xem xem ý chỉ này là cái gì.

Dương Tiễn đứng ra, lấy một tờ thánh chỉ ra, chậm rãi thì thầm: “Hoàng đế viết: Bồng Lai Quận Vương Thẩm Ngạo có công lớn, Trẫm niệm tình hân, càng vất vả công lao càng lớn, có thể trao tặng quan tước, dùng để khích lệ tướng sĩ trung dũng, vậy nên, Trẫm khâm mệnh ban thưởng Bình Tây Vương...”

“...”

Thánh chỉ niệm xong, cả điện phải sợ hãi, người trước đó đứng ra phản đối, thoáng cái đều ngây người.

Sắc mặt Thái Kinh tái nhợt, cái trán đã là toát ra mồ hôi lạnh, mặc dù hân mây mưa thất thường mấy chục năm, nhưng hôm nay, bây giờ, là không sờ được ý nghĩ của Triệu Cát, sơ hở ở nơi nào, trong chuyện này, rốt cuộc đã xảy ra cái biến cố gì.

Nhưng càng nghĩ sâu, càng không nghĩ ra.

Thẩm Ngạo đã đứng ra khỏi hàng, cất cao giọng nói: “Vi thần vô đức vô năng, tuyệt đối không dám nhận ban thưởng lần này.”

Có người không khỏi cất tiếng nói: “Thần vương chi tước, gần đây không trao tặng cho dòng họ bên ngoài, cho dù bộ hạ muốn thưởng công cho Thẩm Ngạo, cũng tuyệt đối không thể làm hư hỏng tổ chế.”

Người nói chuyện, rõ ràng cho thấy là quan viên tuổi trẻ, các đại lão trong triều tò mò nhìn người này, trong lòng đều đang nghĩ, ý chỉ đã đi ra, nói rõ trong nội cung đã quyết đoán, lúc này người đứng ra, chẳng phải là muốn chết?

Quan viên này không thấy người nào phụ họa, thoáng cái cũng ngầy người, ban đầu cho là mình bênh vực lẽ phải, có thể khiến cho vô số người ủng hộ, ai ngờ lại là cái dạng này.

Triệu Cát dùng âm thanh lạnh lùng nói: “Người tên là gì, làm quan đến chức gì?”

Quan viên này ngầy ngốc một chút, cúi xuống dập đầu nói: “Vi thần Địa Sinh, chức quan công bộ Lang trung.”

Triệu Cát đạm mạc nói: “Phạt đi Giao Châu, xuống dưới.”

Lập tức lại nói: “Trẫm đã quyết, chư khanh không cần nhiều lời.” Tiếp tục hướng Thẩm Ngạo nói: “Thẩm khanh có công lớn, chính là lương trụ quốc gia, Trẫm nhờ cậy rất nặng, ai lại dám nói bậy một câu, Trẫm tuyệt không tha thứ.” Hắn không đợi quần thần phản ứng, đã phẩy tay áo bỏ đi.

Tất cả mọi người ngầy dại, nhưng mọi người đều biết, thắng bại đã định, Thái Kinh rơi xuống hạ phong.

Người thông minh, đã đi về hướng Thẩm Ngạo, ào ào chúc mừng, cái gì tổ chế, ngay cả hoàng thượng cũng không để vào mắt, nói thêm nữa, bảo vệ mũ cánh chuồn trên đầu, có lẽ vẫn là quan trọng nhất, sao không giống như nước chảy bèo trôi, dòng nước nào mạnh, bèo trôi hướng đó.

Dương Thực thì ngược lại, lúc này lại cười lạnh lên, ô hô một tiếng, bước nhanh ra khỏi điện.

Thái Kinh lúc này đã tỉnh, cơ hội tốt rõ ràng như vậy, nhưng lại xảy ra sai sót, Thẩm Ngạo chẳng những không bị dao động, lại càng thêm vững vàng, trận tranh đấu này, kết cục giống như mình thua trận hoàn toàn.

Hắn mong mỗi liếc nhìn Thẩm Ngạo, trong lòng đã hiểu, Thẩm Ngạo sau này tất nhiên sẽ ra tay, nếu mình không có phòng bị, chỉ sợ những giây phút tuổi già cuối cùng này, cũng sẽ rơi vào trong tay hắn.

Đúng lúc này, Dương Tiễn nói: “Bộ hạ có khẩu dụ, Thẩm Ngạo và Thái Kinh lưu lại, những người còn lại đều tản đi.”

Thẩm Ngạo mỉm cười đáp ứng, tạ ơn những người đến chúc mừng này, liếc mắt nhìn Thái Kinh, cười cười, lúc này, Lí Bang Ngạn kia đi tới nói: “Chúc mừng Vương gia, Vương gia đã thăng chức, không thiếu được việc phải mở tiệc rượu, để ta ăn một bữa chúc mừng mới được.”

Thẩm Ngạo có chút chán ghét đối với người này, nói qua loa một câu: “Lần sau sẽ bàn.”

Liên cùng Thái Kinh hướng về sau điện.

Trong Văn Cảnh các, Triệu Cát tinh thần sáng láng, đang xem tấu chương.

Mật ước ký kết, lại để cho Triệu Cát có vài phần chờ mong đối với quốc sự, tính tình nhẫn nại xem vài phần tấu chương, đều là cười nhạt một tiếng, cầm lấy bút son chấm vài cái, hoặc là viết lên vài câu bình luận. Kế tiếp chính là tấu chương buộc tội, tấu chương buộc tội đều là hồng bản, gần đây cũng không nhiều, lại có một việc Hứng Hóa quân khiến cho Triệu Cát chú ý.

Triệu Cát cười nhạt một tiếng, Hứng Hóa quân! Thẩm Ngạo ở tại Phúc Kiến đường, không phải là dùng Hứng Hóa quân bình định quan thương cầu kết Tuyên Châu đường sao?

Triệu Cát mở tấu chương ra, lông mi bỗng nhiên trầm xuống.

Lúc này, Thắm Ngạo và Thái Kinh đã đến cửa ra vào, nội thị tới thông báo, Triệu Cát giơ tay lên, nói: “Gọi bọn hần tiến đến.”

Thái Kinh và Thắm Ngạo nổi đuôi nhau mà vào, hai người phân biệt ngồi xuống, Triệu Cát liếc hai người bọn họ, thần nhiên nói: “Nơi này có một phần tấu chương, cho các người xem.”

)

637. Chương 612: Không Tha(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 612: Không tha(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tấu chương vốn là để cho Thắm Ngạo nhìn, Thắm Ngạo nhìn cái tấu chương này, đôi mắt lơ đãng mà hiện lên vẻ mỉm cười, trong lòng nghĩ, tốc độ Hứng Hóa quân rõ ràng nhanh như vậy? Lúc này mới không đến bảy tám ngày, liền án lấy ý đồ của mình, đưa tấu chương buộc tội lên rồi, có thể thấy được, tên Đoạn Hải Ba kia coi như là loại người giỏi giang.

Thắm Ngạo rất ung dung, Tuyền Châu bên kia đưa thông tin, đều là dùng khoái mã tám trăm dặm, một lần đến một lần đi, chỉ cần chịu đựng tâm tư, đưa đi trước thời điểm chim bồ câu truyền tới, lại dùng khoái mã đưa về, lúc này, thời gian cũng rất vừa vặn.

Thắm Ngạo cố ý làm ra một bộ dạng kinh ngạc, lại đưa tấu chương tới tay Thái Kinh, Thái Kinh mở tấu chương ra nhìn, sắc mặt đột biến.

Chỉ thấy trên tấu chương viết: “Thần Đoạn Hải Ba Hứng Hóa quân trông coi nơi đây, nghe thấy Thái Chính ngang ngược, lấy mạnh hiếp yếu, cấu kết vô lại phổ phường, cưỡng đoạt dân nữ, tự tử mà chết, người nhà họ giơ hòm quan tài đến khiếu nại, quan phủ không dám trị tội, khẩn cầu bệ hạ quyết đoán.”

Một hàng chữ ngắn ngủn, nhưng trong mắt Thái Kinh, lại dọa hần đến mức hồn lìa khỏi xác, hần kinh ngạc nâng con mắt lên, liếc nhìn Thắm Ngạo, chỉ thấy Thắm Ngạo vẻ mặt điềm nhiên, cũng không có gì khác thường.

Tay cầm tấu chương không khỏi run rẩy một tý, hần đột nhiên có cảm giác, sau lưng cái đoạn tấu chương buộc tội này, nhất định có thân ảnh Thắm Ngạo, mình làm sự tình gì cũng rất ổn, hai người như Thắm Ngạo cũng không tìm được nhược điểm, nhưng Thái gia nhiều miệng ăn, cành lá rậm rạp như vậy, nếu Thắm Ngạo...

Sắc mặt Thái Kinh tái nhợt như tờ giấy, thoáng cái sợ tới mức kinh tâm táng đẫm, Thắm Ngạo dùng kế này, xác thực đã đánh trúng chỗ yếu hại của hần.

Thái Kinh tự nhận tội của mình ngập trời, nhưng từng tội trong đó, hần lại không sợ người khác buộc tội, chính là Thắm Ngạo dựa vào những tội này, cũng không đẩy ngã hần được, bởi vì hần phạm tội, chỉ thiếu đi một tội nặng nhất, đó chính là mưu nghịch, chính là Thắm Ngạo muốn vu oan, dùng địa vị của hần, cũng tuyệt đối không sợ không có cơ hội biện bạch.

Mà tội trạng của hần, nói ra thì càng buồn cười, bất kể là hoa thạch cương hay là những thứ khác, quá nhiều chuyện tại đây, đều liên lụy tới Triệu Cát, liên lụy tới đương kim thiên tử, ai dám cầm cái này đến tính sổ cùng Thái Kinh?

Giống như là lấy cái này đi tính sổ cùng Triệu Cát, Thẩm Ngạo không ngu xuẩn, thậm chí, trong lòng Thái Kinh, ước gì Thẩm Ngạo tố cáo tội trạng của hắn, mưu đồ tìm được cơ hội phản kích.

Thiên hạ quyền thần nhiều vô cùng, Thẩm Ngạo cùng Thái Kinh, hai người này đứng ngang hàng nhau, đều khó có khả năng đánh bật người kia xuống, hết lần này tới lần khác, lúc hai bên công kích, hai hồ ly một lớn một nhỏ này, đều là tránh dây dưa vào sai lầm của đối phương, một khi dây dưa ở đó, vô cùng có khả năng kéo cả thiên tử vào trong, cuối cùng lấy được, chỉ là lưỡng bại câu thương.

Nhưng Thẩm Ngạo dùng chiêu thức ấy, lại vô cùng lãng lệ ác liệt, chỗ Thái Kinh cố kỵ, đơn giản là Thái gia, hắn đã gần đất xa trời, không cần tiếp tục lo lắng, duy chỉ có cái nhà này, lại làm cho hắn không bỏ xuống được.

Lúc này, cầm cái này làm văn, chính là chỗ cấm kỵ trong thân thể đao thương bất nhập của Thái Kinh, uy hiếp trực tiếp đến hắn, cổ tay Thẩm Ngạo, rõ ràng càng thêm thành thực so với lúc trước, cũng càng giáo huấn hơn nhiều.

Càng làm Thái Kinh cười chê chính là, Thẩm Ngạo có thể dùng chiêu thức ấy đối với hắn, hết lần này tới lần khác, hắn lại không thể gây ông đập lưng ông, bởi vì Thẩm Ngạo có một thê tử là Công Chúa.

Sắc mặt hắn như tro tàn mà nhìn hết mỗi chữ mỗi câu ở phía trong tấu chương, sau đó mới chậm rãi nâng con mắt lên, chỉ là, cả người trở nên càng già yếu hơn rồi, trong đôi mắt đục ngầu chỉ còn lại có khao khát, nói: “Bệ hạ...”

Triệu Cát cười nhạt một tiếng, nói: “Trẫm nhớ rõ, cái tên Thái Chính này, nên là cháu ruột của Thái ái khanh, phải không?”

Thái Kinh vô lực mà gật đầu.

“Bệ hạ...” Đúng lúc này, ở phía sau, Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Thần có một câu muốn nói.”

Hắn nói một phen, lập tức dẫn ánh mắt Triệu Cát tới, tay Thái Kinh đều muốn run rẩy lên rồi, kinh hồn táng đảm mà nhìn về phía Thẩm Ngạo.

Triệu Cát chậm rãi nói: “Thẩm Ngạo có lời gì muốn nói?”

Thẩm Ngạo xụ mặt nói: “Thái Thái sư chính là lương trụ quốc gia, lại là cự thần hai triều, hết lòng hết sức vì bệ hạ, hôm nay dần dần già đi, đã đến tuổi xế chiều. Cái tên Thái Chính kia, tuy là ngàn sai vạn sai, nhưng vì thần cho rằng, bệ hạ nên niệm tình mặt mũi Thái Thái sư, để hắn một con đường sống, phần tấu chương này...” Nói xong, Thẩm Ngạo cười ha ha nói: “Chỉ nên cho rằng chưa từng nhìn thấy.”

Thái Kinh kinh ngạc, trong đôi mắt hiện lên một tia nghi ngờ, nhưng lập tức, lại lộ ra sợ hãi càng lớn hơn.

Nhân tâm hiểm ác, Thẩm Ngạo há có thể để lỡ mất cơ hội tốt như thế? Đáp án chỉ có một, Thẩm Ngạo không muốn nhắm vào một người Thái Chính, đây chỉ là bắt đầu! Tấu chương trên tay hắn đột nhiên ngã xuống dưới, cả người đều ngây dại.

Triệu Cát nào có tâm cơ sâu như vậy, nhìn về phía Thẩm Ngạo, khen ngợi: “Thẩm Ngạo nói rất đúng, rất giống với những gì Trẫm nghĩ, Thái ái khanh một lòng vì nước, gia sự lại chậm trễ, việc này thôi đi.”

Thẩm Ngạo cất cao giọng nói: “Ngô Hoàng thánh minh, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Triệu Cát lại cười ha ha, nói: “Trẫm gọi các người đến, vốn là muốn bảo các người hòa thuận với nhau, biến chiến tranh thành tơ lụa, nhưng hôm nay thấy Thẩm Ngạo như vậy, những lời nói khác liền không cần phải nói nữa.”

Thái Kinh lúc này ngây ngốc hướng Thẩm Ngạo nói: “Bình Tây Vương khoan hồng độ lượng, lão phu...lão phu cảm phục đến cực điểm.”

Thẩm Ngạo cười nhạt, nói: “Thái sư khách khí.”

Trong Văn Cảnh các, thoáng cái có vẻ quân thần vui vẻ hòa thuận, tâm tình Triệu Cát thật tốt, nói rất nhiều lời nói, đều là Thẩm Ngạo đối đáp cùng hắn, Thái Kinh đúng là một câu đều không nghe lọt, hốt hoảng đứng đó, như đứng đồng gỗ, như ngồi đồng than.

Đội Thảm Ngạo cùng Thái Kinh cùng nhau đi ra khỏi Văn Cảnh các, Thảm Ngạo án lấy Thượng Phương bảo kiếm, đi phía trước, Thái Kinh theo đuôi ở phía sau, đột nhiên, toàn thân hắn thoáng run rẩy một tý, gọi Thảm Ngạo lại, nói: “Bình Tây Vương...”

Thảm Ngạo dừng chân, ngoái đầu nhìn lại hỏi: “Như thế nào? Thái sư có cái gì chỉ giáo sao?”

Thái Kinh ngậy ngốc một chút, gian nan đắn đo nói: “Thủ đoạn của Bình Tây Vương, lão phu xem như kiến thức.”

Hắn thở dài, như là trò chuyện về việc nhà, vừa khẽ run run đi đường, vừa nói: “Lão phu là một kẻ áo vải, cho tới bây giờ vào triều làm quan, mấy chục năm quan trường, trải qua An Thạch công biến, Quân Thực công Nguyên Hữu phục hồi, quan trường chìm nổi, đã có năm mươi năm, Bình Tây Vương là một người nổi tiếng nhất, cũng là một người lão phu không nhìn thấu nhất.”

Thảm Ngạo nhàn nhã tản bộ, cười nói: “Thái sư quá khen.”

Thái Kinh hít vào một hơi thật sâu, cười khổ nói: “Người mới thay người cũ, lão phu ngu không ai bằng, đúng là không biết tự lượng sức mình, hôm nay, mới biết được là đâm lao phải theo lao.” Hắn mong mỗi liếc Thảm Ngạo, lại nói: “Nếu lão phu lên triều đề nghị về hưu, có thể yên ổn chứ?”

Thảm Ngạo không thể tưởng được Thái Kinh sẽ nói ra những lời này, nhìn lão nhân gần đất xa trời trước mặt, lúc này lại không nhìn ra bất luận cái gì trí tuệ hay khí độ cao cao tại thượng, ở bên trong một đôi tròng mắt, chỉ còn lại có bi thương.

Hắn cúi thân thể xuống, phẳng phất như là không chịu nổi gánh nặng thân thể, cả người tùy thời sẽ ngã sấp xuống dưới đất.

Đón đôi mắt đục ngầu này, Thảm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Thái sư về hưu, vì sao phải hỏi bốn vương?”

Thái Kinh thở dài một hơi, ngẩng nhìn chỗ tường gạch ngọc đỏ xa xa, chậm rãi nói: “Lão phu già rồi, thiên hạ này, nên thay người đến nắm giữ, chỉ cầu Bình Tây Vương có thể lưu cho lão phu một con đường lui.”

Đôi mắt Thái Kinh lúc này mới toả ra một tia sáng rọi, mang theo vẻ mong ngóng nhìn về phía Thảm Ngạo, có lẽ, chỉ cần Thảm Ngạo gật đầu một cái, cả người hắn liền có thể nhẹ nhõm.

)

638. Chương 612: Không Tha(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 612: Không tha(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đấu nhau những năm này, từ lúc khôi phục trạng thái hăng hái, cho tới ảm đạm sa sút tinh thần như bây giờ, khao khát của hắn, đơn giản là mở một đường lui mà thôi.

Thảm Ngạo sẽ đáp ứng, Thái Kinh có cái trực giác này.

Thảm Ngạo nắm chặt chuôi Thượng Phương bảo kiếm, dừng lại bất động, cái tay kia lập tức nắm chặt chuôi kiếm, lại nhẹ nhàng buông ra, trên mặt là một bộ giống như cười mà không phải cười, giống như đang do dự, hoặc như là sớm có quyết định.

Lập tức, Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, như tấm gió xuân, nhìn lão nhân gần đất xa trời trước mắt, nói: “Thái sư, có một câu, Thẩm mỗ không nói không khoải.”

Hắn đột nhiên chấp tay về hướng Thái Kinh, cúi người chào thật sâu, nghiêm mặt nói: “Tài trí và thủ đoạn của Thái sư, Thẩm mỗ người bình sinh không thấy, Thẩm Ngạo có thể có ngày hôm nay, là nhờ Thái sư, ngài vẫn luôn là mẫu mực của Thẩm Ngạo.”

Hắn hành một cái lễ, hoàn toàn là dùng thái độ sư lễ, Thái Kinh cuống quýt tránh ra, tỏ vẻ không dám nhận.

Thẩm Ngạo nâng người lên, nhưng ánh mắt lại rơi ở trên Vạn Tuế Sơn phía xa, ảo ảnh ngọn núi mờ kia đứng sừng sững ở bên ngoài thành cung, hắn chậm rãi nói: “Vạn Tuế Sơn đẹp tuyệt luân, làm cho người lưu luyến không về.”

Hắn đột nhiên cười rộ lên, một tiếng cười này, lại làm cho mấy nội thị đi tới trước mặt lập tức dừng lại, không dám quá mức tới gần.

Ngón tay Thẩm Ngạo chỉ Vạn Tuế Sơn nói: “Nhưng dưới Vạn Tuế Sơn này, có bao nhiêu bạch cốt? Thu thập mười vạn dân phu, lãng phí trăm triệu quan thuế ruộng, vì một núi một đồng sỏi đá này, bao nhiêu cha mẹ mất đi nhi tử? Bao nhiêu thê tử đã không có trượng phu? Thái sư nịnh nọt bệ hạ, lúc lên lớp giảng bài đốc tạo núi này, có từng nghĩ tới thả bọn họ một con đường sống không?”

Dân chúng khổ vì Thái sư lâu như vậy, Biện Kinh có Vạn Tuế Sơn, Tô Hàng có hoa thạch cương, tất cả châu phủ là sinh nhật cương, ngàn ngàn vạn vạn người, chỉ vì Thái sư thích nịnh nọt, mà trôi giạt khắp nơi.

Thái sư là sài lang, thích tạo danh tiếng, mạnh mẽ bắt lấy lợi lộc, việc ác bất tận, Thái sư thân là đầu sỏ gây nên, có từng nghĩ tới việc tha cho ngàn ngàn vạn vạn người kia một con đường sống hay không?”

Thẩm Ngạo nghiền ngẫm mà nhìn biểu lộ kinh ngạc của Thái Kinh, lạnh lùng thốt: “Thái sư, đã muộn rồi, chuyện cho tới bây giờ, bổn vương nhất định phải cho người khác một cái công đạo, Thái sư cũng phải cho bọn hắn một cái công đạo.” Lập tức, hắn nặng nề nói: “Ta...Thẩm Ngạo...muốn đại biểu ánh trăng trên cao, tiêu diệt người!”

Nói xong, không hề để ý tới Thái Kinh ngỡ ngàng, dè dặt kiếm xuống, không chút do dự mà đi ra ngoài.

Thái Kinh ngỡ ngàng nhìn bóng lưng Thẩm Ngạo, lại nhìn thoáng qua Vạn Tuế Sơn, gió xuân phơ phất, lạnh lạnh, có một loại lạnh buốt rét thấu xương!

Từ các đời Tống đến nay, đấu quyền lực đều là có chừng có mực, giáng chức coi như là hết mức, xưa kia lúc Vương An Thạch và Tư Ngự Quang tranh quyền, đảng mới cũ thay đổi, đơn giản thì ra là bãi quan mà thôi, liên quan đến người nhà, cơ hồ ít càng thêm ít.

Cái hộp Pandora này, lần đầu tiên mở ra, lại do chính tay Thái Kinh, mà hôm nay, Thẩm Ngạo sẽ không để ý đến cái đạo lý thường ngày kia, chiến đến cùng.

Thái Kinh đần độn mà ra khỏi cung, quay lại nhìn thành cung một cái, lập tức chui vào trong kiệu.

“Hồi phủ, đi gọi Thái nhi gọi tới, phải nhanh, không được phép chậm trễ.”

Từ thanh âm Thái Kinh, có thể thấy hắn đã trở nên trấn định hơn nhiều, thấy nhiều hơn sóng to gió lớn, ngồi vào cỗ kiệu, về sau, hắn lại khôi phục bình tĩnh, đã không có đường lui, như vậy phải dự đoán chuẩn bị sẵn sàng, lúc này, việc trấn định tự nhiên là cực kỳ trọng yếu.

Những môn sinh kia, chỉ sợ là không trông cậy được vào rồi, chuyện bây giờ, chỉ có thể dựa vào Thái Thao.

Đợi đến Thái Kinh trở lại Thái phủ, Thái Thao cũng lòng như lửa đốt mà chạy tới, phụ tử hai người gặp nhau tại cửa phủ, Thái Thao cũng đã tham dự nghị sự triều đình, tự nhiên biết rõ đã xảy ra cái gì, sắc mặt trắng bệch nói: “Phụ thân...”

Thái Kinh lạnh nhạt nói: “Vào nhà.”

Phụ tử hai người một trước một sau đi vào chính sảnh, đám nô bộc muốn tới hầu hạ, âm thanh Thái Kinh lạnh lùng nói: “Đều đi ra ngoài, không có lão phu dẫn dò, ai cũng cấm tiết.”

Vài chục năm nay, Thái Thao chưa bao giờ thấy phụ thân mang cái dạng này, trong lòng chợt cảm thấy không ổn, nói: “Phụ thân, Thái gia chúng ta không khắc chế nổi Thầm Ngạo rồi, quốc thư như vậy cũng không thể làm hấn nhào lộn, ngược lại còn từ Bồng Lai Quận Vương thành Bình Tây Vương, Đại Tổng ta trải qua trăm năm, chưa bao giờ có họ khác được tôn vinh bậc này, Thầm Ngạo thân thuộc với vua đến vậy, quả thật là làm cho lòng người lạnh lẽo.”

Thái Kinh hừ lạnh một tiếng, nói: “Chúng ta không đối địch cùng hấn, hấn sẽ bỏ qua cho ta sao? Không cần phải mong mỗi may mắn trong lòng nữa, chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể chiến đấu tới cùng với hấn.”

Dắc mặt Thái Thao càng lộ ra vẻ trắng bệch, khúm núm nói: “Đúng, đúng, chỉ là, trước mắt...”

Thái Kinh xen lời hấn, nói: “Lão phu hôm nay muốn, đúng là cuộc chiến trước mắt, nói thực cho người biết, tấu chương buộc tội của Hứng Hóa quân bên kia đã dâng lên rồi, Thái Chính, cái đồ ngốc này, hừ, không biết hành xử gì hết.”

Mắng một câu, lập tức nói: “Lúc này đây, không phải Thầm Ngạo đối phó với lão phu, mà là đám bọn họ, nếu cứ như vậy xuống dưới, một nhà Thái gia ta, đều sẽ bị chôn vùi, vô luận như thế nào, cũng không thể bỏ mặc, lập tức lên triều, từ đi Binh bộ Thượng Thư, cái này Thượng Thư cũng không làm nữa.”

Thái Thao ngậy ngốc một chút, nói: “Cha, Thầm Ngạo cố kỵ, không phải là phụ tử chúng ta sao? Nếu nhi tử từ quan, há không phải là mặt người chém giết?”

Thái Kinh cười lạnh, nói: “Làm Thượng Thư, trong mắt hấn cũng là đồ vật nhỏ nhoi, mặc hấn xâm lược, đưa lên triều từ quan, dùng đệ tử vô lễ làm lý do, về Phúc Kiến lộ giáo dục đệ tử. Bệ hạ niệm tình lão phu vất vả công lao lớn, tự nhiên là sẽ không đồng ý, mấy ngày trước đây, Dẫn hình sử Phúc Kiến lộ cáo lão hồi hương, trong triều đang thương nghị chọn người thích hợp, đến lúc đó, chỉ cần đến trước mặt bệ hạ, thoáng đề cập một tý, cái Dẫn hình sử này nhất định sẽ rơi lên trên đầu, tại Biện Kinh, một chức Thượng Thư lại được coi là cái gì?”

Nhưng đến Phúc Kiến đường, một người Dẫn hình sử, lên ngựa thay quyền hình ngục quân chính, có thể thay đổi một đường sương quân, lúc đó, Thầm Ngạo mới có chỗ sợ hãi.”

Thái Kinh nói một phen, làm cho Thái Thao rộng mở trong sáng, bỏ Thượng Thư đi làm Dẫn hình sử, trên mặt bàn là giáng chức quan, nhưng chiêu thức ấy của Thái Kinh, xác thực cũng lợi hại, tại Tuyền Châu, Thầm Ngạo có Hứng Hóa quân, nhưng Thái Thao nắm bắt Dẫn hình sử Phúc Kiến đường, ít nhất cũng để cho Thái gia có sức liều mạng với Hứng Hóa quân, Thầm Ngạo muốn buông tay đánh chém, há có thể không có chỗ băn khoăn?

Bên trong có Thái Kinh, ngoài có Thái Thao, mặc dù trước mắt không thể vắn ngã Thầm Ngạo, ít nhất một ngày Thái Kinh còn ở đây, Thái gia còn có thể bảo toàn.

Thái Thao tưởng tượng thoáng qua, nói: “Hài nhi đã hiểu.”

Thái Kinh thở dài, nói: “Đi bên kia, lúc nên cẩn thận phải cẩn thận, nhưng lúc không nên khách khí, cũng không cần phải khách khí, sương quân bên kia, phải biết thu mua nhân tâm, đến lúc đó, tự nhiên hữu dụng.”

Thái Thao nói: “Hài nhi biết được nặng nhẹ.”

Thái Kinh lắc đầu cười khổ, nói: “Phân không rõ, so với Du nhi, kém xa, Du nhi...” Thái Kinh nói: “Người đâu, chuẩn bị cỗ kiệu cho tốt, đi Hồ Nhạc phường.”

)

639. Chương 613: Thái Kinh Chuẩn Bị

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 613: Thái Kinh chuẩn bị

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Hồ Nhạc phường...” Trong đôi mắt Thái Thao hiện lên một tia tối tăm phiến muộn, nói: “Phụ thân, để ý đến hần làm gì?”

Thái Kinh cười khổ nói: “Liên quan đến cả nhà Thái gia ta, nếu Du nhi không chịu thua kém, cũng nên là hướng về chúng ta, huynh đệ đồng tâm, sẽ tát cạn biển cả, bản lĩnh Du nhi, người kém quá xa.”

Nói xong, Thái Kinh nhắc chân đi ra ngoài, đến người gác cổng bên này, ngồi cỗ kiệu, trực tiếp rời đi.

Cái Hồ Nhạc phường này cũng là chỗ dinh thự quan lớn đặt chân, chỉ có một nơi, đã có vẻ có chút suy sụp rồi, thời điểm Thái Du đương quyền, sao mà cảnh tượng, ai ngờ vì một chuyện hoa thạch cương tại Tô Hàng, đúng là rơi xuống cái kết cục bất quan, suy nghĩ qua một chút, từ cao cao trong mây, đến rơi xuống đáy cốc, phủ đệ Thái Du, thì từ hiển hách một thời, nhanh chóng suy bại, không có thân thuộc với vua, Thái Du không phải là cái gì hết.

Cỗ kiệu Thái Kinh ngừng ổn ở chỗ này, người gác cổng chỉ là lão bộc, thấy Thái Kinh, vội vàng tới đón tiếp.

Thái Kinh chứng kiến cái phủ đệ này, trước cửa quả thật có thể giăng lưới bắt chim, thở dài một hơi, nói với lão bộc: “Du nhi ở nơi nào?”

“Hồi bẩm Lão thái, đêm qua lão gia đã bị bệnh.”

Thái Kinh ừ một tiếng, dạo bước đi vào, một mặt nói: “Mang ta đi nhìn xem.”

Thái Du xác thực bị bệnh, quan trường chìm nổi, từ đám mây té xuống dưới đất, nhần nhện tại phủ hai năm, trong lòng um tùm thất bại tán phát ra, đã làm cho hần khô gầy hơn rất nhiều, nằm ở trên giường, tuy trước giường có người chiếu cố, lại có một loại vô cùng tiêu điều, lúc Thái Kinh tiến đến, con mắt của hần cảnh giác lên, lập tức quay sang chỗ khác.

Thái Kinh cũng không nói cái gì, trực tiếp ngồi vào trước giường, nắm cổ tay Thái Du lên, bắt mạch cho hần.

Bảy tám năm trước, cũng là cái tràng cảnh này, có một lần Thái Du đi đến chỗ Thái Kinh, thấy có người thương nghị quốc sự cùng Thái Kinh, đám hạ quan nhìn thấy Thái Du đến, liền lảng tránh ra chỗ khác, Thái Du cuống quýt cầm tay Thái Kinh, nói với Thái Kinh: “Phụ thân mạch đập hơi chậm, sợ có thể không thích hợp làm việc nhiều.”

Thái Kinh mỉm cười nói: “Không được.” Đợi Thái Du vội vàng đi, đám hạ quan mới đi ra hỏi Thái Kinh người kia là ai, Thái Kinh hồi đáp: “Đây là nhi tử ta, muốn thử ta thôi.”

Lời nói này, có thể thấy được tình cảm giữa phụ tử, Thái Du lúc kia, lòng tràn đầy hi vọng thân thể Thái Kinh chuyển biến thành tốt, chỉ là hôm nay, rơi xuống kết cục này, bị Thái Kinh bắt được mạch đập, nhưng chỉ chờ đợi mà liếc mắt nhìn Thái Kinh, nói: “Phụ thân đến đây, có gì chỉ giáo?”

Thái Kinh chuyên tâm xem mạch, lập tức thở dài nói: “Du nhi mạch lạc không rõ, sợ là do tâm trạng không tốt.”

Đặt tay Thái Du lên trên giường, Thái Kinh mới được là chậm rãi nói: “Vi phụ cách tình cảnh Du nhi cũng không xa.”

Thái Du nhíu đôi lông mày lại, nói: “Có gì??” Mặc dù đã trở mặt, nhưng lúc này, Thái Du cũng hiểu, mình còn có mệnh, Thiên gia cũng là xem trên mặt mũi Thái Kinh, nếu như Thái Kinh cũng luân lạc tới hoàn cảnh như vậy, Thái Du hần lại càng không thể sống khá giả.

Thái Kinh tiếp tục chậm rãi nói: “Hứng Hóa quân vừa mới đưa một phần tấu chương tới, chính là buộc tội Thái Chính phạm pháp.”

Thái Du biến sắc, nói: “Lại là Thẩm Ngạo kia xúi giục?”

Thái Kinh gật đầu.

Thái Du lạnh lợi tuyệt đỉnh, lập tức hiểu mấu chốt trong đó, nghiêng rằng nghiêng lợi, nói: “Hắn đây là muốn diệt tuyệt cả nhà Thái gia ta.”

Thái Kinh nói: “Du nhi có gì để làm sao?”

Thái Du mặt xám như tro mà thở dài nói: “Ta mang cái dạng này, lại cái gì có thể làm? Phụ thân đừng nói nữa.”

Thái Kinh lắc đầu nói: “Vi phụ tính toán đưa lên triều, lại để cho Du nhi đi Phúc Kiến đường.”

Thái Du tinh thần chấn động, nói: “Bệ hạ sẽ chịu?”

Thái Kinh nói: “Có bảy thành, chịu tội hai năm, bệ hạ tức giận cũng đã tiêu tan, lúc trước đã lĩnh qua quân đội tại Trắc trấn, lúc này đây, lại để cho đi sương quân ngồi ghế trống, cũng không có vấn đề gì lớn.”

Thái Du cắn răng nói: “Nếu như thế, tuyệt đối không để cho Thẩm Ngạo động đến Thái gia.”

Thái Kinh vui mừng nói: “Vi phụ chính là ý tứ này, lão Nhị Thái Thao đi làm Dẫn hình sử, nhậm chức chỉ huy sương quân, hơn nữa còn có một ít môn sinh cố lại, Phúc Kiến lộ có thể phòng thủ kiên cố. Chỉ là, mối thù truyền kiếp cùng Thao nhi, không thể tiếp tục sinh sôi, Thái gia chúng ta họa trước mắt, đến lúc này, so đo thù riêng, sẽ chỉ để người ta bắt lấy chỗ đau.”

Thái Du cười nhạt, nói: “Phụ thân có lẽ vẫn là cái dạng kia, những lời này không cần phải nói nữa, Thái Du không phải vật ngu xuẩn như vậy.”

Thái Kinh đứng lên, cũng không cái gì, như là giải quyết xong tâm sự, khẽ run run mà đi ra ngoài.

Mà đúng lúc này, Thẩm Ngạo về đến trong nhà, lập tức gọi Lưu Thắng tới, dặn dò: “Lập tức gọi người đi truyền tin, thông báo Nam Dương thủy sư và Hứng Hóa quân, Thái gia ở Hứng Hóa, một người không cho chạy, đều theo dõi cho ta.”

Lưu Thắng ở phủ cũng có ba bốn năm, coi như là tâm phúc của Thẩm Ngạo, rất nhiều sự tình Thẩm Ngạo cũng không cấm kỵ hắn, nghe Thẩm Ngạo dặn dò như vậy, Lưu Thắng hưng phấn mà nói: “Tiểu nhân xin đi.”

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, trở lại hậu viện, hoàn toàn ngả bài cùng Thái Kinh, loại tranh đấu này, lại làm cho Thẩm Ngạo có vẻ rất là mệt mỏi, thế cho nên mấy ngày nay, ngay cả học đường dạy võ và Hồng Lư Tự cũng đều không đi, xuyên qua một hàng hang động, tâm tình Thẩm Ngạo cuối cùng cũng bắt đầu hiện ngang, trông về phía xa, đến chỗ mái hiên mấy người Vân Vân đang ngồi, cười toe toét mà đi qua.

Dưới mái hiên xếp đặt vài cái bàn và ghế, Đường Mạt Nhi thấy Thẩm Ngạo đến, lập tức bưng một ít trà bánh tới, mở trừng hai mắt, nói: “Phu quân mấy ngày nay đi làm cái gì vậy? Thật sự là quá vô tình.”

Thẩm Ngạo cười hì hì nói: “Thấy Mạt Nhi, tinh thần cũng đã tốt hơn rồi.”

Chúng nữ đều nở nụ cười, Thẩm Ngạo sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nghiêm trang nói: “Năm tháng sau, ta có khả năng phải đi Phúc Kiến một chuyến, nhất định một tháng, là có thể trở về.”

Vân Vân kinh ngạc nói: “Vừa mới trở về vài ngày? Lại muốn đi ra ngoài?”

Thẩm Ngạo thở dài, nói: “Vi phụ chân không chạm đất, còn không phải là vì cái nhà này sao? Giống như là vi phụ đi tìm hoa cỏ không bằng”, mang trên mặt một chút áy náy, nói: “Chỉ hai năm nữa, đều làm xong những việc vặt này, ta đây làm Bình Tây Vương, cũng không cần quan tâm những thứ khác, toàn tâm toàn ý làm hảo phu quân, cả ngày ở cùng bọn người.”

An Ninh mở miệng cười nói: “Lời nói không chắc chắn.”

Mọi người cười cười, đôi mắt không mưu mà hợp, cùng phát sáng lên.

.....

Thành Biện Kinh thoáng cái yên đã yên tĩnh, sau lưng vẻ điềm tĩnh, rồi lại là sóng ngầm bắt đầu khởi động, mấy chỗ quan lại tụ tập, đều là đóng chặt nhà cao cửa rộng, ngẫu nhiên mới có mấy người tiến ra.

Biện Kinh gần đây, thực sự quá mức quý dị, các phương diện vui chơi giải trí, lúc này đều tịch yên tĩnh, mọi người cẩn thận sưu tập tin tức hữu dụng.

)

640. Chương 614: Tiểu Nhân(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 614: Tiểu nhân(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lí Bang Ngạn là một loại khác người, vị này vừa mới khôi phục Thượng Thư tả thừa, xế chiều hôm đó, liền đi báỉ kiến Thạch Anh trước, ngày hôm sau lại đi gặp Tấn vương, Tấn vương thích nhất là đá cầu, trò chuyện cùng với hắn thật vui, nhưng lại có chút làm cho người khác ngạc nhiên, Tấn vương luôn luôn phóng đảng, đúng là tự mình tổng xuất Lí Bang Ngạn ra khỏi phủ, cái mặt mũi này, ngay cả Thái Kinh cũng không kiếm được.

Đến xế chiều hôm đó, Lí Bang Ngạn chỉ ở nhà nghỉ ngơi một canh giờ, liền mang theo lễ vật đến phủ Kỳ Quốc công.

Hoạt động liên tục như vậy, cũng là phù hợp với phong cách Lí lăng tử hắn, tam giáo cửu lưu, các loại quan hệ, hắn đều đánh thông suốt hết.

Chỉ là, đến ngày thứ ba, Lí Bang Ngạn lại nhàn rồi, tin tức từ trong phủ hắn truyền ra, hôm nay vốn là muốn đi báỉ kiến Bình Tây Vương, kết quả lại là bởi vì lễ vật chuẩn bị không hợp ý, lại sửa lại thời gian, Lí lăng tử tặng lễ, luôn luôn vô cùng hợp tâm ý người khác.

Chỉ tiếc, những thứ Bình Tây Vương yêu thích, hắn lại không đoán ra, cho nên lựa chọn đi lựa chọn lại lễ vật mấy lần, cũng cảm thấy không như ý.

Chỉ một phần tâm ý này, cũng đủ để nhìn ra, Lí lăng tử rất coi trọng Bình Tây Vương, Bình Tây Vương hỉ nộ vô thường, lại không biết hắn sẽ nghĩ như thế nào, nhưng nếu thay đổi người khác, trong đầu khẳng định sẽ xuất hiện vài phần kính trọng đối với Lí lăng tử này, tận tâm tận lực như vậy, cho dù lễ không đưa đến, riêng phần tâm ý này, cũng đủ để làm cho người ta sinh ra thân cận đối với hắn.

Phủ đệ Lí Bang Ngạn, kỳ thật là không quá lớn, hơn nữa, chịu tang trở về, chỉ thoáng sửa chữa một chút, cho nên có vẻ vô cùng mộc mạc.

Cũng may, tuy Lí lăng tử quen biết tam giáo cửu lưu, nhưng cũng là con người tao nhã, nhất là tại lúc xuân ý dạt dào, trong nhà trồng rất nhiều hoa lan, mẫu đơn, lúc này tỏa hương thơm và màu sắc, liền có một loại đẹp mắt không nói lên lời.

Mấy loại hoa này, có một phần là đưa tặng cho Tấn vương phi, nàng từng đến nơi đây chọn hoa về trồng.

Chỗ cổng có một đá cầu sân chiếm diện tích không hề nhỏ, mặt sân là cát mịn, năm tuyển thủ đá cầu đang luyện tập đá cầu.

Đội đá cầu của Lí lăng tử, tính cả Biện Kinh, cũng là một đội đá cầu nổi danh, rất nhiều vương công đại thần yêu thích đá cầu, thường xuyên hội tới chỗ này đá một trận, thao luyện cùng đội của Lí lăng tử, hoặc là cùng ngồi xem bọn hắn đá.

Xa hơn vào bên trong, liền có vẻ yên tĩnh rồi, bên trong là một chỗ đền thờ, trên đền thờ chỉ viết một chữ thiện, chữ viết hùng hậu, có phần có vài phần khí thế, cái này tự nhiên là xuất xứ từ thủ bút Lí Bang Ngạn,

Lí Bang Ngạn viết chữ, mặc dù kém hơn vài phần so với người trong nghề như Thẩm Ngạo, Thái Kinh, nhưng tại Biện Kinh, cũng là danh gia.

Sau đèn thờ là lều các mọc lên san sát như rừng, bị cây cối tươi tốt xanh um trùm che chắn, chỉ lộ ra một chút phần chóp hoặc là cái lan can, làm cho người ta nhất thời không phân rõ, đến tột cùng là lều các giấu ở bên trong cây, hay là cây giấu ở trong lều các, có vẻ rất lịch sự tao nhã.

Người ở đây đều rất có quy củ, rất có phong phạm, đi đường đều là rón ra rón rén, cũng không châu đầu ghé tai, có thể thấy được, tuy Lí Bang Ngạn là làm việc hơi phóng đãng một ít, nhưng dạy dỗ người dưới lại rất nghiêm túc.

Lúc này, một người lão bộc vội vàng xuyên qua đèn thờ, đến cửa ra vào một căn phòng mới dừng lại, thấp giọng hô một tiếng: “Lão gia...”

Bên trong có một thanh âm nói: “Tiến vào.”

Lí Bang Ngạn hôm nay đang mặc thường phục, tuy đã qua tuổi trung tuần, trên trán vẫn có một luồng khí tuấn lãng, hắc xúc nắp trà lên, đang cúi đầu uống trà, không nhận được mà chắc chắn một tiếng, trên trán bắt đầu chậm rãi giãn ra, mắt hướng lão bộc nói: “Vũ Di nham trà, quả nhiên danh bất hư truyền, sau này thông báo với hầu phòng một tiếng, bốn quan sẽ uống trà này.”

Lão bộc mỉm cười nói: “Cái trà này có lẽ là do Tuyền Châu bên kia dùng khoáng mã mang đến, lão gia muốn uống, lão sẽ dẫn dò một tiếng, gọi người mau đưa nhiều hơn một ít, ở phía trong thành Biện Kinh cũng có bán, chỉ là, hương vị cuối cùng vẫn kém hơn một ít, trừ phi đi đến Thúy Nhã Sơn Phòng, nước trà chỗ đó mới là nhất đẳng.”

Lí Bang Ngạn cười ha ha một tiếng, nói: “Đừng nói những lời ong tiếng ve này, tranh vẽ lão phu muốn, đều thu tới rồi sao?”

Lão bộc nói: “Tổng cộng thu được hai mươi ba bức, giá trị vô cùng xa xỉ, có một bức cung nữ đồ, lại càng giá trị hơn năm nghìn ba trăm quan, tổng cộng tính toán xuống, những tranh vẽ này, ít nhất phải ba vạn quan.”

Ba vạn quan, đối với người như Lí Bang Ngạn, nhiều thì không nhiều, ít cũng coi như không hề ít, hắc cười nói: “Tiền, trực tiếp lãnh từ phía trong phòng thu chi là được, lại gọi người tiếp tục thu mua, vẫn là câu nói kia, có bao nhiêu, bốn quan thu bao nhiêu, không cần phải quan tâm đến tiền tài.”

Trong đôi mắt lão bộc này hiện lên một tia không muốn, nói: “Lão gia, tốn tiền nhiều như vậy, thu những bức họa của Bình Tây Vương kia, lại chuyển trở về, Bình Tây Vương sẽ thật sự cao hứng sao? Sợ là sợ tốn bạc ra, lại không nhúc nhích được người ta, còn nữa, lão gia là Thượng Thư tả thừa, Bình Tây Vương dù cao quý hơn nữa, cũng không đến mức phải xu nịnh như vậy.”

Lão bộc hiển nhiên là thân tín của Lí Bang Ngạn, nếu không cũng không dám nói ra những lời này.

Lí Bang Ngạn không đếm xỉa tới mà nhấp một ngụm trà, cười ha hả nói: “Lão phu thu những tranh vẽ này, tức là muốn đưa giá trị tranh do Bình Tây Vương họa tác lên ào ào, giá trị hàng nhà mình được kéo lên, còn có người nào trong lòng mất hứng sao?”

Lập tức, hắc lạnh lùng cười nói: “Cái Bình Tây Vương này không gom vui thú cũng không được, trước mắt, hẳn cùng với Thái Kinh còn chưa nhìn thấy rõ cụng diện, lúc này lão phu đi báii kiến, mới có thể cảm động tâm tư Bình Tây Vương. Còn nữa, kỳ chết của Thái Kinh cũng không xa, Thái Kinh suy sụp, cái Đại Tổng này, người một lời Cửu Đỉnh, còn là ai vào đây?”

Lão bộc kinh ngạc nói: “Không phải hoàng thượng sao?”

Lí Bang Ngạn ung dung cười một tiếng, nói: “Ở bên ngoài, tất nhiên là hoàng thượng nhất, một lời Cửu Đỉnh! Nhưng chúng ta ở nhà mình đóng cửa lại, vậy thì Thẩm Ngạo nhất, thân thuộc với vua như thế, hoàng thượng đối với Thẩm Ngạo kia quả là nói gì nghe nấy.

Hoàng thượng lại ở trong thâm cung, nào biết đâu rằng bên ngoài là cái dạng gì nữa trời? Còn không phải là Thẩm Ngạo hẳn chủ trì thì còn ai nữa? Cho dù là chỉ hươu bảo ngựa, con hươu nai kia liền thật sự thành ngựa.”

Dừng một chút, Lí Bang Ngạn tiếp tục nói: "Thái Kinh suy sụp, hoàng thượng nhất định muốn tìm người đến chủ trì chính vụ, Thẩm Ngạo không được, hẳn là Bình Tây Vương, lại tay nắm quân đội, cho dù là hoàng thượng hạ chỉ, hẳn cũng có quyền chối từ không chuẩn bị.

Trước mắt, có tư cách có thể thể thân Thái Kinh nhất, chỉ là rải rác mấy người mà thôi, lão phu tính toán là một người, chỉ tiếc, vừa mới chịu tang trở về, bề hạ không nhất định có thể nghĩ đến ta, về phần Vệ Quận công Thạch Anh, hẳn là khai Quốc công tước, theo lý, có thể đi vào Trung Sách tỉnh, cũng đã chấm dứt, mấy người còn lại cũng đều không có thành tựu gì, coi như là kéo đi lên, sớm muộn gì cũng bị người lôi xuống, nếu lão phu muốn vào cửa, không có Thẩm Ngạo ủng hộ, cũng là không được."

Hắn khẽ mỉm cười, nói: "Tấn vương bên này, là con đường đã thông suốt, thái hậu bên kia cũng không thành vấn đề, hiện tại, chỉ còn thiếu Bình Tây Vương."

Lí Bang Ngạn khoan thai mà nhấp một hớp Vũ Di nham trà, cười nhạt nói: "Vốn là, thời điểm vội về chịu tang chịu tang, trong đầu lão phu còn cảm thấy không thoải mái, bây giờ nghĩ lại, ba năm ngủ đông này, ở ẩn thật cũng không bị ăn thiệt thòi, Bình Tây Vương kia phát triển nhanh như vậy, nếu lúc đó còn ở triều, chỉ sợ lão phu cũng sẽ bước theo gót Vương Phủ, bây giờ trở về, không phải vừa đúng lúc sao? Đây là thời vận, lãng tử ta đây cũng đã ném thử đến mức độ nghiện rồi."

Lão bộc nghe hắn hào hứng bưng bưng mà kể lể, dù hồ đồ cũng hiểu liên quan trong này rồi, đành cắn răng nói: "Lão nô xin đi thu, có bao nhiêu thu bấy nhiêu."

)

641. Chương 614: Tiểu Nhân(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 614: Tiểu nhân(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lí Bang Ngạn gật đầu, vuốt vuốt cằm, buông trà chén nhỏ, nói: "Còn có một việc, dặn dò người trong phủ, những ngày này để tâm một ít, không cần phải gây chuyện thị phi, càng không nên nói cái gì cùng người khác, nhất là người Thái gia, rời đi càng xa càng tốt."

Lão bộc nói: "Lão gia an tâm, nhất định sẽ dặn dò xuống dưới, tuyệt sẽ không hư hỏng sự tình của lão gia."

Lí Bang Ngạn cười ha ha một tiếng, đợi lão bộc kia rời đi, không nhìn được mà hát bài hát du côn phổ phồn: "Ai từng nói, nương tử bạc tình bạc nghĩa như vậy, ta chạy lên trên giường, một đầu cầm..."

... ..

Tin tức của Lí Bang Ngạn, khiến cho cả Biện Kinh đều biết, Lưu Thắng cũng nghe tin tức, bị kích động mà đi nói với mấy người Ninh An, Ninh An nhủu lông mày lại, trên mặt trời lên vẻ đỏ ửng nhàn nhạt, mở miệng nói: "Cái tên Lí Bang Ngạn này, lại cố tình làm như thế này, vì cái gì mà nịnh nọt phu quân như vậy? Chẳng lẽ hẳn còn có mưu kế gì khác?."

Vân Vân ở bên mỉm cười nói: "Ta lại nghe người này rất hòa khí, trước đây hẳn ở tại Biện Kinh, chính là người lừng lẫy, rất nhiều người đều coi hắn là người tốt."

Đường Mạt Nhi nhủu lông mày lại nói: "Cái này cũng không chuẩn, người gian ác, có người nào để người khác biết mình là người xấu đâu?"

Xuân nhi ở bên ngoài quản lý Thúy Nhã Sơn Phòng, lúc này tỏ vẻ cực kỳ có chủ kiến, nói: “Người này, ta cũng đã nghe nói qua, Thúy Nhã Sơn Phòng bên kia có rất nhiều sách đề cập qua về hần, hần tinh thông mọi thứ cầm kỳ thư họa, càng học xong thổi tiêu đánh đánh ca múa tại đầu đường cuối ngõ, bản lĩnh đá cầu hát khúc rất siêu, còn đặc biệt ưa thích kết giao Thư sinh vào kinh đi thi, cử nhân quê quán hần vào kinh thành, chỉ đi đến thăm hần.”

Xuân nhi nhú nhú mày, tiếp tục nói: “Chỉ là, người này kết giao thật sự quá nhiều tam giáo cửu lưu, nhiều người như vậy tán dương vì hần, trong mắt của ta, lại như là loại người tiểu nhân, cố gắng lấy lòng của mọi người.”

Sau khi chúng nữ nghe xong, hé miệng cười nói: “Làm sao lại là lấy lòng mọi người rồi?”

Xuân nhi nghiêm mặt nói: “Đây là ta phỏng đoán.”

“Xuân nhi đoán không sai!” Chúng nữ đang vui cười, Thẩm Ngạo lại không biết đến từ lúc nào rồi, cười ha hả nói: “Trên đời này, mỗi người đóng một vai, người nịnh nọt, thường thường đều là đồ gian ác, quân tử chính thức, không hướng ra phía ngoài tuyên dương, không hay nói lời tốt đẹp, lại có mấy người biết rõ?”

Chúng nữ thấy là Thẩm Ngạo đến rồi, thoáng chốc bắt đầu cười khanh khách, Ninh An nói: “Vì sao phu quân nói như vậy? Hần là cũng có một phen lí lẽ thì sao?”

Thẩm Ngạo xụ mặt nói: “Tuy hần làm có việc lý, nhưng bổn vương làm nhiều chuyện tốt như vậy, còn bị người mắng như máu chó xối đầu, người tốt bị coi như chuột qua phố, cái tên người xấu kia, ở trong mắt chút ít người không phân biệt tốt xấu, tự nhiên là người tốt tuyệt đỉnh rồi.”

Mọi người lại nở nụ cười.

Thẩm Ngạo đối với Lí Bang Ngạn này, thật sự cũng không có ấn tượng gì, chỉ nhớ mang máng, danh khí người này, tuy không so được với Thái Kinh, nhưng đối với Bắc Tống, lại thuộc về hạng người có hại nhất.

Thái Kinh cáo lão, là Vương Phủ thay quyền, lại về sau, Lí Bang Ngạn đấu đá thắng Vương Phủ, trở thành lãnh tử Tể tướng, lúc này người Kim đã giết đến dưới thành Biện Kinh, mà vị lãnh tử Tể tướng này biến hóa nhanh chóng, thành thủ lĩnh phái đầu hàng, không hề chống đối, toàn tâm toàn ý hối lộ người Kim, kết quả là cả Bắc Tống cũng vì vậy mà chôn vùi.

Đối với người như vậy, Thẩm Ngạo tự nhiên chẳng muốn để ý tới, hôm nay lại nghe đến thanh danh Lí Bang Ngạn, đã truyền vào trong nhà, trong lòng có chút không vui, tán vài câu chuyện phiếm, mới nói: “Buổi trưa, ta còn muốn vào cung một chuyến.” Sau đó liền đứng dậy rời đi.

Ninh An hỏi: “Như thế nào, phụ hoàng triệu người nhập cung sao?”

Thẩm Ngạo cười ha hả mà lắc đầu nói: “Nhàn rồi không có việc gì, đi vào đó chơi một chuyến.”

Hần không nói cho Ninh An biết, mình đã tính toán tốt thời gian rồi, phần tấu chương buộc tội thứ hai của Hứng Hóa quân đã đến, mà buổi trưa hôm nay, mục đích chính là đến đúng thời điểm Triệu Cát xem tấu chương, tất cả đều là Thẩm Ngạo mưu đồ từ lâu.

Từ trong nhà ra ngoài, mắt nhìn thời gian đã hơi muộn, nóng nẩy gấp rút mà đến Chính Đức môn, trực tiếp đánh ngựa vào, mãi cho đến khi cách Văn Cảnh các không xa, mới dừng ngựa lại, giao cho một người nội thị quản lý, trực tiếp đi vào yết kiến.

Triệu Cát ở trong Văn Cảnh các, đang tiện tay lật tấu chương lên xem, hần xem tấu chương, đều là xem thoáng qua, mấy ngày trước đây thật vất vả có vài phần tinh thần, hôm nay thoáng cái đã hết hứng thú.

Chỉ là, tấu chương buộc tội, hần cũng không thể không chăm chú nhìn, mặc dù Triệu Cát lười, nhưng cũng biết chính mình thả quá nhiều quyền lực ra ngoài, nếu ngay cả tấu chương buộc tội cũng không nhìn, hần làm hoàng đế coi như bù nhìn được rồi.

Lại là một phần tấu chương buộc tội của Hứng Hóa quân, Triệu Cát không khỏi nhăn lông mày lại, ánh mắt bị hấp dẫn trên tấu chương.

Trên mặt tấu chương viết: “Vi thần Hứng Hóa quân Đoạn Hải Ba nghe thấy người bên dưới bầm tấu, Thái Đại Liên ngang ngược, sai sử vô lại phổ phường người vô tội bên đường, tổng cộng ba người bị chết, làm cho

người giận sôi gan, sự tình liên quan đến người nhà Thái sư, vì thần không dám tự ý chuyên quyền, khẩn cầu bệ hạ đưa ra ý kiến.”

Triệu Cát nhíu hai hàng lông mày lại, không nhin được mà nói: “Lại là Thái gia.”

Tiện tay vớt tấu chương qua một bên, có vẻ có chút nôn nóng, đọc xong tấu chương buộc tội, đã không có hào hứng nhìn những thứ khác.

Lúc này nội thị tiến đến, cung kính nói: “Bệ hạ, Bình Tây Vương yết kiến.”

Lông mi Triệu Cát lúc này mới chậm rãi giãn ra, nói: “Để cho hắn tiến đến.”

Thẩm Ngạo xoắn bước tiến đến, liếc nhìn tấu chương, lập tức nói: “Vi thần đáng chết, đang lúc bệ hạ xử lý chính vụ, lại đến quấy rầy, xin bệ hạ thứ tội.”

Triệu Cát cười ha ha một tiếng, vẫy vẫy tay nói: “Đến đây, ngồi xuống nói chuyện.”

Thẩm Ngạo ngồi xuống trong Văn Cảnh các, quang mang con mắt chuyển một cái, rơi vào một phần tấu chương buộc tội đã đọc qua trên bàn, trong lòng nghĩ, hơn phân nửa chính là bản này.

Triệu Cát chỉ vào cái bản tấu chương kia, rất không vui nói: “Phần tấu chương này, người cũng đến xem đi.”

Thẩm Ngạo cầu còn không được, đi qua cầm lấy tấu chương, chứng kiến mấy chữ phía trước là vi thần Đoạn Hải Ba Húng Hóa quân, đã hiểu rõ chuyện gì, chậm rãi buông tấu chương, cười nhạt một tiếng, nói: “Bệ hạ, gần đây nghe nói, tranh vi thần vẽ trên phố đúng là tăng lên mấy lần, trong lòng vi thần liên suy nghĩ, nếu lúc này, mỗi ngày vẽ nhiều thêm mấy bức bán đi, chỉ sợ không cần bổng lộc thân vương, cũng đủ nuôi sống gia đình rồi.”

Triệu Cát thấy hắn không chú ý đến tấu chương, không khỏi cất tiếng hỏi: “Phần tấu chương này, người thấy thế nào?”

Thẩm Ngạo thấy Triệu Cát hỏi về tấu chương, lập tức hạ thấp người, nghiêm mặt nói: “Bệ hạ, Thái sư một lòng vất vả vì nước, không rõ chi tiết về người nhà, đó là điều tự nhiên, kính xin bệ hạ niệm tình Thái sư già nua, phần tấu chương này, chỉ nên coi như là chưa từng xem qua.”

)

642. Chương 615: Lừa Người(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 615: Lừa người(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát gật gật đầu, rất thưởng thức liếc nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Có thể có cái độ lượng này, lòng Trẫm rất an ủi.”

Mang trên mặt dáng tươi cười, tiếp tục nói: “Trẫm vừa mới thấy, lòng xác thực có chút không vui, người Thái gia tại Húng Hóa quân liên tiếp không có kỷ cương, thật sự là đáng chết. Hiện tại nhớ tới, Trẫm coi như là xem tại chút tình mọn của Thái ái khanh, việc này thì thôi đi.” Hắn trầm ngâm một chút, lại nói: “Có nên hạ ý chỉ thoáng khiển trách một tý hay không?”

Thẩm Ngạo lắc đầu, vô cùng thần thánh nói: “Sự tình động đến Thái sư, nếu bệ hạ khiển trách người nhà hắn, người trong thiên hạ sẽ nghĩ như thế nào?”

Hơn phân nửa là cho rằng Thái sư mất thân thuộc với vua, không chừng sẽ có người xem xét sai Thánh ý, làm ra cái phong ba gì nữa, còn nữa, chuyện này liên quan đến danh dự Thái sư, nếu đưa đất ý chỉ đi ra ngoài, chỉ sợ trên mặt mũi Thái sư cũng chẳng có gì đẹp mắt, niên kỷ của hắn đã lớn như vậy rồi, bệ hạ cần gì phải tàn nhẫn?”

Triệu Cát nghe xong, liên tục vuốt cằm, trong lòng nghĩ, Thẩm Ngạo này bình thường điên điên khùng khùng, hôm nay như thế nào lại có thể nói ra những lời vừa vặn như vậy? Lập tức tưởng tượng, chỉ cho là Thẩm Ngạo dần dần thành thực hơn, vậy thì quá tốt rồi.

Nhưng nghĩ lại, lại tưởng tượng một chút, đột nhiên cảm thấy lời Thẩm Ngạo nói có chút không đúng, đôi mắt lóe lên, Triệu Cát nói: “Có lẽ là nên nghĩ đến chu toàn, Thái ái khanh không rõ chi tiết, nếu không hỏi đến, lại là kiểu xử lý gì đây?”

Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ, ta đang chờ câu hỏi này đây, ngoài mặt vẫn ra vẻ không hiểu ra sao, nói: “Bệ hạ, chẳng lẽ người không biết...”

Triệu Cát nhíu lông mày nói: “Biết gì?”

Thẩm Ngạo ung dung cười một tiếng, nói: “Vừa mới rồi, vi thần chỉ hồ ngôn loạn ngữ, dùng sai từ rồi, xin bệ hạ thứ tội, kỳ thật, cũng không có chuyện gì, cứ để nó trôi qua đi.” Hắn nháy mắt một cái, người sáng suốt cũng biết đây là cố tình nói một nửa.

Ngữ khí Triệu Cát lại càng bất thiện, nói: “Thẩm Ngạo, có việc gì phải gạt Trẫm, cứ nói hết ra, dùng từ ngữ mập mờ làm cái gì?”

Thẩm Ngạo như bị buộc bắt đắc dĩ, đành phải nói: “Vi thần muôn lần đáng chết, kỳ thật, trong lòng vi thần còn cất giấu tư tâm, nếu những lời này đi ra ngoài, chỉ sợ bệ hạ càng thêm coi trọng Thái sư, giữa vi thần và Thái sư, hiềm khích vẫn còn có chút...cái này...cái này... ở trên phố đều nói, từ lúc bệ hạ vào chỗ đến nay, thiên hạ thái bình, muôn dân trăm họ an cư lạc nghiệp, đây đều là bệ hạ thánh minh...còn có...”

Triệu Cát nghe được hai chữ thánh minh, ngữ khí hòa hoãn hơn rất nhiều, nhỏ nhẹ hỏi: “Còn có cái gì?”

“Còn có chính là bệ hạ tuệ nhãn như đuốc, phân công Thái sư rất đúng việc, đương triều Thái sư, chính là nhân vật như Khổng Minh chuyển thế, từ lúc hắn làm Thái sư, hết lòng hết sức, mọi chuyện đều sắp xếp kín không kẽ hở, người trong thiên hạ đều cảm phục, Thái sư chính là chưa từng phạm sai lầm.”

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Trên phố còn biên tập ra một bài đồng dao, tên gì nhỉ... à, đúng rồi, gọi Thực thừa tướng, Tống Thái sư, có đồ ăn, tức là thế giới nhân gian rất tốt.”

Trong lòng Thẩm Ngạo không thể không bội phục mình, ngấn ngừ vài giây đồng hồ, liền biên tập ra một tiết mục ngắn.

Một đoạn đằng trước là lấy Thái Kinh so sánh cùng với Khổng Minh, phía sau có đồ ăn, vừa đúng đối ứng với chữ Thái của Thái Kinh, ý tứ chính là, có Thái Kinh, tức là thế giới nhân gian tốt.

Thẩm Ngạo cười khổ, nói: “Vi thần vừa so sánh với Thái sư, thật sự là đom đóm so sánh với ánh trăng, ảm đạm thất sắc không đáng nhắc đến, danh dự Thái sư như thế, mà vi thần lại bị người qua phố chửi bới suốt ngày.”

Câu nói sau cùng, Triệu Cát đã nghe được mơ hồ, hắn so đo chính là một câu phía trước kia, Thái Kinh là Khổng Minh, như vậy, hắn là ai? Chẳng lẽ là Lưu Bị kia?

Còn có, vừa mới dùng mỗi người trong thiên hạ sống trong cảnh thịnh thế, thì ra tưởng rằng là khoa trương hắn, vị hoàng đế này thánh minh, thì ra chính mình trong lòng muôn dân trăm họ chỉ là bổ sung, nhiều nhất, cũng không quá đáng là tuệ nhãn như bó đuốc mà thôi, cái thịnh thế này, là do Thái Kinh tạo nên.

Nghe xong lời Thẩm Ngạo nói, trong lòng Triệu Cát đã bốc lên một cỗ lửa giận.

Cũng khó trách trong lòng Triệu Cát không được tự nhiên, mặc dù hắn là hoàng đế lười, nhưng đối với bản thân mình, lại một mực đầy cảm giác hài lòng, cho là mình coi như người cần chính, coi như tài đức sáng suốt, không sánh bằng Nghiêu Thuấn, ít nhất có thể sống vai cùng tổ tiên Thái Tông hoàng đế, ai ngờ cái ‘Thịnh Thế’ này lại là do Thái Kinh làm mai mối, ý nghĩa ở đây, chính là công cao lấn chủ!

Triệu Cát nghe Thẩm Ngạo cuộn cuộn không ngừng mà nói Thái Kinh cần cù và thật thà, tài đức sáng suốt, trong lòng dốc sức liều mạng đè nén lửa giận xuống, lúc này, một chút cũng không lộ ra ngoài.

Thẩm Ngạo thấy bộ dạng Triệu Cát miễn cưỡng nở nụ cười, trong lòng âm thầm cười trộm, không nhin được mà nghĩ, ta đây có tính là đang nói lời gièm pha hay không? A Di Đà Phật, hi vọng chỉ số thông minh của Diêm vương gia lão nhân gia thấp một ít, không cần phải đưa ta đi địa ngục cắt lưỡi.

“Đủ rồi!” Triệu Cát rốt cục không chịu nổi nữa, cắt ngang lời Thẩm Ngạo, lại miễn cưỡng nặn ra vài phần đáng tươi cười, mới nói: “Thái sư già giận, Trẫm đã biết, không cần phải tiếp tục nói.”

Thẩm Ngạo lập tức cảm phiền.

Triệu Cát khẽ cười nói: “Trẫm có chút mệt mỏi, những tấu chương này, Trẫm còn muốn tiếp tục xem một tý, người tạm lui trước đi.”

Tựa như muốn che dấu cái gì đó, Triệu Cát tiện tay lấy một phần tấu chương nhìn, ai ngờ chính là vừa vặn cầm cái phần tấu chương buộc tội của Hứng Hóa quân kia, Triệu Cát lại nhìn lần nữa, đôi mắt hiện lên một tia lãnh ý, lập tức lại lộ ra bộ dạng vui mừng tự nhiên.

Thẩm Ngạo lui ra ngoài, từ Văn Cảnh các đi ra, tâm tình cũng rất tốt, tuy Triệu Cát hết sức khắc chế, Thẩm Ngạo vẫn cảm nhận được lửa giận của hắn, bất gặp Dương Tiễn ở cửa ra vào, Thẩm Ngạo đi qua, thấp giọng mật ngữ mấy câu tại bên tai Dương Tiễn, Dương Tiễn cười rộ lên, nói: “Tốt, tốt.”

Ra ngoài, Thẩm Ngạo liền đánh ngựa xuất cung, Dương Tiễn đưa mắt nhìn hắn rời đi, mới tiến vào Văn Cảnh các, Triệu Cát đã không nhìn tấu chương nữa rồi, sững sờ mà ngồi yên trên giường.

Dương Tiễn cười nhạt, nói: “Bệ hạ, ngài có muốn đổi nước trà hay không?”

“Ừm, không cần phải quá nóng.” Sắc mặt Triệu Cát thư giãn hơn một chút, đột nhiên hỏi: “Thục thừa tướng, Tổng Thái sư, có đồ ăn, tức là thế giới nhân gian tốt. Câu đồng dao này, người đã nghe qua chưa?”

Dương Tiễn khẽ cười nói: “Lờ mờ nghe qua, người trong thiên hạ đều khen bệ hạ tài đức sáng suốt.”

Triệu Cát gật đầu, ừ một tiếng như không có việc gì, cười nhạt nói: “Đây là nguyên nhân Trẫm tuệ nhãn như bó đuốc.”

... ..

Thẩm Ngạo trở lại trong phủ, Lưu Thắng bên này vội vàng chạy tới, phỉu phỉu bụi bậm trên người hộ Thẩm Ngạo, nói: “Vương gia cũng thật là bề bộn, vừa lúc này, có mấy người cầu kiến, bây giờ còn đang đợi ở bên trong, bọn hắn nói, bọn hắn đến là do Vương gia mời.”

Thẩm Ngạo à một tiếng: “Bốn vương nghĩ ra rồi, xác thực là bốn vương mời bọn hắn đến.”

Nhắc chân đi vào cổng, Thẩm Ngạo nói: “Ta đi gặp bọn hắn, có một việc muốn người đi làm, ra ngoài đường, cầm chút ít tiền, mua chút ít đường phèn, bảo mấy đứa trẻ niệm một câu đồng dao, nói cho bọn hắn biết, ai niệm nhiều, lần sau còn có đường phèn để ăn.”

Lưu Thắng nói: “Cái đồng dao gì?”

Thẩm Ngạo cười nói: “Thục thừa tướng, Tổng Thái sư, có đồ ăn, tức là thế giới nhân gian tốt, đi thôi.”

Lưu Thắng gật đầu, vội vàng chạy đi.

Thẩm Ngạo bước đến chính sảnh bên kia, người đến kỳ thật rất nhiều, tròn vẹn hơn ba mươi người, dẫn đầu, lại là Nhạc Nhan bị Thẩm Ngạo mắng như máu chó xối đầu kia, thấy Thẩm Ngạo tiến đến, Nhạc Nhan có vẻ cực kỳ bất an, trên mặt đầy vẻ xấu hổ.

Tuy người đọc sách Đại Tổng cao quý, nhưng người đọc sách càng ngày càng nhiều, khoa cử lại càng lúc càng xa vời, ba năm được tiến sĩ, cũng không quá mấy trăm người, nhiều hơn là những bị trượt, lại tìm không được cái sinh kế gì.

)

643. Chương 615: Lừa Người(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 615: Lừa người(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Dù được gọi là thanh quý nhân, khó nghe hơn chút ít, là thẳng vô dụng cho dù muốn đi làm chút chuyện nào đó, người ta cũng không dám mời, vì vậy cả ngày không có việc gì, đơn giản chính là bàn suông mà thôi.

Những người này, cũng là có khổ tự biết, nhưng trên tình hình chung, lại không thể không hiển sơn chút tài mọn của mình, e sợ cho bị người khinh thường.

Nhưng học đường dạy võ lại cho rất nhiều người đọc sách một con đường tốt để đi, chỉ là, con đường này cũng không phải người nào cũng có thể đi, liền giống như Nhạc Nhan, tuổi tác đã không được nữa rồi, hần chịu đi, học đường dạy võ cũng không chịu thu.

Ngày đó, Thảm Ngạo tại Tư nghị cục cho bọn hần một tiền đồ, tuy cũng có thật nhiều người xì mũi coi thường, thực sự vẫn có rất nhiều người động tâm tư, càng nghĩ, cuối cùng vẫn là đến đây xem tình hình thế nào.

Thảm Ngạo liếc nhìn Nhạc Nhan, cũng không đi bóc trần ân cừ trừ trước, chỉ nhạt cười nhạt nói: “Đến rồi à? Không cần phải đứng lên, đều ngồi xuống đi. “

Gọi người dâng trà lên, Thảm Ngạo mới nói: “Đám bọn người chịu đến, bổn vương rất là vui mừng, cái danh người đọc sách này cũng không hoàn toàn là nói suông. “

Nhạc Nhan xấu hổ nói: “Vương gia có cái gì dặn dò? “

Thảm Ngạo cười nói: “Dặn dò chưa nói tới, chỉ là muốn dùng số tiền lớn, thuê chư vị đi làm chút ít sự tình mà thôi. “ Lập tức nói: “Tuyền Châu bên kia, bổn vương tính toán thành lập một học đường, nhu cầu cấp bách là chiêu mộ một ít người đọc sách, đi làm giáo sư dạy học vấn, nếu chư vị có tâm, tiền lương mỗi tháng mười quan, có ai chịu đi không? “

Lại là dạy học, tâm tất cả mọi người chìm xuống đến đáy cốc, dạy học không phải là thầy giáo sao? Làm cái này, đối với người đọc sách, là một tiền đồ, nhưng người đang ngồi, lại không có mấy người nguyện ý, muốn chân thật đi làm thầy giáo, bọn hần đã sớm đi, cần gì muốn tìm Bình Tây Vương này?

Nhạc Nhan nói: “Vương gia, cái học đường này, chẳng lẽ là định chế như học đường dạy võ? “

Thảm Ngạo thưởng thức liếc nhìn Nhạc Nhan, người này xác thực là người lanh lợi, một câu nói ra rất hiểm.

Nếu như chính là định chế học đường dạy võ, vậy thì cũng không cần phải bàn rồi, bọn hần, những giáo sư này, đãi ngộ không thấp hơn tiền sĩ một chút nào, chắc chắn là sẽ đi, nhưng nếu là học đường tầm thường, vậy thì không còn ý nghĩa gì nữa rồi, dùng học vấn của bọn hần, tại Biện Kinh có rất nhiều tiền đồ dạy học, không cần đi Tuyền Châu.

Chứng kiến bộ dạng chờ đợi của mọi người, Thảm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Dùng thử một tý trước đã, lúc nào có quy mô, lại định chế dùng học đường dạy võ thiết lập, quy mô học đường này không nhỏ, dung nạp không dưới vạn người học sinh, đến lúc đó còn nhiều chiêu mộ rất nhiều tiền sĩ, nếu các người chịu tiền đến trước, coi như là nguyên lão. “

Thảm Ngạo chỉ lừa gạt bọn hần, sở dĩ xây học đường, là vì một ngày kia tiếp quản Phúc Kiến lộ sẽ tiện lợi hơn một ít, Tuyền Châu là cảng đứng thứ năm thế giới, còn muốn tiếp tục khuếch trương, càng cần rất nhiều nhân sĩ chuyên nghiệp hơn nữa đi vào.

Thẩm Ngạo muốn làm cái học đường này, so với cao học đời sau thì không sai biệt lắm, những người này, trình độ khảo thí tú tài có chút khó khăn, nhưng trong bụng lại có chút mực nước, tương lai thoáng huân luyện một tý, sẽ có nhiều chỗ dùng.

Cái học đường này, không hợp với lộ tuyển tinh anh đại Tống, mặc dù thể chế quan văn ở thời đại này đã là vượt thời đại, đến đời sau, tức thì sẽ có hữu ích rộng khắp, rất thiết thực, người Anh quốc thời kì cách mạng công nghiệp cũng không khác gì, vì vậy, các quốc gia tranh nhau noi theo, cuối cùng diễn biến trở thành thể chế nhân viên công vụ quan văn.

Mặc dù loại thể chế này không phải vạn năng, trong lịch sử đại Tống, thể chế quan văn tam quyền phân lập, tại thời kỳ đầu còn bị người ta đánh cho rằng rơi đầy đất, thể chế quan văn nội các đời Minh cuối cùng vẫn là luân lạc tới lúc khởi nghĩa Sấm Vương, bị người Mãn Thanh xóa bỏ hết.

Ví dụ như vậy, chỗ nào cũng có, nhưng Thẩm Ngạo nhìn nhiều người đọc sách như vậy nhàn rỗi, cũng là rất lãng phí, coi như là đồ bỏ đi, cũng có thu về giá trị khác, căn cứ vào tâm tư đó, Thẩm Ngạo suy nghĩ vì nhà mình cơ nghiệp, không thiếu được việc thu giữ bọn họ để sử dụng.

Tương lai nếu thật sự làm phiên, phân quyền ba tỉnh, tổ chức thi thố tự nhiên không cần phải làm, cứ từ Tống dẫn tới, chỉ là, cái thể chế quan văn này, có thể cải thiện không gian.

Thời đại này, thể chế quan văn chỉ giới hạn ở tinh anh, mấy chục vạn người đọc sách tranh võ đầu, tranh đoạt mấy trăm quan chức, độ khó có thể nghĩ, chẳng những khuếch trương hóa ‘quan chức’, còn khuyến khích khoa cử quy mô hơn, tương lai để lấy được chức vụ, toàn bộ đều bằng vào kết quả cuộc thi.

Chuyên nghiệp hóa cũng là một mục đích, cái này liên quan đến đến khoa học tự nhiên, các tú tài tự nhiên là không chịu đi làm thí nghiệm sống, vậy thì xếp đặt các hạng mục thiết kế cầu đường, thiết kế đội thuyền, thu thuế các loại..., bắt bọn họ đi làm, cũng thật sự quá hạ mình, mà ý tưởng của Thẩm Ngạo, chính là để học đường mới gánh chịu trách nhiệm này.

Trình độ văn hóa của những người này, nhiều nhất chỉ là trình độ nửa thùng nước, hơn nữa, chỉ là thích bàn tới bàn lui một ít kinh nghĩa, những thứ khác, có thể dùng tri thức phong phú để đền bù, cái này khiến cho bọn hắn càng khó có thể thi đậu tú tài, không phải tú tài, tính toán người đọc sách cái rắc rối, thành thành thật thật nuôi sống gia đình đi.

Hiện tại chỉ là bắt đầu thiết lập bộ máy, lừa gạt một ít danh sĩ đi qua trước, lại để cho danh sĩ như Nhạc Nhan đi lừa gạt những người khác, cuộc sống nhân sinh chính là lừa dối, lừa dối là cuộc sống, chỉ là, lúc nào Nhạc Nhan và những người này chính thức phát huy tác dụng, phải xem Thẩm Ngạo lúc nào mới dời phiên.

Bọn người Nhạc Nhan hai mặt nhìn nhau, nhất thời cũng khó có thể quyết đoán, Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Không bằng như vậy, bọn người tạm suy nghĩ một chút trước, lúc nào nghĩ thông suốt, lại đi tìm bốn vương. “

Đuổi bọn người Nhạc Nhan đi, Thẩm Ngạo vẫn ở nhà nghỉ dưỡng.

Trong triều lại có chút tin tức truyền ra, là Thái Thao chào từ già, trong nội cung tự nhiên cấm tiệt, liên tục chối từ, cho nhận cái chức vụ Dẫn hình sử Phúc Kiến lộ, Thái Thao này lập tức chuyển giao sự tình Binh bộ Thượng Thư, sau đó liền bỏ chạy, không gọi người nào đi đưa tiễn.

Mặt khác, còn có Thái Du, cũng nhận được cái chức vụ chỉ huy sương quân Phúc Châu phủ.

Tin tức bung ram khiến cho rất nhiều người nghị luận khó hiểu, về sau lại không nhắc lên quá nhiều gọn sống, cái này cũng khó trách, một người chỉ huy sương quân, thấp không gì bằng, lại là quan võ, thật sự chẳng đáng để nhắc tới, nhưng lại có mấy người hữu tâm nhìn ra điểm mê hoặc bên trong, lại cũng chỉ sống chết mặc bay, tiếp tục xem long tranh hổ đấu.

Thẩm Ngạo nhận được tin tức, lại không đứng ra ngăn cản, toàn bộ họ Thái đi Hứng Hóa quân, hẳn một chút cũng không ngại, kế hoạch vẫn là đánh tan tất cả.

Ba ngày sau, hẳn vào cung, vừa đúng thời gian, lại là thời điểm Triệu Cát đọc tấu chương.

Thẩm Ngạo đi vào trong Văn Cảnh các, xem chừng Triệu gia còn chưa chứng kiến phần tấu chương Hứng Hóa quân đưa đến, Thẩm Ngạo lập tức nói: “Trên phố có người nói bệ hạ sa vào trò chơi, nếu vi thần thấy

ai còn dám nói bừa, nhất định cho hấn mấy cái tát tai, vi thần mấy lần vào cung, phóng mắt chứng kiến, đều là bệ hạ cần cù chăm chỉ mà đọc tấu chương, để vương cổ kim, chỉ luận một chữ cần, ai có thể vượt qua được bệ hạ? “

)

644. Chương 616: Kịch Đều

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 616: Kịch đều

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát thấy Thẩm Ngạo đến, vốn định buông tấu chương, nghe Thẩm Ngạo nói như vậy, thân thể chấn động, lúc này cũng không đẩy tấu chương trên bàn ra, người ta cũng khoe khoang mình đến tình trạng này rồi, bộ dáng cũng nên bày một tý, vì vậy rất rụt rè mà áp áp tay nói: “Ngồi ngồi trước, đợi Trẫm xem hết vài phần tấu chương này hãy nói. “

Hai mắt Thẩm Ngạo đỏ rực, nói: “Bệ hạ phải chú ý thân thể, tuy chính sự quan trọng hơn, nhưng thân thể lại là của quốc gia. “

Triệu Cát cười nhạt một tiếng, tiếp tục cầm tấu chương lật xem, lúc này đây xem xét, so với trước lúc Thẩm Ngạo đến thì chăm chỉ cẩn thận hơn rất nhiều, không còn đọc nhanh như gió, thậm chí thời điểm viết lời bình luận đều viết nhiều hơn mấy chữ so với lúc trước, đánh mấy gạch ngang là đồng ý, gạch chéo là cấm tiệt, hiện tại hấn không dùng Gậy kim thể viết lên mấy chữ chuẩn tấu hoặc không được.

Trong lòng Thẩm Ngạo mừng thầm, nghĩ thầm, thì ra lực lượng khích lệ vĩ đại như thế.

Triệu Cát nhìn vài phần tấu chương, lông mi đột nhiên trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói: “Lại là Hứng Hóa quân. “ Trên mặt của hấn đã có chút ít âm tình bất định, lập tức hung hăng mà đặt tấu chương lên trên bàn, lạnh lùng nói: “Coi trời bằng vung! “

Thẩm Ngạo cúi đầu uống trà, tiếp tục không để ý.

Triệu Cát gờ lên con mắt, hướng Thẩm Ngạo nói: “Đến xem phần tấu chương này đi. “

Thẩm Ngạo ra vẻ kinh ngạc nói: “Bệ hạ, nếu để cho vi thần nhìn, hình như không được, đây sự tình cơ mật... “

“Xem! “ Thanh âm Triệu Cát có vẻ có chút run rẩy, chắc hẳn là rất tức giận.

Thẩm Ngạo đành phải lật tấu chương lên, nhìn thoáng qua, chỉ thấy trên tấu chương viết: “Vi thần Tuyên Châu Tri Phủ Mã Ứng Long, theo việc thực bẩm tấu: Thái Kiện, nhân sĩ Hứng Hóa quân, đi du lịch tại Tuyên Châu, ấu dả người vô tội, quan phủ qua lại, Thái Kiện giết cả quan sai mà đi... “

Không cần phải xem, nội dung tấu chương này, Thẩm Ngạo biết rõ từ lâu, chỉ là, lúc này, hấn cũng nhìn không được nữa mắng một câu: “Hỗn láo, ấu dả người vô tội, lại vẫn giết chết quan sai, hấn đây là muốn tạo phản sao? Mất không kỷ cương đã đến cảnh giới này, là người nào dung túng như vậy? Cho dù là hoàng tử, cũng đều an phận mà không dám bừa bãi, chẳng lẽ người này còn lợi hại hơn so với hoàng tử? “

Một câu ‘vô tâm’ này nói như vậy, giống như là lửa cháy đổ thêm dầu, sắc mặt Triệu Cát càng thêm lạnh lùng, nặng nề mà hừ một tiếng, nói: “Tốt, hoàng tử phạm pháp, tội như thứ dân, hấn Thái gia là mượn oai của ai? “ Không khỏi lại nghĩ, người trong thiên hạ đều coi Thái Kinh già giận, người như vậy, dạy dỗ con

nổi dôi bậc này, không phải mua danh chuộc tiếng thì là cái gì? Nghĩ lại, liền dồn cơn giận đến trên người Thái Kinh.

Thẩm Ngạo ngây ngốc một chút, lập tức nhìn tấu chương, thấy được phía sau có một câu, sự tình liên quan đến Thái sư, lập tức tỉnh ngộ, vội hỏi: “Bệ hạ, cái này...khúc khúc...” Hắn ho khan một tiếng, định trụ tình thần, mới nói: “Thái gia nhân khẩu rất nhiều, có mấy người càn rỡ, cũng là không thể tránh được, bệ hạ bớt giận.”

Triệu Cát vỗ bàn, nói: “Tổng ta là nhà của Thái gia bọn hắn, thiên hạ này còn có thể bình yên sao? Trẫm muốn xử lý nghiêm khắc, cái tên Thái Kiện này...” Hắn đóng mắt cười lạnh, trong đôi mắt bắn ra ra một tia sát cơ: “Lập tức mệnh lệnh quan lại bắt giữ xử lý, áp giải vào kinh thành.”

Thẩm Ngạo ngây ngốc một chút, lập tức nói: “Bệ hạ, tuyệt đối không được.”

Triệu Cát mặt lạnh nói: “Còn muốn ngăn cản Trẫm? Thái sư tại trước mặt Trẫm nói không ít lời xấu về người, còn che chở hắn như vậy?”

Thẩm Ngạo xúc động nói: “Vi thần công và tư rõ ràng, công là công, tư là tư, Thái sư và vi thần không hợp chính kiến, nhưng vi thần thân là thân vương, lại một mình đảm đương một phía vì bệ hạ, há có thể vì tư phế công, làm sự tình bỏ đá xuống giếng?”

Những lời này chính khí nghiêm nghị, ý ở ngoài lời lại là, lão hốn dẫn Thái Kinh kia nói bậy, vì tư bỏ công.

Triệu Cát thở dài, mong mỗi liếc Thẩm Ngạo, nói: “Ừm.....” Lập tức nói: “Tính tình như người, sớm muộn gì cũng ăn thiệt thòi, nếu không phải Trẫm một mực che chở, đã sớm ăn thua lỗ.”

Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ, đúng, đúng, bạn thân chính là ăn phải quá nhiều thiệt thòi, bệ hạ thật sự là thánh minh, rõ ràng thoáng cái vạch khuyết điểm của bạn thân ra, về sau nhất định phải sửa lại, không thể lại làm người tốt.

Trên mặt Thẩm Ngạo lộ ra một bộ chính nghĩa, nói: “Bệ hạ ban hồng ân, vi thần ghi nhớ trong lòng. Vi thần cũng chính là suy nghĩ vì bệ hạ, xin bệ hạ không cần thiết xét xử Thái Kiện, việc này... coi như chưa từng sinh ra đi.”

Con mắt Triệu Cát lóe lên quang mang, lộ ra vẻ nghi kị, hỏi: “Như thế nào? Vì Trẫm suy nghĩ đó sao?”

Thẩm Ngạo vuốt cằm nói: “Thái sư cai quản quốc gia mấy chục năm, môn lại rộng khắp thiên hạ, những người này, đã là thần tử bệ hạ, cũng là môn sinh Thái sư, nhiều người như vậy bám vào trên người Thái sư, Thái sư trong triều đã là không sợ ai. Nếu bệ hạ là xử Thái Kiện, mặt mũi Thái sư đặt ở đâu? Nếu Thái sư vì thế mà lòng có khúc mắc, không thể điều khiển triều chính, thiên hạ làm sao bây giờ? Xã tắc lại nên làm cái gì bây giờ?”

Triệu Cát lập tức có vẻ càng thêm không vui, nói: “Như thế nào? Không có một người Thái sư, Trẫm ngay cả xã tắc cũng không có? Không có hắn, thiên hạ Trẫm cũng không có? Đây là cách nghĩ của người, hay là cách nghĩ người trong thiên hạ?”

Thẩm Ngạo rất xấu hổ, ý nghĩ này xác thực là của mình, nhưng, không thiếu được việc đại biểu thiên hạ một tấc, lí nha lí nhĩ nói: “Bệ hạ, vi thần không phải ý tứ này, vi thần...”

Triệu Cát cười lạnh nói: “Nếu không phải nói lời, Trẫm còn không biết một người Thái sư trọng yếu như vậy, thì ra con nổi dôi của hắn không kỷ cương, Trẫm không thể định tội rồi?”

Tại trong lòng Triệu Cát, Thái Kinh xác thực là người không thể thiếu, nhưng nếu người khác đều nghĩ như vậy, giống như Thái Kinh không ai có thể lay chuyển, Triệu Cát nghe xong, khó tránh khỏi phẫn nộ, trong lòng hắn, mình là thiên tử, một người Thái sư, chỉ là thần tử nhà mình, tính toán là cái gì?

Thẩm Ngạo cười khổ, nói: “Bất kể như thế nào, kính xin bệ hạ nghĩ lại việc này.”

Triệu Cát lại cười lạnh, nói: “Không cần phải nghĩ lại, hạ ý chỉ bắt người.”

Thẩm Ngạo thở dài, lắc đầu nói: “Nếu như vậy, vi thần chỉ có thể...” Hắn nhần nhịn hồi lâu, thiếu chút nữa muốn bật cười, rốt cục vẫn phải nói: “Rất tiếc nuôi.”

Triệu Cát nhìn hẩn một cái, nói: “Đây là vì sao? “

Thẩm Ngạo nói: “Thái Kien tất nhiên là tội không thể xá, nhưng bệ hạ có từng nghĩ tới, bệ hạ phát ý chỉ ra ngoài, có thể bắt được hẩn hay không? “

Triệu Cát cười lạnh nói: “Trong thiên hạ là vương thần, Trầm đưa ra ý chỉ, chẳng lẽ cũng có người dám bắt tuân? “

Thẩm Ngạo mấp máy miệng nói: “Sao bệ hạ không thử một lần! “

Triệu Cát bị Thẩm Ngạo nói kích như vậy, trong lòng bốc lên một cổ lửa giận ngập trời, hẩn muốn nhìn xem, thánh chỉ nhà mình, chẳng lẽ không sánh bằng Thái Kinh? Quan viên phía dưới, coi như là môn sinh của Thái Kinh, chẳng lẽ cũng không phải là thần tử của Triệu Cát hẩn?

Triệu Cát vỗ bàn nói: “Dương Tiễn... “

Dương Tiễn hoảng loạn mà tiến đến, kính cẩn nói: “Bệ hạ có cái gì dặn dò? “

Triệu Cát lạnh lùng thốt: “Mô phỏng thánh chỉ: Hứng Hóa quân, thảo dân Thái Kien, bừa bãi, tội không thể xá, mệnh lệnh quan lại lập tức bắt xử lý, áp vào kinh thành, lệnh Hình bộ thẩm tra xử lí. “ Cuối cùng là cần rằng, tiếp tục nói: “Nếu chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, giết không tha! “

Dương Tiễn ghi nhớ, tiếp tục hỏi: “Ý chỉ có nên đưa đi Môn hạ trước hay không? “

Triệu Cát hừ lạnh một tiếng, nói: “Không cần, trực tiếp đưa đi Phúc Kiến đường, không cần phải làm lỡ. “
“Tuân chỉ. “

)

645. Chương 617: Bắt Cho Ta

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 617: Bắt cho ta

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trên mặt Thẩm Ngạo trôi lên một nụ cười quỷ dị, mỗi một phần tấu chương, mỗi một bước, đều là Thẩm Ngạo tỉ mỉ bày ra, nhằm vào nhược điểm của Triệu Cát, từng bước một đẩy Thái Kinh đến sát vách núi.

Nhược điểm của Triệu Cát là sợ hãi phiền toái và thích hưởng công lao, bản tấu chương nguyên gốc buộc tội Thái gia, bị Thẩm Ngạo chia làm bảy tám phần, cứ cách ba ngày đưa tới một phần nhỏ.

Dùng tính tình Triệu Cát, Thái gia có một chút tội trạng, không coi là cái gì, sẽ hào hứng mà bỏ qua cho nhà hẩn, nhiều nhất, cũng không quá việc thông báo một tiếng cho Thái Kinh, bảo hẩn chú ý dạy dỗ là xong.

Nhưng chia những tấu chương này làm rất nhiều phần lại bất đồng, cứ cách mấy ngày, ngay tại lúc Triệu Cát quên mất sự tình Hứng Hóa quân, một phần tấu chương lại đưa tới, lần đầu tiên có thể bỏ qua, lần thứ hai cũng có thể tha thứ, nhưng lần thứ ba, lần thứ tư, Triệu Cát bắt đầu bức bối rồi, hẩn là người ưa thích thanh tịnh, không thích nhìn những thứ quá rắc rối.

Nhưng tấu chương buộc tội, Môn hạ tình không dám giữ lại, hẩn lại không thể không xem, Hứng Hóa quân Đoạn Hải Ba và Tri Phủ Tuyên Châu chỉ án lấy bốn phạm của chính mình, lên lớp giảng bài, mời hoàng đế xử trí, Triệu Cát cũng không thể giận chó đánh mèo đến trên đầu bọn hẩn.

Lúc này, chính là lúc Triệu Cát không kiên nhẫn nhất, cũng là dễ dàng động nộ nhất, một khi con người nóng tính, rất nhiều sự tình bắt đầu không lý trí.

Triệu Cát muốn, đơn giản là muốn dân khen tặng mà thôi, cũng không nguyên ý chứng kiến những thứ này, nhưng trong lòng hắn, người Thái gia giống như đang kết thù với hắn, liên tiếp chọc vào sai lầm, lúc vừa mới bắt đầu thì mang tâm tư che chở, càng về sau càng không thể nhìn được nữa.

Giống như hoàng đế Minh triều nào đó yêu thích tu đạo, người tham ô, hắn có thể chịu, người dung túng người nhà làm ác, hắn thờ ơ, người giết người phóng hỏa, hắn cũng có thể không để ý tới, nhưng người muốn ngăn cản hắn tu đạo, dám đưa một đạo tẩu chương lên, nói quỷ thần là cái gì, không thể tin vào....., vậy người liền xong đời rồi.

Trẫm tu đạo dễ dàng sao? Trẫm mặc kệ người, người lại quản đến Trẫm rồi, người không chết thì ai xong đời đây?

Tâm tư Triệu Cát cũng là như thế, Trẫm muốn gửi gắm tình cảm vào sơn thủy, muốn ngâm thơ, muốn vẽ tranh, còn muốn luyện tập thư pháp, càng muốn không để ý đến quốc sự, hưởng thụ hậu cung đầy giai nhân.

Người không để cho Trẫm thanh tịnh, Trẫm không để cho người mặt mũi, nhìn xem người có dám nhảy lên bặt Trẫm hay không.

Mấu chốt của vấn đề không phải Thái gia tham gia vào những hành vi phạm tội này, Triệu Cát không cho là đúng, thậm chí có thể mất điếc tai ngơ.

Nhưng hết lần này tới lần khác, cứ cách ba ngày lại đến, cứ một tý một tý như vậy, Bồ Tát cũng có ba phần nóng tính, nhất là Triệu Cát, loại người vẽ tranh viết chữ này, quan trọng nhất chính là tập trung tư tưởng suy nghĩ, bị những tẩu chương này lần qua lần lại trong đầu, cả người tức giận đến điên lên rồi, còn nung đúc tình cảm sâu đậm, phong hừ dự đại thế nào?

Đương nhiên, cái tẩu chương này chỉ là mở đầu, chính thức thúc đẩy Triệu Cát hạ quyết tâm, là Thẩm Ngạo bơm dầu, bởi vì Triệu Cát còn có một nhược điểm, chính là rất thích tranh công lao.

Thẩm Ngạo nói lời hữu ích cho Thái Kinh ở trước mặt Triệu Cát, đem Thái Kinh hắn so sánh với Khổng Minh, trên đời không có hắn, thiên hạ không được bình an, Triệu Cát tuy mỉm cười, nhưng trong lòng đã sinh ra căm hận, hắn thích tranh công lao, phong hừ dự đại, nhưng cái phong hừ dự đại này lại không phải của nhà mình, công lao đều tính toán đến trên đầu Thái Kinh, mình lại biến thành Lưu Bị, cái này là gì? Quả thực là, lẽ nào lại như vậy!

Triệu Cát tức giận, hậu quả lại không nghiêm trọng lắm, Thái Kinh chưởng quản quốc gia mấy chục năm, rất được tin tưởng, tuy nói Triệu Cát sinh hiềm khích đối với hắn, nhưng không hề muốn thu thập hắn, tâm tư Triệu Cát lúc này, chẳng qua là muốn mượn một người Thái Kiện, từ từ mà gỡ Thái Kinh một tý, gỡ xong, thì coi như không có việc gì.

Trong lòng Thẩm Ngạo hiểu, chính mình phải làm bước thứ hai, cái trình tự này rơi xuống hết, mới là lúc Thái Kinh chết không có chỗ chôn.

Thẩm Ngạo cười ha hả mà cùng Triệu Cát nói chuyện phiếm vài câu, từ bên trong Văn Cảnh các đi ra ngoài, lại không chịu rời đi, mà là chậm rãi đi một bước ngừng hai bước, ra vẻ phải lý khai, nhưng vẫn đợi Dương Tiễn đi ra.

Lúc Dương Tiễn đi ra, thời gian đã là không còn sớm, Thẩm Ngạo hướng hắn phất phất tay, Dương Tiễn bước nhanh tới, nói: “Như thế nào? Còn có việc gì sao? Nô gia còn phải đi Mẫn Tư điện mô phỏng ý chỉ cho bệ hạ nữa. “

Thẩm Ngạo cười ha hả nói: “Có một việc muốn nhờ nhạc phụ hỗ trợ, phần ý chỉ này, vừa rồi bệ hạ nói không cần phải đưa qua Môn hạ tỉnh, có phải không? “

Dương Tiễn gật gù đầu nói: “Thánh chỉ đều là như vậy. “

Thẩm Ngạo nói: “Ý chỉ mô phỏng tốt rồi, thái giám truyền chỉ ý chỉ, nhất định phải tuyển người tin được, không được phép để lộ tiếng gió, nhất là đừng cho người ở bên trong thành Biện Kinh biết, lập tức đưa đi Phúc Kiến đường. “

Dương Tiễn ngây ngốc một chút, lập tức mỉm cười nói: “Xem ra, Thái Kinh sắp sụp đổ rồi?”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Lão tặc một ngày không chết, thiên hạ một ngày bất an, chính hắn làm nghiệt chủng, cũng nên bồi thường toàn bộ.”

Dương Tiễn cười hì hì, nói: “Diệt trừ hắn, liền không còn ai có thể dao động đến ngươi, yên tâm đi, nô gia biết rõ nặng nhẹ, nhất định chọn ra một người tin được, tuyệt đối không để cho để tin tức lộ ra ngoài.”

Thẩm Ngạo tạ ơn, mới xuất cung.

Lúc này đây, Thẩm Ngạo không trực tiếp đánh ngựa về nhà, nếu là nói ngủ đông, Thẩm Ngạo ở ẩn hơn nửa tháng, có thể nói là tinh như xử nữ, hiện tại, hắn chạy trốn còn nhanh hơn so với thổ chạy, phi ngựa đến học đường dạy võ, lập tức gọi Đồng Hồ đến.

Đồng Hồ thao luyện nửa tháng tại học đường dạy võ, dần dần đã dung nhập vào đây, cũng mãn ý đối với học đường dạy võ, nơi này và biên quan không sai biệt lắm, thao luyện còn càng chịu khó hơn một ít, hơn nữa, quân kỷ nghiêm túc, so với tản mạn biên quân, Đồng Hồ càng ưa thích ở tại đây hơn.

Đồng Hồ giống như thúc phụ của hắn, từ nhỏ chính là làm võ tướn, chỉ là, thúc phụ của hắn lúc trước đi làm một ngành sản xuất càng có tiền đồ hơn, sau đó mới đi ăn máng khác, đi làm võ tướn, bởi vậy, tính tình Đồng Quán thâm trầm hơn nhiều lắm, mà Đồng Hồ, lại đơn thuần hơn nhiều.

“Vương gia có chuyện gì muốn phân phó tiểu nhân?”

Thẩm Ngạo thấy Đồng Hồ đến rồi, rất hòa khí nói: “Là Đồng Hồ à, trông ngươi tốt nhỉ....”, hắn lộ ra dáng tươi cười giống như sói nhìn thấy bà ngoại Bạch Tuyết, làm cho sống lưng Đồng Hồ toát ra hơi lạnh.

“Đồng giáo đầu ở chỗ này đã quen chưa?”

Đồng Hồ thấy Thẩm Ngạo quan tâm cuộc sống hàng ngày của hắn, thần thái lập tức hưng phấn, nói: “Đã rất quen thuộc, tiểu nhân ưa thích ở đây, chỉ là, Tư Mã khoa có một vài hạng mục thao luyện, tiểu nhân cho rằng phải cải biến một chút. Ví dụ như, có thể rút ra một ít thời gian, đi ra bên ngoài thành chạy bộ, Tư Mã kỳ thật đều là lấy chạy làm chủ, chạy trốn nhiều, rất nhiều kinh nghiệm về sau đều có thể cần dùng đến.”

Không thể tưởng được, cái tên ngốc này rõ ràng còn có thể nghĩ ra được việc đó, Thẩm Ngạo nhân tiện nói: “Có thể cho giáo đầu và tiền sĩ cùng nhau thương nghị một tý, nếu có thể thực hiện, liền báo lên, bốn vương phê chuẩn.” Lập tức lộ ra ý đồ của mình: “Chỉ là, hiện tại bốn vương có một chuyện muốn gọi ngươi đi làm, ngươi phải bắt tay vào làm việc đó trước.”

Đồng Hồ nói: “Vương gia cứ phân phó là được, tiểu nhân sau này sẽ là người của Vương gia.”

Thẩm Ngạo không kìm lòng được mà nổi lên một thân da gà, ngươi là người của ta, ta cũng không dám muốn đầu, bản Vương rất chính trực, các loại sự tình bát nháo thông này thông nọ, giấu lại đều cảm thấy rất tà ác.

Thẩm Ngạo xấu hổ mà ho khan một tiếng, nói: “Bốn vương gọi ngươi đi Tuyên Châu một chuyến, có một phong thư muốn giao cho Tuyên Châu Tri Phủ và Hứng Hóa quân Đoạn Hải Ba, phong thư này thập phần trọng yếu, mà lại phải dùng tốc độ nhanh nhất đưa đi, trên đường không cho phép trì hoãn, biết không?”

Đồng Hồ nặng nề gật đầu, nói: “Tiểu nhân tuân mệnh.”

Thẩm Ngạo rút ra một phần thư tín sớm đã viết xong ra, giao cho Đồng Hồ, không quên dặn dò: “Hiện tại liền lên đường, trên người mang nhiều tiền dẫn một ít, còn có, đến Hứng Hóa quân bên kia, nếu Hứng Hóa quân Đoạn Hải Ba có chuyện gì muốn ngươi làm, ngươi cũng không cần chối từ, cứ án lấy việc hân phân phó đi làm là được.”

Đồng Hồ tiếp nhận thư tín, thực sự tưởng rằng là đại sự, vội vàng quay người rời đi.

Thẩm Ngạo ngồi ở trong Minh võ đường, mỉm cười mà uống trà, cả người lập tức dễ dàng hơn, lá thư này, nói thật ra là một chút cũng không trọng yếu, bên trong chỉ là ân cần thăm hỏi Hứng Hóa quân Đoạn Hải Ba vài câu, lại dặn dò Đoạn Hải Ba kia, có cái việc nặng việc nhẹ gì, cứ phân phó Đồng Hồ đi làm là được, sở dĩ lại để cho Đồng Hồ đi đưa phong thư này, đơn giản là muốn kéo Đồng Quán xuống nước.

Trước mắt là giai đoạn quan trọng nhất khi động thủ với Thái Kinh, tuy nói biên quân bên kia không dùng được, nhưng thời khắc mấu chốt, còn có thể lôi ra bỏ đá xuống giếng, qua sông đoạn cầu, tường nghiêng mọi người đẩy.....

Đồng Hồ đi Tuyền Châu, đến lúc đó, lại để cho hắn đến động thủ, nếu cáo già Đồng Quán này nghe được tin tức, tự nhiên hiểu nhà mình và Thái Kinh đã muốn thành thế bất lưỡng lập, đến lúc đó, bức ép cả quân đội cùng nhau làm ồn ào, Thái Kinh hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Kỳ thật, không cần Đồng Quán, Thẩm Ngạo cũng có chín thành nắm chắc đưa Thái Kinh vào chỗ chết, nhưng có Đồng Quán, làm Thái Kinh cả nhà chết hết sạch, nắm chắc chính là nắm chắc 100%.

Thẩm Ngạo gấp một cái, mọi sự đã chuẩn bị, trước mắt chỉ cần đợi tin tức, uống hai hộp trà, nhớ tới hồi lâu không tới học đường dạy võ, liền gọi đám giáo đầu, huấn luyện viên, tiến sĩ đến, hỏi chút ít chuyện, mới hào hứng dạt dào rời đi.

Tiếp theo là đánh ngựa đi Hồng Lư Tự, cái Hồng Lư Tự này, biểu hiện ra là Thẩm Ngạo nắm giữ, nhưng các sự vụ đều là Dương Lâm trông coi, quan lại nhỏ cửa ra vào thấy hắn, thật sự là so với thấy cha thất lạc nhiều năm còn muốn kích động hơn, vô cùng nhiệt tình nghênh đón Thẩm Ngạo đi vào, Thẩm Ngạo chỉ phân phó một tiếng, nói: “Tìm Dương Lâm đến. “

Dương Lâm nhờ phúc Thẩm Ngạo, hôm nay đã là Hồng Lư Tự Thiếu khanh, đầy mặt hồng quang đi tới, tự mình đưa trà lên cho Thẩm Ngạo, nói: “Vương gia sao lại rảnh rỗi như vậy, trong đây có không ít sự tình, hạ quan cũng không dám làm chủ, đang muốn đưa đến Vương phủ, Vương gia đến rất thuận tiện, vừa vặn làm chủ cho hạ quan. “

Thẩm Ngạo lắc đầu nói: “Những việc vặt kia, không cần tới hỏi bốn vương, lúc nào người Kim chiếm thủ đô Khiết Đan quốc, hoặc là phiên quốc nào mất bị mù, muốn bỏ phiên, hãy đến nói với bốn vương, người không cần đứng, ngồi xuống, bốn vương có việc muốn bàn giao. “

Dương Lâm tìm cái vị trí, hạ thấp người ngồi xuống, nói: “Xin Vương gia bảo cho ta biết. “

Thẩm Ngạo mỉm cười nói: “Tây Hạ quốc sử kia gọi là Lí cái gì gì nhỉ? “

Dương Lâm ngây ngốc một chút, liền nói: “Gọi Lí Ngộn. “

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói: “Đúng là hắn, hiện tại hắn ở Hồng Lư Tự sao? “

Dương Lâm cười ha ha nói: “Vương gia không phân phó, cái quốc sử này cũng là có chỗ khác nhau, chia làm thượng trung hạ tam đẳng, thời điểm lúc trước, Tây Hạ là hạ đẳng quốc sử, hạ quan án lấy Vương gia phân phó, chặt đứt lương thực của hắn, càng bắt tiến đến kho củi ở. Chỉ là, cái tên Lí Ngộn này gần đây không biết là làm sao, đột nhiên có một khoản tiền, liền chuyển đi ra ngoài, thuê nhà ở. “

Thẩm Ngạo nói: “Cái này là cái quy củ vô liêm sỉ gì? Hắn muốn đi thì đi, coi Hồng Lư Tự chúng ta là khách sạn khách điểm sao? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi? Quả thực chính là hồ đồ, lẽ nào lại như vậy. Người lập tức mang người đi phủ Kinh Triệu, bảo những người đó bắt Lí Ngộn đến đây, nói với hắn, người là khách, tất cả đặc phái viên đều do Hồng Lư Tự chiêu đãi, bắt hắn trở về cho bốn vương, lại điều mấy sai dịch, từ từ mà nhìn hắn cho bốn vương, không cho hắn đi đâu cả. “

Dương Lâm ngây ngốc một chút, cái này, Hồng Lư Tự nghe như thế nào cũng như là hắc điểm thì phải? Xấu hổ hỏi: “Hôm nay, Tây Hạ cùng Đại Tống ta.....khúc khúc.. ... Có phải là nên thoảng điều chỉnh địa vị đặc phái viên của hắn một tỷ, an bài đến phòng trên? “

Thẩm Ngạo khoát tay áo, nói: “Được rồi, bốn vương mới đúng là thượng sứ nghiêm túc, hắn được ở lại phòng rồi, mặt mũi bốn vương đặt như thế nào đây? Cứ để hắn ở kho củi đi. “

Dừng một chút, tiếp tục phân phó, nói: “Người này, về sau bốn vương còn có chỗ cần dùng, cho nên người để ý cho bốn vương, thiếu một ít lòng tư cũng không sao, chỉ cần đừng chết là được, cho nên phải nhờ người hao tâm tổn trí, đưa thư đến phủ Kinh Triệu, dứt khoát bảo bọn họ phái một đội bộ cung thủ đến đây, tránh để xảy ra cái gì rối loạn. “

Dương Lâm thấy Thẩm Ngạo nói trịnh trọng như vậy, lập tức nghiêm mặt nói: “Hạ quan hiểu, hạ quan xin đi mời người về. “

Từ Biện Kinh đến Phúc Kiến đường, đi đường bộ chính là chậm nhất, Phúc Kiến nhiều núi, tuy có quan đạo, nhưng bôn ba đi qua như vậy, chính là khoái mã kịch liệt, cũng không biết phải chậm trễ bao nhiêu thời gian.

Cho nên, khâm mệnh công sai thường thường đều là đi đường thủy, từ Biện Kinh đi đường bộ đến kênh đào Tô Hàng, lại chuyển đường biển, thẳng đến Tuyên Châu.

Trên đại dương bao la, một chiếc thuyền lớn chậm rãi đung đưa, sóng xanh ngàn dặm, chỉ để lại vài gợn sóng nhỏ, từ xa nhìn lại, có vẻ nhỏ bé nói không nên lời.

Đây là một con thuyền chở hàng, nhưng thân tàu lại không nhỏ, so với phúc thuyền thì không bằng, thực sự vẫn có trọng tải gần ngàn cân, hơn nữa còn không chồng chất hàng hóa, nước ăn không sâu, ba cánh buồm mở ra, cả thuyền lao nhanh như mũi tên.

Ngồi ở trên thuyền có khách nhân, người chèo thuyền các thủy thủ, không ai dám chậm trễ, dùng lời những người thô kệch này mà nói, những ngưỡng người này là từ trong nội cung đến.

Một chỗ khoang thuyền lớn nhất, chính là nội thị Bích Nhi trong nội cung ở, cái tên Bích Nhi này, là Dương Tiễn đặt cho, Bích Nhi nhận Dương Tiễn làm cha nuôi, dĩ nhiên là gọi là Dương Bích Nhi, Dương Bích Nhi trong cung coi như là người cẩn thận, có thể nhận Dương Tiễn làm cha nuôi, là đủ thấy được hần cũng không phải nội thị tầm thường.

Nội thị trong nội cung đều có thói quen nhận cha nuôi, mấy chủ sự và thái giám phóng ra ngoài giám quân, nhà ai không có mười mấy đứa con nuôi?

Mười đại lão, cộng thêm chừng trăm con nuôi, hợp thành hạch tâm trong nội thị, hết lần này tới lần khác, Dương Bích Nhi này, cũng không ở trong trung tâm, thậm chí ngay cả quý nhân làm bạn cũng không có, Dương Tiễn bố trí như vậy, tự nhiên có chỗ hữu dụng khác.

Chính là bởi vì Dương Bích Nhi cẩn thận, rất nhiều sự tình chân chạy đều giao cho hần đi làm, nếu là thành bạn nhiều người, đám quý nhân trong nội cung thỉnh thoảng phải sai khiến, rất nhiều sự tình liền không thoát thân ra nổi.

Dương Bích Nhi cũng tinh tường ý đồ của Dương Tiễn, trong lòng biết, mặc dù hiện tại mình là như thế, tương lai đích thị là tiền đồ bất khả hạn lượng.

Cho nên khi thiết lập sự tình vì Dương Tiễn, đều là cẩn thận, không mấy may sai lầm, cũng tỷ như lúc này đây, Dương Tiễn sai hần đi Tuyên Châu bắt người, liên quan đến, chính là Thái gia, là gia hỏa gọi Thái Kiện.

Cái tên như vậy, đổi lại là người khác, tiếp nhận ý chỉ này, chỉ sợ cái gáy đều bốc lên khí lạnh rồi, hết lần này tới lần khác, Dương Bích Nhi không sợ.

Trong lòng của hần rất rõ ràng, cha nuôi nhà mình và Thẩm Ngạo là cùng một đường, Bình Tây Vương lại bất hòa với Thái Kinh, bắt Thái Kiện, chính là một cái công lớn.

)

646. Chương 618: Kéo Dài

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 618: Kéo dài

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Cho nên, một chuyến này, hẳn rất cẩn thận, tuyến mười mấy cấm vệ Tiền điện, ngay từ đầu đều không để lộ ra ý tứ, chỉ nói là trong nội cung phải đi Tuyền Châu làm việc, đến Tô Hàng bên này, mới để lộ ra nội dung.

Tuy Dương Bích Nhi chú ý, lại tuyệt đối không ngờ rằng ngồi thuyền biển vất vả, say sóng một cái, lập tức sẽ giống như chết đi sống lại, những Tiền điện cấm vệ kia cũng không phải tri kỷ, dựa vào những người này thô kệch chăm sóc, vậy thì cũng đừng nghĩ nữa.

Thật vất vả đi tới, người chèo thuyền bên kia nói đã đến vùng biển Phúc Kiến lộ, qua mấy canh giờ, là đến được Tuyền Châu.

Tuyền Châu, đệ nhất đại cảng Đại Tống, hôm nay rõ ràng còn coi trọng ngành hàng hải, càng thêm không giống người thường, mấy vịnh không ngừng có thuyền biển ra vào, những thuyền biển này, đều là đi biển gần.

Nghe nói thuyền đi xa, đến biển Nam Dương, đều là mỗi tháng cùng nhau lên đường, quả nhiên là đại quy mô rất lớn, nhìn không tới cuối cùng, ngày đó, bến cảng bên này so với lễ mừng năm mới còn muốn náo nhiệt hơn, phải đốt pháo pháo trước, còn phải tế bái mẹ tổ, phải treo lụa đỏ gắm ở đầu thuyền, hơn nữa, còn đến nơi bến cảng tổng biệt, cùng với quan viên Tuyền Châu đi ngang qua sân khấu, người ra vào tấp nập, đợi cho một tiếng pháo vang lên, trên vạn cột buồm bay lên, cả vịnh đều là nước tách ra thành từng đường sóng.

Cũng may, hôm nay là mười bảy, không thể nói là ngày tốt lành, vịnh còn không đến mức bế tắc, chỉ có hơn mười chiếc thuyền muốn vào cảng, còn có một vài thuyền đi lưu cầu (Lưu Cầu thời đại này chỉ Đài Loan.)

Đội thuyền đi ra, cũng không cùng thủy sư ra biển, dù sao hải tặc gần biển đã bị thanh lý hầu như không còn, lộ trình lại gần, cho nên tương đối tự tại.

Dương Bích Nhi rốt cục cũng đến Tuyền Châu, đi vào từ một chỗ vịnh, dọc theo đường nước chảy, liền có thủy thủ hoa tiêu đứng ở mũi tàu, quan sát động tĩnh trên bến tàu.

Mỗi một chiếc thuyền nhập cảng, cũng không phải nói tùy ý xuất nhập, đường nước chảy đều có phân chia nghiêm khắc, một chỗ đường nước chảy tiến vào bến tàu cũng đều có quy tắc, sau một lúc lâu, bến tàu bên kia có động tĩnh, đầu bên kia có hoa tiêu vung lá cờ, chiếc thuyền hàng này mới án theo hoa tiêu phân phó, đi qua dãy số ắt hẳn, tiếp theo chính là vớt neo, hạ buồm, Dương Bích Nhi được mấy cấm vệ đỡ xuống, chân gặp đất, lúc này mới cảm thấy an tâm hơn một ít.

Dương Bích Nhi thở hổn hển mấy hơi thở, thật sự như đi Diêm vương gia bên kia một lần, phui phui bụi bặm trên người, liền phân phó: “Đi, tìm mấy chiếc xe, đi Hứng Hóa quân. “

Những Tiền điện cấm vệ này cũng cũng không khá hơn chút nào, Biện Kinh bên kia coi như là phương bác rồi, người bác không thiện thủy, hướng chỉ chính là thuyền biển? Nếu không phải bởi vì nhiệm vụ to lớn, nỗ lực chèo chống, chỉ sợ cũng không chịu đựng nổi.

Những cấm vệ này thấy Dương Bích Nhi ngay cả nghỉ chân cũng không để ý, lập tức hai mặt nhìn nhau, một người Ngưu hầu nói: “Dương công công, có nên nghỉ ngơi một chút hay không? “

Dương Bích Nhi không dám chậm trễ, Dương Tiễn phân phó vẫn còn bên tai, đâu nguyên ý trì hoãn? Nói: “Làm xong việc, nô gia lại cùng mọi người từ từ chơi đùa tại Tuyền Châu, bây giờ còn có việc quan trọng hơn. “

Tiền điện cấm vệ kêu khổ trong lòng, lại cũng không dám làm trái, đành phải theo Dương Bích Nhi lên bến tàu, ai ngờ cái nơi bến tàu này, đã có tiểu lại kiểm tra thân phận thực hư, tiểu lại ngăn bọn họ lại này, hỏi thăm thân phận, một người cấm vệ phía sau Dương Bích Nhi đã cả giận nói: “Lớn mật, chúng ta là người trong nội cung, cái thân phận này cũng là để người tra hay sao? “

Nghe được mấy chữ trong nội cung, tiểu lại không nói hai lời, mấy người khác tiếp tục ngăn cản, một người đã nhanh chóng đi báo tin.

Dương Bích Nhi muốn đi, đám tiểu lại lại không chịu, nói là công công đợi chút, Tri Phủ Mã Ứng Long và thủy sư chỉ huy đại nhân nhà ta sớm đã phân phó, nói là người trong nội cung đến, nhất định phải từ từ

chiêu đãi.

Dương Bích Nhi không hiểu ra sao, trong lòng nghĩ, nô gia đến bên này, một điểm tin tức đều không để lộ, bọn hần làm sao biết trong nội cung sẽ có người đến? Lập tức tưởng tượng, đại khái đã biết ngọn nguồn, đều nói Tuyên Châu bên này và Bình Tây Vương quan hệ không phải nông cạn, nhất định là Bình Tây Vương sợ nô gia chậm trễ, cố ý gọi bọn họ tới làm ông chủ.

Bình Tây Vương, Dương Bích Nhi tuyệt đối không dám chậm trễ, nếu nói là Dương Tiễn là cha nuôi của hần, Bình Tây Vương này coi như là hần...khục khục... tỷ phu rồi, đương nhiên, hần và tỷ phu này là người trên trời người dưới đất, quan hệ xa lắm, bên trong ba người Dương Bích Nhi không thể đắc tội, bệ hạ là một, cha nuôi là một, Bình Tây Vương cũng là một người số một.

Bởi vậy, tuy là lòng như lửa đốt, lại cũng không nói cái gì, chỉ một lúc sau, liền có nhiều đội quân tới, bảo vệ kiệu nhỏ, trong kiệu chui ra một người, là Tri Phủ Mã Ứng Long, Mã Ứng Long kia bước nhanh lên bến tàu, vừa thấy được Dương Bích Nhi, lập tức liền khoát tay hần, cười hì hì nói: “Công công đi thuyền mệt nhọc, vất vả, vất vả. “

Dương Bích Nhi đành phải hàn huyên cùng hần.

Một hồi qua đi, lại là một đội thủy binh dọc ngựa hướng bên này, lại là Nam Dương thủy sư chỉ huy Dương Quá, Dương Quá này lúc trước là thủy sư giáo đầu, hôm nay phân phối sang bên này, xem như người tri kỷ của Bình Tây Vương.

Xoay người xuống ngựa, trên mặt như tắm gió xuân, hung hăng vỗ Dương Bích Nhi một cái, nói: “Dương công công, sớm biết ngươi sắp tới, vậy mà lại để người đợi khổ rồi, đi, đến Kiến xa lâu, kẻ hèn này và Mã Tri Phủ làm ông chủ, không thiếu được việc mời Dương công công dùng cơm tẩy trần.”

Dương Bích Nhi muốn từ chối nhã nhặn, Mã Ứng Long còn tốt, nhưng Dương Quá bên này lại không lay chuyển được, lôi kéo hần rời đi, không quên nghênh ngang nói: “Dương công công khách khí như vậy, là xem thường ta sao? “

Lôi kéo mãi, cuối cùng cũng kéo Dương Bích Nhi đi Kiến Xa lâu, tiếp theo chính là ba tuần rượu, hàn huyên thẩn thức, đợi thời gian không sai biệt lắm, Dương Bích Nhi đã là say khướt, lúc này có việc lớn thế nào cũng phải buông, được người vịn đi nghỉ ngơi.

Dương Bích Nhi vừa đi nghỉ tạm, Mã Ứng Long và Dương Quá liền ăn ý mà đến một căn phòng uống trà, hai người liếc nhau, trong đôi mắt đều mang theo vẻ nghiền ngẫm, Dương Quá nói trước: “Mã Tri Phủ, có phải là nên truyền tin cho Đoạn Hải Ba rồi? “

Mã Ứng Long gật gù đầu, nói: “Đoạn Hải Ba kia thông minh lắm, chỉ sợ sớm đã động thủ, chỉ là, cũng nên truyền tin tức. “

Hần dừng một chút, khẽ mỉm cười nói: “Nghe nói huynh đệ Thái gia kia đã đến Phúc Châu đi nhậm chức, cũng nên phóng cho bọn hần cái tin tức. Vương gia làm một chuyến này, không để xuất hiện sai lầm, sụp đổ Thái Kinh, chúng ta chính là lập một cái công lớn, Dương chỉ huy, Dương Bích Nhi này, vô luận như thế nào, cũng phải để trì hoãn ba ngày tại Tuyên Châu, loại sự tình này... ha ha... “ Mã Ứng Long nở nụ cười, nói: “Loại sự tình này, lão phu không làm nổi, tất cả đều rơi vào trên người Dương chỉ huy. “

Dương Quá cũng là ha ha cười một tiếng, nói: “Không dám, không dám, ngày mai lại mời hần uống rượu. Vốn, quý cử học đường dạy võ, ại không được uống rượu, đến Nam Dương thủy sư nơi này, Vương gia cũng không cho ta uống, nhưng trước mắt, chỉ có thể phá giới. “

Mã Ứng Long cười một tiếng, nói: “Sự tình còn lại, đều phải xem Đoạn Hải Ba kia rồi, lại nói tiếp, chuyện này làm tốt, đoạn Đoạn Hải Ba mới được công đầu. “

Dương Quá nhíu mày nói: “So đo cái này làm gì? Tất cả mọi người giúp việc cho Vương gia, Vương gia tốt, chúng ta cũng tốt, những chuyện khác, không cần so đo. “

Mã Ứng Long khẽ mỉm cười, nói: “Dương chỉ huy nói rất đúng, chỉ trách Mã mỗ không phải Hứng Hóa Đoạn Hải Ba. “

Dương Quá liền cười nói: “Thật sự gọi người đi Hứng Hóa, chỉ sợ người đã sớm khóc cha gọi mẹ rồi, Tuyền Châu mới là địa phương nhất đẳng, so với Tri Phủ Tô Hàng kia cũng không kém hơn là bao, được rồi, thủy sư còn phải thao luyện, Dương mỗ về thủy trại trước, có tin tức gì, lập tức thông báo. “ Dứt lời, nghênh ngang mà đứng lên, trong chớp mắt liền đi.

Mã Ứng Long ở lại trong sương phòng uống trà, sau đó mới nói: “Đi Phúc Châu, truyền tin tức đi, phải nhanh! “

)

647. Chương 619: Giữ Lại

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 619: Giữ lại

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tuy Phúc Châu là một chỗ giao thông thuận tiện, nhưng khách đi đến Tuyền Châu, lại thiếu vài phần không khí buồn bán, nhiều hơn mấy phần yên bình hưởng thụ.

Kiến trúc tại đây khác với Biện Kinh, không giống cái loại quy hoạch chỉnh tề, nguyên nhân bởi vì nhiều núi, có vẻ có chút cao thấp phập phồng.

Hơn mười nha môn Phúc Kiến lộ đều tọa lạc tại đây, khiến cho nơi đây có vẻ nhiều thêm vài phần quan khí, nhất là trên đường tới gần nha môn Dẫn hình sử, lại càng không biết có bao nhiêu cỗ kiệu ông lớn đi qua, nghe nói đều là đi bái kiến Thái lão gia mới nhậm chức.

Nhắc tới cũng kỳ, cái loại địa phương Biện Kinh kia, chính là quan đến Thượng Thư, phần lớn cũng đều là kiệu nhỏ, chính là vào được ba tỉnh, từ Thạch quận công đến Tư Mã Tương công, rồi đến Biện Kinh, cũng đều là như thế, đi kiệu nhỏ, vừa ấm áp, lại không quá khoa trương.

Nhưng tại Phúc Châu, thậm chí các châu phủ trong thiên hạ, kiệu quan lại như trận đầu khoe của, kiệu này xa hoa khuyếch đại hơn so với cái kiệu khác, từ kiệu bốn bốn người khiêng đến đại kiệu tám người khiêng.

Nghe nói đến cấp bậc như Đổng vận sử, Dẫn hình sử, còn có cỗ kiệu mười sáu người giơ lên, cái cỗ kiệu này chiếm nửa con phố, cho nên, lúc đi đi lại lại, phía trước phải tránh hết sang một bên, cái này còn chưa đủ, càng có sai dịch cầm thủy hỏa côn đi phía trước, dọn ra một con đường, gõ cái chiêng, vô cùng inh ỏi, người đến xem đầy đường, như là xem cuộc vui.

Nha môn Dẫn hình sử cũng không thuận một việc, người ra vào lại không ít, sương quân phải đến nghe lệnh, đại án trong lộ cũng muốn xin chỉ thị, ở chỗ này, đại khái tương đương với Xu Mật Viện, gia tăng một Hình bộ và Binh bộ, con tôm trong chậu oai hơn con tép, không thể chậm trễ.

Thái lão gia vừa mới tiền nhiệm không lâu, hơn nữa, bối cảnh cùng với quê quán sau lưng hắn, bản địa người bái kiến thật sự quá nhiều, có môn sinh, có học trò, cũng không có thiếu người quê nhà, phàm là dính vào một chút quan hệ, không thiếu được việc muốn đi gặp một lần.

Thái Thao ngay từ đầu còn hào hứng dạt dào, về sau cũng thấy chán, đều từ chối khéo, đuổi trở về, chỉ nói thân thể không khỏe, một người cũng không gặp.

Thái lão gia lên tiếng, tiểu lại bên ngoài tự nhiên vâng theo, quần hắn khi gió là người nào, tất cả đều bị ngăn cản, cửa ra vào còn mấy thân hào nông thôn, cùng mấy quan viên tép riu nơi khác chạy đến không chịu rời đi, nhưng lúc này, không thể tưởng tượng, lại đã xảy ra sự tình lớn.

Một kỵ binh cười khoái mã chạy tới, người cưỡi ngựa không phải phú không phải quý, ăn mặc, chỉ là khâm áo tầm thường của Phúc Kiến lộ bên này, hấn xuống ngựa, cái gì cũng không nói, chỉ thì thầm vài câu cùng sai dịch cửa ra vào, mấy sai dịch này tuyệt không dám chậm trễ, lập tức đón hấn đi vào.

Thái Thao uống trà, nhìn người vừa tới, cái gì cũng không nói, chỉ nghe người kia nói: “Tin tức chắc chắn 100%, công công truyền chỉ ý đã đến Tuyên Châu, trong vòng ba năm ngày là đến được Hứng Hóa quân, chính là muốn đi xử lý tứ thiếu gia. “

Thái Thao bán tín bán nghi, nói: “Sao lại như thế này, vì cái gì cha ta không lộ trước thanh âm đi ra? Như thế nào đến Tuyên Châu mới biết được tin tức? Tin tức này từ đâu tới đây? Chớ không phải là có người cố bố nghi binh chứ? “

Người kia lắc đầu, nói: “Nhị lão gia bảo tiểu nhân đợi ở Tuyên Châu, tiểu nhân cũng đã nghe xong, quả thật có người được an bài tại Kiến Xa lâu Tuyên Châu, chỉ huy thủy sư và Tri Phủ Tuyên Châu đều thay nhau tiếp đãi, từ một người tiểu nhị bên trong nói, người cầm đầu là công công. “

Thái Thao âm thanh lạnh lùng nói: “Không biết Thẩm Ngạo kia lại tiến vào gièm pha cái gì, đúng là ngay cả cha ta cũng không biết. “ Hấn buông trà chén nhỏ, thoáng cái đã uống không trôi rồi, như con kiến trên chảo nóng, đi loanh quanh trong sảnh.

Thái Kiện này chính là huyết mạch ruột thịt của hấn, nếu là thật sự bị bắt, không nói gây khó dễ trên mặt mũi Thái gia tâm, hấn cũng không đành lòng.

Thái Thao cắn răng, không nhịn được mà mắng một câu: “Thẩm Ngạo chết tiệt. “ Lập tức nâng con mắt lên, nói với người kia: “Lập tức đi về quê quán, không cho phép trì hoãn, tìm Thái Kiện, bảo hấn trốn đi. “

Người kia nói: “Trong thiên hạ là vương thổ, muốn giấu, nào có dễ dàng như vậy? Không bằng... “ Dứt lời, ngẩng đầu nhìn thoáng qua ánh mắt Thái Thao, muốn nói lại thôi.

Thái Thao cười lạnh nói: “Người nói. “

Người kia nói: “Không bằng cứ để cho tứ thiếu gia đi ra biển, ra biển, trước tiên tìm cái địa phương trốn một thời gian, qua vài năm, lại đổi tên đổi họ mà trở về, ai còn có thể nói cái gì? “

Thái Thao thoáng trầm mặc một tý, cắn răng nói: “Chuyện này, người đi an bài, chuẩn bị nhiều đồ một chút, nói cho hấn biết, đến bên ngoài không được tiếp tục gây chuyện thị phi, chỉ cần Thái gia vẫn còn, không để hấn thiệt thòi, đi. “

Người kia khom người hành lễ, vừa mới ra tới cửa, trước mặt lại có một người đến, hai người đụng phải nhau, người này nóng tính, giơ tay, bóp một tiếng, tiếp theo, liền nghe được có người nóng nảy nói: “Mắt bị mù sao? “

Người kia ngẩng đầu liếc nhìn, nhưng lại thoáng cái mềm nhũn, cung kính nói: “Ông lớn.”

Người đến lại là Thái Du, Thái Du ngay cả người gác cổng cũng không cần phải thông báo, lòng như lửa đốt mà chạy đến, trên mặt tràn đầy vội vàng xao động, liếc nhìn Thái Thao, một đôi huynh đệ từng trở mặt thành thù, giờ phút này lại trầm mặc không nói lời nào.

Thái Du có thể có hôm nay, ngoại trừ Thẩm Ngạo, Thái Thao này cũng coi như có công.

Mà Thái Thao lúc trước bị cấm đoán ở nhà, lại là kết quả Thái Du châm ngòi, mối thù truyền kiếp của hai người này lại không nhỏ, chỉ là, lúc này, người nào cũng biết, quyết không được để xảy ra chuyện gì, Thái Du hiểu đạo lý này, nhưng vẫn tức giận nói: “Dẫn hình đại nhân, nhận được tin tức chưa? “

Thái Thao nghe được một câu Dẫn hình đại nhân, lạnh lùng cười cười, nói: “Như thế nào, Thái chỉ huy có gì chỉ giáo? Đến đây, chuyển cái ghế cho Thái chỉ huy, dâng trà. “

Nhưng Thái Du không có lòng dạ thanh thản, cười lạnh nói: “Đại họa lâm đầu rồi, còn uống trà gì? Ta hỏi người, có phải là xuất hiện tin tức nói, có chỉ ý muốn bắt Thái Kiện? “

Thái Thao ngây ngốc một chút, lập tức cười lạnh nói: “Đúng, vậy thì như thế nào? “

Thái Du nhìn thẳng Thái Thao, nói: “Ta đây lập tức đi quê quán một chuyến, tự mình trối Thái Kien lại, mang lên kinh thỉnh tội! “

Thái Thao giận dữ nói: “Người dám! “

Thái Du thấy hắn như vậy, lại càng khinh thường mà nhìn hắn, nói: “Hắn là Dẫn hình đại nhân còn đang tính toán, muốn giấu kín hắn sang chỗ khác? “

Thái Thao nhất thời tức cười, không thèm trả lời.

Thái Du lạnh lùng nói: “Thí tốt giữ xe, buông tha một người Thái Kien, mới có thể bảo trụ Thái gia, dẫu Thái Kien đi, ta hỏi người, trong nội cung bắt người, người lại không còn, ta và người, một người là Dẫn hình sử Phúc Kiến lộ, một người là sương quân chỉ huy, đều ở Phúc Kiến, trong nội cung sẽ nghĩ như thế nào?

Ở trong mắt bệ hạ, ta và người, thậm chí là gia phụ, đều là người khi quân phạm thượng, nếu là ở lúc trước, thời điểm Thái gia chúng ta một tay che trời, cũng không cần tính toán, nhưng chớ quên, hiện tại trước mặt bệ hạ có một Thẩm Ngạo, có hắn ở đó, chỉ cần Thái Kien chạy mất, ta và người chắc chắn sẽ muôn lần chết không chuộc được rồi! “

Thái Du so với Thái Thao, xác thực thông minh hơn rất nhiều, liếc mắt liền thấy được mấu chốt trong đó, đuổi bắt Thái Kien, chỉ là để gỡ Thái gia, nhưng ý chỉ đưa xuống, người lại không thấy rồi, đây là cái gì?

Đồ ngốc cũng biết là Thái gia to gan lớn mật, bắt đầu đem người giấu kín, đủ để dính dáng hai chữ khi quân, kế tiếp như thế nào, phạm là thẳng ngốc cũng hiểu.

Thái Thao lập tức ngây người, thoáng cái bị Thái Du điểm tỉnh, trên trán đã là mồ hôi lạnh đầm đìa, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Thẩm Ngạo..... thật độc. “

Thái Kien là cùng mạch với Thái Thao hắn, cùng với nói, hắn là mục tiêu Thẩm Ngạo nhắm tới ngay lúc này đây, chẳng bằng nói hắn là một mối nhữ, một khi cắn cái móc, Thái gia chính là xong rồi, một người dính tội lớn khi quân, chính là Thái Kinh cũng không che được.

Thái Thao liên tục do dự, sắc mặt vừa xanh lại trắng, lung lay sắp đổ mà ngồi xuống, thở dài nói: “Mẹ nó... “

Lập tức cắn răng, nói: “Thái chỉ huy, bốn quan liền ghi chép điều lệnh, lệnh người điều một đội quân đội, ngày đêm hành trình, đi đến Hứng Hóa quân trước, vô luận như thế nào, cũng không thể để Thái Kien chạy thoát. “

Mặc dù Thái Thao không phải là người quyết đoán, lúc này cũng có vài phần khí khái tráng sĩ chặt đứt cổ tay, vừa rồi sợ Thái Kien không kịp đi, hiện tại lại lo lắng Thái Kien bên kia nghe được cái tiếng gió gì, đi trước chạy trốn, đến lúc đó, không giao người được, chính là tội lớn khi quân.

Thái Du gật gật đầu nói: “Hắn không trốn thoát đâu, ta lập tức dẫn ba trăm Tư Mã, ngày đêm hành trình đi qua đó. “

Hai người cũng không có giao tình gì, giờ này ngày này, chẳng qua là bởi vì tánh mạng người nhà mình mà đi cùng một chỗ, sự tình thương lượng định rồi, cũng không tất yếu cần hàn huyên, Thái Du lập tức cầm bút, viết một phần lệnh đi ra, theo như Đại Tổng luật, sương quân ba trăm người trở xuống, có thể không cần Bình bộ, Xu Mật Viện hoạch định, có thể do Dẫn hình nha môn địa phương trực tiếp điều binh.

Ba trăm người, cũng là cũng đủ để Thái Du khống chế được người, Thái Du cầm điều lệnh, cũng không nói cái gì, lập tức điểm nhân mã rời đi.

.....

Thành Biện Kinh, lúc này thời tiết bắt đầu dần dần khô ráo, , liên tục trong nửa tháng, lại khiến cho mặt đường tích góp rất nhiều tro bụi, lúc này, quan lại quyền quý và đám sĩ tử thoáng cái biến mất không thấy đâu nữa, phẳng phất như muốn cách ly khỏi cái thế giới đục ngầu này.

Đã có tin tức nhỏ nhỏ truyền tới, tin tức này càng truyền càng mãnh liệt, cũng không biết là ai khởi đầu, nhưng rất nhiều người, giờ phút này đã trở nên vô cùng cảnh giác, cả Lễ bộ Thượng Thư Dương Thực vô cùng ngay thẳng kia, lúc này cũng đã mai danh ẩn tích.

Trong nội cung đưa ra thánh chỉ, lập tức bắt giữ Thái Kiện xử lí, không được sai sót.

Nghe nói, phần ý chỉ này, chẳng những không thông báo cho Môn hạ tỉnh, rõ ràng ngay cả Thái sư cũng bị dấu diếm.

Sau lưng việc này giấu kín cái gì, đã không cần nói cũng hiểu, rất nhiều người lo lắng về một người làm quan cả họ được nhờ, rất nhiều người tâm kinh nhục khiêu (run rẩy sợ hãi), cái Biện Kinh này, chỉ sợ thời tiết muốn thay đổi, nhưng sẽ biến thành bộ dáng gì, lại không ai có thể đoán trước.

Thái Kinh cầm quyền mấy chục năm, từng kiện từng kiện sự tình làm ra, đều là đập vào mắt kinh hoàng, nhưng không thể không nói, thân là thủ phụ Thái sư, ở phía trong lục bộ Cửu khanh, lại có người nào chưa từng quen biết hắn?

Chính là người không có liên quan đến hắn, ít nhất lúc ngày tết cũng chuẩn bị một phần lễ vật đưa qua, cũng không biết sau Thái Kiện là ai, trong nội cung mượn cớ gỗ, hay là Thái sư đã hết thân thuộc với vua.

Chỉ là có một điều có thể khẳng định, đảng cũ sắp chính thức lên đài rồi, kể từ lúc Tư Mã Tương công về sau, lại là một hồi nghiêng ép bắt đầu, đến lúc đó, sẽ là cái dạng gì, ai cũng không nói được rõ ràng, trong lòng đảng mới lo sợ bất an, những người nước chảy bèo trôi kia, không có chỗ nào để dựa vào, cảm giác không phải là kinh tâm táng đởm sao?

Một khi kéo màn che ra, đến lúc đó, ai quản người là đảng mới đảng cũ, đơn giản là mượn cái danh nghĩa này diệt trừ đối lập mà thôi, hai bên bắt đầu cắn nhau, đảng mới biến hóa nhanh chóng, có thể là đảng cũ, đảng cũ làm theo, bị vu là đảng mới.

Trước mắt các đảng tranh giành, đã không còn quay chung quanh cái gọi là tân chính, tổ chế triển khai, tuy nói nguyên một đám đường hoàng, từ Tam Hoàng Ngũ Đế nói đến Thương Chu biến pháp, lại từ Thương Chu biến pháp, đến Thái Tổ Thái Tông, nói trắng ra là, đơn giản chính là tranh quyền mà thôi.

Người chết ta sống, chống đỡ, giết không tha!

Không khí đã áp lực đến điểm băng, mà tin tức này, cũng truyền đến Thái phủ, rơi vào trong tai Thái Kinh, Thái Kinh nghe xong tin tức này, cả người thoáng cái đã co quắp, bờ môi run rẩy một chút, ngón tay chỉ một người chủ sự nói: “Ghi...ghi thư nhà... không thể để cho Thái Kiện chạy...”

“Lão thái gia...” Chủ sự này không hiểu ra sao, trong lòng nghĩ, chứ không phải là Lão thái gia hồ đồ rồi đấy chứ? Khâm sai muốn đi bắt tứ thiếu gia, như thế nào mà vẫn không thể để cho hắn chạy thoát? Nên lập tức để cho tứ thiếu gia trốn càng xa càng tốt mới đúng.

Hô hấp Thái Kinh tăng thêm, trong đôi mắt đục ngầu đúng là lòi ra nước mắt, tuy nói sớm đã đoán trước, nhưng chưa từng nghĩ, sự tình thoáng cái đã xấu đến nước này, tâm cơ Thẩm Ngạo kia đúng là đáng sợ đến trình độ này, thận trọng, hoàn hoàn đan xen, mỗi một bước đều có bước sau, nhìn về phía trên thì chuyện rất đơn giản, nhưng sau lưng lại nổi lên mưa gió, đại họa lâm đầu, người khác không nhìn ra, nhưng hắn biết rõ.

Thái Kinh nặng nề thở dài, cả người run rẩy, nói: “Lên...đã muộn, đã muộn, đã có ý chỉ, cứu chữa như thế nào, cũng không làm nên chuyện gì”

Cả người hắn ngồi phịch ở trên ghế, sự tình đến trình độ này, hắn làm đương triều thủ phụ, cự thân trải qua hai đời, đầu nửa đời cùng nguyên hữu hai đảng, một con hồ ly, nguyên một đám danh thần kia, đều bị hắn dẫm nát dưới chân, hiện nay lại phát hiện, chính mình đúng là bất lực, Thẩm Ngạo đều sắp xếp xong xuôi tất cả, kế tiếp, chỉ sợ là nhà tan cửa nát.

“Lão thái gia... Lão thái gia...”

Thái Kinh đóng mắt lại, cả người như xơ cứng, quả thực dọa chủ sự phát sợ, vội kêu gọi vài tiếng.

Thái Kinh đột nhiên cười to, cười ra nước mắt, mới buồn bã nói: “Tội to lớn, đơn giản chỉ là mưu nghịch và khi quân mà thôi, Du nhi chỉ sợ đã xem thấu trò xiếc của Thẩm Ngạo, nhưng...” Hắn nặng nề ho khan, sau đó nói: “Chỉ sợ hắn cũng đã chậm mất một bước rồi.”

Thái Kinh cố gắng tự mình đứng lên, nói: “Đóng cửa, từ chối tiếp khách, nói lão phu mệt mỏi.”

“Mệt mỏi... ..” Nếu nói là bị bệnh thì bỏ đi, một người mệt mỏi, sao lại đuổi người ta đi? Nhưng chủ sự này lại một câu cũng không dám nói, lên tiếng đáp ứng, đi phân phó người gác cổng.

Thái Kinh khẽ run run mà đi vài bước, nhìn về phía trên cái thân thể dầu hết đèn tắt kia, có vẻ tiêu điều nói không nên lời, nếp nhăn trên mặt như dao khắc, đen tối mà khủng bố, thổn thức một tiếng, lẩm bẩm nói: “Tất cả đều đã quá muộn, nếu là Lương công công còn ở đây, còn có một đương sinh cơ.”

Lương công công chính là Lương Thành, Thái Kinh thương tiếc thán câu này, như là biết việc đã rồi, lúc trước tự cho là nắm quyền, Thẩm Ngạo chỉ là thằng hề, ai ngờ lại để cho hắn từng bước một thực hiện được, từ Lương Thành đến Vương Phủ, nếu là những người này vẫn còn, há lại có việc trong nội cung đưa thánh chỉ xuống, hắn cũng không biết?

Khí trời Tuyền Châu thì thay đổi bất thường, nhưng ở gần lầu Vĩnh Lạc phường, lại như mùa xuân, dưới mưa phùn mờ mờ, lại có cả rượu ngon, xuân sắc càng lộ ra hương nồng.

Đồng Hồ mỉm cười mà lôi kéo một người lên lầu, hai người cười hì hì nói chuyện, bị Đồng Hồ lôi kéo, không phải là Thái Kiện, người làm cho cả Biện Kinh và Phúc Kiến lộ gà bay chó chạy thì còn là ai đây?

Kỳ thật, Thái Kiện này tuổi tác cũng là không nhỏ, bộ dạng hơn ba mươi tuổi, tửu sắc đã lấy hết sức khỏe, thân thể có vẻ có chút yếu đuối, mặc một bộ áo cổ tròn, cười hì hì hàn huyên cùng Đồng Hồ.

Lại nói tiếp, Đồng Hồ và Thái Kiện coi như là quen biết đã lâu, năm đó, thời điểm Đồng Quán vẫn còn ở Biện Kinh, vì nịnh bợ Thái Kinh, liền gọi Đồng Hồ chuyên môn đi kết giao cùng người Thái gia, bởi vậy Đồng Hồ mới biết Thái Kiện, nói một câu vi huynh đến Tuyền Châu, liền kêu Thái Kiện đến.

)

648. Chương 620: Giấu Khâm Phạm

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 620: Giấu khâm phạm

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Cô nương ở phía trong lầu này, thật sự là xinh đẹp, dụ dỗ đến cực điểm, hàm răng nhẹ nhàng cắn lại, đôi mắt câu hồn, chỉ nhìn một cái, liền khiến cho người ta mềm nhũn rồi.

Một bên nâng cốc chúc mừng, không thiếu được việc còn muốn hát thủ khúc, đơn giản là của Vĩnh tướng công hoặc là Bình Tây Vương Thẩm tướng công, những bài từ này được đọc thuộc lòng lang lạnh, đã có u oán, lại hàm giận, mang theo vẻ lỗ mãng, rất được bọn nữ tử ưa thích.

Một khúc hát ra xong, hai khách quý đã là cười to, chỉ, là Thái Kiện này cũng không rõ ý tưởng trong đó, như hắn biết rõ đây là Thẩm Ngạo đầu tư đi câu dẫn Ninh An Đế cơ, nên mới viết ra « tướng mạo tư », hơn phân nửa là cười không nổi.

Bằng hữu cẩu gắp nhau, tự nhiên không thiếu được việc hàn huyên, hai chén rượu vào trong bụng, Thái Kiện đã là đầy mình oán khí, nói là mình dầu gì cũng là cháu ruột Thái sư, lại bị đuổi đến tận Hứng Hóa

quân kia, chị gái và em gái chỗ đó như thế nào như thế nào, tất nhiên là không thể so sánh với Biện Kinh, Tuyền Châu, thật sự là buồn bực phát chán.

Dứt lời, liền ôm một người em gái trêu chọc, thành thạo mà nuốt rượu trong miệng em gái đưa đến, hai đầu lưỡi quấn vào cùng một chỗ, đã là dục hỏa khó nhịn, đang muốn vịn hai cô chị gái và em gái lên trên lầu, Đồng Hồ lại nghiêm mặt, vỗ hạ cái bàn, nói: “Đều đi ra ngoài. “

Người làm cái nghề nghiệp này, đâu thể không biết khách nhân đang muốn nói chuyện chánh sự, lập tức bước liên tục rời đi như gió, lúc gần đi ra khỏi cửa, vẫn không quên vút cái mị nhãn cho Thái Kiện.

Trong lòng Thái Kiện có chút không vui, dùng ánh mắt tổng biệt mấy chị gái và em gái rất có tư sắc, sau đó mới nói: “Đồng lão đệ, người làm cái gì vậy? “

Đồng Hồ hướng hần dữ tợn cười một tiếng, nói: “Thái huynh, người sắp bị đại họa buông xuống rồi, rõ ràng còn có lòng dạ thanh thần uống rượu chơi gái sao? “

Thái Kiện ngây ngốc một chút, hỏi: “Đây là ý gì? “

Đồng Hồ móc ra một vật từ trong lòng ngực, hung hăng đập lên trên bàn, Thái Kiện cầm lấy xem xét, lại là một bản công văn, nói là trong nha môn truy nã Thái Kiện, cầm thứ này, mới có thể điều sai dịch đi bắt người.

Thái Kiện nhìn vào, nhưng lại nở nụ cười, nói: “Cái tên nào có lá gan lớn như vậy? Cả cái phủ Tuyền Châu này, chẳng lẽ có người không biết bản lão gia là ai sao? “

Đồng Hồ cười hắc hắc, nói: “Đúng, người ta biết rõ người là ai, bọn hần đương nhiên không dám bắt người, nhưng có thánh chỉ tới, lại khác rồi. “

“Thánh chỉ... “ Thái Kiện tại Thái gia không coi được là người có quyền, hơn nữa, từ lúc đến Hứng Hóa quân, Thái Kinh sớm đã nghiêm lệnh, người nhà tại đây không được tham dự những việc bên trong triều đình, cho nên, Thái Kiện này không hề biết tình hình triều đình trước mắt, thậm chí ngay cả Đồng Hồ đi học đường dạy võ cũng không biết.

Đồng Hồ nói: “Bình Tây Vương, người biết chứ? “

Thái Kiện ngây ngốc một chút, hỏi: “Bình Tây Vương là ai? “

“Chính là Bồng Lai Quận Vương kia đó? “

“Thẩm Ngạo! “ Thái Kiện không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tự nhiên biết rõ hần. “

Đồng Hồ cười ha ha, nói: “Hôm nay hần đã là Bình Tây Vương rồi, nhưng hần xui khiến Hứng Hóa quân Đoạn Hải Ba buộc tội người, bệ hạ nghe xong liền giận tím mặt, nói người bên đường giết chóc quan sai, tội không thể tha thứ, ra lệnh cho người đến áp giải người đi Biện Kinh, nói thật với người, chính là Thái sư, cũng không thể bảo vệ được người. “

Thái Kiện vốn không tin, nhưng dần dần cũng phải tin, lại nhìn thoáng qua cái văn dẫn kia, trên đó là đại ấn Tri Phủ nha môn, không hề sai, còn có đại ấn phán quan địa phương, cũng không sai, nhà mình có thân phận gì, Tuyền Châu phủ lại không biết?

Bọn hần dám làm như vậy, tự nhiên là yên tâm có chỗ dựa chắc, còn nữa, sự tình mình phạm phải ở Tuyền Châu, Tuyền Châu bên này đưa lên triều buộc tội cũng là bình thường, chỉ là, không ngờ được, chuyện này đúng là xuyên thủng trời, ngay cả trong nội cung cũng biết rồi.

Thái Kiện cắn răng nói: “Khá lắm, cầu tặc. “ Lập tức lại là một bộ dạng hoang mang lo sợ nói: “Cái này, nên làm cái gì bây giờ? Không được, ta lập tức đi Biện Kinh, có ta... “

Đồng Hồ xen lời hần, nói: “Có Thái sư ở đó cũng không được, người hồ đồ rồi sao? Thái sư quyền cao chức trọng, há có thể vì một người tử tôn không có tiền đồ, mà hủy tiền đồ nhà mình tại trước mặt bệ hạ? Đến lúc đó, không thiếu được việc đưa một đạo tẩu chương lên, nói cái gì, Vương Tử phạm pháp tội giống như thứ dân, các loại... “

Lời Đồng Hồ nói xác thực không hề sai, Thái Kiện chính là ngu xuẩn, cũng biết một chút mảnh khoe, cả người hần thoảng cái đã co quắp, bối rối nói: “Cái này, nên làm cái gì bây giờ?”

Đồng Hồ làm ra một bộ dạng trầm trọng, nói: “Đi xa tha hương, lập tức rời đi, đi Nam Dương, đi Lưu Cầu, chỉ cần không phải Đại Tống là được, đợi chuyện qua rồi trở về.” Hần thở dài, lại nói: “Ta đã an bài đội thuyền cho ngươi rồi, phải nhìn xem ngươi muốn đi, hay là muốn bỏ mạng ở đây.”

Thái Kiện trên mặt hiện lên vẻ âm tình bất định, nửa ngày mới cắn răng, nói: “Tốt, đi!”

Trong lòng Đồng Hồ thầm cười, Đoạn Hải Ba đã phân phó xuống, bảo hần đưa vị Thái công tử này xéo đi, nếu không chịu đi, tự nhiên là giết không tha rồi, hần chịu gặt đầu, lại ít đi rất nhiều phiền toái.

Lập tức dẫn theo hần đi ra ngoài, một mặt nói: “Nếu không phải ta và ngươi giao tình nhiều năm, ta cũng sẽ không chịu gánh nguy hiểm lớn như vậy thông báo cho ngươi, không nói cũng thể, thời gian không còn kịp nữa rồi.”

Thái Kiện lúc này quả nhiên là hoang mang lo sợ, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, theo Đồng Hồ đến bến tàu ở bên ngoài thành, thật sự có một chiếc thuyền nhỏ đang chờ.

Đồng Hồ đưa mắt nhìn Thái Kiện lên thuyền, cái gì cũng không nói, lập tức đi đến hướng Kiến Xa lâu, trực tiếp lên tầng thứ năm, đã có người chờ ở đó.

Nam Dương thủy sư chỉ huy Dương Quá chậm rãi mà uống trà, mời Đồng Hồ ngồi xuống, nhìn qua biển lớn ngoài cửa sổ, nói: “Sự tình đã làm thỏa đáng rồi chứ?”

Đồng Hồ cười ha ha nói: “Đều đã xong, đưa hần cất bước, về sau cũng không thể về được.”

Dương Quá gật gật đầu, nói: “Đương nhiên không về được, người trên thuyền kia cũng không phải người kém cỏi, Thái công tử chết ở trong biển, chính là thần tiên cũng không đưa hần trở lại được.”

Đồng Hồ sững sốt một chút, nói: “Như thế nào...không phải là nói...”

Dương Quá liếc mắt nhìn Đồng Hồ, nói: “Bình Tây Vương có ý tứ là trăm thảo trừ căn, không bỏ một người.”

Đồng Hồ hít một hơi khí lạnh, đột nhiên cảm giác, Bình Tây Vương bình thường cười toe toét kia, thì ra khi khởi sự, cũng là loại người tàn nhẫn.

Hần nào biết đâu rằng, phạm là có thể lẫn lộn đến vị trí như thúc phụ hần, đứng trên hàng vạn người, cũng không phải nhân vật lòng dạ đàn bà, nếu thật sự nương tay, chỉ sợ sớm đã ngồi xổm ở Giao Châu, đi chơi bùn đắp đất rồi.

... ..

Từ Phúc Châu đến Hứng Hóa quân, khoảng cách chỉ là hơn trăm dặm đường, tuy là không xa, Thái Du chọn ba trăm người xong xuôi, một khắc cũng không dám trì hoãn, dùng nửa canh giờ, liền qua cảnh nội Hứng Hóa quân rồi.

Nhà Thái gia ở vào Tiên Du huyện Hứng Hóa quân, gọi là Tiên Du, tám phần là gia hỏa nào đó lừa gạt người, kể chuyện phịa về việc thấy các loại thần tiên, thần tiên khẳng định không có, nhưng tiên phủ đã có một chỗ, chính là một chỗ ở cực lớn cách huyện lỵ huyện Tiên Du không xa.

Chỗ ở này rất lớn, nhiều lần xây dựng thêm, cơ hồ là chứng kiến Thái gia hưng thịnh, đến tình trạng hôm nay, diện tích chiếm đóng đã nhiều hơn trăm mẫu, so với cung điện cũng không kém hơn bao nhiêu, một đường trồng các loại hoa cỏ, còn có cái sân đặc sắc của Phúc Kiến lộ, phóng nhân đi qua, nhìn không thấy chỗ cuối cùng, vừa đến ban đêm, lại càng có vô số đèn lồng treo lên cao cao, giống như tiên cảnh.

Lúc này, sắc trời đã tối muộn, đám quý nhân trong phủ đệ cũng đều yên ổn ở lại nhà, vô số ánh sao lấp lánh, cùng với ngàn ánh nến chiếu rọi, có vẻ đẹp mắt nói không nên lời.

Lúc này, là thời điểm mở tiệc tối, tiếng cười vui và tiếng sáo trúc vang lên, quả nhiên là làm cho người ta vô cùng hâm mộ, bờ ruộng cách đó không xa, chợt có tá điền khiêng nông cụ về nhà, nhìn qua nơi đây, cũng

không khỏi nhìn nhiều thêm vài lần, tự nhiên có người sinh sôi tâm tư, tự hỏi vì sao ta không ra đời ở chỗ đó, sau đó là ra về, chặc chặc ca ngợi.

Nhưng lúc này, trên quan đạo lại đầy bụi đất tung bay, trong bóng tối, vô số sai dịch đánh ngựa tới, không những như thế, còn có một đội bộ tốt cầm binh khí, hung thần ác sát, phá vỡ cái thanh tịnh này, người ở phía trong bờ ruộng ngăn ngó, lập tức giải tán, chạy trốn sạch sẽ.

Đội ngũ có chút pha tạp, hỗn tạp, đã có sai dịch, lại có thuỷ quân, cũng không thiếu sương quân, sai dịch đi phía trước dẫn đầu, thuỷ quân phía sau chăm chú đuổi kịp, phụ cận còn có sương quân cỡi ngựa cảnh giới ở bên, đội ngũ bảo vệ vài cổ kiệu, đám kiệu phu bước đi như bay, đi được cực nhanh.

Cái chi đội ngũ này chừng nhiều hơn ngàn người, nhất là thuỷ quân kia, đều là toàn thân mặc giáp, trường đao ra khỏi vỏ, giống như tùy thời ra trận chém giết.

Đến bên ngoài Thái phủ, cổ kiệu vững vàng dừng lại, sai dịch và thuỷ quân đã áp sát đến người gác cổng bên này, đèn lồng ầm ầm, người đông nghịt, quý dị nói không nên lời.

“Các người là ai? Có biết đây là phủ nhà ai không? Thật to gan! “ Người gác cổng bị cái tràng cảnh này làm cho hoảng sợ, nhưng lập tức trấn định lại, nghĩ đến Lão Thái gia, dũng khí không khỏi cường tráng hơn vài phần.

Hai người từ trong kiệu đi ra, một người là công công, hóa ra là Dương Bích Nhi, ra sau chính là Hứng Hóa quân Đoạn Hải Ba, hai người kia đồng loạt ra khỏi kiệu, ở trong ngọn đèn dầu nhìn nhau cười một tiếng, sớm đã có ăn ý.

Sự tình nói chuyện tự nhiên không cần bọn hần đi làm, đã có một cấm quân Tiền điện xông lên, nói: “Phụng chỉ bắt giữ xử lý Thái KIỆN! “

Hai chữ phụng chỉ rất là to, mười phần mạnh mẽ, người gác cổng lại càng hoảng sợ, cái gì cũng không nói, lập tức đi thông báo, tiếp theo, có người vội vàng đi ra, nhưng lại là lão thất Thái gia, Thái Nhật, ôm tay hành lễ, nói: “Thái KIỆN đã đi Tuyền Châu, là công công nào truyền ý chỉ? Tiến vào ngồi một chút. “

Sự tình tới thật sự quá đột ngột, Thái Nhật thậm chí ngay cả thời gian tiêu hóa cũng không có, hướng hồ Thái KIỆN xác thực đã đi Tuyền Châu, đành phải hỏi trước ứng phó sau.

Thay đổi những công công khác, tại trước cửa Thái phủ, khẳng định phải ngoạn ngoạn đi vào hàn huyên, nhưng Dương Bích Nhi lại khanh khách cười lạnh một tiếng, nói: “Không cần, nô gia khâm mệnh ban sai, há có thể có gút mắc cùng người nhà khâm phạm? Mau giao người ra đây, để cho nô gia sớm đi trở về giao nộp, đó mới là lễ phải. “

Thái KIỆN khẽ nhủ mảy, lúc này đã cảm giác điều dị thường rồi, đành phải nói: “Xác thực là đã bị bạn bè gọi đi Tuyền Châu, xin công công tha thứ. “

“Bạn bè nào? “

“Đồng Hồ! “

“Đồng Hồ là ai? “

“Chất chi của Đồng Quán. “

Cái này không khỏi đưa tới một hồi cười vang, cả Đoạn Hải Ba kia cũng không nhịn cười được, quay mặt sang, nhìn về phía Dương Bích Nhi.

Tiếng cười của Dương Bích Nhi đặc biệt âm trầm, xót xa bùi ngùi nói: “Nói như vậy, là Đồng Quán Đồng công công khi quân phạm thượng, tận lực giấu khâm phạm sao? “

Đoạn Hải Ba cười đến lại càng sáng lạn, như thế này trở về, không thiếu được việc thương nghị cùng với Dương Bích Nhi một tý, xem nên ghi một phong thơ như thế nào cho Đồng Quán rồi, cần được lên trên người Đồng Quán, có lẽ là khi quân phạm thượng, dùng tính tình Đồng Quán, còn không phải sẽ dốc sức liều mạng cùng người Thái gia sao?

Thái Nhật thấy bọn họ cười, đã có chút ít thẹn quá hoá giận rồi, công công truyền chỉ lại là loại vô lễ này, dùng tính tình của hắn sao có thể chịu nổi? Hừ lạnh một tiếng, nói: “Thái Kiện không ở đây, không tin, mời vào điều tra. “ Nói xong, liền lui đến người gác cổng bên này, một bộ dạng cứ việc điều tra.

Dương Bích Nhi và Đoạn Hải Ba nhìn nhau cười một tiếng, Dương Bích Nhi nói: “Tìm là tự nhiên phải tìm, tìm ra đương nhiên dễ nói chuyện. Nếu không tìm ra, giấu kín khâm phạm, tội danh này, chỉ sợ Thái gia các người cũng không dám đương nổi, người đâu. “

Đám sai dịch ào ào quát một tiếng.

“Đào ba thước đất, cũng phải tìm người ra. “ Dương Bích Nhi xót xa bùi ngùi mà cười rộ lên.

“Tuân mệnh! “, các sai dịch liền muốn chen chúc đi vào.

Thái Nhật nhưng lại cực kỳ tức giận, vốn cho là những người này không dám đi vào, dù sao cũng là Thái phủ, ai ngờ bọn hắn lại một điểm cố kỵ đều không có, nhất thời thổi bay râu mép, trừng to mắt muốn phát tác, nhưng nghĩ lại, thân phận Dương Bích Nhi là khâm sai, cuối cùng cũng đành nhịn xuống.

“Chậm đã! “ Đoạn Hải Ba nhàn nhạt cười, cản trở sai dịch.

Thái Nhật nhìn vị Đoạn Hải Ba này, trên mặt lộ ra một chút vẻ cười lạnh, có lẽ vẫn là Đoạn Hải Ba này có ánh mắt, biết rõ tại đây là địa phương nào, về phần công công kia, về sau lại thu thập không muộn.

Ai ngờ Đoạn Hải Ba chậm rãi nói: “Không nghe thấy Dương công công phân phó sao? Đào ba thước đất, cầm thủy hỏa côn đi vào thì đào như thế nào? Đi, đến nhà nông phụ cận tìm chút ít xẻng, cuốc đến đây. “ Hắn mong mỗi liếc Thái Nhật, cười ha ha nói: “Không đào đủ ba thước, chúng ta trở về phục mệnh như thế nào đây? “

“Người... “ Thái Nhật đã muốn tức giận đến nói không ra lời, trợn mắt trừng mắt nhìn Đoạn Hải Ba.

Lúc này, dù Thái Nhật ngu xuẩn, cũng phát giác ra điều dị thường, những khâm sai này chính là tìm đến tận nơi, sau lưng của bọn hắn nhất định có người, nếu không, bằng một người công công và Đoạn Hải Ba, nào dám lấn đến trên đầu Thái phủ?

Những sương quân cười ngựa ở ngoại vi kia nghe xong mệnh lệnh của Đoạn Hải Ba, lập tức rời đi, sau một lúc lâu, lại thật sự tìm rất nhiều công cụ đào đất đến, các sai dịch đều tự tìm cái tiện tay, rồi nhìn về phía Đoạn Hải Ba, nghe hắn phân phó.

Đoạn Hải Ba hướng Dương Bích Nhi cười cười, nói: “Công công, có thể bắt đầu chưa? “, Đoạn Hải Ba là người của Bình Tây Vương, Dương Bích Nhi lại là người của Dương Tiễn, trong mắt Dương Bích Nhi, mọi người là người một nhà, Đoạn Hải Ba nói hay hắn nói, không có gì khác nhau, vừa rồi Đoạn Hải Ba đã kêu người đi đào đất, sau lưng khẳng định có Bình Tây Vương bày mưu đặt kế, mình còn có thể nói cái gì?

Hôm nay, đơn giản là để cho Bình Tây Vương thêm một phần thanh danh, nghĩ đến đây, thanh âm Dương Bích Nhi liền lạnh lùng, nói: “Thái phủ giấu kín khâm phạm, tội không thể xá, hôm nay nô gia muốn nhìn xem, là ai có lá gan lớn như vậy, là ai cho cái Thái gia này chỗ dựa, dám khi quân phạm thượng, làm sự tình đại nghịch bất đạo bậc này. “

Hắn phũ phũ bụi bặm trên người, nghiêm mặt nói: “Đào, xảy ra chuyện, nô gia chịu trách nhiệm, nô gia là người trong nội cung, ta không tin có người nào dám ngăn cản! “

Những lời này có lẽ có nghĩa, trực tiếp cho Thái phủ cái mũ giấu kín khâm phạm, có lý do, thượng cấp lại có nhân vật thông thiên, còn có cái gì phải sợ sao? Dương Bích Nhi suông sã, khanh khách một tiếng, thanh âm đều trở nên bén nhọn, nói: “Tiền điện cấm vệ cũng cùng đi, ai dám ngăn cản, giết không tha! “

“Tuân mệnh! “, có những lời này của Dương Bích Nhi, mọi người vô cùng hăng máu, đang muốn chen chúc đi vào.

Nhưng lúc này, lại nghe được tiếng vó ngựa vang lên phía xa xa.

Đoạn Hải Ba cười nhạt một tiếng, trong lòng nghĩ, Phúc Châu bên kia, lúc này cũng nên đến rồi, Bình Tây Vương thân cơ diệu toán, quả nhiên đã tính ra một đôi huynh đệ Thái gia này có thể nhìn ra mảnh khỏe, bọn hắn không đến, có lẽ Thái gia còn có một con đường sống, đến, đó là một con đường chết.

Đoạn Hải Ba cao rống một tiếng: “Cảnh tối lửa tắt đèn, là người nào đến, bày trận! “

Ngàn tên thủy sư mài đao soàn soạt, sớm đã không kìm nén được, dựa vào tường cao Thái phủ, nhóm ra trận hình, trường đao chỉ lên phía trước, mũi nhọn đầy khắp một mảnh.

)

649. Chương 621: Chạy Nhanh

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 621: Chạy nhanh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Dưới ánh trăng thăm đậm, ba trăm kỵ binh phi ngựa tới, Thái Du chạy đến gần, chứng kiến trước cửa Thái phủ đã là cái dạng này, trong lòng kinh sợ giật mình, ghìm ngựa tới, quát to: “Người nào dám ở chỗ này làm cản? “

Thái Nhật thấy Thái Du tới, giống như có người tâm phúc, cao giọng kêu to: “Đại ca, bọn hần muốn hủy nhà Thái gia chúng ta đó! “

Thái Du cười lạnh, hướng Thái Nhật nói: “Thái Kiện đâu rồi? “

Thái Nhật đang muốn trả lời, Dương Bích Nhi đã kêu to: “Lớn mật, người nào dám chống lại quân đội, kinh động bản tướng quân, là muốn tạo phản sao? Toàn bộ xuống ngựa, bỏ vũ khí xuống, người đâu, bắt bọn họ trước rồi nói sau! “

Vừa dứt lời, thủy sư bên này đã bộc phát ra một hồi rống giận, thừa lúc những sương quân cưỡi ngựa này ào ào nghỉ chân, theo một tiếng hiệu lệnh, tiến lên giống như thủy triều, đụng cho sương quân người ngã ngựa đổ.

Thái Du khấn trương, lập tức nói: “Nói hươu nói vượn, ta phụng mệnh đến đây, hỗ trợ khâm sai bắt người... “ Lại nói đến một nửa, liền bị thanh âm rống to rung trời che dấu, trước cửa Thái phủ, đã là loạn thành một mảnh.

Mà lúc này đây, Dương Bích Nhi và Đoạn Hải Ba đã nhìn nhau cười một tiếng, giống như sớm có dự mưu, đều tự trở về cố kiệu, phân phó nói: “Đi, sau một nén nhang thì thu binh, nói thể giặc quá mạnh, chúng ta không chuẩn bị kịp, đành phải lui lại. “

Thủy sư vừa xông lên, sương quân đã loạn cào cào, đối phương động thủ trước, sương quân bên này lại không có biết rõ ràng tình huống, thấy đối phương đằng đằng sát khí, đương nhiên là có đánh trả, tất yếu phải tự bảo vệ mình, một hồi xung đột, cứ như vậy liên sinh ra, Thái Du kia sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, không ngừng quát lớn, lại không thể làm gì, cũng may, hần ngồi trên lưng ngựa, cũng không còn người đi đánh hần, lại nhật được một tánh mạng.

Huyết tinh bay lên, một khi người đổ máu, bắt đầu trở nên điên cuồng, chém giết dần dần kịch liệt, cửa lớn Thái phủ lập tức đóng chặt, e sợ có loạn binh xông vào, sai dịch ào ào tản ra, chém giết trọn vẹn một nén hương, đột nhiên, thanh âm trong vắt đột nhiên vang lên, có người rống to: “Thế giặc quá lớn, đi! “

Tiến lên giống như thủy triều, ra lệnh một tiếng, thủy sư lại rút đi giống như thủy triều.

Sương quân Phúc Châu đánh đến hung ác, đúng là truy sát một hồi, Thái Du vẫn còn hô to: “Không cần phải động, các ngươi đây là muốn làm gì? “

h?"i p'i p^a KÈB ;B[çQÊ+ [m•M ç°B- b„+ K†i h?€B .m ç½ F?| t2K iÈB +U+ çB K- +?S
?ÆM KQìB i?B i? - T?-M HÈM H" bQÆM; [m•M S?9+ *?•m- i`QM; ç| +ÁM +| K°i M
p - b„+ K†i H¢B +M; i`„M; # +?- ;¼B M;QìB çB F m +Y - h?€B T?O # M M"v KÎ +Y
p¢i €Q h?€B L?¢i i`®M Î T?Q b m +Y - ?ûi HÈM,óh?€B EB M ç•m `²B\X ó

óæB hmv M *?•m X ó h?€B L?¢i HQ M? HQ M?Q M|BX

óhmv M *?•m\ G" B KìB çB\ ó *QM K„i h?€B .m bmwi M[i?b iQ€i` HY X

óæ²M; >´ ó

óæ²M; >´ H" M;QìB ?¼+ çQìM; /¢v pä5 ó h?€B .m ;'T ç M ç° /"K +?•M- H"THB M i
/U KQm- h?€B EB M M"v +?d bÊ H" +kM; F?¬M; p çQÊ+- ?„M H° p b-m i?ªK i?Î /
tQM; `²B5 ó

h?€B L?¢i HQ M? HQ M?Q M|B,ósQM; sQM; +€B ;b- H" #¼M ?„M ç°M; i?O i`QÈ

h?€B L?¢i M"v +?d H" i?B m ;B ,M +?ÆB- pW #` h?€B .m ;¼B- i?"i bU H" # ?²M #

h?€B .m +QìB H¢M? M|B,ó"¼M ?„M H" F?•K b B- t^{av}` +?mv M- +?QM? H" H¶B +O
?ÄB- i`QM; H9+ K'm +?®i M"v- pb +€B ;b K" bQÆM; [m•M S?9+ \*?•m H¢B ?B M`
+MM; F?•K b B\ .MM; i•K iQ # ?¢- +?9M; i M|B çQÊ+ `ä`"M; b Q\ ó

h?€B L?¢i M;•v M;®+ K°i +?9i- ?"K`,M; `mM H M- ?ÄB,ó*| M M i`mv M iBM +?Q +

óæ½ Km°M- ó i`QM; HìB M|B +O h?€B .m +| K°i HQ¢B ?ÆB H¢M? i?'m tQÆM;- #'i
iU # v çBX ó

o®M H" Km®M +?¢v iÈB i`QÈ+ F?•K b B- F?®M; +? çQÊ+ h?€B EB M- B M;ì ç®
ç9M; i?ìB ;B M- i`QÈ+ K„i H¢B ç´ K€m- æ²M; Zm€M # M FB iU M?B M F?¬M; +-M
i? K /U- i'i M?B M [mv i i•K K" +„M H M i` M ç-m h?€B ;B X

>¬K M v H¢B +? i K'i hB M çB M +'K p `²B- hB M æB M iQ # M FB - iU M?B M +kM
H" # M;QìB i?"M? ?´- ç½ +| tm i? iQìM; M;?B M; K¼B M;QìB ç~vX

h?€B .m çB K M?B M M|B,óh`QM; T?O ;B'm # Q M?B m iB M i`B\ ó- h?€B L?¢i F?

L?QM; h?€B .m H¢B M?' +?•M çB` M;Q" B- ;¼B iÈB K'v bQÆM; [m•M L;m ?-m ç
ç€K #¼M ?¼ H"TiS+ F m +?WM; i`,K M;QìB t¬M; p"Q- i?2Q h?€B .m ?QÈM; ç M
L?¢i i`mv iÈB M|B,óæ¢B + - M;QÆB Km®M H"K ;b\ ó

h?€B .m +QìB H¢M? M|B,óh?m i?"T ç² ç¢+- i`®M +?¢v ç F?ÄB +? i5 ó

óh`®M ô h?€B L?¢i HQ M? HQ M?Q M|B,óh`®M +€B ;b- +? pšM +ÁM- /M t'm +kM;

h?€B .m +kM; F?¬M; ç w ç M ?„M- ç M T?O F?Q # M M"v- ;¼B M;QìB +¢v KÎ F?| - ç
FBK- +| i? K M; # Q M?B m i?b +S K M; #'v M?B mX ó

hB Ti?2Q- H" M? H¢M? +QìB M|B,ó*?9M; i ?B M i¢B +kM; H" KQm M;?`+?- KÈB p
;B i +'K p - ?¬K M v t^{av}` +?mv M- +€+ M;QÆB +kM; F?¬M; +?¢v çQÊ+- +?ŠM; #
+QìB H¢M? K°i iB M;- iB TiK+ M|B,ój v K„M- i Î hmv M *?•m +ÁM +| K°i +?9i b^aM
i?QÆM; ç°B- M m F?¬M;- Km®M +?¢v i`®M +kM; F?¬M; i? / /"M; M?Q p"v- ç m i
#Ä #BM? F?Q- K M; i'i +^a i?2Q i 5 ó

h?€B .m t€+ i?U+ H" M;QìB i?¬M; KBM?- M m F?¬M; T?^aB +?¢v ç M [m€ Km°M- +k
M v iWM; #QÈ+ `ÆB p"Q iQM? iQ€M +O h?~K L;¢Q- h?€B .m ç½ ?B m- ç¢B i? ç
Km®M +?¢v i`®M H'v K¢M;- +kM; imv i F?¬M; QÈi €i #~M i?dm- M; v +^a M;QìB M?
F?¬M; +?9i /Q /U #Ä [m X

*?WM; i`,K bQÆM; [m•M M;•v M;®+ K°i +?9i- +kM; #` HìB h?€B .m M|B /¼ bÊ- M
b m ç| ç" M? +„M`,M; H"K i?2QX

h?€B L?¢i i?'v i? - ;B" M /[M|B,óæ¢B + - M;QÆB ç•v H" Km®M H"K ;b\ ó

h?€B .m i`î i v i€i h?€B L?¢i K°i +€B- ?mM; / [K" K„M; iQ,ó*? i ç½ ç M MÆB- +ÁM
b M; K°i # MX ó

J M; i?2Q ?ÆM # i`,K bQÆM; [m•M- ç m i? v ç´B [m-M €Q- pSi #BM? F?Q- H¢B H
i?2Q ç² ç¢+- h?€B .m M;²B i` M HQM; M;U - `®M; HÈM i¢B # M M;Q" B h?€B T?O,
*?•m- ?B M i¢B- #¼M ?„M +ÁM +?Q T?ªM SM;- +?9M; i H M i?mv M- ;BQÆM; #r
+?d +| K°i +QM çQÌM; +? i- +| M;QÌB M"Q /€K i?2Q i çB F?¬M;\ ó

ó>„M H¢M? HMM; +QÌB K°i iB M;- iB T iK+ M¡B,ó_ #B M- +| i? +MM; #´M ç¢B M
i? M?B- ç M ç| +ÁM M?B m M [M?•M- ç +?Q +€+ M;QÆB b M? +QM- î i¢B +?¶ M"

aQÆM; [m•M idM? i€Q H¢B- +?SM; FB M i?B i? i` M ç'i- +kM; F?¬M; +| +?O i`QA
?B M #° /¢M; +?•M i?"i ç€M; iBM- H¢B ç²M; w iB M ç²- HB M +| ?ÆM T?•M MY bQ/
M;QÌB +ÁM H¢B- ?ÆM T?•M MY H" F?¬M; #Ä [m çQÊ+ M;QÌB M?"- M;Æ M;€+ K"
i`QM; ç K i®BX

h?€B ;B # M M"v- +kM; F?¬M; F`T T?ªM SM;- M m F?¬M;- i?"i bU iK i"Ti€ çB M H
h?€B .m #W #½B M?Q p"v- h?€B .m i?¬M; KBM? Î +?¶ M"v- HB +K„i HB M M?bM i

h?€B L?¢i M;²B i` M +Y - ç½ +| `i M?B m M;QÌB h?€B ;B çB iÈB- ç m ?ÄB ç½ tªv
+?•M M¡B,ó>ÄB +€B ;b- çB i?Q T?ÁM;- pB i i?Q5 ó

V

e8yX *?QÆM; ekk, h?B M >¢ *O BURV

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ekk, h?B M ?¢ +O BURV

L?¡K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

*ª S?9+ EB M çQÌM;- M?Q H" i`ìB b" T tm®M;- HìB ç²M ç¢B M´B H M #®M T?Q - K"
+kM; F?¬M; +?9i /Q /U- i?m i?"T ?"M? i` M;- #„i ç-m ?"M? i`bM? i`î p X

*¬M; p,M i`mv M½ h?€B EB M- ç½ i`mv M F?„Ti i`i +ª +€+ T?O- M?QM; h?€B EB M
+?9i •K iQM +kM; F?¬M; +| - M?Q #B M K'i F?ÄB +m°+ b®M;X

æQ¢M >ªB " K'v H-M çB h?€B T?O- +kM; F?¬M; i? i bK i?'v M;QÌB- K" H9+ M"v ç•
H° ç M "B M EBM?- >B h?Ov +"M; M;"v +"M; M?B mX

*"M; H"K HÁM; M;QÌB FBM? ?½B H"- h?€B .m `ä `"M; +kM; F?¬M; +ÁM •K iQM- i?2
+ÁM +| ? B i`,K ?ÆM #ªv KQÆB i M bQÆM; [m•M- #B M +® p®M H" M¡B F?¬M; `ä
`äX

JQ ;B¡ b„T ç M- K°i ?²B #½Q i® ç M; M´B H MX

.QÆM; "Q+? L?B +kM; F?¬M; /€K +?"K i` +?9i M"Q- i?2Q >SM; >| [m•Mç M "B
;B M MY i?€M;- i®+ ç° M"v- ç®B pÈB F?•K b B K" M¡B- ç½ H" M? M? M?'i `²B- pW
L?B F?¬M; p"Q +mM; i`QÊ+- K" H" çB .QÆM; T?O i`QÊ+X

.QÆM; hB M +QÌB F? M? F?€+?- m®M; i`"- M?bM .QÆM; "Q+? L?B [m€ ;®B /QÈB
`i F?€- +?QM? H" T?ªB M?È KbM? F?¬M; ?B m ;b +ª- i?2Q M¬ ;B p"Q +mM; #€Q

.QÆM; "Q+? L?B +QÌB ?b ?b- M!B,ó*? Mm¬B- M?B iY +ÁM pB i K°i T?QM; i?Æ ç ?„M ?ÄB M;QÌBX ó

.QÆM; hB M +QÌB ? ? - M!B,ó" *?•m # M FB `i M? M? b) +! iBM iS+- æ²M; Zm M;QÌB / i` mX ó

.Si HÌB- HB M i? v ç´B [m-M €Q- .QÆM; hB M /šM .QÆM; "Q+? L?B i`U+ iB T p` .QÆM; "Q+? L?B #~Ki'm- i v ç M; pB i +?[K½M? HB i /WM; K°i +?9i- FBM? M;¢+ M F?¬M; i? #„i çQÊ+ b Q\ ó

.QÆM; "Q+? L?B K°i #° /¢M; ?²M Hb F?ÄB t€+- [m€`¢T i` M K†i ç'i- M!B,óh?€B T FB ç½ çB hmv M *?•m- M?QM; i¢B hmv M *?•m- M¬i`B ;¼B M;QÌB HMM; #„i- +kM; +!- K°i M;QÌB b®M; iQ HÈM M?Q p"v- i?Q€M; +€B ç½ F?¬M; +! +?9i iBM iS+ M"QX h`B m *€i #Ätm®M; #9i- ?W H¢M?- M!B,ó*! T?ªB H` ç½ ç H° iBM iS+ ;b ? v F?¬M

.QÆM; "Q+? L?B K M; i?2Q iB M; F?|+ MS+ MÎ- M!B,ó" ?¢ KBM? ;B€K- i` M çQÌ iWM; HB iWM; iQ- imv i ç®B F?¬M; i? ç H° iBM iS+- +?QM? H` +'K p çB +MM; M # M FB - M¬i`B KÈB iB i H° iBM iS+ +?Q #¼M ?¼X ó >„M +„M `„M; - H¢B M!B,ó*Q çB M # M FB ç H°X ó

JšM iQ çB M H` ç` T?QÆM; i?W ?"M? w +?d- +! ?ÆM? B KQÆB i?€B ;B€K i` M + i` - M;QÌB M"Q +kM; ç m i?Q€i F?¬M; F?ÄB HB M [m M- M?QM; M m T?ªB i` - M"Q

*m®B +MM; +ÁM F?¬M; T?ªB .QÆM; hB M ç`M? çQ¢i b Q\ .M b Q- i`QM; +€B JšM i?` .QÆM; hB M t2K F?¬M; pW K„i`²B- i?W /`T M"v ç´B K°i p`B M;QÌB F?€+ çB p

h`B m *€i çB K M?B M M!B,óv +O M;QÆB H"- +! M;QÌB K"i #€Q +?Q h?€B bQ\ ó

.QÆM; "Q+? L?B +9B i?'T ç-m- M!B,óL¬i`B F?¬M; /€K M!B M?Q p"v- +?d H"- +ÁM çB h?€B T?O #„i M;QÌB- pW p†M ;†T T?ªB K°i ç°B bQÆM; [m•M iW S?9+ \*?•m ç M M;QÌB M¬i`B K M; ç M bBM? ` tmM; ç°i- +?ûK ;B i +MM; #¼M ?¼- hB M çB M +' M;QÌB- #` i?QÆM; # M;QÌB `²B- M; v +ª b B /`+? p` bQÆM; [m•M >SM; >| [m•M i€K M;QÌB- M¬i`B bÊ tªv` +?mv M ;b bÆ tm'i- M M KÈB H"TiS+ `ÌB çBX ó

ó"®T5 ó h`B m \*€i ?mM; ?,M; çQ i v p¶ H M i` M #`M- H¢M? HMM; M!B,óaQÆM; [m b Q\ G` B çB m M?•M K½ ç M\ ó

.QÆM; hB M i?W +Æ M!B,ó" ?¢- M¬i`B M?È`ä- p`B M;`v i`QÊ+- h?€B h? Q M?"M EB M H°- h?€B .m H`K +?d ?mv bQÆM; [m•M S?9+ *?•m- +?Ê F?¬M; T?ªB H` ó

*! K'v HÌB F?¬M; +¬M T?ªB M!B ? i- h`B m \*€i ç½ ?B m ` - b„+ K†i ç°i #B M- F?¬M ;B mv T?QM; i?"i iQ- #¼M ?„M çB m #BM? H`K +€B ;b\ ó

.QÆM; "Q+? L?B M!B,óL? K¬M .šM ?bM? bY S?9+ EB M H° #B M ç²M; w ?¶ i`Ê M h`B m *€i +QÌB ? ? K°i iB M; - M!B,ó"¼M ?„M +QB h`šK H` çS i` # im´B b Q\ L i"TFQ+? F?•K b B\ h?€B EB M FB ç•m`²B\ ó

h`B m \*€i p®M H` +! w ç`M?- KQÊM K°i M;QÌB h?€B EB M- ;ä h?€B EBM? i?Q€M; i?W iQÊM;- h®M; h?€B bQ i?"i M;S i B- M?QM; bU iBM? ç M i`bM? ç° M"v- ç½ ?Q +O ?„MX

J†i h`B m \*€i •K i`-K M!B,ó:¼B æB M hB M p iÈBX ó

æB M hB M p # M FB H"TiS+ +! æ¬L; m ?-m +?¢v ç M- M;QÌB M"v #B T?šM K` [ ?¢ T?ªB H`K +?O +?Q æB M hB M p - ?mvM? ç æB M hB M p - i`mM; i•K ç®B pÈB ç M S?9+ EB M çQÌM; MÆB ç!- H¢B +! M;QÌB /€K i"TFQ+? æB M hB M p - HÁM; K M v- #¼M ?„M /€K ç°M; æB M hB M p - M;`v K B +?šM; T?ªB H` +?šM; T?ªB H` /€

L;U+ h`B m \*€i F?¬M; M;WM; T?"T T?²M; - ç°i M?B M T?€i ;B€+- +?QM? KbM? F?Q +kM; F?¬M; M? M?"M; F?Q M F?Q€B M?Q i`QM; iQÎM; iQÊM; - h?`K L;¢Q M!B K°i

?²B i¢B # M i B, imv i°B h?€B EB M F?¬M; i? t€- M?QM; w +?d # ?¢ T?€i` M; Q F?¬M; \ " ?¢ F?¬M; M; ¢B i?Y K°i H-MX ó

o®M +?Q H`i`QM; i?B M ?¢ ?ŠM H`pQÆM; i?´- w +?d i?ª` - i'i +ª ç m M„K; B[i`Q L?QM; H9+ M`v- h`B m \*€i H¢B +ªK i?´v- Î T?Q i`QM; i?B M ?¢ M`v- +| K°i p"i +`M +€B HU+ HQÊM; M`v- i`QM; +mM; +| M; QÌB i`mv M iBM pb ?„M- +`M; +| i? F?¬M; F?•K T?¢K- i?"K +?Q H`i? v ç´B bQÆM; [m•M- +ªM i`Î F?•K b B i`mv M½- /€K; B i M v M; v +ª æB M hB M p +kM; /€K; B iX

h`B m *€i H¢M? HMM; M|B,óL; QÆB M|B H¢B K°i H-MX ó

*€B M; QÆB M`v- iU M?B M H`æ¬L; m ?¬m FB - Î T?Q i`QM; i?"M? "B M EBM?- æ +| i? b m M; M?"T i`QM; [m•M- M m F?¬M; çQÊ+- +kM; H`ç iY [m M pB M M; k T? ç•v F?¬M; ? ,M T?ªB i?B i i?ÁB- H-M M`v `ä`M; #`M; QÌB i H`K i?`i K°i i?"M? p K°i +€B K¢M; - i¢K F?¬M; M|B ç M- M?QM; ç®B pÊB æB M hB M p K`M|B- [mª i?U K†i M; QÌB F?€+X

æ¬L; m ?¬m H"TiS + i? K K„K i? K Km®B- M|B ç M KS+; ` # v +?| +?¢v- .QÆM; "Q Hw- ç m i"MHU+ çSM; Î# M M`v- F?¬M; ? ` ?B m; bX

h`B m \*€i +`M; M; ?2 +`M; •K i`-K- ç€v K„i H|2 H M çB M [m M; - H½M? ç¢K M|B,óE

h`B m \*€i +QÌB H¢M? K°i iB M; - H¢B M|B,ó\*| M; QÌB i?"i bU +?Q `^M; h`šK H`GQm

h`B m \*€i ç°i M?B M i`Î M M idM? i€Q i?¬M F€- ç¬B K„i H"THQ #`i ç`M?- #B m H° GQ *`M h?m"MF B - ?„M çB K M?B M M|B,óL?[M; bU ibM? M`v- h`šK #B i`²B- +€+

.QÆM; "Q+? L?B +MM; æ¬L; m ?¬m ?"M? H +€Q HmB- +?d ç H¢B.QÆM; hB MX

h`B m \*€i +?"K `½B M|B,ó.QÆM; hB M- i?B M ?¢ M`v H`h`šK? v H`+O h?€B EBM

.QÆM; hB M H¢B +`M; ?QªM; bÊ- H"TiS+ M|B,óhU M?B M H`+O # ?¢X ó

h`B m \*€i pšM çB K M?B M M|B,óE?¬M; M?'i ç`M?- Î T?Q i`QM; i`B m çbM? M`v- +?d p T?QÆM; ?QÊM; :BªM; oä çB M- M|B,óG`F T?ªM #°B- K°i ´`„M +?m°i- Km #B i HQÊM; bS+5 ó

*?d K°i +•m F T?ªM #°B- +Æ ?² i`B i ç M?"M ç`M? +?Q M; QÌB M`Q ç|`²B- i`QM; H T?ªM #°B M`v- +?d bÊ b) i`B i ç tQM; `²BX

h`QM; HÁM; F?¬M; FbK M´B i?´M i?S+- iW H9+ #„i ç¬m iQM M?B K +?Q iÊB #•v; F; B M\ hQM M?B K p`B i?"T MB M- M|B tQM; H`b„T tQM; çÌB Hm¬M- [mª M?B M H`

.QÆM; hB M H9+ M`v- H¢B +| p`B T?¬M #m²M p¬+È- i?Ä iY ?² #B- +?d H`- w M; ?o HB M #Ä çB- ç M p`i`Q #¼M ?„M- ç½ Km®M ?B m`K°i +€B ç¢Q Hw- +| M; QÌB F?| M`v- poM? pB M F?¬M; +?'K /Si- poM? pB M F?¬M; +| M; QÌB poM? pB M i?„M; çQ

ó" ?¢- +| T?ªB H`M M çB ` H M?- i` +?mv M M`v `ä K°i iw\ ó .QÆM; hB M i?'T; E

h`B m \*€i H„+ ç¬m- M|B,óE?¬M; +-M- [m #®M M; `v M[+?QM? H`M; ?`bU i`B m M|B b m- H9+ M; ?`bU i`B m çbM? b) H`K iB T w ç`M?X óL; [F?Q ?„M i`Î M M?Á i? çÆM; BªM ç°M; p`Q- ?„M +| M?B m K¬M bBM? +® H¢B M?Q p`v- T?ªB +?"K `½B

V

e8RX *?QÆM; ekk, h?B M >¢ *O BUKV

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >'
 *?QÆM; ekk, h?B M ?¢ +O BUKV
 L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny
 L;m²M, K2i`mv2M
 h`B m \*€i #B m ?B M ` i® +?`i ?Q`M; ¢ p¬ +MM; i®i- HB M [m M ¢ M ¢ M ?Q`M;
 T?`i M?Q H` M; QÌB F?¬M F?ûQ #bM? ioM? ?ÆM bQ pÈB #`i Hm`M F M`Q- HQ¢B #
 +kM; +^aK i?`v FBM? ?½B- M?QM; +?d +QÌB M?¢i K°i iB M;- M|B,óL¬ i`B ?B m `ä X
 h`B m \*€i M|B,óh?~K L;¢Q ¢ M; H`K +€B ;b\ ó
 .QÆM; hB M bYM; b®i K°i +?9i- M|B,ó>„M ó
 h`B m \*€i i?Î /`B- M;„i HÌB- M|B,óE?¬M; M;Ì H¢B ;B®M; M?Q M?[M; ;b ?„M M|B- ¢-
 ¢•v\ L; QÌB M`v XX- M|B +?Q ?„M #B i- M;`v K B- H9+ M`v- H`T iS+ iB M +mM; - h`
 pÈB ?„MX *ÁM +| K°i pB +- ?¼+ ¢QÌM; /¢v pä p` hQ J½ iQ- ¢ m T?^aB #„i ¢-m +^aM?
 >„M ¢°i M?B M M|B iB T,óL;?2 M|B æ²M; Zm€M p` h?€B EBM? H` #^M; ?[m F i; B
 .QÆM; hB M +?d +-M i`<sup>a</sup> HÌB K°i +•m ¢9M;- æ²M; Zm€M +?QM? H` +| #^aM H½M? i
 `²B- .QÆM; hB M M;?o M;?o- M|B,óæ²M; +-M; +-M; H` M; QÌB Î i`QM; M°B +mM; X
 h`B m \*€i ;`i ¢-m ;`i ¢-m- K°i +•m M|B FB +kM; ¢O ¢ ¢ +?Q h`B m *€i v M i•K- Î
 M; QÌB i`QM; M°B +mM; +| H) H` ``i v M i•KX
 hW o, M *^aM? +€+ ¢B ` - .QÆM; hB M i?Î /`B K°i ?ÆB- F?¬M; i? iQÎM; ¢QÊ+- h?€B
 `²B- H9+ i`QÊ+ +^aK i?`v ¢` p` h?€B EBM? F?¬M; i? / Q ¢°M;- ?B M i¢B M?È iÈB-
 ¢9M; X
 .QÆM; hB M H`T iS+ iB K .QÆM; "Q+? L?B ¢ M- T?•M T?| .QÆM; "Q+? L?B- M|B,ó
 ¢¢B +K+ ¢½ ¢`M?- # ?¢ KÌB ?„M M;`v K B iB M +mM; X ó
 .QÆM; "Q+? L?B F?) +QÌB M|B,óL?B iY ?B mX ó
 .QÆM; hB M iB T iK+ M|B,óJ°i +?mv M M`v M; QÆB H`T M?B m ¢¢B +-M; - ¢ M H9
 ¢`M? T?<sup>a</sup>B HQ¢B M?[M; M; QÌB M`v ` - M; QÆB i? v p`Q ¢B i?¬BX ó
 JšM iQ ¢B M T?K i`€+? i?W ?`M? i?€M? +?d- H9+ i`QÊ+- i?ÌB ¢B K GQÆM; h?`M?
 F?ÎB M; ?B T- Î i¢B ¢| - imv i ¢®B F?¬M; ? i?`T FûK Î i`QÊ+ K†i # ?¢- +Æ ?² [mw
 ?`M F?¬M; i? t T p`Q p`B M; QÌB ¢B p`Q- +?QM? H` .QÆM; hB M- ¢ M M v +kM; F?
 iQ ¢B M Î i`QM; i v- .QÆM; "Q+? L?B KdK +QÌB- M|B,óL?B iY ¢ i¢ +? Mm¬BX ó
 óL; QÆB M M ¢QÊ+ ¢B m M`vX ó .QÆM; hB M M?`M M?¢i M|B K°i +•m- iB T iK+ M|B
 ¢bM?- +?9M; i +?m~M #` t2K M€Q M?B i ¢B- F?¬M; #B i H9+ M`v ¢•v- H¢B H` +€B
 .QÆM; "Q+? L?B F?¬M; F?ÄB ?ÄB,óL?Q i? M`Q\ \_`i HÊB ?¢B T?^aB F?¬M; \ ó >„
 F?¬M; i`<sup>a</sup>B [m i` M? ;B`M? Î ;B[ ¢<sup>a</sup>M; KÈB p` ¢^aM; +k H9+ i`QÊ+- i`QM; HÁM; H¢
 .QÆM; hB M +QÌB M?¢i K°i iB M;- M|B,óæ M H9+ ¢| - M; QÆB +?d #B i- i` M ¢ÌB M
 +O # ?¢- # ?¢ M|B +€B ;b- +?QM? H` +€B ¢| - +€B M`v- M; QÆB T?^aB M?È `ä`M
 h?€B EBM? FB X ó
 h?€B EBM? #`i idM? ? v p€M; ¢-m- .QÆM; "Q+? L?B F?¬M; #B i- H¢B #B i +? M
 oQÆM; i?`i bU H` F?¬M F?ûQ [m€`²B- M; v iW ¢-m ?„M pšM +?Q ? v #B i; b- M?Q
 K°i +?9i- KÈB T?€i ?B M- KbM? ¢B hmv M *?•m- i`i +^a ¢ m Î /Q "bM? h•v oQÆM; I
 SM; p` ¢°M; i€+- +kM; ¢½ ¢Q€M ¢QÊ+ i`QÊ+- KÈB +| F i +K+ +O h?€B EBM? ?¬K
 h`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB bmv M; ?o,ó B ¢®B M; ?`+? +MM; "bM? h•v oQÆM; - ¢| KÈ
 *?d H`- M?[M; HÌB M`v- ¢QÆM; M?B M F?¬M; /€K M|B ` - .QÆM; "Q+? L?B +®; „M
 M; ?2 i?2Q- M|B,ó*? Mm¬B ;B€Q ?m`M ``i T?^aB- M?B iY M?`i ¢`M? K°i KU+ M?È `ä`
 ó

X

>B h?Ov- ç-m tm•M- Hm¬M Km°M ?ÆM K°i Qi- h®M; >¢ ç"K T?€M ?Q" #bM?- " *?•
#B M [m•M- +?d H"- +€B tQ€ M"v- +kM; +?d H"K` #° /€M; - i?2Q M?Q w iS h`B m
/†K- H"K` K°i iQ i?€B ?[m ?ªQ- T?ÁM; M; U pšM F?¬M; i? i?Q ; B½MX

L; Q¢B i`W +€B M"v- [m M pB M T?K i`€+? ? B # M +kM; çQÊ+ +„i +Y ç M- ç M; i?
FB - ? B # M ç½ i?QÆM; M; ?`- H¢B F?¬M; i?B m çQÊ+ +| HB M ? +MM; æ²M; Z
[m•M # M M"v F?¬M; T?®B ?ÊT- bU ibM? +kM; H" F?¬M; / tY i`QX

*?Q M M- i`QÊ+ K†i æ²M; Zm€M +?`i ç-v +¬M; p, M- iW pä [m M- #B M ?| M? M?
[m M p, M- +kM; K v- iBM? HU+ ?„M i®i i?¬M F€- +kM; F?¬M; ? i`b ?Q½M- +| i? +
iB M- F?¬M; ç +?Q i?m"MiB M +kM; +-K #9i ; ?B +?9`ä M; ¼M M; m²M M; mv M M?

æ M +?QM? ; B[#m´B i`Q - æ²M; Zm€M ç½ ?ÆB K i K°i +?9i- H9+ i`QÊ+ - i?iB çB
~M ~M #`ç m- ?¬K M v F?¬M; #B i +| T?ªB M; ²B [m€ H•m ? v F?¬M; - +kM; #„i ç-m
M?` ?ÄB ?„M T?ªB +?„M; H" M M çB /MM; +ÆK i`Q - ?„M m®M; K°i +?ûM +?€Q HQ
i?€B bQ- #KK H'v /¢ /"v /QÐM; i?¬MX

o`B +?K+ M, K #BM? M; ?B T- H¢B F?B M +?Q ?„M , M m®M; F?¬M; [mv Hm"i- M?b
+kM; HQm H¢B F?¬M; Qi # M? F?¬M; iB M M|B` X

h•K ibM? +O ?„M p`Q H9+ ç| +kM; F?¬M; i H„K- +?Q ç M M; "v M v- ?„M F?¬M; i?
KbM?X

L?QM; H9+ M"v- H¢B +| M; Q|B p°B p`M; iB M ç M- M|B, óæ²M; iQÊM; +-M; - +`T #
iÊB- +?¢v +? i K'i # +QM M; U `²B KÊB F`T i?iB çQ iÊBX ó

æ²M; Zm€M H"TiS+ ; B[p[M; iBM? i?¬M- >SM; >| [m•M- MÆB M"v HB M [m M ç M
T?ªB çÆM; BªM +| i? ç°M; ç M- [m [m€M h?€B bQ i¢B >SM; >| [m•M- h?~K L; ¢Q
i?m, [m•M #bM? HQ¢M- `ä`"M; H" K°i +?¶ i-K i?Q| M; - M?QM; H¢B M; ¼ ?´ i`M; H

óG'v`X ó hmv H" p°B p`M; Km®M #B i M°B /mM; +`T #€Q- M?QM; H9+ æ²M; Zm€M
H" +?`K`½B K`tû`€+? ; B'v /€M` - +~M i?"M H'v i?Q- KÊB M?`T MQÊ+ KB M; - ; BÎ

>SM; >| [m•M æQ¢M >ªB " æ²M; Zm€M F?¬M; ?B m` b Q- i?Q€M; ibK iÁB K°i
M; Q|B M"v- ?„M pB i i?Æ iÊB H"K +€B ; b\ hB TiK+ t2K iB T- M?QM; H¢B bÊ iÊB K

P M m´M; - i?"i bU H" Q M m´M; - i?b` KbM? H¢B çB K°i H-M i`QÊ+ +Y .B K pQÆ

æ²M; >´ ; B'm FQM F?•K T?¢K- F?B [m•M T?¢K i?QÊM; - F?€M; +?d #`i im•M- iQM?
+€B ; b- æ²M; Zm€M #B i`ä- imv i ç®B F?¬M; i? H"K bU ibM? #U+ M"v- +ÁM M[-
"B M EBM? b Q\

G¢B M?bM T?Q b m- b„+ K†i æ²M; Zm€M ç°i #B M- K°i ç¬B i`ÁM; K„i T?Q /QÊB #
+ª M; Q|B ç m i`Î M M b€i F?Q ç^M; ç^M; - H|B M"v i?b` H" h?€B L?¢i FB M|B- +|
i? bQM b„iX

æ²M; Zm€M +~M i?"M M?bM # HQÊi- KÊB +?"K`½B çSM; H M- /MM; bU F?¬M F?û
? # M i`QM; - pb b Q i?€M? +?d H¢B ç°i M?B M ç M >SM; >| [m•M- i¢B b Q T?ªB
H" h?~K L; ¢Q FB ç½ +| ç°M; i€+X

*| H) æ²M; >´ +?QM? H" h?~K L; ¢Q tmB F?B M çB- h?~K L; ¢Q Km®M H"K ; b\\

æ²M; Zm€M +Q|B H¢M? K°i iB M; - +ªK i?'v ç½ ?B m`ä- "bM? h•v oQÆM; ç•v H" ç
?"M; - æ²M; >´ Î i`QM; i v "bM? h•v oQÆM; - M m KbM? b®M; +? i K†+ #•v- ç M H9+
T?ªB +„M +? i æ²M; >´- p¬ Hm" M M?Q i? M"Q- +kM; T?ªB ç~v i°B / M? ç +?Q æ²M

"bM? h•v oQÆM; # M FB - çÊB b|M; ; B| [m `²B- [m v ç-m H¢B- F?ŠM; ç`M? +kM;

> B K†i M`M? M¼i- ç-m +Æ i`K+ HÊB- M"Q +| / /"M; M?Q p"v\

æ²M; Zm€M i?Q€M; i`-K K†+ K°i iw- b m ç| KÈB M|B,ó:¼B GQ >ªB Zm M; ç M ç•v>
p K†i ç| çšM K¨ M;²B Î i` M K†i;? - M;?d M;ÆB K°i ?²B- HB M +| K°i M;QÌB iQ¨M i
iÈB- HB + M?bM æ²M; Zm€M M?Q i?-M HBM?- [m€ tm®M; M|B,ó*? Mm¬BXô
V

e8kX *?QÆM; ekj, æ¢B *K+ æ½ æ`M?

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ekj, æ¢B +K+ ç½ ç`M?

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

æ²M; Zm€M +QÌB M?¢i- M|B,óæ M ç•v- M;²B tm®M; M|B +?mv M- Î i`QM; /Q M?;-
GQ >ªB Zm M; #` FQ+? ç°M;- M|B,ó\*? Mm¬B- i`QÈ+ K„i +?B M bU ç½ M;WM;- M;
H i?ª` i?€K #€Q- +ÁM +| i? +| +?mv M;b\ *?d H¨- M;?2 M|B T?ªB i? v ç´B T?ÁM
L;¬>QM;- ç€K HQM? ç m +?m~M #` Qi?¨M? i` M;- +kM; F?¬M; +| i•K iQ i? Q Hmv
æ²M; Zm€M m®M; i`¨- +QÌB M|B,óæ•v H¨ H) i?QÌM;- ç +?Q #¼M ?¼M;?d K°i +?9i
Km®M M;QÆB çB H¨KX ó

GQ >ªB Zm M; M;?B K K†i M|B,óJÌB +? Mm¬B T?•M T?|X ó

æ²M; Zm€M ¬K i`¨ +?ûM M?Ä- M|B iWM; +?[ iWM; +•m,óh?€M; i`QÈ+- i?m `m°M;

GQ >ªB Zm M; M;•v M;®+ K°i +?9i- M|B,óæ m i`Q+? +´T `²B- +| +?mv M;b b Q\ ó

æ²M; Zm€M +QÌB M|B,óG¨ K'v i?¨M? \ ó

GQ >ªB Zm M; M|B,óošM [mv +O +k- H¨ #ªv i?¨M?X ó

h`QM; ç¬B K„i æ²M; Zm€M ?B M H M K°i iB ;BªQ ?Q¢i- ç•v H¨ [mv +O i`,K M,K [m
+´T i?m `m°M;- ç m Km®M;B[ H¢B # i?¨M? i`QÈ+- +ÁM H¢B;B Q +?Q h`„+ i`'M #
M?Q H¨ i®i- M m H¨ ç` T?QÆM; F?€+- +| i? +| M,K i?¨M? +kM; F?¬M; i `²BX

GQ¢B bU ibM? M¨v- K¼B M;QÌB ? B # M M;-K ?B m- bÈK ç½ +| ,M w- /M b Q ç m
+mM; F?¬M; #B i- +kM; F?¬M; T?ªB H¨ bU ibM? ;bX

æ²M; Zm€M i?ªM M?B M M|B,óªv i?¨M? HQÆM;- +€+ iQÈM; bo ,M +€B ;b\ "BM? ;
i®i +O h`„+ i`'M +?9M; i M?Q p¨v- +kM; M M ;¼B #¼M ?„M M?´` - ;¼B +€+ iQÈM
M;QÌB F?€+ b) +QB +?9M; i H¨ +QM +¼T # M?X L;QÆB i`Î p T?•M T?| +MM; K¼
T?ªM- ;•v ` çB K ç°M; ioM?- M|B "BM? #° M?B m H-M +„i tûM [m•M HQÆM;- +€+ i
KbM? ç m ,M F?¬M; çO MQ- i? M?B ç m çB i?2Q +?`m ç|B- +ÁM /U p¨Q +€B ;b ç

GQ >ªB Zm M; M;•v M;®+ K°i +?9i- M|B,ó*? E?¬M; T?ªB ç`M? +? b Q\ ó

æ²M; Zm€M i?´B i`¨ #¼i- M; M; ç-m H M- M|B,óª€B [mv +O M¨v T?ªB bY- çB i?-
KU+- F?¬M; +-M T?ªB H¨K #` i?QÆM; M;QÌB- M€Q HQ¢M p b m- i ;¼B M;QÌB çB
i?m i v- ?½v i?m i v H¢BX ó

Gw h? M? F?¬M; ?B m ` b Q M?QM; pšM T?ªB `ÌB çBX

æ²M; Zm€M #m¬M; i`¨ +?ûM M?Ä- ;¼B M;QÌB ç M T?•M T?|,ó*-K ;B'v #9i ç M- M¬

X

kRde

"B M [m M + 'T #€Q- H" imv i ç®B F?¬M; i? bÆ tm'i- i`çK /`+? p2M çQÌM;- i? v M F?¬M; M;WM;- +?d /MM; ? B # M;"v +¬M; T?m- ç½ ç M "B M EBM?X

h`„+ i`'M #'i M; Ì H"K T?ªM- +kM; H" +?mv M i?QÌM; tªv` - ç®B pÈB iB m /•M +?9 M;QÌB- M?QM; i`QM; i`B m- T?"KH" #B i`ä +?B iB i- +kM; #B i +€B #'i M; Ì H"K T? HQçB H" i?"i bU- K°i HQçB H" ;Bª /®BX

:Bª /®B çÆM ;BªM H" +| K°i b® pB +- +€+ ççB H½Q #B M [m M +| K'v HÌB F?| K" M; Ì H"K T?ªM M|B` - ?ÆB +| +?9i w iS- +?d +¬M F?¬M; tªv` +€B ;b ççB HQçM- v B ç w iÈBX

ok T?m M? - F?¬M; T?ªB ç m H" M?Q i? M"v b Q\ *?Q çB K M;QM M;¼i HB M / #ª

*?d H"- H-M M"v HçB F?¬M; ;B®M;- Hw /Q #'i M; Ì H"K T?ªM H" "BM? #° +„i tûM [m +?d +¬M +| T?QÆM; T?€T- +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ K" Km®M /m¶B i v` - F?¬M; + sm J"i oB M +¬K- "BM? #° +kM; Km®M- M|B F?¬M; +?WM; J¬M ?ç- h`mM; a€+?- K¶B M;QÌB ç m +| T?¬M- ?ÆM M[+kM; +| i?QÌM; H - B K¶B i?€M; çQÊ+ M?B m M?" B çQ i?B m K°i Qi- M?" B i?;M; +?S+- M M i? K K°i Qi- M?" B çÁB iB M\ G,

*?ŠM; M?[M; +| H - +ÁM +| M;QÌB ç†+ #B i i`¬M; +QB- +?QM? H" \*?O #° "BM? #° i F?¬M; +-M Fw b´- M?QM; i`QM; M?•M i•K +| K°i b´ b€+?- K¼B M;QÌB M;-K ?B m ç m +| - +ÆK i"Ti? b Q- i` M? [mv M H" i` M? [mv M- +kM; F?¬M; i? pb p"v K` ç"

h?U+ bU çKM; T?ªB M;QÌB çmB KM- /€K +?ÆB +€B ;b i? M? HB K- ç"TT?€ M²B- M;²B F?¬M;- p`B #`M i v pmM; KçM? tm®M; /QÈB HB M i`mM; i?U+ ?ÆM i?¬BX

"BM? #° HQm # i?"M? i`QÈ+- +€B # i?"M? M"v- "BM? #° h?QÊM; h?Q T?•M K°i +?Q ççB H½Q ÎT?Q i`QM; FBM? p" i' i +ª M? K¬M +| mv iQM / M? /U- b m F?B` p" M +?mv M- ççB F?€B +kM; ;B[ HçB K°i T?¬M- ç M h`„+ i`'M # M FB - h`„+ i`'M + +MM; KÈB ç M i`QM; i v #BM? ç-m iQ- +K i? +ÁM +| i? i?W # Q M?B m- +kM; +? KbM? H" F?¬M; i? #ÈiX

S?¬M i'm +?QÆM; M"v- H-M #'i M; Ì H"K T?ªM M"v- ççB F?€B H" Km®M M M M²B F?¬M; /€K M|B ;b- +ª FBM? i?"M? HçB i`-K K†+X

E?¬M; M|B M;QÌB i® +€Q ?ÆM T?•M MY H" æ²M; Zm€M æ²M; +¬M; +¬M;- M;QÌB M;QÆB çSM; ` ç€M? i`®M; `2Q ?Á- +ÁM M[ - +?QM? içB i`QM; H9+ K'm +?®i M" HÁM; /ç K¼B M;QÌB #B i`ä- "BM? h•v oQÆM; Km®M H'v M®i K°i +¼M; `ÆK`ç +m

o,M *ªM? i`QM; +€+- h`B m *€i ççB T?€i H¬B çbM?- ?mM; ?;M; K" pSi i'm +?QÆM M|B,ó>ç w +?d- ç M ?ÁB- ?ÁB h?€B h? Q FB - iB M HQÆM; i?U+ M"v- ?„M +„i tûM F?~m p` +O ?„M i?"i bU`'i HÈM- ç M ?ÁB- ç€TF?¬M; çQÊ+- æçB Gw hU HB M çB bd5 ó

S?¬M i'm +?QÆM; M"v KBm iª K'v +€B ;b ç!- imv HÁM; /ç`'i M?B m M;QÌB M;Q" \*€i H-M ç-m iB M t2K- i?"i bU H" p¬ +MM; #'i M; Ì- ?„M p¬ Hm" M M?Q i? M"Q +kM; M;QÌB HÈM ; M M?Q p"v- i? K ¬ ç M i` M ç-m #B M [m•M- F?€i®i- æ²M; Zm€M F` +€B ?"m [mª M"v ç•m +?d H" H"K HQçMX

.QÆM; hB M çSM; Î K°i # M- i`QM; HÁM; i?¬K F?2M æ²M; Zm€M [mª M?B M ç M? çQ +?Q h?€B ;B K°i MQÈ+ +| i?m - h?€B h? Q ç½ F?¬M; çQÌM; M"Q +| i? çBX

L m h?€B h? Q M?"M i°B- /MM; +?€M ;?ûi +O h`B m *€i ç®B pÈB h?€B ;B H9+ M H"TiS+ b) çB hmv M *?•m #„i M;QÌBX

L m h?€B h? Q +?®M; +? - M|B ç•v H" ç`M? +? "BM? #°- H" [mv +O i`,K M,K [m - T?ªB K°i KbM? ?„M +¬K- F i [mª b) M?Q i? M"Q\ L`v #^M; pÈB FûQ i' i +ª `ÆB tn M"v +| # Q M?B m- B çQÊ+ +QB H" i? M? #ç+?\\ .M b Q- # idM? HK+ #°- GK+ oB F?¬M; #Ä M´B HB M [m M- ?„M /€K M|B` i' i +ª- H9+ i`QÈ+ h?€B EBM? ç„+ i? + +€B MÆB ç-m b|M; M;¼M ;B| M"v- [mªM ?„M F?d ;B| H" çªM; KÈB çªM; +k- +?d bÈ KçM; pÈB ?„MX

>m®M; +?B H" iQÌM; M;?B M; K¼B M; QÌB ç~v- K†+ F h?€B h? Q H"K HU +?¼M; b
h`B m *€i iS+ ;B" M F?¬M; iB m- •K i? M? H¢M? HMM; M|B,óæB- ;¼B h?~K L;¢Q iE
+MM; ?„M5 ó
.QÆM; hB M F?¬M; /€K +?"K i` - ;"i ;"i ç-m- çB ;¼B h?~K L;¢Q +U+ F€ M? M?X
:-M ç•v- h?~K L;¢Q im i?•M /QÐM; iQM?- +Y ` p"Q /€M K°i iì; B'v- w M|B B +kM
oQÆM; Km®M H"K ~M bo- Km®M ç|M; +Y iW +?®B iB T F?€+?X
*?d H" F?¬M; çQÊ+ # Q H•m- ? B M; "v i`QÊ+ pW KÊB p"Q +mM;- h`B m *€i +kM; F
H¢M? HMM; ?ÄB h?€B EBM? +| # Q M?B m K¬M bBM?- h?~K L;¢Q i`a HÌB +?d +| i
imv H" i`aB `°M; i?B M ?¢- M?QM; M?[M; M; QÌB M"v pb M; QÌB M"v T?K i?m°+ i€M
i? pb i€M? K¢M; K" [m v ;B€Q K°i FQ+?X ó
*| M?[M; HÌB M"v- h`B m *€i v M i•K ?ÆM K°i Qi- h?~K L;¢Q +kM; ?Q" M i?"M? M?
+mM;- ?¬K M v M; QÌB i`QM; M°B +mM; ç M- H¢B ;¼B h?~K L;¢Q p"Q +mM;- h?~K L
F?¬M; ç`B i`B m T?K+- HB M #m°+ +€B i9B +€ H¢B- FQ+? ç°M; K" ` F?ÄB +Y X
æ M i`QM; M°B +mM; # M M"v- /B m pä /QÆM; Q B K" ç ç h?QÊM; S?QÆM; #ªQ
KQÌB T?¬M- i?B M ?¢ M"v +| i? +¬K FB K p"Q +mM;- h?~K L;¢Q H" ç°+ M?'i- çQ
K°i +?9iX
*'K p +Y ` p"Q i?'v ?„M- ç9M; H" +?„T i v ?"M? H - ç`B H¢B M; QÌB F?€+- +?QM
+kM; +?d H"K +¼+ ;¶- w iS M"v ç½ t€+ KBM?- æB M hB M p ç½ H" K¶B M; QÌB Q€M
pÊB h?~K L;¢QX
"B M [m•M- +'K p - çªM; +k- ?Q¢M [m M i`QM; M°B +mM;- M?[M; M; QÌB M"v HB M
HU+ HQÊM; +?QM? i`` +?Q iWM; +|- K" h?~K L;¢Q- imv H" +MM; #¼M ?¼M; -K ?
i`Î i?"M? M; QÌB /šM ç-m HU+ HQÊM; M"vX
h?~K L;¢Q [m +´M; iÁ pÁ `²B- K°i çQÌM; çB [m - HB M H"TiS+ +?SM; FB M .QÆM;
M; Q„+- .QÆM; "Q+? L?B M"v- ç½ F?€ [m2M i?•M +MM; ?„M- h?~K L;¢Q F?¬M; ç K
?ª M|B,óhB m .QÆM; +¬M; +¬M;- M?Q i? M"Q- +? Mm¬B M; QÆB H¢B +| bU iB M?
.QÆM; "Q+? L?B KdK +QÌB M|B,ó*? Mm¬B Î i¢B o, M *ªM? +€+ +MM; # ?¢- F?¬M;
i?2Q +•m M|BX ó
h?~K L;¢Q KdK +QÌB M|B,óL; QÆB M|BX ó
.QÆM; "Q+? L?B M; ?B K K†i M|B,óæ¢B bU ç½ ç`M?5 ó
æ¬B K„i h?~K L;¢Q H|2 H M- H° ` /€M; iQÆB +QÌB M?Q +| M?Q F?¬M; ,óJ'v M; "v
K°i +?9i- +?9M; i H" M; QÌB K°i M?"- +| `ªM? i?b T?ªB i?•M + "M ?ÆM K°i +?9iX
H'v iB M /šM ç M F?2M i?QÎM;- ç®B pÊB HQ¢B M; QÌB M?Q .QÆM; "Q+? L?B- çQ
h?~K L;¢Q M; ?o- M; QÌB M"v F€ i?"i`i +| iB M ç²X
G"TiS+ +QÌB M?¢i K°i iB M;- iB TiK+ çB p T?Q i`QÊ+- F?¬M; F?Q i`QM; M°B +
M?QM; h?~K L;¢Q H¢B pmB KWM; iU M?B M- +?Ì ç M o, M *ªM? +€+ # M M"v- HB
h?~K L;¢Q v i FB MX ó
V

e8jX *?QÆM; ek9, æ°B JQ

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ek9, æ°B KQ

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h? M? •K h`B m \*ëi t2M HšM iS+ ;B”M- îi`QM; +€+ M|B, óhB M ç MX ó

h?~K L;¢Q ;BÆ iB M #QÊ+ çB H M- ?”M? H - M;? M? M; M; K” M;²B tm®M;- KdK
+?mv M ;b\ ó >„M pW M|B- pW çQ €M? K„i`ÆB p”Q K°i T?-M i`m +?QÆM; i` M K

h`B m \*ëi +?d +?d i`m +?QÆM; i` M K†i ç`i- M|B,óhU M;QÆB t2K çBX ó

h?~K L;¢Q tQ v M;Q|B H¢B- M?†i çQÊ+ i`m +?QÆM;- t2K tûi i?QªM; [m - +Q|B ?
æ²M; +¬M; +¬M; ç”M €T F`T i?|B- F?¬M; ;†T +?mv M F?¬M; K v- M?[M; #B M [m•M
T?ªB H” M M i?Q€M; i?m i?”T K°i iw\ ó

h`B m *ëi +Q|B H¢M? M|B,óæ•v H” [m M #S+ #BM? T?ªM- M;Q|B M M i?m i?”T- F?

>„M +?„T ? B i v b m HQM;- +| p `”i H” p°B p”M; t Q ç°M;- M|B,óh?€B ;B i?”i bU
h?€B .m- /€K ;B i æB M hB M p `²B H”M i`®M- K°i M;Q|B h?€B h? Q- /€K +„i tûM
ç9M;- M m F?¬M; T?ªB æ²M; Zm€M tY i`Q F`T i?|B- +?d bÊ H” b) tªv` ç¢B bUX ó

>„M H¢M? HMM; +Q|B K°i iB M;- iB T iK+ M|B,ó>ÆM M[- h?€B ;B ;B`m FQM F?•
bQ p`i pª +¬M; H Q `”i HÊM- +ÁM F?¬M; Km®M i`mv +Sm- M?QM; ?B M i¢B ó *QM
K†i h?~K L;¢Q- M|B,óE?¬M; tY i`Q H” F?¬M; çQÊ+X ó

h?~K L;¢Q +kM; F?¬M; M|B +€B ;b- H9+ M”v F?mv M M[+?QM? H” /®B i`€- +?d M
KBM?X ó

h`B m \*ëi i?î /”B- M|B,ósY i`Q M?Q i? M”Q- h`šK +ÁM Km®M bmv M;?o K°i +?9i M
bU i`B m çbM?- çÊB H9+ M;?` bU i`B m çbM? `²B M|B b mX ó

h`B m *ëi M;²B tm®M;- i•K iB M? +?mv M #B M F?€ ?ÆM K°i +?9i- M|B,ó:-M ç•v p
L;QÆB H” ”bM? h•v oQÆM;- +?ŠM; H) +kM; Km®M HQ|B M?€+ b Q\ ó

h?~K L;¢Q +Q|B F?´- M|B,óoB i?-M F?¬M; /€K HQ|B M?€+- +?d H”- ;-M ç•v M;Q|B
[m€ M?B m- p”v M M KÊB i”M HU+ Qi çB` M;Q”B K°i +?9iX ó

óªM? `¶B M|B / K T? \ ó h`B m *ëi +Q|B M?¢i K°i iB M; M|B,óL;QÆB M|B p hQ M
ç M #¼M ?„M- h`šK iB M M;QÆB- Qi M?”i pšM i®i ?ÆM bQ pÊB ç€K Km / M? +?m°
pb pQÆM;- +¬M; b T?ªB v m [mw / M? iB M; +O +?QM? KbM?\ *S ç +?Q #¼M ?¼

h?~K L;¢Q W K°i iB M;- i`QM; HÁM; M;?o- M;QÆB i?Q+? i` M? +¬M; i?b +kM; i?¬
v m [mw i? M? / M? +O +?QM? KbM?- ç•v F?¬M; T?ªB ç~v M;Q|B tm®M; ?® HY b

h`B m \*ëi m®M; i`”- F?Q +kM; i?m”M `²B- H°` K°i +?9i /€M; iQÆB +Q|B- M|B,ó
h`šK +| pB + Km®M T?•M T?| M;QÆB- ?¬K M v #ªQ M;QÆB p”Q +mM;- H” +| K°i pB
ó

h?~K L;¢Q M|B,ósBM # ?¢ +?d `äX ó

•M? K„i h`B m \*ëi H|2 H M- /Q|M; M?Q ç M; H”K i [mv i ç`M? M”Q ç| - M|B,óh`šK
J¬M ?¢ idM?- M?Q i? M”Q\ ó

J¬M ?¢ idM?- +Æ ?² H” ç-m K®B i?B M ?¢ `²B- K°i +•m M|B FB iB i H°` ? B w iS-
#` i?”i bOM;- iMv i?|B #` +?mv M p`i`Q- K°i i-M; w iS F?€+- H” ?Q”M iQ”M iQM M?
;b H” ;B Q ? i pB + [m•M +?QM? p”Q i`QM; i v h?~K L;¢QX

h`B m \*ëi M?bM h?~K L;¢Q- +?| KQM; +•m i`ª H|BX

h?~K L;¢Q +?d H” ç| çšM K°i +?9i- H”T iS+ M;?B K K†i M|B,ó” ?¢ M|B +?mv M +Q
M;?B T ?¼+ çQ|M; /¢v pä- H¢B +?O +?Q|M; >²M; GQ hU- +”M; /MM; iQÊ+ p` i?•M
pÊB pm - +€B J¬M ?¢ idM? M”v- imv i ç®B F?¬M; i? çBX ó

hmv J¬M ?¢ idM? H" ¸-m K®B i?B M ?¢- M?QM; i`QM; K„i h?~K L; ¢Q- +Æ ?² H" ;
[mv M i`¼M; - i`€+? M?B K +kM; H" `i HÈM- ¸` p` +O KbM? ¸½ ¸¢i ¸ M i`bM? ¸° M
M|B +| M; Q|B b) ;?2M ;?ûi- +?Q /M ¸B p`Q- K¶B M; `v ¸®B K†i +€B i'm +?QÆM; M
?„MX

h` M M; Q|B ?„M +| ? B +€B +?S+ F?¬M; i²B- K°i H" hQ M; ?B T ?¼+ ¸Q|ÌM; /¢v pã
F? M?- F€i? "i- M|B +?Q +MM; - ¸ m H" +?S+ [m M M?`M iªM- +?QM? KbM? +?d T?F
+?mv M F?€+- +kM; +| i? #Ä K†+ ¸ M; Q|B F?€+ ¸B H`KX

L?QM; J¬M ?¢ idM? H¢B #'i ¸²M; - HB M [m M i?"i bU [m€ HÈM- Km®M HQ|B #B M;
iQ`M i`€B M; QÊ+ pÊB iQM? ibM? h?~K L; ¢QX

*ÁM M[- [mv M i? +O KbM? ¸½ ¸ M ibM? i`¢M; H`K +?Q M; Q|B i bÊ ?½B- H¢B
i?"M? h`Q h?€Q- ¸-m M, K M v- H`K h`Q h?€Q F?¬M; T?ªB H" +€B +?mv M ; b i®i-
+?Q ?-m\ L; ?o +kM; ¸WM; M; ?oX

*€B [mv M HU+ +?¢K i v +| i? #ÄM; M`v- h?~K L; ¢Q K°i ¸B K HQm Hmv M ¸ m F?
M?Q h?€B EBM?- K¶B M; `v- b€M; bÊK #„i ¸-m ¸SM; /"v- M; ²B +¶ FB m- iB M +mM
J¬M ?¢ idM? M; ²B tm®M; +ª M; `v- +?QM? H" +?Q ?„M +ª M9B p`M; - ?„M +kM; +9B

h?~K L; ¢Q ?Qi K°i ?ÆB i?"i b•m- M|B, ó*ÁM M[- pB i?¬M [m2M M?`M iªM- +| H) H
F?€+ ¸BX ó

h`B m \*€i +Q|B +Q|B- F?¬M; ? +| w FB M ; b- +?d M|B, óL; QÆB +| +€B i•K iQ M`v
M?'iX ó >„M i?"i bU +kM; F?¬M; KB M +QÐM; h?~K L; ¢Q- iB TiK+ M|B, óh®i`²B- b
K B M; ?` bU i`B m ¸bM?- h`šK +ÁM +| pB + ; B Q +?Q M; QÆB H`KX ó

h?~K L; ¢Q ; "i ; "i ¸-m- ¸9M; H" F?¬M; +| ; b F?| +| i? /Si #Ä- #€B #B i ¸B ` - i`QM
#B i M; Q|B iB T [mªM J¬M ?¢ idM? H" B- bmv M; ?o p`B M; Q|B- ¸ m +ªK i?'v F?¬M;
? ¸ wiÊB- M?"M M?¢i` ¸BX

h`QM; HÁM; h?~K L; ¢Q F€i?"i +ÁM ¸ M; M; ?o ¸ M bU ibM? h?€B EBM?- M?' +Ä T?
M; Q|B M?Q h?€B EBM?- M m F?¬M; i`B i ¸ iB m /B i? „M- p`v i?b imv i ¸®B F?¬M
i`'M #'i M; i H`K T?ªM- K°i i°B ; B'm FQM F?•K T?¢K- +ÁM +| K°i i°B iU iB M i? v
M`v- imv M|B ¸O ¸ p†M M; ½ #'i Hm"MF M`Q- M?QM; K„i i?'v b„T M?bM i?'v €M?
L; ¢Q H¢B imv i ¸®B F?¬M; /€K +?"K i`X

æ M ¸•v M, K b€m M, K- h?~K L; ¢Q ¸½ +| p`B T?¬M F?Q +?'i i?QÊM; p` ; Bª- i` M K
T?¬M i?"M? i?K+- i?|B ¸B K pW ¸ M MÆB ¸•v- +ªK i?'v +€B i? ; BÊB M`v F?¬M;
Hm¬M K M; i?2Q p`B T?¬M ?`M? pB T?|M; ¸½M; - i?ŠM; ¸ M F?B i?"M? ; B - +| ¸S
i` M M; Q|B +kM; M?B m i? K p`B T?¬M i`€+? M?B K- M; Q|B i`Í M M +| +?9i F?¬M;

h?~K L; ¢Q ¸€M? M; U +?¢v` F?ÄB ?Q`M; +mM; - ¸ M; M; ?o M; ÊB i•K bU- H¢B F?¬
+mM; ¸B ` - +€+? ¸| F?¬M; t - ¸½ +| `i M?B m M; Q|B +?, K +?9 M?bM ?„M- M; mv
#B M K'i # M i`QM; ¸Q|ÌM; T?®- ¸ m iU ?QÊM; M?" KbM? +?O iY #~K #€QX

h¢B ¸•v- i` M MÆB ¸-m b|M; M; ¼M ; B| - iWM; +€B +Y ¸°M; ¸ m ¸°M; M?•M i•K- B +
+`M; F?¬M; /€K ¸B b B Kªv K v- M?•M p`i +U+ M|M; M?Q h?~K L; ¢Q- ¸QÆM; M?B
i?2Q /äB- +?d H" - M?[M; M; Q|B M`v i?2Q /äB- iBM iS+ K M; p - H¢B ¸ +?Q i'i +ª
p`v- +?Q /M h?~K L; ¢Q T?€i ?B M- +kM; F?¬M; +| ; b HÈM

æ-m i?€M; +?QM M; mv M MB M h`mM; >Q`- M, K hmv M >Á ¸½ [m - i?|B ¸B K ¸´B
+ªB M; mv M i?"M? h`mM; >Q`- h`B m *€i ; -M ¸•v Hm¬M i?Q +? ¸†i MB M ?B m- +?
M`Q T?ªM ¸®B- M; mv M M?•M `i ¸ÆM ; BªM- H" h?K+ [m" M ¸½ tªv` ¸` +?'M H-M
M FB M|B K°i ¸®M; +?mv M T?B K- h`B m \*€i [mv i ¸`M? i?"i M? M?- +ªB M; mv

h?€M; +?QM- M?[M; M; `v M`v- tm•M [m M; +ÁM +?Q iªM ¸B- imv H` ¸ªQ K„i b) M?'
¸½M; ¸-v KQ tm•M- +€B KQ HB M iK+ M`v iW ¸ K [m ¸ M b€M; bÊK- K°i KU+ F?
iS M; M; M; QÊ+ - H½Q iY Km®M +?Q KQ `ÆB tm®M; - M; QÆB +| i? H`K i? M`QX

J°i b€M; bÈK- i'i +^a +¶ FB m +kM; ç½ H M çQÌM; `²B- M;?` bU i`B m çbM? b„TiÈE
 imv M|B F?¬M; F?Q iQÆB K€i- M?QM; M?[M; M;QÌB M;²B Î i`QM; FB m- ç m H` ç
 #i M;Ì H`K T?ªM- çm´B #„i h?€B EB M ç M M v pšM +?Q i?´v F i [mª- h?€B .m H`M
 +€B HB M iB T K°i +€B- bU iB M? ç½ i`mv M` K°i iQM ?B m- çO ç +?Q i'i +ª K¼B
 h?~K L;¢Q # M i`QM; ,M K†+ i`B m T?K+- # M M;Q`B F?Q€+ €Q iÆB- i` M ç-m H`
 i`QM; oQÆM; T?O çB` - p®M H` GQm h?„M; ;¼B H` ?„M M;²B t2- M?QM; h?~K L;¢
 M;U ç ` M Hmv M i?•M i? - +m®B +MM; +kM; +?d +| i? F ?„MX
 E€ i?¨i- h?~K L;¢Q ç2Q Kk`°M; p`M?- K†+ €Q iÆB H` +| /KM; w F?€+- pW i`Î KbM
 iS+ K M; M;QÌB çB p ?QÈM; M°B +mM;X
 *€B +Y +mM; M`v ç½ +| F?¬M; Qi M;QÌB iÈB- ç m H` M;²B i`QM; FB m i`€M? KQ
 i? M? i?9v ç¢T tm®M; ;¢+? ç€ i`mv M iÈB- K¼B M;QÌB HB M #B i`ä- i M FB ç M
 M;QÌB i ç m M;²B tm®M; FB m- +€B i`B M`v ç M; KQ - ?„M +QÐB M;U - i?¨i ç9M;
 h? M?•K h`B m \*€i t2M HšM iS+ ;B”M- Î i`QM; +€+ M|B, óhB M ç MX ó
 h?~K L;¢Q ;BÆ iB M #QÈ+ çB H M- ?¨M? H - M;? M? M; M; K` M;²B tm®M;- KdK
 +?mv M ;b\ ó >„M pW M|B- pW çQ €M? K„i`ÆB p`Q K°i T?¬M i`m +?QÆM; i` M K
 h`B m \*€i +?d +?d i`m +?QÆM; i` M K†i ç`i- M|B,óhU M;QÆB t2K çBX ó
 h?~K L;¢Q tQ v M;QÌB H¢B- M?†i çQÈ+ i`m +?QÆM;- t2K tûi i?QªM; [m - +QÌB ?
 æ²M; +¬M; +¬M; ç`M €T F`T i?ÌB- F?¬M; ;†T +?mv M F?¬M; K v- M?[M; #B M [m•M
 T?ªB H` M M i?Q€M; i?m i?“T K°i iwl ó
 h`B m \*€i +QÌB H¢M? M|B,óæ•v H` [m M #S+ #BM? T?ªM- M;QÌB M M i?m i?“T- F?
 >„M +?„T ? B i v b m HQM;- +| p `i H` p°B p`M; t Q ç°M;- M|B,óh?€B ;B i?“i bU
 h?€B .m- /€K ;B i æB M hB M p `²B H`M i`®M- K°i M;QÌB h?€B h? Q- /€K +„i tûM
 ç9M;- M m F?¬M; T?ªB æ²M; Zm€M tY i`Q F`T i?ÌB- +?d bÊ H` b) tªv` ç¢B bUX ó
 >„M H¢M? HMM; +QÌB K°i iB M;- iB T iK+ M|B,ó>ÆM M[- h?€B ;B ;B`m FQM F?•
 bQ p`i pª +¬M; H Q`i HÈM- +ÁM F?¬M; Km®M i`mv +Sm- M?QM; ?B M i¢B ó *QM
 K†i h?~K L;¢Q- M|B,óE?¬M; tY i`Q H` F?¬M; çQÈ+X ó
 h?~K L;¢Q +kM; F?¬M; M|B +€B ;b- H9+ M`v F?mv M M[ +?QM? H` /®B i`€- +?d M
 KBM?X ó
 h`B m \*€i i?Î /`B- M|B,ósY i`Q M?Q i? M`Q- h`šK +ÁM Km®M bmv M;?o K°i +?9i M
 bU i`B m çbM?- çÊB H9+ M;?` bU i`B m çbM? `²B M|B b mX ó
 h`B m *€i M;²B tm®M;- i•K iB M? +?mv M #B M F?€ ?ÆM K°i +?9i- M|B,ó:-M ç•v p
 L;QÆB H` "bM? h•v oQÆM;- +?ŠM; H) +kM; Km®M HQÌB M?€+ b Q\ ó
 h?~K L;¢Q +QÌB F?´- M|B,óoB i?¬M F?¬M; /€K HQÌB M?€+- +?d H`- ;¬M ç•v M;QÌB
 [m€ M?B m- p”v M M KÈB i”M HU+ Qi çB` M;Q`B K°i +?9iX ó
 óªM? `¶B M|B / K T? \ ó h`B m *€i +QÌB M?¢i K°i iB M; M|B,óL;QÆB M|B p hQ M
 ç M #¼M ?„M- h`šK iBM M;QÆB- Qi M?´i pšM i®i ?ÆM bQ pÈB ç€K Km / M? +?m°
 pb pQÆM;- +¬M; b T?ªB v m [mw / M? iB M; +O +?QM? KbM?\ *S ç +?Q #¼M ?¼
 h?~K L;¢Q W K°i iB M;- i`QM; HÁM; M;?o- M;QÆB i?Q+? i` M? +¬M; i?b +kM; i?¬
 v m [mw i? M? / M? +O +?QM? KbM?- ç•v F?¬M; T?ªB ç~v M;QÌB tm®M; ?® HY b
 h`B m \*€i m®M; i`¨- F?Q +kM; i?m”M `²B- H°` K°i +?9i /€M; iQÆB +QÌB- M|B,ó
 h`šK +| pB + Km®M T?•M T?| M;QÆB- ?¬K M v #ªQ M;QÆB p`Q +mM;- H` +| K°i pB
 ó
 h?~K L;¢Q M|B,ósBM # ?¢ +?d `äX ó

•M? K„i h`B m \*€i H|2 H M- /QÌM; M?Q ç M; H`K i [mv i ç`M? M`Q ç|- M|B,óh`šK
J¬M ?¢ idM?- M?Q i? M`Q\ ó

J¬M ?¢ idM?- +Æ ?² H` ç-m K®B i?B M ?¢ `²B- K°i +•m M|B FB iB i H°` ? B w iS-
#` i?`i bOM;- iMv i?iB #` +?mv M p`i`Q- K°i i-M; w iS F?€+- H` ?Q`M iQ`M iQM M?
;b H` ;B Q ? i pB + [m•M +?QM? p`Q i`QM; i v h?~K L;¢QX

h`B m \*€i M?bM h?~K L;¢Q- +?i KQM; +•m i`a HìBX

h?~K L;¢Q +?d H` çì çšM K°i +?9i- H`T iS+ M;?B K K†i M|B,ó" ?¢ M|B +?mv M +Q
M;?B T ?¼+ çQÌM; /¢v pã- H¢B +?O +?QÎM; >²M; GQ hU- +`M; /MM; iQÊ+ p`i?•M
pÊB pm - +€B J¬M ?¢ idM? M`v- imv i ç®B F?¬M; i? çBX ó

hmv J¬M ?¢ idM? H` ç-m K®B i?B M ?¢- M?QM; i`QM; K„i h?~K L;¢Q- +Æ ?² H` ;
[mv M i`¼M; - i`€+? M?B K +kM; H` ``i HÈM- ç` p`+O KbM? ç½ ç¢i ç M i`bM? ç° M
M|B +| M;QìB b) ;?2M ;?ûi- +?Q /M çB p`Q- K¶B M;`v ç®B K†i +€B i`m +?QÆM; M
?„MX

h` M M;QìB ?„M +| ? B +€B +?S+ F?¬M; i²B- K°i H` hQ M;?B T ?¼+ çQÌM; /¢v pã
F? M?- F€i?`i- M|B +?Q +MM; - ç m H` +?S+ [m M M?`M iªM- +?QM? KbM? +?d T?F
+?mv M F?€+- +kM; +| i? #Ä K†+ ç M;QìB F?€+ çB H`KX

L?QM; J¬M ?¢ idM? H¢B #`i ç²M;- HB M [m M i?`i bU [m€ HÈM- Km®M HQìB #B M;
iQ`M i`€B M;QÊ+ pÊB iQM? iB M? h?~K L;¢QX

*ÁM M[- [mv M i? +O KbM? ç½ ç M iB M? i`¢M; H`K +?Q M;QìB i bÊ ?½B- H¢B
i?`M? h`Q h?€Q- ç-m M,K M v- H`K h`Q h?€Q F?¬M; T?ªB H` +€B +?mv M ;b i®i-
+?Q ?-m\ L;?o +kM; çWM; M;?oX

*€B [mv M HU+ +?¢K i v +| i? #ÄM; M`v- h?~K L;¢Q K°i çB K HQm Hmv M ç m F?
M?Q h?€B EBM?- K¶B M;`v- b€M; bÊK #„i ç-m çSM; /`v- M;²B +¶ FB m- iB M +mM
J¬M ?¢ idM? M;²B tm®M; +ª M;`v- +?QM? H` +?Q ?„M +ª M9B p`M;- ?„M +kM; +9B

h?~K L;¢Q ?Qi K°i ?ÆB i?`i b•m- M|B,ó\*ÁM M[ - pB i?¬M [m2M M?`M iªM- +| H) H
F?€+ çBX ó

h`B m \*€i +QìB +QìB- F?¬M; ? +| w FB M ;b- +?d M|B,óL;QÆB +| +€B i•K iQ M`v
M?`iX ó >„M i?`i bU +kM; F?¬M; KB M +QÐM; h?~K L;¢Q- iB T iK+ M|B,óh®i`²B- b
K B M;?` bU i`B m çbM?- h`šK +ÁM +| pB + ;B Q +?Q M;QÆB H`KX ó

h?~K L;¢Q ;`i ;`i ç-m- ç9M; H` F?¬M; +| ;b F?| +| i? /Si #Ä- #€B #B i çB ` - i`QM
#B i M;QìB iB T [mªM J¬M ?¢ idM? H` B- bmv M;?o p`B M;QìB- ç m +ªK i?`v F?¬M;
? ç w iÊB- M?`M M?¢i` çBX

h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q F€i?`i +ÁM ç M; M;?o ç M bU iB M? h?€B EBM?- M?´ +Ä T?
M;QìB M?Q h?€B EBM?- M m F?¬M; i`B i ç iB m /B i ?„M- p`v i?b imv i ç®B F?¬M
i`'M #`i M;ì H`K T?ªM- K°i i°B ;B`m FQM F?•K T?¢K- +ÁM +| K°i i°B iU iB M i? v
M`v- imv M|B çO ç p†M M;½ #`i Hm`M F M`Q- M?QM; K„i i?`v b„T M?bM i?`v €M?
L;¢Q H¢B imv i ç®B F?¬M; /€K +?`K i` X

æ M ç•v M,K b€m M,K- h?~K L;¢Q ç½ +| p`B T?¬M F?Q +?`i i?QÊM; p` ;Bª- i` M K
T?¬M i?`M? i?K+- i?iB çB K pW ç M MÆB ç•v- +ªK i?`v +€B i? ;BÈB M`v F?¬M;
Hm¬M K M; i?2Q p`B T?¬M ?`M? pB T?i M; ç½M;- i?šM; ç M F?B i?`M? ;B - +| çS
i` M M;QìB +kM; M?B m i? K p`B T?¬M i`€+? M?B K- M;QìB i`i M M +| +?9i F?¬M;

h?~K L;¢Q ç€M? M;U +?¢v` F?ÄB ?Q`M; +mM;- ç M; M;?o M;ÊB i•K bU- H¢B F?¬
+mM; çB ` - +€+? ç| F?¬M; t - ç½ +| `i M?B m M;QìB +?,K +?9 M?bM ?„M- M;mv
#B M K`i # M i`QM; çQÌM; T?®- ç m iU ?QÊM; M?` KbM? +?O iY #`K #€QX

h¢B ç•v- i` M MÆB ç-m b|M; M;¼M ;B|- iWM; +€B +Y ç°M; ç m ç°M; M?•M i•K- B +
+`M; F?¬M; /€K çB b B Kªv K v- M?•M p`i +U+ M|M; M?Q h?~K L;¢Q- çQÆM; M?B

i?2Q /äB- +?d H"- M?[M; M;QÌB M"v i?2Q /äB- iBM iS+ K M; p - H¢B ç +?Q i'i +
p"v- +?Q /M h?~K L;¢Q T?€i ?B M- +kM; F?¬M; +| ;b HÈM

æ-m i?€M; +?QM M;mv M MB M h`mM; >Q"- M,K hmv M >Á ç½ [m - i?ÌB çB K ç´B
+ªB M;mv M i?~M? h`mM; >Q"- h`B m *€i ;-M ç•v Hm¬M i?Q+? çti MB M ?B m- +?i
M"Q T?ªM ç®B- M;mv M M?•M `i çÆM ;BªM- H" h?K+ [m" M ç½ tªv ` ç` +?'M H-M
M FB M|B K°i ç®M; +?mv M T?B K- h`B m \*€i [mv i ç`M? i?"i M? M?- +ªB M;mv

h?€M; +?QM- M?[M; M;"v M"v- tm•M [m M; +ÁM +?Q iªM çB- imv H" çªQ K„i b) M?`
ç½M; ç-v KQ tm•M- +€B KQ HB M iK+ M"v iW ç K [m ç M b€M; bÈK- K°i KU+ F?
iS M; M; M;QÊ+- H½Q iY Km®M +?Q KQ `ÆB tm®M; - M;QÆB +| i? H"K i? M"QX

J°i b€M; bÈK- i'i +ª +¶ FB m +kM; ç½ H M çQÌM; `²B- M;?` bU i`B m çbM? b„T iÈE
imv M|B F?¬M; F?Q iQÆB K€i- M?QM; M?[M; M;QÌB M;²B Î i`QM; FB m- ç m H" ç
#i M;Ì H"K T?ªM- çm´B #„i h?€B EB M ç M M v pšM +?Q i?'v F i [mª- h?€B .m H`M
+€B HB M iB T K°i +€B- bU iB M? ç½ i`mv M ` K°i iQM ?B m- çO ç +?Q i'i +ª K¼B

h?~K L;¢Q # M i`QM; ,M K†+ i`B m T?K+- # M M;Q`B F?Q€+ €Q iÆB- i` M ç-m H"
i`QM; oQÆM; T?O çB ` - p®M H" GQm h?„M; ;¼B H" ?„M M;²B t2- M?QM; h?~K L;¢
M;U ç ` M Hmv M i?•M i? - +m®B +MM; +kM; +?d +| i? F ?„MX

E€ i?"i- h?~K L;¢Q ç2Q Kk `°M; p" M?- K†+ €Q iÆB H" +| /KM; w F?€+- pW i`Î KbM
iS+ K M; M;QÌB çB p ?QÈM; M°B +mM;X

*€B +Y +mM; M"v ç½ +| F?¬M; Qi M;QÌB iÈB- ç m H" M;²B i`QM; FB m i`€M? KQ
i? M? i?9v ç¢T tm®M; ;¢+? ç€ i`mv M iÈB- K¼B M;QÌB HB M #B i`ä- i M FB ç M
M;QÌB i ç m M;²B tm®M; FB m- +€B i`ÌB M"v ç M; KQ - ?„M +QÐB M;U - i?"i ç9M;

*?d H"- B +kM; F?¬M; /€K M|B ;b- K†+ /M H" i`QM; HÁM; Q€M i?-K- +kM; F?¬M; i
H° ` F?m¬M K†i iQÆB +QÌB p ?QÈM; h?~K L;¢Q,óoQÆM; ;B iÈB bÈKX ó

h?~K L;¢Q M;²B Î i` M M;U - i?QM; /QM; çB [m - M|B,óE?¬M; +ÁM bÈK- F?¬M; +Á
i`€M? i`ÌB KQ M M KÈB ç M i` X ó

G-M HQÊi iWM; F?m¬M K†i iQÆB +QÌB ç m ?ÆB +QÆM; K°i +?9i- çB bÈK ? v Km°
[m-M €Q\ *?d H"- "bM? h•v oQÆM; ;-M ç•v Q i?Q+? M|B +?mv M HmM; imM;- M?
M;QÌB M"v H¢B F?¬M; i? i` m p"Q- pb p"v- ç m KdK +QÌB- +QÌB ç M +| +?9i KB M
iÄ ` KbM? ?B m M´B F?´ +O h?~K L;¢QX

•M +-M M?i ç9M; H" GQ " M; L;¢M FB `²B- ç°B KQ +?mB ` F?ÄB FB m- QÈi bkM;
H - M|B,ó"bM? h•v oQÆM; T?QM; i?€B i?"i i®i- ? ? - H½Q T?m i?b F?¬M; çQÊ+-
çQÊ+X ó

h?~K L;¢Q `) M;U çB [m - F?¬M; ç w ç M ?„M- H9+ i`QÈ+ +ÁM i?Q€M; SM; T?i K
+~M; +ªK i?'v M;QÌB M"v F?¬M; i?9 p`- pm®i K¬M; M;U - H¢B ç" T ç M i` M M;QÌB M
K°i +?9i t2K h?~K L;¢Q ?„M H" T M;?B T M?Q i? M"Q- ;?ûi M?i H" M;QÌB K9 `bm

GQ " M; L;¢M ,M T?ªB +QM # # - M?QM; i` M K†i pšM K M; i?2Q /€M; iQÆB +QÌB
/¢M; imv i F?¬M; ç w- çB i?2Q T?Q b m M;U h?~K L;¢Q- +€B KQ /-K M"v imv H
iWM; M"v im´B- #` +ÆM KQ ;B| M"v [m'i p"Q M;QÌB- +kM; +| +?9i F?¬M; +?`m çU

h?~K L;¢Q tQ v M;QÌB tm®M; M;U - imv +ªK i?'v M;QÌB M"v ç„+ +?€M; ?ûi- +m®B +
?„M ?ÆB ç€M; i?QÆM; - HB M M|B,óGQ ç¢B M?•M- +| H) H" M;QÆB M M i`Î H¢B i`

L?QM; GQ " M; L;¢M H¢B F?¬M; +?`m- KdK +QÌB M|B,óoQÆM; ;B +| i? ç°B KQ
ç°BX ó

h?~K L;¢Q F?¬M; ç w iÈB ?„M M[X

L?QM; H9+ M"v- +Y +mM; `®i +K+ +kM; KÎ ` - K°i M;QÌB i?€B ;B€K QÈi bkM; çB `
+€+ p` ç¢B M?•M iB M +mM; v i FB MX ó

J¼B M;QÌB`-K`-K +?mB` F?`B FB m- H¢B +kM; F?¬M; i? #mM; /M- i`QM; M°B
p,M- B +kM; F?¬M; +?Q #mM; /M- +€B /M M`v F?¬M; F?€+ ;b +?2 i`B- p`Q +mM
?Q`M; ?"m- ?Q†+ H` K°i Qi [mw M?•M- M?[M; M;QÌB +ÁM H¢B +kM; F?¬M; i? #"i /
+QB M?Q H` bQ€M M;¬B- ç€K ç¢B i?-M imv + Q [mw- i?U+ bU ç m im•M i?O +€B [
H½Q i€K KQÆB- ç m T?ªB M;Q M M;Q½M K` ç°B KQ p`Q i`QM;X

o®M i?ÌB çB K M;`v tQ - M m i?ÌB iB i F?¬M; i®i- H¢B F?¬M; +| +€B ç¢B bU ;b- ;B
bU i`B m çbM? H¢B i?Q€M; K°i iw- +QB M?Q H` +?B m +® K¼B M;QÌB- M?QM; H-
ç`M? +?mv M i?ÌB ;B M- M?Q p`v- +?d +| i? Ov F?m'i +?Q p`X

h?~K L;¢Q T?|M; K„it2K tûi- K'v i?•M i? v m çm®B M`v ç m H¢M?`mM îi`QM; KQ
iQ, ó:†T KQ H` ``i? v- +S +?`m çUM; ? i +ª çB- #'M pQÆM; ç M +| +?m`M #`- ç2Q
iÆB çB p`Q- t2K +€+ M;QÆB H-M b m +ÁM /€K M;²B FB m ? v F?¬M;Xó

*QM M;QÆB çªQ K°i pÁM;- h?~K L;¢Q H¢B M;Q M M;Q½M +?çv iÈB æQ M *?QM?
tm®M;- ç2Q H M i` M ç-m æQ M *?QM?- +QÌB ?b ?b M|B,óL?¢+ T?K ç¢B M?•M-M;
M`v çBX ó

æQ M *?QM? #`KQ `ÆB ç M iQ`M i?•M H¢M? #m®i- h?~K L;¢Q H¢B H` ?"m bBM?
i?b +kM; ?ÆB M;¢B- +?d ?QÈM; ?„M- M?`M M?¢i +QÌB +QÌB M|B,óL;QÆB +kM; +?

h?~K L;¢Q +QÌB ? ? K°i iB M;- p¶i v K°i iB M;- M|B,óL;QÌB ç•mX ó

S?Q b m- K'v ?° p ç€M? M;U iÈB- tQ v M;QÌB tm®M; M;U - KÎ K°i # Q pªB /-m`
p`M? H°` - h?~K L;¢Q K°i KbM? +¬K ? B +€B M|M- ç°B Îi` M ç-m- +?SM; FB M M
FB - i`QM; HÁM; H¢B +`M; pmB KWM; KÎ ?Q - K M; ? B +€B Kk`°M; p`M?- iS+ +?

Jk`°M; p`M? +ÁM H¢B- i?b H` T?•M T?€i +?Q h?¢+? M?- h`M; o,M- E?QÆM; JšM
+?Q +? pÊ æQÌM; L;?B K- i?b +ÁM +?Q +| iQ +€+? i? K /U M;?` bU i`B m çbM?-

•M? K„i h?~K L;¢Q H|2 H M- +¬K i`QM; i v Kk`°M; p`M? +ÁM H¢B- €M? K„i`ÆB p`
`mM`~v FB - [m-M €Q .QÆM; h?U+ ç½ #` KQ i?'K QÈi ? i`²B- im´B i€+ H¢B F?-
M?bM ?„M ç°M; ;`Q iQ ?¬- i?'v B +kM; Km®M K„M; K'v +•m- H9+ M`v #° /€M; H¢B
i? i?ªKX

h?~K L;¢Q çB [m - +QÌB ? ?ª M|B,ó.QÆM; ç¢B M?•M- M m #`KQ i?'K QÈi i?•M i
#`M pQÆM;\ \*€B Kk`°M; p`M? M`v +?Q .QÆM; ç¢B M?•M ç2Q- i?ÌB çB K tm'i +mM
ç +?Q .QÆM; h?U+ +U imv i- ç½ ç2Q Kk`°M; p`M? Îi` M ç-m +O ?„MX

L?[M; M;QÌB ç°B KQ FB t2K tûi- H`T iS+ +?Q€M; p€M;- pW`²B +ÁM ç M; K„M; M
t2K` - B M;Ê M;~M +ÁM F?¬M; M?'i ç`M?- +?d H`- h?~K L;¢Q H9+ M`v- M|B ?„M
b B- i` M ç-m +?²M; ? B +€B Kk`°M; p`M? H M- #° /¢M; M`v K` çB /B M i?€M?- +Q

.MM; h?€B EBM? +¬K ç-m- +€+ ?`M; /`B b„T t T +?dM? i - Î# M i`QM; KQ /¬K imM
+mM;X

h`QM; K„i M?[M; M;QÌB M`v- h?~K L;¢Q K M; Kk`°M; p`M? FB i?"i bU H` i²M i¢B v
p`M? i?b +kM; i?¬B- M?QM; M;QÆB K M; ? B +€B M|M- M?bM K¼B M;QÌB M?B m
bU H` +| +?9i Qi H`K +?Q HÁM; M;QÌB F?¬M; / +?`mX

h?€B EBM? /šM ç-m [m +´M; iÁ pÁ`²B- H¢B #` i?€B ;B€K pW`²B M;;M H¢B- i`
[m, /`- i`QM; K'i K¼B M;QÌB- i?€B ;B€K i`QM; M°B +mM; ç¢B F?€B iQÆM; çQÆM
T?~K # M M;Q`BX

"¼M ?„M i?QÌM; i?QÌM; i?m çQÊ+ iB M; ;B| ç-m iB M- #B i`ä B b„T i?,M; +?S+-
i?€B ç° ç®B pÊB M;QÌB F?€+- i?QÌM; i?QÌM; b) #B m ?B M ibM? ?m®M; +O M;QÌ

h?€B ;B€K M`v F? M? F?€+? K°i iB M;- •K m M?bM p T?Q h?€B EBM?- M|B,óh?€

h?€B EBM? +ª M;QÌB QÈi bkm;- i? HQÆM; M|B F?¬M; M M HÌB- M;•v M;®+ ?ÄB,ó

h?€B ;B€K M"v + Q M;¢Q M|B,ó" ?¢ M|B- h?€B bQ MB M F, ;B" Mm - M;?` bU i`B
p M?" M;?d /QÐM; i`QÊ+ ¢BX ó

*a M;Q|B h?€B EBM? F?¬M; F?ÄB i?Q€M; `mM `~v K°i iw- imv H" bÊK +| +?m~M #`
F?¬M; F?ÄB F?B T bÊ- #` KQ t®B p"Q Kti K"v- F?¬M; F`T H m ¢B- ?„M ¢½ +?"K
M|B,ó*Umi?¬Mi¢ ÆMX ó

Zm M pB M b m HQM; H"TiS+ M;¢+ M?B M- "Q "Q tb t"Q #`Mi€M- B +kM; +?Q i
p`B i?"T MB M- # ?¢ `®i +K+ +kM; M|B ` H|B M;?d /QÐM;- H|B M"v w p` M?Q i?
#B iX

h?€B ;B€K FB iB TiK+ M|B,ó" ?¢ +ÁM M|B- M m h?€B bQ +ÁM +| +€B ;b ¢ M|B
M"v F?¬M; +¬MiB M +mM;- h?€B bQ HÈM im´B- M M #ªQ /QÐM; im´B i?¼ i?b ?ÆM

h?€B EBM? [m€ i?ŠM; i„T- /Q /U K°i +?9i- KÈB M|B,ósBM +¬M; +¬M; +?mv M +€Q
+?9i- +?"K `½B M|B,óh?¬M ¢½ i€K KQÆB- ¢ M KS+ M?Q H9+ M"v- •M ¢B M # M tn
pQM; H¢B iÈB i`QÊ+ K„i- +ÁM ;b KQM; Km®M M[\ sBM ¢ w i•K HQ¢M i?¬Mit+ i
>„M M†M; M K" /"T ¢¬mi` M K°i pkM; MQÊ+- F?~M i?B i M|B,ósBM # ?¢ KBM? ;B
V

e89X *?QÆM; ek8, *MM; æ~v

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ek8, *MM; ¢~v

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

J°i +•m iU #B M- ¢½ M|B ? i i•K +ªM? h?€B EBM? H9+ M"v- M m M|B H" ?„M ,M ?®
+kM; M?"M- M?QM; i`QÊ+ K„i- H¢B H" F?B [m•M T?¢K i?QÊM;- K°i i°B M"v- h?€B
M?"M- p`B +?K+ M,K M v- ?„M ¢®B pÈB h`B m *€i- Hm¬M H" M|B ;b M;?2 M'v- `i ?
+K+ F?B [m•M- i?"i bU H" H"KM;Q|B i +ªK F?€BX

h?€B ;B€K H¢M? HMM; M|B,óG|B h?€B bQ M|B- M¬ ;B M?È F„ `²B- b) ?²B #~K- h?

h?€B EBM? M|B K°i iB M; +€K ÆM- HªQ ¢ªQ ¢SM; H M- H¢B F?¬M; M;Q|B M"Q M•M
HU+ ¢Q Kti [m K°i # M- M?•M iB M? 'K H¢M?- i`QM; KQ ¢¬v w i?Æ H¢B i? ?B M
?"M F?¬M; i? ¢B i?2Q H"K iMv iMM; K¬M bBM?- ;B|M"v F?„+ M"v- H¢B F?¬M; +| K
HMM; i?'m tQÆM;X

h?|B ¢¢B h?€B EBM? ¢½ tQM;- H9+ M"v- i? v ¢´B ¢` p`- M M +?m~M #` w ¢`M? pb

h?€B EBM? M;•v M;®+ ¢SM; H M- #QÊ+ +?•M +| +?9i ?Q i?Q€i- iWM; #QÊ+ K°i ¢B
¢"v i¬K K„i +O ?„M- H¢B H"K +?Q ?„M +| +?9i F?¬M; `ä T?QÆM; ?QÊM;X

:B|M"v F?„+ M"v- K°i +€B Kk `°M; p" M? ¢Q [m - +kM; K v i` M ¢¬m +O ?„M ? B +
tm®M;- +ÁM +| K°i +€B ¢°B îi` M ¢¬m- ?„M +?•M i?"M? i? i?B i K" +Q|B M|B,óh?€
M;QÆB +S +¬K ¢BX ó

.Si H|B- HB M ¢B [m M•M; ¢Ð h?€B EBM?- iWM; #QÊ+ K°i ¢Q ?„M ¢ M +¶ FB m #
M|B ;b- i?|B ¢B K iB M p"Q +¶ FB m- F?¬M; M?"M ¢QÊ+- KQM; KÄB HB + h?~K L;¢
F?QX ó

h?~K L;¢Q +QM; 2Q- ?QÊM; ?„M F?QK M;Q|B- +kM; F?¬M; M|B ;b- [m v p i`QM; ¢

*€B #B m ?B M M"v- H¢B F?B M +?Q i'i +ª K¼B M;Q`B i?Q€M; FBM? M;¢+ K°i iw
ç M; H"K M?K+ h?€B EBM?- H"TiS+ ç m [m v ç-m çB- H"K M?Q F?¬M; i`¬M; i?'vX
L?QM; +?d +| h?€B EBM? p" h?~K L;¢Q #B i`ä- +Y ç°M; pW `²B +O h?~K L;¢Q ?
+?•M i•K i?"i w- K†+ /M ? B M;Q`B H" iY ç`+? - M?QM; Î b•m i`QM; HÁM; h?~K L;¢
M?•M h?€B EBM? M"v- i?O çQ¢M +?QM? i` +O ?„M poM? pB M F?¬M; ç¢i iÊB ibM
#•v ;BÌ- +?QM? H" pb +| ç`+? M?•M ç€M; bÊ M"v- h?~K L;¢Q iWM; #QÊ+ F?¬M; M;V
+| i?"M? iUm "bM? h•v oQÆM; ?¬K M vX

h? v ç´B M?Q p"v H" i®i ? v H" t'm- h?~K L;¢Q F?¬M; #B i- Qi M?'i- i`QM; iQ+? i
?Q"MiQ"MM/MM; bQH pÊB h?€B EBM?X

h`Î H¢B ç°B M;k- ç½ M®B çm¬B M? m K" p"Q- h?~K L;¢Q t T Î çm¬B- imv +kM; F?¬
H° ` b€i +ÆX

h`B i ç iB m /B i h?€B EBM?- +?d Î ?¬K M vX

h`QM; :BªM; oä çB M- h`B m *€i ,M K†+ KB M T?K+ - K†i •K i`-K H M çB M- p®M H"
L;¢Q- H"TiS+ M;²B Î i` M K†i ;? - F?ûT KB M; i`-K K†+X

Zm-M i?-M #` F?Q i? M"v H"K +?Q +| +?9i i?Î F?¬M; M´B- +| M;Q`B pKM; i`°K ç€M
H¢B +9B ç-m- +€B i`B m +K+ M"v F?| # T?•M #B i- #•v ;BÌ+ÁM +?Q ç M H9+ KB
H" +? i Q MX

h` M çB M- [m•M i?-M /Q`M; M?Q ç M; T?•M + Q i?'T- B +kM; F?¬M; M|B ;b- [m
ç°i M?B M M|B,óh`„+ i`'M #'i M;Î H"K T?ªM- "BM? #° F?| +?®B i°B ó •M? K„i +O
i` M M;Q`B i•M M?B K "BM? #° h?QÊM; h?Q S?QÆM; æ¢iX

S?QÆM; æ¢i FB M?Q #` i?B m ç®i- F?¬M; M?`M çQÊ+ K" tQ tQ K² ?¬B i` M i`€
M,K M"v "BM? #° h?QÊM; h?Q +kM; F?¬M; #B i T?¢K +€B FB M; F` ;b- K°i M;Q`B
M;Q`B- KbM? +ÁM +?Q M;²B M|M; çQi- ç½ ;†T T?ªB HQ¢B bU ibM? M"vX

S?QÆM; æ¢i bÊ ?½B `Ki` K" çSM; ` - M|B K'v +•m ç½ M;?o F„,ó" ?¢- pB i?-M p
i?€M; i`QÊ+XX ó *´ +O ?„Mi?Q€M; M?'T M?¬ K°i iw- H"TiS+ F?) +„M K¬B- h?€B
h? Q FB H"K ;b\

S?QÆM; æ¢i ç`M? i•K- iB TiK+ M|B,óæ m H" iB M M?B K "BM? #° h?QÊM; h?Q
h`B m *€i ;"i ;"i ç-m- ?„M Km®M- +?QM? H" F i [mª M"v- h?€B h? Q H" i?S iY h?
+?€M ;?ûi ç M +U+ çB K ç®B pÊB h?€B EBM?- M?QM; ç®B pÊB p`B i?"T MB M iBM
M|B i`Î K†i HB M i`Î K†i\X

"ÎB p"v- +| B /€K M|B h`B m *€i #'i MB K +Um ibM?\
h`B m \*€i H¢M? HMM; M;„i H`B- ?ÁB,óL;QÆB M|B h?€B h? Q\ ó

S?QÆM; æ¢i `mM `~v K°i +?9i- ? B ç-m ;®B K K M?kM- [m€ tm®M;- imv M|B h?€B
p`B i?"T MB M [m çB- B #B i +ÁM +| i? i€B F?¬B T?K+ ? v F?¬M; \ L?QM; i M
F?¬M; T?€i- +kM; F?¬M; i? F?B M KbM? +?`m i°BX

>„M F€ i?"i +kM; +QB M?Q MY +€B K¬M bBM? h?€B EBM?- M?QM; #` ;B"i KbM
M|B,óo•M;X ó

*| M?[M; H`B M"v- i` M K†i h`B m \*€i KÈB H° ` /€M; iQÆB +Q`B #Q ?B K- €M? K„i
H" `ÆB p"Q K°i ç€K L;U aY # M FB ,óh?€B h? Q i? K ¬[m•M HQÆM;- pb b Q L;U a
#~K i'm- +€+ M;QÆB +?QM? H" ç M ç€Ti?B M M?Q p"v •M ? v b Q\ ó

L;[F?Q H¢M? M?¢i- M?Q H" iU i?m"i pB + M?"- M?QM; b m HQM; +€B H¢M? M?¢i
J°i ç€K L;U bY çSM; ` - ç m H" +9B i?'T ç-m F?¬M; /€K #B M #¢+?- M|B M?Q i? M
ç`M? +? - H" [mv +O i´ i¬M;- M;Q`B M;Q`B +| T?¬M\

B M|B M?[M; H|B M"v çB ` - +?d bÊ [m-M i?-M î i`QM; çB M M"v ç m Km®M +m®
`²B- ?ÆM M[ - i`QM; M?[M; M; Q|B M"v- M; Q|B ,M i? K +kM; F?¬M; i?B m- [m M î
hmv M *?•m [m M i?QÆM; +'m F i?B m FQM? H" K°i- ?¬K M v F?¬M; +|- [m M pB
H" K°i- +€B F?€+ +?QM? H" HQÆM; #BM? `²B- ç•v ç m H" +?ûM +ÆK `i 'M- imv ç
çSM; ?mvM? ç - p"v i?b +?î +€ +? i HQÊB `€+? çBX

h`B m \*€i ?W HçM? K°i iB M;- M|B,óh`šK ç M; ?ÄB +€+ M; QÆBX ó

L;[F?Q h`B m \*€i HçM? M?Q #,M;- ?B M M?B M ç½ b„TF?¬M; M?`M çQÊ+X

_®i +K+- K°i M; Q|B L;U aY +„M `„M;- M|B,ó" ?ç- pB i?-M F?¬M; T?ªB F?¬M; #B i
+?9M; i F?¬M; /€K #m°+ i°B- / M? iB M; h?€B h? Q i? K ¬- bÊK ç½ +|- [m-M i?-
M|B ` - pB i?-M Km¬M H-M ç€M; +? i- tBM # ?ç i?S i°BX ó

L|B p h?€B h? Q- i' i T?ªB FûQ h?€B EBM? tm®M;- +| L;U aY M"v H M iB M;- i` M
iQÆB +Q|B M?"M M?çi- +?d H"- MK +Q|B M"v ;B'm î b m #S+ ` K +?2- B +kM; F?-

h`B m *€i i?ªM M?B M M|B,óæSM; H M çBX ó æÆM; BªM K" #m¬M; i? +€+ L;U b
M"v M|B M?Q i? M"Q\ *€+ M; QÆB p" h?€B h? Q +MM; i²M içB i`QM; p,M T?ÁM;- +
M?bM ` \ ó

J'v h?` H M;- \*?O #° "BM? #° M; ?2 tQM;- +kM; H" HçB +`M; ?QªM; bÊ- "Q "Q M|B,
F?¬M; #B i\ *?d H"- h?€B h? Q H°M; [mv M- +?9M; i i?•M H" i?m°+ [m M- F?¬M;

G9+ i`QÊ+ ç m H" K¼B M; Q|B çB +?MB çQi +?Q h?€B EBM?- ?¬K M v HçB H" iWM
;B H"K H€ +?„M- +€B ;b +kM; ç m ç~v H M i` M M; Q|B #¼M ?¼X

J" H9+ M"v ç•v- #B m ?B M h`B m \*€i +kM; H"K +?Q #¼M ?¼ HÈM K"i ?ÆM p`B T?-
h?€B ;B - ç m H" M•M; H M + Q + Q- M? M?"M; ç€M? tm®M;- +| +€B M; QM M; ¼i
+k- H9+ M"v ç°i M?B M ?B m- # ?ç Km®M i` ?ÄB- F?¬M; T?ªB H" +€B ;b i? K ¬-
M?[M; +€Q ;B" M"v +| +?O i`QÆM;- HB M +| +?9i Qi H"K +`M- +S i® +€Q M?B i i bM

L?QM; H9+ M"v- K°i iB M; i? M? •K p M; H M i`QM; :BªM; oă çB M- K¼B M; Q|B +
h?QÊM; h?Q iª i?W GQ " M; L;çM ç°M; i?•M çSM; ` - +'i + Q ;B¼M; M|B,ó" ?ç- p
K„i i?'v ?bM? /çM; FBM? ç¬ p" pMM; H•M +`M- i?"i bU `i ç m HÁM;- pB i?-M i?m
i`M; iQ- ?¬K M v ó >„M çB K°i #QÊ+- i?•M ?bM? H° ` p iQ HÈM + Q M; çQ- M|B,ó
+ M ;B€M- #m°+ i°B h?€B EBM?X ó

J°i +•m M|B FB - i?"i bU H" F?B M +?Q K°i ?²B t¬M t Q- ç¬B K„i h?~K L;çQ H|2 H
" M; L;çM- p T?-M M?[M; M; Q|B F?€+- ç m H" #°B T?K+ /kM; F?Q +O ?„M- ?B M
p K°i # M- M?QM; /M b Q +ÁM +?Q i`QM; b€M;- H9+ M"v çSM; ` KbM? H"K M; Q|
p`B T?-M /kM; F?QX

h`B m \*€i +Q|B M?çi K°i iB M;- M|B,óh?€B bQ +?QM? H" +€M? i v +O h`šK- M; QA
H" M|B h`šK\ ó

GQ " M; L;çM +kM; +Q|B M?çi K°i iB M; M|B,óL m # ?ç #„i i°B- pB i?-M T?'M i?
ç€T- F?~M +¬m # ?ç t2K i'm +?QÆM; i`QÊ+X ó .Si H|B- K|+ ` K°i T?-M i'm +?Q
ç†+- +?„TH M + Q + Q- +?î çÊB iMv iMM; ç M i`mv M HçBX

V

e88X *?QÆM; eke, GQ " M; L;çM •M >¬B

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; eke, GQ " M; L;¢M ,M ?¬B

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h`B m *€i F?¬M; M|B ;b- +?d ç€M? K„i p ?QÈM; .QÆM; hB M- .QÆM; hB M ?B m v
K°i çB tm®M; çB M- +-K i'm +?QÆM; +O GQ " M; L;¢M- HçB i`Î HçB +mM; p`M; ç

h`B m \*€i +9B ç-m M?bM i'm +?QÆM;- i` M K†i •K ibM? #'i ç`M?- H`T iS+ mM; /m
+?QÆM; HçB K°i # M- M|B,óGQ " M; L;¢M- M;QÆB i?"i iQ ; M5 ó

h`QM; HÁM; K¼B M;Q|B ç m i?-K +Q|B- i`QM; ç-m M;?o GQ " M; L;¢M H-M M`v
ç€ p`Q KB M; b„i- M|B F?¬M; +?WM; +€B +?S+ h?QÊM; h?Q iª i?W +S M?Q p`v K
F?¬M; M?'i ç`M?- +?d +| h?~K L;¢Q pšM M?`M M?½- F?¬M; i? K ç i•KX

GQ " M; L;¢M M;?B K K†i M|B,óoB i?-M i`mM; pÈB pQÆM; i°+- F?¬M; iB + i?•M
i?-M M|B pÈ p`M- tBM # ?ç +S i`€+? T?çi- H¬B çbM? KQ K|+ p®M H` [m•M •M- p
?"MX ó

E?¬M; F?Q i`QM; çB M #¶M; M?B M ?ç tm®M; #,M; çB K- h`B m *€i çSM; H M- ;B
çB HçB- ç°i M?B M M;~M; ç-m M|B,óL;QÆB M|B- ç m H`ibM? ?bM? i?U+ i \ ó

h`QM; ç¬B K„i GQ " M; L;¢M ?B M H M K°i iB ;BªQ ?Qçi- HçB p¬ +MM; i?`M? F?~
p M;Q|B M`v- M m M?Q +| +?¶i` F?¬M; i?"i- pB i?-M tBM # ?ç i` tûi +ª M?`- /M

* M ;B€M- i`QM; çB M H9+ M`v i`mv M` iB M; tb t`Q #`M i€M QM; QM;- çQ|M; ç
i`QM; i`B m çbM? +QB M?Q H` M?•M p`i b® K€- ç9M; H` pšM /MM; iÈB +€B iW M`v

L?•M p`i M?Q GQ " M; L;¢M p`v- M m T?•M #B i ç®B tY `ä ``M;- Qi M?'i +kM; H` çç
KS+ K°i H|B +Ym çdM?- M?QM; ;B[H'v K°i T?-M [mv M HU+ HçB H` +?mv M +| i?
ç9M; H` /€K +-K i€M? KçM; K°i M?` ;B` i` çB ç€M? #ç+- iW i`QÊ+ ç M M v HçB F¹

h`B m \*€i +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ K` ç°M; /mM;- M|B,ó>ªQ K°i M;Q|B i?-M iY M;
i` M T?® +kM; ;¼B M;QÆB H` GQ H½M; iY- F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+- HçB +| T?-M M

GQ " M; L;¢M M;?B K M;?`- M†M; M /`T ç-mX

L; v içB i?|B çB K i'i +ª K¼B M;Q|B +?Q ç`M? i?-M- h`B m *€i ç½ ;BÆ i v H M- M

.QÆM; hB M ç²M; w K°i iB M;- H'v i'm +?QÆM; #m°+ i°B +O GQ " M; L;¢M- çSM
iB M;- + Q ;B¼M; ç¼+,óL;`v M v- # M M;Q`B +| ;B†+ L[*?•M- M°B i†+ +| h?€B EB
i? ç€M? çm`B M;QçB i†+X

L,K i`QÊ+- ç M KM tm•M F?¬M; H•m- /•M ;B M ?"M ç M KS+ pB i` óççB i?-M +
T?QÆM; +?'M HQm i`mv MóM?[M; M,K i?€M; ;B Q [mv M ó- +| /•M ;B M pB ió;B M

L?Q i? - +| i? i?'v çQÊ+ K®B ?"M +O /•M ç®B pÈB h?€B- i°B i?-M K v K„M çQÊ+
çbM?- iU M?B M i?m-M T?K+ ?Q`M; i?QÊM;- +?Q M M- i`-M ibM? +O #ªv ççB i
i?€M? i?QÊM; KBM? i` X

J°i i°B HÈM, G`K t'm Hm"i +k i' i¬M;- h?€B EBM? K†+ /M F?¬M; / M? iB M; i?W
iQÈM;- +| [mv M i?W iQÈM;- HçB F?¬M; +| i?W M?"M i`€+? M?B KX L?| [mv M
bU ibM? #€+? [m M- i'i +ª M? K¬M- K¶B bU ibM? ç m T?ªB #~K +?Q ?„M i`QÊ+ `²
F?¬M; +| ;b HÈM M?Ä- K°i KbM? h?€B EBM? +?O i`QÆM;- B /€K H`K i`€B- b) ;†T

h°B HÈM i?S ? B, /'m ?Q`M; i?QÊM; ;B`M? +-M;X >Q`M; i?QÊM; çQ ` [mv i ç`M
h?€B EBM? M|B pÈB K¼B M;Q|B- +S i? K` i?"M? +-M; H Q +O ?„M XX

>Q`M; i?QÊM; F?¬M; M?šM i•K +„i çB K°i i†+ i?-M- K` ibM? M;mv M ç i`,K pçM
i?€M- #ÎB p`v i?B M ?ç i?-M /•M ç½ +| /` i•KX

oB i? -M + -m tBM ?Q" M; i?QÊM; - i? -M ç½ M|B ? i M?Q p"v- tBM ?½v t2K tûi h?€B i
 h?€B €+ - ?Q† + ?ÄB Km→M /•M i` ,K ?¼- F?→M; + -M bÊ h?€B mv- M†M; i?b /MM; i`
 +?dM? ç®M [m®+ T?€T- M? i?b +?Q iW +?S+ i`Î p M?"- ç +?Q i`B m çbM? v M`
 GQm HQ€i ç¼+ tQM; - iQM? ` iW H|B KÎ ç-m ç M F i i?9+ - T?ªB +| ?ÆM ? B pçM
 i`¼M p M T?Q K'i i?|B ;B M ç®i # MûM M? M; - KÊB KB M +QÐM; MB K tQM; X
 Zm -M i? -M "Q "Q M; ç+ M?B M- i`QM; HÁM; +kM; F?→M; F?ÄB bmv M; ?o- GQ " M
 iB M H" F ? B +€B i°B i`çM; - Km®M pSi i€M? KçM; h?€B EBM? çBX
 æB m i?S M?'i iU M?B M F?→M; + -M T?ªB M|B- M|B h?€B EBM? +?mv M [mv M- H
 T?€T i' i→M; - →K # idM? - K†+ /M H" h`B m *€i +?Q- M?QM; ?Q" M; ç +| i? +?Q M
 iU w +?mv M [mv M- +€B M"v ;¼B H" i? -M iB iX
 o T? -M çB m i?S ? B- HçB + "M; +U+ F€; B i i•K- M|B h?€B EBM? →K +→M; H Q +C
 iB M; - +?d K°i +?mv M M"v ç½ çO p ?Qm `²B- çQÆM; FBK ?Q" M; i?QÊM; i?Q+? i`
 ?ç i? -M H'v +→M; H Q +O ? „MX
 *?d H" - H9+ M"v- b „+ K†i h?~K L; çQ HçB F?) #B M K°i +?9i- K°i i°B i` M? +→M; M
 K†i h`B m \*€i M|B ` - GQ " M; L; çM M"v pB i M?Q i? M"Q p"v\ h`W T?B H" ? „M p¶
 H) H" +| M; Q|B K"i #€Q +?Q ? „M\
 > „M M?Ê K M; K€M; - KbM? p" H9+ h`B m *€i M|B +?mv M- # M +çM? +?d .QÆM; hB
 + -M T?ªB M|B- +? „+ +? „M b) F?→M; HmM; imM; M|B ` - +?ŠM; H) H" .QÆM; hB M
 b M; ?QÊM; .QÆM; hB M- .QÆM; hB M +MM; h?~K L; çQ bÊK +| ,M w- F?) H „+ ç-m
 /çM; F?→M; ?B m ` b QX
 G9+ M"v +kM; F?→M; M M i?QÆM; HQÊM; - h?~K L; çQ ç" M? T?ªB #Ä [m i?→BX
 h`B m \*€i +? "K `b `bM|B, óh`šK b) iU ç`M? ;B€ iU ç`M? ;B€ HçB KbM? - GQ " M; L; C
 GQ " M; L; çM [m€ içB +?¶ - M|B, óoB i? -M +| Î ç•vX ó
 h`B m *€i i?QÎM; i?S + K" M?bM ? „M K°i +€B- M|B, óS? -M i'm +?QÆM; M"v- içK i
 h`šK #B i`ä M; QÆB H" i`mM; i? -M- h`šK F?→M; i`€+? i°B M; QÆB- çB tm®M; çBX
 GQ " M; L; çM i? -M b „+ #'i ç°M; - HmB p i`QM; # M- H9+ M"v- #B m H° M; Q|B F?€
 iQ" M F?€+ - h`B m \*€i iÄ i?€B ç°- ç½ i`mv M` iBM iS+ - T? -M i'm +?QÆM; M"v- +|
 /MM; ç®B pÊB i?•M i?m° + pÊB pm +O h?€B EBM? H9+ i`QÊ+ - B /€K çQ K°i T? -
 *?d bÊ bÊK ç½ #` bmM; [m•M `²B- ?B M içB # ?ç HçB M|B ? B +•m iU ç`M? ;B€ H
 t X
 _'i M?B m M; Q|B ç½ +m®M; [mQi ?®B ?"M- bÊK #B i M?Q i? - +€B i'm +?QÆM; M"
 ç9M; H" H½M; T?Q +Æ ?°B i` M? +→M; K°i +€+? p→ Q+? - GQ " M; L; çM M"v `i HÊB
 HÁM; # ?ç b Q\
 h`B m \*€i +Q|B M?ç i K°i iB M; - H° ` /€M; iQÆB +Q|B #Q ?B K- €M? K „i H" T iS+ `A
 M|B, óaU ibM? h?€B bQ içK i?|B ç†i ç'v- M?QM; M; "v i`QÊ+ h`šK T?€i +?d i`mv M½
 KQm iQ M; B'm FQM- ; M HÊM ç M +U+ çB K- +?d H" - bQÆM; [m•M +?d ?mv S?9+
 h?QÊM; h?Q- M?[M; i?S M"v- ç m tªv ` içB S?9+ EB M H° # M FB - M?[M; bU ibM
 ` "M; - t2K t2K `®i +m° + K†i i`|B H†M Î ç•m\ ó
 h?~K L; çQ bÊK ç½ M; |iÊB- +?mv M tmB t Q M"v Km®M `ÆB H M i` M M; Q|B KbM?
 F?→M; +→M; K" HmB- ç®B T?QÆM; HçB +kM; F?→M; T?ªB M; Q|B HQÆM; i?B M- i`
 ?ŠM ?QB- /€K çQÆM; ç-m pÊB i' i +ª- +| i`|B KÊB #B i +ÁM B +| + M çªK M"vX
 h?~K L; çQ çSM; ` - M|B, óoB i? -M Î ç•vX ó
 h`B m \*€i M?ç i +Q|B M|B, ó\*?mv M M"v- ;B Q +?Q M; QÆB çB H`K- F?→M; + -M +| +
 M M ó ? „M /WM; K°i +?9i Î +?¶ M"v- K°i H9+ KÊB M|B, óL m H" i°B / M? i?U+ - iB M

h?~K L;¢Q FQ+? ¢°M;- +| H) H" h`B m \*€i #B i`ä i•K w +O KbM?- ;B i M;QÌB T?|
 i`QM; M?[M; i?S bBM? ` MB K pmb i?9- H"TiS+ M|B,óoB i?-M im•M K M?X ó
 h`B m \*€i H° ` p K i KÄB- M|B,óGMB p ¢B- ?¬K M v M|B M?B m M?Q p"v- M m +A
 i'm +?QÆM; ¢B H MX ó >„M ¢SM; H M- ¢°i M?B M /Q /U K°i +?9i- KÈB M|B,óh?€
 J¬M ?¢ idM? +S ¢ +?Q GQ " M; L;¢M i¢K i?ÌB M„K ;B[ó- /Si HÌB- KÈB +?“K`½BK
 GQ " M; L;¢M +kM; F?¬M; M|B +€B ;b- i?•M i? F?) `mM H M- +?Ì H9+ ?„M ¢SM; /"v
 M;QÌB ¢B iÈB +?9+ KWM;- GQ " M; L;¢M pW M?' + K„i- +?SM; FB M #¼M M;QÌB h
 #QÈ+ `ÌB ¢B- p°B p" M; ¢B [m - M|B pÈB h?~K L;¢Q,ó>¢ [m M pW KÈB +?“m i M;
 #B i- FQM? tBM "bM? h•v oQÆM; +?d ¢B KX ó
 h?~K L;¢Q +QÌB ? ? - M|B,óGw ¢¢B M?•M M M ?QÈM; h?€B bQ tBM +?d ¢B K K°i +
 pQÆM; ¢B ;B i M;QÌB T?|M; ?Ä - #´M pQÆM; H¢B +| p" B T?-M i•K ¢„+ i` Q i tM; M
 M;QÆB H"K b Q ¢ pB i i'm +?QÆM;- ? ? XX ó- ?„M m M; /mM; +QÌB +QÌB- iB T i
 ibK H°M M;QÌB `²BX ó
 L|B tQM;- H"TiS+ +MM; K'v M;QÌB h?¢+? M? `ÌB ¢BX
 GQ " M; L;¢M +QÌB +QÌB- HB K HB K F?¬ [m„i #Ì K¬B- +kM; F?¬M; M|B +€B ;b-
 M;QÌB F?€+X
 hW i`QM; M°B +mM; ¢B ` - .QÆM; "Q+? L?B p°B p½ ¢¶ H¢B Î i`QÈ+ K t i h?~K L;¢Q
 h•v oQÆM; ¢B [m X ó
 h?~K L;¢Q ?QÈM; h?¢+? M?- æQ M *?QM?- E?QÆM; JšM ¬K [mv M +?“Q- b m ¢| H
 ¢ M K°i +?¶ ;|+ ¢B M- .QÆM; hB M ?B M ` - M|B,óGQ " M; L;¢M FB /QÌM; M?Q +
 M; "v +“M; +ªK i?`v F?ªM;?B- +| T?ªB H" Î ¢•m tm'i ?B M +¢K #šv ? v F?¬M; \ ó
 h?~K L;¢Q KdK +QÌB M|B,óJ°i i?^M; ? K" i?¬B- #´M pQÆM; ?¬K M v +| i? ;B i +?
 +| i? ;B i +? i ?„M- M?¢+ T?K F?¬M; +-M HQ M;?o [m € M?B mX ó
 .QÆM; hB M ;"i ;"i ¢-m- M|B,óh` M i?•M M;QÌB M"v H° ` p +´ [m €B- M¬ ;B +kM;
 +S K°i iw K" i?¬B- M|B F?¬M; +?WM; +€B i°B i`¢M; FB [mª M?B M H" ?„M p¬ /mv
 /`T M"v Km®M ¢€M? #¢+ K°i T?2MX ó
 > B M;QÌB M|B K°i ?²B- h?~K L;¢Q HB M +€Q #B i`ÌB ¢B- .QÆM; hB M ;¼B .QÆM
 i`QM; M°B +mM;- ¢ m M?bM +?“K +?“K M?B m ?ÆM K°i Qi- ;¬M ¢•v +| +?9i +´ [m €
 .QÆM; "Q+? L?B +QÌB ?b ?b M|B,ó*? Mm¬B- h?€B EBM? ¢½ tQM; `²B- +ÁM bÊ -
 oQÆM;- F?¬M; T?ªB i'i +ª K¼B +?mv M ¢ m /Q +?9M; i ¢`M? ¢Q¢i ? v b Q\ ó
 .QÆM; hB M [m €i HÈM- M|B,óL|B ?QÆm M|B pQÊM- bU ibM? i?B M ?¢ ¢ m H" #
 K-K i B p¢X ó >„M M;?o M;?o- H¢B M|B,óh,M; +QÌM; M?bM +?“K +?“K Hm¬M F?¬M
 iS+ #€Q +?Q M¬ ;B - H"K i`QM; JšM iQ ¢B M M?Q i? M"Q\ ó
 .QÆM; "Q+? L?B M|B,ó*? Mm¬B v M i•K- M?B iY F?¬M; ¢ +?Q +? Mm¬B K'i K t i
 .QÆM; hB M ¢°i M?B M M?È iÈB +€B ;b ¢|- M|B,óGQ " M; L;¢M H" M;QÌB Î MÆB M
 .QÆM; "Q+? L?B M|B,ó>bM? M?Q H" >Q" B +?•m- i¢B >" „+ i•v H° # M FB - M;QÌB
 #B i- i" B iY iW >" „+ ¢ M FBM? i?“M? ¢ m T?ªB #€B T?ÄM; ?„MX ó
 .QÆM; hB M H¢M? HMM; +QÌB K°i iB M;- M|B,ó*?m [mw T?B KÈB iB M +mM; +kM;
 +| T?-M ¢QÈ+ # ?¢ bOM; €B- M;QÆB F?¬M; M|B- M¬ ;B +ÁM F?¬M; M;?o ` ó- ?„
 iK+ M|B,óL;QÆB ¢B H"K pB + ¢BX ó .Si HÌB- HB M ¢B p ?QÈM; o,M *ªM? +€+X
 G9+ M"v ¢•v M;?` bU i`B m ¢bM?- t2K M?Q ¢½ ¢`M? M„T ?ÁK [m M i`B`²B- Qi M?'
 ` - i'i +ª K¼B M;QÌB #B i- h?€B EBM? tQM; `²BX
 *?d H"- H9+ M"v- M;Q¢B i`W GQ " M; L;¢M FB - i'i +ª K¼B M;QÌB #B m ?B M ` +~M
 ¢-m ¢"M- +QB M?Q H" #B i ?QÈM; ;B| `²B- +kM; F?¬M; +| K'v M;QÌB +| [mv i i•K ¢
 GQ " M; L;¢MX

Zm K'v M; "v- i'm +?QÆM; iU #B M +O S?9+ EB M i•v H° h?€B h? Q çQ ç M J¬M ?
 L; ¢M +?d H" M?bM i?QªM; [m - H"TiS+ HB M €Ti'm +?QÆM; tm®M; /QÈB- i`QM;
 [m M i•K +€B M"v- ç m çB M; ?2 M; |M; - KÈB #B i çQÈ+ h?€B h? Q FB ç9M; H" ç" T
 +, i tûM [m•M iB M H" ç`M? +? - ç€K ç¢B i?¬M ç m T?•M ` K°i +?ûM + M?X
 S?¬M i'm +?QÆM; M"v çQ H M- +| i`ìB KÈB #B i +| # Q M?B m M; QìB b); †T T?ªB
 H9+ M?`i i?ìB- î T?Q i`QM; i?`M? "B M EBM? ç m H" ç€M? i`®M; `2Q ?Á- ç9M; i
 imv i`ÆB çQ iÈB J¬M ?¢- "Q "Q #m°+ i°B h?€B h? Q i? M"v i? FB X
 L; QÆB #'i M?•M i #'i M; ?o - +€B M"v p®M +?QM? H" [mv i„+ [m M i`QìM; - +ÁM M
 M; QìB H"K ç K HQM; +?Q ?„M- K¼B M; QìB +kM; F?¬M; M M +| +€B ; b +® F}X
 L; QÈ+ H¢B- i`QM; HÁM; `i M?B m M; QìB #„i ç¬m bBM? ` K'v T?¬M ?ªQ +ªK ç®B p
 ?¢ idM? KÈB iÈB M"v H¢B H" M; QìB F?¬M; i - €T +€B i'm +?QÆM; FB tm®M; - pV
 i`QM; HÁM; K¼B M; QìBX
 hbM? i? "B M EBM? +?mv M iB T ç°i M; °i- i` M i`B m H¢B H" /` i?QìM; i`¬K K†+ -
 "Q "Q H°M t°M +`M; M; "v +`M; M?B m- +?d H"- i`QÈ+ K„i i'i +ª HU+ +?9 w +O K¼
 i` M M; QìB h?~K L; ¢QX
 h?€B ;B H" +QM ` i i`, K +?•M- M°B ibM? pšM +ÁM î S?9+ EB M H° # M FB - h?~K L
 `®i +m°+ b) T?€i bBM? +€B ;b- KÈB H" T?QÆM; T?€Ti®i M?`i ç tm i M K•v KM X
 í p"Q # M i`QM; /ÁM; MQÈ+ tQ€v- i?U+ bU i`¬K i oM? i?¬M F€- h?~K L; ¢Q çB p"Q i
 ?QÈM; h`B m *€i #€B #B i- HB M çB ?¼+ çQìM; /¢v pã- pšM M?Q +k H" çB K / M?
 #bM? i`M ç m +| - i`¼M p M K°i M; "M M; QìB- t2K +€B /¢M; M"v- M?Q H" çB tm`i +?F
 G9+ M"v ç•v çB S?9+ EB M çQìM; - ç®B pÈB h?~K L; ¢Q K" M¡B i?b / /`M; ?ÆM `i
 i?•M T?"M F?•K b B i` €M K" i?¬B- i¢B M; QìB F?€+ t2K ` - h?€B ;B H¢+ ç` ;¬v p
 HÈM- F?¬M; /€K çÆM ;BªM i` m +?¼+ - M?QM; i`QM; K„i h?~K L; ¢Q- ç½ H" i?`i i`
 G9+ M"v ç•v çB S?9+ EB M çQìM; - w ç² +O ?„M H" i?W +Æ ?°B M"v- iW iW i?m i?
 i`QM; iQÆM; H B- /UM; H M K°i p" B +€B ;b ç¡ M M t•v- i`€M? ç +?Q iQÆM; H B F
 *| +€B i•K iQ M"v- i•K ibM? +O ?„M H¢B +| p" B T?¬M i•K iQ +QÐB M; U t2K ?Q -
 #B i +MM; M; QìB M?"- HB M +ÐB M; U K M; i?2Q ç€K ;B€Q 9v T?B ` F?ÄB i?"M?
 h?ìB çB K ç M h¬>`M; - ?ÆB /WM; H¢B K°i +?9i- h^M; h9+ M iU KbM? iB T ç½B-
 M"v F?QªM; # #®M M; "v- ç½ T?€i ;B€+ çQÈ+ h¬>`M; bQ pÈB H9+ i`QÈ+ +`M; i? K
 b Q +kM; F?¬M; TªB ç M?`i ç¢B +ªM; - K"m /`+? i` M #B M /M ?QM; i?`M? - T?¬M
 K"m /`+? h`B m hB M- Gk [m®+ ç M- M; šm M?B M +kM; +| i?QÆM; i?mv M E?B i
 +MM; pšM FûK ?ÆM `i M?B m bQ pÈB hmv M *?•m X
 hmv M *?•m # M FB - +?ŠM; M?[M; ;B Q /`+? pÈB L K .QÆM; - +`M; +| p¬ b® i?QÆ
 K" p"Q- K°i M, K T?mM ` Mm®i p"Q- +| i? ;'T M, K H¬M +€B h¬>`M; M"v- M¡B +?Q
 ç¢B M"v +?QM? H" +?B K Qm i? ç` Hw- iU M?B M F?¬M; TªB h¬>`M; +| i? bQ b
 *?d H"- h¬>`M; # M M"v i?` ç` T?b M?B m- ç'i H" M?- iW F? B F?~M M¬M; M; ?B T
 bÆM /½ HoM? S?9+ EB M H° FB F?¬M; Qi- ? B MÆB M"v ç m H" MÆB ç` HBM?
 ?ÆM ?ŠM X
 h^M; h9+ M +| p i?"M? i?K+ ?ÆM `i M?B m- ç®B pÈB bU ibM? çQìM; #B M i?b i?
 h¬>`M; # M M"v- imv i•M +?QM? M; "M? ?`M; ?ªB +?QM? H" `T i?2Q F?m¬M +k- M
 Hw- bU ibM? [m M i•K +kM; M?B m- K Hmv M K°i M, K- +ª M; QìB i?B m p" B T?¬M
 H¢B M?B m p" B T?¬M iBM? ` M?X
 h?~K L; ¢Q p" ?„M; 'T `9i M¡B +?mv M K°i ç K- ? B M; QìB iB T t9+ F?¬M; M?B m H
 F?| +| çQÈ+ - [m M ? iU M?B M F?¬M; +¬M TªB M¡B- +?Q M M HìB M¡B +kM; `i i
 i`QM; i`B m- h?~K L; ¢Q H" +® w HªM; i`€M? F?¬M; M¡B pÈB h^M; h9+ M- h^M; h
 M?B m X

v

e8eX *?QÆM; ekd, æ M hmv M *?•m

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >´

*?QÆM; ekd, æ M hmv M *?•m

L?¡K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

Zm M pB M h¬ >`M; # M M`v- i?`v h?~K L;¢Q p` p` h`M; ¢¢B M?•M M`v i?•M i?B i M
ç m +¡ bQ çQ- H9+ i`QÊ+ F?¬M; /€K ç„+ i°B- ?B M i¢B H¢B +`M; F?¬M; /€K ç„+ i°
M;?B i- M?•M p`i ¢¢B b€i iS T?QÆM;- K°i +?mv M M`v çB hmv M *?•m- H¢B F?¬M

h`i +<sup>a</sup> K¼B M;QÌB #Q K`i i`mv M i B- M¡B H` K°i +?mv M M`v T?<sup>a</sup>B ¢B ;B i;B`i` h
M;QÌB ?ÆM `²B- h?€B bQ M?Q Kti i`lB # M i`Q - +kM; ç½i?`M? i?`i i` M i?ÈiX

hU KbM? bmv M;?o i?Q€M; K°i iw- t2K` bU ibM? M? K¬M T?•M +¬M; M;`M p¢M
ç„+ i°B h`M; ¢¢B M?•M +?QM? H` ç„+ i°B "bM? h•v oQÆM;- ç„+ i°B "bM? h•v oQÆM
+¬M ç M ç•v M[X

h?~K L;¢Q î +?¶ M`v # M;`v- i•K ibM? F?¬M; i - +ÁM KÌBF?¬M; Qi / M? bo çB /U
i?B T KÌB M`v- i?"i bU H` F?¡+ F?¬M; ` MQÈ+ K„iX

E?¬M; Km®M ¢B +ÁM T?^aB M;Q M M;Q½M K` ¢B- ç„+ i°B ?„M- F?¬M; T?<sup>a</sup>B H` Km
+kM; H` /¢M; bÊ +? i- bî /o +¡ i? #B m ?B M` F?Q F?€B- H` #îB pb +¡ [m¬M; b€
æ¢B h®M;- M;QÌB ç¼+ b€+? p®M H` F?¬M; +¬M T?^aB HQ H„M; bBM? iY- MB M ¢¢B
T?^aM- M?Q p`v M;QÆB +Æ ?² +?d +¬M [m M i•K ç M bBM? H½Q # M? iY K` i?¬BX

*?Q M M- HQ¢B i?lB ¢¢B M`v- M;QÌB ç¼+ b€+? +¡ F?Q F?€B `i M?B m- +`M; H`
+`M; K€m +?B M ?ÆM- M m MûK #¼M ?¼ ç M L;mv M i`B m- h? M? i`B m- M?[M
?B M` M;mv M ?bM?- M?€i +? i M?Q +?m°iX

> i H¬M M`v iÈB H¬M F?€+- h?~K L;¢Q +kM; H` HQ¢B M;QÌB M`v- ç„+ i°B ?„M- F?
;B i +^a M?`M;QÌB i +kM; F?¬M; T?<sup>a</sup>B H¬M K°i H¬M ? B- M;QÌB h¬ >`M; Q i?Q+?
>¶M h? J oQÆM; UK pQÆM; ?¢B çlBV M`v- H`T iS+ F?¬M; +¡ i•K ibM?X

J¼B M;QÌB +MM; M? m /U iB +- h?~K L;¢Q KÌB / M? bo i`S / M? i•K ibM? i?B iW-
K°i çQ¢M ;B B i?Q¢B i¢B h¬ >`M;X h¢B H9+ p¬ b® M;QÌB •K i?¬K H m K² ?¬B H¢
#B M- çQÊ+ ? B +?B +?B M i?mv M i?Ov bQ #^aQ p tmM; [m M?- ¢B p ?QÈM; hr

L;QÌB F?¬M; `ä w iQîM; +ÁM #B M i`T +•m +?mv M- î [m€M i` i`„M; i`ÊM ç€M? i`
;¼B H` Kti i`lB H†M- oQÆM; h K ?¢ h¬ >`M;X

h`QM; +?mv M tQ F?¬M; i?B m çQÊ+ K°i Qi +?mv M T?B K i Q M?½- +`M; F?¬M;
¢¢B pQÆM;- K` ç€K bo iY bÈK M;?2 M¡B p bU #€+ ?¼+ p` M; v i?ŠM; +O ?„M- p•

G¢B F?¬M; i?B m çQÊ+ +MM; / M? F„ M`Q ç¡ t<sup>av</sup>` [m M ? F?¬M; #bM? i?QlM;-
? M #B M`²B- M¡B F?¬M; +?WM; # M i`QM; +ÁM #Ä i? K K°i +•m b¬M; +¢M ç€ KÁM
h?~K iQÈM; +¬M; Km®M ç M hmv M *?•m- Km®M ;†T Kti- pb p`v K` F?¡+ bQÈi KQÈ

*ÁM +¡ M;QÌB H`K p,M- #B M ç M #B M ¢B- M;QÌB T?Q /QÈB HB M ç€M? i`®M; `²
;B`i KbM?- H ?ûi K°i iB M;;ó\*?Q p` çWM; p°B- +ÁM +¡ K°i çQ¢M ;B B i?Q¢B- H¢B
h•v oQÆM;- F?¬M; M;l H¢B +¡ #¬m- M[iY i? M? H•m- F?¬M; i` Q H M MÆB i? M?

/€K iB M ç M [m2M #B i M? m- "bM? h•v oQÆM; M?B m pB +- M?'i i?lB +kM; H" c
M"v- ? B KQÆB M,K b m- >¢ >"tm'i` K°i F?| p" M;- H¢B ;¼B +QM ;€B M?" KbM? p
çB ibK H½Q +? M?" KbM?X

L;QÆB M|B H½Q +? FB H" B\ L?QM; "bM? h•v oQÆM; M"Q #B i- +¬ ;€B M"v i?2
u M M?B- +—K F?| p" M;- H"TiS+ çB "B M EBM?- i`^M i`¼+ M;"M /†K- i` M çQlM;
ibK çQÊ+ H½Q +? M?" KbM?- " M? M? - H½Q +? ;†T +QM ;€B- +QM ;€B i?'v H½Q
ç + "TiÊB- +?d M;?2 çS +QM FB ? B K„i çšK H K¬M; HmM;- M|B- T?K i?•M- M;Q
KQ #KB FB F?¬M; \ h?Q€M; +?®+- #-m i`lB M' K¢M? K°i ?2B- p¢M ç¢Q iB bûi M'

GQ¢B +•m +?mv M M"v- ç€K T?"K T?m iK +iY i?Q+? M;?2- ç m H" i`-K i`² F?2M M
pB i +?mv M +| T?ªB H" tmv M pB i [m ? v F?¬M;- bU ibM? ? B KQÆB M,K b m +k

*ÁM M[- imv "bM? h•v oQÆM; +| i? M? / M? t'm i`QM; bo iY- M?QM; i? M? / M? i
M;QlB pB i ?ÊT w- K¼B M;QlB b v bQ M;?2- +?d +| M?[M; / M? bo TªM; T?'i iW
K°i H—M FB KÊB ç|M; +Y H¢B- ç M i•K pšM +ÁM FBM? M?K +F?B m U`mM`~vbÊ ?
#®M T?Q - +?d +MM; K°i Qi +•m i?•M + "M ?ªQ ?[m M|B p ibM? +ªM? M;~v ç|X

óJ pQÆM; FB - M; v +ª +QlB +kM; `i H" / [iÊM- +?d HB + ?„M K°i +€B- ç½ H¢M
ç Q çB p"Q- ?„M ?"Q ?SM; #WM; #WM; K" ç"K i?B i?Q FBM? M;?o - M;QlB T?Q /Q
T?€i` M;Q" B KB M;- i?lB çB K m®M; i`"- ?„M M?Qm M?Qm K"v- H½Q T?m HB M
M;QlB M"v b) H'v K'i i€M? K¢M; KbM?- B M;ì +•m iB Ti?2Q +O ?„M H", i`" h¬ >
hmv M *?•mX

.¼ M;QlB- i`" hmv M \*?•m FB H" M;•K îT?Q i`QM; M9B i?•v #B M K€m- ?„M ;B
h`QM; K„i J pQÆM;- h¬ >"M; iU M?B M F?¬M; b€M? #^M;X ó

GQ¢B HlB M"v- bQ pÈB +?mv M F?m T?ÁM; +ÁM [mw ;B€ ?ÆM- imv i F?¬M; /€K i
æ M i?lB çB K i?€M; M,K- ç°B i`m F?Q M i? B KÊB iÈB hmv M *?•m- pW p†M H" i
i?mv M` #B M- MÆB p`M?- i`i +ª ç m H" i?QÆM; i?mv M HÈM M?Ä ç¬M; M;?`i- H
?ÆM # M;?bM +?B +- T?|M; M?½M M?bM H¢B- K°i KªM? +?"i FQM- +ª i`lB F?¬M;

h? M? •K /|M; #B M ç€M? ` #` T?€Q # Q T?O- ç€K i?QÆM; ;B K M; i?2Q i?Ov i?
?QÆM;- ?QÈM; K i`MQÆM; MQÆM; +—m F?~M- iB Ti?2Q H" H"K i?`i b9+ p"i- pS
H" M?m°K çÄ K°i KªM?- çWM; M|B H" h®M; i?QÆM; M?Q i? - +?QM? H" K°i Qi i?Q
+kM; ç m H"K M?Q p"v- i?"M? FQM? M|B F?¬M; M M HlBX

*?¢v i`QM; #B M- i?—M S?"i +kM; F?¬M; /€K +?"K i` - ç®B pÈB +€B M"v [mª i?"i H
M;?B M;lX

h?~K L;¢Q #Ä M2Q i¢B # M M;Q" B p`M?- çSM; îi` M K¢M i?mv M ç|M ;B| #B M- +?
+kM; H" #` +?'M ç°M; K°i +?9i- i?'v +| M;QlB H"K i?`i b9+ p"i- HB M F?¬M; çQÊ+
+€B i?O ?2Q FB ` X

L?[M; HlB M"v +m®B +MM; pšM F?¬M; M|B ` KB M;- h?~K L;¢Q H„+ ç—m- ç|M ;B|
M[- H½M; T?Q- [mv H½M; T?Q- H¢B +| i? i? M"Q\

LÆB p`M? i`mv M` iB M; T?€Q- ç°B i`m i¢B ?Q iB m T?•M T?| ;BQÆM; #m²K ` ;
h?~K L;¢Q M?È `ä- i?lB çB K H—M ç—m iB M` #B M- ç°B i`m iQ M?Q p"v +ÁM +?
+?ªv i?QlM; tmv M #` +? +? - i? +?Q M M p`M? tm'i ?B M ?¶M HQ¢M- H½M; T?Q`
F?ÆB i?¬M; çB ` M;Q"BX

*?d H"- ?B M i¢B ?B M M?B M ç½ i¢Q /UM; H M [mv +O- FBM? M;?B K [mªM Hw +
+`M; HÈM ?ÆM bQ pÈB H9+ i`QÊ+- H¢B F?¬M; tªv ` +€B ;b M?B m HQ¢MX

æÊB i`¼M p M ? B MûM ?QÆM;- ç°B i`m iQ M?Q p"v KÊB +?¢v ` F?ÄB p`M?- h?~K
iW K¢M i?mv M M?ªv tm®M;- h?~K L;¢Q çSM; î +—m i`m- M†M; M K" ?Qi K°i ?ÆM
M?B M +| K°i HQ¢B +ªK ;B€+ p M?"X

LÆB M"v- b m M"v +?QM? H" M?" KbM?- iY i-M +O KbM?- +kM; bBM? b-B M^av M
i?Q+?X

S?9+ EB M M"v- Hm-M Hm-M H" ç` T?QÆM; i?•K bÆM +MM; +®+- M; QÌB /U p"Q
KQm çQÌM; ` F?€+- ç" M? T?ªB ` #B M H"K +QÈTX

*kM; +?QM? #ÎB pb +€B M"v- i¢B ç•v M?B m ç² M;? ç€M? M? m M?'i- €+ -M M?B
ç m +! K°i HQ¢B ?mM; €+- M?QM; i`QM; K„i h?~K L;¢Q- +QM M; QÌB- +kM; M M +!
F?-M; ?mM; €+ ç®B pÈB +?QM? KbM?- p"v i?b çB ç€M? M? m M?Q i? M"Q\

h?~K L;¢Q ç½ +! [mv ?Q¢+? ç®B pÈB M;? M;?B T +O KbM?- bU ibM? i`B m çbM
i?m i?"T- HB M iÈB +€B S?9+ EB M çQÌM; M"v- K M; i?2Q #¼M çB m /•M- H"K K°i
/K M?Q ç +?Q M- i`B H-B M; QÌB iW +?•m S?B i?•K bÆM +MM; +®+ ` - ?Q†+ H" ib
?ÆM- +?Q K¼B M; QÌB +Æ ?°B /MM; H Q ç°M; b€M; i¢Q i`B T?9X

L;?o p ?"M? i`bM? po ç¢B- h?~K L;¢Q F?-M; M?"M çQÊ+ K" ?ûi HÈM K°i iB M;- M
F i p¢M im 5

V

e8dX *?QÆM; ek3, h?,K Zm M

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >´

*?QÆM; ek3, h?,K [m M

L?¡K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

hBM iS+ h?~K L;¢Q ç M hmv M *?•m- +kM; çQ iÈB K°i ?²B Q M? ç°M;- [m M pB M
bQ L K .QÆM; # M M"v ç m p°B p" M; +?¢v iÈB- h`B S?O hmv M *?•m p" i?Ov bQ L
Zm€ +?¢v ç M ç¡M- /`M t T tm®M; i`QÊ+- KÌB F?€+? iW T?QÆM; t ç M /MM; +ÆK
ç M;?` ç hmv M *?•m iMv w K°i H-MX

hBM iS+ hmv M *?•m H"K T?B M [m®+ +ÁM +?Q ç H°` - +?Q M M +?d +! K°i KbM?
*?•m H" i`B bªM `B M; +O KbM?- M; QÌB +ÁM H¢B +?d i?'v h?~K L;¢Q ?"Q ?SM; #
?¡ +O hmv M *?•mX

hmv M *?•m #B M ?¡ - t€+ i?U+ M;?B M; i`ÌB H +? ç'i- i?-M b„+ J½RM; GQM; `i i®
i?2Q K°i ç°B ;B€Q 9v çB ` M; Q"BX

*ª hmv M *?•m- bQ pÈB ?ÆM K°i M,K i`QÊ+- ç•m +?d H"K HÈM ` ;'T ç-B- F€ i?"
i`,K M;? i?`M? pQÊM;- `i M?B m HQm /•M /kM; K½M? iB M p"Q- F i [mª- i?"M? i?
KÎ`°M;- ?ÆM M[ ?-K HÁ T?QÌM;- i?B i T?QÌM;- K i`m- i?B i T?QÌM; K¼+ M?Q K,
/šM i?QÆM; M?•M # M M; Q`B +?¢v ç MX

æQÌM; i?Ov i?-M; bm®i- +! t9+ iB M i?"i HÈM ç®B pÈB K"m /`+? i` M #B M- M¡B K
i`QÊ+ +?d H" ?ÆM ? B KQÆB +€B- ?¬K M v H¢B çO ç Hm•M T?B M K'v H-M- +ÁM
M; QÌB ` #B M b Q\

E?„T MÆB ç m Km®M i?mv M5 *! F?€+? i?QÆM;- pb Km i?mv M- F?-M; i? F?-
M,K i?S ? B- K i`m KÈB +! i? ;B Q çO ?"M;X

J i`m # M M"v çB M +m²M; K" F?m +? i`QÆM;- #®M T?Q K" KÌB +?"Q i?mv M iQÈM
p®M H" `i i?Q i?Èi- Km®M #²B /QÐM; ` çQÊ+ K°i M; QÌB- +¬M; T?m i®M ? Q +kM

ob +€B M"v- J½ RM; GQM; +?d +| i? çB h¬ >"M; # MFB +QÈT M; QÌB- M?QM; h¬ >
?B K- ç•m +| i? +?Q ?„M\ Í i` M +€+ çªQ +kM; F?¬M; i?B m i?mv M iQÊM; - +?d H
i?ŠM; p M?•M HU+- i?Ov bQ T?ªB H M i?mv M- i?mv M iQÊM; T?ªB Î M?"- çB m M
>B M içB- T?¬M HÈM i?Ê i?O +¬M; /U p"Q i v M; ? i' i`mv M- +?Q M M #²B /QĐM
?B K +| - H9+ i`QÊ+ F?¬M; #B i- /M b Q +? i€+ +kM; F?¬M; T?ªB H" +€B pB + ; b
içB #'i ç²M; X

>¬K M v- ¬M; +?O K i"m- K¶B M; "v F?¬M; +| pB + ; b F?€+- +?d +| çB KÌB +?"Q i?
M? 'i- çQÆM; M?B M H" FûQ iW +?¶ ç®B i?O +çM? i` M? - +MM; H9+ Km®M +?Q ç€
KU+ H"K +¬M; pB + Î T?Q i`QM; K i"m- +MM; H9+ HçB Km®M çB KÌB +?"Q i?mv M
/mv M? 'i H" K°i +?[iB MX

J°i M; QÌB i?mv M iQÊM; i?m-M i?K+- ; B€ i` +QM M; QÌB ç½ `i H" t td- M; ?2 M|B
+kM; +| - +€B ; B€ iB M M"v- +?QM? H" çti Î ç' i H" M? :B M; L K- K°i M; QÌB T?9 ?°
i®i- +?d bÊ +kM; +?Q +?„+ +| i? HÊB M?m" M çO- +| i? i? 'v çQÊ+- +€B i?mv M
M?m" M K i"m ç M KS+ M"QX

J½ RM; GQM; K M; i?2Q h?~K L; çQ çB K°i +?¶ K i"m # M M; Q" B hmv M *?•m ? B K
KÈB ç9M; H" K°i +?¶ p`M? MQÊ+ b•m- p2M #| `K`çT- K°i iÁ t2M HšM K°i iÁ M?
i?Ov i`çB- +€+? ç| F?¬M; t - +ÁM +| K°i +?¶ ç' i i®M; - ç m H" p"i HB m ; ¶ T?ÆB M
M?Ä- +?d +| i? +QB H" pMM; M; QçB i? "M? hmv M *?•m- [mv K¬ +O M| HB M F?¬
K°i M; QÌB i? "M? M?Ä `²BX

æ` T?QÆM; +€+? K i"m K°i /†K- +ÁM +| K°i M?"; ¶ içK i?ÌB /UM; H M- içQ i? "M?
çbM? b®M; #^M; H mV- +?„+ H" +?¶ +?Q +¬M; iQÊM; Î içK- " ^M; >° E?m U; B çbM?
t€ [m€M `QÊm- [m€M i`"- ç|M ; B| T?¬M T?"i- F?¬M; i?B m çQÊ+ +ÁM +| #ªv i€K M
K°i +?¶ - ¬K F?€+? p2M çQÌM; X

L?[M; +¬M; iQÊM; M"v ç m H" M; QÌB +| iB M M? "M`¶B- M; ?2 M|B Î +?¶ M"v H"K p
p"v- K i"m /UM; H M- M; "M pçM +¬M; M?•M Î HçB +?¶ M"v- iB T i?2Q- +?QM? H" i?
i?QÆM; M?•M KÎ +Y ? "M; H M- +kM; +¬M iB m M? "- pb p"v HçB +?B m K° M?•M i?

hB T i?2Q H" K°i Qi M; QÌB i`QM; M?" +| M°B iB M? Î HçB +?¶ M"v- F?¬M; i?B m ç
Î `°M; `½B- iW ç| p b m- +?QM? H" ççB HQÊM; i?Ê K°+ p" +¬M; iQÊM; FB M içQ
+ "M; M; "v + "M; M?B m- K°i M, K i`¬B [m - K°i +?¶ i`®M; `¶M; `ä "M; tm' i?B M K°i
i`QM; ççB F?€B /B ç°M; iW M, K pçM ç M KQÌB pçMX

æ•v pšM +?d H" #„i ç-m- hmv M *?•m # MFB i' + ç' i i' + p" M; - +?Q M M F?¬M; Q
F?¬M; +| +?¶ Î- ç m Q i?Q +? iK i" T Î +?¶ M"v- iQÆM; H B- M?•M F?~m HçB i`Î K b
i?QÌM; X

J½ RM; GQM; ?"Q ?SM; #WM; #WM; - iB T i?2Q HçB /šM h?~K L; çQ ç M MÆB tQÎM;
hmv M *?•m ççB F?€B +kM; +| ?ÆM KQÌB /†K- M?•M F?~m + "M; i? K /"v ç†+- +?Q
i-K i?QÌM; - +kM; T?ªB iQM? H" M? T?O ?çM; HÈMX

>ÆM M[- iW F?m tQÎM; T?WÆM; +? içQ ç M hmv M *?•m- +ÁM t•v /UM; K°i +QM
/MM; #MM M?½Q ; b t•v /UM; - HçB F?¬M; F?€+ ; b M?B m tB@K, M; çÌB b mX

h?~K L; çQ /šK i` M K†i çQÌM; M"v- +ªK i? 'v +| +?9i KÈB Hç- M|B M| H" tB@K, M; -
ç²M; - + "M; ; B®M; M?Q +? 'i HB m ; ¶ `K`çT- çB p"Q i?ÌB ççB M"v- +QM çQÌM; i®i
HQçB +QM çQÌM; M"v H½M; T?Q [m€ M?B m- pšM +ÁM +| K°i +?9i t| + Mªv- M?QM;
+?Q h?~K L; çQ +| p" B T?¬M i?•M i?B iX

J½ RM; GQM; HçB F?¬M; +?`m çB i` M +QM çQÌM; M"v- +?d KdK +QÌB çSM; Î # M
M; Q„+ M; Q„+ p ?QÈM; ?„M- ?„M M?, M M?| K°i +?9i- ; B®M; M?Q `i v m [mw ; B"v
i? 'v "bM? h•v oQÆM; ç h?QÊM; S?QÆM; #ªQ FB K tm®M; - F?m¬M K†i +| +?9i iS+
KÈB K€i HçM?- H M K†i çQÌM; - i? 'T ; B¼M; M|B, óoQÆM; ; B - çQÌM; M"v +| çB K t
h?~K L; çQ F?) KdK +QÌB M|B, óL; QÆB ç M M|B K°i +?9i- M?Q i? M"Q H" çB K t'm

$J\frac{1}{2}$ RM; GQM; i?'T ;B $\frac{1}{4}$ M; M|B,óæQÌM; M"v /MM; K'v +€B ;b ç| - H" /MM; +?Q M;QÌB
 $J\frac{1}{2}$ RM; GQM; /MM; iW M;[K"TKÌK";B^aB i?Q+? K°i i`"M- h?~K L;¢Q KÈB #B i çQÊ.
K°i HQ¢B #MM M? $\frac{1}{2}$ Q T?9 ?° +´ ç¢B /MM; ç T?QM; FQM [m M i" B- HQ¢B #MM M? $\frac{1}{2}$
pÈB tB@K,M;- çB m +? +kM; / /"M;- +?d H"- /M b Q +kM; H" K'v +€B ;b ç| T?QM
+^aK i?'v +'K F}X
h?~K L;¢Q M?È K M; K€M;- ÎT?Q i`QM; K°i #<sup>a</sup>M +´ i`+?- KbM? [m^a i?"i M?bM i?'v -
M"vX
.MM; #MM M? $\frac{1}{2}$ Q t•v çQÌM;- ç´B H¢B H" ç` T?QÆM; F?€+- M?'i H" "B M EBM?- +?
`<sup>2</sup>B- F?¬M; M|B ;B€ i` t td- ?ÆM M[- ç² +?ÆB M"v i?"i bU H"K +?Q M;QÌB i +| +
> i H-M M"v iÈB H-M F?€+- +€+ i?QÆM; M?•M hmv M *?•m F?¬M; bÊ- F?B # $\frac{1}{4}$ M ?
M?m" M H" çQÊ+- HÈB M?m" M + Q ?ÆM i' i +^aX
*ÁM M[- iW F?m tQÎM; b^aM tm'i ç M # M +^aM; # M FB - +?mv M +?Î ?"M; ?Q€ ?v
F?¬M; #B i T?^aB +?¢v # Q M?B m t2 M;U - H $\frac{1}{2}$ M; T?Q M?•M HU+ +kM; `i HÈMX
L?QM; M m H" +| K°i +QM çQÌM; i`ÆM #|M;- M?ÆM K`M ?ÆM +?9i Qi- HB M +| i?
çQÌM; i®i- K°i t2 M;U +?mv M +?Î ?"M; i?QÌM; i?QÌM; +| i? +?Î M?B m ?ÆM K°i
+kM; +| i? `9i M;„M F?¬M; Qi- +?Q M M- M?[M; i?QÆM; M?•M M"v ?ÊTH¢B- ç9M;
b® HQÊM; #¢+ HÈM FB M i¢Q ` X
 $J\frac{1}{2}$ RM; GQM; p®M Km®M t2M p"Q- M?QM; +kM; ç $\frac{1}{2}$ Km°M- +€+ i?QÆM; M?•M KÌB
/m i?mv i K°i +?9i- +m®B +MM; pšM H" #`i +€B KkB +?Q t•v +QM çQÌM; M"vX
GQ¢B çQÌM; M"v- F€ i?"i +kM; +?d +| MÆB M?Q hmv M *?•m M"v- M?m +¬m p" i" B
#„i ç¬m FB M i¢Q [mv K¬ M?ÄX
*?d H"- h?~K L;¢Q +| i? çQ€M i`QÈ+- M?m +¬m HQ¢B #MM M? $\frac{1}{2}$ Q M"v b) /¬M /¬M
HB m +kM; b) +| M;QÌB çB iB M ?"M? F? B i?€+- ç M H9+ ç| - i?ÌB çB K +| HQ¢B i
#MM M? $\frac{1}{2}$ Q M"v tm'i ?B M- ;B€ iB M HQ¢B çQÌM; M"v KÈB +| i? ?¢ tm®M;X
h?~K L;¢Q +QÌB ? ? M|B,óæQÌM; M"v- b m M"v +S F m çQÌM; tB@K,M;- #´M pQÆ
>„M `9i h?QÊM; S?QÆM; #<sup>a</sup>Q FB K # M ?¬M; ` - ?¬ iQ K°i iB M; M|B,óu m M;?B
+`M i¢B i`QÈ+ K†i #´M pQÆM; b QX ó
.Si HÌB- ?mM; ?,M; K" tY /KM; FB K- M†M; M +?ûK p ?QÈM; M M çQÌM; # M /QÈ
FB K- i?^aM M?B M M|B,óL;`v K B ; $\frac{1}{4}$ B M;QÌB i?B i H"TK°i iÁ FB K #B Î +?¶ M"v
v m i";b +kM; F?¬M; +| - #´M pQÆM; +| Î ç•v- B /€K H"K +`M5 ó
G"TiS+ tY /KM; FB K- pB i K°i ?"M; +?[i¢B M M çQÌM; i`QÈ+ K„i,óæ¢B h®M; "b
h?^aQ Gm" M *?QM? aU pQÆM;- æ¢B h®M; S?Á K $\frac{1}{2}$ æ¬ 8v- h•v >¢ S?Á K $\frac{1}{2}$ æ¬ 8v- æ
GQ hU hU F? M?- ? $\frac{1}{4}$ + çQÌM; /¢v pä hQ M;?B Th?~K L;¢Q ç $\frac{1}{2}$ ç M ç•vX ó
æB /¢Q K°i M;`v- b m ç| KÈB +ÐB M;U i`Î p i?"M?- ?"M? i`bM? h?~K L;¢Q +kM;
M?'i H" K°i çQ¢M iBM ç²M i?9 p` i¢B çQÌM; tB@K,M; FB - +kM; i`mv M ` M;Q`B-
/`+? K M; i?2Q +¬M; iQÊM; çB t•v /UM; FB K #B - M?'i i?ÌB H¢B Q M? ç°M; H MX
Í i`QM; K„i M;QÌB hmv M *?•m- h?~K L;¢Q i?"i bU H" i²M i¢B M?Q ?mM; i?¬M- M;Q
E?9+ iBM?- M;QÌB ;?ûi pKM; i`°K M|B ?„M H" b€i iBM?- +?d H"- #`i F H" o,M E?9+
[mv +| H) H" çSM; ?"M; HÈT i?¬M`²B- ?ÆM M[- # M ?¬M; +| K°i i? M? h?QÊM; S
+`M; H" i?B M iY # M i?QÎM;- /QM? iB M F?QX
>„M pW `®M; M?Q p"v- M?[M; M;QÌB iBM iQÎM; tB@K,M; +| K [m, /Æ #`M FB - H9
i?U+ bU +?Q H" +| FB K #B i¢B ç| - F?¬M; +¬M +| +€B ;b +'K F}X
>"Q ?SM; /¢i /"Q K" i`Î H¢B ?"M? /BM?- i•K ibM? h?~K L;¢Q i®i H M `i M?B m- $J\frac{1}{2}$
[m +ÆK i®B- H9+ M;`²B v M KÈB KdK +QÌB M|B,óoQÆM; ;B - ?¬K M v i¢K i?ÌB M;
p°B p $\frac{1}{2}$ çB >SM; >| [m•M- M;`v K B ?¢ [m M b) /šM oQÆM; ;B çB M?bM ç² i®iX ó

h?~K L;¢Q M?¢i +QÌB M?¢i M|B,óo"i ;b i®i\ L;QÆB +S M|B i?Y t2K5 ó

aU ibM? i?€B ;B - h?~K L;¢Q +kM; F?¬M; T?ªB ;'T- ?¬K M v ?„M +?QM? H¬ ¬K i•K
pìM #¼M ?„M i`QÊ+ - ¢ M H9+ ¢| H¢B i?m i?"T +MM; K°i HQÊi- +?QM? pb p"v- J½ R
H¢B H¬K +?Q i`QM; HÁM; h?~K L;¢Q M;S M;€v- +| +?9i F?| +?`mX

J½ RM; GQM; +QÌB ? ? - M|B,óoQÆM; ;B M;¬v K B b) #B i`ä- oQÆM; ;B +S M,
+€Q iWX ó

L;QÌB M¬v`ä`M; #€M ¢QÊ+ +?¶ ?'T /šM- F?~m p`h?~K L;¢Q i`2Q M;QÊ+ H M- h?
i v €Q- M|B,óa€M; bÊK M;¬v K B iÊB ;†T #´M pQÆM;X ó

*QB M?Q H¬ ¢ M # M ¢ K- i?¬M? hmv M *?•m pšM H¬ #"M`°M M?Q # M M;¬v- # M +
¢¬M; ¢9+ M?Q "B M EBM?- F?¬M; +| H`+? bU i Q M?½ M?Q h¬ >¬M; - F?¬M; +| i? M
M- M?QM; H¢B +| K°i +´ bS+ b®M; p¬ i"MX

h`QM; ¢ K +MM; M;¬v- HB M +| p¬ b® / M? i?B T ¢Q [m - >¬M h? h`mM; ¬K K°i t'
F?´ M|B pÊB h?~K L;¢Q,óoQÆM; ;B - ¢ m H¬ +?9i Qi i?QÆM; M?•M ¢Q iÊB- +ÁM K
p M +?²M; +?´i #ªv i€K +€B T?ÁM; - M;Q¢B i`W p`M; #¢+ - +kM; F?¬M; +| i?B m i`•M
+kM; +| p`B +?K+ M;?bM [m MX ó

J'v +?K+ M;?bM [m M\ h?~K L;¢Q HB + M?bM M?[M; / M? i?B T M¬v- F?QªM; +?
QÊ+ +?WM; H p"i K¶B M;QÌB ¢Q iÊB ¢¢B F?€B H¬ K'v M;¬M [m M ;b ¢| - i?QÆM; M
M?B M FB K ,M ¢QÊ+ - T?9 ?° [mª M?B M +kM; H¬ F?¬M; QiX

h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q iQM? iQ€M ¢€M? ;B€ ¢¢B F?€B K°i +€B- M m K'v M;¬v M[
p"i M¬v- +?d bÊ +kM; +| i? HÊB M?m"Mi` Mi`,K p¢M [m M- [mª M?B M H¬ H¬K [m

*?d H¬- h?~K L;¢Q +kM; ?B m- ?„M H¬ "bM? h•v oQÆM; - iQÆM; ¢QÆM; pÊB i?-M ?
M?•M- K°i +€B w MB K i`QM; ¢¬m KbM?- HB M +| i? [mv i ¢`M? i€M? K¢M; +O #½
iÊB- i?S M?´i H¬ M`M? #Ê- i?S ? B +kM; H¬ ?B p¼M; #m°+ HÊB Q+? h?~K L;¢Q p`

hmv M *?•m F?¬M; i? bQ b€M? pÊB h¬ >¬M; - h¬ >¬M; # M FB ?¬M; M,K +| # Q M?
H¬ M?B m ¢ M KS+ F?¬M; `ä- M?[M; M;QÌB M¬v- b m M¬v H¬K [m M- F?¬M; i?B m
M;?o [m M?¬- i` M? ;B¬M? K°i Qi HÊB Q+? pb h¬ >¬M;X

L?QM; +€B hmv M *?•m M¬v H¢B #´i ¢²M; - H9+ i`QÊ+ +| [m Mi?QÆM; +´m F i +ÁM
i?QÆM; +´m F i ¢ m bKT ¢´- M;QÌB hmv M *?•m i`QM; i`B m ¢bM?- K°i i v ¢ m +|
i`B m F?¬M; M;QÌB- t€+ ¢`M? p[M; +?„+ H¬ b) +| ?¢B +?`m i?B iX

*?Q M M- h?~K L;¢Q iU M?B M #B Mi?¬M? +•v ¢¢B i?K # Q +?2 +?Q M?[M; i?QÆM
"bM? h•v oQÆM; ¢B [m hmv M *?•m- iU M?B M F?¬M; i?B m ¢QÊ+ T?ªB ?B m FQM
h•v oQÆM; +ÁM T?€i i`B M- M?Ê p hmv M *?•m i?Q€M; K°i iw- +€B iB M M¬v +ÁM
iK+ F?¬M; M;WM; b Q\

*¬K K°i t'T / M? b€+? - h?~K L;¢Q +QM K„i ¢ m M?bMi?ŠM; - M?[M; i?QÆM; M?•M
/U KQm- H p"i ¢ m H¬ H'v / M? M;?o #m¬M #€M ¢ ¢Q - M?Q i?QÆM; ?°B S?9+ *
iW ¢| p b m KÊB H¬ i?QÆM; M?•M HBM? iBM?- K¬ H¢B ¢ m H¬ ` i v t td- H¢B ;B®
¢m bQ b€M?- bÊ `ÆB tm®M; b m M;QÌBX

h?~K L;¢Q /U iQM?- iW M v i`Î ¢B- M m +ÁM +| ?°B i?QÆM; M?•M M¬Q i†M; [m¬- ;
bQ pÊB M;QÌB ÍT?Q i`QM; / M? b€+? M¬vX

*¬M; H¬K h?~K L;¢Q FBM? M;¢+ +?QM? H¬- i`QM; / M? b€+? +kM; F?¬M; i?B m i
M;Q¬B- `ä`M; +ÁM +| K°i ?¼JQ? KK2/- HB# # - +€+ i?QÆM; M?•M ¢¢B h?U+ M
/¢ [m M; M¢K p`M; - ;B€ i`` +?d bÊ H¬ ¢½ M;Q¬B # M;?bM [m MX

GB + K„i M?bM >¬M h? h`mM; - h?~K L;¢Q `ä`M; +?SM; FB M p M|M; `U+ i`QM
h?~K L;¢Q ?W H¢M? K°i iB M; - H"TiS+ pSi / M? b€+? [m K°i # M- i` M K†i >¬M h?
iB FBM? M;¢+X

h?~K L;¢Q ¢SM; H M- +^a M;QìB M?Q ?^aB i?–M T?K i? - M?•M +€+? i,M; H M Qi M
 F?BM? KB i +QìB M|B,ó"´M pQÆM; H" +€B HQ¢B M;QìB i`K+ HÊB M–v b Q\ Zm•M
 HQÆM; i`K +€M? i v +O # ?¢- K°i +?9i HÊB M?Ä- ?€ +| i? ¢^a ¢°M; #´M pQÆM; \ :
 h`QM; HÁM; >`M h? h`mM; FBM? M;¢+ - iW i`QÊ+ ¢ M M v- "bM? h•v oQÆM; i?m
 ¢ M ¢Q +kM; F?¬M; +U imv i- ?ÆM M[- i¢B i?`M? "B M EBM? +kM; M´B / M? H"
 iÊB +U+ ¢B K- +?mv M M"v ?¼+ ¢QìM; /¢v pä +kM; #B i- +?d H"- ¢•v i?m°+ p p'M
 F?¬M; M M M|B +€B ;b- ?¬K M v "bM? h•v oQÆM; M"v H"K b Q p"v\
 æ M; H9+ >`M h? h`mM; M;¢+ M?B M- h?~K L;¢Q iB TiK+ M|B,óæB- ¢ m ¢Q H p
 [m•M iY +?B ;B Q M?¢i M?Q MQÊ+- M m +?Q M?[M; K'v +€B ;b ¢| #€i M?€Q M"v ¢
 pQÆM; +„i #`Q ¢Q¢M M;?o X ó
 .Si HìB- h?~K L;¢Q HB M T?'i i v €Q ¢B p`Q T?ÁM; M;OX
 h`QM; ¢ K +MM; M;"v- >`M h? h`mM; H"TiS+ F m ;B€Q 9v- €M H'v H p"i / M? b€+
 L?[M; H i?QÆM; M?•M FB #` +U imv i ¢ m H" F?¬M; ?B m ` b Q- +ÁM iQîM; `^M
 ¢•m- bÊ ?½B F?¬M; v M- H"TiS+ b B M;QìB ¢B ` M;Q`B M;?2 M;|M;- KÊB #B i ¢Q
 #` i`^a i`î p X
 *| i? H"K ¢¢B T?9 K°i T?QÆM;- M;QìB M"Q +kM; ¢ m H" M?•M p"i F?¬M F?ûQ- "b
 i?m H - ¢ÆM ;B^aM H" +| ? B M;mv M M?•M- K°i +?QM? H" i?"i bU ¢¢Q ¢S+ i®i- #¼
 h•v oQÆM; H" Kti ?`M; ;b- M;QìB M"Q F?¬M; #B i\
 æ†+ ¢B K HÊM M?'i- +?QM? H" ;B i M;QìB M?Q M;|2- iQM? iQ€M +?B HB- M;?2 M
 hUF? M?- M?"M ?®B H° +kM; F?¬M; T?^aB H–M K°i H–M ? B- / Kti /"v ?ÆM +^a iQì
 bY- Hm¬M €K +?d Km®M iB M- +?Q i?B m- ?„M +ÁM i`^a ¢k - +?mv M M"v +kM; ¢½
 G #° h?QÊM; h?Q .QÆM; h?U+ FB - pb i? +ÁM #m°+ i°B "bM? h•v oQÆM; K'v H
 ¢ m H" +QìB i`W- M; v +<sup>a</sup> w +?d ` ,M /¢v +kM; ¢ m F?¬M; +?Q ` - F i [m^a- K¼B M;Q
 H" pB + ;b HÊMX
 V

e83X *?QÆM; ekN, >¼+ æQìM; .¢v oä a® k

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >´

*?QÆM; ekN, >¼+ ¢QìM; /¢v pä b® k

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

æ½ F?¬M; T?^aB ¢¢Q ¢S+ i®i- M?Q p"v M?'i ¢`M? H" M;¢B H p"i i?B m- +€+ i?QA
 i?U+- K†+ /M iQM? iQ€M +?B HB ¢®B pÊB M;QìB F?€+- `i F2Q FB i- M?QM; ¢®B p
 [m€ i?^aQ ¢ M K°i i`bM? ¢° M"Q ¢|X

L;¢B Qi\ o"v +ÁM F?¬M; / /`M;\ am®i ¢ K #` T?–M H - H¢B ¢Q [m - F?¬M; bÊ M
 F?¬M; i?mX

E i [m^a- ¢ M b€M; bÊK M;"v i?S ? B- H p"i H¢B #` ¢Q i`î p - ¢€K i?QÆM; M?•M
 M?„+ F?¬M; i?'m i•K iQ "bM? h•v oQÆM;X

J½ RM; GQM; b€M; bÊK ¢½ +?¢v iÊB- +MM; h?~K L;¢Q M K [m ¢B K i•K- HB M /šM
 i`U+ iB T ¢B ?QÈM; h?Ov i`¢B i?Ov bQ # M FB X

h?~K L;¢Q iQÆM; J½ RM; GQM; p" M?[M; M;QìB M"v Km®M +?Q KbM? KWM; `Ð- +? F?¬M; M?B m ?ÄB- +?ì ¢ M h?Ov i`¢B # M M"v- L K .QÆM; i?Ov bQ ¢½ M?ìK i®i ¢° +?dM? i ¢¬M; M;?`i- .QÆM; Zm€ H"K ¢¬m HoM?- ¢²M; HQ¢i ?¬ [m€i K°i iB M; ,ó"¢
 L K .QÆM; i?Ov bQ ¢O b® H" M,K p¢M M;QìB- +?B M i?mv M HÈM M?Ä i¢K i?ìB + H"- K i"m +€+ MÆB +kM; +ÁM i¢B ¢~v M? M? i®+ ¢°- /U iQM? iQÆM; H B +ì i? ¢¢ i`QM; ¢ì ¢¢B T?9+ i?mv M # M;?bM +•M HB M pQÊi [m ? B i`,K- +?d +€B #B M i tQM; ?MM; L K .QÆM; `²BX
 L?QM; h?~K L;¢Q #B i `ä- i` M ¢ìB M"v- /mv M?'i +ÁM +ì i? HB m +MM; æ¢B h®M ¢¢B h?U+- ¢¢B h?U+ #m¬M #€M T?²M pBM?- H¢B î p"Q i"mM; i•K i? ;BÈB- M;?2 M F?¬M; i-K i?QìM; - K" H9+ M"v ¢•v- H¢B p"Q i?ìB Fb ¢dM? T?QM; M?'i +O oQÆM; *?d H"- ¢¢B h?U+ p" æ¢B h®M; +€+? M? m F?€ t - imv ¢QìM; #B M i?¬M; bm®i- i? i¢B hmv M *?•m +"M; +ì K'v p¢M- i¢K i?ìB +ÁM F?¬M; T?ªB mv ?B TX
 L;Q¢B i`W ¢¢B h?U+ M"v +ÁM +ì K'v T?¬M FB M; F`- h?~K L;¢Q H"K bBM? w i` M F?¬M; +-M +ì +€B ;b +® F}- Qi M?'i H" i¢B L K .QÆM; - +ì i?Ov bQ L K .QÆM; - +k .QÆM; Zm€ ¢½ Km®M +?¢v iÈB- ?"M? pÈB h?~K L;¢Q H - MìB,óJìB oQÆM; ;B tûi h?~K L;¢Q KdK +QìB- ¢€M? M;U ¢B [m tûi /mv iK°i pÁM; - b m ¢ì i`î p MìB,óh?n F?€- +?Q ?ŠM FûK ?ÆM; B€Q 9v- .QÆM; +?d ?mv- iQÆM; H B #´M pQÆM; M?'i ¢ .QÆM; Zm€ H"TiS+ F?€+? F?Q- MìB,óE?¬M; +ì oQÆM; ;B - b) F?¬M; +ì .QÆM; K F?¬M; T?K ÆM i`B M; ° +O oQÆM; ;B - p T?¬M ? B +?[i?dM? +¬M; - imv i ¢®B F .QÆM; Zm€ H9+ i`QÈ+ +?QM? K°i i?O HoM? ?ªB i†+- ¢QÊ+ h?~K L;¢Q #„i ¢B H"K i"m M?šM- M?QM; î i`QÈ+ K†i h?~K L;¢Q- H¢B `i / #ªQ- F?¬M; i? F?¬M; MìB H" M?¼MX
 *?d H"- M?[M; i?Ov bQ ;B€Q ¢¬m M"v- ¢®B pÈB h?~K L;¢Q- F?ŠM; ¢`M? H" FQM? M"v ¢ m tm'i i?•M ? M K¼M- M m F?¬M; +ì h?~K L;¢Q- M"Q b) +ì +ªM? iQÊM; #¼M h?~K L;¢Q +QìB M?¢i K°i iB M; - ?QÈM; J½ RM; GQM; MìB,óJ½ ¢¢B M?•M +ì ;b `i J½ RM; GQM; +?d +?d p T?Q p`M? # M M;Q`B h?Ov i`¢B- MìB,óoQÆM; ;B - KìB h?~K L;¢Q M?bM b M; - HB M +?SM; FB M bìM; H,M i,M i` M K†i #B M- K°i +QM i? M2Q- M?bM ` t t F?¬M; `ä +?B m /`B +?B M ?¢K- +?d H"- ?bM? i?S+ +?B M ?¢K T?€Q ?¢K ¢ìB b m- +MM; bî ?[m #ªv +€M? #m²K- i` M i?•M i?mv M +ì i? +?SM; FB HQ€M; i?Q€M; - M?Q H" ?¼M; T?€QX
 h?~K L;¢Q F?¬M; F?ÄB MìB,óG" T?€Q ?¢K #´M pQÆM; ?¢ H M? K i"m +€+ MÆB +? .QÆM; Zm€ ?QM; T?'M K" MìB,óæ9M; p"v- hmv M *?•m # M M"v H" MÆB i?S M?'i i¢ S?9+ p" +€+ +¬M; iQÊM; F?€+ i¢Q M M- +€B i?mv M M"v `i M? M?- bQ pÈB +?B M ?ÆM K°i Qi- i` M ? B # M i?•M i?mv M +MM; bî ?[m jy K¬M iB m T?€Q M†M; ? B + h?~K L;¢Q i?"i ¢9M; H" ?ÆB +ì +?9i KWM; `Ð- MìB,óæB- ¢B t2K t2KX ó o"Q h?Ov i`¢B- H M K°i +QM i?mv M M?Ä- i?mv M M?Ä t i [m K†i #B M- ¢ M # M h?~K L;¢Q M;Y ¢¬m M?bM- H9+ M"v KÈB T?€i ?B M i?•M i?mv M +?B + +?B M ?¢ /`B #ªv i€K i`QÊM; FB M?Q H" + Q H M ¢ M i"m K•v t M?X
 h?m, #BM? # M i` M #m¬M; +€B ;BÄ tm®M; - #¼M M;QìB h?~K L;¢Q i` Q H M #QQ /½v M9B p" bìM; p2M #ì `i ¢ T- h?~K L;¢Q F?¬M; M?'M ¢QÊ+- MìB,óE?¬M; i X ó \*?B + +?B M ?¢K M"v /`B QÈ+ +?WM; KQìB H,K i`QÊM; - imv FûK t ¢¢B ?¢K ¢ìB b M?Q H" [m€B p"i F?´M; H²X

h?~K L;ϕQ ϕ M F?Q M; T?€Q # M ?¬M; i"m M?bM- ;B M ϕti T?€Q F€i?"i +kM; F?-
 iB m T?€Q- /MM; i`bM? ϕ° ?B M iϕB- M m i?"i bU +`B ϕti ϕϕB ?Ä T?€Q H M- bS
 i?mv M F?¬M; +?`m ϕQÊ+- +€B iB m T?€Q M"v iϕK i?iB +kM; H" ϕO `²BX
 o T?¬M p"i; b ϕi F?€+- h?~K L;ϕQ +kM; F?¬M; ?B m H„K- +?d i?¬ bÆ ;BªM HQÊ-
 #QM; i?mv M- /¼+ i?2Q KϕM i?mv M M; „K T?QM; +ªM?X
 E€i?"i- T?€Q ?ϕK tm'i ?B M- ϕ®B pÈB h?~K L;ϕQ- +kM; F?¬M; iQM? H" M; Q" B w
 i?mv M +O æϕB h®M; ϕ½ ϕ M ϕQÊ+ ϕdM? T?QM; - bÎ /o F?¬M; tm'i ?B M +?OM; H
 H" pb T?QÆM; ?QÈM; T?€i i`B M tm'i ?B M b B H-K K" i?¬BX
 *¬M; /KM; +?O v m +O i?mv M #B M æϕB h®M; - +i H) H" ϕ Km #€M HQÆM; i?U+-
 [m•M i?m, [m•M- +Æ ?² +?QM? H" /•M p" i?QÆM; +?B M ϕ'm- K" HQϕB i?Ov bQ M?
 ϕ°B ;¬M #B M- +kM; F?¬M; +i ϕ°M; HU+ ϕB t X
 L m M; QìB Km #€M HQÆM; i?U+- M?Q p"v- T?QÆM; ?QÈM; ϕ°B i?mv M T?€i i`B
 +`M; i®i `²B- +`M; HÈM- ?`M; ?i +?mv M +?Î HϕB +`M; HÈM- +`M; +i i? +i HÈB-
 #`M p HÈM M?Ä- imv i ϕ®B H" T?€i M *?•m •- tQM; ?MM; i? ;BÈB
 *?d H"- +€B HÈM M"v- ϕ®B pÈB i?Ov bQ K" MìB- +ÁM t t F?¬M; ϕO- +?B M i?mv
 M? M? p" +¬M; FQ+?- M?[M; p"i M"v- æϕB h®M; F?¬M; ? +i ?"Q ?SM; M; ?B M +Sm
 +i ϕ®B i?OX
 J'v i`, K M, K i`QÊ+ ϕ•v- h`M? >Á ϕB ` #B M- ϕ9M; H" /MM; +¬M; M; ? +? i?mv
 /KM; - M?QM; K°i ϕQìM; ϕB [m - HϕB H" K°i +€B ϕ®B i?O +?•M +?QM? ϕ m F?¬M; -
 Qi ?ªB i†+- +kM; H" i`QM; F?QªM? F?„ + iB m /B i iQ" M #° bϕ+? b)X
 hB m [m®+ p2M #ì- HϕB +`M; F?¬M; MìB +?ÆB- MìB /B i B HB M /B i M; QìB ϕi-
 M; QÆB- MìB F?i M; ?2 K°i +?9i- +?QM? H" +?ûK ;B i +QM FB M- h`M? >Á +ÁM
 M?[M; ?`M; tìK FB X
 ob p"v- p'M ϕ HB M tm'i ?B M- HQϕB i`ϕM; i?€B h?B M >ϕ o¬ æ`+? M"v K°i KU+ /
 bQ F€i?"i ϕ½ i?"M? p¬ ϕ`+?- Î i`QM; K„i M; QìB H9+ 'v- b) F?¬M; +i i'v m +¬M i?
 h`B m ϕbM? HϕB M; m tm~M- F?¬M; ? Km®M t•v K'v +€B ?ϕB /•M ?ϕB MQÊ+ i` M #
 H² +? iϕQ ` K°i +?B ?ϕK ϕ°B +QìM; ϕϕB- h?~K L;ϕQ t2K +?WM; - B /€K MìB ` - ?
 /MM; MQÊ+ KB M; /bK +? i ϕm®BX
 h?~K L;ϕQ bÎ /o +i i? MìB ϕ°M; h`B m *€i- K°i Kti H" tûi M?" +i ϕQÊ+ i?"i bU [m€
 ϕšv ϕ"X
 J°i Kti F?€+- H" w iQîM; /MM; i?Ov bQ iB M ?`M? €T +? ϕ®B pÈB EBK [m®+- F€
 HÁM; [m M iQ [m M M?Ä i`QM; i`B m ϕbM?- +€B i?Ov M"v bQ +i H) pšM H" /U p"Q
 M"Q EBK [m®+ tQM; ϕìB- i?Ov bQ ?ÆM T?•M MY +kM; b) #` i~v tQ€X
 L m MìB H" t•v tQM; i?Ov bQ- ϕB #®M T?Q +?ûK ;B i- i?S #`i Hm" M M?•M M; ?o ϕ
 K" MìB- +ÁM +i K°i p'M ϕ i?"M? T?~K iB M HìBX
 oQ /K M?Q M; QìB M? [m®+ ϕìB b m- +?QM? H" iϕB i?iB ϕB K ϕ€M? #ϕB ?ϕK ϕ°B h
 +ÁM H" K°i MÆB F?€M; ? Q F?i- imv /U p"Q +Wm- iϕQ +?9i Qi ?`M; / i- ϕ´B H'v Q
 h•v " M L? - "² æ"Q L? - >" G M- M?QM; MìB +?Q +MM; - +ÁM H" K°i MQÊ+ M; ? Q F
 GQϕB ϕªQ [m®+ M"v iQ" M i•K iQ" M w FB M iϕQ ?ϕK ϕ°B- b m ϕi ϕB ` M; Q" B H"K +
 iS+ tQ v M; QìB +i i? H"K H½Q ;B - #îB p"v- ϕ®B pÈB M; QìB M? [m®+ K" MìB- i?
 K'v +€B ;b ϕi i?b +`M; M?B m- ϕQϕi K'v +€B ;b ϕi +`M; M?B m- i?Ov bQ HB M +`M
 M?B m i?S ?ÆM M[X
 hW H9+ pW KÈB #„i ϕ-m- [m®+ pQÆM; # M #® T?€T H M? +QÈT #i+- HϕB F?B M
 ;B i ?`M; tìK- `²B ϕ M ϕQϕi M; QìB ϕ'i +O >" G M- M; QìB h•v " M L? - T?€i M *?•m
 i? ;BÈBX

GQϕB ?bM? i?S+ M"v- M;QìB M? [m®+ +| i? H"K- æϕB h®M; HϕB F?¬M; H"K ϕQ
HÊB Q+?X

L m M;QìB M? [m®+ H" +€B i M ,M K"v- æϕB h®M; FB +?QM? H" +€B i?¬M t|K +C
K"v +| i? ϕQϕi ;B b^aM +O K°i M;QìB /•M M;? Q- KQÊM +€B M"v ϕ H"K ;B"m- M?
M|B- M;QÆB ϕ°M; pB M iQ" M #° i?¬M +?ûK ;B i K°i i M ,M K"v- p"v i?b +€B ϕQÊ+

E€ i?"i- +€B M"v p" /•M i°+ /m KK+ i` M HK+ ϕ` F?¬M; b B #B i H,,K- +?Q iÊB #•v
+?ûK ;B i ϕϕB >€M- ϕ-m | + ϕϕB >€M #` HW ϕ€ KÊB ϕB ϕQϕi ϕ'i +O >mM; L¬- M;Qì
ϕQÊ+ K°i i?"M? i`b- ϕ| +kM; H" iB M HìB i?"i HÈMX

L?QM; ϕϕB >€M- HQϕB [m®+ ;B ;B"m +| i`bM? ϕ° M"v- #^aQ ?„M i´ +?S+ ?ÆM KQìB
ϕQϕi +€B ;b\ æQϕi +€B H m p^aB i?®B ?Q„+ FB b Q\

*?Q M M- ϕ®B pÈB p,M KBM? M¬M; + M? K" M|B- +| +€B iBM? HU+ T?€i ϕ°M; ?ÆM
ϕ +?Q #¼M ?¼ [mv +O i`²M; i`¼i F? B F?¬M- iB M HìB ϕ m + Q ?ÆM M?B m bQpÈ

J" ?B M iϕB- h?~K L;ϕQ /MM; K°i HQϕB T?QÆM; i?S+ F?€+- tm'i` ;B^aB i?QîM; F
M;?B M +Sm +? iϕQ T?€Q ?ϕK- /MM; M;? i?"m"i +? iϕQ i?mv M +O æϕB h®M; ?
i?Q+? K°i iw- +€B iϕQ ` T?€Q ?ϕK M"v- +?d H" p'M ϕ i?ìB ;B MX

*| M?[M; T?€Q ?ϕK M"v- h?~K L;ϕQ ϕQÆM; M?B M F?¬M; +| ?SM; i?9 +?ûK ;B i-
M;? Q FB i t€+- h?~K L;ϕQ F?¬M; +| ?SM; i?9- ?„M Km®M- H" T?QÆM; i?S+ H'v ϕ

hW T?€Q ?ϕK tm®M; iÊB- h?~K L;ϕQ K°i # M p¶ i`Q #KB i` M i v- K°i # M ?ÄB,ó*€E
b^aM tm'i` - ϕQ K°i b® iB M i?QîM; ϕB [m - HϕB ϕti ?"M; # +?B +- M|B +MM; #¼M
iB M- i?Ov bQ # M M"v +ÁM Km®M ϕti ?"M; - ;B€ iB M F?¬M; +-M [m M i•KX ó

.QÆM; Zm€ ϕ€T SM;X

h?~K L;ϕQ ?QÈM; J½ RM; GQM; M|B,óJ'v M;"v M[- i Km®M ϕB >SM; >| [m•M- +
+ÁM +| +?mv M T?^aB H"K- H"K T?B M J½ h`B S?O ;¼B b B /`+?- ϕB i'i +^a ϕϕB i?QÆ
iw- ;¼B #¼M ?„M F?¬M; +-M ϕQ H M[`²B- b€M; bÈK M;"v K B- ;¼B #¼M ?„M +?
+?mv M Km®M i?QÆM; HQÊM; +MM; #¼M ?¼X ó

.QÆM; Zm€ +QìB ? ? K°i iB M;- M|B,ó>ϕ [m M i`î p M? K¬M- H"TiS+ ;¼B M;Qì

h?~K L;ϕQ W K°i iB M;- +| p `i ?"B HÁM;- H9+ M"v ϕ•v ϕ M hmv M \*?•m- `i M?B n
M;Q" B /U HB m +O ?„M- ?„M +QìB M?ϕi K°i iB M;- HB M i?2Q .QÆM; Zm€ ϕB [m
H"K [m2M pÈB M?[M; i?Ov bQ iQÈM; i€ FB X

L;²B î i` M + Q ϕQìM; M? K¬M- T?Q /QÈB H" KQìB K'v +?d ?mv- /Q M? [m M L K
L;ϕQ +QìB M?ϕi K°i iB M;- +?"K `½B M?'T K°i M;KK i`X

a m ϕ| KÈB M|B pÈB +?9M; M?•M,óæ m M;²B tm®M; M|B +?mv MX ó *QM K„i HB +
K'v M;QìB H9+ i`QÊ+ î >SM; >| [m•M- F?¬M; F?ÄB +QìB M|B,óGQm ",M;- oQÆM
¬K M v +kM; H"K /Q M? [m M b Q\ ó

> B /Q M? [m M #` ;¼B i M pW KÈB M;²B tm®M;- H"TiS+ ϕSM; H M- ϕ®B pÈB h?
pW bÊ- ?"M? H M|B,óhQ" M #° H" M?ì oQÆM; ;B #²B /QÐM;X ó

h?~K L;ϕQ M? +?KB M; M|B,ó" M pQÆM; #²B /QÐM; +€+ M;QÆB H"K +€B ;b\ æ•v
+€B L K .QÆM; i?Ov bQ M"v- F?¬M; i? HϕB M?Q i?ìB ϕB K î >SM; >| i?m, [m•M
Hmv M` i®i- #´M pQÆM; KÈB +| i? #²B /QÐM; M;QÆBX ó

> B M;QìB t'm ?´ K" ϕ²M; w,óoQÆM; ;B T?•M T?|- iB m M?•M ;?B M?È i`QM; HÁ
i?2Q K°i i?¬M b„+ K'i iU M?B M M;²B tm®M;X

JQìB K'v iQÈM; i€ i?Ov bQ H9+ M"v #B m ?B M ` FQM? +~M i?"i HÈM- M;mv M K
tm®M;- .QÆM; Zm€ i? Q Hmv M i?Ov bQ- M; v M?[M; iQÈM; i€ M"v +kM; +MM; M?
+O p` H M;?B ?¼+ ϕQìM; /ϕv pä- #¼M ?„M ϕ m ?B mX

h?~K L;¢Q ¢®B pÈB K'v M;QÌB i?¬ F +? M"v- +kM; F?¬M; +| ;b +QM; +QM; [m'M [m
+€+? ¢®B tY +O ¢€K +€Q ;B"- +kM; bmv M;?o` K°i ¢B K ¢¢Q HwX

h`U+ iB T ¢B i?ŠM; p"Q p'M ¢ - M|B,óh`QÈ+ K„i- pB + +'T #€+?- H" +•M M?„+ +? ¢
¢ M KS+ i" M +MM;- .QÆM; Zm€- M|B M?[M; ;b M;QÆB bmv M;?o` t2KX ó

.QÆM; Zm€ bÈK ¢½ M;?o bÆM i`QM; ¢-m- F?QK M;QÌB M|B,óhB m M?•M p" K¼B M
H) H" [mv i i•K ¢Q +?B + T?€Q ?¢K ¢ M?'i +?Q i?mv M +?QM? ?¼+ ¢QÌM; hmv M

h?~K L;¢Q #¶M; M?B M M?È iÈB- +€B hmv M *?•m M"v- #ÎB pb ?¼+ ¢QÌM; /¢v pã
i?U+ ¢½ i?B i H" T K°i i?mv M +?QM? ?¼+ ¢QÌM; hmv M *?•m- +?O v m +?QM? H"
+O i?Ov bQ- M;?2 M|B +?QM? H" tY Hw M?Q F?Q i?Ov bQ ?¼+ ¢QÌM; /¢v pãX

*?O i`b +€B ?¼+ ¢QÌM; M"v- M;?2 M|B +ÁM H" K°i M;QÌB iB M M?B K+?d ?mv i?m
?Qm ?²B ?QÆM;- `ªM? `¶B ¢ M #` F?MM;- H¢B i?'v #ªM Kšm ?¼+ ¢QÌM; /¢v pã- i•
K°i Qi i?•M ?"Q M¬M; i?¬M p" ¢²M; HB m H9+ i`QÈ+ ;BUI ;B•v- KÈB ¢SM; ` +?O i`

hmv M *?•m Hm¬M Hm¬M H" +QB "bM? h•v oQÆM; M?Q h?B M G¬B b B ¢•m ¢€M?
¢QÌM; /¢v pã- H¢B +| +€B H½Q ;B M¬v ¢B ` M|B i®i +?Q M;QÌB- [m M pB M + Q i
+?9i- ?ÆM M[- K°i Qi i?QÆM; M?•M [mv M iB M- `ä ``M; ¢½ i?"i bU H"K i?"M? +¬

o®M H"- / M? iU +€B ?¼+ ¢QÌM; M"v `i p M; /°B- ? B +?[i?mv M +?QM? H"K +?Q
?½B- M?QM; i•K iQ K¼B M;QÌB +kM; ¢ m H" ? K p mB- #²B /QÐM; M?[M; M;QÌB M
+?Q ¢€K i?QÆM; i?mv M- +MM; HQ¢B pÈB #²B /QÐM; iB m bQ- ?° pB M +€+ HQ¢B

B M;Ì- i`B m ¢bM? ¢`M? +? L K .QÆM; i?Ov bQ- +ª S?9+ EB M ¢QÌM;- F?„T MÆ
i?m, #BM? i?b +kM; i?¬B- M?[M; i`QÎM; +| +Æ bÎ M²M; +®i FB ¢°B H¢B F?¬M; / /
pã #²B /QÐM; K¬M bBM? i?B M iY- H¢B pšM +ÁM ¢ M; K Hmv M- +QB M?Q H" ` M

E i [mª H"- KQÈM +€B ;B| ¢¬M; M"v- ?¼+ ¢QÌM; i?mv M +?QM? H¢B MQÈ+ H M i?
+?d ?¼+ ¢QÈ+ K°i M,K- HB M i`U+ iB T H"K pã [m MX

*| iB M ¢² i®i- #€Q / M? HB M +| M?B m M;QÌB ?ÆM- ¢ iY F€ i?S ? B iU M?B M H
+'T #"+ F?¬M; i? FûK ?ÆM bQ pÈB ?¼+ ¢QÌM; /¢v pã- ?ÆM M[- F?m +? i`QÆM
K°i b® HÈM iB M- M? K¬M h`B S?O hmv M *?•m- M? K¬M i?Ov bQ +kM; ¢ M;B9T
H" i?QÆM; M?•M OM; ?°- +kM; H" F?¬M; Qi- +€B i?mv M +?QM? ?¼+ ¢QÌM; M"v t

ob p"v- K°i ?¼+ ¢QÌM; i" M T?€ H9+ i`QÈ+- #•v ;Bì ¢½ ¢QÈ+ im bY ?ŠM ?QB `²B- ?
i`QÈ+ H" H'v p" B +?B + i?mv M `€+? `QÈB i? Q Hmv M- p b m HB M i`U+ iB T ¢
¢¢B T?9+ i?mv M- +?B M i?mv M ¢ MX

*€B i?mv M +?QM? ?¼+ ¢QÌM; M"v `ä ``M; +ÁM i?U+ bU ¢€M? ` +?9i / M? iB M;-
/ M? bo ¢ M H"K iB M bo ;BªM; #`BX

LÆB ¢•v H¢B H" p2M #B M- #„i ¢-m +?B m K°- ?m'M Hmv M pB M- ;B€Q ¢-m +kM; /
M;k p ?Qm FB +kM; M?"M i?S+ +?9i Qi +QM K„i M?bM i?m, [m•M- +QM K„i `i ¢°+
i?Ov bQ- +kM; /€K ¢"Q M;QÌB ` X

h?QÌM; tmv M [m H¢B- i? M? / M? H M + Q- ?ÆB +| +?9i / M? iB M; H" ?¼+ ¢QÌM
?¢X

V

e8NX *?QÆM; ejy, h`B m h" T h?QÆM; L?•M

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÈM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ejy, h`B m i"Ti?QÆM; M?•M

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

>B M i¢B i?mv M +?QM? ?¼+ çQÌM; p`L K .QÆM; i?Ov bQ HB M F i #„M` #®M
M?•M i`B- K°i M; QÌB +| HU+ K¢M? +?®M; çÐX

h•K iQ .QÆM; Zm€ +kM; çÆM ;BªM- i`QÈ+ iB M ç2K T?€Q ?¢K +?Q i?mv M +?QM
ç +?Q +?QM? #¼M ?„M +•M M?„+ T?€Q ?¢K +?B M ç'm p`i`"M ?bM?- /M b Q- i`Q
i? Q Hmv M- +kM; H`TªB iÈB i?Ov bQ- p b m- M?[M; M²M; +®i M`v- b) i`mv M i?
?¢K- +?B M ç'm` M; Q`BX

E iW ç| - L K .QÆM; i?Ov bQ # M M`v çÐ K'i +¬M; - K`i?mv M +?QM? ?¼+ çQÌM; +|
ç + Q i`bM? ç° ?¼+ pB M i?"i HÈM- Qi M?'i- i` M i? Q i€+ +| i? i?„M; çQÈ+ i?Ov
pä K°i ç-m- K¼B M; QÌB +MM; pmbX

h?~K L;¢Q M;?2 tQM;- +QÌB M|B, óæ•v +kM; H`+€+? tY Hw i®i- +S H`K M?Q i? ç

h?~K L;¢Q ;BªB [mv i`'i /Si F?Q€i- b m ç| +QÌB ? ? M|B, óL;?2 M|B æQÌM; L;?
çQÌM; FB H`H½Q [m•M M;k- H9+ M`Q #´M pQÆM; b) ;†T ?„MXô

.QÆM; Zm€ +QÌB ? ?ª M|B, óL;¬ æQÌM; L;?B K bÈK i`¬M; KQM; ;†T K†i oQÆM;
M; QÌB çB i`mv M HÌB M|B +?Q ?„M- F?¬M; #^M; M?Q p`v- #m´B i`Q M;`v K B- M m
çB i?mv M +?QM? ?¼+ çQÌM; K°i +?mv M- M?Q i? M`Q\ô

h?~K L;¢Q ?`Q ?SM; #WM; #WM; K`ç€T SM;- ?„M i?"i bU +| p`B T?¬M ?SM; i?9 çQ
çQÌM; hmv M *?•m- M|B, ó´M pQÆM; H`hQ M;?B T- +QB M?Q H`çB ?¼+ çQÌM; +

L;QÌB ç M; M;²B -K -K Mî MK +QÌBX

h?~K L;¢Q çSM; /"v- M|B, ó>¬K M v M|B ç M ç•v i?¬B- i?Ov bQ i?B m +€B ;b- i`U+
pQÆM;- #´M pQÆM; M?'i ç`M? ;BªB [mv i +?Q +€+ M;QÆBXô L|B tQM;- HB M ç-
pQÆM; ç M;?`b€M; H`T- L K .QÆM; i?Ov bQ M`v +kM; H`#´M pQÆM; /MM; i?O ç
M M +¬ T?K F€ p¼M; +O #´M pQÆM;Xô

æ€K bo [m M +'T + Q #„i ç-m M;?B K K†i- M;?B K M;?`FQM? M M|B, óoQÆM; ;B
/®+ ? i bS+ HU+Xô

h?~K L;¢Q +QÌB +QÌB- ;"i ;"i ç-m`ÌB çB- .QÆM; Zm€ çQ iB M h?~K L;¢Q` M;Q`B
;B i?"i p'i pª ç M hmv M *?•m K°i +?mv M- b Q F?¬M; M?Q çB h•M h?`M? # M FB

óh•M h?`M?`ô h?~K L;¢Q M|B, ó*€B ;b h•M h?`M?`ô

.QÆM; Zm€ +QÌB F? M M|B, ôE€ i?"i +kM; F?¬M; +QB H`h•M h?`M?- +?d H`- # M -
M M`v +| w ç`M? H`T p`B # M +ªM; Î K°i +?¶ p`M? M;Q`B M,K KQÆB /†K- ç½ +?m
+€+ i?QÆM; M?•M M;?2 tQM; iB M; ;B| - Km ç'i M; v i¢B p`M? # M FB - iÈB ;¬M
/UM; F?Q ?`M; p`+Y ?`M;-

+| K°i b® pB +- M;?2 +kM; +ªK i?'v F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´B- +€B h•M h?`M? F
H) H`ç'i +^M bÄB ç€- +?d # i?€M; b m- ?B M M v HB M F?| HQÌM; `²B- i?' ç` T
i` M? Km F?¬M; +ÁM- t•v K†i iB M +Y ?B m- F?„T MÆB ç m H`+€+ iÁ M?`X

o b m +| H) H`h`B S?O çB` +?O i`b ç¢B +K+- M|B H`Km®M K°i Qi i?' ç` ç M t•v /
+€B M`v KÈB +| p`B T?¬M [mv ?Q¢+?¬ ?B M M v +?¶ ç| ç½ +| K`v p¢M +¬M; iQÊM;-
+¬M; FB M i¢Q- M m F?¬M; TªB +¬M; iQÊM; F? M ?B K- H`K i` M½B`'i M?B m +
M,K- +| i? #B M i?`M? K°i #° /€M; F?€+- +?d H`- ?B M i¢B iQM?` - TªB +?mv M

hmv M *?•m F?m +?i`QÆM; H`i? TªB H`K- FB M i`9+ h•M h?`M? +kM; H`?ÊT ib
F?¬M; +ªK i?'v F€ [m€B- +QÌB ? ? M|B, ó*€B M`v +| +?9i w iS- +?d H`- ç½ i?`M?
F?¬M; çB çQÈ+ `²B- Km®M t•v h•M h?`M?- i`QÈ+ iB M +| i? i?B i H`T [mv ?Q¢+

bBM?`T?B M iQ€BXô >„M i`Î KbM? i` M M;Q`B M;U - KÈB H¢B M`B, óh ¢B M? I
?„M [mv ?Q¢+? M?Q i? M`QXô

hmv M *?•m +?Q h?~K L;¢Q M?B m ¢B m KWM; `Ð- /Q`M; M?Q M®B ;|i iÈB- iW i€+
T?€Q ?¢K- K¶B K°i /¢M; bU p`i KÈB H¢ ¢ m H`K +?Q h?~K L;¢Q bBM? b¬B #QÊ+ T

J M; i?2Q; B€Q 9v ¢ M i?ŠM; h`B S?O M? K¬M- J½ RM; GQM; +kM; pW p†M i`Î p
i`B i`i +ª i?QÆM; ?°- i?`v h?~K L;¢Q ¢ M- H`T iS+ K M; i?2Q i?m°+ [m M +MM; ¢B
M`B bU ibM? h•M h?`M?- J½ RM; GQM; +Q`B ? ? M`B, ó*€B h•M h?`M? M`v- F?„T
o- ?¢ [m M F?¬M; /€K /šM oQÆM; ;B ¢B [m t2K- +?d H`- bU ibM? [mv ?Q¢+? +kM
b B /`+? ¢B ibK FB K- /U FB M HQm H¢B +QM ¢Q`M; p`M? K¬M- ;B M; MQÊ+ ¢`

h?~K L;¢Q M; ¢+ M?B M M`B, óL?Q i? M`Q- F?¬M; +¬M p) #ªM ¢² b Q\ô

óo)\ô J½ RM; GQM; M; •v M;®+ K°i +?9i- F?¬M; ?B m` b QX

h?~K L;¢Q KÈB #B i ¢QÊ+- H9+ M`v [mv ?Q¢+? T?ªB F?¬M; +¬M p)- pb p`v HB M; ½
+€+ M; QÆB- M; Q`B M`Q ?¼+ F?| ¢Q p) #ªM ¢² i®i M?`i\ô

J°i M; Q`B ;B€Q 9v F?¬M; +| w iS K`iU ¢ +Y KbM?, óoQÆM; ;B - i?`M? iQ+? iB m

h?~K L;¢Q p¶ p¶ p B ?„M- ;B Q T?| bS K¢M; [m M; pBM? +?Q ?„M, ó:¼B K°i Qi ?m
p) K°i #S+ #ªM ¢² ¢` ?bM? h•M h?`M?- +?Q M; QÆB i?`B ;B M # M;`v- +| ¢O F?¬M

:B€Q 9v +„M `M; M`B, óhB m M?•M F?¬M; M; O +kM; b) p) `Xô

h?`B ;B M # M;`v i?`i bU ?ÆB M? M? K°i +?9i- K v K`i¢B ¢| p®M H` ¢`i i`®M; - M?
+kM; M?B m- F?| ¢Q p) #ªM ¢² #bM? i?Q`M; +kM; ¢ m ?¼+ ¢QÊ+ F?¬M; i - Qi M?`
i?ªQ i?b F?¬M; i?`M? p`M ¢ X

h?~K L;¢Q HB M T?•M T?| #¼M ?„M ¢B- +?QM? KbM? Î H¢B M? K¬M h`B S?O M;²B
+ÆK i`Q - i`QM; HÁM; +| +?9i Qi ¢ i•K ¢®B pÈB +€B h•M h?`M? M`v- HB M bmv M
M?B m ?ÆM p`B M;`v M[- >SM; >| [m•M- /M b Q +kM; F?¬M; bÊ h?€B ;B p`M ?[M
+?d +¬M #ªQ æQ¢M >ªB " p•v [m M? iÁ M?`H` ¢QÊ+X

Zmv i ¢`M? +?O w- +ª M; Q`B h?~K L;¢Q ¢ m / /`M; ?ÆM `i M?B m- bU ibM? hmv M
M`B- HB M [m M +`M; HÈM- /M b Q i¢B ¢•v H` +,M +Æ iQÆM; H B +O h?~K L;¢Q
¢QÊ+ +?9i M`Q ? v +?9i ¢|- iQÆM; H B- i?`B ¢B K`B T?B M +kM; i®i +?Q ¢S i`
H9+ M?B iY i`Q`M; i?`M?- t2K tûi ¢` ¢²- ? B i v / M; ` - M`B K°i iB M; , ó*? - M; Q
¢BXô æ M H9+ ¢| h?~K L;¢Q M?`i ¢`M? b) `i t`m ?`X

a B /`+? hmv M \*?•m `Q `Q ¢B i?QÆM; ?°B # M FB i?¬M; #€Q- i?QÆM; M?•M hm
+€+? i?QÆM; ?°B- ¢B K M`v p` h¬ >`M; # M FB #`i ¢²M; - h¬ >`M; imv +kM; +| i?Q
¢Q`M F i #^M; hmv M \*?•m # M M`vX

.M b Q i¢B hmv M *?•m F?¬M; +| ;B i°+ - i`QM; i`B m ¢bM? +kM; F?¬M; +| i?•M i?
[m M- M; Q`B Km #€M +?d +| i? m®M ûQ i?`M? K°i ¢Q`M- H`v ?bM? i?S+ ?°B #m-
i? /mM; i?•MX

*?Q M M- +?d +¬M iBM iS+ i`mv M H¢B ¢ M i?QÆM; ?°B # M M`v- +Æ ?² +ª i?QÆM
M?`M ¢UÆ+ i?¬M; #€Q- M; Q¢B i`W +€B M`v- +ÁM +| +?QM? H` K°i +?¶ M?`i?Î >²
¢| H` K°i KB m i?Î- Qi M?`i i¢B +€+ b B /`+? M?bM i?`v H` M?Q i? - +?d +| ¢B m H`

æ€K i?QÆM; M?•M M; ?2 ¢QÊ+ "bM? h•v oQÆM; +?Q K`B- ?ÆM M[ H` +| pB +i?QA
/€K +?`K i` - H9+ M`v ¢ +Y` K°i Qi i?QÆM; M?•M M`B / M? # M i`QM; i?QÆM; ?°

*?d H`- "bM? h•v oQÆM; `®i +m°+ Km®M M`B +€B ;b +MM; #¼M ?¼- K¼B M; Q`B H¢
?®B H°\ E?ª M,M; M`v F?€ HÈM K°i Qi- "bM? h•v oQÆM; H`K M; Q`B ? ? L; Q`B
H p`i ¢½ F?¬M; i?m- M`B F?¬M; +?WM; H` F?¬M; M?bM i`9M; Qi ¢² FB X

h`i +ª ;B i?QÆM; +kM; F?~M +`T ¢|M; +Y H¢B- i?Q€M; i?QÆM; HQÊM; K°i iw- +m
H` K°i +•m FB - iB M- ¢®B pÈB #¼M ?¼ K`M`B- "bM? h•v oQÆM; F?¬M; H`v iB M

F?¬M; MÐ- pšM T?ªB çQ [m - i`€M? +?Q pB + i•K i?¬M K¼B M; Q`B #`i MX
V

eeyX *?QÆM; ejR, Zmv M :!T

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ejR, Zmv M ;!T

L?;!K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

a€M; bÈK- ?`M? /BM? F?•K b B HB M ç-v`T M; Q`B- H-M HQÊi iWM; / M? i?B T çB
?°B M`Q ç!- ?Q†+ H` K°i Qi M; Q`B K M; i?•M T?"M ççB i?QÆM; M?•MX

L; Q`B ;€+ +´M; # M M`v H` ;B€Q 9v i`¬M; +QB- KdK +Q`B K` M!B pÈB +?Q +! M; Q
ç-m- +?Q p` i?B m çÊB K°i iw- çÊB oQÆM; ;B çB H M- b) i?QÆM; M; ?` ççB bU +
ç M i`QM; bªM? m®M; i`` i`QÈ+Xô

L; Q`B ç M i`¼M p M ?ÆM # KQÆB- +! i? M!B H` ççB #B m i`i +ª +€+ i?QÆM; M?
ç m H` T?9 T?QÆM; - K` / M? p¼M; HçB + Q- M?[M; M; Q`B M`v- ç m H` M?•M p`i /
! # M i`QM; i?`M? hmv M *?•m ç m TªB `mM; ç°M; -K -K- M?QM; içB ?`M? /BM?`
HçB p¬ +MM; FQM? +~MX

h? v ç`B M; Q`B F?€+- ;¼B #¼M ?¼ iÈB #€B FB M +ÁM #„i TªB çÊB- +?d bÊ bÈK
M`v iÈB H-M F?€+- #¼M ?„M M; ?2 tQM; M?[M; H!B M`v- `ä `M; +ÁM K M; K°i #°
+?9i +kM; F?¬M; ç w ç M pB + "bM? h•v oQÆM; +?"K i` X

G9+ M`v- i?•M T?"M +? M? H +? HB M #B m ?B M ` M; Q`B `²B- /M #¼M ?„M + Q [n
+?d ;BÈB ?çM î hmv M *?•m K` i?¬B- ` F?ÄB hmv M *?•m- #¼M ?„M +€B ;b +kM; F
oQÆM; H` M; Q`B M`Q\

L„K iQ`M #° M; QçB bU i`QM; i?B M ?ç- M; `M? ?`M; ?ªB- i?Ov bQ- [m M pB M + Q
+€M? +O ?„M- +! i? M!B K°i +€B w MB K i`QM; ç-m h?~K L; çQ- +! i? [mv i ç`M
#¼M ?„MX

æ®B K†i pÈB M; Q`B M?Q p`v- M m +ÁM FB m M; çQ- i?b +?QM? H` ç² `i M; m tm~M
K` ç M K°i +?¶ [m€M i``- ``i iMv w K` m®M; i``X

L?B m ççB i?QÆM; M?Q p`v iK i`T +MM; K°i +?¶- +kM; H` bU iB M? #bM? i?Q!M; -
+-m- /M b Q i`i +ª K¼B M; Q`B ç m # #°M +¬M; pB + `B M; - +! p`B M; Q`B +! H) H`
/`M; ;†T K†i- +?Q M M F?¬M; i?B m çQÊ+ pB + `ªM? `¶B M!B +?mv M T?B K p`B +
wX

E?¬M; b B #B i H„K- ç½ b„T ç M #m´B i`Q - H9+ M`v ç½ F?¬M; +ÁM bÈK- ç€K i?QA
t Q ç°M; - "bM? h•v oQÆM; H9+ M`Q KÈB ç M ç•v\

æ®B pÈB #¼M ?„M- M?[M; ççB i?QÆM; M?•M M`v K` M!B- M; ²B € ç M H9+ M`v [n
T?9i ç²M; ?² ç½ H` bBM? w K`v i`, K [m M `²B- i?!B ;B M +?QM? H` iB M i`B- ç m Q
F?¬M; M; O ç FB K iB M- ç•m i? +S +?! M?Q p`v +?Q ? i i?!B ;B M\

*?d H``- H`T iS+ iQîM; iQÊM; - HçB +ªK i?`v i?QªB K€B- M; Q`B i H` "bM? h•v oQÆ

hB T [m K°i T?9i ç²M; ?²- h?~K L; çQ `®i +m°+ +kM; iÈB- K M; i?2Q K°i ç¬B K„i ;`
M; €T- ?B M M?B M H` pW KÈB #„i ç-m M; O /`v- p`Q +?¶ m®M; i``- HB M +Q`B +Q!B

M?•M Km®M çSM; H M ?"M? H M ;²B tm®M;- ç K [m - ?„M t€+ i?U+ M;O [m€ Km°M
MY ç KX

>B M i¢B #„i ç-m M;O /"v- ç-m |+ +ÁM |+ +?9i?Q ?Q - +?d H"- h?~K L;¢Q +kM; F?
;b i' i v m- H"K +?Q #¼M ?¼ çÊB ç|- +?QM? KbM? iÊB b m- p®M H" bU ibM? i?2Q H
H" +? M? H +? p i?•M T?"MX

h?ªM M?B M M;²B tm®M;- K°i M;QìB ;B€Q 9v çQ H M K°i +?ûM i" ç M- h?~K L;¢Q
m®M; K°i ?ÊT- iBM? i?- M i?Q€M; +€B ç½ i®i H M `i M?B m- M|B, óaBM? w çQìM
? v F?-M; \ô

*€+ i?QÆM; M?•M H" T iS+ M|B, óL?ì ?²M; T?9+ oQÆM; ;B - i?QÆM; i?mv M ?-K
*?•m # M M"v H¢B H" MQÊ+ H M i?b i?mv M H M- bBM? w +""M; / H"K ?ÆMXô

L?[M; M;QìB M"v i?"i bU F?-M; ? F?€+? b€Q- i`QÊ+ K„i- bBM? w t€+ i?U+ / H"K
H9+ i`QÊ+ Km #€M /QÊB #B M- M;mv ?B K i?"i HÈM- M|B F?-M; +?WM; ;†T ?ªB i`
iQ" M #° ç m #` +?-M pMB- H¢B i? K [m M i?QÆM; ç°+ ç¢B- #¼M ?„M +?d H" iB m
? T- M;?o ` # Q M?B m F?| F?„M i?b |+ #'v M?B m F?| F?,MX

L?QM; ?B M M v H¢B #'i ç²M;- [m M i?QÆM; +'m F i F?-M; |+ - M;mv ?B K +kM; ?¢
M[- hmv M *?•m M; "v +""M; T?²M pBM?- M?m + -m +""M; M?B m- +€B bBM? w M"v +

L;QìB ç M; M;²B- + -K ç-m +?QM? H" ?°B i`QîM; i?QÆM; ?°B hmv M *?•m oQÆM;
H" ?°B i`QîM; i?QÆM; ?°B S?9+ \*?•m «M L?'i æ`M?- oQÆM; "ªQ o H" H½Q ;BªtQ
K†+ K°+ K¢+- iW t M?bM H¢B- ;B®M; M?Q H" H½Q i9 i`BX

"îB pb M;mv M M?•M [m M? M,K +?¢v i?mv M i` M #B M- M T M?,M i` M K†i +kM; ;
ç-B K„i- ç-v [m M; K M;- F?B M +?Q +ª M;QìB ?„M |+ p i` im´B ?ÆM K°i QiX

o T?-M «M L?'i æ`M? FB - M?QM; H¢B H" i`mM; MB M ?ÆM 9y im´B- ,M K†+ €Q
p†M- i` M i v H" +?B + M?šM K½ M½Q +U+ ç¢B- T?9 [mw #S+ M;QìB- i` M K†i ?bM
bBM? i`B- H"K +?Q M;QìB i |+ +?9i F?-M; çQ€M #„i çQÊ+ i•K wX

> B M;QìB M"v ç m H" i?QÆM; M?•M + Q +'T M?'i hmv M *?•m- +?d H"- i¢B ? B M,K
iB M; F?-M; ç€M; K°i tm- iW H9+ /B i i`W [m M i?QÆM; +'m F i- bBM? w [m M i?Q
i`¢M; i?€B +?•M F?-M; - ? B M;QìB M"v KÊB M? M? +?|M; iQ+? Hkv- +?d /MM; i?îB
M?•M |+ çQÊ+ p`B +?B + i?mv M #B M- F'+? HB i #`M? i`QÊM; ç M i` M i?QÆM; ;

L m M|B H" bBM? w ?B M i¢B F?-M; / H"K- i?b oQÆM; "ªQ o p` «M L?'i æ`M? b)
?„M +?QM? H" M;QìB ç„+ HÊB HÈM M?'i F?B M;"M? ?"M; ?ªB i•M +?QM?X

h?~K L;¢Q +QìB M?¢i K°i iB M;- M|B, ó*?Q p` p°B p`M; H"K pB + #m¬M #€M- M?Q
bBM? w M"v H"K çQÊ+ [m€ HÈM- H¢B |+ w M;?o ;b\ L;QìB- /M b Q +kM; TªB H"
M?Q #´M pQÆM; ô

h?~K L;¢Q QÐM #° M;U+ K°i +?9i- ç-v +?QM? F?Q M|B, óh?QìM; i?QìM; Hm¬M #
M;?o - i?Q+? M?'i H" H"K pB + i?B M ô

GìB M|B ç M ç•v- +•m F iB T- K¼B M;QìB ç½ F?-M; + -M M;?2 H"K ;b M[- i?Q+? H
ç•v H" Km®M M?"M ?®B H° `²B- pb p"v- i'i +ª K¼B M;QìB ç m ?B M ` /€M; iQÆB +

oQÆM; "ªQ o H" M;QìB i`B ç¢B F?Q i?- UiB M M?B m M?Q MQÊ+V M?'i- HB M
+?mv M ;b F?| tY- +S pB + M|B H" çQÊ+Xô

óh?®M; F?Q€B-ô h?~K L;¢Q p¶ #`M- M|B, ó"´M pQÆM; +kM; i?Q+? HB M? +MM
#´M pQÆM; KìB +€+ M;QÆB ç M- +kM; H" pb i®i +?Q +€+ M;QÆB- pB + #m¬M #€
bU ibM? i?QÆM; i?B M ?¢B HQ- |+ TªB F?-M; \ L;QìB TªB iQ+? •K çS+ - M m F
F?-M; |+ +?BK- p"v i?b +€B çQÊ+ F?-M; #M ç„T çO +€B K' iXô

J°i +•m bBM? M?B iY F?-M; |+ +?BK M"v- H¢B H"K +?Q b„+ K†i M;QìB ç M; M;²B ç
i?b +S pB + M|B i?šM;- + -M ;b çª FQ+? HÈM M?Q p"v\

h?~K L;¢Q iB T iK+ M|B, ó"´M pQÆM; i?b b Q- +kM; M;?o ¢ M pB + K°i M;QÌB tY
ç²M; i•K ?B T HU+- tY Hw K°i i?B M ¢QÌM;- M m +?Q p` +| +?9i Qi iB M M?~M`¶B
i?B M ¢QÌM; M`v ¢B ô

oQÆM; "ªQ o pm®i pm®i +?ÁK`•m ?Q`•K- i`QM; HÁM; M;?o- K°i M, K i`¬B [m - "I
F?€+ pÈB H9+ i`QÈ+- M;?2 M|B p` oQÆM; ;B M`v i¢B >²M; GQ hU- +S M;? M? M
F?¬M; i? iQÎM; ¢QÈ+- ?B M i¢B`ä`~M; +ÁM #B i`ä pB + mv M +?mv M- [mª M?
¢ m +| i? i`Î M M F?ûQ ¢Q ¢~v ?ÆM K°i QiX

«M L?´i æ`M? #QM; i`~ +?ûM M?Ä- i`QM; HÁM; +QÌB ? ? - i?B M ¢QÌM; F?¬M; T?
oQÆM; b Q\ s2K` - oQÆM; ;B M`v +ÁM ?B m ¢¢Q Hw ¢„+ i i?Ov i`QÌM; HQm UbY
H•mV- H-M i?S M?´i i?m H - pšM +ÁM M; ¢B +?Q ¢-v- +ÁM Km®M /MM; ¢ M F b€+

h?~K L;¢Q i?´v K¼B M;QÌB p Kti #WM; idM? ¢¢B M;°- pW i?´v #° /¢M; Fb [m€B ?
h?QÈM; S?QÆM; #ªQ FB K # M ?¬M; tm®M;- +ª;B" M M|B, óL?Q i? M"Q\ *€+ M;
M"Q\ *€+ M;QÆB M;?o #´M pQÆM; Km®M HW #`T #¢+ +O +€+ M;QÆB b Q\ô

*€+ i?QÆM; M?•M H¢B +~M; ?QªM; bÊ- "Q "Q M†M` /€M; iQÆB +QÌB- M|B, óE?¬
H` M;QÌB i?•M T?"M #U+ M"Q ô

h?~K L;¢Q ?mM; ?,M; p¶ #`M- ? B ?"M; H¬M; K`v M?Qm H¢B- M|B, óh`QM; KB M;
H¢B pšM /€K M|B5ô

J¼B M;QÌB +MM; M? m F m Q M, óh`QM; KB M; F?¬M; /€K- i`QM; HÁM; +kM; F?¬

h` M Kti h?~K L;¢Q H9+ M`v KÈB / /`M; ?ÆM K°i Qi- iB T iK+ M|B, ó*€B i?B M ¢Q
p` [mv M iB M- +€+ M;QÆB ¢ m H` ¢¢B #B m +?Q i?QÆM; ?°B- iU #€Q K°i p`B KK
M?B m H-M- M,K M v +?Q p` +| w ¢`M? [mv M # Q M?B m iB M\ô

h v +ÁM F?Q€+ H M i` M +?m¬B FB K- ?ÆB +| +?9i w iS ,M +QÈT- «M L?´i æ`M? K
i?QÆM; ?°B- tBM pmB HÁM; M?"M +?Q M,K KQÆB M;?bM [m M5ô

S?9+ *?•m i?QÆM; ?°B i¢B hmv M *?•m +kM; H` K°i i`QM; M?[M; ¢¢B i?QÆM; ?°B
M?•M HB M +| ?ÆM K°i M;~M M;QÌB- ;QK ;|T` M,K KQÆB M;?bM [m M- i?"i +kM
i`QM; HÁM; «M L?´i æ`M? M`v ¢½ +| bQ ¢Q- /šM ¢-m im¬M` b® HQÈM;X

*| M;QÌB M;~M; ¢-m H M- M;QÌB T?Q b m i?b +S iB T T?Q i`QÈ+ `²B- M;QÌB Î M
bQ ¢Q- ¢½ bÊK +| w ¢`M?- +?Q M M F?¬M; ¢ M KS+ /Q /U [m€ H•m- #¼M ?„M #€Q
i?QÆM; M;?` K°i iw +MM; i?QÆM; M?•M i`QM; ?°B- K¶B M;QÌB ;QK ;|T` K`v M;~
+kM; ¢½ [m€ ¢O`²BX

J`v +?K+ M;QÌB "Q "Q #€Q +QM b®- i` M Kti h?~K L;¢Q i?Q€M; +?®+ HB M H°` /
+?ûT K°i iw- +?d F?¬M; ¢ M MY + M? ;Bì- HB M +| ;¬M 8yy p¢M [m M tmv M p`Q b
?¢- +ÁM +| +€B ;b HÈB M?m" M HÈM ?ÆM bQ pÈB +€B M`v ¢•v\

h?~K L;¢Q M;²B tm®M;- M•M; +?ûM i`~ M?Ä H M- F?Q M i? B M|B, óG9+ M`v- i`i +ª
*?Q p` H`K pB + i?B M M?Q p"v- #ªM pQÆM; M?´i ¢`M? /•M; #B m H M i`B m ¢bM?
K¬M H" T +´M; +?"Q +?Q +€+ M;QÆB- ?B M H° +¬M; iQ+?`ä`~M;Xô

.Si HÌB- KÈB M;?B K Kti M|B, ó*€B i?B M ¢QÌM; M`v- K†+ /M H` +€+ M;QÆB [mv
i`QM;- #´M pQÆM; K°i T?¬M +kM; F?¬M; ¢°M;- 8yy p¢M [m M- K¼B i?S /MM; ¢ t
+€+ +QM ¢QÌM;X *?Q p` +kM; #B i- i`QÈ+ K„i +¬M; iQÈM; +,M; i?ŠM;- +?QM? H`
+?B m K° F?¬M; ¢O M?•M i?O T?ªB F?¬M; \ô

oQÆM; "ªQ o M;?2 ¢QÈ+ ? B +?[+?B m K°- HB M i`~M ¢-v ¢ m ¢-m M|B, ôoQÆM;
i•K F?ªK iB m M?•M- bBM? w iB m M?•M HB M [m M ¢ M M?B m H„K- ¢°B i`m i¢K F
i?K+ p` M;QÌB +? Q i?mv M i?b F?¬M; ibK ¢QÈ+- +?d +| i? ibK +?9i Qi ?¼+ ¢² i?

*ÁM +| K`v +€B i?B i T?QÌM;- +kM; H` #ÎB pb F?¬M; +| +¬M; iQÈM; i?m¬M i?K+
+¬M;- ?¬K M v hmv M *?•m #®M T?Q ¢ m i?B m i?B i- i?Ov bQ M? K¬M Km®M- K
p"v K` ;`T ¢ M ¢° i|+ iB m M?•M #¢+ +ª ¢BXô

_ 'i M?B m M;QìB +kM;H" +€B +^aM? M;° M"v- oQÆM; "ªQ o /šM ç-m i® F?´- K¼B M
i€K HQĐB K" i?ªQ Hm" M- K°i M;QìB i`QM; ç| H¢B +M; ;BšK +?•M i?Î /B- M|B H"
M;QìB ç"Q ?-K HÁ #Ä çB- M?i i?ìB bªM tm'i /WM; H¢B- ?"M; ?| F?¬M; ;B Q ç²M;
i? M? iQ€M iB M ç†i +¼+ - F i [mª F?mv M + M K½B- #²B i?QìM; K°i b® iB M HÈM`
? i M|M; iQM?X

L?QM; T?K H" M|B p bBM? w- +?d + -M bBM? w HÈM iÈB i`bM? ç° M?i ç`M?- K†+
H" mv iQM # M M;Q" B pšM + -M TªB +| - M?Q HQ¢B bU ibM? + -K iB M ç†i +¼+ +O
M"v- M m ç +?Q M;QìB #~K #€Q M? K¬M- i? M? / M? H" T iS+ #` [mûi b¢+? - +€B b

L|B ç M M|B çB- +| H) ? v H" hmv M *?•m T?€i i`B M [m€ M? M?- i? +?Q M M M?•
F?¬M; F`T- +ÁM M[- i?S +¬M; iQÊM; M"v- T?¬M HÈM ç m H" ;B'm F„ i?m"i M?" K
#¼M iY i¬M b®M; i¢K- +?Q M M M;QìB #bM? i?QìM; F?¬M; ?¼+ çQÊ+ - M;QìB ?¼
+m®B +MM; +?QM? H" +¬M; iQÊM; F? M ?B K- i'i +ª K¼B M;QìB F?¬M; v M´MX

h?~K L;¢Q +QìB M?¢i- M|B, ó*?Q M M- #´M pQÆM; KÈB +?`m t•v i?B M çQìM;- ç`
K°i ?¼+ çQìM;- # M i`QM; ?¼+ çQìM; +?šM; M?[M; +| i? /MM; ç /¢v M;QìB iQ€M
pB i +?[- +ÁM /¢v M;QìB +? i?B i- +? ç"Q- +? iB - i¢Q i?mv M ô

s•v ?¼+ çQìM;- +€B M"v

h'i +ª K¼B M;QìB +ªK i?`v iS+ +QìB- +?d H"- #¼M ?„M /M b Q +kM; F?¬M; TªB M;
w h?~K L;¢Q- ?¼+ çQìM; ?¼+ ;b ç| F?šM; ç`M? `i i®i- pQ /K M?Q ;B€Q /K+ /¢v H
Q i i?Ê` M ç M- HB M +| i? H" T iS+ #²B /QĐM; K°i M?|K HÈM- +?d H"- H`K M?Q i
M?[M; i?Ê` M M"v F?¬M; i`M; iQ\ G¢B H" K°i p'M ç F?| F?,MX

h?~K L;¢Q i?`v #° /¢M; #¼M ?¼ ç-v ?Q" B M;?B- HB M M|B, ó:B€Q pB M # M i`QM;
+ÁM +| i? +?Q iB M i?QîM;- i` Q i†M; +?S+ [m M- +m®B M,K +ÁM Kî +m°+ i?B +
M?B m ç iY ?ÊT +€+? - # M i?QîM; +M; T?QM; T?9- i`€B H¢B- M m H" M;QìB Q i
+ÁM TªB +¬M; F? B` K¼B MÆB- M;QìB #` çm´B- i'i +ª ç¢B i?QÆM; M?•M ç m
F?¬M;- ?"M; M,K b) TªB ;B Q M°T iB M T?¢iXôX

J°i +?B m M"v- çO ç°+5

«M L?i æ`M? ç½ çSM; M;²B F?¬M; v M- i`QM; HÁM; M;?o- M m H`K M?Q i? M"v
F?¬M; K|+ i`€B iBK` b Q\ .¢v i®i +?QM? H" iB M ç² [m M; KBM?- /¢v F?¬M; i®i- M
pSi #ÄX

h?~K L;¢Q iB T iK+ M|B, óaU ibM? ?¼+ çQìM;- #´M pQÆM; +| w ç`M? /UM; H M i¢
+ÁM + -M MY M,K KÈB +| i? i?B i H" T tQM;- H9+ M"v- +?QM? H" +?B m K° M?B
bœM- ?¬K M v iB M t•v i?B M çQìM; +kM; çO`²B- +ÁM H¢B b) /MM; ç t•v /UM; +€
i? M"Q\ô

s•v ?¼+ çQìM;- +?šM; F?€+ ;b H" ;BªB [mv i bU ibM? ç m ç-m M?i +O M?[M; M;Q
çQìM;- +kM; +| HÈB ç®B pÈB ?¼- imv M|B hmv M *?•m +?O v m H" K"m /`+? i` M #B
?Q€ pšM +ÁM i?U+ ?B M i¢B hmv M *?•m- M?[M; ?"M; ?| M"v /MM; t2 p" M iªB p"
F?¬M; i®i- H½M; T?Q i?ìB ;B M F?¬M; M|B- +ÁM iB m ? Q M?•M HU+ - b9+ p"i FûQ
+kM; +| iB M HìBX

ob p"v HB M`Q`Q ;"i ç-m M|B, óoQÆM; ;B M|B M?Q i? M"Q- +?9M; i iU M?B M
h?~K L;¢Q v M i•K- F€i?"i- +€B i?B M çQìM; M"v p" /•M +?9M; ;|T iB M OM; ?° F?
M v- hmv M *?•m # M M"v- i?QÆM; i?m +ÁM F?¬M; TªB ;B Q +?Q "bM? h•v oQÆ
T?O F?QX

_ 'i M?B m bU ibM? i`QÊ+ K„i- M m F?¬M; +| iB M- H" imv i ç®B F?¬M; i? i?"M? +
H¢B +kM; +| M;`M p¢M [m M- M?QM; #„i K°i KbM? ?„M #Ä iB M- /U p`Q T?QM; +
F?¬M; Km®MX

L?Q p"v i®i`²B- /MM; / M?M;?o i?B M çQìM;- T?•M +?B tm®M; /QÈB- i`QÊ+ iB M
M?•M ç€M? M? m OM; ?°- ç M iQÆM; H B- i?"i bU /ìB T?B M ç M ç•v- H¢B /MM; i?

*€+ i?QÆM; M?•M H"K pB + Hm¬M Hm¬M M? M? +?|M;- ?m®M; +?B HB M [m M ç
M;QìB i`î p - h?~K L;¢Q i`U+ iB T i bK +€B +Y ?B m K†i iB M- +ì ?B m i?B M çQì
?°B H"TiS+ çQ iB M /šM ç MX

>ÆM KQìB M;?bM [m M- M|B HÈM F?¬M; HÈM- ç®B pÈB K°i M;QìB i?QÆM; M?•M
M?QM; M m +O i?QÆM; ?°B K" M|B- H¢B F?¬M; +QB b® HQÊM; H" [m€ HÈM- +Á
ç m +?m~M #` K°i Qi iB M K†i- i?ìB çB K çB ;†T "bM? h•v oQÆM;- +kM; ç½ i?QÆM
H° çB ` - +?Q M M- ?B M i¢B T?ªM SM; +kM; +U+ M? M?- +,M #ªM F?¬M; +-M i?Q

*?d H"- iB M ?®B H° ç´B i?¬M? iB M [mv M ;|T K" i?¬B- F?¬M; i? +?"Ki` çQÊ+- p
ç m H" ?°B i`QîM; i?QÆM; ?°B /U çQ€M SM; ` - i`€M? ç i?QÆM; ?°B F?€+ K M; ç
M M"v `ÆB H¢B T?Q b m M;QìB F?€+X

*| b® iB M M"v- M? K¬M h`B S?O H"TiS+ T?€B M;QìB ç M- +MM; iB M b o çB i?2
iS+ iB M ?¬M? FB K F - M;Q" B ` - H¢B ;¼B M;QìB i?ª iB M; ;B| - H M i`mv M iB M i
çQìM; ` X

V

eeRX *?QÆM; ejk, s•v .UM; >¼+ æQìM; .¢v oä

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ejk, s•v /UM; ?¼+ çQìM; /¢v pä

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

s•v ?¼+ çQìM;- F€ i?"i +kM; F?¬M; F?| F?,M M?Q i`QM; iQîM; iQÊM;- ?B M i¢B-
ç`M? +| i? + K çQ M b® HQÊM; i9 i`B- imv H"K +m HB +kM; +| i? b®M; i¢K- M?Q

G9+ M"v- +| K°i +Æ ?°B ?¼+ i v M;? - ?€ +| i? #Ä [m \ o T?¬M ;B€Q pB M # M
+O h?~K L;¢Q +kM; `i +| T?QM; +€+? h?~K çB M +m²M;- i`U+ iB T K¬T?ÄM; ` K°
iQÊM; i?m¬M i?K+- iB T i?2Q H¢B ç +?Q b B /`+? çB KìB- ç M- çQÆM; M?B M i®
M|B F?¬M; +?WM; +ÁM +| i? FB K çQÊ+ +€B pB M +?S+X

L m F?¬M; çB- p"v i?b tQM; `²B- [m M T?O +kM; F?¬M; i? K ;B K +-K- +?d H" i`U
#`i Hm"M i?QÆM; M?•M M"Q /€K i?m ;B[ ?Q†+ i?m - #„i çQÊ+ H¬M i?S M?`i- T?¢
M;?bM [m M- M m B M;¢B M?B m iB M- +S M•M; H€ ; M H M çB i?m H" çQÊ+X

J°i #B M T?€T M?Q p"v- +| K°i p" B i M +¬M; iQÊM; çQÆM; M?B M H" F?¬M; M;WM;
M;Q½M K" ç M [m M T?O çB K Kk- H9+ M"Q ?¼+ çQìM; FB M i¢Q tQM; `²B- T?ªB i

s +?B m ?¬K ç| - h?~K L;¢Q ç€M? M;U ç M i?mv M +?QM? ?¼+ çQìM;- i?mv M +
h?Ov i`¢B- FB M i`9+ i` M ç`i /MM; ç i? Q Hmv M i?•M i? - +?¶ /¢v ?¼+ h?Ov i`¢
i?mv M #Ä M2Q- H" +?Q ç iY /MM; ç tm®M; #B M i? Q Hmv MX

oW KÈB ç M +Y ` p"Q ?¼+ çQìM;- H"TiS+ HB M +| K°i H½Q ç¬m /šM K°i ç€K M;

G½Q M?•M M"v F?¬M; i? M|B H" +QìM; i`€M;- +kM; +?Q M|B iÈB +€B ;b HQM; ?"i
i?QìM;- M?QM; i?•M i? pšM +ÁM `„M +?„+- / K"m ç²M;- t2K tûi +?QM? H" [m M?

G½Q M?•M M"v F?QK M;QìB M|B, óG½Q T?m *?m sQÆM;- +mM; M;? M? oQÆM; ;

L;QìB T?Q b m +kM; H" K°i Qi ;B€Q pB M- "Q "Q T?K ?¼ M|B, ó*mM; M;? M? oQ

h?~K L;¢Q tQ v M;QìB tm®M; M;U - tK Kti M|B, óh¢B ¢•v F?¬M; +| oQÆM; ;B - hQ
M v ¢†+ #B i ¢ M t2K i?mv M +?QM? ?¼+ ¢QìM;- H'v i?W #M i?B mXô

J°i +•m MY pmB ¢M M"v- i?Q€M; +€B ¢½ FûQ ;¬M [m M ? K¼B M;QìB H¢B F?¬M
K" /šM h?~K L;¢Q p"Q ?¼+ ¢QìM;- +€B ?¼+ ¢QìM; M"v bQ pÈB ?¼+ ¢QìM; /¢v pä i
Qi- iS T?Q H" T?ÁM; Î- i`mM; ;B M H" F?®B ¢'i`°M; `½B- i` M Kti ¢'i`°M; `½B
i?"M? ¢°B M;k ?bM? pm¬M; +?ì h?~K L;¢Q ;B€ H•KX

h?~K L;¢Q M?bM M?[M; ¢ iY ¢SM; M;?B K M"v- €M? K„i ?B M` p i?QîM; i?S+- M
+| i? i?'v ¢QÊ+ [m•M F,- +| i? M|B [m•M F, i?mv M +?QM? ?¼+ ¢QìM; M"v F?¬M;

æ²M; sQÆM; Î# M M|B, óæ•v ¢ m H" €M H'v T?QÆM; T?€T +O ?¼+ ¢QìM; /¢v pä-
Hmv M` ¢QÊ+- p"Q # M M;"v- +€+ ?¼+ pB M +kM; i? Q Hmv M i?2Q i?¬M; H - i`Q
¢¼+ +?9i Qi b€+?- imv F?¬M; b€M? #^M; ;B€Q 9v- Qi M?'i +?[iQ +kM; +ÁM M?"M

h?~K L;¢Q ;"i ;"i ¢-m- ?"Q ?SM; M•M; + Q- M|B, ó*?m H½Q iB M bBM? p ?QmK"
¢bM?- #´M pQÆM; #°B T?K+Xô

h?~K L;¢Q /¬m ;b +kM; ¢½ H"K [m ?¼+ ¢QìM; /¢v pä- +| H) H" ?B m K°i Qi p #ªM
#° /€M; M?[M; ?¼+ pB M M"v K°i +€+? ¢ÆM i?m¬M- HB M #B i #¼M ?¼ F?¬M; ? F
sQÆM; M"v F?¬M; +| FBM? M;?B K ¢ìB b m- i¬M; K Q p) ?'- `ä`°M; +| i? +| +€B
H" `i i®i`²BX

>„M F?¬M; F?ÄB iU KbM? ¢B [m iWM; #QÊ+ K°i- ¢B ¢ M ¢°B M;k i`QÊ+ Kti- M?[M
¢¬m iB M M?bM i?'v M?•M p"i + Q [mw M?Q "bM? h•v oQÆM;- M;mv M K°i ¢€K +| +
#,M;X

h?~K L;¢Q ¢°i M?B M /WM; +?•M- /WM; H¢B i¢B i`QÊ+ Kti K°i M;QìB ¢ iY F?¬M;
óL;QÆB i M H" ;b\ô ô

ó>²B #~K oQÆM; ;B - i ;¼B L?¢+ S?BXô L;QìB M"v QÐM M;U+- ;B¼M; M|B ?ÆB +

h?~K L;¢Q p®M H" KdK +QìB- F?m¬M Kti H"TiS+ i`¬K tm®M;- /MM; ¢®i M;|M i v
+€B- ?mM; /[M|B, óL;QÆB H" L?¢+ S?B- p"v #´M pQÆM; +?šM; T?ªB H" h•v J¬M

h` M Kti M;QìB iU tQM; L?¢+ S?B M"v ?B M H M p +QìB F?'- i?•M i? pšM H" i?š
i?"i bU ;¼B H" L?¢+ S?BXô

h?~K L;¢Q ?Q`B M;?B K" M?bM ?„M K°i +€B- *?m sQÆM; b m HQM; +QìB M|B, ó>
F?¬M; b B- ?„M t€+ i?U+ H" L?¢+ S?BXô

h?~K L;¢Q M?'i i?ìB M;•v M;QìB- M|B pÈB M;QìB ;¼B H" L?¢+ S?B M"v, óa m i M
¢•K\ô

óoQÆM; ;B `ä`°M; +kM; #B i\ô L?¢+ S?B M;•v M;®+ K°i +?9i- FBM? M;¢+ ?ÄBX

h?~K L;¢Q i`QM; HÁM; M;?o- i +ÁM #B i ¢•K +?¼+ +?QM? H" i?m¬M +?'i- i`mM;
+?šM; H) M?[M; i?S M"v +kM; M|B +?Q M;QÆB #B i\

.Á tûi HB + L?¢+ S?B H¬M M[- i`QM; HÁM; +kM; ?B m- H`+? bY ¢½ tªv` H +? H¢
K°i i` +QM #9 b[K +?S F?¬M; T?ªB iB m i? M? MB M- pb b Q ?„M H¢B iÈB ?¼+
;BªB i?Q+?- /M b Q MÆB M"v +kM; H" ¢` T?QÆM; ?'T /šM [m•M M?•M M?'i- M;Q¢

hoM? E? M; ?' i? M F?¬M; +|¬ L?¢+ S?B iU M?B M F?¬M; #B i +€B ;b i?M ?"M M;
?ÆM T?•M MY H" M;QìB M"v +kM; i`î i?"M? #BM? HQM? p`B M,K- +ªK i?'v F?¬M
¢•v ¢ M H,M H°M FB K iB M ¢²X

óh?b` i?"i bU H" L?¢+ S?B ô h?~K L;¢Q ?QT K„i- M?B m ?SM; i?9 K" ¢€M? ;B€
M;MM; M"v- L?¢+ S?B H9+ M"v- F€i?"i +?d H" ?ÆM ? B KQÆB im´B- i?•M i? +kM
/¢M; h?~K L;¢Q iQîM; iQÊM;- +°M; F?¬M; +| pQÆM; #€i +?B F?Q +?'M ¢°M; i?•M
i?•K i?9v ?ÆM K°i Qi- H¢B K°i +?9i +kM; F?¬M; M?bM` #° /¢M; +O L?¢+ ;B ;B

L m M|B H" i?lB ççB M"v- çlB b m B çQÊ+ M|B ç M M?B m M?'i M M M;QlB M"Q i
 ç-m #^aM;- Km®M M|B i?-M iQÊM; K'v +€B / M? iQÊM; +' ççB- L?ç+ S?B ?ÆM T?•
 F?-M; M?QlM; B- i`l i?"M? M;QlB çQÊ+ ç +Y i?U+ HU+ HÈM M?'iX
 h`QM; ç-B K„i h?~K L;çQ HÁ2 ` K°i iB i" €+- H"TiS+ M|B, óL?ç+ S?B- M;QÆB çS
 óhm•M K M?Xô L?ç+ S?B iB M iÈB K°i #QÊ+X
 ósQ v M;QlBXô hçB €M? K„i F?-M; ?B m ` b Q +O i'i +<sup>a</sup>K¼B M;QlB- h?~K L;çQ `
 L?ç+ S?B ?Q" B M;?B tQ v M;QlB- [m v HQM; p T?Q h?~K L;çQX
 h?~K L;çQ `i +?QM? M?•M [m•M iY M|B, ó*| i? K•M K #l K¬M; K°i çB K ? v F?-M;
 F?-M; +-M F?~M i`QÆM;- #'M pQÆM; +?d Km®M M?bM t2K i? HU+ ?¼+ pB M M?
 L?ç+ S?B #'i ç„+ /o- ç" M? T?^aB K•M K #l K¬M;- ? B # M i?Q€M; m®M HQÊM K°i +
 ó*9B i?'T ?ÆM K°i +?9i çQÊ+ F?-M; \ô G`lB +O h?~K L;çQ KQlB T?-M KçM? K)- iQ
 F?QX
 L?ç+ S?B +| +?9i i? M i?MM;- ç" M? T?^aB M;²B +?²K ?'K tm®M; i?'T ?ÆM K°i +?9i
 G9+ M"v- +€B ;€v i`mv M ç M iB M; ;B| - K°i +€B +?•M F?-M; M? F?-M; M†M; ç€
 F?-M; ? T?ÁM; #- F?-M; F?ÄB #` ç€M? +?Q H<sup>a</sup>Q ç<sup>a</sup>Q- i`QM; KB M; pšM +ÁM M|E
 h?~K L;çQ ç€ K¬M; L?ç+ S?B K°i +€B KÈB i?m +?•M- `i ç„+ w K" T?OB #KB i` M
 +?mv M ;b +kM; F?-M; ? T?€i bBM?- M|B, óE?-M; +| ;b- M?bM t2K M,M; HU+ SM;
 i - `i +| iQM? ç" M ?²BXô
 h?~K L;çQ M|B tQM;- K M; i?2Q K°i çQ" M M;QlB *?m sQÆM;- HB M çB H M T?Q i
 h`QM; HÁM; ?„M HçB pmB KWM; H"i i`lB- `i H" i?Q+? w bmv M;?o- i`QM; ç K ?¬K
 T?^aB pB i- ;Bl JMB + M? # - ç€ L?ç+ S?B #l K¬M; K°i +€B- HçB +M; p¬+MM; iU ?
 B +| i? ç€ #l K¬M; L?ç+ S?B ç•v\ * Q i?'T M,K M;?bM M,K- +?d +| h?~K L;çQ i X
 *?d H"- H`+? bY ç½ i? v ç´B- F?-M; M|B h?~K L;çQ iQÆM; H B M?'i ç`M? i M HQ
 Km¬M çlB- L?ç+ S?B M"v iQÆM; H B +| i? i`l i?"M? / M? iQÊM; M' B iB M; çlB b
 F?-M; i? #B i çQÊ+X
 h?~K L;çQ H†M; H) +-m M;mv M i`QM; i•K- i`lB t M? "- ?½v ç +?Q iB m iY L?ç+
 i?"M? iUm çB- M m F?-M; M?"i Fw #'M pQÆM; ç B M?bM ç•v\
 o T?-M ç #çi iB m iY i?lB Fb ;B€T ?çi M"v M; v içB +?¶- h?~K L;çQ HçB F?-M;
 S?B +| i? i`l i?"M? L?ç+ S?B- iU M?B M +| p" M K M? +O ?„M- +?QM? KbM? çQ
 ?Q†+ i`U+ iB T M?•K +?S+ [m M pä- M|B F?-M; +?WM; H" Mm¬M; +?B m +?Q ?Q U
 M?'i ç`M?X
 h?~K L;çQ bmv M;?o HQçM +Q +Q- +m®B +MM;- tûi /mv i ç°B M;ki?mv M +?QM?
 +kM; F?-M; [m€ M,K i`,K ?ÆM # KQÆB M;QlB- M|B M?B m F?-M; M?B m- M|B i?
 iU M?B M FûK ?ÆM bQ pÈB ?¼+ çQlM; /çv pä- M?QM; H" pb M;mv M M?•M +?mv
 ç•v HçB ;-M #B M- +| ç-v çO i?mv M +mM; +'T ç #¼M ?„M M?B m H-M i? Q Hmv M
 ?„M +?B K H'v ç`M? KS+ M?'i ç`M? i`QM; i?Ov bQX
 L|B +?mv M T?B K K°i + M? ;Bl +MM; *?m sQÆM;- +ÆK i®B ,M M; v içB i?mv M +?
 h?~K L;çQ M|B pÈB *?m sQÆM;;, óL;QlB ;¼B L?ç+ S?B FB ÍT?Q i`QM; ?¼+ çQlM
 *?m sQÆM; F?-M; F?ÄB HB + M?bM h?~K L;çQ- i`QM; HÁM; M;?o- ?ŠM H" "bM? h
 T?QM;Uç²M; iQM? M KV\ L m F?-M;
 *?d H"- K†+ /M i`QM; HÁM; bmv çQ€M M?Q i? - HçB K°i +?9i +kM; F?-M; /€K #B
 M|B, óL;QlB M"v p®M ?ÆB HÈM im´B K°i Qi- ?¼+ çQlM; F?-M; +| w ç`M? i?m MçT
 HçB [m€ ;®B Í +Y ` p"Q ?¼+ çQlM;- M|B H" iW M;"M /†K t +?çv iÈB- M?'i ç`M?

T?m i?'v ?„M ? i bS+ +?•M i?~M?- H¢B ¢ +?Q ?„M p¨Q ?¼+ - imv M|B M?"T ?¼+ + F?€+ - M?QM; +kM; H¨`'i F?„+ F?´ - ?ÆM M[ +| p¨B T?-M i?B M iQ- i?~M? iQ+? `

h?~K L;¢Q +Q|B M?¢i K°i iB M;- F?-M; ?ÄB M[- +?d M|B pÈB *?m sQÆM;; óL;QÆ iQÆM; H B +ÁM +| i? t•v /UM; i? K K°i iw- +?d H¨- +kM; F?-M; i? M|M; HÁM; M? b m- #´M pQÆM; b) i"MHU+ iB T i iB M #¢+ ¢ M ô

*?m sQÆM; KWM; `Ð- M|B, óoQÆM;; B - +€B ?¼+ ¢Q|ÌM; M¨v- imv H¨ H½Q T?m h hmv M \*?•m +?9M; i - H½Q T?m F?-M; /€K F +~M;- æQ|ÌM; L;?B K ?¼+ ¢Q|ÌM; M oQÆM;; B H¨K- H½Q T?m H¨K K°i +?S+ hQ M;?B T ¢½ [m€ ¢-v ¢O `²BXô

*?m sQÆM; H¨M;Q|B iWM; i`ªB- h?~K L;¢Q +?`m +?Q +?¶ i@i- ?„M +kM; F?-M; i? +?Q+QH H¢B- +ÁM M[- ?¼+ ¢Q|ÌM; i?mv M +?QM? i`QM; i v ?„M- +m®B +MM; pš

L?QM; ¢ +?Q h?~K L;¢Q H¨K æQ|ÌM; L;?B K- i` M / M? /U HB M #'i ¢²M;- +?QM? M ¢Q|ÌM; /¢v pä- /Q i?B M iY FB K HoM?- +| h?~K L;¢Q- iQÆM; H B- `i M?B m bU i H¨K ?ÆM M?B mX

L|B F?| M;?2 ?ÆM K°i Qi- h?~K L;¢Q H¨K æQ|ÌM; L;?B K- i9 i`B Qi M?'i +ÁM +| i? #"+ - /M b Q- ?¼+ ¢Q|ÌM; pä ?¼+ M¨v H¨ bU p"i KÈB- F?-M; +| ¢¢B M?•M p"i i`M € M¨Q\ >¼+ i"Tp b m- HB M M?'i ¢`M? +| i? ¢B p¨Q i?Ov bQ H¨K pä [m M b Q\

L?QM; +| "bM? h•v oQÆM;- M;Q|B /QÈB K°i M;Q|B i` M p¢M M;Q|B M¨v î ¢•v H¢B bQ p®M H¨ T?¢K pB "bM? h•v oQÆM; [mªM Hw- Qi M?'i- i`QM; iQÆM; H B- ?¼+ p + K ¢Q MX

L m *?m sQÆM; H¨K æQ|ÌM; L;?B K- ?„M M?B m M?'i +kM; F?-M; [m€ ¢€M; H¨ æQ| i?-B- M?QM; "bM? h•v oQÆM; H¨K æQ|ÌM; L;?B K- M?Q p"v- *?m sQÆM; +?QM? H / M? +?'M i?B M ?¢- imv M|B i?" H¨K ¢-m `„M F?-M; H¨K ¢m~B `²M;- M?QM; +€B /M b Q +kM; H¨ i•K ?mv i *?m sQÆM; ?„M F?´ i•K FBM? /Q M?- iU M?B M ?B p¼M; i`î i?"M? b® K°i b® ? BX

h?~K L;¢Q +Q|B M?¢i K°i iB M;- i?"i bU +kM; F?-M; +U imv i- K°i ?¼+ ¢Q|ÌM; [m M,M; poM? pB M ¢ +?Q M;Q|B F?€+ KÎ- iQÆM; H B M m H¨ /|B T?B M- bÈK Km°M i`QM; i9B- \*?m sQÆM; ¢½ +?`m M|B ` - h?~K L;¢Q F?-M; +| ¢¢Q Hw +U imv iX

GB M KdK +Q|B M|B, óL?Q p"v +kM; i@i- +?d H¨- M;QÆB H¨K +€B hQ M;?B T M ¢Q|ÌM;- #´M pQÆM; +?d HoM? +€B +?S+ bm~M; H¨ ¢QÈ+Xô

X

h?"M? S?9+ *?•m `ÆB p¨Q K°i ?²B F?OM; ?QªM;- [m M pB M H9+ i`QÈ+ ¢B #€B F M?"M ¢QÈ+ iB M;; B| - i?Q€M; +€B F?-M; +| ?"Q ?SM; M`M? #È h?€B h? Q M[X

h?€B EBM? ¢¢B F?€B t2K M?Q b„Tp ?Qm- imv M|B i`QM; M°B +mM; +?Q ¢Q ` w iBM iQÎM;- h?€B EBM? tQM; `²B- J~M ?¢ idM? ¢½ Km®M `ÆB p¨Q i`QM; i v GQ " M >SM; >| [m•M # M FB - b B /` +? ¢½ p•v [m M? h?€B ;B - iMv i?|B +?| F?•K b B ¢B

h?€B h? Q ¢½ i?"M? +QM FB M i` M +?ªQ M|M;- i`QÈ+ ¢| H~M i?S M?'i- K°i T?QM bU iBM? ?„M +„i tûM [m•M HQÆM;- /M h?€B h? Q ¢-M ¢°M- +kM; +ªK ;B€+ ¢QÈ+ ¢ +È- #B M [m•M H9+ M¨v M?€Q ` +?mv M- H¢B ?Q`M iQ`M M?„K ¢9M; i?|B ¢B K ? h?QÈM; h?Q- ?mv M M€Q Q M? Q M? HB i HB i F?-M; M|B- H¢B ¢°i M?B M +| +? H|B M?Q i? M¨Q- b) HB M [m M ¢ M iQM? K M?X

h?€B h? Q t€+ i?U+ ¢ m ¢-m ?²B H•m- +m®B +MM; KÈB F?) +„M K~B- +| H) pšM H #B M ?°- M|B ? i +?mv M t'm t +O "BM? #° ` X

a m ¢| - i`B m ¢bM? iU M?Q #` +?¼+ p¨Q i`QM;- M;Q|B M?"M i?S+ ? v F?-M; #B #m°+ i°B- F?-M; M?[M; #m°+ i°B h?€B h? Q ?„M- M; v +ª h?€B EBM? +kM; F?-M; i`QÈ+ ¢•v +ÁM +| +?9i +® F}- H9+ M¨v `ä`~M; +kM; [m v ;B€Q K°i FQ+?- ;B M?"T

Zm•M H QÆM; h`„+i`'M- HB M [m M i?“i bU [m€ HÈM- h?€B h? Q F?¬M; T?ªB F?¬M
i? iQÎM; çQÊ+- ibM? i? b) H¨+€B /çM; M¨vX

>„M ç½ K'v M;¨v K'v ç K M;O F?¬M; M;QM ;B'+- T?K i?•M # M FB F?¬M; +| iBM iS
M? M†M;- HçB M;?2 çQÊ+ h?~K L;çQ ç½ H M çQÎM; +?çv iÈB S?9+ EB M çQÎM
KbM? tQM; `²BX

G9+ M¨v- h?€B h? Q ç½ F?¬M; +| i?ÌB ;B M `ªM? `¶B ;?B ?"M +€B ;b- çB m /mv M?
H¨ h?€B .m FB - h?€B .m M¨v `ä ``M; HçB /€K H~M i`®MX

h?€B .m H~M i`®M- +?ŠM; M?[M; F?B M +?Q ibM? i? h?€B ;B +¨M; #B ç€i- +kM; ç
;B - imv h?€B h? Q +Wm i?` ç®B pÈB ?mvM? i`QÎM; M¨v- M?QM; +kM; #B i h?€B
i?ÌB i? - H9+ M¨v ç°i M?B M +?çv i?K+ KçM;- i'i M?B M ç½ Km®M M?bM ` çB m ;

GB M iK+ K'v M;¨v ç|M; +Y F?¬M; ` - M; v +ª +¬M; pK +kM; H QÌB ç w ç M `²B- ?„
F?| M;O- /mv M?`i ç€M; ç pmB KWM; +?QM? H¨- "B M EBM? # M FB +ÁM +?Q i`
h?€B bQ M¨v- Qi M?`i M|B `ä- i`QM; M°B +mM; +ÁM +| K'v T?¬M ibM? +kX

G9+ M¨v ç½ ç M ;B[i?€M; iQ- F?Q i`ÌB S?9+ *?•m /¬M /¬M #„i ç¬m M|M; #S+- h
T?K+- #'i F M?Q i? M¨Q- +kM; M M çB tY Hw +¬M; pK- +?“K i` M?B m M;¨v M?Q
i°B i?Q€M; K°i iw- i?“i bU F?¬M; ç€M;- ç M; Km®M çB M? K¬M # M FB - M;QÌB ;
M|B, óG½Q ;B - H½Q ;B - F?¬M; i®iXô

h?€B h? Q M;?2 çQÊ+ ? B +?[F?¬M; i®i M¨v- ç½ +| +?9i Qi çSM; M;²B F?¬M; v M-
i€B M?Êi- M|B, ó*?mv M ;b\ô

ó*| b B /`+? >SM; >| [m•M ç M- M|B Km®M KÌB H½Q ;B ç M >SM; >| [m•M- M|B `

h?€B h? Q +QÌB HçM? M|B, óa B /`+? >SM; >| [m•M +kM; /€K #„i i b Q\ô

æ M; M|B- KQÌB K'v b B /`+? ç½ F?¬M; +QB B ` ;b K¨ t¬M; iÈB- +-K ç¬m +?d H¨
M¨v F?¬M; ` M?bM #B m ;b H°- M;?B K i9+ M|B, ó.ŠM ?bM? ççB M?•M- KÌB i?2Q
K'v HÌB- +ÁM Km®M KÌB ççB M?•M M|B `ä ``M;Xô S?Q b m- b B /`+? ç½ Km®M ç
i?ÌB t¬M; H M #„i M;QÌBX

h?€B h? Q +QÌB ? ? M|B, óL;QÆB iQM? H¨K ;b ç|5ô >„M ç½ iS+ ;B"MiÈB +U+ çB
i?b +kM; i?¬B- +?QM? H¨ +'K p iÈB #„i M;QÌB- ?„M +kM; M?“M #B i- M?QM; M;Q
M¨v iQM? iQ€M H¨ +€B ;b\ >„M T?`i i v €Q [m v çB- +kM; ç`M? ;¼B M;QÌB çm´B M

V

ee kX *?QÆM; ejj, G¨K L;QÌB S?ªB L?•M >"m

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ejj, G¨K M;QÌB T?ªB M?•M ?"m

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

B M;Ì•T iB p M¨v # M M;Q¨B i?b +QÌB M?QM; i`QM; HÁM; F?¬M; +QÌB- M|B, óæ
M?•M T?ªB +€Q iW `²B- +?d H¨ ô *QÌB HçM? K°i iB M;- HçB M|B, óæçB M?•M- pÉ
M?•M F?¬M; çB M|B `ä ``M;- æQçM >ªB " M?“i ç¨M? T?ªB ç°M; i?OXô

h?€B h? Q tb KkB +QB i?QÎM;- +QÌB HçM? M|B, óL?Q M?Ä æQçM >ªB " - +kM; /€

•T iB M;?B K i9+ M!B, óæ¢B M?•M H" pB M +?S+- æQ¢M >ªB " M?" +O i iU M?B
M?QM; + Q i?'T h?€B ;B - ¢ m H" iB m /•M /Q æQ¢M >ªB " + B i"- i`WM; i` M?Q
?mv æQ¢M >ªB " Xô .Si H iB- i`QM; +?ÊT K„i HB M `iB ¢B- +?d pSi tm®M; /QÊB K
+O æQ¢M >ªB " ¢¢B M?•M M?" i - ¢¢B M?•M F?¬M; ¢B i?b i?¬B- iB m M?•M +€Q
a„+ K†i h?€B h? Q +`M; F?¬M; +! ?mv i b„+- `²B ¢°i M?B M iQÎM; iQÊM; - Î H¢B S
+?ŠM; #^M; [m-M M? m K°i iw +MM; æQ¢M >ªB " M`v- ?„M H" .šM ?bM? bY- +! H)
HB M +Q iB H¢M? M!B, óh®i- #`M [m M ¢B- M;Q iB ¢•m- ¢B K ¢O b B /`+?- i?2Q #`
i` K°i €M h?€B ;B Xô
h?2Q ¢¢Q Hw- ?„M [mªM +?QM? H" ?bM? M;K+ K°i idM?- tªv` ¢¢B €M- .šM ?bM? M
" FB Km®M i` - M?" KbM? pb +€B ;b F?¬M; i? i` \
L;?o i?¬M; bm®i +€B M`v- h?€B h? Q +kM; +?d +! i? +€+? i HQÊB `€+?- ?B p¼M;
M FB - +?d +¬M T?K i?•M M?" KbM? pšM +ÁM- HB M +ÁM +! ¢Q iM; b®M; [m v p
hmv M *?•m # M M`v- iB M iS+ p h?~K L;¢Q i?dM? i?QªM; i`Î i?`M? ¢ i`B M!B +?r
"bM? h•v oQÆM; M`v- ?¬K M v i?`M? æQ iM; L;?B K i?mv M +?QM? ?¼+ ¢Q iM; - p
?¼+ ¢Q iM; i`QM; HÁM; M;Q iB hmv M \*?•m F?¬M; iU ;B€+ K" + Q H M p`B T?¬MX
h?B M ¢Q iM; ?¬K M v +kM; ¢½ F? B i`QÆM; - +?ŠM; M?[M; M;šm M?B M T?€i +?9
`i M?B m M;Q iB- M;?2 M!B ¢ m H" M;Q iB ¢¼+ b€+? - K°i i?iB ;B M +kM; +! `i M?
M;Q iB ¢¼+ b€+? ¢B H"K +?O [mªM- ¢! H" #B M T?€T p¢M #`i ¢„+ /o- T?`K H" +! M?
M;mv M ¢B /¢v- +kM; H" F?¬M; +?`m ?¢ KbM?- M?QM; i?B M ¢Q iM; H¢B #`i ¢²M; -
M?'i +€B i?•M T?"M M`v F?¬M; i?'T- ?ÆM M[ - +€B i?B M ¢Q iM; M`v H¢B H" H"K p
M!B [m ¢QÊ+X
h?~K L;¢Q ¢ÊB i¢B ? B M;`v hmv M \*?•m- #ªM ¢² h•M h?`M? +m®B +MM; +kM; M°T
¢®B pÊB K°i iÁ i?' ¢` +ÁM Î p`Q +?¶ i`®M; K" M!B- i?U+ bU +kM; ¢OX
h?~K L;¢Q i`U+ iB TibK p`B KB M; ¢! i` M ¢` ¢² - K°i F?®B i`QM; ¢!- iQÆM; H B /
T?O- +ÁM H¢B H" HQm +?Q ?¼+ ¢Q iM; - p` i`Q ¢ m pW p†M i®i- pW KÊB ¢9M; Î
M? K¬M h`B S?O # M FB - ¢ +?Q #¼M ?¼+ ¬K T?¬M M`v ¢` ¢² i?QÆM; HQÊM; b
¢QÊ+ F?¬M; bÆ ?Î iw M`Q- ¢Q iM; ¢B +kM; +! i? KÎ`°M; i? K K°i QiX
æÊB h?~K L;¢Q tY i`Q bU ibM? hmv M \*?•m # M M`v F?¬M; b B #B i H„K- `®i +K+ +
[m•M- ?ÆM K°i M;`M ;B€Q 9v K M? K¬M; +m²M +m°M K" KÎ ¢Q iM; - K`i i`¼M p M H
>! hB M .m ?mv MX
hB M .m ?¬K M v ¢½ i?`M? ¢` T?QÆM; F?~M i`QÆM; M?'i- ¢WM; M!B H" [m M pB
+?QM? H" [m M iQ [m M M?Á T?Q t Î M;Q`B M;`M /†K- +kM; M?bM F?¬M; +?mv M
i?` i`M F?¬M; HÈM- ¢½ #` bQÆM; [m•M- b B /`+? F?®M; +? - >SM; >! [m•M æQ¢
F?Q K" +?B K ?mv M M? - >mv M H M? hB M .m ?mv M FB +?d +! i? H"K M;Q iB i
h?~K L;¢Q ¢ M- H¢B H"K +?Q iBM? i?¬M æQ¢M >ªB " +?'M ¢°M; - i`QÊ+ ¢•v ?„M +?
€M h?€B ;B - ¢ÆM ;BªM H" bQm i" T K°i Qi +?SM; +Ê- ¢ M H9+ ¢!- b) ¢ +?Q h?~K
?¬K M v K¼B bU ¢½ +?m`M #`- +?d +ÁM +?l +Æ ?°BX
æ!M h?~K L;¢Q p`Q ?mv M M? - ¢m`BiQ`M #° M;Q iB ¢B- h?~K L;¢Q p` æQ¢M >ªB "
m®M; i`- pW M!B +?mv MX
>SM; >! [m•M æQ¢M >ªB " im`Bi?¼+kM; F?¬M; iQM? H" HÈM- KÊB #®M KQÆB +
?ÆM M[+?d H" # M i?Q iM; tm`i i?•M +MM; iB M bo- +?Q M M Î i`QM; [m M i`Q iM
¢QÊ+ h?~K L;¢Q +?¼M- ?„M H" T iS+ ?B m iB M ¢² KbM? ¢½ ?Q`M iQ`M Fw i?€+ p`C
M`v- #iB p`v- ¢°M; ioM? HÈM M?Á +O >SM; >! [m•M- ¢ m H" T iS+ i`bM? #€Q +?Q
¢•v- h?~K L;¢Q b) ¢°M; i?O pÊB h?€B ;B - ?„M +Æ ?² H" HB m K¢M; - K¢Q ?B K ¢„
¢SM; Î # M h?~K L;¢QX

h?~K L;¢Q +?“K`½B M?’T K°i M;KK i`- M;QìB i ¸½ Km®M H`K p•v +€M? +O ?„M-
F?€+? b€Q- ?Q`M iQ`M /MM; i?€B ¸° ¸®B ¸½B M;QìB K°i M?’- ¸B i?ŠM; p`Q p’M
h?€B ;B +?Q ìô

æQ¢M >ªB " +~M i?“M iWM; HB iWM; iQ M!B, óoQÆM; ;B - K°i M;QìB +kM; F?¬M
p•v [m M? iÁ M?’- +?d H`- oQÆM; ;B +?Q iÈB- +ÁM F?¬M; /€K t¬M; p`QXô

h?~K L;¢Q +QìB ? ? M!B, óG`K i®i H„K- i`mv M H M? #’M pQÆM;- ;¼B M;QìB i
h?€B h? Q ¸ M ¸•v- #’M pQÆM; pW p†M ¸Q iB M +ª M?’ #¼M ?¼` ¸BXô

J°i +•m` ¸B M`v- æQ¢M >ªB " ¸½ ?B m- oQÆM; ;B ¸•v H` Km®M` i v ¸°+ €+`
M FB - ¸½ ;¼B M;QìB ¸B KìB- ?¬K M v +kM; +! i? ¸ MXô

hB T i?2Q- ?„M`9i K°i t’T; B’v /`v` - ¸†i î i` M #`M # M M;QìB h?~K L;¢Q- M!B, óæ
M?“M +O h?€B ;B - ¸ m H` +?SM; +Ê p¬ +MM; t€+ i?U+- M K ¸BM? h?€B ;B H` #
M;QìB M`v- H`K pB +i`€B T?€T Hm”i +kM; H` F?¬M; QiXô

h?~K L;¢Q +¬K H’v t’T; B’v- iB M i v ¸¼+ [m K°i +?9i- F?) +QìB M!B, óG`K F?! M;
i?U+- p”v H` / tY Hw`²BXô

>„M +kM; F?¬M; M?’M ¸QÊ+ K` +! +?9i F?B T bÊ- + Q i?’T h?€B ;B M`v`ä`”M; F
M;QìB iB m i?B m ;B KQìB # im’B-`ä`”M; /€K +QìM; ¸Q¢i H’v /•M M[- i?U+ bU
K„i ?€ ?®+ K²KX

h`QÊ+ ¸•v- ?„M +ÁM M?È`ä`”B M EBM? # M FB ¸ m M!B h?€B EBM? /¢v /¶ i®i- i`
+?d + M;ÊB [m - M!B Km®M [m M pB M i?B M ?¢ ?QÊM; h?€B bQ ?¼+ i”T- M m`
F?¬M; ¸¢B HQ¢M KÊB H` H¢X

æQ¢M >ªB " +QìB ? ? M!B, ó>¢ [m M M`Q /€K F +¬M;Xô

h?~K L;¢Q M?bM F„ t’v ;B’v- b m ¸! KÊB iB T iK+ M!B, óL [[mv M- iQ`M #° i?ª` - ¸
8yy [m M iB M Xô

æQ¢M >ªB " M;¢+ M?B M K°i +?9i- M!B, óoQÆM; ;B - M?[M; +?SM; +S T?¢K i°B M
F?B [m•M T?¢K i?QÊM;- ¸! H` +ª M?’ ¸ m T?ªB i` i°B- i?ª M [[mv M` - +! T?ªB H`

h?~K L;¢Q i mv H` i?Q+? i`ªK i?ªQ i`W +,M- M?QM; M [ M?•M H9+ M`v +?d H` M;QìB
+kM; F?¬M; HB M [m M HÈM- +?Q M M +QìB M!B, óL?[M; M [[mv M M`v- +! # Q M
*kM; i, M?Q h?€B *’K FB +QÈT K°i M;QìB /•M M [¸B- H`K M? ¸¬m i?¬M; T?ÁM; +
M; v +ª F?’ +?O +kM; #` i` i°B- i?ª M;QìB` ¸BXô

æQ¢M >ªB " ¸`M? T?ªB M!B, ó>¢ [m M b) T?•M T?! tm®M; /QÈB- oQÆM; ;B +ÁM
F?¬M; ìô

h?~K L;¢Q /m¶B HQM; K°i +€B- +QìB ? ?ª M!B, ó.šM ?bM? ¸¢B M?•M +ÁM +?Q
i`€M? F?ÁB ¸ M H9+ ¸! ?„M M!B +?9M; i F?¬M; +! [mv +O- H`K M;QìB- T?ªB T?9
+O ¸²M; HB m K°i i w M? - #’M pQÆM; K i KÄB- ¸B M;?d M;ÆB K°i +?9i- M;QìB ¸

æQ¢M >ªB " M;QÊM; M;MM; +QìB K°i iB M;- M!B, óo”v ?¢ [m M tBM HmBXô

V

eejX *?QÆM; ej9, .UM; G¢B >B M h`QìM;

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >’

*?QÆM; ej9, .UM; H¢B ?B M i`QìM;

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h`mM; ?Q` M;mv M MB M- RN i?€M; iQ- +?•M i`lB- K°i ç€K K•v ç2M i`¬B iÈB- K„i
KQ `Q- h?€B h? Q çQÊ+ K°i ç°B b B /`+? .šM ?bM? M? K¬M çBi?2Q ?° i®M; - p`

hB M .m ?mv M F?¬M; +QB H` ç¢B ?mv M- +ªM? M°B H¢B `i M?B m M9B- ; -M ç•v
H` i?•K bÆM +MM; +®+- +ÁM M[ - `m°M; i®i i`QM; ?mv M ç m H` +O h?€B ;B - i
M FB i?m i? M`Q i?b i?m- B +kM; F?¬M; /€K M|B ;b- pb p"v- KQlB K'v M,K [m -
M?QM; +ª ?mv M H¢B F?¬M; +| B ;B`m H MX

hÈB MÆB M`v H`K >mv M H M?- i?"i bU H` i?ªK iÈB +U+ çB K- >mv M H M? M?" F?
M?Q H` M? T?O- H° i``- Qi M?'i M;QlB i Î ç| +kM; H` i?m°+ ?"M; i?QÊM; çŠM; i`
H M +?S+X

> i H-M M`v iÈB H-M F?€+- Î +?¶ M`v- i?•K bÆM +MM; +®+ F?¬M; M|B- +ª çlB+k
+€B +?B M iQ+? ;b- i` M ç-m +ÁM T?ªB +äM; ?ÆM KQlB KB M; H½Q ;B - i?B m ;I
H` M?•M p"i i` M i`lB- çQÆM; M?B M F?¬M; /€K ç„+ i°B- çWM; M|B H` #¼M ?„M-
iMv iB M ` M;Q`B- i`QM; K„i ?mv M i¬M i¢B ç•v- +kM; H` M?•M p"i F?¬M; /€K ç„+
*€B >mv M H M? M`v- M?K+ ç M KS+ p¬ +MM;X

*?d H`- ?¬K M v- >mv M H M? hB M .m ?mv M M;²B Î i` M +¬M; çQlM;- +m®B +MM
?²B- ?¼ h?€B +QÐB i` M ç-m KbM? H•m M?Q p"v- ç½ bÊK F?¬M; M?bM pW K„i `²B
M;QlB ç| - imv ?„M +?d H` M;QlB /U i?QM?- /M b Q +kM; H` ç M; M;²B Î i` M + Q- [

G9+ h?€B h? Q K M; M;QlB iB M p`Q- >mv M H M? hB M .m ?mv M +ÁM ç M; bmv M
? v F?¬M;- /M b Q h?€B h? Q +| H) pšM H` .šM ?bM? bY- +?d +-M i`B m çbM? +ÁM
pšM +ÁM H` [m M i` M +O ?„MX

æ M; i¢B H9+ ?„M `ÆB p`Q i? F?| tY- >SM; >| [m•M æQ¢M >ªB " +kM; K M; i?2Q
iB M ç M- +€B >mv M H M? M`v F?¬M; +-M +•M M?„+- H"TiS+ ?"M? H pÈB æQ¢M
æQ¢M >ªB " ç¢B M?•MXô

>mv M H M? +kM; F?¬M; M;m tm~M- h?€B ;B .šM ?bM? FB +| M M +?" ç¢T? v F?
M?QM; ?mv M [m M F?¬M; #^M; ?B M [mªM- M`M? #Ê p` H½M? ç¢Q i`U+ iB T M`v

æQ¢M >ªB " +?d KdK +QlB- ;"i M? ç-m +?"Q ?„M- +MM; h?€B h? Q HB + M? m-
+QlB H¢M?- iB Ti?2Q ç m iU M;²B p`Q p` i`Q ? B # M ?mv M M? - ?¬K M v- +?Ê M
.šM ?bM? bY- +kM; F?¬M; T?ªB M?•M p"i +?O v mX

h`QM; M°B çQlM; F?¬M; HÈM M`v- ç½ Km®M +?"i MQ+? b B /`+? S?9+ *?•m- >SM
+?9i HQ¢M- æQ¢M >ªB " M?Qm M?Qm K`v- M|B, óæ•v H` F?•K €M- F?¬M; +?Q T
M;Q`BXô

h?€B h? Q /U i` M K†i ;? - H¢B M|B, óL?QM; F?•K €M- KÈB +-M +| M;QlB +?SM
p`Q M;?2- F?¬M; +?Q ;B M /®BXô >„M i`M HU+ M|B K°i +•m M? M?"M; - H"TiS+ M

>mv M i¬M M;²B Î T?Q /QÈB +QlB F? M M|B, óE?¬M; #^M; ;¼B K°i p`B M;QlB ç
T?ªB- pW M;?2 ? B M;QlB M|M; iQM?- HB M M;?o ç M +€B #B M T?€T +?B i i`m
FB M F?¬M; ;B®M; M? mVX

B M;l ? B ç¢B M?•M ç M; +9B ç-m ç m M?bM p T?Q ?„M- i`QM; K„i K M; i?2Q ç
iS+ F?¬M; /€K M|B M[X

*kM; K'i +-M; ?„M H`K >mv M H M? p`B +?K+ M,K- ç M ;Bl K` pšM F?¬M; ?B m +€
iU M?B M F?¬M; i? çQÊ+ [m M i` M ç #¢iX

æ9M; H9+ M`v- Î T?Q b m- # M M;Q`B K°i iB M; ?Q F? M- +| M;QlB +'i + Q ;B¼M

æQ¢M >ªB " +MM; hB M .m >mv M H M? FB H"TiS+ çSM; H M- h?€B h? Q /Q /U K
i`¬M; i?'v +€B ;b- iB TiK+ +9B ç-m m®M; i`X

L?QM; H9+ M"v- h?~K L;¢Q €M H'v h?QÊM; S?QÆM; #ªQ FB K iB M ç M- æQ¢M :
?"M? H - h?~K L;¢Q +?d ?QÊM; #¼M ?¼- i?Q€M; ;"i ç-m K°i iw- €M? K„i H"TiS+
h? Q- F?¬M; F?ÄB M?Qm M?Qm K"v- ç°i M?B M H¢B +?SM; FB M ç€K M;QÌB H°M t
M|B, óE?¬M; +?Q T?ûT B Î ç•v- H, M çB ` 5ô

oW `²B æQ¢M >ªB " p` h?€B h? Q ç M; T?•M + Q i?'T- +€+ b B /`+? +kM; F?¬M;
çB H¢B F?¬M; /€K- Î H¢B +?¶ M"v- i`QM; HÁM; +kM; F?¬M; M- +?SM; FB M i? M?
iB M ç M- H¢B pW M;?2 # +?["bM? h•v pQÆM;- ç½ bÊK bÊ iÊB KS+ K†i KkB i`„M

L;QÌB i`QM; i?B M ?¢- +| M;QÌB F?¬M; M?bM çQÊ+ h?€B EBM?- M?QM; F?¬M; M
;BÌ H" K°i M;QÌB +kM; F?¬M; +|- M; v M;QÌB çB ç-v :B Q *?•m # M FB +kM; ç½ M
i`QM; K„i b B /`+? i¢B ç•vX

L?[M; M;QÌB M"v +kM; çO bªM; F?Q€B- #'i F H" B- F?¬M; M|B ? B HÌB- H"TiS+
K'v M;QÌB- ç M; bmv M;?o HÌB "bM? h•v oQÆM; M|B- "bM? h•v oQÆM; M|B KbM? ;
M M #Á` ? v F?¬M;\

*ª +¬M; çQÌM;- i`QM; F?QªM; F?„+ HB M i? M? i`M?- ç9M; H9+ M"v- HB M i?'v >"M
9v iB M ç M- ç m iU +¬K ç Q- i? v i? +?S+ i`€+? b B /`+?X

h?~K L;¢Q M;? M? M;? M? M; M; M; M; K" M;²B Î i` M i?O p` +?€M? çQÌM;- HB + H
K°i iB M;- +kM; F?¬M; M|B +€B ;b- +?d ?QÊM; æQ¢M >ªB " - M|B K°i +•m, ó.šM T

*| K°i •T iB i`®M Î T?ÁM; M;?2 tQM; HÌB h?~K L;¢Q M|B- H"TiS+ +¬K K°i T?¬M #ª
HB iWM; iQ K" ç†i Î i` M #`M tY €M- M|B F?) M|B pÈB h?~K L;¢Q, óoQÆM; ;B - iB

ó*9i5ô h?~K L;¢Q i•K iB M? i?"i F?¬M; i®i- ç K [m ç€M? #`B H€ +•v pÈB æQ¢M >
?mv M i¬M FB - i?Q€M; +€B i?m ?ÆM #®M M;?bM [m M- K†+ /M M|B M;QÌB i ç½
+kM; `i #U+ #°B- i`^M i`¼+ ç M F?mv KÈB M;O- b€M; bÊK H¢B T?ªB /"v- #U+ Kb

•T iB FB p®M ç`M? M|B iB m M?•M ?¶ i`Ê oQÆM; ;B T?€ €M- /M b Q [m M M?•M i
M„K `ä iB M? iB i- F?¬M; +| •T iB +?mv M i`€+? Î # M +¢M?- +?d bÊ M; v +ª iQM? /
b B- H9+ M"v h?~K L;¢Q M|B K°i +?[+9i- ?„M F?¬M; M|B ? B HÌB- i`®M p T?ÁM; ;

h?~K L;¢Q i?Q€M; i`-K K†+ K°i iw- M?bM M?bM #ªM €M- H"TiS+ M|B pÈB M;QÌB T
FB , ó„i ç-m ;?B +?ûT- /šM T?¢K M?•M iÈBXô

ó.šM T?¢K M?•M iÈB5ô >"M h? h`mM; F?"M; B¼M; K" ?ûi HÈM K°i iB M;X

*?d K°i H9+ b m- HB M +| +¬M; iY K°i i?•M €Q iÆ pQÊi [m +Y iB M ç M- €M? K,
h? Q- F?¬M; M?"M çQÊ+ K" KWM; `Ð M|B, óL?` i?9+Xô

L;QÌB M"v M;`v i?QÌM; pšM +ÁM iQM? iQ€M H" F?€ #ªM? # Q- M?QM; i?•M i? +| +
H" `QÊm b„+ H'v ? i M;QÌBX

L;QÌB M"v M; v iW ç-m +ÁM +| +?9i i•K i?¬M #'i ç`M?- i?'v h?€B h? Q- i•K i?¬M
K„i +m®B +MM; KÈB `ÆB p`Q i` M M;QÌB h?~K L;¢Q- H¢M? HMM; +QÌB K°i iB M;-
+| +¬M; / M?- pb b Q F?¬M; # M M;²BÌô

h?~K L;¢Q +9B ç-m m®M; i`- ?Q`M iQ`M F?¬M; ç w iÈB ?„MX

h?€B h? Q H9+ M"v KÈB M|B, ósBM ?ÄB M;QÆB +| +€B +¬M; / M? ;b\ô

ó:B€K bBM?Xô

h?€B h? Q H¢M? HMM; K" M?bM p T?Q h?~K L;¢Q, óoQÆM; ;B - ç½ +| +¬M; / M
+?Q ?„M\ô

h?~K L;¢Q #m¬M; i` +?ûM M?Ä- K½M? HB i p¶ #`M- +ª ;B" M M|B, óæ² ?¶M H€Q5ô

h?~K L;¢Q ?ûi HÈM K°i iB M; M"v- +¬M; iY T?Q /QÈB FB H¢B +`M; ?QªM; bÊ- iB
M|B pÈB h?€B h? Q, óL;QÆB H" .šM ?bM? bY- H"K b Q #•v ;BÌ ç M +ª T?€T Hm"i
H) M;QÆB F?¬M; #B i\ *| +¬M; / M? M M # M i?QÎM; M;²B- +€B M"v M;QÆB +ÁM H

"`K„M; iQ K°i i`"M- h?€B h? Q iS+ ;B" M ç M KB M; +kM; ç m`mM`~v- i?b` +ÁM K
M`v i?`mv h?~K L; çQ i?Q€M; K°i iw- B #B i h?~K L; çQ F?¬M; çB ibK T?çK M?•M
iÈB K„M; ?„M i`QÊ+- M?QM; HçB K„M; `i +| +Æ bÎ- F?¬M; i? +½B çQÊ+X

h`QM; HÁM; K M; K°i +K+ iS+- ç`M? T?ªB /®+ bS+ HB m KçM; M; ,M +?"M- h?€B h
ç•m- #ªQ M; QÌB i +?mv M ;? ç MXô

B M; Ì h?~K L; çQ p¶ i`K ; ¶- HçB K„M; iQ, ó>¼ h?€B- ç² ?¶M H€Q FB 5ô

*€B M`v M? - i`QM; M°B çQÌM; +| ? B M; QÌB ?¼ h?€B- ? B M; QÌB ç m #`K„M; `²
H`K„M; B- h?~K L; çQ iB T iK+ K„M; , óLÆB M`v H` #´M pQÆM; +?O i?~K- ? v H`
+?O i?~K\ " M i?QÎM; M;²B ? v F?¬M; - +kM; H` M; QÆB M|B çQÊ+ b Q\ô >„M HB M
óL; QÆB Km®M i?~K p`M ç M M?Q p`v- F?¬M; #^M; tBM KÌB M; QÆB iÈB i?~K p`M- M

Zm M HÈM ?ÆM K°i #"+ ç +? i M; QÌB- /M b Q M?B m +?mv M ç m Î i` M M; QÌB h?
+kM; çQÊ+- h?€B h? Q M´B i`"M H¬B çbM?- M?QM; HçB F?¬M; +| #B M T?€T M`C
H M iB M; M[X

h•K ibM? h?~K L; çQ H9+ M`v KÈB i®i ?ÆM p`B T?¬M- i`QM; HÁM; M; ?o- M m ç +
;B €M H-M M`vX +kM; F?¬M; T?ªB H` +?mv M t`m- Qi M?`i +| i? pm®i ç m t|i i`Q
K°i iw- Km®M ;BªK #Èi bU i`+? K`+?- +| H) H` ?Qç i ç°M; i?b +| ?B m [mª ?ÆMX

hBM? i?¬M h?~K L; çQ +?`M ç°M; - `i ?Á F?Q K` M|B pÈB +¬M; iY + T?Q /QÈB, ó
H` ;B€K bBM?- t€+ ç`M? i?b +ÁM +| K`v T?¬Mb•m t +MM; #´M pQÆM; - ç M ç•v- +
æ m H` +?mv M ;? - h?~K L; çQ M|B çQÊ+- h?€B h? Q i?b F?¬M; i? M|B çQÊ+- ;B€
#,M; #|- Km®M +QÌB- `²B HçB F?¬M; /€K- F?€i®i- HU+ M?šM MçB +O #¼M ?„M +
+€B ;b +? +QÌBX

*| K°i ;B€Q 9v +?mv M ;? +?Q +¬M; iY + FB - +¬M; iY + ;B®M; M?Q +¬m +Sm H
h?€B h? Q #` +?YB M?Q K€m +?| t®B ç-m- ?„M +kM; çQ +? i?•M M?bM i?`v- H9+ M`
+~M i?"M iWM; HB iWM; iQ K` M;²B tm®M;X

h?~K L; çQ +?"K `b `b M|B, ó.QÈB +¬M; çQÌM; H` M; QÌB T?QÆM; M`Q\ô

*¬M; iY + i®i t`m +kM; ç½ [m2M K†i ;†T [m M HÈM- F?¬M; ç M KS+ bÊ iÈB KS+ F?
i9+ M|B, ó>SM; >| ;B€K bBM? h?€B JBM?Xô

h?~K L; çQ H`T iS+ ?ÄB K`v i?S tmM; [m M? pK €M- H9+ M`v ?„M HçB M?È iÈB •T
M M ;¼B ?„M H, M çB tm®M; - K°i t`T HçB K°i t`T ?² bÆ M?B m i? M`v- Km®M ibK
F?¬M; / /`M; - /MM; i`¼M p M K°i T?9i ç²M; ?²- `®i +K+ +kM; ibK i?`v i M h?€B JB
iB M; - M|B, óL, K i?S M, K hmv M >Á - M; QÆB iK i`T K°i ç€K #¼M ççQ i†+- i?`M?
S?9+ *?•m- ~m ç`m +MM; M; QÌB # M çQÌM; - çª i?QÆM; #®M M; QÌB- +€B M`v +| ç9

h?€B JBM? HçB M?bM p T?Q h?€B h? Q- h?€B h? Q ?Q F? M K°i iB M; - M|B, ó
S?9+ *?•m ç½ +| +¬M; Hm" M ô

óo¬ HB K bd5ô h?~K L; çQ [m€i iQ, óh?€B h? Q- M; QÆB [m€ +QB i`lB #^M; pmM; `²
M?`M M[ - M; QÆB +kM; ç½ #B i- #´M pQÆM; +?QM? H` i?~K p`M F?•K T?çK- H` T
iQ€M H` +€B i?S ;b\ hçB ç•v +kM; +| T?¬M +?Q M; QÆB M|B +?mv M b Q\ô

h?€B h? Q H9+ M`v +kM; H` K°i #KM; iS+ ;B" M- i?M KÈB ?"M +k t¬M; iÈB- M|B, óa
T?€M [mv i- ?ç [m M +?d i?Q€M; M?„+ M?Í K°i iw- HçB +| +€B ;b b B\ô

h?~K L; çQ +QÌB HçM? K°i iB M; - M|B, ó"´M pQÆM; +?Q M; QÆB M|B- M; QÆB KÈ
F?¬M; +?Q M; QÆB M|B- M; QÆB HB M +•K KB M; +?Q #´M pQÆM;Xô

h?€B h? Q ?W HçM? K°i iB M; - HB M F?¬M; M|B i? K ;b M[X

h?~K L; çQ iB T iK+ ?ÄB, óh?€B JBM?- #´M pQÆM; ç M; ?ÄB M; QÆB ç|Xô

*´ ?¼M; h?€B JBM? #¶M; M?9+ M?Q +?- M|B, óæ iY +?d #`K°i ç€K HQm K M? #S
M; QÌBXô

h?~K L;ϕQ +~M; p m B p ?ÆM- M|B, ó"~ M; Q|B #S+ ûT- +ÁM b B M; Q|B /MM; ϕ Q +, i`QM; i?|B ;B M K°i MûM M? M; - H"K ?ϕB b m F?B M; Q|B i p M?~ i`¼M; i?QÆM; i?€M; #Ä KbM?- ϕ M- ϕ M- ϕ M ϕ•v- M|B M?[M; H|B M"v +?Q ?„M- #´M pQÆM; #'i ϕ ?B M i`Q|ÌM; ?~M? ?mM; K°i iw- >~M h? h`mM; Xô

>~M h? h`mM; ϕ SM; ` - M|B, ó*| iB m M?•MXô

h?~K L;ϕQ +?"K `b `b M|B, óL; QÆB ` i v ϕ€M? ?„M K°i MûM M? M; i`QÊ+- HϕB ϕ +€B M"v +| i? ϕ€M? +? i M; Q|B ? v F?¬M; Xô

>~M h? h`mM; +€B ; b +kM; F?¬M; M|B- tQ„M i v €Q H M- HϕB F?¬M; i`€M? F?ÄB ;B - i?'i i?O i?b H"K b Q #•v ; B|lô

h?~K L;ϕQ +Q|B ? ? - M|B, óh?'i i?O iS+ H" ϕ€M? b B i v- +?Q M M #ªQ M; QÆB F?¬M; M|B i?'i i?O M[- ϕ€M? i`QÊ+ `²B M|B b mX æ€M? ϕO K°i MûM M? M; - #´M h?€B JBM? +?~m ?bM?- +MM; #´M pQÆM; /UM; HϕB ?B M i`Q|ÌM; ?~M? ?mM; M?Q h?€B h? Q M?€v M?€v K„i- K°i #° /ϕM; `i +?| KQM; X

>~M h? h`mM; ϕQÊ+ h?~K L;ϕQ #~v KQm ϕ†i F - +€B ; b +kM; F?¬M; M|B- p m M; K°i h?€B JBM? ϕ M; M; ²B Î i` M ;? X

h?€B JBM? F?¬M; i`€M? Mû F`T- +kM; F?¬M; M; Î ϕQÊ+- `ä`~M; +ÁM Km®M ϕ°M; K°i +€B i€i M|M; `€i ϕ€M? p`Q [m B ?~K ?„M- B M? K°i iB M; - HB M F m iQ, óL?`

h?~K L;ϕQ i?|Æ- ?QÈM; æQϕM >ªB " M; ²B # M T?ªB- M|B, ó"ªM oQÆM; p`M; QÆB i?|B ;B M K°i MûM M? M; - F?¬M; ϕ€M? +? i ϕQÊ+ h?€B JBM? M"vXô

æQϕM >ªB " +Q|B F?´- ϕ K [m #` h?~K L;ϕQ FûQ ϕB +?ÆB +€B ; b #`B H€ +•v- ?„M M"v- B M; ì imv H" ;` K| - ? i H-M M"v iÈB H-M F?€+- p`M K v i®i i?¬M F€- ϕ9M; H` h•v oQÆM; M"v ;¬M ϕ•v iQM? iQ€M +?B HB- i€K T?¬M H" #U+ t9+ pÈB ?„MX

æQϕM >ªB " ϕ`M? T?ªB i?'T ;B¼M; M|B, óoQÆM; ;B - ϕ•v H" +¬M; ϕQ|ÌM; Xô

h?~K L;ϕQ ?MM; ?²M M|B, ó"•v ; B|H" i?|B ;B M ϕ ?B M i`Q|ÌM; i`Î HϕB M?Q +k- + MÆB M"v H" T?® t€- æQ`M ϕϕB M?•M- M; QÆB M; šK HϕB t2K- ?B M Î +?¶ M"v- ϕ½ H i`QÊ+ pW KÈB +| M; Q|B ϕ'm ϕ€- #´M pQÆM; t2K tûi- +U+ F€ F?OM; F?B T- `ä`~ bÊ +? i- F?B / i?B m ;B h?€B ;B - i?"i bU H" H) M"Q HϕB M?Q p"v- #¼M M"v F?¬ ?B M iϕB HQm K M? ϕ M; iϕB ϕ€M? h?€B ` F?¬M; - H" h?€B i?B m ;B ϕ€M? HQm p`M; QÆB- i?•M H" M; Q|B [m ϕQ|ÌM; - HϕB H" #ϕM pQM; MB M- +?ŠM; H) F?¬M; M H" ϕ€M? #ϕ+ p b iB M? K`Xô

æQϕM >ªB " #` h?~K L;ϕQ M; Kv #B M T?2M M"v ϕ M KS+ b[M; b| - i`QM; HÁM; M; ? H" F?¬M; ϕQÊ+- ϕ K [m ?„M +?d i?„M; ?ÆM # M; ?bM [m M- ?¬K M v HϕB +ÁM T? p`Q- ϕ`M? +„M `„M; M|B, ó>ϕ [m M § F?¬M; - iB m M?•M M; mv M ϕ€M? #ϕ+Xô

G9+ M"v imv i ϕ®B F?¬M; i? HϕB tQM; [m M- ϕ½ i`Î HϕB ?B M i`Q|ÌM; M?Q +k- #¼M t2K M€Q M?B iX

G9+ M"v- >~M h? h`mM; ϕ½ iÈB [m ϕi h?€B JBM? #ªv i€K +€B i€i- h?€B JBM? F m >~M h? h`mM; M„K +?†i M„K i v [mª ϕ'K- i`mv ϕm´B Î T?Q b m- h?~K L;ϕQ i?'v p"v-

>~M h? h`mM; [m v ϕ¬m HϕB- M|B, óoQÆM; ;B - F?¬M; ϕ9M; Î +?¶ M"Q|ô

h?~K L;ϕQ •K i`-K M|B, ó" M i`QM; #ªM €M M|B- M; Q|B #` HQm K M? FB ϕ€M?- M +| K°i M; Q|B ϕ€M? K°i M; Q|B i`®M M?Q p"v- +ÁM +| - h?€B +¬M; iY +ÁM ?mM; ?, M K M? K°i iw- p b ϕ i" M HU+ i`Î HϕB M?Q +k- +?•M i?"i ϕ€M; iBM +~v- ϕ #´M pQÆM i`ϕM; bU iB M?- ϕ M ϕ•v- K¼B M; Q|B +MM; M? m ϕ°M; i?O- ϕ ?¼ h?€B M"v tm®M; ϕ ϕ M ϕ•v- ϕ`B K°i MûM M? M; F?€+- #„i ϕ¬m HϕB K°i H-M M[Xô

h?€B JBM? K€ ÆB K°i iB M; - ϕ½ H" +Q [m„T i` M K†i ϕ'i- +QM K„i M?bM i?ŠM; p +¬m tBM- M|B, óL?` i?9+ ô

h?€B h? Q pW `²B +ÁM +?`m çUM;- H9+ M`v ç½ F?¬M; M?`M çQÊ+- M´B ;B”M çM
+| tY €M M?Q p”v\ *€B +¬M; çQÌM; M`v H` ç` T?QÆM; +| pQÆM; T?€T- ?€ H¢B +?
M[- i` M M;QÌB h?€B JBM? +| +¬M; / M?- ?€ +| i? i` i’M\ô

h?~K L;¢Q M?bM p T?Q h?€B h? Q- T?ªM; T?’i #•v ;BÌKÈB M?È` h?€B h? Q i²M
` b Q- M|B, óh?€B ç¢B M?•M- HÌB M`v #´M pQÆM; HB M F?¬M; ?B m- ç•v H` i`
i’M\ >mv M H M? ?mv M hB M .m- M;QÆB iÈB M|B- +€B M`v +| T?ªB H` i` i’M ? v

V

ee9X *?QÆM; ejy, :B i L;QÌB h` M *¬M; æQÌM;

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ejy, :B i M;QÌB i` M +¬M; çQÌM;

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

*?QÆM; #` M?ªv- K¼B M;QÌB ç¼+ +?`m F?| M?bM i M +?QÆM;

>mv M H M? hB M .m ?mv M M`v #` çB K i M- H¢B +`M; ?QªM; bÊ- H”T iS+ M|B,ó.
+k- oQÆM; ;B M? KBM?- ?¢ [m M +?†i çSi M?B m #ªM €M M?Q p”v- +QB M?Q H
M;K+- M?QM; +€B i`Î H¢B ?B M i`QÌM; M?Q +k M`v- H¢B H` H-M ç-m iB M M;?2 M|

>„M pKM; i`°K HB + M?bM h?€B h? Q- H9+ M`v H¢B F?¬M; `ä +?QM? KbM? M M çS
`²B- iB T i?2Q- p°B p`M; iB T iK+ M|B,ó.QÌM; M?Q `i ?[m ?B m- iQÆM; H B- ?¢ [r
K¢M?X ó

h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q M;?o- H`K M;QÌB T?ªB T?9+ ?”m- +U+ HU+ ç~v K¢M? HB M
?B M i¢B F?¬M; i? M|B- H¢B KdK +QÌB ?ÄB æQ¢M >ªB ” ,óæQ`M ç¢B M?•M M;?o

æQ¢M >ªB ” M;?B K i9+ M|B,ó” ?¢ F?•K K M? i?~K p’M- Km®M +?Q K¼B M;QÌB
?B M i`QÌM; i`Î H¢B M?Q +k K°i iw- +kM; H` pb HQÆM; /•M- F?¬M; ç +?Q çB m /•

æQ¢M >ªB ” +QB M?Q H` M;QÌB H½Q H`M;- HÌB M|B Î T?Q i`QM; +¬M; çQÌM;- ç
Km®M çQ p`Q i`QM; +mM;- h`B m \*€i F?ŠM; ç`M? T?ªB t2KX

h?~K L;¢Q H` M;QÌB H½Q H`M; # M i`QM; M;QÌB H½Q H`M;- h`B m *€i +?„+ +?„M
F?¬M; i? F?¬M; i? ?B M- +?Q M M HÌB M|B M`v imv H` ?B M M; M; HŠK HB i- M?
+?Q M|BX

h?~K L;¢Q +QÌB ? ? - M|B,ó*€B FB - +S iB T iK+ ç€M? F?¬M;- F?¬M; ç9M;- iB T

h?€B h? Q ;B”M /[- M|B,ó*?”K ç½- ?¢ [m M +ÁM Km®M M|B ` bmv M;?o +O KbM?

a„+ K†i h?~K L;¢Q H¢M? H)Q- M?bM p T?Q h?€B h? Q- M|B,óh?€B ç¢B M?•M M|
+?9i Qi- M?Q i? M`Q\ h?€B ç¢B M?•M Km®M H`K +€B +?O i?~K M`v b Q\ ó>„M çS
M|B,óh’i +ª K¼B M;QÌB ç m H` K M? [m M i`B m çbM?- h?€B ç¢B M?•M Km®M i?~K
tBM KÌB h?€B ç¢B M?•M i?~K p’MX ó

h?€B h? Q çQÆM; M?B M F?¬M; /€K i?~K- H”T iS+ M|B,ó>¢ [m M F?¬M; T?ªB w iS

h?~K L;¢Q ?mM; ?,M; p¶ #`M- M|B,óE?¬M; T?ªB w iS M`v- p”v +ÁM M|B H`K +€B ;b
+•K KB M;- M m F?¬M; b) #ªQ M;QÆB ç|M; p B HQm K M? FB 5 ó

G9+ M"v- #^av i€K ;B€Q 9v ç½ ;„i ; Q ç h?€B JBM? tm®M;- >"M h? h`mM; iWM; #
+?•M H M- HB + p T?Q çkM; [m-M h?€B JBM?- h?€B JBM? ?ûi iQ K°i iB M;- i`QM
i? +Sm ?„M- H9+ M"v +€B /kM; F?Q ;b +kM; F?¬M; +ÁM M[`²B- ?ûi HÈM,óh h
>"M h? h`mM; i?m +?•M- M?bM p ?QÈM; h?~K L;¢Q- h?~K L;¢Q +QÌB M?¢i K°i iB
M|B +€B ;b i`QÈ+- M;QÌB ç•m- M•M; p` ;B€K bBM? i?B m ;B M"v /"vX ó
h?€B JBM? FBM? ?²M +?Q ç`M?- i?Î /"B K°i ?ÆB- H9+ M"v +kM; `i i?¬M; KBM?- i
i?"M? ç-m ?2Q- +ÁM F?¬M; ç M KS+ i?¬M +?Q F?¬M; `ä- bÊ h?~K L;¢Q +ÁM Km®
HB M i? M? M?Q T?€Q,óL;`v ç| - ç iY çB S?9+ \*?•m- pW KÈB ç` T?QÆM; h`-M +
HB M /šM M;QÌB M?" çB m®M; `QÈm +MM; h`-M +¬M; iY FB X ó
h?~K L;¢Q t2K ç9M; i?ÌB +Æ- M|B,óh`-M +¬M; iY H` B\ ó
h?€B JBM? p K†i ç m F?´- M|B,óh?S iY S?9+ EB M H° æ´B p"M bY h`-M o,M *~MX
h?~K L;¢Q +QÌB M?¢i K°i iB M; M|B,óL?È F„- ;?B M?È +?Q H½Q iYX ó hB T i?2Q-
M|B,óL;QÆB M|B iB TX ó
G9+ M"v h?€B h? Q H¢B /®+ bS+ HB m K¢M; ?Q F? M- ?„M `ä`"M; ?ÆM i`i +^aK½
/Si HÌB- M m M|B i? K M[- +?šM; M?[M; b) HB M [m M ç M M;QÌB F?€+- +?d`B M
iM `²B- p"v M M +® w /MM; ?Q F? M M?„+ M?Î h?€B JBM?X
*QM K„i h?~K L;¢Q M?bM [m h?€B h? Q # M M"v- `i [m M i•K M|B,óh?€B ç¢B M?
F?¬M; F?Ä2 ? v F?¬M; \ *| # M? +S M|B i?šM;- #´M pQÆM; b) ;¼B M;QÌB b„+ i?m
h?€B h? Q #` M|B M?Q p"v- +kM; F?¬M; iB T iK+ ?Q F? M- ç`M? T?ªB ?W H¢M? K°
L;¢QX
h?€B JBM? bÊ ?½B `Ki` HB + M?bM h?€B h? Q - ?-m F i M?'T M?¬- `®i +K+ pšM
iK+ M|B,óo b m- ç iY +MM; h`-M +¬M; iY ç m +| +?9i Qi K2M b v- `²B b m ç| - `²B
M;QÌB i t^av` i` M? +?'T- H¢B p b m- HB M F m M;QÌB M?" ç€M? #¼M ?„M K°i +?
`QÈm `²B- t€+ i?U+ H` +¬K ç Q` +„i ;b ç| +O K°i M;QÌB- +kM; ç€ ç´K F?¬M; QiX
h?~K L;¢Q H¢M? K†i M|B,óL?QM; pb +€B ;b K` T?O S?9+ *?•m T?€M [mv i- H¢B M
+€+ M;QÆB ;•v +?mv M i`QÈ+- H` +€+ M;QÆB b B ;B M¬- ç€M? M;QÌB i i?"M? i`
h?€B JBM? +9B i?'T ç-m- F?¬M; /€K M|B HÌB M"QX
h?~K L;¢Q iB T iK+ +QÌB H¢M?- M|B,ó*ÁM +| - p ç M i`QM; M?"- i`¼M; i?QÆM; F
`²B- M?•M K¢M; HB M [m M `i HÈM- M;QÆB i?•M H` +?O ?mM;- H¢B M?ÎM M?Æ M
ç² i¬M ?¼ h?€B +€+ M;QÆB i?"i ç9M; H` F?¬M; Qi- ç9M; ? v F?¬M; \ ó
h?€B JBM? HQ M? HQ M?Q- M|B,óoQÆM; ;B i? K¢M;X ó
h?~K L;¢Q ?QT K„i- +QÌB H¢M? K°i iB M;- M|B,óæ M ç•v- ?¢ H M? +O #´M pQÆM
h`-M +¬M; iY +€B ;b FB - M;Q`B` - çB ;¼B h`B S?O S?9+ *?•m FB iÈB +?Q #´M
#ªQ ?„M`Y b¢+? b) #Ì K¬M;- +?m~M #` tûQ çBX ó
>„M HB + K„i p ?QÈM; h?€B JBM?- M|B,ó"´M pQÆM; +| i? i? M;QÆB- [m®+ T?€
M;QÆB ;BUi ;B•v M;QÌB # M çQÌM; /MM; #BM? F?Q ç€M? M? m- H¢B +| HB M [m
b®M; F?¬M; \ ó
a m F?B M;?2 tQM;- h?€B JBM? i?Q€M; +€B ç½ +Q [m„TX
h?~K L;¢Q H½M? ç¢K M|B,óh?€B JBM? /QM? €M i`ªK- FûQ [m K°i # MX ó
J°i +•m /QM? €M i`ªK M"v- +Æ ?² ç½ F?¬M; +| #´i Hm"M çQÌM; b®M; ;b M[- M m M
+| H) +ÁM +| K°i çQÌM; bBM? +Æ- /M b Q ?`M; M,K M;QÌB #` F i i°B ç ç| - p b m K
F?¬M; +| #9i bQM +O ?Q`M; ç - i?QÌM; i?QÌM; b) +?mv M ç M K°i M,K b m KÈB ?
K°i KU+ F?¬M; T? - M|B F?¬M; +?WM; +ÁM +| i? iB m i M ? i- ? B i v #m¬M; tm¬
F?¬M; M?'i ç`M?X

L?QM; /QM? €M i`aK- HB M iQÆM; çQÆM; pÈB ?Q`M iQ`M K'i ? i [mv M H Q ç°M
 h?€B h? Q +kM; M?`M F?¬M; çQÊ+ M[- çSM; H M- K°i M; QÌB h?€B JBM? F?¬M; +
 HQçB /QM? €M i`aK M`v +O h?`K L; çQ- + Q i?'T h?€B ;B F?¬M; T?aB F?¬M; i? #
 ç M K°i +?mv M M`v- +?QM? H` F?¬M; i? ç +?Q h?`K L; çQ KÎH¶ ?´M; +?ûK ? i M
 ó"bM? h•v oQÆM; - M; QÌB M¼ +?d H` b m F?B p M?` KÈB i`¼M; i?QÆM; F?¬M; i?
 #B i? „M +| T?aB H` #` +€B # M? ;b M M KÈB +? i- /U p`Q +€B ;b K` M|B H` h?€B
 æQçM >aB " H9+ M`v HB M M|B, óh?€B ççB M?•M- ?ç [m M ç½ ;¼B M; QÌB ?ÄB `ä
 i?•M i? - F?€K M; ?B K iY i?B- M; QÌB F?€K M; ?B K iY i?B FB t€+ i?U+ M?bM` H`
 F?¬M; i? +?Q i`- +?d +| çB m- ? „M bÊ ?½B #` i`a i?M- KÈB bY HçB HÌB M|B- F
 ççB M?•M Km®M M?bM ? v F?¬M; \ ó
 h?€B h? Q +QÌB HçM?- H9+ M`v #B i`ä h?`K L; çQ p` æQçM >aB " ç½ H`K çO +?m`
 M|B, óh?€B JBM?- M; QÆB H` M; QÌB ç¼ + b€+? - i?2Q M?Q Hm`i- M; QÌB ç¼ + b€+?
 [mv i çQ€M- +?Q M M- M; QÆB F?¬M; +¬M bÊ- F?¬M; B /€K ç°M; iÈB M; QÆB5 ó
 h?€B JBM? p®M K'i ? i + M ç°K- H9+ M`v M; ?2 çQÊ+ h?€B h? Q ç°M; i?•M` - ç°M
 idM? i€Q ?ÆM- + Q ;B¼M; ?¬ iQ M|B, óP M m´M; - Q M m´M; - M; QÌB F?¬M; T?aB ç
 B +| i? T?€M ç iY /QM? €M i`aK\ ó
 h?€B h? Q +?"K`b`b K`M; ²B i`Î HçB i` M K†i; ? - HçM? HMM; +QÌB K°i iB M; - iB
 æQçM >aB " H9+ M`v +kM; +| +?9i t'm ?´ - ? „M ç½ M; ?o iÈB +€B T?€T H M? M`v-
 iY i°B- i?"i ç9M; H` F?¬M; M?B m H„K- T?€M /QM? €M i`aK- HçB +`M; H` K°i i`, K M
 ç K çO- M; QÌB ç¼ + b€+? +| i? ;†T T?aB €M i`aK FB - +`M; H` K°i M; QÌB ç m F?¬
 H M? M`v +?d H` `¶M; im +? - F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ - H9+ M`v HçB i?`M? H€+? „M
 aU ibM? tY i`aK imv i F?¬M; i? FûQ /`B- F?) FûQ- iB T i?2Q b) +| +?mv M t'm- h?
 M, K M?Q p`v- imv ?Q`M; i?QÊM; K†i`²M; ;B`M /[- M?QM; B #B i i?ÌB ;B M H•m +
 F?¬M; \
 L m H9+ M`v F?¬M; ç°M; i?O- M|B F?¬M; +?WM; KbM? Î +?¶ M`v #`M pB + ?ÆM H
 #°M F?¬M; +¬M; K°i ?²B\ h?`K L; çQ çB tm®M; #`M tY €M- M|B, óh?€B ççB M?•M
 [m M K'i- Î T?Q i`QM; i´ +? æçB h®M; i [m`a i?"i +| K°i Hm`i M`v- tY i`aK M; QÌB
 i?`i`QM; M°B +mM; - +?d H` ó > „M HçM? HMM; +QÌB K°i iB M; - `9i h?QÊM; S?QÆ
 JBM? FB HçB +`M; ?QaM; bÊ- H`T iS+ HmB p T?Q b mX
 h?€B h? Q +kM; M; ²B F?¬M; v M- çSM; H M ?ûi HÈM, óh?`K L; çQ- M; QÆB çB M`²
 h?`K L; çQ +¬K i`QÌM; FB K- +?d Î M; U+ h?€B JBM?- HçM? HMM; M|B, óh?€B ççB M
 F?¬M; çB M- i? M? h?QÊM; S?QÆM; #aQ FB K M`v H`i`QM; M°B +mM; # M i?QÎM
 [m M M?Q h?€B ççB M?•M- /QÈB ç9M; H` ;B i HQçB +`m i† + M`v- M; QÆB H` M; QÌ
 [m M iQ L; k T?`K- #´M pQÆM; +kM; +| i? +?ûK- M; QÆB H` i?aQ /•M F?¬M; +| +?S
 M?B m +kM; F?¬M; +| ;b ç€M; M; çB ó
 h?`K L; çQ K½M? HB i iB M H M T?Q i`QÊ+ - ?mM; ?, M; K` ç•K i`QÌM; FB K p`Q
 FB K tmv M i?'m M; U+ K` [m - iQ i€+? M?m°K çÄ pç i €Q h?€B JBM?X
 *€B #B M +® M`v- B +kM; F?¬M; M; ?o iÈB- h?€B h? Q`M? K°i iB M; - +?€M MªM
 o T?¬M h?€B JBM? FB - F?| +| i? iBM HB + M?bM h?`K L; çQ- ?ÆB i?Î KQM; K M
 H` ;B i K°i M; QÌB çB m /•M K`i?¬B - ó M|B ç M ç•v HB M i„i ?ÆBX
 h?`K L; çQ `9i FB K p - M; U+ h?€B JBM? T?mM` ç¬v K€m- #„M ? i H M i` M €Q
 M; QÌB ;B®M; M?Q b€i i?¬M- ?mM; ?, M; i`WM; K„i HB + M?bM h?€B JBM?- H`T iS
 ð; QÆM; b€M; i`2Q + Qö i` M +¬M; çQÌM; - M|B, óJ°i FB K M`v- H` #€Q i?M +?Q M; ç
 i`ÌB ?`M? ççQ- M; QÆB /€K ;B i M; QÌB- #´M pQÆM; HB M /€K ;B i M; QÆBX ó
 h?`K L; çQ iQ`M i?•M K€m +?av ç¬K çb K` +¬K FB K çB [m +?¶ M; ²B- ?mM; ?, M; p
 tY €M- /MM; i v €Q tQ tQ K`v p i K€m i` M K†i- M; ?B K i9+ M|B, ó >¬K M v- #´M pQ

M;QÌB T?€M +¬M; ç¢Q- /šM F?•K T?¢K F iB T iÈB ç•vX ó

>„M H¢M? HMM; K¨ HB + HB + h?€B h? Q- M|B,óh?€B ç¢B M?•M- bU ibM? M;QÆB M|B `ä¨¨M;- #´M pQÆM; ?Q¨B M;?B- M;QÆB H¨ F ;B´m FQM F?•K T?¢K- M;QÆB b Q\ L;QÌB ç•m- H°i [m M T?K+ ?„M¨ - H´v M|M +€M? +O ?„M- /šM çBX ó

h?€B h? Q ç½ bÊ M;•v M;QÌB- ç-m | + ¬M; ¬M;- ç€K ;B€Q 9v #¼M ?¼ #´i +?´T i´i + M;²B tm®M;- T?Q i¨ M +¬M; çQÌM;- M?´i i?ÌB i`Î M M p¬ +MM; M;?B K M;?`X

hW T?| i?~K ç M iM M?•M- +?d K°i +•m +O h?~K L;¢Q- h?€B h? Q M?´T M?¬ v i?- KÆ- M m M?Q ç´B H¢B H9+ i`QÊ+- ?„M M?´i ç`M? b) i¨ M? Hm¨M- /M b Q ?„M +kM i K +U ç-m +O +ª T?O- +?Q /M h?~K L;¢Q H¨ i?•M pQÆM;- imv H¨ T?KM; +?d H¨K H¨ çB m i¨ ç®B pÈB ?„M- F?¬M; +| +?SM; +Ê t€+ i?U+- h?€B h? Q ?„M F?¬M; bÊX

L?QM; F?B M?bM i?´v i?B i? h?€B JBM? M^K ç| - K°i #½B K€m +?€v ²²- +?| T KkB iBM? H¨K +?Q M;QÌB #m²M M¬M FB - H¢B M?bM b„+ K†i ?Ì ?[M; H¢M? HMM; FB F?¬M; +| +€B ;b Km®M M|B- i`U+ iB T ç +?Q M;QÌB i FûQ tm®M; /QÊBX

o T?¬M T?O S?9+ *?•m b B /`+?ª Q M½Q # M M;Q¨B- +kM; H¨ HÌB ;b +kM; F?¬M [m M M?¨ KbM? #¨ M;QÌB K M; çBX

h?~K L;¢Q i?QªB K€B K¨ M;²B Î b m #¨M tY €M- p i K€m +ÁM +?Q F?¬- H¢B M|B h?~K L;¢Q K†i ç®B K†i K¨ ;B i M;QÌB- i? M?•K i`QÌM; FB K FB çQ p¨Q i?´i pW p M; p¼M; # M i B- +?d H¨- H9+ M´v h?~K L;¢Q H¢B ?²M M?B M +?Q T?€i ;B€+ `

æ¢B ç b® i?ÌB çB K- ?„M ç m H¨ /•M +ì #¢+- / M? M;?o ;B M i¨- KQÌB T?¬M ?¶M b„+ K†i M?Q i?QÌM; K¨ #„i i v pÈB M;QÌB- KB M; M|B ` p¬ b® M;¬M iW +•m /šM +O ;¢i M;QÌB H¢B +¨M; H¨ +?mv M i?QÌM; M;¨vX

¨¨M p T?~K iQM?- h?~K L;¢Q i?¨i F?¬M; T?ªB H¨ M;QÌB ;b i®i- M?QM; H9+ M´v- ?ªQ p +?QM? M;?o - H9+ M´v- ?„M H¨ M;QÌB i®i- H¨ [m•M iYX

*€B ;b ;¼B H¨ +?QM? M;?o - +?d H¨ i`W #¢Q M /•M- i? v i`ÌB ?¨M? ç¢Q K¨ i?¬BX

J†+ /M i`QM; ?¨M? ç°M; M´v t2M HšM iQ HÊB- t2M HšM [mv M ç´m- t2M HšM •K m i? ?B M¨ - t€+ i?U+ H¨ +?QM? F?Q MQÊ+ +?ªv # Q i`¬B- H¨K +?Q [m M iQ [m M

G9+ M´v- K°i w MB K p¬ +MM; ?QM; T?´M tm´i ?B M i`QM; ç-m h?~K L;¢Q,óa9+ p ?Q `²BX ó

E iB T- T?¢K M?•M ç½ #¨ #„i ;BªB H M- H9+ M´v ç•v çB H M-ç9M; H¨ +MM; i? ? *?•m- h?€B *?•m M´v H9+ #„i ç-m +| H) H¨ i?ªM? i?ÆB iB M ç M- /M b Q im´B i€+ +kM; ç½ H¨K [m M- F?¬M; ç M KS+ #¨ i`mv M i?~K H¬M i?S M?´i HB M bÊ ?½B- M K†i ç´i p¨ h?€B JBM? M^K i`QM; pkM; K€m- iQ¨M i?•M ?„M¨MM; KbM? K°i +€B- M bQÊM; +ª çÌB- M?bM i?´v ?bM? /€M; +?´i +?B M?¨ KbM? i?ªK M?Q p¨v- i?Q€M; +€

h?~K L;¢Q ibK #ªM €M +O ?„M- K†i F?¬M; #B m ibM? ?ÄB,óh?€B *?•m +| T?ªB F +?S+ >° #° *?O #°- +| K°i ç®M; b´ b€+? F?¬M; +€M? K¨ # v- b m ç| - Î T?Q i`QM; T ç¢B ?Ä - K°i +?²M; b´ b€+? #¨ i?B m +?€v ? i`²B- M?[M; i?S M´v- H¨ iU M;QÆB #¨ i +¬K p¨i +?SM; ?° M;QÆB\X ó

h?€B *?•m M?9+ M?Q+? KB M;- M?QM; H¢B M|B F?¬M; M M HÌB- i?¨i bU H¨ bÊ iÈ

h?~K L;¢Q +QÌB H¢M?- M|B,óE?¬M; +mM; F? B i?2Q i?U+ i - p¨v i?b h?€B JBM? b M;QÆB iU ç`M? ;B€- #´M pQÆM; ç½ +| i? çQ ` +€B #ªM €M +k M´v- b) F?¬M; bÊ

.kM; F?Q +O h?€B *?•m ?| i?¨M? ?QªQ- +MM; bQ b€M? pÈB T?K i?•M h?€B EBM +O ?„M- ?„M M?B m M?´i +QB M?Q H¨ +QM ?2Q iQÆM; ç®B i?¬M; KBM? K¨ i?¬B- KbM?- H¨T iS+ i?9 M?¨M #°+ i`U+,óGY H¨ i ;¼B M;QÌB ç®iX ó

h?~K L;¢Q iB T iK+ H¨i K°i ?² bÆ ` - M|B,óªÁM +| K°i +?mv M M[ - i¢B hmv M \*?•n +QB i`¼M; K°i M;QÌB i?B m T?K- tmB F?B M M;QÌB i çQ¢i M¨M; p ? v F?¬M; \ >

FB pšM +ÁM ?bM? /€M; +€Q- +QĐM; çQç i /•M M[- +€B i°B M"v- M;QÆB +| M?"M ?
 h?€B *?•m M?'T M?¬ v i ?-m- #` ;B€Q 9v b m HQM; M? M?"M; ç€ K°i +QÊ+- H"Ti
 G9+ M"v- h?~K L;çQ ç°i M?B M ?ÄB,ó:B'm FQM F?•K T?çK h?€B EB M- K°i i°B M"v
 ó
 h?€B *?•m T?aM tç +| çB m FB M- M|B,óL?"M- M?"M " - F?¬M; ó >„M K½M? HB i
 ?B M H M K°i iB ?QªM; bÊ- M|B,óoB + M"v F?¬M; +| K°i +?9i [m M ? M"Q ç M iB
 h?~K L;çQ M;²B v M içB +?¶- M?'T K°i M;KK i`- ç°i M?B M H°` K°i iB /€M; iQÆ
 M|B,óv +O M;QÆB H"- +| [m M ? ç M M;QìB F?€+\\ ó
 h?€B *?•m M?'i i?ìB HĐ HìB- +?€M MªM M|B,óhB m M?•M F?¬M; #B i- +?d #B i H"
 *?•m- b m ç| H" F?¬M; +| iBM iS+X ó
 óG" B KìB ?„M çB hmv M *?•m\ ó
 h?€B *?•m +„M ` ,M; M|B,óæ²M; >´5 ó
 óæ²M; >´ H" B\ ó
 ó*QM +?€m æ²M; Zm€M æ²M; +¬M; +¬M;X ó
 *•m +?mv M M"v /QìM; M?Q H" K°i pÁM; i`ÁM # i„+- pÁM; p" pÁM; p Q- Hm¬M K
 æ²M; Zm€MX
 h?~K L;çQ +QìB ? ? K°i iB M;- b€i F?Q i` M K†i i`QM; M?€v K„i ç½ F?¬M; +ÁM
 iWM; +•m,óL|B M?Q p"v- H" æ²M; +¬M; HB M [m M ç M F?•K T?çK\ v +O M;QÆB
 pÈB æ²M; +¬M; +¬M; b Q\ ó
 V

ee8X *?QÆM; ejk, h` M .QÈB

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ejk, h` M /QÈB

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

*?QÆM; #` M?a v- K¼B M;QìB ç¼+ +?`m F?| M?bM i M +?QÆM;

L m M|B H" K¬M ?ç h?€B EBM?- i?"i bU +kM; F?¬M; +| +€B ;b- /M b Q h?€B EBM
 i?"T MB M- [m M pB M ?„M ç #ç i H M TªB M|B H" p¬ b® F - M?QM; GQ " M; L;ç
 i?'T ?ÆM K°i Qi bQ pÈB K°i b® M;QìB- /m M?Q p"v- ç½ +| çB K F?¬M; i? M"Q M

GQ " M; L;çM ç®B pÈB K¶B M;QìB +kM; ç m M?Q i„K ;B| tm•M- M|B K'v HìB M O
 EBM?- +m®B +MM; +kM; M ç`M? HçBX

*?d H"- M;?2 M|B h?€B EBM? ç½ #` # M? M†M;- M?QM; H9+ M"v- i`QÊ+ +Y h?€B
 +?BK- M;QÊ+ HçB- GQ " M; L;çM ç½ çB i?,K ?ÄB K°i +?9i- GQ " M; L;çM çB ç-m
 EBM? KÈB #^M; HÁM; çB- M?QM; +kM; F?¬M; HQm HçB ÎH•m- i?a H p"i tQM; HB

h`QM; M°B +mM; HçB F?¬M; +| iBM iS+ ;b- +?d H"- H9+ M"v ç½ iÈB ;-M i?€M; M,
 ç½ Km®M ?Q"Bi? Bi?€M; b€m- iB T [m i?€M; iQ H" b) +?mv M /ç- +?mv M M"v H

T?O # M F B ç M; çÊB- h`B m *€i /QÌM; M?Q +kM; ç M; çÊB- M m i?"i b U H" ç" M -
pÈB h`B m \*€i- +kM; H" pB + p m B `i HÈM X

h•K i b M? h`B m *€i +ÎB KÎ ?ÆM p" B T? -M- ?B M M?B M H" G Q " M; L; çM Î J -M ?ç
HçB ç +?Q ? „M `9i ` F i H m " M F ?B h ?€B E B M ? #B M K 'i- i ?b ` - F ? -M; +| h ?€B
i ? v i ? X

> „M +® w F m .QÆM; hB M ç M- M|B pÈB .QÆM; hB M,ó o b b Q K'v M; "v M v L B M?

h`B m \*€i `i b O M; €B L B M? M- i m v H" ç½ t m 'i ;B€- M?Q M; +S +€+? # M ,K M; "v +
F?B çB i ?€B ? "m # M F B - M m h`B m \*€i +| `a M ? `¶B - +kM; b) çB M; ²B K °i +?9i- H9
F?ÄB # „i ç -m [m M i •K ?ÄB ? M X

.QÆM; hB M +kM; H" M; ?2 çQÊ+ K °i Q i i B M; ;B| - M|B,ó L B M? M * -M; *?9 ?b M? M
b€M; M v +ÁM +| M; QÌB h?~K T?O KÌB M; U v çB X ó

h`B m \*€i F? -M; F?ÄB M?Q m K"v- ?ÄB,ó o b b Q F? -M; bÈK M|B +M M; h`šK \ ó

.QÆM; hB M M|B,ó " ?ç- M -i "B p®M K m®M M|B- M?Q M; M; QÌB F B +?d M|B H" i
çQÊ+ - F? -M; /€K [m'v M?B m h?€M? i?QÊM; X ó

h`B m *€i F? -M; F?ÄB +QÌB F?´,ó L; QÆB t2K t2K- h?~K L; çQ F B # M; "v ? B M; "v
i? iY Î M? " # ` # M? - +kM; F? -M; +| M; QÌB M"Q +?B m +®- H -M b m h`šK b) ` ,M /ç

h`Q M; HÁM; .QÆM; hB M M|B- h?~K L; çQ ` F?ÄB M? " - ç m H" F?•K K M? +O # ?
*?d H" - HÌB M"v ? „M HçB F? -M; /€K M|B ` - K†+ F ?Q" M; i?QÊM; M|B +€B ;b - /M
H B M p °B p" M; çB T?K M; K M?X

h`B m \*€i Î i çB o ,M \*a M? i`Q M; +€+ - +| +?9i # 'i M - +kM; F? -M; +| ?"Q ?S M; M?b M
;BQÌM; K i?Q ;B½M K °i ?²B- M Y + M? ;BÌ çªQ K „i çB [m - H B M M; ?2 çQÊ+ #QÊ+
; 'T `9i +?çv iÊB- + 'i + Q ;B¼M; M|B,ó " ?ç ó

h`B m \*€i ;B[ p[M; i B M? i? -M- K °i i B M; M"v `®M; H"K +?Q ? „M ?QªM; bÊ- H" T i S +
hB M ç½ +?çv p"Q - ²²K" i?Î ?´M ? M M|B,ó " ?ç +| +| ó

ó*| +€B ;b \ ó G -M; K B h`B m *€i M?,M + "M; b•m X

.QÆM; hB M i`b ?Q½M K °i ?ÆB- b m ç| KÈB M|B,ó "b M? h•v o QÆM; o QÆM; T?B +

h`B m \*€i i?Q€M; H °T # °T K °i i w- i`QÊ+ F B +?d +?Q H" p' M ç i?m °+ p h?~K L; çQ
pÊ M?Q p"v- F? -M; b B M? ` K °i çS +Q M- p b m #K M; h•v >ç * -M; *?9 HÈM H M
;B" M- h?~K L; çQ ?ÆM T?•M M Y H" ðH"K p B + #'i HÈBö- F? -M; +?`m +® ; „M; X

*?d H" - +? pÊ +kM; F? -M; M M ` ,M /çv p H QçB b U i b M? M"v- ç" M? T?ªB ;B' m Î i`
i B M i S + M"v- H B M i 'K i „+ M|B- çS M?Ä M"v ` çÌB i?"i F? -M; / - M?" K b M? M?B r
+| ?Q" M; iY b B M? ?Q" M; i -M- H9+ i`QÊ+ h`B m *€i +ÁM Q i?Q +? - M?Q M; ?Q" M; i
M?ç i- h?B M ;B p - i b M? - M; m v M M?•M `i HÈM +?Q M? H" [m € M?B m +Q M +€B X

o Q /K M?Q h`B m *€i- ?Q" M; iY ?Q" M; i -M H B M p QÊi [m # +?K + M; QÌB- ?ÆM M[
H" ?m v i M?K + i?•M i b M? +kM; KÌ M?ç i çB `i M?B m- H9+ M"v HçB +| K °i H QçB i?
`çQ `U + M|B,ó G" +Q M i` B ? v H" +Q M; €B \ ó

.QÆM; hB M +QÌB F?´ - M|B,ó " ?ç +€+? i?ÌB ;B M +?m v M /ç +ÁM /`B H „K X ó

h`B m \*€i H9+ M"v KÈB i d M? M; °- +QÌB ? ? K °i i B M; - M|B,ó h`m v M +?d- M; "v K
"b M? h•v o QÆM; T?O- H" T i S + çQ i B M i S + +?Q i ?€B ? "m- h?K + T?B # M F B +kM;
K W M; K °i T?2M X ó

E? -M; /m v M +È M?B m ?ÆM K °i M; QçB i -M- HçB H" ?`B M?B +O L B M? M p" h?~
*€i i U M?B M # 'i ç²M; - ? „M çB [m çB HçB K °i +?9i- M|B,ó h? -M; #€Q G # ° # M F B
K W M; ` # M M; Q" B X ó

h'm +?QÆM; +?9+ KWM;- +?d i`QM; M°B +mM; KÈB +| iQ +€+? M`v- K°i M; QÌB æ
 i'm +?QÆM; +?9+ KWM;- +€B M`v +| +?9i ?ÆB [m€ KS+- M; v +^a.QÆM; hB M +kM;
 [mv +O- F?¬M; F?ÄB M|B,ó" ?¢ +€B M`v- +?d bÊ F?¬M; ´M ç•mX ó
 h`B m \*€i M?Qm K`v- HÆ ç M? M|B,óh`šK M|B i?Ä ç€M; HB M i?Ä ç€M; X ó >„M i`
 b€M; #|M;- /QÌM; M?Q bÈK +| /KM; w- i?'v #° /¢M; .QÆM; hB M F?¬M; ?B m ` b O
 T?QÆM; M;²B tm®M;- h`šK b) M|B +MM; M;QÆBX ó
 .QÆM; hB M i?'v h`B m \*€i ?`Q ?SM; #WM; #WM;- HB M F?¬M; M|B +€B ;b M[- +
 [m M M|B,ó*?9+ KWM; # ?¢X ó
 h`B m *€i F?Q€i F?Q€i i v- +^a M;QÌB idM? i€Q H¢B- M|B,óE?¬M; p°B +?9+ KWM;
 +?Q #m¬M; ` çQÊ+X ó \*<sup>a</sup> M;QÌB ?„M H¢B +| p #„i ç-m F?¬M F?ûQ ?ÆM- M|B,óh`
 M`v ç m H` M K- +| T?ªB H` h?~K L;¢Q b) +| ? B oQÆM; hY\ ó
 .QÆM; hB M ;"i ç-m M|B,ó" ?¢ M|B F?¬M; b B- K°i M;QÌB H` oQÆM; h¬M h•v >¢ [I
 i¬M æ¢B h®M;X ó
 h`B m *€i +| p +| +?9i F?¬M; pmB- M|B,óE?¬M; i®iX ó
 h`QM; HÁM; .QÆM; hB M i?Q€M; H°T #°T K°i iw- pW `²B # ?¢ +| H) H` pmB bQÈM
 i®i- H"TiS+ M|B,ó" ?¢- ç•v H` pB + pmB- H` bU ibM? F?¬M; i? i®i ?ÆMX ó
 h`B m \*€i tK K†i M|B,óh`šK F?¬M; T?ªB M|B p +€B M`v- h`šK M|B- ? B oQÆM; h
 M? mX ó
 .QÆM; hB M i?Q€M; +€B idM? H¢B- M|B,ó" ?¢ +| w iS H`- +€B h•v >¢ [m®+ FB
 i` B i`QÌM;- iQÆM; H B H¢B H` i?€B iY h•v >¢ [m®+- +€B i? iY M`v ó
 óæ9M;X ó *QM K„i h`B m \*€i i`Î M M ç-v [m M; K M;- bÆM; ;B¼M; M|B,óL;Q¢B i
 iY- h`šK +kM; H` i?B M iY- M?QM; M;Q¢B i¬M `m°i i?`i iQÆM; H B +?d H` ?Q`M; i
 h?B M;B - LBM? M # M FB - h`šK +kM; F?¬M; +€+? M`Q #`M ;B QX ó
 .QÆM; hB M #WM; idM? ç¢B M;°- +?mv M M`v +kM; F?¬M; M?Ä- i`QM; M°B +mM;
 M m M?Q h•v >¢ ç½ tQM; T?B M- M?Q p`v h`B m *€i +?QM? H` i¬M; +?O- M`Q +| ç¢
 ç-m Kšm [m®+\ *ÁM M[- LBM? M i?mÎ M?Ä çQÊ+ bOM; €B- i`B m çbM? ?€ +| i?
 h? v ç`B M;QÌB F?€+- h`B m *€i çQ K°i ç¢Q w +?d tm®M; /QÈB H` +| i? ;BªB [mv
 +?mv M M`v H¢B F?| `i;BªB [mv i- M m +QÐM; ûT ç # M M`v çSM; i` M- # M FB
 M;QÌB i i®i t`m H` h•v >¢ i?€B iY- H¢B H` +QM i` B i`QÌM;- ?€ +| i? `ÆB p`Q T?Q
 ` - +kM; F?¬M; +| ç¢Q HwX
 *€B M`v +?QM? i?S+ F?| tY `²B- h•v >¢ [m®+ # M FB F?¬M; i? H`K #¼M ?„M bBM
 +QM i` B i`QÌM; h?~K L;¢Q +?B K çQÊ+ i?€B iY- p`v i?b +`M; F?| tY ?ÆM- M?QM;
 M`vX
 h`B m \*€i #KM; ç-v i?•K w- M|B,óh`šK H M? G #° çQ i'm +?QÆM; +?9+ KWM;- +?
 +QM- LBM? M bBM? ?`B M?B ` - ç-m iB M b) +?Q ?„M K°i / M? T?“M- ç M H9+ ç|
 *`M h?m`M FB +kM; H` HQ¢B M;QÌB F?¬M F?ûQ ;BÄB ;B M;- M;QÌB M`v- +?d bÊ
 F?¬M; +QÌB +QÌB M|B,ó"i F M|B i? M`Q- h`šK +kM; F?¬M; i? #`i?m H¶X ó
 .QÆM; hB M M|B,ó" ?¢ +| w iS H`- G #° çQ i'm +?QÆM; +?9+ KWM;- HK+ #° #
 i?B m çQÊ+- +ÁM +| i'i +^a T?B M [m®+\ ó
 h`B m *€i mM; /mM; +QÌB M|B,ó*?d +-M h•v >¢ [m®+ +kM; çQ i'm +?QÆM; +?9+
 h•v >¢ [m®+ i?W M?“M çS M?Ä M`v [mw ;B€- i`QÊ+ iB M H` ç`M? ` i?•M T?“M- i
 p B +MM; +QM i` B i`QÌM;X G"TiS+ ?¢ w +?d- G #° çQ i'm +?QÆM; +?9+ KWM;
 FB - ç H° iBM iS+ ` M;Q`B- çS M?Ä M`v H` ?Q`M; iY- F?¬M; +?d i'i +^a #°- +€+ H
 T?ªB çQ i'm +?QÆM; +?9+ KWM;- p T?¬M h•v >¢ [m®+ FB ó
 h`QM; ç¬B K„i h`B m *€i HÁ2 ` K°i iB ;BªQ ?Q¢i- +?“K `b `b M|B,óh?~K L;¢Q K m
 Gm`M \*?QM? aU pQÆM; h•v >¢- H¢B H` [m®+ bY h•v >¢- +| K`v HÌB- h`šK F?| K`

;B| +?Q ?„M- +€B i'm +?QÆM; +?9+ KWM; +O h•v >¢ M"v- +S ç +?Q ?„M ;?BX ó
>„M M„K M„K i v i?„M? [m^a ç'K- T?ªM; T?'i M?Q h?~K L;¢Q ç M; î M; v i¢B i`QÈ+
?„M- ?mM; / [M|B,óG¢B M|B +?Q ?„M #B i- h•v >¢ [m®+ çQ i'm +?QÆM; +?9+ K
t2K- M m ;?B F?¬M; i®i- ?Q†+ H" [m HQ +?Q tQM; - h`šK b) F?¬M; i? +?Q ?„MX
.QÆM; hB M p K†i ç„M; +?€i- i`QM; HÁM; M;?o- M?„KbM? bBM? M?B iY- +ÁM
+?QÆM; +?9+ KWM; - ,M KWM; +?QM? KbM? +| M?B iY- +€B M"v
*?d H"- ?„M +kM; #B i i•K iQ h`B m \*€i- h`B m *€i +—M M?'i- +?QM? H" K†i KkB-
ç M; K M; i` M? ç'm ;B[ +€+ i? iY- ç M H9+ ç| - M?'i ç`M? H" F?| #Ä [m - pb p"v ç
i`B tBM çBX ó
æ M; M|B- H¢B M;?2 ` M°B i?` # M M;Q`B + Q ;B¼M; M|B,óh?€B ?"m MQÆM; MQ
oW /Si HìB- i?€B ?"m ç½ #QÈ+ M? M? iB M ç M- ?€ KB M; HB M M|B,ó B ;B M;?
pmB\ ó
h`B m *€i H"TiS+ i?m i•K iQ- M;Q M M;Q½M K" çSM; H M- M|B,óo•M; - iBM iS+ pV
h?€B ?"m pmB p KWM; `Đ M|B,óG9+ i`QÈ+ b Q F?¬M; i?'v K M; #-m\ L|B M?Q i?
L? M? F?ÎB- çB "bM? h•v oQÆM; T?O M?bM t2KX ó
h`B m \*€i HQ M? HQ M?Q- M|B,óJšm ?"m- +| T?ªB H" ç M;`v K B ? v F?¬M; - ?¬
bÈKX ó
h?€B ?"m i`-K K†i M|B,ó>B M i¢B çB- H" iB T LBM? M iB M +mM; - M;QìB # M M
?B m çQÈ+ ?—m ?¢- iU M?B M H" p`Q +mM; - KÈB +| i? +~M i?"M +?,K b|+X ó
h`B m \*€i pW M;?2- +ªK i?'v `i +| ç¢Q Hw- M|B,óE?ÎB ;B€- çB iB T M;QìB ?²B +m
hB M ç€M? K„i- M|B,ó.QÆM; hB M- M;QÆB çB H"K pB + +O M;QÆBX ó
" M M;Q`B FBM? i?„M?- ç¢T i` M €M? K†i i`ìB- K°i ç°B ;B€Q 9v ç€M? M;U çB [m
p`i`Q +?QM? ;B[- ç| +?QM? H" h?~K L;¢Q- `ìB "B M EBM? +?d K°i i?€M; - i?ìB iB
F?¬M; iQîM; iQÈM; M´B `²B- `m°M; ç²M; pMM; M;Q¢B ¬`¢M MSi` - M?B i ç° p¬+
*Y i?"M? # M M"v- b B /`+? \*Y i?"M? iQ ç m i`®M î T?Q i`QM; +´M; iÁ pÁ ?|M;
F?¬M; ;†T i?•MªM? M;QìB M`Q- çÈB +?Q +€B M"v K°i ç°B M;QìB M;U T?B iÈB-
hB M çB M i` M M;QìB ;B€Q 9v +?B i t¢` [m M; K M; +?|B K„iX
a B /`+? +´M; iÁ pÁ i?Q€M; +€B ç½ HQ¢M i?„M? K°i #-v- F?¬M; +—M M?bM- i`QM;
oQÆM; K'v M;`v M v b) p`Q FBM?- #ªQ K¼B M;QìB ;B[p[M; iBM? i?—M- M;`M p¢
iÈB- #•v ;Bì M?bM ` - F?¬M; T?ªB "bM? h•v oQÆM; i?b H" B\ hBM? i?—M i'i +ªK
M;mv M K°i ç€K M?QÈM; ` K°i +QM çQìM;X
*kM; K v- K°i ç°B M?•M K½ M"v +,M #ªM F?¬M; +| ?`Q ?SM; ç w iÈB #¼M ?„M- ç€
i?2Q iB M; `Qi- i?Q€M; +€B ç½ #B M K'i M; v i¢B ;|+ çQìM;X
óL;?2 M|B +?Q \ "bM? h•v oQÆM; çB K°i +?mv M M"v- H¢B ;B i p`B M;QìB i`î p - ç
Q M?B m M;QìB ç—m `ÆB tm®M; ç'i M[X ó
L?[M; b B /`+? M"v ç m H" "€+? aU i?¬M; i`QM; i?„M?- i?î /`B K°i ?ÆB- HB M F?¬M
M;?` Hm"MX
ó*?| +QB t2K- ?ÆM T?•M MY H" ç½ tªv ` ç¢B bU `²B- +€+ M;QÆB t2KX ó J°i M;
?QÈM; i` H•m +€+? ç| F?¬M; t - i` M i` H•m FB - ç9M; M?B m +€B ç—m i?Á` - M
F} #BM? # M FB X
a B /`+? M|B +?mv M /QÆM; /QÆM; ç„+ w- M|B,óæ m çÈB "bM? h•v oQÆM; i`î p ç
MY F?„+ M[ç m +| i? M?"M çQÈ+ iBM iS+X ó
h?~K L;¢Q F?¬M; #B i- i`QM; +€B "B M EBM? M"v- `i M?B m M;QìB ç m QÈ+ ;b
i`QÈ+ F?B i`î H¢B- ?„M +ÁM bmv M;?o +| i? +| M;QìB ç M M;? M? ç|M ? v F?¬M;

"B M EBM?- i®i t'm +kM; +| T?—M çQÊ+ ?Q M M;? M?- +?d H"- M m +| Qi M;QÌB M
ibM? M"v +O ?„M- F?¬M; T?ªB F?¬M; i? i?´ ?mv i iΦB +?¶X

h?~K L;ΦQ çB iÈB æΦB Gw hU # M FB i`QÊ+- H"TiS+ H m K² ?¬B- M;²B +?ÆB- ?|
E?QÆM; JšM FB M;²B Î ç®B /B M h?~K L;ΦQ- iB M i v H"i t2K #ªM +mM; - F?¬M; M
FB i?"i bU F? B `²B\ ó

h?~K L;ΦQ m®M; i` tQM; KÈB M|B,ó"´M pQÆM; çB [m - ?„M /€K F?¬M; M?"M i°B\
E?QÆM; JšM H„+ ç-m- M?QM; HΦB +QÌB F?´- +€B HÌB F? B M"v çQ çB H M- # Q
E?QÆM; JšM i?m HÌB F? B HΦB- ?ÄB,óoQÆM; ;B i?"i bU Km®M çQ H M i` M\ ó

æ¬B K„i h?~K L;ΦQ ?B M H M K°i iB ;BªQ ?QΦi- M|B,óob +€B ;b F?¬M; çQ H M\ .
;¼B #´M pQÆM; H" h?~K çB M +m²M;X ó

E?QÆM; JšM i?Î /"B- M|B,óæ•v H" bU ibM? iW +´ ç½ +| - +€+ i`B m çΦB ç´B i? v ç
HB M [m M [m€ HÈM- M; v +ª i¬M; pQÆM; +kM; /QM? /€M; ç M `²B- ç M H9+ ç| -
çQÊ+ ;b- ç M F?B K¼B M;QÌB ?ÊT M? m i'M +¬M; - # M;QÌB i?"M? ?´- +MM; +¬M
ç®B pÈB oQÆM; ;B X ó

h`QM; HÁM; h?~K L;ΦQ +kM; #B i- bU ibM? #BM? HQÆM; - p'M ç HÈM M?´i- F?¬M
pB M- K" H" i¬M; pQÆM; - K" i¬M; pQÆM; HΦB HB M [m M ç M ç M M°B +mM; - i?S
#B i b) +| çÁM ç€M? i`ª M?Q i? M"Q- M?QM; ?„M HΦB +QÌB ?b ?b- M|B,óaÊ +€B
pQÆM; M|B #"v- #ªM pQÆM; b) /MM; h?QÊM; S?QÆM; #ªQ FB K +?ûK ?„M- +?d H

h?~K L;ΦQ /WM; K°i +?9i- KÈB +?"K `½B M|B,ó*?d H"- E?QÆM; çΦB M?•M +kM; #E
F?¬M; Km®M H"K K¼B M;QÌB F?| tY- M?QM; i #`M;QÌB pk M?K+ H" çB M +m²M; -
i´M- i` M iBM? i?¬M +kM; i?QÆM; i´M i?"i HÈM- +ÁM M[- M?B iY #´M pQÆM; b„T
;¼B H" H" iB m çB M +m²M; - +€B M"v H" i? M"Q\ Zmª i?U+ H" H) M"Q HΦB M?Q p

>„M #¶M; M?B M çSM; /"v- /MM; M;|M i v ?mM; ?,M; K" +?d p"Q #`M- M|B,óZmª i
ç€M; - #¼M ?„M F?B / #´M pQÆM; i•K ç` i?B M HQÆM; - F?¬M; bQ çQ +MM; #¼M
/ M;QÌB i?"M? i?"i- #´M pQÆM; b) F?¬M; HmB M[- F?¬M; +€ +? i HQÈB `€+? +M
h?~KX ó

h`QM; HÁM; E?QÆM; JšM M;?o- M;QÌB M"v i?"i ç9M; H" çB M +m²M; - Km®M MB i
+ª "B M EBM? ç M :B M; L K çB- +kM; F?¬M; iÈB T?B M "bM? h•v oQÆM; M;QÆB
#bM? i?QÌM; K¼B M;QÌB F?B / ?„M F?¬M; #^M;X

E?QÆM; JšM M;?o M;?o- M|B,óoQÆM; ;B #Èi ;B"M- H"K pB +- +| H) ? v HQm K°i

h?~K L;ΦQ H9+ M"v KÈB i?Î T?b T?b K" M;²B tm®M; - M|B,óE€ i?"i #´M pQÆM; `
#¼M ?„M F?BM? M;QÌB [m€ ç€M; - #´i F M|B i? M"Q- M m #¼M ?„M F?¬M; +?`m
i?´i iBM? i?¬M +O #´M pQÆM; - #´M pQÆM; F?¬M; T?ªB F?¬M; i? /®+ bS+ HB m

h`QM; HÁM; E?QÆM; JšM M?Q ;QÆM; b€M; ç²M; /ΦM; - "bM? h•v oQÆM; ç•v H" #ª
K¼B M;QÌB +?`m M?"M H¶B pÈB ?„M- M;QÌB Î T?Q i`QM; +€B i?"M? "B M EBM? M
H" F?¬M; Qi- i?"i bU Km®M iQM? +ª- +?QM? H" çΦT T?€ M€i oQÆM; T?O "bM? h•v

h`QM; HÁM; h?~K L;ΦQ HΦB ? ? +QÌB- +€ HÈM Mm®i +€ #û- +€ +QM ,M i¬K F?¬-
M?Q p"v- h?~K L;ΦQ i iΦK i?ÌB F?¬M; +| i•K ibM? +?¼+ +€B i´QM; pÁ p) M"v- /S
#ûQ i`Î p H" çQÊ+X

V

eeeX *?QÆM; ejj, æ M G °

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ejj, æ M G #°

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

*?QÆM; #` M?ªv- K¼B M;QÌB ç¼+ +?`m F?| M?bM i M +?QÆM;

hm v M *?•m # M FB - +ÁM +| `i M?B m bU ibM? +| w M;?o +—M K°i F?QªM iB M H
H` L K .QÆM; i?Ov bQ- ç M H9+ ç| - +ªB iB M T?€Q ?¢K p b m- F?ŠM; ç`M? F?—
iB M F?´M; H² ç†i ?`M;- p"v +kM; H` H'v +O [m M- /MM; i¢B #BM? M?` MQÊ+X

E?QÆM; JšM M|B,óv iS +O oQÆM;;B - ?¢ [m M?B m- #ªM +mM; +O h?€B h? Q-
Qi- çQ p`Q i`QM; +mM; i`QÊ+—M?[M; +?mv M F?€+—tBM oQÆM;;B +?•K +?QÊ+

> B +QM ?² Hv M?bM M? m +QÌB K°i iB M;- ç m ?B m w iS ç®B T?QÆM;- h?~K L;¢
p°B p½ K` ` F?ÄB æ¢B Gw hU- M?[M; #ªM +mM; M`v T?ªB ç +?Q æ¢B Gw hU +?ª
+?QM? KbM? p`Q i`QM; M°B +mM; ?²B T?K+ w +?dX

æ M M°B +mM; # M M`v- .QÆM; hB M bÈK +?Ì çÊB- pW i?´v çQÊ+ h?~K L;¢Q- H"
+mM;- ç½ M|B `²B- i¢K i?ÌB F?—M; +—M v i FB MX ó

h?~K L;¢Q F?—M; ?B m ` b Q- ?ÄB,óæ•v H` +| +?mv M ;b\ ó

.QÆM; hB M +QÌB ? ? M|B,ó" ?¢ M|B- +| +?mv M Km®M M;QÆB tY Hw- H`K i®i

h?~K L;¢Q M?´i i?ÌB ?² ç²- M|B,ó*| +?mv M ;b- +S pB + T?•M T?| H` çQÊ+—i?—M i
+MM; H` pb +€B ;b\ ó

.QÆM; hB M M|B,ó" ?¢ Km®M M;QÆB pB i K°i T?—M i´m +?QÆM; +?9+ KWM; çB-
ó

J„i h?~K L;¢Q b€M; H M- M|B,óG¢B bBM? \ ó

J°i +?[H¢B M`v- +kM; F?—M; T?ªB h?~K L;¢Q M|B ?QÆm M|B pQÊM- H`K [m M F?—
Qi M?´i +kM; iªB [m #®M ?Q`M; iY p` +?QM ?Q`M; i—M bBM? ` - + Q bªM M?Q i?
F?—M; i?—B- +?QM? H` i?ÌB çB K MY M,K i`QÊ+—K°i M;QÌB ?Q`M; iY bBM? ` - ?,
+ÁM iWM; #m°+ ç€K ç†+ T?€B pB M T?B M [m®+ ;?B i´m +?QÆM; +?9+ KWM;- K
i? i?B m `i M?B m H M;?B T?B M T?S+X

.QÆM; hB M +QÌB ?b ?b M|B,óG—M M`v H` ?Q`M; M;Q¢B i—M- F?—M; T?ªB ?Q`M;

óL;Q¢B i—M\ ó h?~K L;¢Q M;¢+ M?B M K°i +?9i- H"TiS+ ?B M M; M; HšK HB i M|B
`²B- Í T?Q i`QM; i´ +? +kM; F?—M; +| +€B M`v- F?—M; çQÊ+—i?•M H` i?—M iY- #
[m•M H°+—?€+| i? ç +?Q # ?¢ H`K ?Q ?ÄM; T?QÆM; T?€Ti´ i—M;\ "´M pQÆM; M
T?ªB- M|B `ä HÊB ?¢B +MM; pÊB # ?¢X ó

h`QM; HÁM; M?QM; H¢B M;?o- K°i M;QÌB ?Q`M; M;Q¢B i—M- H¢B F?—M; #B i H¢B
GQ hU # M FB +ÁM T?ªB ç M†M; T?B M bY /•M; #B m- HQ¢B bU ibM? M`v- M?´i ç

.QÆM; hB M KdK +QÌB- M|B,óLBM? M æ +Æ +| iBM pmB- +€B ?Q`M; M;Q¢B i—M
oQÆM;X ó

h?~K L;¢Q i?Q€M; +€B M;•v /¢B- F?—M; M?`M çQÊ+ M|B,óh ?B m çQÊ+—i HB M ç
M?Q HY ç®i K` +?m`M #` iW i`QM; M°B +mM; çB ` M;Q`B- H¢B #` .QÆM; hB M H—
M æ +Æ ç½ p`Q +mM;X ó

h?~K L;¢Q p°B p`M; [m v H¢B- M|B,óh ç•v p ?"m +mM;X ó

L?QM; .QÆM; hB M HϕB H¬B FûQ h?~K L;ϕQ F?¬M; i? - M|B,ó" ?ϕ M|B ϕ9M;- F
KWM;- F?¬M; +?Q T?ûT p"Q +mM;X ó

J M|5 h?~K L;ϕQ K„M; K°i +•m i`QM; HÁM;- ϕ°i M?B M +ªK ;B€+ +| +?9i F?¬M; ϕ
bBM? ` - KbM? /•M; +€B `„K ` „\ *?ŠM; H) +ÁM Km®M M|B "bM? h•v oQÆM; i?"i
HQM; •M\

.QÆM; hB M M;?B K i9+ M|B,ó"bM? h•v oQÆM;- M¬; B +kM; T?KM; +?d i`mv M H
;?B i'm +?QÆM; +?9+ KWM; ϕ M ϕ•v5 ó

h?~K L;ϕQ ªQ M½Q K" H„+ ϕ-m- KÊB T?B M Km°M M|B,óæQÊ+ `²B- i H"TiS+ ;?B

>„M iW i`QM; M°B +mM; ϕB ` - i`QM; H9+ M?`i i?lB- +ÁM +?Q ?Q`M iQ`M idM? M
+?d #B i H" K m +?|M; ;†T LBM? M `²B M|B b m- i?S i'm +?QÆM; +?9+ KWM; M`v-
bU T?ªB ;?B- +?d bÊ ?¬K M v ϕWM; M;?o pB i tQM;- F?¬M; ϕQÊ+- ?¬K M v F?¬M;
LBM? M- +ÁM T?ªB M? M? ;†T ?Q`M; i?QÊM; K°i +?9i- H"K i?Ä ϕ€M; bU ibM? h?

h`QM; HÁM; h?~K L;ϕQ +| +?O w- [m v ϕ-m M;U - bY ?QÈM; G #°- G #° ?`M; M,K
+?9+ KWM; ϕ K F?¬M; ? i- iW # M FB +?¼M T?¬M i'm +?QÆM; +?9+ KWM; M?[M;
H" ϕO- i?lB ;B M K°i MûM M? M; H" +| i? ?Q`M i'ix

XX

G #° # M M`v- .QÆM; h?U+ +MM; K'v G #° h?` H M;- *?O #° ϕ m iU M;²B m®M; i
#`M i` M- +ÁM +| K°i T?¬M i'm +?QÆM; +?9+ KWM; +?Q pB i tQM;- ;?B ? i w- ?Q
H" i?Q€M; +€B pSi i'm +?QÆM; ϕB Hm¬MX

a„+ K†i +O ?„M +| +?9i F?| +QB- K†i •K i`-K- K°i M;QlB h?` H M; m®M; i` # M +ϕ
+ M,ó""i F H" ?ÊT H M;?B ? v F?¬M; - i`QM; M°B +mM; ϕ½ +| i?€M? +?d- +?9M; i
+€B ;b\ *ÁM M[- ?Q`M; M;QϕB i¬M p" >Q`M; i?€B i¬M +kM; F?¬M; +| ;b F?€+ M? i
;?BX ó

.QÆM; h?U+ i?Î T?b T?b M|B,óGm"i +k i' i¬M; i? v ϕ´B #'i i?QlM;- H½Q T?m F?¬M
h•v oQÆM; p" LBM? M æ +Æ bBM? oQÆM; hY- iU M?B M H" p¬ +MM; + Q [mw- #
KÎ +€B H¶ ?`M; M`v- b m M`v F?¬M; #B i b) tªv ` # Q M?B m bU ibM?- [m®+ T?ªB /
+ÁM- t½ i„+ H"i 9T- M?[M; HlB M`v- +?ŠM; H) +?Q +¬M; +?Q iWM; M;?2 M|B [m i

.Si HlB- .QÆM; h?U+ HϕB i?Î /¬B- iB TiK+ M|B,ó*€B i'm +?QÆM; +?9+ KWM; M`v
T?m b) F?¬M; pB i- *?m ϕϕB M?•M- M;QÆB iÊB pB i i? v i X

h?` H M; FB ;"i;"i ϕ-m- M|B,ó>ϕ [m M ;?B F?¬M; i®iX ó

J¼B M;QlB +QlB p M;- K°i M;QlB *?O #° M|B,óL m *?m h?` H M; ;?B F?¬M; i®i- +
i9 i`B M€i #9i\ ó

æ M; M|B- [m M HϕB M?Ä ϕ^M; i`QÊ+ iB M ϕ M- M|B,ó"bM? h•v oQÆM; ϕ M `²B- ϕ

J¼B M;QlB pW M;?2- ϕ m H" ?QªM; bÊ- M;¬B b Q i B ?¼ M`v iÊB MÆB M`Q- ϕ m
iÊB ibK i?M ϕ'v +?S\

a„+ K†i .QÆM; h?U+ HϕM? H)Q- M|B,óG½Q T?m F?¬M; Km®M ;†T ?„M- ϕB p"Q T
H M;- M;QÆB Î ϕ•v t2K ?„M M|B M?Q i? M`QX ó

J'v *?O #° F?€+ +kM; ϕ m +'K ϕSM; H M- "Q "Q M|B,ó>ϕ [m M +ÁM +| +¬M; pK- H"
L|B tQM;- H"TiS+ ;BªB i€M- ϕ m ϕ M T?ÁM; # M +ϕM? i`€M? MûX

*?d K°i H9+ b m- h?~K L;ϕQ €M H'v h?QÊM; S?QÆM; #ªQ FB K- K†i ϕ-v ?²M; [m
+lB KÎ +QlB M|B,ó.QÆM; ϕϕB M?•M- +| B ? v F?¬M;\ æ iY ϕ M i?,K ϕ•vX ó

h?` H M; ?¼ \*?m FB b„+ K†i tB i +?†i- pKM; i`°K HB + M?bM T?ÁM; # M FB - H"
"bM? h•v oQÆM;- "bM? h•v oQÆM; Km®M ibK- +?È F?¬M; T?ªB H" .QÆM; h?QÊM

óæ9M;- +?QM? H" ?„M- H¢B M|B iB T- #´M pQÆM; +ÁM H" ?¼+ bBM? +O ?„M- ?-
i?`i F?¬- Km®M iÊB i†M; ?„MX ó h?~K L;¢Q [mª M?B M K M; i?2Q ? B +•v i?`i F?¬-
i?2Q +€B M"v ` m ` Q F?„T MÆB- +ÁM p"Q G #º ç M- KMB ?¬B H"TiS+ i`"M M;"TX
*?m h?` H M; M?`i i?ìB BK H†M;- M;?B K i9+ M|B,ó.QÆM; ç¢B M?•M ?¬K M v F?
F?¬M; Î +?¶ M"vX ó >„M M|B M?[M; HìB M"v- i`QM; HÁM; +| +?9i HQ bÊ #`i M- M
?B M KbM? HW ?„M- F?¬M; #B i ?"m [mª b) H" ;b\
•M? K„i h?~K L;¢Q b€M; H M- i`QM; HÁM; M|B- +?QM? H" KQM; +?ì .QÆM; K†i ç2
i` M K†i F?¬M; Hº ` p i?`i p¼M;- H¢B +QìB +`M; i? K b€M; H¢M- M|B,óoW p†M-
+| +?9i pB +- tBM ?ÄB iK+ / M? +O ç¢B M?•M\ ó
V

eedX *?QÆM; ej9, h•v >¢ *| "B M

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ej9, h•v >¢ +| #B M

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

*?QÆM; #` M?ªv- K¼B M;QìB ç¼+ ++`m F?| M?bM i M +?QÆM;

*?m h?` H M; M;•v ` Kºi H9+- i`QM; HÁM; M;?o- "bM? h•v oQÆM; M"v- F?¬M; T?
? v b Q\ a Q F?B M;?2 çQÊ+ .QÆM; ç¢B M?•M F?¬M; Î ç•v- F?m¬M K†i i?"i ;B®
M;mv M #ªQ\
*?d H"- Î i`QÊ+ K†i h?~K L;¢Q- ?„M F?¬M; /€K +?"K i` Kºi +?9i M"Q- +~M i?"M iW
[m M *?m h`B iXô

h?~K L;¢Q M?Q i?`v ?ªQ ?[m M?B m M,K F?¬M; ;†T- +-K i v +O ?„M- M|B, ó*?m
pQÆM; HB M H'v H½Q + ç tQM; ?¬ M?û- imv M|B i p" M;QÆB +kM; F?¬M; M?"M
pW i?`v M;QÆB- i`QM; HÁM; HB M +ªK i?`v i?•M +`M- B M? M? - H¢B M|B iB T

Jºi +€M? i v +-K i?`i F?¬- Kºi +€M? i v M„K +?†i +´ i v \*?m h`B i- *?m h`B i F?K+
+€B ;b +kM; F?¬M; /€K M|B- +?d M;?2 h?~K L;¢Q iB TiK+ M|B, óG-M M"v #´M p
Km®M M?ìXô

h?~K L;¢Q +QìB ?„+ ?„+- p¬ bU K" •M +-M- +€B i`Á ;B'm ç-m HÁB çm¬B M"v Hº `

ó*?m H½Q + - #´M pQÆM; ;¬M ç•v ç¼+ b€+?- çºi M?B M +| Kºi çB K ?"Q ?SM; ç®
G #º +€+ M;QÆB HQm i`[F?¬M; Qi i'm +?QÆM; +?9+ KWM; TªB F?¬M; \ E?¬M; #
ç +?Q #´M pQÆM; i`Î p ç¼+ M;?B M M;šKX > ? - ? B # M ?¼+ i"TKÈB +| çQìM
b€+? KQÊM p,M p - ç¼+ i?Q€M; Kºi iw- +kM; H" Kºi +?mv Mi®i- ç9M; ? v F?¬M; \ó

>„M çºi M?B M tK K†i- H¢B M|B iB T, ó*?m H½Q + p¢M H-M çWM; M;?o #´M pQÆ
pQÆM; `i +-M; +?QM?- M;²B ç„+ i?ŠM;- T?~K ?¢M? +O #´M pQÆM;- *?m H½Q +
i'm +?QÆM; +?9+ KWM; M"v çB- M;`v K B b) F m M;QìB iª i`Î p - Î T?Q i`QM; M?
M9B #ç+- +?ŠM; H) F?¬M; ç´B çQÊ+ p" B #º i'm +?QÆM; +?9+ KWM; +O G #º +€+

*?m h`B i Km®M M|B iW iW çÊB Kºi +?9i- h?~K L;¢Q bÊ ?„M F?¬M; ç€T SM;- H"TiS
ç•v ;B9T K¼B M;QìB H"K çB mi®i- *?m H½Q + +?„+ ?ŠM +kM; ç½ M;?2 i?`v- M?Q
p,M p - M m *?m H½Q + F?¬M; +?Q- #´M pQÆM; b) iS+ ;B"M ç|Xô

a„+ K†i+O ?„M HB M i? v ç´B- H¢B M¡B iB T, ó´M pQÆM; M¡M; ;B”M- M; v +ª H
i?¬M +?Q F?¬M; `ä- H”K ` +?mv M ;b- M; v +ª #´M pQÆM; +kM; F?¬M; i? F?®M
*?m H½Q + - +?„+ ?ŠM ç½ ç²M; w `²B- B- #´M pQÆM; ç½ M¡B- ç m H”M; Q¡B ç¼+
M?•M- +ÁM M[- M?¢+ T?K E€ Zm®+ +¬M; +O #´M pQÆM; - M¡B F?¬M; +?WM; M, K
K°i M?¬ +MM; *?m H½Q + ç¡ ô
*?m h`B i +?Q€M; p€M; - M?bM ?„M M¡B Hmv M i?Q„M; M?Q i? M”v- F?¬M; ç +?Q
i`Î K†i`²B- HB + HB + +€B T?ÁM; FB - FB M i`b M¡B, ó”bM? h•v oQÆM; çÊB K°i +
çB F?® T?ÁM; M?bM t2KXô
h`m +?QÆM; +?9+ KWM; H” pB + M?Ä- ”bM? h•v oQÆM; çQ+? i?•M iÊB ?ÄB- ?„M
K†i- +?d ?”M F?¬M; i? H”T iS+ +-K K’v i`m +?QÆM; +?9+ KWM; iW tQ ç M M v +
i`m +?QÆM; +?9+ KWM; H”K +€B F?d ;B¡ ;bX
h?~K L;¢Q KWM; `Ð M¡B, ó\*?m H½Q + [mª M?B M H”M; Q¡B +?`m F?¡- #´M pQÆM
i?B i- ? B F?®B i?`i F?¬ M”v- +?QM? H” +? iW # Q iY / - F?¬M; #B i? Q T?Q # C
H½Q + #²B #´i?•M i? Xô
hB T i?2Q- +€B ;b +kM; F?¬M; M¡B- h?~K L;¢Q HB M ç2K ? B KB M; i?`i F?¬ i M?
i v *?m h`B i- \*?m h`B i i®i t`m +kM; H” pB M +?S+ - b Q +¡ i? ç°M; +?¢K i?S+ ,M
G”T iS+ H’v i v M; ,M +ªM- M¡B, óoQÆM; ;B - H i?b KB M çB- iB M i v K” i?¬B-
+?ŠM; T?ªB H” M¡B `^M; [m M i? K ¬ i?`i F?¬ +O oQÆM; ;B \ sY Hw pB + M”v pb
M?Ä- i?S M”v- imv i ç®B F?¬M; M?”M çQÊ+Xô
óh?b ` H” M?Q p”vXô h` M K†i h?~K L;¢Q H° ` K°i iB iB + Mm®B- ;B®M; M?Q F?
+ªK ;B€+ i?”i ç€M; iB +- +?¬M +?¡ K°i H9+ KÊB M¡B,
óL?QM; #´M pQÆM; ç½ çQ M¡ iÊB ç•v- M m H¢B K M; ` M; Q”B- K†i KkB +kM; F
M?Q p”v- *?m H½Q + +¬M; +?QM? HB K KBM?- #´M pQÆM; t2K M?Q FB M i?S+ - F
+?mv M M?Ä- `i çÆM ;BªM- Km H¢B +€B i?`i F?¬ M”v- i`€M? ç +?Q #´M pQÆM; ;
+?d bÊ K M; p b) +¡ KMBXô
*?m h`B i ?”M F?¬M; i? H”T iS+ #`i KkB- +?çv F?ÄB +?¶ ç-v KMB i M? iQ¡B M”v-
M”v- +¡ i`¡B KÊB #B i M; QÆB K M; iW MÆB M”Q ç MX
æ”M? T?ªB M¡B, óoQÆM; ;B M¡B M?Q p”v- ?¢ [m M ç”M? T?ªB Km H¢B ? B F?®B
+€B i?`i F?¬ M”v ;B€ i` ` # Q M?B m iB M\ô
h?~K L;¢Q `i ?”Q T?¡M; - M¡B, óHmv iB M +?Q K°i ? B p, M çB- +?ŠM; H) #´M pQÆ
*ÁM M[- #´M pQÆM; +kM; +?Q iWM; Km i?`i F?¬- `®i +m°+ ;B€ i` ` # Q M?B m-
i? M”Q M[5ô
*?m h`B i M; ?2 F?~m F?Q +O h?~K L;¢Q - ?bM? M?Q H” K°i ? B p, M #€M +?Q KbM?
F?¬M; #^M; - •M iBM? +O ”bM? h•v oQÆM; - ?„M +kM; F?¬M; /€K iB T M?”M- H”T iS
;B - K°i ? B p, M M”v- ?¢ [m M +kM; F?¬M; /€K i`ª #W - oQÆM; ;B M?”i ç`M? T?ªB
i`€M? ç +?Q M; Q¡B # M M; Q”B M¡B- ?¢ [m M +?B K iB M M; ?B +O oQÆM; ;B Xô
h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q M; ¢+ M?B M b•m b„+- +€B M”v M; ?o H” ;b\ L; Q¡B G #° [m
ob p”v K” ;½B ;½B ç-m- p K†i i`mM; i?U+ M¡B, ó*?m H½Q + ç½ M¡B M?Q p”v- #´M
H” i?`i iY iBM? i?QÊM; ?¢M; - H¢B H” ç-m # T M°B +mM; iU KbM? bÆ +? - +?QM?
H” +®M; T?~K # M i`QM; M°B +mM; - K°i +•M ç¢B F?€B XXF?QªM; +?WM; i`, K [m
[m M K” i?¬BXô
> B i`, K [m M- ç Km ? B +•M i?`i i?®B- *?m h`B i bmwi M[ i?b iû iW i` M; ? tm®
L;¢Q p¬ +MM; i`mM; i?U+- H¢B F?¬M; /€K M¡B ;bX
>„M i`-K M; •K K°i +?9i- +„M ` ,M; M¡B, ó>¢ [m M F?¬M; K M; iB M ç M- +?Q M M-
óE?¬M; b Q5ô h?~K L;¢Q `i bªM; F?Q€B K” +Q¡B `° H M- M¡B, ó´M pQÆM; +ÁM
b Q\ h?`i M”v- +S +-K H’v i`QÊ+ çB- H9+ M”Q +¡ iB M- +S #ªQ M; Q¡B ç2K iB M iÊ

óL m H¨ *?m H½Q + i?"i bU #,M F?Q,M- +MM; H„K i?b ;?B K°i T?-M ;B'v MÊ H¨ çQ
i p¨ M;QÆB- çQÆM; M?B M F?-M; i? /MM; HÊB iS+ ç iQM? iQ€M- HB M i?2Q M?
iQM? iQ€M +kM; çQÊ+- K¶B M;¨v # T?-M HÊB- F?-M; H,M [m H,M HçBXô

*?m h`B i M;•v M;QìB #'i ç°M;X

B M;ì h?~K L;çQ H¨T iS+ iÊB +€B #¨M pW `²B .QÆM; h?U+ M;²B- +—K H'v ;B'v #9i
+çM? *?m h`B i- M;?B K i9+ MìB, ó*?m H½Q + - ç M ç•v- ç +?Q #'M pQÆM; M?bM

*?m h`B i ç—M ç°M K¨ H¨K i?2Q HìB h?~K L;çQ MìB- pB i K°i ?¨M; +?[#B M H B K
M¨v +ÁM +?Q `²B T?K+ iBM? i?-M- HB M M;?2 çQÊ+ h?~K L;çQ ?- iQ K°i iB M;- M
H½Q + +?Q b•m H„K- ;?B `ä K°i +?9i ç / i?m iB MXô

h?m #B M H B KQÊM ç²- H9+ M¨v- ç€K [m M HçB M?Ä +kM; H'v p¨B T?-M i'm +?QÆ
+—K i'm +?QÆM; +?9+ KWM;- HB M +€Q iW MìB, ó*?m H½Q + H9+ p M?¨ M?'i ç`
i?`i F?- M¨v- M?'i ç`M? T?ªB M?B m i?ª M?B m +?9i ?¨M? F?Y KMB i M?- #'M pQÆ
+MM; *?m H½Q + iU i?QçBX >¬K M v +ì i? ;†T çQÊ+ i`B F, M?Q *?m H½Q + - i?"i
KB M; MìB i?®M; F?Q€B- çB ` M;Q¨B HçB +¨M; i?®M; F?Q€B- ¬K i'm +?QÆM; +?
#ìM; /€M;X

*?m h`B i M;È M;QìB #'i ç°M;- +ÁM +?Q i`Î HçB p`i`Q- +?SM; FB M ? B KB M; i?
F?ì+ /Î +QìB- M m +—K i`Î i?S M¨v p - F?-M; T?ªB F?-M; i? #` Kšm /ç tQ i`QM; M

L?QM; H9+ M¨v- .QÆM; h?U+ K M; i?2Q K'v M;QìB *?O #° çB ` F?ÄB +,M T?ÁM;-
M?bM M? m- +QM K„i ç m `ÆB H M i` M ? B KB M; i?`i F?- M¨v- "Q "Q #'i +?ìT Kk
.QÆM; h?U+ +QìB F?'- MìB, ô*?m h?` H M; +?`m F?'`²B5

J'v *?O #° +kM; ç m ?ÆB ;B"i KbM?- MìB, ó*QB M?Q H¨ i`QM; M?" K'i iB M- ?Q†-
K°i +?9iXô

*?m h`B i /Î F?ì+ /Î +QìB K¨ H„+ ç—m- +€B ;b +kM; F?-M; MìB- #„i H'v i?`i F?- i M
+ªK i?'v ç€M; iB +- çB ç M +Y # M M¨v- pW p†M çKM; p¨Q K°i M;QìB [m M HçB M
?ÄB,

óh?`i F?- +O "bM? h•v oQÆM;- Ryy [m M- M;QÆB Km®M ? v F?-M;\ "´M [m M +?

Zm M HçB M?Ä #` /¼ ç M b„+ K†i i`„M; # +?- i?Q€M; M;Æ M;€+ K°i iw- H¨T iS+ [r
M;WM; /"T ç—m MìB, ó*?m ççB M?•M i? KçM;- i? KçM;¨- iB m M?•M i` M +ì K ;
M?" ç m T?ªB ,M ;Bì h•v "„+Xô

±5 h`QM; HÁM; \*?m h`B i FBM? M;?B K°i +?9i- M;?o, óob +€B ;b K¨ pW `²B #'M
M¨v p"v\ô

h?~K L;çQ i?m i'm +?QÆM; +?9+ KWM; p¨ #B M H B KQÊM ç² +kM; F?-M; i`Î p M
M?€M? h?9v L?½ aÆM S?QìM; ;—M ç•v- F m +€B bQÆM; T?ÁM;- +—K K'v i'm +?QÆ
+?ûT- [mª M?B M H¨ i®+ ç° F?-M; i? bQ b€M? pÊB i—K i?QìM;- K°i MûM ?QÆM; i`
` F?ÄB [m€M i`¨- i`U+ iB T ç€M? M;U iB M +mM;X

G9+ M¨v ç•v- F?-M; +ì M;QìB M; ,M +ªM ?„M- p®M H¨ M°T i'm +?QÆM; +?9+ KWM
+?Q T?ûT v i FB MX

h?~K L;çQ #QÊ+ p¨Q o,M *ªM? +€+- h`B m *€i +QìB M?ç i K°i iB M;- MK +QìB M¨
i?m°+- K°i F?B h`B m *€i i?U+ ?B M çQÊ+ ;B M F M¨Q çì- KÊB i? ?B M +€B /çM;

óæ M ç•v- M;²B tm®M; MìB +?mv Mô- h`B m *€i ?B M M?B M F?-M; p°B MìB p bU
EB M H° M?Q i? M¨Q\ô

h?~K L;çQ i?¨M? i?U+ MìB i?2Q M°B /mM; +?QM? KbM? i?~K p'M- +m®B +MM; MìB
+?9M;- iB M; Q€M i? M /"v ç'i- tBM # ?ç i`WM; T?ç iXô

h`B m \*€i + „M ` ,M ; - • K i ? M ? H € M ? H M M ; M | B , ó æ ½ F ? B [m • M - h ` š K + k M ; F ? ¬ M ; M
 ? „ M ? B M H M K ° i i B K ` m b „ + i ` M ; M ? ½ - M | B , ó s û i M ? " - # a Q æ € B G w h U ç B S ? 9 +
 i ? b ? Ä B + ? û K - M M H Q m p Q M ; i ? b H Q m p Q M ; - " B M E B M ? # M M ` v - F ? ¬ M ; + - M ç °
 h ? ~ K L ; € Q ; " i ; " i ç - m - i ` Q M ; H Á M ; # B i h ? € B E B M ? ç ½ b „ T t Q M ; ` ² B - K ° i ç € Q w +
 E B M H ° # M F B - + Q i ? ' T h ? € B ; B Q i M ? ' i T ? a B + ? i K ° i ç € K - K ` K ° i F ? B h ` B m
 t m ® M ; - h ? € B E B M ? F B + | # a M H ½ M ? i ? ¬ M ; i ? B M - + k M ; F ? ¬ M ; + | F ? a M , M ; i B T i
 h ` M ç Ì B - + ? Q i W M ; + | K ° i ç € B i ? - M M ` Q - ? ¬ K M v t û i M ? " - p b m + Á M + | i ? v M
 h ? ~ K L ; € Q ; B a B [m v i K ° i + ? m v M H È M i ` Q M ; H Á M ; - b U i b M ? h ? € B ; B + m ® B + M M ;
 K Q m ç ² H • m M ? Q p " v - / M M ; # i ` ¼ M p M i ? Ì B ; B M # ® M i ? € M ; - ` ® i + K + K È B + ? S M ;
 H È B - H 9 + M ` v K m ® M M ? ' i - + ? Q M ? H ` i W i W M ; W M ; H € B M ; ? d M ; Æ B X
 h ` B m * € i ç ° i M ? B M M ; ? B K K t i - M | B , ó h • v > € h ? a Q G m " M * ? Q M ? a U p Q Æ M ; ç Q
 > „ M + ® w i W i W t 2 K i ' m + ? Q Æ M ; + ? 9 + K W M ; - M ; ? B M M ; š K F ? € H • m - K È B i B T i K +
 O B - i ` m v M + ? d w - h • v > € [m ® + / š M ç - m ç Q i ' m + ? Q Æ M ; - # M i ? Q Î M ; 8 y y ? Q " M ;
 H K i ` „ M ; X ô
 h ? ~ K L ; € Q + ? Š M ; K m ® M b Q ç Q + € B M ` v + M M ; ? „ M - i m v + k M ; # B i h ` B m * € i + | + ? O
 i ` Q M ; H Á M ; # " M i v H " i ? ` i - K m # " M i v + k M ; H " i ? ` i - h ` B m * € i p " G Q * " M h ? m " M H
 # ¼ M ? ¼ i ` M ? ; B " M ? ç B - ç M H 9 + ç | - M ? [ M ; # M i ? Q Î M ; M ` v ç Q ç B h • v > € - / M M ;
 h ? m " M - F ? ¬ M ; # B i H € B H ' v i ? O ç Q € M ; b ` ç / M M ; X
 h ? ~ K L ; € Q M | B , ó " ? € - p B i ? - M K m ® M ç B ? " m + m M ; i ? , K L B M ? M X ô
 h ` B m * € i b m v M ; ? o K ° i i B M ; , ó æ B ç B - i ? m " M ç Q Ì M ; p ' M M i ? € B ? " m - + ? Ì K ° i + ? 9
 b) K M ; M ; Q Æ B ç B X ô
 h ` B m \* € i ? Q È M ; . Q Æ M ; h B M # o m K ¬ B - i € K T ? - M H " # a Q . Q Æ M ; h B M ç B i ` m v
 + ? S M ; i ? U + b U i b M ? w + ? d X
 . Q Æ M ; h B M ; " i ç - m ; B ® M ; M ? Q ; " + Q M K ' i ? | + - H " T i S + + Q Ì B ? ? M | B , ó L ¬ i ` B t
 M ? m - T ? Ä M ; + ? W M ; ? B M ; Q Ì B ç M ; b m v M ; ? o + € B b U i b M ? ; b F ? ¬ M ; i ? + ? Q B #
 h ? ~ K L ; € Q i ? ' v ç Q Ê + - + k M ; F ? ¬ M ; ç w i È B - # ` F Q + ? ç ° M ; K ` + M M ; h ` B m * € i ç B ç
 T ? € i ? B M h ' M p Q Æ M ; ç ½ Î ç • v - h ' M p Q Æ M ; ç - v p ` + ? m K ` H ¬ B F û Q h ? ~ K L ; € Q [
 L ; € Q - M ; Q Æ B ç ` M ? H ` K M ? Q i ? M ` Q \
 h ? ~ K L ; € Q M | B , ô h ' M p Q Æ M ; K m ® M H ` K ; b i ? b H ` K 5
 h ` B m h ¬ M ; i B T i K + ç - v p ` + ? m M | B , ó L B M ? M b M ? + Q M - T ? a B ç Q i ' m + ? Q Æ M ;
 M ? " + O i b B M ? ç S i ` - ô / S i H Ì B - H B M H „ + ç - m - M ? b M b M ; ? Q È M ; i ? € B ? " m - i ?
 h ` B m h ¬ M ; # M M ` v - + k M ; H ` ç - v i ? • K w X
 _ ® i + m ° + B K m ® M H ` K + ? \ a Q M ? [ M ; M ; Q Ì B M ` v - + a ç € K ç m + ^ M M ? ^ M p " v \ h ? ~
 ; B € + ç Q Ê + - ? " m p B M / Q Ì M ; M ? Q b „ T + ? € v ` ² B X
 G Q M ; ? S M ; T ? O - ? Q " M ; + m M ; h • v > € ç ° i M ? B M H € B i ` Î M M F ? ~ M i ` Q Æ M ; H M - p -
 ; " # v + ? | + ? € v i ` Q M ; + m M ; - M ; š m M ? B M + | K ' v M ; U v H Q M ; + ä M ; ? Á K i ? m ® + ç B ç
 M ? M ? - H € B H „ + ç - m ç B ` X
 h ` M K t i > Q " B æ S + p š M H ` p ç Ì ç š M - M ? Q M ; Î + ? ¶ b • m i ` Q M ; ç ¬ B K „ i H € B p š M +
 i ? ' T ç - m - [m € ; ® B i ` M ; B Q Ì M ; K X
 J ' v M ; " v i ` Q È + ç • v - G Q \* " M h ? m " M + ? d M ? B K K ° i Q i T ? Q M ; ? " M - i ? b ` - i Q Î M ; ` ^
 * " M h ? m " M + k M ; F ? ¬ M ; ç w - i ` Q M ; ç K ? ¬ K [m - p š M + Á M T ? / m v i i ' m + ? Q Æ M ; -
 M ; O X
 B M ; Ì b € M ; M v - # „ i ç - m ç S M ; / " v - F ? Q b „ + + a M ; Q Ì B F û K i È B + U + ç B K - M ; ? ` i ` B
 + € + M ; U v i È B - ç m H ` H „ + ç - m i ? Î / " B - H € B F ? ¬ M ; / € K M | B / - m ? i ç M i „ i - ç " M ?
 F ç Æ M i ? m ® + X

GQϕB bU ibM? M̄v- M; QÌB i`QM; M°B +mM; F?¬M; T?ªB H̄ +?Q iWM; +?SM; FB M
ç m H̄ +€B /ϕM; M̄v- M?QM; H9+ M̄v ç•v HϕB F?€+- H9+ M̄v ç•v- ;†T +?mv M F?¬
GQ *`M h?m`M M^K Î i` M ;BQÌM; K- +ªM; QÌB HϕB M?B m i? K p`B T?¬M v M´M- ?
F?„+ ?Q - T?€i M;®+ K°i ?²B- ç°i M?B M M|B pÈB >Q`B æS+, óh?ÌB çB K F?¬M;
+?9i- +ÁM +| # Q M?B m i?ÌB ;B MXô

ó" ?ϕô >Q`B æS+ ;?û p`Q /QÈB ;BQÌM;- M;? M M;`Q F?|+ `®M;- M|B, ó" ?ϕ b®M
M̄v- F?¬M; M M M|B M[Xô

hBM? i?¬M GQ *`M h?m`M TªM; T?`i i?Q€M; +€B ç½ F?€ ?ÆM- ;B M M M K` +QÌ
+?9i F?BM? i?`- +| +?9i M;ϕ Q M;? - iB T i?2Q KÈB +?"K `½B M|B, ó B +kM; F?¬M
?ŠM +| i? i?'v i?¬M; bm®i- M?QM; H`K pB + ç m TªB #B i`ä +•M HQÊM; +O Kb
TªB KQm ç²`Xô

GÌB M|B ` K†+ /M +| +?9i F?¬M; + K HÁM;- M?QM; +ªM; QÌB HϕB +| p i`M ç`M?
GQ *`M h?m`M iB T iK+ M|B, óæ M ?ÄB çBXô

>Q`B æS+ ç M; Km®M ç€T SM;- H9+ M̄v- # M M;Q`B +| K°i M°B i?` +~M i?"M iWM
ó*¬M; +?9 çB M ?ϕ ç MXô

GQ *`M h?m`M pQÆM i v tm¬B i?2Q b`T- TªM; T?`i Km®M tmv M T?€ ?Q F?¬M;-
M[- H`T iS+- i? M?•K +O ?„M i`QM; M?€v K„i HϕB #,M; HϕM? H M- M|B, óE?¬M;
+O M`M;- M|B +?Q M`M; #B i- i ç½ M;O HϕB `²B- ç½ ,M `²B /QÊ+- K`v M;`v M[-
#ªQ M`M; F?¬M; +-M HQ H„M;Xô

>„M ;B M M M K` ?Q F? M K°i iB M;- iB T iK+ M|B, óL m B /€K M|B ?QÆm M|B pQ
;B i F?¬M; i? - +ÁM +| K°i pB +- çB ibK #¼M M;QÌB .QÆM; h?U+ ç M- i +| +?mv
>Q`B æS+ `ÆB H ç-v K†i M|B, ó" ?ϕ- +| +-M T?QM; # +mM; çB M- ç M;W #¼M
GQ *`M h?m`M K i KÄB K` +„i M; M; ?„M, óE?¬M; +-M- çB- ;¼B .QÆM; h?U+ iÈB
>Q`B æS+ H m MQÈ+ K„i- `ÌB çB +U+ F€ M? M?- +?d K°i H9+ b m- .QÆM; h?U+ p
M?"M çQÊ+ iBM iS+- bÈK +?Ì iϕB M;Q`B +mM;- H9+ M̄v- +?SM; FB M #° /ϕM; GQ
M?"Q ç M # M +ϕM? M|B, ó" ?ϕ ô

GQ *`M h?m`M +QÌB M?ϕi K°i iB M;- +QM K„i +?mv M iÈB .QÆM; h?U+- M|B, óh
M,K- +?mv M /mv M?`i ,M M,M- +?QM? H` F?¬M; i? çÈB +?Q çS i` +O JB m M?E
hB T i?2Q- HB M çSi [m½M; M|B, óaU ibM? i`QM; i?B M ?ϕ- i T?| i?€+ +?Q hªQ
TªB iW iW K` T?K i€ hªQ Gm`M *?QM? aU pQÆM;- çÈB +?Q iQÆM; H B- ?`B M?
+?9i Qi- HϕB M?„+ M?Î hªQ Gm`M *?QM? aU pQÆM; [mv +?QM? +?mv M [mv M-
M̄v- i ç m ;B Q +?Q M;QÆB H`KXô

V

ee3X *?QÆM; ej8, E?¬M; æ >„M o

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ej8, E?¬M; ç ?„M p

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

.QÆM; h?U+ ç-v MQË+ K„i ç€T SM;X

GQ *¨M h?m¨M iB T iK+ M|B, ó>B M i¢B- H¨T iS+ i`mv M i`B m- M? M? +?|M; i`B p MQË+- # M i?QÎM; ?„M H¨L?B T +?QM? pQÆM; - ç¢B M; mv M bQ€B [m•M ç°B ç H°iBM iS+ ` M; Q¨B- M m L?B T +?QM? pQÆM; F?¬M; ç M- M; QÆB +MM; >Q¨B i¢K i?iB T?QM; # iBM iS+- #Q K¨i F?¬M; T?€i i M; - çÊB L?B T +?QM? pQÆM; ç M p`M ?ÁK [m M i`B ?¢i€M; +?Q i Xô

.QÆM; +?•M M|B, ó>¢i?¬M H¨T iS+ T?€B M; Q`B çB- i€K i`,K /†K F`+? HB i- M?`i pQÆM; K m +?|M; p MQË+Xô

GQ *¨M h?m¨M KdK +Q`B, óh`mv M i`B m Gw h? M?Xô

óGw h? M? ô

h`i +ªK¼B M; Q`B M; •v M; ®+ K°i +?9i- >Q¨B æS+ F`T T?ªM SM; ç-m iB M- M|B, óL

h?2Q ç¢Q Hw- H9+ M¨v # ?¢F?¬M; i? M¨Q çB; †T Gw h? M?- M?QM; H9+ M¨v i`B w ;bX

Gw h? M? K M; i?2Q K`v i`,K F} #BM? ;B€Q 9v- ç½ #„i ç-m tY Hw JBM? oä ?¼+ çQ h•v >¢; B€Q 9v ç M; ;B i,M; i? Q Hmv M- i`W pB + ç|` - i`M i v ;B€Q 9v +ÁM +| [m•M- M?[M; F} h?2Q [m•M M¨v +kM; M;¨v ç K i? Q Hmv M- ?¬K M v ç½ +| K°i #° /

*|i? M|B- Gw h? M? i¢B GQM; ?SM; T?O- imv H¨ /MM; i?•M T?“M ?m`M Hmv M pB ;B[K°i +?B HU+ HQÊM; F?¬M; i? F?BM? i?QÎM;X

*?B m bY T?B M;U tm`i+mM; - b m MY + M? ;BÌ- Gw h? M? K°i i?•M M?mM; ;B€T p¨Q #m²M; HÁ bQÎB- i?•M H¨i¬M i?`i- H¬M i`QË+ ç| p¨Q +mM; - ç½ H¨ ?ÆM ? B KQ #½Q i€T i? M? i`W i?€B ?¨m ç M; M`B H M i¢B GQM; ?SM; T?O- K°i ? Gw h? M? +kM; i?“M? KK+ iB m GQ \*¨M h?m¨M ;¢i #Ä- Gw h? M? KÊB F?¬M; i? F?¬M; ¬K ?` h? M? +kM; F?¬M; # Q M?B m ?ªQ +ªK ç®B pÈB GQ *¨M h?m¨M- ?„M çSM; Î# M G K°i iw- +m®B +MM; H¨ [m€ K°i ;®B tm®M; - +`i + Q ;B¼M; M|B, ó" ?¢Xô

GQ *¨M h?m¨M +Q`B M?¢i K°i iB M; - M|B, óGw h? M?- i +?Q M; QÆB H¨K L; k [m• +?9 p¨ çS +QM +O h?~K L; ¢Q- i`i +ªç m T?| i?€+ +?Q M; QÆBXô

Gw h? M? i?Q€M; M;•v M; ®+ K°i iw- H9+ M; ?2 çQË+ K`v +?[ çS i` +O h?~K L; ¢ +?Ì- i`¨M? i`¼M; M|B, óGw h? M? +ÁM i`M i? ;B M K°i M;¨v- oQÆM; hY çB M ?¢ F?¬M; pB + ;bXô

*?d K°i +•m M;„M M; OM- Gw h? M? HB M iW i`QM; #m²M; HÁ bQÎB çB ` M; Q¨B- iE i? M? •K HQ H„M; , óL? M?- i`mv M M;U v- # ?¢H ¢B M;`i çB `²B5ô

hW i`QM; M°B +mM; çB ` - Gw h? M? M|B pÈB K`v ;B€Q 9v çÊB i¢B # M M; Q¨B, ó ;B - F?¬M; çQË+ +?“K i` -iQ¨M #° JBM? oä ?¼+ çQÎM; p¨ F} h?2Q [m•M #„i ç-m ;B i F?¬M; i? 5ô

o`B i?Èi +?B M K½ +?¢v çB- +?d [m K°i MûM M? M; - .QÆM; h?U+ +| +?9i`mM; ç FB m i¢B # M M; Q¨B- H m H m MQË+ K„i # M i`QM; F?|2 K„i- T?•M T?| pÈB ç€K K¼B M; Q`B H ¢B- "BM? #° h?QÊM; h?Q p¨ >° #° h?QÊM; h?Q F?¬M; +¬M ç M- çQ #¼M ?„M H¨T iS+ i,M; K ¢M? T?ÁM; ?° +`K +mM; - >° #° # M FB - i?€M; b m +mM; h¨„+ i`¨M +€+ MÆB- i¢K i?iB +?d +`T K°i MY i`QË+- H ¢B ;¼B M; Q`B i•K T?9+- F? i`U+ iB T çB h®M; [m®+- i`mv M i`B m L?B T +?QM? pQÆM;Xô

GQM; ?SM; T?O i?Q€M; +?®+ H ¢B F?~M i`QÆM; H M- M m H¨ M; Q`B +| i•K- M?`i +O GQM; ?SM; T?O i?Q€M; +€B ç½ i,M; K ¢M? ?ÆM F?¬M; Qi- F?“T MÆB ç m H¨ ;B€Q 9v p¨ F} h?2Q [m•M- M?B m ç°B [m•M ç2Q ç Q çB [m i`M çQÎM; - +€+ MÆB /Q F} h?2Q [m•M iB T [mªMX

*|K°i ?²B iQ i`v i`W HÈM ?ÆM MY M,K i`QË+ FB - ç M M v K¼B M; Q`B pšM H¨ HÁ iB m çB m çB `¨i M?B mX

J` H9+ M`v ç•v- T?O .QÆM; h?U+- H¢B +| K°i +¶ FB m çbM? i` i¢B +Y ` p`Q- `i`
bY b M; H¢B v [m M- H`T iS+ #QÊ+ M? M? çB p`Q- i`QM; +€B i?QM? çQìM; F?¬M
M;²BX

.QÆM; h?U+ p K†i K i KÄB K` çB ` - p®M H` i?Î /`B- M?bM M?B m M; QìB M?Q p`v
ó*?Q +¬M; - Km®M #ªQ iQ`M i€M? K¢M; - +?d Î ?¬K M vXô

L; ?2 çQÊ+ +•m M`v- i`i +ª K¼B M; QìB H¢B +`M; M; ?B K M; ?` - M; `v M`v- `i` M?B m
`M `M +| p`B T?¬M KQM; M; |M; - H¢B +| p`B T?¬M bÊ ?½BX

J°i i?•M T?9 [mw M`v- H` GQ *`M h?m`M +?Q- M?QM; M m H` GQ \*`M h?m`M ` çB
?„M i`QM; HÁM; iBM? iQìM; - H9+ M`v ç•v H` i?ìB çB K [mv i +?B M bBM? iY- L?M
i?S+ M„K ; B[h•v >¢ ? v F?¬M; - +ÁM H` +?mv M +?Q i? #B i i`QÊ+X

*kM; +| F?¬M; Qi M; QìB- M; ?2 çQÊ+ M?[M; HìB M`v +O .QÆM; h?U+- MQÊ+ K„i F?
F?¬M; +| GQ *`M h?m`M- iU M?B M F?¬M; +| ç` p` +O #¼M ?„M ?¬K M v- ?¬K M v
M; ?2 F?`m F?Q +O .QÆM; h?U+- +?„+ ?ŠM ç½ F?¬M; çQÊ+ M[ - F?¬M; i`€M? F?

L?QM; .QÆM; h?U+ H9+ M`v H¢B p¬ +MM; idM? i€Q- M? M?`M; M?`T K°i M; KK i`
T?O F?¬M; +| p`M ç - bÊ H` bÊ h`„+ i`M +€+ MÆB- K°i F?B F?¬M; [mªM çQÊ+- i`
M; QìB EBK M„K H`v +Æ ?°B- +?d bÊ h•v >¢ b) #` /B i- HQ¢M i`QM; ; B†+ M; Q`B- ç
+?d +| i? iQ`M HU+ SM; T?|Xô

>„M M?`M M?¢i K` iB Ti K+ M|B, óh`QÊ+ K„i- [m M i`¼M; M?`i H`- oQÆM; hY çB M
?¢ #, M; ?` H9+ M`v- +?QM? H` `„M K`i ç-mX G½Q T?m ç½ #ªQ M; QìB M? M? çB
L?B T +?QM? pQÆM; Km®M iÈB +€B GQM; ?SM; T?O M`v- Qi M?`i +kM; +-M K°i
M?Q i? M`Q- +kM; T?ªB +?`m çUM; - M m F?¬M; - M; QìB ç M; M;²B Î ç•v- ç m b) +Y

óæ¢B M?•M +| +€B ; b T?•M T?|- +S pB + M|B H` çQÊ+Xô æ€K M; QìB +MM; M|BX

J¼B M; QìB `Q `Q i€M i?`M?- M|B, óoQÆM; hY çB M ?¢ H` i?€B iY h•v >¢ [m®+
+?9M; i +QB .QÆM; ç¢B M?•M M?Q i?B M H¬B b B ç•m ç€M? ç|- +?mM; #ªQ p ?
?¢- imv i F?¬M; iB +i?•MXô

.QÆM; h?U+ bªM; F?Q€B M|B, ó*?Q p`i¢K i?ìB p M? K¬M i`QÊ+- >° #° # M FB -
; €Ti`Q +? +`T ` M; Q`BX "BM? #° ?¢ H M? ç M h?2Q [m•M +€+ MÆB- #ªQ #¼M ?„M
ç°M; - ç m /MM; KQm T?ªM ç tY i`Q- ç h?2Q [m•M ç` T?QÆM; i¢K i?ìB tY i`QX a
i?ìB T?•M T?®B p`Q i`QM; i?`M? çB- ; B€K i?` M?`i +Y M?`i ç°M; [m®+ i°+- M; Qì
M?`M `¶B- i`mv M iBM ` M; Q`B- ç +?Q i?•M ?[m +€+ MÆB `M ç`M?5ô

h¢K i?ìB +kM; +?d +| i? H`K çQÊ+ M?Q p`v- .QÆM; h?U+ +m®B +MM; KÈB M|B, ó
çB- # ?¢ # M FB - H½Q T?m b) +?, K b|+Xô

æªQ K„i- #ªv i€K M; QìB K M; iBM iS+ ç½ T?B M; U ` F?ÄB i?`M?- M; QìB çQ iBM p
M; QìB- M; Q¢B i`W M; QìB K M; iBM iS+ +O .QÆM; h?U+ p`Gw h? M?- ? B çQìM; F

J` Î K°i M; | +M; €+? i`QM; i?`M?- H¢B H` K°i H½Q ; Bª `•m i| + #¢+ i`„M; ç M; m®M; t
?QÈM; #ªv i€K pã bo h•v >¢ M|B, ó*?†M çSM; h?`K L; ¢Q- M|B +?Q #¼M ?„M #B i-
H9+ ç|- +?QM? H` L K J M Km®M ; B i +?9M; i Xô

óhm•M H M?5ô

G½Q ; Bª çSM; H M- i` M K†i +| HQ¢B H¢M? HMM; M|B F?¬M; M M HìB- i` M ç-m ?„
€M? p`M; i` M +´`U+ `Ð- T?€i` ?`Q [m M; - , M K†+ K°i #° €Q i`„M; i`mv M i?®M; +
? B #QÊ+ i` M b`M M?` H`K #^M; ; ¶- pã bo b m HQM; pšM ç M; FQM? +`M [m€- pšM

óZmv i F?¬M; i? ç +?Q ?„M H2Q H M ç¢B #ªQXô >„M ç°i M?B M i?Î /`B- ; B` Mm
b m- `²B H¢B #„i ç-m i`Î M M p¬ +MM; i`M ç`M?- i` M i`€M +| K°i ç®K çÄ i?šK- +€
F?¬ ; -v- +| p `i v m /`X

V

eeNX *?QÆM; eje, *,i æ'i _

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; eje, *,i ç'i `

L?¡K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h?"M? "B M EBM? H¢B t¬M t Q K°i ?²B- "bM? h•v oQÆM; b®M; +? i +kM; Km®M i`
çQ i'm +?QÆM; +?9+ KWM; H M- ç•v +kM; H" K°i bU ibM? K" +€+ i`B m ç¢B ç´B i`
*?d H"- i`QÈ+ K„i F?¬M; i? bQ pÈB H9+ i`QÈ+- M m F?¬M; T?ªB MÆB M`v H" ç-m
i?"i bU +¡ M;QìB Km®M +®; „M; K°i iw- /M b Q- HQ¢B bU ibM? M`v [m€ KS+ F?¬M;
H9+ [mv M HU+ +?mv M /ìB- H¢B pW ç9M; i?ìB +Æ h?€B EBM? `ÆB ç`B- ç€K ç¢
i?ªM bQ çQ +€B M`v b Q\

E i [ma +?QM? H"- `ä`"M; K°i bU ibM? i`QM; /U HB m H" T?ªB ²M "Q ` ;ÊM b¡M; i`
H¢B F?¬M; M? M? K" +? i- iU M?Q i'i +ª K¼B M;QìB i?"M? KM HÁ F çB +- iMv w

G #° /šM ç-m çQ i'm +?QÆM; +?9+ KWM; H M i`QÈ+- iB T i?2Q H" i'i +ª +€+ #°-
F`T- H¢B p b m +?QM? H" i'i +ª T?B M [m®+X

J" H9+ M`v- îT?Q i`QM; i?"M? "B M EBM? +kM; i`mv M ` K°i iBM iS+- M;?2 M¡B
E?QÆM; ç¢B M?•M i?ª` - M¡B H" "bM? h•v oQÆM; Km®M +€ +? i HQÈB `€+?- Hw /
pb #` M;QìB F?B / X

h`QM; H9+ K'm +?®i M`v- i'i +ª K¼B M;QìB K„i +?Q€M; p€M;- B F?B / B +ÁM F?
i ?B M i` M i v- t€+ i?U+ +-K K°i FB M Km®M +? i K'v +€B ;b ç¡- M;QìB F?€+ F?
` - ? i H-M M`v iÈB H-M F?€+ p` M`v "bM? h•v oQÆM; H¢B F?¡ K" M¡BX

h¬M; pQÆM;\ L;QìB i M; v +ª ?Q`M; iY +kM; /€K ~m çª # M çQìM;- p b m +ÁM F?
M?•M ;b- H`K M;QìB i #` # M çQÈ+ +? i- +?QM? H" i?€B iY- +kM; #` ?„M K M; #B

*?Q +¬M; # idM?\ G¢B +`M; F?¬M; +-M T?ªB M¡B `²B- H9+ h?€B EBM? +ÁM- iW
idM?- +€B idM? M`Q F?¬M; #` h?~K L;¢Q i€i K°i +€B i€i\ >B M i¢B- M; v +ª h?€B
çB M +m²M; FB +ÁM +¡ i? bÊ +€B ;b\

L;?o M?Q i? - +€+ ç¢B M?•M ç m ?B m- F?¬M; i? +SM; `„M- M m H`K [m€ K¢M? #
i?ÁB- M m +¡ M;QìB /€K +SM; `„M- B +¡ i? +SM; `„M ?ÆM "bM? h•v oQÆM;\ L;Qì
+ÆK +ÁM M?B m ?ÆM- +?Q M M- M?[M; M;QìB +¡ i"i ;B"i KbM? FB - ç m +?m`M #

h†M; H T?ªB M;?2 M;¡M; +?Q `ä`"M; i`QÈ+- ç®B T?QÆM; +¡ +€B ;b v m i?Q+?- i
+?d H"- "bM? h•v oQÆM; v m i?Q+? ;b- +,M #ªM F?¬M; +-M M;?2 M;¡M;- M;QìB i
/šMX

í i`QM; +mM;- h?~K L;¢Q çB M¡B +?mv M +MM; i?€B ?"m- ç®B pÈB LBM? M- +?d i
L;¢Q iW i`QM; M°B +mM; çB ` - +ÁM +?Q ?B m +?mv M ;b tªv ` - HB M #` M;QìB i

h?~K L;¢Q B ç M +kM; F?¬M; +U imv i- #` #¼M ?„M F m M?B m +•m h?~K çB M +
i`M ?¢B # Q M?B m +?Q pW \ æQÆM; M?B M- T?ªB i?m +?9i H p"i KÈB +¡ i? i?Q

o`B M;`v i`¬B [m - GQm h?„M; # M FB H`K +¬M; i€+ i?®M; F - F?€+? ibK ?B m ç½
H p"i M? - Qi M?'i +kM; M?B m ?ÆM ? B i`,K p¢M [m M- +?9i iB M 'v ç®B pÈB h?
b® i?B M p,M `²B- M;?2 tQM; K'v +€B +?[ M`v- h?~K L;¢Q ç½ ¬K +?ûM i`" M?Ä- +C
M? M;X

*?d H"- H9+ M"v- ç°M; i€+ i`QM; M°B +mM; +kM; H" +U+ M? M?- +MM; H9+- b B /
EB M çQÌM;- F?¬M; +¬M T?ªB M|B- h?€B ;B ?ÆM #ªv KQÆB KB M; ,M- M;QÌB +|
ç®B F?¬M; pQÊi [m ? B p`X

*ª "B M EBM? K°i H-M M[+?mv M ç´B- +?Q M M- F?„T MÆB ç m H" ?¶M HQ¢M- +?
H¢B çQ H M- çQ iÈB K°i ?²B b|M; iQ ;B| HÈMX

L;QÌB çQ i'm +?QÆM; H" GQ " M; L;¢M- ;¬M ç•v M?Q K†i i`ìB # M i`Q - bÎ /o i'm +
M;?2 `ÈM +ª M;QÌB- H" HB M [m M ç M ç M "bM? h•v oQÆM;- HB M [m M ç M "bM?
+ÁM HB M [m M ç M LBM? M æ +Æ- M|B H" "bM? h•v oQÆM; +| +¬M; HÈM pÈB [
i?B M ?Q" M; ?"m /m [mw i°+- M m M?Q LBM? M æ +Æ bBM? ` +?QM? H" M K M

S?QM; pQÆM;

h'i +ª K¼B M;QÌB F?¬M; +ÁM ;b M|B M[`²B- oQÆM; iQÈ+ æ¢B h®M; imv M|B F?¬M
T?ªB iMv iB M +?Q- # Q M?B m M;QÌB p|i M?¼M ç-m K•m- ç€M? b®M; ç€M? +? i
?¬m +kM; F?¬M; H,M H°M ç M çQÊ+- +?QM? H" ?Q" M; iY- F?¬M; ç M im´B M?´i ç`
iQÈ+- Km®M H M + Q M[- T?ªB çÈB iQ H`+?X

h`QÈ+ K„i +?d H" +QM +O K°i æ +Æ- H¢B Km®M b„+ T?QM; H`K pQÆM;- HB M F?
iQÈM;X

*€B i M GQ H½M; iY M"v- +?ŠM; H) H" çB M `²B\

aU i?"i +?SM; KBM?- GQ " M; L;¢M F?¬M; çB M- ?ÆM T?•M MY H" +€B p` i`QM; M

L;?2 M|B i'm +?QÆM; çQ H M- h`B m \*€i ç9M; H" ;ä M?`T i`-K i`² F?2M M;ÈB- i?"
i•K h`šK- ?ÆM M[ - +Y ç°M; +O # ?¢ +| i? i`mv M` M;Q" B +mM;- +?d bÈ H" +®
i`QM; M°B +mM;X

*?d H"- iBM iS+ M"v i?"i bU H`K +?Q M;QÌB i F?| +| i? iB T M?"M- i?"K +?Q +ÁM
ç²M ç¢B- +?Q `M; H" `i ç€M; +? +QÌBX

B +kM; +?Q iWM; M;?o ç M- iW H9+ # M;"v i`QÈ+- GQ " M; L;¢M HB M M?"M çQ
i`mv M ç M- M m M?"M` iMv iMM; M"v- ?ÆM T?•M MY b) #B i M;QÌB M"v H" M;Q
[mw T?B- H9+ M"v- iMv iMM; +?d M|B K°i +•m +MM; GQ " M; L;¢M HB M çB `²B- M
h•v >¢- +€B ;b M? +€B ;b M†M;\ h¢B b Q +QM M®B /äB *¬M; *?9 h•v >¢ [m®+ H
i¬M H¢B H`K i?S\ h`QM; HÁM; # ?¢ M|M; M?Q HY ç®i- +ÁM +| +€+? M"Q tY Hw F

GQ " M; L;¢M H" ?¢M; M;QÌB i?¬M; KBM?- H" T iS+ HB M w i?S+ çQÊ+ K°i p'M ç i
[m M ç M i? /B M h?B M ;B p" [m®+ i? +O ç'i MQÊ+- M;Q" B ` +ÁM +| p'M ç i¬M
[m®+X

>„M bmv M;?o K°i ç K- M?È iÈB h`B m *€i ç°i M?B M;¼B M;QÌB çQ i'm +?QÆM; +
/Q /U- H" T iS+ pB i K°i T?¬M i'm +?QÆM; ç~v iÈBX

h?~K L;¢Q M;?2 tQM; iBM iS+ M"v- +kM; +?d +QÌB F?´- M;QÊ+ H¢B- ;B[i`Q h'M
K†i i?9+ ?ÄB h?~K L;¢Q, óhQK >"M? M?´i ç`M? T?ªB ;ª `Xô

h?~K L;¢Q i?´v h'M pQÆM; M"v- i?"i bU F?¬M; H`K b Q çQÊ+- +?d ?ÄB, óh?€B ?"r

h`B m h¬M; ?QÈM; ?„M M?€v K„i, ó*„M; M? M? +¬M; i®i- +?d H"- M;QÆB T?ªB çQ
M m F?¬M; M|B ` - +kM; F?¬M; / M;?2- +| T?ªB F?¬M;\ :B®M; M?Q H" i`QM; M°B
;ª +?Q M;QÆB p"vXô

h?~K L;¢Q i`QM; HÁM; M;?o- h'M pQÆM; +?ŠM; H) F?¬M; T?ªB p°B p½ ç2K M;QÌB

h?~K L;¢Q +QÌB ?b ?b- M|B, óh®i- i®i- i H" T iS+ H M HÈT ;BªM; #`B- i`€M? ç h'I

h`B m h¬M; M;?B K K†i- i¢Q ` #° /€M; M;?B K +?dM?- M|B, óaU iB M? ç-m iB M T
+O #´M pQÆM; p¬ +MM; [mw ;B€- M;QÆB Km®M F i?¬M pÈB M" M;- T?ªB `9i FBM
+® ;„M;- +€B M"v +ÁM T?ªB çÈB #´M pQÆM; i?Q€M; bmv M;?o H¢B K°i iw- M?bM t
i?"M? iQ" M +?mv M +O M;QÆBXô

±- M;QÆB +ÁM T?ªB bmv M;?o- b Q H¢B ç€M? iB M; ?ÄB i i`QÊ+ p"v\ h?~K L;¢Q M;QÌB M"v i?"i ç9M; H"- +| K°i i'+ H¢B Km®M iB M i? K K°i i?QÊ+X

h?~K L;¢Q /Q /U K°i +?9i- b m ç| KÊB M|B pÊB h`B m h¬M; , óL;`B +S iW iW bmv M

h`B m h¬M; i?'v #° /¢M; h?~K L;¢Q F?B K i®M- H"TiS+ p p mB`¢Q`U+ M|B, óL|E i?€B ?"m # M FB ô >„M +® w Km®M #€M +€B +€B +?¶ ?'T /šM- çÊB h?~K L;¢Q iÊB h?~K L;¢Q H¢B K M; K°i #° F?¬M; +| ?"Q ?SM; ?ÄB- ç" M? T?ªB ?"K ?U+ K" iB Ti FB - ç®B pÊB bU iB M? T?QM; pQÆM; - +kM; H" M; -K ç²M; w Xô

h?~K L;¢Q +m®B +MM; +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+- ?ÄB, óS?QM; +€B ;b pQÆM; \ôh M?B M H" çS i` i`QM; #KM; LBM? MXô

h?~K L;¢Q M;•v M;®+ K°i +?9i- +?d M;?2 h`B m h¬M; iB TiK+ M|B, óæ•v H" i?€ pQÆM; - +€B [mv +O M"v çB` - iQÆM; H B- M m hQK >"M? # M FB +| çS i` - M? T?ªM; T?'i M?Q +?B K çQÊ+ iB M M;?B- H"TiS+ +QÌB ? ? - M|B, óL;QÆB +S î i¢B çB- M?Ê F„- M? M? çQ v m +¬m H MXô

L?B iY m K K" H¢B b„T çQÊ+ T?QM; pQÆM; - h?~K L;¢Q pšM +ÁM +•M M?„+ H" +?m +MM; /Si F?Q€i F?¬M; i? K ç i•K M[- i`QM; HÁM; ~M ~M +ªK i?'v- +€B pQÆM; M"

æ M ç¬m i?€M; M,K- M;`v i?S # M"v- /QÊB #¬m i`ìB M´B H M KQ iQ- +m²M; T?QM i`Q #KB MY i?€M; iQ+? ;| TiWM; iQ K°i- çB K K°i +?9i KQ T?MM`Y i`¬B #KB #"

L?QM; ç®B pÊB h?~K L;¢Q K" M|B- H¢B F?¬M; T?ªB H" +?mv M; b i®i- K°i b€M; bÈ i" M b€i #W #½B M"v p"Q +mM; - M;?2 M|B h`B m \*€i ç9M; H" #" M p bU iB M? T?QM +K i? - +ÁM T?ªB çÊB çS i` ` çìB KÊB iB M ?"M?- ?B M i¢B- ?ÆM T?•M MY H" i

" M M;Q`B H" KQ iQ M?Q i`9i MQÊ+- +?d bÊ M; v +ª €Q iÆB +kM; F?¬M; +?2 çQÊ- çQìM; ç M +Y +mM; # M M"v- T?Q b m H¢B +| M;QÌB ç€M? M;U +?çv iÊB- M|B, M?•M ;îB i?QXô

Gw h? M? p" h?~K L;¢Q F?¬M; M;WM; çQ i?Q- ç m H" çQ +ª i'm +?QÆM; i`B m + M M H" # M;`v b m KÊB +| K°i T?QM; - ?B M i¢B ç°i M?B M çQ iÊB- M?'i ç`M? H h?~K L;¢Q ?ÄB, óh?Q î ç•m\ô

L;QÌB ç M M|B, óE?¬M; K M; ç M- M;QÌB çQ iBM M|B- M?'i ç`M? T?ªB iU i v ;B K'v oQÆM; T?B +kM; F?¬M; +?`m +?Q- i?ÌB çB K ?„M ç M oQÆM; T?O- ç½ Km®M ç" M? T?ªB ? i ç +?Q ?„M M;?d K°i +?9i i`QÊ+Xô

sªv` ç¢B bU5 æ•v H" i`U+ ;B€+ +O h?~K L;¢Q- imv Gw h? M? +~M i?"M- M?QM; + +?Q T?ûT K°i KbM? KbM? t2K- +ÁM Km®M çQ+? i?•M çQ ç M i" M i v- +€B M"v F?

h?~K L;¢Q FB K +? iQM? iB M?- M|B, óL;QÆB i¢K p i`QÊ+- #´M pQÆM; p"Q +mM

hW i`QM; t2 çB` - ç2Q Kk`°M; p" M?- ç M i`QM; M°B +mM; # M M"v- H¢B F?¬M; Qi h?~K L;¢Q +QÌB ?b ?b +ª K ÆM- `²B H¢B H" ç¬v #KM; i•K bU- H9+ M"v Gw h? M? ;' H" h•v >¢ # M FB tªv` +?mv M\

JB m M?B *¬M; *?9 K°i KbM? K°i M;QÌB î i¢B h•v >¢- h?~K L;¢Q F?¬M; v M HÁM; K" ç M o,M *ªM? +€+ # M M"v- ;¼B M;QÌB i?¬M; #€Q +?Q h`B m *€iX

h`B m \*€i ç M; pB i +?[ - p`v KU+ pB i ? B +?[h`'M L K i` M ;B'v hmv M h?"M?- M HB M M?2Q +QM K„i H¢B- M|B, ó:¼B "bM? h•v oQÆM; iB M p"QXô

h?~K L;¢Q iB M ç M ?"M? H - `i F?¬M; +| [mv +O K" M;~M; ç¬m H M /Á tûi M|B, ó"

h`B m *€i ?QÈM; ?„M pšv i v- M|B, óL;QÆB ç M t2K t2KXô

h?~K L;¢Q /¢Q #QÊ+ ¢B [m - i` M ;B'v +?d +| ? B +?[- +€B iU i? M`v i?"i HÈM- +?
+€+? +K+ +| p ?ÆB M?Ä +?9i Qi- :-v FBK i? i®B Qm K„ î +?¶ `\"K`¢T- î +?¶ Qm i
M?QM; +?d +| ? B +?[- i?~K K„ HB M i?B m i?®M `i M?B mX

h`'M L K \"bM? h•v oQÆM;

h?~K L;¢Q M?È K M; K€M;- ¢lB b m +| K°i \"bM? h•v oQÆM; ;¼B L;¬ h K Zm - +Á
oQÆM;- F?¬M; #B i H` ¢ KWM; +¬M; ? v H` # M i?YÆM; +?Q bU i?m-M +?'i i`mM;
¢¢B F?€B ¢ m F?¬M; T?ªB H` +€B ;b i®i- M;?o ¢ M +€B h`'M L K M`v- h?~K L;¢Q +
i®i H„KX

h`B m \*€i MûK #9i- +QlB MlB, óh`šK pB i +?[M?Q i? M`Q\ô

h?~K L;¢Q +QlB F?´ MlB, ó\" ?¢ pB i +?[?Q`M iQ`M tSM; ¢€M; H` i?S M?'iXô

h`B m \*€i M? +? KB M;- KÈB H¢B +QlB MlB, óh`šK ?ÄB H¢B M;QÆB- ? B +?[h`'M

h?~K L;¢Q i?Q€M; i`-K K†+ K°i iw- MlB, ó\" ?¢ +| /KM; w H` \ô

h`B m \*€i +QlB M?¢i- MlB, óL m M?Q LBM? M \*¬M; \*?9 bBM? ` K°i ¢S +QM i`
H` T?B M pQÆM;- +MM; M;QÆB #bM? F?ÎB #bM? i¼ Xô

h?~K L;¢Q M;•v M;®+ K°i +?9i- MlB, ó\" ?¢ ô

h`B m \*€i i?ªM M?B M MlB, óS?9+ EB M H° ¢½ F?¬M; M?Ä `²B- +| i? FûQ ` K°i ?
?¬m- M?Q i? M`Q- M;QÆB F?¬M; MÐ\ô

*€Q ;B`5 h?~K L;¢Q i?¬K Q€M K°i +•m i`QM; HÁM;- MlB H` b„+ K¬i ¢S +QM i` B H
T?B M M`v- H¢B +„i ¢B iW T?Q i`QM; T?B M +O ¢S +QM HÈM M?'i- +?ŠM; F?€-
+| ;b- M;QÊ+ H¢B- h`B m \*€i p°B p½ i` M? ;B`M? ;B bªM +?Q M;Q¢B i¬M +O KbM
S?9+ EB M ¢QlM; - p®M H` +O +QM HÈM M?'i- M?QM; #•v ;Bl bmv M;?o- +„i ` K°

> B ¢S +QM i` B- h?~K L;¢Q p®M H` ¢®B tY M?Q M? m- +kM; F?¬M; +?B `ä +€B ;
bBM? w H¶ p®M M`v- h?~K L;¢Q F?¬M; H`K- ?„M /Q /U K°i +?9i- MlB, ó\" ?¢- i`QM
? v H` +QM ;€B- +ÁM +?Q t€+ ¢`M? ¢QÊ+- #•v ;Bl MlB F?¬M; T?ªB H` ?ÆB bÈK K

h`B m \*€i +QlB MlB, óG` +QM i` B- ¢ K [m h`šK KÆ K°i ;B'+ K°M;- KÆ iÈB ?Q`M;
i iU i¬M; KB m i?B M ¢` Xô

h?~K L;¢Q H`T iS+ MlB, óoB i?¬M +kM; KÆ K°i ;B'+ K°M;Xô

h`B m *€i MlB, óL;QÆB KÆ iÈB +€B ;b\ô

h?~K L;¢Q +QlB F?´ MlB, óJÆ iÈB ? B +QM +¼T i¢B i` M? ;B`M? K°i +QM M B- #-
K°i *?•M GQM;- +QÐM; +? K°i +QM +¼T HÈM /B /lBXô

h`B m \*€i +QlB ? ? K°i iB M;- H`T iS+ MlB, óE?¬M; iW S?9+ EB M H° +„i ¢'i ` +
T?ªB t•v `i M?B m T?O M? i`M; ¢®+ î L K .QÆM; # M FB b Q- T?O i`M; ¢®+ L K
h`'M L K oQÆM; [mªM i?9+- L K .QÆM; i?Ov bQ +O h`šK +?QM? H` i?QlM; +?Q h

h?~K L;¢Q M;?2 ?„M pW MlB M?Q p`v- i`QM; HÁM; HB M M;?o- L K .QÆM; HÈM M
i`QÊ+- ¢ M H9+ ¢l t2K +€B T?B M [m®+ M`Q F?¬M; M;?2 HlB- b) ;¢i #Ä ?„M H` ¢Q
¢'i +?Q T?B M pQÆM; b Q\ .M b Q +kM; +| / M? T?\"M ?Q`M; M;Q¢B i¬M h`B m *€
F?¬M; B /€K MlB +€B ;bX

h?~K L;¢Q M?2Q K„i H¢B- ¢°i M?B M M;?o ¢ M P ¢ªQ- F?m pU+ T?O i`M; ¢®+ P
+?B K i`¼M p M K°i T?¬M iQ #ªM ¢ªQ MQÊ+ L?"i- K°i F?®B T?b M?B m i?´ ¢` p`
M m î +?¶ ¢l t•v K°i T?B M i`M

h`B m \*€i i?´v ?„M ;B[ BK H†M;- MlB, óh`šK i`€B HQ T?ªB M;?o- ?Q`M; M;Q¢B i-
/ M? T?\"M- +QM i` B i`QlM; +O M;QÆB H` T?B M pQÆM;- `m°i i?`i ?mv i K¢+?
H`K +QM pÊ F - i?ªQ /•M b Q\ \*€B h`'M L K oQÆM; M`v- HB M # M +?Q ?„M- p T?-
b m M`v ?½v MlBXô

h?~K L;¢Q p m B i Q Æ B ? È M ? Î K ¨ t m ' i + m M ; - H Ì B h ` B m \* € i M | B p š M + Á M p M ; # M K b M ? + k M ; F ? ¬ M ; + | ? ¢ B ? v + ? ` m i ? B i X

h`Î H ¢ B i ` Q M ; T ? O # M M ¨ v - K Q i Q i - K i ª p š M + Á M ` Æ B t m ® M ; - G Q m h ? „ M ; ¸ ½ b i ? ' v t 2 M ; U h ? ~ K L ; ¢ Q p W ¸ M - H ¨ T i S + # m M ; / M - + ? ¢ v i È B + ? 2 K Q + ? Q h ? ~ K L ; ¢ ? S M ; T ? O ¸ Q i B M i S + ¸ M - K Ì B o Q Æ M ; ; B H ¨ T i S + ¸ B p ¨ Q T ? Á M ; X ô

J t i h ? ~ K L ; ¢ Q • K i ` - K t m ® M ; - ; B ® M ; M ? Q K • v ¸ 2 M - K Q i Q i - K i ½ F B X

L | M ; M ª v K ¨ ¸ M ¸ ¢ B b ª M ? # M M ¨ v - K ° i M ; Q Ì B ; B € Q 9 v ¸ ½ ¸ S M ; M ; ² B F ? ¬ M ; v M - + ? „ T i v M | B , ó o Q Æ M ; ; B X ô

h ? ~ K L ; ¢ Q € T € T i v - w # ª Q ? „ M F ? ¬ M ; + - M ¸ H - ¸ B i ? Š M ; p ¨ Q p ' M ¸ K ¨ ? Ä B , ó h ?

: B € Q 9 v M ¨ v + ~ M i ? " M i W M ; H B i W M ; i Q K ¨ ` 9 i ; B ' v / - m i W i ` Q M ; H Á M ; M ; U + ` - t ò K ° i T ? Q M ; i ? Q ? Q ¨ M ? ª Q F ? ¬ M ; i ' M ? Q ; b - h ? ~ K L ; ¢ Q i B T M ? " M i ? Q - + ? d M ? b M ¸ ° i # B M - ? ² B H • m K È B # b M ? i o M ? i ` Î H ¢ B - ; ¼ B ; B € Q 9 v M ¨ v M ; ² B t m ® M ; M | B + ? m

ó h ? Ì B ¸ B K i W G Q M ; ? S M ; T ? O i È B - G w h ? M ? M | B + € B + M M ; M ; Q Æ B ; b \ G Q M ; ? S

V

edyX * ? Q Æ M ; ejd , h ? € B E B M ? > ' T > ® B

E B m h ? L ? Q o • M

h € + ; B ª , h ? Q Ê M ; a Æ M æ ª G ½ Q > ´

* ? Q Æ M ; ejd , h ? € B E B M ? ? ' T ? ® B

L ? | K / ` + ? , ? m M ; p Q / B + ? N 9 N y

L ; m ² M , K 2 i ` m v 2 M

: B € Q 9 v K i K Ä B M | B , ó G Q ? m ' M H m v M p B M M | B - G Q M ; ? S M ; T ? O i ¢ K i ? Ì B F ? ¬ p B M M ? i ¸ ¸ M ? H Q + ? Q o Q Æ M ; h Y ¸ B M ? ¢ + ? m i Q ¨ M - + ? d H ¨ - b m F ? B o Q Æ M ; ; B ¸ Q Ì M ; ¸ B G Q M ; ? S M ; T ? O - + ? " K i ` K ° i F ? „ + - i M v i ? Ì B b) + | # B M + ® T ? € i b B M ? X ô

h ? ~ K L ; ¢ Q ? Q i K ° i ? Æ B i ? " i b • m - ¸ ½ ? B m M ° B / m M ; i ` Q M ; i ? Q t € + ¸ ¸ M ? F ? ¬ M ; i ? ¸ Q Ê + K ¨ i ? Î / ¨ B K ° i ? Æ B - i m v M | B G Q * ¨ M h ? m " M H ¨ i M + € Q ; B ¨ - M ? Q M ; ? „ M ¸ ® B t \ t ' m - H 9 + M ¨ v ¸ ° i M ? B M # M ? M † M ; - i ? + ? Q M M ¸ ½ m , i ? € + H ¢ B K ¼ B i ? S - b Ê H ¨

* ? d H ¨ - i ` Q Ê + K „ i - ¸ S i ` + Á M + ? Q t m ' i i ? - p š M + ? Q # B i + | T ? ª B i ? € B i Y ? v ? Q ¨ M ; ¸ # ' i M ; Ì # , M ; ? ¨ - [m ® + i ° + M ; O ¸ ¬ M ; - Î ¨ M ¸ ½ H • m M ? Q p ¨ v - + | i ? H ¨ K H Q ¢ H ¨ p B + F ? ¬ M ; i ? # B i X

> Æ M M [h ? ~ K L ; ¢ Q + ? Q M ? i ? S + H Q H „ M ; - + ? Q M ? H ¨ T ? Q # „ + h ` „ + i ` ' M h • v > ¢ - M i Y # ` ; B i i ¢ B h • v > ¢ - H 9 + M ¨ v - M m H ¨ i ? W / ` T H Q ¢ M K ¨ p ¨ Q - + k M ; H ¨ + ? m v M + ? M ? Q p ¨ v - b U i b M ? b) + ¨ M ; i ? K F ? | ; B ª B [m v i - i ? " K + ? Q - + € B h • v > ¢ M ¨ v + | F ? ª M b • M ; B Q T ? Q M ; + ? Q M ? + ? Q æ ¢ B h ® M ; - E B K [m ® + - M ; Q Ì B E ? B i æ M X

L | B ¸ M M | B ¸ B - + | H) H ¨ [m € ; ' T ; € T - i ? " K + ? Q + Á M + ? Q F ` T ¸ + ? Q G Q \* ¨ M h ? m ' # B M - i ` Q M ; H Á M ; h ? ~ K L ; ¢ Q ? B m - K ° i + ? m v M M ¨ v ¸ M h • v > ¢ - ? „ M F ? ¬ M ; i ? F F ? ¬ M ; i ? i ` b ? Q ½ M M Y F ? „ + X

h ? ~ K L ; ¢ Q # ¶ M ; M ? B M ¸ S M ; / ¨ v - M | B , ó E ? ´ + U + + ? Q M ; Q Æ B - i ` Q Ê + i B M Î i ` Q M ; i H ¨ T i S + i B M + m M ; - G Q m h ? „ M ; G Q m h ? „ M ; ô

G Q m h ? „ M ; # Q Ê + M ? M ? i B M ¸ M - ? Ä B , ó o Q Æ M ; ; B + | + € B ; b T ? • M T ? | \ ô

h?~K L;¢Q M|B, óæB ?¼+ çQÌM; /¢v pä- i`mv M iBM +?Q hQ J½ iQ- ;¼B #¼M ?„M i
+?dXô

h?~K L;¢Q +kM; F?¬M; M|B +€B ;b- +'i i?Q iQM p`Q M;U+- H9+ M`v ç•v- M; v +ªKK
F?¬M; F`T K M; i?2Q- M?ªv p`Q KQ i`QM; KQ iQ i-K i½ +U+ F€ M? M?- GQm h?„
F m ;¼B, óoQÆM; ;B oQÆM; ;B X/M /M5ô

*kM; K v- t2 M;U Î +?¶ M;Q|B ;€+ +´M; # M M`v +ÁM +?Q +?¢v p +?m²M;- h?~K L
T?m, óæB ?Q`M; +mM;- T?ªB M? M?5ô

s2 M;U M? M? +?|M; +?¢v [m ?QÈM; ?Q`M; +mM;- #€M? t2 FûQ H ? B ç¢Q p`M
`ÆB iQ i€+?- /B M i`m i` M i?MM; t2- i`-M t2 HB M +| K°i KªM? pªB T?-M T?“i`ÆB
M? M?- K`M t2 #` ;B| i?´B [m - HB M +| KQ ;B| `|i p`Q i`QM; t2X

h?~K L;¢Q M?bM K`M KQ # M M;Q`B- F?¬M; #B i H` #m²M ? v pmB- F?B M?“M ç
+O ?„M /QÌM; M?Q ç½ bÈK +?| çÈB- H-M M`v çB h•v >¢- M m i?m”M HÈB- M?Q p”
?| M? M? +?|M;- i`Î i?“M? K°i i`QM; p`B M;Q|B +| [mv M i? M?“i i` M T?B M ç¢B

LM?QM; K°i T?QÆM; /B M F?€+- ç®B pÈB GQ *`M h?m”M b„T +? i- ?„M H¢B F?¬M
ç¢K- K` Kšm iY JB m M?B +| #bM? M ? v F?¬M;- +`M; H`K ?„M M|M; HÁM;- imv M
h? M? p` .QÆM; h?U+- M?QM; h?~K L;¢Q ç9M; H` pšM +ÁM F?¬M; v M HÁM;X

GQ¢B i•K ibM? T?S+ i¢T M`v ç M p`Q +MM; K°i +?¶- +MM; +€B F?Q i`|B HQ¢M i?“
h?~K L;¢Q #B M i?“M? •K ibM? #`i ç`M?- ç M +Y +mM; # M M`v- ?„M H¢M? ;B¼M
+mM;Xô

s T?m /Q /U K°i +?9i- iB T iK+ i?9+ M;U çB p`Q- ç€K +´K p i?“v H` t ;B€ +O “b
F?¬M; /€K M; ,M +ªM- H¢B bÊ ;€M? +?“m i`€+? M?B K HB M [m M- pb p”v HB M +|
+?|M; çm´B F`TX

æ M o, MªªM? +€+ # M M`v- h?~K L;¢Q tm®M; t2 M;U - b m F?B i?“v +´K p ç-m ç-v
iÄ tBM H¶B K` ?QÈM; #¼M ?¼ +Q|B +Q|B- M|B, óhMv +Æ SM; #B M- H`K T?B M +
.Si H|B- HB M ç|M KQ ``Q +m²M; T?QM;- #QÈ+ iWM; #QÈ+ K°i i` M #”+ i? M; #¢
M;Q|B M°B i?“ +¬K ¬ +?¢v iÈB- h?~K L;¢Q M?“M H`v +€B ¬- M|B pÈB M;Q|B M°B i`
”bM? h•v oQÆM; h?~K L;¢Q v i FB M- M|B +?Q # ?¢- tªv ` ç¢B bU`²B5ô

L°B i?“ FB M;?2 tQM;- +€B ;b +kM; F?¬M; M|B- +ÁM; i?•M i? tm®M;- p°B p`M; +
h`B m *€i pW KÈB M|B +?mv M +MM; h?~K L;¢Q- ç M; H9+ M;|pU+ p¬ +,M +S- bm
+| i? ?B m /KM; i•K +O KbM? ? v F?¬M;- +QM K„i i?b ç M; M?bM i`m +?QÆM; # M
#m°+ i°B- ç m H` +?9i Qi [m M pB M F?¬M; +| +?S+ [m€ + Q- ç m H` #m°+ i°B GQ
T?€T i´ i¬M;X

>„M M?bM M?[M; i`m +?QÆM; M`v- ?W H¢M? K°i iB M;- +| p `i H` F?¬M; pmB- HB
i°B M`v [m K°i # M- i`QM; HÁM; M;?o- /KM; i•K +O h`šK- ?€ H¢B H` i?S M?[M; M;
L;QÈ+ H¢B- i M GQ ” M; L;¢M M`v `i +| /KM; i•K- +| i? T?ÄM; çQ€M w h`šK- +ªK
L?QM; ç9M; H9+ M`v- M°B i?“ #€Q H¢B- K°i +•m tªv ` ç¢B bU`²B- H`K +?Q h`B
i`QM; K„i ?„M- h?~K L;¢Q pW KÈB tm`i +mM;- #•v ;B| H¢B [m v ç-m ç M v i FB M
[m M i`¼M;- imv #bM? i?QÌM; h?~K L;¢Q ?ÆB i?Q+? M|B ?QÆm M|B pQÈM K°i Qi-
+?Q ç M KS+ +ªFBM? i?“i i?®- H9+ M`v +® w i,M; i? K #®M +?[tªv ` ç¢B bU FB -
bUX

h`B m \*€i H”T iS+ idM? i€Q H¢B- M|B, óh`mv M i`B m- K m ;¼B ?„M p`QXô

h`QM; +?®+ H€i b m- h?~K L;¢Q K°i i?•M QÈi çšK #QÈ+ p`Q o, MªªM? +€+- h`B n
bkM; +O ?„M- H”T iS+ M|B pÈB M;Q|B # M +¢M?, óæB- H`v +?“m i? M ç M- çWM
H¢M?Xô G”T iS+ H¢B ç€M? K„i p ?QÈM; M°B i?“ F?€+- w H` #ªQ #¼M ?„M i`€M? c

æ€K M°B i?` HmB` ? i- F?¬M; +ÁM K°i B- M;Q¢B i`W K°i M;Q`B ¢Q +€B +?"m i?
;? M?Ä- ¢ h?~K L;¢Q M;²B Î# M +¢M? +?"m i? M- H¢B ¢Q K°i +?ûM i` M|M; H
iWM; iQ HmB` X

h`QM; o, M \*ªM? +€+ M`v- +?d +ÁM H¢B +| K°i [m•M K°i i?¬M- h?~K L;¢Q KÈB KÎK
ibM? h•v >¢ [m®+ +?O p¬ +MM; M;mv F`+?Xô

óL? M? M?Q p"v b Q5ô *ªM;Q`B h`B m *€i /WM; K°i +?9i- /MM; iQM? ibM? ?„M- i€
h?m" M +? i F?¬M; v M H`M? p¬ b® H¬M- M?QM; iBM iS+ M`v iÈB [m€ ¢°i M;°i- H¢
F`TX

h`B m \*€i p` GQ *`M h?m" M- +| i? M|B H` K°i ¢¬B Q M; B - ?ÆM? B KQÆB M, K i`
+?'T +?QM?- K` h`B m *€i +kM; ¢, M; +Æ H`K ¢ - [m M ? h•v >¢ p` æ¢B h®M; imv
M?QM; pšM F?¬M; M;WM; tmM; ¢°i- H9+ M`v M;?2 K'v +?[ GQ \*`M h?m" M # M? ibM
M?B M +| K°i HQ¢B #m²M p¬ +È- i?Ä iY ?² #B- T?ªM; T?'i M?Q i?'v ¢QÊ+ p" M K M

Zm®+ +?O- [m®+ +?O- i'i M?B M H` M;²B i` M i?B M ?¢- M;`M p¢M i?¬M /•M- ¢9M
H½Q # M? iYX

h`B m *€i H'v H¢B #bM? ioM?- H"TiS+ H¢M? K†i M|B, óhBM iS+ +| i? iBM ¢QÊ+
h?~K L;¢Q ;"i ¢¬m M|B, óhmv i ¢®B ¢€M; iBM +`v- GQ \*`M h?m" M ¢½ i`mv M i`B m
iÈB ¢•v- H` ?QÈM; # ?¢ tBM w +?d Xô

J†i h`B m \*€i •K i`¬K- ;"i ;"i ¢¬m- ?„M iU M?B M ?B m ibM? +ªM? h•v >¢- M m F?¬
i'i M?B M b) bKT ¢´- bBM?` M°B HQ¢MX

L m H` H9+ i`QÊ+ i?b +kM; i?¬B- h`B m \*€i bÈK ¢½ QÊ+ ;b M?Q i? - M?QM; i`QÊ+
K` i? K i?m²M;- K°i F?B h•v >¢ M°B HQ¢M- i'i M?B M b) ¢ +?Q M;Q`B EBK +| +Æ

h`B m *€i ?Qi K°i ?ÆB i?"i b•m- M|B, óL;QÆB Km®M # Q M?B m ¢°B M;k\ .šM # Q
?B m- K°i +?mv M M`v- h?~K L;¢Q M?"T >¢ b) `i M;mv ?B KX

h?~K L;¢Q M|B, ó.šM M?B m M;Q`B- F?| i`€M? F?ÄB b) F?B M M;?B F}- [m€ Qi- H¢
;B€Q 9v ?¼+ ¢Q`M; /¢v pä ¢B- ?¬K M v- ?¼+ ¢Q`M; /¢v pä bÎ ?[m +?QM M;`M ;B€Q
J†i F?€+- hQ J½ iQ # M FB - +kM; +| i? H"TiS+ ¢B m ¢ M # *?•m # M FB - K°i F?
; 'T`9i iB T pB M- +?mv M M`v M M bÈK- F?¬M; M M ¢ i` - +kM; F?¬M; #B i h•v >
Q H•m- pB i?¬M ?B p¼M; M;`v K B b) ¢QÊ+ T?ûT H M ¢Q`M;Xô

h`B m \*€i i?Î /`B- M|B, óL;QÆB T?ªB +~M i?"M- h`šK b) i`mv M +?d +?Q "BM? #° p
H"TiS+ #„i i v p`Q H`K +?m~M #` HQÆM; i?U+- i?"i bU F?¬M; ¢QÊ+- HB M ¢B m i
[m•M # M FB Xô

J°i ¢ K K` T?ªB +?m~M #` M?B m +?mv M M?Q p"v- +kM; +| +?9i F?| tY- i?"i bU F
+kM; +?d +| i? iB Ti M; v i¢B +?¶- F?B ¢B ¢ M h`„+ i`M # M FB - HB M H'v [m•M

h`B m *€i M;?o M;?o- iB TiK+ M|B, óæB b M; h•v >¢ # M FB - F?¬M; M M bQM? K
+| i? H"TiS+ ¢Q i?Q +?Q æ²M; Zm€M- ;¼B #B M [m•M iB T SM; M;QÆB i`Î p - +Á
oQÆM; hY FB - +kM; +MM; K M; p ¢•v ¢B- h`šK F?¬M; ;•v F?| / +?Q #¼M ?„MXô
+ÁM Q€M i?¬K +€B i M +€Q ;B` M`v- M?QM; H9+ M`v- H¢B ¢°i M?B M +| +?9i +ªK ¢
M?Q i? M`v\ h?Q€M; +€B ibK +€+? +?B K iB M M;?B +O KbM?- i?Q€M; +€B H¢B
M M;mv +O +?QM? KbM?- i?"i bU H` ? B K†i- H`K +?Q M;Q`B i i?Q€M; #m²M i?
HQ¢B +ªK t9+ HB M KB M F?¬M; /Si FB X

h?~K L;¢Q H'v H¢B #bM? ioM?- M|B, ó" ?¢ v M i•K- pB i?¬M H` M;Q`B ?B M +| i`
M i`Î p Xô

h`B m \*€i F?¬M; M?`M ¢QÊ+- +?d p`Q ?„M K` M|B, óL;QÆB +`M; M|B M?Q p"v- h`š
¢| h`šK b) ?¢ w +?d +?Q æ²M; Zm€M- # \*?•m # M FB iMv i?`B +?`H M?- i¢K i?`B

æ¬B K„i ?„M H|2 H M- H°` K°i iB b€i +Æ- M|B, óL m h•v >¢ tªv` T?ªM HQ¢M- M
h`šK i'i M?B M b) i`B m i" T [m•M ¢°B- [m¬M M? m +MM; M;Q`B EBKXô

h?~K L;¢Q +m®B +MM; +kM; v M i•K K°i Qi- ?B M i¢B- KK+ ¢Q+? +O M;QìB EBK [r
 æ M # M FB - F?¬M; ¢€M? #¢B E?B i æ M- H¢B +?B #BM? ¢B ¢Q¢i h•v >¢- ¢•v I
 *€i ¢O [mv i i•K- M, K KQÆB p¢M [m•M h®M; i`Î H M- +| i? iMv i?ìB #„+ i?QÊM;- ¢
 M;mv M w ¢B m ?-m ? i [m•M ¢°B ? B K†i i€+ +?B M ? v F?¬M;- +| H) H` +?mv M
 L;¢Q iU p'M HÁM;- M m KbM? H` >Q`M L? M *®i æª- +?d bÊ +?Q ?ŠM +| i? +| [r
 L?B m F?B- +?B M i` M? ¢9M; H` ¢€M? #^M; [mv i i•K- [mv i i•K +`M; H` K°i HQ¢B
 h?~K L;¢Q i`M? i`¼M; K` ?QÊM; h`B m *€i ?`M? H - M|B, ó" ?¢- pB i?¬M +€Q iW
 h`B m *€i ;"i ;"i ¢-m- ?ÄB, óJm®M p ?"m +mM; ;†T LBM? M ? v F?¬M; \ô
 h?~K L;¢Q +QìB K°i iB M; ¢„M; +?€i- H„+ ¢-m M|B, óoB i?¬M F?¬M; #B i M M ¢°B
 # ?¢ +S ¢ +?Q pB i?¬M #Ä i'i +ª i¢T MB K tm®M;- ¢B H`K ` K°i +?mv M FBM? i?I
 h`B m \*€i i?Î /`B- M|B, óaU iB M? h•v >¢- h`šK T?| i?€+ +?Q M;QÆBXô
 h?~K L;¢Q +QìB M?¢i K°i iB M; - +ª M;QìB QÈi ¢šK K` ¢SM; H M- F?¬M; bÊ ?½B M|B
 #ªQ FB K- M;QìB M;;M +ªM- ;B i M;QìB- S?"i M;;M +ªM- ;B i S?"i- # ?¢ +S t2K i
 i? M`Q5ô
 > B M;QìB ,M w +QìB K°i iB M;- H9+ M`v ¢•v h`B m *€i iU KbM? ¢Q h?~K L;¢Q ` M
 bQ b€M? pÈB H9+ #bM? i?QìM;- M m ¢ +?Q GQ *`M h?m`M b®M; i? K- +?Q /M H
 +?Q ?„M +| +?¶ +?m`M #`- Qi M?'i +| i? p[M; p`M; K` +?mv M ;B Q [mv M HU+X
 L?QM; ?B M i¢B- h•v >¢ H` /¢M;;b- +kM; F?¬M; B #B i- ¢½ iMv iB M M?"T >¢- K†
 M?'i bBM?- i?U+ bU +kM; ¢O FBM? i•K ¢°M; T?€+?X
 h`B m \*€i KB M +QÐM; K` M†M ` p`B T?¬M /€M; iQÆB +QìB- F?¬M; F?Q i`M ¢-v
 K€B ?B M- KQ iQ i€+? iW K€B ?B M `ÆB tm®M;- ?„M +'i + Q ;B¼M; M|B, óh?~K L
 h?~K L;¢Q ?QÊM; h`B m *€i +?„T i v- M|B, óoQÆM; iQÊM; +¬M;- +€Q iWXô
 L;;2 tQM; ?¬ ¢½ H•m +?Q M;;2 H¢B- h`B m \*€i F?¬M; M?`M ¢QÊ+- +QìB K°i iB M
 ¢°B KQ `ìB ¢BX
 óæQ ¬ +?Q ?„M5ô >„M ?¬ iQ K°i iB M;- F?¬M; M?`M ¢QÊ+ K` H¢B +ªK i?'v- M;Qì
 H`K +?Q M;QìB i F?¬M; v M HÁM;X

XX

L;;B T pä ;B€Q 9v /®+ iQ`M #° HU+ HQÊM;- hQ J½ iQ iMv i?ìB ;€+ ;B€Q ¢ÊB i¢B
 K'v +?K+ p¢M #B M [m•M- GQM; ?SM; T?O H¢B +| K'v p¢M M;QìB ?¬ SM;- K°i F?B
 iS+ T?ªM SM;X
 h?~K L;¢Q ¢°B KQ +?¢v ` F?ÄB M°B +mM;- ¢¢B F?€B ¢½ +| p`B T?¬M M„K +?„+X
 L?[M; i'm +?QÆM; p` +¬M; #€Q iW h•v >¢ ¢ m ¢9M; ?¢M ¢Q iÈB- +| +€B M`v- h?~K
 T?¬M ?B m #B i ¢®B pÈB h•v >¢- M?•M i® `mM; +?mv M h•v >¢- ¢½ F?¬M; T?ªB H`
 æªM; >¢M; T?•M #® i¢B T?K +`M h•v >¢- M?[M; M;QìB M`v- imv +?Q ?ŠM +| i? ¢
 i®i iW i`QM; i v [m®+ i°+- M?QM; K°i F?B #` M;QìB ?[m i•K t9B ;BK+- HB M p¬+M
 HQ¢MX
 h`¼M; v m ?ÆM +?QM? H`- #¼M ?„M +ÁM M„K ;B[F?€ M?B m +?¶ ¢|M; [m•M h`„+
 aÆM ;¬M # *?•m- imv i?O HoM? F?¬M; T?ªB i¬M i?'i- M?QM; Î i`QM; MQÊ+ h•v
 i?"i HÈM- +QìM; ¢¢B M?'i i`QM; ¢| - +?QM? H` o J° i?'- ;B i°+ M`v iWM; H` Kšm
 h•v >¢- Gw L;mv M >¢Q- iW ¢| p b m- HB M H¢+ +MM; i¬M i?'i +`M; M;`v +`M; +
 +mM; ¢bM? h•v >¢- ¢ m tm'i tS iW o J° i?'X
 hmv +ª #° i°+ +?d +| ?ÆM p¢M M;QìB- M?QM; M?[M; i°+ æªM; >¢M; T?K +`M /Q o
 KQìB p¢M- H¢B iÈB ;¬M #B M +ªM? ;B€T;BÈB i K ;B€+ E?B i æ M- æ¢B h®M;- #B
 Qi- Hm¬M #` iM i`QîM; #° i°+ M`vªM? ?QîM;X

*| i? iBM iQÎM; - K°i F?B iBM iS+ GQ *`M h?m”M #,M; ?` i`mv M çB- [m®+ i°+ h•v
iMv i?ÎB +| F?ª M,M; HB M ?ÊT H¢B- H¢B i?W /`T çS i` +O JB m M?B *¬M; *?9
K°i ?²B T?ªM HQ¢M +kM; b) #„i ç-m M´B H MX

*?d H`- h•v >¢ M?Q p”v- h?~K L; ¢Q F?¬M; i? F?¬M; çB- +?QM? H” +Ym iY M?’i b
h?QÊM; S?QÆM; #ªQ FB K i`QM; i v- çB t¬M; T?€ K°i H-M- i`QM; HÁM; +O ?„M
Kšm # T?-M ç’i M?` KbM?- i?^M; M?½B M”v +?Q iÊB #•v ;Bì pšM +?Q iWM; #` i?
M; QÌB F?€+ +?B K iB M M; ?B\

>m®M; +?B- JB m M?B p” çS i` i`QM; #KM; +ÁM Î H¢B MÆB ç| - i?•M H” M K M?•
i`®M i`€M?X

æ°B KQ iB M p”Q i?MM; t2- t T?m HÈM iB M; M|B, óoQÆM; ;B - pW `²B M; QÌB
KÌB oQÆM; ;B çB h?€B T?O K°i +?mv MXô

h?~K L; ¢Q M; ²B Î i`QM; t2- p„i MQÊ+ ç¼M; i` M ®M; i v €Q- F?¬M; F?ÄB bYM; b®i
p T?OXô

s T?m ;”i ;”i ç-m- H¢B M|B K°i +•m, óL; QÌB # M FB M|B- h?€B bQ ç½ F?¬M; +|
p¼M; i`QÊ+ F?B +? i- +| i? i?’v çQÊ+ K†i oQÆM; ;B Xô

h?~K L; ¢Q i?Q€M; i`-K K†+ K°i iw- ç°i M?B M M|B, óæB h?€B T?OXô

s2 M;U ç°B KQ ç M h?€B T?O # M M”v- K’v i?€M; F?¬M; i?’v- +ª h?€B T?O ç½ iB
+?Q H” +Ä /¢B i`QÊ+ +Y +kM; F?¬M; +| M; QÌB M”Q çB [mªM Hw- K°i ç¬B i?¢+? bQ
KQ iQ +| p ªK ç¢K p¬ i?-MX

L; ?2 M|B +€+? ç•v F?¬M; H•m- ç½ +| F?¬M; Qi ;B ç`M? +?¢v i`®M- +?O bU h?€B T
/`+? çm´B #„i M¬ i`B i`®M +?¢v- M m ç´B H¢B H” H9+ i`QÊ+ - T?O EBM? h`B m ç½
T?Q - +?d H`- M; Q”B /U çQ€M K¼B M; QÌB- H9+ M”v ç•v- T?O EBM? h`B m +ª K°i
imv ç½ ç€T SM; - M?QM; K°i b B /`+? +kM; F?¬M; T?€B ` X

”ÎB p”v- H9+ h?~K L; ¢Q tmv M [m +?¶ M; QÌB ;€+ +´M; p” K°i +?¶ +´M; +?`Q- T?€
+MM; iB m çB m- M; Q¢B i`W p”B H½Q #°+ HQM; ;M 2Q +QM; - H¢B F?¬M; M?bM i?

h`QM; HÁM; h?~K L; ¢Q M; ?o- M m h?€B EBM? M; ?o ç M b) +| ?¬K M v- H9+ i`QÊ+
; b +ª M?Q p”v F?¬M; \

h`QM; K°i bQÆM; T?ÁM; ç-v KMB i`-K ?QÆM; - K”M +?2 M? M?`M; #` K| + i`2Q i€
H¢B +`M; +| p ;B” Mm - M T M?, M i` M K†i F?„+ b•m ?Q„K- +QM K„i +O ?„M ªK ç
F?„+ ?’T ?®B +m®B +MM; - +kM; F?¬M; pU+ /”v M´B ?B p¼M; +-m bBM? +O ?„MX

V

edRX *?QÆM; ej3, h?€B EBM? *? i

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ej3, h?€B EBM? +? i

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

>QÆM; p` i?m®+ p” ç”M ?QÆM; M²M; M†+ H¢B H”K +?Q h?~K L; ¢Q +ªK i?’v +| +?9
i?’v h?€B EBM?- ?„M H¢B i`-K K†+ ç„+ F?¬M; M|B ;b- +?d M; ²B p”Q i`QÊ+ ;BQÌ
/MM; i?b [m’v [m’v- iB T i?2Q KÈB +?”K `½B çQ p”Q i`QM; KB M; h?€B EBM?X

"ì K¬B h?€B EBM? `i F?¬- M?QM; H¢B i?¬M F€ K" T?®B ?ÊT- +€B KB M; KÎ` m® i?m®+ M"v [m€ KS+ ç„M; +?€i- H¢B F?¬M; F?ÄB H"K +?Q ?„M M?Qm H¬M; KB- `€ i v €Q M|B, óE?¬M; +¬M- ? i +€+? tQ v +?mv M- m®M; +€B M"v H¢B +| H"K çQÊ+ i?€B K°i QiXô

h?~K L;¢Q i?S+ i?ÌB K" #m¬M; +?ûM i?m®+- F?) KdK +Q`B M|B, óh?€B bQ F?€ ?A

h?€B EBM? +Q`B M?¢i K°i iB M; - ç¬B K„i +m®B +MM; +kM; F?¬B T?K+ p" B T?¬M F? M K°i iB M; - KÈB M|B, ó"bM? h•v oQÆM; ;BÄB iQM? iQ€M- H½Q T?m + K #€B

>„M p®M iÄ` v m i? - ç°i M?B M H¢B M|B, óL m ? B KQÆB M, K i`QÊ+- H½Q T?m M; Q`B ç½ ;B"- `i M?B m bU iB M? ç m +| bU +® F}Xô

L|B tQM; - i?Î /"B K°i ?ÆB- H¢B iB T iK+ M|B, óG½Q T?m b®M; +ª ç`B M"v- +QB M iB + Mm®B- +?d +| i? i?QÆM; iY i¬M H½Q T?m- pb H½Q T?m K" #` +€B i°B M"vXô

h?~K L;¢Q K'T K€v KB M; - +kM; F?¬M; M|B ;b i? KX

h?€B EBM? M|B, ó"bM? h•v oQÆM; - pb +€B ;b K" F?¬M; M|B H`B M"Q\ô

h?~K L;¢Q /Q /U K°i +?9i- M|B, ó*| K'v H`B- p®M F?¬M; M M M|B- h?€B bQ ç½ M pQÆM; +kM; çÆM ;BªM M|B [m - h?€B ;B +| M; "v ?¬K M v- H" ;B2Q ;B| ;ti #½Q- + F?¬M; +| [m M ? Xô

h?€B EBM? i?Î /"B- +kM; F?¬M; T?ªM #€+ ;b- ç°i M?B M- i` M K†i +O ?„M T?€i` K" i? v ç´B +€B iQ i? M; O- M|B, óGQ " M; L;¢M M"v- "bM? h•v oQÆM; F?¬M; çQÊ oQÆM; Km®M H"K` K°i T?2M bU M; ?B T- +?Q i`W /B i M; Q`B M"v- bÈK Km°M ;b H9+ i`QÊ+- GQ " M; L;¢M M"v F?¬M; /QÊB H½Q T?m ç•mXô >„M i?Q€M; i`-K K†+ >Q`B +?•m FB - "bM? h•v oQÆM; +| #B i F?¬M; \ô

h?~K L;¢Q H„+ ç¬mX

h?€B EBM? iB T iK+ M|B, óh`M? [mw T?B p" GQ " M; L;¢M ç m H" M; Q`B >Q`B +? M?•M M´B / M?Xô

h?~K L;¢Q H9+ M"v KÈB +| 'M iQÊM; - hmv M *?•m # M FB - /Q`M; M?Q +kM; ç½ çQ +€B >Q`B *?•m M"v- h?~K L;¢Q M; ?2 tQM; - +?d iQÎM; H-K H" >Q`B h?QÆM; - B M i`-K M; •K K°i +?9i- M|B, óJ`B h?€B bQ +?d ;B€QXô

h?€B EBM? +Q`B M?¢i K°i iB M; - M|B, ó\*?„+ ?ŠM "bM? h•v oQÆM; +kM; ç½ çQÊ >Q`B- i?QÆM; M?•M >Q`B *?•m M"v- +kM; H" i?B M ?¢ ç m #B i- "bM? h•v oQÆM; w ;b F?¬M; \ô

h?~K L;¢Q M?Qm M?Qm K"v ?ÄB, ó*?ŠM; H) H" M; Q`B Km #€M HQÆM; i?U+ \ô

h?€B EBM? i?Î /®+ K°i ?ÆB- M|B, óE?B i æ M- h•v >¢- h?´ S?²M- M; Q`B EBK- M? [ +MM; HÈM- K°i M; ? i?B i F?Q- i¢B æ¢B h®M; # M M"v- +?d H" K'v +?K+ p, M iB M H" iQM? ` HQÊM; #¢+- +ÁM +ª K| M; M; U ô >„M M|B çSi [m½M; , óE?¬M; M|B M? oQÆM; +?„+ ?ŠM ç½ #B i`äXô

*| K'v H`B- F?¬M; +¬M [m€ `ä- h?~K L;¢Q Km®M F?€M; EBK- bÈK Km°M +kM; b) tm +?•m- K" H½M? iK >Q`B +?•m iU M?B M +?QM? H" GQ " M; L;¢M- h?~K L;¢Q F?¬M +?B M M"v- +ÁM +| ç` T?QÆM; i` M? ;B" M? HÈB Q+?X

h?~K L;¢Q ?B M i¢B- F?¬M; i? M; ?B M; Ì- ç½ H" ¢¢B #B m HÈB Q+? hmv M *?•m- I /`+? i` M #B M- K" >Q`B +?•m /U p" Q +QM çQ`M; iÆ HK - H" i?QÆM; K"m çQ`M; M?Q F?¬M; +| K•m i?mŠM- M?QM; bÈK Km°M +kM; b) #¢Q T?€i` X

h?~K L;¢Q +ªK i?´v`MM; KbM?- ?m®M; +?B- M; Q`B EBK i?B m i?®M M?´i- +?QM >Q`B +?•m H"K M?Q p"v- +?QM? H" i?¬M; ç²M; pÈB ç`+? #€M MQÊ+X

h?€B EBM? mM; /mM; +Q`B K°i iB M; - M|B, óG½Q T?m +?ŠM; +ÁM # Q H•m- +kM
 ?,M; ?€B [m `²B- i•K iQ ç½ T? B M?¢i- "bM? h•v oQÆM; - M; Q`B h?€B ;B +? i [m
 +—m M; QÆB- M; QÆB M; mv M w ?Q`M i?`M? K°i i•K M; mv M +m®B +MM; pb H½Q T
 h?~K L; ¢Q M|B, óh•K w h?€B bQ- #ªM pQÆM; ?B m- h?€B ;B +ÁM +| M; Q`B ;¼B h
 i`¢M; ;b- ?„M b) F?¬M; +? iXô
 " +?[b) F?¬M; +? i- H` h?~K L; ¢Q ?S ? M- h?€B ;B ç½ tQM; `²B- i`B i ç bKT ç
 t,K +?[H M K†i- +kM; F?¬M; T?ªB iY i°B- M?QM; h?€B EBM? ç„+ i°B [m€ M?B m
 ç m Km®M ;B i- +?d +—M h?€B EBM? pW +? i- + Q i?'T h?€B ;B imv i ç®B F?¬M
 L; Q`B ;¼B h?€B h?K+ FB - K†+ /M F?¬M; HB M [m M- M?QM; M m F?¬M; T?ªB h?
 +kM; M?'i ç`M? H` +? i F?¬M; +| +?¶ +?¬MX
 h?€B EBM? ?ÆB +Q`B `° H M- M„K +?†i i v h?~K L; ¢Q- M|B, óæ¢B •M ç¢B çS+ +C
 tBM ;?B M?“MXô
 æ•v H` K°i H½Q M?•M ;—M M?Q /—m ? i ç M i„i- H9+ M`v F?¬M; ? +| i?M?“M- F?¬M
 L; ¢Q p` ?„M ç m ?B m- i`Á +?ÆB M`v- M m h?~K L; ¢Q i?'i #¢B- F i +K+ +kM; ;B®M
 i?b T?“B +?`m i?m - +€B M`v H` [mv i„+ i`Á +?ÆBX
 h?~K L; ¢Q #¶M; M?B M çSM; /"v- M? M?“M; i?Î` - M|B, óh?€B bQ /QÐM; # M? i®
 .Si H`B- iW i`QM; bQÆM; T?ÁM; çB ` - iB T i?2Q- HB M M; ?2 çQÊ+ K°i M; Q`B +ª
 G½Q i?€B ;B ô
 h`QM; T?O p M; H M iB M; F?|+ HÈM- +€B iB M; F?|+ ¬¬ FB - H` #`B + T?9M; çB
 h?~K L; ¢Q H¢B +ªK ;B€+- K°i F?®B iªM; ç€ HÈM i`QM; HÁM; `ÆB tm®M; ç'i- h?€
 h?€B EBM? i®i- +?d H`- H`B ?„M M|B i`QÊ+ F?B +? i- +kM; çO ç h?~K L; ¢Q ?QÎ
 F?¬M; çÆM ;BªM- t2K ` H` F?¬M; i? F?BM? i?QÎM; çQÊ+X
 *ÁM +| K°i h`M? [mw T?B- ?ÆM M[ H` +ª i?QÆM; M?•M >Q`B +?•m- p`B +´ HU+
 H¢B F?¬M; i? F?BM? i?QÎM; X
 *?d H`- ?B M i¢B h?~K L; ¢Q Km®M H`K- H` i?m ?²B K'v +€B ;b ç| KbM? M M +| - +?
 H`K ;b çQÊ+- M; ?o ç M GQ \*`M h?m`M # M? iB M? M; mv F`+? - h?~K L; ¢Q M?Qm K`
 G9+ M`v- i`B ç½ F?€ i`QM; - h?~K L; ¢Q M; ²B t2 M; U i`Î H¢B T?O ç - pW ç9M; H9+
 L; ?B K çB ` - F?¬M; #B i H` Km®M çB ç•mX
 h?'v h?~K L; ¢Q- h`—M h +Q`B ? ? - M|B, óh?~K L; ¢Q iÈB i®i- çB- ç M M?“M?¢+ T
 h?~K L; ¢Q +Q`B M?¢i K°i iB M; - M|B, óGQ \*`M h?m`M # M? iB M? M; mv F`+? - h?€
 æQÎM; L; ?B K p` h`—M h ç m M; •v M; ®+ K°i +?9i- h`—M h ç°i M?B M +Q`B F?´-
 i? M? i`M?Xô G`T iS+ H¢B M; QM; i`¼M; ?ŠM H M- ?ÄB, ó\*?Ê F?¬M; T?ªB H` ?B
 +?S\ô
 h?~K L; ¢Q ;"i ;"i ç—m- M|B, óL; `v K B H M çQÎM; - i?B ;B M F?¬M; i`b ?Q½M M´B)
 æQÎM; L; ?B K M|B, óh?~K L; ¢Q- +| i? #` M; mv ?B K ? v F?¬M; \ \*€B h•v >¢ M`v
 h®M; ô
 h`—M h H¢B M; „i H`B M|B, óæB- T?ªB çB- h•v >¢ H` +O h?~K ;B - [m•M pQÆM; +
 h?ªQ Gm`M \*?QM? aU pQÆM; - ?€ +| i? M; ²B t2K h•v >¢ i?®B M€i\ \*?d H`- H9+
 K°i +?9i- H½Q T?m +?Q M; QÆB K°i +•m- +SM; `i / ;½v- M?m +?QM? H` F?¬M; i?
 /MM; H¬B çbM? ` Q B- b m ç| H` /MM; H M; ?B- KÈB +| i? i`QÎM; i²MXô
 h?~K L; ¢Q ?`M? H - M|B, óæ iY tBM ;?B M?ÈXô
 h`—M h +Q`B ? ? - M|B, óL?È F„H` i®i`²B- çB- çB m®M; `QÊm- +QB M?Q iB M ç
 pW KÈB HoM? HQÆM; #`M; - M m F?¬M; +?Q ?„M iB m ? i- +?d bÊ K'v M; `v M[b)

æQÌM; L;?B K HϕB F?¬M; iB m b€B #^M; h`-M h - K°i KU+ + m K¨v- HQ H„M; M†M
L;ϕQ M?“T >ϕX
V

edkX *?QÆM; ejN, „i > i URV

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >´

*?QÆM; ejN, „i ? i URV

L?¡K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

E?¬M; F?Q GQM; ?SM; T?O `i [m, /`- HϕB H¨K +?Q #B M +^M? h®M; >ϕ i?Q€M; +?
#„i ç-m K\$M +^K ?ÆM H9+ i`QÊ+X

L;mv M K°i ç€K i?€K #€Q çQÊ+ i?^a` ibK ?B m ibM? ?bM?- T?¬M HÈM ç m H¨ i v
F?Q i?Q^B K€B i`QÊ+ FB - HϕB #¶M; M?B M i`Î M M F?¬M i`QÆM;X

æ²M; Zm€M H9+ M¨v +kM; `i H¨ ç m ç-m- w +?d ç½ T?€i iÈB- i'i +^ #B M [m•M M
?“M?- M?QM; H¨ i`¼M; i`€+? +O ?„M HϕB F?¬M; M? - "bM? h•v oQÆM; ?ÆM T?•M
h•v >ϕ `²B- F?¬M; t^v ` pB + ;b i?b +kM; i?¬B- M?QM; K°i F?B +¡ +?mv M F?¬M
[m•M- F?¡ iW #Ä i`€+? M?B KX

>° ;B€ "bM? h•v oQÆM; M?Q i? M¨Q- iQ¨M #° ç m H¨ p'M ç F?¡ F?,M- ϕϕB [m•M in
[m - K°i F?B +?mv M [m•M ç°B [m - F?¬M; +¡ pB + ;b +kM; b) M?€Q ` +?mv M- M
[m M- M m i?B m çB ?¶ i`Ê- HϕB bÊ F?¬M; i? ç T?ÁM; #'i i`„+- M?B m ç°M; i€+ [

Jm®M H¨K +€B ;b +kM; ç m ;†T T?^B ibM? ?m®M; F?¡ tY- +?Q M M æ²M; Zm€M i?´

GQϕB bU ibM? M¨v- H¨K i®i`²B- F?¬M; +¡ +¬M; H Q- H€ ; M ?„M HÈM ?ÆM M[-
+MM; "bM? h•v oQÆM;- M?QM; H¨K ?ÄM;- +?QM? H¨ iY i°B- çB K M¨v- æ²M; Zm€M
F M¨QX

>ÆM M[- h•v >ϕ # M FB - /QÌM; M?Q +kM; #„i ç-m F?¬M; M T?“M `²B- `i M?B m
+?SM; KBM?- ~M ~M i`QM; H9+ ç¡- HϕB +¡ p¨B T?¬M F?¬M; F?Q +?m~M #` +?B M i

*?È F?¬M; T?^B H¨ +¡ M; QÌB Km®M +^M i`Î h?~K L;ϕQ çB GQM; ?SM; T?O ç'v +?S

*?mv M M¨v- +?d bmv çQ€M F?¬M; H¨ F?¬M; i? M¨Q çQÊ+- æϕB h®M; # M M¨v #
`²B- h•v >ϕ # M FB +kM; F?¬M; M;WM; /'m /B K- K°i F?B +¡ M; QÌB `„T i•K H¨K HQ
h?~K L;ϕQ- +kM; H¨ bU ibM? i`QM; /U HB mX

æ²M; Zm€M +¨M; i? K #'i M- i?^+¨M; M?B m i?€K #€Q ` - M?QM; iBM iS+ +¡ çQÊ+
iS+ M¡B M,K i°+ >Q¨M? aÆM # M FB ;¬M ç•v T?€B ` `i M?B m M; QÌB ` M; Q¨B- i
HB M Hϕ+ +MM; GQM; ?SM; T?O- /QÌM; M?Q ?Qϕi ç°M; `i +¡ [mv K¬X

*¡ iBM iS+ M¡B GQM; ?SM; T?O ç½ +¡ +?B m H M? çB ` - H M? +QÐM; +? i'i +^ +€
ç´B MÆB ç¡M; [m•M- M m F?¬M; b) /MM; i°B KQm T?^M ç tYX

æ²M; Zm€M w i?S+ çQÊ+- ç•v H¨ ;B Q T?QM; # M i`QM; h•v >ϕ- pQÆM; ç^aM; +MM
h•v oQÆM; M¨v- ç½ Km®M HK+ çK+ pÈB M? m- ?B M iϕB i?B m M?´i- +?QM? H¨ K

Zm p" B M; "v M[- i? Q + O h? ~K L; ¢ Q ¢ Q i ÈB - æ²M; Zm € M ¢ ¼ + F„ - i`QM; i? Q + ?
M M"v - + ? m~M #` + ? Q i ® i H Q Æ M; i?ªQ - + m M; S M; M; v i ¢ B + ? ¶ - T? Q Æ M; / B M
? " M? ¢ ° M; i? B m b m v M; ? o X

" " K M; | M i v i Q M? i? Ì B ; B M - M, K M; "v i`Q È + h? ~K L; ¢ Q ¢ ½ ` F? Ä B F B M? i? " M? -
K ° i Q i - + ? d b È K'v M; "v M[H" + | i? ¢ M M Æ B X

æ²M; Zm € M + - K i? Q i Q M - F? ¬ M; F? Ä B M? " M M? ¢ i + Q Ì B F?´, ó " b M? h • v o Q Æ M; + ?
? Q Ì M; - ? „ M M | B i? " i M? M? " M; - i? " i ¢ 9 M; H" H" K M ¬ ; B F? | t Y X ô

æ 9 M; H 9 + M"v - ; B € Q 9 v ¢ Q i B M F B H ¢ B H'v ` K ° i T? Q M; K " i i Q M ` - M | B, ó o Q Æ M
i Q È M; + - M; ¢ ¼ + t Q M; - H " T i S + ? O v ¢ B ô X

i`QM; H Á M; æ²M; Zm € M M? ' i i? Ì B M; ? B K M; ?` - + ? d M? b M K ° i + € + ? ¢ Æ M i? m - M - H
T?ªB ¢ Æ M; BªM - ? „ M i B T M? " M i? Q i Q M - t û ; B'v / € M - K Î ` t 2 K t û i - + ? d i? 'v i` M
i? Q Æ M; M? • M - K M; p" i p B T? ¢ K H M? + ' K - F? ¬ M; ¢ Q È + t m' i [m M X ô

æ²M; Zm € M ? Q i p" Q K ° i ? Æ B i? " i b • m - H " T i S + ; ¼ B M; Q Ì B + - K M; ¼ M ¢ M i È B - ¢ ® i
F B , ó Z m v p M | B + ? Q o Q Æ M; ; B - M ¬ ; B # B i `² B X ô

æ È B M; Q Ì B ¢ Q i B M ` Ì B ¢ B - K † i æ²M; Zm € M i ` Î M M • K i ` - K - # „ i ¢ - m b m v M; ? o - b [
> Q ` B + ? • m i? Q Æ M; M? • M M"v H" + € B ; b - ? „ M ¢ Q Æ M; M? B M # B i ` ä - K'v + ? ¶ h` „ + i
i? Q Æ M; ¢ ¢ Q i ¼ M; v m + O i? Q Æ M; M? • M > Q ` B + ? • m - H 9 + i`Q È + ¢ m + | H B M [m
M M"v - ¢ ® B p È B K'v ¢ ® M; ? " M; ? | F B - + k M; ¢ m K Î K ° i + Q M K „ i M? „ K K ° i + Q M
¸² H" + ' K - M? Q M; K ¶ B F? B ¢ M H 9 + ¢ | - H m ¬ M H m ¬ M M | B p i b M? +ªK X

L; v i W ¢ - m + ? d H" K ° i + ? 9 i Q i [m M p B M + € + T? O ¢ M t B M t Ä - M m , M T?ªB + € M
+ k M; i m v i F? ¬ M; M | B + € B ; b M † M; M - M? Q M; F i B T + ? Q M? H" K ° i Q i " B M? # ° -
M; Q Ì B M"v + k M; + | + ? 9 i p ½ M; H B + M M; # B M [m M # M M"v - + ? Q M M - p Š M T?ªB #
b U i b M? + ' K ¢ Q € M F? ¬ M; ; BªB [m v i ¢ Q È + ; b X

* ? d H" - M? [M; > Q ` B + ? • m i? Q Æ M; M? • M M"v + k M; ` i i? S + i? Ì B - + ? d + - M + ? ` m + ?
¸ ¸ª i? ¬ M; [m M ? - b m H Q M; H" K ° i H U + H Q È M; F?´M; H² M? Q ~ M M? Q ? B M - F
p"v - T? " K H" ? " M; ? | > Q ` B + ? • m ¢ M - [ m MªB h` „ + i`'M # M M"v H m ¬ M H m ¬ M ¢ i?

L; Q Ì B # b M? i? Q Ì M; + ? d + ? Q H" [m M i? Q Æ M; + ' m F i i - K i? Q Ì M; - M? Q M; æ²M; Z
? „ M K Î K ° i + Q M K „ i M? „ K K ° i + Q M K „ i ¢ ® B p È B p B + M"v - ? " M; M, K + | + ? 9 i i? Q Æ
¸ Q H p" i H M - ? „ M + k M; i B T M? " M X

L? Q M; ~ M ~ M +ªK ; B € + ¢ Q È + - b m H Q M; > Q ` B + ? • m i? Q Æ M; M? • M - i m v i F? ¬ M; ¢ A
M i`QM; # i d M? + k M; + | M; Q Ì B + O # ¼ M ? „ M - i? " K + ? Q H" i`QM; M ° B + m M; - M
T? - M X

h m v æ²M; Zm € M H" K ° i i? € B ; B € K - M? Q M; [m M? M, K Î # M M; Q ` B - p ® M H" Î i ¢ B h
M Æ B ¸ • v - # Î B p"v + k M; + ? Q [m 2 M i? m ° + ¢ ® B p È B i b M? ? m ® M; i`QM; M ° B + m M; - +
M"Q H" K + ? ¶ / U + ? Q M? [M; i? Q Æ M; M? • M M"v - + ? d H" - ? „ M H m ¬ M F? û Q ¸ Q ¸ v -
i m v i ¢ ® B K † + F X

> Æ M M[- ; - M ¸ • v i - M b m' i > Q ` B + ? • m i? Q Æ M; M? • M t m' i M? " T + Y F? ~ m + " M; M; "
+ | + ? 9 i ? B M M? B M `² B - i W M; F? B M + ? Q [m æ²M; Zm € M + ? 9 w - T? € B i? € K # € Q
h • v > ¢ # M M"v - E? B i æ M # M F B ¸ ½ ? Q ? Ä M; F? ¬ M; i Q Ì M; M' B - p k F? Q + O ` i m
H" + - M; # ° æ ¢ B h ® M; # M M"v ; B € K + ? - i? " K + ? Q + Á M + | H Ì B ¸² M ¸ ¢ B - M | B H" M
€ M + M M; K ° i M? ; K M; Q Ì B X

L? [M; M; Q Ì B M"v ¸ª i? ¬ M; # B M [m M æ ¢ B h ® M; i? b + k M; i? ¬ B - ` ä ` " M; M; v +ª [m
+ k M; + | i? ` p" Q M? Q + ? ¶ F? ¬ M; M; Q Ì B - + € B M"v i? " i b U H" H" K + ? Q M; Q Ì B i F?

h`Q È + K „ i - h? ~K L; ¢ Q ¸ ° i M? B M ¸ Q T? Q M; i? Q M"v ¸ M - H ¢ B H" b U i b M? > Q ` B + ?
+ ? - M + ? | K ° i + ? 9 i - M? ' i i? Ì B + k M; F? ¬ M; # B i M M i ` ? v H" F? ¬ M; i` X

E? ¬ M; i` + ? Q M? H" ¸ „ + i ° B " b M? h • v o Q Æ M; - i` t û i - B # B i b) H B M [m M ¸ M + €

æ²M; Zm€M + QÌB F?´ K°i iB M; - m®M; i`¼M p M #®M +?ûM i` M?Ä- KÈB ;¼B M; Q
iÈBXô

.QÆM; .B H` +QM Mm¬B æ²M; Zm€M- i?"i bU +kM; F?¬M; +€B ;b +'K F}- M;? M?
Mm¬BXô

J†i æ²M; Zm€M •K i`-K- ?ÄB, óL¬ ;B ?ÄB M;QÆB- M;QÆB +MM; >Q`B +?•m #M
M? m\ô

.QÆM; .B i?'v b„+ K†i æ²M; Zm€M #'i i?B M- H"TiS+ M|B, ó*? Mm¬B- H`K b Q M
æ²M; Zm€M +QÌB H¢M?- M|B, óL;QÆB M„K +ª ? B # M- >Q`B +?•m # M FB F?¬M
M|B `ä`M; - M|B ? i` - M¬ ;B KÈB +| i? #ªQ iQ`M +?Q M;QÆBXô

.QÆM; .B ç®B pÈB æ²M; Zm€M- i?"i bU H` FQM? M?Q i?-M KBM?- ?„M H` /Q +?QM
#¢i H M- i?'v æ²M; Zm€M M|B M;?B K i`¼M; M?Q p"v- HB M M|B ? i iQ`M #° K¼B
M?B m- M?[M; M;QÌB >Q`B +?•m FB H`K bBM? w- F€i?"i +ª h`„+ i`'M +kM; #B i- #
ç€K ?`M; - ç m çQ +?9i Qi iB M ç M- +? Mm¬B- M?B iY imv i F?¬M; /€K ;B'm- M
ç m H` +| b® HQÊM; `ä`M; - M;QÌB h`„+ i`'M ç m H` çQ ç M ç9M; ?¢MXô

æ²M; Zm€M H¢M? K†i M|B, óL;QÆB ` M;QÆB ô M?'i i?ÌB +kM; F?¬M; #B i M|B +
M`v- ?„M ç½ bÈK M;-K ç²M; w- +?d H`- ?B M i¢B KÈB #B i çQÊ+- i?b` H` K°i i?•
bU F?¬M; i? +?d i`Q+?X

æ`M? T?ªB M|B, óhW M v p b m- F?¬M; M M+| +€B ;b HB M [m M +MM; #¼M ?„M
?`M; ?| ` p`Q [m MªB- ç m T?ªB M;?B K i` - M m çB m i` ` +€B ;b ô- æ²M; Zr
iB M; , ó„i M;QÌB- ;B i K°i ç€K ` ,M ç2Xô

.QÆM; .B +~M i?"M iWM; HB iWM; iQ M|B, ó:B i- +| i? F?¬M; ´M ? v F?¬M; M?B
M`v +kM; F?¬M; çÆM ;BªM- +ÁM M[ - M?[M; M;QÌB M`v #bM? i?QÌM; +?Q KbM? M
ç°i M?B M i`Î K†i- +| i? [m€ F?¬M; +ÁM M?•M ibM? ? v F?¬M; \ô

V

edjX *?QÆM; ejN, "„i > i UkV

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ejN, "„i ? i UkV

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

æ²M; Zm€M K„M; iQ, óE?¬M; #B i b®M; +? i- #¼M ?„M F?¬M; çÆM ;BªM- /M F?¬
M;QÌB F?¬M; çÆM ;BªM ?ÆM "bM? h•v oQÆM; \ "bM? h•v oQÆM; Km®M i` `ä #¼
K°i ç€K- b Q +| i? +?Q i?'v +MM; +?mM; H"Ti`QÌM; pÈB "bM? h•v oQÆM; \ æ M H
FB ô

æ²M; Zm€M M;•v M;®+ K°i +?9i- H"TiS+ ç´B ;B¼M; , óL m "bM? h•v oQÆM; FB i?
+?•m #¼M ?„M +? i+? i? i`²B- +?9M; i +kM; TªB çB p`QXô

.QÆM; .B M;?2 çQÊ+ # +?["bM? h•v oQÆM;- F?¬M; /€K M|B +€B ;b M[`²B- b„+ k
tBM çB H`K M; v- M?[M; M;QÌB M`v +`M; M;`v +`M; F?¬M; +| pQÆM; T?€T `²B- F?-
h`„+ i`'M +?9M; i F?¬M; ` ;b- ?mvM? ç +?d i?m +O #¼M ?„M K°i Qi K|M iB M M
M ;b +ªXô

L?QM; æ²M; Zm€M M; ,M ? „M H¢B- M|B, óo ç•v ç½Xô

.QÆM; .B M|B, ó*? Mm¬B +ÁM +| +€B ;b T?•M T?|∧ô

æ²M; Zm€M +?“K`½B M|B, óaU ibM? "bM? h•v oQÆM; Km®M i` `ä- B +kM; F?¬M +m°+ H` +| +€B ç` p` ;b i`QÊ+ ç½Xô

.QÆM; .B ;"i ;"i ç-m- `ìB çB +U+ F€ M? M?X

æ²M; Zm€M i?Î /"B- m®M; i` tQM; - KÈB #bM? T?K+ i•K ibM?- ;B i M?|K >Q`B +1 M?Q H` ? „M ç½ çSM; p K°i # M- M?QM; F€ i?“i- ? „M bÈK ç½ çSM; p # M FB `²B- L;¢Q- M m M?“ KbM? H` H¢B /šK ? B i?mv M- +?ŠM; H) b) +| [mªM;QM ç ,M\

h`„+ i`'M # M M`v +| F?¬M; Qi [m MªB- M?Q +€B >B h?Ov M`v- H` K°i i`QM; M?[M >¢ K m H M?“i- iW MÆB M`v ç M GQM; +?•m T?O h•v >¢- çB i?ŠM; K°i çQÌM; - M n F?¬M; [m€ K°i ? B M;`v +¬M; T?mX

>ÆM M[- #ÎB pb i?QÆM; ç¢Q M`v H` MÆB i`¼M; v m ;B[ ? B MQÈ+- F?“T MÆB ç H° M`v p¬ +MM; M iQ`M- imv i F?¬M; +¬M bÊ ?½B b) +| HQ¢M T?d [m H¢BX

LY M,K M`v- [m M ? h®M; >¢ #¶M; M?B M #„i ç-m 'K H¢B- i?QÆM; ç°B çB ` F?ÆB +?d H`- bQ b€M? pÈB K°i +?B i?QÆM; ç°B ç M; iW K°i +?¶ i`QM; F?Q ?`M; HÈM F ?ÆM `i M?B mX

*€B +?B i?QÆM; ç°B M`v +?WM; i` M i`,K +QM b9+ p`i- H - #Á- M;U - ç m +| - +Á i`€M; ,M K†+ [m-M €Q +?2 M„M; /šM ç-m- t T?m FB m T?m T?Q b m +| ?ÆM K°i i t2- ç m /MM; /¬m F?,M +?B M ç„T FQM KQiX

.šM ç°B +?QM? H` M;QìB M?bM M?Q +?O bU- M;²B i` M HQM; M;U +kM; H` p¬ +M p M; H M- ;B¼M; `i H` K¢M? K)X

æ M [m M F?~m tm'i [m M # M M`v- #B M [m•M +´M; iÁ pÁ ç½ #„i ç-m FB K i` - M; ç^M; i`QÊ+- H`T iS+ +| K°i ;½ b B p†i iÁ KÁ M|B, óL;k +?O bU- M;QìB tm'i [m M +? M?B m ?ÆM- M;?2 M|B H`- FBM? ç¬ p` pMM; H•M +`M T?Q #„+ # M FB - +kM; +|

L;k +?O bU +QìB H¢M? K°i iB M;- M|B, óL;QÆB ?B m +€B ;b- tm'i [m M iW MÆB M +`M; T?€i i`B M M?Q w- M m H` M?[M; M,K [m - K°i +•M Km®B çQ ç M GQM; ?SM [m M #¢+- Km®B i¢B ç| bQ pÈB p`M; +ÁM ç€M; ;B€ ?ÆM- M?QM; M,K M v- M;QÆB h•v oQÆM; FB H`K` +€B ;b M;?` ?Á - +?¶ i®i M`v H`K b Q H¢B ç +?Q M?[M; i M

:½ b B p†i +QìB ?b ?b M|B, ó.M b Q H½Q ;B +kM; F?¬M; /U p`Q i?S M`v T?€i i`B +?9i Qi iÆ HK - Km®B ,M- M?QM; +?9M; i ô

L;k +?O bU [m€i iQ, óE?¬M; M M M|B #`v- +`M i?“M +„i M; M; HQÐB +?| +O M;QA

:½ b B p†i H`T iS+ BK KB M;- F?¬M; /€K M|B ;bX

h?QÆM; ç°B ç^M; i`QÊ+ ç m tm'i [m M- L;k +?O bU KÈB F?Q M i? B ç M +?“K- /šM M`v- pW i?`v çQÊ+ i?O p H` K°i M;QìB L;m ?¬m- K†i KkB HB M ç-v /€M; iQÆB +Q +?B m +® M?B m ?ÆMXô hB T i?2Q- ?QÈM; iB m M?“ T?Q b m pšv i v- w #ªQ #½ i`Á +?mv M +MM; L;m ?¬m M`vX

B M;ì- b„+ K†i æ†M; L;m ?¬m M`v p¬ +MM; F?| F?,M- H¢M? HMM; i?®i, ó*?“K ç½

h` M K†i L;k +?O bU pšM K M; i?2Q /€M; iQÆB +QìB- i?O [m MªB ç m H` M;QìB i? ?¬m ?¢- +?d H`- ? „M F?¬M; Km®M /šM ç M T?B M iQ€B ;b- pšM €M H`v [mv +O +K ?¬m, ó*€+ ?mvM? ç p'i pª- K°i +?9i iB M m®M; i`¬- m®M; i` ô

L;m ?¬m M`v H¢B /MM; i v i`€M; FB M ç`v iB M L;k +?O bU ` - i? M? •K ?mM; €+- M h`„+ i`'M +| [mv +O- T?“K H` tm'i M?“T [m MªB- ç m T?ªB FB K i` - ç M;W +| #¼M p`i tm'i [m M- +€B [mv +O M`v- M;QÆB ?B m ? v F?¬M;∧ô- ? „M ?ûi HÈM K°i iB M;

a„+ K†i L;k +?O bU ç°i #B M- H9+ i`QÈ+ #bM? i?QÌM;- b Q ?¬K M v ç°i M?B M M|B
HÁM; F?¬M; F?ÄB +QÌB H¢M?- K„M; iQ K°i +•m F?¬M; #B i çB mX

JQÌB K'v #B M [m•M F?¬M; M|B ? B HÌB- H"TiS+ M; ,M +´M; iÁ pÁ H¢B- F?¬M; +?Q
i?2Q- +| M; QÌB F?¬M; F?€+? F?Q K" t®+ K" M H M- `¬K `¬K K°i iB M; - /QÈB # M M
HQM? ?ûi HÈM, óæ¢B M?•M- K m M?bMXô

L;m ?¬m FB +¬K ç Q [m - K°i ;|+ #` t®+ H M- M?QM; H¢B H" iWM; i?B i F?Q M; ,K
óJ|M; M;U 5ô

"'i F H" h•v >¢- E?B i æ M- L[*?•M- ç m +QÐB M;U - M?QM; i?S K|M; M;U M"v-
+? ` KÈB M? M?'i M? M? M?'iX

E?B i æ M p" h•v >¢ [m®+ +kM; F?¬M; T?ªB H" F?¬M; +| i€+ T?QÌM; +? i¢Q +€B M
+?) - ? v H" +¬M; M;? - ç m FûK æ¢B h®M; F?¬M; Qi- #ÎB p"v- K°i #° K|M; M;U i®i
F?¬M; ;B€ i` K'v ç²M; iB M- M?QM; p" M ç M h•v >¢- +?QM? H" HÈB M?m" M ;'T K'
L[*?•M # M FB - ;B€ i` b) "Q "Q ;'T ?ÆM Ry H-MX

J¼B M; QÌB ç m #B i- i?S K|M; M;U b„i M"v- +| i€+ /KM; #ªQ p `i HÈM pÈB ç®B K|
M;U i®i- +¬M; +| i? H"K +?B M K½ i,M; i? K F?¬M; Qi +?B M HU+- i?S M"v- æ¢E
T?ûT çQ ` - M; ?B K +'K iB m i?QÆM; p" M ` M; Q" B FB K HÈB- M?QM; i` M i`,K +?
t®+ H M- H¢B T?€i ?B M ç m H" K|M; M;U /MM; ;B'v #¼+- i`¼M p M K'v M; "M +€B
æ²M; iY L;m ?¬m +Q H¢B K°i +€B- +QÌB H¢M? K°i iB M; M|B, óæ M- #„i iQ" M #° H

J'v M; "M +€B K|M; M;U - ç†i i¢B i?ÌB çB K M"Q +kM; ç m H" bU ibM? Q M? ç°M;-
[m•M H"TiS+ ?"M? ç°M;- i?Q€M;- ç9M; H" T?€ ?m, #ªv i€K F?Q ?"M;- M?[M; F?Q
>Q" B +?•m- F #B M i" B bªM ç9M; H" H° ` F?¬M; Qi p"i pB T?¢K H M? +'KX

h?"K +?Q H" T?€Q KÈB M?'i æ¢B h®M;- +kM; +| # F?~mX

"ªM €M HÈM M?Q p"v- iU M?B M H" H"K M; QÌB M; ?2 FBM? bÊ- M; v +ª #B M [m•M
[m€ HÈM- pb p"v bm®i ç K #„i M; QÌB- #„i #ªv i€K i?QÆM; M?•M p" +?O bUX
V

ed9X *?QÆM; ejy, "m¬M *ª S?€Q

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ejy, "m¬M +ª T?€Q

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

*?QÆM; #` ç€M? b® HmM; imM;- i?¬B +S i?2Q p"v

Í +€+? ç| F?¬M; t - K°i iÁ M?"`'i HÈM- +€M? +Y HÈM T?Q i`QÈ+- #bM? i?QÌM;
p M?"- ?Q†+ H" +| F?€+? iÈB +?ÆB- ç" T +Y - HB M +| M; QÌB ;€+ +´M; Î i`QM; M
+Y ç|M +?"QX

smv M [m +´M; iÁ pÁ +Y HÈM- T?Q i`QÈ+ +?QM? H" K°i ç¢Q iQÌM; t•v H"K M?Q #
;¢+? ç'i bûi- i` M; i`Q çB m F?„+ #®M T?Q - i`mM; i•K H" K°i #S+ iQÌM; K"m i`„M
iU M?Q K°i KªM? €M? K†i i`,M; i? M? i`M?X

hQÌM; t•v H"K #bM? T?QM; Î +´M; +m®B +MM; - K°i HMK +•v `„+ `®B F?¡ ; Ð- +•v
i` M tm®M; - p`M p`B +`M? +•v i`9+- [m'M [m M? H'v i?•M +`M? bmK tm - H€ t M? M
iB T ç M i`M Kti ç'i- K¶B F?B ; †T tm•M ?ç- ?Q iQK MÎ `°- `O tm®M; ?`M; pçM +?n
"bM? i?QÌM; - iÁ M?` HÈM FB m M`v Qi +¡ M; QÌB Î- +?d +¡ KQÌB ; ½ b B pti` p`Q
KÎ` - +?O M?•M K°i i?•M [mw F?Q HçB pW KÈB ç M- i?2Q ?„M ç M- +ÁM +¡ +?O
tmv M [m K°i ççQ ç M i?ì p` iQÌM; t•v H"K #bM? T?QM; Î +´M; - ? B M; QÌB K°i i
M; Q`B T?ÁM; - ; ½ b B pti #QM; +?ûM i` M?Ä iÈB- #¼M ?„M M?`T M?`T i`"- H"TiS
pti` M; Q`BX
*?O M?•M H`i`mM; MB M M? im'M ?ÆM # KQÆB im´B- M?`i H` +?ÁK `•m / `i ç T
i p¬ +MM; i?QªB K€BX
>„M #QM; +?ûM i`"- M?QM; b„+ Kti HçB +U+ F€ FûK- i?ÌB çB K #m¬M; +?ûM i` M
M¡B, ó_®i +m°+ H` #„i K'v M; QÌB\ h`QÊ+ FB pb +€B ; b K°i çB K ç°M; ioM? +kM;
i?"i bU +?Q `^M; # M M`v H` M?` ?„M ? v b Q\ô
*?O bU M¡B, ô>-m ; B #Èi ; B`M- i`QÊ+ K„i K°i çB KiBMiS+ ç m F?¬M; +¡- +kM; F?
[m•M M¡B i`Î Kti HB M i`Î Kti- M; QÌB +O +?9M; i çB ibK .QÆM; .B FB - .QÆM; .
L; QÌB M`v , M çQÊ+ M?B m +?¶ i®i +O +?9M; i M?Q p`v- #•v ; Bì M¡B i`Î Kti HB M
+€+ MÆB ç m M; ?B K i` ?`M; ?¡ +O +?9M; i - HçB #„i M?B m M; QÌB M?Q p`v- +
>Q`M? aÆM p` M; QÌB EBK [m®+ # M FB F?¬M; i?m çQÊ+ ?`M; - ç M H9+ ç¡- M m T
F?¬M; / /`M; Xô
L; QÌB çQÊ+ +?O bU ; ¼B >-m ; B +QÌB HçM? K°i iB M; - M¡B, ó*?Q M M- F?¬M; i?
*?O bU M¡B, ó>-m ; B - +¡ M M çQ +?Q æ²M; Zm€M FB K M? H M? ? v F?¬M; \ô
>-m ; B H„+ ç-m- M¡B, óE?¬M; +-M- æ²M; Zm€M ç½ +´K- M?`i ç`M? H` M; çB +?9M
i +kM; F?¬M; i? +?Q F?¬M; iB M çB ` M; Q`B- T?ªB +?Q ?„M çB K M? M b„+ M?b
T?ªB "bM? h•v oQÆM; Km®M iÈB b Q\ "bM? h•v oQÆM; M`v v m M?`i H` iB M /šM-
KQÆB M; ?bM [m M iB M /šM ç M ç•v- ç M H9+ ç¡ #ªM ?-m b) iU KbM? çB iB T ?„M
i?"T æ²M; Zm€M FB Xô
*?O bU HQ H„M; M¡B, ó"bM? h•v oQÆM; - M; QÌB M`v ?d M° p¬ i?QÌM; - +?d bÊ XXô
>-m ; B M¡B, ó*€B M`v #ªM ?-m +kM; #B i- +?d H`- HQçB +?mv M M?Ä M?†i M`v- +
Zm®+ +¬M; ` Kti- +?ŠM; T?ªB H` H`K M; QÌB i +QB i?QÌM; b Q\ L; QÆB çB H`K ç
H` +€B ; b \ æWM; M?bM ?„M ?B M içB p¬ +MM; ç„+ w- ` #B M [m M- +?QM? H` i?E
G9+ ?„M M¡B ` HìB M`v- F?Q ç° i, M; p¼i H M- #° /çM; ç-v p i?Qª i?m K½M M; mv
"bM? h•v oQÆM; t€+ i?U+ b„T iÈB `²B- p®M H` æ²M; Zm€M # M M`v Km®M ; B i p`B
K°i iw- M?QM; F?B M; ?2 çQÊ+ i?ÌB çB K F #B M i`B bªM- ?B M ` # F?~m T?€Q-
>Ä T?€Q FB tm'i ?B M- `à`M; +?Q i?'v *¬M; #° # M FB bÆ ?Î- +?mv M HÈM M?
M`Q i? K /U p`Q i`QM; ç¡\ E?¬M; #^M; ç2K M; QÌB içK ; B K i`QÊ+- /M b Q h?~K L;
+S M; ?2 T?•M T?¡ H` çQÊ+X
*?d H`- pB +h?~K L; çQ T?•M T?¡- HçB F?¬M; i? ç ç'v- `i M?B m bU ibM? ç m T?
SM; +?Q ; B€Q 9v p` HQÆM; i?ªQ hQ J½ iQ- ç m TªB i?Q€M; i? K ¬ K°i iw iW i'i
FB ` i`QÊ+- +ÁM +ª +¬M; pB +iB T ç½B- +kM; TªB +~M i?"M K°i +?9i- F?¬M; ç
ª h`„+ i`'M ç m #„i ç-m #`M pB +- i` M +QM çQÌM; /mv M?`i iW "B M EBM? ?QÈM
i?¬M; #€Q +?Q [m•M ç°B +€+ MÆBX
hmv M¡B "bM? h•v oQÆM; ; ÎB i?Q- i`QM; ç¡ M¡B F?¬M; +-M TªB T?¬ i`QÆM; - M
F?¬M; çQÊ+- H`K pB +i`i M?B M TªB +~M i?"M K°i +?9i KÈB i®iX
GçB [m #®M M; `v- iB i i`ìB i`Î M M`i M¡M; - K'v M; `v i`QÊ+ ç•v- +¡ H) H` ; B¡ HçM
H` i`ìB M„M; +? M; +? M; - +kM; K v- ; -M ç•v F?¬M; +¡ ; B¡ HÈM ; b tm'i ?B M- M m
i?'B #KB #`K i?"M? #½Q +€i- F?ŠM; ç`M? b) H`K +?Q M; QÌB çB çQÌM; +?`m M?B

h?~K L;¢Q ¢ªQ K„i ¢½ ¢ M- +MM; ¢B i?2Q ?„M- +?d +| 8yy;B€Q 9v- p T?–M K°i ?A
 hQ J½ iQ- +| H) pšM `ÆB ÎT?Q b mX
 .M b Q- i?ìB ;B M F?¬M; ¢ÊB M;QìB- M m K M; i?2Q [m•M ¢°B- +?d bÊ F?¬M; +| K
 i?€M; +| i? ¢ M ¢QÊ+ MÆB ¢•vX
 æÊB ¢°B F} #BM? +O h?~K L;¢Q ?B M ` ?B M i¢B h`„+i`M- K¼B +?¶ [m•M i?€K #
 ¢B #€Q iBM- æ²M; Zm€M iQM? iQ€M i®i i?ìB ;B M- i¢B +?QM? ;B[#m´B i`Q M;`v
 + Q ` F?ÄB i?`M?- ¢ÊB i`¼M p M ?ÆM K°i + M? ;Bì- KÊB M?bM i?`v F?|B #KB +m
 –K –K +?¢v M?Q # v K` ¢ MX
 æ²M; Zm€M ¢€M? M;U [m ¢|M- ¢Q h?~K L;¢Q p`Q i?`M?- F?¬M; F`T ?`M ?mv M
 M;QìB ? B # M- M|B F?) pÊB h?~K L;¢Q, óoQÆM; ;B - tBM M;`B tûi tY K°i p`iXô
 h?~K L;¢Q F?¬M; ¢ K td ;b iÊB- M|B, ó*€B ;b\ô
 æ¬B K„i æ²M; Zm€M ?B M H M K°i iB M;?B F}- M|B, óS?€Q5ô
 .M h?~K L;¢Q i`M ¢`M? M?Q i? M`Q- M;?2 ¢QÊ+ ? B +?[ M`v- [mª i?U+ +kM; #` /
 i?S M`v F?¬M; i? bQ pÊB +mM; MÄ- K|M; M;U - i?b ` iQîM; `^M; M?[M; M;QìB >
 +mM; MÄ K|M; M;U ¢½ ¢`M?- B M;ì M; v +ª T?€Q +kM; /€K #€MX
 >m®M; +?B- +? i¢Q T?€Q- +?d +| i€+ T?QìM; M K #„+ FBM? bQ- KÊB +| i? +? i¢
 M K #„+ M`v- +?ŠM; M?[M; +| i?€B ;B€K i`QM; M°B +mM; H`K :B K i¢Q- +ÁM +| +
 J`i oB MX
 L|B +€+? F?€+- M m Km®M +?mv M T?€Q ¢B ` M;Q`B- T?ªB +?2 /'m i B K„i i`i +ª
 ¢B m F?¬M; i? - i`W T?B M?[M; M;QìB >Q`B +?•m M`v +| M,M; HQÊM; ¢ª i?¬M; sn
 #°X
 L°B +mM; # M FB - h?~K L;¢Q iBM iQîM;- .QÆM; hB M b) F?¬M; H`K +?mv M M?Q
 imv M|B H` .QÆM; hB M T?€i i`B M M iQ`M p[M; K¢M?- M?QM; T?2 T?€B T?Q /Q
 hB M +kM; +?ŠM; i? [m M i•K ¢ M i`i +ª K¼B pB +X
 *¬M; #° i?b +kM; i?¬B- +€B sm J`i oB M M`v- `ä`M; +kM; +| M;QìB i? K /U- H`K
 K°i +€B- i¢B æ¢B h®M;- J¬M ?¢ idM? ¢QÊ+ M;QìB ;¼B H` +?QM? T?O- K` sm J`i o
 ;B[+Æ K`i pB + [m•M- #bM? F?ÎB #bM? i¼ +MM; J¬M ?¢ idM?- ¢WM; M?bM sm J`
 ;Bì i? K /U +?QM? pK- ¢¢B ¢ b® i?ìB ¢B K- +| +kM; ¢QÊ+ K` F?¬M; +| +kM; F?¬M
 F?¬M; M?ÄX
 h?~K L;¢Q p®M +?d H` Km®M ;¼B æ²M; Zm€M ¢€ K°i +QÈ+- /šM GQ " M; L;¢M ¢ M
 h?~K L;¢Q +QìB H¢M? K°i iB M;- M|B, óhQ ; M HÈM K"i5ô
 æ´M; [m M M|B, óL?[M; M;QìB FB +kM; i?~K p`M [m `²B- F?¬M; TªB #€M T?€Q
 a„+ K†i h?~K L;¢Q H¢M? ?ÆM- M|B, óL;QÆB Km®M M|B- #¼M ?„M +?d +?¼M imv
 #€M i?b #€M +?Q EBK [m®+ìô
 æ²M; Zm€M ;"i ;"i ¢–m- M|B, ôh•v >¢ # M FB +kM; +| M;QìB +O #¼M ?„M- +?d +
 [m M i?¬M; bm®i- i`QÈ+ K„i- EBK [m®+ M?B m H–M +¬M; GB m- M;QìB GB m [m
 M?Q HÊB F?Q +¬M; i?`M? K¢M? M?Q T?€Q HY +?mv M ¢ M- M;QìB EBK p¬ +MM;
 M;?2 M|B K°i ?Ä T?€Q- +? i¢Q ¢B ` - +kM; F?¬M; [m€ ¢€M; K`v i`,K t•m iB M #¢
 [m®+ # M FB - ;B€ i` Q i M?`i +kM; ;'T i` M i`,K H–M- M;QìB EBK +| `i M?B m #¢+
 h?~K L;¢Q ?Q i K°i ?ÆB F?Q H¢M?- i`QM; HÁM; M;?o- HÊB M?m" M i?S M`v- +| i?
 T?B M- # ?Ä T?€Q- +| i? HÊB M?m" M ¢ M ?ÆM M;?bM H–M- +kM; F?| i`€+? M?[
 æ²M; Zm€M iB T iK+ M|B, ôE€ i?"i- M?[M; T?€Q M`v- ¢®B pÊB M;QìB >Q`B +?•m
 b Q- HÊB M?m" M + Q iÊB ¢•m- +kM; F?¬M; p" M ` ¢QÊ+ K`v +€B- M¬ ;B ¢€M? ;B€
 ¢B [m - ¢B p ?QÈM; M;QìB EBK [m®+- H` ¢ ;B Q ?ªQ pÊB M;QìB L[*?•MX

.M b Q- L[*?•M # M FB - +€+ [m®+ ;B ç m H" ç T?ÁM;- +€+ ?¢M; KK+ ;b ç| +—M
+| F?¬M; i?B m #¢+— M m # M FB +kM; ç m +| i? çª i?¬M; +€+ ç®i M;|M i v;B Q
+?¶ i®i- HB M F?¬M; +—M T?ªB M|BXô

h?~K L;¢Q iBM? i +•M M?„+ K°i +?9i- +kM; ?B m çQÊ+ i?"i bU H" +| +?mv M M?Q
Zm€M, ó>Q" B +?•m # M FB +| ç°M; ioM? ;b F?¬M; \ô

æ²M; Zm€M +QÌB M|B, óh`„+ i`'M # M M"v- +| K°i h`B S?O p M +—m +?Q #¼M ?„M
[m +?9i Qi i?ÌB ;B M- FBM? bQ # M FB HB M ;B K T? ?¢ +?B m H M?Xô

h?~K L;¢Q +QÌB M?¢i K°i iB M;- M|B, ó*S ç +?Q #¼M ?¼ ?¢ çB- #„i çQÊ+ M?[M;
#°- t2K #¼M ?„M ?¢ M?Q i? M"Q- æ²M; +¬M; +¬M;- M?[M; M;QÌB M"v- M;QÆB iÈ
;B i\ô >„M M|M; HÁM; K" ç h?QÊM; S?QÆM; #ªQ FB K # M ?¬M; H¢B- M?QM; H¢
M?bM +?^K +?^K p"Q æ²M; Zm€MX

h?~K L;¢Q Km®M ;B i- +kM; +?d H" bU iBM? iB M i v K" i?¬B- ?B M i¢B HB M t2K
M m æ²M; Zm€M +?`m iU ç°M; i?O- M?Q p"v M|B `ä- M;QÌB M"v p b m +| i? ?Q" M

æ²M; Zm€M +QÌB ? ? K°i iB M;- F?¬M; ç K td iÈB M|B, óh?•M i? oQÆM; ;B [m
M"v- +?ŠM; T?ªB H" /Æ i v ? v b Q- M¬;B b) FûQ #¼M ?„M çB ` M;Q" B +?Ê- iQ"
M"v- /—m ;b +kM; H" ç` T?QÆM; +O M¬;B - M M H"K +?9i Qi bU iBM?- ç +?Q M?
?2Q FB M?bM K°i +?9iXô

L;[F?Q æ²M; Zm€M F?¬M; +?—M +?Ì +?9i M"Q- h?~K L;¢Q F?¬M; F?ÄB i?QÎM; i?
+€Q ;B" M"v H¢B `i #B i;BªB [mv i- K°i F?B ?„M ;B i M;QÌB- ? B M;QÌB b) M p`i`
pBM? M?K+X

h`QÊ+ ç•v- ç®B pÈB æ²M; Zm€M- h?~K L;¢Q +ÁM `i +| +?€M ;?ûi- b m F?B çB iÈ
i`9M; ?„M- ?¬K M v- ç®B pÈB ?„M- +?d +ÁM H¢B +| i?QÎM; i?S+X

h?~K L;¢Q M|B, ó?*mv M M"v HB M T?ªB ;B Q +?Q æ²M; +¬M; +¬M; `²B- p T?—M
#´M pQÆM; +kM; F?¬M; i? T?•M i?•M ` M;Q" B- M;`v K B T?ªB tm'i [m M- çÊB H9
i?m i?"T +ª ç€K #¼M ?„MXô >„M +„M `M;- H¢B M|B, ó?*mv M M"v HB M [m M ç M
;B i +ª M?" ?„M ô ô

h?~K L;¢Q M|B M?[M; HÌB M"v- +kM; F?¬M; T?ªB H" p¬ +,M +S- M m H" K|M; M;U
i?Q€M; ;B i;` /¼ F?d K°i iw- M?QM; #•v ;BÌ tm'i ?B M T?€Q- p"v i?b ?Q" M iQ" M F
M"QX

S?€Q ç M i`QM; i v M;QÌB EBK-ªM? ?QÎM; bBM? ` i?"i bU [m€ HÈM- M;mv ?¢B ç®
M;?o- M|B F?¶ M;?2 K°i Qi- M m K°i M;`v FB - M;QÌB EBK /B i GB m tm¬B M K- +ª
b¬M;- i?•v T?K+ M;`M /†K- M?[M; i?QÆM; M?•M M"v p" M;QÌB b m HQM; #¼M ?¼
F?ÄB HB M [m MX

G9+ M"v- h?~K L;¢Q bmv M;?o- F?€ i®i- h?€B EBM? ç½ +?d çB K +?Q KbM? K°i ç
+?QM? KbM? bÆ b~v K°i +€B- +| i`ÌB KÈB #B i b) #B M i?"M? #° /€M; ;b M[\ *?Q
K'v- +?d bÊ +€B #€M? t2 H`+? bY M"v- +kM; F?¬M; M?'i ç`M? +| i? i? v ç`BX

æ²M; Zm€M +€Q iW çB ` M;Q" B- ç^M; i`QÊ+ +| M;QÌB çB iÈB- M|B, óoQÆM; ;B -

h?~K L;¢Q M?'i i?ÌB M?È F?¬M; M´B M;QÌB M"v- +?d H" - +€B i M L;?B /QÆM; ?—m
i?"i K" çSM; ÍFBM? bQ- +?¢v i¢B ç•v iÈB H"K +€B ;b\

h?~K L;¢Q i?Q€M; i`—K K†+ K°i iw- M|B, óJÌB ?„M p"QXô

L;QÌB ç M H" i? M? MB M HÈM im´B ?ÆM h?~K L;¢Q K°i Qi- K°i i?•M [m—M €Q pW
i` M K†i /€M; p iQÆB +QÌB- t t K" iÈB- HB M ¬K [mv M ?"M? H - M|B, óhB m ?—

h?~K L;¢Q KÌB ?„M M;²B tm®M;- K°i # M +—M i` +?ûM M?Ä- K°i # M +?"K `½B M|B
+| p [m2M K†i- +| i? +?Q #B i + Q iQM? ç¢B / M? F?¬M; \ô

*¬M; ?-m î T?Q i`QM; i?"M? "B M EBM?- F?¬M; Qi M; QìB HB M ? +MM; i?^M; M L; ?B /QÆM; ?-m i?"i ç9M; H" +?Q i?'v [m - +kM; F?¬M; #B i H" F? B [m®+ ?-m HÁM; h?~K L; çQ +•M M?„+ L; ?B /QÆM; ?-m M"v ?ŠM H" +kM; +| [m M ? ; b pÊB > L; ?B /QÆM; ?-m +QìB M?ç i K°i iB M; - M|B, óE ? M M"v H" "M? >mv- FQM? ççB KU+ F?¬M; iB çQÊ+ +Æ ?°B i?•M + "M- K°i +?mv M M"v ç M >B h?Ov- F?¬M; i? oQÆM; ; B î ç•vXô

"M? >mv h?~K L; çQ ççB F?€B ç½ #B i`²B- ?¼ "M? M"v +QB M?Q H" F? B [m®+ içB i?ìB Fb h?€B h¬M; +ÁM çQÊ+ M?"M [m +?S+ Zm"M oQÆM; - +?d H"- i`QM; M? H" +€B ; b ç„i iB M- t ?Q X

h?~K L; çQ +QìB M?ç i K°i iB M; - M|B, óL; ?B /QÆM; ?-m +?„+ H" p¬ bU F?¬M; H +?mv M ; b\ô

"M? >mv +QìB M|B, ó*?d çQ +?9i Qi H K¼M- tBM oQÆM; ; B tBM pmB HÁM; M? óh€K KQÆB M; ?bM [m M iB M /šM M m- oQÆM; ; B M; çB Qi ô

h?~K L; çQ M; ?2 çQÊ+ # +?[i€K KQÆB M; ?bM- +ª M; QìB HB M p¬ +MM; ?QM; T? `i F?¬M; / / "M; - b® iB M FB i?"i bU F?¬M; iQM? H" Qi X

G" T iS+ +QìB ? ? - M|B, óL; ?B /QÆM; ?-m [m€ F?€+? F?Q- M?B m iB M M?Q p" •M? K„i HçB `ÆB i?ŠM; p"Q +€B i?MM; L; ?B /QÆM; ?-m ¬K i` M i vX

"M? >mv +QìB ? ? - M|B, óoQÆM; ; B F?¬M; +-M T?ªB F?€+? F?QXô L|B tQM; T?®B ?ÊT K" M; ²B tm®M; - M•M; +?ûM i` H M- M|B, ôE€ i?"i- K°i +?mv M M"v ç M K°i pB + M?ì oQÆM; ; B pmM; i v- oQÆM; ; B H" [mw M?•M- F?¬M; ; B®M; pÊB iB +?9i Qi bBM? w içB h`„+ i`M # M M"v- ? ? - b®M; içK K" i?¬B-

B M; î HçB #` #B M [m•M # M M"v #„i; B[- +€B i M æ²M; Zm€M FB ; -M ç•v F?¬M; - ç'v- æ²M; Zm€M FB +kM; F?¬M; çQÊ+ +QB H" +€B ; b- ?QçM [m M K" i?¬B- h`„+ i /Q oQÆM; ; B M|B K°i +•m b Q\ L m oQÆM; ; B +| i? çSM; ` M|B K°i +•m- iB m ? iQÆM; H B +ÁM +| ?B m FQM?Xô

G-M çQ iB M i?S M?'i- +?QM? H" i€K KQÆB M; ?bM [m M- çO t td5 h?~K L; çQ M? +?d bÊ +kM; F?¬M; HÊB M?m" M çQÊ+ +?¶ M"v- #îB p"v- +| i? i?'v çQÊ+ - L; ?B /Q # Q M?B mX

*?d H"- T?ªB M|B i`î HçB- i€K KQÆB M; ?bM [m M- +?d çQ +?Q h?~K L; çQ- M m L +?mv M- b m M"v #B M [m M ?B m FQM? H M i` M- +kM; +| i? çQ KbM? p"Q ç|- p i?B i i?ÁBX

h?~K L; çQ +QìB M?ç i K°i iB M; - M|B, ó>-m ; B - #^M; ?[m M; "B H" M; QìB M"Q\ *| i F?¬M; ; \ô

"M? >mv M|B, óoQÆM; ; B +?d +-M ?QÈM; æ²M; Zm€M FB ?ÄB H" #B iXô h`QM M"v ; -M ç•v t2K i`B M?Q KçM; - içB >²M; GQ hU H" M?Q i? - içB hmv M *?•m +kM; L; ?2 M|B- içB hmv M *?•m # M FB - h?~K L; çQ +ÁM H"K` +€B i?B M çQìM; - M; Q" M?QM; M?[M; b® iB M M"v `®i +m°+ i? Q i€+ M?Q i? M"Q- +ÁM F?¬M; T?ªB "bM? b Q\

>¬K M v M?šM i•K tm'i` K°i b® iB M HÈM M?Q p"v- ?„M +kM; H" F?¬M; +| +€+? M [m M- K'v +€B ; b ç| +?î çB- i?"i bU HB M [m M [m€ HÈM- # F?~m T?€Q FB K'i F? KÊB FB K` çQÊ+ - HB M [m M ç M [m M ? iQÆM; H B +MM; M; QìB EBK- M m i?m' p®M #®M HìB- M m F?¬M; çQÊ+ i?m" M HÊB- +ÁM F?¬M; #B i T?ªB H½M; T?Q # Q

h?~K L; çQ i?ªM M?B M M|B, óL; QÆB M|B- +?QM? H" K°i ç€K >Q`B i?QÆM; M?•M

"M? >mv ` p FBM? M; ç+ ?ÄB, óh?b` oQÆM; ; B +kM; #B i\ô

h?~K L; çQ +QìB M|B, ó¼M ?„M +| H€ ; M HÈM M?Q p"v- #'M pQÆM; ?€ +| i? F?¬

""M? >mv HϕB i`'M ç`M? iU M?B M- i?QM; /QM; +QÌB M|B, ó*?QM? H` #ÎB pb bU i
 +—m ç M oQÆM; ;B - /MM; #´M bU +O oQÆM; ;B - iU M?B M H`iB M i v K` i?¬BX
 h?~K L;ϕQ çSM; H M- /ϕQ p`B #QÈ+ i`QM; bªM?- KÈB M|B,óS?€Q- +€+ M;QÆB FB
 ""M? >mv M;•v M;®+ K°i +?9i- H`T iS+ +QÌB F? M- M|B,óoQÆM; ;B i?S i°B- pB +
 i? M|B- oQÆM; ;B +?d +—M #B i`^M;- iϕB ç•v HB M [m M`'i HÈMX ó
 h?~K L;ϕQ K'T K€v KB M;- +QÌB +QÌB- çB ç M # M +ϕM? ""M? >mv- K°i i v KÎ M„T
 `\"K`ϕT +?^M; +?`i iWM; t'T iWM; t'T iB M /šM- i'i +ª ç m H°` - K†+ /M F?¬M; +?|
 pšM iªM` K°i +¶ F?Q iS+ F?B T M;QÌBX
 h?~K L;ϕQ ç|M; M„T ?°T ;'K HϕB- /MM; ç®i M;|M i v ;ä +€B ?°T- +?\"K`½B M|B,óh?
 ó
 ""M? >mv pmB KWM; [m€ ç¶BX
 h?~K L;ϕQ iB T iK+ M|B,ó*?d H`- p T?¬M M;QÆB p` #^M; ?[m +O M;QÆB ó >„M H
 iS+ ;BÆ i v- i€i K°i +€B p`Q K†i ""M? >mvX
 ó®T ó 5 o¬ +MM; i? M? i?9vX
 ""M? >mv p®M H` M;~M M;Æ- M?QM; [m B ?\"K H\"T iS+ +ªK M?\"M çQÈ+ bU ç m çÈM
 ?\"K- H„T #„T M|B,óoQÆM; ;B M;QÆB M;QÆB ó
 h?~K L;ϕQ çQ i v p - +?„T ? B i v b m HQM;- iW i` M + Q M?bM tm®M;- M|B,óZm
 b m HQM; M;QÆB #B i- M?|K M;QÌB M`v- K°i M;QÌB +kM; çWM; M;?o ç M pB + b®M
 i`'M # M M`v- +€+ M;QÆB +kM; çWM; M;?o ç M pB + çB [m M[- Km®M +?ÆB- +?
 +?ÆB M´B ç•m5 ó
 h?~K L;ϕQ HϕM? HMM; K` M?bM ""M? >mv- +m®B +MM; KÈB HϕM? HMM; K` M?´`
 ""M? >mv #KK H'v [m B ?\"K- Km®M çB ç M ¬K ?°T ;'K FB - B M;ì ?°T ;'K HϕB #`
 M;QÌBX
 ""M? >mv Km®M `ìB çB- M?QM; HϕB F?¬M; + K HÁM;- H9+ M`v- ?„M +kM; tû iQ M;
 +| #B i- b m HQM; iB m ?¬m +?QM? H` B ? v F?¬M; \ ó
 h?~K L;ϕQ +QÌB M?ϕi K°i iB M;- M|B,óL;QÆB +| #B i b m HQM; #´M pQÆM; H` B
 ""M? >mv M;•v M;®+ K°i +?9i- ?ÄB,óG` B \ ó
 h?~K L;ϕQ ç h?QÈM; S?QÆM; #ªQ FB K tm®M;- M|B,óh?B M iY5 ó
 ""M? >mv Mm®i MQÈ+ #¼i- +€B F?Q i? i?QM; /QM; FB i`Î M M i?`i i?®- ç`M? T
 t2K- M;QÆB +| i? mv T?QM; iÈB F?B M`Q5 ó .Si HÌB- HB M #KK K†i #Ä i`®M K' /
 h?~K L;ϕQ +—K ?°T ;'K H M- #ªQ M;QÌB i ;¼B >`M h? h`mM; iÈB- +QÌB ?b ?b M|B
 iW i?m H'v- ç•v H`iB M i?m M?` +O #´M pQÆM;X ó
 >`M h? h`mM; +QÌB F?´- M|B,óoQÆM; ;B - ç½ F?¬M; H`K #ϕM +MM; #¼M ?¼- i?
 #¼M ?¼\ ó
 h?~K L;ϕQ tK K†i M|B,óE?¬M; H`K #ϕM +MM; #¼M ?¼ H` K°i +?mv M- M?QM; iB M
 b Q #´M pQÆM; F?¬M; +—M \ L;?d M;ÆB bÈK K°i +?9i çB- M;`v K B +ÁM T?ªB tm'i
 ? - M;? M? M; M; `ìB çBX
 >`M h? h`mM; H„+ ç—m- ç„M; +?€i K` ¬K +€B ?°T ;'K M`v- M?QM; +kM; M;Q M M;C
 a€M; bÈK M;`v ?¬K b m- ç½ +| #B M [m•M €T ;BªB K°i ç€K >Q`B *?•m ç M +?Ê- K
 #€M i?S+ ,M- iϕB ;B[bU +?9 w +O `i M?B m M;QÌB- ;BÆ i v +?ûK tm®M;X
 "B M [m•M # M M`v ;B i M;QÌB F?¬M; ;B®M; pÈB M? K¬M- F?¬M; +| +| M?B m [m
 ç t - H`K i?`i +?d H` H`K i?`i- M|B F?¬M; +?WM; M?[M; ç—m H•m M`v #` +„i #Ä-
 +¬M;X

hBM iS+ `ÆB p`Q i v h?~K L;¢Q # M M`v- h?~K L;¢Q +?d +Q`B M?¢i K°i iB M; - M`B
FB b B iÈB #€Q iBM,óL`B +?Q æ²M; +¬M; +¬M; - ¢•v +?d H` #„i ¢-m- iW M v p b
K M; i?2Q M?[M; p`i M`v tm'i [m M- ¢ m tY i`Q i?2Q M?Q +€B M`v- #ªQ ?,M F?¬M
+kM; +| #´M pQÆM; ¢~v H M ?°X ó

hB T i?2Q- +?QM? H` i?m i?“T ?`M? i` M; - K M; i?2Q 8yy ;B€Q 9v T?B M;U tm'i [m
i?ªQ M;mv MX

>ÆM # KQÆB >Q`B i?QÆM; M?•M p` +?O bU- iQ`M #° ¢ m #` +?ûK ¢-m- ÎT?Q i`Q
p°B p`M; ¢2K iBM iS+ #€Q H M ``M? >mv # M M`v- ``M? >mv +Q`B H¢M?- M`B,óh
+€B æ¢B h®M; M`v- H` K°i KbM? ?,M i?®M; i` b Q\ *?| +? iX ó

J°i M;Q`B +?O bU +~M i?“M #QM; i` ¢ M +?Q ?„M- +Q`B ? ?ª M`B,ó>-m ;B #Èi
ibM? i` +Sm +?QM? H` "bM? h•v oQÆM; #`v KQm ¢ti F ¢ æ²M; Zm€M ¢B H`K- "b
F?| +MM; pÈB +?9M; i - +?9M; i +MM; H„K i?b ¢B +QM ¢Q`M; E?B i æ M # M FB

``M? >mv H„+ ¢-m M`B,ó>B M i¢B ?`M; ?| ¢ m ¢ti Î#B M [m•M # M M`v- K`v +€B
[m - M;Q`B L[ \*?•M b) +?Q +?9M; i ?Q` M?½ b Q\ L?[M; i?S F?€+ ¢ m / M`B- bÈ

*?O bU M`B,óh?“i bU F?¬M; ¢QÊ+- F?¬M; #^M; ¢Q i?Q ¢ M FBM? bQ # M FB X ó

``M? >mv H„+ ¢-m- +Q`B H¢M? M`B,óE?¬M; ¢QÊ+- +?9i pB + M?Ä 'v +kM; F?¬M;
+?Q M;Q`B i +? +Q`B\ L;QÆB ;¼B M;Q`B p`M p`B t2` M;Q`BX ó

*?O bU bÈ iÈB KS+ Kti KkB i`„M; # +?- p Kti ¢ m F?´- M`B,ó>-m ;B - i`QÊ+ K„i
/šM ?`M; ¢B ` M;Q`B- +?šM; T?ªB H` +?`m +? i b Q\ ó

``M? >mv M;?B M `„M; M`B,óªM ?-m H¢B F?¬M; #ªQ M;QÆB /šM +'K p`i ¢B ` M;Q
Km®B „M i-K i?Q`M;- M;QÆB tm'i [m M- ¢B >Q`M? aÆM # M FB - i`QÊ+ K„i F?¬M
#„M; ?` b Q\

"bM? h•v oQÆM; M`v bÈK #` [m®+ i° + h•v >¢ ;?2M ;?ûi `²B- M,K i°+ >Q`M? aÆM
¢°M; ioM?- i¢B [m M M;Q¢B +?9M; i +ÁM +| K°i M;m²M ?`M;- HB M ¢Q +?Q #¼M
+€B i M æ²M; Zm€M M?Q M?Ä ¢½ F?¬M; ¢€M; M`B M[ `²B- æ²M; Zm€M i¢B h`„+ i`
H`K;B| K°i iw- ¢ M FBM? bQ- ?„M ¢ M +€B `„K +kM; F?¬M; T?ªBX ó

*?O bU M;?2 tQM;- ?ÆB +?¬M +?l M`B,ó\*?mv M M`v +| M M i?QÆM; M;?` +MM; #¼
ó

``M? >mv H„+ H„+ ¢-m- M`B,óE?¬M; +¬M- i ¢ m +| +?O i`QÆM;X ó

*?O bU ¢`M? T?ªB ;"i ¢-m- M`B,óhB m M?•M b) ¢B H`K- +?d H`- bBM? w i`QÊ+ K„i

``M? >mv i?ÎT?b T?b M`B,óªÁM +| i? H`K b Q\ *?d +| i? M;?o #B M T?€T ¢B p ?
bU ibM? T?€Q- +?l K°i +?9i ¢B- ;¼B M;Q`B i?¬M; #€Q +?Q M;Q`B L[*?•M # M FB
i¢B ¢•v ;†T K°i +?9i T?B M iQ€B- tBM #¼M ?„M i? i?SX ó

h`Î H¢B +?®M +k- # M M;Q`B #B M [m M ¢½ H` K°i F?¬M; F?Q F?€+ ?šM- H9+ i`Q
?B M i¢B- T?|M; K„i M?bM [m p2M ¢Q`M;- M?QM; H¢B H` K°i ¢Q`M; /`B i?QÆM;
+?SM; FB M /•M +?,M Mm¬B h•v >¢ p°B p`M; HM / #Á ¢B ` - K°i Qi M;Q`B h®M; ¢
+QM ¢Q`M; /mv M?`i- T?K+ pK +?Q K°i Qi i?QÆM; ¢°B- +?mv M +mM; +'T +?¶ ¢
H QX

J†+ /M +?d H` #B M ?| M?Q M?Ä- M?QM; i`QM; K„i h?~K L;¢Q- ¢½ H` i? v ¢´B p
h®M; >¢- i?´ ¢` T?b M?B m +?WM; M?B m ?ÆM M;`M /†K- #ÎB pb +?B M i` M?K
¢ ;BªB [mv i h•v >¢- M?Q p`v- #B M ?| i¢B ¢•v b) K°i KU+ iB TiK+X

8yy F} #BM? M;`v ¢ K F?¬M; M;?d- +?d H`T i`¢B M;?d M;ÆB p` ?²B T?K+ ? B + M
¢B iÈB- /šM ¢-m pšM H` æ²M; >´X

æ²M; >´ F?¬M; T?ªB H¨ H¬M ç¬m iB M tm'i [m M- H9+ M¨v ç·v- H¢B H¨ M; QìB p¬
+QìM; i`€M; - K M; i?2Q #ªv i€K M; QìB- ;BK+ M; U KÎ çQìM; T?Q i`QÈ+- M m ;†
tm®M; M; U i`QÈ+- M; ?d K°i +?9i i`QM; [m€M i`¨- çÈB ç°B T?Q b m +?¢v iÈBX
o2M çQìM; - M; šm M?B M +kM; b) ;†T çQÈ+ K°i Qi i?QÆM; M?·M h·v >¢- i?QÆM; M
M; k+O "bM? h·v oQÆM; - ç9M; H¨ /€K M; ,M çQìM; - Km®M iÈB +?¨QX
L?[M; i?QÆM; M?·M h·v >¢ M¨v- M; QìB >€M +?B K ç b®- F?¬M; +| h?~K L; ¢Q- b)
M¨v- iU M?B M p¬ +MM; +ªK FQ+? ç®B pÈB h?~K L; ¢QX
*ÁM M[- M; QìB b€M; bm®i ç m #B i- h?~K L; ¢Q bÈK Km°M ; b+kM; b) M„K ; B[h·v :
H¨ M; QìB >€M- i`QM; HÁM; HB M H°` p¨B T?¬M i?·M +¨MX
J„i i?´v b„T ç M GQM; +?·m- K°i ç°B i?QÆM; ç°B ç^M; i`QÈ+ çB ` - M; ,M ç°B M; k
Km®M ; †T K†i "bM? h·v oQÆM; X
J´v i?QÆM; M?·M M¨v ç m K M; p K†i p¬ +MM; HQ H„M; - +?„+ H¨ +| +?mv M Km®
M; U [m v p i?¬M; #€Q K°i iB M; - [m K°i MûM M? M; - h?~K L; ¢Q ç½ ç€M? M; U +
;B€ K´v i?QÆM; M?·M M¨v- ç m H¨ K°i #° i` M; T?K+ M; QìB >€M- [m¬M €Q +kM; `´
i?2Q K´v ;½ b B p†i- H¬B FûQ H¢+ ç¨- i` M H¢+ ç¨ +kM; F?¬M; #B i H¨ +?Î ?¨M; ?|
*?d H¨- i?·M T?¨M i?QÆM; M?·M t€+ i?U+ F?¬M; i? M; ?B M; ì- h?~K L; ¢Q tQ v M
K´v i?QÆM; M?·M ¬K [mv M- ?ÄB, ó*?Q p` Km®M ; †T #´M pQÆM; - +| HìB ; b Km®M
*-K ç¬m H¨ K°i M; QìB K+ `+?- çB ` M|B, óoQÆM; ;B - +| T?ªB H¨ M; QÆB Km®M ç
hW >B h?Ov ç M GQM; +?·m- t2K M?Q çQìM; ;¬M M?´i- h?~K L; ¢Q HB M ;"i ;"i ç¬m
h?QÆM; M?·M K+ `+? +| M|B, óoQÆM; ;B - +?9M; i +kM; H¨ KÈB iW GQM; +?·m
h?Ov ç M h·v EBM?- çB #m¬M #€M +?9i Qi / ç°M; p"i- H9+ çB ` - T?€i ?B M GQM
#ìB p¨v ç†+ #B i #€Q H¢B HìB M?„M- tBM oQÆM; ;B +?9 wX ó
h?~K L; ¢Q KìB #¼M ?„M ç M p2M çQìM; - K´v ;B€Q 9v çQ iªM; ç€ ç M- K¼B M; Qì
i?QÆM; M?·M K+ `+? FB iB T iK+ M|B, óh`QM; ç K M;¨v ?¬K [m - GQM; +?·m F?¬
[m·M i`QM; i?¨M? ç°i M?B M F?¨M i`QÆM; H M- ç M +ª+´M; i?¨M? # M FB +kM;
+?d H¨ M?Q i? - i?2Q Hw i?mv i- oQÆM; ;B ç½ b„T iÈB- F?ŠM; ç`M? T?ªB i?QÈ
M?QM; M? K¬M GQM; +?·m T?O # M FB H¢B K°i çB K ç°M; ioM? ç m F?¬M; +|¬M
Zm·M bY h¨+ i`M GQM; +?·m T?O /QìM; M?Q H¨ ²M¨Q H M- p b m- #®M T?Q M?
Qi #B M [m·MX ó
h?~K L; ¢Q M?Qm H¬M; K¨v- ?ÄB, ó*ÁM +| iBM iS+ ; b F?€+ M[\ GQM; ?SM; T?O #
ó
h?QÆM; M?·M K+ `+? H„+ ç¬m- M|B, ó\*€B M¨v i +kM; F?¬M; #B i `ä- +?d #B i GQ
i` M F?¬M; ;B®M; pÈB H9+ #bM? i?QìM; - #B M [m·M p¨ h?2Q [m·M ç m H¨ ; €+ ; B€
h?~K L; ¢Q +ªK i?´v +| +?mv M H¢- #B M [m·M- T?¬M HÈM H¨ [m®+ i°+ i¢Q i?¨M?-
[m®+ i°+ Zm·M bY i`QM; i?¨M?- M|B F?¬M; +?QM? t€+ +| H) H¨ \*mM; GU+ h`QÈ+
H¨ M; QìB >€M- #„i ç¬m M? Q M? Q MÆB ç¬m b|M; M; ¼M ; B| M¨v- M|B F?¬M; +?W
GQM; +?·m M¨v- i?¨i bU H¨ +| p¨B T?¬M w iS ç¬K`²M; ? M; ?´X
GQM; +?·m i?¨M? i?Q€M; +€B ç½ i?¨M? iB m çB K +O +ª h·v >¢- T?¨K H¨ M; QìB
#B i- bS ; Bª çQ iBM iW >Q¨M? aÆM ç M GQM; ?SM; T?O- K°i M;¨v +?Q Qi +kM; +
J¨ +?9i Qi ; B´v pB i i?Q- +| +€B ; B Q +?Q M? K¬M h`B S?O- +| +€B i?b çQ ç M M
hBM iS+ HQ M; H´ ?¶M i¢T- B +kM; F?¬M; #B i GQM; ?SM; T?O tªv` +?mv M ; b-
ç M- H¢B H¨ i?ìB çB K ç i`i +ª+€+ M?¨ çSM; i?¨M? ?¨M; X
h`B S?O GQM; +?·m S?| «M [mv i i·K M; ? M? p "bM? h·v oQÆM; - K´v M;¨v M v-
[m·M i?QÆM; M; ?´- +kM; M?B m H¬M ç M M? K¬M Zm·M bY # M M¨v- Km®M #¨M

L?QM; Zm•M bY *mM; GU+ h`QÊ+ H¢B pšM +ÁM H„+ HQ- bQ b€M? pÈB S?| «M M
ç¢K M?B m H„KX

*mM; GU+ h`QÊ+ p` h?~K L;¢Q +kM; F?¬M; T?ªB HB M ? H-M K°i H-M ? B- ç®B p
i? M|B H` t'm- imv M|B iWM; +| tmM; ç°i- M?QM; \*mM; GU+ h`QÊ+ +kM; F?¬M; i?

*?d H`- ?„M /M b Q +kM; H` [m®+ i°+- *mM; GU+ h`QÊ+ ?B m- K°i F?B L?B T +?
?SM; T?O- iQÆM; H B i'i M?B M b) M„K ;B[[m•M +?QM? h•v >¢- iÈB H9+ ç|- +€B
+O M;Q|B >€MX

h`QÊ+ K„i- F?¬M; Qi M;Q|B ç½ i`mv M iBM iS+ ç M- ç m H` F?mv M ?„Mi?W +Æ i
i°+ /"vX

G`K M?Q p"v M;mv ?B Ki? M`Q- +| i? M;?o- *mM; GU+ h`QÊ+ +kM; F?¬M; T?ªB
F?¬M; ;B i- H¢B +ªK i?'v i?U+ bU T?ªB tBM H¶B ?mv i /`+? +?ªv i`QM; M;Q|B- tB

*ÁM M[- #B M [m•M # M M`v- `i M?B m M;Q|B ç½ Km®M M|M; HÁM; +?ûK ;B i- M
i'i +ª K¼B M;Q|B M?È `ä- #¢M +k ?ªQ ?[m ç M ç•v- M|B +?mv M F?mv M #ªQ *mM;
M®B HB M F?¬M; /SiX

h`QM; M? K¬M Zm•M bY- KQ|B bo [m M +'T + Q #B M [m•M ç m iKi" T+MM; K°i +?
HQÐB K` i?ªQ Hm" M- +| M;Q|B p¶ #`M F m iQ F?¬M; ;B i h?~K L;¢Q- æ¢B >¢ i'i pQ
MQÊ+ K„i- M|B ?mvM? ç M?` KbM? i¢B GQM; ?SM; T?O- +?QM? H` ;†T ç°+ i?O -
M;Q|B;B[BK H†M;- ç m H` i?B M p ?QÈM; [m®+ i°+ # M M`vX

h` M K†i \*mM; GU+ h`QÊ+ •K i`-K #`i ç`M?- ?„M +?"K `½B M|B,óG9+ M`v ç•v M;?
K M; ç M 8yy ;B€Q 9v- ?ÆM M[+ÁM +| i`QM; i?`M? K°i p¢M h?2Q [m•M- #B M [m•
M;`M M;Q|B- ;B i M?Q i? M`Q\ ó

óE?¬M; +| ;b H` F?¬M; H`K çQÊ+- F?¬M; #^M; H`K i?`i h`B S?O S?| «M FB i`QÈ
F?¬M; +| M;Q|B M`Q H` ç² i®i- H`K i?`i #¼M ?„M- H¢B /B i i`W h?2Q [m•M- h?~K
;B i ?„M- +ÁM F?¬M; T?ªB / /`M; M?Q i`M b€i +?| ;` b Q\ ó \*| M;Q|B ²M `Q M€Q ç

óæ°M; i?O pÈB h?2Q [m•M H` ç9M;- M?QM; F?B ç|- +?9M; i ç½ i?m°+ p H`K HQ¢

óáÊ +€B ;b\ *?9M; i H` [m®+ i°+- H` iY i¬M L;mv M >¢Q- H` i? M? H¼+ T?ªM ç²5

*mM; GU+ h`QÊ+ H„+ ç-m +Q|B F?´- Km®M i`W h?2Q [m•M- ?B M i¢B +kM; ç½ Km

J¼B M;Q|B i?'v ?„M F?¬M; pmB- ç½ +| M;Q|B ç½ MûK #`M çB- çSM; H M M|B,óªm
?€M iY [m®+ i°+ +?9M; i ? v F?¬M;- i`QÊ+ K„i [m®+ i°+ /B i pQM; b„T iÈB- M;QÆ

óL; v +ª « æ•K GoM? G¬ i?•M i?`M? [m®+ i`QÊM; ç m +?`m [m•M T?€T #`i p` i?•
M; v +€B M`v +kM; F?¬M; /€K b Q\ ó

« æ•K GoM? G¬

h?|B çB K ç +`T p M;Q|B M`v- F?m¬M K†i +?9M; iQÈM; ç m `i M;?B Ki9+- +?„+
+U+ + Q i¢B h•v >¢X

*mM; GU+ h`QÊ+ i?Î /`B- M?QM; H¢B K°i +•m +kM; F?¬M; +?`m M|B- #° i°+ h•v >¢
iM i`QÎM; #° i°+ M`v +kM; ç m i`mv M iBM iÈB- #ªQ ?„M +?m`M #` ;B i h?~K L;¢Q-
KB M; M?B m M;Q|B t|B +?ªv p`M; M?Q p"v- H¢B +`M; H`K +?Q ?„M #`i M ?ÆMX

h?|B çB K ç M; T?•M p•M- # M M;Q`B +| K°i #BM? bo +?¢v ç M +¬m FB M- *mM; G

"BM? HQM? ç M i`mv M iBM M|B,óZm•M bY ç¢B M?•M- h?2Q [m•M # M FB +| ç°M

óæ°M; i€+ ó *ª M;Q|B *mM; GU+ h`QÊ+ M?Q K Q `WM; #` FBM? ?½B- F?~M i`QÆM

óh?2Q [m•M #„i ç-m i" T F i- M; v +ª ç¢B /Q M? +kM; ç m ç|M; +Y - +ÁM +| h`B T?C
/`+? p°B p½ K` iB M ç M +Y L KX ó

óL?B T +?QM? pQÆM; ç M ó h`QM; ç-m \*mM; GU+ h`QÈ+ HÁ2` K°i w MB K- F?
H M,ó*€B i`M S?| «M FB +ÁM F?ûQ çQ ç~v ?ÆM +^a +€ +?¢+?X ó
æ€K bo [m M +'T + Q +kM; ç m M|M; M^av- i?9+ ;BK+ M|B,ósBM Zm•M bY ç¢B M?•M
J†i *mM; GU+ h`QÈ+ •K i`-KK M|B,ó>¢ H M? +€B ;b\ h?2Q [m•M çSM; î i`QM; /Q

h?~K L;¢Q +Q`B H¢M?- M|B,ó\*?| +? i- +?d #^M; M;QÆB +kM; /€K M;²B îi` M M;U
ó
óhQ`M #° tm®M; M;U 5 ó "B M M;Q`B M?Q i?Ov i`B m +MM; K [m€i,ó*?| +? i- ¢ m
*mM; GU+ h`QÈ+ pW i? M pW ;B"M- ¢ M; bmv M;?o +| T?ªB H` M M #m¬M; i v ¢€
M?QM; +€B +K+ /B M i'i #¢B M`v- H¢B H`K +?Q ?„M bBM? ` ?`M wX
L m M|B H` / M;U #¼+ i?•v i` M +?B M i`Q`M; i?b +kM; i?¬B- Qi M?'i +ÁM +| +€B
M?QM; M?Q +? i î +?¶ M`v- +?ŠM; M?[M; H` ;B M i†+ KQm T?ªM- +?d bÊ pÈB i?O ¢
M;Q`B M?` +kM; F?¬M; i? #ªQ iQ`MX
*mM; GU+ h`QÈ+ F?) +„M K¬B- +m®B +MM; H` +9B ¢¬m tm®M;- tQ v M;Q`B tm®M;
h?~K L;¢Q- ? B ¢¬m ;®B [m€ tm®M;- M†M; M K` /"T ¢¬m- M|B,óoQÆM; ;B - iB +?
V

eddX *?QÆM; ejj, hQM? hQ€M

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ejj, hQM? iQ€M

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

*?QÆM; #` ¢€M? b® HmM; imM;- i?¬B +S i?2Q p"v

h?~K L;¢Q F?BM? i?Q`M; HB + ?„M K°i +€B- [m®+ i°+ F?¬M; B #b M´B- +kM; +?d
i?¬B- +€B ;b L;mv M >¢Q iY i¬M- F?¬M; #^M; +?| K€X

h?~K L;¢Q M?bM p T?Q #B M [m•M- M|B,óL?Q i? M`Q- +ÁM +| M;Q`B Km®M i¢Q
æ€K #B M [m•M H"TiS+ +?•M i v Hm®M; +m®M;- M m M|B H` \*mM; GU+ h`QÈ+ F?
+| i? FQ+? T?€i w +?Q +?B M ¢'m +O #¼M ?„M- ?B M i¢B *mM; GU+ h`QÈ+ +kM
¢'i- #¼M ?„M +`M; H` K°i +?[+kM; F?¬M; /€K M|BX

J°i i? M? ¢ Q `ÆB tm®M; ¢'i- i`mv M ` •K i? M? i? M? i?9v- iB Ti?2Q H` #B M [r
h?~K L;¢Q F?m'i T?K+X

h?~K L;¢Q M;²B îi` M +QM M;U + QiQ- iW i` M + Q M?bM tm®M; K°i K`M M`v- ?W
i?`M?5 ó

óL?B T +?QM? pQÆM; p`Q i?`M?- K¼B M;Q`B M?QÊM; K°i +QM ¢Q`M; i?¬BX ó S?

J¼B M;Q`B HB M i`€M? b M; K°i # M- +QM ¢Q`M; +?d +| i? +?Q K°i M;Q`B i?¬M;
+?"K `½B ;BK+ M;U ¢B [m - î # M i`QM; iB M; ?Q M ?¬ i'T M" T- ;B®M; M?Q ¢¢B
¢°i M?B M- h?~K L;¢Q ;?bK +?†i M;U - ?QÈM; æ²M; >´ T?Q b m- + Q ;B¼M; M|B
pQÆM;- F?¬M; i? pQÊi [m - ;B i i K i°+- M;Q`B M?` +O ?„M- #„i iQ`M #° ` - FûC
iQ`M #°- F?¬M; M M F?€+? F?QX ó

æ²M; >´ im•M K M?X

æ€K #B M [m•M M;?2 tQM;- i`QM; HÁM; bBM? ` F?m'i M?K+ p` T?šM M°- M?QM;
F?Q M`v +kM; i M i?`M? K•v F?|B- ?ÆM M[- h?~K L;¢Q i?O ¢Q¢M i`M F?®+- ¢°M
B +ÁM /€K H°M t°M\

h`QM; iW çB M +O h?~K L;çQ- +?Q iWM; +| ? B +?[ i?Ä ?B T- M?'i H` H9+ M`v-
F?¬M; ç°B i`lB +?mM; - M m #m¬M; i? M; QlB M?' i M #BM? HQM? FB - +m®B +MM
æ½ M?Q p-v- ç FBM? bÊ M?[M; M; QlB M`v- h?~K L;çQ +?d +| K°i HU +?¼M- ?mM
i?O çQçM +`M; HÊB ?çB ?ÆM bQ pÊB #¼M ?„MX

h•v >ç ?Q`M; i?`M?- Î T?Q i`QM; #m²M; HÁ bQÎB- GQ \*`M h?m`M M^K Î i` M ;BQl
M;`v- KQlB K'v M;`v M v- +| F?B idM? i€Q K°i +?9i- +| F?B HçB F?¬M; +?®M; çÎ M
J¶B K°i H-M idM? HçB- ?„M ç m +| p FB M M; ?` /` i?QlM; - H`T iS+ i`mv M i`B m
[m®+ bU i`¼M; v m- K°i F?„+ +kM; F?¬M; /€K +?`K i` X

a„T ç M i?lB çB K ç-m i?€M; b€m- i?lB iB i ç½ /` i?QlM; MlM; #S+- i` M ;BQlM;
ç M; i`ªB i'K ç K H M- ?¬K M v F?Q b„+ ?„M F?€ ?ÆM K°i +?9i- m®M; i?m®+ tQM
;¼B .QÆM; h?U+ iÊBX

J'v i?-M iY iMv i?lB +?`m K M? p`Q +mM; ç½ +?m`M #` F„+`M; - +?m`M #` çÊB GQ
;¼B- +?Q M M iBM iS+ `ÆB p`Q i v .QÆM; h?U+ # M FB - .QÆM; h?U+ M; v +ª FB
K½- +?çv M?Q # v p`Q +mM; X

óL?B T +?QM? pQÆM; iÊB MÆB M`Q `²B\ ó

ó" ?ç- iBM iS+ KÊB M?'i- ç½ [m GQM; +?•m- M m F?¬M; +| ; b #'i M; l tªv ` - [m #
çQÊ+ ç•vX ó

óªv i€K M;`v ó GQ \*`M h?m`M M^K Î i` M ;BQlM; # M?- +| p +| +?9i M¬M MlM; -
M? M? ó

.QÆM; +?•M MlB, ó" ?ç- içB GQM; +?•m- L?B T +?QM? pQÆM; tªv ` K°i +?9i pB
GQ *`M h?m`M F?¬M; F?ÄB +ªM? ;B€+ H M- MlB, óL; QÆB MlBX ó

.QÆM; h?U+ HB M #€Q +€Q iWM; iBM iS+ KÊB M?'i +| çQÊ+- +m®B +MM; KÊB MlB
çQÊ+ /•M i•K- M m F?¬M; ?"m [mª i?B i iQlM; F?¬M; +?`m M'B- # ?ç- +| TªB H`
;B€Q 9v iB M ç M M; ? M? çlM L?B T +?QM? pQÆM; \ ó

GQ *`M h?m`M ?W HçM? K°i iB M; - MlB, ó*mM; GU+ h`QÊ+ i?"i iQ ; M- h`šK ç®B
+kM; +MM; M?[M; M; QlB FB ?² ç² çQÊ+ b Q\ ó

hB T i?2Q- HçB iB T iK+ MlB, ó*mM; GU+ h`QÊ+ i`QM; i?¬ +| KªM?- +kM; F?¬M;
+| M; QlB #`v KQm çti F - F?¬M; TªB +| M; QlB l GQM; ?SM; T?O •K i?-K i`mv M +
F?¬M; +| H€ ; M H`K ` bU iB M? #U+ M`vX ó

*ª M; QlB ?„M M?Q H` `U+ `Ð ?šM H M- iBM? i?-M #„i ç-m i`Î M M b€M; H€M; - i` M
MlB, óL?[M; M; QlB M`v- ç M H9+ çl iU M?B M +| L?B T +?QM? pQÆM; i?m i?"T- h`
çlM i?b F?¬M; +-M- GQM; ?SM; T?O [m M i`¼M; ?ÆM- F?¬M; i? ç +?Q #¼M M;
L?B T +?QM? pQÆM; hQÆM; ç M ç•v H` ç ;B€K [m®+- TªB H•K i`B m- i` pb iS
it+ `v +kM; F?¬M; ûT çQÊ+- +?QM? H` +? i`²B- h`šK +kM; F?¬M; +| ; b ç MlBX ó

GQ *`M h?m`M ;B M M M K` +?mv M i?•M i? - iB T iK+ MlB, óh`šK H` M; QlB +- ç A
TªB /U p`Q L?B T +?QM? pQÆM; ç M p`M ?ÁK [m M i`B çQ ç€K K X L?QM; M m
; b #'i i`„+- .QÆM; h?U+- M; QÆB H`T iS+ ;¼B M; QlB- ç2K i?B i? h`šK çB- iB K +t
+i- h`šK F?¬M; i? `ÆB p`Q i`QM; i v M?[M; M; ?`+? it+ FB - +?QM? H` +? i- h`šK
i H`K M?K+- M; QÆB ?B m +?Q \ ó

.QÆM; h?U+ `ÆB H - MlB, óL?B T +?QM? pQÆM; K` +? i- H½Q T?m b) M i€M; #
ó

GQ *`M h?m`M +QlB M?çi K°i iB M; - +kM; F?¬M; F?mv M + M- /MM; i•K +Æ +O ?„
h?U+ `ÆB p`Q i`QM; i v õM?[M; M; QlB FB õ- b) H` +€B F i +K+ ; b- iU p`M ç½ t2K
+ªM çQlM; F?€+X

>„M iB T iK+ M|B,óGQM; ?SM; T?O ;-M ç•v +| ç°M; i€+ ;b\ ó
.QÆM; +?•M M|B,ó« æ•K GoM? G¬ # M FB b B`'i M?B m M; QìB K M; iB M iS+` M
`^M; - GoM? G¬ ç¢B M?•M /M b Q +kM; H¬¬M; M; Q¢B +O *¬M; *?9 - #'i F M|B i?
?QÊM; p +¬M; +?9 çB M ?¢- M?QM; ; -M ç•v H¢B T?€i ?B M çB m /` i?QìM; X ó
æ¬B K„i i?•K i?9v +O GQ *¬M h?m”M H°` p¬B iB #'i ç„+ /o,ó*ÁM +| M; QìB F?¬M
.QÆM; h?U+ i`M? i`¼M; ;"i ç-m- M|B,ó*ÁM +| K°i pB +- M,K i°+ >Q¬M? aÆM #
+?9i /` ç°M; - M; QìB EBK ç½ T?€B bS ;Bª ç M- ?QÊM; h•v >¢ i KQÊM jy p¢M ;€M?
+?B M K½- i'i +ª K°i p¢M- M; Q¬B` +ÁM Km®M Ryy ;B| H®+ T?€QX >¬K M v #¼M ?
`¬M; - # ?¢- pB i?¬M F?¬M; /€K [m HQ tY i`Q- FQM? tBM # ?¢ [mv i ç`M?X ó
GQ *¬M h?m”M +QìB H¢M? K°i iB M; - M|B,óL; QìB L[*?•M ç€M? #¬M iQM? `i i®iX
L; QìB L[*?•M` „T i•K H¬K ;b- GQ \*¬M h?m”M ?€ H¢B +| i? F?¬M; M?bM i?'m\ h`Q
HQ¢M- #¼M ?„M ç°i M?B M çQ` çB m FB M?¬ F?„+ M?Q i? - +?QM? H¬ Km®M ç`
` M?[M; HQÆM; i?ªQ [m•M ;BÈB M¬v- ç®B pÈB h•v >¢ H¬ [m€ M?B m- ç®B pÈB L[
L?QM; M m h•v >¢ F?¬M; +-K` - +kM; pW ç9M; çO ç +?Q M; QìB L[*?•M KQÊM
?¬M +k- pW p†M +MM; iQM? iQ€M pÈB GQ *¬M h?m”M ?„MX
GQ *¬M h?m”M HB K HB K #ì K¬B F?¬ [m„i- +ª M; QìB i`îM M idM? i€Q ?ÆM M?B r
M?”T GQM; ?SM; T?O- b m ç| ?½v ç +?Q ?„M tY i`QX ó
.QÆM; h?U+ M; ¢+ M?B M- M|B,ó" ?¢- L?B T+?QM? pQÆM; p¬M; QìB L[*?•M ó
óL; QÆB F?¬M; +-M M|B M[- w h`šK ç½ [mv i- æ¢B h®M; +?B K iB M M; ?B h•v >¢
M¬v- +kM; F?¬M; i? +?`m i?B iX ó >„M T?ªM; T?'i M?Q +?B K çQÊ+ iB M M; ?B`
MQÆM; i?2Q iWM; iB M; ?Q F? M- F?¬M; #B i H¬ pmB bQÊM; ? v H¬ F?| +?`mX
.QÆM; h?U+ H”T iS+ idM? M; °- i`QM; HÁM; M; ?o- i•K iQ # ?¢ [mª M?B M + Q KBM
+?QM? pQÆM; - M m M?Q M; mv M w ;B Q` M?[M; HQÆM; i?ªQ [m•M ;BÈB M¬v- h
L?B T +?QM? pQÆM; i?•M H¬ "bM? h•v oQÆM; æ¢B h®M; - p¬ Hm”M M?Q i? M¬Q
FB æ¢B h®M; X
æ¢B h®M; t2K i¢B K†i KkB "bM? h•v oQÆM; - +ÁM +| i? +?`m- +-M T?ªB +?B M ç'm
tm¬B M K- h•v >¢ HQ¢M i`QM; ;B†+ M; Q¬B- bÈK Km°M ;b +kM; +?`m F?´- pÈB iQ
h®M; - ?ÆM M[+ÁM HB M [m M ç M "bM? h•v oQÆM; - æ¢B h®M; i'i M?B M T?ªB
h®M; - M m ? B # KQÆB p¢M #B M [m•M #„+ iB M- ?°B ?ÊT +MM; jy p¢M >¢ [m•M
S?²M F?îB #BM? ? B KQÆB p¢M- KK+ iB m M; QìB EBK pšM Hm¬M H¬ E?B i æ M-
>¢\ L|B F?¬M; +?WM; #B i b) F?| K¬ HmBX
J'm +?®i i¢B ç•v- pšM H¬ L?B T +?QM? pQÆM; - M m # ?¢ çQ` +?O w- æ¢B h®M
?ÊT- M m L?B T +?QM? pQÆM; çQ +?O w- H¢B H¬ K°i +?mv M F?€+X
.QÆM; h?U+ F?¬M; M?`M çQÊ+- +QìB M?¢i K°i iB M; - M|B,ó" ?¢ i?€M? KBM?X ó
V

ed3X *?QÆM; ej9, :B Q S?|

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ej9, :B Q T?|

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

*?QÆM; #`ç€M? b® HmM; imM;- i?¬B +S i?2Q p"v

sm'i T?€i iW GQM; +?•m- iB T iK+ çB ?QÈM; GQM; ?SM; T?O- K°i çQÌM; +?•m ?m
+?Q iÈB- iBM iS+ +kM; ç½ i`mv M F?„TX

ob p"v- K°i çQÌM; çB [m - h`B S?O- i`B ?mv M +€+ MÆB +kM; ç m ?¼+ +€+? i?¬M
/`+? i?ª iBM iS+ ` - çÈB i?ìB çB K L?B T +?QM? pQÆM; ç M- M; QìB ?Q M M; ? M?
?„M K M; ç M- F?¬M; T?ªB ?Q iQÆB- K`H` ;"v ;°+ p` çÁM ;€M?- #,M; ;? - ç-v b€

L; QìB F?¬M; #B i- +ÁM iQÎM; `^M; H` ç½ tªv ` +?mv M- M; v +ª h?~K L; çQ i?'v- +
i?"i bU H` #çQ /•M b Q K` M?B m [m€X

E iW ç!- ç€K [m®+ i°+ KÈB w i?S+ +?QM? KbM? i? çÆM HU+ #ç+- î i`QÈ+ K†i M; ç
ç^M; FB - i?b ` #¼M ?„M +?d H` M; QìB i-K i?QÌM; M?Q i? - +! iB M H ;B i i K i°
H`K ;b- imv +kM; +! M; QìB ;îB i?Q- #ªQ #¼M ?„M H`K K°i Qi ç°M; i€+- +m®B +MM

.¼+ i?2Q #B M ;BÈB b Kç+- K°i KU+ çB p T?Q i`QÈ+- +m®B +MM; ç½ iÈB +?¶ ç
h?~K L; çQ K°i çQÌM; F?¬M; ? i`b ?Q½M- K¶B M; `v +?d M; ?d M; ÆB # + M? ;Bì- +
M?Q p"v- +! H) H` /Q æ²M; >´ çQ w FB MX

Zm®+ i°+ +! F?¬M; Qi /kM; bo- M m ç +?Q #¼M ?„M i?ìB ;B M i´ +?S+- HçB +! ç€
8yy ;B€Q 9v +?Q ?ŠM +! i? i`€M? i?Q€iX

Jm®M +?Q [m®+ i°+ F?¬M; +! +Æ ?°B ç i?W /`T- #B M T?€T /mv M?'i +?QM? H
H`K +?Q #¼M ?¼ F?¬M; +! i?ìB ;B M i`T F i ç°B M; k- +?Q M M- p®M H` /U iQM? M
T?O- M?QM; ?¬K M v HçB `9i M; „M i?ìB ;B M b•m b„+- ç M i®B ç K M; `v i?S # - `Q
/€M; GQM; ?SM; T?OX

*€B iQÌM; i?`M? M; mv M; FB HŠM; H†M; çSM; bWM; b[M; - b¬M; ç`Q #ªQ p i?`M
tm¬B- T?ìM; K„i M?bM b M; - +?¶ pQÆM; ç¬ M`v K†+ /M F?¬M; +! p i`€M; H M?Q
HQçB F?Q F?€B ?MM; ?²MX

*-m i`2Q `ÆB tm®M; - K°i ç°B F} #BM? iW +Y i?`M? H Q ` - æ²M; >´ +ªM? ;B€+ K
ç'm5 ó

J°i çQÌM; M`v çB ç M- i?¬M ?²M M€i i?¬M iQM?- HçB H`K +?Q æ²M; >´ ,M T?ªB F
pW M?bM i?'v ççB ç°B +QĐB M; U - H`T iS+ HB M bBM? ` +ªM? ;B€+X

L?QM; h?~K L; çQ HçB +QìB M!B, óE?¬M; +-M- H` M; QìB i`QM; M?`X ó

L!B tQM; - HB M ;BK+ M; U M; ? M? ç!M- ?¬ p ?QÈM; ç°B F} #BM? ç®B /B M, ó"bM

.šM ç-m H` Gw h? M?- h?~K L; çQ ;BK+ M; U iÈB- ?„M HB M iK+ F?¬M; M; WM; tQ
K°i +?•M i` M ç'i- + Q ;B¼M; M!B, ó*mM; M; ? M? oQÆM; ;B ççB ;B€X ó

a m HQM; Gw h? M? H` M, K b€m i`, K ;B€Q 9v- `Q `Q tm®M; M; U - HÈM iB M; M!B,

h?~K L; çQ +QìB ? ? K°i iB M; - M!B, óo`Q i?`M? i`QÈ+ `²B ?½v ¬M +?mv MX ó

> B ç°B ;B€Q 9v F i?ÊT H`K K°i- iK i`T +MM; K°i +?¶- iU M?B M +! p¬ b® +ªK t9+-
`i M?B m bQ pÈB H9+ i`QÈ+- ç m H` iBK K°i +?9i M; QìB +MM; i`QÌM; H•m F?¬M;

h?~K L; çQ +kM; F?¬M; M; ,M +ªM- +?d ç€M? M; U b!M; p B +MM; Gw h? M?- ?ÄB, ó

Gw h? M? M!B, ó*?d +?ì i?'v K†i oQÆM; ;B - i`QM; +mM; i`mv M` iBM iS+- M!B H
+mM; `²B M!B b m- M; Q`B ` - çO HQçB [m M HçB +kM; ç½ +?m`M #` tQM; - iMv i?ìB
çbM?X ó

h?~K L; çQ ;"i ;"i ç-m- M!B, óo"v i?b i`U+ iB T p`Q +mM; - i`QM; i?`M? +! ç°M; ioM
M FB T?ªB +QB +?WM; K°i Qi- imv i? v ç`B [mv M HU+ içB "BM? #- M?QM; F
[m•M +kM; T?ªB iK ?¼T HçBX h?2Q [m•M T?K +`M- içK i?ìB ç m çB m ç M # M i`Q
+-M M iQ`M- K¼B +?mv M ç m / M!BX ó

Gw h? M? M|B,ó.QÆM; h?U+ .QÆM; çΦB M?•M ç½ i?¬M; #€Q"BM? #°- iQ" M #° h? M[- F} #BM? h?2Q [m•M p" JBM? oä ;B€Q 9v- M?•M b® çΦB F?€B H M iÈB #ªv i€K h?~K L;ΦQ H†M; v M iQM? iQ€M K°i H-M- i,M; i? K ?"m ç°B ;B€Q 9v b„T iÈB- HU+ çΦi iÈB KQÌB pΦM- h?2Q [m•M +| i? T?•M +¬M; Î +€+ MÆB- M?•M b® +?WM; ? B +?QM? i?S+ F?®M; +? - +?d H" ?ÆM KQÌB pΦM K" i?¬BX

*?d H"- +?B M HU+ M?[M; M;QÌB M"v HΦB F?¬M; i? F?BM? i?QÌM;- i?"i bU F?¬M /KM; hQ J½ iQ p" [m•M ç°B æ²M; Zm€MX

S?QÆM; /B M [m•M ç°B- h?~K L;ΦQ iU iBM- +?QM? KbM? +| ç-v çO Qm i? - /•M i M;QÌB >€M Î h•v >Φ + Q iÈB i€K T?¬M- M?[M; M;QÌB M"v ç m H" OM; ?° +?QM? K i?"M? H" h?" S?²M- /•M i°+ >²B >°i- E?B i æ M- M;QÌB L;ä h?S- +?QM? i?S+ T?ª i°+ æªM; >ΦM;X

L?[M; M;QÌB M"v Qi M;QÌB- iQM? iQ€M ç•m ` ç'v- +kM; F?¬M; [m€ M?B m- +?d - #¼M ?„M F?¬M; M€Q i?b +ÁM i®i- M m i?"i bU Km®M #„i ç-m ²M "Q- h?~K L;ΦQ b ;¼M #¼M +?9M;X

L;QÌB æªM; >ΦM; +?QM? H" K°i +?B +O M;QÌB E?QÆM;- p®M >€M E?QÆM; H" K°i Km®M ;•v +?B M- +?d +¬M ç®B T?QÆM; F?¬M; M€Q HQΦM- h?~K L;ΦQ F?¬M; M;Φ >B M iΦB bÊ M?'i- ç9M; H" L[*?•M- M m M?Q M;QÌB L[*?•M M?•M +Æ ?°B ;•v +?m ? B # M ?¬ SM;- +kM; H" K°i çΦB T?B M iQ€BX

amv M;?o HQΦM i?'i #€i i Q K" çB p"Q i?"M?- h?~K L;ΦQ KÈB T?€i ?B M- +ª GQM M;QÌB ç m ç' t¬ ` çQÌM;- H9+ M"v ç•v- HΦB F?¬M; M;QÌB M"Q K M; i?2Q çÁM; €M iB T- M?QM; pšM çQÊ+ H•v M?B K +ªK t9+ +O M?[M; M;QÌB Î +?•m ?mv M h?~K L "Q M€Q ç°M;- p¬ b® M;QÌB + Q ;B¼M; ?¬ iQ,óL?B T +?QM? pQÆM; h?B M im X ó h?~K L;ΦQ i?'v ibM? +ªM? M"v- F?¬M; F?ÄB /UM; i?ŠM; i?•M i? - +ª M;QÌB `U+ `Ð hB T i?2Q- #B M M;QÌB M?Q i?Ov i`B m T?"T T?²M; [m€ #€B- h?~K L;ΦQ ç€M? M; [m€ tm®M; ?"M? H ç M ç|X

*€B H iB i M"v- h?~K L;ΦQ +kM; F?¬M; i?Q+? H„K- M?QM; i?U+ bU F?¬M; M;„M +ª iU M?B M ?B m- M?[M; /•M +?9M; M"v i? i?B i +?Î çÈB +€B ;b- #¼M ?„M i`Ê HU +kM; çQ +?Q ?„M K°i T?¬M i`¼M; i`€+?X

h?~K L;ΦQ F?¬M; M?`M çQÊ+ K" ?ûi HÈM K°i iB M;„óæB i?2Q #´M pQÆM;- #´M pQ MQ b v5 ó

J v K" K°i +•m K bªM; M"v F?¬M; B M;?2 i?'v- +€B iB M; ;¼B -K o M?Q i?Ov i`B h?~K L;ΦQ T?€i ;B€+- HÌB M"v iQÆM; çQÆM; +?Q M|B- +€B çm¬B p M? p M? H M K" i?¬M; [m çQÌM; çB- K½B +?Q ç M M;U çΦQ # M FB - KÈB i? M? i`M? K°i Qi- F? K°i ?ÆB- M|B pÈB Gw h? M?,óob b Q F?¬M; M|B bÊK- bÊK #B i p"v- Î M;Q`B i?"M bÎ iΦK i?ÌB i`QÊ+- i„K `Y i? v [m-M €Q K°i T?2M- b m ç| KÈB p"Q i?"M?X ó

Gw h? M? +QÌB ? ? K°i iB M;- +kM; F?¬M; M|B +?mv MX

h?~K L;ΦQ H„+ ç-m- F?¬M; M?`M çQÊ+ K" i?Î /`B- M|B,ó*m°+ b®M; M?•M bBM? - i çB K H"K M€Q ç°M;5 ó

æ M +Y +mM;- h?~K L;ΦQ ;B Q M;U +?Q Gw h? M?- i`U+ iB T çB p"Q- >Q`B æS # M M"v- +?SM; FB M h?~K L;ΦQ iÈB- M|M; Mªv M|B,óoQÆM; ;B - KÌB i?2Q M¬ ;B çQÊ+ M[`²BX ó

"B m H° h?~K L;ΦQ F?¬M; F?ÄB M;QM; i`¼M; H M- M|B,óG"K T?B MX ó

> B M;QÌB K°i i`QÈ+ K°i b m- ç M #m²M; HÁ bQÎB +U+ F€M? M?- M; v +ª #~K #€Q L;ΦQ i`U+ iB T çB p"Q- HB M +?SM; FB M K°i ç®M; M;QÌB ç½ [m€ tm®M; Î T?Q M?B m M;QÌB i?'T ;B¼M; MS+ MÎ M;? M M;`QX

.QÆM; h?U+ [m€ ;®B i`QÈ+ ;BQÌM; GQ \*`M h?m`M- i?'T ;B¼M; M|B,ó" ?¢- L?B T
GQ *`M h?m`M ;BÆ i v ; -v M?Q tQÆM; F?¬ H M- M; |M i v +?d T?QÆM; ?QÈM; h?
;B M M M M|B,óæ M- K m iÈB- i?W /`T h`šK +ÁM +| K'v T?-M i?-M i`Q- h`šK +| -
M; QÆBX ó

h?~K L; ¢Q #QÈ+ M? M? iB M H M- M; ²B Î i` M ;BQÌM; - M„K +?†i i v GQ \*`M h?m`M
M?m F?Q çB m F?B M i?B M ?¢ M[- +?d F?¬ [m„i M?Q +•v ;"v- F?¬M; M?bM i?'v
i€B M?ÊiX

GQ *`M h?m`M +| p ç½ K i KÄB iÈB +U+ çB K- >Q`B æS+ K M; i?2Q iB M; F?|+ M
?„M /MM; K°i ç¬B K„i çK+ M; -m ç¬B ç€M? ;B€ h?~K L; ¢Q- # M i`QM; p çK+ M; -m
K„iX

h?~K L; ¢Q +?Q iWM; ;†T GQ *`M h?m`M M?Q p"v- ?„M K'T K€v KB M; - H¢B +ªK ;B
` çQÊ+- +ªK iB M? +O ?„M ç®B pÈB GQ \*`M h?m`M- i?"i bU [m€ T?S+ i¢TX

GQ *`M h?m`M +QÌB M?¢i K°i iB M; - M|B,óh`šK F?|+ b Q\ ó

h?~K L; ¢Q H„+ ç-m M|B,ó" ?¢ K i KÄBX ó

óæ9M; ó GQ *`M h?m`M ;B M M M +QÌB +QÌB- i`QM; /€M; iQÆB +QÌB M?B m p`B
J°i # M- >Q`B æS+ +-K F?, M H m MQÈ+ K„i i` M F?|2 K„i +?Q ?„M- GQ *`M h?m`M
+m®B +MM; H¢B F?¬M; i? i?Q€i` F?ÄB bBM? H½Q # M? iY- h`šK `i K i KÄB- +U
?¬K [m - h`šK KÆ iÈB i?€B iY +O h`šK- ?„M pšM H` +€B /¢M; FB - [m€ [m"i +QÌM

GQ *`M h?m`M F?) i?Î /`B- ?Q`M iQ`M M?Q K°i M; QÌB H½Q M?•M ?B p¼M; +| M; QÌ
iK+ M|B,óh`šK M M çB ;†T ?„M `²B- M?QM; i` M çÌB M`v- h`šK +ÁM +| +€B ;b F?¬M
M; QÆB ?B m HÁM; h`šK F?¬M; \ ó

h?~K L; ¢Q ;"i ç-m- M|B,óhB m i ?B mX ó

GQ *`M h?m`M +QÌB ç M +| +?9i i?ªK ç¢K- M|B,óæ€M; iB + h`šK b„T +? i- M; v +ª
KbM?- h`šK +kM; F?¬M; F`T HB + K„i M?bM5 h`šK K°i KU+ i`¬M; KQM; M; QÆB iÈ
M; QÆB ç M `²B- ? B M; QÌB Kšm iY +€+ M`M; HB M ;B Q +?Q M; QÆB- M; QÆB M M
+€+ M`M; - M?Q p"v- h`šK #Ä çQÊ+ T?-M i`¼M; i`€+? M`v- +| i? v M i•K çB ;†T h`š

>„M M; ? M M; `Q K°i +?9i- MQÈ+ K„i F?¬M; F?ÄB +?av` - +€B M`v +kM; F?¬M; T?
v i ?-m M?'T M?¬- GQ *`M h?m`M i?Î ?²M; ?°+ M|B,óL?QM; #•v ;BÌ h`šK ç M; M; ?
b|i- çÊB ? B i?€M; M[- M; Q¢B i¬M h`šK b) tm'i i? - +?QM? H` HB + K„i M?bM +kM

h?~K L; ¢Q M„K +?†i i v +O ?„M- M|B,ó" ?¢ b) i?'vX ó

GQ *`M h?m`M H„+ ç-m- iW +?®B +?Q w FB M- M?QM; +m®B +MM; H¢B i`M? i`¼M
h`šK FQM? i?B M iBM K M?- M?QM; H9+ M`v ç•v- h`šK M?'i ç`M? TªB ç'm K°i i`M
?ÆB- p¬ Hm`M M?Q i? M`Q- +kM; TªB ;†T ?„MX ó h v +O ?„M /-M /-M`O tm®M;
ç¬B K„i çK+ M; -m M?bM p T?Q h?~K L; ¢Q- ç°i M?B M M|B,óh?€B EBM? +kM; ç½

h?~K L; ¢Q M|B,ó*? i K'i`²BX ó

GQ *`M h?m`M +QÌB ? ? K°i iB M; - M|B,ó:B M; bÆM +O h`šK- +| i? M i•K ;B
M; `v ?¬K M v- h•v >¢ HB M ;B Q +?Q M; QÆB- h`šK [mªM Hw +ª çÌB- ;B Q ?`M; çB
F?¬M; MÐX ó

>„M mM; /mM; +QÌB +QÌB- +QÌB ç M KS+ +| +?9i ç„M; +?€i- iB T i?2Q KÈB ?QÈM
K°i +?mv M Km®M M?Ì ó h? M? •K +O ?„M /-M /-M i?'T tm®M; - M|B,óZm®+ i°+
+O h`šK- M m H` +| i? - HB M HQm K°i +QM çQÌM; b®M; +?Q #¼M ?„MX ó

h?~K L; ¢Q M|B,ó>€M E?QÆM; K°i M?`- iB m i ;?B F?„+ # ?¢ /çv #ªQX ó

h? M? •K GQ *`M h?m`M v m Èi M|B,óªÁM +| K°i pB + ó >„M ?Q F? M M|B,óoÊ+ C
M m F?¬M; ;B i,M; M[- M; QÆB H` L?B T +?QM? pQÆM; h•v >¢- H` +QM` h`šK i'

i`mv + Sm- M?QM; iW M v p b m- F?¬M; +¬M T?ªB i€B ;B€i? Ki? i?'i M[- M; QÆB F?¬M; \ ó
h?~K L; ¢Q M?€v K„i K°i +€B- M|B, ó" ?¢- M; QÆB M|B +€B ;b\ ó >„M M; ?B M; i B H
GQ *~M h?m" M ?[m F?Q p¬ HU+ M|B, óæ€T SM; h`šK F?¬M; +¬M T?ªB i, M; i? Ki?
h?~K L; ¢Q p K†i KÌ K`i M|B, ó" ?¢ H" T H¢B H¬M M[- iB m i F?¬M; M; ?2 i?'v- # ?
½B K" M|BX ó
óE?¬M; +¬M T?ªB H¢B H¢B i, M; i? Ki? i?'i ó
h?~K L; ¢Q `ÆB H M|B, ó" ?¢ +?„+ H" K i KÄB- M; v +ª M|B +?mv M +kM; ¸½ F?¬M
H9+ iB m i p h®M; - iBM? i?¬M # ?¢ HQM; ?´ #U+ M"Q ó >„M M; ? M M; "Q- Km®
M[X
GQ *~M h?m" M +Q`B K°i iB M; ¸„M; +?€i- M|B, óh`šK +ÁM +| K°i pB + M|B +MM; p
L; mv M >¢Q iB M ¸ - iWM; K B i€M; K°i b® #ªQ i" M; ó
h?~K L; ¢Q i`WM; iQ K„i- M|B, óoMB Î MÆB M"Q\ ó
GQ *~M h?m" M /®+ bS+ HB m K¢M; ?Q F? M- M´B ;B" M ¸MM; ¸MM; M|B, ó*m®B +M
²B b Q\ ó
h`QM; HÁM; h?~K L; ¢Q ?¬ iQ K°i iB M; ?ÄM; #ûi- H" T iS+ M; ²B M; v M; „M- M|B, ó"
ó
GQ *~M h?m" M #`i ¸„+ /o i?Î /`B- M|B, óaU ibM? #ªQ i" M; - +?d H" ;Bª /®B ?QªQ- h`
iW M; `v ?¬K M v- h`šK H" i?€B i?QÊM; ?Q" M; - /Q M; QÆB ;B€K [m®+- [m•M +?Q
KbM? M; QÆB ¸°+ ¸Q€M- h`šK K i +? i ¸B- Km®M M; ?d K°i +?9i- M; QÆB ¸½ ¸ M`²
*| #šv `T H9+ i`QÊ+- h?~K L; ¢Q M; v +ª M|B +?mv M +kM; +~M i?" M ?ÆM p`B T?¬M
GQ *~M h?m" M- +?Q /M # M? ibM? M; mv F`+? M?Q i? M"Q- +kM; H" +€Q ;B`X
*?d H"- H9+ M`v M; ?2 ¸QÊ+- GQ \*~M h?m" M ¸2K p`i [mw ;B€M ?`i ;B Q T?| i` M i
i`€M? F?ÄB +ÁM +| K`v T?¬M +ªK ¸°M; - M|B, ó" ?¢ v M i•K- i¬M; KB m t½ i„+ h•v
/Q iB m i FûQ /`B tm®M; /QÊBX ó
GQ *~M h?m" M +Q`B F?´- M|B, óªkM; +?d +| i? M?Q i? X ó .Si H`B- i?Î /`B- +| p #
GQ *~M h?m" M /QÐM; p`B T?¬M F?Q HU+- KÈB i, M; HÈM i? M? •K M|B, ó.QÆM; h?
ó" ?¢ ó .QÆM; h?U+ [m€ ;®B ¸ M /QÈB ;BQ`M; - `ÆB H M|B, ó" ?¢ +| ;b T?•M T?
GQ *~M h?m" M M|B, óhW M v p b m M`v- iW iW T?K i€ L?B T +?QM? pQÆM; - T?ª
+?QM? pQÆM; F?¬M; #B i ¸®B tY H¢M? M?¢i M; QÆB ¸•mX ó
.QÆM; h?U+ F?|+ H|+ i?ªK i?B i- M|B, ó>¢ i?¬M ?B m- # ?¢ iW iW M; ?d /QÐM; -b
M?Q H9+ # M ¸¬mX ó
GQ *~M h?m" M H¢B M|B, ó« æ•K GoM? G¬ ó
ó" ?¢X ó æ€T H¢B H" K°i H½Q M?•M `•m i|+ #¢+ i`„M; - ?„M F?Q€+ €Q +?Q" M; - K
+O M; Q`B æªM; >¢M; - ¸B ¸ M i`QÊ+ ;BQ`M; X
GQ *~M h?m" M M?bM i?ŠM; ?„M- `i KQM; KÄB- +?"K`½B M|B, óL?È F„ H`B h`šK M
pQÆM; - iQÆM; H B- H¢B T?K i€ M; Q¢B i¬M M; QÆB- ¸S #û FB - +kM; +| +®i M?K
« æ•K ¸¢K K¢+ M|B, ó>¢ i?¬M #B i`²BX ó
GQ *~M h?m" M H„+ ¸¬m- /Q`M; M?Q H" ¸KM; T?ªB +€B ¸BM? - +?d +| i? +Q`B F?´-
M; QÆB HmB ` - ¸ +?Q L?B T +?QM? pQÆM; HQm H¢B H" ¸QÊ+X ó
*?9M; i?¬M "Q "Q #€B #B i ¸B ` M; Q`B- Î T?Q i`QM; #m²M; HÁ bQÎB- +?d +ÁM H
L; ¢Q- +?QM? H" >Q`B æS+ FB - +kM; `|M ` `|M `ûM K" HmB b M; K°i # MX

h`ìB M!M;- î T?Q i`QM; #m²M; HÁ bQÎB- `ä`M; +ÁM #`v #B M K°i +?"m i? M- M;
F?-M; #B i M!M;- çÊB +?Q tmM; [m M? [mçM? [m) tm®M;- HçB F?-M; i? F?-M; +
GQ *`M h?m" M M?bM h?~K L;çQ- ç-B K„i p- +MM; i?•K i?9v- +ª M;Q`B T?ªM; T?
iBM? i?-M- M!B,ó« æ•K GøM? G- M`v- M;QÆB T?ªB +~M i?"M- +?d H`- F?-M; T?ªB
çÆM; BªM ç°M; ç M ?„M- T?ªB ç T?ÁM; +?| +MM; `Si;B"mX ó

h`QM; HÁM; h?~K L;çQ #B i- ç•v H` GQ *`M h?m" M +?QM? i?S+ ;B Q [mv M HÊB +
+U+ F€ i`¼M; v m- h?~K L;çQ M;²B î i`QÊ+ ;BQ`M; M;?B M; i B H„M; M;?2- K°i +?
GQ *`M h?m" M iB T iK+ M!B,óh` M [m®+ bU- T?ªB ?ÄB w FB M .QÆM; h?U+ M?B n
M?€i; M +~M i?"M- €M? K„i pšM +|- M M M;WM; +| i? +„i- H` M;mìB +| i`BX ó

>„M +Q`B M?ç i K°i iB M;- HçB M!B,ó\*?d H`K +kM; T?ªB ç T?ÁM;- ?„M +kM; +| /½
+?Q M M- Km®M /MM;- +| i? ibK M;Q`B M;„M +ªM- GçB #° h?` H M; oQÆM; h`B m
ç /`M? +?Q i?€B iY /MM; ó L!B ç M i?€B iY- GQ \*`M h?m" M HçB H„+ ç-m- i?î /`
h`m oQÆM;- ?B M içB M;QÆB +-K H'v çB /MM;- M;Q`B M`v +QÆM; i`U+ +-M; +?Q
`M; #m°+ .QÆM; h?U+X ó

h?~K L;çQ ;"i;"i ç-mX

GQ *`M h?m" M M!B iWM; +?mv M- iW G #° ç M "BM? #°- i?m°+ M?Q HÁM; #`M i v-
M!B,ó*ÁM +| K°i M;Q`B- ;¼B « æç i- M;Q`B M`v imv H` [m®+ i°+- M?QM; ç®B pÈB
i•K- M;QÆB F?-M; +-M T?ÁM; #` ?„M- ?„M H` /kM; bo- pW KÊB #„i ç-m /MM;- ?„
i" M F€ /KM; Ut`B +?Q ç9M; i€+ /KM;V- i?S ? B- +?QM? H` +-K ?„M H`K [mªM; +€Q

æ®B pÈB [m®+ i°+- M;Q`B +QÆM; i`U+- +ÁM T?ªB ?B m çQÊ+ i?O çQçM /K /¶- «
ibK +€B +Ê K` iW [m M- M;QÆB ;B€K [m®+ p b m- +| i? H"TiS+ /MM; ?„M- #`v`
•M çS+ +O M;QÆB- ç²M; i?`B +kM; +?Q ç€K [m®+ i°+ M?bM t2K- +?d +-M +?`m
M;QÆB b) ç®B tY M?Q M? mX ó

V

edNX *?QÆM; ej8, *QÈT *?¶

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ej8, *QÈT +?¶

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

*?QÆM; #` ç€M? b® HmM; imM;- i?-B +S i?2Q p"v

h?~K L;çQ M;?2 çQÊ+ GQ *`M h?m" M M!B +?mv M- K² ?-B HçM? ç-K çb - içB ç•
M?B m`„Ti•K- M?[M; [m M pB M p,M pã M?bM p T?Q i` M p- +MM; + Q [mw FB
HçB T?ªM; T?'i +?d H` K°i [m•M +|- GQ \*`M h?m" M ç®B pÈB #¼M ?¼- ?Q†+ M?Q
M?QM; K¶B M;Q`B pšM H` [m•M +|- +-M; +K F?-M; +| #'i F€ i€M? KçM; M`Q K` i?

hmv h?~K L;çQ b€i T?ç i [mv i çQ€M- M?QM; i?•K i`-K M?Q p"v- HçB pçM H-M F?
?„M F?-M; çO ?mM; €+- +?d H` ?„M F?-M; i? H`K ç M imv iibM? M?Q i? X

L;Q`B +| ?d M° €B ®- M?QM; GQ \*`M h?m" M T?ªM; T?'i M?Q i'i +ª?d M° ç m +| +?
çQçM F?®M; +? +O ?„M- h?~K L;çQ iU p'M pÈB HÁM;- KbM? F?-M; H`K çQÊ+ ç M
H`K çQÊ+- t2K` KbM? p- /mv M pÈB KBM? [m•MX

GQ *M h?m" M M?bM ?„M- M|B,óL;QÆB M;?2 tQM; HÌB h`šK M|B - +| T?ªB H` +ªK
h?~K L;¢Q M|B,óæ®B pÈB i?-M iY K` M|B- ç€M; bÊ- M?QM; ç®B pÈB /•M +?9M; K`
T?9+ F?QX ó

h` M K†i GQ *M h?m" M ?B M H M i-M; K°i çÄ YM;- iBM? i?-M +| p F?€ ?ÆM K°i
pQÆM;- T?ªB +| p`B;QÆM; K†i- M?Q h`šK- i¢B i`QÊ+ K†i JB m M?B- h`šK H` M;
K†i i?-M iY- h`šK H` [m•M pQÆM; ?d M° p- i?QÌM;- i¢B i`QM; K„i [m®+ i°+- h`šK
i„+ i´ i-M;- i¢B ó >„M +?-M +?Ì K°i +?9i Î +?¶ M`v- H`T iS+ mM; /mM; M|B,óÍ i`QM
+€B ;b\ ó

L|B ç M i?€B ?"m- b„+ K†i GQ *M h?m" M i?QM; /QM;- ç¢K K¢+ M|B,óL;QÌB bBM?
çQÊ+ K°i i'+ H¢B Km®M iB M K°i i?QÊ+- h`šK +kM; F?-M; i? F?-M; H`K ?B m iY

h?~K L;¢Q +?d +QB M?Q +€B ;b +kM; F?-M; M;?2 i?`v- GQ \*M h?m" M ;B i K H`
>¢- ?-K M v i?`v ?„M i?Ì Æ M|B ` M?Q p`v- i?`i bU +| +?9i F?-M; i? iQÌM; iQÊM;
+?mv M i?b i®i ?ÆMX

a„+ K†i GQ *M h?m" M ç°i M?B M i`Î M M p- +MM; i` M; i`¼M;- M|B ;^M iWM; +?[
? i H-M M`v iÈB H-M F?€+- Km®M HB M H¢+ M;Q¢B i?Q+? M?` KbM? H`K t^M; H`
T?¢i- K`v M,K HB M iK+ +?ûK ;B i- M;QÌB i`QM; i?B M ?¢F?´ H•m M?Q p`v ó

L?[M; HÌB M`v ç h?~K L;¢Q M;?2- +?d +ªK i?`v i`i +ª ç m H` GQ *M h?m" M ç M; ;
M|B M?Q p`v- KÈB +| i? ç +?Q ?„M bBM? ` K`v T?-M M OBX

GQ *M h?m" M M^K Î i` M ;BQÌM;- M;[ çB m i`b ?Q½M K°i +?9i- M|B,óob +€B ;b K`
h?~K L;¢Q M?bM ?„M- M|B,óE?Q b„+ # ?¢ ;B®M; M?Q F?€ ?ÆM K°i +?9iX ó

GQ *M h?m" M +QÌB M?¢i K°i iB M;- M|B,óE?-M; i®i çQÊ+ M[- i?•M i? h`šK- iU
/`B ?ÆB i`M K` i?-B- M; v ?-K M v- M;QÆB +?mv M p`Q +mM; çB- Î +MM; *-M; *?9
M;QÆB Km®M /MM;- h`šK HB M +?mv M ç M i?B M çB MX ó

h?~K L;¢Q H„+ ç-m- M|B,óhB m i F?-M; /€KX ó

GQ *M h?m" M +QÌB ? ? K°i iB M;- +?,K +?9 HB + -M?bM h?~K L;¢Q M|B,óL;QÆ
M;QÆB `i ;B®M; h`šK- i` M çÌB M`v F?-M; +| bU iB M? M`Q F?-M; /€K- M;QÆB F`
h`šK K` i?-BX ó h?Î /`B K°i ?ÆB- +ªK F?€B M;`M p¢M H-M- M|B,óh`šK M M M|B
aMM; o,M çB M çB- çO HQ¢B [m M H¢B ç½ +?Ì +?U+ `i H•m- +?d +?Ì L?B T +?QM
h?~K L;¢Q i?Q€M; +€B M?Q i`9i çQÊ+ ;€M? M†M;- ?-K M v GQ *M h?m" M M|B +
K°i HQ¢B €T HU+ +U+ HÈM- ?„M iU M?B M ?B m- KbM? p` GQ *M h?m" M i mv i F?

*?QM? H` #ÎB pb +QB i?QÌM; K¼B M;QÌB- +?QM? H` #ÎB pb #¢+ iB M? #¢+ M;?o -
?B M ?QM; i?`M?- KÈB +| M;`M M;`M p¢M p¢M M;QÌB M +Q H¢+ M;?B TX

L?[M; ?Q`M; ç i`•M i`¼M; +ªK iB M?- i?•M +`M +`M i?-M FB - H¢B +| M;QÌB M`Q -
M`v\ *| i?•M i?B i- b) +| M;QÌB iB K çQÊ+ bOM; ?¢M?- ;B®M; M?Q GQm *~M- ;B®M
M?Q h?€B EBM?- ;B®M; M?Q i?"T i?QÌM; i?`- ;B®M; M?Q +?QM? KbM?X

J v K„M /mv M?`i +O h`B m *€i +?QM? H`- KbM? p` GQm *~M h?€B EBM? +| +€+?
+?mv M M ?QÌM; i?€B #bM?- +| H) +ÁM H` K°i M;`v F?-M; #B i ç M # Q ;BÌX

GQ *M h?m" M `i ç€M; bÊ- h`B m *€i `i / i?•M- ç•v H` i?2Q H`T i`QÌM; h?~K L;¢
ç®B pÈB M;`M M;`M p¢M p¢M M;QÌB- H¢B +?Q ?ŠM M?Q p`vX

h?~K L;¢Q bmv M;?o HQ¢M i?`i #€i i Q K°i i`"M- iBM? i?-M H`T iS+ H¢B T?`M +?
+€B ;b\ hW iW H`K i®i #´M T?"M +O +?QM? KbM?- #ªQ p +?Q M;mv M i„+ +O Kb
+ÁM T?ªB HQÌB #B M;X

h?~K L;¢Q çSM; H M- M|B,ó" ?¢ #ªQ i`¼M; i?•M i? X ó

GQ *`M h?m`M çQ K„i M?bM ?„M `ÌB çB- M?bM [m +€B #m²M; HÁ bQÎB M`v- +ª M;
>Q`B æS+ iW i`QM; T?ÁM; çB ` - ?„M +kM; F?¬M; T?€i; B€+X

ó" ?¢ ó >Q`B æS+ i?'T; B¼M; F m K°i iB M; X

GQ *`M h?m`M T?K+ ?²B iBM? i?¬M- ` K°i iB M; - H¢B #„i ç-m ?Q F? M F`+? HB i-
H m p i #~M i` M F?|2 KB M; ?° ?„M- +?"K `½B M|B, ó" ?¢ bÊK çB M; ?d i¢K- iW iW
ó

GQ *`M h?m`M H° p b-m i?ªK- +QÌB M|B, óh`šK ç½ ç +?Q ?„M M?bM i?'m +?QM?
+ÁM +?Q M?bM i?'m ?„M- K` i?¬B- M?bM M; QÌB +ª çÌB- HQm K°i M; QÌB poM? pB
+?Q >Q`B æS+ `9i; ®B + Q ` - ç„T K M- H¢B i?Î /`B M|B, ó>„M ç½ ç M- h`šK +kM; v
FB F?¬M; T?ªB H` ç®B i?O +O ?„MX ó

h?~K L; ¢Q iW i`QM; #m²M; HÁ bQÎB çB ` - H`T iS+ +| K°i M°B i?` /šM h?~K L; ¢Q ç
iS+ +| K`v +mM; M?•M /šM ?„M ç M T?ÁM; i„K- +ÎB [m-M €Q +?Q ?„M- b m ç| H` ç
M`v T?ªM; T?'i M?bM [m2M H„K `²B- ç´B K°i i?•M i`B m T?K+ +?Q h?~K L; ¢Q- +€B
EBK GQM; - +kM; F?¬M; F?€+ GQ *`M h?m`M M?B m H„K- F?€+ #B i /mv M?'i +?d
p`M; - K` h?~K L; ¢Q +?QM? H` ?„+ b„+ K` i?¬BX

æ½ ç´B [m-M €Q KÊB- iBM? i?¬M h?~K L; ¢Q p¬ +MM; ?B M M; M; - +ª M; QÌB ç m
+mM; M?•M M`v- +kM; F?¬M; +| ; b F?¬M; HQm HQ€i- pšv +€+ M`M; HmB ` - M|B
*?9 - M|B i b) iÊBX ó

a m ç| - M°B i?` /šM ?„M ç M aMM; o, M çB M # M M`v- i`QM; aMM; o, M çB M ç½ H
i`, K +€B [m M pB M çSM; ç| - M; mv M K°i ç€K MQM ?ÆB +?ì çÊB- B +kM; F?¬M; H
M; ¼+ FB - # M +¢M? ; ? +?QM? - +| çti K°i ; ? /U M?Ä K°i +?9i- i` M Kti ; ? çti
HQ€M; - ?B M M?B M H` +?m`M #` +?Q L?B T +?QM? pQÆM; H•K i`B mX

G9+ h?~K L; ¢Q çB ` - M?bM M; QÌB ç¬M; M; ?`i- imv i F?¬M; FBM? ?QªM; - /¬m ; b
M?B m i`M; /B M- +S i? çB H M çB M- +?SM; FB M ? B +€B HQM; , - +kM; F?¬M;
Kti ; ? Î ; B[X

h`QM; HÁM; ?„M M; ?o`'i çÆM ; BªM- +€B ; ? M`v H` +?Q M?B iY iQÆM; H B M?`
M; QÌB H`K +? - H¢B +?d +| i? M; ²B Î +¢M? ; |+ - +€B M`v H` i? M`Q\ Zmª i?U+ H`
iW i`QM; #KM; çB ` - +?ŠM; H) iQÆM; H B +ÁM Km®M M; QÌB H`K +? M?Q i ç•v /

GQ ¢B [mv +O p¬ HB K bd M`v- h?~K L; ¢Q F?¬M; +| K°i çB K ?`Q ?SM; im•M i?O- p
€i; B¼M; +?O- ?Q†+ H` M|B pb p`v bBM? ` +€B ; b M; ?B F} T?K iY- h?~K L; ¢Q H¢B
i?S+ bBM? ` M; ?B F}- +?d +| +?QM? KbM? H`K +? - Î i`QÊ+ Kti ?„M- H¢B ; B®M;
i`€M? F?ÄB +| M; ?B F}- b m M`v /çv ?„M K°i +€B ç¢Q Hw- i`ÌB ç'i # Q H +kM; F?¬
M; ?B F} +kM; F?¬M; +| X

J¼B M; QÌB M?bM i?'v h?~K L; ¢Q i? ?B M ç°M; i€+ M`v- Kti ç m H° b„+ +´ [m€B-
çB M M; ¼+ H¢B +`M; ?QªM; bÊ- i?'T; B¼M; M|B, óL?B T +?QM? pQÆM; - M; `B M; ²

h?~K L; ¢Q i?ªM M?B M M|B, ó\$ \ L; ²B b B `²B \ >šM H` ç•v H` +?¶ i?€B i?QÊM; ?Q`
L°B i?` p°B p`M; ; BªB i?Q+?, óæ•v H` ?Q`M; i?QÊM; iQÆM; H B M; ²B X ó

a„+ Kti h?~K L; ¢Q M; ?B K- M|B, ó>Q`M; i?QÊM; iQÆM; H B H` B \ ó

L°B i?` +QÌB F?´ M|B, óG` M?B iY iQÆM; H B +O L?B T +?QM? pQÆM; X ó

h?~K L; ¢Q K½M? HB i ç`T #`M- ; B`M iQK Kti M|B, ó*| i? +?S- +?ŠM; H) ?„M M; ²B
H½Q iY M; ²B Î K°i # M \ .QÆM; h?U+ Î MÆB M`Q \ ó

.QÆM; h?U+ iW i`QM; # M +QÌB F?´ çSM; ` , ó>¢ i?¬M i¢BX ó

h?~K L; ¢Q M´B ; B`M çMM; çMM; M|B, óL; QÆB H` h?QÊM; h?Q G #°- #´M pQÆM;
T?ªB H` /MM; H T?ûT i` [m®+ - +| T?ªB H` i¬M bMM; ?B m ç¢Q \ ó

.QÆM; h?U+ FB M i`b M|B,óZm®+ H [mª i?"i H" M?Q i? X ó
h?~K L;¢Q `i HQm K M? M|B,ó*| i? +?S- ?B M i¢B #´M pQÆM; Km®M /¢v ?Q" M; i
+€B ¢¢Q Hw- +€B ;b KÈB ;¼B ?B m M;?o X ó
L°B i?` FB H¢B F?¬M; /€K M|B ;b- HmB [m K°i # MX
h?~K L;¢Q i?QªB K€B K" M^K Î i` M K†i ;? - b m ¢| KÈB M|B,ó"´M pQÆM; M;¨v ¢-
#€Q +€Q p¨ [mv i ¢`M? bU pB +- [mv +O- #´M pQÆM; F?¬M; ?B m- F?¬M; #^M; H"
V

e3yX *?QÆM; eje, Gm"i JÈB

EB m h? L?Q o•M
h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´
*?QÆM; eje, Gm"i KÈB
L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny
L;m²M, K2i`mv2M
*?QÆM; #` ¢€M? b® HmM; imM;- i?¬B +S i?2Q p"v
om M"Q i`B m i?¬M M'v- i•M [m•M ¢,M; +Æ- [mv +O +kM; Km®M i? v ¢´BX
hmv h?~K L;¢Q F?¬M; TªB i•M [m•M- i?U+ bU pšM t'T td M?Q p"v- ?„M M|B Km®
M;QÌB M"Q TªM ¢®BX
h?~K L;¢Q +?"K ½B M|B,óL;?` bU i`B m ¢bM?- K¶B i?€M; /B M` K°i H¬M- M?QM;
i'i +ª #° pB M +| i? +?m~M #` K°i KªM? ;B'v- ;?B +?QM? pK Km®M M;?` Hm" M p"Q-
pQÆM; F?¬M; i?Q+? M|B +€B ;b HÌB QM; iB M; p2- HB M €M H'v M;mv M i„+ M"v-
pK +?Q M? M?X ó
h?~K L;¢Q p®M Km®M bY H¢B [m®+ i? - imv M|B [m®+ i? h•v >¢ p¨ æ¢B h®M; F
+? ¢° # idM? i¢B h•v >¢ +?d H" +€B i?MM; `¶M;- +| +€B # idM? M"v- KbM? HB M
KWM; `Ð iB m / Q ?QÎM; i?KX
*| # idM? M; ,M ¢QÊ+ ? B # M- H¢B T?•M +¬M; K°i M;QÌB i`B ¢S+ b€M; bm®i H"K M
K†i [m®+ bU F?¬M; tªv ` +€B ;b H +? H¢+- +?QM? KbM? +| i? HmB p T?Q b m k
*?d H"- i?€B i?QÊM; ?Q" M; pšM +ÁM- ?B M i¢B ¢½ ?Ov i?S M;QÌB i H" T ` - i?"i
h?~K L;¢Q i¢K i?ÌB F?¬M; ¢ +?"T iÈB +€B M"v- /M b Q- M?[M; i?ÌB ;B M`ªM? `¶B M
[m®+ bU- Qi M?'i- TªB #B i`ä +?QÆM; i`bM? ¢B H¢B M?Q i? M"Q- b m ¢| KÈB
+? ¢° t½ ?°BX
h?~K L;¢Q ?QT K„i- F?¬M; i?'v +| M;QÌB TªM ¢®B- HB M M|B,ó"´M pQÆM; ¢½ ;B
H¢B M?B K iB m # M?- pB + +'T #€+? i`QÈ+ K„i- H" p[M; +?„+ /•M i•KXô
L|B tQM;- ?„M HB M ;ä ;ä +€B #¨M- +ªK i?'v +€B M;U #¨M M"v p¨ #¨M tY €M +| +€+?
[mª H¢B ;B®M; M? m ¢ M Fb /B m- iB M; ;ä `i K i B- `i i?Q i?€B- M m +?d H" i'K
K€B- #ÎB pb M| F m iQ ?ÆMX
h?~K L;¢Q iB TiK+ M|B,óS?€+ i?ªQ +?B m H M?- ¢¢B t€i?B M ?¢- i`W iY iM p¨ i`ª
tY Hw i?2Q Hm"i M? ô >„M i¬K M;•K K°i +?9i- iB TiK+ M|B, óh'i +ª +?•m ?mv M

> B +?[KB M i?m M"v M|B ` - i`QM; i`B m H"TiS+ QM; QM; M;?` Hm"M- M m M?
i?b +kM; i?¬B- M?QM; bU ibM? +^a MQÊ+ KB M i?m - H¢B p¬ +MM; F?| ;†T- K†+ /M
HQ¢M- /•M H"K` Qi iB M- M?QM; K°i F?B KB M i?m - i`B m ¢bM? ,M #^M; +€B ;b
*?d +| >° #° h?QÊM; h?Q p" G #° h?QÊM; h?Q .QÆM; h?U+ H¢B F?ûT KB M; F?¬M
KB M i?m K°i M,K H" i?O ¢Q¢M H¬B FûQ M?•M i•K M? M? M?'iX
o T?¬M i?m K€- i?"i bU +kM; F?¬M; F?,M- MY M,K i`QÊ+ tûi M?"- i`B m ¢bM? I
#¢+- + Q iÊB K'v M;"M p¢M- K†+ /M F?¬M; M?ûi p"Q [m®+ F?®- H¢B +kM; ¢ m Î# M
+?d +¬M +?`m H'v ` - +?QM? H" KB M i?m # M,K +kM; +| i? KB M +QÐM; +? Q +
.M b Q- h•v >¢ F?¬M; i? `°M; `½B #^M; æ¢B h®M;- æ¢B h®M; K°i M,K i?m i?m - +?
b® i?B M p,M- M?QM; [m•M HQÆM; h•v >¢ ?ÆB i?'T F?¬M; M|B- +| H) H" F?¬M; C
¢ iB M ?"M? i?m i?m - T?QÆM; /B M i`` i?Ov +kM; F?¬M; #b F`T b® H +O æ¢B H
>¬K M v #B M HQ¢M- tm'i` +€B M;QM M;¼i M"v- +kM; ¢O ¢ +?Q [mv K¬ #B M HQ
+€B Km #€M M"v- +?d +| H|B +?S F?¬M; ? i?B i- M;Q|B i?¬M; KBM? ¢ m ?B m^aQ
J„i i?'v ¢½ +| M;Q|B Km®M ¢SM; ` T?^aM ¢®B- .QÆM; h?U+ H"TiS+ M|B, óæB M
M;Q|B i?S M?'i ¢SM; ` iÄ i?€B ¢°- t2K M?Q M;;M +?†M KB M; M;Q|B F?€+X
h?~K L;¢Q i?QÎM; i?S+ HB + M?bM .QÆM; h?U+- M;?B K K†i M|B, ó*ÁM +| K°i pE
+?d +ÁM H¢B +| i K [m•M- T?ÁM; M;U FBM? i?"M? [m€ HÄM; H Q- +¬M T?^aB M;?B
h`QM; F?Q +| i? tm'i` ? B i`,K p¢M [m M- iB M ?"M? M;?B K i9+ ¢®B pÈB h?2Q

ó*?ϕv K m-ó i'i +^a K¼B M;QÌB ¬K ç-m +?ϕv i?K+ KϕM;X

æWM; M|B H" pã bo- +?QM? H" ;B€Q 9v- +kM; ç m F?¬M; i? #^aQ i`b i`'M ç`M?- +? Hmv M i" T bm@i M; "v- b i`QÌM; çšK K€m- bÊK ç½ M?bM i?'m bBM? iY- M?QM; M i v ç`+? M?•M- HϕB #` KkB i M +O L?B T +?QM? pQÆM; #„M i`9M;- +? i M?Q p"v- +?ϕv H" M;QÌB M;mX

>Q`M L? M ><sup>2</sup>M; EB i +?Q `^M; h?~K L;ϕQ +?d pmB çM - çÊB +?Q KkB i M M?¼M M;QÌB i +?ÆB i?"i- i`QM; HÁM; K„M; iQ K°i +•m- HϕB T?€i ?B M KkB i M M"v # v H" bÊ iÊB KS+ K°i i?•M K² ?¬B HϕM? ç-K çb - +kM; K v- ?„M +ÁM ;B[ p[M; p`B T?- i M M"v # v iÊB +?d +| K°i tQ+?Uy-jjKV- HB M /MM; i®+ ç° +U+ M? M? [m v ç-m çL F?¬M;- # v t i [m #Ì i B +O ?„MX

>Q`M L? M ><sup>2</sup>M; EB i FBM? ?<sup>2</sup>M +?Q ç`M?- HϕB M;?2 i?'v b m ç-m +| K°i iB M; €- T?€i ?B M Kbm? Mû K°i KkB i M M"v- M?QM; K°i M;QÌB iMv iMM; b m HQM; HϕB ;† +´ ?¼M; iMv iMM; M"v- ;"Q`9 K°i iB M;- +<sup>a</sup> M;QÌB H" T iS+ `ÆB tm®M; ç'iX

óL?B T +?QM? pQÆM; M;QÆB ó >Q`M L? M h¬M; EB i M;?B M `„M; `®M; iQX

B M;Ì h?~K L;ϕQ HϕB M?Qm K"v H„+ ç-m- +^a ;B" M M|B,ó*?| M;Q M F?¬M; çÐ KkB #„M +€B +•v ;"v i`9+ FB - +QM+?| +? i iW MÆB M"Q ç M- ç9M; H" M;„M +<sup>a</sup> M i?- M i H" T iS+ HϕB H'v K°i KkB i M H¬M; pk` - ç€T i` M +mM;- M;?B M `„M; M;?B M HÊB T?ªB ?Q`M i`ª- F?¬M; i? F?¬M; i`ª çQÊ+X ó

GϕB H" K°i KkB i M M? M? # v ` M;Q`B- H9+ M"v ç•v #„M i`9M;- +?QM? H" K°i i? >Q`M L? M h¬M; EB iX

*?B M K½ #` ç m- +<sup>a</sup> M;QÌB çSM; /"v- ?'i M;QÌB +QÐB M;U tm®M;- çÊB +?Q i?ÌB pW p†M /šK H M i` M M;QÌB iMv iMM; FB - HϕB H" K°i ?²B iB M; F m F?|+ i?ûiX

G9+ M"v- /kM; F?Q +O >Q`M L? M ><sup>2</sup>M; EB i ç m i M i?"M? K•v F?|B`²B- H" T iS+ iMM; i`€M? [m K°i # MX

h?~K L;ϕQ çSM; Î+Y HÈM i` M i? K ç€ JBM? oä ?¼+ çQÌM;- M?QM; HϕB +„M `„M;- `ä- M|B,ó±- H½Q iY +kM; F?¬M; iBM i F?¬M; #„M i`9M;- # +?[L?B T +?QM? pQA .Si HÌB- iWM; M?€M? KkB i M #„M ` - +?d H"- p¬ Hm" M M?Q i? M"Q- +kM; F?¬M iMv iMM; #` M;U ç€ ;½v tQÆM; bQÌM FB pšM +ÁM Î T?K +"M +•v ;"v i`9+- i`QM; i?ûi- HϕB F?¬M; B /€K KϕQ ?B K +?mB p"Q KQ i M- FûQ ?„M çB `X

h?~K L;ϕQ HB M iK+ #„M ?ÆM KQÌB KkB i M ` M;Q`B- HB M +| # #®M KkB i M ç K" +"M; F?|+ i?ûi HÊB ?ϕB ?ÆM- iQ`M i?•M M?Q H" +QM M?QKX

J` h?~K L;ϕQ HϕB F?¬M; ç w iÊB +€B M"v- iQ`M i•K pMB ç-m p"Q pB + #„M i M- K„M; ,ó*€B +mM; M"v- i€K T?-M +| p'M ç - +QM K M| - pb +€B ;b K" #„M K½B F?¬M X

GϕB H" K°i KkB i M- bQϕi

JkB i M +m®B +MM; +kM; ç•K p"Q +•v ;"v i`9+- tmv M i?'m +^a +€M K" [m X

ob p"v- K¼B M;QÌB +MM; M? m ?Q M ?¬,óL?B T +?QM? pQÆM; iB M T?€T M?Q i? L?[M; iB M; ?Q M ?¬ M"v- imv i ç®B H" +?•M i•K i?"i w- ? B iMv iMM; i` M K†i ç' M; v +^a ;B€Q 9v p" pã bo +kM; +| +?9i F?¬M; ç" M? HÁM;- M m +S iB T iK+ #„M tm® F?¬M; ibK çQÊ+X

h?~K L;ϕQ `Ki ` +QÌB +QÌB- pSi +mM; iB M +?Q ;B€Q 9v # M +ϕM?- `i F?B K i F?¬M; /€K M?"MX ó GÌB M|B HϕB tQ v +?mv M,óL m M?Q ç`B HϕB M,K ç| XX ó

J¼B M;QÌB bÊ ?„M #„M ` K°i i`"M; i`bM? ç° M,K ç|- H" T iS+ +MM; K°i +?¶ ?¬ iQ- #„M i M F?¬M; B #^M;- i?€M? KBM? M?•M pãX ó

h?~K L;¢Q pšM +?Q i?Ä K½M K" K'T K€v KB M; M|B,óG-M b m H¢B ibK +Æ ?°E
?mvM? ¢•m`²B\ >Q"ML? M?mvM? Î MÆB M"Q\ ó

>Q"ML? M >²M; EB i +?Q H" KbM? ¢½ ¢O /½ K M- /M M|B i? M"Q- +kM; H" M; Q|
;B i- M?QM; ¢KM; p"Q h?~K L;¢Q- i M ¢B M p K†i i`M? i`¼M; #„M i M- H¢B M?b
¢ m ¢½ +? i? i- KÈB #B i ¢QÊ+ L?B T +?QM? pQÆM; i`QM; i`mv M i?mv i h•v >¢

J¼B `Ê ;†T ¢QÊ+ M; Q|B +`M; K¼B `Ê ?ÆM- # M +¢M? ¢-v pä bo h•v >¢ p" ;B€Q 9
/€K +-K KkB i M #„M i`a- +m®B +MM; +?d +| i? i`®M b M; K°i # M Mû i`€M?- i`M
i`QM; HÁM; `mM bÊ- M; ?2 ¢QÊ+ h?~K L;¢Q F m iQ # +?[>Q"ML? M?mvM?- ¢"M?
¢B ` - M?QM; H9+ M"v- H¢B F?¬M; +| +€B QÆM; M; ¢M? i¬M pBM? pW `²B- K M; i

*?d H"- +?Ì ?„M ¢`M? i?¬M H¢B- +?SM; FB M i?B i? ? B iMv iMM; - H¢B F?¬M;
M|B,óL?B T +?QM? pQÆM; - M; QÆB F?BM? M; Q|B [m€ ¢€M; 5 ó

G9+ `®M; ` M?[M; H|B M"v- ?„M F?¬M; F?ÄB +| +?9i K K KÄM; - bÊ h?~K L;¢Q M
M[- iMv i?|B H"K tQM; w ¢`M? #Ä i`®MX

h?~K L;¢Q +Q|B ?b ?b- M|B,ó>Q"ML? M?mvM? K M; i?B M w [m®+ +?O [mw [m®
M?B M +kM; Km®M i`a H¢B- M; QÆB /šM iÈB K°i i?B M w- #`M pQÆM; b) i`a H¢B KQ
L? M?mvM? +ÁM +ªK i?'v +?Q ¢O\ L m F?¬M; ¢O- #`M pQÆM; F?¬M; M; ¢B H¢B
9v +-K +mM; iB M # M FB X

oW t2K tûi +€B M"v- i'i +ª K¼B M; Q|B FBM? i•K ¢°M; T?€+?- >Q"ML? M >²M; E
*?•M M"v i?b +kM; i?¬B- M; v +ª ;B€Q 9v- pä bo- ¢ m H" b„+ K†i ¢¢B #B M- ¢½ H"K
¢BX

æ9M; H9+ M"v- Î T?Q b m- K°i M; Q|B ;B€Q 9v +Æ HBM? H¢B `®M; iQ- M|B,óL?B
H +?- H"K i KÎ`°M; i-K K„iX ó

ob p"v K¼B M; Q|B +MM; M? m; ¼B,óL?B T +?QM? pQÆM; #„M i M F?¬M; ? H +?-

h?~K L;¢Q /QÆM; /QÆM; ¢„+ w K" F?m i v M|B,óæ•m +| - ¢•m +| - K¼B M; Q|B +?Q

h`QM; HÁM; >Q"ML? M >²M; EB i #B i- KbM? F?¬M; +| +€+? M"Q €T +? M; Q|B M
M m F?¬M; T?ªB H" KbM? H`M M? M?- M^K i` M K†i ¢'i M"v ¢9M; H" KbM? `²BX

*„M `„M; K°i +€B- M|B,ó"ªM bS ¢½ bÈK M; ?2 M|B- oQÆM; ;B +| K°i +?B ;B€Q 9v; B
¢¢B EBK i +kM; +| K°i +?9i /kM; bo iBM? i?¬M; +¬M; T?m +ÐB M; U #„M +mM; - #Î
;B€QX ó

h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q +Q|B ? ? - M€Q HQ¢M ?²B H•m- i?b ` H" pb H'v H¢B K†i K
i?S M?i; B Q ¢'m FB - ¢½ bÈK i?¬M; [m ¢†+ T?€B pB M p" i?QÆM; M?•M- `ÆB p"
/U M; Q|B L[*?•M #`ªM? ?QÎM; +U+ HÈM- M; Q|B L[*?•M +¬M; i?"M? ¢Q¢i ¢'i- +?Q
; M /¢- H"K +?Q ¢`+? M?•M M; ?2 iBM ¢½ bÊ K'i K"i- i'M; b® KQ|B p¢M ?´ H M; - ?r
¢½ H"K +?Q M; Q|B bBM? ` bÊ ?½B- +?®M; +U +€+ MÆB iU M?B M FûK ¢B K°i QiX

>Q"ML? M >²M; EB i iÈB h•v >¢- K°i H" ¢®B i`"M K°i ?²B- iU i v ¢ª #¢B ;B€Q 9v M
H" iB M ?"M? pÆ pûi i`B bªM +O h•v >¢X

> B i?S M"v- ¢ m H" +?mv M i`¼M; v m ?¢M; M?'i- H9+ M"v ¢•v ?„M iÈB- HB M /šM
H" /kM; bo #„M i M +U+ i®i- +?¼M F„HU F?ûQ iW i`QM; [m•M EBK- +| i? i?'v ¢QÊ
M"v ¢ M KS+ M"QX

>Q"ML? M >²M; EB i i?'v #° /¢M; F?¬M; +?Q H" ¢9M; +O h?~K L;¢Q- HB M +Q|B
L?B T +?QM? pQÆM; F?¬M; /€K b Q\ ó

h?~K L;¢Q +Q|B ? ? K°i iB M; - M|B,ó*| ;b F?¬M; /€K\ *?d H"- M m ¢½ ;B Q ¢'m-
M m F?¬M; b) ó

>Q"ML? M >²M; EB i iB T iK+ +Q|B H¢M?- M|B,óæ Q i?QÆM; F?¬M; +| K„i- iU M

h?~K L;¢Q p¶ i v K°i +€B- ?QM; T?'M M!B,óh?®M; F?Q€B- #'M pQÆM; `i i?Q+? H
L? M ?mvM?X ó hB T i?2Q- HB M H¢M? HMM; +Q!B K°i iB M;- M!B,óL,K M;`v b m
- bBM? iY #'i Hm"MX ó .Si H!B- H'v +mM; # M +¢M? ;B€Q 9v ` - i`QM; KB M; M!
+mM;- i v M;? b„T H¢M? M?¢i `²B- #•v ;B! T?ªB i?Y t2K t2KX ó

V

e3kX *?QÆM; ej3, « æ¢i

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ej3, « æ¢i

L?¡K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

*?QÆM; #' ç€M? b® HmM; imM;- i?¬B +S i?2Q p"v

>„M pW /Si H!B- i`QM; ç¬B K„i >Q`M L? M >²M; EB i?B M H M K°i iB FBM? ?QªM
ç`M? M?Q p"vX ó L!B tQM;- K M; i?2Q iMv iMM;- i?9+ M;U ?®i ?QªM; K` +?¢vX

:B€Q 9v- +€+ pä bo +kM; ç m ;BªB i€M H"TiS+X

h?~K L;¢Q FûQ +mM;- iB + Mm®B K` H„+ ç-m- #Ä +mM; tm®M;- +ªK F?€B M!B,óZ
#Ä çB #Ä çB #Ä çB- ?²B +mM; i?¬BX ó

oSi +mM; iB M H M i` M K†i ç'i- ;¼B M;Q!B /„i M;U iÈB- K M; i?2Q KQ!B K'v ;B€Q
oã ?¼+ çQ!M;X

æ€M? M;U p`Q +mM;- >Q`B æS+ p°B p½ +?¢v iÈB- M!B,óoQÆM;;B - G #° # M FÈ
iÈB- M;Q`B ` - « æ¢i +kM; +?l +?U+ ç½ H•mX ó

h?~K L;¢Q +Q!B M?¢i K°i iB M;- H"TiS+ Mªv tm®M;- +Q!B M!B,ó« æ¢i FB +?l K
i t2K K°i +?9i i`QÈ+- K†i F?€+- i? v #'M pQÆM; ibK K°i +?¶ v M ioM?X ó

>Q`B æS+ /šM h?~K L;¢Q ç M K°i +?¶ H-m +€+- +€B H-m +€+ M`v ;¼B h`[+€+- p
L;¢Q çB p`Q- i¢B ç•v ç½ bY +?[ ç´B KÈB ?Q`M iQ`M- F?¬M; M?B K K°i ?¢i #KB-
;BQ!M; KX

J°i M;Q!B M°B i?` i`bM? H M [m®+ i?Q- h?~K L;¢Q H` M;Q!B iWM; iªB- #B i`ä[
M?bM K! ç-m p` T?-M +m®B- ? B çQ¢M M`v ç m H` K°i ç®M; M!B MªK- iBM? ?Q
M`v i`U+ iB T M!B p +?mv M +?QM?X

Zm i`¼M p M MY MûM ?QÆM;- ?„M KÈB M;~M; ç-m H M- +Q!B M?¢i K°i iB M;- i?
+¢M?- +Q!B M!B,ó>Q`B æS+- M m H` M;QÆB- T?-M [m®+ i?Q M`v- M;QÆB +! i?

>Q`B æS+ MQM ?ÆB K` çSM;- +?"K `½B M!B,óL¬i`B +?d H` M;Q!B b B bY- F?¬M;

h?~K L;¢Q i?Î /`B- M!B,óæ²M; w- T?-M [m®+ i?Q M`v- h•v >¢ b) ,M i?B i i?ÁB- F?-
#` [mv i K°i i`"M iY +?B MX ó >„M F?ûT [m®+ i?Q H¢B- ç!M; K„i- i?Q€M; i`-K K†
iS+ H`K ` [mv i ç`M?- +?d +Q!B M?¢i M!B,óhQM? iQ€M i?"i i®iX ó

æ†i [m®+ i?Q [m K°i # M- h?~K L;¢Q KÈB M!B,ó:¼B « æ¢i FB iB M ç MX ó

>Q`B æS+ p°B p`M; `!B çB- +?d K°i H9+ b m- HB M i?'v K°i M;Q!B ?€M iY æªM; >
ç M- +! p`B T?-M F?¬M; HQm HQ€i K` ç€M? ;B€ MÆB ç•v- €M? K„i +m®B +MM; KÈ
M;?B M; i` M ;BQ!M; K- h?~K L;¢Q /MM; +QM K„i M?bM ?„M- ?„M K M; i?2Q p`B T

+MM; h?~K L; ¢Q- +m®B +MM; H¨ +9B ¢-m tm®M; - [mb tm®M; ?¨M? H - M|B, óh°B i? pQÆM; X ó

h?~K L; ¢Q ; B®M; M?Q ¢ M; i`-K iQ- +kM; F?¬M; i`ª HÌB- « æ¢i ¢¨M? T?ªB [m€ ¢|- +€+ M¨v- +kM; +ªK ; B€+ ¢QÊ+ K°i +´ €T HU+- ûT ?„M iÊB KS+ F?¬M; i?Î M´BX

>„M M? M?¨M; M•M; ¢-m- KÊB T?€i ?B M h?~K L; ¢Q ¢½ ¢SM; H M- i`QM; i v M?†i` i`QÊ+ K†i ?„M- +?“K`½B M|B, óL?bM ¢BX ó

« æ¢i M?†i [m®+ i?Q H M- KÎ` t2K i`QM; +?®+ H€i- KÊB +~M i?“M iWM; HB iWM; [m K°i # M- M|B, óh°B i?-M ¢½ t2K tQM; `²BX ó

h?~K L; ¢Q /¢Q #QÊ+ tmM; [m M? T?ÁM; - M|B ; ^M iWM; +?[, ó« æ¢i hQÈM; [m•M i? « æ¢i +?d H¨ pk T?m- ¢•m i? M|B` +, M M; mv M ; b- +9B i?'T ¢-m M|B, óh°B i?-M h?~K L; ¢Q M?¨M M?¢i +QÌB`° H M, óL m h•v >¢ [mv i +?B M +MM; [m•M EBK- +| K « æ¢i H„+ ¢-m- M|B, óh°B i?-M iWM; T?ÁM; i?O i¢B T?Q #„+ h`„+ i`'M- M; QÌB L [imv iBM? HU+ h•v >¢ i K¢M? K)- M?QM; +?d bÊ M; v +ª K°i T?-M i?“M; +kM; F?¬M h?~K L; ¢Q +QÌB ? ? - M|B, óL?QM; #´M pQÆM; Km®M T?| i?€+ i€K [m•M +´K p +?ó

h`QM; HÁM; « æ¢i F?¬M; F?ÄB H°T #°T K°i +?9i- ¢-m`k tm®M; i?'T ?ÆM- M|B, óh h?~K L; ¢Q M|B, óL; QÆB F?¬M; /€K +€B ; b\ ó

« æ¢i M|B, óh°B i?-M p¬ ¢S+ p¬ M, M; \ E?¬M; /€K M?“MX ó

óL; QÆB bÊ\ ó

óh°B i?-M F?¬M; bÊX ó « æ¢i H9+ M¨v HB M M•M; +QM K„i H M- ?ÆB +| p F?¬M; h?~K L; ¢Q i?ªM M?B M M|B, óE?¬M; bÊ- HB M iB T M?“M +?B m H M? +O #´M p Hmv M +´K p - #´M pQÆM; iBM iQÎM; M; QÆBX ó

« æ¢i F?¬M; ?B m` b Q- K°i KU+ M; ?2 M|B L?B T +?QM? pQÆM; H¨ ¢¢B ¢`+? [m M¨v- pb +€B ; b H¢B ; B Q [mv M HU+ i`¼M; v m M?Q i? H M i` M i v KbM? \

h?~K L; ¢Q +?“K`½B M|B, óZm®+ i°+ p¨ >€M i°+- p®M H¨ M?'i i? - #´M pQÆM; +kM i°+ F?| tY- M?[M; HÌB M¨v- M; QÆB iBM ? v F?¬M; \ ó

« æ¢i +9B ¢-m- +€B ; b +kM; F?¬M; /€K M|BX

h?~K L; ¢Q iB T iK+ M|B, óL?[M; [m®+ i°+ tûi M?“ /B i i°+ FB - M; QÆB +?Q`^M; #½ b Q\ L; QÆB #B i pb b Q h¨m oQÆM; H¢B #` i`m b€i F?¬M; \ ó

h`QM; HÁM; « æ¢i Km®M ?ÄB-`²B H¢B F?¬M; /€K ?ÄB- ¢¨M? T?ªB iB T iK+ #ªQ i` h?~K L; ¢Q +QÌB H¢M?- M|B, ó"ÎB pb h¨m oQÆM; iQ ; M HÈM K"i-`ä`¨M; /€K ; B i i ó§ ó h` M K†i « æ¢i H°` p ?QªM; bÊ- M?QM; HÌB h?~K L; ¢Q M|B- ?„M F?¬M; i? T?ªB H¨ M?Q i? - pb +€B ; b h¨m oQÆM; ¢°i M?B M K M; M; QÌB KQm T?ªM- i?b b Q i`'M €T M?Q i? \

« æ¢i HQ M? HQ M?Q M|B, óh°B i?-M F?¬M; #B iX ó

h?~K L; ¢Q M|B, óL?[M; M; QÌB FB ¢„+ i°B- F?¬M; T?ªB #´M pQÆM; - K¨ H¨ # ?¢- # KdK +QÌB- iB T iK+ M|B, ó*?d H¨ # ?¢ KQÊM i v K¨ i?¬B- M?[M; M; QÌB M¨v +kM; i ?B M i¢B- M; QÌB L [*?•M M; QÌB ; •v bU- #´M pQÆM; ; B€K [m®+- ¢®B tY pÈB [m®- M m [m®+ i°+ M; mv M i`mM; i•K +®M; ?B M- #´M pQÆM; F?¬M; #B i #¢+ ¢½BX L? #´M pQÆM; +kM; b) F?¬M; Mm¬M; +?B m- i`QÊ+ K„i +QÌM; ¢`+? #®M # M- +-M T? ¢SM; H M ó

« æϕi ϕSM; H M- H9+ M"v ϕ•v KÈB M?bM `ä h?~K L;ϕQ- i`QM; HÁM; M;ϕ+ M?B M- i
i` M?Q p"vX

h?~K L;ϕQ pm®i #`M- M|B,óE?¬M; +-M HQ M;Q|B F?€+ M|B i? M"Q- iW iW K" H"K

« æϕi /Q /U K°i +?9i- ϕQ i v` - M„K i?`M? K°i [mª ϕ'K- ϕti îM;U+- i?•M i? ?ÆB M
M|B,óJϕi iQÈM; im•M K M?5 ó

h?~K L;ϕQ ? ? +Q|B M|B,óæB M?"K +?S+ ϕBX ó

« æϕi ϕ M h`[+€+- ϕ®B pÈB L?B T +?QM? pQÆM; M"v- +kM; +?Q M|B iÈB +€B ;b
L?B T +?QM? pQÆM; M|B- HϕB H"K +?Q ?„M M?'i i?|B F?| +| i? iB m ?| - ?„M M?
ϕ-m +Q|B F?'- tQªB #QÈ+ ϕB M?"K +?S+X

h?~K L;ϕQ ?ÄB M°B i?`,ó*-M; *?9 idM? +?Q \ ó

J°i M;Q|B M°B i?` +?ϕv M? M? ϕB M?bM K°i +?9i- i`îp #~K #€Q M|B,ó*ÁM ϕ M; M
a„+ i`|B ϕ½ ϕ M i®B ϕ K- #KM; h?~K L;ϕQ ?ÆB ϕ|B- ;¼B M;Q|B H'v `QÈm p" ϕ² M
/MM; +ÆK- /MM; tQM; KÈB M;~M; ϕ-m ?ÄB >Q" B æS+,ó>Q" B æS+ +-M; +-M; pb +
i?QÈM; ?Q" M; \ ó

>Q" B æS+ M|B,óh?€B i?QÈM; ?Q" M; ;¼B M¬ i" B ϕ M ?-m ?ϕ L?B T +?QM? pQÆM

h?~K L;ϕQ H„+ H„+ ϕ-m- M|B,ó"´M pQÆM; î +?¶ M"v `i bªM; F?Q€B- iϕK i?|B F?
i?,K i?€B i?QÈM; ?Q" M; i?¬BX ó

.Si H|B- HB M ϕ M #m²M; HÁ bQÎB # M FB ϕB K°i +?mv M- KÈB T?€i ?B M GQ *"
+Q|B F?'- T?€i ;B€+ KbM? î i`QM; M°B +mM; i?"i bU /Q i?W - +| H) iW H9+ pW KÈ
H" K°i M;Q|B +| i? M;²B K°i +?¶- h?~K L;ϕQ FB - ?ŠM H" TªB b|M; ϕ°M; #®M T?Q
i`î HϕB ´ +O +?QM? KbM?- iW iW M;?d M;ÆB p" ?²B T?K+- HϕB ;•v +?mv M i?` T?

óæÊB ;BªB [mv i ? i +?mv M MÆB ϕ•v- b) Ov i?€+ +?QM? pK p" [m•M pK ` M;Q" B-
K°i M;~v +kM; F?¬M; i? î HϕBX ó h`QM; HÁM; ?„M [mv i ϕ`M? +?O w- H" T iS+ Hϕ
HϕB i`QM; +mM; ϕB M- TªM; T?'i M?Q HBM? ?²M F?¬M; M T?"M- ϕ°i M?B M Hϕ
?ÆM +?9i Qi- +?¶ ϕ| KÈB +?QM? i?S+ M€Q M?B iX

ob p"v- i`QM; HÁM; +| p" B T?¬M +?ì KQM; ϕ®B pÈB /|B T?B M- +?d +| ϕB m- h•v >
i`W T?B /B i i`W iQ" M #° M?•M i® F?¬M; ´M ϕ`M?- KÈB +| i? H"K iB T F ?Qϕ+?X
V

e3jX *?QÆM; ejN, *ªB *€+? UR kV

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÈM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ejN, *ªB +€+? UR kV

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

*ª GQM; ?SM; T?O ϕ m Hm #M +-M; pB +- h?2Q [m•M #„i ϕ-m #` tQ€ t´- M;Q|B +
i`QÈ+ +'K [m•M- ;B" v m i?b H" +?Q K°i +?9i iB M #ϕ+- ϕ m iU p M?"X

Zm€ i`bM? M"v- F?¬M; ;•v ` +?9i M?B m HQϕM M"Q- h?2Q [m•M ϕ m H" H Q /`+?- F
+?d +mM; +'T +ÆK + M?- p"Q +€B h?2Q [m•M M"v- i?|B ;B M +kM; F?¬M; / [m - M
F?¬M; Mm¬B b®M; M´B- #îB p"v- M;Q|B #` ϕm´B ϕB- ϕ m H" p¬ +MM; pmB p K" H'v

h?2Q [m•M HQm HϕB +kM; #„i ϕ-m +?dM? ϕ®M K°i H-M M[- HϕB iW #ªM ϕ` GQM; +QìM; i`€M; ϕB p`Q- i`M; +°M; # pϕM M; QìB- #B M` M, K +?B +`K [m•MX

S?•M #B i h? M? GQM; - "ϕ+? >´ - >mv M ok- E€ G•M- F} h?2Q [m•M +ªB #B M i?` /Q M?- M; Q`B` - HϕB imv M K°i +?B F} #BM?- ;¼B H` iB M T?QM; /Q M?X

*€B / M? tQM; +`K [m•M M`v- H` h?~K L; ϕQ M; ?o F„ KÈB ϕ†i- ?„M i?` i bU [m€ HQìB i?-M i?9- K†+ H M i` M [m•M ϕ°B +O KbM?- HϕB +ÁM /QÆM; /QÆM; iU ϕ„+ - iQÆ Fw i`mv M H M? ?ÆM K°i +?9iX

a€m +?B +`K [m•M /Q M?- M?•M b® K¶B /Q M? H` M, K M; ?bM- MìB M?B m +kM; F +`K p i`QÊ+ ϕ•v- +kM; /Si F?Q€i bY HϕB / M? iU pb #¼M ?¼- K°i +?B i M H` >° Z S?B ok /Q M?- +ª +`K [m•M- M?•M b® i` M /QÈB M, K pϕM- ϕϕB F?€B ϕ½ +| #° /€M;

a m ϕ|- +?QM? H` ; B€Q 9v pä bo p` h•v >ϕ M?`T p`Q i`QM; [m•M- pä bo H`K [m M [n +€+? i-M; ; B[- HϕB + Q ?ÆM K°i +?9i- M?[M; M; QìB /QÈB « æϕi- i?b H` /Q ?m`M

h? Q Hmv M +kM; +?QM? i?S+ #„i ϕ-m- M?QM; H` /U i?2Q ϕQìM; ϕB +O hQ J½ i +?d T?K i`€+? i€+ +?B M p` F ?Qϕ+? i? Q Hmv M- ?ϕ H M?- p b m- /Q ; B€Q 9v- p pä bo h•v >ϕ H`K M²M; +®i- iB M iÈB ϕ®+ i?9+ -ªM? ?QîM; ϕ M iWM; +`K p X

h` M +QM ϕQìM; i?U+ ?B M- iU M?B M b) +| M; QìB F?¬M; T?K+ - +kM; b) +| M; QìB # M FB +kM; imv i #`i /mM; iB M?- ;†T ϕQÊ+ F ?² ϕ²- i`U+ iB T K M; i?2Q pä bo Z i` M +Æ #ªM- M; QìB p`Q Zm•M T?€T iB- i`W T?B H` K°i Qi iB m b B H-K- ϕϕB #° T ϕ M pB + i`î` X

J°i T?QÆM; /B M F?€+ - h?2Q [m•M i?`M? +`K [m•M- i?S+ , M p` [m•M HQÆM; ϕ m M[ - ; B€Q 9v- pä boªM? ?QîM; - M, K pϕM +`K [m•M #„i ϕ-m i? Q Hmv M ϕ•m p`Q ϕ tm`i ?B M b B H-K ; b HÈMX

*?d +-M ; B€Q 9v p` pä bo ϕB p`Q- F€i?`i- F i +K+ +kM; ϕ½ t€+ ϕ`M? `ä`¬M; - i€K ϕ i`î i?`M? HU+ HQÊM; i`QM; i v h?~K L; ϕQX

GQM; ?SM; T?O ϕ½ +| w iS +?m~M #` +?B M i` M?- F?¬M; +?d H` [m•M ϕ°B K°i H i?O FBM? i?`M? +kM; #„i ϕ-m F?~M i`QÆM; H M- h`B S?O GQM; ?SM; T?O H M i` HϕB- h?~K L; ϕQ +?`T i?m`M- iW M v p b m- pW ϕ M i?ìB ; B M # M ϕ K- b B /`+? #„i ϕ-m i`B i ϕ /Á tûiX

E?¬M; +?d H` M?Q i? - "BM? #° # M FB +kM; ?ϕ K M? H M?- ϕB m [m•M HQÆM; + +`T K°i H-M- HmB p ϕ M K¶B i?€M; i`Q+? +`T K°i H-M- imv M?Q p`v`i T?B M iQ€ ?B T- M m +| M; QìB iϕQ T?ªM- K`v M; `v b m- +| i? +Si ϕSi HQÆM; i?ªQ +O #¼M

h?2Q [m•M +€+ MÆB +kM; ϕ m M?`M ϕQÊ+ K M? H M?- i`¬M ; B[+?¶ ?B K- ϕ M; W

L; ?2 MìB- iϕB "BM? #° # M FB - ϕ½ + -K K°i T?-M +?B m +-M pQÆM; - K°i F?B iB H`T iS+ # M T?€i` M; Q`B- M°B /mM; # M i`QM; - i?b H` +?Q T?ûT i?•M bo +€+ M +€+ MÆB- ϕ½ +| i? +?B m K° i`B m i`T ϕ°B M; k h?2Q [m•M- /šM [m•M i`î HϕB pB

hWM; K°i KK+ #B M T?€T M`v- ûT M; QìB iÈB KS+ F?¬M; i?î M`B- i?U+ bU H`K HÁM

hbM? i? +€+ MÆB- +kM; +| tm ?QÈM; ?Á ?Q½M- Qi M?`i- iWM; K°i KK+ +?B m H +?Q M; QìB F?¬M; /€K ?`M? ϕ°M; i?B m bmv M; ?oX

a m ϕ|- HìB ϕ²M ϕϕB +kM; i`mv M ϕB- K°i K†i H` K°i +?B ; B€Q 9v æϕB h®M; ?ÆM +ªM?- iMv i?ìB M; ?2 H M? L?B T +?QM? pQÆM; X

*ÁM +| ? B KQÆB pϕM #B M [m•M- +kM; ϕ½ H`K i®i +?m~M #`- iMv i?ìB pB M #BM

*`M; H`K M; QìB M; ?2 FBM? bÊ ?ÆM +?QM? H`- bU iB M? h`m oQÆM; KQm ?ϕB i? i`QÊ+ FB - +?mv M ; B i i?€B iY K°i i`U+ i?m°+ p #Q p, M î i`QM; M°B +mM; - K` ?E M?B m bU iB M? ϕ m F?¬M; ; B[[mv i„+ #bM? i?QìM; M[`²B- pb b Q h`m oQÆM; i ?Q`M; HϕB H½M? F?®+ #bM? HQϕM M?Q i? - tûi M?` /B i i°+ # Q M?B m M; QìB- H

G9+ i`QÊ+ - ``i M?B m M; QÌB +?d +?Q H` h?~K L; ¢Q t9B ;BK+ - #•v ;BÌ M; ?o H¢B -
; ¢i #ªQ- p T? - M M? [M; [m®+ i°+ ?° i®M; h`m oQÆM; - +MM; K°i +?¶ i¢Q T?ªM FB
i? - BX

L? [M; iBM iS+ M`v- F?B M +?Q K°i Qi [m®+ i°+ +m®B +MM; +kM; #m -M; K°i +?9i i
#° T?"M [m®+ i°+ - ¢®B pÈB ¢†+ [mv M K'i ¢B- pšM ¢ M; K M; bU F? -M; + K HÁM
/€K T?€i i€+ K` i? - BX

*ª h•v >¢- HB M M?Q K°i ¢- m i?mv M- M?bM p T?Q i` M ?Q`M ?ªQ F? -M; i`M ? Q
#½Q i® b) ¢ M H9+ M`Q- +kM; F? -M; #B i +| i? #` ¢"T i?"M? T?"M pKM- +?bK p`Q

*'K [m•M i? Q Hmv M- H¢B ``i [mv +O- /QÈB bU ¢®+ i?9+ +O ;B€Q 9v p` pä bo- i`
#° /€M; - M; v iW ¢- m- iU M?B M H` ? - F?´ ? - bÎ- M?QM; +m®B +MM; #¼M ?„M #B
H`K M M +?mv M ;b- b m ¢! HB M F? -M; M; QÌB M`Q /€K ? - M [X

>ÆM M [- pä bo p` #¼M ?¼ +MM; ,M +MM; M; O- imv i F? -M; +?Q #¼M ?„M Î K°i Kb
+kM; F? -M; +| - bÎ /o F? -M; T?€i bBM? #'i M; Ì H`K T?ªM- ?ÆM T?•M MY H` pb H
H`K ;QÆM; i®i- imv i F? -M; ;B®M; M?Q i`QÊ+ FB - +?9i Qi [m Mi` M FB m +, M; -
M„M; - m®M; i` ?!M; K€i- H¢B p„i K¼B M; QÌB Hmv Mi`T /QÈB K†i i`ÌBX

L m Km®M H`K +?Q M; QÌB F?€+ + K i•K iB M? M; mv M K` ¢B +?`m F?´ - +?`m p'i pª
¢QÊ+ T? - M F?´ M`v- +| i? H`K ` K°i i'K ;QÆM; X

*! i'K ;QÆM; - imv +| H) pšM H` iB M; Q€M i? M /"v ¢'i- M?QM; i`QM; KÆ ?²- pšM
¢®B pÈB ¢°B i`QÎM; - M; QÌB i #B i +? [- H¢B +| ?¼+ p'M- +ÁM M?`M ¢QÊ+ F?´ - i
`B M; M? [M; T?~K +?'i M`v- +kM; ¢O H`K +?Q M; QÌB i bBM? ` bU iBM + "vX

GQM? KÈB ` M Hmv M- /-M /-M H M [m„ ¢¢Q- iW H9+ pW KÈB #„i ¢- m- ¢- v bU F? -
+| ¢´B KÈB- +?d #®M M, K M; `v- HB M #B Mi?"M? ¢€K `Q#Qi Hmv Mi?2Q F?~M H

h? Q Hmv M p®M H` +? i H†M; - b€M; bÈK F m i?S+ /"v- i? Q Hmv M- ,M ¢B K i•K-
b m ¢! H¢B H` i? Q Hmv M- # M ¢ K +ÁM T?ªB T?•M ` i`QÊ+ MY ¢ K p` MY ¢ K
M? m iM - Mi` X

E?´ H` F?´ - M?QM; i?S+ ,M +kM; ¢O- K¶B M; QÌB K°i M; `v ¢QÊ+ MY +•M i?`i- ¢•v +
HQM- +kM; F? -M; i? ¢O iB Mi`ª- ?ÆM M [- +| [m•M HQÆM; + -K- +m®B +MM; +| i
+kM; +| p`B T? - Mi?Ä K½M

G`K + 'K [m•M ¢€K ?QM; T?"M- F? -M; +?d H` +€B M`v- H9+ i`QÊ+ - HQ¢B M; QÌB
?QÆM; - ¢ m H` F? -M; + -K ` iB M ?®B H° +€+ [m M T?Q i` M- F i [mªH` i`U+ iB

GQ¢B pB + M`v- K¶B M; QÌB ¢ m ;?ûi- M; ?2 ¢QÊ+ KbM? T?ªB p`Q i`QM; [m•M T?K
M`v ¢ m bÈ- B +kM; #B i- HQ¢B M; QÌB M`v F? -M; +| iB M ¢²- poM? pB M ¢ m T?€
K K` M!B- ¢S M?Ä M`v t2K M?Q Mm -B F? -M; `²B- ¢®B pÈB i? M?B- H¢B +`M; ¢W
i`QÊM; T?mX

J°i F?B p`Q h?2Q [m•M- F? -M; ¢ M iM´B b€m KQÆB- +kM; b) F? -M; ¢QÊ+ tm'i M;
+| p`M K M? +? i ¢!BX

L?QM; ?B M i¢B H¢B F?€+ - L?B T +?QM? pQÆM; # M #® T?€T H M? + 'K [m•M- ¢
p`Q + 'K [m•M- i?•M T?"M HB M ?Q`M iQ`M #'i ¢²M; - +?šM; M? [M; ?¼ ?`M; ; - Mi`Q
MY i?m K€- K¶B i?€M; +| ¢O iB M #¢+ - M, K M, K p b m- +ÁM +| i? p M?´ - p M
T?€i- M m +| i? H`T +?9i Qi + -M; H Q- i` M? ;B`M? +?9i Qi [m•M + -M; - H¢B +`M;

h?2Q M?Q T?€T H M? [mv ¢`M? - T?"K H` + 'K [m•M +| [m•M + -M; - +| b B /`+? +?m
?²B ?QÆM; - imv M ¢¼+ +?Q h`B S?O- i`B ?mv M #ªM ¢` - H9+ M; `v i i- T?ªB b B
+?mv M K -M ¢†i Km #B M b® M?´ - ¢QÊ+ pB i Î i` M #B M b® M?´ - i?•M T?"M H¢B
+kM; +| i? ;†T [m M F? -M; #€B- M m +| M; QÌB i` m +?¼+ M?´ +| + -M; H Q- [m M

L? [M; Qm ¢½B M`v- H`K M? [M; ?€M iY F?®M F?´ FB i?Q€M; +€B iW ¢` M; K+ ¢ M
M?B m M; QÌB Km®M p`Q + 'K [m•M- M?QM; ¢B m FB M `i ?` F?„+ - +?šM; M? [M; [m

+ÁM T?ªB i?~K i` i? M? #¢+? i`QM; M?~- T?ªB +| im´B i?¼ i?Q+? ?ÊT- i?"K +?Q +
K'v +?[X

L;QÌB +| i? iB M p`Q- ¸½ `i H` pBM? [m M;X

S?€T H M? # M #®` - K¼B M;QÌB +kM; HB M F?,M; F?,M; K°i KU+ im•M i?2Q- H9+
i`¬M; +`v p`Q- [m K°i M;`v +?QM? H` ? v K°i M;`v- F?¬M; Hw iQÎM;- B +?`m ¸QÊ
b®M; [m M;`vX

L?QM; ?B M i¢B- +| ?B p¼M; tm'i ?B M- +?`m +?9i ¸ m F?´- H¢B ¸QÊ+ +QB H` +€
+ª /Q M? Km®M i"TF i T?€i #B m K'v HÌB- M|B p`B HÌB p L?B T +?QM? pQÆM; M
M;QÌB ¸ m ;`Q F?|+ F m L?B T +?QM? pQÆM; h?B M im - HÌB #¼M ?„M F m ¸B ` -
i•K i?U+ HÁM;- imv i ¸®B F?¬M; +| T?¬M ;Bª /®BX

E?¬M; +| L?B T +?QM? pQÆM;- b) F?¬M; +| #¼M ?„M- H9+ i`QÊ+ H`K i`•m H`K M
M;QÌB i /MM; `QB ¸€M? +?Q im®i t€+- ?B M i¢B +m®B +MM; +kM; ¸QÌM; ¸QÌM; +?
M;QÌBX

L m M?Q iQM? +ª GQM; ?SM; T?O- B i`mM; i?`M? ¸®B pÈB L?B T +?QM? pQÆM
FB +ÁM ¸SM; Î +m®B #ªM;- b) +| +?¬M +?Ì- M?QM; +'K p imv i ¸®B F?¬M; #B i M
H`K i`•m H`K M;U - +?ûK ;B i b i`QÌM;- #¼M ?„M +kM; ibM? M;mv M +¬K iQM? K

GQM; ?SM; T?O pmB bQÈM; [m M; pBM?- M?QM; i'i +ª +?•m T?O H¢B p¬ +MM; `„
¸B K- ibM? i`¢M; h•v >¢- H`K M;QÌB i M?`i i?ÌB F?¬M; KÁ i?'mX

h?~K L;¢Q H9+ M`v H¢B #„i i v p`Q bU ibM? ;B Q ¸'m +MM; [m®+ bY M;QÌB EBK-
M;Q`B- i`QM; HÁM; `i M?B m M;QÌB i`M M;`T +?Ì KQM;- ¸ m Km®M M?bM t2K L
M;QÌB EBK M?Q i? M`QX

>ÆM M[- M;QÌB ¸¼+ b€+? +kM; ¸B i?2Q ²M `Q- i`M ;B Q ¸'m M`v- ¸½ b„T ¸½ i`Î i?
i?„M;- +?QM? H` L?B T +?QM? pQÆM; i`Î i?`M? [m•M pQÌM; i?B M ?¢- F?¬M; M;
i?b H` i`QM; HÁM; p¬ b® M;QÌB i?`i p¼M;- M|B F?¬M; +?WM;- h`„+ i`'M +€+ MÆB

h?~K L;¢Q ¸€M? +?O w p pB + Hmv M #BM?- +-K M?[M; +'K [m•M [m•M EBK M`v
i?'v K€mX

>„M •K i?¬K +MM; « æ¢i M #`B i'i +ª- « æ¢i ¸®B pÈB h?~K L;¢Q- H¢B H` M|B ;b M
+| i?B M T?9 i` M K„i [m•M bU- FBM? M;?B K H¢B p¬ +MM; T?QM; T?9- M?QM; i¢B
HQ¢B #QÈM; #dM? i?¬M F€- ¸½ iB T M?"M h?~K L;¢Q #´ M?B K- HB M iQ`M i•K iQ
K°i ¸B K +?B i F?'m +kM; F?¬M; +|X

æ M i?ÌB ¸B K i?€M; M,K- K°i b€M; bÈK- +mM; M?•M HB M M?"T h`[+€+- K†+ [m-M
p`*-M; *?9 X

h` M K†i JB m M?B ¸-v p iQÆB +QÌB- HQ v ?Q v bY H`M p€v- Hm¬M M?Qm H¬M;
T?ªB H` i?B m p`B T?¬M i` M; i`¼M; ? v F?¬M;- M`M; Î i`QM; +mM; `i #m²M #U+
¸B M;Q¢B ¬t2K +m°+ +?B M- JB m M?B p®M H` +ÁM +| HQ H„M;- M|B H` +| +QM-

L?QM; h?~K L;¢Q ¸®B pÈB +€B M`v- H¢B K°i +?9i +kM; F?¬M; i`€M? FB M; F`- i?"
M`v i`Î i?`M? K°i #° T?"M /QÐM; i? B- iB m #^M; ?[m M; v +ª ?mv i iBM? +kM; F?
M?'i ¸`M? H` +OB KK+- +? ?„M ¸½ H`K i?Æ- Hm" M [m i?B ?¼ - M;²B +?²K ?´K M;

L?QM;- +| M?[M; FBM? M;?B K M`v- KÈB +| h?~K L;¢Q ?¬K M v- K°i M;QÌB +?d H`
#bM? FQM- M;QÌB ¸| H`K b Q +| i? i?`M? iUm HÈM\

*?d H`- iB m #^M; ?[m FB ¸ M; Î i`QM; #KM;- +| i? +?SM; FB M ?mv i iBM? ? v F
M„K +?„+- ¸ÌB b m +kM; +| +€+? /QÐM; i? B FB m M`v- M?QM; /QÐM; i? B FB m M
;b- ?„M H¢B F?¬M; ?B m ` b Q- /M b Q- ?„M +?d H` ¸¢Q i†+ M;? i?m"i- +kM; F?¬

h?~K L;¢Q ¸€M? ;B€ p€v /`B i` M M;QÌB M`M;- H¢B M?bM +€B #KM; +`M; M;`v +`M
[m-M €Q M`v ¸½ Km®M ¸O ¸Q M i` M; `²B- B /€K M|B F?¬M; ?ÊT- pB T?m b) +?†i

æ´B H¢B H¨ LBM? M ?Q†+ H¨ J¢i L?B- M; ?2 tQM; ?„M ?¬ ç€M? iB M; F m ;B i-
M?QM; JB m M?B H¢B +Q`B +Q`B ``i p m B p X

> B M; Q`B K†+ +€i T?K+- H¢B +MM; M? m i v i`QM; i v çB #m²M; HÁ bQÎB- i?, K ?.

GQ *¨M h?m¨M F?¬M; #B i M?Q i? M¨Q- p®M H¨ ?'T ?®B- M?QM; K'v M;¨v M v +k
i•K bU ;b t m®M; - ?Q†+ H¨ i?´v h?~K L; ¢Q ç M- M? M?¨M; i?Î T?¨Q- ?ÆM M[F?¬M
i?•M i? - `ä¨¨M; M;¨v K°i i®i ?ÆMX

h`QM; HÁM; h?~K L; ¢Q +ªK i?´v i?¬M F€- H¢B F?| K¨ M|B +€B ;b- /M b Q- ?„M H¨
M?´i ç`M? H¨ F?¬M; i? #Ä- Km®M i? K +?QM? \ æ€K +´K [m•M +kM; F?¬M; ç€T S M

*| F?B GQ *¨M h?m¨M +kM; b) ?ÄB ç M +?QM? pK K°i i w- +kM; K v- h?~K L; ¢Q #B
+€B HQ¢B w i S bÊ ?„M çQ¢i [m v M- i?¨K +?Q- +| i?`B çB K- K°i Qi +?QM? pK- +Á
FB M- GQ *¨M h?m¨M p®M H¨ M; Q`B i•K +Æ i?•K i`-K- t2K #B m ?B M h?~K L; ¢Q-
iÊB bU i b M? [mªM Hw +?QM? pKX

J°i ç¬B +? pÊ +QM ` M¨v- ç½ +| K°i Qi , M w- i m v i`QM; HÁM; bQM; T?QÆM; +| +
M¨v- H¨ /Q iQM? +€+? ? B M; Q`B [m v i ç`M?¬ i m v i ç®B F?¬M; i? i? v ç´B- M?QM
M?Q F?¬M; i X

GQ *¨M h?m¨M M^K i` M ;BQ`M; K M; ?d M;ÆB- b€M; bÊK m®M; i?m®+ +ÁM +?Q
+Y b´´ - +ªK M?¨M çQÊ+ Hm²M; €M? K†i i`B b€M; bÊK- F?| K¨ çQÊ+ ?QÎM; i?K +

>Q¨B æS+ `|M ` `|M `ûM çB iÊB- +Q`B ? ?ª- M|B, ó" ?¢- L?B T +?QM? pQÆM; p

GQ *¨M h?m¨M ç|M; K„i- M|B, óE?¬M; T?ªB M|B Km®M çB ;B Q ç´m +MM; M; Q`B L
H¨K +€B ;b\ô

>Q¨B æS+ +?d +Q`B +Q`B- L?B T +?QM? pQÆM; - ?„M +kM; F?¬M; /€K Q€M i?¬KX

GQ *¨M h?m¨M M?•M iB M M|B, ó:¼B #¼M ?„M iB M ç M- F?| çQÊ+ +QM / +O h`š

h?~K L; ¢Q K M; i?2Q JB m M?B p¨Q #m²M; HÁ bQÎB- GQ *¨M h?m¨M ;¼B JB m M
M; Q½M K¨ M;²B [m K°i # M- i`QM; HÁM; ç-v p` +?m b m v M; ?o- +ÁM iQÎM; ``M;
iBM? i?¬M ?ÆM- m´M; T?Q M?B m MQÊ+ K„i M?Q p¨v- F?B M +?Q i•K i`¢M; i M†M
+?ªv p #B M ç¬M; X

L?[M; H`B M|B i`QM; HÁM; M¨v- i m v i ç®B F?¬M; i? M|B- ?„M H¨ KB M; T?¨i #KM;
t´m M?´i- M?QM; KB M; H¢B / #ªQ- i m v i F?¬M; +?¨m M|B H`B ;b M†M;

JB m M?B M;²B p¨Q i`QÊ+ ;BQ`M; - ?ÄB ? M•M +¬M- GQ *¨M h?m¨M M?¨M M?¢i +
`ÆB t m®M; h?~K L; ¢Q # M M¨v- ?ÄB, ó: B Q ç´m +?ûK ;B i +| +€B ;b ç T K„i\ JB m
H¨ #` FBM? ?½B i?b H¨K b Q #•v ;B\ô

h?~K L; ¢Q ?MM; ?²M M|B, óJB m M?B +| +?m v M ;b +?Q i?´v [m \ L?bM ;B Q ç´
hQÆM; H B H¨ Kšm M; ?B i?B M ?¢- +kM; M M ç +?Q M; Q`B i ;†T K°i H¬MXô

GQ *¨M h?m¨M H„+ ç¬m- H¢B F?¬M; M|B ;b- H¨T i S+ M|B, óJ°i +?m v M M¨v- M; Q
æ¢B >¢ i i?m - +?d bÊ b) €T +? b o F?Q [m•M /•MXô

h?~K L; ¢Q KQ`B T?¬M iBM iQÎM; - M|B, óh?€B i?QÊM; ?Q¨M; v M i•K M; ?d /QÐM
iB m i - ç½ H¨ i?´i +€i` M i?Êi- +?d +?l #` H¨K i?`iXô

V

e39X *?QÆM; e9y, L?•M o¨i *?QM?

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; e9y, L?•M p"i +?QM?

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

GQ *`M h?m" M #B i`ä i•K +Æ h?~K L;¢Q `i b•m- F?¬M; M„K +?„+ - b) F?¬M; /€K M
i?"i bU v M HÁM;- +Q`B ? ? M|B,óh?•M i? h`šK F?€ ?ÆM K°i +?9i- +kM; F?¬M; #
i? H` /Q KM tm•M\ ó

h?~K L;¢Q M;?2 ?„M M|B K°i +•m p¬ i•K M?Q p"v- i?"i bU +| p`B T?¬M 'M iQÊM;- i
/`M; M?B K # M? - K` M?B K # M? +kM; `i F?| i`i" M ;@+X

æ`B b m- T?QÆM; /B M F?Q ?¼+ T?•M iQ+?- +?QM? H` i?`B çB K KM tm•M- pB F
i"i`i / /`M; T?€i i`B M M†M; ?ÆMX

*?d H`- H9+ M`v ?„M +kM; F?¬M; +ÁM ?`Q ?SM; M;?B M +Sm F„ +€B M`v- +?d +Q
?Q`M; +?mv M #B M i@i H` çQÊ+ `²B- +| H) ç•v H` h?~K ;B i #bM? i?Q`M; H`K p
çQÊ+ ?²B #€Q +kM; F?¬M; M?`i ç`M?X ó

h?~K L;¢Q i?Q€M; +€B ç½ ¬K +¬M; H Q H M i` M M;Q`B KbM?- M?QM; ?„M ç½ [m
M|B H` GQ \*`M h?m" M F?¬M; iQ+? çS+X

a„+ K†i GQ *`M h?m" M #¶M; M?B M i`Î M M m €K- H"TiS+ i?m ?²B €M? K„i M?bM h
FB M JB m M?B- i`QM; HÁM; KÊB bBM? ` i?QÆM; iB +- HB M M|B pÊB JB m M?
K°i iw +kM; i@i- h`šK `i K i KÄB- F?¬M; çB M`BX ó a m ç| H` i?Î /`B K°i ?ÆB- ?bM
pb im`B i` F?¬M; çB M?B mX

h?~K L;¢Q FûQ +,M; +€B K†i- +ªK ;B€+ KbM? M?Q +€B #|M; ç M- +kM; K v- >Q`B æ
+?Q ?„M- HB M ;B[+?†i >Q`B æS+- M|B pÊB >Q`B æS+,ó>Q`B æS+ +¬M; +¬M;-
K•v i`„M;- b€M; bÊK ç½ M?Q p"v- `ä `M; F?¬M; +| bQÆM; KM- i?"i bU H` F?| +| çQ

>Q`B æS+ M;QÊM; M;MM; K` +Q`B M|B,óæB M ?¢Q i?Q+? i?b i@i`²BX ó

h?~K L;¢Q iB TiK+ M|B,óæ€M; iB +- ?¬K [m i?b F?Q i`B F?¬M; i@i- •K m M†M;
i€K i?€M; M,K M`Q ç| - +kM; H` +€B F?Q i`B M?Q ?¬K M vX ó

>Q`B æS+ iB TiK+ +Q`B,óo•M;- T?ªB5 ó

h?~K L;¢Q `i H`ªQ M½Q M|B,ó"B M EBM? # M FB - +| H) i`B ç½ Km®M KQ `²B-
i?"i #m²MX ó

>Q`B æS+ p K†i ç m F?´ - M|B,óæB M ?¢- i? M? KBM? ç½ çB [m i`¼M p M ? B i?

h?~K L;¢Q +Q`B iQ- `i p mB bQÈM;- M|B,óE?¬M; b B #B i H„K- F?¬M; b B #B i H„

h?`B çB K JB m M?B M;?2 çQÊ+ "B M EBM?- F?¬M; F?ÄB +?mv M +QM K„i b M; ç
ç| iB TiK+ +MM; GQ *`M h?m" M M|B K'v +•m- +?mv M +?,M ç„T +?Q GQ \*`M h?m"
L;¢Q çB ` M;Q`B- M|B,óJÊB pW `²B M;QÆB M?È p "B M EBM?\ ó

h?~K L;¢Q iW #m²M; HÁ bQÎB çB ` - M? M?`M; i?Î /`B- M;?o M;?o- +Q`B F?´ M|B,
JB m M?B M?•M iB M M|B,óG` M?È p +?Q p`i? iY "B M EBM? b Q\ ó

h?~K L;¢Q H"TiS+ +ªM? ;B€+- ;¬M ç•v # #°M M?B m pB + +?QM? pK- `ä `M; +?9
M; v +ª iB m M? ç¬m M`v +kM; +| i? /šM /„i H`B M|B +O KbM?X

*?d H`- M;?o ç M LBM? M- o•M o•M +€+ M`M;- i`€B iBK +kM; +| +?9i `K- M|B,ó
M;QÆB F?ŠM; ç`M? T?ªB M|B i F?¬M; +| HQÆM; i•K- H`i M i`°K T?K HÁM;X L?
ç`M? b) M|B i Î ç•v K` +ÁM M?È p M;Q`B F?€+- i?U+ tBM H¶B M;QÆB- +?Q /M i`Î
tû ? B +€B- +?ŠM; #`M; M|B i?"i +MM; M;QÆBX ó

h?~K L;¢Q ?Qi ? B ?ÆB- b m ç! KÈB M!B,óh?ìB çB K î i¢B "B M EBM?- i b) M;?o J
T?O M"v- HB M M?È iÈB +€+ M" M;- iU M?Q p•v i?"M? p"v- M;QìB çB p"Q i?b Km®
Km®M çB p"QX ó

JB m M?B Kî iQ ? B K„i- +€M? i v p`M #KM;- M;QìB +! +?9i F?mvM? ?QÈM; M;?
?ÄB,ó*€B ;b ;¼B H" p•v i?"M?\ ó

ó*€B M"v ó h?~K L;¢Q iS+ +QìB- M!B,óG" +•m +?mv M K°i M;QìB h?Q bBM? æ¢E

JB m M?B HB M +QìB M!B,óo"v M;QÆB M!B +?Q i K°i +?9iX ó

h?~K L;¢Q +U+ F€ ;B[BK H†M;- +?d H"- JB m M?B F?¬M; ç†i i`¼M; i•K î "B M EBM
ç½ +ªK i?'v `i H" M OB- i`QM; HÁM; K M; i•K iQ +?mv M /ìB +?9 w +O M" M;- M!B

*?d H"- +•m +?mv M iU M?B M M"v F?¬M; i? #„i ç-m iW M;²B + @M¬- + @M¬ bY
HQ¢B bY H"K G¢i [m®+- G[h®M;X

æ M +Y +mM; # M M"v- t ;B€ ç½ +?m`M #` tQM;- ? B M;QìB ç²M; HQ¢i H2Q H M
#ªQ p - F?îB ;B€ ` F?ÄB i?"M?X

h` M p2M çQìM; +kM; F?¬M; +! # Q M?B m M;QìB- F m M°B i?` ç M ?ÄB- KÈB #B
/•M M;O MQÈM; HQìB M?€+- K" H" i?ìB çB K Kî +Y i?"M?- iQ" M #° ç½ im¬M` #
M;QìB Km®M K m K m ç M t2K h•v >¢ ;B Q ç'm +MM; L[*?•MX

JB m M?B #"i +QìB- M!B,óh?b` H" M?B m M;QìB M?B i ibM? M?Q p"v- bÈK #B i
F?¬M; iÈB M[X ó

h?~K L;¢Q tK K†i M!B,óa Q +! i? F?¬M; iÈB\ *"M; H" M?B m M;QìB- +"M; M€Q M?
[m®+ +?O iQÆM; H B K°i H-M- i?m" M çQìM; +?SM; FB M p çQ M i` M; +O JB m

J°i çQìM; M"v çB [m - i®+ ç° +kM; F?¬M; M? M?- +kM; K v- +¶ FB m çB `i p[M; p"
HQ H„M; JB m M?B F?¬M; +?`m çUM; M`BX

*¼ t€i MY + M? ;Bì KÈB iW h?m" M h?B M J¬M çB` M;Q" B- [m b¬M; ç"Q #ªQ p i?
¬ # M M"v `i ?®B ?ª- F?„T MÆB ç m H" M;QìB- M?[M; M;QìB #€M ?"M; `QM; iB m i
i®i- HB M /U p"Q iQìM; i?"M?- ç!M; +¼+ H" T b¢T #€M ?"M;- + Q ;B¼M; ` Q ?"M;-
+?¶ M"v HB M i¢Q i?"M? K°i +€B +?Ê iU T?€iX

*ÁM H¢B- +! M;QìB çB tmM; [m M? Km ?"M;- +! ?¼+ çÁB p, M p ;BÆ +•v [m¢i T?~
+?B K ç!M; p` i`Q- +kM; K v +'K p iW b€M; bÈK ç½ ?ÊT i?"M? K°i #S+ iQìM; M;Q
i?S+- H¢B F?¬M; ç +?Q M;QìB çB p"QX

*?d H"- M?[M; M;QìB M"v p®M ç M ç i? K ;B M€Q M?B i- i?"i bU Km®M #¼M ?„M
iBM? +?ûK ;B i- #¼M ?„M +?Q ?ŠM ç½ +?`mX

æÊB +?Q L?B T +?QM? pQÆM; p` \*¬M; \*?9 ;B€ H•K- €M? K„i K¼B M;QìB ç m #`
M- ?¬ iQ h?B M im X

h?~K L;¢Q i?Á ç-m` - FûQ K" M +?2` K°i +?9i- +?SM; FB M ç-m M;QìB /B ç°M; #
iB M; M!B,óE?€ i®i- T?€i +?B m H M? KB M i?m - M m H9+ M"v i?"i bU +! çB m /•M
+? iX ó

hmv M;QìB # M M;Q" B F?¬M; M?bM i?'v M;QìB i`QM; FB m- M?QM; JB m M?B H¢
M;QìB- H"K` K°i #° F?Q +?'i Kšm M;?B i?B M ?¢ + Q [mw- M;?2 çQÊ+ M?[M; Hì
K„i HB + M; M; iÈB- M!B,óob +€B ;b K" K¶B H-M ç M H9+ M"v- M;QÆB ç m T?€ ?
?„M ?¬ iQ h?B M im - ç m çB` iW +?•M i•K i?"i wX ó

h?~K L;¢Q M;QÈM; M;MM; M!B,óh?!B [m2M- i?!B [m2M- H-M b m M?'i ç`M? bY -
i•K L?B T +?QM? pQÆM;- çQ #KM; çB m /•M M[X ó

JB m M?B F?¬M; M?`M çQÊ+ K" +QìB `° H M- M!B,óL;QÆB KÈB H" çB m /•MX ó

a„+ K†i h?~K L;¢Q M;?B K M;?`- p K†i +SM; `„M- M|B,ó*?Q /M i H¨ ¢B m /•M- ¢|
b€B- + Q [mw M?B m iB M- ¢B m /•M i¬M [mwX ó

JB m M?B +kM; M•M; ;QÆM; K†i H M- M|B,óh ¢•v +?QM? H¨ i? iY ¢B m /•M- iQÈ
h?~K L;¢Q i`WM; iQ K„i- M|B,óh? iY ¢B m /•M iQÈM; K¢Q ¢ T M?Q ?Q +| b€m #ªv
H¨ M;Q|B i?S K'v p"v\ ó

JB m M?B +Q|B F? M? F?€+?- ?mM; ?,M; K¨ M?ûQ K°i +€B i` M HQM; h?~K L;¢Q-
*kM; K v K¨ +® F} M;Q|B # M M;Q¨B- +m®B +MM; F?¬M; ;•v ` [m€ HÈM ¢°M; ioM
M?B i?Î ?'M ? M K'v ?ÆBX

h?Q€M; i`-K K†+ K°i iw- JB m M?B M|B,óL m M;QÆB i?"i bU ?Q¨B MB K i? iY "B
¢ M ¢•v ¢B- i F?¬M; #B i F?B / +€+ M¨M;X ó

h?~K L;¢Q +?d W K°i iB M;- H¢B F?¬M; M|B ;b- # M i`QM; M;¨M p¢M iB M; ?Q M ?
K°i +QM ¢Q|ÌM;- K°i KU+ iB M p¨Q b•M #½B ;B Q ¢'m- +¨M; ¢B p¨Q i`QM;- +'K p +
+?`i- ;B®M; M?Q H¨ F?¬M; M?bM i?'v ¢B K +m®B +MM;- +?B K ? i T?¢K pB p¨B /t

h?~K L;¢Q tm®M; FB m- H¢B p`M JB m M?B tm®M;- p¬ b® +'K p ¢²M; HQ¢i [m
?¬,óL?B T +?QM? pQÆM; h?B M im - +¬M; +?9 ¢B M ?¢ h?B M im X ó

h?~K L;¢Q HB + M?bM JB m M?B- `ä¨¨M; +?SM; FB M i` M ;QÆM; K†i +O M¨M; bB
F?¬M; #B i H¨ #` ;B| i?'B H¢M?- ? v H¨ F?¬M; [m2M i`Q|ÌM; ?ÊT M?Q p"vX

>„M /„i JB m M?B ¢ M K°i +?¶ /¨M +?¨Q ¢½ t•v i®i- ? B M;Q|B ¢²M; HQ¢i ¢B p¨Q M;
/•M; i¨¨- #QM; i¨¨ +?QM? H¨ K°i ;B€Q 9v- ;B€Q 9v M¨v pKM; i`°K HB + JB m M?B- H
M;QÊM; M;MM;X

h?~K L;¢Q p¶ #¨M- M|B,óL?bM +€B ;b p"v5 s2K #¨ MQÆM; M?¨ KbM? ¢B5 ó :B€Q 9
+?¢v ` M;Q¨B ;B®M; M?Q # v- M?QM; i`QM; HÁM; H¢B pmB i?Q+?- i` M ¢|B M¨v- +
+¬M; +?9 ¢B M ?¢ T?K +¨M ? v b Q\ L?¨ KbM? M?QM; H¢B M?bM- M?Q i? M¨v F?
F?Q€+ tm®M;X

> B M;Q|B « æ¢i p¨ Gw h? M? ¢²M; HQ¢i iB M p¨Q /¨M +?¨Q- « æ¢i H¨ +'K [m•M hª
>[m Zm•M bY- FB K HoM? hQ M;?B T JBM? oä ?¼+ ¢Q|ÌM;- imv i?2Q i?•M T?"M- « a
M?QM; t2K i?U+ i ªM? ?Q|ÌM;- H¢B H¨ Gw h? M? mv p¼M; + Q ?ÆM K°i +?9i- /M b
H¨ iW ?¼+ ¢Q|ÌM; /¢v pã p¨ JBM? oä ?¼+ ¢Q|ÌM; ¢B ` - i?•M i?B i pÈB Gw h? M? ?Æ

> B M;Q|B +MM; K°i +?¶ ?¨M? H - « æ¢i M|B,óæB M ?¢- M;Q|B L[*?•M +ÁM +?Q ¢
#¼M ?„M ? v F?¬M; \X ó

h?~K L;¢Q +Q|B M?¢i K°i iB M;- #B i `ä >Q¨M L? M FB +® w ¢ M +?"K- H¨ Km®M
¢ +?Q K†i KkB h•v >¢ H9M; i9M;X

h?~K L;¢Q H„+ ¢-m- M|B,óE?¬M; +¬M- M m #¼M ?„M F?¬M; /€K ¢ M- p"v i?b F -
?¼+ ¢Q|ÌM; ¢ M ¢•v ?°B i? Q- +S +?Q H¨ i? K ;B M€Q M?B i- i`€M? pB + ¢ +?Q K

h?~K L;¢Q /WM; K°i +?9i- M|B pÈB « æ¢i,óæ½ +?m¨M #` i®i +?Q \ ó

« æ¢i ;"i ¢-m M|B,óæ m +?m¨M #` i?Ä ¢€M;Xô

h?~K L;¢Q M? M?¨M; +Q|B M|B,óo"v i?b ¢B QÈ+ i?9+ K°i iw- H¢B ¢ +?Q K¼B M;Q
« æ¢i HoM? K M? ¢B ` M;Q¨B- Î T?Q i`QM; /¨M +?¨Q- +?d +ÁM H¢B Gw h? M?- G
i H¨K M?Q p"v- +| T?ªB H¨ i?'i iQM pÈB M;Q|B ? v F?¬M; \ ó

h?~K L;¢Q mM; /mM; +Q|B M|B,óh?'i iQM pÈB B\ :B[#^M; ?[m pÈB M? m KÈB +|
pÈB M? m- M m ;BªM; iQM M;?o - i?b H¨ +´ ?OX ó

Gw h? M? M|B,óhB m M?•M ?B mX ó L|B tQM;- i¨¨M? i`¼M; K¨ ?¨M? H pÈB JB m

h?~K L;¢Q +?d p¨Q Gw h? M?- M|B pÈB JB m M?B,óo` Gw ¢¢B M?•M M¨v- iQM? `

JB m M?B HB + M?bM Gw h? M?- /M F?¬M; +| 'M iQÊM; ;b- M?QM; pšM Mî MK +Qì
ç²M; iB M- i? M? •K ``i M? M?¨M; M|B,óh°+ i?9+X ó

Gw h? M? H¨ i¬M i?'i- M?QM; +?Q iWM; +| M;QìB M¨Q i€M i?¨M?- H9+ M¨v M;?2
iQ¨M i?•M ç m i?Q€M; `mM `~v K°i iw- ?mM; ?,M; K¨ +9B ç-m ?¨M? H - HÈM iB M;
+?9i ?B K F?Q+? +MM; i - GQ K¶ F?¬M; iQM? H¨ HQ¢B M;QìB ;b `°M; `½B- i`QM;
M?QM; ?¬K M v- +| L?B T +?QM? pQÆM;- +ÁM +| oQÆM; hY iQÆM; H B- *¬M; *?

h?~K L;¢Q ¢´ K² ?¬B- ¢¨M? T?ªB iB M H M- ¬K H'v JB m M?B- `²B H¢B bÊ ûT T?ªB
¢B ¢QÌM; +kM; H¨`|M` `|M`ûM- ;B®M; M?Q #QM; H'v #ªQ p"i [mw ;B€ p¬ i?QÊM;
M¨M; ¢B ` /¨M +?¨Q- H¢B +?SM; FB M p¬ b® €M? K„i M?bM [m ?QÊM; # M M¨vX

h`QM; i•K h?~K L;¢Q H†M; H) M|B, ó.M b Q i? M? / M? ¢½ `¨i t'm- H½Q iY +kM; F?
bÊ +€B ;b\ E?¬M; bÊ- F?¬M; bÊ- iMv w ¢ #¼M ?„M +QÌB ¢BXô

h?~K L;¢Q +| K°i #° / K†i /¨v M?Q iQÌM; i?¨M?- JB m M?B H¢B F?¬M; +| - i` M K†
YM; - +ª F?m¬M K†i pMB b•m p¨Q M; U+ h?~K L;¢Q- F?¬M; +?`m H° K†i` - H9+ M¨v
M|B, ó*| H) H¨ i?ª i tm®M; ¢B- #` M; QÌB M?bM +kM; F?¬M; M MXô

h?~K L;¢Q +U imv i- M|B, óæ m #` M; QÌB i M?bM i?'v ? i- ;Bì H¢B #m¬M; ` - +?
#B i H¨K ;B†+- +¬M M?'i H¨ +€B ;b F?¬M; \ô

JB m M?B M|B, óG¨ +€B ;b\ô

h?~K L;¢Q M; ?o p +?QM? KbM? i?mÎ bQ - `¨i iU ?¨Q M|B, óS?ªB +| iBM iQÎM; - M;
M?Q H¨ M; QÌB M´B iB M; - T?ªB +¬M; F? B- F?¬M; i? pW i?'v M; QÌB HB M +?°i
KbM? F?¬M; T?ªB i†+ ?ÆM M; QÌB F?€+- ¢•v KÊB H¨ +?Q + Q +ªM? ;BÊB H¨K i†+X

JB m M?B +QÌB M?¢Q- M|B, ó:B®M; M?Q M; QÆB ¢½ H¨K i†+ F?¬M; #^M; Xô

h?~K L;¢Q ¬K M¨M; i?"i +?†i- i?ªM M?B M M|B, óE?¬M; +¬M T?ªB ;B m +Êi- H¨K i†
i?9 M?'iXô

h'i +ª K¼B M; QÌB i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K K¨ M?bM L?B T +?QM? pQÆM; ¬K *¬M; *?
F?Q h•v >¢ +ÎB KÎ- H¢B +kM; +?Q iWM; i?'v [m HQ¢B i¨M; /B M M¨v- F?¬M; F?Q
T?šM pW `²B H¨T iS+ i M i?"M? K•v F?|B- #B M ?| M¨v i?"i bU [m€ HÊM- H¨K +?
i`b ?Q½M- ¢SM; v M i¢B +?¶X

Gw h? M? +kM; `¨i t'm ?´ - i?"i bU F?¬M; M; mv M ¢€M? M; U ¢B i?2Q b m HQM; L?B
M?Q H¨ KbM? ¢ M; H'v +¬MQÆM; i`QM; i? M? H•m p"v- ? i H¬M M¨v iÊB H¬M F?€-
M?" H¨M?X

L?QM; HBM? +Æ ?„M pW ¢°M; - HB M M? M? +?|M; ?¬iQ, óL?B T +?QM? pQÆM;

æ€K +'K p T?ªM t¢ +| ¢B m FB M K¨`®M; iQ, óL?B T +?QM? pQÆM; h?B M im Xô

o¬ b® /•M +?9M; +kM; T?¬M T?"i [m€ tm®M; ?¨M? H - ¨Q ¨Q M|B, óL?B T +?QM? p

h?~K L;¢Q t'm ?´ - ¬K JB m M?B H Q i?šM; H M t2- KÊB M? M?"M; i?Î` X

L; QÌB L[*?•M +?¢v i`®B +? i- i¨M ;B i +?|+ M¨v- ?Q¨M iQ¨M #B m H° [mv i i•K +O
p¨Q i`QM; i B K¼B M; QÌB F?„T MÆB i`QM; h•v >¢- +kM; H¨K +?Q M; QÌB h•v >¢ H r
+?QM? pQÆM; M¨vX

h?b ` - M; QÌB L K H¨K L?B T +?QM? pQÆM; - +kM; F?¬M; ?Q¨M iQ¨M H¨ +?B- ?²-
+MM; H½M? F?®+X

h'i +ª +?•m T?O +kM; iS+ i?b i`Î M M p[M; p¨M; - +?QM? H M? i`B m ¢bM? `®i +K+

æªQ K„i ? B i?€M; ¢B [m - ¢-m i?€M; i€K- h•v >¢ /` i?QÌM; QB #S+- +| F?B ;B| HÊ
T?® ¢ m H¨ iWM; i¨M #½Q +€i- H¨K +?Q M; QÌB ¢B ¢QÌM; F?¬M; i? F?¬M; +?2 K
M¨v- M; mv M p®M +kM; H¨ ¢'i H¨M?- M?QM; ?¬K M v H¢B p¬ +MM; ?Q M; pmX

*ª GQM; ?SM; T?O ¢ m ÎMQM ?ÆB +?ì ¢ÊB- i?"K +?Q H¨ /•M +?9M; i¬K i?QÌM; - ¢
iS+- ?Q†+ H¨ J¬M ?¢ idM? # M T?€i +?B m H M?- ?Q†+ H¨ G #° # M FB +| +€B ¢°
¢B ` #€Q iBM pmBX

oûQ ¢¬m M; |M i v iQM? K°i +€B- ?Q¨B i? B KQÌB i?€M; - M;¨v ¢| - ?Q¨M; ?"m /m [m
F?€B +kM; M M bBM? ` X

æS M?Ä M"v H" [m®+ [m•MiQÆM; H B- H" ;B¼i K€m /mv M?'i+MM; M;m²M pÈB ç
+QM i` B i`QÎM; L?B T +?QM? pQÆM;- çS #û M"v- b) M„K ;B[p"MK M? M; "M pçM
H BX

v i?S+ çQÊ+ +€B M"v- i'i +ª K¼B M;QÌB M¬M M|M; +?Ì çÊB- +kM; +| M;QÌB H†M; H
HÌB pW M|B ` - H"TiS+ +| i?"i M?B m M;QÌB [m€i HÈM K°i T?2M- ?Q†+ H" M|B ?„
M|B ?QÆm M|B pQÊMX

J" M; v +ª +'K p i? Q Hmv M- H9+ M;?d M;ÆB +kM; +?9 w +€B M"v- ç€K ç°B i`QÎM
ç m [m€i K„M; F?B M i`€+?- M?QM; i`QM; ç-m +kM; F?¬M; i`€M? çQÊ+ K" bmv M;
H„KX

G9+ M"v- T?QM; [m M; M?'i- +?QM? H" #" çÐ ç p" ççB T?m- i? B M?B F?B M"Q bB
i? M"Q- #¼M ?„M `ä K²M K°i- +?"KM?'i H" H9+ M"Q- bÈK M?'i H" H9+ M"Q- #¼M

Í # M i`QM; bU KQM; +?Ì- M; v +ª GQ *"M h?m" M +kM; iQM? i?ÌB ;B M- b€M; bÈK #
;¼B >Q" B æS+ iÈB- +?d ?ÄB K°i +•m, ó*-M; *?9 M?Q i? M"Q\ô

æçB ç b® i?ÌB çB K- >Q" B æS+ ç m M|B, óa„T +| iBM KWM;Xô

L;?2 +•m M"v- GQ *"M h?m" M +?d H„+ ç-m- K¶B M; "v ç m #'i M- KB M +QÐM; ,M +

J'v M; "v M v ?„M ç m t2K h?9v L?½ s½ a M- iW æçB h®M; # M FB /MM; F?Q€B K½
HB M Km®M i bK +?mv M ;b ç| ç H"K- h?~K L;çQ ;¼B M;QÌB i`bM? H M +€B M"v- #
;b- ç m H" +?9i Qi +•m +?mv M i" B iY ;B B M?•M i?-M iB M [m, [m€B- M?QM; p b
HQçB M;QÌB M?Q ?„M- H"K pB + /QÐM; i?"M? i?|B [m2M- HB M F?| +| i? bY ç´B
M;?B M +Sm ? i KbM?- t2K +•m +?mv M M?Q i`Á iB m F?B MX

*| F?B- +kM; tm'i ?B M çQçM ?Qi- ç¼+ çQÊ+ K°i MY - F€iB Ti?2Q +ÁM +?Q çQ
pšM +?Q i?Ä K½M- K" HçB ç m Î;B B çQçM [m M i`¼M; M?'i- pb p"v HB M p¶ # "M
+| K'v +?[GK+ *?B *?QÆM; bQçM- HB M F?¬M; M?"M çQÊ+ K" M|B, ó*€B iB m iY
>ç i - h"šK M?'i ç`M? T?ªB i` i°B +O ?„M- H) M"Q HçB M?Q p"v- M"Q +| FB m M?

GÌB M"v `ÆB p"Q i`QM; H¶ i B h?~K L;çQ- h?~K L;çQ M;•v M;®+ K°i +?9i- H"TiS+ +
pB + M?' + #9i i`QM; ç K- ;?B K°i T?QM; i?Q +?Q GK+ \*?B \*?QÆM;- # M i`QM; pE
?mvM? M|B- F?¬M; çQÊ+ M?"T h•v >ç- M?È H'v- M?È H'vX ó

æ M i?€M; i€K- K°i M; "v M"v- GQ *"M h?m" M idM? HçB- +ÁM +?Q ?ÄB- HB M +?S
+?çv iÈB- M|B, óh?€B i?QÊM; ?Q" M;- KWM; `Ð- KWM; `ÐXô

V

e33X *?QÆM; e9j, s'm Zm€URV

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; e9j, s'm [m€URV

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

hBM? i?-M GQ *"M h?m" M +?'M ç°M;- ®K ç m ç m K'i ? i- ;¼B M;QÌB H'v [m-M €Q-
ç M ?QÊM; h`[+€+- pW KÈB i?'v K'v M;U v p" # " çÐ HQM; +äM; +€B ?ÁK i?m®+ +
?Q" M;- i`QM; HÁM; M?[M; M;QÌB M"v i?-K M|B- i?€B i?QÊM; ?Q" M; HQM; iBM? ?

GϕB +kM; F?¬M; /€K +?"K i` - ϕ M # M M; Q`B h`[ +€+- h?~K L; ϕQ pW KÈB ϕB ` - K
v ϕ•m\ æ m +?ϕv ϕB ϕ•m +? i`²B\ "bM? i?QÌM; i?'v #¼M ?¼- M; mv M K°i ϕ€K pmB
M; v +ª +€B [m, ªM? +kM; F?¬M; i?'vXô

*€+ M; U v #QÈ+ +?•M M?Q # v K` iB M H M- M|B, óæB M ?ϕ- pB i?¬M ϕ M +?"KXô
h?~K L; ϕQ M|B, ó*¬M; *?9 ϕ m #KM; - +?ªv K€m- K m p`Q ϕB #„i Kϕ+?- K'v #` ϕÐ
M M`v- #´M pQÆM; /ϕv +€+ M; QÆB ?ϕM; KK+ +¬M; pB + +¬M +?9 wXô

GQ *`M h?m`M b m ϕ| ϕm´B iÈB- M|B, óL; QÆB +kM; F?¬M; T?ªB #` ϕÐ- /`B /ÁM; +
L; QÌB HB M + M t¬M; p`Q- GQ \*`M h?m`M +?•M b m +kM; Km®M ϕm´B F`T- HϕB #`
+QÌB ?b ?b M|B, óJšm +?O b M? +QM- i?€B i?QÊM; ?Q`M; +kM; Km®M M?bM\ô

GQ *`M h?m`M H`T iS+ idM? M; °- HB M ϕSM; Î /QÈB K€B ?B M MÆB M`v- iB T i?2
M; QÌB ϕ½ ?`M? H - M|B, ós€+ i?U+ H` +?mv M /ϕ- ϕ½ m®M; tQM; K°i +?9i i?m®+
+?Q #` ϕÐ ϕB H`K- K'v M; QÌB pB i?¬M +kM; ϕÊB iϕB # M M; Q`B- M m tªv ` ô

GQ *`M h?m`M +ª ; B`M M|B, ósªv ` +?mv M ; b- +| i? tªv ` +?mv M ; b\ "B M- +| #
h?~K L; ϕQ ² H M K°i iB M; - M|B, óh?€B i?QÊM; ?Q`M; - M m i?"i bU tªv ` +?mv M
*| H) H` #ªQ #¼M ?„M ϕ M MÆB ϕ•v ϕÊB ϕBXô

GQ *`M h?m`M H„+ ϕ-m- F?¬M; M|B HÌB M`Q- K'v +€B M; U v +kM; H` F?¬M; /€K M
t # M FB X

æ€K M°B i?` +?mv M ; ? M; ²B +?Q GQ \*`M h?m`M p` h?~K L; ϕQ- ? B M; QÌB M; ²B F
i? M|B- KB M; GQ *`M h?m`M `mM `~v K°i +?9i- pm®i pm®i +?ÁK `•m- /QÌM; M?Q
ϕ|X

h?~K L; ϕQ tQ tQ i v- F?B i?b +QÌB ?b ?b- F?B i?b B Q€M p`B +€B- i•K iB M? `i T
L; šm M?B M #` ϕÐ b) i?Q€M; ` p`Q K°i iw- h?~K L; ϕQ HB M ϕSM; H M- ?ÄB, óaBM
M; ?2 i?'v iB m ?`B M?B F?|+ \ô "" ϕÐ +ÁM +?Q ϕ€T- GQ \*`M h?m`M M?Q M; QÌB i`ª
?„M- M|B, óL; QÆB ?B m +€B ; b- F?¬M; M? M? M?Q p`v ϕ•m- +?"K `½B ϕÊB ϕBXô

h?~K L; ϕQ ϕ`M? T?ªB M; ²B tm®M; H-M M[- #„i ϕ-m M; ?2 ϕQÊ+ i? M? •K +O JB m
h?~K L; ϕQ `i T?S+ iϕT- ϕ`M? T?ªB M|B, óh ϕB ` # M M; Q`B K°i +?9iXô

GQ *`M h?m`M +kM; F?¬M; M; ?2 ϕQÊ+ •K i? M? M`v- +kM; ϕSM; H M- M|B, óh`šK
> B M; QÌB K°i i`QÊ+ K°i b m- +kM; F?¬M; /€K +€+? F?€ t - v M H†M; K` ϕB- ϕB K°
K€B ?B M M`v- M?Q H` +| ,M w pÊB M? mX

h?~K L; ϕQ ϕ°i M?B M M|B, ó" M ϕ K i t2K i?B M iQÊM; - ϕ K [m +| b Q ok F?9+ `A

GQ *`M h?m`M H„+ ϕ-m- M|B, óob b Q # M ϕ K h`šK t2K i?B M iQÊM; - M?QM; HϕB

*€B ; ¼B H` # M ϕ K t2K i?B M iQÊM; - ϕ m H` ; Bª /®B- +?d H` M; K w K` i?¬B- h?~K
KbM? +QÌM; i`€M; /kM; +ªK- K` GQ *`M h?m`M pW M; ?2 +?[pª- H`T iS+ +„i M; M
iBM?- w iS +?QM? H` M|B- ?„M ?B p¼M; ϕS i` M?` KbM? HÈM H M b) +| i`B i`Q ?

J°i # M- i`QM; HÁM; >Q`B æS+ HϕB +•M M?„+ - ϕ K [m +| M? [M; pb b Q H|M; H€M

hW b€M; bÈK ϕÊB +?Q ; B[i`Q - GQ \*`M h?m`M ϕ½ +ªK i?'v F?¬M; ϕÊB M´B M[- ϕ
?ÄB i?Q€M; K°i iwX

"¶M; M?B M- K°i iB M; ?`B M?B F?|+ iQ `ä i`mv M ` - # M i`QM; i`mv M ` i? M? •
+´M; KÍ` - K°i M; QÌB #` ϕÐ ¬K iB m +?9i +?Q i t`m tQ ϕB ` - h?~K L; ϕQ t2K tûi- HϕB
M|B, óL; QÌB ?Ä iBM? ϕ M ? v b Q\ô

GQ *`M h?m`M HϕB t2K M?Q #ªQ p`i K` ¬K H'v iB m ; B ?Ä - pϕ+? i`¬M K°i ; | + i½ H
bU H` tBM? ϕ TXô

h?~K L;¢Q +ªK ;B€+ KbM? M?bM H-K`²B- t2K H-M M[- iB m ?~B M~v +| H~M / M
H M K°i HÈT ;b ç| i€B M?Êi i`QM; bm®i- i|+ /QM? p`Q / ç-m- +?d +ÁM b|i p`B +€B
çQÊ+- tBM? ç T Í ç•m\ GB M ?Q`B M;?B ?ÄB, ósBM? ç T F?¬M; \ô

" çÐ M?bM [m2M i`~M; /B M M~v- +QÌB ?b ?b M|B, ósBM? ç T- tBM? ç T- L?B T +
` ç m H` #° /€M; M?Q p`v- çÊB ç-v i?€M; i?b i®i`²BXô

h?~K L;¢Q H9+ M~v KÈB pmB KWM; K` çQ¢i iB m ;B ?Ä iW i`QM; M;U+ GQ *~M h?
M?bM i`€B- M?bM T?ªB K°i +€B, óG` ``i tBM? ç T- ;B®M; i Xô

GQ *~M h?m" M M?Qm K`v H¢B- h?~K L;¢Q i?'v #B M ?| +O ?„M- H"TiS+ #´ bmM
+| p`B T?¬M i?¬M p`M +U+ F€ ;B®M; JB m M?BXô

GQ *~M h?m" M ?| iS+ i?~M? pmB- ?ÄB, óL;QÆB t2K ?„M F?¬M; ;B®M; h`šK\ô

a„+ K†i h?~K L;¢Q H"TiS+ M;?B K M;?`- p K†i +SM; `„M- M|B, óE?¬M; ;B®M; Xô

> B M;QÌB ;BÆ #QÈ+ H M- iB M p`Q T?ÁM;- çB ç M i`QÈ+ ;BQÌM;- JB m M?B ç½ K
ç°i M?B M H¢B F?|+ H M- h?~K L;¢Q M?•M iB M M|B, ó B +| b[\ B +| b[\ hB m ;

GQ *~M h?m" M p®M ç`M? M|B- h`šK b) çB H'v- M?QM; H¢B i?'v F?¬M; ´M- HB M ;
ç MXô

o9 2K H` #° /¢M; i?Mv K` Q Hª- €M? K„i +•m ?²M M?bM [m M?- p`M M +?Q GQ *~M
HB M ¬K iB m ;B ?Ä [m i v- +kM; F?¬M; +•m M - KÎ p¢i €Q` - H°` K°i ç®M; K
M?ûi p`Q i`QM; KB M; iB m ;B ?Ä - iB m ;B ?Ä M~v M?Q H` H`K i?2Q i?B M iQ
HB m K¢M; M; "K +€B M9K çÄ #WM; FB - +® ;„M; K9i i?Ä i?Q+?X

h?~K L;¢Q pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?- K„i ç m i?ŠM;- +?•M M?Q H` #´i ç°M;- +ª M; C
F?¬- M?bM # M FB ç M tm'ii?¬MX

GQ *~M h?m" M H¢B ;B" M /[- M|B, óL?bM +€B ;b\ E?¬M; +| ;b +| i? M?bMXô

u i?¬m h?~K L;¢Q #¶M; M?9+ M?Q+? K°i +€B- M|B, óh?"i HÈM- K°i ;B ?Ä +| KB

h`QM; M°B +mM;- ?ÆM KQÌB M;QÌB M°B i?` T?B M;U çB` M;Q`B- iBM KWM; i`m
HQ¢M H`K K°i çQ`M- ``i M?B m M;QÌB +?•m ç-m ;?û i B M;?2 M;|M;- F?¬M; #B i ?
? v ?Q`M; iY- M;?2 çQÊ+ ? B +?[ ?Q`M; iY- ç m pmB p ` K†i- i' i +ª pmB p `¢Q`
+?QÆM; +?9+ KWM; H MX

.QÆM; h?U+ i¢B G #° # M M~v- M;?2 i?'v iBM KWM; i`mv M iÈB- F?¬M; M?`M çQ
óJ v K„M +?Q æ¢B >¢Xô >„M H"TiS+ çQ K'v H M; [m M iÈB G #°- H`K i®i +¬M; p

hBM iS+ M~v- M?Q ç½ K¼+ +€M?- ;YB ç M #®M T?QÆM; i€K ?QÈM;- H¢B +| F?¬M
F?Q€B K½ K°i KU+ +?¢v M?Q # v p ?QÈM; M K- ç M >B h?Ov # M M~v- æ²M; Zm€
H°` ?d b„+- M|B, óæ¢B bU ç½ ç`M?- H"TiS+ i`bM? #€Q p`Q i`QM; +mM;- i€K i`
i?QÆM; +ªK M;U - T?ªB M? M?5ô

E?Q€B K½ K°i çQÌM; tm¬B M K- çªQ K„i ç½ ç M "B M EBM?- "B M EBM? # M M~v
h?€B EBM? ç½ F?¬M; +ÁM M[- K` GQ H½M; iY KÈB çB H M- ;¬M ç•v +kM; F?¬M; I

o T?¬M h?~K çB M +m²M; i" M +?•M i`lB FB - iU M?B M H` F?¬M; +¬MT?ªB çB [ma
poM? pB M F?¬M; i`Î p - ç +?¶M ~v +| +?9i i? M? i`M?X

G`K [m M- pB + bÊ M?'i- ç9M; H` HQ H„M; ?½B ?MM;- K¼B M;QÌB ;B M F?´ ?¼+ i"
/ /`M;- i?"i p'i pª im i?~M? +?QM? [ma- H¢B +S i?'v b€i iBM? i` M #-m i`lB ?~M; H
;b\

L?QM; +~M; bÊ +€B ;b H¢B +~M; ç M +€B ç| - pW M;?2 H` i'm +?QÆM; # *?•m çQ
H M? bY HB M +ªK i?'v ç m ç-m- KÎ` t2K tûi- [ma M?B M- F?¬M; i? iQÌM; çQÊ+-
`~M; +ÁM +ÁM b®M;- +ÁM b®M; K` H¢B +| iQ +| p`- bBM? ` iB m çB M +m²M;`²BXô

æB M +m²M;- ? B +?[M"v iϕB "B M EBM? ç½ i?"M? HÌB +'K M|B- +?QM? H" M;QÌE
ç m M|B +€+ HQϕB iW M;[i?"M; M;®+- i`ÌB ç€M? - imv i ç®B F?¬M; /€K H° ` ? B
K¼B M;QÌB ç m +?YB i M çB M +m²M;- M?QM; i`QM; KB M; HϕB p¬ +MM; i` M; i`¼
h•v oQÆM; ;B X

V

e3NX *?QÆM; e9j, s'm Zm€UkV

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; e9j, s'm [m€UkV

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h`QM; ç-m ç€K a€+? H M? bY bmv M;?o- çS M?Ä M"v ç½ bBM? ` - M|B F?¬M; +?W
çB M +m²M; HϕB Km®M i`Î p - ` M? M? - +€B i?ÌB ;B M i? M? i`M? M"v +ÁM K'v M;
i'm +?QÆM; + i?€M çQ ç M i` M #"M GQ " M; L;ϕMX

GQ " M; L;ϕM M?bM i'm +?QÆM;- i`QM; ç¬B K„i ?B M H M K°i iB HϕM? HMM;- H"
oQÆM; +| iBM pmB- +?" + +?" + - iBM iS+ M"v- # ?ϕ +?„ + +?„M H" `i Q i?Q+?- +?Q
K" H"K- #´M [m M iB M +mM; i`QÈ+Xô .Si HÌB- HB M [mÆ H'v i'm +?QÆM;- H"TiS

J¶B M;`v h`B m *€i idM? HϕB- +kM; iQM? i?ÌB ;B M- #KM; LBM? M M;`v +`M; M´B
Î +?¶ i?€B ?"m # M FB - +| ç¬B F?B +ªK i?'v #m²M #U+- +kM; H" ;¼B K'v M;QÌB o•
HûM H9i ?ÄB [m i?€B v- M|B H" çS M?Ä M"v- ?ÆM T?•M MY H" T?ªB çÊB # i?€M
HÁM; +| i?S +?| çÊB- i?U+ bU F?¬M; +| i•K iQ ;b ç H"K pB + M[`²B- +kM; K v- GQ
tªv ` +€B ;b b B- ç +?Q ?„M +| i?ÌB ;B M M;²B +?ÆB M;~M M;QÌBX

>„M p` GQ \*`M h?m`M F?€+ M? m- GQ \*`M h?m`M H"K +?mv M ;b ç m +| [mv +O- b
/MM; [m çB Ki•K M M;†T B- ;B[i`Q p b m HϕB M M M?Q i? M`Q- K°i #QÈ+ +
p`B i?"T MB M M?Q K°i M;`vX

L?QM; h`B m *€i HϕB H" M;QÌB [m2M iªM KϕM- ?"Q ?SM; ç M- +| H) +ÁM +| i? H"K
?"Q ?SM;- b) +¬K #9i M;•v M;®+- iQ`M M #° #^M; p`Q +?QM? ?„M v m i?Q+?X

J°i ç®M; i'm +?QÆM;- #` ?„M /²M i?"M? K°i ç®M;- ?B M M?B M H" F?¬M; +| i•K i
i?€B ?"m # M FB Xô

L|B H" çB +?¶ i?€B ?"m- M?QM; i?"i ` H"K m K m ç Mt2K LBM? M- # M ç K K¶B M
iQÊM;- ç m bmv M;?o H" M;¬B b Q çϕB #B m +?Q çS #û FB - +€B ç| p` h?~K L;ϕQ
M? m- h`B m \*€i +•M M?„ + +€B M"v `i H" M? M;? - iY pB iBM? b Q- b Q ok F?9+
i? iQM? iQ€M ` X

.QÆM; hB M M;?2 tQM; T?•M T?| - +kM; F?¬M; M|B +€B ;b- +QÌB ?b ?b- M|B, óL¬
iB M;Xô

h`B m \*€i ;"i ;"i ç-m- M?QM; H9+ M"v- ç½ +| M°B i?` iB M ç M- M|B, ó" ?ϕ- GQ "

óGQ " M; L;ϕM ô h`B m *€i F?) M?Qm K"v- ç®B pÈB +€B M"v GQ H½M; iY- ?„M +?Q
+?d +ªK i?'v M;QÌB M"v H"K pB + ç„ + HU+- +QB M?Q H" +¬M +M- /M b Q- +?d +¬M
Hw M?[M; bU ibM? HQϕM i?'i #€i i Q FB - +kM; ç½ `i i®i `²BX

G¬M M"v +¬m FB M- +?ŠM; H) H" pb +?QM? pK\ >Q†+ H" Î ç•m ;†T i B MϕM- Km®M

h`B m \*€i i?^M M?B M M|B, ó:¼B ?„M p`Q çBXô

L°B i?` M|M; M^v K` `lB çB- +?d K°i H9+ b m- GQ " M; L;çM K†i K`v i`M ç-v pmB ç-m HB M #€B- M|B, óoB i?-M #€B FB M # ?çXô

h`B m \*€i H° ` K°i +?9i /€M; iQÆB +QlB- # M i?QÎM; M;²B +?Q ?„M- +ÁM ;¼B M;C F?-M; FB M M?šM M|B, óG`K b Q p"v\ô

GQ " M; L;çM i`bM? i'm +?QÆM; H M- h`B m *€i M?bM i?Q^M; [m K°i +?9i- pmB p ççB i? ç½ ç`M? `²B- F?-M; +| pB + ;b H` i@i `²BXô GçB F?-M; pmB M|B, óh?"i bU tm'i ?B M- h?~K L;çQ ?„M F?-M; çB ;?B i'm +?QÆM; - HçB Km®M #B M [m M #€Q

GQ " M; L;çM +?"K `b `b M|B, ó" ?ç #Èi ;B"M- "bM? h•v oQÆM; /M b Q +kM; H` L i?•M T?"M L?B T +?QM? pQÆM; i-M bQ ô

GQ " M; L;çM M|B K°i +•m FB - /KM; i•K F?-M; i? M|B H` F?-M; ç°+- wÎM; Q`B H +ÁM H` h?~K L;çQ H9+ i`QÊ+- F?-M; +ÁM H` i?-M iY +O h`B m *€i- K°i +•m M`v- B +| i? iB T M?"MX

> B ?`M; H-M; K`v +O h`B m \*€i i`-K tm®M; - M|B, óL|B ?QÆm M|B pQÊM- h?~K L iU M?B M `i pmB KWM; - ç•m +ÁM M; ?o ç M +€B M`v\ æ´B HçB H` h`šK- h`šK +kM + -M T?^B ?² M; -M HQçM M; [Xô

GQ " M; L;çM +?Q iWM; M; ?o ç M h`B m \*€i b) +?2 +?ÎM?Q p"v- H"TiS+ bBM? ` ?b M|B, ó" ?ç M|B `i ç9M; - pB i?-M i?"i bU H` Km-M H-M ç€M; +? iXô

>„M ç-m K®B J-M ?ç idM? # M M`v +kM; T?B M Km°M ç M +U+ çB K- >Q`B *?•m ; ?`M; ?| F?-M; i? tm'i [m M- ? i H-M M`v iÈB H-M F?€+- ?„M i M H` i?O T?K- M? #B M [m M- +€B M`v J-M ?ç idM? M`v bQ b€M? pÈB h?€B EBM?- +€+? #B i i?"i bU

J°i M; `v F?-M; i? ` F?ÄB #B M [m M- >Q`B \*?•m # M FB HB M H¶ +`M; M?B m- ^Q- i´M i?`i ç•m +?d i`, K M; ?bM [m M\ h? +?Q M M- M; QlB >Q`B \*?•m # M FB +^ KlB GQ " M; L;çM tm'i K½- GQ " M; L;çM HçB F?-M; i? H`K ;b- +?d +| i? i`M M

L?QM; i`M M F?-M; T?^B F H•m /`B- ?„M H`K J-M ?ç idM? M`v- M?bM p T?Q i` F€i?"i- M m F?-M; T?^B M; QlB >Q`B *?•m # M FB M?†i +OB ;|T HY ç®i- ?„M + M; `v ?-K M vX

ob /mv i`b- ?„M +| ?bM? iQÊM; F?€+ pÈB h?€B EBM?- pW KÈB +?O +?QÎM; J-M ? +kM; F?-M; i?m- ç m H` /U p`Q >Q`B *?•m # M FB K¶B i?€M; ç9M; ?çM çQ iB M

L m +S M?Q p"v tm®M; /QÈB- F?-M; +| i`B M; mv M >Q`B *?•m- K` M; v +^ >Q`B * çK+ M°B #° pÈB ?„M- ç M H9+ ç| - +•v ç´ F?di€M- ?„M Îi`QM; i`B m- HB M F?-M;

h`B m \*€i +QlB M?ç i K°i iB M; - M|B, óL; QlB L[ \*?•M # M FB +| iBM iS+ ;b F?-M; \ i'm +?QÆM; `²B +?S\ô

h?~K L;çQ i`^ [m®+ i?Q HçB +?Q M; QlB EBK- ç½ HB M Hç+ ç M # \*?•m- iMv i?lB h`B m *€i +kM; /U +^K KQ ;B| b„T ç M- ; -M ç•v +kM; [m M i•K +€B M`vX

GQ " M; L;çM i?W +Æ M|B, ó" ?ç- +| K`i i?€K M|B- #BM? K½ M; QlB EBK i? v ç´ /€M; M`v- +?d bÊ H` i?"i bU Km®M t•K >çXô

h`B m \*€i ;"i ç-m ;"i ç-m M|B, ó>ç w +?d ç M # \*?•m # M FB - iMv i?lB +?m~M #`

GQ " M; L;çM +QlB ?b ?b M|B, óæ²M; +-M; +-M; im´B i€+ ç½ + Q- +?QM? H` +?•M +| +€B i•K HU+ ?Q`M i?"M? M`vXô

h`B m \*€i M; ~M; ç-m- i`QM; HÁM; i?Q€M; bmv M; ?o K°i iw- im´B i€+ æ²M; Zm€M i? +QlB M|B, óL; QÆB Km®M M?Q i? M`Q\ô

GQ " M; L;çM M|B, óa Q F?-M; T?€B K°i F?•K b B- iB M ç M # *?•m- i?Q€M; ç®+

h`B m \*€i M|B, ó\*€B M`v `i ç9M; - +?d H`- B +| i? ç^K M?"M i€+? M?B K H-M M

GQ " M; L;¢M +QÌB ?b ?b M|B, óh?"M? Zm®+ +¬M; H" >Q" B *?•m M;QÌB- [m [m€
iQM? iQ€M H" t - M;?2 M|B +kM; i?¬M; ?B m K°i Qi +mM; M;U - +ÁM M[- # ?¢ p
hB M æB M iQ- +?„+ ?ŠM ?„M H" `i [m2M [m•M M;k- b Q F?¬M; F?•K K M? ?„M T
æ²M; Zm€M- K°i K†i +kM; i`mv M ç¢i i?€M? +?d- K†i F?€+ H" ç +?Q +€+ iQÈM; b
h`B m \*€i ?Q" B M;?B M|B, óL;QÆB M|B H" ?mvM? i`QÎM; h``M? [mw T?B\ô
GQ " M; L;¢M +QÌB ? ?ª M|B, óæ9M; H" ?„MXô
h`B m \*€i i?ªM M?B M M|B, óh`šK H¢B i?QÌM; M;?2 h``M? [mw T?B M|B p ?„M- t€
+?d H"- h`„+ i``M p'i pª- +?Q +?„+ ?„M b) +?`m çBXô
GQ " M; L;¢M M;?B K M;?` M|B, ó" ?¢ çWM; HQ- h?"M? Zm®+ +¬M; # T?2M K'v
F?~M +¬m- +?QM? H" Km®M ` # M M;Q" B H" T +?9i Qi +¬M; H Q bU M;?B T- i`€M
Km°B Km°B KÈB çQÊ+ +?S+ + Q- ç +?Q M;QÌB i F?BM? i?QÌM;- +?d +¬M # ?¢ ?
M?"MXô
V

eNyX *?QÆM; e99, S?¢K E?QÆM;

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; e99, S?¢K E?QÆM;

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h`B m \*€i M;?2 tQM;- M?•M iB M M|B, óS?ªB- F?¬M; i? bm®i M;`v Î" B M EBM?-
` M;Q" B H`+? H½K ` M Hmv M K°i +?9i- +€B w +?d M`v- J¬M ?¢ +S # M tm®M;Xô

GQ " M; L;¢M pmB KWM; [m€ ç¶B- p°B p`M; M|B, ó" ?¢ i?€M? KBM?5ô

E€ h•M T?OX

h¢B ç•v p®M H" h`mM; æ¬ +O E?B i æ M- ?¬K M v `ÆB p`Q i`QM; i v M;QÌB FBK
çB m``i M?B mX

Zm•M EBK p`Q i?"M?- p b m- T?|M; M;U +QÈT çQ¢i # M;`v- i`M b€i KQÌB p¢M ?°
#¶M; M?B M ;BªK #Èi- ?ÆM M[- ç b® ?° /•M H~M i`®M- +?QM? H" i¢B # M M;`v-
M?bM i?'v K'v M;QÌB- i¢B ç•v p®M +ÁM +€+? #B M ;BÈB b K¢+ K°i çQ¢M- M?•M F
K¢+ +ÁM Km®M ?Q M; pm ?ÆMX

*?d H"- iÁ M?" çB m HQÆM; p` çQÌM; çB #^M; ;¢+? ç€ pšM +ÁM ç|- imv # M M;Q" B
M;šm M?B M +| i? i?'v çQÊ+ ?"B +®i ? v #S+ iQÌM; ç´- M?QM; i`QM; i?"M? H¢B
+€B ?Q" M; +mM; E?B i æ M M;mv M; FB - ?¬K M v ç½ ç´B +?O KÈB- pšM H" `U+
p¬ +MM; i`€M; H X

J°i ;|+ +mM; i?'i- i M H" o,M *?B m çB M- KQÌB M;QÌB M;²B ÎT?Q i`QM; çB M M`v
[mv +O- M;QÌB M;²B Î i` M im´B i€+ ç½ F?¬M; M?Ä- M?QM; H¢B HQM; ?MK p B ;'m
b€M; M;ìB ?[m i?¬M- M?Q b|B M?bM +?mM; [m M?- H" K M;QÌB i F?¬M; /€K ç®B K

>„M +?QM? H" [m®+ +?O L[*?•M >Q"ML? M *®iæ^a- >Q"ML? M *®iæ^a+ m K"v
H¢B K°i +®+ `QÊm K¢M?- K°i ç¬B i`ÁM; K„i M?bM i?ŠM; >Q"ML? M >²M; EB i [m€
çÄ ?²M; i` M K†i /QÌM; M?Q ç M; +?mv M ç°M; - +^a M; QÌB +| p p¬ +MM; / [iÊMX
ó>„M +?QM? H" i`^a HÌB M?Q p"v\ô >Q"ML? M *®iæ^a M|B iWM; +?[K°i- /QÌM; M?
L[*?•M [m"i F?ÎB- [mûi M; M; #®M T?Q - F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+- H-M M"v H¢B çK
>Q"ML? M >²M; GB i [m€ i`QM; çB M- K°i +Y ç°M; M?Ä +kM; F?¬M; /€K- p K†i çQ
imv i F?¬M; /€K +| +?9i HW /®B- M; QÌB M"v pW ;B^aQ ?Q¢i M?Q ?² Hv- pW p¬ +M
>Q"ML? M *®iæ^a iWM; #QÊ+ K°i çB ç M i`QÊ+ K†i >Q"ML? M ><sup>2</sup>M; GB i- Î i` M
M?bM ?„M- >Q"ML? M >²M; GB i +ÁM Km®M M|B iB T- >Q"ML? M *®iæ^a HB M
H, M i` M K†i ç'ix
>Q"ML? M *®iæ^a ?mM; ?,M; K" M„K +?†i p¢i €Q +O ?„M- FûQ ?„M H M- M' B; B
`<sup>2</sup>B5 >Q"ML? M ><sup>2</sup>M; GB i- ?€M iY L[ \*?•M i imv i F?¬M; #`M? i`QÊM; bo F?QM
KbM?- M; QÆB H" "¢+? aÆM >MM; PM; - +?ŠM; H) ç½ #` ;` K€B FB /¼ # K"i`²B b
óh h Xô >Q"ML? M >²M; GB i i?Î² 2- +^a M; QÌB ;B®M; M?Q #` i?€Q MQÊ+- p K
pQÆM; #Êi ;B" M ô
ó:¼B H" # ?¢- ;¼B # ?¢5ô >Q"ML? M *®iæ^a ?mM; ?,M; i€i >Q"ML? M >²M; G
M|B, óh?M M"v F?¬M; #€Q- i? F?¬M; H"K M; QÌB- p®M H" ;B i?Q" M; M?B i - H-M
>„M i?Q€M; +€B ç½ ç~v >Q"ML? M >²M; GB i` -`9i #°B ç Q # M ?¬M; ` - +^a M; QÌ
çB m F?„+ - ?mM; / [M|B, óa M #^M; h•v >¢- i Km®M #„i ;B [i M K¼B `Ê FB 5ô
> B # M- ç€K M; QÌB L[*?•M "Q "Q ;¬K M? -`9i ç Q ` ?¬, ó:B iXô
h` M K†i >Q"ML? M \*®iæ<sup>a</sup> `mM `~v ? B +€B- H" T iS+ M|B, ó_9i ç¢B [m•M p >Q
çQÌM; çB GkM; h•v- i Km®M çQ+? i?•M i`B m i" T ? B KQÆB p¢M /kM; bo- çB h•v >
óæ¢B pQÆM; X ó
h`QM; ç€K M; QÌB FQ+? ç°M; - K°i M; QÌB BK „M; M i¼ - i?ŠM; ç M H9+ M"v- ?„M K
L; QÌB M"v t2K tûi +?QM? H" K°i M; QÌB >€M- i` M ç-m [m' M F?, M # Q [m M?- K†+
L[*?•M i`-K i`¼M; - +| p +| +?9i +?ŠM; ` +€B ;b +<sup>a</sup>- i` M i v pm®i pm®i K°i F?®B
i?^a M M?B M M|B, óæ¢B pQÆM; +?QM? H" M; QÌB T?B i?QÌM; - MÆB çB [m ç m +?
imv i i? i?ÌB M vXô
•M? K„i >Q"ML? M *®iæ^a M?Q QM; - `ÆB p"Q i` M i?•M M; QÌB >€M M"v- i? M?•K
E?QÆM; - M; QÆB Km®M M|B ;b\ô
S?¢K E?QÆM; i?Î /`B- iB T iK+ M|B, óæ¢B pQÆM; - M; QÌB E?B iæ M b„T bmv bK
M, K HB M iK+ +?BM? T?¢i- M; QÌB E?B iæ M `ÆB p"Q i bM? i`¢M; FB i bS+- +| H) i
ç¢B EBK i +?d +¬M T?€ +€B çB K K'm +?®i FB - H" b) +| i? iB M [m•M i?-M i®+
[m•M ç°B +¬M; >¢- M m ç +?Q M; QÌB E?B iæ M i?W /`T ?<sup>2</sup>B T?K+- +€B p'i p<sup>a</sup> i`Q
T?Q iQ" M #°\ô
>„M M?`M M?¢i K" iB T iK+ M|B, óZm•M iY #€Q i?M- KQÌB M, K F?¬M; Km°M- ?m®
pQÆM; \ h¢K i?ÌB M?šM M?`M ?„M K°i ?ÆB i`QÊ+- çÊB +?B K çQÊ+ E?B iæ M- i?
T?¬M i?S M?'i- ç M H9+ ç| - H¢B i•v ç€M? h•v >¢- M K H'v h®M; i?'i- +?ŠM; T?^aB
? K M?'i i?ÌB- K" #Ä [m M i?ÌB +Æ i®i\ô
óL; QÆB M|B +€B ;b\ æ¢B pQÆM; H"K M?Q i? M"Q- +kM; H" M; QÆB +| i? p¼M;
*?•M i m' B i` F?Q i?`M? çSM; H M- ?mM; / [K" M?bM i?ŠM; S?¢K E?QÆM; - K°i i v
[mv M Km®M ç€M?X
óæO`²B5ô >Q"ML? M *®iæ^a [m€i K°i iB M; - #^aQ M; QÌB L[*?•M M"v M; QM; ç°M
b m HQM; - çB [m çB H¢B i`QM; çB M- imv ?„M H" M; QÌB H¶ K½M; - H¢B +kM; F?¬
+m°+- H9+ M"v M; ?2 S?¢K E?QÆM; M|B K°i HÌB- +kM; ?B m çQÊ+ +| p`B T?¬M ç¢

>Q"ML? M *®iæ^aç°iM?BMM;~M;ç-m-M|B, óS?çK iB M bBM? M|B +| p"BT?-M
#´M pQÆM; p¬ Hm"MM?Q i? M"Q +kM; F?¬M; Mm®i i`¬BXô J„i +O ?„M H"THQ -
p i b Q çÄ ?²M; +| p HçB +"M; çÄ ?ÆM- /Q /U K°i +?9i- M;~M; ç-m M|B, óZmv i F?
[m 5ô

S?çK E?QÆM; #`M;Q`B L[*?•M FB H¬B FûQ K°i +?9i- /®+ bS+ HB m KçM; ?Q F?
FBM? F?¬M; M?Ä- KÈB M|B, óæçB pQÆM; çWM; HQ- F€ i?"i- Km®M ç®B T?| pÈB
M;?2 M|B- M°B HQçM h•v >ç b„TiÈB- b Q F?¬M; F?B M M| M´` - /šM # pçM i?B i
+S M?^K [m M ^aB K" ç€M? \ S?°M ç^aM; h•v >ç bÎ /o F?¬M; /€K +| ç°M; i€+- +?ŠM;
L;çQ FB ` Q B K" i?¬B- M m H9+ M"v M?"T [m M- h•v >ç i'i M?B M bBM? #B M-
pQÆM; ç°M; i v- h•v >ç HB M #` HQçM K'i `²BXô

>Q"ML? M *®iæ^a i?Q€M; i`-K K†+ K°i iw- H"TiS+ +Q`B ? ? - M|B, óE?¬M; i
>Q"ML? M æ² æ²5ô

L;Q`B i` im´B i|K ç€M? S?çK E?QÆM; FB çSM; H M- tQ v M;Q`B çti K°i i v H
pQÆM;Xô

>Q"ML? M *®iæ^a M|B, ó*?¼MHU # pçM i?B i F} çB h•v >ç- K M; i?2Q ç-m h?~
>„M +?€M; ?ûi HB + M?bM >Q"ML? M >²M; GB i- M|B, óL;Q`B M?m M?QÊ+- H,M`
>Q"ML? M >²M; GB i çB ` - +<sup>a</sup> çB M T?€i` K°i ?²B +Q`B p M;X

h?~K L;çQ M;²B Î i` M ;BQ`M;- M?bM iB m ;B ?Ä FB i HU+ Km®M [m v +m²M;- HB
M?Ä +O ?„M- iB m ;B ?Ä M?Qm K"v- H°` p F?¬M; i?Q+?- h?~K L;çQ HçB pm®
+?•M ç€p,M; i v h?~K L;çQX

óL;Q`B M"v- b Q iQM? iB M? F?¬M; M?Q KbM? \ \*? ?„M H" K°i i M `i ?Á F?Q K"X
M;?o- [m€i iQ K°i iB M; , óo9 2K- b[Xô

óL"v +€B ;b- p9 2K FB ç½ tm'i +mM; `²B- t2K tûi +kM; F?¬M; T?°B H" M;Q`B çSM
ç M ? B +?[p9 2K- JB m M?B M^K +MM; iB m ;B ?Ä ç½ Km®M M?Qm K"vX

h?~K L;çQ H"TiS+ M|B, óL|B `i ç9M;- i ç½ bÈK M?bM p9 2K FB F?¬M; pW K„i-
bç+?- H" i?B M ?Q" M; ?"m /m [mw i°+- b Q +| i? K`B M;Q`B #€i M?€Q M?Q p"v
i?€M- /€M; M;Q`B çšv ç" M?Q i? - i?"i bU H" ç€M; iB +- HB M iB TiK+ M|B, óE?¬M
+?Q çS i` m¬M; b[b Q\ô

V

eNRX *?QÆM; e98, æB >Q" M? aÆMURV

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >´

*?QÆM; e98, æB >Q" M? aÆMURV

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

JB m M?B F?) +Q`B M|B, óh ;¼B M;Q`B F?€+- K`B K°i M;Q`B çSM; ç„M ç M- "Q+?
J°i M;Q`B +mM; M?•M ?-m ?ç K°i # M H M iB M; `B çB- +?d K°i H9+ b m- HB M i?
h?~K L;çQ i`"M ç-v +?` KQM; K" M?bM b M;- /ç /"v H"TiS+ H²M; H°MX

*€B i?B m T?K M"v t2K M?Q t'm p¬ +MM;- 2Q M?Q i?MM; MQÊ+ - H¬M; KB i?¬ ç"K-
Î i` M KkB- M?QM; +€B KkB H¢B #û tQm- F?¬M; ç€M; ç F - K†i iU M?Q +€B #€M
ç m +ªK i?'v i°B H¶BX

óh?b` i` M çÌB +| M; QÌB M?Q p"v- F?¬M; M; Ì JB m M?B +| i? i bK` çQÊ+Xô h?~
[m +?¶ F?€+ - i` M K†i H¢B H" K°i #° /¢M; p mB KWM; F?¬M tB i- M m M?Q i? vç
?„M ?"M F?¬M; i? m®M; +¢M K°i +?ûM b[HÈM ç ,M KWM; X

"Q+? L?B ¬K çS i` +?Q p9 2K FB - i`QM; HÁM; h?~K L; ¢Q M|B, óhB m ;B ?Ä M
F?¬M; çQÊ+ +?¼M p9 2K M"v- ç´B K°i M; QÌB F?€+ çBXô

B M; Ì iB m ;B ?Ä M"v i?'v b[HB M [m M K - H9+ i`QÊ+ +| H) H" M?Qm +€B KkB M
K•m i?mšM- çÊB m®M; çQÊ+ b[- H"TiS+ +€B ;b +kM; K†+ F X

h?~K L; ¢Q i? M i?Î i`QM; HÁM; - i` M çÌB M"v- [mªM?B M F?¬M; i? iBM iQÎM; BX

æ M; KB M K M bmv M; ?o- >Q" B æS+ HB M p°B p½ +?¢v iÈB- M|B, óæB M ?¢- ç½
+?Q p` ç¢B M?•M +MM; M? m +¬m FB M- M; v +ªi?€B i?UÆM; ?Q" M; +kM; #`FBM
+?Î çB M ?¢ çB [m Xô

h?~K L; ¢Q W K°i iB M; - i`QM; HÁM; M; ?o- +?È F?¬M; TªB H" p bU i bM? ç†i i M
i?'v ?"B M?B M"v b„T çO K°i i?€M; im´B- / M? iU H¢B pšM +ÁM i` M? +?'T- G #°
K„M- M m F?¬M; TªB H" h?~K L; ¢Q F?¬M; i?Q+?- +?QM? H" GQ *"M h?m" M F?¬M
?ÆB +| +?9i w iS ;BQÆM; +mM; #¢i FB KX

h?~K L; ¢Q H„+ ç¬m- M|B pÈB JB m M?B, óh çB t2Kô- /Si HÌB- HB M çSM; /"v +MM

"m²M; HÁ bQÎB # M M"v- ç½ H" K°i ?²B v M H†M; - KQÌB K'v M; QÌB ç m M; ²B çÌ- çÊ
æÊB h?~K L; ¢Q #QÊ+ p"Q +€M? +Y - M; Q¢B i`W GQ *"M h?m" M- i'i +ªK¼B M; QÌB
?¢ ô

h?~K L; ¢Q ;"i ;"i ç¬m- ?"M? H pÈB GQ *"M h?m" M- M?•M iB M M|B, óaU i bM? ;¼B
M|B- +S F m h?~K L?½- im'M K½ +?d +¬M L?½- M; "v çB M; ?bM /†K- +?ŠM; TªB H
.QÆM; h?U+ ?Q F? M K°i iB M; - M|B, óæB M ?¢- ?¬K M v Km®M M|B- F?¬M; TªB

>„M /WM; K°i +?9i- H¢B M|B, óL; QÌB L[*?•M b B KQÌB p¢M i?B i F}- ç°i M?B M p
i? iQ HÈM- M; ?2 M|B #B M [m M çQ iBM #€Q- ç9M; H" ?ÆM KQÌB /†K F?¬M; i?'v
T?€B` +kM; #`i?O iB m- ;B i +? i K°i M; QÌB i?O iQÈM; - L; •M *?•m Zm•M bY ç¬m
H¢B- K„i i?'v +kM; F?¬M; /mv i`b çQÊ+ - "Q "Q tBM i`B m çbM? iB T pB MXô

h?~K L; ¢Q M?, M H¬M; K"v H¢B- M|B, óL; QÌB L[*?•M çB M`²B b Q\ô

h?'v K¼B M; QÌB ç m M?bM KbM?- M; v +ªGQ *"M h?m" M +kM; F?¬M; M; Q¢B H - h
K°i iw- KÈB M|B, óL; QÌB L[*?•M F?¬M; +| çO KQÌB p¢M M; QÌB- i?B i F} L[*?•M-
[m€ jy p¢M- i`QÊ+ K„i /®+ bS+ ç€M? E?B i æ M- ç•m +| i? çB m` M?B m [m•M ç
M; QÌB +O #¼M ?„M iQM? ` - M?B m M?'i +?d F?QªM; M, K p¢M M; QÌB- HW /®B tC
i?¬BXô

GQ *"M h?m" M M|B, óæ¢B h®M; +| i? t m'i #BM? F?¬M; \ô

h?~K L; ¢Q i?Q€M; i`¬K K†+ K°i iw- M|B, óLQÊ+ t F?¬M; +Sm çQÊ+ HY ;¬M- æ¢B
i`W T?B L[*?•M /®+ bS+ ç M +¬M; - M m F?¬M; +kM; F?¬M; i? bY /KM; ç M- +?d
hQ J½ iQ M?"T >¢- pB + + 'T #€+? i`QÊ+ K„i- +| H) H" H"TiS+ çB m #BM? iB T pB
J¼B M; QÌB M; ?2 tQM; - "Q "Q ;"i ç¬m- i?O çQ¢M iB M +¬M; +O M; QÌB L[*?•M Hm-
+ÁM M[- F?¬M; ç M i?ÌB F?„+ +m®B +MM; - HB M ç +?Q ç¢B [m•M æ¢B h®M; M?"
+kM; H" K°i pB + F?| +| i? KÎ KB M; X

hQ J½ iQ # M FB +| p¢M M; QÌB- +'K [m•M # M M"v +| M, K p¢M- M?[M; M; QÌB M"v-
H) +| i? ; M? çm /"B M; „M +MM; M; QÌB L[*?•MX

"BM? #° h?QÊM; h?Q +QÌB F?´ M|B, óæB M ?¢- FBM? ¢- p" pMM; H•M + "M # M M"
?¢M- Qi ?ÆM M[- +?d bÊ ?"m pB M HY +?€vXô

h?~K L;¢Q ;"i;"i ¢-m- i`QÊ+ K„i- h•v >¢ t t +ÁM +?Q iÈB ibM? i`¢M; ¢Q" M F i K
+€+ MÆB i¢K i?ÌB F?¬M; i? ¢°M; ¢"v- /M b Q- +?B M HU+ h?2Q [m•M i?"i bU i?'T
M†M;- FBM? ¢- p" pMM; H•M + "M # M M"v +| i? ¢B m ? B p¢M- i,M; i? K hQ J½ iQ

.U p"Q # p¢M M;QÌB ;'T`9i iB T pB M M"v- /MM; +?B M HU+ M;QÌB L[*?•M i?Ì
i?„M; #¢B `i F?| HB mX

L?QM; h`„+ i`'M +€+ MÆB H¢B F?¬M; i? ¢°M;- i'i +ª ¢ m +| +?S+ i`€+? i`QM; M;Q

*?d H"- K°i i`"M +?B M M"v- H¢B [m M ? i²M pQM; +ª h•v >¢- K°i F?B ¢ +?Q M;Q
p"Q- i'i b) bBM? ` #¢Q ¢°M;- i`QÊ+ K„i- [m®+ i°+ p®M H" `i #'i K½M- iQ" M #° /U
KÈB +| i? M;„M +?"M- K°i F?B #` i?m - ¢ M H9+ ¢|- +kM; F?¬M; i?B m HQ¢B M;Q
HY +?€v K" ?¬B +O VX

h?~K L;¢Q F?¬M; F?ÄB +QÌB F?´- h•v >¢ i` M ;B'v +| M,K KQÆB p¢M ¢¢B [m•M- F
[mª H9+ +?B M i` M?- H¢B F?¬M; i? /MM; #BM?X

?d H"- +QB M?Q H" M?Q i? - [mª [mv i iW +?®B M;QÌB L[?•M pÆ pûi i`B bªM- h
?®B ?"M- M;QÌB H" +| #ªM iQM? `Ki` - HmB K°i #QÊ+- b) +| #QÊ+ i?S ? B- #QÊ+ i
K†+ /M +| i? M?'i i?ÌB #ªQ iQ" M- M?QM; F?¬M; T?ªB T?QÆM; T?€T tY Hw i`i" M

h?~K L;¢Q i?" ibM? M;mv M HU +?¼M Q M? Q M? HB i HB i ¢B ¢€M? K°i ?²BX

GQ *"M h?m" M K°i KU+ i`-K K†+- H9+ M"v- ¢°i M?B M M|B, ó*ÁM +| K°i +?B [m•M ¢
+QM K„i H M- h?~K L;¢Q M?bM GQ *"M h?m" M- i`QM; HÁM; M|B- pb b Q M;QÆB F

GQ *"M h?m" M M;?B K M;?` M|B, ó*?d +| ¢B m- +?Q ?ŠM +| i? ¢B m ¢°M;Xô >„M
ó*?QM? H" h`šK +kM; F?¬M; M„K +?„+ +€B M"vXô

.QÆM; h?U+ +~M i?" M iWM; HB iWM; iQ M|B, óh?€B i?UÆM; ?Q" M; M|B- ?ŠM H" M

L;?2 ¢QÊ+ #®M +?[M,K i°+ >Q" M? aÆM- T?¬M HÈM [m M pB M +ÁM H¢B ¢ m •K
>Q" M? aÆM M"v- +kM; H" K°i +?B i°+ æªM; >¢M;- i?ÌB ¢B K L;mv M >¢Q ¢¢B ¢ ¢½
[mv i #QÊM; #dM?V- i?U+ bU F?¬M; T?ªB H" M;QÌB K°i #° H¢+ +MM; L;mv M >¢Q-
>¢Q i?®M; M?'i æªM; >¢M;- +ÁM iWM; +MM; L;mv M >¢Q ;B Q +?B M K'v +?K+ H-

hW ¢| p b m- h•v >¢ [m®+ i?" M? H" T- M,K i°+ >Q" M? aÆM î i`QM; i°+ æªM; >¢M; +
¢°+ H" T i²M i¢B- ?ÆM KQÌB p¢M i°+ M?•M- K°i KU+ î H¢B i`QM; /½v M9B #B M ;B
+?, M i?ª- b, M #„MX

"ÌB p"v- +ª [m®+ i°+ ¢²M; i?ÌB ?O ?| - +?d +| M,K i°+ >Q" M? aÆM M"v #ªQ i²M +QÌ
¢B K tm•M T?•M- oQÆM; æbM? h•v >¢ b) T?€B Zm®+ bY ¢ M M,K i°+ >Q" M? aÆM
M,K i°+ >Q" M? aÆM i¢B +€+ H° h`„+ i`'M +kM; +| T?¬MªM? ?QîM;X

h`QM; ¢|- >Q" M? aÆM F} #BM? H¢B +~M; +ªM? p i¢B #B M +ªM? h•v >¢ p" E?B i
M?•M b® >Q" M? aÆM F} #BM? +| # i` M p¢M M;QÌB- #B m ?B M ` H" /Q æ¢B >¢ iE
F?®M; +? i¢B i`QM; i v i°+ i`QîM; M,K i°+ >Q" M? aÆM X

L m +| i? KÌB ¢QÊ+ >Q" M? aÆM F} #BM?- ?ÆM M[+ÁM +ª hQ J½ iQ- JBM? oä ;
[m•M- ¢O ¢ FB K #ªv p¢M ¢¢B [m•M- +?B M HU+ imv i ¢®B F?¬M; /QÈB M;QÌB L[

o'M ¢ H"- +QB M?Q H" i`B m ¢bM? T?€i w +?d ` - #¼M ?„M +kM; +?Q +?„+ +?`m
+?d bÊ +kM; F?¬M; i? ¢B m ¢°M;- M m Km®M H¢B ¢ +?Q >Q" M? aÆM [m•M tm'i
?„M ¢°M; ¢"vX

h?~K L;¢Q M;?2 ¢QÊ+ M,K i°+ >Q" M? aÆM- +kM; `i +| 'M iQÊM;- +€B M,K i°+ >Q" M
F?Q+? ¢®B pÈB +?QM? KbM?- Qi M?'i H" F?¬M; +| ;b ?ªQ +ªKX

L?QM; M m T?ªB ¢€M? +?B K K°i +?¶ i?" M? Hkv +MM; [m•M EBK- +® i?O ¢ÆM i?m
i?B i F} FB `²B- +?d +| i? v ¢'B F} #BM? iÈB [mv i +?B M- KÈB +| i? i" M HU+ M;„

h?~K L;¢Q i?Q€M; i`-K K†+ K°i iw- M‡B, ó>Q`M? aÆM M,K i°+- +‡i? i?mv i T?K+
.QÆM; h?U+ p®M H` HB + M?bM GQ \*`M h?m”M- b m ç‡ KÈB M‡B, ó>Q`M? aÆM M
+?O- i`QM; M,K i°+- +kM; H` aÆM >ªB M?•M F?~m M?B m M?’i- p¬ +MM; /kM; K½
M`v #QÈM; #dM? F?‡i?m-M- i`W T?B i?€B i?UÆM; ?Q`M; çQ+? i?•M çB- +‡H) +‡
V

eNkX *?QÆM; e98, æB >Q`M? aÆM Ukv

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; e98, æB >Q`M? aÆM Ukv

L?‡K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

GQ *`M h?m”M i?Î /`B- M‡B, óæ¢B >¢M;mv pQM;- i²M i¢B ÎK°i çQÌM;- +‡H) h`šK
h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q ?B m- +€B ;¼B H` >Q`M? aÆM M,K i°+- [m M ? +MM; h•v >
+kM; F?¬M; +‡ +?QM? i?S+ i?¬M T?K+- i`QÈ+ K„i- +?B M bU EBK >¢KÎ` - M?[M;
H` F?¬M; i? ç h•v >¢bY /KM;- iQÆM; H B +kM; H` ?¼ HÈM- +?Q M M- H9+ M`v ç
#¼M ?¼X

h?~K L;¢Q i?ªM M?B M M‡B, óh?€B i?UÆM; ?Q`M; i?•M i? +‡pB + ;b- ?€ +‡i?
Jm®M çB- HB M H¢B ç +?Q #´M pQÆM; çBXô

J¼B M;QÌB bÊ ?½B- GQ *`M h?m”M M‡B, óE?¬M; i? - +€B GQM; ?SM; T?O M`v- +Á
+®i?O- +ÁM M[- M;QÆB H` K°i M;QÌB >€M ô

h?~K L;¢Q M;„i HÌB- M‡B, óh ç½H` L?B T +?QM? pQÆM;- +?O +?QÎM; [m•M +?Q
çB- i?€B i?UÆM; ?Q`M; +®i?O FBM? bQ H` çOX "BM? #° # M FB - H”T iS+ +?m`M
ç +?Q « æ¢i p` Gw h? M? i¢K /šM ? B p¢M iBM? F} #„+ i?QÈM; i`QÈ+- hQ J½iQ #
i?Q- H`K +?Q #¼M ?¼K m +?‡M; iB M +¬M;X L m #´M pQÆM; i?mv i T?K+ çQÈ+
[m•M HB M +MM; K°i +?¶ ?°B ?ÊT i¢B E€ GB M bÆM p` u M aÆMXô

h?~K L;¢Q /WM; K°i +?9i- /MM; ç M K°i HQ¢B F?~m F?Q +?•M i?”i ç€M; iBM- M‡B
pQÆM; M‡B [m - ?Q`M; iY i M ;¼B H` h?~K L?½- G #° # M FB - H”T iS+ F?„+ ´M ç
.QÆM; h?U+ +QÌB F?´- pW `²B +ÁM M‡B p L[ \*?•M- p b m +ÁM M‡B >Q`M? aÆM
H¢B +?mv M iÈB iK+ / M? ?Q`M; i¬M- iQ /mv L?B T +?QM? pQÆM; M`v- [mª M?B
F`TX

GQ *`M h?m”M ?QÈM; h?~K L;¢Q ;”i ç-m- •K i?-K KQM; çÊB- +‡ +?9i i€M i?”M? ç®
iB M M‡B, óL m M?Q i? - HB M i?2Q M?Q L?B T +?QM? pQÆM; M‡B ç tY Hw- bU i
i` - F?¬M; çQÈ+ +?”K i` X

.Si HÌB- K°i çQ`M M;QÌB tmv M [m #bM? M;mv M- +`M; çB ç M +?¶ b•m i`QM; +€B ç-m /-v ç†+- M;šm M?B M +ÁM +| i? +?SM; FB M K'v +?¶ i?¬M t|K p` M?|K HÈM i?'v K°i +?mv M M;QÌB M`v- ç m H` "Q "Q FQM? M?Q i?-M KBM?- +?i #QÊ+ iÈB ?`

*?d H`- ç®B iQÊM; ?`M? H F?¬M; T?ªB h?~K L;çQ- K` H` Zm, h`Q >Q`M K M; i?2Q h?~K L;çQ F?¬M; F?ÄB pKM; i`°K /Á tûi Zm, h`Q >Q`M M`v- `ä`M; H` M[ iY- HçB M K€B i|+ #m°+ i` M ç-m- +kM; F?¬M; +| [m€ M?B m i` M; i`Q- ç2Q K†i [m,- M?Q H` K M; i?2Q p v m /` F?OM; #®- +?d +| +€B +´ FB - H°` b„+ / |M; €M?- ;B®M; M?C +´ ç2Q K°i +€B pÁM; #ç+- çQÌM; p•M i` M +€B pÁM; ç½ F?¬M; `ä` i- +| p ?ÆB + pÈB +€B +´ i`„M; #|M;- HçB ç T K„i M|B F?¬M; M M HÌBX

*`M; i?'v K°i ;|+ +O M9B #,M;- iU M?Q ?ç i ;çQ K` bQ pÈB K†i i`,M;- h?~K L;çQ H t®+ K†i [m, +O M`M; H M- ;B®M; M?Q H` çB i` M çQÌM; +€B- +?SM; FB M #|M; F?¬M; M?`M çQÊ+ K` Km®M t¬M; H M T?Q i`QÊ+- M?bM t2K K†i +O M`M;X

Zm, h`Q >Q`M i?'v h?~K L;çQ i?dM? i?QªM; ?QÈM; K°i ç¬B K„i;B M i` M?bM [m # K„i H° K°i iB b€i +Æ- i`WM; K„i HB + h?~K L;çQX

h?~K L;çQ #` M;QÌB t2K i?'m- K†i;B` F?¬M; çÄ- i•K +kM; F?¬M; HQçM- +QÌB ? çB +?“K M|B, ó>¬K M v F?Q i`ÌB i®i- M;`M /†K F?¬M; K•v- #`M pQÆM; i?'v b„+ i M?`M çQÊ+ K` Km®M H`K i?ÆXô

_mM; çMB ç„+ w- Km®M pÆ pûi +?9i i?B iW çB` - F?¬M; M;Ì M;?o K½B K` F?¬M; iÈB K°i + F?9+ KB m iª i`ÌB + Q- i? H` +S ?€i- +ªK i?'v p¬ +MM; +?m`M t€+X

Zm, h`Q >Q`M K` ?W HçM? K°i iB M; i?'T F?¬M; i? M;?2 i?'v- ç€M? M;U i®+ ç° M h?~K L;çQ K°i #|M; HQM;X

h?~K L;çQ #` K'i K†i- M;QÊ+ HçB- « h?B M FB iB M H M- +QM K„i iÄ b€M;- M|E b Q\ h HçB M?bM` +?9i Qi i?B iW M;QÌB L K +€+ M;QÆB b Q- çB M ?ç F?¬M; H` +?9iXô

h?~K L;çQ +U+ F€BK H†M;- +MM; K°i M;QÌB H½Q M?•M H`K i?Æ- h?~K L;çQ F?¬M i?'v #° /€M; « h?B M +?Ì KQM; Km®M ?¼+ p,M KBM?- h?~K L;çQ HçB F?¬M; i? F K°i iw- M|B, óS?QÆM; #„+ +| ;B B M?•M- F€Hç K` ç°+ H`T- +QÌB K°i iB M; F?m [m®+ H-M M[Xô

G½Q ç-m iY « h?B M M`v- çÆM ;BªM H` ?¼+ çÁB p,M p K` i?¬B- M;?2 tQM; i?Æ h F?2M M;ÊB- +ª Zm, aÆM F?¬B M;¬ FB +kM; ç€M? M;U i?2Q F`T- M|B, óh` M çÌB +€B ;b K` Zm, aÆM i +?Q # Q ;BÌ ;†T\ô

h?~K L;çQ M?bM #|M; HQM; Zm, h`Q >Q`M T?Q i`QÊ+- i?ªM M?B M M|B, óL[ iY F?¬M; / /`M; H° /mM; KçQ +O KbM?` - M m F?¬M;- [m•M pQÆM; F?¬M; i`B m M +| H¶B\ô

Zm, aÆM F m iQ, óš- ``- M;QÌB M?Q p`v- +?„+ H` ç|M; +Y F?¬M; ` - +® w`M M'T /r ?B m #B i i?“i M?B mXô

L?QM; « h?B M FB HçB H` +€Q ;B``- pW M;?2 HÌB h?~K L;çQ M|B- F?¬M; F?ÄB H [m, T?Q i`QÊ+- FûQ FûQ`•m KûT- +QB M?Q +€B ;b +kM; F?¬M; M;?2 çQÊ+X

Zm, h`Q >Q`M ç€M? M;U çB ÍT?Q i`QÊ+- M;?2 çQÊ+ h?~K L;çQ i? ?B M ó+ Q M? M? K°i iw- i`QM; ç¬B K„i ?B M H M b€i +ÆX

h?~K L;çQ /QÆM; /QÆM; ç„+ w- iB T iK+ ç€M? M;U çBX

.MM; i`¼M p M ?ÆM ? B + M ? ;BÌ- KÈB çB M; M; [m +€B #bM? M;mv M M`v- t t - K` t•v H°` ?bM? /€M;- i`çB +kM; F?¬M; +| ?`M; ``Q M;Q`B- T?ÁM; ®+ +kM; +?d H T?|M; M?½M M?bM b M;- i?“i ;B®M; M?Q F?“T M9B F?“T MÆB ç m H` M?“X

æ M +?•M M9B- tm®M; M;U - K°i çQ" M M; QìB /¼+ i?2Q K°i çQìM; KÁM H M M9B- /•M +?,M Mm¬B çB [m - #¼M ?„M ç½ ;†T Zm, h`Q >Q" M- ç m H" +9B 2Q ?"M? H X

h?~K L;çQ +ªK i?'v F€ [m€B- HB M ?ÄB « h?B M FB - M|B, óL,K i°+ +€+ M;QÆB ç

« h?B M M|B, óL,K i°+ p®M H" K°i M?"- ççB i`çB +MM; K°i +?¶- +?d H"- i`QM; >Q

M;"M +€B i?¬M t|K T?•M #® içB +€+ MÆB- i?¬M t|K +€+ i°+ HB M +| T?•M #B iXô

h?~K L;çQ p®M Km®M ?ÄB- M m i°+ M?•M M,K i°+ ç m +?B `ä- pb b Q /•M +?,M Mm i°+ M"Q- ç m çB p ?QÈM; Zm, h`Q >Q" M ?"M? H - ç®B pÈB #¼M ?¼- ? B i°+ i`QîM H - +?d H"- ?„M F?¬M; /€K ?ÄB HìB M"v- M|B ` b) H"K M;QìB i M;çBX

h?~K L;çQ ,M K†+ €Q ;B€T €M? p" M; `U+ `Ð- iQîM; `^M; b) T?K i`Ê KbM? Q B ?MM +?|B K„i ç M +U+ çB K- ?ÆM M[+ÁM H" K°i F?m¬M K†i M? im'M- ?ÆB T?QM; i M;QìBX

*?d H" K†+ +€B €Q ;B€T i`-K i`¼M; M"v- H M M9B HçB H" K°i pB + i?®M; F?´- KÈ Qi ,M F?¬M; iB m- M?bM HçB M?[M; /•M +?,M Mm¬B F?€+- `ä`"M; M; v +ª €Q ;B€ F?¬M; F?ÄB +QìB F?´- +ÁM iQîM; M?[M; M;QìB M"v b®M; i` M M9B ç m ç2Q ç Q ç / - B M;i F?¬M; +| ;b F?€+ /•M +?,M Mm¬B #bM? i?QìM;X

a m HQM;- ;B€Q 9v i?'v L?B T +?QM? pQÆM; F?¬M; +?`m çUM; M´B- Km®M çB iÈ

h?~K L;çQ +?SM; FB M i?•M ?bM? Zm, h`Q >Q" M T?Q i`QÈ+- M? M?"M; K" çB H HÁM; M;?o- M;QìB i H" K°i M[iY- +| i? çB H M- #´M pQÆM; çQìM; çQìM; H" ç" M p"v HB M #Ä [m ;B€Q 9v Km®M /m¶B i v ` - ;B i,M; #QÈ+ +?•M- imv i?î ?²M; ?°+ tm®M;X

æ½ çB MY + M? ;Bì- içB ç•v m®M HQÈM H M ç M ;B[bQìM M9B- i`QÈ+ K„i h?~K ;B[ bQìM M9B M"v- pW ç9M; H" K°i +?¶ #bM? ç` - i`¼M p M K'v i`,K Kšm- ?"M; K'v pã bo ç2Q ç Q im-M i` - +?QM? ;B[ #bM? ç` - HçB +| KQìB FB M i`9+ + Q HÈ iQÆM; tSM; pÈB +•v `WM; t M? mK iQÆB i®i- `i +| K°i ?QÆM; p` F?€+ HçX

o"Q K°i +?¶ i`9+ H•m- i`QM; i`9+ H•m i?B i F i`-M çÆM ;BªM- F?¬M; +| M?B m i`

h?~K L;çQ H" L?B T +?QM? pQÆM;- iU M?B M H" M;²B î p` i`Q i` M- +kM; K v- ?„M +kM; F?¬M; i?'v +| +€B ;b +•m M - iBM? i ç€M? ;B€ +€B i`9+ H•m M"v- +QìB M?çi î +?¶ M"v HçB p¬ +MM; i?QªB K€BXô

« h?B M M|B, óL?" çÆM bÆ- L?B T +?QM? pQÆM; +?È i`€+?Xô

h?~K L;çQ H„+ ç-m- M?bM M;¼M ç M- i`QM; T?ÁM; H"TiS+ b€M; ?ÆM K°i Qi- €M h`Q >Q" M- Zm, h`Q >Q" M i`-K K†+- K°i #° /çM; [m HQ X

h?~K L;çQ F?Q€i i v- M|B, óæÆM bÆ +| +?¶ i®i +O çÆM bÆXô

æ M; M|B- K°i M;QìB i`QM; i°+ M?•M +?•K i`" +?Q h?~K L;çQ- h?~K L;çQ m®M; K i?ÆK FûK K°i Qi- M?QM; ç®B pÈB M;QìB çQìM; t K" M|B- HçB p¬ +MM; M;QM- K i`"X

JÈB mM; /mM; M|B, óL m F?¬M; T?ªB [m®+ bU #"M `°M- #´M pQÆM; +ÁM Km®M î ç€M; iB + ô

V

eN8X *?QÆM; e93, >Q hQÆB

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >´

*?QÆM; e93, >Q iQÆB

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

.Si HÌB- h?~K L;¢Q H„+ ç-m- F?¬M; b B #B i H„K- ç½b„T iB T +\"M +?O ç `²BX

Zm, aÆM /€M; M;QÌB F?¬B M;¬- M|B, óæB M ?¢ ç M K°i +?mv M M\"v- `®i +m°+ H

Zm, h`Q >Q\"M p\" « h?B M ç m ;B[p[M; iBM? i?¬M- F?¬M; +ÁM #° /¢M; HQÌB #B M

h?~K L;¢Q +QÌB M?¢i K°i iB M;- M|B, óJQÊM #BM?5ô

« h?B M p\" Zm, aÆM HB + M? m- ? B K†i M?bM M? m- +QM K„i Zm, h`Q >Q\"M H¢B M m F?¬M; T?ªB K†i [m, +?2 +?„M K†i KkB +O M\"M;- ;BÌ F?„+ M\"v- i` M K†i +O M H¢M?X

h?~K L;¢Q M;?B K i9+ M|B, óL;QÌB L[*?•M M?„K #B M [m M K\" ç€M?- h•v >¢ S?B F i K°i HÁM;- +MM; +?®M; +?ÁB pÈB F i?M # M M;Q\"B- M m F?¬M; b) ç +?Q M; €i ;B¼M; +?O- çWM; M|B H\" [m®+ i°+- M;QÌB >€M- ç M +ª >Q\"M? aÆM M,K i°+- +? i?•M b Q\ô

Zm, h`Q >Q\"M H9+ M\"v HB M KÎ KB M; M|B, óæB M ?¢ p\" bU iB M? M;QÌB L[*?•M- + aÆM M,K i°+ +?9M; i b Q\ô

« h?B M p°B p\"M; M|B, óL?B T +?QM? pQÆM; +?È i`€+?- pB + M\"v +ÁM T?ªB ç M

h?~K L;¢Q ;\"i ;\"i ç-m- F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+- pW KÈB ç2K +?€M? bU M|B ` - HB iS+ +QÌB +QÌB- iB T iK+ M|B, óL m M?Q i? - +€+ M;QÆB M;?` Hm\"M i`QÊ+ +kM; ióG9+ M\"v #´M pQÆM; ç M ç•v- K M; ç M +?Q +?Q p` K°i Qi T?¬M i?QÎM;- M;QÌB ç

« h?B M ?¼+ çÁB p,M p - iU M?B M çQ +?QM? H\" K°i Qi i` M? +?[ i` M? p)- i?S i® çQÊ+- +-K +?9i ç² F?¬M; +| +´T #\"+ H\" çO `²BX

« h?B M +?SM; FB M +€B i` M? +?[ FB - +?QM? ;B[ +ÁM +„K K°i [mv M i?Æ æQÌ KWM; F?¬M; i? iª- pm®i`•m M|B, óh¢ çB M ?¢ # M i?QÎM;Xô

Zm, aÆM F?¬M; +?`m i?m FûK HÈM- iU M?B M H\" çQ K°i i? M? ç Q h•v >¢ ç M- ç i?\"M?- H¢B H\" K°i i? M? ?ªQ ç Q- iB T +€B ç Q M;„K ç2M b€M; i`QM; M\"v- Zm, aÆM ÆM +kM; [m MX

L,K i°+ Î +?¶ M\"v M /QÐM; bBM? HÊB- iU +´T iU i9+- M?m v m T?~K +m°+ b®M; +k p\"i iQ /Q i?W H¢B `´i i?B m i?®M

hmv M;šm M?B M +kM; b) `ÌB M9B i` Q ç´B- M?QM; H\" M;QÌB bBM? ` i`QM; M9B ç´i- M;U i®i M?´i #` M?[M; M;QÌB M\"v K M; ` #€M- +kM; H\" ;B€ iB M +QM H - ? i T?~K H¢B [mw ç M KS+ H\"K +?Q M;QÌB i bÊ ?½B- imv M|B [m®+ i°+ M;šm M?B M M?QM; ç¢B ç b®+ | H) H\" HQÆM; i?U+ M?B m ?ÆM K´v +•M- +ÁM M?[M; i?S F?€+

h?~K L;¢Q # M i?QÎM; M?[M; p\"i M\"v- i`QM; K„i #¼M ?„M- M?QM; ç½ çO [mw ;B€X

•M? K„i h?~K L;¢Q `ÆB p\"Q i` M M;QÌB Zm, h`Q >Q\"M- Zm, h`Q >Q\"M b m K†i [m, H ç¬B i`ÁM; K„i F?¬M; M?bM ` +€B ;b M;¢+ M?B MX

h?~K L;¢Q +QÌB M?¢i K°i iB M;- `ÌB ;? çSM; /\"v- M|B, ó\" M i?QÎM; +?Q Zm, h`Q > pQÆM; iU KbM? # M T?€i- /MM; ç #\"v ` ?\"m ç½BXô >„M çB ç M i`QÊ+ K†i ;B€Q S ` X

Zm, aÆM p\" « h?B M ç m `QÈM +´ H M- Km®M M?bM K°i +?9it2K h?~K L;¢Q çQ +?

L; v +ª Zm, h`Q >Q\"M- H9+ M\"v +kM; F?¬M; M;²B v M çQÊ+- K°i ç¬B K„i H¢M? HMM +QM K„i ç-v [m M; K M; HQm +?mv M- M?bM p T?Q H ?°T # M FB X

h?~K L;¢Q b`i K| i`QM; ?°T- M?QM; H¢B K|+ ` K°i #| ?Q - ?Q M,K K`m KQ`B b„+
 `°- ¢QÊ+ h?~K L;¢Q M•M; i` M i v- M; v +ª+€B i`9+ H•m M`v +kM; F?¬M; F?ÄB i,M
 Zm, aÆM p` « h?B M ? B M;Q`B ? B K†i M?bM M? m- +ª bÆM i`¢B +kM; #B i- Zm, h
 H` ?Q - K` L?B T +?QM? pQÆM;- ¢9M; H` ?€B M?B m ?Q M?Q p`v ¢ M- +€B M`v
 "¼M ?„M ¢ m iQ€i ` K°i w MB K i`QM; ¢-m- H9+ M`v ¢•v- +?d bÊ b) ?ÄM; #ûi- M|
 +?WM; Zm, h`Q i°+ i`QÎM; /mM; M? M ;B`M /[- +€B ?"m [mª M`v- i?"i bU i?B i iQÎ
 « h?B M H`T iS+ ?Q F? M- ?Q ¢ M MQÊ+ K„i ¢ m Km®M ¢B ` - +?QM? H` Km®M €K
 B M;Î h?~K L;¢Q H¢B HÆ ¢ M?- #QM; H`v #| ?Q M`v -iWM; #QÊ+ K°i ¢B p ?QÊM
 t¬M; p`Q KkB- ?QÆM; ?Q ¢½ i`mv M iÊB- ¢-v tm•M b„+X
 J„i Zm, h`Q >Q`M ?B M H M K°i iB bÊ ?½B- H¢M? HMM; M|B, óG`v ` 5ô
 h?~K L;¢Q +Q`B KdK K` iB T iK+ M•M; ?Q iB M H M i`QÊ+- Zm, h`Q >Q`M ;B`M
 ¢QªM ¢ Q # M ?¬M; ` - KkB ¢ Q M?„K M; v h?~K L;¢Q- M?QM; i?"i ;B®M; M?Q H`
 H`M M;Q`B H M i` MX
 h¢B H9+ Zm, h`Q >Q`M `9i ¢ Q- K`v ;B€Q 9v +kM; F?¬M; +?9i /Q /U- `9i M?Q ¢ Q #
 i`QÎM; ¢ Q- i?•M i? F?¬M; F?ÄB /€M b€i p`Q M;Q`B h?~K L;¢Q- KkB ¢ Q M?„K M;
 B +kM; +?Q iWM; M;?o- +?d H` ¢Q K°i T?¬M H p`i- F i [mª H¢B H`K ` i bM? i`¢
 Zm, aÆM p` « h?B M ¢²M; i?`B M|B, óæ ¢ Q FB K tm®M;5ô
 Zm, h`Q >Q`M /Q /U K°i +?9i- ¢2K ¢QªM ¢ Q +?¼+ p`Q i`QM; pÄ- ¢€K ;B€Q 9v KÊB
 ¢ Q- H9+ M`v- h?~K L;¢Q ¢½ ¢ M ¢®B /B M Zm, h`Q >Q`M- ¬K K°i #| ?Q - +`M i?"M
 H M i`QÊ+ M;U+ Zm, h`Q >Q`MX
 >Q iQÆB +?"T +?ÎM i¢B i`QÊ+ M;U+ Zm, h`Q >Q`M- iªM ` ?QÆM; F?Q i?'K M?•M
 J` €M? K„i h?~K L;¢Q- H¢B H¢+ i¢B i` M M;U+ Zm, h`Q >Q`M- F?¬M; M?`M ¢QÊ+ K`
 H9+ M`v- ?„M M?Ê iÊB #° M;U+ +O p9 2K FB - +?d iB + X i`QM; HÁM; h?~K L;¢Q
 F?Qûi M;U+ #|T KB M;- i`QM; HÁM; M;?o- +?d bÊ b) F?¬M; +ÁM ¢QÊ+ ;†T H¢B p9
 Zm, h`Q >Q`M K„i i?'v ?Q €T b€i p`Q i` M M;Q`B KbM?- +ª M;Q`B F?¬M; F?ÄB F?
 M?bM h?~K L;¢Q- i?'v ?„M ¢ M; M?bM +?^K +?^K +?¶ KšM +ªK i¢B +O +?QM? KbM
 Km®M iS+ ;B`M- `²B H¢B i?'v b„+ K†i h?~K L;¢QªK ¢¢K H¢B F?¬M; ;B®M; M?Q
 i?`B M;WM; K°i +?9i- €M? K„i H¢B `ÆB i` M ?Q iQÆBX
 *€B M`v F?¬M; TªB ?Q iQÆB +?•M +?€M?- K` H` /MM; ;B`v ;T i?"M? ?Q - M?bM
 M?B m- ¢ b€i p`Q t2K tûi- KÊB T?€i ?B M #`i ¢²M;- ;B`v ¢QÊ+ i¬ +€+ HQ¢B M? M
 " M i` M /QÎM; M?Q +ÁM T?mM MQÊ+ ?Q H M- F?) ?Q i i?"i b•m- H¢B +`M; p¬ +M
 b vX
 Zm, h`Q >Q`M M;¢+ M?B M K°i +?9i- HÁM; FbK F?¬M; ¢QÊ+ K` pQÆM i v ` M?"M
 ¢-m M;|M i v i?Q€M; ¢KM; p`Q i v h?~K L;¢Q K°i iw- i` M K†i h?~K L;¢Q `i i?m¬M
 F?B M +?Q Zm, h`Q >Q`M F?¬M; +| 2 H X
 Zm, h`Q >Q`M ?Q i K°i ?ÆB i?"i b•m- +9B ¢-m M;YB K°i +?9i- KÊB M|B, óG p`i M`
 `i F?| ¢QÊ+ M;?2 ¢QÊ+ M`M; M|B ` ¬M H`B M|B M?m M?Q i? - h?~K L;¢Q +Q`B
 h`Q i°+ i`QÎM; Q i?Q+? i?b i®i`²B- +kM; F?¬M; m`M; T?Q i•K w #`M pQÆM;Xô .S
 M|B, ó`M pQÆM; K i KÄB- F?¬M; #B i Zm, h`Q i°+ i`QÎM; Km®M M #`B #`M pQÆ
 > B M;Q`B « h?B M p` Zm, aÆM i?'v K` i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- Zm, h`Q >Q`M H¢B M
 Zm, h`Q >Q`M i?ªM M?B M M|B, óL;Q`B ¢•m ô
 Zm, h`Q >Q`M F?¬B T?K+ b„+ i?QÎM;- i` M i v pšM ¢ M; #QM; H`v ?Q - #° /¢M; F?|
 ¢B M ?¢ ¢B M;?d i¢K- +?B m +® +?Q i®iXô

" M M;Q`B i`9+ H•m- K°i M;Q`B T?m M?•M iB M ç M- /šM h?~K L;¢Q çB ` M;Q`BX
h?~K L;¢Q H° ` /€M; iQÆB +Q`B /QÆM; /QÆM; ç„+ w- M m M|B H`itM; H - i?B M 1
bQ b€M? [m çQÊ+ ?„M- i`QÊ+ FB M;?2 tQM; iBM iS+- M|B H` Zm, h`Q >Q`M M`v
HÁM; ?„M HB M bBM? ` M;?B M;ìX
h` M ç`B +| M[iY F?¬M; i?Q+? ?Q ? v b Q\ æ M +ª M K M?•M- +?Q /M F?¬M; i?Q+
;?ûi- HÁM; i?Q+? +€B ç T- K¼B M;Q`B ç m +|- Zm, h`Q >Q`M H` M;Q`B- +kM; F?
çQÆM; M?B M F?¬M; i? M;Q¢B H X
h?~K L;¢Q H`T iS+ M?È iÈB K°i HQ¢B i`i # M? i`B bBM? ç`B b m- ;¼B H` /` SM; T
bBM? +| K•m i?mšM ç®B pÈB T?'M ?Q - M? i?b bBM? M;S - M†M; i?b H M +ÆM b
L?Q p`v- `i M?B m bU iB M? HB M +| i? ;BªB i?Q+? HQm HQ€i`²B- Zm, h`Q >Q`M
K` H` bÊ ?½B T?'M ?Q - ç¢B F?€B H` M`M; pW +?¢K p`Q ç| ?Q - i?"K +?Q H` H9-
b) ;†T /` SM;- +?Q M M bBM? ` i•K Hw K•m i?mšM ç®B pÈB ?Q - M;Q`B F?€+ F?¬
M`M; H` +?€M ;?ûi ?Q iQÆBX
L;?o i?¬M; bm®i +€B M`v HB M / H`K- bÊ ?½B ?Q H` # M? i`QM; M;Q`B Zm, h`Q
?€+ +| i? F?¬M; v m i?Q+? ?Q b Q\
:B®M; M?Q H` KM HÁ - imv F?¬M; i?'v çQÊ+ €M? b€M;- M?QM; F?¬M; ;B•v T?9i M
M?bM +€B i? ;BÈB K°i H-M- Zm, h`Q >Q`M F?¬M; i? iÈB ;¬M ?Q - i`QM; HÁM; b)
pÈB ?Q - ç½ F?¬M; /€K iÈB ;¬M- /o M?B M H`bBM? ` +`M; M?B m M;mv M p¼M;
+€B- ?B p¼M; M;YB çQÊ+ ?QÆM; ?Q - HQ¢B M;mv M p¼M; M`v ;•v ` €T HU+ i¢B
M|B pÈB M;Q`B M;Q`BX
æ½ T?•M iQ+? ` i•K iQ +O Zm, h`Q >Q`M- h?~K L;¢Q +kM; M;?B K i9+- i?`B çB K
`i M?B m +¬M; iQÊM;- p®M H` #ªQ M;Q`B i /MM; ;B'v ;„T iWM; M?€M? ?Q - H¢B
M?m°K /¬M- p b m ?QM; ;B| - H¢B T?mM H M ç| ?Q MQÊ+ ?Q iBM? Hmv M- F i
ç m çO- KÈB H'v ` F?ÄB H²M; ?'TX
"i F H` M? M b„+- ?QÆM; F?Q- ç m F?¬M; F?€+ ;b ?Q i?U+- pW F?¬M; +| T?'M
FB M H p`i [mw ;B€ M?'i ç®B pÈB Zm, h`Q >Q`M\
h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q M;?o, óhtM; H - F€ i?"i +kM; H` çQ +?d b® i?¬M; KBM?-
K M; #¢+? FBK çB itM; H FB - TªB #´ M½Q ` ?¼+ H¢B KÈB çQÊ+Xô
h?`B çB K ?„M çB iÈB +Y - ç°i M?B M tQ v M;Q`B b M; +?¶ F?€+- i?ªM M?B M M|E
ç½ [m M- K°i +?mv M M`v ç M ç•v- M;Q¢B i`W M?[M; H p`i M`v- +ÁM K M; ç M KQ`
iB M M`v- H` # M i?Q`M; +?Q +ª M,K i°+- çÈB iQ M[ #´M pQÆM; b) ;¼B M;Q`B çQ
h?~K L;¢Q H¢B +Q`B M?¢i K°i iB M;- KÈB çQÊ+ #B M K'i i`QM; i-K K„i +O K¼B M
« h?B M p` Zm, aÆM +ÁM +?Q ?²B T?K+ iBM? i?¬M- +QM K„i +ÁM `ÆB î i`QM; T?A
+?,K +?9 K` ¬K H'v ç| ?Q - ç m H` F?¬M; i? iBM- M m #¼M ?¼ F?¬M; +| M?È H
*?B K i°+ GQ h?"M? FB ç½ iWM; Km®M i?2Q çm´B Zm, h`Q >Q`M M`v- +® w # M
+?Q Zm, h`Q >Q`M- F i[mª +| çQÊ+- H¢B H` K°i +€B #¢i i B- +€B pÁM; ?Q FB H¢
i`î M M M€i M?WX
hW ç| p b m- B +kM; F?¬M; /€K ç +`T +?[ ?Q i¢B i`QÊ+ K†i Zm, h`Q >Q`M- +?d
?B M iQÊM; +´ [m€B M`v +kM; #` L?B T+?QM? pQÆM; FB T?€ pÐX
Zm, h`Q >Q`M b m K†i [m, F?¬M; M?bM i?'v #`i Hm`M #B m H° ;b- i?ªM M?B M M|
M,K i°+ #`M #¢+ +¬M; pB +KQÊM #BM?- i çB i`QÊ+Xô
h`9+ H•m /U p`Q #`bm®B- MQÊ+ +?ªv `| +`€+? M?Q H` poM? pB M F?¬M; M;WM; i
€M? K†i i`B `¼B p`Q iW +Y b´ i`9+ H•m- F?B M +?Q +ª ;B M T?ÁM; ç-v €M? b€M
h`9+ i?'i `i i? M? M?½- imv i` M p€+? iQ`M; i`2Q K°i i? M? ç Q h•v >¢ +€M /`B- M
iÆ p` +Y b´ ;¬M ç| +| i? i?'v çQÊ+- ç•v H` F?m +€+ +O M[iY- i`QM; T?ÁM; i?B
p¬ +MM; b¢+? b)- iWM; i?S ç² p`i ç m +?B iB i- id Kd- TªM; T?'i M?Q iU +| p` i`Q

h`QM;;QÆM;ç²M;i`M;çB K-tm'i?B M K°i Kti[m,- K`m Kti[m,+| +?9i HQ M;H`
i bÊ ?½B- +€B` ,M; M M? MQÈ+ bÆM i`„M; iQ€i FB - +ÁM +| +€B H¶ KkB +?d H M
bÆM MQÈ+ K`m çÄ ?²M;- ç m v m /` M|B F?¬M; M M HìBX

*?d +| K°i ç¬B K„i- H°` K°i ç¬B K„i i? M? i`M?- b„+ K`m ç¬B K„i`ÆB p`Q i`QM;;
;QÆM;ç²M;M?bM M`M;- M`M;M?bM ;QÆM;ç²M;X

ó B ô L? M?`M;i?î /`B K°i iB M;- +| +?9i #`i ç„+ /o- +| +?9i #m²M`-m- K°i #`M i
i`„M;M?Q M;¼+ `ìB ç M ;-M Kti[m,- ç°i M?B M i€+? Kti[m,` X

L?€v K„i Kti[m, #|+` - +ª F?m +€+ iS+ i?b i,M; i? K p`B T?-M b„+ K`m- Kti[m, i`
K` +?mv M #B M i?`M? K°i;QÆM;Kti?ÆB i€B M?Êi- / i?`i M?Q bQM- KkB p M? H
M? M?`M;M? +? H M- T?®B ?ÊT pÈB K€B i|+- M[ iY tm'i?B M i`QM;;QÆM;ç²M;-
T?-M T?B M Km°MX

æ¬B KB i? M? i9 +O M`M; #„i ç-m M?Qm HçB- T?ªM;T?'i M?Q iW M?Ä ç½ H` M?
i•K bU- +| K°i HQçB b-m #B M?`M M?ç iX

hB m K„ M?•M i`QM;FQM? M?`M M?ç i K` M? +? KB M;- pÁM;2Q H`T iS+ M? M?
i?•M i? M? M?`M;tQ v i`ÁM- ç¬B K„i K M;i?2Q b-m #B FB ?Q`M iQ`M`ÆB p`Q
b´- +€B #| ?Q M`v M,K M? M b€m b„+- iW M?Q ?Q H M- pW ;B®M;M?Q Kšm çA
/M b Q- M[iY F?¬M;T?•M #B i` i M +O #¼M M| - +?d #B i`ä- HQçB K„ H M`v- H
F?¬M; M M HìBX

>Q iÄ ` ?QÆM;F?Q ?Q H M M?`M M?ç i- i?'K p`Q i`M M?•M i•K- ;B®M;M?Q ;B
+Y b´ M?Ä- H`K +?Q +ª M;QìB ç m i`î M M i?Q i?€BX

L[iY +QìB M?ç i K°i iB M;- +€B H¬M;K`v M?Qm HçB FB i€+? ` - MK +QìB M`v- i?
K°i iB M;F?mvM? i?`M?- HçB +QìB F?mvM? [m®+X

óS?QÆM; #„+ +| ;B B M?•M- +QìB K°i iB M;F?mvM? M?•M i?`M?- HçB +QìB F?mv
KB M;M;•K K°i +•m- tm'i i?-M K` M?bM ç| ?Q - M? M?`M;M|B, ó*€B i?Æ M`v ?
+?d H`- F?¬M; #B i +| ç9M;H` ?„M M|B p i F?¬M;ìô

J M;i?2Q HQçB bmv M;?o M`v- M[ iY HçB i?î /`B- T?ªM;T?'i +| ``i M?B m i•K bU t
i v +?®M; +€B +^K- +ª M;QìB HçB H•K p`Q i`-K iQX

J°i +ÆM;B| i?´B [m - F?B M +?Q ?QÆM;F?Q +`M;ç`K- ?Q #„i ç-m +?“T +?ìM- M
;b ç| - p°B p`M; +`M i?“M i?ª #| ?Q HçB M`v p`Q i`QM;T?ÁM;- HçB iU M?Q bÊ H
i•K iQ M`v- F?ûT +Y b´ i`9+ HçB- i`QM;T?ÁM;i`9+- i?Q€M; +€B ç½ #„i ç-m i`î M

h`QM;;QÆM;ç²M;- M[ iY K°i H-M M[ ç2Q Kti[m, H M- +ª M;QìB HçB ?B M` F?Q
t Hç i`QM;FQM?- ç¬B K„i M[iY HçB #„i ç-m ?ì ?[M;X

óh°+ i`QîM; ô " M M;Q`B +| i? M? •K M|BX

L[iY ç2Q Kti[m, +¬K çQªM ç Q- K M;Kti[m, çB` M;Q`B- +ª M;QìB p¬ +MM; ?ì ?
M;QìB T?m M?•M M|M;Mªv ;'T`9i +?çv iÈB- i` M Kti[m, F?¬M;M?bM` #B m H°-
HçM? HMM;- M|B, ó*?mv M ;bìô

ó*?B K h°+ FB p` >`m h?´ i°+ tBM M;`B çB [m i?QÆM;HQÊM;Xô

h`Q >Q`M +?d ç€T SM;K°i +•m- +kM;F?¬M;M|M;Mªv- +?d M|B H`, óL|B +?Q #¼M

aQìM M9B +?B H`K # i-M;- M,K i°+ # M M`v ;¼B +?9M;H` i?QÊM; #bM?- i`mM;
H` MÆB i´ p` i?B M ç` - +`M;H` MÆB i°+ i`QîM;- i`QîM;H½Q M;?` bU- M;QìB #
i`mM; #bM? i?b H` i`K bî +O M;QìB ç` p` iQÆM;ç®B + Q i`QM;i°+- ?ç #bM? +?o

h`mM; #bM? H` F?®B FB M i`9+ HB M- [mv K¬ +kM;F?¬M;M?Ä- i`QM;K°i +?¶ i
+?QM? H` iQìM;M;Q`B- `ä`M; +kM; /MM;MQÈ+ bÆM ?²M;bÆM [m - HQçB FB M

H" p¬ +MM; t ?Q - M?QM; M m M?Q #` h?~K L; ¢Q +?SM; FB M- ?ÆM T?•M MY H" iW, ó> B H9 Xô

h`QM; i`9+ H•m- # M K M?•M T?•M +?B M;²B- ¢ M; m®M; i`"- K°i M; Q`B i` M ;? F?¬M; iQÆM; tSM; pÈB F?¬M; F?Q K°+ K¢+ i`QM; M,K i°+ M"vX

L; Q`B M"v `i i` - +kM; +| p`B T?¬M M? im'M- i`QM; H9+ M?bM [m M? ¢| - +kM; i h?"M?- +kM; H" K°i i`QM; i°+ i`QÎM; M,K i°+- M;²B Î p` i`Q /QÈB i v ?„M- i?b H" MB M F, M; Q`B M"v F?¬M; i? iQM? ¢QÊ+- +?d i` M /QÈB #®M KQÆB- M?QM; +| - H" `•m #¢+ i`„M;- F?¬M; ?ÊT pÈB im'BX

V

eNeX *?QÆM; e9N, h L?È

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; e9N, h M?È

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

J°i M; Q`B /QÈB +MM; +| +€+? ,M K†+ M; Q`B >€M- iU M?Q F?€+? i?QÆM; p•M /m ; K°i #° /€M; iQÆB +Q`B M`M? M¼iX

>„M m®M; i`"- +?"K `½B M|B, óE ? M M"v M; ?2 M; Q`B [mw i`¢B M|B- L?B T +?QM +?Q i°+ i`QÎM; aÆM >ªB i°+ Zm, h`Q >Q`M K°i M?9K ?Q - i` M /QÈB >Q`M? aÆM- h`Q i°+ i`QÎM; FB +?€M ;?ûi M?'i +?QM? H" ?Q - M?QM; ? i H-M M"v iÈB H-M F?€ K€v KB M;- F?¬M; +| iB T iK+ M|B ? i- K" H" iB T iK+ #QM; i`" H M- +?"K `½B m®M

G`B F?€+? i?QÆM; M|B- H`K +?Q b„+ K†i GQ h?"M? ¢¢B #B M- ?„M ?W H¢M? K°i

h?•M H" i°+ i`QÎM;- im' B GQ h?"M? F?¬M; HÈM H„K- ¢½ +| +?9i Qi iU T?K- Zm, h i? +O ?„M- iW i?`B ¢B K bBM? ` - ? B M?" ¢½ iWM; ¢`M? i®i +m°+ ?¬M M?•M i` iÈB H-M F?€+- i?€B ¢° Zm, h`Q >Q`M FB ¢®B pÈB ?„M H¢B +| +?9i H½M? ¢¢K- ?

h`QM; HÁM; GQ h?"M? F?€ M¬M M|M;- M?QM; +?Q ¢ M KS+ iS+ ;B" M- /M b Q + Zm, h`Q >Q`M ¢9M; H" iB T M?"M ?Q +O K°i M; Q¢B M?•M `²B- F?¬M; T?ªB H" ¢ M i`QM; i`¢B- ?mM; ?,M; K" ¢€M? p`Q K†i +O ?„M\

Jšm i?•M GQ h?"M?- /¬m ;b +kM; H" i¬M i?'i h•v >¢- h?~K L; ¢Q i`M b€i i¬M i?'i i¢ H`K +?Q GQ h?"M? ?Q`M; i?•M [m®+ i?Q+? M"v- i?Q€M; +€B `ÆB tm®M; ibM? i`¢

o®M +| i?•M T?"M `i + Q- ¢½ H" i°+ i`QÎM;- H¢B H" /ÁM; ?¼ ?Q`M; i°+- B M; ì # [m M ? pÈB GQM; ?SM; T?O +S M?Q p"v K" ?| i?"M? ?QªQX

"ÎB p"v- M; ?2 ¢QÊ+ L?B T +?QM? pQÆM; +€B ;b FB H M M9B- GQ h?"M? F?¬M; i?'v +kM; F?¬M; M; mv M ;†T K†i K°i H-MX

h°+ i`QÎM; >"m h?' i°+ M;²B # M /QÈB GQ h?"M?- i?'v GQ h?"M? i? ?B M +€B /¢ i?QÆM; FB HB +M? m- i`QM; K„i i`²B H M p pmB p X

Zm, >Q`M? M"v p" F?€+? i?QÆM; [m M ? F?¬M; i - H9+ M"v ¢•v- i?m iB M i`B +C Km®M i? v F?€+? i?QÆM; M"v M|B p`B H`BX

>„M +Q`B M?¢i K°i iB M;- M|B, óh M;?2 M|B L?B T +?QM? pQÆM; p¬ +MM; M? im
L K H¢B H` ¢¢B i`B iY ?¼+ T?9 M,K t2- +ÁM Hmv M K°i +?B F} #BM?- ¢9M; H` M
F?¬M; b€M? #^M;- +kM; F?| i`€+? *¬M; *?9 æ¢B >¢ i M;mv M w ;ª +?Q ?„MXô >„M
iB T iK+ M|B, óL[iY i` M ¢`B- B F?¬M; M;QÐM; K° M? ?MM; i`B iY- ¢½ im'M i9
p"v\ô

E?€+? i?QÆM; +Q`B M?¢i K°i iB M;- M|B, ó\*€B M"v `i ¢9M;- pÊ +QM +O ?„M F?-
?QÆM;Xô

GQ h?`M? p¶ #`M- M|B, óL|B +?mv M M"v ¢ H`K ;b\ô

Zm, >Q`M? +Q`B ? ? - M|B, ó*?d H` Km®M M?„+ M?Î M;QÆB- i? iY +?Q H`T; B
M;Q`B F?€+ ¬K `TXô

J„i i?`v GQ h?`M? ¢½ M´B ;B" M- F?€+? i?QÆM; FB H`T iS+ ?Q` ;BªB- M|B, ó*?Q
M"v `i ;BÄB- H¢B +kM; F?¬M; T?ªB H` F?¬M; +| #B M T?€T- +?d +-M F?B M +?Q
H` ¢QÊ+5ô

>„M M;?B K i9+ M|B, óJ°i p¢M K|M; M;U - +°M; i? K ¢ Q i?QÆM; €Q ;B€T- i`i +ª #
i`i +ª K¼B M;Q`B KÊB +| HÊB- +?O M?•M M?` i M|B- h?`K L;¢Q pW +? i- +?QM? i
h®M; # M FB - +kM; b) F?¬M; ¢ +?Q +€+ M;QÆB i?B m ¢B K°i bÊB H¬M;Xô

Zm, >Q`M? p¶ i v- M|B, óæ¢B >¢ # M i?QÎM; ?`M; M,K- ¢ m H` +?9i Qi p`i p¬ /KM
#^M; p` oQÆM; ?mvM? ¢ M"v- +| M?[M; i?S M"v- >Q`M? aÆM M,K i°+ +?9M; i H¢
+?Q /M B +kM; F?¬M; +-M bÊXô

GQ h?`M? M;?2 tQM;- H¢B M;•v M;®+ K°i +?9i- /Q /U M|B, ó*?mv M M"v- +ÁM T?ªB

E?€+? i?QÆM; +Q`B M?¢i K°i iB M;- +9B ¢-m m®M; i`- M?QM; Zm, >Q`M? H¢B +
+O L?B T +?QM? pQÆM; FB - HÁM; ¢½ bÊK +| ?QÎM; SM; `²B- ?ÄB M" M; +kM; H
;B i iB M? H M; M?` KbM?Xô

GQ h?`M? ;B" M iQK K†i- M|B, óZm, >Q`M?- M;QÆB F?¬M; M M M|B #`v M|B #¢5ô
L?QM; Zm, >Q`M? H¢B +Q`B H¢M?- M|B, ó*| T?ªB H` M|B #`v- ¢ÊB Zm, h`Q >Q`M
æ9M; H9+ M"v- M;Q`B i`9+ H•m i`mv M ` K°i i? M? •K, ó"B i`ä +€B ;b\ô

L;Q`B +Y - tm`i ?B M K°i #|M; M;Q`BK Zm, h`Q >Q`M F?Q€+ K°i FB M €Q +?Q`M;
+€B €Q +?Q`M; M"v # Q #¼+- / Q ;,K # M ?¬M; i?„i î i` M HQM;- i` M i v ¢2Q pÁM;
+kM; i?`v F?¬M; `ä- M" M; ¢B p`Q i`QM; H-m- H¢B H`K +?Q i`i +ª K¼B M;Q`B i`QM

J†i GQ h?`M? HÁ2 ` p ?²M; M?m" M T?ÆM T?Èi- H`T iS+ ¢SM; H M- M;? M? ¢|M,

Zm, h`Q >Q`M i?ªM M?B M M|B, ó"B m ?mvM? iU i`¼M;Xô \*ª M;Q`B M? M?`M; i`€
i v GQ h?`M? Km®M pQÆM ¢B ` +?KT p`Q F?QªM; F?¬M;X

h`QM; K„i Zm, >Q`M? p` F?€+? i?QÆM; K M; i?2Q p iQÆB +Q`B- HB + M? m K°i +
¢SM; H M- M|B, óZm, h`Q i°+ i`QÎM; i®iXô

Zm, h`Q >Q`M ?ÆB ;"i +€B +^K- F?¬M; +?`m ¢ÆM ;BªM +?Q [m€ M?B m i¬M i`¼M;
h?`M?X

a„+ K†i GQ h?`M? +| +?9i •K i`-K- ¢`M? T?ªB iB K +€B p` i`Q M;²B tm®M;- ¢B i?ŠM
+?QM? pQÆM; ¢ M- +?d bÊ F?¬M; ¢ÆM ;BªM M?Q p"v- ?„M H` [mw M?•M- M m F?
?¢ KbM? iÊB MÆB M"v\ô

Zm, h`Q >Q`M i?ªM M?B M M|B, óh ¢ M; Km®M M|B p +?mv M M"vXô L`M; ?ÆB
K°i HQ¢B [mw F?Q H`K +?Q M;Q`B i F?¬M; i? t•K T?¢K- iB T iK+ M|B, óL;Q`B L
E€ GB M bÆM- `i M;mv ?B K +?Q h•v >¢- +?9M; i +kM; H` M;Q`B æªM; >¢M;- Km
HQÊM; tY HwXô

" M;QÌB ç m i?Q€M;FBM? M;¢+ K°i iw- GQ h?"M? +QÌB H¢M?- M|B, ó"bM? i?QÌM
+?¶ i®i +O #¼M ?„M- ?B M i¢B ;†T M¢M- HB M iÈB #ªQ /kM; b o +?9M; i çB +?`n
+€B M?B T +?QM? pQÆM;FB H¢B H" L K J M- M;QÌB M"v M|B F?¬M; i? iBM ô
Zm, h`Q >Q" M i`€+? K„M; , ó*?È [m M- i`QM; i`9+ H•m +kM; +| M;QÌB L KXô
GQ h?"M? +`M; +ªK i?'v Zm, h`Q >Q" M +?2 +?Î L?B T +?QM? pQÆM;- +QÌB ? ? K
T?ªB H" M;QÆB M?bM ?„M M? im'M F?¬M; \ô
æ¬B K„i Zm, h`Q >Q" M ?B M H M K°i iB M;¢+ M?B M- H"TiS+ H½M? ç¢K M|B, óL
GQ h?"M? çSM; H M- K°i ç¬B i`ÁM; K„i M?bM i?ŠM; +€B K†i [m, v m /`FB - M„K
ç'K- M|B, óh ?ÁB M;QÆB- M;QÆB +| /€K ;B i?„M ? v F?¬M; \ *| /€K ? v F?¬M; \ L
i`QM; b¢+? +O KbM?- HB M H'v ç-m +O ?„MXô
Zm, h`Q >Q" M M|B, óo b b Q i T?ªB +?SM; KBM? i`QM; b¢+? +O KbM? \ô L; [F?Q
i€Q M|B F?¬M; M M HÌB- i?"K +?Q +ÁM ?ÆB p" B T?¬M KB i i?`- +?"K `½B M|B, ó
M; ?` +?mv M tm'i #BM?- M?[M; +?mv M F?€+- i F?¬M; Km®M M|BXô .Si HÌB- M" M
HB + M?bM GQ h?"M?- KÈB M|B iB T, ó>„M H" F?€+? M?•M i¬M [mw M?'i >Q" M?
pQÆM; æ¢B >¢- B +kM; F?¬M; +¬M T?ªB M|B M?ªK +€B ;b M[Xô
Zm, h`Q >Q" M M„K €Q +?Q" M;- Km®M çB ` i`9+ H•m- GQ h?"M? M?QM; H¢B M; ,M
óL;QÆB H" p` ?¬M i? +O i - i?2Q M?Q [mv +O i`QM; i°+- [m ? B i?€M; M[+?QM
i?ÌB ;B M *?B K i°+ p" aÆM >ªB i°+ #B M H"K K°i i? - M;QÆB +?È [m M5ô
Zm, h`Q >Q" M M;•v M;®+ K°i +?9i- i?ªM M?B M M|B, óh b) F?¬M; [m MXô
GQ h?"M? F?¬M; +?`m M' B M?'i- +?QM? H" HQ¢B H¢M? HMM; +O Zm, h`Q >Q" M
Zm, h`Q >Q" M ç½ çB pÁM; [m # M +¢M? ?„M- iW iW `ÌB çBX
•M? K„i GQ h?"M? #MM; H2M b€i F?Q- M|B, ó: B i L?B T +?QM? pQÆM;5 h¢B i`QÈ
Zm, h`Q >Q" M iW i`QM; i`9+ H•m çB ` - +ª M;QÌB ;B®M; M?Q K'i ?²M- H9+ M"v- b
K†i [m, p ?QÈM; i`9+ H•m bÆM ?²M; b m HQM;- b[M; bÌ- M;~M M;QÌB M;•v M;®+ K
H M K°i iB #'i ç„+ /oX
G"TiS+ HB M iK+ #QÈ+ p T?Q i`QÈ+- iW ç•v ç M i?QÈM; #bM?- T?ªB çB [m K°i
i`QÎM;- i`QÎM; H½Q- ç®B pÈB M?[M; M;QÌB F?€+- H" +'K F}- Zm, h`Q >Q" M HB M
h? K ç€ i'M; +°M; H" Rj9 #"+- M?[M; i?S M"v- Zm, h`Q >Q" M +kM; ç½ M?È F„ i`QM
i`QM; HÁM; M" M; ç m v M H†M; iQM? ` - TªM; T?'i M?Q i?ÌB çB K ç K iÈB Rj9- M
bBM?X
h`QM; HÁM; M" M; K†+ MB K K'v +?[ Rj9 M"v- i`QÈ+ K„i i`Î M M F?Q€M; ç¢i- H H
K°i +?¶ M?" H-m çSM; bWM; b[M; - M?" H-m p¬ +MM; `°M; HÈM- ? B # M +| ç-v #|
i`QÎM; H½Q i,M; i? K #| çm®+- +?Q M M- +?QM? H" i¢B ç K i®B- i¢B ç•v pšM `i €
J†i [m, Zm, h`Q >Q" M #` €M? HY +?B m `¼B- +`M; +| p F?OM; #®- M" M; M;~M; K
pÁK i`ÌB- H°` +€B +' imv i i`„M;- +€B pÁM; i` M +' iªM K€i ` p-M; b€M; M?m ?Á
ó±- #-m i`ÌB +| iB M M?†i b Q\ô *€+? ç| F?¬M; t - K°i M;QÌB çQM; çQ +•v [m¢i- ,
M;~M; ç-m- M?bM p T?Q pÁK i`ÌB ç2M F`iX
V

eNdX *?QÆM; e8y, h?'v J†i L;QÌB æ T S?ªB *?`m E?´

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; e8y, h?´v K†i M;QÌB ç T T?ªB +?´m F?´

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

Zm, h`Q >Q`M M;•v M;®+ K°i +?9i- M?l €M? HY - +?SM; FB M ;B ?Ä çQM; çQ +
H¢B H` h?~K L;¢Q- K°i ç¬B K„i ? B KQ #,M F?Q,M i` M #-m i`lB- M;?B M; K†i- +?d
/B M pÊB iBM? F?¬M;- H¬M; K`v /`B M?Q KU+- F?m¬M K†i p¬ +MM; M? im'MX

Zm, h`Q >Q`M +| +?9i ;B`M /[- ç çQªM ç Q # M ?¬M; H¢B- M|B, óL;QÆB- i¢B b Q

•M? K„i h?~K L;¢Q M?bM p T?Q €M? b Q HÈM M?´i b€M; M?´i i` M i`lB- M?`M M?´
+?|B +? M;- #` +QM Km¶B [m´v `¬v- p¬ i•K çB M;O- M?bM i?´v MÆB ç•v i? M? i`M?

Gw /Q M`v M|B ` - M; v + h?~K L;¢Q +kM; +ªK i?´v KbM? ?MM; ?²M- MÆB M`v +€B
M?B m Km¶B- bS+ +?B M ç´m +O K´v +QM Km¶B H¢B p¬ +MM; +QÌM; ?½M- h?~K

Zm, h`Q >Q`M ç2Q K†i [m,- F?¬M; M?bM ` #B m H°- H¢B +`M; ?l ?[M;- H½M? ç¢
M,K i°+- +?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; #B i\ô

h?~K L;¢Q ` K°i iB M;- +QÌB F?´ M|B, óh M`Q #B i çQÊ+ \ h H` K°i M;Q¢B M?•M-
pQÆM;- +ÁM H` K°i M;QÌB ç¼+ b€+?- M;QÌB F?¬M; #B i F?¬M; i`€+? çQÊ+Xô

>„M i`M HU+ M|B # +?[ M;QÌB ç¼+ b€+? `´i M†M;- imv i`QM; HÁM; i?QÌM; tmv M
i?lB ç¢B M`v- H¢B +| i? H`K K¼B pB + ç m i?m`M HÊB- T?ªM; T?´i M?Q M;QÌB ç¼
[mv M HÊB ç†+ i?M- ;B®M; M?Q #` +?Y çlB b m- Hm¬M çQÊ+ Qm iB MX

h? M?•K Zm, h`Q >Q`M H¢M? M?Q #,M; M|B, ó*€B FB - ?B M i¢B M;QÆB #B i`²B

h?~K L;¢Q FBM? M;¢+ K` M?bM K†i [m,- +ª M;QÌB M?Q #` F?OM; #®- M|B, ó`B i
F?¬M; #B i- v M i•K- bU iB M? i®B ?¬K M v- i`lB #B i ç´i #B i- +QM M;QÌB +O i i
M?Q #QM;V- imv i F?¬M; M|B pÊB M;QÌB i Xô >„M M|B ` `´i +?•M i?`M? i? i?B i-
+?QM? KbM? + Q i?QÊM;- F?¬M; iU ;B€+ K` QÐM #° M;U+ H MX

Zm, h`Q >Q`M p®M H` Km®M M|B +?Q ?„M #B i- i?2Q [mv +O i?b H`T iS+ T?ªB tr
ç9M; H` ?B m H¬K i?`M? +€B w iS F?€+X

J°i ç¬B K„i ç T H`T HQ #´i ç`M?- T?ªM; T?´i M?Q Km®M M?bM i?´m h?~K L;¢Q- M
+?,M; h?~K L;¢Q ç M; i`M HU+ +® iB M? ?B m b B w iSX

h?~K L;¢Q #` Zm, h`Q >Q`M M?bM +?^K +?^K p`Q- / ç¬m +| +?9i`mM H M- #` +€B
H` #m´B i®B- #®M # p„M; H†M;- +| ; M HÈM M?Q i`lB +kM; +ªK M?`M çQÊ+ •K F?

>„M +QÌB ? ? - M|B, óE?¬M; T?ªB H` #ªQ i çB b Q\ æQÊ+ `²B- i b) tm®M; /QÊ
KbM? b®M; î +?¶ M`v +| bÊ F?¬M; \ L m bÊ- +S [m€i iQ K°i iB M;- i HB M+ M? ;B[
;¼B- HB M +?¢v i` M- iÊB +Sm M;QÆBXô >„M F?¬M; /€K M?bM Zm, h`Q >Q`M- çQ

Zm, h`Q >Q`M i?´v +€B iQ i?€B M`v +O h?~K L;¢Q- H¢B +| p`B T?¬M #U+ KbM?
óE?¬M; +-M- H9+ M`v- M M +| i`QÌM; H½Q çB H M ç´B çm®+- M m ;†T çQÊ+- +?d

h?~K L;¢Q +QÌB F?´- M|B, óL?QM; i Km®M tm®M; /QÊB- i H` M;QÌB ç¼+ b€+?-
#m²M M;OXô

° /¢M; M|B `ä H` Km®M +?¢v i`®MX

J°i +•m M|B FB - H¢B M?Q H` KÁ ç M M;?`+? H•M +O Zm, h`Q >Q`M- Zm, h`Q >Q`
+ª M;QÌB pšM +ÁM M?Q [m, K]- çQªM ç Q i` M i v p) MY ?bM? +mM; î i`QM; M;¼M
h?~K L;¢Q- ?ÄB, óL;QÆB Km®M H M HB M H M- Km®M tm®M; H` +| i? tm®M; b Q

h?~K L;¢Q BK H†M;- ç•v H` +€B ;b- ç°M; K°i +?9i H¢B ç°M; ç Q ç°M; i?QÆM;- K¼B
+?S b QX

E?Q^aM; +€+? KkB ç Q +ÁM ``i t - h?~K L;¢Q H"TiS+ M|B, óZm, h`Q i°+ i`QÎM;- #
iB M ?Q - M;QÆB i?Q+? F?¬M; \ô

h?•M ?bM? Zm, h`Q >Q"MM;~MM;Æ- ç¬B K„i b€i F?Q ç^M; ç^M; H"TiS+ i,M; i? K
tm®M;- ç2K çQ^aM ç Q +?¼+ p"Q pÄ- M|B, óVKXô

h?~K L;¢Q M? M?"M; i?Î` - T?~v T?~v +•v [m¢i i` M i v- ç M; Km®M M|B +?mv M-
iB M; #QÊ+ +?•M- iU M?Q H" +| M;QÌB H M M9BX

h?~K L;¢Q +Q +´ H¢B- F?¬M; F?ÄB ?ÄB K°i +•m, óh?"i bU H" +| M;QÌB H M M9B b
Zm, h`Q >Q"MM çB ç M ?QÊM; ç¢B çB M- H¢M? M?Q #,M; M|B, óæB i?2Q i Xô

h?~K L;¢Q çB i?2Q b m- i`QM; ç¢B çB M M?Q H" ?²B H•m F?¬M; +| M;QÌB ç M- iQ
i` M çB M +?QM? H" K°i T?Q iQÊM;- i`QM; i v M„K K°i i? M? i`QÌM; ç Q- #° /¢M;
ç M K K`k tm®M;- €M? b€M; KÌM?¢i- [m, /` M|B F?¬M; M M HÌBX

Zm, h`Q >Q"MM i?"M? FQM?- p¶ i v ?"M? H p ?QÊM; T?Q iQÊM;- i?ªM M?B M M|
ç•mXô

h?~K L;¢Q M?bM M;¼M ç M- M|B, óL;QÌB ç| ç M i? K /-m i?„T ``\ô

Zm, h`Q >Q"MM M|B, óL? M? i`®M çBXô

h?~K L;¢Q H"TiS+ `MM; Kbm? K°i +€B- M|B, óL?QM; i H" M;QÌB ç¼+ b€+?- i¢B
M;Q"BHÌB H" ?„M ?ÆB bÊ- i®i t'm ;b i?b /QÊB ç Q +O ?„M F?¬M; +| K°i M;"M +k
+?'i i•K Hw +O h?~K L;¢Q ÎT?QÆM; /B M M"v +kM; F?¬M; + QX

Zm, h`Q >Q"MM ?W H¢M? K°i iB M;- M|B, óh +ÁM F?¬M; bÊ- M;QÆB bÊ +€B ;b\ô

h?~K L;¢Q ?MM; ?²M M|B, óL;QÆB çQÆM; M?B M F?¬M; bÊ- M;QÆB ç2Q K†i M¢
M? im'M- i H¢B M?bM i?'v K†i M¢- H" K°i K†i [m,Xô

Zm, h`Q >Q"MM ?Ì ?[M; M|B, óo"v M;QÆB +kM; çWM; M?bMXô

h?~K L;¢Q çQ K†i [m +?¶ F?€+- H¢B M|B, óL?QM; +| H) H" pšM ?ÆB bÊ- i H"Ti
ç¼+ b€+?Xô

Zm, h`Q >Q"MM F?¬M; ç w iÈB ?„M- H'v +?9i Qi /-m i?„Ti` M ?QÆM; €M F?¬M; t -
ç M- +?"K`½B M|B, óh ?"M M;QÌB ç¼+ b€+? M?'iXô

h?~K L;¢Q H¢B +~M; ?Q^aM; bÊ- M|B, óL;QÌB ç¼+ b€+? i`|B ;" F?¬M; +?†i- pW çÆ
?"M #¼M ?„M H"K +€B ;b\ô

Zm, h`Q >Q"MM ÎT?Q b m K†i [m, F?¬M; F?ÄB KdK +QÌB K°i +?9i- M|B, ó"ÎB pb M;

h?~K L;¢Q F?¬M; M|B ;b- i`QM; HÁM; pW ç°M;- M|B, óZm, h`Q i°+ i`QÎM;- M;QÆ
F?¬M;- F?¬M; M M ?B m H-K- i +?d H" F?¬M; Km®M +?SM; FB M +€B K†i [m, M"

Zm, h`Q >Q"MM M|B, óE?¬M; çQÊ+Xô

*U imv i H¢M? M?Q #,M;- h?~K L;¢Q i?Î /`B- M|B, ó>²M; M? M ?¼ i?Ov- +€B M"v

Zm, h`Q >Q"MM M|B, óE?¬M; M M M|B #°vXô

h?~K L;¢Q iB TiK+ M|B, óL?•M bBM? +m°+ b®M; ``i T?k T?"M;- bÊ #` M;QÌB M?b
+€B M"v i +kM; #B iXô

Zm, h`Q >Q"MM +ª ;B"MM M|B, óL|B i? K M[ - HB M H,M çB ` Xô

h?~K L;¢Q b•m FQM M|B, ó>"m +mM; ;B B H - F?¬M; M;QÌB M"Q K†i KkB F?¬M; tE
pQÆM; F?¬M; H M i`B m- +€B M"v i +kM; #B iXô

Zm, h`Q >Q"MM F?¬M; ç w ç M ?„M M[X

h?~K L;¢Q H„+ ¢-m- +?SM; FB M i` M +€B #`M i?`ì FB - `ä `M; +ÁM +| +ª iB M ;B' i?,K, óob +€B ;b i¢B ¢•v H¢B +| +€B M`v\ô

G”T iS+ +?SM; FB M `i M?B m i?-M T?M +€+? ¢| F?-M; t - i`QM; HÁM; H”T iS+ ?
€T HBM? ?²M- +?[M?Q ;` #ÊB- ?„M ¢B [m - p¢+? K°i iì ;B'v H M- b„+ ;B'v M`v `i F
` +?9i KU+- + -K #9i H-M; +?'K p`B ¢B K- i?`ìB ¢B K M; ÁB #9i `ÆB i` M ;B'v- ;B'
/BM? /QM?X

h?~K L;¢Q pSi #9i- ?”Q ?SM; M?bM iBM? F?-M; - H¢B M?bM +€B #S+ iQÊM; ¢B m
+?SM; FB M +€B +` i` M #S+ iQÊM; ¢B m F?„+ - +| K°i /'m p i- +?„+ H` ¢2Q ;b ¢|-
H'v tm®M; H9+ M`Q- ?„M F?-M; F?ÁB +`i iB M; ?ÁB, ó*€B ¢² #S+ iQÊM; ¢B m F?„

Zm, h`Q >Q”M M?bM p T?Q #S+ iQÊM; ¢B m F?„+ - M|B, óæ| H` i`¼M; #ªQ M,K i°

h?~K L;¢Q F?-M; F?ÁB M|B, óL; v +ª HQ¢B F?-M; ¢€M; ;B€ M`v +kM; i`°K- ¢¢Q it

Zm, h`Q >Q”M M|B, ó B M|B F?-M; ¢€M; iB M- i?S M`v- bQ h•v >¢ >´ S?M +ÁM Km

*QM M;QÆB h?~K L;¢Q ¢ªQ K°i pÁM; - M|B, óæ•v H` K°i +€B pÁM; ¢2Q Î +´\ô

Zm, h`Q >Q”M FBM? M;¢+- ?ÁB, óG`K b Q M;QÆB #B i\ô

h?~K L;¢Q +Q`ìB ? ? K°i iB M; - +?SM; FB M /'m p i i` M #S+ iQÊM; ¢B m F?„+ - M|
M;QÆB `i Q i?Q+? +€B M`v- +?d H`- K°i M;Q`ìB ?mM; i?-M €+ b€i M K M?•M ¢2Q
F?K+ F?K+ ô

>„M bÊ Zm, h`Q M;?2 iB T b) iS+ ;B”M- pÁM; pQ KB M; K'v H-M KÊB M|B, ó*-K +€
?B m H M? M,K i°+\ô h`QM; HÁM; M;?o- i?S M`v +| i? bQ b€M? pÊB H M? #”B pã
[mw ;B€ ?ÆM M?B mX

Zm, h`Q >Q”M i?ªM M?B M M|B, óæ9M; - ?B M i¢B M| `ÆB p`Q i`QM; i v GQ h?”M?

GQ h?”M?- h?~K L;¢Q ¢½ M;?2 M|B [m - H¢B ?ÁB, óL;Q`ìB M`v ¢½ i`°K i`¼M; #ªQ
¢Q¢i H¢B\ô

Zm, h`Q >Q”M H„+ ¢-m M|B, óE?-M; TªB ?„M i`°K Xô

h?~K L;¢Q ?ÆB M;¢+ M?B MX

Zm, h`Q >Q”M ;BªB i?Q+?, óªQ p”i M`v- # KQÆB M,K i`QÊ+ ¢½ #` K'i i`°KXô

h?~K L;¢Q +Q`ìB ? ? - M|B, óo”v F?ŠM; ¢`M? H` +? ?„M i`°K- HQ¢B bU iB M? M`v-

Zm, h`Q >Q”M iB T iK+ H„+ ¢-m M|B, ó*? ?„M H9+ ¢| ¢½ ¢B GQM; ?SM; T?OXô

h?~K L;¢Q M|B, ó*? ?„M b B M;Q`ìB i`°KXô

Zm, h`Q >Q”M H¢M? HMM; M|B, óL;QÆB `i +| i?”M? FB M ¢®B pÊB GQ h?”M? \ô

h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q pšM ¢ M; bmv M;?o- +€B M`v /Q`ìM; M?Q +| +?9i T?B M iQ
h?”M? ¢^M; FB - GQ h?”M? FB p` KbM? H¢B +| i?M- #BM? M`v- +?d bÊ F?-M; KQ
H„+ H„+ ¢-m M|B, óh ?”M GQ h?”M?Xô

Zm, h`Q >Q”M M;•v M;®+ K°i +?9i- H¢B b•m FQM K`i?Î ?„i` - M|B, óh +kM; +?€M

J„i h?~K L;¢Q b€M; H M- M|B, óE?-M; i? iQÎM; ¢QÊ+- +?9M; i H¢B ?ÊT w M?Q p
;B®M; ? i M? mXô

æ9M; H9+ M`v- Î # M M;Q`B i`mv M` i? M? •K- H` K°i i`QÎM; H½Q ¢B H M ¢´B HY

óáÊ H" bÊ M;QÌB M¼ ô

h?~K L;¢Q H¢B +QÌB M?¢i K°i iB M;- M|B, óE?¬M; +¬M bÊ- i®B M v- #¼M ?„M ç½
M"v- #¼M ?„M F?¬M; #B i H"K` +?mv M T?S+ i¢TXô

>„M /WM; +?•M H¢B- M?bM ;B€Q 9v /"B /ÁM; M"v- M|B, óL;QÆB +QB #'M pQÆM;
M„K +?„+¬ H"K b Q H¢B çB H"K\ G9+ M"v ç•v ç€M? ?„M- ?„M +?QM? H" #` ç€M?`
p"Q i`QM; #KM;5ô

GQ h?~M? FB H,M i` M K†i ç'i- i?ÌB ;B M i`¼M p M K°i MûM M? M;- ç m çÈM KÈB
i°+ M?•M t9K H¢B- +kM; F?¬M; #B i +?mv M ;b tªv` - M•M; GQ h?~M? /"v- GQ h?
K" M|B pÈB F?€+? i?QÆM; `mM `~v T?Q ç®B /B M, óh`B m i"TM?•M i?O- i`B m i"
i? F?¬M; H"K M;QÌB- çB- M? M? çB5ô

E?€+? i?QÆM; +kM; F?¬M; /€K M;?2 ?„M M|B- +?d H" +~M i?"M iWM; HB iWM; iQ
M?[M; i°+ M?•M FB HmB- KÈB M|B F?), óGQ i°+ i`QÎM;- +?9 w i B p€+? K¢+?`W

GQ h?~M? ç M #•v ;Bì pšM +ÁM ç m çÈM F?¬M; +?`m M' B- +„M `„M; +?`m çUM; - +?
T?€ imM; ` - M?QM; ?„M i®i t'm +kM; H" M K iY i`QÎM; i?~M?- H¢B F?¬M; /€K çB
M9B M"v- i`QM; i`¢B F?¬M; ;B'm çQÊ+ +?mv M FQM- M m ç2K +?mv M #Q ~M #U+ M
+kM; F?¬M; +| K†i KkB ;†T M;QÌBX

æ" M? T?ªB +„M `„M; M;Q M +QÌM; +?®M; çÐ- +kM; F?¬M; #B i `®i +m°+ +| i' M i?Q
çÊB i?ÌB çB K F?¬M; +| M;QÌB- +?QM? KbM? H¢B i?Q +?9 i i?m®+ i` i?QÆM; H"

GQ h?~M? ç†i i v H M i` M K°i +€B #~M M?Ä- F?¬M; M;WM; `mM `~v- ?mM; /[M|B,
i Km®M;B i i M +~m i†+ FB - +?ŠM; H +ÁM bÊ +€B ;b\ô

E?€+? i?QÆM; F?¬M; /€K iÈB ;¬M ?„M- F?mv M + M iW t , óGQ i°+ i`QÎM;- M m ?E
M;QÌB L?B T +?QM? pQÆM; FB +kM; +| p" B +?K+ +€B i?` p - M m #'i T?•M i?„M
+kM; ç m çm' B iÈB- M?'i H" +€B >„+ aÆM FB - +ÁM +| +ª « h?B M- i`QM; HÁM; M
p ?QÊM; ?¼ h?~K FB - ç M H9+ ç| tªv` ;B^M; +Q- +?ŠM; M?[M; FB K +OB # M,K
`„M ç°M; +Ä

GQ i°+ i`QÎM;- p¬ Hm" M M?Q i? M"Q- +kM; T?ªB M?`M- M?`M K°i iw- +?ì ç M i`C
;B i çB [m ç| - i?W /`T i'i +ª K¼B M;QÌB F?¬M; ? T?ÁM; #`- H'v ç¬m ?¼ h?~K FB
?„M ç½ +? i`²B- +kM; F?¬M; B +| i? M|B ;bXô

GQ h?~M? +?d HQ ?¢ i?•M ç m çÈM- HÌB F?€+? i?QÆM; M|B- H¢B +?d M;?2 H¼i ç
óh®i- i®i- M;QÆB H,M çB` M;Q" B i`QÊ+ ç½5ô

E?€+? i?QÆM; bÊ ;†T T?ªB +ªM? ;B" M +€ +?ûK i?Èi- p°B p" M; `|M ` `|M `ûM K" #

J² ?¬B iQ M?Q ?¢i ç"m- `ÆB p"Q i` M M;QÌB GQ h?~M?- ?„M +?,K +?9 K" M„K +?†i
+ª M;QÌB M?Q çB M ;B"i- /QÊB +?•M- K°i #½B K€m ~K QÊi çÄ i?šK +S i? HQm H¢

X

E?B ç K ç M- #-m i`ÌB /¬M /¬M #` K•v ç2M # Q T?O- K°i ç¢Q €M? b€M; +?B m i" +
ç"v- bÆM i`¢B #bM? M /¬M /¬M m €K tm®M; /QÊBX

L?[M; KK+ /•M K„i i?'v i?ÌB iB i i? v ç' B- H"TiS+ çm' B b9+ p"i- bÈK F`Ti`Î H¢B b
i` M çQÌM; M9B ç¬v ç€ pKM- M;šm M?B M +| K'v çS i` +?ÆB çM ? B # M- çÊB +
M?[M; çS i` M"v QÊi çšK- H"TiS+ #` +? K +¬K`QB M;U çm' B +?¢v p i`9+ H•m

JQ iQ `ÆB tm®M;- p®M H" +m²M; T?QM; # v +m²M +m°M- i?'B K¢M? ç M KS+ H"K
p b m H¢B +?QM? H" `¬K `¬K K°i iB M;- #-m i`ÌB- i` M K†i ç'i- ç m ~K QÊi i?~M?
i`9+ H•m FB ;B®M; M?Q H" i?€+ MQÊ+ i`QÊ+ h?Ov GB K ç°M;- KQ iQ i€+? `ÆB i
i?€+ ç¬v MQÊ+ H" MQÊ+X

JQ H9+ M"v- iÈB +kM; M? M?- çB +kM; M? M?- F?¬M; ç M ? B + M? ;Bì- KQ iQ
#¬m i`ÌB H°` ç¬v M;¬B b Q- b m +ÆM KQ - imv #-m i`ÌB ç K pšM H" ç2M F`i- M?C

M;ìBX

h`QM; i`9+ H•m- +Y b´ i`9+ M? M?`M; ç~v` - €M? M M i`QM; T?ÁM; i?Q€M; +?®
+ÁM HQm H¢B MQÊ+ ç¼M; - +?ªv p K°i +?¶- HB M`-K`-K +?ªv tm¬B p ?QÊM; K

h`,M; b Q p` €M? M M- ? B # M +?B m`¼B- K°i M; QìB Kti [m, ?B M` - M`M; çSM;
ç¬B K„i b€M; M?Q b Q- +?ÈT ç°M; H M M?Q #ªQ i?¢+? - +€B / i?`i M?Q bQM FB
H¢B HQm H¢B p`B T?¬M #´i ç„+ /o- i` M # +Y b´ F?¬M; +| ?Q ;B´v- M`M; KÈB iW
çQÊ+ +€B KQ iQ iQ i€+? FB - H¢B iW i` M; BQìM; çSM; /"v- +?•M i`¬M +?¢v` - K

L?QM; F?B M`M; ç~v +Y b´` - KÈB M?È iÈB- +€B ?Q FB bÈK ç½ #` +?QM? KbM
/QìM; M?Q i?B m çB K°i p`i [m M i`¼M; - ``i p„M; p X

*| KQ - i?ìB iB i +kM; F?¬M; M| M; #S+ - H9+ M`v M`M; bmv M; ?o- ?„M F?¬M; #B i
`²B\ h?î /"B- `²B H¢B ç2Q Kti [m, H M- +†T +QM M; QÆB ç ibM? FB - #„i ç¬m /¬
T?Q b m Kti [m, - T?ªM; T?`i M?Q i? v ç´B K°i +QM M; QìB F?€+X

J` H9+ M`v ç•v- î i`QM; K°i +?¶ F?2 M9B ;¬M i`mM; #bM?¬M; mv M K°i ç€K #| M; ç
+ª K¼B M; QìB F?¬M; M| B ;b- i`M HU+ F?¬M; T?€i` #´i F€i? M? •K M`Q- KQ pW
F?¬M; +?`m M´B- # M i`QM; +•v`WM; - +ÁM +ÁM b|i H¢B MQÊ+ ç¼M; - H`K QÊi ?
M`vX

>ÆM ? B i`,K M; QìB- M; v +ª iB M; ?Q F? M +kM; F?¬M; +| - i`¬K K†+ ç M ç€M; bÈ

*| M; QìB +äM; K°i M; QìB i` M HQM; - ?| H` H¢B H` GQ h?`M?X

o®M- GQ h?`M? #` i`¼M; i?QÆM; - F?¬M; M M iÈB- M?QM; M; ?o ç M M; QìB FB - G
`,M; M; S - +?`m çUM; ç m M?S+ F`+? HB i- ;¼B M; QìB p€+ ?„M H M p B +?¢v ç M

>„M Km®M i`M K„i M?bM i?´v M; QìB p`Q # M M; `v ~m çª +?•M i v ç®B pÈB ?„M M`
+?Q- ?„M ç½ iQM? iQ€M ? i- KbM? b) /MM; +€B HìB M|B ;b €+ ç°+ î i`QÊ+ F?B M; Q
i X

L?B T +?QM? pQÆM; i?b M?Q i? M`Q\ h¢B ç•v H` >Q`M? aÆM- H` i?B M ?¢ +O C
M`v- +QÈB Zm, h`Q >Q`M- GQ h?`M? ?„M +?QM? H` iU H`T H`K pQÆM; - +kM; F?¬M

GQ h?`M? çQÊ+ M; QìB M i`Q i` M K°i iªM; ç€ HÈM- p`B M; QìB ç½ iB M ç M # M +
M; QìB- F?¬M; F?ÄB i?´T ;B¼M; M| B, óL; QìB FB H` B\ô- M; QìB M`v /€M; M; QìB
M?Q H` M; QìB æªM; >¢M; - +kM; F?¬M; K M; +€B pÁM; ç2Q î +´ M?Q M; QìB æªM; >
F?¬M; M?`M #B iX

G9+ M`v- F?€+? i?QÆM; # M M; `v çB +MM; GQ h?`M? ç~v ç€K M; QìB` - i?´T ;B¼M
ç¬m HoM? ?° p +O iB m M?•M- ;¼B GQÆM; oä- M; QìB M`v ?B m i?QÆM; T?€T- i
ç +?`m tm´i HU+Xô

GQÆM; oä ?ÈT i?ìB K` ?QÈM; GQ h?`M? ¬K i v- M| B, óhB m M?•M #€B FB M i°+ i

GQ¢B i?€B ç° FQM? +~M M`v- H¢B ç +?Q GQ h?`M? ?Á ?Q½M ?ÆM K°i Qi- ;"i ;"
çB- i?ìB ;B M F?¬M; M?B m H„K- iB M H M- T?`K H` +| M; QìB /€K M; ,M +ªM- H`T i
L; ¢Q FB - M?´i ç`M? T?ªB K M; ç¬m +O ?„M iÈB ;†T i Xô

h`QM; ç K i®B- #| M; M; QìB H„+ HQ- p¬ b® #| M; M; QìB iW i`QM; `WM; tm´i ?B M-
i`9+ H•mX

h`,M; b€M; M?Q ;QÆM; - ;B| ç K T?Æ T?´i- i?´B i`9M; +•v +`M?¬H€ +?B +?B`mM;
M`v F?¬M; M; ?o iÈB- +?QM? H`¬K°i çQìM; M`v çB ç M- ç9M; H` i?¬M; bm®i- T?K
M; QìB M`QX

ó*?mv M; b tªv` \ô \_´i M?B m M; QìB bBM?` /U +ªK #´i iQìM; - i´i +ª ç m [m€ F?€+
i F?¬M; i? F?¬M; iÁ KÁ- K°i M; QìB +¬K ç¬m t¬M; çB H M H¬m- K°i +QÊ+ ç2K ç€
ç°M; F`+? HB i- # M i`QM; H` K°i KªM? ç2M M?€M?X

*| M; QìB ;BÆ #| çm®+ iB M ç M- KÈB T?€i ?B M i¢B ç•v ç½ H` M; QìB çB M?` i`®M

h'i +^a K¼B M;QÌB ? B K†i M?bM M? m- +€B b€i F?Q FB iS+ i?b iQ" M #° #B M i?" M
HÁM; K" çB p"Q- t®+ +?,M +?B m H M- i?,K /Á K¼B MÆB- pšM F?¬M; i?m ?Qç+? ç
GQ h?"M? H9+ M"v K M; i?2Q p" B M;QÌB ç M- ;-K M? H M ?ÄB, óL;QÌB ç•m\ô
ó*?d bÊ H" ç H° iBM iS+- M;QÌB ç½ +?çv i?Q€iXô
a„+ K†i GQ h?"M? •K i`-K- +<sup>a</sup> ;B" M M|B, óG9+ i`ÌB KQ - M;QÌB pšM +ÁM- K'v +?K-
çB\ô
E?€+? i?QÆM; FB çB ` - M|B, óh?ÌB çB K i®B ç K- KQ HÈM M?Q p"v- Km®M +?ç
çQÊ+- H9+ KQ içM? p b m- `i M?B m M;QÌB +ÁM +?Q +?bK p"Q ;B'+ M;O- M m
M;QÌB M?bM i?'vXô
*QM K„i ?„M +?ÈT ç°M; [m M; K M;- M|B iWM; +?[iWM; +•m, óE?ª M,M; /mv M?'i-
H•m- #¼M ?„M F?¬M; [m2M çQÌM; M?Ä MÆB M"v- b) i`®M F?¬M; çQÊ+ t Xô
GQ h?"M? M;?2 tQM; ?„M M|B- ;"i ;"i ç-m- M|B, ó*?B M? m çm' B i?2Q- pW KÈB
M?'i ç`M? b) +| /'m +?•M- i?2Q /'m +?•M K" çB- çWM; ç +?Q #¼M ?„M +?çv K'i Xô
M m i?"i bU ç +?Q M;QÌB i +?çv i?Q€i- K®B i?M ?¬K M v- +?ŠM; TªB H" poM? p
J¼B M;QÌB M;?2 tQM; HÌB GQ h?"M? M|B- ç m iU K M; i?2Q K°i ç°B M;QÌB- +?B M
?„M +kM; F?¬M; +| +® F}- ç m ç®i #| çm®+- ?QÈM; ç M +€+ T?QÆM; ?QÈM; çm' B
GQ h?"M? +MM; F?€+? i?QÆM; FB Î HçB i`QM; i`9+ H•m- # M M;Q" B +?QM? H" K
#¼M ?„M "v ;B®M; i`®M; F?m +?B MM?Q p- bÊK ç½ FBM? ç°M; `i M?B m M;QÌB-
?B M /` ç°M; # M M"v- iB T i?2Q- +| i?"i M?B m M;QÌB +?çv iÈB ?QÈM; # M M"vX
> B M;QÌB « h?B M p" >„+ aÆM çB ç M M? M? M?'i- iB M p"Q +€B i`9+ H•m M"v- b
F?ÄB i`„M; # +?- >„+ aÆM iQM? iB M? t9+ ç°M;- ?mM; /[M|B p T?Q GQ h?"M?, ó
GQ h?"M? H9+ M"v HçB F?¬B T?K+ idM? i€Q- +QÌB M?ç i K°i iB M;- M|B, óL;QÆB
« h?B M t M? K†i M|B, óGQ h?"M?- M;QÆB [m€ H"K +M5ô
V

dyyX *?QÆM; e8j, *? i _²B

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >'

*?QÆM; e8j, *? i `²B

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

L?QM; GQ h?"M? HçB KdK +QÌB- F?¬M; `ªM? K" ç w ç M #¼M ?¼- ? B M;QÌB M"
F?¬M; çO ç +QB H" ?"m ?QçM- ?Q" M iQ" M F?¬M; ç #¼M ?¼ p"Q K„iX

G9+ M"v- i°+ M?•M M;M Î+Y ` p"Q "Q "Q M?QÈM; K°i +QM çQÌM;- Zm, h`Q >Q" M
ç M- i` M i v +O M" M;- K M; i?2Q K°i i? M? i`QÌM; FB K h•v >ç- i` M K†i [m, F?-
+€B #B m H° ;b- M?QM; K°i ç¬B +QM M;QÆB ?Ì ?[M; FB - HçB ?ÆB ?ÆB `mM; ç°
tªv ` +?mv M ;b\ô

GQ h?"M? iB M H M T?Q i`QÊ+- M|B, óE?¬M; +| pB + ;b- +?d T?€i ?B M L?B T
>„M Km®M çB ç M ;-M p" B #QÊ+ ç H'v HÁM;- B M;Ì Zm, h`Q >Q" M HçB HmB p T
F?¬M; ç w iÈB ?„MX

•M? K„i Zm, h`Q >Q`M `ÆB p`Q K°i #S+ ?¼ i` M p€+? iQÌM;- Î T?Q i`QM; H` K°i M çB # M i`QM; M;`M p¢M ç| ?Q iQÆB- çm`B i?2Q K°i +QM #QÈK M;ki?ªB # M H M M[iY +U+ F€ F?Q€B ?Q¢i- i v +| +?9i pQÆM p T?Q i`QÈ+- +?d FûK K°i M;|M i #QÈK ;BQÆM; +€M? # v HQÈM FB - i?•M i? +| +?9i M;?B M; p T?Q i`QÈ+- i`i + i` M ;B`v- F?| 2 KB M; ?B M H M /€M; iQÆB +QÌB M;¼i M;`Q- M?`i H` K°i ç-B K„i F > B p B Zm, h`Q >Q`M F?¬M; F?ÄB `mM `v K°i iw- +ª M;QÌB M;•v /¢B- K°i ç-B K„i M;€+ #`i ç°M;X

L;QÌB M`v H` M`M;- H¢B +kM; F?¬M; T?ªB M`M;- imv +| F?m¬M K†i ;B®M; M?Q M M;¼i M;`Q FB - +€B HB m HoM? [m M i`i +ª FB - M`M; H¢B +?Q # Q ;Bìi?Y i? M

•M? K„i +O M`M; /ÌB tm®M;- i` M #`M- H` K°i +€B #bM? ?Q KÈB iBM?- i`QM; #b b„+ ?Q ;B`v ç½ T? B çB +?9i Qi- p¬ ibM? K` +QM; p Q- `O tm®M; /¼+ i?2Q KB M F?¬M; ? #S+ M;QÌB- +?d ç H¢B K°i +?9i tBM? ç T +m®B +MM;X

L;QÌB p` p`i F?¬M; +ÁM- M?QM; M;QÌB çB MÆB M`Q\

h`QM; K„i +O M`M;- F?¬M; #B i H` H`K b Q- ç9M; H` /•M; H M K°i iB ?ÆB MQÈ+- ibM? F?¬M; F?®M; +? çQÈ+- M|B, óL;QÌB ç•m\ L;QÌB Î MÆB M`Q\ô

h? M? •K +O M`M; ç½ #` M`M; i`M HU+ €T +? - M?QM; H¢B F?¬M; F?ÄB H`K +?O H¢M? HMM; # M i`QM;- GQ çQÈ+ F?¬M; bÊ iÈB KS+ HmB p T?Q b m K°i #QÈ+- M

Zm, h`Q >Q`M i`WM; K„i HB + ?„M K°i +€B- H¢M? HMM; i?®i H M ?ÄB, óL;QÆB- M;QÌB +¬K #| çm®+ ` F?ÄB i`¢B\ô

GQ h?`M? F?¬M; T?ªM #€+ çQÈ+X

Zm, h`Q >Q`M +QÌB H¢M?- /QÈB K†i M¢- H¢B +| +?`i HÄM; `K €T H†M; H) +?ªv tm- M?bM p`Q- +kM; F?¬M; +| ;b F?€+ i?QÌM;- M`M; +?`K `½B ç +?m¬B i`QÌM; FB K L ó>„M H` L?B T +?QM? pQÆM;- H` ;B€K [m®+ æ¢B >¢ i - GQ h?`M?- M;QÆB +| #B

GQ h?`M? ?QÈM; HmB p T?Q b m K°i #QÈ+- M?QM; H`T iS+ H¢B +QÌB iQ- M|B, [m M- M;QÆB H` p` ?¬M i? +O GQ h?`M? i - H` M[M?•M +O i - M;QÆB +| #B i?

h v €M H`v +?m¬B FB K +O Zm, h`Q >Q`M +| p`B T?¬M #m¬M; HÄM;- +m®B +MM; p ç M i` M p€+? iQÌM;- M|B, ó\*?mv M M`v- iU M?B M M M +| i`QÎM; H½Q M,K i°+ ç

GQ h?`M? +QÌB H¢M?- M m i?“i bU ç +?Q i`QÎM; H½Q ç M tY i`Q- t2K #° /€M; Zm +?Î K°i M;Q¢B M?•M- ?ÆM M[ - ? B i°+ >„+ aÆM- « h?B M çSM; Î # M M`M;- +?QI M`Q\

>„M M?2 `„M; +QÌB M|B, óh`QÎM; H½Q M,K i°+ /U p`Q +€B ;b i?QÆM; M;?` tY i`Q ç2Q +` iW i`QM; HÄM; M;U+- pmM; i v ;BÆ H M- +€B ç2Q pÁM; +` FB iªM ` p¬M; i F?¬M; /€K M?bM ;¬MX

óZmv +O i` i¬M;- +€+ M;QÆB +ÁM M?È `ä F?¬M;\ æQÈ+ pÁM; M`v- M;QÌB M,K i°+ Î i`QM; i v i - B +| i? tY i`Q i\ô

*QM M;QÆB Zm, h`Q >Q`M M?bM pÁM; #¢+- +ª M;QÌB pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?- H #S+ p) i` M p€+? iQÌM; p` #bM? ?Q - BK H†M; `ÌB çBX

« h?B M p` >„+ aÆM HB + M? m- +mM; FQM? K` ?QÈM; pÁM; #¢+ ?`M? H - ;BÆ +? æ9M; H9+ M`v- Î T?Q b m- +| M;QÌB #` FQ+? ç°M; K` iB M ç M- ?¬ iQ M|B, óh†+ i

>„M +?¢v p`Q- H¢B T?€i ?B M i°+ i`QÎM; +€+ i°+ ç m Î ç•v- F?¬M; F?ÄB M;•v M;® K°i # M- Km®M +?Q Km®M çB ` M;Q`BX

Zm, h`Q >Q`M +kM; M;•v M;®+ K°i +?9i- M;WM; #QÈ+ +?•M- M?QM; H¢B F?¬M; +? GQ h?`M? +¬K pÁM; #¢+- ;†T Zm, h`Q >Q`M HmB #QÈ+- ç½ ç„+ w T?B T?`K- +€B +?m`M #` tQM;- +?d +¬M ;B i h?`K L;¢Q- M m +| M;QÌB i`mv +Sm- HB M +| i? H`

+?Q +? i- HϕB #` Zm, h`Q >Q`M iWM; #QÊ+ ûT b€i- H`K +?Q ?„M #`i ç„+ /o- H`v Hϕ
M;?2 çQÊ+ h?~K L;ϕQ +? i`²B- ç½ F?¬M; +| +® F}- p°B p`M; ?ÄB, óh?B i? Î MÆB
L;QìB p`Q H` GQÆM; oä- GQÆM; oä H„+ ç-m M|B, óE?¬M; +| i?B i? 5ô
óE?¬M; +|\ô GQ h?`M? H°` p +QìB HϕM?- ?QÈM; T?Q GQÆM; oä M|B, óL;QÆB
GQÆM; oä M|B, óh K M; i?2Q K`v i?m°+ ?ϕ ?mvM? ç çm`B i?2Q ?QÈM; +?QM? M
imM; iQ+?- K°i çQìM; çm`B i?2Q- çª i?QÆM; p`B M;QìB- i`QM; ç| +| K°i M;QìB +?
/šM +€+ ?mvM? ç çm`B H M- ?„M `9i FB K` - ç•K HQϕM p`B FB K p ?QÈM; +?9M
+?ϕv i`®M- iB m M?•M Î b m HQM; #` ?„M K°i ç Q- K„i i?`v b„T çm`B F`T- T?Q i`C
[mª ô
GQ h?`M? +QìB HϕM?- M|B, óG`K b Q M;QÆB F i Hm`M ?„M +?QM? H` h?~K L;ϕQ
GQÆM; oä +-K K°i i? M? FB K` - pW `²B `i M?B m M;QìB F?¬M; ç w- H9+ FB
K„i `i M?B m M;QìBX
*QM K„i F?€+? i?QÆM; FB [m M; b€M; M;ìB- M|B, óh M?È çQÊ+ æϕB h®M; ?Q`M
S?QÆM; #ªQ FB K +?Q ?„M- ?„M +kM; K M; i` M i?•M i? iWM; ;B•v- +?Q # Q; B
i?QÆM; M?`M FB K- +?SM; FB M +?¶ +?m¬B FB K +| F?„+ ? B +?[h?QÈM; S?QÆ
FB K- `i H` F?ŠM; ç`M?- M|B, óæ9M; H` FB K M`v- i`QM; i?B M ?ϕ F?¬M; ibK i?
GQÆM; oä H`v K°i F?®B pªB `€+? iW i`QM; HÁM; ` - M|B, óL;QϕB i`W FB K- M;Qì
GQ h?`M? iB T M?`M pªB `€+?- i` M pªB `€+? `ä `M; +kM; +| p i K€m- ?ÆM M[-
M`v ?B M M?B M H` HK ;B€ + Q- ?Q p, M i` M HK +kM; `i [m2M i?m°+- t€+ i?U
M;QìB H9+ # M M;`vX
>„M +QìB ? ? K°i iB M;- M|B, óæ€M; iB +- F?¬M; ç +?Q i iU KbM? M?bM ?„M +
H M- M|B, óh`i +ª K¼B M;QìB çB +?¶ F?2 M9B ç| ibK iÁB- b®M; i?b ;†T M;QìB- +?
GQÆM; oä M|B, óª€B FB F?2 M9B b•m ç`K- Km®M ibK iÁB- +?d bÊ F?¬M; +| #®M
i?`vXô
GQ h?`M? +QìB HϕM? M|B, óE?¬M; i?`v i?B i? - i pšM HQ H„M;Xô
o`B M;QìB M`v F?¬M; +QB B` ;b K` M|B +?mv M- çÊB H9+ GQ h?`M? M;~M; ç-n
>Q`M ç½ F?¬M; i?`v #|M; /€M; ç•mX

a m K°i H€i- M;¼M ç M i`QM; iB m H•m FB K°i H-M M[b€M; H M- K°i #S+ ?¼
çB K- #bM? ?Q +~M i?`M #`v Î # +Y b`X
*?SM; FB M i` M? M`v- M`M; HϕB F?¬M; #B i M M F?|+ ? v M M +QìB- K†i [m, M?
K†i HϕM? HMM;- i` M K€+ÁM HQm HϕB p`B p i MQÊ+ K„i- ç¬B K„i M;;K ç2M i?•K
M i`QM; #S+ ?¼ p¬ Qm p¬ HQ- M?QM; M;QìB # M M;Q`B HϕB M?Qm H¬M; K`v
M²M; ç`KX
L`M; M? +? KB M;- €M? K„i i`¬M; [m ?QÈM; #bM? ?Q i` M # +Y b`- ;B| Km°M i?
M`v +kM; ç m ô?ûQ i`Mö `²B- p¬ ibM? K` `ÆB tm®M;- T?ªM; T?`i M?Q i M FB - iÊ
H9+ ç M p¬ +MM; FBM? /B K- H9+ çB p¬ ªM? p¬ imM;X
Zm, h`Q >Q`M ?Q i K°i ?ÆB i?`i b•m- F?) +„M K¬B- i?`T ;B¼M; Md MQM, óE?€+? [p
p`M;QÆB ;†T K†i K°i H-M ô `®M +?[;†T K†i K°i H-M M`v- i`M HU+ i,M; i? K•K H
pÈB M;QìB F?€+- +| H) H` F?¬M; [mw ;B€- M?QM; ç®B pÈB M`M; K` M|B- HϕB çO
i? M?bM i?`v /mM; M? M M`M; +kM; F?¬M; +| M?B m- iWM; M;QìB ç m çO ç HQm
L`M; ç°i M?B M H°` K°i iB /€M; iQÆB +QìB M?`M M?ϕi- M?Q H` ç M; +QìB pÈB
#~K M|B, óh` M? M;QÆB p)- i b) poM? pB M +`i ;B[5ô

L`M; M?Q H` M? M?`M; i?Î` - i`QM; HÁM; /QÌM; M?Q pšM +ÁM +ªK i?'v K v K„M-
H-M +MM; M; QÌB FB - ?B M i¢B /QÌM; M?Q pšM F`T [m M ?„MX
V

dyRX *?QÆM; e89, "S+ >¬M

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; e89, "S+ ?¬M

L?¡K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

>Q`M? aÆM # Q T?O K°i i-M; bQÆM; KM- M; mv M K°i ç€K iBM iS+ t`m i`mv M iÈB-
[m•M ç°B h•v >¢ K`v +?•m T?K +`M >Q`M? aÆM ç½ Km®M K`B ç Q bQ`M bQ¢iX

L?B T +?QM? pQÆM; tªv ` +?mv M- H¢B H` >Q`M? aÆM M, K i°+ ç°M; i v- ç´B H¢B
i?¬B- M?QM; ?B M i¢B i?€B i?QÊM; ?Q`M; pšM ç M; F?Q K¢M?- ç M H9+ ç¡- B
[m M M`v\ ob p`v- [m•M ç°B h`„+ i`M- +?•m ?mv M h•v >¢ #„i ç-m bBM? ?Q¢i- #„i
ç½ H`K çO +?m`M #` +?BM? T?¢i- +?d +?ì iBM iS+ GQM; ?SM; T?OX

E?¬M; +?d H` h•v >¢- iBM iS+ `ÆB p`Q i v # *?•m æ¢B h®M; # M FB - [m•M h®M
[m•M # M +¢M? >Q`M? aÆM- +kM; ç M; +?ì çÊB w +?d "B M EBM?X

Zm•M [m•M ç°B E?B i æ M ç¡M; i¢B T?K +`M >Q`M? aÆM F?¬M; M?B m H„K- i?U+
h?~K L; ¢Q +?QM? H` M?•M p`i i`¼M; v m; B9T GB m F?€M; EBK- M; QÌB M`v +¡ bÆ
E?B i æ M- +kM; H` imv i i` M bQÆM; X

G9+ M`v +kM; T?ªB H`K çO iQ i?€B- M; QÌB E?B i æ M i¢B M K >Q`M? aÆM- #„i F?
M9BX

>Q`M? aÆM FûQ /`B [m #B M +QÆM; i K [m®+- p®M H` F?m pU+ F?¬M; B [mªM H`
T?€i ?B M- +€B +?¶ F?¬M; B [mªM HQ M`v ç½ #B M i?`M? # # M ç m Km®M t2M
i? v ç´B- M`Q i`®M [m çQÊ+ +QM K„i M, K i°+- +?d # M; `v i?ìB; B M- iBM iS+ HB

h•v >¢ F?¬M; +-M T?ªB M¡B- æ¢B h®M; F?¬M; +-M T?ªB M¡B- +?QM? H` M; QÌB E
çO iQ i? ç°M; #BM? pÈB >Q`M? aÆM- çQÌM; M?Ä ` p`Q +€+ MÆB >Q`M? aÆM- +k
ç°B h•v >¢ i? M? Hw i°+ M?•M M, K i°+ # M M; Q`B ç` T?"MX

E i [mª M`v- +?Q /M H` B +kM; F?¬M; M; ?o iÈB- M; QÌB >Q`M? aÆM imv FB i M; Q
#dM?V- M?QM; +kM; #B i- H9+ M`v ç•v H` #¼M ?„M +¡ b B i`QÈ+- M, K i°+ p®M H`
L; ¢Q H` L?B T +?QM? pQÆM; æ¢B >¢- i M GQ h?`M? FB H¢B F?Q F?Q +® +?'T-
p¢M FB T #`i T?K+X

*?Q /M [m•M ç°B i K [m®+ F?¬M; M?"T >Q`M? aÆM- M?QM; T?QM; iÄ Î +€+ MÆB
çO- imv i` M M9B +¡ i? iU +`T iU i9+- M?QM; i?B i F?Q- Km®B „M- K°i Qi M?m v m
M; QÌB- +?†i çSi +QM çQÌM; ` p`Q- +€B >Q`M? aÆM M`v +?d bÊ F?¡ M?`M çQÊ+X

G9+ M`v- `i M?B m M; QÌB F?¬M; F?ÄB i`M ç-v +•m Q€M ?"M ç®B pÈB GQ h?`M?

.M >Q`M? aÆM iU + Q iU ç¢B- +kM; #B i æ¢B h®M; - M; QÌB E?B i æ M +kM; F?¬M;
>¢ p` >Q`M? aÆM p®M H` ?mv i K¢+? iQÆM; HB M- ?¬K M v i`Î K†i i?"M? i?M- i`
+`M; `i M?B m M; QÌB bBM? ` Q€M ?"MX

æ M M; "v i? S i Q- ç-m H•m ?ÆM #®M K QÆB i°+ M?•M ç Q p"Q i`QM; M9B- +?SM; F
Mm¬B +? i F?¬M; M?„K K„i M"v- `i M?B m M; Q`B t9K HçB- K°i Qi M; Q`B i?•M i?B
K" T?•M #B i M K M?•M M?" KbM?- M?[M; M; Q`B M"v- ç m H" M; Q`B +?, M Mm¬B- +
E?B i æ M [m•M p" [m•M h®M; ç°i M?B M T?€B F} #BM? ` - #„i ? i #¼M +?9M; - i`
i` M bÆM F?~mX

> B M; Q`B >„+ aÆM p" « h?B M çm´B iÈB ç-m iB M- M?bM i?'v M?[M; ç-m M"v ç
Kti ç m H" p¬+MM; •K i`-KX

æÊB +?Q i?`B çB K Zm, h`Q >Q" M ç M- >„+ aÆM HB M ?mM; / [M|B, óGQ h?"M? H
Zm, h`Q >Q" M v M H†M; M|B, óG"TiS+ M i€M; - M; ?o #B M T?€T i bK i?B i? #¼M
. Si H`B- +kM; F?¬M; [m v ç-m HçB K" #QÊ+ i?ŠM; çB- K'v M; "M pçM i°+ M?•M M
M" M; - ç m H" +9B ç-m F?¬M; M|BX

h?`B; B M M"v- GQ h?"M? +kM; F?¬M; / [m - ?„M î i`QM; i`9+ H•m MQÊ+ bÆM ?²M
€Q F?€+? i?QÆM; FB - M|B, óL; QÆB- F?¬M; T?ªB M; QÆB M|B- +?d +¬M; B i h?~
h®M; - b) i? v +?9M; i ; BªB p•v b Q\ ob +€B; b HçB çQ [m•M h®M; iÈB ç•v\ô

E?€+? i?QÆM; M"v +?d M; QÊM; M; MM; K" +Q`B- i`QM; HÁM; bÈK ç½ H`K tQM; +?r
MY ` M; Q" B `²B- ?„M +?d M?"M K M? H M? >¬m; B iÈB ç•v- pb ç GQ h?"M? Mi•
+?¶ i®i- M?QM; h?~K L; çQ +? i î +?¶ M"v- æçB h®M; H`K b Q +| i? #Ä [m \

L; v +ª ?„M +kM; #B i- +QB M?Q H" [m®+ pQÆM; æçB >ç iU KbM? ` Kti- +?d bÊ
*?•m i`ª i?MX

GQ h?"M? M;²B î i` M Kti; ? - ?„M ç½ +ªK; B€+ çQÊ+- €M? K„i i°+ M?•M M?bM ?„
[m€B- i¬M FQM? H9+ i`QÊ+ ?| i?"M? ?QªQ- i?"K +?Q b m ç-m i?Q`M; tmv M M;
F?2 F?)X

GQ h?"M? ?W HçM? K°i iB M; - t M? Kti HçB- m®M; K°i +?ûM i`- KÈB HçB M|B, ó
b) M; ?` bU- « h?B M p" >„+ aÆM FB M?'i ç`M? F?¬M; #B i iW #Ä w ç²Xô

>„M [m i [m i KB M; - iB TiK+ M|B, ó*?d H"- i +kM; F?¬M; bÊ ?„M- Zm, h`Q >Q" M
i`€M? T?S+ içT- ?¬M bU +O M" M; +MM; i - T?ªB +¬K ` ç HB m KçM; Xô

GQ h?"M? ç|M; K„i HçB- i`QM; HÁM; iU #`M iQM?- i`QM; ç€K M; Q`B î i°+- KbM? ç½
ç M H9+ ç| - M m +€+ i`QÎM; H½Q +MM; M? m H`K F?| / - +?QM? H" ?„M- H`K +€B
+?„+ +?`m M´BX

L?QM; Zm, h`Q >Q" M #'i ç²M; - M?•M F?~m aÆM >ªB i°+ +O Zm, h`Q >Q" M +?B K #
+ Q i?'T M, K i°+ ç m iBM T?K+- i¬M i?î ç®B pÈB M" M; - M m bÈK +QÈB M" M; +?Q
+€B; b ç| ç½ K'i çBX

GQ h?"M? i`-K Kti- HçB M|B, ó\*?m`M #` i®i H ?ÄB- çQ [m - +€B pB + ?¬M M?•M
i?`B çB K >Ä i?¬M iB i- ç½ F?¬M; +ÁM F`T `²BXô

GQ h?"M? K M; i?2Q K'v i•K T?9+ i°+ M?•M- K M; i?2Q K°i t2 H ?ÄB ç M /QÈB i
Zm, h`Q >Q" M +?SM; FB M GQ h?"M?- w iS ?`K t9+ F?BM? i?Q`M; +`M; ç"K- i?ªM
ç`M? F?¬M; iQM? iQ" M b Q\ô

GQ h?"M? M†M ` p`B T?¬M /€M; iQÆB +Q`B- iU +?Q H" iB m b€B- M|B, óaÈK ?
>Q" M M?B ô >„M iB M H M K°i #QÊ+- Km®M çB FûQ i v Zm, h`Q >Q" MX

L?QM; Zm, h`Q >Q" M HçB çti i v i` M çQªM ç Q- M|B K°i +?[i`-K i?'T, ó*9i5ô
a„+ Kti GQ h?"M? #B M ç´B- ?mM; / [M|B, ó>Q" M M?B- M; QÆB Km®M ç´B w b Q\ª
i?•M M; QÆB5ô

Zm, h`Q >Q" M i?ªM M?B M M|B, ó*? i +| i•K M; mv M H" F i?¬M içB >Ä i?¬M iB

GQ h?`M? pW p°B pW ;B”M- ?W H¢M? M|B, ó\*€B FB +kM; +?Q +?„+- +?9M; i i? H`K K°i- +?B K b€m i?`M? i`QM; M,K i°+- b m M`v- M,K i°+ ç m M„K ;B[ î i`QM; i v M`v +?ŠM; H) F?¬M; i®i\ô

>„M iB M H M K°i #QÊ+- iB T iK+ M|B, ó>m®M; ?²- i i?“i bU v m i?Q+? M;QÆB- + +MM; M? m HÈM H M- F?B +ÁM #û- i ç½ H`K +?9` +O M;QÆB- +| T?ªB F?¬M; \ô

h` M K†i [m, +O Zm, h`Q >Q`M F?¬M; +| +?9i ibM? +ªK M`Q- +?d i?ªM M?B M M| F?¬M; Km®M M|B ` Xô

GQ h?`M? +ª ;B”M- M|B, óL;QÆB ç½ F?¬M; M|B ibM? +ªK- +kM; çWM; i`€+? i F? +€B pÁM; #¢+ FB - M|B, ó*€B pÁM; #¢+ M`v î i`QM; i v i - i´ iB M M,K i°+ iWM; ç9M; ? v F?¬M; \ GÌB i? ç| H`- i´i +ª M;QÌB M,K i°+- M m B F?¬M; p•M; i?2Q- HB +? i- H`K M?K+ i´ i¬M;Xô

GQ h?`M? /[ iÊM K` +QÌB `° H M- H9+ M`v- +€B t`m t +O #ªM i?•M +S i?2Q HÌB M

E€i?“i- +€B pÁM; #¢+ M`v +| i? +| # Q M?B m ?B m /KM;- +?QM? ?„M +kM; F?¬M H`p”i +? i- M?QM; M;QÌB H¢B b®M;- i`mv M i?mv i QÊ+ ç`M? K`v i`,K K`v M;`M M, ?ŠM +?`m i•K T?K+ F?~m T?K+X

L?QM; Zm, h`Q >Q`M F?¬M; ;B®M;- +€B pÁM; #¢+ M`v- ç®B pÈB Zm, h`Q >Q`M K` « h?B M p` >„+ aÆM +| H) F?¬M; ç w iÈB- M?QM; Zm, h`Q >Q`M M?“i ç`M? b) F?m

Zmª M?B M- i`QM; ç¬B K„i Zm, h`Q >Q`M ?B M H M K°i iB #`i ç„+ /o- tQ v i?•M ç| +€B ;bXô

GQ h>`M? ;B®M; v +? M; +QM ;` i`®M; ç„+ i?“M;- i` M K†i H°` /€M; iQÆB +QÌB ç +O M`M;- M|B, óL;`v K B F?¬M;- ?¬K M v M,K i°+ M;?` bU- b m ç| HB M i?“M? ?¬ tm`i ;B€ çBXô >„M +QÌB ? ? K°i iB M;- #ªQ M;QÌB #m¬M; H ?ÄB tm®M;- KÈB K

h?QÊM; #bM?X

L;mv M K°i ç€K i`QÎM; H½Q M;?B K i9+ p`i` M; i`¼M; H2Q H M #”+ i? M;- iB M p` ç¢B çB M- ç½ #® i`Q `i M?B m #² çQ`M- K¼B M;QÌB v i?2Q p` i`Q K` M;²BX>Q`M KM- M;mv M K°i ç€K iBM iS+ t`m i`mv M iÈB- ;B€Q 9v i`®M p L;•M \*?•m- [m•M ç +”M >Q`M? aÆM ç½ Km®M K`B ç Q bQ`M bQ¢iX

L?B T +?QM? pQÆM; tªv ` +?mv M- H¢B H` >Q`M? aÆM M,K i°+ ç°M; i v- ç´B H¢B i?¬B- M?QM; ?B M i¢B i?€B i?QÊM; ?Q`M; pšM ç M; F?Q K¢M?- ç M H9+ ç| - B [m M M`v\ ob p”v- [m•M ç°B h`„+ i`M- +?•m ?mv M h•v >¢ #„i ç-m bBM? ?Q¢i- #„i ç½ H`K çO +?m`M #` +?BM? T?¢i- +?d +?ì iBM iS+ GQM; ?SM; T?OX

E?¬M; +?d H` h•v >¢- iBM iS+ `ÆB p`Q i v # \*?•m æ¢B h®M; # M FB - [m•M h®M [m•M # M +¢M? >Q`M? aÆM- +kM; ç M; +?ì çÊB w +?d ”B M EBM?X

Zm•M [m•M ç°B E?B i æ M ç|M; i¢B T?K +”M >Q`M? aÆM F?¬M; M?B m H„K- i?U+ h?~K L;¢Q +?QM? H` M?•M p”i i`¼M; v m ;B9T GB m F?€M; EBK- M;QÌB M`v +| bÆ E?B i æ M- +kM; H` i mv i i` M bQÆM;X

G9+ M`v +kM; TªB H`K çO iQ i?€B- M;QÌB E?B i æ M i¢B M K >Q`M? aÆM- #„i F? M9BX

>Q`M? aÆM FûQ /`B [m #B M +QÆM; i K [m®+- p®M H` F?m pU+ F?¬M; B [mªM H T?€i ?B M- +€B +?¶ F?¬M; B [mªM HQ M`v ç½ #B M i?“M? # # M ç m Km®M t2M i? v ç´B- M`Q i`®M [m çQÊ+ +QM K„i M,K i°+- +?d # M;`v i?ÌB ;B M- iBM iS+ HB

h•v >¢ F?¬M; +-M TªB M|B- æ¢B h®M; F?¬M; +-M TªB M|B- +?QM? H` M;QÌB E çO iQ i? ç°M; #BM? pÈB >Q`M? aÆM- çQÌM; M?Ä ` p`Q +€+ MÆB >Q`M? aÆM- +k ç°B h•v >¢ i? M? Hw i°+ M?•M M,K i°+ # M M;Q`B ç` T?“MX

E i [m^a M^v- +?Q /M H[~] B +kM; F?¬M; M;?o iÈB- M;QÌB >Q[~]M? aÆM imv FB i M; Q
#dM?V- M?QM; +kM; #B i- H9+ M^v ç•v H[~] #¼M ?„M +| b B i`QÊ+- M,K i°+ p®M H[~] L;
L;çQ H[~] L?B T +?QM? pQÆM; æçB >ç- i M GQ h?~M? FB HçB F?Q F?Q +® +?'T-
pçM FB T #`i T?K+X

*?Q /M [m•M ç°B i K [m®+ F?¬M; M?"T >Q[~]M? aÆM- M?QM; T?QM; iÄ Î +€+ MÆL
çO- imv i` M M9B +| i? iU +`T iU i9+- M?QM; i?B i F?Q- Km®B ,M- K°i Qi M?m v m
M;QÌB- +?ti çSi +QM çQÌM; ` p"Q- +€B >Q[~]M? aÆM M^v +?d bÊ F?| M?"M çQÊ+X

G9+ M^v- `i M?B m M;QÌB F?¬M; F?ÄB i`M ç-v +•m Q€M ?"M ç®B pÈB GQ h?~M?
.M >Q[~]M? aÆM iU + Q iU ççB- +kM; #B i æçB h®M;- M;QÌB E?B i æ M +kM; F?¬M;
>ç p" >Q[~]M? aÆM p®M H[~] ?mv i Kç+? iQÆM; HB M- ?¬K M v i`Î Kti i?"M? i?M- i`
+~M; `i M?B m M;QÌB bBM? ` Q€M ?"MX

æ M M;`v i?S iQ- ç-m H•m ?ÆM #®M KQÆB i°+ M?•M çQ p"Q i`QM; M9B- +?SM; F
Mm¬B +? i F?¬M; M?"K K„i M^v- `i M?B m M;QÌB t9K HçB- K°i Qi M;QÌB i?•M i?B
K" T?•M #B i M K M?•M M?" KbM?- M?[M; M;QÌB M^v- ç m H[~] M;QÌB +?,M Mm¬B- +
E?B i æ M [m•M p" [m•M h®M; ç°i M?B M T?€B F} #BM? ` - #„i ? i #¼M +?9M;- i`
i` M bÆM F?~MX

> B M;QÌB >„+ aÆM p" « h?B M çm`B iÈB ç-m iB M- M?bM i?'v M?[M; ç-m M^v ç
Kti ç m H[~] p¬ +MM; •K i`-KX

æÊB +?Q i?ÌB çB K Zm, h`Q >Q[~]M ç M- >„+ aÆM HB M ?mM; /[M!B, óGQ h?~M? H
Zm, h`Q >Q[~]M v M H†M; M!B, óG"TiS+ M i€M;- M;?o #B M T?€T ibK i?B i? #¼M
.Si HÌB- +kM; F?¬M; [m v ç-m HçB K" #QÊ+ i?ŠM; çB- K`v M;~M pçM i°+ M?•M M
M~M;- ç m H[~] +9B ç-m F?¬M; M!BX

h?ÌB ;B M M^v- GQ h?~M? +kM; F?¬M; / [m - ?„M Î i`QM; i`9+ H•m MQÊ+ bÆM ?²M
€Q F?€+? i?QÆM; FB - M!B, óL;QÆB- F?¬M; T?ªB M;QÆB M!B- +?d +—M ;B i h?~
h®M;- b) i? v +?9M; i ;BªB p•v b Q\ ob +€B ;b HçB çQ [m•M h®M; iÈB ç•v\ô

E?€+? i?QÆM; M^v +?d M;QÊM; M;MM; K" +QÌB- i`QM; HÁM; bÈK ç½ H`K tQM; +?r
MY ` M;Q`B `²B- ?„M +?d M?"M K M? H M? >—m ;B iÈB ç•v- pb ç GQ h?~M? M i•
+?¶ i®i- M?QM; h?~K L;çQ +? i Î +?¶ M^v- æçB h®M; H`K b Q +| i? #Ä [m \

L; v +ª ?„M +kM; #B i- +QB M?Q H[~] [m®+ pQÆM; æçB >ç iU KbM? ` Kti- +?d bÊ
*?•m i`ª i?MX

GQ h?~M? M;²B Î i` M Kti ;? - ?„M ç½ +ªK ;B€+ çQÊ+- €M? K„i i°+ M?•M M?bM ?„
[m€B- i¬M FQM? H9+ i`QÊ+ ?| i?"M? ?QªQ- i?"K +?Q b m ç-m i?QÌM; tmv M M;
F?2 F?)X

GQ h?~M? ?W HçM? K°i iB M;- t M? Kti HçB- m®M; K°i +?ûM i`- KÈB HçB M!B, ó
b) M;?` bU- « h?B M p" >„+ aÆM FB M?"i ç`M? F?¬M; #B i iW #Ä w ç²Xô

>„M [m i [m i KB M;- iB TiK+ M!B, ó*?d H[~]- i +kM; F?¬M; bÊ ?„M- Zm, h`Q >Q[~]M
i`€M? T?S+ içT- ?¬M bU +O M~M; +MM; i - T?ªB +—K ` ç HB m KçM;Xô

GQ h?~M? ç!M; K„i HçB- i`QM; HÁM; iU #~M iQM?- i`QM; ç€K M;QÌB Î i°+- KbM? ç½
ç M H9+ ç!- M m +€+ i`QÍM; H½Q +MM; M? m H`K F?| / - +?QM? H` ?„M- H`K +€B
+?„+ +?`m M`BX

L?QM; Zm, h`Q >Q<sup>~</sup>M #`i ç²M;- M?•M F?~m aÆM >ªB i°+ +O Zm, h`Q >Q[~]M +?B K #
+ Q i?'T M,K i°+ ç m iBM T?K+- i¬M i?Ì ç®B pÈB M~M;- M m bÈK +QÈB M~M; +?Q
+€B ;b ç! ç½ K`i çBX

GQ h?~M? i`-K Kti- HçB M!B, ó\*?m~M #` i®i H ?ÄB- çQ [m - +€B pB + ?¬M M?•M
i?ÌB çB K >Ä i?¬M iB i- ç½ F?¬M; +ÁM F`T `²BXô

GQ h?"M? K M; i?2Q K'v i•K T?9+ i°+ M?•M- K M; i?2Q K°i t2 H ?ÄB ç M /QÈB i
Zm, h`Q >Q" M +?SM; FB M GQ h?"M?- w iS ?"K t9+ F?BM? i?QÌM; + "M; ç"K- i?°M
ç`M? F?¬M; iQM? iQ" M b Q\ô

GQ h?"M? M†M` p" B T?¬M /€M; iQÆB +QÌB- iU +?Q H" iB m b€B- M|B, óaÈK ?
>Q" M M?B ô >„M iB M H M K°i #QÈ+- Km®M çB FûQ i v Zm, h`Q >Q" MX

L?QM; Zm, h`Q >Q" M HçB ç†i i v i` M çQ°M ç Q- M|B K°i +?[i`-K i?'T, ó*9i5ô

a„+ K†i GQ h?"M? #B M ç' B- ?mM; /[M|B, ó>Q" M M?B- M; QÆB Km®M ç' B w b Q\ *
i?•M M; QÆB5ô

Zm, h`Q >Q" M i?°M M?B M M|B, ó*? i +| i•K M; mv M H" F i?¬M içB >Ä i?¬M iB

GQ h?"M? pW p°B pW ;B" M- ?W HçM? M|B, ó*€B FB +kM; +?Q +?„+- +?9M; i i?
H" K K°i- +?B K b€m i?"M? i`QM; M, K i°+- b m M"v- M, K i°+ ç m M„K; B[ î i`QM; i v
M"v +?ŠM; H) F?¬M; i®i\ô

>„M iB M H M K°i #QÈ+- iB T iK+ M|B, ó>m®M; ?²- i i?"i bU v m i?Q+? M; QÆB- +
+MM; M? m HÈM H M- F?B +ÁM #û- i ç½ H" K +?9` +O M; QÆB- +| T?°B F?¬M; \ô

h` M K†i [m, +O Zm, h`Q >Q" M F?¬M; +| +?9i i bM? +°K M"Q- +?d i?°M M?B M M|
F?¬M; Km®M M|B` Xô

GQ h?"M? +° ;B" M- M|B, óL; QÆB ç½ F?¬M; M|B i bM? +°K- +kM; çWM; i`€+? i F?
+€B pÁM; #ç+ FB - M|B, ó*€B pÁM; #ç+ M"v î i`QM; i v i - i' iB M M, K i°+ iWM; '°
ç9M; ? v F?¬M; \ GÌB i? ç| H"- i' i +° M; QÌB M, K i°+- M m B F?¬M; p•M; i?2Q- HB
+? i- H" K M?K+ i' i¬M; Xô

GQ h?"M? /[iÈM K" +QÌB`° H M- H9+ M"v- +€B t'm t +O #°M i?•M +S i?2Q HìB M
E€i?"i- +€B pÁM; #ç+ M"v +| i? +| # Q M?B m ?B m /KM; - +?QM? ?„M +kM; F?¬M
H" p"i +? i- M?QM; M; QÌB HçB b®M; - i`mv M i?mv i QÈ+ ç`M? K'v i`, K K'v M; "M M,
?ŠM +?`m i•K T?K+ F?~m T?K+X

L?QM; Zm, h`Q >Q" M F?¬M; ;B®M; - +€B pÁM; #ç+ M"v- ç®B pÈB Zm, h`Q >Q" M K
« h?B M p" >„+ aÆM +| H) F?¬M; ç w iÈB- M?QM; Zm, h`Q >Q" M M? i ç`M? b) F?m

Zm° M?B M- i`QM; ç¬B K„i Zm, h`Q >Q" M ?B M H M K°i iB # i ç„+ /o- tQ v i?•M ç|
+€B ;bXô

GQ h>"M? ;B®M; v +? M; +QM ;" i`®M; ç„+ i?„M; - i` M K†i H°` /€M; iQÆB +QÌB ç
+O M" M; - M|B, óL; "v K B F?¬M; - ?¬K M v M, K i°+ M; ?` bU- b m ç| HB M i?"M? ?¬
tm' i; B€ çBXô >„M +QÌB ? ? K°i iB M; - #°Q M; QÌB #m¬M; H ?ÄB tm®M; - KÈB K

h?QÈM; #bM?X

L; mv M K°i ç€K i`QÎM; H½Q M; ?B K i9+ p" i` M; i`¼M; H2Q H M #"+ i? M; - iB M p"
ççB çB M- ç½ #® i`Q` i M?B m #² çQ" M- K¼B M; QÌB v i?2Q p` i`Q K" M; ²BX

h`QÎM; H½Q +€+ i°+ +|` i M?B m M; QÌB M?"M i?S+ HŠM M? m- ç m ç M; F?2 F?)
M, K i°+ ç m +?Q iÈB- M?QM; K°i iBM iS+ ç½ i`mv M` - GQ h?"M? p" Zm, h`Q >Q"
?¬MX

hBM iS+ M"v i?"i bU [m€ ç°i M; °i- HçB H" K +?Q i' i +° K¼B M; QÌB i`î i v F?¬M; F`
iQÈM; - M?[M; i`QÎM; H½Q ç M im' B; B" Mm M"v H" T iS+ HB M ?B m` /KM; i•K +

J'v i`QÎM; H½Q ç½ +?d p" Q +€B #S+ iQÈM; çB m F?„+ FB - FQ+? ç°M; M|B, óoÁM;
i - i?ÌB çB K i' iB M +ÁM b®M; - +?QM? H" /U p" Q M| - K M; i?2Q i°+ M?•M +O +?
aÆM- ç +?Q +?9M; i bBM? b®M; T?²M pBM?- GQ h?"M? +¬K pÁM; #ç+- ç9M; H" ç
H" T; B çbM?- ?„M +?Q` M; i?€M? p" i H" +¬M; +K FB K HÈB b Q\ô

J¼B M;QÌB M;?2 tQM;- "Q "Q ;"i;"i ç-m- ?ÆM M[- GQ h?"M? iU w ;B i L?B T +?Q
K¼B M;QÌB +kM; ç m H" K°i #KM; iS+ ;B"MX

L?[M; i`QÎM; H½Q M"v- i`QM; HÁM; M;mv M K°i ç€K M|M; M?Q HY ç®i- pb bU ib
M9B K½ i|+ i`„M; #ç+ `²B- ?B M içB GQ h?"M? HçB H"K` ;B K T? #U+ M"v- b Q +

*?d H"- GQ h?"M? + -K pÁM; #ç+ i` M i v- iU M?Q +| h?QÊM; S?QÆM; #ªQ FB K- i
+| M;QÌB Km®M i?B ?"M? i°+ T?€T ç®B pÈB ?„M- M?QM; ççB ç b® M;QÌB pšM H"

h°+ M?•M i` im´B +| i? HÁM; ç-v +,K T?šM- +| i? i´M ?çB +€B i?€M? p"i FB - M?
p` i`QÎM; H½Q ç M; M;²B K" M|B- +€B i?€M? p"i FB ççB #B m +?Q i?S ;b- ç| +?Q
F?-M; çQÊ+ H"K #~MX

L?QM; H9+ M"v- « h?B M +MM; >„+ aÆM b|M; p B iB M ç M- F?Q b„+ ? B M;QÌB ç
+ M? ;B i`QÊ+- HçB +| iB M iS+ i`mv M` - M|B H" K°i ç°B M;QÌB E?B i æ M M?ªv p
/•M +?,M Mm-BX

> B i°+ « h?B M +MM; >„+ aÆM T?•M #® içB # M M;Q" B >Q" M? aÆM- +?Q M M p-
+?d H" i" T FQ+? i°+ M?•M Hç+ ç" M- M?QM; iB T [m +?9i Qi i?ÌB ;B M- B #B i +
F?-M;X

hmv i`QM; M9B +| ? B pçM >Q" M? aÆM [m•M- M?QM; +€B >Q" M? aÆM M"v HÈM M?
K°i +?¶ ç m +?m iQ" M- M m +S iB T iK+ M?Q p"v- ? B M;QÌB #¼M ?¼ +?d +| i? [m
M;Q" B ç²M; +Ä- /B +?mv M p"Q # M i`QM; >Q" M? aÆMX

*?d H"- Km®M /B +?mv M- HçB M|B / p"v b Q\ "bM? M;mv M ç²M; +Ä i`QM; M9B
M;QÌB M?Q p"v iB M ç M- M;QÌB i +kM; +?Q +?„+ +?`m i†M; +?Q M;QÆB- imv M
;B[i?•M ?mvM? ç i`QM; H9+ ç|- +kM; +| i?ÌB çB K i` M? +?'TX

æ€K i`QÎM; H½Q i?'v b„+ K†i #¼M ?¼ F?-M; i®i- ççB F?€B ç½ ?B m` +?mv M ;b-
çbM? +?d F?-M; M|B +?mv M pÈB M? m M[X

hB T i?2Q H" GQ h?"M? p` i°+ i`QÎM; >"m h?´ i°+ Zm, >Q" M?- ? B M;QÌB +MM; K°
+?„T ? B i v b m HQM;- F?-M; +QB B` ;b K" ibK p` i`Q +O KbM? M;²B tm®M;- +M
+?d HQ i?'T ;B¼M; M|B +?mv M +MM; Zm, >Q" M?- HçB H" K°i #° /çM; ?Q" M iQ" M
K„iX

J'v i`QÎM; H½Q +?€M MªM- M?QM; +kM; F?-M; +| HÌB M"Q ç M|BX

E?-M; F?Q # M i`QM; çB M M"v- i`Î M M ?ÆB [m, /`- H9+ i`QÊ+- M,K i°+ Î +MM; K
M? m- imv F?B`ªM? `¶B- pšM +| HK+ çK+ pÈB M? m- M?QM; bQ pÈB F?-M; F?Q ?-

oQ /K M?Q « h?B M p" >„+ aÆM FB - H9+ ? B M;QÌB +?SM; FB M GQ h?"M?- i`QM;
` HY - M m F?-M; TªB +® F} i?•M T?"M- +?d bÊ >„+ aÆM ç½ iB M H M- ç€M? M?
aÆM i´M i?'i p- +MM; iªK i`¼M;- i?ÌB ;B M p" B M;`v ç½ +? i K'i KQÌB #ªv M;QÌB

L;QÌB ç½ +? i- M?QM; pšM TªB iQM? b´- M m F?-M; TªB GQ h?"M? F?Q F?Q +Q
HÈM M?Q p"v\

æ9M; H9+ M"v- Î T?Q b m- K°i iB M; F?K+ F?K+ i`mv M ç M- i'i +ª K¼B M;QÌB i`
+?d i?'v K°i #|M; M;QÌB FBM? /B K tm'i ?B MX

>-K M v- Zm, h`Q >Q" M +kM; F?-M; ç2Q K†i [m, H M- F?m-M K†i`mM; ç°M; HÁM
?B M` içB i`QÊ+ K†i K¼B M;QÌB- H" T iS+ F?B M +?Q #®M T?Q TªB bÊ ?½BX

GQ h?"M? +?SM; FB M Zm, h`Q >Q" M- +QM K„i ç m M;•v /çB- ? B M;QÌB F?B +ÁM
iWM; ;†T K†i- +?d H"- F?B ç| ;QÆM; K†i [mv M`k +ÁM +?Q i`QÎM; i?"M?- +?d #
?B M içB KÈB #B i çQÊ+- b m +€B K†i [m, FB H" M;QÌB imv i b„+ #U+ M"QX

*´ +O ?„M F?-M; F?ÄB M?9+ M?Q+? K°i +€B- Km®M çSM; H M- M?QM; `®i +K+ p
M;?o ç M b m F?B M;?` bU- iB m K„ M?•M imv i /B m M"v HB M i`Î i?"M? i? iY +
F?ÄB p m B p p- ?çMX

h` M K†i Zm, h`Q >Q`M +kM; F?¬M; /MM; T?'M i` M; çB K- +| H) #ÎB pb M;mv M M?
K†i Mç- F?¬M; i?'v €M? K†i i`ÎB- b„+ / +| p ?ÆB # M?- M?QM; K°i +€B M?, M K`v
H9+ ç|- ç m H°` F?Q +?'i p¬ +MM; + Q [mwX

L`M; çB H M- KkB +?•M imv i i`„M; ;B®M; M?Q M?B K K°i p-M; b€M; - |M; €M? i`„M
H` ç2Q K†i Mç- +| K°i HQçB •K m M?“M M?çi- imv H` F?|2 KB M; H°` /€M; iQÆB
H`K +?Q M;Q`B +ªK i?'v- b m HQM; MK +Q`B M`v- TªM; T?'i +'i ;B'm ``i M?B m #

" M ?¬M; +O M`M; - pšM H` +?m¬B çQªM ç Q M`v- i v F?Q€+ H M i` M çQªM ç Q-
çB ç M p` i`Q ç-m M½Q- KÈB +?•M i?“M? M;²B tm®M;X

•M? K„i Zm, h`Q >Q`M #,M F?Q,M K°i +?9i- +QM M;QÆB ç2M M?€M?- +?ÈT ç°M; ;
M;Q`B- M`M; M? M?“M; K` KÎKB M; - ç M; H9+ K¼B M;Q`B FBM? M;ç+- M|B, óGQ
iB M; - €M? K„i K°i F?„+ +kM; F?¬M; +?`m `ÎB F?ÄB F?m¬M K†i +O M`M;X

Zm, h`Q >Q`M M|B, ó>¬K M v Km®M M;?`- H` M;QÆB iU iB M b€i ?çB L?B T +?QM

"B i i°B ? B +?[`ÆB tm®M; - +| +?9i H½M? w- ç€K i`QÎM; H½Q #¼M ?¼`Q`Q ç€M?
HçB F?¬M; +?9i /Q /U M|B, óE?¬M; #B i i°B5ô

•M? K„i Zm, h`Q >Q`M `ÆB p`Q i` M M;Q`B GQ h?“M?- M|B, óL;QÆB /šM ç M ççB
H) F?¬M; +| K°i T?¬M ?®B +ªB b Q\ô

a„+ K†i GQ h?`M? ç°i #B M- ç M; Km®M M|B ;b- H¢B M;?2 ç M h?~K L;¢Q M?`M M ç-m- M|B, ó« h?B M M|B F?¬M; b B- F?¬M; M|B ç M E?ªB i?Q- +?d M|B p i? +?[KÈB tm'i ?B M- ç M M v- M?B m M?'i +kM; F?¬M; [m€ ? B # i`,K M,K- pW `²B- Z KB M; M|B ç•v H` ç² +´ M;`M M,K- pb +€B ;b K`i` M K†i H¢B +| iU i? ? B # i`,K M >„M F?¬M; F?ÄB i` m ;? Q- M|B, ó>ŠM H` +€B i? +?[ L? M M`v i?U+ bU F?¬M; b€M; +? - K`H` iW H9+ M;`M M,K i`QÈ+ FB - i°+ M?•M [mw i°+ F? B b€M; ç'v b Q L;?2 tQM; H|B h?~K L;¢Q M|B- i'i +ª K¼B M;Q|B #WM; idM? ç¢B M;°- i?€M? p"i H` iU i` M K†i +kM; KÈB tm'i ?B M i`QM; pÁM; # i`,K M,K- +?d iW çB K M`v HB M + i`QM; i v GQ h?`M?- çQ+? i?` H` ç² ;BªX

L?QM; i`QM; HÁM; h?~K L;¢Q H¢B M;?o- +€B ;¼B H` i?€M? p"i M`v- ?ÆM T?•M M h?~K L;¢Q ç½ iWM; T?ÄM; çQ€M [m F?¬M; Qi #ªQ #®B /•M i°+ HQm i`mv M- F i [m #ªQ #®B M`v ç m ?[m / M? p¬ i?U+X

S?QÆM; i•v +| HQ¢B i`mv M i?mv i- M?Q +?ûM i?€M?- FB K i`QM; ç€ p•M p•M- M? ç M #®B +ªM? +?9M; i?¬M i?€M?- ç ç M i¬ ç"K i?€M? p"i + Q [mw #'i T?`KX \*Æ ? ç m +| # M? +?mM; - i?Q+? M•M; + Q p`i? #ªM i?•MX

>Q`M? aÆM M,K i°+ F€ i?"i +QB M?Q H` M;Q|B HQÆM; i?B M- Qi M?'i +kM; F?¬M H` #ªQ #®B p¢M M,K i`QÈ+ FB - +?d i?'B K°i M;`M M,K çB ` - ?ÆM T?•M MY +?d h' iB M i•K ?mv i /•M; i`Q- i`mv M +?Q KbM? K'v +€B ;b ç| - +€B pÁM; #¢+ M`v M /¬M ç½ #` H`+? bY H½M; [m M- M;Q|B >Q`M? aÆM ;B Q T?| `i M?B m i?¬M #Q i` M`v #` M;Q|B M?Q h?~K L;¢Q p¢+? i`¬M` - i`QÎM; H½Q p`i°+ i`QÎM; +€+ i°+ iU M? i?•M i?€M? p"i H` ;Bª /®B- çÆM ;BªM +?d M|B H`- i?€M? p"i i`QM; i v GQ h?`M? H V

dy9X *?QÆM; e8d, S?K+ > v E?¬M;

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; e8d, S?K+ ? v F?¬M;

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

GQ h?`M? M;?2 h?~K L;¢Q M|B +| p +U+ F€ +?m~M t€+- b„+ K†i F?¬M; F?ÄB ç¢B çQ M;¼M ç M iÈB ;¬M- ?„M +kM; M?bM i?'v +?[ pB i i` M K†i i?`M? i`QM; - +| T?ªB ?„M F?¬M; #B i- M?QM; h?~K L;¢Q M|B +U+ F€ +?„+ +?„M- +¬M; i? K K'v M;Q|B ; F?¬M; i? F?¬M; iBMX

>„M HQ M? HQ M?Q M|B, ó*€B M`v æ•v F?¬M; T?ªB ç² ;Bª- i GQ h?`M? /€K ç®i óGQ h?`M?5ô \*QM K„i Zm, h`Q >Q`M `ÆB p`Q i` M M;Q|B GQ h?`M?- i`M ç-v +?€i M|B t¢Q b Q\ô

æ€K i`QÎM; H½Q ç½ F i Hm" M- GQ h?`M? +| [m,- M`Q b) M;?o ç M #ªM i?•M i?€M? +?„M GQ h?`M? ;Bª i¢Q i?€M? p"i- ç ç¢i iÈB KK+ çQ+? +O KbM?X

oW `²B GQ h?`M? KQÊM i?€M? p"i H`K t`M; H`K #`v- ç½ bÈK F?B m F?Q+? K¼B ;B i L?B T+?QM? pQÆM; - ç†i M,K i°+ p`Q ?Q`M +ªM? MQÈ+ b¬B HY #ÄM;X

hB T i?2Q H¢B KQÊM / M? iB M; i?€M? p"i- #S+ #€+? Zm, h`Q >Q`M; ^a+?Q? „M- p iU H" T- +m®B +MM; - M; v +^aK°i çB K /®B i`€ +kM; F?¬M; Km®M i?W M?"MX

>¬K M v- €+ +^aK +O i'i +^aK¼B M; QÌB ç m #¢Q T?€i` - "Q "Q M|B, óh M ?¶M H½ #~M i?B M ç` i' i¬M; M"v +kM; /€K i?U+ ?B M5ô

GQ h?"M? +¬K pÁM; #¢+- ? i çQÌM; +?®B +½B- ?ûi HÈM, ó*€+ M; QÆB +€+ M; Q M; Q¢B M?•M b Q\ h ô

h?~K L; ¢Q €M H'v M?Q ç Q # M ?¬M; - H¢M? HMM; K" M?bM GQ h?"M?- M|B, óL; Q :B€Q 9v b m HQM; ç²M; HQ¢i ?ûi HÈM, ó*| Kti5ô

h?~K L; ¢Q M|B, óæ•v H" T?ªM it+- #„i ;B[+?Q #´M pQÆM; 5ô-

JQÌB K'v ;B€Q 9v ç²M; HQ¢i t¬M; H M- +? i`K GQ h?"M?- K" KQÌB ?€M iY M, K i°+ +Y çB M i?ÌÆ- HûM H9i`ÌB F?ÄB çB MX

> B i v GQ h?"M? #` #„i +?ûQ b m HQM; - K°i M; QÌB ;B€Q 9v ç€ K°i +€B M†M; M M?B M [m€ ;®B tm®M; i`QÊ+ K†i h?~K L; ¢Q- ?„M M; ~M; ç¬m- ?Q`M iQ`M ç½ F?¬M i`QÊ+- bÊ ?½B K" M?bM p T?Q h?~K L; ¢Q- HQ M? HQ M?Q M|B, óh h h? K¢M

h?~K L; ¢Q K„i F?¬M; #B m ibM? K" M?bM ?„M- M|B, óJQm b€i #´M pQÆM; - iU H" HÈM /B i i°+- ç M H9+ M"v M; QÆB +ÁM Km®M b®M; \ô

u m ?¬m GQ h?"M? #¶M; M?9+ M?Q+? K°i +€B- K†i t€K M?Q i`Q K" +9B ç¬m tm®M #~K M|B, óh¢B b Q H" ;Bª\ h? M"Q H¢B H" ;Bª ô

L?QM; H9+ M"v- Zm, h`Q >Q`M M|B, óL?B T +?QM? pQÆM; çB M ?¢- GQ h?"M? t9 i? F?¬M; ;B Q ?„M +?Q +?9M; i - ç +?9M; i /MM; i°+ [mv i` ? „M i°B +? i? v F?¬M

GQ h?"M? ;Bª i¢Q i?€M? p"i- Î M, K i`QM; i°+- ç½ t2K M?Q i°B HÈM M; "T i`ÌB- H9 v m +¬m- +kM; +QB M?Q ?ÊT Hw- Qi M?'i MÆB M"v H" +'K ç` M, K i°+- +kM; M M H½Q K°i +€B +¬M; ç¢QX

h` M K†i h?~K L; ¢Q F?¬M; +| #'i F€ #B m H°- ;?û K„i HB + M?bM Zm, h`Q >Q`M- óZm, h`Q i°+ i`QÎM; - #´M pQÆM; ?ÄB M; QÆB- [m®+ T?€T p" i°+ T?€T- B HÈM ?Æ

•M? K„i h?~K L; ¢Q b„+ M?¼M M?Q ç Q- iQ`M i?•M H°` K°i p H¢M? HMM; - K°i iB Zm, h`Q >Q`M F?¬M; M?`M çQÊ+- HB M iK+ #QÊ+ HmB p T?Q b m K'v #QÊ+- K° M?bM +QM K„i h?~K L; ¢Q- M|B, óhU hU M?B M H" [m®+ T?€TXô

h?~K L; ¢Q +¬K +?m¬B ç Q i`QM; i v- M|B M, M; `i +| F?Q T?€+?, óG9+ M"v- i`QM; i i` M pQÆM; i?´- ?ŠM H" pQÆM; i?¬M- [m®+ T?€T M?Q M9B- i°+ T?€T M?Q M?Ä- h?~K L; ¢Q /WM; K°i +?9i- €M? K„i ;B®M; M?Q ç Q- çªQ [m Zm, h`Q >Q`M- iW i`Q +?[ çÆM ;BªM +U+ `ä`M; , ó:B i5ô

Zm M MB K M, K i°+- Hm¬M Hm¬M H" i°+ T?€T HÈM M?'i- H9+ M"v- h?~K L; ¢Q ç2K i°+ T?€T- +?ŠM; T?ªB H"

h?~K L; ¢Q M|B M?[M; HÌB M"v- w iS ?"K t9+ `i b•m M†M; - ç€K i`QÎM; H½Q H" T iS ç9M; - M?QM; F?~m F?Q h?~K L; ¢Q p¬ +MM; +?•M i?"i- F?¬M; ç +?Q i?S ;b # M +?Q i'i +^aK¼B M; QÌB +~M i?"M K" M; "K KB M; H¢BX

h?~K L; ¢Q pW /Si HÌB- K°i M; QÌB ;B€Q 9v F?¬M; +?9i /Q /U`9i i`QÌM; ç Q` - ? B ç Q- ;BÆ H M + Q- i?ŠM; K°i çQÌM; iQM? iW +´ GQ h?"M?- i`QÌM; ç Q +?ûK tm®M H M- tmv ç¬m M; QÌB `ÆB tm®M; ç'i- K€m iQÆB p, M; F?„T MÆBX

J°i iB K€m M|M; - pW ç9M; #„M p"Q FBK ;B€T +O h?~K L; ¢Q- K" h?~K L; ¢Q K†i F óL; ?`+? it+ ç½ i`W- i`QM; M, K i°+ M"v- +ÁM +| B /€K tQM; pQÆM; iU H" T\ô

h`QM; i' çB M ç°i M?B M H†M; M; „i M?Q iì- H9+ M`v- i°+ M?•M ; -M ç•v F?¬M; T?K+ /MM; H¬B çbM? i?O çQçM ?M /¼ T?€i bÊ- ?ÆM M[- GQ h?`M? ç M i°B- +€B p i K +?Q i`QÎM; H½Q +€+ i°+ i`QM; H9+ M?'i i?ÌB ç m M; •v M; ®+ çSM; ç|X

J„i ?´ +O h?~K L; çQ HB + M?bM +?mM; [m M?- F?¬M; i?'v +| M; QÌB H M iB M; - +€ K M; i?2Q p`B T?-M i¬M [mw p` + Q M; çQ- +¬K H'v ç Q- F?¬M; +?9i F?€+? F?Q K M; ²BX

LÆB M`v H` i`mM; i•K +ª ççB çB M- iW MÆB M`v M?bM b M; - i'i +ª K¼B M; QÌB ç +€B +Y ç°M; F?¬M; F?€+? F?Q M`v- HçB H`K +?Q M; QÌB i F?¬M; HìB M`Q ç M|B

æ•v H` p` i`Q i°+ i`QÎM; i¬M [mw M?'i H`+? bY- +?QM? H` #B m iQÊM; ççB #B m FB - M; ²B Î +?¶ M-v- +?QM? H` Zm, h`Q >Q`M- p b m H` GQ h?`M?- ; B¼M; F?€+ h?~K L; çQ HçB ç†i KbM? içB ç•v- i` M K†i h?~K L; çQ F?¬M; +| +?9i M`Q #B m H° Zm, >Q`M? i°+ i`QÎM; Î ç•m\ô

Zm, >Q`M? HB + M; M; - i?'v GQ h?`M? ç-m i?•M F?€+ #B i- ç½ H` bÊ iÈB KS+ i M; QÌB ?²M F?¬M; T?K i? - M; ?2 çQÊ+ h?~K L; çQ ; ¼B ?„M- F?¬M; F?ÄB `MM; Kb iW i`QM; ç€K M; QÌB- +ª M; QÌB M`K b'T K` /"T ç-m pÈB h?~K L; çQ- M|B, ó>ç i°+ iM FB M L?B T +?QM? pQÆM; çB M ?ç- L?B T +?QM? pQÆM; çB M ?ç h?B M im 5ô

h? M?•K Zm, >Q`M? +| +?9i `mM `~v- i?•M i? [m€`çT i` M K†i ç'i- i?•M i? F?¬M; `mM `mM HB M iK+- i°+ i`QÎM; i¬M bQ- M?QM; Î /QÈB +?•M h?~K L; çQ HçB F?9K M Zm, h`Q >Q`M +kM; F?¬M; M?bM çQÊ+X

L`M; M?bM F?m¬M K†i HçM? HMM; +O h?~K L; çQ- T?Q /QÈB H¬M; K`v /`B- K°i ç H° `ä K²M K°i- ç9M; H` ?Q`B M; ?B KbM? M?bM H-K `²B- H9+ i`QÊ+- i M iU tQM; M bÊ i®B- bÊ [m, - M?Q i? M`Q HçB i? v ç`B #'i i?QÌM; \ h?Q€M; +€B ç9M; H` M?Q i?

h?~K L; çQ M?Q p`v- +| K°i HQçB F?Q i? €T çªQ- çSM; Î i` M M; `M pçM M; QÌB- K¶B +€B ç°M; i€+ ?„M H`K- ?²M M?B M M?Q iU M?B M- F?¬M; ç +?Q M; QÌB T?ªM ç®B- H`K +?Q M; QÌB +| K°i HQçB t9+ ç°M; - Km®M + K +?`m [m€ ; ®BX

L?'i H` K°i ç¬B K„i ioM? K`+?- p®M M M p¬ +MM; i? M? i`M?- H9+ M`v i`Î M M p¬ / Q M?¼MX

Zm, h`Q >Q`M M?'i i?ÌB +kM; F?¬M; #B i bU #B M ?| M`v H` i®i ? v t'm- M; „M M; H`T iS+ ?B m /KM; w +O h?~K L; çQ- M; QÌB M K M?•M M`v- T?Q /QÈB # M; Q`B M ?MM; i•K +?Q F?QX

•M? K„i h?~K L; çQ H`T HQ - +kM; F?¬M; ç w iÈB Zm, >Q`M?- /QÌM; M?Q iW F?B ? F?€+ [m€ #€B- ; B¼M; çB m M; ? M? M; M; M|B, ó« h?B M- >„+ aÆM- M?' p` i°+ i ?„M ?Á ?Q½M ?ÆM K°i Qi- +kM; t2M HšM p`B T?-M i?B M w- M?QM; # M i`QM; M M; QÌB ; •v bUX

*€Q ; B` « h?B M H`T iS+ iB M H M i`QÈ+ K°i #QÈ+- F?¬M; T?ªB # [m€ +?QM F?' M|B, ó« h?B M #€B FB M L?B T +?QM? pQÆM; çB M ?çXô

>„+ aÆM i?Q€M; /Q /U- i?'v « h?B M M?Q i? - HB M M; ? M? M; M; K` çB [m - +kM KB M; M|B, ó>„+ aÆM #€B FB M L?B T +?QM? pQÆM; çB M ?çXô

æ¬B K„i h?~K L; çQ M; ?B M M; šK `ÆB p`Q i` M M; QÌB Zm, h`Q >Q`M- ç®B K†i +MM +QÌB M|B, óZm, h`Q i°+ i`QÎM; - ç½ H•m F?¬M; ; †TXô

Zm, h`Q >Q`M ?ÆB +9B +9B M; QÌB p ?QÈM; ?„M- ç¬B K„i b†+ bĐ çKM; p`Q €M? M?`M; M|B, óæB M ?çXô

h?~K L; çQ i?ªM M?B M M|B, óaÆM >ªB i°+ içB M, K i°+ +| i?U+ HU+ p¬ +MM; ?M çQÌM; M`Q- +ÁM Km®M Zm, h`Q i°+ ç`M? çQç iXô

Zm, h`Q >Q`M KdK +QÌB HB + M?bM h?~K L; çQ- i`QM; HÁM; M; ?o- i?b` H` M?Q p iQ`M HçM? HMM; p¬ ibM?- Qi M?'i- iW i`QM; K„i +O ?„M- Zm, h`Q >Q`M +ªK M?'M

L`M; H¢B +9B i?•M i? tm®M;- i?•M i? M´B #”i M? M?“M; i`-K tm®M;- +| p i?Q
M`M; i?’T ;B¼M; M|B, óaÆM >ªB i°+ i°+ i`QÎM; Zm, h`Q >Q`M #€B FB M ¢B M ?¢ô
>ªB i°+ `i M†M; X

Zm, h`Q >Q`M i? ?B M +€B H M`v- ¢½ ¢¢B #B m +ª aÆM >ªB i°+ [mv i i•K ¢B i?2C
h?~K L; ¢Q +?d M?“M M?¢i ;”i ¢-m- +kM; F?¬M; M|B i? K ;b- ?„M M;²B Î i` M K†i
ó*?Q p` i`QÎM; H½Q- pb b Q F?¬M; ¢ M ;†T #´M pQÆM; \ô

æ€K i`QÎM; H½Q ? B K†i M?bM M? m- i°+ i`QÎM; +€+ i°+ - M; QÌB ¢ M i°B i?b ¢ M i°
T?K+ - +?¶ i´ ¢B M M`v M; Q¢B M?•M F?¬M; ¢QÊ+ ¢B p`Q- ?¬K M v T?ªM; T?’i #`i?
KÊBX

.Q /U M; „M M; OB p`B ;B•v- pšM +| ? B i`QÎM; H½Q ¢SM; /”v `ÌB ;? - [mb tm®M; M
pQÆM; ¢B M ?¢Xô

o®M H` p`B M; QÌB- p b m- M; QÌB `ÌB ;? +`M; M; ”v +`M; M?B m- ¢ M +m®B +MM; -
K°i ;®B tm®M; i?“M? K°i KªM? X

h?~K L; ¢Q M;²B Î i` M K†i ;? + Q + Q- i v M•M; +?mM; i` H M- M?’T K°i M; KK i`
Zm, h`Q >Q`M bY /KM; - h?~K L; ¢Q M? M?“M; M?’T K°i KB M; - +| i? +ªK M?“M ¢Q
M; QÌB- H”T iS+ m®M; K°i ?ÆB +¢M b¢+? - F?¬M; M? M? F?¬M; +?“K M|B, óæ¢B >C
>Q`M? aÆM M, K i°+ ; -M ¢•v ¢²M; i•K ¢²M; ¢S+ +MM; i`B m ¢bM? - #´M pQÆM; M?“
pÊB +€+ i°+ M?Q M? m- ?¬K M v +| M; QÌB FQ+? ¢°M; KQm T?ªM- ¢-m ¢ªM; i°B €+
?“M; - M?Q p”v- +?mv M +k b) #Ä [m 5ô

L; ?2 tQM; HÌB M`v- Zm, >Q`M? FB #m¬M; i•K- H”T iS+ ?¬iQ- M|B, óæB M ?¢i?€M
ÆMXô

Zm, >Q`M? i?Q¢B •K `ÆB tm®M; - +kM; +| K’v i`QÎM; H½Q i?2Q Zm, >Q`M? +MM; ?
H¢B F?¬M; ?¬+?`m M?Q i? - ¢ m [m€ ¢| i`-K K†+X

h?~K L; ¢Q pQÆM M; QÌB ¢SM; /”v- +ª M; QÌB Î i` M + Q M?bM tm®M; - iW iW /¢Q #
M; QÌB [m€ ¢-v ¢’i i¢Q ` - +?“K `½B M|B, ó>¬K M v- æ¢B >¢ [m®+ ;†T F?| - M; QÌB
¢€M? - Km®M +MM; #´M pQÆM; +MM; ¢B b, M- i` M? ¢Q¢i ¢’i ¢ B K`m KÐ +O æ¢B

L; [¢B m h?~K L; ¢Q +kM; F?¬M; + Q- ;B®M; M?Q H` M; QÌB #bM? i?QÌM; iU i?Q¢B
H` +€B ;b\ a`B H M; ¢¢B b K¢+ K` i?¬B- F?ÎB M; ?B T i¢B ?Q M; K¢+ - iU + Q pk /
M; QÊ+ FB m M; ¢Q T?|M; i9M; Xô

LÆB ¢B [m - i`M b€i ?`M; HQ¢i /•M i`QM; i?“M? - u M o•M bÈK ¢½ K€m +?ªv i?“M
¢²M; - +?šM; H) æ¢B >¢ i +kM; Km®M /šK p`Q p i t2 ¢´ +O M; QÌB E?B i æ M\ô

.Si HÌB- h?~K L; ¢Q `9i i`QÌM; ¢ Q # M ?¬M; ` - ?mM; ?M; ¢•K tm®M; K†i ¢’i - i? M
óhmv i ¢®B F?¬M; i? ¢QÊ+5 ”´M pQÆM; M; ?2 M|B [m•M +?O i?€M? KBM? ;†T T?ª
¢`M? b€+? HQÊ+ - ¢ M #bM? ¢`M? #B M HQ¢M- K` i?¬M iY i`mM; i•K ;†T T?ªB i B
H”T ¢` p` +O KbM? X

>¬K M v [m®+ ;B M; mv M?Q i`SM; KÄM; - #´M pQÆM; i?•M H` [m•M pQÆM; - M; mv
M; mv- M?’i [mv i iY +?B M +MM; b`B H M; L[ \*?•M- >Q`M? aÆM M, K i°+ - +| #^M;
iY i`mM; i?“M? - +MM; #´M pQÆM; +?mM; HQM; ;€M? [m®+ M¢M- ?B M H° mv pk-
F?¬M; \ô

>„ + aÆM M|B, óæB M ?¢ /€K- pb b Q >Q`M? aÆM +?9M; i F?¬M; /€K\ô

« h?B M M|B, óæB M ?¢- M m H•K i`”M F?¬M; HMB- >Q`M? aÆM +kM; F?¬M; +| M

>Q`M? aÆM M, K i°+ /m KK+ K` ¢`M? +Q- p¬ +MM; +QÌM; i`€M; - M; ?2 ¢QÊ+ ? B +?
+?®+ ¢ m M?B i?mv i b¬B i`”Q H M- ¢½ +| [m®+ M¢M- >Q`M? aÆM M, K i°+ +kM; H
t2K M; QÌB F?€+ +?ûK ;B i M; QÌB M?“ KbM? - H¢B b®M; +? i K†+ #•v\

h?~K L;¢Q M;~M; ¢-m- +i + Q ;B¼M; M!B, óL;Q!B L[*?•M i?Q!M; i?Q!M; F?Q2 F?
KQ!B p¢M i?B i F} L[*?•M HQÈi [m - F?¬M; M;Q!B M"Q +! i? +?®M; +?¼BX "´M p
FB M i?S+ HÊB ?¢B +O i?B i F} >Q" M? aÆM æ¢B >¢i - i`mv M +?B m H M? +O #?
?„M +?d ¢ Q T?QÆM; #„+ - iB T iK + M!B, óG" T iS+ tm'i #BM?5ô

hW i`QM; ¢B M ¢B ` - €M? K†i i`!B i` M + Q +?B m t¢- i° + M?•M i`QM; i`¢B +kM;
i-K i?Q!M; i`QM; ¢B M- ¢ m H†M; H) iK i" T i¢B i`mM; #bM?X

h?~K L;¢Q /m¶B HQM; K°i +€B- +ª M;Q!B H¢B F?¬B T?K+ #° /¢M; i`QÈ+ FB - +€
#B i +?QÈM; K„i- €M? K„i +O ?„M #, M F?Q, M K°i +?9i- ¢°i M?B M /WM; H¢B- +?ì
KÈB M?¬M M?¢i ?QÈM; M¬M; +Q!B M!B, ó>Q" M M?B iB m i?Q- tBM ?ÄB K°i iw- h?C
pQÆM; Î MÆB M"Q!ô

Zm, h`Q >Q" M F?¬M; +?`m ¢QÈ+ €M? K„i ;•v bU +O h?~K L;¢Q- H¢B F?¬M; +! K†
Zm, h`Q >Q" M E?¬M; /€K M?bM +QM K„i h?~K L;¢Q- +?d ;?û K„i p T?QÆM; ?QÈM
?¢ ¢B i?2Q i Xô

S?Q i`QÈ+ +! K°i ;B€Q 9v- ¢½ ¢2K i?O +'T GQ h?¬M? ¢ M i`mM; #bM? # M FB - MÜ
[m€i iQ, óL;?`+? i†+ GQ h?¬M? ¢½ ¢ M i°B- M m B +ÁM /€K K M; HÁM; F?¬M; T?F
H" i'K ;QÆM;5ô

*€+ i° + M?•M i?'v +€B i?O +'T M¬v- ¢ m H" bBM? ` ?¬M w- "Q "Q tb t"Q #¬M i€M- ¢
` - KÈB "Q "Q iK i" T i° + M?•M H¢B- # M #® pQÆM; +?B mX

h?~K L;¢Q p` Zm, h`Q >Q" M- K°i i`QÈ+ K°i b m #QÈ+ +?"K /¼+ i?2Q bm®B MQÈ+ i
i`-K K†+- Zm, h`Q >Q" M ¢°i M?B M M!B, óæB M ?¢ ¢½ iQM? iQ€M i`QÈ+!ô

h?~K L;¢Q +Q!B ? ? K°i iB M;- M!B, ó"´M pQÆM; +kM; H" pb i®i +?Q +€+ M;QÆ
H" pm - >Q" M? aÆM M, K i° + +! ? B p¢M i?B i F}- ¢½ Km®M +?d HQ i?•M KbM?- +
i`B i ¢ i?¬M T?K+- KÈB +! i? FûQ /¬B ?mv iK¢+? +O KbM?Xô

>„M /WM; +?•M H¢B- K°i ¢¬B i`ÁM; K„i M?bM Zm, h`Q >Q" M- ¢°i M?B M pQÆM i v
i?`i M?Q bQM +O Zm, h`Q >Q" M- M•M; +¬K +O M¬M; H M- ¢¬B K„i +?, K +?9 M?bM
iB m i?Q- b) F?¬M; i`€+? #´M pQÆM; ;B i p` ?¬M T?m +O M;QÆB- H" K M;QÆB F

Zm, h`Q >Q" M M;~M; ¢-m M?bM h?~K L;¢Q- i?ªM M?B M M!B, óæB M ?¢ M;?o b Q

> B M;Q!B ¢®B K†i- H" T iS+ ?B m w- +Q!B K°i iB M;- h?~K L;¢Q +! +?9i F?¬M; Kr
iK+ ?QÈM; i`QÈ+ /¢Q #QÈ+- ¢ M +?¶ Î +O Zm, h`Q >Q" M- i`QM; €M? K„i FBM? M
? B M;Q!B K°i i`QÈ+ K°i b m iB M p"Q i`QM; H-m- i`QM; H-m ¢®i M M ¢Ä- i` M; i
#ÎB pb pB +?¬M M?•M ?¬K M v +O Zm, h`Q >Q" M- M; v +ª [m-M €Q ¢Ä +kM; ¢ m

h?~K L;¢Q [mûi K„i HB + M?bM ¢² /MM; i`QM; M?¬- i¢B ¢•v +kM; F?¬M; t ?Q - M?
?„M M;~M; ¢-m M?bM ¢ M K°i #S+ ?¼ i` M p€+? iQ!M;- ¢9M; H" +mM; M[¢² KbM?
i`-M +?¢v p°B i`QM; Km¬M ?Q - ¢m´B i?2Q +QM #QÈK- iU M?QªQ K°M;X

h` M # +Y b´- #¬v #B M K°i #bM? ?Q M?Q +k- i`QM; #bM? ?Q ¢½ +„K ?Q ;B'v-

Zm, h`Q >Q" M F?¬M; /U HB m ¢QÈ+- M?[M; p"i M¬v b) #` h?~K L;¢Q i`¬M; i?'v- M?
F?m¬M K†i H" T iS+ F?¬B T?K+ M?Q i?Q!M;- M¬M; F?¬M; T?ªB M;Q!B /€M; p F +
M?•M ;†T +?mv M HB M F?¬M; #B i H" K b Q- imv H" +ªK i?'v F?† tY i`QM; K'v T?m
H" K +?Q M¬M; i?'i i?®X

"QÈ+ ¢ M i`QÈ+ iO [m-M €Q- KÎM; ,M iO ` - K°i i? M? #ªQ FB K b†+ bÐ HQ€ K„i i?b
[m-M €Q- ¢-m M; !M i v M? M?¬M; +-K H'v FB K- ?¬M F?Q i?•M FB K iÄ ` - HÁM; #
H¢M? H MX

h?!B ¢B K Zm, h`Q >Q" M tQ v i?•M [m - T?€i ?B M h?~K L;¢Q ¢½ Î T?Q b m M¬M;
¢O ¢ +?Q Zm, h`Q M;YB i?'v KMB ¢¬M ¬M; i` M M;Q!B h?~K L;¢Q- i`QM; M;Q!B Zm
M!M; #ÁM; F€ H¢- M¬M; +QÐM; +? HQ¢B +ªK ;B€+ F?¬M; i? M!B M¬v- ¢Q FB K
*?•m p >ÊT S?®Xô

h?~K L;¢Q F?-M; F?€+? F?Q K¨ iB T M?“M FB K- M?QM; F?-M; +| ¸°M; i€+ iB T
iB M;- FûQ pÄ FB K- i?•M FB K FB T?€i` K°i iB M; HQM; M;•K- H°` K°i i'+ ?¨
ç-m- M|B, ó>ªQ FB K- #´M pQÆM; +?d /MM; ¸ ;B i M?•M i•K- ¸€M; iB + +?Q i? M
V

dy8X *?QÆM; e83, *?B M æ'm

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; e83, *?B M ¸'m

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h` M i?ªQ M;mv M- F?„T MÆB ¸ m H¨ i?€K #€Q ¸mM; ¸Q [m H¢B- +| #B M [m•M-
#BM? hQ J½ iQX

E€ GB M bÆM- ¸½ FQM? i?“M? iB m ¸B K +ª i?B M ?¢ +?9 w- M?QM; H9+ M¨v- H¢
KS+ +| K°i +?9i F?-M; [m€ ;B®M; #bM? i?QÌM;X

h?“K +?Q H¨ ¸€K i?€K #€Q #„i ;†T M? m- T?-M HÈM +kM; H¨ ;B^M; +Q Î t t - H¢E
tmM; T?QM; HB m +? iX

L;ªB ?²- ?² MQÈ+ H,M i,M ¸-v ;ÊM b|M;- +€B MQÈ+ M¨v`°M; ?ÆM KQÌB /†K- i~K
MQÈ+ T?K +”M- i¢B ? B ¸-m ?² MQÈ+ M¨v- pW ¸9M; i?“M? MÆB F} #BM? L[*?•M

æ¢B [m•M ¸|M; [m•M- ¸ m +?¼M ®+ ¸ªQ ;-M ?² MQÈ+ +„K i`¢B- F?-M; +| i`B M; n
p¢M M;QÌB M'm +ÆK ¸ m H¨ p'M ¸ HÈM- +?Q M M- +€B ?² MQÈ+ M¨v- iW pW KÈB
bQM; T?QÆM; ;B^M; +QX

J°i ¸°B i?€K #€Q ¸ M; ¸€M? M;U /¼+ i?2Q p2M ?²- +”M; H¨ ¸` T?QÆM; ;-M ?² M
p¨ M;m²M MQÈ+ H¢B +”M; + Q- +?B M K½ ;BŠK p¨Q- H”T iS+ ?bM? i?“M? +?¶ Hæk
+kM; K v- +€B ¸²M; +Ä p¨ M;m²M MQÈ+ M¨v KQÌB T?-M K K / B- +?Q M M +kM; F?-
ç'i- +?d H¨ F?B ¸B ¸SM; b) t|+ Mªv ?ÆM`i M?B mX

J°i M;QÌB ¸°B i`QÎM; i?€K #€Q +-K ¸-m- # M ?-M; +„K M?Q ¸ Q- i`QÈ+ M;U+ H¨
i?B i t€+ S?¢K .QÆM;- /QÈB +´ ¸2Q F?,M ¸Ä- +ª M;QÌB #'i ¸°M; K¨ M;²B Î i` M M;
+O +?B M K½ K¨ ¸B m +?dM? iQ i? M;²B +O +?QM? KbM?X

>„M /šK ;B¨v [m•M ¸°B i` M #”M ¸¢T- ¸°M; i€+ `i H¨ [mv T?¢K- i?€K #€Q ?”m ¸°B +
HB M #B i ¸°B i`QÎM; M¨v iW ¸•m ¸ M ¸•vX

E} #BM? ;B€Q 9v iW hQ J½ iQ` M;Q¨B ¸ m H¨ M?Q i? - K¶B K°i +€B ¸°M; i€+ ¸ m
¨”M; H¨ K°i Qi ¸°M; i€+ F„ i?m”i +ÐB M;U p¬ /KM;- #¼M ?„M +kM; ?” F?„+ #ªQ HQ

GQ¢B M;QÌB M¨v- iQ”M i?•- ¸ m H°` K°i HQ¢B FB m M;¢Q- H¢B K M; i?2Q K°i H
¸B K M? M? +?|M; ;?bK M;U +?¢v +?“K- i?•M i? F?-M; +-M M;²B i?ŠM; - i?•M i?
i? HU+ iB m ? Q H M`i M?B m- M?QM; ? i H-M M¨v iÈB H-M F?€+- #¼M ?„M +?
+S M?Q H¨ ¸ M; T?•M + Q i?'T pÈB M? mX

*?d H¨- i?€K #€Q ?”m ¸°B ¸ m #°B T?K+ HQ¢B M;QÌB M¨v- M;QÌB M?Q p”v- i?QÌM
+”v i` M +?B M i`QÌM;- #¼M ?„M H°` K°i HQ¢B bS+ K¢M? #QÈM; #dM? i?U+ +?’i
K M; ¸ M +?Q #BM? HQM? i`QM; ¸°B K°i HQ¢B +ªK ;B€+ M iQ”M F?| +| i? M|B`ä

:B€Q 9v FûQ +,M; i?•M i? M"v ;¼B >¢ L;¬M- K°i / M? iU ``i p,M M?QÊ+- F€i?"i- M
M?bM K†i+O ?„M- +| i? iW F?m¬M K†i FB M M;?` M"v M?bM ` - ?„M pšM ç M; +| p
i`Q i?S+- HQ¢B F?Q +?`i M"v +| +?9i T?S+ i¢T- H" +?¶ F?€+ M? m ;B[;B€Q 9v p`
>¢ L;¬M ?¼+ ? B M,K i¢B ?¼+ çQÌM; /¢v pä- HB M i`U+ iB T çQÊ+ T?•M T?®B ç M
>¢ MÆB M"v- H"TiS+ i?`M? K°i ;½ ç°B i`QÎM; i`QM; # KQÆB b€m ç°B i?€K #€Q
;BªM- /Á tûi p2M L;ªB ?²- T?ÁM; M;W +| M;QÌB L[*?•M K B T?K+X
G¢B M|B iB T- K M? H M? M"v +| +?9i H"K +?Q M;QÌB i F?¬M; KÁ ` çQÊ+ w M;?
K¢+- i?"i bU ;BÄB p +QÐB M;U - M?QM; #ªQ #¼M ?¼ #® i`Q K B T?K+- H¢B i?m
*?d H"- +?d ?mv hQ J½ iQ F?¬M; ;B®M; pÈB MÆB F?€+- MÆB F?€+ ç m H" /U p`Q
i`Q T?ÁM; M;U- M?QM; hQ J½ iQ- pÈB iQ +€+? HU+ HQÊM; ?¼+ çQÌM; /¢v pä i`B i
iW i` M tm®M; /QÈB- ç m H" /Q ;B€Q ç-m- ;B€Q 9v i`M M;"Ti`QM; ç|X
*?Q M M- ;B€Q çB m #¼M ?„M +? ç`M? M?B K pK #® i`Q T?ÁM; M;U- H¢B p¬+MM
M M T?€B i?€K #€Q ` - ç•v +kM; H" ç€K ;B€Q ç-m ÎT?Q i`QM; ?¼+ çQÌM; M|B-
M?„+ ç M çB K M"v- +?Q /M M;QÌB L[*?•M ç m H" p`i H M +¢M- +kM; T?ªB T?€B i?
*?Q M M- ?ÆM MY i?€M; ç M M v- M?B K pK +O >¢ L;¬M H" i?QªB K€B M?`i- b¢
çSM; /"v- HB M H"TiS+ K M; i?2Q ?mvM? ç #´M ç°B- iW E€ GB M çB ` - [m H¢B i
#€Q MÆB F?€+- +| H) +ÁM +| i? ;†T çQÊ+ F} #BM? ?Q†+ H" i?€K #€Q L[*?•M `ªB
K°i [m,ªM? ç m F?¬M; M?bM i?`v- M?B m H-M M?Q i? - i?€K #€Q # M i`QM; ç¢B ç
*kM; +?d +| >¢ L;¬M M"v- +S M?Q `Q#Qi- H"K iWM; #QÊ+- H¢B F?¬M; i?`v ;b M?Q
pB M i`QM; ç°B MûM ;B" M- +kM; F?¬M; M|B +€B ;b- +?d ç w K†i i`B K¼+ ` F?Á
/Q M?- ç M +€B + M? ;BÌ ç|- M M /Á tûi Î ç•m- ç M +€B F?m pU+ M"Q- M M i`Kb
?mvM? ç i`QM; ç°B- ç€M? +Ä H m iMM; + Q +Ð MY M;QÌB FB K°i i`M M M i?•M
+|X
h¢B ç•v- +?¶ i®i /mv M?`i- +?QM? H" M;šm M?B M +| i? ;†T çQÊ+ i?Ä`WM; - M m H
ç m FQ+? ç°M; - i`i +ª K¼B M;QÌB +MM; K°i +?¶ ;BQÆM; +mM; +`B i M- T?B M;U
o`Q hQ J½ iQ- +¬M; T?m +ÐB M;U #„M +mM; +O K¼B M;QÌB +kM; F?¬M; v m- p
M;U #„M +mM; i?b +`M; + Q bB m- ?„M #m¬M; HÄM; /•v +mM; - i M çB ` M;Q`B- i€
çBM? i?Ä`WM; i` M K†i ç`iX
*?d H"- ``i M?B m i?B çB K- ?„M +kM; F?¬M; ` i v- K" H" ç +?Q +`T /QÈB i`QM;
Hmv M i?O çQ¢M +mM; F} +O #¼M ?„M K°i iwX
G9+ M"v- #-m i`B ç½ /-M /-M HÌ KÌ- çQ K„i M?bM +?mM; [m M?- +?•M i`B p¢M
H M- €M? M„M; p`M; M?¢i KÌ KÌ`ÆB i` M K†i ?²- [mûi [m K†i ?² H,M i,M i`QM; ;B
€M? b€M; p`M; +?|BX
a„+ i`B ç½ F?¬M; +ÁM bÈK- ç®B pÈB F?m pU+ +MM; i?B ;B M MÆB M"v- >¢ L;¬M
#B i`ä i?B ;B M [m i? K K°i MûM M? M; - +| i? ç M K°i +?¶ +Ä H m iMM; ;¬M ç¢B
M m H" iW + Q çB K [m M b€i- +| i? +?SM; FB M E€ GB M bÆM p` i`QM; /Q M? L[
ç®M; HY X
*?d H"- #¼M ?„M F?¬M; iB TiK+ çB iÈB- K" H" H"TiS+ ç€M? M;U i`Î H¢B- i?B ;B
[m€ H•m- M m F?¬M; - b„+ i`B ?Q`M iQ`M i®B tm®M; - i¢B ç•v ç²M; +Ä K M? K¬M;
?QÈM;X
æ9M; H9+ M"v- ÎT?Q b m- K°i M;QÌB F} bo i`QM; ç°B ç°i M?B M +?d ?QÈM; t t -
>¢ L;¬M çQ K„i M?bM ` t - +?SM; FB M T?QÆM; ?QÈM; ç¢B /Q M? L[*?•M- ?Æ
-K T?B M;U iÈBX
>¢ L;¬M +kM; F?¬M; ? FBM? M;¢+- i?•M H" ç°B i`QÎM; i?€K #€Q /Q M?- i?€K #€
+?mv M i?QÌM; tªv ` - i?"K +?Q +| i? /MM; +?mv M i?QÌM; M;"v ç ?bM? /mM;X

?d H"- #¼M ?„M /Á tûi H° imv M î ç•v- i?"i bU H" ?ÆB +? M? H +? bQ pÈB b€+? pÎ çQÊ+ i?€K #€Q L[?•M- M?Q i? M"Q H9+ M"v- H¢B ç°i M?B M M?B m M;QÌB M?Q bBM? ` p +ªM? ;B€+- iBM? i?-M p- +MM; T?'M +?'M- M|B, óhÈB ;-M +?9i Qi t2K J M; i?2Q KQÌB F} bo T?B M;U iÈB ;-M ?QÈM; ç®B T?QÆM;- ç®B T?QÆM; ?B M +kM; +?çv iÈB ?QÈM; # M M"v- ç M ; -M K°i Qi- KQÊM €M? b€M; KÌ M?çi- >ç L; - K°i çB K F?-M; ç9M;- ç®B T?QÆM; F?-M; T?ªB i?€K #€Q- i`B i?S+ Î T?Q i`QM; ? Hmv M i`QM; [m•M H"TiS+ H"K +?Q ?„M bBM? ` w M;?o M"vX

*?QM? M?Q ;B€Q ç-m M|B- ç°B i?€K #€Q F?€+ pÈB F} #BM?- çB K #'i ç²M; +| i?" #BM? i`¼M; çB K +?QM? H" +?B M K½ ´M ç`M?- bS+ +?`m çUM;- ç®B pÈB F} #BM J" M;U i?€K #€Q M;²B- i?QÌM; i?QÌM; b) i?-M im'M ?ÆM K°i Qi- imv bS+ +?`m M?QM; bS+ #°i H¢B [m M i`¼M; ?ÆM- #ÎB pb i?€K #€Q iMv i?ÌB +| i? ;†T çQÊ+ ç ?„M F?-M; T?ªB çB t-M; T? - K" H" H"TiS+ i?Q€i ` F?ÄB HÈT HÈT pÁM; p•v- i`Î p

*?Q M M- i?€K #€Q i?QÌM; i?QÌM; ç m iU +?¼M HU M;U - H9+ çB /Á tûi #bM? i?Q KU+ /U i` [Mm-B /QÐM; HU+ M;U - çÊB +?Q tm'i ?B M ibM? ?m®M; ç°i M;°i- +| i? +O im'M K½- FûQ ;B½M F?QªM; +€+? pÈB ç®B T?QÆM;X

J" i`QÊ+ K„i- F} #BM? L[ \*?•M ç€M? ?ÆM K'v i`,K i`"M +?B M- imv +?B M K½ /Q F?Ä2 K¢M?- M?QM; F?B M?bM i®+ ç° #¼M ?„M iQ" M HU+ +?çv- `ä`"M; `°i F?€+ b h`W M?[M; i?S ç| ç| ` - i?€K #€Q i?QÌM; i?QÌM; F?-M; K M; [m€ M?B m pk F?Q- €Q ;B€T i`-K i`¼M; p"Q H"K ;bX

æ¢B ç b® i?€K #€Q- i?"K +?Q M; v +ª €Q ;B€T / +kM; F?-M; ç2Q- +€B M"v H" pb +kM; H" ;BªK #Èi ;€M? M†M; +?Q +?B M K½X

L?QM; F} #BM? ç®B T?QÆM; H¢B ,M K†+ €Q ;B€T / - imv €Q ;B€T / F?-M; M†M;- ç-v çO ? i- `ä`"M; +?Q i?'v H" pä i` M; ç-v çOX

>ç L;-M M?,M H-M; K"v H¢B- +ªM? ;B€+ K" ;?bK +?†i M;U - +?B M K½ # M /QÈB ç ?² Km®M H9M p"Q i`QM; ç²M; +Ä p" M;m²M MQÊ+ H-v H°B- ?B Hm"i Hm"i K°i iB M ?„M H†M; H) H'v +mM; iB M b m HQM; ` - + Q ;B¼M; M|B, óG'v +mM;Xô

a m HQM;- KQÌB F} #BM? H"TiS+ H'v +mM; iB M ` - v M H†M; /WM; H¢B M;U - iK L?QM; F} #BM? L[*?•M ç M; F?-M; M;WM; iÈB ;-M- +€B M"v +kM; pB T?çK pÈB H /KM; i?€K #€Q F?-M; T?ªB i€+ +?B M- +?d [m M b€i K" i?-B- #'i F H" i?€K #€Q [m i?2Q ççQ Hw M"vX

*?Q /M;†T i?€K #€Q ç®B T?QÆM;- ç m #ªQ i`b F?QªM; +€+? M?'i ç`M?- ?ç ? B # `®i +m°+ #¼M ?„M +?d iÈB HmB im-M i` - ? v H" iB M T?QM; /Á çQÌM; +O ç¢B [T?€M çQ€M p b m- b m ç| ç m iU i`Î p #~K #€QX

óE?-M; i®i- çWM; ç +?Q #¼M ?„M iÈB ;-M5ô h¢B i?ÌB çB K M;QÌB L[*?•M ç°i M i`QÊM;- >ç L;-M H"TiS+ M?"M ` F?€+ i?QÌM;- ç®B T?QÆM; ?MM; ?'- i?"K +?Q ç +ÁM +| M;QÌB H'v +?B M ç Q + Q + Q ` - ç•v H" iQM ?B m Km®M ç°M; i?O +?ûK;B æ®B T?| HQ¢B ç`+? M?•M M"v- >ç L;-M H"TiS+ i?"M? i`mM; i•K +O +ª ç°B- i'i + ç°M; i?2Q HÌB >ç L;-M- ;?bK M;U H Q ` - i` M M;QÌB #¼M ?¼ F?-M; K M; ;B€T +mM; p" K°i #`+? +mM; iB M- F?-M; +| +€B ;b F?€+- M m H" ç€M? ;B€T H€ +° +M K¼B M;QÌB ;†T p"Q +kM; F?-M; çOX

L;U +O #¼M ?„M bS+ #°i `°i M? M?- M;?B M; i?•M H Q ` - pW ç9M; Î # M M;Q" B T?QÆM; ç½ ;BQÆM; +mM; #„M- i M `ÆB ? i ç^M; b m- F?-M; tm'i ?B M i?QÆM; Kkb i M- >ç L;-M ?ûi HÈM K°i iB M; , ó.WM; M;U - i`Î H¢B #„M5ô

?B M K½ +| +?9i /WM; H¢B- F} #BM? L[?•M ç^M; b m p°B p" M; çm´B i?2Q pW KÈ K'v M;QÌB ç²M; HQçitQ v i?•M i` M M;QÌB +?B M K½ ç M; +?çv- /MM; +?•M F T + i`b i?•M i? +•M ç®B- ;BQÆM; +mM; +?d ?QÈM; F} #BM? L[*?•M çm´B i?2Q T?Q

+mM;`mM;ç°M;p M;H M-?ÆM KQìB KkB i M M?¼M;B®M;M?Q HQm iBM? t i [m
i`mM;- #„M p`Q F} #BM? L[*?•M- i?Q€M; +?®+- iWM; M;QìB iWM; M;QìB L[*?•M
L;QìB i`QM; ç°B F?¬M; M?`M çQÊ+- T?€i` iB M; ?Q M ?¬- +kM; F?¬M; /€K /WM
M;U +?çv M? M? ?ÆM- i®+ ç° p¼i H M`i M? M?X

L;QìB L[*?•M;B”M /[- #ªv i€K M;QìB L[*?•M K M; i?2Q +mM; iB M- ;BQÆM; +mM
H-M F?€+- #¼M ?„M pW t¬M; iÈB- # M FB ç½ +?çv t`²B- imv K°i KkB i M #„M i`
J½ iQ T?Q i`QÊ+- M?QM; MÄ KçM? ? i ç`- +?d H`K #` i?QÆM; / i?`i- ç +?Q #¼M
F?m pU+ M`vX

>ç L;¬M i?`v ç®B T?QÆM; #„M K°i pÁM;- +kM; H` ; M HÈM p¬ +MM;- ?ûi HÈM K°i
H,K ç°- # M FB H` +?¶ i?m”M ;B|5ô

>ÆM KQìB +QM +?B M K½ iS+ i?b ç²M; HQç i H`K i?2Q v m +¬m- ç°M; i€+ +?mv M
+?çv bQM; bQM; +MM; M;QìB L[*?•M- F?QªM; +€+? ? B # M F?QªM; i`,K i`QÊM;
H”T iS+ ç²M; HQç i;BQÆM; +mM;- HçB T?|M; K°i +?MK KQ i M iÈB- H9+ M`v ç•v-
i`9M;X

L?QM; M;QìB M`Q +kM; #B i- +?O ç°M; +?B M ç`m ?Q”M iQ”M F?®M; +? i`QM; i v
L;QìB L[*?•M ?B M M?B M F?¬M; M;?o iÈB- ç®B T?QÆM; HçB HÈB ?çB M?Q i?`
iQîM; iQÊM; M`B- H9+ M`v K€m çB M +O #¼M ?„M +kM; t¬M; iÈB- çB M +m²M; K
T?QÆM;X

hmv M;QìB L[*?•M +kM; i?B M +ÐB M;U #„M +mM;- M?QM; Qm i? +?•M +?QM? H
i`”M- ç®B pÈB HQçB ç`m T?€T pÁM; [m M? M`v- +kM; +?Q [m2M i?m°+- i?”K +?Q
*?•M- +?QM? i?S+ ç2Q +mM; iB M- +kM; b) F?¬M; pQÊi [m # M;QìB- ççB ç b® M
i?ìB çB K ç®B T?| #° i®i KÈB #^M; HÁM; /MM;X

o T?¬M ç®B T?| F} #BM?- +| H) ? v H`tmM; T?QM; H`K +?O- /M b Q +kM; ç M; M;²
+?çv ç M T?Q i`QÊ+- Km®M #„M i`9M; KK+ iB m /B ç°M; T?B i®+- H` HQçB i`bM?
M;U M?Q #¼M ?„M F?¬M; çç i çQÊ+- +?Q /M M;šm M?B M +| K°i p`B /kM; bo +| i?

L?QM; ;B€Q 9v F?€+ pÈB hQ J½ iQ F} #BM?- iW H9+ #¼M ?„M #„i ç-m M?”T /Q M
HU+` M Hmv M i? Q i9M; +?B M K½ i` M M;U - +?QM? H` F?¬M; M;WM; +-K +mM
;` p`i- i?”K +?Q +| ;B€Q ç-m- F?¬M; MÐ i?m Km ;` p`i ç M ç +?Q #¼M ?¼ +?` ççT
KkB i M- +?B H`K ? B ç°B- ? B # M +MM; #„M M? mX

h? Q Hmv M M?Q i?` - i`i M?B M H` F?` F?¬M; i? iª- M?QM; H9+ M`v- M?QM; Qm
+-M F?¬M; +?Q M;QìB L[*?•M iÈB ;¬M- M?[M; F} #BM? M`v poM? pB M +| i?` îi`

o`B ?B T i`¬B [m - >ç L;¬M /¬M /¬M T?€i ;B€+- +?QM? KbM? ç½ +| p`B T?¬M M„K
ç`m-`i M?B m i`B i?S+ î T?Q i`QM; ?¼+ çQìM;- ç m /mM; ?°B p`Q +€B ibM? +ªM
bm v M;?o` `i M?B m i•K ç„+- K°i # M /šM i?€K #€Q- +?mv M K¬M tç FQ+? +mM;
iQM? iQ€M i®i i?ìB çB K ç®B T?QÆM; +?m`M #` tç FQ+?- /šM ç°B i”M HU+`ìB t
+?B K ç|M; p`i`Q i?m”M ;B| - HçB H` K`v pÁM; +?çv HQ,M; [m,M;- ç9M; H` /QÊB ib
M;QìB- ;B i +? i #®M F} #BM? L[*?•MX

L;QìB L[*?•M i?`v i?` - +kM; H` ?QªM; ?®i- HQçB +?B M ç`m [mv K¬ M?Ä M`v- #¼M
B iWM; M;?o ç M- ç®B T?QÆM; ç9M; H` iBM? i?¬M; ç®B pÈB +ÐB M;U #„M +m
M;QìB i?O HoM? +-K ç-m F?¬B M;¬-`ÆB p`Q çQìM; +MM;- ç”M? T?ªB pšv i v- KQ
?®i?QªM;- #Á +?çv p` ?QÊM; ççB /Q M?X

>ç L;¬M +kM; F?¬M; i`mv FQ+?- K` H` ;?bK M;U ç M i` M i?B i? M;QìB L[*?•M-
+?9iX

J°i çQìM; #®M +` i?B i?` - H`v ç Q i?QÆM; +mM; iB M +O #¼M ?„M- /„i +?B M K½
+?9i #ç+ pKM- i`QM; ç| - K°i T?QM; i?Æ`ÆB p`Q i` M i v >ç L;¬MX

*€B ;B'v pB i i?Q M"v +'i +?S M; v i`QM; i?•M- +ÁM K M; i?2Q M?B i ç° +Æ i? ' K°i i`"M [mv i +?B M m®M ûQ H +?` X

ólv / M? çB M ?¢ ç½ i`mv M #€ ` i"M ç¢B b K¢+- >Q"ML? M æ² æ² i M?"M K M? i•v b,M #„M- çB M ?¢ +| i? +?d ;B€Q F?¬M; \ô

L°B /mM; +?B M i?Q `i F?¬M; çQÊ+ iU M?B M- M;¬M iW +QB M?Q F?€+? F?Q- M? T?¬M w iS ?"K t9+ F?B m F?Q+?X

>¢ L;¬M i?m +?B M i?Q- H9+ M"v KÈB +?Êi ?B m ?B m ` - F?| i`€+?- Î +?¶ M"v H¢B #¼M ?„M +?QM? H" çB çQ +?B M i?Q- ?QÈM; i?2Q +QM çQÌM; M"v- F?QªM; +€+? +kM; +| i? M iQ" M ?ÆM- +?d H"- MY çQÌM; ;†T T?ªB K°i ç°B i?€K #€Q +O KbM KÈB Km®M M?•M +Æ ?°B ,M iQÆB K°i ç°B i?€K #€Q- B M; Ì H¢B ;†K T?ªB K°i F?®

>¢ L;¬M i`Î KbM? H M M;U - M?bM M?bM b„+ i`ÌB- M|B, óZm v p T?K+ K M?5ô J i?QÆM; M? - M?´ ç-m KkB i M b m HQM; ` - +kM; K v- ç-m KkB i M F?¬M; p"Q i?` i`Î M;¢B- çÆM ;BªM H" #,M; #| K°i +?9i- K°i çQ" M M;QÌB H"TiS+ [m v p X

æ M T?K + "M E€ GB M- HB M ;†T T?ªB K°i ç°B i?€K #€Q F?€+- ç®B T?QÆM; i?'v M|B, óh¢B b Q i`Î p Km°M M?Q p"v\ .Q M? [m M i?'v +€+ M;QÆB +?"K +?¢T F?- M;QÆB tªv ` +?mv M ;b M;mv ?B K- #ªQ +?9M; i iÈB iB T SM;Xô

V

dyeX *?QÆM; e8N, h Lm¬B

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; e8N, h Mm¬B

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

J°i i?€K #€Q b m HQM; >¢ L;¬M i?¬M i?€B ?QM; T?'M- M|B, ó:†T T?ªB KQÌB K'v M i H"K i?`i #®MXô h`QM; H9+ M|B +?mv M- #°M;U+ F?¬M; F?ÄB ç°M; #„i ç-m QÐM

æ®B T?QÆM; +QÌB +QÌB- i`"M ç-v ?•K K°- M|B, óæB M ?¢ pW /šM >Q" M? aÆM [H M +¬M; H Q- i?"i ç€M; KWM;Xô

>¢ L;¬M FBM? M;¢+ M|B, óæB M ?¢ iÈB bÈK M?Q p"v b Q\ô

ó*kM; H" ç M i¢B H9+ +?¢M; p¢M; i®B- H¢B H" K°i +?B F} #BM?- m®M HQÊM p"B / /Q M? [m M T?K+ K M? çBXô

>¢ L;¬M +MM; #¼M ?¼ ç²M; HQ¢i +?¢v M?Q # v p ?QÈM; E€ GB M- +€B ;¼B H" E i?"M? i`b #B M ;BÈB HQ¢B M?Ä- i¢B ç•v çQÆM; M?B M F?¬M; /mM; M¢T M´B [m• i`QM; i?"M? +kM; F?¬M; ç [m•M ç°B ç|M; [m•M- K" H" /U i`[HQÆM; i?ªQX

æ¢B [m•M i?b H" T?•M ` - ç²M i`9 i¢B T?K + "M E€ GB M- M?bM b M; t t- i`QM; i`¢B M®B i?"M? K°i KªM?- M; v ;¬M ?² MQÈ+- p"B /†K F?¬M; M;ÈiX

>¢ L;¬M çB i?€K #€Q /Q M? ;†T /Q M? [m M i`QÈ+- M|B +K i? p bU iB M? i` M çQ KÈB tm'i` +?B M i?Q- +€B /Q M? [m M FB i?'v +?B M i?Q- +kM; F?¬M; /€K i`b ? #~K #€QX

Zm i?lB ;B M K°i MûM M? M;- H¢B +?¢v i`Î p - H9+ M`v- >¢ L;¬M ç½ bS+ +MM;
H m +O +?QM? KbM?- H'v +?9i Qi MQÊ+ 'K M;•K +?•M- /Q M? [m M ç½ t¬M; iÊB
óL? M?- K†+ ;B`v- i?2Q i çBXô

>¢ L;¬M M;•v M;®+ K°i +?9i- F?¬M; F?ÄB M|B, óL?Q i? M`Q- çB MÆB M`Q\ô

.Q M? [m M ?mM; ?,M; K` p¶ p¶ p B +O ?„M- M|B, óæB M ?¢ Km®M çQ+? i?•M ;†
+?WM; H` #`M p Hm`M +¬M; M?`M T?¬M i?QÎM;- +?d bÊ F?¬M; i?B m çQÊ+ K°i [r

>¢ L;¬M M;?2 tQM;- M; v +^a i'i +kM; +?ŠM; [m M i•K K†+ p`Q- +?•M i`¬M i`U+ iB T
/Q M? [m M `lB çBX

æ M MÆB i`9 [m•M +O i`mM; [m•M # M M`v- i¢B ç•v T?ÁM; +'K `ä ``M; M;?B K iS
K°i i®T- M,K #QÊ+ K°i i`¢K + M? ;€+- ç m H` ;B€Q 9v ç2Q M|M i?B i t€+ S?¢K .
M;QlB /Q M? [m M tm'i ?B M- K†i F?¬M; #B m ibM? K` M; ,M #¼M ?¼ H¢B- M|B, ó

.Q M? [m M M`v tQ tQ ç¬B #`M i v- +| +?9i +^aK i?'v F?| tY M|B, óh?~K +QM 2K M

æ®B T?QÆM; KÊB #m¬M; ç T?ÁM;- +?ûT KB M;- w #^aQ ? B M;QlB çB p`QX

>¢ L;¬M #QÊ+ M? M? çm`B F`T /Q M? [m M- F?¬M; ?B m ` b Q- ?ÄB, óh?~K +QM

.Q M? [m M pW çB pW ;B M; ? B i v ` - M|B, óh M`Q ç•m #B i çQÊ+ \ô

G9+ M`v- ?Q`M; ?¬M ç½ +?d +ÁM H¢B K°i iB €M? M„M; +?B m +m®B +MM;- K†i i`
^aK ç¢KX

L;¬B b Q +?B m b€M;- +€+ ç®M; HY iW #®M T?Q ç¢B /Q M? #„i ç¬m tm'i ?B M-
[m•M- ;¼B M;QlB i?¬M; #€Q i`QÊ+ K°i iB M;- H`T iS+ +| M;QlB M|B, óJlB i?€K #
>^aB +MM; ç°B i`QÎM; i?€K #€Q ç°B >¢ L;¬M p`Q i`QM;Xô

> B M;QlB M`v ç m H` tm'i i?•M ;B€Q 9v- M;?2 tQM; HlB M`v- H`T iS+ QÐM i?ŠM; i
ç Q # M ?¬M;- ;BŠK +?•M çB p`Q- +| M;QlB t®+ K^aM? p^aB H M pb #¼M ?¼- #¼M ?
p`Q H m HÈMX

J'v +?K+ M;¼M ç M i?„T H M- H¢B ç +?Q i`QM; H m i`QÈM; b€M; M?Q # M M;`v-
iQÈM; [m•M- i`QM; ;|+ +ÁM +| iB M bo +¬K #9i- ç M; pB i +€B ;b ç!- M;Šm M?B M
H` çB ``i p°B p`M;- i?'T ;B¼M; i`°K M|B +?mv MX

LÆB ç•v +?B K /B M iQ+? F?¬M; M?Ä- +?B K K°i /B M iQ+? i`¼M p M i`,K i`QÈM;
+| M;QlB ;?û p`Q +¬M; p,M- M?bM t2K +€B ;b ç!- +ÁM +| M;QlB i?b H` M;²B [m K
M|B +?mv MX

æ•v +?d H` ;B M M;Q`B H m HÈM- çB p`Q # M i`QM;- +ÁM +| K°i H m M?Ä- K^aM?
M i`QM; H` p,M T?ÁM; L?B T +?QM? pQÆM; ÎX

J°i M;QlB i`QM; ç! M?bM M?Q iQÈM; [m•M pW i?'v #¼M ?¼- HB M ?QÈM; #¼M ?
óG` o¢M ><sup>a</sup>B p` >¢ L;¬M b Q\ô

o¢M >^aB p` >¢ L;¬M H`T iS+ M;WM; #QÊ+- çSM; i?ŠM; i?•M i? - M|B, óo•M;Xô

hQÈM; [m•M M`v #` ç°M; i€+ +O #¼M ?„M H`K +?Q ?Q^aM; bÊ- ``i M?B m M;QlB #
M?bM #¼M ?„M- iB T i?2Q- H¢B ç m K iKÄB- iU [m v p +?mv M +O KbM?X

hQÈM; [m•M M`v +?d +QlB M?¢i K°i iB M;- M|B, óæB M ?¢ KlB +€+ M;QÆB çB p`C

> B M;QlB i?2Q iQÈM; [m•M M`v- M®B çm¬B M? m ç M i`QM; H m- KÈB T?€i ?B M
M i`QM; +| #®M M,K M;QlB çSM;- t9K H¢B [m M? K°i +€B #`M- ç M; M|B ;b ç!-
>^aB +MM; >¢ L;¬M ç m #B i- H` « æ¢i p` Gw h? M?- +ÁM +| >`M h? h`mM;- K'v M;C
[m2M K„i- +?d H` H9+ M`v F?¬M; ;¼B çQÊ+ / M? iUX

L;QÊ+ H¢B- K°i +?¶ ? Q H€M? F?€+- ç†i K°i +€B ;BQlM; K- M;QlB i` M ;BQlM;
F?¬M; T?^aB L?B T +?QM? pQÆM; i?b H` B\

*"M; M?B m çB K ç2M tm'i ?B M- ` -K ` -K ` -K ` -K- iB M; €Q ;B€T K b€i- iB M; #Q
M?Q i?Ov i`B m- -K -K F?¬M; /SiX

a€M; bÈK- €M? /QÆM; +?B m M;?B M;- M?B m ç°B bo i®i + -K i?ŠM; i`QÌM; i?QÆ
iB M T?QM; /Q M? #„i ç -m ç~v KçM? - ;B€Q 9v i`QÈ+ ç°B HÈM iB M; ;"Q i?ûi i`QM;
FûQ /`B ?ÆM K°i /†K- iWM; çÊi iB M; ; -K #çQ T?€i çB ` - M; QÌB Hç+ p`Q +ªM? ;
i?2Q ç| K` b¬B i`"QX

" M M; Q`B ç°B M; k- F} #BM? +?çv M?Q # v- M; mv M K°i ç€K HQM? HB M Hç+ ;B Q
H M? M?Q ç M FûQ [m•MX

« æçi K M; i?2Q K°i ç°B i?•M p - ?B M ` içB çQçM ç -m iB M i`QM; ç°B M; k- Î içB
HB M KB M F?¬M; /Si- p`M +?mv M t2 M; U M†M; M - M; ,M içB i`QÈ+ i`"M- iW ç| p
F?QªM; +€+? #° #BM? F?¬M; ç M K°i i' + - +?†i +?) iÈB +U+ çB K- T?|M; K„i M?bM
i?`M? M9B ç QX

:B€Q 9v M;²B i` M HQM; M;U - ?`M? i`m i`QM; ç°B- MQÆM; i?2Q iB M; F M ¬ ¬- /®
iQ, óh•v >ç i²M pQM; - +?d Î i`"M M`v- +| /€K i?2Q i M;? M? ç`+?\\ô

ó:B i5ô- i? M? •K ?¬ [m€i #`B bÆM çªQ ?ªB- FBM? bÊ K•v t M?- i`QÌM; K•m M?Q
?QÈM; H M #-m i`ÌB- M; v +ª F?¬M; F?Q +kM; t Q ç°M; M?B i iB M?X

óæB M ?ç Î +?¶ M`v- +?Q p` iQÈM; [m•M +kM; Î MÆB ç•v- +ÁM +| B +?`m çB +MM;

ó*MM; çB +MM; çB ô iB M; i`®M; #„i ç -m i?MM; i?MM; p M; H M- #° i®i # M i`QM
iQ- i`QÌM; K•m i`i` M;?B M; #®M KQÆB H,K ç° p T?Q i`QÈ+ - ;B®M; M?Q +U i?9

æ°B i`QÎM; H"TiS+ `9i M?Q ç Q # M ?¬M; ` - i`QÌM; ç Q /QÈB €M? /QÆM; b€M;
F?B T M; QÌB- i`QÌM; ç Q ;BÆ H M- ç°B i`QÎM; FB iHU+ `®M; iQ, óh +MM; pÈB +
pQM; 5 *?Q /M M; QÌB L[*?•M +| i? ç•K i?OM; i?•M i? +O +?9M; i - +| i? +?`ççT
i - +| i? pĐ imM; ç°B M; k +?9M; i ô æ•v H` K°i iB M; `®M; +m®B +MM; , óL?QM;

óh'i i?„M; 5ô

ao i®i ç°B i`QÈ+ K M; i?2Q i`K +?„M- #„i ç -m /MM; pk F?Q i`QM; i v ç€M? p`Q i`K
T?€i ` iWM; iB M; i? M? •K -K -KX

h`QÌM; ç Q +?d p T?Q i`QÈ+ - +| M; QÌB `®M; iQ, óL?B T +?QM? pQÆM; çB M ?ç

óh?B M im 5ô h? M? •K # v i?ŠM; p`Q K•v t M?- K°i iB M; iB T K°i iB M; - i?"i H•m

•K -K •K -K -K -K - t t - K°i ç°B F} #BM? tm'i ?B M- M?[M; M; QÌB M`v ,M K†+
F} #BM? i? m ç -m b|B H M- ?"m ç°B ?B M ` M?Q ;B| - ;B®M; M?Q i`QÌM; t`- +ªM
?QÈM; çQÌM; +?•M i`BX

h?~K L;çQ ,M K†+ FBK ;B€T- ç -m ç°B iB M ?B M [m M- # M ?¬M; €M H`v h?QÈM;
i` M M;U - içB T?Q b m ?„M- i?b H` Zm, h`Q >Q`M ç2Q K†i [m,- K°i i?•M M?mM; ;E
#bM? ioM? i?¬M F€- ç2Q i`QÌM; ç Q h•v >ç- i?2Q +€B ?¬M; +O M`M; - K°i KU+ M;

L`M; +MM; h?~K L;çQ HB + M? m- h?~K L;çQ M? ;"i ç -m pÈB M`M; - Zm, h`Q >Q`
i`QÈ+ ç°B F} #BM? i°+ M?•M- M`M; ç°i M?B M #| + K†i [m,- K€B i| + #m°+ H M i` M-
M´B i?2Q M?`T +?B M K½ +?çv p°B- +€B /mM; M? M imv i b„+ HçM? M?Q #,M; FB

ó>Q`M? aÆM M,K i°+ ô h? M? •K +O M`M; i?2Q ;B| # v çB- /Q `i M?B m HQM? H
ó*| /kM; F?Q çB [mv i +?B M +MM; i?B i F} +QÌM; ççB M?'i i?B M ?ç F?¬M; \\ô

.kM; bo H"TiS+ + Q ;B¼M; ç€T HçB M[iY mv M +?mv M M?Q M[i?¬M M`v, ó>Q`
/€K\\ô

*¬ ;€B M`v M?Q i?¬M M?•M- +QĐB +?B M K½ imv i i`„M; - i?2Q ç°B F} #BM? +?çv
i¬M >Q`M? aÆM M,K i°+ - b) pSi #Ä #^M; ?[m +O KbM?- pSi çB F?¬M; ç w- ç iQ`
b„i L[*?•M b Q\\ô

hB M; ?¬ M?Q M9B M?Q #B M ç€T H¢B- M|B, ó>Q`M? aÆM M,K i°+ iY i¬M ibM? M
M;mv M +?¢v i`®M K` H¢B b®M; i¢K #Ê5ô

L[i?¬M`9i i`Q`iM; ç Q h•v >¢` - ?¬, óL?Q p`v- HB M çB i?2Q L?B T +?QM? pQÆ
*?•M5ô

óæ9M; ô

óæ9M; ô

>ÆM ? B p¢M F} #BM?- iB M; ;¬K T?|M; H M i`lB- K` H9+ M`v- Zm, h`Q >Q`M ç½
i`QÊ+ K„i # Q M;QlB- iWM; #QÊ+ K°i çB ç M /QÊB M;U h?~K L;¢Q- M`M; /`m /`M
i`¼M; M|B, óæB M ?¢- Zm, h`Q >Q`M +MM; /kM; bo M,K i°+ ç m T?| i?€+ +?Q çB M

h?~K L;¢Q i`M M +?B M K½ t Q ç°M; #'i M # M /QÊB K¬M; - M|B, óh F?¬M; i? #
+ª #¼M M;QÆB- i'i +ª K¼B M;QlB b®M; b|i- M?QM; +| i? + K çQ M +?9M; i b) +?

Zm, h`Q >Q`M M•M; H M +QM K„i- €M? K„i b•m FQM- ç¬v M;QÐM; K° h?~K L;¢Q- +
F?¬M; ?`M5ô

Zm, h`Q >Q`M çSM; H M- K°i H¬M M[i`Î Kbm? H M M;U - b|M; p B +MM; h?~K L;¢
`¢T i?'K i` M +€B i`€M imv i i`„M; M?Q bQM- +€B KkB p M? H M FB +O M`M; - K°
tm®M;X

:Bl F?„+ M`v- +l tQ ç2M tb ç¬m b|B T?¬M T?“i b m HQM; M`M; p` h?~K L;¢Q- +| p

X XX X X X XX XX XX X

>[m [m•M F} #BM? ;B€Q 9v- F} #BM? /kM; K½M? /Q M? iK i”T +MM; K°i +?¶- i'i +
i` M M;U - K°i M;QlB ç2Q iB M bo iB M ?B M [m M- ,M K†+ +€i T?K+ ?²M; b„+ - iWM
ç°B M;k- i v €Q ?„M`mM H M- ;B`v +k /QÊB ;®B #` ;B| i?´B- +kM; H v ç°M; i?2Q ;

h?2Q ®M; i v €Q ?„M- K°i T?¬M pªB p|+ i?“i /`B H°` - ?„M FûQ pªB` - p¬ +MM; i
>mM; L¬ H`K ?¢B- æQlM; +| æ°i Zmv i H` ?Q¢- M v >mM; L¬- æ°i Zmv i Î ç•m\ >B M
/MM; M; M; M;QÊ+ ç +?B K i?B M ?¢- ;B i M;QlB ç¬v ç²M; - +?B K ç'i M;`M /†K-
+?Q H` M?K+ ô

æ€K F} #BM? i`¬K K†+ M;²B Î i` M M;U X

ó« ?¬ >mM; L¬ ?mM; €+- æ°i Zmv i ?mM; #¢Q- ç m F?¬M; M?Q L[*?•M ô

*| M;QlB KÆ K`M; M;O- M;€T i?“i /`BX

J°i M;QlB F} #BM? /kM; K½M? /Q M? M|B F?) pÈB M;QlB # M +¢M? i?•M- ?ÄB, óo
HlB- M;QlB i¢B ç•v M|B K°i MûM M? M; pšM +ÁM iB T iK+\

L;QlB F?€+ K†i #,M; #| M|B, óa„T tQM; `²B- b„T tQM; `²BXô

E} #BM? H9+ i`QÊ+ FBM? M;¢+ M|B, óG`K b Q M;QÆB #B i b„T tQM; `²B\ô

E} #BM? M`v /QÆM; /QÆM; ç„+ w- M|B, óL;QÆB F?¬M; M;?2 i?´v b Q\ ”i i`mM; #
ç½ M|B ? i- #•v ;Bl +ÁM FûK K°i i°B #’i M;?o - M|B tQM; +€B M`v- F?ŠM; ç`M? H`

G9+ i`QÊ+ F} #BM? F?¬M; iBM- B M;l iB M bo FûQ /`B i? M? •K, óG¬M M`v H` ç M
HQ¢M- pb p`v- i`B m çbM? ?¢w +?d- i`mM; i?¬M #B i T?šM M° F?lB #BM?¬M;?o
T?ªM i?¬M ô X

óE?K+ F?K+- ?¬K M v ;B®M; M?Q ?ÆB /`B- KÈB pW `²B H` ç`K Hm”M +?mv M +´-
i?lB M vXô E} #BM? M|B +?mv M FB i?Q€M; t`m ?´ K°i iw- i?’T ;B¼M; F?) +MM; M

G9+ M`v- H¢B H` K°i ?²B iB M; ?¬ #`B bÆM çªQ ?ªB i`mv M iÈB- +„i çSi ?`+? p,M /
M;QlB M?bM [m - KÈB T?€i ?B M K°i +?¶ çQlM; +?•M i`lB F?€+- F} #BM? `”K`¢T
?„M M? M? +?|M; /B ç°M; - +?B K ç|M; ;Á M9B i`QÊ+ ç°B- ç M [m M b€i ç°M; ioM?

M?B m ç°B F} #BM? tm'i ?B M iW M?B m +?¶ i` M çQÌM; +?•M i`ìB- p¬ b® i`QÌM; t
HÈMX

óL[*?•M +~m ç M `²B5ô J°i M; QÌB E} h?2Q [m•M ?¬ iQX

ó:B i5ô hB M; `®M; M?Q b|M; /[- # Q T?O HÌB i? Q i? Q #'iimv i +O iB M boX

ó"bM? h•v oQÆM; h?B M im - L?B T +?QM? pQÆM; h?B M im 5ô

óo¢M im 5ô

-

V

dyNX *?QÆM; eek, JÎ J" M UkV

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; eek, JÎ K" M UkV

L?¡K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h` M +€M? ç²M; #€i M; €i- F} #BM? L[*?•M +?¢v F?¬M; [mv i„+- M?B m ç°B F} #BM
F?B i?b T?•M i€M ` - K„i i?´v bo F?Q >¢ [m•M M;~M; + Q- +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+
æ² æ² K†+ K°i #° €Q ;B€T / ;BªM /`- M;²B Î i` M +?B M K½ i?¬M im'M- ?QT K„i- M
G¢B +¡ M,K i?¬M? [m•M ç°B H" #° i®iX

>Q" M L? M æ² æ² F?¬M; F?ÄB T?€i ` iB M; +QÌB H¢M?- [m•M ç°B ç®B T?QÆM;-
L[*?•M +¡ i?W - b® HQÊM; M"v- Î i`QM; HÁM; >Q" M L? M æ² æ²- H¢B +ªK i?´v ?Æ
K¢+- #¼M ?„M i?QÌM; i?QÌM; i`mv çm´B- +?QM? H" M;QÌB E?B i æ M ;'T # ;'T M,
HQÈi [m - F?¬M; M;QÌB M"Q +¡ i? M;„M +ªM KkB M?¼MX

*?9i M;QÌB 'v- /U i?2Q >Q" M L? M æ² æ² i?QÎM; i?S+- i?"K +?Q M; v +ª M?ûi +k
` ,M;X

>m®M; +?B +ÁM +¡ M,K i?¬M? #° i®i- i¢B ç•v- i` M +€M? ç²M; #€i M; €i- #° i®i;†T
pB M ç m +?d +¡ K°i- +? i-+?d H"- i`QÈ+ #° i®i +¡ t i`"M p" ? B +€M?- F} #BM? ?"
iQ€B- ?„M ?ÆB ?QT K„i H¢B- +m®B +MM; [mv i ç`M? çB /Á tûi K°i +?9i i`QÈ+X

>Q" M L? M æ² æ² M;?B M; ç-m b M; +?¶ F?€+- M¡B pÈB K°i M;QÌB HQM? HB M H¢
/šM M;QÌB çB i?Y K°i H-MXô

?d K°i H9+ b m- K°i M;"M F} #BM? L[?•M iW i`QM; ç°B +?¢v M?Q # v çB ` - M? M
?QÈM; ? B +€M? >¢ [m•M- K°i ;½ M;QÌB EBK +-K ç-m- ;B®M; M?Q a€i h?¬M- i v
t¬M; ç M ç-m iB M- i`Î i?¬M? ?¢+? i•K +O +ª ç°B F} #BM?X

*?B M K½ çB M +m²M; K" `QM; `m´B- i`QÈ+ K†i ;B¡ i?´B +U +K¢M?- ¬ ¬ `mM; ç°M
tmM; T?QM; ;B®M; M?Q ç Q M?¼M- i? M?Q H¬B çbM? p¢M [m•M- T?€i i`B M K¢M
L[*?•MX

æ°B F} #BM? HB M F i +?†i +?)- i?"K +?Q +¡ i? /MM; p B b|M; p B ç ?bM? /mM;
M?Q # v- ç°B ?bM? +¬M; H" +?†i +?)- HU+ ç€M? p"Q +¬M; HÈMX

h?"K +?Q- +?d +—M K°i M; "M M; QìB- +| i? + „i K'v p¢M ç¢B [m•M i?"M? ? B çQ¢M
M?Q p"v- v m +—m ç®B pÈB F} #BM? +kM; H" +U+ + Q- +?d +—M +| K°i M; QìB tªv`
+?B M K½- M? M? K°i T?—M ?Q†+ H" +?"K K°i +?9i- HB M p¬ +MM; +| F?ª M, M; çK
+kM; +| F?ª M, M; #` +?B M K½ ?"m ç°B; "Q i?ûi K" ç M- çKM; p"Q M? m- K°i M; Qì
+?Q +| i? H" ?ÆM KQìB +QM +?B M K½ —K —K çKM; p"Q M? mX

L; QìB L[*?•M [m2M pB + / H"K- #`v` HQ¢B i`"M ?bM? ç° F?| + Q M"v- H¢B F?¬M
H—K- ç°B F} #BM? K°i M; "M M; QìB M"v- ; B®M; M?Q M „K i v M „K +?†i i?"M? [mª ç
M M [m ?QÈM; >¢ [m•MX

E} #BM? ; B€Q 9v i? 'v HQ¢B i`"M ?bM? M"v- +MM; i`MM; FQ+? M?Q i? - HB M +| i
*?•M HÈB ?¢B i? M"Q +?QM? H" F} #BM? /kM; K½M? /Q M?- +kM; imv i ç®B F?¬
? „MX

*?d H" - Gw h? M? çSM; i`QÈ+ ç°B F} #BM? ; B€Q 9v p" F} #BM? /kM; K½M? /Q M?-
iQÆB +QìB- ç®B T?QÆM; ç•v H" ç M tÁ tûi ç H B H"+? # M KbM?- ? „M M; ²B Îi`
>'Xô

æ²M; >' ;?bK M; U çB` - M|M; HÁM; M|B, óhQÈM; [m•M +| ; b T?•M T?| \ô

Gw h? M? i?ª M M?B M M|B, ó.šM K°i ç°B- çB +?ÆB +MM; #¼M ?¼Xô

æ²M; >' +QìB ? ? K°i iB M; - i?9+ M; U M|B, óJ°i /Q M? çB i?2Q i 5ô h€K i`, K; E
ç|M +U+ F€M? M?X

h¢B ç•v- i` M +€M? ç²M; #€i M; €i- ? B +?B [m•M ç°B F?'M; H² çSM; ç| - i¢B F?QªM
i`®M; - ; BQÆM; K „i M?bM i'i +ª pB + b „T T?€i bBM? i`QÈ+ K „i- iB M; +?B M K½ F
i? K F?B T M; QìB- ç°B F} #BM? bQM; T?QÆM; H Q iÈB M? v- +`M; M; "v +`M; ; —M

æ²M; >' M; ²B Îi` M M; U - K°i ç¬B +QM M; QÆB M?Q ç Q ç€M? ; B€ ç®B T?QÆM; -
M?bM ç®B T?QÆM; +`M; M; "v +`M; ; —M- ç°i M?B M ?ûi HÈM, óS?QM; 5ô

óS?QM; 5ô

: B®M; M?Q +| , M w- i€K i`, K F} #BM? i? v ç´B ?QÈM; +?¢v MQÈ+ `9i i?ŠM; i „T- `ª
M; ?B M; ` - ; B®M; M?Q ? B i`€M; ?€M ç€M? ? B # M- K°i M; QìB i`€M; ?€M M „K i
M M #9 M†M; M; "M +•M ç M- K" M; QìB F?€+ - i?b H" M; ?B M; M; QìB HªM; i`€M?X

S?—M T?"i ? B ç°B F} #BM? ; B Q i?Q - +?d iB +- F} #BM? L[*?•M +| H) H" +?"K
F?¬M; - >Q" M L? M " hm F?¬M; i? F?¬M; +?, K +?9 ;?bK +?†i M; U - ?ÆB /WM; H¢

*?d /WM; H¢B K°i +?9i M"v- bÆ ?† ç½ H°` - K" >Q" M L? M " hm T?€i ?B M- M?[
M; ?B M; ` FB ç M; çSM; Îi` M +?¶ i?m" M; B| - iWM; ç—m KkB i M iBM? K M; HÁ2
L[*?•MX

æ²M; >' ç½ T?€i` iB M; +QìB H" M? H¢M? - ; BQÆM; +mM; HB + p T?Q >Q" M L?
ó" „M5ô

>ÆM K'v i`, K KkB i M M?¼M #mM; ` F?ÄB /•v +mM; - t i [m MY ?bM? +mM; ; B[F
F} #BM? M; QìB EBKX

JQìB K'v F} #BM? M; QìB EBK F m` M- `ÆB tm®M; M; U - ç°B ?bM? F} #BM? >Q" M
HQ¢M H M- K" H9+ M"v ç•v- æ²M; >' ç½ ; "Q i?ûi K°i iB M; - K M; i?2Q ; B€Q 9v T?E

ó> v5ô Zm•M i`"M >¢ [m•M # M FB - H" T iS + i`mv M` K°i ?²B ?Q M ?¬- bo F?Q M

h`QM; HÁM; >Q" M L? M " hm #B i- i`"M +?B M ç'm [mv K¬ M?Ä M"v F?¬M; i? F?
+kM; F?¬M; i? i`Î p #`M ; B Q- F?) + „M K¬B- +ª i?•M i? +QM; H M M?Q i¬K F?¬
i`mv FQ+?X

E} #BM? L[*?•M +kM; M´B ; B" M- #¼M ? „M iWM; H" MB K FB m M; ¢Q- ç€M? ç•m
?¬K M v- M; v +ª M; QìB h•v >¢ +kM; +?Q KÁ ç M- HB M i´M i?QÆM; i?ª K i`¼M; -
M¶B M?K+ p¬ +MM; X

hWM; M; QìB iWM; M; QìB çB M +m²M; ç€ M; U #KM; - F?¬M; M; WM; i, M; i®+- çm´B
çB t - +kM; +| F} #BM? +-K i?2Q +mM; iB M- ; BQÆM; +mM; +¨B i M- #„M tmv M [n
æ€M; iB +- ?B m [mª HçB F?¬M; HÈM- i`QM; H9+ KK+ iB m +?çv i`®M `ªB `€+ K`
+kM; +?Q +?„+ +| KQìB T?¬M M„K +?„+- ?ÆM M[- F?QªM; +€+?+O bQM; T?QÆM
i`9M; - M?B m M?´i +kM; +?d +| i? içQ i?¨M? i´M i?QÆM; M; Q¨B / X
æ²M; >´ +kM; H¨ H-M ç-m iB M bY /KM; +?B M T?€T i? Q Hmv M Î T?Q i`QM; ?½
F?¨M i`QÆM; - +?d H¨- i?ìB ; B M /-M /-M i`¬B [m - +ª M; QìB #m¬M; HÄM; tm®M; -
ç½ KÁ çQE+ Kºi ç² p¨i- HQçB p¨i M¨v- ;¼B H¨ F?®M; +? X
*?d +-M +| i? F?®M; +? çQE+ iB i i´m +?B M i`QìM; - i´i +ª b) i`Î M M p¬ +MM; `ä
h`QM; HÄM; æ²M; >´ i?QªB K€B p¬ +MM; - K„i i?´v i`mv #BM? T?Q b m +¨M; M;¨v +
M|B, óS?Q # M i`€B- +?çv tûQ ô
GçB H¨ H-M i?S ? B +?çv tûQ- i€K i`, K ; B€Q 9v +?çv M?Q ; B| - +ªB #B M ; | + çº i?
Kºi pÁM; [m M? F} #BM? M; QìB EBK- æ²M; >´ M„K ç9M; i?ìB +Æ- [m€i, ó„M5ô
Jºi pÁM; i`ÁM +?mv M [m - M; QìB L[ \*?•M i`mv çm´B Î T?Q b m çº i M?B M T?€i ?
iB i M¨v HçB `QM; `m´B Î i` M T?QÆM; ?QÈM; ç-m ; B| - H-M HQÊi iWM; M; QìB K
KkB i M HçB `ÆB tm®M; M?Q KQ X
óh B €+5ô GçB H¨ KQìB K´v F} #BM? L[*?•M M; ½ [m}- >Q¨M L? M " hm T?€i ` ; -K
; B€+ M¨v- i?¨i H¨ F?B M M; QìB T?€i çB M- `ä¨¨M; +?QM? KbM? +| çQE+ HU+ HQ
F?¬M; i? çºM; ç M ç®B i?O- +ÁM ç®B T?QÆM; HçB M?Q H¨ K Q çM ; BÐM +?mºi- t
Kºi +?¶X
J¶B Kºi HQÊi KQ i M- F} #BM? L[*?•M F?¬M; i`€M? çQE+ pB + /WM; HçB Kºi +
i?ìB +Æ M¨v- F} #BM? ; B€Q 9v T?B M; U #Ä +?çv M?Q ; B|X
æÊB +?Q M; QìB L[*?•M /®+ bS+ HB m KçM; K¨ ; „i ; Q Km®M +„M #¼M ?„M- #¼M ?
ç9M; i?ìB ; B M- çº i M?B M i? v ç´B T?QÆM; ?QÈM; - +€B M¨v HçB H¨K +?Q F} #B
çQçM i?ìB ; B M M; QM; i` - K¨ H9+ M¨v ç·v- F} #BM? ; B€Q 9v T?B HçB +?çv pÁM
i?m¨M ; B| - HçB H¨ Kºi ?²B KQ i M ç-v i`ìB #„M tm®M; X

dRyX *?QÆM; eej, h M h€+

EB m h? L?Q o•M

h€+ ; Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; eej, h M i€+

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

æ´m T?€T M?Q p¨v- +Æ ?² H¨ iB T +¨M pÈB p¬ HçB- ? i H-M M¨v iÈB H-M F?€+- Hç
h`W T?B +| i? çm´B i?2Q #¼M ?„MX

L?QM; çm´B i?2Q M¨Q +| / /¨M; M?Q p¨v\ Zmv M +?O çºM; M^K i`QM; i v F} #BM?
w K¨ i? v ç´B T?QÆM; ?QÈM; ?Q†+ T?€i çºM; +¬M; FQ+?- M; QìB L[*?•M ç m F?¬
H¨ M; QìB T?ªM SM; HBM? KšM- +kM; +-M i?ìB ; B M ; BªK t|+- K¨ H9+ M¨v- pW ç9
imv i ?ªQX

Zmv M +?O çºM; +?B M ç´m- Kºi KU+ F?®M; +? i`QM; i v æ²M; >´ - M; v iW ç-m-
FQ+?- +ÁM +| +?9i K´i i`¨i iU- i`QM; i?ìB ; B M M; „M M; OB- +| ; B€Q 9v F?¬M; F`T

/-M /-M- +?ì #¼M ?„M [m2M HQϕB T?QÆM; i?S+ +?B M ç'm M"v- +M; F?-M; +?Q
?°B M"QX

h`QM; M?€v K„i- ?ÆM K°i i`,K F} #BM? L[*?•M M;½ tm®M;- K" +?B M [mª+O F} #
K°i ;B€Q 9v- >Q"ML? M " hm +?ûK ;B€Q 9v M"v tm®M; M;U - T?€i` K°i ?²B #ϕQ
?„M +kM; ç°i M?B M +ªK ;B€+ çQÊ+- b€i +Æ ;B€Q 9v F} #BM? T?Q i`QÊ+ +M; i?

E?-M; +?d H` i`mv FQ+? ç`+? M?•M- +?QM? H` # M i`QM; ?M; M;k >ϕ [m•M- i`Q
K†+- ?bM? M?Q +kM; tm'i ?B M p- b® +QM K„i M?bMi?ŠM; p`Q ?„MX

>„M çQÆM; M?B M b) F?-M; #B i- i? M? MB M ;B€Q 9v #` ;B i FB - imv `ÆB F?ÄB
+?ûK ç M ?QÊM; ?„M- H` M;QÌB +MM; i`QÌM; +O K'v M;M M;QÌB ç²M; +?Q- H` ç
bÊK +?B m Î +?mM; - #¼M ?„M iWM; +MM; K°i +?¶ H"TM?B m HÌB i? - +MM; M? m
+?¶ i? Q Hmv M i` M i`"M ç` - K² ?-B ç-K çb - F?) i`Á +?mv M iϕB i`QM; HÊT ?¼+
ç K [m - #¼M ?„M +ÁM M|B` HÌB M|B ?MM; ?²MX

J` ?B M iϕB- ?„M ç½ +? iX

:B€Q 9v F} #BM? i`QÊ+ ç°B pšM +ÁM T?B M;U - M?QM; i`QM; >ϕ [m•M- K°i M;QÌB
M;?B M HÊB M|B, óG` F?Q F} #BM? *?m ok- +QM K M| - M;QÌB M"v +ÁM M|B Km®
çB i`QÊ+ K°i #QÊ+Xô L|B tQM;- ? B K„i çšK H - +| +?9i KÆ ?²- +| H) +?d bÆ ;B Q
M,K bÊK +?B m Î +?mM;- ç½ i?M? i?|B [m2MX

>B M iϕB- ?„M ç½ K'iX

GQϕB i•K iB M? M"v H"TiS+ `ªB` M;Q`B- +ª [m•M i`"M- HϕB +| K°i HQϕB i`-K K†-
M;U - +kM; ?"M F?-M; i? H"TiS+ #Ä +QÆM; ` - çB #€Q i?M pb ;B ?Ä FB X

L;QÌB M"v +| K°i +?9i 'M iQÊM;- imv 'M iQÊM; F?-M; `ä`"M; H„K- ?„M +kM; +kM
h? M? Qm €B- M?QM; H9+ M"v- M?bMi?'v çS i` M?" KbM? p'i pª /ϕv /¶ `ÆB p½B
?„M +kM; bBM? ` K°i +?9i t Q ç°M;X

óE?-M; MûK K†i KkB ?¼+ çQÌM; /ϕv pä- `ÆB ç°B +kM; /€K K°i KbM? +ĐB M;U çB
*?•MXô Gw h? M? i?b i?"Q K` MB K K°i +•mX

ó„M5ô GϕB çϕi iÈB F?QªM; +€+? tϕ FQ+?- ç€K ;B€Q 9v ç²M; i?ÌB T?B M;U ç M-
M; v K°i M;QÌBX

>Q"ML? M " hm FBM? ?½B K'ib„+- +ÁM +?Q +?ì ?„M F`TT?ªM SM;- HB M +?SM;
T?|M; iÈB ?QÊM; ?„M- #®M M,K KOB i M tmv M [m i?•M i? ?„M- KQÌB F} #BM? L[
tm®M; M;U - K" >Q"ML? M " hm +ÁM`mM`~v i` M M;U - ?„M +?,K +?9 K` M„K ç
+Q [m„T tm®M; M;U - HϕB pšM +ÁM +„M`,M; +? Q +?®M;;, ó•+?` ô

J°i iB M; F m ç m i? HQÆM;- i` M K†i >Q"ML? M " hm /[ iÊM- #°+ T?€i` iB M;
HÁM;X

E} #BM? L[*?•M ç½ +| +?9i Qi K'i i`"i iU- K„i i?'v >Q"ML? M " hm #` i?QÆM;- K
+m®B +MM; +kM; #` [mûi bϕ+? b)- +| M;QÌB iB TiK+ i`mv FQ+?- +| M;QÌB +?QM?
i`b ç°B M;k tmM; T?QM;X

L?QM; H9+ M"v

æ²M; >´ ?- iQ K°i iB M;;, ó_9i ç Q5ô

h€K i`,K ;B€Q 9v ç°i M?B M +?mv M ç-m- i`QM; K„i +O #¼M ?„M ?B M H M K°i
+?m-B M?Q ç Q` F?ÄB pÄX

ó:B i5ô æ²M; >´ /šM ç-m- T?|M; p ?QÊM; F} #BM? L[*?•M K'i i`"i iUX

ó:B i ô- iB M;;-K #¶M; M?B M p M; H M- i€K i`,K i?B i F} +?,K +?9 i?2Q çm-B- i`
M? M? +?|M; i´ +?S+ ç°B M;k tmM; T?QM;- ç°B M;k +kM; F?-M; +?†i +?) - i?"K +?Q
/B M M"v- #¼M ?¼ i? Q Hmv M`i M?B m F?B K F?mv i- M?QM; K¶B M;QÌB- ç m H
HU+ +?ϕv MQÊ+ `9i M?Q b|M; iQ ;B| HÈM- F?-M; +?9i /Q /U T?|M; p ?QÊM; F} #B

E} #BM? tmM; T?QM; - ç°B ?bM? +U+ F€ i`¼M; v m- K°i F?B ?¶M HQ¢M- F} #BM?
i?`M? HU+ ç€M? p`Q ?[m ?B m- #ªv i`,K /kM; bo L[*?•M +ÁM H¢B- imv i ç®B F?-
+?B F} #BM? M`v i`MM; FQ+?- M; QÌB L[*?•M [m2M i?m°+ HQM; M;U F?-M; T?ª
M M- F?B ç€K ;B€Q 9v ç°i M?B M [m v ç-m M;U H¢B- i'i +ª K¼B M; QÌB H`T iS+ /U

•K -K -K -K

J'v M;`M K|M; M;U - K°i i? M? i`QÌM; ç Q ûT tm®M; - ç|M ;B| HÈM T?-M T?"i- tQ€v
L[*?•M F} #BM? +ÁM +?Q F`T T?ªM SM; - H`T iS+ ç½ #` F} #BM? ;B€Q 9v #'i i?b
H M- M m F?-M; T?ªB +?¢v çQÌM; /`B iB m ? Q HU+ M;U - M m F?-M; T?ªB +?O i
M?'i i?ÌB F?-M; #B i H`K b Q- M m ç +?Q #¼M ?„M M?B m K°i +?9i i?ÌB ;B M i' +
K¢M; +MM; ;B€Q 9vX

L?QM; H9+ M`v- i?2Q M; QÌB M; ½ M;U ç´- ?mv i M?K+ iB M; p +?¢K- ;B€Q 9v F} ;
F€ K½M? HB i- H`T iS+ H` ?mv i pk # v i€M HQ¢M- F} #BM? ;B€Q 9v pšM ç M; +?¢
FûQ H ` K°i çQÌM; K€mX

J'v i`,K F} #BM? L[ \*?•M H`T iS+ #` T?•M +€+? ` p- b® çQ¢M- M?Q +QM `m²B F?-
M i`QM; M;U+ F?-M; ç +?Q #¼M ?„M HMB #QÊ+X

L?QM; ç½ Km°MX

h?2Q çQÌM; K€m +m®B +MM; +?ªv ` - ;B€Q 9v F} #BM? H`T iS+ i? v ç´B ç-m- iWM
F?-M; +?9i /Q /U ç•K p`Q i`QM; ç°B L[*?•M F} #BM? ç M; w ç² i' +?S+ H¢BX

GQ¢M- F?„T MÆB ç m H` M; QÌB L[ \*?•M F?|+ i?ûi p` M; ½ tm®M; M;U - i`QÌM; ç Q
i? #¼M ?„M- H9+ KkB M?¼M ?9i +®i M?K+ ÎT?Q i`QM; ` - MQÆM; i?2Q KQ K€m
H` F?-M; + K HÁM; F?|+ i?ûiX

J°i M; QÌB L[*?•M ;BÆ ç Q- w ç² Km®M +?†M K°i ;½ ;B€Q 9v F} #BM? H¢B- pW
T?QÆM; +?d H¢M? HMM; +QÌB K°i iB M; - i? M? ç Q K¢M? K) ç`T ç-m M;U +O ?
iB M; - çªQ ?QÈM; # M +¢M?- L[*?•M F} #BM? H`T iS+ K'i i? M;²B p[M; p`M; - HB
M?Q ç Q ;`Q i?ûi H M- t i [m H¶i B ?„M tmv

L; QÌB M`v M; ½ tm®M; M;U - i`QÈ+ M;U+ QÈi çšK- F?-M; M;WM; T?mM K€m- +ª M
H`T iS+ H¢B H` K°i i?Èi +?B M K½ >¢ [m•M T?B iÈB- ?mM; ?,M; /šK M€i ç-m H•m
p`Q #½B +ÄX

ó:B i ô- ç•v H`i? M? •K +m®B +MM; ?„M M;?2 çQÊ+

J` H9+ M`v ç•v- ç¢B ç°B i`QÎM; [m•M EBK p- +MM; ?QªM; bÊ- #¼M ?„M F?-M; i? i
F}- ç9M; H` /MM; ? B MûM ?QÆM; i?ÌB ;B M- HB M i`B i ç i M i€+X

h` M K†i >Q`M L? M æ² æ² pšM ç M; ?B M ` p F?|+| i? iBM- iW H9+ pW KÈB #„i
#` H`K M?K+- ?„M HB M M; ?o T?€B F} #BM? ` iB T SM; - +?d H`- w M; ?o M`v `i M
M m iB T SM; - +?QM? H` v m i? ?ÆM M; QÌB- +?QM? H` i¢B i`QÈ+ K†i # p¢M i?i
i?W M?"M i?B i F} L[*?•M p- M,M; p` M?m M?QÊ+X

*?Q M M- ?„M K°i KU+ +„M ` ,M; - +?,K +?9 M?bM +?B M i`QÌM; - K°i KU+ i`-K K†+-
KU+ KQM; M;|M; - çm´B M? M? H M- +?d +-M >Q`M L? M " hm çm´B H M çQÊ+- i?„
>Q`M L? M " hm- M?QM; F?B >Q`M L? M " hm i`9M; i M- >¢ [m•M [m v M; QÌB tmM
KÈB w i?S+ çQÊ+ ?"m [mª M; ?B K i`¼M;X

óL; QÌB ç•m- iB T SM; #¼M ?„M5ô J M? H M? M`v ç½ Km°M- çÈB +?Q F} #BM? M|
>Q`M L? M " hm ç½ i`B i ç i M i€+- ;B®M; M?Q ç`M b|B t-M; p`Q / - #` M?[M; b|
>Q`M L? M " hm #` M; QÌB +„i çSi ç-m tm®M; - ç†i Î /QÈB +´ +?B M K½- L[*?•M F
i`®B +? i- i€M HQ¢M #®M T?Q X

æ²M; >´ /šM i?2Q i?m°+ ?¢- K M; KQÌB #®M +€B ç-m ç°B i`QÎM; L[*?•M- M;? M?

>Q`M L? M æ² æ² M?Qm H¬M; KB tm®M;- +„M ` ,M;- ? B K„i çÄ i?ŠK M?bM i'i +ª- i
#„i ç-m M!M; Mªv Km®M ç°M;X

dRRX *?QÆM; ee9, J€v s v

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ee9, J€v t v

L?¡K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

E} #BM? ;B€Q 9v ç€M; bÊ ç M KS+ M`Q- H9+ M`v HB M i`B i ç H°` - >Q`M L? M
p T?Q K°i ç°B F} #BM? F?¬M; ;B®M; M;Q!B i?Q!M; FB - M?•M b® F?¬M; i? pQÊ
M;`M M;Q!B M!B M?B m F?¬M; M?B m- M!B i?B m +kM; F?¬M; i?B mX

.M b Q +kM; H` H½Q iQÈM; ç-v FBM? M;?B K b i`Q!M;- i`QM; H9+ ç!- ?„M HB M
i`bM? ç° M`v- ç½ F?¬M; i? HQm +?B m b m M[`²B- +S +?B M ç'm ;B€M iB T+M
M`v- +?ŠM; #^M; M?'i +Y ç€M? pĐ imM; ç°B M;k +?QM? +O #¼M ?„M- p b m H¢B
M?[M; F} #BM? M`vX

*Æ i? FB M +® +O >Q`M L? M æ² æ² #¶M; M?9+ M?Q+?- i?B i K•m i` M i v +?d p
K•m +?¼+ H M ?QÈM; #-m i`!B- ?ûi HÈM K°i iB M; , ó:B i5ô

" i`,K i?B i F}- #„i ç-m +?“K `½B F?ÎB ç°M;X

*`M; H9+ +`M; M? M?- +`M; H9+ +`M; M? M?

hB T i?2Q- F} bo +Q!M; i`€M; +9B M;Q!B tm®M;- i?•M i? t!+ Mªv i?2Q +?B M K½
i? M;²BX

ó« ç°i5ô

•K -K

L;`M p¢M im'M K½ +?¢v M?Q # v- i`Q!M; K•m ?ÆB ûT tm®M;- i¢Q i?`M? K°i ?`M;
`WM;- i? M? •K KkB K•m T?€ ;B! `mM; ç°M; tmv tmv- i`QM; ç¬B K„i +O K¶B M;Q!
HQÊi iWM; F?m¬M K†i #„i ç-m /[iÊM ?ŠM H M- b€i +Æ H°` -K -KX

JK+ iB m +O #¼M ?„M "° i®i U#° #BM?VX

"QÈ+ ` F?ÄB i`"MX

" p¢M i?B i F} +! i? M? i? FBM? i?B M ç°M; ç` - ç¢B ç` M´ p M;- +ª #¬m i`!B ç m
F?!B #KB tQ€v H M M`v K` +! p ªK ç¢K K'i b„+- p¬ b® +QM im'M K½ H Q iÈB- iªM
+?¶- iWM; M?€M? F} i`"M ;B®M; M?Q ç Q M?¼M- /MM; i®+ ç° +U+ M? M? iB M i?Š

L[*?•M #'i K½M- p¢M M;Q!B F?¬M; ç`+? çQÊ+X

" p¢M F} #BM? L[*?•M- +MM; K°i +?¶ #¢Q T?€i ` - iU M?Q # M;?bM i?€+ MQÈ+
H'v tm i? F?¬M; i? çĐ +m®M # v i'i +ªX

?B M T?€T +O M;Q!B L[?•M poM? pB M +?d +! K°i- +kM; +?d +! +€B M`v H` p¬
?[m ?B m M?'i- ;B®M; ? i M?Q b!M; iQ ;B! HÈM- F?¬M; +?9i /Q /U K` F?ÎB ç°M; i`
i?S i`QÈ+ K„iX

"B M T?€T M?Q p"v- F?B #¼M ?„M ç®B T?| pÈB i'i +ª +€+ #º iº + F?€+- ç m iWM; /
E?B i æ M- ç½ iWM; /MM; [m - ?[m ?B m K" i`U+ iB T- F?¬M; #B i QÈi €i #~M i?d
+?QM?- M?B m F} #BM? ;B€Q 9v ?ÆM M[- +kM; F?¬M; p½M ?²B çQÊ+ #¢B +K+ +

•K –K •K –K

" p¢M i?B i F} +~M; M;~v +~M; ;–M- •K i? M? +?B M K½ >A A A p M; H M HB M i
`ÆB H M i` M +Ä t M?- ç'i +€i # M /QÈB /QM? p"Q- +?•M H"TiS+ M?ªv /UM; H M- #
p F +? +ÐK M"Q- +€B i`QÌM; K•m ûT tm®M; FB - H¢B i?Q€M; M•M; H MX

Ryy i`QÊM;

"º i®i b m t i`"M- ç½ +| i? i`¬M; i?`v `i`ä`"M;- M?[M; >¢ [m•M +? i iB i M"v- i¢
*?•M i?B i F}- `ä`"M; F?¬M; ? Hº ` b„+ bÊ ?½B- +?d H"- #¼M ?„M `i M? M? +| i?
+O M; QÌB L[*?•M- +Q ç–m`9i +`i`QM; t i`"M +kM; F?¬M; H"K M M +?mv M ;bX

J†i H9+ M"v- ç€K çºB i`QÎM; ;B€Q 9v #º #BM? b m t i`"M #„i ç–m`9i ç Q` - iWM;
ó*mM; i?O ô

h¢B ?"m çºB K•m i`"M- Kºi çºB #º +mM; i?O #„i ç–m FûQ i`QÌM; +mM;- i`QÌM; +m
i`,M; `K- KkB i M H¬M; pk ç†i H M i` M /•v +mM;- ç–m KkB i M M;?B M; ?QÊM; #
MQM ?ÆB +?i çÊB- +Æ ?² K¶B M; QÌB ç m +| i? M;?2 iBK ç"TM?Q i`®M; i`QM; M;

ó"„M5ô

ó"„M5ô

ó"„M5ô

L;mv M Kºi ç€K i? M? •K- i`mv M çºM; i`QM; çºB M; k /"B ç M p"B /†K- iB Ti?2Q
H M #–m i`B- t i [m MY ?bM? +mM;- T?€F?¬M; K" `ÆB tm®M; /QÈB ç'iX

L[*?•M F} #BM? tm'i ?B M ?¶M HQ¢M M?Q M?Ä- i` M i`,K M; QÌB L[*?•M F m` M
M;U - #¼M ?„M +?Q ?ŠM #` #„M +? i- M?QM; Kºi F?„+ tm®M; M;U - HB M i mv i
M"Q- F ç€M; i?QÆM; KÈB M;½ tm®M; ç'i- `i M? M? #` ç²M; #¢M ?"m çºB T?|M; M
` iWM; çÊi F?| +i?ûiX

J" H9+ M"v ç•v- F} #BM? ;B€Q 9v ? B +€M? #„i ç–m +| çºM; i€+- #¼M ?„M +?çv tûQ
*?•M tmM; T?QM;- KkB i M #„i ç–m # v pKi- iW ? B K†i T?B ç M- +?d M;„M M;OB
K'v i`,K M; QÌB iû`Èi tm®M; M;U X

L[*?•M F} #BM? #„i ç–m +?çv tûQ` ? B +€M?- çºB F} #BM? çB` - iQM?` F?QªM
M;~M M; QÌB- ;'T ;€TiB M H M ?QÊM; F} #BM? ;B€Q 9v- #¼M ?„M +kM; F?¬M; T?ª
9v- +?d v K ?º #`M çºB- +SiB TiK+ tmM; T?QM; K" i?¬BX

> B p¢M L[*?•M i?B i F} +ÁM H¢B K¢Q ?B K çºB KQ i M- iB TiK+ F?ÎB tQÊM; Kºi

L,K KQÆB i`QÊM;

"®M KQÆB i`QÊM;

J¶B F?B iÈB ;–M Kºi #QÈ+- HB M M?"M H'v `i M?B m i?QÆM; pQM;X

GÁM; >Q"ML? M æ² æ² ç M; M?Ä K€m- ?„M +?Q iWM; M;?o ç M- i`QM; Kºi F?QªM
#º #BM? M"v `ä`"M; +?Q ? i M i€+- /U p"Q FBM? M;?B K +O ?„M M?[M; M,K [
;†T #¼M ?„M i` M +€M? ç²M; #€i M;€i- i?"K +?Q +ÁM +?Q +–M tmM; T?QM;- +kM
çº- +?çv i€M HQ¢M iS T?Q X

"º #BM? M"v F?€+ F} #BM?- +?Q M M- i?QÌM; i?QÌM; # M;?bM F} #BM?- +| i? i`n
#BM?- F?¬M; T?ªB H" pb HU+ HQÊM; # M;?bM F} #BM? pQÊi t #º #BM?- +?d H"
KS+ M;¢M? F?€M; +MM; +?B M K½ +?çv M?Q # v- K" Kºi M; QÌB K'i çB /kM; F?Q- F
tmM; T?QM; HB m +? i- +ª i`"M ?bM? +kM; b) #„i ç–m HQ¢M H M- ? B # M +?" ç¢T
i?m ?Q¢+?X

L?QM;

L?[M; i M M; m t m~M M~v /QÌM; M?Q +?Q +| /'m p i #m~M; HÄM; - i?"K +?Q - i¢B T
i`QË+ ¢°B ¢SM; b m t i`"M- M; ?B M; i`QÌM; K•m p~+MM; ?mM; €+ ` - /~v ¢†+ ;B®
>Q`M L? M æ² æ² ¢QÆM; M?B M F?~M; #B i- i¢B ¢•v- i`QË+ M; QÌB +?9i Qi #° i®i
i•K ¢2Q M!M i?B i t€+- #¼M ?„M M„K ¢ Q- +MM; ¢²M; +?Q +O #¼M ?¼ b€i H¢B p
p T?Q b m K°i #QË+- M; QÌB # M +¢M? +kM; b) F?~M; HmB p T?Q b m- M!M i?E
M; m²M bm®B ¢ +?9i Qi #° i®i i? ¢ÆM HU+ #¢+ M?Q +QM FB M- ¢SM; Î +?¶ M~v-
æ€K ;B€Q 9v #¼M ?¼ + Q ;B¼M; `®M; , ó\*?®M; ¢Ð t i`"M- M•M; i`QÌM; K•m- M; ,M
JkB i?QÆM; M; ?B M; ` - ¢®B /B M pÈB F} #BM? p¼i iÈB- /~v ¢†+ ¢ M KS+ H`K +?
M´imM; - i`QM; ¢~B K„i L[ \*?•M F} #BM? ¢-m iB M +?¢v MQË+ `9i ¢ M ?B M H2M p
M; ?BX

"¼M ?„M ;B®M; M?Q >Q`M L? M æ² æ²- ¢ m T?€i; B€+ ` bU F?€+ i?QÌM; - ;B ?Ä i
`i F?| ¢®B T?|- #¼M ?„M +?Q ?ŠM +QÌM; i`€M; ?ÆM bQ pÈB M; QÌB E?B i æ M- +?
M?Q ¢`+? M?•M # M i`QM; ¢¢B b K¢+- M?QM; #¼M ?„M H¢B +| ¢QË+ /kM; F?Q F
F?Q M~v- +| H) b) i¢Q i?"M? T?B M iQ€B `i HÈM +?Q # M KbM?X

smv tmv

E?~M; +?9i /Q /U- L[*?•M F} #BM? ¢-m iB M ¢½ ¢KM; p`Q i`QM; `WM; K•m- •K i?
p M; H M- b m ¢! H` M; ½ tm®M; - F} #BM? +kM; H"TiS+ #` +?¼+ p~ b® H¶ i?OM; -
FB i?MM; i?MM; `mM; ¢°M; - ;B®M; M?Q ¢ b„T bY bKT ¢´ ¢"T- #` HMB p T?Q b

óL; ,M +ªM5ô

æ•v +?d H` #„i ¢-m- K°i F?B ¢€M? #¢+- ?"m [mª +?QM? H` i`Q K¢M; - +QM K„i ¢€
¢SM; v M- +ª M; QÌB /MM; #ª p B ;„i ; Q +?®M; ¢Ð K°i K†i t i`"M- M; Q¢B i`W M•M
?"m ¢°B- ¢ Q i?mšM #BM? +kM; `Q`Q M•M; H€ +?„M- ¢ ûT p T?Q i`QË+- ;„i ; Q
[m M ¢ M i€M? K¢M; +O #¼M ?„MX

óh?MM; i?MM; ô

*?B M K½ iQ`M HU+ +?¢v MQË+ `9i K` ¢ M- HU+ ¢¢Q ¢•m +?d M; `M +•M- K¶B K°i
iU M?Q i?B m i?•M H Q ¢-m p`Q HY - iQM? K M? L[ \*?•M F} #BM? M?Q +Ä `€+-
M; U - #` ¢²M; #¢M ;BŠK i?"M? i?`i M€i- ?Q†+ ¢KM; p`Q `WM; K•m- K€m +?ªv M?C
`i M? M? #` >¢ [m•M i`QM; i`"M +?ûK i?"M? p`B F?9+X

L?QM; K¶B K°i H-M i`MM; FQ+?- +kM; H`K +?Q t i`"M tm'i ?B M H¶ ?´M; M?Ä- i?
+MM; +QÌM; ¢¢B- H¢B H`K +?Q #° #BM? b m t i`"M +kM; #` ¢€M? # v ` X

h` M i`QÌM; K•m M?Q `WM; - ¢½ i`2Q ¢-v ?mv i M?K+- /QÈB t i`"M- i?B i? +?²M
?Q`M iQ`M H` M?[M; i?B i? M~v- ¢Q +?Q M; QÌB L[ \*?•M ?"m ¢°B +Æ ?°B i?W /`T
t~M; H M i?2Q M9B i?•v- H"TiS+ ¢°M; i`QÌM; K•m- ?mM; ? ,M; K` ¢•K p`Q i`QM; i`

J†+ /M +| t2 M; U +€+? i`Î- ibM? i? pšM ¢ M; F?~M; i? i`€M? MûK` #„i ¢-m +?mv
M?B m ¢ m F?´- L[*?•M F} #BM? T?B M; U M?ªv H M t2- +?¢v p`Q i`QM; i`"M ;B®M
K½ i`MM; FQ+? ¢B M +m²M; - i?m ;†i i€M? K¢M; - b m ¢!- H¢B +| p~ b® +?B i`QÌM;
+?¼+ iÈB- ?mM; ? ,M; ¢•K +? i #¼M +?9M; X

L; v iW ¢-m- +ÁM +| /Q HU+ SM; T?|- M?QM; L[*?•M F} #BM? M?ªv p`Q i`"M +`M;
M; QÌB L[*?•M M~v K v K„M b®M; b|i +?¢v [m t i`"M p`WM; K•m- iQM? K M? pW
bÊ ?½B- F?~M; +?9i /Q /U- i`U+ /B M ¢®B K†i pÈB iY pQM; - +?d H`- i`QË+ F?B +?
pQM; ?²M /QÈB M; U #¼M ?¼X

ó« ¢°i5ô

J„i i?'v t i`"M ¢½ b„T i?'i HBM? #€i H¢+- iWM; +?B +t2 M; U ¢SM; i?"M? ?"M; i?
M?Q H` ¢QÌM; p2M #B M [m M? +Q F?9+ F?m, m - i?"K +?Q +| K'v +?¶- ¢½ #` ¢€M?

hW H9+ tmM; T?QM; HB m +? i M?Q i?Ov i`B m- iÈB F?B t¬M; p`Q çQÊ+ i`"M ç`+? çQÊ+ €M? `¢M; ç¬M; - bo F?Q M?Q +¬m p²M; - ;BŠK i?B i? ç°B ç²M; T?Q i`QÊ+- # h`"M ?bM? #„i ç¬m H M i`"M +ªK t9+ F?OM; ?QªM; - HQ¢B F?OM; ?QªM; M¬v- H¢B HQ¢M- « æ¢i ç®+ +?B M i`QM; ç°B +ªK M?"M çQÊ+ F?¬M; F?Q M¬v- i` M i`€M ç½ i M i`"M- iQ`M #° +® ;„M; +O >¢ [m•M HB M ?| i?"M? ?QªQX

L?QM;

« æ¢i M?bM p T?Q >Q`M? aÆM F} #BM? ?"m ç°B- >Q`M? aÆM F} #BM? ç½ #„i ç +€M?- /QìM; M?Q H` Km®M F?ÎB ç°M; tmM; T?QM; X

L?QM;

Pi M?'i +¬M TªB FB M i`b +?`m çUM; K°i MûM M? M; - KÈB +| i? +?SM; FB M €M « æ¢i KQK K¬B- i` M K†i i€B M?Êi •K i`¬K #'i ç`M?- ç9M; H9+ M¬v- K°i ; ½ iQÈM; M?Q t2K i?'m i•K iQ « æ¢i- M; QÌB iQÈM; [m•M M¬v # M ?¬M; /„i M?Q ç Q- M; U+ +?QÆM; - +MM; K°i KB M; ?m•M +?QÆM; M; •M b„+ - ?„M `9i M?Q ç Q # M ?¬M; ` - Î MÆB M`Q\ô

ó:B€Q 9v Î MÆB M`Q ô :B€Q 9v /Q M? [m M- ç°B i`QÎM; - i?"K +?Q H` ç°B i?•M p iQX

ó:B€Q 9v Î MÆB M`Q\ô- i'i +ª +€+ +?¶ ? Q H€M? i`QM; i`"M- ç m +| M; QÌB +¬K M? TªM; T?'i M?Q F m ; ¼B ç²M; # ¼M Î t t X

G9+ M¬v- M; mv M K°i ç€K M; QÌB ç°B M|M i?B i t€+ S?¢K .QÆM; #„i ç¬m +?¢v M? [m ç°B M; k +O +?QM? KbM?- #„i ç¬m F?ÎB ç°M; - +MM; iQÈM; [m•M FB +?¢v p ` æ€K bo i®i i`QM; i`"M bÊ M; •v M; QÌB- +?SM; FB M M; mv M K°i ç€K i?•MªM? [m2M i?QìM; FB - iW +€+ MÆB ?B M ` i¢B T?Q b m t i`"M- # ¼M ?„M FB m M; ¢Q K` `® +?¶ M`v5ô

J'v i`,K ;B€Q 9v /Q M? [m M- ç°B i`QÎM; ?B M ` i¢B K°i H¶ i?OM; F?QªM; +?WM #¼M ?„M F?¬M; +?9i /Q /U- ;BÆ ç Q H M- iB T i?2Q- iW H¶ i?OM; - p¬ b® L[*?•M

h?•M i? ?mv i M?K+ çB ç M +?®M; +U MQÈ+ Hk /Q F} #BM? FB i¢Q i?"M?- iS+ i H¢+- KQÌB ;B€Q 9v ç2Q M|M i?B i t€+ S?¢K .QÆM; M; ½ p`Q pkM; K€m- K` F} #BM M?`M çQÊ+- ?ÆB +?"K H¢B- H9+ M¬v- +`M; M?B m ;B€Q 9v +?¢v [m - +?ûK M; U - M?[M; F} #BM? M¬v tm®M; M; U X

*?d H`- +€B H¶ i?OM; FB ;B®M; M?Q +Y ` p`Q ç` M; K+- F} #BM? HB M iK+ F?¬ +`M; M?B m- ;BŠK H M i?B i? +?²M; +?'i- iB T iK+ t¬M; iÈBX

ó:B i5ô

J€m ;B€Q 9v F?¬M; m´M; T?Q- H9+ M¬v- M; v +ª ç€K bo i®i bÊ ?½B `Ki` +kM; i`Î L?m M?QÊ+ b) H•v # M?- /kM; F?Q +kM; b) H•v # M?- bo i®i H9+ i`QÈ+ +kM; ç`M iWM; M?€M? i`QìM; K•m- ;B®M; M?Q i?Ov i`B m- T?€i ç°M; i`MM; FQ+? p ?QÈM # v- T?¬M +ÁM H¢B +O +?•M i v ç½ #` +Ki #„M ` KQ K€m ç¬v i`ÌB- +`M; M?B m M ç Q +?ûK- /MM; i?•M i? M; ,M +ªM- /MM; i`QìM; K•m ç•K +?¼+- i?"K +?Q- pW T? bo H¬B FûQ- H,M ` K°i +?¶- /MM; M; |M i v ; ½v- H¢B /MM; ?`K ` ,M; +„MX

æ°B ?bM? b m t i`"M +`M; i? K +?†i +?) - i'i +ª K¼B M; QÌB #„i ç¬m F?ÎB ç°M; p T F?¬M; F) ?Î- L[*?•M F} #BM? iW H¶ i?OM; iB M ç M- # ¼M ?„M /MM; ?mv i M?K+ i?OM; X

G9+ M¬v- H¢B K°i +?¶ t i`"M tm'i ?B M H¶ i?OM; - t2 M; U #` ç•K +?Q i M M€i- H9- ç½ +| M; QÌB `®M; iQ, ó:B€Q 9v Î MÆB M`Q\ô

ó:B€Q 9v Î MÆB M`Q\ô

L[*?•M F} #BM? bÊ M;•v M;QÌB- iQ`M HU+ i`MM; FQ+?- `ä`M; pšM M?Q +k- F?-
+€B t i`M FB M?Q H` K°i +QM i?mv M H€ M?Ä i`QM; #B M`°M; - i?W M?"M KQ
HmM; H v b„T`ÆB- #` b|M; #B M + Q K'v i`QÊM; ç€M? p`Q- M?QM; ;B®M; M?Q Hm
p`B T?-M #QÊM; #dM?- +?B + i?mv M H¢B tm'i ?B M # M i`QM; b|M; /[X

J i KÄB- K i KÄB i?"i b•m- F?-M; +?d H` L[ \*?•M F} #BM?- M; v +<sup>a</sup> bo i®i i`QM; i`
KÄB t•K M?"T tQÆM; +®i- MQÆM; iU i?2Q t i`M- i'i +<sup>a</sup> K¼B M;QÌB i`Î M M +?
iB T i?2Q- #` M;QÌB FûQ tm®M; M;U - +?ûK ç-m tm®M; - K°i +€B t i`M- #B M i?"M
K¶B K°i ;B•v- ç m +| p- b® M;QÌB M;½ p`Q pkM; K€m- +| p- b® M;QÌB T?€i` iB M

L?QM; - K¶B F?B ç M H9+ M;mv ?B K- i?ìB çB K L[*?•M F} #BM? ?mM; ?½M F?-M
i`M` - +€B i? M? •K FB [m2M i?m°+ H¢B p M; H MX

ó:B€Q 9v Î MÆB M`Q\ :B€Q 9v Î MÆB M`Q\ô

:B[i`Q - [m M b€i i¢B i` M pMM; ç²M; #^M; K M? K-M; - iB M; +?ûK ;B i bS++MM
i?'TX

h¢B T?QÆM; #„+ +?B M i`QìM; +?QM?- M;¼M +ì ç2M ç-m b|B T?'T T?ÈB- iWM; /½
K|M; i`QÊ+ #`Q #`Q K†i ç'iX

G"TiS+- F} #BM? M?' + /•v +QÆM; H M- i`-K K†+ K` M?bM i'i +^a K¼B +?mv M T?€

h`QÊ+ ç°B- h?~K L;¢Q- H†M; H) M?' h?QÊM; S?QÆM; #<sup>a</sup>Q FB K` - KkB FB K M?Q
H-M; K`v ?„M ?ÆB M?Qm tm®M; - F?|2 KB M; +| +?9i M? +? H M- i`QM; €M? M„M
/€M; iQÆB +QÌB H¢M? i?'m tQÆM; - H¢M? M?Q #,M; - p- +MM; H¢M? HMM;

h?~K L;¢Q ?-iQ K°i iB M; , óLÊ K€m i`^a #^M; K€m5ô

o- b® +?B M K½ M? M? +?|M; +?çv M?Q çB M çB` - h?~K L;¢Q M;²B i` M HQM; M;
i`QÊ+ K„i ç M; F?-M; M;WM; HmB p T?Q b m- pM pM- ;B|i i?'B HB M iK+ i¢B # M
ç|M; H¢B K°i +?9i- b m HQM; - €Q +?Q`M; imM; # v i?2Q ;B|X

"° #BM? /MM; ?mv i M?K+ M; ,M +^aM +?B M K½ L[*?•M tmM; T?QM; - ;B€Q 9v ? B
/kM; K½M? /Q M?- /šM K°i #° T?"M +?O HU+ L[*?•M çBX

>B M i¢B- H°` /QÈB K|M; b„i >Q`M? aÆM- +?d L[*?•M F} #BM? H` ;B^M; +Q i`QM
K½ ç€M? p`Q- +€B ;¼B H` i?B iF}- +?d H` i?S ç€M; +? +QÌBX

> B p¢M i?B iF} ;`Q i?ûi i`QM; ;B|- +?†M M; M; ?"m ç°B L[*?•M ç M; t-M; H M

J°i i? M? ç Q M?¼M pmM; ` - M? M? +?|M; KÎ` K°i H¶ ?'M; i¢B HQM; #KM; i?B
`|+ `€+?`ÆB /QÈB p|M;U - +?B M ç Q M•M; H M + Q + Q- ?mM; ?,M; p¶ tm®M; -
i?ûi p M; i`ìBX

>Q`M L? M æ² æ² ç½ b„T K°M; - ?„M F?-M; T?ªB F?-M; #B i`ä i¢B ?"m ç°B >¢ [m•M
+?^K +?^K- M?QM; ?„M F?-M; bÊ- i`M #° #BM? H` / /`M; pÐ imM; M?'i- i`QM; K„i
i®M? Q i?ÌB ;B M K°i MûM M? M; - b) +| i? H`K +?Q #¼M FB M +QM M`v +?çv i`®
?„M +| i? t-M; H M- /MM; ?"m ç°B €Ti`M- ç€M? +?Q F} #BM? >¢ [m•M +MM; K°i

æ€M; iB +- ?„M iQM? H°M K°i b® pB +- i`M #° #BM? M`v- F?| ;†K ?ÆM t bQ pÈB
i?B iF} i`+? +m®M iÈB- H¢B F?-M; ? bKT ç´- i¢B i?ÌB çB K pW KÈB iB T t9+- +
i¢B H9+ t i`M i?-M; bm®i- tm'i ?B M i`,`K H¶ i?OM; - H¢B pšM +| K°i ç€K M;QÌB- K
t€+- F?Q€+ €Q ;B€T / ?Q p,M- /QÈB +´ #m°+ F?,M çÄ- ç9M; H` F?-M; Km®M b®M
?'M; FB X

J°i M;QÌB > B M;QÌB JQÌB M;QÌB J°i i`,`K

o¬ b® +¶ t2 +¶ FB m- iW iS T?Q - i€K T?¬M ?°B iK p K°i T?QÆM; ?QÈM; - tm¬B i?2
 F?„T MÆB ç m H¨ T?€Q +MM; iB M; ?Q M ?¬- HQ¢B F?¬M; F?Q M¨v- M; v +ª M; Q
 çQÊ+ - +MM; K°i +?¶ T?€i¨ iB M; ?Q M ?¬X
 h?¨M? +mM; çÄ i?šK- iWM; +?B + FB m M?Ä p[M; p¨M; /WM; H¢B- ç½ +| F?¬M; Qi
 i¨®M î +Y # M M¨v tb t¨Q #¨M i€M- +kM; #B i E€ GB M bÆM ç¢B i?„M; - M?QM; iB
 ¨ - K'v [m M pB M "BM? #° tm®M; FB m- ¨i M?B m M; QìB t9K H¢B- F i [mª- p¨B M
 iBM +?B M i?„M; H¨ i¨U+ iB T p¨Q +mM; - F?¬M; iªB [m "BM? #°- B +kM; F?¬M; ;
 æÊB i?ìB çB K .QÆM; h?U+ ç M- K¼B M; QìB H¢B ç M ?ÄB ?„M- .QÆM; h?U+ +Qì
 pW KÈB¨Y Kti- +?Êi M; ?2 iBM iS+ M¨v- iBM +?B M i?„M; FB +?„+ ?ŠM +kM; F?
 a„+ Kti K¼B M; QìB F?¬M; F?ÄB ?B M¨ p¨B iB ªK ç¢K- imv +kM; +| p¨B T?¬M FQ
 T?B M [m M- M?¨i i?ìB +kM; F?¬M; bQ çQ ?B K F?Q+? i¨QÊ+ ç·vX
 GB M M?Q M; QìB J„ +?B M i¨ M? M K #„+ çìB b m- M K #„+ i¨QM; H9+ ç| +Wmi?
 M; QìB MQÊ+ L?¨i i¨T FQ+? h¨·M *?·m ªªM; - #¼M ?„M KÈB T?€i; B€+ - i?b¨ i¨QM;
 M K ? v H¨ #„+ - M; QÆB ç m H¨ M; QìB J„- pb p¨v K¨ +?ŠM; T?·M #B i M K #„+ - T?¨
 L; QìB >€M M; QìB S?B M +kM; M?Q i? - i¨QÊ+ ç·v +| i?¨i M?B m M; ,M +€+? - M?QM
 F?B M; QìB L[*?·M; B i [m ç·v- æ¢B >¢ Zm®+ tQM; ¨²B- i¨QM; K„i M; QìB L[*?·M-
 >¢- ç m H¨ / #ûQ; B i i?¨i i?®M; F?Q€BX
 >¬K M v- L?B T +?QM? pQÆM; M?¨i +Y ç€M? i M i?B i F} L[*?·M- i¨i +ª K¼B M; Qì
 F?¬M; F?ÄB bBM?¨ +ªK; B€+ b®M; b| i b m i B M¢M- #¼M ?¼ ç m H¨ HQ¢B M; Qì
 +| i?·M T?¨M- M; QìB F?€+ +| i? i¨®M- #¼M ?„M +| i? i¨®M çB MÆB M¨Q\
 h?ªQ /·M #Ä +?¢v ç M æ¢B h®M; - M?B m M?¨i H¨ HQm /·M K¨ i?¬B- M?QM; #¼M ?
 i·K #Ä [m iB M ç² +~K i9 +MM; ;B i¨B M; ?bM [m M M¨v b Q\
 h' i +ª K¼B M; QìB ç m H¨ p Kti FQ+? ç°M; - +?QM? H¨ T?B M [m M- tQ M v F?¬M;
 M¨v +kM; H¨ i?¬M i?€B ?QM; T?¨M- M|B F?îB L?B T +?QM? pQÆM; M?B m +?¶ i®
 ó*| +?B M i?„M; H¬M M¨v- æ¢B >¢ b) # KQÆB M, K FB M +®Xô
 óæB M ?¢ pä +¬M; ?B M ?€+? - H'v Qi i?„M; M?B m- [mª M?B M H¨ F?¬M; / /¨M; Xô
 óh?2Q i i?¨v- çB M ?¢ +?d +| iB M ç L; mv M >¢Q KÈB +| i? bQ b€M? çQÊ+Xô
 óE?¬M; #B i i?€B i?QÊM; ?Q¨M; ç½ M?¨M iBM +?B M i?„M; +?Q - æ¢B >¢ i +| ?B
 G9+ M¨v- +¶ FB m GoM? G¬ « æ·K çB iÈB- ?„M t®+ K¨M FB m H M- iW iW çB iÈB-
 +kM; F?¬M; FBM? M; ¢+ - €M? K„i ¨ÆB p¨Q .QÆM; h?U+ +€+? ç| F?¬M; t - .QÆM; h
 #bM? i?QìM; - Kt+ /M « æ·K F?¬M; +| i?U+ [mv M- +kM; F?¬M; +¬M +?Q .QÆM; h?
 iªH - M|B, óJ¬M ?¢ idM? # M FB M; ?2 çQÊ+ iB M; ;B| ;b F?¬M; \ô
 .QÆM; h?U+ +QìB F?¨- M|B, óG½Q T?m +kM; pW KÈB #B i çQÊ+ - iBM +?B M i?„M
 T?ªB p¨Q +mM; KÈB #B i çQÊ+Xô
 « æ·K ;¨i ;¨i ç¬m- i¨ M Kti bBM?¨ K°i +?9i çÄ YM; - i?ªM M?B M M|B, óL?Q p¨v
 i?QÊM; ?Q¨M; H¨ iU +| F i [mªXô
 æ M; M|B- +mM; +Y Kî¨ - H¢B H¨ >Q¨B æS+ pmB bQÈM; ?ÈM ?îK¨ çB¨ - M|B, ó*
 p¨Q +mM; Xô

dR9X *?QÆM; eed, Jm®M GìB

EB m h? L?Q o·M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; eed, Jm®M HìB

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

J¼B M;QìB H¢B p•v [m - ¨Q ¨Q M;?2 M;|M;; ó>Q¨B æS+ +¬M; +¬M; +| #B i iBM iS
ç9M; F?¬M; p¨v\ L?B T +?QM? pQÆM; F?ªB ?Q¨M i`î H¢B i`B m çbM? b Q\ô

o'M ç HB M iB T çB ` - >Q¨B æS+ pmB p `¢Q `U+ ?²B ç€T, óæ m F?¬M; b B- t€+
i?B i F} L[*?•M- iQ¨M #° tQM; `²B- [m MªB +€+ MÆB +kM; ç m çQÊ+ i?m T?K+- E
M; v M;QìB L[*?•M +?, M i?ª ç m HmB p T?Q b m M,K KQÆB /†K- F?¬M; /€K +?, M
>¢ i X

L?B T +?QM? pQÆM; çB M ?¢ ç½i`mv M iBM iS+ H¢B- K'v M;¨v M[HB M F?ªB ?Q
+?B m /K ç M +€+ [m®+ ;B - çQ ` iBM +?B M i?„M;Xô

í +?¶ M¨v +| K°i b® T?€B pB M E?B i æ M ç†+- M;?2 çQÊ+ iBM iS+ +?„+ +?„M Ry
?²B- M?•M F?¨m M;QìB L[*?•M F?¬M; M?B m H„K- H9+ M¨v ç•v ç€M? i M KQìB p¢M
*?•M p¬ ç`+? M¨v ç½ #` ç€M? pÐ ?Q¨M iQ¨MX

>¬K M v h•v >¢- E?B i æ M- æ¢B h®M; HB M F i H¨K K°i i? - i¬M; KB m E?B i æ
iQ¨M\ J°i M;QìB çB ` - M|B, óa m i`¨M +?B M M¨v- M;QìB i`QM; i?B M ?¢ F?¬M; #
*?•M M[`²BXô

J¼B M;QìB ²M ¨Q +QìB iQ- KÈB +MM; K°i +?¶ M®B çm¬B M? m p¨Q +mM;X

"m²M; HÁ bQîB # M M¨v- GQ *¨M h?m¨M pW FBM? K¨ H¢B ?d- pW b€M; bÈK- iB
M; v iW ç¬m ?„M +ÁM F?¬M; iBM- çÊB M?bM iBM +?B M i?„M; h?¨K L;¢Q iU i v pB
tm®M;X

E€ i?¨i- +€B ;¼B H¨ KQìB p¢M i?B i F} L[*?•M ?ÆB [m€ M?B m- iQM? iQ€M ç•m
T?m- +kM; F?¬M; [m€ M,K p¢M M;QìB K¨ i?¬BX

?d H¨- M;QìB L[?•M iU KbM? HW /®B- tQM; KQìB p¢M- ?QÈM; M;QìB #®M T?Q
+?Q `^M; M;QìB L[*?•M i?B m #BM?- B M;ì ?B M i¢B i?¨i #¢B i?ªK ?¢B- pW ç9M
•M- #¼M ?„M ç½ HW /®B tQM; KQìB p¢M- h?¨K L;¢Q iU M?B M iQÆM; F iUm F
i` M- K¨v /¢M K†i /¨v pB i /B i i†+ KQìB p¢M +| i?W X

G¨K M?Q p¨v- +MM; H9+ +| i? i`¨M M M?•M i•K æ¢B >¢- K°i T?QÆM; /B M F?€+
+¨M [m'v +O M;QìB L[*?•M- ç +€+ [m®+ ;B F?¬M; bÊ ?½B M;QìB L[*?•M M[X

GQ *¨M h?m¨M +kM; H¨ HQ¢B M;QìB KBM? KšM- [m•M +?O M¨Q F?¬M; Km®M K°i M
ok æS+\ *?d iB +- ?„M +| çO p, M i?¨M? - K¨ F?¬M; çO pk çS+- ?¬K M v- +€B pk çS+
M?¨ KbM? +QM ` çQÊ+X

*?d H¨- +€B M¨v +kM; F?¬M; +| ;b H¨K +?Q M;QìB i?QÆM; i•K- +| K°i i`¨M +?B M
M- ?¬K M v iQM? iQ€M H¨ +?•M +?QM? ;BªB i`W ?Q¢ i`QM; - K¨ ç` p` L?B T +?QM
i?S+ p[M; +?„+X

h?Y M;?o K°i iw t2K- M; v +ª M;QìB L[*?•M- i¢B i`QÈ+ K†i L?B T +?QM? pQÆM; -
pMB- +ÁM +| M;QìB M¨Q /€K M;'T M;?û [mv M HU+ +O L?B T +?QM? pQÆM;\ .€
F?B m F?Q+?\ G9+ M¨v- +?d bÊ M?[M; M;QìB FB +?d +| +ªK ;B€+ K v K„M- K v K
+MM; L?B T +?QM? pQÆM;- M m F?¬M;- F i [mª +O #¼M ?„M- H¢B +| +€B ;b F?€

æÊB +?Q [m-M i?¬M ¨Q ¨Q iB M ç M +?9+ KWM;- i` M K†i GQ \*¨M h?m¨M bBM? `¨
T?'M +?'M- ;¼B M;QìB ç2K iBM +?B M i?„M; iBM? i ç¼+ K°i H¬M- K„i i?'v i'i +ªK
KÈB M|B, óL?B T +?QM? pQÆM; F?´ +U+- iMv i?ìB Km®M F?ªB ?Q¨M i`î H¢B i`B
K¼B M;QìB ` M;? M? ç|M # KQÆB /†K- M?Q i? M¨Q\ô

.QÆM; h?U+ çSM; ` M|B i`QÈ+, ó>¢ i?¬M im•M i?2Q w +?d +O i?€B i?QÈM; ?Q¨

J¼B M;QÌB "Q "Q [m€ K°i KªM?- ç m ç€T SM;X

*?QM? H" « æ•K- +kM; +?d /Q /U K°i +?9i- HB M ?ç #€B- M|B, ó>ç i?–M im•M i?2C

GQ *~M h?m" M +QÌB M?ç i K°i iB M; - M|B, óæQÊ+ `²B- çWM; H°M t°M- h`šK +ÁM K
+ÁM HçB ç m çB ` M;Q" B- i' i +ª çB H" K +¬M; pB + ?^M; M;"v- .QÆM; h?U+ +MM;

æ9M; H9+ M"v- JB m M?B ¬K h?~K L?½ iB M ç M- K¼B M;QÌB ç²M; HQç i ?QÈM; L
õ>Q" M; i?QÈM; õ ?" M? H - +?d iB +- +€B i M õ>Q" M; i?QÈM; õ M"v +kM; F?¬M; +|
M?Ä F?¬M; M;WM; ç" T ç" T p" Q ?QÈM; #° M;U+ JB m M?B- i? 'v Kšm T?B F?¬M; ç -
i v î i`QM; KB M; - Q Q K" F?|+ HÈMX

J¼B M;QÌB pW i? 'v p"v- ç•m +ÁM /€K +?ì H•m\ sQ "Q HmB ` M;Q" BX

JB m M?B p®M H" ?" M? H pÈB GQ *~M h?m" M- €M? K„i `ÆB p" Q i` M M;QÌB « æ•K

« æ•K ;" i ;" i ç-m- çB [m ¬K H'v h?~K L?½- h?~K L?½ +kM; F?¬M; M;QÌB T?ªB `Ki
M;U+ « æ•K- i?U+ bU M;WM; F?|+- ç€M; i?QÆM; ç•K ç-m p" Q #° M;U+ « æ•K- T?
+ 'm içQ F?¬M; ;B®M; pÈB JB m M?B- p9 2K- K°i ç¬B K„i M?Ä ç2M F`i H° ` p M;?
F?|+ HÈM- ? B +?•M HQçM ççTX

•M? K„i « æ•K i?•K i?9v K" M?bM ?„M- M|B iWM; +?[iWM; +•m, óE M"v H" +?•M K

E€ L; v [m M- +?¶ i? "M? M"v b m F?B i`ªB [m +?B M ?Ä - +| p p¬ +MM; iB m çB r
H•m- M;QÌB L[*?•M ?,M; ?€B +¬M; T?€ [m MªB- ;B i +? i ?ÆM K°i M;"M [m•M +Q
H" çB K ç°i T?€- M? 'i +Y ç2K i`¼M +€B h`„ + i` 'M T?Q #„+- #Ä p" Q i`QM; i9BX

GçB p b m- M;QÌB L[*?•M i M i€+- h?~K L;çQ bm' i [m•M +?B K ç|M; - M;?d M;ÆB
M v- #B MªB +€+ MÆB- F?„T MÆB ç m H" M;QÌB L[*?•M +| w ç² +?çv i?K+ KçM; -
+?d /MM; ? B M;"v +¬M; T?m- i' i +ª [m MªB- iQ" M #° ç m çQÊ+ i?m T?K+- i?"K +?
ççB b Kç+- ç€M? +QÈT F?¬M; Qi /•M +?,M Mm¬B L[*?•M- +?†M çQÊ+ K'v +?K+ p

æ²M; +Ä p" M;m²M MQÈ+ T?K + "M E€ GB M bÆM p®M H" ` 'i mK iMK- M;QÌB L[*?
K" b®M; - +?Q iWM; M;?o iÈB- +| M;QÌB `ä ` "M; /€K ?„+ ,M ?„+- M;Q" B ` - # pçM i
bÆM M K H°+X

"ÌB p"v- /•M +?,M Mm¬B L[*?•M içB ç•v +kM; /-M /-M i,M; H M M?B m- i`QM; K„i #
+?Q /M #¼M ?„M F?¬M; i? iB M p" Q >QM; E?€M? T?O- Qi M? 'i içB ç•v- E€ GB M
H" bU iB M? p€M ç½ ç|M; i?mv M- ç²M; +Ä p" M;m²M MQÈ+ M K H°+ ` 'i T?QM; T?9-
Mm¬B L[*?•M i? K i?m²M; ç½ H•mX

B M;ì i M i€+ iBM iS+ i`mv M iÈB- F?¬M; çÈB #¼M ?„M F`T T?ªM SM; - HB M +| p
;†T M;QÌB HB M ;B i- i? 'v H m i`çB HB Mi?B m ç®i- / #Á im' M K½ +kM; F?¬M; F
Zm M h`mM;X

*| K°i +?B F} #BM?- i?"K +?Q t•K M?"T K'v i`,K /†K i`QM; ççB b Kç+- T?€ ?m, K°i
+?,M Mm¬B- #„i çQÊ+ K'v M;"M M;QÌB L[*?•M i î p X

hÈB ;-M ç²M; +Ä #B M +ªM? h•v >ç- i`QM; H9+ M? 'i i?ÌB- i?–M ?²M M€i i?–M iQM
+QÈT bç+? - /•M +?,M Mm¬B K v K„M F?¬M; i Q M;° >ç [m•M- H" T iS+ /ÌB p T?Q
#BM? [m•M EBK M;?2 iBM- H" T iS+ ?" M? ç°M;X

?d H"- M;QÌB L[?•M ;-M ç•v ;BÄB p i' M +¬M; - # 'i i?B Mi?O- iQ" M #° [m•M HU+
ç' m pÈB M;QÌB E?B i æ M- /QÈB iB M? ?m®M; # M i`QM; ?Q F?¬M; - ç®B K†i pÈB
M;QÌB M"v- /U p" Q ?ÆM K'v i`,K M;QÌB iU T?€i içQ i? "M? [m•M ç°B- +?d tmM; T
H" K #¼M ?„M i€M HQçMX

.M b Q- î içB +?¶ M"v- +kM; F?¬M; T?ªB iBM? M?m +O M;QÌB L[*?•M- T?–M HÈ
b® HçB i?B m- bo F?Q ç K - ç•m T?ªB H" ç®B i?O +O M?[M; F} #BM? bo F?Q M?Q

h`QM; E€ L; v [m M- h?~K L;¢Q bmv M;?o- #,M F?Q,M M?bM p`Q T?Q i`QM; #ªM
M;QìB L[*?•M t•K H'M- imv ?¬K M v H`i?„M;- M?QM; K°i H¢B i`ª K°i +€B ;B€ F?¬
` `i M?B m HQm /•M- #B M [m•M +kM; i?2Q ç| K` +?Q ;QÊM; /"v M' B- +ÁM +| i?
+kM; H` F?¬M; M?ÄX

>„M Hm¬M Hm¬M H` M;QìB +?B K iB M M;?B- ?¬K M v H¢B ,M T?ªB i?B i i?ÁB +O
M?B M Km®M H`K +?Q #¼M ?¼ i`ª p ;'T KQìB ;'T i`,K H-MX

E?QªM MÊ M`v- F?¬M; iQM? `ä`M; H`K b Q çQÊ+\\ L;QìB L[*?•M +| i? +QÈT çQ¢
L;¢Q çQÆM; M?B M +kM; +| i? +QÈT çQ¢i M;QìB L[*?•M- ?„+ ,M ?„+ - HQ¢B bU iB
i?`M? i?¢Q M?'iX

æ M; K M; ç M M;?B T HÈM +QÈT #|+ - h?~K L;¢Q i`T i`mM; ?ÆM bQ pÈB #'i Hm`M
F ?Q¢+? i, K,- K'v i`,K i?€K #€Q i?ª` - ç` ?bM? i?ªQ M;mv M h•v ° L[ \*?•M ç½ #`
i¢B- p`M ç i`¼M; v m M?'i- H` M M iB K +?¶ M`Q ç ` i v i`QÊ+X

h` M +€B i?ªQ M;mv M M;`M /†K M`v- ?Q M; i`M p„M; p - +?QM? i?S+ +| i? çQ¢i
+?¶ +€+? E€ h•M T?O ;¬M K°i QiX

*?¶ ç| p®M H` K² i´ +O E?B i æ M- ;¼B H` E€ hBM i?`M?- H` K°i i`QM; b® F?¬M;
b` K¢+ h•v °- M|B H` i?`M? i`b- F€ i?`i +kM; F?¬M; +| iQìM; i?`M? M;mv M; p` b
+?ªv tB i- +`M; ;B®M; H` K°i çB K iK i`T ç¢B [mv K¬

J°i M;QìB pQÆM; +¬M; L[*?•M çQÊ+ T?•M ç'i T?QM; ?¬m î +?¶ M`v- i M pQÆM; +
>Q`M L? M \*®i æª- ç` p` + Q +ª- #îB p`v K` çQÊ+ # M i?QîM; F?¬M; Qi #ªQ p`i-
i` M ç'i- +?d iQM? `B M; /•M +?,M Mm¬B i¢B T?K +`M- ç½ +| M?B m ?ÆM p¢M M;
M|B- K'v +?K+ p¢M M?'i ç`M? H` +|X

*?d H`- i¢B ç•v +€+? E€ L; v [m M ç M b€m i`,K /†K- K°i F?B t•K M?"T ? b®- M;mv

J°i +?¶ i?`M? F?€+- ç†i i¢B T?Q #„+ ç¢B b K¢+- MÆB ç| H` i?QÆM; ç¢Q i`¼M; v
*?•M- H` K°i +?¶ ç` T?QÆM; /Q i?QÆM; M?•M iK i`T- M;?2 M|B +S +€+? K'v M;`v
M?•M K M; i?2Q / #Á i?`M? ç`M- +MM; K'v M;`M M;QìB- FB m T?m- ?° p M;WM; i
H` MÆB i®i- ;B`m ç M +?ªv KÐ- i¢B ç•v +€+? E€ L; v [m M- +?d +| ?ÆM # i`,K /†K

h?~K L;¢Q M?bM ç` ç²- +QM K„i;B®M; M?Q H` i?'v çQÊ+ M9B p`M; M9B #¢+ p`v-
M?¬- i`QM; KB M; F?¬M; F?ÄB M?Ä` p`B ;B¼i MQÊ+ KB M;- ?mM; ?,M; K` H m K

L m #`M p i`B T?9- iU M?B M H` E€ hBM i?`M? M?B m ?ÆM- M;QìB E?B i æ M çQ
p`v- i?S i®i iU M?B M F?¬M; Qi- K` M;QìB L[*?•M pW p†M ?„+ ,M ?„+ - çQ¢i +O
;B`m ç M +?ªv KÐX

í T?Q i`QM; +€B ç¢B b K¢+ M`v- +€B ;b +kM; i?B m- +?QM? H` F?¬M; i?B m p`
?Q`M iQ`M F?€+ #¼M ?¼- +€B ;b +kM; F?¬M; i?B m- +?QM? H` i?B m iB MX

h?~K L;¢Q ?mM; ?,M; K` M„K i v i?`M? [mª ç'K- ;ä H M i` M #`M- M;~M; ç-m /"vX

S?K +`M- +€+ iQÈM; [m•M M;?2 çQÊ+ i? M?•K ;ä +€B #`M M`v- +kM; F?¬M; M?'M
i v H¢B- M?bM p T?Q L?B T +?QM? pQÆM;X

h?~K L;¢Q i?î b•m- M|B, ó`´M pQÆM; ç½ H`K K°i [mv i ç`M? ;B M M MXô

óæB M ?¢ +| w ç`M? i?ª iM #BM? pW #„i çQÊ+ b Q\ô J°i M;QìB iQÈM; [m•M M?b
h?~K L;¢Q- HB M #„i ç-m bmv çQ€M- ç®B pÈB L?B T +?QM? pQÆM;- +€B bU iB M
M M M?'i ç•v\

>ÆB +?9i iQîM; iQÊM;- ?ÆM T?•M MY H` bU iB M? iM #BM?- M;Q¢B i`W #„i çQÊ
M?B m /•M +?,M Mm¬B- M?•M b® F?QªM; +?WM; M?B m ?ÆM ? B p¢M- i?ª M?B m
p¬ +MM; ;B M M MX

h?~K L;¢Q H„+ ç-m- iÄ p ?„M ç½ çQ€M b B- M;|M i v H`T iS+ +?d î K°i p` i`Q i` M
#B i?®M; M|B, ósm'i #BM? E€ hBM i?`M?- çQ¢i +QM K M|5ô

h` M çϕB b Kϕ+- ?ÆM KQÌB +¶ t2 M;U iϕB HQm HϕB p i t2 i` M ç²M; +Ä- i` M i`
M;U + Q iQ- ç¬B K„i M?Q b|B- /Á tûi iϕB #®M T?Q X

h`mM; QÆM;- H` K°i +¶ t2 F?„+ çϕB # M;- `i t ?Q - tmM; [m M? i?•M +| KQÌB F} b
p - iBM? i?-M F} bo p¬+MM; T?`M +?`M- +QÐB +QM M;U + Q iQ- €M? K„i M?Q b|B
i?ªQ M;mv MX

L;²B Îi`QM; t2- ?B M M?B M H` M[M?•M- M[M?•M i` M /QÈB b€m KQÆB im´B- i?•
i` M K†i`i çšv ç`- #ªQ /QÐM; +QB M?Q pW p†M- M m M?bM F„- HB M / /`M; iQ
M`M; im´B i` - iQ b„+ M?`i ç`M? F?¬M; FûK- +?d H`- H9+ M`v- M`M; ç½ ç M i?ÌB
/mM; KϕQ M,K ç|X

G½Q T?m M?•M KÆ K`M; M;O K` M^K i`QM; t2- çÈB H9+ M`M; idM? HϕB- KÈB ²K ²
J°i M;QÌB F} bo L[*?•M +mM; FQM? M|B, ó`~K i?€B ?"m- [m p`B /†K M[- pQÊi
hBM i?`M?- +| Km®M M¬i`B çB i`QÈ+- #€Q +€B iBM +?Q *€+? oQÆM;- ;¼B *€+? c
F?¬M; \ô

G½Q T?m M?•M i?ªM M?B M M|B, óE?¬M; +-M- ç ç i ç•v im´B i€+ +kM; H` F?¬M
?„MXô L`M; i?Î /`B K°i ?ÆB- HϕB M|B, óhϕB ç•v- iQÆB ç²M; +Ä p` M;m²M MQÈ+ +/
T?O- +| i? T?•M ç`i T?QM; ?¬m Î +?¶ M`v- i?`i +kM; F?¬M; b BXô h` M K†i H°` b

G½Q T?m M?•M M`v +?QM? H` çQÆM; i`B m i?€B ?"m L[ \*?•M [m®+- K ç >Q`M L
t2K +?d +| b€m KQÆB- iB T [m K°i M,K- HB M ç M #ªv KQÆB `²B- i?•M i? +O M
çQÈ+- KÈB F?~M +-m >Q`M L? M \*®i æª- ç +?Q M`M; ç M +?¶ i?•M ç ç pmB +?

æQϕM çQÌM; M`v çB iÈB- K i KÄB M|B F?¬M; M M HÌB- M?QM; K„i i?`v b„T ç M E
?`m F?¬M; F?ÄB bBM? ` K°i +?9i çÄ YM;- iBM? i?-M M?`i i?ÌB i®i ?ÆM p`B T?¬M

æQ`M t2 pQÊi [m K°i +QM b¬M; F?¬M; b•m H„K- M|B H` b¬M;- +?ŠM; #^M; M|B H
?ÆM K°i Qi- i` M i?ªQ M;mv M- çϕB ç b® b¬M; ç m H` M?Q i? - F?¬ ?ϕM K°i ²²B
+QB M?Q H` +| MQÈ+- Î T?Q i`QM; b¬M; +kM; bBM? b¬B ` +Ä t M?- + Q +Ð MY M
M?Q p`v ?bM? i?`M? K°i HQϕB +ªM? [m M F€ Hϕ i`QM; MQÈ+X

s t - iWM; +€B H m pªB +MM; FB M i`9+ ç½ ?B M ` - M|B M| H` i?`M? i`b- M?QM;
i`b [m M M°B- iϕB ç•v +kM; F?¬M; +| b¬M; ç`Q #ªQ p i?`M?- +?d +| iªM; ç`i + Q +
H m pªB +O /•M +?,M Mm¬B- +MM; / #Á- i`•m M;U p•v [m M?- # M i`QM; iªM; ç`
HQ i?Q - +?QM? H` +?¶ ç€K pQÆM; +-M; [mw i°+ ÎX

LÆB M`v bQ pÈB E€ h•M T?O- i?`i bU H` K°i i?S i` M i`ÌB K°i i?S /QÈB ç`i- M?QM;
#WM; #WM;- M|B HB M iK+ K`v +?[i®iX

h`QM; K„i M`M;- +?¶ ç` T?QÆM; M;?B K i9+- t2K M`M; M?Q +O [mw- ?¬m ?ϕ +ª M
+Ä p` M;m²M MQÈ+- i`ÌB t M? +Ä HϕM?- +?QM? H` / #Á- +kM; ç m H` M?[M; +QM
iQ`M / #¼+ tQÆM;- KÈB H` M?`X

>¬K M v- ç²M; +Ä p` M;m²M MQÈ+ iϕB ç•v +| ç° + Q MY M;QÌB- p¬ b® / #Á im`M
i?`M? K°i KªM?- M;QϕB i`W E€ h•M T?O- ç•m +ÁM +| MÆB i®i M?Q p`v\

æ9M; H9+ M`v- # M i`QM; E€ hBM i?`M? KÈB +| ç°M; ioM?- K°i M;QÌB H½Q ;Bª K M
MB M T?B M;U çB ` - H½Q ;Bª FB t t +?SM; FB M çQ`M t2- F?¬M; F?ÄB MQÈ+
M;U - #QÈ+ M? M? çB [m - ç M i`QÈ+ t2 i?€B ?"m- ç½ Km®M #QÈ+ H M +`M; t2-
ç•v M?`M çQÈ+ i?Q E€ h•M T?O çQ ç M- KÈB #B i çQÈ+ i, Km®M iÈB-M;`v i`¬
KQM;- +m®B +MM; +kM; i?`vXô

*€B H½Q ;Bª `•m i|+ #ϕ+ i`„M; M`v +?QM? H` *€+? oQÆM; L¶ L?o sQ+?- im´B i€+
HϕB F?¬M; M?Ä- + Q ?ÆM M;QÌB F?€+ i`¼M p M K°i +€B ç¬m- i?•M i? +QB M?Q +
? B M;QÌB M|B `i M?B m HÌB- T?Q b m ?„M- KQÌB i? M? MB M iÈB p`M M i?€B
M?Ä- ç m H` i? ? +QM +?€m +O *€+? oQÆM;X

h?€B ?"m i?'v #¼M ?¼- HB M iK+ M|B K'v +?[i®i- /Q K¼B M;QÌB /„i /Qm- çB #° p
o2M çQÌM;- i?€B ?"m F?Q€+ î i v *€+? oQÆM;- M|B, óL;?2 M|B içB ç•v ``i F?¬M;
æ²FB ô h` M K†i i?€B ?"m M?Q H` bBM?` #,M; bQÆM;- ?WHçM? K°i iB M;- M|B
bo- F i [mª #` >ç [m•M ç€M? +?Q ççB #çB K` p - iBM iS+ M`v- +?„+ ?ŠM E€ h•M T
çQÌM; M`v i ç M- +| H) H` iW i`QM; KB M; /•M +?,M Mm¬B #B i çQÊ+ +?mv M M`v
L¶ L?o sQ+? pm®i`•m- +QÌB HçM? M|B, óhçB ç•v ``i i?€B #bM?- E€ hBM i?`M? +€
+?QM? H` #¼M ?¼ KQÊM ; M HÈM M?Q i`ÌB- +kM; F?¬M; /€K ç M MÆB ç•v- i, ç¼
Kç+ M?"T [m M- ;B†i`Y +?ûK ;B i +QÊT #|+ +O M;QÌB L K- M?QM; +| iWM; M;?2
[m M- ç M +?ûK ;B i +QÊT #|+ ççB b Kç+ +?Q \ô
L¶ L?o sQ+? pW M|B +€B M`v- i?€B ?"m +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+- +QÌB `° H M-
M;QÆB- M;QÆB çQÊ+ ç'i T?QM; M`v- Î ç•m +kM; i®i- +?QM? H` F?QªM; +€+? iÈE
bU F?¬M; çQÊ+- F?¬M; #^M; çB M|B +MM; pÈB *®i æª- ç´B +€B ç` T?QÆM; F?€
i +?,M i?ª / /`M; ?ÆMXô

dR8X *?QÆM; ee3, hm-M h`

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ee3, hm-M i`

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

L¶ L?o sQ+? p°B p`M; F?Q€i i v- M|B, óÍ T?Q i`QM; ççB b Kç+- ç•m i? ibK çQÊ-
æÊB p`Q i?`M?- Î HçB i`QM; *€+? oQÆM; T?O- i?€B ?"m +kM; ``i ?`B HÁM; ç®B p
?ÆM KQÌB t2 # M i?QÎM;- *€+? oQÆM; L¶ L?o sQ+? +kM; çO •M +-M- F?€+? p` +?

æ M M;`v i?S ? B- K°i iBM iS+ i`mv M ç M- M|B H` F} #BM? >ç [m•M T?|M; ` #®M
Mm¬B [m M M;QçB- M?[M; /•M +?,M Mm¬B M`v- T?¬M HÈM ç m H` çB [m E€ hBM
oQÆM; L¶ L?o sQ+? [mªM Hw- L¶ L?o sQ+? b€M; bÈK ç½ #„i ç-m çSM; /"v- M;?2
Mm¬B i`®M p +?çv ç M i`m- M?`i i?ÌB +kM; H` M´B ;B"M çMM; çMM;X

æSM; Î # M +çM? ?„M H` +QM i` B i`QÎM; L¶ L?o sQ+?- ;¼B .W h?m"i- .W h?m"
óS?K i?•M- >ç [m•M +| iÈBE€ hBM i?`M? +?9M; i ? v F?¬M; \ô

*?Q L¶ L?o sQ+? M;?o M;?o- H„+ ç-m- M|B, ó"¼M ?„M F?¬M; +| H€ ; M M`v- i M;?
HÌB- HçB M´B ;B"M çMM; çMM;X M|B, óL|B ç M M|B çB- +| H) H` H¶B >Q`M L? M
M?QM; M; v +ª ç²M; +Ä +O #´M pQÆM; +kM; F?¬M; v M´MXô

.W h?m"i KB i i?` M|B, óh?ÌB çB K >Q`M L? M æ² æ² iB M #BM?- çB [m E€ hBM i
m®M; p`B +?ûM `QÊm- B #B i ?„M H` M;QÌB M?m M?QÊ+- M;QÌB L[*?•M +?9M; i
/kM; bo HçB +? i Î i`QM; i v ?„M- i?"i H` H`K +?Q M;QÌB O `kXô

L¶ L?o sQ+? i?ªM M?B M M|B, óL?[M; HÌB M`v- +ÁM M|B iÈB H`K +€B ;b\ *?d H`
Hm¬M T?ªB +?9 w K°i Qi- M;QÆB +MM; K'v ?mvM? ç - K M; i?2Q K°i Qi /kM; bo i?
M`v- /MM; bmv çQ€M +O i - çÊB +?Q # ?ç M?"M çQÊ+ iBM iS+- b) çB m K°i +?B |

.W h?m"i ;"i ;"i ç-m- +?Q`M; K°i i?•M €Q ;B€T / - F m K'v i`,K /kM; bo i`QM; #° i
i` X

G9+ .W h?m"i çB` H";B[ i`Q - €M? K†i i`lB;B[ i`Q `i +?|B- ç²M; +Ä p` M;m²M
+?"T +?ìM i?2Q;B| - +Ä t M? K M? K¬M; T?ªM; T?`i ?ÊT i?"M? K°i çQìM; +MM; i?B
çB K +m®B +MM;X

>„M ç€M? M;U - F?¬M; KK+ çQ+? K` çB p T?Q i•vX

*?d H`- i`QM; K„i #¼M ?„M- +Æ ?°B >ç [m•M ?B M` Î +?¶ M`v- i?"i bU H` +U+ F€ #
h•v >ç ç M MÆB ç•v- +?QM? H` M;`v ç K F?¬M; M;WM;- +kM; T?ªB +| ? B M;`v KÊ
M?"T ççB b Kç+- ? B h•v >ç +kM; F?¬M; +ÁM H€ ; M M`vX

.W h?m"i K M; i?2Q K'v i`,K M;QìB- K°i çQìM; çB ?ÆM KQìB /†K p ?QÈM; i•v- K
ççK- HB M F?¬M; +| i•K iQ çB p T?Q i`QÊ+- HB M Km®M /šM ç°B i`Î p X

L?QM; H9+ M`v- ç°i M?B M +ªK; B€+ ççB ç` `mM `~v- ?„M F?¬M; F?ÄB F€ [m€B p
+kM; F?¬M; +| [m€ M?B m F?~M i`QÆM;- K°i Qi /•M +?,M Mm¬B H9+ M`v +kM; M M
tm'i ?B M i`,K M;`M i?Èi M;U +?çv- +kM; H` +?mv M i?QìM; tªv` X

h` M çQìM; +?•M i`lB- M;mv M K°i ççK çB K ç2M tm'i ?B M- +`M; M;`v +`M; M?B m
.W h?m"i +ÁM +?Q F`T T?ªM SM;- M?QM; çÊB #|M; ç2M FB iÊB ;¬M- ?„M KÊB T
`ä `M; H` M;QìB- K°i M;QìB ? B M;QìB K'v i`,K M;`M

óE?¬M; i®i5ô- i•K .W h?m"i M?ªv /UM; H M- ç•v F?¬M; T?ªB /•M +?,M Mm¬B- H`
M?•M b® F?¬M; içB M,K /QÊB M;`M- ?ÆM M[ +`M; M;`v +`M; M?B m- K M? K¬M;
+m®B +MM;X

oçM K½ H Q M? M?- F} #BM? ç°i M?B M tm'i ?B M- ç°B F} #BM? iB M T?QM; ç½ T
F?¬M; +?9i /Q /U K` i?9+ M;U` M? M? ?ÆM- tmM; T?QM; +U+ F€ M? M?X

ó*?çv K m5ô .W h?m"i bÊ iÊB KS+ b„+ K†i i€B M?Êi- i?9+ M;U `lB çB- K` H9+ M
i`QM; i°+ i?2Q ç M M|B, óhB m oQÆM; iY çB M ?ç- #¼M ?„M F?¬M; T?ªB M;QìB h

.W h?m"i ?Q`B M;?B K` M?bM b M;- #-m i`lB /¬M /¬M •K m- HçB H`K +?Q i¬K K„
M?QM; F?B ?„M M?bM HçB F} #BM? i`QÊ+ K„i- KÊB i?Î /`B K°i ?ÆB- F} bo +?çv i
?•M F} #BM?- F?¬M; b B- H` €Q ;B€T / ç†+ #B i+O L[?•M F} #BM?X

ó*?È F?¬M; T?ªB H` #çB #BM? iW #B M [m M h•v >ç i`®M p ç M\ *?d H`- M?•M b®

.W h?m"i +?¬M +?ì K°i +?9i- b„+ K†i ?Á ?Q½M tm®M;- i`QM; HÁM; M;?o- +| i? H
æ² æ² #` i?m - M?QM; M?B m /kM; bo M?Q p"v- F?¬M; +| F?ª M,M; K°i +kM; F?¬M
+€+? i?lB;B M [m•M EBK ççB #çB ç½ [m M,K M;`v- pb +€B ;b H9+ M`v #¼M ?„M K

h`QM; HÁM; HçB bBM? ` K°i ç¬M; M;?B p'M- ç M; içB i?lB çB K ?„M iQM? iQ€M-
M;`v +`M; ;¬MX

hmv i ç®B F?¬M; b B- #¼M ?„M ,M K†+- t€+ i?U+ H` €Q ;B€T / M;QìB L[*?•M- pk
M;QìB L[*?•M- +?d H`- F?¬M; +| +l- +?„+ H` pSi #Ä H9+ #çB HmBX

.W h?m"i HçB K°i H¬M M[t€+ M?"M- #„i ç¬m M?"M M?½ ?ÆM- i`QM; HÁM; F?¬M
`²B HQ H„M; i?"i H` M?B m- çQìM; çQìM; /kM; bo L[*?•M i°+- i?B m +?9i M[#` M
iÊB KS+ +?çv i`®B +? i- M m +?mv M M`v i`mv M çB- +?šM; T?ªB H` ç m M|B .W
+?m°i\ J v K` +ÁM M?bM +~M i?"MXô

h`QM; HÁM; +O ?„M M?"M ç`M?- M;QìB h•v >ç imv i ç®B F?¬M; /€K t•K M?"T ççB
iQ`M i?ª HÁM;- çÊB +?Q ç°B F} #BM? ç®B T?QÆM; p¼i iÊB F?QªM; +€+? i`,K i`Q
M;QÆB H` #° ?ç +O B\ ob +€B ;b K` iW T?QÆM; ?QÈM; E€ GB M bÆM +?çv ç M\

æ®B T?QÆM; F?¬M; M|B ;b- K°i M;QìB +-K ç¬m HçB ;?bK M;U H Q M;?B M;` -
çQìM;- ç€M? #¼+ ? B # M- F?¬M; çÊB #¼M M;QìB .W h?m"i F`T T?ªM SM;- ç½
.W h?m"i- +?†M çQìM; HmB +O #¼M ?„MX

hB T i?2Q- i`i +ª K¼B M;QìB ç°M; i`QìM; K•m- i`QìM; K•m H`M? HçM? iªM K€i` ?
i`lB +?B m- ;B| i?`B pM pM- [m'i i` M K†i #¼M ?„M- K¶B M;QìB ç m M?Qm H¬M; i

HϕBX

.W h?m"i H9+ M"v KÈB T?€i ?B M F?€+ i?QÌM;- ?„M ç°i M?B M [m€i iQ K°i iB M;,
M"v H" M;QÌB h•v >ϕ- H" M;QÌB h•v >ϕ M;Kv i` M; i?"M? /kM; bo L[*?•M +?9M; i

>„M M„K +?†i +QÆM; M;U - Km®M +?ϕv i`®M- M?QM; çQÌM; HmB ç½ #` T?QM; F
h•v >ϕ F} #BM? ;BQÆM; +mM; +`B i M- K" F?B T?Q i`QÈ+ #¼M ?„M- i?B i F} ;B®
iW çQÌM; +?•M i`ÌB t¬M; HϕBX

.W h?m"i ?ÆB /Q /U K°i iw- +„M ` ,M; M|B, ó:B i` M;Q"BXô

J'v i`,K L[ \*?•M /kM; bo- ç m`9i ç Q # M ?¬M; ` - çm'Bi?2Q .W h?m"i- #„i ç¬m T?
E€ hBM i?"M?X

h•v >ϕ F} #BM? ç€M? #¼+ î ?"m ç°B ç•m +?`m çÆM ;BªM i?ª #¼M ?„M\ J°i F} #BM
/UM; i`QÌM; K•m H M- +MM; K°i +?¶ T?€i` iB M; ;-K M? - H"TiS+- ? B +?B F} #B
i` M i?ªQ M;mv M

> B +?B F} #BM? çKM; p"Q M? m- .W h?m"i +MM; K°i h•v >ϕ F} #BM? +?ϕK p"Q M
M;U ç®B T?QÆM;- M|M; `€i ç m M?S+- TªM; T?'i M?Q`Èi +ª` X

>„M +?Q iWM; /U HB m çQÊ+- M;QÌB h•v >ϕ +kM; +| F} #BM? ?mM; ?½M F?¬M; b
M?Q +€M? /B m- H"TiS+ # v tm®M;- M†M; M K" i`²M; i` M K†i ç'i- i`MM; FQ+? M
K) p¬ +MM; FB ç€M? p"Q- HϕB H"K +?Q M;U+ ?„M +| +?9i F?| +?`m- i?ÌB çB K M`
?²M; ?°+X

Zmª M?B M H" M;QÌB h•v >ϕ- ?„M +?SM; FB M ç°B M;k î T?Q b m- h•v >ϕ F} #BM
?B M- #¼M ?„M; "Q i?ûi M?Q ;B| K" ç M- ?°B ?ÊT +MM; F} #BM? i`QÈ+ ç°B- K" /k
i? tû Kî K°i p i`€+? p ?QÈM; E€ hBM i?"M?- #` i`B i ç M; ,M +ªM i`î p - `ÆB p"Q

óæ€M; ;B" M5ô- .W h?m"i +?YB #ÈB i`QM; HÁM;- K'v i`,K M;QÌB- i`QM; M;"M pϕ
F?¬M; M M HÌB X

dReX *?QÆM; eeN, h?€B >"m a Q\

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; eeN, h?€B ?"m b Q\

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

óæ€M; ;B" M5ô- .W h?m"i +?YB #ÈB i`QM; HÁM;- K'v i`,K M;QÌB i`QM; M;"M pϕM
F?¬M; M M HÌB- K" M;QÌB M;½ tm®M;- H"TiS+ F?¬M; M?bM i?'v bBM? H°X

L m #bM? i?QÌM; F?¬M; b p"Q i`QM; ?QÆM; ¬M M?m- F?¬M; M;"v M;"v b v`QÊm
+ÁM +| M,M; HU+ SM; #B M- +?d H"- M[M?•M ç T p" `QÊm i®i ç½ Km®M H'v ? i i'
#BM? +O ç®B T?QÆM; +kM; F?¬M; #^M;- M m H9+ 'v F`Ti?ÌB Mû i`€M?- i?Q€M;
i` M M;U - #` çKM; M;½ H,M tm®M; M;U - imv i ç®B F?¬M; TªB ?„MX

*?d H"- H9+ M"v ç½ ?®B ?"M F?¬M; +ÁM F`T M[ `²B- ?„M +?SM; FB M M?[M; /k
tm®M; M;U - T?Q /QÈB pÁK i`ÌB- #®M T?Q ç m H" iB M; >A A A +MM; •Ki? M?
p¼M;- K°i M;QÌB +kM; F?¬M; i? +?ϕv i`î p - M; v +ª M;QÌB #€Q iBM +kM; F?¬M; -

óS?K pQÆM; p" i?€B ?"m ô

.W h?m"i bBM? ` imv i p¼M;- #° i°+ +O ?„M- M?B m M?'i +?d +| ?ÆM ? B M;“M
bÈK +| ç T?ÁM;- +| H) +ÁM +| i? i' +?S+ i? K K'v M;“M /•M +?,M Mm¬B- #m¬M; i
H“

hQ“M #° tQM; `²B

"¼M F} #BM? F?¬M; ç w iÈB ?„M- i`QM; HQ¢M [m•M- F} bo tm®M; M;U F?¬M;+
h?m"i ç M; ?QÎM; i?K ?¬ ?'T K°i H¬M +m®B +MM; i`QÊ+ F?B +? i- b m ç|- ?„M T?€
M;U ç2Q M|M i?B i t€+ p•v [m M? ?„MX

óæB M ?¢5ô J°i M;QÌB K†+ FBK ;B€T ç€M? M;U iÈB- #®M T?Q ç m i`mv M ` iB
M“v +?d M?“M M?¢i K“ +QÌB- MK +QÌB FB M?Q i„K ;B| tm•M- ;B®M; M?Q H“ M K M
i?ªQ M;mv MX

>„M tQ v M;QÌB tm®M; M;U - ç€K M;QÌB çSM; tmM; [m M? ç²M; HQ¢i i?ûQ M|M i
tm®M; M;U - F?¬M; B F?€+- ç| +?QM? H“ h?~K L;¢QX

h?~K L;¢Q çB ç M # M M;QÌB .W h?m"i- +?d M?bM i?Q€M; [m ?QÈM; .W h?m"i-
H M- /MM; `QB M;U ç”T ç”T H M i` M M;QÌB .W h?m"i- [m v ç-m ?QÈM; K°i M;Q
óG“ K°i hB m oQÆM; iY b Q\ô a m HQM;- M;QÌB +-K M|M i?B i t€+ ;”i;”i ç-m- M|B
K“m p“M; M?¢i- H“ oQÆM; hYXô

æ€K iB M bo ç½ çQÊ+ /¢v îT?Q i`QM; ?¼+ çQÌM; p K'v ç†+ çB K M“v- h?~K L;¢Q
M;QÌB tm®M;- /Á tûi .W h?m"i- # M +¢M? ?„M- `”i M?B m M;QÌB +kM; M;²B t´K
+MM; .W h?m"iX

.W h?m"i +| K°i HQ¢B t'm ?´ p“ ;B”M /[F?B #` M;QÌB p•v t2K- M;Q“B KB M; ?W K°
K°i M;QÌB /kM; bo- T?ªB +? i+kM; +? i Q M? Q M? HB i HB i K°i Qi- M?QM; +€M?
H¢B H“K +?Q ?„M F?¬M; bY /KM; çQÊ+ K°i çB K F?Q HU+- K¶B K°i H¬M ` bs+-
i`QM; iBKX

h?~K L;¢Q iB TiK+ [m M b€i ?„M- i` M F?|2 KB M; H° ` /€M; iQÆB +QÌB M?“M M
? v F?¬M; M|B iB M; >€M\ô

.W h?m"i M;?2 ?B m çQÊ+ iB M; >€M- H¢B F?¬M; M;?2 ?B m iB M; >€M +O h?~
ç”m i i` M i`€M `ÆB iQ iQ+?- +„M `„M; M?“M M?K+ M?½ p“ ç m çÈM M“v tm®M;X

h?~K L;¢Q i?´v i`QM; K„i ?„M ?B M H M K°i iB KÌK`i- i` M K†i H° ` p m QªB- F?
M“v F?¬M; #B i M|B iB M; >€M- +| H) H“ hB m oQÆM; iY- K°i çB K p„M ?| +kM; F

æ€K ;B€Q 9v “Q “Q `9i ç Q- h?~K L;¢Q M|B M?[M; HÌB M“v- .W h?m"i KÈB M;?2 ç
iB M;- /MM; iB M; >€M M|B, óJm®M ;B i i?b +S ;B i5 M? ?MM; #¢+? bÆM ?„+ i?n

±- h?~K L;¢Q ?Q“B M;?B K“ M?bM ?„M K°i +€B- F?¬M; M?“M çQÊ+- M|B, óh?b ` M
ÆB- #B i M|B iB M; >€M +ÁM /€K F?¬M; ç€T HÌB #´M pQÆM; M|B- i?“i bU ç€M; ?”M
`QB M;U ?mM; ?„M; K“ [m”i ?„M K'v +€B- H“K +?Q .W h?m"i ;”Q F?|+ i?ªK i?B iX

h?~K L;¢Q H¢B M;²B t´K tm®M; H¬M M[- `”i ?Á €B M|B, óæ½ #B i M|B iB M; M;Q
M;QÆB +? i K°i FB m i?®M; F?Q€B- iªHÌB K'v +€B p'M ç M?Q M?Ä +O #´M pQA

.W h?m"i ?W H¢M? M|B, ó”¢+? bÆM ?„+ i?m, M? ?MM; ô

h?~K L;¢Q #om K¬B- F?BM? KB i K“ t2M HÌB ?„M- M|B, ó”¢+? bÆM ?„+ i?m, M?
b¢+?- H¢B K M; i?•M i? i`¬M i`KB- FûQ ç M h•v >¢ /¢Q T?®- K¶B M;“v /MM; `QB
[m'i- H¢B KÌB ? B ç¢B T?m i®i M?“i +?,K b|+- H¢B ç +?Q +€B M? ?MM; +?| K€ M
Km®M +? i F?¬M; tQM;- M;QÆB H“ M? ?MM; ? v H“ ;’m +?| \ô

.W h?m"i M;?2 çQÊ+- i?•M i? iQ“M ?ÆB H¢M? H)Q- i`QM; ç¬B K„i ?B M H M K°
M|B, ó:B i +? i i çB- ;B i +? i i çB5ô

h?~K L;¢Q i?Î /”B K°i ?ÆB- M|B, ó”´M pQÆM; `”i Q i?Q+? F i ;B Q #^M; ?[m- +k
M?QM; M;QÆB- M; v +ª çB K v m +-m M?Q M?Ä M“v +O #´M pQÆM;- +kM; F?¬M;

pQÆM; i`Ê ; B9T M; QÆB M? Q i? M`Q ç•v\ô- b„+ K†i+O ?„M i`-K tm®M;- H¢M? H M
M?B m M?•M K½\ô

.W h?m"i +?d /Q /U K°i +?9i- /QÈB bU mv ?B T ç®B tY H¢M? M?¢i+O h?~K L; ¢Q-
K` M|B, ó> B F?¬M;- M, K M; ?bM ô

h?~K L; ¢Q çSM; H M- ?mM; ?, M; ç¢T ?¢ i?•M .W h?m"i K°i +QÈ+- .W h?m"i +Q M
;`Q i?ûiX

h?~K L; ¢Q iB T iK+ M;²B t´K tm®M;- `i i?m-M F?B i M|B, ó"´M pQÆM; Km®M M;
K°i H-M +m®B +MM;- +| # Q M?B m M?•M K½- M m F?¬M; M M M i ô

>„M •K i`-K K` +QÌB `° H M- M; v +ª ç€K ;B€Q 9v p•v [m M?- M;²B t´K tm®M; Î # M
#` H•v # M?- +MM; K°i +?¶ K` +QÌB F? M? F?€+?X

.W h?m"i ?[m F?Q p¬ HU+ K` M?'T M?¬ v i?¬m- ;B M M M M|B, ó>ÆM ? B M;`M K

h?~K L; ¢Q H¢B çSM; H M- ?mM; ?, M; ç¢T ?¢ i?•M +O ?„M K°i +QÈ+- .W h?m"i H¢
K„i ç m +?ªv ` - H9+ M`v Î ç•m +ÁM HQ H„M; +€B ;b M? ?MM; ;'m +?| \ª M; QÌB M

h?~K L; ¢Q iB T iK+ M;²B t´K tm®M;- +QÌB ?b ?b M|B, ó"´M pQÆM; ;?ûi M?'i M; QÌ
LQÈ+ K„i .W h?m"i +?ªv `²²- +„M `„M; ;B M M M M|B, óh F?¬M; HW ;¢i M; QÆB
M?[M; M; QÌB F?€+ ô

GÌB M|B pW `²B- i?"i bU H` h?~K L; ¢Q Q M m´M; ?„M- h?~K L; ¢Q i?'v K†i+O ?„
#°- i` M K†i H"TiS+ i`²B H M K°i iB €v M€v- pW `²B ç¢T ?„M K°i +QÈ+- +?d H` K
h?m"i i?Q€M; K°i iw K` i?¬B- B M; Ì M; QÌB i H¢B +| i?"M? w M?Q p"v- i?"i bU +| +

>„M M; QÊM; M; MM; +QÌB M|B, óh?"i +| H¶B- i?"i +| H¶B- M; QÌB ç•m M; QÌB ç•m
i` i?QÆM;- i?Q /QÈ+ i?ªQ +?Q hB m oQÆM; iYXô

*?d K°i H9+ b m- HB M +| ;B€Q 9v çB ` - /€M; M; QÌB tBM? ç T- `QÈ+ H'v p¬ b® €M
M; QÌB i? M? i9 ç°M; HÁM;- K M; i` M K†i K'v T?¬M ?QM; T?'M- KB M; KÁM; M?
p`B T?¬M /Q /ÁKX

h?~K L; ¢Q M; Q€B ç-m M?bM H¢B- ç9M; H` h-M L?B- F?¬M; F?ÄB M;•v M;®+ K°i +
K½- +`M; i? K / M?bM- M?Q i? M`Q K` i?2Q [m•M ç°B ç M h•v >¢- +kM; F?¬M; M

h-M L?B +?SM; FB M h?~K L; ¢Q- i` M K†i ç T M?B K H M i-M; bQÆM; H¢M?- M?C
F?ÄB +| +?9i pmB bQÈM;- H`K +€B ?° Hw ;B€Q 9v M`v- imv +?, K b|+ M; QÌB #` i?Q
;B€Q ç-m F?€K p` +?[ # M?- M`M; H`K pB +- M?B m M?'i +kM; F?¬M; [m€ +?mv
+?Q M; QÌB K` i?¬BX

hU M?"M H` K°i i?•M #´M bU- ç9M; H` F?¬M; +?¶ M`Q i?B i`B M- ç½ bÈK M;|M; i`-
MY +? i MY b®M; ç M ç•v +?Q M`M; i?Q M; ?B K- M`M; +€+? MÆB M`v F?€ ; -M-
ibK M; QÌB i` M; QÌB # M? i`¼M; i?QÊM;- H"TiS+ b¬B M´B çB ` X

óh-M L?B ô h?~K L; ¢Q ?QÈM; M`M; +?`Q ?ÄBX

h-M L?B F?¬M; ç w iÈB ?„M- €M? K„i `ÆB p`Q i` M M; QÌB .W h?m"iX

æB ç M .W h?m"i # M M; QÌB- t2K tûi i?QªM; [m - WK tQÆM; i v `Èi +ª ` - +kM; F
;b i`¼M; i?QÆM;- i` M K†i +| i`-v / /'m p i- i?Q +?9i Qi /QÈ+ H` i®i `²B- tm®M; ;

h-M L?B M´B ;B" M- +?SM; i`¼M; M; QÌB M`v Î i` M çkM; [m-M- `ä `M; +?SM; FB M
óh?b ` H` +€B i`¼M; +?SM; M`v- K'i +¬M; #` +¬ +ÁM #` FQ+? ç°M; K` +?¢v iÈB5ô

.W h?m"i M; Q M; Q F m ;¼B- i`QM; K„i i`M ç-v p KQM; M;|M; X

ó_ä `M; +ÁM H` M; QÌB L[*?•Mô- i`QM; HÁM; h-M L?B #B T?šM bmv M; ?oX

E i [mª- .W h?m"i çÊB ç M F?¬M; TªB /B m i?O +O h-M L?B- K` H` +€B ;B`v [m•
?, M; ç¢T i`9M; +?¶ i`¼M; i?QÆM; +O ?„M- iB T i?2Q- h-M L?B HB M p¶ p¶ #`M

M?B M M|B, óæ€ M€i HB M F?¬M; ç m M[5ô .Si H|B- HB M M;? M? M; M; `|B çB- M?bM h?~K L;çQX

L?[M; +QM K„i M?Q b|B FB ?ÆB #B M ç´B- b„+ K†i h-M L?B K M; i?2Q K'v T?¬M; ;B€Q 9v- # M;Q`B h-M L?B i?Q€M; +?®+ ç°i #B M- H`K +?Q #¼M ?¼+| +?9i HçM

ó*€B M`v ô h?~K L;çQ +?SM; FB M .W h?m"i iB T iK+ F?¬M; B¼M; F m; `Q- F?¬M; M|B, óhB m oQÆM; hY ?mvM?- i?"i bU +| H¶B- ççB T?m M|B `²B- +S +® ;,M;b M? ç•m5ô

.W h?m"i;`Q F?|+ F m H M, ó:B i i - ;B i i ô

h?~K L;çQ M|B, óhçB i`QÊ+ F?B hB m oQÆM; iY ?mvM? +? i- #'M pQÆM; Km®M H|B- F?¬M; +| +?mv M ;b- i? ;BÊB `i M? M? +| i? i? M? i`M?- T?K + "M E€ hBM i *?•M +€+ M;QÆB ? v F?¬M; ô

h?~K L;çQ `9i h?QÊM; S?QÆM; #ªQ FB K` - ?mM; ?,M; K` ç•K p`Q +´ ?¼M; .W h? ` M;Q`B- K°i /ÁM; K€m iQÆB T?Ki` i?2Q- h?~K L;çQ HmB p T?Q b m K°i #QÊ+ MÆB- .W h?m"i #KK H'v v i?¬m- i` M K†i F?¬M; +| [m€ M?B m T?šM ?"M- M;QÊ- i?Q€i `²B- ?„M `mM `~v K°i +?9i- M?´` p`B ç®M; #¼i K€m- i?•M i? `®i +K+ +kM;

h?~K L;çQ çSM; H M- ç¬B K„i H°` p i? K H K b€M; #|M;- M?bM [m +?¶ b•m i`QM +Q|B M|B, ó_ä ``M; +ÁM +| K°i i?€B ?"m- ?B M içB `i +| w iSXô

J°i M;Q|B ;B€Q 9v ¬K i v F?¬M; F?ÄB H M iB M; M|B, óæB M ?ç- M;`B ç®B pÊB i?

h?~K L;çQ H"TiS+ i?QÎM; ?„M K°i +€B `QB M;U - ?mM; /[ M|B, óL;QÆB +| i? ?Q` pQÆM;- M?QM; F?¬M; i? ?Q`B M;?B i?QÎM; i?S+ +O #'M pQÆM;- +QM K M| XX ç M E€ hBM i?¬M?- KWM; +¬M; `²B KÊB M;?d içK5ô

h'i +ª K¼B M;Q|B i`Î KbM? H M M;U - HQm HçB i?B i? K'v i`,K M;Q|B L[*?•M- F +?mv M ç°M;- +?d H`- i`QM; i'i +ª /Q M?- H M i`mv M M;mv M K°i ç€K iBM iS+X

óE€ hBM i?¬M? HçB +| i?€B ?"m M;Q|B L[*?•MXô L;Q|B M|B +?mv M pšM F?¬M; [?ç +ªK i?`v `i ?SM; i?9 ç®B pÊB M`M;Xô

GçB p b m- iBM iS+ M`v HB M i`mv M +`M; ?Q F?¬M; iQÎM; M´B, óæB M ?ç `i F M;U i?U+ bU `i p mB p - ç°B ?° p ç m Km®M #Ä [m `²BXô

óæB M ?ç [mª M?B M F?¬M; ;B®M; M;Q|B i?Q|B;- ç´B HçB H`i ô `i M?B m M;Q|B ç M i`M; +ªM? ?QÆM; /B K M`Q ç| - `i H` ;?2M i} pÊB h?~K L;çQX

*| M;Q|B F?¬M; M?`M çQÊ+ K` M|B, óhB M M;?B +€B H½Q #` K FB Xô

J`M ç KªK ççK # Q T?O i` M F?¬M; i`mM; E€ hBM i?¬M?- #'i F H` pä bo ? v H` /•M i?¬M?- ç m ç M \*€+? oQÆM; T?O- K M; i?2Q # +•M `QÊm KçM?- +?9+ KWM; i?€B

hWM; çQ`M iWM; çQ`M ç®M; HY /'v H M- pä bo p` /•M +?,M Mm¬B M;²B p•v [m M? `QÊm KçM?- MQÊM; çMB / X

JMB i?ÆK i?`i / i`mv M iÊB- H`K +?Q M;Q|B i F?¬M; M?`M çQÊ+ K` +?ªv MQÊ+ i F?¬M; i?®M; F?Q€B M?Q p`v- F?| çQÊ+ *€+? oQÆM; `O HÁM; iW #B- i?€B ?"m MQ hBM i?¬M?- i'i +ª K¼B M;Q|B [m M çB pB + F?¬M; i?QªB K€B- [m M K'i +?B M bU H M K2M- `i M?B m M;Q|B #„i ç¬m + Q ;B¼M; + ?€iX

h`QM; \*€+? oQÆM; T?O- +kM; H` ;B,M; ç M F i?Q - i?`i +Wm +QM +Wm M?Ä iQA `QÊm M;QM b[M;U - ç m ?B M ç M i` M #`M `QÊm +O i?€B ?"mX

L¶ L?o sQ+? p` i?€B ?"m +MM; ;BQ|B; K` M;²B- M|B p pB + M?¬- `²B bU iB M? i°+ p` M;m²M MQÊ+- ç€K i? ? +QM +?€m /kM; K½M? i? M`QX

h?€B?"m M? M?"M; tû K°i KB M; i?"i+Wm- HQÈi[m HB M M;WM; H¢B- M?QM; I
E€ h•M T?O Î ç•m +kM; i®i- M;U i`Mi`QM; M°B +mM; +kM; H"i v M;? iBM? tªQ- +
F?¬M; M K çQÊ+ HQ¢B iQ p` M"vX

L¶ L?o sQ+? +Q`B ? ? K°i iB M;- #QM; K°i Hv`QÊm b[M;U ç Mi` Mi vi?€B?"m
pÈB M? m- +`M; ?•M ?Q M ?ÆMX

*?d H"- i?`B çB K L¶ L?o sQ+? #,M F?Q,M M?bM tm®M; # M /QÈB- T?€i ?B Mi`QM
K†i ?„M F?¬M; F?ÄB •K i`-K- ;¼B K°i [mªM bU M?Q M?Ä ç M- ?ÄB, ó.W h?m"i pb

ZmªM bU M|B, ó*?„+ b„T p `²B5ô

h`QM; HÁM; L¶ L?o sQ+? bBM? ` K°i iB HQ H„M;- M?QM; `i M? M? ç½ #` +€B p

h?€B ?"m M;?2 tQM;- M; v +^a i v pB i +?[+kM; F?¬M; F?ÄB `mM `mM- i` M K†i i`
 HÁM;- H9+ M`v- +| H) M`M; ç M; KQM; M;|M;- ?B p¼M; >Q`M L? M *®i æ^a K M; ç
 çB- HçB ?®B ?"M pW `²B F?¬M; +?`m iU p"M- #•v ;BÌ HçB Km®M +? i +kM; F?¬M;
 *?QM? H`M?[M; ;B€Q 9v FB - +kM; ?B m çQÊ+ h?~K L;çQ i?S+ bU [m€i` €+- M?Q
 B ` ;b- K°i çB K ;€M? M†M; Î T?Q i`QM; i•K ç m F?¬M; +|X
 E€i?"i- ?„M iU KbM? #B i- ç®B H" T pÈB M;QÌB L[*?•M- ?„M +| H) H` `i p, M KBM
 *?•M +¬M; T?€ "B M EBM? - #„i çQÊ+ p¬ b® M;QÌB >€M- çQ H M T?Q #„+ H`K M-
 i?"M? ç² +?ÆB +O #¼M ?„M- M?[M; S?B i-M FB - HçB +`M; +?`m çO i` i`M F?¬M
 M;QÌB M?"M T?ªB H,M; M?K+- Km®M +? i K` F?¬M; i? çQÊ+X
 €B i?"M? "B M EBM? T?²M ?Q FB - içB b m F?B M;QÌB L[?•M +QÈT ;B i K°i HQ
 ;QÈM; /"v M´B- `®i +m°+ F?¬M; +ÁM T?²M ?Q M;`v tQ M[X
 æ½ M?Q p-v- h?~K L;çQ ?Q`M iQ`M F?¬M; M;çB H`K +?mv M +`M; [m€ T?"M ?ÆM
 h?ÌB çB K i?€B ?"m pB i tQM;- h?~K L;çQ çB H M- +-K i?Q H M- +QÌB ? ? M|B,
 M;QÌB +S i?2Q M?Q M?m +-m KÈB çQÊ+Xô
 L?bM +€B i?Q M`v- iU M?Q i?`v çQÊ+ K°i iÁ M9B p`M; ç M; Î i`QÈ+ K†i- çQçM ç
 ç m [m M bç+? b)- ?„M i?m i?Q iQM- €M? K„i H" T iS+ `ÆB p`Q +€B ?°T i` M i v K°i
 h?QÈM; S?QÆM; #ªQ FB K` - ;ä i` M +€B ?°T- M|B, óh`QM; M`v H` +€B ;b\ô
 >° p FB t M? K†i- +€B ;b +kM; F?¬M; /€K M|BX
 h?~K L;çQ M|B, óG´v ` \ô
 J´v ;B€Q 9v çB [m - çQç i H´v +€B ?°T- h?~K L;çQ M? M?"M; KÎ ?°T ` - K°i F?®B M
 ` içB i`QÈ+ K†i h?~K L;çQ- ç•v H` K°i i?S +MM; HQçB pÈB K´v +€B ;b ç| FB m´M
 b€M; H M- M•M; ç€v´M i€ H M + Q- i` M K†i çB m F?„+ +?QM? H` p, M iU E?Q ç`n
 M?"M M?ç i ?ÄB, ó*| B M|B +?Q #´M pQÆM; #B i- ç•v H` +€B ;b- #´M pQÆM; b) ç
 h`QM; T?ÁM; H†M; M;„i M?Q iÌ- B +kM; F?¬M; /€K M|B +?mv MX
 h?~K L;çQ +QÌB M?ç i K°i iB M; M|B, óL;QÌB ç•m ô
 óh M|B ô J°i M;QÌB oQÆM; hY `ä`M; HB M çSM; ` - ?„M F?¬M; /€K M?bM +QM
 oQÆM;- ?²M Hb F?ÄB t€+ M|B, óæ•v H` [m®+ #ªQ L[ \*?•M i - H` iQM p"i i`ÌB -
 L? M h h +| i? çB çQÊ+ +?Q \ô
 h?~K L;çQ ;"i ç-m ;"i ç-m M|B, óL;QÌB ç•m- +?Q ?„M K°i +QM M;U - # M;`v HQÆ
 a„+ K†i oQÆM; hY M`v H°` p p mB KWM;- ç M; Km®M ?Q M ?¬imM; i,M; M?Q +?B
 # M +çM? ?„M HçB /MM; K°i ç Q- ?mM; ?,M; ç•K p`Q H²M; M;U+ ?„M- ;B" M /[?ûi,
 oQÆM; hY F?| +| i? iBM K` M?bM *€+? oQÆM;- M;U+ ç½ i?"M? K°i KªM? M?m°K
 tm®M; /QÈB- M^K p"i i`QM; pK M; K€mX
 h?~K L;çQ HçB F?¬M; ç w iÈB +€B M`v- i`-K ;B¼M; M|B, óL;QÌB ç•m- M?®i i´i +ª
 óoçM im 5ô
 J°i ç K K i KÄB- ?¬K M v +m®B +MM; +kM; +| i? M;?d M;ÆB K°i +?9i- M;²B tm®M
 ;B´+ M;QM H`M?- ç®B pÈB K´v ;B€Q 9v bo i®i M`v K` M|B- ç½ H` bU iB M? i?"T T?
 ?¬iQ K°i iB M;X
 h` M ç²M; +Ä- M;¼M H Y /-M /-M ?| i?"M? i`Q i`M- p¬ b® i?B i? #„i ç-m #` +?²M;
 i?B m ?Ov- p T?-M / #Á im´M K½ +ÁM HçB- b€M; bÈK M;`v K B +| i? K M; çB- Î
 ç´i- +ÁM +| K°i #° T?"M iB M bo p` ;B€Q 9v ç M; #`M `°M- K´v i`,K M;QÌB +„i +Y F
 +?Q ç M i?ÌB çB K + M? # - KÈB ççB F?€B +| K°i p`B +QM b®X

*?d H"- H9+ M"v h?~K L;¢Q ç½ iB M M?"T K°M; ç T Î *€+? oQÆM; T?O- +kM; F?¬M
+?Q ç M i?ìB ;B M iªM; b€M; M;"v KÈB- h?~K L;¢Q K M; i?2Q K°i ç¬B K„i ;'m K Q
;BQìM;- M; v +ª`Y K†i +kM; +?ŠM; [m M i•K- HB M p°B p½ K" ;¼B iB M bo FB K

óæB M ?¢- H-M M"v- p" M; #¢+ +?•m #€m +QÈT çQÊ+ ?ÆM #®M KQÆB t2- M m M?
ç½ M;Q" B #®M i`,K M;"M [m M- M m H" iQM? +ª / #Á +MM; im'M K½ i?"M? ç" M ô h
ç°M; M?'i- M|B, óJ'v i?S M"v- +?d bÊ b) H M ç M ?"M; i`B m [m MXô

óL?B m M?Q p"v ô h?~K L;¢Q p®M +?Q H" +| i? +| M,K i`,K M;"M [m M ç½ H" +U+ ?
oQÆM; M"v H¢B /¬v M?Q p"vX

hB M bo +QìB M|B, óÍ T?Q i`QM; ç¢B b K¢+- p" M; #¢+ +?•m #€m +kM; F?¬M; ;B€
K½ +kM; F?¬M; +QB H" i`B T?9 [m€ HÈM- M?QM; M m K M; ç M æ¢B h®M; p" h•v >
i`Í KbM? ;'T KQìB H-M`²B- iB m M?•M +?QM? H" /MM; ;B€ i` h•v >¢ p" æ¢B h®M;

h?~K L;¢Q M;Æ M;€+ M?bM iB M bo- v i?¬m F?¬M; F?ÄB M?9+ M?Q+? K°i +€B- +

G9+ i`QÊ+ i?ìB çB K tûi M?"- ?ÆM i`B m [m M i`B T?9- h?~K L;¢Q F?¬M; T?ªB H"
M?[M; i?S FB - /M b Q +kM; F?¬M; T?ªB H" +O KbM?- +?QM? KbM? +?d /U p"Q
+€B +Y ?"M; M?Ä K" i?¬B- iMv iB M +¬K ?ÆM i`,K M;?bM [m M- i" M HU+ H`K çQÊ
i?'v`i çO-`i i?Ä K½M- ,M`i iMQ #KM;- M;O çQÊ+`i iM;QMX

J" ?¬K M v- i`B T?9 +U+ HÈM M"v- ç m H" b) `ÆB p"Q i9B iB M`B M; +O h?~K L;¢

ó>¬K M v i +QB M?Q H" M;QìB +| iB M`²B +?S\ô h?~K L;¢Q ç„+ w M;?o- M m M?Q
+O >Q" M L? M *®i æª- iU M?B M`i i®i- ç M H9+ ç|- h?~K ç¢B [m M M?•M +?QM
?¢- +| iB M- K¼B pB + iU M?B M ç m i?m" M HÊBX

h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q M;?o- iB M H" +O H½Q iY- B +kM; çWM; M;?o +€+? H'v ç
;Bì\ æ`B i?"M? ;B Q iY ? v iB M /šM- iU M?B M H" F?¬M; i? - i?B M ?¢ +kM; F?¬M
B +| i? ç`B K°i b® i`B T?9 HÈM M?Q p"vX

> v H" ç`B i?"M? p" M; #¢+- +| M M ç"Q K°i +,M ?¬K i`QM; ç'i ? v F?¬M;\ >¬K iU M
F?¬M; i?B m çQÊ+ pB + ç†i M?B m +Æ [m M- +"M; T?ªB +?2 ;B'm p¬ +MM; FQM ç

L?QM; iY i¬M Km®M H'v- +?Q [m2M i?m°+ ç®B pÈB +€B ?¬K M"v- H¢B tY Hw i? M
i" M; #ªQ ç²\

VK- i" M; #ªQ ç²-`i iF?¬M; i²B- M?QM; M m ç +?Q M;QìB i i`¬M; i?'v +€B i" M; #ªQ
M"Q\ æ9M;- i" M; #ªQ ç² çQÆM; M?B M T?ªB p) K`i Kì K°i Qi- pQ /K M?Q ;B i,M;
HQ€i F?| ?B mX

amv M;?o HmM; imM; K°i ?²B- +ªK ;B€+ F ?Q¢+? M"v i`,K M;"M +?¶ ?Î- /MM; +?d b
` +?9i Qi K ?Q†+ FB - +| i`ìB KÈB #B i- ?"m i? +| ?B m ç² +?ÆB M"v ? v F?¬M;X

h?~K L;¢Q iW i`QM; oQÆM; T?O çB` -`i iM?B m ;B€Q 9v ç½ #„i ç¬m +?²M; +?'i +
[m•M b„T ?²B i`bM?- i`QÊ+ F?B`ìB çB- b M MÆB ç•v i?"M? #bM? H" +?mv M T?ªB

Zm, h`Q >Q" M ç½ ç€M? M;U +?ì Î +Y - h?~K L;¢Q çB` - HB M +?,K +?9 M?bM h?~K
M?bM M" M;- F?¬M; F?ÄB +QìB M?¢i K°i iB M; M|B- ?ÄB, ó>Q" M M?B M?bM i H`K

Zm, h`Q >Q" M i?ªM M?B M M|B, óE?¬M; #B i M;QÆB`®i +m°+ H" M;QìB i®i ? v H

h?~K L;¢Q M;?B K i9+ M|B, óS?¬M HÈM i?ìB çB K- i H" M;QìB i®i- i?"M? T?¬M M
T?¬MXô

Zm, h`Q >Q" M M|B, óh¢B b Q H¢B p"v\ô

h?~K L;¢Q F?) +QìB M|B, óh?ìB çB K i M;O- ,M +ÆK- ç¼+ b€+?- H" M;QìB i®i- +
M;QìB t'm ç¢B F?€B +?B K i€K T?¬MXô

Zm, h`Q >Q" M F?¬M; M?`M çQÊ+ K" +QìB K°i iB M;- M|B, óL|B M?Q p"v- i?ìB çB
t'm\ô

óE?¬M; ç9M;-ô h?~K L;¢Q pb +?QM? KbM? #B M ?° M|B, óh ç½ H"K K°i +?9i +?m
T?ªB Hm¬M /MM; HQ¢B M"v €M? K„i M?bm i Xô

dRNX *?QÆM; edk, h?QÆM; GQÊM;

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; edk, h?QÆM; HQÊM;

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

ó§\ô Zm, h`Q >Q"MM?B m ?SM; i?9 ?ÄB, ósBM ?ÄB çB M ?¢ ç½ H"K +?mv M ;b\ô
hQM? ibM? Zm, h`Q >Q"MM- ç M #•v ;B|h?~K L;¢Q pšM +?Q çQ€M` - T?ªM; T?`i M
i•K bU ;b ç| - ç®B pÊB +?QM? KbM? i?b H9+ H¢M? H9+ M|M; - h?~K L;¢Q ?Qi K°i ?A
i v- Km®M çQ ` pQ /K- M?QM; ibK iÁB i`QM; ç-m K°i iw- `ä`"M; #B F`+? T?€i ?B
pQÆM;- ;B®M; M?Q i?U+ bU F?¬M; H"K [m +€B +?mv M i®i;b +| i? +-K` ç F?C
>„M `i i?`i #¢B K` H„+ ç-m- i?ªM M?B M M|B, óh `i # Q /mM;- M?•M €BXô

Zm, h`Q >Q"MM iÄ p F?¬M; iBMX

h?~K L;¢Q F?) +„M K¬B- /m¶B K°i M;|M i v` - M|B, óob +?SM; KBM?- i +| w ç`M?-
#¢+? M;•M- #® i?Q +?€Q HQÆM; i?U+ i¢B GQM; ?SM; T?OXô

Zm, h`Q >Q"MM +Q|B M?¢i K°i iB M;- M|B, óª€B M"v p®M H"bU ibM? L?B T +?QM?
K°i +?9i- H¢B M|B, ó>m®M; ?²- K°i p¢M [m M- +| TªªB H" ?ÆB i?B m K°i Qi\ô

h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q +,M; i?ŠM;- +€B ;b i? M"v- +?È F?¬M; TªªB H" M? ç-m F
h?~K ;`i i®M; i \ E?¬M; i? ç M" M; HW ;¢i- H"TiS+ +Q|B ? ? - M|B, ó>¬K M v F
[m M; +?B m b€M;- M;`M /†K F?¬M; K•v- K°i pMM; i€B M;Q¢B v ? i :B M; L K- çQÊ
i•K ibM? ç m ç†+ #B i i®i`²BXô

Zm, h`Q >Q"MM ç°i M?B M M|B, óæB M ?¢- +?ŠM; H) F?¬M; bÊ b M #^M; MÆB ç•v
*?•M- oQÆM; hY- H¢B #„i çQÊ+ i?€B ?"m #¼M ?„M- >Q"ML? M *®i æª b) iS+ ;B

h?~K L;¢Q #om K¬B- M|B, óL m >Q"ML? M *®i æª i?"i bU H"K M?Q p"v- +kM; F?-
?MM; +€B ç¢B b K¢+ M"v `²B- K°i M;Q|B M; v +ª`M M?šM +kM; F?¬M; #B i- p"v i
F?¬M; F?ÄB +Q|B H¢M?- M|B, ó"´M pQÆM; H¢B QÊ+ ;b ?„M #m¬M; i? +?Q E?B i
ç| - M;Q|B E?B i æ M tm'i [m M i?m T?K+ E€ h•M T?O- +?d bÊ- M;Q|B L[*?•M +?d
i" M h`Q|M; "¢+? aÆMXô

E€ hBM i?"M? `ÆB p"Q i`QM; #B M HY - K'v i`,K +¶ t2 M;U çQÊ+ F} #BM? #ªQ p
` - ç²M; +Ä p" M;m²M MQÊ+ #` ?mM i?"M? b„+ ç2M F`i- +kM; #„i ç-m #®+ +?€v H
+m°M- i¢B KQ|B /†K t t - ç m +| i? i?`v çQÊ+ `ä`"M;X

óæWM; `²B- E€ hBM i?"M?- M m +| +Æ ?°B- +| H) i +ÁM ç M ç•v t2K H¬M M[5ô h?
H¢B F?|B ç†+ +m²M +m°M b m HQM;- i?9+ /K+ +?B M K½- +U+ F€ M? M? +?¢v iÈB

E€ h•M T?OX

*?B M bU E?B i æ M ç½ +| €M? b€M;- imv M;Q|B E?B i æ M M;Q M +® +?®M; +U-
?Q"MiQ" M #` ç°i T?€- ?B M i¢B TªªB H"K- +?QM? H"i"Ti`mM; ç¢B [m•M tm¬B M
ç¬ [m M M°BX

?d H"- i`QM; H9+ K'm +?®i M"v- iBM iS+ >Q"ML? M æ² æ² iQ"ML [m•M #` /B i M? K¢+- E€ h•M T?O M?'i i?lB +kM; b¬B i"Q- i¢B ¢•v ¢½ Km®M i?"M? b"Q ?mv i +O M; QlB L[?•M ¢ m /lB ¢ M MÆB M"v- M; QlB L[*?•M; -M ¢•v ¢€M? ¢•m i?„M; ¢|- F B +kM; +?Q iWM; M; ?o ¢ M- H9+ M"v ¢•v- `ä`"M; #` #¢B i`B i M?Q i? ¢ - i?"K +? [m v p X

h`"M ¢¢B #¢B M"v- ¢®B pÈB bo [m•M /•M F?Q E€ h•M T?O- ;B®M; M?Q H" ¢ª FQ+ i?¬M i?Q¢B F?¬M; ¢`+? ¢QÊ+ +kM; i?2Q ¢| K" #` T?€- H9+ M"v- M; QlB L[*?•M K F?¬M; TªB ¢² / ;†KX

L m M|B H" E€ GB M bÆM ¢¢B #¢B- H¢B F?B M +?Q M; QlB L[*?•M F?| +| i? iB T +QÊT- ¢®i- H¢B H"K M; QlB L[*?•M #®+ H M HY ;B"MX

hmv >Q"ML? M *®i æª p¬ +MM; i"MM?šM- H¢B +QB M?Q H" K°i M?B iY ?B m i? bÊK- +?d +| K°i Kšm i?•M- M m F?¬M; - ¢®B pÈB *€+? oQÆM; - +kM; b) F?¬M; Qn i?QÎM; p¬ b® F - # M i?QÎM; +?Q ?„M ¢²M; +Ä K"m KÐ M; v +ª i¬M i?'i +kM; ¢Ä K oQÆM; K°i M?" j8 KB M; #` +?ûK; B i?¬m M?Q F?¬M; +ÁM- K" i?€B ?"m +kM; F?¬

óhbK- H"TiS+ ¢B ibK- M?'i ¢`M? TªB ibK i?€B ?"m i`Î p 5ô >Q"ML? M *®i æª + ¢®B pÈB +?B M bUE?B i æ M- iQ"Mi•K iQ"M w K" ¢2K +?9 w ¢ti Î +€+? ¢²M; +Ä p

> B p¢M i?B i F} +'K p ¢½ iW E€ h•M T?O tm'i T?€i- ¢B ¢²M; +Ä p" M; m²M MQÊ+ ?„M HB M i`Î p - +?¶ ¢| ¢½ #B M i?"M? i`Q i" M- ¢®i i`¼B T?ÁM; ®+- i?B i? - +€B H i`QÊ+ ¢|- i¢B ¢•v ¢½ iWM; T?€i bBM? [m K°i ?²B; B i +?Q+- p T?¬M M?[M; M; Ql i?'v #|M; /€M; - i?€K #€Q ¢m´B p ?QÊM; #B M [m M h•v >¢- F} #BM? h•v >¢ L?B [m MX

> B p¢M i?B i F} ¢"M? TªB F?¬M; +¬M; K" HmB- M?QM; H¢B K M; i?2Q K°i T?QM

a„+ Kti >Q"ML? M *®i æª i€B M?Êi- ?„M ¢½ i?"i H•m F?¬M; i?Y [m HQ¢B T?šM p" i?B i F} +O ?„M ¢½ iWM; [mûi M; M; i'i +ª- MÆB ¢B [m - +€+ i°+ "Q "Q i?¬M T? M; ?`+? ?„M- +?QM? H" +?9i Qi M; QlB E?B i æ M +? i iB i- imv K°i Kti HB m +? i ¢QÊ+ FB m ?MM; i` M i?ªQ M; mv MX

J" ?¬K M v- K°i M; QlB h•v >¢ L?B T +?QM? pQÆM; - H¢B i`B i ¢ K" ¢®i HY ;B" M ?„M M? M? +?|M; tû T?QM; i?Q- b m F?B t2K i?Q tQM; - i` M Kti F?¬M; F?ÄB +Q M|5ô

*€+ iQÈM; [m•M M?'i i?lB ¢°M; w- +| iBM iS+ bQ pÈB F?¬M; +| pšM i®i ?ÆM M?B B #B i- iB Ti?2Q HB M M?bM i?'v >Q"ML? M *®i æª ?mM; ?,M; K" tû M€i i?Q i`Qi; "Q- M|B, ó>Q"ML? M *®i æª ?QÈM; p i?¬M #¢+? bÆM ?„+ i?m, i? - M m F H•m +O M; QÆB- /MM; M; "M p¢M +QM +?B M K½ ¢B +?" ¢¢Ti?•M i? M; QÆB- >Q iB M tmv M i•K- +? i F?¬M; v M H" M?5ô

GY ;B" M >Q"ML? M *®i æª H M ¢ M i¬M; + Q- T?QM; i?Q M"v w iS ?"K t9+ mv ? M|B ¢B- +?QM? H" K°i +•m- M?[M; HlB M"v `i +| T?QM; +€+? h?~K L; ¢Q- >Q"ML? +?9i iB M ? v F?¬M; X

E?QªM iB M M?Ä M"v- H¢B K°i b® HQÊM; i?B M p, M- i`QM; i?B M ?¢- M; Q¢B i`W ? *®i æª- B +kM; F?¬M; +¬K` ¢QÊ+- +?d H"- +¬K K°i b® iB M HÈM M?Q p"v- ¢B +?QM? H" >Q"ML? M *®i æª- +kM; TªB /Q /UX

>Q"ML? M *®i æª /M b Q +kM; K°i M; QlB FB m ?mM; - ?„M ¢°i M?B M idM? i€Q H ¢|M; - ?B M H M K°i iB iBM? K M; - +ª M; QlB TªM; T?'i M?Q K°i iÁ M9B HÈM- M; n ½B M|B, óh?~K L; ¢Q FB - v m +¬m i L[*?•M K°i i, [m M- M m F?¬M; XXô

*?9M; iQÈM; M; ²B ¢|- M?'i i?lB ¢ m H" ? B Kti M?bM M? m- K°i i, [m M- ¢•v imv i F?¬M; M|B ¢ M >Q"ML? M *®i æª +| +?`m ? v F?¬M; - M?QM; #¼M ?„M- M?[M; M Hm" M M?Q i? M"Q +kM; F?¬M; i? M|B K°i +?[F?¬M; - M m F?¬M; - +?O iY iQÆM;

p b m- HϕB H9+ M"Q +^aK ϕ°M; p" M?È M?mM; +¬M; ÆM Mm¬B /QÐM; +O i?€B ?"m
çUM; M'BX

J°i M;QìB *?O #° #° /€M; M;QìB >€M ϕSM; ` - M|B, ó\*?O iY- ?Q"M; FBK T?O i`Q
+kM; F?¬M; [m€ #^av i`,K i`B m [m M- [m•M HQÆM; p" +?B T?Q i`QM; M°B +mM; - +
`9i` K°i Qi- +?d H" XXô

>Q"M L? M *®i æ^ai?^aM M?B M M|B, óL;QìB L K v m i?Q+? +?•m #€m p" i` M? +?
HQm HϕB F?¬M; Qi- +kM; +| i? /MM; ϕ +?®M; ϕÐXô

?O #° M"v iQîM; iQÊM; i?Q^aM; [m - HϕB +| bQ ϕQ- iB T iK+ M|B, ó?•m #€m p" i`
tB i- ?¬K M v ϕ m ;B'm î T?Q i`QM; T?O F?Q- ;B€ i`` +?d bÊ F?¬M; /QÈB M,K i`,M
K°i +?9i- KÈB M|B, óaÊ H" bÊ iB m i†+ h?~K L;ϕQ FB KQÊM H-M M"v ϕ i?'T;B€ i

*?•m #€m p" i` M? +?[- ϕ®B pÈB >Q"M L? M *®i æ^aK" M|B- ϕ m H" p"i p¬ /KM;-
iB +- ?„M +?QM? i?S+ ϕ m HÁM; H" FBK #ϕ+? M;•M- H9+ M"v- ?„M i?"K +?Q QÊ+
` K°i b® iB M #ϕ+ HÈM M?Q p"v +?m°+ K°i p` T?m M?•M- +?QM? H" i?€B ?"m +kM

*?d H"- >Q"M L? M *®i æ^a?B m- h?~K L;ϕQ iB m i†+ FB i m v i F?¬M; ;B i i?€B ?
M?Q H"K v ? i i`QM; i?Q- #„i i?€B ?"m ϕ M +€+ [m®+ ;B - ϕ M H9+ ϕ|- m v i Q M M;Q
;B i°+ >Q"M L? M +kM; p b i? K" ?' i? M- K°i F?B i•K K¼B M;QìB F?¬M; K M; bÊ
*?•MX

E?¬M; M|B M;QìB E?B i æ M +?®M; +U b) +¬M; i? K ϕB M +m²M;- +?QM? H" +€+
+| B + K i•K +?`m H"K M¬ /`+? +?Q L[*?•M b Q\

>m®M; ?²- i`QM; i v h?~K L;ϕQ- +ÁM +| K°i FB M #^aQ p"i >Q"M L? M *®i æ^aF?-
T?K+- ?„M M?'i ϕ`M? T?^aB +¬K HϕBX

>Q"M L? M *®i æ^aϕ|M; K„i HϕB- M|B, óhB m i†+ M"v- F?~m p` [m€ HÈM- T?€B
+MM; h•v >ϕXô

dkyX *?QÆM; edj, L M æ†i æ•m\

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >'

*?QÆM; edj, L M ϕ†i ϕ•m\

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h?€M; +?QM- i?"M? "B M EBM?- i?ìB iB i /` i?QìM; QB #S+- K°i b€M; bÈK- J¬M >
K°i iBM i?S- H"K +?Q M;QìB i i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²KX

.šM i°B +?B i?¬M- h?€B L;m v M h`B S?O oQÆM; h?ŠM; /•M; i'm +?QÆM;; L,K ?
+?QM- b•M pQìM M?" /•M ? v [m M- # M ϕ K +? ϕ m i?"M? ?"M; ϕ" M- #-m i`ìB ϕ-v
•K b'K` MX

Zm, i?¬M FBM? ?½B- F?¬M; #B i iϕB b Q- #m'B i`Q ? B F?„+ M;¬v F iB T- K†i ϕ'
ϕ` bKT ϕ'- ϕ€ M Si- >Q"B *?•m- M?" /•M bKT ϕ' F?¬M; i? iQM? iQ€M- i'M i?QÆM
ϕB K Hk KM i?m- ϕ ϕ" T #` T?€ ?Ov- Hk HKi i" M b€i #W #½B- +?¶ ?Q M; /½- t€+ +

h°B i?¬M T?K ;?B i•K F?„+ +®i- +^aHÁM; +?d KQM; ϕ M ϕ€T [m•M •M- p b p"v- ϕ½ b
M?•M i•K- +?d H"- HQm /•M M;¬v +¬M; M?B m- HìB ϕ²M ϕϕB M'B H M #®M T?Q - i?

b€+?- F?~M + -m # ?¢ ¢B m HQÆM; i?U+- /QÊ+ i?ªQ- /MM; ¢ ;B9T M¢M i?B M i
/€K ?v bBM? i?•M KbM? ¢ M ¢€T- +?m°+ H¢B Km¬M H¬M i°B +? iX

J°i T?¬M i'm +?QÆM;- i?ÌB ¢B K ¢Q iÈB J¬M >¢ idM?- ;B®M; M?Q /šM T?€i K°i
H¢B F?B M +?Q ¢€K :B€ i`` ¢QÌM; a€+? H M? pW KÈB M;²B v M ¢QÊ+ K°i H9+- i?

h'i +ª K¼B M;QÌB #m¬M; pB + i`QM; i v tm®M;- +~M i?"M K` ¢¼+ T?¬M i'm +?QÆ
pW t M?- +m®B +MM; pšM H` GK+ bU ibM? :B€ i`` ¢QÌM; F`T T?ªM SM; ¢¬m iB M
¢ M b Q\ L? M?- ¢B ;¼B5ô

G9+ M`v- i? M? •K GQ " M; L;¢M p M; H M- ?„M ¢B p`Q +€M? +Y - +QÌB M?¢i M|B
K` ?¬iQ ;¼B M?Ä- M?Q H` K'i ?²M p`vXô

G`K i?O T?K K°i M,K- GQ " M; L;¢M Î J¬M >¢ idM? + B [mªM K¼B i?S- ?¬K M v +Q
[mª- M;`v M;`v i`¬B [m pšM +ÁM iQM? iQ€M H` i?Q+? w- ?„M p`h?€B EBM? #'i ¢²M
/"v +U+ bÈK- K†+ F +| H`K bU ibM? ? v F?¬M;- ¢ m Km®M H`K` +€B #° /¢M; +¬M

J` GQ " M; L;¢M F?¬M; T?ªB H` F?¬M; Km®M /"v H9+ b€M; bÈK- +?d H`- H½M; iY
M´B- #ÎB p`v- M m F?¬M; T?ªB p`Q +mM;- H9+ F?€+ ¢ m i?QÌM; i?QÌM; ¢ÈB +?Q
¢¬m K®B- ?„M KÈB F?Q M i? B ¢ M ¢•vX

GK+ bU ibM? +¬K i'm +?QÆM;- HªQ ¢ªQ K` +?¢v +?"K ¢ M i`QÊ+ K†i GQ " M; L;¢M
i€B M?Êi- M|B, óæ¢B M?•M M?bM F„i`QÊ+ ?ÆM M|BXô

GQ " M; L;¢M KdK +QÌB iB T M?"M i'm +?QÆM;- i`M HU+ H`K` F?Q ¢°h iQÈM;-
tûi- +ª M;QÌB iS+ i?b #B M i?"M? M;®+ M;? +?- F?¬M; M?"M ¢QÊ+ K` ?ÄB, óæ h

GK+ bU ibM? M|B, óh`B S?O h?€B L;mv M bm®i ¢ K ¢Q iBM iS+ iÈB- t€+ i?U+ H`
i¢B ¢ M; tBM i`B m ¢bM? ;B9T M¢M i?B M i B- M m H¢B HMB H¢B- HQm /•M p`¬M
?¼ Xô

GQ " M; L;¢M ¢†i K¬M; M;²B tm®M; p`i`Q +O KbM?- +ª M;QÌB ?²M Hb F?ÄB t€
óL?Q i? M`Q H9+ M`v H¢B bKT`²B\ oW p†M H` H9+ M`v ô

*€B ;¼B H` bKT ¢´- +?QM? H` ¢´ +?'M- iBM iS+ M`v ¢¬m iB M M M ¢Q ¢ M E?•K h
+kM; +| K°i T?¬M- GQ " M; L;¢M pW KÈB H`K´M p`i`Q- #Ì K¬M; +ÁM F?¬M; +?C
HQ¢B bU ibM? M`v- +kM; +QB M?Q H` ?„M F?¬M; K vX

h v ?„M i?Q€M; `mM `~v K°i iw- H¢B +¬K H`v i'm +?QÆM;- F?¬M; F?ÄB M|B, óL?
h?B M :B€K ¢ MXô

a€+? H M? bY +ÁM +?Q ¢B ;¼B- +€B FB E?•K h?B M :B€K ;B K +?QM? æ¶ >ÊT h
`²B- ¢Q K°i T?¬M i'm +?QÆM; H M- iU M?B M H` T?•M iQ+? M;mv M /Q ¢ bKT ¢

GQ " M; L;¢M HQm æ¶ >ÊT h?"M? M`v H¢B i`QÊ+- K°i K†i M?bM i'm +?QÆM; +O
¢°i #B M- i` M i'm +?QÆM; pB i, óS?m M?•M i?B M ¢` F?Q- F?¬M; K'i ?„M- M?Q [
.QÆM; T?K+ K` F?¬M; i? ` - •K #€+? K` F?¬M; +| i? +?QM; - pb p`v +| ¢´i bKT- M
+?'M- H` /QÆM; K'i ?„M +?¶ K` ¢B M •K +MM;Xô

*€B ¢Q¢M M`v- w iS M?bM M?Q #bM? i?QÌM;- w ¢¢B F?€B H`, i`QM; i?B M ¢´ +|
+•M ¢®B- M m M?Q`®B HQ¢M- /QÆM; F?Q +?bK M;dK- F?¬M; i? T?|M; ` M;Q`B
F?¬M; i? # v H M- b) +| ¢´ +?'M- ?¬K M v h?€B L;mv M T?O T?€i bBM? ¢ bKT-
H`K •K F?Q i`M €TXô

L|B H¢B i`„M; ` K°i Qi- +?QM? H` •K /QÆM; K'i +•M ¢®B- #®M +?[ M`v- ¢®B pÈB
M?Q H` Km®M +€B K¢M; ;B` +O ?„MX

•K /QÆM; K'i +•M ¢®B- •K F?Q H` /Q B /šM T?€i` ¢•v\ L|B iQ¢+ ` - +?QM? H` K
iB M;t`m i? v +?Q M;QÌB F?€+- +€B Q M S+ M`v- +kM; F?¬M; T?ªB H` p B M;QÌB M
¢ F?¬M; ¢QÊ+- M m M?Q ¢´B H¢B H` M?[M; i?B M iY F?€+- +| H) b) ¢2K Q M S+
+?B m iU F i°B- iU tûi H¢B +?QM? pK ¢QÊ+ K'iX

L?QM; çQÆM; FBK i?B M iY- HçB H" HQçB M; QÌB v m [mw H¬M; pk tBM? ç T- ?„M
M; QÌB i`QM; i?B M ?ç- #B m i?` +¬M; F? B `^M; ç'i bKT H" #ÎB pb +?QM? KbM?-
?"M? F?¬M; i®i- KÈB /šM T?€i +?mv M M"v ? v b Q\

L?Q p"v- +€B i?B ?"M? #B M T?€T +?QM? i` F?¬M; i®i- `QÈ+ H"v M; QÌB M; QÌB C
M M ç GQ " M; L;çM ?„M ç M ;€M? p€+- +€B Q M S+ M"v- GQ " M; L;çM ?„M F?¬M;
F?¬M; i? K°i KbM? ;€M? p€+- M?QM; ? i H¬M M"v iÈB H¬M F?€+- i`W ?„M ` - +kM
?ÊT i?S ? B M[- •K /QÆM; K'i +•M ç®B- #®M +?[i?" i bU [m€ M†M; X

a„+ K†i GQ " M; L;çM •K ibM? #'i ç`M?- H"TiS+ ?mM; ?,M; pSi i'm +?QÆM; H M i`
ó>² M;¬M HQçM M;[5ô

GQ " M; L;çM i?Q€M; i`-K K†+ K°i iw- H"TiS+ HçB M|B, ó*€B i'm +?QÆM; M"v-
t2K [m +?S\ô

GK+ bU ibM? ? ? +QÌB M|B, ó>²B #~K ççB M?•M - æ¶ >ÊT h?"M? FB H" +QM K¼i
i`U+ iB T;B Q ç M ç•vXô

GQ " M; L;çM HB + M?bM GK+ bU ibM?- i?ªM M?B M M|B, ó*€B i'm +?QÆM; M"v-
?ç ç m tQM; ? i- M;QÆB +| #B i? v F?¬M;\ô

GK+ bU ibM? KQK K¬B- +€B ;b +kM; F?¬M; /€K M|BX

GQ " M; L;çM M|B, ó*-K ;B'v #9i ç MXô

JQ K„i GK+ bU ibM? M?ªv /UM;- F?¬M; F?ÄB F m H M, óæçB M?•M ô

GQ " M; L;çM F?) +QÌB M|B, óu M i•K- +€B i'm +?QÆM; M"v H" i?S çQ i?ŠM; ç M
F?€+ +?SM; FB M- B +kM; T?•M F?¬M; `ä i?B i ;Bª- +ÁM M[- +?[pB i æ¶ >ÊT h
h?€B i? - / #„i +?QÈ+ p¬ +MM;Xô

h`QM; KB M; ?„M M|B i?"i M? M?"M;- F€i?"i- i` M i`€M +kM; +?ªv ` K² ?¬B HçM
" M; L;çM ?„M b) tQM; `²B- +€B ;b pBM? ?Q T?9 [mw- +m®B +MM; +ÁM F?¬M; T?
*?ŠM; #^M; HB m KçM; K°i T?2M5

GQ " M; L;çM +„M `M;- +QÌB HçM? K°i iB M;- ;¼B GK+ bU ibM? M"v +-K ;B'v #9i
æ¶ >ÊT h?"M?- pB i K°i T?¬M i'm +?QÆM; F?€+- i` M ç| pB i, óJ"- •K F?Q M?B m
L;mv M- bÊ "„+ *mM; /QÐM; ?¼ Xô

h?€B iY H" æ¬M; +mM;- ?Q"M; ?"m +?QM? H" h•v *mM;- p T?¬M "„+ *mM;- w +?d
/QÈB ?Q"M; ?"m- imv h`M? T?B çQÈ+ bOM; €B- M?QM; pšM F?¬M; i? p"Q ;B B h
M"v ç•v HçB `i /Si F?Q€i i`U+ iB T- pW p†M +?ÊT i?W +Æ- i`ªB #^M; +QM çQÌM
+?'M M"v- ç M?" KbM? ç M MÆB i®i ?ÆMX

*?[pB i +O GQ " M; L;çM- +kM; +| T?QM; +€+? [mw T?€B- ?„M tm'i i?•M T?® T?
h?€B EBM?- h`B m *€i- h?~K L;çQ- K'v / M? ;B M?Q p"v- ?„M iU M?B M F?¬M; #?
+?[;B®M; M?Q æ¶ >ÊT h?"M?- +kM; F?¬M; tªv ` +€B ;b bÆ ?ÎX

*ÁM M[- +?[æ¶ >ÊT h?"M? FB - i`QM; M°B +mM; +kM; +?Q +?„+ M?"M ` - /MM;
T?¬M i'm +?QÆM; M"v çQ H M- M m i`QM; M°B +mM; F?¬M; i?Q+?- ç M H9+ ç| - i
i` i°B- M m +?`m `²B- GQ " M; L;çM i?S M?'i +| i? i?Q€i i?•M- iB Ti?2Q- +kM; -
UKbM? H`K M; QÌB F?€+ ?QÎM;VX

>„M p®M +?QM? H" h iQÈM; H½M; iY- pB + ç M i" M MÆB- +?mv M ;b F?¬M; /€K H
M; QÌB / #`HW #`T- F?¬M; M|B K†i F?€+- M|B i?ÌB çB K GQÆM; h?"M? +ÁM ç| - H
+?d +O h`B m \*€i- H`K t^M; H`K #°v içB JšM hQ çB M- +m®B +MM;- M m F?¬M; ;
.QÆM; hB M- +?d bÊ +kM; b) F?¬M; `ÆB tm®M; F i [mª K ççK M?Q p"vX

L;Q`B ` +ÁM +| h?€B EBM?- i?ÌB çB K h?€B EBM? M?Q K†i i`B # M i`Q - bY ç
T?ªB H¬M K°i H¬M ? B- +m®B +MM; +kM; F?¬M; +| M; QÌB M"Q i`mv +Sm- +ÁM F
+?K+ M,K- ç m F?¬M; +| bÆ ?Î\ *?d iB +- HçB +? i`i` M i v i? ? +QM +?€m M?"

GQ " M; L; ¢M H`K F?¬ Mûi KU+- i`QM; HÁM; ¢½ +| bQ ¢Q- ?QÈM; GK+ bU ibM? +Q
h?"M? FB - i'm +?QÆM; +O ?„M- #´M [m M ¢½ ¢Q H M`²B- +S #ªQ ?„M iB T iK+
GK+ bU ibM? bÊ ?½B ;"i ;"i ¢-m- M|B, ó>¢ [m M tBM ¢BXô
GQ " M; L; ¢M ¢°i M?B M M|B, óZm v p Xô
GK+ bU ibM? ¢-m ¢-v K² ?¬B K` [m v ¢-m H¢B- ?ÄB, óæ¢B M?•M +ÁM +| +€B ;b T
GQ " M; L; ¢M +?"K`½B K` ;BÆ i'm +?QÆM; +?QM? KbM? bY ¢´B [m H M- i?ªM
æ¶ >ÊT h?"M? +?QM? H` ¢ti î +?¶ M`v- #B i F?¬M; \ *?d +-M +„M +? i- B +kM; F
+MM; H„K i?b +-K æ¶ >ÊT h?"M? FB ¢ H`K M; QÌB +?`m i°B i? vXô
ó>¢ [m M ?B mXô

æ M +mM; ¢bM? K K`k tm®M; - i`QM; F?¬M; F?Q iªM` KMB ¢`M ?QÆM; M?"M M?Q
;BQÌM; K- H9+ M`v ¢ M; bmv iQ +€B ;b ¢|- K°i KU+ +-K K°i +?ûM i` K` M; ~M M; Q
J°i # M- .QÆM; hB M bÈK ¢½ [m2M h`B m \*€i M?Q i? - iW H-M i`QÈ+ - iBM +?B
h`B m \*€i HB M TªM; T?`i M?Q ¢-v i•K bU M†M; M - +€B ;b +kM; F?¬M; M|B- F +ª
+?QM? H` b m MY M; `v KÈB idM? - +| ¢¬B F?B ¢°i M?B M ?Q`M ?²M- +kM; H` F?¬
h`QM; HÁM; .QÆM; hB M +ªK i?'v F€ [m€B- `²B H¢B F?¬M; /€K ?ÄB ;b M?B m- h`B
?„M +`M; T?B M- Hm¬M K M; +€B /¢M; M`v- + Q i?'T i`QM; M°B +mM; ¢ m TªB +
+?Q ¢O b Q\

.QÆM; hB M ¢SM; î # M +¢M? GQM; ;BQÌM; - ¢¬B K„i HB + M?bM p ?QÈM; h`B m
i•K i?¬M F?¬M; i?m° + i?•M i? - HB M bmv M; ?o t2K- +| TªB H` M M F?~M +-m h
;BªB b-m K°i +?9i- ?Q†+ H` ¢ M; ?` h`B m *€i ¢B i?€B ?"m # M FB M; ²B K°i +?9iX
æ M; H9+ bmv M; ?o KB M K M- h`B m \*€i ¢°i M?B M` K°i iB M; - /m¶B HQM; K°i +
M K'v M; `v M [KÈB +?mv M /¢\ô

.QÆM; hB M i?'T ;B¼M; M|B, ó" ?¢- b„T`²BXô

óL? ô h`B m \*€i +?d +QÌB M?¢i K°i iB M; - H¢B iB T iK+ ¢|M; K„i i`-K iQX

h`B m \*€i pW +® w ?ÄB- .QÆM; hB M HB M #B i- i`QM; HÁM; h`B m *€i M; ?o M;
L; ¢Q- h?~K L; ¢Q M`v- ;¬M ¢•v +kM; F?¬M; tªv` +€B ¢¢B bU ;b M [- M; Q¢B i`W ¢€
+?Q h`B m \*€i + Q ?SM; p`B M; `v- `²B b m ¢| H¢B ¢°i M?B M i? v ¢´B iQM? ibM?X
*`M; M; ?o- .QÆM; hB M +`M; +ªK i?'v F?¬M; ¢Q€M` - ¢9M; H9+ M`v- î T?Q b m-
óL; ?B K L K ¢¬M; H° +| i? +?S\ô

.QÆM; hB M M; •v M; ®+ K°i +?9i- i?'T ;B¼M; M|B, ó" ?¢ ô

h`B m \*€i ;BÆ +QM K„i H M- M?bM M?bM .QÆM; hB M- F?¬M; F?ÄB #`i +QÌB- M|
L; ¢Q ¢ M; î # M +¢M?Xô >„M M?, M H¬M; K`v H¢B- +?"K`½B M|B, óaU ibM? /ÌB T?

G9+ M`v- ?„M M?Q H` [mv i ¢`M? ¢ti H ¢QM? ?¬M M`Q ¢|- +ª M; QÌB H¢B +| p /
ó>¬K M v- h•v >¢ ¢¢B i?„M; - [m®+ HU+ ¢½ F?¬M; i? F?BM? i?QÌM; - h?~K L; ¢Q K`
#B i F?¬M; \ô

.QÆM; hB M HQ€M; i?Q€M; #B i`ä K°i Qi- +| +?9i H` h`B m \*€i H°` - +| +?9i H` i
¢QÈ+ ¢¬B +•m p`B HÌB- ? B M; QÌB M`v ¢ m +?Q`M; ?„M H` i•K T?9+- +?Q M M-
?„M- ?„M F?¬M; F?ÄB ;"i ¢-m- M|B, óG½Q M¬ #B i`ä K°i QiXô

h`B m \*€i iW i` M; BQÌM; ¢B ¢ M- ¢ti +?ûM i` M?Ä î i` M M; U #`M- iW iW M|B, ó
>¢- h?~K L; ¢Q +| ?¢B +?`m i?B i K°i Qi- M?QM; F?¬M; i?B m ¢B MÆB M`Q- .QÆM
S?9+ EB M H° +| Rdy p¢M ?° /•M +?9M; - M?•M F?~m ;¬M M; `M p¢M +| i?W X

J` GkM; h•v- imv H` i?´ ç` # Q H - M?QM; H¢B ?Q M; i`M p„M; p - /MM; h•v >¢ ç´B
h`šK iU M?B M +?B K iB M M; ?B- h?~K L; ¢Q +kM; +| +€B i`mM; i•K M`v- H`K M?Q
Km¬M çÌB T?9 [mw- æ¢B h®M; i çQÊ+ GkM; h•v- h•v EBM? +kM; F?¬M; H° ` i¢B
ç`+?- +| i? M|B H` M?´i +Y bQM; /Q M?Xô

h`B m \*€i i?Î /`B- iB T iK+ M|B, ó*?d H`- GQ \*`M h?m`M +kM; +?Q +? i- h•v >¢ ç
HU+ +QÌM; i?`M?- M?Q i? t2K ` - i`QÊ+ ç•v H` h`šK F?BM? i?QÌM; h•v >¢ Xô

h`"M ç¢B i?„M; M`v- [mª i?`i H`K +?Q +€+ [m®+ ;B [m M? h•v >¢ H m K„i K` M?b
[m®+ ;B - i?B M ?¢ ?¬K M v- +?d +| E?B i æ M p` æ¢B h®M; t2K M?Q +QÌM; [m®
F?ÎB- iU M?B M +kM; H` K°i i`QM; +QÌM; ;Bª Qi +|X

*?d H`- h•v >¢ [m®+ i`QÊ+ ç•v iWM; ?QÈM; æ¢B h®M; p` E?B i æ M tQM; i?¬M-
æ¢B h®M; - i?QÌM; i?QÌM; #´i T?•M i?„M; #¢B- M?QM; M; QÌB M`Q +kM; #B i- K¶B
H` iQ`M HU+ SM; T?|- K` æ¢B h®M; - +?d ç°M; #B M [m•M- +kM; F?¬M; ç M ibM? i`
K†+ /M i?„M; #¢B F?¬M; M?bM i?´v- M?QM; K¢M? v m ç½ ?B M ` X

>¬K M v- h•v >¢ iQ`M i?„M; KQÌB p¢M L[*?•M i?B i F}- [m®+ HU+ h•v >¢- HB M F?
M[`²B- +¬M #B i- KQÌB p¢M L[*?•M i?B i F}- +| i? çm´B i?2Q K´v +?K+ p¢M ç
ç-v ç´i- T?Q i` M +€M? ç²M; #€i M; €i- +| i? ç€M? ` +?B M iQ+? M?Q p`v- +?QM
+?„+ +| i? H`K çQÊ+X

B #B i KQÌB p¢M i?B i F} M`v i?`i ` H` # p¢M\ h?S M?´i H` pb H9+ M`v; B Q i?¬M
iBM iS+ +kM; F?¬M; i? t€+ M?`M i?`i; Bª- i?S ? B +?QM? H`- M; QÌB L[*?•M H9+
#® H` KQÌB p¢M i?B i F}- Km®M M?´i +Y i?¬M iQM? iB m /B i h•v >¢- ?¬K M v- h•v
i?2Q H Q- +kM; F?¬M; +| +?¶ M`Q +?¢v i`®MX

E i [mª H`- M; QÌB L[ \*?•M iU KbM? ç€M? `Èi ` ,M; +Y +O KbM?- +ÁM T?ªB Mm®
[m®+ ;B - #ÎB pb M; mv M M?•M L[*?•M +MM; h•v >¢ ç m +¬M; #® KQÌB p¢M- #ÎB
M; ?BX

h`B m \*€i i?•M H` [m•M pQÆM; - çQÆM; M?B M #B i `ä- ?B M i¢B h•v >¢ +?¢K i v
+?d /MM; S?9+ EB M H° H` +| F?ª M, M; ç´B H´v- +?Q /M h?~K L; ¢Q i`mM; i?`M? p
>¢ ç ç´B- M?QM; GQ *`M h?m`M +MM; p, M pã +ª i`B m h•v >¢- +?ŠM; H) ?°B +?`m

L? [M; M`v [m - ?„M ç, K +?B m HQ ç9M; H` +€B M`v- h•v >¢ [m®+ ç½ +`M; M; `v +`M
L; ¢Q +ÁM ç| - h`B m \*€i F?¬M; bÊ h?~K L; ¢Q H` ç`+? +MM; ?„M- M?QM; K°i M; `v F
H` M?B iY h`B m *€i- K` [m®+ [m•M h•v >¢- ç´B H¢B H` +QM M®B /äB h?~K L; ¢Q i`

*?Q M M- bU ibM? /ÌB T?B M- F?¬M; i? #¢+ ç½B- +kM; TªB +?´T ?`M?- mv ?B T
T?Q M K- h•v >¢ /ÌB ç M S?9+ EB M çQÌM; - +?QM? H` T?B M i?¬M i`mM; i•K ç
æ¢B Gw [m®+ +MM; æ¢B h®M; - H` ?[m ?ªQ M?B m i? ? - M?QM; pšM; B[i¢B GkM
?Q¢M HÈM M?´iX

h`B m \*€i +`M; M; ?o- +m®B +MM; €M? K„i `ÆB p`Q ç¬M; çQÌM; L; ?B K L K UZmªM
L K ç¬M; H° iS+ H` GoM? L K- +kM; H` T?O çQÌM; p2M #B M- /B M iQ+? HÈM ?ÆM
M?•M F?~m +kM; +?d +| Rjy p¢M ?°- i¢B ç•v p®M H` ç´i +^M bÄB ç€- ?¬K M v +kM;

> B çQÌM; t€+ M?`T +MM; K°i +?¶ - /B M iQ+? HÈM ?ÆM +ª K°i MY h•v >¢- M?QM
bQ pÈB h•v >¢- +kM; F?¬M; iQM? H` #¢+ ç½B i M h?~K L; ¢Q FB X

dkRX *?QÆM; ed9, J|M GÌB

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÈM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ed9, J|M HÌB

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

>„M ç½ +| +?O w- i?b F?¬M; M;?o +€B ;b M[- +QÌB M?¢i M|B, óLBM? M i¢B i?€B
h`šK ?²B H•m F?¬M; çB i?,K M``M; `²B- ;¼B +€+ M;U v +?m~M #` bÆM b``M;- +?d bÊ

.QÆM; hB M KÈB #B i çQÊ+- h`B m \*€i M;`v M?È ç K KQM;- H¢B H` +?mv M M`v-
?B m- +kM; F?¬M; M?B m ?`Q ?SM; #B i `ä H„K- +?d +¬M h`B m *€i i•K i bM? i@i H

G9+ M`v ?„M KÈB M? M?``M; i?Î` - +QÌB ? ? M|B, óæ M H9+ ç|- +ÁM T?ªB KÌB #

h`B m \*€i pW M;?2- iBM? i?¬M H`T iS+ T?`M +?`M- M|B, ó*€B M`v M;QÊ+ H¢B-
L;¢Q ;¼B h?~K L?½- h`šK Km®M M;?o +€B i M i?`i i@i çB ` - F?¬M; i? ç K`i K†i
G`T iS+ +QÌB ? ? - M|B, ó\*kM; F?¬M; #B i- i M FB H9+ M`Q KÈB #^M; HÁM; i`Î
F?¬M; M?bM- M?QM; M; v +ª çS i` - ?„M +kM; F?¬M; i?`v b Q\ô

.QÆM; hB M M|B, ó" ?¢- b Q F?¬M; ?¢ K°i ç¢Q w +?d- i`mv M i`B m ô

h`B m \*€i M;„i HÌB- M|B, ó\*€B M`v T?ªB t2K #ªM i•K ?„M- h`šK i?9+ ?„M i`Î p - i`C
i bM? M;mv M- H¢B +| w M;?o ;b\ô

>„M m®M; i``- H¢B H`K #~K M|B, ó\*?d H``- ?B M i¢B h•v >¢ +kM; H``M;`M p¢M +¬M;
+?„+ +| i? `9i i?•M` ç i`Î p çQÊ+Xô

h`B m \*€i çSM; H M- iB T iK+ M|B, óa€M; M v- i?ÌB çB K h`šK M?bM ;QÆM; +?ªB
K`v T?¬M i|+ i`„M;- B Xh`šK ;B``²B- M;QÌB HÈM im`B- +| T?ªB H` Q i?Q+? M;²B
i`QM; ç¬m ç m H` bmv M;?o p ``i M?B m bU i bM? H9+ i`QÊ+\\ô

.QÆM; hB M +QÌB ? ? - M|B, óG½Q M¬ KÈB H``;B``²B- # ?¢ +ÁM F?Q K¢M? H„

h`B m \*€i H„+ ç¬m- M|B, óæ K [m h`šK ç°i M?B M KÆ K°i ;B`+ K°M;- KÆ i?`v i?Ì
H`K pQÆM; ;Bª- F?B ç|- h`šK +?d H` K°i i¬M; pQÆM;- imv i ç®B F?¬M; M;?o iÈB
çQÊ+ ç¢B #ªQ- +``M; F?¬M; M;?o iÈB- b) i`` [m®+ H•m ç M ? B KQÆB M,K- ?¬K M v
M;QÌB i i?`M i?S+Xô

.QÆM; hB M M|B F?), ó" ?¢ + B [mªM [m®+ ;B - H` bU i bM? i?B M ç`M? `²BXô

h`B m \*€i i?Î /`B K°i ?ÆB- ç¬B K„i M?bM [m K°i +?¶ ç M +mM; çbM? ç M tm`i i?¬
HU+ +O h`šK t€+ i?U+ F?¬M; #^M; M;QÌB- GQ \*`M h?m`M H`K i?€B i?QÊM; ?Q`M
pÈB ?„M- M?QM; +kM; M M ç +?Q M;QÌB i ç M HQ •m bU i bM? i`QM; MQÊ+- H¢B
Hmv M K°i +?9i ô

h`B m *€i M|B ç M ç•v- .QÆM; hB M #¶M; M?B M +ªM? ;B€+ H M- +€B ;b +kM; +?Q

h`B m \*€i iB T iK+ M|B, óh?€B iY iB M p`Q æ¬M; +mM; +kM; +| K°i +?9i i?ÌB ;B M
T?¬M i`¼M; i`€+? +?Q ?„M- M;QÌB M`v ô

G9+ h`B m \*€i M|B ç M h`B m >^M;- i` M K†i H°` K°i +?9i i?¬M b„+ F?¬M; p mB- M
i?`M? +?•m #€m- H`K M;QÌB M?m M?QÊ+- H¢B F?€ M;?2 HÌB- h`šK #B i`ä ?„M-
M?QM; i`QM; ç€v HÁM; H¢B `i M?B m /½ i•K- i`QÊ+ FB K°i KU+ F?¬M; + K HÁM;

æ¬B K„i i?•K i?9v +O h`B m \*€i H|2 H|2- mM; /mM; +QÌB M|B, óL?QM; +€B M`v i?
+kM; H` ?Q`M; iY +O h`šK- H` i?€B iY æ¢B h®M;- +kM; F?¬M; i? K°i KU+ H¢M?
+?d w- i?€B iY +kM; M M ?¼+ K°i Qi +€+? i? v [mv M +?QM? pK M?Q i? M`Q `²B-
J¬M ?¢ idM? t2K i`m +?QÆM;- i`B m ?°B +MM; M;?` bU i`B m çbM? #bM? i?QÌM;-

.QÆM; hB M F?¬M; /€K M|B ;b- M?m i?m`M M|B, óG½Q M¬ b) çB JšM hQ çB M K¬

h`B m \*€i i?Î /`B K°i ?ÆB- H¢B M^K i`Î H¢B i` M GQM; ;BQÌM;- ç9M; H9+ M`v- M°
#€Q, ó" ?¢- GQ " M; L;¢M +¬m FB MXô

h`B m *€i i?^M M?B M M|B, ó:¼B ?„M iB M ç MXô

*?d K°i H9+ b m- GQ " M; L;¢M ,M K†+ €Q K½M; #`Q K`m iQK iB M ç M- +9B ç-m
FB M # ?¢Xô

ó" M i?QÎM; M;²B5ô h`B m \*€i +| K°i iQ F?¬M; FB M M?šM K` M?bM p ?QÈM; K°i
M|B pÈB GQ " M; L;¢M, óL?Q i? M`Q\ J¬M ?¢ idM? ç½ tªv ` +?mv M ;b- +ÁM +
+?mv M b Q\ô

GQ " M; L;¢M ?Q i K°i ?ÆB i?"i b•m- ?¢ i?'T M;QÌB M;²B tm®M;- M|B, óh?€B L;mv
i`M i?QÆM; `i M?B m- F?¬M; i? ç K- ç bKT- H¢B ;•v ` +?mv M M;"T HKi- Hk HK

h`B m \*€i MY M^K Îi` M GQM; ;BQÌM;- +ª M;QÌB M;•v ` K°i H9+- M;?2 çQÊ+ ? B
i?ÌB ç9M; H` M;•v /¢BX

æ bKT F?€+ pÈB i B M¢M i-K i?QÌM;- ç®B pÈB i?ÌB ç¢B M`v K` M|B- w M;?o F?
H` ;†T T?ªB ç bKT- +?šM; M?[M; çO HQ¢B [m M H¢B T?ªB +| M;QÌB +?"Q iW ;B½
+kM; # M +?B m iU F i°B çB ` - #ÎB pb +€B M`v #B m i?" +?Q pB +i`ÌB + Q €K +?

h`B m \*€i tQ v M;QÌB çSM; H M- çB [m çB H¢B- M|B, ó\*?mv M F?B M`Q\ô

GQ " M; L;¢M +QÌB F?' M|B, óæ-m i?€M; +?QM- i?ÌB ;B M #m`B i`Q + M? # Xô

h`B m \*€i •K i`-K K†i M|B, óG`K b Q H¢B tªv ` bU ibM? HÈM M?Q p`v\ h?€B L;m
ç| /U p`Q E?B i æ M- +kM; K v K„M- æ¢B h®M; +MM; M;QÌB E?B i æ M M;?" ?Á -
M m F?¬M;- M;QÌB E?B i æ M i?W /`T ?Q ?ĂM; K` p`Q- H¢B H` ç¢B bUXô

JB M; ?„M `mM `~v K°i +?9i- +| p +| +?9i ?Q M; K M; HQ bÊ- H9+ M`v H¢B bmv M
M`v- M;?2 ?„M M|B K°i +?9i- /M M?Q i? M`Q +kM; i®i ?ÆMX

_²B h`B m *€i ç°i M?B M M?È iÈB K°i bU FB M- M|B, óE?•K h?B M :B€K M|B M?Q

GQ " M; L;¢M M|B, óoB i?-M +?QM? H` ç M çQ i`m +?QÆM; +O E?•K h?B M :B€

GQ " M; L;¢M +~M i?"M iWM; HB iWM; iQ K` pm®i i`m +?QÆM;- çQ iÈB i`QM; i v
K†i- p¢+? ` M?bM K°i +?9i- b„+ K†i H¢B +`M; M`B ;B`M çMM; çMM;- MûK i`m +?
ó*€B i M æ¶ >ÊT h?"M? M`v- `ä `M; /€K HB M [m M ç M ç M ?"m +mM;- B +?Q ?„
*mM; hS T?m M?•M ;-M ç•v FQM? +~M M;?2 i?2Q ?B m H - M?Q i? M`Q H¢B +?¼
M|B pQÊM5ô

GQ " M; L;¢M H`T iS+ M|B, óoB i?-M i?B i M;?o- æ¶ >ÊT h?"M? M`v ô

h`B m *€i i?^M M?B M M|B, óE?¬M; +-M T?ªB M|B M[- #½B [m M- t•K +?[H M K
+MM; "„+ *mM; FQM? i?B M i?m`M K M?- F?¬M; T?ªB ç ?„M ç M M|B ?QÆm M|B p

>„M /Q /U K°i +?9i- H¢B M|B, óG¢B H¢B ç +?Q E?•K h?B M :B€K ;?B K°i T?-M i`m
T?Q #„+- ç•v H` T?Q "„+ +| oQÆM; hBM? K¢+?Xô

GQ " M; L;¢M M;?2 tQM; M?[M; HÌB M`v- i`QM; HÁM; ç¢B ç`M?- "„+ H` E?B i æ M
H` E?B i æ M- F?¬M; +| HB M [m M ç M æ¢B h®M;- h`B m *€i w iS- MûK +€B Q M
T?€T M?Q i? `i i®iX

*?d H`- hS T?m M?•M #bM? v M p¬ bU- H¢B H`K +?Q i`QM; HÁM; GQ " M; L;¢M F?
+?d H`- ?B M i¢B t2K M?Q iªM; ç€ HÈM ç½ `ÆB tm®M; `²B- p T?-M æ¶ >ÊT h?"M?
+QÌB H¢M? K°i iB M;- M;?o, ?„M F?¬M; K v +kM; tSM; ç€M;- B #ªQ Km®M +„M ç

GQ " M; L;¢M M;?B K M;?" M|B, ó" >¢ M|B `i ç9M;- J¬M ?¢ idM? H`T iS+ i?ªQ -
h?"M?- t,K +?[H M K†i- ç-v çB *?•M æ`M? T?OX \*?d H`- i`QÊ+ K„i ibM? ?bM? i
+`T- T?ªB +?,M; M M T?€B K°i F?•K b B im-M i?9\

>° #° # M FB - F?QªM HQÆM; i?U+ ;B9T M¢M i?B M i B +kM; T?ªB +?m`M #` K°i
EBM? p`M ç M h?€B L;mv M- p2M çQÌM; ç•m +?d M;`M /†K- +?d bÊ MQÈ+ t F?¬M
F?¬M; +| +ÆK ,M- M?'i ç`M? H` Km®M ;•v +?mv MXô

æ¢B h®M; K°i KU+ i?W ?"M? +?QM? b€+? H'v +Q`M; H"K M?QÊ+- i?m `m°M; i' +?mv M ç M "B M EBM? i`QÊ+- H9+ b m KÊB H" "B M EBM? T?•M T?®BX

hmv #B M T?€T M"v +| i? H"K ç` T?QÆM; `i F?| H"K T?ªM- i` v M [m®+ ;B - M?C K°i F?B ç½tªv ` ibM? ?m®M; F?~M +'T- i'i +ª HQÆM; i?U+ i`QM; T?O F?Q ç m`¶M +?¶; B9T M¢M i?B M i B- +?d +| i? ?QÊM; i`B m çbM? F?~M +—m- M m; †T i?Ov i +kM; i?¬B- p¬ Hm"MM M?Q i? M"Q- +€+ MÆB +kM; +| i? FB M i`b K°i ? B i?€M; - i?U+ iÊBX

L?QM; +€B ç bKT M"v H¢B #'i ç²M; - H"TiS+ b) +| `i M?B m M; Q`B iY pQM; - T?ÁM +€B T?O ?mv M- +?ŠM; M?[M; b) tm'i ?B M ibM? i`¢M; i?B m HQÆM; i?U+- i?B i? M, M; /šM T?€i ¬M /`+? - M?m +—m ç®B pÊB HQÆM; i?U+ +MM; i?ªQ /QÊ+ +U+ HÊM ;B9T M¢M i?B M i BX

GQ " M; L; ¢M M|B M?[M; H`B M"v- H¢B M|B i`9M; i•K bU h`B m \*€i `²B- h`B m *€i H v i?2Q Gw €B F? M? t2K- i?b T?ªB H"K M?Q i? M"Q\ô

æ¬B K„i GQ " M; L; ¢M t i [m K°i iB ?d b„+ - +? "K `b `b M|B, óoB i?—M M; ?2 M|B- I #B M [m•M #ÎB pb HQÆM; i?U+ i`B m çbM? Hm¬M F?¬M; i? F`T i?`B p" M ç M- # i" M; i` [+?9i Qi HQÆM; i?U+- M m H" #B M [m•M i?B m HQÆM; i?ªQ- HB M #€M +? i`B m çbM? ç M- H¢B i?m Km HQÆM; i?U+ /Q i?W Xô

>„M +Q`B ? ? K°i iB M; - iB TiK+ M|B, óL?[M; i?QÆM; M?•M M"v- imv i`K+ HÊB +?Q #B M [m•M +?`m ç|B- Qm F?mv i çB K #M M? m- +?Q M M "BM? #° +kM; F?¬ M v #¼M ?„M H¢B T?€i ?mv +¬M; /KM; - # ?¢- b Q F?¬M; #ªQ >° #° F?¬M; +—M i`Q i`U+ iB Ti?¬M; [m iB M K†i- çQ ç M- H¢B ç +?Q F?•K b B çB p T?Q +€+ i?QÆ h?€B L; mv M T?O +| i? ;B9T M¢M i?B M i B- i`B m çbM? +kM; ;BªK çB T?B M iQ€

h`B m \*€i M; ?2 tQM; - M?"M M?¢i ;"i ç—m- M|B, ó\*| i? H"K M?Q p"v- +?QÆM; i`bM +ÁM +| +?¼M HU M; Q`B F?•K b B M"v- Gw €B F? M? +?Q ``M; - B +| i? ;€M? i`€

GQ " M; L; ¢M M; ?B K i9+ M|B, óoB + M"v `i i`¼M; ç¢B- +?¼M HU M; Q`B iU M?B i?—M i?B i M; ?o- E€ Zm®+ +¬M; æQ M \*?QM? +| i? ;€M? i`€+? M?B K H—M M"vXô

óæQ M *?QM? ô h`B m *€i M|B, ó>„M H" Zm®+ +¬M; - +?d bÊ i¢B H F?¬M; ?ÊTXô

h?~K L;¢Q #B i`ä iBM iS+ M`v F?ŠM; ¢`M? ;B`m F?¬M; ¢QÊ+- HB M ;"i ;"i ¢-m M|B
;B"M\ô

.QÆM; hB M +QÌB F?´- M|B, ó" >¢ L;¬M Km®M i?m i?"T M;QÆBXô

h?~K L;¢Q #om K¬B M|B, óu M i•K- # ?¢ F?¬M; MÐ ¢•mXô

.QÆM; hB M ¢B i?¬M; #€Q K°i iB M; i`QÊ+- b m ¢| KÈB ¢ h?~K L;¢Q ¢B p`Q- h?~K
i`QÊ+- F?) M;~M; ¢-m- +?d i?'v ¢¬B K„i h`B m *€i i?2Q /äB ?„M- tK K†i- K°i #° /¢M

h?~K L;¢Q +QÌB M?¢i- M|B, ó>²B H•m F?¬M; i?'v # ?¢- # ?¢ +| F?Ä2 F?¬M;\ô

J°i +•m M|B FB i`M ¢-v +ªK iB M?- H¢B H`K +?Q h`B m *€i F?¬M; F?ÄB KdK +QÌ
F?¬M; ;Bª #° M´B M[- HB M ?W H¢M? K°i iB M; - M|B, óL;QÆB H`K +?mv M i®i ¢|

h?~K L;¢Q i?ªM M?B M M|B, óoB i?¬M H`K i?"i bU [m€ M?B m +?mv M i®i- F?¬M
M`Q\ô

L|B +•m M`v` K ¢½ +| ¢B K ¢¢B M;?`+? #'i ¢¢Q`²B- M|B`ä H` ¢ M; +?ÆB t`m ?Q`M
,M M,M ¢ m F?¬M; +| - .QÆM; hB M ¢SM; Î# M +¢M?- #° K†i i?B m +?9i M[#`# +
HÁM; i?Î /`B- M;QÌB M`v #bM? i?QÌM; i?¬M; KBM? M?Q p`v- b Q ?¬K M v ?² ¢² M?

o®M H` M;Q M M;Q½M K` M?"M p`B +•m ` ,M /¢v H` ¢QÊ+`²B- ? i H-M M`v iÈB H-
+SM; `„M- ¢•v F?¬M; T?ªB Km®M H`K pB + M?Ä ?| HÈM b Q\

óæB M +m²M;5ô E?¬M; +?d H` .QÆM; hB M- M; v +ª i`QM; HÁM; h`B m *€i +kM; i

h`B m \*€i H¢M? HMM; HB + M?bM h?~K L;¢Q- b m ¢| KÈB +?"K`½B M|B, óL;²B tm
i?"i bU H` F?¬M; +| +€+? M`Q #„i M¢i M;QÌB M`v- H9+ M`v iS+ +kM; F?¬M; T?ªB-
F?m¬M K†i +QÆM; +SM; i`QM; +?®+ H€i KÈB +| T?ªM SM;X

h?~K L;¢Q +QÌB ? ?ª K` M;²B tm®M;- T?OB T?OB #KB #`K i` M M;QÌB- ¬K ?°T ;'K

h`B m \*€i HB + M?bM ?°T ;'K- #'i ¢°M; i? M? b„+ M|B, óL;QÆB i`Î p H9+ M`Q\ô

h?~K L;¢Q ¢€T, ó"m´B b M;b ?¬K [m Xô

h`B m \*€i KÈB iB M p`Q i`¼M; ¢B K- +?"K`b`b M|B, ó"m´B b€M; ?¬K [m -`- M;Q
hU- +| T?ªB F?¬M;\ æB æ¢B Gw hU p b m- +ÁM [m`i L;?B .QÆM; ?¬m- ¢9M; ? v F

>„M /WM; K°i +?9i- i?'v h?~K L;¢Q F?¬M; +| w iS ?®B +ªB- HB M i,M; i? K M;[F?Q
F?•K K M? # M b B- M;QÆB [m`i ?„M- +?ŠM; T?ªB H` [m`i i \

h?~K L;¢Q i?Î /`B K°i ?ÆB- M|B, ó" ?¢- L;?B .QÆM; ?¬m H` F?•K K M? # M b B-
+| iWM; ;¼B ?„M H`K M?K+ oQÆM; T?O p`M[[mv M +¬M; T?O b Q\ h? iY L?QÊ+ M
M?`T?~K \*€Q J M? T?m M?•M- /b pB i?¬M- +kM; H`h K T?~K *€Q J M?- ¢•v ¢ m H`
K°i M;QÌB L;?B .QÆM; ?¬m M?Q M?Ä- H¢B +?Q K°i +€B ?¢ M?•M` H`K M?K+- +€
?¢\ô

h`QM; ¢¬B K„i h`B m *€i ?B M H M K°i iB M;?B p~M- M|B, óh?"i +| +?mv M M`v Q\

h?~K L;¢Q iB T iK+ M|B, óL;QÌB i`QM; i?B M ?¢ ¢ m #B i- pB i?¬M H` bOM; i?¬M H
i•K- M?QM; L;?B .QÆM; ?¬m F?¬M; ¢ i? iY p` /b pB i?¬M p`Q K„i M?Q i? - +| T?ª
K„i\ oB i?¬M p¬ +MM; iS+ ;B"M- t€+ i?U+ H` ¢½ ¢°M; i?O- M m # ?¢ Km®M i`WM;
K°i +•m Q€M ?"M- +?d H`- tBM # ?¢ M?bM`ä K¼B pB +- +?Q pB i?¬M +€B M;QÌB
i? K K°i +•m, ó*kM; +?Q E€ Zm®+ +¬M; K°i +€B +¬M; ¢¢QXô

h`B m \*€i BK H†M; K°i H9+- b m ¢| KÈB i?ªM M?B M M|B, ó\*?mv M M`v- +QB M?Q

h?~K L;¢Q M|B, óE€ Zm®+ +¬M; i?b b Q\ô

a„+ K†i h`B m \*€i +| +?9i i€B M?Êi- M|B, óE?¬M; T?ªB i Km®M tY i`Q ?„M- H` M;C
i`Q ?„MXô

h?~K L;¢Q i?Î /"B K°i ?ÆB- i`QM; HÁM; M;?o- [mª H¨ i? - h`B m *€i F?¬M; T?ªB F
 # M i`QM; ¢|- +?d H¨- iQM? +€+? ?„M M?m M?QÊ+- ibM? M;mv M ?B bBM? E€ Zm
 h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q pÁM; pQ K'v +€B w MB K- +?"K `½B M|B, ó" #bM? b B `²B
 h`B m \*€i i?ªM M?B M M|B, óh H`K b B +?¶ M`Q\ô
 h` M ¢ÌB M`v- M;QÌB /€K M|B h`B m \*€i b B `²B- i?"i ¢9M; H¨ p¬ iB M F?Q€M; ?"m
 K°i M;QÌB /mv M?'iX
 *?d H¨- H9+ M`v h`B m *€i H¢B i?¬M F€ F?¬M; ¢°M; M°- +?d HQÌB #B M; K¨ iB T i
 h?~K L;¢Q M|B, óL;QÌB i`QM; i?B M ?¢ Km®M- F?¬M; T?ªB M;QÌB +?`m i°B i? v
 L;mv MXô
 h`B m \*€i i?ªM M?B M M|B, ó\*?mv M M`v- i bmv M;?o K°i +?9i M[ô
 h?~K L;¢Q i?"i bU ?B m `i `ä K°i +•m bmv M;?o K°i +?9i M[M`v +O h`B m *€i- F
 i`€M? K¨ i?¬B- +?d H¨- i`QM; HÁM; ?„M H9+ M`v +kM; F?¬M; ¢ i•K- i?ªM M?B M M
 H¨ ¢Q ¢¢B H ¢ M +?Q # ?¢Xô
 óJ M; H M ô J†i KkB h`B m \*€i i`M ¢¬v +?ì KQM;- ?„M bÈK M;?2 M|B- h?~K L;¢Q M
 >¢- HW #`T i®M; iB M F?¬M; Q i i?S i®i +O M;QÌB L[ \*?•M- i`QM; HÁM; M;?o- +?
 +O L? M *?•M E? M?- #`M;QÌB E?B i æ M +i +?S \ >Q†+ H¨;B€ F€ i`•M /` #ªQ
 +?S\
 *ª M;QÌB h`B m *€i H"TiS+ ?"Q ?SM;- h?~K L;¢Q M?bM i?'v- HB M M|B pÈB .QÆM
 +¬M; +¬M; ¢Q +€B ?°T ;'K M`v ¢ M +?¶ # ?¢Xô
 .QÆM; hB M ;"i ;"i ¢¬m- #QM; ?°T ;'K H M- +ÁM ?ÆB +?bK tm®M;- #° /¢M; +| +?9
 h`B m \*€i i?'v p"v- H¢B +"M; iQÆB +QÌB `¢M; `Ð- M|B, óJ m ¢2K iÈB ¢•vXô
 >°T ;'K #`v î i` M M;U #`M- h`B m *€i tQ„M i v €Q H M- M|B, óE?¬M; #^M; ¢ +?Q i
 H¨ +€B #ªQ p"i M?Q i? M`Q\ô
 h?~K L;¢Q M|B, ó" ?¢- +| H) H¨ M;"B F?¬M; +¬M ¢Q€MXô
 h`B m \*€i ?Q`B M;?B M|B, ó*€B M`v H¨ pb b Q\ô
 h?~K L;¢Q M|B, ó"ÎB pb # ?¢ F?¬M; ¢Q€M `Xô
 h`B m ¢€M? ;B€ ?W H¢M? K°i iB M;- M|B, óL m i ¢Q€M ¢QÊ+ i?b b Q\ô
 h`QM; ¢¬B K„i h?~K L;¢Q ?B M H M K°i iB ;BªQ ?Q¢i- M|B, óL;QÌB L[*?•M M;QÐ
 ¢Q iÈB p¬ b® F€ i`•M /` #ªQ- i`QM; ¢|- +?d iQM? `B M; i?B ?¼ - ¢½ +| Rjk #S+-
 [mw ;B€ M?'i- M m # ?¢ ¢Q€M ¢9M;- pB i?¬M M;mv M +?„Ti v /•M; H MXô
 h`B m \*€i ?SM; i?9 `i HÈM ¢®B pÈB i?B ?¼ - KS+ ¢° M;?B M +kM; H¨ F?¬M; ? i?
 #ªM Kšm hmv M >Á - /MM; ¢ i?m M?"M bY /KM; / M? ?¼ i`QM; i?B M ?¢- ?¬K M v
 +¬M K°i Qi / M? ;B ?¼ i€+- H9+ M`v M;?2 h?~K L;¢Q M|B +| Rjk #S+- F?¬M; F?Ä
 ¢`M? ¢Q€M ¢QÊ+5ô
 h?~K L;¢Q M|B, óL m # ?¢ F?¬M; ¢Q€M ` i?b b Q\ô
 h`B m \*€i M•M; +^K H M- H"TiS+ M;?2 i?'v ?QÆM; p`•K KQm- M|B, óL;QÆB M|B
 h?~K L;¢Q ¢² +QÌB ? ?ª M|B, ósBM KÌB # ?¢ i` `ä bU ibM? h?€B L;mv M /•M #B
 F?•K b B- H`Ki`•m M;U pb # ?¢Xô
 h`B m *€i i?ªM M?B M +QÌB- M;|M i v +?d h?~K L;¢Q- M|B, óL;QÆB ¢ M; HW i - ¢
 h?~K L;¢Q M;?B K i9+ M|B, óoB i?¬M F?¬M; /€K\ oB i?¬M H`K M?Q p"v- +kM; H¨ k
 h`B m *€i M;?o M;?o- imv H¨ F?¬M; Km®M H¢B ¢°M; ¢ M T?B M iQ€B h?€B L;mv
 ibM? ¢ bKT- M?QM; Rjk T?¬M i?B ?¼ FB - H¢B M?Q i`,K +€B i`ªQ +¬M; i•K- H`K

M?B M- ?„M /Q /U i?Q^aM; [m - KÊB M|B, óL m M;QÆB iMv iB M ç†i K°i +QM FB M
i H¨K b Q +| i? çQ€M çQÊ+\\ô

dk9X *?QÆM; edd, _²M; •M :b\\

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >´

*?QÆM; edd, _²M; ,M ;b\\

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

ó_²M; ,M ;b ó_²M; ,M ;bô

ó_²M; ,M ;b

h?~K L;¢Q +Q|B M|B, ó*€B H p¨i M¨v- M?'i ç`M? H¨K'v +€B # ?¢Q i?Q+?- M?Q M
HB M i?m Xô

.€K ç€M? #¢+ pÈB i?B M iY- M m #`M;Q|B F?€+ i`¬M; i?'v- +?d bÊ bÈK ç½K„M; i
h?~K L;¢Q H¢B i?Q^aB K€B iU i¢B- p M? K†i H M- i`QM; ç¬B K„i ~M ?¨K p¨B T?-M F

h`B m \*€i +?`m F?¬M; çQÊ+ €M? K„i M¨v +O h?~K L;¢Q- i`QM; HÁM; M;?o- ç½M|
+ÁM çQ€M b B*,M`,M; M|B, ó*MM; M;QÆB ç€M? #¢+5ô

h?~K L;¢Q KdK +Q|B- M|B, ósBM K|B # ?¢çQ€M K°i +€Bô

h`B m \*€i i`-K M;•K M|B, óh?B ?¼ \\ô

h?~K L;¢Q H„+ ç-mX

h`B m *€i iB T iK+ M|B, ó*?ŠM; H) H¨ #bM? bS ç² +´\\ô

h?~K L;¢Q pšM H„+ ç-m\\

óG¨ M;¼+ #Q+?\\ô

h?~K L;¢Q M? M?¨M; +Q|B K°i iB M;- M|B, ó" ?¢ç½çQ€M b BXô

h`B m \*€i F?¬M; +?`m i?m M|B, ó" M i`QM; #€+? i?9- i v m M?'i iB M ?¢+- ?ŠM i

h?~K L;¢Q +Q|B F?´M|B, óL m +?S iB M ?¢+- +?d bÊ bÈK ç½+| iB M; ?¢+ F mXô

h`B m \*€i +kM; ?B m çQÊ+- pW `²B çQ€M +| +?9i FB m M|B +?mv M F?¬M; ç•m- M
H) H¨ +QM /'m FBK M;¼+\\ô

h?m i?"T +QM /'m H¨ K°i i`QM; M?[M; i?S h`B m *€i v m i?Q+?X

h?~K L;¢Q pšM H„+ ç-mX

h`B m *€i F?¬M; F?ÄB M|B, óæ| H¨ +€B ;b\\ô

h?~K L;¢Q i?U+ ?B M çQÊ+ •K KQm- +Q|B ?b ?b M|B, ó" ?¢Km®M #B i- p¢+? `
p¢+? ` - p¨v # ?¢+?d +| i? i?m Xô

h`B m \*€i `mM `v KB M; K°i +?9i- M|B, ó*€B M¨v +kM; +?Q +?„+- M m H¨ M;QÆB
i?Q+?- pšM H¨ h`šK i?„M;Xô .Si H|B- F?¬M; F?ÄB p¢+? °T ;'K ` - M?"T p¨Q K„i
K¢M? ;B'v /-m ` - i?Q€M; +€B ç½M;•v M;Q|B- M|B, óh¢B b Q H¨ +?"m çQ|M;\\ô

h?~K L;¢Q M;?B K i9+ M|B, ó*€B M¨v H¨ ç¢B H pB i?-M çQ +?Q # ?¢- # ?¢i?Q-

h`B m \*€i F?¬M; F?ÄB #m²M +Q`B- M|B, óh?~K L;¢Q- H-M M¨v M;QÆB +m®B +M
 T?ªB çS i` # im´B- H¨K b Q Q i?Q+?+?"m çQ`M; ô
 h?~K L;¢Q FBM? M;¢+ M|B, ó" ?¢- pB i?¬M çQ +?Q M;QÆB- +kM; F?¬M; T?ªB H
 h`B m \*€i M?bM i`€B K°i +€B M?bM T?ªB K°i +€B- t€+ i?U+ H¨ +?"m çQ`M; F?¬M;
 tm®M;- M|B, ó*ÁM +| +€B ;b F?€+\\Xô
 h?~K L;¢Q M|B, ó:B|Xô
 ó:B| ô
 óæ9M;- i`QM; +?"m çQ`M; +?QM? H¨ +?S ;B|Xô
 ó:B| ô *€B +^K h`B m \*€i i?B m +?9i M[ ç½`ÆB tm®M;X
 h?~K L;¢Q ?'i +^K H M- ? B +QM M;QÆB b€M; M;`B ?[m i?¬M K¨ M?bM p T?Q ?Q
 +ªM? p"i ç T M?'i i?B M ?¢- #m²M #½ M|B, óoB i?¬M çQ +?Q # ?¢- +?QM? H¨ ;B|
 t2K çB- +€B ;B| M¨v H¨ ;B| b€M; bÊK- p¬ +MM; M?'i iQÆB K€i- FQM? tBM # ?¢ tB
 h`B m *€i F?¬M; F?ÄB +?€M MªM- M|B, óL?QM; i +kM; F?¬M; i?Q+? ;B|Xô
 h?~K L;¢Q FBM? M;¢+ M|B, ó" ?¢ b Q +| i? F?¬M; i?Q+? ;B|\\ô
 h`B m \*€i i?Î ?²M; ?°+ M|B, óo"v i?b i®i- M;QÆB M|B çB- pb +€B ;b i M?'i ç`M? T
 Hw- +?QM? H¨ M;QÆB i?„M;- M|B F?¬M; ` ç¢Q Hw- +?QM? H¨ i i?„M;- M?Q i? M
 h?~K L;¢Q ç9M; H¨ çÊB M?[M; H`B M¨v- ;B[ p[M; iBM? i?¬M- `9i K°i +•v [m¢i # M ?
 T?~v T?~v- M|B, óæ•v +?QM? H¨ # ?¢ M|B- [m•M iY M?Si M;¬M ô
 h`B m \*€i M|B, óhS K½ M M i`mvXô h`QM; HÁM; M;?o- M?bM ?„M M|B ?QÆm M|B p
 iBM- p"v H¨ +| i? i?„M; `²BX
 h?~K L;¢Q +Q`B ? ?ª K¨ t•m +?m¶B F?~m p` h`B m \*€i K°i +?9i- i`QM; HÁM; i?U+ M
 ;"v ¬M; ç"THQM; ¬M; i?¬B- M|B ?QÆm M|B pQÊM- #´M pQÆM; iU M?"M i?S ? B-
 h?~K L;¢Q ;BÆ +•v [m¢i- çB ç M i`QÊ+ K†i #¨M- F?¬M; M?`M çQÊ+ K¨ b` pÄ çQ`M
 F?ÄB M|B, ó*€B +?"m çQ`M; M¨v /MM; i`B HB m `i i®i- ?QÆM; p` +U+ F€M;QM K
 F?¬M;\\ô
 h`B m \*€i +kM; /MM; M;|M i v #¬B K°i +?9i- M K i?Y- +?Êi +ªK i?'v ç„+ ?QÆM; p` p
 ;B€+ i€M ç²M; b•m b„+- M|B, óVK5 JMB p` F?¬M; i Xô
 h?~K L;¢Q H„+ ç-m i?Î /`BX
 h`B m \*€i M|B, óL;QÆB Km®M M|B ;b i?b +S M|B- i?Î /`B H¨K +€B ;b\\ô
 h?~K L;¢Q +Q`B F?´- M|B, ó" ?¢ H¨ *?•M GQM; h?B M hY b Q\\ô
 h`B m \*€i /Q /U K°i +?9i- M|B, óh`šK çQÆM; M?B M H¨ *?•M GQM; h?B M hYXô >
 +O h?~K L;¢Q +| +?mv M- H"TiS+ +ªM? ;B€+ H M- +ªM? +€Q h?~K L;¢Q- M|B, óE
 ?mwXô
 L;Q`B M¨v [m2M M|B ?QÆm M|B pQÊM- B #B i b) M|B ` +€B ;b- h`B m *€i H¢B F
 ?„M- +| H) H¨ +ªM? +€Q i`QÊ+ K°i iw KÈB i®iX
 h?~K L;¢Q ?Qi K°i ?ÆB i?"i b•m- M|B, óL?Q p"v- # ?¢ H¨ *?•M GQM;Xô
 h`B m \*€i ?Q F? M K°i iB M;- t2K M?Q + K +?`mX
 h?~K L;¢Q FBM? M;¢+ M|B, ó" ?¢ ç½ H¨ *?•M GQM;- /o M?B M H¨ v m i?Q+? ;B|X
 h`B m \*€i F?¬M; ?B m ` b Q- ?ÄB, óL;QÆB M|B `ä K°i Qi- M|B ` ç¢Q Hw- çQÆM;
 H`B- i M?'i ç`M? i` M;QÆB i°B M|B ?QÆm M|B pQÊMXô

h?~K L;¢Q Ov F?m'i M|B, óL|B ?QÆm M|B pQÊM +kM; +| i°B- # ?¢ +kM; F?¬M; F?
 p"v- pB i?¬M +?QM? H" #` ;B i M; "M ç Q- +kM; Km¬M H¬M F?¬M; +?m°+ M´B i°B +
 h`B m *€i pW #U+ KbM? pW #m²M +Q|B- M|B, óL;QÆB M|B M?B m M?Q p"v- pb b
 b Q T?ªB v m i?Q+? ;B|\ô
 h?~K L;¢Q M|B, ó*€B FB - pB i?¬M b) ç2K ç¢Q Hw M|B ` - tBM # ?¢ `Y i B H„M; M
 h`B m \*€i H9+ M"v H¢B [m M ? i p€M #`B- i?'v p Kti h?~K L;¢Q `i +?„+ +?„M- M?
 i`QM; i v- H¢B QÊ+ ;b h?~K L;¢Q M? M? M|B ç¢Q Hw ` X
 æWM; M|B H" h`B m \*€i- M; v +ª .QÆM; hB M +kM; #` FQ+? i?Q+? F?~m p`- M;?B
 h?~K L;¢Q +Q|B M?¢i K°i iB M;- M;?B K Kti M|B, ó" ?¢ H" *?•M GQM; h?B M hY-
 `²B- +€B M"v +ÁM +| +€B ;b M;?B p'M\ô
 a m F?B h`B m \*€i M;?2 tQM;- F?¬M; F?ÄB H° ` i?'i p¼M;- M|B, óL?QM; h`šK +kM
 h?~K L;¢Q M;?B K Kti M|B, ó" ?¢ F?¬M; i?Q+? v m ;B| - +kM; F?¬M; T?ªB H" *?•M
 h`B m \*€i F?¬M; F?ÄB #m²M +Q|B- M|B, óh`šK +| T?ªB H" *?•M GQM; h?B M hY ?
 v m i?Q+? ;B|\ô
 > B M;Q|B ç€M? pä K²K- M?QM; h?~K L;¢Q H¢B F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K- M|B,
 i?¬M Km®M ?ÄB- `²M; ,M +€B ;b\ô
 h`B m \*€i F?¬M; ?B m ` b Q K" ?ÄB, ó_²M; ,M +€B ;b\ô
 h?~K L;¢Q ?ÄB, ó" ?¢ +| i? ;BªB i?Q+? M;?B ?Q†+ pb pB i?¬M ? v F?¬M;\ô
 h`B m \*€i M?'i i?|B +Q|B F?' , óh`šK H"K b Q #B i çQÊ+ \ô
 h?~K L;¢Q M;?B K Kti M|B, ó| # M i`QM; ? i?¬M i` M; i?m i?Ov i?B M @ iWM; M|
 T?ªB p"i i?Q|B;- F?¬M; T?ªB ç² iB M F?¬M; ,M- F?¬M; T?ªB bm®B M;m²M F?¬M;
 M;?2 M|B [m `²M; ,M +€B ;bXô
 h`B m *€i F?¬M; F?ÄB M|B, óGQM; /m hS >ªB- +| H) ,M i¬K +€ +kM; +?Q #B i çQ
 h?~K L;¢Q M?"M M?¢i H„+ ç-m- M|B, óGQM; [mªM hS >ªB- iS+ H" GQM; oQÆM; h
 #¼M ?„M /MM; i¬K +€ +m +QM i` B +€+ HQ¢B H"K i?S+ ,M- +?ŠM; H) H" Mm®i M?
 b Q\ô
 h`B m \*€i iS+ +Q|B- F?¬M; F?ÄB M|B, ó>ŠM H" `²M; ,M / #Á ?2Q M;U \ô
 h?~K L;¢Q iB T iK+ H„+ ç-m- M|B, ó_²M; +?QM? H" iB M i?9- ?€ +| i? +QB ?2Q M
 HÊB +MM; /•M\ô
 h`B m \*€i +kM; ?B m ?„M M|B +| Hw- ç½ H" i?¬M p"i- iU M?B M H" i`|B + Q +| çS+
 h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q •K i?¬K +ªK i?'v #m²M +Q|B- i?¬M HBM? h`mM; i?' i?Q|B
 çS+ `i K¢M?- +?Q M M- T?"K H" +| i? ,M ;B| - +?QM? H" [m•M iY- çWM; M|B H" i?
 i?¬M HBM? +kM; M?Q i? X
 L m F?¬M;- HU+ M;QÆB + Q iÈB ç•m- +kM; +?d iQM? H" €+ K K" i?¬B- h?~K L;¢
 çB K M"v- `²M;- M m F?¬M; +| çS+ ?B m bBM?- M M H" i?m²M; Hm²M; ?mM; €+X

dk8X *?QÆM; ed3, •M :B|

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; ed3, •M ;B|

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

ó •M ;B| ó •M ;B|ô

ó •M ;B|

h?~K L;¢Q iU +ªK i?'v KbM? F?¬M; #€ ¢¢Q M?Q p"v- #` ;B i- +?d H" +?QÊM; M;¢B
H½Q M?•M ;B iQM? ibM? F?¬M; i®i H„K- F?¬M; i?2Q iQM M;QÐM; h?QÊM; ¢ +kM

L m ¢2K h?QÊM; ¢ ¢ M T?QÆM; ¢¬M; ¢ M- ?ÆM T?•M MY M;QÌB H9+ M"v b) +?Q
;B€Q +?O- i?m²M; Hm²M; ?mM; €+ +€+ HQ¢B i B ?¼ K" ¢®B ¢½BX

h`B m \*€i H9+ M"v +QÌB F?'- M|B, ó>ŠM H" ,M +?BK +?|+ +€ i`MM; \ô

h?~K L;¢Q M?Q +k H„+ ¢¬m, ó" ?¢- M m M|B H" p +€+ HQ¢B +?BK +?|+ +€ # M i`Q
H" F?¬M; F?ÄB M|B *?•M GQM; [m€ F?¬M; +| ¢S+ ?B m bBM?- +?BK +ÁM F?BM?
`²M;Xô

h`B m *€i •K i?-K ;"i ¢¬m- H¢B +ªK i?'v h?~K L;¢Q +| Hw- ?„M F?¬M; F?ÄB M|B,
imv M- ,M [mª t M? \ô

h?~K L;¢Q M;?B K K†i M|B, óL m H" m®M; + K imv M- ,M [mª t M?- # ?¢ +| iWM
T?•M `²M;- MQÊ+ iB m `²M; +?Q \ô

L?[M; HÌB M"v +| ¢B K +?€M ;?ûi `²B- +?d H"- ¢½ +| ¢² ,M p"Q i`QM; #KM;- iU M?
F?¬M; T?•M- p"v [mª M| ,M ¢B MÆB M"Q\ *kM; F?¬M; i? iB m ?| iQ" M #°- ¢WM; M
i?9- +kM; +| T?•M p" MQÊ+ iB m- ?€ +| i? ?Q F?¬M; iB m i?'i\

h`B m \*€i M?'T K°i M;KK i"- ¢½ F?¬M; +| #'i Hm" M +€B ¢€T €M ;b M[ `²B- F?¬M
Km®M ?ÄB M;QÆB- ®i +m°+ `²M; ,M +€B ;b\ô

h?~K L;¢Q +QÌB ? ? - M|B, ó_²M; +,M #ªM H" ,M i?S F?¬M; /QM?- K|M ,M ;B| `i
M;?o- *?•M GQM; [mª M?B M H" *?•M GQM;- H"K i`•m ,M +Ä- M†M ` +?QM? H" b
i? K +® +?'T- ,M p"Q +?QM? H" ;B|- FûQ` K•v- B +| i? pQÊi [m \

h`B m *€i M;?o M;?o- +kM; ?B m ¢QÊ+ +| Hw- F?¬M; F?ÄB ;"i ;"i ¢¬m- M|B, óæ½
p"v M?'i ¢`M? H" ,M ;B| `²BXô

æ€T €M M"v- +kM; T?M ?ÊT ?bM? iQÊM; + Q [mw M?Q `²M;X

h?~K L;¢Q +QÌB ? ? M|B, ó" ?¢ +kM; H" *?•M GQM;- `²M; ¢½ i?U+ ;B|- M m #
+?ŠM; T?ªB H" b) +? i ¢|B\ oB i?¬M i" M K„i M?bM i?'v # ?¢ K†i K"v ?²M; ?"Q- H
M?B M H" M;mv M M?•M ,M +?€M +? ;B|- M m # ?¢ F?¬M; i?Q+? v m ;B|- i¢B bQ
M?'i ,M i?'i- +?Q M M F?¬M; i?'i F?¬M; pmB- #¶M; M?B M ¢|B #KM;- ¢ m F?¬M; i

h`B m \*€i +€B M"v KÈB w i?S+ iÈB +?¶ HÊB ?¢B +O h?~K L;¢Q- ;Bª ¢`M? KbM? H
b m ¢| H" M;?` Hm" M +m°+ b®M; ?"M; M;"v +O `²M;- +m®B +MM;- H¢B ¢2K ? B i?S
iÈB- F i [mª

h` M K†i h`B m *€i iQ" M K°i KªM? t M? ?²M;- M m T?O M?"M +?QM? KbM? F?¬M;
 ,M ;B|\ L m M|B KbM? F?¬M; ,M ;B|- +?QM? H" v m i?Q+? M;k +®+ ?Q K"m- ?2Q
i?B M iY M"v +ÁM H" `²M; b Q\

óE?K+ F?K+ ô h`B m *€i t'm ?' K" ?Q F? M- T?'i i v €Q M|B, óL;QÆB i?"i H"- i?b
+€B #šv- ¢ +?Q h`šK ¢ M +?mB p"QXô

h?~K L;¢Q p¬ +MM; M;?B K K†i- M|B, ó" ?¢ Q M m' M; iY pB i?¬M- KÈB pW `²B H"
H¢B H" # ?¢ Km®M ¢€M? #¢+- +kM; H" # ?¢ M?'i ¢`M? T?ªB M;?B M +Sm F„ ¢¢Q
?¢ #S+ ?B T- ?¬K M v # ?¢ M;mv M ¢€M? #¢+ F?¬M; +?`m i?m - H¢B K„M; pB i

J†i K"v ? „M +?ÈT +?ÈT- ;B®M; M?Q +QÌB K" F?¬M; T?ªB +QÌB- M|B, ó" ?¢H" *?•
 H" T?ªB ;B[HÌB M|B- ¢WM; M|B H" ¢S+ ?¢M? + Q i?QÊM;- +€B ¢€M? #¢+ M"v ô
 h`B m \*€i i?ªM M?B M +QÌB +QÌB- +ÁM ¢ M; bmv M;?o p HÌB h?~K L;¢Q pW `²B
 i?OM;- +m®B +MM; pšM H„+ ¢-m- +?„+ ?ŠM +ªK i?'v h?~K L;¢Q Hw Hm"MF?¬M;
 ¢B K M?B M +QÌB K°i iB M;- H"K` F?Q ¢° [m•M pQÆM;- i?ªM M?B M M|B, óæQÊ
 h?~K L;¢Q H"TiS+ M|B, óo"v h?€B L;mv M ô
 h`B m *€i tK K†i M|B, óJ¬ T?ÄM; w +?d- h?€B L;mv M ¢ bKT- /•M #B M iW ¢•m
 F?¬M; #„i # \ E?•K K M? "bM? h•v oQÆM; h?~K L;¢Q H"K F?•K b B- i` `ä M;mv M
 E€Zm®+ +¬M; F?¬M; i®i- h`šK M;?B K i` F?¬M; i? - M m H" #¼M ¢¢Q i†+ ;BUi;
 imv i F?¬M; Mm¬M; +?B mXô >„M i`-K i?Q€M; K†+ K°i iw- iB TiK+ M|B, ó*?d H"
 ¢ M; i¢B i`QÊ+ K„i- "bM? h•v oQÆM; K°i i?€M; b m ?½v` FBM?Xô
 h?~K L;¢Q F?¬M; F?ÄB M|B, óJ°i i?€M; b m +| i? ¢½ [m€ Km°M ? v F?¬M;\ h`QÊ+
 ¢ M; HQÆM; i?U+ F? M ?B K ô
 h`B m \*€i t2M HÌB ?„M, óh`šK ¢½ K M? H M? #B M [m•M- i?¬M; [m K°i Qi HQÆM;
 /MM; ,M- ¢ [m K°i i?€M; H¢B +kM; ¢OXô
 h?~K L;¢Q ;"i ;"i ¢-m- M;?B K K†i M|B, óoB i?¬M im•M +?d- i"Mi•Ki"MHU+Xô
 h`B m \*€i i?Î /`B- K M; i` M K†i #° /¢M; F?¬M; +?`m i?m - H¢B /MM; M;|M i v +?`
 K°i Qi- F?¬M; F?ÄB M|B, ó>QÆM; p` [mª i?"i F?¬M; i - i®i ?ÆM bQ pÊB M;U i?B
 h`B m \*€i i?•M Î i`QM; +mM; - /MM; ,M ¢QÆM; M?B M H" i?S i®i M?'i i` M ¢ÌB- +?
 ¢QÌM; M"v pšM +?Q i?Y- H-M ¢-m iB M M?'K M?€T- +ªK i?'v p¬ +MM; KÊB H¢- ¢
 M; QMX
 h?~K L;¢Q ¢B [m - ? B M;QÌB pW ,M ¢QÌM;- pW M|B, ó" ?¢- +€B ¢² +?ÆB H"K #
 H"K- pB i?¬M M|B +?Q H½Q M?•M- ¢² +?ÆB H"K #`M; ¢QÌM; b) ¢Q ¢ M i`QM; M°
 #B M ?B m ¢B` - F i [mª ?„M H¢B F?¬M; iBM- +?d +QB M?Q pB i?¬M HW ;¢i ?„M
 h`B m \*€i F?¬M; F?ÄB +QÌB ? ? K°i iB M;- M|B, óL?Q i? `i +| wiS- +| i? i?'v ¢Q
 M m F?¬M;- H" T` +?B m #`B- +€B bBM? w M"v i'i M?B M i?`M? pQÊM;- K v K„M;
 h?~K L;¢Q ;"i ;"i ¢-m- M|B, óoB i?¬M ¢½ +| /mv M- pW ¢9M; ;†T T?ªB # ?¢- H¢
 T?"M +MM; # ?¢- M m F?¬M;- pB i?¬M ?B M i¢B pšM +ÁM Î i`QM; T?® t€ M;•K i?Æ
 i`BX L m F?¬M; i?b +QB M?Q H" i`9M; i`¢M; M;mv M- ?B M M v- M?B m M?'i +kM
 ?ÆM M[- pB i?¬M H"K pB + F?¬M; ¢ H®B i?Q€i- F?¬M; #B i ¢„+ i°B # Q M?B m
 K°i iB M;- KÊB iB TiK+ M|B, ó>B M i¢B ¢½ #½B [m M HQm pQM; +kM; F?¬M; +?W
 h`QM; HÁM; h`B m *€i 'K €T- F?¬M; F?ÄB M|B, óL;QÆB #B i i? H" i®iXô >„M ¢°
 M;QÆB b„T tm'i i? - ¢½ M;?o ¢QÊ+ / M? iU +?Q \ô
 h?~K L;¢Q +QÌB ? ? - M|B, óoB i?¬M ¢•m +| i•K iQ M;?o +€B M"v\ >ŠM H" # ?¢ ¢
 h`B m \*€i +QÌB ? ? - M|B, óæÊB bBM? ` `²B M|B b m- +?d H" h`šK w ¢`M? b„+ T
 +kM; M;?o F„- +S F m h`m oQÆM;Xô
 h?~K L;¢Q FBM? M;¢+ M|B, ó" ?¢- S?9+ EB M H° ¢½ M|B +?Q h?~K L?½Xô
 h`B m \*€i H„+ ¢-m M|B, óL;Q¢B i¬M h`šK- ?€+| i? ¢B i` M? ;B`M? +MM; h?~K L
 ¢¬M; ¢QÌM;- ¢ M H9+ ¢|- M;QÆB pšM H" ;B€K [m®+ h`m Zm®+ M?Q +kXô
 h?~K L;¢Q M?'i i?ÌB M;•v M;®+ K°i +?9i- H"TiS+ ?B m +?mv M; b tªv` - ¢` p` h•v
 T?ªB H" M;`v tQ - ;B€i ?` i`QÌM; i,M; i`QÌM;- ¢QÆM; M?B M F?¬M; i? H¢B /MM; S
 i? K +€B L;?B K L K ¢¬M; H° M"v- +?d H"- h`B m \*€i i?"i bU [m€ •K ?B K- `ä`M; H
 # M i?QÌM;- ?ÆM M[H" ?„M # M i?QÌM; M;Q¢B i¬M M?' KbM?X
 h?~K L;¢Q +QÌB F?' M|B, ó" ?¢ ;BÄB iQM? iQ€MXô

h`B m \*€i M?Qm H¬M; K`v- M;?2 tQM; H`B M`v- H¢B H°` b„+ K†i pmB KWM;- M|B
çQÆM; M?B M iQM? iQ€M M;QÆBXô h`-K M;•K K°i +?9i- H¢B +ªK ;B€+ KbM? i?•M
M`v- i?“i bU +| +?9i F?¬M; [m€ T?M ?ÊT- HB M M?¢i +Q`B M?¢i- M|B, ó*MM; H„K
i`M i?`i +?Q M;QÆB H` çQÊ+- ?¬K M v M;QÆB b„T +| ? B çS i` - h`šK +?d ?B p¼M
i`QÎM; iY [m M i`¼M;- M?QM; i?S iY +kM; F?¬M; i? i`M ?¢B- M m M;QÆB +| #`i
iU M?B M Km®M +?2 +?Î M;Q¢B i¬M M?` KbM?Xô

h?~K L;¢Q M|B, óæ•v H` çQÆM; M?B MXô

h`B m \*€i +Q`B ?b ?b- M|B, ó*?d H`- L K .QÆM; i?Ov bQ ;B Q +?Q h`m oQÆM;-
+ÁM +?Q M;?o F„Xô

h?~K L;¢Q i`QM; HÁM; M;?o- ç M #M i`M i?`i +ÁM +?Q i?`v çQÊ+- ç½ H¢B iB T iK
M;?B K K†i M|B, óL K .QÆM; i?Ov bQ [mv p /QÊB i`QÊM; >¢ pQÆM;- ç•v F?¬M; T
w b Q\ô

h`B m \*€i +Q`B ? ?ª- M|B, óæ²M; w H` ç²M; w `²B- +?d H`- ?¬K M v h`šK +| ? B +?
F?¬M;\ô

dkeX *?QÆM; edN, sd æ m

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; edN, sd ç m

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h?~K L;¢Q +Q`B ? ?ª- M|B, ósBM # ?¢ #ªQ +?Q i #B iXô

> B K„i h`B m \*€i ç|M; H¢B- /M #”M pšM mM; /mM; K`iU Î i` M M K- M|B, óL K .
#^M; K°i T?•M i?“M? ? B- /Q h•v >¢ oQÆM; p` h`m oQÆM; +MM; M? m +?QÎM; [mª

h?~K L;¢Q M;?2 tQM;- i`QM; HÁM; M;?o- K¼B M;Q`B +ÁM +?Q +?mB tm®M; ç`i- ;B
i®i- F?¬M; i®i- pb p”v H”T iS+ H„+ ç-m- M;?B K i9+ M|B, óL K .QÆM; i?Ov bQ H`-
F?¬M; i? M|B K` F?¬M; ;B[ H`B +?S\ô

h`B m \*€i +Q`B M?¢i K°i iB M;- M|B, óh`šK çQÆM; M?B M F?¬M; #B i M|B F?¬M;
+?9i +MM; M;QÆB K` i?¬BXô

h?~K L;¢Q i¢B i`QÊ+ K†i h`B m *€i- i?m°+ p +?OM; HQ¢B çQÊ+ K°i i'+ H¢B Km®M
ç-m ?MM; ?²M çSM; /”v- + Q ;B¼M; M|B, óh?QÆM; HQÊM;- +| +€B ;b M?QM; i?Q
M|B- ?€ +| i? ç´B w- [m•M pQÆM; F?¬M; M|B çM `Xô

h?~K L;¢Q i”M ibM? F?mv M #ªQ- M|B, óh?B M iY M|B- ?€ +| i? H` i`Á çM \ L m M
+| / M? /U- H`K b Q F?B M +?Q K¼B M;Q`B iBM T?K+\ EQM? tBM # ?¢ M;?o H¢B

h`B m \*€i ?ÆB t`m ?´- M|B, óh`šK çQÆM; M?B M im•M i?O ?S ? M- M;QÆB F?¬
L;?B K L K ç¬M; H° +kM; H` MÆB ;¬M #B M- ?€ +| i? F?¬M; +| i?Ov bQ\ *€B FB
Ui`QM; M?[M; w FB M F?¬M; ;B®M; M? m iB M ?”M? çB m ?Q`V K°i iw- iQÆM; H
.QÆM; i?Ov bQ- M?Q i? M`Q\ \*?d H`- +€B i?Ov bQ M`v `i H½M; T?Q- T?ªB ç T?

h?~K L;¢Q i`WM; K„i M?bM ?„M- +€B M`v ;B®M; M?Q F?¬M; i?B i i?ÁB- h`B m *€
#^M;- i?U+ bU i`QM; H9+ p¬ ?bM? ç½ ;B i,M; #B M +? +?Q T?B M [m®+ `²B- h?~

i?B m- F?¬M; i?B m M?'i- ç9M; H" #ç+- H'v iB M MûK` K°i? B +?B ?çK ç°B- +Á
*| ? B +?B i?Ov bQ- +ÁM bÊ F?¬M; +| iB M HÌB\

h?~K L;çQ ;B M; ? B i v` - M?QM; HçB`'i p¬i°B- M|B, ó" ?ç H"K pB i?¬M [m€ F?
h•v .QÆM; i?Ov bQ- HçB F?¬M; #B i b) H½M; T?Q # Q M?B m iB MX æQÊ+`²B- t
T?ªB F?¬M; i`•m #„i +?| çB +`v- F€ i?"i *| K°i +?B i?Ov bQ H" i@i`²B- içB b Q T?ª
i?'v # ?ç Hm¬M Km®M ,M i?B i i?ÁB- #Ä çB #Ä çB #Ä çB " ?ç i?B i i?ÁB- pB i?¬
. Si HÌB- h?~K L;çQ KÎ i`WM; ? B K„i- H°` i?¬M b„+`'i çÆM i?m¬MX

L?QM; h`B m \*€i HçB H„+ ç¬m- M|B, óh?~K ;B K°i M?" M p` ? B ççB i?Ov bQ- æç
+€B M`v- h`šK iBM? i M; ?o ç M- HçB +ªK i?'v F?¬M; `MXô

h?~K L;çQ bÊ ?„M ç`B w- M|B, ó" >ç M|B ;b p"v\ J°i M; QÌB i`QM; ç| H" i?•M bBM
+?ŠM; H) # ?ç M; v +ªM; QçB i¬M +O KbM? +kM; M; ?B F} b Q\ô

h`B m \*€i +QÌB M?ç i K°i iB M; - M|B, óh`šK F?¬M; T?ªB w iS M`v- M?QM; - ç½H"
ç°B #BM? HQM?- +kM; H" +?mv M i?QÌM; tªv` - h`šK +ÁM +| i? M|B +€B ;b\ô

h`B m \*€i F?¬M; ? /Q /U- ? B M; QÌB M`v t2K M?Q ,M M?`T pÈB M? m- æçB h®M; i
M;`M /tK- h?~K L;çQ iQ M iQM? HçB p ?ªB /QÆM; p¬+QÆM; - h?~K ;B +`M; ;B®M
çQÊ+ ?Q`M; [mv M i` Q i†M; [mv M HÊB i`QM; i?m i?m K€- +?B m K° [m•M ç°B-
/€M; ;b M[- +?QM? h?~K L;çQ +kM; F?¬M; #B iX

> B M; QÌB M;²B #|+ +?"m çQÌM; ,M- iB T i?2Q- H" +MM; çB ç M?"m +mM; - h?~K L
LBM? M ç½ +`M; H9+ +`M; HÈM- iMv i?ÌB +?m`M #` +?Ì b M?`²B- M?bM i?'v h?
F?¬M; F?ÄB b€M; M; ÌB- M„K i v +O ?„M- M|B, óh +ÁM iQÎM; - H9+ çS i` tm'i i?
?„M M[5ô

h` M K†i ç T ç¬v p KWM; `Ð tm'i T?€i iW i`QM; M°B i•K- i`QM; K„i ç T +?ªv` K°i
imM; i,M; M?Q +?BK b - M?QM; i?•M i? çšv ç"- F?B M +?Q LBM? M F?¬M; i? çB
HU+ H"K` #° /çM; çQ M i` M; -`M`M H°` #° /çM; i?Mv K` +O i?B m T?K i?"M? i

h?~K L;çQ M|B +?mv M +MM; M`M; - LBM? M ?ÄB bU ibM? E€ Zm®+ +¬M; - M|B, ç
çQÊ+ +?9i Qi iBM iS+ - p®M H" Km®M +¬m i?€B ?"m i`Á +?mv M- M?QM; i?€B ?"m
+kM; F?¬M; H"K +?O çQÊ+ - T?K ?Q`M; # M FB +kM; +?d H" [m HQ +?Q tQM; - +
b Q\ *ÁM +| M; QÌB /€K H"K +`M M?Q p"v- M m M;`v ç| i Î ç'v i?b i®i`²BXô

L`M; ?ÆB M•M; +€B +^K H M- H°` i?¬M b„+ FB m M;çQ- M|B, óh HçB Km®M M?
M?Q i`ÌB ? v F?¬M; - M; v +ª æ +Æ i ;B€ H•K +kM; /€K +?®M; çÐXô

h?~K L;çQ M„K i v +O M`M; - KdK +QÌB M|B, óaQ çQ +MM; Hk iB m M?•M M`v H"K
F?¬M; \ o®M H" Km®M K M; H p"i ç M +?Q M; QÆB- +?d H" ô

LBM? M F?ûQ ?B m HÁM; M; QÌB- M|B, ó*?d H"- i`QM; HÁM; M; QÆB +| i•K bU- E
Q M- M; QÆB HB M K°i M;`v i•K HQçM M?Q K - +| T?ªB F?¬M; \ô

h?~K L;çQ i9M; [mšM- K†i çÄ H M-`'i i?m¬M F?B i M|B, óh?Q€M; +€B ç½ #` M; Q

> B M; QÌB i?'T ;B¼M; M|B +?mv M- LBM? M`M? K°i iB M; - M|B, óoW`²B i?€E
F?¬M; #^M; +?9M; i +MM; çB p'M M M`M; \ô

h?~K L;çQ +`M i?"M iWM; HB iWM; iQ K` /bm H'v M`M; - +MM; M? m ç M *ªM? h?€B
æS+ i?¬M; #€Q K°i iB M; - HB M M; ?2 çQÊ+ i?€B ?"m pmB p`çQ`U+ Î i`QM; +m
L;çQ p`Q i`QM; +mM; i?'i ç¬v F?Q ?QÆM; T?'M- p`M LBM? M M;²B tm®M; i`QÊ+ -
M|B, óoB i?¬M #€B FB M i?€B ?"m Xô

hBM? i?¬M h?€B ?"m +| p p¬+MM; i®i- +¬K i`QM; i v K°i ç| ?Q - ?QÈM; ?„M +Q
+kM; ç½ i`Î HçB- M; QÆB H"K i`QÈM; T?m i?"i F?¬M; tSM; +?S+ - i? M?B ç m MûK
M?" K ç +?9M; i ç M +?B m +®- +?QM? KbM? HçB çB ;†T ibM? M?•M`B M; Xô

h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q M|B- i Q M ? v F?¬M; Q M ¢•v\ *€B ibM? M?•M M"v H" +Q
 i ¢B- F?¬M; ¢B b) pQM; [m®+ ¢| - M m F?¬M; T?ªB /U p"Qi #€M ¢SM; iQ b„+- i?E
 p"v\ >¬K M v H¢B M|B i ¢B ;†T ibM? M?•M- M;QÆB +?Q`^M; i + Q ?SM; b Q\

*?d H"- M;?o M;?o K°i +?9i- +ªK i?'v ¢B h•v >¢;†T JB m M?B- +| H) H" ?„M + K i•
 F?´ K°i iB M;- M|B, óh?€B ?"m M|B [m€ HÌBXô

E€ i?"i- i?€B ?"m +?d ¢M p mB- pW KÈB`²B +ÁM ;B€Q ?m'M K°i +•m- F iB T HB
 L;¢Q- M;QÆB ¢ M t2K +€B i`•K ?Q M"v- i?"i bU H" +U+ F€ ¢ T K„iXô

h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q M;?o- i Î ¢•m ?B m +€B M"v\ L;QÆB ;¼B i ¢B t2K tûi i?"
 H„K- ¢ +?Q i ¢B #bM? Hm" M ?bM? i?S+ ?„M- +ÁM F?¬M; #^M; ?'T /B K i b Q\

h`QM; HÁM; i?¬K Q€M- bQM; ¢¬B +?•M H¢B F?¬M; iU ;B€+ K" ¢B H M- i`•K ?Q M
 i?•M i? M;•M b„+- KÄM; M?Q i`•K +¬B i|+- i` M K†i +| K"m M?Q F?Ä i`•M +?•m
 +MM; KQÊi K"- K¶B K°i F?Ä ¢ m HÈM M?Ä ;B®M; M? m- i¢Q i?"M? ¢² €M ?Q b2
 M|B, óh?S i®i- i` M i?` i`QÎM; Qi M?'i +| i? #€M #ªv i`,K [m MXô

h?€B ?"m pW M;?2 h?~K L;¢Q M|B ¢ M i?` i`QÎM;- i` M K†i H"TiS+ H°` i?¬M b„
 M|B, óL;QÆB +kM; H" i"BiY- b Q KB M; ¢¬v ?ÆB iB M p"vXô

h?~K L;¢Q F?¬M; F?ÄB +QÌB F?´ M|B- M|B, óh?€B ?"m M|B HÌB M"v- i?"i bU Ov
 t2K- M m i i?'v +€B i`•K ?Q M"v- HB M v m i?Q+? F?¬M; #m¬M; i v- +ÁM +| i? H°
 +?ŠM; T?ªB H" i ¢•v #B M i?€B ¢²M; #|M; b Q\ô

h?€B ?"m F?¬M; F?ÄB i?ªM M?B M +QÌB- M|B, óæQÊ+`²B- M;QÆB M|B +| Hw- +€
 B ;B - +kM; F?| +?Q M" M;- +m®B +MM; +ÁM #,M F?Q,M HQ M;?o p b H½Q i?€B #"
 Hm¬M Hm¬M ¢Q +?9i Qi ¢² +?ÆB M?Ä ?B m FQM?- iB M iB m K¶B i?€M; +O M" M
 bU bÊ M" M; F?¬M; ¢O +?B T?QXô

h?~K L;¢Q M;?2 ¢QÊ+ ? B +?[h`M? T?B- +ª M;QÌB #„i ¢¬m i`Î M M i?•K i`¬K- +Q
 M;Q" B +mM;- +kM; i?QÎM; i?QÎM; M;?2 ¢QÊ+ / M? iB M; ?B M H" M? +O h`M? T?

L|B ¢ M h`M? T?B- i?€B ?"m p p mB`¢Q`U+ M|B, óæ9M;- M[ M?•M i`QM; M°B +m

h?~K L;¢Q i?ªM M?B M M|B, ó*?d H"- i?€B ?"m +kM; F?¬M; +¬M bÊ h`M? T?B MQ

ó>ª\ô h?€B ?"m F?¬M; F?ÄB M|B, óæ•v H" p b +€B ;b\ô

h?~K L;¢Q` i`•K ?B K- M|B, óoB i?¬M M;?2 M|B- ;B bªM >Q" B *?•m h`M? ;B i`,K
 b B p†i M;QÌB ;€+ +´M;- ;½ +?,M M;U - ¢ m H" K†+ [m¬M €Q iÆ HK -`it ?Q - M;
 iWM; ¢'m i" B T?9 +MM; M;QÌB- i?€B ?"m ¢Q€M t2K- h`M? i?` i?„M; M?Q i? M"Q\

h?€B ?"m ¢®B pÈB` i +| ?ªQ +ªK h`M? i?`- HB M KdK +QÌB M|B, óL;QÆB M|B ¢B-
 H"K +€B ;b\ô

h?~K L;¢Q i?ªM M?B M M|B, óh`M? i?` i bK ¢ M K°i +QM ?2Q ¢ M- /MM; i`•M +?•m

h?€B ?"m F?¬M; F?ÄB M|B, ó*QM ?2Q FB - +?ŠM; T?ªB H" b) #` ¢°+ +? i ? v b Q\

h?~K L;¢Q H„+ ¢¬m- M|B, ó>¢ ¢°+ iU M?B M b) #` ¢°+ +? i- +?d H"- F?~m p` ?2Q
 i`•M +?•m F?¬M; [m€ K¢M? - +?Q M M- i¢B i`QÊ+ F?B ¢°+ +? i- +QM ?2Q M"v Qi
 T?'M i`•M +?•m ô

óJ'v +?K+ +•M ô h?€B ?"m F?¬M; F?ÄB i„+ HmÐB- M|B, ó*?QM? H" i`QM; M°B +mM
 M"v- B ;B /MM; i`•M +?•m T?'M i?Q K†i- +kM; ¢ m T?ªB +?9 w /MM;Xô

h?~K L;¢Q +QÌB ? ?ª- M|B, ó*?Q M M- i?€B ?"m F?¬M; +¬M HQ H„M; p b h`M? T?
 ;B€ M?B m ?ÆM M[- +kM; F?¬M; H"K F?| ¢QÊ+ h`M? T?B MQÆM; MQÆM;Xô

*€B i?Q /K ¢'m i" B T?9 M"v- i?"i bU H" >Q" B *?•m h`M? i?` ;•v M M- +?d H"- +€B
 MB M i`QÊ+- F?B ¢| - +?d bÊ h`M? T?B +ÁM +?Q bBM?` - i?U+ bU ¢O ¢ M|B`ä

h?€B?"m+~M i?"M K"+^aK M?"M/Q p`M?[M; HÌB M"v- ç°i M?B M K'i?"Q?SM;- M;
#,M;`²B- iB M i v MûK i`•K?Q H M i`M#"M Î K°i# M- M|B, óG¢B H" B ;B iU K
M"M;Xô

L;?o ç M M¬ i" B h`M? ;B ç m H" [m-M €Q iÆ HK - H¢B H" + -K i`•M +?•m T?'M ç
"Q iÊB- ç°i M?B M +| +?9i +?€M ;?ûi- h`M? ;B #¼M ?„M çB ç'm i" B T?9- +kM; +|
+ -K +€B i`•K?Q #<sup>a</sup>v i`,K [m M ç M HW H½Q i?€B #" M?Q M"M;- M|B +?Q / M;?2
F?| M;?2- i¢B i`QM; K„i h`M? i?`- M"M; H" i?€B?"m- i?"i bU M; v +^a+QM ?2Q FB

h?~K L;¢Q i?'v i?€B?"m iB M i v pSii`•K?Q Î K°i# M- F?¬M; F?ÄB M|B, óh?€B?
H M ç-m- i t2K +€B i`•K?Q M"v`i?ÊT pÊB i?€B?"m ç|Xô

h?€B?"m K'T K€v KB M;- i`QM; HÁM; M;?o- i M iB m ?² ç² M"v- ?ÆM KQÌB +•M i`
K M; +€B i`•K?Q M"v ç M M`M? i?€B?"m i b Q\

L?QM; #° /¢M; h?~K L;¢Q`i +?•M i?"M?- i?€B?"m iU M?B M F?¬M; M;?B M;ì ;b-
M;?o b•m p"Q # M i`QM;- M?•M iB M M|B, ó B ;B i`•K?Q +ÁM M?B m M?Q p"v K"
/MM;- K'v +€B ;b ç| M;Q" B +mM;- /M b Q +kM; FûK M;U p"i i`QM; M°B +mM;- B ;B
+€B KÊB H¢ M"v i?Q€M; [m K°i +€B- HB M F?¬M; i?Q +? M[Xô

h?~K L;¢Q i?m"M i? M|B, ó*€B M"v H" bU i?"i- çWM; M?bM K'v +€B ;b ç| M;Q" B
M?QM; H" i?S i@i +?•M +?QM?- pšM Î # M i`QM; F?Q i`B m çbM?- h?€B?"m +kM
ç M i`QÊ+ çQÌM;- +| H) +?d H" K°i +€B M;?B M KU+- ;B€ i` H9+ i`QÊ+ F€ i?"i +k
i?¬B- M?QM; ç M ?¬K M v- +| i? #€M # Q M?B m iB M\ô

h?€B?"m M|B, ó B ;B H"K b Q #B iXô

h?~K L;¢Q /m¶B # M;|M i v` - M|B, ó" M;?bM [m MXô

h?€B?"m F?¬M; F?ÄB i„+ HmÐB- M|B, óL?B m M?Q p"v\ô

h?~K L;¢Q +QÌB ? ? M|B, ó*€B M"v +QB M?Q H" Qi ç| - M m H";†T çQÊ+ M;QÌB #
[m M +kM; F?¬M; T?ªB H" pB + F?| ;b- i?€B?"m +| #B i i¢B b Q F?¬M; \ô

>„M iU ?ÄB iU ç€T- M|B, ó"ÎB pb p"i M"v H" [mw M?•M i`QM; M°B +mM; ç½ /MM;
`²B- ;B€ i` p"i T?~K F?¬M; +?d H" #ªM i?•M M| - +kM; i, M?Q +€B i`•K?Q M"v- i¢B
M?'i +kM; F?¬M; [m€ ç€M; #^av i`,K [m M K" i?¬B- M?QM; M m M|B H" i?€B?"m K
` # M M;Q" B- Qi M?'i b) +| ;B€ M, K M;?bM [m MX

h?B M ?¢ M"v- p"i [mw ;B€ M?'i- F?¬M; T?ªB H" +€B ;b i`•M +?•m T?'M +?Q ?2Q ,
M¬ #° + K†+ [m-M €Q iÆ HK - K" H" # ?¢ +MM; i?€B?"m- +€B ;¼B H" i?•M i? i?B

L?[M; HÌB M"v +?¼+ i?€B?"m +QÌB`²B- M"M; +?2 KB M; M|B, óL;QÆB M|B M?Q
M?Q i?'v K°i T?Q iQÊM; iQ" M #^M; p" M; \ô

h?~K L;¢Q +QÌB ?b ?b- M|B, óh?€B?"m +~M; [mw ;B€ ?ÆM bQ pÊB p" M;Xô

h?€B?"m M|B, óGÌB M"v +O M;QÆB M|B +kM; +| ç¢Q HwXô h•K ibM? +O M"M; H
HÌB M|B K M; i?2Q K°i +?9i ;B¼M; Kd K B- M|B, ó"m²M +QÌB H" - +| p" B M;QÌB- H
ç-v M?"- HB M çB ç'm i" B T?9 +MM; M;QÌB- HQ¢B M;QÌB M"v p¬ +MM; F?B M +?Q
i" B T?9- +| i? bQ b€M? [m çQÊ+ +mM; pm b Q\

*?Q /M M¬ i" B M?" ?„M K†+ [m-M €Q iÆ HK - M?QM; i`QM; +mM; pm çQ K°i ç¢Q
[mv i ç`M? pBM? M?K+ iQ" M;B ?„M- M; v +<sup>a</sup>F?B ?„M +| p¢M ç'm i`•M +?•m T?'M
;B b Q\

æ¢Q Hw M"v- M|B` B +kM; ?B m- M?QM; +| M;QÌB H¢B Hm¬M Km®M ;Bª pì ;Bª p
ç m H" i`QM; M°B +mM; +?Q- pBM? M?K+ bBM? iY #¼M ?„M- ç m M„K ;B[ Í i`QM; M

h?~K L;¢Q F?¬M; M?`M çQÊ+ K" M? +? M;|M +€B H M- M|B, óh?€B?"m M|B M?[
M;QÌB idM? M;°- pB i?¬M M?'i ç`M? T?ªB M?È F„- b€M; bÊK K¶B M;`v- #„i ç-m çSM
ç +?Q KbM? iQÆM; H B ç„+ w [m M ?bM?Xô

h`QM; HÁM; ?„M M; ?o- i [m€ p¬ bd `²B- [mª i?U+ +QM K M| H` + Q i?O +?•K M; ÁB
K` i?Î /`B- ç M; F?Q+? #€+ Hv ;B€M K` M; QÌB i pšM F?¬M; #B i- i?“i bU H` +•v +
FB K `X

*?d H` h`M? i?` M`v h?~K L; ¢Q M; ?o ç M h`M? i?`- i`QM; HÁM; F?¬M; M?`M çQ
H¢M?- i` M çÌB- +?Q iWM; +| M; QÌB p¬ /mv M p¬ +Ê +?•K M; ÁB Hv ;B€M- M m F?
pÈB M; QÌB L[*?•M- T?€i i`B +?QM? H` M?Ì [m®+ M¢M- i?“K +?Q KQm ?¢B æQ M
#¼M ?„M- h?~K L; ¢Q +?ŠM; i? K K`i i?ÌB ;B M M?“M`¶B- çB H`K HQ¢B bU ibM? M
æ½ Km®M +?ÆB- h?~K L; ¢Q F?¬M; M; ¢B +?ÆB +MM; ?„MX

h?€B ?”m F? M? F?€+? K°i iB M; - M|B, óL; QÆB M|B ;B®M; M?Q H` HÌB B ;B M|B
p`M; HÌB M; ¼+ `²B5 *?d H`- M; QÆB ç½ iW h•v >¢ i`Î p - +?ŠM; H) +?Q +?m`M #`
B ;B t2K- M; QÆB +MM; M?[M; M; QÌB F?€+- +kM; F?¬M; +| ;b F?€+ M? m- +?QM
H`v MB K p mB i?¬BXô

h?~K L; ¢Q M?¢i +QÌB M?¢i M|B, óh?€B ?”m H¢B Q M m´M; i - H p”i ç½ çQ ç M- +
çQÊ+ b Q\ô

h?€B ?”m bYM; b®i K°i +?9i- M|B, óG p”i Î MÆB M`Q\ B ;B M?“M çQÊ+ H9+ M`Q
h?~K L; ¢Q +?“K `½B M|B, óh`QM; ç K M; `v ?¬K [m - i ç½ çQ çB h`M oQÆM; T?O-
iB M /šMXô

L; ?2 çQÊ+ # +?[KQÌB p¢M [m M- i?€B ?”m F?¬M; F?ÄB i„+ HmÐB M|B, óL?B m M
h?~K L; ¢Q +QÌB ? ?ª- M|B, óh Î h•v >¢ #m¬M #€M HÌB +?9i Qi iB M- çQ çB K H
`i çÆM i?m¬M- M|B, óh H` M; QÌB ;¬M ç•v F?¬M; ?B m M?B m ç¢Q HQ ç®B M?•
F?¬M; ?B m- +?Q M M- i`U+ iB T çQ H p”i ç M h`M pQÆM; # MFB - H p”i +kM; H
[m - ?„M i?Q+? ;b HB M Km +€B ç\Xô

L m M|B H` h?~K L; ¢Q F?¬M; ?B m i†M; H M?Q i? M`Q- p”v i?b i?“i H` `i M; m M;

h?~K L; ¢Q i†M; K°i T?¬M ?”m H - H¢B ç +?Q Mûi K†i i?€B ?”m H”T iS+ iQÆB +QÌB

h`M pQÆM; H` i?€B ?”m i?QÆM; v m M?B iY M?`i- M?B iY M`v M; ”K i`QM; KB M; i
H¢B bÊ iû- #bM? i?QÌM; - bU ibM? i?€B ?”m i?Q+? H`K M?`i- +?QM? H` i`M; i`[+?
i`°K M?ûi p`Q h`M oQÆM; T?O- Hm¬M bÊ h`M oQÆM; T?O i?B m iB M iB m- F€i?“
ç m +| ç-v çO i?m `m°M; - ?ÆM M[ - i`QM; M°B +mM; # M i?QÎM; - +kM; çO ç h`M p
Î i`QM; HÁM; i?€B ?”m- H¢B Hm¬M +ªK i?v +?Q çOX

J` ?¬K M v- h?~K L; ¢Q ?`i i v H M- HB M çQ KQÌB p¢M [m M` # M M; Q`B- pW KÈ
H`K +?Q +ªM; QÌB i?€B ?”m ç m i`Î M M p¬ +MM; i?QªB K€BX

dkdX *?QÆM; e3y, *?| J Q *kM; G€Q

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; e3y, *?| K Q +kM; H€Q

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

h?~K L; ¢Q p¶ p¶ #° M; U+- M|B, óa m M`v- M m h`M pQÆM; i?B m #¢+- çWM; [mªM
i - h?~K L; ¢Q i +| K°i M; KK +ÆK F?¬M; i? i?B m +?€Q i?`i +?Q h`M pQÆM; ,M-
+| iB M iU M?B M H` +MM; M? m iB m +?S b QXô

h`QM; HÁM; +O ?„M HϕB M; ?o- K°i M; v FB - hQK >`M? [m +Y M?` KbM? `²B- ?„
iϕB ϕQ ` M; Q`B- ϕ M H9+ ϕ| HϕB [m v p - i v i`€B ϕ´B i v T?ªB K` i?¬BX

h?€B ?"m F?¬M; M; Èi HÌB M|B, óGÌB M`v M|B `i ? v- ϕ m H` M; QÌB i`QM; M?`- B
H` M; QÌB i`QM; M?` K`Xô

h?~K L; ϕQ #om K¬B- M|B, óG-M b m h'M pQÆM; ϕϕB i?¼- i +?Q ?„M b€m KQÆB
H` t td K` iB T iK+ M|B, óh Km®M ϕQ K°i [mª ϕ`Q p`M; - T?ªB + Q +Đ K°i M; QÌB-
+?9+ h'M pQÆM; ?²M; T?9+ i i?B MXô

h?€B ?"m +?2 KB M; +QÌB- M|B, óE?¬M; +-M [mª ϕ`Q HÈM M?Q p`v- F?¬M; +-M
h?~K L; ϕQ ?²M; H M- t'm ?´ i? v M`M; , óhB M H` ϕQÊ+ `²B- i`€M? H`K +?Q M; QÆB

h?~K L; ϕQ ϕ´ K² ?¬B- M; ?o i?¬K Kšm i?•M pb M?B iY- i?"i bU M; v +ª +€B / K†i +
?„M M?bM i?Q€M; [m ?QÈM; LBM? M- LBM? M ?û KB M; KdK +QÌB- `i /`m /`M;
p`v- HϕB F?¬M; +| ; b F?€+ +€B h``M? i?` FB Xô

L m H" /o p½M;- h?~K L;¢Q +,M #ªM F?¬M; ?"Q ?SM; +?9i M"Q- ¢B bQ ¢Q +MM; K°
HB M [m M ¢ M +?Q i?•M +O +?QM? KbM?- HB M #'i +?'T K¼B i?S- ?„M Km®M +?
h•v oQÆM; ?„M T?€i` iQM? ibM? i?®B- +kM; F?¬M; T?ªB M; QìB / i` mX

.BM? i?U h`M? T?O i¢B "B M EBM?- +kM; +€+? >Q" M; i?"M? F?¬M; t - iÁ M?" HÈ
Kšm- +?B K ¢!M; i`¼M p M K°i ¢-m T?®- #ÎB pb MQB i?2Q T?QM; +€+? FB M i`9+
+?QM? H" /MM; ;¢+? K" B t•v H M- ¢®B pÈB iQìM; ;¢+?- T?ªB +! F?2 ?Îb„+ t€K- p•v
M!+ T?ÁM; + Q M; 'i- i¢Q ?bM? M; „M ;¼M iBM? i X

h` M M!+ T?ÁM;- +?dM? i K" F?ªK K°i HQ¢i óhQ+? i?Ovô ?bM? i K ;B€+- /QÈB H
MQÈ+ bÆM b„+ ¢Ä b"K- i` M +€M? +Y i`-K i`¼M;- F?ªK K°i ¢¬B pÁM; +Y #^M; +
¢²M;- #m¬M; i?äM; tm®M; ¢ M; QìB ¢"T +Y X

*?¶ +Y HÈM M"v- +Æ ?² H" Hm¬M #ªQ i`b KÎ` - i?dM? i?QªM; b) +! F?€+? ` p"Q-
+?d H"- tmv M [m +´M; iÁ pÁ /QÈB +Y HÈM- i`QÈ+ K†i H" K°i +€B iQìM; t•v H"
iQìM; t•v H"K #bM? T?QM; Î+´M; p) +€+ HQ¢B ¢² €M +€i iQìM; M?Q w- H¢B ¢ +?Q
?Q" M; M"v M?B m i? K p" B T?-M F?Q iS+ [m +? ¢'i i'X

æ¢B FB m i€K M; QìB F?B M p[M; p" M; K" `ÆB Î i`QÈ+ +Y - iW i`QM; FB m +?mB ¢B
¢¢B / M? ¢dM? ¢dM?X

L; QìB ;€+ +´M; # M M"v i?'v GQ " M; L;¢M tm®M; +¶ FB m- p°B p" M; iÈB M; ? M?
óGw ¢¢B M?•M M?Q i? M"Q H¢B +! i?ÌB ;B M `ªM? `¶B ¢ M ¢•v `²B\ ob b Q F?¬M; ;
i`QÈ+- iB m M?•M +kM; / i?¬M; #€Q +?Q *¬M; ;B iÈB ¢!M iB TXô

J†i GQ " M; L;¢M •K i`-K- i?ªM M?B M M!B, ó*¬M; ;B ¢ M; i¢B [mw T?O\ô

óæ M; Î ¢•v- Î ¢•v- *¬M; ;B +MM; L?` ;B ¢ M; m®M; i` i¢B hB M L?½ +€+Xô

GQ " M; L;¢M M!B, ó.šM i ¢BXô

L; QìB b B p†i i?'v b„+ K†i GQ " M; L;¢M H9M; i9M;- +kM; F?¬M; /€K M!B ;b- +~M i
T?Q i`QÈ+ /šM ¢QìM;- pQÈi [m iQìM; t•v H"K #bM? T?QM; Î+´M;- tmv M [m K°i
K°i +?¶ ?"M? H M;- K°i +€B ?² HÈM HB M H°` ? M i¢B i`QÈ+ K„iX

h`mM; QÆM; ?² HÈM H" K°i ?ÁM ¢ªQ ¢ÆM ¢°+- i` M ¢ªQ M?Ä +! K°i +?¶ H-m +€+ H
H9+ M"v ¢ M; p"Q b€M; bÈK- ¢€K bQÆM; M?"M M?¢i #®+ H M Î i` M K†i ?²- # Q T?
M?•M ;B M iB M +ªM?- H"K +?Q M; QìB i HQm Hmv M [m M ¢QìM; p X

G" T iS+ +! K°i +?B + i?mv M ?Q M?Q+? H¢B ;¬M- ¢†i i'K p€M H M- KìB GQ " M;
¢B iÈB ?QÈM; ¢ªQ ¢ÆM ¢°+- GQ " M; L;¢M ¢ M +¬M; T?O h`M? ;B +kM; F?¬M; T
M?bM i?'v +€B M"v- HB M F?¬M; M?"M ¢QÈ+ K" Km®M i€M i?QìM; K°i T?2M- + M

L?QM; ?¬K M v ?„M +! +?mv M i`QM; HÁM;- +?Q M M K†i Hm¬M Hm¬M •K i`-K- ¢B
¢°+- GQ " M; L;¢M iW i` M i?mv M H M #ì- bÈK +! K'v +€B K„ i€ +?•M i?"M? ¢B iÈB
óGw ¢¢B M?•M ô

J°i M; QìB i`QM; ¢! ¢B i?¬M; #€Q i`QÈ+- M; QìB F?€+ /šM GQ " M; L;¢M ¢B p ?QÈ
i`QM;- ¢^M; i`QÈ+ +€B H-m +€+ M"v +ÁM +! K°i ¢bM? pB M- M?bM p T?Q i` M i
t2K tûi- K ¢€ Î /QÈB +€B +•v ?Á2 FB ¢ m H" H'v i`B HB m iW >€M "¢+? L;¼+- M!+ i
+°i +?¢K i`'- H"K +?Q M; QìB i ?Q K„iX

æ M i`QÈ+ +€+- H" K°i i'K #B M- KU+ ¢"K bÆM ¢2M pB i# +?[iQ, óhB M L?½ +€

GQ " M; L;¢M M; ?d +?•M K°i +?9i- F?¬M; F?ÄB F m K°i +?[i®i- # +?[M"v `ä`"M;
iU pB i- +€B +?[pB i?¢+ i? M"v T?®B ?ÉT pÈB +€B MÆB M?Q "²M; G B iB M +ªM
+U+ ¢B K- +?Q /M ¢'B H¢B H" +?[pB i+O oQÆM; >B *?B- +kM; +?Q +?„+ +! i?
¢QÈ+ bU +?m~M t€+ M?Q i? - M; QÈ+ H¢B- b) +! K°i HQ¢B +ªK ;B€+ F?¬M; F?Ä2X

GQ " M; L;¢M +'i #QÈ+ ¢B p"Q- +Y ` p"Q H¢B H" K'v K„ i€ K M; i?2Q 'K i`'- +?ûM
Î K°i # M- +9B i?'T ¢-m- +€B #° /€M; i? M? i9 ¢°M; HÁM; M; QìB FB - M?bM i?'v K

L?'i H" M?'i ? B K,, i€ Î T?Q i`QM;- ç9M; H" bQM; bBM? i? B- ? B M; QÌB ,M K†+ /•v M; U+ +MM; K"m- i`•K ?Q +`B i` M i†+ K B +kM; H" ?Q"MiQ" M ;B®M; M? m- + +kM; +?Q +?„+ +† i? T?•M`ä +€+ M" M; X
 h`QM; +€B M"v H-m +€+- K°i M; QÌB H½Q ;Bª ç2Q Kk`°M; p" M? M; ²B ç†- i` M M; Q i`„M; - b„+ / H¢B #ªQ /QÐM; p- +MM; i®i- M T M?, M F?¬M; ?B M i` M K†i- K†i K"v
 L; QÌB M"v +?QM? H" L; ¬Zm®+ +¬M; h`M? E?„+ - h`M? E?„+ p®M +?d H" K°i i?Q A +†- M?QM; i`QM; i`B m H¢B F?¬M; çQÊ+ +QB H" +€B ;b- ? i H-M M"v iÈB H-M F?€ p"Q +mM; - h`M? E?„+ M"v HB M /-M /-M T?€i iQ+? `²BX
 o®M b„+ T?QM; H" >Q" B *?•m ?-m- iW ç† p b m- H¢B ;B i,M; H" +¬M; - imv +¬M; iQ ;B€- M?QM; ç®B pÈB ?„M- K°i ç¢B i?QÆM; M?•M M"v K" M†B- H¢B H" K°i ç¢Q #M +† i? ?B M M?B M H" KX
 :B i? h`M? ;B ;B"m +† M?'i :B M; „+ - H¢B + K HÁM; F i; B Q ç¢B i?¬M- M?'i H +¬M i?B ç¶ i9 i" B- K¶B ç M M; "v H M; "v i i- h`M? ;B +kM; çQ +?9i Qi H p"i çB [i9M; [mšM- +?d +¬M ç½ KÎ KB M; - h`M? ;B Hm¬M Hm¬M H" Km®M # Q M?B m +?
 "ÎB p"v- [m M pB M >Q" B *?•m- Hm¬M Hm¬M H" +QB h`M? E?„+ M?Q i?B M H¬B b F?€+- +?QM? H" GQ " M; L; ¢M- i?'v h`M? E?„+ +kM; TªB M; Q M M; Q½M F m K°i
 L; ²B Î T?Q /QÈB h`M? E?„+ - H" K°i i`mM; im´B +ÁM M?Ä- i B iQ K†i HÈM- i` M K +QÌB- H"K +?Q M; QÌB i pW i?'v- HB M bBM? ` +ªK ;B€+ i?•M + "MX
 æ•v H" L?` H½Q ;B h`M? ;B - h`M? S?9- M; QÌB >Q" B \*?•m +kM; #B i- bBM? w h M"v +?m`M #`- h`M? E?„+ ;¬M ç•v ?Q" MiQ" M F?¬M; ?ÄB p bU ibM? bBM? wX
 óh`M? +¬M; ô hmv h`M? E?„+ pmM; i v H"K +?QÎM; [m-v- GQ " M; L; ¢M i?'v ?„M K°i çB K F?¬M; i¬M i`¼M; - M; Q M M; Q½M K" ?"M? H - M†B, óh?•M i? h`M? +¬M h`M? E?„+ M?"M M?¢i pm®i`•m- ;"i ç-m +QÌB M†B pÈB h`M? S?9, óao J„ M v ç½ `ä`"M; +ÁM +† M?½ ?SM; iÈB ;†T M; QÌB `ªM? `¶B i ç•v- +?„+ ?ŠM ao J„ H" p¬ bU ç M ç•v- M; ²B tm®M; M†B +?mv MXô
 h?W /`T GQ " M; L; ¢M M; ²B tm®M; - h`M? E?„+ +QÌB M†B, óa€M; bÈK ?¬K M v- Î +€ #€Q- ç½ ;¼B M; QÌB çB H"K + M? +€`²B- ao J„ +† i? M K i?YXô
 "¼M ?„M M†B ç m H" M†B ;B¼M; [m ?QÆM; >Q" B *?•m- M?'i H" h`M? E?„+ - H¢B M; šm M?B M H¢B t2M HšM p" B +•m HÌB M†B FBM? i?"M?- M m F?¬M; TªB i?QÌM ?ŠM +† i? M; ?2 ?B m çQÊ+X
 h`M? S?9 KQÊM +Æ ?°B- M†B, óGQ h iQÈM; b€M; bÈK ç½ iÈB- M?'i ç`M? H" +† ç½Xô
 GQ " M; L; ¢M +QÌB F?´ K°i iB M; - M†B, óh`QM; M°B +mM; pW KÈB i`mv M iÈB iB M; v i`QÊ+ K†i h`M? [mw M?•M- #•v ;B† +ÁM +?Q #B i bBM? iY ô >„M i?ªM M?B +?Q jy i`QÈM; - M; QÌB ç½ +? i`²B- i`U+ iB T MûK` M; Q" B +mM; Xô
 oW `²B- ? B +€B H½Q ;B h`M? ;B M"v +ÁM ç M; M†B ;BÐM- H9+ M"v #B m H° ç ç†M; ç¬B K„i H¢B- M?Q +† çB m bmv M; ?o- h`M? S?9 M†B, ó B HÈM; M M?Q i? \ C bU- H¢B H" M°B i?` i?•M + "M i`QÊ+ K†i "Q+? L?B- M?Q i? M"Q M†B ç€M? H" ç€M
 h?ÌB çB K pW /Si HÌB- ?„M ç°i M?B M +ªK i?'v- M?[M; HÌB M"v ?ÆB i?W i?½B- ç`M? H" +† /U p"Q- M†B F?¬M; +?WM;
 GQ " M; L; ¢M M†B, óæ°M; i?O +?QM? H" EQM? æS+ *ªM? h?€B +mM; ô
 h`M? S?9 F?ûT KB M; F?¬M; M†B- EQM? æS+ M; QÌB M"v M; QÌB M"Q F?¬M; #B ;B€K i`QÊ+ K†i i?€B ?"m- EQM? æS+ ç°M; i?O- KQÌB T?¬M H" i?€B ?"m #`v KQm
 h`M? S?9 F?¬M; F?ÄB M†B, óL?Q i? M"Q ç°i M?B M HB M +?¼+ TªB i?€B ?"m F?¬M; TªQ ç m H" M†B i?€B ?"m `i ?"B HÁM; ç®B pÈB "Q+? L?B ç`v b Q\ô

GQ " M; L;¢M M|B, óo'M ç t^{av} ` Î +?¶ M<sup>v</sup>- M;?2 M|B i`QÊ+ F?B >´ hY #` M;Q|B
p`Q +mM;- ;†T K†i [m i?€B ?"m- +ÁM +| K°i iBM iS+- # ?¢ ç½ çQ i?€M? +?d tm®
h?~K L;¢Q F?•K K M? i` `äXô

h`M? S?9 +Q|B H¢M? M|B, ó\*€B i M ?¼ h?~K M<sup>v</sup> t2K ` H` Km®M +€ +? i HQÊB`
GQ " M; L;¢M i?ªM M?B M M|B, ó*ÁM F?¬M; T?ªB b Q\ JÊB i`Î p p`B M;¬v- HB M
H`K F?¬M; i®i- +?d bÊ bU pB + b) #¢B H°Xô

h`M? E?„+ K°i KU+ F?¬M; M|B ;b- b„+ K†i #bM? i?ªM- +| p pBM? M?K+ F?¬M; bÊ
M|B, óæ°M; ç M E€ Zm®+ +¬M;- +?ŠM; F?€+ M`Q H` ç°M; ç M h?~K L;¢Q- ?„M +| c
+€B ;b M;Q`B w HB mXô

>„M +?\"K`½B K` iB T iK+ M|B, ó*?¶ h?~K L;¢Q /U p`Q /mv M?`i- +?d H` i?•M i?
M?[M; i?S F?€+ ô h`M? E?„+ H°` p F?BM? KB i- M|B, óh`QM; i`B m çbM? +| ao
M M`Q +kM; F?¬M; T?ªB ?„M +| i? bQ b€M?- # ?¢ # M M^v- i +kM; F?¬M; T?ªB
/M i? M`Q +kM; F?¬M; t<sup>av</sup> ` bU iBM?- M?B m M?`i +?d H` # ?¢ ` K†i- /`M t T`M
+ÁM +| i? +?ûK ç-m +O +?9M; i \ô

GQ " M; L;¢M +kM; H` K°i H½Q ?² Hv- +?d H`- i•K +Æ +ÁM F?B K F?mv i K°i Qi ?/
E?„+ M|B- F?¬M; F?ÄB ;"i ç-m- M|B, óE?¬M; i - +?d +¬M # ?¢ +ÁM M?Ê h`M? T?
;b +?9M; i ç•v\ô

h`M? E?„+ M?QM; H¢B H„+ ç-m +Q|B F?´- i?ªM M?B M M|B, ó*€B M^v +kM; +?Q
+?¶- M; v i¢B H9+ ?„M +?Q i bK çQÊ+ T?QÆM; T?€T tY Hw- ç½ çQ +?9M; i p`Q +

h`M? S?9 pW `²B +ÁM M? M?¬M; i?Î` - M;?2 ?mvM? i`QÎM; M|B M?Q p`v- i` pV
T?mM` - i v F?¬M; F?ÄB`mM`~v K°i +?9i- M|B, óh` M ç|B M^v- M;Q¢B i`W ?Q`M;
+?9M; i p`Q +?¶ +? i\ô

óG` i?€B ?"m ô G9+ M<sup>v</sup>- GQ " M; L;¢M`®i +m°+ +kM; ?B m`äX

h`M? E?„+ i`M ç-v K i KÄB K` i?Î /`B K°i ?ÆB- `i H` H¢+ Häm; M|B, óL m H` i?€
+| H`K çQÊ+ +€B ;b\ \*?Q M M- h?~K L;¢Q i`U+ +?d *ªM? h?€B +mM;- ç•v +kM; H`
çB p`Q +mM;- >´ hY ç½ #` EQM? æS+ ç€M? +? i ô >„M M?`M M?¢i K` iB T iK+ M|
tQM; ?„M M|B- ç½ Km®M ;B€Q ?m`M h`M? ;B +?9M; i Xô

GQ " M; L;¢M b®M; Î [m M i`QÎM;- çQÆM; M?B M #B i`ä bS+ M†M; +O i?€B ?"M
?Q`M; i?QÊM; +kM; F?¬M; i? pB T?¢K- ?m®M; +?B +€B ?"m +mM; M<sup>v</sup> p®M H` i?
p` h?~K L;¢Q çSM; Î +MM; K°i +?¶- K°i F?B h`M? T?B i?`i bOM;- K°i H€ #`B i®i M
K`i çB ?B m /KM;- ç M H9+ ç| - h?~K L;¢Q H¢B KQÊM i?•M i?m°+ pÊB pm ç ç®B T
L;¢M ?„M- b) M? M?¬M; HBM? ?Q¢i ?ÆM M?B m H„KX

h`M? E?„+ +?\"K`b`b M|B, óE?¬M; +-M b®i`m°i- i?€B ?"m F?¬M; çB i bK "Q+? L
ç Q- ç•v H` ;BªB i?Q+?- i?€B ?"m +?d H` bBM? ` ?B K F?Q+?- +?d T?€i` +ªM? +
+?Q iÊB i bM? i`¢M; t`m M?`iXô

>„M mM; /mM; M|B, óh` M;?2 M|B- i?€B ?"m ;¬M ç•v`i iB i FB K- HQ¢B M;Q|B iB i
+?d +-M M`M; v m i?Q+? p`M; #¢+ +?•m #€m HB M / H`K- K†+ h?~K L;¢Q ?„M +|
M€i- h`M? ;B i +?d +-M KQÊM M;?bM [m M ;B i`B ç ç®B T?;Xô

h`M? S?9 +| +?9i F?¬M; Km®M- M|B, ó>mvM? i`QÎM; +| w iS H` ô

h`M? E?„+ i?ªM M?B M M|B, ó"B M EBM? # M M^v +| # Q M?B m ?B M M;•M\ô

h`M? S?9 M|B, ó\*?d F?QªM; #ªv i€K M;?bM [m M K` i?¬B- M?[M; M,K M^v- bBM?
Î ç` T?QÆM; bBM? HÊB- i`QM; i?|B ;B M M;„M K` T?ªB FB K iB M K†i- +?d bÊ +k

>„M i?ªM M?B M M|B, ó>ÆM M[- i`QÊ+ ç| p`B M;¬v- i`„M; i`ÊM i?m Km`i M?B m
+-M; FB F?¬M; i?S+ i?|B- #•v ;B| +ÁM ç i`QM; F?® T?ÁM; h?€B L;mv M- F?¬M;

o T?-M i?QÆM; ç°B- HB M +M; F?-M; i? ç°M; - L[*?•M # M FB i?9+ ?M; +M; L
+?QM? +?mv M ç°M; - ç M H9+ ç!- b) tªv ` bU ibM? t'm- M; QÊ+ H¢B- [m [m€M #
KQÌB M; ?bM [m M ç M- ç¢B + - çO +?S\ô

h`M? E?„+ H¢M? HMM; +QÌB K°i iB M; - M!B, ó*?9i iB M 'v ç€M? ç°M; M?•M i•K M
i`, K p¢M [m M- +€B H M`v +kM; F?-M; çQ ` M´BXô

h`M? S?9 +„M `„M; M!B, óo"v i?b tBM ?mvM? i`QÎM; +?Q i i?ÌB ;B M KQÌB M; `v- i
ç`M? FB K ` çO iB M #¢+Xô

óJQÌB M; `v ô h`QM; ç¬B K„i h`M? E?„+ t i [m K°i iB b-m HQ- H"TiS+ ;"i ;"i ç-m
M; `v- ?ÆM M[ - iQ`M #° ç m H`i`, K [m M iB M /šM- ç M H9+ ç!- +MM; M? m çQ çB

óh'M oQÆM; T?O\ô h`M? S?9 F?-M; F?ÄB M; ¢+ M?B M- H"TiS+ ?B m çQÊ+- +M
K°i iB M; - M!B, óh ?B m çQÊ+- +?mv M M`v ;B Q +?Q i çB H`K- +?QM? H` bBM?
+kM; T?ªB H`v iB M ` Xô

" M; QÌB +ÁM M!B i`QM; +?®+ H€i- GQ " M; L; ¢M HQ HQ H„M; H„M; M!B, ó>B M i¢
#€M çQÊ+- M? [M; HQÆM; i?U+ M`v ç m H`b„K ;'T # - ;'T #®M H-M M?Q ;B€ i?`
M[- çÊB i`B m çbM? T?•M T?®B HQÆM; i?U+ çB [m - +€B M`v H¶ H½ b) F?-M; /W

>° #° # M M`v- i +ÁM +! i? H¢B M; „M +ªM K°i +?9i- M?QM; [m +?9i Qi i?ÌB ;B M-
HQÆM; i?U+ `²B- h`M? +¬M; +! #B M T?€T M`Q F?-M; \ô

o®M H`/MM; +€+? M; ?o +O GQ " M; L; ¢M- +?d H` Km®M H¬B FûQ E€ Zm®+ +¬M;
i?B i i?ÁB +?QM? H` [m®+ F?®- +?d +¬M E€ Zm®+ +¬M; ;"i ç-m- F?ŠM; ç`M? +kM

"ÌB p"v- >Q`B \*?•m i?QÆM; M?•M # M M`v i`„M; i`ÊM i?m Km HQÆM; i?U+ +€+ T
H` ;B€ + Q i?m Km - HB M i`¬M; +"v p"Q H`K H-M bBM? w K°i p®M #®M HÌB M`vX

J°i T?QÆM; /B M F?€+- E€ Zm®+ +¬M; T?€i i`B- "bM? h•v oQÆM; FB +?QM? H`
+ÁM +! i? Hk HKi t¬M; KB m GQM; oQÆM; - ibK E€ Zm®+ +¬M; iQM? b´\ GQ " M; L
i?U+ ç°+ €+- +?d H`- imv i ç®B F?-M; M; ?o iÊB- E€ Zm®+ +¬M; ç9M; H` F?-M; -
[mª bU ibM? M€Q ç M ibM? i`¢M; F?-M; i? p½M ?²B M`vX

>¬K M v- h?~K L; ¢Q ç½ #„i ç-m ç°M; i?O- h`M? T?O # M M`v +kM; +! F b€+? SM;
K'i ;B€ iB M `i HÊM i` [?M; - +kM; F?-M; i? +?i ç®M; K®+ K2Q ÎT?Q i`QM; T?O
K°i +?mv M bBM? w M`v i?"i bU [m€ HÊM- F?-M; iB TiK+ H`K- i?"i bU ç€M; iB +X

h`M? E?„+ +?"K `b `b K` M?'T K°i M; KK i`¬- M; ?o M; ?o- M!B, ó*€B HQÆM; i?U+
i?ÌB ;B M FûQ +M; H•m- i +M; +! HÊB ç®B pÊB +?9M; - i`QÊ+ K„i- imv i`B m çb
ç m ç†M çQ +?9i Qi HQÆM; i?U+ çB ` - M?QM; M?B m M?'i +kM; F?-M; [m€ K°i
L; mv M i?B m HQÆM; i?U+- b) F?-M; bÊ +! M; QÌB H`K i`€BXô

>„M H¢M? HMM; +QÌB K°i iB M; - iB TiK+ M!B, ó*ª+ H`K „M M`v- M?'i ç`M? T?ªB
+kM; Km®M çB h?€B L; mv M b Q\ h?"i i®i- +S ç +?Q ?„M çB- ç +?Q ?„M i`Æ K„i +
+! +ÆK „M- M; QÌB M; QÌB +? i ç!B- b m ç! +?QM? H` +?! +MM; `Si ;B"m- ?„M H` F?
#B M- h?~K L; ¢Q ?„M M; v +ª +! H½Q i?B M ;B +?2 +?Î- +kM; H`K +?Q ?„M F?-M;
h`QM; HÁM; GQ " M; L; ¢M M; ?o- +€B M`v H¢B `i i®i- F?-M; tm'i ` HQÆM; i?U+
L; mv M +kM; i?9+ i?O p¬ b€+?- [ªM h?~K L; ¢Q ?„M F?d ;B!- çB i` `ä ? v H` H`K
h?€B L; mv M K°i M; `v- +! M; QÌB +? i ç!B ?Q†+ H` FQ+? ç°M; /•M #B M- F i [ª ç
Km®M çB- HB M ç +?Q ?„M çB çBX

djyX *?QÆM; e3j, "„i :"

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; e3j, "„i ;"

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h`M? E?„+ M|B, ó\*?d çÊB +?m~M #`iB M i®i`²B- H½Q L?`- ? v H` M;QÆB çB h?
L;¢Q M`v +kM; F?¬M; T?ªB / ç®B T?|- çB i?®M; M?`i +MM; M?[M; M;Q|B i`QÊ+ F
M|B HmM; imM;- i`€M? ç +?Q M;Q|B i #„i çQÊ+ M?QÊ+ çB KXô

h`M? S?9 +Q|B ? ? - M|B, óæ m H` +?•m +?`m i` M K°i +€B i?mv M- +?d +—M ?m
+?`m H`K +?O pb #¼M ?¼- B /€K M|B HmM; imM;\ô

GQ " M; L;¢M i?`v b„+ M;`v F?¬M; +ÁM bÊK- M;?2 tQM; h`M? E?„+ M #`B- i`QM;
çQ- HB M çSM; /"v +€Q iWX

h`M? E?„+ M|B, óob +€B ;b F?¬M; ,M + M? +€ ç½ çB\ô

GQ " M; L;¢M +Q|B F?´- M|B, óJ¬M >¢ idM? # M FB +ÁM +|`i M?B m bU ibM? +
i î /WM; +?¶ M`v [m€ H•m- +kM; F?| i`€M? F?ÄB +| M;Q|B M|B +?9i Qi H|B ` p`Q-

h`M? E?„+ +kM; KdK +Q|B- çQ ?„M çQ ç M +Y - /†M /Á, óG`K i®i J¬M >¢ +O M
H`K- H½Q T?m ç m +| +?O i`QÆM;- +?d +—M i`QM; M°B +mM; ´M ç`M?- H¢B +| ;b

GQ " M; L;¢M ;"i ;"i ç—m- M|B, óh`M? +¬M; F?¬M; +—M iB M M[Xô

h` Q H M i?mv M- i•K GQ " M; L;¢M +m®B +MM; +kM; #m¬M; tm®M;- F€ i?"i- ?„M
i? M|B H M H|B ç®B pÊB h?~K L;¢Q- h?~K L;¢Q i?"i bU b€i iBM? H` [m M i`Q|B;-
+? i i`QM; i v h?~K L;¢QX

>„M iU M?"M +?QM? KbM? M?B m ?ÆM K`v T?—M #´M bU bQ pÊB oQÆM; S?O- M?
p`B T?—M- +?d H`- ?¬K M v h`M? E?„+ M|B K°i T?2M- i?"i bU F?B M ?„M ç`M? `

h?~K L;¢Q F?¬M; T?ªB i?—M- ?„M +kM; +| M?QÊ+ çB K- ?„M /U p`Q +kM; F?¬M; [r
i?¬B- i`QM; GQ " M; L;¢M HÁM; M;?o, óh?•M i?m°+ pÊB pm i?b M?Q i? M`Q\ *?
+O ?„M- +kM; b) H`K ?„M F?¬M; +?`m M´BX

J†+ /M H` M;?o M?Q p`v- GQ " M; L;¢M pšM +ªK i?`v +| +?9i v M HÁM; F?¬M;- i`Q
h?~K L;¢Q b) H`K M?Q i? M`Q\ >¬K M v- iB m çB K bQM; T?QÆM; i` M? çQ¢i ç m
M`v ;—M ç•v ?B m çQÊ+ +€+? H`K M;Q|B pmB- F?¬M; #B i #QÊ+ iB T i?2Q b) çB M

*?d H` a® HQÊM; K°i i`,K p¢M [m M- +?d bÊ +kM; çO H`K +?Q i?€B ?"m F?¬M; i?
FB - +€B M`v M?Q p`v H` çO`²BX

æÊB +?Q i?mv M ?Q K°i H—M M[i`î H¢B # M +¢M? #ì- GQ " M; L;¢M `|B i?mv M
` - ?Q`M; i?•M [m®+ i?Q+?- ?ÆM M[?„M H` çQÆM; i`B m i?O T?K- +?d +—M i?€B
H`K ;b #¼M ?„M\

h?|B iB i /—M /—M +| +ªK ;B€+ K€i- i?m çB ç¬M; H¢B- i` M çQ|B; /`B ç—v H€`KM;
poM? pB M F?¬M; iB m çB m i? HQÆM;- /ÁM; M;Q|B pšM çB M?Q / i- +?QM? H`
M;¼M ç M /—m p¢M ;B ç®i b€M; H M- +?B m b€M; +ª #—m i`|B ç KªK ç¢K F?¬M; €

J°i +¶ t2 M;U p[M; p`M; K` çSM; î T?O E€ Zm®+ +¬M;- iB T i?2Q H` p`B M;Q|B M®
L;¢Q çB î ç`M; i`QÊ+ - +?¶ +´M; # M M`v- GQm o,M F m p`B ?¢ M?•M- K M; i?2Q ç M
+Q|B M|B, óoQÆM; ;B ô

h?~K L;¢Q +Q|B M?¢i K°i iB M;- M|B, óh`K M; i?2Q +?,M M K iÊB`²B- *?m >^M; i

GQm o,M M;QÊM; M;MM; +Q|B M|B, óoQÆM; ;B M|B ;BĐMXô G¢B M|B iB T, ó>^M
#` çB oQÆM; T?OXô

ó>ª\ô h?~K L;¢Q #B i`ä- \*?m >^M; F?ŠM; ¢`M? /Á tûi` iBM iS+ ;b ¢|- HB M [m v
 ?m L?QÊ+ b m HQM; , ó€+ M; QÆB ¢B ;†T /b i`QÊ+- i ¢B t2K i M *?m >^M; FB >
 ¢ M +?¶ Î +O *?m >^M; X
 æ®B pÈB *?m T?O- h?~K L;¢Q `i [m2M i?m°+- +?d i`QM; +?®+ H€i- HB M ;†T *?m
 *?m >^M; i?'v ?„M- KWM; `Ð M|B, ó"B m + - i ¢ M; Km®M ¢B ibK M; QÆBXô
 h?~K L;¢Q FûQ ?„M ¢ M K°i ;|+- ?ÄB, ó*?mv M i ;B Q +?Q +O M; QÆB ¢½ ibK ?B
 *?m >^M; M; ?B K i9+ M|B, óæ m ibK ?B m `²B- i? ? +QM +?€m h`M? T?O i¢B "i
 i`M; +°M; +?d +| # #®M M; QÌB- ? B M; QÆB i`QM; ¢| MB M F, F?¬M; M?Ä- +?B m
 p`+Y ?`M; "B M EBM?- +ÁM +| K°i M; QÌB- ?¬K M v H`K pB + i¢B +¬M; #°- H¢B +|
 h?~K L;¢Q ¢®B pÈB K`v M; QÌB F?€+ ¢ m F?¬M; +| ?`Q ?SM; ;b- H¢B M; ?2 *?m >^M
 +?9i w iS- F?¬M; F?ÄB i`mv p`M, óL; QÆB M|B iB TXô
 ?m >^M; M; ?B K i9+ M|B, ó€B i M h`M? aªM; M`v H` +¬M; iY + - bm®i M; `v T?
 ?[m- M; ?2 M|B ?„M H` M?B iY L?` H½Q ;B h`M? ;B ¢ M; B` KÈB +| ¢QÊ+- p¬+M
 H` /MM; t2 M; U t ?Q M?'i- iB M ?¬ ?"m OM; - iB m iB M M?Q MQÊ+- i¢B i?"M? "
 M°B b® K°i b® ? BXô
 h?~K L;¢Q ?QT K„i M|B, ó>„M i?Q +? ¢ M ¢` T?QÆM; M`Q M?'i\ô
 *?m >^M; M|B, óh?"M? ¢¬M; - +| K°i M?" Zmv i i?„M; T?QÌM; - +?QM? H` +?¼B ¢` T
 i?Q +? M?'i- +?QM? H` +?¼B ;"- M; ?2 M|B ?„M ? Q T?Q `i M?B m iB M i` M +?¼B
 ? B KQÆB M; ?bM [m M- +| K°i +?mv M i` M? ;B`M? K°i +QM ;" +MM; M; QÌB- ¢9M;
 h?~K L;¢Q F?¬M; F?ÄB i„+ HmÐB- M, K p¢M [m M- +?d H` pb K°i +QM ;"- +| iB M M
 Km K°i #S+ +?[pB i +O L? M *?•M E? M? +kM; ¢O `²B- i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB
 L? M *?•M E? M?- H, M H°M p`B i?"T MB M- pB i` #ªM p) ¢ T- `ä`M; M; v +ª K°i
 #ªM; - i?"i ¢€M; #m²M- i?"i ¢€M; #m²M
 h?~K L;¢Q ¢°i M?B M ?ÄB *?m >^M; , óL; QÆB +| i? +?¼B ;" ? v F?¬M; \ô
 *?m >^M; ;½B ;½B ¢¬m- M|B, óh?ÌB ¢B K H9+ i`QÊ+ i?b #B i K°i +?9i- +?d H`- ?B
 h?~K L;¢Q M|B, óo"v M; QÆB ¢B ;B9T #B m + ibK K°i +QM ;" +?¼B i®i M?'i "B M E
 *?m >^M; KÎ iQ ? B K„i M?bM- +ª FBM? M|B, óh ¢B MÆB M`Q ibK\ô
 h?~K L;¢Q M|B, óL; QÆB +| Km®M +Sm +? M; QÆB F?¬M; \ô
 *?m >^M; p¬ HU+ ;"i ¢¬m- M|B, óæQÆM; M?B M T?ªB +SmXô
 h?~K L;¢Q M|B, óJm®M +Sm +? M; QÆB- T?ªB ibK K°i +QM ;" i`QÊ+- F?¬M; ibK i
 MQÊ+ M|M; Xô
 *?m >^M; ?Q`B M; ?B K` M?bM h?~K L;¢Q, óh?"i b Q\ô
 h?~K L;¢Q i`M? i`¼M; ;"i ¢¬m, óh?"i5ô
 *?m >^M; F?) +„M K¬B- M|B, óh H¢B #B i`ä- oä E?9+ >¬m ;B Mm¬B K°i +QM ;" +ª
 "B M EBM?- +?d H`- oä E?9+ >¬m M`v p¬+MM; i?Q +? M|B- ;¬M ¢•v +kM; F?¬M; +?
 t2KXô
 h?~K L;¢Q M|B, óv +O M; QÆB H` ¢B Km +O ?„M\ô
 *?m >^M; H„+ ¢¬m M|B, óoä E?9+ >¬m FB p¬+MM; i?Q +? M|B- M; QÆB +?QM? H` +
 +?Q +?„+ +?`m #€MXô
 h?~K L;¢Q •K i`-K M|B, óh +kM; F?¬M; iBM- #`M pQÆM; tm`i K½- oä E?9+ >¬m ?
 +€B K†i KkB M`vXô
 *?m >^M; +QÌB F?´- M|B, óL; QÆB +?QM? H` ?Q`M; i?QÊM; - ?„M +kM; F?¬M; +?
 *?m >^M; +?d +?d +€B ¢¬m- M|B, óG`i M ¢B M +m²M; - i`QM; K„i +?d +| ;"Xô

h?~K L;¢Q M;?2 ¢QÊ+ ? B +?[¢B M +m²M;- / K†i i?Q€M; +€B ¢½ FûQ tm®M;- ?„M
#`mv ?B T HÊB /KM;- +?mv M M`v HB M F?| H`K `²B- #`i +S +?mv M ;b- bÊ M?`i
M;QÌB F?€+ ¢"T p`Q h?~K L;¢Q- HB M M?Q ¢"T p`Q iQÌM; ¢²M; p€+? b„i- oă E?9+
+kM; F?¬M; b B #B i H„KX

*?m >^M; +„M `„M; M|B, óh H¢B +| +?O wXô

h?~K L;¢Q M|B, óL;QÆB M|BXô

*?m >^M; •K i`-K M|B, óh®B M v .¢ >„+ S?QM; * Q U# M ¢ K ;B| HÈMV- +?ŠM; #^M
#„i i`¬K +QM ;` ¢| ¢ MXô

ó„i ô h?~K L;¢Q ;B"i KbM?X

*?m >^M; H¢M? HMM; i?®i, óob +Sm i +? - +?QM? H` ;B i M;QÌB i +kM; +?`m ¢B-
;b\ "B m + F?¬M; T?ªB M|B M? - M;QÌB ¢¼+ b€+?- ;¼B H` i?QÆM; ;"- F?¬M; ;¼B

h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q M;?o- ¢QÌM; ¢QÌM; oQÆM; ;B - +?ûK ;B i K°i +QM ;" F?¬M
#`M;QÌB #„i ¢QÊ+ \ \*?d H`

>„M /Q /U K°i +?9i- +kM; F?¬M; T?ªB i?`v ¢¢Q ¢S+ ;BªK b9i ¢®B pÈB HQ¢B bU ibM
¢QÌM; ¢QÌM; M;? i?m"i ¢¢Q i†+- `ä ``M; T?ªB p" M /KM; HQ¢B i?O ¢Q¢M ,M +QÈT
#` ¢²M; ?"M? ¢ÌB b m #B i `ä- ?ÆM T?•M MY b) +QÌB ¢ M `KM; `„M;X

*?d H`- M?[M; M,K M`v ?„M ¢½ bÈK H¢M? M?¢i ¢®B pÈB F„ i?m"i i`°K ;" i`°K +?| +
+ Q +QÌM; ¢B i`°K- i?"i bU F?¬M; #^M; +QÈTX

L?QM; ,M +QÈT h?~K L;¢Q F?¬M; #B i H`KX

h?~K L;¢Q M?bM *?m >^M;- *?m >^M; M?QM; H¢B i``M ¢-v iBM iQÎM;- M?Q H` KQÌ
M;U+- M|B, óL?B m M?`i H` F m # KQÆB M;QÌB- +MM; ¢ M tûi M?"- pb +?2 /`m i
?„M Qi iB M- #„i ;" Î T?Q i`QM; +?m²M; ;"- M|B H` KQÊM ;B| # K,M;- ¢B MQÊM,
M;?B M;Ì ¢ M i` M ¢-m +?9M; i \ô

h?~K L;¢Q +-K +?†i i v *?m >^M;- +m®B +MM; KÈB T?€i ;B€+- #B m ¢ M`v +| +?9
M;[F?Q i?•K i`-K M|B, óæ m T?ªB t2K F?ª M,M; +O M;QÆBXô

djRX *?QÆM; e39, æm s2

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; e39, æm t2

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

oă E?9+ >-m M;mv M p®M +kM; H` p¼M; i°+- +?d H` ;B ¢¢Q b b9i- ¢½ F?¬M; #^
H` M;QÌB ;€+ +´M;- +kM; +?d +| K°i H½Q ¢-m + M? +?WM;- H9+ M`v- # M M;Q`B i
i?MM;X

G½Q ¢-m KÆ KÆ K`M; K`M; K` F?Q€+ [m-M €Q- ?ÄB, óL;QÌB M`Q ô

" M M;Q`B +| M;QÌB M|B, óæB [m ¢QÌM;- tBM +?ûM MQÈ+ m®M;Xô

*ª M;QÌB H½Q ¢-m H¢B #„i ¢-m i`Î M M HQÌB #B M;- iS+ ;B" M ¢ M /UM; `•m M|B, ó
p T?ÁM; M;OX

h`¼M p M [m K°i MûM M? M;- H¢B +| M;QÌB ;ä +Y - H½Q ç-m ç½ +ªK i?'v `i T?B
F?mv F?Q„i- çÁB +€B ;b MQÊ+\\ E?¬M; +|- çB K m- çB K mXô

óæ¢B ;B ô " M M;Q`B i`mv M ` K°i i? M? •K, óæÁB +€B ;b MQÊ+\\ æ¢B ;B M|B
F?¬M; i? ?B m M´B\ L?¨ +O i #¨ MQÆM; Km®M bBM?- +| i? ç M [mw T?O KQÊM
+| ç¢B T?m ? v F?¬M;\\ô

hQM? iB M? H½Q ç-m F?¬M; i®i- M|B, ó*9i5ô

G¢B H¨ i?ÌB ;B M K°i MûM M? M; i`¬B [m

*Y pW KÈB #` ;ä i?Q€M; iw- H½Q ç-m ç½ Km®M HÈM iB M; +?YB #ÈB, óJ m +9i

L;Q`B +Y bÆM bQM HQ M; H´ M¨v- KQÌB K'v ?„+ v M?•M ? B K†i M?bM M? m- h?~
>^M;- *?m >^M; M;QÊM; M;MM; K¨ i?'T ;B¼M; M|B, ó B #B i ç-m M,K M v M?•M i•
H¢M? HMM; M?Q p¨vXô

h?~K L;¢Q M|B, ós2K ` +?d +| i? ç°M; K¢M?Xô

*?m >^M; M|B, óE?¬M; p°B- i +ÁM Km®M M;?o #B M T?€TXô

*?m >^M; iB T iK+ ;ä +Y - B Æ B Æ K¨ ;¼B, óE?¬M; i®i`²B- F?¬M; i®i`²B- +?€v
ó*9i5ô

a„+ K†i *?m >^M; ç½ #B M i?¨M? ; M ?2Q- +kM; K v- +| # M ç K ç2M tb +MM; pÈB +
`,M;- M|B, óh H2Q iQÌM; çB [m Xô

G9+ M¨v ç•v- h?~K L;¢Q H¢B ;ä +Y - ;ä +Y i?MM; i?MM; `mM; ç°M;X

G½Q ç-m FB M|M; iQM? ç½ ç M +U+ ?¢M- ;B¨M iQK K†i M|B, ó*?| +? i >ÆM MY
b Q\\ô

h?~K L;¢Q M|B, óJÎ +Y - bU pB + oä E?9+ >-m M?¨ +O M;QÆB H¨K ç½ #¢B H° `²B
M½- M m F?¬M; KÎ +Y - +~M i?"M M?"M H-K M;QÆB H¨ ç²M; çªM;5ô

G½Q ç-m M?B +QÌB H¢M?- M|B, ó>-m ;B M?" +O i M;Q¢B i`W +?¼B ;¨- +?mv M
i°B ;b\\ h t2K +€+ M;QÆB F?¬M; TªB ?Q¨M; i?QÊM; b B ç M- ;B®M; M?Q H¨ +QÌ
M;QÆB F?¬M; çB- +?È i`€+? i ;ä +€B +?B M; ç²M; /šM +'K p ç MXô

h?~K L;¢Q ç´ K² ?¬B- H†M; H) M|B pÈB *?m >^M; , ó*€B M¨v +kM; #` ?„M çQ€M çQ
M?B M F?¬M; +| iB M ç² ;bXô

?m >^M; M|B, ó| H) H¨ H2Q iQÌM; i?¬BXô

óG M5ô h?~K L;¢Q pmM; i v H M- ?ÆM KQÌB M;QÌB ?° p #`i K†i b m HQM; F?¬M;
#¨+ i? M;- M;mv M K°i ç€K i` Q H M T?Q i` M- t°i tQ¢i i?ÌB ;B M K°i MûM M? M;-
iQÌM; M?ªv tm®M;X

>ÆM KQÌB M;QÌB i`U+ iB T M?ªv p¨Q K°i +?¶ bQÆM; T?ÁM;- iWM; i? M? ç Q b€M
ç¬B pÈ +?²M; M;O b v i` M ;BQÌM;- \*?m >^M; M?2 ` ,M; M|B, ó•M +QÈT ô

óš ô > B M;QÌB i` M ;BQÌM; H¨T iS+ +?mB p¨Q +?,M- i`®M Î i`QM; +?,M H¢M? `mM-
M;¨Q M|B, ó>ªQ ?€M i? K¢M;5ô

óh? K¢M;\\ô *?m >^M; [mÆ [mÆ ç Q- M?2 ` ,M; M|B, óæ2K ;¨ M;QÆB -¨ F?¬M;- i?
>-m ;B M¨v ç½ ?¬M K `²B- h?~K L;¢Q +MM; \*?m >^M; ? B K†i M?bM M? m- `i H
TªB M|B, óhbK5ô

:B^M; +Q K°i ç K- ç½ K i KÄB b„T ;K+ tm®M;- h?~K L;¢Q M;O ? B + M? ;BÌ- b€M;
+?SM; FB M i` M çQÌM; +| `i M?B m iB m H¢B ç M; i¢B i m-M i` X

h?~K L;¢Q F m M;QìB iÈB ?ÄB- K°i M;QìB M? M? +?¢v H¢B M|B, óoä E?9+ >-m F?
b®M; H¢B i¢B i`QM; T?O EBM? h`B m- M|B F?¬M; +| +QM; ;`- ?„M Km®M ¢B ibK +?
+€+? M`Q F?€+- ¢`M? T?ªB H¢B #ªQ K¼B M;QìB H`K ` #° /€M;Xô

h?~K L;¢Q i`ÊM K„i M|B, ó.¢ >„+ S?QM; \* Q U# M ¢ K ;B| HÈMV- `ä`M; +ÁM +| M
Zmª i?U+ H` i`QM; K„i F?¬M; pQÆM; T?€T- `i t'm`²B- T?ªB i` - M?`i ¢`M? T?ªB
M;QÆB ;B[p[M; iBM? i?¬M- M?`i ¢`M? T?ªB #„i ¢QÊ+ #¼M i°B €+ i`v i`ìB M`vXô

hB m H¢B M`v M;•v M;®+ K°i +?9i- i`QM; HÁM; M;?o- pW `²B i +?d M|B H` ;` H¢
+| M;QìB p`Q M?`+QÊT +O K`- M?Q i? M`Q +€B M`v "bM? h•v oQÆM; `ä`M; i?Q
L;?B ?Q†+ i?b M;?B ?Q†+- ?„M ¢QÆM; M?B M F?¬M; /€K +?`i p'M +€B ;b- M|B, ó
i M?`i ¢`M? b) iW iW im-M i` Xô

h?~K L;¢Q i?ªM M?B M M|B, óE?¬M; T?ªB H` pb #´M pQÆM;- H` pb ;` +O oä E?9+
óæ9M;- ¢9M;- i'i +ª pb ;` +O oä E?9+ >-m ;B 5 oQÆM; ;B - b€M; bÈK M?Q p"v- M
i? \\ô

h?~K L;¢Q +QìB ? ? - M|B, óh ¢B #€B FB M h'M pQÆM;Xô

hB m H¢B M`v H"TiS+ ?QÈM; K'v ?mvM? ¢ i` Q ¢´B €M? K„i- M|B, óJm®M Hk iB r
+?Q M;`B ? v F?¬M;- i¢B ¢•v M?B m M;QìB M?Q p"v ô

h?~K L;¢Q M?`M M?¢i K` i`Î KbM? H M M;U - KÈB M|B, óE?¬M; +¬MXô hB Ti?2Q
i?`p - ¢B ?QÈM; h'M oQÆM; T?OX

æ M h'M oQÆM; T?O # M M`v- pW KÈB #„i ;†T h'M pQÆM; h`B m h¬M; HÁM; M?O
+?B + t2 M;U - i?9+ ;BK+ t T?m- M|B, óL? M?- T?O EBM? h`B m- F?¬M; i? +?"K

h?~K L;¢Q T?B M;U ¢B [m - ?ûi HÈM, óh'M pQÆM; ¢B M ?¢ ô

h'M pQÆM; Î i`QM; t2 +?mB ¢-m ` - h'M pQÆM; i?`v ?„M- ` M? K°i iB M;- M|B, óL
+| T?ªB F?¬M;\ hQK >`M? ¢ M; Î i`QM; M?`- iU M;QÆB ¢B ¢B- Km®M ¢B #€B FB M
G"TiS+ H¢B i?9+ ;BK+ M;QìB +?,M M;U M|B, óSªB M? M? ô

h?~K L;¢Q ¢€M? M;U - M;„M ¢QìM; t2 M;U H¢B- +QìB ? ?ª M|B, óh H` iÈB ibK h
¢•v pW p†M `i i®i5ô

h`B m h¬M; i?B m +?9i M[Km®M F?|+ H M- M|B, óoä E?9+ >-m ;B ¢½ ¢€M? K'i
+MM; M;QÆB ?`M ?mv Mi¢B ¢•v- M;QÆB ¢B +?ÆB ¢BXô

h?"i ¢9M; H` F€ [m€B `²B- M;QìB i ¢½ ¢€M? K'i K°i +QM ;`- h'M pQÆM; +kM; Km®
M?Q +QM ;` M`v H` /Q ?„M Mm¬B HÈM p"vX

h?~K L;¢Q H¢B F?¬M; +?`m M?QìM; ¢QìM;- +QìB ?b ?b M|B, óoä E?9+ >-m ;B ¢
/mv M +Ê ;b\ *ÁM M[- M;QìB i ¢€M? K'i ;`- oQÆM; ;B ¢B t2K M€Q M?B i b Q\ô

h`B m h¬M; F?¬M; ¢B H¢B ¢QÊ+- ¢`M? T?ªB /UM; `•m i`ÊM K„i M|B, óL;QÆB #B i +
;` ¢ M?`i i?B M ?¢- +| K°i F?¬M; ? B5 *| +QM ;` M`v- ¢O ¢ iB m M;¢Q "B MEBM?-
i`QÊ+- ;` Î i`QM; M?` ?„M- p"v H` +O ?„M- ?B M i¢B- ;` ¢½ ¢€M? K'i- B ibK ¢QÊ
M?`M;QìB ¢|X

GQ¢B bU ibM? M`v- M;QÆB F?¬M; ?B m- F?¬M; +¬M T?ªB +ªM ¢QìM;- #´M pQÆM
¢B hB M æB MiQ- H¢B ¢ +?Q i'i +ª K¼B M;QìB ¢B ibK- ibK ¢QÊ+ +QM ;` p¬ +?O M
+MM; M;QÆBXô

h?~K L;¢Q +QìB ?b ?b- M|B, óæB T?O EBM? h`B m H`K +€B ;b\ "M; M?[M; b B /`
i`Î p b Q\ô >„M tQ v M;QìB tm®M; M;U - +QìB ? ?ª K` +?mB p`Q i`QM; t2 h`B m

h`B m h¬M; F m iQ, óL;QÆB H`K +€B ;b p"v\ *?Î i? K K°i M;QìB- t2 ¢B F?¬M; M?

h?~K L;¢Q p¬ HB K bd K` +QìB ? ? - M|B, óh /šM h'M pQÆM; ¢B ibK ;`Xô

•M? K„i h`B m h¬M; b€M; H M- +ª FBM? M|B, óL;QÆB #B i M| Î MÆB M`Q b Q\ô

h?~K L;¢Q tK K†i M|B, óæQÆM; M?B M #B i`ä- ç°M; ç-m | + K`i?¬B- h'M pQÆM; +QÊT #¼M ?¼T?ªB +?ûK ;B i;`ô

h`B m h¬M; F?¬M; ?B m ` b QX

h?~K L;¢Q ç idM? ?„M- M|B, óL|B `ä H`- M?[M; #¼M +QÊT M`v #B i`ä ;B€i`` ;`- çQÆM; M?B M F?¬M; ç T?O EBM? h`B m ibK` - #¼M +QÊT +?Q ?ŠM H` ;BÄB M M|M; HÁM; #€M `|B i v- çB M ?¢ +?Q `^M; - +€B +QM ;` M`v ?B M Î MÆB M`Q\ô

h`B m h¬M; ?B m w- +Q|B ? ?ª M|B, óZmv i h?„M; T?Q|M; - M; Q|B Î T?Q i`QM; ç M|B F?¬M; +?WM; Î M; v i¢B Zmv i h?„M; T?Q|M; 5ô

óæ9M; 5ô h?~K L;¢Q p¶ i v K°i +€B- M|B, óh'M pQÆM; - M? M? ç M Zmv i h?„M; T? ç½ Km°MXô

h`B m h¬M; ?ûi HÈM, óZmv i h?„M; T?Q|M; - M? M? - M? M? çBXô

h?~K L;¢Q M|B, ó>QÈM; M; ä ? K T?QÆM; ç¬M; # M FB - M? M? pQÊi [m çBXô

L; Q|B +?, M M; U [m€i K°i iB M; ç€T SM; - ; BÆ `QB ç€M? M; U - #€M? t2 ç½ Km®M

h`B m h¬M; M|B, óh¢B b Q T?ªB çB çQ|M; pÁM; - ?QÈM; M; ä ? K T?QÆM; ç¬M; # t ?ÆM `²B\ô

h?~K L;¢Q M|B, óæ K [m i KÆ K°i ;B' + K°M; - çB ?QÈM; # M FB - M?'i ç`M? +| çE

GQ¢B H|B M|B pm pÆ M`v- ç®B pÈB M; Q|B F?€+ i?b F?¬M; +| ?B m [mª- M?QM; h +Q|B ? ? M|B, óJ¼+ H M Î T?QÆM; ç¬M; - /QM? iB M F?Q- ?¬K M v- +QM ;` M`v-

s2 M; U çB p T?Q i`QÈ+ +U+ F€M? M?- h`B m h¬M; bB M; M, M; K` +?ûK ;B| Î i`Q >-m iQÆM; H B [mûi M; M; "B M EBM? M?Q i? M`Q- h?~K L;¢Q +•m çQÈ+ +•m F i?'v ?„M F?¬M; +| ?"Q ?SM; - b„+ K†i M; ?B K i9+- M|B, óL; QÆB i`Î H¢B ç M M?B n ç M ;†T i \ *?Q /M F?¬M; ;†T i `ô

*QM M; QÆB ?„M çªQ K°i pÁM; - M|B, óhQK >`M? M; QÆB +kM; F?¬M; i? K ;†T- [mª K°i +?mv M Km #€M i i?•K ?Ki iB M M?'i- +?QM? H` ?S ;ª +QM ;€B +?Q M; QÆE M; QÆB Hm¬M FûQ K`M t2 ` H`K +€B ;b\ :B| HÈM M?Q p`v ô

æ M T?Q|M; K¼+ H M Î T?QÆM; ç¬M; # M M`v- T?Q i`QÈ+ H¢B #` M; ,M +ªM- i?b `QM; F?¬M; #B i MÆB M`Q ç M- +Æ ?² +?„M T?® t€ F?¬M; +ÁM K°i H®B M?Ä- h`B ?ûi iQ K°i ?²B- HB M ;¼B M; Q|B i?¬M; #€Q- M? M? ç M T?Q i`QÈ+ çm´B M; Q|BX

æ9M; H9+ M`v- K°i t2 M; U t ?Q +kM; ?B M ` i` M çQ|M; /`B- ç†i bQM; bQM; + M; WM; +MM; K°i +?¶- çQ|M; T?Q i`QÈ+ #` +?„M ç M bQi b Q- K°i M; Q|B +¬M; i K„M; iQ, ó*?| +? i- K„i #` KM- M; v +ª çQ|M; +O #´M i?B m ;B +kM; /€K M; ,M +ª çm´B i'i +ª çBXô

h`B m h¬M; F?¬M; F?ÄB i„+ HmÐB- +kM; +MM; h?~K L;¢Q ?QÈM; +Y b´ t2 t2K tûi [mª M?B M H` t ?Q - +?QM? H` i`QM; M°B +mM; +kM; +?Q +?„+ #b F`T çQÈ+Xô

h?~K L;¢Q +Q|B ? ? - M|B, óæB M ?¢ F?¬M; ?B m +€B M`v `²B- ç•v H` t2 h`M? ; M; Q¢B i?Q+?- H¢B T?9 F?ª ç`+? [m®+- çQÆM; M?B M F?¬M; ;B®M; pÈB M; Q|B F

h`B m h¬M; M?2 ` ,M; M|B, ó>„M H` ?Q`M; i?•M- i +kM; H` ?Q`M; i?•M- ç•v H` ?C M? # M FB M†M; - pb +€B ;b i F?¬M; #^M; ?„M\ô

h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q ? ? +Q|B- +kM; F?¬M; M|B +€B ;bX

æ9M; H9+ M`v- ;B M¬ h`M? ;B # M FB ç½ +| M, K M; Q|B b€m çB ` - K¶B M; Q|B + i'i +ª M?[M; M; Q|B #€M ?`M; `QM; çBX

s2 M; U KÈB iB T iK+ çB iÈB- h`B m h¬M; +m®M KªM? pªB t2 H M- M|B, ó*€B t2 F

h?~K L;ϕQ t2K tûi- [m^a M?B M i?'v t2 M;U h``M? ;B FB çB ``i M? M?- M? M? +
+€+? K'v +€B ç-m M;U X

a„+ K†i h?~K L;ϕQ #B M ç' B- M|B, óE?¬M; i®i- h``M? ;B i?B m;B M"v +kM; H" çE
+?WM; H";B®M; M?Q +?9M; i - ç m H" çB Zmv i h?„M; T?QÌM;Xô

h`B m h¬M; M;?2 çQÊ+- b„+ K†i ççB #B M- ;¼B t T?m M|B, óæm' B- çm' B i?2Q #1
*€B M"v +kM; F?¬M; T?ªB T?® /`B `°M; HÈM- ? B +?B +t2 M;U #„i ç-m i`mv çm'
[m - h`B m h¬M; K„i i?'v t2 +O KbM? `Èi HçB T?Q b m- ç½ Km®M ;BÆ +?•M H M
+QÐM; #S+ HçB M;QM M;¼iX

h``M? ;B i`QM; t2 T?ªM; T?'i +kM; T?€i ;B€+ çQÊ+ F?€+ i?QÌM;- h``M? ;B i?B m
p h`B m h¬M; K†i b m +QÌB iQ M|B, ó> ? .€K çm t2 +MM; #'M +¬M; iY- #'M +¬M
M;QÆB #B i HÊB ?çBXô

h`B m [m M' B ;B" M- içB K°i Kšm # T?¬M- i` M K†i ç'i "B M EBM?- pšM +?Q +|
i`Q T?9M; ç®B pÈB ?„M- t2 M;U ?Q H ?ÆM bQ pÈB ?„M +kM; i? `²B- +?çv i`®M
i?¬B- `ä ``M; +ÁM /€K M|B M,M; H¶ K½M; \ ob p"v p°B p" M; ?QÈM; t T?m M|B, ó
?„MXô

h?~K L;ϕQ ²M "Q i?2Q, óæm' B i?2Q- b) i?QÎM; M;QÆB K°i M;"M [m M5ô

s T?m M"v p®M H" F?¬M; /€K +?çv i®+ ç° [m€ M? M?- /M b Q ?„M +?Î- +?QM? H
+?mv M- +?ûK ?„M K°i i`,K ç-m +kM; F?¬M; çO- M?QM; h'M pQÆM; i?9+ ;BK+- "b
+?B KS+ i?QÎM; +U+ HÈM- +kM; çO ç +ª çÌB ?„M F?¬M; HQ- pb p"v- iBM? i?¬M T?
H M- HB M iK+ ç€M? tm®M;X

s2 M;U +`M; H9+ +`M; M? M?- t2 T?€i ` ç°M; ioM? H°+ +°+ ¬¬K" +?çv- ;B i®+
+?Q h`B m h¬M; +MM; h?~K L;ϕQ i`QM; t2 +kM; F?¬M; F?ÄB +U+ F€ ?QM; T?'M- h
óh®i- i®i- i?b ` +€B i?B çm t2 M"v +ÁM +| w iS ?ÆM ç'm ;"5ô

J„i i?'v t2 h'M pQÆM; b„T çm' B F`T- h``M? +¬M; iY T?Q i`QÈ+ HçM? HMM; +QÌ
ç•v- M; ,M +ªM #¼M ?„M- M; ,M +ªM #¼M ?„MXô

" M +çM? t2 M;U +O ?„M +| #ªv i€K ?° p - M?[M; M;QÌB M"v M?bM t2 M;U T?Q b
M"v +?d bÊ +kM; /Q [m M M?•M M;²B- M M +kM; F?¬M; /€K ç°M; KçM?- +?d ;?bK
h`B m h¬M;X

J°i çQÌM; M"v çB [m - M;QÆB i`mv i çm' B- M;šm M?B M ? B t2 bQM; bQM;- h`B r
FB h``M? +¬M; iY K„M; iQ K°i +•m- h``M? +¬M; iY / i` m ? v b Q\ h'i M?B M H" M
H" T iS+X

h?ìB ;B M MY +?ûM i` M?Ä çB [m - +m®B +MM; +kM; ç M Zmv i h?„M; T?QÌM; F
T?QÌM;- F€i ?"i F?¬M; F?€+ ;b bÁM; #`BX

h`QÈ+ +Y H" +€B ` K pªB t€K- pB i? B +?[[mv i i?„M- KÎ` K çB p"Q- HB M +| i?
F?€+? +?B K /B M iQ+? i?"i HÈM- Î;B[T?ÁM; F?€+? H" ``Q +?„M- # M i`QM; +?
H M + M i?b H" ``i M?B m +€B #`M- M;QÌB m®M; i`- M;QÌB +„M ?çi /Q - +ÁM +| +ª
+?¼B ;"- ç m iK i" T Î +?¶ M"vX

*?d H"- içB H-m ? B- +ÁM +| bQÆM; T?ÁM; i? M? i`M?- +| +Y b' +?mv M K¬M t2K
M? ç-m ?€i F?9+ ?-m ?ç- p` i`Q /U p"Q i`QÈ+ +Y +?QM? H" K°i +?¶ [m-v ?`M;-
K°+ #`B- i` M K°+ #`B pB i ççB iQÈM; [m•M- mv pk ?-m- i?B i ;B€Q 9v +€+ HQçB
L?[M; i M M"v çQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB i M M;QÌB +kM; F?¬M; T?ªB i M +?QM?
ç9M; ` K" M|B i?b ;¼B H" M;? / M?- +€B M"v M;? / M? ;" +?¼B- i?"i bU ``i i?9 p`
ç m H" mv pk iÈB +U+ çB KX

h?~K L;ϕQ +MM; h`B m h¬M;- ç M +?"K K°i #QÈ+ bQ pÈB h``M? +¬M; iY FB - ? B M
ç•m +ÁM M?bM i?'v #|M; M;QÌB h``M? +¬M; iY FB \ h?~K L;ϕQ ?QÈM; bQÆM; T?Á
h`B m h¬M; , ó\*€B ç² ?¶ M i`QÈM; FB i€K T?¬M H" Î i`QM; bQÆM; T?ÁM;Xô

h`B m h¬M; M|B, óJm®M çm´B çB H M ç€M? ?„M K°i i`"M ? v F?¬M; \ô
 L m H` h?~K L; ¢Q H9+ i`QÊ+- ç½ bÈK tQ„M i v €Q H M- +?d H`- ?¬K M v ?„M H¢B
 i?¬B- ç€M? M; QÌB F?¬M; i®i- +?9M; i ç M t2K +?¼B ;` K`Xô
 h`B m \*€i ;"i ;"i ç-m- M|B, óæ9M;- ç9M;- +?d H`- F?¬M; #B i ;" oă E?9+ >-m ;B F
 h?~K L; ¢Q `9i K°i i? M? [m¢i ;B'v i`„M; ` - +?"K `½B H„+ H„+- +QÌB ? ?ª M|B, ó*?
 > B M; QÌB #¼M ?¼iB M ç M- F?¬M; `QÊ+ H'v [m€ M?B m M; QÌB +?9 w- /M b Q- iÈ
 €Q HQÊi- h?~K L; ¢Q F?¬M; iK i" T +MM; #¼M ?¼- +| H) +| M; QÌB M; ?2 [m ç¢B / M
 M?"M` X
 o T?¬M p` h'M pQÆM; M`v- +QB M?Q H` H½Q iB M #®B # M i`QM; ç€K +¬M; iY [m-
 ;B` +MM; iB m #®B +| bU F?€+ M? m- #bM? i?QÌM; +QB M?Q H` ç M Zmv i h?„M
 bQÆM; T?ÁM; X
 *?Q M M- M; QÌB [m2M #B i F?¬M; M?B m H„K- ?ÆM M[- i`"M +?¼B ;" iB T i?2Q
 i•K ibM? HQm w M; QÌB F?€+X
 G9+ M`v- K°i ;½ b B pti K M; i?2Q +€B +?B M; ç²M;- ;ă +€B +?B M;- F m HÈM, óh
 [m•M ç€M? pÈB h?~K çB M +m²M;- Km®M çti +QÊ+- KÌB ç M i`QÊ+ b•M F?'mXô
 _'i M?B m M; QÌB `Q `Q M; ?` Hm" M M|B, ó:-M ç•v ç°M; F?'m ç¢B iQÈM; [m•M i?
 h?~K çB M +m²M; b) ,M i?B i i?ÁBXô
 ó•€B M`v +kM; +?Q +?„+- h?~K çB M +m²M; /-m ;b +kM; H` ;" i®i- i?€M; i`QÊ+ i?
 i?m ?„MXô
 ó•€B M`v +kM; F?¬M; #B i çQÊ+- i?2Q GQm +¬M; iY M|B- h?~K çB M +m²M; FB - i
 M†M; K°i ?²B- ?¬K M v ?„+ ?„+ ô

djkX *?QÆM; e38, h`ª :B€

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; e38, h`ª ;B€

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

J¼B M; QÌB ç M; T?•M p•M- M?QM; €M? K„i h`B m h¬M; H¢B b€M; H M- ?ûi HÈM, ó
 h?~K çB M +m²M; \ô

h'i +ª K¼B M; QÌB +MM; M? m M?bM H¢B ?QÈM; ``Q +?„M- i`QM; ç| +| K°i +QM ;"
 óæ9M; H` M|Xô

óJ°i #²B KQÌB- M; QÆB Km®M Km ? v F?¬M; \ô

h?~K L; ¢Q b„T Km®M T?€i i€+ `²B- b„+ Kti iS+ i?b FûQ tm®M;- ?„M ç°i M?B M F m

*?m ;B /M b Q +kM; H" çΦB ;B i°+ FûQ /"B K'v çÌB- i" M; i?Q # M i`QM; - iU M?B M
M' B h?~K L; ΦQ +| i? bQ b€M?- i?"K +?Q- `i M?B m b€+?- h?~K L; ΦQ +ÁM iQÎM;
H9+ M"v- `ä`"M; +ÁM +| i? ibK` - i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB i?'M i?S+- #ÎB p"v- F
M;²B K°i +?9i- ?Q†+ H" b Q +?ûT K°i Qi b€+? +´ ?„M +ªK i?'v ?SM; i?9X

*?m >^M; p H9+ +?ΦM; pΦM; i®B- i` M K†i +O ?„M K M; i?2Q K°i +?9i K i KÄB
M?QM; iBM? i?¬M +kM; F?¬M; b B- ?"Q ?SM; /Φi /"Q K" ç M i?Q T?ÁM; - h?~K L; ΦQ
M?Φ+ FBM? @- i?'v *?m >^M; iB M ç M- HB M i?Î /"B K°i ?ÆB- ç2K #9i ç p"Q ®M;

ó" B m + - ç½ +|Xô *?m >^M; H'v` K°i iî ;B'v- ;B Q +?Q h?~K L; ΦQX

> B KQÆB H,K pΦM [m M- K°i p,M F?¬M; Qi- HΦ+ F?QªM UT?¬M ç +?[- ;?B i M i`
+¬M; iY h`"M? aªM; FB X

*?m >^M; +?QM? H" M; QÌB Ov i?€+ #€M ;"- Zmv i h?„M; T?QÌM; +?d ?¶ i`Ê #€M`
K M; i?2Q ? B KQÆB H,K pΦM [m M iB M çB` M; Q" B- h`"M? aªM; ` m` Q M?Q i?
i?•M K M; i?2Q K°i`QÆM; iB M /šMX

>m®M; +?B- FB K ? B KQÆB H,K pΦM [m M- Qi M?'i +kM; +¬M K°i ? B M; "v- M?'
K†+ F pB + #m¬M #€M +O ?„M HÈM # Q M?B m- ;B"m +| M?Q i? M"Q- iB M /Q i`
+| i?' i`B +?O ÎM¬M; i?¬M- KÈB +| i? +´i K°i +?mK #Φ+ +MM; iB M /šM- ç†i Î i` M

*?Q M M- h`"M? aªM; Km®M ¬K ;" çB- çQÆM; M?B M T?ªB HQm HΦB #B M H B KQ
iU M?B M +kM; `ÆB p"Q i`QM; i v *?m >^M; X

*?m >^M; +QÌB ? ? - M|B, óJ°i +QM ;"- ? B KQÆB H,K pΦM [m M- +€B Km #€M M
iQÎM; +?d +| i? #€M K'v i`,K [m MXô

h?~K L; ΦQ H„+ ç¬m- M|B, ó*€B +QM ;" M"v- ç®B pÈB M?[M; +¬M; iY [m¬M H" €Q H
i`" M,K M; ?bM [m M- +?d H"- ç®B pÈB h`"M? aªM; K" M|B- ?„M F?¬M; +?d Km` ;"-
+O ?„M- h`"M? ;B H" ?Q" M; i?•M [m®+ i?Q+?- HΦB H" M?" ;B"m M?'i :B M; "„+
pΦM +kM; F?¬M; t tQ+? ;b M?B mXô

*?m >^M; i?•M H" i?B m ;B E€ Zm®+ +¬M; T?O- +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ K" i„+ Hr
Km F?m¬M K†i- i`QM; K„i ?„M- iU M?Q M^K KÆ p"vX

ó" B m + - #QÊ+ iB T i?2Q M M H"K b Q #•v ;B\lô

h?~K L; ΦQ +´i ? M?Φ+ FBM? @ çB- `²B KÈB M|B, óh`"M? ;B +?Q ?ŠM +| i? tm'i`
+QB M?Q H" +|¬+kM; F?| +| i? ç +?Q h`"M? aªM; ?² ç² M?Q p"vX L; QÆB t2K- i` M
pB i- i`QM; pÁM; # M; "v çQ iB M iÈB- # M; "v ?W5ô h?~K L; ΦQ +QÌB HΦM? K°i i
h`"M? aªM; ?„M F?¬M; +¬K` b® iB M FB - #'M pQÆM; HB M Km®M çQ+? i?•M ç M

dj9X *?QÆM; e3d, h?€B >"m hS+ :B"M

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; e3d, h?€B ?"m iS+ ;B"M

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

æ¬B K„i *?m >^M; b€M; M;ìB- M|B, óE?B M +?Q h`"M? ;B MûK K†i KkB çB b Q\ô

h?~K L; ΦQ H„+ ç¬m- M|B, óJ'i K†i H" iB T i?2Q- [m M i`¼M; H" ç€M? p"Q K†i +O
#B m + M; QÆB- +ÁM Km®M iB m / Q iU iΦB\ *S +?| +QBXô

æQ M *?QM? +QìB F?´- M|B, óæ€M; iB +- F?¬M; i? +Sm +? i i`î p ç MXô

h?~K L;¢Q M?¢i +QìB M?¢i M|B, ó*? M;QÆB bÈK Km°M ;b +kM; ` F?ÄB ç| - çB h`
`"M; - M;QìB b) çB ` - i`QÈ + F?B +?Q [m h?€B L;mv M- +?mv M M"v M?`i ç`M? T?
h`M pQÆM; - F?¬M; i? ç +?Q ?"m pB M HY +?€v- i?S ? B- +?QM? H` +?Q #¼M ?
M"v ;B®M; M?Q ? B [m•M ;B Q +?B M- T?ªB H`K bo F?Q [m•M ç`+? i?`i #¢B i`QÈ +
#¼M +?9M;Xô

*?m >^M; M?Q +| çB m bm v M;?o- M|B, ó"B m + M|B +?„+ +?„M H` F?¬M; b BXô

> B M;QìB M|B i`QM; +?®+ H€i- h?~K L;¢Q +m®B +MM; KÈB M|B, ó:¼B M;QìB pK
oä E?9+ >-m ;B - bÈK M;?d M;ÆB K°i +?9i- M;`v K B i +ÁM Km®M iB M +mM; - b€
#Ä [m Xô

L;`v F iB T- h?~K L;¢Q ç€M? M;U p`Q +mM; - i`QM; M°B +mM; F?¬M; +| ;b F?€+ i?
h?~K L;¢Q- pšM H` +QìB KdK K` +?`Q ?ÄB M?Q +k- i?€B ç° h?~K L;¢Q ç®B pÈB ?„

a m F?B i`B m ?°B +?`K /Si- h`B m *€i ç€M? K„i pÈB h?~K L;¢Q- h?~K L;¢Q ?B m
*€i çB o, M *ªM? +€+- M;`v ?¬K M v F?Q H¢M?- i`QM; o, M *ªM? +€+ +| p`B #²M HY
F?¬M; i?¬B- +?mv M K¬M +| M°B i?` ?¬m ?¢i? K i? M- iW # M M;Q`B çB p`Q- H`
H°` K°i p `K €T- h`B m \*€i +QìB M?¢i- M|B, ó>¬K [m F?¬M; #B i M?Q i? M`Q-
H¬B çbM?- +?mv M M"v +| [m M ? ç M M;QÆB ? v F?¬M; \ô

h?~K L;¢Q M|B, óoB i?¬M Q M m´M; `5ô

h`B m \*€i +QìB F?´- M|B, ó\*€+ M;QÆB +?QM? H` F?¬M; +?Q h`šK b®M; v M´MXô
ç-m M|B, óh`M pQÆM; M"v- ç K [m î ?"m +mM; - F?¬M; #B i M|B ;b ç| - M; v +ª h`š
iBM iS+ ;b- h`M pQÆM; M"v H`¬M; ;B` iQÆM; H B M;QÆB- M;QÆB +kM; M M F?Q-
p` h`šK ç m HÈM `²B- F?¬M; i? ;B` K` F?¬M; M M M iXô

h?~K L;¢Q ;"i ;"i ç-m- M|B, óh M?`i ç`M? b) iW iW F?mv M M?O ?„MXô h`QM; HÁ
M M +?Q ?„M i? K K°i K²B HY M[? v F?¬M; \

h`B m \*€i H`T iS+ M|B, óhBM iS+ KÈB M?`i- M;QìB L[*?•M ç½ T?€ #B M [m M E?B
M v KQìB p¢M i?B i F} ç½ Km®M i`U+ +?d l *?•m- jy p¢M ç¢B [m•M E?B i æ M F?
Km®M [mv i +?B M +MM; M;QìB L[*?•MXô

h?~K L;¢Q F?¬M; F?ÄB ç°M; /mM; - M;QìB E?B i æ M ç½ ç€M? K`i ç¢B b K¢+ p` C
+ÁM # ç¢Q EBM? æ¬- L K EBM?- >`M EBM?- K` KQìB b€m +?•m l o•M- +| i? t2K M
æ M [m®+- K°i F?B K`i çB- E?B i æ M /B i pQM; +kM; +?d H` +?mv M bÈK ? v Km°
>`M EBM? ç¢Q- i`"M +?B M M"v- HB M [m M i?`i bU [m€ HÈMX

h`B m *€i iB T iK+ M|B, ó>¼ :B Gm"i FB ç½ T?€B bS ;Bª- Km®M æ¢B h®M; i T?€

h?~K L;¢Q i?ªM M?B M M|B, óE?¬M; i? +SmXô

h`B m *€i M|B, óL;QÆB M|B iB TXô

h?~K L;¢Q M|B, óL;QìB L[*?•M HU+ HQÊM; +QìM; ç¢B M?`i H` F} #BM?- M m H` a
+?K+ p¢M ç¢B [m•M i"TF i- #` M;QìB L[ \*?•M p•v i?`M?- ç€M? pB M #BM?- p"v i?b
+?d +| i? v M H†M; i?2Q /äB F€ #B M- T?•M T?®B [m•M ç°B ?QÈM; æ¢B . M? T?
+MM; M;QìB E?B i æ M- +| i? ;B^M; +Q +MM; M;QìB L[*?•MX

o T?¬M # çQìM; i?Ov bQ- +kM; T?ªB bÈK F`T +?m`M #`- M?QM; H¢B ç +?Q +?O
pMM; "²M; G B +ªM; - M;`v ç K i? Q Hmv M- çQÆM; M?B M- i`B m çbM? i®i M?`i H`
#® æ¢B h®M; i Km®M i`B m i" T [m•M ç°B- [mv i +?B M +MM; M;QìB L[*?•M i¢B
L[*?•M ç€M? l *?•m- F?¬M; /€K ç2K ? i iQ`M HU+- p"v i?b +kM; ç½ çO `²BXô

h`B m \*€i ;"i ;"i ç-m- M|B, óL;QÆB M|B `i ç9M; - i` M #BM? T?¢i KQm- h`šK H¢B
L;¢M K°i iw- ç +?Q J¬M >¢ K¬ T?ÄM; w +?d- çB m iBM? M?m [mª +ªK +€+ MÆB ç

h?~K L;¢Q +QÌB ? ?ª- M|B, óh +| i? ?¢ H M? iBM? M?m h•v >¢ [m®+ i" T F i i¢E
F?B M +?Q M;QÌB L[*?•M F?¬M; i? F?¬M; ¢B m HU+ HQÊM; ¢ M- M; v +ª F?B #¼
H"K +?Q #¼M ?¼ F?| HÁM; T?ÁM; #`Xô

h`B m *€i +QÌB M?¢i K°i iB M;- H9+ M"v- +ªK ;B€+ bÊ ?½B +O ?„M ¢®B pÊB M;C
M?B m- K°i i`"M +?B M E€ GB M bÆM `®i +K+ H¢B F?B M +?Q +€+ [m®+ ;B +| /K
M;QÌB L[*?•M +kM; F?¬M; T?ªB H" F?¬M; i? +?B M i?„M;X

> B M;QÌB ?"M ?mv M K°i ?²B- h`B m *€i ¢°i M?B M #°i +QÌB- M|B, óL;QÆB ¢B ?
K°i iw- ¢B p`M M i?€B ?"m- b€M; M v h`šK ¢B [m - +kM; F?¬M; #B i H" /mv M +Ê
h`šK- M|B +€B ;b- M" M; H" i?€B ?"m- +ÁM F?¬M; #^M; K°i M;QÌB S?B i-M- h`šK t2
/šM ¢ M M" M; iS+ ;B" M- M;QÆB ¢B F?mv M ;BªB K°i +?9iXô

h?~K L;¢Q ¢€T SM;- K°i KbM? ¢ M *ªM? h?€B +mM;- i¢B M;Q" B +mM; +°i + Q ;B¼
M i?€B ?"mXô

óhB M ¢ M M|B +?mv MXô h? M? •K h?€B ?"m +| p `°i H" F?¬M; pmB- t2M HšM #

h?~K L;¢Q ¢B p"Q *ªM? h?€B +mM;- i?°v i?€B ?"m ¢ M; M;²B Î K°i +€B ;? T?QÆM;
HÁM; K" pm®i pm®i #`B iQÊ+ M?B i` M i v- h?~K L;¢Q +QÌB M?¢i- M|B, óh?€B ?"r

h?€B ?"m H¢M? K†i M|B, ó"°M +mM; +?d iMv w +?ÆB ¢M Xô .Si HÌB- `°i F?¬M; +|
[m K°i # M- €M? K„i`ÆB p"Q i` M M;QÌB h?~K L;¢Q- M|B, ó>¬K [m - M;QÆB +MM;
h?„M; T?QÌM; FB - pb +€B ;b F?¬M; ;B9T ?„M K°i iw\ G¢B ¢ +?Q ?„M ,M T?ªB i?B
?mvM? ¢ K°i K pÊB # ?¢- `ä`"M; H¢B ¢ +?Q K°i iB m iY h`M? ;B H"K M?K+- M

h?~K L;¢Q +?"K `½B K" M;²B tm®M;- +QÌB ? ? M|B, óh?€B ?"m M|B bU iB M? Km

h?€B ?"m F?ûT KB M;- iÄ p ¢²M; wX

h?~K L;¢Q M|B, óGQ¢B bU iB M? M"v- pB i?¬M b Q +| i? ;B9T ¢QÊ+ \ h`M? +¬M; i
T?ªB +| - M m pB i?¬M ¢°m ;B€- +?šM; H) +m®B +MM; H M;B€ K°i i`,K p¢M [m M- K
h?~K L;¢Q +QÌB ?b ?b- M|B, ó*QM ;" M"v- i +kM; F?¬M; /€K ,M- K¶B F?B ,M K°i i
¢ m ¢ÊMXô

h?€B ?"m +| +?9i FBM? M;¢+- H" T iS+ i?ªM M?B M +QÌB M|B, óL;QÌB i /€K- +€+
K°i M;QÌB "bM? h•v oQÆM;- pb +€B ;b F?¬M; /€K\ J°i +¬M; M;QÆB +ÁM iU tQM;
t2K ` +kM; F?¬M; ;b ?ÆMXô

h?~K L;¢Q #B M ?°- M|B, óh?€B ?"m #Èi ;B" M- iB M +O i F?¬M; ;B®M; iB M +O
i /MM; K² ?¬B p" K€m +O i€M? K¢M; KbM? FB K ¢QÊ+- iB M h`M? +¬M; iY FB H

ó:B| i?°B iÈB H" b Q\ô h?€B ?"m F?¬M; F?ÄB M?Qm K"vX

h?~K L;¢Q +QÌB M|B, óæ•v H" ¢QÆM; M?B M- iB M +O pB i?¬M- H" K¢Q ?B K- #
M;QÌB L[*?•M i¢B +€M? ¢²M; #€i M;€i HÊB M?m" M i`Î p - M?QM; iB M h`M? ;B
HMM; i?®i, óaQ pÊB ;B| HÊM i?°B ¢ M- +kM; F?¬M; t tQ+? ;b M?B m- +kM; i, M?C
¾ i`[ ?"M; HQÆM; i?U+- Ryy p,M K°i ¢°m i?m p"Q- H¢B /MM; ;B€; 'T i`,K H-M +?"
T?ªB ;B| i?°B iÈB- p"v H" +€B ;b\ô

h?€B ?"m H¢M? HMM; M|B, ó*€B M"v F?| i`€+?- B ;B i?°v ?Q" M; i?QÊM; FB i?
?„M H"K +°M M?Q i? b Q\ô

h?~K L;¢Q +QÌB F?° M|B, óhmv # ?¢ M;²B M;¬B +Ym M;k- +| +?9i i?ÌB ¢B K #`M;C
i?QÌM; tªv ` - M;QÌB F?¬M; T?ªB i?€M? ?B M- +kM; F?¬M; i? K¼B +?mv M M?Q v

h` M K†i i?€B ?"m i€B M?Êi K°i KªM?- M|B, ó B ;B b®M; ¢ m H" ¢ÆM ;BªM- ?"M; M
? B p¢M [m M iB M ¢B ` - M?QM; iB m iY h`M? ;B M"v- M?„K K„i H¢B HB M /€K ?
Km K°i +QM ;"Xô

L†M; M ?W H¢M? K°i iB M;- iB T iK+ M|B, óo T?¬M h`M? T?B FB - i?b +°M; F?|
M?" M" M; T?QM; T?9 M?Q i? - pb M`M? M¼i B ;B - +ÁM T?ªB H"K #° ¢ÆM ;BªM- M

h?~K L;¢Q KdK +Q`B F?¬M; M|BX

h?€B ?"m iB T iK+ M|B, ó B ;B F?¬M; +| ;b- iB M H" p"i M;Q`B i?•M- ;B[H¢B +| i
i?QÆM; h'M pQÆM;- ?mvM? i`QÎM; +O ?„M ;B"m +| hS >ªB- iU tQM; pQÆM;- ?„M
iW h¬M; G M? T?O +kM; F?¬M; H'v çQÊ+ [m€ # #®M p¢M K" i?¬BXô L" M; iB T iK+
b®M;- ?„M +ÁM #` ,M i?B i i?ÁB- #` M;Q`B çM +Êi- H9+ M"Q B ;B çB- h'M pQÆM
F?¬M; ,M +€B ;b F?´- F?¬M; #` i?B i i?ÁB- +?ŠM; H) ç çS i` ç€M; i?QÆM; M"vK
F?€+ i` m çM b Q\ô

h?~K L;¢Q i`QM; HÁM; M;?o- # #®M p¢M [m M`ä`"M; +ÁM Qi- i?B M ?¢ F?¬M; #B
+?d /U p"Q ?ÆM KQ`B [m M b®M; [m - +kM; F?¬M; +ÁM i?'v #¼M ?¼ +? i ç|BX

*?d H"- i•K iQ i?€B ?"m- ?„M H¢B b`i i?'m`²B- ? B çS +QM i` B- T?ªB tY Hw bU p
?Q" M; i?QÊM;- iU M?B M F?¬M; +¬M [m M i•K- pW bQ b€M? pÊB ?Q" M; i?QÊM;-
+¬M; ç +?Q i?€B ?"m v m i?QÆM; `²B- QÊ+ ;b +| i? ç2K i'i +ª i?S i®i ç M h'M oQ

dj8X *?QÆM; e33, æÁB LÊ

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; e33, æÁB MÊ

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

hW i`QM; ?"m +mM; çB` - EQM? æS+ çSM; t t - ?QÊM; h?~K L;¢Q ç€M? b„+- h?~K
+?¶ M;Qti ?"M? H M; +?ì ?„M ç MX

EQM? æS+ `|M` `|M`ûM K" iÊB- H¢B +Q`B M|B, ó"bM? h•v oQÆM; ;¬M ç•v +| F?

h?~K L;¢Q +Q`B M?¢i K°i iB M;- M|B, ó\_`i i®i- +kM; F?¬M; #B i EQM? æS+ +¬M; +

EQM? æS+ i?Î /`B K°i ?ÆB- M|B, óL¬ ;B K'v M;`v M v ç m H" HQ H„M; +?ì çÊBXô
óJ'v M;`v i`QÊ+ ç•v ç€M? +? i >´ hY- M;Q`B i•K T?9+ i`QÊ+ Kti h`"M? T?B- +ÁM F
+| i? i`ª i?M ? v F?¬M;Xô

h?~K L;¢Q HB + M?bM ?„M i?"i b•m- i`QM; HÁM; M;?o- M;Q`B M"v H¢B i?S+ i?`B
?QÊM; +?QM? KbM? ç¬m ?"M; b Q\ ob p"v HB M M|B, óaÊ +€B ;b\ æ€M? +? i +€B
T?B iQM? iQ€M H" +€B ;b\ h`QM; M°B +mM; M"v- +ÁM F?¬M; T?ªB i?€B ?"m ç`M?

EQM? æS+ HB M iK+ ;"i ç¬m- M|B, óæ9M;- ç9M;- "bM? h•v oQÆM; M|B +kM; +| ç
KÊB M?'i- M¬ ;B #B i`ä- "bM? h•v oQÆM; M?'i ç`M? b) i?Q+? M;?2- +?Q M M- çt
"bM? h•v oQÆM;Xô

h?~K L;¢Q M|B, óL;QÆB M|BXô

EQM? æS+ M;?B K i9+ M|B, óh?€B ?"m ;¼B M¬ ;B M?bM i?ŠM; h`"M? T?BXô >„M
ç| KÊB iB T iK+ M|B, óh`"M? T?B M"v- +?d bÊ H" b„T tQM; `²B- # ?¢ bOM; ?¢M? -
M;?bM;B B M?•M- ?¬K M v # ?¢ bOM; ?¢M? M" M;- K'v M;`v M[+| i? bOM; ?¢M
?"m- F?¬M; T?ªB +?d +| K°i i?¬B b Q\ô

h?~K L;¢Q KdK +Q`B- M|B, óo"v TªB H`K T?B M EQM? æS+ +¬M; +¬M;Xô

*MM; EQM? æS+ ?"M ?mv M K°i ?²B- h?~K L;¢Q KÊB iW i`QM; M°B +mM; çB` M;C

æ-m KM ç-M;- "B M EBM? ç½ i`ªB [m K°i ?²B KQ T?MM- p b m- i?lB iB i#¶M;
L;¢Q i`®M î i`QM; T?ÁM; ?Æ # T i? M- iB i i`lB H9+ M`v- çWM; M|B H` ?„M- +?QM
/`v b€M; bÈK ç m Km®M î i`QM; +?,M +?ÊT K„i +?€M KÈB i?¬BX

*·v +®B "B M EBM? ç m i`î M M i`KB HOB- M; QlB çB çQlM; çB p°B p`M;- ;†T çQÊ+
;"i ç-m- T?ªM; T?`i Kî KB M; HB M b) F?B M i? HU+ iB m ? Q ?-m M?Q F?¬M; +Á

h?~K L;¢Q iQM? iB M? HQlB- +| i? M^K imv i F?¬M; M;²B- +| i? M;²B imv i F?¬M
F?¬M; çB çB H¢B H¢BX

*?Q M M- K¶B M;`v ç m î i`QM; i?Q T?ÁM;- M;šm M?B M i`Á +?mv M +MM; ç€K i?
;Bª pî ;Bª p`i K` ç¼+ b€+?- +?"m i? M HB M #`v î /QÈB +?·M +O ?„M- +ªK i?K ç
+`M; +| p #¢B ?Q¢B ?ÆMX

æ¼+ b€+? ç®B pÈB HQ¢B M; QlB h?~K L;¢Q M`v K` M|B- pšM +| +?¶ i®i- Qi M?`i-
b€+?- +kM; F?¬M; b) F?¬M; +ªK i?`v ?„M F?¬M; H`K pB + ç`M; ?Q`M;- +?Q M M-
?Q†+ H` +MM; çB Km b„K- H9+ +„i ?Q ;B`v- Hm¬M F?¬M; ç`M? HÁM; Kî KB M;X

J†i F?€+- K`v M; QlB T?m M?·M F?¬M; F?ÄB i?QÆM; +ªK `²B- F?¬M; i?B m çQÊ+
çB M OB ?„M- +| F?B +kM; b) ` p iÁ KÁ ?ÄB ?„M t2K b€+? ;b- h?~K L;¢Q çQÆM;
i` B HÆ Uçø çU+V Fw @ ?Q†+ H` ? tm·M +mM; ç² @X

"lB p`v- ?„M Hm¬M ç†i b€+? H M i` M- K°i #° #bM? ioM? i?QM; /QM;- +ª M; QlB i?
i?S i?B i?Q- +ÁM Km®M +| p`B T?¬M T?QM; ç° +O M; QlB i`Q i?S+- `²B b m ç| i?ª
b€+? ;b i®i- iB M i v K M; ç M- H9+ i`QÊ+ +kM; ç½ t2K [m - ?¬K M v H¢B Kî ` ç

L m L?QÊ+ M?B M; ?2 tQM;- M?`i ç`M? b) +ªK i?`v F?¬M; +| w iS- M|B, óS?m [m·M
`²B- `ä`M; +ÁM ?¼+ +?,K +?d M?Q p`v- i ç·v b) F?¬M; [m`v `¬v M; QÆBXô

æ´B H¢B H` sm·M M?B- i?b H` i`QM; ? B i`ÁM; K„i b) H° ` p QÈ+ KÆ- i`M ç-v €v
`¬v T?m [m·MXô GB M M; ?B K K†i çÄ #WM; çB- M? M?`M; ç|M; +Y çB ` M; Q`BX

L m o·M o·M- +?QM? H` MûK K` M?½M ç M- M|B, ó*! Km®M o·M o·M #|T p B +?Q
t2K M?Q p`v- tQÆM; +®i ç m Km®M K i KÄB `²BXô

æ m ç-m M?`i ç9M; H` æQlM; J¢i L?B- æQlM; J¢i L?B b) çSM; ç„M K` M;²B î ç®B
Km®M çQ€M +?[+MM; h?~K L;¢Q- pW ç ç®B- T?€ ç X

*m°+ b®M; M?Q p`v çªQ K„i çB [m #ªv i€K M;`v- K„i i?`v b„T çB >Q`B *?·m `²B- h?
iB i`K €T K°i Qi`²B KÈB ç M çÁB MÊ- B M; î F?Q i`lB H¢B +`M; M;`v +`M; i - i`Q
i`lB imv i`ÆB M?B m M?Q H¬M; M;¶M;- #¬M; imv i # v i€M HQ¢M- MÆB çB [m H

h-M; i-M; imv i ç¼M; î M|+ i` M M?`- K°i KªM? i`„M; tQ€- +€B +?mv M i®i ç T M`v
i?2Q ;B| H¢M? `ûi i?`m tQÆM;- H`K +?Q M; QlB i Km®M i?·M +`M pÈB ?`M; t|K- `²
+?·M î M?`X

ó"B B` : -M b M; M,K KÈB- H`v ç·m ` iB M KWM; im´B ç·vXô a€M; bÈK h?~K L;¢
`ÆB M?B m M?Q H¬M; M;¶M; M;Q`B +Y b´- ;B| H¢M? `|i p`Q- H¢B H`K +?Q +ª M;
H`T iS+ +?Q`M; [m-M €Q- +?KT p`Q K°i +€B €Q F?Q€+- +ª M; QlB +| p K`T K¢T ?Æ
M|B, ó:¼B i?B m ;B iÈBXô

*?m >^M; p°B p½ +?¢v ç M- M|B pÈB h?~K L;¢Q, ó"B m + - +| T?ªB H` M M çB çÁB
h?~K L;¢Q +QlB iQ2 iQûi- M|B, ó*?9M; i H` M; QlB ç¼+ b€+?- M; QlB ç¼+ b€+? F
iB M- çB- ç M ?¼+ çQlM; /¢v pä- çB m K°i ç°B; B€Q 9v ç M- ç Q FB K ç m +?dM? i
MÊ- ç M H9+ ç| ç°M; i v +?·M- +?ŠM; T?ªB H` #ªQ i9 i`B +?9M; i ;†T ;Ð #BM? HQ

*?m >^M; +kM; +QlB M|B, óæ9M;- K M; +?9i Qi M; QlB ç¼+ b€+? +QlM; i`€M; çB ç
æÈB *?m >^M; çB ?¼+ çQlM; /¢v pä- h?~K L;¢Q +kM; F?¬M; T?ªB ;`T- +?"K `b`b K
T? i` ç¼+ b€+?- #° /¢M; çB K ioM? +U+ F€M?Q p`v- ;B®M; M?Q H` Km®M çB Kî
`QÊm Hm`M ç¢Q F?¬M; #^M;X

S?m M?•M F m K°i M? ç-m iÈB ?ÄB- t2K ?„M +| Km®M ç M S?“i çQÌM; M;²B K°i L;¢Q i`ªHÌB, ó>¬K M v +| bU ibM?- +?9i i?ÌB ;B M M[b) ç MXô

E?ûT +Y b´i`QM; i?Q T?ÁM; M`v H¢B- +| p +| +?9i HÌKÌ- h?~K L;¢Q +?•K ç M- ç ç”m +?B m b€M; - ?„M H m H m h?QÊM; S?QÆM; #ªQ FB K- çÊB +?Q *?m >^M; #` FB K H M i` M- i`QM; HÁM; M;?o- FB K +QÌM; i`€M; FBM? bÊ ; M M;QÌB- /€K F? iB M- b) F?B M +?Q K°i M?“ ?„M ç m F?¬M; v M´MX

æ M +?¶ M;QÌB ;€+ +´M; # M M;Q`B- K°i ?¬M; ;B€Q 9v ,M K†+ €Q iÆB- ç2Q Kk`°M ;?bK +QÆM; M;U K` çSM;- M;U h?~K L;¢Q +kM; çQÊ+ çQ ç M- h?~K L;¢Q i`Î Kb H M- M|B, óæBXô

h`M? T?O # M M`v- +Y HÈM ç|M; H¢B [m€ +?†i +?)- M;QÌB ;€+ +´M; # M M`v +kM M9T Î # M i`QM; i`€M? ;B|- +€B i?QÊB iB i M`v- #bM? i?QÌM; ç m F?¬M; +| M;QÌB i,M; MB ç¬M; H¢M? ;¬M i?“M? #,M; ç M ?Q€ /mv M- +?d H`- ç¢B ç b® M;QÌB ç m

h`QM; b•M- M¬ #°+ +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; /”K +?•M H`K pB + /QÈB K€B ?B M- M +O h`M? iB m i?B m ;B - ç m H`M;Q M M;Q½M K` F?QK M;QÌB çSM; i¢B # M M;Q i`9M;- ç m ç¬M; H¢M? ç M çÁX

G-M i`QÊ+ h`M? aªM; Km ;¬- HB M /šM ;¬ pQÆM; M`v i?2Q i`Î p - M?QM; B #B i¬M /`+?- H¢B M; v +ª ;¬ +?¼B #bM? i?QÌM; M?`i +kM; F?¬M; #^M;- M?bM p T?Q T?€+? ?B M M; M;- +~M i?“M M;?B M +Sm K°i iw- H¢B T?€i ?B M +,M #ªM H` F?¬M

*€B M`v F€ [m€B `²B- h`M? aªM; M?È `ä `¬M;- ;¬ pQÆM; +O oä E?9+ >-m ;B t€+ ç|- M;¬v i?S ? B- Zmv i h?“M; T?QÌM; HB M +?“Q ?¬M; +QM ;¬ pQÆM; M`v- ?bM? i?2Q M?Q h`M? aªM; ;BªB i?Q+?- +QM ;¬ M`v imv i ç®B H` ;¬ pQÆM; F?¬M; +| b T?€i ?B M K°i Qi K€M? F?|2X

*QM ;¬ M`v- +,M #ªM +?QM? H` #` ç€M? i`€Q ?¬M;- ç•m T?ªB H` +€B ;b ;¬ pQÆM; \ h i`Q - KÈB t2K M?Q M;°` - +QM K M|- #` ;¢i5

*?QM? H` #ÎB pb +| iBM iS+ H°` - ;¬ pQÆM; #` M;QÌB i`°K çB- ? i H-M M`v iÈB H- aªM;- M?`i ç`M? +| i? M?“M çQÊ+ iBM iS+ i`QÊ+ i?ÌB ;B M tªv` - #ÎB p”v- M;QÌB M`v b) +?“Q ?¬M; Î Zmv i h?“M; T?QÌM;X

h`M? aªM; H¢B iBM iQÎM;- M;QÌB çQ¢i ;¬ M|M; HÁM; i?O iB m i M; p”i- çQÆM; M +”M; i®i- +?Q M M- b€M; bÊK M;¬v ç|- ?„M pW M;?2 çQÊ+ iBM iS+- H”T iS+ ;¼B Zmv i h?“M; T?QÌM;X

Zmv i h?“M; T?QÌM; /M b Q +kM; H` MÆB +?¼B ;¬ b® K°i b® ? B- M;QÌB çQ¢i ;¬ F?ŠM; ç`M? +kM; b) +U+ F€ `ä `¬M; ç®B pÈB MÆB ç•v- KQÌB T?¬M +?QM? H` ç M

*?QM? H` #ÎB pb i`QM; HÁM; t€+ M?“M ç•v H` ;¬ pQÆM;- h`M? aªM; KÈB #^M; HÁ h¬M;- B M;Î ? B KQÆB H,K p¢M [m M Km p - H¢B +QM K M| H` ;BªX

h`M? aªM; iS+ ;B”M ç M KkB +kM; b B H +?- MûK pĐ K’v +€B #€i i`¬- #¼M ?¢ M?•i +kM; F?¬M; /€K M|B- i?’v ?„M HB M i`®MX

hS+ i?b iS+- imv h`M? aªM; ç2K ;¬ ;Bª FB ` - K°i +QÊ+ ;BšK çSi +´- M?QM; iB M ;B Q ? v b Q\ æ½ F?¬M; Km®M i? M? iQ€M- +S HW ;¢i +?mv M M`v +?Q iWM; T?

J’v M;¬v M v imv i`ÆB- ?„M M; v +ª Zmv i h?“M; T?QÌM; ç m +?ŠM; Km®M çB- +? iB i i`ÌB ’K €T K°i Qi- ?„M M?`i ç`M? T?ªB /šM M;QÌB- çB ibK +?QÎM; [m-v Zmv i h

*?d H`- #ªv i€K M;¬v i?ÌB ;B M i`¬B [m - ?„M +kM; /-M /-M [m M H½M; +?mv M M #„i ç-m çSM; /”v- ?Q†+ H` KÌB #^M; ?[m ç M [mw T?O +?¼B ;¬ H`K pmb- ?Q†+ Mm- M; v i¢B T?ÁM; M?“ KbM?X

G9+ iW i`QM; T?ÁM; ;" çB` - +ªM; QÌB ?„M ç½` `i H°M t°M- iQ`M i?•M ç m H` p` +S
;½ b B pti #QÊ+ M? M? iÊB- M|B, óhB m i?B m ;B - L?` H½Q ;B ;¼B M; QÆB çB ç
óE?¬M; çB5ô h`M? aªM; +U+ F€ F?| +?`m- M|B, ó*ÁM F?¬M; T?ªB H` #ªQ i ç¼+
çQÊ+ +€B ;b\ h +kM; F?¬M; i?`v h`M? ;B +?9M; i +| B i`9M; [m iB M bo- M?Q
iQÊM; M?Q M?` +?9M; i \ô
:½ b B pti M`v HçB F?¬M; +?`m çB- i?`T ;B¼M; M|B, óh?B m ;B - M;`v K B H½Q;
F?B çB Km®M M|B K°i +?9i HÌB M|B +MM; pÊB M; QÆB- M m F?¬M; çB- +?d bÊ b)
h`QM; KB M; h`M? aªM; #om K¬B i`€+? K|+ K°i +•m, ó*kM; F?¬M; T?ªB bBM? Hv i
? v b Qìô L|B H` M|B M?Q i? - M?QM; pšM F?¬M; /€K +?“K i` - ;¼B M; QÌB çB i? v
?“M- KÊB iWM; #QÊ+ H v ç°M; K` ç M i?Q T?ÁM; h`M? S?9- #` FQ+? ç°M; K` t¬M;
K` F m K°i +•m, ó*? Xô
h`M? S?9 M`v H` Zm®+ +¬M; i?•M ç ç h`M? E?“+ - bBM? w h`M? ;B ç m `ÆB
M; QÌB H½Q MB M- i?ŠM; ç M ?ÆM #®M KQÆB KÊB bBM? K°i çS +QM i` B M?Q p
çQÊ+X
*ÁM M[- ?„M i?QÌM; tmv M T?ªB ` F?ÄB M?`- K°i i?€M; +kM; F?| ç„+ i`Î p K°i +
;B€Q F?€ HÄM; H Q ç®B pÊB h`M? E?“+ - +m®B +MM; - K„i i?`v ?„M F?¬M; M M i?•
H p`B +•m- M?QM; i`QM; HÄM; HçB F?¬M; [m M i•K M[`²B- /M b Q- /MM; i?U+ H
F?¬M; HQ €Q +ÆK- +kM; F?¬M; +QB H` +€B ;bX
*ÁM M[- çÊB MB M F, +O ?„M HÈM ?ÆM +?9i M[- ç +?Q h`M? E?“+ H`v K°i i? i
?“M çB` M; Q`B pB + H`K #m¬M #€M- iQÆM; H B +kM; / F i?W ;B M; ?B TX
L;`v K B T?ªB çB h?€B L;mv M- K†+ /M h`M? S?9 H` i?QÆM; ;B M HW /®B- M?QM
i - pW i?`v h`M? aªM; iB M ç M- H`T iS+ +QÌB `° H M- M|B, óh?QªB K€B F?¬M;
M; QÆB HçB çB ;` T?ÁM; `²B `ìô
h`M? aªM; HçB K°i +?9i +kM; F?¬M; bÊ ?„M- M|B, óh?ÌB iB i HçM?- T?ªB +?Q +?
F?¬M; - i?ÌB çB K ç-m tm•M b M; M, K F?¬M; i? ç€M?Xô
h`M? S?9 +QÌB ? ? K°i iB M; - M|B, óæÊB çB h?€B L;mv M- M m +? M; QÆB ;†T
p +?Q M; QÆBXô GçB M|B iB T, óJ`v M;`v M v M; QÆB +| H`K #`B F?¬M; \ô
h`M? aªM; +QÌB iQ2 iQûi- M|B, óG`K `²B- H`K `²B- M?B iY +ÁM pB i +?[M[Xô
h`M? S?9 +kM; F?¬M; F?ªQ i?B ?„M- M?QM; HçB +QÌB ç M HçB +`M; pmB p - M|
+?ÆB- M?QM; #`B ?¼+ +kM; T?ªB H`K- i F?¬M; +¬m M; QÆB H`K +€B ;b ççB i`B
M; QÆB +| i? ç¼+ b€+? - H`K `ä w +?Q- ç¼+ b€+? +?dM? i•KXô
h`QM; HÄM; h`M? aªM; F?¬M; +?Q H` ç9M; - +?d [m HQ ç€T SM; X
h`M? S?9 ç°i M?B M M|B, óh M; ?2 M|B M; QÆB Î Zmv i h?“M; T?QÌM; K`i ? B KQ,
+QM ;`ìô
h`M? aªM; M´B ;B”M çMM; çMM; - M|B, ó\*? - pB + M`v +kM; çWM; M?“+ HçB M[-
`M; +ÁM +| M; QÌB /€K +¬K K°i +ÁM ;` ;Bª ç M HW ;ç i i - çÊB K`v M;`v M[- i F?
#¼M ?¼ iQM? b´Xô
h`M? S?9 v M i•K- ?¬K M v ?mvM? i`QÌM; # M FB ç M; +?m`M #`i`M iB M- ? B K
T?ªB +QM b®M?Ä- M m i?“i bU +¬K çB` M; Q`B- Km K°i +QM ;`i`Î p - +€B M`v H
æ½ H` ;` ;Bª- M?Q p`v +kM; / tY Hw- +€B iB M M`v iU M?B M F?¬M; +¬M i`ª M[-
ç•m ;B€ i` M?B m iB M M?Q p`v\ J`v M;`M [m M- i ç•v H`K +? iU M?B M +?Q- M?
pçM M?Q p`v- M; QÆB +?QM? H` Km K°i +QM ;`i?U+ i`Î p - i +kM; p`v imv i F?¬M
h`M? aªM; +QÌB ?b ?b- M|B, óE€ i?“i- i +kM; F?¬M; +| w ç`M? i`ª MÊ- i`QÊ+ iB
T?ªB bÊ- #¼M ?„M /€K ç M h`M? ;B +?9M; i çÁB MÊ b Q\ B #B i i?b` ç9M; H`
M; QÌB çB çQÊ+Xô

h`M? S?9 +QìB ? ? K°i iB M;- b m F?B M|B p`B +•m- +? çB- iW iW ?¼+ i" T- i?Q
 p'M M- KÈB +?"K `b `b M|B, óL;QÆB im´B i€+ +kM; F?¬M; M?Ä- H" M MibK pB +
 #€ +O M;QÆB ç M; #„i i v p`Q tY Hw- b m M`v i?`M? i?•M- F?¬M; +?Q ?² ç²Xô
 h`M? aªM; pW Km®M M|B i ?² ç² Î ç•m- H9+ M`v- +| K°i +?O bU #QÈ+ M? M? iB M
 óG½Q ;B "i ?ªQ ô
 *?O bU M`v pšM H" i•K T?9+ h`M? S?9- #bM? i?QìM; F?¬M; +| ççB bU- imv i ç®E
 h`M? S?9 F?¬M; F?ÄB M?,M H¬M; K`v HçB- ?ÄB, óæ½ tªv ` +?mv M ;b\ô
 *?O bU M|B, óL;Q`B +Y +| `i M?B m #BM? ç M- M|B H" ç M çÁB MÊXô
 óæÁB MÊ æÁB MÊ +€B ;b\ô h`M? aªM; `i H" F?¬M; pmB K" çSM; H M + Q ;B¼M;
 óL|B H" iB m i?B m ;B hB m i?B m ;B i?B m #¼M ?„M ? B KQÆB H,K pçM [m M i
 ó*?| +? i- #¼M ?„M ç•v H" +?€M b®M;- +¬K +QM ;" ;Bª ç M HW ;ç i #´M +¬M; iY- `à
 b€+? \ æ M +kM; i®i- #´M +¬M; iY ç M; Km®M ibK #¼M ?„M5ô h`M? aªM; +?YB #
 /"v, óæB- çB t2K K°i +?9iXô
 h`M? S?9 HçB #B i ç®B T?QÆM; ç½ /€K ç M çÁB MÊ- M?`i ç`M? H" ç M +| +?m`M
 i`¼M; K" çSM; H M- M|B, óæBXô
 h`QÈ+ +Y h`M? T?O- i`„M; M?Q #QM; ç½ # Q #¼+ ? i i? K ç€- i?ç+? bQ i`QÈ+ +Y
 ç-v i`ìB /`v ç†+ imv i- i?´B p`Q i`ÁM; K„i M;QìB i F?¬M; KÎ` çQÈ+X
 Í i`QÈ+ +Y +| i? ;B,M; HQÈB #„i +?BK M`v- i`QÈ+ +?¶ M;QìB ;€+ +´M;- #ªv i€K
 çSM;- HçM? HMM; K" M?bM ç M H²M; i`2Q Î /QÈB K€B ?B M FB X
 *€B ç M H²M; M`v +¬m p²M; HBM? HmM;- # +?[ h`M? Zm®+ +¬M;- KU+ BM ç2M F
 ç†+ #B i +?QÈM; K„i- iªM ` K°i +´ F?Q T?9 [mw F?| MûM- +MM; mv M;?B K H`K
 i?QìM;X
 JQìB K`v içT /`+? ;„i ; Q M;„M Î MÆB +€M? +Y - K†i +O #¼M ?„M `ä `M; +| p`B
 ç M ;ä +Y - ç•v H" bU ibM? h`M? ;B i`QÈ+ M v +?Q +| - M?`i H" M?[M; M;QìB hQ
 M;mv M K°i ç€K çSM; v M M?Q iQÈM; ¶ - +QM M;QÆB M?Q ç Q /Á tûi K†i #¼M ?„M
 +?ŠM; M?[M; HçM? #m®i- M; v +ª i•K +kM; HçM?X
 h?~K L;çQ ç€M? M;U çSM; içB T?Q i`QÈ+ M?`i- +?"K `½B ;?bK M;U çB p T?Q i
 ç½ `ÆB p`Q i? K ç€- +€+? ç| F?¬M; t - K°i iªM; #,M; /QÈB K€B ?B M `ÆB tm®M;-
 i`QM; imv iX

djeX *?QÆM; e3N, G€Q S?ªB æ€M?

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÈM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; e3N, G€Q T?ªB ç€M?

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

J|M; M;U ç½ Km®M H9M p`Q i`QM; ç®M; imv i- h?~K L;çQ ç°M; i?•M M;²B Î M;U
 +€B +^K +| +?9i M•M; H M- M;çQ M;? M|B, óæ m +9i M; v- #´M pQÆM; Km®M i
 çQìM;- +?È i`€+? #ªM oQÆM; FB K ?ç F?¬M; HQm ibM?5ô

óoQÆM;;B ôJ°iM;QÌB+?ObUì`QM;HÁM;`mMbÊK`çB`F?ÄBç€KM;QÌB-ç€
 bUH`M?Qb'K#MiB-?¬KMvibKçMMÆBM`v-B/€K+?®M;ç®B?„M\`ÍBp`v
 +~Mi?“M-täv`K°i+?9ibBH-K-çMH9+ç!-i?U+bUi?“M?[m,/QÈBçQ-p`vi?
 >„Mi”MHU+H`K`K°i#°/çM;+QÌBKdK-+?dH`-+Æi`MKti?“ibU+!+?9iç¬M
 F?|+i?bi?“ibUF?¬M;çTK„i?ÆM#QM?Bm,óE?¬M;#BioQÆM;;BibKi?B
 ;b*ÁMM[-+QB M?QH`+!+?mvM;bç!-oQÆM;;BçMT?O-+?QM?H`F?€+?
 T?ªBç°M;çQç°M;i?QÆM;\aQF?¬M;tm®M;M;U-çMm®M;?ÈTi`-HçB+?“
 GÌBM|BM`v-p¬Hm”MM?Qi?M`Q-+kM;F?¬M;ibK`+€Bi”it`m;b-M?QM;F?¬
 ¬M?Á-HçM?HMM;+QÌBK°iibM;-;BÆK°ii`M;;B`v`-M|B,óh`M?ªM;i?B
 pçM[mM-[m}iMÊF?¬M;i`ª-ç½M|BM,KM;`vi`QÊ+b)ç2KiBMçM-M?QM;ç
 iBMiS+-?“Mi`®MçMMÆBM`Q`²B\¼B#¼M?¼iÈB;†Ti-Mmh`M?;B+€+
 Mv-ªM pQÆM;HB M?OviÁM?“+O+€+M;QÆB5ô
 *?ObUM`v pW M;;2i?`v-F?¬M;F?ÄB?QiK°i?ÆBF?QHçM?-M|B,óh?Bm;B
 h?~KL;çQM;;iHìBM|B,óPiM|BM?ªK-;B`vi`„M;KU+ç2M-Km®MçMT?OEBM?
 F?¬M;\L;QÌB+!i?HW#´M pQÆM;+ÁM+?QbBM?`i`MçìB-+?Q+€+M;QÆB
 H9+ç!-çWM;i`€+?#´M pQÆM;F?¬M;F?€+?F?QXô
 o?ObUM`vK°iKti;¼BM;QÌBçBi?9+;BK+iBmi?Bm;BçM;B^M;+Q-K°iKt
 L?`H½Q;B-i`MKti+QÌB+QÌBM|B,óoQÆM;;B#Èi;B”M-M?Qi?M`v-i?Bm
 Km®M?ÄBK°i+?9i-+€B?BKQÆBH,KpçM M`v-`®i+m°+H`+?mvM;b täv`
 T?ªBF?¬M;\ô
 L;[F?Qh?~KL;çQ¬M?ÁK°iQi-+QÌB??K°iibM;-M|B,ó>„MKmK°i+QM;”
 ó:”ô*€BM`v+?ObUç½/ÎF?|+/Î+QÌB-?ÄB,ó\*QM;”;;b;B€i`?BKQÆBH,Kpç
 çM;M|B+?mvM+QÌBç`v+?S\ô
 a„+Kti h?~KL;çQç°i#BM-+ª;B”MM|B,óL|B;BÐM\`´M pQÆM;Mm¬B/QÐM;
 +?mvM//`M;bQ\L?`Mçm#ÄM?[M;i?Sv mi?Q+?-#€M+?Qi?Bm;B M?“+C
 HÁM;#´M pQÆM;i?®M;F?Q€BbQ\J°i+QM;”i®iM?Qp`v-Î+?mM;+MM;#ªMoQ
 ibM?ç½?ÆMK°iM,K-KÈBç´BH`v?BKQÆBH,KpçM[mMiBMM`v-ç½iBMM
 B#Bi+€BiM+?|+?iM`v+¬K;”+O#´M pQÆM;çB-`ä`”M;/€K[m}iMÊ-?B
 pMH`Ki`M½Bi?ìB;BMM,KM;`v-M;QÆB+!#Bi?vF?¬M;-+!i?ìB;BMM,KM
 [mMçBH`K+?9ibBM?w-ç•m+?di`ÎKbM?;`TRyH-M\>„M?çB#´M pQÆM;i`M
 M;QÆB+ÁMM|B#´M pQÆM;çM;F+?mvM+QÌB\ô
 >„MHçM?HMM;+QÌBK°iibM;-iBTiK+M|B,ó>¬KMvM|B`ä+MM;M;QÆB`²
 F?¬M;ç2K#²Bi?QìM;i`Mi?“i+O#´M pQÆM;i`Îp-#´M pQÆM;b);Bib®M;h`
 *?ObUç½bÊçM?B+?•M+SM;HçB`²B-M?Qi?M`Qi?vç´B#`i?QìM;-?Bk
 i`,KM,KKQÆBpçM[mM\æ•v`ä`”M;H`„M+QÊTX
 >„MF?¬M;F?ÄBM?bMbM;?QÈM;#MM;Q`BT?®-KÈBT?€i?BM?Bç-mT?®
 çMt2KM€QM?Bi-i`QM;ç!+ÁMFKi?2QK`vbB/`+?T?OEBM?h`Bm-M?QM;
 H”TiS++QB M?Q+?mvM;b+kM;F?¬M;T?€ibBM?-+9Bç-m-M;v+ªçSM;`?Á
 h`QM;HÁM;+?ObUç½M?“Mç`M?-“bM?h•v oQÆM;M`vH`iÈBç#ÈBK|+-M?QM
 +!i?H`K+€B;b\æ”M?TªBM;QÈM;M;MM;+QÌBM|B,óoQÆM;;BçÈBK°i+?9
 æM;M|B-i?M?•Kh`”M?ªM;i`mvMiÈB,óG`B\G`BçMKm®MçÁBb´b€+
 Km®MibKM;QÆB-F?¬M;i?iQîM;çQÊ+-+€BiMM¬i`BM;QÆB`ä`”M;+ÁM/€
 ` -+?SM;FBMh?~KL;çQM;²Bi`MM;U-+MM;KQÌBK`viMF}bo b m HQM;-F
 +?9i-H”TiS+-h`”M?S?9+kM;+?mB`X
 óhM|BH`BibKçM-i?b`H`”bM?h•v oQÆM;-F?|i`€+?içBZmvih?“M;T?QìM
 H`M;QÆBi?B iHTçK°i+€B#šv-Km®M#´M+¬M;iYçM+?mBp`QXôh`”M?ªM

M|BX

æ¬B K„i h`M? S?9 H"THQ - H9+ M"v +kM; F?¬M; #B i M M H"K i? M"Q +?Q T?ªB
H" "bM? h•v oQÆM; \

æ M; H9+ +?¬M +?î- h?~K L; ¢Q HB + M?bM h`M? aªM; - H¢M? HMM; i?®i, óh`M?
iQ€M F?QªM MÊ M¬M M"v +MM; M; QÆB- M; QÆB Km ;¬ +O #´M pQÆM; - H"K b Q

L|B ç M +€B +?[;¬- h`M? aªM; ç½ ;B"MiQK K†i- #€M +?Q ?„M K°i +ÁM ;¬ pQÆM;
ç M +Y çÁBiB M\ GQ¢B bU ibM? M"v- Hm¬M Hm¬M H" h`M? aªM; ?„M ç°+ [mv M-
F?B / ç M ç¬m ?„M- H9+ M"v +kM; #´i +?´T +€B ;b- HB M +?YB -K H M M|B, ó*?|
;B ç M; Km®M iQM? iQ€M +MM; M; QÆB5ô

h?~K L; ¢Q ç°i M?B M /K+ M; U t¬M; H Mi`QÊ+ - ?ûi HÈM K°i iB M; , ó: B i5ô

ó: B i5ô a€m #ªv KQÆB F} bo ç²M; HQ¢i T?€i HU+- +?¢v t²M; t°+ p ?QÈM; h`M? ;
;€+ +´M; h`M? T?O HB M`®B HQ¢M- M; mv M K°i ç€K +?¢v i`®B +? i- +| +?¢v i`®
H M i?´i HBM? #€i H¢+- M; ½ tm®M; i`QM; ç®M; imv i- i`QM; KB M; ;†K ç¬v imv iX

h`M? aªM; ç M; Km®M K„M; - H9+ M"v- ç°i M?B M K°i i? M? FB K; €+ î+´ ?„M- KkE
tQÆM; - +Æ ?² Km®M ç•K p`Q i`QM; i?´i ?„M- +?O M?•M M„K FB K H" K°i F?m¬M
+QìB H¢M? M?Q +| M?Q F?¬M; - +?´K ½B M|B, óGìB M|B pW `²B- M; QÆB /€K M|

GQ¢B +¬M; iY [m¬M H" €Q HQÊi h`M? aªM; M"v ç•miWM; +?SM; FB M HQ¢B i`M
iÊB- M; QìB M?¬ h`M? T?O H"TiS+ HB M i?´i HBM? #€i H¢+- M; mv M K°i ç€K i`€
+kM; F?¬M; /€K M; ,M +ªM KkB M?¼Mi?B iF}- ?m®M; +?B H" M?[M; ;B çBM? M"v

>´K `M; h`M? aªM; ç½ #„i ç¬m `mM H M `²B- ;B[? B ç¬m ;®B i`QM; H9+ ç| +?ªv
?¬B- ?„M F?¬M ;B¼M; F?|+ HÈM, ó*? ô

h`M? S?9 H½Q ;B" F?¼K M"v +kM; #`H¬Mi`€M? çÁM pW `²B H"K +?Q tQÆM; HQ
h`M? aªM; `ÆB p`Q i`QM; i v h?~K L; ¢Q- pW iS+ pW p°B- /"K +?•M M|B, ó"bM?
;b p"v\ L; QÆB M|B `ä `M; bU ibM?¬ M m H" h`M? aªM; M?B i?´i bU i?B miB M +
M; QÆB5ô

L?QM; h?~K L; ¢Q H¢B F?¬M; p°B- i?m ?²B FB K- K°i i v M?´+ p¢i €Q h`M? aªM; H
M|B,

óL; QÆB /€K K„M; #´M pQÆM; \ L; QÆB H" B\ *kM; /€K K„M; #´M pQÆM; H" +?| +?
æ¬8v- M; QÆB M|B M?Q p"v- +?ŠM; T?ªB H" M|B # ?¢ ç2K æ +Æ ;ª +?Q K°i +QM
F?¬M; ç +?Q M; QÆB K°i çB K M? M b„+- M; QÆB F?¬M; #B i #´M pQÆM; HÈB ?¢

.Si HìB- h?~K L; ¢Q pmM; i v H M- H"K M?B m pB + +MM; H9+ Ui v M, Ki v KQìBV-
? ,M; [m"i h`M? aªM; i¢B ;B[ F?¬M; i`mM; i`î H¢B K†i ç'i- K¶B K°i +€B i€i ç m H"
H9+ M"v i?ìB iB i ç M; H¢M? #m®i- H¢B +¬M; ç m çÈM ?ÆM p`B T?¬MX

h`M? aªM; ç m ç M Q Q F miQ, óh i F?¬M; /€K- i? K¢M; - i? K¢M; +? ô

ó" # # #Bb #Bb ô h`¼M p M KQìB K'v +€B i€i tm®M; /QÈB- K€i`€B K€T?ªB h`M
? B F?®B F?Q B H M; - iB M; F?|+ +O ?„M +kM; +¬M; M; ¬v +¬M; v m- +Æ ?² +?d
M; ? M M; ¬Q- +ª M; QìB +Q [m„T ;B®M; M?Q M; •v M; ´i ç K - M m F?¬M; T?ªB h?~K
?„M- +?d bÊ ;Bì T?9i M"v ç¬m ç½ bÊK #`ç•K p`Q i`QM; imv iX

óh?~K L; ¢Q5ô h`M? S?9 i?´v h`M? aªM; #`ç€M?¬ i•K ;B®M; M?Q M?Ä K€m- #ªQ
iW M?Ä ç M HÈM- +?QM? KbM? M; v +ª K„M; +kM; F?¬M; K„M; [m çQÊ+ p`B +•m-
i`QÊ+ K†i M?B m M; QìB M?Q p"v- #`ç€M? i?¬M? +€B /¢M; M"v- ç•v F?¬M; T?ªB
b Q\

>„M Km®M T?|M; çB- F i [mª- ? B +QM +?B M K½ ç^M; i`QÊ+ +?†M çSM; ?„M- F}
iB M; - `9i ç Q b€M; HQ€M; ` M; Q`B- H¢M? HMM; i?®i, ó"bM? h•v oQÆM; ç M; H
i`€M?5ô

h?~K L;¢Q ¢€M? +?Q F?¬M; b B #B i H„K- #Ä [m p¢i €Q h``M? aªM; M?Q pSi ¢² #
#MM M?½Q K``M;½ p``Q i`QM; ¢®M; imv i- h?~K L;¢Q H¢B `9i h?QÊM; S?QÆM; #ª
?,M; p T?Q h``M? aªM; ¢•K p``Q i`QM; ¢®M; imv i+€+? ¢| F?¬M; t - H¢M? HMM;
iQM? iQ€M M?Q i? M``Q\ô

ó« ¬ ¬ ¬ ô h``M? aªM; +?d HQ F?|+X

h?~K L;¢Q ?mM; ?,M; K`` ¢€ K°i+QÊ+ p``Q tQÆM; p B +O ?„M- H¢M? HMM; i?®i, ó"
MÊ M-M M``v iQM? iQ€M M?Q i? M``Q\ *-K; `` +O #´M pQÆM; - Km®M F?¬M; i`ª iB
+€B ;b\ô

>„M +´i + Q ;B¼M; M|B, óh?B m MÊ i?b i`ª iB M- i?B M FBM? ¢` M;?o - Km®M F?
K M? +?| +O M;QÆB ¢ M ;€M MÊ5ô

G9+ M``v- *?m >^M; ;BŠK H M ¢®M; imv i iÊB- K„i H°` ?mM; [m M;- +? +O KbM? -
?½K ?¢B- ?¬K M v +QB M?Q H`` +| Q€M #€Q Q€M- +| +Wm Q€M #€Q i?M `²B- ?„M M
/ŠK Î i v h``M? aªM;- ;„i ; Q i,M; i? K HU+ ¢¢Q p``Q i`QM; ¢®M; imv i- ;|i +?•M tQ
aªM; ;`Q F?|+ K`` F m iQ- M|B, ó*ÁM *ÁM ô

*?m >^M; M|B, ó"bM? h•v oQÆM; +| MÊ +O "bM? h•v oQÆM;- *?m >^M; i +ÁM Km
M;QÆBXô

h?~K L;¢Q ;B[+?†i *?m >^M;- M|B, ó"B m ¢ - +?d +¬M ?„M i`ª MÊ- H`` / i?QÆM; H
H`K M;Q|B i F?| tY- M;Q|B F?¬M; T?ªB i?€M? ?B M- B +| i? F?¬M; b B- i`QÊ+ i
MÊ M``v `²B M|B b mXô

*?m >^M; ;"i ;"i ¢¬mX

G9+ M``v- M;Q|B i`QÊ+ +Y T?O h``M? ;B M;?2 ¢QÊ+ h``M? aªM; i`m H M- i?Q€M
M? m- H€ ; M ¢½ M´B H M +Q|M; i`€M;- M;mv M K°i ¢€K H| ¢¬m ¢ M p•v t2K- M?[
M``Q i`¬K i`² F?2M M;ÊB- +kM; F?¬M; +| M;Q|B HÁM; ¢¬v +,K T?šMX

oW `²B- H|B h?~K L;¢Q M|B- i`i +ª K¼B M;Q|B M;?2 ¢QÊ+ `ä ``M;- i?B m MÊ i?b
bÊK M;?2 M|B h``M? +¬M; iY M``v F?¬M; T?ªB H`` p"i ;b i®i- Î i`QM; i?``M? "B M E
M?QM; T?`K H`` +¬M; iY [m¬M H`` €Q HQÊi- i?B m +?9i MÊ # M M;Q``B +kM; H`` +?m
HÁM; ``i M?B m M;Q|B M;?o- i?B m B iB M F?¬M; i?B m- `ä ``M; /€K i?B m "bM?
?„M tmb t QX

GQ¢B ¢ÁB MÊ b´ MÊ M``v +| M?B m pB + ¢B F K- tûi M?`` +kM; +| - +| i? M|B H`` M
M;?2 K°i Qi- pb +€B M``v K`` ? B # M ¢€M? M? m- +?QM? H`` #~K #€Q M? K¬M # M F
M;Q|B- M? K¬M +kM; Hm¬M Hm¬M F?¬M; ¢ wX

æ½ i?B m M;Q|B F?€+ K°i F?QªM MÊ- M;Q|B F?€+ iU M?B M +| [mv M HÊB i?m ?ª
F?¬M; i`ª- ¢€M? M;QÆB i?b M?Q i? M``Q\

G9+ M``v- i`QM; /•M +?9M; p•v t2K- K´v b B /`+? T?O EBM? h`B m i`°M HšM i`QM; ¢
+?Q iWM; M;?o iÊB- "bM? h•v oQÆM; p"v K`` i?"i bU t¬M; p``Q ¢€M? M;Q|B- M?bM
F?¬M; +?WM; b) ;B i M;Q|B i¢B +?¶- +kM; F?¬M; T?ªB H`` F?¬M; +| F?ª M,M;X

.MM; i?•M T?"M +O #¼M ?„M- ¢QÆM; M?B M F?¬M; /€K i`°M ¢ M MÆB ¢•v- ? B #
i?Q+?- K°i M;Q|B T?9 F?ª ¢`+? [m®+- K°i M;Q|B [mv M F?mvM? i?B M ?¢- i?¬M
+?d H`` #¼M ?„MX

*?d H``- MÆB M``v /M b Q +kM; ¢` T?QÆM; /QÊB +?•M i?B M iY- #¼M ?„M F?¬M; /
K°i iB M;- pb p"v- K´v b B /`+? `|B F?ÁB ¢€K M;Q|B- HªQ ¢ªQ K`` ¢B ?QÊM; EBM? H

S?O /Q½M T?O EBM? h`B m i?|B ;B M M?[M; M,K M``v i`¬B [m +QB M?Q b®M; v
M;K+- i`` M FBM? ¢¬ p``pMM; H•M +`M- F i +K+ i?Q|M; i?Q|M; +?d +| ? B- ¢„+ i°B
iB M ¢² K´i b¢+?- #` ¢€M? ¢ M i?•K bÆM +MM; +®+ +?ÆB #MMX

J°i HQ¢B F?€+ +?QM? H`` ?[m FBM? p¬ ?B K K`` b®M; b|i [m - +m®B +MM; +| i? p
T?QÆM;X

J„i i? 'v i? ÌB ;B M +kM; F?¬M; t tQ+? ;b M?B m- +m®B +MM; pšM +?Q t^av ` +?m
M"v çÊB ç M M,K b m- G¢B #° i' +?S+ F?^aQ i?B- M m K v K„M- M|B F?¬M; +?WM; -
M? K¬M +?¢K i v +| i? #ÄM; M?Q G¢B #° M"v +kM; +?Q +?m~M H„K- i?"i bU F?-
i?b iB M +¬M; #°- "BM? #° +kM; i? X

"'i F M|B i? M"Q- i?Q€i F?ÄB +€B T?O /Q½M M"v- +m®B +MM; pšM H" i^aM; ç€ `ÆE
+?d H"- H9+ M"v b B /`+? #€Q H¢B, ó"'i ?^aQ- ç¢B M?•M- "bM? h•v oQÆM; K M; i?2
;B ç€M? M? m ô

o` T?O /Q½M ç¢B M?•M M"v +?Q H" KbM? M;?2 H-K- çÊB iBM iS+ t€+ M?"M p b m-
T?^aB ç"Q ?® ç M;QÌB H¼i p"Q b Q\

J'v M;"v i`QÊ+ ç•v +ÁM M|B p` "bM? h•v oQÆM; M"v #bM? v M- +m®B +MM; F?¬M;

h?~K L;¢Q #m¬M; h``M? S?9- ` +QìB ? ? M|B, ó> B i`,K M,K KQÆB p¢M [m M- KQÆB p¢M [m M- K°i ç²M; +kM; F?¬M; i? i?B mXô

h``M? E?„+ ?W H¢M? K°i iB M;- M|B, óæB M ?¢ +QB h``M? K¶ i H``M; QìB M;®+ b

h?~K L;¢Q +QìB ?b ?b- M|B, óí ç•m- î ç•m- M|B i?"i pÈB M;QÆB çB ``M? - +€B +Q #´M pQÆM;- M;QÆB t2K #´M pQÆM; t2K- i¢B b Q T?ªB #€M M| çB\ \*ÁM F?¬M; T? Km #€M +¬M /MM; iB M ;'T\ > B KQÆB H,K p¢M [m M M``v H``h``M? ;B +€+ M;QÆ H¢B H``K i` M½B M,K b€m M;``v +¬M; T?m- ?¢B #´M pQÆM; b B b|i F?QªM ç¢B bBM M``v- çQÆM; M?B M H``h``M? ;B +€+ M;QÆB T?ªB #²B i?QìM;5ô

L?[M; HìB M``v H¢B +| p``B T?¬M ç¢Q Hw- /M b Q +kM; H``h``M? ;B F?¬M; i`ª b´M h•v oQÆM; M``v i´M i?´i i?ªK i`¼M;- +€B M``v ;¼B H``Q M +| ç¬m MÊ +| +?O- H``h``M?B M- +€B i´M i?´i M``v +kM; T?ªB /Q h``M? ;B ç M #²B i?QìM;X

h``M? S?9 +QìB H¢M?- M|B, ó\*€B bBM? w ;b\ \*?d M,K b€m M;``v +| i? i?m HÊB ;' +?Ê F?BM? M;QìB [m€ ç€M;5ô

h?~K L;¢Q i?ªM M?B M +QìB M|B, ó§\ h?b ` h``M? H½Q ?mvM? `ä ``M; F?¬M; #B #´M pQÆM; F?¬M; M;¢B M|B ` - +m°+ H`K ,M M``v i¢B h?€B L;mv M ô

>„M +?d +?d T?QÆM; ?QÈM; h?€B L;mv M- M|B, ó"´M pQÆM; +| w ç`M? H``- +¬K Km K°i b® HQÆM; i?U+- ç M h?€B L;mv M çB +?``Q ?``M;- ;B€ HQÆM; i?U+ "B M E K°i ç'm- p" M ç M h?€B L;mv M- i,M; i? K ? Q i´M- +?QM? H``i` M /QÈB R8y p,M- # L;mv M +| F?¬M; Qi i?QÆM; M?•M- ç½ M•M; ;B€ HQÆM; i?U+ H M K°i [m M iB M F?¬M; T?ªB i?m HÊB ;'T i`,K H¬M- p"v H`` +€B ;b\

L?Q i? M``Q\ \*?ŠM; H) h``M? ;B +€+ M;QÆB +ÁM H¢B F?¬M; #B i +€B bBM? w b `²B- h``M? ;B F?¬M; #B i iQ+? i` [ # Q M?B m HQÆM; i?U+ i¢B h?€B L;mv M- F?¬ iB M #ªv i`,K p,M ç2K #€M ç'v b Q\ \*kM; H``h``M? ;B +€+ M;QÆB ` p F?¬M; #B i bÊ i'i +ª K¼B M;QìB FB K K°i b® iB M HÈM M``v b Q\ô

> B M;QìB h``M? E?„+ +MM; h``M? S?9 ç½ H``b„+ Kti i€B M?Êi- ;B€ HQÆM; i?U+ h H M ;'T i`,K H¬M- +€B ;B€ +ª ;'T i`,K H¬M M``v- M;mv M M?•M +kM; H`` #îB pb #¼M +Æ iQ+? i`[X

>¬K M v #` h?~K L;¢Q p¢+? i`¬M- `²B H¢B ç" T p``Q +€B M``v / M? M;?o ç M HW # ?„M F?¬M; M;?o iÈBX

h?~K L;¢Q +QìB H¢M?- M|B, óh``M? ;B ?¢B #´M pQÆM; i`QM; pÁM; K°i ç K i´M i? [m M- K°i b® iB M HÈM M?Q p"v- #´M pQÆM; +| +¬M T?ªB iÈB i?m ?²B F?¬M;\ \*| hB M M``v- +€+ M;QÆB +?Q +kM; T?ªB +?Q- F?¬M; +?Q- +kM; T?ªB +?Q- M m F?¬M ?®B ?"M +ª çìB- ç +?Q +€+ +ª M?" h``M? ;B M;QÆB F?¬M; çQÊ+ b®M; v M´M5ô

L;QìB M``v `ä ``M; K°i +?9i +kM; F?¬M; çÄ Kti- /MM; K°i +QM ;"- i?Q€M; i? Q i€+ KB M; Km®M ? B i`,K M,K KQÆB p¢M [m M- +?QM? H``i•v çQìM; :B M; L K- K°i M [m€ ;'T ç¬B +QM b® M``v K``i?¬B- h``M? ;B FBM? /Q M? K'v çìB- +kM; +?Q +?„ F?QªM iB M #¢+ M``vX

L?QM; Hw /Q +O ?„M +kM; H``çQìM; çQìM; +?QM? +?QM? - ;" H``h``M? aªM; Km - ; MÊ M``v- +kM; t€+ i?U+ i`b ?Q½M K'v M;``v- iW "B M EBM? #m¬M HQÆM; i?U+ ç M i?m HÊB ;'T i`,K H¬MX

h?QÆM; M?•M i¬K i?QìM;- +| H) +?î HQÆM; i?U+ ç M- b) #` h``M? ;B i?¬M T? - i?W - M?QM; "bM? h•v oQÆM; Km®M p" M HQÆM;- +€B bBM? w M``v [mª i?"i +| i? Hw K``M|B- i?m HÊB ;'T i`,K H¬M- +kM; F?¬M; T?ªB H``F?¬M; +| F?ª M,M;X

h?~K L;¢Q ;„i ; Q M?bM +?^K +?^K p``Q h``M? E?„+ - +?K `½B K``iB T iK+ M|B, óh #B i #´M pQÆM; M|B ç9M; ? v F?¬M; ç9M;\ \*€B F?QªM MÊ M``v- `®i +m°+ h``M? ;B

>„M i?ªM M?B M +QÌB M|B, óE?¬M; i`ª- F€ i?“i +kM; +| i? - #ªM pQÆM; i`QÊ+ iB
H½B çB- pQ /K M?Q p` h`M? aªM; h`M? i?B m ;B M`v- ç`M? TªB i?2Q #´M pQÆ
T?K pšM +ÁM- p®M H` K M; h`M? aªM; M`v p ?`M? ?ç +?Q pmB- H9+ M`Q h`M? a
L?` H½Q ;B h`M? ;B M`v i? +?¶- #´i F M|B i? M`Q- +€B MÊ M`v H` /Q M? i`çB
+¬M ?¼ h`M? +ÁM Kºi M; QÌB +ÁM b®M; - +ÁM TªB i`ª MÊXô

>mvM? ç h`M? ;B ? B K†i M?bM M? m- ? B i`,K M,K KQÆB pçM [m M- b Q +| i?
L?QM; F?¬M; +?Q h`M? aªM; H`K b Q #•v ;Bì\ "bM? h•v oQÆM; M`v [mv i i•K K
çQÊ+ +€B +Ê- B #B i #QÊ+ iB T i?2Q b) +| ?`M? çºM; ;b\

h`M? S?9 M|B, ó>mvM? i`QÎM; - F?¬M; #ªM; ô

>„M i?U+ bU ç M; HQ H„M; M M;mv +O +QM i` B çº+ M?´i- H9+ M`v `mºi ; M`®B #
iQ`M i?•M ç m F?¬M; /MM; çQÊ+ bS+ HU+- H9+ M`v ?„M ç½ bBM? ` i•K iQ +?`m i
[m M- Qi M?´i H` KQÌB M,K i?m HÊB +O h`M? ;B - HçB +kM; F?¬M; TªB F?¬M;
Km #€M- pšM +| i? ;QK ;|T` X

L?QM; h`M? E?„+ HçB tK K†i M|B, óL;QÆB F?¬M; +¬M TªB M|B M[ - L?` ç - i #
H`- +?mv M M`v- pB ?mvM? Km¬M p`M F?| F?,M ;´i +€B ç¬m M`vXô

h`M? S?9 F?9K M9K- +?SM; FB M h`M? aªM; #´i idM?- +ª M;QÌB M?Q H` M;•v /ç

•M? K„i h`M? E?„+ `ÆB p`Q i` M M;QÌB h?~K L;çQ- imv i`ÆB M?B m M?Q H¬M; M
i` M ç¬m +O ?„M ç½ iQ+? Kºi i¬M; imv i /`v ç†+- h`M? E?„+ +,M #ªM F?¬M; +?´i
`ÆB tm®M; - M|B HçM? M?Q #,M;;

óhB M- h`M? T?O i +| - HçB imv i F?¬M; ç "bM? h•v oQÆM; #S+ ?B T- h`M? aª
i®i- iW M v p b m- ?„M +MM; h`M? ;B +?9M; i ç½ M?´i ç Q HQĐM; çQçM- "bM? h
M|B Q M +| ç¬m MÊ +| +?O- K|M MÊ M`v- iU #ªM i?•M KbM? çB ibK ?„M- F?¬M; [m
h`M? E?„+ +kM; F?¬M; TªB F M;m /®i- H9+ M`v imv i ç®B F?¬M; i? M?“M i?m
M;?B T h`M? ;B HÊM M?Q p`v- HmM; Hç+ M?B m [m M pB M M?Q p`v- H`K b Q #
E€ i?“i- HQçB bU ibM? M`v- T?“K H` bmv M;?o Kºi +?9i- ç½ #B i h`M? ;B ç½ F?¬
;B i?“i bU [m€ HÊM- `´i M?B m bBM? w ç m F?¬M; bç+? b)- ?B M içB- [m MªB- [m
bÊ ?½B [mv M i? h`M? ;B KÊB F?¬M; /€K ?`M? çºM; i?B m bmv M;?o- M?QM; Kº
?„M #B i`ä- "bM? h•v oQÆM; Km®M ç®B T?| h`M? ;B - ?ÆM M[- h`M? ;B ç9M;
+m®B +MM; b) H` HQçB F i [mª M`Q ç•v\

J¼B M;QÌB ç m Km®M M`M? M¼i- M?´i H` [m M pB M T?Q /QÊB- Kºi F?B #¼M ?
?„M b) pb M`M? M¼i L?B T +?QM? pQÆM; M`v- çB M +m²M; F #B M i`B bªM bBM?
ç•m +?d Kºi +€B ? B i`,K M,K KQÆB pçM [m M- +?d bÊ k i`B m M,K i`,K M;`M [m M
h`M? ;B K`v çÌB M;QÌB i•K ?mv i- ?€ +| i? #ÎB pb Kºi M;QÌB i?B m ;B ,M +?ÆB K
h`M? E?„+ ibM? M;mv M M;¼+ i?ç+? +•m T?¬M- +kM; b) F?¬M; ;´i ç¬mX

ó*? i Kºi M;QÌB h`M? aªM; - HçB çQÊ+ +QB H` +€B ;bXô h`M? E?„+ ç½ H`K ` [mv
h`M? S?9 imv i p¼M; HB + M?bM h`M? E?„+ - H`K #`K M|B, ó>mvM? i`QÎM; ô
#,M; i?B M imv i ç` - M; v +ª +?QM? ?„M +kM; F?¬M; M;?2`äX

djNX *?QÆM; eNk, :B i L;QÌB æ *Sm L;QÌB

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; eNk, :B i M; QÌB ç +Sm M; QÌB

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

óJÎ` - KÎ` - h'M pQÆM; ç M`²B5ô " M M; Q`B i`mv M` K°i ?²B iB M; ²M`Q- h'M
K'v ?° p #ªQ p tmM; [m M?- +?„T ? B i v b m HQM; çB iÈB- b m HQM; H`E?QÆM
EBM? h`B mX

h`B m h¬M; +ÁM bÊ bU ibM? ç½ Km®M i?¬B- B M; ìi`"M M`v`ä`"M; +?d KÈB KÎ ç;
ç¶B- M?QM; i` M K†i HçB F?¬M; i? F?¬M; H`K` K°i #° /çM; p¬+MM; ç m çÈM- #
FB M ç®M; #W #°M ç-v ç'i+MM; `i M?B m M; QÌB M^K i` M K†i ç'i` M ?W ?W- +Á
?Ov T?ÁM; - T?|M; ?Ä - i`QM; HÁM; HçB +`M; FQ+? ç°M; - Km®M H M iB M; + M; Ê

h`M? E?„+ M; ?2 çQÊ+ ? B +?[ h'M pQÆM; - b„+ K†i pW ç°M; - H`T iS+ K M; i?2Q
?QÈM; T?Q h`B m h¬M; ?`M? H - M|B, óh'M pQÆM; çB M ?ç iÈB `i i®i- "bm?h·v
T?O- +ÁM Km®M KÌB çB M ?ç +?O i`b +¬M; ççQX

h`B m h¬M; FQ+? ç°M; M|B, óL; ?2 M|B iB m +¬M; iY h`M? aªM; M?`+O M; QÆB #
L; QÌB Î MÆB M`Q- #´M pQÆM; Km®M çQ+? i?•M i?, K ?ÄBXô

h`QM; HÁM; h`M? E?„+ M; ?o- h`B m h¬M; M`v b Q ç w h`M? aªM; M?Q i? \>ŠM

h`B m h¬M; i?`v çQÊ+ ?¬M K h`M? aªM; i`QM; ç®M; imv i- i`"M ç-v iB +Mm®B M

h`M? E?„+ M|B, óæB M ?ç- +MM; iY +kM; F?¬M; t tQ+? ; b M?B m- tBM h'M pQÆ
+?d +¬M +| h¬M; G M? T?O` K†i ô h`M? E?„+ pšM iBM iQÎM; h¬M; G M? T?O +?
bU ibM? ?¬K M v içK i?ÌB +?2 /'m çB i`QÊ+ - p T?¬M "bm?h·v oQÆM; M`v- ç M H

h`B m h¬M; M?bM HQÈi [m - i`QM; HÁM; ççB F?€B ç½ ?B m içB ç·v tªv` +?mv M
M|B `ä`"M; i`QÊ+ - #´M pQÆM; KÈB +| i? T?€M çQ€M i?`T?B b€M; bm®i- h?~K
M; QÆB- pb +€B ; b M; QÆB H`K i`€B T?€T Hm"i M?Q p"v- `ä`"M; /€K /šM ; B€Q 9v
ç½ #B i- h`M? ; B +kM; H` ?Q`M; i?•M [m®+ i?Q+? - HçB +`M; H` :B M; "„+ M?` ;
[mv M F?mvM? i?B M ?ç- i`QM; M?`+?d /MM; i`•M +?•m T?'M +?Q ?2Q ,M- K°i +Q
iB M- M?` #¼M ?¼ HçB /MM; ? B KQÆB H, K pçM [m M ç M Km ô

>„M +`M; M|B +`M; F?¬M; ?ÊT i?|B i?QÌM; - i?ŠM; ç M E?QÆM; JšM b m HQM; i`W
F? M- h`B m h¬M; KÈB w i?S+` KbM? i?'i i?®- H`T iS+ i? v ç´B K°i #° F?~m F?C
[m€ F?¬M; #B i i®i t'm`²B- iB m +¬M; iY h`M? ; B #bM? i?QÌM; F?¬M; Q€M F?¬M
i`B T?9- M; šm M?B M ç¼ M?B m iB M +MM; M; QÌB- M; QÆB HB M ç€M? ?„M M?Q
F?¬M; \ô

æÊB M; ?2 çQÊ+ h?~K L; çQ M|B h`M? E?„+ i?B m MÊ F?¬M; i`ª- h`B m h¬M; F?¬M
M|B, óh?B m MÊ F?¬M; i`ª K` i?¬B- #´M pQÆM; i?B m MÊ- ; -M ç·v +kM; TªB i`ª
?„M i?`M? M?Q p"vXô

h?~K L; çQ i?'v #° /€M; h`B m h¬M; tK K†i- i`¬M; `i H` #m²M +QÌB- ? i H-M M`v iÈ
F?¬M; i? #`i +QÌB- ç`M? TªB M|B, óL?QM; ?„M F?¬M; TªB h'M pQÆM; Xô

h'M pQÆM; i`-K K†i M|B, óL?QM; i`QM; HÁM; #´M pQÆM; - p`h`M? +¬M; iY M`v
+ª #´M pQÆM; - HÊB ?çB ?ÆM +ª #´M pQÆM; - #ªM oQÆM; i` M? ; B`M? K°i +QM ;
pQÆM; i?m b Q- #´M pQÆM; M|B ; b\ E?¬M; +| +€B ; b ç M|B- ç·v +kM; H` #ÌB pb
+| i? +?S i?mv MXô

h`M? E?„+ M; ?2 tQM; - +ªK ; B€+ +| +?9i F?¬M; ´M- +€B M`v ç-v w ÎM; Q`B HÌB- F
iWM; ç„+ i°B [m h'M pQÆM; \>„M p°B p`M; M|B, óh'M pQÆM; - M; ?`+? +?`i i?`i b
; B p` ?„M- iW M v p b m F?¬M; [m M ? - M m +| +?¶ +?`K i` - FQM? tBM h'M pQÆ

óL?`i ç Q HQĐM; çQçM`²B\ô h`B m h¬M; F?¬M; F?ÄB M; ~M M; ÆX

h?~K L;¢Q H9+ M"v +kM; F?¬M; M?`M ¢QÊ+ M[ - `i #°B T?K+ h`M? E?„+ M"v- M
QÊi €i #~M i?dm ¢ m F?¬M; +|- F iW ¢|- T?B M iQ€B i`QÊ+ K„i +| i? #Ä F?¬M; +Ä
M"v- M m M?Q H¢B iB T iK+ M€Q tm®M; H iB K" M iB- +?d bÊ +| p KbM? ?ÆB ¢m®M

h?b ` h`B m h¬M; iQÎM; `^M; b) +| pW ` i`Á ? v- B #B i KbM? pW iÈB- HB M ¢-r
F?¬M; F?ÄB H„+ ¢-m- ?ÄB h?~K L;¢Q, ó"bM? h•v oQÆM; M;?o M?Q i? M"Q\ô

h?~K L;¢Q i?ªM M?B M M iB, óhQ`M #° /Q h`M pQÆM; ¢B M ?¢ H`K +?OXô

h`B m h¬M; M iB, óhB M M"v- ¢QÆM; M?B M pšM Km®M- h`M? aªM; TªB K M; p
M;`v F?¬M; +?Q T?ûT i?ªXô >„M ?QÊM; h?~K L;¢Q ¢€M? K„i- iB T iK+ M iB, óæQÊ
M?Q F?¬M; T?€i bBM?- h`M? aªM; ¢½ F?¬M; TªB M;Q iB h`M? ;B - h?~K L;¢Q
pB + ¢€M? i?ªQ /•M F?¬M; i`ª b` MÊ K" i?¬B- i?B m MÊ i?b i`ª iB M- i?B M FBM?
+€+ M;QÆB ¢ m t2K K†i KkB #`M pQÆM;- M„K i v ;BªM; ?Á ¢BXô

a„+ K†i h`M? E?„+ +kM; #B M ¢`B M? M?- K M; i` M K†i p +Q iB M?¢i- pQÆM i v
M?B m +?¶ ¢„+ i°BXô

h?~K L;¢Q H¢M? HMM; HB + M?bM h`M? E?„+ - /Q /U K°i +?9i KÈB M iB, ó*€B M
+?d /„i i v M[M?•MXô

h`M? E?„+ +Q iB M?¢i K°i iB M;- H¢B +kM; F?¬M; M iB +€B ;b- M;QÊ+ H¢B- h`M
¢-v m b-m- +QM K„i`ÆB p`Q h`M? aªM;- i?'v +| K`v ;B€Q 9v ¢½ #„i H¢B- K M; `
K`i ?²M iÈB +U+ ¢B KX

h`M pQÆM; +Q iB ? ? K°i iB M;- M iB, óL;QÆB t2K- M?Q p"v `i i®i- /o ?Á pB [i
F?¬M; K m ¢BXô

hmv i /-M /-M M;WM;- [m-M +?9M; # M M;Q`B +kM; #`tm i M ¢B- ¢€K ;B€Q 9v #„
+MM; h`B m h¬M; b iM; p B ¢B ` M;Q`B- h`B m h¬M; ;B[+?†i ?„M- ;¼B ?„M H M i`
HÈM- M; iM i v +?d h?~K L;¢Q- M iB, óL;QÆB- +€B i M M"v- +?mv M HÈM M?Q p"v-
iB M;Xô

h?~K L;¢Q M iB, óh ¢B ¢ÁB MÊ- ;¼B h`M pQÆM; ¢B H`K +€B ;b\ô

h`B m h¬M; M;?B K i9+ M iB, óh ¢B + M M;„M- +?ŠM; H F?¬M; ¢QÊ+ b Q\ô

h?~K L;¢Q H„+ ¢-m- M iB, óo®M H` +ÁM Km®M HW #`T +€B ? B i`,K M,K KQÆB p¢
M?Q p"v- +QM p`i ¢½ ¢mM b¬B- ¢9M; H` # v `²BXô

h`B m h¬M; F?¬M; F?ÄB ;B"i KbM? M iB, óL;QÆB i?"i bU Km®M #¼M ?¼M tm`i iB M

h?~K L;¢Q +Q iB M?¢i K°i iB M;- M iB, ó*?d H`- #¼M ?„M F?¬M; +-K i?b i®i- M m H
H) +ÁM +| K°i ¢Q iM; bBM? +Æ- ?B M i¢B ¢½ F?¬M; +-K- H¢B pW p†M M?`i" M ;®
+`K F} ¢®B pÈB h`M pQÆM;- +?d M iB, óæ M H9+ ¢|- +S M?bM i`Á ? v H` ¢QÊ+Xô

h`B m h¬M; H ?ûi, óh Km®M ¢B p`Q i`QM; M°B +mM;- ?QÈM; >Q`M; i?QÊM; K"i #

h?~K L;¢Q ? ? +Q iB M iB, óL;QÆB +S pB + ¢B +€Q- oQÆM; ;B ¢½ [m M- M;QÆ
M"Q +| M?¢+ T?K [m•M T?€T #`i p` i?•M- Km®M ¢B i® +€Q +QM `Xô

h`B m h¬M; M;QÊM; M;MM; M iB, ó\*€B M"v +kM; +?Q +?„+ - +QM ` M?Q M;QÆB ?

h?~K L;¢Q F€ [m€B M?bM ?„M K°i +€B- ?ÄB, ó.M t`m- +kM; +| i? t`m ?ÆM +?m`M

h`B m h¬M; +Q iB ?b ?b K°i iB M;- M iB, ó*kM; p"v K" i?¬BXô

> B M;Q iB K°i ¢Q iM; M iB ;BÐM- bÈK ¢½ F?¬M; ¢ bU iB M? h`M? ;B îi`QM; HÁM;
iÈB- /Á ?ÄB, ó*S M?Q p"v F?¬M; +-M;- iB M M;?B ?¼ h`M? ? v b Q\ô

h?~K L;¢Q HB + M?bM h`B m h¬M;- M iB, óæQÆM; M?B M F?¬M; i? - h`M pQÆM; +
¢ ¢½ ` F?ÄB /Q M?- +kM; M M ¢B ;B½M ;•M +®i K°i iw- M iB +?Q #¼M ?„M #B i-

h`M? ;B iϕB i?"M? "B M EBM?- T?"K H" b<sup>a</sup>M M;?B T h`M? ;B - ϕ" T T?€ +?Q #'
h`M? E?„+ FB - ?„M ϕ½ Km®M +?ÆB- ϕ°M; ϕ M i` M ϕ-m E€ Zm®+ +¬M; - i`Á +?ÆE
pšM +ÁM T?Q b mXô

*?m >^M; p K†i ?QM; T?'M- M|B, óh ϕ•v HB M ϕBXô

h`B m h¬M; i`WM; iQ K„i M?bM h?~K L;ϕQ- M|B, óG9+ i`QÊ+ M?bM M;QÆB iU M?
M;QÆB H" ϕB M +m²M; - M?QM; M;¬v M v- #´M pQÆM; KÊB #B i ϕQÊ+- i?b` M;Q)
M;Q|B F?¬M; +?ÊT K„iXô

h?~K L;ϕQ ϕB K M?B M M|B, óæB M?ϕ ϕ + Q i [m€- i H" M;Q|B H"K pB + •M Q€
bm®B im¬M iQÆM; #€Q5 h`WM; K„i +?B Q€M- #'i +°M; ϕ€B i?B M5 h`M? ;B ϕ½
F?¬M; #B i i?m HB K- K°i HÁM; pÆ pûi +O +^aB- #´M pQÆM; F?¬M; M;ϕB H"K M?[I
+?¬MXô

h`B m h¬M; i?Î /¬B- M|B, óL;QÆB `i t'm`²B- p b m b) /ϕv ?Q i Xô *QM M;QÆB ϕ^a
a^aM; FB - +| i? ;B Q +?Q #´M pQÆM; tY Hw ? v F?¬M; - M;Q|B M"v i?"i bU [m€ ϕ
F?¬M; ;B€Q ?m'M ?„M K°i +?9i- [m^a i?U+ H" +m°+ b®M; ?"M; M;¬v F?| +| i? #bM?

h?~K L;ϕQ H„+ ϕ-m, óE?¬M; T?^aB F?¬M; +?`m +?Q- i?"i bU H" M;Q|B M"v +| i€+ /
s2 M;U +?mv M ϕ°M; i`QM; ϕ®M; imv i- HQm HϕB ? B p i M;'Mi?"i b•m- #-m i`|B /
iB i HϕB +¬M; i? K HϕM?- h`B m h¬M; F?¬M; F?ÄB M„K i?"i +?†i [m-M €Q- i?Î /¬B
p"v- +ÁM T?^aB ϕB M?bM M;Q|B M M +Y ?"M; - i?"i bU H" H"K F?| +? i #´M pQÆM; -
?b ?b- M|B, ó^aM oQÆM; `i i?Q+? +?SM; FB M ?¼ h`M? F?¬M; K v- Km®M M M
K°i +?9i- ϕ +?Q #´M pQÆM; KÎ K M; i-K K„iXô

h?~K L;ϕQ /U HQM; p"Q M K K- +kM; F?¬M; +^aK M?"M ϕQÊ+ ?"M w M"v- +?d ?Æ
i`Î M M HϕM? HMM; - M|B, ó: B i M;Q|B H" pb +Sm M;Q|B- ϕB M ?ϕ +?Q `^M; - M?[M

h`B m h¬M; M;•v M;®+ K°i +?9i- /Q|M; M?Q +| +?¶ t9+ ϕ°M; - H" T iS+ HϕB +Q|B
M;Q|B- +| +€B ;b HB M [m M ϕ M #´M pQÆM; \ô

d9yX *?QÆM; eNj, sd L? m

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;B^a, h?QÊM; aÆM æ^a G½Q >´

*?QÆM; eNj, sd M? m

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

h`QM; ϕ K- i?"M? "B M EBM? `i M€Q M?B i- i` M ϕQ|M; ϕ°i M?B M tm'i ?B M `i
#¼M ?„M tm'i ?B M Î F?„T MÆB- `i M?B m ϕ°B- HQm HϕB iWM; ϕϕQ iWM; ϕϕQ p
ϕ M K°i +?¶ +Y ?"M; - HB M T?€ +Y - H" T iS+ - K°i ϕ€K M;Q|B +?2M +?9+ ϕB p"QX
?QÎM; [m-v i`QM; +Y ?"M; +Æ ?² H" F?"M ;B¼M; `®M; iQ, ó€+ M;QÆB +| #B i +
h?Q|M; i?Q|M; b) +| M;Q|B ?ÄB K°i +•m, ó*O h`M? ;B \ô

*?QÎM; [m-v /QÆM; /QÆM; ϕ„+ w- ;"i M? ϕ-m- iB T i?2Q- +| M;Q|B +¬M; ϕ„+ w ?Æ
?ÆM bQ pÈB ?„M- pmM; i v H M- M|B, ó*?QM? H" +?¶ M"v- M M5ô

>¬K M v- +^ai?"M? "B M EBM? ϕ m #B i- "bM? h•v oQÆM; p" h`M? Zm®+ +¬M; i?
i`ϕM; ;BQÆM; +mM; #ϕi FB KX

.QÈB +?•M i?B M iY- M;QÌB i +?Q iWM; +?SM; FB M HQΦB i`M; +aM? M`v- #bM
i`QM; ç€K K•v FB - i•K #'i ?Á M?QM; K†i F?¬M; #'i ?Á - p¬ Hm"MM?Q i? M`Q-
i?mšM i`Î M M; v; „i ç M # M M;Q`BX

*?d H`- +~M i?"M iQÎM; iQÊM;- HΦB +aK i?'v ç•v H` bU ibM? ?ÊT ibM? ?ÊT Hw- "b
pB + F?¬M; ç +?Q M;QÌB i H®B i?Q€i- i?QÌM; i?QÌM; pšM H`K +?mv M çB M +M

"B M EBM? #` ;B| imv i ûT iÈB F?¬M; i?Î M´B- +m®B +MM; +kM; +| p`B T?-M bS+
M'm`QÊm +•v KÆ- K'v ?aQ ?[m ? M M? m i`QM; `WM; K B- M'm`QÊm ç`K Hm"MM- +
ç i`B M|B +?mv M i`QM; H9+ M?„K`QÊm\

J°i b€M; bÈK- .QÆM; hB M HB M #` ;¼B çB o,M *aM? +€+- ?¬K M v +| +?9i Qi F?-
*€i +| p +| +?9i M´B ;B"M çMM; çMM;- ç´ "T tm®M; HB M M|B, óh?~K L;ΦQ HΦB T?

.QÆM; hB M ?Q F? M- +€B ?Q F? M M`v- +?d /MM; ç +?2 /'m t'm ?´- F€i?"i- i`QM
ç½ #B i çQÊ+ iBM iS+- +?d +| çB m- HQΦB bU ibM? M`v ? B # M M;-K ?B m- M;QÌ
i? M`Q- # ?Φ F?¬M; +| ?ÄB- ?„M HB M H`K #° M?Q F?¬M; #B i- # ?Φ ç½ ?ÄB`²E
M?Q F?¬M; #B iX

h`B m \*€i M|B, óh`M? T?B ç K [m ç½ /•v /Q pÈB h`šK K°i ç K- M`M; +kM; H` M;
K ç M;QÌB #` F?B T?K bd M?K+ ç M MQÊ+ M`v- `®i +m°+ H` +?mv M ;b tªv` \ô

.QÆM; hB M H9+ M`v F?¬M; i? ;Bª M;•v ;Bª /ΦB`²B- /Q /U K°i +?9i- M|B, óL¬ i`B
ibM? ;•v` H`i?B m ;B h`M? ;B Km K°i +QM ;` +O "bM? h•v oQÆM; ô

:"

J°i +QM ;` /šM T?€i ?mv i €M- ç•v H` h`B m \*€i p,M bÎ p` p,M UKÈB M;?2 H-M ç-m
+QÌB M|B, ó"bM? h•v oQÆM; H9+ M`Q i?"M? i M #€M ;` `²B\ô

æ-m .QÆM; hB M iU M?Q +9B tm®M; i?'T ?ÆM- +QÌB F?´ M|B, óh?~K L;ΦQ ç½ ç½
[m T?QÌM; i`- #€M`QÊm- ?¬K M v #€M ;`- +?„+ ?šM +kM; H` ?ÊT ibM? ?ÊT HwX

L?[M; HÌB M`v M|B`i +| çΦQ Hw- M m M|B H` æQ M \*?QM? çB #€M ;`- ç•v H` F?
;`- ç| H` H`K M;QÌB i`Èi i`ÁM; K„i- M?QM; h?~K L;ΦQ #€M ;`- [mª i?U+ +?QM? H`
+?QÆM;- M m F?¬M; T?ªB ?„M #€M ;`- ç| KÈB H` K†i i`ÌB K¼+ H M T?Q i•vX

h`B m \*€i iB TiK+ M|B, óJm K°i +QM ;` hW ç| p b m i?b b Q\ô

*aM? h?€B +mM;- b€M; bÈK- i?€B ?"m #„i ç-m çSM; /"v- pW KÈB idM? i€Q- HB M M
tb t`Q #`M i€M- M|B H` +€B ;b- i?ÌB çB K h`M? T?B ç K [m i?`i`K- ?QÊM; # ?Φ F
p•M p•M - i?€B ?"m M;?2 tQM;- H¬M; KB F?¬M; F?ÄB ç tm®M;- i`B m EQM? æS+
H`K b Q p"v\ô

EQM? æS+ +QÌB ? ?ª- M|B, óL;?2 M|B H` M;QÌB M?` K ç #` F?B / - H9+ M`v pšM
+kM; F?¬M; + Q ?SM;- M|B H` M?'i ç`M? T?ªB tª ;B"M pb h`M? T?BXô

h?€B ?"m tK K†i- M|B, óL?Q i? M`Q ? B M;`v # M;`v ç m F?¬M; v M´M- # ?Φ b
bBM? b®M; H`K T?B iY H` çQÊ+- ;ª p`Q +mM;- HΦB K¶B M;`v [mªM bU ibM? # M M

EQM? æS+ M|B, óL¬ i`B M;?2 M|B- "bM? h•v oQÆM; ç€M? M;QÌB h`M? ;B - /šM
?´- +ÁM #„i çQÌM; ç h`M? T?B çB- +`M; #ªQ M;QÌB ç`T T?€+Y ?`M; h`M? ;B -
HÈM- F?„T MÆB ç m M;?` Hm"MM`Q`Q- F?¬M; +?d H` M;Q`B +mM;- +?QM? H`i`Q
b€M; bÈK- >B M S?B HB M bÊ iÈB KS+ çB p T?Q # ?Φ i?dM? i°BXô

a„+ K†i h?€B ?"m H9+ M`v KÈB ?Á ?Q½M K°i Qi- +?"K`½B çSM; H M- ®M; i v €Q
HΦB- +?"K`½B M|B, ó\*€B M`v F€`²B- h?~K L;ΦQ F?¬M; +| pB + ;b- b Q HΦB çB ç°

óJ°i +QM ;` ô G9+ EQM? æS+ M|B` M?[M; HÌB M`v- M; v +ª EQM? æS+ +kM; +aK ;
M´B- K°i +QM ;`- /šM ç M bU ibM? tªv` HÈM M?Q p"v- +?mv M M`v- BiBM iQÎM;

> i H-M M"v iÈB H-M F?€+- +QM ;" M"v i?"i ç9M; H" H"K +^a "B M EBM? ;" # v +?|
M°B +mM; +kM; F?¬M; i? b®M; v M´M- >B M S?B- h?K+ T?B- ? B M; QÌB H" K°i #
>B M S?B +MM; h?~K L; ¢Q- +QB M?Q H" i?•M i?B i- M; Q" B +mM; - i? ? +QM +?€
>^M; - i?b +?QM? H" h?~K L; ¢QX

h?K+ T?B M"v H¢B H" Kšm T?B +O LBM? M- ? B æ¢B [mw T?B MQÆM; MQÆM; i
+MM; +QM ` M?" KbM?X

> i H-M M"v iÈB H-M F?€+- H" M; QÌB M?" K ç +€+ M" M; - ç€M? M; QÌB M?" K ç
M€Q HQ¢M- +^a +mM; +'K ç m H" /Q Hm" M t¬M t Q- K°i b€M; bÈK- F?„T MÆB ç m ç
G" K M¬ i" B- iU M?B M ç m +?2 +?Î +?O iY- pb p"v- +| M; QÌB M|B "bM? h•v oQÆM
h" M? ;B i B # v p¢ ;B| - K¼B M; QÌB T?•M p•M F?¬M; /Si- M; v +^a M°B i?` i`QM; ;
M"vX

"° K†i #^aQ /QÐM; p¬ +MM; i®i +O i?€B ?"m F?¬M; F?ÄB +| p" B T?¬M `mM `~v, óJ
ós€+ i?U+ H" K°i +QM ;" i?B m ;B h" M? ;B K'i ? B KQÆB H, K p¢M [m M Km K°i
a„ + K†i h?€B ?"m i®B i, K T?B M Km°M #„i ç-m çSM; /"v, ó> B KQÆB H, K p¢M [m
;B [m^a M?B M H" ç¢B i?O #9i- B ;B M; ?o iÈB- H-M i`QÈ+ h'M pQÆM; F?|+ H|+ M
h" M? ;B M"v i?"v H" mv T?QM; Xô

EQM? æS+ +QÌB ? ? - M|B, óE i [m^a- i?B m ;B h" M? ;B FB ¬K ;" çB `²B- H¢B F
h?€B ?"m H¢B +~M; F?¬M; pmB- M|B, ó>„M ç½ Km®M t ?Q - `ä ~M; +ÁM [m}i MÊ

EQM? æS+ KdK +QÌB- M|B, ó*?Q M M- "bM? h•v oQÆM; iS+ F?Q H M- +?d H"- iW
F?¬M; +?`m +| ?¢B +?`m i?B i- i?€B ?"m M; šK H¢B t2K- ? B KQÆB H, K p¢M [m M
çQÆM; M?B M Km®M ç€M? ç M i" M +Y - pb p"v- ?„M HB M /šM M; QÌB p¼i p"Q h" M
i?B m ;B - ?Ov çB h" M? ;B - H¢B #^aQ M; QÌB çB #®M T?Q - M M +Y ?"M; h" M?;

ó>Q F?¬M; iQÎM; M´B5ô h?€B ?"m /¢Q #QÈ+ i`QM; çB M- KQÌB T?¬M mv M; ?B- M|B
M´B- K°i M; QÌB i?B m MÊ F?¬M; i`<sup>a</sup>- M; QÌB M"v i" B b<sup>a</sup>M M; "M p¢M- H¢B p„i +?`v`
M ;b +^a- i¢B /QÈB +?•M i?B M iY- H¢B #W #½B M?Q p"v- +kM; F?¬M; T?^aB H" ç²

EQM? æS+ M; QÊM; M; MM; +QÌB K°i iB M; , ó"bM? h•v oQÆM; #^aM iQM? +?QM? H
iB M- +?Q M M KÈB iS+ ;B" M- +€B ;b +kM; +?ŠM; i? K [m M i•KXô

h?€B ?"m ç|M; i`ÁM; K„i- M|B, ó>„M çB çÁB iB M- M m h" M? ;B F?¬M; +?`m +?Q
i¢B b Q T?^aB ;B®M; i`®M; F?m +?B M ç€M? M; QÌB M M ;b ç| M?Q p"v- i? /B M ?
p"Q `²B- K'i +¬M; ?„M H" S?Á K½ æ¬8v- H" bOM; i?¬M i`QÈ+ K†i # ?¢- B ;B +kM
M|B +?Q # ?¢- pB + M"v F?¬M; i? çÆM ;B^aM #Ä [m - ;¼B M; QÌB çB ` ,M /¢v K°i iw-
ç ` ,M ç2Xô

*€B +•v ;"v M"v M•M; H M + Q + Q- +m®B +MM; H¢B H" M? M?"M; `ÆB tm®M; - ç
` ,M /¢v- +?d bÊ bÈK ç½ HÁM; M?Q HY ç®i- ,M F?¬M; M; QM- M; O F?¬M; v M- M
ç M +? iX

> i H-M M"v iÈB H-M F?€+- i`i +<sup>a</sup> K¼B M; QÌB #B i`ä- / K†i h?~K L; ¢Q FB p¬ +M
T?•M MY +ÁM iQÎM; H" K°i bU FB M [m M; pBM?- QÈ+ ;b ;†T M; QÌB HB M F?Q2 F

L|B b m- +€B T?¢i #´M; H°+ FB H¢B +~M; H" H|B M|B p¬ + ,M +S- M m M|B h?~K L
æQÌM; [m M- K°i M?" ;B" i` ç m +?d /U p"Q Qi iB M #´M; H°+ M"v /mv i`b K¢M;
+kM; çO H"K +^a M?" ;B" i` #¼M ?¼ F?¬M; K v- M?QM; h?~K L; ¢Q H" M; QÌB M"Q- ç
H" L?B T +?QM? pQÆM; ;B€K [m®+ h•v >¢- +?QM? H" T?¢i #´M; +^a çÌB +kM; F?¬M

h?€B ?"m çQ ` w +?d- çQÆM; M?B M +ÁM ~M ?"K w iS +?2 +?Î- M|B H" M; ?B K i`
i?¬BX

L?QM; EQM? æS+ H M iB M; - #QÈ+ +?•M H¢B M; v +^a +?mv M +kM; F?¬M; +?mv
h?€B ?"m F?¬M; F?ÄB H¢M? HMM; - M|B, ób b +€B ;b +ÁM +?Q çB- çSM; Î +?¶ M"v

EQM? æS+ F?9K M9K M|B, óh?€B ?"m MQÆM; MQÆM;- M¬ i" B +| +•m M|B- F?¬M;
h?€B ?"m K'T K€v KB M;- M|B, ó*?2 +?2 H'T H'T- +| H|B ;b +S M|B H" çQÊ+Xô
EQM? æS+ i?'T ;B¼M; M|B, óL¬ i" B M;?2 M|B- i?|B çB K M M +Y ?"M;- h'M pQÆM
î i`QM; t2 t2K tûi- ? B M;Q|B +Q|B iQ2 iQûi- +ÁM +MM; K°i +?¶ HÈM iB M; i`-K i
M;Q|B ç m i?'v çQÊ+- +kM; M;?2 çQÊ+ ô
J†i i?€B ?"m iS+ i?b i`-K tm®M;- ?Qi b•m K°i ?ÆB- iW iW M;²B i`î HçB i` M ;BQ|M
+| +?„+ +?„M RyyW F?¬M;\\ô
EQM? æS+ M|B, ó*K i? M?Q i? M"Q- M¬ i" B +kM; F?¬M; #B i`ä- +?d H"- iBM iS+
F?¬M; +| HY K" pšM +| F?|BXô
h?€B ?"m ç|M; K„i HçB- +ª M;Q|B #„i ç-m i`î M M •K i`-K - +?"K `b `b M|B, ó>B M
MÊ i?b i`ª iB M- H" bU ibM? i?B M FBM? ç` M;?o - h`M? ;B ;B M;?B T `i HÈM
F?¬M; +?`m i? M? iQ€M- ç•v H" +€B ;b\\ô
EQM? æS+ M|B i?2Q H|B i?€B ?"m , óaQ pÈB ç€M? +QÈT i?b F?¬M; b B #B i H„K
h?€B ?"m +Q|B H" M? HçM?- M|B, óæ9M;- +?QM? H" +€B ççQ Hw +?¶ M"v- çQ| M;
içB h•v >ç- HçB H" L?B T +?QM? pQÆM; ;B€K [m®+- HçB +M; H" S?Á K½ æ¬ 8v-
æçB h®M; i \\ L;Q|B M?Q p"v- HçB #` M;Q|B h`M? ;B F?B / M?Q i? - H€ ; M h`M
[m€ KS+ K°i QiXô
EQM? æS+ M|B, óh?€B ?"m +| w iS H" ô
h?€B ?"m M;„i H|B M|B, ó B ;B F?¬M; +| w ;b- ç9M; b B +kM; M M +| K°i +¬M; H
i?B m MÊ F?¬M; i`ª- HW #`T M;Q|B i K°i +QM ;"- ç´B HçB H" B ;B - B ;B +kM;
o"v +kM; H" #¼M ?„M ;B2Q ;B| ;†i #½Q- +?mv M iªM; ç€ ç"TM€i +?•M +O KbM?-
h`M? ;B [m€ M; M; M;QÊ+ `²B- M;?o ç M H9+ #bM? i?Q| M;- HQçB €+ ç'm , i? ?
F?¬M; M?Ä-
H-M M"v M m M?Q ç´B HçB- M;Q|B çÁB iB M F?¬M; TªB H" "bM? h•v oQÆM;- Hç
i?Q| M;- +?šM; TªB H" ç€M? `Êi `M; +Y M;Q|B i - HçB #„i M;Q|B i Mm®i p"Q i`
?m'M #¼M ?„M- +QB M?Q H" çÁB HçB +€B +¬M; ççQ- imv ?„M H"K pB + ?ÆB [m€ K
M?"MXô
EQM? æS+ M|B, óh?€B ?"m MQÆM; MQÆM; i?€M? KBM?Xô
h?€B ?"m mM; /mM; M|B, óo T?¬M h`M? T?B FB ô L" M; HçM? HMM; F?) ?W- +
+kM; HÊB ?çB- ç9M; H" €+ M?•M +€Q i`çM; i`QÊ+- K°i M[M?•M- F?¬M; v M´M M
?ç M?Q i? M"Q- bBM? ` K°i M;Q|B MY GQM; iY S?QÊM; M[pb # ?ç- HçB +ª
M" M; M?" K ç - [m M i•K bU ibM? # M M;Q" B +mM;- i?|B çB K h?€B i´ ?Q" M; ç ç½
EQM? æS+ M|B, ó>"m +mM; F?¬M; çQÊ+ + M +?QM?- M;QçB i?Q+? F?¬M; çQÊ+
h?€B ?"m +Q|B HçM? K°i iB M;- M|B, ó*| i? +?S- M?QM; h`M? T?B Hm¬M F?¬M;
æS+- M;QÆB +?çv ç M +?¶ h`M? T?B K°i +?mv M- M|B M?[M; H|B M"v +?Q M" M; #
+¬M TªB çB- B ;B î +?¶ M"v +?| iBM iS+- çB M? M? p M? M?5ô
í +?¶ H-m +€+ h`M? T?B- +€+? M;U ?Q pB M +kM; F?¬M; t - iW i` M H-m i`¬M; [m
K B i-M; i-M; HÈT HÈT- +MM; imv i ç¼M; ? B # M- H"K M´B # "i M M +ª pMM; `°M
i` M i`|B /QÈB ç'i- ;B®M; M?Q ç m #B M i?"M? K"m i`„M;X
.QÈB K€B ?B M- ?ÆB MQÈ+ F i i?"M? iªM; #,M; ?ÆM K°i i?QÊ+- MQÈ+ ç€ |M; €M
p M; H M T?®+ i®+ i` M M|+ H-m +€+ çB- ?Á i M imv i ç¼M; /QÈB H-m- ?bM? i?
ç T K„iX
L;šm M?B M b) +| p" B +QM +?BK +?|+ #` ?M /¼ - ç°i M?B M iW i`QM; `WM; K B #
tQ v [m M? ;B[F?¬M; i`mM;- t t i`¬M; [m - HçB ç +?Q KM ç¬M; F?„+ M;?B i M
bBM? +ÆX

*ªM? ç T M?Q p"v- M?QM; h`M? T?B H¢B K°i ç B K ?"Q ?SM; t2K tûi ç m F?¬M; +|
p"Q +mM; - K°i KU+ ç QÊ+ ?Q" M; i?QÊM; bOM; €B- i?ÌB ;B M # M,K- HB M iW i¬M
M" M; ç½ Km®M t2K M?Q K°i i`QM; M?[M; M;QÌB K v K„M M?'i i` M çÌB- # M;?bM; E
F?¬M; T?ªB T?B M Km°M m Q€M ? v b Q\

J¶B H9+ ç K ç M- ç M b€M; `U+ `Ð- +?9i Qi ç M +mM; çbM? M"v ;B®M; M?Q M;¬B
ç|- i`QM; +?®M i?•K +mM; - H¢B K M; i?2Q # Q M?B m ?B p¼M; +O K¼B M;QÌB\ i
i`QM; pÁM; KQÌB M;"v- Hm¬M Hm¬M b) +| # M,K M;"v K°i ç°B i?•MªM? iW iW iB
?d~K`QÊm p" i?S+ ,M- i?ÌB ;B M Hm¬M +| i? ?¢M? T?9+- M" M; K v K„M ?ÆM bQ

L?QM; ?¬K M v- M" M; H¢B +„M +?†i ? B ?"K `„M; i`„M; M;"- ? B p B i` M M;QÌB +kM
iB m M°B i?` H9+ +?ªB ç¬m F?¬M; #B i H`K b Q- H`K +?Q M" M; `i F?¬M; ?"B HÁ
ç€M? ?„M K°i #¢i i BX

h`QM; HÁM; M" M; #B i `ä- M" M; p" M;QÌB M?" +O M" M; - K°i M;QÌB i¢B i?•K +mM
`°M; HÈM- ;¬M ç•v ? B # M +| M? m- M;QÌB # M M;Q" B i`¬B [m i®i- ç` p` i`QM; +
p[M; +?„+ ?ÆMX

L?QM; ç K [m - iBM iS+ i`mv M p"Q H¶i B +O M" M; - M" M; +Æ ?² K°i +?9i +kM; F?
i`ÌB # M i`Q - H`K b Q ç°i M?B M #` M;QÌB ç€M? ç M i" M +Y \ *ÁM M[- çQÌM; ç h
+| ?„M F?¬M; F?B / M;QÌB +kM; F?¬M; i `²B- H`K b Q H¢B ç +?Q M;QÌB F?€+ F?
ç€M? ç M +Y +?QM? H` h?~K L;¢Q- h`M? T?B HB M iBMX

J†i h`M? T?B •K i`¬K- b B M;QÌB #®M T?Q M;?2 M;|M; iBM iS+- çÊB +?Q iBM iS
M" M; ç m i`Î M M H½M? M?QÊ+ bQÆM; H¢M?- i?M M"v M?'i ç`M? T?ªB #€Q- ?¬K M
M;"v K B h`M? ;B +ÁM Km®M +| +?¶ H Q ç°M; +?•M i v b Q\

Jm®M #€Q i?M- iU M?B M T?ªB i`¬M; + "v p"Q ?Q" M; i?QÊM; - M" M; ç M +?¶ # ?¢-
i® +€Q- # ?¢ # M FB +kM; ç½ ç²M; w `²B- M?'i ç`M? T?ªB F?B M i`€+?X

*?d H`- +€B F?B M i`€+? M"v- F?¬M; T?ªB +?d H` ç H`K +?Q çÐ M;S - h`M? T?B H
M?B M #B i `ä- h`B m *€i ;¬M ç•v + 'm F i +MM; pÈB h?~K L;¢Q H`K pB + t'm- H9-
K°i +?9i ç t2K tûiX

æ M i` M #m´B i`Q - ç½ +| M?B m M;QÌB HB M iB T ç M M OB `²B- ?B M i¢B- M;Q
+kM; H` K°i i`QM; hS T?m M?•M- M;?2 M|B ;¬M ç•v #'i ?Á +MM; h?K+ T?B- +?Q i
p M HÈM ?ÆM h`M? T?B KQÌB im´B- pšM +?•M i?"M? K" ç M- i?•M i?B M +?"Q ?
M M;Q" B- F?¬M; F?ÄB M|B,

óh M "bM? h•v oQÆM; FB H` S?Á K½ æ¬8v- +kM; H` M;Q¢B i?Q+?- bQ b€M? pÈB
i?Q+?- ?„M H`K b Q H¢B +| i? ?¢ i?O ç QÊ+ \ ob +€B M"v- M;?2 M|B +ª +,M M?" H
#B i H`K +€B i°B M;?B i; b- +€B T?ÁM; K ç T +kM; ç°M; ç M ?„M b Q\ô

h`M? T?B iU M?B M H` ? B K„i çšK H - i?'T ;B¼M; M|B, óh, i, F?¬M; +¬M T?ªB M|
i?b` iQÎM; `M; p"Q +mM; - +| i? H`K +?Q M;QÌB M?" K ç F?¬M; #` M;QÌB i #„i
[mª i¢M?Q p"v- ?¬K M v ?„M pšM +ÁM iB m / Q # M M;Q" B Fb Xô

æS+ S?B KB M; HQÐB #ûM M?¼M- +QÌB H¢M? M|B, óE?¬M; B +?Q ?„M +?¶ /U -
HÈM M?Q i`ÌB- /€K ç€M? ç M T?O h`M? Zm®+ +¬M; ? v b Q\ h?2Q i i?'v- i`QM; i
p ?„M- ?„M KÈB F?¬M; FB M; M ;b M?Q p"vXô

d9RX *?QÆM; eN9, :B"m Zm€ L?d

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; eN9, :B`m [m€ M?d

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h`M? T?B i?m MQÊ+ K„i H¢B- +?d M|B, ó\*?d i`€+? K M? i F?´ ô

æS+ S?B +Q|B M|B, óE?¬M; T?ªB Km°B Km°B K M? F?´- +?d bÊ H` M;Q|B ?[m i•
Km°B M;šK H¢B t2K- b m HQM; "bM? h•v oQÆM; FB K†i H` B\ L`M; H` # M M;Q
h?K+ T?B- +€B [m M ? M`v +ÁM F?¬M; T?ªB ç½ M|B `ä`²B b Q\

E?¬M; +| ç€K #¼M M`M; H`K +?¶ /U - "bM? h•v oQÆM; /€K H`K` +?mv M HÈM M?
Km°B Km°B M;QÆB +kM; H` i B # v p¢ ;B|- M;`v #bM? i?Q|B; # ?¢ ç m M;mv M w
M?bM- i`QM; HÁM; bBM? b¬B ç-v p ;?2M ;?ûi-

ç m M|B +?9M; i H` M;Q|B + Q [mw Kšm M;?B i?B M ?¢- M?QM; F?¬M; T?ªB H` M
;?2M ;?ûi Km°B Km°B i?¬B- Km°B Km°B +kM; T?ªB +`M i?"M KÈB çQÊ+Xô

G|B M|B ç M ç•v- K†+ +?Q B +kM; #B i æS+ S?B +|`„Ti•K`²B- h`M? T?B ?€ H¢B
i?QªM; [m - M?•M iB M M|B, óL?[M; H|B M`v +?Ê +| ç +?Q M;Q|B i #B i`ä- i`€M
iQÆM; H B H¢B +`M; F?¬M; #B i M M H`K M;Q|B M?Q i? M`QXô

æ¬B K„i æS+ S?B M?Q +?'K M?Ä- HQÈi [m ?QÈM; #®M p€+? iQ|B;- €M? K„i`ÆB
+€B ;B€ ç M M`v +?d /MM; T?B M;¼+ +?¢K F?„+ ç K`i?"M?- i` M ç M #„i ç-m çB H
M;¼+ ;B®M; M?Q H` M?m°K i?"M? i-M; K°i p-M; b€M;X

*€B ;B€ ç M M`v- æS+ S?B iU M?B M #B i`ä- H9+ i`QÊ+ H` p"i # ?¢ v m i?Q+?- p
S?B M?bM i?'v- ç¬B K„i F?¬M; F?ÄB H°` p ?•K K°- H¢B +ªK i?'v p`B T?¬M +?m
bmv- +ª ç|B M`v çWM; +| M;?o ç M pB + çQÊ+ •M bOM;X

h`M? T?B iB TiK+ M|B, óJ¼B M;Q|B #`F?B / ç Mi` M ç-m- ç M +ª"² h€i +kM;+
Km°B +ÁM #,M F?Q,M +€B ;b- >B M S?B +MM; h?K+ T?B FB iU +?Q H` ç9M;- hS T
i?"i +kM; F?¬M; +QB H` +€B ;b- M,M; HU+ +€+ M`M;- +| i? #„i çQÊ+ # ?¢ b Q\

L?QM; +?Ê +| [m M- # ?¢ Hm¬M Hm¬M H` v m iÈB MÆB M`v M?'i- M;QÆB +kM; [r
p®M i ç•v H`K i, i, F?¬M; M M M|B- ?¬K M v H¢B F?¬M; i? F?¬M; M|B-

M;QÆB ç½ Hm¬M Hm¬M +| i? M?bM i?'v # ?¢- +?d +¬M M?B m H|B +?9i Qi- +| i?
K v- M|B +?Q +MM;- M;QÆB +kM; [m€ i`mM; i?U+ K°i Qi- +kM; F?¬M; T?ªB H` i
T?B ô

h`M? T?B p°B p`M; M|B, óa Q H¢B M|B M?Q p`v- i, i, +kM; H` p b i i®iXô *ª M;Q|B
T?¬M +?m t|i- H¢B K M; i?2Q p`B T?¬M M`M? M¼iX

æS+ S?B i?'v ?bM? /¢M; +O M`M;- i`QM; HÁM; H¢B +`M; ?•K K°- F?| i`€+?- # ?¢
ç M ç•v- i`QM; HÁM; H¢B F?¬M; F?ÄB i?'M i?S+- M m i` H¢B #ªv i€K M,K- iQ b„
h`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB b•m FQM i?Î /`B- ç M; ç`M? iB TiK+ M|B +?mv M- H9+
•K EQM? æS+- M|B, óh?€B ?"m +| +?mv M Km®M M|B +MM; pÈB h`M? T?BXô

óu X X XXô æS+ S?B i?Q€M; +€B ç½ i`Î M M +?•M i v Hm®M; +m®M;- Km®M i`€
Km®M H M H-m- H¢B çB ç•m i`€M? ç•v\

h`M? T?B çSM; H M M|B, óæB- i, i, i?2Q i +MM; çB iB T w +?d i?¬BXô

*?QM? i¢B H9+ M`v- EQM? æS+ K†i F?¬M; #B m i bM? ç½ +¬K T?'i i`¬M iB M ç M-
€M? K„i`ÆB p`Q i` M M;Q|B æS+ S?B- +Q|B F? M M|B, óæS+ Zmw M?•M ç½ Î ç•v

h` M K†i æS+ S?B pW t M? H¢B i`„M;- t`m ?´ M|B, óG½Q *¬M; *¬M;- KM ç¬M; F?
T?ªB ç M ç•v b Q\ô

EQM? æS+ ;"i ç-m- M|B, óh?€B ?"m +| +•m M|B- Km®M M¬ ;B M|B`ä pÈB h`M? T?

æS+ S?B HB M +€B ;b +kM; F?¬M; M|B M[`²B- M?bM M?bM h``M? T?B- H¢B M?bM
i?`M? +9B +9B i?•M- M|B, óEQM? æS+ +¬M; +¬M; +S M|BXô

EQM? æS+ +| +?9i M•M; +€B +^K i`ÆM #|M; H M- /„i +m®M; ?¼M; - K†i F?¬M; #B n
+mM; F?¬M; i? K ;B p`Q +?QM? bU- M; Q¢B i?Q+? F?¬M; çQÊ+ i? K ;B p`Q +?Q
Mm¬M; +?B mXô

>„M i` M; M;?B K i9+ M|B tQM; - H`T iS+ F?QK M; Q|B ?QÈM; h``M? T?B- M|B, ó
+?Q \ô

a„+ K†i h``M? T?B #¶M; M?B M i`Î M M i`„M; # +?- +„M K¬B M|B M?Ä, óæ½ M; ?2

óL; ?2 `ä H`i@i`²B- ?„+ ?„+ ô EQM? æS+ ;QÊM; +Q|B- M|B, óhW tQ ç M M v- # Q M
H|B M`v- h``M? T?B ; -M ç•v +| i`B i?S+ ?B m H M; ?o - +?„+ ?ŠM +kM; ?B m bS+ I
H½Q M?•M ;B +?d bÊ +| M; Q|B F?¬M; #B i M†M; M? - H¢B ;BŠK H M p i t2 ç´- ç M
`i F?| +QB- +?Q M M KÊB ;¼B M¬i`B iÊB M?„+ M?Î p`B +•mXô

a„+ K†i h``M? T?B i`Î M M i€B M?Êi- ç•m +ÁM #° /€M; ?'T /šM M; Q|B F?€+ \ a m F
M`M; KÊB i?`T ;B¼M; M|B, óh?€B ?"m M|B- i M?`i ç`M? ;?B M?È i`QM; HÁM; - b
?B m +?mv M- tBM i?€B ?"m +| i? i?Q|M; tmv M /¢v #ªQ- H9+ M`v ç•v- ç EQM? æ
+?mv M- i?`i bU p¬ +MM; ?´i? M- MÆB M`v +| K°i #° M; ¼+ #°B- H`ç² +QÊB H9+ i

L`M; tQ v M; Q|B b| p ?QÈM; #`M i` M; çB K- +-K H`v K°i #° M; ¼+ #°B- €M? b€M; #
+?B m p`Q i` M K†i M`M; - i`QM; ;QÆM; +?QM? H`h``M? T?B FB - ç-v p H¢M? HM
i` M K†i ç T H¢B ç´B i?`M? K°i #° i?ªM M?B M +Q|B M|BX

L`M; +-K K°i #° M; ¼+ #°B M`v- pW M?ûi p`Q i`QM; i v EQM? æS+- pW M|B, ó>-
+`M; F?¬M; i?Q+? M[ `²B- +QM M; QÆB Hm¬M +| KÊB MÈB +k- +€B M; ¼+ #°B M`
+¬M; Xô

EQM? æS+ +kM; F?¬M; T?ªB M; Q|B F?€+? F?Q- M m M|B H` [mw M?•M # M i?QÎM
çQÊ+ +ÁM M?B m ?ÆM +ª.QÆM; hB M- ?„M [m2M pB + / H`K K` +-K M; ¼+ #°B-
pW +Q|B ?b ?b M|B, óh¢ÆM h``M? [mw M?•M # M i?QÎM; Xô

h``M? T?B çQ M i` M; pW p†M M|B, óa Q H¢B M|B M?Q p`v\ EQM? æS+ +¬M; +¬M
F?¬M; +| EQM? æS+ +¬M; +¬M; - B iÊB ?-m ?¢i?€B ?"m\ *?Q M M- i?€B ?"m b®
+¬M; +¬M; b) +¬M; H QXô

EQM? æS+ +Q|B ?b ?b K°i iB M; - +?d M|B, óh?€B ?"m +ÁM ç M; +?Ì M¬i`B ç€T H|
T?`i i`-M H M- tQ v M; Q|B HB M çBX

æ¬B K„i æS+ S?B •K iB M? #`i ç`M?- +ªM; Q|B +`M; +ªK i?`v `i t'm ?´- h``M? T?B i
M`M; , óh, i, M;²B i`QM; +?®+ H€i M[F?¬M; \ô

J„i i?`v h``M? T?B Km®M pÈB p`Q i v +O æS+ S?B- æS+ S?B H¢B HMB H¢B ? B #
M?B K # M?- F?¬M; i? iÊB ; -M- +Q|B F? M M|B, óG9+ M`v i KÊB M?È iÊB- +ÁM
M`v M M çB `²B- Km°B Km°B F?¬M; +-M çQ iB M ç•mXô

L`M; F?¬M; F?ÄB i?Î /`B K°i ?ÆB- i`QM; HÁM; i?-K ?"M- bÈK #B i H` M?Q i? -
T?QÆM; ¬M /`+? M`v- i?b` - h``M? T?B M`v ç„+ i°B- F?¬M; T?ªB >B M S?B ? v h?

h`QM; HÁM; M`M; F?¬M; F?ÄB HQ H„M; - pW `²B EQM? æS+ M?bM i?`v KbM? Î +
T?K+ K M?- +| i? M|B +€B ;b F?¬M; i®i? v F?¬M; \ *€B M`v b•m b„+ F?¬M; ´M `²
+ªM; Q|B i?`i ?²M H¢+ T?€+?- #QÈ+ M? M? K` çB i?ŠM; +€M? +Á # vX

h``M? T?B +ÁM Î H¢B i`QM; H-m +€+- [m€ ;®B M`M; /QÈB +?•M +?QM? H` ? B M°
M; Q|B M`v [m€ i` M K†i ç´i- ç-m +kM; F?¬M; /€K M;~M; H M- ?-m ?¢ h``M? [mw M
F?¬M; #B i- i?|B çB K h``M? T?B iS+ ;B`M- H`imv i ç®B F?¬M; i? +½B H¢B ? v b

h`M? T?B +„M K¬B- +ª M;Q`B i`Î M M H¢M? HMM; iÈB +U+ ¸B K- ? B i v pÁM; T?
i?“i /`B +?2 Î ¸-m M;¡M i v ¡M; €M? b€M; HQM; H M? +O M`M; - +?“K `½B K` ¸B [m
M;QÆB M¡B ;b i¢B # M M;Q`B\ô

ó>²B #~K [mw M?•M- +€B ;b +kM; +?Q M¡B- +?QM? H` +?QM? H` i? v [mw M?•M
Q M ô *mM; M[FB M¡B +?mv M ¸-m iB M- F?¬M; F?ÄB bÊ ?½B HB + M?bM h`M?
tm®M;X

h`M? T?B i?ªM M?B M M¡B, óhW M v p b m- +€B ;b +kM; F?¬M; i? M¡B- M; v +ª
+¡- M;`v K B H¢B +?m`M #` K°i T?¬M H p`i- ¸Q ¸ M ?`m +mM; - GQm >d K` i?¬B-

h`M? T?B +?•M i?“M? K` M;²B Î i` M ;? - i?•M i? K K K¢B- ? B +QM M;QÆB iøM
>d- M;QÆB H`T iS+ ¸B o,M \*ªM? +€+- M¡B +?Q # ?¢- bU iB M? h`M? ;B - H` ¸Q`M;
?“M F?¬M; F?¬M; +?“m i?m FûK- H` h`M? ;B +¡ b B i`QÊ+- i?•M +O i H` T?B
•M- +`M; F?¬M; i? #ªQ ?° M;Q`B M?“ K +?QM? KbM? ¸ - +ÁM Km®M K`B # ?¢T?
F?¬M; +-M i?B i H`K "bM? h•v oQÆM; F?¡ tYX

"bM? h•v oQÆM; +¡ +¬M; HÈM- H` i`B iY ?B K +¡ æ¢B h®M; i - H¢B +`M; H` T?K i€
i?B m iB M +O ?„M- +kM; H` h`M? ;B ¸€M; +? i- F?¬M; HB M [m M ¸ M ?„MXô

GQm >d FBM? M;¢+ HB + M?bM h`M? T?B- F?¬M; #B i h`M? T?B `®i +m°+ H` M
T?¡- +S [m€ i` M Kti ¸'i- ¸°M; +kM; F?¬M; /€K ¸°M;X

h`M? T?B M?,M ? B ?`M; H¬M; K`v H¢B- M¡B, ó*ÁM HQ H„M; +€B ;b- M? M? ¸B- M
GQm >d ;"i ;"i ¸-m- p°B +?¢v ¸BX

h`M? T?B +Q`B M?¢i K°i iB M;- +ª M;Q`B i`Î M M p¬ +MM; m Q€M- M? M?“M; K
óoQÆM; K K - +kM; p`i pª M;QÆB K°i +?mv M- ¸ M i`QM; `QÆM; +O i - +?¼M K`v
¸Q ¸ M +?¶ >B M S?B +MM; h?K+ T?B MÆB ¸¡- M¡B +MM; +€+ M`M; - #bM? i?Q`M
i?Q`M; tmv M ¸B ¸B H¢B H¢B- +¡ M?B m +?¶ +?“K i` - FQM? tBM +€+ i, i, i?¬M; +
H`K Km°B Km°B- iU M?B M b) ¸B ;†T +€+ M`M;Xô

oQÆM; K K F?¬M; /€K M¡B ;b- ¸€T SM; K°i iB M;- p°B p`M; #QÊ+ M? M? ¸BX

h`QM; H-m +€+ M`v- +?d +ÁM H¢B +¡ h`M? T?B +MM; K°i M;Q`B M°B i?` [m€ i`
i?Q€M; +?®+ #„i ¸-m i`Î M M ¸€M; bÊ- H¢M? HMM; i?®i, óG` M;Q`B M`Q +?•K M;
?“m\ L?Q i? M`Q i?€B ?`m ¸°i M?B M ¸ M i`M +Y ¸•K K°i +QÊ+- M;QÆB M¡B5ô

L°B i?` [m€ i` M Kti ¸'i- Kti F?¬M; #B m iB M?- M¡B, óL¬ i`B F?¬M; #B iXô

h`M? T?B M;Q€B ¸-m M?bM H¢B- M?2 ` ,M; +Q`B M¡B, óL;QÆB K¶B i?€M; i?m h`
+?“i +?B M;QÆB F?¬M; TªB M?Î +?9M; i h`M? ;B - ¸•m +¡ i? H`K bBM? w >Q`
/MM; M;QÆB ¸½ ¸ M- ¸B i?,K /Á +?Q i - M?bM t2K H` B ¸ M; ?² M;¬M HQ¢M M;[X

*ÁM +¡ K°i pB +- M;QÆB iB K K°i +Æ ?°B- tm`i +mM; K°i +?mv M- M¡B +?Q +? i #B
M M p°B p½ ¸°M; i?O- i`QM; M°B +mM; ¸½ tm`i ?B M +?mv M t`m- M M M?“M K°i +
L°B i?` [m€ i` M Kti ¸'i ;"i ;"i ¸-m- M¡B, óL¬ i`B K À°`0•Đ bđ ;S€bđ ?9M;?ms° à HB

h?~K L;¢Q M|B, ó>° #° F i iQ€M H" # i`,K M;"M- +?d /MM; ¢ +Sm i K" i?¬B- M?C
b„T #„i ¢-m KM ¢¬M; - /°M +?9M; €Q `€+? [m-M p€- i?•M F?¬M; +?¶ Î- h?€B L;mv
M M- F?¬M; t•v /UM; +€+ +¬M; i`bM? - +`i #QÊ+ T?€i i`B M- +?d bÊ H" F +ª +?9M
b) H"K #¼M ?¼ +? i +|M; - #ÎB p"v- pB i?¬M Km®M i?m `m°M; M?B m ?ÆM- /MM;
FB M ;B pB MXô

h`B m \*€i F?¬M; F?ÄB ;"i ¢-m- ¢ÆM i?m-M +?B ` +?€Q HQÆM; i?U+- M m H" Î K`v
i`QÊ+ K„i i?ÎB iB i`i H¢M? - +?d /U p"Q K°i M;"v # #[- H¢B +| H"K ¢QÊ+ +€B ;
T?ªB +Ä +•v- +kM; M M +| K°i +?¶ +?2 ;B| i`€M? KQ X

>m®M; ?² M,K b m H" ¢-m tm•M- +kM; M M +mM; +`T K°i Qi i`•m +`v- M¬M; +K- +k
K¶B M,K ¢ m T?ªB ;B9T ¢Ð MÆB ¢•vX

h`B m \*€i F?| tY- M|B, óhB M T?O F?Q- +?d bÊ F?¬M; i? tm`i` M?B m iB M M?Q
#° ¢`M? ` # i`,K M;"M [m M- ?¬K M v +ÁM +?Q +| iB M iS+ K M? K®B- ¢•m +| i?
[m M\ô

h?~K L;¢Q +Q|B ?b ?b M|B, óoB i?¬M M; ?2 M|B- i?m `m°M; i`QM; F?Q +?²M; +?`i
L; ?2 tQM; H|B h?~K L;¢Q M|B- i` M K†i h`B m *€i ¢½ `i F?| +QB- i?ÎB ¢B K ?„M i
F?¬M; M?`M ¢QÊ+ K" ¢B m®M; i`"- +?Q M M- i v +O ?„M ¢½ Km®M ¬K H`v +?ûM i`
+?ûM i`" M?Ä ¢½ M; m°B- H¢B F?¬M; iU ;B€+ K" m®M; K°i M; KK- + m K`v- F?¬M; M

æ•v H" /'m ?B m K†i `²M; ;B" M /[- .QÆM; hB M M?Q i? M"Q F?¬M; #B i\ G"TiS+
i?`- M?€v K„i p`B +€B- iB m M°B i?`FB ?²M F?¬M; T?K i? K" H"TiS+ [m v M; Q|B
F?¬M; t - #QM; +?ûM i`" KÊB iÊBX

G€ i`" #Q+? HK+ M; •K i`QM; MQÊ+ i`" M|M; ?´B- h`B m *€i M? M?`M; i?´B ` K°
K°i M; KK- M?bM h?~K L;¢Q- b m MY M;"v- KÊB +?"K `½B M|B, óªv i`,K M;"M [m
M?B m +?9i Qi- i`B m ¢bM? K`v M,K M`v +?B iB m `i HÊM- H"TiS+ b„T ¢ M KWM;
pm # M M`v +kM; `i H" F? M ?B K- .QÆM; hB M ô

L|B tQM; - h`B m \*€i M?bM p T?Q .QÆM; hB M- .QÆM; hB M H"TiS+ M|B, óL¬ i`
h`B m \*€i +?"K `b `b M|B, óh`QM; F?Q Hm¬M Hm¬M H" M; QÆB i`¬M; +QB- pW `²B
.QÆM; hB M M`Q /€K M|B iB M Î T?Q i`QM; F?Q ¢½ Km®M +?²M; +?`i M?Q M9B\

L?QM; +ÁM +¬M M?B m H¬M bY +?[K`v +€B T?ÁM; i?€B i´ ¢ /MM; - p"v M M HB
F?¬M; b B- i`QM; F?Q F? M ?B K- F?„T MÆB ¢ m H" +€M? i v ¢Q ` ¢ÁB iB M- ¢•m
M?Q p"v *ÁM M[- "bM? h•v oQÆM; F?¬M; T?ªB HQ HB m pB + M?`- F?¬M; #B i +C
¢ m M? M? b„T +? i ¢|B ô

sQM; pB + `²B- .QÆM; hB M +ÁM M†M ` p`B T?¬M #° /¢M; i?"i F?| F?,M- ;B M; i
M`v +O ?„M H" /Q h`B m *€i M|B- ¢ÁB iB M F?¬M; +| - K¢M; i?b +| K°i +€B ¢-m- M
_`i p¬ bd

h`QM; HÁM; h?~K L;¢Q +U+ F€ Q€M i?¬K- M?QM; H¢B M?¢i +Q|B M?¢i- M|B, ó" ?
F?| tY `²B- +kM; F?¬M; i? ¢½ Km®M +QM M;U +?¢v- pW Km®M +QM M;U F?¬M;
F?| - F?¬M; #°i ¢® ;°i M M ?² UM; Q|B ¢`M #` F?ûQ +kM; F?| +| i? i?´B +ÆK F?B F
bU iB M? +Sm i M¢M /•M HÊM M?Q p"v\ " ?¢ +| H) H" /MM; [m®+ bU H"K i`¼M; i?b

h`B m \*€i F€ i?"i +kM; ?B m ¢QÊ+ F?| F?,M i`QM; ¢| - ¢`M? T?ªB M|B, ó*?B /KM;
+ÁM F?¬M; i?"M? p'M ¢ - M?B m ?ÆM M[- HB M F?¬M; +|Xô

h`B m \*€i HB + M?bM h?~K L;¢Q- iB TiK+ +?"K `b `b M|B, óh?~K L;¢Q "- h`šK #B
M; Q¢B i`W iB M- M?[M; +?mv M F?€+ ¢ m / M|BXô

h?~K L;¢Q F?¬M; F?ÄB +Q|B F?´- i`QÊ+ K„i +?QM? H" Km®M iB M- M?[M; i?S F?
>Q`M; ¢ M`v [mª M?B M H" #dM? iQM? F?¬M; /ÎB- `ä ``M; F2Q FB i ¢ M i`bM? ¢°
M|B, óæ•v H" # ?¢ M|B\ô

h`B m \*€i M;?B K i9+ M|B, óZm•M F?¬M; M|B ç M - h`šK ç½ M|B- iU M?B M ç m iM
 h?~K L;¢Q +Q|B M|B, óL?Q p"v- F?¬M; #^M; tBM # ?¢ # M i?QÎM; pB i?¬M Ryy +Q
 óG¢B H";" ô >¬K M v- h`B m \*€i M;?2 çQÊ+ +?[ ;"- KQ K„i M?B HB M F?¬M; M?`M
 H M- +ªK ;B€+ M?Q H`H¢B +| i B ?¼ i`QÊ+ K„i- +Q|B F? M K°i iB M;- M|B, óL;Q
 ó:B9T M¢M i?B M i B5ô h?~K L;¢Q +Q|B ?b ?b M|BX
 h`B m *€i ?ÆB b[M; b| - Ryy +QM ;"- M'm M²B + M? ;"- +kM; F?¬M; çO ç M¢M /•M
 ;B9T M¢M i?B M i B- +| [m, KÊB iBM- +?d H"- ç½ F?¬M; ?ÄB #ªv i`,K M;"M [m M- K
 iQ`M #'i ç²M;X
 h`B m \*€i ç®B pÊB +€B M"v- +| H) H`" `i + K HÁM; +?Q- HB M M|B, óh®i- h`šK HB
 ;"- M?Q i? M"Q\ô
 h?~K L;¢Q FBM? bÊ- M|B, ó§ M? # ?¢ i?"i bU [m€ F?€+? F?Q- i?B M ?¢ +| ?Q`M;
 v m ;" M?Q # ?¢- i?"i bU H`T?9+ F?Q +O p¢M /•MXô
 h`B m *€i M;?2 tQM;- H¢B +ªK ;B€+ +| +?9i +?|B i B- v m /•M F?¬M; v m ;" \ L;Q|B
 +?¼+ ?„M\ *?d H"- +| i? #ªQ p #ªv i`,K M;"M [m M- h`B m *€i i•K i bM? +QB M?Q F
 +Sm- +Q|B ? ?ª M|B,
 óo®M H`ç€M? ;B€ i?|B ;B M- LBM? M H9+ M"v +kM; M M +?mv M /¢ `²B- M?QM;
 i?`v bBM? ` - i bM? ?bM? i B M¢M ç½ M?Q HY - h`šK +kM; F?¬M; M M M; ,M +ªM- M
 T?ªB i"M i•K i"M HU+- h?€B L;mv M ?ÆM KQ|B p¢M HQm /•M- H`K F?¬M; i®i- b) I
 h`šK ç`M? T?ªB #„i M;QÆB ?ÄBXô
 h?~K L;¢Q M;?B K i9+ M|B, óoB i?¬M #B i `²BXô
 h`B m \*€i iB T iK+ M|B, óL;QÆB Km®M i` `ä bU i bM? E€ Zm®+ +¬M;- h`šK +kM;
 #Ä çB- F?¬M; M|B +€B M"v ô L|B ç M E€ Zm®+ +¬M;- h`B m \*€i ?ÆB +| p`B T?¬M
 H¢B- h?€B L;mv M tBM M?i F? M? ;B - M m H`tY i`Q i?Qª ç€M;- h`šK M?'i ç`M? +
 h?~K L;¢Q H¢B M|B K°i iB M; im•M +?d- KÊB HmB ` M;Q`B o,M *ªM? +€+- i`QM; H
 p`M; tBM # i`,K +QM ;" çB ;B9T M¢M i?B M i B- p"v +kM; H`p¬ iB M F?Q€M; ?"m-
 h`U+ iB T p`Q ?"m +mM;- çB ;†T LBM? M i`QÊ+- LBM? M H9+ M"v ç½ b„T +?mv I
 T?ªB çB- H¢B K'T K€v KB M;- +€B ;b +kM; F?¬M; M|BX
 h?~K L;¢Q iU M?B M #B i `ä- M`M; K†i M;Q`B F?¬M; M|B- i`QM; HÁM; H¢B +kM; F
 +?†i i v +O M`M;- M|B, óh`|B H¢M? M?Q p"v- î +?¶ M"v H¢B bQ|B 'K M?Q tm•M- M
 h?€B L;mv M +| ?ÆM KQ|B p¢M M;Q|B +ÁM €Q `€+? [m-M pªB- #KM; ,M F?¬M; M
 F?¬M; M M ç'i- M m i +?"K K°i #QÊ+ M[- F?¬M; #B i T?ªB +| # Q M?B m M;Q|B +
 L;QÆB t2K- +QM +O +?9M; i b„T tm'i i? - i ç•v H`K +? - F?¬M; +| ;b ç çQ ?„M
 iQ+? •K çS+- ç M H9+ ç| - "² h€i F?ŠM; ç`M? b) T?M ?° M;Q|B K°i M?" +?9M; i #b
 p b m- i?•M i? b) F?Q K¢M?Xô

d99X *?QÆM; eNd, *?Q :"

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; eNd, *?Q ;"

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

LBM? M F?¬M; F?ÄB #”i +QÌB- M|B, óE?¬M; +¬M M|B pÈB i M?[M; ç¢Q Hw HÈM
M?B M #B i`ä- +?d H“- i`QM; +mM; `”i #m²M #U+- i?”i bU Km®M i`Î H¢B M?” +O

> B +?[+?9M; i - M?Q H“ bBM? ` K°i +?9i iBM? +ªK 'K €T T?Q i`QM; i`ÌB ç¬M; ;B
?ª- M|B, ó*| i? iB i FB K K°i +?9i H“ çQÊ+ K°i +?9i- /M b Q- +? M; QÆB ;¼B M; Q
+?9M; i pšM T?ªB +?B KXô >„M ?¢ ;B¼M; M|B, ó*? M; QÆB +| `”i M?B m iB M-+
K°i +?9iXô

LBM? M ;B”M /[M|B, óL|B ?QÆm M|B pQÊM- iB M h?B M ;B F?¬M; T?ªB H“ iB M
ç m `”i ?[m /KM;Xô

h?~K L;¢Q i†+ KB i?Y M?½M UHûM H9i i?”K i?KiV M|B, óh¢B ç•v +ÁM T?•M ` # M
i M|B p iB M Î i`QM; F?Q ç|Xô

>„M p¢+? ç¬m M;|M i v H M- M|B, óE€ i?”i- i ç½ bÈK iQM? iQ€M i®i`²B- i`QM;?
F?Q ç¢B F?€B i` M /QÈB KQÌB H,K i, [m M- ç m H“ tûi M?” +| çQÊ+- M?[M; b® iB M
+ÁM +| KQÌB i, [m M M^K i¢B ç|- i?B M ?¢ M?”i T?9 +kM; F?¬M; i? #^M; +? M; QÆ
+kM; T?ªB M¶ HU+- +?Q M M- M; QÆB +S pB +i?QÌM; Î i`QM; +mM; - ,M M?B m +
H“ HÈB M?m”M ?ÆM K°i T?¬M- +€B M“v K°i p”Q K°i ` - bÈK Km°M ;b +kM; +| i? b

LBM? M i?’v p K†i ?„M i?”M? i?”i- F?¬M; F?ÄB M|B, óh•K iQ M; QÆB b Q H¢B ?Q

h?~K L;¢Q M;QÊM; M;MM; K“ bÌ bÌ +€B KkB- M|B, óL;QÌB ç¼+ b€+?- +¬M +?9 w +
FB K i ;B - +| +€B ;b b B\ô

LBM? M F?¬M; F?ÄB +QÌB M|B, óL;QÆB H“K +€B M“v ;¼B H“ pÆ pûi +O +ªB- F?

> B M;QÌB M|B +?mv M- b m HQM; F?¬M; F?ÄB +| M;QÌB M|B, óoÆ pûi +O +ªB-
pB + [mªM ;B - +?QM? H“ pÆ pûi +O +ªB- +€B M“v +| +€B ;b b B\ô

h?~K L;¢Q +MM; LBM? M F?¬M; F?ÄB ?QªM; bÊ- H9+ M“v i?’v i?€B ?”m KdK +QÌ
i?€B ç° +O M“M; - i`QM; HÁM; F?¬M; F?ÄB +?°i /¢- i`QM; HÁM; M;?o- M m M“M
i`QÊ+- ?¬K M v bÊ H“ b) H°i K°i i-M; / ` `²B- .B æ” S?”i- K v K„M- K v K„M- +?d
+?[+¬M FB K h ;B i?¬BX

h` M K†i LBM? M bBM? ` K°i pÁM; çÄ #WM;- +?•M i?”M? ?QÈM; i?€B ?”m ?”M? H

h?€B ?”m çB iÈB- H¢B ç +?Q LBM? M M^K Î i` M ;BQÌM; - tK K†i M|B, ó*?d iQM?
M“v b) +?mv M /¢- M; QÆB +ÁM çSM; H M çM ;BðM +MM; ?„M H“K ;b\ h?”i bU H“
K†i M|B pÈB h?~K L;¢Q, ó”bM? i?QÌM; F?¬M; i?’v M; QÆB iÈB i?,K ?ÄB- pW KÈB
M“v M|B +¬M; pB + +¬M FB K [mªM ;B H“K +€B ;b\ L M M?†i +?9i Qi +?mv M / M

h?~K L;¢Q M;Q M M;Q½M M|B, óæ9M;- ç9M;- i?€B ?”m M|B i?”i bU [m€ ç9M;- H“K

h?€B ?”m ?QÈM; h?~K L;¢Q- +?ûT KB M; M|B, óL;QÆB çB i?2Q B ;B ` M;Q”B M

h?~K L;¢Q F?¬M; Km®M /`+? #QÊ+- +QÌB ?b ?b M|B, ó*| +€B ;b F?¬M; i? M|B +M

h?€B ?”m tK K†i M|B, ó B ;B +| +?mv M çSM; ç„M Km®M ?ÄB M; QÆBXô

h?€B ?”m M|B +?mv M çSM; ç„M- i€K T?¬M +?QM? H“ bU iBM? h’M pQÆM; `²B- h?
i çBXô

h?2Q i?€B ?”m ` +?¶ Î +O LBM? M- ç M K°i +?¶ iB m çbM?- ç¬B K„i i?€B ?”m `
F?¬M; t - M? M?”M; M|B, ó B ;B +| +?mv M Km®M M; QÆB tY HwXô

h?~K L;¢Q M|B, ósBM i?€B ?”m T?•M T?|Xô

h?€B ?”m +?”K `b `b M|B, óh`M? ;B # M FB - ;¬M ç•v +| ç°M; ioM? ;b\ô

h?~K L;¢Q H„+ ç¬m- M|B, ó>²B #~K i?€B ?”m- pB i?¬M F?¬M; #B iXô

h?€B ?"m i?ªM M?B M M|B, ó*~M i?"M M?bM +?^K +?^K p"Q- h``M? T?B M"v ç B ;
 ;B Q +?Q M;QÆBXô
 h?~K L;¢Q F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ - i`QM; HÁM; i?€B ?"m H¢B +| +€B i•K iQ M"v- M?
 M m M|B i?€B ?"m +| +,K ;?ûi ç®B pÊB h``M? ;B - M?QM; +kM; F?¬M; M M i`Î i?"M
 +?€M ;?ûi H" +?€M ;?ûi- +kM; F?¬M; i? #ÎB pb +?€M ;?ûi- HB M /B i i`W ?„M +?S
 h?€B ?"m M;Q€B ç-m M?bM H¢B- +QÌB M?¢i M|B, óL?Q i? M"Q- F?¬M; M;?o ` \ô
 h?~K L;¢Q F?) +QÌB M|B, óoB i?-M i?"i bU F?¬M; #B i`äXô
 h?€B ?"m M;²B Î i`QM; HQÆM; çbM?- +?"K `b `b M|B, ó B ;B HÈM im´B- F?¬M; #
 p T?Q i•vXô L`M; M?bM i?'v h?~K L;¢Q Km®M M|B `²B H¢B /WM; H¢B- HB M H¢
 T?ªB M|B +€B ;b i?¼ b€M? L K aÆM- B ;B F?¬M; M;m tm~M ç M KS+ +?Q H" KbM'
 .Si HÌB- iB TiK+ M|B, óL;QÌB B ;B F?¬M; v M HÁM; M?'i- +?„+ ?ŠM M;QÆB +kM
 h?~K L;¢Q M|B, óh'M pQÆM; \ô
 h?€B ?"m i?ªM M?B M M|B, óæ9M; - h'M pQÆM; H" M;QÌB ?² ç²- ç-M ç°M- H"K pB
 +ÁM i` M çÌB K°i M;`v- +kM; F?¬M; +| +€B ;b- M?QM; M?Q K°i M;`v FB - B ;B K
 ?¢M? h``M? T?B- ç•v H" bU ibM? i`QM; M°B +mM; - B ;B +ÁM- h``M? T?B çQÆM
 ?¬K M v h'M pQÆM; H¢B ç„+ i°B h``M? ;B - çÊB B ;B pW çB- /MM; iQM? ibM? ç
 H B b) H" +€B /¢M; ;b M[i`ÌB- B +kM; F?¬M; i? çQ€M i`QÊ+Xô
 .WM; K°i +?9i- i?€B ?"m KdK +QÌB K" M?bM h?~K L;¢Q- M|B, óL?[M; HÌB M"v- +?„
 pÊB B F?€+ ç m `ä ``M; ?ÆM +?S \ô
 h?~K L;¢Q iQÎM; iQÊM; i?QªM; [m - H"TiS+ HB M ?B m- h'M pQÆM; M"v t€+ i?U-
 H" #`Q ç ?Q`M; ç - M?QM; M m # M ;®B ?Q`M; ç - K¶B M;`v +| M;QÌB i?'B ;®B td
 ; -M ç•v F?¬M; FB K bQ€i ?`M? pB- ç M H9+ ç|- i?B M mv F?| /Á- B #B i F i [mª M
 L;?2 M|B i?€B ?"m ç½ ;¼B M;QÌB ç€M? +? i K°i M;QÌB M°B i?` i?•M +`M # M M;Q
 +?Q h``M? T?B b„+ Kfi M?bM t2K- M[M?•M F?| i`€M? F?ÄB HÁM; /¢ ? T ?ÄB- imv
 M?QM; b m F?B i?€B ?"m i` ,K im´B- B #B i h``M? T?B +ÁM +| i? iQM? iQ€M F?Q
 hW tQ ç M M v- # Q M?B m M;QÌB ç m H" ?Ov Î i` M M;QÌB M[M?•M- i?€B ?"m F?
 h?~K L;¢Q +QÌB M|B, ó>B m- M;Q`B +mM; ç i - i`QM; M°B +mM; [mv i?€B ?"m- +?
 ;B9Ti K°i +?mv M M?ÄXô
 h?€B ?"m +QÌB M|B, óL;QÆB M|B çBXô
 h?~K L;¢Q ? ? +QÌB M|B, óh?€B ?"m +| i? # M i?QÎM; K'v i`,K +QM ;` +?Q i ? v
 óG¢B H" ;` ô h?€B ?"m F?¬M; F?ÄB M;¢+ M?B M K°i +?9i- K°i ç¬B K„i ç€M? ;B€
 Km®M ç€M? +€B +?O w ;b ç•v \ô
 h?~K L;¢Q +QÌB ? ?ª- M|B, ó*-M FB K HB K +?QM?Xô
 h?€B ?"m KdK F?) +QÌB- M|B, ó*€B M"v b) +?Q M;QÆB- K'v M;`v M[b) F m M;QÌ
 h?~K L;¢Q ?B M ` i?-M b„+ pmB KWM; - p¬ +MM; i` M; i`¼M; M|B, óh¢ i?€B ?"m #
 h?€B ?"m pW `²B +| H) H" H½M? M?QÊ+ bQÆM; H¢M?- H9+ M"v H¢B +QÌB `° H M
 B ;B +ÁM +?Q iQM? iQ€M +MM; M;QÆB- h'M pQÆM; çB ç'm i`B T?9 +MM; h``M
 bÈK ç½ M #`B i®i ? v F?¬M; \ô
 h?~K L;¢Q K'T K€v KB M; - +QÌB M|B, óh?€B ?"m Km®M M;?2 M|B i?"i ? v H" HÌB M
 h?€B ?"m M?Qm K`v M|B, óGÌB M|B /®B i?b M?Q i? M"Q \ô
 h?~K L;¢Q +QÌB ? ?ª M|B, óoB i?-M i?-M +Æ /B m iQ€M- iQM? iQ€M F?¬M; #Ä
 i?„M; # M M;Q`B M;`M /†K- i'i +ª ç m H" pB i?-M M #`BXô
 h?€B ?"m H¢B ?ÄB, óo"v +ÁM M|B i?"i \ô

h?~K L;¢Q çSM; i?ŠM; +€B 2Q- ?MM; ?²M- i? M? •K M?Q +?m¬M; ç²M; M|B, óE?¬M
;¨ H¨K çªK #ªQ- imv i ç®B F?¬M; +|- M?'i ç`M? F?¬M; +|- +?QM? H¨ ç€M? i - K„M
imv i F?¬M; i?W M?“MXô

GQ¢B bU ibM? M¨v- çQÆM; M?B M F?¬M; i? i?W M?“M- M; Q|B i®i F?¬M; b®M;
F?¬M; TªB M; Q|B ;•v i B ?¼ - H¢B +kM; imv i F?¬M; TªB M; Q|B i®i H¨M? ;bX

h?€B ?¨m i?ªM M?B M M|B, óæQÊ+ `²B- B ;B iBM M; QÆB K°i H-MXô .Si H|B- H
M?B m p¨B K|M [m-M €Q- +?Ê ç ;†T ç¬M; H¢M?- M; QÆB çB t2K LBM? M çB- H¨
F?Q€i î H¢B i`QM; +mM; Xô

h?~K L;¢Q M; QÊM; M; MM; M|B, ó*€B M¨v F?¬M; i®i H„K ç•m\ô

h?€B ?¨m +Q|B ? ? - M|B, óL; QÆB +kM; #B i +?mv M F?¬M; i®i b Q\ô

h?~K L;¢Q K'T K€v KB M; - i`QM; HÁM; M; ?o- p¨v i?b i?“i i®i [m€X

d98X *?QÆM; eN3, L;U :¨

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; eN3, L;U ;¨

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h`QM; K°i +?¶ b•M i`®M; - imv i`ÆB M?B m T?O FQM K°i ;®+ +•v ?Á2- K†+ /M +|
ç•v K°i T?2M- M?QM; pšM F?| +| i? +?2 /'m p `€+? M€iX

*€B iÁ M?“ M¨v- +?„+ H¨ ç½ ç ç| F?¬M; /MM; [m€ H•m `²B- i? +?Q M M- F?B i•M
H) pšM H¨ K M; i?2Q p¨B T?¬M iB m çB mX

h`QM; çbM? pB M ç½ +| F?¬M; Qi M; Q|B #¨M pB + ` p¨Q- ?Q†+ [mûi b¢+? imv i ç
H¨ +„i çQ¢M +¨M? +?b ` FB - +ÁM +| K'v iB m i€ #QM; i¨ çQ MQÊ+- tmv M i?Š
M|B F?¬M; M M H|BX

.QÊB K€B ?B M- ç½ H¨ F?¬M; M?B K K°i ?¢i #KB- +?d H¨ #îB pb M; mv M M?•M im
bkM; - ç¢B bªM? +QB M?Q b€M; bO - H9+ b m ç½ +| #®M M,K ;½ b B p†i F?QK M; Q
b) +| K'v iB m i€ ` p¨Q- +kM; TªB i?¬M; #€Q i`QÊ+ K°i iB M; X

hÁ M?“ M?“ M¨v `ä `¨M; +kM; F?¬M; t ?Q - M?QM; ç`M? +? # M i`QM; - bQ pÈB M
M?B m- i? +?Q M M- iWM; ?¢M?•M M¬ #°+ ç m`i [mv +O- M; v +ª çB çQ|M; +kM

h`QM; i?QM? çQ|M; ç®i ç M H M- K'v M; Q|B K†+ ?Q T?K+ T?•M +?B K¨ M;²B- M
E?„+- h``M? E?„+ +?“K `b `b K¨ #QM; i¨ M|M; H M- M? M?“M; K¨ i?´B #¼i i``- +ª

ôh¢K i?|B î H¢B ç•v- F?¬M; +¬M +| +€B ;b Q€M F?Q- M; Q|B T?Q /QÊB +kM; Tª
ç¬m b|M; M;¼M; B| M¨v- F?¬M; +¬M TªB /šM ` +€B ;b b B H-K- M?[M; +?mv M F
TªB ç w iÈB- i`QÊ+ K„i- pB + [m M i`¼M; M?'i F?¬M; TªB "B M EBM?- H¨ h?€B
+?mv M- +?QM? H¨ ç¢B bU- /M "B M EBM? M€Q HQ¢M M?Q i? M¨Q- +kM; F?¬M; ;

•M? K„i h``M? E?„+ `ÆB p¨Q i` M M; Q|B h``M? S?9- M?“M M?¢i K¨ M|B pÈB h``M? S
M FB - M; QÆB +ÁM +| i? çB F?¬M; \ô

Jti h`M? S?9 ç-v p b b9i iBM? i?-M- +^a M; QÌB ; -v ; Á K°i pÁM; - ç€v K„i ç2M F
 [m M; O F?¬M; çQÊ+ M; QM ; B'+- ?„M M?'T K°i M; KK i`- HçB pšM +?Q i? M•M; i
 i`QÎM; - i?"i bU F?¬M; i? +Sm a<sup>a</sup>M; M?B b Q\ >„M +?d H` çS i` - +QB M?Q H` +| b
 >„M i?Î /`B- p®M ç`M? M|B KbM? +?d +| K°i M; QÌB /ÁM; ç°+ çBM? M`v- M?QM; M?
 K°i Mm®i p`Q #KM; - i?'M i?S+ M|B, óL|B M?Q i? M`Q +kM; H` M; QÌB h`M? ; B
 `ÆB p`Q i`QM; i v ?¼ h?~K- M m HçB i?Ì Æ HçM? M?ç i- +?d bÊ a^aM; M?B ?„M ?„M
 >„M M´B H M /kM; F?Q- +Æ ?² H` K M; i?2Q F?|+ MS+ MÎ M|B, óhB M F?¬M; +| -
 M?QM; M; QÌB F?¬M; +| - HB M i?"i bU H` F?¬M; H`K ; b çQÊ+ M[- ?mvM? i`QÎM; ;
 +?d +| çS +QM i` B M?Q p`v- +?ŠM; H) i?"i bU T?^aB i`Æ K„i M?bM ?„M M; ½ p`Q ?
 h`M? S?9 m Q^aB iÈB +U+ çB K- HçB F?¬M; +| #'i F€ F?Q T?€+? ; b ç€M; M|B- F
 E?„+ - +?Ì çÊB ?„M i`a HÌB i?mv i T?K+X
 h`M? E?„+ M?'T ?ÈT i`- i?^aM M?B M M|B, óL; QÆB i?"i bU +?Q H` bU ibM? iBM
 / H`K `²B- ? B i`, K M, K KmÆB pçM [m M- Km®M +?m`M #- +kM; F?¬M; T?^aB F?¬
 h`M? a<sup>a</sup>M; +?d ç„+ i°B K°i h?~K L; çQ i?¬B b Q\ :B[ HçB ?„M- h`M? ; B +?9M; i b
 h`M? E?„+ HB K HB K #Ì K¬B F?¬ [m„i- iB TiK+ +?"K `b `b M|B, óh?•M i? M?`ç
 M; ?d /QĐM; M; v içB "B M EBM?- +€B h?€B L; mv M M`v- +| H) H` ç H½Q T?m iU K
 +?9M; i - h`M? ; B F?¬M; i? M; ²B +?Ì +? i- ç½ ç M ibM? i`çM; M; QÆB +? i i b®
 T?|Xô
 L?[M; HÌB M`v iU M?B M H` M|B pÈB h`M? S?9- ç ?„M ; B[p[M; iBM? i?-M- ç€M;
 i B M; Æ- +^a M; QÌB bB M; ®+ M; Æ M; €+ K` F?¬M; #B i bmv M; ?o +€B ; bX
 h`M? E?„+ i?Î /`B- pm®i pm®i +?ÁK `•m ?Q `•K M|B, ó"Ä çB #Ä çB #Ä çB- L?`ç
 ibM? "B M EBM?- ?ÄB M?B m GQ " M; L; çM- +| ?„M i`M i?O- b) F?¬M; t<sup>a</sup>v ` +€B
 K`iB TiK+ M|B, óL; QÌB ç•m- çB +?m`M #- Qi ?"M? i` M; - ?¬K M v H½Q T?m HB M
 J°i M; QÌB H½Q +?O bU F?¬M; F?ÄB M|B, óL? M? M?Q p`v\ô
 h`M? E?„+ i?<sup>a</sup>M M?B M M|B, óL M bÈK- F?¬M; M M ç i` - bÈK çB +?m`M #- KÈB
 æ9M; H9+ M`v- K°i M; QÌB +?O bU im´B +ÁM i` p°B p`M; iÈB- M|B, óG½Q ; B - #'i
 G¬M; KB h`M? E?„+ +| +?9i M?, M HçB- h`M? ; B ç½ t^av ` +?mv M M?Q p`v- bBM
 +?Q #B i- h`M? S?9 m Q<sup>a</sup>B M?Q i? M`v- K'v +, M T?ÁM; HçB #` ?Ov çB- +ÁM #
 K°i +?¬m- ?B M içB- i•K ibM? +O ?„M ç½ `ÆB tm®M; ç€v +®+- H9+ M`v- HçB M;
 F?ÄB p,M; iK+, óo"v H` +€B ; b bU ibM? \ô
 óG½Q ; B - +| M; QÌB çm´B `i M?B m; ; t¬M; p`Q i`QM; T?O- H` iÈB ç #€M5ô
 a„+ Kti h`M? E?„+ M; ?B K M; ?` M|B, ó: " \ GçB H` ; 5 æm´B ` - çm´B ? i` 5ô
 *?O bU FB +QÌB F?' M|B, óE?¬M; i? çm´B5ô
 "Ì K¬B h`M? E?„+ `mM `~v K°i +?9i- ?ÄB, óob +€B ; b\ô
 o Kti +?O bU çQ ç€K- M|B, óG½Q ; B çB t2K b) ?B mXô

 ó"€M ; ; ç•v- #€M ; ; ç•v ô *?m >^M; tû +` ?¼M; - #m¬M; ` iB M; `®M; iQ- +€+? +K
 F?¬M; iQM? H` HÈM- +?Q M M- ?„M ç°i M?B M +¬K +•v ; "v i`9+ - p°B p`M; tm K'v
 ?B M- M; QÌB ; €+ +´M; h`M? ; B +ÁM +?Q #B i +?mv M ; b t<sup>a</sup>v ` - K'v i`, K +QM ; ; H
 ?„M iU içB +Y # M M`v- + Q ; B¼M; `®M; iQ- H"TiS+ H`K +?Q F?¬M; Qi M; QÌB [m
 ó: " i®i M?Q p`v- M m #„i H'v çB H`K b9T ; ; - +?ŠM; M?[M; FûQ /`B im´B i?¼- +ÁM i`
 ç M H9+ ; ; €v- p`v i?b +`M; +U+ F€ F?OM; F?B T ?ÆM `²B- /QM? T?9+ F?Q K'v +Q
 `Đ i` i¬M; - iQ+? ; |T•K çS+ iWM; iQ K°i- M?'i H` M?[M; M; QÌB #bM? i?QÌM; içQ M; ;
 +QM i`Î p Xô

*?m >^M; i?ûi iQ ``i H" KÈB H¢- H"TiS+ F?¬M; Qi M; QÌB +QÌB p M; - +| M; QÌB M?"
E€ Zm®+ +¬M; - F?¬M; F?ÄB ?ÄB, óæ•v H" +€B ;" ;b- H¢B i?¬M F€ M?Q i? \ô

*?m >^M; +?®M; +•v ;"v i`9+- +QÌB ? ?ª M|B, óæ•v H" i?¬M F - çQÆM; M?B M F?

h``M? T?O # M M"v ç½ +| M; QÌB t9K H¢B- +?SM; FB M iWM; +QM ;" +?mB [m /QÈ
T?O- iB Ti?2Q HB M i`mv M ` ç°M; ioM? ;" # v +?| +?¢v- p`B +QM +?| çB M +m²
;" ;€v- +U+ F€X M€Q M?B i

L; QÌB ;€+ +´M; h``M? ;B # M M"v ç m #B i *?m >^M; H" B- H9+ M"v H¢B F?¬M; /€K
H¢B +`M; F?¬M; /€K çm´B ;" çB- ç`M? T?ªB ç ç€K ;" M"v çB ç M # Mi`QM; - K¢M?

óL; QÆB H¢B iÈB H"K +€B ;b\ô *?¶ +´M; # M M"v +| M; QÌB F?¬M; M?`M çQÊ+ K" [r

*?m >^M; +QÌB ? ?ª K" /U p`Q +Y - M|B, óh iU #€M ;" +O i - +| +€B ;b HB M [m

L; QÌB ;€+ +´M; H9+ M"v +kM; F?¬M; #B i M M M|B M?Q i? M"Q- +?d M|B, óL; QÆB
;b K" F?¬M; HB M [m M ç Mi \ô

*?m >^M; KdK +QÌB- M|B, ó*QM ;" M"v Km®M çB MÆB M"Q- B [mªM çQÊ+ ç•v\ô

L?QM; i?ÌB çB K +?mv M T?B K +?Q `ä ``M; - h``M? E?„+ HB M +?„Ti v b m HQM
*?m >^M; - T?'ii v €Q +QÌB H¢M?- M|B, óh?b ` H" +¬M; iY E€ Zm®+ *¬M; ;B - ?¬K
;b +?d ;B€Q\ô

h``M? E?„+ M?bM i?Q€M; [m b m HQM; *?m >^M; - F?¬M; ibK çQÊ+ imM; iQ+? h
ó"bM? h•v oQÆM; F?¬M; iÈB +MM; M; QÆB b Q\ô

*?m >^M; +QÌB ? ?ª- M|B, óh iÈB #€M ;"- i +| +€B ;b HB M [m M ç M #B m + \æ
Km F?¬M; \ô

h``M? E?„+ i?ªM M?B M M|B, óE?¬M; Km - M; QÌB ç•m- çm´B ;" çB ` Xô

"¼M b B pti F?¬M; M|B ? B HÌB- ç m iU tQ„M i v €Q- "Q "Q ç M çm´B ;"- i`QM; H9
v +?| +?¢vX

"-m i`ÌB +| ``i M?B m H¬M; ;" # v tm®M; - +`M; +| K°i p` +Si ;" i M? iQÎB i`mv M iÈ
ç´m ç€ +MM; M; QÌB ç M çm´B- +€B #° /¢M; +?"i p"i M"v- `QÊ+ H'v K°i ?²B +QÌB
çQÌM; # M M; Q`BX

h``M? E?„+ p¬ +MM; i`¼M; bo /B M- i`QM; HÁM; F?¬M; M?`M çQÊ+ K" M; ?o- ?¼ h
?¢ HQm #U+ M"v5

h``M? E?„+ H9+ M"v F?¬M; F?ÄB ;B"M /[- K„i i?'v #¼M b B pti ðM?½ M?†Mö K" ç
F?¬M; +?`m M´B- F?¬M; F?ÄB M|B, ó*-K ;"v ;°+ çm´B5ô

L; QÌB M?" h``M? ;B ?B m w- H¢B ç m iU çB ibK ;"v ;°+- i?'v ;" HB M ç€M?- K°i ;"
#B i M†M; M? \ h?Q€M; +€B- HB M +| p`B +?K+ +QM ;" M; ½ tm®M; ç'i- #-v ;" H¢B
M; QÌB M?" h``M? ;B `i M?B m- i v M; QÌB K M; i?2Q ;"v ;°+- F?¬M; [m # Q H•m i
;" ç-v ç'i- K°i ç€K ;" F?€+ ç½ +?¢v K'i /¢M; - +S [m +Y K" +?¢v çB- +?¢v HšM p`Q

óE?¬M; i? ç€M?- F?¬M; i? ç€M?5ô *?m >^M; M„K +•v ;"v i`9+- ?´M ? M M|B, óa
ç€M? çQÊ+5ô

*?SM; FB M #° /¢M; ?´M ? M +O *?m >^M; - h``M? E?„+ H¢B H° ` K°i HQ¢B i?QªB
H" M; QÌB i?•K i`-K- M?QM; €T HU+ H•m M?Q p"v- K°i +´ M|M; iQM? F?¬M; +| MÆ
T?mM ` iQ`M #°X

h``M? E?„+ H¢M? HMM; i?®i, óæ•v H" M; QÆB p¬ H i`QÊ+- /€K tm ;" ç M h``M?
M; QÆB ;B2Q ;B| ;ti #½QXô

*?m >^M; +ª ;B"M M|B, ó B M|B ;B2Q ;B| ;ti #½Q\ *€B ;" M"v +kM; H" i?S +€+ M; Q

h``M? E?„+ i?ªM M?B M M|B, óæ€M? i?b ç€M?- M; QÆB +| i? M?Q i? M"Q\ L; QÌB

óæ M ç•vXô

óæB- ç M T?ÁM; i?m +?B- H'v Ryy [m M iB M +?Q ?„M- +QB M?Q h``M? ;B +?9M;

óæB M; vXô

ó*?"K ç½5ô *?m >^M; ç°i M?B M +QÌB +QÌB- M|B, óRyy [m M5 L;QÆB +kM; #B i i
F?¬M; \ô

h``M? E?„+ i?ªM M?B M M|B, óL?B m M?'i +kM; F?¬M; [m€ M,K b€m i`,K +QM K` i

æ®B pÈB *?m >^M; M`v- ?„M çªQ H` F?¬M; +| [m€ M?B m +ªM? ;B€+- M;QÌB M`v
[m-M H` €Q HQÊi- p`Q ?¼+ çQÌM; /çv pã- +kM; F?¬M; i?'v i? K çQÊ+ K'v T?-M F?
i`B M?Q p`v- KÈB çB H`K +?mv M M;m tm~M M?Q ?B M içBX

*?m >^M; +QÌB ? ? - M|B, óh´M; +°M; H` b€m i`,K +QM ;"- b€m i`,K +QM ;"- +kM;
b Q\ô

h``M? E?„+ F?¬M; +| FB M M?šM +¼ t€i +MM; ?„M- KÎ KB M; M|B pÈB M;QÌB # M
?„MXô .Si HÌB- T?'i i v €Q ç`M? `ÌB çBX

ó8yy [m M\ô *?m >^M; M?ªv /UM; H M +ª ;B`M M|B, ó*?9i iB M 'v +kM; Km®M Km
ç•v b Q\ "B m + "B m + ô

*?m >^M; F m iQ #B m + - [mª M?B M H` F?¬M ;B¼M; FB i HU+- ?M /¼ p¬ b® +?B

G9+ M`v- # M M;Q`B ç-m M;QÌB /B ç°M;- ?¬M; M;QÌB #¶M; M?B M M?9+ M?Q+?- H
M;U - K M; i?2Q ?ÆM KQÌB M;QÌB ;B€Q 9v +?çv iÈB- M|B, óªQ M;QÆB #€M ;"- M

*?m >^M; M|B, ó"B m + - ;" #` #¼M ?„M ç€M? +? i ? i`²B5ô

h?~K L;çQ ;B`M /[- tQ v M;QÌB tm®M; M;U - F?Q i? M?Q +-m p²M; M|B, ó B\ G`
pQÆM;\ h?"i bU H` F?¬M; +| pQÆM; T?€T K`Xô

h?~K L;çQ #QÈ+ iWM; #QÈ+ K°i p`Q #B i pB M h``M? T?O- \*?m >^M; +?d p`Q h``M
+€B H½Q ;B` FB i?b +ÁM +| B\ô

h?~K L;çQ `K°i iB M;- M?bM p T?Q h``M? E?„+- M|B, óZm®+ *¬M; ;B - +?9M; i

L?bM i?'v h?~K L;çQ- h``M? E?„+ ç°i M?B M +| K°i HQçB /U +ªK F?¬M; i®i H„K-
ó"bM? h•v oQÆM;- iW F?B +?B i v ç M ;BÌ F?¬M; +| p'M ç ;b +?S\ô

L?QM; h?~K L;çQ HçB F?¬M; +| ?`Q ?SM; ?`M ?mv M +MM; ?„M- M|B, óJ'v +QM
M;QÌB çm´B ç M ç€M? +? i ç'v b Q\ô

h``M? E?„+ M|B, óæ9M;Xô

h?~K L;çQ p # M M;Q`B i?b +QÌB M?QM; i`QM; HÁM; F?¬M; +QÌB- M|B, óZm®+ª
M;QÆB ç½ çm´B çB HçB +ÁM ç€M? +? i- ?B M içB- b€m i`,K +QM ;" M|B F?¬M; +|
*¬M; ;B M M M;šK M;?o t2K- M M ç M #M i´M i?'i M?Q i? M`Q\ô

h``M? E?„+ +QÌB HçM?- M|B, ó:¬ M;QÆB iU t¬M; p`Q M?" /•M- #ªM +¬M; Km®M ç
ç9M; T?ûT- M m "bM? h•v oQÆM; F?¬M; + K HÁM;- ççB F?€B +| i? çB ibK EBM? i
G M? T?O çÁB +¬M; ççQXô

GÌB h``M? E?„+ M|B t€+ i?U+ `i ?MM; ?²M- M?[M; ;" M`v- +QB M?Q H` iU iB M t¬
H` ç M i`QÈ+ #`M ?Q`M; i?QÊM;- H M ç M iÁ €M- ?„M +kM; F?¬M; bÊX

L?QM; h?~K L;çQ HçB pšM K M; i?2Q /€M; iQÆB +QÌB M?Q i`QÈ+- iªM M?B M M
#´M pQÆM; iU M?B M F?¬M; M|B +€B ;b- K'v i`,K +QM ;" K` i?¬B- pB +`i M?Ä- +
H` t¬M; p`Q [mw T?O- *¬M; ;B +kM; imv i ç®B F?¬M; i? çm´BXô

h``M? E?„+ M?Qm K`v- M|B, ó\*€B M`v H` pb b Q\ô

h?~K L;¢Q +QìB ? ? - M!B, ó"ÎB pb- +?9M; F?¬M; ;B®M; M;QìB i?QìM;- F?¬M; T
;" M"v- K!B +QM ç m H" +U+ T?~K # M i`QM; ç€K ;"- ;" +?B M # M i`QM; ;" +?B M
p"Q h`M? T?O- +?QM? H" t¬M; p"Q T?ÁM; M;O Zm®+ +¬M;- Zm®+ +¬M; +kM; F?-
iW K" Mm¬B /QÐM; #¼M +?9M;Xô

h?~K L;¢Q M!B tQM; K°i ?ÆB- h`M? E?„+ ç½ i`Î M M H¢M? HMM;- ;B®M; M?Q #,M
i`ÁM; K„i ?B M H M K°i iB H¢M? H)Q i?`m tQÆM;- +ÁM H¢M? ?ÆM +^a imv i ç¼M;

h`M? E?„+ i?"i bU F?¬M; T?ªB M;QìB +! i? pSi #Ä çQÊ+ K†i KkB ç +QìB- ?m®M
h?~K L;¢Q pmB çM - +kM; F?¬M; ç€M; +QìB- H¢B M?bM h`M? i`QÊ+ +Y T?O- #
pÁM;- M;QìB t2K M€Q M?B i i?"M? #-v- h`M? E?„+ ç½ F?¬M; +! ?SM; i?9 M;?2
pQÊMX

h`M? E?„+ +QìB M?¢i K°i iB M;- `®i +K+ pšM T?ªB ç HY ;B" M i`QM; HÁM; H¢B
K M; i?2Q p" B T?¬M Kd K B- +?"K `b `b M!B, óG½Q T?m H¢B Km®M #B i t2K- H"
+?9M; i h`M? ;B - +ÁM Km®M H½Q T?m +mM; T?KM; #¼M +?9M;\ô

h`QM; HÁM; h`M? E?„+ •K i?¬K +ªM? ;B€+- t2K #° /€M; "bM? h•v oQÆM; M"v- +?„
M"v ç•v- ?„M Km®M +?ÆB +€B ;b ç•v\ .MM; MB M F, h`M? E?„+ - im /QÐM; +MM; F
M?[M; M;QìB F?€+- M?QM; ç®B pÈB "bM? h•v oQÆM; M"v- H¢B p¬Hm" M M?Q i?
M;QìB M"v +?Q # Q ;Bì` #`B i?2Q M?Q H) i?QìM;- K!B K°i H¬M ç m +! i? H"K +

*?Q M M- H9+ M"v ç•v- ?„M #B m ?B M ` p i`Q T?9M;- ç-v ;B¼M; Kd K B- M?Q
;B M; çªQ ?ªB Ui`M M;"T b!M; ;B!VX

h?~K L;¢Q mM; /mM; M!B, ó"ÎB pb;" M"v- +?QM? H" M;U ;"5ô

L;U ;" - `i M?B m M;QìB +?Q iWM; M;?2 [m +€B / M? iW KÈB H¢ M"v- ç m +?Q `^
E?„+ +kM; F?¬M; ?B m ` b QX

h?~K L;¢Q ç°i M?B M QÐM M;U+ H M- +ªM;QìB #„i ç-m i`Î M M iQ HÈM + Q M;¢Q
?QÈM; h`M? E?„+ - +! + Q ;B¼M; M!B, ó" i`,K +QM;"- H" # ?¢ # M†M;- # i`,K
+?Q- tBM ?ÄB h`M? Zm®+ +¬M;- +?Q /M;" M"v t•K M?"T h`M? T?O +€+ M;QÆB- +
;B i b Q\ o"i M;U iS- M†M; M?Q L?¢+ T?K- H¢B +! M;QìB +¬K i?QÆM; HÈM ç€M?
T?€T b Q\ í i`QM; K„i h`M? ;B - +ÁM +! ?bM? Hm"i ? v F?¬M; ô

•M? K„i h?~K L;¢Q M?Q b!B- [mûi [m HB + M?bM M?[M; M;QìB M?" h`M? T?O FE
ç m ç€M; +? i5ô L?[M; M;QìB M?" h`M? T?O H¢B i` M i v +ÁM +¬K;"v ;°+ FB +`M
i v +kM; F?¬M; F?ÄB `ÆB H M i` M K†i ç'i- M;mv M K°i ç€K i` M i`€M iQ€i` K² ?-

h?•M H" ;B T?! h`M? T?O- # ?¢ # M i?QîM; p"i M;U /KM;- #¼M ?„M F?¬M; T?ª
M?[M; p"i M"v ç m H" +~M i?"M M•M; ç M i` KB m- `i i?"M i`¼M; K" #„i ç-m +mM; ;

.M b Q- çB m M"v +?QM? H" ç¢B #B m +?Q ?Q`M; ;B - +kM; ç¢B #B m +?Q •M bOM
/€K +¬K i?QÆM; HÈM- ç€M? +? i- çm`B ;" +O # ?¢ +MM; i?€B ?"m çB- M m i?"i
+?WM; +! i? H" i°B HÈM M;"Ti`lBX

óh *?9M; i +kM; F?¬M; #B i H" M;U ;" ô *! K°i +?O bU idM? M;°- HQ M? HQ M?Q
L;QìB +ÁM H¢B `Q `Q ;BªB i?Q+?, ó"bM? h•v oQÆM; i? K¢M;Xô

aQ b€M? pÈB ;B +?O h`M? E?„+ - +€B ç¢B ?¼ b„T ç M M"v +`M; H"K #¼M ?„M F?
i` M K†i imv i- M;QìB +ÁM H¢B +kM; ç m HB M F?®B K" [m€ tm®M;- `Q `Q ?QÈM;
i? i?SX

h`M? E?„+ pšM ç M; çSM;- M?QM; H9+ M"v- ?„M +kM; ç°i M?B M +ªK ;B€+ i`lB ç'i
#šv +O M;QìB M"v- H¢B H" M?ªv p"Q K°i +€B ?®- i`QÊ+ ç! H¬M i?S M?'i H" K°i +QM

d9eX *?QÆM; eNN, æ„i Zm€

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; eNN, æ„i [m€

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

*?d H`- ?„M +QB M?Q i`M ç`M?- KB M +QÐM; +ÁM +| i? #ªQ i`b mv M;?B Zm®+ +
+ÁM ;B¼M; Kd K B- ç½ M´B H M p`B T?-M M;QM; i`¼M;X

h?~K L;¢Q +kM; F?¬M; M?bM h`M? E?„+ - Kºi ç¬B K„i ?´ [mûi ç€K M;QìB [m€ tm
M?B M M|B, ó"´M pQÆM; b®M; H•m M?Q p"v- `ä`M; +?Q iWM;;†T [m HQ¢B M;C
bQ çQ- i` M /QÈB h`M? T?O M"v- +| H) +?d h`M? +ÁM Zm®+ +¬M; +| i? #ªQ p
>„M ?W H¢M? Kºi iB M;- i²B H M Kºi iB +QìB H¢M?X

óæB M ?¢- +?9M; i +?9M; i +kM; H` #` M;QìB #S+ ûT- tBM çB M ?¢ KBM? tûiXô
[m M i•K +€B ;b M[`²B- bÊ ?½B HB + M?bM h`M? E?„+ - +m®B +MM; H¢B ç2K €M
h?~K L;¢QX

óæ9M;- ç9M;- +?9M; i +kM; H` #` M;QìB HW ;¢i- #S+ ?B T- tBM çB M ?¢ M?bM`
•K tBM F?Q M /mM; M®B ;|i i`mv M ç MX

h?~K L;¢Q tK K†i M|B, óG` B #S+ ûT +€+ M;QÆB\ô

óS?ªBXX - T?ªBXXô *| M;QìB M;~M; K†i H M- HB + M?bM h`M? E?„+ - +m®B +M
M?•M ô

óS\ô h?~K L;¢Q M? M?`M; +QìB Kºi iB M;- €M? K„i i`Î H¢B i` M M;QìB h`M? E?„
Zm®+ +¬M;- T?ªB +?,M; M;`B Km®M ;BªB i?Q+? Kºi iw\ô

h`M? E?„+ M;?B K i9+ M|B, óJm®M ;B i,M; iºB- bÊ ;b F?¬M; +| Hw /Q\ \*€B ;` M
M;QìB çm´B- M?QM; +kM; F?¬M; #B i ç•v H` M;U ;`- ?m®M; +?B- M m H` +€B M"v
çm´B ç M h`M? T?O- `®i +mº+ H` `„T i•K ;b- F?| i`€M? F?ÄB H`K +?Q M;QìB i M;

h?~K L;¢Q F?¬M; F?ÄB i?ªM M?B M +QìB M|B, ó:´ M"v H` # ?¢ +MM; i?€B ?"m #
F?QªM HQÆM; i?U+ ;B9T M¢M i?B M i B- iU M?B M Km®M çm´B` T?€i K¢B- ;` M
p`Q M?`M;QìB i - +kM; H` +?mv M i?QìM; tªv` X

*?d H`- ç½ p`Q h`M? T?O- h`M? ;B H¢B ç€M? ;B itm çm´B +€B M;U ;` M"v- ?¬K
#´M pQÆM; #`M ;B Q pÈB # ?¢ p`i?€B ?"m M?Q i? M`Q- #`M ;B Q pÈB ?QÆM; i?
i? M`Q\ >¬K M v- h`M? Zm®+ +¬M; F?¬M; M|B bU ibM? `ä`M;- pB + M"v- h?~K L

a„+ K†i h`M? E?„+ çºi #B M- #'i F€ bU ibM? ;b- /QM? p`Q ?Q`M; ç +MM; i?€B ?
F?¬M; / H`KX

>Q`M; ç +ÁM i®i- i?€B ?"m ;¬M ç•v +`M; M;`v +`M; M;?B K F?„+ ç®B pÈB h`M? ;E
` H` /Q M;mv M M?•M h´M pQÆM;- i`QÈ+ K„i H` i?ìB çB Kim #´ [m M ? - çºi M?B
bU ibM? M?Q p"v- b m HQM; +?mv M M"v- `®i +mº+ H` h?~K L;¢Q +® w ;•v M M- ?
ç m H` F?¬M; #B i- M m +| M;QìB Km®M KQÊM ç i`B M"v ç M|B +?mv M +O KbM
;BªB [mv iX

h`M? E?„+ •K ibM? #'i ç`M? K` /Q /U Kºi +?9i- i?ªM M?B M M|B, ó"bM? h•v oQÆ
M`Q\ô

h?~K L;¢Q +QìB ? ? - M|B, ó*?mv M M"v çÆM ;BªM- ç½ F?¬M; +| ;`- iU M?B M t2
M;?B T h`M? ;B `i HÊM- ?¬K M v h?€B L;mv M ç bKT- HQm /•M F?„T MÆB- Zm
` M M HQ•m pb # ?¢- +| TªB F?¬M;\ô

h`M? E?„+ H¢M? HMM; K` M|B pÈB K°i M; QÌB T?ÁM; i?m +?B b m HQM; , óæB +?m
 H` ¸"T M²B #€M b„i- M; „v K B +kM; T?ªB ¸Q ¸ M i` M i v "bM? h•v oQÆM; Xô
 J°i i`, K p¢M [m M- b€m i`, K +QM ; „- +€B Km #€M M`v i? "i bU H¶ HÈM `²B- h`M? ; B
 i?QÆM; M?•M Hm¬M F?| i`€M? F?ÄB +| p`B T?¬M F2Q FB i- h`M? ; B K`v ¸ìB ;¬M
 i?ÄB- M?QM; ?¬K M v H¢B p¬ /mv M +Ê +?ªv ` K°i b® iB M HÈM M?Q p"v- i` M K
 i?•K i`¬K- +QÌB K°i iB M; H`M? H¢M?¬ M|B pÈB h?~K L; ¸Q, ó>B M i¢B "bM? h•v o
 h?~K L; ¸Q +QÌB ? ?ª- M|B, óE?¬M; ?`B HÁM; 5ô h`M? ; B # M M`v- M; Q¢B i`W h
 [m€ ; ®B i`QM; ¸®M; imv i- +Æ ?² ¸¬M; H¢M? ¸„+ iQ`M i?•M- M; ?2 ¸QÊ + Zm®+ +¬
 "bM? h•v oQÆM; - H¢B H` +€B ; b +kM; F?¬M; /€K M|B- +?d H` pMB ¸¬m i?`T ?ÆM>
 *?d M; ?2 h`M? E?„+ +QÌB ? ? M|B, ó"bM? h•v oQÆM; +?Ê +| F?BM? M; QÌB [m€
 h?~K L; ¸Q i?ªM M?B M M|B, ó`M pQÆM; F?B / M; QÆB Î ¸•m\ h H¢B H` M; ?2 ` /
 ?Q`M; i?QÊM; +MM; i?€B ?"m- h`M? ; B +€+ M; QÆB Km #`M pQÆM; K°i +QM ;
 p¢M [m M- M?QM; Km b€m i`, K +QM ; „+ O # ?¢ p`i?€B ?"m- +?d +?`m +?B ` K°i
 ¸•v H` w ; b\ G` t2K i?QÌM; # ?¢ p`i?€B ?"m b Q\ô
 h`i +ª K¼B M; QÌB M; ?2 tQM; - +kM; F?¬M; F?ÄB iÄ p bÊ ?½B- B +kM; +?Q iWM; M
 H¢B HÈM M?Q i? M`v- M?QM; M; ?2 i?U+ bU +| ¸¢Q Hw- K°i +QM ; „+ O "bM? h•v o
 p¢M [m M Km H¢B- M; v +ª H¬M; K`v +kM; F?¬M; +?`m `mM; ¸°M; `mM H M- h`M
 M?Q i? M`Q M; U ; „H¢B F?¬M; ¸€M; iB M M?Q p"v\
 L m +?mv M M`v #` KB i K`B i?2Q ¸m`B- +?ŠM; T?ªB H` M|B h`M? ; B t2K i?QÌM
 ; „- /o M?B M H` t2K i?QÌM; ?Q`M; i?QÊM; +MM; i?€B ?"m X
 h°B HÈM F?B [m•M- H¢B ¸€T H M K°i i°B HW ; ¸i i?€B ?"m- ? B +€B i°B M`v- #`i H
 K¢M; M; QÌBX
 a„+ K†i h`M? E?„+ ¸½ i? v ¸´B- ?Q`M; ¸ +MM; i?€B ?"m ¸°i M?B M # M i?QÎM; ;
 F?¬M; H° ` M; Q`B- M?`i H` F?¬M; i? H° +?Q M°B +mM; - K`iªB [m bU iB M? h`
 [m M Km K°i +QM ; „- i`QM; M°B +mM; ?€ H¢B F?¬M; #B i\ >B M i¢B "bM? h•v oQ
 ¸ M- ?ŠM H`
 h`M? E?„+ ¸°i M?B M w i?S+ ¸QÊ+- ¸•v H` K°i +€B #šv- M?Q K°i /•v i`2Q +´- +kM
 p`Q- K` ?B M i¢B- h?~K L; ¸Q ¸½ ¸Q M| ¸ M ;¬MX
 : „"bM? h•v oQÆM; ¸½ ? B KQÆB H, K p¢M [m M- M m +€B M; U ; „M`v i?`T ?ÆM ?
 ; ¼B M; U ; „b Q\ > B KQÆB M, K p¢M [m M K°i +QM- b€m i`, K +QM H` # Q M?B m\
 J°i i`B m M, K i`, K M; „M [m M- h`M? E?„+ F?¬M; F?ÄB ?Qi p`Q K°i ?ÆB- pšM F?
 h?~K L; ¸Q- H9+ M`v- HìB ; b +kM; F?¬M; M|B ` ¸QÊ+X
 a„+ K†i h?~K L; ¸Q ¸°i M?B M #B M ¸´B- tK K†i M|B, óh`M? Zm®+ +¬M; M?"M ¸Q
 i?Q+?- H¢B +| ; B i`B i`, K i`B m [m M- ?¬K M v- h?€B L; mv M ¸ bKT- H½M; T?Q
 +Sm i - i?•M H` [m®+ i`QÊM; M; Q¢B i?Q+?- Zm®+ +¬M; ¸½ Km®M Km M?[M; ; „M`
 L; mv M- ; B€ iB M; „M`v +| T?ªB H` M M iW iW iQM? iQ€M\ô
 .WM; K°i +?9i- h?~K L; ¸Q H¢M? HMM; K`iB T iK+ M|B, óh`M? ; B ; B M; ?B T M?Q
 p¢M [m M ¸B ` - F?¬M; F?ÄB +kM; [m€ QiX L m i H` Zm®+ +¬M; - imv i F?¬M; H`
 [m•M T?¢K i?QÊM; M`v- ¸ M H9+ ¸| - +?Ê M|B h`M? ; B ; †T M; mv- H¢B +`M; HB M
 " ?¢ +MM; i?€B ?"m ;¬M ¸•v ¸½ i?W M?"M ¸®B pÈB h`M? T?B- ¸•v H` pb +€B ; b\
 HQÆM; i?K+ ¸S+- K¼B bU /MM; [m®+ bU H`K i`¼M; - F?„T MÆB ¸Q M i` M; pW p†
 FB i M?Q i? - K°i i`, K p¢M [m M ¸½ Km®M Km b€m i`, K M; U ; „- F?¬M; F?ÄB t2K i?
 ¸ i?€B ?"m Î i`QM; HÁM; Xô
 h?•M i? h`M? E?„+ ¸°i M?B M +ªK ; B€+ H¢M? #m®i - ?„M F?¬M; F?ÄB `mM M? M
 oQÆM; Km®M # Q M?B m\ô

h?~K L;¢Q +Q`B ? ? K°i iB M;- M|B, óE?¬M; /€K- F?¬M; /€K- F€ i?"i #´M pQÆ
M?B m- /M b Q- K¼B M;Q`B H¨ M;Q`B K°i M?"- /M #€M bd #€M T?€ ;B€- +kM; F?¬M
p¢M [m M K°i +QM ;"- +| T?ªB F?¬M;\
Zm®+ +¬M; ¸½ i?¬M; ?B m ¸¢B M;?o - M;mv M w #Ä iB M ¸ K¼B M;Q`B M?bM- #´
F?¬M; #^M; M?Q p"v- +€B ;¨ M¨v- HB M i?2Q M?Q ? B KQÆB p¢M [m M- K°i +QM i
+€B Km #€M M¨v- [mª i?U+ t2K M?Q Zm®+ +¬M; i?m HÊB F?¬M; M?Ä¨X
Zm®+ +¬M;- M m F?¬M; T?ªB iBM- M;QÆB +| i? ¸B ?ÄB K°i +?9i- M?" B +| i? i®M
K°i M;U ;¨\ *QB M?Q H¨ +| - ¸| +kM; H¨ +| iB M K¨ F?¬M; Km ¸QÊ+Xô
L?[M; H`B M¨v +kM; +| p¨B T?¬M ¸¢Q Hw- ;¨ i`QM; M°B +mM; ` - i?"i ¸9M; H¨ F?¬
K°i ´ ;¨` M;Q¨B ¸B /¢Q- ¸| H¨ iW bU ibM? tQ ¸ M M v +?Q iWM; +|X
óL m ? B KQÆB p¢M [m M K°i +QM- b€m i`,K +QM +?QM? H¨ K°i i`B m ? B i`,K M
Zm®+ *¬M; ;B ?B M i¢B i? M? iQ€M iB M- ? v H¨ +?"K `½B FB K iB M `²B i`a\ôh
¸ M `i ¸SM; ¸„MX

d9dX *?QÆM; dyy, æ M h?Ì

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; dyy, æ M i?Ì

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h``M? E?„+ +kM; ¸ M; +Q`B- H¢B +Q`B ¸ M KS+ bQ pÈB F?|+ +ÁM +¨M; F?| t2K ?A

J°i i`B m ? B M;¨M M;?bM [m M- i`B T?9 h``M? ;B iQ+? Hkv K'v ¸`B- +kM; +?Q +
K°i b® iB M HÈM M?Q p"vX

L;Q`B M¨v `ä `¨M; +?Q i?'v H¨ ¸ M ,M +QÈT- ?ÆM M[- KÈB KÎ KB M; +?QM? H¨ b
M;Q¢B i`W ?Q¨M; ;B - +kM; +?d +| h``M? ;B ?„M +| i? H'v ` ¸QÊ+X

*?d H¨- H'v ` ¸QÊ+ +kM; F?¬M; +| M;?o H¨ +?`m + K HÁM; +?„T i v M?Q`M;- i`Q
¸-m +•M M?„+ ¸QÊ+ K'i- i°B F?B [m•M +| i? HÈM +| i? M?Ä- p'M ¸ Î +?¶- T?ªB +
?Q¨M; i?QÊM; i?B M iQM? M?m M?QÊ+- M m /Q ?„M tûi tY- +kM; F?¬M; i' i v m T?
+?`m [m v p-M i`QM; +mM;- b) F?¬M; tªv ` +€B ¸¢B bU ;bX

*?QM? i?S+ F?B M +?Q ¸-m ?„M ¸ m M?S+- +| H) H¨ i?€B ?"m FB - M m i?€B ?"m i
M€Q HQ¢M- h``M? ;B F?´ i•K FBM? /Q M?- +?d +| i? MQÈ+ +?ªv p #B M ¸¬M;X

h``M? E?„+ M?bM h?~K L;¢Q- ?mM; /[M|B, ó"bM? h•v oQÆM; F?¬M; M|B +?mv M

> B M;QìB ç m H" M;QìB # #°M- #bM? i?QìM; `i F?; ;†T M? m- H9+ M"v +MM; M +MM; M|B `i M?B m HìB- i?•M i? GK+ *?B *?QÆM; v m çm®B- M|B p" B HìB HB M h?~K L;çQ F?¬M; F?ÄB M|B, óæçB i`QÈM; T?m ?€ +| i? K M; /€M; p # M? i"i M"v ?¼+ b o i?B ?¼ pB M- i?•M i? [mw ;B€ M?Q p"v- ç•m +| i? ç i?ìB iB i+?" ççT M /QÐM; i?•M i? çBXô

GK+ *?B *?QÆM; +QìB F?´- H„+ ç-m M|B, óhm-M b M # M FB F?¬M; i? #Ä- M m ç°+ ;Bª M?Q i? M"Q\ æ b m M"v ?½v M|BXô

GK+ *?B *?QÆM; K'T K€v KB M; - iW iW M|B, ó"B m + - H9+ M"v ç•v M;QÆB çB- M ?ÆM KQìB pçM /•M +?9M; h?€B L;mv M- i?"i bU H" +¬M; çS+ [m€ HÈM- i ç•v H"K i` M K†iXô

>„M M?bM h?~K L;çQ- F?¬M; F?ÄB M|B, óE?¬M; +| #B m + - +kM; F?¬M; +| GK+ *? M; "v M v i M?È iÈB `i M?B m +?mv M +k- +| K°i pB + +kM; M; ?o i?¬M; bm®iXô

h?~K L;çQ F?¬M; F?ÄB ?ÄB, ó*?mv M ;b\ô

GK+ *?B *?QÆM; M?ç i +QìB M?ç i M|B, óG9+ i`QÈ+ #B m + /çv i çm´B i?2Q #B F€ i?"i ç½ bÈK `„T i•K #'i HQÆM; `²B- +| T?ªB F?¬M; \ô

h?~K L;çQ +U+ F€ t'm ?´- F?¬M; F?ÄB M; ?o- `ä `M; ?B M içB ?„M KÈB bmv M; ?o

GK+ *?B *?QÆM; +QìB +QìB- M|B, ó*?mv M +k M?Q F?|B- +?mv M [m€ F?S ç m ç +¬M + M? +€M? i`QM; HÁM; Xô

h?~K L;çQ +`M; +ªK i? 'v t'm ?´- i` M i?U+ i - ?„M +?Q iWM; + M? +€M? i`QM; HÁ E iB T- ? B M;QìB i`-K K†+ K" M;²B i` M t2 M;U - K½B +?Q ç M æ¬M; >Q K¬M- G M;U - M|B pÈB h?~K L;çQ, ó"B m + - M?Q p"v i t BM T?ûT iW #B iXô

h?~K L;çQ ç®B tY pÈB GK+ *?B *?QÆM; +| +?9i T?S+ içT- H9+ M"v +kM; +ªK ç°M; w i?•M i? Xô

s2 M;U tmv M [m +´M; iÁ pÁ- ` F?ÄB i?"M?- # M M;Q" B H" `i M?B m H m- iQìM; KªM? /•M +Q- /U p"Q iQìM; i?"M? ç /UM; H M- H"K K'v +€B [m-v Km #€M- HÁ i? bBM? ?Qç i içB ç•v- +| `i M?B m M;QìB H" /•M +?9M; i-M; /QÈB +?| i i?"M? "B M M;QçB i?"M? iK i" T pÈB M? m- t2 M;U tmv M [m MÆB ç•v- T?Q i`QÈ+ +?QM? H" "B M EBM? F?¬M; M9B- M;QçB i`W K°i +QM b¬M; "B M h?Ov +?ªv [m - +ÁM HçB ç +€M? ç²M; #€i M;€i +ÁM HQm HçB imv i ç¼M; F?¬M; #` M;QìB T?€ ?Q- imv i i`„M MQÈ+ #MM- b€M; `ä M|B F?¬M; M M HìBX

h` M +€M? ç²M; #€i M;€i- K°i ç°B F} #BM? +?ì ç½ H•m- æ²M; >´ /šM ç°B ç€M? M; M;U - i?'T ;B¼M; M|B, óæB M ?ç- i´M; +°M; R8yy / M? ;B€Q 9v ç½ çÈB K M?- ?"M +| i? tm' i T?€i +?Q \ô

h?~K L;çQ M;²B i`QM; t2 M;U - M|B, óæBXô

æ°B M;k m®M HQÈM iB M H M- /¼+ i?2Q [m M ççQ- K°i çQìM; çB [m ?QÈM; h?€B æB H M T?Q i`QÈ+ ?ÆM KQìB /†K- HB M +?SM; FB M `WM; +•v t M? iQÆB `K `ç #¼+ +ª +QM çQìM; - # M i`QM; ç®M; +•v t M? iQÆB `K `çT- HçB +| K°i ç-m +QM K°i T?B M +?Ê- i M H" sm®M; J½ hK- sm®M; J½ hK M"v ç½ b„T iªB [m i`,K M,K- ç +€B `WM; +•v t M? iQÆB `K `çT M"vX

L;?2 M|B +ÁM H" içB i?ìB çB K h®M; i?€B i´- #ìB pb "B M EBM? F?¬M; ?B K ç i? `ÆB p"Q i v M;QìB E?B i æ M- M;QìB E?B i æ M iK i" T F} #BM? içB [m M M°B- çB h`QÈ+ K†i iQ" M H" pMM; ç'i #^M; T?šM; - h`B m E?m¬M; . "M pb ç +OM; +® FBM? i?O i?"M? T?®- HçB bÈ ?½B E?B i æ M i?B i F} b€M; çB +?B m ç M- #ìB p"v- HB "B M EBM?X

*€M?`WM;M"vHB M ;¼BH">¢sm®M;-wH"-M m M?Q Km®M çB [m MÆB M"v- T
h®M; +?QM? H" +| i? /U p"Q`WM; +•v ç i?O- +?®M; +U ç`+? M?•MX

h?~KL;¢Q M?bM +€B`WM; +•v M?•M i¢Q FûQ /"B F?¬M; M;Èi M"v- i`QM; HÁM; F?
H"K M M H`+? bY- h`B m E?m¬M; ."M M"v p®M H" Km®M i`²M; +•v H"K +¬M; /KM;
ç9M; H" H"K` +¬M; i`bM? #ªQ p K¬B i`QÌM; HÈM M?Q p"v- i?B M ?¢ M"v- ?Q`M;
+?d bÊ F?¬M; TªB ?„M i?b F?¬M; +ÁM BXô

XX

h?`M? h?€BL;mv M- imv i`ÆB M?B m-`ÆB tm®M; ?ÆM KQÌB M;"v HB M- i`QM; i
FB M i`9+ bKT ç´- M?QM; +| i? Î H¢B +?¶ M"v- T?¬M HÈM +kM; ç m ?ÆB +| ;B i
bKT ç´- +m®B +MM; pšM iQM? iQ€M +ÁM HQm H¢B K°i +?9i +?•M iQÌM;- p"i HB m
+| i? i¢Q i?`M? +?¶ +?¶ b®M; v M´MX

*?Q M M- imv H" imv i i`„M; M?Q #¬M;- i?S iU i`QM; i?`M? +QB M?Q pšM M; v M;„

"B M [m•M ç½ çB m K°i /Q M? M?•M K½ ç M- M?•M b® ç¢B F?€B i` M /QÈB M;"M
+?S+ bQÆM; [m•M #ªM ç` - #ÎB p"v i` M +€B çQÌM; T?® i`M T?€ M"v- F?¬M; i?B m
K•m im¬M i`X

æ€K bo i®i ç2Q M!M S?¢K .QÆM; +k M€i- +| p +| +?9i K i KÄB- i`QM; ç K M;"v ?
/•M /QÈB +Y Km®M t¬M; p"Q i?`M?- ?ÆM MY ç K #` M;QÌB i FûQ çB M;„M +ªM-
/•M iQM? #^M; çÆM p` ?`M; M;?bM Î# M M;Q`B i?`M?- ?¬K M v pW TªB çB im¬M
H" H"K #¼M ?„M F?| tYX

Í# M i`QM; i?`M? i?€B #bM? p¬ bU- M?QM; Î M;Q`B i?`M?- +€B iQÌM; i?`M? FB
HQm /•M ç¬M; H¢M? +? i ç!B- M?[M; M;QÌB M"v ;†T i B ?Q¢ M†M; M?'i- iW +€+ ?r

.M b Q +kM; H" /•M T?K +`M- K°i ?²B ç bKT- pÊ +QM Hv i€M- F?¬M; i? F?¬M; ib
+?•M i v- FB K KB M; +ÆK „M- M?QM; ? i H¬M M"v iÈB H¬M F?€+- h`B S?O h?€B
F i [mª- HQm /•M F?¬M; p"Q çQÊ+- +?d +| i? iB T iK+ Î M;Q`B i?`M? M"v H" T i`¢B

h`B S?O h?€BL;mv M oQÆM; h`U+ H"K M?Q p"v- +kM; H" +| bmv iQM? +O ?„M- H
F?Q +?d M?B m M?Q p"v- [m•M /•M Î# M i`QM; i?`M? +kM; F?¬M; çO /MM;- M m ç
i?b HQ i? M"Q ç•v\

*ÁM M[- HQm /•M p"Q i?`M?- M m H" ç!B #KM; ç M KS+ ç-m |+ [m v +m²M;- ç°i M?
ç!- M; v +ª TªÁM; +kM; F?¬M; TªÁM; M´B- pb ç +`M i?`M - +kM; +?d +| i? Ov F
i?`M?X

hmv M!B +S +€+? +?9i Qi i?ÌB;B M- b) MûK +?9i #€M? M;¬tm®M; /QÈB- ç +?Q HQ
M;QÌB M"Q +kM; #B i- HQm /•M b®M; Î# M M;Q`B i?`M? ç½ H•m`²B- +€B KM ç
`½B ç M ;¬M- HQm /•M €Q`€+? [m¬M K M? imv i ç®B F?¬M; +?®M; çÐ çQÊ+ # Q I
F?¬M; +? i ç!B- +kM; +?d +| i? +? i +| M;X

"i F M!B i? M"Q- F?QªM MÊ M"v- p¬ Hm" M M?Q i? M"Q +kM; +QB M?Q F?¬M; i?
i?"i bU Km®M iQM? iQ€M- +?d bÊ TªB i`€+? E€ Zm®+ +¬M; FB`²B- E€ Zm®+ +
i?B M i B- F i [mª +?"K +?¢T F?¬M; ?QÈM; i?QÆM; M?•M Km HQÆM; i?U+- F?¬
M"v pW KÎ` - +?QM? H" K-K i B p¢- ç½ +| i? +?®B #Ä ? i i`€+? M?B K- oQÆM; h
bÊX

h`QÈ+ K„i- +€B T?O h?€BL;mv M M"v- ç½ H" Hk HKi F?„T MÆB i` M ç'i- M?QM; i'
H¢B i?`M? pQÈM;- K v K„M- K°i M?" HQÆM; i?U+ HÈM M?'i- +?QM? H" F?Q ?`M;

L;QÌB Î# M M;Q`B i?`M? F?¬M; p"Q çQÊ+- M;QÌB Î# M i`QM; i?`M? +kM; Km®M
` +€B #° /€M;- # M T?€i +?9i Qi +?€Q- M?QM; ç•m i? H'T ç-v çQÊ+ #KM;\ L?'i H
H¢M? #m®i M"v- i?B M ?`M ç` ç®M;- i`QM; #KM; F?¬M; +| p`B ?¢i HQÆM; i?U+-

*?Q M M- imv ;B€ HQÆM; i?U+ i,M; iÈB ? B [m M K°i ç'm- M?QM; M;QÌB Km HQÆ
/Si- +`M; +| K°i +?9i M;QÌB F?¬M; ?ÊT T?€T ;•v +?mv M-`ä`"M; K°i b® M;QÌB /€

i?U+X

"ÎB p"v- pb ç /mv i`b i?S iU- #B M[m•M# M M"v +kM; ç m T?•M T?®B p" B ç°B M?•
M;Q" B iB K H QÆM; i?U+- t2K B /€K i†+ KB i?Y M?½M UHûM H9i i?"K i?KiV- iU M
*| bo i®i i?O p - i`QÊ+ +Y [m€M #€M H QÆM; i?U+ HB M M?B m [mv +O ?ÆM`²B-
`|i p"Q- p€M +Y [m€M #€M H QÆM; i?U+ #`ç~v` - HB M +| i? +?SM; FB M- i`QM;
ç¬M; M;?`i i?"M? ?"M; /"B- #bM? i?Q`M; ,M K†+ iB i FB K- iB M p" B M,K iQ+? i`
;B®M; M?Q iªM; ç€ i` M K†i ç'i - KQM; +?| +| i? ç´B p" B ç'm ;¢Q i`Î p H" i®i`²BX
æ€K M;Q`B `mM`mM i`QM; ;B| H¢M?- ç¢B ç b® K¼B M;Q`B ç m K M; ç¬B K„i p¬
+K ?®i`€+- ?Q†+ H" ;BÄ H"K #^M; i`9+- M;mv M K°i ç€K M®B çm¬B M? m çB p"
/MM; iB M /šM- ç´B H QÆM; i?U+ çB` - H¢B M|M; Mªv ;'T`9i K" +?¢v p M?"X

d9NX *?QÆM; dyk, G`B hQ

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; dyk, G`B iQ

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

*kM; +| K'v +•m Q€M ?"M- K°i M;Q`B i`€M; ?€M²M`Q M|B, ó:¢Q +k i?b +kM; i?¬B
T?Q i`QM; H QÆM; i?U+ +?d i`°M HšM ? B i?"M? ?¢i+€i- M?QM; H"K M?Q i? M"Q
i`QM; ?¢i+€i i`°M HšM ? B i?"M? H QÆM; i?U+ \ > B [m M# i`,K p,M K°i ç'm- Km
L;Q`B M"v pW ;¼B- `i M?B m M;Q`B +kM; #„i ç¬m #'i MX

*?d H" K°i M;Q`B iB m M?" i`QM; [m€M H QÆM; i?U+ çB` - M|B ? B +•m pÈB bo i®
H`B- i`U+ iB T çQ M;Q`B M"v çB` ;B®M; M?Q +QM ;" +QM- F?¬M; i?B m çQÊ+
K„M; iQ, óJ m +9i- F?¬M; +| iB M +kM; /€K ç M Km H QÆM; i?U+ ?ª5ô

E iW ç| - i?S iU H¢B M; v M;„M`²B- +€B i? ç¢Q M"v- +| ? B /¢M; ç² p"i #€ ç¢Q M?"
ç² p"i H" H QÆM; i?U+- +| H QÆM; i?U+- KÈB +| i? F?¬M; ç +?Q M;Q`B i +? i ç|
+m°+ b®M; M?•M bBM? F?¬M; TªB bÊX

oW ç9M;- ÎT?Q i`QM; +€B [m€M H QÆM; i?U+ M"v ç½ +| ç Q H¢B +| H QÆM; i?U+
+kM; çWM; M;?o ç M pB + K M; H QÆM; i?U+ çBX

JM ç¬M; h?€B L;mv M- H¢M? ç M ç€M; bÊ- ;B|`ûi i" M b€i #W #½B- #,M; i?B M i
b„T t T i?"M? ?"M; /"B i¢B # M M;Q" B- +| H) H9+ i`QÊ+ M?[M; M;Q`B M"v +| +?9i
M;?B T F?¬M; i - M?QM; ?B M i¢B- i'i +ª K¼B M;Q`B ç m ;B®M; M? m- M9B p" M;
ç'm H QÆM; i?U+ K" i?¬BX

" M +¢M? +€B [m¬v #€M H QÆM; i?U+ h`"M? Fw M"v- +ÁM KÎ K°i M?" iB K +¬K ç²- i
KÈB KÎ- ç M +ª ç² p"i # M i`QM; +MM; iB m M?" - ç m H" i¢K i?`B K`B ç M- iO +?"
K°i KMB p` M?"M M?¢i F?€+ i?Q`M;X

hmv H" KÈB KÎ- M?QM; bBM? w +kM; i®i i?¬M F€- F?¬M; +| iB M Km H QÆM; i?U+
i` M? +?[ç² +´- +S ç M ç•v K" +„KX

.M b Q +kM; H" iB M K†i +| ?¢M- F?¬M; TªB i`QM; M?" M;Q`B M"Q ç m +'i ;B'm
iB M- +€B H QÆM; i?U+ M"v H¢B [mw ç M i?¬M F€- ,M F?¬M; çQÊ+ p" B M;"v- /M H
TªB #€M çB b¢+? b)X

L?QM; M K M?•M i? M? MB M +| i? ç|B K°i M;v ? B M;v- H½Q M?•M +MM; çS i
p"v K" F?) +„M K¬B- iU M?B M H" p"i +| i? #€M ç m #€M çB ? iX

Zmv +O iB K +—K ç² M"v çQÆM; M?B M F?¬M; ;B®M; pÈB #bM? i?QÌM;- `ä`"M; H
M?QM; ÎT?Q i`QM; iB K +—K ç² HçB /m¶B M,K M;|M i v` - M,K M;|M i v iU M?B M
H" M,K KQÆB- M m M;QÆB /€K H M iB M;- M;QÌB i HB M +9B ç—m- T?®B ?ÊT K
M"v HçB `i / ?B m- +| #€M ? v F?¬M;- F?¬M; #€M i?b p X

æ M H9+ M"v- i` M? +?[ HçB F?¬M; i? ,M- HçB F?¬M; i? +Sm KçM;- +„M `„M; +k
pB + #m¬M #€M ç m H" QÊ+ ;b +| F?€+? iÈB +Y - ?¬K M v- M;QÌB #€M HçB ?"M F
Km X

E?¬M; +?d H" i` M? +?[- +ÁM +| #€M M?B M[i? iY- +€B iB K +—K ç² M"v `ä`"M; -
+QM M?|+ M,K [m M iB M- M m H" M;v i?QÌM; tBM? ç T K°i Qi- +| H) +| i? i`Î Kb
iB M HÈB ?ÆM `²B- +| i? #€M çQÊ+ M,K [m M- ç½ H" ;B€i` M i`BX

oW H9+ ç|- K°i +?B + t2 M;U +?"K `b `b K" ?B M ` Î+?¶ M"v- # M +çM? t2 M;U
?° p M;mv M K°i ç€K i?•M ?bM? +QÌM; i`€M;- `i H" +QÌM; i`€M;X

s2 M;U FB pW ç M- +?QÎM; [m—v ÎT?Q i`QM; [m€M HQÆM; i?U+ H"TiS+ çti €Q
i?'T ;B¼M; M|B # M +çM? t2 M"v, óG½Q ;B ô

L;QÌB # M i`QM; F?¬M; H M iB M;- +?QÎM; [m—v HçB iB TiK+ M|B, óG½Q ;B çB
çQÌM; bQÎB 'K- m®M; +?ûM + M? M|M;Xô

ól@ XX 5ô L;QÌB # M i`QM; H9+ M"v KÈB +?"K `b `b K" H M iB M;X

*?QÎM; [m—v H"TiS+ pûM ` K t2 H M- M•M; h`M? E?„+ # M i`QM; tm®M; /QÈBX

h`M? E?„+ F?Q€+ €Q H¬M; ?² Hv- +ÁM +ªK i?'v HçM?- i v F?¬M; F?ÄB +?Q p"Q
M M;Q`B T?® +| ?"M; /`B M;QÌB t T ?"M;- i?ªM M?B M M|B, óaBM? w +| i®i F?¬

*?QÎM; [m—v M? ;B¼M; +QÌB M|B, óh?"i i®i- ç•v H" b€M; bÈK- `i M?B m M;QÌB
+?Q ç M #m´B i`Q - F?¬M; +?`m çQÊ+ M[- +€B ?"M; /`B M"v Qi M?'i T?ªB b„T t T
L;mv M [mªM Hw KQÌB #®M ?mv M- iWM; i?`i`M ç m +| [m€M HQÆM; i?U+ h`M?
p"vtm®M; /QÈB- [mª M?B M H" F?| HQÌM;Xô

L?QM; b„+ Kti h`M? E?„+ HçB •K i`—K- i?ªM M?B M M|B, óæB p"Q M|B +?mv MXô

"¼M ?„M çB p"Q [m—v HQÆM; i?U+— +„M #ªM F?¬M; M?bM iÈB ?"M; /`B # M M;Q`B-
i?U+— iB m M?` ç½ ç®i +?"m i? M- HçB i? K MQÊ+ i`- +?QÎM; [m—v FB +kM; H"
;¼B M;QÌB çB çmM K°i +?ûM b9T- +?Q h`M? E?„+ ;BªB HçM?X

h`QM; i?QM? çQÌM;- +Y b´ ç|M; +?ti- #ÎB p"v +| +?9i H`KÌ- +ÁM ;¼B M;QÌB i? K
b€M? pÈB # M M;Q`B- içB ç•v [mª i?U+ H" iB M +ªM? M?•M;B MX

h`M? E?„+ +?"K `b `b K" m®M; K°i M;KK i` M|M;- +?QÎM; [m—v ç½ çQ K°i t'T b´
i v T?ªB h`M? E?„+— h`M? E?„+ #m¬M; i`- i`Î KbM? M?bM K°i +?9i- ;BÆ +QM K,
M?m"MRdy M;?bM [m M\ô

*?QÎM; [m—v i?'v h`M? E?„+ HçM? Kti- HçB +"M; +~M i?"M ;'T #°B- M|B, óæ•v +
?mv M +ÁM +?Q çQ iÈB- +~M i?"M iQM? iQ€M- Hm¬M +| Ryy pçM [m MXô

>„M [m i [m i KB M;- i`QM; HÁM; M;?o- K°i i?€M; HÈB M?m"MT?QM; T?9 M?Q i?
w ;b +"M; FB K çQÊ+ M?B m iB M ?ÆM bQ pÈB +€B M"v\ G½Q ;B `ä`"M; +ÁM F?¬

G"TiS+ HçB M;?o- M m +€B bBM? w M"v +ÁM +| i? H`K iB T K'v i?€M;- K'v M;"M
+?d iB +— HQçB M"v bBM? w F?¬M; i? H•m /`B- M m F?¬M;- +?d +—M #€M HQÆM;
;B"m M?'i :B M; "„+X

h`M? E?„+ HçM? HMM; i?®i, ó*?Q çO5ô

*?QÎM; [m-v H9+ M"v +| +?9i ;'T [m€ `²B- H½Q ;B M|B M?Q p"v- ?B M M?B M H" KbM? `²B- pb p"v K" p K†i çQ ç€K- M|B, óE€i?"i- HÊB M?m"MF?-M; +?d +?WM; ç² # M +çM?- +?„+ ?ŠM +kM; HÊB M?m"Mt td- K¶B M; "v ç m +| i`,K K'v M; "M #ªC M[ ç²M;- K¶B M; "v +kM; +| i? i?m K'v i`,K M; QÌB iB M ç M- çÊB +?Q i?€B #bM?- H i?m i'i M?B M F?-M; /QÊB #€M HQÆM; i?U+Xô

h`M? E?„+ H9+ M"v T?K+ ?²B iBM? i?-M HçB- KÊB T?€i ?B M pW `²B ç9M; H" K óL; QÆB M;²B tm®M; M|B +?mv M çBXô

*?QÎM; [m-v i?'v b„+ K†i h`M? E?„+ ?Á ?Q½M- +~M i?"M iWM; HB iWM; iQ K" M;² ;? - M|B, óo®M +?Q H" L?` H½Q ;B ç M- B M; Ì H½Q ;B HçB iU KbM? ç M `²B- H #bM?- H½Q ;B #bM? i?QÌM; çB çB HçB HçB +kM; T?ªB +~M i?"M K°i QiXô

h`M? E?„+ i?ªM M?B M M|B, ó"B i `²B- h`B S?O h?€B L;mv M +MM; #B M [m•M +| ççB ç¬ ç®+ T?O h?€B L;mv M ;-M ç•v +ÁM çB çB HçB HçB F?-M; \ô

*?QÎM; [m-v M|B, óæ m +?m~M #` i®i `²B- h`B S?O h?€B L;mv M # MFB F?-M; +- K°i HÁM;- p T?-M T?O ççB ç¬ ç®+- +kM; H" +?Q +?9i Qi i?m"MiB M- o, MiQÊM; - [m M +O +?9M; i - imv F?-M; M|B ;b i? K- M?QM; i`QM; #|M; i®B ç½ çB m #B M [m-v HQÆM; i?U+Xô

G¬M; KB h`M? E?„+ +m®B +MM; +kM; ;B½M ` K°i Qi- M|B, óo, MiQÊM; +-M; içB çdM?- HçB M„K ;B[KQÌB pçM #B M [m•M pMM; h?€B L;mv M- +?d +| ?„M KÊB +?€ i?ÌB M;?d K°i +?9i i`QÊ+- M; QÆB ç M T?O ççB ç¬ ç®+ i`QÊ+ # MFB - çQ / M? i? T?m KÌB o, MiQÊM; +-M; ç M /U iB +- `i ?•M ?çM? çQÊ+ ç|M iB T- çQÊ+ `²B- M; C i?-B- içB ç•v F?-M; +-M M; QÆB ?-m ?çXô

d8yX *?QÆM; dyj, "v E

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; dyj, "v F

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

æ M #m´B i`Q - imv i F?-M; M;WM; `ÆB- [mª M?B M i?2Q M?Q HÌB +?QÎM; [m-v /ÁM; M; QÌB +~M; M?B m- imv i`ÆB "Q "Q tm®M; - M?B m M?Q H¬M; M;¶M; - imv iQ" M i?"M? h?€B L;mv M- b€M; H"THÁ2 M?Q ?Q p, Mi` M; bS+X

L, K M v p®M H" M, K çQÊ+ KM - B M; Ì +| i`"M imv i M"v- HçB H"K +?Q +~M; M?B i? +?Q M M- K°i Qi M; QÌB M?'i F2Q FB i ç½ +U+ ç|B `²B- F?-M; i? F?-M; tm'i` i`QM; M?"- +?d +-m ç´B çQÊ+ K°i ? B ç'm ;çQ +k i`°M HšM ç-v ?çi +€i p" `€+ `QÎB

L; QÌB +kM; M M ,M +ÆK i®i- M?'i H" i`QM; +€B F?Q i`ÌB HçM? H)Q M"v- bQ b€M? +?¶ M; ?d HçB i`QM; i?"M?- ç½ iQM? iQ€M H" çO K v K„MX

h`QM; F?-M; F?Q- `i M?B m M; QÌB i?Î` ?ÆB MQÊ+- /•M; H M ç€K bQÆM; M?"M ç¼M; +MM; iªM; #, M; i`2Q i?"M? iWM; +?m¶B /`B KªM?- |M; €M? b€M; HQM; H M?- M[X

*€+? ç| F?-M; t - +| K°i iÁ #B i pB M- ç½ bY +?[HçB K°i T?2M- [mûi bç+? b) im +?B + ç M H²M; M?Ä K"m çÄ- içB ç•v- i`QM; F?mM; i`ÌB ç-v imv i- b) M?B m i? K

J'v +?¶ T?ÁM; ®+ bKT ç´- ;ç+? M;|B pKM +kM; ç½ çQÊ+ i?m i?"T bç+? b)- iU M?
 bKT- HB M F?¬M; [m M? ç M +€B #B i pB M M"v- F?¬M; M?bM` K°i çB K /'m p i
 o" B +¶ FB m iW +m®B T?® çB ç M- iB T i?2Q H" K°i M; QÌB +?O bU ççT imv i çB`
 +'M; M;?B K¬M- K½B +?Q ç M h?B M pB M KÈB /WM; HçB- /šM ç-m çB` F?ÄB FB
 #"Q €Q iQK- /€M; M; QÌB M; QÌB M"v +| +?9i; -v v m- i` M Kti ?ÆB +| p" B T?¬M K i
 F?Ä2- M?QM; i`QM; KÆ ?²- HçB +| p" B T?¬M [mw F?QX
 >„M çB i` M; B"v H¬M; +?²M tm®M; t2 M; U - +?•M pW M?bM i?'v ç'i imv i- H" T iS
 +?çv iÈB- +-K K°i FB M €Q H¬M; ?²- çQ [m T?O i? K +?Q ?„MX
 hmv H" i`ÌB`'i HçM?- M?QM; i?•M i? M; QÌB M"v HçB bQÎB 'K M?Q tm•M- ?„M /QÌM
 €T- F?¬M; F?ÄB M„K i?"i +?ti €Q- +QM K„i F?¬M; F?ÄB HB +p T?Q +?O bU- +?
 /U iB +- M m F?¬M; T?ªB t2K içB Kti KkB h`M? Zm®+ +-M; - i?"i ç9M; H" F?¬M; H
 *?O bU +QÌB ? ?ªK" F?QK M; QÌB M|B, óo, M iQÈM; +-M; p'i pªXô
 o, M iQÈM; +-M; FB +?d H" M?"M M?ç i; "i; "i ç-m- ; BšK H M imv i- K M; M; QÌB çB
 J'v +¶ FB m`ÆB tm®M; T?Q b m +kM; ç m H" [m M pB M [m-M €Q T?B T?K+- K'v
 K°i M; QÌB +-K ç-m HçB H" h?€B L; mv M h`B S?O oQÆM; h`U+- MB M F, oQÆM; h`
 i`QM; K„i Hm¬M K M; i?2Q bU pmB p M?Q +| M?Q F?¬M; X
 h?'v +?O bU M"v- ?„M`ä`"M; F?¬M; H"K /€M; - +QÌB ? ?ªM|B, ó>¬K M v +?BK iQ
 ç½ M; ?o- M?'i ç`M? H" +| pB +pmB; b Km®M ç M +Y - [mªM?B M- Zm®+ *¬M; ; B
 L; ¬ +?O bU +QÌB ? ? - M|B, óæçB M?•M F?€+? F?Q`²BXô
 J°i ç€K i•M F?€+? ç M +?QM? bªM?- i`QM; i?QM? çQÌM; M"v`ä`"M; ç½ ç®i M?B
 pW KÈB iB M p"Q T?ÁM; - o, M iQÈM; +-M; F?Q€+ €Q H¬M; ?² FB HB M F?¬M; M?
 ? ? - M|B, óaÈK #B i M?Q p"v- b) F?¬M; K M; i?2Q +€B pQÈM; pQm M"v ç MXô
 h`QM; bªM? çti K°i +€B #`M i`ÁM- i'M; +°M; KQÌB ? B K|M, M M|M; - b€m K|M`m
 i€- #QM; M; mv M K°i ç€K F? v- ç², M i`QM; K•K M|M; ?¬B ?´B- +?„+ ?šM ç², M M"v
 h`M? E?„+ ?¬K M v ç½ i? v ç´B K°i FB M €Q ççQ- M?bM i?'v F?€+? M?•M ç M- ç½
 ? B i v M„K Î i v o, M iQÈM; +-M; - M|B, óo, M iQÈM; +-M; K°i M; "v FB K i, #ç+ - F?
 `ªM?`¶B M?Q H½Q T?m- ?¬K M v +| i? iÈB- p¬+MM; ?•M ?çM? çQÊ+ ç|M iB TXô
 o, M iQÈM; +-M; M"v +QÌB M?ç i K°i iB M; - +?•M i?"M? M|B, óZm®+ +-M; +?Q ;¼
 iÈB\ô
 > B M; QÌB K°i # M M;²B tm®M; K°i # M ?"M ?mv M- o, M iQÈM; +-M; +QÌB F?´- M
 F?¬M; #B i /šM ç M # Q M?B m bU iB M? ç M- #"M #`m FB K, M H•m M?Q p"v- HçB
 MÆB i? M? M?½ M?Q p"v ç çBXô
 h`M? E?„+ +QÌB ? ? - M|B, óo, M iQÈM; +-M; Km®M iÈB- iMv i?ÌB +S ç M H" çQ
 # M M; QÌB, óL; "v K B- H'v F? QÊ+ Km #€M +€B M?" +Y M"v- çQ ç M [mw T?O o
 *?O bU H M iB M; p•M; X
 o, M iQÈM; +-M; +QÌB ? ? K°i iB M; - KB M; M? +?M? +?H M- HçB F?¬M; i?'v H°
 F?¬M; ? +U imv i- +?d M i¼ i` M p`i`Q +?O p`- M|B, óL; ?² M|B i`B m çbM? ç½ C
 H" "bM? h•v oQÆM; b Q\ E?¬M; #B i H9+ M"Q ?„M ç M ç•v\ô
 L|B ç M "bM? h•v oQÆM; - /€M; iQÆB +QÌB +O h`M? E?„+ i?Q€M; +SM; M; „+ Hç
 ?„M ç M`²B- +?d bÊ K¼B M; QÌB ç m F?¬M; / +?`m H„KXô
 o, M iQÈM; +-M; i?ªM M?B M M|B, ó"B M EBM? H" "B M EBM?- h?€B L; mv M H" h?
 i?B M i B +O ?„M- +| +€B; b F?¬M; i®i ? v b Q\ *MM; H„K i?b #`i ?Á - F?¬M; HB
 h`M? E?„+ M|B +?mv M +MM; o, M iQÈM; +-M; - [m M pB M +ÁM HçB F?¬M; t2M K
 K" M;²B- i` M Kti i`2Q /€M; iQÆB +QÌBX

h`M? E?„+ M?Qm H¬M; K`v- M|B, ó"bM? h•v oQÆM; F?¬M; T?ªB E€ Zm®+ +¬M; -
i?QÌM; Xô

o,M iQÈM; +¬M; i`-K M;•K K°i +?9i- M|B, ó\*€B M`v i iU M?B M #B i`ä- M;?2 M|B
`M? [mv +O [m M i`QÌM; - H`K pB + M;Q`B /U çQ€M K¼B M;QÌB- #ªM ç®+ +kM; +|
i`ÌB- +?9M; i H` M;QÌB M?`M M?½- F?´ +U+ Î # M +¢M? [m M M°B- ;€+ ;B€Q M^K
?„MXô

o,M iQÈM; +¬M; i?ªM M?B M +QÌB +QÌB- M?Q H` iU #m²M #½ iU Q€M- iB T iK+ M|
L;mv M +| [mv +O +O h?€B L;mv M- ?„M ç M`²B- K¼B M;QÌB FQM? ?„M # T?¬M-
M? m- i'i +ª F?¬M; i? H`K +?mM;X \*?Q /M H` +QM i?Ä- #` ûT [m€ +kM; Km®M +„
#B i M?ªv iQÌM; M[5 h?“i Km®M /šM ç M M|M; Mªv- M;QÌB ç M; M;²B Î ç•v- B H` M
ç M ? v b Q\ô

J¼B M;QÌB F?¬M; F?ÄB +QÌB p M;- oQÆM; h`U+ FB pm®i`•m- t2M p`Q K°i +•m,
h•v oQÆM; çB K°i +?mv M M`v- H` iÈB +Sm M?¢+ T?K ?„M- +?„+ ?šM F?¬M; Km®M

o,M iQÈM; +¬M; M? M?`M; +QÌB M|B, ó*Sm M?¢+ T?K ?„M- M?•M i? FûQ M;QÌB +
?„M çÐ TªB +?`m iB M; t'm i? v +?Q M;QÌB F?€+- M;QÌB M`v F?¬M; TªB M;QÆ
i?b ô >„M KdK +QÌB- +QM K„i`ÆB p`Q i` M M;QÌB h`M? E?„+ - M|B, óL; v +ª h`
?šM +| i? i?Q€i F?ÄBXô

aU ibM? E€ Zm®+ +¬M;- M;QÌB i? K /U F?¬M; Qi- ?„M iÈB K°i +?mv M M`v- +SM;
i?U+- F?¬M; #B i ç„+ i°B # Q M?B m M;QÌB- p`v M M KÈB +| M;QÌB ç†i #šv- K¼B
;B M;- H`K E€ Zm®+ +¬M; M`v H¼i ?® K°i H-MX

L m F?¬M;- +?d /U p`Q K°i KbM? h`M? ;B - çB FQ+? ç°M; /•M #B M M?Q i? M`Q
ç°i M?B M F?¬M; i?`v- çÈB +?Q bU ibM? ;B M M M ç M KS+ F?¬M; b B #B i H„K- K

*€B M`v K°i +?mv M H¢B K°i +?mv M i`MM; ?ÊT pÈB M? m- +¬M +?m`M #`- +?QM
?¼ h?~K ç M`²B- iU M?B M H` ç M iQM? b`X

L m M|B M;QÌB ç M; M;²B Î ç•v F?¬M; bÊ- ç| +kM; H` ;Bª /®B- M?QM; H9+ M`v- i'
#° /¢M; M?Q i`M ç`M? iU M?B M- i`M HU+ F?¬M; i?´ H°` X

*?d H`- `i M?B m bU ibM?- +| F?´ iU #B i- h?~K L;¢Q H` M;QÌB M`Q- M;QÌB M`Q +
H`K pB + Hm¬M Hm¬M F?¬M; #bM? i?QÌM;- H¢B b€i T?¢i [mv i çQ€M- M;QÌB M`v
L;mv M F?¬M; i? F?¬M; +?`M ç°M;X

h'i +ª K¼B M;QÌB i?Q€M; i`-K K†+ K°i iw- F?¬M; B H M iB M;X H9+ M`v- h`M? E
K°i KB M; ç² ,M H M- mM; /mM; M?'K M?€T- +QÌB ? ?ª M|B, óL|B M?[M; HÌB M|B
L;¢Q +?d H` M;QÌB- pW F?¬M; +| # ç-m b€m i v- +?d +¬M +| i? H`K bU ibM? çQ
#„i çQÊ+ M?QÊ+ çB K- H¢B +| +€B ;b ç€M; bÊ ? v b Q\ô

L|B tQM;- HB M #„i ç-m /MM; #[m®M;`QÊmX

hWM; K|M ,M çB H M- H¢B M;mv M K°i ç€K ço F?¬M; çQÊ+ #Ä çB- i`¼M p M MY
M?•M i`B +ÆK MQÈ+ MQ M - +MM; M? v çSM; /`v- ç M i?B M bªM? # M +¢M? M;²B
`½B K` m®M;- +ª +Æ i? ç m ;B½M` X

oQÆM; iQÈM; +¬M; +QÌB ? ? - M|B, óh`M? Zm®+ +¬M;- `QÊm p` ç² ,M M`v `i çQ
M M M|B i`„M; ` `²B- K°i +?mv M M`v- h`M? Zm®+ +¬M; i?B i v M KÌB +?9M; i ç
M?Ä ?•M ?Q M çÆM ;BªM M?Q p`v +?S\ \*?šM; #^M; çB i?šM; p`Q p'M ç \ >¬K M v
i` M K°i bÈB i?WM;- F?¬M; +| ;b +¬M +?2 +?2 H'T H'TXô

oQÆM; h`U+ T?K ?¼ - M|B, óoQÆM; iQÈM; +¬M; M|B `i ç9M;- ç¢B ?¼ H•K ç-m-
` - ?¢ [m M #•v ;BÌ +ÁM ç M; ?®B ?`M- ?¢ [m M F?¬M; bÊ E€ Zm®+ +¬M;- M?QM; "
M;QÌB- h?QÊM; S?QÆM; #ªQ FB K i`QM; i v ?„M F?¬M; +?ûK ç M i` M +´ Zm®+ +¬
M?QM; ?¢ [m M F?¬M; HÈM F?¬M; M?Ä- ç9M; H` L;k T?~K- i?“i bU Km®M +„i ç-m
TªB M?Q +„i` m ? b Q\ô

>„M M;QÊM; M;MM; +QÌB K°i iB M;- M|B p +´ +O KbM?- `ä`M; +| K°i +?9i H¢M?
h`M? E?„+ +QÌB ? ? K°i iB M;- M|B, óoQÆM; ç¢B M?•M v M i•K- ç-m M;QÆB-
K†i ?„M i`Î M M M;?B K i9+- iB T iK+ M|B, óæ½ Km®M M|B- M?Q p"v- F?¬M; M;¢B
ç M h?€B L;mv M- +?QM? H` Km®M; B i M;QÌB- ;B i M;QÌB KÊB +| i? `Y b¢+? i°E
K„i- ?„M ç½ çQ i M H M i` M /•v- F?¬M; T?€i F?¬M; çQÊ+- M?QM; +?9M; i i?b b
o,M iQÊM; +¬M; M?„M H¬M; K`v H¢B- M|B, ó*?9M; i +kM; F?¬M; i? M;²B +?Ì +?
h`M? E?„+ ç|M; K„i H¢B- ;"i ç-m M|B, óæ9M;- K¼B M;QÌB +| i? #QÊ+ iÈB ?¬K M
/M +? i- +kM; T?ªB i` M? ;B`M? +€B +€ +? i HQÊB `€+?- +?Q M M- i i`€B HQ T?ªB
+?d +| K°i #B M T?€TXô
h`i +ª K¼B M;QÌB M•M; iBM? i?-M H M- i?QÆM; HQÊM; ç®B T?| pÈB K°i M;QÌB i?
F?~M i`QÆM;- ?m®M; +?B H¢B H` "bM? h•v oQÆM;\ *?d H`- i`QÊ+ K„i ç½ i?`M? +H
M;²B +?Ì +? i- +?d +| K°i +QM çQÌM; +? i- ç M KS+ M`v- K¼B M;QÌB F?¬M; bÊ`²B
M?B M Km®M HB m K¢M;X
h`M? E?„+ i?ªM M?B M M|B, óa Q F?¬M; M?Q H†T H¢B +?B m +k- +?d H` H9+ M`
+?B m +k ô
*€B i`Á +k M`v- iU M?B M H` T?QÆM; T?€T tY Hw ç®B T?| E€ Zm®+ +¬M;- FQ+? ç
/BM? F?•K b B- ;•v M€Q HQ¢M i`"i iUX
o,M iQÊM; +¬M; M;?B M; M;?B M; i?•M i? - M|B, óE?€+ Î +?¶ M`Q\ô
h`M? E?„+ H¢M? HMM; M|B, óG9+ i`QÊ+ H` H`K +€B #° /€M;- ?mv M M€Q F?¬M; i
p•v +?Q E€ Zm®+ +¬M;- +?d H`- H9+ M`v ç•v- T?ªB H`K i?U+ bU- +?9M; i F?¬M;
+?9i- M?bM M?bM K¼B M;QÌB- KÊB mM; /mM; M|B, óJ` H` çB M?†i t€+5ô
óh®i- K°i F KQÊM ç Q ;B i M;QÌB `i i®i5ô o,M iQÊM; +¬M; F?¬M; F?ÄB +QÌB `° H
ç M h?€B L;mv M`²B- F?¬M; +Sm i`Ê M¢M /•M- M¢M /•M ;B`M /[ K` M´B /"v- p•v ;B
?ÄB- H`T iS+ K M; #BM? çB +Sm- #`i ç„+ /o- i? i†+ [m€ HÈM- bU iBM? H¢B T?€i b
F i`°K #`tm i M- "bM? h•v oQÆM; ç½ imšM i`mM; pb [m®+lô
oQÆM; h`U+ +kM; M|B i?2Q, óS?€T F?¬M; i`€+? /•M +?9M;- ?m®M; +?B H` i¢B ç•
HQm /•M p•v ;B i F?•K b B- i?U+ bU +| i? M iBM?Xô
h`M? E?„+ M|B, óæ•v H` T?QÆM; T?€T tY Hw ´M i?Ä M?`i- iU M?Q K Q ,M +?m°
pQÆM; +| i? ,M çQÊ+ +?9M; i - +?9M; i H¢B +| i? ,M M?[M; HQm /•M FB - M?QM
?„M H` i?•M pQÆM; ? v H` F?•K b B F?d ;B| H`K; b\ :B i i?b +| i? i? M`Q\ô
o,M iQÊM; +¬M; +QÌB ? ? K°i iB M;- pm®i pm®i +?ÁK `•m /QÊB ?`K- M|B, ó*S H
Km®M K¢M; +O +?9M; i - +?9M; i Km®M K¢M; +O ?„MXô
J°i F?®B iªM; ç€ HÈM i`QM; HÁM; K¼B M;QÌB `ÆB tm®M; ç`i- HB M /ÌB +?O ç çB-
;-M ç•vX
o,M iQÊM; +¬M; +QÌB M|B, ó>¬K M v ç½ p`Q ç¬M;- i`B m çbM? F?¬M; p`M HQÆM
T?O T?K +`M ç m #` h`M? ;B i` M? Km F?¬M; +ÁM- i?ÌB ;B M # i?€M;- +kM; çO
pQÊM;- K v K„MXô
v Î M;Q`B HÌB H¢B `i `ä`M; `M? K¢+?- h`M? ;B #m¬M #€M HÌB M?B m iB M M
M?B K M;mv ?B K HÈM M?Q p"v- ?° ;B€ +?Q h`M? ;B - p¬Hm`M M?Q i? M`Q- +k
h`QM; HÁM; h`M? E?„+ M;?o- +?9i iB M `v iQM? iQ€M H` +€B ;b\ *?QM? i?S+ ç
M;`M M;?bM [m M FB - M m +| i? /B i i`W ?¼ h?~K Í +?¶ M`v- # Q M?B m iB M h`
h`M? E?„+ +QÌB ? ?ª- M|B, ó\*€B M`v / M|B `²B- ç M H9+ ç| - T?O ç¬ ç®+ M?`i ç`
a„+ K†i o,M iQÊM; +¬M; M;?B K M;?`- p K†i +SM; `„M- M|B, óZm®+ +¬M; M|B M
i•K ?B T HU+- M|B M?Q p"v- ;B®M; M?Q H` ?¢ [m M Km®M T?•M K°i +?ûM + M? +C
iS+ +QÌB ? ? K°i iB M;- M;?B i?S+ t½ ;B Q F?€+? b€Q +kM; +?d iÈB ç•v K` i?¬B

æ M; M|B- K°i M; Q|B bo i@i +?ϕv iÈB #~K #€Q M|B, óæ¬ æ®+- #'i ?ªQ- "bM? h•v o
óL?Q p"v ô
h•K pW KÈB #m¬M; tm®M; - H9+ M"v +kM; ç m i`2Q H M- i?QÆM; HQÊM; /B i i`W
h?~K M"v ç M HϕB H" K°i +?mv M- M m M|B F?¬M; FB M; F` ç®B pÈB ?¼ h?~K- ç|
o, M iQÈM; +¬M; i" M HU+ H"K ` K°i #° /ϕM; T?QM; M?ϕi p•M M? - +?"K`½B M|B, (i
iQ H"K +€B; b\ >¬K M v imv i`ÆB tm®M; HÈM M?Q p"v- +?ŠM; H) +ÁM Km®M #„i
+?"Q b Q\ô
h`M? E?„+ M|B, óh iÈB bÈK ?ÆM K°i M; "v bQ pÈB ?„M- F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+-
?„M +kM; ç M- t2K` /¼+ i?2Q +QM çQÌM; M"v- ?„M çB +kM; F?¬M; T?ªB +?"K- H
K" ç M +?mB ç-m p¬ HQÈBXô
ao i®i FB HQ M? HQ M?Q M|B, óL?QM; "bM? h•v oQÆM; F?¬M; M?"T i?"M? ô
ó"i M?"T i?"M? \ >„M Km®M H"K +€B; b\ô h` M K†i o, M iQÈM; +¬M; H°` K°i iB F
ç•v F?¬M; ` #`B i?2Q M?Q H) i?QÌM; - F?¬M; i? F?¬M; H"K +?Q ?„M +~M i?"M ?Æ
ao i®i M|B, ó>mv M? ç +Y i?"M? tmM; ç°i +MM; "bM? h•v oQÆM; - ?mv M M€Q`i
iÈB i?¬M; #€Q i`QÊ+ K°i iB M; - K|B o, M iQÈM; +¬M; çB t2KXô
o, M iQÈM; +¬M; ?W HϕM? M|B, ó>Q M; çQÌM; - +ÁM +?Q p"Q i?"M? HB M M´B H M
F?¬M; #ÈB K|+ F?¬M; #Ä [m b Q\ô >„M pQÆM M; Q|B çSM; /"v- ;¼B M; Q|B +-K €
t2K K°i +?9iXô
h`M? E?„+ HϕB F?¬M; +?"m`|B; ? - +Q|B M?ϕi M|B, óo, M iQÈM; +¬M; +S çB- H½
oQÆM; h`U+ +MM; K'v [m M pB M F?€+ +kM; ç m çSM; M;²B F?¬M; v M- "Q`Q çSM
+¬M; çB t2K +?mv M; b tªv`X
æB i?¬M; +Y L K h?€B L; mv M- +?QM? H" K°i +QM çQÌM; H-v H°B- i?dM? i?QªM
/QM? p"Q MQÊ+ #MM- H"TiS+ ?| i?"M? MQÊ+ H-v H°B- #~M i?dm F?¬M; +?"m M´
L; šm M?B M b) +| t2M; U çB [m - +?d H"- i?|B iB i H9+ M"v- imv i`ÆB M?B m T
F?ÄB M?" H" imv i ç®B F?¬M; i? H"K çQÊ+- ?ÆM M[- T?O h?€B L; mv M ?¬K M
M; Q|B +U+ ç|B- iMv i?|B +kM; +| i? #B M i?"M? i?´T?d- #B M i?"M? +QÌM; çϕQ-
+kM; imv i F?¬M; /€K` F?ÄB i?"M? K°i #QÊ+X
>"M? /BM? F?•K b B HϕB F?¬M; +-M TªB HQ H„M; p +€B M"v- R8yy; B€Q 9v +C
M; šm M?B M; †T TªB p`B M; Q|B ?ϕB /•M ?ϕB MQÊ+- ç m H" ç€M? çm´B- p®M H" ç
pšM H½M; T?Q KQ|B M; "v- ç•v ç½ H" i®+ ç° M? M? M?´i- çQÌM; b¬M; çB i?¬M; h?€
çQÌM; i?Ov F?¬M; i?¬M; - +?d +| i? HU +?¼M +QM çQÌM; M"vX
h?~K L; ϕQ +?SM; FB M iQÌM; i?"M? - +, M #ªM iQ`M /•M +?ϕv MϕM`K`ϕT +?^M; +
b„+ K†i ç½ •K i`-K tm®M; - F?Q i`|B M?Q p"v- +?"M M; Q|B # M M; Q`B- i?"i bU F?¬
J°i çQÌM; M"v çB ç M- ?„M ç½ +?SM; FB M F?¬M; Qi i?B i? #`pSi #Ä- ç M; M; i
i?"M? #, M; - #`imv i i`„M; # Q i`MK- i?b` iQÎM; `^M; ç M i?"M? h?€B L; mv M b)
#B i ibM? ?bM? i B MϕM iϕB ç•v ç9M; H" +~M; i? K M; ?B K i`¼M; X

d8RX *?QÆM; dy9, *?`m _ûi

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; dy9, *?`m`ûi

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

_®i +K+ - Î T?Q i`QM; +´M; i?`M? iÁ pÁ- p`B +¶ FB m tm'i ?B M- +¶ FB m çQÊ+ F?¬M; M? M?- ;B-v /QÊB +?•M FB m T?m K°i b•m K°i M¬M; K` /šK p`Q T?Q i`QM; w /mvi`b +•M ç®B- +?„+ H` bÊ H`K +?Q [mw M?•M i`QM; FB m +?|M; K†iX

*¶ FB m F?Q M i? B ç M +?“K `®i +K+ +kM; /WM; H¢B +€+? ç| F?¬M; t - M?QM; i`QM; F?¬M; H`TiS+ +?mB çB ` - K` H` /Q bo i®i i?2Q ç M +~M i?“M iWM; HB iWM M?•M # M i`QM; p°B ?Q K°i iB M; - KÊB iW iW +?mB ` F?ÄB FB mX

hB Ti?2Q- HB M +| K°i +?B + €Q H¬M; /`v ç†+ çQÊ+ M; QÌB F?€+ çQ iÈB- F?Q€+ #m°+ /•v [m-M €Q H¢B- ç€K [mw M?•M H9+ M`v KÊB +| p iQÆB b€M; - H°` /€M; i? ?QÊM; t2 M; U h?~K L; ¢QX

"QÊ+ +?•M o, M hB M *?B K°i b•m K°i M¬M; - çB ç M # M +¢M? t2 M; U - ?„M F?¬M; M M- #¬M; imv i`ÆB tm®M; i` M iB M ?B M [m Mi` M ç-m ?„M- ç½ +| p ~K QÊiX

J†+ /M H` i`QM; HQM; F?¬M; +?`m- ?„M pšM +9B i?•M i? - +QÌB ? ?ª- +mM; FQM çB M ?¢ i?S i°BXô

h`QM; t2 M; U F?¬M; +| ç°M; ioM?- K°i çB Ki? M?•K ç m F?¬M; +|X

h` M K†i o, M hB M \*?B ç½ ?B M H M p bQÆM; H¢M? ;B®M; M?Q F?Q i`ìB `²B- ?„ M|B, óJÌB çB M ?¢ p`Q i?`M?Xô

ošM F?¬M; +| i? M?•K M`Q- K'v [m M pB M çBi?2Q o, M hB M \*?B F?¬M; F?ÄB +? ç M; bmv çQ€M t2K- `®i +m°+ "bM? h•v oQÆM; iQM? iB M? #'i i?QìM; M`v H¢B ç M

"¬M; imv i ;B®M; M?Q H` F?¬M; Km®M M; WM; - o, M hB M \*?B F?Q€+ €Q H¬M; ?² h?~K L; ¢Q F?¬M; M|B HìB M`Q- ?„M H¢B F?¬M; i? i`î H¢B FB m- Km®M ;¼B ?¢ i? K- H¢B bÊ K'i +'T #"+ H M; ?o - ç +?Q "bM? h•v oQÆM; +| +Æ ?°B +¬K çQÊ+ M

*?Q M M- o, M hB M *?B i?dM? i?QªM; M„K i?“i +?†i €Q / H¬M; i` M M; QÌB- +S ç M`vX

"¬M; imv i ç½ # Q i`MK i` M çdM? ç-m +O ?„M- pW KÊB # v tm®M; - HB M #` M?i ?Á i M- ?| i?`M? MQÊ+ ç€- MQÊ+ +S i? K` iQ i€+? `ÆB tm®M; iW i` M i`€M- MQ i?2Q T?¬M ;€v- T?¬M +´- +?mB p`Q i`QM; F?2 ?Î +O €Q H¬M; ?²X

o, M hB M *?B +ªK ;B€+- K°i T?9i ç²M; ?² +kM; F?¬M; çSM; M´B M[- +ª M; QÌB F? +€B- i`QM; HÁM; +?YB #ÊB +€B i?ÌB iB i K„+ iQB M`v- +?YB #ÊB +€B i M F?•K b

óJÌB çB M ?¢ p`Q i?`M?5ô L; [F?Q +O ?„M ç½ +| +?9i Qi F?¬M; FB M M?šM- i? M + Q ?ÆM p`B T?¬MX

L?QM; M; QÌB i`QM; t2 M; U ;B®M; M?Q H` ç M; T?•M + Q i?'T +MM; pÈB ?„M- F?-

:B| H¢M? M?Q ç Q- i`M b€i #W #½B K` i?'B [mûi [m K†i o, M hB M *?B- o, M hB K†i +O KbM? ç½ #` F i K°i i-M; K°i #, M; bQÆM; - M; v +ª /€M; iQÆB +QÌB +kM; ç

æSM; T?Q b m ?„M- K'v [m M pB M ?B M M?B M +ÁM `ÆB p`Q ?Q`M +ªM? t'm ?Æ [m-M €Q T?B T?K+ +?KT p`Q +€B €Q #¬M; `²B +?¢v iÈBX

.M b Q- H½Q ;B HÈM M?Q #¼M ?„M- +kM; F?¬M; +| # Q M?B m +Æ ?°B ç iB T t9 +?“m i? M- i`î H¢B i`QM; T?O +| T?ÁM; `B M; - tm'i M?“T ç m H` FB m #¼+ / i?9 i v- B +kM; +?Q iWM; M; ìiÈB- H9+ M`v H¢B tm'i ?B M +€B +K+ /B M t'm ?´ M?Q

o, M hB M *?B ç½ T?€i`mM- iQM? M|M; i`QM; #KM; Km®M T?€i i€+- H¢B +?d +| i? ?„M K†+ [m-M €Q /`v M?'i- ? i H-M M`v iÈB H-M F?€+- H¢B H` K°i M; QÌB `mM `~v iU M?Q H` p"i b®M; - `ä`M; +| i? /¼+ i?2Q F?2 ?Î- iB M p`Q i`QM; M°B v- ?„M F K°i +€B- i?“i bU H` , M F?¬M; iB mX

h`¼M p M çB [m MY + M? ;BÌ- M; v iW ç-m +ÁM F?€ i@i- M?QM; +`M; p b m- H
iU M?Q #^M; K°i M,K- M?B m i? K K°i ;B•v +kM; F?¬M; i? çQÊ+X

J„i i?'v b„+ i`ìB +`M; M;`v +`M; K`M?¢i- +€B ç¬M; M`v p`Q ç K`i bÈK- F?|B # T+€
+ÁM +?Q /'v H M- +kM; ç½ H`K`F?¬M; i? M?bM i?'v # M M;Q`B M,K i?QÊ+- ;B
#,M; i M iQ i€+?- H9+ M`v- o,M hB M *?B +ªK ;B€+- i?U+ bU bQ +? i K'i +ÁM F?|+
K°i i-M; imv i ç¼M; ?ÆB KÄM;- i?•M i? M; v +ª HçM? M|M; +kM; F?¬M; T?•M #B
+ÁM i`B ;B€+X

h`QM; t2 M;U i`mv M` K°i iB M; M;€T- i? M?•K M?Q H`pW idM? F?ÄB K°M;- iB
hB M *?B M¬ i`B FB +| iÈB ? v F?¬M; \ô

o,M hB M *?B M;?2 çQÊ+ i? M?•K h?~K L;¢Q M;€T- iU M?Q M;?2 çQÊ+ iB M•K i
+?mv M- M?QM; M;?2 çQÊ+ ? B +? [M¬ i`B- i` M K†i HçB F?¬M; F?ÄB +SM; M;„+ -

æ²M; >´ ç€M? M;U çSM; H†M; içB # M +çM? t2 M;U H9+ M`v HB M M|B, ó>²B #~
H9+ `²BXô

óL? - p`v i?b p b b Q i?'v #´M pQÆM; K`F?¬M; M|B H`B M`Q\ô h? M?•K i`QM; t2
?QM; bQ p`M i°BX

óæB M ?¢ ô o,M hB M *?B `®i +K+ +kM; KÎKB M;- i? M?•K +O ?„M +| +?9i F?`M
i„+ - M; v +ª w M;?o +kM; +| +?9i KÆ ?²- +ª ç-m +?|M; K†i M†M; M X

G9+ M`v- ` K t2 #` t®+ H M- K°i M;Q`B +?mB` F?ÄB t2 M;U - b„+ i`ìBªK ççK- K
imv i- +| i? +?SM; FB M ç•v H`K°i i? M?MB M M?im'M- K†+ K°i #° iY FBK K½M
K`v FB K KB M; KÄM;- K°i ç¬B i`ÁM; K„i ;B®M; M?Q +| p`B T?¬M HQ`B #B M;- Hç
+?Q M;Q`B F?¬M; i? M?bM ;¬M- ;B®M; K°i i? M?FB K b„+ #ûM +?Q `9i` F?ÄB

h?~K L;¢Q iW +`M; t2 çB tm®M;- F?¬M; F?ÄB /m¶B HQM; K°i +€B- i`QM; i v ç9M;
[mç i;B`v F?ûT HçB- +?d p T?Q imv i`ÆB ç-v i`ìB- +Q`B `° H M- F?¬M; i? F?¬
+Q`B +O h?~K L;¢Q- i?"i bU H`KQ`B T?¬M K`HU+- F?¬M; [m€ T?¬ i`QÆM;- Hç
T?€i` iW M°B i•K- i` M F?m¬M K†i ?bM? +O 'm- i?Q€M; +€B #„i ç-m i`îM M¬M ?

óhmv i`ÆB i?"i ç9M; H9+- [mª M?B M H`imv i M;çB tm•M b„+ Km°M- +® ç2Q #¬M;
K„i ç|M; HçB i?"M? K°i çQ`M;- +ª M;Q`B M?Q H`i`B iY /m M;QçMX

L;`v i®i +ªM? ç T- imv i i`„M; M?Q imv i- # M i`QM; p iQÆB b€M; +O #-m i`ìB-
YM; çÄ- M°B i•K iQª` bU pmB bQÊM;- +Q`B +Q`B M?bM ?Q imv i M`v # v tm®M;

h`QM; HÁM; o,M hB M \*?B HçB F?¬M; F?ÄB ;B`M /[- M;?o- ?„M HçB +ÁM i? M?M
ç®+ iÈB MÆB M`v- +?`m i°B +MM; ?„MX

ó:B M; bÆM M?Q p)- +ªM? iQÊM; „„+ [m®+ M?Q i? M`Q- ?¬K M v ç½ i?m ? i p`Q ç€
`ÆB i®i M?Q p`v- ?€ +| i? ç M;Q`B i ;B`v tûQ\ L;Q`B ç•m- +-K ;B`v #9i ç M- #´
#S+ +ªM? imv i ç²Xô

h?~K L;¢Q M|B K°i +•m FB - HçB F?B M i•K +?Q o,M hB M *?B +?bK ç M ç€v +®+-
K°i + M? ;BÌ- +kM; +?Q +?„+ +| i? H`K i®i pB +i¬ b„+ H`K M M- H`K i®i #® +K+-
F?¬M; /mv i`b çQÊ+ M[ - ?ÆM T?•M MY H`ç½ #` T?QM; ?`M- HçB çSM; ç•v K`v
+kM; T?ªB #`M ;B Q içB +?¶ K`iX

o,M hB M *?B +„M`„M;- M|B, óæB M ?¢- i?`B iB i`i HçM?- +?d bÊ b) H`K +?Q i?
#^M; +?9M; i iB M p`Q i?"M? i`QÊ+- b m ç| HçB iW iW ?¢ #9iXô

h?~K L;¢Q pm®i +•v [mç i- HB + K„i M?bM ?„M- M|B, óL;QÆB H`B \ô

o,M hB M *?B +Q`B F?´- F?¬M; i? F?¬M; ?`M? H - M|B, ó>ç [m M ççB æ¬ æ®+ h?

h?~K L;¢Q F?¬M; ? çQ K„i H M iw M`Q- i?ªM M?B M M|B, óh?b` M;QÆB +?QM?

h?~K L;¢Q +kM; F?¬M; M|B +€B ;b M[`²B- #îB pb i?`B çB K M`v- i?U+ bU +| M;Q`B
Hw i`QM; t2 M;U T?Q b m` - `ä`M; +ÁM +| M;Q`B K M; i?2Q K°i +€B ç /`B ç M-

;B'v H" iBM? ;B'v hmv M *?•m- M;?B M KU+ +' - KMB ?QÆM; b„+ +' tQ - M; v +^a +€
M?Q H" ç² +'X

J°i M;Q`B ;B€Q 9v +?®M; +•v /M iÈB- ;B€Q 9v F?€+ i`^aB ;B'v- +~M i?"M K" B KU+ -
+?B m b€M; tmM; [m M?- +€M? i v h?~K L;¢Q ç^½ M„K H'v +€B #9iX

o,M hB M *?B ç•m i? OM; ?° ?„M çQÊ+ \ *^a M;Q`B ?„M +| H) ç<sup>½</sup> #` #¬M; imv i #C
#m®i- K°i çB K i`B ;B€+ ç m F?¬M; +| - +' ?^¼M; +? i H†M; M|B, óæB M ?¢- M m

L;QìB çB i?2Q T?Q b m b B /`+? H"TiS+ HçB b„T t Ti?“M? K°i?“M; /`BX
L; v i`QM; ? K M?Ä- imv i ç¼M; içB ç•v ç½ #` [mûi bç+? b)- HçB çti+Ä F?¬ # M /Q
/MM; / i`•m ?ÊT pÈB K`M `€+?- +| +ª p€+? iQìM; +?2 ;B|- HçB +| K'v KªM? pªB M
M?Ä- i?QìM; i?QìM; H` K'v i` ,K M;QìB H€+? p`Q- M;?d içK içB +?¶- i` M M;QìB K
ç +?Q +€B ? K M?Ä M`v i?Q€M; +?®+ i`Î M M 'K €T ?ÆMX
*?d +—M +?`m çB H`K- b) +| #B M T?€T ;BªB [mv i p'M ç - F?¬M; +| T?ÁM;- +| i?
? K M?Ä- M;QìB M^K +çM? M;QìB- +m°M KbM? i`QM; M;ä ? K- ç½ F?¬M; +| ;B| Hç
i`QM; ibM? i`çM; FB i bS+- `ä ``M; M;O +U+ M? M?- i?Q€M; +€B ç½ iB M p`Q K°M
*€+ b B /`+? K i KÄB- `®i +K+ +kM; çQÊ+ /WM; i v HçB- #`M pB + K'v + M? ;B|-
p`Q p`B i` ,K M;QìB #¼M ?„M- `ä ``M; ç½ ç2K K'v pçM MçM /•M /`M t T tm®M; - H9+
ibM? F?¬M; +| F?ª M,M;- ?¬K M v KÈB T?€i ?B M- F€i?“i +kM; F?¬M; F?| H„KX
h`Î HçB M? i`mM; T?K+ K M?- h?~K L;çQ +ÁM +?Q M;O- Î T?Q i`QM; ç K ç2M ç
F?¬M; +| b Q- h?~K L;çQ M;²B /QÈB M;¼M M M- v M ioM? K` ç¼+ b€+?- +?SM; FB
#m¬M; b€+?- +?d i?ªM M?B M M|B, ó*?€Q HQÆM; i?U+ T?•M T?€i ? i +?Q \ô
ó>²B #~K oQÆM; ;B - T?•M T?€i çB tm®M;- K°i M;QìB +kM; F?¬M; #Ä b|iXô h` M
?²M; [m M;- +| K°i HQçB +ªK ;B€+ M i•K- F?¬M; [m M M|B, óE +ª M?[M; M;QìB
iQìM;- F?¬M; i? iÈB HoM? +?€Q- iB m M?•M +kM; #ªQ M;QìB i çQ K°i +?ûM b9T
h?~K L;çQ ;"i;"i ç—m- `i p mB KWM; M|B, óh®i- +€+ M;QÆB H`K `i F?€Xô
h?~K L;çQ çSM; H M- #bM? ioM? M?Q F?¬M;- M|B, óJ¶B M;QìB çQÊ+ Ryy [m M iB
ç—m- ? v H` p,M HçB- iB m HçB Xô
Ryy [m M *| H) Î H9+ M`v F?¬M; +QB H` +€B ;b- M?QM; M m KM ç¬M; çB [m - p b
+kM; çO ç Km p`B Kšm ç'i p` p`B +QM i`•m `²BX
J'v i` ,K M;QìB- M m K¶B M;QìB ç m F?2M i?QÎM; Ryy [m M- +€B M`v H` K'v pçM
#|M; /€M;- "bM? h•v oQÆM; pW ` i v- i?“i bU H` F?¬M; M?Q #bM? i?QìM;X
óoQÆM; ;B ô J¼B M;QìB ç½ F?¬M; KÁ i?'m iQM? ibM? h?~K L;çQ M[`²B- M m M|
?„M;B i M;QìB M?Q M;|2- M m M|B ?„M H` €+ M?•M- ? i H—M M`v iÈB H—M F?€+-
J°i M;QìB •T iB i`QM; HÁM; `mM bÊ- M;Q`B KB M; M|B, óæ•v ç m H` bU ibM? Hk
i` M? +¬M; çÁB T?—M i?QìM;\ô \*€+ b B /`+? ç m H°` p ?´i? MX
h?~K L;çQ i?ªM M?B M M|B, ó`M pQÆM; +?Q # Q ;B| ç #BM? ç|B- +?d +—M +?`n
ç€K MçM /•M- +€B iB M i?QÎM; M`v b) +ÁM +| M[Xô >„M /WM; K°i +?9i- iB T iK+ M
M?“M çQÊ+ tQM;- H"TiS+ çB M;O- + M? # T?ªB M;O /"v- +?m`M #` M'm +?€QXô
G9+ M`v i`Î p M;O- M?B m M?'i +?d +| i? M;O # + M? ;B|- M?QM; F?¬M; +| M;Qì
`Q `Q M|B iç ÆM- M®B çm¬B M? m çB ` M;Q`BX
h?~K L;çQ K i KÄB K` M;²B tm®M;- M;Æ M;€+ M?bM M;¼M ç M K K `k tm®M;- i?Î /
i®i F?| H`KXô GB M çSM; /"v- çB T?ÁM; M;?d içKX

d8jX *?QÆM; dye, *S *?Ì s2K

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; dye, *S +?Ì t2K

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

S?O ç¬ ç®+ h?€B L;mv M +?B K /B M iQ+? F?¬M; M?Ä- M;mv M; ç² b°- ç bKT +? ®+ bKT tm®M;- +?Q M M T?ÁM; M;O +O o,M hB M *?B HB M +?mv M iW ?"m i`ç+?

h`QM; bQÆM; T?ÁM; M`v ç½ i?ª K`v # T i? M HY - o,M hB M \*?B i? v ç´B K°i i?•M i iK+ ?„i tb- M?„+ iÈB +kM; F€- M?[M; M¢M /•M FB M^K i`QM; ç®M; imv i K°i ç K- # M? i?QÆM; ?`M- h?€B L;mv M æ¬ æ®+ ,M K†+ €Q H¬M; ?²- +?d çSM; içB # M M ,M F?¬M; iB mX

l®M; K°i M;KK b9T ;WM; M?B i ç° +m²M +m°M- o,M hB M *?B KÈB +ªK ;B€+- i?•M i Qi- ç-m ç m +kM; F?¬M; HÈB ?çB M?Q i`QÈ+X

hB T i?2Q- H` ççB T?m +äM; ?ÁK i?m®+ i` M HQM; çB iÈB- ;B[Kç+? +?Q æ¬ æ®+ `mM; çMB ç„+ w M|B, óæ¬ æ®+ v M i•K- +?d M?B K +?9i T?QM; ?`M- i`QM; +Æ i? i?m®+- +| i? i`W # M?Xô

.Si HÌB- HB M pB i K°i i? M; i?m®+ ` - o,M hB M \*?B F m ?ç M?•M çB M`m i?m®+- +?Q ççB T?m FB - b m ç| H` K°i KbM? M;²B Î i`QM; bQÆM; T?ÁM;- +ª M;QÌB /-M /

J°i H€i b m- +| ?ç M?•M ç M #~K #€Q, óæçB M?•M- h`M? Zm®+ +-M; ç MXô

o,M hB M *?B #B i`ä- h`M? E?„+ iÈB MÆB M`v H` pb +€B ;b- +?d W K°i iB M;- i?ª çB ç M bªM? iB T F?€+?- +?¶ ç| [m€ HçM?- KÌB Zm®+ +-M; ç M MÆB ç•v M|B +?m

h` M K†i o,M hB M \*?B HçB #„i ç-m i`Î M M •K i`-K- h`M? Zm®+ +-M; ç M- ç½ F ç-m +O ?„M çÐ K°i Qi- KÈB w i?S+ çQÈ+- b€i iBM? Î # M i`QM; i?`M? M?Q p"v- +

h?ÌB çB K h`M? E?„+ pQÈi [m +€M? +Y - i` M K†i iQÆB `QB `|B- F?¬M; M?bM `

>„M pW iB M ç M- `i H` i?•M i?B M K` çB ç M i`QÈ+ M;QÌB o,M hB M *?B- i v ç /"v ç|M F?€+? HçB- +QÌB M|B, óoW KÈB M;?2 M;QÌB i M|B- o,M iQÈM; +-M; M?B ?ÆM +?9i M`Q +?Q \ h ç½ b B M;QÌB çQ K°i Qi/QÈ+ HB m F?¬M; [m€ ç€M; ;B€ i i?S M`Q +| i? ,M- HB M M?†i` ,M- `i i®i ç®B pÈB i?•M i? o,M iQÈM; +-M;Xô

J†i o,M hB M *?B +?²M; +?`i /€M; iQÆB +QÌB- M|B, óh`M? Zm®+ +-M; F?€+? F?C # M? M†M; ;b- M;`v K B H` +| i? i®i- i?`i bU F?B M h`M? Zm®+ +-M; HQ H„M; `²

> B M;QÌB i?•M i?B M K` ?`M ?mv M K°i ?²B- T?•M +?O F?€+? M;²B tm®M;- h`M M|B, óhçB ç•v `i 'K €T- +?d iB + ô >„M ç`v i?•K w HB + M?bM o,M hB M *?B- i?ªM F?¬M; çQÈ+ ?QÎM;Xô

o,M hB M *?B M;?2 çQÈ+ ? B +?[oQÆM; h`U+- H¬M; KB i` M ç½ ?B M ` ç-v bQA ;B i oQÆM; h`U+- p®M H` ;B i +?Q i t2K- ?W- ?„M +-K h?QÈM; S?QÆM; #ªQ FB i S?O- +?ŚM; H) /€K +?ûK æ¬ æ®+ i ç•v\ô

h`M? E?„+ +QÌB M?ç i K°i iB M;- M|B, óL?Q p"v +kM; i®i- ?¬K M v ?¼ h?~K FB ; i? ç +?Q M?[M; [m M pB M HQÐM; HU FB M?bM i?`v `ä`M;- "bM? h•v oQÆM; iÈ ¬K i•K iQ F?¬M; ç K td ç M- F?¬M; TªB ?¼ h?~K +? i- +?QM? H` +?9M; i ç²M; H

o,M hB M *?B ;"i ç-m M|B, óE?¬M; i - F?¬M; /®+ bS+ HB m KçM;- +kM; +?d +| +? ç m ?B mXô

GY i? M `M; `„+ +?€v çÄ #WM;- o,M hB M *?B +-K +†T ;„T i? M [m`v [m`v- M?B `²B m®M; çQÈ+ b9T ;WM;- H9+ M`v #„i ç-m +?ªv K² ?¬B `²B- ?„M +?`K `b `b M|B, +kM; +| HÈB ç®B pÈB +?9M; i - h?~K L;çQ KÎ T?O F?Q h?€B L;mv M- M?QM; M?B +€B HQÆM; i?U+ M`v +ÁM +| i? ,M # Q H•M\ E?¬M; [m çQÈ+ p`B M;`v- çÈB HQA MçM /•M F?¬M; +| +€B ,M- M?bM t2K ?„M tQM; pB + M?Q i? M`Q\ô

h`M? E?„+ ç|M; ? B K„i- i`QM; K„i ?B M H M K°i iB b€i +Æ- M|B, óh?ÌB çB K i® KB M T?Q i`mv M iÈB- M;QÌB t T ?`M; Km HQÆM; i?U+ # M M`v F?ÌB H"TiS+ ;E

i?U+`ä`M; +?d #€M çQÊ+ Rjy ç'm ;çQ- M m +S #Ä K†+ ?„M T?€i +?€Q KB M T?
h`M? Fw F?¬M; i? F?¬M; ç|M; +Y - +?d H` ô

>„M mM; /mM; K` iB T iK+ M|B, óæ¬ æ®+ M|B +kM; F?¬M; b B- çÊB HQÆM; i?U+
?„M tQM; pB + M?Q i? M`QXô

hB m i€ ç½ çQ i` ç M- h`M? E?„+ M•M; +?mM; i` H M- M? M?`M; ?ÊT K°i +€B-
iB T iK+ M|B, ó*?d H`- M|B i`Î HçB- ?¼ h?~K ; -M ç•v ; BªQ ?Qç i M?Q ?²- ?„M +| i?

o,M hB M *?B i?Q€M; i`-K iQ K°i iw- M|B, ó*| +kM; M?Q F?¬M; - F?¬M; çO HQÆM;
iQ€M- +kM; F?¬M; i? i`€M? çQÊ+ i?`i #çB- +?d H` ô

>„M HçM? HMM; +Q|B M|B, óh HçB M; ?o iÊB K°i +?O w- çÊB i?|B çB K Î T?Q i`
+ª [m€M HQÆM; i?U+ içK i?|B F?¬M; F? B i`QÆM; - #¼M ?„M ç|B p`B M; `v i`QÊ+
i•K i?Q€M; FQ+? ç°M; K°i iw- MçM /•M Î # M i`QM; i?`M? ç½ FQM M; Q|B ? i +?¶-
ç-m- ç M H9+ ç|- b) H`K ?¼ h?~K F?¬M; +?`m M`BXô

h`M? E?„+ +Q|B ? ? K°i iB M; - F€i?`i- ?„M ç½ bÊK #`M iQM? i®i`²B- HQÆM; i?
M v #€M ` - i?`i ç9M; H` +ªK i?`v +| +?9i +?`m i?B i- çÊB i`W çB h?~K L; çQ- +€B
i,M; ;`T #°B- +?QM? H` M,K [m M K°i ç'm- KQ|B [m M K°i ç'm- +kM; F?¬M; bÊ F?¬

h`M? E?„+ ;`i ç-m pÊB o,M hB M *?B- HçB #„i ç-m ?`M ?mv M +MM; o,M hB M *?B
*?B tQM; - h`M? E?„+ KÊB KdK +Q|B- M|B, óa„+ i`|B F?¬M; +ÁM bÊK- H½Q T?m T
+kM; iW iW M; ?d K°i +?9i- K`v M; `v M v- +?9M; i içK i?|B +?`m çUM; K°i +?9i- +|
#ªv i€K M; `v M[ `²B M|B b mXô

o,M hB M *?B çSM; /`v çQ iB M- FûQ i v h`M? E?„+ - M|B, óh`M? Zm®+ +¬M; ç
E?„+ i?ŠM; ç M +Y HÊM # M M`v- M?bM h`M? E?„+ H M t2 M; U - o,M hB M *?B K
+?O bU iÊB- M|B, óL?•M i?O ç½ +?m`M #` tQM; +?Q \ô

*?O bU M`v M|B, óG½Q ;B v M i•K- ç m +?m`M #` ç-v çO ? i`²B- K¼B bU ç½ +?m

ó:B| ç¬M; b„T M`B H MXô o,M hB M \*?B M|B tQM; - mM; /mM; M?bM #¬m i`|B ç-v i

Zm€M HQÆM; i?U+ h`M? Fw i?Q€M; +€B ç½ `ªM? `¶B- K`v iB m M?`ªM? `¶B +
+çM? +Y - imv i ç½ M; WM; `ÆB- M?QM; ;B| HçB F?¬M; M?Ä- h?€B L; mv M H` +?¶
HB i- M; v +ª +QM K„i +kM; F?| KÎ`X

o®M H` K`v pçM M; Q|B p`Q i?`M? - bBM? w [m€M HQÆM; i?U+ M M F?¬M; FûK KÊ
i?S ? B- pW KÊB F? B i`QÆM; - `ä`M; K°i #|M; M; Q|B +kM; F?¬M; M?bM i?`v- K
M; ?2 M; |M; - KÊB #B i çQÊ+ - i?b` +€+ MÆB i`QM; i?`M? ç m i?B i H`T`çT +?€Q
MQ #KM; M`B- M?QM; F?€+? [m M K` M|B- bQ pÊB +€B [m€M HQÆM; i?U+ ;B€ i`
M?` ççB T?9- ibM? M; mv M çB HoM? +?9i +?€Q ç H|i /ç- +kM; F?¬M; M; mv M ç M

óhB T iK+ M?Q p`v b Q +| i? b®M; ç•v\ô hB m M?` ç½ #„i ç-m T?`M M`M- F?¬M; +
M9B HÎ- çÊB +?Q çQ|M; i?Ov i?¬M; bm®i`²B- HQÆM; i?U+ `B M EBM? +?Î iÊB-
T?ªB H` b) i?B i i?ÁB b Q\`¼M ?„M- M?[M; M; Q|B H`K iB m M?` M`v- +?d bÊ i?|B
+?`m H„KX

o`B M; Q|B Q€M i`€+? p`B +•m- +€B ` K t®+ H M- +?QÎM; [m-v çB iÊB- T?šM M° [
+€B ;b\ E?¬M; +-M H`K pB + M[b Q\ô

óL?` +?QÎM; [m-v ô J°i M; Q|B iB m M?` +Q|B ?b ?b- M|B, óh`QÊ+ K„i H` +€B [m M
H`K\ :B€ HQÆM; i?U+ M`v +| T?ªB H` M M ?ç tm®M; ? v F?¬M; \ L m F?¬M; ?ç- +?
M; Q|B Km HQÆM; i?U+ +kM; b) F?¬M; +|Xô

J†i L?` +?QÎM; [m-v •K i`-K- M?bM i`QÊ+ +Y # M M; Q`B +| i? ;B,M; HQÊB #„i
i`QM; HÀM; +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ K` bmv M; ?o- +| T?ªB H` M M i?QÆM; HQÊM;
i?U+ + Q M?Q p`v- M?B m HQÆM; i?U+ M?Q p`v Î +?¶ M`v- çÊB i?|B çB K ç-m tm•
i?U+- ç½ H` ?®B ?`M +kM; F?¬M; F`TX

*?d H"- M?[M; HÌB M"-v- ?„M çQÆM; M?B M F?¬M; M|B pÈB #¼M iB m M?`- +?d ?V
H"K +?mv M +O +€+ M; QÆB çB- i?"i bU F?¬M; +| pB + ;b- HB M çB F?Q ?"M; çB
M?"M `¶B- #bM? i?QÌM; Mm¬B /QÐM; +€+ M; QÆB i B iQ K†i HÈM- +ÁM Km®M HQ
J'v iB m M?` M; ?2 tQM; HÌB L?` +?QÎM; [m-v M|B- +kM; F?¬M; /€K +½B- H"TiS+
t`i K" çB H"K pB +X

d89X *?QÆM; dyd, hBM æ²M

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; dyd, hBM ç²M

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L; m²M, K2i`mv2M

L?` +?QÎM; [m-v +?SM; FB M i` M çQÌM; F?¬M; +| K°i #|M; M; Q|B- F?¬M; F?ÄB
+?B + t2 ç M- H M t2 M; U - çB #B i [m€M h`M? ;B X

*?d K°i MûM M? M; i`¬B [m - t2 M; U HB M p[M; p" M; /WM; HçB- +?¶ M?" +Y M"v
+Y ç½ #` [mûi bç+? b)- M; Q|B ;€+ +´M; M?"M ` H" L?` +?QÎM; [m-v- ?„M i?¬M; #
;¼B ?„M çB p"QX

L?` +?QÎM; [m-v K°i çQÌM; tmv M [m b•M- `®i +K+ /WM; HçB içB K°i +?¶ i?B M b
óhB m M?•M >Q" B M- p´M M H½Q ;B Xô

" M i`QM; i`mv M ` K°i i? M?•K HQ|B #B M; , óhB M ç MXô

>Q" B M çB p"Q i`QM; bªM?- +?SM; FB M h`M? E?„+ ç M; M;²B # M +çM? +?"m i
?ª K" çB [m - M|B, óG½Q ;B F?| çQÊ+ M?½ ?SM; M"v- ç€M; iB +- içB ç•v F?¬M; +

h`M? E?„+ tK K†i- M|B, óZm€M HQÆM; i?U+ F?¬M; +| +?mv M ;b b Q\ *?çv ç M M

>Q" B M +Q|B F?´- ç2K #B M +® b€M; M v M|B ` - +m®B +MM; M|B, óG½Q ;B - +|
`²B ? v F?¬M; \ h`QÊ+ K„i- [m M T?O T?€i +?€Q KB M T?Q- M m F?¬M; ?ç ;B€ HQ
, M i?B i i?ÁBXô

h`M? E?„+ ç´ K°i #bM? `QÊm ´K p"Q i`QM; +?ûM- HçB +~M i?"M iWM; HB iWM; iQ K
M"v +?QM? H" ç² +´- p•M i? M? ç²M; `´i `ä`"M; - M? M?"M; m®M; K°i ?ÈT- iQ" M i?

l®M; tQM; K°i +?ûM `QÊm- h`M? E?„+ +| +?9i ?´i +^K H M- HB + M?bM >Q" B M-
iÈB- ç9M; H" M|B p +€B M"v\ô

>Q" B M HQ M? HQ M?Q M|B, óS?ªBXX S?ªBXX+kM; H" bÊ H½Q ;B F?¬M; #B i
K°i iB M; - ç +?Q i`QM; HÁM; H½Q ;B +| +€B ç +•M M?„+Xô

h`M? E?„+ ;"i ç-m M|B, ó\_´i i®i- #®M +?[ i" M i•K i" M HU+ /MM; i` M M; Q|B M; QÆ
iW H"K- K°i M; "v FB - b) ;¼B M; QÆB çB "B M EBM?Xô

L; ?2 tQM; K°i iB M; F?2M M; ÊB +O h`M? E?„+ - >Q" B M H°` i?¬M b„+ +ªK FQ+?
i`mM; [m•M- ç•v H" #´M T?"M iB m M?•M T?ªB H"K- F?¬M; /€K çQÊ+ H½Q ;B i?W

h`M? E?„+ iW +?®B +?Q w FB M- +Q|B +Q|B- pm®i +?MK `•m /QÈB ?"K K" i?ªM M
;B€ HQÆM; i?U+ F?¬M; i? ?ç- +ÁM T?ªB i, M; - F iW ?¬K M v- [m€M HQÆM; i?U+
KQ|B [m MXô

óJQìB [m M ô >Q" B M +QM K„i b„T`ÆB tm®M; `²B- KQìB [m M ç½ Km®M iQÆM; ç
 +O `i M?B m M; QìB- i`QÈ+ K„i- M; v +ª ? B [m M +kM; F?¬M; #€M ` M´B- ;B€iB
 + Q `²B\ >„M ?Q" B M; ?B KbM? M; ?2 H-K- F?¬M; F?ÄB M|B, óG½Q ;B ô
 h`M? E?„+ ç½ F?¬M; FB M M?šM K" +„i M; M; HìB ?„M, óæ9M; H" KQìB [m M- M; ç
 +€B ;B€iB M M"v ç #€M- K°i p, M +kM; F?¬M; i? i?B mXô
 >Q" B M ;"i ;"i ç-m- i`QM; HÁM; ?„M +| `i M?B m M; ?B p'M- H¢B +kM; F?¬M; /€
 HQÆM; i?U+ pšM H" +O h`M? ;B - H½Q ;B M|B M?Q i? M"Q- ?„M H"K M?Q i? ç
 ?„M F?¬M; /€K ?ÄB- +kM; F?¬M; i? ?ÄBX
 h`M? E?„+ M? M?M; K" çSM; H M- +?"K `b `b /¢Q #QÈ+ i`QM; bªM?- i`QM; KB
 M?M M?¢i- M|B, ó*ÁM +| K°i pB +- Km®M T?•M T?| M; QÆB çB H"KXô
 ósBM H½Q ;B T?•M T?|Xô
 h`M? E?„+ M|B, óh?ª ` K°i iBM iS+ çB- HQÆM; i?U+ +O [m M T?O ç½ i`®M; F?¬
 óE?¬M; +ÁM\ô >Q" B M `®i +m° +kM; ?B m `ä- F?| i`€+? H½Q ;B /€K M•M; ;B€iB
 +kM; ? i HQÆM; i?U+- +€B ;B€iB M M"v +ÁM F?¬M; TªB /Q h`M? ;B [mv i ç`M
 `U+- ;"i ç-m M|B, óhB m M?•M b) F m M; QìB çB i?ª iBM iS+Xô
 h`M? E?„+ M|B, óL?È F„- b€M; bÈK K¶B M; "v- ç m i?ª iBM iS+ M"v ` - K°i M; "v +k
 X
 h?€B L; mv M F?Q +?S ;¢Q- +€+? M? K¬M h`B S?O +kM; F?¬M; t - pQÊi [m K'v M
 ç½ ç´B H¢B i?M? ;B€Q 9v T?ÁM; i?O- iQ" M #° b B /`+? T?K i`€+? p" M HQÆM; - T?
 F?Q i`ìB `²B ç°i M?B M F?€ ?ÆM K°i +?9i- M?QM; ;B| H¢M? pšM i?´B "Q "Q- +Y
 ç Q çSM; M; ?B K- i` M K†i ç½ F i i?M? #, M; bQÆM; - M?QM; pšM F?¬M; M?9+ M?
 ç M; +ªM? ;B€+ K" M?bM p T?Q M; QìB [m çQìM; X
 LÆB M"v H" +?¶ [m M i`¼M; M?´i- HB M [m M bBM? F iQ" M i?M?- +?Q M M- +ªM
 +ÁM M; ?B K i9+ ?ÆM- i?dM? i?QªM; +ÁM +| M?B m ç°B ;B€Q 9v ç +?m¬B ç Q # M
 ç²M; ?²- i´i +ª ç°B ;B€Q 9v TªB ;ä +€B +?B M; ç²M; K°i iw- ç #€Q ?B m #bM? M)
 hÈB #m´B i`Q - +| K°i +?B +t2 çB iÈB- /šM ç-m +?QM? H" •TiB h®M; h`bM?- h®M;
 ç¢B ç m tBM ,M î i`QM; +¬M; K¬M- i?ìB çB K im´B +ÁM i` ç½ i`9M; [m i9 i`B- M
 i?B `Èi- MªM HÁM; i?Q€B +?Q- p h?€B L; mv M iB T M®B i´M; ?B TX
 *kM; K v- i`QM; M? K¬M +m®B +MM; +kM; +| K'v T?¬M M?•M iBM?- ?„M H¢B H" M
 +?Q ?„M i? v i? p` i`Q T?K i?•M- M?•K +?S+ i¢B ç•v- h®M; h`bM? ç½ H"K i`¼M p
 iÈB ç¢B T?9 ç¢B [mw- H¢B +QB M?Q H" M; QìB +| i?•M T?"MX
 æQ" M t2 M; WM; î +Y ` p"Q E?Q +?S ;¢Q- h®M; h`bM? +-K M; ¼+ #°B ` - ç +?Q ç
 ç€K ;B€Q 9v M?bM [m M; ¼+ #°B- ;"i ;"i ç-m- w #ªQ ?„M çB p"QX
 h®M; h`bM? H M iB M; +?"Q ?ÄB iB m H¢B H€B t2 b m HQM; - p°B p" M; ç€M? t2 p"
 h®M; h`bM? F?¬M; F?ÄB M?bM HB + M?[M; ;B€Q 9v M"v- i`QM; HÁM; F?¬M; M?M
 ç m H" ç-m ç´i b Q\ æSM; K°i M; "v +kM; F?¬M; KÄB +?„+\
 amv M; ?o HmM; imM; K°i ?²B- ç½ ç M K°i +?¶ M? F?Q- i¢B ç•v ç½ +| H½Q H¢B ç
 M|B, ó>¬K M v H"K b Q iÈB bÈK p"v\ô
 h®M; h`bM? +QìB F?´- M|B, ó\*kM; F?¬M; #B i H" /mv M +È ;b- î # M i`QM; i?M?
 HìB ç²M- M|B H" F?Q +?S ;¢Q ç½ F?¬M; +ÁM M[;¢Q `²B- i`QÈ+ K„i HÁM; M; QìB
 ç M +?mv M HQÆM; i?U+ ` - ç +?Q K¼B M; QìB t2K- ç HìB ç²M +?bK tm®M; Xô
 G½Q H¢B M"v HãB çìB- +QìB +QìB- M|B, óh€K T?¬M H" ç€K i?QÆM; M?•M #m¬M
 M; šK H¢B t2K- +?d +| H"K +?Q M; QìB i #B i F?Q +?S ;¢Q F?¬M; +| HQÆM; i?U+
 [m€M HQÆM; i?U+ Km HQÆM; i?U+- TªB F?¬M; \ *?d H" - F?¬M; #B i b) +| # Q M

L?QM; K†i h®M; h`bM? H¢B #,M; #|- H„+ ç-m M|B, óh t2K +?Q ?ŠM- #¼M ?„M ;¢
 H) +| i? HW ;¢i H-M i?S ? B\ L;Q|B Î# M i`QM; i?“M? M;?2 çQÊ+ H|B ç²M- ?ÆM
 HQÆM; i?U+ +| i? T?€i` ? v F?¬M; - M m [mª i?“i ç½ F?¬M; +ÁM +?€Q- KÊB #^M
 Km HQÆM; i?U+- #¼M ?„M i?ª` H|B ç²M M¬v- +kM; F?¬M; +| +?¶; b i®iXô
 G½Q H¢B ;“i ç-m- M;¢+ M?B M M|B, ó*€B M¬v KÊB H¬ H¢- ç½ M?Q p-v- H¬ B i?ª`
 w ;b\ô
 h®M; h`bM? +Q|B ? ? - M|B, óæB M ?¢ ç M; bmv M;?o +?mv M M¬v- +?9M; i +?d
 ç M M?Q p¬v- HQÆM; i?U+ +?m¬M #` tQM; +?Q \ô
 G½Q H¢B M|B, ó8yy ç'm ç½ #Ä p¬Q # Q iªB- M;QÆB ;¼B M;Q|B çQ H M t2 çBXô
 h®M; h`bM? ;“i ç-m- ;¼B iB m H¢B +?mv M HQÆM; i?U+- +?•M +O ?„M H¢B F?¬M
 óG½Q *?m- M;QÆB M|B i?“i +MM; i - HQÆM; i?U+ ÎT?Q i`QM; M¬v `®i +m°+ +ÁM
 G½Q M¬v H¢B +Q|B F?´- M|B, óJ°i M;¬v T?ªB çQ ` K°i M;¬M ç'm- M?B m M?‘i +k
 ?¬K M v ç½ H¬ #®M M;¬v- # M;¬v M[- F?Q +?S ;¢Q i`®M; F?¬M; `²B- F?¬M; bmv
 F?€+- ç M H9+ ç|- +| i`|B KÊB #B i b) tªv ` +?mv M ;bXô hB T i?2Q- ?„M iB T iK+
 i?U+ # M FB ç½ #€M çQÊ+ KQ|B [m M `²B- bÊ H¬ ç½ bÊK M?“M çQÊ+ iBM iS+- ç
 oQÆM;Xô
 L|B p “bM? h•v oQÆM; - h®M; h`bM? F?¬M; F?ÄB #„i ç-m FQM? M - /MM; #ªM i•K
 ç¼+ b€+?- b€+? i?€M? ?B M- ?„M +kM; ç¼+ [m - ç¢Q Hw # M i`QM; - ?„M +kM; ?B
 “bM? h•v oQÆM; M¬v ç M¢M /•M p¬Q i?“M?- T?€i +?€Q HQÆM; i?U+- K†+ F i?
 M?[M; ;B M i?QÆM; +® H M ;B€ FB - i?‘v i? M¬Q- +MM; ç m H¬ i€M; i”M HQÆM; i
 i`QM; F?Q +?S ;¢Q F?¬M; +| HQÆM; i?U+- “bM? h•v oQÆM; +| #´M bU HÈM ?Æ
 çQÊ+- ç M H9+ ç| b) T?€i bBM? +€B ;b- +kM; +?d +| i`|B KÊB #B iX
 h®M; h`bM? M?,M H¬M; K¬v H¢B- H¢M? HMM; M|B, óL?[M; ;B M i?QÆM; M¬v- bÊK
 h•v oQÆM; i¢B hmv M *?•m- h•v >¢- FBM? ç¬ p¬ pMM; H•M +”M T?Q #„+- ç m +?
 h?€B L;mv M- +?„+ ?ŠM +kM; bÊK +| F b€+? i?¬M F€- M?‘i ç`M? b) F?¬M; ç +?Q
 ?B M çQÊ+Xô
 J†+ /M ?„M M|B M?Q i? - M?QM; i`QM; HÁM; H¢B K°i çB K M„K +?„+ +kM; F?¬M
 ç-m M|B, óE?¬M; M|B +€B M¬v M[- HQ bÊ F?¬M; ç•m H¬K +€B ;b\ *| H) H¬ ;B[H¢B i

d88X *?QÆM; dy3, s2 GQÆM; h?U+

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; dy3, s2 HQÆM; i?U+

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

æÊB h®M; h`bM? K M; i?2Q b B /`+? çQ HQÆM; i?U+ ç M H m T?€i +?€Q # M M¬v
 i?U+- i?Q€M; +?®+ ç½ ?Q M ?¬ M?Q H¬B ç°M;X

a€M; bÊK ç½ +| M;Q|B i`mv M iBM iS+ ` - M|B H¬ ÎT?Q i`QM; F?Q +?S ;¢Q ç½ F?
 M;Q|B #€M iQM #€M M;?B- K°i M;¬v ? B +?ûM +?€Q HQ½M; - imv F?¬M; ? i ç|B-
 +? i- M m M; v +ª +?€Q +kM; #` K'i- #¼M ?¼M M b®M; M?Q i? M¬Q ç•v\

"ÎB p"v- ``i M?B m M;QÌB p¬ +MM; HQ H„M; +?ì çÊB- Km®M M?bM K°i +€B- T?ªB
i?"i- ?¬K M v M?bM i?'v [m M b B +?Î HQÆM; i?U+ ç M- KÈB #B i çQÊ+ HÌB ç²M F
F?¬M tB iX

h®M; h`bM? M;?2 i?'v iB M; ?Q M ?¬- +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ K" +QÌB `° H M- M?
i`QM; F?Q +?S ;çQ F?¬M; FB M i`b çQÊ+ # Q M?B m i?ÌB; B M- HçB F?¬M; F?Ä
b B /`+? +?mv M iWM; i9B HQÆM; i?U+ tm®M;- KÎ` - +?Q p"Q M²B- +?QM? KbM?
+| çB m bmv M;?oX

æ°B M;k tBM +?€Q b„T t T i?"M? K°i ?"M; /"B- K°i KU+ /MM; ? B + M? ;BÌ- +?€Q K
H9+ M"v- h®M; h`bM? +?SM; FB M K°i +?B ç°B M;k ç M; +?çv iÈB ?QÈM; # M M"v
çO- #ªQ p tmM; [m M? "bM? h•v oQÆM;- ``i H" mv T?QM; HŠK HŠKX

h®M; h`bM? M?bM i?'v- p°B p" M; çB ` - i`¬M; i?'v "bM? h•v oQÆM; K†+ €Q K½M; ;
iÆ- çdM? ç-m ç2Q M|M +€M?- ``i H" tm'i +?9M;- iQÆB b€M; `ä Mûi- /QÌM; M?Q H
i`,K ;B€Q 9v # M M;QÌB ç m +QÐB M;U K" çB- M?QM; ç M MÆB M"v- HçB #` MçM

æ€K MçM /•M i?'v "bM? h•v oQÆM;- "Q "Q +?çv iÈB- ç m M|B, ó"bM? h•v oQÆM; ;

h?~K L;çQ KdK +QÌB- F?¬M; i? F?¬M; /WM; M;U - i`QM; HÁM; bmv M;?o- F?| i`€
M; v +ª pm®i K¬M; M;U +kM; F?¬M; #B i- #´M pQÆM; ç½ H" i?•M pQÆM;- +QM i
pQÆM;- /Q /ª iU tQM; pQÆM;- M?[M; M;QÌB M"v HçB M|B +¬M; ?¬m Km¬M çÌB- +?
;¼i bç+? oQÆM; iQÊ+ b Q\

hmv i`QM; HÁM; Q€M i?¬K- M?QM; +?SM; FB M i" M; +ªM? ?"M; M;?bM ç-m M;QÌB
?¬- h?~K L;çQ +| H) H" [mv i ç`M? i? i?S +?Q #¼M ?„MX

G9+ M"v- i`QM; ç€K M;QÌB +| M;QÌB ?¬ iQ, ó"bM? h•v oQÆM; +?çv çB ç•m p"v\ô

h?~K L;çQ M;²B Îi` M M;U - +'i + Q ;B¼M; M|B, óæB H'v HQÆM; i?U+5ô

óG'v HQÆM; i?U+ ô

_`i M?B m M;QÌB F?¬M; ?B m ` b Q- F?¬M; T?ªB HQÆM; i?U+ M M Îi`QM; F?Q +
T?ªB çB H'v HQÆM; i?U+ ç M MÆB ç•v `²B\ >QÈM; # M M"v H" çB h•v J¬M h?€B
HQÆM; i?U+X

æ M; M|B- h®M; h`bM? ç½ K M; i?2Q ? B b B /`+? iÈB p'M M +?Q h?~K L;çQ- h?~
M|B, óh®M; •T iB- H`K F?| M;QÆB- +?€Q M"v ç½ T?•M T?€i tQM; +?Q \ô

h®M; h`bM? F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ h?~K L;çQ +ÁM M?È `ä i M +O ?„M- +ª M;QÌB
óæ½ T?€i ? i- K°i ?°i +ÆK ç m F?¬M; ç HçB- çB M ?ç Km®M çB h•v J¬M iB T M?"

h?~K L;çQ +QÌB ? ? - M|B, óæ•v H" iU M?B M- M;QÆB +?È [m M- h?€B L;mv M +
HÌB- HB M ç€M? M;U - K M; i?2Q ç°B M;k i?"i /"B- [m M? +Q F?9+ F?m,m K" çBX

h®M; h`bM? +ªK M?"M /Q p` HÌB h?~K L;çQ M|B- #'i ç°M; çSM; M;mv M içB +?¶- ç-
F?¬M; F?ÄB M|B,

óæ9M; `²B- K°i i?€M; i`QÊ+ +?Êi M;?2 M|B h•v >ç Km®M p"M HQÆM; i?U+ iÈB +S
ç M h?€B L;mv M- p2M çQÌM; M?B m M9B- M;"v ?¬K M v F?Q i`ÌB HçB #„i ç-m ç°i
i?U+ h•v >ç F?¬M; ç M ç-m tm•M- +kM; F?¬M; i? p"M ç M- B #B i H" iÈB bÈK M?C
F?~M +'T M"v- `ä `M; +S M?Q p"v HB M çQÊ+ ?| ;BªBXô

h®M; h`bM? pmB p ` K†i- ;¼B +€+ b B /`+? i?m bçT- F?¬M; M?`M çQÊ+ K" M|B p
i?"i bU çQÊ+ +Sm `²B- h•v >ç çQ HQÆM; i?U+ ç M- +?d +¬M +| i? +?`m ç M ç-m
i? b®M; b|iXô

*€+ b B /`+? HB M +?çv iÈB ?ÄB- h®M; h`bM? +kM; F?¬M; +'K F}- M?[M; b B /`+?
HBM? i?¬M;- K°i H€i b m- iBM iS+ h•v >ç p"M HQÆM; i?U+ ç M HB M i"mv M F?„T

L;QÌB i`QÈ+ FB M;?2 tQM; HÌB ç²M- +| +?9i / Q ç°M;- M?QM; F?B i?'v çQÈ+ +?€
T?•M T?€i- HçB M;?2 M|B h•v >ç +?Î HQÆM; i?U+ ç M- +kM; H" pmB KWM; F?-M
;B M /"BX

h•v J¬M # M M"v- ç½ #` ;BÈB M;?B K`²B- K'v i`,K ;B€Q 9v M; ,M +€+? #-v M;QÌB
K°i ç°B +?ì Î +?¶ i`QÌM; çbM? M;Q"Bi?"M?- i`QM; +€B i`QÌM; çbM? M"v +| p"BiªM
ç| ç½ çQÈ+ M;QÌB H m F?¬- h?~K L;çQ ç†i K¬M; M;²B H M i` M- M; „K M?bM çQÌM

h•v >ç çQ HQÆM; i?U+- iU M?B M +ÁM +?Q i? p" M ç M- /M b Q- Km®M p" M HQA
M?Q M;Q„+ M;Q„+ M;|M i v- T?ªB FB K çO i`QÈ+- `²B FB K i` i?U+ ?Q- # Q #¼+ F
çQÌM;X

Zm M ççQ ;B[h•v >ç p" h?€B L;mv M F?¬M; i?¬M;- +€+? `i M?B m çQÌM; M9B-
imv i`ÆB M?B m- çWM; M|B H" K°i ? B i?€M;- M m F?Q i`ÌB +S €+ HB i M?Q p"v
+kM; +?Q +?„+ +| i? p" M ç MX

*?d H"- içB i`QM; ç K M; "v ?¬K [m - h?~K L;çQ ç½ F m ;B€Q 9v i?•M iQM +ªB i` M
M"v- iU M?B M H" ?„M ç½ bÈK KQm ç² i®i- +?Ì M;QÌB K„+ +•mX

h?~K L;çQ /M #"M pšM mM; /mM; K" M;²B Î i` M iªM; ç€i?'T- +?SM; FB M /½v M9B
i`„M;- i` M ç-m +~M? +•v i`QM; `WM; M;QM; ç¼M; iWM; iªM; #,M; HÈM- i`QM; HÀM
#S+ ;B M; bÆM M?Q p) i?"i H" ç T- +?d ç€M; iB + ô

æ€M; iB + tQM;- p b m +kM; F?¬M; M|B- H9+ M"v ?„M +ªK ;B€+ KbM? iU M?Q H"
i?2Q #9i- /MM; h?€B L;mv M H"K ;B'v- /MM; M9B- +•v `WM;- i?"M? [m€+? M"v H"
#9i- ?„M p) ` ;B M; bÆM- H" M;QÌB Î ;B[;B M; bÆM- ? v H" iS ?ªB i?€B #bM?- ç

S?Q /QÈB ç-m #9i H¬M; +O ?„M- i'i +ª iU M?Q ç€M? +ì- K¶B M;QÌB ç m H" [m•
F€ i?O [mv i ç`M? p" M K M? +O M? [M; [m•M +ìX

h?~K L;çQ ;?ûi M?'i H" T?ªB HQ H„M; +?Q M;QÌB /QM; MQÈ+ H½- M?QM; # M i`Q
K°i #~M i v T?K ;B9T- ç~v ?„M ç M MÆB ç-m b|M; M;¼M ;B| M"v- ?„M F?¬M; çSM
M;K+ M?•M ;B M- ?„M i?ÌÆ- içB ç•v +?QM? H" p¬ b® M;QÌB +? i ç|B- ç'i +^M M; "M

ó*QM K M|¬ M?•M +€+? HçB i?,M; ?Q `²BXô h?~K L;çQ F?¬M; F?ÄB +QÌB K°i iB

L?bM M?bM b„+ i`ÌB- H9+ M"v- i` M çQÌM; +?•M i`ÌB [mª M?B M tm'i ?B M K°i çQ
çQÈ+ ;€M? M†M;- çSM; H M- M|B, óJ M; i?2Q çQ" M t2 p"Q i?"M?Xô

æQ" M t2 iW # M M;Q"Bi?"M? çB p"Q- iWM; +?B + t2 M;U FB - i`K+ t2 M;?B M tm®
+€B i9B pªB /-m ¬K- +?²M; +?i ;B®M; M?Q M9B M?Ä- K'v i`,K +¶ t2 M;U /B +?mv
M?bM i?'v çB K +m®B +MM;X

J¼B M;QÌB i?'v p"v- HçB +~M; H" iB M; ?Q M ?¬ H¬B ç°M;- `i M?B m M;QÌB i?2Q
t - p¶ p¶ i v- ç€K ;B€Q 9v +~M i?"M iWM; HB iWM; iQ K" #ªQ p tmM; [m M? çQ" M t
+?mv M ;bX

o b m- çQ" M t2 ç M F?Q +?S ;çQ- +ÎB i9B HQÆM; i?U+ tm®M;- `i M?B m M;QÌB
GQÆM; i?U+ h•v >ç p" M ç M h?€B L;mv M- iBM iS+ M"v i`mv M ` M;Q"Bi`i M? M
#®+ T?ûi- M|B H9+ M"v ç•v- HQÆM; i?U+ p" M ç M KQÌB pçM ç'm- M m ç idM? ,M
i?€M; +kM; F?¬M; i?"M? p' M ç - i?"M? h?€B L;mv M t2K M?Q çQÈ+ +Sm `²BX

*kM; +| M;QÌB çQ iBM iS+ ç M K°i +?¶ #B i [m€M- +?d i?¬M; #€Q K°i iB M; +MM
p"Q- HB M p°B p" M; çB p"Q- h`M? E?„+ i`QÈ+ ç| +kM; M;?2 i?'v iBM iS+- b„+ K†i
F?Q€+ K°i FB M [m-M €Q- HB M p°B p½ çB ` - ? B M;QÌB pW ç9M; ;†T M? m içB
?ÄB, óh`QM; i?"M? +| iBM iS+ ;b F?¬M; \ô

L;QÌB iÈB #€Q iBM M|B, óh•v >ç p" M HQÆM; i?U+ ç M `²B- K'v i`,K +¶ t2 M;U - HQ
;B®M; M?Q M9B- +?d bÊ +| M?B m ?ÆM KQÌB pçM ç'mXô

a„+ K†i h`M? E?„+ i?Q€M; +?®+ ç½ HçM? tm®M;- M|B, óL?bM `ä`~M; +?Q \ô

óL?bM`ä`M;`²B-K°i+?9i b B H-K+kM;F?¬M;+| H`"bM?h•v oQÆM;iU KbM?
 ;B€Q 9v + M?;€+-i`U+ iB T ç Q ç M F?Q +?S ;çQXô
 h`M?E?„+ HçM?HMM;i?®i, ó"B i`²B- M;QÆB çB tm®M; çBXô G"T iS+ ?QÈM; +
 i?B T H½Q T?m- çB JÌB o,M æ¬ æ®+Xô
 h`M?E?„+ i`U+ iB T ç M i`QM; bªM? m®M; i`- ç-v #KM; i•K bU- M m HQÆM; i?U
 M`v ç9M; H` F?¬M; tQM;`²B- ?ÆM KQÌB pçM ç'm- M|B M?B m i?b +kM; F?¬M; M?
 K°i idM? +?B /MM;- b®M; [m +€B i`ÌB ç¬M; ;B€`ûi M`v- F +ª HçM? M?'i i?ÌB çB H
 æÊB +?Q #,M; imv i i` M çQÌM; b¬M; i M` - M?Q p"v- p¬ b® [m M i?mv M b) p"M
 h`M? ;B F?¬M; i`°K çQÊ+ ;` +ÁM K'i M„K ;çQ- ?ÆM M[- F ?Qç+? ç®B T?| pÈB
 #çBX
 óh?"i bU H` F€ [m€B- ? B i?€M; i`QÊ+ h?€B L;mv M ç bKT- h•v >ç # M FB M?"M ç
 i?U+- HçB p"M ç M h?€B L;mv M- ?€+| i? +?d #^M; p`Q i?ÌB ;B M ? B i?€M; H` ç
 "B M EBM? ç M h?€B L;mv M- +kM; +?Q +?„+ +| i? M? M? M?Q p"v KÈB ç9M;Xô
 M;²B Îi` M K†i ;? - ç|M; K„i i`-K iQX
 .M b Q- "B M EBM? ?QÈM; ç M h?€B L;mv M- +MM; h•v >ç ?QÈM; h?€B L;mv M`
 +MM; h?€B L;mv M i`QM; H9+ ç| +| çQÌM; i?Ov- +| [m M ççQ- çQÌM; i?Ov F?¬M; M
 #,M;- M?'i ç`M? H` F?¬M; i?¬M;- M?QM; [m M ççQ /M b Q pšM +ÁM ç|X
 L?QM; h•v >ç +MM; h?€B L;mv M HçB F?€+- F?¬M; +| [m M ççQ HB M i?¬M;- Km®
 çB T- pQÊi [m b¬M; M;ÁB +?çv iÈB- +?Q /M i?ÌB iB i M`v F?¬M; FûQ /`B ?`M? i`
 M?Q p"vX
 ó>šM H` ô h`QM; K„i +O ?„M ?B M H M K°i iB b€M; #|M;- +ª M;QÌB ç°i M?B M Fç
 M`v- M?'i ç`M? H` M?Q p"v- ?W ?W- HW /®B- i?U+ HW ;ç i H½Q T?m H` p"i M; m t
 h`M?E?„+ HçM?HMM; +QÌB K°i iB M;- H"T iS+ +-K i` +?ûM M?Ä H M- +?"K`½B
 æ9M; H9+ M`v- o,M hB M \*?B ç M`²B- ?„M iB M #QÊ+ p°B p`M;- +ÁM +?Q +?Ì M
 Hm¬M- pW i?'v h`M?E?„+ HB M M|B, óZm®+ +¬M;- iBM iS+ KÈB M?'i Î# M i`ç
 F?¬M; \ô
 h`M?E?„+ F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K K` #m¬M; +?ûM i` M?Ä- M?ç i +QÌB M?ç i M
 tm®M; M|B +?mv M i`QÊ+ ç½Xô
 o,M hB M *?B +QÌB HçM?- M|B, óGY b„T ç®i iÈB H¬M; KB`²B- +ÁM M;²B tm®M;
 +m°+ M;QÆB +ÁM +?O w ;b ? v F?¬M; \ Í# M i`QM; i?`M? +| HQÆM; i?U+- +?9M; i
 M´B- h?~K L;çQ FB H` F?•K b B- HçB H` i?•M pQÆM;- ç M H9+ ç| K` ?„M` i v- K
 +ÁM F?¬M; T?ªB / /`M; b Q\ô
 >„M çB K M?B M M|B, óæ M i?ÌB çB K ?¬K M v- i ç½M; ?o bçEM`²B- bU ibM? ç M
 i?9+ i?O +?`m i`|B- i?"i bU F?¬M; çQÊ+- i F m M;QÌB H M- i®B ?¬K M v çB F?Q -
 HQÆM; i?U+ ç m i?B m +?€v ? i`²B- F?¬M; +| HQÆM; i?U+- ?¼ h?~K FB ç9M; H
 +Æ iU M?B M pšM M^K i`QM; i v +?9M; i Xô
 h`M?E?„+ +QÌB M?ç i K°i iB M;- M|B, óh?B m ç®i HQÆM; i?U+ \ L;QÆB +| #B i-
 FB +| # Q M?B m ;B€Q 9v + M?;€+ F?¬M; \ô
 o,M hB M *?B +QÌB HçM?- M|B, óæ +?Q #B M [m•M` p çQç i HQÆM; i?U+ +O M
 ?ÆM M[- +kM; H` ÍM;Q`B b€M;- MY ç K F?ÍB bU- ç°i M?B M # v p¼i H M- +?šM;
 b„i b Q\ô
 h`M?E?„+ H„+ ç-m- M|B, óæB M?B m M;QÌB- b) ç H° iB M; ;B| - i?•M H` æ¬ æ®
 iBM iS+ M`v i`mv M ç M i`QM; M°B +mM;- M;QÆB +?QM? H` +| K°i i`,K +€B ç-m-
 M;QÌB- +?¶ ç| +| K'v i`,K ;B€Q 9v i`M i?O- #Si ;B•v ç°M; `WM;- +| i? iQ`M i?•M i
 #B i çQÊ+- +€B #B M T?€T F?¬M; i®i M`v F?¬M; i®i ô

o,M hB M *?B i?Î /"- ç†i K¬M; M;²B tm®M; - M!B, óæ°M; i?O H" +? i- M;²B +?ì +? ç°M; i?OXô

h`M? E?„+ F?) +Q!B M!B, óo,M iQÈM; +¬M; i?"i bU +?Q H" HQÆM; i?U+ h•v >¢ p' óL?Q i? M"Q\ \*€B t2 p"M HQÆM; FB F?¬M; T?ªB H" M?B m M;Q!B i`ÈM K„i i?'v ?

h`M? E?„+ +Q!B ? ? - M!B, ós2 p"M HQÆM; t€+ i?U+ H" i?'v çQÊ+ - M?QM; # M i \*?Q /M i`QM; ç! +?QM? H" ?¢i +€i- +kM; F?¬M; M;Q!B M"Q #B i`äXô

o,M hB M *?B M;?2 p"v- p®M H" pmB p - H"TiS+ H¢B + m K"v M!B, ó*?d bÊ +?Q +¬M; T?m HÈM M?Q p"v H"K +€B ;b\ô

h`M? E?„+ i?ªM M?B M M!B, ó\*! H) H" /šM `„M tm'i ç°M; - o,M iQÈM; +¬M; M;šK H T?Q i`QM; F?Q +?S ;¢Q ç½ çQ ` ? i`²B- "bM? h•v oQÆM; b) H"K M?Q i? M"Q\

o,M hB M *?B M?,M H¬M; K"v H¢B- M!B, óE?¬M; +! HQÆM; i?U+ - "bM? h•v oQÆ +kM; p¬ F F?ª i?B- M m i?"i bU F?¬M; +! HQÆM; i?U+ ô

óom Q M ;B€ ?Q¢5ô h`M? E?„+ „i M; M; H!B ?„M- [mv i ç`M? i?"i M? M? M!B, ó Hv- ç-v #KM; ç m H" •K KQm [m, F - ?„M H"K M?Q p"v- +?QM? H" Km®M H"K ` K° +?Q `^M; - Î T?Q i`QM; F?Q +?S ;¢Q- HQÆM; i?U+ ç½ +?²M; +?'i M?Q M9B- Km® i`"M +QÊ+ - H° ` bÆ ?ÎXô

>„MiB TiK+ iWiW M!B, óL m i?"i bU M?Q i?2Q M?Q H!B pW `²B o,M iQÈM; +¬M; i?B m ç®i HQÆM; i?U+ - ç M H9+ ç!- M m ?¼ h?~K FB K B T?K+ K°i +?B [m•M ç°B +?9M; i i?B m HQÆM; i?U+ `²B- H¢B ;B i çB ` - F i [mª b) M?Q i? M"Q\ô

o,M hB M *?B F?¬M; F?ÄB M!B, óE i [mª iU M?B M H" M?•M +?SM; p"i +?SM; ç m h?€B L;mv M ç m #B i- F?Q +?S ;¢Q i?"M? h?€B L;mv M H" +?9M; i i?B m ç®i- + h•v >¢ ;B9T M¢M i?B M i B FB - +kM; H" +?9M; i M?' +i v #B M +?9M; i?"M? i`Q i

óæ9M;5ô h`QM; ç¬B K„i h`M? E?„+ ?B M H M K°iB H¢M? HMM; , ó>„Mi•K +Æ i? F?Q +?S ;¢Q +! HQÆM; i?U+ ? v F?¬M; - +?d +¬M +?9M; i ç°M; i?O- M;QÆB p` i ?¢ iQ HÈM- F?¬M; +ÁM +?¶ ç +?9M; i /mM; i?•M M[-

L m h?~K L;¢Q FB H¢B K M; i?2Q #BM?- çm'B ;B i i p" M;QÆB- /MM; +È F #B M HQÆM; i?U+ h`M? Fw H'v HQÆM; i?U+ - +?šM; M?[M; ?„M +! HQÆM; i?U+ - i p" F?¬M; +! +?¶ +?¬MXô

o,M hB M *?B F?¬M; F?ÄB ?Qi K°i ?ÆB F?Q H¢M?- ?„M F?¬M; T?ªB M;Q!B i?B m i`QM; i v h?~K L;¢Q ç°i M?B M +! ôHQÆM; i?U+ô- KÈB H"K ?„M HQ¢M H MX

L?QM; H9+ M"v M?È iÈB- M m h?~K L;¢Q i?"i bU +! HQÆM; i?U+ - +?QM? H" i`QM F?¬M; T?ªB F?¬M; i? #Q [m€ ?Q€ HB mX

J°i F?B H"K ` +?mv M M?Q p"v- h?~K L;¢Q K B T?K+ ç°B M;k- +?†M çQÊ+ [m•M M;?B K ?bM? i` F?ªQ- bQm i" T +?SM; +S T?¢K i°B- +?šM; F?€+ M"Q H" #` M;Q!B M;`v K B b) #` +?¬M pMBX

óE?! i`€+?- #ªM ç®+ +ÁM M!B- +€B HQÆM; i?U+ M"v `®i +m°+ H" iW ç•m iÈB ç•v- i ç°M; - ibK çQ!M; b®M; i`QM; +äB +? iXô o,M hB M \*?B ç!M; K„i H¢B- i` M K†i i`²B F?¬M; T?ªB h`M? E?„+ M?„+ M?Î- i?"i F?¬M; ?B m +m®B +MM; b) #B M i?"M? +€

G9+ M"v- o,M hB M *?B +kM; idM? i€Q H¢B- /M #M pšM mM; /mM; K" M?'T K°i M L!B M?Q p"v- ?B M i¢B +?9M; i F?¬M; +¬M H"K +€B ;b- ?¼ h?~K iU M?B M b) #'i H

h`M? E?„+ M?¢i +Q!B M?¢i M!B, ó B M!B +€B ;b +kM; F?¬M; H"K\ h?~K L;¢Q +® M!B `ä- HQÆM; i?U+ Î T?Q i`QM; F?Q +?S ;¢Q ç½ i`®M; F?¬M; `²B- +?d +?ì +? +Y KQÈM +Æ ?°B- +¬K +€B i°B F ;•v i B ?Q¢ ;€M iÈB +?9M; i # M M"vXô

>„M i?Q€M; i`-K K†+ K°i iw- iB T iK+ M|B, óæ½ F?¬M; +| HQÆM; i?U+- +kM; M M
i?O- b€M; bÊK M;¨v K B- H¢B ç +?Q M¢M /•M p•v [m M? F?•K b B ?¨M? /BM?- F€
ç MXô

o,M hB M *?B F?¬M; F?ÄB M|B, óh¢B b Q T?ªB M|M; HÁM; ç°M; i?O H9+ M¨v\ Eû
F?¬M; çQÊ+ b Q\ô

d8eX *?QÆM; dyN, EQ+? æ°M;

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; dyN, EQ+? ç°M;

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h`M? E?„+ +Q|B ? ? K°i iB M;- M|B, óE€i?“i- F ?Q¢+? H9+ i`QÊ+ +O +?9M; i
K°i çB m- H¢B H¨K +?Q H½Q T?m +| +?9i F?¬M; v M HÁM;Xô

>„M #m¬M; +?ûM i¨ M?Ä- çQ i v H¢B ;¬M HÁ bQÎB- iB T iK+ M|B, óh?~K L;¢Q K
M;Q|B ç m H¨ /kM; K½M? i?B M +?B M iBM? M?m - Km®M ç +?Q HQm /•M ;B i ?„M
M m ç€K ;B€Q 9v T?ªM FQ+?- M?[M; ç€K ¬ ?ÊT M¨v +?d bÊ i?Q€M; +€B b) iªM çB\

o,M hB M *?B ?ÆB bmv M;?o- b m ç| HB M ;“i ç-m- M|B, óæ9M; M?Q i? - h?~K L;¢
M,K- H¢B H¨ S?Á K½ æ¬ 8v- h•v >¢ L?B T +?QM? pQÆM;- +?d +-M ?„M +ÁM b®M
ç M H9+ ç|- F?¬M; K v b) H¨ +?9M; i X æ i`€M? ç K /¨B H„K K°M;- h?~K L;¢Q imv
+? i- +?d H¨- M?[M; ;B€Q 9v M¨v- Zm®+ +-M; ç`M? ç®B T?| M?Q i? M¨Q\

h`M? E?„+ M?¢i +Q|B M?¢i M|B, óE?¬M; +-M +?9M; i ç®B T?|- *S ç +?Q h?~K L

o,M hB M *?B i¨M ç-v F?| ?B m- M|B, ósBM Zm®+ +-M; #ªQ +?Q #B iXô

h`M? E?„+ M|B, óL;QÆB M;šK H¢B t2K- h?~K L;¢Q /U çQ€M- i®B M v +?9M; i +|
H9+ M¨v- ?ÆM K°i M;¨M ;B€Q 9v FB b) çQÊ+ #® i`Q M?Q i? M¨Q\ô

o,M hB M *?B i`-K M;•K K°i +?9i- M|B, óæQÆM; M?B M H¨ K B T?K+ # M i`QM; F
+O +?9M; i pW tm'i ?B M- b) M?Q #¼M;U #„i p2- +?†M ç€M? +?9M; i \ô

h`M? E?„+ +Q|B M|B, ó\*| i? +?S- +?9M; i ç•v HB M ;•v ` K°i çB K ç°M; ioM?- ?
?²M M€i i?-M iQM?- H¨K +?Q #¼M ?¼ K°i ç K F?¬M; i? M;O M;QM ;B'+- M;Q|B F
i?S ? B ç°i M?B M +| M¢M /•M çB ` H¨K F?| / - M?[M; ;B€Q 9v FB +?QM? H¨ H¨K #
HU+ +?®M; çÐôX

æ¬B K„i o,M hB M *?B b€M; M;|B- M|B, óh?b ` Zm®+ *¬M; ;B bÊK ç½ +| +?O w- +
;B€Q 9v M¨v KÄB K i i`QÊ+- H¢B tm'i F€ #'i w- ?¼ h?~K p¬ Hm”M M?Q i? M¨Q +k
b) F?¬M; çB i?B m ç®i F?Q +?S ;¢Q- H¢B iB M i?ŠM; ç M ?¨M? /BM? +O ?„MXô

h`M? E?„+ M;?B K i9+ M|B, óaU ibM? FQ+? ç°M; HQm /•M pšM M?Q +k- tBM M?|
+-M;- +?mv M M¨v +¨M; +?m ç€Q +?†i +?) +¨M; i®iXô

o,M hB M *?B K'v M;¨v i`QÊ+ ç•v # M? ç M `®B iBM? `®B KM- ?¬K M v ç½ +ªK i?¨v
+?QM? KbM? b) /€M? +QÊ+ #^M; iQM? K M? M¨v- çQÆM; M?B M F?¬M; i? +?“K
M|B, óhU M?B M H¨ F?¬M; bÆ ?î iw M¨Q- h`M? Zm®+ +-M; v M i•KXô

.Si HÎB- o,M hB M *?B +€Q iW çB ` M;Q¨B- p°B p½ K¨ M;²B p¨Q +¶ FB m 'K €TX

h`M? E?„+ F m M; Q`B ç M- T?•M T?| M|B, óa€M; bÈK M;`v K B- i'i +^a +Y ?B m K
F?¬M; +¬M T?^aB F? B i`QÆM; - #<sup>a</sup>Q #¼M ?¼F?| +?†i F?Q H9 - çB K`B +?9i Qi bo
+| M; Q`B /€K t¬M; p`Q F?Q ?`M; - ;B i +? i #`i Hm`M i°B5ô

h`M? E?„+ iW i`QM; b^aM? çB` - €M? K†i i`B 'K €T +?B m p`Q K„i ?„M- ?„M ?QT I
+?„T i v M|B pÈB K°i M; Q`B +?O bU i`QÈ+ K†i, ó„i ç¬m iW ?B M içB- H½Q T?m F?
;†TôX

>„M /WM; K°i +?9i- HçB #´bmM; K°i +•m, óE +^ao, M iQÈM; +¬M; ç M ç•v- +kM; iV
óo•M; Xô

a„+ i`B ç½ /¬M /¬M <sup>a</sup>K ççK- H9+ M`v- ç€K MçM /•M ç½ +?mB p`Q M; ä M?Ä- i` M ç
F?¬M; i?'v- +| i? M; ?2 çQÈ+ iB M; +?•K`ÆB- F?¬M; #B i iW H9+ M`Q- #¬m i`B H
M; ¶M; - #¬M; imv i #` ;B| i?'B iÈB- [mûi M; M; i?B M ç` X

GçM? M?Q p`v- iU M?B M F?¬M; +| M; Q`B iMv w çB çB HçB HçB i` M çQ`M; - F?Q -
i? M? •K`Q`Q M†M; M - M?B m ç°B ;B€Q 9v pšM ç M; [m HçB im¬M i` - T?Q /O
iWM; F?m¬M K†i pW i` pW i M; i?QÆM; M; QM; ç¼M; i?`M? #,M; bQÆM; X

•Q iÆB i`¬K i`¼M; - i, M; i? K €Q ;B€T / - M†M; +?WM; ?ÆM ? B KQÆB +•M- imv i
F`T H m çB- +•M M†M; T?<sup>a</sup>B i, M; H M jy- 9y- M?QM; F?¬M; B i?'B imv i ç¼M; i` M
[m HçB ;B Q i?Q X

:B| HçM? M`v i?'B ç M- iU M?Q b|B i`m- ç†+ #B i HçM?- HçM? ç M i`M tQÆM; +@

Í T?Q i`QM; F?Q +?S ;çQ- iQ`M K°i K^aM? ?„+ €K- ioM? K`+? M†M; M - T?^aM; T?'
bo- +?d +¬M pW +| ç°M; ioM?- ;B€T bo i`QM; #|M; i@B b) F?¬M; +?9i /Q /U tmM;

J`ç9M; H9+ M`v- Î T?Q b m- iB M; #QÈ+ +?•M K'i i`"i iU i`mv M iÈB- ç€K ;B€Q 9v
;B€Q 9v ç½ çB [m T?QÆM; ?QÈM; T?€i` iB M; p M; - K°i H€i b m- #¼M ?„M KÈB
çB iÈB- i?'T ;B¼M; M|B +?mv M +MM; ç°B i`QÎM; im¬M i` - i? M? •K +O #¼M ?„M
;B| ¬¬X

óG` M; Q`B M`Q\ô

óG` #B M [m•M- +kM; im¬M i` - M?QM; F?B M?bM #° /€M; +O #¼M ?„M- Hm¬M ?[r
;çQ # M M`vXô

ó"B i`²B- çB i?¬BXó .Q M? [m M K†i F?¬M; #B m ibM? K` ;"i ;"i ç¬m- H`T iS+ ~M p
*?mv M M?Q p`v ç½ tm'i ?B M M, K H¬M- +?Q ç M i?B çB K + M? # - ç°M; ioM? HÈ
ç¬M; M; ?`i ç°i M?B M tm'i ?B M- ;B®M; M?Q i?Ov i`B m- pW iB M H M HçB HmB
#`i MX

hBM iS+ M`v- çQÆM; M?B M H`bm®i ç K çQ çB h`B S?O M? K¬M- B M; Ì ç°B i`Q
;B€Q 9v °°Đ

o,M *ÁM +QÌB H¢M?- M|B, óoB + +'T #€+? i`QÊ+ K„i- +| H) H` HQ¢B i`W h?~K L;¢
`½B iQM? iQ€M +MM; ?„M- h`M? ;B ?„M Î i¢B h?€B L;mv M +| M?B m +?¶ i®i M?Q
M;Q M M;Q½M ¢Q K°i +?9i ¢² M;QM M;¼i ¢B ` - ¢9M; F?¬M; \ô

o,M hB M *?B ;"i ;"i ¢-m- M|B, ó*kM; +?d +| i? M?Q i? - #•v ;BÌ pšM M M ¢²M; i•K
i®i ?ÆMXô >„M M?bM p T?Q o,M *ÁM- M|B, óL;QÆB i`B m i" T ¢°B M;k #ªM #°-
#m´B i`Q - M m F?¬M; +| F i [mª- #ªM ¢®+ b) ` H M? +?Q M;QÆBXô >„M #¶M; M
/U- M|B, ó"bM? ¢`M?5ô

o,M *ÁM +| i? +| ?¬K M v- ¢ m H` o,M hB M \*?B +?Q- H`K b Q /€K F?¬M; i"Mi•K i"
F?€+- +| H) +ÁM +| i? /Q /U- M?QM; o,M *ÁM #B i- KbM? M; v +ª iB M p®M /Q/U
K€B M|B, óhm•M K M?5ô

o,M *ÁM +-K ¢ Q ¢B ` M;Q`B- o,M hB M *?B K°i KbM? K°i M;QÌB M;²B Î +€B T?ÁM
H¢B i?`M? K°i ¢QÌM;- H¢B M?bM i?Q€M; [m iÌ;B'v M`v- +QM K„i M?Q ¢ Q- +QÌB H
M`Q +| / /`M; M?Q p"v\ o,M hB M *?B i tQM; `²B- h`M? E?„+ M;QÆB +kM; T?ªB
Km®M +?ÆB i`Á i•K +Æ +MM; o,M K¶\ô

" M M;Q`B ?`M? /BM? F?•K b B- /ÁM; M;QÌB /B ¢°M;- p¬ b® M;QÌB tm'i ?B M- H¢
¢½ #„i ¢-m ?¶M HQ¢M- iQ`M #° ;B€Q 9v i?O i¢B # M M;Q`B F?¬M; i? F?¬M; Hm
+?9 ¢|M; +Y HÈM h`B S?O M? K¬M H¢B- M?B m ¢°B M;QÌB ?B M` i¢B T?Q b m
i`QM; M? K¬M h`B S?O- ¢€K ;B€Q 9v #¼M ?¼ +kM; `9i ¢ Q ` - +?m`M #` #'i i`„+X

GQ¢B +K+ /B M ?¶M HQ¢M M`v- #'i F H` i?B M w ?Q†+ H` €+ w- T?`K H` +?d +-M
+| F?ª M,M; /B M #B M i?`M? tmM; ¢°i ¢´ K€m- +?Q M M- ;B€Q 9v ¢½ ?Q`M iQ`M ¢
/U i?2Q [mv i„+ i?O i?`M? i€+ +?B M ¢ H`K pB +- K°i +?9i +kM; F?¬M; /€K +?O [

h`QM; M? K¬M- i` M +•v ¢¢B i?K- +kM; ¢½ F?¬M; Qi M;QÌB i` Q H M- ;B€Q 9v ;BQ
+?d p ?QÈM; /ÁM; M;QÌB M;Q`B iQÌM;X

"B m H° æ²M; >´ ¢½ M;QM; i`¼M; H M `i M?B m- H9+ M`v ?„M KÈB #B i ¢QÊ+ +?r
pÈB ;B Q T?QM; pÈB M;QÌB L[*?•M- +`M; H`K +?Q +QM M;QÌB i F?| F?,M- M;QÌB
M?•M- H` ¢`+? M?•M- +| i? /MM; T?QÆM; T?€T tY Hw ¢®B pÈB ¢`+? M?•M ¢ ¢®B
H` i?O ¢Q¢M ?[m ?B m M?`i ¢®B pÈB ¢`+? M?•M- +?Q M M- K†+ F ¢`+? M?•M M?
#ªQ i`b i`M ¢`M?X

L?QM; i`QÊ+ K„i- M;QÌB T?ªB ¢®B T?| - +kM; F?¬M; T?ªB ¢ÆM ;BªM M?Q ¢`+? M
+?QM? H` M;QÌB #¼M ?¼ Km®M #ªQ p - K` M?[M; M;QÌB M`v- +kM; ;B®M; M?Q ¢
i? ¢€M? i`ª- K°i F?B ¢€M? i`ª- M;QÌB i b) +`M; ¢B M ?ÆM M[- +kM; F?¬M; i?
b¢+? ¢€K HQm /•M ¢¬M; M;?`i M`vX

h¢B ¢•v- Î T?Q i`QM; i`ÌB ¢¬M; ;B€`ûi- i` M i`€M æ²M; >´ ¢½ Km®M iQ€i ` K² ?-
` i? M? •K #`B bÆM ¢ªQ ?ªB- pW +?,K +?9 M;?2- ¢ m H` ¢ M; ;¼B, óh`W i? K [m
h•v oQÆM; ¢B M ?¢ ¢B ` ;†T K†iXô

*ÁM +| M;QÌB M|B, óh`QM; ?`M? /BM? F?•K b B +| M;QÌB HW i` M ;¢i /QÈB- tBM
L?[M; HÌB M`v- imv ¢¬v i?B M w- M?QM; +kM; F?¬M; /€K KÎ +Y X

ó B mB ô J°i M;QÌB ;B€Q 9v ¢SM; Î i` M +•v ;BQÆM; +mM; iU M?B M M;½ tm®M;X
æ²M; >´ H`T iS+ iB M ¢ M t2K tûi- M|B, óG`K b Q p"v\ô

:B€Q 9v M`v tQ v M;QÌB ¢SM; /"v- M´B ;B" M ¢MM; ¢MM; M|B, óE?¬M; #B i H` B /M
æ²M; >´ t2K i` M K†i ?„M- [mª M?B M #` #¬K iQK `²B- HB M #ªQ ?„M p T?Q b m
+?QM? bªM? ;†T h?~K L;¢QX

h?~K L;¢Q M;²B Î i`QM; bªM?- F?¬M; M|B ¢QÊ+ HÌB M`Q- K†+ €Q ;B€T i` M M;QÌ
óL m #´M pQÆM; F?¬M; ` K†i- +?d bÊ M?[M; M;QÌB M`v F?¬M; #B i iªM ¢BXô

" M M;QÌB- ;B€Q 9v F?¬M; +| +€B ;b ç M|BX
G9+ M"v- æ²M; >´ iB M ç M- h?~K L;¢Q ?ÄB, ó" M M;Q"Bi? M"Q `²B\ô
æ²M; >´ +QÌB F?´- M|B, ó*kM; K v +ÁM +?Q t¬M; iÈB- +?ŠM; [m ?B M M v +kM;
?¢- i?"i bU F?¬M; çQÊ+- +kM; +?d +| i? ç°M; i?OXô
h?~K L;¢Q H¢M? K†i- M|B, óæ•v H" i?O çQ¢M p¢M #'i ç„+ /o- #'M pQÆM; Km®M ç
óE?¬M; i? Xô æ²M; >´ M?Qm H¬M; K"v- M|B, óJÈB pW +| ;B€Q 9v çSM; # M M;Q"
çª i?QÆM; - ` # M M;Q"Bi- F?| i`€M? F?ÄB b) +| F T?¢K T?€T- M m çB M ?¢tm'i
i`" i`°M i`QM; ç€K M;QÌB- #„M +? i çB M ?¢- +| i? +?QM? H" +?mv M `i M?B m M
h?~K L;¢Q M? +?KB M;- M|B, óE?¬M; bÊ- ç m çB i?2Q i Xô
h?~K L;¢Q çB ç M iB M pB M- iQÌM; pB M +€B h`B S?O M? K¬M M"v +QB M?Q + C
/MM; +•v ;¶ +?®i H¢B- KQÌB K'v ;B€Q 9v çSM; p[M; î +Y - +Y HÈM #` M;QÌB ;ä p
i? M? •K tQ i xQ i tQ i xQ i X
S?Q b m +?QM? H" iQÌM; t•v H"K #bM? T?QM; î +´M;- # M +¢M? iQÌM; t•v H"K #b
KQÆB ;B€Q 9v- i'i +ª ç m ç½ `9i ç Q ` - K°i F?B +Y HÈM #` M;QÌB ç€M? pÐ- +| i?
h?~K L;¢Q M?bM M?bM +mM; iB M i?O M;²B î i` M +•v- M|B, ó\*~M i?"M M?bM +?`
i`QM; ç€K M;QÌB- +| B /MM; +K+ ç€ M M M;QÌB- HB M ç€M? i`ª5ô
.Si H`B- h?~K L;¢Q ;¼B M;QÌB +?®M; +€B i? M; H M- K M; i?2Q K°i i'K H€ +?„M- i`
pB M H| ç-m` M;Q"BX
hW i` M +€B i? M; ` ç M # M M;Q"Bi t2K tûi- /ÁM; M;QÌB # M M;Q"Bi?"i bU H" [n
T?"T T?²M;- F?¬M; M?bM i?'v +m®B +MM;- h?~K L;¢Q F m iQ, ó:ä +?B M;5ô
óE2M; F2M; ô J'v b B /` +? K M; i?2Q +€B +?B M;- i?B M? m ;ä p M; H MX
h? M? •K +€B +?B M; M"v `i i? M? i?9v- `ä `M; ç½ €T iB M; ; -K tm®M; /QÈB- M;
ç°M; ioM? # M i`QM;- H9+ M"v `ä `M; +kM; çbM? +?d ç€M? i`®M; `2Q ?Á- p¬ b®
i?"M?- i` M ç| +| K°i M;QÌB K†+ FBK ;B€TX
*€B FBK ;B€T M"v i?"i bU [m€ #„i K„i- K†+ i` M +?B M i`QÌM;- iU M?B M H" +?`m
+MM; H¢B T?€i ?mv i€+ /KM; `i i®iX
h?~K L;¢Q i?W /`T i'i +ª K¼B M;QÌB i`-K K†+- ?ûi HÈM K°i iB M; , ó"bM? h•v oQÆ
H" M;QÌB M"Q\ .€K [m'v M?B m ?"M? /BM? F?•K b B- +| #B i?"m [mª F?B H"K M?C
æ€K M;QÌB H¢B +`M; v M ioM?- +?Q /M F?¬M; M;?2 i?'v i? M? •K h?~K L;¢Q M|B-
çSM; i¢B i`QM; b•M- #m¬M; v i ?-m` - H†T H¢B H`B h?~K L;¢Q M|B- i? M? •K M"
ioM?X
óG" "bM? h•v oQÆM;- "bM? h•v oQÆM; iÈB H"K +?O +?Q +?9M; i Xô h`QM; ç€K M
ioM?X
*| M¢M /•M ç½ [m€ tm®M;- +| M;QÌB çQ ç-m H M- +`M; M?B m M;QÌB [m€ tm®M;
æ¢B ç b® M¢M /•M- +| H) H" `i i?m-M T?€+- i`QM; HÁM; #¼M ?¼- h?~K L;¢Q +
#¼M ?¼- M m F?¬M; TªB h?~K L;¢Q +?ûK h?€B L;mv M h`B S?O- ç #¼M ?¼ p`Q
i?U+- b„T t T +?¶ +Q i`9 +?Q #¼M ?„M- +?d bÊ- ?B M i¢B i'i +ª bÈK ç½ i?"M? tQ
M"v- i?"i bU H" bQ pÈB i`B +ÁM HÈM ?ÆMX
J¼B M;QÌB [m€ tm®M;- ;B€Q 9v i`QM; M? K¬M +kM; F?¬M; F?ÄB M? M?"M; i?î`
L?QM; H9+ M"v- +| K'v i` ,K M;QÌB çSM; H M- #¼M ?„M ?¬ iQ K°i iB M; , óæ•v F?¬
+?9M; i #` HW `²BXô
ó"„M5ô h?~K L;¢Q T?•M T?| p ?QÈM; æ²M; >´ çSM; î /QÈB #"+ i? M;X
æ²M; >´ M?"M çQÊ+ K M? H M?- M|B pÈB ;B€Q 9v i` M +•v, ó"„M iQ" M #° M;QÌB ç

:B€Q 9v H"TiS+ FûQ +mM;- iB M T?€T +O M?[M; M;QìB M"v ç m H" +?,K +?d Hm
M,K- M|B H" i?—M iB M i?O +kM; F?¬M; çO-` H M? K°i iB M;- KkBi M #„M` - K'v
K°i iB M; `²B M; ½ ;K+X

a B /`+? ;ä +€B +?B M; ç²M; H9+ M"v +MM; K°i +?¶ `®M; iQ, ó"bM? h•v oQÆM; ç
içB i`QÊ+ K†i F?•K b B\ J m K m [m€ tm®M;5ô

J°i iB M; `®M; iQ M"v- HçB +| K'v M;QìB i`9M; i M M;½ tm®M; /QÊB ç'i- MçM /•M
i?"M? +€B çQ+? ç +?Q K¼B M;QìB +?d i`Q+?- H9+ M"v +kM; F?¬M; F?ÄB [m€ `ç
F?¬M; + K HÁM;X

h?~K L;çQ H9+ M"v KÈB i`B i #Ä i'K +?„M- +ª M;QìB p`M +€B i? M;- +'i + Q ;B¼M
M"v- H" pb bU ibM? ;b\ô

L;QìB # M M;Q"BiQìM; pB M ç€M? i`®M; `2Q ?Á- M|B, óh? K [m M HW ;çioQÆM
i?dM? +—m çB M ?ç- +?Ê ç M;QìB ;B M HW ;çixô

h?~K L;çQ +'i + Q ;B¼M; M|B, óGìB +O +€+ M;QÆB- #´M pQÆM; ç½ M;?2 çQÊ+
b B +| i? K [m M- M?Q p"v- #´M pQÆM; ?ÄB +€+ M;QÆB- ç€K M;QìB ;B M /®B ç| Î

h`QM; H9+ M?'i i?ìB- HçB H" H†M; M;„i M?Q iì- `i M?B m M;QìB H9+ M"v ç½ idM
K°i +•m M"v- i?"i bU `i ç9M;- M; v +ª M;QìB +kM; F?¬M; #B i- ç½ +?çv ç M M€Q
M"v ;BQÆM; +mM; #çi FB K H"K +€B ;b\

h?~K L;çQ iB TiK+ M|B, ó*€+ M;QÆB ç½ M|B F?¬M; M M HìB- M?Q p"v- #´M pQÆ
iU M?B M b) +?Q +€+ M;QÆB K°i +€B +¬M; ççQ- ibM? ?bM? i B MçM ç bKT ç½ [m
+?d ç M ;B9T MçM i?B M i B- imv i ç®B b) F?¬M; #`M; [m M F?B M +?Q +€+ M;QA

i`QÊ+ K„i +¬M; pB +M;´M M; M;- +ÁM +| `i M?B m bU ibM? T?ªB H"K- ?B M içB H
H"K HQçM Î # M M;Q"Bi ?"M? /BM? F?•K b B- HB M H'v i°B KQm ç² H"K HQçM ç tY

LçM /•M ç€K M;?2 h?~K L;çQ M|B tQM;- H9+ M"v HY ;B" M ç m ?| i?"M? ?QªQ-
Km®M çBX

h?~K L;çQ +kM; M? M?"M; i?Î` - F€i?"i- iW HS+ pW KÈB #„i ç—m- ?„M HB M /U
E?„+ +?QM? H" +?¶ M"v- Km®M çª çªQ h?~K L;çQ ?„M- M"Q +| / /"M; M?Q p"v\ L
/•M- F?¬M; +| #'i F€ T?QÆM; T?€T M"Q F?€+X

L m M?Q h?~K L;çQ ç½ bmv çQ€M çQÊ+ i?O çQçM +O ç®B T?QÆM;- HB M [mv i
M;QìB h`M? E?„+ ç°M; i?O- M m bU ibM? [m€ M? M?- SM; #B M F?¬M; F`T- +?Q
T?QÆM;- +?d bÊ+ kM; `i F?| F?®M; +? çQÊ+ i? +K+X

*?Q M M- ?„M M;?o iÈB K°i #B M T?€T- HW /®B h•v >ç ç²M; w çQ HQÆM; i?U+
#B i- h`M? E?„+ M?'i ç`M? b) çQ€M` - HQÆM; i?U+ h•v >ç F?¬M; i? p" M ç M- i
/®BX

L?QM; ?„M +kM; ç²M; i?ìB bmv çQ€M- /MM; +?d b® i?¬M; KBM? +O h`M? E?„+
çB K +?QM? KbM? ç°i M?B M H"K` ?"M? ç°M; M"v- M?'i ç`M? H" +| ó•K KQmô- h
?"M? ç°M;- i?ìB ;B M ?"M? ç°M; F?¬M; TªB içB + M? # ç K [m - K" H" b€M; bÈK

*?Q M M- h?~K L;çQ MûK K°i +QM K²B` M;Q"Bi- HçB ç +?Q h`M? E?„+ M;?o H—
+ÁM HQÆM; i?U+- h?~K L;çQ Km®M /šM ?„M tm'i ç°M;- M; v K" M ç K #m¬M; tm®M
+MM; H" pm Q M ;B€ ?QçX

ob p"v K" ç +?Q h`M? E?„+ iQÆM; F iUm F - i`QM; p°B p" M; H9+ ç| - içB b€M; bÈ
#ÎB pb h`M? E?„+ ó#B i`äô- h?~K L;çQ pb Km®M #„i çQÊ+ M?QÊ+ çB K +O h`M
M?'i ç`M? b) K B T?K+ ç°B M;k içB F?Q +?S ;çQ- K" M?[M; M?•M K½ M"v- i`QM;
b€M; bÈK H" H9+ v m Èi M?'ix

h?~K L;çQ iBM iQîM;- h`M? E?„+ M?'i ç`M? b) F?¬M; ç K'i +Æ ?°B i®i M"v- F?B
ç K + M? ;€+- ;•M +Æ KÄB K i- FB iHU+X

*?d H"- ``i ?B M M?B M- ç€K ;B€Q 9v pšM ç M ; iBM? i?-M b€M; H€M;- ;B€Q 9v + a çQÊ+ M; O MQ ;B'+- ,M çO- HçB bÊK +| +?m~M #`- ç€K HQm /•M Km®M t~M; iÊB- i F?~M; +| +Æ ?°BX

E iB T / M|B `²B- +?d +~M h?~K L;çQ +| i? H•K M;mv F?~M; bÊ- F`T i?ÌB çSM; `•K KQm HB M iB T M`v HB M i`B i ç #B M K'i- p~imM; p~ªM?X

*?SM; FB M ``i M?B m MçM /•M b„T iªM çB- imv i`QM; ç€K M;QÌB ?¶M içT- +| +?9 + K HÁM;- +ÁM ç M; ç€M? i`®M; `2Q ?Á- M?QM; H9+ M`v ççB i? ç½ K'i- ç€K MçM K`i?~B- B +| ?`Q ?SM; iÊB MÆB M`v H`K +?Q "bM? h•v oQÆM; F?| tY\

h?~K L;çQ iW #"+ i? M; çB tm®M; /QÈB- F?~M; M?`M çQÊ+ K`+QÌB K°i iB M;- M|B i?"i- F?€i®i- K v K`i bÊK +| +?m~M #`Xô

æ²M; >´+kM; F?~M; M?`M çQÊ+ K` ;B½M H~M; K`v ` - +QÌB M|B, óæB M ?ç- M? +?WM; H` #` M;QÌB i +´ ç°M;- Km®M i` K°i +?9i ? v F?~M; \ô

h?~K L;çQ H„+ ç-m- i?ªM M?B M M|B, óE?~M; +-M i` tûi- H` B ç½ F?~M; +ÁM i` i?B- M M ç #ªM pQÆM; ç°M; i?OXô

h'i +ª ç m î i`QM; F ?Qç+?- +€B M`v HçB ç +?Q h?~K L;çQ ?ÆB +| p`B T?~M iU i F?~M; ;b ?ÆM +€B M`v- F?~M; +?d H` F F?~M; #^M; M;QÌB- i` M K†i i?U+ HU+- h?~K L;çQ- M m F?~M;- h``M? E?„+ ?€ HçB ç2K i'i +ª ?B p¼M; Fw i?€+ p`Q i` M M ç½ T?€i ç°M; i`B m çbM? #m°+ i°B- i?"K +?Q H` H`K T?O ççB ç¬ ç®+ F?| tY- tm'i

*?d H"- M;QÌB M`Q +kM; #B i- i` M çÌB M`v- +?d +| h?~K L;çQ #m°+ i°B M;QÌB i - L;çQ +kM; +| - HçB i?QÌM; i?QÌM; ç m H` ç€ K°i +QÊ+ i` M KB M; b„i- /MM; h?~K L +MM; ç` p` ;BÌ M`v M;`v M`v +O ?„M- B +| i? / Q ç°M; çQÊ+ +•v ççB i?K +?2 i`Ì .MM; iQM? iBM? +MM; M,M; HU+ +O h?~K L;çQ- #^M; p`Q K°i T?O ççB ç¬ ç®+- B i`QÊ+5

>B M içB- ççB +K+ ç½ ç`M?- h?~K L;çQ Km®M T?ªM FQ+?X

d8NX *?QÆM; dRk, "bM? æ`M?

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; dRk, "bM? ç`M?

L?|K /`+?, ?mM; pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

"m´B i`Q ç½ [m - o,M hB M \*?B M;²B î i`QM; bªM?- H9+ M`v ç½ #„i ç-m M~M M|M ?`M? /BM? F?•K b B b) i`mv M` K°i iBM iS+- M; v iW ç-m- o,M hB M *?B pšM +ÁM +`M; p b m- ?„M HçB +`M; +ªK ;B€+ F?~M; çQÊ+ #bM? i?QÌM;X

>`M? /BM? F?•K b B M?Q H` bÊK +| T?ÁM; #`- K'v i`,K ;B€Q 9v HçB /U p`Q M? K- F?~M; F) ?Î- i'i +ª K¼B pB +- +kM; F?~M; T?ªB /MM; i`MM; ?ÊT ç ?bM? /mM;- ? ç½ M?"M çQÊ+ iBM iS+\

óhm v i ç®B F?~M; i? 5ô o,M hB M *?B t€+ ç`M?- i`W T?B h?~K L;çQ FB H` i?~M iQM? iQ€M- M m F?~M;- H`K b Q b) #B i`ä b€M; bÊK ?~K M v b) +| +Y ç°M; ç°i M

>„M ç|M; K„i HçB- iU i` M +?B + ;? - +ª M;QÌB bmv çQ€M i'i +ª HQçB F?ª M,M;- K +?çv iÊB #€Q iBM- M|B, óæçB M?•M- MçM /•M ç½ iªM çB ô

o,M hB M *?B #¶M; M?B M çSM; /"v- i` M Kti F?¬M; F?ÄB `mM `~v- K°i F?B #Ä b|i
F?¬M; +? i çQÊ+ `²B- K` p b m b) M?Q i? M`Q\ >„M poM? pB M F?¬M; i? çQ€M
KQìB M,K- M|B F?¬M; +?WM; b m K°i F?„+ b) T?ªB tûQ çB X

h`"M ç€M? #ç+ M`v- o,M hB M *?B ?„M F?¬M; ç€M? #ç+ M`BX

o,M hB M *?B HçM? HMM; +QìB M|B, óaÈK M M M;ì iÈB +€B +K+ /B M M`v- +kM; i@
K²B HY M[çB5ô >„M i?ûi` H M? K°i iB M;- M|B pÈB bo i@i M`v, óæB M|B +MM;
H9+ ?„M ` b•MXô

:B|i?´B ¬¬- imv H` ;B[ i`Q - M?QM; F?¬M; +| K°i +?9i €M? Kti i`ìB M`Q H°` - #
imv i # v ç-v i`ìB- M; v içB MÆB +€+? ?`M? /BM? F?•K b B F?¬M; t - M?B m ç°B
M?[M; M;QìB M`v ,M K†+ €Q ;B€T #B M [m•M- i` M ç-m ç2Q Kk S?çK .QÆM;- i`Q
K•mX

> B M;`M F} #BM? M`v imv F?¬M; M?B m H„K- M?QM; HçB H` K°i i`QM; M?[M; iBM
L;mv M- M;QìB /šM ç°B +?QM? H` o,M *ÁMX

o,M *ÁM `i H` M;?B K i9+ K` M;²B îi` M M;U - F?¬M; [mªM ?`M? ç°M; +O bo i@i`
*S çÊB M?Q p`v- i`¼M p M MY + M? ;Bì- K°i M;QìB ç°i M?B M T?B M;U iÈB- M|B
æ@+ ççB M?•M +| H M?- #bM? ç`M?5ô

óhQ`M #° H M M;U 5ô o,M \*ÁM i`mv M K M? H M? p ?QÈM; i?•M p b m HQM;X

óG M M;U - H M M;U - iQ`M #° H M M;U 5

hWM; K M? H M? i`mv M tm®M; /QÈB- ç€K FB m #BM? F?¬M; i? F?¬M; tQ v M;Q
M?Q #,M;- `ûi i?'m tQÆM;- `i M?B m +?B M K½ #„i ç-m çª T?€i` iB M; T?b T?b
imv i ç¼M; i` M Kti ç'iX

o,M *ÁM HçM? HMM; i?@i, óh`QM; i?`M? +| M;QìB H`K HQçM- p•v [m M? ?`M? /BM
?¬K M v M;mv içB bÈK i@B- i?Q€M; tªv` b B H-K- i` M /QÈB h?€B L;mv M- ç m H`
o,M K¶- iB M ç M / T T?ªM HQçM- #ªQ p tmM; [m M? pQÆM; ;B€- T?`K H` M;QìB
b B- ç m H` HQçM çªM;- ;B i +? i #i Hm`M i°B- ç m M;?2 `ä +?Q lô

ó. T T?ªM HQçM- #ªQ p tmM; [m M? pQÆM; ;B€5ô æ€K #B M [m•M #¼M ?¼M •M;
M?m i`QM; #B M [m•M- K M? H M? i`mv M tm®M;- i`QM; ç¬B K„i H`T iS+ H°` b€

o,M *ÁM `9i i`QìM; ç Q # M ?¬M; ` - +?d p T?Q i`QÈ+- [m€i, óæB5ô

ó:B i5ô

J|M; M;U M`p M; i` M Kti imv i- p¬ b® i?Èi M;U #„i ç-m +?çv M?Q # v- K°i i? M
K•m +?d H M T?Q i`QÈ+- ç|M;B|i?´B- ? B M;`M F} #BM?- M?Q ;B| +m®M K•v i M
i`®M; i`aBX

hW MÆB M`v ç M ?`M? /BM? F?•K b B +?d +-M [m K°i i?¬M; ççQ- +?B M K½ +?ç
?QÆM;- HB M T?€i ;B€+ ç`+? M?•M îT?Q i`QÈ+X

L?[M; M;QìB M`v [m-M €Q iª iÆB- `ä`M; +?Q i?'v H` MçM /•M- #¼M ?„M pW K
M FB i`î p - ç M; Km®M iªM çB- M?QM; F?B M?bM i?'v T?Q i`QÈ+ +| F} #BM? t
i?Q€M; +€B ç½ bÈ M;•v M;QìBX

L?[M; M;QìB M`v ?B M M?B M +ÁM +?Q w i?S+ çQÊ+ M;mv ?B K- +?m`M #` i`®M
?¼ çB [m - B M;ì H9+ M`v ç®B /B M i`mv M` K°i iB M;`®M; iQ, ó"bM? h•v oQÆ
HQçM- çB M ?ç M;mv içB bÈK i@B- ;B Q i`€+? M?B K +?9M; i #bM? ç`M?- i`QÈ+ k
;B i5ô

ó:B i5ô

h?B i F} M?Q MQÊ+ Hk- F?¬M; +?9i /Q /U iB M H M- K°i HQφi F} #BM? ûT i`QÌM; K
`WM; K•m- tû ;B| - ;`Q i?ûi- ?B M ` iφB i`QÊ+ K†i MφM /•M- i`QÌM; K•m M? M? +
M; φB i`QÊ+ K„iX

ó•+? €+? ô- F} #BM? H”T iS+ i?`v çQÊ+ K°i ç¬B K„i imv i p¼M; p` F?¬M; + K HÁM;
b€M; +m®B +MM; - F} #BM? H”T iS+ M?2 ` ,M; +QìB i`M M?šM- T?ªM; T?`i M?Q +Q
#B i iU HQÊM; bS+ KbM? - #¼M; U M; ,M +ªM t2X

hφB ç•v- i` M çQÌM; ? T /`B- ç®B K†i F} #BM? tmM; T?QM; - M?[M; MφM /•M i v F?
+| K°i F i +K+X

>mv i iBM? H M i`”M ` - ?ÆM KQìB M; QìB MφM /•M çB i`QÊ+ H”T iS+ #` tmv M i?O
+?` çφT- ;BšK i?`M? i?`i M€iX

óL? M?- +?φv K m5ô

LφM /•M ç^M; b m H9+ M`v F`T T?ªM SM; - M? M? +?|M; ?¶M HQφM- HφB +?2M +?
p ?QÊM; ?`M? /BM? F?•K b BX

>¶M HQφM M? M? +?|M; H M i`”M- F} #BM? T?Q b m M?Q H M; iU ?´- T?Q i`QÊ+
H` F?| + i?ûi- F?„T MÆB ç m H` ;`Q i?ûi- +ÁM +| iB M; F m i?ªK HB M iB TX

LφM /•M M?Q #-v +Wm- F?¬M; i? F?¬M; +?φv i`Î p ?`M? /BM? F?•K b B- çB M +m
+Y HÈM h`B S?O M? K¬M- p`Q MÆB ç•v- +| H) +ÁM +| K°i çQÆM; bBM? +Æ- Î iφB
+? iX

h`i +ª K¼B M; QìB çB M `²B

ó*?mv M ;b tªv ` \ô æ°i M?B M tm`i ?B M ?¶M HQφM- HφB F?B M +?Q h?~K L; φQ
ç9M; - ?„M çB ç M iB M pB M- H9+ M`v- ç€K MφM /•M ç½ Km®M M?Q i?Ov i`B m- F
T?Q h`B S?O M? K¬M- M; v +ª +€B +?®i +Y HÈM FB - +kM; #` HU+ HQÊM; F?´M
F?¬M; i? F?¬M; /MM; ç-m p B ;„i ; Q i`K p[M; X

o T?¬M iQÌM; p•v- i?dM? i?QªM; +| M; QìB i` Q H M- KφQ ?B K M?ªv tm®M; ;½v t
ç€K ;B€Q 9v F?¬M; M; ,M çQÊ+- ç`M? T?ªB F?®M; +? M?[M; M; QìB M`vX

ó”bM? h•v oQÆM; ç M #bM? ç`M? `²B5ô _`i M?B m M; QìB F?`M ;B¼M; pφ+? `ä M; ½
ç m H` +€B i? M? •K M`vX

a„+ K†i h?~K L; φQ ç½ ?Q`M iQ`M FûQ tm®M; - M„K +?†i M„K ç`K HÈM `®M; , óa Q
æ²M; >´ +?φv iÈB- ?„M i`ªB [m ?ÆM KQìB i`”M +?B M HÈM M?Ä- +?Q iÈB #•v ;Bì
/B M H`K ?„M F?OM; ?QªM; #`i M M`vX

óæB M ?φ- çB M ?φ - #B M [m•M H`v / M? ?`Q çB M ?φ ç M ç•v #bM? ç`M?- ç°B F
M M; Q`B- ç€K MφM /•M- #¼M ?¼ ô

GìB M|B T?Q b m ç½ F?¬M; +-M M|B M[- +ª +K+ /B M- ;B®M; M?Q H` M?•M #€
+?QM? H` #B M [m•M M?Q H M; iU ?´- F?„T MÆB çm´B ;B i MφM /•M- K` ç€K MφM
+MM; h`B S?O M? K¬M- F?¬M; çQÌM; M`Q +| i? i`®M- ç`M? T?ªB ;B®M; M?Q ç
F?•K b BX

:B€Q 9v i`QM; M? K¬M h`B S?O- H9+ M`v ç½ ;B”M /[- HφB F?¬M; +| #B M T?€T M`
M; Q`B- HφB #` M`v MφM /•M i`MM; FQ+? H`K +?Q Hm®M; +m®M; i v +?•MX

J†+ /M h?~K L; φQ +| K°i #KM; w M; ?o t`m- +kM; imv i ç®B F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+-
hB M *?B HφB H`K çQÊ+ [mv i imv i M?Q i? - +-K K`v iQM? K M? M; `M K`v pφM M;

L?[M; MφM /•M M`v çB M +m²M; - #` #B M [m•M çm´B ;B i- ç½ iB T +”M imv i p¼M
F?¬M; M?ªv p`Q h`B S?O M? K¬M- K` #B M [m•M +?QM? H` H`v / M? ?`Q h?~K L;

L;ϕQç M?[M;M"v MϕM /•M iB M ç M- MϕM /•M çB M +m²M; i'i M?B M b) T?€i bBM p";B€Q 9v- F?¬M; T?ªB MϕM /•M iY- +?QM? H" h?~K L;ϕQ +? iX
h v h?~K L;ϕQ ç½`mM`~v- F?¬M; T?ªB bÊ ?½B- K" H" T?šM M°- K°i HQϕB T?šM M M°B i•K- ?„M F?¬M; M;?o iÈB F?ª M,M; M"v- +?d #îB pb +?Q iÈB #•v ;Bì ?„M +kM; H"K çQÊ+ i`B i ç M?Q i? - +?Q iÈB #•v ;Bì- ?„M F?¬M; iBM +QM M;QìB +ì i? p- K'v M;"M K'v pϕM M;QìB- i?b` - i`QM; K„i #¼M ?¼- +kM; F?¬M; [m€ K°i +¬M; +K
æ¬B K„i h?~K L;ϕQ çÄ ?²M;- ç h?QÊM; S?QÆM; #ªQ FB K # M ?¬M; tm®M;- [m€i MϕM /•M iB M ç M5ô
óæB M ?ϕ ô æ²M; >´ M;•v M;®+ K°i +?9i- HÈM iB M; MìB, óE?¬M; i? - /šM /K M;Qì b) X+?šM; T?ªB H" +?šM; T?ªB H"Xô
L; v +ª MìB +?mv M +kM; +` H,K`²B- +m®B +MM; ?„M KÈB M†M; M MìB, óoϕM H-

deyX *?QÆM; dRj, *?†M > i GϕB

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; dRj, *?†M ? i HϕB

L?ìK /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

h?~K L;ϕQ M;?B M`,M; M;?B M HÊB MìB, ó"´M pQÆM; MìB Kî+Y` 5ô

h? M? •K +O ?„M- F?¬M; +?Q +U imv iX

G9+ M"v- `i M?B m M;QìB ç½ /Q /U- æ²M; >´ /M b Q +kM; H" M;QìB iªB [m bìM; ?ϕ +ì iWM; M;?o iÈB- H9+ M"v M;;M +ªM MϕM /•M î # M M;Q" B ?"M? pB M- +ì H) #1 K°i F?B ç +?Q #¼M ?¼ t¬M; iÈB- F?¬M; M?[M; çB M ?ϕ F?¬M; i? b®M;- i'i +ª K½

>„M HϕM? HMM; MìB, ó:B i"bM? h•v oQÆM;- ç½ +QB M?Q iϕQ TªM- MϕM /•M H9 H"K` M?[M; bU iB M? M"v- ç m H" i°B HÈM i`m /B +Ym i°+- ç M H9+ çì- ϕϕB æ¬ æ çQÊ+ çB M ?ϕ- K" +?9i Qi MϕM /•M- +kM; b) /MM; i°B KQm TªM- #` i`m b€i ? i bϕ

GìB æ²M; >´ MìB K°i +?9i +kM; F?¬M; b B- #bM? i?QìM; M;QìB M"v ç-M ç°M- H9+ K°i T?2M çϕQ Hw HÈM çB` X

*S ç +?Q MϕM /•M t¬M; iÈB- MϕM /•M +?šM; T?•M #B i çQÊ+ i?` T?B- p¬ +MM; + L;ϕQ- /MM; ç` p` +MM; i?•M i?m°+ pÈB pm +O h?~K L;ϕQ- i'i M?B M H" i?B M ? T?šM M°- M;QìB HB M [m M ç M ç M +?mv M M"v- iU M?B M ç m H" KQm TªM- M TªB `ÆB ç-m- iQ" M #° #`;B i bϕ+? b)- ?ÆM M[ ç m H" i`m /B +Ym i°+X

h`B m çbM? ç®B pÈB KQm TªM- Hm¬M Hm¬M H" F?¬M; HQm ?"m ?QϕM- imv i F? HQÊM;- ?m®M; +?B +ÁM FûQ "bM? h•v oQÆM; p"Q\

h?~K L;ϕQ M;?2 tQM;- F?¬M; F?ÄB M?Q b'K # M i B- +ª M;QìB +kM; ç½ +? i H†M +?Q H" KbM? i?¬M; KBM? imv i çdM?- i'i +ª K¼B M;QìB #` çM #ÐM i`QM; HÁM; i v M v- `ä`"M; #îB pb H-M i?S M?'i i?'i b€+?- F?¬M; M;?o iÈB ç®B i?O +ÁM +ì +?B M;QìB +? iX

>ÆM M[+Y ç°M; +O o,M hB M *?B- +Æ ?² F?¬M; i? #„i # - ?"M? /BM? F?•K b B L;mv M +kM; +ì çϕQ Hw tm'i #BM? ç" M €T- +?d H"

óL? [M; M; QÌB M"v- i'i +^a ç m ç€M; +? i5 E?Q^aM MÊ M"v- #'M pQÆM; +kM; b) i?2
 h?~K L;çQ T?€i` iB M; +QÌB HçM?- ç +?m¬B FB K tm®M; X
 a„+ K†i+O ?„M H"TiS+i`Î M M M; ?B Ki9+ p`i` M; i`¼M; - #„i ç-m i`-K´M ?ÆM M
 M?Q ç Q [mûi M?bM æ²M; >´- M|B K¶B +? [K¶B +•m, óæ²M; >´ M; ?2 H M?Xô
 æ²M; >´ [m€ K°i; ®B tm®M; i` M imv iX
 h?~K L;çQ M; [F?Q ççK Kç+ M|B, óE?¬M; +?Q T?ûT K°i M; QÌB M"Q t¬M; iÈB- #ªQ
 ?"M? /BM? F?•K b B5ô
 æ²M; >´ M†M; M ¬K [mv M- M|B, óL"Q /€K F?¬M; im•M K M?5ô >„M çSM; H M- +
 pQÆM; ;B€5 J°i +QM `m²B +kM; F?¬M; +?Q ç M5ô
 h?~K L;çQ ç½ ç FB K tm®M; - F?¬M; M; mv M +?SM; FB M +€B i`"M; /B M b M? H
 T?ªB ?B m çQÊ+ +€+? H'v ? v #Ä- çB K M"v- ?„M [m€ ?B m- M?QM; #B i`'i`ä`"M
 ç" M? HÁM; t2K- F?¬M; i? M; QÌB M"Q iB M ç M- b) +| K'v i`, K K'v M; "M M; QÌB +?
 L?QM; M m i?ª M; QÌB iB M ç M- b) T?ªB i" M HU+ #²B iB T +€+ H° #B M [m•M +M
 # M i`QM; # M M; Q" B i? "M? h?€B L; mv M- F?¬M; +ÁM K°i M; ¼M +ÄX
 h?~K L;çQ çQÆM; M?B M #B i`ä- M; QÌB HU +?¼M +?çv p T?Q i`QÊ+ H" ç9M; -
 M; QÌB- +?ŠM; M? [M; +| i? içK i?ìB ç iQM? K M? +?QM? M iQ" M KbM?- +ÁM +|
 M?QM; Km®M #„i ?„M i`Æ K„i +?SM; FB M; B i +?| + # M M; Q" B iQìM; + Q- ?„M i?
 >Q†+ H"- ?„M b®M; +ª çìB M"v- p¬ +MM; tm¬B #m²K i?m" M; B| - ?Q†+ H"- imv K†i
 # M i`QM; HçB +'i /'m p M?m M?QÊ+- #'i F H" pb +€B Hw /Q; b- ?„M ç m F?¬M; K
 t2K- iB M? M; mv M H"K K°i +QM ç" çB m- +?¬ ç-m Î T?Q i`QM; ç®M; +€iX
 h?~K L;çQ +? i H†M; K" i`Î HçB +?€M? çQìM; M? K¬M- T?Q i` M +?€M? çQìM; -
 + Q- #®M +? [iQ MQÊ+ bÆM FBK p" M; |M; - ?„M M?bM i?Q€M; [m - +ªK ;B€+ M?Q
 `ä`"M; F?¬M; Km®M M; ²B tm®M; T?Q /QÊB +€B ;QÆM; b€M; i`2Q + Q FB - +?QM
 Î /QÊB +¬M; çQìM; X
 Zm€ bÆ b| i- i?b` iQÎM; `^M; +?d +¬M i`'M M HQm /•M- i'i +ª p'M ç b) ;BªB [mv
 +O ?„M- +kM; F?¬M; +| #'i F€ #B M T?€T M"Q H"K ;b ?„MX
 L?QM; h?~K L;çQ H9+ M"v KÈB #B i çQÊ+- +?QM? KbM? bÆ b~v- b) tªv` +€B /çM
 +O ?„M- +kM; imv i F?¬M; T?ªB M; QÌB M?•M iW MQÆM; i vX
 " M M; Q" B- iB M; ; "Q`9 p` ; -K i?ûi /¬M /¬M K" +? i H†M; - h?~K L;çQ +?d M; ²B ç| -
 ?„M ç°i M?B M ç|M; +QM K„i HçB- +ª M; QÌB i`Î M M b€i F?Q ç^M; ç^M; - H9+ M"v- K
 ç-mX
 óhW H9+ pW KÈB #„i ç-m- i ç½ F?¬M; M M +® F}- M M iQ" M HU+ SM; T?|- i?b` -
 KÈB +| i? +? M?•M5ô
 G9+ ?B m` ççQ Hw M"v ç½ [m€ Km°M- h?~K L;çQ F?¬M; bÊ [mv +O- M?QM; +| ç-
 im•M i?O [mv +O- M?'i ç`M? T?ªB iB K çQÊ+ bÆ ?Î +MM; +?SM; +S T?çK i°B +O ç
 #^M; HÁM; ç°M; i?O- M?QM; +€B i? ;BÈB M"v- ç¬B F?B F?¬M; +¬M Hw /QX
 *?m >^M; `|M` `|M`ûM K" iB M ç M- +~M i?"M #QM; +?ûM i`" +?Q h?~K L;çQ- çQ
 L;çQ- M; [F?Q i`-K i`¼M; M|B, ó" B m + ô
 h?~K L;çQ ç°i M?B M +QÌB M?çi K°i iB M; - M•M; +QM K„i H M- M|B, óVK ô
 *?m >^M; F?¬M; F?ÄB M; •v M; ®+ K°i +?9i- M; ?o i?-K- H9+ M"v #B m + M M F?| +
 MÎ MK +QÌB\ "B m + H"K b Q p"v\ "B m + - M; QÆB F?¬M; M M H"K i bÊ M?ûX
 h?~K L;çQ iB T iK+ M|B, óL;QÆB +| HìB ;b Km®M M|B b Q\ô

*?m >^M; HQ M? HQ M?Q M|B, ó"B m + - F?¬M; +¬M T?^B F?´ bÎ ô >„M Km®M M C
pW `²B +O h?~K L;¢Q- b„+ K†i ç€M; bÊ ç M /¼ M; QÌB- ?„M p` h?~K L;¢Q H9+ i`
+?B m Î +?mM; - +?Q iÊB #•v ; BÌ- pšM +?Q i?´v [m i?¬M b„+ h?~K L;¢Q M?Q p"vX
>„M `ä`¬M; Km®M M|B +?9i Qi HÌB M|B M OB- M?QM; HÌB M|B ç M # M KB M; - H
+ `ä`¬M; ç M; +QÌB- #° /¢M; ; B®M; M?Q F?¬M; T?^B H` F?| +?`mX
h?~K L;¢Q i?^M M?B M M|B, óL; QÌB i?¬M? ç¢B bU F?¬M; +•m M iB m iB i- #´M pC
:-M ç•v ?„M F?¬M; ? iU tQM; #´M pQÆM; i¢B i`QÈ+ K†i *?m >^M; - M?QM; H9+ M
i? K M; [F?Q- ? B +QM M; QÆB ?„M #„i ç¬m ?ÆB ç|M; H¢B- #QM; +?ûM i` çSM; /"
M; ¢Q ?ÆM F?¬M; Qi- ?„M +| +?9i ?´i +¬K H M- K M; i?2Q K°i HQ¢B FB m M; ¢Q- M
ó´M pQÆM; Km®M H`K- F?¬M; T?^B iQ i? - K` H` i? v i`ÌB ?¬M? ç¢Q- i`WM; T?¢i
i†+ ç M i°B- M M pb i`¬B [m M; QÌB ; B^B Q M5 h`QM; pÁM; # M; `v- +| # Q M?B m
b) +| #´v M?B m ç¬m M; QÌB i`2Q Î i?¬M? H•m i?¬M? h?€B L; mv M5ô

"B M [m•M ; B i ç M çÄ +^ K„i `²B- ç½ F?¬M; +| #´i Hm" M +€B ; b +® F} M[- F?¬M; I
+? i i`QM; ç€K M; QÌB- p¬ b® M; QÌB M; ½ p`Q ç®M; imv i H¬v H°B- +¬M; M?B m M;
; ¼BX

"B M [m•M # M M; Q`B ; „i ; Q M; , M +?†M bBM? H° +O ç€K HQm /•M- HU +?¼M +
F?¬M; M; WM; K` i`MM; FQ+? ?¬M? /BM? F?•Kb B- b m HQM; +?QM? H` / Q K´- i`Q
M`v ç çBX

L?QM; +€B iQÌM; + Q M`v F?¬M; F?€+ ; b iQÌM; ç²M; p€+? b„i- M`Q +| +QM çQÌM; ;
M?B m ç°B ; B€Q 9v ; „i ; Q K M; i?2Q i`K +?„M M; , M +?†M- #¼M ?„M F?¬M; / /¬M;
i?"i bU [m M i`¼M; - ç€K ç°B i`QÌM; çÄ K„i` H M? K°i iB M; , óæ€M? p Xô

h´i +^ +MM; `9i ç Q` - /MM; b®M; / Q- K½M? HB i M M p ?QÈM; M¢M /•M +?2M +1
G¬M HQÊi iWM; F?m¬M K†i i? i?^K- K°i ç¬B K„i bÊ ?½B- ç®B /B M +MM; ç€K ; B€C
M?bM- ç¬m i`®M Î T?Q b m i`K +?„M- HQ¢B H¢M? HMM; F?¬M; çQÊ+ #B m ?B M
t`m ?´X

L?QM; - K M? H M? +?QM? H` K M? H M?- B +kM; F?¬M; i? +½B HÌB- #¼M ?„M
ç€K HQm /•M i`MM; FQ+?- HmB p T?Q b m p`B #QÈ+ - H¢B F?¬M; i? F?¬M; K½M
#B M ç€M? H M #½B +€i- `²B H¢B HmB tm®M; X

hWM; iB M; i? HQÆM; `®M; iQ FB i`mv M iÊB- M; ?2 çQÊ+ K`¬mM; ç°M; HÁM; M
çšK H HQM; i`ÁM; - i¢B H9+ ç®B K†i pÊB M; QÌB h•v >¢- #¼M ?„M F?¬M; F?|+- H9-
F?¬M; F?|+- +?d H`- H9+ ç®B /B M pÊB K´v M; QÌB i v F?¬M; i´+ b„i M`v- ç9M; H`
+?´i HÁM; i`QM; ?®+ K„iX

"^Q p +^M? M°B- M /•M- M?QM; ?¬K M v H¢B F?¬M; i? F?¬M; H¢M? HMM; K` ç
Km®M #^Q p ` # M M; Q`B +€M? +Y X

æ²M; >´ p K†i F?„+ M; ?B i- F?¬M; M; WM; `®M; iQ, ó"^Q p tmM; [m M? pQÆM; ; E
L; ?2 çQÊ+ M?[M; HÌB M`v- KÈB #„i ç¬m F?B M +?Q M; QÌB i T?´M +?´M çSM; /"v-
M?[M; bU ibM? F?¬M; Km®M H`K FB X

GQm /•M #Á H M iQÌM; + Q- i?b /MM; i`QÌM; K•m- [m v ç¬m K•m tm®M; - #B M i?
tm®M; /QÈB- # M M; Q`B iQÌM; + Q i`mv M` iWM; iB M; F?~M +¬m- M?[M; •K i? M
M; ?2- F?¬M; Km®M M; ?2- M?QM; H¢B F?¬M; i? F?¬M; M; ?2X

æ²M; >´ ?mM; / [K` #„i H´v K°i M; QÌB ; B€Q 9v F?¬M; +?`m /MM; ? i bS+- #„i H´v pC
K` [m€i HÈM, óL?´+ iBM? i?¬M +O M; QÆB H M- F?|+ bQÈi KQÈi H`K +€B ; b\ æ
; B€- #¼M ?„M ç m T?^B +? i- M; ?2 `ä +?Q \ ^a i?¬M? h?€B L; mv M- ç m H` +?| ; " F

E} #BM? # M M;Q`B- H¢B i?"i H` mv T?QM; HŠK HŠK- i`ªB [m tmM; T?QM; HB m +
#` ;BŠK ¢¢T /QÈB M;U - M?[M; M;QÌB M`v- i'i +ª ¢ m H` HQ¢M ¢ªM; - H` T?ªM i†+-
K°i +€B +¬M; HÈM- +¬M; H Q M`v ¢ M i?"i bU [m€ / /`M; - [mª i?U+ F?¬M; +-M i@
tm®M; - HB M +?'K /Si K°i M;QÌB- pW T?¡M; M;U t¬M; iÈB- HB M ¢€M? ;K+ K°i K
#¼M M`v ¢€M; +? i- `ä `¨M; M;m tm~M ¢ M KS+ i v F?¬M; i'+ b„i K` i¢Q T?ªM H`K
¢€M; +? iX

X

óG9+ M`Q `²B\ô o,M hB M *?B M?"M M?¢i K` M?'T K°i M;KK i`¨- i?dM? i?QªM; ?Q
?¢ ?ÄB M?[M; HÌB M`vX

>„M + m K`v- M¡M; HÁM; Km®M #B i o,M \*ÁM # M FB `®i +m°+ +¡ iBM iS+ ? v F?-
iU M?Q ¢€ +?bK tm®M; ¢€v #B M- K„i i?'v #-m i`ÌB b„Ti®B ¢2M- M?QM; H¢B K°i

L m #-m i`ÌB i®B ¢2M- p"v i?b F?¬M; i? F?¬M; i`B i #BM? `²B- /M b Q- +ªM? i®B
HQ¢M- ¢€K HQm /•M `i / /`M; +?¢v b¢+? b)- ?B M i¢B- p'M ¢ HÈM M?'i H` M?[M;
M?"T ?`M? /BM? F?•K b B ? v F?¬M; - h?~K L;¢Q `®i +m°+ H` +ÁM b®M; - + ? v H`

J„i +O ?„M F?¬M; F?ÄB M?ªv H M- +¡ K°i HQ¢B /U +ªK #'i ?ªQ- M?QM; H`TiS+- ?
+QÌB- bÊ +€B ;b\ E?•K b B #` HQ¢M ¢ªM; p•v [m M?- i?•M H` ¢¢B æ¬ æ®+ h?€B
¢`M €T\

B /€K H`v ` K°i ¢B K b B +O ?„M\ *?Q /M i?U+ bU H` #` L;U aY #m°+ i°B- +kM; F
H` M¡B K°i +•m +?¢v [m ¢`M €T K` i?¬B- +,M #ªM F?¬M; +¡ F?ª M,M; `mM; +?mv M
+O ?„MX

*?d +-M K°i KB M; +„M +? i HQ¢M ¢ªM; - ?ÆM M[- M?[M; HQm /•M M`v +kM; t€+
?"M? /BM? F?•K b B- o,M hB M *?B ?„M K°i ¢B K b B +kM; F?¬M; +¡- M¡B F?¬M; +
K°i +•m SM; #B M F`Ti?ÌB- i`W F?Y K-K i B p¢- i'i +ª ¢ m +¡ F?ª M,M;X

o,M hB M *?B HQ H„M; M?'i- F?¬M; TªB ;B i K°i Qi ðHQ¢M ¢ªM;ö- ;B i HQ¢M ¢ªM
h?~K L;¢Q- M m h?~K L;¢Q +?Q #` /B i i`W- H`K M?Q p"v- +kM; +?ŠM; +¡ #'i +S w

óh`ÌB b„Ti®B `²B- M;QÌB ¢•m- ¢B t2KXô o,M hB M *?B ¢½ F?¬M; FbK MûM ¢QÊ+- #
K°i ?¢ M?•M, óo,M *ÁM M`v +`M; M;`v +`M; F?¬M; #B i H`K pB +- +?mv M M?Q p"v
i? H` b Q\ô

S?•M T?¡ K°i +•m- p b m- o,M hB M *?B +?"K `½B M;²B tm®M; - m®M; K°i M;KK i`¨
+O ?„M- +ª i`QM; bªM? bQÎB 'K M?Q tm•M- ?„M #m¬M; +?ûM i`¨ M?Ä- i v iU î i`
F?¬M; iU ;B€+ K` ;ä ;ä #`M i`¨- #B m ?B M` pšM ¢ M; i`M ¢`M? iU M?B M- M?Q
;ä ;ä #`M i`¨ M`v- H¢B +¡ +?9i K'i i`¨i iUX

J½B +?Q ¢ M H9+ MY ¢ K- o,M *ÁM KÈB i`¨M ¢-v K i KÄB K` iÎ p - iQ`M i?•M ?„
i`-K- F?¬M; i? K i?¬M; #€Q- i`U+ iB TiB M p`Q T?O ¢¢B ¢¬ ¢®+X

óh`bM? oB M- M?Q i? M`Q\ô

o,M hB M *?B #¶M; M?B M ¢SM; /"v- h`bM? oB M H` i M +?[+O o,M *ÁM- o,M hB
/MM; +?S+ [m M iQÆM; tSM; - H` +¡ w iS i?,K ?ÄBX

o,M *ÁM [m€ i` M K†i ¢'i- i?Î /`B K°i ?ÆB- KÈB M¡B, óJ¢i iQÈM; i? M pÈB ¢¢B æ¬
a„+ K†i o,M hB M *?B ¢°i #B M- T?šM M° i`¨M ` i` M K†i- H¢M? HMM; M¡B, óL;Q
M?ªv p`Q ?`M? /BM? F?•K b B\ h?~K L;¢Q +kM; F?¬M; +? i\ô

o,M *ÁM +9B i?'T ¢-m- K°i +•m +kM; F?¬M; /€K M¡BX

óS? p"i5ô o,M hB M *?B +-K H`v +?ûM i`¨ i` M #`M- ?mM; ?,M; K` MûK H M i` M K
KªM? pKM M?Ä- pKM b„+ # v pKi ¢ M i` M M;QÌB o,M \*ÁM- i` M ;QÆM; K†i o,M *ÁM
¢-v K€mX

*´ ?¼M; o,M *ÁM +kM; F?¬M; /€K i?®i H M K°i iB M;- H9+ M¨v o,M hB M *?B ç M; i?Q+? +€B ;b ç m F?¬M; ?[m /KM;- +?d M†M; M K¨ /"T ç-m- M‡B, óJç i iQÈM; F?¬ ç€M; +? i- tBM ççB æ¬ æ®+ i`WM; T?ç i5ô

æ¬B K„i o,M hB M *?B #B M ºQ- HçM? HMM; i?®i, ó_®i +mº+ +?mv M ;b tªv ` \ L;

o,M *ÁM M‡B, óo®M H¨ #®M T?Q çm´B; B i- HQm /•M ç m +?çv K'i KçM;- t¬M; p M?QM; i?•M p "bM? h•v oQÆM; , p¨Q iQÌM; + Q h`B S?O M? K¬M- /®+ bS+ HB m ç9M; H¨ K°i ;B¼i MQÈ+ F?¬M; p¨Q- M?[M; M;QÌB M¨v ?B m H M? M?Q K°i- +kM; ç +?d +‡ M;¨M M;QÌB- M?QM; M;mv M K°i ç€K M?Q K°i M;QÌB- HçB , p¨Q ç` HÈB- H #m´B +?B m- HçB pšM F?¬M; i? M¨Q ;B i çB [m - +€+ ?mvM? ç M;QÌB FB i bS+ +??"T i®B `²B- Kç i iQÈM; HQ H„M; ;†T +?mv M F?¬M; K v- KÈB /šM M;QÌB i`Î p Xô

o,M hB M *?B t M? K†i M‡B, óæ² p¬ /KM;5ô >„M M´B ;B¨M çMM; çMM; K¨ M;²B tm®L;çQ F?¬M; +? i- i p¨ M;QÆB ?šM T?ªB +? iXô

o,M *ÁM M‡B, óaÊ +€B ;b\ J°i +?mv M M¨v- +?9M; i +QB M?Q H¨ ;BªB p•v i? v ?„ i \ô

o,M hB M *?B H„+ ç-m- M‡B, óæ¨M €T K'v +€B çB m /•M- iU M?B M F?¬M; +QB p +kM; F?¬M; H¨K ` +€B p,M p ;b çQÈ+Xô

.WM; K°i +?9i- ?„M M‡B iB T, óªM ç®+ HQ H„M;- +?QM? H¨ ?„M Km®M +Sm L?ç T?ªB H¨K +?Q M;QÌB i ç M ;€M? p€+ +€B Q M S+ M¨v- +‡ i? ;€M? p€+ çQÈ+ +€B C L;mv M- +kM; +?d +‡ i Xô

o,M *ÁM M‡B, óh`¨M? Zm®+ +¬M; FB ô

o,M hB M *?B iB T iK+ H„+ ç-m- M‡B, ó>„M H¨ Zm®+ +¬M;- HçB H¨ [m®+ i`QÈM;- #ªM i?•M H¨ Î "B M EBM? çB m F?B M +K+ /B M- b Q +‡ i? ç~v ç M i` M M;QÌB ?„M M v +?9M; i F?¬M; M?9+ M?Q+? çQÈ+ "bM? h•v oQÆM;- F iB T- M M H¨ ?¼ h?~K

o,M hB M *?B +‡ p `¨i H¨ m QªB- +?"K `b `b M‡B, óªM ç®+ HÈM im´B- +kM; M M `²B- [m M M¨v- F?¬M; H¨K +kM; i? Xô

o,M *ÁM FBM? M;ç+ M‡B, óæçB M?•M H¨K ;b T?ªB M?Q i? - +?9M; i F?¬M; T?ªB /®+ bS+ HB m KçM; b Q\ô

o,M hB M *?B i?ªM M?B M +QÌB M‡B, óG'v +€B ;b ?ÊT HçB\ *‡ H) H¨ bÈK #Si ` i? J°i M;QÌB F?QK M;QÌB çB iÈB- M‡B, óG½Q ;B ô

o,M hB M *?B M‡B, óo'M M "bM? h•v oQÆM;- M‡B H¨ içB i`QM; i?¨M? h?€B L;mv ç®+ t'm ?´ ç M +U+ çB K- +kM; K v ç¨M €T F`T i?ÌB- HçB ç +?Q çB M ?ç #` bÊ ?½ v M içB T?O i´M; ç®+- M O B +?Q çB M ?çXô

L;QÌB M¨v F?QK M;QÌB `ÌB çBX

o,M hB M *?B M‡B pÈB o,M *ÁM [m€ i` M K†i ç'i, ó\*kM; K v- H9+ M¨v ç•v H¨ ç¨M € M;QÌB # M M;Q¨B- "bM? h•v oQÆM; M¨v +ÁM i?B m H½Q T?m K°i +€B M?•M ibM?- ?„M K°i +€B #"+ i? M;- /MM; bU i?¬M; KBM? +O "bM? h•v oQÆM;- +?„+ ?šM bU i i? i?¬B- M;QÆB i`Î HçB /Q M? çB- #ªM ç®+ b) çQ H M i`B m- M‡B M;QÆB ç¨M €T +?ì i`B m çbM? çQ T?¬M i?QÎM;Xô

o,M *ÁM F?9K M9K M‡B, óJç i iQÈM; M¨Q /€K F +¬M;\ô

o,M hB M *?B F?¬M; +?9i /Q /U- M‡B, óªM ç®+ M‡B M;QÆB +‡ i?b +?QM? H¨ M;Q

deRX *?QÆM; dR9, _Y æ-m æÊB æB

EB m h? L?Q o•M

h€+ ;Bª, h?QÊM; aÆM æª G½Q >´

*?QÆM; dR9, _Y ç-m çÊB çB

L?|K /`+?, ?mM;pQ/B+?N9Ny

L;m²M, K2i`mv2M

L;QìB M?¨ o,M hB M *?B p°B p¨M; ç M ?¨M? /BM? F?•K b B # M M¨v- H9+ M¨v i`ìB
i? i` M ç'i #W #°M K°i KªM?- ``i M?B m ;B€Q 9v ç M; çB iÊB i?m i?"T i?B i? - T
M;¼M ç M /-mªK ç¢K- HQ€M; i?Q€M; +?B m ` +€B ç-m H•m- +| p p¬+MM; F?OM

L;QìB iÊB çQ iBM F?¬M; F?ÄB bÊ`mM +ª M;QìB- `|M ` `|M `ûM K¨ çB [m - bÊ /šK
ç M +Y HÊM # M M¨v- i¢B ç•v ç½ Km®M [mûi b¢+? b)- +Y ` p¨Q +| ? B ;B€Q 9v ç

:B€Q 9v çì çšM #'i ç°M;- +QM K„i çQÊ+ €M? ç M î i`QM; #|M; i®B +?B m b€M; ?[m

óE ? M M¨v H¨ +?O bU T?O ç¢B ç¬ ç®+ oQÆM; >B M- +¬m ? B p` [m•M ;B i?¬M; #
çQ / M? i?B T o,M æ¬ æ®+ H M- M;QÊM; M;MM; K¨+QìBX

> B ;B€Q 9v +Y ` p¨Q M;?2 çQÊ+ #®M +?[T?O ç¢B ç¬ ç®+- ç¬B K„i M?Q ç Q [mûi
;B€+ ;B®M; M?Q +€B ;B| p¬ ibM? H¢M? i?'m tQÆM; M¨v- M?QM; ``i F€ [m€B- #¼
M|B- K°i M;QìB î i¢B +?¶ M¨v- K°i M;QìB F?€+ ;B[BK H†M; K¨+¬K / M? i?B T çB

J°i H€i b m- +| M;QìB M|B, óJìB p¨QXô

oQÆM; >B M ;"i ;"i ç-m- ç†i p€v #¨Q tm®M;- çB p¨Q- p2M çQìM; çB [m ç m H¨ ;B€
b€i- ?„M +?d H¨ ?¢ M?•M- +?QM? H¨ i¢B T?O ç¢B ç¬ ç®+- +kM; +?Q iWM; ;†T [m
i?'v [m p F?„+ M;?B i M?Q p¨vX

E?¬M; F?ÄB +| +?9i H¢M? +ª M;QìB- #QÊ+ +?•M F`+? HB i- pQÊi [m iQìM; t•v H¨K
H¢B [m i K i`¼M; M;?B K¬M- +m®B +MM; KÊB iÊB ç¢B bªM?- pQÊi [m +Y - HB M
FB M "bM? h•v oQÆM; çB M ?¢Xô

L;²B î i`QM; T?ÁM; H¨ h?~K L;¢Q- K†i h?~K L;¢Q F?¬M; #B m ibM?- M;²B b m #¨M
iì çÆM- +QM K„i +O ?„M H9+ M¨v +| p i? M? i`M? /` i?QìM;- F?¬M; M?bM ` T?š
+| +?9i +ªK ibM? M¨Q- M;?2 çQÊ+ oQÆM; >B M M|B- +?d H¨ W K°i iB M;- iW iW M
iÊB H¨K +€B ;b\ô

oQÆM; >B M M|B, óhB m M?•M M?"M K M? H M? H½Q ;B - M|B H¨ i`QM; i?¨M? h
#B M- ç¢B æ¬ æ®+ i?•M H¨ i`'M i?O h?€B L;mv M- t'm ?´ ç M +U+ çB K- +kM; K v
€T- +?d H¨- F?B M +?Q çB M ?¢ #` bÊ ?½B- #m´B i`Q M;¨v K B- H½Q ;B M?" i b
OB +?Q çB M ?¢- KQM; çB M ?¢ ?¢ KbM? ç M i?,KXô

>„M F?¬M; /€K M;~M; ç-m- M?[M; HìB M¨v- ç m H¨ M?bM +€B +?•M KbM? ç M|B `

h?~K L;¢Q H° ` p F?) +QìB- #m¬M; iì çÆM i`QM; i v tm®M;- €M? K„i `ÆB p¨Q i`
hB M *?B Km®M KìB #´M pQÆM; m®M; `QÊm\ô

h¢B ç•v H¨ h?€B L;mv M- B /€K ;¼B i?šM; iK+ i M;Ð M¨°¼M i M4€•ðÀ `MG÷@ €t-

Văn Tiên Chi lạnh lùng nói: “Người dẫn đội ngũ bản bộ, tập kết tại trước phủ đại đô đốc, bất luận kẻ nào, không được vượt qua phủ đô đốc một bước, bản đốc một mỗi, muốn từ từ nghỉ tạm, cũng không gặp bất luận khách lạ gì, nếu là có người dám xông tới...” Hắn tăng lớn âm lượng, nói: “Đều đánh về cho bản đốc!”

Văn Còn linh mệnh, trực tiếp đi điều quân đội, phủ đại đô đốc quản lý mười vạn biên quân, trong đó chỉ có ba vạn tại Thái Nguyên, nhưng là chân chính có thể tin được, cũng chỉ có một đội kỵ binh này của Văn Còn.

Đổi lại là sĩ quan cấp cao khác, thần tiên đánh nhau, bọn hắn nào dám đốc sức liều mạng? Tất cả tiền đồ của Văn Còn đều dựa vào trên người Văn Tiên Chi, nếu Văn Tiên Chi xong rồi, hắn cũng không thể có may mắn.

Bởi vậy, trong lòng Văn Còn rất kiên quyết, mang theo hai ngàn quân kỵ binh, để ngang phủ đại đô đốc, đội ngũ sắp xếp tốt rồi, đứng dưới đám sương, đám sương nhàn nhạt bao phủ những kỵ binh này, ngày hôm qua chém giết một buổi chiều, những kỵ sĩ này hơi mệt mỏi, Văn Còn nói: “Nhận lệnh đại Đô Đốc, bảo vệ xung quanh phủ đại đô đốc, một con ruồi cũng không cho vào.”

Mọi người đồng ý một tiếng.

Nhưng trên tay Văn Còn lại đầy mồ hôi, ánh mắt nhìn thẳng phố dài trước cổng chính phủ đại đô đốc, trong sương mù mỏng, đã loáng thoáng mà có thể chứng kiến nhiều đội kỵ binh mặc giáp chạy như bay mà đến.

Đây là tiên phong mở đường cho Bình Tây Vương, một người đi trước lại là Đồng Hồ, tại khoảng cách đội kỵ binh Văn Còn ngoài năm mươi trượng, trường đao Đồng Hồ trong tay vung một cái, kỵ binh giáo úy phía sau giắt cương ngựa, đồng loạt dừng lại giằng co cùng Văn Còn.

Văn Còn thấy bọn họ, dẫn theo hai kỵ binh tiến về phía trước 30 trượng, nói chuyện: “Phía trước là người phương nào?”

Kỵ binh đối diện đã bắt đầu tụ lại, cờ pháp phối, trong lúc vô hình đã mang đến áp bách vô cùng lớn, lại làm cho Văn Còn có chút không thở nổi.

Không có người nào trả lời hắn, trả lời hắn chính là trường đao chỉ về phía trước, có chút nghiêng nghiêng.

Văn Còn nhíu nhíu mày, đành phải kiên trì tiếp tục nói: “Các người cũng biết, nơi này là phủ đại đô đốc, quấy nhiễu Văn Đô Đốc, tội không thể xá!”

Gió thổi cờ bay phát phối, ngẫu nhiên sẽ có chiến mã phát ra tiếng phì phì, thanh âm trong mũi truyền ra, chiến mã dự cảm giết chóc sắp đến, lúc này đã rất ăn ý bảo vệ tuyệt động trên mặt, bảo vệ nguyên một đám vùng bùn nát nhừ.

“Những kẻ điên này!” Trong lòng Văn Còn mắng to một câu.

Lúc này, Thẩm Ngạo đã mang theo quân đội hậu đội tới rồi, xuyên qua đám sương, Văn Còn rõ ràng chứng kiến Bình Tây Vương ăn mặc áo măng bào, như hạc giữa bầy gà, không khỏi nói: “Bình Tây Vương điện hạ có ở đây không?”

Đối với Thẩm Ngạo, Văn Còn không thể không kính hơn vài phần, hắn chỉ là Đô Ngự hầu nho nhỏ, nào dám sinh uy tại trước mặt Bình Tây Vương?

Nạn dân xa xa theo đuôi mà đến, hồi hải mà ở phía sau, nghễnh đầu quan sát, lúc này, đám người đã kinh ngạc không hiểu, nghị luận ào ào, xì xào bàn tán lưu truyền khắp nơi, quân đội Bình Tây Vương rõ ràng giằng co cùng quân đội phủ đại đô đốc, Bình Tây Vương này muốn làm gì?

Lúc này, cũng có người thông minh, không khỏi nói ở trong đám người: “Hôm qua hành viên Bình Tây Vương bị vây tắc chặt như nêm cối, làm sao có thể để cho quân đội đến đàn áp? Chẳng lẽ là phủ đại đô đốc tự chủ trương?”

763. Chương 716: Giết Văn Cờn

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 716: Giết Văn Cờn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Có những lời này, rất nhiều nghi vấn liền rộng mở trong sáng rồi, đám nạn dân lúc ấy chỉ nghĩ Thẩm Ngạo nói không giữ lời, trước hết để cho người tản đi, lại điều quân đội đàn áp, tùy ý giết chóc.

Tâm cảm kích của nạn dân sớm đã không còn sót lại chút gì, hôm nay thấy cái dạng này, không khỏi mỗi người động dung, trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ hôm nay Bình Tây Vương muốn xuất đầu cho chúng ta?

Nhưng Đại Tổng lập quốc đến nay, coi như là các triều đại đổi thay, gần đây chỉ có quan lại bao che cho nhau, nào có đạo lý vì thảo dân mà hai bên tàn sát?

Đám nạn dân đầy bụng hoài nghi, trong lòng nghĩ, chỉ sợ là Bình Tây Vương này muốn hù dọa bọn hãn một chút mà thôi, ngay từ đầu, bọn hãn không dám quá thân cận đám giáo úy, lúc này đơn giản là lá gan lớn hơn, đi sát vào xem.

Đám sương nhân nhật kia không lẫn át được cái áo măng bào chính quan, dáng người dong dong, đeo cẩm y ngọc đới, chỉ thấy Bình Tây Vương nhíu lông mày dài xuống, đôi mắt như đao, bờ môi bỗng nhiên nhẹ nhàng nhúc nhích, nói với người hai bên, hỏi: “Ngày hôm qua, chính là những người chỗ này sao?”

Đánh ngựa bên cạnh chính là Chu Hằng, Chu Hằng nghiêm mặt nói: “Chính là bọn hãn!”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, đã có so đo, giục ngựa tiến lên, đội kỵ binh phía trước ào ào như một đường cho hãn, Thẩm Ngạo đi về phía trước mười trượng, đã cách Văn Cờn chưa đầy hai mươi trượng, hãn liếc nhìn Văn Cờn, nhận rõ người này xong, mới nói ra hai chữ: “Cút ngay!”

“Điện hạ!” Văn Cờn thấy thanh niên mang quan phục này, tuyệt không dám làm càn, ngồi ở trên ngựa, ôm quyền hành lễ, cung kính nói: “Điện hạ tới nơi đây, chẳng lẽ là muốn gặp đại Đô Đốc nhà của ta sao? Đại Đô Đốc nhà ta hôm nay mệt mỏi, thứ cho không khách khí đón tiếp, kính xin điện hạ chớ trách.”

Thẩm Ngạo quát: “Lập lại lần nữa, cút ngay!”

Sống lưng Văn Cờn đã chảy ra mồ hôi lạnh, bình tới tướng đỡ, những lời này nói ra là một chuyện, nhưng thật phải đối mặt với khâm sai, thân vương, thiên tử môn sinh này, hãn thật sự không có can đảm đó, càng không dám múa đao múa thương ở trước mặt vương giả.

Nhưng hãn lại không thể để người này nhảy vào phủ đại đô đốc, rơi vào thế khó xử, đành phải kiên trì, tiếp tục nói: “Xin điện hạ thứ tội, mặt tướng có chức trách...”

“Cút!”

Văn Cờn dừng ngựa bất động, lúc này đã không biết nên nói cái gì nữa.

Lời hữu ích không nói ba lượt, Thẩm Ngạo thấy Văn Cờn không tránh đường, không nói cái gì nữa, đánh ngựa trở lại bổn đội, trong miệng chỉ nói ra một câu: “Giết qua!”

“Giết!”

Tám trăm kỵ binh giáo úy bộc phát ra một hồi rống giận, Đồng Hồ xung trận lên trước, giơ trường đao trong tay lên, hô to một tiếng: “Chém giết quan quân, tội không thể xá, hôm nay nhận lệnh vua, giết quan tặc, ai dám đi cùng ta?”

Kỵ binh không trả lời, chỉ bộc phát ra một tiếng: “Giết!”

Hơn tám trăm kỵ, cỡi ngựa chạy ra, phóng ngựa bốn ba, như một trận gió, quét ngang mà đi.

Biên quân kỵ binh đã hỗn loạn rồi, bọn hấn vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, đều là quân đội Đại Tống, những người này lại nói giết liền giết.

Văn Còn kia thấy đám kỵ binh đánh tới, cuống quýt mà dẫn dắt hai kỵ binh chạy trở lại bốn đội, lúc này cũng là tâm loạn như ma, thì ra tưởng rằng mang người đến, sẽ được Bình Tây Vương này, ai ngờ phản lại làm chính mình càng hoảng sợ, thực sự bắt bọn họ giết những giáo úy cùng khâm sai này, hấn thật sự không có can đảm, đành phải nói: “Đánh bọn chúng về đi!”

Kỵ binh giáo úy đã muốn cách kỵ binh 30 trượng, những người tài giỏi này kịp phản ứng, ào ào xuất vũ khí ra, phóng ngựa vào chỗ xung yếu, đội hình cũng không hề loạn.

Thời gian vội vàng, chiến mã đều không chạy nổi, mắt nhìn về giáo úy giết qua như mảnh hổ vồ dê ở phía trước, lúc này, thắng bại đã thấy rõ ràng.

“Oanh...” Như mảnh hổ xuống núi, kỵ binh giáo úy hung hăng mà đâm vào trong trận kỵ binh, người ngã ngựa đổ, giáo úy trước đội bị đụng ngã xuống ngựa, giáo úy hậu đội liên tục không ngừng mà tiếp tục trùng kích, mạnh mẽ mà thông suốt một đường máu trong kỵ binh, phân cách kỵ binh ra làm hai.

Kỵ binh thoáng chốc đại loạn, hôm qua, bọn hấn đuổi giết bốn phía, hôm nay lại thành đối tượng bị người đuổi giết, cái thanh thế bài sơn đảo hải này, tuy nhân số chỉ có tám trăm, lại đâu phải là thứ bọn hấn có khả năng chống đỡ? Trong khoảng khắc, sĩ khí chỉ có vụn vụn một chút, cũng không còn sót lại chút gì, bắt đầu chạy trốn tứ tán.

Đồng Hồ không dừng lại chút nào, hô to một tiếng: “Giết!”

Mặc dù kỵ binh trải qua lần thứ nhất chạy nước rút, đội hình rõ ràng không loạn chút nào, tất cả các đội ào ào tản ra, đuổi giết bốn phía, trường đao trong tay máu tươi đầm đìa, huyết tinh tung bay, khủng bố nói không nên lời.

Văn Còn lúc này đã hiểu, vì sao những người này đối mặt với hai ngàn kỵ binh mà không sợ hãi, chiến lực kỵ binh giáo úy không dưới thiết kỵ Nữ Chân, chiến lực bạo phát đi ra đủ sức khiến cho đối thủ không sờ được chân lông, mắt thấy kỵ binh đã tán loạn, hấn đâu còn dám dừng lại? Mang theo mười kỵ binh, nhanh chóng tháo chạy về ngõ hẻm phía sau.

Đồng Hồ sớm đã nhìn thẳng vào hấn, mang theo mười kỵ binh giáo úy, gắt gao đuổi theo, giáo úy phía sau giương cung cài tên, một bên truy kích, một bên bắn tên.

Trong khoảng khắc, liền có mấy kỵ binh chạy phía sau rơi xuống ngựa, Văn Còn mắt thấy giáo úy phía sau đuổi đến quá nhanh, lại nguyên một đám mũi tên phá không mà đến, lúc này đã hiểu, lại trốn nữa, chỉ có kết cục bị bắn thành con nhím, lập tức dừng ngựa lại, xoay người xuống ngựa, cả người quỳ gối trên mặt tuyết, hoảng sợ mà hô to:

“Mạt tướng trợ Trụ vi ngược, thật sự đáng chết, xin hãy thứ tội, mạt tướng là Đô Ngụ hầu, tình nguyện không cần cái tiền đồ này, nguyện tự chào từ giả, bỏ chức quan về quê, cầu xin tha thứ cho ta một mạng.”

Đám giáo úy đã không đuổi nữa, nhưng lại đánh ngựa vây quanh Văn Còn.

Đồng Hồ cũng xoay người xuống ngựa, hôm nay, giết người thật sự thống khoái, đao hấn mang theo trong tay vẫn còn đang nhuộm máu, cười ha ha một tiếng, lập tức nói với giáo úy: “Chém giết Đô Ngụ hầu là tội gì?”

Đám giáo úy nói: “Tử tội!”

Đồng Hồ nắm trường đao trên tay, đao phong hung hăng đâm chọc về phía Văn Còn quỳ gối dưới chân, thẳng vào trái tim Văn Còn, Văn Còn kêu rên một tiếng, khó có thể tin mà liếc nhìn Đồng Hồ, lập tức ngã xuống đất.

Đồng Hồ hung dữ nói: “Cái tử tội này, liền để cho ta, người làm giáo đầu này đến lĩnh tội, không quan hệ đến Bình Tây Vương và các người!”

Hấn rút đao ra, ai ngờ lúc này, mười giáo úy đồng loạt xoay người xuống ngựa, mỗi người cầm đao đâm vào Văn Còn, lập tức đâm mười mấy lỗ thủng trên thân thể cứng nhắc của Văn Còn, mười giáo úy đồng loạt

nói: “Đô Ngụ hầu này rõ ràng là chúng ta cùng giết, có cái gì liên quan đến giáo đầu đầu? Nếu có tội, cũng là chúng ta đến nhận!”

Đồng Hồ thấp giọng mắng hai câu, đang muốn lên ngựa tiếp tục truy kích, lúc này, lại là một đội kỵ binh giáo úy chạy tới, dẫn đầu chính là đội trưởng, người này cười toe toét nói: “Ồ, các người đang làm cái gì đấy?”

Chúng kiến thi thể Văn Còn trên mặt đất, đã cảm thấy hiểu rõ, xuống ngựa nói: “Đang êm đẹp là một người Đô Ngụ hầu, võ quan triều đình khâm mệnh, đã bị các người đút nhiều đao như vậy, cái này là cái gì? Bỏ đi bỏ đi bỏ đi, Lưu Chính Long ta gặp người không quen, đành phải tranh phần.”

Dứt lời, liền rút đao ra, hung hăng mà chém một đao trên người Văn Còn, đồng kỵ binh còn lại cũng ào ào xuống ngựa, bỏ từng đao một xuống.

Văn Còn này coi như là người không may, gặp phải nhiều tên điên cuồng như vậy, trong khoảnh khắc đã bị chặt thành huyết nhục mơ hồ, ngay cả toàn thân cũng lưu không được.

Đồng Hồ hét lớn: “Đô Ngụ hầu đã bị Đồng mỗ chém giết, chư vị, tiếp tục đuổi giết bọn tặc quan quân này!” Dứt lời, liền trở mình lên ngựa.

Mọi người đồng loạt nói: “Đô Ngụ hầu đã bị ta chém giết, mọi người cùng nhau giết tặc.”

Tiếp theo, liền chạy tứ tán khắp nơi, tìm những kỵ binh chạy trốn mất dạng kia.

Động tĩnh phủ đại đô đốc, đã sớm oanh động toàn thành, Bình Tây Vương suất bộ, đánh tan bộ đội sở thuộc của Văn Còn, chém đầu mấy trăm, tại trước cửa đại đô đốc, sớm đã là một mảnh đồng bừa bọn, mấy trăm thi thể nằm yên.

Biên quân ở bên trong thành lúc này lại càng hoảng sợ, các tướng quân Thái Nguyên đều dẫn theo quân đội đến xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, ngay từ đầu còn tưởng rằng là binh biến, chờ đến đó, mới phát hiện thì ra là nội chiến.

Những tướng quân lúc này biểu hiện ra cực kỳ cẩn thận, vừa nhìn thấy cờ Bình Tây Vương, vốn là còn dằng dằng sát khí mà muốn nhìn ai dám tại giường oai trước cửa phủ đại đô đốc, lập tức liền quất lại, không dám ho he.

Ví dụ như Đô Ti Lương Văn Xây này, trong thành Thái Nguyên tốt xấu coi như là lão thành, vốn là mài đao soạn soạt, mang theo bộ đội sở thuộc giết tới, xa xa chứng kiến cảnh tượng này, lập tức không lên tiếng, một gã thân vệ sau lưng nói: “Đại nhân, có nên giết đi qua hay không?”

Lương Văn Xây trở tay, đánh cho gia hỏa không có ánh mắt này một cái, sau đó mới nói: “Chó chết, mắt người bị mù sao? Đi, theo ta đi bái kiến Bình Tây Vương diện hạ.”

Thẩm Ngạo đánh ngựa đứng lặng tại trước cửa phủ đại đô đốc, mười quân tướng từ bốn phương tám hướng đi tới, đều chỉ mang theo một hai người hầu, đến dưới ngựa Thẩm Ngạo, liền ngoan ngoãn mà quỳ xuống, đồng loạt nói: “Mặt tướng bái kiến Bình Tây Vương diện hạ.”

Thẩm Ngạo xanh mặt, tính tình điên cuồng của hắn khởi xướng lên, đến Thiên Vương lão tử cũng không nhận, trực tiếp nói một tiếng: “Cút ngay!”

Mọi người thấy thế, cái gì cũng không dám nói, nguyên một đám bước thẳng đi, lúc gần đi đội ngũ, liền hạ lệnh: “Tại đây chuyện gì cũng không có, chư vị theo ta trở lại doanh thao luyện!”

Đám giáo úy đuổi giết bại quân ào ào tụ lại trước cửa, Thẩm Ngạo dừng ngựa, nhìn phủ đệ trước mắt, ra lệnh một tiếng: “Phá tan cái cửa lớn này ra, tất cả vây quanh tòa nhà, một con ruồi cũng không cho bay ra!”

“Tuân mệnh!”

Phủ đại đô đốc đã loạn thành một đoàn, cửa lớn đóng chặt, nhưng bên ngoài bị gõ thùng thùng, liên tục rung động, càng có giáo úy từ trên tường nhảy xuống, bọn hộ vệ thấy bọn họ dằng dằng sát khí, cũng không dám ngăn cản, ào ào chạy trốn chết.

Gia quyến, nô bộc bên trong cũng đều tự thu thập hành trang, muốn rời đi, mới phát hiện tứ phía đều bị vây quanh, chật như nêm cối, vì vậy đều thất kinh mà chửi bậy.

Chủ sự Vương Hiền kia vội chạy đi tìm Văn Tiên Chi, thê lương kêu lên: “Bất hảo, bất hảo...Văn Còn Văn Ngu hầu đã bị chém, hai ngàn kỵ binh chạy như chim thú, Bình Tây Vương mang Theo quân đội, vây quanh trọn cả phủ đô đốc, muốn giết vào trong, lão gia... ngay cả cũng không đi nổi rồi.”

Văn Tiên Chi nghe được động tĩnh bên ngoài, trong lòng biết đại sự không ổn, thân thể sớm đã run rẩy, lạnh run, sắc mặt xanh trắng, làm cho người ta sợ hãi.

Mặc dù hắn là quan văn, quản thúc quân đội, nhưng không có đảm lượng quá lớn, lúc này nghĩ đến từng sự tình Thẩm Ngạo đã làm, trong ánh mắt đã lộ ra vẻ tuyệt vọng, bất quan thương Tuyền Châu cầu kết, chém cả nhà, cả nhà quan viên Cục chế tạo Tô Hàng, giết cả nhà Thái Kinh, chẳng lẽ...hôm nay đã đến trên đầu của mình?.

“Không đúng, không đúng...” Văn Tiên Chi tự an ủi mình: “Chính mình cũng không có nhược điểm nào bị họ Thẩm nắm giữ, hắn...hắn làm sao dám...” .

Văn Tiên Chi chán nản mà ngồi ở trên ghế bạch đàn, nghe Vương Hiền tiếp tục nói: “Lão gia, bây giờ nên làm gì? Ở phía trong hậu trạch đã loạn cả một đoàn rồi, thiếu gia bị dọa hôn mê bất tỉnh, phu nhân không biết bị tên hạ nhân nào không có thiên lương đoạt đồ trang sức, còn có mấy di nường, đều ở đằng kia tranh đoạt đồ trang sức...”

Văn Tiên Chi nghe xong, không khỏi cả giận, nói: “Lão phu còn chưa có chết, bọn hắn sợ cái gì?” Dừng một chút, lại không khỏi nói: “Trịnh Quốc công đâu rồi, chẳng lẽ Trịnh Quốc công sống chết mặc bay? Nhìn lão phu không may sao? Hừ, lão phu xong rồi, hắn còn muốn sống hả? Lúc này lại không đồng tâm hiệp lực, còn đợi đến khi nào?”

Vương Hiền vẻ mặt đưa đám, nói: “Một bóng người Trịnh gia cũng không thấy, đâu thể trông cậy vào bọn hắn?”

Văn Tiên Chi hung hăng vỗ bàn, làm bàn trà thùng thùng rung động, cười lạnh nói: “Quả nhiên là tai vạ đến nơi đều tự chạy trốn, hảo một người Trịnh Khắc!”

Vừa đúng lúc này, một thiếu niên xông tới, khóc lớn nói: “Cha...con chim của ta không biết bị ai giết chết rồi!”

Văn Tiên Chi đứng lên, một cước đạp thiếu niên này ngã xuống: “Biến, cút!”

Thiếu niên chạy ra ngoài, sau đó liền nghe được tiếng bước chân dồn dập, một dòng người đông nghịt, tuôn qua hướng chính sảnh bên này, thiếu niên này thấy bọn họ, lập tức lại chạy về, bị một người giáo úy bước nhanh đuổi theo, cầm được vạt áo sau của hắn, hét lớn: “Người là ai?”

“Ta...cha ta là đại Đô Đốc, người...các người thật lớn gan...”

Giáo úy giơ tay chém xuống, thanh âm đình chỉ tại đó, tiếp theo, có người nói: “Cái tên nhitử cầu quan này là ta chém, ai cũng không được tranh giành với ta, triều đình quy tội xuống, cũng là một mình ta gánh chịu!”

Tiếp theo, thanh âm hơn mười thanh đao vào thịt truyền tới, mọi người ào ào nói: “Ai nói là người chém, rõ ràng là bị người đả thương, Chu Văn Xương ta bổ sung một đao.”

“Nói gì vậy, người bổ một đao kia, rõ ràng còn chưa chết, người vẫn còn run rẩy, là một đao của ta chém xuống đầu của hắn, lần này xem như mới chết.”

“Rõ ràng cái đầu này là ta chém, như thế nào tính toán đến trên đầu Dương Văn Minh người?”

“Dừng cãi, ta là đội trưởng, các người chém, cũng là Chu Hiện ta quản giáo không nghiêm.”

“...”

Thanh âm bên ngoài rơi vào tay trong sảnh, mặt Văn Tiên Chi đã như màu đất, không khỏi sờ hết cả gai ốc, chèo chống thân thể đứng lên, nghe răng trợn mắt nói: “Điên rồi... Điên rồi, đều điên rồi...”

Nghĩ đến nhi tử không còn tánh mạng, vừa sợ vừa giận, trên mặt hiện lên một tia quyết tuyệt, lúc này lại trấn định, vuốt bằng bào quan áo tím trên người, ngồi ở trên ghế bạch đàn, nói với Vương Hiền: “Đứng ở một bên hậu, bản đốc muốn nhìn xem, là ai có lá gan lớn như vậy, dám gác đao ở trên cổ bản đốc? Bản đốc chính là mệnh quan triều đình, thân ở chức nhị phẩm, sắc phong trấn thủ một phương, bọn hần động đến bản đốc, chính là tạo phản, là mưu nghịch!”

Hần hét lớn một tiếng, nói: “Bản đốc chính là muốn nhìn xem, những loạn đảng tặc tử này, còn dám làm chuyện gì nữa!”

Thời gian từng phút từng giây mà đi qua, tiếng kinh hô bên ngoài càng ngày càng nhiều, bóng người nối gót tiến đến, nguyên một đám giáo úy cầm đao nhuộm máu tiến vào cái chính này sảnh, Vương Hiền đứng ở một bên, đã sợ đến co quắp.

Trên trán Văn Tiên Chi đã là mồ hôi lạnh đầm đìa, bất chấp đi lau sạch, chỉ nhìn chăm chăm những hung thần ác sát này, hô to: “Các ngươi là người nào? Muốn tạo phản ư!”

Mười mấy giáo úy xông tới đều nhìn hần, ai cũng không nói gì, càng không nhúc nhích.

Văn Tiên Chi thấy bọn họ như thế, liền cất cao giọng nói: “Tự tiện xông vào phủ đại đô đốc, không khác gì mưu nghịch, hiện tại lui ra ngoài cho bản đốc, bản đốc còn có thể cầu tình cho đám người các ngươi, nhanh lẫn ra!”

Giáo úy đám bọn họ vẫn không hề động, mặt không biểu tình mà nhìn Văn Tiên Chi.

Trong lúc đó, có người nói: “Điện hạ tới.”

Vì vậy, ba tầng trong, ba tầng ngoài vây quanh phòng này lập tức nhượng ra một con đường, Thẩm Ngạo đề chuôi Thượng Phương bảo kiếm, ăn mặc mắng phục, ngẩng đầu tiến đến, ánh mắt rơi vào trên người Văn Tiên Chi, lạnh lùng cười nói: “Văn Đô Đốc, từ khi chia tay đến giờ, không có vấn đề gì chứ!”

764. Chương 717: Chém Đô Đốc

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 717: Chém đô đốc

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Văn Tiên Chi hơi tỏ vẻ sợ hãi, nhưng vẫn kiên trì hừ lạnh một tiếng, nói: “Điện hạ mang binh vây quanh phủ đại đô đốc, giết Đại Tổng biên quân ta, chém thứ tử bản đốc, đây là có gì??”

Thẩm Ngạo không đếm xỉa tới, nói: “Đòi cái công đạo!”

Văn Tiên Chi lại nói: “Ngươi, đây là mưu phản!”

Thẩm Ngạo bĩu môi, đã bắt đầu chậm rãi rút kiếm rồi, cười lạnh nói: “Bổn vương đến đây rồi, chính là muốn lấy đầu chó của ngươi, giết cả nhà ngươi, đặc tội đến mấy, bổn vương cũng nhận hết!”

“Ngươi... Ngươi...” Yết hầu Văn Tiên Chi bỗng nhúc nhích một cái, sắc mặt như tro tàn, nói: “Ngươi cũng đã biết, giết bản đốc chính là tội lớn mưu nghịch, ai cũng không thể nào cứu được ngươi, mặc dù ngươi là thân vương tôn sư, là Phò mã Đô Úy, thân thuộc với vua, cũng tuyệt không thể may mắn!”

Thẩm Ngạo rút kiếm ra, thản nhiên nói: “Bổn vương biết rõ!”

Chứng kiến cái thân kiếm sáng loáng kia, thân thể Văn Tiên Chi đã hoàn toàn ngồi phịch ở trên ghế bạch đàn, lí nha lí nhí nói: “Điện hạ, có lẽ là hiểu rõ ràng thì tốt hơn, bản đốc quả thật có đắc tội điện hạ, nhưng tội không đến mức...”

Thẩm Ngạo tiến tới một bước, trường kiếm chỉ về phía trước, hét lớn một tiếng: “Không phải tội không đáng chết, là muôn lần chết không chuộc được tội, hôm qua, lúc người lệnh biên quân giết nạn dân, có từng nghĩ đến có ngày hôm nay? Biết rõ một ngàn sáu trăm người kia thi thể như núi, nhưng người đã từng hỏi qua bọn hần có mắc tội chết hay chưa?”

Văn Tiên Chi nói: “Bản... Bản đốc... Bọn hần... Những này... những điều dân loạn đảng này, chết có gì tiếc?”

Thẩm Ngạo mang theo trường kiếm, đã bước nhanh, xông lên một bước, mũi kiếm sắc bén phá gió mà qua, hung hăng mà đâm vào lồng ngực Văn Tiên Chi, Văn Tiên Chi ngồi ở trên mặt ghế, ách một tiếng, phát ra một tiếng thét kinh hãi, máu tươi đỏ thẫm ồ ồ chảy ra, cả người hần đều bắt đầu run rẩy, còn chưa chết, chỉ là khó có thể tin mà nhìn Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo cách hần chỉ là một xích(0,33m), hung hăng mà xoay tròn chuôi kiếm, thân kiếm theo lực đạo của Thẩm Ngạo, xoay tròn trong huyết nhục Văn Tiên Chi, Thẩm Ngạo hung dữ nói: “Như vậy...người cùng bọn họ chết!”

Trong miệng Văn Tiên Chi đã muốn tràn ra đầy máu, đang tại lúc hấp hối cuối cùng, đau đớn lồng ngực truyền khắp toàn thân của hần, hần ngồi địa vị cao, bàn tay nắm quân chính, vô luận như thế nào, cũng không nghĩ ra sẽ có kết cục như vậy.

Thẩm Ngạo bám vào bên cạnh tai hần, nói: “Văn Đô Đốc không cần sợ tịch mệnh, trong nửa canh giờ, một nhà người, đều theo người cùng lên đường, Đô Đốc đi đường cho tốt.”

Thẩm Ngạo rút kiếm từ trong lồng ngực Văn Tiên Chi ra, máu tươi văng ra tung tóe, Văn Tiên Chi chết trên ghế bạch đàn, nghiêng đầu, đôi mắt vẫn đang mở thật lớn, trước khi hần chết, bờ môi rõ ràng đang nhúc nhích, rốt cuộc còn muốn nói điều gì, ai cũng không biết.

Thẩm Ngạo thu kiếm vào vỏ, liếc nhìn giáo úy trong sảnh, nói: “Đều đứng ở chỗ này làm cái gì?”

Đám giáo úy cùng rút đao, xông về phía trước, chém Văn Tiên Chi thành thịt nhão, cùng nói: “Giết người!”

Cái phủ đại đô đốc này đã là gà bay chó chạy, phân biệt tôi tớ hộ vệ, về sau đuổi toàn bộ đi ra ngoài, gia quyến còn lại, một tên cũng không để sống, lúc Thẩm Ngạo hạ mệnh lệnh này, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ nào, con người, phải phụ trách đối với chuyện mình làm, Văn Tiên Chi giết một ngàn sáu trăm người, Thẩm Ngạo giết hơn ba mươi miệng, lại được coi là cái gì?

Cái gọi là họa không lan đến cả nhà, chính là đáng chê cười, Văn Tiên Chi tham ô tiền tài, chẳng lẽ không phải cả nhà cùng hưởng? Văn Tiên Chi lên chức, chẳng phải là gà chó lên trời? Đã hưởng thụ lấy chỗ tốt này, như vậy, trách nhiệm này, nên để tất cả mọi người đến gánh chịu.

Văn Tiên Chi đã dám giết cả nhà người khác, tự nhiên phải để cả nhà hần bị chém giết để giác ngộ.

Rất rõ ràng, người này không có cái giác ngộ này, lúc sắp chết, còn lộ ra biểu lộ khó có thể tin, một đôi mắt trợn trừng, tự cho là bị chết vô cùng oan khuất.

Từ phía trong phủ đại đô đốc đi ra, Thẩm Ngạo có vẻ có chút mệt mỏi, mang phục trên người đã nhiễm không biết bao nhiêu máu, hần hơi mệt một chút, tay vô lực mà khoắc lên trên chuôi kiếm, xuất hiện chỗ cồng, mới phát hiện, bên ngoài cái phủ đại đô đốc này, lại bị người ta tấp nập bao phủ.

“Điện hạ Thiên tuế!” Người đông nghịt quỳ gối trong đông tuyết, nghi kỵ lúc trước bị quét sạch, bọn hần ngoại trừ quỳ bái, đã không thể dùng bất kỳ vật gì để đáp tạ.

Thẩm Ngạo lúc này mới lộ ra một điểm ngưng ngưng, đành phải lùi về phủ đô đốc, vừa đứng lúc nhìn thấy Đồng Hồ cầm kiếm ra, Đồng Hồ nói: “Điện hạ, cả nhà Văn gia đã bị chém hết rồi!”

Thẩm Ngạo vỗ vỗ vai của hần, nói: “Người mạnh hơn so với thúc phụ người!”

Đồng Hồ cũng lộ ra biểu lộ ngưng ngưng, chọc đao vào vỏ, hơi ngại ngưng nói: “Tạ điện hạ ca ngợi.”

Thẩm Ngạo nói: “Hiện tại, bốn vương ở chỗ này, người đi triệu tập toàn bộ biên quân sĩ quan cấp cao trong thành Thái Nguyên lại, đầu lâu cả nhà Văn gia, đều treo ở trước cửa cái phủ đô đốc này, để cho mọi người xếp thành hàng, thăng đường nổi trống!”

Đồng Hồ nặng nề nói: “Tiểu nhân tuân mệnh!”

Thẩm Ngạo trở lại chính sảnh phủ đại đô đốc, cái chỗ này gọi Bạch Hồ sở, chính là nơi thăng đường, triệu tập sĩ quan cấp cao quyết định quân chính sự vụ, quả thực là vô cùng nghiêm nghị, lúc trước là Văn Tiên Chi ngồi tại đây chỉ huy, hôm nay Thẩm Ngạo không chút khách khí mà ngồi ở chủ vị, hai lớp giáo úy xếp thành hàng hai bên, bên ngoài lại là một hàng giáo úy đằng đằng sát khí cảnh vệ, doanh quan, trung đội trưởng, đội trưởng, Thẩm Ngạo nghiêm nghị nói: “Nổi trống...”

“Đồng đồng đồng...” Tiếng trống như sấm, thanh âm chấn động lên trên chín tầng trời.

Tiếng trống phủ đô đốc truyền tới, tất cả doanh sĩ quan cấp cao trong thành đều cảm thấy kỳ quái, lúc này nổi trống làm cái gì? Bình Tây Vương kia và Thái Nguyên Đô Đốc đánh đến chết, cần gì phải liên lụy đến trên đầu mọi người?

Về sau mới có người đầu báo tin, nói là cả nhà Thái Nguyên đại Đô Đốc Văn Tiên Chi hơn ba mươi miệng, toàn bộ bị Bình Tây Vương chém đầu, hơn mười đầu lâu đặt ở trước cửa phủ đô đốc.

Chúng tướng đều hoảng sợ, tuy bọn hắn là loại người binh nghiệp, giết người tựa như cắt rau họ, cũng đều xem như ngoan độc, nhưng trực tiếp giết cả nhà một người quan lớn, lại nghe cũng chưa từng nghe nói qua.

Mấy sĩ quan cấp cao lúc này đều đứng ngồi không yên, tụ tập cùng một chỗ bàn bạc, người này nói: “Bình Tây Vương kia cho gọi, chúng ta nên đi hay không?”

Cái khác nói: “Giết Đô Đốc, là tội lớn, nếu ta đi, triều đình có thể làm tướng chúng ta là vậy cánh hay không? Bình Tây Vương này cũng thật là, hắn muốn giết người, chúng ta cũng không e ngại hắn, hắn làm gì thì làm, hôm nay giết sạch cả nhà đại Đô Đốc rồi, lại triệu chúng ta đi qua, đây không phải đào hố thì là cái gì?”

Tất cả mọi người thổn thức, đề cập người này, khó tránh khỏi lộ ra vẻ sợ hãi, người này quả thực là Thiên Sát Cô Tinh, đi đến chỗ nào, giết chỗ đó, lúc trước giết người còn giảng cái lý do, giết quan thương cầu kết là sự tình quan thương cầu kết phản đã lộ, giết Thái gia là hoạch tội Thái gia khi quân, giết người Nữ Chân là quốc thù gia hận.

Hôm nay tốt rồi, ngay cả cái lý do cũng không cần nữa, trực tiếp chém rất nhiều đầu người xuống, ngay cả biên quân cũng đều chém mấy trăm đầu người xuống.

Biên tướng nguyên gốc là không coi ai ra gì, tuy nói triều đình đều hèn mọn bọn hắn, nhưng ở một mẫu ba phần trên mặt đất Trắc trấn, vẫn còn có một chút ngạo nghễ, hôm nay đập phải người ác hơn, cái tính tình gì cũng không có, gọi bọn hắn lăn, phải biến, hiện tại lại triệu bọn hắn đi, cũng đang bối rối, nghĩ xem có nên đi hay không.

Lúc trước, Đô Ti Lương Văn Xây kia nói: “Bây giờ nói cái này có làm được gì? Nếu chúng ta không đi, chọc cái tên điên cuồng kia, nói không chừng tiếp theo sẽ tới giết người ta, bỏ đi bỏ đi bỏ đi, hay là đi rồi nói sau, nhìn xem hắn nói cái gì?”

Tất cả mọi người cảm thấy có lý, cái gì cũng không nói, đều tự dắt ngựa, ngay cả thân vệ cũng không dám dẫn, sợ bị họ Thẩm kia lấy ra cái gì sai lầm, mấy chục người hồi hã mà cùng một chỗ đánh ngựa đến phủ đại đô đốc.

765. Chương 718: Phải Cẩn Thận

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 718: Phải cẩn thận

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trước cửa phủ đại đô đốc, biển người như thủy triều mãnh liệt, tất cả đều là nạn dân, đám sĩ quan cấp cao nhìn thấy, cũng không khỏi nhú mày, cũng may, không có người ngăn cản bọn hắn, nhượng cho bọn hắn một con đường, để cho bọn họ phóng ngựa đi qua.

Dọc theo con đường này, trên mặt đất còn lưu lại không ít vết máu, thi thể lại đều dọn đi rồi.

Đô Ti Lương Văn Xây không khỏi dựng râu, trong lòng nói, Văn Cồn kia cũng là tên đáng chết, nhất định phải làm chó giữ nhà cho đại Đô Đốc, may mắn, lão phu không điều binh đi ngăn cản, nếu không, cái máu này, nói không chừng chính là từ trên người lão phu chảy ra.

Mãi cho đến cửa lớn, liền chứng kiến dưới mái hiên treo mấy chục đầu người, nam nữ đều có, Lương Văn Xây nhìn thấy mà chột dạ, ánh mắt nhìn quanh hai bên, phát hiện mấy sĩ quan cấp cao theo đến cũng đều là như thế, không khỏi nghĩ, lão phu chinh chiến sa trường, chứng kiến nhiều người chết, vì sao hôm nay thấy vài cái đầu lại phát lạnh rồi?

Bọn hắn cùng xuống ngựa ở ngoài cửa, nguyên một đám nhu thuận mà hành lễ với giáo úy bên cạnh cửa, tận lực lộ ra dáng tươi cười nói: “Có thể thông báo không...”

Nói còn chưa nói hết, giáo úy đã bĩu môi nói: “Điện hạ chờ đã lâu ở trong Bạch Hổ sở.”

Mọi người ào ào gật đầu, yên tĩnh mà đi vào, nếu như đổi lại lúc trước, thủ vệ nào dám kiêu căng như vậy? Sớm đã có mấy người không kìm nén được, đi lên thưởng hai cái tát tai, hết lần này tới lần khác, những người này lại cảm thấy, thái độ người ta như vậy, thật sự là đương nhiên, ai cũng không nói gì.

Vượt qua tường xây làm bình phong ở cổng, hai bên đều là giáo úy hồ hững, đề đao, đứng thẳng ở ngoài quan sát, một đôi mắt lạnh lùng mà đánh giá bọn hắn, lại làm cho bọn người Lương Văn Xây rất chột dạ, thật vất vả chịu đựng được đến Bạch Hổ sở, mọi người lúc này mới đứng vững, cùng ở bên ngoài nói: “Vương gia ở trên, mặt tướng xin vãn an Vương gia.”

Bên trong truyền ra một thanh âm: “Tiến đến!” Ngự khí rất là không khách khí, giống như là đang kêu gọi con cái hay đệ tử của mình vậy.

Mọi người cúi thấp đầu, ngoan ngoãn mà đi vào, lại là hành lễ, ngay cả khuôn mặt Thẩm Ngạo đang ngồi trên ghế thủ vị cũng không dám liếc nhìn.

Ánh mắt Thẩm Ngạo bình tĩnh, thần nhiên nói: “Đều đứng lên mà nói, hôm nay, bản vương gọi các người đến, là muốn nói cho các người biết, Thái Nguyên Đô Đốc Văn Tiên Chi dung túng sĩ tốt giết chóc dân chúng, hôm nay đã phải đền tội, cái Thái Nguyên này không thể một ngày vô chủ, người nào là Đô Ti Lương Văn Xây?”

Lương Văn Xây lập tức nói: “Mặt tướng chính là.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói: “Ngày hôm nay, người liền tạm giữ chức Đô Đốc, thay quyền quân chính, đợi lúc nào triều đình cắt cử Đô Đốc đến, người sẽ chuyển giao cùng hắn.”

Trong lòng Lương Văn Xây kêu khổ, vốn là, cái chức Đô Đốc, hắn nằm mộng cũng muốn, chỉ là, không phải lúc này.

Trước mắt, cái quyền Đô Đốc này, không nói thượng cấp có một Bình Tây Vương, chỉ có thể làm một con rối bị người điều khiển, lại nói tiếp, đợi cho triều đình biết được sự tình Bình Tây Vương giết Thái Nguyên Đô Đốc, sai khâm sai đến trị tội, hắn là Đô Ti, nói trắng ra thì cũng được chỗ tốt từ trong tay Bình Tây Vương, khó bảo toàn không có người sinh lòng nghi ngờ, cho rằng hắn cấu kết cùng với Bình Tây Vương.

Đến lúc đó, Ngự Sử buộc tội, cho dù hắn há miệng thật to, đâu thể nói rõ ràng được? Cái này thật sự là oan uổng quá lớn, quả thực là muốn cái mạng già này.

Lương Văn Xây cũng không phải người ngu, đã xác định mục đích, về sau, hai đầu gối quỳ xuống, lập tức vui sướng khóc lớn, nói: “Điện hạ tha mạng, mặt tướng trên có lão, dưới có nhỏ, không dám nhận chức Đô Đốc.”

Thẩm Ngạo kỳ quái mà nhìn hắn một cái, nghiêm mặt nói: “Lời bốn vương nói..., ngươi cũng dám không nghe? Bốn vương không muốn mạng của ngươi, cái chức Đô Đốc này, ngươi không thể không làm được.”

Hai lớp giáo úy, lúc này càng đứng thẳng hơn.

Trong lòng Lương Văn Xây kêu to: “Khổ vậy, hôm nay, nếu làm trái với mệnh lệnh của Bình Tây Vương, nói không chừng trong khoảng khắc đầu người sẽ rơi xuống đất, nếu tạm thời nhận cái chức Đô Đốc này, không thiếu được việc liên lụy đến Bình Tây Vương, đến lúc đó, mình chính là tông phạm, giết thượng quan chiếm chức, nói rõ ràng cái tội này được sao?”

Nhưng lúc này, hắn cũng không dám nói nữa cái gì, đành phải nói: “Mặt tướng tuân mệnh, tất cả đều xem Bình Tây Vương như Thiên Lô, sai đâu đánh đó, không dám có điều làm trái.”

Thẩm Ngạo lúc này mới gật gật đầu, cười ha hả nói: “Lúc này mới đúng, có lương Đô Ti theo bên cạnh hỗ trợ, bốn vương làm việc tại Thái Nguyên liền dễ dàng hơn nhiều.”

Hắn nghiêm mặt, nói: “Lương Văn Xây, ngươi đã làm Đô Đốc, bốn vương muốn hỏi ngươi, trước mắt, trong thành có lương thực không, dân chúng đói khổ lạnh lẽo, phải làm như thế nào?”

Trong lòng Lương Văn Xây nói, đến rồi, quả nhiên không ngoài lão phu dự liệu, cái này mới là bị kéo xuống thuyền hải tặc, phải gánh liên quan cho Bình Tây Vương này.

Lương Văn Xây lí nha lí nhí nói: “Cái này... Mặt tướng cho rằng... Cho rằng...” Hắn đâu có thể nói ra căn nguyên, bình thường đều là người khác đưa cho hắn quyết định, thượng quan ra lệnh, hắn đi làm là được, hôm nay, lại bắt hắn đến quyết định, thật sự là làm hắn khó xử.

Sắc mặt Thẩm Ngạo lập tức chìm xuống, nói: “Như thế nào, ngươi nói không nên lời hả?”

Lương Văn Xây thiếu chút nữa bị dọa, sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, cái Đô Đốc tạm thời này, so với Văn Đô Đốc còn thảm hơn, họ Văn chết thì cũng đã chết rồi, nhưng lão đầu tử ta lại ngay cả chết cũng không thể, đành phải kiên trì nói: “Kính xin điện hạ bảo cho ta biết.”

Thẩm Ngạo cười nhạt, nói: “Như thế thì thú vị rồi, ngươi là Đô Đốc tạm thời, lại đến hỏi bốn vương.”

Lương Văn Xây cười khổ, nói: “Mặt tướng chỉ là người thô kệch, thật sự không chịu nổi trách nhiệm, không bằng điện hạ chọn người tài đức sáng suốt khác?”

Sắc mặt Thẩm Ngạo lại bắt đầu trầm xuống, nói: “Đúng là ngươi, ngươi còn từ chối cái gì? Mau đưa ra chủ ý, không nghĩ ra, hơn mười vạn dân chúng, toàn bộ những người này đều gánh trên người của ngươi, nếu chết cồng, chết đói một người...”

Thẩm Ngạo hung hăng mà vỗ bàn, nói: “Lương Đô Đốc còn nhớ kết cục Văn Tiên Chi không?”

Lương Văn Xây run rẩy, trong lòng nói, Bình Tây Vương quả nhiên là muốn kéo ta vào trong hố lửa, đành phải khúm núm nói: “Mặt tướng không dám, mặt tướng không dám.”

Nói xong, ngoan ngoãn mà quỳ trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, Văn Tiên Chi làm Đô Đốc, oai phong lẫm liệt, Lương Văn Xây hắn là Đô Đốc tạm thời, Đô Đốc còn chưa ngồi ấm chỗ, đã phải ngoan ngoãn mà quỳ ở chỗ này, đâu thấy cái gì uy phong? Chỉ có một bụng ủy khuất.

Thẩm Ngạo liền gọi người dâng trà, một bên gác chân, một vừa uống trà, lại để cho người cầm sách đến, nói rõ là muốn cùng Lương Văn Xây chơi trò thời gian, Lương Văn Xây này cũng xứng đáng không may, trong đầu không biết là đang nghĩ cái gì, muốn cứu tế nạn dân, nhưng không có thuế ruộng, hắn chính là Thiên hoàng lão tử, cũng không nghĩ ra được kế, chỉ sợ, nghĩ một năm nửa năm cũng không có một cái.

Cứ cách một nén nhang, Thẩm Ngạo liền buông trà, hoặc là buông sách, vẽ mặt ôn hoà, hỏi Lương Văn Xây: “Lương Đô Đốc đã nghĩ ra đối sách chưa?”

Lương Văn Xây luôn lau mồ hôi lạnh, nói: “Mặt... Mặt tướng còn đang nghĩ.”

Một mực hao tổn hai canh giờ, Lương Văn Xây đã quỳ đến hai gối nhứt mỗi, đến cả sĩ quan cấp cao bên cạnh cũng không đành lòng nhìn, lão Lương đầu gối cũng là tư cách lão biên tướng, không ít người do hấn đưa đến, tại quan văn bên kia, coi như là môn sinh rồi.

Hôm nay thấy hấn ăn phải cái khổ này, cũng đều ủy khuất vì hấn, rồi lại không ai dám đi thay hấn nói chuyện, đành phải như đầu gối, động cũng không dám động.

Mắt thấy sắc trời đã sắp tối đen, bụng Thẩm Ngạo trống trơn, Lương Văn Xây không tức giận, hấn lại tức giận, trừng mắt nổi giận nói: “Người làm Đô Đốc kiểu này là như thế nào, thích lừa gạt hay sao? Hơn mười vạn nạn dân kêu than đòi xin thực phẩm, chỉ chờ người quyết định, người lại chậm trễ như thế, là cái đạo lý gì? Hấn là người cùng một mặt hàng với Văn Tiên Chi, không để ý đến nạn dân chết sống sao?”

Lương Văn Xây sợ nhất, đúng là Thẩm Ngạo gấn hấn liền cùng một chỗ với Văn Tiên Chi, lúc này, cái mặt mũi gì cũng chẳng thêm quan tâm nữa rồi, lên tiếng khóc lớn, nói: “Mặt tướng vô tài vô năng, làm trễ nãi đại sự của vương gia, thật sự không nghĩ ra chủ ý, xin điện hạ xử trí!”

Thẩm Ngạo hừ lạnh nói: “Lớn mặt, đã không có chủ ý, làm sao có thể ngồi địa vị cao, chẳng lẽ là ngồi không ăn bám?”

Lương Văn Xây trong lòng kêu to, cái địa vị cao này là Bình Tây Vương người gọi ta ngồi lên trên cơ mà, chiếm chức vị mà không làm việc, cũng là tội điện hạ người nhất định phải đặt lên trên đầu của ta, lúc này lại tới mắng ta? Trong lòng có muôn vàn ủy khuất, nhưng vẫn không dám nói ra, đành phải nói: “Tha mạng, tha mạng!”

Mặt Thẩm Ngạo âm trầm, nói: “Chậm trễ một nén nhang, liền có thật nhiều nạn dân đói khổ lạnh lẽo, huống chi là chậm trễ hai canh giờ? Làm quan như vậy, trong lòng có tồn lấy một ý nghĩ đến dân chúng? Đến, bắt đi, chém đầu thị chúng, răn đe!”

Lương Văn Xây nghe xong, cả người hồn lìa khỏi xác, cao giọng kêu to: “Mặt tướng oan uổng.”

Chúng tướng tá cũng đều không nhìn được nữa rồi, cái này nói rõ là đẩy người lọt hố à, vì vậy ào ào đứng ra, nói: “Điện hạ, Lương Đô Ti bình thường gần đây làm theo việc rất tuân thủ quy tắc, lại là lão tướng sa trường, công lao vô số, sao không cho hấn một cơ hội dềm bù?”

Lại có có người nói: “Lương Đô Ti lớn tuổi, nhất thời nghĩ không ra cũng là chuyện bình thường, kính xin điện hạ cho hấn một ít thời gian nữa.”

Sắc mặt Thẩm Ngạo mới thoáng hòa hoãn một tý, thần nhiên nói: “Nói cũng đúng, Lương Văn Xây, bốn vương nghe nói qua về người, tuy không có kiến thức gì, vẫn thực sự cống hiến sức lực cả đời vì nước, bốn vương cũng không đành lòng trừng phạt, nhưng trước mắt, sự tình khẩn cấp, người cũng nên cầm chủ ý ra mới tốt.”

Lương Văn Xây chảy đầy nước mắt, nói: “Mặt tướng thật không hiểu mình có thể lấy ra cái chủ ý gì.”

Thẩm Ngạo thở dài một hơi, nói: “Đã như vậy, bốn vương có một đề nghị, không biết Lương Đô Đốc có chịu tiếp thu hay không?”

Lương Văn Xây sống hơn nửa đời người, cái sóng to gió lớn gì chưa từng gặp qua, nhưng chưa từng hung hiểm như hôm nay, chỉ cảm thấy, đầu của mình, chỉ là đang gối lại trên cổ của mình, sớm chiều khó giữ được.

Chết mất một mình hấn thì cũng thôi, ai biết Thẩm Ngạo này có thể lại tiếp tục điên lên hay không, cứ thế mà đem toàn bộ một nhà già trẻ của mình ra tính số.

Lúc này, cái đầu trở lại vị trí, cảm giác hình như mình bị Bình Tây Vương lừa gạt rồi, Bình Tây Vương này nói là đề nghị, hấn nào dám bất tuân? Nói rõ là bảo mình nghe hấn ‘đề nghị’ rồi đi làm việc.

Hấn do dự một chút, nói: “Xin điện hạ bảo cho ta biết!”

Thẩm Ngạo cười ha hả, nói: “Nói gì vậy? Người là quyền Đô Đốc, bốn vương chỉ cho người một đề nghị để tiếp thu, bảo cho biết làm cái gì? Giống như là bốn vương ra lệnh cho người không bằng.”

Mặt mọi người phía dưới đều kéo dài, trong lòng đều nói, người ngồi như vậy, người ta quỳ hai canh giờ, dám không tiếp thu ý kiến của người sao?

Lương Văn Xây cười khổ, nói: “Vâng, mặt tướng nghe điện hạ đề nghị, xin điện hạ chỉ rõ.”

Thẩm Ngạo tinh thần phấn chấn, nghiêm túc nói: “Trước mắt, sự tình khẩn cấp, trì hoãn nhiều thêm một ngày, sẽ làm cho sanh linh đồ thán, sao Đô Đốc không mời thương nhân buôn lương trong thành đến? Nghe nói bọn hắn đều tàng trữ gạo, liền làm cho bọn họ đem lương thực dâng lên, quan phủ thương dân cùng nhau vượt qua cửa ải khó, như thế nào?”

Trong lòng Lương Văn Xây không khỏi run rẩy một chút, lại là kêu to khổ quá vậy, thương nhân buôn lương trữ hàng lương thực vốn là lợi chữ làm giàu, sao có thể chịu quyên lương thực ra ngoài? Quả thực chính là chê cười.

Lương Văn Xây run rẩy nói: “Nếu thương nhân bán lương thực không chịu cho thì sao?”

Thẩm Ngạo khẽ cười cười, nhẹ nhàng nói: “Nếu không chịu cho, cái này là phá hỏng việc đoàn kết thương dân, là trữ hàng đầu cơ tích trữ, tổn hại sinh linh Đại Tổng ta, Lương Đô Đốc, người nói nên làm cái gì bây giờ?”

Lương Văn Xây bây giờ mới hiểu được ý tứ của Thẩm Ngạo, thì ra, hắn gọi mình đến, chính là vì cái này.

Trời có mắt rồi, thủ lĩnh thương nhân kia chính là Trịnh Quốc công, đó cũng là nhân vật không thể động đến, người ta có con gái được ân sủng trong cung, ảnh hưởng của người Hoài Châu ở trong triều đình cũng là không nhỏ, chính là Trắc trấn bên này, ai dám nói chưa từng thu lễ vật Trịnh gia hắn?

Không chịu cho, mình có thể làm gì Trịnh Quốc công bây giờ? Những lời này, nên hỏi lại là, nếu mình thúc Trịnh gia chỉ lương thực, Trịnh gia sẽ xử lý mình ra sao mới đúng.

Lương Văn Xây lí nha lí nhí nói: “Mặt tướng không biết.”

Không biết chính là lừa gạt, đáng tiếc, Thẩm Ngạo cũng không phải người dễ gạt gẫm, sắc mặt nghiêm túc, vỗ bàn, nổi giận nói: “Không biết? Người thân là một tổng trấn, rõ ràng không biết? Mặt thấy Thái Nguyên muôn người chết đói khắp nơi trên đất, dân chúng lầm than, vậy mà người không biết? Đồ hỗn láo, người chính là làm Đô Đốc như vậy hay sao?”

Hắn nheo mắt lại, nhìn Lương Văn Xây, cười lạnh nói: “Những lời này là người nói, bốn vương đã nói trước, nếu thật sự có người chết đói, người là quyền Đô Đốc, đi đền mạng đi, chết mất một người nạn dân, bản thân mình tạ tội, chết hai người, thêm lên trên người con trai trưởng nữa, chết mất ba người rồi, liền giết ba người nhà của người, người cẩn thận tự định giá, đừng tưởng rằng bốn vương là quả hồng mềm, để cho bốn vương tức lên, Văn Tiên Chi sẽ là tấm gương của người!”

Một câu đe dọa này, nếu người khác nói ra, còn có thể không cho là thực, nhưng Bình Tây Vương vừa giết cả nhà Văn Tiên Chi, đầu lâu một nhà già trẻ kia còn treo ở trước cửa phủ, dù là ai cũng không dám khinh thường.

Lương Văn Xây nghe được, can đảm đều rút đi hết, vẻ mặt đưa đám, nói: “Mặt tướng hiện tại biết rồi, nếu gian thương không giao nộp lương thực ra ngoài, đó chính là tội không thể xá, trên là không lo âu vì triều đình, dưới là làm khó dân chúng, lòng muông dạ thú, rõ ràng rành, mặt tướng cho rằng, có thể bắt giam tra khảo bọn chúng.”

Thẩm Ngạo cười rộ lên, nói: “Lúc này mới có bộ dạng Đô Đốc, chỉ là, bắt giam khảo vấn quá nhẹ rồi, xét nhà mất đầu đi, bọn hắn không tự mình dâng lên, chẳng lẽ biên quân là người mù lừa kẻ điếc, chẳng lẽ mình không biết đi lấy? Phú không đầu cùng quan, đây là lời lão tổ tông nói, không nghe lời, lấy đầu hắn!”

Lương Văn Xây không khỏi hít một hơi khí lạnh, cũng chỉ có thể khúm núm nói: “Điện Hạ nói rất đúng, nói rất đúng.”

Thẩm Ngạo đi xuống bàn xử án, nâng Lương Văn Xây dậy, nói: “Lương Đô Đốc, tính mệnh mười vạn dân chúng đều gắn bó tại trên người Đô Đốc, Đô Đốc cứ ngồi xuống trước, người đâu, còn không mau đi mời toàn bộ thương nhân bán lương thực trong thành đến? Tên nào không dám tới, liền niêm phong cửa hàng

Thanh âm nứt xương liền truyền ra, Hứa Bằng gào rú thê lương, đã muốn ngắt đi.

... ..

Tại đây, trong Bạch Hổ sở, trong lòng tất cả mọi người run sợ, chỉ nghe bên ngoài có người nói: “Đi lấy nước đến, giội tỉnh, tiếp tục đánh.”

Tiếp theo, liền truyền ra thanh âm Hứa Bằng tự nhiên tỉnh lại, lại là một tiếng rống to thê lương.

Hai mươi trượng, đối với quân sĩ mà nói, có lẽ còn có thể chèo chống, nhưng đối với Hứa Bằng, chủ sự sống an nhàn sung sướng như vậy, cho dù thừa nhận vẫn có thể sống, nhưng xương đùi bị đánh nát, huyết khí bế tắc, chỉ sợ cũng sống không được mấy ngày.

Hứa Bằng bên ngoài vốn là chèo chống thêm hai trượng, liền bắt đầu khóc lớn, đau khổ cầu khẩn: “Điện hạ...ta không làm chủ được, lão gia nhà ta mới có thể làm chủ, điện hạ tha mạng!”

Thẩm Ngạo một lần nữa ngồi trở lại vị trí, âm trầm bất định mà nói với Lương Văn Xây: “Thấy được chưa? Lương Đồ Đốc, lúc này mới có bộ dáng, vừa rồi cái bộ dạng khúm núm kia của ngươi, nên đối với lương dân, đối với mấy điều dân này, không cần khách khí như vậy, đánh chết cũng được.”

Lương Văn Xây dở khóc dở cười, còn phải giả trang ra một bộ bộ dạng cẩn thận giáo, nói: “Mặt tướng nhớ kỹ.”

Sĩ quan cấp cao phía dưới lúc này cũng toàn thân không được tự nhiên, nhưng đều là một cử động nhỏ cũng không dám, phảng phất như người ăn hình phạt là bọn hắn.

Chân tay luống cuống nhất, tự nhiên là những thương nhân bán lương thực kia, thực thương nhân bán lương thực lúc này đã là hai mặt nhìn nhau, trong lòng cực kỳ kêu khổ, vừa rồi còn có mấy phần gan lớn, hôm nay, tuy cũng đầy tức giận, nhưng không ai dám nói một tiếng nào.

Đánh xong hai mươi trượng, Thẩm Ngạo chậm rãi mà uống trà, đưa mắt liếc nhìn Hứa Bằng hấp hối bị kéo lên, lúc này, hạ thân Hứa Bằng đã huyết nhục mơ hồ, bị hai giáo úy mang lên, mới không bị co quắp, vừa rồi đã không biết ngắt đi mấy lần, tuy cũng bị nước giội tỉnh, khí trời lại lạnh, bị nước lạnh giội vào, lập tức lại là hàm răng run rẩy, đông lạnh không chịu đựng nổi, chỉ sợ cũng chỉ còn lại có một hơi cuối cùng này.

Thẩm Ngạo nhìn hắn, thản nhiên nói: “Ngươi mới vừa nói, chỉ có lão gia nhà của ngươi có thể làm chủ?”

Hứa Bằng ngay cả khóc cũng không khóc ra được, chỉ chầm chậm gật đầu.

Thẩm Ngạo thản nhiên nói: “Người đâu, đưa vị Hứa chương quỳ này trở về, mặt khác, lại mời Trịnh Khắc đến, nhớ kỹ, dẫn một đội giáo úy đi, Trịnh Khắc không đến, liền trực tiếp lục soát cửa hàng Trịnh gia.”

Biệt viện Trịnh phủ, nửa canh giờ cũng không có tin tức truyền lại, mắt thấy sắp đến giờ Tý, bên trong căn phòng này vẫn đang đốt đèn, ngọn đèn dầu chập chờn, một bóng người chiếu lên trên mặt đất, khi thì kéo dài, khi thì ngắn lại.

Cái bóng này đi tới đi lui trong sảnh, mà lại rất có quy củ, từ đằng đông, đi về phía tây mười bước, lại quay thân, mười bước trở về, cái khuôn mặt cũ râu tóc bạc trắng kia như có điều suy nghĩ, lại có chút ít gấp gáp khó dần nổi.

Lúc này, đám thương nhân bán lương thực đã bị gọi đi phủ đại đô đốc, dụng ý Bình Tây Vương đã muốn rõ ràng rành, nhưng Hứa Bằng còn chưa có trở lại, cũng không biết rốt cuộc như thế nào?

Lúc này Trịnh Khắc thậm chí đã hối hận, sớm biết như thế, chính mình nên đi đi lại lại một tý, qua đó xem mới tốt, không có Trịnh Quốc công này tọa trấn, những thương nhân bán lương thực kia đâu phải là đối thủ của Thẩm điên cuồng?

Trong lòng của hắn càng nghĩ như vậy, lại càng là lo lắng, trước mắt, triều đình còn không biết tin tức Thái Nguyên, đợi thời điểm biết được, phái khâm sai ra điều tra, đó cũng là một tháng chuyện sau đó rồi, ở phía trong một tháng này, họ Thẩm có thể làm rất nhiều sự tình, hắn đã thành chó điên, Trịnh Khắc cũng phải cảnh giác, không để bị chó điên cắn.

Trịnh Khắc rốt cục vẫn phải ngồi xuống, không yên lòng nhìn sách một hồi, nhưng thật lâu không lật giấy, đủ để thấy tâm tư của hắn căn bản không ở trong sách.

768. Chương 721: Mười Hai Canh Giờ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 721: Mười hai canh giờ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Bên ngoài truyền ra thanh âm chó sủa, Trịnh Khắc động lỗ tai, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ là Hứa Băng kia trở về phục mệnh?

Lúc này lại nhàn nhã, nghiêm túc xem sách, quả nhiên, bên ngoài truyền ra tiếng bước chân nóng nẩy, người bên ngoài nói chuyện, rõ ràng không phải Hứa Băng, mà là người nhà trong phủ, người này nói: “Lão gia, Hứa chương quây đã trở lại.”

Trịnh Khắc nhíu mày, trên mặt không vui nói: “Đã trở lại, vì sao không đến gặp lão phu?”

Người bên ngoài lí nha lí nhí nói: “Chân Hứa chương quây không thể đi được, tại phủ đại đô đốc ăn phải hai mươi cái gậy gộc, đã kêu Đại Phu trị thương cho hắn, Hứa chương quây nói, Bình Tây Vương muốn lão gia đi phủ đại đô đốc một chuyến, nếu lão gia không đi, lính của hắn đã vây quanh quán lương thực Trịnh ký, tùy thời muốn xông vào truy tìm.”

Trịnh Khắc vỗ bàn, lúc này rốt cuộc cũng bắt chập cái gì tôn nghiêm, cả giận nói: “Họ Thảm điên rồi! Hứa Băng ở nơi nào, dẫn lão phu đi gặp hắn.”

Từ trong sảnh đi ra, người nhà đằng trước cầm đèn dẫn đường cho Trịnh Khắc, đến một chỗ sương phòng, Trịnh Khắc giơ chân lên, đi vào trong, trước mặt đứng phải một người đại phu, đại phu này đang vuốt râu lắc đầu, thấy Trịnh Khắc, vội vàng hướng Trịnh Khắc hành lễ.

Trịnh Khắc hỏi: “Thương thế như thế nào?”

Đại Phu cười khổ nói: “Chính là có thể sống, cái chân này cũng đã bị phế đi.” Thanh âm của hắn rất thấp, tận lực không để cho Hứa Băng bên trong nghe thấy, tiếp tục nói: “Tiểu nhân đã đắp thuốc cho hắn, có thể vượt đi qua hay không, liền xem chỗ tụ huyết có thể tan ra hay không, nếu huyết khí bế tắc kinh mạch, nhiều nhất nửa tháng, ít thì ba ngày, sẽ...”

Mặt Trịnh Khắc âm trầm, gật đầu nói: “Đi vào trong kho phòng linh thương đi.” Dứt lời, liền đi vào.

Hứa Băng là nô tài của hắn, cái gọi là đánh chó còn phải xem chủ nhân, Thảm Ngạo ở trước mặt nhiều người như vậy, đánh Hứa Băng thành như thế, đơn giản chính là muốn cho Trịnh Khắc hắn một màn hạ uy phong.

Trịnh Khắc nhìn thương thế Hứa Băng trên giường, cả cái chân kia đã nát như, hắn trầm mặt, giật cái găm đòn, ngồi ở dưới giường, nói: “Thảm Ngạo kia nói như thế nào?”

Hứa Băng thấy Trịnh Khắc tựa như chó nhà có tang, thấy chủ cũ, nhất thời khóc sụt sùi, thật vất vả mới đem sự tình từ đầu chí cuối mà nói ra, Trịnh Khắc cười lạnh, nói: “100 văn có thể mua lương thực Trịnh gia ta sao? Người như vậy, còn chưa sinh ra trên đời này.”

Hứa Băng nói: “Sợ là sợ họ Thảm kia, cái gì cũng không để ý, thật sự động đến việc binh đao...”

Trịnh Khắc cười lạnh, ngắt lời nói: “Hắn dám!” Lập tức đứng lên, nói: “Người từ từ đừng thương, lão phu đi gặp hắn.”

Biệt viện Trịnh phủ suốt đêm chuẩn bị một cái kiệu mềm, bốn kiệu phu cùng mười mấy hộ vệ từ thiên môn đi ra, chỉ một lúc sau, cửa lớn mở rộng ra, Trịnh Khắc mặc một bộ Tử Kim công phủ, đầu đội Ngũ xà quan lên, được mấy người nhà hộ tống, chui vào cỗ kiệu.

Trong kiệu, ngồi vào chỗ của mình xong, hắn thản nhiên nói: “Phủ đại đô đốc.”

Kiệu phu vững vàng mà nâng kiệu lên, bước chân nhanh chóng đi qua hướng phủ đại đô đốc kia, cái phủ đại đô đốc này một mảnh đèn đuốc sáng trưng, bên ngoài, trăm giáo úy xếp một hàng, trang nghiêm túc mục, cỗ kiệu còn chưa tới gần phủ đại đô đốc, lập tức có hai kỵ binh giáo úy phóng ngựa tới, trường đao vung ra, quát to: “Xuống ngựa rời kiệu!”

Kiệu phu dám bọn họ thoáng cái đã nghỉ chân, lại cũng không dám buông cỗ kiệu, chờ Trịnh Khắc trong kiệu phản ứng.

Trịnh Khắc là Quốc công, chính là ngồi kiệu đến trước cửa cung, cũng không có kiệu đối đãi vô lễ như vậy, cũng là nhất thời giận không kềm được, nhưng hôm nay, Quốc công gặp gỡ binh, lại cũng chỉ có thể cúi đầu nhẫn nhịn, một hơi không phát ra được, chậm rì rì nói: “Lão phu muốn xuống đi bộ một chút.”

Cỗ kiệu đặt ở dưới đất tuyết, Trịnh Khắc từ trong kiệu chui ra, đi bộ đến trước cửa phủ đô đốc, lại có hai giáo úy ngăn hắn lại, nói: “Người đến là người phương nào.”

Trịnh Khắc cất cao giọng nói: “Trịnh Quốc công.”

“Chờ, ta đi thông báo,” giáo úy đứng là không để hắn đi vào, lại chậm rì rì mà đi thông báo trước.

Trịnh Khắc rất là không kiên nhẫn mà chờ trước cửa một nén nhang, giáo úy đi thông báo kia mới khoan thai đến chậm, nói: “Mời Trịnh Quốc công yết kiến.”

Trịnh Khắc bước nhanh đi vào, đến Bạch Hổ sở, thấy tại đây có mấy chục ngọn đèn dầu, chiếu sáng như ban ngày, bên trong có rất nhiều người ngồi, trong đó lại có nửa số đều là Trịnh Khắc nhận ra, nhất là những thương nhân bán lương thực kia, thấy người đến là Trịnh Khắc, ào ào đứng lên, hướng Trịnh Khắc hành lễ, nói: “Công gia mạnh khỏe.”

Trịnh Khắc chỉ hướng những người này gật gật đầu, thản nhiên nói: “Rất tốt.”

Chính là mấy tướng tá ngồi ở trong sảnh, lúc này cũng không ngừng kéo căng da mặt, bọn hắn, những người này, bình thường được không ít chiếu cố của Trịnh Khắc, hàng năm, thời điểm ngày tết, đều có một phần lễ vật đưa đến.

Làm những biên tướng này, đều rất khổ cực, phủ Thái Nguyên lại là quân sự trọng trấn, ăn không đủ, tra lại nghiêm, miệng không sạch sẽ, thường thường đều bị Ngự Sử nhìn chăm chăm đến sít sao, bổng lộc triều đình chỉ có nhiều như vậy, rất nhiều người, một nhà già trẻ, đều dựa vào Trịnh Quốc công nuôi sống.

Trịnh Khắc thân là Quốc công, quyền thế cũng không phải là nhỏ, còn đi theo hiếu kính cho bọn hắn, lại làm cho cao thấp cái Thái Nguyên này, không ít người lòng mang cảm kích, cho nên, nhìn thấy Trịnh Khắc đến rồi, lại có mười tướng tá cũng đứng lên, hướng Trịnh Khắc vấn an.

Trịnh Khắc lộ ra dáng tươi cười với mấy biên tướng này, nói: “Khó được chư vị còn nhớ rõ lão phu.” Dứt lời, liền phát áo choàng, ánh mắt rơi vào trên người Thẩm Ngạo, nhạt cười nhạt nói: “Bình Tây Vương điện hạ, như vậy được chưa? Lão phu đến đây, như thế nào ngay cả cái ghế cũng không có?”

Trịnh Khắc dù sao cũng là Quốc công, trên cấp bậc lễ nghĩa, đương nhiên không thiếu được việc để cho hắn ngồi xuống nói chuyện.

Thẩm Ngạo cười hì hì, nói: “Chậm trễ, chậm trễ, đêm hôm khuya khoắt, mời Quốc công đến, quá nhiều mộng đẹp của Trịnh Quốc công, lại là Thẩm mô không chu toàn.” Hướng ở giáo úy một bên, nói: “Đến, chuyển cái băng ghế cho Trịnh Quốc công.”

Ghế dời qua đến nơi, Trịnh Khắc ngồi xuống, liếc nhìn Lương Văn Xây trên ghế quan tòa, nói: “Lương Đô Ti thăng chức rồi sao? Thật đáng mừng.”

Lương Văn Xây hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, cười khan nói: “Ồ đâu, ở đâu.”

Trịnh Khắc mới chậm rì rì nói: “Không biết Lương Đô Đốc cùng Bình Tây Vương gọi lão phu đến, rốt cuộc là có chuyện gì muốn thương lượng?”

Lương Văn Xây nhìn về phía Thẩm Ngạo, sắc mặt Thẩm Ngạo nghiêm nghị, nói: “Quốc công là hoàng thân, thân được quốc ân, hôm nay, cái Thái Nguyên này gặp tai nạn, chẳng lẽ Trịnh Quốc công không muốn ý tứ thoáng ý tứ một chút sao?”

Trịnh Khắc cười nhạt một tiếng nói: “Xin điện hạ nói rõ xem, như thế nào mới là có ý tứ?”

Thẩm Ngạo hì hì cười nói: “Cái này rất dễ dàng...” Tiếp theo, liền nói sự tình dùng 100 văn thu mua lương thực Trịnh gia ra.

Trịnh Khắc nghiêm túc nói: “Cái lương thực này là lão phu thu mua tám quan một đấu đến đây, há có thể để cho người dùng 100 văn cầm lấy? Nếu điện hạ muốn, lão phu chính là lỗ vốn, bán người tám quan tiền một đấu, như thế nào?”

Thu mua bao nhiêu tiền, dù sao cũng là Trịnh Khắc nói mới tính toán, hắn vừa nói như vậy, chẳng khác gì là chặn miệng Thẩm Ngạo, 100 văn muốn lấy lương thực Trịnh gia hắn? Nghĩ cũng đừng nghĩ, nếu quan phủ chịu tám quan thu một đấu lương thực, Trịnh Khắc cũng không ngại.

Hai mắt Thẩm Ngạo trầm xuống, trong lòng biết đây là đàm phán không ổn rồi, cười lạnh một tiếng, nói: “Quốc công nói chuyện cười sao?”

Trịnh Khắc nghiêm túc nói: “Điện hạ xem lão phu giống như đang nói giỡn sao?”

Trong Bạch Hổ sở này, nếu nói là có ai không sợ Thẩm Ngạo, cũng chỉ có Trịnh Khắc này thôi, thân phận hoàng thân của Trịnh Khắc bày biện ở chỗ này, cho dù Thẩm Ngạo có gan lớn như trời, lại có thể thế nào?

Thẩm Ngạo bỗng nhiên đứng dậy, nói: “Nói như vậy, Quốc công phải không tình nguyện phát lương thực cứu tế dân chúng rồi?”

Trịnh Khắc vuốt râu, cười nhạt một tiếng, nói: “Cứu tế dân chúng là sự tình của quan phủ, cũng là sự tình của khâm sai Bình Tây Vương, có quan hệ gì đến lão phu đâu? Nếu Bình Tây Vương không có lương thực để ăn, lão phu có thể vì điện hạ chuẩn bị một bộ bát đĩa, nhiều hơn nữa, cũng chẳng có.”

Trịnh Khắc đoán chừng, Thẩm Ngạo không có lương thực, hôm nay đã là chó cùng rứt giậu, lại không gom góp nổi lương thực, đến lúc đó, lại chết đói trên vài vạn người, dù sao cũng không có liên quan đến mình, nhưng Thẩm Ngạo thân là khâm sai, vốn là không rõ tội mà giết đại Đô Đốc Thái Nguyên, lại làm nạn dân chết đói, hai cái tội này xác định, chính là thần tiên cũng không cứu được hắn.

Thẩm Ngạo thở dài, nói: “Cứu một mạng người hơn xây tháp 7 tầng tháp, Quốc công ngay cả đạo lý này cũng không hiểu sao?”

Trịnh Khắc căn bản không để ý tới hắn, chỉ là đóng mắt ngồi yên một chỗ.

Sắc mặt Thẩm Ngạo đột nhiên biến đổi, dè chừng Thượng Phương bảo kiếm xuống, nói: “Quốc công không hiểu, thực sự không dám, chỉ là... cái lương thực này, bốn vương nhất định phải lấy, Quốc công tưởng bốn vương gọi người tới, chỉ nói là chuyện cười sao?”

Trịnh Khắc cười lạnh nói: “Điện hạ nói giỡn hay không, có quan hệ gì đến ta đâu?”

Nếu là ở đời sau, có chút ngành sản xuất đặc thù, không thể đồng ý giao dịch thì phải dùng dao găm rồi, nhưng Thẩm Ngạo lại cười ha hả, nói: “Quốc công đã nói như vậy, cũng dễ xử lý rồi, bốn vương cho người mười hai canh giờ tự định giá, bốn vương có phải là đang nói giỡn hay không, Quốc công tự mình định giá đi, mười hai canh giờ về sau, nếu Trịnh gia không phải chịu giao lương thực, bốn vương liền thật sự muốn mở một hôm nói giỡn cùng Quốc công.”

Trịnh Khắc chỉ cho rằng Thẩm Ngạo đang tìm lối thoát cho mình, cười nhạt nói: “Điện hạ tự tiện.”

Thẩm Ngạo không ý kiến gì nữa, chỉ nói: “Người đâu, mời chư vị thương nhân bán lương thực đi ra ngoài.”

Hắn hướng những thương nhân bán lương thực khác, nói: “Các người cũng giống như vậy, mười hai canh giờ, nếu là trong mười hai canh giờ không để cho bốn vương một câu trả lời thuyết phục, cẩn thận đầu chó của chính mình.”

Đám thương nhân bán lương thực không yên lòng mà lên tiếng, tuy ánh mắt cũng đều nhìn Trịnh Khắc, nhưng trong lòng lại suy nghĩ, nếu như người thật sự có đảm lượng, cứ bắt Trịnh Quốc công xuất ra lương thực đi!

Trịnh Khắc dẫn người liên can từ phía trong phủ đại đô đốc đi ra, mọi người ăn ý ngồi lên trên cỗ kiệu, đều là đi về hướng biệt viện Trịnh phủ.

Đến biệt viện bên này, cỗ kiệu hạ xuống, mọi người cũng không ra khỏi kiệu, thẳng đến lúc Trịnh Khắc ra khỏi cỗ kiệu, mọi người mới ào ào chui ra.

Chỉ là, trước cửa này, ai cũng không nói lời gì, cùng nhau nối đuôi vào biệt viện, một lát sau, ở phía trong phòng, đèn phát sáng lên, mấy người trực đêm luống cuống tay chân mà nấu nước châm trà, mọi người liên can đều tự ngồi xuống phía dưới ngọn đèn dầu.

Lúc này đã đến canh ba, mặc dù là như thế, nhưng không ai mang theo vẻ ủ rũ, tinh thần đều là vô cùng phấn chấn, chỉ là, sắc mặt đều có chút khó coi.

Hôm nay, quỷ đòi mạng kia đã muốn cấp ra ngày quy định, nếu không giao lương thực, hậu quả như thế nào, ai cũng không dám đoán trước, họ Thấm làm việc gần đây không để lối thoát, ai biết đến lúc đó sẽ là cái quang cảnh gì?

Đám thương nhân bán lương thực đương nhiên cũng sợ, sợ là sợ Thấm Ngạo ra lệnh một tiếng, giáo úy, biên quân xuất động, tìm kiếm lương thực, đến lúc đó trộm gà không được, còn mất nắm gạo, chẳng phải là toi công một hồi bận rộn?

Cho nên, con mắt mọi người đều rơi vào trên người Trịnh Khắc, muốn nhìn xem Trịnh Khắc nói như thế nào, Trịnh Quốc công nói như thế nào, mọi người liền làm như thế đó.

Trịnh Khắc chậm rãi mà nhấp một hớp trà nóng, sắc mặt bình tĩnh, không nhìn ra có cái gì khác thường, mắt thấy tất cả mọi người nhìn mình, không khỏi bật cười, nói: “Đều nhìn lão phu làm cái gì? Thấm Ngạo muốn đối phó, cũng không phải một mình lão phu, chẳng lẽ muốn lão phu đưa chủ ý ra sao?”

Lúc trước, Hoàng Đình trúng một cái tát kia ngượng ngùng cười nói: “Chúng ta đều coi Quốc Công gia như Thiên Lô, sai đâu đánh đó, Quốc Công gia nói ngoan ngoãn mà nộp lương thực, chúng ta cũng tuyệt đối không cau mày, nếu Quốc Công gia nói là muốn cùng cái kia họ Thấm chống đối đến cuối cùng, chính là núi đao biển lửa, chúng ta cũng chỉ có cách kiên trì quần nhau cùng họ Thấm kia.”

Trịnh Khắc cười cười, nói: “Lão phu lại muốn nghe người nói thế nào, cái lương thực này nên giao hay không giao?”

Hoàng Đình nhú mày, chần chờ nói: “Cái lương thực này, nếu nộp lên, Hoàng gia ta không thể lợi nhuận, ngược lại, còn phải bù vào hơn mười nghìn quan, nếu không giao, dùng lợi nhuận trước mắt bán đi, hơn nữa còn có sinh ý cầm đồ, chỉ mấy tháng này, ít nhất có thể lợi nhuận 1000 vạn quan.

Tính toán như vậy, tại hạ đương nhiên là không chịu giao, còn nói nữa, vì làm thành cái mua bán Thái Nguyên này, Hoàng gia ta không biết đã chậm trễ bao nhiêu sinh ý, nếu sắp thành lại bại, lại rút mấy chục nghìn quan vào, Hoàng gia cửa nhỏ nhà nghèo, đâu chịu nổi giày vò như vậy?”

Vài người còn lại cũng phụ họa, nói: “Hoàng huynh nói không sai, Lưu gia chúng ta cũng như thế, cái sinh ý này, làm thành rồi, chính là rửa tay chậu vàng cũng đủ mấy đời chi dùng, một cái cọc đại phú quý, há có thể nói bỏ liền bỏ? Họ Thấm nói câu đầu tiên có thể hù chúng ta sợ sao?”

Hoàng Đình thấy rất nhiều người lên tiếng ủng hộ chính mình, không khỏi vuốt râu cười ha ha, nói: “Đúng là đạo lý này, cuộc sống nhân sinh trăm năm, thật vất vả mới đụng được cơ hội như vậy, há có thể nhìn hắn từ trong tay chạy đi?”

Trịnh Khắc một vừa uống trà vừa nghe, thấy mọi người không nói, liền nói về hướng mấy thương nhân bán lương thực trầm mặc: “Các người cũng có ý tứ này?”

Mấy người kia đứng lên nói: “Nguyện được ăn cả ngã về không.”

“Tốt!” Miệng Trịnh Khắc run rẩy một chút, hơi có vài phần kích động, nói: “Sự tình làm một nửa, tình nguyện cả bàn đều thua, cũng không thể chấp tay nhận thua, nói thật cho các người, họ Thẩm giết Văn Tiên Chi, đã là tội lớn ngập trời, triều đình sắc sử cũng không quá một tháng nữa sẽ đi ra, sớm muộn gì cũng muốn khóa hắn vào kinh, hắn đây là muốn chó cùng rứt giậu, thừa dịp một hơi cuối cùng, bức chúng ta giao lương thực ra, cái lương thực này, tuyệt đối không thể giao!”

Trịnh Khắc chém đinh chặt sắt mà tiếp tục nói: “Mười hai canh giờ đi qua, nếu hắn đến thúc lương thực, các người chỉ để ý nói, lương thực đã chào hàng bán hết, tối nay liền dời lương thực đi, bán hàng sạn, tìm một ít tâm phúc, bắt đầu tàng trữ những lương thực này.”

Giấu lương thực, cũng không phải khó, những thương nhân bán lương thực này đã dám tới nơi đây làm cái mua bán mất đầu này, đâu thể không có chuẩn bị? Phàm là bán lương thực, đều có hàm thật lớn để mà tồn trữ lương thực, vậy cũng là buôn bán bí mật, là một quy củ lừa gạt.

“Nếu họ Thẩm kia dẫn người đến, kê biên tài sản thì sao?” Hoàng Đình không khỏi hỏi.

Trịnh Khắc cười nhạt, nói: “Cứ để cho hắn đi kê biên, hắn không kê biên được, đến lúc đó, không có lương thực, hắn cũng không thể chém đầu mọi người, chỉ cần gắt gao cắn chuyện không có lương thực, hắn có thể thế nào?”

“Nhưng sinh ý làm sao bây giờ?”

Trịnh Khắc cười lạnh nói: “Để những người kia bị đói trước, đợi Thẩm Ngạo bị bắt vào kinh rồi, chúng ta lại bán, đến lúc đó, đừng nói là mười quan, chính là hai mươi quan, người cực đói còn không phải ngoan ngoãn bỏ tiền ra sao? Đến lúc đó, lại dùng giá thấp, trắng trợn thu mua khế ước, khế đất, khế ước mua bán nhà cùng đồ cổ bảo vật, chuyển tay như thế, chỉ sợ lại thu lợi cực lớn.”

769. Chương 722: Tòng Phạm

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 722: Tòng phạm

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tơ lụa, châu ngọc, ruộng đồng cao, chỗ ở, những vật này, không thể ăn, đầu cơ tích trữ độn hàng như vậy, chỉ sợ không cần hai tháng, đồng tiền, vàng bạc cả Thái Nguyên thành sẽ chảy vào trong tay thương nhân bán lương thực, còn có thổ địa, bất động sản, đồ cổ tranh chữ các loại...

Lúc thật sự không cầm ra hiện ngân, ngoại trừ đem mấy cái gì đó, tại lúc thái bình giá trị nghìn quan, bán ra được trăm quan, ngàn quan, để đổi hơn mười đấu lương thực duy trì mạng sống, còn có thể có biện pháp nào khác sao?

Mọi người nghe xong Trịnh Khắc nói xong, đều là bắt đầu phần chấn, giá trị cả thành Thái Nguyên khó có thể tính toán, hiện tại không thứ đáng giá, nhưng vượt qua vài năm, giá trị sẽ trở mình cái gấp trăm lần, nghìn lần.

Trịnh Khắc cười nói: “Tháng trước có một sự tình như vậy, có người cầm một bức chữ viết của Nhan Chân Khanh đến cầm, chư vị có biết bức chữ viết này giá trị bao nhiêu không?”

Tất cả mọi người duỗi dài cổ ra chờ.

Trịnh Khắc cười nói: “Hai trăm quan!”

Hoàng Đình hít một hơi, không khỏi nói: “Nhan Chân Khanh chính là người viết chữ số một số hai thiên hạ, người đời Đường vô cùng ưa thích, còn nữa, hần viết chữ lại ít, chính là tất cả phiên quốc cũng đều là tranh mua, lúc tại hạ ở Giang Nam, nghe nói có người dùng mười một nghìn quan mua một bức chữ của hần, cái bức chữ viết này, ít nhất cũng đáng năm vạn quan.”

Trịnh Khắc thổi bọt trà, cười nói: “Năm vạn quan gì đó, chỉ đổi 100 đấu gạo, nếu dùng giá lương thực hiện tại đến tính toán, cũng chỉ có thể đổi hai mươi đấu thôi, nhưng người cũng phải ăn cơm, giữ lại thứ này, lại không thể nhét đầy cái bao tử, không ăn sẽ chết đói, thay đổi chư vị, nguyện ý để một nhà già trẻ, tất cả đều chết đói, hay là ngoan ngoãn đem thứ này ra, đổi lấy lương thực?”

Hoàng Đình nói: “Tự nhiên là mạng sống quan trọng hơn.”

Trịnh Khắc nuốt một hớp trà vào, cười ha ha, nói: “Đúng là đạo lý này, người đã chết, thật sự không làm được gì rồi, đạo lý này ai cũng hiểu.*

Trước mắt, đại đa số người vẫn chỉ là chút ít hoa phục, đồ vớ vẩn, nhưng đợi những vật này đều đưa đi hết rồi, chính là thời điểm xuất ra của cải, cho nên, khoản mua bán này, chỉ cần làm tốt, chính là phú quý, Trịnh mỗ cũng muốn nhúng tay, không làm sao hơn, chỉ lấy chữ lợi vào đầu, liệu mình đánh cược một lần.”

Muốn cổ động sĩ khí những thương nhân bán lương thực này, căn bản không cần phải nói cái gì đại nghĩa, Trịnh Khắc chỉ nói mấy câu đó, liền khiến cho mọi người đều quyết tâm, chỉ cần có thể suy nghĩ cẩn thận, còn có cái gì không dám làm hay sao?

Thẳng đến canh năm đi qua, mọi người mới ào ào tản đi, đều tự trở về quán lương thực, giải quyết tốt công việc.

Tăng sáng ngày mới, sai dịch trong thành thức dậy cực sớm, lương thực ở phía trong kho chứa gạo chỉ còn lại có một ngàn đấu cuối cùng, nhưng nên phát vẫn phải phát, rạp cháo bị nện rồi, lại làm lại một chút, bếp lò có lẽ là đã có sẵn, nạn dân ở bên trong thành nghĩ thấy được hương cháo, lập tức tuôn đi qua, hôm nay có chút ít dị thường, tất cả mọi người trầm mặc, lại sắp xếp thành hàng dài.

Phủ đại đô đốc bên này, Thẩm Ngạo sớm đã trở về hành dinh khâm sai, chỉ để lại Lương Văn Xây, Lương Văn Xây quyền Đô Đốc này thật sự có chút không yên lòng, trong lòng suy nghĩ, lúc nào triều đình đến bắt Bình Tây Vương, mình cũng sẽ chấm dứt, kết quả tốt nhất là chạy trở về, đi làm Đô Ti, nếu như không may mắn, nói không chừng còn bị áp giải vào kinh thành cùng Bình Tây Vương nữa.

Trước mắt, Bình Tây Vương nói rõ, muốn hần ở phía trước mở đường, đi thu thập những gian thương kia, nếu không nghe lời, Bình Tây Vương xoay đầu lại, nói không chừng liền thu thập mình, hiện tại, nếu theo như Bình Tây Vương phân phó đi làm, đến lúc đó, Bình Tây Vương xong rồi, Trịnh Quốc công tám phần là muốn tính toán sổ sách cùng mình.

Thế khó xử qua đi, cuối cùng đi ngang dọc, trước mắt, nếu như đã bị người kéo xuống nước, còn có cái gì do dự hay sao? Chỉ mong trời có mắt, trời cao phù hộ Bình Tây Vương muôn đời trường tồn...

Muôn đời trường tồn, cái từ này có chút điềm xấu, nhưng Lương Văn Xây là người thô kệch, chữ to hần nhận thức chỉ có vậy, nếu bắt hần nghiền ngẫm từng chữ một, chính là làm khó hần.

Cái mười hai canh giờ này, là từ giờ mẹo tính lên, cho nên, hiện tại chỉ là buổi trưa, khoảng cách tối hậu thư còn mười canh giờ, Lương Văn Xây có chút không yên lòng, đợi dùng qua điểm tâm giữa trưa, thời điểm đi ngồi công đường xử án, liền có giáo úy tới, nói: “Điện hạ đưa xuống một mật lệnh đến, mời Lương Đô Đốc nhìn xem.”

Nói là mật lệnh, kỳ thật chính là hạ thánh chỉ, Lương Văn Xây nào dám không nghe? Lập tức tiếp nhận, sắc mặt lại biến đổi, không khỏi hỏi giáo úy kia: “Bình Tây Vương muốn làm gì?”

Giáo úy cười ha ha một tiếng, nói: “Điện hạ nói, đóng cửa đánh chó!”

Lương Văn Xây lắc đầu, không khỏi nói: “Thiên hạ giết không hết chó, điện hạ làm gì phải tuyệt tình như thế?”

Đối với Thẩm Ngạo, Lương Văn Xây lúc này cũng có chút bội phục, người này không cần vẻ vang, lại không cần tiền tài, một lòng chiến đấu tới cùng cùng với đám gian thương, đến tính mệnh cũng không để ý, chỉ vì

cứu sống hơn mười vạn dân chúng, người như vậy, đầu óc toàn cơ bắp.

Lương Văn Xây không khỏi lại suy nghĩ, Bình Tây Vương nhìn về phía trên rất cơ linh, sao gặp được loại sự tình này, liền không thông minh như vậy? Ai... Lão phu có lẽ là chú ý giữ mình đã, hẳn muốn làm thánh nhân, Lương Văn Xây ta chỉ có thể làm đồng lõa.

Nghĩ đến hai chữ đồng lõa, Lương Văn Xây liền không khỏi bật cười, chỉ có người gian mới có đồng lõa, trước mặt thánh nhân, cũng không biết là cái gì.

Lương Văn Xây càng nghĩ càng không hợp thói thường, đột nhiên định thần lại, lại cảm thấy ảo não, lớn tuổi, làm chuyện gì cũng muốn nghĩ đông nghĩ tây, cứ lập tức xử lý sự tình Bình Tây Vương phân phó trước vẫn tốt hơn.

Vì vậy, lập tức gọi người đánh trống, chỉ một lúc sau, sĩ quan cấp cao tất cả doanh liền tới rồi, phân ra hai lớp, cùng một chỗ hướng Lương Văn Xây hành lễ, ánh mắt mọi người nhìn Lương Văn Xây không có hàm mộ, chính là người quan hệ gần cũng không chúc mừng hẳn.

Ngược lại còn cảm thấy vị Lương Đô Ti này, lẫn lộn nhiều năm như vậy đều gió êm sóng lặng, vài chục năm nay không chết trên sa trường, hôm nay chỉ sợ sẽ gây trên sự tình này, vì vậy mà đều nhiều hơn vài phần đồng tình, càng thêm cung kính hơn vài phần đối với Lương Văn Xây.

Lương Văn Xây cũng nhìn ra tâm tư người ta, sắc mặt liền nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, tận lực không tiếp thụ đồng tình của người khác, nghiêm túc nói: “Nay quyền Đô Đốc mời chư vị đến, chính là muốn truyền đạt mệnh lệnh, từ ngày hôm nay, tất cả doanh biên quân, không cho phép lười nhác nữa rồi, Bình Tây Vương...”*

Hắn lập tức đổi giọng, bởi vì chính mình ra lệnh mà có vẻ có chút xấu hổ, vội ho một tiếng, tiếp tục nói: “Bản đốc có ý tứ là, hôm nay thành Thái Nguyên là thời buổi rối loạn, năm cửa Thái Nguyên, từ ngày hôm nay, toàn bộ phong bế, cho phép vào, không cho phép ra, Trương Siêu, Lưu chí, hai người các ngươi chia đi gác ở năm cửa, nếu như có người muốn ra khỏi thành, có thể lập tức bắt giữ, chờ đợi phủ đô đốc xử trí.”

“Tuân mệnh!” Đối với quyền Tổng đốc này, mọi người có lẽ là rất nể tình, rõ ràng một điểm nghi vấn đều không có.

Lương Văn Xây tiếp tục nói: “Đặng Thành, Vương Bất, hai người lập tức mang binh, dò xét đường đi các nơi, phạm là có người châm ngòi gây chuyện, có thể lập tức đàn áp.”

“Tuân mệnh!”

Lương Văn Xây lúc này lại tìm được một điểm khoái ý cao cao tại thượng, không khỏi có chút tiến vào trạng thái vô vi, tiếp tục nói: “Tất cả doanh còn lại, ở trong doanh tùy thời chờ lệnh, phủ đô đốc tùy thời có lệnh truyền xuống.”

“Tuân mệnh!”

Lương Văn Xây thở dài một hơi, cái Đô Đốc này vẫn còn làm được, coi như thuận lợi, tâm tư lại không khỏi rơi vào Thẩm Ngạo, trong lòng nghĩ, Bình Tây Vương lại muốn giết người sao? Ông trời của ta, cái này có phải là mượn đao lão phu hay không? Lão phu xem như chủ mưu, hay là tòng phạm, bị cưỡng bức?

770. Chương 723: Cửi Áo

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 723: Cửi áo

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thời điểm tối đêm, hành dinh khâm sai bên này nổi đèn lên, rất nhiều người từ nơi này ra vào, ngẫu nhiên truyền ra tiếng chó sủa, Đồng Hồ mang theo một đội người tuần tra các nơi, có vết xe đổ lần thứ nhất trước đó, cảnh giới lại không khỏi tăng lên rất nhiều.

Lại đi vào trong, chính là một chỗ phòng nhỏ, tại đây, lúc thời tiết lạnh, dùng để tiếp khách trong trạch viện, thay quyền sự vụ, đều tiến hành ở trong phòng nhỏ, trừ phi là việc cực kỳ quan trọng, mới có thể động đến đại sảnh ở đằng kia.

Thẩm Ngạo cũng không ngoại lệ, hắn viết một phần tấu chương, gọi người đi suốt đêm, đưa vào kinh thành.

Ở phía trong tấu chương, tự nhiên là tự biện hộ, giết Thái Nguyên đại Đô Đốc, chuyện này thật sự quá lớn, làm người nghe kinh sợ, Thẩm Ngạo trà trộn nhiều năm như vậy, đâu thể không biết lợi hại trong chuyện này? Chỉ cần tin tức rơi vào tay Biện Kinh, lập tức sẽ nhắc lên một hồi sóng gió, ảnh hưởng của nó không dưới đệ sụp.

Cho nên, thời gian để cho Thẩm Ngạo làm việc tại Thái Nguyên đã không còn nhiều lắm, sắc sử triều đình sớm muộn gì cũng tới, mấy ngày nay Thẩm Ngạo không có thời gian rảnh rỗi đi xem sách, mắt thấy khoảng cách kỳ hạn đã qua bảy canh giờ, qua tiếp năm canh giờ, qua một đêm này, về sau, nếu dám thương nhân bán lương thực không giao lương thực, hắn chỉ có lựa chọn dùng thủ đoạn thô bạo.

Hơn mười phần tấu truyền đến trên bàn xử án Thẩm Ngạo, thương nhân bán lương thực bên kia, một điểm động tĩnh đều không có, mặt Thẩm Ngạo không khỏi rét lạnh, trong lòng biết, bọn hắn đã đạt thành ăn ý, rốt cuộc cũng cứng rắn cùng với mình.

Suốt đêm, quyền đại Đô Đốc Lương Văn Xây đánh ngựa đến hành dinh nơi này, cầm đèn cầu kiến, Thẩm Ngạo mời Lương ‘Đô Đốc’ này ngồi xuống, muốn gọi người đi châm trà, Lương Văn Xây có vẻ tâm sự nặng nề, nói: “Điện hạ, có lẽ là mang rượu tới thôi.”

Lương Văn Xây này cũng không biết là làm sao vậy, tối hôm nay lại hơi có chút gan lớn, trước kia có lẽ là khúm núm, lúc này lại muốn đòi uống rượu.

Thẩm Ngạo thần nhiên cười, nói: “Tốt, liền uống rượu.”

Gọi người đưa rượu và thức ăn lên, một bầu rượu ấm đưa đến, uống cạn một ly, Lương Văn Xây mới nói: “Điện hạ, mặt tướng may mắn không làm nhục mệnh, năm nơi cửa thành đã bị đóng chặt, quán lương thực các nơi cũng gọi người theo dõi, chờ điện hạ ra lệnh một tiếng, chỉ cần thương nhân bán lương thực kia không giao lương thực ra...”

Hắn rõ ràng mới uống một chén rượu, vậy mà trên mặt liền đỏ rực, rượu tăng dũng khí con người lên, lạnh lùng nói: “Là có thể lục soát tất cả quán lương thực.”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói: “Vất vả cho Lương Đô Đốc rồi.”

Tiếp theo, trong đầu Lương Văn Xây lại buồn bực, cứ ngồi uống rượu.

Thẩm Ngạo thở dài nói: “Bốn vương làm phiền Lương Đô Đốc, một chén rượu này, coi như bốn vương mời người.” Dứt lời, bưng chén rượu nhỏ lên, đụng vào chén Lương Văn Xây.

Lương Văn Xây thở dài một hơi, nói: “Sự tình đến tình trạng hôm nay, mặt tướng còn có thể nói cái gì? Cái tội tòng phạm vì bị cưỡng bức này đã không chạy thoát, đành đi theo điện hạ, làm ra một phen kinh thiên động địa.”

Hai người chạm, cốc uống một hơi cạn sạch, trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ, có lẽ là làm võ quan vẫn lưu loát thoải mái hơn, dễ xua đuổi ý nghĩ tiêu cực, đổi lại là quan văn, chỉ sợ sớm đã rối rắm trừ trừ, khóc lóc sụt mướt.

Thẩm Ngạo lại nói: “Lương Đô Đốc yên tâm, cho dù triều đình bắt bốn vương, bốn vương cũng sẽ tận lực bảo vệ Lương Đô Đốc, bởi vì có một số việc, còn muốn Lương Đô Đốc làm.”

Lương Văn Xây không khỏi nói: “Xin điện hạ bảo cho biết.”

Thẩm Ngạo gọi người lấy một quyển sổ ghi chép, đặt trên bàn, nói: “Tại đây là một sổ sách, để dàn xếp nạn dân, phân phát trâu cày, quần áo, kiến tạo phòng mới, mỗi một mục đều rất rõ ràng, đại khái hao tổn tám trăm ngàn vạn quan, những số tiền này, đến lúc đó, bổn vương sẽ thông báo để người đưa tới, một khi bổn vương có cái gì bất trắc, Lương Đồ Đốc có thể vì bản Vương Tương làm người tốt đến cùng hay không?”

Lương Văn Xây không khỏi động dung, nói: “Lương mỗ sớm nghe nói về đại danh diện hạ, đều nói diện hạ trọng tài khinh nghĩa, hôm nay nhìn thấy, mới biết được, thì ra đều là lời đồn.”

Thẩm Ngạo cười khỏ, lúc này, ngay cả chính hắn cũng không biết, mình xem như người tốt hay là người xấu.

Hai người vừa uống rượu, vừa nói chuyện phiếm, mãi cho đến canh ba, lại đều không có ý đi ngủ, Thẩm Ngạo đêm qua ngủ rất trễ, ban ngày ngủ thẳng tới buổi chiều, cho nên lúc này cũng không hề ủ rũ, Lương Văn Xây kia sao có thể ngủ được? Chén rượu vào trong bụng, lại tinh thần hơn rất nhiều.

Chờ đến thời điểm canh năm, một người giáo úy vội vàng báo lại, nói: “Điện hạ, thời điểm không sai biệt lắm.”

Thẩm Ngạo đặt chén rượu xuống, đi ra ngoài nhìn nhìn sắc trời, thần nhiên nói: “Tất cả quán lương thực đều không có động tĩnh?”

Giáo úy lắc đầu nói: “Không có.”

Thẩm Ngạo cười lạnh, nói: “Bọn hắn thật sự là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ rồi, bổn vương cho bọn hắn cơ hội, bọn hắn coi như bổn vương không dám động đến bọn hắn sao?” Thẩm Ngạo đứng lặng trong đám sương nặng nề lúc tảng sáng, gió sáng sớm thổi qua, không nhìn thấy bất luận cái gì ủ rũ.

Lương Văn Xây đi đến, đứng ở sau lưng Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo không đếm xỉa tới, nói: “Lương Đồ Đốc, nên triệu thương nhân bán lương thực đến phục mệnh.”

Lương Văn Xây gật gật đầu, lập tức bảo người ta đi gọi đám thương nhân bán lương thực, Thẩm Ngạo cùng Lương Văn Xây đánh ngựa đến đại phủ đô đốc, nổi trống thẳng đường, Lương Văn Xây muốn ngồi lên ghế thượng thủ, Thẩm Ngạo lại vỗ vỗ vai của hắn nói: “Để bản vương tự mình đến.” Dứt lời, liền ngồi trên vị trí đầu não, cùng Lương Văn Xây ngồi xuống.

Hai lớp giáo úy, sĩ quan cấp cao ào ào đến đông đủ, mọi người hành lễ xong, liền giữ im lặng mà đứng hơi nghiêng.

Lại về sau, đám thương nhân bán lương thực mới khoan thai đến chậm, hướng Thẩm Ngạo hành lễ, Thẩm Ngạo xanh mặt nói: “Quán lương thực Trịnh ký đâu, vì sao không ai đến?”

Chúng thương nhân bán lương thực đều mím môi, cũng không trả lời.

Thẩm Ngạo lạnh lùng nói: “Bổn vương hỏi lần nữa, quán lương thực Trịnh ký đâu, vì sao không có người nào tới?”

Thương nhân bán lương thực Hoàng Đình kia nói: “Chương quây quán lương thực Hứa Băng ốm đau ở nhà, về phần Trịnh Quốc công, lão nhân gia hôm qua nhiễm chút ít phong hàn.”

Thẩm Ngạo cười lạnh, nói: “Thì ra là như vậy? Bọn hắn tới hay không, đều không có gì liên quan, bổn vương hỏi các người trước, cái lương thực này, các người giao hay không?”

Phía dưới, thương nhân bán lương thực không lên tiếng.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Giao lương thực ra, có thể cứu sống hơn mười vạn dân chúng, triều đình cũng sẽ không để các người có hại chịu thiệt, chính là lợi nhuận ít một chút, cũng là đủ để sống, giá trị 100 văn một đấu, cũng sẽ không khiến các người đi một chuyến tay không.”

Đám thương nhân bán lương thực vẫn như cũ, không hề lên tiếng.

Thẩm Ngạo phối hợp mà cười rộ lên, nói: “Công đức lớn như vậy, lại không người nào chịu gật đầu sao?”

Hắn có vẻ như đang nói lời thăm thía, tận tình khuyên bảo: “Phía sau các người có Trịnh Quốc công, có Lí Bang Ngạn, cho nên mới không kiêng nể gì cả như vậy, có phải không? Trịnh Quốc công là ngoại thích, Lí lăng tử là thủ phụ, có bọn hắn vun đắp cho các người, cho dù là có người buộc tội, núi cao hoàng đế xa, trong nội cung không thể nhìn rõ mọi việc, trong lòng các người liền tồn tại mấy phần may mắn, có phải không?”

Thẩm Ngạo thản nhiên cười cười, tiếp tục nói: “Khi lợi nhuận chút tiền này, chưa vị có để tay lên ngực hỏi một câu, lương tâm có thể an bình sao?”

Đám thương nhân bán lương thực như là đã quyết định chủ ý, chính là không ai nói lời nào.

Thẩm Ngạo thở dài một hơi, nói: “Bổn vương cũng không nói cái đạo lý lớn gì cùng các người, chỉ để cho đám bọn người biết, trong lòng không cần phải có cái gì may mắn.” Hắn đột nhiên đứng lên...

Đám thương nhân bán lương thực lúc này mới hiện ra thần sắc ngạc nhiên, không biết Bình Tây Vương này rốt cuộc lại muốn làm gì.

Sắc mặt Thẩm Ngạo nghiêm nghị, đột nhiên trở nên vô cùng trang trọng, thản nhiên nói: “Bổn vương cũng không phải là cái gì người tốt, tham ô tiền tài đầu chỉ trăm vạn? Vì bản thân, có thể vu oan hãm hại, có thể xảo ngôn lừa gạt, đầu cơ trục lợi, bổn vương cũng không phải là chưa từng làm...”

Hắn cười cười, tiếp tục nói: “Nhưng bổn vương lại biết, hôm nay có hơn mười vạn người đang chịu đói, bổn vương đọc qua sách, biết rõ một cái đạo lý, người có việc nên làm, có việc không nên làm, sự tình nên làm, chính là liều tính mệnh, cũng phải đi làm, có việc không nên làm, chính là mất đầu, cũng quyết không thể đụng vào, hôm nay, chuyện bổn vương cần làm, chính là muốn liều cái tính mạng này!”

Hắn cái gì cũng không nói, tháo tiến hiên quan trên đỉnh đầu xuống, thoát ngọc dải, bỏ túi cá ngọc, mang phục, cả người chỉ mặc một bộ áo ngắn cổ tròn, là một con ngựa đen xì, cái đại đường này tuy có chậu than, nhưng không gian trống trải, ngoài cửa mở tung ra, gió lạnh rót vào trong, toàn thân cũng không khỏi băng lạnh lên.

Cởi quần áo tại trước cửa phủ đại đô đốc...

Sắc mặt tất cả mọi người không khỏi thay đổi, nhìn về phía Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo đem mang phục, ngọc dải, mũ quan đặt ở trên bàn xử án, nghiêm túc nói: “Cái này là con trời ban tặng, là vinh hoa phú quý, nhưng hôm nay, bản vương nguyện buông tha những vật này, cũng muốn làm thành chuyện này!”

Những lời này nói ra, lại khiến cho tất cả mọi người không khỏi nghiêm nghị, Thẩm Ngạo làm như vậy, ai không rõ cái tâm tư này? Thẩm điên cuồng đây là muốn ngọc thạch câu phần rồi, giao lương thực ra thì còn tốt, không giao lương thực, chính là mọi người cùng nhau chết!

Trong lòng đám thương nhân bán lương thực lúc này cũng không khỏi lạnh run, các triều đại đổi thay, sợ nhất đúng là người không muốn sống, huống chi muốn dốc sức liều mạng cùng bọn họ, chính là Bình Tây Vương.

Thẩm Ngạo trừng mắt hổ nhìn thương nhân bán lương thực, nói: “Cái lương thực này, các người giao hay không?”

Về mặt thương nhân bán lương thực Hoàng Đình kia đưa đám, nói: “Cũng không phải là không chịu giao, thật sự là lương thực đã trống không mất rồi.”

Thương nhân bán lương thực khác cũng ào ào nói: “Đúng, đúng, lương thực đều trống không rồi, xin điện hạ minh xét.”

Thẩm Ngạo ban đầu có lẽ hay là nói khuyên bảo, chính là thoát y tại quan tòa, cũng cũng không có lộ ra khó xử ý tứ, nhưng thương nhân bán lương thực đám bọn họ nói ra những lời này, sắc mặt thoáng chốc đột biến, một đôi mắt tròn mắt tròn đầy sát cơ, nói: “Nói như vậy, các người nhất định không là giao rồi?”

Đám thương nhân bán lương thực ào ào quỳ xuống, nói: “Cũng không phải là không giao, thật sự là không có lương thực để giao.”

Thẩm Ngạo hừ lạnh một tiếng, sắc mặt điềm nhiên nói: “Đã như vậy, cũng chỉ có ngọc thạch câu phần thôi, người đâu!”

Biên tướng phía dưới đều là nghiêm nghị, đến mức này rồi, ai còn dám nói cái gì? Ào ào đứng lên, nói: “Mặt tướng nghe lệnh!”

Thẩm Ngạo hung dữ nói: “Đào ba thước đất, kê biên tài sản từng quán lương thực cho ta, tra ra một hột cơm, cũng là bọn hần lừa gạt bốn vương, lập tức kéo xuống chém!”

“Tuân mệnh!” Môn quan hệ giữa biên tướng cùng thương nhân bán lương thực tốt hơn nữa, cũng biết không thể không giải quyết việc chung, nếu lười biếng, nói không chừng Bình Tây Vương không muốn sống này chém luôn cả đầu của bọn hần, vì vậy đều tự tuân mệnh, triệu tập sĩ tốt, đánh ngựa đi về hướng tất cả các quán lương thực.

“Thùng thùng...” Đám biên quân đến quán lương thực bên này, hung hăng mà nện cửa, tiếp theo là tràn vào giống như thủy triều, tùy ý điều tra, tiểu nhị cùng chương quây trong tiệm cũng không dám nói cái gì, đều là đứng ở bên, do biên quân giám thị, kho hàng quán lương thực tại hậu viện, đám biên quân nện mở cửa, phát hiện bên trong quả nhiên là rỗng tuếch, ngay cả một hột cơm cũng không để lại.

Sĩ quan cấp cao dẫn đội lúc này cũng gấp đến đỏ mắt, bọn hần hiện tại ngược lại mong chờ thương nhân bán lương thực giao lương thực ra đây, trước mắt, cái cục diện này, cũng nên có người nhượng bộ, nhưng Bình Tây Vương đã quyết tâm, hi vọng liền ký thác vào trên người thương nhân bán lương thực.

Nhưng khi thấy cái kho hàng rỗng tuếch này, lập tức liền hiểu, những thương nhân bán lương thực này cũng đã cắt đứt hết rồi.

Đến lúc đó, thật sự muốn xung đột, bọn hần, những biên tướng này, sớm muộn gì cũng đi theo gặp chuyện không may, không tìm được lương thực, trở về cũng không dễ phục mệnh, họ Thẩm này lại quyết tâm muốn ép lương thực ra từ trên người thương nhân bán lương thực, cuối cùng sẽ là cái dạng gì nữa trời, ai cũng không dám tưởng tượng.

Ở phía trong kho hàng không có, tự nhiên là bắt những chương quây, tiểu nhị này tới hỏi, chương quây lời thề son sắt, chỉ nói lương thực đã bán hết, một ít tiểu nhị tâm phúc biết rõ cũng không nói, cũng một mực chắc chắn không có, về phần những thứ khác tiểu nhị, cũng không hỏi ra cái gì.

Trọn vẹn giằng co nửa buổi sáng, kết quả lại là tổn công vô ích, mười sĩ quan cấp cao lại về phủ đô đốc.

Ở phía trong phủ đô đốc, Thẩm Ngạo đã muốn đổi lại một kiện áo đạo cổ tròn, đóng mắt ngồi tại chỗ này chờ đợi tin tức, chỉ mím môi, cũng không nói lời nào.

“Điện hạ...” Mọi người cùng một chỗ vào chánh đường, hành lễ.

Thẩm Ngạo chỉ trừng mắt lên, phảng phất sớm đã đoán trước, cười cười nói: “Kê biên tài sản ra cái gì?”

Một người Ngụ hầu nói: “Quán lương thực Lưu Ký rỗng tuếch.”

Những người khác cũng ào ào nói: “Quán lương thực Hoàng gia cũng không thấy cái gì.”

Thẩm Ngạo thở dài một hơi, giấu lương thực, cái này sớm đã tại trong dự đoán của hần, hần thoáng trầm mặc một tý, mới nhìn hướng thương nhân bán lương thực Hoàng Đình kia, nói: “Lương thực giấu ở nơi nào?”

Hoàng Đình nói: “Điện hạ, thật sự không có lương thực, điện hạ cũng kê biên tài sản qua rồi, người nào dám giấu diếm? Kính xin điện hạ minh xét.”

Thẩm Ngạo gật ă

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Lương thực có giao hay không?”

Dũng khí của Trịnh Khắc không biết là từ nơi nào đến, nghiêm túc nói: “Thẩm Ngạo, người làm thế này, có cái gì khác cùng đồ đâu?”

Thẩm Ngạo nhếch khóe miệng lên, lộ ra thần sắc tàn khốc, nói: “Muốn đối phó với cầu tặc người, bốn vương chính là phải noi theo cùng đồ, hôm nay, cái lương thực này, người không giao cũng phải giao, cùng với hơn mười vạn nạn dân phải chết, chẳng bằng để bản vương vì dân trừ hại!”

Trịnh Khắc kêu to: “Người dám!” Cái này vốn là phản ứng tự nhiên của Trịnh Khắc, căn bản không kịp suy tư, Trịnh Khắc liền thốt hai chữ này ra.

Ai ngờ lúc này, trường kiếm của Thẩm Ngạo đã đưa về phía trước, đâm vào trong ngực Trịnh Khắc, Xùy...mũi kiếm sâu xuống tận xương, truyền ra tiếng vang rất nhỏ, Trịnh Khắc dùng hai tay che ngực, lúc này mới kinh ngạc phát hiện, trên tay của mình đã thấm đầy máu đỏ hồng.

“Người... Người... Người cũng đã biết...” Sắc mặt Trịnh Khắc đã muốn trở nên vô cùng uể oải, đầy vẻ không cam lòng, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn Thẩm Ngạo, lại nói tiếp: “Tốt...Tốt...Trịnh Khắc ta đến âm tào địa phủ, xin đợi đại giá của người.”

Thẩm Ngạo đá một cước, Trịnh Khắc ách một tiếng, máu tươi tràn ra, cả người nằm ngửa ra sàn nhà.

Máu huyết đỏ thẫm, chảy ra từ giữa thân thể của hắn, cả Bạch Hổ sở truyền ra đầy mùi tanh hôi.

Thẩm Ngạo thu kiếm, rất là tịch mịch nói: “Đừng nói là người, chính là bốn vương làm quỷ, tại âm tào địa phủ, cũng chém người mười lần trăm lần.” Trường kiếm vào vỏ, hắn nhún nhún vai, nói với tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm: “Không giết hắn, không phải là nam nhân? Không phải là nam nhân, bốn vương làm Phò mã Đô Úy, chẳng phải là mặt mặt cho thiên hạ? Cho nên, đành phải ủy khuất Trịnh Quốc công.”

“Điện hạ...” Lương Văn Xây đã là cười khổ nhìn thi thể Trịnh Khắc, không khỏi nói: “Điện hạ cũng biết, hôm nay giết hắn, tính mệnh điện hạ...”

Thẩm Ngạo cất cao giọng nói: “Hôm nay phải cố kỵ, chính là tính mệnh hơn mười vạn người trong thành Thái Nguyên, mạng bốn vương, Diêm vương không thu nổi, cũng không dám thu, lời ông tiếng ve ít thôi, tất cả đều trở lại chỗ cho bốn vương, bốn vương muốn nói ra suy nghĩ của mình.”

Trên mặt hắn không biểu hiện ra quá nhiều sát khí, nhưng lúc này, lời hắn nói ra, thật sự càng thêm hữu hiệu hơn so với thánh chỉ, trong khoảng khắc, tất cả mọi người, tất cả quay về chỗ cũ, một đôi con mắt kính sợ mà nhìn về phía Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo ngồi ở nguyên vị, cả Bạch Hổ sở lập tức nghiêm nghị, đám thương nhân bán lương thực nhìn Trịnh Khắc nằm ở bên trong vũng máu, nhất thời sợ tới mức toàn thân run rẩy, lạnh run, lúc này, tất cả mọi người mới phát hiện, cái họ Thẩm này, quả nhiên là chơi thật, đã làm tốt ý định đồng quy vu tận.

Trên đời này, người đáng sợ nhất, không phải là con trời, thiên tử còn có thể lừa gạt, thậm chí không phải Nữ Chân thiết kỵ, Nữ Chân thiết kỵ ít nhất còn có nhược điểm, có thể dâng tặng tài vật, tiến hành hối lộ.

Sợ nhất, đúng là loại cam lòng chịu chết, cũng phải đồng quy vu tận cùng người như Thẩm Ngạo, bất cứ uy hiếp lợi dụng gì, đều không thể thực hiện với người này.

Người như vậy, xem như đã chết, hết lần này tới lần khác, lại vô cùng càn quấy, uy hiếp không được, lợi dụng cũng không thể, bắt gặp được, cũng chỉ có thể bịt cái mũi đi đường vòng, thật sự gặp phải, cũng chỉ có thể ăn nói khép nép.

Huống chi, người này là Bình Tây Vương, hôm nay, tại Thái Nguyên mây mưa thất thường, cầm trong tay quân chính, giờ khắc này cười hì hì cùng người, sau một khắc sẽ muốn tính mệnh cả nhà người.

Thẩm Ngạo chỉ mỉm cười ngồi ngay ngắn, trong mắt đám thương nhân bán lương thực, lại giống như đưa thân vào Diêm vương điện, cuối cùng là một chút dũng khí cũng đều đánh mất hầu như không còn.

Hoàng Đình kia phản ứng nhanh nhất, phù phù một tiếng, liền quỳ xuống, hô to: “Điện hạ tha mạng, tiểu nhân đáng chết...” Thời điểm này, hắn đã hiểu tình cảnh của mình, vốn là còn có Trịnh Quốc công có thể

dựa vào, thì ra tưởng rằng, có thể thoát liêu mạng cùng họ Thắm này một týt, ai ngờ Trịnh Quốc công ở trong mắt họ Thắm, cũng không quá con heo cầu, nói giết liền giết.

Chính mình có một trăm cái đầu, cũng không đủ bị giết, đến nước này rồi, lại chưa tỉnh ngộ, quả nhiên là thấy quan tài cũng không rơi lệ.

Vì vậy mà hung hăng giơ tay lên, tát vào mặt của mình, đánh cho chính mình rung động, gào khóc thảm thiết, nói: “Tiểu nhân bản thân ngu dốt, làm trễ nãi đại sự của điện hạ, chính là thiên đạo vạn búa, cũng trăm lần chết không hết tội, xin điện hạ nể tình tiểu nhân biết quay đầu lại, trên có cha mẹ, dưới có thể nhi, tha cho tiểu nhân một mạng.”

Đám thương nhân bán lương thực còn lại đã là toàn thân lạnh buốt đến cực độ, có Hoàng Đình làm tấm gương, tất cả cũng đều tâm kinh tang đảm, nguyên một đám quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, ào ào nói: “Xin tha tội!”

Thắm Ngạo chỉ lạnh lùng mà quét mắt nhìn bọn hắn, thản nhiên nói: “Lương thực ở nơi nào?”

Thắm Ngạo đi thẳng vào vấn đề, hỏi thập phần ngắn gọn.

Hoàng Đình nói: “Tiểu nhân có dấu một vạn chín ngàn gánh lương thực, xin điện hạ vui lòng nhận cho.”

Những người còn lại ào ào báo ra số lượng, không dám giấu diếm mấy may.

Biên tướng ngồi ở hai bên, lúc này cũng đã chết lặng, đầu óc còn chưa kịp phản ứng, không biết suy nghĩ cái gì, chỉ là cảm thấy tâm can không ngừng run rẩy, đến lúc này vẫn còn hồi tưởng đến một màn vừa rồi kia.

Thắm Ngạo quét mắt liếc nhìn người trong sảnh, nói: “Người đâu, cùng những người này đi lấy lương thực, Đồng Hồ, người dẫn một đội người đi, kiểm tra cửa hàng, biệt viện Trịnh ký, ngăn cản, giết không tha!”

Mọi người âm âm đồng ý, một điểm do dự cũng không có, lập tức đều tự lĩnh mệnh tử đi.

Thắm Ngạo có vẻ có chút mệt mỏi, giáo úy thay đổi một chén trà mới cho hắn, hắn giơ lên, uống một ngụm, trong mồm miệng mang theo hương trà, bây giờ hồi tưởng lại, Thắm Ngạo cũng không biết là mình có hối hận hay không, không khỏi bật cười, nhưng tâm lại loạn như ma.

Lương Văn Xây kia ở bên cười khỏ, nói: “Điện hạ...”

Thắm Ngạo khoát khoát tay, nói: “Người không cần phải nói cái gì, sự tình bốn vương làm, chưa bao giờ hối hận, bốn vương mệt mỏi, muốn nghỉ tạm, sự tình còn lại, đều xin nhờ Lương Đô Đốc.”

773. Chương 726: Trịnh Phú Đến

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 726: Trịnh Phú đến

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lương Văn Xây trịnh trọng gật đầu, lúc này rất là chăm chú, nếu nói là lúc trước, Thắm Ngạo bức bách hắn làm cái quyền Đô Đốc này, rất có kiểu không trâu bắt chó đi cày, đẩy người lột hổ, nhưng hiện tại, trong bụng hắn cũng đột nhiên sinh ra một cỗ hạo nhiên chính khí, trong lòng Lương Văn Xây nghĩ, Bình Tây Vương còn không sợ, Lương Văn Xây ta lại sợ cái gì?

Sống đến từng này tuổi, hơn nửa đời người sống ở trên thân cầu, hôm nay cũng coi như đã làm được một chuyện tốt, cũng không uống cuộc đời này.

Dùng trọn vẹn ba ngày thời gian, ở trong thời gian ba ngày này, trong thành Thái Nguyên, lương thực vượt qua mười vạn gánh, rạp cháo các nơi đã sửa chữa thành rạp cơm, lương thực bên trong kho chứa gạo này chồng chất như núi.

Ban đầu trữ hàng có thể đầu cơ tích trữ, nhưng thả ra sẽ không giá trị mấy đồng tiền, bởi vậy, cũng không sợ lãng phí, cứ mở ra phân phát nhiệt tình, nhất là ở phía trong cái trời lạnh này, con người chỉ có lấp đầy bụng, mới có thể chống lạnh, mới có thể càng kiên cường mà sống sót.

Trong biệt viện Trịnh gia, sớm đã loạn thành một đoàn, mấy chủ sự giật mình không hiểu, một mặt sai khoái mã đi hướng Biện Kinh báo tin, một mặt hành quân lặng lẽ, Trịnh Khắc chính là đỉnh lương trụ Trịnh gia, hần vừa chết, cả Trịnh gia đã là nguyên khí đại thương, cục diện trước mắt, chỉ có thể mời Nhị lão gia Trịnh Phú cùng Trịnh phi ra mặt, vô luận như thế nào, cũng phải báo thù rồi nói sau.

Trong biệt viện đã biến thành một đồng bừa bộn, đám giáo úy bọn họ đến kê biên tài sản lần thứ nhất, mang đi không ít đồ vật, hôm nay đã là động trống không, ai từng nghĩ tới, lúc trước đây cũng là đèn đuốc sáng trưng, đồ vật đầy nhà?

Hôm nay vẫn còn chủ trì sự vụ ở Trịnh gia, chỉ có một người gọi Trịnh Thông, Trịnh Thông này là lão bộc tâm phúc của Trịnh Khắc, hôm nay Trịnh Khắc chết mất rồi, tự nhiên muốn thu thi thể, chuẩn bị vịn linh cữu trở lại kinh lâm tiếp an táng, cái thành Thái Nguyên này, cũng muốn làm an bài cuối cùng, cục diện rối rắm, cũng nên có người thu thập, Trịnh Thông không thể không gánh chịu cái liên quan này.

Nhưng vào lúc giữa trưa, đã có người lòng như lửa đốt mà nhanh chóng vào một phòng nhỏ trong biệt viện, trong phòng nhỏ không phải người khác ngồi, là Trịnh Thông, Trịnh Thông có vẻ rất già nua, mặc một bộ váy bào xanh đen, giống như lão tăng ngồi vào chỗ của mình, ngồi trong sảnh uống trà.

Đợi người nọ tiến đến, hần lập tức đứng lên, hướng phía người này hỏi: “Quan tài đã chuẩn bị xong chưa?”

Người này cười khổ, nói: “Đang sắp chế tạo, vật liệu gỗ còn chưa đưa tới.”

Trịnh Thông cười khổ một tiếng, nói: “Phải gia tăng tốc độ một ít, làm trễ nãi thời gian, đến lúc đó, Nhị lão gia nhất định sẽ trách cứ chúng ta.”

Gã sai này vật lại nói: “Nhị lão gia đã đến.”

Nhị lão gia chính là Trịnh Phú, gia huynh qua đời, Trịnh Phú chạy đến vịn linh cữu cũng là nên, nhưng lão gia mới chết mất rồi ba ngày, tin tức chỉ sợ còn chưa đưa đến Biện Kinh, như thế nào Trịnh Nhị gia này đã tới rồi?

Trịnh Thông đầy bụng hoài nghi, nói: “Vậy thì còn nói làm cái gì? Tranh thủ thời gian đi nghênh đón Nhị lão gia.”

Gã sai vật cười khổ nói: “Nhị lão gia vào thành, còn chưa biết về sự tình ông lớn, bất ngờ nghe tin dữ, liền đi báo phỏng Đô Ngu hầu Chu Hỷ.”

Chu Hỷ này cũng là người Hoài châu, chắc hẳn Trịnh Phú đến Thái Nguyên, nghe được tin tức huynh trưởng qua đời, muốn nghe ngóng gì đó, cho nên mới trực tiếp đi tìm Chu Hỷ, thứ nhất là có thể nắm giữ tin tức phủ đại đô đốc, thứ hai là bo bo giữ mình.

Trịnh Thông gật gật đầu, nói: “Vậy thì quét sạch cái phủ này trước.”

Đang nói, bên ngoài lại có người đi tới nói: “Nhị lão gia đến rồi.”

Trịnh Thông nghe xong, nhanh chóng đi về hướng cửa phủ, trước cửa phủ này, quả nhiên là có một chiếc xe ngựa ngừng lại, một người chui khỏi xe ngựa, đó là Trịnh Phú, Trịnh Phú gầy gò hơn không ít, chăm chú cau mày, đợi Trịnh Thông tới, thanh âm khàn khàn hỏi: “Không chuẩn bị linh cữu sao?”

Trịnh Thông kiên trì nói: “Đang chuẩn bị, Nhị lão gia đi đường mệt nhọc, xin hãy vào trong uống một ngụm trà trước.”

Tâm thần Trịnh Phú có vẻ hơi không tập trung, một chuyến hần này đến Thái Nguyên, thực sự không phải là nhận được tin tức Thái Nguyên đưa đến, mà là trong lòng lo lắng về an nguy của con trai độc nhất, sợ

Trịnh Khắc nổi lên xung đột cùng Thẩm Ngạo tại Thái Nguyên, làm cho Thẩm Ngạo động sát cơ dưới tình thế cấp bách.

Ai ngờ vừa mới đến Thái Nguyên, liền biết được tin tức Trịnh Khắc qua đời, nhất thời cảm thấy tuyết rơi đầy trong lòng, hơi kém một chút đã bất tỉnh ở trên xe ngựa.

Hắn biết rõ, biệt viện cùng cửa hàng đã bị người kê biên tài sản rồi, vì vậy mà đi tìm Ngu hầu Chu Hỷ trước, Chu Hỷ cũng là người Hoài châu, Trịnh Phú đã từng đến Thái Nguyên, Chu Hỷ luôn luôn vô cùng thân thiện đối với hắn.

Nhưng hôm nay đêm đó, thái độ của Chu Hỷ lại thay đổi một bộ dáng hoàn toàn khác, rõ ràng ngay cả trà cũng không chịu cho hắn uống một ngụm, chỉ là cười khổ đối với hắn, nói ba xạo liền đuổi Trịnh Phú ra bên ngoài.

Trịnh Phú như người mất hồn mà trở lại biệt viện, đến trong sảnh, uống một ngụm trà, gọi Trịnh Thông đến trước mặt, Trịnh Thông đem chuyện phát sinh từ đầu chí cuối ở Thái Nguyên ra, nói lại một lần, Trịnh Phú càng nghe càng bất an, cũng càng nghe càng phẫn nộ, không khỏi ném chén trà nhỏ trong tay lên trên mặt đất, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Bình Tây Vương bắt con trai độc nhất của ta trước, hôm nay lại giết huynh trưởng ta, thù này không báo, thế không làm người!”

Trịnh Thông nói: “Nhị lão gia, trước mắt phải làm như thế nào?”

Mặt Trịnh Phú buồn bực, nói: “Như thế nào? Tự ý giết quốc trượng, đương nhiên là đi tố cáo với hoàng thượng, hôm nay ta liền hồi trình đi biên quân, đi thương nghị cùng Lí Bang Ngạn, đi đưa tin tức cho Trịnh phi, nếu Thẩm Ngạo không không, Trịnh gia không yên, hắn dám ngọc thạch câu phần, vì sao Trịnh gia ta không dám làm?”

Trịnh Thông không khỏi cười khổ, nói: “Sao Nhị lão gia không nghỉ một chút rồi hãy đi?”

Trịnh Phú lắc đầu, nói: “Không thể nghỉ, cũng không có cái tâm tình này, ta đi xem mặt huynh trưởng lần cuối cùng.”

Trịnh Phú đứng lên, do Trịnh Thông dẫn đến một chỗ sân nhỏ chỗ hậu trạch, bên trong chính là đặt thi thể Trịnh Khắc, Trịnh Phú đi qua, khóc lớn một phen, mới mất hồn mà đi ra, nói: “Chuẩn bị xa giá, lên đường quay về.”

Đến nơi cửa sân, đã có hai giáo úy đi tới, một người trong nói: “Nghe nói Trịnh Phú đến Thái Nguyên, người là ai? Bình Tây Vương nhà ta mời Trịnh Phú đến chơi.”

Trịnh Phú thấy bọn họ, quay thân liền muốn trốn, nhưng phát hiện, những giáo úy này đã bước nhanh tiến đến, Trịnh Thông lập tức ngăn cản trước người Trịnh Phú, tràn đầy cảnh giác, đợi giáo úy kia đi đến gần, mới nói: “Không biết lại có chuyện gì?”

Giáo úy xụ mặt, đã thấy được Trịnh Phú, xem xét bộ dạng Trịnh Phú, trong lòng liền đoán được tám chín phần là người này, liền xụ mặt nói: “Trịnh lão gia, điện hạ nhà ta cho mời, xe ngựa cũng đã chuẩn bị tốt, xin mời.”

Trịnh Phú thấy tránh không khỏi, liền cười lạnh một tiếng nói: “Tốt, ta theo các người đi.”

... ..

Ở phía trong hành dinh khâm sai, lúc này đột nhiên rất yên tĩnh, tất cả sự tình hôm nay đều đã kết thúc, sự tình còn lại, đều do phủ đô đốc xử trí, Thẩm Ngạo thì trốn đến một bên hưởng rảnh rồi, triều đình sớm muộn gì cũng biết rõ tin tức, bản thân Thẩm Ngạo cũng hiểu, chính mình đại khái đã trở thành phạm quan, là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, chỉ có thể ở tại chỗ này chờ đợi sắc lệnh.

Nhưng hắn xưa nay chính là loại người không chịu cô đơn, biết rõ Trịnh Phú đến Thái Nguyên, Thẩm Ngạo lập tức rất hào hứng, tựa như con ruồi thấy được trứng gà có khe hở vậy, lập tức gọi người đi mời Trịnh Phú đến.

Thẩm Ngạo uống một ngụm Vũ Di trà, trong phòng nhỏ nơi đây sưởi ấm như xuân, lại trở nên lạnh nhạt rồi, sự tình đã làm như thế, nghĩ nhiều cũng vô dụng, cùng với như thế, chẳng bằng hưởng thụ một lát bình

an này?

Vì vậy, hai ngày này, hấn thừa dịp nhàn rỗi, mỗi ngày chỉ là cầm bút vẽ tranh, cảnh tượng Bắc địa, dưới ngòi bút trở của Thẩm Ngạo, đã trở nên vô cùng sinh động, rừng mai tươi tốt, trong tranh vẽ của Thẩm Ngạo, lại càng lộ ra vẻ siêu quần xuất chúng.

Đây là một loại tâm tính rất kỳ quái, ban đầu Thẩm Ngạo cho là mình sẽ sợ hãi, sẽ nghĩ mà sợ, nhưng hiện tại mới phát hiện, chính mình rõ ràng một chút cũng không sợ, thậm chí trong lòng còn rất ảm áp, thanh tịnh nói không nên lời, hồi lâu không hưởng thụ qua loại cảm giác này, lại có một loại cảm giác nhẹ nhàng khi trọng trách bị dỡ xuống.

Lúc này, bên ngoài có người thông báo Trịnh Phú đến rồi, Thẩm Ngạo nhú mày, nói: “Mời hấn vào.”

Tiếp theo, Trịnh Phú do người dẫn vào, hai người liếc nhau, Thẩm Ngạo chỉ là thản nhiên nói: “Ngồi!”

Trịnh Phú ngồi xuống, mím môi, mặt âm trầm, không nói lời nào.

Thẩm Ngạo cũng không hàn huyên cùng hấn, chỉ rút một biên lai mượn đồ từ trong tay áo ra, nói: “Người tới rất vừa vặn, khoản nợ nần này, Trịnh Khắc đã chết rồi, nhưng Trịnh gia cũng chưa giải tán, luôn phải giả nợ, giấy trắng mực đen, không sai chứ?”

Đến lúc này, Thẩm Ngạo rõ ràng còn nhớ kỹ số nợ một triệu hai ngàn bạc triệu kia, vậy cũng là phũ phàng đến triệt để.

Trong đôi mắt Trịnh Phú lờ ra tức giận, hừ lạnh một câu, không nói lời nào.

Thẩm Ngạo nghiêm túc nói: “Chẳng lẽ Trịnh gia mượn số nợ mà không trả?”

Trong lòng Trịnh Phú nghĩ, ở dưới mái hiên người, chuyện gì cũng nên đáp ứng trước, đợi trở về rồi Biện Kinh nói sau, nhân tiện nói: “Trịnh gia chưa bao giờ quyệt nợ ai.”

Thẩm Ngạo nở nụ cười, nói: “Như vậy cũng dễ nói, kỳ thật, bốn vương mời người đến, còn có một việc để thương lượng.”

Trịnh Phú nóng lòng thoát thân, có vẻ có chút không kiên nhẫn, nhưng lại không thể không nói: “Điện hạ cứ chỉ rõ.”

Thẩm Ngạo nói: “Tiểu tử Trịnh Sảng kia, hôm nay vẫn còn ở trong tay bốn vương, ăn được no bụng, mặc ấm, cứ như vậy nuôi dưỡng hấn xuống dưới, bốn vương cũng không chịu đựng nổi, ai, bản vương vô duyên vô cớ nuôi dưỡng nhi tử cho Trịnh lão huynh, hôm nay thật sự là bị giày vò không dậy nổi rồi, bốn vương đang suy nghĩ, lúc nào nên đưa Trịnh Sảng trở về.”

Nghe được hai chữ Trịnh Sảng, tay Trịnh Phú không khỏi run rẩy, có vẻ khẩn trương, nói: “Nếu điện hạ muốn thả Sảng nhi, chỉ sợ không thể dễ dàng như vậy!”

“Thông minh!” Thẩm Ngạo cười ha hả mà đứng lên, nói: “Bốn vương có chuyện, còn muốn Trịnh huynh ra mặt xử lý giúp một chút.”

Trịnh Phú cắn răng nói: “Điện hạ cứ nói, đừng ngại.”

Thẩm Ngạo chạy tới trước mặt Trịnh Phú, cúi thân xuống, ghé vào lỗ tai hấn, thì thầm vài câu, Trịnh Phú kinh ngạc giờ con mắt lên, do dự bất định nói: “Trịnh mỗ còn phải ngẫm lại.”

Thẩm Ngạo lại cười nói: “Bốn vương có rất nhiều kiên nhẫn, lúc nào Trịnh huynh nghĩ thông suốt, bốn vương cũng tuyệt không nuốt lời, nhất định sẽ đưa Trịnh công tử Nguyên Bích quy Triệu.”

.....

Thái Nguyên là tuyết trắng như bông, nhưng Biện Kinh đã là xuân về hoa nở rồi, năm nay mùa xuân Biện Kinh tới sớm, hoa mai tàn lụi, hoa đào đua nở, chính là những con gió kia, cũng không có vẻ rét thấu xương như trước đây.

Lúc này là đầu xuân năm thứ ba Vĩnh Hòa, ở phía trong Vương Triều thủ đô giàu có và đông đúc nhất thiên hạ này đã rất hối hả, trăm nghề sinh sống thịnh vượng.

Ba tỉnh tọa lạc tại bên ngoài cung điện, nói là thuộc về vườn ngự uyển, kỳ thật, còn cách cung điện một bức tường thành lấp kín, nơi này là đầu mối cả triều đình, đại sự thiên hạ đều tập hợp đến nơi này, lúc sau, Môn Hạ tỉnh định đoạt, trình báo vào trong nội cung, trả về Trung Sách tỉnh, kiểm tra đối chiếu sự thật, sau đó mới đưa đi Thượng Thư tỉnh chấp hành.

Quan viên có thể đi vào nơi này, tôn vinh thế nào, có thể nghĩ, chính là loại Sách lệnh sử làm chân chạy phân tấu chương, địa vị của hắn cũng tuyệt không thể khinh thường, tuy chỉ có thất phẩm nho nhỏ, nhưng cái quan thất phẩm này, lại có thể tham dự chuyện trọng yếu, thậm chí có thể ảnh hưởng đến vinh nhục rất lớn.

Hôm nay không khí có chút bất đồng, mấy Sách lệnh sử sắc mặt sợ hãi, vội vã mà chạy đến Môn hạ tỉnh, sau một nén nhang, cái kiện sẽ cực kỳ nhanh đặt xuống bên ngoài Môn hạ tỉnh, từ bên trong chui ra là Lí Bang Ngạn.

Lí Bang Ngạn thần sắc vội vàng, gần đây hắn tự xưng lãng tử Tể tướng, hôm nay cũng không có vẻ lãng tử tiêu sái, lòng như lửa đốt mà vào sảnh đường, liền hỏi một người Lục sự tỉnh: “Tấu chương đâu? Cầm cho ta xem xem.”

Tấu chương đưa qua, Lí Bang Ngạn nhíu lông mày xem xét, cả người đều ớn lạnh run làm run, không nhận được mà nói: “Điên rồi, điên rồi...”

Hắn chán nản mà ngồi ở trên mặt ghế, Lục sự tỉnh bên cạnh nói: “Đại nhân, chuyện lớn như vậy, có phải là lập tức trình báo vào cung?”

Lí Bang Ngạn mặt âm trầm nói: “Lão phu tự mình đi đưa, việc này...việc này quá lớn... Trịnh Quốc công...hắn cũng dám giết, Bình Tây Vương, hắn...” Hắn nói chuyện lắp bắp, toàn thân có một loại hơi lạnh thấu xương.

Nếu nói là lúc này Thẩm Ngạo bị hắn bắt được nhược điểm, thực sự là một chuyện tốt, nhưng khi nhìn cái tấu chương này, hắn rõ ràng sinh ra vẻ sợ hãi, lúc trước cũng có một phong tấu chương nói là Thẩm Ngạo giết Thái Nguyên cả nhà đại Đô Đốc, chuyện này vốn đã đưa tới sóng to gió lớn trong triều, nhất thời, tình cảm quần chúng mãnh liệt, có người buộc tội, có người phản bác, rốt cuộc là vô cùng náo nhiệt, ngay cả bệ hạ cũng trù trừ, đang chuẩn bị bắt Thẩm Ngạo lại kinh để làm tiếp ý định, nhưng hiện tại...

Lí Bang Ngạn thậm chí hoài nghi, Thẩm Ngạo này có thể không sợ hãi như thế, nhất định có chỗ dựa vào, nếu không, người này nhất định là người điên.

Người này xác thực điên mất rồi, bất kể nói thế nào, Quốc công xong rồi, kế tiếp có lẽ chính là Lí Bang Ngạn, Lí Bang Ngạn đương nhiên không thể để sai sót một cơ hội tốt, muốn thừa cơ hội này triệt để tiêu diệt Thẩm Ngạo.

Lí Bang Ngạn trầm tư một lát, trong lòng đã có so đo, liền đứng lên, cầm lấy tấu chương, nói với Lục sự tỉnh: “Bổn quan liền vào cung, nếu như còn có tin tức Thái Nguyên đưa đến, tạm thời áp xuống tới trước, lập tức trình báo để bổn quan định đoạt.”

Dứt lời, Lí Bang Ngạn sửa sang lại triều phục, cái gì cũng không nói, cực kỳ nhanh ra cửa Môn hạ tỉnh, ngồi vào cỗ kiệu, nói: “Vạn Tuế Sơn!”

Vừa đến thời điểm xuân về hoa nở, Triệu Cát sẽ đến Vạn Tuế Sơn ở mấy ngày rảnh rỗi, hai năm qua, tuổi của hắn đã có chút lớn rồi, không cứng như lúc trước được, thời gian tới Vạn Tuế Sơn càng ngày càng ít, cho nên, nước đông lạnh năm nay còn chưa tan chảy, hắn cũng đã ở tại nơi đây, trên núi Vạn Tuế Sơn này có một tòa Giá Hạc các, rất là yên tĩnh, rất nhiều thời điểm, Triệu Cát đều ngồi ở chỗ này, đẩy cửa sổ ra, ngồi chơi nhìn xuống cảnh mông lung tĩnh mịch dưới núi.

Chỉ là, hai ngày này, tâm thần hắn có vẻ có chút không yên, vốn là nghĩ đến việc để cho Thẩm Ngạo đi Thái Nguyên, xử trí thỏa đáng sự tình Thái Nguyên, cũng đỡ để hắn phải quan tâm, nhưng ai ngờ, sự tình cái Thái Nguyên này lại bắt đầu càng phức tạp hơn.

Vốn là giết một tên Tri Phủ, về sau lại là không xin ý chỉ, liền giết Thái Nguyên đại Đô Đốc, Triệu Cát đã gặp mặt qua Văn Tiên Chi mấy lần, cảm thấy người này rất có phong thái quân tử, nhìn về phía trên thì cũng là người trung hậu, như thế nào Thẩm Ngạo nói giết liền giết?

Hôm nay, triều đình đã là tình cảm quần chúng xúc động, không ít Ngự Sử cầu xin trừng phạt, răn đe Bình Tây Vương.

Triệu Cát lại vẫn còn trầm mặc, hẳn nhất thời không quyết đoán nổi, án lấy tính tình của hắn, đại đa số thời điểm gặp phải sự tình làm hắn khó xử, hắn đều trốn đi, không để ý tới, cũng không chủ trương xét xử, có thể trốn một ngày là tốt một ngày.

Huống chi, thái hậu còn từng khuyên bảo qua, nói là Bình Tây Vương giết Thái Nguyên đại Đô Đốc, chắc chắn là có đạo lý của hắn, hôm nay, Thái Nguyên mất một người Đô Đốc, nếu lại trị tội Thẩm Ngạo, chỉ sợ cục diện sẽ càng ngày càng tệ, hay là nhìn kỹ trước hắn nói, đợi Thẩm Ngạo trở lại kinh phục mệnh, rồi mới định đoạt cũng không muộn.

774. Chương 727: Lên Núi

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 727: Lên núi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy rất có lý, liền toàn tâm toàn ý bài giá đến cái Vạn Tuế Sơn này, lại bắt đầu với người nhàn nhả.

Bày ở trước bàn Triệu Cát, là một bức tranh vẽ vẫn chưa xong, tranh này mới chỉ tô màu lót, bố cục tốt rồi, lại không có tâm tư khai bút, có khi Triệu Cát cầm lấy bút đến, lại không biết nên miêu tả ở đâu, cả người rõ ràng cảm thấy rất hỗn loạn.

“Gần đây tinh thần xác thực không lớn bằng lúc trước.” Triệu Cát không khỏi cảm thán tuế nguyệt trôi qua, hẳn là hoàng đế phong lưu, hứng thú rộng khắp, hôm nay tinh lực không tốt, làm chút ít gì đó đều dần dần vô vị, chỉ thích một mình ngồi yên trầm tư.

Nếu Thẩm Ngạo trở về kinh, có lẽ có thể làm cho Trầm thoải mái hơn một ít, trong lòng Triệu Cát nghĩ như vậy, lại cảm thấy rất là hối hận khi đồng ý Thẩm Ngạo đi Thái Nguyên, không đi Thái Nguyên, cũng không phiền não như vậy, giữ lại ở kinh thành, có thể thỉnh thoảng cùng hắn đàm chút ít thi văn, vẽ tranh viết chữ.

Đang tại thời điểm miên man suy nghĩ, Dương Tiễn đẩy cửa tiến đến, rón ra rón rén mà che cửa, mỉm cười nói: “Điện hạ, tiểu Tuấn nhi đã muốn ngủ.”

Tiểu Tuấn nhi chính là nam hài nửa tháng trước kia Ninh An Công Chúa sinh hạ, bé trai này rất giống Ninh An, đầy khí tuần tú, trong lòng Triệu Cát rất ưa thích, cảm thấy hài nhi này tương lai đích thị là người tuần tú giống như mình, đầy tài thi họa, liền cố ý mang hắn đến Vạn Tuế Sơn, bình thường có vú em đi theo, ngẫu nhiên liền vuốt ve thoáng một tý.

Hết lần này tới lần khác, tiểu Tuấn nhi này cũng rất là nhu thuận, bình thường rất vui vẻ, nằm là không nhúc nhích, như là trầm tư ăn được liền ngủ, ngủ dậy liền ăn, Triệu Cát càng cảm thấy rất thú vị, hơi có chút ý tứ giữ hắn ở bên người để chiều cố.

Triệu Cát nghe được tiểu Tuấn nhi ngủ, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, phảng phất như rất nhiều phiền não đều vút ra sau đầu, nói: “Gọi người ôm đến, Trầm muốn dạy hắn vẽ tranh.”

Cái gọi là dạy hắn vẽ tranh, đơn giản chính là ôm tiểu Tuấn nhi đến bên người, quan sát Triệu Cát vẽ tranh mà thôi, Triệu Cát luôn vẽ chút ít tiên hạc, con rùa đen cho tiểu hài nhi này xem.

Dương Tiễn gật nhẹ đầu, nói: “Điện hạ cũng nên nghỉ ngơi một tý, trên sườn núi này gió lớn, có phải là nên đóng cửa sổ hay không?”

Triệu Cát lắc đầu, nói: “Không cần, đóng cửa sổ, tựa như cách xa nhân thế vậy, Trẫm không thích, Trẫm đi nghỉ ngơi một chút, sau nửa canh giờ hãy đánh thức Trẫm.” Hắn lại nói tiếp: “Cái bức họa này, nhất định phải làm xong, nếu không, trong lòng không thể được tự nhiên.”

Đang nói, một người tiểu nội thị bước nhanh tới, đứng tại bên ngoài nói: “Điện hạ, Môn Hạ Lí Bang Ngạn cầu kiến.”

Triệu Cát không khỏi cười khở nói: “Ban đầu muốn ở Vạn Tuế Sơn nghỉ ngơi, ai ngờ vẫn có việc vặt chạy đến.”

Chỉ cần Triệu Cát đến Vạn Tuế Sơn, công vụ đều là do Môn Hạ tỉnh xử trí, lại đưa đi Trung Sách tỉnh, thoảng xác minh một tý, lưu một phần sao chép, niêm phong cất vào kho, là có thể trực tiếp giao cho Thượng Thư, giảm bớt việc phải xử lý.

Trừ phi gặp đại sự vạn phần khẩn cấp, nhất định phải để Triệu Cát định đoạt, mới có thể đưa đến cái Vạn Tuế Sơn này, quấy rầy sự thanh tịnh của Triệu Cát, huống chi, Lí Bang Ngạn tự mình chạy đến trên núi, chắc hẳn chuyện này nhất định không phải chuyện đùa.

Trong lòng Triệu Cát nghĩ, chẳng lẽ là người Nữ Chân đã công phá cửa ải cuối cùng của người Khiết Đan? Hay là chỗ Tây Hạ sinh biến cố? Cũng không nên ở đâu lại phát sinh thiên tai, nếu không, hắn sẽ không gốc nổi ở Vạn Tuế Sơn này nữa.

Triệu Cát đang nghĩ ngợi, trong đầu đột nhiên sinh ra một ý niệm kỳ quái, không phải là tin tức xấu Thái Nguyên đưa đến đây chứ?

Triệu Cát ngồi xuống, lúc này lại có vài phần chờ mong, nói với Dương Tiễn: “Đi, mời Lý ái khanh đến.”

Triệu Cát ngồi xuống, uống một ngụm trà, liền chứng kiến Lí Bang Ngạn thở hồng hộc mà tới, cái Vạn Tuế Sơn này chiếm diện tích thật lớn, vừa phải từ chân núi đi đến thềm đá trên sườn núi, ngoại trừ Triệu Cát có thể ngồi kiệu, Lí Bang Ngạn cũng chỉ có cách đi bộ lên núi, Lí Bang Ngạn đi rất nhanh, cơ hồ là chạy đến, cho nên, còn chưa thở đều đặn, liền vào Giá Hạc các.

Triệu Cát nhìn bộ dạng thất thố của Lí Bang Ngạn, trong lòng đã có cảnh giác, gọi có người nói: “Đến đây, châm trà, ban thưởng ngồi cho Lý ái khanh.”

Lí Bang Ngạn không kịp ngồi, liền không thể chờ đợi được mà nói: “Bệ hạ, Thái Nguyên đã xảy ra chuyện!”

Sắc mặt Triệu Cát nhất thời đại biến, trong lòng nghĩ, Thái Nguyên gặp chuyện không may, chính là Thấm Ngạo gặp chuyện không may, một người là thân vương khâm sai, có thể xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là đã xảy ra dân biến? Hiện tại Thấm Ngạo ở nơi nào? Sống hay chết?

Lí Bang Ngạn đã rút một phần tấu chương trong tay áo ra, Triệu Cát cơ hồ là chạy qua, đoạt sang xem, vừa xem xét, vốn là nhẹ nhàng thả ra, rồi lại nhấn lông mày lại, trên mặt hiện lên vẻ tức giận.

Lí Bang Ngạn nhẹ nhàng nâng con mắt, quan sát sắc mặt Triệu Cát, trên mặt Triệu Cát âm tình bất định, thậm chí tay cầm tấu chương cũng có chút run rẩy.

Đột nhiên, cái tấu chương này bị Triệu Cát hung hăng mà vỗ ở trên bàn, Triệu Cát nổi giận dùm dùm, nói: “Thật to gan.”

Ấn tượng của Triệu Cát đối với Trịnh Quốc công cũng không tốt, thậm chí đã sinh ra vài phần chán ghét, nhưng chán ghét thì chán ghét, bất kể thế nào nói, Trịnh Quốc công dù sao cũng là quốc trượng, là dòng họ hoàng tộc, hôm nay Thấm Ngạo làm vậy, thật sự là làm người nghe kinh sợ, các triều đại đổi thay, cũng không có ai cả gan làm loạn đến nước này.

Triệu Cát trước kia còn lo lắng về Thấm Ngạo, lúc này lại đứng là đầy bụng oán khí, quát to: “Đó đường đường là Quốc công, gan hắn từ nơi nào đến? Là ai cho hắn mượn quyền sinh sát? Trẫm quá dung túng hắn, quá dung túng hắn, hôm nay lại đến trình độ này!”

Lí Bang Ngạn nghe xong, trong lòng biết thời cơ đã đến, lập tức quỳ xuống, nghiêm mặt nói: “Bệ hạ, vì thần có việc không thể không nói.”

Triệu Cát cũng không nói lời nào, chỉ cắn môi, có chút khó có thể tin mà lại nhặt tấu chương trên bàn lên, nhìn kỹ một lần, hừ lạnh một tiếng, nói: “Đây là sự tình thần tử nên làm sao? Đây là chuyện cánh tay Trẫm nên làm sao? Đây là...” Hắn liên tiếp nói vài câu đây là, cuối cùng cắn răng nói: “Trẫm tuyệt không nuông chiều, tuyệt không nuông chiều...”

Lí Bang Ngạn nặng nề dập đầu trên mặt đất, tiếp tục nói: “Bệ hạ, đây là sự tình Vương Mãng, Tào Tháo làm, Chu công nhất định không biết.”

Lí Bang Ngạn thốt ra những lời này, dụng tâm có thể nói ác độc tới cực điểm, nếu nói là Triệu Cát ngay từ đầu có lẽ là trách cứ Thẩm Ngạo to gan lớn mật, nhưng những lời này sẽ đưa tính chất sự kiện đến dị tâm, thần tử có dị tâm, kết cục cuối cùng là cái gì? Hậu quả không nói cũng hiểu.

“Bệ hạ...” Thấy Triệu Cát động dung, Lí Bang Ngạn ở đâu còn dám để sót cơ hội này? Càng thêm ra sức, nói: “Bình Tây Vương dưới một người trên vạn người, nhưng thần chính là thần, thân là thần, lại tự tiện giết đại thần, có cái gì khác Vương Mãng, Tào Tháo chứ?”

Niên kỷ như vậy đã dám làm ra sự tình bực này, thật sự là ngỗ nghịch tới cực điểm, nếu bệ hạ là đường gian, hôm nay hẳn dám giết quốc trượng, giết Tri Phủ, Đô Đốc, ngày mai...” Lí Bang Ngạn nghĩ đến kế tiếp liền đến chính mình, không khỏi toàn thân run rẩy: “Bệ hạ, không thể lại không quả quyết.”

Trong đôi mắt Triệu Cát hiện lên một tia hoài nghi, nhìn chằm chằm vào Lí Bang Ngạn, vẫn không nhúc nhích.

Lí Bang Ngạn bị Triệu Cát nhìn mà có chút phát lạnh, có lẽ là không nhìn được, tiếp tục nói: “Bệ hạ đối xử với Thẩm Ngạo ân trọng như núi, cao không thể chạm, lại như sóng xanh đại dương, sâu không thể đo.

Thẩm Ngạo không báo đáp, lại ngỗ nghịch đến nước này, trong lòng hẳn còn có hoàng thượng không? Thần thiết nghĩ, người đại gian không biết ân đức báo đáp, thường thường toàn như thế, bề ngoài giống như trung hậu, kì thực trong lòng thường suy nghĩ việc gian, miệng lưỡi như không xương, giống như quân tử, bệ hạ có từng nghĩ tới, Vương Mãng đã từng được gọi là trung hậu hiền lương,

Tào Tháo đã từng là Hiệu úy không sợ cường bạo, chỉ là thời cơ chưa tới mà thôi, Thẩm Ngạo này nhìn như có chút tài học, tự xưng là đệ nhất thiên hạ tài tử, được bệ hạ ban may mắn xuống, nắm giữ việc quân cơ, cấu kết vây cánh, hôm nay lại càng dẫu ác, vết tích đã lộ, bệ hạ, trước mắt còn kịp, nếu để trễ, vì thần chỉ sợ sẽ tạo thành hậu họa.”

775. Chương 728: Hấn Không Phản(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 728: Hấn không phản(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát ngồi đó, trầm ngâm bất định, lúc này, hẳn lại tỉnh táo hơn rất nhiều, chỉ nhàn nhạt mà nhìn tấu chương đến xuất thần.

Lí Bang Ngạn nhìn thấy hắn chần chờ, rốt cục cũng ngậm miệng lại, chờ Triệu Cát xét xử.

Thật lâu về sau, Triệu Cát đột nhiên nói: “Thẩm Ngạo không biết phản, hẳn cũng không phải Tào Tháo, lại càng không phải là Vương Mãng!”

Một câu nói trực tiếp xác định cho Thẩm Ngạo, Lí Bang Ngạn nghe xong, trong lòng không khỏi kêu khổ.

Kỳ thật nếu vừa rồi không phải hấn nhất thời nóng lòng, quả trách Thẩm Ngạo ác như vậy, đem Thẩm Ngạo so sánh với Tào Tháo cùng Vương Mãng, có lẽ Triệu Cát tại nơi nơi đầu sóng ngọn gió này sẽ không che chở Thẩm Ngạo, mấu chốt của vấn đề là hấn đã lỗi khi nói những lời này.

Nếu hấn đem Thẩm Ngạo so sánh với Tào Tháo Vương Mãng, vậy thì Triệu Cát chẳng phải là Hán Thành Đế cùng Hán hiên đế? Hai hoàng đế này đều là quân vương vong quốc, Lí Bang Ngạn nói như vậy, Triệu Cát nghe vào trong tai, rất có ý chỉ cây dâu mà mắng cây hòe.

Còn nữa, Triệu Cát cùng Thẩm Ngạo quan hệ tâm đầu ý hợp, lại là cha vợ, ở trong lòng Triệu Cát, sớm đã coi Thẩm Ngạo như con cháu của mình, đối với Triệu Cát mà nói, Lí Bang Ngạn chỉ là người ngoài, mà Thẩm Ngạo là người một nhà, Thẩm Ngạo phạm vào sai lầm lớn, hấn là người trong nhà, đóng cửa lại để quả trách, thậm chí là đánh, xử tử cũng có thể, đây là gia đình.

Nhưng Lí Bang Ngạn là một thần tử bên ngoài, tự nhiên dám quả trách như thế, thậm chí là hiểm ác đến tình trạng so sánh Thẩm Ngạo với Vương Mãng, Tào Tháo, cũng như là đột phá điểm mấu chốt của Triệu Cát.

Giống như ngày thường cha mẹ đối đãi với con của mình, đóng cửa lại, đánh bọn họ đến như thế nào cũng có thể, nhưng một ngoại nhân tự nhiên đi chỉ trở thoáng một tý, đều sẽ khiến cho cha mẹ sinh ra ác cảm, thậm chí còn cả bất nhã, chính là gia tăng quyền cước cũng không nhất định.

Lí Bang Ngạn sai là sai ở chỗ, đã cho rằng Thẩm Ngạo là thần tử của Triệu Cát, nếu như trong lòng Triệu Cát, Thẩm Ngạo chỉ là thần tử, như vậy, lời hấn nói có thể nói là rất đông dạc, có phần mê hoặc lòng người, hết lần này tới lần khác, hấn lại tính toán sai lầm.

Huống chi, sở dĩ Triệu Cát có thể hạ cái định luận này, còn có một nguyên nhân ngoại nhân không biết, nếu như Thẩm Ngạo thực sự không lòng thần phục, hấn thân là Tây Hạ Nhiếp chính vương, cần gì phải đứng ở dưới mái hiên nơi này, đi làm Tào Tháo, không đi làm Lưu Bang êm đẹp, lại ký kết mật ước cùng Triệu Cát? Cái này, vô luận như thế nào cũng giải thích không thông.

Sự tình Triệu Cát không tin nhất, hết lần này tới lần khác, lại là lời Lí Bang Ngạn nói, hấn tự cho là đánh trúng chỗ yếu của Triệu Cát, trắng trợn mà phủ tội trạng lên, thật sự cho rằng Triệu Cát sẽ tin tưởng, có thể nghĩ, kết quả như vậy, chỉ tương đương với việc thay Thẩm Ngạo nói lời hữu ích.

Lí Bang Ngạn nghe xong định luận của Triệu Cát, tâm đều nguội một mảnh, mình nói nhiều như vậy, huống hồ vừa rồi Triệu Cát có lẽ là giận tím mặt, mắt thấy sắp phát tác, ai ngờ lúc này, lời nói Triệu Cát lại xoay chuyển, không những Triệu Cát bỏ quả cơn tức này, rõ ràng còn rất che chở đối với Thẩm Ngạo.

Đến hiện tại, Lí Bang Ngạn còn không biết mình sai lầm ở nơi nào, không hiểu ra sao mà cứ dập đầu trên mặt đất, một câu cũng không dám nói.

Triệu Cát tiếp tục nói: “Trẫm biết rõ hấn, ngươi không cần nói nữa.”

Lí Bang Ngạn đành phải dập đầu, nói: “Vi thần muôn lần đáng chết, xác thực là nói nghiêm trọng một ít.”

Triệu Cát bĩu môi, sắc mặt mới hòa hoãn xuống, thông thả bước đi vài bước trong các, nói: “Nhưng lời ngươi nói, không phải là không có đạo lý, tuy Thẩm Ngạo không đến mức có cái gì không thần phục, nhưng hôm nay, việc này thật sự là làm người nghe kinh sợ, đường đường Quốc công, vậy mà hấn nói giết liền giết? Trịnh Quốc công chính là cha đẻ Trịnh phi, là quốc trượng, không xin chỉ mà giết, hấn đây là muốn làm gì?”

Lí Bang Ngạn lúc này đã không dám nói gì nữa rồi, chỉ dám nói: “Bệ hạ nói rất đúng.”

Triệu Cát lạnh lùng thốt: “Trẫm quá dung túng hấn, một việc, lại ba việc như thế, Trẫm bàn giao với Trịnh phi như thế nào? Bàn giao với mọi người trong triều đình như thế nào? Hôm nay, không để cho hấn đau khổ, sớm muộn gì cũng có một ngày, hấn còn muốn làm ra sự tình càng nghe rợn người hơn.”

Nghe được hai chữ giáo huấn, Lí Bang Ngạn hơi vài phần thất vọng, nói: “Điện hạ...giết Quốc công, nên trừng phạt thật nặng, mới có thể làm người ta phục.”

Triệu Cát gật đầu, từ từ nói: “Lập tức mang một phần chiếu lệnh phủ đi Thái Nguyên, bắt Thẩm Ngạo trở lại kinh thẩm vấn, không được sai sót, chuyện này, Trẫm muốn đích thân thay quyền thẩm vấn.”

Lí Bang Ngạn không khỏi hỏi: “Điện hạ, ai có thể làm cái khâm sai này?”

Triệu Cát trầm ngâm một lát, nói: “Lý ái khanh nghĩ sao?” Hắn nhìn Lí Bang Ngạn, trong đôi mắt hiện lên một tia quang mang kỳ quái.

Lí Bang Ngạn đâu thể không biết tâm tư Triệu Cát? Vốn là muốn đề cử một người tâm phúc đi qua, nhưng vừa tưởng tượng, lại bỏ đi chủ ý, lời Triệu Cát nói vừa rồi, làm cho ký ức hắn hãy còn mới mẻ, nếu ứng đối một câu không tốt, nói không chừng Thẩm Ngạo còn chưa bị làm sao, chính mình đã bị lật thuyền trong mương mất rồi.

Lí Bang Ngạn nói: “Bệ hạ, thần cho rằng, Đại Lý Tự Tự khanh Khương Mẫn có thể đảm đương nhiệm vụ này, Khương đại nhân biết rõ luật, gần đây lại chủ trương hình danh, để hắn đi, tự nhiên không thể tốt hơn.”

Triệu Cát nghe xong lời Lí Bang Ngạn nói, lại nhất thời kinh ngạc, quang mang kỳ quái trong mắt kia lại bắt đầu trở nên ôn hòa hơn nhiều, hắn nhàn nhạt cười nói: “Nghe nói quan hệ giữa Khương Mẫn cùng Thẩm Ngạo không tệ, Khương Mẫn không biết làm việc thiên về tư chứ?”

Lí Bang Ngạn nghiêm mặt nói: “Khương đại nhân cương trực công chính, sẽ không để cho bệ hạ thất vọng.”

Triệu Cát đi qua đi lại một chút, lạnh lùng thốt: “Được rồi, cứ kêu hắn đi, nói cho hắn biết, Trẫm sẽ bảo hắn bắt Thẩm Ngạo trở lại kinh, không phải lại để cho hắn hầu hạ một người ông lớn trở về, nếu có một phần không đúng, Trẫm sẽ là người thứ nhất muốn truy cứu hắn.”

Lòng Lí Bang Ngạn trầm xuống, nhưng lúc này, hắn thật sự không đoán ra tâm tư Triệu Cát, không biết Triệu Cát nghĩ cái gì, mắt thấy Triệu Cát đã cho phép, cái khâm sai này chỉ có thể để cho Khương Mẫn đi.

Lí Bang Ngạn miễn cưỡng lộ ra thần sắc vui mừng khôn xiết nói: “Môn Hạ tỉnh sẽ mô phỏng ý chỉ.”

Cơn giận của Triệu Cát dường như còn sót lại không tiêu, nổi giận dưng dưng mà lại cầm lấy tấu chương, cười lạnh nói: “Cái tên Thẩm Ngạo này, không biết đã mang cho Trẫm bao nhiêu phiền toái rồi, hắn thật sự là càng ngày càng làm càn, Thái Nguyên Tri Phủ, Thái Nguyên đại Đô Đốc, hôm nay lại là Trịnh Quốc công...”

Nói xong, hắn hung hăng mà đặt tay ở bàn trên, quát to: “Trẫm muốn tra rõ, rốt cuộc tất cả mọi việc là thế nào, thông báo ba tỉnh lục bộ, Trẫm muốn đích thân ngự thẩm, ba tỉnh lục bộ, bốn mươi hai tư hiệp đồng thẩm vấn, danh sách phó thẩm cũng phải mô phỏng đi ra, đây là đại án làm người nghe kinh sợ nhất từ khi khai quốc đến nay, không thể lười biếng sơ sẩy, hiểu chưa?”

Lí Bang Ngạn lúc này càng không rõ tâm tư Triệu Cát rồi, nếu Triệu Cát thật sự giữ gìn Thẩm Ngạo, tự nhiên là đem ảnh hưởng chuyện này xuống đến thấp nhất, tạm thời dìm sự tình này xuống mới đúng.

Nhưng nhưng bây giờ, tại sao lại gây ra động tĩnh lớn như thế? Quan viên ba tỉnh lục bộ bốn mươi mà tư đều gọi đến, tựa như sợ người khác không biết không bằng.

Hắn là... Bệ hạ muốn hỏi qua tội Thẩm Ngạo, sau đó lại xử phạt mức cao nhất theo pháp luật?

Lí Bang Ngạn không hiểu ra sao, cái phỏng đoán này cũng có một ít chỗ nói không thông, nếu Triệu Cát thật sự muốn xử trí Thẩm Ngạo, muốn xử phạt mức cao nhất theo pháp luật, cần gì phải gọi tất cả mọi người cùng đến? Trực tiếp cho một tội khi quân, giết quốc trượng, vậy là xong.

Kỳ thật, hắn cũng không biết, Triệu Cát hiện tại cũng là trong lòng có khổ tự biết, cùng lúc hận sâu Thẩm Ngạo, vì hắn đẩy mình đến nơi đầu sóng ngọn gió này, một phương diện khác, lại không thể không niệm một ít tình cũ.

Nhưng Trịnh phi bên kia, dù như thế nào cũng phải cho một cái công đạo, triều thần cũng phải dẹp loạn, ý kiến thiên hạ và thái độ của công chúng càng không thể bỏ qua, muốn dẹp loạn trận sóng to gió lớn này, ngoại trừ đem sự tình náo lớn hơn, Triệu Cát thật sự không tìm thấy cách xử lý tốt hơn.

Về phần Thẩm Ngạo, đến lúc đó phải chăng sẽ đối mặt với chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, cũng không phải là sự tình Triệu Cát hiện tại muốn cân nhắc, nếu thật sự có tội, đang tại trước mặt người trong thiên hạ, Triệu Cát cũng phải trừng phạt Thẩm Ngạo nghiêm trọng, nếu không, một khi lệ lần này mở ra, thiên hạ không thể không trở nên lộn xộn.

776. Chương 728: Hấn Không Phản(2)

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 728: Hấn không phản(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lí Bang Ngạn nghĩ nghĩ, thấy Triệu Cát nhất thời thất thần, đành phải nói: “Vi thần hiểu, chuyện này sẽ sớm thông tri đến các tỉnh, tất cả bộ, tất cả tư đi, để cho trên dưới triều đình có sự chuẩn bị sẵn sàng.”

Triệu Cát khẽ gật đầu, nói: “Người đi làm, nhớ kỹ, bắt giữ Thẩm Ngạo về Biện Kinh, liền lập tức đưa đến Đại Lý Tự, đến kỳ ngự thẩm, lại định đoạt sau.”

Nghe xong Triệu Cát phân phó, Lí Bang Ngạn lại dấy lên hi vọng, chỉ cần ngự thẩm, đang ở trước mặt trăm quan triều đình, trước mặt toàn bộ thiên hạ, chỉ cần có thể án định Thẩm Ngạo tội chết, chính là Triệu Cát muốn bao che, chỉ sợ cũng khó có thể làm được rồi.

Giết chóc đại thần vốn là một tội lớn, huống chi vương tử phạm tội không khác gì thứ dân, chứ đừng nói là Thẩm Ngạo làm Bình Tây Vương, đến lúc đó, xử trí theo lẽ công bằng, Thẩm Ngạo cũng tuyệt không có khả năng xoay người.

“Như vậy, vi thần xin tạm thời cáo lui, đi chuẩn bị sẵn sàng.”

Triệu Cát thở dài một hơi, trầm giọng nói: “Đi xuống đi, tùy thời chờ truyền triệu, Trẫm có lẽ còn có việc phải phân phó.”

Lí Bang Ngạn vừa muốn đi, liền nghe thấy các bên ngoài truyền ra thanh âm hài nhi khóc thét, không khỏi nhìn sang cửa phòng bên kia, chỉ thấy một người cung nhân ôm một hài nhi nằm trong tã lót, liền tục bước tiến đến, nóng nảy nói: “Bệ hạ, Vương Tử điện hạ tỉnh! Tỉnh lại liền khóc, làm như thế nào cũng không ngăn được.”

Trên mặt Triệu Cát lúc này mới hiện ra một chút dáng tươi cười, bước nhanh đi qua, đoạt lấy đưa bé trong

Đại Lý Tự bên này, Khương Mẫn tiếp nhận sắc phong, lập tức cũng cảm thấy không sờ được ý nghĩ, bệ hạ không biết quan hệ giữa mình cùng Thẩm Ngạo như thế nào sao, đột nhiên để cho mình làm cái khâm sai này, đi bắt Thẩm Ngạo?

Trong lòng Khương Mẫn, kỳ thật cũng có một ít sót ruột Thẩm Ngạo đột nhiên giết Trịnh Quốc công, chuyện này đối với bất luận kẻ nào, tuyệt đối đều là không thể tưởng được, tin tức này truyền tới, cả triều đình xôn xao, có thể nói là nghị luận ào ào.

779. Chương 730: Chặt Cây(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 730: Chặt cây(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Khương Mẫn tiếp nhận sắc phong này, giống như tiếp củ khoai lang phồng tay, trầm tư một lát, quyết định sáng sớm ngày thứ hai liền xuất phát, chỉ là, tại trước khi lên đường, trong đêm ngày hôm ấy, hắn cũng không trực tiếp về nhà chuẩn bị hành trang, mà gọi người chuẩn bị kiệu, trực tiếp đi hướng phủ Vệ Quận công.

Vệ Quận công hôm nay đã là vương hầu chạm tay có thể bỏng, trên đời này, ngoại trừ Thẩm Ngạo, hắn là người đứng thứ nhất, thân là Quận công, trong lòng bàn tay lại nắm Trung Sách tỉnh, cùng Lí Bang Ngạn địa vị ngang nhau, cảnh tượng rất là đặc ý.

Chỉ là, Thạch Anh gần đây rất cẩn thận, cho nên làm việc luôn khiêm tốn, thế cho nên đại đa số mọi người đều quên lãng cái Trung Thư lệnh này, chỉ nhớ rõ có Môn Hạ lệnh Lí Bang Ngạn.

Khương Mẫn thông báo một tiếng, trực tiếp đi thẳng vào, hắn thường thường cũng tới nơi này một chuyến, cho nên, người gác cổng nhận ra hắn, quen việc dễ làm, đưa hắn đến một chỗ phòng nhỏ, Khương Mẫn đẩy cửa mà vào, liền chứng kiến Thạch Anh ngồi ở đằng kia uống trà, một người khác, lại là Tấn vương Triệu Tông.

Tấn vương rõ ràng cũng tới, trong lòng Khương Mẫn chần chờ, suy nghĩ, Tấn vương này gần đây diên diên khùng khùng, cũng không có bao nhiêu giao tình cùng Vệ Quận công, như thế nào hôm nay đột nhiên tới bái phỏng? Trong lòng đầy bụng hoài nghi, thực sự không vội công bố lời muốn nói, hướng Tấn vương cùng Vệ Quận công hành lễ trước.

Tấn vương cười ha ha, nói: “Người chính là Khương Mẫn kia nào, bản vương nghe đến người rồi, ngày mai người muốn đi Thái Nguyên, có phải không?”

Khương Mẫn nói: “Vâng.”

Triệu Tông nhấp một ngụm trà, mới tiếp tục nói: “Nói thật với người, Thẩm Ngạo chém cầu tặc Trịnh Quốc công kia, thật sự đại khoái nhân tâm, hoàng huynh của ta kia cũng là người hồ đồ, rõ ràng đã làm một chuyện tốt, còn muốn hạ ý chỉ bắt hắn, thật sự là chẳng phân biệt được thị phi.”

Những lời này tà đạo đến cực điểm, cũng chỉ có Tấn vương dám công khai nói ra như thế, Triệu Tông trải qua sự tình lần trước, đã là ghét cay ghét đắng đối với Trịnh gia, nghe xong chuyện Thẩm Ngạo giết Trịnh Quốc công, lại càng vỗ tay bảo hay.

Khi nghe thấy Triệu Cát hạ ý chỉ bắt giữ Thẩm Ngạo trở lại kinh, lại lập tức cảm thấy, hoàng huynh hắn thật sự quá không có công đạo, Tấn vương chỉ hận không thể tự mình chém Trịnh Quốc công.

Thạch Anh sợ Triệu Tông nói ra lời tà đạo gì nữa, vội vàng dời chủ đề, nói với Khương Mẫn: “Khương huynh tới nơi này, là vì sự tình Thẩm Ngạo sao?”

Khương Mẫn nói: “Đúng vậy, có chút nghi vấn, muốn xin Quận công giải thích nghi hoặc.”

Triệu Tông cười ha ha, nói: “Bổn vương cũng là vì sự tình Thẩm Ngạo, là thái hậu lại bảo bổn vương đến, thái hậu bảo bổn vương tìm đến Vệ Quận công, mang cho người cái tin tức.”

Khương Mẫn nhất thời hồ đồ, tại sao chuyện này lại kéo đến trên người thái hậu?

Thạch Anh giải thích: “Khương huynh bây giờ đang nghĩ, bệ hạ cố ý phái người đi bắt Bình Tây Vương, rốt cuộc là có ý gì, hay là muốn thăm dò cái gì sao?”

Khương Mẫn bị nói trúng tâm sự, cười khổ nói: “Chính là vì chuyện này, bệ hạ biết rõ quan hệ giữa lão phu và Thẩm Ngạo, làm sao lại cố ý chọn lão phu đi?”

Thạch Anh cùng Triệu Tông không khỏi nhìn nhau cười một tiếng, Thạch Anh nói: “Bệ hạ cũng là bởi vì biết rõ quan hệ giữa người cùng Thẩm Ngạo, cho nên mới gọi người đi.”

Khương Mẫn lại càng thêm hồ đồ rồi, hẩn nắm giữ hình danh nửa đời người, đối với những chuyện khác lại nghĩ đến không sâu, vì vậy mới hỏi Triệu Tông: “Chỉ là, không biết bệ hạ rốt cuộc có cái tâm ý gì?”

Triệu Tông bĩu môi nói: “Hoàng huynh kia của ta muốn để cho người buông tay, đi chăm sóc gia hỏa họ Thẩm cho tốt, để cho trên đường đi, hẩn không xảy ra sai lầm, mẫu hậu cũng là có ý tứ này, nên mới để cho bổn vương đến, chính là muốn nói cho Vệ Quận công cùng người, không cần có cái gì băn khoăn, trời còn chưa sụp xuống đâu.”

Nhưng lời Triệu Tông nói, lại không có người nào chịu tin, Khương Mẫn lại không phải người ngu, Tấn vương gần đây vô cùng không yên, nào dám nghe hẩn nói, con mắt nhìn về phía Thạch Anh, hỏi: “Vệ Quận công thấy thế nào?”

Thạch Anh nghĩ nghĩ, nói: “Tấn vương nói không sai, tâm ý bệ hạ, hơn phân nửa là như thế, người không cần có cái gì ngờ vực vô căn cứ, từ từ làm chuyện của mình là được.”

Khương Mẫn lập tức cảm thấy dễ dàng hơn, nhấp một ngụm trà, cười nói: “Nói như vậy, tâm ý bệ hạ là muốn chuyện lớn hóa nhỏ?”

.....

Thành Thái Nguyên cũng dần dần ảm áp hơn một ít, hôm nay có tiền có lương thực, công việc giúp nạn thiên tai trở nên dễ dàng hơn nhiều, mỗi ngày đều có thể có ba bữa cơm no.

Bởi vì gạo cũ quá nhiều, vì vậy liền dứt khoát trực tiếp phát lương thực ra ngoài, trong nha môn cũng bắt đầu tổ chức, cho nạn dân vay búa, đến phụ cận chặt gỗ, lại vận chuyển đến ngoại ô, xây dựng phòng mới.

Chiêu mộ một ít công tượng có kỹ nghệ tới, lại mang theo nhiều đội lưu dân bắt đầu làm việc, kết quả vì đây là sự tình nhà mình, cái phòng này xây tốt rồi, cũng là đám nạn dân chính mình ở.

Loại thể lệ dùng công giúp đời này, thực sự làm cho đám nạn dân mười phần nhiệt tình, chỉ cần đợi đến đầu xuân chính thức, mấy căn phòng xây tốt rồi, thời điểm xuân về hoa nở, ở phía trong kênh đào tan ra, đến lúc đó, thương nhân tập kết, có thể mua sắm súc vật, các hộ lại có trâu cày, nông cụ, hạt giống, đo đạc thổ địa, bắt đầu cày bừa vụ xuân.

Một ít người hộ tịch bản địa Thái Nguyên, cũng đưa ra một ít tiền, nhờ bọn hẩn sửa chữa nhà, cái này vốn là sự tình nhìn về phía trên thì khó như lên trời, hiện nay rõ ràng lại tiến triển đặc cực nhanh, đủ lao động, cũng đủ lương thực, tất cả đều trở nên sinh cơ bừng bừng.

Ở phía trong phủ đô đốc cũng rất là bận rộn, Bình Tây Vương sợ xuân về, nhà không thể không kịp xây tốt, ảnh hưởng đến cày bừa vụ xuân, cho nên, phủ đô đốc cũng phát ra mệnh lệnh, tổ chức biên quân Thái Nguyên, đến bên ngoài thành đón gỗ.

Loại sự tình này tuy làm rất nhiều biên tướng bức tức, đại gia tông quân đi lính, dựa vào cái gì mà phải đi làm loại sự tình này? Các huynh đệ vốn thao luyện cũng đã rất vất vả, cái thời tiết rất lạnh này mà phải đi ra ngoài, tay cũng bị rạn nứt.

Huống chi, các triều đại đổi thay trôi qua, đâu có cái quy củ này? Cứ như vậy xuống dưới, không khéo là lại muốn bắt ngờ làm phản vân vân....

Chỉ là, cái bức tức này, rất nhanh đã bị đè ép xuống dưới, người nào cũng biết, Bình Tây Vương không dễ nói chuyện lắm, chọc giận hắn, là muốn thành nắm mốc, vì vậy, bức tức thì bức tức, biên tướng hôm nay đã thành người đi đầu, mỗi ngày từ ban đêm đến sáng sớm, nhiều đội biên quân kéo ra ngoài, đến chặt gỗ ở rừng cây bên ngoài thành.

Cũng may, cây rừng phụ cận thành Thái Nguyên rất nhiều, phòng ở nạn dân không cần vật liệu gỗ gì tốt nhất, chỉ cần có thể che gió tránh mưa là được, đầu gỗ bị phạt xuống, trực tiếp đưa đến mấy chỗ ngoại ô, tiếp tục gia công là được.

Cho nên, mỗi thời điểm đến sáng sớm, khói bếp dần dần tắt, Thái Nguyên liền muôn người đều đổ xô ra đường, gần hai mươi vạn người dốc toàn bộ lực lượng, ngay ngắn trật tự mà ra khỏi thành làm việc, nhiều người như vậy phải tổ chức rõ ràng, so với kích động hai mươi vạn người đi hành quân thì càng thêm gian nan.

kết quả quân đội vẫn còn có quân lệnh tồn tại, ước thúc cũng mạnh hơn rất nhiều, chuyện như vậy, phóng nhân khắp thiên hạ, sợ chỉ có đại Tổng mới có thể làm được.

780. Chương 731: Khâm Sai Đến(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 731: Khâm sai đến(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Các triều đại đổi thay, hàng năm, vì thống trị đường sông, đều có quan viên khâm sai điều khiển hơn mười vạn người vét bùn trong nước, kiến tạo lại đê đập, cho nên, kinh nghiệm cũng có sẵn, nhưng kinh nghiệm là kinh nghiệm, phủ đô đốc cũng đủ sức đầu mẻ trán.

Điều làm cho Lương Văn Xây thống khổ nhất, chính là, Bình Tây Vương rõ ràng buông tay mặc kệ, tuy ngẫu nhiên sẽ phát ra vài đạo mệnh lệnh, nhưng thời điểm phần lớn, rõ ràng hắn đều trốn đi, rảnh rồi lười biếng, gọi người thoảng đi vấn an một tý, hồi báo không phải nói Bình Tây Vương đang tắm, thì tức là đang đọc sách, hoặc là đang uống rượu.

Kết quả vĩnh viễn đều sẽ chỉ là một cái kết quả, lão nhân gia Bình Tây Vương, ông ta đang không rảnh, chính người tự nhìn xem tình huống rồi xử lý.

Lương Văn Xây hoa mắt choáng váng, trước đây hắn chỉ quen bị người phái đi làm việc, hiện tại, bắt hắn chủ quản một phương, cái mạng già này đi vào cũng không đủ, nhưng Bình Tây Vương mặc kệ sự tình, hiện tại tóm lại còn đang nhìn vào, không làm sao hơn, chỉ có thể cắn răng đi làm.

Cũng may, tuy lúc mới bắt đầu luống cuống tay chân, nhưng chậm rãi cũng lên quỹ đạo, Lương Văn Xây thở dài một hơi, sáng sớm một ngày này, hành dinh khâm sai bên kia rốt cục cũng có hồi âm, Bình Tây Vương rõ ràng có ý kêu người đến mời Lương Văn Xây đi qua.

Chỉ hơn nửa tháng trôi qua, Lương Văn Xây cũng đã già đi rất nhiều, nghe xong hành dinh bên kia có âm tín, tinh thần lại tăng lên vài phần, không dễ dàng gì à, Bình Tây Vương rốt cục cũng muốn rời núi rồi, không có chuyện gì cao hứng làm Lương Văn Xây hơn so với chuyện này.

Lương Văn Xây thật sự là quê mùa, chăm chú ứng phó nhiều chuyện như vậy, hai mắt liền hiện lên một vòng đen xì, hiện tại, hẳn hy vọng nhất, chính là Bình Tây Vương giọng khách át giọng chủ, phát lệnh ra ngoài, hẳn là quyền Đô Đốc, cứ ngoan ngoãn mà nghe lời là đủ rồi.

Tuy Lương Văn Xây không rõ chi tiết cuộc gặp này là gì, nhưng phần lớn thời gian đều đứng ở phía trong phủ đô đốc, đến cửa cũng không dám ra ngoài, sợ chậm trễ việc quan trọng.

Hôm nay, lần đầu tiên mà đánh ngựa đi ra, chứng kiến nhiều đội người được tổ chức đang được người dẫn về hướng ngoại ô, tuy những người này qua lại vội vàng, có vẻ có vài phần mệt mỏi, nhưng trong mắt Lương Văn Xây, lại cảm thấy rất là kỳ diệu, không nhìn được mà nhìn nhiều thêm mấy lần, trong lòng lại có vài phần cảm giác thành tích.

Đến hành dinh khâm sai, Lương Văn Xây gọi người thông báo một tiếng, chờ tại bên ngoài, cửa ra vào có mấy giáo úy đứng đó, Lương Văn Xây liền cười ha ha mà nói chuyện phiếm cùng bọn họ, thuận miệng hỏi: “Điện hạ gần đây có khỏe không?”

Giáo úy trả lời, nói: “Rất tốt.”

Lương Văn Xây lại hỏi: “Lúc này điện hạ đang làm cái gì?”

Giáo úy thuận miệng đáp: “Lúc này chắc hẳn là thời điểm tắm rửa.”

Lương Văn Xây không khỏi ngẩn ngơ, hai ngày ba ngày tới hỏi, đều là tắm rửa, tắm rửa làm cái gì?

Giáo úy dường như thoáng nhìn ra tâm sự của hắn, vô cùng nghiêm nghị nói: “Điện hạ nói, sắc phong lập tức sẽ tới, đến lúc đó, không thiếu được việc phải đi Đại Lý Tự ngồi một chút, hẳn là Lương Đô Đốc không nghe nói qua chuyện rửa sạch sẽ bờ mông, chuẩn bị ngồi chồm hổm trong ngục sao?”

Lương Văn Xây nghẹn họng, trân trối nhìn giáo úy, thật lâu mới nhở ra một câu: “Lão phu chỉ nghe nói qua chuyện rửa sạch sẽ bờ mông, đợi chặt đầu ăn cơm.”

Lúc này đến phiên đám giáo úy nghẹn họng nhìn trân trối.

Bên trong rốt cục cũng có hồi âm, một người giáo úy đeo đao đi tới, khom người nói: “Lương Đô Đốc, mời, điện hạ đang chờ đợi trong sảnh.”

Thẩm Ngạo quả nhiên là tắm rửa thay quần áo qua, trên tóc còn có chút ẩm ướt, một thân quần áo khô mát, thần hải trên mặt vô cùng sáng láng, đang cầm ấm trà, tự rót tự uống một mình, một đôi mắt vô cùng sáng chói, vừa ôn hòa lại thâm sâu thúy, làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

Lương Văn Xây tiến đến, hướng Thẩm Ngạo hành lễ, kêu một tiếng điện hạ, Thẩm Ngạo cười ha ha, nói: “Lương Đô Đốc không cần phải đa lễ, ha ha... sắc trời hôm nay không tệ, mời Lương Đô Đốc đến, tất nhiên là có việc muốn bàn giao, đến, đến, ngồi xuống nói chuyện.”

Dứt lời, Thẩm Ngạo đứng lên cho châm trà Lương Văn Xây, Lương Văn Xây thụ sủng nhược kinh, vội vàng nói: “Điện hạ, để hạ quan tự mình đến làm.”

Thẩm Ngạo cười hì hì, nói: “Hôm nay không dùng chức quan luận giao, chỉ dùng tuổi tác tự thoại, ngươi là tôn trưởng, bốn vương chức quan to hơn ngươi một chút, nhưng luận tuổi tác, bốn vương còn là một văn sinh hậu bối.”

Lương Văn Xây liên tục nói không dám.

Hai người uống trà, Thẩm Ngạo liền thở dài, nói: “Thái Nguyên thành như thế nào?”

Lương Văn Xây không dám chậm trễ, liền tranh thủ nói ra tường tận sự tình phủ đô đốc sắp xếp gần đây, cuối cùng mới nói: “Ngoại ô bên kia đã có hai nhà dân dựng lên, trước mắt chỉ chờ xuân phân, thời tiết ấm áp, phải bắt đầu tổ chức nông canh.”

Nghĩ đến nông canh, Lương Văn Xây không khỏi nhú mào, tuy hôm nay đã bắt đầu đo đạc thổ địa, nhưng chân chính đến lúc kia, chỉ sợ sẽ phải loay hoay chân không chạm đất.

Thẩm Ngạo lại cười nói: “Vất vả Lương Đô Đốc rồi, cái sự tình cày bừa vụ xuân này, còn cần Lương Đô Đốc đến làm.”

Lương Văn Xây cười khỏ, nói: “Điện hạ... Ta...”

Thẩm Ngạo ngắt lời hắn, nói: “Bổn vương sống chết mặc bây, chỉ hi vọng Lương Đô Đốc từ từ mà làm việc, ma luyện ma luyện một chút, người xem, bổn vương co đầu rút cổ tại hành dinh này, không phải Lương Đô Đốc đều làm được mọi sự tình đều thỏa đáng đấy sao?”

Hắn thở dài một hơi, tiếp tục nói: “Bổn vương xem chừng, sắc sử mấy ngày nữa sẽ tới đây thôi, đến lúc kia, bổn vương cũng nên bị khóa vào kinh thành, Đại Lý tự thật lâu không đi, hôm nay nhớ tới, thật sự là có vài phần hoài niệm, bất kể nói thế nào, sự tình còn muốn làm tiếp, bổn vương không thể không làm, Lương Đô Đốc chỉ có thể khê cản môi, gánh vác cái liên quan này.”

Lương Văn Xây không khỏi nói: “Điện hạ, hắn là trong kinh thành đã có tin tức? Thái độ bệ hạ như thế nào?”

Thẩm Ngạo cười nói: “Tin tức đã được khoái mã truyền đi, bệ hạ đã sắc phong Đại Lý Tự khanh Khương Mẫn làm khâm sai, lập tức lên đường, khóa phạm quan ta trở về.”

Lương Văn Xây biến sắc, nói: “Cái này nên làm như thế nào cho phải?”

Thẩm Ngạo bĩu môi, nói: “Bổn vương không sợ cái này, tâm ý bệ hạ thế nào, ta rất rõ ràng, lúc này đây đã phái Khương Mẫn đến, nói rõ sự tình còn chưa tính toán là quá xấu.”

Hắn cười ha ha một tiếng, lại nói: “Tại Biện Kinh, có người muốn làm bổn vương chết, hết lần này tới lần khác, bổn vương muốn sống như rồng như hổ cho bọn hắn xem, người không cần phải lo lắng, bổn vương sớm đã có so đo, chỉ là, có vài sự tình, còn muốn Đô Đốc giúp đỡ một chút, đợi bổn vương bị áp tải về kinh sư, phải ngự thẩm, qua ngự thẩm rồi, mới có thể khôi phục được một thân tự do.”

Lương Văn Xây nghiêm mặt nói: “Điện hạ không cần sợ, Lương mỗ cũng không có gì không thể đảm nhận, nếu điện hạ có cái gì bàn giao, hạ quan nhất định tận tâm tận lực mà đi làm.”

Thẩm Ngạo cười nói: “Không cần phải chăm chú như vậy, chuyện này, đến lúc đó sẽ dặn dò người.”

Trong lòng Lương Văn Xây không khỏi cười khỏ, đến lúc này, vị lão gia Bình Tây Vương này rõ ràng còn đang bán cái chỗ hấp dẫn, thốn thức một hồi, nói chuyện cùng Thẩm Ngạo trong chốc lát lời, Thẩm Ngạo nói, đều là một ít bàn giao trước khi rời đi, Lương Văn Xây cũng nghiêm túc nghe.

Mặt trời lên cao, Thẩm Ngạo đột nhiên duỗi lưng một cái, bỗng nhiên đứng dậy, cười ha ha, nói: “Nói nhiều như vậy, không biết chậm trễ bao nhiêu chính vụ của Lương Đô Đốc, nhưng lại bổn vương không thể không nói.”

Lương Văn Xây đứng lên, nói: “Không dám.”

Đưa Lương Văn Xây ra ngoài, trong đôi mắt Thẩm Ngạo lúc này mới lộ ra chút trí tuệ sáng bóng, thoáng như là tướng quân bày mưu nghĩ kế, trong lòng sớm đã lập kế hoạch, tất cả hậu sự đã sắp đặt thỏa đáng, chỉ chờ lấy được thời khắc toàn thắng.

Hắn gọi một giáo úy tới, nói: “Đi gọi Đồng Hồ tới.”

Đồng Hồ tới rất nhanh chạy tới, ôm quyền hành lễ, nói: “Điện hạ.”

Thẩm Ngạo hướng hắn bĩu môi, nói: “Ngồi xuống nói chuyện, bổn vương có việc muốn dặn dò người.”

Đồng Hồ lại càng trang trọng, nói: “Ti chức không ngồi, đã thành thói quen, điện hạ có dặn dò, cứ nói là được.”

Thẩm Ngạo nói: “Bổn vương hôm nay đã là phạm quan, ai... trở về Biện Kinh, chỉ sợ là chưa biết sinh tử.”

781. Chương 731: Khâm Sai Đến(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 731: Khâm sai đến(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tuy Đồng Hồ trên danh nghĩa là giáo đầu, nhưng một mực đều hầu hạ bên cạnh Thẩm Ngạo, nói là đội trưởng bảo vệ tùy tùng cho Thẩm Ngạo còn không sai biệt lắm, hai người sớm chiều ở chung, tình cảm thâm hậu, hẳn làm người cũng rất thẳng tính, trợn mắt nói: “Điện hạ nói loại lời ử rử này làm cái gì, điện hạ tại Thái Nguyên làm từng chuyện từng chuyện tốt, bao nhiêu người muốn cảm động và nhớ nhung ân cứu sống của điện hạ, triều đình nhất định có thể làm rõ sai trái.”

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Sự tình trên đời, nào có dễ dàng như nói được? Thị phi lúc trước, không phải cứ phân biệt rõ là ra được.”

Đồng Hồ sững sốt một chút, cũng không biết nên khích lệ như thế nào, nhất thời không nói gì.

Thẩm Ngạo phấn khởi tinh thần, nói: “Bốn vương bàn giao người làm một chuyện, nếu như làm thành chuyện này, bốn vương lại thêm được vài phần không chế.”

Đồng Hồ nghe xong, mặt lộ vẻ vui mừng, nói: “Điện hạ muốn dẫn dò chuyện gì, cứ việc nói là được, chỉ cần có lợi đối với điện hạ, cho dù Đồng Hồ bị mất đầu, cũng tuyệt không nhú mày.”

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói: “Đây chính là người nói, đến lúc đó, chớ có hối hận.”

Đồng Hồ nghiêm mặt nói: “Lời Đồng Hồ đã nói ra, tuyệt đối không sửa đổi.”

Thân thể Thẩm Ngạo hơi nghiêng về phía trước, hướng Đồng Hồ ngoắc ngoắc tay, nói: “Người tới gần đây.”

Đồng Hồ đi qua, Thẩm Ngạo thấp giọng bày mưu đặt kế, Đồng Hồ gật đầu liên tục, đợi Thẩm Ngạo nói xong rồi, Đồng Hồ vỗ lồng ngực, nói: “Chuyện này, cho dù điện hạ không dặn dò, ti chức cũng là muốn đi làm, điện hạ cứ việc an tâm.”

.....

Vĩnh Hòa năm thứ hai, mừng chín tháng mười một.

Mặt trời rực rỡ chiếu trên cao, một đội Điện Tiền vệ hiện ra tại Tây Môn Thái Nguyên, bảo vệ quanh một chiếc xe ngựa, chậm rãi mà đến, sĩ tốt nhìn thấy, lập tức báo đến hành dinh khâm sai, phủ đại đô đốc, trong khoảng thời gian ngắn, tất cả nha môn cả thành Thái Nguyên ào ào có xe ngựa đi về hướng Tây Môn.

Sắc phong khâm sai cuối cùng cũng đã tới, tuy sớm có dự cảm, nhưng chưa từng nghĩ là đến sớm như vậy.

Sau một lúc lâu, Thẩm Ngạo đánh ngựa, mang theo một đám giáo úy chạy tới, đi theo đằng sau bọn người Lương Văn Xây.

Khương Mẫn ngồi trong xe ngựa cúi thân đi ra, một chuyến này sắc phong mà đến, tuy trong lòng của hắn đã có so đo, nhưng đến Thái Nguyên, không khỏi có chút ngoài ý muốn, thì ra, tưởng rằng Thái Nguyên hôm nay đã là người chết đói khắp nơi đầy đất.

Ai ngờ rõ ràng lại ngay ngắn rõ ràng, cái nạn dân kia, đâu như là nạn dân? Chưa từng thấy một người xanh xao vàng vọt, mặc dù có thể cho thấy thái độ mệt mỏi, nhưng không nhìn thấy một người nào quần áo lam lũ.

Cảnh tượng này hơi có chút phá vỡ nhận thức của Khương Mẫn, mười mấy năm trước, hắn đã từng được sắc phong, tiến đến thị sát tình hình tai nạn lũ lụt, tròng cảnh ngay lúc đó, ở trong mắt hắn, thật sự không có gì khác địa ngục nhân gian.

Hôm nay, Thái Nguyên này mới đi qua đê sụp, rõ ràng đã không nhìn ra vẻ đất rung núi chuyển trước đây.

Trong lòng hắn không khỏi cảm thán, Bình Tây Vương này làm khâm sai, theo đạo lý nên luận công ban thưởng, nhưng hôm nay lại chịu tội bị bắt, thật là khiến người ta thổn thức.

Thẩm Ngạo đã mang theo người tới nghênh đón, Khương Mẫn lộ ra dáng tươi cười, tiến lên một bước, liếc nhìn Thẩm Ngạo, thì ra tưởng rằng Thẩm Ngạo lúc này nên là hình dung gầy gò mới đúng, ai ngờ lại là tinh thần sáng láng, sắc mặt mang theo một loại sắc ửng đỏ khỏe mạnh, thiên hạ phạm quan, muốn tìm ra một người bộ dáng như đến, thật đúng là rất hiếm thấy.

“Khương đại nhân, đã lâu không gặp.” Thẩm Ngạo chứng kiến Khương Mẫn, trên mặt hiện lên vẻ mỉm cười thản nhiên.

Khương Mẫn không khỏi thở dài, nói: “Bình Tây Vương dường như vẫn yên ổn, chỉ khổ cho Khương mẫu.”

Lập tức thông dong cười nói: “Cái Thái Nguyên này, cuối cùng cũng không uống phí một lần đi đến, hôm nay thấy nơi đây, mới biết được tài cán của Bình Tây Vương.”

Dứt lời, liền hạ thấp thanh âm nói: “Mấy vị Vương phi sống tại Biện Kinh vẫn khá tốt, Ninh An Đế cơ đã sinh hạ một đứa trẻ, chuyện này, người cũng đã biết, hôm nay đứa nhỏ này rất là khỏe mạnh, người không cần phải lo lắng, Kỳ Quốc công tại Đại Lý Tự, cũng coi như được chiếu cố chu đáo, Vệ Quận công nhờ lão phu thăm hỏi người.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói: “Như vậy ta đã yên tâm, Vệ Quận công có khỏe không? Trung Sách tỉnh lúc này chắc hẳn sớm đã bề bộn?.”

Hai người đi vào bên trong thành, vừa đi vừa nói chuyện, những quan viên khác cùng xe ngựa hay kiệu, chỉ có thể theo đuôi ở phía sau, cũng may, Thái Nguyên lúc này đúng vào thời điểm người người đều đổ xô ra đường, trên đường phố có vô số người, cũng không ai đến xem.

Khương Mẫn nói: “Cửa ải cuối năm đã tới rồi, Trung Sách tỉnh bên kia đang xác minh tẩu chương một năm, còn phải ủy nhiệm quan viên đốc thúc lục bộ, xác thực hơi bề bộn một ít.”

Hai người không hề đề cập tới sự tình khâm mệnh, một đường đi qua, chỉ chăm chú hàn huyên, ngẫu nhiên sẽ nói vài lời chê cười, lại khiến cho phía mọi người sau đi theo không hiểu ra sao, người không biết, còn tưởng bọn hắn là bằng hữu gặp lại, Khương đại nhân này tới để thăm người thân.

Chờ đến Tri Phủ nha môn bên này, cửa lớn mở rộng ra, hương án tiếp ý chỉ đều chuẩn bị thỏa đáng rồi, Khương Mẫn cùng Thẩm Ngạo liếc nhau, nói: “Bình Tây Vương, Phò mã Đô Úy Thẩm Ngạo, tiếp chỉ ý thôi.”

Về mặt Thẩm Ngạo lập tức nghiêm túc, quỳ gối dưới hương án, nói: “Thần tiếp chỉ!”

Mọi người cũng ào ào quỳ gối, cùng hô vạn tuế.

Khương Mẫn đứng trước hương án, sắc mặt nghiêm túc, nhận lấy một phần thánh chỉ từ trong tay Điện Tiền vệ, nhìn lướt qua một mảnh người quỳ xuống, hắng giọng một cái, nghiêm mặt nói: “Hoàng đế viết: người gian, mấy năm nước hạn dịch bệnh tai ương, là trời phạt, Thái Nguyên đê sụp, Trầm vô cùng lo âu. Ngu mà không thông minh, không đạt được nguyện vọng, Trầm có thể không lo sao? Chính là thiên đạo không hề thuận lợi, hoặc không được, nhân sự đều bất hoà, quý thân phá hoại hay sao? Tại sao đến tận đây...”

Cái thánh chỉ này dài đến thần kỳ, rất nhiều người nghe xong một đoạn dài như vậy, thoáng chốc có chút hồ đồ rồi, khâm mệnh không phải đến trị tội sao? Như thế nào lại nói nhảm một đồng lớn, tất cả đều là lời nói với người xa lạ?

Trong thánh chỉ này chỉ nói năm gần đây tình hình hạn hán ôn dịch, tai nạn liên tiếp không ngừng, hôm nay, Thái Nguyên lại xảy ra đê sụp, Trầm rất là lo lắng.

Đối với cái này, Trẫm nghĩ, có phải là bởi vì chính sách của Trẫm có cái gì sai lầm, hoặc là hành vi có cái gì khiến khuyết? Còn là vì thiên thời không thuận, địa lợi không được khai quật, hay là mọi người ở chung không đủ hòa hợp, không tề tể đối với quỷ thần?

Lời nói này, chợt nghe xong, rất có ý tứ tự hỏi, nhưng tại nơi này, thật sự không có gì khác nói nhảm.

Chỉ là, thứ thánh chỉ này gần đây luôn sâu sắc, tại đằng trước nói nhiều lời nói nhảm như vậy, chỉ sợ sau lưng nhất định là có ý tứ khác.

Ngay cả Khương Mẫn cũng cảm thấy cái thánh chỉ này có chút dong dài, vì vậy lời nói nhanh chóng đẩy nhanh hơn vài phần, lại nói: “Trẫm xem hôm nay, người phương nào thông hiểu lẽ phải bằng Bình Tây Vương?..”

Lời này lại không hiểu nổi rồi: nghe nói đế vương cổ đại không có ai vượt qua Chu Văn Vương, thần tử không có ai vượt qua Tề Hoàn Công, bọn họ đều là dựa vào người tài trợ giúp mới thành nghiệp lớn, Trẫm xem hiền tài thiên hạ, người nào có trí tuệ có thể sánh vai cùng Bình Tây Vương?

782. Chương 732: Triều Đình Bất Công

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 732: Triều đình bất công

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hắn là... đây là một chiếu thư ban thưởng?

Tuy tất cả mọi người quỳ trên mặt đất, trong lòng cũng không khỏi nói thầm, cái thánh chỉ này thật sự làm cho người ta quá không đoán ra, vừa nghe như vậy, Bình Tây Vương không giống tội thần, lại thành thần tử tốt.

Nhưng chỉ có Thẩm Ngạo hiểu nhất, lão gia hỏa Triệu Cát kia, nếu gọi người đưa thánh chỉ tới, chửi mình một câu đau nhức, chuyện này sẽ bỏ qua thôi, không lý do gì lại khoa trương mình thành một đóa hoa, chỉ sợ, vấn đề này huyền ảo quá lớn, ngay cả hoàng đế cũng không lần át được.

Quả nhiên, Khương Mẫn tiếp tục nói: “Trẫm lo lắng về hiền tài, ủy thác quốc sự, sắc phong Vương tước, cùng Trẫm cùng hưởng thiên hạ, vì có gì? Hôm nay, Bình Tây Vương tự ý giết Thái Nguyên đại Đô Đốc, Trịnh Quốc công, Văn Tiên Chi chính là quan to, Trịnh Quốc công có thân cùng Trẫm, quý không thể nói, Bình Tây Vương như thế, là có ý nghi ngờ trung tâm? Nghi ngờ thánh ân?”

Lời nói xoay chuyển, ngữ khí cũng rất mạnh, hoài nghi đến hai chữ trung tâm, chính là vừa mới so sánh với Quân Trọng, chỉ sợ cũng không tránh được về hỏi tội.

“Hiện có người lên tiếng, Bình Tây Vương có tâm, có ý chí Vương Mãng...”

Tất cả mọi người quá sợ hãi, Lương Văn Xây hơi kém một chút đã đâm xuống đất, hai chữ Vương Mãng xuất hiện trong thánh chỉ, cái vấn đề liên này không còn là ngang ngược kiêu ngạo có thể so sánh rồi, Vương Mãng là ai? Phạm là thiên tử nào nhận định, ai có chí hướng Vương Mãng, cho dù vô tội, chỉ sợ đều bị xét nhà diệt tộc.

“Trẫm không hỏi, tin tưởng Bình Tây Vương trung thành và tận tâm, nhưng năm tháng trôi đi, làm gì được, Bình Tây Vương ngang ngược kiêu ngạo, nay để Đại Lý Tự khanh Khương Mẫn đến, bắt Bình Tây Vương vào kinh thành trị tội...”

Tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra, đằng sau một câu Trầm không hỏi, chính là Trầm không tin, về sau còn nói Thẩm Ngạo trung thành và tận tâm, coi như là thăm hỏi cổ vũ một phen, chính thức trách tội không phải không trung, chỉ là ngang ngược kiêu ngạo, ngang ngược kiêu ngạo có thể gõ, có thể giết, nhưng bất trung chính là tử tội, toàn gia tịch thu tài sản.

Thẩm Ngạo nghe đến hoảng hốt, tuy nói sớm biết thánh chỉ nên chỉ hỏi ngang ngược kiêu ngạo, nhưng lúc này vẫn bị thánh chỉ của Triệu Cát dọa ra một thân mồ hôi lạnh, nhân tiện nói: “Thần tiếp chỉ ý.”

Nhận lấy ý chỉ, Khương Mẫn đã tiến lên một bước, bắt đầu vịn Thẩm Ngạo đứng dậy, nói: “Bình Tây Vương đừng lo, tạm theo lão phu trở về kinh thành trước rồi nói sau.”

Thẩm Ngạo trong lòng nghĩ, ta không lo mới là lạ, trong miệng nói: “Kính xin Khương đại nhân chiếu cố.”

Khương Mẫn cười ha ha, nói: “Đây là tự nhiên.”

Cũng không gọi Điện Tiền vệ lập tức bắt Thẩm Ngạo, Khương Mẫn cùng Thẩm Ngạo cùng đi vào phòng ngồi chơi trước, Khương Mẫn cũng không có cái gì khó xử, tuy là bắt giữ, cái đãi ngộ này nhưng vẫn không xấu đi nơi nào.

Hai người ngồi vào chỗ của mình, quan viên thành Thái Nguyên ngồi bên dưới, nước trà đưa tới, mọi người cùng nhau uống trà, cùng một chỗ nói chuyện.

Khương Mẫn hạ giọng nói: “Thái hậu còn có một câu nói, nắm lão phu mang cho điện hạ.”

Thẩm Ngạo cười nói: “Đại nhân cứ nói, đừng ngại.”

Khương Mẫn nói: “Thái hậu nói, trời không sụp đổ đâu.”

Thẩm Ngạo cười nhạt, nói: “Bổn vương đương nhiên không sụp đổ, nhưng có người lại muốn sụp đổ xuống.”

Trong lòng Khương Mẫn không khỏi nghĩ, tâm tính Bình Tây Vương quả nhiên là làm cho người xem mà không hiểu, như thế nào một chút cũng không có ý tứ tâm thần bất định? Lập tức cười khổ, nói: “Điện hạ định lúc nào trở lại kinh?”

Rõ ràng là bắt giữ, nhưng khâm sai bắt giữ hỏi phạm quan lúc nào trở về, vậy cũng là một chuyện kỳ lạ, Thẩm Ngạo rõ ràng một điểm ý tứ hồ thẹn khách khí cũng không có, nghĩ nghĩ một lúc mới nói: “Sáng sớm ngày mai, sớm trở lại Biện Kinh cũng tốt, tại đây quá lạnh.”

Khương Mẫn bật cười, nhấp một ngụm trà, nói: “Vốn lão phu còn muốn an ủi điện hạ vài câu, xem ra không phải làm rồi, cũng tránh khỏi tổn nước miếng.”

Đang nói, nhưng bên ngoài lại bắt đầu ầm ầm, rất nhiều người bước chân vội vàng mà hướng tới bên này, người bên trong nghe được bên ngoài hô to: “Đi, đi nói rõ lí lẽ, không nói rõ đạo lý, Bình Tây Vương quyết không thể đi.”

Thanh âm này như sấm rền, thoáng cái đã phá hư không khí hữu hảo trong sảnh, mọi người không khỏi hai mắt nhìn nhau, Lương Văn Xây ngơ ngác nói không ra lời, rất nhiều quan viên trong lòng đều là kêu khổ, đang êm đẹp, tại sao lại nói lý? Cái này lại là chuyện gì xảy ra?

Trên mặt Thẩm Ngạo hiện ra vài phần xấu hổ, vội vàng nói: “Khương đại nhân, không dám, không dám, có lẽ là tên nào vô liêm sỉ hồ đồ, không cần để ý, không cần để ý.”

Khương Mẫn cũng không sợ, Thẩm Ngạo tuyệt không biết đối xử xấu với, trong lòng có chút hoài nghi là bất ngờ làm phản, nhưng thân là khâm sai, cũng nên có vài phần uy nghi, vì vậy cứ ngồi đó nói: “Điện hạ không đi chứng kiến ngọn nguồn, ai ở bên ngoài ồn ào sao?”

Thẩm Ngạo gật đầu, đang muốn đứng lên, liền thấy người đông ngịt nhảy vào trong sảnh đến, cầm đầu lại là Đồng Hồ, về sau là nhiều đội giáo úy, nhân số chừng nhiều hơn một ngàn, từ bên trong nhìn ra bên ngoài, nhìn không thấy điểm cuối cùng, mỗi người đều cầm nhô đao, sắc mặt dữ tợn.

Quan viên trong sảnh cũng không hít một hơi khí lạnh, ngay cả Khương Mẫn cũng không khỏi sắc mặt đột biến, trong lòng nghĩ, thật đúng là bất ngờ làm phản sao? Nhưng lập tức lại cảm thấy không đúng, nếu

nói là sương quân, biên quân thậm chí là cấm quân bất ngờ làm phản, hấn còn tin tưởng vài phần, nhưng giáo úy bất ngờ làm phản, hấn lại không tin .

Khương Mẫn liền nhìn thoáng qua hướng Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo chỉ gật đầu, nói: “Khương đại nhân an tọa, bốn vương đảo muốn nhìn, những người này định làm gì.”

Giáo úy tuôn ra vào càng ngày càng nhiều, Đồng Hồ dẫn đầu, trung đội trưởng, đội trưởng ở phía trước, phía sau là giáo úy cầm đao, biểu lộ nghiêm túc và trang trọng.

Đồng Hồ rút đao bên hông ra, quét mắt nhìn một đám quan viên trong thính đường, thanh âm như chuông đồng, nói: “Người nào là khâm sai?”

Thẩm Ngạo vỗ bàn, nói: “Đồng Hồ, làm càn! Người ăn phải gan báo sao? Dám xông tới khâm sai?”

Đồng Hồ hung dữ nói: “Điện hạ, hôm nay chúng ta chỉ đến đòi cái công đạo!”

“Đúng, đòi cái công đạo!”

“Điện hạ oan uổng, tại sao bị bắt giữ vào kinh?” Giáo úy thoáng chốc đã bắt đầu đánh trống reo hò.

Khương Mẫn lúc này vượt chòm râu, không khỏi nói: “Thị phi đều có công luận, không trở về kinh, biện tội như thế nào?”

Đáng tiếc, lời hấn nói rất nhanh đã bị tiếng gầm đè ép xuống dưới, Khương Mẫn vẻ mặt tro tàn, trong lòng tự nhủ, không tốt, thì ra tưởng rằng đến Thái Nguyên, mang Thẩm Ngạo về, liền tính toán là viên mãn, về phần sự tình trở lại kinh, về sau ngự thẩm thế nào, mọi người còn có thể quần nhau, hướng chỉ trong thánh chỉ, bệ hạ chỉ nói Bình Tây Vương ngang ngược kiêu ngạo, nhưng hôm nay, nếu là nháo ra chuyện, không biết lại mọc lan tràn ra bao nhiêu phong ba nữa.

Thẩm Ngạo lạnh lùng nói: “Hoang đường, sự tình Thiên gia có quan hệ gì đến các ngươi đâu?”

Đồng Hồ cùng Thẩm Ngạo đối mặt, thở phì phì nói: “Chúng ta là môn sinh thiên tử, nhà giáo dạy sai, làm môn sinh há có thể chẳng quan tâm?”

Những lời này thật sự rất đặc sắc, ngay cả Thẩm Ngạo cũng nghẹn họng, sức chiến đấu suy giảm, ngữ khí liền ôn hòa nói: “Vậy ngươi đến nói một chút xem, tôn sư làm sai chỗ nào?”

Đây là một câu phạm huý kiêng kị, nhưng cũng không tính toán là quá kiêng kị, Thẩm Ngạo chỉ nói tôn sư, không đề cập tới trong nội cung, ai cũng không thể bắt được sai.

Đám giáo úy nhất thời nghiêm nghị, tất cả mọi người ngừng thở, Đồng Hồ đi lên trước một bước, đi đến trước mặt Khương Mẫn, ôm quyền hành lễ, nói: “Khâm sai đại nhân, Đồng Hồ muốn hỏi, Bình Tây Vương có tội gì?”

Khương Mẫn liếc nhìn Thẩm Ngạo, phục hồi tinh thần lại, nhàn nhã mà uống một ngụm trà, nói: “Tự ý giết Văn Tiên Chi, Trịnh Khắc.”

Đồng Hồ gật đầu thật sâu, nói: “Điện hạ xác thực tự ý giết Văn Tiên Chi cùng Trịnh Khắc, những lời này không sai.” Tiếp theo, lời nói lại xoay chuyển: “Nhưng Đồng Hồ lại cho rằng, triều đình bất công!”

783. Chương 733: Ta Cũng Bị Tội(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 733: Ta cũng bị tội(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Khương Mẫn dầu gì cũng là xuất thân người đọc sách, nếu bàn về tài hùng biện, thật sự cao hơn không ít cấp bậc so với Đồng Hồ, lúc này vừa bực mình vừa buồn cười, nói: “Có cái chỗ gì bất công, người cứ nói, không sao.”

Đồng Hồ nghiêm mặt nói: “Bình Tây Vương giết hai tặc Văn Tiên Chi, Trịnh Khắc, chính là tội, Đồng Hồ ta tự tay đâm Đô Ngu hầu Văn Còn, cũng là người thứ nhất dẫn đầu nhảy vào phủ đại đô đốc, nhưng triều đình làm gì, lại chỉ luận tội Bình Tây Vương, hết lần này tới lần khác, không hỏi đến tội Đồng Hồ? Đây không phải bất công thì là cái gì? Hôm nay, nếu triều đình không cho một cái công đạo, Đồng Hồ ta là người thứ nhất không phục!”

Khương Mẫn lần này thật sự là hoa mắt choáng váng, dù cho tài ăn nói của hắn tốt hơn nữa, đụng vào một người như con thiêu thân lao đầu vào lửa như vậy, nhất thời cũng không thể nói gì.

Từ trước đến nay, chỉ nghe nói qua người ta dốc sức, liều mạng cõng bỏ liên quan của chính mình, chưa từng thấy có người nào ôm tai họa lên trên người mình, Đồng Quán Đồng công công kia là một người linh lung khéo đưa đẩy cỡ nào, tại sao có thể có một người cháu như vậy?

Khương Mẫn dần ra bất động, nhất thời lại không biết phải làm gì cho đúng, đuổi Đồng Hồ đi ra? Ai đuổi ai đi ra ngoài, có lẽ còn phải nói lại lần nữa, nhiều người đằng đằng sát khí như vậy, đương nhiên là trấn an làm chủ.

Nhưng giảng đạo lý, đạo lý của người ta giống như càng thật hơn, nói rõ là Bình Tây Vương giết Đô Đốc, Quốc công, hắn cũng đã giết Đô Ngu hầu, xử lý Bình Tây Vương không xử lý hắn, xác thực không quá công đạo, hơn nữa, người ta la hét, nhất định phải xử lý người ta, người cực kỳ tức giận, lại bảo mọi người chạy đến bắt hắn, lại làm thỏa mãn tâm nguyện của hắn.

Cái gọi là lợn chết không sợ nước nóng, chính là như thế.

Khương Mẫn đành phải nói: “Việc này, lão phu chắc chắn sẽ đưa lên trên để Thánh thượng nghe, triều đình sớm muộn gì cũng sẽ có xử trí, xin Đồng Tướng quân đợi mấy hôm.”

Lời hữu ích xem như nói hết, cũng rất đạt đến một trình độ nào đó, ai ngờ Đồng Hồ lại quát to: “Không được!”

Hắn liếm liếm bờ môi, nói: “Phải bắt giữ Đồng Hồ ta cùng trở lại kinh, khâm sai đại nhân cũng đừng nghĩ đến việc rời đi, khâm sai đại nhân là Đại Lý Tự khanh, việc này vừa đúng là khâm sai đại nhân quản, hôm nay, nhất định phải đưa cho Đồng Hồ ta một cái công đạo!”

Khương Mẫn bị bức đến mức không thể làm gì, lúc này cũng có vài phần nóng tính, hắn là người nắm giữ hình danh, tính tình cũng không quá tốt, lúc này liền giận tím mặt, nói: “Lớn mật, người dám cản trở khâm sai làm việc sao?”

Đồng Hồ trả lời rất là lưu manh, nói: “Mời khâm sai đại nhân giáng tội!”

Khương Mẫn nhất thời im lặng, nguyên bản là muốn dọa hắn, ai ngờ người ta ước gì người động thủ, vì vậy liền liếc nhìn Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo lập tức coi như không nghe thấy cái gì, đưa ánh mắt nhìn qua một bên đi.

Khương Mẫn đành phải nói: “Tốt, vậy hãy để cho người ta bắt người, cũng mang về kinh trị tội!”

Trên mặt Đồng Hồ lộ ra vẻ sung sướng, ôm quyền hành lễ, nói: “Đều nói Đại Lý Tự khanh Khương đại nhân thiết diện vô tư, phía dưới đây mắt không được phép có hạt cát, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên là như thế, Đồng Hồ vô cùng bội phục.”

“...” Sắc mặt Khương Mẫn trắng nhợt, muốn nói cái gì, rồi lại nói không nên lời, gặp được loại điển cuồng này, ngay cả khi tính tình hắn có tức giận đến mấy, cũng không phát ra được, nắm giữ hình danh cả đời, chỉ thấy nguyên một đám phạm quan khóc rống, lưu đầy nước mắt, dùng sức mà cửi bỏ liên quan, chưa từng thấy qua người bậc này.

Khương Mẫn đành phải nói: “Đã bắt giữ lại kinh, còn không mau lui ra chịu tội? Ngày mai liền sai người áp giải người trở về.”

Đồng Hồ vui vẻ rạo rức nói: “Khương đại nhân công hầu muôn đời.” Dứt lời, liền sải bước mà bước đi thẳng, lưu lại một nhóm lớn quan viên hai mặt nhìn nhau.

Nhưng đám giáo úy lại còn chưa tán đi, Khương Mẫn đành phải nói: “Đồng Tướng quân các người đã được như ý nguyện, còn vậy ở chỗ này làm cái gì? Mau mau rời khỏi.”

Một người trung đội trưởng tiến lên trước một bước, ôm quyền nói: “Khương đại nhân xử lý theo lẽ công bằng, vô tư, làm Chu Hải ta bội phục, nhưng tiểu nhân không thể đi!”

Khương Mẫn đã muốn ăn không tiêu, đành phải hỏi: “Vì cái gì không thể đi?”

Trung đội trưởng gọi là Chu Hải này nâng cao bộ ngực, nói: “Đồng doanh quan nói hấn giết Đô Ngụ hầu Văn Còn, kỳ thật cũng không phải là chuyện lạ, lúc ấy, Đồng doanh quan xác thực là chém Văn Còn một đao, nhưng khi đó, Văn Còn còn chưa chết hẳn, về sau, có lẽ là tiểu nhân bổ thêm một đao, Văn Còn lúc ấy mới tuyệt khí, nếu xác định chính đáng, Chu Hải ta mới được là đầu sỏ gây nên, đại nhân đã bắt giữ Đồng doanh quan, vì sao không xử trí Chu Hải ta?”

Bờ môi Khương Mẫn đã run rẩy nói không ra lời, đành phải nói: “Vậy thì cùng nhau bắt giữ!”

Chu Hải vui vẻ rạo rức mà ôm quyền nói: “Khương đại nhân phán đoán rất sáng suốt, tiểu nhân xin trở về chịu tội, ngày mai, lúc đại nhân lên đường, đừng quên gọi người đến thông báo một tiếng.” Dứt lời, liền nhanh chóng lui đi ra ngoài.

Chu Hải vừa đi, lại một người trung đội trưởng đi tới nói.

Trong lòng Khương Mẫn kêu khổ, kiên trì hỏi: “Người lại muốn nói về tội gì?”

Trung đội trưởng vẻ mặt đau khổ, nói: “Giết ba biên quân, có tính là tội không?”

Thẩm Ngạo giết Văn Tiên Chi cùng Trịnh Khắc tính toán phạm vào tội, Đồng Hồ cùng Chu Hải giết Văn Còn, cũng coi như tội, giết biên quân, đương nhiên tính toán!

Nếu Khương Mẫn là nói không tính, thật sự là sẽ vỡ trận, Khương Mẫn nhân tiện nói: “Bắt giữ!”

Trung đội trưởng thấy Khương đại nhân thức thời như vậy, cười ha hả nói: “Đa tạ.” Tiếp theo, liền đi ra ngoài cực kỳ nhanh.

Tiếp theo, lại là từng người một đi lên nhận tội, nối liền không dứt, vốn là Đồng Hồ, sau lại là trung đội trưởng, đội trưởng, cuối cùng là một đám giáo úy, cũng đều phía sau tiếp phía trước, Khương Mẫn ăn không tiêu, đụng vào nhiều người như vậy, cũng coi như hấn không may, đành phải nói: “Áp giải toàn bộ đi!”

“Vạn tuế!” Giáo úy hoan hô một hồi, lập tức giải tán.

Trong thính đường thật sự là trợn mắt há hốc mồm, mọi người xấu hổ mà ho khan, Thẩm Ngạo nói với Khương Mẫn: “Những người này quá không hiểu chuyện rồi, Khương đại nhân vất vả, không bằng tạm thời đi nghỉ tạm trước, ngày mai lại lên đường, như thế nào?”

Khương Mẫn vốn là còn có mấy phần tinh thần, lúc này cũng cảm thấy mệt mỏi, nhân tiện nói: “Tốt, tối nay điện hạ chuẩn bị ít hành trang, ngày mai chúng ta liền đi.”

Quan viên thành Thái Nguyên ào ào đưa tiễn, một mực đưa mắt nhìn Khương Mẫn đi vào hậu trạch, mới lại lần nữa ngồi trở lại trong sảnh, Thẩm Ngạo lại tạm biệt bọn họ, những quan viên này cũng nói bảo trọng, mọi người mới tản đi.

... ..

Đầu tháng mười một, ngày này, mãi cho đến lúc mặt trời lên cao, Khương Mẫn mới chậm chạp khởi hành, kỳ thật, lựa chọn lúc này, cũng không phải không có nguyên nhân.

Hôm nay uy vọng Bình Tây Vương tại thành Thái Nguyên cực cao, nếu để cho người ta biết rõ mình muốn áp giải Bình Tây Vương trở lại kinh, dân chúng thành Thái Nguyên tất nhiên lại là người ra vào tấp nập, đến lúc đó, có thể thuận lợi ra khỏi thành hay không, có lẽ là chưa thể biết.

Lúc này, đúng vào thời điểm dân chúng Thái Nguyên dốc toàn bộ lực lượng, hơn nữa, trước đây đã nghiêm

Trịnh Sở thân là con trai trưởng, rất có uy tín trong các huynh đệ, hần ăn mặc đồ tang, thần sắc kiêu căng, dẫn đầu lên tiếng: “Hôm nay, vào lúc sáng sớm, ta đi xem vị kia, vong phụ trước kia là Quốc công, Trịnh gia ta cũng không phải nhà tầm thường, vị kia tuy là làm phúc, nhưng vẫn bồi nhọ gia phụ.”

Mấy huynh đệ nhất thời không dám lên tiếng nữa rồi, vị kia là Nhị thúc tuyển chọn, lúc này lại muốn bắt ngờ sửa đổi, hình như có không ổn.

Trịnh Sở nói: “Như thế nào, đều không nói lời nào sao?”

Một người huynh đệ nói: “Có phải là nên hỏi Nhị thúc một câu hay không?”

Trịnh Sở trầm mặt nói: “Cái Trịnh gia này, là nhất mạch chúng ta làm chủ, vong phụ còn trưởng tử, ta là trưởng tôn, đến lúc đó, thông báo hần một tiếng là được rồi.”

Dứt lời, còn nói rất nhiều an bài chuyện hạ táng, sau đó lại nói: “Trước mắt, việc quan trọng nhất, có lẽ là báo thù rửa hận vì vong phụ, hai ngày nữa, họ Thẩm kia muốn vào kinh thành, vô luận như thế nào, chuyện này cũng không thể bỏ qua cho hần, giết người thì phải đền mạng, đến lúc đó, sẽ cầm đầu Thẩm Ngạo đến tế anh linh vong phụ.”

Chúng huynh đệ ào ào nói: “Không giết Thẩm Ngạo, thề không làm người.”

Đang nói, bên ngoài truyền ra tiếng ho khan, nhưng lại là Trịnh Phú chấp hai tay sau lưng tiến đến, thần nhiên nói: “Là ai muốn tuyển vị trí khác?”

Mọi người im lặng không nói, Trịnh Sở nghiêm mặt nói: “Thúc phụ, ta cho rằng...”

Trịnh Phú hừ lạnh một tiếng, nói: “Đây là phúc địa, huynh trưởng chôn cất tại đó không còn gì tốt hơn nữa, việc cấp bách trước mắt, là cùng một chỗ đối phó với địch nhân Trịnh gia ta, hôm nay đã có người làm ra loại sự tình này, khơi mào bất an trong nhà, đây là cái rắc tâm gì?”

Những lời này nói ra đã là rất nặng rồi, nói thẳng là Trịnh Sở bất hiếu, vì đạt tới chút mục đích của chính mình, lại tận lực gây ra việc xấu trong nhà.

Sắc mặt Trịnh Sở đột biến, không khỏi cười lạnh, nói: “Thúc phụ đã nói như vậy, Trịnh Sở ta sẽ đơn giản nói trắng ra, thúc phụ, người chịu báo thù vì vong phụ sao?”

Trịnh Phú thần nhiên nói: “Cái này là tự nhiên.”

Trịnh Sở lạnh lùng cười một tiếng: “Thúc phụ nói như vậy, tiểu chất lại tuyệt đối không dám tin? Người trong thiên hạ, người nào cũng biết, con trai độc nhất của thúc phụ, cái đường đệ kia đã rơi vào trong tay Thẩm Ngạo, thúc phụ ném chuột sợ vỡ bình, đến lúc đó, chớ có quay giáo một kích đã tốt rồi.”

Trịnh Phú cả giận nói: “Người... Người nói bậy bạ gì đó?”

Trịnh Sở ngang nhiên nói: “Tình phụ tử, mọi người đều có, thúc phụ có cái tâm tư này, tiểu chất cũng không có gì có thể nói, nhưng Trịnh Sở ta chết mất phụ thân rồi, muốn báo thù, tự nhiên có thể, lại không thể tin được thúc phụ.”

Trong nội đường, mấy huynh đệ nghe xong, cũng hiểu được có lý, rất hoài nghi nhìn về phía Trịnh Phú.

Trịnh Phú giận dữ: “Chó chết!” Nhưng lại phát hiện, dù mình có lý cũng nói không nên lời, hần trở lại Biện Kinh, nào có cái tâm tư này, một lòng chỉ nghĩ đến báo thù, ai ngờ lại bị cháu trai nhà mình nghi ngờ, không khỏi thối bay râu mép, nói: “Tốt, tốt, nhà này người tới làm chủ đi, người không phải đã sớm muốn làm chủ sao?” Dứt lời, liền phẩy tay áo bỏ đi!

Một đường rời đi, Trịnh Phú nhưng cảm thấy cơn hận khó tan, thừa dịp có ánh trăng, trở lại thư phòng của mình, thư phòng này thiết kế rất đơn giản, bên ngoài, người nhà thấy hần tứ giận thành cái dạng này, vội châm trà cho hần, tiến lên, nói: “Nhị gia, đây là làm sao vậy? Là ai làm Nhị gia tức giận đến như vậy?”

Trịnh Phú hừ lạnh nói: “Không có sự tình gì của người, đi ra ngoài.”

Người này đụng phải cái đình, lập tức rời đi, ai ngờ Trịnh Phú đột nhiên nói: “Đi, gọi Trịnh Vô tới.”

Người kia lên tiếng, vội vàng rời đi.

Trịnh Phú lúc này vừa uể oải lại là khổ sở, uống một ngụm trà, cả người cuối cùng cũng tinh thần hơn vài phần, trong lòng nghĩ, câu nói mới vừa rồi phát ra, chẳng phải là lại làm thỏa mãn tâm nguyện Trịnh Sở sao? Cái Trịnh gia này, vô luận như thế nào, cũng không tới phiên Trịnh Sở hắn làm chủ?

Hắn tựa ở trên mặt ghế, trong đầu một mảnh bừa bộn, Trịnh gia đương nhiên phải nằm trong tay mình, thằng hề nhảy nhót như Trịnh Sở cũng không thể đoạt được, không nói cái khác, nói về cái chìa khóa khổ phòng Trịnh gia, cũng còn đang ở trên người của mình.

Bảy tám con đường sinh ý Giang Bắc, cũng đều quy về, để chính mình trông coi, các chương quây làm sinh ý đều là coi chính mình như Thiên Lô, sai đâu đánh đó, muốn đoạt quyền, nào có thể dễ dàng như vậy.

Chỉ là, việc cấp bách trước mắt, một là phải cứu Trịnh Sảng trở về đến, cứu Trịnh Sảng về rồi, mình mới có thể có người kế tục, thứ hai, chính là diệt trừ Thẩm Ngạo, trừ đi Thẩm Ngạo, uy vọng trong nhà mới có thể một lần nữa dựng nên.

Hai sự tình này cũng không quá dễ dàng, nhưng lúc này, Trịnh Phú đã cảm thấy một cái cơ hội.

Trước đây, Thẩm Ngạo từng ủy thác Trịnh Phú đi làm một chuyện, chuyện này rất đơn giản, chỉ cần hắn ra mặt, đưa lên trên một phần tấu chương, dùng danh nghĩa Trịnh gia, thỉnh tội với hoàng thượng, trong đó nói về rất nhiều hành vi Trịnh gia hoành hành không kiêng nể.

787. Chương 735: Tranh Đấu Gia Tộc(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 735: Tranh đấu gia tộc(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Chỉ có như vậy, Thẩm Ngạo mới có thể thả Trịnh Sảng ra, tuy Trịnh Phú đáp ứng Thẩm Ngạo tại chỗ, nhưng nhưng trong lòng thì không cho là đúng, nếu đưa một phần tấu chương này lên, đối với cả Trịnh gia, đều là tai hoạ ngập đầu, mà Trịnh Phú hắn, cũng sẽ trở thành cái đinh trong mắt Trịnh gia.

Chỉ là, nói trở lại, Trịnh Phú đã muốn áp dụng một loại thủ đoạn khác, tới cứu Trịnh Sảng trở lại.

Lúc này, Thẩm Ngạo đã phải chịu tội, đang trên đường áp giải, không có phương pháp phân thân, là cơ hội tốt nhất để cứu Trịnh Sảng.

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa nhẹ nhàng.

Trịnh Phú biết rõ Trịnh Vô đến rồi, thản nhiên nói: “Tiến đến.”

Một người người vạm vỡ đẩy cửa tiến đến, Trịnh Vô vô cùng khôi ngô, trên mặt có một vết đao, tại dưới ánh nến, có vẻ rất là khủng bố, trên mặt hắn không có bất kỳ biểu lộ gì, khề khom người, nói: “Nhị gia tìm ta?”

Trịnh Phú gật đầu, chậm rãi uống một ngụm trà, thản nhiên nói: “Sự tình mười ba năm trước đây, người còn nhớ rõ không?”

Trịnh Vô hờ hững nói: “Nhớ rõ, khi đó, tiểu nhân ở quê, bị bắt vì tội ăn trộm, bị quan phủ bắt, nếu không phải Nhị gia giúp đỡ, chỉ sợ tiểu nhân sớm được người khai đao hỏi chém, Nhị gia cứu được một mạng của tiểu nhân, càng đón mẫu thân tiểu nhân vào trong biệt viện phụng dưỡng, ân tái tạo của Nhị gia, tiểu nhân ghi nhớ trong lòng.”

Trịnh Phú gật gật đầu, nói: “Người nhớ rõ là tốt rồi, sự tình mấy ngày trước đây phân phó người đi điều tra ra sao?”

Cơ trên mặt Trịnh Võ thoáng run rẩy một tý, nghiêm mặt nói: “Điều tra ra rồi, tiểu thiếu gia bị giam ở phía trong kho củi Bình Tây Vương phủ, tổng cộng có bốn giáo úy trông coi.”

Trịnh Phú không khỏi động dung, hỏi: “Hắn... Có khỏe không?”

Trịnh Võ cắn cắn môi, không nói gì, ý tứ này rất rõ ràng, người bị giam tại kho củi, có thể tốt hơn được sao?

Trịnh Phú trù trù một chút, nói: “Cấm vệ Vương phủ thế nào, đã dò xét điều tra xong chưa?”

Trịnh Võ đáp: “Dò xét đã điều tra xong, tổng cộng là một trăm lẻ một người, trong đó có ba mươi sáu người là giáo úy, còn lại chỉ là hộ vệ tầm thường, chia làm bốn lớp, luân phiên thay nhau canh vệ.”

Trịnh Phú thoáng trầm mặc một tý, nói: “Người nói tiếp.”

Trịnh Võ đạo: “Thời điểm phòng thủ thư giãn nhất là giờ mẹo, cao thấp chỉ có một đám người trông coi, tổng cộng là hai mươi lăm người, trong đó mười lăm người tại Tiên viện, còn có bốn tại kho củi, sáu người ở phụ cận chỗ ở.”

Trịnh Phú gật gật đầu, nói: “Muốn đối phó, chỉ sợ rất không dễ dàng?”

Trịnh Võ nói: “Nếu có năm mươi hảo thủ, bay qua từ sau biệt viện, thẳng đến kho củi, cũng không khó khăn lắm.”

“Năm mươi hảo thủ...” Trịnh Phú ngồi ngang ra trước bàn, cả người lâm vào chần chờ, lập tức nói: “Năm mươi người, nếu đến trong phố xá chọn lựa, có thể chứ?”

Trịnh Võ lắc đầu: “Phổ thường nhiều lưu manh, chính thức có thể làm việc, lại không có mấy người, sợ là sợ người còn chưa gom góp đủ, tin tức đã bị tiết lộ ra ngoài.”

Trịnh Phú khó khăn rồi, trầm giọng nói: “Trong phủ lại có không ít hộ vệ, bình thường cũng có thao luyện, chỉ có điều, nếu chọn lựa những người này, nếu thất bại, bị người phát hiện hành tung, chính là đại sự.”

Trịnh Võ trầm ngâm nói: “Nhị gia, nếu bố trí được tốt, chắc sẽ không xảy ra cái gì sai lầm.”

Trịnh Phú vẫn còn chần chờ, buồn vô cớ mà uống một ngụm trà, trong lòng nghĩ, nếu phái hộ vệ ra, thành công tự nhiên là tốt, một người thất bại, lại là một việc đại sự.

Nhưng mượn ngoại nhân, một là thời gian vội vàng, hai là Sảng nhi chịu khổ tại đó, một khắc cũng không chậm trễ được, hắn do dự một lát, rốt cục cũng nói: “Người có mấy phần nắm chắc?”

Trịnh Võ chỉ hơi hơi do dự một chút, sau đó liền nói: “Nếu kho củi không có phòng bị, thì có thập phần nắm chắc.”

Trịnh Võ trả lời tràn đầy tin tưởng, Trịnh Phú cũng bị lấy một ít bệnh tin tưởng, hung ác nói: “Tốt, người lập tức triệu tập năm mươi hộ vệ tin được trong phủ, nói cho bọn hắn biết, sau khi chuyện thành công, mỗi người một ngàn quan khen thưởng, việc này làm thành, sẽ bảo vệ cả nhà bọn hắn, làm cho bọn hắn cả đời không lo áo cơm.”

Cứu Sảng nhi ra, về sau tạm thời không cần phải mang về Trịnh gia, người lập tức đưa hắn ra khỏi thành... Trở lại Hoài Châu, bảo hắn sinh sống yên ổn trong Hoài châu trước đã, sự tình còn lại, ta sẽ nghĩ cách tiếp.”

Trịnh Võ nói: “Nhị gia yên tâm, tất cả sự tình đều an bài thỏa đáng, tuyệt đối không sơ sót.”

Trịnh Phú cười khổ nói: “Lão phu là người làm ăn, người làm ăn vốn là hòa khí sinh tài, không đến mức bất đắc dĩ, ai nguyện ý vận dụng người, nuôi binh nghìn ngày, dùng binh chỉ một giờ, người làm chuyện tốt, lão phu không biết bạc đãi người, nhưng...” Trên mặt hắn âm tình bất định, tiếp tục nói: “Nếu thất bại...”

Trịnh Võ chấp tay nói: “Thành là một chuyện phú quý, thất bại, chính là chết!”

Trịnh Phú trịnh trọng gật đầu, nói: “Nói cho cùng, người đi chuẩn bị đi, tối hôm nay có thể động thủ không?”

Trịnh Võ gật đầu nói: “Việc này không nên chậm trễ.”

Tâm Trịnh Phú treo lên đã buông xuống một nửa, nói: “Vậy thì tối nay, lão phu liền suốt đêm chờ tin tức của người.”

.....

Càng đi về phía nam, thời tiết càng ẩm áp hơn vài phần, mấy trăm Điện Tiền vệ áp giải hơn mười giáo úy, rõ ràng vô cùng thư giãn thích ý, những người này chẳng những không biết chạy, ngược lại, sáng sớm mỗi ngày bắt đầu đứng dậy, chọt vù vù xếp thành hàng, ngay cả gọi cũng không cần, trực tiếp xếp thành hàng rồi rời đi.

Đến giờ cơm, rõ ràng còn không nhọc đám Điện Tiền vệ bọn họ động thủ, mệnh lệnh một tiếng, mọi người ngay tại chỗ vùi nồi nấu cơm, thời điểm sắc trời sắp đen, bọn hắn tự bản thân dựng doanh trướng, khâm phạm như vậy, đến nơi đâu tìm đây? Trong lòng Điện Tiền vệ phụ trách áp giải đều nói thầm, ngoại trừ học đường dạy võ, lại không còn ai nữa.

Chi đội ngũ này rất là kỳ quái, rõ ràng là áp giải khâm phạm, hết lần này tới lần khác, đám khâm phạm rất an phận rất phối hợp, quan hệ cùng khâm sai cũng là vô cùng tốt, không cần khóa vào trong dây xích, không cần đốc thúc, trên mặt không nhìn ra vẻ uể oải, cực kỳ quái.

Càng quái hơn cũng có.

Ví dụ châu huyện ven đường đi qua, khâm sai đã đến, quan viên địa phương vô luận như thế nào cũng phải thoáng đón đưa một tý, nhưng hết lần này tới lần khác, người ta không phải đón đưa khâm sai Khương Mẫn, lại là khâm phạm Thẩm Ngạo.

Thẩm đại thân vương rất được những người này chào đón, một châu cao thấp mười mấy quan viên liền lập tức quỳ xuống, trong miệng nói: “Hạ quan tới trễ, không kịp nghênh đón Bình Tây Vương điện hạ, kính xin điện hạ thứ tội, hạ quan đã chuẩn bị một số rượu và đồ nhắm để điện hạ đến dùng cơm tẩy trần, mong rằng điện hạ hạ mình giá lâm, hạ quan dẫn toàn bộ quan lại dân chúng đến yết kiến, vô cùng vinh hạnh.”

Giọng điệu này khách khí tới cực điểm, rất có một loại tư thái coi Thẩm Ngạo như là cha để phụng dưỡng.

Nói thật, ai cũng không muốn tới gặp Thẩm diên cuồng này, hết lần này tới lần khác, người nào cũng biết, Thẩm diên cuồng không thể đắc tội, chớ nói hắn là khâm phạm, chính là sẽ phải mất đầu, một khắc hành hình này, cũng phải từ từ hầu hạ, người này quả thực chính là cái yêu nghiệt, giết người như ngóe, quyền cao chức trọng, nhưng lại đặc biệt mang thù, ngay cả Quốc công cũng dám giết, mình là một quan viên Lộ phủ nho nhỏ, tính toán là cái gì, còn chưa đủ để người ta đâm một cái.

Cho nên, nên hiếu kính phải hiếu kính, nên làm lễ nghi, phải làm đủ, nói không chừng, trở lại Biện Kinh, vị Bình Tây Vương này không bị sao, có một ngày, đột nhiên nhớ tới năm tháng nào ngày nào, có người nào đó đột nhiên đắc tội hắn, mình có phải là oan uổng hay không? Cái này phú quý đều là gian khổ học tập khổ đọc sách mới kiếm được, rất không dễ dàng.

788. Chương 736: Cái Gì Là Cao

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 736: Cái gì là cao

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Quan viên rực rỡ muôn màu quỳ đầy đất, quỳ xuống lay một khâm phạm, thật sự là một sự kiện kỳ quái.

Hết lần này tới lần khác, vị khâm phạm này rõ ràng còn không cảm thấy hãnh diện, chỉ thấy Thẩm Ngạo nâng cằm lên, dường như là đang do dự, sau đó mới ngهنh ngang nói: “Như vậy thật không tốt, ta là khâm phạm, há có thể uống rượu cùng chư vị đại nhân?”

Phía bắc gió rét thấu xương, một đám quan viên quỳ gối trong nước lầy lội, thật sự có chút ít không cảm thụ được tốt cho lắm, lúc này, lại nguyên một đám phải lộ ra dáng tươi cười thật tình, cùng nói: “Có thể ngồi cùng bàn với điện hạ, đây là phúc khí tu luyện ba đời, điện hạ nói lời này, chẳng phải là xem thường hạ quan sao?”

“Được rồi,” Thẩm Ngạo đoạn đường này ăn món ăn khô không khóc, trong dạ dày thật sự có chút không thoải mái, vì vậy liền nói: “Thịnh tình không thể chối từ, các người đã nhiệt tình như thế, ta từ chối thì bất kính rồi, chỉ là...”

Hắn vừa nói chỉ là, ngay cả diêm vương cũng muốn nhú mày, trong lòng quan viên quỳ trên mặt đất run rẩy, đều nghĩ, lão tổ tông của ta, ăn liền ăn, ở thì ở, nói nhiều như vậy làm gì.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Không biết quý phủ có ai hát ca khúc không, ta không có ý tứ gì khác, chính là muốn nghe một chút ca khúc.”

”Có, có!” Mặc kệ có hay không, đều đáp ứng trước, toàn thành nhiều thanh lâu như vậy, còn sợ không mời được người sao.

Thẩm Ngạo liền nở nụ cười, lập tức nói: “Ta còn muốn đánh lá bài, năm mươi quan một ván, Khương Mẫn Khương đại nhân cũng đánh, chỉ có điều, còn kém hai người đủ cái bàn, không biết chư vị có chơi không?”

Khương Mẫn nghe được Thẩm Ngạo nói mình cũng chơi, cơ trên mặt bắt đầu run rẩy.

Chúng quan viên ào ào nói: “Tự nhiên, tự nhiên, chỉ cần điện hạ cao hứng, hạ quan đương nhiên sẽ cùng làm.”

Vì vậy, Thẩm Ngạo liền vào thành, ăn uống tiệc rượu, liền ngồi ở trong sảnh uống trà, lập tức có người ôm tỳ bà đến, thanh âm uyển chuyển, đầu ngón tay vỗ về chơi đùa tỳ bà, đơn giản là câu chuyện tình chàng ý thiếp, Thư sinh cùng nữ tử thanh lâu, trọn vẹn nghe xong nửa canh giờ, tinh thần Thẩm Ngạo vô cùng phấn chấn: “Đến, đến, đến đây, đánh bài!”

Vì vậy...

Chỉ ba canh giờ sau, Thẩm Ngạo đã đem ba tờ biên lai mượn đồ cất kỹ, Khương Mẫn thua ít, vị Đại Lý Tự khanh này thật sự là thua đến sợ, biết rõ bốn sự Bình Tây Vương, cho nên đánh bài đặc biệt cẩn thận, dù là như thế, vẫn là hơn tám trăm quan không thấy bóng dáng.

Về phần Tri Phủ địa phương cùng một người tri huyện, hai người này liền thối rồi một ít, một người là ba nghìn ba trăm quan, một người là hai ngàn chín trăm quan, hai người đều là há hốc mồm, đều nói ba năm làm Tri Phủ mười vạn quan, nhưng nơi này là bắc địa, không phải Giang Nam, một năm tăng thêm tiền đút lót cùng tiền tố tụng cũng không quá là hai ba ngàn quan mà thôi, khác gì toi công mình bận rộn một năm?

Thẩm Ngạo thấy bọn họ thối thiết, liền cười to, nói: “Mà thôi, mà thôi, cái nợ này, không cần trả đâu, đều là người trong nhà, bốn vương biết rõ các người khó xử.”

Bọn hắn liên tục nói không dám, không dám, Trịnh gia cũng có một sổ nợ không trả, tin tức này, người trong thiên hạ đều biết, người ta là Trịnh Quốc công, họ Thẩm còn đánh lên tận cửa, thiếu gia Trịnh gia bị giày vò, dẫn người trở về, về sau càng vợ vét tài sản một triệu hai ngàn nghìn quan, càng về sau, ngay cả Trịnh Quốc công cũng bị thẳng nhai này giết, không biết có phải là có liên quan đến cái sổ nợ này hay không.

Mặc kệ tình hình cụ thể và tỉ mỉ bên trong như thế nào, mọi người ít nhất còn biết một cái đạo lý, chính là thiếu nợ Thiên Vương lão tử không trả, cũng không thể không trả Bình Tây Vương, sẽ là cả nhà không yên, nói không chừng là phải chết nữa.

Thẩm Ngạo thấy bọn họ khách khí như thế, nhân tiện nói: “Đã như vậy, ta đây liền từ chối thì bất kính rồi, ngày mai ta sẽ bị áp giải trở lại kinh, khục khục..... cái nợ này.....”

“Nhất định kiếm, nhất định kiếm.”

Tâm tình Thẩm Ngạo đặc biệt tốt, đưa chư vị quan viên ra, liền ở lại hậu trạch, chậm rì rì uống trà, Khương Mẫn kia ngồi ở vị trí dưới tay, không khỏi bật cười, nói: “Đại họa lâm đầu, Bình Tây Vương còn có tâm tình tốt như vậy sao?”

Thẩm Ngạo cười hì hì, nói: “Đại họa lâm đầu, mới cần tận hưởng lạc thú trước mắt mới được.”

Khương Mẫn tức cười, trầm giọng nói: “Hắn là điện hạ đã có phương pháp xử lý thoát khỏi?”

Thẩm Ngạo thản nhiên cười nói: “Trên đời này ai có thể vây được bốn vương? Long du nước cạn, cũng có một ngày nhất phi trùng thiên, không phải bốn vương sớm đã bố trí tốt rồi sao? Chẳng lẽ Khương đại nhân không phát giác?”

Thẩm Ngạo nói hắn là giồng, cũng không tính là cái gì tà đạo, thân vương ăn mặc vốn là Long phục, cũng là một loại Long, chỉ cần không nói nhà mình là ngũ trảo Kim Long, vậy thì không ai dám nói cái gì.

Khương Mẫn nghe xong lời Thẩm Ngạo nói, không khỏi nói: “Điện hạ bố trí cái gì?”

Thẩm Ngạo uống trà, thản nhiên nói: “Bố trí mấy cái gì đó còn nhiều mà, đến lúc đó, bắt đầu đồng loạt phát tác, sẽ bình yên vô sự, cũng tỷ như lúc này” Con mắt Thẩm Ngạo nhìn về phía Biện Kinh, cười hì hì nói: “Cũng nên có con cá mắc câu rồi.”

Khương Mẫn nghe xong, như đang ở trong sương mù, nhưng nghe khẩu khí Thẩm Ngạo tràn đầy tự tin, tâm cũng không nhịn được, hỏi: “Con cá gì?”

Thẩm Ngạo không dối gạt hắn, nói: “Nhị lão gia Trịnh gia.”

Khương Mẫn càng thêm khó hiểu, nói: “Bình Tây Vương có thể nói thực hay không?”

Thẩm Ngạo cười ha hả, nói: “Khương đại nhân cũng không nên quên, con trai độc nhất Trịnh Phú vẫn còn trong tay bốn vương, nếu Khương đại nhân đặt mình vào hoàn cảnh người khác, đứng ở trên lập trường Trịnh Phú suy nghĩ một chút, trước mắt, bốn vương bị áp giải trở lại kinh, thân ở không bên cạnh để chú ý, lúc này, Trịnh Phú sẽ làm như thế nào?”

Khương Mẫn không khỏi nói: “Cứu Trịnh Sảng!”

Thẩm Ngạo lại cười nói: “Đúng, lần trước, thời điểm tại Thái Nguyên, bốn vương mời hắn giúp một việc, lại bảo hắn ghi một phần tấu chương biện hộ, làm như vậy, cũng không phải thật sự muốn áp chế hắn, mà là muốn hắn tê liệt, lại khiến hắn cho rằng bốn vương đã hết cách xoay chuyển, ngay một cây cứu mạng này cũng phải bắt cho được. Dùng cách Trịnh Phú làm người, làm sao có thể bởi vì một người nói chuyện không đầu mà đem Trịnh gia chôn vùi? Cho nên, bốn vương tin tưởng, Trịnh Phú nhất định sẽ thừa dịp bốn vương chưa trở lại kinh, phái nhân thủ cứu Trịnh Sảng.”

Khương Mẫn không khỏi nói: “Bình Tây Vương giỏi tính toán, nhưng...”

Thẩm Ngạo cắt ngang lời hắn, nói: “Nhưng muốn cứu, nào có dễ dàng như vậy, bốn vương đã bảo người ta dùng bồ câu đưa tin, vụng trộm mai phục ba trăm giáo úy trong phủ, chỉ cần nhân thủ Trịnh gia phóng qua tường viện, liền có thể một mẻ hốt gọn. Cái Bình Tây Vương phủ này, hôm nay đã là một tòa thành, không phải là bắt con ba ba trong hồ sao?”

Khương Mẫn liên tục gật đầu: “Không tệ.”

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Đặc sắc vẫn còn ở phía sau, mười mấy người Trịnh gia đánh lên Bình Tây Vương phủ ban đêm, Bình Tây Vương phủ là địa phương nào? Bên trong là Đế cơ cùng mấy vị Vương phi ở, mấy vị Vương phi, bốn vương sớm đã sắp xếp xong xuôi, tuyệt sẽ không quấy nhiễu đến bọn hắn, nhưng một khi bắt được nhóm người này, Khương đại nhân, người sẽ có trò hay để nhìn rồi.”

Khương Mẫn bình tĩnh đại ngộ, nói: “Bọn họ đi cứu Trịnh Sảng, nhưng cũng có thể lẩn sang chuyện bọn hắn muốn ám sát Đế cơ, Vương phi? Đến lúc đó, thuận tay truy cứu tới, đây cũng là tội cực lớn!”

Đế cơ cùng Vương phi vô cùng cao quý, xui khiến người ám sát, xét nhà diệt tộc cũng đã đủ rồi, huống hồ còn dám công nhiên thuê nhân thủ hành động, ở dưới chân thiên tử, trận quan tòa này đánh nhau, Trịnh gia có thể bảo toàn hay không, có lẽ là khó nói.

Trọng yếu hơn chính là, một khi trong nội cung biết được có người công nhiên động thủ đối với Bình Tây Vương phủ, sẽ nghĩ như thế nào? Nếu nói là trước đây, Trịnh Quốc công còn có mấy phần thua thiệt, cảm thấy Thẩm Ngạo làm việc quá mức càn rỡ, nhưng một khi chọc vấn đề này ra, một chút thương cảm cuối cùng cũng sẽ không tồn tại, mà hoàn toàn khác biệt, Bình Tây Vương phủ bị đâm chọc, cũng để cho Thẩm Ngạo tìm được càng nhiều đồng tình, trong vòng một đêm, Thẩm Ngạo có thể từ một người đầy nhọc điểm, biến thành người bị hại.

Người luôn đồng tình với kẻ yếu, đây là thiên tính.

Khương Mẫn nói: “Bình Tây Vương cao minh, chỉ chuyện này, ngự thẩm đã có tám phần nắm chắc.”

Thẩm Ngạo nhàn nhạt lắc đầu, nói: “Đây chỉ là một điều, bốn vương còn chuẩn bị rất nhiều thứ chờ Trịnh gia cùng Lí Bang Ngạn lộ đầu ra, lúc này đây ngự thẩm, cũng không phải bốn vương thoát khỏi, mà là muốn một mẻ hốt gọn Hoài Châu đảng.”

Khương Mẫn không khỏi nói: “Bình Tây Vương vì sao không còn sớm nói cho lão phu biết, thật sự khiến lão phu bình lo lắng vô ích lâu như vậy, xem ra, cái ngự thẩm này, thực sự không phải là tai họa của điện hạ, mà lại là Trịnh gia đại họa lâm đầu.”

Thẩm Ngạo dùng khẩu khí rất là tịch mịch, nói: “Trừ đi Trịnh gia, thiên hạ này mới có thể bình an, chỉ là, loại người này, giết không hết.” Dứt lời, liền cười ha ha, nói: “Bốn vương ngủ đây, Khương đại nhân cũng sớm đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải lên đường nữa.”

Khương Mẫn gật đầu, nói: “Lão phu cáo từ.”

789. Chương 737: Vào Cung Kẻ Tội(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 737: Vào cung kẻ tội(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tăng sáng, Bình Tây Vương phủ cực kỳ yên tĩnh, ngay cả người gác cổng cũng còn chưa thức dậy, gió rét lúc sáng sớm làm cho người khác không nhận được mà co cổ lại, ngay cả người bán hàng rong bình thường đi hết nhà này đến nhà kia cũng không thấy bóng dáng.

Trước ánh bình minh, là thời điểm sắc trời hoàn toàn u ám, cả Biện Kinh vẫn đang bao phủ trong màn đêm, vài khỏa tàn sao làm đẹp không trung lung lay sắp đổ, gà trống đã bắt đầu gáy sáng, qua nửa canh giờ nữa, trời sẽ sáng.

Một đội hắc y nhân hiện ra tại bên ngoài tường viện này, kỳ thật, Bình Tây Vương phủ tường vây cũng không tính cao, lúc trước đây là dinh thự của một quan viên, về sau, Thẩm Ngạo mua lấy nó, một đường lên chức, nhưng chỉ thay đổi cái cửa, cũng không có nhà mới nào khác, cho nên, so với phủ đệ của rất nhiều vương công mà nói, Bình Tây Vương phủ này lại vô cùng ‘keo kiệt’, chỉ là, chủ nhân nơi này thật sự vô cùng tôn quý, thực sự là một người hiển hách nhất.

Trong đám hắc y nhân, người cầm đầu lại là Trịnh Võ, mặt Trịnh Võ rất âm trầm, đã bố trí tốt trạm canh gác dò xét tại bốn phía rồi, hắc cảm giác thời gian rất cấp bách, đợi cho hừng đông, tất cả kế hoạch đều phải ngâm nước nóng, vì vậy mà hô nhỏ một tiếng:

”Bay qua tường, phía sau có một chuồng ngựa, tận lực không cần phải kinh hãi đến đám ngựa, người chăn ngựa chỗ đó, không đến giờ mọo canh ba sẽ không biết ngủ dậy, mọi người nhanh chóng tập kết ở chỗ này, sau đó lại theo ta đi.”

Hắc y nhân còn lại đều xuất thân hộ vệ, hộ vệ có một chỗ tốt, chính là hiểu được quy củ, tuyệt đối không đưa ra nghi vấn gì như kiểu lưu manh phố phường, mọi người đồng ý xong xuôi, về sau, liền nguyên một đám dựng bậc thang người, nhanh chóng trở mình nhảy qua tường viện lúc, nhảy xuống, liền có thể chứng kiến vô số nóc nhà liên kết dày đặc với nhau.

Trịnh Võ dẫn đầu nhảy xuống, lập tức chờ ở phía trong chuồng ngựa, chỉ qua thời gian uống một chén trà, tất cả hắc y nhân đều tập kết tới nơi.

Trịnh Võ cũng không nói cái gì, chỉ rút đao bên hông ra, vung tay về hướng Tây Nam, mũi đao chỉ xéo, vì vậy, mọi người cùng nhau rón ra rón rén đi qua phương hướng Trịnh Võ chỉ.

Không biết xuyên qua bao nhiêu nhà, tất cả đều không vượt ra khỏi dự liệu của Trịnh Võ, lúc này, chính là hộ vệ cũng không chịu đựng nổi, đang trốn ở góc phòng nghỉ ngơi rồi, đoạn đường này hữu kinh vô hiểm, lập tức, một chỗ cỏ dại mọc thành bụi, bỗng nhiên hiện ra trong mi mắt mọi người.

Tại đây rõ ràng cho thấy là địa phương bình thường chất đồng toàn vật lẫn lộn, cũng không có người nào đến, một kho củi hiện ra tại trước mắt Trịnh Võ.

Đôi mắt Trịnh Võ sáng ngời, lập tức hô nhỏ một tiếng: “Chính là trong chỗ này, cửa ra vào có hai giáo úy, nhanh chóng giải quyết hết, tìm thấy thiếu gia, liền lập tức leo tường rút lui khỏi đây, động tác phải nhanh, chúng ta nhiều nhất chỉ có thời gian một nén nhang, nếu ai chậm chân, rơi vào tay người khác, đến lúc đó, muốn sống không được, muốn chết không xong!”

Mọi người đáp ứng, một đám người chen chúc đi qua, mấy người phía trước đã nhấc đao lên, eo như mèo, đi qua cực kỳ nhanh, muốn đi giải quyết hai giáo úy trước kho củi cách đó không xa, những người còn buồn ngủ.

Trong bóng tối, bất luận cái gì cũng đều là loáng thoáng, tâm tình Trịnh Võ đặc biệt kích động, một tay nhấc đao, thân thể lại chạy đến kho củi cực kỳ nhanh, trong lòng chỉ nghĩ, cứu Trịnh thiếu gia trở về, chuyện này liền hoàn thành, lên vào Vương phủ là tử tội, điểm này, hắc không phải không biết, nếu nói hắc không khẩn trương là nói dối, mắt thấy cách kho củi càng ngày càng gần, hắc vung một cước, đá văng cửa kho củi ra.

“Oanh...”

Cùng lúc đó, mấy người tiến lên giải quyết giáo úy thủ vệ cũng lập tức động thủ, đao thương ra khỏi vỏ, đàng đàng sát khí.

“...” Trịnh Võ đang muốn gọi một câu thiếu gia, nhưng hắc đột nhiên ngậy đại, ở phía trong kho củi tối om, không có thiếu gia, đã có hơn mười trường mâu chỉ vào hắc, chủ nhân trường mâu rất không khách khí, trên mặt lộ ra vẻ khinh miệt.

Trịnh Vũ vội lui một bước, trường mâu liền phóng đến phía trước một cái, mà cách đó không xa, cũng truyền ra tiếng kinh hô, Trịnh Võ không khỏi nghiêng người nhìn sang, mới phát hiện mấy hộ vệ muốn giải quyết giáo úy đã ngã xuống, trong bóng tối, vô số ánh mắt lóe ra hào quang, bọn hắc đều rất yên tĩnh, yên tĩnh giống như cả hô hấp cũng dừng lại.

“Rút lui!” Trịnh Võ nói về phía hộ vệ sau lưng.

Bọn hộ vệ thoáng chốc đã rối loạn, chạy trốn tứ tán như con ruồi không có mục tiêu, mà lúc này, bốn phía đều có tiếng chiêng đồng vang lên, rất nhiều thanh âm nói: “Thích khách, thích khách... Bất thích khách!”

Thanh âm này đậm rách tầng sáng, thoáng cái đã đánh thức cả Bình Tây Vương phủ, trong lúc đó, bốn phương tám hướng lại có vô số dòng người tuôn ra, nhiều đội giáo úy đeo nón thiết xác Phạm Dương, nâng cao trường đao trường mâu xuất hiện, mũi thương cùng hàn mang đao phong vô cùng u ám, hiện ra vẻ lạnh buốt thấu xương.

“Bắt, bắt toàn bộ, Đế cơ có lệnh, phải để sống!”

“Toàn bộ quỳ xuống, ngoan cố chống lại, giết không tha!”

Tầng sáng, đám sương dần dần tản đi một ít, những hộ vệ này mới phát hiện, tại chung quanh bọn hắn, bốn phương tám hướng, tất cả đều là bóng người dày đặc, bóng người hắc ám phát ra tầm tiếng ma sát rầm rầm của bộ giáp, từ trong sương mù giết ra, đội ngũ bọn hắn rất chỉnh tề, mang theo uy thế không ai bì nổi, hợp thành từng đạo tường đồng vách sắt.

“Có lừa dối!” Trịnh Vô bị vài chục trường mâu chỉ vào, cảm giác toàn thân lạnh buốt, thế mới biết, cái kế hoạch gọi là không chèn vào đầu được của chính mình, thì ra đã ở trong dự liệu của người khác, Trịnh thiếu gia chỉ là một mồi nhử, căn bản cũng không có trong Vương phủ.

Trong lòng của hắn bi phần tới cực điểm, hô to một tiếng: “Sĩ khả sát bất khả nhục(giết thì giết đại đi, đừng có mà làm nhục), muốn bắt sống ta, nào có dễ dàng như vậy?” Tiếp theo, liền nắm chặt lấy trường đao trong tay, vòng qua hướng cổ của mình cực kỳ nhanh.

“BOANG...!” Một thanh trường mâu bay vút đến như giao long xuất động, đánh trúng trường đao của Trịnh Vô, tiếp theo, hơn mười người giáo úy đồng loạt hét lớn, dùng tay không nhào tới, đè hắn lên trên mặt đất, làm hắn không thể động đậy.

Một người mô hình như đội trưởng đi đến trước mặt hắn, ngồi xổm người xuống, tháo khăn che mặt trên mặt hắn xuống, quan sát mặt của hắn, thần nhiên cười nói: “Muốn chết, nào có dễ dàng như vậy? Biết rõ nơi này là địa phương nào hay không? Đến đây, bắt đầu áp giải tất cả đứng dậy, phải lưu người sống.”

Hộ vệ còn lại đã cảm thấy chán nản, thất vọng, quỳ rạp xuống đất, còn có người muốn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, ý đồ chạy đi, đối với mấy người này, đám giáo úy lại một chút cũng không khách khí, một loạt đao thương đâm từ trên xuống, chém giết ngay tại chỗ.

... ..

Trời đã dần dần sáng, lúc này, một đội giáo úy bảo vệ vài phu nhân đi tới, một người cầm đầu đeo mũ phượng, khoác quần áo Cáo Mệnh, khuôn mặt căng thẳng, dáng người thướt tha bị trang phục nhất phẩm Cáo Mệnh che dấu, đứng là Ninh An.

Ninh An đã thay đổi tính tình nhu nhược lúc trước kia, hôm nay lại biểu hiện ra vẻ rất là đoan trang, phía sau nàng, theo thứ tự là mấy người Vân Vân, Chu Nhược, Xuân nhi, Mạt Nhi, giáo úy bên ngoài không dám quá phạm tới gần, đều là giữ khoảng cách hơn nửa trượng.

Ninh An liên tục bước đến cách đó không xa, liền dừng chân, mang trên mặt biểu lộ nhàn nhạt, chắc là sắc trời có chút lạnh, ngay cả khuôn mặt nàng cũng đông lạnh đến ửng đỏ.

Một gã doanh quan chạy tới cực kỳ nhanh, quỳ xuống, nói: “Điện hạ, đã bắt được toàn bộ người đột nhập.”

Ninh An thần nhiên nói: “Có bao nhiêu người?”

Doanh quan nói: “Tổng cộng 51 người, giết chết tại chỗ mười bốn, toàn bộ người còn lại đều bị bắt.”

Ninh An dùng âm thanh lạnh lùng nói: “Bình Tây Vương vừa chịu tội, đã có người lén đến Bình Tây Vương phủ chúng ta, là ai lớn gan như thế? Chuyện này, nhất định phải tra rõ ràng, người đầu, lập tức chuẩn bị xe ngựa, bốn cung muốn tự mình vào cung, tự mình gặp mặt phụ hoàng, nói rõ việc này, những người này, tạm giam là được rồi, còn phải thẩm vấn cẩn thận.”

Tuy là nàng dùng đến thái độ hết sức lạnh như băng để nói ra những lời này, nhưng càng nói về sau, vẻ lạnh như băng có chút yếu đi, một đôi đôi mắt không khỏi rơi vào trên người Vân Vân, Xuân nhi, hơi có chút ý tứ cầu cứu.

790. Chương 737: Vào Cung Kể Tội(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 737: Vào cung kể tội(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Xuân nhi dù sao cũng người là chứng kiến sóng gió tại bên ngoài, thấy Ninh An có chút không được tự nhiên, liền nghiêm mặt nói: “Tạm thời đem người vào kho củi, buộc thật chắc, đợi Đế cơ đi vào hoàng cung kiến giá, sẽ có xử trí, mặt khác, kể từ hôm nay, học đường dạy võ sẽ điều 500 người đến, ngày đêm luân phiên thủ vệ Vương phủ, để ngừa bọn đạo tặc thừa cơ làm loạn.”

Trong đôi mắt Vân Vân hiện lên một tia giả hoạt, nói: “Chuyện này, tất cả mọi người đều chứng kiến, bọn hần nhiều người như vậy, mang theo đao thương, tuyệt đối không phải là bọn đạo tặc tầm thường, theo ta thấy, sau lưng bọn hần, nhất định có người sai sử, là muốn ám sát nữ quyền Vương phủ!”

Chu Nhược giận dữ nói: “Vương phủ Bình Tây Vương nhất định phải truy cứu rõ ràng, bất kể là ai, dám làm ra loại sự tình này, đều phải nghiêm trị.”

Chỉ có Mạt Nhi ngại ngùng mà cúi thấp đầu, mang trên mặt vẻ ửng đỏ, hai tay đan vào nhau, kéo kéo một cái khăn lụa, dồn nén dũng khí rất lớn mới dám nói: “Đúng, đúng vậy, bọn họ muốn ám sát Đế cơ, cùng ta...ta...” Thanh âm chữ ta càng ngày càng yếu, giống như là đang làm việc trái với lương tâm vậy.

Doanh quan vội vàng nói: “Chư vị Vương phi nương nương yên tâm, nhất định sẽ không xảy ra sai lầm.”

Mấy phu nhân lúc này mới xoay người đi ra ngoài, bọn hần đều ăn mặc lễ phục nhất phẩm Cáo Mệnh, tại rất nhiều người bảo vệ xung quanh, lập tức đến chỗ người gác cổng bên này, từng chiếc xe ngựa đã đợi ở đây rồi, chúng phu nhân phân biệt lên xe, đi về hướng trong nội cung cực kỳ nhanh.

Chuyện lớn như vậy, tin tức rất nhanh đã truyền ra ngoài, đầu tiên là phủ đệ Dương Tiễn, một đêm này, Dương Tiễn căn bản không trực ban, cho nên mới nghỉ chân trong phủ đệ ngoài cung, vừa nghe cái động tĩnh này, lập tức rời khỏi giường, miệng cũng không rửa, liền hỏi người báo tin: “Con gái ta như thế nào?”

Người báo tin nói: “Bình yên vô sự.”

Dương Tiễn thở dài một hơi, nói: “Nhanh, chuẩn bị xe...ta muốn vào cung.”

Không chỉ là Dương Tiễn, Chu gia, Đường gia cũng đều bị kinh động, cả phía trong Tấn Vương phủ kia cũng không yên ổn rồi, Triệu Tông trừng mắt, không khỏi lên tiếng hỏi: “Là ai lớn gan như thế? Dám ám sát nữ quyền Bình Tây Vương phủ?”

Người báo tin đương nhiên là lắc đầu.

Triệu Tông vội vàng vuốt ngực, nói: “Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, cũng may Tím Hành còn chưa bị vội vả gả đi, nếu là ở trong lúc mấu chốt này lại xảy ra chuyện, ta đây làm cha cũng sẽ không sống nổi.”

Sắc mặt Tấn vương phi lạnh lẽo, lông mày có chút ép xuống, nói: “Nói gì vậy! Tím Hành đã nhất định phải gả cho Bình Tây Vương, tuy nói hiện tại Bình Tây Vương chịu tội, nhưng đã định việc hôn nhân rồi, Tím Hành chính là người Bình Tây Vương phủ,

hôm nay Bình Tây Vương phủ xảy ra chuyện lớn như vậy, chẳng lẽ Tấn Vương phủ chúng ta có thể khoanh tay đứng nhìn? Nếu một ngày kia, Tím Hành gả tới, lại gây ra chuyện lớn như vậy, đến lúc đó, có hối hận cũng không còn kịp rồi.”

Triệu Tông liên tục gật đầu, nói: “Ái phi nói có lý.”

Tấn vương phi nói: “Đã nói có lý, còn lo lắng cái gì? Nhanh thay đổi quần áo rồi vào cung đi, chuyện này quyết không thể để có lần sau nữa.”

Triệu Tông lười biếng nói: “Cái này thì không cần đâu, trời lạnh như vậy, lại là sáng sớm, còn nữa, Ninh An trong đó chẳng phải là ái nữ của hoàng huynh sao, để nàng đi nói, không phải cũng như vậy sao?”

Nhiều thêm một người như ta, cũng chỉ là vẽ rằn thêm chân, ái phi, ta có thể tiếp tục tìm lại cảm giác ngủ hay không? À nha nha, lớn tuổi rồi, không chịu đựng nổi nữa, cái thân già khom này không trải qua được giày vò.”

Tần vương phi tức giận, nói: “Gọi người đi, cũng không phải chỉ để bảo trong nội cung nghiêm trị, càng quan trọng hơn, chính là muốn để cho người ta thấy thái độ của Tần Vương phủ chúng ta, để cho người ta biết rõ, cho dù Bình Tây Vương phủ gặp khó, cũng không phải dễ khi dễ.”

Lời nói đã nói đến đây, Triệu Tông biết mình không đi là không được rồi, vì vậy liền cười hì hì, nói: “Thì ra còn có tầng ý tứ này, ái phi nói rất có lý.”

Tần vương phi không khỏi bật cười, nói: “Vương gia không thể đổi lại từ khác sao?”

Triệu Tông nghiêm mặt nói: “Ái phi nói thật sự quá có đạo lý rồi!”

Tần vương phi liền cười, cổ Triệu Tông co rút lại, nói: “Ta đây liền đi thay đổi triều phục, từ từ nói một câu cùng với hoàng huynh, chuyện lớn như vậy, nếu hoàng huynh bỏ mặc, không phải ta không thể cãi nhau cùng hắn.” Nói xong, cả người đã chạy đến phòng ngủ.

.....
Vạn Tuế Sơn cùng cung điện lảng giềng, tổng cộng có hai cái cửa vào, một cái là mở về hướng cung điện, cung cấp để quý nhân trong nội cung xuất nhập, một chỗ khác thì là hướng đến Vĩnh Lạc phường, cái Vĩnh Lạc phường này tụ tập không ít dinh thự quan lớn, hướng Vĩnh Lạc phường gọi Thần Hoa môn, gác cổng vô cùng nghiêm túc, bốn phía đều là Tiền điện cấm vệ.

Trước trước Thần Hoa môn có thể giăng lưới bắt chim, không nhìn thấy một bóng người, dân chúng tầm thường, chính là dừng ở chỗ này, cũng phải bị kiểm tra một phen, gặp được người áp úng, có thể trực tiếp đưa đi Đại Lý Tự thẩm vấn, cho nên, đại đa số người đi qua nơi này, cũng đều gia tăng bước chân.

Lúc này, nhiều chiếc xe ngựa được một đội giáo úy bảo vệ xung quanh đi tới, áo giáp Điện Tiền vệ cùng giáo úy đại khái không sai biệt lắm, chỉ có bội đao bất đồng, ngực giáo úy nhiều hơn mấy cái huy chương, xe ngựa đám giáo úy bảo vệ xung quanh cũng vô cùng hoa lệ, Điện Tiền vệ có người nào không nhận biết? Xem xét chính là từ Bình Tây Vương phủ đi ra.

Một người Ngu hầu trong Điện Tiền vệ không dám chậm trễ, chạy chậm đi qua, quỳ một gối xuống trước xe ngựa, hỏi: “Không biết là quý nhân nào đến đây?”

Trong xe ngựa lúc mới truyền ra thanh âm Ninh An, Ninh An nói: “Ta là Ninh An Đế cơ, hiện tại muốn yết kiến phụ hoàng, mau mau tránh ra.”

Ngu hầu trong lòng kêu khổ, lại không chịu nghiêng người nhường đường, nói: “Đế cơ thứ tội, trước đây bệ hạ đã nói, người Bình Tây Vương phủ đến, không gặp, tất cả chờ Bình Tây Vương trở về Biện Kinh rồi nói sau.”

Triệu Cát làm ra quyết định này, chỉ là sợ có người đến biện hộ thay cho Thẩm Ngạo, hắn tự biết chính mình là người ôn nhu, bị Ninh An khóc suốt một lần, nói không chừng lại muốn đồng ý cái gì đó, vì vậy tai dứt khoát không nghe, tạm nhịn đến ngự thẩm trước rồi nói sau.

Trong xe ngựa thoáng cái đã không có động tĩnh, Ninh An lúc này cũng có chút luống cuống, một đôi mắt đẹp có vẻ có chút không chủ trương, ánh mắt rơi vào trên người Chu Nhược ngồi cùng xe.

Chu Nhược nhăn nhô mày lại, nói: “Làm càn, bệ hạ đâu nói qua loại lời này?”

Ngu hầu cúi thấp đầu nói: “Quả thật là có ý chỉ, xin nương nương thứ tội.”

Chu Nhược lại nói: “Đã nói không gặp người Bình Tây Vương phủ, Thẩm Tuấn kia không phải là người Bình Tây Vương phủ hay sao? Vì sao vẫn còn để Thẩm Tuấn trên Vạn Tuế sơn, ngày ngày diện thánh?”

Một câu nói kia làm Ngu hầu á khẩu không trả lời được, ai ngờ ngữ khí Chu Nhược lại bắt đầu trở nên nhu hòa, nói: “Lúc này đây tiến cung, là Vương phủ xảy ra đại sự, muốn mời bệ hạ làm chủ cho chúng ta, những người con gái bồi này, nếu làm trễ đại sự, chỉ sợ người cũng không chịu nổi trách nhiệm.”

Ngũ hầu kia vẫn còn do dự, trong lòng nghĩ, bất kể nói thế nào, bọn hán cũng là người một nhà, hôm nay nếu ta ngăn cản, không chừng tương lai còn bị hỏi tội, vì vậy liền nói: “Không bằng để cho mặt tướng tiến đến nắm bắt một chút.”

“Không cần nắm bắt!” Cách đó không xa, ba người đánh ngựa mà đến, một người trong đó là Tấn vương Triệu Tông.

Một người là Dương Tiễn, người còn lại là Đường Nghiêm.

791. Chương 738: Ta Sẽ Diệt Tộc(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 738: Ta sẽ diệt tộc(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ba người này cùng đi tới, vừa mới đụng vào nhau tại con đường cách đó không xa, mặc dù không được mời đến, cũng ăn ý mà cùng nhau tới, người vừa mới nói chuyện chính là Dương Tiễn.

Dương Tiễn tiếp tục nói: “Xảy ra đại sự, muốn lập tức nắm bắt bệ hạ, tùy cơ ứng biến, xin tướng quân cho cái thuận tiện, nếu bệ hạ trách tội, nô gia sẽ gánh chịu.”

Ngũ hầu này giờ con mắt lên xem xét, một người là thủ lĩnh thái giám nội cung, một người là thân vương ruột thịt hoàng đế, một người khác là Quốc Tử Giám Đường Nghiêm, hoạn trong, tôn thất, dư luận giới thượng lưu, rõ ràng tất cả đầu não đều hợp ý đến rồi, đâu còn dám nói cái gì? Đành phải nghiêng người tránh qua một bên.

Mọi người đi về hướng cửa cung, đến gần Vạn Tuế Sơn, mới xuống xe ngựa, cùng đi bộ về hướng Vạn Tuế Sơn.

Các nữ quyền lên núi dù sao cũng có nhiều bất tiện, đoạn đường này nhiều thêm đá uốn lượn, chùng hơn một ngàn, cho nên ba người Triệu Tông, Dương Tiễn, Đường Nghiêm trước, nữ quyền phía sau thì chậm rãi đi trên mặt đất.

Về sau, rõ ràng ngay cả Chu phu nhân ăn mặc nhị phẩm Cáo Mệnh phục cũng tới, cầm vệ cửa ra vào lại ngăn cản, lại bị bọn người Ninh An muốn lên núi ở đằng trước chứng kiến, liền gọi người tiến đến đón.

Những khách không mời mà đến này hùng hổ lên núi, sớm có nội thị thông báo, Triệu Cát không khỏi tràn đầy hoài nghi, giờ con mắt lên, nói: “Như thế nào lại cùng nhau chạy lên trên núi này? Đã xảy ra sự tình gì?”

Dương Tiễn thì không có gì, nhưng Tấn vương Triệu Tông lại làm cho Triệu Cát đau đầu, ngoài ra, cả Đường Nghiêm kia đột nhiên lên núi làm cái gì? Càng không cần phải nói về các Vương phi Bình Tây Vương cùng phu nhân Chu Quốc công, những người này đều là loại người cao quý, đến thông báo cũng không cần, liền chạy lên núi, đương nhiên là có việc muốn nói.

“Chẳng lẽ là cầu tình vì Thảm Ngạo?” Triệu Cát lâm vào trầm tư, ngủ ở trên giường hán chính là Thảm Tuấn đang ngủ rất say, Triệu Cát nhìn hán một cái, giữ vững tinh thần, lại để cho vú em ôm đứa trẻ đến hậu đường, tránh để người khác làm hán gặp chuyện kinh hãi.

Một lát sau, Triệu Tông, Dương Tiễn, Đường Nghiêm, ba người cất bước tiến đến, hành lễ, Triệu Cát liếc nhìn bọn hán, thản nhiên nói: “Không cần đa lễ.”

Miệng mấp máy, tiếp tục nói: “Nếu như các người là vì cầu tình cho Thẩm Ngạo mà đến, không cần phải mở miệng, Trẫm đã có so đo, hướng hồ ý chỉ đã ban phát ra, quân không nói đùa, sự tình ngự thẩm tuyệt không thể sửa đổi.”

Triệu Cát cầm lấy một chén trà nhỏ trên bàn, trong lòng nói, hôm nay phá hỏng lời của các người trước, xem các người sẽ nói như thế nào.

Ai ngờ, Dương Tiễn liền nói: “Bệ hạ, lúc này không phải sự tình Bình Tây Vương.”

794. Chương 740: Phạm Nhân Về(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 740: Phạm nhân về(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Một câu hỏi này vô cùng không khách khí, nhưng ai cũng không có truy cứu, về mặt Trịnh Sở không khỏi đưa đám, nói: “Vừa rồi chúng ta đang nói chuyện này, rốt cuộc là ai, ăn được gan hùm mật gấu, lúc này lại khơi mào sự tình này.”

Mọi người cùng nhau tiến vào phòng, phân chủ khách ngồi xuống, bảo người đã đổi trà mới một lần nữa, Lí Bang Ngạn dùng âm thanh lạnh lùng nói: “Ngoại trừ Trịnh gia, còn có ai biết làm loại sự tình này?”

Huynh đệ Trịnh gia nhất thời không nói gì, Trịnh Sở nói: “Có lẽ là họ Thắm kia chơi kẻ Chu Du đánh Hoàng Cái cũng chưa thể biết được.”

Nhưng Lí Bang Ngạn lại lắc đầu, chậm rãi nói: “Lúc đến, lão phu cũng đã nghĩ như vậy, nhưng bây giờ nghĩ lại, lại cũng chưa chắc, chuyện này ai gây ra, nhất định phải tra rõ, ai chịu mạo hiểm xét nhà diệt tộc, làm đầy tớ nguy hiểm cho họ Thắm kia?”

Chỗ hán còn có mười mấy người sống, nếu gia tăng thắm vấn, chẳng lẽ còn sợ bọn hán không thành thật, cung khai tất cả chi tiết? Đến lúc đó, nếu là liên quan trở lại trên người Bình Tây Vương, chỉ sợ họ Thắm trộm gà không được, còn mất nắm gạo, cho nên không phải là Bình Tây Vương.”

Trịnh Sở cảm thấy có lý, không khỏi cười khổ, nói: “ Lí Bang Ngạn đại nhân minh xét, thật sự không phải là Trịnh gia, mấy người huynh đệ chúng ta tuyệt không nói láo.”

Lí Bang Ngạn liếc nhìn chung quanh: “Vì sao Trịnh Nhị gia còn chưa tới?”

Trải qua Lí Bang Ngạn nhắc nhở một câu, rất nhiều người mới phát hiện, Trịnh Phú quả nhiên không đến, Trịnh Sở liền nói với một người gia đình: “Đi, mời Nhị thúc đến.”

“Không cần mời.” Bên ngoài có thanh âm truyền tới, tiếp theo, người nói chuyện vượt qua bậc cửa tiến đến, sắc mặt như tro tàn, nói: “Những người đó là ta phái đi.”

Bọn người Trịnh Sở vừa nghe xong, sợ tới mức chén trà nhỏ trong tay cũng đều không ngừng rung động, nguyên một đám sắc mặt đột biến.

Trịnh Sở nói: “Nhị thúc, người hồ đồ rồi, người cũng đã biết, chỉ bởi vì bọn họ, sẽ đưa đến cho Trịnh gia chúng ta bao nhiêu tai họa hay không? Cơ nghiệp trăm năm của Trịnh gia, hôm nay sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.”

Trong mắt Lí Bang Ngạn hiện lên một tia nghi hoặc, lúc này, hán lại không tin, Trịnh Phú quanh năm đi đi lại lại bên ngoài, hiểu đạo lý đối nhân xử thế, sự tình nặng nhẹ ra sao, há có thể không biết? Ám sát gia quyền Bình Tây Vương phủ, đây là sự tình trăm hại mà không một lợi, làm thành công rồi, giết gia quyền Trịnh gia thì như thế nào?

Làm không thành công, lại càng không biết bao nhiêu đầu người rơi xuống đất, Trịnh Phú sống hơn nửa đời người, há có thể ngay cả cái này cũng không nghĩ rõ.

Trịnh Phú thất hồn lạc phách vào cái phòng này, tìm vị trí trống không ngồi xuống, cắn môi nói: “Xác thực là ta sai khiến , đầu lĩnh gọi Trịnh Vô, là võ sĩ Trịnh gia chúng ta nuôi dưỡng, họ vệ còn lại, cũng đều xuất xứ từ Trịnh gia,

ta... ta... ta nghe được Sảng nhi bị người áp giải tại kho củi Bình Tây Vương phủ, trong lòng liền suy nghĩ, Thẩm Ngạo kia đã chịu tội, lại rời xa Biện Kinh, lúc này, Bình Tây Vương phủ đã là lòng người bàng hoàng, cho nên muốn thừa cơ hội này, cứu Sảng nhi trở về, ai biết...ai biết đúng là lọt vào cái bẫy của họ Thẩm, ta...”

Trịnh Sở đã muốn vỗ bàn, mắng to: “Nhị thúc muốn đi cứu đường đệ, nhưng chuyện này nói ra, ai tin đây, những người này mang theo binh khí vào Bình Tây Vương phủ, nếu bọn họ một mực chắc chắn là ám sát gia quyến Vương phủ, Trịnh gia chúng ta chính là có mười cái miệng, cũng không giải thích rõ được!”

Trịnh Phú nặng nề cúi đầu, cái gì cũng không dám nói, dùng tâm trí của hắn, nếu không phải bởi vì con trai độc nhất sinh tử chưa biết, tuyệt đối không thể làm ra chuyện ngu xuẩn bực này.

Nhưng hết lần này tới lần khác, đối với Trịnh Phú mà nói, Trịnh Sảng là hi vọng lớn nhất của hắn, không có Trịnh Sảng, cái tánh mạng này cũng không có bao nhiêu ý nghĩa, cho nên, dò xét thấy cơ hội, chính là có nguy hiểm, hắn cũng sẽ không chút do dự mà mạo hiểm, hôm nay người không cứu được trở về, sự tình rõ ràng còn náo loạn đến nước này, hắn còn có thể như thế nào?

Lí Bang Ngạn không khỏi lắc đầu, ngón tay chỉ Trịnh Phú, nói: “Nhị gia, người thật sự là hồ đồ, hồ đồ...”

Hắn liếm liếm miệng, nói: “Nhưng chuyện cho tới bây giờ, nói cái gì nữa cũng vô dụng, ở dưới con mắt người trong thiên hạ, Nhị gia phái người đi, chính là Trịnh gia phái người đi, chính là Lí mỗ, cũng thoát không khỏi liên quan, phái nhiều người như vậy, cũng sẽ có người cung khai, đến lúc đó, cứ đợi cái đại họa ngập trời này đến đây đi.”

Trịnh Sở bị dọa đến sắc mặt đột biến, nói: “Lí Bang Ngạn, thật sự nghiêm trọng như vậy?”

Lí Bang Ngạn cười lạnh, nói: “Lão phu chính là từ trong Giảng Võ điện đi ra, bệ hạ đã mở kim miệng, ai ở sau lưng sai khiến, vô luận là ai, cũng bị diệt tộc!”

Trịnh Sở bị dọa đến mức sắc mặt tái nhợt, không khỏi nói: “Làm sao lại nghiêm trọng như vậy, Nhị thúc...người hại giết chúng ta rồi, bây giờ nên làm gì?”

“Làm sao bây giờ?” Lí Bang Ngạn đã vươn người đứng dậy, phất tay áo nói: “Chỉ có trời mới biết, việc cấp bách trước mắt, là tận lực diệt trừ Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo chết rồi, Trịnh gia mới có sinh cơ, chỉ mong những người trong phủ các người, có thể cắn chặt răng, chống đỡ nhiều hơn một khắc, thời điểm nguy hiểm, họ Thẩm vô luận như thế nào cũng phải chết, nếu không...” Lí Bang Ngạn cười lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Cao thấp Trịnh gia, đã là mỗi người thân run rẩy như gặp lạnh, lúc này mới mấy tháng trôi qua, từ ngày chọc vào họ Thẩm này, Trịnh gia đã không có một ngày bình an, vốn là Trịnh Sảng, sau đó lại là Trịnh Khác, hôm nay...

Trịnh Sở đứng lên, dậm chân một cái, hướng Trịnh Phú nói: “Người làm chuyện tốt rồi!” Sau đó liền rời đi.

Người liên can ào ào tản đi, ở phía trong cái Trịnh gia này, lại bịt kín một tầng bóng mờ.

... ..

“Phía trước chính là Biện Kinh rồi, điện hạ, lúc vào thành, không thiếu được chuyện phải chịu thoáng ủy khuất một tý, đến Đại Lý Tự ngồi một chút.”

Trước mắt, tường thành nguy nga đã hiện ra hình dáng, Khương Mẫn vén màn xe ngựa lên, nói với Thẩm Ngạo ngồi bên trong, Thẩm Ngạo lơ đãng gật đầu, cười ha ha, nói: “Khó được vài ngày thanh tĩnh, hôm nay lại phải cuốn vào phía trong thị phi, bản vương thật sự là rất chán ghét.”

Khương Mẫn cười ha ha một tiếng, nói: “Điện hạ tuổi còn nhỏ, mới trải lần này đã bị quan chán đời, chẳng phải là làm cho Khương mỗ hổ thẹn sao.”

Thẩm Ngạo bĩu môi, nâng tinh thần lên, nói: “Chưa nói tới cái gì bị quan chán đời, chán ghét thì chán ghét, nhưng việc nên vẫn là phải đi làm, có người thì có giang hồ, ai cũng không trốn thoát, chuyện duy nhất bốn vương cần phải làm, là vĩnh viễn đắc thắng tại đây, không bao giờ xuống dưới, vĩnh viễn không bị người khác đánh ngã.”

Khương Mẫn gật gật đầu, nói: “Thư sinh đi thi đã phải đánh nhau cùng người, sau đó mới có thể có cơ hội đi vào con đường làm quan.

Đến đi vội vàng, thương nhân cũng phải cạnh tranh cùng người, mới có thể kiếm được gia tài nghìn quan, chính là người canh tác nông nghiệp, cũng muốn tranh đoạt nguồn nước cùng người hàng xóm, người như thế, gia đình như thế, mọi chuyện đều là như thế, cuộc sống nhân sinh trên đời mà muốn không tranh quyền thế, đây là si tâm vọng tưởng, điện hạ nghĩ như vậy là được rồi.”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói: “Khương đại nhân hình như đang có cảm xúc?”

Khương Mẫn nghiêm nghị nói: “Sáng nay vừa mới nhận được tin tức, quả nhiên nói là có người tập kích Bình Tây Vương phủ, trong nội cung rất tức giận, trên nghị sự triều đình, bệ hạ đại phát lôi đình. Trong khoảng khắc, tình thế của điện hạ cũng đã nghịch chuyển, cho nên, lão phu thật sự bội phục đối với điện hạ, trong lúc mây mưa thất thường đó, liền chiếm cứ chủ động, hôm nay mặt ủ mày chau, nên là Trịnh gia.”

Thẩm Ngạo khẽ lắc đầu, nói: “Đây chỉ là đề sập một cây rơm rạ cuối cùng của Trịnh gia, muốn chính thức diệt trừ bọn hắc, chỉ dựa vào cái này còn chưa đủ.”

“Không đủ?” Khương Mẫn không hiểu ra sao, nói: “Lão phu nghe nói, bệ hạ đã muốn mở kim khẩu, nếu thẩm tra ra người giết đây, bất luận là ai, đều dùng diệt tộc để luận xử.”

Thẩm Ngạo thở dài một hơi, nói: “Hoàng thượng này tính tình rất mềm, Trịnh gia lại có Trịnh phi trong cung, bệ hạ gần đây rất cứng chiều, nếu Trịnh phi năn nỉ, dùng tính tình bệ hạ, chuyện này chưa chắc sẽ giải quyết được gì, chỉ sợ cũng sẽ không nghiêm trị, huống chi, cái này dù sao cũng chỉ là thủ đoạn trộm gà trộm cầu, bốn vương muốn đường đường chính chính diệt trừ Trịnh gia.”

Khương Mẫn không khỏi động dung, nói: “Hắc là điện hạ đã có mưu đồ?”

795. Chương 740: Phạm Nhân Về(2)

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 740: Phạm nhân về(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Liên quan đến tánh mạng Thẩm mỗ, bốn vương dám đùa giỡn hay sao? Bốn vương cùng Trịnh gia đã là thủy hỏa bất dung, lưu lại họ Trịnh sống nhiều hơn một ngày, liền như đứng trong đồng lửa, như ngồi trong đồng than, không triệt để diệt trừ bọn hắc, bốn vương ngay cả ngủ cũng ngủ không yên.”

Khương Mẫn cười khổ, nói: “May mắn lão phu không đắc tội điện hạ, nếu không, tối nay cũng ngủ không yên rồi.”

Thẩm Ngạo cũng nở nụ cười.

Một đoàn người vào thành, giờ này ngày này, đương nhiên không ai tới đón tiếp, nhưng người đi đường nhìn thấy xe ngựa từ Thái Nguyên trở về, nhiều đội Điện Tiền vệ cùng giáo úy bị áp giải trở về, không khỏi chạy ra đường xem, vây quanh ba tầng trong ba tầng ngoài, có người ở trong đám người cao giọng gọi: “Người đến là Bình Tây Vương sao?”

Tự nhiên không có người đáp lại bọn hắc, nhưng những người này cũng không cho là đúng, tiếp tục nói: “Chém giết Trịnh Khắc kia rất tốt!”

Người này thật sự lớn mật, nếu là bị sai dịch Kinh Triệu phủ nghe xong, hơn phân nửa là muốn kéo đi Kinh Triệu phủ đánh bằng roi, người còn lại thấy người này dũng khí như vậy, rõ ràng cũng có dũng khí hơn, cùng một chỗ ầm ầm trầm trồ khen ngợi.

Điện Tiền vệ không thể không dẹp người phía trước, đuổi ra một con đường, trực tiếp đi hướng Đại Lý Tự.

Đại Lý Tự bên này đã rất bề bộn, đột nhiên áp giải nhiều người như vậy đến đây, Đại Lý Tự đâu thể thu dụng nhiều người như thế, vì vậy, một mặt đưa lệnh cho Hình bộ, một mặt áp giải giáo úy đến nhà tù Hình bộ, mà Thẩm Ngạo cùng một ít doanh quan, trung đội trưởng thì tạm giam tại Đại Lý Tự.

Thẩm Ngạo tự nhiên là nhận ra các sai dịch Đại Lý Tự, thấy một người quan lại nhỏ chạy đến đỡ hân, không khỏi cười hì hì nói: “Ta nhận ra ngươi, ngươi gọi Chu... Chu cái gì ấy nhỉ?”

Quan lại nhỏ này vẻ mặt đau khổ, nói: “Hồi bẩm điện hạ, tiểu nhân gọi Chu Bàn.”

Thẩm Ngạo hì hì cười nói: “Đúng, chính là Chu Bàn, lão huynh vẫn còn làm cái tiểu lại này sao? Ai, bổn vương nhớ mang máng, khi đó bổn vương vẫn chỉ là một tên Tự khanh, hôm nay đã thăng liền năm cấp không ngừng, chưa từng nghĩ Chu Bàn huynh rõ ràng còn ở nơi này làm tiểu lại. Người trẻ tuổi, thời gian qua mau à, tánh mạng con người là có hạn, phải làm nhiều sự tình có ý nghĩa một chút mới được.”

Chu Bàn hiện lên cái mặt khổ, vị Bình Tây Vương này là khó hầu hạ nhất, năm đó, thời điểm vẫn còn làm Tự khanh, cũng đã giày vò người ta chết đi sống lại, hôm nay cũng coi như là vương, có trời mới biết lại náo loạn ra chuyện gì.

Thẩm Ngạo từ từ mà ở lại tại một nơi yên tĩnh trong hậu đường Đại Lý Tự, tuy tại đây thiết kế rất đơn giản, nhưng thực sự rất sạch sẽ, trước sau hai phòng, bên ngoài là phòng nhỏ, bên trong là phòng ngủ, trong sảnh còn thăm, thả chậu than, lư hương cây tử đàn tỏa ra mùi thơm.

Không chỉ như vậy, nơi gần cửa sổ còn sắp xếp một giá sách, ngoại trừ một bộ phận sách dã sử, rõ ràng còn có vài phần Thuyết Nhã Nhã Xã San mới nhất, có thể thấy được, đám quan lại nhỏ Đại Lý Tự chuẩn bị coi như rất chu đáo.

Chuyên trách cách gác phòng tạm giam là hai người, một người là Chu Lúc, người khác gọi Lục nhi, hai người này miễn cưỡng nặn ra dáng tươi cười, đón Thẩm Ngạo vào trong, thật sự khiến cho Thẩm Ngạo cảm thấy không tốt lắm.

Thẩm Ngạo phát phát tay, nói: “Ta là phạm quan, các người khách khí như vậy làm cái gì? Không biết còn tưởng là ta là khâm sai nữa, tại đây không cần các người chiếu cố, nên làm gì thì cứ làm, người khác là cái dạng gì, bổn vương sẽ là cái dạng đó, không cần phải làm ra chuyện đặc thù.”

Chu Lúc, Lục nhi cười hì hì, nói: “Sao có thể làm như vậy, điện hạ là người nào? Làm sao có thể cùng cấp với đám phạm quan kia, điện hạ chỉ là hổ lạc đồng bằng mà thôi, sớm muộn gì cũng muốn đi ra ngoài, lũ tiểu nhân có thể được hầu hạ điện hạ, thật sự là phúc phận đã tu luyện cả đời.”

“À.” Thẩm Ngạo bình tĩnh đại ngộ, nói: “Thì ra là như vậy, đã như vậy, bổn vương không khách khí nữa, gọi một người nữa đến đây, chúng ta đánh bài tước nhị, các người cũng không dễ dàng, đánh ván bài nhỏ một chút, như thế nào? Cứ hai mươi quan một ván đi, các người không biết liên kết để khi dễ bổn vương đấy chứ?”

Bình Tây Vương đánh bài giỏi, người nào không biết? Nhất là cái Đại Lý Tự này, không biết bao nhiêu người đã bại trong tay vị Vương gia này, Chu Lúc cùng Lục nhi lập tức mặt mày như màu đất, đồng loạt quỳ xuống, nói: “Lũ tiểu nhân đáng chết, Vương gia thứ tội, Vương gia thứ tội.”

Thẩm Ngạo trừng mắt, nói: “Như thế nào? Các người mới vừa nói hầu hạ ta, không tính toán gì hết sao?”

Chu Lúc ngượng ngùng nói: “Lũ tiểu nhân nào dám đánh bài cùng Vương gia? Cái này...cái này...tiểu nhân xin đi châm trà cho ngài.”

Bên kia, Lục nhi nói: “Tiểu nhân ăn một năm bổng lộc, cũng không quá hai mươi quan, đâu dám đánh một ván bài hai mươi vạn quan này? Vương gia nói giỡn.”

Đang nói, bên ngoài truyền ra thanh âm uy nghiêm, nói: “Là ai muốn đánh bài, người muốn đánh, Trẫm đánh cùng người.”

Vừa dứt lời, một người từ bên ngoài cánh cửa tiến tới, sau lưng còn có mấy thị vệ cùng công công, Triệu Cát mặc một bộ quần liên áo, đột nhiên hiện ra tại trước mắt Thẩm Ngạo.

Hoàng đế này tới thực sự quá đột nhiên, chắc là lúc trước chào hỏi cùng với Đại Lý Tự, lại không cho phép truyền báo, Thẩm Ngạo ngậy ngốc một chút, chứng kiến thái dương Triệu Cát có chút hoa râm, lại nghĩ về thân phận chính mình hiện tại, không khỏi trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cung kính mà hành lễ, nói: “Tội thần Thẩm Ngạo bái kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế.”

Triệu Cát lúc trước có lẽ là xụ mặt, lúc này biểu lộ cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, trong đôi mắt hiện lên vài tia bình dị, liền tranh thủ nâng Thẩm Ngạo dậy, nói: “Tại đây không có người ngoài, không cần đa lễ.” Dứt lời, liền với nói mọi người: “Các người đều đi ra ngoài, Trẫm có chuyện muốn nói với Thẩm Ngạo.”

Những người còn lại rón ra rón rén mà đi ra ngoài, đóng cánh cửa lại, trong phòng này chỉ còn lại có hai người Triệu Cát cùng Thẩm Ngạo.

Triệu Cát liếc nhìn hai bên, đánh giá căn phòng này, không khỏi cười nói: “Ồ tại nơi này có vẻ rất thanh tĩnh, xem ra Đại Lý Tự đã mất một phen công phu.”

Người sáng suốt cũng biết, cái gọi là công phu này rất khó, đã đơn giản, lại để cho Thẩm Ngạo xem nơi đây như ở nhà, cảm giác rất thoải mái, lại không thể quá mức xinh đẹp, làm cho người ta cho rằng, cái Đại Lý Tự là này Hồng Lư Tự, Thẩm Ngạo không phải tội quan, mà là đặc phái viên ngoại phiên.

Kỳ thật chính là phải nắm giữ tốt cái mức độ này, nếu quá đơn sơ, khó tránh khỏi tương lai sẽ đắc tội vị Bình Tây Vương này, nhưng nếu là quá xa hoa, nói không chừng tên Ngự Sử nào nghe được tiếng gió, đưa tấu chương vạch tội Đại Lý Tự, cái này là trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Thẩm Ngạo không khỏi cười nói: “Bệ hạ gần đây sống rất yên bình sao?”

Triệu Cát thu hồi ánh mắt, tìm cái ghế ngồi xuống, tiện tay lấy một quyển sách bên giá sách đến đọc, một mặt nói: “Không tốt, Thái Nguyên gây ra chuyện lớn như vậy, Trẫm có thể tốt đến nơi nào đây?”

Thẩm Ngạo cũng ngồi xuống, hai tay đặt lên đầu gối nói: “Tội thần cũng sống không dễ dàng.”

Triệu Cát nghe hắn nói như vậy, nhân tiện nói: “Trẫm lại nghe nói, người ở Thái Nguyên trôi qua không tệ, ban đầu chém Tri Phủ, sau đó là giết Đô Đốc, ngay cả Trịnh Quốc công cũng bị người giết luôn rồi.”

796. Chương 741: Triệu Tông Xử Án(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 741: Triệu Tông xử án(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo nhất thời im lặng, trong ngôn từ của Triệu Cát có phần có vài phần châm chọc, càng nói chuyện như vậy, càng chứng minh Triệu Cát lúc này đã tiêu tan tức giận, nếu đúng là việc này cứ canh cánh trong lòng, chỉ sợ Triệu Cát cũng không cảm sự tình bức này ra để tiêu khiển.

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Bệ hạ, tuy giết người rất thống khoái, nhưng cũng không phải là cái sự tình gì vui sướng, nếu không phải tội thần bắt đắc dĩ, cũng sẽ không vận dụng loại thủ đoạn này.”

Triệu Cát lắc đầu, nói: “Trẫm không muốn nghe người giải thích, người muốn nói, hãy nói ngay tại thời điểm ngự thắm, hôm nay Trẫm đến, là tới tìm hiểu hảo hữu, hảo hữu thân hãm chuyện xấu, Trẫm vẫn muốn đến thăm.”

Hắn không khỏi lên tiếng nói: “Tại đây tại sao không có giấy bút? Như thế này, Trẫm gọi người đưa tới, Thắm tài tử không bút không giấy, há không phải rất tịch mịch sao?”

Thắm Ngạo thu tâm, cười hì hì nói: “Muốn giấy bút làm cái gì, ở cái chỗ ếch ngồi đáy giếng này, chính là có tài diệu thủ, cũng không làm ra bức vẽ tốt được.”

Triệu Cát như có điều suy nghĩ mà gật gật đầu, nói: “Điều này cũng đúng, ở chỗ này có quen không? Nếu là ở không quen, cùng lắm thì Trẫm mở một mặt lưới, để cho người hồi phủ, cúi mặt vào tường chịu tội là được rồi.”

Thắm Ngạo lắc đầu, nói: “Mà thôi, bệ hạ có chỗ khó xử của bệ hạ, nếu để cho tội thần hồi phủ, khó tránh khỏi lại sẽ có người nói này nói kia.”

Triệu Cát thở dài một hơi, đứng lên, đẩy cửa sổ nhỏ trong phòng này ra một, nhìn ra chạc cây trụ lúi bên ngoài, nói: “Người có thể hiểu tình cảnh của Trẫm là tốt rồi.”

Vừa rồi hắn còn nói không đề cập tới công sự, lúc này có lẽ là không nịn được mà nói: “Người quá hồ đồ rồi, giết một tên Tri Phủ, Trẫm có thể cho rằng không trông thấy, giết Đô Đốc Văn Tiên Chi, Trẫm sẽ trừng phạt người nhỏ, bắt người đóng cửa nhận lỗi, qua một năm nửa năm, sẽ quan phục nguyên chức.

Nhưng người giết, chính là Trịnh Quốc công, giết Tri Phủ cùng Đô Đốc, về tình có thể còn nể nang, người là khâm sai, có quyền lộng quyền, phủ Thái Nguyên có người phản đối, cứ giết, đều ở trên tay của người, nhưng Trịnh Quốc công là quốc trưởng, lại càng không là thuộc quan của người, vì cái gì người lại giết hắn?

Chính là Trẫm muốn bảo toàn người, chỉ sợ cũng hữu tâm vô lực, tuy Trịnh phi trong cung cũng không nói gì, nhưng Trẫm thấy nàng không ăn không uống, trong lòng cũng rất là khó chịu.

Người khác cũng có thể giết Trịnh Khắc, duy chỉ có là người không được, người là Phò mã Đô Úy, là con rể của Trẫm, Trịnh Quốc công là quốc trưởng, trên đời nào có con rể nhà mình giết nhạc phụ nhà mình hay sao?”

Hắn không cho Thắm Ngạo có cơ hội nói chuyện, cứ thế nà nói tiếp: “Hôm nay trên triều đình đã muốn nghị luận ào ào, người nói xem, Trẫm nên làm cái gì bây giờ?”

Không đợi Thắm Ngạo trả lời, hắn tiếp tục nói: “Trước mắt, chỉ có hai con đường, liền xem người tuyển ra sao.”

Dường như cảm thấy ngoài cửa sổ phong có chút lạnh, Triệu Cát ảm đạm mà khép cửa sổ lại, một lần nữa ngồi trở lại vị trí, cùng Thắm Ngạo bốn mắt nhìn nhau, nói: “Điều thứ nhất, chính là ngự thắm như cũ, nếu như thật sự có tội, Trẫm cũng không giữ được người, chỉ sợ đến lúc đó, chỉ có thể y luật hỏi tội.”

Hắn liếm liếm bờ môi, tiếp tục nói: “Về phần con đường thứ hai, Trẫm đã sắp xếp xong xuôi vì người, người lập tức lên lớp giảng bài thỉnh tội, nói rõ tội trạng của mình, cũng đi Trịnh gia bồi tội, thái độ phải thành khẩn, Trẫm sẽ thông báo Trịnh gia một tiếng, làm cho bọn họ trình diễn tốt cái này, đến lúc đó, Trẫm lại dùng cách nói người hối hận, mà lại Trịnh gia lại nguyện ý bắt kẻ hiềm khích lúc trước, tạm thời lược bỏ tước vị của người, lệnh cho người ở trong nhà chịu tội một năm, một năm về sau, Trẫm sẽ xuống ý chỉ lần nữa, triệu người vào triều.”

Hắn rút một phần tấu chương từ trong tay áo ra, đưa cho Thắm Ngạo, nói: “Trẫm biết rõ, cái điều thứ hai này làm người khó xử, cũng không kéo mặt mũi xuống được, nhưng người phải giấu lại vì gia quyến của mình, vì Ninh An cùng Thắm Tuấn, phải nghĩ thật kỹ, phần tấu chương này là Trẫm ghi cho người, nếu người gật đầu, liền đem cái tấu chương này, trình đến Đại Lý Tự, lúc sau, Đại Lý Tự sẽ đưa đến Môn Hạ tỉnh.”

Thắm Ngạo tiếp nhận tấu chương, không khỏi im lặng, cái tấu chương này phẳng phất như là Triệu Cát dùng chữ của mình, ghi lại việc Triệu Cát tự thỉnh tội, dào dạt tình cảm, từng chữ như đao, nói mình thật

sự muôn lần đáng chết, rõ ràng trong tình thế cấp bách, thất thủ giết chết Trịnh Quốc công, hôm nay ván đã đóng thuyền, tội ác rõ ràng, các loại.....

Chữ Thẩm Ngạo viết hay thay đổi, muốn giả tạo, cũng chỉ có chữ viết như Triệu Cát mới có thể ngụy tạo, mặc dù có mấy chỗ nét bút đông cứng, Thẩm Ngạo lại tin tưởng, nếu như không nhìn kỹ, ai cũng không nhìn ra mảnh khỏe.

Từ lúc Triệu Cát vừa mới bắt đầu, liền quyết tâm để cho Thẩm Ngạo làm ra loại lựa chọn thứ hai, cho nên ngay cả tấu chương thỉnh tội cũng đã thay Thẩm Ngạo viết xong, lòng tràn đầy hi vọng Thẩm Ngạo ngoan ngoãn nhận tội.

Thẩm Ngạo nghiêm túc nhìn cái này tấu chương thỉnh tội, không khỏi cảm kích liếc nhìn Triệu Cát, trên đời này có người chịu ghi cái tấu chương thỉnh tội này vì chính mình, có thể thấy được sự hữu nghị thâm sâu.

Huống chi, hần ngồi ngồi cửu ngũ, chưa bao giờ ghi qua cái tấu chương này, một người gần đây chỉ làm tham mưu trưởng, sáng tác ý chỉ, làm sao có thể ghi được cái này, chắc hẳn là tại trước khi viết, Triệu Cát khẳng định là mất một phen phu nhân.

Thẩm Ngạo lúc này không nhận được mà có chút cảm động, Triệu Cát thật sự quá tình cảm, lại là một lòng nghĩ vì mình, chỉ cần mình chịu gật cái đầu này, tất cả phiền toái đều có thể giải quyết dễ dàng.

Thậm chí, một trong một sát na, Thẩm Ngạo sinh ra một tia dao động, trong lòng suy nghĩ: “Chỉ cần nhận thức một lỗi sai, chính là giết Trịnh Quốc công, cuối cùng cũng có thể không bị làm sao, chuyện tốt như vậy, tới nơi nào để tìm đây?”

Triệu Cát sợ phiền toái, Thẩm Ngạo làm sao không sợ phiền toái?

Nhưng lập tức, Thẩm Ngạo liền bỏ đi cái chủ ý này, hần nghiêm mặt nói: “Bệ hạ, tội thần muốn nói, tội thần không hề sai, đã không sai, thì tại sao phải nhận lầm? Tội thần tình nguyện tham gia ngự thẩm, cũng hi vọng bệ hạ tra ra manh mối sự tình Thái Nguyên, nếu như quả thật là tội thần có tội, tội thần nguyện ý chịu trừng phạt.”

Trong đôi mắt Triệu Cát hiện lên vẻ thất vọng, không khỏi tức giận nói: “Trẫm muốn, không phải là tra ra manh mối, chính là muốn bình an vô sự, người d sai hay không, chỉ cần nhận, vẫn là Bình Tây Vương như cũ, như vậy chẳng phải là tốt hơn sao?”

Vì cái gì nhất định phải tranh giành cái nghĩa khí này? Người tướng Trẫm ghi một phần tấu chương này cho người dễ dàng sao? Tốt, người muốn ngự thẩm, Trẫm liền thỏa mãn tâm nguyện của người, đến lúc đó, nếu là người thật sự có tội, Trẫm cũng quyết không khoan dung.”

Hần nổi giận đùng đùng nói mấy câu, cuối cùng, ngữ khí mới hòa hoãn xuống, nói: “Đây là người tự mình quyết định, Trẫm cũng không nên can thiệp, bỏ đi bỏ đi bỏ đi, cứ để người tự đi.”

Triệu Cát hiện ra vài phần mệt mỏi, hữu khí vô lực mà ngồi ở trên mặt ghế, nhấp một ngụm trà, mới chậm rãi mà lại nói tiếp: “Qua bốn ngày nữa liền ngự thẩm, muốn Trẫm để cho Thẩm Tuấn tới thăm người một chút hay không? Cho người trông thấy khuôn mặt đứa trẻ?”

Thẩm Ngạo thoáng trầm mặc một tý, đứa trẻ này hần chưa từng gặp mặt, lại thực sự muốn gặp, nhưng cuối cùng hần vẫn lắc đầu nói: “Tất cả sự tình, đều có một ngày có thể tra ra manh mối, tội thần cũng sẽ cho bệ hạ một cái công đạo.”

Triệu Cát gật gật đầu, trấn an hần: “Người không cần lo lắng, trong lòng Trẫm vẫn hướng về người, Trịnh phi bên kia, Trẫm không biết bất công nàng, người cứ ở chỗ này nghỉ tạm, đọc nhiều sách một chút, đọc sách dưỡng tính, lại nói tiếp, Trẫm cho người đi Thái Nguyên, thực sự khổ cực người.”

Dứt lời, liền đứng lên, nói: “Sắc trời không còn sớm, Trẫm phải về cung rồi, người muốn đánh bài tước nhi sao?”

Thẩm Ngạo bật cười nói: “Ta nói giỡn cùng hai người quan lại nhỏ kia thôi.”

Triệu Cát không khỏi mỉm cười, nói: “Đến nước này rồi, người rõ ràng còn biết nói giỡn.” Dứt lời, liền nghênh ngang rời đi.

797. Chương 741: Triệu Tông Xử Án(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 741: Triệu Tông xử án(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo lẳng lặng ngồi yên ở phòng này trong chốc lát, lại nhìn thoáng qua tấu chương thỉnh tội, ném cái tấu chương thỉnh tội này vào chậu than, tấu chương lập tức bốc cháy lên, phát ra một luồng khói đặc.

Thẩm Ngạo cũng đứng lên, thất thần muốn đi ra ngoài, nhưng lập tức vừa khở cười, thế mới biết, chính mình hôm nay có lẽ là người phải chịu tội, cái phòng này, há có thể nói đi ra liền đi ra ngoài? Vì vậy lại ngồi trở lại chỗ, nhấp một ngụm trà, nói ra bên ngoài: “Người đâu, người đâu.”

Chu Lúc lập tức chạy chậm tiến đến, nói: “Điện hạ có gì phân phó?”

Thẩm Ngạo nghiêm túc nói: “Bổn vương làm ra một quyết định gian nan, quyết tâm không tìm người cùng Lục nhi đánh bài tước nhi nữa.”

Chu Lúc đỡ khóc đỡ cười, vội vàng nói: “Điện hạ thương cảm tiểu nhân, trong lòng tiểu nhân cảm kích không thôi.”

Thẩm Ngạo nói: “Chỉ là, phải nói trở lại, sống ở chỗ này, thực sự không có ý nghĩa gì, có thể nể tình bản vương, mời mấy người hát ca khúc đến hay không?”

Chu Lúc trợn mắt há hốc mồm, nói: “Điện hạ, cái này không tốt lắm đâu?”

“Không tốt sao?” Thẩm Ngạo hùng hồn nói: “Bổn vương cũng không phải muốn chơi gái, chỉ nghe một chút ca khúc, có cái gì không tốt? Phạm quan không thể nghe một chút ca khúc, nung đúc tình cảm sâu đậm sao?”

Chu Lúc do dự một chút, mới nói: “Tiểu nhân phải bẩm báo cùng quan trên một tý, điện hạ đợi một chút.”

Chu Lúc này liên tục không ngừng mà đi tìm Đường quan, Đường quan nghe xong, không khỏi nói: “Đại Lý Tự cũng không phải thanh lâu quán rượu, cái này còn ra thể thống gì?”

Chu Lúc ăn nói khép nép: “Vậy thì tiểu nhân đi cự tuyệt Bình Tây Vương nhé?”

“Vô liêm sỉ!” Đường quan mắng to: “Vừa rồi ngươi không gặp bệ hạ tự mình đến thăm tù sao? Người như vậy, ngươi dám từ chối? Ngươi có mấy cái đầu? Chỉ là...”

Hắn đóng lại mắt, nói: “Nếu thật sự tìm nữ tử thanh lâu đến, khó bảo toàn không có người nói này nói kia, nếu là phạm quan, vậy thì xử lý theo như quy củ phạm quan, Giáo phường tư khắp nơi đều là thê thiếp nữ tử phạm quan, không bằng đi mời mấy người tư sắc tốt đến, có thể thổi sáo đàn hát.”

Đường quan ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói: “Bảo các nàng nhanh tới, truyền thụ thân thể của các nàng cho phạm quan Thẩm Ngạo, lại để cho phạm quan Thẩm Ngạo biết rõ, tác hại khi xúc phạm luật Đại Tống ta.”

Chu Lúc nghe đến trợn mắt há hốc mồm, trong lòng nghĩ, quả nhiên là lão gia đọc sách ra làm quan, nói chuyện chính là không giống với người thường, Giáo phường tư chính là nữ tử phạm quan, Bình Tây Vương là phạm quan, đây không phải là hòa thượng và ni cô một nhà thân nhau sao?

Mặt Triệu Cát mang theo đầy vẻ không vui đi ra khỏi Đại Lý Tự, ngồi trên cỗ kiệu kín không kẻ hở, cấm vệ, cung nhân mặc thường phục bảo vệ hắt đi về hướng cung điện.

Dương Tiễn chạy chậm, đi theo cỗ kiệu, nhưng lại tâm sự nặng nề, thật vất vả bệ hạ mới cho Thẩm Ngạo một cơ hội, Thẩm Ngạo này rõ ràng không nhận ân tình, trận quan tòa này thật sự đánh thắng sao, Trịnh gia cùng Lí Bang Ngạn kia, ai biết có thể còn giữ chuẩn bị ở sau hay không?

Thẩm Ngạo tiểu tử này thật sự quá vô liêm sỉ rồi, đến mức này rõ ràng còn sững sờ, đến lúc đó muốn hối hận cũng không kịp.

Đang lúc suy nghĩ miên man, Triệu Cát ở trong kiệu nói: “Hôm nay có phải là ngày Tông Lệnh phủ thăm vãn những thích khách kia?”

Dương Tiễn lập tức chạy đến bên cạnh màn kiệu, nói: “Bệ... Vương tướng công, không sai biệt lắm, đã muốn mở thăm.”

Triệu Cát ngồi ở trong kiệu lung la lung lay à một tiếng, nói: “Hiện tại là lúc nào?”

Dương Tiễn nhìn nhìn trời, nói: “Giờ Mùi canh ba.”

Triệu Cát nói: “Sắc trời còn chưa quá muộn, người đâu, đi Tông Lệnh phủ, Trẫm muốn mau mau đến xem hoàng đệ kia của thẩm án Trẫm như thế nào.”

Trong lòng Dương Tiễn không khỏi kêu khổ, Tấn vương kia xử án có cái gì đẹp mắt, nói không chừng Tấn vương lại bắt đầu điên lên, làm trò lung tung, khiến bệ hạ mất hứng, vì vậy liền vội hỏi: “Bệ hạ, thời điểm cũng không tính toán là sớm, Tông Lệnh phủ cách đây lại xa.”

Trong kiệu, Triệu Cát cắt ngang lời hân: “Trẫm chỉ đi xem rồi trở về, người yên tâm.”

Dương Tiễn bất đắc dĩ, đành phải bảo cấm vệ thay đổi phương hướng kiệu, lại đi qua Tông Lệnh phủ.

Tông Lệnh phủ là cơ cấu quản lý của tôn thất, thân vương, Quận Vương, hoàng tử, Phò mã, cùng với một ít hoàng thân quốc thích, đều ở trong phạm vi bị quản lý.

Chỉ là, lại nói tiếp, cái nha môn này xuất ra toàn lực, lại làm cho người ta sợ hãi, ngay cả thân vương cũng bị nó quản lý, nhưng kỳ thật, chỉ là một cái thùng rỗng, bình thường ai nguyện ý đắc tội hoàng thân quốc thích?

Cho nên, thời điểm thái tổ còn sống, tuy ban bố rất nhiều pháp lệnh cho Tông Lệnh phủ, cùng với điều lệ hoàng thân quốc thích phải tuân hoàn, đáng tiếc, người tuân thủ đã ít càng thêm ít, Tông Lệnh phủ gần đây cũng mặc kệ.

Chỉ là, nói trở lại, Tông Lệnh phủ quản người thì lười biếng, nhưng một cái hạng mục khác thì lại rất nhanh, chính là bổng lộc cùng ban thưởng mỗi tháng của hoàng thân quốc thích, đều là đúng hạn cho ra, một ít cũng không dám lười biếng, có đôi khi, nhà ai quên phái người đến lĩnh, trong phủ cũng chuyên môn phái người đưa qua.

Cho nên, cái Tông Lệnh phủ này càng giống như là túi tiền của đám hoàng thân quốc thích, nhất là đối với một ít Quận Vương, Quốc công không nhậm chức trong triều, đối với bọn họ mà nói, thiếu đi phần bổng lộc này, là sẽ đói bụng.

Bởi vậy, cái Tông Lệnh phủ này bình thường luôn hoà hợp êm thấm, ai thấy ai cũng là một khuôn mặt tươi cười, về phần xử trí hoàng thân quốc thích, xử án tố tụng, các loại sự tình linh tinh, cơ hồ là rất xa xôi.

Hôm nay, cuối cùng cũng khó được lúc đứng đắn một chút, mấy trăm cấm vệ ba bước một tốp năm bước một trạm canh gác, bên trong chánh đường một mảnh khắc nghiệt, trên con đường bên ngoài hành lang lại có không ít người xem náo nhiệt.

Dân chúng tầm thường không cho phép vào Tông Lệnh phủ, hết lần này tới lần khác, Tấn vương thích náo nhiệt, nói là binh thường nha môn xử án cũng có người đến xem, Tông Lệnh phủ cũng không thể ngoại lệ, tin tức này truyền ra, lại có không ít người cố ý chạy đến xem, trong khoảng khắc, liền trở thành người ra vào tấp nập.

Dưới chân thiên tử, dù sao cũng nhiều người rảnh rỗi, rảnh rỗi không có việc gì, đương nhiên liền chú ý tới cái đại sự khó lường nhất Biện Kinh này.

Triệu Tông ngồi ở sau bàn xử án, uy phong凛冽, ngồi ở hai bên hần, một người là Tả Thị lang Hình bộ phái tới, họ Tề, tên Thái.

Mặt Tề Thái này giống hệt phán quan sống, cả người có vẻ trang nghiêm túc mục, cẩn thận tỉ mỉ, giống như là gỗ, không nhúc nhích, không chỉ là hần là gỗ, chính là ngồi một vị phó thẩm ở tay trái hần cũng như thế, vị đại nhân này là Đại Lý Tự thiếu khanh, họ Văn tên Bạch, tuy trên mặt Văn đại nhân hoà hợp êm thấm, nhưng cũng là một câu không nói, cũng không nhúc nhích.

Động tĩnh lớn nhất, tự nhiên là Tấn vương Triệu Tông, Triệu Tông không chỉ là tay không nhàn rỗi, không ngừng đập tẩm gỗ, ngay cả chân cũng đưa lên, gác ở trên bàn, còn đang không ngừng lay động, đặc sắc tới cực điểm.

Nét mặt của hần rất là phong phú, thoáng cái cười lạnh, thoáng cái liền nghiêm mặt, sau một khắc, lại là rống giận, quát to một tiếng: “Làm càn!”

Vừa hét lớn một tiếng này, lập tức rước lấy sự trầm trồ khen ngợi, người bên ngoài thích xem náo nhiệt, vừa nghe vị Tấn vương gia này mười phần sức mạnh, có thể so sánh với nghe ca khúc êm tai, vì vậy đều buông yết hầu ra hoan hô.

798. Chương 742: Ta Muốn Biết Trước

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 742: Ta muốn biết trước

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đổi lại là người khác, sớm đã có một chút ngượng ngùng, hết lần này tới lần khác, da mặt Triệu Tông rất dày, vừa nghe có người trầm trồ khen ngợi, sức mạnh càng đủ, lại vỗ tẩm gỗ, hướng phía phạm nhân quỳ đầy đất nói: “Lớn mật, các ngươi lừa gạt bổn vương là ba tuổi đứa trẻ sao? Không người sai khiến, là ai các ngươi cho đao, vì sao các ngươi lại cùng một chỗ xâm nhập Bình Tây Vương phủ, nói thiệt cho các ngươi biết, trả lời rồi, còn lưu các ngươi một cái xác toàn thân, không thành thật khai báo, chính là xét nhà diệt tộc, nếu không trả lời bổn vương mà nói..., bổn vương sẽ làm cho các ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong.”

Ngồi ở hai bên là hai vị Đại Lý Tự cùng Hình bộ, trong lòng hai người đều cười khở, suy nghĩ, trên đời nào có thẩm vấn như vậy, phạm nhân như thế, sao có thể cùng thẩm vấn, nên tách ra mới đúng, như vậy mới có thể phòng ngừa thông cung.

Hướng chi, rống to như vậy có làm được cái gì, những người này đều là dân liều mạng, cứ đánh trước một trận, dựng lên uy phong, cái nội tình gì cũng đều có thể hỏi rõ ràng, đỡ phải mệt.

Chỉ là, tuy trong lòng bọn hần không cho là đúng, nhưng Tấn vương ưa thích như vậy, bọn hần cũng không có cách nào, lại càng không dám cất hào hứng của Tấn vương.

Phạm nhân phía dưới đều khúm núm, trong miệng kêu oan uống, lại không có một người nào chịu cung khai .

Triệu Tông đã giận dữ rồi, nói: “Các ngươi muốn tìm chết rồi phải không? Người đâu, bắt tất cả đi, chém!”

Các sai dịch người nhìn ta, ta nhìn người, lúc này lại không biết theo ai, bọn họ đều là người Hình bộ điều đến, nhưng thẩm vấn không có cái quy củ này mà, lúc này vừa mới hỏi vài câu, sao lại đã chém rồi?

Lúc này, Đại Lý Tự thiếu khanh Văn Bạch kia không ngồi yên nổi, ho khan một tiếng, nói: “Điện hạ, bây giờ chưa thể giết, tạm hỏi ra bản án trước rồi nói sau.”

Triệu Tông lúc này cũng tỉnh ngộ rồi, lại không dễ đổi giọng, miệng run rẩy một chút, như là bóng cao su xì hơi.

Hình bộ tả Thị lang Tề Thái kia nói: “Điện hạ, không phải hôm qua đã phái sai dịch đi tìm thân phận những phạm nhân này sao? Sao không gọi người hôm qua phái đi tới hỏi một chút.”

Sắc mặt Triệu Tông có chút lúng túng, nói: “Mau gọi.”

Tề Thái thì thầm vài câu với Áp ti bên người, Áp ti kia lập tức rời đi, chỉ một lúc sau, một người Đô đầu tiến đến, hướng Triệu Tông hành lễ, nói: “Điện hạ, tiểu nhân mang nhân chứng đến chứng nhận.”

Cái gọi là nhân chứng, chỉ là là lão ông lục tuần, lão ông này khẽ run run, chống quai trượng tiến đến, nói một câu đứt quãng: “Bái kiến Tần vương điện hạ.”

Triệu Tông liền hỏi: “Trong những người tại đây, người nhận thức người nào?”

Lão ông này không nói chuyện, đôi mắt xám trắng nhìn sang hướng phạm nhân quỳ trên mặt đất, chỉ vào hẳn một người trong đó, nói: “Tiểu nhân nhận ra hẳn, hẳn gọi Lí Mậu Tân, ngẫu nhiên gặp tiểu nhân trong tiệm rượu, tiểu nhân chỉ nghe nói, hẳn làm việc tại Trịnh gia, cụ thể làm cái gì, cũng không biết.”

Triệu Tông tinh thần phấn chấn, hỏi: “Trịnh gia nào?”

Lão ông không khỏi nói: “Cái Biện Kinh này, còn có thể có mấy Trịnh gia?”

Tề Thái hỏi: “Đúng là Trịnh Quốc công sao?”

Lão ông nói: “Đúng.”

Tề Thái liền không dám nói thêm nữa, dính líu đến Trịnh Quốc công, bên kia lại là Bình Tây Vương, hai nhà này, ai cũng không đắc tội nổi, cứ để cho Tần vương đến hỏi là được.

Triệu Tông cũng không khách khí, liền cười to, nói: “Xem các người còn chống chế như thế nào, các người là người được Trịnh gia sai khiến đúng hay không? Hừ, các người muốn dấu diếm cũng không dấu diếm nổi, không nhìn một chút xem cái này là địa phương nào, đã kéo các người đến nơi đây, các người còn muốn dựa vào cái gì để chống lại?”

Quỳ gối phía dưới, người đầu tiên đứng là Trịnh Võ, Trịnh Võ chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói lời nào, người đứng phía sau cũng đều trầm mặc một hồi.

Triệu Tông giận dữ, nói: “Đến, kéo xuống, đánh!”

Bản án thẩm đến nước này, sắc trời cũng đã hơi trễ rồi, mặc dù có chút ít tin tức, nhưng vẫn không có đầu mối, coi như là làm việc tại Trịnh gia, cũng không nhất định là người Trịnh gia sai khiến, phạm nhân đều kéo xuống, Triệu Tông cũng có vẻ có chút dằn dặt vô vị, không kiên nhẫn nói: “Mà thôi, mà thôi, hôm nay liền thẩm đến đây, ngày mai nói sau.”

Trong lòng hai người Tề Thái cùng Văn Bạch đều là cười khỏ, không thể không đứng lên, chấp tay với Triệu Tông, nói: “Điện hạ sao không...”

Triệu Tông nghiêm mặt, nói: “Nói gì vậy, bốn vương một mỗi, các người đây là đang giày vò phạm nhân hay là giày vò bốn vương, bốn vương nói không thẩm rồi, bãi đường!”

Đụng vào một người như vậy, mọi người đã không còn gì để nói, Tề Thái cùng Văn Bạch cũng là người nhanh nhẹn, chấp tay, lập tức mang người lui đến một căn phòng kiểm nghiệm hồ sơ.

Triệu Tông đuổi lưng một cái, gặp đám người tản đi, trong lòng cũng tại cười, thẩm đương nhiên là muốn thẩm, chỉ là, muốn thẩm đến lúc tra ra manh mối, lại còn cần có một cơ hội phù hợp, thẩm sớm như vậy

có làm được cái gì, giống như thái hậu vụng trộm bày mưu đặt kế cho hần, phải tại thời cơ thỏa đáng nhất, đưa kết quả thẩm vấn đi ra mới có tác dụng.

Hần mang một bộ dạng lười biếng, lui đến hậu đường, vui vẻ rạo rức nhấp một ngụm trà, trong miệng lẩm bẩm, nói: “Đều cho rằng bốn vương diên diên khùng khùng, kỳ thật, ở trong lòng bốn vương, các người mới là người ngu, thẳng ngốc.”

Một lát sau, Văn Bạch đưa một phần án mới vừa hỏi cho Triệu Tông xem, Triệu Tông tiện tay nhìn nhìn, không kiên nhẫn nói: “Đúng, đại khái đúng là hỏi cái này, lập tức đưa lên Trung Sách tỉnh trước, ngày mai còn muốn thẩm, Văn đại nhân phải đến sớm.”

Văn Bạch nói: “Vậy thì, hạ quan xin cáo từ.”

Đang nói, bên ngoài có người vội vã đi tới, nói: “Điện hạ... Điện hạ... Bệ hạ tới!”

Triệu Tông ngây ngốc một chút, nói: “Người là nói hoàng huynh bốn vương đến rồi?”

Người đến nói: “Đúng, đúng, bệ hạ phân phó chúng ta, không cho phép lộ ra, hần lập tức sẽ tới, có chuyện muốn nói cùng với điện hạ.”

Triệu Tông gật gật đầu, mỉm cười nói: “Hoàng huynh khó được lúc xuất cung, thì ra mới vừa rồi là đang nhìn bốn vương thẩm án.” Đang cười, Triệu Cát đã muốn khoan thai tiến đến, chấp hai tay sau lưng, nói: “Bản án Bình Tây Vương phủ thẩm vấn như thế nào?”

Triệu Tông đứng lên, hướng Triệu Cát hành lễ, cười hì hì nói: “Hoàng huynh đến rất đúng lúc, ha ha, có thần đệ xuất mã, tự nhiên...tự nhiên không giống nói chơi.”

Triệu Cát cười cười với Triệu Tông, gọi Triệu Tông ngồi xuống, mình cũng ngồi ở trên mặt ghế, nói: “Cái bản án này liên quan trọng đại, người phải thẩm cẩn thận, Trẫm tới nơi này, là có một câu muốn bàn giao cùng với người.”

Triệu Tông nói: “Xin hoàng huynh chỉ rõ.”

Triệu Cát thở dài một hơi, thần nhiên nói: “Cái bản án này, sau khi thẩm đi ra, để cho Trẫm là người thứ nhất biết rõ, người còn lại, tạm thời đều dấu diếm.” Hần cúi kín nhìn Triệu Tông, nói gần từng chữ một: “Chính là mẫu hậu bên kia... cũng tạm thời không được lộ ra.”

Triệu Tông sửng sốt một chút, nhìn Triệu Cát, thoáng trầm mặc một tít, mới nói: “Hoàng huynh, ngay cả mẫu hậu cũng không nói?”

Triệu Cát thần nhiên nói: “Bàn tay bàn chân đều là thịt, tuy Trẫm cũng ghét Trịnh gia, cũng không nguyện bảo toàn, nhưng bất kể như thế nào, dù sao cũng là hoàng thân...”

Triệu Tông xen lời hần: “Hoàng huynh nói gì vậy? Hoàng thân có thể sai khiến người leo tường mà vào? Có thể ám sát gia quyến Bình Tây Vương sao?”

Triệu Cát không khỏi tức cười, một lát sau, mới trầm giọng nói: “Trẫm chỉ cảm thấy, mục đích Trịnh gia không phải đơn giản như vậy, nếu thật sự là bọn hần làm, bọn hần làm như thế, lại có thể đổi lấy chỗ tốt gì?”

Triệu Cát thần nhiên cười, nói: “Kỳ thật, lại nói tiếp, việc này đến cùng có phải Trịnh gia làm hay không, còn chưa biết được, Trẫm cũng không phải nói không xử phạt người sai khiến, bọn hần muốn hành thích, chính là ái nữ của Trẫm, chẳng lẽ Trẫm có thể ngồi nhìn mặc kệ sao? Người nói sớm, để cho trong lòng Trẫm có cái đóng đếm thôi.”

Triệu Tông không phải người dễ gạt, đừng nhìn những chuyện khác hần mơ hồ, liên quan đến hần lại bất đồng, Triệu Cát bảo hần gạt mẫu hậu, mẫu hậu bên kia muốn truy cứu, há không phải mình đến chịu tiếng xấu thay cho người khác? Thật sự là, lẽ nào lại như vậy, đây chính là lọt bẫy rồi.

799. Chương 743: Đồng Quán Về(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 743: Đồng Quán về(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Đúng, được quân ân, ăn quân lộc, triều đình có gian tặc, chúng ta há có thể ngồi nhìn? Ngự thẩm ngày đó, Tương Dương hầu ta cũng muốn làm ồn ào, ta muốn nhìn xem, họ Trịnh đến ngọn nguồn có bao nhiêu năng lượng, rõ ràng ngay cả tông vương cũng dám hăm hại, hôm nay bọn hán có thể trừ Bình Tây Vương, tiếp theo chính là người và ta.”

Trải qua đối thoại, tràng diện liền náo nhiệt lên rồi, tất cả mọi người không phải người ngu, tuy đều nói đường hoàng, kỳ thật nói trắng ra vẫn là vì chính mình, đã xúc phạm đến ích lợi của bọn hán, bọn hán cũng tuyệt không phải dễ khi dễ.

Đồng Quán cười ha ha một tiếng, nói: “Chỉ là, nói trở lại, đã muốn ồn ào, cũng không thể hồ đồ, cũng nên có một quy củ, đưa lên triều là khẳng định, cái đưa lên triều này, nên đưa lên triều như thế nào, mọi người vẫn phải thương lượng một chút, mọi người hợp thành một đoàn, mới có thể để cho họ Trịnh biết rõ chúng ta lợi hại, những ngày này, nô gia cũng không nhàn rỗi, đã gọi người đi Hoài Châu, vợ vết chứng nhận tội trạng của Trịnh gia, còn có một người, chắc hẳn mọi người cũng cảm thấy hứng thú.”

Kinh Quốc công ban đầu tưởng rằng Đồng Quán không phải là thái giám đầu cơ trục lợi, cũng không quá để hán vào mắt, lúc này thấy hán sớm có chuẩn bị, không khỏi không thay đổi cách nhìn, nghiêm mặt nói: “Người này là ai?”

Đồng Quán cười ha ha một tiếng, buông trà chén nhỏ, mỉm cười mà phủi tay, nói: “Xuất hiện đi, tới gặp thấy chư vị Công gia, Hầu gia.”

Chỉ một lúc sau, một người hán tử khôi ngô mặc một bộ áo vải tiến đến, trên người của hán, mơ hồ có thể chứng kiến vết roi đỏ hồng đập vào mắt kinh tâm, người này nhếch môi, quỳ gối dưới chân Đồng Quán, nói: “Cha nuôi, hài nhi biết sai rồi, về sau không dám nữa.”

Người nào cũng biết, nhi tử Đồng Quán không có 100 cũng có hơn mười, lúc này đã thấy, vừa rồi đón khách chính là con nuôi Đồng Quán, gọi người chiêu đãi dâng trà cũng là con nuôi khác, hôm nay lại toát ra một người, một điểm cũng không làm người ta kinh ngạc.

Đồng Quán cười ha ha một tiếng, nói: “Biết sai là tốt rồi, biết sai phải sửa, người nói trước đi, người ở ba Châu bên kia, rốt cuộc đã làm gì sự tình?”

Con nuôi này xem xét chính là một tên vũ phu, tuy đã bị đánh, nhưng thực sự không có gì rên rỉ, đi thẳng vào vấn đề, nói: “Chư vị Công gia, Hầu gia, tiểu nhân gọi Dương Hi, khi còn bé, gia phụ chết trận sa trường, được cha nuôi nhận nuôi, dạy ta lớn, để ta tông quân nhập ngũ, tại Trắc trấn bên kia, cuối cùng cũng lập được chút ít lao, không làm dạy tổ tông hổ thẹn, chưa cho gia phụ mất mặt.

Về sau, cha nuôi mệnh lệnh ta quản thúc quân vụ Thông quan, cái này Thông quan ở vào biên cảnh của ba nước Khiết Đan, Đại Tống, Tây Hạ, hướng bắc còn có thể nối thẳng Hoành Sơn, là thông đạo thương mại quan trọng nhất...”

Hán nói liên miên, ý tứ đại khái chính là thu nhận hối lộ của người Hoài Châu, trong đó Trịnh gia là nhiều nhất, lại để cho thương đội Trịnh gia có thể xuất quan, hàng hóa trong thương đội tự nhiên không cần phải nói, đều là thứ triều đình nghiêm lệnh cấm, không cho phép ra khỏi quan ải.

Hôm nay Tây Hạ cùng Khiết Đan bên kia quan hệ hòa hoãn cùng Đại Tống, cho nên điều tra cũng lỏng một ít, nhưng về sau, Dương Hi này lại phát hiện, thương đội Trịnh gia áp tải hàng hóa đi đến chỗ người Nữ Chân.

Kinh Quốc công không khỏi động dung, thông đồng với địch, cái này cũng là một tội lớn, nếu quả thật có thể có nhân chứng, chỉ sợ Trịnh gia không thoát khỏi liên quan, vì vậy liền nói: “Người làm thế nào biết là hàng hóa đưa cho người Nữ Chân?”

Dương Hi nói: “Kỳ thật, hàng hóa đưa đi các quốc gia, đều có phân biệt, cũng tỷ như người Nữ Chân, bởi vì am hiểu dùng lưỡi kiếm dài nhất, thích hợp quần áo nhẹ, còn nữa, rất nhiều người Nữ Chân đều có thói quen khắc tính danh trên binh khí, mặt tướng vừa mới tuần tra qua một đám hàng hóa, lưỡi kiếm đao bên trong, đều khắc văn tự người Nữ Chân.”

802. Chương 745: Gió Đông(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 745: Gió đông(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Sắc mặt Kinh Quốc công biến ảo, thoáng suy tư một tý, nói: “Vật chứng có không?”

Nhân chứng là quan trọng, nhưng đối với gia thế như Trịnh gia mà nói, không có vật chứng, cũng là tuyệt đối không thể, Kinh Quốc công là cáo già, há có thể không rõ?

Đồng Quán cười ha ha, nói: “Đương nhiên là có, đã kê biên tài sản rồi, trọn vẹn ba cái kho hàng, đều là của Trịnh gia.” Tiếp theo, liếc hần nhìn Dương Hi, trừng mắt khiển trách: “Còn không mau xuống dưới, cúi mặt vào tường suy nghĩ? Đến lúc đó, tự nhiên người có được tác dụng.”

Dương Hi lui ra ngoài.

Lúc này, trên mặt đám công hầu trong sảnh đều lộ ra dáng tươi cười nghiền ngẫm, muốn buộc tội Trịnh gia, đương nhiên phải có người lấy được ra tên tội, mấy chữ thông đồng với địch, so sánh ra vẫn kém mưu phản, nhưng cũng không xê xích gì nhiều, đánh rắn phải đánh giập đầu, hôm nay nhân chứng vật chứng đều có, ngày ngự thẩm đó, đã có thể có con bài tẩy trong tay.

Đồng Quán nói: “Kinh Quốc công, Mậu Quốc công, không bằng lấy thông đồng với địch làm chủ có được không?”

Kinh Quốc công nhạt cười nhạt nói: “Khó được lúc Đồng công công đưa ra chủ ý, không dám, không dám.”

Hắn không khỏi vuốt râu, nói: “Cứ làm như thế, ngày ngự thẩm đó, lão phu sẽ dẫn người lên điện, muốn đích thân buộc tội Trịnh gia, nơi này có hơn một trăm phần tấu chương, Đồng công công liền đợi xem tin tức tốt đi.”

Đồng Quán lại cười nói: “Làm phiên Quốc công rồi, Đồng mỗ người bên này, kỳ thật cũng đã chuẩn bị xong 100 phần tấu chương.”

“À?” Kinh Quốc công không khỏi nói: “Chẳng lẽ là chỗ ba Châu hay sao?”

Đồng Quán nghiêm mặt nói: “Trịnh gia nhiều năm qua lại hoành hành tại ba Châu, chúng tướng trong quân giặc mà không dám nói gì, thậm chí, ba Châu bên kia khan hiếm một đám hàng da, hướng Trịnh gia đặt hàng, bọn hắn đúng là dám làm hàng nhái, rao bán giá trên trời, hành vi như vậy, nô gia đã sớm muốn tố cáo lên triều để hoàng thượng biết.”

Trong lòng Kinh Quốc công nghĩ, thì ra Đồng Quán này đến là có chuẩn bị, người này cũng không thể khinh thường, liền cười nói: “Như vậy rất tốt, chúng ta tố cáo Trịnh gia thông đồng với địch, các người tố cáo Trịnh gia làm rối kỉ cương, lão phu cũng nên trở về chuẩn bị, Đồng công công, cáo từ.”

Đám Công hầu lập tức giải tán, Đồng Quán tự mình đưa bọn họ đi ra ngoài, trở lại trong sảnh, đóng mắt lại, không khỏi nhàn nhạt cười rộ lên, hắn gọi một nghĩa tử tới, nói: “Lấy tấu chương chư tướng ra đây.”

Chỉ một lúc sau, nghĩa tử này liền ôm một cái rương đến, mở nắp thùng, bên trong là một chồng tấu chương, Đồng Quán tiện tay nhặt một phần lên, nghiêng chân nhìn một hồi, hơi có chút tự đắc.

Những tấu chương này, tự nhiên đều là hắn bày mưu đặt kế, sau đó mới ghi ra, tấu chương cũng không những trực tiếp vạch trần sự tình Trịnh gia, đánh cho Trịnh gia đau hết mặt, đồng thời, còn hơi có chút ý tứ vuốt trên mặt Bình Tây Vương một cái.

Có vài tấu chương buộc tội Trịnh gia, cũng mắng Bình Tây Vương vài câu, nói thời điểm Bình Tây Vương xuất nhập Tây Hạ, thường thường lúc đi qua ba Châu, đều phô trương rất lớn, quân dân không chịu nổi hấn quấy nhiễu.

Cái tội danh này, nói là tội, nhưng chỉ là một tội nhỏ mà thôi, Đồng Quán làm như vậy, chính là nhẹ nhàng đánh Thẩm Ngạo một tý, dùng để bày ra ba Châu và Thẩm Ngạo trong lúc đó cũng không hề có liên quan, nếu không, nhiều biên tướng như vậy đứng ra nói chuyện vì Bình Tây Vương, Thiên gia sẽ thấy thế nào?

Loại sự tình này, náo loạn không tốt, lại sẽ giúp Trịnh gia một lần, cho nên, cứ hung hăng mà ra sức đánh Trịnh gia này như chó rơi xuống nước, đồng thời, cũng nói vài lời mắng Bình Tây Vương không phải, đây mới là lẽ phải.

Đồng Quán ngồi yên chốc lát mới đứng lên, sắp tối, chính là ngự thẩm, chuyện cần làm còn rất nhiều, lúc này, mặc dù trời đã tối đen, hấn lại thay đổi Tử Kim phục xuất hành, phân phó: “Chuẩn bị ngựa, đi phủ Vệ Quận công.”

Dưới ánh trăng thăm đậm, phủ Vệ Quận công có vẻ đặc biệt yên tĩnh, phủ đệ lóng giềng Vệ Quận công, là nơi ở của các quan lớn và kẻ quyền thế, ban đêm tuy đen, nhưng theo kỳ ngự thẩm sắp đến, tất cả chủ nhân đều đang làm chuẩn bị.

Ttrận trò chơi này, hoặc này hoặc kia, có người muốn thăng chức, có người muốn vững chắc địa vị, có người muốn nịnh bợ cá sấu lớn trong triều, có người muốn phát tiết hận thù, có người muốn lập công, thừa dịp mấu chốt, cái mưa gió này sắp đến, muốn bo bo giữ mình là không được, người không làm người khác rơi, người khác muốn đến giết chết người.

Cho nên, khác với vẻ bình yên lúc trước, lúc này, trước cửa tất cả phủ đệ đều là vô cùng náo nhiệt, cũng tỷ như cái Vệ Quận công này, từ lúc trời vừa tối đến hiện tại, trọn vẹn hai canh giờ, cơ hồ cứ cách một đoạn thời gian lại có khách mới đến thăm, các tân khách hoặc dùng lễ thể hệ con cháu, hoặc dùng lễ thầy trò, hoặc lễ quan phía dưới, nguyên một đám cầu kiến.

Vào cái cửa lớn tĩnh mịch này, liền lập tức được người mang theo đèn lồng dẫn đến một chỗ phòng nhỏ yên tĩnh, lời nói bàn bạc cũng không nhiều, tất cả mọi người đều là người thông minh, người đến trực tiếp xuất tấu chương ra, mời Vệ Quận công xem qua thoáng một tý, bên ngoài là mời Quận công chỉ điểm, kỳ thật chính là muốn nói cho Quận công, hạ quan nguyện nghe theo ngài.

Những tấu chương này, có buộc tội Trịnh gia, có buộc tội Lí Bang Ngạn, có buộc tội thương nhân Hoài Châu, giống như một quả trứng thối, đã đầy con ruồi vây quanh, ai cũng không thấy nó sạch sẽ, ngày hậu thẩm, chính là thời điểm mọi người vạch trần chỗ xấu của quả trứng.

Thạch Anh am hiểu sâu đạo lý tại đây, cho nên, đều hết sức hậu đãi đối đãi với từng người, không dám có chút chậm trễ, bận bịu chính thức, lúc này lại không tới, mỗi người đều dùng ánh mắt, tai nghe tiếng gió, lập tức liền biết nên làm cái gì bây giờ, làm như thế nào để thông suốt, làm thế nào để buộc tội.

Mà người đến, phần lớn đều là gió chiều nào che chiều đó, hôm nay hấn đầu nhập vào người, làm đầy tớ cho người, qua vài ngày nữa, có lẽ sẽ cùng người bắt cộng đãi thiên.

Tại đây, trong lúc mấu chốt này, tự nhiên là lôi kéo càng nhiều người càng tốt, đảng cũ mới tranh giành đến nay, triều đình kết đảng đã là sự tình công khai hóa, ai thanh thế lớn, ai nhiều người, thường thường có thể chiếm đóng tiên cơ.

Kỳ thật, nói trắng ra một ít, cái này cùng lưu manh đầu đường chém giết, cũng không có gì quá bất đồng, chỉ có điều, người đọc sách lấy bút làm đao, đám lưu manh bọn họ lại lấy đao để chém, đều là máu tươi bắn ra năm bước, ai cũng không thể khách khí hơn so với ai.

Đến thời điểm canh ba, một chiếc xe ngựa nhanh chóng đến phủ Vệ Quận công, người đến lại là biên quân thành Thái Nguyên, khoảng chừng nhiều hơn mười mấy người, nguyên một đám ăn mặc nhung trang, án lấy chuôi đao bên hông.

Người cầm đầu là một gã Ngu hầu, Ngu hầu này phong trần mệt mỏi, vừa nhảy xuống, lập tức đến dưới thềm đá trước phủ, hành lễ với người đứng trước cửa, nói: “Vệ Quận công có ở trong phủ không? Xin tiểu

ca thông báo một tiếng, nói chúng ta nhận mệnh lệnh Lương Đô Đốc, tuân theo ý tứ Bình Tây Vương, mang thứ đó tới đây.”

Hắn nói một câu, liền bay ra hai đại nhân vật, môn nhân đương nhiên không dám chậm trễ, nhất là liên quan đến Bình Tây Vương, càng không thể qua loa, vội vàng nói: “Quân gia đợi một chút.” Liền đi vào thông báo cực kỳ nhanh.

Tiếp theo, mười mấy hộ vệ Quận công phủ đi ra, mời những biên quân Thái Nguyên này đưa xe ngựa vào phủ, Ngu hầu cầm đầu kia chính là được người dẫn đến một chỗ thư phòng.

Thạch Anh đang ngồi trong thư phòng, so với một năm trước hắn lại già nua hơn vài phần, trên tóc mai hai bên đã sinh ra tóc trắng loang lổ, túi mắt căng đầy, hiển nhiên đã có vài ngày không ngủ tốt, chỉ có một đôi tròng mắt kia, lại có vẻ vô cùng tinh tế.

Chỉ khi nhàn nhạt quét mắt, liếc nhìn này Ngu hầu, mới thu hồi nhuệ khí trong mắt, thản nhiên nói: “Là Lương Văn Xây Lương Đô Đốc gọi người tới hay sao?”

Ngu hầu quỳ một chân trên đất, cất cao giọng nói: “Đúng vậy, Lương Đô Đốc nói, trước khi Bình Tây Vương trở lại Biện Kinh, đã từng phân phó, nhất định phải mang một vật trở về, có vật đó, Trịnh gia hẳn phải chết, không thể nghi ngờ, bởi vậy mới đặc biệt mệnh lệnh mặt tướng mang quân đội áp giải ven đường, cuối cùng cũng may mắn không làm nhục mệnh, tại trước khi ngự thẩm đã chạy đến, xin Vệ Quận công nhận lấy.”

Thạch Anh không khỏi nói: “Là vật gì?”

803. Chương 745: Gió Đông(1)

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 745: Gió đông(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Sắc mặt Kinh Quốc công biến ảo, thoáng suy tư một tý, nói: “Vật chứng có không?”

Nhân chứng là quan trọng, nhưng đối với gia thế như Trịnh gia mà nói, không có vật chứng, cũng là tuyệt đối không thể, Kinh Quốc công là cáo già, há có thể không rõ?

Đồng Quán cười ha ha, nói: “Đương nhiên là có, đã kê biên tài sản rồi, trợn vện ba cái kho hàng, đều là của Trịnh gia.” Tiếp theo, liếc hắn nhìn Dương Hi, trừng mắt khiển trách: “Còn không mau xuống dưới, cúi mặt vào tường suy nghĩ? Đến lúc đó, tự nhiên người có được tác dụng.”

Dương Hi lui ra ngoài.

Lúc này, trên mặt đám công hầu trong sảnh đều lộ ra dáng tươi cười nghiền ngẫm, muốn buộc tội Trịnh gia, đương nhiên phải có người lấy được ra tên tội, mấy chữ thông đồng với địch, so sánh ra vẫn kém mưu phản, nhưng cũng không xê xích gì nhiều, đánh rắn phải đánh giáp đầu, hôm nay nhân chứng vật chứng đều có, ngày ngự thẩm đó, đã có thể có con bài tẩy trong tay.

Đồng Quán nói: “Kinh Quốc công, Mậu Quốc công, không bằng lấy thông đồng với địch làm chủ có được không?”

Kinh Quốc công nhạt cười nhạt nói: “Khó được lúc Đồng công công đưa ra chủ ý, không dám, không dám.”

Hắn không khỏi vuốt râu, nói: “Cứ làm như thế, ngày ngự thắm đó, lão phu sẽ dẫn người lên điện, muốn đích thân buộc tội Trịnh gia, nơi này có hơn một trăm phần tấu chương, Đồng công công liền đợi xem tin tức tốt đi.”

Đồng Quán lại cười nói: “Làm phiền Quốc công rồi, Đồng mỗ người bên này, kỳ thật cũng đã chuẩn bị xong 100 phần tấu chương.”

“À?” Kinh Quốc công không khỏi nói: “Chẳng lẽ là chỗ ba Châu hay sao?”

Đồng Quán nghiêm mặt nói: “Trịnh gia nhiều năm qua lại hoành hành tại ba Châu, chúng tướng trong quân giận mà không dám nói gì, thậm chí, ba Châu bên kia khan hiếm một đám hàng da, hương Trịnh gia đặt hàng, bọn hắn đúng là dám làm hàng nhái, rao bán giá trên trời, hành vi như vậy, nô gia đã sớm muốn tố cáo lên triều để hoàng thượng biết.”

Trong lòng Kinh Quốc công nghĩ, thì ra Đồng Quán này đến là có chuẩn bị, người này cũng không thể khinh thường, liền cười nói: “Như vậy rất tốt, chúng ta tố cáo Trịnh gia thông đồng với địch, các người tố cáo Trịnh gia làm rối kỉ cương, lão phu cũng nên trở về chuẩn bị, Đồng công công, cáo từ.”

Đám Công hầu lập tức giải tán, Đồng Quán tự mình đưa bọn họ đi ra ngoài, trở lại trong sảnh, đóng mắt lại, không khỏi nhàn nhạt cười rộ lên, hắn gọi một nghĩa tử tới, nói: “Lấy tấu chương chư tướng ra đây.”

Chỉ một lúc sau, nghĩa tử này liền ôm một cái rương đến, mở nắp thùng, bên trong là một chồng tấu chương, Đồng Quán tiện tay nhặt một phần lên, nghiêng chân nhìn một hồi, hơi có chút tự đắc.

Những tấu chương này, tự nhiên đều là hắn bày mưu đặt kế, sau đó mới ghi ra, tấu chương cũng không những trực tiếp vạch trần sự tình Trịnh gia, đánh cho Trịnh gia đau hết mặt, đồng thời, còn hơi có chút ý tứ vuốt trên mặt Bình Tây Vương một cái.

Có vài tấu chương buộc tội Trịnh gia, cũng mắng Bình Tây Vương vài câu, nói thời điểm Bình Tây Vương xuất nhập Tây Hạ, thường thường lúc đi qua ba Châu, đều phô trương rất lớn, quân dân không chịu nổi hắn quấy nhiễu.

Cái tội danh này, nói là tội, nhưng chỉ là một tội nhỏ mà thôi, Đồng Quán làm như vậy, chính là nhẹ nhàng đánh Thẩm Ngạo một tý, dùng để bày ra ba Châu và Thẩm Ngạo trong lúc đó cũng không hề có liên quan, nếu không, nhiều biên tướng như vậy đứng ra nói chuyện vì Bình Tây Vương, Thiên gia sẽ thấy thế nào?

Loại sự tình này, náo loạn không tốt, lại sẽ giúp Trịnh gia một lần, cho nên, cứ hung hăng mà ra sức đánh Trịnh gia này như chó rơi xuống nước, đồng thời, cũng nói vài lời mắng Bình Tây Vương không phải, đây mới là lẽ phải.

Đồng Quán ngồi yên chốc lát mới đứng lên, sắp tới, chính là ngự thắm, chuyện cần làm còn rất nhiều, lúc này, mặc dù trời đã tối đen, hắn lại thay đổi Tử Kim phục xuất hành, phân phó: “Chuẩn bị ngựa, đi phủ Vệ Quận công.”

Dưới ánh trăng thắm đậm, phủ Vệ Quận công có vẻ đặc biệt yên tĩnh, phủ đệ lóng lánh Vệ Quận công, là nơi ở của các quan lớn và kẻ quyền thế, ban đêm tuy đen, nhưng theo kỳ ngự thắm sắp đến, tất cả chủ nhân đều đang làm chuẩn bị.

Ttrận trò chơi này, hoặc này hoặc kia, có người muốn thăng chức, có người muốn vững chắc địa vị, có người muốn nịnh bợ cá sấu lớn trong triều, có người muốn phát tiết hận thù, có người muốn lập công, thừa dịp mầu chốt, cái mưa gió này sắp đến, muốn bo bo giữ mình là không được, người không làm người khác rơi, người khác muốn đến giết chết người.

Cho nên, khác với vẻ bình yên lúc trước, lúc này, trước cửa tất cả phủ đệ đều là vô cùng náo nhiệt, cũng tỷ như cái Vệ Quận công này, từ lúc trời vừa tối đến hiện tại, trọn vẹn hai canh giờ, cơ hồ cứ cách một đoạn thời gian lại có khách mới đến thăm, các tân khách hoặc dùng lễ thể hệ con cháu, hoặc dùng lễ thầy trò, hoặc lễ quan phía dưới, nguyên một đám câu kiển.

Vào cái cửa lớn tĩnh mịch này, liền lập tức được người mang theo đèn lồng dẫn đến một chỗ phòng nhỏ yên tĩnh, lời nói bàn bạc cũng không nhiều, tất cả mọi người đều là người thông minh, người đến trực tiếp xuất

tầu chương ra, mời Vệ Quận công xem qua thoáng một tý, bên ngoài là mời Quận công chỉ điểm, kỳ thật chính là muốn nói cho Quận công, hạ quan nguyện nghe theo ngài.

Những tàu chương này, có buộc tội Trịnh gia, có buộc tội Lí Bang Ngạn, có buộc tội thương nhân Hoài Châu, giống như một quả trứng thối, đã đầy con ruồi vấy quanh, ai cũng không thấy nó sạch sẽ, ngày hậu thối, chính là thời điểm mọi người vạch trần chỗ xấu của quả trứng.

Thạch Anh am hiểu sâu đạo lý tại đây, cho nên, đều hết sức hậu đãi đối đãi với từng người, không dám có chút chậm trễ, bạn bè chính thức, lúc này lại không tới, mỗi người đều dùng ánh mắt, tai nghe tiếng gió, lập tức liền biết nên làm cái gì bây giờ, làm như thế nào để thông suốt, làm thế nào để buộc tội.

Mà người đến, phần lớn đều là gió chiều nào che chiều đó, hôm nay hấn đầu nhập vào người, làm đầy tớ cho người, qua vài ngày nữa, có lẽ sẽ cùng người bắt cọng đất thiên.

Tại đây, trong lúc mấu chốt này, tự nhiên là lôi kéo càng nhiều người càng tốt, đảng cũ mới tranh giành đến nay, triều đình kết đảng đã là sự tình công khai hóa, ai thanh thế lớn, ai nhiều người, thường thường có thể chiếm đóng tiên cơ.

Kỳ thật, nói trắng ra một ít, cái này cùng lưu manh đầu đường chém giết, cũng không có gì quá bất đồng, chỉ có điều, người đọc sách lấy bút làm đao, đám lưu manh bọn họ lại lấy đao để chém, đều là máu tươi bắn ra năm bước, ai cũng không thể khách khí hơn so với ai.

Đến thời điểm canh ba, một chiếc xe ngựa nhanh chóng đến phủ Quận công, người đến lại là biên quân thành Thái Nguyên, khoảng chừng nhiều hơn mười mấy người, nguyên một đám ăn mặc nhung trang, án lấy chuôi đao bên hông.

Người cầm đầu là một gã Ngu hầu, Ngu hầu này phong trần mệt mỏi, vừa nhảy xuống, lập tức đến dưới thêm đá trước phủ, hành lễ với người đứng trước cửa, nói: “Vệ Quận công có ở trong phủ không? Xin tiểu ca thông báo một tiếng, nói chúng ta nhận mệnh lệnh Lương Đô Đốc, tuân theo ý tứ Bình Tây Vương, mang thứ đó tới đây.”

Hấn nói một câu, liền bay ra hai đại nhân vật, môn nhân đương nhiên không dám chậm trễ, nhất là liên quan đến đến Bình Tây Vương, càng không thể qua loa, vội vàng nói: “Quân gia đợi một chút.” Liền đi vào thông báo cực kỳ nhanh.

Tiếp theo, mười mấy hộ vệ Quận công phủ đi ra, mời những biên quân Thái Nguyên này đưa xe ngựa vào phủ, Ngu hầu cầm đầu kia chính là được người dẫn đến một chỗ thư phòng.

Thạch Anh đang ngồi trong thư phòng, so với một năm trước hấn lại già nua hơn vài phần, trên tóc mai hai bên đã sinh ra tóc trắng loang lổ, túi mắt căng đầy, hiển nhiên đã có vài ngày không ngủ tốt, chỉ có một đôi tròng mắt kia, lại có vẻ vô cùng tỉnh tể.

Chỉ khi nhàn nhạt quét mắt, liếc nhìn này Ngu hầu, mới thu hồi nhuệ khí trong mắt, thản nhiên nói: “Là Lương Văn Xây Lương Đô Đốc gọi người tới hay sao?”

Ngu hầu quỳ một chân trên đất, cất cao giọng nói: “Đúng vậy, Lương Đô Đốc nói, trước khi Bình Tây Vương trở lại Biện Kinh, đã từng phân phó, nhất định phải mang một vật trở về, có vật đó, Trịnh gia hấn phải chết, không thể nghi ngờ, bởi vậy mới đặc biệt mệnh lệnh mặt tướng mang quân đội áp giải ven đường, cuối cùng cũng may mắn không làm nhục mệnh, tại trước khi ngự thối đã chạy đến, xin Vệ Quận công nhận lấy.”

Thạch Anh không khỏi nói: “Là vật gì?”

804. Chương 745: Gió Đông(2)

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 745: Gió đông(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ngu hầu này do dự một chút, chỉ nói: “Lương Đô Đốc nói, đây là một thần binh lợi khí, có nó, là đủ để chém 127 miệng ăn đầu người Trịnh gia xuống đất.”

Thạch Anh gật gật đầu, nói: “Người tạm thời nghỉ ngơi trước, lão phu biết rồi.”

Ngu hầu ngưỡng chừng nói: “Mặt tướng ngày mai phải phản hồi Thái Nguyên, Công gia có thể không cho mặt tướng một tờ giấy hay không? Nói là đã thu được thứ gì đó, cũng để cho mặt tướng trở về có một cái bàn giao mới tốt.”

Thạch Anh cười ha ha một tiếng, nói: “Cẩn thận như vậy, xem ra quả nhiên là một kiện bảo bối.”

Hắn lấy một cây bút từ trên bàn sách ra, vận dụng ngòi bút, tiện tay viết một phong thư, viết xong xuôi, về sau lại để vào thùng thư, còn gọi là người đóng dấu lên, giao cho Ngu hầu này, nói: “Một chuyến này vất vả, nếu Bình Tây Vương có thể bình an không việc gì, người cũng đã lập công lớn, đến lúc đó không thiếu được việc ban thưởng cho người.”

Ngu hầu nói: “Mặt tướng làm việc vì Bình Tây Vương diện hạ, đã là vạn phần vinh hạnh, nào dám muốn phần thưởng?”

Hắn nói rất rõ ràng, một điểm ý tứ khách sáo đều không có, hoàn toàn xuất phát từ đáy lòng, không nói Bình Tây Vương đại phá thiết kỵ Nữ Chân, ít nhất trong quan quân đã trở thành đối tượng để mọi người quý báu, chính là sự tình làm tại Thái Nguyên, cũng cũng đủ để cho người ta tâm phục khẩu phục.

Thạch Anh gật gật đầu, đợi Ngu hầu kia rời đi, Thạch Anh kêu người nhà đến, nói: “Đem mấy cái gì đó bọn họ vận chuyển đến qua đây.”

Mang đến chính là trọn vẹn ba cái thùng lớn, sức nặng mỗi một cái cũng không nhỏ, Thạch Anh không khỏi ngạc nhiên, đuổi ngoại nhân đi, mở một thùng trong đó ra, chỉ xem xét thoáng qua, trong đôi mắt lập tức lộ ra vẻ khiếp sợ, lập tức hung hăng mà khép thùng lại, lại lâm vào suy tư.

Bên ngoài lại có người thông báo: “Công gia, Đồng Quán Đồng công công cầu kiến.”

Thạch Anh lấy lại tinh thần, gọi người đem thùng lui xuống, cẩn thận niêm phong rồi cất vào kho, như không có việc gì mà ngồi trở lại vị trí, nói: “Mời hần vào.”

Đồng Quán tiến vào phòng đọc sách này, liền cười một tiếng cởi mở, nói: “Vệ Quận công, từ khi chia tay đến giờ, không có vấn đề gì chứ?”

Thời điểm Thạch Anh tuổi trẻ, đã từng ở trong quân chiến đấu, hắn và Đồng Quán đều đi qua Giang Nam, tiêu diệt phản loạn Phương Lạc, có cái gì giao tình hơn người còn chưa nói tới, nhưng cũng coi như là hiểu biết.

Năm đó, thời điểm Thái Kinh cai quản quốc gia, Thạch Anh luôn luôn là người đả đảo Thái phái trong triều, mà Đồng Quán lúc đó, lại đầy tiền đồ, bám vào trên người Thái Kinh, toàn quyền xử lý sự tình hoa thạch cương tại vùng Tô Hàng, hôm nay Bình Tây Vương làm cho bọn hắn đứng ở cùng một chỗ, cũng có chút hương vị tạo hóa trên người.

Thạch Anh cười ha ha một tiếng, giơ tay lên, nói: “Đồng công công, mời ngồi.”

Đồng Quán ngồi xuống, nâng đôi mắt lên, liếc nhìn Thạch Anh, nói: “Nô gia có ý đồ gì, chắc hẳn Vệ Quận công cũng tinh tường, chỉ là, không biết Vệ Quận công chuẩn bị như thế nào?”

Thạch Anh ta cũng không gạt hắn, Đồng Quán lúc này vào kinh thành, lại có cháu trai ở trong Hình bộ nhà tù, sớm đã cùng vui buồn cùng Thẩm Ngạo rồi, lúc này, nếu nói là hoài nghi, quả thực là quá phũ phàng, liền nghiêm mặt nói: “Ngự Sử trung thừa Tăng Văn bên kia đã liên lạc tốt rồi, những thứ khác, cũng đều có đầu mối.”

Đồng Quán thở dài, nói: “Vạn sự sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông.”

Thạch Anh nhưng lại ha ha cười một tiếng, nói: “Gió đông vừa rồi đã được đưa tới.”

Đồng Quán kinh ngạc nói: “Công gia có gì nói ra lời ấy?”

Thạch Anh thoáng trầm mặc một tý, mới nói: “Đồng công công mỗi mắt mong chờ rồi, tại trước khi Bình Tây Vương bị bắt giữ, cũng đã sắp xếp xong xuôi tất cả, hiện tại muốn làm, chính là ngồi xem long trời lở đất, đất rung núi chuyển.”

.....

Đối với rất nhiều người mà nói, hai ngày này thật sự là vô cùng gian nan, sân khấu kịch đã chuẩn bị tốt rồi, đám nhân vật đóng vai cũng đều động thân đi ra, đổi lại quần áo, chuẩn bị kỹ càng, chỉ chờ ngày lên đài này.

Nói thật ra, đừng nói là Lí Bang Ngạn cùng Trịnh gia, chính là Bình Tây Vương bên này, cũng đổ đầy mồ hôi.

Đến trình độ này, đã là người chết ta sống, cũng không có khả năng lui lại, từ lúc đảng tranh giành cũ mới, lúc này đây đã xem như một cuộc quyết đấu khác của triều đình, đừng xem trên phố chỉ cho rằng đây là một lần ngự thẩm, kỳ thật, vây quanh cái ngự thẩm này, lại là cơ hội cho cả triều đình.

Có người muốn chuyển vị trí, tự nhiên có người muốn tấn chức, có người nên đi Giao Châu, Quỳnh Châu chơi bòn, có người sẽ bị đầu người rơi xuống đất, cũng chỉ có người muốn lợi nhuận một thân phú quý trở lại quê hương, gian khổ học tập, khổ đọc vài thập niên, leo lên con đường thiên tử, mới thật sự là bắt đầu.

Cái xuất diễn này, thường thường có thể cho người ta mượn cơ hội, nhiều lần thăng chức, về phần những thăng ngục đọc sách kia, miệng đầy chi, hồ, giả, dối, không quá thông suốt, tự nhiên là từ đâu đến, phải chạy trốn về nơi đó.

Có thể sinh tồn được ở chỗ này, đều là người trong người, ở bên trong lần lượt giày vò vẫn có thể ổn thỏa vượt long môn, lại càng là tinh anh cấp cao nhất bên trong nghìn vạn người, cái triều đình này, cái Vương Triều này, do bọn hán nắm giữ.

Mặt trời có chút chướng mắt, bởi vì tiến hành vào buổi trưa, cho nên thời điểm mặt trời lên cao, tất cả mọi người mới có chút động tĩnh.

Xem xét cái mặt trời này, sáng ngời chói mắt, giống như vòng tròn lửa, đối với tầm thường dân chúng mà nói, dường như lại là thời tiết rực rỡ, tại tiết cuối đông, thật sự là hiếm có vô cùng, nhưng đối với rất nhiều đại nhân vật, sắp ngồi vào ấm kiệu mà nói, lại là một phen tâm tình biến đổi.

Trò hay sắp bắt đầu rồi, mặc dù không thổi kéo đàn hát, không ai trợ uy trầm trở khen ngợi, nhưng tuồng vui này, lại quyết định sinh tử vinh nhục của rất nhiều người.

Ngay tại hôm nay!

Thẩm Ngạo tỉnh lại ở giờ tỵ hai khắc, hần liền nói: “Ta muốn súc miệng.....”

Vì vậy, lập tức có người bưng nước muối cùng nước ấm tới, nước muối là muối Lũng Hữu thượng hạng, tiêu trừ miệng thối, trắng đẹp hàm răng, còn có thể phòng ngừa sâu răng, về phần nước ấm, cũng vừa đúng, không nóng không lạnh, không bị phỏng da thịt, cũng sẽ không làm cho người ta sinh ra cảm giác không khỏe.

Thẩm Ngạo súc miệng xong, từ từ mà ngồi xuống, nói: “Bốn vương đói bụng.”

Trà là Vũ Di trà tốt nhất, điểm tâm là chín món điểm tâm cổ ý từ Thúc Nhã Sơn Phòng đưa tới, hương vị ngon miệng, ngọt ngào vô cùng.

Thẩm Ngạo uống một ngụm trà, đột nhiên nói: “Phải có ánh sáng.”

Lục nhi lập tức cửa sổ mở ra, ánh mặt trời ôn nhu chiếu vào trong, làm cho tinh thần người ta sáng khoái.

Thẩm Ngạo không khỏi mà nhú nhú mày, hắn không nhịn được mà nói thầm trong lòng, rốt cuộc mình ở tại phòng tạm giam Đại Lý Tự, hay là đang ở trong điện Kim Loan?

Quái, muốn cái gì có cái đó, cái này là thế nào? Hắn chính là người phân rõ cao thấp, người khác nói trời là màu lam, hắn cũng rắn nói trời là màu đen, lúc này, tính tình hắn phát tác, ngữ khí thản nhiên nói: “Phải có không khí...”

Lục nhi cùng Chu Lúc trợn tròn mắt, không khí là cái gì?

Thẩm Ngạo lắc đầu, trong lòng nói, quả nhiên cả đời chỉ có thể làm tiểu lại, ngay cả không khí cũng không biết, có thể đi lên được mới là kỳ quặc quái gở.

805. Chương 746: Đông Như Hội

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 746: Đông như hội

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói: “Hai chữ không khí xuất từ « Long Hồ chỉ thủy ngân luận » của Tô tướng công, viết: lúc điều tức, chính là xuyên thấu vào người, đẩy miệng rồi sau đó nuốt, như không, mà lại lưu trong miệng, vài lần như vậy, dùng không khí đưa đến đan điền, lấy ý dưỡng thân, Đại Lý Tự có vật như vậy hay không?”

Lục nhi cùng Chu Lúc nghe như lọt vào trong sương mù, đều là lắc đầu, nói: “Hồi bẩm điện hạ, không có.”

Thẩm Ngạo lại lắc đầu, chẳng muốn nói cùng bọn họ, ăn được điểm tâm, đột nhiên đứng lên, nói: “Được rồi, ngự thẩm sắp bắt đầu, có cần cầm cái gông xiềng đến khóa bốn vương, rồi đưa vào cung chờ phán xét hay không?”

Chu Lúc cười xấu hổ, nói: “Điện hạ nói giỡn, không cần khóa, không cần khóa.”

Thẩm Ngạo tiếc nuối, nói: “Như vậy à, giống như rất hư không tương nổi, không biết, còn tưởng là bốn vương ở tại Đại Lý Tự làm Kim Bồ Tát, đâu giống người tù tội?”

Lục nhi cười nói: “Điện hạ chính là Bồ Tát.”

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, dạo bước đi ra ngoài, ngẩng đầu nhìn mặt trời rực rỡ trên cao, nói: “Tù phạm có xe chở tù để ngồi không?”

Chu Lúc nói: “Xe ngựa đã muốn chuẩn bị tốt, mời điện hạ theo tiểu nhân.”

Thẩm Ngạo không có nói cái gì, theo Chu Lúc đến một chỗ để xe ngựa, tạo hình cái ‘xe chở tù’ này thật sự có chút cổ quái, ngoại hình tinh xảo, trên thùng xe vẽ đồ án rất đẹp, vừa mới tiến vào thùng xe, đã có nệm êm, chỗ tựa lưng, lò sưởi tay, đầy đủ mọi thứ, không thiếu gì.

Thẩm Ngạo ngồi vào đó, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười, cuộc sống Đại Lý Tự thật sự không sai, nếu không phải còn có người phải thu thập, hắn thật sự ước gì cả đời sống ở chỗ này chịu tội.

Trục xe nhấp nhô, trợn vện hơn một trăm tên sai dịch bảo vệ xung quanh, đến ngự đạo bên này, lại có 30 tên Điện Tiền vệ đi tới, dẫn đường phía trước, cái trận chiến này lại to mức đến làm cho người ta sợ hãi.

Chờ đến Chính Đức môn bên này, Thẩm Ngạo cũng không xuống xe, trong cửa Chính Đức đã có rất nhiều người vây quanh, đều đang vào cung chờ đợi phán xét sau buổi trưa, những người này ào ào kinh ngạc mà

nhìn qua hướng xe ngựa, rất nhiều người, mặc kệ là ân là thù với Thẩm Ngạo, đều là nhàn nhạt mà đem mắt liếc qua một bên đi.

Lúc này không cần phải chào hỏi làm gì, cho nên, tất cả mọi người biểu hiện ra thái độ rất thản nhiên.

Chỉ là, làm cho người ta ngạc nhiên chính là, lúc này đây, người đến thật không ít, chớ nói thái tử Triệu Hằng xưa nay không tới tham gia triều nghị đã đến, chính là Tam hoàng tử Triệu Giai cũng cùng thái tử đi đến, một đôi huynh đệ này rời khỏi cổ kiệu, liền thân thiện mà thấp giọng nói chuyện, thỉnh thoảng còn lộ ra dáng tươi cười.

Tiếp theo là Lí Bang Ngạn, Trịnh Quốc công Trịnh Sở, sau khi hai người này tới, lập tức có không ít người vây, đi qua nói chuyện cùng bọn họ.

Lí Bang Ngạn luôn thích tiếng cười lảng tử, hôm nay cũng không ngoại lệ, thậm chí cùng người nói đến chuyện chê cười của một người sĩ tử, làm cho mọi người cười vang không thôi.

Từ nay về sau là Đồng Quán cùng một chút ít võ quan đi tới, Đồng Quán cũng là nhân vật khéo léo, nửa số người tại đây chào hỏi cùng hắn, Đồng Quán cười ha ha, nói chuyện cùng bọn họ, sau đó liền rút rề mà đi đến bên kia cùng các võ quan, ánh mắt của hắn không khỏi liếc nhìn Lí Bang Ngạn, chần chờ một chút, cuối cùng là đi qua, bắt chuyện cùng Lí Bang Ngạn.

“Lí Bang Ngạn, từ khi chia tay đến giờ, không có vấn đề gì chứ.”

Bàn về quá khứ, giao tình giữa Lí lảng tử cùng Đồng Quán, lúc trước kỳ thật coi như không tệ, năm đó, quan hệ Đồng Quán cùng Thái Kinh như gần như xa, đã nịnh bợ, lại là bất hòa, Lí Bang Ngạn cũng không sai biệt lắm, hai người ở triều vài chục năm, quan hệ tự nhiên không kém.

Quan viên bên người Lí Bang Ngạn lập tức không nói nữa, cả Trịnh Sở kia cũng biểu hiện cực kỳ lãnh đạm, hết lần này tới lần khác, Lí Bang Ngạn lại cười mỉm mà hướng Đồng Quán nói: “Đồng huynh đến kinh lúc nào vậy? Vì sao không đề cập tới sớm, để ta biết một tiếng? Ta và ngươi đã lâu không thấy, cũng nên tụ tập lại mới được.”

Đồng Quán liền cười nói: “Không dám quấy rầy Môn Hạ.”

Lí Bang Ngạn thản nhiên cười nói: “Không sao, đều là người trong nhà, chưa nói tới cái gì quấy rầy.”

Đều là một ít lời nói khách khí, khách khí chính là làm bất hòa, Đồng Quán chỉ nhàn nhạt nói vài câu, liền lui về chỗ võ quan bên kia.

Lại về sau, là bốn người Thạch Anh, Đoan Chính, Tăng Văn, Khương Mẫn đồng loạt tới, bốn người này gần đây cực kỳ gần bó, là trung kiên đảng cũ, bốn người này vừa xuất hiện, quan viên chờ đợi tại ngoài cửa Chính Đức lập tức rầm rầm mà tuôn qua, trong lúc nhất thời, tràng diện náo nhiệt tới cực điểm, Thạch Anh gật đầu một cái cùng bọn họ một, quan hệ gần thì nắm tay nói vài lời, quan hệ bình thường cũng đều gật đầu.

Tăng Văn là Ngự Sử trung thừa, nhân mạch thật sự cũng không nhỏ, đám Ngôn quan ào ào tới hành lễ, Tăng Văn cười ha ha an ủi, cũng không thiếu người là hướng Đoan Chính bên này, đơn giản là nói chúc mừng Kỳ Quốc công được giải oan.

Ngược lại, Khương Mẫn hơi có chút bị vắng vẻ, chỉ là, hắn là Đại Lý Tự khanh, địa vị hôm nay kỳ thật là vô cùng trọng yếu, hắn mỉm cười mà chấp hai tay sau lưng, lễ loi trở lại mà lui qua một bên, nhưng không khỏi nhìn thoáng qua hướng xe ngựa của Thẩm Ngạo.

Tại đây đã tụ tập mấy trăm quan viên, hôm nay là đại triều nghị, nhưng phạm là quan viên đã ngoài Ngũ phẩm trong kinh, đều muốn đến hết, cho nên, nhìn về phía trên còn muốn náo nhiệt hơn so với phiên chợ.

Nhưng khi Kinh Quốc công, Mậu Quốc công mang theo hơn mười người công hầu đột nhiên xuất hiện, lập tức đưa tới một hồi xôn xao, Kinh Quốc công, Mậu Quốc công địa vị cao cả, xưa nay cũng không can thiệp triều chính, thậm chí là thời điểm hai đảng mới cũ tranh quyền kịch liệt nhất, bọn hắn cũng biểu hiện ra thái độ trung lập, không là vì cái khác, chỉ bởi vì hai người này căn bản không cần nhúng tay đến nơi này, mặc kệ tranh giành hay không tranh giành, ai cũng không dao động đến địa vị của bọn hắn.

Nhưng Kinh Quốc công cùng Mậu Quốc công lúc này mang người đến, tự nhiên dẫn phát ra vô số ý nghĩ mơ màng rồi, rốt cuộc bọn hắn đứng ở bên nào?

Ý định nói chuyện vì ai? Kinh Quốc công chẳng những đại biểu cho rất nhiều quý tộc, càng đại biểu cho Quá Hoàng thái hậu, nếu nói là Mậu Quốc công cùng Vệ Quận công là khai quốc công hầu, nhân vật cầm cờ xí, như vậy, Kinh Quốc công không thể nghi ngờ, là đại biểu tiền triều đất tiền, xa hoa.

Cái gọi là tiền triều, chính là một đám cao quý thời điểm Triết Tông hoàng đế tại vị, Triết Tông là huynh đệ đương kim thiên tử, sau khi bệnh chết, hậu cung cùng định dùng con nối dõi tuổi tác còn nhỏ Triết Tông làm hoàng đế.

Nhưng Quá Hoàng thái hậu lại càng một lời cử đỉnh, chuyển hoàng đế cho Triệu Cát, không có Triết Tông ngầm đồng ý và những người cao quý này, bệ hạ có thể làm hoàng đế hay không, có lẽ là không biết được, cho nên, Kinh Quốc công biểu hiện ra chỉ là ngoại thích, cũng tuyệt không thể khinh thường.

Thạch Anh cùng Đoan Chính đã muốn đi qua, bắt đầu hàn huyên cùng Kinh Quốc công, Mậu Quốc công, Kinh Quốc công cùng Thạch Anh, Đoan Chính khác nhau, tuy xuất thân đại khái không sai biệt lắm, nhưng bọn người Kinh Quốc công luôn luôn là người nhàn nhã, luận thì họa, đá cổ cùng bọn họ thì cũng thôi, bình thường là không hỏi những thứ khác, bởi vậy, có lẽ có giao tình cùng Đoan Chính, Thạch Anh, xưa nay lui tới lại không nhiều.

Nhưng hôm nay, lại khiến cho mọi người không khỏi lau mắt, mấy người kia đàm luận rõ ràng rất là thân thiện, thanh âm của bọn hắn không nhỏ, cười đến rất là cởi mở, nói chuyện cũng không cấm kỵ người khác, chỉ từ bên trong lời nói, liền có thể phát giác, sau lưng cái này dường như có chút không giống bình thường.

Một ít người thông minh, đã ý thức được cái gì đó, thậm chí có mấy người định đứng ở Lí Bang Ngạn bên này, hung hăng buộc tội Bình Tây Vương, lúc này trong lòng cũng sinh ra dao động, một bước đi nhầm, chính là các bước đều sai, lựa chọn của mình rốt cuộc là đúng hay sai?

Đúng lúc này, ở phía sau, cửa cung rốt cục cũng mở, tiếp theo là dùng Dương Tiễn làm đầu lĩnh, Kính Đức là phó, hai người giơ phát trần, quét mắt liếc người đông nghịt bên ngoài, không nhanh không chậm mà kéo cao cuống họng, nói: “Mời chư vị đại nhân vào cung yết kiến.”

806. Chương 747: Càng Nhiều Càng Tốt(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 747: Càng nhiều càng tốt(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát ăn mặc miện phục chính quan, đã từ trong Văn Cảnh các đi ra, trong đêm ngày hôm qua, hắn đã từ Vạn Tuế Sơn đi giá đến trong nội cung, đều nên đến cũng đã đến, chính là muốn trốn, cũng không tránh khỏi.

Tuy tâm tình Triệu Cát không tốt, nhưng lúc này, tinh thần hắn thực sự vô cùng phấn chấn, đang chuẩn bị sẵn ý định làm một chuyến trọng tài rồi.

Một bên là Trịnh gia, hoàng thân quốc thích, một bên là Thảm Ngạo, vừa là trọng thần, cũng là hoàng thân quốc thích, loại quan tòa này đánh tới trước mặt hoàng đế, thật sự có chút hoang đường.

Mí mắt hắn không khỏi nhảy lên, nhìn sắc trời một chút, giữa trưa, mặt trời ảm áp, làm cho người ta buồn ngủ.

Triệu Cát thở ra một hơi, tâm loạn như ma, trong lòng nghĩ, lúc này đây, nếu Thẩm Ngạo bị phán định có tội, Trầm nên làm như thế nào? Bỏ đi bỏ đi bỏ đi, bảo toàn tánh mạng của hắn là được, hắn tại Tây Hạ còn có một Nhiếp chính vương để làm, đưa hắn đến Tây Hạ liền thôi, cứ nhắm mắt làm ngơ đi.

Trong lòng nghĩ như vậy, khó tránh khỏi hội có vài phần thất lạc, Thẩm Ngạo giết Trịnh Quốc công, đã là sự tình vắn đã đóng thuyền, đã náo loạn đến mức này, coi như là muốn khoan dung, cũng bất lực.

Triệu Cát đang muốn đi lên Giảng Võ điện, lúc này, một người nội thị vội vàng đi nhanh tới, khom người nói: “Bệ hạ... Thái hậu đã muốn khởi giá.”

Triệu Cát gật gật đầu, nói: “Vậy thì lập tức bãi giá.”

Đợi cho đến Giảng Võ điện bên này, Triệu Cát xuất hiện, lập tức lại khiến cho trong điện vốn là yên tĩnh có thêm vài phần nóng nẩy, mấy trăm quan viên văn võ, quốc thích quý tộc ào ào quỳ gối, ầm ầm nói: “Ngô hoàng vạn tuế!”

Triệu Cát đi đến cung vàng điện ngọc, thái hậu thì là ngồi ở một chỗ phòng bên cạnh cung vàng điện ngọc, thả rèm xuống, hạ thấp người ngồi, chờ phán xét.

Triệu Cát tức giận nói: “Đều bình thân, hôm nay có chuyện gì muốn tấu?”

Càng là lúc này, mọi người lại càng không hề gấp gáp rồi, tuy nói không ít người mong chờ cái nự thẩm này, lại càng không biết bao nhiêu người đã muốn xoa xoa tay, bắt đầu chiến đấu, chỉ là, chuyện cho tới bây giờ, mọi người lại bắt đầu rụt rè như thể gái mới về nhà chồng.

Vốn là Lại Bộ Tả Thị lang đứng ra nói: “Bệ hạ, cửa ải cuối năm sắp tới gần, khảo thi sắp tới, chỉ là, những năm qua, lúc khảo thi thường thường xuất hiện việc thí sinh chuẩn bị sẵn sàng trước, lừa dối vượt qua chuyện kiểm tra, năm nay có phải là nên áp dụng một ít thủ đoạn, ngăn chặn việc này?”

Triệu Cát ngồi ở trên mặt ghế, nói: “Ngăn chặn như thế nào?”

“Có thể để cho ba bộ một tự Lại bộ, Lễ bộ, Hộ bộ, Đại Lý Tự cùng đi các nơi...” Tả Thị lang này chậm rãi mà nói một tràng dài, nhưng dù là ai cũng không lên tiếng.

Người hữu tâm lúc này lại nhìn liếc Thị lang này nhiều thêm vài lần, lời người này nói rốt cuộc là có mục đích gì? Rõ ràng là người Lại bộ, lại đem quyền khảo thi Lại bộ, chia đều cho Lễ bộ, Hộ bộ, Đại Lý Tự, người này không phải là đầu óc bị côn trùng cắn nát rồi đấy chứ?

Vì vậy, trong lòng rất nhiều người đã nghĩ đến bối cảnh Thị lang này, Lưu Hoán, tiến sĩ năm ba Xây Trung Tĩnh Quốc, trước tiên làm quan ở Tô Châu, sau đó điều đến kinh đô và vùng lân cận, làm phủ doãn Kinh Triệu, phân biệt hầu hạ nhậm chức tại Hình bộ, Lại bộ, cuối cùng mới làm cái Lại Bộ Thị lang này, có thể nói là công đức viên mãn, Lưu Hoán này tuổi không lớn lắm, chỉ trên dưới bốn mươi, chỉ sợ, qua ba năm năm năm nữa, sẽ nhập ba tỉnh.

Chỉ có chút tưởng tượng như vậy, rất nhiều người không khỏi liếc nhìn Vệ Quận công Thạch Anh, thoáng cái hiểu ra toàn bộ.

Lưu Hoán nhập kinh là ở năm thứ ba Tuyên Hòa, trước đây một mực làm quan tại Tô Châu, khi đó có cuộc khởi nghĩa Phương Lạp, chiếm giữ vùng Hàng Châu, mà Vệ Quận công Thạch Anh cùng bọn người Đồng Quán điều binh trấn áp, cái đại quân này liền trú đóng ở Tô Châu, bởi vậy, có thể thấy được, Lưu Hoán này nên là người của Vệ Quận công Thạch Anh.

Lại bộ hôm nay là ở trong tay thái tử, người của thái tử làm Lại bộ Thượng Thư, quyền lợi lớn nhất của cái Lại bộ này kỳ thật ngay ở tại khảo thi, vinh nhục sinh tử quan viên đều nắm giữ ở trên hai cái chữ khảo thi này, đánh giá tốt thì lên chức, đánh giá không tốt liền giáng chức, chính là bãi quan cũng có.

Sắc mặt Thẩm Ngạo như một mặt nước không gợn sóng, bình tĩnh nói: “Lí Bang Ngạn lại nói đúng rồi.”

Nụ cười trên mặt Lí Bang Ngạn còn chưa mất đi, không khỏi nói: “Nói như vậy, Thái Nguyên Tri Phủ hại dân, Thái Nguyên đại Đô Đốc Văn Tiên Chi cũng là người hại dân? Điện hạ tới cứu dân, cho nên tự ý giết Đô Đốc, Tri Phủ, dùng cái này để cứu dân chúng?”

Thẩm Ngạo nói: “Đúng.”

Lí Bang Ngạn vụng trộm nhìn thoáng qua hướng cung vàng điện ngọc, cười nói: “Vậy thì Trịnh Quốc công lại là chuyện gì xảy ra? Theo lão phu biết, Trịnh Quốc công chỉ đi Thái Nguyên ở tạm, cũng không phải là quan phụ mẫu Thái Nguyên, hẳn là Trịnh Quốc công cũng hại dân?”

Thẩm Ngạo tiếp tục gật đầu nói: “Đúng.”

Lí Bang Ngạn lúc này lạnh lùng nói: “Thẩm Ngạo, ngươi quá làm càn, trong lòng ngươi nhận định ai hại dân, liền có thể giết người đó sao? Quan viên tốt hay xấu, cũng là Bình Tây Vương ngươi có thể định đoạt đấy sao? Như vậy, cần triều đình này làm cái gì? Cần Lại bộ khảo thi làm cái gì? Muốn Đại Lý Tự dẫn hình làm cái gì? Muốn...” Hắn lạnh lùng cười một tiếng, nhìn nhìn lên trên, tiếp tục nói: “Muốn bệ hạ làm cái gì?”

Thẩm Ngạo hít một hơi thật sâu, nói: “Thời điểm phi thường, phải làm sự tình phi thường, những lời này có đúng hay không?”

Lí Bang Ngạn hừ lạnh nói: “Cái gì là thời điểm phi thường?”

Thẩm Ngạo nghiêm túc nói: “Thái Nguyên Tri Phủ đóng chặt cửa thành, tình nguyện để cho mấy vạn nạn dân chết đói, chết còng ở bên ngoài thành, cái này có phải là thời điểm phi thường không? Thái Nguyên đại Đô Đốc tung binh giết chóc nạn dân, giết chết nhiều mạng người, lấy ngàn mà tính, cái này có phải là thời điểm phi thường không? Trịnh gia tại Thái Nguyên, dim hàng đầu cơ tích trữ, không đếm xỉa luật pháp triều đình, đây cũng không phải là thời điểm phi thường?”

Lí Bang Ngạn cười nhạt một tiếng nói: “Sự tình Tri Phủ Thái Nguyên đã nói rõ, thuộc về chức trách, có chút bất đắc dĩ, cùng so sánh với thành Thái Nguyên, chỉ có thể ủy khuất nạn dân.

Về phần Thái Nguyên đại Đô Đốc phái binh đàn áp dân biến, tại sao lại biến thành giết chóc nạn dân? Lão phu lấy được tin tức, nhưng lại nói biến dân vây quanh hành dinh khâm sai, vây quanh Bình Tây Vương người, Văn Tiên Chi trong lòng khấn nguyện, mới điều binh đàn áp, giải cứu hành dinh khâm sai, kết quả là như thế nào, Bình Tây Vương lại lấy oán trả ơn, ngược lại còn cầm đao rơi xuống trên đầu Văn Tiên Chi?”

Hắn dừng một chút, vẻ cười nhạt trên mặt có thêm châm chọc, tiếp tục nói: “Trịnh Quốc công độn hàng đầu cơ tích trữ, cái này lại càng chuyện bình thường, Trịnh Quốc công là người nào?

Thật sự là tội đó không đáng để nói, còn nữa, gia nghiệp Trịnh Quốc công lớn như vậy, coi như là người phía dưới hoành hành không hợp pháp, mượn danh hào Trịnh gia độn hàng đầu cơ tích trữ, cũng không có gì kỳ lạ quý hiếm, Trịnh Quốc công nhiều nhất chỉ là hạ luật không nghiêm, Bình Tây Vương lại giết hắn, chẳng lẽ không biết giết Quốc công là cái tội gì sao?”

Lí Bang Ngạn nói ba xạo, đã bỏ hết toàn bộ tội danh của Thái Nguyên Tri Phủ, Thái Nguyên đại Đô Đốc, Trịnh Quốc công.

Kỳ thật, bất kể là ai, trước mắt đều hiểu, sự tình Thẩm Ngạo giết người đã là thứ yếu rồi, quan trọng nhất chính là, người bị giết chính là ai? Nếu như người dưới đao vô tội, Thẩm Ngạo khó từ khỏi tội, một người ngang ngược, thậm chí là tội tru sát đại thần, khẳng định không trốn thoát, ít nhất cũng phải bị loại trừ tước vị, lẫn từ đâu tới đây sẽ đi nơi đó.

Nhưng nếu loại người giết chết là tặc tử hại nước hại dân, cái này sẽ rất khác rồi, đây cũng không phải là tội, mà là công lao hiển hách vô cùng.

Mà ở bên trong ba người này, trọng yếu nhất chính là Trịnh Quốc công, Lí Bang Ngạn cũng là người thông minh, biết tra rõ sự tình Trịnh Quốc công, nhất định có thể rõ ràng chân tướng, cho nên, khi đẩy sự tình đến đầu mâu, Trịnh Quốc công nhiều nhất chỉ là trị bên dưới không nghiêm, dùng thân phận Trịnh Quốc công, vô luận như thế nào cũng là tội không đáng chết.

Lí Bang Ngạn từng bước ép sát, nhưng Thẩm Ngạo chỉ ha ha cười cười, nói: “Nói như vậy, Lí Bang Ngạn cho rằng, ba người này đều là người vô tội ?”

Lí Bang Ngạn gật đầu nói: “Tự nhiên.”

Thẩm Ngạo lại là cười một tiếng, từ trên gấm đôn vươn người đứng dậy, cười lạnh nói: “Người đã là Môn Hạ lệnh, đương triều thủ phụ, bệ hạ ủy thác trị vì quốc khí, người cứ không có ánh mắt như vậy sao? Rõ ràng không phân biệt được trung gian, chẳng phân biệt được hiền đức, thiên hạ giao cho Lí Bang Ngạn, chẳng phải là muốn làm quốc làm dân?”

Lí Bang Ngạn cũng cười lạnh, nói: “Bình Tây Vương điện hạ, rốt cuộc là lão phu hỏi người, hay là người hỏi lão phu? Lời lão phu nói, người chỉ để ý đáp là được, lão phu hỏi lại người một lần, người cũng đã biết, tru sát Quốc công là cái tội danh gì?”

Thẩm Ngạo thở dài, nói: “Không biết.”

Lí Bang Ngạn lạnh lùng nói: “Nên chém!”

Trên cung vàng điện ngọc, Triệu Cát ho khan một tiếng, nói: “Nếu ngộ sát, lại làm như thế nào?”

Triệu Cát đột nhiên xuất hiện nói một câu, lại để cho tất cả mọi người không khỏi nâng con mắt lên, nhìn sang hướng cung vàng điện ngọc, ý tứ của những lời này quá rõ ràng rồi, bệ hạ muốn phán ngộ sát, nói càng thông tục hơn, chính là tình giảm hành vi phạm tội, đây là điểm mấu chốt của bệ hạ, người là tuyệt đối không thể giết, những thứ khác đều dễ nói.

Khí thế Lí Bang Ngạn bị Triệu Cát quấy rầy, không thể không xoay người, hướng Triệu Cát hành lễ nói: “Nếu ngộ sát, về tình cũng có thể nể, chỉ là, đang mang việc trọng đại, thần thiết nghĩ, nên đoạt tước vị, phế làm thứ dân, sung quân ba nghìn dặm, vĩnh viễn không được bổ nhiệm.”

Đoạt tước vị, phế làm thứ dân, chính là lại khiến cho Thẩm Ngạo mất đi tất cả, về phần sung quân ba nghìn dặm, chính là sợ hãi Thẩm Ngạo ở lại Biện Kinh, sớm muộn có khả năng lật bàn, mãi mãi không bổ nhiệm, chỉ là một cái bảo hiểm bổ thêm trong việc trừng trị.

Bốn câu lời nói này, Lí Bang Ngạn sớm đã châm chước từ lâu, dù sao Thẩm Ngạo cũng là hoàng thân quốc thích, lại là Tây Hạ Nhiếp chính vương, giết là không thể giết, sợ dĩ hấn hô đánh tiếng kêu giết, đơn giản là rao giá trên trời mà thôi.

Triệu Cát im lặng .

Nhưng Thẩm Ngạo lại cười lạnh, nói: “Nếu bốn vương giết gian tặc thì sao?”

Lí Bang Ngạn nghiêm mặt nói: “Như vậy, Bình Tây Vương lại làm một chuyện lớn, thật đáng mừng.”

Đúng lúc này, ở phía sau, Trịnh Sở nghe rằng, đứng ra khỏi hàng, quát to: “Ai là gian tặc? Bình Tây Vương, người cũng quá làm cần đó, giết gia phụ ta, lại vu oan là tặc, ta với người bất cộng đái thiên!”

Dứt lời, lại quỳ xuống đất, hướng Triệu Cát thảm thiết khóc ròng nói: “Bệ hạ, gia phụ là hoàng thân quốc thích, lại càng là Quốc công bệ hạ ban cho, Thẩm Ngạo vu oan gia phụ là tặc, coi bệ hạ là cái gì? Vì thần khẩn cầu bệ hạ nghiêm trị Thẩm Ngạo, để lấy sự trong sạch của gia phụ về.”

Đến lúc này, đã có rất nhiều người đứng ra khỏi hàng, những người này có lẽ có ngàn vạn quan hệ cùng Trịnh gia, lại càng có môn sinh cố lại của Lí Bang Ngạn, lại có nhiều hơn vài chục người, đồng loạt quỳ xuống, âm âm nói: “Xin bệ hạ nghiêm trị Bình Tây Vương để răn đe.”

810. Chương 749: Chơi Chiêu Nhỏ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 749: Chơi chiêu nhỏ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Có người cao giọng nói: “Bệ hạ, Bình Tây Vương phóng đảng đến nước này, đã là chưa từng có, nếu như bệ hạ tại ruộng chiều, vậy thì tổ tông Đại Tổng ta ở chỗ nào?”

Triệu Cát ngồi ở trên cung vàng điện ngọc vẫn còn do dự, không giết Thẩm Ngạo là điểm mấu chốt của hắn, nhưng phé vì thứ dân, sung quân ba nghìn dặm, quả thực cũng nặng một ít, nhưng không xử trí, lại không dễ bàn giao, đang muốn gật đầu.

Nhưng lúc này, trong điện đường đã có người bắt đầu trao đổi ánh mắt hai bên, Thẩm Ngạo nhìn thoáng qua hướng Tăng Văn, Tăng Văn hiểu ý, gật đầu, lập tức xúc động đứng ra, cất cao giọng nói: “Vi thần có việc muốn tấu.”

Triệu Cát phục hồi lại tinh thần, liếc nhìn Tăng Văn, nói: “Tăng ái khanh cứ nói, đừng ngại.”

Tăng Văn xuất ra một quyển sách cũ đến, nói: “Thần muốn buộc tội Văn Tiên Chi, năm thứ hai Tuyên Hòa, Văn Tiên Chi thông đồng làm bậy cùng Trịnh gia tại Thái Nguyên, thu hồi lộ của Trịnh gia, tổng cộng mười bảy nghìn quan, sau này, hàng năm đều có số này, trừ việc đó ra, Tri Phủ Thái Nguyên và quan viên cũng đều thu lấy lễ vật Trịnh gia.

thời điểm năm thứ sáu Tuyên Hòa, cửa hàng Trịnh gia tại Thái Nguyên bởi vì theo làm hàng nhái, chọc giận dân chúng trong thành, mấy trăm người làm hỗn loạn cửa hàng Trịnh gia, là Văn Tiên Chi dùng điều dân gây chuyện là lý do, điều binh đàn áp, đánh chết đã thương hơn mười người.

Vì thế mà thần phái người thăm viếng qua vài hộ dân bị đánh tổn thương, có thể làm nhân chứng, trừ việc đó ra, mấy chủ sự phủ đại đô đốc Thái Nguyên cũng đều do thần phái người mời tới Biện Kinh, có thể làm chứng, nơi này là sổ sách từ phủ đô đốc Thái Nguyên đưa tới, xin bệ hạ xem xét.”

Dứt lời, Tăng Văn chấp hai tay lên cao cao, hai đầu gối quỳ xuống đất.

Lí Bang Ngạn đã sớm đoán trước đảng cũ không biết từ bỏ ý đồ, thì ra tưởng rằng sẽ ra tay từ việc Trịnh Quốc công dọn hàng tại Thái Nguyên, nhưng chưa từng nghĩ đến, lại là ra tay từ quan hệ Trịnh gia cùng Văn Tiên Chi trước, mà lại là nhân chứng vật chứng đều mang đến.

Hắn tưởng tượng thoáng qua, dần dần cũng trấn định lại, xem ra, Bình Tây Vương này xác thực sớm có chuẩn bị, không nói những nhân chứng mang về Biện Kinh kia, chính là chỗ sổ sách này, chỉ sợ cũng đã đưa đến trước.

Dương Tiễn đã đi xuống cung vàng điện ngọc, thu sổ sách của Tăng Văn, đưa về trước bàn, Triệu Cát tiện tay lật vài tờ, liền nói với Dương Tiễn bên cạnh thân: “Thu lấy.” Dứt lời, liền hướng Trịnh Sở nói: “Chuyện này, người biết không?”

Trịnh Sở ngừng khóc, nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào cho tốt, đành phải nói: “Vi thần không biết.”

Triệu Cát thần nhiên nói: “Là có lẽ hay là không biết?”

Nhân chứng vật chứng đều ở đây, muốn chống chế cũng không được, Trịnh Sở bất đắc dĩ nói: “Không biết.”

Triệu Cát thần nhiên cười, nói: “Nói như vậy, Trịnh gia là hoàng thân quốc thích, lại đưa hồi lộ cho một người Đô Đốc, sự tình như thế thật mới lạ.”

Trịnh Sở nói: “Bệ hạ thứ tội, thật sự...thật sự...”

Triệu Cát xen lời hắn: “Người không cần cãi chày cãi cối nữa, người đã không biết thì thôi.”

Kỳ thật, một tội hồi lộ, cũng không coi là cái tội lớn gì, chỉ là, cái hồi lộ này, lại đúng đủ để chứng minh Trịnh gia liên lạc cùng Văn Tiên Chi rồi, nếu muốn lật bàn, cái bản sổ sách này tự nhiên xa xa không đủ, rồi lại là một cái điểm vào vô cùng tốt, trò hay chính thức vẫn còn ở phía sau.

Lúc này, mười Ngôn quan cùng đứng ra, cùng kêu lên: “Bệ hạ, vi thần có việc muốn tấu.”

Triệu Cát thấy cái trận chiến này, đột nhiên dự cảm đến sự tình khả năng phải có chuyển biến, liền nhẫn nại nói: “Từ từ bước từng bước nói.”

Mười Ngôn quan không ngoài dự tính, đều là buộc tội Văn Tiên Chi cùng Trịnh Khắc, ví dụ như phóng túng người nhà, tiêu tiền như nước, thậm chí là một ít vấn đề đạo đức.

Những tội trạng này, có thể nói là không đến nơi đến chốn, nói thiếu đạo đức có thể, nhưng là nói có tội, lại còn kém chút ít, nhưng nghe mấy cái này, Triệu Cát có lẽ là không nhận được mà nhú mày, có vẻ rất là không vui.

Thái hậu sau bức rèm che, lúc này mặt cũng đã đen đi, hướng Kính Đức bên người nói: “Thì ra Văn Tiên Chi này ngộ nghịch đến như vậy, niên kỷ lớn như vậy, rõ ràng còn đoạt hôn, hẳn coi Thái Nguyên là nhà hấn sao?”

Kính Đức cười một tiếng trầm thấp, nói: “Thái Nguyên đại Đô Đốc bất chấp mọi thứ, trên quân quân đội, xuống ngựa bức dân chăn nuôi, cao thấp cái Thái Nguyên này, hẳn muốn gì, ai dám nói cái gì sao?”

Thái hậu không nói câu nào, nhấp mấy môi, nâng chung trà lên uống.

Nhưng lúc này, Lí Bang Ngạn lại có chút nghi ngờ, thì ra tưởng rằng kế tiếp sẽ là bão tố, nhưng những người này nói, đều là sự tình không đến nơi đến chốn, dựa vào cái này, cũng có thể mây mưa thất thường, muốn lật bàn sao?

Chỉ là, sự tình rất nhanh không khống chế được, bởi vì thời điểm này, Triệu Cát đã mặt âm trầm không lên tiếng, sau đó, có người cất cao giọng nói: “Bệ hạ, vi thần có việc muốn tấu.”

Lúc này đây đứng ra, lại là Đồng Quán, Đồng Quán mười phần trung khí mà đứng khối hàng nói: “Trịnh gia tại ba Châu, tiếng xấu rõ ràng, ý vào chiêu bài hoàng thân quốc thích, nhiều lần tiến hành gây rối, lúc này đây vi thần vào kinh thành, mang đến tấu chương chư tướng ba Châu liên danh, xin bệ hạ minh xét.”

Triệu Cát nói: “Tấu chương ở nơi nào?”

Một lát sau, rõ ràng thực sự tấu chương đã đến rồi, mười nội thị ôm lấy, lại có trên trăm phần, chất đống trên bàn, tựa như núi nhỏ.

Triệu Cát xuất ra một phần tấu chương, trong tấu chương nói về hạ nhân Trịnh gia nổi lên xung đột cùng biên quân trong doanh, kết quả rõ ràng là Trịnh gia đánh người, nghênh ngang rời đi.

Cái này không coi là đại sự gì, nhưng tại Trắc trấn mà dám ra sức đánh biên quân, có thể thấy được Trịnh gia ngang ngược này kiêu ngạo không giống bình thường, lấy thêm một phần tấu chương nữa, nội dung cũng là không sai biệt lắm, nói người Trịnh gia tại Hi Thủy phạm vào tội, biên quân tiến đến truy nã, kết quả lại bị chướng quầy Trịnh gia ngăn lại, không cho phép điều tra, thậm chí còn nói cuồng ngôn vãn vãn....

Triệu Cát nhìn vài phần, đều là ghi sự tình rất nhỏ, thật sự không đáng để nhắc tới, nhưng khi nhìn những tấu chương này, Triệu Cát lại nổi giận, biên quân gần đây ngang ngược kiêu ngạo, đều bị nô tài Trịnh gia lấn đến trên đầu, cái họ Trịnh này chẳng phải là càng hoành tráng hơn so với biên quân?

Biên quân có thể hoành tráng, là vũ phu không biết điều, nhưng Trịnh gia hoành hành, chẳng lẽ cũng là không biết luật? Đơn giản là ý vào hoàng thân quốc thích, ý vào có quan hệ với nội cung, có Trịnh Quốc công làm hậu trường, mắt không có vương pháp mà thôi.

Triệu Cát hung hăng mà đập tấu chương lên trên bàn, ai ngờ cái chồng tấu chương này giống như núi nhỏ, một phát bị ném trúng, lập tức rầm một tiếng, lăn xuống dưới, khắp nơi đều là đồng bừa bộn lung tung.

Trong đôi mắt Triệu Cát hiện lên một tia hung quang, liếc mắt nhìn Trịnh Sở, nói: “Trẫm còn không biết, thì ra cảnh tượng Trịnh gia là như thế.”

Trịnh Sở không biết chuyện gì xảy ra, càng không biết ở phía trong tấu chương ghi cái gì, trong lòng cũng rất khẩn trương, cái đó hoàn toàn không giống với kẻ sách ứng đối hần và Lí Bang Ngạn đã thương lượng tốt, vốn bọn hắn đã vắt hết óc, đều cân nhắc ở trên sự tình Thái Nguyên, ai ngờ Bình Tây Vương bên này

liên tiếp phản kích, rõ ràng đều là ba Châu và một ít việc nhỏ, nhưng vẫn làm Trịnh Sở luống cuống, đành phải dập đầu nói: “Thần muôn lần chết!”

Triệu Cát nheo mắt lại, ngữ khí bất thiện, nói: “Người đến nói một chút, vì cái gì người muôn lần đáng chết?”

Trịnh Sở nào biết đâu rằng người ta nói gì đó, trong khoảng thời gian ngắn, mồ hôi lạnh trên trán chảy đầm đìa, rồi lại không trả lời được, đành phải nói tiếp muôn lần chết, muôn lần chết.

Triệu Cát hừ lạnh một tiếng, nói: “Trịnh gia làm bừa tại Trắc trấn, người biết không?”

Trịnh Sở vội vàng nói: “Không biết.”

Triệu Cát nói: “Là không có hay là không biết.”

Trịnh Sở ngay cả nói chuyện cũng đều không rõ ràng lắm, nào biết đâu rằng rốt cuộc là không có hay là không biết, nhưng lúc này, Triệu Cát ngữ khí bất thiện, như người gây sự, hẳn đành phải nói: “Là không biết.”

Triệu Cát cả giận nói: “Các người làm chuyện thật tốt!”

Trịnh Sở lại càng kinh hoảng bất an, con mắt nhìn về phía Lí Bang Ngạn, Lí Bang Ngạn cũng bị cái chiêu số hạ lưu này đánh cho hồ đồ, theo lý thuyết, trước đây hẳn dự đoán qua rất nhiều thủ đoạn để Bình Tây Vương phản kích, nhưng không ngờ rằng Thẩm Ngạo lại chơi cái này, một phần tấu chương vừa mới rơi lả tả đến dưới điện.

Hắn lơ mơ nhìn mấy chữ, trong lòng cuối cùng biết rõ bên trong buộc tội cái gì, liền lấy lại bình tĩnh, ho khan một tiếng, nói: “Bệ hạ, Trịnh Quốc công thân là quốc trượng, ngang ngược kiêu ngạo một ít, cũng là việc tình có thể hiểu, còn nữa, Trịnh gia gia nghiệp lớn, người cáo mượn phía dưới oai hùm cũng là chuyện thường xảy ra.”

811. Chương 750: Hai Cái Thùng(1)

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 750: Hai cái thùng(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát chỉ ừ một tiếng, cũng không tỏ thái độ, chỉ là, sắc mặt hẳn thật sự có chút lúng túng, nhiều việc xấu như vậy, đều là phía sự tình người dưới làm? Hừ, một việc hai việc thì cũng thôi, trước mắt đâu chỉ mấy chục trên trăm?

Kỳ thật, những sự tình này, cũng chỉ là sai nhỏ mà thôi, thậm chí còn khó trèo lên nơi thanh nhã, triều đình căn bản không cần tất yếu phải thảo luận, nhưng con kiến nhiều có thể cắn chết voi, từng cái từng cái ‘việc nhỏ’ này, đã khiến cho Triệu Cát cảm thấy phi thường không vui.

Triệu Cát là người cảm tính, dùng trong lời nói phổ xá mà nói, chính là một cái đầu rất nóng, nếu lúc này hẳn không vui đối với Trịnh gia, như vậy, thường thường sẽ suy nghĩ Trịnh gia về hướng xấu nhất.

Thẩm Ngạo bắt lấy, đúng là điểm này, đương nhiên, những việc này chỉ là chặn dèm, trò hay chính thức vẫn còn ở phía sau.

Khi nghe Lí Bang Ngạn nói, Thẩm Ngạo không khỏi nhìn kinh liếc ngạc Lí Bang Ngạn, ánh mắt lại lập tức rơi vào trên người Trịnh Sở nghèo túng mất hồn, trong lòng không khỏi buồn cười, bọn hắn chính là nghĩ đến nát óc, cũng không nghĩ ra mình chọn cái điểm này để ra tay đột phá.

Một quyền này, ngoài dự liệu của tất cả mọi người, cũng làm rối loạn Lí Bang Ngạn cùng Trịnh Sở, kế tiếp mới là chiêu đánh chết.

Lí Bang Ngạn lúc này cũng dần dần định tâm lại, bất kể nói thế nào, những điều này đều là tội nhỏ, muốn động đến cây to Trịnh gia này, vẫn còn rất sớm, còn nữa, Trịnh gia bây giờ là người bị hại, người chết mất rồi, đạo lý kia, có lẽ là một mực đứng ở Trịnh gia bên này.

Về phần quần thần trong điện, trong lòng không ít người đã thầm nói, cảm giác tình thế có chút không đúng lắm, hoặc là đã hoàn toàn ngoài tầm khống chế của một số người.

Lúc này, thái tử Triệu Hằng đột nhiên cười nói: “Ngự Sử cùng biên tướng tấu chương, những sự tình này, nhi thần cũng đã được nghe nói một ít, Trịnh gia xác thực ngang ngược kiêu ngạo một chút, nhưng nhi thần lại biết,

Trịnh Quốc công làm người luôn luôn là tốt, xưa nay hắn ru rú trong nhà, chưa bao giờ phát sinh cái gì tranh cãi cùng người, chính là tài tử đồng hương vào kinh thành, hắn cũng hết sức chiều cố, cao thấp Hoài Châu, đều nói Trịnh Quốc công chính là Mạnh Thường Quân Đại Tổng ta.

Chỉ là, nói trở lại, gia nghiệp Trịnh gia thật sự quá lớn, những nô bộc Trắc trấn kia trời cao hoàng đế xa, ỷ vào thân phận Trịnh Quốc công, làm một ít sự tình trái pháp luật, cũng không coi là cái gì.

Phụ hoàng, chẳng ai hoàn mỹ, Trịnh Quốc công cũng không phải thánh hiền gì đó, nhưng hiện tại, bị Bình Tây Vương giết oan uống, chuyện này, nếu không thể cho Trịnh gia một cái công đạo, chỉ sợ sẽ sinh sôi chuyện xấu.”

Triệu Hằng lúc này hợp thời mà đứng ra nói chuyện, vẫn vượt xa ngoài dự liệu của mọi người, lúc trước đó, thái tử tại trước mặt Thẩm Ngạo, ăn được con ba ba lần thứ nhất, thoáng cái đã an phận hơn rất nhiều, hôm nay đột nhiên lộ đầu ra, cũng không biết là sớm có kế hoạch, hay là vừa rồi tại ăn phải cái lỗ vốn trong tay Vệ Quận công, mà tạm thời bực bội trả thù.

Nhưng bất kể nói thế nào, thái tử tỏ thái độ, lại khiến cho tinh thần Lí Bang Ngạn hơi có chút xu hướng suy tàn phần chần lên.

Triệu Cát thần nhiên nói: “Thái tử nói cũng có đạo lý.”

Lí Bang Ngạn thừa cơ nói: “Bệ hạ, Bình Tây Vương tự ý giết Trịnh Quốc công, đã là chân thật đáng tin, kính xin bệ hạ xét xử.”

“Chậm đã!” Thẩm Ngạo lúc này bỗng nhiên từ trên gấm đôn đứng dậy, nói: “Còn có một việc chưa biết rõ ràng.”

Lí Bang Ngạn liếc nhìn Thẩm Ngạo, lạnh lùng nói: “Điện hạ còn muốn nói điều gì?”

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Bốn vương là giết Trịnh Quốc công, hay là nghịch tặc?”

Trịnh Sở giận dữ nói: “Thẩm Ngạo, ngươi giết phụ thân ta trước, lại nhiều lần vu oan, rốt cuộc là cái rắp tâm gì?”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, mím môi, cũng không nói lời nào, sau đó, Kinh Quốc công đứng dậy, thần nhiên nói: “Bình Tây Vương nói lời đó, thực sự không phải là không có chứng cứ.”

Kinh Quốc công địa vị cao cả, Lí Bang Ngạn cùng Trịnh Sở thấy hắn đột nhiên đi ra nói chuyện, đều là hơi sững sờ.

Ngay sau đó, càng ngày càng nhiều người đứng ra khỏi hàng ngũ, Mậu Quốc công nghiêm túc nói: “Bệ hạ, cự thần có việc muốn tấu.” Người đứng ra chừng nhiều hơn bảy tám chục, rõ ràng đều là người cao quý trong triều.

Triệu Cát trên cung vàng điện ngọc lúc này cũng lộ ra biểu lộ không thể tưởng tượng nổi, đoán chính ngôi đó, nói: “Có việc gì, có thể nói thẳng.”

Mậu Quốc công nói: “Cựu thần xưa nay không lên triều chính, chỉ là, hôm nay sự tình muốn tấu, đang mang an nguy Đại Tổng ta, không thể không báo, kỳ thật. Trịnh gia hoành hành ngang ngược tại biên quan, cũng không phải là chỉ là đơn giản ngang ngược kiêu ngạo như vậy, cựu thần nghe nói...”

Tin tức chấn động rất cục cũng rất xuống, trong triều hoảng sợ, trong điện khắp nơi là lời nói ong ong khe khẽ, trên mặt rất nhiều người lộ ra thần sắc kinh hãi.

Thông đồng với địch... lại đi ra bán vũ khí cho người Nữ Chân, nếu cái tội danh này là thực, tịch thu tài sản cả nhà, giết kẻ phạm tội, cũng không ngoài dự đoán của mọi người.

Hướng hồ, đứng ra vạch trần việc này, chính là Kinh Quốc công, Mậu Quốc công cao quý, một cuộc ngự thẩm êm đẹp, hôm nay lại lừa gạt đến chuyện thông đồng với địch, thật là khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Trịnh Sở ngẩn ngơ, con mắt đã muốn khấn cầu nhìn về phía Lí Bang Ngạn, sắc mặt Lí Bang Ngạn tái nhợt, nói: “Mậu Quốc công chỉ nghe nói thôi sao?”

Mậu Quốc công khinh thường mà nhìn hẩn một cái, mới nói: “Là nghe nói.”

Lí Bang Ngạn nói: “Tin vừa hè mà thôi, cũng có thể leo lên cái nơi thanh nhã này được sao?”

Thẩm Ngạo cười rộ lên, hấp dẫn chú ý của tất cả người, nói: “Bổn vương giết Trịnh Quốc công, Lí Bang Ngạn có từng tận mắt nhìn thấy hay không?”

Lí Bang Ngạn ngây ngốc một chút, không kịp nghĩ nhiều, nói: “Cũng chưa từng thấy.”

Thẩm Ngạo cười lạnh nói: “Nói như vậy, Lí Bang Ngạn cũng là nghe nói hay sao? Sự tình bổn vương giết Trịnh Quốc công có thể leo lên nơi thanh nhã, vì sao Trịnh gia thông đồng với tặc, lại không thể nghị luận trong triều? Môn Hạ cũng không khỏi quá vô đoán đi à nhà.”

Lí Bang Ngạn hét lớn: “Điện hạ giết Trịnh Quốc công, nhân chứng vật chứng đều đủ, đâu chỉ nghe nói hai chữ?”

Kinh Quốc công lúc này chen lời nói: “Trịnh gia thông đồng với địch, cũng có nhân chứng vật chứng, Môn Hạ muốn nhìn xem hay không.”

Dứt lời liền nghiêm túc hướng Triệu Cát nói: “Bệ hạ, việc này chắc chắn 100%, có biên tướng làm chứng, trước đây tại biên quan, còn kê biên tài sản hàng hóa Trịnh gia một lần, không những có đao thương kiếm kích, càng có hai khẩu pháo, bây giờ còn tồn tại ở khổ phòng, quan viên địa phương sợ hãi dẫn lửa thiêu thân, không dám tấu lên, cựu thần khấn cầu bệ hạ tra rõ!”

Triệu Cát lúc này đã hoàn toàn rối loạn, bắt đầu là thẩm Thẩm Ngạo, mà hiện tại, cả thế cục đã xảy ra nghịch chuyển, sự tình Bình Tây Vương giết Trịnh Quốc công dần dần có vẻ không quá quan trọng rồi, mà hai chữ thông đồng với địch, đã muốn trở thành tiêu điểm để mọi người chú ý.

Lúc này hẩn còn có chút nghi nghi, trong lòng nghĩ, Trịnh gia là quốc thích, sẽ không làm chuyện hồ đồ bực này chứ?

Triệu Cát trầm mặc một lát, nói: “Trẫm sẽ tra rõ.”

Lí Bang Ngạn lúc này cũng không cố kỵ đến gì khác nữa rồi, cất cao giọng nói: “Bệ hạ, sự tình Trịnh gia là sự tình Trịnh gia, việc cấp bách trước mắt, có lẽ là xét xử Bình Tây Vương cho thỏa đáng.”

Thẩm Ngạo cười nói: “Lí đại nhân lại sai rồi, muốn xét xử bổn vương, mà không thể phân rõ bổn vương giết là Trịnh Quốc công hay là nghịch tặc, lại nên xét xử như thế nào?”

“Giết Trịnh Quốc công chính là tội lớn, nếu Trịnh Quốc công phạm pháp, đều có triều đình xử trí, Bình Tây Vương về vờ cho thêm chuyện ra, chính là tội đại bất kính.”

“Bổn vương dường như còn nói qua một câu, gọi là thời điểm phi thường phải làm sự tình phi thường, Lí đại nhân còn nhớ rõ hay không?”

“ ... ”

Trong Giảng Võ điện đã là bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận, khắp nơi đều là thanh âm cãi lộn, trước mắt đã muốn toàn bộ lộn xộn rồi, một lần ngự thẩm êm đẹp, biến thành hai bên công kích, Hoài Châu đang lúc này cũng là tình thế cấp bách, trong lòng biết, nếu lúc này không giải quyết dứt khoát, tất cả sẽ mất hết, vì vậy ào ào đứng ra, ầm ầm nói: “Xin bệ hạ xét xử Bình Tây Vương, dùng để chỉnh đốn quốc thể.”

812. Chương 750: Hai Cái Thùng(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 750: Hai cái thùng(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lại có thật nhiều người đứng ra, nói: “Nếu Trịnh Quốc công là thông đồng với địch, Bình Tây Vương không có tội, lại có công, muốn xét xử, cần gì nóng lòng nhất thời, chẳng lẽ chư vị muốn giết người diệt khẩu sao?”

Triệu Cát lúc này cũng là nhất thời thất thần, lại nhìn bộ dạng kêu loạn trong điện, không khỏi giận dữ, vỗ bàn, nói: “Yên lặng! Các người coi đây là địa phương nào? Hồ đồ, hồ đồ!”

Tiếng cãi nhau lập tức bị cưỡng chế xuống dưới, tất cả mọi người ngừng miệng, nhìn về phía Triệu Cát trên kim điện.

Triệu Cát hung dữ nói: “Thông đồng với địch? Trịnh gia thông đồng với địch? Nếu thật có chuyện này, Trẫm nhất định phải triệt tra rõ ràng, vô liêm sỉ, vô liêm sỉ!”

Hai chữ vô liêm sỉ, không biết là nói về người bên dưới hồ đồ, hay là nói Trịnh gia vô liêm sỉ.

Triệu Cát đã bị bộc phát tính nóng, nếu nói là ngay từ đầu, nghe được mấy chữ hấn thông đồng với địch, hấn còn có chút không tin, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng bọn người Lí Bang Ngạn lòng như lửa đốt, trong lòng đã có suy nghĩ, cười lạnh nói: “Người đâu, lập tức mệnh lệnh quan lại đi thẩm dò, nhân chứng ở nơi nào? Vật chứng lại ở nơi nào? Ai tham dự việc này? Trịnh Quốc công phải chăng đã làm? Chuyện này, nhất định phải tra ra manh mối! Về phần Bình Tây Vương...”

Triệu Cát nhìn về phía Bình Tây Vương, nói: “Hôm nay, ngự thẩm như vậy thôi, Bình Tây Vương tiếp tục ở Đại Lý tự, đợi sự tình Trịnh gia bàn giao rõ ràng, tái thẩm!”

Thẩm Ngạo nói: “Bệ hạ, đã không cần thẩm nữa.”

Triệu Cát hoài nghi mà nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Vì sao?”

Thẩm Ngạo thở dài một hơi, rút cục lộ ra đòn sát thủ của chính mình, nói: “Vi thần có một vật, muốn đưa lên ngự lãm, sau khi bệ hạ xem, thị thị thành Thái Nguyên thế nào, tất cả đều có thể rõ ràng chân tướng.”

Thẩm Ngạo đúng là đợi lúc này, từ một khắc giết Trịnh Khắc, cái bẫy này cũng đã bắt đầu, tính tình Triệu Cát, hấn rất rõ, không bị người bức đến góc tường, là tuyệt đối không thể giữ vững tinh thần đi làm việc đúng.

Nếu trực tiếp báo chứng nhận tội trạng của Trịnh Quốc công lên trên, dựa vào tính tình Triệu Cát, hơn nữa trong nội cung còn có Trịnh phi chuyên làm chuyện xấu, cùng với bọn người Lí Bang Ngạn cực lực che chở, kết quả cuối cùng, có thể là không giải quyết được gì, cho dù Trịnh gia có tội, nhiều nhất cũng không quá việc tước đoạt tước vị.

Phương pháp xử lý của Thẩm Ngạo rất đơn giản, chính là giết chết Trịnh Khắc, đem chuyện này đến tình trạng vạn người chú ý, mà Triệu Cát cũng bởi vì Trịnh Khắc chết mà không thể không ra mặt giải quyết chuyện phát sinh ở Thái Nguyên.

Chỉ có ở lúc này, Trịnh gia cùng Thẩm Ngạo trên nơi đầu sóng ngọn gió, mới có thể làm một hồi quyết đấu sinh tử, người thắng sẽ sống, kẻ bại phải chết.

Trước hết, Thẩm Ngạo để cho người ta bắt được một ít bím tóc Trịnh gia, lại để cho Triệu Cát sinh ra ác cảm, hòa tan đồng tình của Triệu Cát đối với việc Trịnh Khắc chết oan uổng.

Mà tố giác Trịnh gia thông đồng với địch, chính là một tảng đá nặng ngàn cân, hung hăng mà đặt ở trên đầu Trịnh gia, làm Trịnh gia không chạy nổi, mà hiện tại, mấy cái gì đó Thẩm Ngạo muốn xuất ra, chính là để dè chết Trịnh gia.

Kế hoạch này, có thể gọi là dẫn rắn xuất động, lại khiến cho toàn bộ thế lực Trịnh gia nhảy ra, hiện ra dưới sự chú ý của vạn người, ở trong Giảng Võ điện này, quyết một lần sống mãi.

Thẩm Ngạo hít một hơi thật sâu, hướng Triệu Cát nói: “Bệ hạ, những thứ đó ở trong tay Vệ Quận công.”

Thạch Anh lúc này mới đứng ra lớp đến, nói: “Bệ hạ, cự thần quả thật có một vật, muốn đưa hiện lên để bệ hạ ngự lãm, đang ở ngay ngoài cung.”

Triệu Cát thấy hai người thần bí như thế, nhất thời cũng sinh ra lòng hiếu kỳ, nói: “Người đâu, đi lấy đến.”

Sắc mặt Lí Bang Ngạn đã muốn trắng bệch, hần đương nhiên hiểu, Thẩm Ngạo đột nhiên muốn đưa gì đó cho Triệu Cát ngự lãm, cái đồ vật này, tất nhiên không phải chuyện đùa.

Lí Bang Ngạn đa mưu túc trí, lúc này đột nhiên ý thức được, giống như ngay từ đầu, chính mình liền chui vào cái bẫy của Bình Tây Vương, giết Trịnh Quốc công, cũng không phải Bình Tây Vương hành động theo cảm tình, mà là cái bẫy to đùng, Trịnh Quốc công vừa chết, lại khiến cho Lí Bang Ngạn thấy được hi vọng dả đảo Thẩm Ngạo, vì vậy mà không chút do dự nhảy ra, ý định thừa dịp ngự thẩm, nhất cử làm Thẩm Ngạo vạn kiếp bất phục.

Toàn bộ tâm lực của Lí Bang Ngạn, đều đặt ở việc tìm cách làm Thẩm Ngạo mắc tội, nhưng vô luận như thế nào, hần cũng không nghĩ tới, ý đồ chính thức của Thẩm Ngạo cũng không phải bỏ hết tội danh, hoặc là nói, bỏ hết tội danh, chỉ là mục đích thứ yếu của hần, mục đích thực sự là cái gì, chỉ sợ đều ở mấy cái gì đó sắp đưa lên ngự lãm kia.

Trịnh Sở lúc này cũng cảm giác có chút không đúng, rốt cuộc không đúng ở nơi nào? Đã có điểm không nghĩ ra, chỉ là, hần cảm giác, Bình Tây Vương này chuẩn bị thật sự quá đầy đủ, cái ngự thẩm này rõ ràng chính là thẩm vấn Bình Tây Vương, nhưng mục đích thực sự lại như là đang thẩm hỏi mình, thẩm vấn Trịnh gia vậy.

Tám nội thị mang hai cái thùng lớn xuất hiện, cái thùng này lại có chút trầm trọng, bên ngoài là nước sơn hồng tằm thường, cùng so sánh với cái rường cột cung điện chạm trổ này thì khó coi hơn rất nhiều, nhưng lúc này, cơ hồ ánh mắt mọi người đều rơi lên trên thùng gỗ.

Mặc dù thùng gỗ lớn, cũng không nặng mấy, bốn nội thị cùng nâng lên, bước đi như bay, trong khoảng khắc, liền bỏ vào vị trí trong điện.

Thẩm Ngạo đã đứng lên, sờ sờ cái thùng phong kín gỗ này, không khỏi cười nói: “Bệ hạ, chân tướng Thái Nguyên, đều ở trong rương này.”

Triệu Cát cũng không khỏi mà từ trên mặt ghế đứng lên, con mắt thẳng vào nhìn về phía thùng gỗ, trong lòng đang đoán, rốt cuộc cái thùng gỗ này chứa vật gì.

Hai lớp văn võ đại thần, trong lòng cũng đang đoán, chỉ là hai cái thùng, có thể biết được chân tướng Thái Nguyên? Rất nhiều người bán tín bán nghi, nhưng nghĩ đến việc Bình Tây Vương gần đây nhanh trí trứ danh, cũng không phải không có khả năng.

Sắc mặt Lí Bang Ngạn tái nhợt, kiên trì nói: “Bệ hạ tự mình ngự thẩm, còn không thể biết được chân tướng Thái Nguyên, Bình Tây Vương đưa đến hai cái thùng, liền dẫn theo chân tướng đến đây?” Hần cười lạnh

một tiếng, nói: “Điện hạ cũng không khỏi quá phóng đại đi.”

Đứng ở bên trái vị trí đầu não, khóe miệng thái tử Triệu Hằng cũng hiện ra một tia cười lạnh, muốn nói điều gì, Lại bộ Thượng Thư Trình Giang sau lưng lại kéo tay áo của hắn, thấp giọng nói: “Điện hạ, thận ngôn.”

Triệu Hằng đành phải thôi, mấp máy miệng, cuối cùng là một nuốt lời ra đến khóe miệng trở lại trong bụng.

Triệu Cát mang theo ánh mắt tò mò, nói: “Người đâu, mở thùng ra.”

Đám nội thị không nói hai lời, vén tay áo lên, mở thùng ra trầm trọng, lúc này, một mùi máu tanh dày đặc tức thì tràn ngập ra, người thấy làm cho người ta buồn nôn, bên trong còn có một tầng vải hắc sắc, cũng không biết là cái gì, nhưng một mùi lạ này, đã làm cho rất nhiều người không khỏi che mũi.

“Lớn mật!” Lí Bang Ngạn cất cao giọng nói: “Bình Tây Vương, người thật to gan, dám đem cái vật dơ bẩn này lên điện, xông tới thánh giá, người có mấy cái đầu đèn tội?”

Lí Bang Ngạn đu đầu, Trịnh Sở cũng như bắt được cây cỏ cứu mạng, cao giọng nói: “Tại đây hắn là cất giấu thi thể sao?”

Một tiếng kêu to này, lập tức khiến cho cả điện xôn xao, từ xưa đến nay, trong điện luôn luôn là chỗ thánh khiết nhất, hôm nay Bình Tây Vương mang theo hai cái thùng tràn đầy huyết tinh như vậy tiến đến, chớ nói làm người người thấy buồn nôn, mà cả điện tràn ngập huyết tinh, cũng có điềm ý tứ hàm xúc không may.

Mấy Ngôn quan vừa rồi buộc tội Thẩm Ngạo, lúc này cũng đứng ra, ào ào đánh trống reo hò.

813. Chương 751: Sát Chiêu

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 751: Sát chiêu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo lạnh lùng mà nhìn Lí Bang Ngạn nghiêm túc nói: “Lí đại nhân nói đây là vật dơ bẩn?”

Bị Thẩm Ngạo hỏi lại như vậy, Lí Bang Ngạn lúc này cũng bắt đầu không quá vững tin, lại dò xét chiếc thùng, trong thùng đang đắp một tầng vải bố, thật sự không nhìn ra bên trong rốt cuộc là cái gì, nhưng mùi vị máu tanh phát ra thật sự quá nặng, đoán chừng là cất giữ quá lâu, lại không được mở, lúc này vạch ra, thật sự làm cho người ta ăn không tiêu.

Hắn phẩy phẩy mùi vị tanh tươi dưới chóp mũi, nói: “Chẳng lẽ không phải?”

Thẩm Ngạo cất cao giọng nói: “Nhưng trong mắt bốn vương, trong cái thùng này, lại cất giữ mấy cái gì đó quý giá nhất trên đời, Lí đại nhân chỉ hươu bảo ngựa, không biết rốt cuộc là có cái rắp tâm gì đây?”

Quý giá nhất...

Lí Bang Ngạn cười lạnh nói: “Lão phu muốn nhìn xem, là vật gì quý giá như vậy.”

Triệu Cát sợ lại nhao nhao làm một đoàn, hơn nữa hắn bị lòng hiếu kỳ quấy phá, nhân tiện nói: “Xóc vải lên.”

Đám nội thị bịt cái mũi, cẩn thận từng li từng tí mà vạch vải bố ra, chỉ một thoáng, tất cả mọi người quên cái tanh tươi này, đều kiễng kiễng chân, nhìn thẳng sang.

Dưới lớp vải, là một quyển giấy trắng, trên tờ giấy trắng, là một cái dấu tay màu đỏ, máu đỏ thẫm đã khô cạn, nhưng ấn ký hồng sắc lưu trên giấy lại có thể thấy được rõ ràng.

“Đây là cái gì?” Có người không nhìn được mà hỏi.

Thẩm Ngạo giơ lên con mắt, vô cùng trang trọng, nói: “Dân tâm! Thánh nhân nói, người được dân tâm sẽ được thiên hạ, có thể thấy được, dân tâm chính là căn bản quốc gia. Hôm nay vì thần muốn buộc tội Môn Hạ lệnh Lí Bang Ngạn, dám coi thường mấy cái gì đó quý giá nhất Đại Tổng triều, đổi trắng thay đen, cho rằng đó là vật dơ bẩn...”

Vừa rồi đều là đám Ngôn quan bọn họ phát huy, nhưng lúc này, đã đến thời điểm Thẩm Ngạo vận dụng ba tác miệng lưỡi không nát, trên mặt hẳn hiện lên thần sắc phần nộ, tiếp tục nói: “Trong mắt Thương Trụ, dân tâm mới là vật dơ bẩn, nhưng trong mắt thánh minh chi quân, trong mắt thánh nhân quân tử, vật dơ bẩn Lí đại nhân ám chỉ lại là bảo vật quý giá nhất trên đời, vì thần nói một câu tà đạo mà nói..., chính là ghế dựa bệ hạ ngồi xuống, cũng chưa chắc quý giá bằng vật trong rường này, bệ hạ nghĩ sao?”

Những lời này rất đường hoàng, bất kể là quân vương nào, gặp được vấn đề này, đều chỉ có thể gật đầu, nếu không chẳng phải là làm bạn cùng Tào Thực, Thương Trụ còn có cả Lí Bang Ngạn này rồi?

Lúc này, cũng tuyệt đối không thể hàm hồ, không thể do dự, nhiều ánh mắt trên chóc như vậy, Triệu Cát đương nhiên phải tỏ thái độ của mình, trầm giọng nói: “Không tệ, ở trong mắt Trẫm, cái vật trong rường này chính là Cửu Đỉnh Đại Tổng ta, tổ tiên Thái tổ hoàng đế có nó mà được thiên hạ, sao vậy??

Dân tâm cho phép mà thôi, khi đó cung thất suy tàn, không mang mệnh phục châu quan, nhưng người trong thiên hạ đều ca tụng quân ân, có thể thấy được cái dân tâm này, chớ nói quý giá hơn so với cái ghế dựa Trẫm ngồi xuống, ở trong lòng Trẫm, có thể giống như xã tắc.”

Thẩm Ngạo tràn đầy cảm phục, nói: “Bệ hạ thánh minh, chuyện đó tất nhiên truyền lưu thiên cổ, để quân vương đời sau noi theo, Đường Thái Tổ từng nói qua, quân là thuyền, dân là nước, nước chở thuyền, nhưng cũng lật thuyền, hôm nay bệ hạ nói lời nói, hiển lộ rõ ràng thoả đáng bong bóng của Thái Tông hoàng đế tiên triều, tất nhiên lưu truyền ngàn thế.”

Trên mặt Triệu Cát sinh ra hồng quang, nghĩ như thế, rõ ràng thật sự là rất vui vẻ, trong lòng mừng rỡ, nhưng cũng không để lộ ra hỉ sắc, nghiêm túc nói: “Trẫm chỉ có cảm xúc nhất thời, ái khanh nói quá lời rồi.”

Thẩm Ngạo nói: “Nhưng cảm xúc nhất thời mới đủ quý giá.”

Một đôi quân thần này kẻ xướng người hoạ, rõ ràng còn nói đến nghiện, một người tự sướng, một người nhiều lần chém gió, đang tại trước mặt mấy trăm văn võ cao quý, rõ ràng cứ nói qua nói lại, quên hết tất cả.

Thẩm Ngạo cười thầm trong lòng, quả nhiên là ngàn vàng không bằng võ mông ngựa tăng bốc, tính tình Triệu Cát này vô cùng thích công lao, phàm là có vài chỗ có thể so sánh cùng mình quân tiên triều, đều có thể cố gắng làm cho nó tăng lên.

Hiện tại đã giải quyết vấn đề thùng, chính theo như lời Triệu Cát vừa nói, cái thùng này giống như xã tắc Đại Tổng, nếu giống như xã tắc, đương nhiên không thể coi như không quan trọng, đây không phải thùng, bên trong cũng không còn là trang giấy vết máu loang lổ, mà là thánh vật, là chí bảo Đại Tổng, so với Thượng Phương bảo kiếm, còn muốn sắc bén hơn gấp mười gấp trăm lần, là lợi khí giết người.

Thùng nằm trong tay Thẩm Ngạo, ánh mắt Thẩm Ngạo đã như đao, rơi vào trên người Lí Bang Ngạn, nghiêm túc nói: “Bệ hạ nói trong rường là thánh vật, giống như Cửu Đỉnh, nặng nề rõ ràng, đây là thứ thần tử nên nghị luận sao? Lí đại nhân, người mới vừa nói cái gì ấy nhỉ?”

Lí Bang Ngạn nhất thời ngậm miệng.

Thẩm Ngạo cười lạnh một tiếng, nhìn Lí Bang Ngạn, nói: “Chó chết, còn không mau lui ra? Ngăn ở trước mặt thánh vật làm cái gì?”

Lí Bang Ngạn lúc này vừa vội vừa giận, lại cũng không dám nói gì, mấp máy miệng, lui về trong hàng.

Thẩm Ngạo mới nghiêm túc nói: “Vi thần khẩn cầu bệ hạ ngự lãm dân ý dân tâm thành Thái Nguyên.”

Triệu Cát nói: “Không cần trình lên, Trẫm tự mình nhìn.” Hắn đứng lên, từ trên bậc thang cung vàng điện ngọc, bước từng bước một tới, cũng không ngại tanh hôi, xoay người cúi thân lấy xấp giấy dày đặc trong rương, đại đa số giấy này không có văn tự, nhưng trên mỗi tấm giấy, đều có vài chục dấu tay đỏ hồng, dấu tay trên trang giấy khoảng chừng nhiều hơn vạn, khó trách phải đặt trong rương.

Ánh mắt Triệu Cát cuối cùng cũng dừng lại trên một trang giấy viết văn tự rậm rạp chằng chịt, rút cái trang giấy này ra, đứng ở bên cạnh rương, nghiêm túc nhìn.

Kỳ thật, chữ trên giấy chỉ là 500, nhưng từng lời đều dùng máu để ghi, huyết thư đỏ hồng đập vào mắt, đặc biệt chói mắt.

“Thái Nguyên quyền Đô Đốc Lương Văn Xây, viết: hai thứ năm Trung Hoà, ngày ất hợi, trời giáng thiên tai, Thái Nguyên tan rã, dân chúng hoảng sợ như đặt mình trong miệng hổ, kho không có lương thực, dân chúng đói, người chết cóng không tính ra, lần này vô cùng tai hại. Lại có bọn người Thái Nguyên Đô Đốc, Thái Nguyên Tri Phủ, không giảm bớt tình hình tai nạn, cứu dân, lại ngăn cản dân chúng tại bên ngoài, ngày đêm ca múa...”

Quán lương thực Thái Nguyên Trịnh gia đẩy giá lên, Trịnh gia chính là quốc thích, vốn nên mở kho cứu tế, để hóa giải tai biến, làm trên dưới Thái Nguyên cảm động và nhớ nhung ân điển hắn, ca tụng ân điển của Ngô Hoàng.....”

Một phong huyết thư này, viết ra sự tình từ đầu chí cuối của thành Thái Nguyên, lại không thấy gì quá lời, cũng không tận lực làm thấp đi, huyết thư cuối cùng viết: “Thần Lương Văn Xây ngày ngày ca thán, nhân gian gì thế! Bình Tây Vương chịu nhận tội, tráng sĩ không về, gió lạnh hiu quạnh...”

Những lời này vô cùng nhất đặc sắc, là ý nói: vi thần Lương Văn Xây tuổi tác đã cao, đây là thể đạo nào! Bình Tây Vương bắt giữ về kinh, đại thụ tức đến phiêu linh, Kinh Kha tráng sĩ không trở về, gió lạnh rất cảm thấy hiu quạnh.....

Triệu Cát nhìn thấy, trong lòng không nhịn được mà trầm trồ khen ngợi, tuy nói những lời này, phần lớn là nói nhảm, nhưng không ngừng nói có sách, mách có chứng, không ngừng kể ra oan khuất của Bình Tây Vương, so sánh Thẩm Ngạo như Kinh Kha, so sánh với Tương Như, so sánh với tráng sĩ, vì dân chúng Thái Nguyên, đi quyết đấu cùng địch nhân vốn không nên đối mặt, có được lại là oan khuất cùng bị phần.

Triệu Cát cẩn thận nhìn lại huyết thư hai lần, mới chứng kiến một hàng chữ trên huyết thư: “Thái Nguyên mười vạn người đưa tấu chương.”

Mười vạn người... Triệu Cát không khỏi hít vào một hơi, lúc này hắn mới phát hiện, trang giấy ở phía trong một cái rương, nguyên một đám nhuốm dấu tay máu, chính là chứa máu mười vạn người, lại càng là tiếng nân nỉ của mười vạn người.

814. Chương 752: Chiến Thắng(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 752: Chiến thắng(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Một phần huyết thư này, thật sự là không như bình thường, sự tình ghi lại bên trong càng làm người nghe kinh sợ, Triệu Cát lạnh lùng đứng đó, con mắt đã rơi vào trên người Trịnh Sở, mấp máy miệng, lại không nói cái gì, liền xoay người quay lại cung vàng điện ngọc, chỉ là, trong tay còn nắm cái phần huyết thư kia.

Trong Giảng Võ điện đã tràn ngập khí tức bất an, ai cũng không biết trên giấy kia ghi cái gì, nhưng bất luận kẻ nào, nhìn thấy biểu lộ của hoàng thượng, cũng biết những văn tự này tuyệt đối không đơn giản.

Cũng may, mọi người vẫn ra đi, cuối cùng là không có tâm tư lưu lại nữa, trong lòng Thẩm Ngạo thả lỏng, đưa bọn họ đến chỗ người gác cổng bên này, hai bên làm ra tư thế từ biệt, mới trở lại trong điện, gọi Lưu Thắng đổi một bộ trà mới đến, chậm rãi uống một ngụm, xem chừng mấy vị hiền thê nghe được động tĩnh bên ngoài, tám phần sẽ đến đây.

Mấy người Vân Vân, Chu Nhược, Xuân nhi, Đường Mạt Nhi, Ninh An quả nhiên đến rồi, Ninh An thân thể hơi yếu, mặc một bộ áo lông dày, bên ngoài khoác áo choàng bằng bông, tuy bị cái quần áo dày đặc này che đầy thân hình nổi bật, nhưng trong lúc giơ tay nhắc chân đó, đều có một loại vẻ đẹp thành thực tôn quý, bởi vì sinh đứa trẻ, hai má có vẻ mập hơn một ít, càng thêm đầy đặn.

Vân Vân vẫn như cũ, mặt mày đưa tình, vòng eo bắt đầu chập chờn là có thể làm người ta mềm nhũn.

Chu Nhược hôm nay, bởi vì phụ thân đại nhân không việc gì, tâm tình cả người cũng sáng sủa hơn một chút, mặc dù đã làm phu nhân, nhưng vẫn nhiều hơn hai phần dí dỏm.

Xuân nhi thấy nhiều người quen mặt, cho nên đại đa số thời điểm, đều là nhếch môi, phát ra một loại tươi cười rụt rè, lại có chút ít hòa ái, chỉ là, cái dáng tươi cười loại nghề nghiệp này, khi nhìn thấy Thẩm Ngạo lúc, lập tức liền hòa tan.

Đường Mạt Nhi là nữ quân tử nhất, mười phần phong độ của người trí thức, nhất cử nhất động đều rất có vài phần rụt rè, bước liên tục như khói bay, ngay cả khi đi đường, cũng mang theo vài phần rón ra rón rén.

Nhưng Thẩm Ngạo không nhìn các nàng, thậm chí còn chưa ý thức được các nàng tiến đến, hẩn nâng chén trà nhỏ lên, cả người lâm vào suy tư, phảng phất như đang gặp nan đề khó khăn nhất trên đời, hai hàng lông mày có chút nhíu xuống dưới, đôi mắt mờ mịt, tay ôm chén trà nhỏ vẫn không nhúc nhích, tay kia thì dùng khuỷu tay chống lên trên bàn trà, nắm thành một nắm đấm, quả đấm vừa đúng nâng cằm của mình.

Đây là một loại tạo hình rất là quái dị, chỉ là, rất rõ ràng, Thẩm Ngạo đang tự hỏi.

Dùng ý nghĩ của hẩn mà nói, một người không động não, không có gì khác cái xác không hồn.

Thẩm Ngạo nhẹ nhàng nhíu lông mày, con mắt kia hơi đóng, vừa dài lại nhỏ, tư thái hồn nhiên bất động, đều có một loại chấp nhất làm cho người ta trầm mê.

Bình thường đừng nhìn hẩn điên điên khùng khùng, nhưng lúc chăm chú làm việc nào đó, hoặc là lúc chăm chú đi suy tư, luôn có thể tăng thêm cho hẩn vài phần mị lực.

Chúng nữ thấy hẩn mang cái dạng này, lại đưa nhẹ bước chân, Lưu Thắng cẩn thận từng li từng tí đi tới, phân phó người rón ra rón rén dâng trà cho chư vị Vương phi, mấy người phu nhân đều không lên tiếng, nhìn xem thần thái chấp nhất của Thẩm Ngạo, chậm rãi uống trà xanh.

Một nén nhang qua đi, Chu Nhược đứng là không nhịn được, thấp giọng nói: “Vương gia... Vương gia...”

“À...” Thẩm Ngạo phục hồi lại tinh thần, trong mắt một mảnh mờ mịt, lập tức nâng con mắt lên, cười hì hì, nói: “Các người đến đây từ lúc nào vậy?”

Chu Nhược vốn là muốn bày ra bộ dạng giận dữ, phát tác tiểu tính tình một chút, nhưng lại nghĩ chuyện Thẩm Ngạo vì cứu phụ thân mà đi Thái Nguyên xa xăm, chân không chạm đất, trong lòng nhiều thêm vài phần thương yêu, liền ôn nhu nói: “Sớm đã tới rồi, Vương gia đang suy nghĩ gì vậy?”

Thẩm Ngạo cảm thấy cái từ Vương gia này có chút lạnh nhạt, nhưng quy củ là như vậy, đành phải thôi, lại cười nói: “Ha ha... không có, không nghĩ cái gì hết.”

817. Chương 753: Ngủ Phòng Sách(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 753: Ngủ phòng sách(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo càng không nói, lại càng làm người ta sinh ra một chút lo lắng, Ninh An liền thấp giọng nói: “Nói ra để cho chúng ta thay Vương gia suy nghĩ cũng có thể được mà, dấu ở trong lòng như vậy, cũng không hay đối với thân thể, Mạt Nhi tỷ tỷ đã đun cho người nhện một chén canh gà đương quy hoàng kỳ ô, bồi bổ khí cho người...”

Đường Mạt Nhi bị Ninh An vạch trần chuyện của mình, trên mặt sinh ra một chút ửng đỏ, vội vàng nói: “Không phải một mình ta lược.” Nàng dù sao cũng là thông minh, lập tức dời chủ đề, nói: “Vương gia, rốt cuộc người đang suy nghĩ gì? Để cho chúng ta biết rõ cũng tốt.”

Thẩm Ngạo đành phải nói: “Được rồi, các người nhất định phải hỏi, ta không dám dấu nữa, các người đừng nên trách.”

Vân Vân cười hì hì, nói: “Thì ra người cũng có thời điểm xa lạ.”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Vi phu đang tự hỏi một vấn đề nghĩ mãi mà không thông.”

Thẩm Ngạo làm như vậy, rất có ý vị câu dẫn người ta mở miệng hỏi, Đường Mạt Nhi cười nói: “Phu quân nói mau.”

Thẩm Ngạo đành phải nói: “Vi phu vừa rồi đang tự hỏi, vì cái gì mà vô luận là Đại Tổng, Khiết Đan, Đại Lý, Đại Tầu, Nữ Chân...”

Nghe đến đó, trong lòng chúng nữ liền thất vọng rồi, thì ra là sự tình bực này, các nàng, những nữ nhi gia này đâu hiểu cái đó, chỉ sợ là không thể giúp Thẩm Ngạo rồi.

Liền nghe Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Các quốc gia có phong tục bất đồng, lại có một địa phương không hèn mà cùng...”

Vân Vân kiến thức rộng rãi, lúc này cũng nhắc hứng thú lên, thì ra không phải quốc sự, là sự tình phong tục các quốc gia, cái này nàng lại hơi có chút nghe thấy.

Thẩm Ngạo hít vào một hơi thật sâu, tiếp tục nói: “Rõ ràng mặc kệ thói quen ẩm thực, đến tiết khánh cũng không giống nhau, vì cái gì lại không phân đông tây nam bắc, chẳng phân biệt được tộc đàn, tất cả nam nhân thiên hạ đều không hèn mà cùng đứng để đi tiểu, vì cái gì không phải ngồi mà đi? Hoặc là nhắc một chân ... kỳ quái... thật sự là kỳ... quái quá!”

“.....”

Thẩm Ngạo bị thu thập rồi, đường đường Bình Tây Vương, đại trượng phu to lớn cao ngạo như vậy, trong đêm cùng ngày, chỉ có thể qua đêm trong thư phòng.

Lưu Thắng cười ha hả mà cuốn chăn nệm cho Thẩm Ngạo, gọi người chuyển cái sập trúc đến, mở miệng nói: “Vương phi bình thường đều mong chờ Vương gia trở về, trông mòn con mắt, như thế nào vừa trở về liền xảy ra chuyện rồi.” Hắn thở dài, lại nói: “Điện hạ phải sửa lại tính tình, không thể nói mê suốt ngày được đâu.”

Thẩm Ngạo cố ý giả bộ thành một bộ dạng như không có gì quan trọng, ngồi ở trước bàn sách, tiện tay lật sách, nghe được lời hắn nói, không khỏi ngắc đầu, nói: “Làm sao người biết bốn vương nói mê suốt ngày?”

Lưu Thắng nhất thời nghẹn lời, nhanh nhẹn mà trải tốt chăn ấm, cười khan một tiếng rồi nói: “Điện hạ gần đây thích nói giỡn, cả nhà cao thấp đều biết.”

Thẩm Ngạo thản nhiên cười, không khỏi trích dẫn thi văn Đường Bá Hổ đời sau, nói: “Người khác cười ta quá khùng điên, ta cười người khác nhìn không thấu.”

Lúc này cũng có chút khốn đốn, nghĩ đến ngày mai phải đi tra rõ bản án Trịnh gia, một cái bản án này nên tra đến mức nào, liên quan đến người nào, đều phải xem xét thời thế, còn phải phí chút ít đầu óc, liền buông quyển sách, nói: “Người đi nghỉ đi, sáng sớm ngày mai tới gọi ta.”

Lưu Thắng gạt đầu, lại đưa một cái đèn đến, nói: “Điện hạ, muốn điểm lấy chút nước ấm đến tắm rửa hay không?”

Thẩm Ngạo lắc đầu, nói: “Mà thôi.” Hắn thoát áo ngoài, giày, ngồi ở trên mép giường, thấy Lưu Thắng đang chuẩn bị đi, đột nhiên hỏi: “Ta hỏi ngươi, lúc nhỏ ngươi đứng đi tiểu, hay là ngồi xuống để đi tiểu?”

Lưu Thắng ngạc nhiên, kinh ngạc nói: “Cái này... Cái này...”

Thái độ Thẩm Ngạo thập phần đoan chính, nói: “Chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi, không có gì đâu.”

Lưu Thắng nói: “Sự tình khi còn bé, đâu thể nhớ rõ hết? Chỉ là, chắc là ngồi xuống rồi mới tiểu.”

Thẩm Ngạo à một tiếng, nhân tiện nói: “Đúng rồi, cái này lại rất khó khăn...” Hắn hơi trù trù, lại nói: “Ngươi đi xuống đi.” Dứt lời, liền kéo chăn che đầu nằm ngủ.

Đến thời điểm canh ba, Thẩm Ngạo nghe được tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến, rón ra rón rén tựa như con mèo, lòng cảnh giác của Thẩm Ngạo vẫn còn rất cao, trong lúc nửa mê nửa tỉnh đã nâng tinh thần lên, xốc cái chăn bên dưới lên, tiếp tục giả vờ ngủ.

Cửa thư phòng bị người ta nhẹ nhàng đẩy ra, một bóng người mượn ngọn đèn ấm ấm tiến đến, trong đêm đông muộn, thời tiết rất lạnh, bóng người chắc hẳn cảm thấy quá lạnh, sau khi đi vào, chuyện thứ nhất chính là dậm chân, nhẹ nhàng mà bùm lấy tay, để bên miệng thổi phù phù vài cái.

Thẩm Ngạo mở mắt ra xem xét, đúng là Chu Nhược, Chu Nhược đi đến bên giường, vén một góc chăn lên, chui vào trong ngực Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo lúc này liền khó khăn rồi, bây giờ nên tỉnh lại hay tiếp tục nằm ngủ? Nam nhân có phải là nên thoáng rụt rè một tý hay không?

Cơ thể xinh xắn nhỏ nhắn lạnh buốt, lại khiến cho Thẩm Ngạo không nhịn được mà sinh ra lòng thương hương tiếc ngọc, nháy mắt một cái, liền ôm lấy Chu Nhược, trong miệng nói: “Có lẽ là Nhược nhi đối đãi với ta tốt nhất.”

Trên mặt đẹp Chu Nhược tràn đầy vẻ đồ ửng, hai má hạt dưa lập tức cui vào trong chăn, không chịu cho Thẩm Ngạo chứng kiến.

Nha đầu kia rõ ràng còn biết thẹn thùng, trong cơ thể Thẩm Ngạo bay lên một đồng dục hỏa, trở thân mình, thoáng cái đã đè nàng ở phía dưới, Chu Nhược kinh hô, nói: “Không nên cử động, ta không thoải mái.”

Không thoải mái chính là đến tháng, Thẩm Ngạo tràn đầy tiếc nuối, đành phải ôm nàng, cả người cực kỳ ủy khuất, thật vất vả từ Thái Nguyên đi xa trở về, còn ở Đại Lý Tự nhậm hơn mười ngày, về đến nhà phải ngủ ở phòng sách thì cũng thôi, lúc nửa đêm có mỹ nhân chui vào, lại chỉ có thể ôm mà không thể động, tựa như người nghiện thuốc...hơn mười ngày không hút thuốc, trong miệng ngậm một miếng thuốc, lại không thể đốt lên.

Chu Nhược thấy hắn như vậy, liền an ủi hắn: “Ta tới nói cùng ngươi một vài lời.”

Thẩm Ngạo rất vô tội, nói: “Vi phu có thể ngủ được không?”

Sắc mặt Chu Nhược nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nói: “Không thể.” Dứt lời, lại điềm dằm đáng yêu, nói: “Ngươi cứ nhắm mắt nhìn ta đêm hôm khuya khoắt, thời tiết rất lạnh, chạy tới chỉ là nhìn ngươi ngủ như vậy sao?”

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, đột nhiên cảm giác thật sự là có chút ít không quá nhẫn tâm, khóc không ra nước mắt, nói: “Tốt, chúng ta nói chuyện, hôm nay khí trời tốt phải không? Ngày mai sẽ là thời tiết gì nhỉ? Ai, đợi vào xuân, lại làm cho người khó chịu, liên tục mưa phùn không ngớt, tâm tình đều biến thành xấu, chỉ là, mùa xuân cũng tốt, trăm hoa đua nở, thời tiết cũng sẽ trở nên ấm áp...”

Tính tình hoàng thượng gần đây có chút cổ quái, Tuấn nhi thật đáng thương, nhỏ như vậy liền phải ly khai cha mẹ của hắn, để cho người ta nuôi trong ổ, không biết lúc nào mới có thể đón trở về, lần sau ta tìm thái hậu để nói, nếu thái hậu gạt đầu, xem hoàng thượng có chịu trả Tuấn nhi trở về hay không.

Chỉ là, nói thật ra mà nói, ngươi cảm thấy Tuấn nhi giống ta hay là giống Ninh An? Hình như giống ta hơn một ít, tất cả người trong nội cung đều là nịnh hót...”

Thẩm Ngạo nghiêng răng nghiêng lợi mà tiếp tục nói: “Vi phu chính là chính trực quá mức, không quá nịnh nọt, nếu không...hừ hừ...”

Hắn lại đột nhiên nói: “Thời điểm mùa xuân, người đọc sách muốn chui ra rồi, những người này ngủ đông giống như con cóc, thời điểm mùa đông, không gặp một bóng người, đầu xuân, đều chui ra hết, đến lúc đó khẳng định sẽ muốn ngâm thơ, lại có người đến lãnh giáo, thật sự là phiền chết mất rồi...”

818. Chương 754: Thẩm Vấn

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 754: Thẩm vấn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Ngủ!” Khuôn mặt Chu Nhược lập tức biến thành sợ hãi, kéo chăn bịt kín đầu, bịt lấy lỗ tai, không chịu nghe Thẩm Ngạo nói nhảm hết bài này đến bài khác.

Thẩm Ngạo như được đại xá, kêu to: “Nhược nhi uy vũ.” Dứt lời, lập tức xoay thân qua, dán vào vách tường, cuộn mình đi ngủ.

Sau lưng, Chu Nhược lại đến gần hắn, nói: “Người cố ý đúng không? Cố ý không muốn nói chuyện cùng ta, cầm cái này để qua loa tắc trách ta, có phải không?” Dứt lời, từ sau truyền ra thanh âm khốc rùng: “Sớm biết ngươi là người đứng núi này trông núi nọ như vậy, thấy ta chưa sanh con cho ngươi, thấy ta tuổi tác lớn rồi, liền lờ ta đi.”

Trong lòng Thẩm Ngạo kêu oan, hiện tại dù ta nhảy vào sông đào bảo vệ thành cũng không rửa sạch cái oan uổng này, lập tức ngoan ngoãn mà xoay người, nói: “Tuyệt đối không có ý tứ này, chỉ là, vi phu đang tự hỏi.”

“Tự hỏi...”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Vi phu đang tự hỏi, nữ nhân các ngươi, vì cái gì mỗi tháng đều có vài ngày như vậy, thật không thoải mái.”

Chu Nhược gắt một cái, nói: “Nói hươu nói vượn, ngươi tới ôm ta, để ta đi ngủ.”

Thẩm Ngạo ôm nàng, toàn thân đều không thoải mái, cả người như là dấy lên ngọn lửa hừng hực, lại không thể nhúc nhích, một đêm này, không biết là vượt qua như thế nào, chỉ biết là, khi hắn tỉnh lại, thì Chu Nhược đã không thấy đâu, hắn mặc quần áo, đi giày, sau khi rửa mặt, liền bị kêu ra ăn điểm tâm.

Thói quen ẩm thực Đại Tổng này có chút khác với đời sau, bình thường là một ngày hai bữa ăn, sáng sớm cùng buổi tối là bữa ăn chính, ăn là cơm, giữa trưa không khác gì bữa sáng đời sau, uống mấy ngụm trà, ăn nửa chút điểm tâm là được.

Chỉ là, Thẩm Ngạo không quen, cũng may, gia nghiệp hắn rất lớn, một ngày ba bữa, mỗi bữa ăn đều có điểm tâm, đồ ăn, các nữ quyền sáng sớm ăn cơm, nhưng hắn chỉ ăn điểm tâm.

Chúng nữ thấy hắn nghênh ngang đi tới, liền cười cười với nhau, Vân Vân vút cho Thẩm Ngạo một đôi mị nhãn, nói: “Ngủ trong thư phòng có quen không?”

Thẩm Ngạo nói: “Rất thoải mái.” Dứt lời, liền gọi người cầm trà đi lên.

Chu Nhược nháy mắt mấy cái về hướng Thẩm Ngạo, nhưng lại nói trước mặt mọi người: “Nếu lần sau ngươi lại nói bậy, sau này sẽ để cho ngươi mỗi ngày ngủ trong thư phòng.”

Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ, ta sẽ trở lại Tây Hạ.

Nói lời ong tiếng ve trong chốc lát, Ninh An mới lên tiếng: “Được rồi, được rồi, giữa vợ chồng còn có cái gì phải giận dỗi? Vương gia hôm nay phải ra khỏi nhà sao?”

Thẩm Ngạo gật đầu, nói: “Phải đến tối đêm mới có thể trở về, xử trí sự tình Trịnh gia.”

Ninh An nhân tiện nói: “Khi trở về, nhớ nhìn đường, cưỡi ngựa chậm một chút, như thế này, ta bảo tùy tùng đưa cho người một bộ áo tơi, sợ là tuyết sẽ rơi.”

Thẩm Ngạo gật đầu, châm một ly trà, uống một ngụm, tiện tay nhặt lên một miếng bánh ngọt lên, nhắm nuốt trong miệng, mơ hồ không rõ nói: “Trong đêm ngày hôm qua, không biết thế nào, có con mèo lọt vào trong phòng của ta, làm ta sợ muốn chết.”

Chu Nhược nghe xong, hai má đỏ bừng, vội vàng nói: “Nói có mèo ở đây? Người nằm mơ thôi, mau ăn rồi đi làm công sự của người.”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, lại không nói gì thêm, Đường Mạt Nhi thận trọng, chứng kiến thần thái hai người, lập tức hiểu ra cái gì, tự nhiên cười nói: “Con mèo này tất nhiên không nhỏ à?”

Nghe được câu này, Chu Nhược hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Thẩm Ngạo dùng qua bữa sáng một chút, liền trực tiếp đi về hướng học đường dạy võ, hôm nay, học đường dạy võ đã xây dựng thêm lần nữa, chiếm trọn vẹn hai con đường, giáo úy kỳ hai đã tốt nghiệp cùng thực tập, tạm thời đưa ra ngoài, làm tại cấm quân, hoặc là đi thủy sư bên kia.

Giáo úy tại đây có lẽ là không ít, có hơn một vạn tên, hôm nay, tại Biện Kinh, đã muốn thành lực lượng không dưới cấm quân, sáng sớm mỗi ngày, kèn trống lên, cũng thành một biểu tượng đặc trưng của thành Biện Kinh.

Bình Tây Vương tới là sự tình sớm đã được đoán trước, cho nên, giáo đầu, huấn luyện viên, tiến sĩ tất cả khoa đã sớm nhóm đội, chuyên đợi đại giá của Bình Tây Vương, Thẩm Ngạo cưỡi ngựa đến nơi này, các giáo quan liền tới nghênh đón, Thẩm Ngạo hàn huyên vài câu cùng bọn họ ở trước cửa, liền hỏi Hàn Thế Trung: “Trịnh gia bên kia như thế nào?”

Hàn Thế Trung nói: “Đã vây quanh rồi, chỉ chờ điện hạ đến xử trí.”

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói: “Không cần vội vã xử trí, bắt bọn họ trả nợ bốn vương rồi nói sau, đi dẫn hai người Trịnh Phú, Trịnh Sở đến đây, bốn vương còn có việc muốn hỏi.”

Hàn Thế Trung gật gật đầu, lập tức rời đi.

Đến Minh Võ đường, Thẩm Ngạo ngồi tại vị trí đầu nào, hai lớp giáo đầu, tiến sĩ phân ra mà đứng, lại bên ngoài, chính là giáo úy đứng thẳng tắp, đều là cầm như đao mà đứng, rất nghiêm túc và trang trọng.

Hai nhân vật trọng yếu Trịnh gia Trịnh Sở, Trịnh Phú hôm nay đã không có bộ dáng không ai bì nổi trước đây nữa, bị mấy giáo úy bắt tiến đến, Trịnh Sở vừa tiến đến, liền quỳ xuống, dốc sức liều mạng dập đầu, trong miệng nói: “Điện hạ tha mạng, điện hạ tha mạng, là ta vâng đầu, rõ ràng dám chỉ trích điện hạ không phải, sau này không dám nữa, cầu điện hạ tha mạng.”

Ngược lại, Trịnh Phú kiên cường hơn một ít, tuy hấn có vẻ thất hồn lạc phách, đúng là vẫn không quỳ gối, chỉ thở dài, nói với Trịnh Sở: “Chuyện cho tới bây giờ, lại cầu xin tha thứ, lại có làm được cái gì? Đừng để cho người ta chê cười.”

Trịnh Sở liền nhắc tay, chỉ hướng Trịnh Phú, nói: “Là hấn, đều là thúc phụ ta đây, là hấn giựt giây bắt ta làm như vậy, điện hạ...”

Thẩm Ngạo cắt ngang lời hấn, thanh âm hung ác, nói: “Kêu la cái gì! Nơi này là địa phương để người ồn ào sao?”

Một câu nói kia như sấm rền, Trịnh Sở sợ tới mức hai vai run rẩy, lại không dám kêu nữa rồi, ngơ ngác nhìn Thẩm Ngạo, cả người đã muốn co quắp ngay tại chỗ.

“Đã chết rồi sao?” Thân thể Thẩm Ngạo không khỏi khẽ nghiêng về phía trước, trên mặt lộ ra vẻ quan tâm.

Một người giáo úy bước nhanh đi qua, sờ lên mạch Trịnh Sở, nói: “Còn có khí, là bị dọa ngất.”

Thẩm Ngạo vừa bực mình vừa buồn cười, thân thể vừa động, rõ ràng có thể làm người khác ngất tại chỗ, nhưng mình quả nhiên không giống bình thường, nhân tiện nói: “Gọi đại phu đến, rót nước nóng, gội nước lạnh cho hần, trước tiên cứ cứu tỉnh hần rồi nói sau, bổng vương còn có một khoản nợ muốn tính toán cùng với hần, nếu hần chết mất rồi, chẳng phải bổng vương sẽ oan uổng sao?”

Mấy giáo úy đành phải mang Trịnh Sở vào trong phòng bên cạnh Minh Võ đường, Trịnh Phú nhìn thấy bộ dạng kinh sợ của Trịnh Sở, hừ lạnh một tiếng, tràn đầy vẻ khinh miệt.

Thẩm Ngạo nói với giáo úy: “Người đâu, chuyển cái băng ghế đến cho Trịnh lão huynh.”

Ghế chuyển đến, Trịnh Phú cũng không khách khí, ngồi xuống, nói: “Thắng làm vua, thua làm giặc, Bình Tây Vương đã thắng, Trịnh mỗ chính là cường đạo, muốn chém giết muốn róc thịt, tự nhiên là muốn làm gì cũng được, cần gì phải vẽ vờ cho thêm chuyện?”

Thẩm Ngạo thản nhiên nói: “Tặc chính là tặc, cho dù là Trịnh gia thắng, cũng có lẽ vẫn là tặc, sự tình Trịnh gia làm, chính là nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch.”

Trịnh Phú chỉ hừ lạnh một tiếng, liếm liếm miệng, nói: “Nếu là tặc, xin mời Bình Tây Vương điện hạ nghị tội.”

Thẩm Ngạo lắc đầu, nhẹ khê cười nói: “Không vội, không vội, gấp cái gì?” Hần trầm mặc một lát, mới nói: “Bổng vương lại muốn thương lượng cùng người.”

Trịnh Phú không khỏi cảm thấy hơi ngạc nhiên một chút, giơ con mắt lên nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Điện hạ, cái này xem như thông đồng với tặc sao?”

Thẩm Ngạo cười lạnh, nói: “Thông hay không, liền xem Trịnh lão huynh nói như thế nào.” Hần nghiêng chân, chậm rì rì nói: “Kỳ thật, bổng vương cũng muốn thứ đơn giản, có phải là sinh ý Trịnh gia đều ở trong tay của người?”

Trịnh Phú lập tức hiểu ra, Bình Tây Vương đây là muốn hắc ăn hắc, không khỏi cười lạnh nói: “Đúng thì như thế nào?”

Thẩm Ngạo cười nói: “Cái này đơn giản rồi, từ nay về sau, sinh ý Trịnh gia, toàn bộ mang họ Thẩm, không hề họ Trịnh, dù sao, những vật này, cho dù bổng vương không cần, cũng muốn lấy về hết, tiền không vào trong quan tài, chắc hẳn người rõ ràng về những lời này hơn so với bổng vương.”

Trịnh Phú không khỏi cười rộ lên, nói: “Bình Tây Vương đánh bàn tính rất tốt, người cũng đã biết, nếu là có người buộc tội người, chỉ sợ người cũng chưa chắc có thể thoát thân.”

819. Chương 755: Nhà Có Vợ Hiền(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 755: Nhà có vợ hiền(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo nhấp một ngụm trà, dùng giọng điệu rất chân thành nói: “Bổng vương chỉ cần sinh ý Trịnh gia, về phần của nể của Trịnh gia, vẫn như cũ, không bị nhập vào của công, Trịnh gia thiếu bổng vương một triệu hai ngàn nghìn quan bạc, những sinh ý này, coi như là trả vốn cho bổng vương.”

Chỉ là, ta muốn tiếp nhận sinh ý, Trịnh gia cũng nên lấy sổ sách ra, kho hàng nhà ai có mấy tên tiểu nhị, mỗi tháng lợi nhuận bao nhiêu, là buôn bán lụa hay là binh khí, những kho hàng kia bán ra cái gì, những sổ sách này, chắc hẳn, cho dù bốn vương muốn kê biên tài sản, cũng chưa chắc có thể kê biên tài sản ra được, chỉ là, không biết những sổ sách này dấu ở nơi nào?”

Trịnh Phú cười lạnh, nói: “Điện hạ cùng Trịnh gia bất cộng đái thiên, lão phu không phải cái đồ vô liêm sỉ kia Trịnh Sở, há có thể làm giao dịch như vậy cùng người?”

Thẩm Ngạo cười lạnh, nói: “Bốn vương khuyên người, có lẽ là nói thì tốt hơn, bản vương nói câu thật lòng với người, Trịnh phi đã xong rồi, Lí Bang Ngạn hôm nay cũng đang gấp gấp bỏ hết quan hệ cùng Trịnh gia, Trịnh gia đã xong rồi, diệt tộc tất nhiên là phải làm, phạm là họ Trịnh ...”

Thẩm Ngạo lau cổ, mới lại nói: “Tuyệt đối không có một người nào, không có một cái nào, có thể sống qua đầu xuân.”

Thân hình mập mạp của Trịnh Phú bất an, nhuyển bồng nhúc nhích trên mặt ghế, hai tay đặt lên trên đầu gối, sắc mặt tái nhợt, hỏi: “Thì tính sao?”

Thẩm Ngạo dựa lưng vào chiếc ghế, cười ha hả, nói: “Đơn giản, lấy sổ sách ra, tất cả sinh ý Trịnh gia đều quy về bốn vương, dùng cái này để hoàn lại nợ nần Trịnh gia thiếu nợ bốn vương, mà bốn vương, sẽ cho người một cơ hội kéo dài hương khói.”

Yết hầu Trịnh Phú bồng nhúc nhích một cái, trừng mắt Thẩm Ngạo nói: “Xin điện hạ nói rõ hơn một ít.”

Ánh mắt Thẩm Ngạo rơi vào trên tay Trịnh Phú, hai tay Trịnh Phú đang run nhẹ, ngay cả bờ môi cũng bắt đầu không ngừng run rẩy.

Hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Trịnh Sảng đã cắt đứt liên hệ cùng Trịnh gia, cho nên, theo như luật mà nói, Trịnh gia bị diệt tộc, Trịnh Sảng có thể sống, cũng có thể chết, xuất sổ sách ra, bốn vương đưa cho hắn trăm mẫu ruộng tốt, một chỗ nhà ở, từ nay về sau, sinh tử vinh nhục của hắn, không hề liên quan gì đến bốn vương, nếu người kiên quyết không cầm ra, cũng chỉ có thể cùng người đến hoàng tuyền thôi.”

Hai tay Thẩm Ngạo đặt lên trên bàn, khẽ mỉm cười, tiếp tục nói: “Chính người tự định giá đi, đây là một cơ hội cuối cùng bốn vương đưa cho người, nếu người bỏ qua, bốn vương tuyệt đối không nhắc lại việc này cùng người.”

Trịnh Phú do dự một lát, cắn răng nói: “Ai biết điện hạ có thể thủ tín hay không?”

Thẩm Ngạo thản nhiên cười nói: “Người chỉ có thể tin tưởng bốn vương, còn nữa, Trịnh gia đã xong rồi, một tên Trịnh Sảng nho nhỏ, giết hắn hay không, một vốn một lời, bốn vương không có lợi, cũng không có chỗ xấu, nói càng khó nghe hơn một ít, cho dù bốn vương phải nhổ cỏ tận gốc, mặt hàng giống như Trịnh Sảng, còn không đang để làm dịch nhân của bốn vương.”

Lời Thẩm Ngạo nói rất không khách khí, lúc nói đến Trịnh Sảng, ngữ khí khinh miệt tới cực điểm, Trịnh Phú lúc này lại tin tưởng, một người như con sâu cái kiến trong mắt Bình Tây Vương, sống hay chết, căn bản không có khả năng tạo thành bất kỳ cái gì nguy hại đối với Bình Tây Vương.

Trịnh Phú cắn răng, nói: “Tốt, sổ sách kia, ta sẽ giao ra, chỉ mong điện hạ có thể giữ lời.”

Trịnh Phú lại là người dứt khoát, đã quyết định chủ ý, lập tức nói vị trí sổ sách cho Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo gọi một tiến sĩ tới, mệnh lệnh hắn dẫn người đi lấy.

Tiếp theo, liền nghiêm mặt, nói: “Bốn vương khâm mệnh đốc thúc Trịnh gia, người nắm giữ chuyện cơ yếu ở trong Trịnh gia, hôm nay trung thực thú nhận, hay là muốn bốn vương phái người đi thăm dò, tìm vật chứng?”

Kỳ thật, bản án Trịnh gia đã thành văn đã đóng thuyền, hiện tại đơn giản là làm cái chương trình mà thôi, Trịnh Phú đâu thể không biết? Thở dài một hơi, nói: “Tội thân nguyện ý nhận tội.”

Thẩm Ngạo hỏi liên tiếp mấy cái tội danh, Trịnh Phú thống khoái mà nhận hết, sau khi đồng ý, Thẩm Ngạo thoả mãn nói: “Như vậy, bốn vương còn chuyện muốn hỏi, tham dự thông đồng với địch, còn có người nào?”

Trịnh Phú nghiêm túc nghĩ nghĩ, nói ra một ít tính danh thương nhân Hoài Châu.

Thẩm Ngạo cười lạnh, nói: “Chỉ có những người này?”

Trịnh Phú đành phải nói toàn bộ ra, một bên, tiến sĩ vận dụng ngòi bút như bay, không dám chủ quan chút nào, phàm là tính danh vào bên trong cái bản cung này, chỉ sợ tánh mạng cũng đều sẽ chấm dứt.

Thẩm Ngạo vẫn chưa thỏa mãn, đột nhiên cười ha ha, nói: “Quả nhiên là người thông minh, như vậy, bốn vương còn muốn hỏi người, chuyện này, Lí Bang Ngạn có tham dự hay không?”

Trịnh Phú trầm mặc, lập tức lắc đầu, nói: “Như thế này, điện hạ muốn tiểu nhân can Lí Bang Ngạn, tiểu nhân tuân mệnh y theo điện hạ là được, nhưng sự tình thông đồng với địch, Lí Bang Ngạn cũng không trực tiếp tham dự.”

Hai chữ trực tiếp rất mấu chốt, Thẩm Ngạo bắt lấy những lời này, nói: “Nói như vậy, là gián tiếp tham dự?”

Trịnh Phú cười khổ, nói: “Lí Bang Ngạn là người nào? Đường đường Môn Hạ lệnh, quyền cao chức trọng, chỉ bằng vào lời khai tiểu nhân, Bình Tây Vương đã muốn đánh đổ hắn? Không trực tiếp tham dự, sẽ không có bằng chứng, không có bằng chứng, Bình Tây Vương lại có thể làm gì Lí Bang Ngạn?”

Thẩm Ngạo không khỏi cười rộ lên, nhếch miệng, đứng lên nói: “Người đâu, đưa hắn trở lại Trịnh gia, chờ chịu tội xét xử, không cần phải làm khó hắn.”

Trịnh Phú bị áp giải đi, Thẩm Ngạo ngồi ở đây trên chiếc ghế, vẫn không nhúc nhích, hần nhịu lông mày, giờ này khắc này, cũng không biết là hưng phấn hay là thất lạc.

Không bắt được nhược điểm của Lí Bang Ngạn, lại khiến cho hắn có phần cảm thấy bất ngờ, hôm nay, Lí Bang Ngạn đã muốn chủ chính hai năm, thời gian hai năm, nói nhiều thì không, nói thiếu thì cũng không ít, nhưng có một chuyện có thể khẳng định, chính là Triệu Cát đã có ý lại đối với hắn.

Đây là một loại cảm xúc rất kỳ quái, rõ ràng Triệu Cát cũng không có cái gì hảo cảm đối với Lí Bang Ngạn, chưa hẳn có nhiều ưa thích, nhưng nếu như không có các loại tội lớn như thông đồng với địch, mưu nghịch..., Triệu Cát không thể nào quyết định động thủ đối với Lí Bang Ngạn.

Đây cũng là một nhược điểm thật lớn của Triệu Cát, nói đến nói đi, Triệu Cát chỉ muốn làm một người thiên tử thái bình, để cho hắn không cần phải xử lý công văn, mỗi ngày có thể du dương Vạn Tuế Sơn, có thể ngâm thơ, có thể vẽ tranh, chỉ cần không phải sự tình triều chính, Triệu Cát đều có hào hứng.

Không thể không nói, Lí Bang Ngạn là người thông minh, tuy có ngàn vạn quan hệ cùng Trịnh gia, lại không hề để lại nhược điểm, Thẩm Ngạo tin tưởng lời Trịnh Phú nói, Trịnh gia không có căn cứ chính xác đả đảo Lí Bang Ngạn.

Thẩm Ngạo không khỏi cười khổ, đã như vậy, chỉ có thể dùng một loại xử lý khác giải quyết Tể tướng lẳng tử này.

Thẩm Ngạo gọi người lấy giấy và bút mực ra, cầm bút viết xuống một chữ trên giấy, lập tức thổi khô nét mực, gấp giấy, tiện tay nhặt một cái bao trên bàn xử án lên, gọi giáo úy tới, nói: “Đưa đến Lí gia, cho Lí Bang Ngạn xem.”

Đúng lúc này, ở phía sau, tiến sĩ đi ra ngoài điều tra sổ sách kia đã trở lại, mang về một cái rương tròn vện, Thẩm Ngạo hào hứng dạt dào mà vạch cái rương ra nhìn, bên trong là từng xấp từng xấp sổ sách.

Gia nghiệp Trịnh gia thật sự quá lớn, mà Trịnh Phú lại là người cẩn thận, chủ trì Trịnh gia sinh ý vài thập niên, kinh nghiệm già dặn, những sổ sách này đều được phân loại rõ ràng, một điểm mất trật tự cũng không có.

Thẩm Ngạo kêu mấy tiến sĩ cùng đi thanh lý, mất hết thời gian một ngày, cuối cùng có trình tự rõ ràng.

Sinh ý Trịnh gia phân bố tại Đại Giang nam bắc, nhất là tại Giang Bắc, càng lớn đến không tưởng nổi, trong đó, thương đội thì có hơn ba mươi chi, phân trú các nơi, những đồng này đều là thương đội đất liền, cùng Tây Hạ, Khiết Đan, Nữ Chân, Thổ Phồn, thậm chí là cực tây đại Thực, đều có vãng lai.

Kho hàng thì càng nhiều hơn, chừng hơn một trăm chỗ, cửa hàng tròn vện hơn một ngàn, đừng nói là Tô Hàng, Tuyên Châu, kinh đô và vùng lân cận, Đại Danh phủ, Tây Kinh, to như vậy, chính là Thục Trung cùng châu phủ tầm thường cũng có.

Trừ những thứ đó ra, còn có xương lựa phân bố ở Tô Hàng, hầm lò Tuyền Châu, gấm phùng Thục Trung, thậm chí còn có hai nơi chế tạo binh khí, đây chỉ là sinh ý vụng trộm, cũng rất cần mật.

820. Chương 755: Nhà Có Vợ Hiền(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 755: Nhà có vợ hiền(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Phải biết rằng, Đại Tổng cầm võ, có lẽ là tương đối nghiêm khắc, ngoại trừ các loại bội kiếm để làm vật trang trí, các vũ khí còn lại, một mực không được đeo, huống chi là một mình sản xuất binh khí, Trịnh gia dám mạo hiểm làm loại sinh ý nguy hiểm này, chỉ sợ có quan hệ đến nhu cầu cực lớn của người Nữ Chân bên kia đối với vật phẩm chế bằng sắt.

Khiến cho Thẩm Ngạo ngoài ý muốn nhất chính là, đội tàu Tuyền Châu Tứ Hải rõ ràng cũng thuộc về sản nghiệp Trịnh gia, lúc Thẩm Ngạo ở tại Tuyền Châu, quy mô đội thương thuyền Tứ Hải cũng không nhỏ, nghe nói đội thuyền lớn nhỏ có trên trăm, tại Tuyền Châu có bảy chỗ kho hàng, là một trong những đội tàu thực lực lớn nhất ngoại trừ quan thương cầu kết lúc đó.

Thẩm Ngạo còn từng triệu ông chủ bọn họ đến, thật sự là chưa từng nghĩ rằng, phía sau màn cái đội tàu Tứ Hải này lại là Trịnh gia.

Quy mô sinh Trịnh gia ý đặt ở đời sau, cũng tuyệt đối được cho là một tập đoàn rồi, nếu nói Thẩm gia coi như là cự phú, nhất là trà phùng, tửu phùng, sinh ý tuần san, rất là náo nhiệt, hiện ngân trên đỉnh đầu Thẩm gia cũng nhiều không kể xiết, nhưng cùng so sánh với Trịnh gia, coi như là tài lực tương đương, vẫn còn khuyết thiếu rất nhiều gốc rễ.

Hiện tại, Thẩm Ngạo thiếu nhất, chính là Trịnh gia trải rộng Đại Giang nam bắc này, cơ hồ bất luận cái phủ huyện gì cũng có bóng dáng Trịnh gia, có cái căn cơ này, chẳng những sinh ý Thẩm gia có thể được bù đắp, nhanh chóng mở rộng, hơn nữa, Thẩm Ngạo còn có một việc cấp bách, cần nhờ sinh ý Trịnh gia xử lý để có thể hoàn thành.

“Ra tay thế nào đây?” Thẩm Ngạo không khỏi cười khổ, nếu để cho hắn làm chút ít sinh ý, dùng tài trí của Thẩm Ngạo, đương nhiên không thành vấn đề, Thúy Nhã Sơn Trang chính là hắn dùng thủ đoạn tạo nên, nhưng để cho hắn tiến hành chải vuốt đem gia nghiệp lớn như Trịnh gia, Thẩm Ngạo cũng chỉ có cách giương mắt lên mà nhìn.

Đột nhiên, Thẩm Ngạo vỗ tay một cái, lẩm bẩm: “Đi về hỏi Xuân nhi.”

Đã có lối ra, Thẩm Ngạo không khỏi nở nụ cười, cái gọi là nhà có hiền thê, mọi sự không cầu người.

Trung Hoà năm thứ tư, đầu xuân tới sớm hơn chút ít, ngày tết còn chưa đi qua, sắc trời cũng đã biến thành ấm rồi, tuyết đọng trên nóc nhà đã dần dần bị hòa tan, thế cho nên, ngồi kia trời trong nắng ấm, từng nhà mái hiên còn tí tách đáp nước tuyết rơi xuống.

Bình Tây Vương đã đẩy tấu chương tới, trong nội cung ứng đối cực nhanh, lập tức ban bố ý chỉ.

“Hoàng đế viết: Trẫm được ân điển, lấy được ghế rồng, sớm đêm nơm nớp, như rơi vào trong thâm uyên cốc, vắn vô quần thần ở bên, đồng tâm nỗ lực, chung hưởng thái bình, chính là từ trước đến nay, có quốc thích không yên phận, trên lấn vua, dưới tàn sát dân chúng, Thái Nguyên dề sụp, sanh linh đồ thán, thiên tai thật sự quá tàn khốc.

Trẫm kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, tận tâm tận lực, cực kỳ chịu khó bỏ đi thú vui, để mà làm trong vất vả cực nhọc... Vương Tử phạm tội, giống như thứ dân, ngại gì quốc trượng? Trịnh gia làm việc không nghiêm, triều đình tất nhiên phải trị, dùng kỷ cương, tất nhiên phải làm đến nơi đến chốn, là hoàng thân, Trẫm không đành lòng gia tăng tội, nhưng tổ tông ta có hiến pháp rất nghiêm, Trẫm không dám xá tội...”

Thánh chỉ rơi vào tay Môn Hạ tỉnh, Lí Bang Ngạn trước kia một mực đứng ngồi không yên nhiều lần nhìn thánh chỉ, rốt cục cũng thở ra một hơi thật dài, mấy ngày trước đây, vẫn là cửa ải cuối năm, trong nội cung không lộ ra tin tức, cái năm này, hắn trôi qua thật sự không được tự nhiên, có thể nói là kinh hồn táng đảm, nhưng hôm nay, trong nội cung xét xử, cuối cùng lại để cho hắn thở dài một hơi.

Kỳ thật, từ nửa tháng trước kia, Lí Bang Ngạn liền dự liệu được, tể án Trịnh gia không liên lụy đến trên người mình, tất cả đều là từ một phong thư Bình Tây Vương gọi người đưa tới, trong thư chỉ có một chữ — cút!

Thấy được thư tín, Lí Bang Ngạn lại không hề cảm thấy tức giận, hoàn toàn khác biệt, hắn vuốt râu, nở nụ cười, đây là dấu hiệu tốt, nếu Bình Tây Vương thật sự là cảm được nhược điểm của mình, có thủ đoạn sửa trị mình, tuyệt đối không viết ra phong thư này, sợ dĩ ư doạ, chỉ là thật sự không tìm được tội lỗi, đành phải đưa ra hạ sách này mà thôi.

Lí Bang Ngạn lúc này liền viết một phong thư trả lời, trong đó nói, thư tín Bình Tây Vương điện hạ đưa tới, ta đã thu được, hạ quan xem thư xong, về sau liền xem xét ý giữ gìn của điện hạ, chỉ là, ta không dám quên quốc, há có thể đi? Kính xin Bình Tây Vương điện hạ chớ trách vâng vâng....

Cái này là da mặt của Lí lăng tử, da mặt không dày, đã sớm tức giận mà chạy, đây cũng là đảm lượng của Lí Bang Ngạn, không có cái đảm lượng này, còn dám ra đây làm quan sao? Gian khổ học tập mười năm, ba mươi năm quan trường, thật vất vả đến địa vị giờ này ngày này, Lí Bang Ngạn há có thể đơn giản buông tay?

Chỉ cần hắn không bị bắt giữ, không về hưu, hắn vẫn là Môn Hạ lệnh, trừ phi bị người ta biết mình mưu nghịch, thông đồng với địch, bằng không, ai cũng không dao động được hắn.

Mặc dù biết thời cuộc còn nằm trong dự đoán, nhưng những ngày qua, Lí Bang Ngạn vẫn phải lau một mồ hôi quanh người, hôm nay bên trong cung đưa ra kết quả xét xử, bên trong chỉ đề cập Trịnh gia, không nói về Lí Bang Ngạn hắn nữa chữ, Lí Bang Ngạn mới thở phào một cái, ôm thánh chỉ, phát ngốc trong chốc lát, liền thu thập mọi thứ, nói với Sách lệnh sử bên người: “Tại đây, các người tạm thời nhìn xem, lão phu muốn vào cung một chuyến.”

Theo đạo lý, hiện tại mười lăm tháng giêng còn chưa đi qua, phía dưới tình hình chung, không được đi vào cung, nhưng lúc này, Lí Bang Ngạn thật sự rất vội vàng, cứ tìm được một chút thánh ý rồi nói sau.

Hôm nay, Lí Bang Ngạn thật sự có chút tượng chim sợ cành cong, Bình Tây Vương bên kia thẩm tra tội chứng Trịnh gia, về sau liền đưa một đạo tấu chương lên, từ đó về sau, lại không có động tĩnh gì, càng không có động tĩnh, lại càng làm Lí Bang Ngạn tâm kinh nhục khiêu (run rẩy sợ hãi), sợ họ Thẩm kia lại dùng cái gì đó xấu xa.

Hôm nay, Lí Bang Ngạn đã không lớn mạnh bằng lúc trước, nói khó nghe một chút, chính là chút ít môn sinh cổ lại, cũng không hề vắng lai cùng hắn, lễ mừng năm mới năm nay, bá thiếp chỉ có hơn bốn mươi, đến cả một viên ngoại lang nho nhỏ, chỉ sợ cũng chưa chắc khó coi đến thế này, cho nên, không thăm dò rõ ràng suy nghĩ hiện tại của Triệu Cát, hắn thật sự rất lo lắng.

Ngồi trên cỗ kiệu, Lí Bang Ngạn có chút lay động theo kiệu phu đi đi lại lại, phía trong trong lòng còn đang suy nghĩ nội dung phần ý chỉ kia, phần ý chỉ này, chỉ có thể dùng đặng đặng sát khí để hình dung, Trịnh gia lúc này đây xem như triệt để bại, diệt tộc là tội lớn, xét nhà đã vô cùng cấp bách, chỉ cần ý chỉ từ Môn Hạ tỉnh chảy ra, lập tức chính là gió tanh mưa máu.

Loại cảm giác mưa gió sắp đến này, lại khiến cho Lí Bang Ngạn có một loại cảm giác thổ tử hô bi, vuốt râu, thở dài một hơi, trong lòng lại sinh ra một chút không cam lòng, các triều đại đổi thay, người làm thủ phụ, người nào không phải là như cá gặp nước?

Cho dù sau lưng chưa hẳn có thể kiếm được kết cục tốt, nhưng thực sự không hề uất ức như hẳn, nếu như trong triều không có Bình Tây Vương, sao có thể bị người bức đến cái nước này?

Trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đến cửa cung bên này, liền gọi người thông báo.

821. Chương 756: Thăm Dò

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 756: Thăm dò

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tâm tư Triệu Cát gần đây còn chưa thoát khỏi không khí ngày tết, tuy thời điểm ngày tết nhiều quy củ, nhưng ít nhất cũng không cần lại để ý tới cái gia sự Trịnh gia oanh oanh liệt liệt kia nữa rồi, trốn vào trong cung, ban phát ý chỉ ra ngoài, sự tình còn lại, hẳn đã không muốn xen vào nữa.

Chỉ là, Trịnh phi bị đánh vào lãnh cung, cái này tuy là thái hậu quyết định, nhưng trong lòng Triệu Cát cũng biết, Trịnh gia huyền não ra chuyện lớn như vậy, chính như trong thánh chỉ đã nói, tuy là hoàng thân, không đành lòng gia tăng tội, nhưng tổ tông có quy chế rất nghiêm, không dám xá tội.

Nếu như chuyện này nói lý ra rồi âm thầm báo đến, Triệu Cát hơn phân nửa cũng sẽ che che lấp lấp để trôi qua, tìm cái lý do từ từ thoáng thu thập một tý, loại sự tình diệt tộc này, hẳn là không hạ được quyết tâm, trách thì trách sự tình tại đây là vạch trần trong ở ngự thất, trước mặt vua và dân, cả phố phường cũng cực kỳ chú ý, lúc ngự thất lại có nhiều ánh mắt như vậy trông thấy, Trịnh gia bị tội, hiện tại, quả là làm người nghe kinh sợ, không xét nhà diệt tộc, hướng người trong thiên hạ bàn giao như thế nào đây?

Triệu Cát mới đầu còn có chút lưu luyến không rời đối với Trịnh phi, dần dần, liền đem tâm tư đặt ở trên người Thẩm Tuấn, Thiên gia gần đây ôm cháu không ôm con.

Đối với nhi tử, luôn luôn là đốc xúc quản giáo rất nghiêm, nhưng đợi cho lớn tuổi, tâm tư hoàng đế thường thường sẽ mềm nhũn ra, chứng kiến đứa cháu đáng yêu, dĩ nhiên là hận không thể ngày đêm ôm đến trước gối vui đùa.

Hết lần này tới lần khác, quy củ Đại Tổng rất là hà khắc, con nối dõi của các hoàng tử, ngoại trừ lúc ngày tết dẫn vào trong cung, đại đa số thời điểm, đều là không cho phép vào cung, ngẫu nhiên tâm huyết hoàng đế dâng trào, thoáng triệu kiến một tý, cũng chỉ là nhìn mấy cái mặt cháu một lúc, rồi tự tán đi.

Thời gian ở chung rất ít, tự nhiên cũng không có gì cưng chiều, huống chi con cháu Triệu Cát thật sự quá nhiều, cái tâm tư này cũng dần dần phai nhạt.

Hết lần này tới lần khác, đứa trẻ sinh ra trong cung này, hôm nay ngày đêm nằm trên gối Triệu Cát, đứa nhỏ này vẫn còn có huyết mạch Triệu Cát hẳn, Ninh An trong suy nghĩ Triệu Cát, cũng rất được sủng ái, hơn nữa, Thẩm Tuấn không phải hoàng tôn, quy củ trong nội cung không cần cấm kỵ, Triệu Cát muốn cho hẳn ở trong cung, cũng không ai có thể nói gì.

Kỳ thật, cũng có người muốn nói xấu, nhưng không ai nói, không phải sợ hoàng đế giận, hoàng đế rất dễ chọc, nhưng Bình Tây Vương bên kia thật sự là nhân vật phạm huy kiêu kị, người ta bây giờ còn đang đẳng đẳng sát khí tìm kiếm dư đảng Trịnh gia khắp nơi, người tiến lên như thiêu thân lao đầu vào lửa, không phải là muốn chết sao?

Kết quả, việc này tựa như chưa từng phát sinh qua, Triệu Cát ôm ngoại tôn của hẳn, đi dạo trong nội cung, gia đình Bình Tây Vương bên ngoài lại muốn đón tiếp đứa trẻ trở về, tỏ vẻ ý tứ vài câu, trong nội cung không thềm nhìn, đủ loại quan lại cũng giả câm vờ điếc.

Mỗi ngày, cứ đến lúc này, đều là thời gian Thẩm Tuấn nghỉ ngơi, Triệu Cát lại bảo vú em ôm Thẩm Tuấn đi ngủ, sau mới có thời gian của mình, đồng thời cầm Thúy Nhã Xã San mới nhất đến xem, xem tuần san đã thành thói quen của hắn, hôm nay không đổi được rồi.

Huống chi, thứ này có chút thú vị, đã có cuộc sống phổ phướng, lại có câu chuyện đặc sắc, hết bài này đến bài khác, ngẫu nhiên cũng sẽ có một chút chính, lấy ra làm chuyện chê cười, xem xét cũng có thể giết thời gian.

Huống chi Triệu Cát cũng là người yêu thi từ, mỗi một san đều có một chuyên mục đặc biệt, in thơ văn nhân tài tử Đại Giang nam bắc gần đây ra, các tài tử làm thi từ, chỉ hận không thể lập tức gọi khắp thiên hạ người biết rõ, tri âm khó kiếm, buồn rầu tới cực điểm, Thúy Nhã Xã San có thể đăng thi từ bọn hắn, thật sự là một sự tình làm rạng rỡ tổ tông, cho nên, lúc này đời đương nhiên đừng nghĩ cái gì nhuận bút.

Về phần Thúy Nhã Nhã San, bởi vì tại Tô Hàng, Tuyền Châu, Tây Kinh, Biện Kinh đều có trú điểm, cho nên tin tức truyền cũng nhanh, có tiểu nhị chuyên môn liên hệ cùng tài tử nổi danh các nơi, có tân tác giả, lập tức đưa đến Biện Kinh, do nhân gian bình luận chọn tuyển, lại đăng ra, kể từ đó, lại để cho Thúy Nhã Nhã San hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người.

Triệu Cát yêu thích nhất, chính là chuyên mục thi từ, lúc trước, tuy cũng cùng đám đại thần làm thơ, nhưng phần lớn là công văn, ai có hào hứng cân nhắc cái này?

Trình độ này, kỳ thật cũng không cao, tài tử lại bất đồng, loại người này, gia cảnh giàu có, rảnh rỗi lên thuyền ngắm cảnh, xem hoa trong sương mù, tâm cảnh tự nhiên bất đồng, có thể ngẫu nhiên làm vài câu từ ngữ tuyệt diệu, làm cho người gõ nhịp trầm trồ khen ngợi, say mê trong đó, không thể tự thoát ra được, cho nên đối với cái Thúy Nhã Nhã San này, Triệu Cát luôn muốn ngừng mà không được.

Ngồi chơi trong chốc lát, nhìn cái thi từ này, Triệu Cát hôm nay lại có vẻ có chút không thú vị, thi từ không có màu mè gì, chỉ là, nói trở lại, cái này cũng là bởi vì tầm mắt Triệu Cát rất cao, phạm là thi từ có thể vào tuyển Thúy Nhã Nhã San, trình độ đều là không thấp, trong mắt người thường, đã là cao không thể chạm rồi

Chỉ là, Triệu Cát bất kể là chữ viết vẽ tranh hay thi từ, đều có ít tạo nghệ, sau khi xem xong, trong lòng liền rầu rĩ không vui, liền suy nghĩ, Thẩm Ngạc tên kia đã lâu không làm thi từ rồi, có nên gọi hắn ghi một thủ ra hay không?

Lập tức lại lắc đầu, nghĩ: “Mà thôi, hắn kê biên tài sản Trịnh gia, chắc hắn cũng đủ bề bộn, thật vất vả mới đến ngày tết, cứ để cho hắn nghỉ một chút đi.”

Đang lúc miên man suy nghĩ, bên ngoài có nội thị nói: “Bệ hạ, Môn Hạ lệnh Lí Bang Ngạn yết kiến.”

Triệu Cát buông Thúy Nhã Nhã San, thoáng trầm mặc một tít, nói: “Ừm, Trẫm biết rồi.” Lại do dự một chút, mới nói: “Để cho hắn yết kiến.”

Một phút đồng hồ sau, từ Chính Đức môn chạy tới Văn Cảnh các, Lí Bang Ngạn hướng Triệu Cát hành lễ,

Cái này là vấn đề hướng đi chính trị, đối với Đại Minh mà nói, đừng nói là tất cả phiên quốc, chính là đủ loại quan lại, cũng có thể giám thị.

Nhưng tại Đại Tống, chính là phải chú ý ngồi cùng sĩ Đại Phu trị thiên hạ, những sĩ Đại Phu này đã hoàn toàn xông vào chính trị, kinh tế Đại Tống, thế lực khổng lồ, ngoại trừ hoàng đế, cũng không có bất kỳ thế lực có thể chống lại.

Cho nên, tại Đại Tống, cái gọi là đấu tranh chính trị, nhân vật chính vĩnh viễn đều là sĩ Đại Phu, nhưng tại Minh triều, sĩ Đại Phu hiển nhiên phải thân kinh bách chiến hơn nhiều lắm, bọn hán đầu cùng với thái giám, tranh giành đảng, ngẫu nhiên còn phải đấu cùng đồng liêu, hiển nhiên là bận rộn hơn nhiều lắm.

Cái này là chính trị, loại vật này, không thể lộ ra ngoài ánh sáng, cho dù chỉ nhằm vào Nữ Chân, cũng không thể giống trông khua chiền làm ra, một khi làm ra, tất nhiên sẽ có người phản đối, dư luận giới thượng lưu hành một câu đơn giản nhất, là lão nhân gia thánh nhân, ông ta nói, chỉ cần tu thân yêu dân, là được vô địch thiên hạ.

Về phần những thứ thủ đoạn làm đặc vụ kia, quả thực chính là bỏ đường chính cầu đường dài.

Chính như Hoa Sơn Kiếm Tông và Khí Tông, tất cả mọi người Luyện Khí, nếu hoàng đế nhảy ra, nói thanh kiếm đặc vụ này tốt, không phải không thể bị người mắng như máu chó xối đầu, nói không chừng, thời điểm viết lịch sử, sẽ thuận tiện mặc cho người cái câu chuyện hài, đây là gần đây thứ không thể tưởng tượng, đối với Triệu Cát luôn truy cầu phong hũ dự đại.

Cho nên, Thẩm Ngạo dùng danh nghĩa Thẩm gia kinh doanh thành lập cơ cấu đặc vụ, dưới tình huống Triệu Cát biết rõ sự uy hiếp của người Nữ Chân, sẽ không biết phản đối, nhưng dưới áp lực dư luận giới thượng lưu trong triều, cũng sẽ không cho phép, càng sẽ không để cho Thẩm Ngạo giao cái cơ cấu ra này, để cho triều đình đến thu xếp.

Triệu Cát nghe qua, về sau, quả nhiên chỉ cười một tiếng, nói: “Những lời này, người không cần nói cùng Trẫm, đã như vậy, cái sinh ý Trịnh gia này, người liền chiếu cố nó, trong lòng có một thái độ đúng là tốt rồi.”

Triệu Cát ngầm đồng ý, ít nhất cũng có một người bảo đảm, để cho Thẩm Ngạo thành lập cái cơ cấu đặc thù này.

Thẩm Ngạo biết rõ, Triệu Cát không muốn xâm nhập sự tình phạm huy kiêu kỳ cùng mình, liền cười rộ lên, nói: “Bệ hạ, vi thần lúc này đây vào cung, là muốn thuận đường thăm Tuấn nhi, Tuấn nhi có ở đây hay không?”

Triệu Cát phảng phất đã thành người giám hộ cho Thẩm Tuấn, nói: “Hắn đã ngủ, có cái gì đẹp mắt sao?” Hắn lập tức vừa cười nói: “Qua hai ngày nữa, Trẫm bảo người ta ôm hắn trở về trong Vương phủ ở mấy ngày, đến lúc đó, người cứ tự nhiên, sự tình Trịnh gia, Trẫm đã ban bố ý chỉ, qua mười lăm, có lẽ là do người tới xử trí, ai, quốc sự nhiều cái khó.”

Hắn đột nhiên phát ra cảm thán như vậy, lại khiến cho Thẩm Ngạo có chút không mò được ý nghĩ, trong lòng nghĩ, quốc sự nhiều gian khó là thật sự, nhưng người khó ở nơi nào?

Tuy trong lòng oán thầm, nhưng khi nhìn sắc mặt Triệu Cát gần đây không tốt lắm, nhân tiện nói: “Bệ hạ phải chú ý thân thể nhiều hơn mới được, vi thần được bệ hạ giữ gìn, thực sự hi vọng bệ hạ có thể thọ cùng trời đất mới tốt.”

Lời nói này có chút phạm huy, nhưng Thẩm Ngạo nói ra, liền có ý tứ hàm xúc quan tâm rồi, Triệu Cát không khỏi thở dài, nói: “Trẫm cũng hiểu được, thân thể gần đây có chút khó chịu, triệu thái y hỏi qua, thái y nói, cũng không có chứng bệnh gì, có thể thấy được, Trẫm thật sự già rồi, Trẫm nhớ rõ, thời điểm mấy năm trước nhận thức người, khi đó, thân thể rất khỏe mạnh, lúc này mới vài năm trôi qua.”

Thẩm Ngạo yên lặng gật đầu, trong lòng cũng có chút ảm đạm, ngồi cùng Triệu Cát, nói lời nói trong chỗ lát, Triệu Cát dần dần nhiều hơn vài phần cười vui, nói: “Có rãnh rồi thì đi chỗ thái hậu cũng tốt, tuổi tác thái hậu lớn rồi, mấy ngày trước đây còn nói người không đi yết kiến nữa, không được xa lạ.”

Thẩm Ngạo đáp ứng, cáo từ đi ra ngoài, đi về phía hậu cung gặp thái hậu.

Tâm tình thái hậu mấy ngày gần đây tốt hơn nhiều lắm, thoáng cái bỏ Trịnh phi, trong hậu cung này cũng thoáng cái thấy được thủ đoạn của thái hậu, nịnh bợ càng nhiều, thấy Thẩm Ngạo, thái hậu liền cười nói: “Sự tình Trịnh gia đã xử trí xong chưa?”

Thẩm Ngạo mỉm cười nói: “Còn kém một bước cuối cùng, chắc hẳn không có đường rẽ gì.”

Thái hậu gật gật đầu, nói: “Rất tốt, người ở bên ngoài triều làm việc, ai gia rất yên tâm, chỉ là, nha đầu Tấn vương gia, người cũng không thể kéo dài, lúc ấy nói là Tím Hành tuổi còn nhỏ, hiện tại ai gia lại nghĩ đến, nếu không gả ra ngoài, sẽ thành gái lơ thì rồi, nhanh đặt sính lễ đi, không được chậm trễ.”

Thẩm Ngạo đúng là đợi những lời này, miệng liền đáp ứng.

825. Chương 759: Xây Dựng(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 759: Xây dựng(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Từ trong nội cung trở lại Vương phủ, Thẩm Ngạo xuống ngựa, liền chứng kiến bên ngoài Vương phủ này có rất nhiều người vây quanh, đều là muốn gặp Bình Tây Vương.

Hôm nay Thẩm Ngạo chính là mặc thường phục, cho nên chưa hẳn có mấy người nhận biết, hắn thông dong mà đi sát vào, chứng kiến Lưu Thắng bị hai mươi mấy người người vây quanh.

Người này nói: “Vô luận như thế nào, cũng xin Vương gia gặp mặt chúng ta một lần.”

Người khác nói: “Cầu lão gia khai ân.”

Thẩm Ngạo không khỏi vui vẻ, Lưu Thắng lúc nào cũng thành lão gia rồi? Chỉ là, nghe những người này, vừa sợ lại xin tha, liền đẩy mọi người dịch sang, lách vào trong, Lưu Thắng thấy Thẩm Ngạo, lập tức mừng rỡ, nói: “Điện hạ tới rất vừa vặn, những người này nhất định phải yết kiến ngài, ta nói điện hạ không ở đây, bọn hắn không tin, nhất định phải đi vào.”

Hai chữ điện hạ từ trong miệng Lưu Thắng bật thốt ra, ánh mắt của hơn hai mươi người khuôn đúc thương nhân kia đều rơi vào trên người Thẩm Ngạo, lập tức lại bắt đầu vây xung quanh Thẩm Ngạo, cùng một chỗ quỳ rạp xuống đất, nói: “Điện hạ, xin ngài cho ta mạng sống!”

Thẩm Ngạo gần đây giết người như ngóe, có người cầu hắn mạng sống, thật là sự tình hiếm có.

Lúc này, sắc trời đã đến giữa trưa, trời trong nắng ấm, ánh mặt trời bắn ra bốn phía, nhưng thời tiết còn mang theo vài phần hàn ý, Thẩm Ngạo ăn mặc áo xuân, lúc cưỡi ngựa đã có chút không chịu đựng nổi.

Hắn không khỏi lên tiếng nói: “Nói chuyện tại bên ngoài làm sao được? Tiến vào phủ rồi nói sau.” Dứt lời, liền dẫn đầu đi vào, tới trước hậu trạch, liền mặc thêm một kiện áo đạo cổ tròn, Vân Vân buộc cúc áo lên cho hắn, nói: “Vừa mới trở về, không yên ổn ở trong hậu viện uống trà, lại xảy ra chuyện gì sao?”

Thẩm Ngạo nói: “Có khách nhân đến, bái kiến khách trước rồi nói sau.”

Mặc xong quần áo, Thẩm Ngạo chuẩn bị đi ra ngoài, Vân Vân lại kéo hắn, oán trách nói: “Phong trần mệt mỏi, gặp người như thế nào? Ta gọi người mang nước rửa mặt đến.”

Dứt lời, liền đi gọi tiểu tỳ bưng nước ấm đến, Thẩm Ngạo rửa mặt, lau sạch sẽ, lộ ra dáng tươi cười về hướng Vân Vân, nói: “Hiện tại có thể gặp người chưa?”

Vân Vân nói: “Đi sớm về sớm nhé.”

Thẩm Ngạo trở lại tiền điện, hơn hai mươi thương nhân như đứng đông lửa, như ngồi đồng than, chuyên đợi Thẩm Ngạo tiến đến, đám nô bộc bọn họ đã đưa chén trà nhỏ lên, nhưng những người này vẫn không nhúc nhích, vừa thấy Thẩm Ngạo đến, ào ào đứng lên, lại nói: “Điện hạ...”

Thẩm Ngạo khoát tay áo, không đếm xỉa tới, nói: “Ngồi xuống mà nói, các người là ai? Tại sao phải gặp bốn vương?”

Một người lão giả tóc trắng bạc phơ trong đó khẽ run run mà đứng, không chịu ngồi xuống đi, chấp tay nói: “Lão hủ là người Hoài Châu, làm chút ít sinh ý...”

Thẩm Ngạo lập tức hiểu thân phận cùng ý đồ đến của đối phương, lúc này đây, sự tình Trịnh gia liên lụy rất rộng, thương nhân Hoài Châu, dù là một người cũng đừng nghĩ đến việc chạy trốn, Trịnh gia bị xét nhà diệt tộc, bọn hắn cũng đừng nghĩ mình sẽ có cái gì tốt.

Hôm nay, sự việc đã bại lộ, chỉ chờ triều đình xét xử, theo như ý tứ Thẩm Ngạo, đương nhiên là một mẻ hốt gọn, không thể tưởng được, những người Hoài Châu này cũng biết lợi hại, hiện tại gặp phải quan tài, chỉ sợ đã cuống quýt hối hận rồi, liền ào ào đến công đường xin tha.

Thẩm Ngạo nghiêm sắc mặt, nói: “Thì ra là các người?”

Lão giả xấu hổ, nói: “Chúng ta mang đến một ít lễ vật cho điện hạ, kính xin điện hạ xin vui lòng nhận cho.”

Thẩm Ngạo cười lạnh, nói: “Lễ vật thì thôi, các người biết rõ các người phạm tội gì không?”

Một thương nhân khác nói: “Đúng là vì biết rõ nghiệp chướng nặng nề, mới khẩn cầu điện hạ giơ cao đánh khẽ, điện hạ yên tâm, chúng ta đã gom góp một ít...”

Thẩm Ngạo lại là cười lạnh nói: “Cái này thì không cần, mời các người trở về đi, bốn vương không có hào hứng muốn lễ vật của các người, làm như thế nào sẽ đến thế nào đó.” Dứt lời, ngáp một cái, đứng lên nói: “Tiễn khách.”

Những thương nhân này sợ tới mức run rẩy, Lưu Thắng liền mang người đến đuổi đám thương nhân này đi.

Đuổi toàn bộ người đi rồi, Lưu Thắng mới trở về phục mệnh, Thẩm Ngạo nói với Lưu Thắng: “Sau này, nếu loại con ruồi này đến, trực tiếp đuổi đi là được, nếu dám ở cửa phủ bên này khóc lóc làm loạn, lập tức để cho hộ vệ đàn áp.”

Lưu Thắng đáp ứng, nói: “Điện hạ, thôn trang người muốn, đã chuẩn bị đầy đủ rồi, ngay tại ngoại ô, cách đây mười lăm dặm, chỗ đó có một tiểu trấn, gọi Quách gia trang, Quách gia cũng là thế gia vọng tộc, chỉ là, về sau không biết như thế nào mà phạm vào tội, bị bắt giữ xử lý rồi,

cái tòa nhà này chào hàng đi ra, chiếm diện tích không nhỏ, khoảng chừng nhiều hơn mấy trăm mẫu, phòng ốc hơn bảy mươi tòa nhà, tiểu nhân đã san bằng hoa viên, sửa làm sân vật, cửa mặt cũng đổi một chút, trừ những việc đó ra, tường vây đã xây cao thêm nửa trượng, nhân thủ điện hạ chiêu mộ, hôm nay cũng đã an trí đi vào, hiện tại có thể bắt đầu tiến hành thao luyện.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói: “Hiện tại chiêu mộ được bao nhiêu người rồi?”

Lưu Thắng nói: “Sự tình chiêu mộ là do Trần Tế Trần tiên sinh phụ trách, chỉ là, thời điểm trong đêm ngày hôm qua, tiểu nhân đến chỗ nhà bếp kiểm rượu và thức ăn, gặp hắn, nghe hắn nói hôm nay đã có hơn một ngàn người, ngoại trừ năm mươi giáo úy từ học đường dạy võ phân phối đến làm nông cốt, còn lại đều là lưu dân từ Trắc trấn bên kia tới, tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, đều nhận biết mấy chữ, cũng chịu hiệu lực vì điện hạ.”

Thẩm Ngạo chấp tay sau lưng, nghĩ nghĩ, nói: “Hơn một ngàn người, tạm thời cũng đã là đủ rồi, chỉ là, chiêu mộ không cần phải dừng, bốn vương nuôi dưỡng được bọn hắn, chỉ là, nên sàng lọc vẫn phải sàng lọc, nhiệm vụ hàng đầu đúng là biết chữ, tiếp theo là thân thể cường tráng, thà ít còn hơn ấu.”

Lưu Thắng nói: “Trần tiên sinh xưa nay làm việc cẩn thận tỉ mỉ, cái này cũng không phải khó, chỉ là, nhiều người há miệng như vậy, mỗi tháng còn phải cho vay tháng năm quan, hơn nữa còn bao ăn ngủ, chỉ sợ một tháng còn phải lãng phí ngoài nghìn quan, những thứ này đều là chi từ trong phủ ra sao?”

Năm quan tiền tiêu vật hàng tháng, tại thành Biện Kinh đã xem như lương cao rồi, người bình thường, một tháng có thể lợi nhuận một hai quan đã là không tệ, chính là tiểu lại Kinh Triệu phủ, trong một tháng, các loại thu vào cũng không quá đáng ba quan mà thôi.

Huống hồ người chiêu mộ, cũng đều là lưu dân, đối với bọn họ mà nói, lực hấp dẫn xác thực quá lớn, chỉ là, trong mắt Lưu Thắng, nuôi nhiều người như vậy, một năm tiêu dùng mười vạn quan, chính là núi vàng núi bạc, chỉ sợ cũng không đủ.

Nhưng Thẩm Ngạo lại không nghĩ như vậy, không chỉ nói mấy đồng tiền các này, chính là trở mình gấp 10 lần, hấn cũng ăn được, huống chi tương lai, những người này đều nhét vào phía trong các thương đội, cửa hàng, đội tàu, những sinh ý này, đều là hoạt động lợi nhuận, chút tiền công ấy, kỳ thật đều là tiểu tiết.

Thẩm Ngạo thần nhiên cười nói: “Tạm thời lấy từ trong Vương phủ ra trước, không phải sợ dùng tiền, hiện tại là lúc thao luyện, cung cấp nuôi dưỡng cho bốn vương, cơm canh bình thường không cầu tinh mỹ, nhưng gà vịt thịt cá không thể thiếu, liền đưa thức ăn từ trong Vương phủ đến, bình thường người trong vương phủ ăn cái gì, bọn hấn liền ăn cái đó.”

Thẩm Ngạo đối xử với hạ nhân coi như không tệ, có lẽ là nguyên nhân do hấn từng làm hạ nhân tại phủ Kỳ Quốc công, cũng biết rõ thống khổ khi một tháng không dính thức ăn mặn.

Cho nên, tiền tiêu vật hàng tháng cùng tiền thưởng bình thường, tuy chưa hấn nhiều hơn so với Vương phủ khác, nhưng thức ăn lại vô cùng tốt, đại khái có thể làm được việc bỗng nhiên hằng tháng đều có thịt ăn, ở thời đại này, đã xem như cực kỳ khó được rồi, chính là tiểu địa chủ tại địa phương nghèo khổ một ít, cũng chưa chắc có thể có thức ăn này.

Lưu Thắng là đại quản gia trong ngoài Vương phủ, nghe được Thẩm Ngạo ‘hào phóng’ như vậy, lòng đang nhỏ máu, không khỏi suy nghĩ, Bình Tây Vương quả nhiên là tên phá sản, tiền như vậy chỉ ra ngoài, ngay con mắt cũng không nháy một lần, đành phải nói: “Biết rồi.”

826. Chương 759: Xây Dựng(2)

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 759: Xây dựng(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo liền cười vỗ vỗ vai Lưu Thắng, nói: “Yên tâm đi, Vương phủ có núi vàng núi bạc, chút tiền ấy vẫn hao phí được, cuộc sống hàng ngày ở phía trong cái Quách gia trang kia liền để người làm, nếu người bạn không chịu nổi, có thể đề bạt mấy tên chủ sự trong phủ đi ra, sự tình Quách gia trang phải tận tâm đi chăm sóc, không thể xảy ra sai sót.”

Lưu Thắng là người từ trong Kỳ Quốc công phủ đi ra, một mực được Thẩm Ngạo tín nhiệm, lúc này trong lòng ấm áp, nói: “Điện hạ yên tâm.”

Thẩm Ngạo không khỏi cười ha ha, cười nói: “Ta đi tìm Trần tiên sinh, Trần tiên sinh còn ở trong phủ không?”

Lưu Thắng nói: “Vừa rồi vẫn còn, nhưng hấn vừa kêu bên kia lập tức chuẩn bị tốt xe ngựa, bảo là muốn cuốn chăn nệm, mang theo một ít dụng cụ, đi đến Quách gia trang bên kia.”

Thẩm Ngạo nói: “Ta đưa qua cho hấn, thuận đường nhìn xem Quách gia trang bên kia thế nào.”

Lưu Thắng nói: “Ta sẽ đi trước thông báo một tiếng, tránh để Trần tiên sinh đi trước.”

Thẩm Ngạo cùng Trần Tế hội hợp tại chỗ người gác cổng bên này, Trần Tế ở trong phủ xem như nửa mời khách, bất kể nói thế nào, đeo mũ sư trưởng Bình Tây Vương, lẫn lộn trong Vương phủ có lẽ là rất thoải mái.

Nhưng xưa nay, hắn không có chuyện gì làm, ngoại trừ ngẫu nhiên viết chữ vẽ tranh, đại đa số thời điểm, chính là đọc sách hoặc là suy nghĩ một số việc, người bề bộn dễ dàng già đi, suy nghĩ nhiều công việc, cũng không tuổi trẻ đi nơi nào, tuy đang lúc tráng niên, mới trên dưới bốn mươi, hai tóc mai Trần Tế cũng đã sinh ra rất nhiều tóc trắng rồi.

Thấy Thẩm Ngạo, khẽ mỉm cười, gật đầu, Thẩm Ngạo đi đến hành lễ, Trần Tế không chút khách khí nhận lấy, lập tức nói: “Vốn là ở tại Kỳ Quốc công phủ, về sau lại đưa đến Vương phủ này, ở nhiều năm như vậy, chưa bao giờ đi ra khỏi Biện Kinh, hôm nay phải đi đến Quách gia trang ở, trong lòng cũng có chút ít không nỡ.”

Thẩm Ngạo kính cẩn hữu lễ, nói: “Làm phiên ân sư, sự tình Quách gia trang, người khác trông coi, đệ tử không yên lòng, chỉ có cách mời ân sư đi ra chủ trì, có ân sư giám sát, đệ tử bên này cũng yên lòng.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, lên xe ngựa, Trần Tế đóng tròn mắt, trầm mặc một hồi, đợi xe bắt đầu động, mới mở đôi mắt ra một đường, dùng thanh âm trầm thấp nói: “Trong nội cung biết rõ chuyện này chưa?”

Thẩm Ngạo gật đầu nói: “Đã biết.”

Trần Tế thở dài một hơi, nói: “Biết là tốt rồi, bắt đầu làm sẽ không có lo lắng, loại sự tình này nói tốt cũng tốt, nói xấu cũng xấu, thảo luận hướng tốt, đây là lo âu vì nước, nếu suy nghĩ về hướng chỗ hỏng, thì phải là có mưu đồ khác.

Các triều đại đổi thay, người ngã tại chỗ này không ít, hiện tại người dưới một người trên vạn người, càng nên cẩn thận từng li từng tí, cẩn thận, cẩn thận.”

Thẩm Ngạo đương nhiên biết rõ Trần Tế lo lắng về điều gì, nhưng chuyện này hắn không thể không đi làm, trước mắt, đối thủ của hắn quá nhiều, nếu muốn làm được việc đứng mãi không ngã, tùy thời không chế tốt cục diện, không có cái cơ cấu đặc vụ này là quả quyết không được.

Huống chi tương lai còn muốn rời phiên, thứ phiên quốc này, nếu không phải lúc nào cũng chú ý hướng đi của Vương Triều trung tâm, lúc chết cũng không biết chết như thế nào, đầu năm nay khắp nơi đều là người vô liêm sỉ đánh chó mù đường, qua sông đoạn cầu, trước đó người đã có một sự chuẩn bị, sớm muộn gì cũng sẽ biến thành con nhím.

Ở phía trong tâm tư Thẩm Ngạo, cái cơ cấu đặc vụ này, tổng cộng nên có ba thứ, một là theo thương đội, hướng đến con đường tơ lụa, tiến hành dò hỏi các quốc gia, trước mắt, quan trọng nhất, có lẽ là người Nữ Chân, nắm giữ các loại tình báo về vua và dân người Kim.

Thứ hai, chính là trú đóng ở trong cửa hàng cảnh nội Đại Tống, tất cả các lộ phủ, tùy thời hiểu rõ tin tức Đại Tống.

Về phần thứ ba, là thứ vô cùng quan trọng với Thẩm Ngạo, chính là, phái thám báo ra, lẫn vào tất cả các đội thuyền, để giám thị các quốc gia Nam Dương, các quốc gia Nam Dương mọc lên san sát như rừng, tuy có thủy sư Nam Dương trấn trụ, lại cũng chưa chắc có thể làm được không sơ hở tí nào.

Còn nữa, đội tàu khai thác phát hiện đảo nhỏ, đại lục mới, tự nhiên là của Thẩm gia, sớm biết chỗ đó, liên phái quan lại đến trú, thành lập thứ tự quân đội mới là vương đạo, nếu không thì sớm muộn gì cũng bị người làm cho lọt hố.

Cho nên, hơn một ngàn người này cũng chia làm ba doanh, một cái tên là đi dò xét, một cái tên là nước dò xét, cái còn lại kêu là gián điệp, phân biệt tiến hành thao luyện, hơn nữa còn căn cứ vào nhiệm vụ bố trí tương lai, để học tập các phương diện tri thức.

Những sự tình này, Trần Tế sớm đã sắp xếp xong xuôi, ví dụ như đi dò xét, hiện tại đã bắt đầu chỉ giáo một chút văn tự cùng khẩu ngữ Nữ Chân đơn giản, chưa hẳn muốn bọn hắn có thể thuần thực, nhưng phát âm đơn giản một chút, hay là có thể nghe hiểu được, đều phải đạt yêu cầu.

Ngoài ra, cũng phải tinh tường một ít phong tục đại sa mạc cùng Tây Vực, còn nữa, chính là thao luyện trên thể lực, còn có cả truyền đạt tin tức thế nào, liên hệ cùng người mình như thế nào vân vân....

Quy củ cũng đều thiết lập xuống dưới, tổng cộng là hơn ba mươi mục, yêu cầu tất cả mọi người học thuộc lòng, những thứ này tự nhiên là điều lệ chế độ, yêu cầu tuân thủ một cách nghiêm chỉnh, một khi xúc phạm, bên trong có thể dùng hình, phát ra tình trạng uy hiếp.

Ví dụ như phản bội, trong điều lệ đã có quy định chính xác, nhất định tru sát tam tộc, tuyệt không nương tay.

Đi đến con đường này, cầm tiền của Thẩm Ngạo, đương nhiên không phải để cho bọn họ sống phóng túng, quy củ chính là quy củ, đã viết ra là phải xử lý, đây là tôn chỉ của Thẩm Ngạo.

Về phần thân phận của những người này, dứt khoát kêu là Cẩm Y Vệ, Thẩm Ngạo cảm thấy, cục quốc an, tham mưu hàng đầu như Kgb, CIA các loại... thật sự có ít tiền lệ như vậy, Cẩm Y Vệ đã có sẵn, không cần phải dựa vào người khác.

Ngoại trừ Tam doanh này, tại phía trên Tam doanh, Quách gia trang bên này còn có một bộ tổng hợp, bên trong đào tạo một đám người xử lý tin tức, phụ trách chải vuốt tình báo các nơi, tiến hành tập hợp với nhau.

Tại đây, trong tổng bộ, phải có cái vệ sử tọa trấn, vệ sử này chỉ có thể lại để cho Trần Tế làm, dù sao, nhiều tin tức trọng yếu như vậy, để cho người khác chứng kiến, thật sự không làm cho người ta yên tâm, mà Trần Tế cùng Thẩm Ngạo, vừa là thầy vừa là bạn, xưa nay chính là người tính tình cũ kỹ, người bình thường cũng rất khó tiếp cận hẳn, hơn nữa, trình độ văn hóa của hắn rất cao, chuyện này giao cho hắn đi làm là vô cùng phù hợp.

Xe ngựa một đường đi qua hướng bên ngoài thành, hơn ba mươi dặm đường, nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn, ra khỏi thành về sau, tuy tốc độ nhanh hơn, nhưng vẫn là mất trọn vẹn nửa canh giờ, mới tới nơi.

Đoạn đường này, Thẩm Ngạo cùng Trần Tế đã nói xong mấy lời tán phét linh tinh, đợi lúc xe ngựa ngừng lại, trong mắt hai người không tự giác mà thả ra hào quang.

Quách gia trang, kỳ thật chỉ là trang viên gần Biện Kinh, phụ cận đều là bờ ruộng, bên ngoài là ruộng đất và nhà cửa thưa thớt, tại đây, bên trong một khu vực rộng lớn, một tòa nhà cửa giống như thành trì thình lình hiện lên.

Nếu đặt tòa nhà này ở Biện Kinh, tự nhiên không có chỗ nào yếu kém, nhưng để ở chỗ này, lại đoan trang huyền lệ, cả gạch ngói ngăm đen kia cũng bắt đầu trở nên sáng rực.

Cửa ra vào bên này đã thiết lập cảnh giới, mười sáu hán tử ăn mặc gọn gàng xếp thành một hàng, Thẩm Ngạo cùng Trần Tế đi từ trên ngựa xuống dưới, bên trong lập tức có người đi ra đón chào.

827. Chương 760: Đụng Thái Tử(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 760: Đụng thái tử(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tại đây đều đã chuẩn bị đầy đủ, cửa mặt đối diện tường xây làm bình phong ở cổng, che động tĩnh ở bên trong.

Tường vây cao chừng một trượng rưỡi, triệt để cách ly trong ngoài tường, nhà cũng đều tiến hành sửa chữa rồi, nhỏ hết cỡ đại, ngoại trừ một gian ký túc xá mười người, còn có cơ cấu chánh đường, thư phòng, hình phòng, tịch phòng, lương thực phòng.

Tại đây thiết kế rất kỹ càng, như là một huyện nha độc lập, huyện nha có sáu phòng.

Hình phòng chuyên môn xử trí thám tử vi phạm vào quy củ.

Thư phòng thì là sàng lọc tình báo, tiến hành phân loại, tin tức nào trọng yếu, tin tức nào cần lưu trữ.

Về phân tịch phòng, một mặt là lưu trữ, một phương diện khác thì là chiêu mộ nhân viên.

Lương thực phòng là nơi cấp tiền tiêu vật hàng tháng, chim sẻ mặc dù Tiểu Ngũ bắn đều đủ.

Chánh đường chính là văn phòng của Trần Tế, bên cạnh có ba bốn căn phòng nhỏ, chiêu mộ mười người đọc sách không công danh, tùy thời đợi mệnh lệnh.

Trần Tế cùng Thẩm Ngạo đi đến chánh đường, Trần Tế liền lấy sổ ghi chép dày đặc ra, bên trong đã có danh sách nhân viên, quẻ quán, tuổi, còn có mục thao luyện, vân vân....

Trần Tế cười nhạt một tiếng, nói: “Điện hạ muốn triệu tập đám thám tử lại, nói vài lời hay không?”

Thẩm Ngạo lắc đầu, nói: “Cái này thì không cần.” Tiện tay mở sổ ghi chép ra, không khỏi lên tiếng hỏi: “Tiền sĩ dạy học đều chiêu mộ hết chưa?”

Trần Tế nói: “Đã đưa tới không ít, chỉ là, người dạy ngôn ngữ các quốc gia Nam Dương lại khan hiếm, Nữ Chân bên kia vẫn còn có mấy người, đại Tầu Quốc, Lưu Cầu, Đại Lý quốc cũng có, nhưng những nước khác, liền ít càng thêm ít rồi, hiện tại đã đưa một phong thư đến Tuyền Châu, hỏi Tuyền Châu biến chính nha môn bên kia xem có thể dẫn tiến một số người đến hay không.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói: “Cái này phải nắm chặt để xử lý, ba tháng sau, bổn vương muốn toàn bộ những người này phải đi đến Quách gia trang.”

Trần Tế tìm cái vị trí để ngồi xuống, uống một ngụm nước trà vừa mới đưa tới, chậm rì rì nói: “Có một chuyện, không biết có nên hỏi hay không, vì sao nước dò xét phải thao luyện cả hành quân chiến tranh?”

Thẩm Ngạo ngồi xuống, nói: “Đây cũng là vì bảo hiểm....” Hắn do dự một chút, dường như đang suy nghĩ có nên lộ ý nghĩ chân thật của mình ra hay không, lập tức nói: “Ta từ Tuyền Châu bên kia vừa mới nhận được tin tức, hôm nay mặt biển đã tĩnh bình, khách thương xuống biển càng ngày càng nhiều, ba năm trước đây, thuyền biển Tuyền Châu to lớn chỉ hơn chín trăm chiếc, nhưng hôm nay, đã sắp vượt qua bảy ngàn chiếc,

cái này cũng chưa tính những thuyền nhỏ chở hàng nhỏ bé, nước ăn chưa đến nửa trượng kia, tuy nói nội địa các quốc gia Nam Dương khá sâu, nhưng do lượng hàng càng ngày càng nhiều, chỗ mua sắm cũng có hạn, đám thương gia này, vì mau chóng để hàng hóa rời tay, lại không thể không hai bên ép giá, hiện nay, lợi nhuận lại càng ngày càng mỏng.”

Thẩm Ngạo nói ra sự thật trước mắt của các thương nhân Tuyền Châu, lúc trước, những lụa, đồ sứ, cùng với các loại thương phẩm còn quý giá hơn so với hoàng kim bạch ngân tại Nam Dương kia, bởi vì lượng giao dịch càng lúc càng lớn, đã không hề kỳ lạ quý hiếm, từ hàng phú hộ biến thành hàng tầm thường, chỉ là đồ dùng bắt đầu cuộc sống hàng ngày, cái lợi nhuận này còn có thể cao được đến nơi nào?

Hôm nay, các bến cảng Tuyền Châu, người làm ngành sản xuất hải vận đã vượt qua trăm vạn, cái này còn không tính cả công nhân bốc vác, cùng công nhân làm thuê ở các xưởng nữa.

Lúc trước, mỗi người đều biết xuống biển là lợi nhuận cực lớn, hiện tại, phàm là trong tay có chút tiền, đều chen chúc gia nhập vào trong đó, kết quả đúng là làm cho lợi nhuận chia nhỏ ra nhiều, thậm chí còn xuất hiện một ít khách thương, sau khi xuống biển, chính là lỗ vốn, bán phá giá, rơi vào cảnh túng quẫn.

Lúc ấy Thẩm Ngạo thấy được thư của hải chính nha môn, không khỏi cười khổ, hắn đương nhiên biết rõ, loại tình huống đặc thù này, đời sau có một cái danh từ, gọi là nguy cơ.

Hôm nay, đã xuất hiện một lỗ hổng tại Tuyền Châu, tuy biểu hiện ra thì tốt, nhưng trước mắt, một khi cái nguy cơ này nổi lên, không kịp xử trí, hậu quả tuyệt đối là trí mạng.

Nếu tình huống lại cứ như vậy tiến hành xuống dưới, hải thương tất nhiên sẽ phá sản, đội thuyền lúc trước mất giá tiền rất lớn mua sắm, hơn phân nửa là sẽ mục nát trên bến tàu, một khi hải thương phá sản, rất nhiều thủy thủ cùng kiện phu cũng không còn sinh kế.

Tạo ụ tàu cùng xưởng, lúc trước bởi vì hàng hóa cung không đủ cầu, cũng đều chiêu mộ rất nhiều nhân thủ, một khi không tiêu thụ nổi hàng hóa, những ụ tàu cùng xưởng này tất nhiên cũng sẽ xong đời.

Vấn đề lớn nhất là, công nhân làm thuê Tuyền Châu đã vượt qua hơn một trăm vạn, người tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng này từ bỏ thổ địa, đến đô thị, thoáng cái mất đi sinh kế, nếu muốn bắt bọn họ một lần nữa đi làm tá điền, là tuyệt đối không thể, mà không có người thuê, suốt ngày ở trong thành không có việc gì, vừa rồi không có cơm ăn, kết quả cuối cùng là cái gì?

Một vấn đề càng nghiêm trọng hơn so với lưu dân, tỉ lệ thất nghiệp cao tới tình trạng nhất định, chính là rối loạn, thậm chí là bắt đầu phản loạn, mà công nhân tụ tập quá nhiều ở một chỗ, một khi xuất hiện manh mối rối loạn, sẽ rất khó ngăn chặn đàn áp.

Tuyền Châu cùng nhân khẩu tụ tập xung quanh Tuyền Châu đã muốn vượt qua 300 vạn, nhân khẩu khổng lồ như thế, kết quả mang đến, tuyệt đối là tai nạn.

Đây mới là nguyên nhân Thẩm Ngạo nóng lòng thành lập Cẩm Y Vệ, tình cảnh hiện tại, nhìn về phía trên thì ca múa mừng cảnh thái bình, nhưng một khi nguy cơ lan tràn, chính là đại sự, thậm chí ngay cả Vương Triều cũng có thể chôn vùi.

Thủ đô đế quốc công nghiệp đời sau từng trải qua nguy cơ cùng loại, chỉ là, Thẩm Ngạo không thể tưởng được, nguy cơ Đại Tổng rõ ràng lại tới nhanh như vậy, mãnh liệt như thế, lại khiến cho hắn không kịp chuẩn bị.

Kỳ thật, sau khi suy nghĩ, Thẩm Ngạo cũng hiểu, sở dĩ chu kỳ nguy cơ người Anh quốc đời sau, dài đến mấy chục năm, là vì bản thân Anh quốc là tiểu quốc.

Nhân khẩu Anh quốc thấp, một quốc gia trăm vạn nhân khẩu, hướng đến mấy ngàn vạn, đi nội địa hơn tỷ nhân khẩu, phá giá thương phẩm, nguy cơ tự nhiên tới rất chậm chạp.

Nhưng Đại Tổng lại bất đồng, nơi này có tài phú lớn nhất thiên hạ, có nhân khẩu khổng lồ, một khi dẫn bọn họ đến phương hướng nhân loại đời sau, kết quả sẽ là cái gì?

Kết quả chính là lượng tiêu phí ở Nam Dương thật sự quá ít, đã không thể tiếp tục thỏa mãn khẩu vị Đại Tổng, nếu không khai thác càng nhiều thị trường, càng rộng lớn bao la, hậu quả chính là trí mạng.

Đại Tổng sẽ triệt để chôn vùi trong nguy cơ, sau đó chính là dùng đao kiếm cùng lợi pháo kiên thuyền, đi kiếm ra một con đường sống.

Thẩm Ngạo bình tĩnh mà uống một ngụm trà, đôi mắt hơi đóng một chút, không chút do dự, nói: “Khai thác!”

“Khai thác?” Trần Tế ngây ngốc một chút, dùng học vấn của hắn, đối với một từ ngữ mới lạ của Thẩm Ngạo, vẫn có một ít khó có thể giải thích.

Thẩm Ngạo thần nhiên nói: “Xin hỏi ân sư, nếu có một ngày, có đội tàu đi đến chỗ xa hơn, phát hiện đảo nhỏ mới, thậm chí là đại lục, vậy thì làm sao bây giờ?”

Trần Tế cũng hơi có chút nghiên cứu đối với Nam Dương, người sống trong một căn nhà, cả ngày không có việc gì, niềm vui thú lớn nhất, tự nhiên là đọc sách, mà sách Tuyền Châu bên kia tương đối kỳ lạ quý hiếm, trong đó có không ít tri thức hải dương.

Kỳ thật, thiên hạ rất to lớn, tại Nam Dương, rất nhiều đảo nhỏ không biết tên bị người phát hiện cũng là chuyện thường xảy ra, sẽ có người nhớ kỹ bọn chúng, chỉ là, đại đa số những đảo nhỏ này đều là hoang đảo, ngẫu nhiên cũng có chút người dấu vết, nhưng đều là thổ dân, nhân khẩu cũng không nhiều.

Trần Tế lúc ấy liền suy nghĩ, quả nhiên là thiên hạ to lớn, không thiếu cái lạ, lúc này nghe Thẩm Ngạo hỏi như vậy, không chút do dự đáp: “Nếu là tiểu quốc ít dân, thì cũng thôi, nếu là nhân khẩu đông, tự nhiên là nên buôn bán cùng bọn họ việc.”

Thẩm Ngạo lắc đầu, cười khỏ, nói: “Nào có dễ dàng như vậy? Những đại lực đảo nhỏ không biết tên này, gặp phải đội thuyền lạ lẫm, hiểu chút ít giáo hóa, có lẽ sẽ việc buôn bán cùng người, nhưng đại đa số, ít nhất hơn phân nửa là muốn công kích.

Trong đội tàu, phần lớn đều có vũ khí cùng thủy thủ, nhưng thật sự muốn chống cự, cũng chưa chắc hữu dụng, những thám tử này hỗn tạp trong đó, thời khắc mấu chốt có thể cho thấy thân phận, thoảng điều hành một týt, tận lực làm được việc toàn thân trở ra.”

828. Chương 760: Đụng Thái Tử(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 760: Đụng thái tử(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trần Tế không khỏi nói: “Một người thám tử, sẽ có tác dụng lớn như vậy sao?”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Đội tàu làm việc tại hải ngoại, thường thường đều là quét tuyết trước cửa, một khi có việc, có người muốn chạy trốn, có người muốn đánh, điều hành không thống nhất, làm sao bây giờ?

Nếu có một người đứng ra, xuất lệnh bài bốn vương ra ngoài, ít nhất cũng có lực uy hiếp đối với mọi người, cho dù lúc này có người muốn không để ý người khác chết sống thế nào, cũng phải nghĩ kĩ, kỳ thật, chỉ cần mọi người chịu một lòng, cũng chưa chắc phải sợ dân bản xứ địa phương.”

Trần Tế nghe xong, không khỏi gật gật đầu, nói: “Hôm nay lại là sư phụ ta đây thụ giáo.”

Thẩm Ngạo cũng cười cười theo, kỳ thật, có một việc, hẳn còn chưa nói, sở dĩ những thám tử này muốn học tập tri thức quân sự, trọng yếu hơn là phải hiểu binh lực, vũ khí đối phương, đại khái tính ra lực lượng của đối phương.

Những lời này Thẩm Ngạo tạm thời vẫn không thể nói, mặc dù Trần Tế là người lão làng, nhưng dù sao vẫn là người đọc sách, người đọc sách làm việc, luôn luôn có một chút điểm mơ hồ như vậy.

Tuy nói miệng đều là đầy đạo lý lớn, động vào chính là thiên hạ muôn dân trăm họ gì đó, chính thức để cho bọn họ đi làm chút ít sự tình, vậy thì có chút khó làm.

Người đọc sách có thể làm việc tốt, cũng không phải là không có, Trần Tế chỉ tính toán là nửa người như vậy, trước hết để cho hắn chậm rãi thích ứng rồi nói sau, chờ hắn biết rõ môn sinh đặc ý của hắn đã kéo hắn lên thuyền giặc, đến lúc đó, cho dù muốn rời thuyền, cũng đã rất khó khăn.

Tuy miệng Thẩm Ngạo cũng đầy nhân nghĩa đạo đức, nhưng đầy mình lại toàn nam trộm kỹ nữ, bố thí ân đức, cái này đều là vô nghĩa, thủ đoạn duy nhất của hắn chính là, một tay nắm lấy một thanh kiếm, một tay là một tiền.

Thành thành thật thật nghe lời, sẽ đưa cái đồng tiền này ra ngoài, cần phải là không nghe lời, Thẩm Ngạo không ngại dưới thân kiếm của mình nhiều hơn một vong hồn nữa.

Kỳ thật Thẩm Ngạo cũng không muốn giết người, càng không muốn chế tạo loại tai nạn đời sau gọi là chủ nghĩa nhân đạo này, nhưng hôm nay, tên đã trên đây, không phải người chết, chính là ta vong, không nghiền ép người, chính là Đại Tổng diệt vong, không có khả năng khai thác, liền có vô số người mất đi sinh kế, không áo cơm, Thẩm Ngạo chỉ có thể có một lựa chọn.

Tất cả đều đã bố trí thỏa đáng, hiện tại phải đợi, chính là một cơ hội, Thẩm Ngạo nhàn nhạt uống một ngụm trà, bờ môi nhẹ nhàng nhúc nhích một tý, hướng Trần Tế nở nụ cười, nói:

”Trà ngon, trà tốt như vậy, trên biển lớn mênh mông, còn có thật nhiều người không thể nhắm nháp, thật sự đáng tiếc, trà như vậy nên đột phá biển cả, đến bờ bên kia thế giới, một mực bán ở nơi đường chân trời.”

Thẩm Ngạo nhiều hứng thú mà đi thăm cái Quách gia trang này, sắc trời đã chậm rãi mờ đi, có người đi tới thúc giục, nói là qua nửa canh giờ nữa là sẽ đóng cửa thành, nếu người không đi, tối nay chỉ có thể qua đêm ở bên ngoài thành .

Trần Tế chỉ huy người buông chặn nệm xuống, thu thập một phòng ngủ, nói với Thẩm Ngạo: “Điện hạ, có lẽ là mời người trở về đi, có lão phu ở chỗ này, ba tháng về sau, nhất định không phụ lòng điện hạ.”

Triệu Cát gật gật đầu, vội vàng đi ra ngoài, ngồi lên xe ngựa, mười hộ vệ cỡi ngựa phía trước, người chặn ngựa thúc giục ngựa, đón hào quang chạy về hướng Biện Kinh.

Cũng may, đoạn đường này đều là quan đạo, xe ngựa đi rất nhanh, một mình Thẩm Ngạo an vị trong xe, lại sợ làm trễ nãi thời gian, cho nên mới một đường chạy nhanh, rõ ràng chỉ dùng một canh giờ, liền chạy tới Đông Hoa môn bên này, quan quân trong cửa thành thấy xa giá Bình Tây Vương, ngay cả eo ngực cũng bắt đầu động dậy, chú ý về hướng xe ngựa.

Vào thành, tốc độ xe ngựa mới thả chậm lại, Thẩm Ngạo chứng kiến thân ảnh rải rác ngoài màn xe, biết rõ đây là lúc ăn cơm tối, ngay cả người bán hàng rong, bình thường đi hết nhà này đến nhà kia trên phố cũng không thấy bóng dáng.

Bầu trời như là nhiễm tầng một kim sắc, vạn đạo hào quang, chiếu sáng bầu trời bao la, ánh chiều tà hoàng hôn rơi bên ngoài xe, tiêu điều buồn vô cớ nói không nên lời.

Thủy sư, Cẩm Y Vệ, trước mắt cũng đã đủ, mọi sự đã chuẩn bị, chỉ còn chờ cơ hội.

Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ như vậy, không chậm trễ nổi thời gian nữa rồi, nguy cơ bỗng nhiên tới gần, có lẽ là cuối năm, hoặc là đầu xuân sang năm, một khi nguy cơ bộc phát, hậu quả chính là tai nạn, hấn tựa trên nệm êm, đang miên man suy nghĩ, xe ngựa lại tự nhiên kết kết đình chỉ.

Thẩm Ngạo chỉ tưởng rằng mình đã đến Vương phủ, nhìn nhìn hướng ngoài cửa sổ xe, lại phát hiện tại đây có lẽ là Trường Bình phường, cách Vương phủ còn xa lắm, lúc này trên đường lại không có người nào, chẳng lẽ kẹt xe rồi?

Thẩm Ngạo vén rèm lên, quả nhiên là kẹt xe rồi, tại đối diện xe ngựa Thẩm Ngạo, một cỗ xe ngựa không xa hoa, lại cũng đủ cao quý, đang vững vàng mà dừng lại.

Người kéo xe điều khiển hai con ngựa chiến, ngựa đang dùng chân bào bào đất mặt, có vẻ có chút bất an, phì phì mà thở, trong xe không có động tĩnh, ngược lại, hai bên xe này cũng có vài chục vệ sĩ cỡi ngựa, đang dùng ngựa mà đứng, không có hảo ý mà nhìn về phía Thẩm Ngạo bên này.

“Điện hạ, là xa giá thái tử.” Xa phu ngồi ở trên cànng xe thấp giọng nói.

Thẩm Ngạo gật gật đầu, buông rèm, nói: “Bảo bọn hấn tránh sang một bên.”

Kỳ thật, đường này không nhỏ hẹp, cũng đủ để hai chiếc xe ngựa đi mỗi con một đường riêng, chỉ là, xa giá thái tử chặn ở giữa con đường, xe ngựa tầm thường đi dọc theo hai bên khe hở cũng đã đành, hết lần này tới lần khác, xe ngựa Bình Tây Vương phủ há có thể xám xịt đi nghiêng?

Giáo úy đánh ngựa nghe xong Thẩm Ngạo phân phó, liền giục ngựa tiến lên thương lượng cùng đối phương, cất cao giọng nói: “Đây là xa giá của Bình Tây Vương, điện hạ mời các người nhường một chút, không cần phải làm trễ thời gian của điện hạ.”

Trong xe đối diện không truyền ra tiếng động nào, nhưng hộ vệ thái tử lúc này không kìm nén được rồi, cười lạnh nói: “Bình Tây Vương là ai? Lưu Tam Đức ta chưa từng nghe nói qua, nhưng ngồi ngay ngắn tại đây, chính là thái tử, các người thật là đám mắt chó, lại dám ngăn cản con đường của thái tử!”

Giáo úy cũng đã phát hỏa, nhưng nghe được hai chữ thái tử, có lẽ là không dám làm càn, đành phải đánh ngựa trở về, nói: “Điện hạ, làm như thế nào bây giờ? Là cứng rắn vượt qua, hãy nhường đường cho bọn hần một?”

Thẩm Ngạo thần nhiên nói: “Bình Tây Vương không có đạo lý những đường, chỉ là, đối phương là thái tử, bốn vương há có thể xông vào? Người qua một bên đi.”

Thẩm Ngạo mắt xem mũi mũi nhìn tâm, buông rèm xe xuống, ngồi đó, không lên tiếng nữa.

Con đường này trên, hai đội nhân mã, hai chiếc xe ngựa, đều như là đang ngậy đại, ai cũng không chịu lui về phía sau một bước, không chịu để cho một con đường.

Ngẫu nhiên sẽ có người, ngạc nhiên liếc nhìn tại đây, liền nhìn không được mà nghiêng chân, trên xe ngựa thái tử có trang trí Hoàng Lăng, đây là biểu tượng Đông cung, người thấy liền hiểu.

Nhưng bên kia lại có con ngựa cao to của giáo úy, cái thành Biện Kinh này, ngoại trừ hoàng thượng, chỉ sợ không ai có thể bắt giáo úy hộ vệ, kể từ đó, không cần đoán cũng biết, ở phía trong một chiếc xe ngựa khác chính là Bình Tây Vương.

829. Chương 761: Thái Tử Ăn Bánh Nướng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 761: Thái tử ăn bánh nướng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Bình Tây Vương và thái tử, nếu nói ai là nhân vật số hai thiên hạ, chỉ sợ nhất thời cũng không nói lên được, thái tử tự nhiên là vô cùng tôn quý, là thái tử Đại Tổng, dưới một người, trên vạn người, các triều đại đổi thay, đều là không người nào dám đắc tội.

Nhưng tại hôm nay, triều đình này, lại không phải như vậy, người nào không biết, đương triều nói chuyện quần dưng nhất, chính là Bình Tây Vương? Được thân thuộc với vua nhất, cũng là Bình Tây Vương! Bình Tây Vương giám quốc Tây Hạ, bàn tay nắm học đường dạy võ, cưỡi ngựa xuất nhập cung cấm, lại là thân vương lại là Phò mã Đô Úy, ngay cả đương triều thủ phụ Lí Bang Ngạn cũng phải hành lễ, có thể thấy được quyền thế của hần.

Cuối cùng, người vây xem càng ngày càng nhiều, xem bên này giương cung bạt kiếm, đâu không biết xảy ra chuyện gì? Vì vậy đều thấp giọng nghị luận, khe khẽ nói chuyện.

Sắc trời dần dần ảm đạm, người trong xe ngựa đều có chút cương rồi, Thẩm Ngạo thì cũng thôi, hần dù sao cũng tuổi còn trẻ, chịu nổi.

Nhưng Triệu Hằng lại bất đồng, tuổi gần trung niên, lúc này trong lòng đã sinh ra hối hận, cái tranh chấp này, vốn là hần nhất thời không nhẫn được tâm, một hơi kéo lên, hiện tại nhiều người như vậy vây xem, đến ngày mai, chỉ sợ tin tức sẽ lan truyền nhanh chóng, lan ra bốn phía.

Đường đường thái tử, lại nhường đường cho một người thần tử, cái thái tử này còn làm làm gì? Trong lòng hần hừ lạnh một tiếng, chỉ có thể tiếp tục chịu đựng.

Sắc trời đã muốn ảm đạm, ngọn đèn dầu vạn gia điểm sáng lên, không ít người nhìn hoa đèn trong đêm cũng nghe được tiếng gió, ăn uống no đủ, liền sang đây xem, ngẫu nhiên có mấy đại nhân ngồi cổ kiệu đi qua bên này, chứng kiến đằng trước vây đầy người, liền bảo người phía dưới đến hỏi, vừa nghe là thái tử

cùng Bình Tây Vương dấn dấn đến nhau rồi, liền sợ tới mức mặt như đất, liên tục không ngừng gọi người thay đổi đầu kiệu, tranh thủ thời gian đi đường vòng.

Dân chúng tầm thường nhìn xem thì cũng thôi, dù sao cũng nhiều người, pháp luật không trách dân chúng.

Nhưng đường đường mệnh quan triều đình thấy việc này, nếu không thoáng đi khuyên giải một tý, liền không thể nào nói nổi.

Nhưng khuyên giải có làm được cái gì? Một bên là thái tử, một bên là Bình Tây Vương, khích lệ còn chưa khích lệ xong, không chừng sẽ đắc tội với người ta, thái tử vẫn còn tốt, đừng phải Thẩm diên cuồng kia, một cái tát đánh tới, đây không phải tự tìm phiền phức hay sao?

Thái tử ở bên cạnh đã cảm thấy ăn không tiêu, đuổi đuổi người trong xe ngựa, ho khan một tiếng.

Bên ngoài, hộ vệ nghe xong hiểu ý, một người trong đó đã ghìm ngựa trở về, qua rồi một chén trà, liền cầm mấy cái bánh nướng đến ăn, hương vị cái bánh nướng này thật sự không tốt, dính đầy mỡ, nhưng trước mắt, gặp cảnh này, chỉ có thể tận lực nhét đầy cái bao tử, về phần những chuyện khác, thật sự không thể tính toán quá nhiều.

Thẩm Ngạo nghĩ thấy được hương bánh, ở trong xe cười ha ha, nói với giáo úy bên ngoài: “ c c báeb Đ

Lí Bang Ngạn im lặng, lời Trình Giang nói cũng không phải là không có đạo lý, nếu như đã xé rách da mặt, hẳn cũng không tin Thẩm Ngạo không sợ, tương lai có một ngày, Đông cung kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, người thứ nhất muốn giết, đúng là Bình Tây Vương hẳn.

Thẩm Ngạo lại không phải tiêu phu hương dã, đương nhiên biết rõ đạo lý, quyết không thể để cho Đông cung kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước.

Sắc mặt Triệu Hằng vừa xanh lại trắng, lên tiếng hỏi: “Còn có cách xử lý khác không?”

Trình Giang thoáng trầm mặc một tý, nói: “Kinh động thiên hạ, triều đình mới sẽ biết oan khuất của điện hạ, không bằng...”

Triệu Hằng nâng lên con mắt đến, yết hầu nhấp nhô vài cái, có vẻ có chút khản trương, nói: “Chỉ sợ rước họa vào thân.”

Trình Giang nghiêm mặt nói: “Thái Kinh được nuông chiều, kết quả như thế nào? Chẳng lẽ điện hạ còn muốn tiếp tục quần nhau xuống dưới?”

Trình Giang nói: “Hiện tại duy nhất xử lý, chính là đem chuyện tối nay truyền khắp thiên hạ, lão phu lại đi đầu, đưa lên triều buộc tội, lão phu không tin, người trong thiên hạ này sẽ dễ dàng tha thứ cho một người Bình Tây Vương khi dễ đến trên đầu Đông cung, chỉ cần có người ngẩng đầu lên, tất nhiên có thể cùng hưởng ứng, hưởng chi...” Hắn liếc qua Lí Bang Ngạn, thản nhiên nói: “Lí Bang Ngạn nghĩ sao?”

Trong lòng Lí Bang Ngạn kêu khổ, bọn hắn muốn liều mạng, nhưng mạng của mình bây giờ còn treo trên cao kia, nhưng nói trở lại, hẳn đang làm thái tử, nếu không làm ra chút bộ dáng, cũng khó có thể trở thành tâm phúc của thái tử.

Lí Bang Ngạn thoáng do dự một tý, nghiêm mặt nói: “Lão phu sẽ chơi cùng hắn, lão phu thân là thủ phụ, há có thể để cho Trình đại nhân nhận việc đi đầu tiên này, chuyện này, liền lại để cho lão phu làm đầy tớ đi, Môn Hạ tỉnh bên này đưa tấu chương lên trước, Trình đại nhân lại đến áp trận.”

Ở trong lòng Trình Giang rất có điểm ề ảm, chuyện này xử lý tốt rồi, chính là theo Long vượt biển, cho dù xử lý không thành, trong nội cung chắc cũng sẽ không trách tội, chuyện tốt như vậy, bị Lí Bang Ngạn tự nhiên cướp mất, trong lòng của hắn hơi có vài phần khó chịu, nhưng niệm tình thân phận của đối phương, không thể không gạt đầu, nói: “Có Lí Bang Ngạn tự thân xuất mã, việc này dễ nói rồi.”

Triệu Hằng thấy bọn họ phía sau tiếp phía trước, cũng bị khơi dậy vài phần hùng tâm, lời nói vừa rồi, Triệu Hằng không phải không hiểu, chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể cá chết lưới rách.

Trong tay mình có một người là thủ phụ, một người là Lại bộ Thượng Thư, đây đều là vương bài, chỉ cần hai người này chịu làm làm gương, có thể đánh chết Thẩm Ngạo hay không thì không biết, ít nhất cũng phải trả cái cục tức này mới được.

Hắn gọi người cầm một chén trà đến, cả người có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều, uống một ngụm trà, thản nhiên nói: “Bình Tây Vương nắm bắt Trịnh gia, các người biết là duyên cớ gì chưa?”

Trình Giang nói: “Xin điện hạ bảo cho biết.”

Triệu Hằng cười nhạt một tiếng, nói: “Cũng là bởi vì tạo thành thanh thế, đang tại trước mặt khắp thiên hạ, đang tại trước mặt cả triều văn võ, công bố tội trạng của Trịnh gia, ngay cả phụ hoàng có tâm giữ gìn Trịnh gia, lại cũng đã muộn.

Kỳ thật, Bình Tây Vương này cũng giống như vậy, không đến tình trạng dư luận xôn xao, không đến lúc chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, là tuyệt đối không thể động thủ.”

Vừa nghe Triệu Hằng nói như vậy, Lí Bang Ngạn không khỏi nhớ ra cái gì đó, nói: “Môn Hạ tỉnh bên này lại nhận được một ít tin tức, nói là Bình Tây Vương phủ bên kia, gần đây chiêu mộ không ít người, tất cả đều là người cường tráng, lấy ngàn mà tính, hôm nay Bình Tây Vương nuôi dưỡng bọn chúng tại ngoại ô, không biết Thẩm Ngạo kia định làm cái gì.”

Đôi mắt Trình Giang tỏa sáng, hưng phấn nói: “Chuyện này lão phu cũng có nghe thấy, xác thực là thật, hơn nữa, người ra mặt chiêu mộ, người có biết là ai không?”

Triệu Hằng không khỏi nói: “Trình đại nhân cần gì phải thừa nước đục thả câu.”

Trình Giang nói: “Trần Tế!”

Lí Bang Ngạn không khỏi nói: “Thì ra là hắn, thì ra là Trần Tế năm đó buộc tội bệ hạ cùng Thái Kinh, bị bệ hạ bãi quan? Đúng rồi, Trần Tế xác thực là người tâm phúc bên Bình Tây Vương, người này bệ hạ gần đây rất không thích, chính là tại ba tháng trước, còn nghe bệ hạ nói về hắn.”

Triệu Hằng nói: “Bệ hạ nói như thế nào?”

Lí Bang Ngạn nói: “Người này dùng thẳng đề danh, lấy lòng mọi người, ngoại giao trung hậu, kì thực trong đây ác ý lừa dối, còn nói, lúc này nhớ tới, trong tâm thực sự rất hận, nếu không phải hôm nay hắn làm sự phụ Bình Tây Vương, không phải không thể hỏi lại tội.”

Triệu Hằng gật gật đầu, Trần Tế này thật sự là tổn thương phụ hoàng quá sâu, phụ hoàng gần đây có tính thích công lao thật lớn, hơn nữa, khi đó đang lúc tráng niên, như si mê như say sưa đối với phong hũ dự đại, Trần Tế kia lại đưa một đạo tấu chương lên trên, máng Triệu Cát như máu chó xối đầu, không thể tưởng được, thẳng đến hiện tại, phụ hoàng vẫn còn canh cánh trong lòng.

Lí Bang Ngạn đóng tròn mắt lại, nói: “Là Trần Tế liền dễ làm, hắn nhận mệnh lệnh Bình Tây Vương, tự nhiên chiêu mộ nhiều người như vậy, rảnh rỗi nuôi dưỡng tại ngoại ô làm cái gì?”

Triệu Hằng yên lặng ngồi trên mặt ghế ngắn người, suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Chẳng lẽ toan tính điều gì đó?”

“Cái này cũng chưa chắc.” Trình Giang xen vào một câu.

Triệu Hằng từ từ gật đầu, nói: “Chuyện này, bảo người ta đi tra rõ một chút trước.” Lập tức hướng Lí Bang Ngạn, nói: “Tra rõ ra, sau đó động thủ lần nữa cũng không muộn.”

Lí Bang Ngạn gật gật đầu, nói: “Điện hạ yên tâm, chuyện này muốn tra cũng rất dễ dàng, nhiều người như vậy, nhất định sẽ có dấu vết để lại.”

Triệu Hằng có vẻ vừa mệt vừa đói, gọi người cầm một ít điểm tâm đến, lại để cho hai người Lí Bang Ngạn, Trình Giang cùng ăn, một mặt nói: “Thừa dịp thời gian này, Trình đại nhân, người cũng không được nhàn rỗi, chuyện tối nay, Bồn cung muốn để cho người trong thiên hạ biết.”

Trình Giang cười ha hả, nói: “Cái này dễ làm, gọi vài người đi Tư nghị cục đánh trống reo hò vài cái là đủ.”

Dùng qua điểm tâm, Triệu Hằng lắc đầu, thở dài nói: “Bồn cung làm thái tử nhiều năm như vậy, ăn chút điểm ủy khuất thì cũng thôi, nhưng hôm nay bị Bình Tây Vương làm nhục như vậy, cơn tức này, nhất định không thể nuốt xuống, thành hay bại, toàn bộ bằng hai vị đại nhân.”

Dứt lời, liền hành lễ với Lí Bang Ngạn, Trình Giang, Lí Bang Ngạn cùng Trình Giang lại càng hoảng sợ, vội vàng ngăn lại, Trình Giang nói: “Điện hạ không cần ừ ừ.”

Lí Bang Ngạn chính là nói: “Điện hạ thoáng nhẫn nại một chút, luôn luôn có một ngày xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng.”

Câu nói vừa rồi kia của Triệu Hằng thật sự là thành thật với nhau tới cực điểm, nhất là một câu kia làm thái tử nhiều năm như vậy, cũng có ý tứ hàm xúc đại nghịch bất đạo, nhưng chịu nói ra trước mặt hai người, chẳng khác nào là hoàn toàn cho rằng hai người là tâm phúc để đối đãi.

Lí Bang Ngạn lúc này lại nhẹ nhàng thở ra, bất kể nói thế nào, việc này tuy khiến cho hắn toát ra một thân mồ hôi lạnh, thực sự lại để cho hắn nhân họa đắc phúc.

Ba người lại tiếp tục hàn huyên một hồi, Trình Giang cùng Lí Bang Ngạn mới cáo từ đi ra ngoài, Triệu Hằng tự mình đưa bọn họ đến cửa cung bên này, liền tục dặn dò: “Chuyện tối nay, không thể để người nào biết rõ, tương lai, nếu có phú quý, nhất định tương sinh tương báo.”

833. Chương 763: Hai Tâm Phúc(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 763: Hai tâm phúc(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hai người Trình Giang ngồi cổ kiệu đi, đợi lúc Lí Bang Ngạn trở lại phủ đệ, đã đến nửa đêm canh ba, vừa rồi, thời điểm ngồi cổ kiệu, hần ngáp liên tục, nhưng vừa rơi xuống đất, tinh thần rồi lại tỉnh táo hơn nhiều.

Tối nay, chuyện phát sinh quá nhiều, lại khiến cho hần nhất thời chưa thể tiêu hóa sạch sẽ, Bình Tây Vương đột nhiên xé toang mặt cùng thái tử, cũng căn bản khiến cho hần không có cơ hội lựa chọn, cho dù không tình nguyện, cái đây tớ Đông cung này, hần không làm cũng không được.

Hần đi đến đại sảnh, trầm mặc mấy chục phút, mới gọi có người nói: “Đi, gọi Hồ Lực tới.”

Hồ Lực là chủ sự chỗ ở bên ngoài Lí gia, lão gia không trở lại, hần cũng không dám ngủ, cho nên một mực chống mắt chờ, nghe được lão gia đã trở lại, không gọi hần, lập tức đi ngủ rồi, kết quả, mới vừa vặn nằm xuống, lại bị đánh thức, sau đó liền vội vã chạy tới bên này.

Lí Bang Ngạn nhìn về hướng hần, nói: “Đến đây, ngồi xuống nói chuyện.”

Hồ Lực có vẻ có chút thụ sủng nhược kinh, vội vàng tìm vị trí ngồi xuống, nói: “Lão gia có cái gì phân phó?”

Lí Bang Ngạn thở dài một hơi, nói: “Gọi người tới, quả thật có sự tình cần người đi xử lý, Bình Tây Vương phủ chiêu mộ nhân thủ khắp nơi, người có biết không?”

Hồ Lực không chút do dự, nói: “Biết rõ, trước đó vài ngày, không phải lão phu nhân nói bên ngoài chỗ ở thiếu mấy người làm việc có sức khỏe đấy sao? Liền bảo tiểu nhân đi chiêu mộ mấy người, ai biết liên tiếp mấy ngày, đều không tìm được hần tử cường tráng, về sau nghe ngóng mới biết được, Bình Tây Vương phủ bên kia đã tìm hết người, đều là hần tử cường tráng.”

Một tháng hần cho năm quan, hần tử rảnh rỗi khắp cái Biện Kinh này, người nào không đỏ mắt, cho nên, sự tình nhần nhủ lão phu nhân không có người nào đến làm.”

Lí Bang Ngạn nhần nại tính tình, nghe Hồ Lực nói hết, mới chậm rãi nói: “Cho nên, ta mới để cho người đi tìm hiểu sự tình Bình Tây Vương phủ chiêu mộ nhân thủ này, vì cái gì mà chiêu mộ, chiêu mộ làm cái gì, lão phu cho người thời gian hai ngày, hai ngày sau, báo tin tức lên.”

Hồ Lực không dám chậm trễ, vội vàng nói: “Vâng.”

.....

Một đêm say rượu, tỉnh lại thì đầu óc vang lên ong ong, giường hiện ra trước mắt, trên đó chỉ có cái chăn, không một bóng người, Thẩm Ngạo bắt đầu mang giày đứng dậy, đẩy cửa sổ ra, mới phát hiện giờ này khắc này, đã là mặt trời lên cao, ánh sáng cực nóng lại khiến cho ánh mắt hần một mảnh mê mông.

Đúng rồi, trong đêm ngày hôm qua uống rượu cùng người, còn giống như là uống không ít, nhưng cuối cùng là ai gục xuống trước vậy?

Thẩm Ngạo không khỏi cười một tiếng, tại thời đại này, độ tinh khiết của rượu thấp đến mức nước ngọt cũng có thể là rượu, nhưng thấy mình say, coi như đã hoàn toàn sáp nhập vào thời đại này rồi.

Hần nhếch miệng, lại nghĩ ra được sự tình trong đêm ngày hôm qua, không khỏi thở dài lắc đầu, rất xấu rồi, thiếu chút nữa đánh thái tử, chuyện này, thái tử chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Hần ra vẻ ảo não, nhưng lại cười hì hì từ trong phòng đi ra, cách thức phòng ở hậu trạch cùng loại với nhà cấp bốn đời sau, tám cái sương phòng vây quanh một khối đất trống ngăn nắp, trên đất trống là núi giả, suối nước nhân tạo, ở giữa trồng hoa, chấp chờn theo gió, mùa xuân ấm áp, hương khí hoa tỏa ra bốn phía.

Xa xa có thể chứng kiến mấy bóng người thanh tú động lòng người ngồi trong đình, Thẩm Ngạo đi qua, không khỏi cười nói: “Líu ríu làm cái gì, ồ, thì ra Tím Hành cũng tới.”

Người cùng Ninh An bưng điểm tâm không phải Triệu Tím Hành thì là ai, Triệu Tím Hành không giả tiểu tử giống, bốn phía gây chuyện thị phi như trước, hai năm qua, nàng đã đứng đắn hơn không ít, hôm nay nàng khoác một kiện áo lưới Bích Hà yên sa mẫu đơn xanh biếc, dưới gối là váy tán hoa lá Thủy Tiên xanh, người mặc váy tơ vàng mỏng xanh biếc.

Trên tóc mai buông xuống có cây trâm ngọc bích nghiêng nghiêng, trên châu vây quanh, mang trên mặt một vẻ đỏ ửng, thấy Thẩm Ngạo, cái mũi có chút nhếch lên kia liền không khỏi nâng lên, nói: “Vì cái gì ta không thể tới, ta tới thăm Ninh An tỷ tỷ, có cái gì liên quan đến người?”

Thẩm Ngạo à một tiếng, liền không để ý tới nàng, hướng Ninh An nói: “Trong nội cung còn chưa thả Tuấn nhi ra sao?”

Tâm tình Ninh An cũng rất um tùm, sinh đứa bé ra, lại không thể gặp mặt, còn phải vào cung mới có thể thăm con vài lần, khó tránh khỏi có chút ảm đạm.

Nàng đem một bàn điểm tâm lên trên bàn đá, nói: “Có người đi hỏi qua rồi, nói mấy ngày nữa sẽ trở lại đây, ở mấy ngày.”

Trên bàn đá đã có rất nhiều điểm tâm rực rỡ muôn màu, trà cũng đã đun tốt rồi, Chu Nhược ngồi ở trên mặt ghế đá, lấy tay bầm lấy cái cầm, nói: “Ta đói bụng, ta đói bụng, mặt trời mới lên cao, hại chúng ta bây giờ còn chưa no bụng.”

Vân Vân ngồi ở bên cạnh Chu Nhược, khẽ cười nói: “Bảo người ăn trước một chút không nghe, hiện tại còn nói là đói.”

Thẩm Ngạo vỗ vỗ đầu mình, cười nói: “Nói như vậy là ta không đúng rồi.” Dứt lời, liền ngồi trên bàn đá, nói: “Chúng ta dùng bữa sáng thôi.”

Chúng nữ ào ào ngồi xuống, Thẩm Ngạo cầm một miếng điểm tâm, chúng nữ mới bắt đầu giơ chiếc đĩa lên, trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ, thời đại này quả nhiên bất đồng, mặc kệ nữ nhân có tiểu tính tình như thế nào, nhưng một ít quy củ vẫn là không hện mà cùng tuân thủ.

Thẩm Ngạo lúc này rất có vài phần cảm giác làm ông chủ trong nhà, vừa nói vài lời chuyện phiếm, vừa ăn điểm tâm uống trà, không nhận được mà hỏi Đường Mạt Nhi: “Vì cái gì mà mấy ngày nay cha người cũng không đến phủ?”

Đường Mạt Nhi cười nhạt, nói: “Mấy ngày nay, không phải vừa mới là đầu năm học sao? Giám sinh sắp nhập học rồi, tự nhiên bề bộn đến chân không chạm đất.”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Vậy thì gọi Đường phu nhân đến ngồi nhiều một chút.”

Triệu Tím Hành ở bên tức giận, nói: “Ta là khách nhân, vì cái gì không để ý tới ta?”

Trong lòng Thẩm Ngạo không khỏi lắc đầu, còn tưởng rằng Triệu Tím Hành thành thực, ai biết giang sơn dễ đổi, bản tính cũng khó dời đi, liền không khỏi lên tiếng nói: “Tự người nói là đến thăm Ninh An, cũng không phải khách nhân của ta.”

Con mắt Triệu Tím Hành đỏ rực, buông chén trà nhỏ, cắn cắn miệng, không nói lời nào.

Thẩm Ngạo thấy nàng như vậy, lại đi khích lệ nàng, nói: “Hay nói giỡn, Tím Hành ăn nhiều hơn một ít, thêm chút thịt mới tốt.” Con mắt không khỏi liếc về phía ngực Tím Hành, phát giác chính mình thật sự quá tà ác.

Triệu Tím Hành không rõ ý tưởng, cười rộ lên, nói: “Ta mới không cần nhiều thịt như vậy, không làm Dương quý phi.”

Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ, kỳ thật ta muốn gọi người là Lâm Chí Linh, ít nhất là dáng người giống giống, nhưng những lời này, sao có thể nói ra được miệng, đành phải nói: “Chúng ta so sánh xem ai ăn được nhiều bánh ngọt hơn, được không?”

Triệu Tím Hành rõ ràng học được cách Thẩm Ngạo thường nói, nói: “Tiền đánh cuộc là cái gì?”

Sắc mặt Thẩm Ngạo nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nói: “Quân tử chỉ giao nạp như nước, mở miệng ngậm miệng đều là tiền đặt cược, vậy thì là lời nói gì.”

Triệu Tím Hành nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta nhất định thắng người.”

Triệu Tím Hành lúc này đầy chiến ý dạt dào, duyệt từng màn Thẩm Ngạo trên cột nàng lúc trước tựa như đèn kéo quân một lần, trong lòng nghĩ, quá ghê tởm, nhất định phải thắng hắn, liền đứng lên, kéo váy áo, rất phổ phường rất ngây thơ, một cước đạp trên mặt ghế đá, lộ ra một đoạn bắp chân trắng nõn.

834. Chương 764: Đau Bụng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 764: Đau bụng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm, con mắt nhìn chăm chăm vào một màn này, thoáng chốc cảm giác được rất nhiều con mắt giết người nhìn qua hướng mình, trong lòng lập tức niệm, phi lễ đừng nghe, phi lễ chớ nhìn, đưa con mắt sang một bên, hít sâu một hơi, nói: “Bốn vương ăn bánh, thiên hạ vô địch thủ.”

Chu Nhược mỉm cười, vỗ tay nói: “Tốt.”

Thẩm Ngạo dương dương đắc ý, đứng lên chấp tay trước ngực, nói: “Thật sự là vô địch.” Con mắt khiêu khích nhìn về phía Triệu Tím Hành.

Triệu Tím Hành cũng chấp tay trước ngực, con mắt như muốn phun ra lửa, nói: “Bản quận chúa được người xưng là bụng lớn, nhiều chuyện hiểu biết....” Thanh âm của nàng càng nói càng thấp, không có gì tự tin rồi, ăn cơm cũng kém hơn một chút so với Thẩm Ngạo, thật sự khó có thể gặp người.

Ninh An lại trợ uy cho nàng, nói: “Tím Hành khi còn bé luôn ăn nhiều nhất, nhất định sẽ nắm chắc thắng lợi trong tay.”

Những lời này có trời mới biết là lời hữu ích hay là nói bậy, nhưng Tím Hành nghe Ninh An nói như vậy, không tự giác mà cảm thấy tự tin hơn rồi, uốn bộ ngực phình kia lên, nói: “Hiện tại bắt đầu chưa?”

“Bắt đầu!” Thẩm Ngạo dứt khoát uống một ngụm trà, mới nhấp miếng điểm tâm thứ nhất lên, nuốt vào không trung.

Triệu Tím Hành liền có vẻ nhả nhận hơn rất nhiều, nhấp từng miếng từng miếng điểm tâm lên để nhắm nuốt, Thẩm Ngạo nhanh hơn rất nhiều, chỉ qua vài chục giây, liền có sáu bảy miếng điểm tâm nuốt vào trong bụng, thoáng cái nuốt nhiều đồ ăn như vậy, Thẩm Ngạo có chút ăn không tiêu, trực tiếp mang theo ẩm trà, rất là bất nhã, cho hắn vào miệng, uống ừng ực.

Trái lại, Triệu Tím Hành bên này, lại không nhanh không chậm, tuy chỉ ăn ba miếng, lại thắng ở chỗ vững vàng, đợi cho lúc nàng ăn vào miếng thứ sáu, Thẩm Ngạo đã muốn ăn không tiêu, thở hồng hộc, hai tay dang ra, nói: “Ta ăn được chín miếng! Nếu người có thể ăn mười miếng, liền coi như người thắng.”

“Tốt!” Triệu Tím Hành thở phì phì nói, cầm miếng điểm tâm thứ bảy lên, Ninh An ở bên nói: “Không nên tranh cùng hắn, thật sự không được, cứ nhận thua, không có người nào cười người.”

Nhưng Thẩm Ngạo lại e sợ thiên hạ không loạn, hét lớn nói: “Các nàng không cười, ta sẽ cười người.”

Triệu Tím Hành nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Nhất định sẽ không thua người.” Nàng mạnh mẽ tiếp tục ăn năm miếng nữa, tổng cộng ăn được mười một miếng, mới dừng lại uống một ngụm trà, nói: “Ta thắng!”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói: “Đúng, Tím Hành thắng, Tím Hành thực rất giỏi.”

Triệu Tím Hành dương dương đắc ý, nói: “Đó là tự nhiên.”

Chúng nữ đều cười, khẩu vị các nàng vốn không lớn, chỉ hào hứng dạt dào xem hai người tỷ thí, Chu Nhược hướng Tím Hành nói: “Ăn được nhiều điểm tâm như vậy, bụng có nặng lắm không.”

Triệu Tím Hành hào khí vạn tượng, một chân đạp trên mặt ghế đá, chỉ là, cái chân lộ ra một đoạn xuân quang kia lại bị Ninh An ngồi ở một bên giật xuống, che chắn hoàn toàn, Triệu Tím Hành chẳng hề để ý, nói: “Cái này có cái gì, đừng nói là mười một miếng, chính là lại đưa đến mười miếng tám miếng nữa, cũng không quan trọng.”

Thẩm Ngạo hét lớn: “Cường tráng quá! Thanh Hà quận chúa thật sự vô cùng hoành tráng!”

Triệu Tím Hành trừng mắt nhìn hấn, hỏi: “Bây giờ thì sao?”

Thẩm Ngạo lắc đầu: “Không có gì nữa rồi, dùng hết điểm tâm rồi, còn có cái gì sau đó nữa?”

Triệu Tím Hành lại cảm thấy không thú vị rồi, vừa rồi một lòng muốn thắng, hiện tại mới phát hiện, thắng cũng không có ý gì, nhân tiện nói: “Thực không có ý nghĩa.”

Trong mắt Thẩm Ngạo lộ ra vẻ giảo hoạt, nói: “Hôm nay ta vừa mới có thời gian rảnh rồi, không bằng như thế này, chúng ta đi ra ngoài chơi, đi đến ngoại ô, ngoại ô có một đại Tướng Quốc Tự, là chỗ tốt nhất để đi dâng hương, cung chúc Thanh Hà quận chúa dài hơn mấy cân thịt.”

Trong mắt Đường Mạt Nhi xẹt qua một tia mừng rỡ, nói: “Như thế nào? Phu quân hôm nay có thời gian nhàn rồi sao?”

Thấy chúng nữ chờ đợi nhìn mình, trong lòng Thẩm Ngạo sinh ra một chút thiết thời, cười ha ha một tiếng, nói: “Đừng nói là hôm nay, mấy ngày nay đều không có sự tình gì, không đi vào trong nội cung, học đường dạy võ cũng không đi, đóng cửa từ chối tiếp khách, ai cũng không để ý tới, đóng cửa lại, từ từ hưởng thụ vui vẻ.”

Chu Nhược hoan hô, nói: “Ta sẽ đi ngay bây giờ, gọi người chuẩn bị xe ngựa, đi đại Tướng Quốc Tự!”

Vân Vân nói: “Cái Tướng Quốc Tự này, lúc trước ta đã đi qua, hôm nay ta làm đầu lĩnh.”

Con mắt Thẩm Ngạo rơi vào trên người Ninh An, sợ nàng vừa mới sinh sản, thân thể suy yếu, nhân tiện nói: “Nếu thân thể Ninh An không khỏe, liền dứt khoát ở trong nhà nghỉ một chút đi, lại để cho Tím Hành ở cùng người.”

Ninh An nhẹ nhàng khẽ cười nói: “Việc này làm sao được, thân thể ta đã tốt hơn rồi.”

Triệu Tím Hành nói khẽ nói với Ninh An: “Ninh An tỷ tỷ, hấn đây là cố ý muốn không để cho người đi, thuận tiện đi chơi cùng với các nàng.”

Thẩm Ngạo không quen nhìn đối với loại hành vi châm ngòi ly gián này, lại cũng không thể tránh được.

Nhưng Ninh An lại khẽ cười, nói: “Chỉ đi ra ngoài chơi đùa thôi, đâu có nhiều như vậy rắc tâm, Tím Hành cũng cùng đi đi.”

Triệu Tím Hành do dự một chút, mới gạt nhẹ đầu: “Ta muốn ngồi cùng xe Ninh An!”

Nhưng thời điểm nàng muốn chuẩn bị động một tý, trong mắt lại đột nhiên tóe ra nước mắt, nói: “Ai ơ, liên ôm bụng ngồi xổm xuống, nói: “Ta đau bụng.”

“Không thể nào.” Cái trán Thẩm Ngạo chảy ra mồ hôi lạnh to như hạt đậu, chỉ là ăn điểm tâm mà thôi, hấn dùng khẩu khí có chút không tin nói.

Ninh An cùng Đường Mạt Nhi cách Triệu Tím Hành gần nhất, hai người đã nâng Triệu Tím Hành lên, nói: “Có nặng lắm không.”

Vân Vân nói: “Nhanh đi gọi đại phu đến.”

Thoáng cái, trong Vương phủ nhà chính là một trận rối ren, đại phu lưng công cái hòm thuốc chạy mau tới, cũng có người đi thông báo cho Tấn Vương phủ, Thẩm Ngạo chỉ có phần giương mắt lên nhìn, trong lòng vừa hối hận, lại phiền muộn, một trận vui đùa êm đẹp, ai biết náo loạn như vậy, hẳn đã có thể kết luận, Tấn Vương phủ sẽ đàng đàng sát khí đến hồi tội.

“Đại Tướng Quốc Tự, chỉ sợ là đi không được rồi.” Thẩm Ngạo không lời nào để nói, tùy tiện tìm lời vu vơ nói với Chu Nhược.

Chu Nhược giận dữ nói: “Lúc này ngươi còn có lòng dạ thanh thản muốn đến đại Tướng Quốc Tự sao?”

Đến chính buổi trưa, xe ngựa Tấn Vương phủ đã tới rồi, Tấn vương lòng như lửa đốt mà xông vào, Tấn vương phi mới lo lo lắng lắng mà được tiểu tỳ đỡ theo đuôi.

Hai người này một trước một sau, đến thông báo cũng không cần, không ai dám ngăn cản, một đường đến hậu trạch Bình Tây Vương phủ, Triệu Tông bình thường đi đường hơi có vài phần tục tĩu, nhưng hôm nay lại long hành hổ bộ, uy phong lẫm liệt.

Trong lòng của hắn tự nói với mình, lúc này đây là đến tính sổ, không thể nhụt chí, không cho họ Thẩm một bài học, hôm nay quyết không bỏ qua.

Hậu trạch bên này trống rỗng, một bóng người cũng không có, Tấn vương Triệu Tông thoáng cái đã quát như bóng cao su thùng, mắt đỏ hồng, lăm lăm nói: “Người chết chỗ nào rồi?”

Tấn vương phi đuổi đi lên, nói: “Ngươi xem, trong cái sương phòng kia hình như là có động tĩnh gì, tám thành là đang ở chỗ ấy.”

Triệu Tông lạnh lùng cười nói: “Cùng bốn vương chơi không thành kế sao, hừ!” Hắn nhắc chân nhắm hướng đông đi qua, vốn là muốn nhả nhện nhả nhện mà gõ cửa, lập tức lại nghĩ, bốn vương tới để hưng sư hỏi tội, gõ cửa làm cái gì? Nghĩ xong, liền đá một cước, Tấn vương phi sau lưng truyền ra tiếng kinh hô, trong lòng Triệu Tông dương dương đắc ý, ai ngờ một cước đạp xuống dưới, cái cửa này rõ ràng không chút sứt mẻ.

Cơ trên mặt Triệu Tông lập tức cứng đờ, không khỏi then quá hoá giận, lại đạp mấy cước nữa mới có buồng lỏng, bên trong cơ hồ có thể nghe được tiếng hét lên Thẩm Ngạo, Triệu Tông hít một hơi thật sâu, hung hăng mà đạp một cước thật mạnh, cửa ngã xuống, bốc lên tro bụi đầy trời.

Triệu Tông nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng thành công, khí tiết tuổi già cuối cùng vẫn còn bảo vệ được một điểm, sau đó liền nhắc chân đi vào, mặt ngẩng lên trời, oai như cóc.

835. Chương 765: Rất Đàn Ông(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đà Lão Hồ

Chương 765: Rất đàn ông(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thì ra Tấn vương phi tưởng rằng Triệu Tông xông vào, sẽ uốn éo đánh nhau cùng Thẩm Ngạo, bên trong nhất định là rung động ầm ầm, chắc đang tiến đến lôi kéo hắn, ai ngờ một điểm động tĩnh đều không có, vì vậy trong lòng không nhìn được hiếu kỳ, liền bước nhanh hơn, liên tục đi vào.

Trong sương phòng, ánh nến mềm rũ xuống, bởi vì vừa rồi động tĩnh quá lớn, trong không khí tràn ngập một vị của bụi, Tấn vương phi không khỏi duỗi đầu ngón tay ra, phẩy phẩy mùi dưới chóp mũi, nhưng lúc này, nàng cũng có một ít ngáy dại.

Thẩm Ngạo đứng ở bên cạnh bàn, chấp tay sau lưng, phần nộ mà nhìn xem Triệu Tông.

Con mắt Triệu Tông trừng lớn hơn cả chuông đồng, khó có thể tin mà nhìn một màn trước mắt.

Về phần Triệu Tím Hành, cũng không nằm ở trên giường bệnh như trong tưởng tượng kia, mà là đang cầm lấy bút, ngòi bút hạ xuống, còn đang tràn ra đầy nước, cũng là độc nhất vô nhị mà trừng to mắt, đối mặt cùng Triệu Tông.

Triệu Tông ho khan một tiếng, rất xấu hổ nói: “Tím Hành...người...”

Tay Triệu Tím Hành còn cầm bút lông, cứng đờ bất động, qua thật lâu mới lí nha lí nhí, nói: “Cha, ta...ta...”

Thẩm Ngạo đã cảm thấy phần nộ rồi, chấp tay trước ngực, nói: “Người cái gì, ta cái gì? Cửa gỗ ta vận từ đất Thục đến đây, cứ như vậy mà bị hủy đi, Tấn vương, khoản nợ này tính toán như thế nào?”

Yết hầu Triệu Tông bỗng nhúc nhích một cái, nuốt nước miếng, nói: “Còn muốn tính sổ à?”

Cái này rất giống như người nào đó nghỉ đêm trong thanh lâu, ngày hôm sau đứng lên, lại còn bắt kỹ nữ trả tiền, thật sự là vô sỉ, quả thực chính là phát rồ!

Triệu Tông cũng hiểu được, nói ra những lời này có chút không tốt lắm, vì vậy mà cố làm ra vẻ mà phần nộ, quát: “Người còn dám tính sổ cùng bản vương? Bản vương cũng muốn tính sổ với người, người làm gì Tím Hành vậy?”

Thẩm Ngạo nhìn nhìn Triệu Tím Hành, Triệu Tím Hành héch bộ ngực lên, Thẩm Ngạo lắc lắc đầu, nói: “Tím Hành nhất định phải bám lấy ta, bắt ta dạy nàng vẽ tranh, người xem, giấy và bút mực đều chuẩn bị xong, kết quả Tấn vương liền phá cửa mà vào, đây là cái duyên cố gì?”

Triệu Tông không khỏi nói: “Không phải nói bị bệnh sao?”

Triệu Tím Hành nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Ai nói ta bị bệnh? Hắn mới bị bệnh, cả nhà đều bị bệnh!”

Triệu Tông cực kỳ phiền muộn, cũng không biết là vui hay buồn, vui chính là Triệu Tím Hành không có bệnh là tốt rồi, nhưng trước mắt, thái độ Thẩm Ngạo này như lang tự hổ, hắn lại tự biết mình đuối lý, nhất thời cũng không biết phải làm như thế nào.

Tấn vương phi cười nhạt một tiếng, nói: “Mới vừa nghe người Bình Tây Vương phủ nói Tím Hành bị bệnh, ai biết đúng là giả dối, chuyện này, Bình Tây Vương nhất định phải từ từ tra cứu một chút, có phải là hạ nhân nào đó trong Vương phủ không có quy củ?”

Có lẽ là Tấn vương phi thông minh, nói ba xạo một câu, liền đẩy trách nhiệm lên trên đầu Bình Tây Vương phủ, coi như là gây ra hiểu lầm, đó cũng là hạ nhân Vương phủ không tuân thủ quy củ, có quan hệ gì đến bọn họ đâu?

Tinh thần Triệu Tông lập tức tỉnh táo, nói: “Đúng, là cái tên nào đáng chết, báo tin lung tung? Bản vương nhất định phải cắt ngang chân của hắn!”

Thẩm Ngạo lắc đầu, cái gọi là bệnh của Triệu Tím Hành, đơn giản là ăn quá no, lúc đau bụng, quả thật làm cho người luống cuống tay chân.

Ai biết đại phu vừa đến, con mắt liền trừng lớn, nếu là tiểu gia đình tầm thường đã sớm chửi ầm lên, nhưng tại trước mặt Bình Tây Vương, coi như bảo trì lễ tiết, rất khách khí nói đây chỉ là dạ dày không khỏe, không coi là bệnh, lại về sau, Triệu Tím Hành nôn ra chút ít điểm tâm, liền không có việc gì rồi.

Thẩm Ngạo sợ sau đó sẽ rước lấy Tấn vương dây dưa, đương nhiên không chịu để cho Triệu Tông biết về sự tình sáng sớm so đầu ăn điểm tâm.

Triệu Tím Hành dù sao cũng không phải tiểu hài nhi ba tuổi, ăn nhiều đau bụng, loại sự tình này lại càng không thể lộ ra, nếu không, lần sau còn có thể ra ngoài chơi sao?

Sự tình cuối cùng cũng được che lại, Thẩm Ngạo nhẹ nhàng thở ra, lại là đau lòng liếc nhìn cái cửa kia, trong lòng nghĩ, cửa à cửa, chỉ trách người đầu thai sai chỗ rồi, cố gì lại sanh ra ở đế Vương gia.

Tấn vương phi thấy bộ dạng mọi người xấu hổ, liền nhếch miệng, nhẹ khẽ cười nói: “Đến, chính là khách, Bình Tây Vương không mời chúng ta ngồi một chút sao?”

Ngồi, đương nhiên phải ngồi, Thẩm Ngạo cực kỳ xấu hổ, gọi người thu thập căn phòng, dẫn nhạc phụ tương lai cùng trượng mẫu nương tương lai đến chính sảnh an vị, còn gọi là người châm trà rót nước, Triệu Tím Hành đã biến đi nhanh như chớp, không biết chạy đến nơi nào.

Vừa mới ngồi vào chỗ của mình, lông mày Tấn vương phi có chút nhăn lại, uống một ngụm nước trà, thản nhiên nói: “Cái này, bên ngoài Vương phủ cũng đã loạn lên rồi, điện hạ còn có thời gian rảnh rỗi dạy Tím Hành vẽ tranh?”

Thẩm Ngạo không khỏi nói: “Chuyện gì náo nhiệt như vậy?”

Triệu Tông không nhịn được mà nói: “Đương nhiên là sự tình trong đêm ngày hôm qua, người cùng thái tử ngáng đường nhau, không chỉ là Tư nghị cục, còn có phổ phường, chính là rất nhiều tuần san, đều đang nghị luận việc này.”

Từ lúc Thụy Nhã Nhã San phát hành, hôm nay thành Biện Kinh đã có không biết bao nhiêu tuần san xuất hiện, chỉ giới hạn trong tài lực cùng ảnh hưởng, tự nhiên không thể so sánh cùng với Thụy Nhã Nhã Xã San.

Tuần san hôm nay coi như là đại biểu cho hướng gió của dư luận, một khi tuần san nghị luận náo nhiệt về việc này, toàn bộ thiên hạ liền không tránh khỏi việc sôi trào cuộn cuộn, bình dân dân chúng tầm thường, vốn là rất hoan hỷ thán thính các loại bí văn, nhất là câu chuyện Bình Tây Vương và thái tử, tự nhiên là đủ để nâng cao khẩu vị của mình lên.

Thẩm Ngạo không khỏi lên tiếng nói: “Tuần san cũng đăng sao?” Trong lòng hắn suy nghĩ, loại sự tình làm cho người kiêng kỵ, liên quan khá sâu đến nội bộ Đại Tổng này, tuần san tầm thường giống như là đều không dám đăng, hết lần này tới lần khác, lúc này lại là tất cả đều giống trống khua chiêng hiện ra, chỉ sợ tại sau lưng việc này, nhất định có người âm thầm phát lực.

Thẩm Ngạo thở dài một hơi, trong lòng nghĩ: “Đoán không lầm, bọn hắn quả nhiên đến rồi!”

Tấn vương phi thở dài, nói: “Tím Hành đã được ấn định gả cho người, chúng ta, những người làm cha mẹ này, liền trông cậy vào tương lai các người có thể sống yên ổn, hôm nay lại gây ra loại sự tình này, thực sự làm cho người ta vô cùng lo lắng.

Chuyện này, người đến một điểm tiếng gió cũng không nghe thấy sao? Nói thật với người đi à nha, không chỉ là tuần san, Tư nghị cục bên kia cũng đã có người đục cây cột.”

“Còn đục cây cột... cây cột và bọn họ có cừ oán sao?” Thẩm Ngạo không khỏi lên tiếng hỏi, lập tức lại cảm thấy, những lời này nói ra, thật sự không tốt lắm, lập tức ngồi nghiêm chỉnh trở lại, không hề lên tiếng.

Triệu Tông cười ha ha, nói: “Lại nói tiếp, cũng là buồn cười chết người, mấy Thư sinh nghị luận về việc này, nói đến miệng đắng lưỡi khô, không biết là ai không chịu nổi, liền trực tiếp đâm đầu vào cây cột, liền bị rách ra một vết dài.”

Nét mặt của hắn lại trở nên nghiêm túc hơn, tiếp tục nói: “Bất kể nói thế nào, thái tử là thái tử, chính là bốn vương gặp hắn, cũng phải nhường hắn một chút, người chờ nhìn xem, chuyện này không thể cứ như vậy đi qua, hiện tại, người khắp thiên hạ nói người quá cuồng vọng rồi, xem người xử lý làm sao.”

Thẩm Ngạo nhấp một ngụm trà, chỉ thản nhiên nói: “Yên tâm, ta đều tự có chủ trương.”

Triệu Tông trừng mắt, nói: “Người đương nhiên đều có chủ trương, hiện tại cả vua và dân đều đang chuẩn bị tấu chương buộc tội người, người đừng tưởng rằng có mẫu hậu bảo vệ là yên, tới lúc đó, ai dám chịu sở suất to lớn, đối nghịch cùng dư luận giới thượng lưu trong khắp thiên hạ?”

Tấn vương phi cũng nói: “Chẳng bằng để cho Tấn vương làm người dẫn lối, cùng người đi Đông cung bên kia, đưa chút ít lễ vật, thỉnh tội một chút là được, cho dù thái tử không hòa thuận với người như thế nào

chẳng nữa, đã làm đủ chuyện trên mặt mũi, hắn cũng không tìm ra cái gì sai, đến lúc đó, hắn lại muốn dây dưa, có lý cũng trở thành không có lý.”

Triệu Tông thoáng cái bắt đầu trở nên xấu hổ, hướng Vương phi nói: “Hắn đi xin lỗi, vì sao phải kéo ta theo? Loại sự tình mất mặt xấu hổ này, ta là không làm, ta đường đường là Tấn vương, là người nào? Không đi, không đi.”

836. Chương 765: Rất Đàn Ông(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 765: Rất đàn ông(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Sắc mặt Tấn vương phi thoáng cái đã rét lạnh xuống dưới, vẻ cứng rắn trong ánh mắt Triệu Tông cũng lập tức bị hòa tan, mang theo khẩu khí nịnh nọt, nói: “Chỉ là, vì Thẩm Ngạo, đi một chút cũng không sao, ha ha...”

Thẩm Ngạo lại nói: “Đa tạ ý tốt của vương gia, Vương phi, chỉ là, loại sự tình chịu nhận lỗi này, có lẽ hay là thôi đi.” Trong lòng hắn suy nghĩ, nếu như bọn hắn biết mình đang cố ý muốn phát động cái trường phong ba này, chỉ sợ không không thể làm thật chính mình.

Tấn vương phi không thấy hỉ nộ, nói: “Người đã nói như vậy, lời nên khích lệ, bổn cung cũng đã khuyên, vậy thì thôi đi.” Dứt lời, lại nói: “Vì sao không thấy Ninh An các nàng?”

Trong lòng Thẩm Ngạo thở dài một hơi, nói: “Ta gọi người mời các nàng đến.”

Tiếp theo, các nữ quyến liền đi đến hậu trạch nói chuyện phiếm, Thẩm Ngạo chính là ngồi cùng Tấn vương, hai người nói chuyện tại bên ngoài, Triệu Tông nhếch ngón cái về hướng Thẩm Ngạo, nói: “Hảo hán tử, nếu người là đi nhận lỗi, bổn vương thật đúng là muốn xem thường người, đàn ông phải như thế.”

Thẩm Ngạo cực kỳ xấu hổ, nói: “Đa tạ, đa tạ.”

Triệu Tông tiếp tục nói: “Theo ta thấy, hiện tại người nên lập tức vào cung, đi bẩm thông giải thích cùng bệ hạ trước, chỉ cần đầu trong nội cung bất động, thái tử cũng không có lý gì để bắt người, thật sự không được, ta sẽ kéo cái tấm mặt mo này xuống, đi du thuyết cho người là được.”

Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ, cho người đi nói, không có việc gì cũng trở thành có việc, lại không dễ cự tuyệt, đành phải nghiêm mặt nói: “Ta làm người quang minh lỗi lạc, có cái gì cần nói? Cứ để cho bọn họ phóng ngựa tới, ta chấp hết.”

Triệu Tông tức thì như người hóa đá, một lúc sau mới kích động nói: “Đại trượng phu phải như thế.”

Nhưng trong lòng Thẩm Ngạo lại khinh bỉ nói: “Quý mới làm đại trượng phu, bổn vương là dựa vào chỉ số thông minh, chỉ số thông minh, hiểu hay không!”

Hai người nói chuyện trong chốc lát, Tấn vương phi liền mang theo Triệu Tím Hành, từ trong hậu viện đi ra, muốn dẹp đường hồi phủ rồi, Triệu Tông chớp mắt về hướng Thẩm Ngạo, nói: “Tự giải quyết cho tốt.” Dứt lời, liền xám xịt mà theo Tấn vương phi trở về.

Đưa Tấn vương cùng Vương phi, Triệu Tím Hành ra ngoài, Thẩm Ngạo trở lại trong sảnh, Ninh An liên tục bước đến bên người Thẩm Ngạo, thừa dịp xung quanh không người, lên tiếng nói: “Bên ngoài dư luận giới thượng lưu rất mãnh liệt, người không lo lắng gì sao?”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói: “Ngày mai chúng ta sẽ đi đại Tướng Quốc Tự, những chuyện khác, ta chỉ chờ hững là được, không có sự tình gì quá quan trọng, toàn là quạ đen đánh trống reo hò thôi.”

Ninh An nhú lông mày lại, nói: “Cũng phải cẩn thận một chút mới tốt, ngày mai đi Tướng Quốc Tự, có nên kêu Tím Hành cùng đi hay không?”

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, nói: “Mà thôi, gọi nàng đi, nếu trên đường xảy ra chuyện gì, Tần vương lại không chịu bỏ qua.”

Ninh An cười nói: “Đến lúc đó, khẳng định nàng sẽ nói chúng ta cố ý muốn gạt nàng sang một bên, không nghĩa khí.”

Thẩm Ngạo nhớ tới lời Triệu Tím Hành nói sáng sớm hôm nay, cũng không nhịn được mà cười rộ lên, nói: “Vậy thì kêu nàng đi cùng, chỉ là, sự tình đầu tiên phải nói trước, bảo nàng, thấy hòa thượng, không cho phép gọi con lừa trọc.”

Ninh An cười ngặt nghẽo, cố ý giận dữ mà nhìn hẩn một cái, nói: “Tím Hành nào có hư hỏng như vậy?”

Thẩm Ngạo nói: “Tất cả có lẽ là để phòng việc xấu chưa xảy ra.”

Ninh An gật đầu, nói: “Cái này xác định rồi, tối hôm nay chúng ta chuẩn bị chút ít điểm tâm sáng, mai đi ăn, trong đêm lại bảo người đến Tần Vương phủ, thông báo Tím Hành một tiếng.”

Hai người nói chuyện trong sảnh, bên ngoài, Xuân nhi đi qua nhìn thấy, liền đi tới, cười nói: “Các người đang lặng lẽ nói cái gì vậy?”

Trên mặt đẹp Ninh An trôi lên vẻ đỏ bừng, nói: “Chỉ nói chuyện ngày mai đi Tướng Quốc Tự thôi.”

Xuân nhi là vừa từ Thúy Nhã Sơn Trang bên kia trở về, không khỏi bật cười nói: “Tướng Quốc Tự? Vừa vặn, Thúy Nhã Sơn Trang cũng muốn đi Tướng Quốc Tự nói chuyện làm ăn.”

Thẩm Ngạo hỏi nàng: “Tướng Quốc Tự cùng Thúy Nhã Sơn Trang có thể làm ăn cái gì?”

Xuân nhi ngẩng mặt lên, nói: “Cái Tướng Quốc Tự này chiếm diện tích thật lớn, nhưng tăng nhân lại không nhiều lắm, cho nên người đãi khách cũng ít, rất nhiều khách hành hương từ nơi xa ngàn dặm đi tới đây, thường thường là vừa khát lại đói, Tướng Quốc Tự không chiếu cố hết, kết quả lại làm khách hành hương ít đi,

cho nên, ta liền suy nghĩ, bọn hẩn đã không có ai tay, sao không để chúng ta đến nơi đó, mở một chi nhánh trà phường, cái trà phường này không xung đột cùng người xuất gia cũng, lại có thể cho đám khách hành hương thuận tiện, khách hành hương càng nhiều, trà phường tự nhiên là tài nguyên càng cuộn cuộn, có phải không? Đây là sự tình cùng có lợi, ngày mai ta sẽ nói một câu cùng chủ trì Tướng Quốc Tự.”

Thẩm Ngạo không khỏi lên tiếng nói: “Nếu khách hành hương không nhiều, cùng lắm thì chiêu mộ thêm hòa thượng, hòa thượng trên đời còn nhiều mà.”

Xuân nhi lại lắc đầu nói: “Tướng Quốc Tự khác với những chùa miếu khác, là đệ nhất đại tự Biện Kinh, rất nhiều khách quý Biện Kinh cũng đi đến đó, những này vương công đại thần vừa đi, không phải sẽ làm một ít trộm gà trộm cẩu chú ý sao, nếu gây ra việc, chẳng phải là sẽ hỏng bét? Cho nên, muốn nhập Tướng Quốc Tự, phải xét duyệt cực nghiêm, chẳng những phải có Hồng Lư Tự tán thành, còn cần các trưởng lão Tướng Quốc Tự khảo thí.”

Thẩm Ngạo thần nhiên cười nói: “Tốt, ngày mai chúng ta đi giải sầu, thuận đường nói chuyện làm ăn.”

.....

Tư nghị cục vốn là Thẩm Ngạo đề nghị kiến tạo thành, cái địa phương này chiếm diện tích rất lớn, lập tức thành nơi người đọc sách tụ hội, trừ việc đó ra, triều đình còn thiết lập nha môn Tư nghị cục, thiết lập Tư nghị Lang trung, cấp dưới là bảy mươi hai người, hơn nữa còn có mười mấy tạp dịch, uy phong của Tư nghị cục này đã được xây dựng lên.

Người thứ nhất đảm nhận Tư nghị Lang trung gọi Lam Ôn, lúc trước đã làm một thời gian ngắn tại phủ Kinh Triệu, về sau mới thăng nhiệm đến Tư nghị cục, đến một bậc Lang trung này, đã muốn xem như quan lớn rồi, chí ít cũng có tư cách triều nghị.

Nhưng Lam Ôn lại có khổ nói không nên lời, trong triều đình, nha môn tốt một chút như Lại bộ, Hộ bộ, kém một ít là ở Hình bộ, Lễ bộ, kém cõi nhất là đi Khâm Thiên Giám kia cũng tốt, nhưng là bất kể là cái nha môn nào, cũng không tệ hơn Tư nghị cục.

Chính là tại Kinh Triệu phủ, tuy không dám đắc tội vương công, chỉ là, một ít lưu manh phổ phường, thảo dân dân chúng tầm thường, cuối cùng còn có thể ước thúc một hai, nhưng tại đây trong Tư nghị cục, làm chức quan này thật sự là trong lòng run sợ, hiện tại quả là mất hết thể diện.

Vốn là, hấn làm, Tư nghị Lang trung chính là trông coi những người đọc sách này, triều đình để cho bọn họ tới nói chuyện, cũng không phải là gọi bọn họ tới nói lung tung, tuy chừng mực rộng một ít, lại cũng không thể để miệng nói bậy, nhất là sự tình trong nội cung cùng Vương phủ, lại càng nghiêm lệnh cấm.

Nhưng quy củ là một chuyện, chính thức muốn làm, lại là một chuyện khác.

Người đọc sách đều là người có công danh, nói khó nghe một ít, không chừng ai đó có ân sư, chính là đương triều quan to nào đó, cho nên, những người này chẳng những cao quý, lại đặc biệt ưa thích chuyện bao đồng.

Phúc Kiến lộ cùng Phúc Kiến đường, luôn tụ tập một đồng, Giang Nam lộ cùng Giang Nam đường, đại đa số cũng tụ vào cùng một chỗ, người chọc một người, chính là chọc vào tổ ong, đừng xem thường năng lực của những người này, thật sự muốn náo loạn lên, sự tình căng thẳng, cuối cùng cấp trên nhất định là hàm hồ đi qua, đánh tất cả năm mươi gậy, ai cũng đừng nghĩ đến việc có chỗ tốt.

837. Chương 766: Đánh Chết Người

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 766: Đánh chết người

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Cho nên, thời điểm Lam Ôn tiền nhiệm, trong lòng liền nghĩ, chính mình chỉ coi như đến Khâm Thiên Giám tiền nhiệm, không việc gì làm, đợi tới khi nào triều đình nhớ tới ta, đến lúc đó, sẽ thoát ly khỏi khổ hải.

Nhưng rất nhanh, hấn liền sai rồi, mười phần sai, những kẻ sĩ này chẳng những gan lớn, lại đặc biệt có thể chiến đấu, công kích tất cả bộ thì cũng thôi, Lam Ôn còn có thể mở một con mắt, nhắm một con mắt để

Lí Bang Ngạn nói: “Đúng là hần.”

Triệu Cát nói: “Tuổi của hần có phải là hơi trẻ một ít?”

Lí Bang Ngạn cười nói: “Tuổi trẻ mới tốt, mới có thể nói cùng đám kẻ sĩ, nếu không, lại tìm lão già ngu ngốc đi qua, không biết lại náo đến mức nào nữa.”

Triệu Cát gật gật đầu, nói: “Hạ ý chỉ đi!”

Lí Bang Ngạn gật đầu, Ngô Bút quan hệ tâm đầu ý hợp cùng Thẩm Ngạo, điểm này, người nào cũng biết, huống chi phụ thân hần Ngô Văn tại hải chính nha môn, cái hải chính kia là địa phương Bình Tây Vương vô cùng quan tâm, chỉ cần Ngô Bút bị mời đi ra, không sợ Bình Tây Vương không mắc câu.

Trong lòng Lí Bang Ngạn có so đo, lập tức cười ha ha một tiếng, đứng dậy cáo từ.

Đợi Lí Bang Ngạn lui ra ngoài, Triệu Cát lại đột nhiên ngồi ở trên mặt ghế, khuôn mặt đen tối, không rõ suy nghĩ sâu xa cái gì, thuận tay quơ lấy chén trà nhỏ, uống một ngụm, mới phát hiện trà đã nguội, không khỏi nhăn lông mày lại.

Dương Tiễn bên cạnh xem xét, liền biết rõ tâm ý Triệu Cát, vội vàng nói: “Bệ hạ...lão nô sẽ đi đổi chén nhỏ trà mới đến.”

Triệu Cát buông chén trà nhỏ, khoát khoát tay, nói: “Không cần.” Hần thoáng trầm mặc một tý, nói: “Trẫm nhớ rõ, Lưu Bàn này gần đây rất cương trực, trước kia, thời điểm làm Ngự Sử, từng nhiều lần buộc tội không ít quan viên, có phải không?”

Dương Tiễn nói theo lời Triệu Cát: “Thật sự như thế, Lưu Bàn trong triều nổi danh là người cương trực.”

Triệu Cát gật gật đầu, nói: “Cái này là được rồi, Trẫm còn nghe nói, Lại bộ Thượng Thư đi lại vô cùng gần gũi cùng Đông cung?”

Dương Tiễn cũng không dám hồ ngôn loạn ngữ trên chuyện này, khuôn mặt băng bó nói: “Lão nô không biết.”

840. Chương 768: Hối VỢ(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 768: Hối vợ(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Chưởng quầy ngồi ở trên mặt ghế, cũng không hàn huyên cùng hần, đi thẳng vào vấn đề, nói: “Từ Đường, hần đây có tin tức gì không?”

Từ Đường nghiêm mặt nói: “Lại có hơn hai trăm người mới chiêu mộ vào thôn trang, như vậy tính toán xuống, nhân số ít nhất là trên một ngàn ba trăm người, mỗi ngày đều có xe ngựa từ Biện Kinh đi vào, phần lớn đều là vận lương thực cùng một ít rau quả đến, nhưng sáng sớm ngày hôm trước, lại hơn ba mươi cỗ xe ngựa đến, xe ngựa dùng vải bố che chắn vô cùng kín đáo, trục xe lún rất sâu, chỉ sợ mấy cái gì đó trên xe này không nhẹ.”

Trong mắt chưởng quầy hiện lên một tia sạch bong, nói: “Người nói rõ một chút.”

Từ Đường nói: “Mấy cái gì đó trang trí trong xe cũng không nhiều, lại vô cùng trầm trọng, ngoại trừ kim thiết, đệ tử không nghĩ ra cái gì khác nữa rồi, y theo đệ tử xem, trong xe kia nên trang bị toàn binh khí.”

“Binh khí!” Chưởng quầy hít vào một hơi, tiếp tục hỏi: “Chắc chắn 100% sao?”

Từ Đường cười khỏ nói: “Chỉ có chín thành năm chắc.”

Chường quầy tựa tại trên mặt ghế, ngón tay gõ nhịp ở trên chuôi ghế dựa, đóng mắt trầm tư một lát, sau đó mới nói: “Không kịp tra xét nữa rồi, lão gia nói qua, tên đã trên đây, không phát không được, người có biết hay không, ngày mai chính là giữa tháng, là thời điểm đại triều nghị.”

Hắn trầm mặc một lát, mới đứng lên nói: “Ngày mai, rút lui cái khách điểm này đi, nên tra cũng đã tra không sai biệt lắm, nhiều người như vậy ở chỗ này, sẽ để lại bằng chứng.”

Từ Đường nói: “Đợi tí nữa ta liền tin tức truyền đi, để cho mọi người chuẩn bị sẵn sàng.”

Chường quầy thản nhiên nói: “Vất vả người rồi.”

Hai người nói lời ong tiếng ve trong chốc lát, chường quầy liền ngủ trên phòng, khách điểm lại trầm tĩnh, sắc trời không còn sớm, sinh ý vô cùng thâm đậm, bởi vậy, tại đây đóng cửa cũng sớm, trăng non vừa mới lên đến chạc cây, liền bắt đầu đóng ván cửa, chuẩn bị không kinh doanh nữa.

Ở phía trong phòng trên lầu hai, nhìn ra hướng xa xa, có thể chứng kiến thanh hình dáng Quách gia trang, chường quầy ở trên phòng, đẩy cửa sổ ra, nhìn về thôn trang nơi xa, đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ầm ĩ kia.

Quách gia trang so sánh với khách điểm kia, lại có vẻ náo nhiệt hơn nhiều, phía trong từng dãy phòng ở, đều là đèn đuốc sáng trưng, mỗi phòng ở đều cam lòng cho thêm ngọn đèn dầu, đèn rất sáng, tại dưới đèn, thám tử sóng vai mà ngồi, bọn hắn ban ngày thao luyện, ban đêm cũng không thể rảnh rỗi, đều phải ở trong phòng nghe tiến sĩ day học.

Tại đây tự nhiên không chỉ dạy cái gì Tứ thư Ngũ kinh, chương trình học dùng nhiều ngôn ngữ, ẩm thực, thói quen các nơi, ngẫu nhiên cũng sẽ chỉ giáo một ít việc buôn bán, tính sổ, chế tác, còn có tiếng lóng, dạ hành các loại....

Sau khi từ Quách gia trang ra ngoài, bọn hắn sẽ thay hình đổi dạng, hoặc xưng là phục vụ, hoặc đi làm người bán hàng rong, có người thậm chí đi đến phía trong nha môn làm sai dịch, thậm chí còn có người trở thành người chèo thuyền, cho nên, rất nhiều tri thức, chưa hẳn bọn họ có thể tinh thông, ít nhất cũng phải để bọn hắn học qua một chút.

Cuộc sống như vậy, buồn tẻ tới cực điểm, chỉ là, đối với những lưu dân này mà nói, có thể có cái nghề nghiệp, mỗi tháng có tiền bạc nuôi sống gia đình, thật sự là chuyện may mắn, cho nên, mặc kệ huấn luyện viên, tiến sĩ giầy vò như thế nào, bọn hắn đều có thể chịu được, cũng không có ai phát ra câu oán hận gì.

Tối gần trong hành lang trường học, chính là văn phòng Trần Tế bắt đầu cuộc sống hàng ngày, một chỗ độc môn phòng, hai bên còn có phòng nhỏ.

Đêm đã khuya, khóa cửa đã bố trí chốt ở trên cửa, Trần Tế một mình đun một bình trà, ngồi vào trên giường, trên giường là một tấm ván gỗ, trên đó là bàn cờ, trận cờ hiển nhiên đã rất rối loạn, Trần Tế thuận miệng uống trà, ánh mắt sâu kín mà rơi vào cái thế cờ đang dở này, vẫn không nhúc nhích.

Ánh nến mềm rủ xuống, nhảy nhảy lên, chiếu rọi trên khuôn mặt bình tĩnh của Trần Tế, hắn uống một ngụm trà, trên mặt hiện lên một tia mệt mỏi.

Một lát sau, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân vội vàng, Trần Tế cũng không hoạt động, đợi cho một bóng người bước vào trong phòng này, Trần Tế mới lên tiếng nói: “Ở bên trong thành có tin tức gì không?”

Người đó ẩn tại địa phương lơ mờ, ánh nến chiếu không tới, không nhìn ra khuôn mặt của hắn, hắn thản nhiên nói: “Điện hạ đã muốn vào cung rồi, từ trong nội cung bình an đi ra, Lí Bang Ngạn vừa từ Môn Hạ tỉnh đi ra, liền lập tức đi Đông cung.”

“Ừm, Lại bộ Thượng Thư kia như thế nào?”

“Trình Giang cũng đi Đông cung, lúc đi ra, bọn hắn cũng không nói lời nào, hình như là đã xảy ra cái lộn.”

“Cái lộn?” Trần Tế giơ con mắt lên.

“Vâng, Lí Bang Ngạn mang một bộ dạng u sầu, mà Trình Giang kia lại thoả thuê mãn nguyện.”

Trần Tế gật gật đầu nói: “Còn gì nữa không?”

“Trong đêm cùng ngày, hạ nhân Lí gia cầm danh thiếp đi bốn phía, báỉ phỏng tất cả đại nhân trong triều rồi, đều là người bình thường giao hảo cùng thái tử, Lí Bang Ngạn, cũng đã nhớ kỹ, tổng cộng là bảy mươi ba người.”

Trần Tế thở dài một hơi, nói: “Xem ra bọn họ muốn hành động tại thời điểm đại triều nghị.”

“Có nên đưa những tin tức này đến cho điện hạ xem xét một chút hay không?”

Trần Tế lắc đầu, nói: “Không cần đâu, điện hạ tinh tường hơn so với ta và người, người đi xuống đi, có tin tức gì, lập tức nói cho lão phu là được.”

Trần Tế uống một ngụm trà, người vừa mới tiến vào đã lui ra ngoài từ lúc nào, Trần Tế đột nhiên lẩm bẩm, nói: “Giáo úy, thám tử, còn có gia tài mười triệu quan, hôm nay lại là giám quốc Tây Hạ, hẳn sẽ quân lâm thiên hạ sao?”

Trần Tế ngẩng đầu lên, nhìn xà nhà, một đôi tròng mắt như là xuyên phá mái nhà, trên mặt trời lên một tia cười lạnh, thần nhiên nói: “Nhiều người như vậy gắn bó phú quý ở trên người của hắn, kiếp trước chắc hẳn là tên ăn trộm rồi.”

Một đêm đi qua, sáng sớm, ánh rạng đông từ trong mây mù bắn ra ngoài.

Bình Tây Vương phủ đã đổi mới hoàn toàn trang phục, hơn mười chiếc xe ngựa đứng ở bên ngoài phủ, trừ những việc đó ra, còn có một ngàn giáo úy cỡi ngựa, khoác lụa hồng, náo nhiệt tới cực điểm.

Pháo vang lên, Thấm Ngạo dương dương đắc ý ngồi ở trên ngựa, kêu to: “Xuất phát.”

Đội ngũ bắt đầu chuyển động, đám giáo úy phía trước cưỡi ngựa mở đường, còn có sai dịch Kinh Triệu phủ đập cái chiêng, giơ bảng hiệu, Thấm Ngạo được đám người bảo vệ xung quanh trên đường, người xem náo nhiệt đã ngăn chặn nửa con phố, mấy đứa trẻ vỗ tay, sôi nổi xuyên thẳng qua trong đám người, hét lớn: “Bình Tây Vương lại lấy tân nương rồi!”

Thấm Ngạo ngồi ở trên ngựa cảm thấy rất phiền muộn, trong lòng nghĩ, tại sao bọn hắn phải nói từ lại? Thật sự rất xấu rồi! Đứa trẻ nhỏ như vậy liền hiểu được cách châm chọc người.

Tâm tình Thấm Ngạo vô cùng tốt, cũng không phải thật sự muốn đi lấy tân nương tử, mà là đi Tấn Vương phủ bên kia đưa sáu lễ, thời gian vừa mới định ở ngày hôm qua, hắn vừa từ trong nội cung đi ra, đột nhiên nói: “Ngày mai không tệ, là ngày tốt lành để đính hôn, tốt, cứ quyết định như vậy, ngày mai đi cầu thân.”

Dứt lời, gọi Lưu Thắng tới, phân phó tốt một trận, lễ hỏi suốt đêm liền chuẩn bị xong, Kinh Triệu phủ, học đường dạy võ cũng đã đi qua thông báo, chính là Tấn Vương phủ bên kia, trước đó cũng đã được chào hỏi.

Tấn Vương phủ bên kia suốt đêm kêu người tới hỏi: “Sao có thể nhanh như vậy?”

Thấm Ngạo trả lời, nói việc này không nên chậm trễ, cải lương không bằng bạo lực các loại.....

Trả lời như vậy, lại khiến cho Tấn vương rất không hài lòng, cảm thấy người này tựa như có âm mưu gì, nhưng người ta muốn tới, vậy cũng không ngăn được, liền dứt khoát không để ý.

Cái đội ngũ đón dâu này quanh co khúc khuỷu mấy con đường, nơi đi qua, lại có không ít người hoan hô, tuy nói Tư nghị cục bên kia mắng Thấm Ngạo như máu chó xối đầu, nhưng danh vọng Thấm Ngạo tại dân gian không tệ, Thấm Ngạo thấy mọi người cổ động, liền dương dương đắc ý mà ngồi ở trên ngựa, gật đầu với mọi người, gọi người phân phát kẹo, một đường như thế.

Cái này càng rước lấy nhiều đứa trẻ, bọn chúng chạy như bay, chen chúc chạy theo sát ngựa Thấm Ngạo, đám giáo úy lại không dễ xua đuổi, khiến cho Thấm Ngạo rất là xấu hổ.

Ngẫu nhiên sẽ có mấy Thư sinh sang đây xem xem, lập tức lộ ra vẻ hèn mọn, chỉ là, người như vậy, dù sao cũng là số ít, dùng trọn vẹn một canh giờ, đội ngũ đưa lễ hỏi mới tới tấn cửa Tấn Vương phủ.

841. Chương 768: Hối Vợ(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 768: Hối vợ(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo ăn mặc mang phục, đeo xà quan, xuống ngựa, nhìn cửa lớn Tấn Vương phủ đóng chặt, giáo úy phía sau nói: “Điện hạ, chúng ta đi gõ cửa.”

Thẩm Ngạo chấp tay trước ngực, nói: “Loại sự tình này, đương nhiên là để bốn vương tự mình đến, mở ra, mở ra.” Dứt lời, liền đi ra phía trước, hung hăng mà gõ cửa, nói: “Mở cửa, mở cửa, rể hiền đến thăm rồi!”

Người gác cổng bên trong truyền đến tiếng trả lời ồm ồm: “Điện hạ thứ tội, Vương gia nhà ta nói, cái cửa này không mở được.”

Chu Hằng đột nhiên xông tới, hét lớn: “Bọn hần đây là bức chúng ta phá cửa mà vào.”

Thẩm Ngạo đập cái gậy Chu Hằng, trách mắng: “Phá cửa mà vào? Người coi đây là vào nhà cướp của sao? Hiểu chút quy củ đi, cái cửa hư rồi, cuối cùng còn không phải là cha vợ ta tốn tiền đi tu sửa sao? Tiền cha vợ chính là tiền của biểu ca, người đây là nện Tấn Vương phủ, hay là nện biểu ca người?”

Chu Hằng lập tức chột dạ, cả người thấp đi một đoạn, nói: “Vậy làm sao bây giờ?”

Thẩm Ngạo ha ha cười nói: “Khiêng cái thang đến! Đi, mau gọi người đi chuyển cái thang đến đây!”

Mấy giáo úy lập tức giải tán, muốn đi tìm cái thang, những người xem chuyện tốt kia liền kêu to: “Đến nhà của ta mà lấy, trong nhà ta có cái thang.”

Còn có người cười to, nói: “Xông vào, đoạt quận chúa ra ngoài thôi!”

Người chính là như vậy, tụ tập cùng một chỗ, lá gan liền lớn hơn nhiều rồi, lời trước kia không dám nói, lúc này đứng trong đám người, đã không kiêng nể gì cả mà nói ra, lập tức lại bao phủ bên trong tiếng cười vang.

Lúc này, đã có người lấy cái thang đến, mọi người ào ào tránh ra một lối cho giáo úy đưa bậc thang lên, bên trong Tấn Vương phủ dường như cũng phát hiện không đúng, lúc này rốt cục cũng mở ra một khe cửa nhỏ, Tấn vương Triệu Tông tặc mi thử nhãn (lén lút thậm thụt) mà thò nửa cái đầu ra, dưng râu trợn mắt nói: “Đa mặt quá đây rồi!”

Thẩm Ngạo lập tức đẩy cửa ra, mấy người Chu Hằng tới giúp đỡ, thoáng cái đã đẩy cửa mở ra.

Triệu Tông liền nghiêm trang đứng ở trước đường Thẩm Ngạo đi, nói với Thẩm Ngạo: “Bình Tây Vương đến chỗ bốn vương là có gì muốn làm?”

Thẩm Ngạo không chút khách khí, nói: “Vội tới đưa sáu lễ cho Nhạc phụ đại nhân.”

Triệu Tông trừng to mắt, nói: “Bốn vương chỉ yêu Vương phi, cả đời không thích đồng tính, người đưa sáu lễ cho bốn vương làm cái gì?”

Thẩm Ngạo cực kỳ xấu hổ, lập tức nói: “Là đưa sáu lễ cho quận chúa.”

Triệu Tông cao ngạo nói: “Thanh Hà quận chúa xác thực là khuê nữ nhà ta, nhưng cũng không có hứa cho người, tại sao người tới đưa sáu lễ?”

Ngữ khí Thẩm Ngạo bắt đầu bất thiện, nói: “Vương gia nói lời này, ta nghe liền không hiểu rồi, rõ ràng là người đang ở đây đốc thúc, nói quận chúa không gả ra được, nếu không đến tặng lễ, sẽ thành gái lỡ thì cơ mà.”

Triệu Tông thối bay râu mép, nói: “Phải không? Bỏn vương nói qua sao?” Hấn lập tức chột dạ hơn rất nhiều, đành phải nói: “Được rồi, người vào trong sảnh ngồi trước đã.”

Một đoàn người vô cùng náo nhiệt mà vào trong sảnh, Tấn vương phi đã khoác áo phượng, đang ngồi nghiêm túc mà chờ đã lâu, Triệu Tông cùng Vương phi song song ngồi xuống, Thẩm Ngạo không chút khách khí mà ngồi phía bên trái, Chu Hằng và mấy giáo úy cũng không khách khí muốn ngồi, lại bị mấy nô bộc Vương phủ chửi: “Này này, Vương gia không cho các người ngồi, ra ngoài chờ đi.”

Chu Hằng kêu lên: “Lẽ nào lại như vậy! Vì cái gì bảo chúng ta đi ra bên ngoài đợi? Chúng ta là phụng mệnh đến bảo vệ Bình Tây Vương.”

Nô bộc nói: “Vương gia không cần các người bảo vệ.”

Một người giáo úy trừng to mắt nói: “Môn sinh thiên tử ở chỗ này, người cũng dám ngăn cản sao? Thật to gan!”

Thẩm Ngạo vội vàng đi qua khích lệ: “Thôi, thôi mà, nhao nhao cái gì? Thực là hư không tưởng nổi.” Hấn trừng to mắt, nói với nô bộc kia: “Cái này là người không đúng, người đến đều là khách, nào có đạo lý đuổi khách nhân đi? Đến, đến đây, không cần phải khách khí, tất cả mọi người ngồi đi.”

Nô bộc kia lẩm bẩm hai tiếng, nhìn thoáng qua hướng Tấn vương phi, Tấn vương phi chỉ nhàn nhạt gật đầu, nô bộc mới lui qua một bên.

Triệu Tông đành phải mời mọi người đến: “Đến, dâng trà.” Kế tiếp không biết nên nói cái gì rồi, ngược lại, Tấn vương phi thọt thọt hấn, Triệu Tông hiểu ý mà ho khan một tiếng, đành phải nói: “Đính hôn? Định cái thân gì? Ừm, hôm nay không coi là ngày tốt vào đâu, cho dù đính hôn, ít nhất cũng phải đợi cho đầu tháng tám lại đến mới được.”

Triệu Tông nổi lên tâm tư cao ngạo, tốt xấu cũng là quận chúa, sao có thể đơn giản kết thân?.

Thẩm Ngạo đợi nô bộc đưa trà tới, nhẹ nhàng mà uống một ngụm, mới nói: “Lời nói không thể nói như vậy, cải lương không bằng bạo lực, hôm nay đã đến rồi, cũng không thể không vào bảo sơn, lão trượng...”

Tay bưng trà chén nhỏ của Triệu Tông thoáng run rẩy kịch liệt một tý, thiếu chút nữa để nước trà giội lên trên người mình, vội kêu lên: “Bỏn vương còn chưa đáp ứng, không cho phép gọi cha vợ.”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, đành phải nói: “Không gọi thì không gọi, ta hiếm có sao?”

Triệu Tông lập tức tức giận đến run rẩy, đang muốn phát tác, Tấn vương phi lúc này liền hé miệng cười nói: “Trên đời nào có van cầu thân như vậy hay sao? Đã đến cầu thân, cũng nên hạ thấp khí thế một ít mới được, lưu cho gia đình nhà gái nhiều thêm chút mặt mũi, mọi người mới có thể cảm thấy mỹ mãn, đúng hay không?”

Thẩm Ngạo thở dài một hơi, nói: “Vương phi, cái sáu lễ này đã đưa tới, Tiểu Vương khẩn cầu Vương phi nhận lấy.”

Tấn vương phi cười ha ha, nói: “Thu là tự nhiên phải thu, chỉ là, ta nghe nói Bình Tây Vương gần đây rất keo kiệt, cái lễ hồi này không quá qua keo kiệt đấy chứ? Tấn Vương phủ chúng ta cũng là nhà giàu số một số hai thiên hạ, cũng không thể khiến cho chúng ta không xuống đài được.”

Cơ trên mặt Thẩm Ngạo không khỏi run rẩy một chút, trượng mẫu nương quả nhiên khó đối phó, nghiêm mặt nói: “Nhân vật quý giá như Thanh Hà quận chúa, nếu như dùng hàng giá trị để luận lễ hồi, không khỏi rơi vào khuôn sáo quá cũ rồi, kỳ thật, cái lễ hồi này, ngoại trừ bánh hỉ cùng rau quả tầm thường, bỏn vương cũng không mang cái kim ngọc đồ cổ gì đến, lại đưa tới một bức họa, với tư cách vật đính hôn Thanh Hà quận chúa.”

Triệu Tông nói: “À... Vương phi, hấn cảm một bức họa đến qua loa tặc trách chúng ta.”

Tấn vương phi hé miệng cười nói: “Bình Tây Vương chỉ đưa một bức họa tới, có phải là quá khó coi một ít?”

Lúc này, đột nhiên có người hét lớn: “Không khó coi, không khó coi...bức tranh ở nơi nào?” Trong phòng đột nhiên có một bóng người người nhỏ nhắn xinh xắn chui ra, giống như bướm hồ điệp xuyên thẳng qua đám người, Thảm Ngạo tập trung nhìn vào, không phải Triệu Tím Hành thì là ai?

Triệu Tím Hành vượt ngực thở, nói: “Bức tranh ở nơi nào? Để cho ta xem một chút.”

Tấn vương phi không khỏi tức cười, vốn là còn muốn nói vài lời đường hoàng, nhưng trước mặt nhiều người, không tiện nói cái gì.

Triệu Tông cũng ngây người, muốn quát lớn, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, dường như lại có điểm không quá thỏa đáng, liền không kìm lòng được mà nhìn Tấn vương phi, muốn để cho Tấn vương phi đến quyết định, ai biết biểu lộ Tấn vương phi không khác hơn bao nhiêu so với hắn.

Triệu Tím Hành mỉm cười mà đi đến trước mặt Thảm Ngạo, buông tay nói: “Tranh đâu? Lấy ra!”

Thảm Ngạo ngồi ở trên mặt ghế, có vài phần xấu hổ, nói: “Không phải tranh, là lễ hỏi.”

Triệu Tím Hành nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng không có gì khác nhau, nhân tiện nói: “Cái lễ hỏi kia đâu? Lấy ra!”

842. Chương 769: Đi Lữ Hành

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 769: Đi lữ hành

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thảm Ngạo ho khan một tiếng, nói: “Cái này phải được phụ vương người đồng ý mới lấy được.”

Con mắt Thảm Ngạo nhìn về phía Triệu Tông, Triệu Tông ách một chút, nói: “Nhận, nhận lấy, cho dù cái việc hôn nhân này định rồi, người đâu, đuổi người đi, nhìn nào nhiệt cái gì? Có cái gì nào nhiệt đẹp mắt hay sao? Chưa thấy qua cầu thân sao?”

Thảm Ngạo vui mừng vô hạn mà đứng lên, hướng Triệu Tông nói: “Nhạc phụ đại nhân, hôn sự này có phải thật sự tính toán định ra rồi hay không?”

Mồ hôi lạnh chảy đầm đìa trên trán Triệu Tông, liếc nhìn Tấn vương phi, thấy Tấn vương phi có chút gật đầu, mới nói: “Định rồi, định rồi.”

Thảm Ngạo cười ha ha một tiếng, liền nói với Triệu Tím Hành: “Đi, mang người đi xem tranh vẽ, khuê phòng của người ở nơi nào? À, ta nhớ được rồi, ta đã đi qua mấy lần.”

Triệu Tím Hành nhắc váy áo lên, muốn đi cùng Thảm Ngạo, Tấn vương lập tức kêu to: “Chậm đã!”

Thảm Ngạo đành phải chậm lại, nói: “Nhạc phụ đại nhân còn có cái gì phân phó sao?”

Trên mặt Triệu Tông vừa xanh lại trắng, lại như là bóng cao su đã xì hơi, nói: “Nếu là đính hôn, thời gian lập gia đình cũng nên thoả thuận một tý mới được.”

Mặt Tấn vương phi như là bị than hỏa thiêu đốt, kiên trì nói: “Đúng, cũng nên định ra thời gian, Tông Lệnh phủ bên kia cũng dễ làm chuẩn bị dự đoán, quận chúa gả đi, khác với dân chúng tầm thường...”

Triệu Tím Hành liên tục gật đầu, nói: “Đúng vậy, đúng vậy, cũng nên định thời gian mới được, định thời gian trước rồi mới đi xem tranh vẽ.”

Tấn vương phi tiếp tục nói: “Ta xem ngày mười lăm tháng tư này là ngày đại cát, không bằng liền xác định tại ngày đó đi, bấm tay tính toán, thời gian còn có hai tháng, cũng không trở nên quá vội vàng.”

Thẩm Ngạo có chút xấu hổ rồi, lí nha lí nhí nói: “Mười lăm tháng tư... Lúc kia, tiểu tể nói không chừng đã đến Tuyền Châu rồi.”

Triệu Tông dựng râu trợn mắt nói: “Đi Tuyền Châu làm cái gì?”

Thẩm Ngạo hít sâu một hơi, nói: “Có đại sự phải làm.”

Triệu Tông nhìn Tấn vương phi, Tấn vương phi đành phải nói: “Lần này đi Tuyền Châu cần bao nhiêu thời gian?”

Thẩm Ngạo suy nghĩ một chút nói: “Nhiều thì một năm, ít thì nửa năm.”

“Lâu như vậy...” Tấn vương phi không khỏi hít vào một hơi, sắc mặt hơi có vài phần không vui, nói: “Là sự tình Tuyền Châu trọng yếu hay là kết hôn cùng Tím Hành quan trọng? Bình Tây Vương, Tấn Vương phủ chúng ta không lui nữa, người mạo muội đến đính hôn, Bổng cung đồng ý với người, người mang theo một bức họa tới kết thân, chúng ta cũng đồng ý với người, cũng không thể định than rồi, người lại chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi, có phải không? Chính người phải nghĩ cho tốt, không cần phải làm trễ mình, cũng không làm trễ nãi Tím Hành.”

Thẩm Ngạo hùng hồn nói: “Đương nhiên là quốc sự quan trọng hơn, chỉ là... khục khục... sự tình luôn luôn xử lý lưỡng toàn, trước hết để cho tiểu tể suy nghĩ một chút rồi nói sau.”

Dứt lời, mới xua tan mọi người, tại phía dưới ánh mắt giết người của Triệu Tông cùng Tấn vương phi, cùng Triệu Tím Hành bỏ trốn mất dạng.

Lầu các khéo léo, lư hương sinh ra hương khói lượn lờ, trong phòng rất là sạch sẽ, Triệu Tím Hành thưởng thức xong bức vẽ rồi, cả người bắt đầu trở nên đa sầu đa cảm, gọi tiểu tỳ cất kỹ, không khỏi nói: “Vẽ thật tốt.”

Thời điểm nàng xoay thân qua, mới phát hiện thẳng nhãi Thẩm Ngạo này rõ ràng đã không chút khách khí mà nằm ở trên giường nàng, ngáy khò khè.

Triệu Tím Hành nổi giận dưng dưng mà đánh Thẩm Ngạo tỉnh dậy, nói: “Không cho phép ngủ trên giường của ta.”

Thẩm Ngạo lại không chịu đứng dậy, cười ha hả nói: “Tại đây đầy hương thơm, người là thê tử tương lai của ta, vì cái gì không thể ngủ?”

Triệu Tím Hành kiên trì nói: “Nhưng bây giờ còn chưa kết hôn, người lại muốn đi Tuyền Châu, cũng không biết lúc nào mới về.”

Thẩm Ngạo đột nhiên phát hiện mặt Triệu Tím Hành rõ ràng sinh ra vẻ ửng đỏ, trong lòng nghĩ, nàng rõ ràng còn biết thẹn thùng, hẳn thoáng qua tưởng tượng, trong đôi mắt hiện lên một tia giảo hoạt, một phát bắt được tay Triệu Tím Hành, nhẹ nhàng vuốt vuốt tay nàng, cười ha hả nói: “Kỳ thật, ta lại là có một cách xử lý, chẳng những có thể cùng với sớm kết hôn, còn rất thú vị.”

Triệu Tím Hành vốn là có vài phần xấu hổ, nghe xong lời Thẩm Ngạo nói, đã bị hấp dẫn chú ý, trợn to đôi mắt đẹp nói: “Người nói xem, xử lý cái gì.”

Thẩm Ngạo xoay người ngồi dậy, cười ha hả nói: “Người đưa lỗ tai tới đây.”

Triệu Tím Hành tràn đầy hoài nghi mà đưa lỗ tai qua, Thẩm Ngạo thấp giọng nói mấy câu bên tai nàng, cái hơi ấm này lại khiến cho Triệu Tím Hành tê tê ngứa ngứa, thoải mái nói không nên lời, trên mặt Triệu Tím Hành lại đỏ lên, lí nha lí nhí nói: “Cái này...cái này... được không?”

Thẩm Ngạo động viên nàng, nói: “Nhất định có thể thành công, Tím Hành rất giỏi, trên đời không có chuyện gì có thể làm khó nàng.”

.....

Thời điểm tối đêm, trong phòng ăn Tấn Vương phủ, một nhà ba người Tấn vương ngồi đó, chủ sự thái giám đã chỉ huy người bưng một cái đĩa thức ăn lên, trong phòng ăn, tất cả đều treo đèn cung đình, phía dưới không khí như vậy, Triệu Tông đang cùng nháy mắt ra hiệu Tấn vương phi, dường như muốn nói cái gì.

Mặc dù Tấn vương phi để ý, nhưng chỉ cười khỏ, Triệu Tông có ý tứ là để nàng giảng dạy một phen, nhưng cái thuyết giáo này lại có ý gì? Hôm nay việc hôn nhân cũng đồng ý rồi, cô gái này có lẽ là giao cho Thẩm gia quản thôi.

Triệu Tím Hành không yên lòng mà uống một chén canh, đột nhiên nói: “Ta thương lượng cùng Thẩm Ngạo...”

Triệu Tông lập tức đưa lỗ tai lên, ngay cả Tấn vương phi cũng không khỏi dùng khăn hương lau lau miệng, một đôi tròng mắt rất để ý mà rơi vào trên người Triệu Tím Hành.

Triệu Tím Hành tiếp tục nói: “Ta cùng Thẩm Ngạo, tháng sau sẽ thành hôn.”

“Ồ đồ!” Triệu Tông muốn vỗ bàn, kết quả sợ Vương phi gặp kinh hãi, tay treo ở giữa không trung cuối cùng lại buông xuống.

Tấn vương phi lại nói: “Vừa rồi, thời điểm thương lượng cùng Bình Tây Vương kia, không phải hần nói muốn đi Tuyền Châu sao?”

Mặt Triệu Tím Hành túng quăn, ăn vài miếng cơm, trong bụng có vài phần gì đó sợ hãi, trong lòng nghĩ, như thế này, ta nói lời này ra, nói không chừng còn phạt ta không được ăn cơm, ăn trước gì đó rồi nói sau.

Triệu Tông liên tục thúc giục, Triệu Tím Hành mới nói: “Thẩm Ngạo nói, chúng ta kết hôn lữ hành, cùng đi Tuyền Châu, một bên chơi, một bên kết hôn!”

“Lữ hành... Còn lập gia đình... Lữ hành lập gia đình như thế nào? Chẳng lẽ lập gia đình còn có thể đi dạo bốn phía?” Con mắt Triệu Tông muốn rơi xuống.

Tấn vương phi đã lãnh nhược sương lạnh rồi, đặt chiếc đĩa lên bàn, dùng đến khẩu khí lạnh như băng nói: “Không cho phép! Thẩm Ngạo kia là nổi danh điên cuồng trong kinh thành, ta chỉ biết hần đây một bụng ý nghĩ xấu!”

Triệu Tím Hành tranh luận nói: “Nếu như đã hứa gả cho Bình Tây Vương phủ, chính là người Bình Tây Vương phủ...Thẩm... Thẩm Ngạo nói, lấy chồng theo chồng, gả cho chó thì theo chó... Cho nên... Cho nên...” Nàng dường như cũng hiểu được có chút không thỏa đáng, ngữ khí càng ngày càng yếu, không khỏi mà dần dần chôn đầu xuống dưới.

Tấn vương phi từ trên bàn cơm đứng lên, thản nhiên nói: “Không cho phép chính là không cho phép, phạt người không cho phép ăn cơm chiều, trở về phòng, cúi mặt vào tường suy nghĩ.”

Triệu Tông có chút không đành lòng, nói: “Ái phi... Nàng bình tĩnh một chút.”

Tấn vương phi ngữ khí bất thiện nói: “Người đâu, mang quận chúa về, trông giữ thật nghiêm.” Dứt lời, liền nổi giận đùng đùng mà đi ra ngoài.

Hai mắt Triệu Tông không khỏi nháy nháy Triệu Tím Hành, nói: “Người à người, sao có thể nói loại lời này? Nhất định là cái đồ hỗn trướng kia dạy người nói.” Hần dừng một chút, hạ giọng nói: “Nếu đến lúc đó, mẹ người thả người, thật sự để cho người cùng họ Thẩm kia hề đồ, đi cái gì lữ hành lập gia đình, có thể hay không...có thể mang người cha cùng đi hay không, ha ha...phụ vương chỉ nói một chút thôi...”

843. Chương 770: Chuẩn Bị Sẵn

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 770: Chuẩn bị sẵn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lúc này ngày mới tảng sáng, bên ngoài phòng đèn kịt, không thấy năm ngón tay, một người nô bộc nhìn một đêm không ngủ cong thân thể về hướng trong sảnh, thấp giọng nói chuyện với Lí Bang Ngạn.

Sắc mặt Lí Bang Ngạn đen tối, ừ một tiếng, con mắt còn chưa mở ra, tay khoác lên chuôi ghế dựa trên nhúc nhích một chút, bờ môi khô quắt có chút run run, mới nói: “Giờ này là giờ nào rồi?”

“Giờ dần canh ba.”

Lí Bang Ngạn mệt mỏi mà mở mắt, trong mắt hiện đầy tơ máu, một đêm này thật sự dài đằng đặc, lại khiến cho Lí Bang Ngạn có chút không kiên nhẫn, lại cảm giác vài phần sợ hãi, hần lẩm bẩm nói: “Giờ dần canh ba, thời điểm đã đến.” Hít một câu, lập tức nói: “Chu tiên sinh tỉnh chưa?”

“Đã đợi ở bên ngoài.”

Lí Bang Ngạn giơ tay lên, nói: “Mời hần vào.”

Đi vào là chường quây trong khách sạn kia, lúc này đã bỏ viên ngoại áo cổ tròn đi, thay đổi cách ăn mặc, một bộ áo đạo khăn chít đầu, cả người hần thiếu đi vài phần con buôn, nhiều hơn mấy phần nho nhã.

Chu tiên sinh mỉm cười hành lễ cho Lí Bang Ngạn, Lí Bang Ngạn hướng hần áp áp tay, nói: “Ngồi đi, tiên sinh không cần phải khách khí.”

Chu tiên sinh hạ thấp người ngồi xuống, hỏi: “Đại nhân một đêm không ngủ sao?”

Bờ môi Lí Bang Ngạn thoáng run rẩy một tý, nói: “Liên quan tánh mạng cao thấp cả nhà này, lão phu làm sao có thể ngủ được?”

Hần phân phó người đi ngâm một bình trà đến, mới tự giấu mà cười nói: “Đều nói lão phu là lãng tử, nhưng lãng tử cũng có thời điểm đứng đắn, trước mắt, ván cờ này, lão phu thật sự là không nhìn thấu, càng xem càng hồ đồ,

Chu tiên sinh đến quý phủ đã gần bảy năm rồi, lão phu may mắn được tiên sinh thường xuyên chỉ điểm, nhưng hôm nay, Chu tiên sinh thật sự không thể cho lão phu một lời nói thật sao? Hôm nay rốt cuộc hung cát như thế nào?”

Chu tiên sinh này điềm nhiên cười một tiếng, thở dài một hơi, nói: “Đại nhân, trong lòng ngài há có thể không rõ ràng, cần gì phải hỏi đệ tử?”

Hần thoáng trầm mặc một tý, tay khoác lên trên gối, nói: “Đệ tử có hai cái nghi vấn, thứ nhất, Bình Tây Vương vô cùng xảo trá, chính tay đâm Trịnh Quốc công, đã biết được tâm cơ của hần, giết Trịnh Quốc công, ở trong mắt người thiên hạ, đều cho rằng hần chỉ phát tiết hận thù bản thân, ai ngờ khắp thiên hạ đều bị hần lừa dối trong lòng bàn tay, người như vậy, đại nhân cho là hần chỉ biết vô duyên vô cớ mà đi ngăn xa giá thái tử lại, từ đó khiến cho cả thiên hạ cảm phần hay sao?”

“Thứ hai Quách gia trang kia chiêu mộ nhiều nhân thủ như vậy, động tĩnh lớn như vậy, vì sao Bình Tây Vương dám hiển nhiên như thế? Phải biết rằng, dự trữ nuôi dưỡng tư binh, tại Đại Tổng ta, không kém mưu nghịch bao nhiêu, hần làm như vậy, không sợ có người mượn cơ hội, bắt lấy nhược điểm của hần sao?”

Lí Bang Ngạn thở dài nói: “Lão phu cũng lo lắng về cái này, trước đó không nghĩ sâu xa đến như vậy, nhưng càng về sau, mới cảm giác sự tình không đơn giản.”

Chu tiên sinh thở dài một hơi, rất là đồng tình nói: “Đại nhân, sao ngài không khuyên bảo bảo thái tử, xin Đông cung tạm thi hành chính sách nhân nhượng, đợi thượng sách khác?”

Lí Bang Ngạn thoáng trầm mặc một tý, ngữ khí bắt đầu trở nên bất thiện, hần từ trên mặt ghế đứng dậy, chắp hai tay sau lưng, đi qua đi lại trong sảnh, cả giận nói: “Tên đã trên đây, há có thể không phát? Còn nữa, cái tên Lại bộ Thượng Thư Trình Giang kia luôn cho rằng lão phu muốn cướp công lao của hần, chỉ điểm để thái tử được ân sủng, lúc nào cũng phòng bị đối với lão phu, nếu lão phu đi khuyên bảo, Trình Giang tất nhiên phản đối, người nghĩ thái tử sẽ nghe ai đây?”

Chu tiên sinh nói: “Trình Giang cùng thái tử xưa nay giao hảo, tuy đại nhân đứng hàng Môn Hạ, chỉ sợ Đông cung bên kia cũng không chỉ là muốn mượn nhờ quyền lực của đại nhân mà thôi.”

Lí Bang Ngạn kích động nói: “Đúng là như thế, cho nên, những lời này không thể nói, nói ra, khó tránh khỏi việc sinh sôi tranh chấp cùng Trình Giang kia, không duyên không có đắc tội thái tử.”

Chu tiên sinh lại đồng tình, nói: “Đại nhân nói không sai, nhưng, chẳng lẽ đại nhân chưa từng nghĩ qua chuyện già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang sao?”

Lí Bang Ngạn bất an mà dừng chân, ánh mắt sâu kín mà nhìn về phía Chu tiên sinh, trầm mặc một lát, lắc đầu nói: “Không thể, có nhiều thứ lão phu không bỏ xuống được, nhúng vào dễ, rút ra khó, tâm huyết cả đời của lão phu, há có thể chấp tay đưa lên? Chu tiên sinh, chẳng lẽ thật sự không có biện pháp khác sao?”

Chu tiên sinh thoáng trầm mặc một tít, nói: “VẬY đại nhân liền lập tức an bài tốt đường lui đi.”

Lí Bang Ngạn thở dài, nói: “Đường lui đã chuẩn bị tốt, Tuyền Châu bên kia, có người truyền lại tin tức cho lão phu.”

Chu tiên sinh dờ dẩn bất động, có vẻ cũng chẳng thêm suy nghĩ gì nữa.

Lí Bang Ngạn nói: “Người nghĩ người này là ai?”

Chu tiên sinh lắc đầu.

Lí Bang Ngạn thở dài một hơi, nói: “Thái gia Đại công tử Thái Du.”

Chu tiên sinh nói: “Hắn còn sống?”

Quan hệ phụ tử Thái gia cùng Vương Phủ, Lí Bang Ngạn rất phức tạp, phụ tử Thái gia trở mặt, mà Vương Phủ dùng Thái gia như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, Lí Bang Ngạn cùng Vương Phủ lại xưa nay không hòa thuận, ngược lại, quan hệ Thái Du cùng Lí Bang Ngạn không phải là nông cạn.

Thái Du có thủ đoạn khéo đưa đẩy, Lí Bang Ngạn tự xưng lãng tử, tính cách hai người có chút tương tự, lại có cùng chung địch nhân, bởi vậy coi như là huynh đệ tương xứng, hơn nữa, thời điểm lúc trước, thương nhân Hoài Châu qua lại ba Châu, phải đi thông các đốt ngón tay ba Châu, cũng đều là Lí Bang Ngạn chào hỏi cùng Thái Du, cho nên, thời điểm Thái Du tại Hi Thủy, đã đưa cho Lí Bang Ngạn tiện lợi không nhỏ.

Chu tiên sinh vô luận như thế nào cũng không thể tưởng được, Thái Du kia rõ ràng còn sống, thậm chí còn dám liên lạc cùng Lí Bang Ngạn.

Lí Bang Ngạn hôm nay không biết làm sao, rõ ràng bắt đầu thành thật với Chu tiên sinh, thần nhiên nói: “Thái Du tuy long du nước cạn, nhưng cũng là nhân vật không thể khinh thường, hôm nay hắn đã hóa thân thành người đại Tầu, nghe nói hơi có chút địa vị tại đại Tầu, hắn mang theo vô số bảo vật ra biển, còn lấy thân phận thương nhân đại Tầu, đã làm nhiều lần sinh ý tại Tuyền Châu.”

Lí Bang Ngạn tìm vị trí, tùy ý ngồi xuống, tiếp tục nói: “Gần đây xuất hiện thương hội Hứng Tầu, người đã nghe nói qua chưa?”

Chu tiên sinh không khỏi nói: “Chủ nhân phía sau màn cái này là hắn sao?”

Lí Bang Ngạn gật gật đầu nói: “Đúng vậy, cái thương hội này có hai trăm chiếc thuyền, thuê thủy thủ rõ ràng đều là người đại Tầu, còn có ba chỗ ụ tàu, một chỗ trong đó, thậm chí còn tiếp nhận đơn hàng thuyền thủy sư, người có biết, hắn mưu đồ cái gì không?”

Chu tiên sinh nói: “Chẳng lẽ là Tuyền Châu?”

Lí Bang Ngạn thần nhiên nói: “Đúng là như thế, chỉ bằng vào một người Thái Du, cũng tuyệt đối không thể thành lập gia nghiệp lớn như thế.”

Tại sau lưng Thái Du, còn có quốc vương đại Tầu Quốc Lý Công Kỳ, Lý Công Kỳ này chính là người đứng đầu phía nam, hùng tài đại lược, mười năm trước từng suất quân liên tiếp đánh bại Đại Lý, khuếch trương về hướng Tây Bắc, ngầm chiếm mất lớn quốc thổ,

thậm chí còn quan hệ thông gia cùng thủ lĩnh Giáp Động tộc Giáp Thừa Quý Đại Tổng ta, rất có xu thế lấn áp Đại Tổng ta, khâm sai hai châu, người như vậy, sẽ cam tâm cắt đất mình khai quật được, cứ để Thẩm Ngạo đem ra sử dụng sao?”

Chu tiên sinh nói: “Nghe nói người này nguyên là Tàu Quốc thần tử, về sau cướp vương vị, coi như là nhất đại khai quốc đứng đầu, một thân xảo trá vô cùng, lại dã tâm bừng bừng, tự nhiên không chịu bị người đem ra sử dụng.”

Lúc đệ tử làm quan tại Nghiễm Nam đường cũng đã được nghe nói sự tích về hắn, hắn lên ngôi không lâu, nhiều lần chinh phạt, nếu không phải làm cho Đại Lý không dám tiếp nhận mũi nhọn hắn, chính là các quốc gia xung quanh thân, cũng đều nhiều lần cắt đất để cầu hoà.”

Lí Bang Ngạn thở dài, nói: “Bất kể như thế nào, Lý Công Kỳ này dù sao vẫn là dân chúng vùng thiếu văn minh, không thành được đại sự, nhưng có Thái Du lại bất đồng, đại Tàu Quốc không thiếu hùng binh, phải nắm bắt Tuyền Châu, duy chỉ có thiếu khuyết thủy sư, cũng chính là vì như thế, Thái Du tại đại Tàu, mới được Lý Công Kỳ coi trọng.”

Lí Bang Ngạn thoáng trầm mặc một tý, lại nói: “Lão phu định hôm nay bảo đám gia quyến đi đến Tuyền Châu, một khi có biến, có thể để cho bọn họ lập tức vượt biển, đi tìm Thái Du, cũng không cầu hắn có thể chiếu cố vinh hoa, chỉ cầu có thể muốn sống cầu thả thể nào thì sống, vậy cũng không uổng.”

Chu tiên sinh đôi mắt xẹt qua một tia hiểu biết, nói: “Đại nhân, chẳng lẽ ngài lại để cho đệ tử hộ tống ven đường?”

Lí Bang Ngạn vô cớ nói nhiều lời như vậy, đương nhiên không chỉ đơn giản là phát tiết cảm xúc như vậy, hắn cười nhạt một tiếng, nói: “Lão phu xin nhờ tiên sinh.”

Chu tiên sinh không dự, nói: “Đệ tử nào dám không tòng mệnh.”

Lí Bang Ngạn nói: “Đã đi nhờ người ta, cũng nên đưa chút ít lễ gặp mặt.” Lí Bang Ngạn nói: “Lí gia có một chút của nỏ, xin tiên sinh cùng nhau mang đi a.” Hắn đứng lên, lộ ra vẻ dứt khoát, nói: “Hiện tại, lão phu có thể thả tâm mà đi buông tay đánh cược một lần.”

Chu tiên sinh đứng lên nói: “Đại nhân thận trọng.”

Lí Bang Ngạn bước nhanh đi ra khỏi phòng, ẩn vào trong bóng tối, phía dưới sắc trời đưa tay không thấy được năm ngón, đột nhiên xuất hiện hai ngọn đèn lồng, chiếu sáng mặt đất dưới chân Lí Bang Ngạn, Lí Bang Ngạn đi phòng ngủ thay đổi triều phục trước, mới tinh thần sáng láng mà đi ra khỏi phủ, ngồi trên kiệu mềm, liếc nhìn tám biển Lý phủ thiếp vàng thật sâu, buông màn kiệu, thản nhiên nói: “Tiến cung!”

.....

Xe ngựa Triệu Hằng đã sớm xuất phát, xe đi một mình trên đường phố trống trải, phát ra tiếng vang trầm đục, hai bên có hơn mười người hộ vệ cưỡi ngựa cảnh giới song song, ngồi trong xe ngựa, không chỉ có Triệu Hằng, còn có Trình Giang.

Thùng xe rất rộng, phía dưới trải thảm nhung dê, bốn vách tường dùng da trâu dày đặc che kín, màn xe treo một chiếc cung chao đèn khéo léo bằng vải lụa, Triệu Hằng thư thái dựa trên nệm êm, đôi mắt khẽ mở khẽ hợp, cùng Trình Giang lâm vào trầm mặc.

Trình Giang có vẻ muốn câu nệ nhiều lắm, hắn ngồi ở dựa vào vị trí màn xe, cái gáy thiếu chút nữa đội cung chao đèn bằng vải lụa lên, không thể không cong eo, tận lực cho Triệu Hằng không gian rộng lớn hơn, hạ thấp người ngồi ở trên một cái ghế nhỏ, theo thùng xe lay động rất nhỏ, cả người cũng bắt đầu phập phồng bất định.

Không biết từ lúc nào, Triệu Hằng cũng rốt cục phá vỡ trầm mặc, hắn thản nhiên nói: “Đều chuẩn bị xong chưa?”

Trình Giang nói: “Điện hạ yên tâm, chỉ là, không biết Lí Bang Ngạn chuẩn bị như thế nào.”

Triệu Hằng có chút nôn nóng, nói: “Lí Bang Ngạn đêm qua cũng không liên lạc với Bồn cung, có thể có chuyện xấu gì xảy ra hay không?”

Trình Giang an ủi Triệu Hằng, nói: “Điện hạ không cần lo lắng, y theo hạ quan xem, tuy Lí Bang Ngạn không quá bền chắc, nhưng làm việc có lẽ vẫn là rất chắc chắn.”

Triệu Hằng nghe ra lời nói bên ngoài của Trình Giang, hỏi: “Lí Bang Ngạn không quá bền chắc?”

Trình Giang cười nhạt một tiếng, nói: “Hắn chỉ bị Bình Tây Vương làm cho không thở nổi, không thể không tìm chỗ dựa, tùy cơ ứng biến, mới dựa vào thái tử điện hạ, ngồi phía dưới, tìm kiếm che chở, điện hạ cho rằng, một khi trừ đi Bình Tây Vương, dùng thân phận Môn hạ lệnh, hắn thật sự nguyện ý coi điện hạ như Thiên Lôi, sai đâu đánh đó sao?”

Triệu Hằng như có điều suy nghĩ, gật đầu, nói: “Người nói không sai, chỉ là, trước mắt, Lí Bang Ngạn muốn dựa vào Bồn cung, Bồn cung cũng muốn dùng hắn, việc cấp bách, có lẽ là triều nghị hôm nay, về phần những chuyện khác, cũng chờ chuyện này định rồi, về sau hãy nói.”

Trong xe lại lâm vào trầm mặc, trong tay Triệu Hằng ôm một ấm lò, hồi lâu mới nói: “Càng là đến lúc này, Bồn cung lại càng hoảng hốt gay gắt, Trình đại nhân, người nói một chút xem, rốt cuộc chúng ta có mấy thành nắm chắc?”

Trình Giang tràn đầy tự tin, nói: “Chỉ ít có tám phần, chỉ cần có thể làm cho bệ hạ không xuống đài được, lại có chứng cứ vô cùng xác thực, đang tại trước mặt người trong thiên hạ, Bình Tây Vương sẽ không trở mình được.”

Hắn dò xét Triệu Hằng, tiếp tục nói: “Điện hạ là thái tử, lại có gì phải sợ hay sao? Chỗ Bình Tây Vương kia dựa vào, chỉ là thế lực bệ hạ, nếu là ngay bệ hạ cũng không thể bảo toàn hắn, điện hạ cần gì phải phải sợ một con cọp không có răng.”

Triệu Hằng nói: “Đúng, đúng, người nói rất đúng, Bồn cung không sợ, không sợ...”

Xe ngựa đến một chỗ góc đường mới dừng lại, Trình Giang cong thân thể, hành lễ với Triệu Hằng, nói:

Thẩm Ngạo không âm không dương nói: “Hắn là chỉ có Trình đại nhân mới được nói chuyện?”

Đang êm đẹp thảo luận chính sự, rõ ràng biến thành tranh giành miệng lưỡi, nếu đổi lại hoàng đế khác, đã sớm bắt hai người đi ra ăn côn rồi, hết lần này tới lần khác, Triệu Cát lúc này chỉ lạnh lùng ngồi đó, nhiều hứng thú mà nhìn xem tràng cảnh hồ đồ phía dưới, cũng không tỏ thái độ.

Cả triều văn võ thấy bệ hạ mặc kệ, tự nhiên cũng không dám đi ra nói chuyện, đều là lẳng lặng nhìn.

... ..

Bên ngoài cung điện, bắt đầu có người tụ tập lại, kết quả người tụ tập đến càng ngày càng nhiều, như là đã hẹn ước.

Điện Tiền vệ mắt thấy vậy, cũng là hoảng sợ, đang êm đẹp, đột nhiên nhiều người như vậy đến đây, bên trong đang triều nghị, làm cái gì vậy?

Vì vậy mà vội vàng bấm báo Ngu hầu Điện Tiền vệ, Ngu hầu này lập tức mang theo một đội Điện Tiền vệ, từ Chính Đức môn đi ra ngoài, cả giận nói: “Là người nào dám tụ tập náo loạn ở đây? Có biết đây là tội xét nhà diệt tộc không? Người đâu, đánh tan hết đi, nếu có người đứng đầu, lập tức bắt, đưa đi Kinh Triệu phủ xử lí.”

Ngự tiền vệ ào ào đồng ý, đã muốn rút đao ra.

Lúc này, trong đám người có người rống: “Chúng ta là người đọc sách có công danh, tới trần tình với bệ hạ!”

Đám Điện Tiền vệ nhất thời ngây ngẩn cả người, đều nhìn sang hướng Ngu hầu này, Ngu hầu nhăn lông mày lại, người đọc sách...cái này cũng có chút không ổn rồi, Đại Tổng gần đây rất hậu đãi đối với người đọc sách, nếu thật sự nổi lên xung đột, chỉ sợ Ngu hầu như hắn không đảm đương nổi.

Trù trừ một chút, Ngu hầu án lấy đao, nói: “Các người, ai là người dẫn đầu? Đến nơi đây nói chuyện.”

Lúc này, trước cung đã tụ tập hơn ngàn người, có người đáp lại hắn, nói: “Đệ tử cũng không có người dẫn đầu, chỉ không hẹn mà cùng đến, muốn tới nơi này tận lực làm đạo thần tử.”

Những lời này, Ngu hầu nghe không hiểu, thấy không ai dám đứng ra làm đầu lĩnh, có chút khó giải quyết rồi, trong lòng đang cân nhắc, có phải là nên đi thông báo một tý, nhưng bệ hạ đang triều nghị, lúc này đi thông báo, chỉ sợ không thỏa đáng.

Tại lúc nguy nan, hắn đành phải nói: “Gọi nội thị đến, để cho hắn truyền lời nhắn cho Dương công công, lại để cho Dương công công đến xử trí.”

Trong Giảng Võ điện, Dương Tiễn thì thầm hai câu đối với Triệu Cát, lập tức lặng lẽ từ trên cung vàng điện ngọc lui ra ngoài, hắn giờ phát trần, còn chưa tới Chính Đức môn, Ngu hầu đã lòng như lửa đốt mà chạy tới, nói: “Dương công công...”

Dương Tiễn ngênh đón, lạnh nhạt mà hỏi thăm: “Đã xảy ra chuyện gì, sao ngoài cung ồn ào như vậy?”

Đem Ngu hầu chấp tay hành lễ, nói: “Rất nhiều người đọc sách đến đây, bảo là muốn trần tình với nội cung, Dương công công nhìn xem, là đuổi đi hay là...”

Dương Tiễn cười ha ha một tiếng, nói: “Đi, nhìn kỹ trước hắn nói.” Dứt lời, liền đi đến Chính Đức môn, sau lưng, nhiều đội Ngự tiền vệ mãnh liệt như nước thủy triều, dững mãnh tiến ra, Dương Tiễn ăn mặc triều phục đồ thẩm, đỉnh đầu có xà quan, tuy là quan hoạn, nhưng lúc này thực sự biểu hiện ra vài phần khí khái đàn ông.

Hắn quét mắt hồ, liếc nhìn tràng diện kêu loạn ngoài cung, chấp hai tay sau lưng, thản nhiên nói: “Là ai muốn gây chuyện?”

Người bên ngoài thấy hoạn quan đến, ngôn ngữ cũng không khách khí, rất nhiều người ồn ào nói: “Thì ra chính là yêm, thằng nhãi này hắn là chính là nhạc phụ Bình Tây Vương? Ha ha, một người yêm, một người nghịch tặc, hai người lại vô cùng xứng đôi.”

Đừng xem những người đọc sách này lúc một thân một mình nhát như chuột, nhưng một khi lẫn lộn vào trong đám người, cái lời gì chanh chua ác độc cũng dám nói ra, có người bắt đầu, tiếp theo chính là một mảnh chữ bậy.

Dương Tiễn tức đến sắc mặt tái nhợt, dốc sức liều mạng ngăn chặn lửa giận, nói: “Bọn hần muốn trần tình, cứ để bọn hần trần có lá gan, vào cung rồi nói, không dám? Không có cái lá gan này còn dám tới đây sao? Nếu tiếp tục đánh trống reo hò, trực tiếp đuổi đi.”

846. Chương 773: Boom Tấn(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 773: Boom tấn(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ngũ hầu cũng hiểu được, cứ cương như vậy xuống dưới thì không thể xử lý, liền truyền đạt lời Dương Tiễn nói đi qua, người đọc sách bên này lại nhất thời yên tĩnh, người nào cũng biết, muốn ‘phỉ báng’ Bình Tây Vương, nhất là ‘phỉ báng’ tại trước mặt hoàng thượng, xác thực là một sự tình cần sự can đảm.

Nói không chừng bệ hạ mặt rồng giận dữ, cả đời này cũng sẽ không có tiền đồ, tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, cũng không còn sức mạnh đánh trống reo hò vừa rồi.

Đầy trời mưa phùn đều là, bông bèo mà tước vào trên đầu mọi người, lại khiến cho rất nhiều người đều thanh tĩnh hơn vài phần.

Đột nhiên, một người người đọc sách xúc động đứng ra, nói: “Chúng ta đọc nhiều sách thánh hiền như vậy, đến trong cái lúc máu chốt này, chẳng lẽ còn sợ đi đến trước mặt bệ hạ, đối chất cùng Bình Tây Vương sao? Nếu các người không chịu đi, như vậy, đệ tử xin đi đầu.”

Người nói chuyện lông mày xanh, đôi mắt đẹp, thân thể có vẻ có chút gầy yếu, nhưng trên mặt lại mang theo vài phần kiêu căng, áo đạo trên người hắn đã bị mưa thấm cho ướt đầm, trên mặt mày cũng dính giọt nước, trào phúng liếc nhìn mấy danh sĩ vừa rồi đánh trống reo hò lợi hại nhất.

“Vị này chớ không phải là Chu tướng công từ Tuyên Châu đến đây chứ? Người này lại có vài phần khí khái.”

“Đúng là hắn, ở trong Tư nghị cục, mắng to kẻ sách hải chính cũng là hắn.”

Rất nhiều người xì xào bàn tán, Chu tướng công này cái gì cũng không nói, chắp tay sau lưng, đội mưa đi ra, từng bước một đến gần Chính Đức môn, đến trước người Dương Tiễn, mới cất cao giọng nói: “Đệ tử Chu Tĩnh, công công đã muốn chúng ta đi lên trước mặt bệ hạ tố cáo, như vậy, đệ tử liền làm đại biểu cái này, như thế nào?”

Dương Tiễn cười lạnh lạnh về hướng hắn, nói: “Tốt, có đảm lược, như vậy thì đi theo nô gia, nô gia mang người vào cung.”

Hai người cùng nhau vào cửa cung, trước mắt bỗng nhiên khoáng đạt, cả cung điện, bởi vì có mưa, có vẻ đặc biệt quanh quẽ, Giảng Võ điện đối diện Chính Đức môn, đi dọc theo con đường, chỉ bước 500 bước về phía trước là đến.

Hai người một trước một sau, đều không nói gì, đi hai trăm bước, Chu Tĩnh này đột nhiên thấp giọng nói: “Đệ tử bái kiến Dương công công, mới vừa rồi có chỗ vô lễ, kính xin Dương công công thứ lỗi.”

Trong mắt Dương Tiễn lóe ra một tia hoài nghi, ghé mắt liếc nhìn Chu Tĩnh, nói: “Người rốt cuộc là người nào?”

Chu Tĩnh cười nhạt một tiếng, nói: “Đệ tử là người Tuyền Châu, đã sớm được Bình Tây Vương phân phó, trợ giúp Bình Tây Vương một tay.”

Dương Tiễn không khỏi cười rộ lên, nói: “Người một người người đọc sách, có thể có giúp ích cái gì? Đến đây, đi theo nô gia.” Ngự khí hòa hoãn hơn rất nhiều, một mực dẫn Chu Tĩnh đến Giảng Võ điện, Dương Tiễn trực tiếp nhập điện thông báo, lúc này trong điện có lẽ vẫn là âm ỉ, Thẩm Ngạo cùng Trình Giang hai bên công kích lẫn nhau, không chia trên dưới.

Dương Tiễn đi vào trong điện, quỳ gối, nghiêm mặt nói: “Bệ hạ, ngoài cung có rất nhiều kẻ sĩ tụ tập, chỉ điểm là muốn trần tình với bệ hạ, hôm nay, những kẻ sĩ này đã đề cử ra một gã đại biểu, đang ở ngoài điện đợi mệnh.”

Triệu Cát đã bị cái tràng diện kêu loạn này làm cho bức bối đến mức không nhìn được, nghe được bên ngoài có người tụ tập, trong lòng không khỏi tức giận, đè nén tính nóng xuống, nói: “Gọi hắn tiến đến.”

Trình Giang thấy thế, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, hắn cần quấy cùng với Thẩm Ngạo, chính là vì chờ cơ hội này, liếc về hướng thái tử, hai người ngầm hiểu hai bên mà nhẹ nhàng gạt đầu, liền lui về trong hàng.

Trình Giang không nhao nhao, Thẩm Ngạo tự nhiên cũng không còn hào hứng thừa thắng xông lên, cũng lui về trong hàng, đợi cho Chu Tĩnh từng bước một đi tới, Thẩm Ngạo cùng hắn hai mắt nhìn nhau, đều tự lộ ra vẻ mỉm cười.

“Đệ tử Chu Tĩnh, bái kiến bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế.” Chu Tĩnh quỳ gối trong điện.

Văn võ bá quan trong điện đều nhìn về thiếu niên này, ở phía trong đại triều nghị hiện ra một người bạch định Thư sinh, một sự kiện hiếm có như thế, thật sự là xưa nay ít thấy, người này vừa tới nơi đây, luôn miệng nói đại biểu người đọc sách trong thiên hạ, cũng không biết là muốn tới nói cái gì?

Triệu Cát lãnh đạm nói: “Ái khanh muốn trần tình cái gì? Cứ nói đừng ngại, Trẫm không ban tội, người cứ nói đi.”

Chu Tĩnh nói một tiếng vâng, lập tức đứng lên, ánh mắt như là đang tìm kiếm người nào đó, đợi cho ánh mắt đã rơi vào trên người Triệu Hằng, liền mãnh liệt nháy mắt về hướng Triệu Hằng, rất nhiều người thấy một màn như vậy, trong lòng liền không khỏi nghĩ: “Người này, chẳng lẽ là thái tử gọi tới hay sao?”

Sau đó, Chu Tĩnh bắt đầu chậm rãi mà nói, mở miệng nói câu đầu tiên, thiếu chút nữa đã làm văn võ cả triều này sợ tới mức gục xuống: “Bệ hạ, Đại Tổng sắp vong rồi!”

“...”

Đừng nói là đủ loại quan lại vô cùng chấn động, chính là thái tử Triệu Hằng, lúc này cũng là sắc mặt tái nhợt.

Triệu Hằng không khỏi cảm tức liếc nhìn Trình Giang, Trình Giang còn chưa kịp phản ứng, trong lòng nghĩ, không phải trước đó đã ước định tốt rồi sao? Đã bảo bọn họ tăng cường kể tội Bình Tây Vương sao? Lúc này lại đi nói loại lời nói phạm huý kiêng kị này làm cái gì?

Tâm Lí Bang Ngạn đã triệt để trầm xuống, trên mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Triệu Cát vịn bàn, cả người như là co quắp, nếu là nói người đọc sách đưa tấu chương lên trần tình thì cũng thôi, nhưng trước mặt cả triều văn võ, đang tại trước mặt người trong thiên hạ, đại biểu kẻ sĩ này lại đứng là nói loại lời đó? Trong nội cung còn có cái gì uy nghiêm cùng mặt mũi đây?

Triệu Cát gắt gao lấy tay chống đỡ cái bàn, thật lâu mới thở hỗn hển, nói: “Người... Người nói cái gì?”

Chu Tĩnh vui mừng không sợ, nói: “Đệ tử nói, đúng là Đại Tổng sắp xong rồi, bệ hạ vong quốc, chẳng qua là sự tình sớm chiều mà thôi, lịch sử quân vương Đại Tổng ta, đều là quân chủ tài đức sáng suốt giống như Nghiêu Thuấn, nhưng từ khi bệ hạ vào chỗ, về sau, chuyển lệch trời đất, hết lòng tin theo tà thuật,

ghen hiềm dùng gian, thế cho nên, dân sinh tàn lụi, dân chúng áo rách quần manh, thực sự không thể no bụng, thậm chí còn phân công gian tà rõ ràng, vốn là dùng tặc tử Thái Kinh làm thủ phụ, từ đó về sau, lại tin tưởng Bình Tây Vương, hai tên hại quốc hại dân này, tham ô lộng quyền,

bệ hạ cho rằng, cứ như thế xuống dưới, giang sơn xã tắc Đại Tống còn có thể bảo tồn sao? Đệ tử chỉ là một người dân chúng áo vải mà thôi, hôm nay bệ hạ đã đồng ý không trị tội đệ tử, hôm nay, đệ tử đơn giản xin bạo gan nói một lời, chỉ mong bệ hạ có thể dừng cương trước bờ vực, cải tà quy chính.”

“ ... ”

Trong điện này, không biết có bao nhiêu người đang nhấp nhô yết hầu, không ngừng nuốt nước miếng, càng có người mồ hôi lạnh chảy đầy mặt, xoắn tay áo lên, lau sạch mồ hôi.

Trông mắt rất nhiều người đang chuyển động, nhìn sang người thân cận bên cạnh mình, mọi người hai bên liếc mắt nhìn nhau, đều là liên tục cười khổ.

Triệu Hằng lúc này đã hồn lìa khỏi xác rồi, cố tình muốn quỳ xuống thỉnh tội, nhưng nghĩ lại, nếu lúc này thỉnh tội, chẳng phải là nói những kẻ sĩ này tụ tập tại ngoài cung, đều là mình sai khiến hay sao? Cho nên, chỉ có thể khom người đứng đó, con mắt nhìn giày mình, miên man suy nghĩ.

Chu Tĩnh tiếp tục nói: “Thái Nguyên đề súp...”

Một câu nói kia, lại làm người ta giật mình đến cực điểm, hai chữ đề súp sớm đã thành kiêng kị trong nội cung, cái này, phàm là người có một chút đầu óc cũng biết, hiện tại nói về chuyện Thái Nguyên đề súp, bệ hạ bên kia...

Triệu Cát đã nắm tay thành quả đâm rất nhanh, con mắt hồng đỏ thẫm, dốc sức liều mạng đè nén lửa giận, hàm răng sắp muốn cắn nát rồi.

“Thái Nguyên đề súp, trời cao bày ra trừng phạt đối với bệ hạ, cho đến ngày nay, vì sao bệ hạ còn kháng kháng một mực không tỉnh táo? Tiếp tục tín nhiệm nghịch thần Bình Tây Vương này, thân cận cùng bên ngoài thần, lại làm bất hòa cùng thái tử điện hạ.”

“Thái tử...”

Trong lòng rất nhiều người đã bắt đầu tính toán, nếu nói là lời Chu Tĩnh là thuốc nổ, như vậy, chỉ bằng những lời này, liền tổng cộng nổ ba lượt, lần đầu tiên là Đại Tống xong rồi, lần thứ hai là Thái Nguyên đề súp, lần thứ ba là thái tử điện hạ, mỗi một câu nói ra, ở phía sau đều là lỗi nặng, huống chi là ba từ ngữ mẫn cảm nhất cùng một chỗ nói ra?

Xong rồi... Xong rồi...

Rất nhiều người cảm thán trong lòng, không ngừng kêu khổ, họ Chu này thì cũng thôi, hần là kẻ sĩ, lại không làm quan, cho nên cũng không cần sợ hãi bị giáng chức đến Quỳnh Châu chơi bòn.

Huống hồ, từ lúc Đại Tống khai quốc đến nay, cho tới bây giờ vẫn không tội để trị người đọc sách, vừa rồi bệ hạ cũng nói rồi, có lời gì cứ nói đừng ngại, cũng không gia tăng tội, bất kể nói thế nào, vị Chu tú tài này nói cho hết lời, vỗ vỗ mông là có thể đi, một bụng hỏa của bệ hạ, cũng không biết là hôm nay ai sẽ không may.

847. Chương 773: Boom Tấn(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 773: Boom tấn(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thật sự là thành môn thất hỏa, tai họa hồ cá à, thành này có lẽ còn có thể vui vẻ, hồ cá liền thảm rồi.

Thanh âm Chu Tĩnh tiếp tục vang vọng trong Giảng Võ điện: “Thái tử điện hạ cơ trí tài đức sáng suốt, tài tình ai cũng biết, chiêu hiền đãi sĩ, hiếu nghĩa tiết kiệm, đủ để củng cố nền tảng lập quốc Đại Tống ta...”

Đây là lần thứ tư rồi, đủ để củng cố nền tảng lập quốc Đại Tống ta, nghe được những lời này, trái tim một ít cự thần tuổi già đã có chút ít chịu không được rồi, lời này như chỉ là đơn thuần mà nói ra, thật cũng không có cái gì.

Nhưng kết hợp cùng với một câu Đại Tống xong rồi phía trước kia, ý tứ này liền rất đáng sợ, bắt đầu liên kết với nhau chính là: Đại Tống sắp xong rồi, hoàng thượng hoang dâm vô đạo, Thái Nguyên lại đề sụp rồi, hiện tại thái tử tài đức sáng suốt, chỉ cần có hân ở đây, đủ để bảo toàn xã tắc Đại Tống.

“Cái này...” Trong lòng rất nhiều người đã bắt đầu oán thầm, họ Chu này thật sự là đầu óc heo sao? Lời như vậy mà hân cũng dám nói?

Cơ trên mặt Triệu Cát bắt đầu run rẩy, thở hổn hển, gần đây hân rất để ý ánh mắt người trong thiên hạ nhìn hân, cho nên mới có niềm hứng thú thật lớn khi cái trò khôi hài này đi ra, ai biết một người đọc sách, một người tú tài được kẻ sĩ đề cử ra như vậy, không chút khách khí nói ra những lời này.

Ánh mắt Triệu Cát như đao quét về phía Triệu Hằng, trong lòng nghĩ: “Chẳng lẽ bọn hân là muốn bức vua thoái vị? Muốn bắt Trầm nhường ngôi cho thái tử? Bọn họ là ai? Thái tử có tham dự hay không? Trình Giang có tham dự hay không? Còn có...” Ánh mắt Triệu Cát đột nhiên rơi vào trên người Lí Bang Ngạn.

“Đệ tử nghe nói, bệ hạ lại đang muốn phế truất thái tử, bệ hạ... nếu là thái tử bị phế truất, chính là đại loạn của cả thiên hạ, quốc gia thịnh thế nhờ thái tử, há có thể dùng lời nói nhẹ nhàng để phế truất?”

Huống chi, thái tử điện hạ nhân hậu tài đức sáng suốt, bệ hạ há có thể nghe tiểu nhân hồ ngôn loạn ngữ, làm ra sự tình người ta đau đớn, kẻ thù sung sướng bực này? Đệ tử vạn lần mong mỗi bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, không nên bị tiểu nhân giấu kín.”

“...”

“Thạch đại nhân... Thạch đại nhân...” Trong điện đầy vẻ bối rối, một gã cự thần trong hàng thật sự không chịu được cái kích thích này, rõ ràng ngã té xuống, quan viên văn võ bên cạnh thấy thế, đều bắt đầu luống cuống tay chân đứng, người này đi ấn huyệt nhân trung giữa mũi và miệng, người kia đi thử hơi thở.

Quá kích thích, tin tức thái tử sắp bị phế truất, ba tỉnh lục bộ không biết, lại bị người đọc sách nói ra trước rồi, lời đồn đại thì cũng thôi, hết lần này tới lần khác, tại đây, trên đại điện, gia hỏa họ Chu này rõ ràng còn cầm cái này ra để mọi người xem xét, một ít đại thần già nua đứng phải, còn không lập tức hoảng sợ, sốc, trực tiếp hôn mê?

Thạch đại nhân kia đã bị người ta ba chân bốn cẳng ngáng đưa đi ra ngoài, trong điện lại khôi phục thứ tự, Chu Tĩnh lại quỳ gối trên điện, khàn giọng nói:

”Khẩn cầu bệ hạ trừng phạt diệt ác trừ gian, cho thái tử điện hạ một thân trong sạch, trung lương trong triều tất nhiên sẽ vui mừng khôn xiết, ca tụng ân đức bệ hạ. Thí dụ như Môn Hạ Lý đại nhân, Lý đại nhân là người cần cù và thật thà, làm cho...giang sơn Đại Tống này đoàn kết kiệt lực, có thể nói là thần nhân, chỉ là, Lại bộ Thượng Thư Trình Giang Trình đại nhân...”

Lí Bang Ngạn cùng Trình Giang như là bị ong mật đâm một cái, hai người không khỏi rung mình một cái.

Giảng Võ điện lâm vào trầm mặc, thậm chí, ngay cả tiếng ho khan cũng bị tận lực mà ngăn chặn, rất nhiều người cúi thấp đầu, dường như đang chờ đợi cái gì.

Triệu Cát cuối cùng cũng mở miệng, hân thản nhiên nói: “Chu Tĩnh, có phải không?”

Chu Tĩnh hướng Triệu Cát gật đầu, nói: “Đệ tử là Chu Tĩnh.”

Triệu Cát ngữ khí bình thản, nói: “Người nói xong chưa?”

Chu Tĩnh xúc động, thản nhiên nói: “Đệ tử nói xong rồi, mong bệ hạ có thể biết nghe lời phải, trọng chính non sông.”

Triệu Cát nói: “Người lui xuống đi.”

Hắn tiếp tục nói: “Truyền ý chỉ của ta, để cho người ta đi nói với đám sĩ tử ngoài cung, điều bọn hắn muốn nói, Trẫm biết rồi, không cho phép đứng ngoài cung, còn đám ồn ào ngoài cửa Chính Đức, bảo Lễ bộ đi ra, nhớ kỹ tên của bọn hắn, tiêu trừ công danh, vĩnh viễn không muốn những người đó.”

Chu Tĩnh nói: “Bệ hạ...”

“Đi ra ngoài!” Triệu Cát phần nộ quát một tiếng.

Chu Tĩnh rời khỏi điện, Triệu Cát mới đứng lên, từ trên cung vàng điện ngọc một bước xuống, mặt âm trầm, đưa mắt nhìn chung quanh, ánh mắt của hắn rơi vào trên người ai, người bị Triệu Cát nhìn chằm chằm liền sợ tới mức cúi đầu.

Triệu Cát đi vài bước, đột nhiên nói: “Trẫm nói qua chuyện muốn phế truất thái tử lúc nào? Lí Bang Ngạn, người nói xem, có chuyện này sao?”

Lí Bang Ngạn cuống quýt mà quỳ xuống, nói: “Thần chưa từng nghe nói qua, chắc là lời đồn đại trên phố, bệ hạ cần gì phải so đo với những người đọc sách kia?”

Triệu Cát cười lạnh nói: “Trên đời nào có sự tình không lửa mà có khói, không ai xúi giục ở sau lưng, chuyện này truyền xôn xao như thế nào?” Ánh mắt của hắn lại rơi lên trên người một đại thần, nói: “Thạch ái khanh, người tới nói xem!”

Thạch Anh cất cao giọng, nói: “Theo như lời bệ hạ, việc này chưa chắc là không có lửa, nếu bệ hạ đã nghi ngờ, không bằng tra rõ thì hơn.”

Triệu Cát hừ lạnh một tiếng, chấp hai tay sau lưng, đột nhiên đứng tại trước mặt Triệu Hằng, đôi mắt nhìn Triệu Hằng.

Triệu Hằng thấp cúi thấp đầu, không dám thở mạnh, thật lâu về sau, mới nghe được Triệu Cát nói: “Thái tử của Trẫm, người đến nói một chút xem, phụ hoàng đã từng đề cập đến sự tình phế truất thái tử hay chưa?”

Triệu Hằng cuống quýt quỳ xuống, nói: “Nhi thần chưa từng nghe phụ hoàng nhắc tới, không biết là lá gan ai lớn như vậy, rõ ràng dám ly gián phụ hoàng cùng nhi thần, phụ tử bất hoà, phụ hoàng đối xử rất tốt với nhi thần, xưa nay quan tâm đầy đủ, công ơn nuôi dưỡng, năm tháng có thể chứng minh, những người này thật là đáng chết, nhi... nhi thần nhất định đi tra, tra rõ ràng.”

Triệu Cát đóng tròn mắt lại, sâu kín nói: “Người vội vàng hấp tấp như vậy làm cái gì? Trẫm không nói là người xui khiến bọn họ.”

Triệu Hằng quỳ gối dưới chân Triệu Cát, hồn không phụ thể, nói: “Nhi thần cực kỳ tức giận, lại có người dám vu oan phụ hoàng... và... phụ hoàng... nhi thần...”

Triệu Cát thản nhiên nói: “Người không cần nói nữa.”

“Phải.. Phải..” Triệu Hằng cảm giác, dường như có một tòa núi lớn đè nặng trên vai của mình, làm hắn không thể phun ra một hơi, cũng không nuốt vào được.

Đợi cho Triệu Hằng đánh bạo, nhẹ nhàng nâng con mắt lên, mới phát hiện Triệu Cát đã muốn dạo bước bỏ đi, không khỏi thở dài một hơi.

Triệu Cát về tới cung vàng điện ngọc, chậm rãi nói: “Thái tử tài đức sáng suốt, Trẫm đã không phải là lần đầu tiên nghe nói, hôm nay muôn miệng một lời, Trẫm chấp nhận sâu.”

Hắn dừng một chút, lại nói: “Có con như thế, lòng Trẫm rất an ủi, thái tử, từ nay về sau, người càng phải dùng tâm, không thể lười biếng tự mãn, biết không?”

Trong lòng Triệu Hằng mừng rỡ, vội vàng quỳ gối, nói: “Nhi thần nhất định tận tâm phụ tá phụ hoàng.”

Triệu Cát lạnh lùng cười một tiếng, tiếp tục nói: “Vừa rồi, Thư sinh Chu Tĩnh kia nói, Bình Tây Vương hại nước hại dân...Thẩm Ngạo, người đi ra.”

Thẩm Ngạo ra lớp, nhàn nhã, nói: “Bệ hạ.”

Triệu Cát thản nhiên nói: “Vừa rồi, Thư sinh kia nói là thật sao?”

Thẩm Ngạo đứng lặng trên điện, sống lưng thẳng tắp, từ trong miệng nhảy ra hai chữ: “Không đúng!”
“Nói bậy!”

848. Chương 774: Liên Kết

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 774: Liên kết

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Cơ hội tới, nếu lúc này không đứng ra, còn đợi đến khi nào? Trình Giang trải qua vừa rồi thay đổi rất nhanh, lúc này đã nhạy cảm mà từ trong hàng đứng ra, cười lạnh nói: “Thư sinh kia nói như vậy, đúng trọng tâm đến cực điểm, đến lúc này, Bình Tây Vương còn dám nói xạo sao?”

Thẩm Ngạo nhàn nhạt nhìn Trình Giang, nói: “Nếu nói bốn vương hại nước hại dân, Trình đại nhân có chứng cứ không?”

Trình Giang cười lạnh nói: “Hải chính chính là bằng chứng, người còn muốn chống chế?”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, cung kính chấp tay về phía Triệu Cát, nói: “Bằng chứng? Bản vương khâm mệnh đi thanh lý ngành hàng hải, sau đó được bệ hạ ca ngợi, ý của Trình đại nhân hẳn là muốn nói, bệ hạ cũng hại nước hại dân rồi? Vừa rồi, Thư sinh kia nói bốn vương là gian thần, nhưng chớ có quên, Thư sinh kia nói bệ hạ là cái gì?”

Cả triều đột nhiên xôn xao, Trình Giang cũng ý thức được, chính mình dường như chui vào cái bẫy của Thẩm Ngạo, thừa nhận lời Thư sinh nói, Thẩm Ngạo tất nhiên là gian nghịch, hại nước hại dân, nhưng bệ hạ há chẳng phải hôn quân?

Cần phải bỏ nhận thức bệ hạ là hôn quân, như vậy là cần đả đảo ngôn ngữ Thư sinh kia, một khi đả đảo xong rồi, bốn chữ hại nước hại dân của Thẩm Ngạo đương nhiên không thể nào nói đến, nhưng thái tử tài đức sáng suốt, lại há có thể vẫn còn?

Mặt Trình Giang như lá gan heo, lí nha lí nhí nói: “Cái kia... Đây chẳng qua là...”

Thẩm Ngạo không nhanh không chậm mà nhìn chăm chăm vào Trình Giang, từng bước một đến gần hắn, mỉm cười nói: “Vừa rồi Trình đại nhân nói như thế nào?”

Trình Giang nói: “Ta... Ta...”

Thẩm Ngạo cười lạnh, nói: “Thư sinh kia nói như vậy, đúng cực kỳ trọng tâm, có phải không? Trình đại nhân rất tán đồng lời Thư sinh kia nói?”

Có mấy lời, rõ ràng là một người người đọc sách có thể nói, hết lần này tới lần khác, đường đường Lại bộ Thượng Thư, lại tuyệt đối không thể nói, nếu Trình Giang thừa nhận cái này, chỉ sợ Lại bộ Thượng Thư sẽ lập tức liền biến thành một kẻ “thảo dân”, hắn lấy lại bình tĩnh, nói: “Lão phu chỉ nói người.”

Lí Bang Ngạn đứng trong hàng biết là không thể đợi nữa rồi, hắn từ trong hàng đứng ra, cất cao giọng nói: “Bệ hạ, vi thần có việc muốn tấu.”

Lần này xem như giải vây cho Trình Giang, Trình Giang cũng không cảm kích, lại trừng mắt liếc Lí Bang Ngạn, trong lòng nghĩ, họ Lý cho đến lúc này mới đi ra nói chuyện, cái này là cố tình muốn khiến cho lão phu hạ không thể đài, thừa dịp Lí Bang Ngạn tấu chương, hắn lập tức xám xịt mà lui về trong hàng.

Lí Bang Ngạn cất cao giọng nói: “Môn Hạ tỉnh bên này, gần đây nghe được một ít tin đồn, vì thần liên phái người đi xác minh một chút, kết quả lại phát hiện một chuyện đại sự.”

Đại sự ở trong triều đình, cũng không phải là thứ có thể đơn giản nói ra khỏi miệng, nói chuyện giết gân, cũng cần gánh trách nhiệm, cho nên, khi Lí Bang Ngạn nói đến đại sự, cả triều văn võ lại là một mảnh xôn xao, đều suy nghĩ, triều nghị hôm nay làm sao vậy? Như thế nào chuyện lớn xuất hiện không ngừng.

Triệu Cát ngồi ngay ngắn, cũng ngưng trọng lên, nói: “Lý ái khanh cứ nói, đừng ngại.”

Lí Bang Ngạn nói: “Quách gia trang ngoài kinh thành, sư phụ Bình Tây Vương là Trần Tế trắng trợn chiêu mộ tử sĩ, nhân số lại có nhiều hơn ngàn người, ngày đêm không ngừng thao luyện, cự thần còn biết, cứ cách ba năm ngày, Bình Tây Vương phủ bên kia sẽ vận chuyển một ít lương thực, rau quả đi qua,

bệ hạ, thời điểm Thái tổ hoàng đế khai quốc, liền nghiêm cấm đại thần dự trữ nuôi dưỡng binh sĩ, vượt qua trăm người, liền có thể dùng mưu nghịch loạn xử, mà Bình Tây Vương dự trữ nuôi dưỡng hơn ngàn người, rốt cuộc là cái rắc tâm gì, vì thần không dám chắc chắn, nhưng là dưới chân thiên tử, đúng là không kiêng nể gì cả, xin bệ hạ tra rõ.”

“Binh sĩ...” Đôi mắt tất cả mọi người đều hiện lên một tia kinh ngạc, chuyện này không nhỏ, thật sự xác minh rồi, chính là Bình Tây Vương, cũng chưa chắc có thể bình an.

Triệu Cát nhăn lông mày lại, im lặng không nói, hần nhớ tới một sự kiện, Thẩm Ngao xác thực từng nói cùng mình về việc chiêu mộ nhân thủ dò hỏi quân tình, những việc này, cũng là hần tán thành, nhưng hiện tại Lí Bang Ngạn lại nói ra trước mặt văn võ cả triều, cái này có chút khó làm rồi.

Có việc có thể nói không thể làm, có chút việc có thể làm không thể nói, để thám tử tiến vào thương đội, chính là ý của hần, nếu chuyện này công khai lấy ra thảo luận, chỉ sợ Nữ Chân bên kia chỉ cần thu được một điểm tin tức, tám phần là gặp thương đội Đại Tổng là sẽ chém đầu rồi, còn nói chuyện gì dò hỏi tình báo?

Còn nữa, Đại Tổng bên này công khai thảo luận loại sự tình này, tại mặt mũi Đại Tổng, cũng có chút tổn thương, dù sao, loại sự tình này liên quan đến vấn đề lễ nghi, hai nước giao chiến không chém sứ giả, cứ công khai mà nói ra, chỉ sợ cả triều văn võ đều muốn phản đối.

Nhưng...

Trên mặt Triệu Cát lộ ra vẻ khó xử, đã không thể nói, không thể giải thích vì Thẩm Ngao, không giải thích, cái nước bản này lau sạch sẽ như thế nào đây?

Thấy Triệu Cát khó xử, tinh thần Lí Bang Ngạn lại chấn phấn, tâm tư bệ hạ, hần cũng mò thấu một ít, làm việc vô cùng lo trước nghĩ sau, nhất là chuyện lớn như vậy, hơn phân nửa là muốn chú ý trước sau.

Hần nghiêm túc nói: “Bệ hạ, nếu không phải triệt để tra rõ ràng chuyện này, ngoài thành Biện Kinh có một chi quân đội ngàn người, một khi có việc, chính là vạn kiếp bất phục, khẩn cầu bệ hạ minh xét, nếu không, Đại Tổng ta nguy như chồng trứng, sớm muộn gì cũng dưỡng ra đại họa.”

Lí Bang Ngạn đã ý tứ có bức Triệu Cát tỏ thái độ, thắng bại chỉ ở một đường, sao có thể đơn giản bỏ qua cơ hội?

“Phụ hoàng...” Triệu Hằng vừa rồi được Triệu Cát ca ngợi, thấy Lí Bang Ngạn dẫn đầu, hần là thái tử, há có thể lại giả vờ ngây ngốc?

Từ trong hàng đứng ra, nói: “Nhi thần cũng khẩn cầu phụ hoàng tra rõ việc này, nếu tra có chứng cứ xác thực, phụ hoàng cứ xử trí, nếu điều tra nhưng không tìm được chứng cứ, cũng trả cho Bình Tây Vương một thân trong sạch. Dự trữ nuôi dưỡng binh sĩ, mà nhân số lại có hơn một ngàn, việc này liên quan đến an nguy giang sơn xã tắc, phụ hoàng há có thể ngồi nhìn?”

Thấy Triệu Hằng đứng ra, ánh mắt Triệu Cát lóe lên, một đôi con ngươi bắn khoả tại hai người Lí Bang Ngạn cùng Triệu Hằng, giống như có điều ngộ ra, hần thu hồi ánh mắt sâu kín, cả người bắt đầu chắc chắn, khóe miệng trôi lên vẻ tươi cười, dùng ngón tay gõ bàn, một chữ cũng không chịu nhả ra.

“Bệ hạ, đang mang việc trọng đại, há có thể qua loa xem nhẹ? Cựu thần cũng khẩn cầu bệ hạ nhìn rõ mọi việc.”

Người thứ ba đứng ra là Trình Giang, trước mắt, ở bên trong điện này, bất kể là thái tử, hay là Môn Hạ lệnh, hoặc là Lại bộ Thượng Thư, ba người này tuyệt đối là nhân vật cao cấp nhất Đại Tổng triều, thái tử là hoàng đế tương lai, Môn Hạ lệnh làm thủ phụ một quốc gia, bàn tay Lại bộ Thượng Thư bố trí người trong thiên hạ, người nào cũng là cấp nhân vật đại lão.

Ba người bọn họ đứng ra, lại để cho trong mắt Triệu Cát hiện lên một tia sợ hãi, cái sợ hãi này cũng không phải bởi vì áp lực của ba người, mà là hẳn thật sự không thể tưởng được, quay chung quanh thái tử, rõ ràng đều là nhân vật hiển hách như thế, tần suất đốt ngón tay gõ bàn không khỏi nhanh hơn!

“Đát... Đát... Đát... Đát...”

Thanh âm này rất thanh thúy, cũng không dễ nghe, nhưng người nào cũng biết, thói quen bệ hạ gần đây như thế, vừa gặp phải vấn đề khó có thể quyết đoán, liền làm ra hành động này.

“Thần tán thành... xin bệ hạ tra rõ!” Lại là một người đứng ra, địa vị người này cũng không tính hiển hách, nhưng rất thực sự siêu nhiên, là Thái bộc tự Tự khanh.

Thái bộc tự cùng phần đông bộ đường không tính là hiển hách, chức năng cũng không dễ nghe, nói toạc ra, chính là chuồng quần chăn nuôi ngựa thiên hạ, nhưng có một dạng quyền lợi, lại cũng không nhỏ, Thái bộc tự còn trông coi xa giá trong nội cung.

Nói cách khác, cái Thái bộc tự này cùng một nhịp thở với trong nội cung, chỉ cần có người nguyện ý, làm một ít tay chân với ngựa trong cung, phía sau tuyệt đối không thể tưởng tượng, trong mắt Triệu Cát đã lộ ra sát cơ, ngón tay hắn, còn đang đánh bàn, tần suất nhanh hơn một phần.

849. Chương 775: Cắt Cánh Chim(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 775: Cắt cánh chim(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Thần tán thành...”

“Thần tán thành... Kinh đô và vùng lân cận là trọng địa, dự trữ nuôi dưỡng binh sĩ, nếu bệ hạ chẳng quan tâm, mọi người an tâm như thế nào đây?”

“Thần tán thành, xin bệ hạ tra rõ...”

Lúc này không phải là vây cánh thái tử, Lí Bang Ngạn, Trình Giang, chính là một ít đại thần trung lập, cũng ào ào đứng ra, thoáng cái, trong Giảng Võ điện, lại có nửa số đại thần đứng ra khỏi hàng, trong đó càng có không ít võ quan.

Thẩm Ngạo mặt không biểu tình liếc nhìn Triệu Cát, sắc mặt Triệu Cát đã càng ngày càng xấu hổ.

Đám sĩ tử ủng hộ thái tử, còn có thể tha thứ, nhưng nhiều người như vậy hô ứng thái tử, cái này liền bất thường rồi, tuy rất nhiều người chỉ luận sự, nhưng ở trong mắt Triệu Cát, lại là một chuyện khác.

Sắc mặt Triệu Cát tái nhợt, hắn uống một ngụm trà, không còn thái độ nhu nhược, do do dự dự, cả người giống như thái tử sống lại, ánh mắt bén nhọn như mũi nhọn, hắn quét mắt liếc quanh Giảng Võ điện, nặng nề mà dùng ngón tay gõ gõ bàn một chút.

Sau đó, hắn đứng lên, táo bạo như sấm sét, giơ tay lên, chỉ vào Thẩm Ngạo, nói: “Thẩm Ngạo, nhiều người như vậy nói người dự trữ nuôi dưỡng binh sĩ, người nói xem, hôm nay, phải nói rõ ràng cho Trầm.”

Thẩm Ngạo điềm nhiên cười một tiếng, mặt rồng rôt cục cũng giận dữ, chỉ là, cái lửa giận ngập trời này, nhìn về phía trên tuy là hướng chính mình vọng lại, kỳ thật, mục tiêu chính thức lại không phải mình.

Hắn mỉm cười nói: “Hồi bẩm bệ hạ, vi thần cũng không phải dự trữ nuôi dưỡng binh sĩ, mà là thao luyện hộ vệ.”

“Hộ vệ...” Triệu Hằng cười lạnh, nói: “Bình Tây Vương chính là cầm cái này để qua loa tắc trách phụ hoàng hay sao?”

Thẩm Ngạo một mực chắc chắn: “Xác thực là hộ vệ, bản vương gia nghiệp lớn, sinh ý lại nhiều, nếu không có hộ vệ bảo vệ xung quanh, cái sinh ý này làm như thế nào đây?”

Triệu Cát cũng chỉ muốn Thẩm Ngạo lấy cớ, không phải muốn nói rõ ngọn ngành, cho nên, bất kể là lấy cớ cái gì, hắn đều không có tâm tư so đo.

Trên mặt hắn trời lên dáng tươi cười, thản nhiên nói: “Trầm lại nghĩ ra rồi, Bình Tây Vương xác thực đã nói qua cùng Trầm, muốn thao luyện một đội hộ vệ tại ngoại ô, Bình Tây Vương, Trầm nói có đúng hay không?”

Thẩm Ngạo cười khổ nói: “Không ngờ bệ hạ còn có thể nhớ lại, nếu không, vi thần thật sự không giải oan được.”

Triệu Cát thản nhiên nói: “Trầm không biết oan uổng người, nhưng có người muốn lừa gạt Trầm, Trầm cũng sẽ không mặc người lừa gạt đâu.”

Hắn hai người thoải mái nói chuyện với nhau, lại khiến cho những văn võ quan to đứng ra khỏi hàng kia xì bong bong, thì ra thật đúng là thao luyện hộ vệ, trước đó đã thông báo qua cùng bệ hạ, nếu thánh thượng chuẩn tấu đồng ý, tự nhiên chưa thể nói tới cái gì dự trữ nuôi dưỡng binh sĩ.

Sắc mặt Triệu Hằng đã muốn kéo xuống dưới, thì ra tưởng rằng đó là đòn sát thủ một kích giết chết, nhưng ngay cả cây gậy trúc cũng không bằng, hắn giận dữ trừng mắt liếc nhìn Lí Bang Ngạn, làm như trách cứ Lí Bang Ngạn không tra rõ ràng.

Trình Giang hình như có chút không cam lòng, muốn nói cái gì đó, cuối cùng vẫn là lắc đầu, bộ dạng ủ rũ.

Lí Bang Ngạn đã nhận ra, hắn không khỏi rung mình một cái, liếc nhìn Triệu Cát thật sâu, từ khi Thư sinh kia tiến vào điện, về sau, hắn đã muốn dự cảm được đại sự không ổn, mà hiện tại, cái cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt.

Triệu Cát đã ngồi trở lại trên ghế rồng, lại uống một ngụm trà, nâng tinh thần lên, nói: “Một hồi hiểu lầm mà thôi, xem ra là Lý ái khanh oan uổng Thẩm ái khanh, chuyện này liền nghị đến nơi đây thôi, Thẩm Ngạo, nếu người thao luyện hộ vệ, cũng không thể bỏ mặc, đi đến Binh bộ báo cáo, thoáng chuẩn bị một týt, tránh để cho người ta sinh nghi.”

Thẩm Ngạo khom người nói: “Sau khi nghị sự triều đình chấm dứt, thần liền đi báo cáo.”

Triệu Cát gật đầu, lập tức khoan thai nói: “Chư khanh còn có việc gì muốn tấu hay không?”

Hôm nay nghị sự triều đình, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, coi như là có việc, lúc này cũng không dám đi ra gánh rủi ro nữa rồi, bởi vậy, Triệu Cát hỏi liên tiếp ba lượt, đám văn võ đều là im miệng không nói gì hết.

Thì ra tưởng rằng Triệu Cát lúc này sẽ tuyên bố bãi triều, ai ngờ Triệu Cát cười nhạt một tiếng, ngữ khí đột nhiên trở nên lạnh băng, lạnh lùng thốt: “Nhưng Trầm nhưng có chút sự tình, muốn nghị luận cùng với chư khanh.”

Triệu Cát dừng một chút, quét mắt liếc nhìn chúng thần hồn không phụ thể, tiếp tục nói: “Ngay tại tháng trước, tại Đầm Châu phủ, có một đám bạo dân đập phá huyện nha, bắt cóc Huyện lệnh, tụ tập ngàn người mưu phản, Cống Châu phủ mấy lần tiến quân tiêu diệt, rõ ràng đều tổn công vô ích, ngược lại còn để cho tặc nhân giết chết gần trăm người quan sai, chuyện này, vì sao ngày hôm trước mới báo vào cung?”

Tấu chương đưa vào trong cung, là sự tình của Môn Hạ tỉnh, tất cả mọi người không khỏi nhìn sang hướng Lí Bang Ngạn, Lí Bang Ngạn cười khỏ, nói: “Bệ hạ, tấu chương vốn là tại thời điểm đầu tháng liền đưa tới, chỉ là...chỉ là...”

Triệu Cát lạnh lùng nói: “Chỉ là cái gì?”

Lí Bang Ngạn quỳ hai đầu gối xuống, nói: “Bởi vì trước đây chỉ là náo loạn huyện nha, vào rừng làm cướp là giặc, vi thần liền suy nghĩ, việc nhỏ như vậy, cần gì phải quấy lên, làm bệ hạ mất hào hứng? Cho nên muốn đợi quan phủ địa phương tiến quân tiêu diệt, đợi tấu chương báo tin mừng đưa tới, lại cùng nhau trình báo, cũng để cho bệ hạ giải sầu.”

Sự tình Lí Bang Ngạn nói, kỳ thật, tại thời kì Thái Kinh chủ chính, cũng đã trở thành định chế, thường thường, xảy ra nạn trộm cướp, nếu đưa vào cung trước, trong nội cung khẳng định sẽ lo lo lắng lắng, trách cứ thủ phụ không thể tận tâm phục vụ quên mình.

Nhưng loại nạn trộm cướp giống như thế này, cơ hồ là qua mấy ngày sẽ bình yên, cho nên trước tiên là áp tấu chương chúí xuống, đợi địa phương đưa tấu chương báo tin mừng lên, lại đem hai phần tấu chương, cùng một chỗ đưa vào cung, trong nội cung xem xét, một nạn trộm cướp xảy ra, chỉ có điều, mấy ngày công phu liền san bằng rồi, trong lòng tự nhiên cho rằng, đây là kết quả mọi người tận tâm phục vụ quên mình.

Lí Bang Ngạn chỉ rạp theo khuôn cũ, ai từng nghĩ đến, Đầm Châu phủ lúc này đây lật thuyền trong khe, rõ ràng kéo dài gần một tháng, còn chưa làm sự tình thỏa đáng.

Lí Bang Ngạn bắt đắc dĩ, đành phải đưa tấu chương vào cung, chuyện này, Triệu Cát cũng không trách móc gì nhiều, nhìn tấu chương, chỉ hạ ý chỉ, lại để cho các lộ phủ hợp binh tiến tiêu diệt, ai ngờ sự tình cách đây vài ngày, bệ hạ lại nhắc tới việc này, thật sự có chút làm cho người ta không mò thầu.

Triệu Cát nghe xong Lí Bang Ngạn giải thích, liền giận tím mặt, vỗ bàn nói: “Là ai cho Môn Hạ tỉnh quyền lợi ngăn chặn ý chỉ? Thật to gan, chuyện lớn như vậy, Trẫm rõ ràng không biết chút nào, bị các người che mắt như vậy, người làm thủ phụ Môn hạ lệnh này là để lừa gạt hay sao?”

Lí Bang Ngạn đành phải dập đầu, nói: “Vi thần muôn lần đáng chết!”

Triệu Cát hừ lạnh một tiếng, nói: “Muôn lần chết thì không cần, nhưng vì vậy mà làm trễ nãi tiến độ tiêu diệt, lại để cho thế tộc phát triển an toàn, Lí Bang Ngạn người khó từ trách nhiệm, người đâu, truyền chỉ ý, Lí Bang Ngạn bỏ rơi nhiệm vụ, nhiễu loạn thánh thượng, hồi phủ cúi mặt vào tường suy nghĩ, cái Môn hạ tỉnh này, tạm thời do...”

Triệu Cát thoáng trầm mặc một tít, quét trong quần thần một chút, hơi có chút tâm phiền ý nóng nảy, nói: “Tạm thời do Lễ bộ Thượng Thư Dương Thực giữ.”

Ai cũng chưa từng nghĩ đến, cái Môn hạ lệnh này, vừa nói bỏ qua liền bỏ qua luôn, càng không nghĩ đến, xưa nay Dương Thực không quá được Triệu Cát ưa thích, rõ ràng lại được ưu ái, nhảy từ Thượng Thư tới Môn Hạ tỉnh.

Nói là tạm thời nhậm chức, kỳ thật chỉ là một loại thuyết pháp uyển chuyển, nhưng phàm là người đã làm việc trong triều đều biết, Lí Bang Ngạn xong rồi.

Cả người Lí Bang Ngạn thoáng cái đã co quắp trên mặt đất, hơi thở mong manh, nói: “Cựt thần tạ chủ long ân.”

Dương Thực đứng ra, rất quý củ mà hành lễ, nói: “Cựt thần tuổi già, chỉ sợ...”

Triệu Cát xen lời hắt, nói: “Người không cần từ chối, từ từ mà làm việc.”

Thẩm Ngạo liếc nhìn Triệu Cát, một khối tảng đá lớn trong lòng rơi xuống đất, Lí Bang Ngạn quả nhiên xong rồi, kỳ thật, từ lúc vừa mới bắt đầu, kết cục của Lí Bang Ngạn cũng đã được xác định, hẳn vì bo bo giữ mình, không thể không lẫn lộn cùng một chỗ với thái tử, nhưng phải biết rõ, pha trộn cùng thái tử, vốn là tối kỵ trong mắt thiên tử.

Vốn là không bại lộ thì cũng thôi, nhưng các thủ đoạn của Thẩm Ngạo liên tiếp đưa ra, Lí Bang Ngạn rõ ràng đi làm đầy tớ cho thái tử, làm người mở đường tiên phong, dùng trí tuệ Triệu Cát, chẳng lẽ lại không

nhìn thấu?

850. Chương 773: Cắt Cánh Chim(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 773: Cắt cánh chim(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hiện tại, toàn bộ mọi người trong ‘thiên hạ’ ca tụng thái tử hiền đức, cái này cũng xúc phạm kiêng kị của Triệu Cát, chỉ là, ở trong lúc mấu chốt này, Triệu Cát đương nhiên không biết gấp ghé động thủ đối với Triệu Hằng, nhưng những dư đảng thái tử này, Triệu Cát sẽ không chút do dự mà thanh trừ hết, Lí Bang Ngạn làm người mở đường tiên phong, người thứ nhất Triệu Cát muốn thu thập, đương nhiên là hắn.

Về phần đột nhiên lựa chọn Dương Thực để làm cái thủ phụ này, chỉ sợ trong lòng Triệu Cát cũng sớm có suy tính, vây cánh thái tử đương nhiên là không có phần, đảng cũ bên này hiện tại thanh thế vốn đã rất lớn, không có khả năng giao toàn bộ Hạ, Trung Sách vào trong tay đảng cũ.

Chỉ có Dương Thực, không kết đảng, tuy năng lực làm việc thường thường, mà lại thích chỉ trở nhất, thậm

Bộ dạng Dương Thực nhìn về phía trên thì rất bộp chộp, kỳ thật trong đầu đều khôn khéo hơn so với ai khác.

Thậm chí Thẩm Ngạo suy nghĩ ác ý, có phải là Dương Thực này đã sớm mài dao soàn soạt rồi, suốt ngày nghiền răng nghiền lợi suy nghĩ sự tình xoá nhân viên thừa, nếu không, từ lúc triều nghị trở về, tối đa cũng chỉ qua một canh giờ, hẳn liền lưu loát mà viết tấu chương đi ra.

Thẩm Ngạo tiếp nhận tấu chương xem xét, lại càng xác minh ý nghĩ của mình là đúng, lão gia hỏa này, rõ ràng ngay cả chương trình cũng viết ra được.

Bình thường không hoàn thành cương vị công tác, xoá!

Một chuyện này, Thẩm Ngạo lại không phản đối, trong nha môn, cái gì cũng không nhiều lắm, chính là ăn không ngồi rồi rất nhiều, ăn không ngồi rồi là đáng hận nhất.

Tham ô, xoá.

Kỳ thật, một tội tham ô này, Thẩm Ngạo thật sự là không tán đồng, chủ yếu là phải xem năng lực làm việc của người ta nha, sao có thể một gậy đánh chết người được? Trương Cư Chính không phải cũng tham ô sao? Trong nhà Phạm Trọng Yêm, Âu Dương Tu cũng không phải là mập chấy mỡ? Nếu người nói là những ví dụ này quá xa rồi, trước mắt còn có một vị Bình Tây Vương điện hạ, cũng không thể tham ô một chút sao?

Thẩm Ngạo đã bắt đầu cảm thấy, lão gia ghi chương trình này, là chuyên môn xử lý mình.

Hắn tiếp tục xem xét, điều thứ ba là chơi gái, đưa cho Lại bộ xử trí.

“Chơi gái cũng phải xử phạt sao?” Thẩm Ngạo chăm chú quan sát Dương Thực, cảm thấy có phải là lão gia này bị tâm lý biến thái hay không.

Cái Đại Tổng triều này, chơi gái vẫn là một việc rất được đề cao, quan viên hay các tài tử đều dùng chơi gái để làm điều về vang, trong thanh lâu kia, buổi tối nào không có quan nhân mặc y phục hàng ngày đại giá quang lâm? Đây là xã hội phong kiến vạn ác, chơi gái kỹ nữ thì làm sao?

Dương Thực nghiêm túc nói: “Chơi gái lãng phí tiền tài, quan viên sinh sôi loại yêu thích này, hẳn là tham quan không thể nghi ngờ, chỉ là... Lão phu cũng không có ý nghĩ chính xác về chuyện này, còn muốn hướng điện hạ thỉnh giáo.”

Thẩm Ngạo vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, nói: “Đại nhân cứ nói.”

Trên mặt Dương Thực sinh ra một chút xấu hổ đến, trù trừ thật lâu, mới mở miệng nói: “Trong nội cung, nghe nói cũng...”

Sắc mặt Thẩm Ngạo lập tức nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nói: “Không thể nào, giả dối hư ảo, hậu cung bệ hạ có ba nghìn người giai nhân, sao lại làm loại sự tình đồi phong bại tục này? Bốn vương cầm ngón tay của mình bảo đảm, loại lời đồn đại này, Dương đại nhân không cần thiết phải tin tưởng.”

Dương Thực hướng Thẩm Ngạo nghiêm túc nói: “Bình Tây Vương hà cớ gì muốn lừa gạt lão phu? Cái thành Biện Kinh này, người nào không biết? Chính như theo như lời bệ hạ, trên đời nào có sự tình gì không lọt tiếng gió, lão phu lo lắng, đúng là về cái này, nếu gia tăng một chuyện này đi vào, bệ hạ bên kia có thể sinh ra không vui, tưởng rằng lão phu đang nhằm vào trong nội cung hay không?”

Thẩm Ngạo cũng không gạt rồi, Triệu Cát tự mình làm nhận gièm pha, che lấp như thế nào được đây? Hắn nghĩ nghĩ một chút, liền nói: “Bốn vương cho rằng, chuyện này nên viết ra mới tốt, Dương đại nhân ngầm lại xem, nếu tặc nghe thấy có quan sai gọi người đi bắt tặc khác, tặc này sẽ làm như thế nào?”

Dương Thực không hiểu ra sao.

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói: “Nếu bốn vương là tên tặc kia, nhất định sẽ ra sức hỗ trợ quan sai đi bắt tặc, một người đồng hành là oan gia, hai người càng là kẻ thù, bắt một tên, lại càng có thể rửa sạch vết bẩn cho chính mình.

Bệ hạ nhìn tấu chương, trong lòng sẽ suy nghĩ, nếu là Trẫm không phê chuẩn, nói không chừng bên ngoài biết, sẽ nói Trẫm có tật giết mình, lúc này, lại không dễ cự tuyệt.”

Dương Thục không khỏi bật cười, nói: “Nói như vậy, một chuyện này không những không thể cắt giảm, lại còn phải tô bút thật đậm rồi?”

Thẩm Ngạo vốn định nhắc bút lên, làm cho tấu chương này thêm phần màu sắc, nhưng lập tức tưởng tượng, Dương Thục cũng coi như ân sư của chính mình, nếu mình thêm bút, lại là nhục nhã thầy của mình, vì vậy liền cười nói: “Đại nhân có thể tiếp tục thêm một tý sắc thái, không cần có cái gì cố kỵ, nói đường hoàng một ít, dựa vào tâm tư bề hạ, không phải không thể phê chuẩn.”

853. Chương 775: Tấu Chương Chuẩn Bị Sẵn(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 775: Tấu chương chuẩn bị sẵn(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Dương Thục cười cười, mặt đầy vẻ đồ bưng, nói: “Nếu lão phu có thể làm thành việc này, cuộc đời này liền không uống rồi, lão phu làm quan lâu như vậy, chướng khí ở phía trong triều đình này mù mịt, thấy nhiều sự tình âm u, chỉ hận mình hữu tâm vô lực, hôm nay đã làm Môn Hạ lệnh, chính là phần thân toái cốt, cũng muốn làm chút sự tình đi ra.”

Thẩm Ngạo chỉ có thể nói: “Đại nhân cao thượng, đệ tử không bằng.”

Hắn đối xưng hô là đệ tử, lập tức giơ bút lên, ghi tên của mình phía sau tấu chương, hai tay đưa tấu chương hoàn trả cho Dương Thục, nói: “Đại nhân cũng nên cẩn thận, đập phá bát cơm nhà người ta, người ta dám dõc sức liều mạng đó.”

Dương Thục trịnh trọng gật đầu, nói: “Chết cũng không hối tiếc.”

Thế nhân rất khó lý giải cách nghĩ của Dương Thục, gian khổ học tập khổ đọc vài thập niên, thật vất vả mới có cơ hội làm quan, trèo lên lên con đường thiên tử, lại còn muốn bướng bỉnh đi làm cái loại sự tình cố hết sức, không nịnh nọt được ai này, đồng liêu khinh khỉnh đối với hắn, đâm thân thiết làm bất hòa với hắn, lấy được không phải vinh hoa phú quý, mà là tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc, người như vậy, cả đời cầu cái gì?

Chính là Thẩm Ngạo, cũng rất khó lý giải hành vi của Dương Thục, còn sống thật tốt, còn sống mới có thể ăn uống, mới có thể cười vui, có tiền nhiều rất tốt, có tiền, mới có rượu gái suốt ngày, mới có cảm y ngọc thực.

Thông đồng làm bậy thật tốt, thông đồng làm bậy rồi, mới có thể một người đắc đạo, gà chó cũng thăng thiên, thân thiết với đám bọn họ, tìm được chỗ tốt, mới có thể ca tụng công đức của người.

Một người chấp nhất, hết lần này tới lần khác, muốn đi làm người sống trong thế giới của chính mình, người như vậy, có thể gọi là thủ vững tín ngưỡng, cũng có thể gọi là thăng ngốc, thăng ngốc.

Thẩm Ngạo không phải loại người này, hắn rất thích hưởng thụ, phải nuôi gia đình, muốn sống sót, cho nên, mặc dù hắn có điểm mấu chốt, nhưng đại đa số thời điểm, hắn vẫn hiểu được việc mở một con mắt nhắm một con mắt, chính là vì như vậy, còn bị người ta gọi là điên cuồng, mà vị Dương Thục này, trên danh nghĩa là ân sư của Thẩm Ngạo, chỉ có thể coi là một con mọt sách.

Trong lòng Thẩm Ngạo không khỏi suy nghĩ: “Chỉ sợ, cũng chính bởi vì trên đời này còn có thăng ngốc tồn tại, mới khiến cho cái thế giới không sạch sẽ này nhiều thêm vài phần ánh sáng, mới khiến cho cái thiên hạ tràn đầy hơi tiền này nhiều hơn một phần sắc màu, khá tốt...”

Khóe miệng Thẩm Ngạo hiện lên vài phần cười khổ, tự giấu một chút mới tiếp tục suy nghĩ: “Bổn vương không phải loại thẳng ngực này, Dương Thực sự là ngọn nến, thiêu chính mình rồi sẽ đi chiếu sáng người khác, chính mình là cái gì? Chính mình chỉ là một người, một người tục nhân, sống ở trên đời này, chỉ cầu mặc ấm, chỉ cầu người nhà của mình an khang, tích lũy tài phú vì tử tôn, chỉ như thế mà thôi.”

Nhưng Thẩm Ngạo có lẽ là vẫn quyết tâm cùng thẳng ngực này đi trên con đường chông gai, ghi tấu chương xong, phảng phất như không thấu đáo ý nghĩ của mình, giống như là một cái xương cá chắn ngang tại yết hầu, người sống trên đời, dù tục không chịu được, cũng nên đi kích động lần thứ nhất, đi làm một sự kiện mình cho là có thể làm.

Dương Thực tiếp nhận tấu chương Thẩm Ngạo ký tên, về sau, trên mặt lộ ra hỉ sắc, lập tức nói: “Có Bình Tây Vương ký tên, chuyện này liền thành công một nửa.” Hắn thoáng trầm mặc một tý, tiếp tục nói: “Lúc trước có nhiều chỗ đắc tội, mong rằng điện hạ chớ trách.”

Dương Thực lúc trước xác thực cũng làm cho Thẩm Ngạo nếm qua một ít khổ sở, chỉ nói về chuyện buộc tội, lão gia hỏa này cũng không ít lần làm khó dễ Thẩm Ngạo, đổi lại là người khác, Thẩm Ngạo đã sớm tát một cái đi qua, nhưng lúc này, hắn chỉ cười nói: “Trên đời, người thuần túy không nhiều lắm, đại nhân tính toán là một người, dù đại nhân làm khó đệ tử, đệ tử nào dám có phê bình gì kín đáo?”

Cùng Dương Thực nói mấy câu, Dương Thực thấy sắc trời không còn sớm, liền đứng lên nói: “Ngày mai lão phu liền vào cung, điện hạ, tạm biệt.”

Thẩm Ngạo đứng dậy, một mực đưa Dương Thực đến cửa lớn, dặn dò: “Dương đại nhân, cái sự tình chơi gái này nhất định phải tô thêm một ít màu sắc, càng đường hoàng càng tốt.”

Dương Thực đáp ứng, chui vào cỗ kiệu, dần dần đi xa.

Sắc trời ảm đạm, sau cơn mưa, hoàng hôn tươi mát nói không nên lời, cùng đèn lồng trước cửa phủ Bình Tây Vương hai bên chiếu rọi, cái ánh sáng này quyện vào cùng một chỗ, chiếu rọi trên mặt Thẩm Ngạo, chỉ một thoáng, thiếu niên tục không chịu được này lại bắt đầu trở nên chói lọi.

Vĩnh Hòa năm thứ bốn, mười sáu tháng hai, trên hoàng lịch chính là ghi: thuận xuất hành, thăng quan, kị tiếp khách.

Một ngày rất bình thản, nhưng ngày này, lại nhất định không bình thản, Lí Bang Ngạn xong rồi, Trình Giang xong rồi, người ở vào cái nước xoáy trung tâm này đều biết, thái tử chỉ sợ cũng xong rồi.

Đại biến kinh thiên như vậy, hoàn toàn là một điểm tiếng gió đều không có, đám tiểu dân đã xác định phải nuôi sống gia đình, nào có hào hứng đi để ý đến chuyện thiên hạ?

Đám kẻ sĩ cũng không nhìn thấu ván cờ này, nghe nói thái tử còn được nội cung ban thưởng, từ nay về sau, cứ ở trong cung đọc sách, đọc sách là chuyện tốt, ai cũng có thể nói cái đó không tốt, chỉ có người đọc sách không thể nói.

Cho nên, cả Biện Kinh thần kỳ bình tĩnh, táo bạo qua đi, bụi thì bụi, đất về với đất, không nhìn ra một điểm dấu hiệu kinh thiên động địa nào.

Tân nhiệm Môn Hạ lệnh còn chưa tới Môn Hạ tỉnh, đám Lục sự tình cùng Sách lệnh sử chờ đợi hồi lâu, mới nhận được tin tức, Dương đại nhân trực tiếp vào cung, về phần vào cung làm cái gì, lại nhất thời không đoán ra.

Vì vậy, mọi người đành phải làm theo điều mình cho là đúng, chửi vuốt lại tấu chương, trình Trung Sách thì cứ trình Trung Sách, tất cả cứ chờ Dương đại nhân đến rồi nói sau.

Trong Văn Cảnh các an tĩnh đến đáng sợ, chỉ có thanh âm sần sật khi Triệu Cát đọc qua tấu chương, Triệu Cát mới gọi đầu, cả người nhìn về phía trên thì tinh thần sáng láng, lửa giận ngày hôm qua đã bị xua tan, mà lại chuyển biến thành cái kiểu thái độ bại hoại kia.

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, muốn để cho Triệu Cát nhất thời giữ vững tinh thần rất dễ dàng, nhưng bắt hắn giữ vững tinh thần cả đời lại khó như lên trời, Triệu Cát lưỡi biếng mà lật tấu chương trên bàn ra xem, có vẻ có chút không kiên nhẫn.

Xoá nhân viên thừa...đây chính là một sự kiện phiền toái cực độ, Triệu Cát lúc này thậm chí có chút ít hối hận, sớm biết như thế, không nên để cho Dương Thực vào cửa hạ, người này vừa mới tiền nhiệm, đã muốn náo loạn.

Triệu Cát, sợ nhất đúng là náo loạn, tuy Thẩm Ngạo cũng náo, nhưng người ta huyền não nhiều màu rực rỡ, lão gia hỏa này náo lại gọn gàng dứt khoát, một sáng sớm liền bày ra một thái độ, lão phu tới để giày vò, không giày vò đến gà bay chó chạy là không thể bỏ qua.

Chỉ là, tốt xấu người ta cũng là quan mới tiền nhiệm, Triệu Cát cũng phải thoáng để ý một tý, cho nên có lẽ là nghiêm túc nhìn tấu chương, hẩn chậm rãi đọc qua qua, một chữ cũng không để sót, trong lòng hơi có chút không cho là đúng, chỉ nhiều một ít quan mà thôi, cần gì ngạc nhiên?

Chuyện này cũng có thể kéo đến giang sơn xã tắc? Các triều đại đổi thay, chỗ nào không là như thế? Giày vò như vậy, thật sự có chút trái ngược.

854. Chương 776: Xôn Xao(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 776: Xôn xao(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Không hoàn thành nhiệm vụ, xoá, tham ô cũng muốn xoá, nhìn đến đây, Triệu Cát suýt nữa đã ghé vào trên ghế, nằm ngáy o..o... rồi, không hoàn thành nhiệm vụ, triều đình truy cứu sao cho hết?

Tham ô cũng không phải một người hai người, mà là từng một ổ một, đối với Triệu Cát mà nói, quan viên tham ô một ít không coi vào đâu, chỉ cần trung tâm là có thể giữ lại, Bình Tây Vương không giống với người thích thu lấy lễ vật người khác sao? Nhưng trong lòng tồn tại trung tâm, Trầm liên tin tưởng hẩn.

Nhưng xuống chút nữa xem, Triệu Cát đột nhiên nâng cao tinh thần.

Bệ hạ, bầu không khí thiên triều ta, dùng chơi gái để vẻ vang, cho nên, đủ loại quan lại và kẻ sĩ, đều sa vào chuyện chơi trò chơi, không chuyên tâm sự tình công văn, các nơi hồng viện trong kinh, oanh ca yến hót...

Hoàn toàn thao thao bất tuyệt, có thể nói là nói năng rất có khí phách, hiện tại Triệu Cát đã có chút ít không quá tự tại rồi, ánh mắt của hẩn có chút nâng lên, liếc nhìn Dương Thực đang hạ thấp người ngồi xuống.

Dương Thực có chút khấn trương, dù sao đây cũng là sự tình chính đồn đầu tiên, khi hẩn mới tiền nhiệm quan, cần lập tức bắt tay vào làm, nếu trong nội cung không đồng ý, chỉ sợ tất cả cố gắng chính mình làm ra, đều phải ngấm nước nóng.

Triệu Cát không nhìn ra vẻ trào phúng nào từ trên mặt Dương Thực, trong lòng nghĩ, xem ra hẩn cũng không phải mượn cớ châm chọc Trầm, chơi gái...chơi gái, có cái gì sai? Ngẫu nhiên tự tiêu khiển một tý, chẳng lẽ cũng thành tội danh?

Trong lòng Triệu Cát không cho là đúng, đang muốn phủ quyết, nhưng lập tức tưởng tượng, lại cảnh giác lên, nếu lúc này phủ quyết, dùng tính tình miệt mài theo đuổi của Dương Thực này, khi bắt đầu trời dậy...

Ánh mắt Triệu Cát lập loè, có chút cảm giác có tật giết mình, Dương Thực sự là khối xương cứng, Triệu Cát sớm đã biết, cho nên xưa nay không quá phản ứng đến hẩn, lúc này đây đề bạt hẩn đến Môn Hạ, cũng là không có cách xử lý nào khác.

Do dự liên tục, Triệu Cát cười ha ha một tiếng, hướng Dương Thực nói: “Dương khanh gia viết tấu chương rất tốt, Đại Tổng ta gió êm sóng lặng nhiều năm như vậy, kỷ cương tan vỡ, cũng không phải sự tình ngày một ngày hai, nhất là quan viên chơi gái, thật sự là rất không nên, Dương ái khanh mới tiên nhiệm chức quan, liền bắt tay vào làm, sửa đổi tệ nạn, vô cùng nghiêm túc, lòng Trẫm rất được an ủi.”

Dương Thực mừng rỡ, nói: “Bệ hạ, cái tấu chương này...”

Triệu Cát rất sáng khoái nói: “Ân chuẩn rồi, chuyện Dương ái khanh muốn làm, là đại sự hạng nhất, để trị an tan vỡ, chính là quốc pháp không còn, quốc pháp không còn, chính là nguy hiểm cho xã tắc, Trẫm có Dương ái khanh, tựa như Tề vương được Quản Trọng, thật sự là một chuyện may mắn.”

Ngay cả bản thân hần cũng không thể tưởng được, chính mình rõ ràng có thể nói ra nhiều lời đường hoàng như vậy, nhưng Triệu Cát lại phảng phất như sợ Dương Thực cho là, mình không phải thật tâm thành ý ủng hộ hần một cách nghiêm túc.

Hần liền tiếp tục nói: “Chỉ bằng vào lực lượng một mình Dương ái khanh, chỉ sợ còn chưa đủ, đã muốn làm, Trẫm đương nhiên cũng sẽ không khiến Dương ái khanh một mình vất vả, như vậy đi, Môn Hạ tỉnh thiết lập một Xóa thần cục, do Dương ái khanh lãnh đạo, chuyên môn xử trí chuyện này, phàm là quan viên, không cần trực tiếp báo cáo vào cung, chỉ cần chứng cứ vô cùng xác thực, Trẫm sẽ phê chuẩn tấu chương.”

Triệu Cát cực lực ủng hộ mạnh, thật sự lại khiến cho Dương Thực không nghĩ tới, vội vàng nói: “Thần cho dù phần thân toái cốt, cũng phải làm thành việc này vì bệ hạ.”

Triệu Cát xem như sợ hần, liền cố ý ngáp một cái, nói: “Tốt rồi, Dương ái khanh mới tiên nhiệm, cũng nên đi Môn Hạ tỉnh gặp chư vị đồng liêu một lần rồi, không cần ở chỗ này cùng Trẫm, Trẫm...Trẫm còn có tấu chương phải xem.”

Dương Thực nói tạ ơn, vội vàng xuất cung.

Sau nửa canh giờ, vị Dương đại nhân này khoan thai đến chậm, cuối cùng cũng đã tới Môn Hạ tỉnh, Môn Hạ tỉnh dùng ba gã Lục sự tình cầm đầu, phía sau là hơn năm mươi tên Sách lệnh sử, đại quy mô đến đại đường hành lễ.

Quan mới tiên nhiệm, vô luận như thế nào cũng phải cho ít mặt mũi, còn nữa, cái tên quan mới này đích thị là tên xương cứng, lúc này nếu mất cấp bậc lễ nghĩa, nói không chừng người ta sẽ thu thập người cũng chưa thể biết được.

Lúc trước Dương Thực làm Thượng Thư tại Lễ bộ, cho nên quen việc dễ làm, trực tiếp ngồi ở thủ tọa, mặt không biểu tình quét Lục sự tình, Sách lệnh sử phía dưới, mới thản nhiên nói: “Lão phu mới đến, rất nhiều sự tình còn phải nhờ cậy chư vị, sự tình cái Môn hạ tỉnh này, đều xin nhờ chư vị.”

Mọi người cùng nhau hậm hực nói: “Khách khí, khách khí.”

Dương Thực xoay chuyển lời nói, biểu lộ trở nên nghiêm túc lên, lập tức nói: “Nhưng lão phu phải nói rõ ràng mấy chuyện, trong cái Môn hạ tỉnh này, mỗi ngày tấu chương đưa vào, tổng cộng cũng gần hai trăm phần, hơn một trăm phần tấu chương này, đã có khoảng năm mươi cái bỏ qua, chư vị cũng không khỏi quá thanh nhàn đi à nha?”

Mọi người hoa mắt choáng váng, lão gia hỏa này điên rồi, đều nói hủy một chuyện hôn nhân, cũng đừng đoạn bát cơm người, người này vừa lên, liền trực tiếp đòi mạng người rồi.

Dương Thực cười lạnh một tiếng, vỗ bàn nói: “Lưu lại hai mươi người soạn tấu chương cũng đủ rồi, Lại bộ bên kia, lão phu sẽ điều người giỏi đang đến, đuổi toàn bộ bại hoại đi!”

Thành Biện Kinh rốt cục cũng sôi trào, quy củ Đại Tổng triều thật sự rất khác địa phương các nơi, làm quan tại đây là thoải mái nhất, các triều đại đổi thay, đại thần chết ở dưới chân thiên tử, chẳng lẽ còn thiếu sao?

Nhưng Đại Tổng không có, Đại Tổng lập quốc trăm năm, ngoại trừ tội lớn mưu nghịch, chính là phạm vào đại lỗi, cũng không quá chuyện về hưu mà thôi.

Đảng tranh giành thất bại, cũng không quá chuyện giáng chức đến địa phương, Âu Dương Tu bị giáng chức, Phạm Trọng Yên cũng bị giáng chức qua, Tư Mã Quang, Thái Kinh đều bị giáng chức qua.

Nhưng giáng chức thì giáng chức, cấp nhân vật đại lão từ trong triều ra ngoài, có thể đi tòng quân, làm tri huyện, ít nhất vẫn là một viên chức.

Người thành cây củ cải chôn xuống hố, chỉ có điều, cây củ cải này vẫn tốt, cùng lắm là rớt xuống trong hầm không tốt lắm mà thôi, nhưng hiện tại, Dương Thực rõ ràng động thật sự rồi, lại là phải lấp đầy cái hố, không bón phân, lại khiến cho đám cây củ cải không còn chỗ sống yên ổn.

Mưa gió nổi lên, tin tức một cái xấu hơn so với một cái, vốn là Môn Hạ tỉnh, một người Lục sự tình cộng thêm 19 tên Sách lệnh sử, trực tiếp bị cách chức, thu thập chẵn nệm xong, trực tiếp xéo đi, rõ ràng ngay cả cơ hội biện bạch cũng không có, hơn nữa, rõ ràng không có liên quan đến việc đảng tranh giành, mặc kệ sau lưng người dựa vào khóa đại thụ nào, đều là một cái kết cục —— xéo đi!

Tất cả mọi người ngồi không yên, nhưng ngồi không yên cũng phải ngồi, đầu tiên là có người buộc tội Dương Thực độc đoán, nhưng tấu chương rất nhanh liền phát trả trở về, thái độ trong nội cung rất mập mờ, nói tình huống một ít, chính là hoàng đế mặc kệ, đừng đến làm phiền Trẫm!

Sự tình hoàng đế mặc kệ, thì phải là Môn Hạ lệnh quản rồi, Môn Hạ lệnh dứt khoát hần hoi, chỉ dùng thời gian vài ngày, không may đầu tiên chính là Môn Hạ tỉnh, lại là một đám Sách lệnh sử xéo đi, ngay cả chào hỏi cũng không được, đưa ra chứng cứ phạm tội, chính là trực tiếp khai trừ, một điểm tình cảm cũng không giăng làm gì cho mất công.

Tiếp theo Môn Hạ tỉnh truyền một phần ý chỉ tới, một hồi oanh oanh liệt liệt xem như chính thức bắt đầu.

Không may thứ hai chính là Lễ bộ, theo đạo lý, Lễ bộ tốt xấu cũng là nơi vị Dương đại nhân này đi lên, nhiều đồng僚 như vậy, ngẩng đầu không thấy cúi đầu phải nhìn, cũng nên cho chút mặt mũi, ngay từ đầu, thậm chí có không ít người Lễ bộ hướng ra phía ngoài phát ngôn bừa bãi, nói là cho dù là Dương đại nhân xoá đến Quỳnh Châu phủ, Lễ bộ nhất định có thể bình yên vô sự, ai ngờ Môn Hạ tỉnh nghe thấy, Lễ bộ lập tức xuất hiện bão tố.

So với Môn Hạ tỉnh nghiêm túc, Lễ bộ quả thực là vô cùng nhếch nhác, thậm chí ngay cả khảo thí cũng không cần kiểm tra thực hư, quan cao thấp Lễ bộ này, ưu khuyết phẩm hạnh mỗi người, trong lòng Dương Thực đều nhớ kỹ, cho nên cứ trực tiếp khai đao, trực tiếp để cho hai mươi ba người xéo đi.

Loại thanh thế này, cũng không phải đơn giản như nói giỡn, cầm Môn Hạ tỉnh té cờ trước, lấy thêm Lễ bộ khai đao, dụng ý của vị Dương đại nhân này vô cùng rõ ràng, lão tử tự cắt chính mình một đao, đến lúc đó, giày vò tới các ngươi, cũng đừng nói lão tử có gì đó bất công.

Cái này tựa như lưu manh phố phường ẩu đả bên đường, xuất đao ra trước, đến chọc chính mình một đao, lại đuổi theo người khác để chém, tuyệt đối là nhân vật vô cùng tàn nhẫn, bởi vì loại người này không muốn gì, vô cầu, không sợ hãi, mục đích chỉ có một, giết chết người.

855. Chương 776: Xôn Xao(2)

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 776: Xôn xao(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Quan viên cả Biện Kinh thật sự sợ hãi, đụng vào một người ngoan nhân như vậy, không sợ mới là đồ ngốc, lúc trước đều cho rằng Dương đại nhân này là khối tảng đá nhà vệ sinh vừa thối lại vừa cứng, hiện tại xem

ra, lão gia hỏa này quả thực chính là phiên bản Bình Tây Vương thứ hai, uy lực tăng mạnh, nhân vật chính thức giết người không thấy máu.

Cái gì Thương Ưởng, Vương An Thạch, Thái Kinh vừa so sánh với hắn, thật sự là cái rắm cũng không phải, nguyên nhân rất đơn giản, bất luận loại người gì, đầu tiên đều nghĩ đến việc bảo tồn chính mình như thế nào, sau đó là chậm rãi phát triển chủ trương chính trị của mình.

Mặc kệ người là trung là gian, là hảo tâm hay là một bụng ý nghĩ xấu, ít nhất thì mục đích hàng đầu cũng chỉ có một, dù có biến đổi như thế nào, cũng nên bảo toàn vinh hoa phú quý của chính mình, bảo trụ thân thể của mình, tánh mạng gia đình mình, bảo toàn chính mình, sau đó là tiến một bước, đi trị quốc bình thiên hạ.

Nhưng Dương đại nhân lại khác, hắn chém chính mình một đao trước, vừa lên nhậm chức, chính là tư thế trực tiếp dốc sức liều mạng, loại đánh này, thật sự là cổ kim hiếm thấy.

Chơi đến cái nước này, đã không phải là đơn giản như đăng tranh giành, đây thật sự là sự tình muốn mạng người, không có giải lụa đen này, mọi người cái rắm cũng không phải, mấy cái gì đó vài thập niên phấn đấu, thoáng cái đã bị tước đoạt cái sạch sẽ, cái đó và giết quan viên cao thấp Biện Kinh, cũng không xê xích gì nhiều.

Vì vậy, trong khoảng thời gian ngắn, lòng người bàng hoàng, quan không ngồi yên, lời đồn đại nổi lên bốn phía.

Trong nội đường Hộ bộ, mười quan viên ngồi vây quanh phòng này uống trà, trà là Lư Sơn Vân, trong kinh thành là một loại trà hiếm, nhưng người uống trà, lại thật sự không có mấy người có tâm tư thưởng thức.

Hiện tại, khắp nơi đều là lòng người bàng hoàng, ngay tại vừa rồi, đã có người đi Hình bộ, cái Hộ bộ là này bộ đường thiên hạ nhất đẳng, không có khả năng một điểm động tĩnh đều không có, chỉ là, không biết ngọn lửa này lúc nào đốt tới Hộ bộ.

Hộ bộ dù sao cũng không giống bình thường, nói được khó nghe một ít, có thể đi vào tại đây để làm quan, người nào không có có một chút bối cảnh? Cũng tỷ như hiện tại, Hộ bộ Lang trung Triệu Minh đang uống trà, chính là họ hàng của Tần Quốc công.

Tần Quốc công là thập ngũ hoàng tử của Triệu Cát, tuy tuổi tác không lớn, nhưng dù sao vẫn là thiên hoàng hậu duệ quý tộc, sớm muộn gì cũng được phong vương, cho nên mọi người tại đây, Triệu Minh thuộc về dạng thích ý nhất.

Dù lửa thiêu đốt thế nào cũng không thiêu đốt đến trên đầu hắn, hắn bàng quan là được rồi, nói không chừng, nếu mấy Thị lang ngồi hai bên mình thoáng cái bị đuổi đi, Hộ bộ còn có thể được mấy cái ghế trống.

Từ trên bản tâm, Triệu Minh là thể chân vạc ủng hộ Dương Thực, có Dương Thực mới có ghế trống, mới có cơ hội tiến thêm một bước.

“Lúc này mới ba ngày, thoáng cái đã đánh mất hơn bốn mươi quan viên, cứ như vậy xuống dưới thì sống như thế nào được?”

Ta nghe nói, ngay cả môn sinh Dương Thực cũng đều bị thôi quan, trực tiếp đuổi đi rồi, Dương Thực này rốt cuộc muốn làm cái gì? Thật sự là muốn lục thân không nhận sao? Không sợ bị người ta chọc đắng sau lưng, đào mộ tổ tiên?”

Uống trà, nói chuyện phiếm cũng đã bắt đầu, chủ đề của chư vị đại nhân, đương nhiên là sự tình trước mắt liên quan đến lợi ích thiết thân của chính mình.

Có người mở máy hát, liền có người xô đẩy, có người lo lắng, có người ảo não mà nghị luận lên.

“Lúc trước còn không thấy Dương Thực kia phát rồ đến nước này, bởi vì hắn làm như vậy, không biết bao nhiêu người cửa nát nhà tan, chính là Lưu đại nhân Lễ bộ kia, sáng sớm hôm qua bị đuổi đi, buổi trưa liền trở về nhà thắt cổ tự sát.”

Một người Đường quan nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Nếu ta là gia quyến họ Lưu, hôm nay liền đưa thi cốt Lưu đại nhân lên tạn trong nhà họ Dương náo loạn, dù sao cũng là không có cách nào sống rồi, cứ náo loạn

đến long trời lở đất.”

Nói về chuyện này, mọi người liền bắt đầu thao thao bất tuyệt, nói: “Chuyện này ta cũng biết, Lưu đại nhân, hiện tại huynh đệ liền suy nghĩ về chuyện này, muốn báo thù cho Lưu đại nhân.”

Mọi người lập tức hưng phấn, mở miệng hỏi: “Như thế nào? Báo thù như thế nào bây giờ?”

Người nói chuyện lúc trước kia liền ngừng lại, nhàn nhạt cười một tiếng, rồi mới uống trà nói: “Khăng định phải náo loạn, nhưng vẫn nên xem náo loạn như thế nào.”

“Lão phu đã cảm thấy rất kì quái, sao bệ hạ không quản một chút? Huyền náo gà bay chó chạy còn ra bộ đáng gì nữa.”

“Nói không chừng chuyện này còn có quan hệ cùng Thẩm Ngạo kia, Bình Tây Vương và Dương Thực cùng nhau đưa tấu chương lên, hấn thân thuộc với vua bầy ở đằng kia, bệ hạ đối với hấn, không phải nói gì nghe này hay sao?”

Lại nói đến trên đầu Bình Tây Vương, tất cả mọi người đều trầm mặc, Bình Tây Vương nói vậy, bọn hấn thật sự không dám nói, hai năm qua, đầu người rụng xuống trên tay Bình Tây Vương còn ít sao?

Người giảng đạo lý cùng người ta, hấn dụng quyền với người, người chơi cứng rắn cùng hấn, hấn rút kiếm ra, tiền trăm hậu tấu, loại người này, có lẽ là tận lực ít chọc mới tốt.

Triệu Thị lang thấy bộ dạng mọi người lo lắng lo lắng, lại không khỏi cười nói: “Kỳ thật, cũng không cần sợ cái gì, thẳng nhai Dương Thực này cũng không quá quan mới tiền nhiệm mà thôi, muốn làm một chút sự tình lưu danh sử xanh, qua mấy ngày sẽ tốt lên thôi. Hộ bộ không giống với các địa phương khác, tại đây chịu trách nhiệm mạch máu thiên hạ, thiếu người làm việc là không thể được.”

Có người cười khổ, nói: “Trương đại nhân đương nhiên không cần phải lo lắng, nhưng chúng ta lại bất đồng, dù sao quan hệ cũng không đủ thân thiết, thượng cấp chưa hẳn chịu xuất đầu cho chúng ta.”

Dứt lời, liền thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Tiếp qua bảy tám năm, lão phu cũng nên về hưu rồi, nếu lúc này gặp phải sự tình như vậy, nếu thật sự bị khai trừ viên chức, còn có mặt mũi làm người sao? Ta bị đuổi ra khỏi đây rồi, cũng phải nhớ đến vị kia Lưu đại nhân, tìm cái dây thừng, treo cổ cho thanh tịnh.”

Mọi người liền cười an ủi, Triệu Minh nói: “Không thể nói như vậy, nghĩ thoáng một chút thì tốt hơn, thật sự muốn khai trừ viên chức, sẽ làm ồn ào lên.”

Người một lời ta một câu, ngẫu nhiên sẽ có mấy quan lại nhỏ tiến đến, gọi một hai đại nhân đi ra ngoài thay quyền xử lý công vụ, một mực ngồi đến lúc mặt trời ngã về phía tây, mắt thấy nên đến lúc hồi phủ rồi, đúng lúc này, một người quan lại nhỏ chạy nhanh tiến đến.

Triệu Minh thấy liền nhăn lông mày lại, hỏi: “Hoảng hốt làm cái gì, có còn quy củ hay không?”

Quan lại nhỏ thở hổn hển, nói: “Bất hảo, Dương Thực đến.”

Trong phòng một mảnh xôn xao, không thể tưởng được, Dương Thực lại tới nhanh như vậy, trên mặt mọi người đều ngưng trọng hẳn lên, Triệu Minh cũng đứng người lên, nói: “Đi, ra ngoài xem xem.”

Bên ngoài, một người quan viên mặc áo bào hồng, mang theo mấy Điện Tiền vệ tới, hôm nay, quan viên hành tấu trong Biện Kinh, đều là Dương Thực chọn lựa ra từ phía trong khoa tiến sĩ.

Khoa tiến sĩ mới, dù sao cũng chưa thể tổ chức lên mạng lưới quan hệ, ra đời không lâu, cho nên mới sử dụng tới.

Đệ tử Dương Thực này chỉ là thanh niên râu mép còn chưa quá gối, cái cằm vừa nhấc, chứng kiến quan viên Hộ bộ chen chúc tới, liền cất cao giọng nói: “Môn Hạ tính có ý chỉ, Hộ bộ Lang trung Triệu Minh... Hộ bộ viên ngoại lang... Hộ bộ...”

856. Chương 777: Ai Cũng Chăm

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 777: Ai cũng chăm

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Mười cái tên bị gọi ra, quan viên dưới quyền Dương Thực này tăng thêm ngữ khí, nói: “Đã bỏ rơi nhiệm vụ, lại tham ô thuế ruộng, hôm nay sự việc đã bại lộ, ai có dị nghị gì không?”

Mười quan viên Hộ bộ hai mặt nhìn nhau, có người đang trực cũng có không đang trực, quan viên cả Hộ bộ cũng không hơn bảy mươi, thoáng cái liền ít đi hai thành, thật sự là làm cho người ta kinh tâm động phách.

Những người bị gọi tên kia đã là mặt xám như tro, thoáng cái co quắp xuống dưới, không bị gọi tên...tuy trong lòng tồn tại may mắn, nhưng vẫn không khỏi run rẩy.

Nghĩ mà sợ vô cùng.

Quan viên dưới quyền Dương Thực lạnh lùng nói: “Người đâu, lột quan bào những người này ra, tháo lụa đen xuống, đánh ra ngoài!”

Điện Tiền vệ như lang tự hổ, trong lúc nhất thời, lại là gà bay chó chạy, Triệu Minh kia lúc trước còn dương đắc ý, bây giờ đã biến thành sững sờ, hấn vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, cái bãi quan này, rõ ràng đã đưa đến trên đầu hấn.

Cả người suy nghĩ lung tung một hồi, tưởng rằng nghe lầm, hiện tại mới kịp phản ứng, liền không khỏi chửi ầm lên: “Dương Thực lão tặc, Triệu Minh ta và người bất cộng đái thiên, người hái được lụa đen của lão phu, lão phu muốn mạng của người!”

Gào rú một hồi, Điện Tiền vệ đã lột được quần áo hấn, không ít đồng liêu tới khuyên bảo, nói: “Đại nhân không cần hành động theo cảm tình, cứ về nghỉ tạm trước hai ngày, lại đi cửa sau, có thể thoát khỏi cảnh này.”

Triệu Minh không để ý tới, vẫn mắng không dứt, lại khiến cho không ít người sinh ra tâm tư thổ tử hồ bi, trong khoảng thời gian ngắn, cả Hộ bộ trở nên lộn xộn.

Những quan lại nhỏ người hầu kia không dám thở mạnh, chứng kiến thượng quan rõ ràng đều luân lạc tới mức này, nguyên một đám rừng mình, trong lòng nghĩ, ngay cả ba bốn phẩm đều là như thế, chúng ta những tiểu lại không nhập lưu này còn có thể sống yên lành được sao?

Cả Biện Kinh, bầu không khí trầm lắng, quan trong triều, rõ ràng nguyên một đám đang trực, liền lập tức về nhà, cũng không tiếp khách, cũng không rêu rao khắp nơi, không chỉ là bọn hấn, ngay cả một ít thế hệ con cháu cũng đều bị cảnh cáo, không cho ra ngoài, thành thành thật thật mà ở nhà.

Thời điểm đang trực, mặc kệ không có việc gì, cũng không dám nhàn nhã nữa rồi, không có chuyện gì cũng muốn tìm một chút chuyện làm, Môn Hạ bên kia lần lượt đưa lệnh xuống, muốn Hộ bộ thanh lý phí tổn trị sông, hoặc là muốn Hình bộ đưa danh sách phạm nhân chém thán trước lên, thường ngày đều muốn kéo dài mười ngày nửa tháng, hiện tại rõ ràng chỉ cần hai ba ngày là tốt rồi, mỗi người đã thành đèn kéo quân, không chịu rảnh rỗi.

Làm quan như thế, tiểu lại phía dưới đương nhiên cũng đừng nghĩ sống khá giả, xưa nay, thời điểm bọn hấn nhàn nhã uống trà, đều không thiếu được việc giày vò đám quan lại nhỏ một tý, hiện nay những người lớn đều bề bộn không thể phân thân, các người còn muốn nhàn rỗi, nghĩ cũng đừng nghĩ!

Kinh Triệu phủ bên này là xui xẻo nhất, cùng so sánh với những bộ đường kia, Kinh Triệu phủ thật sự là cái rắm cũng không phải, nếu muốn bảo toàn tiền đồ, phải làm ra cái bộ dáng, vì vậy, không cần Môn Hạ đưa ra lệnh, vì giữ gìn trị an, tiểu lại kia lại càng một khắc không ngừng, liên tục đi tuần trên đường phố, vì

phòng ngừa những người này lười biếng, Đường quan gần đây không quá nguyện ý đi ra nha môn, rõ ràng luân phiên thay nhau đi ra ngoài đồn đốc.

Kể từ đó, ngay tiếp theo, bầu không khí Biện Kinh cũng được cải thiện rồi, lưu manh, lừa gạt trên đường mai danh ẩn tích không ít, hơn nữa, các Cao nha nội xưa nay rêu rao khắp nơi cũng không dám ra ngoài cửa, dưới chân thiên tử, rõ ràng một ngày cũng khó đựng phải một bản án kiện.

Không có bản án, sao có thể làm việc? Không có cũng phải sáng tạo ra, tạo ra bản án, nếu không thì phán quan Kinh Triệu phủ chẳng phải là vô sự?

Vô sự liên ý nghĩa là tùy thời có khả năng bị tước đoạt chức vụ, bất đắc dĩ, mọi người cũng chỉ có thể tìm chút ít bản án cũ năm xưa để thẩm vấn.

Những bản án này, kỳ thật đều là việc nhỏ lông gà vỏ tỏi, cây trong nhà ai vượt qua tường viện nhà khác, khiến cho tranh chấp nổ ra, một con gà đi lạc, đổi lại là dĩ vãng, Kinh Triệu phủ đâu có thời gian quản cái này, thời điểm tâm tình tốt, phái cái Áp ti, sai dịch đi đe dọa hai bên một tý, bảo bọn hăn không được sinh sự, ai nào sẽ bắt lại luôn.

Đây là cần cù, xưa nay, loại sự tình lông gà vỏ tỏi này, khổ cực khuê người đến tố cáo, đại đa số thời điểm, đều không để ý.

Mà hôm nay, loại bản án lông gà vỏ tỏi này, hôm nay đã thành bánh trái đầy hương thơm, vì sao? Kiểm chuyện làm chơi, chỉ có tìm được sự tình rồi, mới có thể để cho quan viên dưới quyền Dương Thực biết rõ, bốn quan vẫn có chỗ dùng, triều đình có lẽ là cần bốn quan, bốn quan tuyệt không muốn ngồi cạnh hăm cầu.

Bản án đạo tặc cướp, giết người phóng hỏa các loại... dù sao ít càng thêm ít, một tháng cũng chưa chắc có thể đựng được mấy người, những đại bản án cái rắc này, liền thành thủ đoạn trọng yếu bảo toàn cái mũ trên đầu.

Trong Kinh Triệu phủ lập tức sáng tạo ra một cách, đó là tạo ra một người ghi chép, ngồi công đường xử án một ngày, thanh lý bản án cũ năm xưa, một ngày rõ ràng thẩm hơn năm mươi cái bản án, đến thời gian tan sở, phán quan rõ ràng còn không chịu đi, đốt ngọn nến, tiếp tục thẩm, tự động tự giác mà gia tăng năng suất, hơn nữa còn không cần phải tăng phí, một mực bận đến canh ba, thật sự là ăn không tiêu, mới được người vịn trở về.

Kết quả, ngày hôm sau, một người phán quan họ Chu nhận ca, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi mà mắng to, cái thằng khốn kiếp này, rõ ràng bản án cũ đều thẩm rồi, bảo bốn quan thẩm cái gì? Quả thực là, lẽ nào lại như vậy.

Cái này cũng chưa tính, người ta một ngày thẩm hơn năm mươi vụ, người và hăn là quan đồng liêu, nếu người thẩm mười kiện tám kiện bản án, người không biết xấu hổ sao?

Đến lúc đó, quan viên dưới quyền Dương Thực người ta tra ra, oa, lượng công việc của Đặng phán quan là một ngày năm mươi vụ, người rõ ràng chỉ có bảy tám kiện, tuy nói bảy tám kiện tại thời điểm ngày xưa cũng không tính toán là thiếu, nhưng vừa so như vậy, người nói chính người không bỏ rơi nhiệm vụ, không phải nhân viên thừa, người có tin không?

Con sâu làm giàu nổi canh... Cái này...

Chu phán quan ngọc khóc không ra nước mắt, không có cách nào, lập tức gọi quan lại nhỏ về nhà thông báo một tiếng, bảo bọn hăn buổi tối đưa cơm tối, tốt nhất là mang nhiều vài món quần áo, trong đêm trời lạnh, thức đêm ngồi công đường xử án sẽ đông lạnh thấu thân thể.

Thời tiết dần dần nóng bức, ban đêm lại mát mẻ hơn một ít, chỉ là, muỗi dần dần tăng nhiều, đảo mắt đã vượt qua ba tháng, Dương Thực thủ phụ hôm nay xem như đã làm đủ mức độ nghiện, hơn mười ngày, liền xóa hơn hai trăm quan viên, Biện Kinh còn chưa tính toán, chính là châu phủ bên cạnh, Môn Hạ tỉnh cũng nhìn chăm chăm, hôm nay, đủ loại quan lại, mỗi người cảm thấy bất an, rõ ràng nguyên một đám bắt đầu cần cù và thật thà.

Dương Thục và quan viên dưới quyền Dương Thục được Bình Tây Vương ủng hộ, cái này là sự tình cả Biện Kinh đều biết, hôm nay có hoàng đế cùng Bình Tây Vương ở sau người, Dương Thục khởi sự rất thành thạo, đổi lại là thời điểm Vương An Thạch, chỉ sợ sớm bị đám người công kích, nhưng lúc này, tất cả mọi người lại trầm mặc.

Với tư cách trao đổi lợi ích, Dương Thục đưa lên triều, khẩn cầu trong nội cung chuẩn tấu để Tuyền Châu tổ chức vạn quốc triển lãm.

Triệu Cát nhìn tấu chương, chỉ hỏi một câu: “Trẫm có thể đi hay không?”

Dương Thục không hề nghĩ ngợi, trực tiếp hồi đáp: “Không thể.”

Triệu Cát lập tức biểu hiện ra một thiếu hào hứng, nói: “Cái này là vì sao?”

Dương Thục xúc động nói: “Cha mẹ còn, phải phụng dưỡng hướng chi là bệ hạ? Bệ hạ chính là cha mẹ của người trong thiên hạ, gánh nặng xã tắc, há có thể đơn giản rời kinh đi xa?”

Cái gọi là vạn quốc triển lãm, chỉ là thịnh hội Đại Tổng ta ly thanh hải chính xong, bày ra ân đức đối với vạn quốc mà thôi, không cần phải khởi hành, chỉ cần sai một sứ giả khâm sai tiến đến trấn an là được rồi, cự thần thiết nghĩ, thân phận Bình Tây Vương tôn quý, lại từng đã từng quen biết cùng các quốc gia, có chút rất quen thuộc đối với Tuyền Châu, sao bệ hạ không đưa một phong ý chỉ, mời Bình Tây Vương đến Tuyền Châu, chiêu đãi phiên vương, đặc phái viên các quốc gia?”

857. Chương 778: Uy Tín Mất(1)

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 778: Uy tín mất(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát trầm ngâm một lát, nói: “Hạ ý chỉ trước, để cho cao thấp Tuyền Châu chuẩn bị, đợi mọi sự đã chuẩn bị tốt rồi, lại đưa ý chỉ nữa cho Bình Tây Vương.”

Triệu Cát thoáng trầm mặc một tý, lại tiếp tục nói: “Trẫm nghe nói bên ngoài triều đình hôm nay gà bay chó chạy, khắp nơi không được sống yên ổn, Dương ái khanh, trị đại quốc như nấu thuốc, người cũng đã trưởng thành thủ phụ rồi, tội gì gây ra động tĩnh lớn như vậy.”

Dương Thục nghiêm mặt nói: “Bệ hạ nói lời ấy sai rồi.”

Triệu Cát không nghĩ tới Dương Thục lại chống đối chính mình, sắc mặt trở nên hết sức khó coi.

Lại nghe Dương Thục tiếp tục nói: “Đại Tổng ta đối xử vô cùng hậu đãi với sĩ Đại Phu, hậu đãi kẻ sĩ, căn bản là một chuyện tốt, nhưng làm việc không thể uốn cong thành thẳng, làm cho người không kiêng nể gì cả, bệ hạ có từng nhớ rõ, Thư sinh kia ở trong điện đã chỉ trích bệ hạ như thế nào?”

Sắc mặt Triệu Cát trở nên càng kém, khép miệng không nói.

Dương Thục tiếp tục nói: “Kỳ thật không phải là bệ hạ không thánh minh, bệ hạ càng chưa nói tới ngu ngốc, tuy người trong thiên hạ cách bệ hạ trong gang tấc, không phải chân trời xa xăm xa, nhưng người trong thiên hạ nhìn bệ hạ như thế nào, cũng không phải xem đức hạnh bệ hạ, mà là xem quan viên bên dưới.”

“Xem quan?” Triệu Cát không khỏi thì thầm tự nói.

Dương Thực nói: “Nếu quan viên thiên hạ đều trung với cương vị công tác, tâm yêu dân của bệ hạ mới có thể có thể bày ra,

Thái Nguyên đề súp, đại Đô Đốc cùng Thái Nguyên Tri Phủ biết mà vẫn phạm tội, tuy bệ hạ ở tại Biện Kinh phía xa, trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng dân chúng Thái Nguyên không cảm thụ được, bọn hần chỉ biết là, bệ hạ phái quan viên đến đó, không để ý tới sống chết của bọn hần, ngược lại còn thành đồng lõa của Trịnh gia, giết hại dân chúng cho sướng tay.

Nếu không phải bệ hạ dùng Bình Tây Vương làm khâm sai, chỉ sợ khi người Thái Nguyên đề cập đến bệ hạ, sớm đã hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.”

Dương Thực cũng thực sự có can đảm ăn nói, nhưng Triệu Cát là hạng thông minh, nghĩ đến trước đó, Thư sinh kia đã đâm hần, làm hần bị thương thật sâu, cũng không nhịn được mà động dung, ngồi nghiêm túc ở đó, nói: “Dương ái khanh nói rất có lý, hiện tại Trẫm đã hiểu.”

Triệu Cát lúc này lại có chút kích động rồi, Dương Thực không hề đồ nói lung tung, tuy nói hần thuận miệng vạch kiềng kị Thái Nguyên cùng triều nghị vài ngày trước, ngay từ đầu Triệu Cát nghe được thì âm thầm nhú mày, nhưng bây giờ, là chuyển giận sang vui, vì cái gì?

Rất đơn giản, bởi vì Triệu Cát thật sự thương tâm, hơn nữa, mặt mũi mất hết, lời Thư sinh nói kia vẫn dấu kín trong lòng của hần, nặng trĩu trĩu, lại khiến cho hần không sống tốt hơn được.

Mà Dương Thực vạch ra, đó cũng không phải bệ hạ không tài đức sáng suốt, không phải bệ hạ ngu ngốc, chỉ là quan viên phía dưới tuần tư vũ tề (làm việc thiên về tư), lừa dối bệ hạ mà thôi.

Tâm tình Triệu Cát thư thái hơn rồi, không sai, Trẫm cũng không xấu, các nơi xảy ra tình hình tai nạn, Trẫm lần nào không phải lòng như có như lửa đốt? Đốc xứ khâm sai cứu tế, hình ngục các nơi, chẳng lẽ Trẫm chưa từng để ý đến?

Tất cả sai lầm sai ở trên người quan viên, là bọn hần bắt Trẫm gánh tội thay, Trẫm sai ở chỗ tâm nhân hậu, bị người trong thiên hạ phỉ nhổ như vậy, không phải tội của Trẫm, thật sự là có ít người lấy chiêu bài của Trẫm, làm bừa bãi không kiêng nể, mới gây thành cái dạng hôm nay.

Triệu Cát mặt rờn cực kỳ vui mừng, lập tức nói: “Dương ái khanh nói không sai, triều đình nên thoáng nghiêm túc một tý, y theo Trẫm xem, hiện tại, cái dạng này còn chưa đủ, kinh thành phải nghiêm túc, Lộ phủ các nơi cũng không thể nhìn như không thấy, chuyện này do Dương ái khanh đi làm,

Trẫm tin tưởng, bất luận quan viên gì từng phạm một lỗi lớn hay nhỏ, một mực không thể khinh xuất tha thứ, trên đời này, đã có một Thái Nguyên Đô Đốc, sẽ có mười người như Thái Nguyên Đô Đốc, có một Thái Nguyên Tri Phủ, chẳng lẽ những Tri Phủ nơi khác liền sạch sẽ sao?”

Hần hào hứng bừng bừng mà tiếp tục nói: “Người yên tâm đi làm, xảy ra bất cứ chuyện gì, có bất kỳ người nào dám tự nhiên đâm ngang, có Trẫm xuất đầu cho người.”

Trong lòng Dương Thực nghĩ, Bình Tây Vương dạy lão phu nói những lời này, không ngờ lại có hiệu quả như thế, trong lòng vui mừng quá đỗi, có trong nội cung kiên định ủng hộ, chính mình muốn dứt khoát hần hơi làm nhiều việc, liền đơn giản hơn nhiều.

Vội vàng nói: “Bệ hạ thánh minh.”

Triệu Cát lại cười nói: “Bình Tây Vương cũng thường thường nói với Trẫm, một nhà khóc sao bằng được một đường khóc, những lời này, hiện tại Trẫm bắt đầu tự định giá, lại cũng thấy không hề sai, xử trí mấy quan viên, so với bọn hần giết hại dân chúng, bỏ rơi nhiệm vụ thì tốt hơn nhiều.”

Dương Thực liên tục đồng ý, hàn huyên cùng Triệu Cát một hồi, mới từ trong nội cung đi ra, trong lòng thở dài một hơi, Bình Tây Vương không thể nào vĩnh viễn tọa trấn tại Biện Kinh, hôm nay có bệ hạ ủng hộ, chính mình không cần để ý nhiều.

Đến Chính Đức môn bên này, hần chui vào cỗ kiệu, phân phó người trực tiếp đi Môn Hạ tỉnh trước, từ nơi này đến Môn Hạ, tuy không xa, nhưng do ở con đường khúc khuỷu, thực sự phải hao phí nửa canh giờ, Dương Thực thừa dịp cái này nghỉ ngơi trong chốc lát, mấy ngày nay loay hoay chân không chạm đất, thật sự là quá mệt nhọc.

Trời nắng chang chang, trên trán giáo úy, từng giọt mồ hôi đã chảy xuống, theo chóp mũi, vành tai, nhỏ xuống, trên vạt áo đã ướt một mảnh rồi.

Đội trọn vẹn nửa canh giờ, nửa canh giờ, tất cả mọi người không hề động đậy, như là một pho tượng đá, tươi sáng và chết lặng.

Thẩm Ngạo đánh ngựa xuất hiện, trong tay hắn là roi ngựa, trên mặt mang đầy vẻ sương lạnh, hoàn toàn bất đồng cùng thái độ cười toe toét lúc bình thường, có một loại khí sát phạt làm khiếp tâm hồn người.

Đám giáo úy đang đứng đây, phần lớn đều là giáo úy mới nhất, bọn họ chưa từng gặp mặt Thẩm Ngạo, nhưng khi chứng kiến Thẩm Ngạo xuất hiện, trong lòng không tránh được mà bắt đầu lo lắng, ưỡn ngực thẳng dậy.

Về người này, truyền thuyết thật sự quá nhiều, người sáng lập học đường dạy võ, thần thoại bất bại, khắc tinh của người Nữ Chân, một người nam nhân có thật nhiều thê tử, dưới một người trên vạn người, sát phạt quyết đoán, lại đồng thời có được tạo nghệ về nghệ thuật thật lớn, đại tài tử đệ nhất thiên hạ.

Nhiều danh hiệu đẹp mắt như vậy, mỗi một dạng đều khiến người ta tha thiết ước mơ, nhưng hết lần này tới lần khác, những quảng sáng này, đều phát ra từ trên người một cá nhân.

Người này rất trẻ tuổi, khuôn mặt anh tuấn, lộ ra lộ ra vài phần kiêu ngạo không giống người thường, cái kiêu ngạo này, thực sự không phải là cái loại ngạo mạn không ai bì nổi, mà là cái loại cảm giác tự hào phát ra từ nội tâm.

Lông mi hắn có chút nhú xuống, phía dưới ánh nắng, hai bên tóc mai cũng bị mồ hôi thấm ướt rồi, hắn ghì ngựa, bắn khoăn qua lại một chút tại trước đội ngũ, Hàn Thế Trung đã bước từng bước một, đi đến dưới ngựa Thẩm Ngạo, chấp tay hành lễ, nói: “Điện hạ, giáo úy năm kỳ đã tập kết xong.”

Thẩm Ngạo giơ roi lên, lắc lắc, nói: “Không cần toàn bộ giáo úy, chọn lựa ra một trung đội ba trăm người, đi theo bốn vương.”

Hàn Thế Trung không hỏi vì cái gì, tiếp nhận mệnh lệnh, lập tức kêu một đội nhân mã, giẫm chân đi ra.

Sắc mặt Thẩm Ngạo lãnh tuấn, thản nhiên nói: “Rút đao!”

Bang bang...một thanh trường đao từ trong vỏ rút ra, dưới ánh sáng mặt trời, chiết xạ ra quang mang chói mắt, nho đao ra khỏi vỏ, lần lượt từng khuôn mặt ngây thơ này cũng dần dần nhiều thêm vài phần sát phạt.

Thẩm Ngạo cũng không nói gì, đã phi ngựa ra khỏi doanh, giáo úy được chọn lựa ra lập tức xếp thành hàng, chạy chậm đuổi theo, tràng diện vẫn là an tĩnh đến đáng sợ.

Giáo úy đột nhiên hiện ra tại trên đường phố, người cầm đầu cũng rất nhanh bị nhận ra, tự nhiên là nhân vật nổi danh nhất thành Biện Kinh —— Bình Tây Vương.

Trong khoảng thời gian ngắn, không ít người mang theo đầy bụng hoài nghi cùng nhiều tâm tư hứng thú đuổi theo, không biết lại là tên nào, rõ ràng chọc phải Bình Tây Vương, rõ ràng thoảng cái đã xuất động ba trăm giáo úy, lại không biết ai sắp xui xẻo nữa đây.

Người không tránh khỏi sinh ra lòng hiếu kỳ, chỉ có điều, vòng vo mấy cái ngã tư ngõ hẻm, phía sau giáo úy kia liền xuất hiện đám người quanh co khúc khuỷu dài đến mấy con đường.

.....

Con gái Triệu Minh chính là Vương phi của Tần Quốc công Triệu Đạt, có tầng này quan hệ, Triệu Minh muốn ‘ở’ tại Tần Quốc công phủ, cao thấp trong phủ này cũng vô cùng ân cần.

Người nào cũng biết, vị Trương đại nhân này gần đây vận khí thật sự kém một ít, một người Hộ bộ Lang trung êm đẹp, cứ như vậy mà thoảng cái không có, thứ viên chức này không giống với những cái khác, nếu đánh mất thứ này, giống như là đã đánh mất ba hồn bảy phách, sống thì có thể có ý nghĩa gì?

Cho nên, hạ nhân trong Vương phủ cũng biết, tâm tình Triệu Minh rất kém cỏi, không chỉ là hắn, chính là tâm tình Tần Quốc công, cũng xấu tới cực điểm.

Đường đường cha vợ Tần Quốc công, không ngờ lại bị Dương Thực kia bắt thôi quan, nếu nói ra chuyện này, người ta không phải Triệu Minh cười nhạo, mà là hấn, hậu duệ quý tộc hôm nay, một người Quốc công hoàng tử, rõ ràng ngay cả nhạc phụ của mình cũng không bảo vệ được, cái này là thế nào?

Dương Thực bỏ đi, không chỉ là chức quan của Triệu Minh, lại càng đánh đến mặt Triệu Đạt, Triệu Đạt tuổi trẻ khí thịnh, đã sớm muốn phát tác, chỉ là bất đắc dĩ, Triệu Cát bên kia lòng tràn đầy ủng hộ Môn hạ tỉnh, Dương Thực lại là đương triều thủ phụ, lại không thể không nén giận.

Ngược lại, vị cha vợ này rất ngoan độc, có lẽ là thật sự bị Dương Thực kia động đến lòng chân rồi, trực tiếp kêu người, đúng là mời lưu manh đánh cho Dương Thực một trận.

Mà hôm nay, cha vợ hấn mắt thấy đại sự không ổn, liền muốn đến ở nhờ Tần Quốc công phủ, Triệu Đạt thật sự không hề cự tuyệt, hoàn toàn khác biệt, hấn lại cảm thấy rất là thoải mái, chính là hôm nay ta đánh người, người có thể thế nào? Chẳng lẽ dám đến Tần Quốc công phủ ta bắt người sao?

Một đôi cha vợ con rể này liền trong phủ uống rượu, uống rượu xong, liền mắng Dương Thực, thời gian qua vài ngày, cũng là gió êm sóng lặng, Đại Lý Tự bên kia xác thực đã tới một lần, nhưng ngay cửa cũng không dám tiến vào, đã bị một tên chủ sự đuổi đi rồi.

Triệu Đạt đến lúc này mới cảm thấy tim về một ít mặt mũi, thấy nhạc phụ um tùm không vui, liền khuyên nhủ: “Nhạc phụ đại nhân không cần lo lắng, hiện tại Dương Thực kia bị công kích, rút ra khỏi triều đình cũng là chuyện sớm hay muộn, người này vừa đi, sẽ là người đi trà mắt, đến lúc đó, lại gọi người đưa lên trên một đạo tấu chương, phụ hoàng sớm muộn gì cũng sẽ triệu người trở lại triều đình.”

Triệu Minh nghe xong, cũng cảm thấy có vài phần an ủi, cùng Triệu Đạt đến ngồi ở trong phòng nhỏ, đắng chát mà uống một chén rượu, nói: “Lão phu vài thập niên gian khổ, học tập khổ đọc, lại là vài thập niên bò lăn qua lăn lại, thật vất vả mới có ngày hôm nay, ai ngờ cái họ Dương kia đưa một tờ công văn, liền khiến cho lão phu rơi xuống kết cục hôm nay, thật sự đáng hận, hiện tại bên ngoài kia như thế nào?”

Triệu Đạt dương dương đắc ý, nói: “Từ khi bị đánh, Dương Thực kia liền vấp phải trắc trở bốn phía, dùng bản công xem xét, nhiều nhất chỉ là ba tháng, nếu không phải chuyện loại bỏ quan lại thừa không thể tiến hành tiếp, thì chính là bản thân Dương Thực cũng khó bảo vệ.”

Triệu Minh lắc đầu, lo lo lắng lắng nói: “Lão phu sợ, không phải Dương Thực, mà là Bình Tây Vương, sự tình loại bỏ quan lại thừa, Bình Tây Vương cũng ủng hộ một tay, sợ là sợ người này cản trở từ đó.”

Triệu Đạt cũng im lặng, đối với Thẩm Ngạo, hấn chưa nói tới sợ hãi, nhưng muốn nói hấn không để ý, đó cũng là giả dối, lập tức thần nhiên cười, nói: “Nhạc phụ đại nhân không cần phải lo lắng, tại đây là nơi đầu sóng ngọn gió, Thẩm Ngạo lại có thể làm thế nào? Đến đây, đổ đầy chén rượu cho chúng ta.”

Hai người uống đến rất cao hứng, Triệu Minh cũng liền đặt tâm sự xuống, không khỏi nói: “Loại bỏ quan lại thừa, loại bỏ quan lại thừa, loại cái gì quan lại! Đại Tổng ta lập quốc trăm năm, chưa từng nghe nói qua sự tình bậc này, còn không giống với lúc thiên hạ không thái bình sao? Dương Thực này đơn giản là muốn loại trừ những người đối lập mà thôi, hừ, lão phu muốn nhìn xem, hấn xong việc như thế nào.”

Triệu Đạt lại cười nói: “Đúng, tuy bản công tuổi trẻ, nhưng cũng biết trên đời này, một người há có thể đối nghịch cùng người trong thiên hạ? Đừng nhìn hiện tại hấn hiện ra thần khí như thật, sớm muộn gì cũng có khổ cho hấn ăn.”

Đang nói, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, một người chủ sự thái giám rón ra rón rén, bước tiến cực nhanh mà đi tới, thấp giọng thì thầm vài câu tại bên tai Triệu Đạt, sắc mặt Triệu Đạt lập tức trở nên tái nhợt, cắn cắn miệng, nói: “Người ở đâu rồi?”

“Cách đây không xa.”

Triệu Đạt bỗng nhiên đứng dậy, cười lạnh nói: “Như thế thì thật thú vị.”

Triệu Minh không khỏi nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Triệu Đạt đến nỗi giận đùng đùng, nói: “Còn có thể chuyện gì? Bình Tây Vương đến rồi.”

Triệu Minh lại càng hoảng sợ, sắc mặt như màu đất, nói: “Cái này...”

Triệu Đạt nói: “Nhạc phụ đại nhân tới trước hậu trạch trốn một chút, bản đi công đích thân đi xem.”

861. Chương 780: Vào Công Phủ Bắt Người(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 780: Vào Công phủ bắt người(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Dứt lời, Triệu Đạt mang theo mấy thị vệ cùng nội thị Vương phủ đến chỗ người gác cổng, quả nhiên thấy bên ngoài có nhiều đội giáo úy ngăn chặn cửa phủ.

Hắn bước nhanh đi qua, Thẩm Ngạo tại bên ngoài vừa mới xuống ngựa, Triệu Đạt đã đến, chấp hai tay sau lưng, lạnh lùng thốt: “Người nào dám làm càn ở bên ngoài công phủ? Cũng không nhìn một chút xem nơi đây là địa phương nào sao? Gọi chủ tử của các người tới nói chuyện.”

Có một giáo úy chạy chậm đến Thẩm Ngạo bên kia thì thầm một câu, Thẩm Ngạo lại mỉm cười nhếch miệng, nói: “Cứ để cho Hàn Thế Trung đi nói cho hắn biết, giao người ra đây, không giao, liền đi vào tìm kiếm, thức thời là tốt, không thức thời, cũng đừng trách bốn vương không khách khí.”

Hàn Thế Trung dạo bước đi qua, cùng Triệu Đạt bốn mắt nhìn nhau, thuật lại lời Thẩm Ngạo nói một lần.

Triệu Đạt cực kỳ tức giận, điềm nhiên nói: “Như thế kỳ quái rồi, Bình Tây Vương đã đến, vì cái gì không tự mình đến nói chuyện cùng bản công? Phải một con chó tới làm cái gì?”

Đây là coi Hàn Thế Trung như con chó rồi, Hàn Thế Trung cũng không khách khí, nói: “Công gia tự mình quyết định đi.”

Triệu Đạt cười lạnh một tiếng, nói: “Người nói người ở trong công phủ này?”

Hàn Thế Trung thấp giọng thì thầm vài câu cùng giáo úy bên người, giáo úy kia nhận được phân phó liền rời đi, sau một lúc lâu, liền có giáo úy áp giải bảy tám người, bị đánh đến mức khuôn mặt hoàn toàn thay đổi đi tới.

Hàn Thế Trung quát: “Quỳ xuống!”

Bảy tám người này vô lực quỳ xuống, khóc rống, mặt đầy nước mắt mà cầu xin tha thứ, toàn thân cao thấp đều là vết roi vết máu, Hàn Thế Trung đưa mắt nói với Triệu Đạt: “Công gia có nhận ra mấy người này không?”

Triệu Đạt chứng kiến thảm cảnh này, lại càng hoảng sợ, vài người này, hắn đâu thể không nhận biết? Hai người là nhi tử Triệu Minh, tính toán là anh vợ của mình, còn có mấy người nữa, đều là chủ sự Triệu gia, chỉ là, hiện tại bị người đánh cho không còn ra bộ dáng gì, như là chó chết vậy.

Triệu Đạt hít một hơi thật sâu, cắn răng nói: “Không nhận biết.”

Hàn Thế Trung chỉ cười nhạt một tiếng, nói: “Công gia không nhận biết, như vậy, mặt tướng cũng đành phải chỉ cho điện hạ nhìn.” Dứt lời, Hàn Thế Trung điểm ra tính danh, thân phận của những người này ra, sau đó mới nói: “Hiện tại Công gia nhận thức ra hay chưa?”

Triệu Đạt nhếch miệng, không nói lời nào.

Hàn Thế Trung hướng bọn họ quát hỏi: “Nói mau, nghi phạm Triệu Minh đi nơi nào?”

Bảy tám người này bị đánh đến phát sợ, tri vô bất ngôn (biết gì cũng nói), bảy mồm tám lưỡi mà mà xin khoan dung nhận tội, nói: “Ba ngày trước đã đến Tần Quốc công gia làm khách, đến nay không trở lại, tướng quân tha mạng.”

Ánh mắt Hàn Thế Trung rơi vào trên người Triệu Đạt, nói từng chữ từng câu: “Công gia còn muốn chống chế sao?”

Đôi mắt Triệu Đạt lóe lên, lại cười lạnh, nói: “Nói bảy, hấn sớm đã rời đi, ra khỏi công phủ này, ai biết là đi nơi nào.”

Hàn Thế Trung nói: “Đã như vậy, mặt tướng nhận mệnh lệnh của Bình Tây Vương điện hạ, đành phải vào trong phủ tìm kiếm, xin Công gia thứ tội.”

Triệu Đạt rất giận dữ, đường đường công phủ, há lại để cho người ta nói tìm liên tìm hay sao? Không nói đến lúc tìm ra, sẽ xuất hiện nhân chứng, coi như là không tìm ra đến, việc xông vào trong này cũng là một sự tình mất mặt xấu hổ.

Triệu Đạt bị lửa giận công tâm, niên kỷ của hấn lại thấp, xưa nay ngoại trừ Triệu Cát, còn có ai dám la lối om sòm đối với hấn? Liên quát to: “Bình Tây Vương là vật gì! Hấn nói tìm liên tìm sao? Thực sự coi bản công là Trịnh Quốc công sao?”

Sắc mặt Hàn Thế Trung hiện lên một chút do dự, đúng lúc này, Thảm Ngạo đã tách giáo úy sang, đi ra ngoài, sắc mặt Thảm Ngạo âm trầm, hấn thản nhiên nói: “Bốn vương sẽ tới nói cho người biết, bốn vương là vật gì!”

Ánh mắt Triệu Đạt hoa lên, liền chứng kiến Thảm Ngạo mãnh liệt xông lại, giơ tay muốn đánh hấn, Triệu Đạt đến xưa nay chưa từng nếm qua thiệt thòi, lúc này rõ ràng phản ứng rất nhanh, vội vàng ôm đầu, lui về phía sau vài bước muốn trốn.

Đây vốn là phản ứng bản năng, nhưng vừa trốn cái tát này, mấy hộ vệ Quốc công phủ ngăn ở cửa ra vào cũng không khỏi lùi qua một bên, Triệu Đạt vừa tức vừa vội, chỉ tự trách mình không tốt, không chịu được người ta dọa, rõ ràng đang tại trước mặt nhiều người như vậy, đánh mất mặt mũi.

Mà lúc này, Thảm Ngạo hét lớn một tiếng: “Còn chờ cái gì! Đi vào, tìm cho bốn vương, ai dám ngăn cản, lập tức bắt, cứ cho là dư nghiệt loạn đảng để xử trí, nghi phạm xui khiến người đánh không phải người khác, chính là đương triều thủ phụ, ngay cả thủ phụ cũng dám đánh, cái đó và tạo phản, cũng không xê xích gì nhiều đâu.”

“Tuân mệnh!” Đám giáo úy nhận được mệnh lệnh, liền động đao, xông vào phía trong công phủ giống như thủy triều, hộ vệ công phủ kia muốn ngăn, lại không dám, vừa rồi lời Bình Tây Vương nói ra rất rành mạch, dư nghiệt loạn đảng, cái mũ lớn như vậy, cho dù là Bình Tây Vương giết chết tại chỗ, hơn phân nửa cũng là chết vô ích.

Hơn nữa, những giáo úy này như hung thần ác sát, động đao tràn vào bên trong như thủy triều, ai có dũng khí ngăn cản?

Triệu Đạt bị mấy giáo úy không chút khách khí mà đụng qua một bên, nổi giận dùm dùm mà muốn nói cái gì đó.

Thảm Ngạo lúc này liền lạnh lùng nhìn hấn, lạnh lùng nói: “Tần Quốc công, Vương Tử phạm pháp, tội như thứ dân, chưa chấp loạn đảng là liên quan thế nào, Công gia chắc hẳn rõ ràng hơn so với bốn vương, Công gia tự mình định giá đi.”

Thảm Ngạo không nói hai lời, xoắn bước tiến vào công phủ, trong khoảng thời gian ngắn, cả công phủ gà bay chó chạy, có nội thị chó cầy gần nhà, gà cầy gần chuồng chạy ra ngăn cản, lập tức bị giáo úy đánh một bạt tai, hét lớn một tiếng: “Quỳ xuống!”

Vì vậy, cao thấp cái công phủ này rõ ràng quỳ thành một đồng lớn, đám giáo úy lại đi tìm kiếm trong các chỗ hoa viên bụi cỏ, sương phòng lầu các, thỉnh thoảng sẽ có tiếng thét chói tai của tiểu tỳ truyền tới, không khí càng có vẻ trầm trọng.

Thẩm Ngạo đi dạo trong công phủ, dùng trọn vẹn nửa canh giờ, mới thấy mấy giáo úy áp giải một lão giả mặc áo đạo tước, tại trước mặt Thẩm Ngạo, đè đầu bắt hắn quỳ xuống, bẩm báo: “Điện hạ, nghi phạm Triệu Minh đã được dẫn tới.”

Thẩm Ngạo ở trên cao nhìn xuống mà nhìn Triệu Minh, lạnh lùng nói: “Ngẩng mặt lên.”

Có giáo úy bắt lấy cằm Triệu Minh, nâng mặt của hắn lên, Triệu Minh phảng phất như thoáng cái già hơn mười tuổi, vô luận như thế nào đều không thể tưởng được, Bình Tây Vương sẽ xông vào công phủ bắt người, hắn tràn đầy uể oải, yết hầu bỗng nhúc nhích một cái, muốn xin tha, rồi lại nghĩ, sớm muộn gì cũng là chết, lúc này xin tha, chẳng phải là đánh mất mặt mũi nhà mình? Bỏ đi bỏ đi bỏ đi, biểu hiện ra vài phần khí khái thôi.

Hắn nặng nề hừ lạnh một tiếng, trợn mắt nhìn về hướng Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo nhàn nhạt hỏi: “Ai sai khiến người ám sát Dương Thực Dương đại nhân, là người của người sao?”

Triệu Minh tranh luận: “Không phải ám sát, là ẩu đả.”

Thẩm Ngạo cười một tiếng dữ tợn, nói: “Còn dám không nhận? Chỉ là, tự nhiên sẽ có xử lý người, đồng đảng người ở nơi nào, rốt cuộc có những người nào, nói ra rõ ràng, người đâu, lập tức bắt giữ loạn đảng này, đưa đi Kinh Triệu phủ.”

Hắn sừng sững bất động, ngữ khí tăng lớn một ít, tiếp tục nói: “Hạ lệnh của bốn vương, mời quan viên Hình bộ, Đại Lý Tự đến hội thẩm, còn có quan viên tất cả bộ tất cả viện, cũng gọi đến dự thỉnh, truyền lời nói cho Dương đại nhân, mời hắn vào cung yết kiến, nói đã tìm được người ám sát thủ phạm rồi.”

862. Chương 781: Phải Tra Ra(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 781: Phải tra ra(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo xoay người đi ra ngoài, Triệu Minh lại càng hoảng sợ, thì ra tưởng rằng coi như là bị bắt, đó cũng là ẩu đả Dương Thực, tuy động tĩnh đại, nhưng hắn tốt xấu cũng dính tí xúu hoàng thân to như vậy, vẫn còn có thể lưu lại tính mệnh.

Nhưng nghe khẩu khí Bình Tây Vương này, dường như là muốn giết gà dọa khỉ, muốn cứng rắn đâm một tội muốn giết thủ phạm.

Ám sát thủ phạm, không giống với chuyện bởi vì cảm phẫn, xui khiến người ẩu đả Dương Thực, cái phía trước là có mưu đồ, nhưng hắn chỉ là cảm thù, cái này chẳng khác nào là muốn cứng rắn đem một sự kiện đánh nhau cho hả giận, chuyển sang hướng mưu phản.

Nếu như thật sự bị dính vào tội đó, thì phải bị xét nhà diệt tộc, ngay cả nữ nhi của mình cũng sẽ bị vạ lây.

Thẩm Ngạo mặt không biểu tình mà đi ra ngoài, chứng kiến Triệu Đạt còn đang mất hồn mà ngây người phát run tại người gác cổng bên này, trong lòng nghĩ, dù sao vẫn là thiếu niên chưa đủ lòng đủ cảnh, vừa gặp phải sự tình liên luống cuống tay chân, nghĩ như vậy, liền không để ý hắn, trực tiếp ra khỏi công phủ, trở mình lên ngựa, nói: “Theo bốn vương đi Kinh Triệu phủ.”

... ..

Thành Biện Kinh để lộ tin tức rất nhanh, huống chi là sự tình giáo úy xông vào Tần Quốc công phủ như vậy, tất cả bộ đường nghe xong, đều là vẻ mặt sợ hãi, nghị luận ào ào.

Tiếp theo liền có người cầm danh thiếp Bình Tây Vương đến tất cả bộ đường gọi người, vừa nghe phải đi Kinh Triệu phủ chờ phán xét, mặt không ít người đều trắng bệch rồi, thì ra tưởng rằng Dương Thực xong rồi, nhưng hiện tại xem ra, tình thế rõ ràng lại nghịch chuyển, chỉ sợ cái loại bỏ quan lại thừa này còn muốn náo loạn xuống dưới, không chừng còn muốn náo đến càng lớn hơn.

Vốn là Bình Tây Vương này vẫn còn ở phía sau màn, hiện tại đứng ở trước sân khấu, dùng tính tình vị Vương gia điên cuồng, chuyện này có thể từ bỏ hay không? Dương Thực mà bị bãi quan, Bình Tây Vương sẽ dám giết người.

Wương gia cho mời, ai dám không theo? Bị người thông báo, ngay cả công vụ cũng đều tạm thời đặt xuống, gọi quan lại nhỏ tới dặn dò vài câu, lập tức chuẩn bị cỗ kiệu đến Kinh Triệu phủ.

Kinh Triệu phủ bên này tràn đầy khắc nghiệt, toàn bộ sai dịch lần đến một bên, đổi lại là giáo úy đao thật thương thật, nhiều đội giáo úy án lấy đao dò xét qua lại tại bên ngoài, để cho người ta nhìn thấy, cái cổ đã có chút lạnh lẽo.

Kiệu quan đứng ở đầu phố xa xa, chắn suốt một đầu phố, chỉ có ở lúc này, mới có thể cảm nhận được Biện Kinh quan nhiều như cầu, người tất cả bộ đường tất cả đi đến rồi, trên tới quan lớn, dưới đến tiểu quan thất phẩm, rõ ràng một người đều không bỏ xuống.

Người khác đều đến, nếu người không phải đến, cái này tính toán là có ý tứ gì? Bình Tây Vương thích nhất chính là có thù tất báo, chuyên môn thích tính toán sổ sách nhỏ, làm khó dễ người ta, đặc tội bãi quan đều là nhẹ.

Rất nhiều người tụ tập cùng một chỗ, do dự suy nghĩ xem có nên đi vào hay không, đều tự bao hàm thâm ý mà liếc nhau, cuối cùng vẫn có người khê cần môi, cất bước đi vào, mọi người nối đuôi nhau mà vào, so sánh với lúc ở trên triều thì còn trang nghiêm túc mục hơn nhiều.

Đến đại đường Kinh Triệu phủ bên này, mới phát hiện rất nhiều người đến chỗ ngồi đều không có, chỉ có rải rác mấy đại lão còn có thể thoáng hưởng thụ một tý, còn lại, quần người là Tam phẩm Tứ phẩm, đều được đứng, bên này trên còn có giáo úy đeo đao coi chừng người, giống như là đường đường mệnh quan, thoáng cái thành khâm phạm vậy, làm cho người ta cảm thấy rất không thoải mái.

Đợi cho vài người Thạch Anh, Đoan Chính tiến đến, không ít người liền xúm lại đi qua, coi như là xưa nay giao tình không sâu đậm, cũng thân thiện mà chào hỏi, kỳ thật, càng nhiều người chỉ muốn từ trong miệng Thạch Anh, Đoan Chính, nạy ra chút tin tức có ích.

Dù sao, Bình Tây Vương cho mời, thật sự là một sự kiện tâm kinh nhục khiêu (run rẩy sợ hãi), không có tin chính xác, ai biết lúc này đây chờ phán xét, cuối cùng sẽ hội thẩm ra kết quả gì?

Hai người Thạch Anh cùng Đoan Chính chỉ mỉm cười, câu nói sau cùng là không thể trả lời.

Bọn hắn vừa nói như vậy, mọi người liền lo lắng hơn rồi, như có điều suy nghĩ mà đứng ở một bên, trong lòng liền không nhận được mà thổn thức, lúc trước chính là thời điểm Thái sư còn sống, mặc dù mọi người hận Thái sư không hợp pháp, nhưng chỉ cần nguyện ý nhẫn nhịn một hơi, cuối cùng vẫn còn có thể sống qua năm tháng.

Hiện tại, đổi lại là Dương Thực cùng Bình Tây Vương, ngày hôm nay thật sự là một ngày khổ sở hơn so với một ngày.

Đang lúc miên man suy nghĩ, bên ngoài đột nhiên có người nói: “Dẫn nghị phạm đến!”

Nghe được thanh âm này, tất cả mọi người an tĩnh lại, sau một lúc lâu, hai giáo úy liền áp giải Triệu Minh tiến đến, mọi người thấy Triệu Minh, lập tức cảm thấy thổ tử hô bi, không ít người thổ dài thổ ngắn, phảng phất như từ trên người Triệu Minh thấy được hình bóng chính mình.

Quần áo trên người Triệu Minh coi như sạch sẽ, hiển nhiên cũng không gặp phải cái gì lăng nhục, chỉ là, sắc mặt lại kém tới cực điểm, giáo úy áp giải phía sau hét lớn một tiếng quỳ xuống, hai chân Triệu Minh không tự chủ được, liền quỳ xuống.

Chúng kiến nhiều đồng liêu như vậy đều đang nhìn mình, trong lòng không biết có bao nhiêu đắng chát, một người đang êm đẹp làm quan, hôm nay rơi xuống kết cục này, lúc này, thậm chí cả oán hận hay hối hận cũng không chia rõ.

Phán quan Kinh Triệu phủ, Hình bộ, Đại Lý Tự cũng đều đến rồi, tổng cộng là ba người, chỉ là, ba người này thật sự không có dáng vẻ gì của phán quan, nếu không phải Bình Tây Vương không trâu bắt chó đi cày, bọn họ sẽ quả quyết không chịu đến, ba người ngồi vào chỗ của mình, lại chưa chịu khai mở thẩm vấn, vẫn còn kiên nhẫn chờ đợi.

Trợn vện đi qua một nén nhang, một thanh âm mới khoan thai mà truyền đến: “Bình Tây Vương đến.”

Tạp... Tạp... Tạp...

Bên ngoài truyền đến thanh âm giày va chạm đất, hình như là mười mấy người cùng một chỗ dậm chân, thanh âm càng ngày càng gần, mỗi một lần âm thanh chạm vào đất vang lên, đều mang theo một loại áp bách không hiểu, lại khiến cho tâm tất cả mọi người không khỏi nâng lên cổ họng.

Phía dưới vạn người chú ý, Thẩm Ngạo mang theo mười giáo úy đeo đao tiến đến, hẩn chấp hai tay sau lưng, sắc mặt lãnh tuấn, ánh mắt bắn khoả trong nội đường, người bị hẩn nhìn qua, đều lập tức cúi đầu xuống dưới.

Thẩm Ngạo tiến lên trước vài bước, chậm rãi nói: “Hôm nay gọi chư vị đến, là muốn thẩm một đại án kinh thiên, dưới chân thiên tử, ban ngày ban mặt, lại có người xui khiến người ám sát thủ phụ, chuyện như vậy, từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế, đến Tùy Đường, cho tới Đại Tống ta bây giờ khai quốc trăm năm, cũng là sự tình văn sở vị văn (mới nghe lần đầu),

là người nào có lá gan lớn như vậy, có cái rắp tâm gì, rốt cuộc có bao nhiêu đồng đảng, hôm nay phải thẩm cho thật rõ ràng, nếu không, hôm nay là ám sát thủ phụ, lần sau, chính là ám sát hoàng thượng.”

Thẩm Ngạo không đếm xỉa tới, nói: “Bổn vương còn nghe nói, tên nghi phạm này, rõ ràng có quan hệ thông gia cùng hoàng tử...”

Trên mặt hẩn lộ ra dáng tươi cười đáng nghiền ngẫm, tiếp tục nói: “Vốn nha, một người phạm tội, không liên quan đến thân thiết, nhưng chuyện này thật sự quá lớn, đám hoàng tử này có liên lụy đi vào hay không, cũng chưa thể biết được...”

Lời nói nói đến đây, tất cả mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh, Triệu Minh kia lại càng mặt như gan heo, lí nha lí nhí nói: “Đều... Đều là lỗi của một mình lão phu, không có một chút liên quan nào đến Tần Quốc công.”

Thẩm Ngạo quát: “Không liên quan? Không liên quan, vì cái gì Tần Quốc công muốn chứa chấp người? Không có liên quan, vì cái gì Tần Quốc công phải muốn ngăn cản sai dịch đi vào điều tra?”

Y theo bổn vương xem, chẳng những có liên quan, hơn nữa liên quan thật lớn, Tần Quốc công có ba huynh trưởng, một người là Phúc vương, một người là Đường vương, còn có một là Hứa Quốc công, hừ hừ... Chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ được phơi bày, người nói xạo cũng không hữu dụng.”

Tất cả mọi người ở đây không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng, loại sự tình này, thật sự muốn cắn người, nói không chừng thật đúng là kinh thiên động địa, đến lúc đó, Triệu Minh bị hình phạt chỉ là chuyện nhỏ, một khi vu oan giá hoạ, liên liên lụy tới bốn hoàng tử, bốn hoàng tử có đồng mưu hay không? Đồng mưu là ai?

863. Chương 781: Phải Tra Ra(2)

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 781: Phải tra ra(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Cái Biện Kinh này, các quan viên đã từng quen biết cùng bốn hoàng tử, chẳng lẽ còn thiếu sao, một cây đổ xuống đất, sẽ liên lụy đến mấy ngàn mấy vạn người.

Triệu Minh lúc này thật sự hối hận, biết vậy chẳng làm, thì ra tưởng rằng chỉ là giải giải hận, ai ngờ chẳng những phải góp cả nhà già trẻ chính mình vào, còn có thể làm cho Tần Quốc công ngã theo, cả người hấn chán nản, nói: “Điện hạ khai ân, đều là một mình ta liên quan, xin điện hạ...”

Thẩm Ngạo cắt ngang lời hấn, nói: “Có phải hay không, tự nhiên sẽ tra rõ ràng, người tính toán là vật gì?” Hấn tìm một vị trí cạnh góc ngồi xuống, trầm giọng nói: “Thẩm.”

Đường quan không dám nói gì, lập tức giơ tấm gỗ lên, bốp một tiếng, nói: “Người dưới công đường là ai?”

Triệu Minh bị Thẩm Ngạo nói một phen vừa rồi, đã sợ tới mức hoang mang lo sợ, một ít từ ngữ đã nghĩ kỹ trước kia rõ ràng cũng đã ném lên đến chín từng mây, lí nha lí nhí nói: “Thảo dân Triệu Minh.”

“Triệu Minh, người có biết tội của người không?”

Triệu Minh hơi hơi do dự, cuối cùng vẫn gật đầu, nói: “Thảo dân biết tội.”

“Vậy thì tốt, người tới nói xem, người đã phạm tội gì?”

Triệu Minh nói: “Thảo dân xui khiến người đánh Dương Thục Dương đại nhân, chuyện này, đều là một mình tiểu nhân gây nên, là tiểu nhân chỉ ra bạc mướn người, cùng bọn họ ước định...”

Thẩm Ngạo ở bên phần nô quất: “Đừng vội nói xạo, người là một người thảo dân, cũng dám làm ra sự tình bực này? Người người sau lưng rốt cuộc là ai?”

Vốn trong lòng phán quan tự nhủ, Triệu Minh này trả lời thống khoái như thế, sẽ có thể qua loa kết án, không cần thiết liên quan đến người chung quanh, nhưng Bình Tây Vương vừa hỏi như vậy, bọn hấn đã biết, cái đồng bần này cũng không thể bỏ được, liền đập tấm gỗ xuống bàn, nói: “Điện hạ nói không sai, người một người tiểu dân, vô đức vô năng, rõ ràng dám ám sát đương triều thủ phụ, nói mau, là ai sai khiến người!”

Triệu Minh sợ tới mức đầu đầy mồ hôi, vội vàng nói: “Tiểu dân thề với trời, tuyệt đối không có người nào sai khiến.”

Chư vị đại nhân chờ phán xét lúc này đã tâm kinh nhục khiêu (run rẩy sợ hãi) rồi, Bình Tây Vương này thật sự là một chủ nhân e sợ cho thiên hạ không loạn, một chuyện loại bỏ quan lại thừa dấn ra một chuyện lớn đến như vậy, có trời mới biết bao nhiêu người phải chết.

Không ít quan viên quan hệ khá gần cùng bốn vị hoàng tử, đã là miệng mồm run rẩy, hai chân không ngừng run rẩy, thật sự có chút khóc không ra nước mắt.

Đường quan liếc nhìn Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo cười lạnh một tiếng, Đường quan hiểu ý, đành phải nghiêm mặt hổ, cả giận nói: “Đến lúc này, người còn dám không nhận tội sao? Người có biết tại đây là địa phương nào không? Đã kéo người tới, người còn muốn chống chế sao? Người đâu, áp giải xuống dưới, đánh!”

Đám giáo úy tuân mệnh, như lang tự hổ đi qua, trực tiếp kéo Triệu Minh xuống dưới, đánh mười cái gậy trước, Triệu Minh kia gào khóc thảm thiết tại bên ngoài nha môn, người nghe được lại càng tâm kinh nhục khiêu (run rẩy sợ hãi), nguyên một đám mặt như màu đất.

Quan viên lách vào nơi này, khoảng chừng nhiều hơn 170, cũng may mắn, chánh đường cái Kinh Triệu phủ này khá lớn, mới cho được nhiều người như vậy đứng.

Những người này người đi ra bên ngoài, đều là nhân vật một lời cửu đỉnh, hôm nay đến nơi này, mắt thấy đến uy thế Bình Tây Vương, cùng thái độ không chịu để yên, thế mới biết, cái loại bỏ quan lại thừa này đã đến tình trạng đập nổi chìm thuyền, ai ngăn cản, sẽ bị nghiền thành mảnh nhỏ, chính là hoàng tử, cũng không thể giữ được người.

Bên ngoài, tiếng kêu thảm nỗi gót truyền đến, trong phòng này lại yên tĩnh thần kỳ.

Thẩm Ngạo ngồi ở trên mặt ghế, đột nhiên mở miệng nói: “Đối phó với loạn đảng như vậy, bốn vương lại có phần có tâm đắc, muốn bắt bọn hần mở miệng, còn không dễ dàng sao? Chư vị đại nhân cứ chờ mà xem, không thắm ra cái kết quả, bốn vương sẽ ghi danh tự ngược lại.”

Lúc này, rốt cục cũng có người không nhìn được rồi, ai cũng chưa từng nghĩ đến, đứng ra lại là Ngự Sử trung thừa Tăng Văn, Tăng Văn gần đây quan hệ tâm đầu ý hợp cùng Thẩm Ngạo, đối lại những người khác, cũng chưa chắc dám tiếp lời Thẩm Ngạo nói.

Tăng Văn lo lắng nói: “Điện hạ, loại sự tình này, có lẽ là thấy tốt liền thu, cần gì phải làm đến tình trạng mọi người đều không xuống đài được?”

Thẩm Ngạo thần nhiên nói: “Đến lúc đó, tự nhiên có người xuống đài, cứ chờ là được rồi.”

Tăng Văn đành phải cười khổ lắc đầu, cũng không khuyên nữa, một lát sau, Triệu Minh bị đánh đau được áp giải lên, Đường quan bị Thẩm Ngạo đốc thúc, đành phải tiếp tục thẩm vấn: “Người dưới công đường là ai?”

“Thảo dân Triệu Minh...”

“Triệu Minh, bốn quan lại hỏi ngươi, hành thích Dương Thực Dương đại nhân, có phải là ngươi bày mưu đặt kế?”

“Vâng.”

“Vì sao ngươi phải ám sát Dương đại nhân, là bị người khác sai khiến sao? Người sai khiến là ai, có bao nhiêu người tham dự, bọn hần làm như vậy là vì cái gì?”

Triệu Minh nhin đau nhức kịch liệt xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không người sai khiến!”

“Lớn mật, ngươi không nhận tội sao?”

“Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do!”

“Đến, kéo xuống đánh!”

Nhiều lần như thế, Triệu Minh này cũng là rất mạnh mẽ, rõ ràng cần rằng không chịu nhận tội, mắt thấy người đã nửa chết nửa sống, Đường quan đành phải nói với Thẩm Ngạo: “Điện hạ, có phải là nên để ngày mai hãy tái thẩm, tiếp tục đánh xuống, chỉ sợ...”

Thẩm Ngạo lạnh nhạt nói: “Bốn vương không vội, hần sớm muộn gì cũng sẽ nhận tội thôi, hôm nay liền thẩm đến nơi này, gọi người trị thương cho hần, Triệu Minh, ngày mai vương sẽ tiếp tục tới nghe thẩm.”

Hần đứng lên, lạnh lùng nói: “Chuyện lớn như vậy, nếu không tra ra manh mối, triều đình cần chúng ta làm cái gì? Bốn vương đã nói trước, xem thật kỹ Triệu Minh này cho bốn vương, xảy ra sai lầm, bốn vương diệt hần cả nhà.”

Thẩm Ngạo hừ lạnh một tiếng, mang theo giáo úy, phất tay áo đi ra ngoài.

Trong nội đường đông nghịt này, tất cả mọi người hai mắt nhìn nhau, sự tình đến cái mức này, người nào cũng biết Bình Tây Vương quyết tâm rồi, nắm chặt Triệu Minh này không tha, có thể cần được Tần Quốc công, liên lụy tới Tần Quốc công, nhất mạch Tần Quốc công này có một quý phi bốn hoàng tử, chỉ sợ toàn bộ cũng sẽ bị rơi xuống nước.

Hơn nữa, những đại thần xưa nay giao hảo cùng các hoàng tử kia, cũng không chạy thoát được, cứ như vậy đẩy lên, chỉ sợ phía trong triều đình này lại là một hồi gió tanh mưa máu.

Huống chi quyền chủ động giữ trong tay Bình Tây Vương, Bình Tây Vương nói ai là dư đảng Triệu Minh, chính là nhị phẩm Thượng Thư, chỉ sợ cũng chỉ có nước xét nhà.

Hôm nay nghĩ đến, dù là thủ đoạn loại bỏ quan lại thừa, cũng hòa hoãn hơn một ít, nếu án lấy tính tình Bình Tây Vương, đến lúc đó, coi như là muốn làm dân chúng bình dân, cũng chưa hẳn không phải là một chuyện may mắn.

“Ngày đêm tra tấn như vậy, Triệu Minh chính là hán tử làm bằng sắt cũng không thể chịu nổi, chỉ sợ... Chỉ sợ...” Có người vuốt râu, ảm đạm lắc đầu.

“Sớm biết như thế, tình nguyện loại bỏ quan lại thừa đến trên đầu ta, quan này thật sự muốn mạng người!” Lúc này rõ ràng có người nói Dương Thực tốt, hiện tại đánh Dương Thực, lại để cho Bình Tây Vương đi đến trước sân khấu, rất nhiều người đã sinh ra cảm giác sớm chiều khó giữ được.

Mọi người xì xào bàn tán vài câu, đều lắc đầu, sau đó rồi tự tản đi.

Sắc trời đã ảm đạm, hoàng hôn từ từ đến, bầu trời hào quang vạn tượng, làm cho trên không Biện Kinh này nhiều hơn vài luồng khí âm trầm.

Tần Quốc công phủ bên này, đã là gà bay chó chạy, Triệu Đạt cực kỳ tức giận, đường đường hoàng tử, rõ ràng bị người khi dễ đến mức này, thật sự là lẽ nào lại như vậy, hắn phát một trận tính tình trong phủ, liên tục đánh mấy nội thị, đập nát bình sứ, cái bàn xưa nay ưa thích ở khắp nơi.

864. Chương 782: Anh Em Đến

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 782: Anh em đến

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Đạt nổi giận đùng đùng, gào thét trong cung, rốt cục cũng phát tiết không sai biệt lắm, liền kêu một người nội thị đến, nói: “Chuẩn bị kiệu, chuẩn bị kiệu, tiến cung, đi gặp mẫu hậu, đi gặp phụ hoàng, Bình Tây Vương khinh người quá đáng, khinh người quá đáng.”

Đám Nội thị vội vàng đi chuẩn bị xa giá, lại có một nội thị nhắc nhở: “Sắc trời đã tối, bây giờ vào cung, chỉ sợ cửa cung đã đóng rồi!”

Triệu Đạt gơ tay ra, đánh cho nội thị một cái tát, hùng hổ nói: “Chính là leo tường, ta cũng vậy muốn vào cung!”

Hắn từ cửa chính đi ra, vừa muốn lên kiệu, lúc này, vài cỗ xe ngựa hoa lệ liền theo nhau mà đến.

Mấy chiếc xe ngựa này Tần Quốc công nhận ra, mượn hào quang ảm đạm, một người nội thị nói: “Là mấy vị điện hạ Phúc vương, Đường vương, Hứa Quốc công tới.”

Nội thị gọi ra vài người này, đều là huynh trưởng ruột thịt Triệu Đạt, Phúc vương lớn tuổi nhất, ngay cả nhi tử cũng không nhỏ hơn Triệu Đạt, vác bụng phê từ trong xe đi xuống.

Kế tiếp chính là Đường vương gầy gầy, Đường vương cũng là người xưa nay ưa thích hồ đồ, chỉ là, hôm nay lại đứng đắn thần kỳ, về phần Hứa Quốc công, tuổi tác hơi nhỏ một chút, chỉ già hơn mấy tuổi so với Triệu Đạt, dưới hàm vừa mới mọc ra một ít râu ngắn, tóc chải vô cùng tốt.

Ba người xuống xe, Triệu Đạt thấy bọn họ, không thể không nghênh đón, nói: “Vương huynh, các người biết không? Hừ, thiên hạ này không có vương pháp nữa rồi, ta đây là ruột thịt của phụ hoàng...”

Hắn nói đến một nửa, Phúc vương đã biến sắc, rõ ràng vung tay lên, hung hăng cho Triệu Đạt một bạt tai, trong hai tròng mắt lờ ra vẻ vô cùng tức giận.

Đường vương thấy vậy, vội vàng khuyên nhủ, nói: “Vương huynh, niên kỷ của hắn nhỏ, không hiểu chuyện, cần gì động thủ đánh hắn, sẽ làm hư hỏng tình cảm huynh đệ.”

Nhưng Hứa Quốc công kia lại là bộ dạng hờ hững, nói: “Khích lệ cái gì, ba huynh đệ chúng ta sớm muộn gì cũng phải chết trong tay của hắn, còn muốn liên quan đến cả mẫu phi, đánh hắn có lẽ là còn nhẹ.”

Triệu Đạt trúng một cái tát, trên gương mặt không khỏi nóng rát, đều nói huynh trưởng như cha, niên kỷ Phúc vương lại lớn hơn Triệu Đạt rất nhiều, tại thường ngày, có lẽ còn khiêm nhượng hắn vài việc, dung túng hắn, nhưng thái độ làm hôm nay làm cho hắn vừa tức lại uất ức, không khỏi khóc lớn lên.

Phúc vương chấp hai tay sau lưng, chỉ nói: “Ồ chỗ này gào thét làm gì? Có lời gì, đến bên trong rồi nói.”

Dứt lời, liền chấp tay tiến vào Quốc công phủ, mặt khác, hai huynh trưởng cũng lập tức đuổi đi lên, ngược lại là Triệu Đạt, bị giọng khách át giọng chủ, bị đánh cho hồ đồ, đuổi theo cũng không phải, không đuổi cũng không phải.

Thật vất vả, nội thị bên cạnh mới khích lệ hắn đi vào trong sảnh, ba người Phúc vương, Đường vương, Hứa Quốc công đã ung dung ngồi ở trên mặt ghế, gọi người dâng trà.

Triệu Đạt trong lòng vẫn còn tức giận, nhưng thấy ba huynh trưởng mang cái dạng này, đúng là vẫn còn có chút sợ hãi, khúm núm ngồi xuống mặt ghế bên cạnh.

Con mắt Phúc vương vừa nhấc lên, lại hung hăng cầm chén trà nhỏ trên tay phịch một tiếng, đặt ở trên bàn, nói: “Người đứng lên mà nói.”

Triệu Đạt cực kỳ ủy khuất, đành phải ngoan ngoãn đứng lên.

Phúc vương lạnh nhạt liếc nhìn Triệu Đạt, mím môi không nói lời nào, ngược lại Đường vương kia lại nói: “Lão Tứ, chúng ta đóng cửa lại là huynh đệ ruột thịt, trái cây từ một thân cây nở ra, đồng khí liên chi, vừa rồi Vương huynh đánh người, người biết tại sao không?”

Triệu Đạt liền ô ô khóc rống nói: “Đã là đồng khí liên chi, vì sao đệ đệ ta bị người khác khi dễ, các người lại đánh ta? Cái này cũng gọi là huynh đệ sao?”

Phúc vương cả giận nói: “Người còn dám nói vậy?”

Triệu Đạt đành phải ngậm miệng lại.

Phúc vương nói: “Đúng là chúng ta đồng khí liên chi, cho nên người làm chuyện ngu xuẩn, chúng ta đều muốn thay người gánh cái liên quan này, người có biết, người chứa chấp Triệu Minh kia, là cái lỗi gì không?”

Triệu Đạt chẳng hề để ý, nói: “Chứa chấp liền chứa chấp, chẳng lẽ còn có thể trị tội của ta!”

Hứa Quốc công cười lạnh, nói: “Không chỉ là trị tội người, cho dù là chúng ta, những huynh đệ này, mẫu phi chúng ta, đều muốn trị tội, tội lớn mưu nghịch, mưu đồ bất chính, cái liên quan này, cũng là thứ người gánh chịu nổi hay sao?”

Triệu Đạt lại càng hoảng sợ, trống mắt líu lười nói: “Đánh một người Dương Thục, làm sao lại thành mưu nghịch?”

Phúc vương nhấp một ngụm trà, thở dài, nói: “Làm sao lại không phải mưu nghịch, Dương Thục là thủ phụ, đột nhiên có người muốn hành thích, chủ hung lại bị người chứa chấp, hiện tại Bình Tây Vương kia đi ra thẩm vấn, chính là một mực chắc chắn có người sai khiến, cái người sai khiến này là ai, còn không phải là rất rõ ràng sao?”

Không phải Triệu Đạt người thì là ai? Liên lụy tới người, sẽ có người hỏi, người là một người Quốc công tuổi còn rất trẻ, vì cái gì mà có can đảm này đi sai khiến người động thủ đối với thủ phụ, rốt cuộc cất giấu cái rắc tâm gì, hoặc là người nào đang xui khiến người?”

Đường vương đi theo, thỗn thức nói: “Cuối cùng xác định lên, tự nhiên chính là huynh trưởng các người hoặc là mẫu phi sai khiến, vì sao chúng ta lại phải sai khiến? Rốt cuộc là xuất phát từ mục đích gì?”

Đường vương dừng một chút, tiếp tục nói: “Chúng ta, những người làm hoàng tử này, một khi liên lụy tới loại sự tình đó, người có biết là cái hậu quả gì không? Phụ hoàng xưa nay lãnh đạm với chúng ta, lúc này bị Bình Tây Vương kia thoáng xúi giục một tý, chỉ sợ...” Đường vương buồn vô cớ mà thở dài.

Triệu Đạt đến lúc này cũng bị sợ ngây người, không khỏi nói: “Hắn... Bọn hắn vu oan ta!”

Phúc vương nghiêm mặt nói: “Hiện tại người mới biết sao, chính là vu oan, Bình Tây Vương cũng muốn giết chúng ta, Triệu Minh kia hợp thân với người, lại là chủ hung, xúi giục về sau, lập tức được người cho ẩn núp, hẳn muốn vu oan, người nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Mấy ngày trước đây, thái tử là cái quang cảnh gì, chẳng lẽ người không biết? Thái tử còn như thế, chúng ta những vương công này lại được coi là cái gì?”

Triệu Đạt thế mới biết hậu quả rất nghiêm trọng, thì ra tưởng rằng một người Bình Tây Vương cũng không có gì không chống đỡ nổi, mình là thiên hoàng hậu duệ quý tộc, là huyết mạch Thiên gia, nhưng nghĩ lại lời Phúc vương nói, lập tức cảm giác không rét mà run.

So với Bình Tây Vương, hẳn dù sao vẫn còn non kém, sao có thể là đối thủ của cáo già Bình Tây Vương, hiện tại đao gác ở trên cổ, Triệu Đạt đến cũng mới ý thức được ba huynh trưởng người một lời ta một câu rất chính xác.

Sắc mặt Triệu Đạt xám như tro tàn, lí nha lí nhí nói: “Cái này... Cái kia... Hiện tại... Bây giờ nên làm gì?”

Phúc vương nóng tính hơn một chút, vừa nhìn bộ dạng Triệu Đạt khúm núm, liền xui đi nhiều, Thẩm Ngạo này luôn luôn là ai trêu chọc người đó không may, chính là hoàng tử, còn không phải bị hắn giết mấy người sao?

Trước mắt, Thẩm Ngạo dám đến công phủ bắt người, chắc chắn sẽ gán tội cho bốn hoàng tử, dùng tính tình hắn, đã đắc tội, vậy thì đắc tội đến chết, dứt khoát dẹp một ổ Phúc vương và ba hoàng tử.

Làm như vậy, không phải là tuyệt hậu hoạn cho Bình Tây Vương hẳn sao? Dù sao hẳn xưa nay to gan lớn mật, dám đi động Thái Kinh, dám giết Trịnh Quốc công, thậm chí địa vị ngang bằng thái tử, chính mình bốn hoàng tử, gần đây chính là bà ngoại không đau cậu không thương, chẳng lẽ còn có cái gì kiêng kị sao?

Bây giờ nên làm gì? Phúc vương nào biết đâu được? Hôm nay bãi đường rồi, nhưng ngày mai còn muốn tiếp tục thối xuống dưới, Triệu Minh hôm nay không cung khai theo lời Bình Tây Vương, ngày mai nhất định còn có thể được sao? Tiếp tục như vậy, kết quả cuối cùng chính là một sự kiện đột phát, diễn biến thành một đại án kinh thiên, mà người liên lụy vào bên trong, đừng nghĩ đến chuyện đi ra.

Phúc vương đóng lại mắt, ngồi ở trên mặt ghế, sinh ra một loại cảm giác không còn chút sức lực nào, hẳn cũng không phải trường tử, cũng không được phụ hoàng sủng ái, cho nên trong lòng chỉ muốn làm một người thân vương an phận thủ thường, cả đời có vinh hoa phú quý để hưởng thụ.

Nhưng trước mắt, không nói đến cái Vương tước này, riêng tính mệnh có thể bảo toàn hay không, sợ cũng không biết được.

Phúc vương biết rõ thái tử bị Bình Tây Vương thu thập như thế nào, Đông cung so với hắn, quá đủ quý giá, hôm nay còn không phải bên ngoài được thưởng, kỳ thật đang đóng cửa tự trách sao? Mỗi ngày còn phải thành thành thật thật mà bị Bình Tây Vương kia giày vò.

865. Chương 783: Giơ Cao Đánh Khẽ(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 783: Giơ cao đánh khẽ(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Phúc vương nhấp một ngụm trà, thở dài một tiếng, buồn bã nói: “Có thể có biện pháp nào? Bình Tây Vương muốn ra tay đối với bốn huynh đệ chúng ta, hôm nay lại có nhược điểm nằm trên tay hắn, chúng ta

còn có sức đánh trả sao? Hiện tại chúng ta càng không an phận, chỉ để cho Bình Tây Vương càng nhiều cớ, bằng vào cân lượng của chúng ta, đâu phải là đối thủ của hắn?”

Hắn tràn đầy chán nản mà tiếp tục nói: “Trước mắt, chỉ có thể ngồi chờ chết thôi.”

Triệu Đạt nghe được, trợn mắt há hốc mồm, hắn dù sao cũng chưa từng trải qua chuyện gì, lúc này không khỏi nói: “Vương huynh không cần phải quá uể oải như vậy, vẫn nên...có biện pháp, chúng ta là hoàng tử, chẳng lẽ...”

Hứa Quốc công cười lạnh, nói: “Nếu không phải hoàng tử, có lẽ còn có thể tham sống sợ chết, chính là bởi vì là hoàng tử, vấn đề này mới càng lợi hại, hoàng tử bị nghi là mưu nghịch, từ xưa đến nay, lại có ai nhận được kết cục tốt sao?”

được?

Thẩm Ngạo biết rõ, trước mắt, lịch sử đã cải biến quỹ đạo, rất nhiều sự tình đã không thể đoán trước, bởi vậy, tâm tình cũng trầm xuống, không nhịn được mà khuyên nhủ: “Bệ hạ, để vương lúc trước luyện chế tiên dược, lại có mấy người sống được lâu dài hay sao? Cái Kim Đan này, hơn phân nửa là giả dối, đơn giản là một ít dược vật bình thường, bệ hạ muốn kéo dài tuổi thọ, có lẽ nên an dưỡng thân thể mới là chính đạo.”

Lời nói này, Triệu Cát lại không nghe vào tai, hi vọng duy nhất của hắn, chính là Kim Đan có thể có công hiệu, về phần cái gì nuôi dưỡng thân thể, loại phương thức bình thường này đâu thể có hiệu quả gì?

Giống như là gia đình tầm thường, muốn bồi bổ thân thể, cứ cho rằng dược liệu càng quý hiệu quả càng tốt, bởi vậy, cái nhân sâm, lộc nhung, linh chi v.v.. khan hiếm kia hút hàng vô cùng.

Hết lần này tới lần khác, những người này đang theo đuổi vật khan hiếm, nhưng lại quên mất, người sống là dựa vào ngũ cốc hoa màu, càng cần hơn chính là rèn luyện thân thể, kết quả thường thường là được không bù mất.

Thẩm Ngạo lại khuyên vài câu, thấy Triệu Cát không nghe vào tai, con người đảo một vòng, nói: “Bệ hạ sao không làm như vậy, dù sao bệ hạ gần đây cũng rất rảnh rỗi, ở phía trong học đường dạy võ cứ cách ba ngày liền có một trận thi đấu đá cầu, sao bệ hạ không thừa dịp này xuất cung đi xem đá cầu?”

Giáo úy thao luyện buồn tẻ, Thẩm Ngạo dứt khoát liền tổ chức đá cầu thi đấu, ba ngày một lần, thi đấu đá cầu này dù sao cũng là sự tình tiêu hao thể lực, những người tuổi trẻ này tiêu hao toàn bộ tinh lực, hầu như không còn cũng tốt, một phương diện khác, cũng có thể tăng thêm vài phần giải trí.

Chỉ là, Thẩm Ngạo đã tiến hành sửa chữa một ít đối với quy tắc thi đấu đá cầu, khiến cho tính đối kháng mở rộng, Triệu Cát vốn là người đá cầu tốt, để cho hắn đi ra ngoài nhiều một chút, sẽ cường thân kiện thể.

Triệu Cát nghe xong, quả nhiên có hào hứng, lại cười nói: “Vì sao ngươi không nói sớm? Giáo úy là môn sinh con trời, Trẫm làm ân sư, cũng nên đi xem, đã như vậy, lúc nào đá, cứ vào trong nội cung đến thông báo, Trẫm đương nhiên muốn đi.”

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói: “Có bệ hạ đích thân tới, đám giáo đến đá cầu chắc chắn sẽ càng sôi nổi hơn.”

Hôm nay hai người nói chuyện giống như là bàn việc nhà, một câu tiếp một câu, từ quốc sự nói đến đá cầu, đá cầu lại có thể nói đến thi họa, cứ theo tính mà phát, cũng không có gì cố kỵ, không biết qua bao nhiêu thời gian, Thẩm Ngạo mới đứng dậy cáo từ, tâm tình Triệu Cát hôm nay cực kỳ tốt, rõ ràng đích thân đưa Thẩm Ngạo ra khỏi Văn Cảnh các.

868. Chương 785: Chuẩn Bị Đi(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 785: Chuẩn bị đi(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trải qua án Triệu Minh não loạn, loại bỏ quan lại thừa tiến hành cực kỳ thuận lợi, lúc trước, đám quan viên không có việc gì, lúc này lại trở nên bận bịu, bắt đầu chăm chỉ kiểm ăn, nguyên một đám phảng phất như sinh ba đầu sáu tay, tất cả bộ đường tìm kiếm rất nhiều sự vụ, lại rõ ràng đều xử trí cực nhanh.

Dù sao, Dương đại nhân kia là chơi thật, mà Bình Tây Vương cũng sẽ không khách khí với người, ngay cả hoàng tử, có lẽ vẫn phải chịu thiệt thòi, người có thủ đoạn thông thiên, bảo người xéo đi, người cũng chỉ có cách xéo đi.

Quan viên bị cách chức nghĩ đến kết cục của Triệu Minh, cũng đều là giận mà không dám nói gì, ảm đạm hồi hương, không đề cập tới chuyện triều đình nữa.

Tinh thần Dương Thực phần chấn, hôm nay triều cục thoáng cái đã đổi mới không ít, tất cả bộ tất cả tư làm hết chức trách, đều chịu đựng tâm đi làm việc chung, hơn nữa, xoá đi không ít nhân viên thừa, tuy người làm việc ít đi, nhưng hiệu suất làm việc rõ ràng đề cao mấy lần so với lúc trước.

Tầu chương hàng năm lúc nào cũng nối liền không dứt đưa tới Môn Hạ tỉnh, không thể làm hết, bây giờ đám Sách lệnh sử sửa sang quy nạp lại, cũng đều là ngay ngắn rõ ràng.

Sau đó, toàn bộ mấy bộ trong kinh, rõ ràng được mời đi Môn Hạ tỉnh, Dương Thực làm ra một chương trình, lại khiến cho tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Biện Kinh là tra xét không sai biệt lắm, lúc này đây, Dương Thực muốn thanh lý, chính là Lộ phủ, cũng muốn tất cả bộ tùy thời chuẩn bị sẵn sàng, nói toạc ra, chính là muốn tiếp tục khuếch đại chuyện loại bỏ quan lại thừa, giày vò xong Biện Kinh rồi, cũng nên giày vò địa phương một tý.

Giày vò người khác, tất cả các bộ không có gì để nói, nhưng cứ như vậy giày vò xuống dưới, cũng không biết lúc nào sẽ dừng lại, huống hồ kinh thành lại khác với địa phương, ở xa thì giày vò như thế nào, rồi sau đó, thể nào cũng có chuyện xảy ra, chỉ là, Dương đại nhân đã mở lời nói, ai dám không theo?

Tuy trong đầu không vui, nhưng mặt ngoài vẫn phải làm ra tư thế ủng hộ, không người nào dám phản đối.

Dương Thực thấy mọi người không hề có câu dị nghị nào, liền lấy chương trình ra, đơn giản là bảo tất cả bộ hỗ trợ điều tra, phái người làm nhiệm vụ loại bỏ quan lại thừa ra, đôn đốc khắp nơi.

Kỳ thật, loại đôn đốc này, tất cả các bộ đều có, hàng năm đều phải phái ra người đi khảo thí, thanh tra, chỉ có điều, dĩ vãng đều là sấm to mưa nhỏ, hiện tại, Dương đại nhân tỏ thái độ này, rõ ràng cho thấy là muốn động thật sự rồi, đây mới là việc làm cho người ta lo lắng, cứ làm loạn như vậy xuống dưới, có trời mới biết sẽ xảy ra cái gì thiêu thân.

Mặc dù trong lòng mọi người không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn không dám nói ra khỏi miệng, tất cả bộ đều đáp ứng, nhất định sẽ hỗ trợ bằng thể chân vạc.

Sự tình đến trình độ này, kỳ thật, Dương Thực nói cái gì, mọi người cũng chỉ có cách chấp nhận thôi, dù sao Bình Tây Vương cũng đè nặng ở bên kia, trước mắt mà không nghe lời, chính là một lần chữ, Dương Thực sự quyền thế, được Bình Tây Vương hỗ trợ, đã là cao ngạo ngút trời, chính là Thái Kinh còn sống, cũng chưa chắc bì kịp được.

Cho nên hôm nay, Môn Hạ tỉnh ban phát chính lệnh xuống dưới, đã đến tình trạng thông suốt không có viên sỏi nhỏ.

Bộ quan tất cả bộ sợ đánh mất chức quan, bị đeo cái tội bỏ rơi nhiệm vụ, cho nên làm việc đều có bài bản hẳn hoi, so với lúc trước thì cẩn cù và thật thà hơn, tuy nói không ít người đều là vô sự tìm việc, nhưng bộ dạng cái bận rộn này, cuối cùng cũng để cho người ta thấy được một điểm biến chuyển, cứ thế từ từ biến hóa từng ngày.

Mà lúc này, hôn sự của Thẩm Ngạo cũng đã tới gần, vẫn như cũ, là mở đại yến khách mới, Thẩm Ngạo đi đón Triệu Tím Hành trở về, náo nhiệt một phen, tự nhiên là oanh động Biện Kinh, các tân khách nối liền không dứt.

Cả bốn người Phúc vương, Đường vương kia, cũng đều mỉm cười, mang theo lễ vật tới chúc mừng.

Thời điểm động phòng, cũng gây ra chuyện chê cười, khách đằng trước đang uống rượu vô cùng náo nhiệt, thỉnh linh thấy tân nương từ từ nơi động phòng chạy đến, sự tình hiểm có như vậy thật đúng là chưa từng gặp qua, không ít người liền nhìn sang hướng bên kia, Tấn vương phi kia phản ứng cực kỳ nhanh, lập tức gọi tiểu tỷ đi ngăn cản.

Không ngờ Triệu Tím Hành một thân quần áo Hồng Hà không kịp thở, nói: “Làm ta tức chết, rõ ràng uống rượu, còn muốn vòng tay mới uống, nhìn chăm chăm vào người ta, giống như là trộm về bức của hân, vừa mới uống xong một chén rượu, nói buồn ngủ, liền ngủ, sắc trời sớm như vậy, ngủ cái gì?”

Tiểu tỳ lập tức bưng kín miệng Triệu Tím Hành, vài người ba chân bốn cẳng khiêng nàng trở về.

Triệu Tông đang cùng mấy thân vương uống rượu, mắt thấy Đường vương đang ngo ngắc đứng đó, vội vàng nghiêm mặt nói: “Cố ý đùa giỡn thôi, ha ha...”

Tất cả mọi người cười cười, người này nói: “Hôm nay đùa mới đúng là có chút ý tứ.”

Người khác nói: “Người bình thường nào dám chơi đùa như vậy?”

Triệu Tông hơi có vẻ xấu hổ, hồi lâu sau mới nói: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Một lát sau, lại là Thẩm Ngạo thở hổn hển, từ nơi động phòng bên kia đến rồi, hẩn ử rũ tìm cái bàn bày tiệc rượu, nói: “Mang rượu tới.”

Mọi người đi đến, cười hì hì nói: “Từ từ mà động phòng hoa chúc, điện hạ chạy tới uống rượu cùng chúng ta, những người rảnh rỗi này làm cái gì?”

Nhìn kỹ, mới phát hiện nơi cầm Thẩm Ngạo có một chỗ tổn thương, Thẩm Ngạo nhận lấy chén, một ngụm uống hết rượu, hào khí vạn trượng nói: “Cứ để bọn vương uống thêm ba chén rượu, chư vị nhìn xem bọn vương thu thập quận chúa này như thế nào!”

Mọi người lập tức hiểu ra, ào ào cười vang, nói: “Thì ra điện hạ lại ăn phải thiết thời của quận chúa.”

Thẩm Ngạo uống ba chén đầy, thần khí mới hiện ra như thật, bước chân lảo đảo trở về động phòng, yến tiệc này cũng một mực tiếp tục đến nửa đêm mới kết thúc.

Thời điểm sáng sớm ngày hôm sau, ở phía trong nơi động phòng đã loạn hết cả lên rồi, trên người Thẩm Ngạo có vài vết thương, Triệu Tím Hành cũng không tốt đến đến nơi đâu, một đêm không được ngủ, con mắt nửa đóng, đặt thân lên người Thẩm Ngạo như con mèo, suy nghĩ miên man.

Khi Thẩm Ngạo muốn tỉnh lại, nàng lập tức đưa hai con mắt sang một bên, đóng mắt thật lại chặt, lông mi thật dài khẽ run nhẹ, có chút khấn trương.

Thẩm Ngạo vỗ vỗ đầu, đã hoàn toàn tỉnh táo, chứng kiến tiểu mỹ nhân bên người, không khỏi nói: “Thiếu chút nữa lật thuyền trong mương, nếu anh danh cả đời mất vào trong tay người thì thật đáng tiếc.”

Hắn nói rất nhẹ, trước là một bộ dạng hung dữ, sau đó lại bắt đầu trở nên ôn nhu, trong lòng có một loại cảm giác thỏa mãn, ôm Triệu Tím Hành giả bộ như ngủ say vào trong lồng ngực mình, Triệu Tím Hành nhẹ nhàng mở mắt ra, khuôn mặt lập tức đỏ bừng, sau đó lại lập tức nhắm lại.

Thẩm Ngạo nhân tiện nói: “Còn giả bộ ngủ cái gì, mau đứng lên, thẹn thùng sao?”

Triệu Tím Hành bị người phát hiện, lại càng túng quẫn, mở mắt ra, nói: “Người khi dễ ta.”

Thẩm Ngạo liền lộ làm bộ dạng một bộ thực hiện được mục đích xấu, cười hì hì nói: “Ai khi dễ ai còn chưa xác định được, người xem tổn thương trên người ta đi.”

Triệu Tím Hành xốc lên áo sơ mi của Thẩm Ngạo lên, không khỏi à nha một tiếng, nói: “Dài quá, thật sự là ta làm sao? Vì cái gì mà ta không biết vậy?”

Thẩm Ngạo nói: “Lúc sau người đã đi Vu sơn hưởng thụ rồi, nào biết được những đau đớn của ta.”

Triệu Tím Hành nghe mà không hiểu, chống tay bần rần ngồi ở trên giường, cẩn thận từng li từng tí nhìn vết thương rắc rối khó gỡ trên người Thẩm Ngạo, nói: “Vu sơn? Vu sơn là cái gì?”

Thẩm Ngạo cũng ngây dại, chần chờ một chút mới nói: “Vu sơn chính là Vu sơn, không phải có bài thơ nói về nó sao? Đã từng làm khó nước Thương Hải, không có gì ngoài mây mù trên Vu sơn. Lấy bụi hoa lười làm giường, nửa duyên tu đạo nửa duyên chờ..... Cái thơ này nói đúng, trên đời này, Tím Hành ở trong lòng ta là người không thể thay thế.”

Trên mặt Triệu Tím Hành lại sinh ra vẻ ửng đỏ, lá gan nàng cũng lớn hơn, thoáng cái đã nhào vào trong ngực Thẩm Ngạo, nói: “Người gạt người, người gạt người.”

Thẩm Ngạo biết rõ, đây là Triệu Tím Hành thăm dò chính mình, lúc này mình nên là một gã chiến sĩ kiên cường, đánh chết cũng không thể nhả ra, lập tức ôm chặt Triệu Tím Hành, hôn một cái, nghiêm mặt nói: “Người đọc sách không gạt người, Khổng thánh nhân nói, gạt người không phải người đọc sách.”

Trong lòng nghĩ, người đọc sách gạt người, cái đó không gọi là lừa gạt, nên gọi là nói dối đầy thiện ý.

869. Chương 785: Chuẩn Bị Đi(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 785: Chuẩn bị đi(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Tím Hành liền cười cười, cùng Thẩm Ngạo ôm nhau, ngoài miệng nói: “Thật sao?”

Thẩm Ngạo xụ mặt, rất nghiêm túc nói: “Đây là đương nhiên, nếu không thì ta xông vào Tấn Vương phủ, làm hư hỏng hôn sự của người làm cái gì? Đây chính là trọng tội phải bị chặt đầu, nhưng ta không sợ.”

Cả người Triệu Tím Hành đều mềm nhũn rồi, tiểu nha đầu kỳ thật còn rất dễ bị lừa gạt, chỉ là... có phải là lừa gạt hay không, cũng chỉ có chỗ sâu nhất trong lòng Thẩm Ngạo mới biết được.

Thẩm Ngạo nói: “Mấy ngày nữa, chờ đến tháng tư, chúng ta liền đi Tuyên Châu, cái này gọi là hưởng tuần trăng mật lễ hành, ta sẽ dẫn người đi xem biển, không phải người ưa thích vẽ tranh sao? Ta sẽ vẽ một đường chân trời trên biển cho người xem.”

Triệu Tím Hành nâng khuôn mặt lên, hỏi: “Vậy người không mang theo Ninh An tỷ tỷ đi theo sao?”

Thẩm Ngạo nói: “Ninh An tỷ tỷ của người vừa mới sinh con, sao có thể lặn lội đường xa.”

Triệu Tím Hành lại nói: “Vậy thì Vân Vân tỷ tỷ cùng Nhược nhi tỷ tỷ đâu?”

Thẩm Ngạo nói: “Chúng ta kết hôn lễ hành, lúc này đây đương nhiên không mang theo các nàng, về sau mới dẫn các nàng đến đó.”

Triệu Tím Hành liền cười cười, nói: “Vậy thì chỉ đem một mình ta đi, có phải không?”

Thẩm Ngạo cảm thấy, cái vấn đề này hỏi nhiều lần quá, trả lời thật sự không thú vị, nhưng vẫn rất khẳng định gạt đầu, nói: “Chỉ dẫn một mình người.”

Triệu Tím Hành đột nhiên nói: “Nhưng cha ta cũng muốn đi, cha ta nói...”

“Không được!” Thẩm Ngạo không chút do dự mà cắt ngang, kết hôn lễ hành, còn phải dẫn cha vợ làm đuôi rắc rối, cái này tính toán là chuyện gì xảy ra?

Triệu Tím Hành lập tức khổ sở nói: “Nhưng cha ta cầu xin ta thật lâu, vì cái này, hắn còn chạy ngược chạy xuôi, cố ý đi vào trong nội cung, cầu tình cho chúng ta.”

“Vậy cũng không được, loại sự tình này không có đường thương lượng.” Thái độ của Thẩm Ngạo rất kiên quyết.

Triệu Tím Hành bỗng nhiên cười rộ lên, nói: “Vậy thì bỏ phụ vương ta, chúng ta trấn an hân trước, đợi thời điểm ra đi, sẽ vụng trộm chạy mất.”

Thật sự là gả cho trượng phu đã quên cha, kẻ độc như vậy mà nàng cũng nghĩ ra được, trong lòng Thẩm Ngạo cực kỳ cảm thán, rất xấu rồi, rất xấu rồi, thật sự là táng tận thiên lương.

Thẩm Ngạo không khỏi nói: “Người có cái tâm tư này, chẳng bằng suy nghĩ nhiều một chút, xem nên làm thế nào để vụng trộm chuyển gia sản phụ vương của người đến nhà chúng ta, đó mới chính đạo lý, cái loại đường ngang ngõ tắt kia, suy nghĩ thêm nữa thì có ý nghĩa gì.”

Triệu Tím Hành trừng to mắt, hỏi: “Như thế nào? Nhà chúng ta rất nghèo sao?”

Thẩm Ngạo lập tức lắc đầu, nói: “Cùng cũng không phải quá nghèo, chỉ là, cũng không quá dư tiền, tiền tự nhiên là càng nhiều càng tốt, nghe nói...”

Triệu Tím Hành nói: “Rất xấu rồi, phụ vương ta nuôi ta lớn, sao ta có thể không biết xấu hổ đánh chủ ý đến hắn...”

Thẩm Ngạo thất vọng, không nói được lời nào.

Triệu Tím Hành bỗng nhiên nói: “Chỉ là... Chúng ta có thể đến Tấn Vương phủ ở, ăn đồ ăn của phụ vương ta, uống đồ đồ ăn của của phụ vương ta, nếu lại nghèo khó nữa, liền đón Ninh An các nàng đến đó hết, hi hi...”

Thẩm Ngạo dang hai tay ra, lời nói thảm thía: “Tím Hành, người hiểu sai rồi, vi phu không phải loại người như vậy, ở rể như vậy, là người vi phu ghét nhất.”

Hai người lú rú nói chuyện, bên ngoài Ninh An lên tiếng gọi: “Mặt trời lên cao rồi, còn chưa ngủ dậy sao?”

Bên ngoài có tiểu tỳ đứng canh, tiểu tỳ kia hỏi đáp: “Hồi bẩm điện hạ, vương gia vẫn chưa thức dậy.”

Triệu Tím Hành đâu thể không nghe thấy, khuôn mặt lại hồng lên, lập tức nói: “Ta... Ta muốn mặc quần áo, quần áo của ta đâu rồi?”

Thẩm Ngạo đành phải ho khan một tiếng, kêu lên: “Tân vương phi muốn thay quần áo.”

Dù là vừa mới cưới, cho dù da mặt Triệu Tím Hành dày hơn nữa, lúc này cũng có chút không chịu đựng nổi, bọn tiểu tỳ cầm bộ đồ mới tiến đến, vẻ mặt Triệu Tím Hành mất tự nhiên, sợ hãi rụt rè, còn không chịu đi ra ngoài, đợi Thẩm Ngạo thay trang phục xong, mới bằng lòng cùng Thẩm Ngạo đi ra ngoài.

Tân hôn xong xuôi, khó tránh khỏi bị người chế nhạo, huống chi gia quyến Bình Tây Vương phủ cũng nhiều, ‘ma cũ bắt nạt ma mới’ tự nhiên là không thể miễn.

Thẩm Ngạo da mặt dày, cũng làm ra bộ dạng như không có gì, chỉ là đáng thương cho Triệu Tím Hành, nắm chặt nắm tay thành quả đấm, tiếp nhận mấy vị ‘tỷ tỷ’ trên chóc.

Cuối cùng vẫn là Ninh An thay Triệu Tím Hành giải vây, nói: “Phu quân muốn đi Tuyền Châu sao? Không biết lúc nào khởi hành, có cần chuẩn bị sẵn sàng hay không.”

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Ừm, ba ngày sau sẽ lên đường, hôm nay còn phải đi học đường dạy võ một chuyến, chọn lựa năm nghìn giáo úy cùng đi.”

Xuân nhi cau mày, nói: “Dẫn nhiều người như vậy? Chớ không phải là có nguy hiểm gì đấy chứ?”

Thẩm Ngạo liền cười: “Xuân nhi lại ngạc nhiên rồi, một chuyến này đi ra ngoài, chủ yếu là để cho đám giáo úy đi ra ngoài học hỏi kinh nghiệm, Tuyền Châu là địa bàn của ta, có thể có nguy hiểm gì, người yên tâm đi.”

Nói xong, liền thư thái đến đình nghỉ mát, ngồi xuống trên mặt ghế đá, nói: “Thật sự gặp phải nguy hiểm, ta dám dẫn Tím Hành đi theo sao?”

Tím Hành nghiêm mặt nói: “Thực sự gặp nguy hiểm, ta sẽ chạy tới che chở người.”

Thẩm Ngạo không rét mà run, lập tức nói: “Nhanh dùng điểm tâm, rồi đi học đường dạy võ.”

Dùng điểm tâm xong, Thẩm Ngạo đánh ngựa đi học đường dạy võ một chuyến trước, chọn lựa giáo úy, lại đốc thúc việc học của học đường dạy võ, mới từ phía trong học đường đi ra, lại không chịu về nhà, trực tiếp ra khỏi thành, đi về hướng Quách gia trang.

Quách gia trang bên này âm trầm hơn rất nhiều, bên ngoài đại thôn trang này, cỏ dại trùng trùng, gốc cây già đầy những con quạ, rất cô liêu.

Chính là thương khách bình thường, nếu đi dọc đường đến nơi này, hơn phân nửa cũng không nhận được mà kiên trì bước nhanh đi xuyên qua, người bình thường rất khó phát hiện chuyện ẩn ở bên trong trang viên này.

Thẩm Ngạo đến bên ngoài Quách gia trang, bị người ngăn lại, Thẩm Ngạo thản nhiên nói: “Mất bị mù sao? Bồn vương cũng không nhận biết sao?”

Canh giữ ở cái cửa này là một hán tử ăn mặc quần áo gọn gàng, ôm tay ngăn cản Thẩm Ngạo, ngữ khí đậm mạc nói: “Đây là quy củ của Trần tiên sinh, bất luận kẻ nào muốn vào, đều phải đi thông báo trước rồi nói sau.”

Thẩm Ngạo đành phải nói: “Người đi nói cùng Trần tiên sinh, nói Thẩm Ngạo đến rồi.”

Hán tử nói chuyện hoà nghi dò xét hai mắt Thẩm Ngạo, sau đó mới đi thông báo, chỉ một lúc sau, Trần Tế liền không kịp thở mà chạy tới.

Trần Tế rõ ràng gầy hơn rất nhiều so với lúc trước, nhưng thân thể vẫn còn cường tráng, nhất là một đôi tròng mắt, nhiều thêm vài phần thần thái, hắn đưa một thanh quạt hương bồ, đuổi cái nhiệt khí chói chang này đi, bước nhanh tới nói: “Điện hạ làm sao hôm nay lại tới rồi?”

Thẩm Ngạo nói: “Mấy ngày nữa phải đi Tuyền Châu, vậy nên mới tới nơi này nhìn xem.”

Trần Tế gật gù đầu, dẫn Thẩm Ngạo đi vào, một mặt nói: “Điện hạ thật sự muốn làm vạn quốc triển lãm hội sao? Cái triển lãm hội này rất cuộc là dụng ý gì, có thể cho ta biết không?”

Quan hệ giữa Thẩm Ngạo và Trần Tế không phải nông cạn, rất nhiều sự tình không gạt hắn, thấy hắn tới hỏi, liền hào phóng nói sâu lo trong lòng ra, cuối cùng lại nói:

“Trước mắt, cái Tuyền Châu này nhìn về phía trên thì ca múa mừng cảnh thái bình, nhưng lại gian nan khổ cực nặng nề, triển lãm hội, một là gia tăng chút ít ảnh hưởng của Tuyền Châu, tiêu thụ một ít hàng hóa đọng lại ra ngoài, hai là thừa cơ hội này, suy nghĩ biện pháp giải quyết hàng hóa, nếu không, cứ bỏ mặc như vậy xuống dưới, Tuyền Châu khẳng định sẽ gặp chuyện không may.”

870. Chương 786: Cẩn Thận Thái Thao

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 786: Cẩn thận Thái Thao

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trần Tế cũng nhíu lông mày lại, dẫn Thẩm Ngạo vào trong sảnh ngồi, trầm ngâm một lát, mới nói: “Nói như vậy, điện hạ ở bên kia chính đồn ngành hàng hải rõ ràng, lại là gieo mồi họa xuống rồi?”

Cái tai họa này không nhỏ, cho dù lúc này đây điện hạ bắt tay vào làm để giải quyết, nhưng chỉ cần Tuyền Châu vẫn còn, còn có thể có lợi, thương nhân sẽ càng ngày càng nhiều, tới lúc đó, hàng hóa lại đọng lại, không bán ra nổi, chẳng phải là lại chế ra mồi họa càng lớn hơn sao?”

Thẩm Ngạo cười khổ, nói: “Trước mắt chỉ có thể đi một bước xem một bước, muốn tiêu trừ mồi họa, biện pháp duy nhất, chính là khuếch trương phá giá...”

Về mặt Trần Tế lại nghiêm túc, ngắt lời nói: “Nói như vậy không sai, nhưng cũng không thể cứ thế không dứt xuống dưới, hôm nay may mắn tìm được chỗ bán, ngày mai thì sao? Chế tác càng nhiều, càng nhiều thương nhân, sản xuất hàng hóa càng nhiều, một khi không tìm thấy chỗ bán, mấy chục mấy trăm vạn người tụ tập tại một chỗ, không có sinh kế, thật sự muốn phản, điện hạ làm sao bây giờ?”

Thẩm Ngạo trầm ngâm không nói, cái hộp Pandora là hẩn mở ra, chỉ là, hẩn tuyệt đối không thể tưởng được, bởi vì vốn liếng bản thân Đại Tổng có dư, hơn nữa nhân khẩu rất đông, vì vậy vùng Giang Nam có người eo quần nghìn quan.

Tại lúc tất cả mọi người tuôn vào phía trong lỗ hổng này, kết quả cuối cùng chính là người sản xuất càng ngày càng nhiều, mà người mua sắm vẫn không có gia tăng, thế cho nên mới xuất hiện cục diện hôm nay.

Năm đó, thời kì Anh Quốc công nghiệp hóa, trên trăm vạn công nhân sản xuất sản phẩm công nghiệp cho nửa thế giới, vẫn còn chưa thỏa mãn, quân hạm mở ra bốn phía, đi khai phá thị trường nước khác.

Mà hiện tại, Đại Tổng chỉ làm trong khoảng khắc, liền có mấy trăm vạn công tượng tham dự vào trong đó, mục đích chủ yếu lại chỉ là vùng Nam Dương, hiện tại những người này cũng ném được chỗ tốt, bảo bọn họ đừng tay, ai chịu đây?

Biện pháp chỉ có một, Thẩm Ngạo thoáng trầm mặc một tý, nói: “Sự tình bởi vì ta mà nên, vậy thì để ta giải quyết.”

Trần Tế chỉ lắc đầu, nói: “Điện hạ đã muốn đi Tuyên Châu, Quách gia trang bên này sẽ đưa chút ít thám tử đi qua trước, mở đường vì điện hạ.”

Thẩm Ngạo cười cười, nói: “Cảm ơn ân sư.”

Thám tử Quách gia trang, hôm nay đã thao luyện không sai biệt lắm, vẫn còn trắng trợn chiêu mộ, cũng có một chút người hợp cách, bắt đầu được thả ra, từ quan ngoại đến các Lục phủ.

Không lâu sau, dựa theo tư tưởng của Thẩm Ngạo cùng Trần Tế, Thiên Nam đến Bắc Đô sẽ tạo thành một cái vòng cực lớn, nơi nào có động tĩnh, coi như là tại cực bắc, hoặc là biển lớn mênh mông, cũng có thể trong thời gian ngắn nhất, đưa tin tức đến trong tay Thẩm Ngạo.

Nếu giáo úy là quả đấm của Thẩm Ngạo, vậy thì những thám tử này, chính là con mắt và lỗ tai của Thẩm Ngạo, hôm nay, tất cả sự tình trong triều đều đã kết thúc, cả Đại Tổng, lại không có một người nào, không có một cái nào dịch nổi Thẩm Ngạo, hiện tại Thẩm Ngạo đã có thể buông tay ra, hoàn toàn đi chú ý đến phương hướng xa hơn.

Cái gọi là Tề gia trị Quốc Bình thiên hạ, chính là đạo lý này, phải thành gia trước, mới có thể đi lập nghiệp, có viên chức, mới có thể đi trị quốc, mà một khi đến đỉnh phong cuộc sống nhân sinh, còn có thật nhiều việc muốn người đi làm, tại trong lúc vô hình, có một vật gọi là trách nhiệm, năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn, lúc này, nếu nói cái gì bốn vương muốn làm người nhàn nhã, đó chính là chuyện chê cười.

Toạ đàm cùng Trần Tế trong chốc lát, Thẩm Ngạo dùng cơm trưa tại Quách gia trang, đột nhiên nói: “Có một người, Cẩm Y Vệ bên này nhất định phải tìm hiểu tình huống, mặc kệ sống hay chết, sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể.”

Trần Tế nói: “Điện hạ nói tới ai?”

Thẩm Ngạo thần nhiên nói: “Thái Thao!”

Thái Thao này, trí kế kỳ thật cũng không dưới Thái Kinh, chỉ chỉ là, tính tình hẩn không trầm ổn bằng Thái Kinh mà thôi, hơn nữa trước đây, lúc là địch cùng Thẩm Ngạo, lại vô cùng khinh thường, hay bởi vì nguyên nhân Thái Du, mới khiến cho hẩn bị Thẩm Ngạo áp đến sít sao.

Nhưng Thẩm Ngạo biết rõ, người như vậy, tuy trốn chết, nhưng dùng bản lãnh của hẩn, sẽ tuyệt đối không vĩnh viễn cam chịu làm người tầm thường.

Người như vậy, cứ đặt tại bên ngoài, thật sự là một chuyện nguy hiểm, nhỏ cỏ không trừ gốc, xuân đến lại thành cây, một huyết mạch cuối cùng của Thái gia này, không thể không khiến cho Thẩm Ngạo đặc biệt chú ý.

Trần Tế nghe xong, sắc mặt cũng ngưng trọng lên, nhưng vẫn nói: “Dùng địa vị giờ này ngày này của điện hạ, có phải là suy nghĩ hơi nhiều một ít?”

Thẩm Ngạo thản nhiên cười, nói: “Cũng không phải bốn vương sợ hấn, dù hấn lại đến đối địch cùng bốn vương, bốn vương cũng có biện pháp ép hấn gặt gao, chỉ là hiện tại, hấn ở một nơi bí mật gần đó, bốn vương ở ngoài sáng, không sợ tặc trộm, chỉ sợ tặc nhử thương, lưu tâm một ít luôn tốt hơn.”

Trần Tế cũng không nhịn được mà bật cười, nói: “Như thế, điện hạ yên tâm, vẫn có thể điều tra nghe ngóng tin tức của hấn.”

Thẩm Ngạo dẫn ngựa trở về, một đường chạy về bên trong thành, trở lại Vương phủ, ai ngờ Vương phủ bên này, Dương Tiễn lại đến rồi, hướng Thẩm Ngạo cười ha ha, nói: “Đợi người đến khổ, đi đâu vậy, tìm khắp nơi không thấy.”

Thẩm Ngạo xuống ngựa, nói: “Ra khỏi thành một chuyến, như thế nào, bệ hạ muốn triệu kiến sao?”

Ai ngờ thực sự bị Thẩm Ngạo đoán trúng, Dương Tiễn nói: “Vốn, bệ hạ nói người tân hôn, cũng không tiện quấy rầy, chỉ là, bệ hạ bên kia gặp phải một sự tình, gọi người đi một chuyến, theo nô gia đến đây đi.”

Thẩm Ngạo lại trở mình lên ngựa, theo xa giá Dương Tiễn, một đường đến Chính Đức môn, đến thông báo cũng không cần, trực tiếp đánh ngựa vào cung.

... ..

Đàn hương quanh quần bốn phía Văn Cảnh các, Triệu Cát ngồi ngay ngắn ở trong các, trên mặt lộ ra vài phần vui mừng, hấn ăn mặc cẩm phục Đoàn Lĩnh, trong tay bưng một phần tấu chương, đang nhìn đến xuất thần, một lát sau, hấn đột nhiên đứng lên, lại vô cùng lo lắng nói: “Bình Tây Vương còn chưa tới sao?”

Bên ngoài có nội thị nói: “Thưa bệ hạ, chưa ạ.”

Triệu Cát đành phải lần nữa ngồi xuống, phần tấu chương trong tay hấn, lại khiến cho hấn cực kỳ vui mừng, đây là tấu chương đại Thực quốc xưng thần, đại Thực quốc đã muốn tỏ vẻ, đến lúc đó, sẽ phải sứ giả ra, đưa cống vật, nguyện nhiều thế hệ xưng thần.

Đại Thực quốc xa tại ngàn dặm xa, tuy nói nhiều lần kết giao cùng Đại Tổng ở vùng duyên hải Giang Nam, nhưng nghe nói ranh giới đại Thực cũng bao la vô cùng, trong nước có tám mươi vạn quân, nhân dân thịnh vượng và giàu có, quốc lực quyết không dưới Đại Tổng.

Quốc gia lớn như vậy, lúc trước Đại Tổng lựa chọn, chỉ là bỏ đó mặc kệ, dù sao cũng ngoài tầm tay với, Đại Tổng cũng có uy hiếp tại phương bắc, đâu bận tâm đến đại Thực, nhưng lúc này, đại Thực đột nhiên nguyện ý xưng thần, Triệu Cát nào có đạo lý không mừng rỡ.

Kỳ thật, trong lòng Triệu Cát biết rõ, đại Thực xưng thần, chỉ là hình thức mà thôi, nhưng Triệu Cát gần đây thích mừng công, ngay cả đại Thực cách ngàn dặm đều xưng thần, cái này không thua gì thiên Khả Hãn, Đường Thái Tông rồi.

“Đại Thực quốc... Đại Thực quốc...” Triệu Cát thì thầm niệm một câu, đột nhiên nhớ tới cái gì, nói với nội thị: “Tuyền Châu bên kia trình lên năm châu Tứ Hải đồ, còn ở bên trong kho, lập tức mang tới, Trẫm muốn nhìn xem.”

Chỉ một lúc sau, một phần địa đồ dài rộng hơn trượng được trình lên, bản đồ này bày trên mặt thảm, Triệu Cát chấp hai tay sau lưng, ở trên cao nhìn xuống tại địa đồ, rốt cục cũng tìm được tung tích đại Thực quốc rồi.

Thổ địa quốc gia này bao la, vừa đúng gần Nam Dương, tuy quốc thổ chỉ bằng một nửa Đại Tổng, thổ địa nghe nói là không phì nhiêu, đánh dấu trên bản đồ lại là nhân khẩu 500 vạn hộ, Triệu Cát không khỏi cảm thấy mỹ mãn, gật đầu, tự nhủ:

“Năm đó Đường quân chiến đấu cùng đại Thực, chịu thua mà về, từ đó đoạn tuyệt kết giao với cực tây, ngày hôm nay, Trẫm lại làm cho đại Thực chấp tay xưng thần, đợi đại Thực sứ giả kia vào kinh thành, học võ công cùng văn đức hiền hách của Đại Tổng ta, chẳng phải là ngang với Hán Đường?”

871. Chương 787: Thời Đại Mới(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 787: Thời đại mới(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Bệ hạ, là chuyện gì mà người cao hứng như vậy?”

Thời điểm Thẩm Ngạo đi vào Văn Cảnh các, ánh mắt rơi vào tấm bản đồ trên mặt đất kia, không khỏi cười một tiếng, lặng yên ngồi xuống, thừa dịp Triệu Cát thất thần, mới chậm rì rì hỏi.

Triệu Cát định thần lại, liếc liếc Thẩm Ngạo, không khỏi cười nhạt, nói: “Trẫm chờ người quá lâu rồi, đến đây, cho người xem một thứ.” Hắn quay người lại, nhặt một phần tấu chương trên bàn, đặt vào trong tay Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo chỉ xem xét thoáng qua, liền khép tấu chương lại, nói: “Đại Thực quốc truyền đạt tấu chương xưng thần, tại sao là đại Tầu Quốc dẫn tiến? Như thế thì kỳ quái rồi.”

Triệu Cát lơ đãng, nói: “Đại Thực đưa tấu chương, quả thật hơi cảm thấy xa lạ, chỉ là, lúc này bọn hắn đưa tấu chương tới, Trẫm thật sự cũng không thể đối xử lạnh nhạt với bọn hắn, nếu bọn hắn có tâm tiếp nhận Đại Tổng ta giáo hóa, Đại Tổng cũng phải làm ra bộ dạng thiên triều thượng quốc!”

Phán đoán của Triệu Cát rất chi là thực tế, nhưng Thẩm Ngạo lại cau mày, đại Thực quốc luôn luôn là bá chủ kéo dài qua ba châu Á Phi Âu, quốc lực của nó không dưới Đại Tổng.

Cùng lúc không chế thông đạo mậu dịch lụa từ đông đến tây phương, một phương diện khác, mậu dịch trên biển cũng là cực kỳ phát đạt, nếu không phải mấy năm gần đây, Đại Tổng đột nhiên cao hứng đẩy mạnh mậu dịch hải dương, chỉ đơn thuần mậu dịch trên biển, đại Thực liền cường đại hơn rất nhiều so với Đại Tổng.

Thậm chí bọn hắn có nhiều lần sử dụng hạm đội chinh chiến đầy kinh nghiệm, cũng không cần tựa như các quốc gia Nam Dương, phải kính ngưỡng Đại Tổng, xưng thần.

Nhưng lúc này lại đột nhiên xưng thần, đối với đại Thực không ai bì nổi mà nói, thật sự là một sự tình không quá thể diện.

Bọn hắn... Rốt cuộc có tính toán gì không?

Thẩm Ngạo lơ mờ nhớ tới rất nhiều tin tức từ Tuyên Châu bên kia truyền đến, trong đầu dần dần có chút ít ấn tượng.

Đại Tổng mậu dịch trên biển, bắt đầu hướng Nam Dương phá giá, đồng thời, đại Thực bên kia cũng đã xảy ra nguy cơ, kỳ thật, từ trước lúc Đại Tổng mậu dịch cùng Nam Dương, đại Thực liền liên lạc rất là chặt chẽ cùng Nam Dương, nhất là thương nhân đại Thực, cơ hồ trải rộng ra cả Nam Dương, thậm chí tại Tuyên Châu, cũng là khu vực chủ yếu đại Thực chiếm giữ.

Mà hiện tại, Đại Tổng phá giá bán hàng, chỉ sợ cũng đã làm cho đại Thực cảm nhận được áp lực cường đại, cùng lúc, năng lực hải vận Đại Tổng dần dần tăng trưởng, khiến việc lũng đoạn mậu dịch hải dương cho của đại Thực bắt đầu dao động.

Một phương diện khác, thương phẩm Đại Tổng càng lúc càng nhiều, cũng làm cho rất nhiều hàng hóa đại Thực ế ẩm.

Dưới áp lực cạnh tranh cùng Đại Tổng cường đại, đại Thực trước kia, chỉ là đem bán chần lông và thương phẩm, không thể không bắt đầu cạnh tranh cùng Đại Tổng, tại phương diện hàng dệt, đào nghệ, thiết khí, học tập một ít kỹ nghệ của Đại Tổng, sau đó là mang hướng Nam Dương tiêu thụ.

Vì vậy, cả Nam Dương, liền xuất hiện cục diện cạnh tranh giữa Anh quốc cùng nước Pháp đời sau, Đại Tổng cùng đại Thực, vì phải cạnh tranh, không ngừng đè thấp giá cả thương phẩm.

Tuy công nghệ chế đại Thực tác xa xa không bì kịp nổi Đại Tổng, thương phẩm của bọn hãn tương đối thô kệch, nhưng giá tiền lại càng thêm rẻ, xác thực cũng đoạt đi không ít sinh ý của hải thương Tuyền Châu.

Hơn nữa, đại Thực xâm lấn Ấn Độ, đã khống chế không ít thổ địa phía bắc Ấn Độ, có thể nói, đại Thực có ảnh hưởng rất không nhỏ đối với Nam Dương.

Nếu nói là trong thiên hạ này, có hai Vương Triều cường thịnh phồn vinh nhất, văn hóa cũng hưng thịnh nhất, như vậy, ngoại trừ Đại Tổng, cũng chỉ có đại Thực quốc có thể sánh ngang.

Đột nhiên trong lúc đó, vốn là đối thủ cạnh tranh, hiện tại đại Thực lại rõ ràng xưng thần rồi, thật sự làm cho người ta khó có thể hiểu thấu.

Đầu Thảm Ngạc đầy sương mù, thật sự không hiểu hành vi của đại Thực, liền hướng Triệu Cát nói: “Bệ hạ, đại Thực đưa tàu chương lên, là sứ giả bọn hãn tự mình phái ra, rồi mới truyền đến đây sao?”

Triệu Cát lại cười nói: “Là quốc vương đại Tầu Quốc đưa thay, sứ giả đại Thực bây giờ đang ở Chiêm Thành, chỉ cần Trẫm ban bố quốc thư kim sách, bọn hãn sẽ bắc thượng, thương lượng cùng Trẫm.”

Thảm Ngạc gật gật đầu, đành phải nói: “Chúc mừng bệ hạ, nếu đại Thực xưng phiên, đến lúc đó, lại diệt được người Nữ Chân, tất nhiên chính là cảnh tượng Đại Tổng ta được vạn quốc đến xưng làm thần.”

Tầm mắt Triệu Cát hiện nay cũng khoáng đạt hơn rất nhiều, không khỏi cười nói: “Một chuyện này đi Tuyền Châu, vạn quốc triển lãm hội chỉ là chuyện nhỏ, trấn an tất cả phiên bang mới là đạo lý chính, Trẫm tin được người, người không nên để xảy ra sơ sót.”

Thảm Ngạc gật đầu, nhiều hứng thú mà chứng kiến một phần Thụy Nhã Tuần San được bày biện trên bàn, tuần san vừa mới lật đến trang cuối, chắc hẳn Triệu Cát cũng vừa đọc xong.

Kỳ thật, Thụy Nhã Tuần San phân bản rất thú vị, một san đi ra, đại khái là khoảng chừng mười sáu trang gì đó, ngoại trừ câu chuyện, thi từ, cùng phong thổ các nơi, cái trang chót nhất này chính là tin đồn thú vị từ tất cả các phiên bang rồi, thí dụ như tập tục Tầu Quốc, tin đồn thú vị về người Tây Hạ, còn có các loại kiến thức về các nước Nam Dương.

Vốn, ở trong lòng người Đại Tổng, Đại Tổng tức là thiên hạ, nhiều hơn nữa, cũng chỉ có Tây Hạ, Đại Lý, Khiết Đan mà thôi.

Nhưng tuần san mở rộng, cũng dần dần làm cho tầm mắt người ta khoáng đạt hơn rất nhiều, lại thêm mạo dịch trên biển đang cao hứng, người ra biển càng ngày càng nhiều, những phiên bang kia, lúc trước bị cho rằng là xa cuối chân trời, cũng hấp dẫn ánh mắt của không ít người.

Tuy Triệu Cát ở chỗ sâu trong thâm cung, cũng khó tránh khỏi ảnh hưởng, ngẫu nhiên cũng có thể nói ra Ba Phật đủ, Thực Tịch, Tiền Cam, các loại danh quốc tự đi ra.

Thảm Ngạc nghĩ đến cái này, đột nhiên cảm giác, mình đến đây cũng không coi là chuyện xấu vào đâu, tầm mắt con người khoáng đạt hơn rồi, sẽ phát hiện một thế giới mới, hơn nữa, bởi vì kết giao càng ngày càng nhiều, đối với phương hướng phát triển của cả quốc gia, sẽ có ảnh hưởng thật lớn.

Thảm Ngạc đi qua, lật phần tuần san kia lên, hôm nay, trang cuối phía trong tuần san ghi, chính là Phật Pháp Thực Tịch quốc, Phật học Thực Tịch quốc và Đại Tổng bất đồng.

Chỉ là, Phật học Thực Tịch quốc xác thực hưng thịnh hơn so với Đại Tổng, sớm đã đem Phật giáo là quốc giáo, gia tăng mở rộng, vài ngày trước, có một bầy hòa thượng Thực Tịch đường xa mà đến, xây xong một tòa Thực Tịch tự tại Tuyền Châu.

Quy củ ở phía trong cái chùa miếu này và kinh Phật có chút khác với Đại Tổng, hòa thượng bên trong giảng giải về kinh Phật cũng không giống đại Tổng, cho nên, tuần san này cố ý ra cái chuyên đề, chuyên môn nhóm ra điểm bất đồng giữa Phật học Đại Tổng cùng Thực Tịch, dùng cái này để hấp dẫn ánh mắt người.

Nghe nói là vì vậy, mấy vị thiền sư Tô Hàng cũng đang định khởi hành, đi đến Tuyền Châu trước, luận bàn một chút cùng với thiền sư Thực Tịch.

Thẩm Ngạo không khỏi bật cười, nói: “Hôm nay, ngay cả hòa thượng cũng không chịu cô đơn.”

Triệu Cát hào hứng dạt dào, hẳn rất có hào hứng đối với thuật trường sinh không già, đối với luân hồi mà nói, lại không có tâm tình gì, cho nên hơi trêu ghẹo nói: “Tranh một chuyện cũng tốt, nghe nói bọn họ là Tiểu thừa Phật Pháp, Đại Tổng ta là Đại Thừa Phật Pháp, hôm nay Đại Thừa gặp được Tiểu thừa, để cho bọn họ tranh luận thoáng một tý, cũng chưa hẳn là chuyện gì xấu.”

Triệu Cát lại đột nhiên nói: “Đại Thực thờ phụng, là Đại Thừa Phật hay là Tiểu thừa Phật?”

Thẩm Ngạo vốn là sững sốt một chút, lập tức cười rộ lên, nói: “Đại Thực thờ phụng, chính là kinh Laman, đều khác xa Đại Tổng ta cùng các phiên quốc khác.”

Triệu Cát cười nhạt một tiếng, nói: “Đại thế giới, không thiếu cái lạ, đã muốn tranh luận, chẳng bằng bảo đại Thực cũng tới tranh một chuyện, để cho thiên sư của bọn họ đến đây, cũng nói một chút đạo lý của bọn họ.”

Thẩm Ngạo trợn trắng mắt, trong lòng nghĩ, người ta đây là một thần giáo, ai biện luận với người về Phật giáo? Chẳng khác gì đàn gảy tai trâu.

Hắn hé miệng cười cười, nói: “Bệ hạ, chuyện này, thần sẽ nhìn nhìn lại xem.”

Triệu Cát đột nhiên có chút ảm đạm, nói: “Trẫm càng cảm thấy trong lòng không thoải mái rồi, thịnh hội lớn như vậy, Trẫm thật sự muốn đi đến đó, nhìn một cái, xem đặc phái viên tất cả phiên quốc kia, đi nhìn phong thổ của bọn họ một cái, hiện tại không thể đi, sau này lại càng không có cơ hội.”

Hắn ngồi xuống, rất là phiền muộn, nói: “Đêm qua Trẫm mơ một giấc mộng, mơ Trẫm được đi Tuyên Châu.”

872. Chương 787: Thời Đại Mới(2)

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 787: Thời đại mới(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Sắc mặt Triệu Cát lại bắt đầu trở nên điềm nhiên, nói: “Có đôi khi, làm hoàng đế này thật sự không có ý nghĩa gì, thật sự muốn vứt bỏ tất cả, vứt tất cả sự tình chừa sau đầu, đi học huynh đệ kia của Trẫm, làm sự tình hoang đường một lần.”

Huynh đệ kia của hắn, chính là Tần vương, Thẩm Ngạo nghĩ đến việc Tần vương muốn đi theo mình trong tuần trăng mật, trong lòng liền không khỏi cảm thấy chua chua.

Lúc này lại chứng kiến Triệu Cát mang một bộ dạng buồn vô cớ, cũng không nhận được động tâm, người này đã là một lão nhân chấp tới, đi nhìn một cái, lại có gì không thể? Cái gì là pháp luật triều đình? Chẳng lẽ đi ra ngoài tìm hiểu nhiều thứ, cũng sẽ hại nước hại dân sao?

Thẩm Ngạo không nhận được mà nói: “Bệ hạ, nếu ngài thật sự muốn đi, vậy thì cứ đi xem đi.”

Đôi mắt Triệu Cát hiện lên một tia hi vọng, liếc nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Sợ là sợ triều thần ngăn cản thôi.”

Thẩm Ngạo trầm ngâm một lát, nói: “Cái tên xấu xa này, cứ để cho vì thần để làm, đến lúc đó, vì thần đưa một phần tấu chương lên trên, cho dù có người thóa mạ, cùng lắm thì mắng vì thần vài câu là tốt rồi, dù sao xú danh của ta đã rất rõ ràng, cũng không quan tâm nhiều thêm một tội trạng như vậy.”

Triệu Cát nói: “Thiên tử tuần du, có thể hao người tổn của hay không?”

Thẩm Ngạo nói: “Tùy Dương đế là hôn quân, nơi đi qua, đốc tạo thuyền rồng, thành lập hành cung, người đi theo lên tới mười vạn, mênh mông cuộn cuộn, tự nhiên sẽ hao người tổn của, nhưng nếu bệ hạ giản lược tất cả, chỉ đem theo ba nghìn người hộ vệ, không cần so đo ngủ nghỉ, phân phó các nơi, không cho phép đón đưa, bốn chữ hao người tổn của lại từ đâu mà nói?”

Triệu Cát nâng tinh thần lên, nói: “Đúng, người nói không hề sai, lần này Trầm liền đi xem, tất cả giản lược, chỉ là...” Hắn trầm ngâm một chút, nói với Thẩm Ngạo: “Một chuyến này, Trầm không đi cùng với người đâu.”

Thẩm Ngạo hoài nghi nói: “Bệ hạ không đi cùng vi thần thì đi cùng ai?”

Triệu Cát cười ha ha, nói: “Xưa nay đều là người nghĩ kế cho Trầm, hôm nay Trầm lại có một biện pháp, người đi Tuyền Châu trước, lại giết giặc phiên vương đặc phái viên các quốc gia, đưa tấu chương lên triều, nói phiên thần các quốc gia tụ tập, gấp gáp trông mong Trầm đích thân tới Tuyền Châu, gặp mặt cùng chư khanh. Vừa nói như vậy, liền có cái để lấy cớ, Trầm là con trời, noi theo Thái Tông hoàng đế, đến trấn an phiên quốc, ai có thể nói này nói kia? Ngay cả khi có người dám phản đối, Trầm cũng tự có biện pháp xử lý.”

Thẩm Ngạo thấy Triệu Cát lại đổi lại thần thái hưng phấn, trong lòng không khỏi suy nghĩ, có phải là ta đã bị lừa rồi? Cái này có tính là dùng cảm tình lừa gạt ta hay không?

Trong lòng oán thầm một phen, nhưng ngoài miệng, Thẩm Ngạo vẫn nói: “Vi thần đến Tuyền Châu, tự nhiên an bài thỏa đáng vì bệ hạ.”

Triệu Cát giải quyết xong một tâm sự, tâm tình lại trở nên đặc biệt cởi mở, bị kích động nói: “Trầm nghe nói, Tuyền Châu dựa vào núi và biển, phong cảnh nơi đó chắc hẳn rất bao la hùng vĩ, thời điểm Trầm đi, sẽ một chút nghệ vẽ cùng với người tỷ thí, nếu nói là tranh sơn thủy, Trầm không bì kịp người, nhưng nói về tranh hoa điệu, người nhiều nhất cũng không quá chuyện sánh vai cùng Trầm, Trầm đi Tuyền Châu, phỏng đoán một phen, vẽ tranh sơn thủy, nhất định có thể đuổi theo người.”

Thẩm Ngạo nghe lời hắn nói rất hùng hồn, một bộ dạng dương dương đắc ý, liền cười nói: “Bệ hạ, nếu ngài có hào hứng, chẳng bằng chúng ta đánh cuộc, như thế nào?”

Triệu Cát lập tức khoát tay, nói: “Trầm không đánh bạc cùng người, người đẩy mình tâm cơ, Trầm khẳng định phải thua.”

Thẩm Ngạo im lặng, nếu nói là trên đời có người hiểu rõ mình nhất, sợ là cũng chỉ có Triệu Cát này thôi, vì vậy nhân tiện nói: “Không đánh bạc thì thôi, vi thần tạm cáo từ trước, đến lúc đó sẽ gặp mặt bệ hạ tại Tuyền Châu.”

Từ trong Văn Cảnh các đi ra, Thẩm Ngạo thở hắt ra một hơi, cảm thấy hôm nay giống như bị Triệu Cát dùng lời nói lừa mình đi vào trong hố, thế cho nên, đầu óc nóng lên, rõ ràng khẩn cầu hoàng thượng đi Tuyền Châu rồi.

“Tuyền Châu... Đại Thực...” Thẩm Ngạo đột nhiên nhớ tới cái phần tấu chương kỳ quái kia, trong lúc nhất thời, lòng nghi ngờ bắt đầu trỗi dậy, sự tình có sự khác thường, cái tấu chương này khẳng định không đơn giản, nhất định có chuyện gì đó bí mật ẩn ở bên trong.

Suy nghĩ trong chốc lát, không có đầu mối, đã bắt tri bắt giác mà xuất cung.

Thẩm Ngạo lên ngựa, mang theo theo thị vệ đi dạo trên đường dài, đến một chỗ phố xá sầm uất, xa xa liền chứng kiến một cánh cửa thật lớn, bên ngoài mặt dòng người qua lại tấp nập, trên mặt cửa giắt các loại bảng hiệu như ‘Tuyền Châu, Tô Hàng.....’

Thẩm Ngạo không khỏi phóng ngựa đi qua, nói với giáo úy sau lưng: “Đây là cái cửa hàng gì? Như thế nào mà lúc trước chưa từng gặp qua?”

Giáo úy sau lưng lại cười nói: “Cái này gọi là tượng phố, hiện nay, Tô Hàng, Tuyền Châu bên kia, khắp nơi thiếu công tượng, vì vậy liền có người bắt đầu học tập cái nghề nghiệp này, tại tất cả phủ các lộ thiết lập tượng phố, dán yêu cầu về người cần chiêu mộ đi ra,

như nghề mộc, đắp tượng các loại, cùng giá thuê, tiền công, nếu có thợ thủ công chịu qua bên kia làm việc, liền lập tức chuẩn bị xe ngựa, đưa Tuyền Châu, Tô Hàng bên kia, tiền đi đường lại đều do cái tượng phố này cung cấp,

chỉ là, khi đến mướn người địa phương, bên kia phải giao nộp phí lên xe ngựa cho tượng phố bên này, nghe nói, nghề nghiệp này có thể có lợi, cửa hàng như vậy đều không ít.”

Giáo úy khác cười hì hì nói: “Kỳ thật, cái tượng phố này, nghề nghiệp kiếm tiền chính thức của nó, không phải giới thiệu công tượng, hì hì, nói ra, điện hạ khẳng định là sẽ cảm thấy hứng thú.”

Thẩm Ngạo nghe xong giáo úy kia nói, không khỏi lên tiếng hỏi: “Còn có sinh ý gì khác?”

Giáo úy nói chuyện phía sau đánh ngựa về phía trước hai bước, mỉm cười nói: “Đại nhân cũng biết, cái Tô Hàng cùng Tuyền Châu kia, hôm nay cái gì là nhiều nhất không?”

Thẩm Ngạo chậm rãi đánh ngựa đi vài bước, nói: “Không cần phải thừa nước đục thả câu.”

Giáo úy mới hậm hực nói: “Tự nhiên là lưu manh nhiều nhất, hơn mười, trên trăm vạn người lách vào cùng một chỗ, phần lớn đều là nam đỉnh cường tráng, không chỉ là Tuyền Châu, hiện tại Tô Châu, Hàng Châu bên kia, đều là nam nhiều nữ thiếu, nhiều người như vậy buôn bán lời tiền công, tự nhiên muốn kết hôn cưới vợ,

Nhưng, càng là như thế, thương hội Tuyền Châu lại càng muốn thuê chỗ này, có thể ở chỗ này, kiếm được vị trí, là một loại biểu tượng, ý nghĩa là thể hiện tài lực hùng hậu, ý nghĩa là quá đủ danh dự bảo đảm.

Cho nên, tiểu nhị tại đây, xưa nay đều ăn mặc ngăn nắp, đều có thể hiểu biết chữ nghĩa, trên mặt vĩnh viễn mang theo một dáng tươi cười tựa như chiêu bài, những người này đều được hậu đãi, làm việc cũng không nặng nề, mỗi ngày cần phải làm, chỉ là hàn huyên cùng khách thương lui tới, đại biểu cho ông chủ chính mình, đàm phán bán hàng, xử lý công việc.

Người Tuyền Châu gọi cái nghề nghiệp mới này là Bạch Đình, ý là nói, tuy bọn hắn làm công việc, mặc dù như người hầu, cũng bị người sai, nhưng trên người bọn họ không nhiễm một hạt bụi, thu vào lại vô cùng phong phú.

Bạch Đình ở phía trong Vĩnh Lạc phường, có thể nói là quá nhiều, tại đây tụ tập hơn sáu trăm thương hội, mỗi ngày càng có mấy vạn tên thương nhân từ các lộ phủ Đại Tống cùng với bản địa Tuyền Châu, Nam Dương, Oa đảo đến, tìm kiếm nơi buôn bán ở chỗ này.

Mỗi khi đến sáng sớm, ngày mới mới vừa sáng lên, tất cả các cửa hàng không hẹn mà cùng mà mở ra, bên trong cửa hàng cũng không chồng chất hàng hóa, trang trí vô cùng tốt, có một mùi hương cổ xưa, giống như phòng vương hầu tinh mịch.

Trên tường là tranh chữ danh gia, sàn nhà chính là dùng gỗ đàn mộc ghép liền với nhau, lại dùng chấn lông đại Thực, trải lên một tầng, tất cả bàn đều là bằng gỗ chắc chắn nhất đương thời, điêu khắc uyển chuyển hàm xúc, hào phóng.

Cửa mở ra, đám Bạch Đình có người đi ra ngoài, có người ngồi ở chỗ này uống trà, đợi cho có khách thương đến, mới đứng dậy tới đón khách, châm trà, phân biệt an vị, chuyện trò vui vẻ.

Nếu Tuyền Châu là Minh Châu của Đại Tống, như vậy, Vĩnh Lạc phường chính là tinh hạch bên trong Minh Châu này, mỗi ngày ở chỗ này đàm phán thành công sinh ý, lại để cho thương thuyền bến tàu các nơi giương buồm nhổ neo, cũng làm cho phía trong tác phường toát ra khỏi đặc cuộn cuộn, lại để cho ngàn vạn người có nghề sinh sống, duy trì vận chuyển cả Tuyền Châu.

Trước mắt, sinh ý Tuyền Châu càng lúc càng khó làm, mà tác dụng của Vĩnh Lạc phường lại nổi bật đi ra, vì cướp được một khách thương nguyên ý mua hàng, đám Bạch Đình sử ra thế võ toàn thân, cùng tất cả thủ đoạn kéo khách, nhiều kiểu chồng chất.

Nhưng một chỗ thương hội tọa lạc tại vị trí trung tâm Vĩnh Lạc phường, lại là một ngoại tộc, bọn hắn hiển nhiên cũng không với tại đi ra ngoài cầu khách, nơi bậc thang gần cổng, cũng không có kiểu cao cao như thương hội nơi khác.

Đây là một chỗ mang phong cách kiến trúc đại Tầu Quốc, Bạch Đình bên trong cũng đều là người Tầu Quốc thuộc tiếng Hán, da của bọn hắn hơi đen, vóc dáng thấp hơn một ít, trong đôi mắt có một loại cảnh giác.

Thương hội gọi là Hứng Tàu thương hội, bình thường, Bạch Đình tại đây cũng ít đánh quan hệ cùng người khác, chỉ ngẫu nhiên có chút khách thương Tầu Quốc đi vào, mới có thể thân thiện nghênh đón.

Thực lực cái Hứng Tàu thương hội này thực sự không thể khinh thường, nghe nói phía dưới có ba chỗ ụ tàu, càng có một thương đội khá khổng lồ, trừ những thứ đó ra, tại khu vực thuộc Tống đốc đại Tầu Quốc, địa vị cũng rất siêu nhiên, cơ hồ ba thành hàng hóa chảy vào Tầu Quốc đều là do bọn hắn vận chuyển, đi đến các nơi trong Tầu Quốc.

Sinh ý lớn như thế, lại làm cho người ta không khỏi sinh ra hoài nghi, ông chủ Hứng Tàu này, ai cũng chưa từng thấy qua. ‘

Vốn, Tuyền Châu thương hội này gần đây ưa thích kết nhóm bốn phía, chớ nói việc buôn bán của người lớn thế này, dù lớn hơn nữa, cũng nên dung nhập vào trong hội đi, như vậy mới có thể hai bên phát tài.

Hứng Tàu thương hội lại bất đồng, ông chủ bọn hắn rốt cuộc là nam hay là nữ, là người Tầu hay là người Hán, đến nay đều không ai có thể biết rõ.

Ngay từ đầu, cũng có người muốn đánh liên cùng thương hội này, nhưng dần dà, bọn hắn thể hiện thái độ lạnh lùng, cuối cùng cũng làm cho người ta bỏ cuộc.

Thậm chí sớm có người nói, bọn hán mua bán bằng phương pháp như vậy, sớm muộn gì là cũng chịu thiệt, nhưng ai cũng không nghĩ tới chính là, sinh ý tất cả thương hội càng ngày càng khó qua, nhưng hôm nay, Hứng Tàu thương hội rõ ràng càng ngày càng náo nhiệt, thậm chí thừa dịp này, liên tục thu mua mấy nhà thương hội gần như tuyệt đường sống, nhất thời trở thành tiêu điểm vạn người chú ý.

876. Chương 789: Âm Sát

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 789: Âm sát

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ở phía trong Hứng Tàu thương hội, cũng không hoa mỹ hơn so với nhà khác, thậm chí còn có vài phần sắc màu nước khác, bên trong có hai Bạch Đình ngồi, dùng tiếng Tàu nói chuyện, ăn trà lại.

Hai người này thỉnh thoảng nhìn quanh trước cửa bên ngoài một tý, dường như đang chờ đợi cái gì đó, không biết qua bao nhiêu thời gian, bên ngoài rốt cục cũng có một chiếc xe ngựa vững vàng ngừng lại.

Hai Bạch Đình người Tàu lập tức đứng dậy, bước nhanh ts nghênh đón, xe ngựa vững vàng đứng ở trước cửa, xóc rền lên, một người Tàu đi xuống.

Da người này, khách quan mà nói, cũng không tính là quá đen, nhưng niên kỷ lại không nhỏ, trên dưới bốn mươi, dưới hàm là chòm râu đặc biệt của người Tàu, một đôi trông mắt chỉ liếc qua, đánh giá hai Bạch Đình người Tàu đến đón chào, lập tức đậm mặt mà xuống xe, trực tiếp đi đến trong phòng.

Hắn không chút khách khí mà ngồi xuống trong sảnh, lập tức vất hai chân lên, hai Bạch Đình người Tàu, một người châm trà cho hắn, một người khác đưa đồ ăn, một lát sau, đám Bạch Đình lặng yên lui ra.

Từ phía sau nhà, một người Tàu thân hình mập mạp đi ra, người Tàu ăn mặc áo viên ngoại cổ tròn tốt nhất, trong tay còn rất nho nhỏ mà nắm một cái quạt trắng, nhưng vừa nhìn thấy khách quý ngồi ở trong sảnh, lập tức thu quạt lại, cung kính mà đi đến trước mặt khách quý, hành lễ, nói: “Thái tiên sinh.”

Khách quý được gọi là Thái tiên sinh nhả hai hàng lông mày lại, lạnh lùng mà nhìn người Tàu, chán ghét nói: “Nói bao nhiêu lần, đến nơi này, không cần phải gọi Thái tiên sinh, hiện tại ta họ Âm, gọi Âm Nguyên, nhớ kỹ, nếu lại dấn dện, u mê, liền tự mình chạy trở về Chiêm Thành đi.”

Người Tàu kia sợ tới mức sắc mặt hơi trắng bệch, lập tức nói: “Vâng, xin nhớ kỹ, Âm tiên sinh từ Chiêm Thành xa ngàn dặm đến, có mang chiếu lệnh Đại Đông gia đến hay không?”

Âm tiên sinh chậm rãi mà uống một ngụm trà, không đếm xỉa tới, nói: “Cái trà lại này không dễ uống, có lẽ là Vũ Di trà sắc hương đều đủ, như thế này, gọi người đi mua một cân Vũ Di trà tốt nhất đến đây.” Hắn buông chung trà, tiếp tục nói: “Tin tức đã được xác định chưa? Bình Tây Vương muốn tới Tuyên Châu?”

Người Tàu mập mạp nói: “Xác định, người đã đến Tô Hàng, tùy lúc sẽ ra biển.”

Âm tiên sinh đóng mắt lại, so với lúc trước, sắc da hắn đen hơn không ít, râu mép lại đổi thành kiểu dáng người Tàu, nếu không phải chăm chú nhìn kỹ, chỉ sợ ai cũng sẽ không nhớ ra, người kia từng là sủng thần mây mưa thất thường tại Đại Tổng, về sau thành khâm phạm Đại Tổng, hôm nay lại thành ông chủ sau lưng Hứng Tàu thương hội.

Thái Du trốn ra hải ngoại, rút kinh nghiệm xương máu, mang theo mấy trăm sương quân, tiền tài trong nhà, vốn là giấu kín tại khu vực thuộc Tổng đốc đại Tàu, lấy buôn bán làm danh nghĩa, tại bắt đầu sinh ý ở đại Tàu Quốc.

Thái Du luôn luôn là người mạnh vì gạo, bạo vì tiền, trải qua một chút trắc trở, về sau, sinh ý càng làm càng lớn, lại nhìn đúng thời cơ, bắt được tâm lý Quốc vương đại Tầu, nhất cử có liên lạc cùng vương thất đại Tầu Quốc.

Quốc vương Đại Tầu là người có chí lớn, cắt nhường khu vực thuộc Tổng đốc, vốn là vạn bất đắc dĩ, đợi chứng kiến đại Tầu Quốc càng ngày càng nghèo, rất nhiều tài phú mậu dịch trên biển chảy vào Tuyền Châu, trong lòng đã sớm sinh ra bất mãn.

Chẳng qua là, khi đó cả Nam Dương đều ở dưới sự khống chế của thủy sư Đại Tổng, hơn nữa, không người nào hưởng ứng, đại Tầu Quốc vương cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng có người rõ Đại Tổng như lòng bàn tay, hơn nữa còn đầy trí tuệ giúp đỡ, tất cả đã không giống với lúc trước.

Cái Hứng Tầu thương hội này chính là một lớp vỏ nguy trang, cũng là chôn sâu một cái đinh vào Tuyền Châu.

Nghe được Bình Tây Vương muốn tới Tuyền Châu, cả người Thái Du không khỏi hưng phấn mà chà xát bàn tay, nhưng lập tức tỉnh táo lại, thản nhiên nói: “Quốc vương điện hạ cũng muốn nhập Tuyền Châu, trừ việc đó ra, đại Thực cũng đã chuẩn bị kỹ càng, nắm bắt Tuyền Châu, có thể làm thịt Bình Tây Vương kia, họ Thẩm vừa chết, Đại Tổng như rắn mất đầu, cái hải chính này tất nhiên không thể duy trì, đến lúc đó, Tuyền Châu chính là cái tử cang, thối cang, chỉ là...”

Thái Du nhàn nhạt cười cười, nói: “Người đi phân phó Thiên Nhất Dạy bên kia, bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, mặt khác, thả thanh âm ra, nói Thiên Nhất Dạy muốn ám sát phiên thần vương công các quốc gia, ám sát Bình Tây Vương, khiến thanh thế lớn hơn một chút.”

Người Tầu mập mạp chần chờ một chút, không hiểu ra sao mà nói: “Tiên sinh, nếu Thiên Nhất Dạy chỉ thay chúng ta tìm hiểu tin tức một tý, có lẽ còn có thể dùng, để cho bọn họ ám sát vương công các quốc gia, chỉ sợ...”

Thái Du dùng khẩu khí không cho người khác nghi vấn, nói: “Bảo người đi thì cứ đi, nhân thủ của bọn họ không đủ, cho mượn tiền, để cho bọn họ chiêu mộ nhiều nhân thủ một ít, cái Tuyền Châu này tam giáo cửu lưu, người nào không có? Chỉ cần tiền, chẳng lẽ còn không mua được mạng?”

Người Tầu vẫn cảm thấy không ổn, nói: “Nếu ra bên ngoài chiêu mộ nhân thủ, chỉ sợ cuối cùng là ngư long hỗn tạp, có người tiết lộ tin tức, tới lúc đó, dư đảng tiên sinh bồi dưỡng, chẳng phải là có nguy hiểm bị một mẻ hốt gọn? Theo ta thấy, làm chuyện này, cứ để chúng ta ra tay thì tốt hơn.”

Thái Du nhăn lông mày lại, nói: “Ấm Chính, người nhận lệnh quốc vương tới Tuyền Châu, phải chăng quốc vương đã nói qua, tại đây có chuyện gì, đều để ta xử trí?”

Người Tầu gọi Ấm Chính không dám cãi, nói: “Vâng, tiên sinh đã nói như vậy, ta sẽ bắt tay vào làm.”

Thái Du gọi hắn lại, nói: “Quay về đây, còn có một việc phân phó, ta đã định ra danh sách ám sát, người cầm đi xem.”

Hắn rút một tờ giấy từ trong tay áo ra, Ấm Chính kia bước nhanh tiến lên, dùng hai tay tiếp nhận, liếc nhìn danh sách, trong mắt lóe ra sắc hoảng sợ, không khỏi nói: “Tiên sinh, quốc vương điện hạ biết danh sách ám sát không?”

Thái Du chậm rãi đứng lên, nói: “Đến lúc đó người sẽ biết là như thế nào, đi đi.”

Ấm Chính cầm danh sách đi ra ngoài, Thái Du chậm rì rì mà uống một ngụm trà, tự tin đối với toàn bộ kế hoạch của chính mình, hắn không khỏi mất cười rộ lên, nhưng lập tức, sắc mặt Thái Du lại nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, làm ra một bộ thái độ cẩn thận.

Sở dĩ hắn bại bởi Thẩm Ngạo, là vì vô cùng tự tin, vô cùng kiêu ngạo, mới khiến cho cẩn thận mấy cũng có sơ sót, mà hiện tại, hắn tuyệt đối không thể tái phạm sai lầm đó.

“Ở đâu còn có sai sót đây...” Thái Du buông trà chén nhỏ, lười biếng mà tựa ở trên mặt ghế, lẩm bẩm nói.

.....

Trung tuần tháng tư, toàn thành Tô Hàng vui vẻ, oanh ca yến hát, nước chảy róc rách, ven hồ khói bay, đám người nối gót nhau, phần lớn đều mang theo vẻ tiêu sái, hoặc giơ quạt, hoặc vuốt ống tay áo, uống trà kết bạn tại ven hồ.

Nơi này và Tuyền Châu bất đồng, cao thấp Tuyền Châu đều có một loại không khí bận rộn, chính là người hành tẩu trên phố, cũng nhanh hơn so với người bình thường một bước, mà ở chỗ này, lại là có thêm vẻ lịch sự tao nhã nói không nên lời.

Bến tàu Hàng Châu bên kia, vẫn còn đang rất bận rộn, bến tàu Tô Hàng dựa vào Hàng Châu hải chính nha môn, hôm nay, bất kể là Tô Hàng hay là Tuyền Châu, tuy nói hải chính nha môn chỉ thay quyền hải chính, nhưng quyền lực sớm đã áp đảo Tri Phủ.

Hơn nữa, nó lại chỉ thuộc về Bình Tây Vương, càng không người nào dám động đến, cao thấp cái Tô Hàng này, chẳng những xuống biển trông coi thủy sư, thương thuyền, chính là một ít chính vụ trên bờ, cũng bị hải chính nha môn khống chế.

Thời điểm sáng sớm, đại thương nhân Tô Hàng bên này đã đợi lâu, nghe nói Bình Tây Vương hôm nay sẽ ngồi tào thuyền đến Hàng Châu, quan viên địa phương, tất cả thương hội đã ở đây, Bình Tây Vương hôm nay là thần hộ mệnh mậu dịch trên biển, có hấn, mậu dịch trên biển mới có thể hưng thịnh, mất hấn, ai biết cái mậu dịch trên biển này sẽ biến thành quang cảnh gì?

Bởi vậy, bến tàu Hàng Châu hôm nay rõ ràng yên tĩnh thần kỳ, toàn bộ kiệu phu dỡ hàng hàng hóa nghỉ ngơi một ngày, kho hàng ven đường cũng đều đóng cửa, thuyền ngừng phụ cận nhường ra một đường nước chảy cùng cầu tàu, để thuyền Bình Tây Vương đại giá quang lâm.

877. Chương 789: Âm Sát

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 789: Âm sát

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ở phía trong Hứng Tàu thương hội, cũng không hoa mỹ hơn so với nhà khác, thậm chí còn có vài phần sắc màu nước khác, bên trong có hai Bạch Đình ngồi, dùng tiếng Tàu nói chuyện, ăn trà lời.

Hai người này thỉnh thoảng nhìn quanh trước cửa bên ngoài một tý, dường như đang chờ đợi cái gì đó, không biết qua bao nhiêu thời gian, bên ngoài rốt cục cũng có một chiếc xe ngựa vững vàng ngừng lại.

Hai Bạch Đình người Tàu lập tức đứng dậy, bước nhanh ts nghênh đón, xe ngựa vững vàng đứng ở trước cửa, xóc rền lên, một người Tàu đi xuống.

Da người này, khách quan mà nói, cũng không tính là quá đen, nhưng niên kỷ lại không nhỏ, trên dưới bốn mươi, dưới hàm là chòm râu đặc biệt của người Tàu, một đôi lông mày chỉ liếc qua, đánh giá hai Bạch Đình người Tàu đến đón chào, lập tức đậm mạc mà xuống xe, trực tiếp đi đến trong phòng.

Hắn không chút khách khí mà ngồi xuống trong sảnh, lập tức vất hai chân lên, hai Bạch Đình người Tàu, một người châm trà cho hắn, một người khác đưa đồ ăn, một lát sau, đám Bạch Đình lặng yên lui ra.

Từ phía sau nhà, một người Tàu thân hình mập mạp đi ra, người Tàu ăn mặc áo viên ngoại cổ tròn tốt nhất, trong tay còn rất nho nhã mà nắm một cái quạt trắng, nhưng vừa nhìn thấy khách quý ngồi ở trong sảnh, lập tức thu quạt lại, cung kính mà đi đến trước mặt khách quý, hành lễ, nói: “Thái tiên sinh.”

Khách quý được gọi là Thái tiên sinh nhả hai hàng lông mày lại, lạnh lùng mà nhìn người Tàu, chán ghét nói: “Nói bao nhiêu lần, đến nơi này, không cần phải gọi Thái tiên sinh, hiện tại ta họ Ấm, gọi Ấm Nguyên, nhớ kỹ, nếu lại dằn dặt, u mê, liền tự mình chạy trở về Chiêm Thành đi.”

Người Tàu kia sợ tới mức sắc mặt hơi trắng bệch, lập tức nói: “Vâng, xin nhớ kỹ, Ấm tiên sinh từ Chiêm Thành xa ngàn dặm đến, có mang chiếu lệnh Đại Đồng gia đến hay không?”

Ấm tiên sinh chậm rãi mà uống một ngụm trà, không đếm xỉa tới, nói: “Cái trà này không dễ uống, có lẽ là Vũ Di trà sắc hương đều đủ, như thế này, gọi người đi mua một cân Vũ Di trà tốt nhất đến đây.” Hắn buông chung trà, tiếp tục nói: “Tin tức đã được xác định chưa? Bình Tây Vương muốn tới Tuyên Châu?”

Người Tàu mập mạp nói: “Xác định, người đã đến Tô Hàng, tùy lúc sẽ ra biển.”

Ấm tiên sinh đóng mắt lại, so với lúc trước, sắc da hắn đen hơn không ít, râu mép lại đổi thành kiểu dáng người Tàu, nếu không phải chăm chú nhìn kỹ, chỉ sợ ai cũng sẽ không nhớ ra, người kia từng là sủng thần mây mưa thất thường tại Đại Tổng, về sau thành khâm phạm Đại Tổng, hôm nay lại thành ông chủ sau lưng Hứng Tàu thương hội.

Thái Du trốn ra hải ngoại, rút kinh nghiệm xương máu, mang theo mấy trăm sương quân, tiền tài trong nhà, vốn là giấu kín tại khu vực thuộc Tổng đốc đại Tàu, lấy buôn bán làm danh nghĩa, tại bắt đầu sinh ý ở đại Tàu Quốc.

Thái Du luôn luôn là người mạnh vì gạo, bạo vì tiền, trải qua một chút trắc trở, về sau, sinh ý càng làm càng lớn, lại nhìn đúng thời cơ, bắt được tâm lý Quốc vương đại Tàu, nhất cử có liên lạc cùng vương thất đại Tàu Quốc.

Quốc vương đại Tàu là người có chí lớn, cắt nhường khu vực thuộc Tổng đốc, vốn là vạn bất đắc dĩ, đợi chứng kiến đại Tàu Quốc càng ngày càng nghèo, rất nhiều tài phú mưu dịch trên biển chảy vào Tuyên Châu, trong lòng đã sớm sinh ra bất mãn.

Chẳng qua là, khi đó cả Nam Dương đều ở dưới sự khống chế của thủy sư Đại Tổng, hơn nữa, không người nào hưởng ứng, đại Tàu Quốc vương cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng có người rõ Đại Tổng như lòng bàn tay, hơn nữa còn đầy trí tuệ giúp đỡ, tất cả đã không giống với lúc trước.

Cái Hứng Tàu thương hội này chính là một lớp vỏ ngụy trang, cũng là chôn sâu một cái đinh vào Tuyên Châu.

Nghe được Bình Tây Vương muốn tới Tuyên Châu, cả người Thái Du không khỏi hưng phấn mà chà xát bàn tay, nhưng lập tức tỉnh táo lại, thần nhiên nói: “Quốc vương điện hạ cũng muốn nhập Tuyên Châu, trừ việc đó ra, đại Thực cũng đã chuẩn bị kỹ càng, nắm bắt Tuyên Châu, có thể làm thịt Bình Tây Vương kia, họ Thẩm vừa chết, Đại Tổng như rắn mất đầu, cái hải chính này tất nhiên không thể duy trì, đến lúc đó, Tuyên Châu chính là cái tử cang, thối cang, chỉ là...”

Thái Du nhàn nhạt cười cười, nói: “Người đi phân phó Thiên Nhất Dạy bên kia, bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, mặt khác, thả thanh âm ra, nói Thiên Nhất Dạy muốn ám sát phiên thần vương công các quốc gia, ám sát Bình Tây Vương, khiến thanh thế lớn hơn một chút.”

Người Tàu mập mạp chần chờ một chút, không hiểu ra sao mà nói: “Tiên sinh, nếu Thiên Nhất Dạy chỉ thay chúng ta tìm hiểu tin tức một tý, có lẽ còn có thể dùng, để cho bọn họ ám sát vương công các quốc gia, chỉ sợ...”

Thái Du dùng khẩu khí không cho người khác nghi vấn, nói: “Bảo người đi thì cứ đi, nhân thủ của bọn hắn không đủ, cho mượn tiền, để cho bọn họ chiêu mộ nhiều nhân thủ một ít, cái Tuyên Châu này tam giáo cửu lưu, người nào không có? Chỉ cần tiền, chẳng lẽ còn không mua được mạng?”

Người Tàu vẫn cảm thấy không ổn, nói: “Nếu ra bên ngoài chiêu mộ nhân thủ, chỉ sợ cuối cùng là ngư long hỗn tạp, có người tiết lộ tin tức, tới lúc đó, dư đảng tiên sinh bồi dưỡng, chẳng phải là có nguy hiểm bị một mẻ hốt gọn? Theo ta thấy, làm chuyện này, cứ để chúng ta ra tay thì tốt hơn.”

Thái Du nhả lông mày lại, nói: “Ấm Chính, người nhận lệnh quốc vương tới Tuyên Châu, phải chăng quốc vương đã nói qua, tại đây có chuyện gì, đều để ta xử trí?”

Người Tàu gọi Ấm Chính không dám cãi, nói: “Vâng, tiên sinh đã nói như vậy, ta sẽ bắt tay vào làm.”

Thái Du gọi hắn lại, nói: “Quay về đây, còn có một việc phân phó, ta đã định ra danh sách ám sát, người cầm đi xem.”

Hắn rút một tờ giấy từ trong tay áo ra, Ấm Chính kia bước nhanh tiến lên, dùng hai tay tiếp nhận, liếc nhìn danh sách, trong mắt lờ ra sắc hoảng sợ, không khỏi nói: “Tiên sinh, quốc vương điện hạ biết danh sách ám sát không?”

Thái Du chậm rãi đứng lên, nói: “Đến lúc đó người sẽ biết là như thế nào, đi đi.”

Ấm Chính cầm danh sách đi ra ngoài, Thái Du chậm rì rì mà uống một ngụm trà, tự tin đối với toàn bộ kế hoạch của chính mình, hắn không khỏi mất cười rộ lên, nhưng lập tức, sắc mặt Thái Du lại nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, làm ra một bộ thái độ cẩn thận.

Sở dĩ hắn bại bởi Thẩm Ngạo, là vì vô cùng tự tin, vô cùng kiêu ngạo, mới khiến cho cẩn thận mấy cũng có sơ sót, mà hiện tại, hắn tuyệt đối không thể tái phạm sai lầm đó.

“Ồ đâu còn có sai sót đây....” Thái Du buông trà chén nhỏ, lưỡi biếng mà tựa ở trên mặt ghế, lẩm bẩm nói.

.....

Trung tuần tháng tư, toàn thành Tô Hàng vui vẻ, oanh ca yến hát, nước chảy róc rách, ven hồ khói bay, đám người nối gót nhau, phần lớn đều mang theo vẻ tiêu sái, hoặc giơ quạt, hoặc vuốt ống tay áo, uống trà kết bạn tại ven hồ.

Nơi này và Tuyền Châu bất đồng, cao thấp Tuyền Châu đều có một loại không khí bận rộn, chính là người hành tẩu trên phố, cũng nhanh hơn so với người bình thường một bước, mà ở chỗ này, lại là có thêm vẻ lịch sự tao nhã nói không nên lời.

Bến tàu Hàng Châu bên kia, vẫn còn đang rất bận rộn, bến tàu Tô Hàng dựa vào Hàng Châu hải chính nha môn, hôm nay, bất kể là Tô Hàng hay là Tuyền Châu, tuy nói hải chính nha môn chỉ thay quyền hải chính, nhưng quyền lực sớm đã áp đảo Tri Phủ.

Hơn nữa, nó lại chỉ thuộc về Bình Tây Vương, càng không người nào dám động đến, cao thấp cái Tô Hàng này, chẳng những xuống biển trông coi thủy sư, thương thuyền, chính là một ít chính vụ trên bờ, cũng bị hải chính nha môn khống chế.

Thời điểm sáng sớm, đại thương nhân Tô Hàng bên này đã đợi lâu, nghe nói Bình Tây Vương hôm nay sẽ ngồi tào thuyền đến Hàng Châu, quan viên địa phương, tất cả thương hội đã ở đây, Bình Tây Vương hôm nay là thần hộ mệnh mật dịch trên biển, có hắn, mật dịch trên biển mới có thể hưng thịnh, mất hắn, ai biết cái mật dịch trên biển này sẽ biến thành quang cảnh gì?

Bởi vậy, bến tàu Hàng Châu hôm nay rõ ràng yên tĩnh thần kỳ, toàn bộ kiệu phu dỡ hàng hàng hóa nghỉ ngơi một ngày, kho hàng ven đường cũng đều đóng cửa, thuyền ngừng phụ cận nhường ra một đường nước chảy cùng cầu tàu, để thuyền Bình Tây Vương đại giá quang lâm.

878. Chương 790: Giải Quyết Khốn Cảnh(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 790: Giải quyết khốn cảnh(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tằng Túc An ăn mặc quan phục Ngũ phẩm Chu sắc, bên lưng mang theo cái vòng ngọc, cũng có túi cá kim sắc che đầu gối, nhìn về phía trên, cả người đã thành thực hơn không ít, đôi môi hơi khẽ mím lại, đứng lặng tại nơi cầu tàu, nhìn ra đường sông xa xa.

Phía sau Tăng Túc An, không thiếu các lộ quan viên, ngoại trừ Tri Phủ cùng tri huyện các nơi, rõ ràng ngay cả quan Lộ tư nha môn cũng tới, chỉ là, bọn hắn không tiện dừng lại tại cầu tàu, mà đứng chờ ở hậu phương.

An bài như vậy, kỳ thật cũng là dụng tâm cực khổ, Giang Nam lộ quyền cao chức trọng, đều là quan to ba bốn phẩm.

Nhưng nói đi thì nói lại, vốn là, cách cục quan trường cái Đại Tổng này sớm đã được cố định, hôm nay lại bị hải chính nha môn đánh vỡ, bọn hắn có thể quản, hải chính nha môn có thể hỏi đến, hải chính nha môn có thể quản, bọn hắn chưa hẳn có thể quản được, một người hải chính Đô Đốc Ngũ phẩm, thấy Dẫn hình sử, Trấn an sử, ai nịnh bợ ai, còn là sự tình chưa biết được.

Cho nên, cái Giang Nam lộ cùng Phúc Kiến lộ này, hôm nay không phải là ba sử nắm giữ, nói càng xác thực hơn, nên là ba sử một đốc cân sức ngang tài.

Hiện tại, Tăng Túc An là Tổng đốc, nghênh đón tại cầu tàu, nếu ba sử bên này cùng đi, tôn ti tạm thời không nói, nhưng vị trí đứng như thế nào, cũng là một việc khó khăn.

Vì để bớt đi những phiền toái này, mọi người dứt khoát để cho Tăng Túc An đi trước, những người còn lại, sẽ ở phía sau, tận lực bồi tiếp khi Bình Tây Vương đi vào.

Bình Tây Vương đến đây, cũng không phải là người nào cũng muốn đi gặp, từ trên bản tâm, nếu không phải bởi vì gần đây Bình Tây Vương và Dương Thực liên thủ, làm ra cái gì loại bỏ quan lại thừa, hiện tại, loại bỏ quan lại thừa không chừng đã đến Hàng Châu, có lẽ là không liên hệ cùng quan viên địa phương, mà là trực tiếp thể nghiệm và quan sát dân tình.

Đám ba sử sợ gặp chuyện không may, nói không chừng thực sự sẽ có cái gì liên quan cùng Bình Tây Vương này, vì vậy mà đều phải gấp gấp đến đón.

Đường sông yên tĩnh hồi lâu, rốt cục, một con thuyền thật lớn chậm rì rì xuôi dòng mà đến, buồm rơi xuống, neo thả xuống, vừng vàng mà ngừng trên cầu tàu, thủy thủ trên thuyền đặt cái ván lên bờ, quan viên, thương nhân thân sĩ nghênh đón nơi bến tàu bộc phát ra một hồi thở nhẹ.

Tiếp theo, là mấy giáo úy xuống trước, về sau, là Thảm Ngạo dật Triệu Tím Hành rời thuyền, phía sau là nhiều đội giáo úy, dường như không nhìn thấy điểm cuối cùng.

Triệu Tím Hành xuống thuyền, chân còn có một chút bủn rủn, cũng may có Thảm Ngạo đỡ, cuối cùng cũng đứng vững vàng, Triệu Tím Hành nhẹ nhàng thở dài một hơi, nói: “Về sau không bao giờ ngồi thuyền nữa, chúng ta cưỡi ngựa nhé?”

Thảm Ngạo một bên dìu nàng đi về hướng cầu tàu, một bên cười nói: “Ngồi ngựa càng khó đi, nếu người cưỡi một ngày một đêm, người sẽ lại hô muốn ngồi thuyền thôi.”

Triệu Tím Hành nổi giận nói: “Ta không hô.”

Thảm Ngạo nhếch miệng, nhìn ra bến tàu xa xa, nơi đó đã đông nghịt người, nói: “Mà thôi, không nói cái này nữa, cuối cùng chúng ta cũng phải gặp người rồi, không nên phát tính tình xấu ra, cũng nên để cho ngoại nhân biết rõ vợ chồng chúng ta tương kính như tân, điều hòa như phấn và vôi.”

Triệu Tím Hành đỏ mặt, nói: “Bằng không thì người đi gặp bọn hắn đi, ta ở phía sau đợi.”

Thảm Ngạo nói: “Như vậy sao được? Đã nói Bình Tây Vương mang theo Tân vương phi đi dạo Tuyên Châu, sao có thể nhìn thấy Bình Tây Vương, không thấy Tân vương phi? Người không biết còn tưởng rằng Tân vương phi thẹn thùng, không có mặt mũi gặp người nữa!”

Triệu Tím Hành nói: “Ta vốn rất thẹn thùng.”

Thẩm Ngạo hùng hồn nói: “Chính là vì then thùng, mới chịu để cho người ta biết rõ người cũng không then thùng, nếu không, chẳng phải là thoáng cái đã bị người ta khám phá? Ồ, Tím Hành rõ ràng biết cái gì gọi là then thùng sao?”

Triệu Tím Hành lộ ra bộ dạng nữ nhi gia thùỵ mị, thấp giọng nói: “Không cho phép nói bậy.”

Thẩm Ngạo ngậm miệng lại, trong lúc nói chuyện, liền đến bến tàu bên này, Tăng Túc An đoạt bước đi tới, hướng Thẩm Ngạo hành lễ thật sâu, sau đó mới nói: “Hạ quan đội điện hạ đã lâu.” Dứt lời, nhàn nhạt liếc nhìn Triệu Tím Hành, nói: “Bái kiến Bình Tây Vương phi.”

Thẩm Ngạo cười ha ha, vỗ vỗ bả vai của hắn, nói: “Không cần khách khí nhiều như vậy làm gì, bốn vương chỉ đi qua nơi đây, rõ ràng cũng biết làm ra trận chiến lớn như vậy, ta sợ tới mức về sau không dám tới nữa đó.”

Đám quan viên và thương nhân đã tiến lên, ào ào hành lễ, nói: “Điện hạ tốt, Vương phi mạnh khỏe.”

Thẩm Ngạo hướng bọn họ phát phát tay, nói mấy câu cùng bọn họ, tiếp theo mới dắt Triệu Tím Hành chui vào xa giá sớm đã được chuẩn bị tốt.

Xe rất vững vàng, Tô Hàng bên này cũng bắt đầu lưu hành đường bùn, vốn là dùng đá vụn làm nền đường, về sau lại dùng bùn nhão cùng loại với xi-măng trải lên, sau đó mới san bằng, con đường trơn nhẵn, xe ngựa đi ở phía trên không thấy xóc nảy.

Bởi vậy mà tốc độ cũng tăng nhiều, hơn nữa, xe ngựa hiện tại cũng có không ít cải tiến, cho nên, ngồi ở bên trong, cả người Triệu Tím Hành đều thư giãn thoải mái, dựa vào đầu vai Thẩm Ngạo, nói: “Một mỏi quá, thật sự muốn từ từ nghỉ ngơi một chút.” Dứt lời, liền ngáp một cái giống như con mèo, cả người liền co quắp vào trong ngực Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo nói: “Làm người phải có chút lương tâm, người ở trên thuyền, đêm ngày nằm ngủ, bây giờ vẫn còn không đủ, lại làm ta phải hầu hạ tiểu tử tông người, hồi lâu chưa có cảm giác ngủ qua yên ổn rồi.”

Triệu Tím Hành nháy mắt mấy cái, cười ngọt ngào, nói: “Ai kêu người làm chồng của ta.”

Thẩm Ngạo thoáng chốc đã im lặng, đợi xe ngựa đến hải chính nha môn, Thẩm Ngạo bảo tiểu tỳ đi theo dẫn Triệu Tím Hành đi nghỉ tạm trước, chính mình thì giọng khách át giọng chủ, dắt khách trong hải chính nha môn.

Khách nhân đến đây thật sự không ít, quan viên bản địa đều tới dự, nói lời cũng không có nội dung gì thực chất, đơn giản là hàn huyên với nhau mà thôi.

Sau đó là mấy đại thương nhân đến chúc mừng, một người trong đó gọi là Tuyệt Vô Thần, người này lạ mặt, nhưng thật sự khiến cho Thẩm Ngạo có vài phần ấn tượng.

Tuyệt Vô Thần làm sinh ý, cũng không phải đội tàu, mà là kinh doanh hai khu phường chế tạo tơ quy mô không nhỏ, nghe nói chiêu mộ nữ công lên tới hơn chín ngàn người, hàng năm thu mua kén tơ tầm phải trên trăm ngàn cân.

Sở dĩ Tuyệt Vô Thần đến đây, cũng thật sự là bất lực, vốn, việc buôn bán của hắn cũng không nhiều, chỉ là, mấy năm trước đây, lụa hút hàng, không chỉ gia cảnh không ít người Tô Hàng cùng Tuyền Châu bên này cải thiện, có nhu cầu đối với lụa, chính là thương đội đi Oa đảo, các quốc gia Nam Dương, cũng dùng lực mạnh thu mua những hàng hóa này.

Tuyệt Vô Thần được món tiền đầu tiên, sinh ý càng làm càng tốt, tự nhiên không ngừng cầm tiền lợi nhuận đi mở rộng quy mô chế tạo tơ lụa, hôm nay quy mô càng lúc càng lớn, sản xuất càng ngày càng nhiều lụa, ai cũng chưa từng nghĩ đến, chính là vì vậy, vấn đề liền xảy ra.

Sở dĩ lụa đắt đỏ, đơn giản là bởi vì rất thưa thớt mà thôi, mà hiện tại, trên thị trường, phường chế tạo tơ lụa như vậy, không có một ngàn cũng có mấy trăm, cạnh tranh càng ngày càng kịch liệt, lúc trước một năm sản lượng lụa là mười vạn, nhưng năm nay sản lượng lụa đã cao tới 300 vạn, sản lượng lớn như thế, kết quả lại phát hiện, thị trường đã bão hòa.

Tuyệt Vô Thần gấp đến độ xoay quanh, vì để mở rộng quy mô phường chế tạo tơ lụa, hắn đã vay mượn ngân hàng tư nhân không ít tiền, trừ việc đó ra, từ lúc thu mua tơ sống đến nay vẫn còn chưa thanh toán hết khoản tiền thiếu nợ, nếu cứ tiếp tục như vậy, một khi hàng hóa đọng lại không bán được, Tuyệt Vô Thần cũng chỉ có cách phá sản.

Kỳ thật, chuyện tựa như Tuyệt Vô Thần rất nhiều, người làm ăn lúc trước, phần lớn đều rất vững vàng, có bao nhiêu tiền thì làm bao nhiêu sinh ý.

Nhưng từ khi đổi mới mậu dịch trên biển, về sau, thủ đoạn vững vàng chỉ ở trong suy nghĩ người lạc hậu, thương nhân hoàn toàn dựa vào mượn tiền, khuếch trương đại quy mô, sinh ý càng lúc càng lớn, bởi vậy, những thương nhân bảo thủ kia cũng gặp khó dần nổi rồi, sinh ý ngân hàng tư nhân nhất thời cực kỳ náo nhiệt.

Hiện tại, cả Tô Hàng cùng Tuyền Châu, cũng chính bởi vì vốn liếng tích lũy cấp tốc, vấn đề trả nợ bắt đầu hiện ra, hôm nay, nếu lại cứ tiếp tục thế này, hàng hóa không tiêu thụ ra được, sản xuất phải bị dừng lại, vô số người sẽ phá sản, phá sản thì cũng thôi, nhưng mấy chục mấy trăm vạn công nhân, người làm sao để xử lý bây giờ?

879. Chương 790: Giải Quyết Khốn Cảnh(2)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 790: Giải quyết khốn cảnh(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tuyệt Vô Thần nói rất nhiều lời, cơ hồ muốn khóc lên, nói: “Tiểu nhân cũng ăn phải dầu mỡ heo hôn mê tâm rồi, hơn một năm qua, vì mở rộng phường chế tạo tơ lụa, nài nỉ mượn tiền hơn bảy mươi nghìn quan, mua thêm không ít máy chế tạo tơ lụa, lại chiêu mộ không ít công nhân, hơn nữa, còn cả tiền thu mua tơ sống, những số tiền này, đã tiêu hết không còn một mống, ai từng nghĩ sẽ đến nông nỗi này.”

Thẩm Ngạo nói: “Theo bốn vương biết, Nam Dương nhân khẩu rất đông, phường chế tạo tơ lụa các người tạo ra lụa, người bình thường căn bản không mua nổi, sao không chịu khó di chuyển, cầm đi Nam Dương buôn bán, cùng lúc cung cấp cấp lụa cho tầng lớp trên của bọn hắn, cùng lúc cũng có thể bán vải vóc cho dân chúng bình dân bọn hắn, tuy nói lợi nhuận ít đi một ít, cũng không đến mức như hôm nay.”

Thẩm Ngạo đem suy nghĩ của mình nói ra, dù sao bọn hắn cũng là công nhân, thiết bị đều có sẵn, để cho một nhóm người đi tiếp thị vải vóc, vẫn có thể thoả giảm bớt áp lực về công việc.

Tuyệt Vô Thần cười khổ, nói: “Nào có như vậy dễ dàng? Tạo ra vải vóc, cũng không phải là không thể được, chỉ là, đại Thực hiện tại chuyên môn chiếm đoạt một khối sinh ý này, vải vóc cùng chăn lông của bọn hắn tại Nam Dương bên kia giá cả rất rẻ, Đại Tổng chúng ta đâu thể tranh được?”

Lại là đại Thực...

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, nói: “Đại Thực ngoại trừ vải vóc cùng chăn lông, còn bán những thứ gì nữa?”

Tuyệt Vô Thần nói: “Bán cũng không phải thiếu, có không ít đồ đặc trưng hợp với Đại Tổng ta, chỉ là, phần lớn kỹ nghệ chế tạo của bọn hắn rất thấp kém, cho nên, giá tiền cũng đều rẻ hơn rất nhiều, hàng hóa Đại Tổng ta tốt hơn bọn hắn nhiều lắm, chỉ là, giá tiền tự nhiên đắt đỏ hơn một ít.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói: “Nói như vậy, đại Thực đoạt không ít sinh ý của Đại Tổng chúng ta?”

Tuyệt Vô Thần nói: “Đúng là như thế.”

Sắc mặt Thẩm Ngạo âm trầm xuống, thì ra tưởng rằng cả Nam Dương đã muốn bảo hòa, thì ra chỉ là hàng hóa giá cao bảo hòa mà thôi, cũng không có thiếu thị trường tầng thấp bị người chiếm đóng, những phiên quốc Nam Dương này, hôm nay lại thành nơi đại Thực tung hoành, để cho người ta chui vào chỗ trống.

Thẩm Ngạo trầm ngâm một lát, đã có quyết định, nói: “Chuyện này, bốn vương tự nhiên sẽ xử trí, người yên tâm, trước mắt, không bằng người để cho tiểu nhị mang theo phương hàng hóa chế tạo tơ lụa, đến vạn quốc triển lãm hội một chuyến, nói không chừng còn có thể tìm một ít người mua tới,

lúc này đây, vương công, thương nhân Nam Dương đều đến rồi, nhân số có mấy vạn người, chỉ cần các người chịu kiệt lực chào hàng một tý, cũng không sợ không có sinh ý để làm!”

Tuyệt Vô Thần nói: “Điện hạ, tiểu nhân cũng đã nghĩ như vậy, một chuyến này, tiểu nhân có ý định tự mình đi, nhìn xem những thương nhân bên ngoài kia có hay không hào hứng đối với lụa của tiểu nhân, chỉ là, cái vạn quốc triển lãm hội này chỉ có thể giải cơn khát nhất thời, cho dù sống qua năm nay, sang năm cũng chưa chắc có thể giảm bớt...”

Trong lòng Thẩm Ngạo biết, hẳn muốn mình quyết định, những thương nhân này, hôm nay gặp phải sự tình gì, người thứ nhất nghĩ đến đúng là hãn Bình Tây Vương, Thẩm Ngạo lúc này lại có chút cảm giác thầy giáo.

Hắn trầm giọng nói: “Người không cần kinh hoảng, nói rõ ràng về chuyện này với đồng nghiệp Tô Hàng, không cần có cái gì buồn phiền, trong năm nay, bốn vương nhất định giải trừ khốn cực trước mắt cho các người.”

Tuyệt Vô Thần nghe xong, tin tưởng không nghi ngờ đối với lời Thẩm Ngạo nói, vui mừng quá đổi, nói: “Như thế, tất cả xin nhờ điện hạ rồi.” Dứt lời, liền cùng mấy thương nhân cáo từ đi ra ngoài.

Thẩm Ngạo vẫn cứ tiếp khách đến đêm khuya, phần lớn trong đó, là đám thương nhân đến kể khổ, đến lúc nửa đêm, Thẩm Ngạo kêu Tăng Túc An đến, tâm sự nặng nề, nói: “Bốn vương còn tưởng rằng Tô Hàng, Tuyên Châu bên này chỉ xuất hiện khó khăn nhỏ, ít nhất năm nay còn không đến mức không qua nổi, ai ngờ đúng là cát bước nguy gian, đã đến nước này, vì kẻ sinh tồn, chỉ có thể giải quyết hết phiền toái trước mắt, Tăng huynh thấy thế nào?”

Tăng Túc An châm chọc một lát, lặng lẽ nhìn sắc mặt Thẩm Ngạo, lập tức nói: “Có hai cách xử lý.”

Trong lòng Thẩm Ngạo muốn cười to, chính mình nghĩ ra một cách xử lý đã cảm thấy đau đầu, hắn lại có hai cách xử lý, liền cười hì hì nói: “Xin rửa tai lắng nghe.”

Tăng Túc An thản nhiên nói: “Thứ nhất, chính là nghiêm lệnh các quốc gia, triệt để đoạn tuyệt thương mại vắng lai cùng đại Thực, bắt luận đội thuyền đại Thực nào đến, không được tới gần khu vực thuộc Tổng đốc các quốc gia thảo đồ hàng hóa.”

Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ, người Anh quốc năm đó cũng đã dùng một chiêu này đối với người nước ngoài, Tăng Túc An làm Tổng đốc vài năm, xác thực đã tiến bộ hơn nhiều.

Tăng Túc An tiếp tục nói: “Thứ hai, người Thiên Trúc nhân khẩu rất nhiều, nếu có thiết lập khu vực thuộc Tổng đốc thể tại đó, vậy thì không thể tốt hơn. Nam Dương thủy sư Đại Tổng ta từng có một chi phân hạm đến chỗ đó, chỗ đó thổ địa rất lớn, trăm họ no đủ, thổ địa lại vô cùng phì nhiêu, một nước, chỉ sợ so với cả Nam Dương, cũng không thua nhiều, chỉ là...”

Tăng Túc An sắp xếp từ ngữ một chút, mới lại tiếp tục nói: “Chỉ là, tuy chỗ đó tiểu quốc mọc lên san sát như rừng, vương công cát cứ một phương, nhưng chiến lực thực sự không thể khinh thường, càng có đại Thực ở bên nhìn thềm thường, Đại Tổng chúng ta muốn khiến cho bọn hãn khuất phục, việc cần phải làm là đuổi đại Thực ra khỏi Nam Dương.”

Một phen ngôn từ của Tăng Túc An nói ra hết, có lẽ không thấy vẻ quen thuộc trên người hắn, nhưng Thẩm Ngạo lúc này đã thay đổi cách nhìn đối với hắn, không khỏi nói:

“Người nói không sai, hai cách xử lý này, một cái phải cấp bách mà thi hành, cái khác có thể từ từ làm. Ví dụ như lệnh các quốc gia Nam Dương đoạn tuyệt mậu dịch cùng đại Thực, chỉ cần một tờ chiếu lệnh là có

thể làm được, về phần Thiên Trúc quốc, trước tiên có thể phái một số người đi đàm phán với bọn hán, sau đó mới làm tiếp quyết định.”

Tăng Túc An gật gù đầu, nói: “Đây chỉ là một ít thiển kiến của ta, điện hạ nghe một chút thì cũng thôi.”

Thẩm Ngạo trịnh trọng khoát khoát tay, nói: “Người nói m không hề sai, không cần khiêm tốn.”

Tăng Túc An trầm ngâm một chút, sau đó mới nói: “Nam Dương thủy sư hôm nay đã có mười vạn thuyền sư, càng có các loại thuyền, số lượng hơn 1500, hàng năm phải nuôi thủy sư khổng lồ như thế, cũng nên dùng dùng một lát.”

Thẩm Ngạo đương nhiên hiểu ý tứ Tăng Túc An, chỉ là, có chút sự tình có thể làm mà không thể nói, khốn cảnh trước mắt, chỉ có dùng thủy sư đi giải quyết, chỉ là, làm như vậy, thật sự đã có hành vi đi ngược với sách lược đối ngoại Đại Tống, hán thần nhiên cười, nói: “Làm tiếp ý định đi.”

Dứt lời, trở lại hậu trạch đi ngủ, Triệu Tím Hành không ngủ được, còn đang chờ hán trở về, hỏi hán: “Sao muộn như vậy mới vừa về? Đợi đến mức chân của ta đều lạnh buốt rồi.”

Thẩm Ngạo thấy nàng cuộn ở phía trong chăn mỏng, liền mỉm cười nói: “Cái đó và chân lạnh buốt có quan hệ gì?”

Triệu Tím Hành từ trong chăn thò nửa cái đầu ra, hùng hồn nói: “Không phải có câu nói về chuyện này sao? Tâm lạnh, chân sẽ lạnh trước, chân nguội, tâm cũng nguội.”

Thẩm Ngạo cởi áo ngoài, chui vào trong chăn, tà ác cười nói: “Vậy thì ta tới làm cho tâm ngươi ấm áp, tâm của ngươi ở nơi nào, ở ngực hay ở chân?”

880. Chương 791: Đuổi đi

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 791: Đuổi đi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tại Tô Hàng, không ở được vài ngày, Thẩm Ngạo tiếp tục lên đường, hai chiếc chiến hạm Đông Dương thủy sư hộ tống thuyền Thẩm Ngạo chỗ ngồi, một đường dọc theo vùng duyên hải Đông Nam, thuận gió mà đi.

Đoạn đường này vô cùng xóc nảy, cũng may trên mặt biển coi như là gió êm sóng lặng, Thẩm Ngạo ngồi quen, cũng chậm rãi thích ứng, Triệu Tím Hành không chịu đựng nổi, bởi vậy cả ngày nghỉ ngơi ở trong khoang thuyền.

Mỗi khi thuyền biển đến bến cảng ven bờ, liền tạm nghỉ một ngày, bởi vậy đi đường cũng không tính quá nhanh, chỉ là, thời điểm ngừng tại bến cảng, đều lệnh Thẩm Ngạo truyền ra ngoài, do khoái thuyền trực tiếp truyền đến phương hướng Tuyền Châu.

Những tin tức này giống như tuyết, truyền tống đến hải chính nha môn Tuyền Châu.

Hải chính đại thần Ngô Văn đã liên tục mấy ngày mấy đêm ngủ không ngon giấc, một bên là vạn quốc triển lãm, vạn quốc triển lãm hôm nay đã được ngự phê, triều đình đã coi là đại sự hạng nhất, huống chi phiên vương nhiều như vậy đến đây?

Tự nhiên không thể tùy tiện vô lễ, vừa phải làm tốt cái thịnh hội này, vừa phải lại để cho các thương nhân chào bán hàng hóa của bọn hán, còn phải cho người Phiên xem như ở nhà, bên nào cũng không thoải mái.

Cũng may, Tuyền Châu Tân Thành bên kia dự trữ rất nhiều thổ địa, lễ hội liền được lập tại Tân Thành, đây là một kiến trúc cực lớn, chiếm diện tích mấy trăm mẫu, có vẻ rất khoáng đạt.

Cả kiến trúc hiện lên một vòng tròn, từ bên ngoài đi vào, bên trong lại có thật nhiều vòng tròn, giống như mê cung, hai bên đều là từng dãy hành lang và cửa hàng, đi vào dạo một vòng, ít nhất phải tốn hao thời gian hơn nửa canh giờ, trên mặt đất đều là bùn đường đúng một, ngay cả bậc thang cũng dùng bùn nhào san bằng rồi, bên trong còn chia trên dưới ba tầng, hơn ba nghìn cái cửa hàng.

Cứ như vậy, kiến trúc triển lãm hội trọn vẹn hao tốn hơn sáu mươi vạn quan, hơn nữa, các loại trang trí, còn có phát triển kiến trúc bên ngoài, cộng lại ít nhất cũng phải một trăm vạn quan, một trăm vạn quan, nói nhiều thì không, nói ít cũng không ít.

Ấn lấy ý tứ Bình Tây Vương, đợi sau khi cái phát triển hội này chấm dứt, lại đem cửa hiệu nơi đây bán cho thương nhân Tuyền Châu, thu hồi vốn khẳng định là đủ, nếu vận hành tốt, nói không chừng tương lai nơi đây còn có thể trở thành khu vực buôn bán phần hoa nhất Tuyền Châu, tấc đất tấc vàng.

Ngô Văn phải quan tâm, không chỉ là cái này, còn có các phiên khách, bọn họ thoảng một tý đã tăng lên nhiều, xe ngựa khẳng định không đủ, tuy nói Tuyền Châu bên này đã phát triển không ít xe ngựa, nhưng đều là không xe ngựa quá rộng rãi.

Dù sao đường bùn xuất hiện, về sau, giao thông nhanh và tiện hơn rất nhiều, xe ngựa hao tổn nhỏ, tốc độ cũng nhanh, bởi vậy, cũng có người gia cảnh nửa vơi, không nuôi nổi xe ngựa, lại không chịu dựa vào đi đứng ra ngoài, bốn năm đồng tiền, gọi một chiếc xe ngựa, có thể trực tiếp đưa chính mình đến mục tiêu, sao lại không làm chứ?

Chỉ là, loại đại lý xe này, hôm nay cũng rất là khan hiếm, dù sao Tuyền Châu bên này thiếu ngựa, bởi vậy, cũng thành sự tình khiến cho Ngô Văn đau đầu.

Ngoại trừ cái này, Bình Tây Vương bên kia truyền lệnh đến, Ngô Văn cũng không dám chậm trễ, những lệnh này phần lớn đều là rải rác vài chữ, nội dung bên trong lại đáng để cân nhắc, ví dụ như có một phần thủ lệnh, thiếu chút nữa khiến cho Ngô Văn cả kinh không đứng vững.

Nội dung phía trong thủ lệnh này rất đơn giản, chỉ viết : khu trực thương nhân đại Thực, phạm là hàng hóa đại Thực, đều không được đi vào Tuyền Châu, tất cả phiên quốc Tổng đốc khu trực thuộc cũng như

Thẩm Ngạo không hiểu ra sao mà hỏi thăm: “Cái kia cái kia là cái gì?”

“Cái kia đương nhiên là cái kia...” Tức giận của Triệu Tím Hành rất nhanh tiêu tan xuống dưới, chắc là câu chuyện nằng nghe được trong quán trà không nhiều lắm.

Thẩm Ngạo đột nhiên nói: “Đúng rồi, quốc vương Tàu Quốc gọi Lý Công Kỳ, bốn vương có chút ấn tượng về người này, có phải là chính là người từng xâm chiếm qua Đại Lý kia?”

Triệu Tím Hành đầu đầy sương mù, nói: “Người nói cái này là có ý gì.”

Thẩm Ngạo mừng rỡ nói: “Đúng.” Hắn hưng hăng mà vỗ bàn, đốt ngón tay chỉ vào tình báo trên bàn, thì thầm: “Hứng Tàu thương hội, ông chủ không rõ, có ba tòa ụ tàu, đội thuyền lớn nhỏ bốn mươi ba chiếc, quanh năm mậu dịch cùng người Tàu, càng có một đội tàu, thủy thủ, hộ vệ thuê mượn, đều là người Tàu.”

Tinh thần Thẩm Ngạo phấn chấn, cánh tay niết khuôn mặt Triệu Tím Hành một chút, nói: “Một chuyến này người lại giúp bốn vương giải đáp một vấn đề không biết, người chờ một chút, ngày mai ta sẽ dạo chơi bốn phía cùng người, hôm nay sao...”

Hắn dừng một chút, lớn tiếng nói: “Người đâu, triệu tập giáo úy, hạ lệnh thủy sư ngăn chặn đầu phố Tân Thành, bất luận kẻ nào cũng không được tùy ý xuất nhập, điểm đủ người đi cùng bốn vương.”

Thẩm Ngạo lấy Thượng Phương bảo kiếm giắt trên vách tường thư phòng xuống, đeo ở trên lưng, đội tiến hiền quan, nói: “Ta đi ra ngoài một chuyến, rất mau sẽ trở về.”

Bình Tây Vương ra lệnh một tiếng, ai dám chậm trễ? Trong khoảng khắc, ba nghìn giáo úy dốc toàn bộ lực lượng, chia ra bốn đường, một đội trong đó do Thẩm Ngạo tự mình mang theo, cực kỳ nhanh đi qua hướng Vĩnh Lạc phường.

Hứng Tàu thương hội nằm tại vị trí trung tâm nhất Vĩnh Lạc phường, nhiều đội giáo úy giục ngựa tới, lập tức đưa tới một hồi oanh động tại Vĩnh Lạc phường, tại đây nhiều khách thương lui tới, quan phủ ngẫu nhiên cũng sẽ phái chút ít sai dịch đến duy trì trị an, đại đa số thời điểm, là bỏ mặc kệ đối với nơi này.

Lúc này, đột nhiên xuất hiện nhiều giáo úy đàng đàng sát khí như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, Bạch Đình cùng các khách thương lập tức hiện ra tại mặt đường, nghị luận ào ào.

Mấy Bạch Đình người Tàu Hứng Tàu thương hội kia thấy quan binh đột nhiên đến, cực kỳ nhanh đi vào bên trong cửa hàng báo tin, nhưng đã muộn, chân trước bọn hắn vừa mới đi, chân sau giáo úy liền dừng ở chỗ này, giáo úy cũng không xông vào, mà là từng người án lấy đao xuống ngựa, bao quanh Hứng Tàu thương hội.

Thẩm Ngạo xuống ngựa, cầm chuôi Thượng Phương bảo kiếm, long hành hổ bộ mà dẫn dắt một đội giáo úy đi vào, sắc mặt âm trầm đáng sợ, nhìn chỗ trống trải không người này, quát: “Thất thần làm cái gì! Bất toàn bộ người, một người cũng không cho phép buông tha, còn có, đập phá nơi đây cho bốn vương!”

Đối với loại sự tình này, đám giáo úy vô cùng nhất quen việc dễ làm, không nói hai lời, chia binh làm hai đường, một đội đem nện cái tiền đường này nhào nhoẹt, một đội khác trực tiếp xuyên qua tiền đường bắt người.

Thẩm Ngạo chuyển cái ghế đến, ngồi ở dưới tiền đường, một lát sau, Dương Quá liền vội vã mà dẫn dắt thủy binh đến.

Dương Quá cũng mới nhận được tin tức, nói là Bình Tây Vương mang theo giáo úy đến hải chính nha môn, lại nghiêm lệnh thủy binh ngăn chặn tất cả con phố, trong lòng biết xảy ra đại sự, lập tức đánh ngựa tới.

“Điện hạ...” Dương Quá thở hồng hộc mà đến trước mặt Thẩm Ngạo, bên người còn có một người giáo úy, không đầu không đuôi mà hưng hăng nện khung đèn xuống đất, đèn lưu ly trên kệ rơi xuống đất vỡ vụn, vấy ra khắp nơi, Dương Quá trừng mắt liếc giáo úy kia, nói: “Đi sang một bên.”

Mặt Thẩm Ngạo âm trầm, nói: “Người tới rất vừa vặn, đội tàu phía dưới cái Hứng Tàu thương hội này ra vào hải cảng lúc nào, có ghi chép hay không?”

Dương Quá nói: “Có, bất luận đội thuyền gì ra vào, đều phải báo cáo chuẩn bị tại hải chính nha môn.”

Thẩm Ngạo nói: “Gọi người mang tới.”

Dương Quá phân phó một người đưa lệnh đến chỗ thủy binh, lại đứng bên cạnh Thẩm Ngạo, lúc này, Thẩm Ngạo nói: “Có phải người muốn hỏi, tại sao bốn vương phải đập phá nơi đây hay không?”

Dương Quá gật đầu.

Thẩm Ngạo chậm rì rì nói: “Kỳ thật rất đơn giản, bốn vương một mực nghĩ về sự tình Thiên Nhất Dạy, vì cái gì mà Thiên Nhất Dạy lại thả tin tức này ra, nghĩ tới nghĩ lui, ngoại trừ việc muốn hấp dẫn chú ý của cấm vệ trong thành, thậm chí là bắt thủy sư bên ngoài vào thành, thì không còn gì nữa.

Đã như vậy, tại sau lưng Thiên Nhất Dạy, nhất định có người sai khiến, thám tử của bốn vương cũng nhận được tin tức, nói là Thiên Nhất Dạy tài lực hùng hậu, rõ ràng âm thầm chiêu mộ nhân thủ, theo lý thuyết, sào huyệt Thiên Nhất Dạy tại kinh đô và vùng lân cận phía bắc, cái Tuyền Châu này nào có cái gì Thiên Nhất Dạy? Những người này đã có tiền, vậy thì người sau lưng bọn họ, có lẽ chính là thương hội.”

Dương Quá nghe được, như lọt vào trong sương mù, cảm thấy Thẩm Ngạo đây vẻ suy đoán, thiếu chứng cứ xác thực, chẳng lẽ liên vì vậy, mà đập phá cửa hàng nhà người ta?

Thẩm Ngạo nói: “Kỳ thật, ngay từ đầu bốn vương cũng rất khó hiểu, là người nào muốn khiến cho Tuyền Châu loạn, Thiên Nhất Dạy gây ra động tĩnh lớn như vậy để yểm hộ, vậy thì chuyện người sau lưng cần làm, nhất định kinh thiên động địa, nếu không, căn bản không tất yếu phải cầm Thiên Nhất Dạy làm nguy trang.

Cái Tuyền Châu này nhiều như vậy thương hội, có lực làm loại sự tình này cũng không nhiều, tính toán đầu ra đây, cũng sẽ không vượt qua mười nhà.”

Dương Quá nói: “Nhưng vì cái gì là Hứng Tàu thương hội?”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, vỗ vỗ chuôi ghế dựa, nói: “Đơn giản, bởi vì tổ chức Hứng Tàu thương hội vô cùng nghiêm mật, tuyển dụng người, chính là người Tàu, ít nhất có thể bảo toàn không người nào dám nói loạn huyên thuyên.

Nếu như đổi lại là những thương hội khác, bí mật khó giữ, nếu nhiều người biết, khó tránh khỏi sẽ đi rò tin tức, đây là thứ nhất. Thứ hai chính là, Quốc vương đại Lý Công Kỳ, thời điểm bốn vương ở Hồng Lư Tự liền nghe nói qua người này, hẳn coi như là vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất, khai quốc quân vương, chinh phạt bốn phía, không những xâm chiếm không ít quốc thổ của Đại Lý cùng Thực Tịch, chính là Đại Tống ta, nghe nói đã gấp ghé từ lâu.

Bốn vương yêu cầu các quốc gia Nam Dương cắt nhường thổ địa, thành lập Tổng đốc khu trực thuộc, cũng dùng thủy sư Nam Dương cam đoan vương thất các quốc gia ổn định, phần lớn vương thất các quốc gia Nam Dương đều là cam tâm tình nguyện, nhưng Lý Công Kỳ này...”

Ngữ khí Thẩm Ngạo trở nên lạnh lùng, tiếp tục nói: “Người này có dã tâm bừng bừng, chẳng lẽ cam tâm chấp tay nhường quốc thổ của mình, cam tâm cúi đầu nghe theo bốn vương? Người như vậy, trong lòng chỉ muốn thành lập kế hoạch thống trị, nếu không phải bởi vì thủy sư Nam Dương ta thế lớn, Lý Công Kỳ hẳn tuyệt đối không khuất phục, sở dĩ nhất thời nhường nhịn, chỉ là đang tìm kiếm cơ hội phù hợp mà thôi.”

Thẩm Ngạo dùng đến giọng điệu chân thật đáng tin nói: “Cho nên, sau lưng Hứng Tàu thương hội chính là Lý Công Kỳ, người xem việc buôn bán của bọn hắn, phần lớn là mậu dịch cùng Tàu Quốc, đội thuyền sản xuất ở phía trong ụ tàu, cũng đều là để cho đội tàu thương hội đặt hàng, quy mô thuyền không nhỏ, thủy thủ, hộ vệ đều là người Tàu, hiện tại đã hiểu chưa? Lý Công Kỳ đây là mượn cơ hội đào tạo thủy sư Tàu Quốc bọn hắn.”

Dương Quá không khỏi nói: “Nhưng Lý Công Kỳ quấy rối tại Tuyền Châu là vì cái gì?”

Thẩm Ngạo nói: “Cái này rất đơn giản, hạch tâm hải chính Đại Tống chính là Tuyền Châu, nếu Tuyền Châu hưng thịnh, như vậy, hải chính tất nhiên có thể duy trì, nhưng một khi Tuyền Châu hỗn loạn? Dùng lệ Đại Tống, đến lúc đó, trong triều đình tất nhiên là tường nghiêng mọi người đẩy, một khi Đại Tống buông tha sách lược hải chính, trên hải dương Nam Dương sẽ xuất hiện trạng thái quyền lợi chân không, đến lúc đó, đại Tàu Quốc chuyển biến thành đầu tàu, cũng cũng không phải sự tình hoàn toàn không có khả năng.”

Dương Quá càng nghe càng cảm thấy không thể tưởng tượng. Thảm Ngao nhún nhún vai, nói: “Kỳ thật, những việc này cũng là bốn vương suy đoán, hiện tại chính là tới lấy vật chứng, làm như thế này, có thể tra ra tất cả manh mối.”

884. Chương 794: Bình Định(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 794: Bình định(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Chỉ một lúc sau, giáo úy bên kia áp giải một chuỗi người từ hậu đường đến, Thảm Ngao từ trên mặt ghế đứng lên, quét mắt liếc nhìn những người Tàu này, chậm rãi nói: “Bốn vương biết rõ các người hiểu tiếng Hán, nói đi, ai là đầu lĩnh?”

Mười người Tàu thất hồn lạc phách quỳ trên mặt đất, không ai lên tiếng.

Thảm Ngao thản nhiên nói: “Không nói? Bốn vương đã tìm tới tận cửa, các người còn muốn lừa dối sao?”

Mọi người vẫn ngậm miệng không nói.

Đang nói, một người giáo úy từ phía sau đi ra, cầm một tờ giấy ra, nói: “Điện hạ, tìm được cái này.”

Thảm Ngao mở tờ giấy ra, thấy nét mực còn chưa khô, trên đó viết bốn chữ: “Thanh tịnh Trí Viễn”.

Thảm Ngao nguyên chỉ tùy tiện nhìn qua, nhưng ánh mắt rơi vào trên chữ viết này, liền không bỏ xuống được.

Chữ viết được bút đưa lên xuống rất tinh tế, từ bố cục và miêu tả để xem xét, người ghi cái chữ viết này có một loại dùng bút tiêu sái tự nhiên, mà không phóng túng, phong cách rất cao nhã.

Phương diện liên kết giữa các chữ rất chuẩn, từng chữ từng chữ bút vung xuống nặng nhẹ bất đồng, xuất xứ từ tự nhiên, đặt bút viết liền mạch, sáng tạo ra một loại phong thái đặc biệt, tạo ra tự thể đa dạng thống nhất, đột nhiên xem xét, ý vị rất là động lòng người.

“Chữ Thái thể!” Trong đôi mắt Thảm Ngao hiện lên một tia khả nghi.

Chữ Thái thể, cũng là dùng bút khoẻ mạnh, cái này cũng có thể trùng hợp, vấn đề là, đại đa số người chỉ dùng vẽ làm chủ, cũng không có được thần vận của Thái Kinh, hết lần này tới lần khác, cái tờ giấy này, đã có bộ dạng thù mị của Thái Kinh, lại có khí thể Âu Dương Tu.

Âu Dương Tu cũng là danh gia nổi danh nhất Đại Tống, bút lực dùng hiểm để nổi danh, mà Thái Kinh từng đi theo con đường Âu Dương Tu, sau khi thông hiểu đạo lý, mới có thể sáng tạo ra một thứ mới, tạo ra phong cách Thái thể.

Thảm Ngao lập tức liền có thể kết luận, người viết hàng chữ này, bút lực ít nhất chìm đắm đã ngoài ba mươi năm, đã có thể được đến ý vị Thái Kinh, lại có thể tìm được sự hiểm trở của Âu Dương Tu, trừ phi người này được hai người kia chỉ điểm, nếu không, tuyệt đối không thể có thành tựu này.

Người này, rõ ràng lẫn trốn ở phía trong thương hội người Tàu, tuyệt đối không phải người đại Tàu, Tuyền Châu cũng không có nhân vật như vậy, trừ phi...

Đôi mắt Thảm Ngao sáng ngời, tất cả nghi hoặc đều giải thích thông rồi, thở ra một hơi, nói: “Thì ra là hán?”

Thẩm Ngạo buông tờ giấy kia ra, ánh mắt lập tức như đao, quét nhìn những người Tàu này, nói: “Thái Du ở nơi nào?”

Càng không người nào dám lên tiếng, nhưng Thẩm Ngạo một câu nói ra danh tự Thái Du, trong đôi mắt mấy người Tàu quỳ dưới đất hiện lên một tia hoảng sợ kinh ngạc.

Thẩm Ngạo cười lạnh, nói: “Người đâu, ngày đêm tra tấn, dùng được cái gì cứ dùng, nhất định phải cạy miệng của bọn hần mở ra!”

Trong lòng Thẩm Ngạo bịt kín tầng một bóng mờ, vốn là Thiên Nhất Dạ, tiếp theo là Lý Công Kỳ, cuối cùng mới là Thái Thao, mà hiện tại, Thái Thao đã đi nơi nào?

Sự tình đi đến trên đầu Thái Thao, Thẩm Ngạo lúc này lại cảm thấy hơi sợ hãi, khá tốt, chính mình quyết định thật nhanh, nếu không, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Chỉ là... đối phương đã dám trêu đến trên đầu Thẩm Ngạo hần, Thẩm Ngạo cũng tuyệt đối không bỏ qua.

Tiếp theo, có mấy giáo úy không kịp thở chạy tới bấm báo, ụ tàu bên kia đã khống chế được rồi, bắt được mười mấy người Tàu, thủy sư bên kia cũng điều đội tàu đến, người xuất nhập hải cảng phải báo cáo, tất cả đều có trong công văn.

Thẩm Ngạo nhìn nhìn vào công văn, đội tàu Hứng Tàu thương hội kia từ nửa tháng trước đã ra khỏi hải cảng, kỳ quái là không chở khách hay bắt luận hàng hóa gì, nhưng người ta nguyện ý bồi thường tiền, thủy sư bên này cũng không tất yếu phải hỏi.

Thẩm Ngạo chỉ suy nghĩ trong chốc lát, giống như đã bắt được thứ nào đó, nhưng lại nhất thời không thể dùng một sợi dây suy nghĩ, xâu chuỗi tất cả mọi chuyện lại, vậy thì dùng cách đơn giản là không suy nghĩ nữa, nhìn xem có thể từ chút ít dân cư Tàu nơi này hỏi ra một chút gì đó rồi nói sau.

Đang lúc Thẩm Ngạo chuẩn bị dẹp đường hồi phủ, bên ngoài có người nói: “Quốc vương Đại Tàu giá lâm.”

Thẩm Ngạo không kịp suy nghĩ, liền từ cái tiền đường này đi ra ngoài, chứng kiến một người mặc mang phục mới tinh, sắc mặt ngăm đen, dáng người khôi ngô, đang mỉm cười từ trong kiệu chui đi ra, lúc chứng kiến Thẩm Ngạo, một đôi con ngươi như đao ra khỏi vỏ hơi hơi kinh ngạc.

Có lẽ là hần không nghĩ tới Thẩm Ngạo lại trẻ tuổi như vậy, lập tức lại chong chóng chất khởi dáng tươi cười, thanh âm có vài phần uy nghiêm, nói: “Bình Tây Vương điện hạ tốt.”

Thẩm Ngạo cũng chong chóng chất dáng tươi cười, nói: “Tàu Vương điện hạ đến Tuyên Châu lúc nào vậy?”

Sắc mặt Lý Công Kỳ bình thản, nói: “So với điện hạ thì sớm mấy ngày mà thôi, cái Tuyên Châu này là nơi tốt, bốn vương hơi có chút vui đến quên cả trời đất.”

Hần cười mỉm hàn huyên cùng Thẩm Ngạo, một đôi trông mắt lại thỉnh thoảng nhìn về phía Hứng Tàu thương hội này, lập tức nói: “Nghe nói điện hạ bắt được không ít người Tàu, đại Tàu Quốc ta, phần lớn đều là dân chúng lương thiện, ngẫu nhiên sẽ có mấy người làm đạo tặc, phạm vào pháp lệnh Tuyên Châu, cũng là chuyện bất đắc dĩ.”

Đại Tàu cùng Đại Tổng là quốc gia quân thần, đối với loại người này, bốn vương tất nhiên không biết nuông chiều, không bằng điện hạ giao những người này cho bốn vương, để cho bốn vương nghiêm cần khiển trách như thế nào?”

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: “Tàu Vương điện hạ khách khí rồi, những người này sao, cần thẩm vấn trước rồi nói sau, đến lúc đó, tự nhiên cho Tàu Vương điện hạ một cái công đạo.”

Lý Công Kỳ về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, đứng lặng mặt đối mặt cùng Thẩm Ngạo, cười ha ha nói: “Sao có thể để bắt điện hạ tự mình thẩm vấn, cứ để cho hạ quốc mất công một chút là được rồi.”

Một người muốn giữ người lại, một người muốn lấy người, Lý Công Kỳ nghe được Hứng Tàu thương hội xảy ra chuyện, đã sớm lòng nóng như lửa đốt, lập tức mang người đuổi tới, mục đích là phải đưa người trở về, trong lòng của hần suy nghĩ, chính mình dù sao cũng là một phiên vương, Bình Tây Vương dù thế nào cũng phải cho vài phần mặt mũi.

Ai ngờ Thẩm Ngạo lúc này lạnh lùng cười một tiếng, tay không tự giác khoác lên trên chuôi kiếm, nói: “Bất luận kẻ nào xúc phạm luật lệ Đại Tổng ta, đều có quan lại Đại Tổng ta xử trí, người tính toán là vật gì, pháp luật Đại Tổng thứ là phiên thân người nên lên tiếng hỏi đây sao?”

Mặt tươi cười của Lý Công Kỳ lập tức trở nên tái nhợt, bắt đầu không bình tĩnh nổi, hắn tại đại Tầu Quốc là một lời cửu đỉnh, nào có người dám nói chuyện như vậy cùng hắn, hơn nữa, họ Thẩm này thay đổi bất thường, vừa rồi có lẽ là như tấm gió xuân, lúc này một chút cũng không khách khí.

Lý Công Kỳ cười lạnh, nói: “Điện hạ nói lời này là có ý gì? Hắn là tướng đại Tầu Quốc ta dễ khi dễ sao?”

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Lời bốn vương nói, trong lòng người tự rõ ràng, đại Tầu Quốc ở trong mắt bốn vương đến cái rắc cũng không bằng được, cút ngay, không được ngăn cản bốn vương thi hành công vụ.”

Thẩm điên cuồng đã điên cuồng lên, đừng nói là một người đại Tầu Vương, chính là Hoàn Nhan A Cốt Đả đứng ở trước mặt hắn, hắn cũng dám nói loại lời này.

Ngay cả khước mắt cũng không liếc nhìn Tầu Vương, lập tức thản nhiên nói: “Người đâu, ở bên trong thành Tuyên Châu này xuất hiện tặc tử loạn đảng, bắt đầu từ ngày này, phong bế bến cảng Tuyên Châu, bất luận đội thuyền gì ra vào, đều phải kiểm tra cẩn thận, nhất là thương thuyền của người Tàu, chỉ được phép vào, không cho phép ra.”

Lý Công Kỳ bị mất mặt, đành phải xám xịt chui trở lại trong kiệu, đợi cỗ kiệu kia rời đi, Dương Quá đi đến Thẩm Ngạo trước mặt, nói: “Điện hạ, chuyện bây giờ còn chưa tra ra rõ ràng, cần gì phải tranh chấp cùng Tầu Vương?”

885. Chương 794: Bình Định(2)

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 794: Bình định(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo đằng đằng sát khí như thế, cũng là có chút lo lắng, tại đây, phía dưới cách cục hải chính Tuyên Châu, một người Tầu Vương tính toán là vật gì.

Lúc trước bọn họ là phiên thân Đại Tổng, hiện tại cái gọi là phiên quốc này, kỳ thật đều ở dưới cửa hải chính nha môn, chỉ bị hải chính nha môn quản thúc mà thôi, thật sự muốn trở mặt, Thẩm Ngạo hắn vô cùng điên cuồng, không sợ gì hết.

Còn nữa, Tuyên Châu đột nhiên phát sinh loại sự tình này, vốn là còn muốn làm ra một chút sự tình vui mừng, để vạn quốc đến thiên triều hưởng thụ, hiện tại vạn quốc đến rồi, nhưng người ta tới xem náo nhiệt hay là chế giễu, lại còn chưa thể biết được.

Tầu Vương đã không biết xấu hổ, Thẩm Ngạo cũng không có hào hứng cho hắn thể diện.

Thẩm Ngạo lạnh lùng nói: “Đây không phải chuyện của người, Nam Dương thủy sư bên kia chuẩn bị sẵn sàng chưa.”

Dương Quá nói: “Chuẩn bị cái gì?”

Thẩm Ngạo nói: “Bình định!”

... ..

Một đêm đi qua, không biết bao nhiêu người nóng lòng ngủ không yên, sáng sớm, Thẩm Ngạo liền bị người kêu dậy, Thẩm Ngạo mơ màng, đến tiền đường nhấp một ngụm trà, liền có tiến sĩ cầm nhiều phần khẩu cung đi ra, nói: “Hỏi rõ ràng, người Tàu bên kia đã cung khai.”

Thẩm Ngạo lười biếng nói: “Người nói.”

Tiến sĩ nói: “Cái Hứng Tàu thương hội này, quả nhiên là có liên quan đến vương thất Tàu Quốc, không chỉ như vậy, lại có quan hệ với khâm phạm Thái Du, sở dĩ bọn hắn thả tin tức Thiên Nhất Dạy ra, xác thực là muốn làm một đại sự.”

Thẩm Ngạo thần nhiên nói: “Đại sự?”

Tiến sĩ nói: “Tàu Quốc sớm có liên lạc cùng đại Thực, âm thầm xā giao, một mặt mai phục không ít nhân thủ tại Tuyền Châu, một mặt lợi dụng Thiên Nhất Dạy, đem yếu điểm phòng giữ Tuyền Châu đặt ở Tuyền Châu thành, mà sơ sót bên cảng, rồi sau đó, Chiêm Thành bên kia, ngụy trang thành đại thương thuyền Tàu Quốc, chiến thuyền đại Thực cùng chiến thuyền Tàu Quốc, dốc toàn bộ lực lượng, nhất cử phá hủy Tuyền Châu.”

Cái cái gọi là sự tình lớn này, ngay cả Thẩm Ngạo nghe được cũng đổ mồ hôi lạnh, không nói đến người đại Thực tham gia chuyện này, lá gan đại Tàu Quốc không khỏi cũng quá mức một ít, phá hủy Tuyền Châu, chẳng lẽ Đại Tổng sẽ bỏ qua hẳn sao? Đại Thực xa cuối chân trời, vậy thì cũng thôi, Tàu Quốc hẳn vẫn tự tin có thể chống đỡ Đại Tổng trả thù sao.

Tiến sĩ như là sớm biết Thẩm Ngạo sẽ nghĩ như vậy, liền nói: “Kỳ thật, đây là kế sách Thái Du hiến cho Tàu Vương, sau đó chỉ cần đẩy toàn bộ trách nhiệm cho đại Thực, Đại Tổng bên này tin tức bết tắc, cũng chưa chắc có thể phân biệt được thật giả.

Còn nữa, Tuyền Châu cảng bị phá hủy, hải chính tất nhiên hoang phế, tới lúc đó, người Tàu Quốc sẽ thừa cơ chuyển biến địa vị thành Tuyền Châu thứ hai, sáng lập thủy sư, thông thương mậu dịch cùng các quốc gia.

Tàu Vương kia gần đây đã tâm bưng bưng, nghe xong lời Thái Du nói, lập tức cực kỳ vui mừng, sắc phong Thái Du là Tây lộ chiêu thảo sứ, chuyên môn mưu đồ việc này.”

Thẩm Ngạo nói: “Thái Du đâu rồi?”

Tiến sĩ nói: “Ban đầu vẫn còn ở trong thương hội, nhưng không biết như thế nào, khi điện hạ mang theo giáo úy đi qua, người Tàu lộn xộn ở phía sau, hẳn đã không thấy tăm hơi, hiện tại Tuyền Châu đã rất nghiêm cẩn, không biết có thể bắt được hẳn hay không?”

Thẩm Ngạo thần nhiên nói: “Thỏ khôn có ba hang, muốn bắt Thái Du cũng không dễ dàng.”

Hắn ngồi ở trên mặt ghế, gọi người đổi mới trà đến, nhếch chân lên bắt chéo, bắt đầu chậm rãi tiêu hóa lời tiến sĩ nói.

Một người là phiên vương đã tâm bưng bưng, một người đại Thực là cạnh tranh cùng Đại Tổng, còn có một người là kẻ thù của mình, ba người này vện lại với nhau, lại đánh đến chủ ý Tuyền Châu, hiện tại nên lựa chọn cái gì đây.

Dàn xếp ổn thỏa? Đây là xử lý tốt nhất, hiện tại, tin tức đã bị phong tỏa, Tàu Vương kia đụng chạm, tất nhiên sẽ bắt đầu thu liễm, Hứng Tàu thương hội đã bị phá hủy rồi, những thuyền có ý đồ tập kích Tuyền Châu kia cũng chưa chắc dám đến.

Nhưng...

Trong đôi mắt Thẩm Ngạo hiện lên một tia tức giận, bình thường người khác không động đến chính mình, mình cũng phải đi tìm chút phiền toái, hiện tại có người cười lên trên đầu chính mình đi ị, há có thể cứ như vậy mà dàn xếp ổn thỏa.

Hiện tại bắt Tàu Vương?

Thẩm Ngạo lại do dự, hiện tại, nếu bắt Tàu Vương, cũng không hề có lợi, đại Tàu Quốc còn có vương thái tử, bắt một người Lý Công Kỳ, thái tử tại Đại Tàu vào ngôi, đối với Đại Tổng, vẫn là một chuyện rất phiền phức.

Thẩm Ngạo không kìm lòng được mà bùng trà lên trên tay, đột nhiên, như là hạ quyết tâm, hần cười một tiếng lạnh lạnh, nói: “Chuyện cho tới bây giờ, như vậy sự tình liền đơn giản rồi, thừa dịp chừ phiên vương đều ở đây, bốn vương liền chạy tới giết gà dọa khỉ, người đâu!”

Tiến sĩ nói: “Đến ngay đây.”

Thẩm Ngạo giọng điệu trầm trọng nói: “Đi mời hai vị đại nhân Mã Ứng Long, Ngô Văn, còn có cả thủy sư chỉ huy Dương Quá đến đây.”

.....

Trong thính đường có ba người ngồi, Ngô Văn đầu tiên là thoảng ho khan một tý, tiếp theo là vuốt chòm râu dưới hàm nói: “Điện hạ mời chúng ta đến, rốt cuộc có cái gì phân phó?”

Thẩm Ngạo cái gì cũng không nói, mà trực tiếp đưa tờ giấy đến trên bàn trước người Ngô Văn, sau khi Ngô Văn xem xong, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, tiếp theo, lại truyền lại cho Dương Quá, Dương Quá xem qua loa, lại đưa cho Mã Ứng Long.

Thẩm Ngạo đi qua đi lại trong sảnh, lạnh lùng nói: “Chuyện cho tới bây giờ, chừ vị thấy thế nào?”

Ngô Văn Còn chưa nghĩ kỹ, Mã Ứng Long tự nhận thân phận của mình thấp kém, bởi vậy không dám khinh suất lên tiếng.

Dương Quá trầm ngâm một lát, nói: “Điện hạ, đã có nhân chứng, đơn giản là cứ bắt giữ Tàu Vương kia.”

Ngô Văn lắc đầu, nói: “Không thể, bắt Tàu Vương, Đại Tàu tất nhiên sẽ trở mặt cùng Đại Tổng ta, đến lúc đó, có lẽ là Vương Tử đại Tàu vào chỗ, chính là bắt một người Tàu Vương, cũng có làm được cái gì?”

Dương Quá nói: “Cũng không thể chẳng quan tâm, nếu hôm nay không nghiêm trị, khó bảo toàn không có lần nữa.”

Thẩm Ngạo đi vài bước, nói: “Ngô đại nhân nói rất đúng, bắt Tàu Vương không dùng được, Dương chỉ huy nói cũng không sai, nếu hôm nay không thể nghiêm trị, Đại Tổng ta còn có cái uy nghiêm gì tồn tại đây? Đến lúc đó, chuyện này truyền đi, tất cả phiên quốc Nam Dương còn có người nào chịu hướng Đại Tổng ta xưng phiên sao?”

Hần quyết định thật nhanh, nói: “Vì vậy, chỉ có chinh phạt Đại Tàu, nắm bắt Chiêm Thành, phá hủy tông miếu bọn hắn, áp giải tôn thất bọn hắn đến Tuyên Châu trị tội, răn đe.”

Trong mắt Ngô Văn cùng Dương Quá hiện lên một tia hoảng sợ, Ngô Văn nói: “Điện hạ, thịnh hội sắp tới, lúc này vọng động việc binh đao, không nói sẽ khiến các quốc gia nghi kỵ, chính là muốn đánh hạ Chiêm Thành, chỉ sợ cũng không thể khinh địch như vậy, xin điện hạ nghĩ lại.”

Ngô Văn lo lắng thực sự không phải là không có đạo lý, vạn quốc triển lãm hội sắp khai mạc, thậm chí có lời đồn đại, thiên tử muốn đến Tuyên Châu.

Trước mắt, người phiên quốc đều đến, nếu gây chiến, cùng lúc sẽ ảnh hưởng đến cách nhìn của phiên quốc đối với Đại Tổng, một phương diện khác, cũng khó tránh khỏi làm sơ sót triển lãm hội.

Các danh gia theo thú vui mới đến triển lãm hội, sao có thể đột nhiên chinh phạt đại Tàu Quốc?

Nhưng Dương Quá lại vỗ đùi, nói: “Ngô đại nhân lo lắng cũng không phải là không có đạo lý, chỉ là, đại Tàu Quốc đã dám mưu đồ Tuyên Châu ta, chính như điện hạ theo như lời, không khiến trách bọn chúng, Đại Tổng ta làm sao lập uy?”

886. Chương 795: Chuẩn Bị(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 795: Chuẩn bị(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Mã Ứng Long trước kia một mực yên lặng, lặng yên ngồi ở một bên không lên tiếng, bây giờ đột nhiên nói: “Nếu hạ thật sự muốn tới Tuyền Châu, chỉ sợ cái thịnh hội này còn phải kéo dài chút ít thời gian, việc cấp bách không phải cãi lộn,

hạ quan lại cho rằng, hiện tại không ít phiên quốc thấy bạch ngân ào ào chảy vào Đại Tổng ta, đã có không ít người sinh ra câu oán hận rồi, nếu Đại Tổng ta có thể mượn cơ hội này, giết gà dọa khỉ, cũng có thể khiến cho những phiên quốc trong lòng tồn tại may mắn kia cúi đầu nghe theo.

Liên hệ cùng đám phiên quốc, ân đức là phải cho, nhưng không thể chỉ một mặt thi ân, thời điểm nên lập uy vẫn phải lập uy, chỉ là, hạ quan có một câu, cả gan muốn hỏi Dương chỉ huy, thủy sư có thể lập tức xuất động hay không? Một khi viễn chinh, lại muốn bao nhiêu cấp dưỡng?

Nếu quá nhiều, lại chỉ có thể xin triều đình chuyển đến, làm như vậy, có trời mới biết là phải chậm trễ bao nhiêu thời gian, còn có một việc nữa, nếu lập uy, tiến triển phải thần tốc, nếu chiến cuộc bất lợi, hoặc là lâu la không về, cái đó cũng không phải là lập uy, mà là yếu thế hơn người.”

Dương Quá chăm chú đáp: “Cấp dưỡng lại không dám triều đình bổ sung, đội thuyền tập hợp với nhau, cũng là lương thực từ Nam Dương mang đến, đã lương thực đủ, cung tiễn, nổ pháo cùng hỏa dược trên thuyền cũng đều đầy đủ,

các tướng sĩ thao luyện hai năm, mặc dù không có kinh nghiệm lâm chiến, lại cũng đều là hổ lang, y theo suy đoán của ta, chỉ cần tiến triển thuận lợi, từ Tuyền Châu đến Chiêm Thành, cũng không quá nửa tháng, rồi sau đó lại suất quân bắc thượng, nếu thuận lợi mà nói, nhiều nhất là trong vòng mười ngày, có thể vây quanh Bắc Kinh của đại Tầu Quốc...”

Ngô Văn nghiêm túc cắt ngang lời Dương Quá, nói: “Nếu như trong vòng mười ngày không đến được thành Bắc Kinh, vậy thì phải làm sao?”

Dương Quá thở phì phì nói: “Nói là mười ngày thì chính là mười ngày, bốn tướng nguyện viết quân lệnh trạng, tuyệt đối không làm trễ công tác.”

Ngô Văn lãnh đạm nói: “Dương chỉ huy không khỏi quá tự mình thoả thuê mãn nguyện một chút.”

Mắt thấy một văn một võ trong Tuyền Châu thành này muốn cãi vã, Thẩm Ngạo rốt cục cũng lên tiếng, cắt ngang lời bọn hắn: “Thời gian mười ngày đủ rồi, thao luyện thủy sư lâu như vậy, cũng nên lấy ra thử một lần, coi như là bại, cái liên quan này, liền do bốn vương đứng ra chịu trách nhiệm.”

Trong lòng Dương Quá bắt đầu kích động, đứng dậy nói: “Có những lời này của điện hạ, cao thấp thủy sư sẽ vui vẻ vâng mệnh.”

Mã Ứng Long tỉnh táo nói: “Tại sao phải đánh từ Chiêm Thành trước, sau đó mới lên đất liền? Theo hạ quan biết, cái Chiêm Thành này cách Bắc Kinh ba trăm dặm, sao không kiểm bến cảng khác để đánh chiếm?”

Lúc này Thẩm Ngạo cũng có chút hối hận, nếu đặt khu trực thuộc Tổng đốc đại Tầu Quốc lại gần thủ đô đại Tầu Quốc một ít, trận chinh phạt này cũng sẽ thoải mái hơn nhiều lắm.

Chẳng qua là lúc đó, một mực cân nhắc đến nhân tố kinh tế, bởi vậy nên mới thiết lập khu trực thuộc Tổng đốc tại vùng Vân Nam Trung Quốc đời sau.

Thấy Dương Quá muốn lên tiếng, Thẩm Ngạo liền thay hắn đáp trước rồi, lại cười nói: “Chiêm Thành từng là vương đô Chiêm quốc, về sau Lý Công Kỳ suất ba vạn quân đội xuôi nam, chiếm đoạt Chiêm quốc, giết hại người trong nước Chiêm Thành tính bằng đơn vị hàng nghìn, cho nên, công phá tại đây trước, chống cự trong thành tất nhiên sẽ giảm đến thấp nhất, lại dùng Chiêm Thành làm điểm dừng chân, bắc phạt Đại Tâu liền dễ dàng hơn nhiều.”

Mã Ứng Long bình tĩnh đại ngộ, không khỏi cười khỏ, nói: “Hạ quan rõ ràng chưa từng nghĩ đến cái này.”

Thẩm Ngạo thoáng trầm mặc một tý, ánh mắt sâu kín, nói: “Chuyện này cứ định như vậy đi, Ngộ đại nhân, người từng làm việc chung tại Lễ bộ, sự tình thư khiêu chiến này, liền để người đến giúp đỡ, Mã đại nhân cũng phải thoáng vất vả một tý, Tuyền Châu bên này còn cần người cai quản.

Về phần bốn vương, ba ngày sau, liền suất lĩnh thủy sư xuất chinh, một trận chiến lần này, là cuộc chiến Đại Tống ta hướng các quốc gia dương oai, bại, chính là cả bàn đều thua, kế sách hải chính bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, thắng, chính là được cả Nam Dương, tất cả phiên bang thật tình thuận phục.”

Ngô Văn nói: “Đã muốn viễn chinh, cần gì phải hạ chiến ở bề ngoài? Sao không phong tỏa tin tức, bắt ngờ tập kích Chiêm Thành trước rồi nói sau.”

Ngô Văn xác thực là lão quan liêu da dày tâm đen, vừa rồi còn nói một phen hiên ngang lẫm liệt, tận tình khuyên bảo, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, nhưng mắt thấy chiến tranh không thể tránh né, lập tức liền hận không thể trêu đùa âm mưu quỷ kế.

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Ta có mười vạn thủy sư, muốn phá đại Tâu Quốc, chỉ là dùng tảng đá đập vào chồng trứng sắp đổ mà thôi, cần gì phải trêu đùa tâm cơ như vậy? Lần này chính là muốn để cho người trong thiên hạ nhìn xem, chiến lược thủy sư ta mạnh đến như thế nào!”

Thương nghị một phen, về sau, ba người ào ào đứng dậy cáo từ, hôm nay hội đàm một phen, thật sự khiến Thẩm Ngạo lau mắt mà nhìn đối với Mã Ứng Long, Thẩm Ngạo tận lực lưu Mã Ứng Long lại, Mã Ứng Long ngồi bên cạnh, nhìn về phía Thẩm Ngạo, chờ đợi Thẩm Ngạo lên tiếng.

Thẩm Ngạo uống một ngụm trà trước, lại cười nói: “Mã Tri Phủ là cùng xuất thân tiến sĩ?”

Mã Ứng Long nói: “Vâng, Xây Trung Tĩnh Quốc năm thứ bốn mới đỗ chức quan đó.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, cảm thán nói: “Xây Trung Tĩnh Quốc năm thứ bốn, đã nhiều năm như vậy, Mã huynh còn là một Tri Phủ, thật sự là đáng tiếc.”

Nếu nói Mã Ứng Long không có dã tâm chính trị, đó là nói dối, vào sân quan này, luôn luôn là đi ngược dòng nước, ai cũng muốn nhanh hơn người khác một con ngựa.

Thẩm Ngạo nói một câu, vừa đúng nói trúng tâm sự Mã Ứng Long rồi, nhưng Mã Ứng Long lại nghĩ một đằng nói một nẻo: “Hạ quan bản thân không sợ trường, có thể trấn thủ một phương, đã là chuyện may mắn rồi.”

Thẩm Ngạo lắc đầu, dùng giọng điệu giáo huấn, nói: “lời này của ngươi, bốn vương nghe rất chói tai, đàn ông đại trượng phu, đã đi vào con đường làm quan, nên liên tiếp thăng chức, làm người, há có thể tự mãn? Chỉ là, nói trở lại, người coi như là người của bốn vương rồi, ở trong triều đình, có rất nhiều vị trí tốt, nhưng bản vương không tiến cử ngươi, ngươi có biết, vì sao bốn vương còn lưu ngươi ở Tuyền Châu hay không?”

Mã Ứng Long không đoán tâm ý ra của Thẩm Ngạo, trầm ngâm chốc lát mới nói: “Hạ quan không biết.”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Cục diện Tuyền Châu trước mắt là thủ đoạn thúc đẩy của bốn vương, tựa như con của bốn vương vậy, không để cho xuất hiện chút sơ xuất nào, đối lại là người khác tới bổ khuyết ghế trống của Mã Tri Phủ, bốn vương rất lo lắng, cho nên bốn vương mới có tư tâm, để cho Mã Tri Phủ ở lại đây nhậm chức.”

Khẩu khí Thẩm Ngạo, ý tứ tín nhiệm hết sức rõ ràng, bờ mông Mã Ứng Long không tự giác mà chuyển khỏi mặt ghế, nói: “Điện hạ tín nhiệm như thế, hạ quan sao dám có câu gì oán hận? Hạ quan chính là liều tính mạng, cũng sẽ để cho điện hạ thuận tiện làm việc, Mã mỗ còn, Tuyền Châu cũng sẽ còn.”

Có đôi khi, bản thân Thẩm Ngạo cũng cảm thấy, xụ mặt đi chém gió lừa gạt người như vậy rất không đạo đức, nhưng làm thủ trưởng, vì cái gì mà rất hỉ hoan lừa gạt người, khiến người ta ra sức làm việc cho mình, nếu bọn thuộc hạ đều là con lừa thì thật tốt biết bao, xâu một củ cà rốt, treo ở phía trước, để bọn họ chạy theo đớp cũng đủ rồi, cần gì phải làm bộ nói nhiều như vậy, nhìn về phía trên giống như tận tình khuyên bảo con cháu?

Chỉ là, việc nên làm vẫn cần phải làm, Thẩm Ngạo làm loại sự tình này càng khoa trương, hấn đứng lên, bước nhanh đi đến trước mặt Mã Ứng Long, hai tay bóp chặt hai vai Mã Ứng Long, muốn vịn Mã Ứng Long đứng dậy.

Tiếp theo là giữ chặt tay Mã Ứng Long vùn vùn, cuối cùng dùng giọng điệu rất chân tình nói: “Mã Tri Phủ tạm thời vất vả vài năm, đến lúc đó, bổn vương sẽ có an bài khác.”

Mã Ứng Long thiên ân vạn tạ, cảm Thẩm Ngạo có chút nâng lên, thẳng đến khi cảm thấy ánh mắt của mình có cảm tình rất phong phú, sau đó mới nhìn thẳng Mã Ứng Long, nói: “Mọi việc liền phó thác cho Mã đại nhân.”

Tuyền Châu thành đã bắt đầu vận chuyển cao tốc, nhiều đội thủy binh trên mặt đường đột nhiên rút đi giống như thủy triều, trong khoảng khắc đã mai danh ẩn tích.

Sau đó, hơn mười người giáo úy hiện ra tại chỗ ở của đại Tầu Quốc vương, phụng mệnh bảo vệ, đại Tầu Quốc vương Lý Công Kỳ trực tiếp bị giam lỏng.

887. Chương 795: Chuẩn Bị(2)

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 795: Chuẩn bị(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tri Phủ nha môn cũng dán giấy, đưa ra lời công bố, nói là bắt được loạn đảng, muốn công thẩm, từng sự tình này liên tiếp diễn ra, làm cho Tuyền Châu vốn là không an tĩnh bị quấy đến mức bọt nước văng khắp nơi.

Bận rộn nhất, đương nhiên thuộc về Ngô Văn, Ngô Văn tốt xấu cũng là người ở phía trong Lễ bộ đi ra, đối với việc ghi hịch văn thì vô cùng lành nghề, suốt đêm viết một thiên hịch văn diệt Tầu, sau đó là đưa đi cho Thẩm Ngạo xem qua.

Thẩm Ngạo nhìn một chút, viết cải biến vài chữ, cuối cùng là đại công cáo thành, nhưng phiên toái chính thức không phải cái này, mà là một bầy khách đến thăm.

Những khách nhân này có phiên quốc phiên vương, có đặc phái viên, nghe nói đột nhiên niêm phong Hứng Tầu thương hội, kỳ thật, vương thất các quốc gia đều có một chút sinh ý như vậy ở Tuyền Châu, hiện tại sinh ý người Tầu Quốc nói phá hủy liền bị phá hủy, ai biết tiếp theo có thể rơi xuống trên đầu mình hay không?

Hơn nữa, đại Tầu Quốc vương bị người ta giam lỏng, tuy nói cái đại Tầu Quốc vương này tại vùng Nam Dương gần đây coi trời bằng vung, nhiều lần vọng động việc binh đao, nhưng các quốc gia phiên vương khó tránh khỏi việc sinh ra tâm thổ tử hồ bi, Đại Tổng nói giam lỏng liền giam lỏng, về sau ai còn dám đến cái Tuyền Châu này đây?

Trong lòng có sự run sợ, có người muốn đánh tiếng dò xét cụ thể chi tiết, tỉ mỉ, còn có một chút người coi đây là chuyện tốt, một người tiếp một người, tựa như đèn kéo quân, Ngô Văn chỉ có thể nói không thể trả lời, một lần lại một lần, hoặc là nói, sự tình đại Tầu Quốc vương rất nhanh có thể tỏ rõ cho thiên hạ biết.

Lời nói của hắn, tự nhiên không thể để cho người khác hiểu, chỉ là, đám phiên vương cũng không phải không cảm thấy được điểm kỳ lạ, thấy Ngô Văn mang một bộ dạng đau buồn, âm thầm nặng nề, cũng chỉ có cách cáo từ, nhưng bên ngoài, đã có phiên vương lên tiếng bất mãn.

Đại Tổng từng hướng bọn hắn đồng ý, cam để đoan vương thất bọn hắn an toàn, nhưng hiện tại, an toàn có thể cam đoan hay không, có lẽ là chưa hẳn, nhưng bọn hắn đã tùy ý bắt người rồi, cái này làm cho người tin phục như thế nào đây?

Hơn nữa, hướng đi thủy sư bên kia cũng làm cho người ta ngờ vực vô căn cứ, nghe nói hơn ba mươi thủy trại thủy sư ven bờ đang thao luyện càng lúc càng gấp.

Từng chiếc từng chiếc thuyền thủy sư bỏ neo tại bến tàu, có thể thấy rõ ràng, rất nhiều người đang chờ thùng gỗ lên thuyền, bên trong chứa chở lương thảo, nước ngọt, thảo dược, thậm chí là mũi tên, hỏa dược, nhất cử nhất động của Tuyền Châu, đều tỏ rõ phải có đại sự phát sinh.

Đầu đường cuối ngõ, cũng đều nghị luận về rất nhiều cử động bất thường này, thẳng đến khi Tri Phủ nha môn khai mở thẩm vấn người Tầu, sự tình mới có chân tướng rõ ràng.

Đại Tầu Quốc vương có ý đồ tập kích Tuyền Châu, nếu không phải những người Tầu kia chính miệng cung khai, chỉ sợ ai cũng đều cho rằng, loại sự tình này, cùng đầm rồng hang hổ thì không sai biệt lắm.

Chỉ là, hiện tại nghị luận khá nhiều, cũng không phải đại Tầu Quốc vương gan lớn, mà là Đại Tổng có ý định ứng đối như thế nào, hoặc là nói, Bình Tây Vương sẽ làm ra cái dạng lựa chọn gì.

Cả Tuyền Châu đều yên tĩnh chờ đợi, mà ở Biện Kinh, tin tức bệ hạ đi tuần cũng đã được xác định, tuy có người phản đối, lực cản lại không lớn lắm, hiện tại quần thần quan tâm nhất, chính là loại bỏ quan lại thừa, Dương Thực bên kia đã giữ vững yên tĩnh, cũng không ai dám tiếp tục chọc đến rắc rối.

Mà lúc này, tin tức tám trăm dặm cấp báo nhanh chóng đưa vào Môn Hạ, Dương Thực nhận được tấu chương của Thẩm Ngạo, liền ngựa không dừng vó mà đưa vào trong nội cung.

Tên đã trên đây, không phát không được, Tổng thần không phù hợp quy tắc, đao phủ đưa đao, phiên thần không phù hợp quy tắc, có nên theo lệ Tổng thần? Xin bệ hạ quyết định.

Đây là câu nói sau cùng của Thẩm Ngạo, thông tục dễ hiểu, đến tình trạng hôm nay, Thẩm điên cuồng muốn giết người rồi, nếu thần tử Đại Tổng không có lòng thần phục, xét nhà diệt tộc, phiên thần, theo lý thường nên tuân hoàn theo quy củ Tổng thần, không chịu thần phục, ý đồ bất chính, cũng chỉ có cách như thế.

Dùng cái tội danh này đến chinh phạt một phiên quốc, đối với Đại Tổng mà nói, là lần đầu tiên, từ khi lập Tổng đến nay, bởi vì một mực giằng co cùng Tây Hạ, Khiết Đan, cho nên, chính sách gần đây áp dụng đối với phiên quốc là bình định.

Phiên thần không đến triều kiến, hoặc là miệng xuất cuồng ngôn, hoặc là hoành hành không hợp pháp, tại thời điểm Hán triều, đã sớm giết đến mức thây nằm ngàn dặm, nhưng đến Đại Tổng, lại thường thường là mở một con mắt, nhắm một con mắt, tận lực dĩ hòa vi quý.

Thí dụ như trước đây, giữa Tổng Tầu phát sinh chiến tranh Hi Trữ, người Tầu Quốc chia làm hai đường, đường thủy đường bộ, đồng tiến công Đại Tổng.

Tầu quân dần thông báo bốn phía, tố cáo Đại Tổng làm mạ non, dùng phương pháp hỗ trợ dịch bệnh, làm khốn cùng sinh dân, nay xuất binh cứu vớt dân chúng.

Sau đó, Tầu quân phá tan Liêm Khâm hai châu, giết tám hơn ngàn người, cuối cùng lại vây kín Ung châu, tàn sát không ít quân dân, từ đó về sau, Tổng đình tức giận, điều binh phản kích, giằng co cùng người không dưới mấy năm.

Cuối cùng, người Tàu phái ra sứ giả cầu hoà, Tống đình tỏ vẻ đồng ý, từ nay về sau, hai nhà giảng hoà, mà hai châu Khâm Liêm do người Tàu quản lý, nhưng người Tàu phải xưng thần.

Bởi vậy, cái đại Tàu Quốc vương Lý Công Kỳ kia mưu đồ Tuyền Châu, kỳ thật chính là tâm lý chiến tranh Hi Trữ quấy phá, chính là bởi vì định liệu Đại Tống sẽ dàn xếp ổn thỏa, cho nên mới dám mưu đồ tập kích Tuyền Châu, làm cướp một phen, về sau sẽ đưa tấu chương lên cầu hoà.

Lá gan lớn, vốn là được người giết giặc mới tăng lên, Đại Tống không ngừng áp dụng chính sách bình định ôn hòa, mới khiến cho người Tàu Quốc to gan lớn mật, dùng thực lực quốc gia nhỏ như viên đạn, dám đánh chủ ý tới trên người Đại Tống.

Triệu Cát yên lặng nhìn tấu chương, vốn là biết mưu đồ người Tàu rồi, trong lòng cũng tức giận, hận không thể vỗ bàn, nhưng khi nhìn thấy Thẩm Ngạo tấu xin phái thủy sư ra viễn chinh Tàu Quốc, nhất thời lại ngồi yên tại chỗ.

Một là Đại Tống không có cái quy củ này, phương pháp xử lý đối phó phiên vương thường là ôn hòa, lấy đức mà trị, đây là sự tình trước nay chưa từng có ở Đại Tống, phần tấu chương này, là muốn khai mở quốc sách trăm năm của Đại Tống.

Triệu Cát thoáng trầm mặc một tý, Dương Thực ngồi đối diện Triệu Cát nói: “Dương ái khanh nghĩ như thế nào?”

Trong đầu Dương Thực vẫn còn đang suy nghĩ, đối với việc người đại Tàu có ý định động binh đao, kỳ thật, trên bản tâm, hắn cũng không đồng ý.

Dương Thực ở trong mắt người bên ngoài, coi như là tảng đá thối, nhưng nói hắn không có một điểm trí tuệ chính trị, đó chính là những người khác phán đoán nhầm rồi.

Loại bỏ quan lại thừa, ở trong lòng Dương Thực, là sự tình trọng yếu hạng nhất, từ khi hắn tiền nhiệm, liền toàn tâm toàn ý muốn đẩy mạnh, mở rộng cái sự tình này ra, nhưng Dương Thực há có thể không rõ, nếu loại bỏ quan lại thừa không có Bình Tây Vương ủng hộ, là tuyệt đối không thể tiếp tục.

Thành bại là nhất cử túc này, trong lúc mấu chốt, Dương Thực đương nhiên không thể suy nghĩ quá phức tạp.

Hiện tại, Bình Tây Vương muốn chinh phạt Đại Tàu, nếu hắn, cái thủ phụ này không ủng hộ, lại dựa vào cái gì bắt Bình Tây Vương ủng hộ hắn loại bỏ quan lại thừa? Trong lòng Dương Thực đã quyết định chủ ý, chuyện này, hắn nhất định phải nói rõ lập trường của mình.

888. Chương 796: Tấu Chương Tới(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 796: Tấu chương tới(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Bệ hạ, cựu thần thiết nghĩ, sự tình đại Tàu Quốc rất giống với họa Hải Chước, hiện tại Bình Tây Vương thay quyền hải chính, chẳng bằng cứ theo như ý của hắn đi làm?”

Đại Tàu Quốc gần đây sợ uy mà không sợ đức, trong năm Hi Trữ, từng nhiều lần hướng Đại Tống ta khiê --tr ở tro

Nguồn:

q m uW 8 orườ à

mộ tổ tiên các người, quát người thân thiết của các người, đơn giản là cho thế giới này một chút ánh sáng, còn là một thứ quốc thái dân an.”

“ ... ”

Gió biển có một cổ hương vị mặn chát, loại gió này thổi qua, có thể cảm nhận được một vẻ hiên ngang quen thuộc, Thẩm Ngạo hít một hơi thật dài, xoay thân qua, nói: “Xuất phát!”

Hắn mang theo một đám võ quan, từ Kiến Xa lâu đi đến, bên ngoài Kiến Xa lâu, thị vệ đã tụ tập, cờ phấp phới, ngựa hí người động, Thẩm Ngạo vừa xuất hiện, vô số thị vệ đã đi lên, tập kết tại hai cánh trái phải cùng hậu đội xung quanh Thẩm Ngạo.

Giáo úy trước đội mở đường phía trước, tại bến tàu, người ra vào tấp nập, vô số người bắt đầu khởi động, tự giác mà mở một con đường cho Thẩm Ngạo, bên tai, thỉnh thoảng vang lên nguyên một đám thanh âm: “Tiểu nhân bái kiến bệ hạ.”

Thẩm Ngạo nhìn không chớp mắt, cứ dè lên kiếm mà đi, đến một chỗ cầu tàu, được mọi người tiền hô hậu ủng hạ đi qua, chỗ cuối cùng cầu tàu, là một chiến thuyền cực lớn, chiến thuyền dài chừng bốn mươi trượng, là biến chủng của phúc thuyền, cũng là kỳ hạm của Nam Dương thủy sư, từ cầu tàu nhìn về phía cuối cùng của kỳ hạm lằng lằng bỏ neo này, thân thể nó thật sự cao lớn, đủ để khiến cho người ta tự cảm giác mình thật nhỏ bé.

Thẩm Ngạo leo lên chiến thuyền, trên chiến thuyền, không ít thủy binh vẫn còn bận rộn, tất cả làm việc theo chức vụ, chính là Thẩm Ngạo xuất hiện, cũng không làm cho bọn họ xuất hiện hỗn loạn, Thẩm Ngạo một mình mang theo vài tên sĩ quan cấp cao, đi tới bên cạnh mạn thuyền, ánh mắt sâu kín, quan sát biển cả đầy sóng xanh, cùng với hàng dài thuyền chờ lệnh.

Nhìn ra xa, hàng loạt chiến thuyền nhấp nhô, trên cột buồm giắt cờ xí ‘Nam Dương thủy sư’, trên thuyền rậm rạp chằng chịt vô số bóng người đứng đó, vô số người hét lớn khẩu hiệu, kéo neo sắt, kéo cột buồm lên, tâm tình Thẩm Ngạo nhất thời kích động, đột nhiên hướng Dương Quá sau lưng nói: “Ai có được hải dương, người đó có thể có được tất cả!”

891. Chương 798: Chiêm Thành(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 798: Chiêm thành(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ồ ô, tiếng kèn trầm thấp gào thét, hoa tiêu đứng ở trên cầu tàu, cờ xí có tất cả các sắc màu, bắt đầu theo thuyền chỉ huy ra biển.

Kỳ hạm Thẩm Ngạo ngồi thật sự là có diện tích vô cùng khổng lồ, rõ ràng chiếm cứ đường hai nước chảy, tốc độ chuyển động cũng không nhanh, thậm chí có vài phần bộ dạng chậm rãi.

Cái chiếc hạm này cao lớn như lâu đài, phần giữa rất rộng rãi, đầu đuôi ngẩng cao, hai bên còn sắp đặt nhà gỗ nhỏ, toàn bộ thuyền phân thành bốn tầng, tầng dưới trang bị đất đá để khoang thuyền ổn định, tầng 2 để binh sĩ ở, tầng ba là nơi thao tác chủ yếu, tầng trên là nơi tác chiến, ở trên cao nhìn xuống, cung tiền bắn xuống phía dưới, thường thường có thể khắc địch chiếm phần thắng.

Nơi mũi tàu hơi ngẩng cao, lại có trang bị trùng kích kiên cường, thuận gió ép xuống, có thể làm chìm thuyền địch, có thể dùng lực thuyền để thủ thắng.

Nước ăn có thể đạt tới hai trượng, ở thời đại này, tuyệt đối xem như mẫu hạm vô cùng khổng lồ rồi.

Đứng ở trên lầu bốn dưới quan sát, Thẩm Ngạo lập tức phát hiện hoàn cảnh xấu của kỳ hạm này, tuy thuyền này chở được trọng lượng thật lớn, hải chiến to lớn có được ưu thế thật lớn, nhưng trên tốc độ lại ở vào hoàn cảnh xấu.

Bởi vậy, thuyền thủy sư được thánh chỉ ra lệnh là làm hơn sáu mươi chiếc, nhưng đại đa số có lẽ là dùng đội thuyền nhỏ một chút làm chủ.

Ngoại trừ loại thuyền này, tốc độ tối ưu, tự nhiên là pháo hạm từ một chỗ vịnh khác, nhanh chóng chạy ra rồi, tuy pháo hạm chỉ dài 30 trượng, thân thuyền nhỏ hẹp, nhưng lực sát thương lại thật lớn, hai bên đều trang bị lá chắn phòng hộ.

Thân tàu chia làm ba tầng, tầng dưới chót dùng đất đá ổn định khoang thuyền, tất cả tầng 2 được thiết lập hơn ba mươi họng pháo, tuy đều là tiểu pháo, nhưng nếu đồng loạt phóng ra, cũng đủ để kinh thiên động địa, càng kinh người hơn là, cái thuyền này có chừng ba cột buồm, năm cánh buồm, tốc độ của nó ít nhất cũng lớn gấp hai lần kỳ hạm.

Pháo hạm như vậy, chỉ có hơn ba mươi chiếc, đều là căn cứ ý tứ Thẩm Ngạo, xếp đặt thiết kế đi ra, kỹ thuật Đại Tổng tạo chiến hạm ở thời đại này, vốn là trình độ V.I.P nhất thế giới, thiên hạ vô địch thủ, sở dĩ lúc trước không chế tạo loại pháo hạm này, đơn giản là không có nhu cầu mà thôi.

Hạm đội Đại Tổng ở trên mặt biển, gần đây không có địch thủ, có đầy đủ phúc thuyền, cũng đầy đủ khả năng khắc địch, cần gì phải lãng phí thời gian và tiền tài chế tạo pháo hạm?

Huống hồ, phúc thuyền còn có thể chuyên chở số lượng quân nhu cùng thủy binh rất lớn, mà pháo hạm, chỉ có công dụng chiến đấu đơn thuần, chế tạo ra xong, không nói đến việc không có lợi cho kinh tế, ở thời đại này, cũng hoàn toàn không cần....

Mà Thẩm Ngạo ra lệnh một tiếng, dùng danh nghĩa Nam Dương thủy sư thu mua thuyền như vậy, mới khiến cho các ụ tàu bắt đầu vất hết óc, không ngừng xếp đặt thiết kế cùng hoàn thiện các con thuyền cùng loại, kỳ vọng Nam Dương thủy sư có thể mua sắm nhiều hơn nữa.

Chính bởi vì như thế, chỉ dùng thời gian một năm, hình thức ban đầu của pháo hạm rõ ràng cũng đã đi ra, chỉ có điều, những chỗ cần hoàn thiện còn rất nhiều, loại thuyền này, bởi vì chuyên chở quá nhiều pháo, bị lực pháo khi bắn đánh vào phía sau thật lớn, bởi vậy mà dùng tài liệu khác với những con thuyền tầm thường.

Vật liệu gỗ được sử dụng đều là chọn kỹ lựa khéo, công tượng đánh bóng cốt thuyền, lúc đóng đinh cũng tuyệt không thể để xuất hiện một điểm sơ sẩy nhỏ, một con thuyền pháo hạm thường thường như vậy, so với kỳ hạm của Thẩm Ngạo, còn muốn mắc hơn không ít, đến nay cũng không chế tạo ra quá ba mươi chiếc.

Bên trong Nam Dương thủy sư, kỳ thật cũng phân ra làm hai phái, một phương nhận định phúc thuyền mới là lợi khí khắc địch, phe bên kia cho rằng, một con thuyền pháo hạm đủ, để đối địch cùng phúc thuyền.

Chỉ là, tranh luận như vậy, đến Thẩm Ngạo bên này, toàn bộ đều phải ngậm bồ hòn làm ngọt, Thẩm Ngạo chỉ dùng câu nói đầu tiên đã bình định tranh luận: “Nếu Đại Tổng ta độc cường, dùng phúc thuyền cũng đủ để rong ruổi thiên hạ, nhưng chỉ riêng Đại Tổng người, nếu gặp phải kình địch ở trong nước, không phải pháo hạm, không thể chiến thắng.”

Những lời này nói ra, ý tứ rất rõ ràng, nếu chỉ tính việc đi khi dễ những phiên quốc Nam Dương kia, có phúc thuyền như vậy là quá đủ rồi.

Nhưng nếu phải gặp cường địch, phúc thuyền đơn thuần không đủ, lúc này mới đúng là thời điểm phát huy uy lực pháo hạm.

Người ra biển, thấy thế giới bên ngoài, thấy được thiên địa rộng lớn, ai dám phát ngôn bừa bãi, nói Đại Tổng không gặp được địch nhân cường đại, cho nên, những lời này, lại khiến cho quan quân thủy sư phủ nhận pháo hạm á khẩu không trả lời được.

Mà hiện tại, hơn ba mươi chiếc pháo hạm này, đi theo sau kỳ hạm Thẩm Ngạo, chạy nhanh ra khỏi vịnh, liền lập tức ẩn ý thả chậm tốc độ, theo hỗ trợ ở hai bên kỳ hạm.

Trên mặt biển lớn, sóng cuộn mênh mông, mấy chục chiếc thuyền lớn, hơn một ngàn đội thuyền nhỏ, đều tự dọc theo đường nước chảy, hướng ra đại dương rộng lớn bao la bát ngát, đi đến chỗ tận sâu bên trong đó.

Bất luận kẻ nào chứng kiến hạm đội khổng lồ này, đều không nhìn được mà phát ra cảm thán, thực lực Nam Dương thủy sư, chính thức là lần đầu tiên lộ ra rồi.

Tuy nói chế tạo nhiều đội thủy sư viễn dương, nhưng Nam Dương thủy sư tại Đại Tống là cường đại nhất, cái này tự nhiên là nhờ ưu thế của đại cảng đệ nhất thiên hạ, cũng phải nhờ sự giúp đỡ Nam Dương cùng mậu dịch Tuyền Châu.

Dù sao, thủy sư Bắc Dương, đã được xác định rồi, chỉ có thể bắn khoản ở trong nước, không thể động đây, mà Đông Dương thủy sư, nhiều nhất cũng không quá việc áp chế nước Nhật không phục, hạch tâm hải chính Đại Tống chính thức vẫn là tại Nam Dương.

Mà Nam Dương thủy sư, phía dưới ủng hộ của Thẩm Ngạo, cùng lúc triều đình thông qua phí tổn, cùng lúc Tuyền Châu bản thương hộ quyền tiền, còn có Thẩm Ngạo lấy ra phần tử, hôm nay quy mô đã đạt đến chưa từng có, chính là đặt ở đời sau, Trịnh Hòa hạ Tây Dương cũng chưa chắc uy thế như thế.

Chi hạm đội này, lãng phí không ít tiền tài, cũng chính bởi vì tiền tài, mới sáng lập ra cái thủy sư tuyệt thế chưa từng có này, đối với Thẩm Ngạo mà nói, đầu tư phải có tiền lời, bây giờ là thời khắc đào món tiền đầu tiên.

“Nếu lúc này có kính viễn vọng thì tốt rồi.” Thị lực Thẩm Ngạo có thể đạt được, chỉ là một mảnh mơ hồ, trong lòng tiếc nuối suy nghĩ, chỉ là, muốn tạo ra đồ chơi thủy tinh này, cần rất nhiều điều kiện khó khăn, trình độ của hắn thật sự có hạn, chỉ có thể suy nghĩ trong lòng một phen.

Khoang thuyền Thẩm Ngạo nằm là ở lầu ba kỳ hạm, một chỗ khoang thuyền bắt đầu cuộc sống hàng ngày xa hoa, phạm vi khoảng trăm trượng, trong khoang thuyền bày biện la bàn, cùng với địa đồ Nam Dương, tất cả bốn góc đều có đèn cung đình.

Thậm chí không biết gia hỏa cái nào thiếu tưởng tượng, không biết là học đòi văn vẻ, hay là cho rằng Thẩm Ngạo ưa thích, rõ ràng còn xếp đặt không ít bình sứ.

Thẩm Ngạo cảm thấy, cái bình sứ này bày đặt có chút không đúng, hắn từng đi qua, cầm ở trong tay, thoáng vuốt vuốt một tý, phát giác rõ ràng còn là đồ cổ.

Nhưng rất nhanh, Thẩm Ngạo liền hoàn toàn không có hào hứng rồi, đồ cổ thì đồ cổ, cũng không biết là tên nào dám làm đồ dỏm trước mặt sư phụ, dấu vết giả cổ thật sự là vô cùng thô kệch, trong mắt đại hành gia như Thẩm Ngạo, quả thực chính là dơ ánh mắt của mình.

Thật vất vả mới có mấy cái bình sứ vào đây, rõ ràng còn là giả, tâm tình Thẩm Ngạo thế nào, ai cũng có thể nghĩ.

“Chỉ là...đã mang đến đây, đập phá cũng rất đáng tiếc, chắc hẳn các bằng hữu đại Tầu Quốc rất là ưa thích, đến lúc đó, cứ qua tay đến đại Tầu Quốc, nhìn xem có người nào nguyện ý mua hay không.” Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ như vậy, một cổ lửa kia giận lập tức biến thành hư ảo.

Về phần có người mua hay không, cái này không nằm trong phạm vi cân nhắc liệt kê của Thẩm Ngạo rồi.

Bốn vương đi xa ngàn dặm, từ ngàn dặm xa xôi, mang theo mười vạn thủy sư, một đường thuyền ngựa mệt nhọc, đem đến phạt tội, diệt trừ hôn quân cho đại Tầu Quốc các người, các người ngay cả một bình sứ của bốn vương cũng không dám mua? Quả thực chính là lẽ nào lại như vậy, quá khi dễ người rồi.

892. Chương 798: Tiến Công(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 798: Tiến công(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thái Du nhất thời cũng im lặng, thân thể của hắn, tính mệnh của hắn, đã lại kẹt cùng với Tàu Quốc, nếu quân Tổng công phá Đại Tàu, thiên hạ đâu còn có chỗ để hắn dung thân?

Lý Nhật Văn rất nhanh đã nắm tay thành quả đám, nói: “Vậy thì liền tử thủ, bốn tướng quân muốn nhìn xem, rốt cuộc người Tổng có năng lực gì.”

Đại chiến như lửa sém lông mày, qua không được vài ngày, quả nhiên tin tức từ Tuyên Châu bên kia truyền ra, nói là Tuyên Châu đã ban phát hịch văn trị Tàu.

Cả đại Tàu Quốc lập tức loạn thành một đoàn, đại Tàu Quốc vương vẫn còn ở Tuyên Châu, sinh tử chưa biết, đại Tàu Quốc chính là rối loạn, hiện tại, thủy sư quân Tổng ít ngày nữa sẽ đến, hiện cục diện nơi này rất loạn, cả nước xôn xao.

Đối với Đại Tổng, người đại Tàu đã có tâm khinh miệt, đối mặt với quái vật khổng lồ này, lại cũng người nào sinh ra sợ hãi, bởi vậy, dù loại quan lại đại Tàu Quốc lập tức đề cử thái tử là vương, nghị định chống cự quân Tổng.

Từ đó về sau, đại Tàu Quốc ban bố kế sách ứng chiến, trong đó nói: “Hoa quốc mặc dù mang đến ngàn vạn người, vẫn tuyệt không thể đoạt quốc gia ta, chiến.”

Lập tức lại ban bố thập đại tội trạng của Triệu Cát, đưa cho quân đội cả nước, ý đồ dựa vào nơi hiểm yếu chống lại.

Tới gần khu trực thuộc Tổng đốc Chiêm thành, chỗ thành thị này mới phát triển thành bến cảng, bởi vì mật dịch cùng rất nhiều Hán thương tụ tập, mà dần dần phồn vinh lên.

Ở trong thành này, nhân khẩu đã vượt qua năm vạn, người Hán chiếm ngoài chín thành, chỉ là, tại ngày hôm nay, cả tòa thành thị lập tức trở nên khẩn trương hơn.

Cuộc chiến Tổng Tàu đã không thể tránh né, Tàu quân phụ cận cũng đều đã đưa tối hậu thư xuống, yêu cầu người Hán lập tức rút ra khu trực thuộc Tổng đốc, từ đó về sau, tại đây vẫn như cũ, thuộc sở hữu của Đại Tàu.

Trong khu trực thuộc Tổng đốc, chỉ có 500 tên sai dịch cấp dưới của Tổng đốc nha môn, tất cả đều để giữ gìn trị an, tuy bên ngoài bến cảng có một con tàu chiến Nam Dương thủy sư thả neo, cũng có một đội thủy binh đồn trú, nhưng nhân số chỉ hơn trăm người, dùng để bảo vệ an toàn trên biển.

Một chút nhân thủ như vậy, nếu là người Tàu thật sự muốn nhập cảnh, thu hồi khu trực thuộc Tổng đốc, người Tổng sẽ ngăn cản như thế nào đây?

Hơn nữa, trong cái khu trực thuộc này, kho hàng mọc lên san sát như rừng, không biết tích trữ bao nhiêu hàng hóa, đám thương hộ ọ nhất định là không muốn đi, người vừa đi, tất nhiên là bảo trụ được mạng rồi, nhưng tổn thất thật sự quá lớn.

Bởi vậy, Tổng đốc nha môn bên này, đã là sút đầu mẻ trán, mấy đại thương nhân thương hội, cùng một ít quan lại đang cãi lộn không ngớt tại Tổng đốc phủ.

Tổng đốc gọi Lý Minh Tường, lệ thuộc hải chính nha môn, hắn làm Tổng đốc này, nhìn về phía trên uy phong凛冽, kỳ thật chỉ là chính tiểu quan bát phẩm.

Hệ thống hải chính nha môn, cũng không phải dùng quan viên triều đình, nói thật ra, nếu thật sự là trải qua khoa cử mới làm quan, người ta cũng chưa chắc chịu chạy tới phiên quốc làm Tổng đốc.

Người đọc sách, đối với thế giới không biết, luôn có một loại tâm lý sợ hãi, đi bên ngoài phiên làm quan, so với đi Giao Châu, Quỳnh Châu, mấy cái chỗ chân trời góc biển này chơi bòn, còn làm cho người ta kinh hãi lạnh mình hơn.

Các tiến sĩ cử nhân không chịu đến, Lại bộ bên kia dứt khoát mặc kệ, trong nội cung chẳng quan tâm, ngay cả ba tỉnh cũng quên lãng cái Tổng đốc khu trực thuộc này tồn tại.

Vì vậy, Bình Tây Vương dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, chính mình tuyển quan viên, cái gọi là Tổng đốc, kỳ thật đều là lão quân ngũ, rút ra từ phía trong thủy sư.

Những người này, đối với ngoại biên, có chút rất quen thuộc, rồi có chút tri thức về hàng hải, hơn nữa, dù sao cũng là quân nhân, vẫn có thể có vài phần quyết đoán.

Bởi vậy, chỉ cần tham gia thi tuyển, sau khi thông qua cuộc thi, liền trực tiếp được trao tặng chức quan, cung cấp lương nuôi dưỡng theo như quan bát phẩm.

Lý Minh Tường trước kia đảm nhiệm chức vụ tại Hứng Hóa thủy quân, về sau ngậy người một đoạn thời gian tại Nam Dương thủy sư, từ đó về sau, được phân phối đến Tổng đốc khu trực thuộc phủ đại Tầu Quốc, đảm nhiệm Tổng đốc, là “tuyển quan thủy sư” chính tông.

Kỳ thật, làm Tổng đốc ở phía trong Tổng đốc khu trực thuộc này, thời gian trôi qua lại rất thích ý, xưa nay, chỉ cần đốc thúc sai dịch phía dưới giám sát thương thuyền xuất nhập cảng trong bến cảng, thu thuế.

Lại có một điều tốt nữa, sự tình cần nghiêm túc trị an kỳ thật cũng không nhiều, tại đây là nơi đội tàu Đại Tổng cập bờ, tự nhiên cũng đều là luật lệ nhà mình, do mình ước thúc, gần đây không biết xảy ra chuyện gì.

Nhưng hôm nay, sắc mặt Lý Minh Tường thật sự khó coi rồi, đang tại trước mặt nhiều thương nhân, thân sĩ như vậy, ăn mặc một thân quan phục tương sắc, hấn vỗ bàn gào thét: “Điện hạ ra lệnh, chính là ý tứ này, vì để tránh người Tàu trả thù, không cần bận tâm tài vật, toàn bộ bỏ chạy, trước hết để cho đám phụ nữ trẻ con lên thuyền, bốn trấn cùng chư vị chặn sau,

những tài vật này, hôm nay chính là giao cho người Tàu, sớm muộn gì cũng có một ngày, chúng ta sẽ đòi lại gấp mười gấp trăm lần, tính mệnh còn không có, so đo cái này làm gì?”

Lý Minh Tường là người tính tình vội vàng xao động, không ngừng vỗ bàn, tiếp tục nói: “Tàu quân Chiêm thành có sáu ngàn người, bốn trấn thực sự không phải là địch thủ...”

Một người thương nhân nói: “Ở phía trong khu trực thuộc Tổng đốc, người Hán chúng ta có năm vạn người, người Tàu dám tới, lại sợ hấn làm cái gì?”

Những thương nhân này, xưa nay sợ đầu sợ đuôi, lúc này rõ ràng to gan lớn mật, kỳ thật, cái gọi là huyết tính cùng lá gan, luôn tiềm ẩn tại đáy lòng bất luận kẻ nào, nhưng phải xem xem có cái gì kích phát ra hay không mà thôi.

Cũng tỷ như những thương nhân này, tính mệnh đều ở đây, ở ngay phía trong khu trực thuộc, nhiều hàng hóa như vậy, chịu nói câu buông tay để lại như thế nào đây? Vì tranh thủ lợi nhuận, bọn hấn có thể bí quá hoá liều, hiện tại muốn bảo vệ tài vật của mình, liều mạng lại có ngại gì?

Lý Minh Tường đang nóng tính, cả giận nói: “Chỉ vì bảo toàn tiền tài của các người, muốn góp nhiều tính mệnh như vậy vào sao? Năm vạn người? Hừ hừ, năm vạn người thì có làm được cái gì!”

“Tổng đốc đại nhân, ta lại có một chủ ý, chẳng bằng tạm để cho một bộ phận đội thuyền, đi đầu chở phụ nữ và trẻ nhỏ trở lại Tuyền Châu trước, lưu người cường tráng lại, vũ khí gì đó, ở phía trong khu trực thuộc đều có, tại đây nhiều thủy thủ nhất, đều là người rất thích tranh đấu tàn nhẫn, chỉ cần trú đóng ở đây, sợ hấn làm cái gì?”

Đề nghị này, Lý Minh Tường cũng không phải là không thể được tiếp nhận, từ trên mặt thanh danh, hấn cũng không muốn xạm xỉt mà đào tẩu, dù sao cũng là người từ phía trong thủy sư đi ra, hôm nay lại là Tổng đốc, có trách nhiệm gìn giữ đất đai, xạm xỉt mà trở về, khó tránh khỏi bị người chế nhạo.

Hấn thoáng trầm mặc một tý, nói: “Muốn đánh, không thể kêu loạn, tất cả mọi người nghe bốn trấn điều hành, Tổng đốc khu trực thuộc ở đây, cũng có thể kiểm chế một bộ phận Tàu quân, chỉ là, đã muốn thủ vệ khu trực thuộc, người chết đổ máu là khẳng định có, hôm nay thương nghị tốt rồi, đến lúc đó, có người chết hay tổn thương, chư vị cũng không nên mềm chân.”

Đám thương nhân ào ào nói: “Cùng tồn vong với khu trực thuộc Tổng đốc!”

Lý Minh Tường vỗ bàn một cái, hung hăng nói: “Dán văn bằng, nghênh đón Tàu tặc!”

Đưa thương nhân rời đi, Lý Minh Tường lập tức tự viết một phong thư, gọi người dùng khoái thuyền đưa ra ngoài, lại đốc thúc phụ nữ và trẻ con bỏ hết công việc, nhanh chóng di chuyển, đối với hoạt động của Chiêm thành, không rảnh mà để ý.

... ..

Ánh rạng đông vừa hiện, đội tàu đã đầy trời, hải âu xoay quanh trên cột buồm, phát ra từng trận tiếng kêu gọi bầy, hơn một ngàn thuyền thủy sư chia ra bốn đường, cùng hướng về một mục tiêu, âm âm tiến lên.

Ngẫu nhiên, sẽ có mấy thương thuyền đang hướng về Tuyền Châu đi qua, gặp hạm đội khổng lồ này, thương thuyền vốn sợ hãi, nhưng lập tức chứng kiến được cờ xí Nam Dương thủy sư, rốt cục cũng phóng đại lá gan, thời điểm đi sát qua bên thuyền, chỗ bong thuyền truyền ra từng đợt tiếng hô.

893. Chương 798: Tiên Công(2)

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 798: Tiên công(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đã đi trọn vẹn nửa tháng trên biển, nửa tháng, đối với thể xác và tinh thần thủy binh, đều là một loại dày vò.

Càng là như thế, Thẩm Ngạo lại càng hạ mệnh lệnh xuống dưới, cứ tiến hành thao luyện như cũ, ngoại trừ thủy thủ, tạp vụ, thủy binh tất yếu phải đứng canh, tất cả mọi người, mỗi ngày phải thao luyện tại bong thuyền, không được nghỉ ngơi.

Thủy binh sắc da đầy màu đồng, phía dưới ánh mặt trời chói lọi, đón mùi gió biển, hành động đã có chút ít chết lặng, nhưng cứ như vậy thao luyện, cũng làm cho bọn họ dần chết lặng, cứ hành động y hệt như robot, dần tích lũy lực lượng.

Giống như một người hán tử, tinh lực không có chỗ nào phát tiết, chỉ cần đến thời cơ thích hợp, bọn hắn sẽ trở thành mãnh thú hồng hoang, xé nát tất cả.

Thẩm Ngạo đang đi trên biển, đã có khoái thuyền đưa tin tức tới, khu trực thuộc Tổng đốc bên kia, rõ ràng tự chủ trương, chuẩn bị dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, cùng tồn vong với khu trực thuộc.

Cầm tin tức, Thẩm Ngạo nhíu đôi lông mày lại, da mặt hơi ngăm đen lộ ra một tia không vui, miệng mỏng khê mím, trong đôi mắt mang theo vẻ tức giận.

“Vô liêm sỉ! Tự ý làm chủ, mắt công Lý Minh Tường hẳn là từ phía trong thủy sư đi ra ngoài!”

Sau khi xem xong, Thẩm Ngạo xé trang giấy thành mảnh vụn, không nhìn được mà chửi bậy một phen, chiến tranh như lửa sém lông mày, Tổng đốc khu trực thuộc cũng đã thành cái bia để cho mọi người chỉ trích, sớm kíp rút khỏi đó thì cũng thôi, hiện tại người vẫn còn ở Đại Tàu, ai biết sẽ phát sinh cái gì.

Dương Quá ngồi ở trên ghế dài trong khoang thuyền của Thẩm Ngạo, nói: “Điện hạ, Lý Minh Tường là võ quan, xúc động một ít cũng là khó tránh khỏi.....”

Thẩm Ngạo xen lời hắn, nói: “Người không cần xin tha cho hắn, xảy ra chuyện gì, cái liên quan này, liền do hắn chịu trách nhiệm.”

Thẩm Ngạo dừng lại một chút, lại nói: “Muốn gánh, hấn cũng không đảm đương nổi, Dương chỉ huy, bây giờ cách Chiêm Thành bao nhiêu thời gian, trong vòng 3 ngày có thể đến không?”

Dương Quá nín hơi nói: “Đẩy hết tốc độ tiến về phía trước, đại khái có thể đến được.”

Trong mắt Thẩm Ngạo hiện lên một tia nóng lòng muốn thử sức, nói: “Vậy thì thời điểm ngày thứ tư, khi ánh rạng đông vừa lộ, bốn vương muốn nghỉ ngơi và hồi phục tại Chiêm Thành, phân phó xuống dưới, chuẩn bị chiến tranh toàn lực!”

Thẩm Ngạo vội vàng xao động, kỳ thật có thể lý giải, mau chóng nắm bắt Chiêm Thành, cả đại Tầu Quốc tất nhiên bị kinh động, đến lúc đó, ai lại bận tâm tìm đến khu trục thuộc Tổng đốc? Chỉ sợ sẽ ào ào mang binh đến cần vương, đó mới là việc cấp bách, thủy sư bên này tiến triển càng thần tốc, người Hán ở khu trục thuộc Tổng đốc lại càng an toàn.

Hấn hung hăng mà nện một quyền ở trên bàn, nói: “Người Tầu Quốc miệng xuất cuồng ngôn, đã muốn lấy trứng chọi đá, vậy thì bốn vương liền nói cho hấn biết, cái gì gọi là quốc gia vạn quốc gia kính phục, một tháng không thể diệt vong Tầu Quốc, bốn vương sẽ tự mình thoát y quan, vào kinh thành thỉnh tội.”

Thời điểm một con thuyền thủy sư Nam Dương hiện ra tại vùng biển Chiêm Thành, cả Chiêm Thành lập tức sôi trào.

Quân Tổng đốc cuộc cũng tới, mục tiêu quả nhiên là Chiêm Thành, tuy còn không nhìn thấy hạm đội, nhưng tiền đội của bọn hấn đã tới đây, lộ ra rằng nanh dữ tợn.

Kỳ thật, từ trước lúc quân Tổng đốc đến, tướng quân Lý Nhật Văn Chiêm Thành đã làm tốt biện pháp ứng đối, đầu tiên, hấn sai người đục chìm mấy chục chiếc thuyền lớn, phong tỏa ngăn chặn bến cảng, trừ việc đó ra, một vạn Tầu quân chia làm hai đội, ngày đêm canh giới, hơn nữa, còn dự trữ rất nhiều mũi tên, đạn pháo v.v., một khi bến cảng thất thủ, liền lập tức lui về trong thành, dựa vào nơi hiểm yếu chống lại.

Mặt khác, còn có một đội tàu tiềm phục tại địa phương cách nơi này mấy chục hải lý, tùy thời chờ lệnh, một khi Nam Dương thủy sư xuất hiện, đánh Chiêm Thành, liền lập tức từ lưng bụng, tập kích quân Tổng đốc.

Những biện pháp này cũng không phải cao minh, nhưng làm đến nước này, trong lòng Lý Nhật Văn tính toán, Chiêm Thành ít nhất cũng có thể thủ vững mười ngày nửa tháng, lúc đó, cũng đủ để Bắc Kinh phủ làm đủ chuẩn bị.

Huống chi quân Tổng đốc ở xa tới, lương thảo chưa hấn là sung túc, một khi quân Tổng đốc thiếu lương thảo, tình thế nguy hiểm của đại Tầu Quốc liền có thể giảm bớt.

Thời điểm lính gác từ nơi bến cảng chạy đến đây thông báo, Lý Nhật Văn bỗng nhiên đứng dậy, vội vã mà dắt người tiền đến bến cảng, mà lúc này, Nam Dương thủy sư cũng đã dần dần tiếp cận.

Trên mặt biển, nguyên một đám điểm đen xuất hiện, cả thiên không đều trở nên đầy vẻ lo lắng, phía dưới sóng dữ, cái hạm đội nguy nga kia hiện ra trong tầm mắt Lý Nhật Văn, theo gió vượt sóng, cả mặt biển trở nên xao động bất an.

Một con thuyền... Hai con thuyền... dường như không nhìn thấy điểm cuối cùng.

“Cái này là thủy sư Nam Dương!” Lý Nhật Văn hít vào một hơi, hấn từng tưởng tượng qua rất nhiều lần tràng cảnh Nam Dương thủy sư hiện ra tại Chiêm Thành, nhưng cho đến hôm nay, hấn mới phát hiện, tưởng tượng lúc trước là buồn cười bực nào.

Đồng thuyền rậm rạp chằng chịt kia, từng cánh buồm tung bay, toàn tâm toàn ý che lấp đường chân trời, làm cho người ta vừa xem xét, lập tức sinh ra cảm giác nhỏ bé.

Trong đôi mắt Tầu quân nơi bến cảng, cũng lộ ra vẻ sợ hãi, ngưỡng mộ cái hạm đội đang tới gần vịnh kia.

Người đứng trên lầu cao chừng mười trượng, trông thấy nhiều đội quân Tổng đốc rậm rạp chằng chịt hiện ra trong ánh mắt, đám Tầu quân nhìn không thấy người Tổng đốc thế nào, nhưng ai cũng có thể tưởng tượng được ra, trong ánh mắt đối phương, hấn là coi thường cùng khinh miệt.

Yết hầu Lý Nhật Văn nhấp nhô, thật vất vả mới gọi được mấy thuộc cấp tới, nói: “Không cần xuất chiến, co đầu rút cổ, trú đóng tại bến cảng, đốt khói báo động lên, thông báo đại Thực gấp rút tiếp viện.”

Tay Lý Nhật Văn không khỏi có chút run rẩy, run rẩy mà rút đao bên hông ra, phát ra một tiếng rống to: “Người Tổng mềm yếu, không nên bị bọn hán hù dọa, bảo vệ Chiêm Thành!”

Những lời này, hình như là một người trẻ nhỏ, nắm chặt nắm tay thành quả đấm, hướng một đại hán đang đến trước mặt nó, nói: “Người không dọa nổi ta đâu!”

Kỳ hạm thủy sư được hạm đội tiền hô hậu ủng ở phía sau, bầu trời mây bay ngàn dặm, dưới chân là sóng dữ chảy xiết, bong thuyền có soái kỳ Thảm Ngạo bay lên, Thảm Ngạo ngồi ở trên mặt ghế bong thuyền, quạt một thanh quạt trắng, con mắt lướt qua vô số thuyền phía trước, rơi vào phương hướng bờ biển.

“Thời tiết nóng quá.” Thảm Ngạo lẩm bẩm một tiếng, tiếp theo liền nói: “Khí trời như vậy, ngoại trừ giết gà, tàn sát cầu, thật sự không có gì tốt hơn để làm.”

Sau lưng, mấy giáo úy nín hơi bất động, Thảm Ngạo mới thở dài, nói: “Người, luôn phải gặp quan tài, mới bằng lòng hối hận, truyền lệnh xuống, mời người Tàu Quốc tiến vào quan tài.”

Sau lưng, một người giáo úy sờ đầu, không hiểu chút nào, nói: “Tiến quan tài là cái gì vậy?”

Thảm Ngạo khép quạt lại, có chút nhún vai, tỏ vẻ áp lực hơi lớn, sau đó mới thở dài một hơi, nói: “Tiến công!”

Trên soái hạm, cờ hiệu bắt đầu phát lên, tất cả hạm cũng ào ào phát ra tiếng kèn ô ô, trăm chiếc phúc thuyền thoát ly khỏi đội hình, nhanh chóng chạy về hướng vịnh.

Tàu quân trên bờ lúc này cũng không hiểu ra sao, bọn hán đã đục chìm nhiều thuyền, làm bé tắc tuyến đường an toàn, thuyền lớn như vậy lái vào vịnh, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Rất nhanh, trăm chiếc cự hạm liền nói cho Tàu quân đáp án, quân Tống từ trên cao nhìn xuống, tại phía dưới từng tiếng hiệu lệnh, tiếp theo truyền ra từng đợt nổ vang cực lớn, cự hạm Nam Dương cách vịnh vài trăm mét, liền phụt ra đầy ngọn lửa, vô số nổ pháo, pháo cùng bắn, nhất thời phô thiên cái địa, oanh tạc cuồn loạn về phía bên cảng.

894. Chương 799: Chém Giết Tàu Trên Cát

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 799: Chém giết Tàu trên cát

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Phải biết rằng, cái cự hạm này cách bên cảng kia khá xa, trọn vẹn 500 trượng, bất kể là nổ pháo hay là pháo, phạm vi hữu hiệu xa xa không đủ, nhưng ở trên cao nhìn xuống, hơn nữa, Nam Dương hạm đội căn bản là không cần nhắc cái chữ phạm vi hữu hiệu này.

Sau một lượt bắn, tuy đại đa số nổ pháo tên lớn cùng pháo đều rơi vào trong nước biển, nhưng vẫn có một chút nhập vào quân cảng.

Quân cảng, vốn là kết cấu làm bằng gỗ, cũng không chặt chẽ, pháo trỗi lên như phô thiên cái địa, nổ pháo loạn xạ, hơn mười người Tàu binh không tránh kịp, lập tức bị nện thành thịt nát, liên tục kêu thảm.

Nhất là hỏa pháo kia, tiếng vọng lại kinh thiên, tướng quân Tàu quân nơi bên cảng sợ tới mức mặt như màu đất, đừng nói là bọn hán, chính là Lý Nhật Văn, cũng là lần đầu tiên kiến thức được uy lực của pháo.

Ban đầu tưởng rằng chỉ là tiếng sấm bầu trời, đợi cho phát hiện khói thuốc súng tràn ngập, mới biết được chuyện gì xảy ra.

Uy lực pháo cũng không chỉ là sát thương cực lớn, huống hồ, đứng phía dưới loại tầm bắn này, căn bản chưa nói tới lực sát thương, đều bằng vào vận khí, nhưng ảnh hưởng đối với sĩ khí Tàu quân lại cực lớn, pháo nổ mạnh ừ ừ không dứt, đã có không ít Tàu quân bắt đầu lui về phía sau.

Trên soái hạm, Thẩm Ngạo lại phảng phất như đang thưởng thức hòa âm duyên dáng nhất, trong tay ôm trà, vênh chân lên bắt chéo mà ngồi ở mặt ghế thiết lập trên bong thuyền, tay vẫn còn gõ nhịp theo tiếng hỏa pháo kia nổ mạnh.

Sau lưng, lại có một tên thủy sư giáo úy không nhìn được, cười đến gập cả lưng, nói với Thẩm Ngạo: “Điện hạ, cứ đánh tiếp như vậy, chẳng phải là lãng phí hỏa dược sao?”

Thẩm Ngạo cúi người nhấp một ngụm trà, một chút tiếc nuối cũng không có, nhàn nhả nói: “Đau lòng cái gì, bằng hữu Đại Tàu chúng ta sẽ giao hỏa dược và tiền cho chúng ta, bốn vương đưa bọn hắc đạn pháo, bọn hắc dám không trả tiền sao?”

Giáo úy lộ ra vẻ quái dị, ngoan ngoãn mà đi qua một bên.

Nổ pháo, pháo nổ vang trọn vẹn một nén nhang, khói thuốc súng tràn ngập, về sau, cả vùng biển mới an tĩnh lại, sau đó, lại là một hồi kèn ô ô, hơn hai trăm chiếc xà lan bắt đầu xuất hiện.

Trên xà lan, thủy binh rậm rạp chằng chịt đã chuẩn bị rút trường đao ra, một đôi mắt tro tàn dao động nhìn bờ biển, trên mũi tàu, đội trưởng giáo úy đã rút nho đao ra, đứng ở dưới cánh buồm hạ, nói từng chữ từng câu với quân đội rậm rạp chằng chịt trong thuyền:

“Lên bờ xong, không cần vội vã xung phong liều chết, tạm thời tụ họp lại trước, xếp thành hàng, đi về phía trước, ai ngăn cản, giết chết bất luận tội, nhưng có quân phản loạn chạy thực mạng, có thể không cần để ý, cứ chém giết Tàu quân dựa vào nơi hiểm yếu chống lại trước.”

Đám giáo úy cầm nho đao, mặt đao chiếu lên trên, dưới ánh mặt trời, lóe ra hàn mang dọa người, trán, cằm, trên chóp mũi của bọn hắc, đã chảy tràn ra mồ hôi ẩm ướt rồi, trên giáp cũng dính tầng một滩 hôi.

Đội trưởng giáo úy phát ra tiếng rống to: “Vương kỳ ngay tại phía sau chúng ta, điện hạ tự mình đốc chiến, bản giáo úy nguyện cùng chết với chư quân, chư vị có nguyện cùng ta đi đổ máu không?”

“Có gì không dám!” Từng chiếc từng chiếc xà lan bộc phát ra thanh âm như vậy.

“Hôm nay chúng ta cùng sinh tử vinh nhục, bản giáo úy dẫn đầu, đều đi theo ta, nhân tính như sài lang, làm nhục vợ ta, giết đồng chí ta, báo thù rửa nhục, ngay tại hôm nay!”

Đám thủy binh đã thở ra một hơi, không thể so bọn hắc với cầm quân sương quân tầm thường, bọn hắc đều là người cường tráng ngàn chọn vạn tuyển ra được, ngày đêm thao luyện, tinh lực tràn đầy, hôm nay một bụng uất ức này, bị đám giáo úy vẽ ra một phen, con mắt đều đỏ.

Xà lan dễ dàng xuyên qua khu vực thuyền đắm, cái gọi là xà lan, là một loại thuyền buồm to lớn, đáy bằng, gặp phải đá ngầm san hô, bãi cát, thậm chí là thuyền đắm làm chướng ngại vật, cũng không dễ mắc cạn.

Loại thuyền này thập phần thông hành tại khá nhiều vùng biển phức tạp, kết cấu của nó rất đặc biệt.

Phần đầu đuôi, boong tàu rộng rãi, mạn thuyền khá thấp, cốt thuyền chọn dùng đòn dông, để boong tàu có thể nhanh chóng lượn theo sóng, chuyên môn “hạ thấp”, dễ dàng lắp đặt độ cao bánh lái, để “hoa tiêu” dễ dàng thao túng cột buồm.

Trên thuyền trang bị nhiều cột buồm, tốc độ tương đối nhanh, bởi vì là đáy bằng, cho nên không chạm vào chướng ngại vật trong nước, Nam Dương thủy sư khởi công xây dựng, về sau, đúng là mua sắm loại thuyền này, dùng để thích ứng việc đổ bộ lên đất liền tác chiến.

Thủy binh ngồi ở trên xà lan khoảng chừng hai vạn, lên đất liền tác chiến như vậy, bọn hắc thao luyện không biết bao nhiêu lần, bởi vậy mà lúc mấy trăm cái xà lan này nhẹ nhàng tới gần bờ biển, không ai nói chuyện với nhau, không ai cười vang, trên mặt mọi người đều là bình tĩnh, ngẫu nhiên chỉ có thể nghe được thanh âm giáo úy cổ vũ.

Trên bờ, Lý Nhật Vãn đã muốn cảm giác được chỗ không được bình thường, dù như thế nào hẳn cũng không ngờ được, chính mình đục thuyền bể tắc vịnh, rõ ràng lại đơn giản bị quân Tống loại trừ, lúc này đã là đại loạn, đành phải phân phó lung tung: “Bắn tên, bắn tên, không cho phép Tống cẩu lên bờ.”

Tính ra, quân bộ cung thủ cũng đã Đại Tàu cầm cung cài tên, chỉ là, sĩ khí lúc này đã hạ xuống điểm thấp nhất, đâu còn sĩ khí phản kích?

Bắn được mấy vòng, hiệu quả cũng không tốt, đại đa số mũi tên rơi vào trong nước, ngẫu nhiên trong cái xà lan kia bộc phát ra một tiếng hô trầm thấp, có người trúng tên, cũng lập tức được an bài vào trong khoang thuyền cứu chữa.

Đám thủy binh vẫn còn trầm mặc, mấy vòng mưa tên xộc xoạt qua đi, lại làm cho bọn hắn càng trở nên sát khí đằng đằng, một chiếc thuyền hung hăng đánh vào bãi cát, cái thuyền đáy bằng kia ma sát cùng bùn cát phát ra tiếng vang chi chi, giáo úy ở mũi tàu đã rút đao ra, cao rống một tiếng: “Rời thuyền.”

Trên một con thuyền, thủy binh đông nghịt vịn mạn thuyền nhảy xuống, mạo hiểm tên đạn, ào ào tụ tập tại bên cạnh giáo úy.

Càng ngày càng nhiều xà lan nhảy vào bãi cát, nhiều đội thủy binh xếp hàng trên bờ cát, sau đó, trên bờ cát dài hơn vài dặm, bỗng nhiên bộc phát ra từng tiếng gầm cực lớn.

“Giết!”

Trên bờ cát, đám người đông nghịt, giống như thủy triều trên bãi biển, theo cái thanh âm ngắn ngủi này, phía dưới lá cờ phướn phất, tất cả mọi người phát ra tiếng rống to, trùng kích về hướng bên cảng.

Cường hạm Tàu quân là tác chiến trong núi non trùng điệp, bọn hắn biết rõ địa hình, có lực nhấn nại mạnh, không sợ muỗi, thân thể cường tráng, nhưng lên đất liền chiến quy mô lớn như vậy, bọn hắn lại chưa bao giờ ném thử.

Chứng kiến quân Tống phô thiên cái địa xung phong liều chết đi tới, tại dưới sự thúc giục của Lý Nhật Vãn, quân lính không thể không giơ vũ khí trong tay lên, đón đánh địch nhân nhìn về phía trên thì không thể chiến thắng này.

Đội thủy binh thứ nhất nhảy vào một chỗ chướng ngại vật giản dị, về sau, hơn mười người Tàu quân từ sau chướng ngại vật xông tới, Tàu quân vốn là muốn tách đối phương ra, ai ngờ vừa tiếp xúc, liền ném được sự lợi hại của quân Tống.

Cầm đầu đi trước, là một võ quan ăn mặc khác thủy binh, đeo nón thiết xác Phạm Dương, giơ nho đao làm cho người ta sợ hãi, lại là gương cho binh sĩ, không chút do dự mà nhảy vào trong đám Tàu quân này.

Tàu quân vốn định chống cự, nhưng quân Tống xông lên bờ càng ngày càng nhiều, Tàu quân đáng người thấp bé rốt cục cũng mất đi dũng khí cuối cùng, bắt đầu sụp đổ.

Từ tiếp xúc đến lúc sụp đổ, kỳ thật chỉ là chuyện lập tức phát sinh, Tàu quân điều võ dương oai tại Nam Dương, không ai bì nổi, nhưng là chân chính gặp quân đội chuyên nghiệp hóa, đơn thuần rất thích tranh đấu tàn nhẫn, lại thành vương vếu.

Thủy binh Nam Dương tác chiến, chú ý về đoàn thể, dùng đoàn thể mà đấu một người, kết quả của nó thì vừa xem là hiểu ngay, từng thủy binh, đều chăm chú vờn quanh giáo úy, giáo úy tiến lên, bọn hắn tiến lên, gặp quân địch, ai tới yểm hộ, ai tới giết, ai làm hộ cánh, phân công rõ ràng chi tiết, tất cả tự làm việc, khiến cho từng đội giống như một người.

895. Chương 800: Công Thành(1)

Kiều Thê Như Vãn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 800: Công thành(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Huống chi, bên trong thủy sư, rất nhiều giáo úy xuất xứ từ cơ sở, làm đủ nghề nặng nhọc, mà những nghề nghiệp này, lại có vài phần cuồng nhiệt, võ quan đã trở thành cốt cách cho thủy sư, dùng giáo úy làm cơ sở, cả đội thủy binh tác chiến cực kỳ ương ngạnh.

Nam Dương thủy sư như thoát thai hoán cốt, ít nhất, tại phương diện năng lực tổ chức, đủ để so sánh quân đội hiện đại hóa đời sau, đối diện với tổ chức quân đội Tàu Quốc tương đối rớt lại phía sau này mà nói, hoàn toàn là bẻ gãy nghiền nát, không có bao nhiêu trở ngại.

Tổ chức lực là mấu chốt trong chiến đấu, nhất là tại đây, trong thời đại đánh giáp lá cà, một chi quân đội có lực ý chí cường đại, từng thời khắc có thể bảo trì đội hình, ở thời đại này, tuyệt đối là bất bại.

Chính như quân đội cận đại đời sau, có thể hai bên xếp hàng, bắn giết lẫn nhau, các binh sĩ cần dũng khí, cần kỹ năng, sau đó chính là kỷ luật, ngoài ra còn phải có được tinh thần đoàn đội.

Tàu quân về mặt khách quan, chính là đã rớt lại phía sau thời đại, sĩ khí pháp phòng bất định, tùy thời có thể bị nhân tố ngẫu nhiên ảnh hưởng.

Thủ đoạn tướng quân khống chế binh sĩ, đơn giản là lôi kéo một đám gia đình, cho bọn hắn tốt đẹp, chính là đãi ngộ, lại bảo bọn hắn đi ước thúc những tráng đinh khác, thao luyện lại càng rồi tinh rồi mù, thắng vẫn còn tốt, loạn thất bát tao mà giết đi qua, có thể làm sĩ khí như cầu vồng.

Nhưng một khi gặp được xương cốt khó gặm, gặp phải địch nhân kiên cường, tan tác đã thành chuyện sớm hay muộn.

Lý Nhật Văn đã mang theo một bộ phận bại quân, chạy thực mạng về hướng trong thành, đóng cửa thành thật chặt, Tàu quân còn lại không chỗ nào để đi, ào ào hạ khí giới đầu hàng.

Nơi bến cảng này, đã là trăm lỗ ngàn vết lở loét, từng tiếng kêu rên vang lên, đám thủy binh cũng không vội truy kích, kỳ thật, chính bọn hắn cũng không nghĩ tới, Tàu quân lại không thể chịu nổi, dễ dàng sụp đổ như thế.

Xà lan bắt đầu thanh lý cốt thuyền đắm nơi vịnh, từng chiếc từng chiếc cự hạm hợp vào nhau, cả đội thủy sư bắt đầu lu bù công việc, vận chuyển vật tư, dỡ pháo, nổ pháo xuống, nhiều đội quân Tổng bắt đầu lên bờ.

Thẩm Ngạo từ trên soái hạm đi xuống, đối với cái thắng lợi lần thứ nhất này, hắn cũng không có bao nhiêu giât mình, lại cảm thấy đây là theo lý thường, thủy sư từ chiêu mộ, thao luyện, rồi đến sắp xếp giáo úy vào, đều là thủ đoạn xử lý của Thẩm Ngạo, những người này, theo lý thường nên bách chiến bách thắng.

Đơn giản nấu cơm ăn xong, về sau, Thẩm Ngạo cỡi ngựa, mang theo tướng lĩnh, bắn khoả tại phụ cận Chiêm Thành một phen, lập tức hạ mệnh lệnh công thành.

Sau đó, trên trăm khẩu pháo thào từ trên thuyền xuống đồng loạt nổ vang, trong khoảng thời gian ngắn, giống như tiếng sấm trời cao, pháo bắn phụt ra ngọn lửa, nguyên một đám đạn thiết đánh tới, oanh tạc về hướng tường thành Chiêm Thành.

“Không cần keo kiệt hỏa dược, đạn thiết, tùy tiện oanh tạc một hai canh giờ trước đã.” Đây là mệnh lệnh của Thẩm Ngạo, không có đường thương lượng.

Trăm khẩu hỏa pháo không nghỉ giây phút nào, một bên có người tưới nước cho nòng pháo đỡ bùng, một bên phát ra từng tiếng rống buồn bực, cái trận thế này, đối với thời đại này mà nói, tuyệt đối là thần binh lợi khí, sĩ khí Tàu quân trong thành đã muốn rơi xuống đáy cốc.

Lý Nhật Văn ngơ ngác, thân binh bên cạnh kêu gọi hắn, hắn cũng giống như chưa tỉnh.

Phụ thân Lý Nhật Văn từng là lão tướng cuộc chiến Hi Trữ, đối với chuyện quân Tổng không chịu nổi một kích, Lý Nhật Văn sớm đã nghe được đến mức lỗ tai kết thành kén, mà hiện tại, hắn mới ý thức được, quân

Tổng lúc này đã không phải quân Tống lúc đó, ít nhất, một chi thủy sư này, không những có pháo, cự nỏ, chiến lực cũng tuyệt đối không phải thứ Tàu quân có thể so sánh nhau.

Hôm nay, Chiêm Thành đã bị vây kín, pháo oanh kích tứ phía, mấy chỗ vùng sát cổng thành đã thông suốt, tường gạch tan hoang, phá thành chỉ ở trong lúc sớm tối, quân Tống vào thành, về sau sẽ phát sinh cái gì, sợ cũng chỉ có trời mới biết.

Đêm đến, thậm chí Lý Nhật Văn lòng tràn đầy hi vọng, quân Tống có lẽ sẽ nghỉ tạm một đêm, ngày mai tiếp tục công thành, bởi vậy, thì có thể làm cho hấn trì hoãn một hơi, làm ra quyết định phá vòng vây hay là thủ vững.

Nhưng ở bên ngoài thành, quân Tống hiển nhiên không có hào hứng kéo dài thời gian, tuy sắc trời đã muốn ảm đạm, nhưng từng đợt tiếng kèn từ tứ phía ô ô phát ra.

898. Chương 802: Xin Quốc Vương Cứu Mọi Người(1)

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 802: Xin quốc vương cứu mọi người(1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đại Tầu Quốc khí trời thay đổi bất thường, vừa rồi có lẽ là mặt trời nhô lên cao, đảo mắt chính là bàng bạc mưa to, mà bốn phía lại đều là núi rừng, chướng khí rất nặng, làm cho không ít thủy binh ngã bệnh.

Cũng may, thủy sư bên này chuẩn bị sung túc, đám giáo úy hộ lý mang theo chén thuốc do đội hộ lý đặc chế, tránh né chướng khí, đêm ngày tận tình cứu chữa, cuối cùng cũng không chế cái dịch chứng này trong phạm vi nhất định.

Ngoại trừ một bộ phận quân đội ở lại Chiêm Thành, năm vạn thủy quân chia ra ba đường, hướng phía rừng rậm uốn lượn xuất phát.

Thời điểm cuộc chiến Hi Trữ, quân Tổng liên từng bị cái rừng rậm này quấy đến không chịu đựng nổi, mà hôm nay, đổi lại thành Nam Dương thủy sư, lại một đường thể như chẻ tre, lúc này, ưu thế thủy binh ngày đêm thao luyện liên hoàn toàn thể hiện ra, bất kể là thể lực hay trên mặt sức chịu đựng, đều là quân Tổng trước đây không thể so sánh nổi.

Quan ải đi qua ven đường, người Tàu ào ào lũ lượt đi ra hàng, một số vẫn ngoan cố, chính là muốn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, chỉ là, tại trước mặt hòng pháo, bất luận cái hùng quan đô thành gì đi nữa, thật sự cũng không tạo thành bao nhiêu phiền toái cho thủy sư Đại Tổng.

Lúc này đang vào ngày mùa hè, không khí nóng bức ẩm ướt, thủy quân rất cực cũng tới được dưới thành Bắc Kinh.

Bắc Kinh là thủ đô đại Tầu Quốc, ở vào bình nguyên phía bắc Tầu Quốc, bốn phía đều có núi cao hiểm trở ngăn cách, lại có một dòng sông chảy xiết, với tư cách bình phong chắn trước cửa, tại đây, ở bên ngoài thành, tụ tập đến mấy vạn Tàu quân cần tàu gác giáo chờ đợi, trong thành cũng có hai vạn Tàu quân đã làm xong chuẩn bị ngoan cố chống lại.

Thủy quân cũng không vội tiến công, mấy ngày liền bốn ba, làm bọn hấn rơi vào tình trạng kiệt sức, thân thể cũng không phải làm bằng sắt, bởi vậy mà xây dựng cơ sở tạm thời xong, về sau, cả thủy quân liền lâm vào trầm tĩnh.

Tàu quân lúc này cũng không dám tùy tiện phóng ra, biểu hiện cực kỳ kiềm chế.

Mà ở Bắc Kinh, Tàu đình đã loạn hết cả lên rồi, hôm nay quốc chủ Lý Công Kỳ bị giam tại Tuyên Châu, sinh tử chưa biết, tân chủ Lí Đạo Hàn thất kinh, hoàn toàn đã không có chủ trương.

Chiến tích thủy quân một ngày phá Chiêm Thành, đã khiến cho người Tàu thất kinh, hiện tại, cái chi hùng quân này hiện ra ở ngoài thành, đại Tầu Quốc quốc bị tàn phá, chỉ ở ngày hôm nay, đối mặt với loại tình huống này, người Tàu gần đây không ai bì nổi đã tay sợ chân, trong triều đình chia làm hai phái, nhất phái chủ trương nghị hòa, nhất phái chủ chiến.

Nghị hòa phái hiển nhiên chiếm thượng phong, dù sao thực lực Đại Tổng bày ở chỗ này, vương đô nguy tại sớm tối, nếu trận chiến này có thể thắng thì cũng thôi, nhưng một khi tan tác, thì sẽ có lo lắng vong quốc rất rõ ràng.

Mà phái chủ chiến, một mặt cường điệu cuộc chiến Hi Trữ, quân Tổng mềm yếu, cho rằng đại Tầu Quốc cố gắng, tất nhiên có thể toàn thắng, đuổi quân địch về nước.

Tân chủ Lí Đạo Hàn lúc này do dự bất định, nhất thời muốn nghị hòa, nhất thời nghe được phái chủ chiến kia đánh trống reo hò, lại không nhin được mà nghiêng về phía đánh một trận rồi nói sau, cứ như vậy trì hoãn thời gian mấy ngày, thủy quân rốt cục cũng phát động công kích.

Ở bên ngoài thành, kèn trống liên tục vang lên, dẫn đầu xuất trận, là một đội kỵ binh nhân số không nhiều, tuy là thủy sư, nhưng Nam Dương thủy sư biên chế hỗn tạp, đã có thủy binh tác chiến trong nước, cũng có bộ tốt lên đất liền.

Trừ những quân đội đó ra, pháo binh, kỵ binh, hộ lý đội, đồ quân nhu quân đều được phân phối không ít.

Một đội kỵ binh này, nhân số cũng không nhiều, chỉ có ba nghìn kỵ binh, nhưng từ trên cổng thành nhìn sang, khí thế lại không kém, tiếng vó ngựa ầm ầm vang lên, bụi đất tung bay, bốn tẩu qua lại ở ngoài doanh trại quân đội Tàu quân, phát ra sự khiêu khích.

Rất nhiều bộ tốt dũng mãnh tiến ra, kỳ giáp tươi sáng rõ nét, hiệu lệnh như một.

Nổ pháo, pháo, thạch pháo cũng ào ào bắn phá, phía dưới tiếng trống kích động, pháo đội dẫn đầu, hướng doanh trại quân đội Tàu quân ở bên ngoài thành, bắt đầu oanh kích.

Đạn thiết gào thét mà qua trên bầu trời, cự thạch, tên nổ đầy trời, Tàu quân cần vương co đầu rút cổ không đi ra bị tổn thất thật lớn, không thể không chạy ra ngoài.

Mà lúc này đây, kỵ binh từ trên trời giáng xuống, từ bên cánh, không ngừng xung phong liều chết, ra khỏi doanh Tàu quân, người Tàu phản kích, kỵ binh lập tức tránh đi, sau đó, khởi xướng thế công càng lớn vào chỗ Tàu quân bạc nhược yếu kém.

Trận chiến đấu này nghiêng về một bên, cơ hồ không hề lo lắng, khắp nơi đều là Tàu quân bị động bị đánh, lúc này đã mệt mỏi rồi, thật vất vả tụ họp lại, chống đỡ thủy sư kỵ binh.

Thủy sư kỵ binh đánh vào chính diện, không ngớt vài dặm, xếp một chữ trường xà, bắt đầu đánh lên.

Trong vô số tiếng hô quát, người Tàu trong thành nhìn xuống dưới, chỉ thấy Tàu quân cần vương đang tiếp xúc cùng quân Tống trong tích tắc, rất nhanh liền bị bẻ gãy nghiền nát, đánh vỡ rất nhiều lỗ hổng, hai cánh cùng hậu đội không ngừng bị kỵ binh trùng kích, quân lính lập tức tan rã, thủy quân đại thắng, cuối cùng là truy đuổi vài dặm, Tàu quân thật vất vả mới trì hoãn được một lúc, lại bị quân Tống xung phong liều chết một hồi, sau đó là tiếp tục tháo chạy, thủy quân tiếp tục truy đuổi, trận thế cứ diễn ra liên tục như vậy.

Tình cảnh này, làm cho đáy lòng người xem sinh ra hàn ý, tuy nói Tàu quân cần vương hỗn tạp, tốt xấu lẫn lộn, nhưng thực lực quân Tống, hôm nay xem như để cho bọn họ thấy được.

Từ xưa dùng giả không thể buông tha chiến thắng, quân Tống chính là dùng giả như vậy, bọn hắn không sợ hãi, vĩnh viễn không lùi bước, mà Tàu quân vừa xuất hiện thương vong, sĩ khí lập tức hạ xuống, khi phát hiện quân Tàu ương ngạnh, vốn là bộ phận xuất hiện tháo chạy, tiếp theo, cái cục diện này tràn ngập ra, cả Tàu quân tan tác, cuối cùng là toàn quân sụp đổ, Tàu quân ầm ầm chạy trốn mất mạng.

Sáu bảy vạn đại quân đại bại, người đầu hàng vô số, chạy tán loạn lại càng khó có thể tính toán, cái gọi là hổ Nam Dương, nếu gặp phải quân đội càng cường đại hơn, chỉ có cách bị động ăn đánh.

Vương đình Tàu Quốc, một hội triều hội khẩn cấp tổ chức, phái chủ chiến lúc này đã không có thanh âm, mà phái nghị hòa, lúc này rõ ràng chiếm thượng phong, tân chủ Lí Đạo Hàn hồn lìa khỏi xác, đến bây giờ còn chưa định thần lại.

Hiện tại đã không phải là vấn đề chủ chiến hay là chủ hàng, mà là đầu hàng như thế nào, để quân Tống thủ tín như thế nào, lại để cho Bình Tây Vương tiếp nhận vấn đề đầu hàng như thế nào.

Lí Đạo Hàn vốn là màu da hồng nhuận phơn phớt, nhưng hôm nay lại có vẻ trắng như tờ giấy, năm nay hắn mới có ba mươi mấy tuổi, môi dày run rẩy vài cái, rốt cục cũng đặt câu hỏi: “Chư khanh, thời cuộc trước mắt, có thể làm gì?”

Lí Đạo Hàn khác với phụ thân, hắn càng giống là như một gã nho sinh đọc đủ thứ thi thư, Tứ thư Ngũ kinh sớm đã đọc rất quen, thậm chí lúc nói chuyện, rõ ràng còn mang theo vài phần vị tiếng Hán Bệch Kinh.

Đây vốn là biểu tượng vinh quang các quý tộc Tàu Quốc, người Tàu tự xưng Hoa quốc, tại Nam Dương, tự cho mình là Hoa quốc, Đại Tổng nói Đại Tàu là man di, Đại Tàu quay đầu lại, liền nói với các huynh đệ Nam Dương là người không hiểu lễ.

Dù sao, đây cũng là một bút sổ sách lung tung, cho nên, Lí Đạo Hàn này nói chuyện có vẻ nho nhã, nhưng làm người lại mềm yếu, một câu có thể làm gù, quả nhiên là hết lòng chưa xót.

“Vì kể nay, chỉ có chịu đòn nhận tội.”

Lí Đạo Hàn thoáng trầm mặc một tý, hỏi: “Nhưng nếu người Tổng không chịu thì sao?”

“Nghe nói Bình Tây Vương có cừu oán cùng Thái Du, hiện tại, Thái Du này từ Chiêm Thành trốn về Bắc Kinh, sao không trói hắn lại, giao nộp để được công trạng.”

Lí Đạo Hàn vui mừng quá đỗi, trong lòng biết, đến lúc này, mười tên Thái Du cũng không coi là cái gì, lập tức đưa chiếu tự kể tội xuống, đưa ra ngoài xin hàng, trói Thái Du lại, kêu sứ thần suốt đêm đưa ra ngoài.

Đêm tối, trong lều trưởng Thẩm Ngạo, ngọn đèn dầu nhỏ như hạt đậu, mấy ngày gần đây, thật sự quá mệt mỏi, bởi vậy, lại khiến cho hắn dưỡng thành thói quen ngủ sớm, thật vất vả nằm ngủ nửa canh giờ, liền bị người đánh thức rồi, nghe nói sứ thần vương đô Tàu Quốc đến, Thẩm Ngạo hùng hùng hổ hổ một trận, chụp quần áo lung tung, triệu kiến hắn vào trong.

899. Chương 802: Xin Quốc Vương Cứu Mọi Người(2)

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 802: Xin quốc vương cứu mọi người(2)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Dẫn đầu đi vào là Thái Du bị người áp đến, mặt Thái Du xám như tro, vạn niệm đều mất hết, thấy Thẩm Ngạo, không khỏi thở dài, lập tức xấu hổ cúi đầu.

Thẩm Ngạo nhận ra Thái Du, lập tức nâng lên vài phần tinh thần, lại cười nói: “Thái huynh, từ khi chia tay, đến giờ vẫn không có vấn đề gì chứ?”

Thái Du lại có vài phần kiên cường, nói: “Chuyện cho tới bây giờ, còn có cái gì có thể nói, muốn chém giết, muốn róc thịt, tự nhiên muốn làm gì cũng được, hận chỉ hận Thái mỗ ở chỗ không thuộc mình, kết giao nhằm với đồ bại bại.”

Những lời này là chuyển sang mắng người Tàu rồi, sứ thần Tàu Quốc theo đến kia xấu hổ ho khan một tiếng, lập tức quỳ gối, nói: “Hạ thần bái kiến điện hạ, hạ thần nhận mệnh quốc chủ, đặc biệt đến thương lượng cùng điện hạ, đại Tàu Quốc ta bị Thái Du giấu kín, xông tới thượng bang, hôm nay đã là nhanh chóng tính ngộ, quốc chủ tể quốc nguyện cởi áo bỏ quần, ra khỏi thành xin hàng, chịu đòn nhận tội, xin điện hạ...”

Thẩm Ngạo không để ý tới tên sứ thần này, chỉ hướng giáo úy, nói: “Đến đây, áp giải khâm phạm Thái Du xuống dưới, kể ra tội trạng của hắn, xử phạt mức cao nhất theo pháp luật!” Dứt lời mới nói: “Xin hàng?”

“Phải.. Là tới xin hàng, mong điện hạ thứ tội.”

Thẩm Ngạo thoáng trầm mặc một tý, tựa ở trên mặt ghế, chậm rì rì nói: “Xin hàng? Xin cái gì hàng, bọn vương khiêu nại Tàu Quốc, lúc hịch văn phạt Tàu đưa ra, không thấy các người xin hàng, lúc công chiếm Chiêm Thành, bắc chinh Bắc Kinh, không thấy các người xin hàng, đến lúc này, các người lại đến xin hàng rồi sao?”

Trong thời điểm Hi Trữ, các người xâm lược ranh giới Đại Tổng ta, thẳng đến khi ta Đại Tổng phát thiên binh phản kích, các người mới nghị hòa xin hàng, nhưng bốn vương muốn hỏi, những quân dân bị các người giết chóc kia, chẳng lẽ chết vô ích rồi,

bốn vương mang tướng sĩ đến, có người chết ở Chiêm Thành, có người chết tha hương tại thâm sơn rừng rậm, hao phí đạn dược vô số, hôm nay, các người mới đến xin hàng, các người lừa gạt bốn vương là thẳng ngốc, là người ngu sao?”

Thẩm Ngạo nhấp một ngụm trà, nói nhiều như vậy, yết hầu có chút phát khô, tiếp tục nói: “Nói cho các người biết, bốn vương là tên điên cuồng, điên cuồng là cái gì, các người biết không?”

“Không... Không biết...” Sứ thần Đại Tầu chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, không biết Bình Tây Vương này rốt cuộc là cự tuyệt, hay là lấy cớ rao giá trên trời.

Thẩm Ngạo cười lạnh, nói: “Điên cuồng chính là điên cuồng, bốn vương đã nói qua là muốn giết cả họ Lý, họ Lý trong thành này, một người cũng sẽ không lưu lại, chính bốn vương đã nói qua, thiên hạ không còn Đại Tầu, cái đại Tầu Quốc này, từ nay về sau chỉ có thể thấy trong sử sách.

Chính là để cho xã tắc các người không tồn tại, tông miếu phá hủy, cái này là điên cuồng, trở về nói cho quốc chủ các người biết, Thẩm điên cuồng đến rồi, ngàn dặm xa xôi đi tới, chính là muốn thực hiện lời hứa của bốn vương!”

“Điện hạ...” Sứ thần nghe được, mồ hôi lạnh chảy đầy sống lưng, không kịp lau, một bụng chữ nghĩa nghĩ sẵn trong đầu, toàn bộ đã quên không còn một mảnh, còn muốn nói tiếp cái gì đó.

Thẩm Ngạo đã bỗng nhiên đứng dậy, dè chuôi kiếm bên hông lại, lạnh lẽo nhìn hắn, nói gần từng chữ: “Đừng vội nhiều lời, trở về nói cho khâm phạm Lí Đạo Hàn, ngày thành phá, chính là thời điểm Lý thị diệt vong, còn không mau cút đi!”

Thẩm Ngạo mang một bộ dạng muốn rút kiếm, sứ thần sợ tới mức nước tiểu phun ra, bỏ trốn mất dạng.

Thẩm Ngạo mới thở hắt ra một hơi, ngồi xuống, hai tay phủ lên trên bàn, nói: “Người đâu.”

Mấy võ quan đi tới, Thẩm Ngạo gõ gõ cái bàn, nói: “Lời nói vừa rồi, các người đã nghe chưa?”

Võ quan ào ào chấp tay, nghiêm nghị nói: “Hồi bẩm điện hạ, đã nhớ kỹ.”

Thẩm Ngạo đột nhiên nói: “Các người có thói quen ghi nhật ký hay không?”

Các võ quan không hiểu ra sao.

Thẩm Ngạo lắc đầu, đau khổ thầm nghĩ: “Ghi nhật ký, rất trọng yếu đối với tu thân, bắt đầu từ hôm nay, các người phải làm bút ký, vào ban ngày nhìn thấy gì, nghe được cái gì, đều phải nhớ kỹ, U-a...aaa, bản vương mới lên án mạnh mẽ Tầu Quốc quốc sử một phen, những lời nói đó, cũng cùng nhau ghi vào, được rồi, đều xuống dưới, bốn vương muốn đi ghi bút ký.”

Thẩm Ngạo trả lời, lại khiến cho Lí Đạo Hàn trong nội cung trợn mắt há hốc mồm, hắn một bên xao động bất an nghe sứ thần đáp lời, một bên đùa bỡn cái chặn giấy trên tay, thật lâu sau, hắn nâng con mắt lên, nói: “Đại Tầu Quốc sắp xong chưa?”

Sứ thần thoáng trầm mặc một tít, nằm phục trên mặt đất, nói: “Tuyệt không chắc chắn, điện hạ, hạ thần đã tận lực”

Lí Đạo Hàn đứng lên, không khỏi cười lạnh, nói: “Như vậy, liền ngọc thạch câu phân đi, truyền đạt chiếu lệnh của bốn vương.”

Mà đúng lúc này, ở phía sau, bên ngoài cung điện truyền ra ra tiếng bước chân mất trật tự, phảng phất như có ngàn vạn người hướng cung điện chạy tới, nghe thanh âm này, liền biết rõ đây là giầy quân trong quân Tầu Quốc.

Sắc mặt Lí Đạo Hàn lạnh lùng lạnh lẽo, cả giận nói: “Là người nào, đang đêm khuya, rõ ràng dám xâm nhập cung cấm?”

“Điện hạ”. Dẫn đầu tiến vào điện là mười mấy quân tướng Tàu quân hờ hững bước vào, phía sau bọn hần là một mảnh hắc ám, nhưng có thể rõ ràng cảm giác được, vô số trái tim ở phía trong ngực đang nhảy lên, thổ hổn hển.

Một gã tướng quân quì xuống trước, nói: “Mười năm trước, tiên vương chinh phạt Đại Lý, là mặt tướng làm tiên phong, bị thương hơn mười chỗ, dẫn đầu đánh quân Đại Lý, tiên vương lúc ấy vỗ bả vai mặt tướng, nói, Hy khanh gia càng vất vả, công lao càng lớn, tôn thất quyết không cô phụ!”

Mặt tướng quân họ Hy này không đổi sắc, tiếp tục nói: “Mặt tướng hôm nay đến đây, chính là mời điện hạ niệm tình mặt tướng càng vất vả công lao càng lớn, cứu một nhà già trẻ mặt tướng, xin điện hạ thành toàn”. Dứt lời, trong mắt tóe ra nước mắt, hung hăng mà dập đầu thành thịch.

Lí Đạo Hàn vừa sợ vừa giận, kêu to: “Người đâu, người đâu, ban đêm xông vào cung cấm, các người có biết phạm tội gì không?”

Một tướng quân khác quỳ hai đầu gối xuống, nói: “Điện hạ ban mạng sống, mặt tướng cảm kích vô cùng, xin điện hạ cứu cả nhà già trẻ mặt tướng”.

Người tướng quân thứ ba, thứ tư đồng loạt quỳ xuống, bên ngoài cũng có vô số sĩ tốt cùng nhau quỳ gối, từng đợt từng đợt thanh âm nói: “Xin điện hạ cứu mạng”.

Sắc mặt Lí Đạo Hàn trở nên vô cùng âm trầm, um tùm cười nói: “Các người chính là thuần phục bốn vương như vậy hay sao?”

Tướng quân họ Hy ngẩng đầu lên, lau lau nước mắt ở khóe mắt, hờ hững nói: “Tùy cơ ứng biến, một mình điện hạ có thể cứu hơn trăm nhân mạng nhà mặt tướng, Lý thị nhất tông có thể cứu vớt dân chúng Đại Tầu nhất tộc, quân vương chết vì xã tắc, những lời này, chẳng lẽ điện hạ không nghe nói qua sao? Xin điện hạ khai ân!”

Vô số người lại dập đầu, nói: “Xin điện hạ khai ân!”

Sứ thần quỳ trên mặt đất kia lúc này cũng không nhịn được mà nói: “Điện hạ, dù sao cũng chết, cần gì phải bắt người chôn cùng?”

Mặt Lí Đạo Hàn tái nhợt, điềm nhiên nói: “Nếu bốn vương không phải nguyện chết thì sao?”

Trong đôi mắt tướng quân họ Hy hiện lên một tia hàn mang, từ trên mặt đất đứng lên, phía sau hần, vô số tướng quân ào ào đứng lên, lạnh lùng nhìn Lí Đạo Hàn.

Lí Đạo Hàn không khỏi lui về phía sau một bước, miệng bắt đầu run rẩy: “Chẳng lẽ liền không có một người nào, không có một ai là người trung sao? Đại Tầu Quốc ta...”

”Không còn kịp nữa rồi”. Tướng quân họ Nguyễn hét lớn một tiếng, cắt ngang lời Lí Đạo Hàn nói, ngón tay chỉ Lí Đạo Hàn nói: “Điện hạ đã không muốn chết, như vậy, mọi người liền giúp điện hạ một tay!”

900. Chương 803: Người Tàu Trị Tàu

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 803: Người Tàu trị Tàu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tăng sáng.

Đại doanh quân Tống ở bên ngoài thành ướn sững, đêm qua một cơn mưa nhỏ rơi xuống, mưa như kim tiêm rơi xuống, hết lần này tới lần khác, ban đêm Đại Tầu này rõ ràng vừa buồn chán vừa nóng, hoàn toàn không có cơn gió tươi mát sau mưa.

Thời điểm đến giờ mẹo, đại doanh liền sôi trào không ngớt, khắp nơi đều đang vui nôi nấu cơm, thanh âm khẩu lệnh thao luyện đột nhiên vang lên không dứt, khói bếp dấy lên, mang theo một mùi cơm chín.

Sáng sớm, Thẩm Ngạo chỉ ăn một bát cháo, cũng chưa có hào hứng, gọi người bỏ chén đĩa đi, gọi Dương Quá tới, Dương Quá từ lúc mặt trời lên, đã chờ bên ngoài lều lớn, giẫm chân tại chỗ đi vào, liền hỏi: “Điện hạ, đêm qua trời mưa, một ít hỏa dược bị ẩm ướt, chỉ sợ là không thể dùng, tại đây thời tiết rất ẩm ướt, công thành nửa, chỉ sợ pháo bắn không vang!”

Kỳ thật, ý tứ của Dương Quá, chính là đến xin chỉ thị Bình Tây Vương, hôm nay phải chăng có nên công thành hay không, dù sao tất cả doanh bên kia đều vội vã đánh, đám sĩ quan cấp cao bọn họ không chịu nổi, những người này đương nhiên không dám tới tìm Bình Tây Vương, đành phải đi mời Dương Quá.

Dương Quá không chịu đựng nổi, cách ba ngày năm ngày có người cuốn rèm lên xin chiến, đối lại là ai, cũng cảm thấy phiền toái, cho nên, cứ cách mỗi một canh giờ, liền giả vờ giả vịt nói vài lời, đều là quanh co lòng vòng, kỳ thật chính là thúc giục Thẩm Ngạo hạ lệnh.

Thẩm Ngạo nhàn nhã ngồi đó, để người bưng một ly trà đến, cái nước trà này vừa mới nấu xong, rất nóng, cho nên, Thẩm Ngạo cũng không vội uống, mà là nhẹ nhàng xúc nắp trà lên, cúi đầu thổi bọt trà, phía trong chén trà nhỏ, nhẹ nhàng rung động lên, vẩn nước run run, lá trà tản ra từng trận mùi hương.

Thẩm Ngạo chỉ cười ha ha nói: “Không vội, không vội, thì ra là cái này một hai ngày, người Tầu sẽ quy hàng thôi!”

Dương Quá ngạc nhiên, nói: “Không phải điện hạ nói không để đại Tầu hàng sao?”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói: “Bốn vương không hứa cái Lý thị kia được hàng thôi, họ Lý chọc giận tới thiên uy, tự nhiên là phải xét nhà diệt tộc, nhưng bốn vương có đức hiếu sinh, chẳng lẽ có thể giết tất cả người Đại Tầu? Cái này gọi là chỉ trị thủ phạm, còn lại không hỏi!”

Dương Quá nghe được Thẩm Ngạo có bài bản hần hoi mà nói về đức hiếu sinh, không khỏi buồn cười, nhưng muốn cười lại không dám cười, kéo căng cái mặt, thật sự có chút không chịu đựng nổi.

Thẩm Ngạo thấy sắc mặt hần khác thường, liền trừng mắt lên nói: “Người muốn cười liền cứ cười!”

Dương Quá lại càng hoảng sợ, lập tức nói! “Tiểu nhân đang nghĩ, người thiện lương tựa như điện hạ đã không nhiều lắm rồi, tục ngữ nói rất hay, phạt tại tâm, trong lòng điện hạ còn có thiện niệm, lại có thể nắm giữ chiến sự, thật sự là tài tử chưa từng có.”

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, trong lòng mắng: “Thời điểm lão tử chơi bộ khẩu thị tâm phi này, người còn lắm, còn muốn lừa gạt bốn vương sao?”

Dương Quá thấy Thẩm Ngạo không truy cứu, liền nhân tiện nói: “Điện hạ có ý tứ là..”

Nói đến một nửa, một gã giáo úy trực tiếp tiến đến bẩm báo, nói: “Điện hạ, cửa thành Bắc Kinh mở rộng ra, chẳng biết tại sao!”

Tinh thần Thẩm Ngạo vô cùng phấn chấn, nói: “Lại dò xét”.

Giáo úy đi, qua một nén nhang, liền quay lại, nói: “Trong thành có rất nhiều quan viên Tầu Quốc tay không tấc sắt đi ra, quỳ ở bên ngoài thành, đã có người đưa thư tới xin hàng”

Lại một lúc lâu sau, một gã quan viên người Tầu tiến đến, ôm một cái hộp, cũng dâng thư xin hàng đến, trong hộp chính là đầu lâu Lí Đạo Hàn, quan viên người Tầu này muốn mời Thẩm Ngạo kiểm tra thực hư, Thẩm Ngạo ngắt cái mũi, nói: “Xuất ra đi cho chó ăn, chẳng lẽ ôm thứ này đến là muốn đe dọa bốn vương sao? Lấy đi, lấy đi”.

Tiếp nhận thư xin hàng để xem, không ngoài ý nghĩ, phần thư xin hàng này, đem tất cả tội lỗi đổ lên trên người phụ tử Lý thị, nói là hiếu, chính là tất cả mọi người thuần khiết, trong sạch, xấu nhất đúng là một

đôi phụ tử này rồi, mọi người bị bọn hần lôi kéo, dưới sự bắt bớ, đành phải chống cự thiên binh, hôm nay, Lí Đạo Hân đến tội, xin Bình Tây Vương thứ tội vãn vãn....

Thẩm Ngạo đập thư xin hàng lên trên bàn, từ khe hở khoe miệng nháy ra hai chữ: “Vào thành!”

Thủy sư vào thành, quân dân Bắc Kinh quỳ xuống nghênh đón, đi trước là một đội kỵ binh, sau đó, Thẩm Ngạo ghim ngựa vào thành, đợi cho thời điểm đến dưới cung điện, ngẩng đầu chứng kiến hai chữ Bắc Kinh trên cửa thành, không nhận được mà trú ngựa, hướng Dương Quá sau lưng, nói: “Bắc Kinh, Bắc Kinh, cái Lý thị phụ tử này xem ra đã sớm đã tâm bưng bưng rồi, rõ ràng dám lấy thành tên là Bắc Kinh, đây là muốn làm trung tâm Trung Quốc sao? Chỉ là hai con trùng mà thôi, cũng dám tự cao tự đại, người đâu, sửa lại, gọi Thuận Hóa!”

Dương Quá hào hứng bưng bưng, nói: “Thuận Hóa, từ này rất tốt!”

Thẩm Ngạo không để ý tới đủ loại quan lại Tàu Quốc, tiếp tục đánh ngựa, thẳng đến khi vào trong hoàng cung Tàu Quốc, thủy sư chen chúc vào thành, bắt đầu bắt toàn bộ vương tộc Tàu Quốc, phá hủy lăng mộ Lý thị, sau đó, nguyên một đám quan lại Tàu Quốc run sợ, chờ tại Càn Chính điện trong hoàng cung.

Thời điểm Thẩm Ngạo tới, đủ loại quan lại ào ào quỳ lạy.

Thẩm Ngạo lạnh lùng liếc nhìn bọn hần, nói: “Lý thị là thủ phạm, các người chính là tông phạm bị cưỡng bức, tuy quy hàng, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha”.

Câu nói đầu tiên đi thẳng vào vấn đề, trước hết nghe được hai chữ tông phạm vì bị cưỡng bức, đủ loại quan lại bên trong điện này lại càng hoảng sợ, về sau nghe nói tội chết có thể miễn, tâm tình lại không khỏi nói lỏng một chút, vì vậy cùng nhau nói: “Xin Bình Tây Vương giáng tội!”

Thẩm Ngạo nhếch miệng, cười lạnh nói: “Giáng tội? Các người chịu trách nhiệm được sao?”. Hần cười nhạt một tiếng, tiếp tục nói: “Chỉ là, nói trở lại, bốn vương cũng không phải người không thông tình lý, đến, đến đây, tất cả đứng lên đi!”

Tướng quân họ Hy kia đứng ở bên phải vị trí, tâm tình không khỏi buông lỏng, miễn cưỡng mang theo dáng tươi cười, đứng ra nói: “Điện hạ, đại Tàu Quốc không phục vương hóa, hôm nay thiên binh từ trên trời giáng xuống, hạ quốc từ đó nhập vào đất Tống, trong lòng đám hạ quan cảm kích không thôi, từ nay về sau, chính là người Tống!”

Hần nói những lời này rất có ý nịnh nọt, kỳ thật, đại Tàu Quốc lúc trước đã từng là ranh giới Vương Triều ở trung nguyên, nếu nói là một lần nữa thu phục, cũng là nói thông suốt.

Thẩm Ngạo nghênh nghênh ngang ngang ngồi trên điện, cũng không để ý họ Hy này, lạnh lùng nói: “Ai nói bốn vương muốn nhập bọn người vào đất Tống?”

Quan viên người Tàu không khỏi ngượng ngùng, ai biết cái võ mông ngựa này rõ ràng vỗ vào đùi ngựa.

Thẩm Ngạo xụ mặt nói: “Đại Tống ân trạch tứ phương, các người sống nơi hoang dã, thực sự tưởng có người để ý đến sao? Không biết, thật đúng là tưởng Đại Tống ta muốn đất của các người, là muốn khai cương khoách thổ mới chinh phạt các người.

Nói thật cùng các người nói, tuy Đại Tống ta diệt đại Tàu Quốc, nhưng vẫn đang thừa dùng thủ đoạn tự trị, từ nay về sau, tại Tàu Quốc thiết lập Tàu quốc Đô hộ phủ, trừ ủy nhiệm Đô hộ phủ Đô Đốc bên ngoài, tất cả pháp lệnh Tàu Quốc vẫn như cũ!”

Thẩm Ngạo không phải người ngu, nhân khẩu hộ tịch Tàu Quốc không ít, lại nhiều núi, thật sự muốn nhập bọn họ vào ranh giới Đại Tống, nhiều người như vậy, ai đi nuôi dưỡng đây? Cùng với như thế, chẳng bằng để cho người Tàu trị người Tàu, chỉ cần cắt cử Đô Đốc, cắt nhường thổ địa, lệnh cưỡng chế bồi thường.

Mọi người bắt đầu nhấm nuốt lời Thẩm Ngạo nói, trong lòng liền đại khái hiểu ý tứ Thẩm Ngạo, Tàu Quốc có lẽ là Tàu Quốc, chỉ có điều, thiết lập Tàu Quốc Đô hộ phủ, cái này có ý nghĩa Tàu Quốc Đô hộ phủ chính là cơ cấu lớn nhất Tàu Quốc.

Tại đây, phía dưới Đô hộ phủ, sẽ là cái cục diện gì, còn phải để Bình Tây Vương này lên tiếng, nói đi thì nói lại, làm như vậy, cũng không có gì không tốt, người Tàu trị Tàu, ngoại trừ đủ loại quan lại trong điện,

còn có thể là ai? Nói đến nói đi, bọn hần chỉ có thay đổi một người chủ tử mới, những thứ khác, tất cả đều như thường mà thôi.

901. Chương 804: Tính Toán

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 804: Tính toán

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Phá huỷ Bắc Kinh, từ khi chinh chiến đến hiện tại, đã qua hai tháng, ai cũng chưa từng nghĩ đến, sự tình rõ ràng sẽ diễn tiến như thế hì kịch, đừng nói là Tầu Quốc, chính là bản thân thủy sư, cũng không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ qua mấy ngày, danh sách các nơi xin hàng liên truyền tới, đại cục đã định, dù sao thì cũng nên thức thời thì hơn, trước mắt, Lý thị đều xong rồi, ai nguyện ý cùng họ Lý đi đến nơi đen tối đây?

Thẩm Ngạo cũng là người lạnh lẽo, đối với những người quy hàng, đều nói lời an ủi, rõ ràng thoảng cái đã từ đồ tể biến thành Bồ Tát, toàn bộ quan viên các nơi, vẫn giữ lại làm việc, tướng quân tất cả trấn cũng đều được trấn thủ tại chỗ.

Lập tức, chiếu lệnh trấn an được ban bố đi ra, đơn giản là chỉ truy cứu kẻ thủ ác, còn lại không hỏi, lệnh tất cả phủ, tất cả huyện, tất cả trấn tuân theo cương vị công tác, không được sai sót.

Phần chiếu lệnh này, giống như đại xá, lại khiến cho tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra, thế cục đại Tầu Quốc, trong khoảng khắc liên hòa hoãn xuống, mà Nam Dương thủy sư chỉ đóng quân ở Chiêm Thành, Thuận Hóa, cũng bình an vô sự.

Thẩm Ngạo ở lại trong vương cung Thuận Hóa, hoàng cung Thuận Hóa quy mô không nhỏ, hôm nay thành đầu mối của Nam Dương thủy sư, thỉnh thoảng có quân tướng ra vào.

Đến hôm mười lăm, trời mờ mờ sáng, Thẩm Ngạo vừa mới thay đổi quần áo, tinh thần vừa vãn tốt hơn, nghe được bên ngoài truyền đến thanh âm: “Có thánh chỉ.”

Thẩm Ngạo nóng nảy gấp rút mà dẫn dắt các tướng quân quỳ tiếp, truyền chỉ ý chính là lão thái giám, cũng không quen biết cùng Thẩm Ngạo, hần một đường mà đến, phong trần mệt mỏi.

Khởi điểm là muốn đến Chiêm Thành, về sau mới biết được Nam Dương thủy sư đã chiếm được Thuận Hóa, Thuận Hóa thành là cái gì, hần mơ màng không biết, về sau, sau khi nghe ngóng xong, mới biết được Bắc Kinh đã sửa lại tên, ý tứ hàm xúc là thuận theo quy phục và chịu giáo hoá.

Thật vất vả biểu lộ thân phận, đến cung điện, chứng kiến Bình Tây Vương mang theo quân tướng tất cả bộ, thiết lập lư hương tốt rồi, sắc mặt lão thái giám có chút khó coi rồi, cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn trước Thẩm Ngạo, mới bắt đầu dĩ mà triển khai thánh chỉ, nói:

“Hoàng đế viết: Bình Tây Vương Thẩm Ngạo thân được hoàng mệnh nhờ vả, suất quân viễn chinh Đại Tầu, ý chí có thể khen, rất là khổ cực, lòng Trẫm rất an ủi.”

Chúng quân tướng nghe xong, trong lòng thậm chí nghĩ, thì ra bệ hạ đưa cái thánh này tới để khao thưởng tam quân, trong lòng thật là vui mừng.

Nhưng trong lòng Thẩm Ngạo lại cảm thấy không phải tư vị, hần là người lão làng tiếp thánh chỉ, mấy năm này tiếp thánh chỉ, không có 100 cũng có tám mươi, cái tính tình Triệu Cát, thích nhất đúng là trước khoa trương say phạt, hay là phạt trước sau khen.

Thường thường khai mở khen ngợi vài câu trước, phía sau liền không thiếu được chữ ăm lên, nếu là đằng trước chữ, mắng người, phía sau nói không chừng lời nói xoay chuyển, còn nói chỗ tốt của người.

Nghe đến đó, Thẩm Ngạo trong lòng liền suy nghĩ, phía sau cái thánh chỉ này, chắc chắn sẽ không có cái lời gì hữu ích.

Quả nhiên, biểu lộ trên mặt lão thái giám hơi xấu hổ, nói: “Trẫm thuận theo thiên mệnh, kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, văn võ bá quan, có người lừa trên gạt dưới, có người tham công nói khoác...”

Thẩm Ngạo càng nghe càng không phải hương vị, đợi cho cái thánh chỉ này niệm xong rồi, mới bưng tỉnh đại ngộ, à, thì ra đến mắng chính mình dám lừa gạt hắn rồi, Thẩm Ngạo đứng lên, sĩ quan cấp cao sau lưng, nguyên một đám nháy mắt ra hiệu, lão thái giám kia rất là hổ thẹn mà đi tới, nói: “Điện hạ...”

Thẩm Ngạo nói: “Người không cần an ủi, mắng thì cũng mắng rồi, người xem xem, hôm nay, hoàng thượng cũng rất ít khi phát ra vài phần thánh chỉ mắng chửi người, vật dùng hiếm là quý nha, ngày sau trăm tuổi, nói không chừng cái thánh chỉ này sẽ giá trị liền thành nửa đó, đây là đồ gia truyền Thẩm gia ta, tương lai sẽ truyền đến muôn đời.”

Lão thái giám ngượng ngùng cười cười.

Thẩm Ngạo phân phó người, đưa mấy lượng bạc cho hắn, đuổi hắn đi nghỉ ngơi trước.

Chỉ một lúc sau, liền có giáo úy tới, nói: “Điện hạ, đủ loại quan lại Tàu Quốc đã chờ tại Càn Chính Điện, mời điện hạ chủ trì nghị sự triều đình.”

Hôm nay nghị sự triều đình, là Thẩm Ngạo tận lực an bài, hắn gật gật đầu, nói: “Đi, đi xem xem.”

... ..

Càn Chính Điện kỳ thật cũng không lớn, nhiều người như vậy chia làm hai hàng để đứng, có vẻ có chút chen chúc, thời điểm Thẩm Ngạo xuất hiện, người Tàu Quốc ào ào quỳ gối, cùng một chỗ nói: “Điện hạ Thiên tuế.”

Thẩm Ngạo chấp hai tay sau lưng, trực tiếp lên ngân điện, sau khi ngồi xuống, gọi người châm trà lên, chậm rãi nói: “Lý thị đền tội, bốn vương thay bệ hạ giám quốc, các người có cái gì muốn nói, cùng nhau nói ra.”

Lập tức, liền có một gã Tàu thần nói: “Điện hạ, Lý thị đã đền tội, Tàu Quốc như rắn mất đầu, Đại Tổng thiên triều thượng bang, trong tâm đám hạ thần rất ngưỡng mộ, bởi vậy, hạ thần và mọi người cùng nhau đưa tấu chương lên triều, xin điện hạ thay mặt tấu với Đại Tổng hoàng đế bệ hạ, xin bệ hạ thiết lập Tàu quốc Đô hộ phủ, làm lại quận huyện, thay Tàu quốc quản lý.”

Tiếp theo, rất nhiều Tàu thần cùng một chỗ nói: “Xin điện hạ tấu thay, để hạ quốc hưởng thái bình.”

Thẩm Ngạo trước kia đã lộ ra ý tứ thiết lập Tàu quốc Đô hộ phủ, ngày hôm nay nghị sự triều đình, chỉ là mang chuyện này lên mặt bàn mà thôi.

Chuyện này, Thẩm Ngạo không thể hiển nhiên mà dẫn ra, muốn dẫn ra, cũng là người Tàu Quốc tự mình dẫn ra mới được.

Sắc mặt Thẩm Ngạo nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn đến, trên mặt giận dữ, nói: “Đây là ý gì? Lý thị coi trời bằng vung, giết hại dân chúng, cực kì hiếu chiến, bởi vậy bốn vương khâm mệnh suất lĩnh thiên binh đến, hôm nay đã loại trừ họa Lý thị vì Đại Tàu,

như thế nào mà chuyện cho tới bây giờ, người Tàu các người không tự mình đề cử ra quân chủ tài đức sáng suốt, nghỉ ngơi lấy lại sức, ngược lại, còn bắt Đại Tổng phái quan viên quản lý? Làm như vậy, không những làm Đại Tổng ta bị người khác chê, chính là trong nước Tàu cũng có người không phục, việc này đừng vội nhắc lại, bốn vương quả quyết không cho phép.”

Thẩm Ngạo nói ra một cách vô cùng nghĩa khí, đám quan viên Tàu quốc nghe xong, lại ở đâu không rõ? Vì vậy, mọi người liền tục khẩn cầu.

Thẩm Ngạo nổi giận, vỗ bàn, nói: “Nói gì vậy? Đại Tổng phái quan viên đồn trú, thiết lập Đô hộ phủ, hàng năm phải lãng phí bao nhiêu bạc? Đại Tổng ta ổng còn không mang nổi mình ổng, nào có công phu quản nội vụ người Tàu các người?”

Một gã người Tàu nói: “Đô hộ phủ có thể thu thuế phú...”

Thẩm Ngạo lại lắc đầu, xen lời hần nói: “Cái này càng không được, không biết, còn tưởng là Đại Tổng ta lột da gõ cốt, việc này không cần tiếp tục nghị luận nữa.”

Thái độ Thẩm Ngạo rất là kiên quyết, nhưng hết lần này tới lần khác, người Tàu chính là không chịu, người một lời, ta một câu mà khẩn cầu, Thẩm Ngạo bị làm cho nóng nảy, cả giận nói:

“Không được chính là không được, cho dù người Tàu các người đưa bốn vương chỗ tốt là 500 vạn bạc ngàn, cũng tuyệt đối không được, không để cho thương lượng, các người tưởng bốn vương là người nào? Bốn vương tới cứu dân phạt tội, sự tình người Tàu các người, tự nhiên do người Tàu các người tự xử trí.”

Năm triệu lượng bạc, hoàn toàn là số lượng quốc khố Tàu Quốc, phía dưới trong lòng người Tàu mắng to Thẩm Ngạo lòng tham không đáy, thoáng cái không lên tiếng nữa.

Thẩm Ngạo xem xét, như thế nào thoáng cái liền té ngắt rồi! Trong lòng hét to không được, cái đùa giỡn này có phải là diễn quá mức rồi hay không? Hay là đám người kia không nỡ cắt thịt?

Xem ra, người Tàu đúng là vẫn còn có chút liêm sỉ, còn biết chào giá năm triệu lượng bạc ngàn là hơi cao một ít.

Thẩm Ngạo dốc sức liều mạng ho khan vài cái, thấy tất cả mọi người không có động tĩnh, đều là vẻ mặt im lặng mà nhìn mình, rất có một bộ thái độ lão tử đùa không cùng người, nếu cứ như vậy xuống dưới, cái xiếc ‘ủng hộ lên ngôi’ này liền không diễn nổi nữa rồi.

Cũng may, Thẩm Ngạo da mặt dày, vì vậy mà vô liêm sỉ nói: “Kỳ thật... Bốn vương cũng không phải ý tứ này, cho dù là các người đưa bốn vương chỗ tốt khoảng bốn triệu lượng bạc ngàn, bốn vương... bốn vương cũng tuyệt đối không làm.”

Quá vô sỉ rồi, trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ như vậy, mặt mo dày kịch cũng không khỏi phát tím phát hồng.

Phía dưới, người Tàu lúc này mới có động tĩnh, rốt cục vẫn phải có người lên tiếng rồi, nói: “Điện hạ, hạ quốc tình nguyện giải ngân đưa tiền, cũng xin điện hạ thay tấu chương, để cho thiên triều phái Đô Đốc xuống, quản lý Đại Tàu.”

Lời nói đã nói đến đây, Thẩm Ngạo đành phải ‘miễn cưỡng’ ra vẻ đồng ý.

Lúc từ trong điện đi ra, Thẩm Ngạo thở sâu, trong lòng nghĩ, làm chính trị quả nhiên là một sự tình rất thống khổ, hay là cứ thương thật đau thật cho nó thích.

Cơ cấu Tàu quốc Đô hộ phủ, kỳ thật Thẩm Ngạo sớm đã có an bài, cái Tàu quốc Đô hộ phủ này, chức quyền cùng thái thượng không sai biệt lắm, chính vụ cụ thể là không cần kể đến, nhưng có một hạng quyền lợi, chính là phủ quyết.

Nói cách khác, người Tàu Quốc tự mình thiết lập ba tỉnh, có thể tự cắt cử quan viên, nhưng quyền lợi Đô hộ phủ cũng đơn giản, là có thể lại để cho quan viên ủy nhiệm xéo đi.

Trừ việc đó ra, tái thiết lập Tàu quốc quân, không chế một bộ phận quân quyền Tàu Quốc, có được quyền lợi tự hành điều chỉnh thuế quan tất cả bến cảng Tàu Quốc.

Tuy quyền lợi hơi ít, nhưng mỗi một dạng quyền lợi, đều nắm chặt chỗ hiểm, quyền phủ quyết, trên trình độ tương đương, đã khống chế cục diện chính trị Tàu Quốc, quân quyền bảo đảm lợi ích thông thương, thuế quan trở thành thủ đoạn trọng yếu để Đại Tổng tiến thêm một bước, khuếch trương mậu dịch Đại Tổng.

Về phần quyền lợi của hần, đương nhiên là người Tàu Quốc tự mình đi giày vò, cái này khiến cho Tàu Quốc ổn định hơn, cho dù kích phát mâu thuẫn, đầu mâu người Tàu cũng sẽ chỉ hướng cơ cấu quan liêu người Tàu.

Đại Tổng, mặc dù được lợi nhận, lại có thể không đếm xỉa đến, cái gọi là chỉ phản tham quan không phản hoàng đế, Đô hộ phủ chính là hoàng đế, người Tàu tự mình làm ba tỉnh lược bộ, chính là tham quan.

Nếu Tàu Quốc nổi lên dân biến, vậy thì cũng không phải sự tình Đô hộ phủ, cũng là Tàu quân tự mình trấn áp, cái này khiến cho Đô hộ phủ càng giống là tài quyết giả của người Tàu.

Về phần chức trách của Tàu quốc quân, trên miệng nói là phòng ngừa kẻ thù bên ngoài xâm lấn, kỳ thật, mục đích thực sự chỉ là quản thúc Tàu quân mà thôi.

Nói được khó nghe một ít, chính là chỗ tốt để cho Đô hộ phủ chiếm, nước bản chuyện xấu cái gì đi chẳng nữa, cũng không có quan hệ cùng Đô hộ phủ, oan có đầu, nợ có chủ, chính các người tự làm ầm ĩ đi.

Chọn lựa người nắm giữ Đô hộ phủ, còn cần đưa lên trên triều đình làm tiếp quyết định, chỉ là, Thẩm Ngạo cho rằng, triều đình hơn phân nửa sẽ lựa chọn đẩy trách nhiệm, cuối cùng càng đá bóng cao su trở lại hải chính nha môn.

Ba tỉnh lược bộ bên kia luôn luôn là không quá mưu cầu danh lợi hải chính, hơn nữa, bắt người ta đến man bang làm quan, đây không phải là sung quân sao? Dù sao cũng là một Đô Đốc, theo đạo lý, ít nhất cũng nên để quan viên đã ngoài Tứ phẩm đi làm, nhưng người bổ nhiệm ai đi, người ta không thiếu được việc phải ghi hận người một chút.

Làm quan, chính là chú ý tứ bình bát ổn, cái gọi trung dung là như thế, người đẩy người lọt hố một lần, chẳng lẽ người ta sẽ không có vậy cánh sao, đến lúc đó, không thiếu được việc muốn liều mạng với người.

Kết quả cuối cùng, vô cùng có khả năng đưa khoai lang phỏng tay này đến hải chính nha môn, kỳ thật chính là lại để cho Thẩm Ngạo tự mình xem xét để xử lý.

Đưa cái bố trí Đô Đốc này đến trong tay Thẩm Ngạo cũng tốt, quan to quan nhỏ trong triều đình không muốn quản, Thẩm Ngạo lại biết, Đô hộ phủ liên quan rất lớn, cơ hồ không chế được dân sinh một phiên quốc.

Nói khó nghe hơn một chút, ai có thể không chế bố trí nhân sự Tàu quốc Đô hộ phủ, không thể không có vương miện Tàu quốc chi vương, rơi vào trong tay người khác, chẳng bằng rơi vào trong tay Thẩm Ngạo càng thực tế hơn.

Không chế Tàu quốc, khiến cho lực khống chế của hải chính nha môn tăng cường đối với Nam Dương, cái này có ý nghĩa, sinh tử vinh nhục các nước Nam Dương, đều ở dưới sự khống chế của hải chính nha môn.

Chỉ là, một tin tức cũng rơi vào trên bàn Thẩm Ngạo, một chi hạm đội đại Thực bồi hồi tại vùng duyên hải Tàu quốc, bọn hấn vốn là muốn gấp rút tiếp viện Chiêm Thành, chỉ là, chưa từng nghĩ đến, Chiêm Thành to như vậy, không ngờ lại bị đánh bại cực nhanh như thế.

Bất đắc dĩ, lập tức rút đầu trở về, hiện tại, chi hạm đội này gặp cục diện khó xử nhất, bởi vì toàn diện Tàu quốc đảo hướng Đại Tổng, khiến cho bọn hấn mất đi tiếp tế bến cảng, một chi ngàn dặm xa xôi đuổi tới Tàu quốc hạm đội mất đi tiếp tế, kết quả chỉ sợ sớm đã chú định rồi.

Chiêm Thành bên kia, hạm đội pháo hạm Nam Dương thứ nhất đã muốn phóng ra, phát động công kích, kỹ thuật thuyền đại Thực cũng không kém, nhưng gặp phải pháo hạm, liền lập tức rơi xuống hạ phong, mấy lần hải chiến đều chạy trốn mà về, phía dưới sự cùng đường mặt lộ, chỉ còn lựa chọn đầu hàng.

Từ binh vẫn còn ở Chiêm Thành, trải qua khảo vấn, bối cảnh chi hạm đội này đã rõ ràng rồi.

Chi hạm đội này thực sự không phải là chủ phái đại Thực quốc ra, mà là một người Tổng đốc địa phương vô cùng có bối cảnh tổ chức mạo hiểm hành động.

Hiện tại Thẩm Ngạo phải làm ra lựa chọn, chính là một lần nữa đàm phán cùng đại Thực, thứ hai chính là triệt để phản bội cùng đại Thực, nếu đàm phán, có lẽ có thể tìm được chỗ tốt, nhưng đối với lâu dài mà nói, tại Nam Dương nhiều hơn một người cạnh tranh, lại càng không có lợi đối với hải chính của Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo trầm ngâm một lát, rốt cục hạ mệnh lệnh: “Trị tội.”

Viễn chinh đại Tàu Quốc, cơ hồ là dùng thân phận cường giả khi dễ nhỏ yếu, tuy trước đó, tất cả mọi người không thấy rõ thực lực Nam Dương thủy sư, cũng không ngờ được người Tàu không chịu nổi một kích như

thế.

Nhưng ở trong lòng Thẩm Ngạo, từ một khắc chinh chiến từ xa này, kết cục trận chiến tranh, kỳ thật sớm đã được quyết định, làm như vậy, đã xao sơn chấn hổ, kinh sợ tất cả phiên quốc Nam Dương, một phương diện khác, cũng làm cho đám thương nhân thấy được một cơ hội, có chút thời điểm, bạo lực cũng là một cách mua bán, mà lại được tiền lời thật lớn.

Thẩm Ngạo tin tưởng, không lâu về sau, cả Nam Dương sẽ xuất hiện một cục diện mới, mà khi cục diện đó bắt đầu, sẽ mở ra một mảnh thiên địa mới vì hải chính.

Cả thủy sư, đều đã làm tốt chuẩn bị rút lui khỏi nơi đây, ngoại trừ một số nhỏ thủy sư vẫn đang đóng quân tại Thuận Hóa, Chiêm Thành, còn lại, toàn bộ rút khỏi.

Một gã tướng quân thủy sư bị chiêu gọi đến hoàng cung Thuận Hóa, tướng quân rất tuổi trẻ, chợt đưa mắt xem xét, chỉ hơn hai mươi tuổi, thủy sư võ quan trẻ tuổi hơn, để một ít lão tướng trực tiếp lui xuống, một phương diện khác, nhân tài chuyên trách thủy sư lại thiếu, bất đắc dĩ, đành phải đề bạt từ trong đám giáo úy.

Tướng quân tháo nón Phạm Dương xuống, kẹp ở dưới nách, cái Tàu quốc này khí trời rất ẩm ướt, đến mũ tóc cũng đều cảm thấy dính dính, rất không thoải mái.

Hắn ngồi ở bên ngoài một chỗ lầu các gần Cần Chính Điện, bên trong đã có không ít tiến sĩ bận rộn, đại đa số mọi người ngồi ở sau bàn xử án, hoặc là sửa sang lại sổ sách, hoặc là cầm bút viết cái gì đó, cũng không để ý gì tới bọn hắn.

902. Chương 805: Bề Ngoài

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 805: Bề ngoài

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ngẫu nhiên sẽ có giáo úy tiến đến liếc nhìn tướng quân này, thấy tướng quân uống cạn nước trà trên bàn rồi, liền đi đổi mới trà đến.

Tướng quân bất động mà ngồi, cẩn thận tỉ mỉ, tại trước ngực hắn, một quả nho chương cùng huân chương lung lay, bị ngọn đèn trong lầu các chiếu rọi xuống, phát ra ánh sáng có chút chói mắt, giáo úy đổi trà cho hắn không nhận được, nói: “Tướng quân là thủy sư kỳ hai ra hay sao?”

Tướng quân mỉm cười lắc đầu, nói: “Không phải.”

Giáo úy nói: “Vậy cũng không phải là thủy sư giáo úy rồi.”

Giáo úy đến Nam Dương không chia làm thủy sư, kỵ binh khoa, cho nên, giáo úy đồng thời ra ngoài, hơn phân nửa đều là bộ binh giáo úy, chỉ là, nói trở lại, Nam Dương thủy sư cũng không chỉ là thủy sư giáo úy.

Dù sao, yêu cầu về thủy sư quá lớn, đã cần thủy sư bộ binh lên đất liền, còn cần chút ít kỵ binh.

Giáo úy không nhận được mà liếc nhìn huân chương trước ngực tướng quân, bắt đầu nghiêm nghị kính nể, nói: “Thời điểm kinh đô và vùng lân cận phía bắc phản loạn, tướng quân đã lập công huân không nhỏ?”

Cái cằm tướng quân có chút nâng lên, lộ ra vẻ mỉm cười rụt rè, nhấp một ngụm trà, đang muốn nói chuyện, một người tiến sĩ tự nhiên đi vào trong lầu các này, cầm một tờ đơn, hỏi: “Thủy sư hạm đội thứ ba bộ binh doanh, doanh quan Ngô Dững đã tới chưa?”

tuy Trầm sống trong thâm cung, khoản sổ sách này, có lẽ là vẫn biết tính toán, loại lời đồn đại này, không cần để ý, còn nữa, nếu thủy sư thật sự có tin chiến thắng liên tục, vì sao không có tấu chương đến? Chỉ có một phần tin chiến thắng dần dần, u mê nói chiếm Chiêm Thành, về sau Trầm rần rầy, liền không có tin tức.”

Ngô Văn thấy Triệu Cát không tin, kỳ thật trong lòng hắn cũng không tin, ngượng ngùng cười nói: “Bệ hạ minh xét, vi thần lại càn rỡ rồi, rõ ràng tin những từ phổ phường này, lại để cho bệ hạ chê cười.”

Triệu Cát thay đổi cái tư thế ngồi, sắc mặt bình tĩnh nói: “Không trách người, chỉ trách Thẩm Ngạo tiểu tử kia, tiểu tử này yêu nhất nói khoác, cũng không phải nói hắn không chịu tận tâm làm việc, chỉ là thường thường làm ba phần, hắn cũng nên thối thành chín phần, hắn viễn chinh vất vả, nhưng Trầm không quen nhìn cái dạng này.”

904. Chương 807: Lo Lắng

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 807: Lo lắng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ngô Văn nghe xong đánh giá của Triệu Cát đối với Thẩm Ngạo, trong lòng cũng không biết là nên khóc hay nên cười, hắn xứng danh với ‘Tây tuyến quan’, là trợ thủ đắc lực dưới cờ Bình Tây Vương, trong lòng nhất định là hướng về Bình Tây Vương.

Khẩu khí bệ hạ nói chuyện, nói là nén giận cũng không tính toán là nén giận, nhưng luôn không đặt Thẩm Ngạo vào trong chỗ tốt, trong lòng Ngô Văn nghĩ, chỗ không phải đây mới là thân thuộc với vua đây chứ?

Triệu Cát lại nhấp một ngụm trà, bộ dạng lộ ra vài phần lo lo lắng lắng, từ từ nói: “Trầm hiện tại xem như suy nghĩ cẩn thận rồi, khó trách những phiên vương kia trước đây sợ hãi đối với Trầm như vậy, thì ra là vì thủy sư viễn chinh Đại Tầu, mới làm cho bọn hắn sợ hãi.”

Triệu Cát trì hoãn khẩu khí một chút, sau đó mới tiếp tục nói: “Nhưng nói trở lại, Ngô Văn, gần đây vì cái gì mà thái độ của những phiên vương này lại trở nên lãnh đạm rồi?”

Đám phiên vương mấy ngày gần đây xác thực lãnh đạm rồi, ngay từ đầu, còn ngày ngày đến yết kiến nịnh nọt, nhưng hơn một tháng trước đây, người đến càng ngày càng ít.

Chuyện tại đây cũng không phải là không có duyên cớ, thủy sư đi Đại Tầu lâu như vậy, truyền về cái tin chiến thắng, cũng là Triệu Cát hạ lệnh phong tỏa tin tức, hiện tại, Đại Tầu bên kia một điểm âm tín đều không có, trong lòng đám phiên vương bọn họ đã sớm sinh nghi.

Chỉ sợ, tất cả đều cho rằng, thủy sư tại Đại Tầu Quốc bên kia đã nếm mùi thất bại cũng chưa biết được.

Nếu thật sự là nếm mùi thất bại, như vậy có thể định liệu, Đại Tổng này kỳ thật chính là cái thùng rỗng, bên ngoài, nhìn về phía trên thì có võ hữu lực, khô ngô phi phạm, nhưng ngay cả Tầu Quốc cũng không gặm nổi, ai còn chịu đến nịnh bợ đây?

Tâm tư đám phiên vương bọn họ kỳ thật rất đơn giản, bọn họ đều là tiểu quốc, nịnh nọt là quốc sách lâu dài bọn hắn thực hành, ai mạnh, liền nịnh nọt người đó.

Đại Tổng xuất động chinh phạt đối với Tầu Quốc, xác thực là dọa bọn hắn nhảy dựng, thì ra tưởng rằng Đại Tổng có nắm chắc tất thắng, nhưng đánh lâu như vậy, nếu thật sự có tin chiến thắng, đã sớm nên truyền ra, hiện tại không có động tĩnh, thì phải là tao ngộ ngăn cản rồi.

Hùng binh đại Tàu Quốc này lên đến hai mươi vạn, cũng không phải dễ khi dễ, vừa nghĩ như thế, rất nhiều phiên vương lại trở nên xà chuột hai đầu rồi, cũng lãnh đạm đối với Triệu Cát.

Triệu Cát bắt đầu còn đắm chìm trong vui sướng vạn quốc đến triều cống, bây giờ trở về nghĩ lại, đã cảm thấy không đúng, cho nên trong lòng cũng có chút tức giận.

Ngô Văn cẩn thận từng li từng tí nói: “Đám phiên vương bọn họ chắc hẳn...chắc hẳn cũng đang chuẩn bị về sự tình vạn quốc triển lãm...”

Triệu Cát lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Trẫm xem chưa hẳn, triển lãm sẽ là sự tình Đại Tổng ta, đâu cần bọn hắn chuẩn bị cái gì? Y theo Trẫm xem, bọn họ là sợ Đại Tổng ta thua cuộc, từ Đại Tàu lăm lũi mà về, đến lúc đó, sẽ đắc tội người Tàu, dù sao người Tàu cũng là hàng xóm của bọn hắn, đó mới là họa lớn trong lòng, bình thường Trẫm đối xử với những phiên quốc này không tệ, không thể tưởng được, cái ân trạch tứ phương này, thì ra cũng không phải là chuyện gì tốt đẹp.”

Ngô Văn ngưỡng ngừng cười nói: “Bệ hạ nói quá lời.”

Triệu Cát có chút ít lo lắng nói: “Trẫm còn nghe nói, hải chính nha Môn Hạ lệnh tất cả phiên quốc đoạn tuyệt quan hệ cùng đại Thực, có phải vậy không? Vốn đầu rồi, Bình Tây Vương muốn trở mặt cùng đại Thực, Trẫm là không tình nguyện, nhưng Trẫm nghe nói, những phiên quốc kia vẫn còn đang trông xem thế nào, vẫn đang âm thông xã giao cùng đại Thực, đúng hay không? Lúc này đây, nếu chinh chiến đại Tàu thất lợi, chỉ sợ bọn họ càng thêm cả gan làm loạn rồi, ai...”

Triệu Cát thở dài, dường như đang lo lắng vì sự tình hải chính, hắn lo lắng, đương nhiên không phải vấn đề hải chính có thể duy trì hay không, mà là mặt mũi của hắn có thể giữ được hay không.

Nếu quân Tổng thật sự gặp bất lợi tại đại Tàu Quốc, đến lúc đó, vạn quốc triển lãm hội sẽ biến thành vạn quốc nhìn sự xấu xí, mặt mũi vị hoàng đế này đặt ở đâu đây.

Ngô Văn an ủi: “Bệ hạ không cần quá nhạy cảm, Bình Tây Vương làm việc gần đây rất ổn trọng, lúc này đây, lại dẫn theo Nam Dương thủy sư xuất chinh, sẽ tuyệt đối không xuất hiện sai lầm.”

“Hắn ổn trọng sai?” Triệu Cát vốn là không nhin được, hỏi lại một câu, lập tức lắc đầu nói: ”Trẫm tại Tuyền Châu, cũng đã được nghe nói sự tình Tàu Quốc, người Tàu Quốc tại Nam Dương tự cho mình là cường quốc, có hai mươi vạn hùng binh, nhìn Đại Lý, Thực Tịch mà thêm thường, quốc lực có chút không tầm thường,

Nam Dương thủy sư chưa hẳn có thể lấy được thắng lợi, còn nữa, Đại Tổng ta đi xa viễn chinh, Tuyền Châu cách Tàu Quốc đến ngàn dặm, lương thảo quay vòng lãng phí cực lớn,

nếu không thể tốc chiến, một khi lâm vào cục diện bế tắc, không những mất không quốc lực, quân tâm sĩ khí cũng bị nó ảnh hưởng, cứ đánh tiếp như vậy, không phải phúc Đại Tổng ta đâu.”

Triệu Cát lúc này đây lại xem xét thập phần chính xác, người Tàu cũng không phải dễ trêu, điểm này, kỳ thật Ngô Văn cũng cho rằng như vậy, bởi vậy trước khi chiến đấu, hắn đã từng phản đối qua, chỉ là, Thẩm Ngạo một ý muốn chinh phạt Tàu, Ngô Văn chỉ có thể theo tâm tư Thẩm Ngạo.

Triệu Cát thấy Ngô Văn không nói, khuôn mặt kéo xuống dưới, nói: “Ngô ái khanh vì cái gì không nói lời nào?”

Ngô Văn gian nan nói: “Bệ hạ, nếu như chiến sự đã mở ra, nhiều lời vô ích, trận chiến này rất quan trọng đối với Đại Tổng ta, thắng, chính là thiên hạ quy tâm, tứ hải thái bình, bại...”

Triệu Cát cắt ngang lời hắn, sục sục nói: “Bại chính là bị chê cười, trở thành trò cười cho các phiên quốc, có phải không? Đang mang mặt mũi Đại Tổng ta, một trận này, không thể không thắng.”

Đối với Triệu Cát mà nói, sự tình quan hệ đến mặt mũi thật sự là quan trọng, hắn không khỏi đứng lên, chắp hai tay sau lưng, đi qua đi lại, thật lâu mới nâng con mắt lên, nói: “Người đừng xem Trẫm suốt ngày chơi bời lêu lổng...”

Thời điểm Triệu Cát nói đến đây, Ngô Văn vội vàng nói: “Vi thần không dám.”

Triệu Cát tiếp tục nói: "Nhưng trong lòng Trầm, một mực vì chuyện này mà phát sầu, mười vạn thủy sư, nhìn về phía trên tuy không ai bì nổi, nhưng tác chiến tại dị quốc, chính thức quyết chiến cùng người Tàu Quốc trên lục địa, nhiều nhất chỉ là bảy tám vạn người,

nếu người Tàu là khuyinh quốc ra chiến, ít nhất cũng có thể điều mười vạn người, muốn lấy ít thắng nhiều, sao mà khó vậy.

Còn nữa, Tàu Quốc nhiều chương khí, núi lớn không ngớt, quan ải nặng nề, thoáng vô ý một týt, chính là toàn quân bị diệt, một trận, Đại Tổng cũng không thua nổi được, Trầm liên tục do dự, vì để ổn thỏa..., liền khuyinh quốc chi ra vốn lớn, quyết một trận thư hùng cùng người Tàu."

Ngô Văn nghe xong, lộ ra thần sắc hoảng sợ, thì ra bệ hạ nói nhiều cùng mình như vậy, rõ ràng chính là đánh cái chủ ý này.

Triệu Cát tiếp tục nói: "Hiện tại, sự tình phương Bắc bên cạnh coi như bình yên, ba Châu bên kia tạm thời không cần phải lo lắng Tây Hạ làm hại, cho nên Trầm có chủ ý, chính là điều quân đội ba Châu đến, cùng với năm vạn cấm quân, lại điều hai mươi vạn sương quân từ các nơi đến, phát binh bốn mươi vạn,

xuất phát từ Nghiêm Nam tây lộ, chinh phạt Tàu Quốc, Trầm cũng không tin, thủy sư cùng bốn mươi vạn tinh nhuệ Đại Tổng ta, thủy bộ cùng tiến, không thể làm gì được một Tàu Quốc, Ngô ái khanh nghĩ như thế nào?"

Ngô Văn nhất thời im lặng, hồi lâu mới nói: "Bệ hạ, vì một người Tàu Quốc, gây ra động tĩnh lớn như vậy, chỉ sợ triều đình bên kia khẳng định sẽ muốn bắt đầu náo loạn, có lẽ là nên để ổn thỏa làm đầu."

Triệu Cát trầm ngâm trong chốc lát, kỳ thật, nội tâm của hắn đang giãy dụa, cùng lúc, cảm thấy Đại Tổng không thua nổi, chiến sự đã muốn mở ra, cũng không thể truy cứu trách nhiệm, đã muốn đánh, phải đánh thắng thật lớn.

Còn mặt bên kia, Tàu Quốc đối với Đại Tổng, đối với Triệu Cát hắn, đều không có quan hệ lợi hại quá lớn, lao sư động chúng như thế, chỉ vì động một Tàu Quốc, lại cảm thấy có chút không đáng.

Huống chi, nếu mình đem tâm ý chuyển về Biện Kinh, thanh âm phản đối cả Biện Kinh cũng nhất định là rất lớn.

Căn nhắc trên dưới một lúc lâu, vẫn bất định chủ ý như cũ, Triệu Cát đành phải chán nản ngồi trở lại trên mặt ghế, không khỏi cười khổ, nói: "Trái cũng không phải, phải cũng không phải, sớm biết như thế, Trầm sẽ không nên phê tấu chương Thẩm Ngạo viết, nếu không có gì xảy ra, đầu cần náo loạn đến cái tình trạng đâm lao phải theo lao này?"

Tay hắn đặt vài trên bàn, nói: "Chờ một chút xem, đợi tấu chương Thẩm Ngạo đến, nếu là quả thật đến trình độ sơn cùng thủy tận, Trầm đành phải hạ ý chỉ."

Ngô Văn gật gật đầu, nói: "Bệ hạ nói rất đúng, trước mắt thời cuộc không rõ, nên tạm chờ một chút trước rồi nói sau."

Hai người thương nghị xác định rồi, Ngô Văn mới cáo lui ra ngoài, trở lại tiền đường hải chính nha môn, vừa mới ngồi vững vàng, Tri Phủ Mã Ứng Long liền tới rồi, sắc mặt Mã Ứng Long này có chút tái nhợt, chỉ về hướng Ngô Văn, lập tức nói: "Đã xảy ra chuyện rồi."

Ngô Văn nhướng mày, nói: "Lại xảy ra chuyện gì?"

Mã Ứng Long nói: "Ba Phật Tề quốc Vương Tử đánh chết một người người bán hàng rong trên phố xá, nói là người bán hàng rong kia xông tới hắn, Tri Phủ nha môn bên này lại bắt mấy tên hung đồ gây chuyện..."

Sắc mặt Ngô Văn đột biến, hỏi: "Vương Tử cũng bị bắt rồi sao?"

Mã Ứng Long nói: "Vương Tử kia lại không bị bắt, tuy nói xui khiến chính là hắn, nhưng đánh người lại là một ít thị vệ hắn mang đến, chuyện lớn như vậy, hạ quan chỉ có thể gọi sai dịch khóa mấy thị vệ trước, sau đó mới từ từ thẩm vấn."

Ngô Văn thở dài một hơi, nói: "Đang lúc dầu sôi lửa bỏng, tại sao lại xảy ra loại sự tình này."

Hắn tiếp tục nói: “Đã chết mất người rồi, cũng không thể nhượng bộ, Vương Tử thì cũng thôi, mấy tên thị vệ, tự nhiên là phải phán thật nặng, nếu không thì hướng người ta bàn giao như thế nào đây? Nếu lệ lần này bị mở ra, lại không biết sẽ tăng thêm bao nhiêu sự tình xấu nữa.”

Mặt Mã Ứng Long như sương lạnh, nói: “Hạ quan cũng nói như vậy, Vương Tử kia có thể bắt luận tội, nhưng bọn hắn đã bọn hắn giết người, như thế nào cũng phải hung hăng khiển trách thị vệ Vương Tử kia một tý.

Xấu liền xấu ở chỗ này, người Ba Phật Tề rõ ràng lúc này liền hướng Tri Phủ nha môn đòi người, nói bọn hắn là người Ba Phật Tề, không quan hệ đến Đại Tổng, hiện tại Vương Tử kia vẫn còn náo loạn ở kia nữa, nói là nếu như nha môn Tri Phủ không đem người giao ra đây, bọn hắn liền lập tức về nước, từ đó về sau, sẽ cùng không hướng đến Đại Tổng ta nữa.

Còn bốn phía, tất cả phiên vương đều nói Đại Tổng ta khi dễ phiên bang, đại nhân, sự tình đến trình độ này, cũng không phải là một người Tri Phủ như hạ quan có thể làm chủ được, đại nhân, người xem nên làm sao bây giờ?”

Ngô Văn nhú lông mày lại, vỗ bàn nói: “Thật sự là lẽ nào lại như vậy, muốn làm chuyện tốt mời bọn hắn đến, đã dùng lễ nặng để khoản đãi, rõ ràng còn dám quấy rối, giết người thì dền mạng, chúng ta không bắt Vương Tử này, hiện tại rõ ràng còn được một tác lại muốn tiến thêm một thước.”

Mã Ứng Long cười khổ, nói: “Vạn quốc triển lãm sắp tới, nếu là Vương Tử Ba Phật Tề quốc và đặc phái viên đều bị tức giận trốn đi, chỉ sợ sẽ đâm ngang lễ hội.”

Đôi mắt Ngô Văn lúc này lại bắt đầu đóng lại, thản nhiên nói: “Lão phu lo lắng cũng không phải về cái này, mà là thái độ của Ba Phật Tề quốc, thời điểm Bình Tây Vương chinh Tàu, Ba Phật Tề quốc chú ý bậc nào, như thế nào đến hiện tại, thái độ đột nhiên lại trở nên mạnh mẽ như thế, chuyện này, ai biết có quan hệ đến Tàu Quốc hay không?”

Mã Ứng Long nói: “Tàu Quốc cùng Ba Phật Tề quốc khoảng cách không xa, nghe nói lúc ấy, thời điểm chinh Tàu, Ba Phật Tề quốc ủng hộ to lớn.”

Sắc mặt Ngô Văn âm lạnh, bưng tỉnh đại ngộ, nói: “Lão phu biết rồi, trước đây bọn hắn ủng hộ thế chân vạc, hiện tại thấy thủy sư đến bây giờ còn chưa có một chút tin tức nào, liền biết rõ Đại Tổng ta chinh Tàu nhất định là dữ nhiều lành ít,

đến lúc đó, Đại Tổng giảng hoà cùng Tàu Quốc cũng là sự tình sớm muộn, vì để phòng ngừa Tàu Quốc trả thù, cho nên lúc này tận lực muốn ồn ào xảy ra một chút việc, hướng Tàu Quốc tỏ thiện ý.”

Mã Ứng Long không khỏi sửng sốt một chút, nói: “Nếu là như vậy, vậy thì càng khó giải quyết rồi, có nên xin chỉ thị hạ của bộ hạ hay không?”

Ngô Văn lắc đầu, nói: “Vừa rồi bộ hạ cũng đang lo lắng sự tình chinh Tàu, chinh Tàu...Chinh Tàu... Một việc chinh Tàu quấy đến mức cả Tuyền Châu đều không thái bình.

Hiện tại, Bình Tây Vương còn đang ở tại Tàu Quốc, thủy sư thắng bại không biết, chỉ là, dùng kinh nghiệm của lão phu, hơn phân nửa cũng là dữ nhiều lành ít, ta và người, hai người là trợ thủ đắc lực của Bình Tây Vương điện hạ, cho nên, vô luận như thế nào, Tuyền Châu bên này nhất định phải ổn định, nếu không, bàn giao Bình Tây Vương như thế nào bây giờ?”

Trên trán Mã Ứng Long chảy ra mồ hôi lạnh rậm rạp, không ngừng gật đầu nói: “Đúng, đúng.”

Ngô Văn tiếp tục nói: “Cho nên, cái Ba Phật Tề quốc này dám náo loạn, chúng ta bắt đầu xử trí thì càng phải cẩn thận hơn một chút,

đám phiên vương Nam Dương đang trợn to con ngươi nhìn vào việc này, nếu chúng ta xử trí nhẹ, khó tránh khỏi việc dung túng phiên quốc, để cho bọn họ cho rằng, Đại Tổng ta dễ bắt nạt, nhưng nếu xử phạt nặng, lại khó tránh khỏi sẽ để cho người cho rằng Đại Tổng ta ý thể hiếp người,

nhất là tại đây, nơi đầu sóng ngọn gió này, là một chút sai lầm cũng không thể để xảy ra, bộ hạ đã đến Tuyền Châu, nếu như rất nhiều phiên vương và đặc phái viên về nước vào lúc đó, thể diện bộ hạ còn gì nữa

đây?”

Mã Ứng Long càng cảm thấy Ngô Văn nói có đạo lý, nhân tiện nói: “Ngô đại nhân, đã nhẹ không được, nặng cũng không được, như vậy nên làm sao mới tốt?”

Ngô Văn thoáng trầm mặc một tý, nói: “Tất cả như cũ, phán mấy tên thị vệ thật nặng, về phần Ba Phật Tề vương tử bên kia, lão phu đi trấn an, cùng lắm thì cho hắn chút ngon ngọt, bất kể thế nào nói, cũng nên làm ra một bộ dạng cường ngạnh.”

Mã Ứng Long đáp ứng tiếng, nói: “Tốt, cứ làm như thế, vậy thì ngày mai hạ quan liền khai mở thẩm vấn, vô luận như thế nào, cũng nên cho người chết một cái công đạo.”

Hắn tiếp tục nói: “Ngô đại nhân, người cho ta lời nói thật, thủy sư thật sự thất bại sao?”

Ngô Văn cũng đoán bắt định, cười khở nói: “Lão phu nào biết đâu được, nếu biết rõ thì tốt rồi, nhưng lâu như vậy không có tin tức, dựa vào tính tình Bình Tây Vương, có khả năng sao? Khả năng duy nhất chính là tiến triển không thuận lợi, một là không thể công thành, một điều khác chính là trong quân xuất hiện ôn dịch,

Bình Tây Vương cũng là người thích công trạng, nếu là thật sự có đại thắng, tự nhiên là ước gì lập tức đưa tới, bây giờ nhìn xem, hơn phân nửa là xấu hổ không dám mở miệng, lại không thể quay về nhà.”

Mã Ứng Long thở dài một hơi, nói: “Chỉ mong là không phải như thế, Ngô đại nhân, hạ quan cáo lui.”

Mã Ứng Long vội vã rời đi, Ngô Văn vẫn ngồi ở trên mặt ghế, cả người rơi vào trầm tư.

Mã Ứng Long chạy về Tri Phủ nha môn bên này, bên ngoài đã muốn kêu loạn vỡ lở ra rồi, dân chúng ven đường đều ào ào nghỉ chân, xúm lại quanh cái nha môn này, người đông nghịt, nhìn không thấy điểm cuối cùng.

Mã Ứng Long ngồi kiệu quan, đằng trước là mấy sai dịch tách một con đường ra, dân chúng liền nhường cho bọn họ một con đường, có người kêu to: “Tri phủ đại nhân đến ...”

Lúc này mưa còn chưa ngừng, vẫn còn rơi rầm rầm, không ít người khoác áo tơi, thời điểm Mã Ứng Long xuống kiệu, sai dịch lập tức tản người ra cho Mã Ứng Long, Mã Ứng Long nhăn lông mày lại, không biết chuyện gì xảy ra, không khỏi đẩy bước chân nhanh hơn, đi về hướng nha môn.

905. Chương 808: Trở Về

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 808: Trở về

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Nếu là dĩ vãng, ai dám bắt Đại Tổng, cùng lắm thì lại để cho Nam Dương thủy sư đến đàn áp, nhưng hiện tại, Nam Dương thủy sư dữ nhiều lành ít, rất nhiều sự tình, cũng không phải là dễ ứng đối như vậy.

Hắn nổi lên lá gan, nói: “Bệ hạ, vạn lần không được, việc này còn cần thông dong nghị lại, nếu không được, cũng đợi Bình Tây Vương truyền quay lại tin chiến thắng nói sau.”

Triệu Cát hung dữ nói: “Như thế nào, người đang cầu tình vì Vương Tử kia sao?”

Ngô Văn nhất thời không nói gì, dưới sự vội vàng, cũng không biết nên nói như thế nào cho tốt.

Ngược lại, Dương Tiễn kia cơ linh, trong lòng biết Ngô Văn cũng là vì hải chính, mà hải chính lại càng cùng một nhịp thở với Bình Tây Vương, lúc này liền nói: "Bệ hạ, một người phiên quốc Vương Tử tính toán là cái gì, man nhân bực này không lên được mặt bàn, nếu bệ hạ tự mình so đo cùng hắn, lại đánh mất uy nghi hoàng gia,

chuyện này, hãy để cho người phía dưới đến xử trí, sự tình phiên quốc Nam Dương, không phải gần đây đều do hải chính nha môn quản lý sao? Nô tài cho rằng, bệ hạ không cần ra mặt, chỉ cần để cho Ngô đại nhân xét xử là được rồi."

Lời Dương Tiễn nói, lại để cho sắc mặt Triệu Cát thoáng chốc đã hòa hoãn xuống.

Hắn hầu hạ tại bên cạnh Triệu Cát đã có vài thập niên, tính tình Triệu Cát, sao hắn không đoán ra, nói đến nói đi, vẫn là mặt mũi, mà Dương Tiễn chuyên môn xử lý sự tình mặt mũi hoàng gia, tự nhiên hiệu quả khuyến bảo so với Ngô Văn, loại đầu óc mê muội này thì tốt hơn nhiều.

Triệu Cát hít một hơi thật dài, ngữ khí ôn hòa hơn một ít, nói: "Người nói rất đúng, Trẫm là cửu tộc chí tôn, cần gì so đo cùng một Vương Tử phiên quốc nhỏ nhỏ, nhưng người này quả thực rất đáng hận, hừ, cũng thế, Trẫm mặc kệ, các người xử trí đi."

Hắn phát tay áo, bước nhanh đi.

Trong sảnh chỉ còn lại có Ngô Văn trên trán thấm máu cùng hai người Dương Tiễn, Dương Tiễn đứng lên, nâng Ngô Văn dậy, cười ha hả nói: "Ngô đại nhân vất vả rồi." Dứt lời, liền xuất khăn mặt ra, muốn lau cái trán cho Ngô Văn.

Ngô Văn liên tục không ngừng nói: "Hạ quan tự làm, hạ quan tự làm." Nhận lấy khăn mặt, nghiêng rằng nghiêng lợi lau vết máu, mới khổ sở thở dài, nói: "Đa tạ Dương công công nói đỡ."

Dương Tiễn mỉm cười, nói: "Nên làm thôi, nô gia cũng chỉ tiện tay mà thôi, Ngô đại nhân không cần phải nói tạ ơn, chỉ là, nói trở lại, hiện tại bệ hạ đang nổi nóng, Ngô đại nhân, Vương Tử gì kia có thể ép xuống, nhưng để cho bệ hạ hồi lần nữa, nô gia liền lực bất tòng tâm."

Ngô Văn thở dài, nói: "Đúng vậy, nhưng Bình Tây Vương bên kia một điểm tin tức đều không có, nếu Bình Tây Vương trở lại, hạ quan lại có thể buông lỏng một hơi."

Hắn cắn chặt răng, nói: "Nhưng bất kể như thế nào, Bình Tây Vương không trở lại, đại cục cái hải chính này, hạ quan chính là liều tính mạng, cũng muốn làm cho chu toàn, trước khi đi, điện hạ đã phó thác Tuyền Châu cho hạ quan, hạ quan chỉ có thể buông tha cái tiền đồ này, quần nhau đến chết."

Dương Tiễn mong mỗi liếc nhìn Ngô Văn, trong lòng nghĩ, họ Thẩm kia đến ngọn nguồn là dùng cái gì, lại khiến cho Ngô Văn này khăng khăng một mực như vậy? Lại nói tiếp, Ngô Văn này tốt xấu cũng đã từng là chủ sự Lễ bộ, chủ sự là chính Ngũ phẩm, hôm nay làm cái hải chính Tổng đốc này, kỳ thật cũng không tính là cái gì đại quan, như thế thì kỳ quái rồi.

Hắn nào biết đâu rằng, hải chính hôm nay không chỉ là sự nghiệp một người Thẩm Ngạo, cũng thành sự nghiệp của Ngô Văn, một chút cũng không lệch ra.

Bọn hắn thân ở địa vị bất đồng, tận tâm che chở non cây này trưởng thành, thành đại thụ che trời, muốn bọn hắn dứt bỏ cái sự nghiệp này, thực sự so với đoạt cốt nhục của bọn hắn còn làm người ta không chịu được hơn nhiều.

... ..

Mưa gió qua đi, bên cảng vô cùng tươi mát, ngay cả vị tanh mặn của gió biển cũng đi một ít.

Bọt nước dưới cầu tàu vẫn còn liên tục đánh lên, thủy triều dâng lên, hiện ra một vòng như đường cong của cô gái, bọt nước trắng xóa lẫn lộn lui xuống.

Hải đăng bên này có mười hoa tiêu đứng, khí trời như vậy không quá thích hợp để ra biển, cho nên, đội thuyền ra biển rải rác không có mấy, ngẫu nhiên sẽ có chút ít thương thuyền đi về xuất hiện, bọn hắn lập tức đánh tín hiệu, dẫn thương thuyền cập bờ.

Những hoa tiêu viên này, phần lớn là thay phiên nhau trực, cho nên cũng vừa mới đổi tốp, tinh thần rất đầy đủ, kỳ thật, bọn hắn làm công việc ở chỗ này, tin tức vô cùng linh thông, các quốc gia Nam Dương có cái tin tức gì, tất cả gia đội tàu gần đây lại xảy ra chuyện gì, nhà ai nhà ai lo lắng hay có chuyện, đều đoán ra được đại khái.

Tin tức sốt dẻo nhất Tuyền Châu, trước mắt không gì có thể càng kinh người hơn so với Vương Tử Ba Phật Tề quốc rồi, hoa tiêu viên tại hải đăng không có việc gì, không thiếu được việc nhắc đến việc này.

“Nghe nói hành cung bên kia cũng tức giận rồi, vốn, Đại Tổng ta muốn dàn xếp ổn thỏa, dù sao cũng là Vương Tử, nhưng hiện tại quang cảnh này, Vương Tử kia tự mình thừa nhận là hắn bày mưu đặt kế sai khiến, sự tình còn có đường quay về sao?”

“Đây cũng là sự tình khó bảo toàn, tuy hành cung tức giận, nhưng sự tình liên quan phiên quốc, một cái sơ sẩy, cũng là xảy ra đại sự, trong đêm ngày hôm qua mưa to, các người nghe nói không? Không ít đặc phái viên phiên quốc đều đi thăm Ba Phật Tề quốc Vương Tử nữa, làm như vậy là vì cái gì? Còn không phải muốn tạo áp lực về hướng Đại Tổng ta sao.”

“Nói như vậy, ngay cả bộ hạ cũng không làm gì được Vương Tử này rồi.”

“Trước mắt, kỳ thật chính là đợi Bình Tây Vương trở về, Bình Tây Vương vừa về đến đây, sự tình liền dễ làm.”

Có người nói đến Bình Tây Vương, không ít hoa tiêu viên đều gật đầu, Tuyền Châu bên này có một loại cuồng nhiệt phát ra từ nội tâm đối với Thẩm Ngạo.

“Chỉ là, nghe nói Bình Tây Vương tại đại Tầu Quốc cũng là xuất binh bất lợi, lâu như vậy không truyền tin tức, nhất định là chinh Tầu gặp trở ngại rồi.”

Nói đến đây, rất nhiều người lộ ra vẻ tiếc hận, có người nói: “Chỉ mong điện hạ có thể bình an trở về.”

Đang nói, một người hoa tiêu viên trên tầng mười lăm hải đăng chứng kiến, một con thuyền phụ cận bờ biển dần dần chạy nhanh nhập vịnh, người này cười nói: “Thuyền đến rồi, ta đi bến tàu số 7 cầu tàu số 2 bên kia chỉ dẫn, có người nào theo ta đi không?”

Những người khác cũng nhìn sang, một người mừng rỡ nói: “Là thuyền của Nam Dương thủy sư, người xem, là pháo hạm, khoảng chừng ba chiếc, chứ không phải là thủy sư đã trở lại chứ.”

Tất cả mọi người lập tức kích động lên, có người nhăn lông mày lại, nói: “Như thế nào mới về ba chiếc, không phải pháo hạm một mực hộ cánh hai cánh trái phải sao? Chẳng lẽ thật sự xảy ra chuyện!”

Nghe xong lời người này nói, rất nhiều hoa tiêu viên lòng trầm xuống, tất cả mọi người đội áo tơi, mang theo mũ rộng vành, cầm theo đèn bão xuống dưới, đều muốn nhìn một chút xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nơi bến cảng, đám sương trắng như tuyết, tràn ngập một cỗ khí tức âm trầm.

Chạy nhanh về vịnh, chính là ba chiếc pháo hạm, được hoa tiêu viên chỉ dẫn, thân hạm cực lớn kéo lê vằn nước, ngừng tại mấy chỗ cầu tàu, tiếp theo, nhiều đội giáo úy đặt ván gỗ, tiếp giáp cùng cầu tàu, rất nhiều người khoác áo tơi đi xuống.

Mưa to đập vào thuyền, chưa chắc có gì nguy hiểm, chỉ là, xóc nảy là khẳng định xảy ra, hoa tiêu viên thông qua đám sương, đôi mắt nhìn thẳng người trên cầu tàu, rốt cục cũng thấy được bóng người quen thuộc.

906. Chương 809: Về Là Tốt Rồi

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 809: Về là tốt rồi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo khoác áo tơi, hai bên có người che chở hắt lên cầu tàu, từng bước một đi tới, tâm tình hắn có vẻ có chút không tốt, chỉ là, đi lại coi như nhẹ nhàng, mãi cho đến bến tàu bên này, liền gọi người đi chuẩn bị xe ngựa.

Bởi vì đột nhiên trở về, cho nên cũng không có người đón tiếp, xe ngựa là ở mượn nơi bến tàu, Thẩm Ngạo chui vào, nặng nề thở dài một hơi, ngồi trong xe ngựa, không nhìn được mà suy nghĩ: “Bổn vương đã trở lại!”

“Hải chính nha môn.” Thẩm Ngạo ngồi trên xe ngựa nói với xa phu.

Tuyền Châu bị một trận mưa rửa sạch sẽ, Thẩm Ngạo nhẹ nhàng vén rèm xe lên, nhìn xem cảnh phố lui về phía sau.

Không qua được bao lâu, xe ngựa dừng lại, Thẩm Ngạo từ trong xe chui ra, giáo úy đi bộ lập tức cẩn thận từng li từng tí đến cạnh xe bên này, muốn đỡ hắn xuống, Thẩm Ngạo lắc đầu, từ trên cang xe nhảy xuống, nói: “Không cần vịn.”

Cửa ra vào hải chính nha môn, mấy quan lại nhỏ đang buồn bã ỉu xiu cầm đao mà đứng, đám phiên vương không đến, hôm nay cũng không có công vụ gì, bầu trời lại âm u nặng nề, hơn phân nửa cũng sẽ không có đại sự gì.

Cho nên, bọn họ đều là một bộ dạng lười biếng, vừa sáng sớm như vậy, thật sự không dậy nổi tinh thần gì.

Thời điểm Thẩm Ngạo xuất hiện, các sai dịch không khỏi dụi dụi con ngươi, một người trong đó như đang gặp phải quỷ, chỉ vào Thẩm Ngạo, à à nói không ra lời, người khác tỉnh ngộ lại, kêu to: “Thông báo nhanh.”

Ngay cả hành lễ cho Thẩm Ngạo cũng đã quên, nhanh chóng quay thân đi vào trong.

Chỉ một lúc sau, Ngô Văn cũng sắp đi ra ngoài, bởi vì đi hơi gấp, suýt nữa bị mấy cái gì đó dưới chân làm cho vấp ngã, may mà sai dịch bên cạnh đỡ lấy hắn, mới không ngã sắp xuống.

Thẩm Ngạo dạo bước đi qua, thời điểm Ngô Văn tới gần Thẩm Ngạo, cơ hồ là kéo tay Thẩm Ngạo lại, nói: “Điện hạ, trở về thuận tiện!”

Hắn nhìn một giáo úy đám phong trần mệt mỏi sau lưng Thẩm Ngạo, dường như đã dự liệu được cái gì, nói: “Đi, vào bên trong ngồi trước đã.”

Một đường sóng vai mà đi cùng Thẩm Ngạo, hắn nói: “Bệ hạ đã về đến Tuyền Châu, cũng nên ở tại hải chính nha môn, chỉ là, điện hạ cũng không cần vội vã đi dò xem xét tình hình, lúc này, bệ hạ chưa hẳn có thể tiếp kiến ai.”

Thẩm Ngạo cười ha ha, nói: “Bệ hạ cũng tới, như thế thật tốt.”

Ngô Văn nói: “Thủy sư viễn chinh, vì sao ngay cả quân tình đều không truyền về, chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Ngạo nói: “Bổn vương ngồi thuyền nhanh trở về trước, thủy sư vẫn còn trên hành trình quay về, bổn vương liền ngồi pháo hạm về trước để bẩm báo quân tình.”

Đợi cho Thẩm Ngạo cùng Ngô Văn đều vào trong sảnh, sắc mặt Ngô Văn biến đổi, nói: “Chiến sự Tàu Quốc như thế nào?”

Thẩm Ngạo nghiêm túc nói: “Vốn là chiếm được Chiêm Thành, từ nay về sau một đường bắc thượng, chiếm được Bắc Kinh, tôn thất Tàu Quốc có hơn ba trăm người, toàn bộ đã bị áp lên trên thuyền, trở lại Tuyền Châu, về sau sẽ lại xử phạt mức cao nhất theo pháp luật.”

Ngô Văn không khỏi xoa xoa tay, nói: “Thật sao?”

Thẩm Ngạo lại nở nụ cười: “Cái này có cái gì phải làm bộ.”

Ngô Văn nói: “Lúc điện hạ chưa trở lại, cái Tuyền Châu này lòng người bàng hoàng, nhất là phiên vương bên kia, lại càng lắc lư không có chủ kiến.....” Ngô Văn liền đem sự tình Nỗ Nỗ Vương Tử kia nói cho Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo nghe xong, liền cười nói: “Nỗ Nỗ Vương Tử, cha hắn sao lại lấy một cái danh tự thích ăn đòn như thế, chuyện này, người không cần nói cùng bốn vương, nếu như hắn đã nhận tội, xui khiến người hành hung bên đường, luật Đại Tổng ta làm như thế nào, liền phán quyết như thế đó.”

Sắc mặt Ngô Văn đột biến, nói

: “Điện hạ có ý tứ là...”

Thẩm Ngạo ngụy khâm đang ngồi: “Vương Tử phạm pháp cùng thứ dân tội cùng, bốn vương có ý tứ gì đều không có, chỉ là dạy các người theo như chương làm việc.”

“Nhưng” Ngô Văn cười khở nói: “Ngày hôm qua trong đêm, không ít phiên vương đi Tri Phủ nha môn, ban đêm dò xét cái kia Vương Tử, xem những này phiên vương ý tứ...”

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ: “Người nói như vậy, bốn vương ngược lại muốn nhìn một chút những kia phiên vương rốt cuộc là có ý gì rồi, chuyện này giao cho bốn vương xử trí a, bệ hạ bị cái kia Nỗ Nỗ Vương Tử khí không nhẹ? Như vậy cũng tốt. Chúng ta làm thần tử, quân lo thần lao, quân nhục thần tử, bốn vương tác tính trở về, liền trêu chọc hắn vui vẻ xuống.”

Thẩm Ngạo trở về, Ngô Văn tâm liền phóng hạ một nửa, hơn nữa thủy sư thắng lợi, cũng làm cho hắn có lo lắng, liền cười nói: “Tốt, tất cả nghe điện hạ an bài, những này phiên quốc quấy đến Tuyền Châu không yên, cũng nên điện hạ thu thập thoáng một tý, nói không chính xác ngược lại có thể làm cho bọn họ thu liễm một ít.”

Thẩm Ngạo cùng Ngô Văn câu được câu không nói lời nói, hai người nói đến lập tức Ứng Long, Ngô Văn cười nói: “Hai ngày này ngược lại đem Ngựa đại nhân cũng khí quá sức, hiện tại điện hạ trở về, mọi chuyện đều tốt.”

Thẩm Ngạo uống trà, trong mắt lộ ra vẻ sáng bóng thâm thúy, nói: “Đi ra hết cũng tốt, tạm thời là dẫn răn xuất động, người nào đúng là khăng khăng một mực với Đại Tổng, người nào lưỡng lự, hôm nay nhớ rõ ràng rồi, hải chính tiến hành khắp nơi, tất phải có người khóc, có người cười, ngoại trừ ban ân trạch, còn phải có lời đình vạn quân.

Lúc này đã đến giờ Thìn, trời Tuyền Châu rõ ràng rất trong xanh, gió hành quân lặng lẽ, mặt trời ấm áp chiếu rọi xuống, thông qua cửa sổ, chiếu vào mặt Thẩm Ngạo, hơi có vài phần đỏ ửng.

Thẩm Ngạo đứng lên, nói: “Thời điểm không còn sớm, bốn vương cũng nên đi rồi, chuyện này, bốn vương còn muốn từ từ cân nhắc một tý cùng Ngô đại nhân, Ngô đại nhân, cáo từ.”

Ngô Văn vội vàng đứng lên nói: “Điện hạ nói như vậy, chuyện xấu lại thành chuyện tốt, hạ quan nghe thấy, như là được tuyên truyền giác ngộ.”

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Rất nhiều lời, nhìn về phía trên thì rất có đạo lý, nhưng đại đa số người, lại không thể đi làm, có rất nhiều chuyện không dám, có rất nhiều người cố tình làm mà vô lực.

Kỳ thật Ngô đại nhân cũng không phải là không hề nghĩ đến, chỉ có điều hơi lỗi thời mà thôi, vậy thì bốn vương sẽ tới làm, dù sao bốn vương cũng đã bị mang danh điên cuồng, xác định bị người hiểu lầm rồi, vậy thì cứ bêu danh nhiều thêm một chút nữa cũng không sao cả.”

Thẩm Ngạo thoải mái duỗi lưng một cái, hơi mệt mỏi, hướng Ngô Văn cười nhạt, nói: “Người không cần đưa, tại đây cách hành cung vài bước, bốn vương tự mình đi thôi.”

... .. ,

Kỳ thật, sáng sớm mỗi ngày, Triệu Cát sẽ tỉnh lại, nơi này và thói quen sống của hắn khác nhau, chỉ có điều gần đây hay ăn đan dược, cái đan dược này, cần dùng nước sáng sớm uống vào mới có công hiệu tốt nhất.

Nước lấy đến, cũng có hàng tươi, hàng kém, thời điểm qua rồi, liền không sạch sẽ nữa, cho nên, Triệu Cát tận lực dậy sớm một ít, ăn được đán được xong mới dùng bữa.

Tính nóng ngày hôm qua còn chưa tiêu tan xuống dưới, cho nên bỏ đồ ăn sáng đi, không thèm ăn.

Dương Tiễn nhìn thấy, cẩn thận nói: “Bệ hạ, không khí hôm nay tốt, muốn đi ra ngoài một chút hay không?”

Triệu Cát lắc đầu, nói: “Không cần, toàn thân Trẫm cảm thấy mệt mỏi, cũng không có cái tâm tình này, đi gọi người mua một phần Thúi Nhũ Tuần San đến, Trẫm muốn xem.”

Hắn đột nhiên nói: “Vì cái gì mà Triệu Tím Hành luôn trốn đi vậy, dù sao cũng là cháu Trẫm, nào có chuyện hai ngày ba ngày không nhìn thấy người ở đâu, Trẫm đến nơi này, cũng nên nhìn xem nàng thế nào.”

Trong lòng Dương Tiễn nói, Thanh Hà quận chúa kia suốt ngày chạy ở phía trong phường vẽ cùng cửa hàng thợ may, sao có thể chịu bỏ qua chuyện đó mà đến đây gặp bệ hạ.

Chỉ là, những lời này, hắn đương nhiên không dám nói, ngược ngùng cười nói: “Từ cô gái chuyển thành thê tử, có tâm tư xấu hổ cũng là chuyện bình thường.”

Triệu Cát không khỏi cười ha ha một tiếng, nói: “Người chớ thay nàng che lấp, Trẫm biết rõ, nàng đã đi phường vẽ rồi, đều nói cái phường vẽ kia là nơi tốt, nhưng Trẫm vẫn chưa từng đi, có rảnh, người cùng Trẫm đi đến đó một chút.”

Cái gọi là phường vẽ, kỳ thật chính là cùng loại với thị trường bán sỉ thi họa, chỉ là, thi họa bên trong cao thấp không đều, có một chút là bút tích thực của danh nhân, nhưng càng nhiều hơn là hàng phẩm chất thấp kém, hoặc một ít người đọc sách kiếm ăn, lấy tác phẩm thi họa ra để cầm cố.

Tại đây có địa phương cực kỳ thú vị, ngay ở trong đồng thi họa rực rỡ muôn màu, nghe nói thi họa một ngày giao dịch thành công liền vượt qua hơn vạn bức, ngoại trừ một ít người trong nghề, muốn đào ra bút tích thực, cũng có một chút người mua về để trang trí phòng ở.

Người Phiên vào xem cũng nhiều, lúc rất nhiều người Phiên về nước, cũng mang theo chút ít kỷ niệm trở về, những vật khác quá tục, chỉ có tranh vẽ này luôn không dính vào tục khí.

Dương Tiễn lên tiếng, con người đảo một vòng, nói: “Nô tài đi cùng bệ hạ, chỉ sợ không thể để cho bệ hạ tận hứng, chẳng bằng đợi Bình Tây Vương trở về, cùng bệ hạ đi, đó mới có ý tứ.”

Triệu Cát cũng lộ ra thần sắc chờ mong, lại lập tức thở dài nói: “Chỉ sợ không trở về nhanh như vậy được đâu, ai, viễn chinh nơi xa, nếu thật sự xảy ra chuyện, chết tha hương dị quốc.....”

Hắn cảm thấy cái từ này mang điềm xấu, lập tức thu lời, tiếp tục nói: “Tốt rồi, tại đây không có chuyện của người nữa, không cần hầu hạ, người cũng đi nghỉ một chút đi.”

Dương Tiễn đáp ứng.

Lúc này, bên ngoài có người kêu lên: “Trời trong xanh quá, có ai nguyện ý cùng đi phơi quần áo hay không?”

Trời trong xanh, Triệu Cát nghe được thanh âm Thẩm Ngạo, cho rằng mình nghe lầm, liền trằm mắt nói: “Là ai đang lớn tiếng ồn ào bên ngoài vậy?”

Thanh âm Dương Tiễn nói: “Không phải Bình Tây Vương thì là ai, à nha, hắn đã trở lại?”

Triệu Cát cũng trợn mắt há hốc mồm, trong lòng nói, tại sao trở về nhanh như vậy, nói: “Truyền hắn tiến đến, đường đường thân vương, la to tại bên ngoài thành cái thể thống gì nữa.”

Dương Tiễn chạy ra ngoài, quả nhiên thấy Thẩm Ngạo mặc một bộ huy phục, đeo tiến đức quan, cười ha hả hướng cúi chào, nói: “Nhạc phụ đại nhân tốt, nhiều thời gian như vậy không gặp, Nhạc phụ đại nhân rõ ràng gây đi, đây là có chuyện gì?”

Dương Tiễn thấy hắn cười cười, cũng cười rộ lên: “Đừng dài dòng, bệ hạ bảo người đi vào.”

Thẩm Ngạo cười mỉm, thấp giọng nói: “Mã nào Tàu Quốc, có hứng thú hay không? Ngày mai sẽ đưa mấy cân tới.”

Dương Tiễn hít một hơi khí lạnh, nói: “Mấy cân...”

Đại Tổng sản xuất ra không nhiều mã nào lắm, tự nhiên là vật dùng quý hiếm, bình thường một hai đồ chơi này liền giá trị mấy trăm quan rồi, Thẩm Ngạo lại không giống người bình thường, vừa ra tay chính là mấy cân, thật sự là làm cho người ta sợ hãi nhảy dựng.

Dương Tiễn cũng hạ giọng, sợ Triệu Cát bên trong nghe được, nói: “Nơi nào đến vậy?”

Khẩu khí Thẩm Ngạo rất là trầm trọng nói: “Các bằng hữu Tàu Quốc đưa tặng, nếu người không thu, người ta còn nói người bất cận nhân tình nữa, ai, tiểu tể là một người thanh bạch, vì cái gì mà lại gặp phải nhiều người không biết điều như vậy, khiến cho hình tượng tiểu tể giống như đầy bụng tham ngọc, tâm tiểu nhân, tâm tiểu nhân thật là xấu.”

Dương Tiễn cười ha ha một tiếng, không hỏi nhiều nữa, nói: “Vào đi thôi, bệ hạ vội vã gặp người.”

Thẩm Ngạo cất bước đi vào, chứng kiến Triệu Cát trầm mặt ngồi ở sau bàn, trong lòng lập tức hiểu, lúc này Triệu Cát càng trầm mặt, lại càng là thời điểm vui mừng nhất.

Vì vậy lập tức quỳ gối xuống, nói: “Vi thần bái kiến bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế.”

Triệu Cát sờ bàn, nói: “Trẫm cũng muốn ích thọ duyên niên, nhưng gặp phải người, chính là có thể vạn tuế, cũng sẽ tức chết.”

Thẩm Ngạo giơ con mắt lên, kinh ngạc nói: “Bệ hạ, có gì lại nói ra lời ấy?”

Triệu Cát nói: “Người ngồi xuống nói chuyện trước đã.”

Thẩm Ngạo nghênh nghênh ngang ngang ngồi xuống, Triệu Cát nhìn tư thế hần ngồi, lộ ra dáng tươi cười hiểu ý, trên đời này tại, người ngồi xuống trước mặt Triệu Cát, người nào không phải nhẹ nhàng ngồi, bờ mông chỉ dám đặt một nửa, một bộ dạng kinh sợ không dám thở mạnh

Hết lần này tới lần khác, Thẩm Ngạo này không biết thật sự khờ hay là giả ngốc, để cho hần ngồi, hần thật đúng là ngồi, một điểm ý tứ khách khí đều không có, ngay cả chân cũng vểnh lên.

Triệu Cát đành phải quát lớn: “Phải ngồi an vị, không cho phép gác chéo chân.”

Thẩm Ngạo đành phải buông chân, hai tay khoác lên trên gối, lộ ra bộ dạng vài phần trung thực khó có được.

Triệu Cát lúc này mới nói: “Sự tình phạt Tàu như thế nào?”

Kỳ thật, đối với phạt Tàu, Triệu Cát cũng không ôm hi vọng, Thẩm Ngạo trở về sớm như vậy, chỉ mới hơn hai tháng, từ Tuyên Châu đến Đại Tàu, qua lại cũng có hơn một tháng, Tàu Quốc to như vậy, há lại hơn tháng có thể phá được, giải thích duy nhất chính là thủy sư ngậm ngùi mà về.

Tuy trong lòng Triệu Cát không thoải mái, nhưng khi nhìn thấy Thẩm Ngạo bình an trở về, cuối cùng vẫn có vài phần trấn an, nghĩ đến nỗi khổ tâm của Thẩm Ngạo, nếu để cho hần dùng vẻ mặt đau khổ nói ra, vậy thì không nên, chính mình nên trấn an hần vài câu.

Chứng kiến bộ dạng Triệu Cát có vẻ thất vọng, Thẩm Ngạo từ trên mặt ghé đứng lên, khom người nói: “Nhờ hồng phúc bệ hạ, thủy sư tướng sĩ phục vụ quên mình, Nam Dương thủy sư khắc chế Chiêm Thành trước, một đường bắc thượng, thế như chẻ tre, Tàu quân cứ chiến liền bại, thắng đến thành Bắc Kinh,

từ nay về sau, đại bại Tàu quân, không người nào chống cự nổi, bắt quốc chủ bọn hần, mở thành mà hàng, lần này diệt tặc hơn bốn vạn người, đại chiến toàn thắng, cả nước Tàu Quốc ra hàng, tôn thất Lý thị hơn ba trăm người, toàn bộ đã bị áp giải trở lại kinh.

Lần này, bệ hạ khâm mệnh vi thần điều dân phạt tội, giải cứu Tàu dân trong cơn thủy hỏa, người Tàu cảm động đến rơi nước mắt, vạn dân tới đón chào, hiến lễ vật cho bệ hạ, không tính ra được, quan viên cao thấp Tàu Quốc ào ào đưa tấu lên triều, xin bệ hạ vì Tàu Quốc muôn dân trăm họ, hạ chỉ xóa Tàu phiên, thiết lập Tàu quốc Đô hộ phủ, vĩnh viễn bảo vệ Tàu Quốc bình an.”

“Trừ việc đó ra...” Thẩm Ngạo liếm liếm miệng, mỉm cười nói: “Tàu Quốc đã muốn phái 30 quan viên ra, theo thủy sư đến Tuyên Châu, yết kiến bệ hạ, dùng để bày ra thành ý. Chỉ có điều, tôn thất Lý thị cùng

quan viên Tàu Quốc đang đồng hành cùng thủy sư, vi thần tới trước một bước, nhiều thì nửa tháng, ít thì mấy ngày, thủy sư sẽ đến Tuyền Châu.”

Triệu Cát nghe xong, khởi điểm còn không tin, cho rằng Thẩm Ngạo lại nói khoác, nhưng nghe được cả nước Tàu Quốc hàng, lại bắt Lý thị tôn thất, càng có người Tàu lên triều, liền vững tin không thể nghi ngờ, không khỏi dậm chân nói: “Tốt!”

Triệu Cát vốn là người vui mừng lộ rõ trên nét mặt, huống chi cái này là một chuyện đại hỷ sự, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống đất, hơn nữa, cái hiển hách này, đủ để so sánh cùng bất luận quân vương nào trong lịch sử, rất có một loại cảm giác hãnh diện.

Năm đó, tiên hoàng chinh Tàu, cuối cùng hai năm mà không có thể khắc chế, kết quả không thể không nghị hòa, hôm nay rơi xuống trong tay mình, lại triệt để tiêu diệt Tàu Quốc, coi như là trả thù cho tiên hoàng.

Một trận chiến này, tuy là ý cường hiếp yếu, nhưng không đến ba tháng, liền diệt bang quốc, đây mới thực sự là địa phương hiện ra vẻ mạnh mẽ

Triệu Cát nói liên tục mấy chữ tốt, cả người đã đứng lên nói: “Có cái tin mừng này, Trẫm xem như đến Tuyền Châu đúng lúc rồi, đây là việc vui cực lớn, còn phải tặng phần thưởng, Thẩm Ngạo, nói như vậy, ngày đó tin chiến thắng chiếm được Chiêm Thành, cũng không phải hư từ phải không? Vì sao thủy sư Nam Dương dũng mãnh phi thường như thế.”

Thẩm Ngạo nói: “Vi thần đối với Nam Dương thủy sư, lúc nào cũng dạy bảo ân đức bệ hạ, bởi vậy, vừa đến thời gian chiến tranh, mỗi người tranh giành lên trước, mỗi người đều anh dũng, đều nguyện hiệu lực vì bệ hạ, đổ máu cho Đại Tống ta.

Tuy thủy sư đường xa mà đến, tuy Tàu quân Chiêm Thành dĩ dật đãi lao (dùng khỏe ứng mệt), nhưng vi thần thoáng đưa quân lệnh xuống một tý, môn sinh thiên tử xông lên trước nhất, thân chắn tên đạn, vì vậy, sĩ khí toàn quân tăng mạnh, người Tàu man di nho nhỏ, há có thể ngăn cản, tự nhiên chạy trốn tứ tán rồi...”

Thẩm Ngạo rất vô sỉ, bồi thêm một câu: “Ào ào hô Nam Dương thủy sư ta cường tráng không thể chiến thắng.”

907. Chương 810: Đào Đến

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 810: Đào đến

Nhóm dịch: hungvodich9490

Trên một quán vẽ không lớn, đã vây không ít người, đều là người có chút hăng hái, có người tính tình nhanh chóng, liền thúc giục nói: “Nếu so liền so, vẽ cung nữ đồ đi.”

Trang Trấn nghe Thẩm Ngạo tự báo họ tên là Thẩm Cát, chỉ coi chữ Cát trong Thẩm Cát là cát tường như ý, liền cười nói: “Thẩm Cát huynh! Mời!” Lại liếc nhìn Triệu Cát, nói: “Triệu Ngạo huynh cũng mời.”

Trên quán vẽ có không ít họa tác của Trang Trấn, cho nên Trang Trấn cũng không cần vẽ, kỳ thật, ở trong lòng Thẩm Ngạo cùng Triệu Cát, đối thủ chân chính của hai người, cũng chỉ là đối phương mà thôi, không coi Trang Trấn là một sự việc.

Thẩm Ngạo khá tốt, trên mặt Triệu Cát đã sinh ra một chút đỏ ửng, hắn vẽ không tệ, lại chưa từng vẽ tại trước mặt mọi người, thân là đỉnh cấp họa sĩ, tự nhiên ước gì có thể được mọi người tán dương rầm rộ.

Xưa nay, những đại thần kia cũng là đều tán thưởng đối với tranh vẽ của Triệu Cát, nhưng trong lòng Triệu Cát luôn cho rằng, bên trong lời bọn họ nói có vài phần a dua, loại này đánh giá đương nhiên giảm bớt đi nhiều.

Hôm nay mai danh ẩn tích, trà trộn tại đây, trong phố xá ngư long hỗn tạp, chính mình thể hiện như thế nào, cũng sẽ được người bình phẩm thực chất, rốt cục có cũng cơ hội để cho người ta tùy ý đánh giá.

Triệu Cát hít một hơi thật dài, nói: “Có người nào mang bàn không, bày một cái đến đây.”

Chỉ một lúc sau, mọi người vây quanh chỗ vẽ lập tức gọi người đưa bàn đến, giấy và bút mực cũng đều có sẵn, Thẩm Ngạo cùng Triệu Cát chấm mực, bắt đầu hạ bút.

Mọi người bắt đầu ngừng thở, phàm là nguyện ý hiến thân thủ tại phường vẽ, luôn có vài phần vốn liếng tự kiêu ngạo, cho nên, tất cả mọi người tràn đầy chờ mong.

Triệu Cát dẫn đầu hạ bút, rước lấy vô số ánh mắt lửa nóng.

Điểm nét mực thứ nhất xuống dưới, không ít người thành thạo đã không nhìn được mà trầm trồ khen ngợi rồi, cần biết, vô luận chữ viết hay là vẽ tranh, đặt bút vô cùng trọng yếu, nếu nói là bố cục khởi điểm ảnh hưởng đến vẽ tranh về sau, như vậy từ đặt bút, đại khái có thể ảnh hưởng đến ưu khuyết bố cục.

Ngòi bút Triệu Cát bắt đầu chuyển động, thuận thế mà động đây, bắt đầu vẽ bố cục.

Hắn khi thì đặt bút, khi thì nhấc bút lên, cả người tiến vào cảnh giới vong ngã, tất cả vinh nhục đều để ra sau đầu, người ngoài nhìn mà lưu luyến quên về, không ít người bắt đầu chặc chặc tán thưởng.

Đợi vẽ được một nửa, mọi người mới bình tĩnh đại ngộ, đây là một bức du lịch đồ trang phục lộng lẫy, đội ngũ du lịch trong bức vẽ hoa lệ dị thường, ba nữ quyến cười ngựa bọc hậu, chính giữa là hai nữ tử yêu mị trang phục lộng lẫy, một người trong đó hơi có vẻ đầy đặn, trên mặt mỉm cười, kiều mị muôn màu.

Người khác mình hạc xương mai, miệng hơi nhếch nhếch lên, hơi lãnh ý, hết lần này tới lần khác, quý phụ kia tuy lãnh đạm gầy gò, nhưng thiên tính là như thế, nhưng ở bên trong đôi mắt sâu kín kia, rõ ràng có vẻ hoạt bát sung sướng sáng bóng.

Nếu nữ tử đầy đặn thiên tính lãng mạn, nhưng chính thức tinh diêu, lại là thần thái quý phụ gầy gò biểu hiện ra ngoài, Đại Tổng lập quốc, nữ tử dần dần dùng uyển chuyển hàm súc là mỹ, cái gọi là hỉ nộ không hiện ra ngoài, đây là ước thúc đối với quân tử, không phải là trói buộc đối với phu nhân sao?

Tuy là du lịch, quý phụ gầy gò vẫn đang biểu hiện ra cái loại này thần sắc cao ngạo, chính là muốn tận lực giấu lộ tâm sự của mình, dùng để ước thúc chính mình, nhưng cái đôi mắt nhìn quanh kia, thấu lộ ra vẻ sung sướng sáng bóng, lại khiến cho cả bức họa trở nên vô cùng sinh động.

909. Chương 812: Phải Xử

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 812: Phải xử

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đội Triệu Cát vẽ rồng điểm mắt cho quý phụ gầy gò này, thoáng chốc đã truyền đến trăm trổ khen ngợi rung trời, người vây xem chưa hẳn có thể làm ra tranh vẽ tốt, nhưng nhãn lực vẫn còn có một chút, hội họa nặng nhất chính là thần thái, chỉ cần điểm này, thần vận liền đi ra, rất có tài nghệ vẽ rồng điểm mắt.

Hướng hồ bút lực Triệu Cát tinh xảo, đường cong đậm đà rực rỡ mà không mất đi vẻ thanh tú, vừa tinh xảo lại đẹp dễ, kết cấu chằng chịt hấp dẫn, rất tự nhiên.

Hay nhất chính là bố cục bối cảnh, cũng là tinh diệu tới cực điểm, chỉ là dùng bút ầm ướm điểm ra một ít màu xanh lá mạ loang lổ, không chỉ phụ trợ ra dạt dào xuân ý, cũng khiến cho ý cảnh tươi đẹp mát mẻ linh hoạt kỳ ảo.

Mà thần thái mỹ phụ đầy đặn rất vũ mị, phối hợp với phục sức dùng sắc màu lộng lẫy trang nhã, cùng quý phụ gầy gò kia tận lực đè nén vui sướng xuống, biểu lộ đậm mực, hai bên làm nổi bật lẫn nhau, cả bức họa càng lộ ra vẻ hấp dẫn.

Bởi vì bức họa này không cần sắc đỏ xanh, lại là công tác liên tục, chỉ dùng một canh giờ, Triệu Cát cũng đã ngừng bút, nghe được vô số thanh âm người khác trăm trổ khen ngợi bên người, tinh thần cũng rất sáng khoái, tâm hoa nở phóng.

Lúc này, đã có không ít ăn người giàu có mặc quần áo viên ngoại cổ tròn đẩy mọi người ra, nói: “Triệu tướng công vẽ rất tốt, kẻ hèn này nguyện ra giá 500 quan để mua.”

500 quan...họa sĩ tầm thường làm ra bức vẽ, cũng không quá 500 văn một bức mà thôi, 500 quan, chính là danh gia thủ bút, cũng chưa chắc có thể lái được ra cái giá tiền này, đủ để cho thấy là người biết hàng không ít, thậm chí có người suy đoán, người này vẽ tranh tinh xảo như thế, trong thiên hạ cũng không quá rải rác mấy người mà thôi, người này rốt cuộc là ai?

Người khác nói: “Tám trăm quan, ta muốn.”

Triệu Cát chỉ cười nhạt một tiếng, cũng không đáp lời, tranh này, đương nhiên là không bán, chỉ là, những thương nhân này chịu đầu giá nhiều tiền như thế, càng làm trong lòng của hắn sinh ra sự thỏa mãn.

Về phần Trang Trần kia, lúc này trên mặt đã lộ ra vẻ hổ thẹn, nhìn về hướng Triệu Cát, xấu hổ không chịu nổi, nói: “Tướng công tài cao, Trang mạo muội riu qua mắt thợ, bị chê cười rồi.”

Triệu Cát cười nói: “Không sao.” Trong lòng của hắn ghi nhớ về Thẩm Ngạo, liền chấp hai tay sau lưng, đi qua hướng cái bàn Thẩm Ngạo đang vẽ.

Vừa rồi Triệu Cát vẽ tranh đầu tiên, cho nên cơ hồ hấp dẫn ánh mắt mọi người, hơn nữa, hắn dùng bút thu phóng tự nhiên, con mắt người vây xem ngay cả nháy cũng không chịu nháy một tý, đầu cúi chuyển đến Thẩm Ngạo bên kia?

Cho nên, đội Triệu Cát đi qua hướng bàn Thẩm Ngạo bên kia, người vây xem lại đem ánh mắt chuyển đến Thẩm Ngạo bên này.

Kỳ thật, nhiều người như vậy, chính thức chú ý đến Thẩm Ngạo vẽ tranh, cũng chỉ có Triệu Tím Hành thôi, Triệu Tím Hành hiển nhiên càng có lòng tin đối với Thẩm Ngạo, si ngốc mà đứng ở một bên xem, bước chân không nhích động chút nào, ngay cả chuyện hai chân nhúc nhích cũng không có cảm giác.

Ánh mắt của mọi người bị hấp dẫn đi qua, Thẩm Ngạo vẽ tranh, kỳ thật cũng không sai biệt lắm, đã thu bút rồi, tranh vẽ là du lịch đồ, bình thường, cái du lịch đồ này, phần lớn đều là quý phụ du lịch, nhưng Thẩm Ngạo lại có lối khác của hắn.

Đi hội họa trảng cảnh phụ nhân kia làm việc tay chân, vậy cũng là một loại đột phá, Triệu Cát thấy thú vị, không khỏi nói: “Vì sao lại lấy kiểu cách này?” Chỉ là rất nhanh, hắn liền không nói nữa.

Tơ dệt phướng tại Tuyền Châu đã muốn phát triển đến cực hạn, cao thấp cái Tuyền Châu này, tơ dệt phướng liền có nhiều hơn mấy trăm nhà, càng không cần phải nói những xưởng nhỏ, quy mô gia đình nhỏ kia.

Cho nên, đối với người Tuyền Châu mà nói, chế tạo tơ dệt là một sự tình nghe nhiều nên thuộc, bởi vì chế tơ dệt cần tâm tư tinh tế tỉ mỉ, phần lớn nam nhân hay sợ ý, cho nên trong tơ dệt phướng dùng nhiều nữ công làm chủ, coi như là cho không ít phu nhân cơ hội đi ra công tác.

Tuy Tuyền Châu cởi mở, để nữ công đi ra làm công việc, chỉ là, vẫn là nam nữ cách biệt, ví dụ như tơ phướng này, không cho phép nam nhân đi vào, chính là ông chủ, cũng chỉ có thể bên ngoài kiểm hàng, mà ở phía trong xưởng, người dệt tơ dệt cao cấp, hay là đốc công, hoặc là nữ công tầm thường, đều là nữ nhân.

Bởi vậy, dưới ngòi bút của Thẩm Ngạo, nguyên một đám nữ tính thướt tha kia lập tức làm cho trong mắt người ta sáng ngời, vẽ ra một bộ tràng cảnh hoàn toàn mới.

Mọi người tinh tế thường thức, khởi điểm thì cũng thôi, nhưng sau đó, rốt cục cũng bộc phát ra một hồi xôn xao, nhân vật trong tranh vẽ của Thẩm Ngạo có không ít, nhưng trong mỗi nhân vật, miêu tả nhiều chi tiết nhỏ, đều là vui vẻ dạt dào.

Biểu lộ nữ tập trung tư tưởng, chăm chú suy nghĩ, biểu hiện thông dong ôn hoà, tâm cảnh hiền hậu, lúc kéo tơ, thân hình nữ nhân hơi nghiêng nghiêng về phía trước, cái loại có chút dùng sức này, thái độ hơi cẩn rằng này, làm cho người ta cảm giác được dư vị lâu dài.

Fu nhân khác thì là dựa lan can đứng thẳng, còn dùng tay trái vén ống tay áo lên, giống như một mồi, mồi hôi lấm tấm chảy ròng ròng, vừa giống như nghỉ tạm, về sau lại muốn đi đến trước máy dệt, tiếp tục công việc kéo tơ.

Nữ hài nhóm lửa, bởi vì bị lửa rất nóng, liền nghiêng đầu sang một bên, dùng ống tay áo che khuất khuôn mặt, một tràng cảnh này, kết hợp cùng một chỗ với nhau, rất có khí tức và tình thú của cuộc sống phong phú.

Huống chi, Thẩm Ngạo dùng sức lực khiến bút mảnh rất tròn, cương nhu tinh tế, cả bức họa mặc dù thiếu thần vận, lại cẩn thận nhiều hơn những bức tranh trong dĩ vãng của Thẩm Ngạo.

Cái bức họa này, tuy không tráng lệ, ý cảnh sâu xa được bằng Triệu Cát, nhưng nếu tinh tế thường thức, rồi lại cảm thấy hoàn toàn mới, sinh động hoạt bát hơn hẳn.

Những người muốn đứng ra bình phán kia, lúc này lại khó xử rồi, Thẩm Ngạo và Triệu Cát, phong cách vẽ hoàn toàn bất đồng, trong tranh vẽ đều là vẽ đến cực hạn.

Khi bọn hắn nhìn vào, trong thiên hạ, người có thể có bút lực như vậy, nhiều nhất chỉ hơn mười người mà thôi, mà phần lớn lại đều là tông sư tuổi già, người còn trẻ như Thẩm Ngạo, hoặc Triệu Cát, bởi vì bảo dưỡng vô cùng tốt mà trông không có vẻ già như vậy, đã ít lại càng thêm ít.

Có người bắt đầu suy nghĩ sâu sa, trong lòng nghĩ, có thể làm ra bức họa này, Tuyền Châu thực sự chỉ có hai người, chẳng lẽ là trong hải chính nha môn ...

“Ngô hoàng vạn tuế, Bình Tây Vương điện hạ Thiên tuế...” Có người không nhịn được, quát to một tiếng.

Có người lĩnh ngộ ra trước, tiếp theo, càng nhiều người giật mình tỉnh lại, cũng ào ào đánh trống reo hò.

Triệu Cát không thể tưởng được là có người khám phá ra thân phận của mình, cười rộ lên, ngược lại, bọn hộ vệ lúc này có chút khẩn trương rồi, ào ào xúm lại đến bên cạnh hắn.

Trái lại, Thẩm Ngạo bên kia, bởi vì hộ vệ dẫn đến đều là Điện Tiền vệ, Điện Tiền vệ chỉ lo hộ vệ Triệu Cát, chính mình lại lẻ loi trơ trọi, có lẽ còn mỗi Triệu Tím Hành ở bên cạnh hắn, kéo tay của hắn, thấp giọng nói: “Đừng sợ, đừng sợ...”

Thẩm Ngạo nói: “Ta sợ cái gì?”

Một tiếng vạn tuế, Thiên tuế này, lập tức đưa tới càng nhiều người, tại đây vốn nhiều người, thoáng chốc liền hỗn loạn, có người còn không biết phát sinh chuyện gì, cứ đẩy về phía trước để lách vào, có người quỳ xuống ca tụng vạn tuế, trong lúc nhất thời, cả khu vực biến thành loạn.

Thẩm Ngạo cùng Triệu Cát lại không thể động dậy, bốn phía đều bị ngăn chặn, ngay từ đầu còn cảm thấy hưng phấn, dần dần lại cảm thấy quá âm ỉ, cái đi dạo này, chỉ sợ là dừng nghỉ đến nữa.

Triệu Cát rốt cục cũng định thần trí, làm ra một bộ thái độ quân vương đứng trên thiên hạ, nói: “Trẫm hôm nay chỉ dùng vẽ luận bằng hữu, chư khanh không cần đa lễ, đều đứng lên mà nói, không cần phải hỗn loạn.”

Người đằng trước nghe xong lời Triệu Cát nói, dù sao cũng đều là người đọc sách chiếm đa số, nguyên một đám nói tạ ơn, liền đều đứng lên.

Sát đường, một chương quầy cửa hiệu mặt tiền tự mình chạy đến, nói: “Bệ hạ, trên phố xá rất loạn lạc, mời bệ hạ vào trong cửa hiệu an giấc trước đã.”

Triệu Cát gật gật đầu, liền được hộ vệ hộ tống vào trong tiệm, Thẩm Ngạo xám xịt mà theo sau, mọi người tiến vào trong tiệm, ngồi vào chỗ của mình, bên ngoài vẫn là người qua lại tấp nập, không ít người ngẩng đầu ngoái, rồi lại không dám đi vào, sợ xông tới thánh giá.

Chương quầy kia châm trà cho Triệu Cát cùng Thẩm Ngạo, Triệu Cát liền mỉm cười hàn huyên, nói: “Người làm sinh ý tại đây được không?”

Chương quầy trả lời: “Nhờ hồng phúc bệ hạ, rất tốt, tuy tiểu nhân buôn bán, kỳ thật, lúc trước cũng đọc qua sách, nếu không có bệ hạ hải chính, chỉ sợ tiểu nhân cũng sẽ không có ngày hôm nay.” Trên mặt lộ ra thần sắc cảm kích, không giống giả bộ.

Nói đến hải chính, Triệu Cát không nhịn được mà mong mỗi liếc nhìn Thẩm Ngạo, gật gật đầu nói: “Trẫm chứng kiến Tuyên Châu náo nhiệt như vậy, cũng rất vui mừng.”

Bên ngoài, một người Thư sinh nói: “Bệ hạ, hải chính là chưa từng có ở các nơi khác, bệ hạ nhìn cái Tuyên Châu này xem, đều là vì hải chính mới có ngày hôm nay, tất cả dân chúng yên ổn sinh sống lập nghiệp, mỗi người không lo áo cơm, chính là Trình Quán Thịnh Thế, y theo đệ tử xem. cũng chưa chắc có thể có quang cảnh như Tuyên Châu.”

Những Thư sinh này thấy Triệu Cát dễ thân, nói chuyện cũng không có gì bận tâm, có người đi đầu, người bên ngoài liền đồng loạt lên tiếng, cần biết, Tuyên Châu Thư sinh và Biện Kinh Thư sinh bất đồng, chỉ có người chính thức cảm nhận được loại biến hóa này, mới không tránh loại biến hóa này như tránh rắn rết.

Triệu Cát nghe xong, liền cười rộ lên, nhấp một ngụm trà, nói: “Trẫm chỉ là tận tâm tận lực, làm tốt bổn phận của một người hoàng đế mà thôi.”

Thời điểm đến nơi này, hẳn lại có vẻ có vài phần khiêm tốn, trong lòng liền suy nghĩ, hôm nay tính toán là chân chính thể nghiệm và quan sát dân tình, những hội đảng Thanh Lưu kia công kích khắp nơi, Trẫm rõ ràng còn thiếu chút nữa thần thờ, lầm tưởng là bọn họ nói đúng.

Triệu Cát hôm nay rất hào hứng, được người khoe khoang một chút, lại nghe thể sự phát sinh, mọi người ca tụng công đức tự đáy lòng, liền cười ha hả mà hàn huyên, một điểm cao ngạo cũng không có, còn đích thân viết một bức chữ viết, đưa cho chủ quán này làm kỷ niệm.

Hải chính nha môn bên kia, nghe được Triệu Cát cùng Thẩm Ngạo bị dân vây quanh, lại càng hoảng sợ, hai người Ngô Văn cùng Mã Ứng Long mang theo sai dịch, lập tức tới nghênh giá, thật vất vả mới dẹp ra một con đường.

Triệu Cát lúc này mới không muốn mà đứng lên, mỉm cười hướng mọi người vẫy vẫy tay, một đoàn người ra khỏi phường vẽ, trở lại hải chính nha môn.

Từ trên xe ngựa đi xuống, Triệu Tím Hành phồng miệng lên, mặc dù hôm nay không đào đến cái bút tích thực gì, nhưng ít nhất, hai bức họa của Thẩm Ngạo cùng Triệu Cát đã rơi vào trong tay nàng, mặc dù có chút tiếc nuối, lại cũng có thứ đền bù tổn thất, liền bị kích động mà đi cất giữ.

Triệu Cát hướng Thẩm Ngạo vẫy tay, vừa đi vừa nói: “Cái hải chính này là quốc sách Đại Tổng ta, tuyệt đối không thể hoang phế, sau này, nếu người nào dám công kích hải chính, Trẫm sẽ không dễ dãi như thế đâu. Người là xương cánh tay của Trẫm, những chuyện khác có thể hoang phế, nhưng liên quan đến hải chính, tuyệt không thể bỏ vớ nửa chừng, làm trễ quốc sách, Trẫm không tha cho người đâu.”

Triệu Cát ý thức được, hải chính đã thành chiến tích huy hoàng của hắn, cách nghĩ lập tức nghịch chuyển rồi, nếu nói là lúc trước, Triệu Cát bị Thảm Ngạo nói mềm, mới hướng phương hướng hải chính này, nhưng hiện tại, Triệu Cát đã đổi sang một ý chí thép, muốn làm đến mức gấp gáp khó khăn nổi.

Thảm Ngạo nói: “Bệ hạ, muốn để hải chính tiếp tục phát triển, còn có một việc cần làm.”

Triệu Cát nói: “Người nói.”

Thảm Ngạo nói: “Giết người!” Hắn thấy sắc mặt Triệu Cát trở nên có chút không tốt, lập tức nói: “Đương nhiên, cũng không cần bệ hạ động thủ, loại sự tình này, đương nhiên là vì thần ra sức làm cho tốt.”

Triệu Cát nhếch nhếch miệng, nói: “Chính người quyết đoán đi, Trẫm chỉ làm chuông quản, không hỏi sự vụ nhỏ.”

Thảm Ngạo chia tay cùng Triệu Cát, bởi vì Triệu Cát ở tại hải chính nha môn, cho nên chỗ ở của Thảm Ngạo đành phải chuyển đi, ở trong nha môn Tri Phủ cách đó không xa.

Thời điểm đến chỗ ở, Mã Ứng Long về trước Thảm Ngạo một bước, chờ Thảm Ngạo đến, thấy Thảm Ngạo, lập tức nghênh tiếp, nói: “Điện hạ, rất nhiều khách đến tìm hiểu.”

Thảm Ngạo vừa đi vừa nói chuyện: “Là người nào?”

Mã Ứng Long chạy chậm theo sát đi lên, nói: “Phần lớn là đặc phái viên phiên quốc, cũng có mấy phiên vương, hạ quan thay điện hạ ngăn cản, có thể ngăn đều ngăn cản trở về, ngược lại sứ thần Ba Phật Tề quốc kia không chịu đi, nhất định muốn gặp bằng được điện hạ.”

“Ba Phật Tề quốc phải không?” Thảm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Sứ thần kia đến, là tới đòi người sao?”

Mã Ứng Long gật gật đầu, nói: “Vâng, còn nói động thủ đánh người chính là người bán hàng rong kia, vô can với Vương Tử, Ba Phật Tề quốc nguyện ý giao hộ vệ đánh người ra, tùy ý để Đại Tổng ta xử trí, xin điện hạ...”

Thảm Ngạo không kiên nhẫn cắt ngang lời Mã Ứng Long, nói: “Vô can? Như thế kỳ quái rồi, trước mặt mọi người, chính hắn chính miệng cung khai, làm sao lại không có quan hệ gì? Bọn hắn coi cái nha môn Tuyền Châu Tri Phủ này là địa phương nào? Coi nơi này là thanh lâu quán rượu sao? Người, phải phụ trách vì chuyện chính mình nói ra.”

“Cái kia...” Mã Ứng Long nói: “Điện hạ có ý tứ là...”

Thảm Ngạo thần nhiên nói: “Không có ý gì, nên làm gì thì làm, Ba Phật Tề quốc...”

Thảm Ngạo cười lạnh nói: “Hải chính phải có quy củ của hải chính, cái dạng thân phận gì, liền làm sự tình tương xứng cùng thân phận của mình, ai cũng không được làm hư hỏng quy củ, hư hỏng rồi, phải có người quản, tiểu bằng hữu không nghe lời, bốn vương muốn đánh, trở về nói cho đặc phái viên kia, để cho hắn từ đầu tới đây, liền trở về nơi đó, bốn vương không có hào hứng gặp mặt hắn.”

Mã Ứng Long gật gật đầu, nhanh chóng rời đi.

Thảm Ngạo đến phòng bên này, hỏi giáo úy: “Quận chúa ở nơi nào?”

Giáo úy nói: “Đang vẽ tranh.”

Thảm Ngạo gật gật đầu, nói: “Đi châm trà đến đây.” Hắn tựa ở trên mặt ghế, có vẻ đã rất là mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút, giáo úy tới châm trà, Thảm Ngạo lại phân phó, nói: “Đun chút nước ấm, qua nửa canh giờ nữa, bốn vương muốn tắm.”

Đang nói, Mã Ứng Long lại đi tới, ngồi ở vị trí dưới tay Thảm Ngạo, nói: “Điện hạ, người đã bị đuổi đi.”

Thảm Ngạo đặt trà ấm vào tay, nói: “Bốn vương nghe nói, trong đêm ngày hôm qua, không ít phiên vương đều đến thăm tù?”

Mã Ứng Long nói: “Người đến không thiếu, phiên vương thì có hai người, những người khác đều là sứ thần, tựa như đèn kéo quân, nha môn bên này lại không dễ từ chối, đơn giản để cho bọn họ vào nhìn một chút.”

Trên mặt Thẩm Ngạo trời lên vẻ cười lạnh, nói: “Cái này là đang lưỡng lự.”

Mã Ứng Long nói: “Cho nên, y theo ý tứ hạ quan, hiện tại đám phiến vương lòng người bàng hoàng, xử trí đối với Ba Phật Tề quốc này, có phải là nên nhẹ một chút? Đại Tổng ta ân trạch tứ phương, nếu để cho người...”

Thẩm Ngạo lắc đầu, nói: “Người cũng nghĩ như vậy sao.” Hắn ngoắc ngoắc một đôi tròng mắt, nhìn thẳng Mã Ứng Long, đôi mắt tinh mịch mà lợi hại.

Mã Ứng Long cúi đầu nói: “Vâng, hạ quan ngu muội, nếu có từ nào không thoả đáng, kính xin điện hạ chớ trách.”

Thẩm Ngạo thở dài một hơi, nói: “Đối với phiến quốc, không thể mặc kệ, ân là ân, tội là tội, hải chính phải trải rộng ra ngoài, đầu tiên chính là phải hình thành quy củ, không có quy củ, hôm nay có người dám giết người bên đường, ngày mai liền dám tập kích thương đội.

Để cho người ta kính trọng, đương nhiên tốt, thế nhưng muốn làm cho người ta sợ, Đại Tổng ta phải khiến cho tứ hải thuần phục, chính là dùng lễ cảm hóa bọn hắc, dụng hình luật ước thúc bọn hắc, lễ là làm cho bọn họ nhớ ân đức, hình luật là làm cho bọn họ sợ uy, sự tình trong thiên hạ, kỳ thật đều là đạo lý này, nghiêng về một mặt, không phải là chuyện tốt.”

910. Chương 813: Bàn Bạc

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 813: Bàn bạc

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lời Thẩm Ngạo càng nói càng nhanh: “Cho nên, làm như thế nào thì cứ làm như vậy, cảm thấy sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn sẽ làm người bất hòa, đây là mười phần sai.

Hôm nay, thừa cơ hội này, bản vương muốn phác thảo một phần Tuyên Châu thông thương lệnh, minh xác quyền lợi cùng nghĩa vụ của tất cả phiến quốc, cũng muốn minh xác chức trách tất cả Tổng đốc khu trực thuộc, ước thúc thương nhân, chính là Tuyên Châu, cũng phải án lấy cái lệnh này.

Chỉ có như vậy, phiến quốc mới biết được cái gì không thể đụng vào, cái gì có thể đụng vào, chỉ cần không làm xấu quy củ bên trong mệnh lệnh, tự nhiên bảo vệ nước hắc tồn tại muôn đời, nếu hư hỏng quy củ rồi, Tào Quốc sẽ là kết quả của bọn hắc.”

Mã Ứng Long nghe xong, không khỏi nói: “Vậy thì tốt, kỳ thật, phiến quốc đúng là sợ Tuyên Châu bên này thay đổi xoành xoạch, hôm nay động đại Tào Quốc, ngày mai nói không chừng chính là bọn họ, cho nên, trong đầu cũng có chút không phục, chỉ có điều, muốn ban bố lệnh, triều đình bên kia cũng nên có thứ gì đó để bàn giao.”

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: “Cho nên, phần lệnh này do người cùng Ngô Văn viết, các người cần nhắc đại khái mấy cái gì đó đi ra, để ta xem qua, cuối cùng lại giao cho bộ hạ gia thoảng cất giấu một tý, bộ hạ bên kia gật đầu, triều đình có thể nói lời gì?”

Mã Ứng Long nói: “Tốt, hạ quan liền đi hiệp thương cùng Ngô đại nhân.”

Thẩm Ngạo nói: “Chậm đã, không nên gấp, chi tiết, tỉ mỉ về chuyện này, bản vương còn muốn nói một chút cho các người trước đã.” Dứt lời, liền nói ra ý nghĩ trong lòng mình, Mã Ứng Long chăm chú nghe xong, mới cáo từ đi ra ngoài.

Thẩm Ngạo lúc này cũng thật sự là mệt mỏi, đi tắm rửa một cái, liền trở về phòng nằm ngủ.

... ..

Hướng gió thành Tuyền Châu cực kỳ khác mấy ngày trước, lúc trước là lòng người bàng hoàng, thực tế, phiên vương bên này, nghe được Tuyền Châu Tri Phủ bắt Ba Phật Tề quốc Vương Tử, lập tức loạn hết lên.

Vốn chinh phạt Đại Tầu, thắng bại còn chưa thấy rõ ràng, lại bắt Ba Phật Tề quốc, hải chính mới vài năm trôi qua, sự tình trước đây hứa hẹn, có thể thực hiện hay không còn chưa biết, hiện tại đã muốn đánh muốn giết.

Hơn nữa, trong lòng rất nhiều người nhận định, Nam Dương thủy sư bị nhục tại Tầu Quốc, bởi vậy, đối với Đại Tổng bên này, cũng nổi lên lòng khinh thị, không ít phiên vương, phiên thần bắt đầu cấu kết với nhau, bốn phía nghị luận dài ngắn, thậm chí còn tuyên bố muốn dẹp đường về nước, cái vạn quốc triển lãm này, không tham gia cũng thể.

Huyền náo hung hăng nhất, tự nhiên là sứ thần Ba Phật Tề quốc theo Nỗ Nỗ Vương Tử đến, Ba Phật Tề quốc bên này mấy lần lệnh cưỡng chế hải chính nha môn bên kia giao người, ngữ khí càng ngày càng không khách khí, thậm chí còn nói, nếu Đại Tổng không giao người ra, Ba Phật Tề quốc lập tức xé bỏ ước định trước đây, thu hồi Tổng đốc khu trực thuộc, không vắng lai cùng Đại Tổng.

Náo đến nước này, kỳ thật nói đến nói đi, trọng điểm có lẽ là Nam Dương thủy sư, rất nhiều người không có lòng tin đối với Nam Dương thủy sư, tự nhiên mà không ngừng chê.

Nhưng đợi cho Thẩm Ngạo trở lại Tuyền Châu, tin tức đại thắng truyền tới, tất cả phiên quốc lập tức trộn mắt há hốc mồm, bởi vì, quốc lực Tầu Quốc tại Nam Dương, tuyệt đối là không thể bỏ qua, hử Nam Dương này nam chinh bắc chiến, gần đây ngang ngược, dựa vào, đơn giản là hai mươi vạn Tầu quân mà thôi.

Trái lại, Đại Lý, Thực Tịch quốc, lúc trước đều là chịu đủ đại Tầu Quốc lăng nhục, rồi lại không dám tỏ mạnh ra, từ nay về sau, Tầu Quốc chiếm đoạt Chiêm quốc, càng trở nên không ai bì nổi, thực lực như vậy, ai dám không phục?

Vốn, tâm tư tất cả phiên quốc, có lẽ là có khuynh hướng đổ về Nam Dương thủy sư, dù sao cũng là thiên quốc thượng bang, đã muốn chinh phạt Đại Tầu, phần thắng tự nhiên không nhỏ.

Chỉ là, cái thắng này, đương nhiên là thắng thảm, vốn cho là không có ba năm năm, chiến tranh tuyệt đối không chấm dứt, nhưng đợi cho tin tức đại thắng đi đến Tuyền Châu, từ trong miệng Bình Tây Vương truyền ra, lập tức làm các quốc gia xôn xao.

Ba tháng, triệt để tiêu diệt Đại Tầu, một ngày phá Chiêm Thành, một tháng bao vây tiêu diệt mấy vạn viện quân Tầu Quốc, thực lực như vậy, trong mắt đám phiên quốc, giống như là nằm mơ.

Đối với cái này, Thực Tịch quốc rõ ràng nhất, năm đó Tầu Quốc khuếch trương về hướng tây, nhiều lần đánh Thực Tịch, ba vạn đại quân Thực Tịch quyết chiến cùng người Tầu, người Tầu chỉ xuất động tám ngàn người, liền đánh người Thực Tịch thất bại thảm hại, từ nay về sau, cắt đứt cầu hoà, phái Vương Tử ra làm vật thể chấp, một mực ở vào trong cơn ác mộng Tầu Quốc.

Một trận chiến Nam Dương thủy sư, chứng kiến thực lực Đại Tổng, khi bọn hắn nhìn vào, Đại Tổng chỉ nhẹ nhàng ngoắc đầu ngón tay, liền đánh ngã một ác bá hoành hành nhiều năm, đám phiên quốc ngoại trừ lạnh run, đầu còn dám nói ra câu oán hận.

Cho nên, buổi trưa hôm nay, phiên vương, đặc phái viên nhận được tin tức vờ như không hề biết sự tình Nỗ Nỗ Vương Tử, mà là từng người muốn tới cầu kiến vị Bình Tây Vương như mặt trời ban trưa này, kết quả, vừa mới tự giới thiệu, liền bị Tuyền Châu Tri Phủ ngăn cản trở về.

Đối với loại thái độ không lên tiếng này, tất cả phiên quốc càng thêm cảm thấy kinh hồn táng đảm, bọn hắn tinh tường, trước đây mình quả thật nói qua một ít lời nói nặng, còn có người, lại càng kêu gào qua vài câu, dựa vào tính tình vị Bình Tây Vương kia, nếu những lời này rơi vào trong tai hắn, mọi người còn quả ngon để ăn sao?

Bình Tây Vương không biểu lộ thái độ, trong lòng mọi người lại càng sốt ruột, loại cảm giác mưa sắp gió nổi lên này, thật sự làm khó chịu, nhưng người ta không gặp, bọn hắn lại có thể thế nào, vì vậy mọi người

đồng thời làm bất hòa với Ba Phật Tề quốc.

Tất cả phiên quốc cũng không nhận được, hai bên hèn nhau thương lượng, đương nhiên, lúc này đây không phải là chữ bối, mà là suy đoán hải chính nha môn, suy đoán thái độ Bình Tây Vương, Bình Tây Vương nghĩ gì, kế tiếp hẳn sẽ dùng thủ đoạn gì, người nào sẽ không may, người nào sẽ xong đời.

Thời cuộc càng lúc càng không rõ, nhưng bọn hắn nào biết đâu rằng, kỳ thật Thẩm Ngạo không có tâm tư sửa trị bọn hắn, tất cả tinh lực, đều nhào vào phác thảo lệnh chung.

Ngô Văn, Mã Ứng Long, thậm chí còn có mấy đại thương nhân Tuyền Châu hơi có chút danh vọng, cơ hồ cứ cách hai canh giờ đều đến bãi kiến một lần, có nhiều thứ Thẩm Ngạo không nói rõ ràng, mọi người không biết viết, Thẩm Ngạo có kiên nhẫn, cũng thương lượng cùng bọn họ, nhưng có khi lại độc đoán, không để cho người khác một điểm ý kiến phản đối, có khi lại chủ động hạ lệnh đi trưng cầu chủ ý của tất cả khu trực thuộc Tổng đốc.

Trong mắt Thẩm Ngạo, cái lệnh này mới là căn bản của hải chính Tuyền Châu.

Vĩnh Hòa năm thứ bốn đầu tháng sáu, trời trong xanh, không nhìn ra một điểm mây mù nào.

Hạm đội Nam Dương thủy sư rốt cục cũng trở về điểm xuất phát, thủy binh mệt mỏi nhìn vào đại lục, lập tức bạo phát ra từng trận hoan hô, người trên bờ gặp được tướng sĩ chiến thắng trở về, cũng bạo phát ra tiếng kêu vui sướng.

Dương Tiễn mang theo ý chỉ, ăn mặc lễ phục đỏ thẫm, miệng tuyên đọc thánh chỉ, bày ra khen ngợi và khuyến khích.

Sau đó, Ngô Văn cùng Mã Ứng Long và quan viên cao thấp Tuyền Châu, ào ào đến bến cảng khao thủy sư, hiện trường rất là ồn ào, tất cả cửa ra vào cửa hàng đều đốt pháo, vui sướng hơn hở, cả Tuyền Châu sôi trào lên.

Một ít phiên vương, phiên sử, cũng đều trốn ở bên trong biển người, chứng kiến đám thủy binh tinh thần sáng láng, xếp thành hàng dài từ cầu tàu các nơi, rậm rạp chằng chịt mà đi tới.

Dùng dây thừng buộc tù binh không ít, càng có một chút quan viên Tàu Quốc xám xịt theo sát sau đội, những người này tại Tàu Quốc là thiên hoàng hậu duệ quý tộc, là quan to cao quý, nhưng hôm nay, lại như là người phạm tội, không có cốt khí, còn muốn khóc lớn.

911. Chương 814: Trò Hay

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 814: Trò hay

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đám phiên vương, phiên sử các quốc gia nhìn thấy, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác thổ tử hồ bi, rất là kinh sợ.

Chỉ là, người hữu tâm cũng phát giác được, Bình Tây Vương hôm nay cũng không xuất hiện, tuy Bình Tây Vương trở lại Tuyền Châu sớm mấy ngày, nhưng từ lần thứ nhất hiện ra tại phường vẽ, về sau, vẫn không hề xuất đầu lộ diện, mọi người bắt đầu suy đoán, có người tưởng tượng kết cục tốt đẹp, có người đã làm tốt ý định cho kết quả xấu nhất.

Quyết định này liên quan đến vận mệnh nghìn vạn người nam nhân, người thi họa vô song, được xưng đệ nhất quyền thần Đại Tổng, hiện tại rốt cuộc là đang đánh cái chủ ý gì? Trong lòng hắn lại đang tính toán cái gì?

Phiên vương cảm giác, đang có một thanh đao, đặt ngay ở trên cổ của bọn hắn, đao này lộ ra hàn mang, sắc bén mà yêu dị, không biết lúc nào, đã chuẩn bị chém xuống.

Phiên vương sợ hãi.

Tri Phủ nha môn, trong sảnh, mấy tiến sĩ ngồi ở đằng sau cái bàn, châu đầu ghé tai, ngẫu nhiên sẽ ong ong thương thảo cái gì đó, có khi múa bút thành văn, đưa quyển sách đến trên vị trí đầu não, nhìn vào đó rồi ghi lại vào công văn, đưa lên trên.

Thẩm Ngạo đặt lên chân bàn, đem nhặt một phần sách lên, sau khi xem, lại gọi tiến sĩ đứng hầu ở một bên tới, thấp giọng thì thầm vài câu, tiến sĩ gật gật đầu, đưa quyển sách ra ngoài.

Ngẫu nhiên, Ngô Văn, Mã Ứng Long cũng sẽ đưa tới một ít ý kiến cấp bách cần xử lý, Thẩm Ngạo bình tĩnh nhìn, hoặc là nhiều lông mày trầm tư, hoặc là cười nhạt một tiếng, hay là lộ ra vẻ mặt vui vẻ gật đầu.

Chỉ là, chút ít thời gian, mấy hội trưởng thương hội cũng sẽ được mời đến cái đại sảnh không lớn này, Thẩm Ngạo nói vài câu cùng với bọn họ, có khi cũng phát hỏa vài câu với bọn hắn.

Chỉ là, đại đa số thời điểm, có lẽ vẫn là mang theo dáng tươi cười, nụ cười này có chút cứng ngắc, nhưng Thẩm Ngạo cười cợt với người, ai có thể quan tâm thật hay giả? Thụ sủng nhược kinh còn không kịp nữa là.

Đủ loại điều được đưa ra, bắt đầu sửa sang lại, bắt đầu thiết kế tạo sách ghi rõ ràng, những việc vặt này, đương nhiên đều là đám tiến sĩ bọn họ hoàn thành.

Thẩm Ngạo có khi từ trong sảnh đi ra ngoài, chuyển ghế dựa đến bên cạnh sân vườn hóng mát, chỗ đó có cây bồ đào che nắng che mưa, tựa trên mặt ghế, đóng cửa quạt, uống một ngụm Vũ Di trà ướp lạnh, thật sự là trong tâm mát mẻ nói không nên lời.

Triệu Tím Hành cũng tới, chỉ là, nàng nói chuyện, có khi lại gào thét to, lại dọa những tiến sĩ làm công văn kia hoảng sợ, dần dần, đám tiến sĩ cũng chết lặng, chính là quận chúa hủy phòng, bọn hắn cũng chỉ có thể biểu hiện ra phong phạm quân tử, núi Thái sơn sụp đổ trước mặt mà thần sắc không thay đổi.

Đến thời điểm đầu tháng sáu, Ngô Văn bị kích động mà đến nơi này, cầm một quyển thiết kế tốt rồi, giao vào trong tay Thẩm Ngạo, nói: “Điện hạ, hoàn thành rồi.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, mở sách ra, sách này có 134 trang, mỗi một trang, đều là chữ nhỏ rậm rạp chằng chịt, ngay cả chính hắn cũng không tin, lặn lội qua lại giằng co thời gian lâu như vậy, mới làm ra được hơn một trăm trang.

Thẩm Ngạo không dám nhìn đóng chữ rậm rạp chằng chịt kia, khép sách lại, trên mặt quyển sách, hắn thành linh viết mấy chữ như Long Phi Phượng Vũ : thông thương lệnh.

Thẩm Ngạo bị kích động mà đứng lên, nói: “Ta đây sẽ đi vào hành cung gặp bệ hạ, Ngô đại nhân, người đi thông báo phiên vương, đặc phái viên các quốc gia, nói cho bọn hắn biết, bốn vương cho mời, ngày mai gặp mặt tại hải chính nha môn.”

Ngô Văn gọi Thẩm Ngạo lại, nói: “Điện hạ...”

Thẩm Ngạo dừng chân, nói: “Ngô đại nhân có việc?”

Ngô Văn nói: “Điện hạ thật sự muốn đem cái pháp lệnh này cho hoàng thượng châm chước cắt giảm sao? Nhiều như vậy, chỉ sợ bệ hạ không thể không bị hoa mắt.”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói: “Đúng đấy, hoa mắt mới tốt.”

Hắn bị kích động mà đi vào hành cung, thông báo một tiếng, sau đó trực tiếp đi vào, Triệu Cát đang nghiên cứu mấy đồ vật mới lạ, kỳ thật, cái đó chính là la bàn, hoặc gọi là bàn này, phần lớn dùng cho hàng hải, ở Triệu Cát trong tay, lại thành một vật hi hữu khó có thể thuyết phục.

Thấy Thẩm Ngạo đến rồi, lập tức nghiêm chỉnh lại, gọi người thu cái đồ chơi này lại, ngồi nghiêm chỉnh mà tuyên Thẩm Ngạo vào nhà.

Thẩm Ngạo hành lễ, mỉm cười nói: “Mấy ngày nay bệ hạ đều không đi ra ngoài chơi sao?”

Triệu Cát nói: “Trẫm muốn nghỉ mấy ngày.”

Thẩm Ngạo mỉm cười nói: “Bệ hạ còn nhớ rõ, mấy ngày trước đây, vi thần đã nói qua, cái này Tuyên Châu phải lập điều luật thông thương, dùng cái này để đặt móng cho hải chính không? Sự tình đó, vi thần không dám tự tiện làm chủ, chỉ mô phỏng ra cái chương trình, kính xin bệ hạ xem qua, bệ hạ tuệ nhãn như đuốc, do bệ hạ tới kiểm tra, liền không thể tốt hơn.”

Triệu Cát cười nói: “Trẫm khởi điểm còn tưởng rằng là người nói đùa nữa, đến đây, cầm ra để Trẫm nhìn xem.”

Thẩm Ngạo đưa luật thông thương lên trên bàn, Triệu Cát vốn là muốn chăm chú nhìn xem, nhưng khi nhìn thấy bên trong quyển sách này rậm rạp chằng chịt toàn chữ nhỏ, lập tức thấy đầu lớn hơn mấy lần, trên mặt còn mang theo dáng tươi cười, giả vờ giả vịt nhìn vào, lập tức nói: “Cứ làm như thế này đi.”

Thẩm Ngạo trong mắt hiện lên một tia mừng thầm khi thực hiện được chuyện xấu, liền tranh thủ nhận sách trở về, thu vào trong tay áo, lập tức nói: “Bệ hạ, vi thần còn có một việc, ngày mai mời bệ hạ đi giá đến hải chính nha môn, vi thần cố ý làm một tuồng kịch, bệ hạ cũng nên đi xem một lần mới tốt.”

Triệu Cát nói: “Cái gì đùa giỡn?”

Sắc mặt Thẩm Ngạo bình thản, nói: “Giết người xây nhà.”

Triệu Cát không khỏi cười rộ lên, nói: “Trẫm chỉ nghe nói qua lấy gỗ xây nhà thôi, có phải người lại muốn hồ đồ hay không?”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Thần không dám hồ đồ, bệ hạ chỉ cần biết rõ, vi thần làm như vậy, tất cả cũng là vì bệ hạ, vì chuyện hải chính.”

Triệu Cát gật đầu, trầm ngâm một chút, nói: “Người bảo Trẫm đi nhìn ánh đao kiếm ảnh sao? Nếu Trẫm đi đến đó, chỉ sợ sẽ làm cho người ta chê cười...” Hắn do dự một chút, sau đó vẫn là gật gật đầu nói: “Được rồi, Trẫm sẽ đi xem một lần, gom góp một chút vui thú.”

Thẩm Ngạo nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười nói: “Bệ hạ thánh minh.”

Lúc từ phía trong hành cung đi ra, sắc trời đã muốn ảm đạm rồi, toàn một màu u ám, phiên vương, đặc phái viên ở công quán các nơi lúc này lại càng sợ hãi hơn.

Ngô Văn đã phái sai dịch đi đến thông báo một tiếng, ngày mai Bình Tây Vương cho mời, mọi người cùng đến hải chính nha môn, Bình Tây Vương này ngủ đông, ở ẩn lâu như vậy, đột nhiên mời mọi người đi, làm như vậy là vì cái gì?

Một đêm này, không biết bao nhiêu người ngủ không ngon giấc, sáng sớm ngày hôm sau, thời điểm tia nắng ban mai vừa lộ ra, cửa ra vào công quán các nơi cũng xuất hiện người lái xe ngựa tới, đám phiên vương, đặc phái viên không thể không khởi hành, cùng tiến lên xa giá.

Thời điểm đến hải chính nha môn, liền chứng kiến một đồng giáo úy oai hùng xếp thành hàng dài, sai dịch dĩ vãng không thấy, đổi lại là những giáo úy đeo nón thiết xác Phạm Dương, khoác áo giáp da, đeo chuỗi đao bên hông này.

Sáng sớm, mặt trời nhô lên cao, gió biển phơ phất, thời tiết hơi lạnh như vậy, lại làm cho đám khách đến thăm không khỏi toát ra mồ hôi lạnh, đám phiên vương và đặc phái viên nghe nói Bình Tây Vương còn chưa tới, vì vậy đều nghỉ chân ở trước cửa, không dám đi vào, lại không dám châu đầu ghé tai, chỉ vô cùng lo lắng mà chờ đợi.

Kỳ thật, không chỉ là bọn hắn đang đợi, quan lớn quan nhỏ Tuyên Châu thành cũng đã sớm đến, đều vây quanh Ngô Văn hỏi Bình Tây Vương hôm nay muốn làm gì.

Ngô Văn cũng không hiểu ra sao, lại không tiện nói rõ, chỉ cười nói: “Chư vị đợi một chút, điện hạ tới, mọi người sẽ hiểu.”

Đổi lại là người khác, mọi người còn có chút tính nhẫn nại mà yên tâm chờ đợi, nhưng Bình Tây Vương này, thật sự là không thể nắm bắt, nhớ tới lúc trước, sự tích hấn làm từng chuyện rung trời, có trời mới biết, hôm nay lại định gây ra cái sự tình gì oanh động nữa.

Chỉ là, Ngô Văn nói như vậy, những quan viên này đành phải nhẫn nại tính tình, bất an mà ngồi xuống uống trà, nước trà có chút đắng chất, chui vào tim phổi, ngay cả ngũ tạng lục phủ cũng giống như ăn phải thuốc độc.

... ..

“Gió mát phơ phất, ngày mùa hè rất thoải mái, thời điểm tốt đấy.” Thẩm Ngạo mặc y quan, từ nha môn Tri Phủ đi ra, tinh thần vô cùng phấn chấn, cất cao giọng nói.

Thằng nhãi này hoàn toàn không quan tâm bao nhiêu người vì hôm nay mà chờ đợi lo lắng, rất không có lương tâm mà ở chỗ này ngâm thơ, bắt đầu đứng dậy, xúc miệng trước, soi tấm gương chải chải đầu, đeo xà quan,

Về sau đột nhiên cảm thấy không hài lòng, lại thay đổi tiến triển quan, choàng một thân mang phục, tinh thần hiên ngang mà uống trà ăn điểm tâm, sau đó mới hướng giáo úy đứng hầu hỏi: “Người tin tưởng nhân quả hay không?”

Giáo úy gãi gãi đầu, không biết Bình Tây Vương hỏi câu này có dụng ý gì.

Thẩm Ngạo dùng giọng điệu rất nghiêm túc, nói: “Bổn vương nói về nhân quả tuần hoàn.”

Giáo úy nghiêm túc trả lời: “Tiểu nhân tin.”

Thẩm Ngạo bĩu môi, đứng lên, dùng khăn lau vết bẩn bên môi, nói: “Bổn vương cũng không tin, nếu như trên đời thực sự nhân quả, có mười hai điện Diêm vương, vậy thì bổn vương chính là Diêm vương, sinh sát nhiều đến mức nào, đều ở trong một ý niệm của bổn vương, cái này là nhân quả của bổn vương, bất cứ chuyện gì, đều nắm giữ ở trong tay bổn vương.”

Giáo úy không biết vì cái gì mà Thẩm Ngạo toát ra những lời này, nghiêm nghị nói: “Điện hạ...xác thực là Diêm vương, rất nhiều người cũng bí mật nói như vậy.”

“Ồ?” Sắc mặt Thẩm Ngạo trở nên có chút khó coi rồi, mong mỗi liếc nhìn giáo úy này, nói: “Người, có phải là cũng biết mắng chửi người?”

Giáo úy lập tức nói: “Không dám, không dám.”

Thẩm Ngạo xanh cả mặt, nói: “Còn nói không có, nói, tên nào dám nói xấu sau lưng bổn vương?”

Giáo úy khóc không ra nước mắt, không dám nói.

Thẩm Ngạo chỉ cảm thấy buồn cười, nói: “Diêm vương thì Diêm vương, Diêm vương tốt hơn so với Thẩm Diên cuồng, đi chuẩn bị xa giá, bổn vương muốn học Diêm vương phán định sinh tử một hồi.” Thẩm Ngạo cười ha ha vươn người đứng dậy.

Sáng sớm, ánh dương chiếu nghiêng xuống, ánh chiều tà rơi vào bên mặt Thẩm Ngạo, thanh niên mím môi giống như châu ngọc, một đôi mắt sâu kín kia dường như đang chiết xạ ánh sáng mặt trời, vô cùng thanh tịnh.

Phố dài bên ngoài hải chính nha môn đã bị quét sạch hết rồi, nhiều đội thủy binh giáo úy hiện ra tại đầu đường, ngăn cản người đi đường tới gần.

Thẩm Ngạo cỡi ngựa, chậm rì rì mà dẫn dắt một đội giáo úy đi tới, nhìn nhìn sắc trời, mấp máy miệng, dường như muốn nói cái gì đó, rồi lại cười cười lắc đầu.

Xuống ngựa, Thẩm Ngạo liền dẫn người trực tiếp tiến vào hải chính nha môn, mà lúc này đây, tại đại đường hải chính nha môn, đã là đầy người ngồi.

Đại đường hải chính nha môn có chút rộng rãi, dù sao tại đây cũng nắm toàn bộ sự vụ bốn mươi ba khu trực thuộc Tổng đốc, thậm chí Nam Dương thủy sư, Phúc Kiến lộ cùng với hải chính Nghiễm Nam đường, đều quy về hải chính nha môn này quản lý.

Bởi vậy, quy mô hải chính nha môn tại cả Đại Tổng cũng là số một số hai, chỉ tính riêng tiểu lại đã có hơn bốn trăm người, hơn nữa, các loại sai dịch thượng vàng hạ cám, trọn vẹn nhiều hơn một ngàn, nhiều người như vậy, văn phòng tự nhiên vô cùng rộng rãi.

Chỉ là, hơn một trăm đặc phái viên, phiên vương đến đây, có lẽ là hơi có vẻ chen chúc, hơn nữa, hai bên có mấy giáo úy nhìn chăm chăm, cứ cầm đao mà đứng, càng làm cho nội đường tăng thêm vài phần khí khắc nghiệt.

Khách khứa đều không dám nói khẽ, đang ngồi nghiêm chỉnh mà chờ chính chủ đến, bên ngoài có người kêu một tiếng: “Bình Tây Vương đến.”

Tất cả mọi người phía sau tiếp trước mà đứng lên, con mắt cùng chú ý về một phương hướng, tiếp theo, Thẩm Ngạo vượt qua cánh cửa, chậm rãi mà dạo bước tiến đến, trong nội đường rốt cục cũng có vài phần náo nhiệt, tất cả mọi người mang theo cười, ào ào làm ôi: “Điện hạ tốt, điện hạ vất vả.”

Mặt Thẩm Ngạo băng bó, không để ý tới bọn hắn, cái thái độ này, có phần như cả nhà người đều thiếu nợ tiền ta.

Thẩm Ngạo chậm rãi mà dịch bước, đứng ngay trong nội đường, ngẩng nhìn bốn phía, Thẩm Ngạo đột nhiên nói: “Mọi người tới đông đủ chưa?”

Ngô Văn từ trên chỗ ngồi đứng lên, nói: “Đều tới đông đủ rồi.”

Thẩm Ngạo lại đột nhiên nói: “Không đúng.”

Mọi người bị gia hỏa này căn nhằn đến mức tâm kinh nhục khiêu (run rẩy sợ hãi), trong lòng bất ổn, nghe được Thẩm Ngạo nói hai chữ không đúng, đồng tử của không biết bao nhiêu người lại co rút lại một chút.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Bệ hạ còn chưa đến, đây là vì cái gì?”

Ngô Văn muốn nói, bệ hạ chắc chắn sẽ đến trễ.

Nhưng Thẩm Ngạo lại nói một mình: “Xem ra là trong lòng bệ hạ không vui, mới khoan thai đến chậm, một vạn quốc triển lãm đang êm đẹp, bệ hạ ngự giá đích thân tới chỗ này, là vinh hạnh bậc nào? Các người nói đi!”

Triệu Cát có vẻ có chút đắn đo, đột nhiên nói: “Nếu là buông tha cho người Liêu, hướng người Nữ Chân cầu hoà, có thể thành công không?”

Một câu nói kia, hoàn toàn bộc lộ ra tính cách của Triệu Cát, hẳn xác thực là cái loại người không có đảm đương này, một khi xuất hiện biến cố, cách thứ nhất nghĩ đến, đúng là trốn tránh, chỉ là, hẳn không biết, trốn tránh sẽ chỉ làm phiền toái trở nên càng thêm phiền toái.

Thẩm Ngạo hít một hơi thật sâu, hẳn biết rõ, nếu lúc này không thể để Triệu Cát tin tưởng kiên định, thế cục sẽ không thể yên ổn, hẳn thoáng trầm mặc một tý, liền lạnh lùng nói: “Bệ hạ, Đại Tổng đã thối không thể thối hơn, người Nữ Chân lòng tham không đáy, Liêu quốc diệt vong, kế tiếp chính là Đại Tổng, không thể nghi ngờ, tuyệt không còn may mắn,

nếu cầu hoà, thế thì tất phải cắt đất, tiến cống, dùng màu mỡ Đại Tổng ta cung phụng Nữ Chân, khiến cho chiến mã càng thêm cường tráng, đao kiếm càng thêm sắc bén, đợi đến lúc đó, tông miếu Đại Tổng còn có thể bảo toàn sao?

Người trong thiên hạ cũng có thể cầu hoà, duy chỉ có bệ hạ không thể cầu hoà, người trong thiên hạ đều có thể yên lặng, duy chỉ có bệ hạ vĩnh viễn là bệ hạ, không thể yên lặng, Đại Tổng ta có trăm vạn chiến sĩ, lương thảo đầy đủ, binh khí chồng chất như núi, bệ hạ còn có cái gì để sợ hãi sao?”

Thẩm Ngạo đứng lên, nói: “Xin bệ hạ hạ ý chỉ, quyết tử chiến cùng người Nữ Chân, không chết không thôi!”

Sắc mặt Triệu Cát âm tình bất định, nói: “Nếu thất bại thì làm sao bây giờ?”

Thẩm Ngạo nói năng có khí phách: “Thắng, chính là quốc gia kéo dài, tứ hải thái bình, nếu thất bại...”

Trong đôi mắt Thẩm Ngạo hiện lên vẻ kiên quyết, nói: “Chỉ là vi thần cùng bệ hạ tử vì quốc mà thôi.”

“Tử vì quốc mà thôi...” Thẩm Ngạo nói những lời này, rốt cục cũng đẩy dũng khí của Triệu Cát lên, Triệu Cát cắn cắn môi, nói: “Vậy thì tử chiến!”

Thẩm Ngạo trịnh trọng hướng Triệu Cát hành lễ, nói: “Thần tuân chỉ!”

Triệu Cát hạ quyết tâm, lại trấn định lại, không nhịn được mà mong mỏi liếc về hướng Thẩm Ngạo, nói: “Nếu mấy chục vạn thiết kỵ người Nữ Chân tiến thẳng đến Biện Kinh, vậy thì phải làm như thế nào?”

Thẩm Ngạo không chút do dự nói: “Cho nên, bệ hạ lập tức khởi giá về Biện Kinh, gia cố phòng ngự, lệnh cường chế các lộ quân đội, điều tướng sĩ tháo vát cảm tử truân trú tại kinh sư, dĩ dật đãi lao (dùng khỏe ứng mệt).”

Triệu Cát nghe được việc phải khởi giá về kinh sư, lại bắt đầu trở nên do dự, nói: “Trẫm ở chỗ này hạ ý chỉ cũng tốt... khục khục...”

Thẩm Ngạo trong lòng không khỏi cười khổ, Triệu Cát là người tốt, nhưng tuyệt đối không phải hoàng đế tốt, nếu là dùng tiêu chuẩn Thẩm Ngạo, người này thật sự là giá áo túi cơm mười phần.

Chỉ có điều, sự tình đến trình độ này, Thẩm Ngạo cũng không làm vấn đề rồi rắm, Biện Kinh xác thực là địa phương hung hiểm vạn phần, Triệu Cát muốn ở Tuyên Châu, ai có thể khích lệ đây?

Trong thính đường, không khí âm trầm đáng sợ, Triệu Cát có lẽ là bởi vì nguyên nhân vừa rồi biểu hiện ra vẻ khiếp nhược, sắc mặt hơi có vài phần xấu hổ.

Thẩm Ngạo thì là đem toàn bộ mọi chuyện ném ra sau đầu, toàn tâm toàn ý nghĩ đến cách giải quyết vấn đề.

Kỳ thật, cách xử lý chỉ có một, ngoại trừ quyết chiến, không có lựa chọn khác, chỉ là, tin tức tới quá đột ngột, lại khiến cho Thẩm Ngạo trong lúc nhất thời khó có thể tiêu hóa.

Kỳ thật, bày ở trước mặt Triệu Cát cùng Thẩm Ngạo, còn là một vấn đề —— làm sao bây giờ?

Quyết chiến là phải làm, nhưng chi tiết cụ thể, tỉ mỉ còn phải tham khảo, Triệu Cát trầm mặc thật lâu, mới nói: “Ý Trẫm đã quyết, tạm thời nghỉ dưỡng ngay tại Tuyên Châu, Dương Tiễn, người hạ ý chỉ, để cho thái tử giám quốc, tuy thái tử không còn dùng được, nhưng Trẫm không ở Biện Kinh, nếu Biện Kinh xảy ra chuyện, dù sao cũng phải có người có thể tọa trấn.”

Dương Tiễn lên tiếng, nhưng Thẩm Ngạo lại ngạc nhiên nâng con mắt lên, thái tử giám quốc, cái đó và người Nữ Chân xuôi nam trong lịch sử, Triệu Cát nhường vị là một cái đạo lý, quả nhiên là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, hần cần môi: “Bệ hạ, không thể, thái tử giám quốc, không thể cho quân chính quyền hành, một khi có việc, khó tránh khỏi tay chân vương vís, nếu uỷ quyền...”

Thẩm Ngạo lo lắng nhất, đúng là cái này, một khi uỷ quyền, thật vất vả đánh ngã Triệu Hằng, chẳng phải là thoáng cái lại trở thành nhân vật chạm tay có thể bỏng?

Chỉ là, Thẩm Ngạo lại nói đến một nửa, lại trầm mặc xuống dưới, lúc này đã không phải là vấn đề uỷ quyền rồi rắm, trước mắt, cường địch tiếp cận, mưa gió nổi lên, chẳng lẽ còn muốn nội chiến?

Hoàng đế đã hạ quyết tâm không trở về Biện Kinh, thái tử không được, còn có ai có thể gánh cái gánh nặng này? Cho nên Thẩm Ngạo chỉ có thể lựa chọn trầm mặc.

Triệu Cát trầm giọng nói: “Tuy thái tử có chút ít tâm cơ, nhưng nói hần dám làm ra cái sự tình gì tà đạo, chỉ sợ còn không có lá gan này, uỷ quyền thì cứ uỷ quyền, Dương Tiễn, nhớ kỹ, trong thánh chỉ nói rõ, là giám quốc, tạm lĩnh chính vụ, tiết chế binh mã kinh sư, có thể tuỳ cơ ứng biến.”

Thẩm Ngạo im lặng, tâm tư Triệu Cát, hần tự nhiên hiểu, Biện Kinh kia, hần cận kề cái chết cũng sẽ không trở về, hoàng đế như vậy, đối với người trong thiên hạ, có lẽ là bi ai, nhưng Thẩm Ngạo, vô luận như thế nào cũng muốn đứng ở bên này.

Chính là bốc lên sơ suất to lớn, cũng sẽ không tiếc, hoàng đế đã không trở về kinh, người Nữ Chân tùy thời xuôi nam, uỷ quyền là chuyện tất nhiên, thái tử giám quốc, tổng chưởng quân chính, cái này có ý nghĩa là, quyền lợi Đại Tổng triều đã được giao tiếp một nửa, mặc dù chỉ là một nửa, nhưng thực sự không phải chuyện đùa.

Ánh mắt Triệu Cát rơi vào trên người Thẩm Ngạo, nói: “Trẫm biết rõ, ngươi bất mãn đối với thái tử, phải không?”

Thẩm Ngạo lắc lắc đầu, nói: “Thần không dám?”

Triệu Cát thở dài một hơi, nói: “Ngươi không cần cất giấu tâm sự, Trẫm biết, trước mắt đều là kế tạm thích ứng, những chuyện khác, sau này hãy nói.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói: “Nếu người Nữ Chân công Biện Kinh, xin mời bệ hạ tọa trấn Tuyên Châu, vì thần sẽ suất lĩnh thủy sư trong thiên hạ, nhất quyết tử chiến cùng người Nữ Chân.”

Triệu Cát nói: “Tốt, rất tốt.” Hần như là già đi rất nhiều, cả người có vẻ vô thần.

914. Chương 817: Nào Có Chuyện Như Vậy

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 817: Nào có chuyện như vậy

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo thấy Triệu Cát không khoái, trong lòng lại sinh ra lòng háo thắng, nghĩ: con mẹ nó, lúc tại Tây Hạ, lão tử còn không sợ người Nữ Chân, hôm nay tại Tuyên Châu, như thế nào lại sợ? Binh tới tướng đỡ, nước tới lấy đất ngăn là được!

Vừa nghĩ như thế, Thẩm Ngạo lại như không có tim không có phổi, tâm tình bắt đầu trở nên sáng sủa, lộ ra dáng tươi cười chân thành, hướng Triệu Cát nói: “Bệ hạ, mấy ngày nữa chính là vạn quốc triển lãm hội, bệ hạ đã muốn thường trú tại Tuyên Châu, cái thịnh hội này đương nhiên không thể bỏ qua.”

Triệu Cát vốn là muốn lắc đầu cự tuyệt, nhưng lập tức tưởng tượng, nếu lúc này cự tuyệt, không biết, còn tưởng là hấn là sợ hãi người Nữ Chân, lòng có như lửa đốt.

Tuy trong lòng của hấn xác thực sinh ra tâm trạng sợ hãi, nhưng càng là như thế, càng không muốn để cho người ta xem thấu, nghĩ đến đây, liền miệng đầy đáp ứng nói: “Tốt lắm, Trẫm nhất định phải xem thật kỹ vạn quốc triển lãm hội.”

Trong lòng Thẩm Ngạo đã biết, Triệu Cát này là không trông cậy được vào rồi, hấn là một bằng hữu rất tốt, tri kỷ rất tốt, lại cũng không phải một vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất, thậm chí một ít lời nói và việc làm, đến cả Thẩm Ngạo cũng cảm thấy giận sôi.

Hoàng đế không đáng tin cậy, chỉ có dựa vào chính mình thôi.

Triệu Cát phác thảo tấu chương, đã được phi ngựa cấp báo đến Biện Kinh, Thẩm Ngạo có thể tưởng tượng, phần ý chỉ này đưa đến Biện Kinh xong, về sau, sẽ khiến sóng to gió lớn nổ ra như thế nào.

Tất cả... Chỉ có thể dựa vào chính mình!

Trong lòng Thẩm Ngạo kéo lê ra một cái ý niệm, lập tức, quan quân Nam Dương thủy sư được triệu tập lại.

Nguyên một đám nghiêm nghị mà ngồi ở bên cạnh Thẩm Ngạo, tất cả mọi người không nói gì, ngay cả hô hấp cũng giống như bất động, chỉ có một đôi ánh mắt, thời điểm tiếp xúc ánh mắt Thẩm Ngạo, biểu hiện ra vẻ vô cùng dứt khoát.

Thẩm Ngạo bình bình đạm mạc nói: “Lao sư viễn chinh Đại Tà, lại để cho mọi người chịu khổ rồi.”

Các quan quân vẫn đang ngồi bất động, lúc Thẩm Ngạo đang nói chuyện cùng quan viên, có lẽ còn có thể dùng khẩu khí thảo luận, nhưng ở trước mặt bọn họ, là tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ có cơ hội lên tiếng, lựa chọn duy nhất của bọn hấn, chỉ có hai chữ tuân mệnh.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Nhưng hiện tại, Biện Kinh truyền đến cấp báo, Liêu quốc sắp tới thời điểm phá quốc, người Nữ Chân mài đao soàn soạt, tùy thời có khả năng xâm lấn Đại Tống.”

Thẩm Ngạo vươn người đứng dậy, chắp hai tay sau lưng, nói: “Chư vị đang ngồi, người nào là ở phía trong học đường dạy võ ra ngoài, đứng ra cho bốn vương nhìn một cái.”

Trong khoảng khắc, hơn nửa số quan quân nghiêm nghị đứng dậy, trên mặt những quan quân ngồi ở trên vị trí như cũ kia lộ ra vẻ xấu hổ, đầu năm nay, văn bằng vẫn thật là dễ dùng.

Thẩm Ngạo quét mắt liếc bọn họ, nói: “Đã từng có một lời thề, các người đều nhớ rõ sao?”

Các quan quân giáo úy đồng loạt nói: “Dùng máu huyết của ta, định quốc an bang, dùng thân thể ta, hộ quốc an dân, tuân thủ luật lệ, vĩnh viễn bảo vệ Đại Tống!”

Sắc mặt Thẩm Ngạo bình tĩnh, gật đầu nói: “Hôm nay, chính là thời điểm các người thực hiện lời hứa, bốn vương muốn các người thực hiện lời hứa, có dám hay không?”

“Có gì không dám?”

Thẩm Ngạo thoả mãn gật đầu, nói: “Rất tốt!”

“Kể từ hôm nay, thủy sư gia tăng thao luyện, không được sai sót! Còn có, tùy thời làm tốt chuẩn bị chiến đấu, bốn vương nói rất đúng, là tùy thời, bất kể là thời điểm gì, bốn vương ra mệnh lệnh, trong mười hai canh giờ, thuyền thủy sư phải được thúc đẩy, toàn thể quan binh nhất định phải sĩ khí như cầu vồng, hiểu chưa?”

“Hiểu!”

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: “Các người thật sự là quá đơn thuần rồi, bốn vương cũng rất đơn thuần, nếu một ngày kia, bốn vương có thể cùng các người chết ở cùng một chỗ, cũng coi như không uống cuộc đời này.”

Trong lòng Thẩm Ngạo thầm suy nghĩ, vốn là muốn chết ở trên bụng mỹ nữ, không biết nguyện vọng này còn có thể thực hiện hay không, thật sự không được, cũng chỉ có thể cùng những binh lính này phơi thây ở cùng một chỗ.

Sau khi Thẩm Ngạo đưa mệnh lệnh ra ngoài, cả quân cảng lập tức sôi trào lên, thao luyện bắt đầu ngày tiếp nối đêm.

Bộ binh nhiều lần ngồi ở trên xà lan, thao diễn đoạt ghềnh lên bờ, pháo binh hướng ra ngoài biển, không ngừng thử bắn, tài công, người chèo thuyền, điều khiển buồm, điều khiển bánh lái cũng không dám lười biếng, không ngừng diễn luyện.

Có kinh nghiệm tác chiến lần thứ nhất cùng người Tàu trước đó, rất nhiều thao luyện trải qua cải tiến, về sau, càng trở nên thực dụng hơn.

Các quan quân lúc này cũng không dám lười biếng, một ngày chỉ có thể ngủ ba canh giờ, tiếp theo, chính là đốc thúc thao luyện sáng sớm, giáo viên diễn luyện các loại chiến đấu, đến ban đêm, còn muốn tuần tra thủy trại doanh trại các nơi, kiểm tra thuyền.

Hải chính nha môn cũng đưa quân lệnh đi ra ngoài, Đông Dương thủy sư, Bắc Dương thủy sư phụng mệnh bắc thượng, đến Bồng Lai cảng.

Tại đó, đại lượng vật tư không ngừng được tích trữ, đơn đặt hàng lớn rơi vào phía trong xưởng Tuyền Châu, Tô Hàng, quân phục chống lạnh, dây lưng, giày có thể mang theo ấm nước, nón ấm Phạm Dương, còn có đại lượng mũi tên, hỏa dược, đồ dự bị, vải bạt, neo sắt.....

Cái này đơn đặt hàng cực lớn, lại khiến cho đám thương hộ nhất thời ồn ào náo động một hồi, chính thức kêu khổ, cũng chỉ có một mình Thẩm Ngạo mà thôi.

Bởi vì quốc khố không có tiền, hoặc là nói, mặc dù quốc khố có tiền, nhưng rất rõ ràng, thái tử giám quốc căn bản không có khả năng trích cấp cho thủy sư của Thẩm Ngạo chi dùng, muốn củng cố phòng ngự Biện Kinh, muốn triệu tập quân đội, lãng phí thuế ruộng, cũng là con số thiên văn.

Kết quả cuối cùng, chính là Thẩm Ngạo không thể không từ trong túi riêng của chính mình, móc tiền ra.

Cũng tốt, Thẩm Ngạo gia nghiệp rất lớn, mấy ngàn mấy vạn quan, thật sự không phải là không cầm ra tay được, hướng chi gần đây hẳn có việc buôn bán của riêng mình.

Khoản sinh ý này nguy hiểm rất lớn, nhưng nếu làm tốt lắm rồi, nói không chừng còn có thể thông qua miệng vài người buôn bán, thoáng đánh cướp ít đồ phụ cấp, dù sao Thẩm Ngạo cũng không chịu thiệt.

Cao thấp Tuyền Châu, cũng cảm nhận được loại không khí khẩn trương này, may mắn chỗ này không thể so với vùng đất bằng phẳng như Biện Kinh, không hề có người nào lo lắng người Nữ Chân sẽ xuất hiện.

Hơn nữa, đối với chiến lực thủy sư, bọn họ tin tưởng mười phần, có lẽ vẫn là ca múa mừng cảnh thái bình, tâm tư mọi người, đã rơi trên vạn quốc triển lãm hội sắp khai mạc.

Thẩm Ngạo hiển nhiên không có cái tâm tư này, hiện tại hẳn đang nghênh đón đủ loại khách nhân, những khách nhân này phần lớn là thương nhân chiếm đa số.

Không ít thương hộ từ đơn đặt hàng của thủy sư, phân ra một chén canh, một ít thương nhân không được chỗ tốt sớm đã gấp khó dần nổi, giống như đèn kéo quân mà bái phỏng vị thân vương xưa nay thường xuyên không đứng đắn này.

“Nỏ như vậy có thể bắn rất xa sao?” Thẩm Ngạo đứng trên đất trống trong nha môn, trên tay vuốt vuốt một cây cung nỏ tinh mỹ.

Bên cạnh là một người thương đứng nhân, thương nhân tai to mặt lớn, chất đầy dáng tươi cười, ý niệm nọt rất rõ ràng.

Đứng ở sau lưng thương nhân, chính là một thợ thủ công già, thợ thủ công này rõ ràng không quá thích liên hệ cùng người, cho nên một mực buồn bực, không nói lời nào.

Nghe được Bình Tây Vương đặt câu hỏi, thương nhân lập tức hướng thợ thủ công đánh mắt, nói: “Lưu huynh, người tới nói đi.”

Lưu huynh kia nói: “Điện hạ, cái nỏ này là tiểu nhân chế ra, so với nỏ trên thị trường tầm thì bắn xa hơn một ít.”

Hắn ngơ ngác muốn đến lấy nỏ trong tay Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo cảm thấy tính tình người này có chút quái đản, cuối cùng là giao nỏ vào trong tay hắn, lão thợ thủ công lấy được nỏ, tay chân lập tức bắt đầu trở nên linh hoạt, chỉ vào một chỗ cơ quan ở phía trong thân nỏ, nói:

“Cái nỏ này, chỗ tốt lớn nhất chính là được thêm một chỗ cơ quan như vậy, lúc bắn ra dễ dàng hơn, tầm bắn có thể đến hai trăm trượng, điện hạ xem, tại đây còn bỏ thêm một khúc mộc, để mà cố định mũi tên, kể từ đó, càng dễ dàng trúng mục tiêu...”

Thẩm Ngạo nghiêm túc nghe xong lời thợ thủ công Lưu huynh này nói, sau đó liền gọi một giáo úy tới, nói: “Người cầm cái nỏ này bắn thử xem.”

Giáo úy không nói hai lời, tiếp nhận nỏ trong tay Lưu huynh, trực tiếp đưa mũi tên lên, hướng xa xa phương hướng tường viện, xoa bóp cơ quan, bắn bụp một phát.

Lập tức híp mắt nhìn nhìn hiệu quả, mới ngưỡng ngừng nói: “Tiện lợi hơn rất nhiều, trước mắt, nỏ trong quân đại khái có thể phát hai mũi tên, mà nỏ này, nên có thể phát ba mũi tên, nhưng dùng có chút ngưỡng tay, bắn không chính xác.”

Thẩm Ngạo gật gù đầu, nói: “Đưa cái nỏ này đến chỗ thủy sư, để cho tất cả mọi người thử một lần.”

Dứt lời, mới xoay đầu lại, nói với thương nhân này: “Người có cái nỏ rất tốt, chờ tin tức đi, nếu thủy sư bên kia dùng thuận tay, bốn vương muốn năm nghìn cái trước.”

Thương nhân cực kỳ mừng rỡ, thiên ân vạn tạ mà dẫn dắt công tượng rời đi.

Thương nhân như vậy thật sự không ít, kỳ thật, cục diện Tuyên Châu bên này đã muốn mở ra, các loại sự vật mới lạ sớm đã được người tiếp nhận.

Thí dụ như máy dệt tơ, bởi vì nhân lực thành phẩm được đề cao, sớm đã bị đám thợ thủ công cải tiến không biết bao nhiêu lần.

Cho nên, tại các đại phường, đều có một chút lão thợ thủ công chuyên môn cải tiến máy móc, để thích ứng nhu cầu riêng biệt của các khách hàng.

Hiện tại, thủy sư muốn đại lượng nhóm vũ khí trang bị kiểu mới, cơ hồ tất cả mọi người đều đang vắt hết óc, muốn lấy từ phía trong túi tiền Thẩm Ngạo ra ít tiền.

Đương nhiên, tiền của Thẩm Ngạo cũng không phải dễ dàng cầm như vậy, nói toạc ra, người phải xuất hàng ra đã, bởi vậy, các loại cải tiến nỏ, pháo, mũi tên thậm chí là áo giáp da, mũ bảo hiểm, đều được đưa hết ra.

Trong đó có một thương nhân chế tạo áo giáp da, bởi vì cải tiến áo giáp da, lại để cho áo giáp da hiện tại trong quân trở nên càng thêm thư thái và mịn màng, lập tức nhận được một số đơn đặt hàng cực lớn từ thủy sư.

Từ đó về sau, cuồng nhiệt như vậy trở nên càng không thể vãn hồi, các thương nhân muốn kiếm tiền, vì kiếm tiền, có thể chà đạp tất cả luật thể gian, nhưng mặt khác, chỉ cần có thoả đáng, bọn hắn có thể sáng tạo vô số sự vật mới lạ trên đời.

Tại phía dưới sự hấp dẫn của đơn đặt hàng từ Thẩm Ngạo, các thương nhân không ngừng khuyến khích công tượng, treo giải thưởng bốn phía, phàm là có ý tưởng, đều cho số tiền lớn để thưởng.

Mà đám thợ thủ công, cũng có động lực để cân nhắc phần thưởng, sau khi chứng kiến rất nhiều thợ thủ công, qua một đêm liền phát nhanh trở thành thần thoại, về sau, mấy chục trên trăm vạn thợ thủ công cao thấp cái Tuyên Châu này, cơ hồ mỗi người đều đang cân nhắc, mỗi ngày đều có vô số đồ vật mới lạ sinh ra đời.

Tuy những thứ này phần lớn đều rất hoang đường, kết quả cuối cùng thường thường là không thể thi hành, cũng có rất nhiều vật dụng thực tế có thể thực hành, chế tạo ra xong, rồi lại phát hiện những thứ tệ nạn khác, nhưng trong đồng rác có vàng, cũng tuôn ra không ít ý tưởng làm cho hai mắt người ta tỏa sáng.

Vĩnh Hòa năm thứ bốn, đầu tháng sáu, một ngày này, người Tuyền Châu thức dậy từ rất sớm, tảng sáng ngày mới, ngay cả đường đi cũng đã hỗn loạn lên.

Tại vạn quốc triển lãm hội bên kia, đám người nhốn nháo, vô số khách thương sau khi nộp số lượng ngân lượng nhất định, bắt đầu đi vào bên trong.

Cái gọi là triển lãm hội, lại phân ra mấy khu vực, có chỗ chuyên môn biểu hiện ra tác phẩm nghệ thuật Phật tượng, có chào hàng máy dệt, có nghệ thuật, còn có sách báo tranh vẽ, thậm chí còn có thương thuyền, xe ngựa các loại....

Chỉ là những vật này, đương nhiên không phải bán lẻ, chủ yếu là cung cấp cho khách thương đặt hàng, nhìn dạng hàng trước, nếu cảm thấy thỏa mãn, liền có thể định chế số lượng, nộp tiền đặt cọc đợi ngày thu về.

Thẩm Ngạo cùng Triệu Cát hỗn tạp trong đám người, bởi vì Triệu Tím Hành là nữ quyến, có rất nhiều chỗ không tiện, đành phải an trí ở phía trong một quán triển lãm, để cho nàng dần ra ở đó.

Tâm tình Triệu Cát có vẻ không thật là tốt, Thẩm Ngạo vụng trộm nhìn hắn, biết rõ hắn vẫn còn lo lắng sự tình người Nữ Chân, chính mình lại vô cùng không có tim không có phổi, tuy xác thực là sầu lo một hồi, nhưng về sau lại chẳng hề để ý đến nữa rồi, người Nữ Chân đến, cứ đánh về là được, nghĩ nhiều như vậy có làm được cái gì đâu?

Cái này là triết học để Thẩm Ngạo xử thế, cho nên, từ lúc tiến vào quán triển lãm, tâm tình Thẩm Ngạo lại vô cùng thoải mái, đi xem tất cả xưởng sản triển lãm một lần.

Những xưởng này, vì nhận được sinh ý, cơ hồ đã xuất ra thể vô toàn thân, Thẩm Ngạo đến một chỗ sản triển lãm chế thiết, tại đây phần lớn là chút ít thiết thô, hoặc là Thương gia chế tạo thiết khí tụ tập, lúc này, chứng kiến có một nơi, Thương gia mới phối trí ra thép tinh luyện, đang tuyên truyền vật liệu thép của bọn hắn tốt như thế nào như thế nào, Thẩm Ngạo nhiều hứng thú mà xem, Triệu Cát lại giữ chặt hắn, trầm mặt nói: “Đi.”

Thẩm Ngạo bắt đầu đi, theo Triệu Cát đến một chỗ quán vỉa hè nghỉ tạm, Triệu Cát trầm mặt, nói: “Trẫm định nghênh đón thái hậu, Tấn vương đến Tuyền Châu, Ninh An các nàng, cũng cùng đến Tuyền Châu đi.”

Thẩm Ngạo không khỏi nhíu nhíu mày, quyết định này không thể không khiến cho thiên hạ khúng hoảng, hoàng đế đi, thái hậu cũng đi, chỉ sợ đỉnh cấp quý tộc trong kinh đều muốn khởi hành, dưới loại tình huống này, lưu một người thái tử giám quốc, chẳng phải là nói Biện Kinh đã không thể bảo toàn rồi?

Triệu Cát thở dài một hơi, nói: “Trẫm cũng là phòng ngừa chu đáo, chuyện này, cứ quyết định như vậy.”

Thẩm Ngạo đành phải nói: “Bệ hạ cứ thoải mái, buông lỏng tinh thần, người Nữ Chân cũng không có gì đáng sợ.”

Thẩm Ngạo biết rõ, an ủi như vậy, kỳ thật một điểm tác dụng đều không có, nhưng vẫn nhin không được mà nói vài lời.

Cái vạn quốc triển lãm hội này, thu được hiệu quả không tệ, cơ hồ hội tụ tập thương nhân khắp thiên hạ, một ngày qua đi, đơn đặt hàng liền vượt qua sáu trăm ngàn quan, giao dịch khổng lồ như thế, lại khiến cho tất cả Thương gia đều nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng Thẩm Ngạo lại theo Triệu Cát, qua loa giữa đường rồi lui ra ngoài, trong lòng của hắn biết rõ, bão tố chính thức, đã sắp xảy ra từ cái thịnh hội này.

... ..

Môn Hạ tỉnh, 30 tên thư lại đang ngồi nghiêm chỉnh, nằm ở trên công văn, không tiếng động xem tấu chương các nơi đưa tới.

Hai bên phòng, không có người đi uống trà nữa rồi, từ lúc loại bỏ quan lại thừa đến nay, Sách lệnh sử liền giảm gần một nửa, phần lớn tội danh đều là bỏ rơi nhiệm vụ, tại dưới loại tình huống này, ai còn dám đi

uống trà? Hơn nữa, nhân thủ có chút khẩn trương, chính là đứng lên đuổi cái lưng mỗi, đều sợ bị người bắt gặp, vụng trộm đi mật báo.

Ngồi ở vị trí trên đầu, tự nhiên là Môn Hạ lệnh Dương Thực, Dương Thực lại có vẻ tinh thần sáng láng, loại bỏ quan lại thừa có hiệu quả, đã trải rộng ra các nơi, trước mắt, tất cả cũng đi vào quỹ đạo, một ít đại lão không phục, từ bộ đường bị đánh đè xuống, cả ba tỉnh lực bộ, hoàn toàn nắm giữ ở trong hệ thống của Dương Thực.

Mặc dù cái hệ thống này còn chưa được củng cố, nhưng mệnh lệnh truyền đạt lại thần kỳ công hiệu, đối với Dương Thực mà nói, cái này đã đủ rồi.

Một gã Lục sự tình nhanh chóng bước vào trong, đến bên cạnh Dương Thực, thần sắc khẩn trương, thì thầm vài câu, Dương Thực ngạc nhiên ngẩng đầu, nói: “Ồ nơi nào?”

Lục sự tình lập tức rút một phần thánh chỉ ra, giao cho Dương Thực, Dương Thực triển khai xem xét, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, không khỏi nói: “Trước mắt, cái cục diện này, bệ hạ rõ ràng còn muốn ở lại Tuyền Châu? Các triều đại đổi thay, đâu có chuyện như vậy?”

915. Chương 818: Hắc Là

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 818: Hắc là

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Dương Thực tự biết mình nói lỡ, liền không nói thêm gì nữa, chỉ là, phần này thánh chỉ thật sự không phải chuyện đùa, lại khiến cho sắc mặt hắc trở nên bối rối.

Tình huống Biện Kinh hắc không phải không biết rõ, tuy nói bây giờ còn đang đè nặng xuống, tất cả bộ đường coi như ngay ngắn, nhưng trên phố đã sớm ồn ào rồi, người Khiết Đan sắp bị phá quốc, nhìn dạng như vậy, đại quân người Nữ Chân tùy thời muốn tiếp cận.

Thì ra Dương Thực tưởng rằng Triệu Cát nhận được cấp báo, sẽ hoảng tốc chạy về kinh sư thông dong bố trí, chỉ cần Đại Tổng bên này bất loạn, người Nữ Chân liền không có cơ hội thừa dịp, cùng lắm thì phát ý chỉ, lại để cho quân đội thiên hạ cần vương, tuy Đại Tổng bị hao tổn khá lớn, cũng không đến tình trạng đường cùng.

Nhưng phần ý chỉ này lại nói bệ hạ lưu luyến Tuyền Châu, tạm thời không muốn trở lại kinh, không nói sự tình người Nữ Chân, ngoài ra còn nói, chỉ sợ sẽ chậm trễ nhiều thời gian, bởi vậy sắc phong thái tử giám quốc, thay quyền quân chính kinh đô và vùng lân cận.

Dương Thực lúc này thật không hiểu nên nói cái gì cho phải, nếu nói là tức giận, tức cái gì? Tức hắc không tranh giành sao? Bọn họ tự vấn lòng, ở phía trong tâm ý chỉ còn bất đắc dĩ, một loại bất đắc dĩ thấu tâm.

Hắc đương nhiên hiểu, nếu ý chỉ chiêu cáo đi ra ngoài, những lời đồn đại kia, tất nhiên trở thành sự thật trong mắt người, đều nói không dám quên quốc, đều nói quốc gia gặp nạn thất phu hữu trách, nhưng bệ hạ cũng chạy, cái quân tâm dân tâm này sẽ trở thành bộ dáng gì nữa, cũng chỉ có trời mới biết.

Dương Thực đóng mắt suy nghĩ sâu xa một chút, hướng Lục sự tình này hỏi: “Trừ người ra, còn có ai xem qua cái ý chỉ này?”

Lục sự tình khom người nói: “Tạm thời chỉ có hạ quan xem qua, hạ quan cũng vừa vặn từ Thừa chỉ tư bên kia tới, cảm thấy chuyện này thật sự liên quan quá lớn, bởi vậy lập tức đưa đến đại nhân bên này, mời đại nhân quyết định.”

Dương Thực nhẹ nhàng thở ra, lập tức cười khỏ, nói: “Chuyện cho tới bây giờ, lão phu có thể lấy cái chủ ý gì? Bệ hạ bây giờ đang ở Tuyên Châu, ai có thể làm gì được? Việc cấp bách trước mắt, một là ổn định kinh đô và vùng lân cận, thứ hai chính là mời thái tử giám quốc, chuyện này, người tạm thời không nói ra ngoài, lão phu sẽ đi vào trong nội cung một chuyến, gặp thái hậu, mời thái hậu nương nương làm chủ.”

Dương Thực thoáng thu thập một tý, cầm ý chỉ, nhanh chóng ra cửa, ngồi cỗ kiệu vào cung.

Ngồi ở trong kiệu, trong lòng Dương Thực có một loại bức bối nói không nên lời, thì ra tưởng rằng mọi chuyện đã đi vào quỹ đạo, hôm nay xảy ra sự tình lớn như vậy, chỉ sợ tất cả đều hóa thành nước trôi sông.

Cỗ kiệu đặt xuống ngoài cung, gọi người bầm báo, đợi trọn vẹn một canh giờ, bên trong mới gọi Dương Thực đi vào.

Thái hậu lớn tuổi, vừa mới cùng người đánh vài ván bài lá trong cung Cảnh Thái, tâm tình vừa vặn, nhưng thỉnh linh lại thấy Dương Thực dò đến, nhất thời cũng là không mò thấu ý đồ Dương Thực, hắc là Môn Hạ lệnh, đến có cái gì nói cùng mình? Chớ không phải là đã xảy ra chuyện gì đấy chứ?

Thái hậu nghĩ nghĩ, lập tức liền trở nên cảnh giác, gọi người thu thập bài, thiết màn che, ngồi ở phía sau, chờ đợi Dương Thực đến gặp.

Dương Thực vào Cảnh Thái điện, lập tức hành lễ, nói: “Thần bái kiến thái hậu nương nương, nương nương Thiên tuế.”

“Đứng lên đi.” Thái hậu ngữ khí bình thản.

“Tạ thái hậu nương nương.” Dương Thực đứng lên.

Thái hậu nhân tiện nói: “Dương đại nhân tới hậu cung gặp ta, chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì?” Thái hậu mỉm cười, tiếp tục nói: “Ai gia chỉ là nữ nhân, có thể có cái kiến thức gì? Đàn ông các người tự mình xử trí là được, không quyết định nổi, cùng lắm thì phải đưa cấp báo đến Tuyên Châu, hỏi tâm ý bệ hạ một chút, không được sao?”

Dương Thực nói: “Thái hậu nương nương, xảy ra đại sự rồi.”

Hắn nói câu đó, thái hậu lập tức cảm mồm, Dương Thực cảm thánh chỉ đưa cho Kính Đức ở một bên, lại để cho Kính Đức đưa đến trong tay thái hậu sau màn che, nói: “Thái hậu nương nương nhìn là biết.”

Thái hậu nhìn thánh chỉ, về sau, không hiểu ra sao nói: “Bệ hạ thật không ra cái gì, thật vất vả để hắn đi ra ngoài chơi một chuyến, hắn rõ ràng tiên trăm hậu tấu, lại không chịu trở lại. Chỉ là, bệ hạ ở tại Tuyên Châu nhiều mấy ngày, cũng không coi là đại sự gì, bệ hạ không ở đây, triều đình lúc này chẳng phải vẫn tốt sao? Dương đại nhân nói chuyện giật gân, động gào to làm cái gì?”

Dương chân đạo: “Nương nương hãy nhìn, phía sau thánh chỉ này sắc phong thái tử giám quốc?”

Thái hậu bĩu môi, lơ đãng nói: “Giám quốc liền giám quốc, chẳng lẽ thái tử còn có thể phản sao?”

Dương Thực cười khỏ, nói: “Thái hậu nương nương có chỗ không biết, người Nữ Chân hôm nay vây quanh vương đô người Liêu, ít ngày nữa sẽ phá thành, từ Liêu quốc đến Biện Kinh ta, chỉ là khoảng cách mấy trăm dặm, Nữ Chân dùng thiết kỵ, qua lại như gió, đại quân tiếp cận chỉ ở trong nháy mắt, hiện tại kinh đô và vùng lân cận đã chấn động, lòng người bàng hoàng, bệ hạ không chịu trở lại kinh, lại sắc phong thái tử giám quốc, ý tứ hàm xúc trong chuyện này...”

Thái hậu lại càng hoảng sợ, nói: “Ai gia cũng đã được nghe nói sự tình người Nữ Chân, chẳng lẽ sự tình xấu đến trình độ này sao? Hừ, hoàng thượng đâu còn có bộ dạng làm hoàng đế? Nếu kinh đô và vùng lân cận không yên, hắn càng nên tọa trấn trong kinh mới đúng, Dương đại nhân, ta là phụ nữ, rất nhiều sự tình cũng đều không hiểu, hiện tại nên làm như thế nào? Có nên hạ ý chỉ, để cho bệ hạ hoả tốc trở lại kinh hay không?”

Dương Thực thở dài, nói: “Bệ hạ sẽ không trở về, cụt thần có ý tứ là, việc cấp bách là ổn định đầu trận tuyến, bệ hạ không trở về kinh, cũng chỉ có thể dựa vào thái tử điện hạ rồi, trong thánh chỉ cũng nói qua, sắc phong thái tử giám quốc, chỉ là, thái tử muốn giám quốc, thái hậu không thể không ra mặt.”

Thái hậu nói: “Ai gia ra mặt như thế nào?”

Dương chân đạo: “Xin thái hậu hạ ý chỉ, triệu hoán thái tử vào cung.”

Thái hậu chần chờ một chút, lại xác nhận thánh chỉ, mới định thần, nói: “Như vậy, đưa ý chỉ xuống, để cho thái tử đến tiến cung, ai gia có chuyện sẽ nói với hần.”

Kính Đức nói: “Nô tài xin đi.”

Dương Thực bên cạnh đứng ở ven Cảnh Thái điện, cả người như là giải quyết xong một tâm sự, nhưng lại cảm thấy có càng nhiều phiền toái phun lên trong lòng, hần không khỏi cười khổ, lựa chọn trầm mặc.

Đông cung.

Ngọn đèn mềm rủ xuống, đèn cung đình sâu kín.

Tuy là ban ngày, nhưng ở phía trong cái tấm điện này lại u ám mờ mịt nói không nên lời.

Dựa vào tường là từng dãy giá sách, trong giá sách bày biện các loại điển tịch, dưới ánh sáng mờ nhạt, bên trong hương thơm lừng, Triệu Hằng ngồi ở trên mặt ghế, phía dưới loại hoàn cảnh này, mặt hần âm trầm, tiện tay xem sách.

Triệu Hằng đã dự cảm được, địa vị thái tử của mình càng ngày càng xa, tuy nói còn chưa tới tình trạng phế truất, nhưng rất nhiều động tĩnh trong nội cung đều chứng minh điểm này.

Nhốt tại Đông cung đã ba tháng, trong ba tháng này, mỗi ngày hần đều lăn lộn khó ngủ, hàng đêm đều bị ác mộng bưng tỉnh, tỉnh lại, trên thái dương tràn đầy mồ hôi lạnh.

“Thẩm Ngạo...” Một cái tên xẹt qua trong óc Triệu Hằng, lập tức, hần lạnh lùng cười một tiếng, trong cái cười lạnh này, có thống hận, cũng có một loại vô lực.

Hiện tại, Triệu Hằng càng giống như là một người dẫn độn, hần cái gì cũng không làm được, duy nhất có thể làm chính là chờ đợi, chờ đợi cái ý chỉ phế truất thái tử kia đưa tới, sau đó, hần như cái bô bị ném ở một bên, sống không bằng chết.

“Điện hạ, có ý chỉ!”

Bên ngoài có nội thị cấp tốc gõ cửa nói.

Đôi mắt Triệu Hằng lóe lên, ừ một tiếng, hần thật sự không rõ, lúc này, tại sao có thể có ý chỉ, phụ hoàng đi Tuyên Châu, thái hậu tìm mình làm cái gì? Hần là...

916. Chương 819: Con Hờn Cha

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 819: Con hờn cha

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trong lòng Triệu Hằng sinh ra một chút chờ mong, trừ phi phụ hoàng giá hạc bay về phía tây, hần thật sự không thể tưởng được đáp án nào tốt hơn.

Triệu Hằng mặc triều phục, ra ngoài tắm điện, liền thấy được Kính Đức vẽ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, Kính Đức cười nói: “Điện hạ, thái hậu triệu kiến, mau theo lão nô nhanh chóng vào cung.”

Triệu Hằng không khỏi nói: “Chuyện gì xảy ra?”

Kính Đức chỉ nói: “Điện đi vào cung tự nhiên sẽ biết rõ.”

Xa giá trong nội cung đã chuẩn bị xong, Triệu Hằng bị cái biến cố này làm cho có chút trở tay không kịp, cuối cùng có lẽ vẫn là hồi phục thần trí, ngồi trên xa giá.

Thời điểm xe ngựa vào cung, trong nội cung cũng không có động tĩnh gì, không phủ thêm khăn tang trắng, cái này có ý nghĩa là, phụ hoàng vẫn đang bình yên vô sự, cái này lại làm cho Triệu Hằng cảm thấy rất thất vọng.

Trong Cảnh Thái cung, sắc trời đã dần dần muộn, cửa hiên nổi lên từng cái đèn Hồng Cung, thái hậu trong nội cung có vẻ có chút không nhìn được, mấy lần thúc giục, Triệu Hằng mới vội vã tới, hành lễ trước, sau đó nặng nề quỳ xuống đất, hướng thái hậu dập đầu nói: “Tôn thần bái kiến thái hậu nương nương.”

Hơn hai mươi năm trước Triệu Hằng liền xuất cung, cho nên quan hệ cùng thái hậu có chút bất hòa, Triệu Hằng nhẹ nhàng ngẩng đầu, nhìn thân ảnh mờ hồ sau màn che, tiếp tục nói: “Không biết thái hậu triệu tôn thần đến đây, là để làm chuyện gì.”

“Khục khục...” Dương Thực ngồi ở một bên ho khan một tiếng, Triệu Hằng mới phát hiện sự hiện hữu của hắn, thấy đương triều thủ phụ đã ở đây, Triệu Hằng càng cảm thấy hôm nay thật sự có chút không thể tưởng tượng, chỉ là, Dương Thực này là đệ Thẩm Ngạo, tuyệt không sai, chỉ sợ...

Triệu Hằng sinh ra dự cảm bất hảo.

Thái hậu thần nhiên nói: “Hằng nhi, ngươi làm thái tử được mấy năm rồi?”

Triệu Hằng lại càng hoảng sợ, không biết thái hậu vì cái gì mà hỏi như vậy, lập tức nói: “Tôn thần không đức vô năng, được phụ hoàng ban cho tình thương của cha, sắc phong làm Đông cung, đã có mười năm.”

“Mười năm... Không ngắn.” Thái hậu thở dài nói.

Triệu Hằng vội vàng nói: “Tôn thần nguyện làm thái tử ngàn thế muôn đời.”

Ý tứ của những lời này là, phụ hoàng mình có thể hưởng quốc nạn năm, nhưng thái hậu lại cười lạnh, nói: “Tâm ý của ngươi, chỉ sợ là muốn rơi vào khoảng không.”

Triệu Hằng hoảng hốt, cho rằng phụ hoàng đã từ Tuyên Châu bên kia hạ ý chỉ phế truất thái tử, nếu không làm sao lại là tâm nguyện làm thái tử thất bại, trong mắt tóe ra nước mắt, cuống quýt dập đầu, nói: “Tôn thần vô năng, không xứng...”

Thái hậu lại không để ý tới hắn, hướng Dương Thực nói: “Dương đại nhân, đưa thánh chỉ bệ hạ cho hắn xem.”

Dương Thực gật đầu gật đầu, dạo bước đi qua, cẩn thận từng li từng tí nói: “Mời điện hạ xem qua.”

Triệu Hằng cơ hồ là khẽ run run mà tiếp nhận thánh chỉ, vạn niệm trong lòng đều mất hết, nhưng khi nhìn thấy một hàng chữ thật dài, thái tử giám quốc, nắm toàn bộ sự tình quân chính kinh đô và vùng lân cận, cả người lại thoáng cái ngây dại.

Thanh âm thái hậu truyền tới: “Đến đây, lập tức tuyên văn võ vào cung, yết kiến thái tử giám quốc, từ đó về sau, ai gia cùng tổ tông xã tắc, liền toàn bộ phó thác cho thái tử rồi, điện hạ, còn không mau đứng dậy, chuẩn bị đi gặp văn võ bá quan.”

Triệu Hằng mới hồi phục tinh thần, lại quỳ xuống đất khóc lóc, nói: “Phụ hoàng còn sống, tôn thần há có thể giám quốc, đây là muốn đẩy quân thần phụ tử đến chỗ nào? Tôn thần không dám nhận chiếu lệnh!”

Triệu Hằng trả lời có thể nói là rất kiên quyết, trong lòng của hắn nhận định, đây tuyệt đối là phụ hoàng thăm dò chính mình, nếu là mình nhận lệnh, vừa vặn để cho người ta có cớ phế truất thái tử, vì vậy mà lại là dập đầu, lại là nước mắt chảy ròng, không ngừng khóc lóc.

Dương Thực ở bên khuyên nhủ: “Điện hạ giám quốc, tất nhiên là lo âu vì phụ thân, đây là hiếu tâm.”

Nhưng rhái hậu lại nóng nảy, mắng to: “Cha người hoàng không có đảm đương, chẳng lẽ người cũng không có sao?”

Gọi người khiêng Triệu Hằng đi ra ngoài, Dương Thực chạy theo đuổi kịp, Triệu Hằng chỉ lo khóc, hôn thiên ám địa, vài ngày suýt nữa bất tỉnh trên giường, cũng không biết là thật hay giả, Dương Thực đành phải đem hần an bài nghỉ tạm ở phía trong thiên điện trước.

Đợi tiếng khóc Triệu Hằng dần dần yếu đi, hần mới nói: “Hôm nay Đại Tổng nguy như chồng trứng, xã tắc lật úp chỉ ở sớm tối, nếu điện hạ tiếp tục như thế, chỉ sợ ngay cả tông miếu cũng không thể bảo toàn.”

Triệu Hằng bị lệnh cưỡng chế đọc sách tại Đông cung, nào biết đâu rằng bên ngoài xảy ra chuyện gì, lúc này nghe lời của Dương Thực hơi khác thường, lập tức nói: “Vì sao phụ hoàng không trở về kinh?”

Dương Thực cười khổ: “Loan giá còn ở tại Tuyền Châu, nghe thấy người Kim sớm chiều sẽ đến, liền một mực trú lưu không về, phần ý chỉ này, điện hạ đã hiểu chưa?”

Triệu Hằng lúc này mới chợt hiểu ra, thì ra đây không phải thăm dò, mà là phụ hoàng nghe được quân Kim tùy thời xuôi nam, đã muốn hoang mang lo sợ, lại nhét cái khoai lang phỏng tay này vào trong tay mình.

Trong lòng hần không tự giác nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng trọng chính tinh thần, nói: “Nói như vậy, phần thánh chỉ này là sự thật sao?”

Dương Thực nói: “Chắc chắn 100%.”

Triệu Hằng lập tức tưởng tượng, lại có chút ít sợ hãi, nói: “Quân Kim tùy thời xuôi nam, chẳng lẽ phụ hoàng gọi là Bốn cung quần nhau cùng quân Kim kia sao?”

Dương Thực nói: “Sự tình gấp gáp, xin điện hạ chấn lại tinh thần, trấn an đủ loại quan lại, chiếu lệnh các lộ cần vương, củng cố phòng ngự Biện Kinh, quyết nhất tử chiến cùng người Nữ Chân.”

“À...” Triệu Hằng lộ ra vẻ ngượng nghịu, hần cùng với Triệu Cát có rất nhiều tính tình không hợp, nhưng tại điểm nhu nhược này nhưng lại giống như đúc, nghe được quân Kim sắp xuôi nam, cả người đã hồn phi phách tán, lí nha lí nhí nói: “Bốn cung nên làm cái gì bây giờ?”

Dương Thực chém đinh chặt sắt nói: “Giám quốc! Đến lúc đó, Bình Tây Vương tự nhiên sẽ lãnh binh đến giúp!”

“Thẩm Ngạo...” Triệu Hằng biến sắc, nói: “Người là nói hần sẽ mang binh đến Biện Kinh?”

Giọng điệu Dương Thực không chút do dự nói: “Bình Tây Vương tuyệt đối sẽ không bàng quan không để ý tới.”

Triệu Hằng lúc này tâm loạn như ma, chẳng quan tâm cái gì, do Dương Thực an bài đi gặp cả triều văn võ, tuyên đọc ý chỉ của Triệu Cát, trong lúc nhất thời, trong Giảng Võ điện, cả điện xôn xao, ai cũng chưa từng nghĩ đến, hoàng thượng rõ ràng lại nhu nhược đến nước này.

Đám văn võ đại thần đều là một mảnh lũ lụt, càng có không ít người đứng ra, nói: “Quốc gia nguy vong, chẳng lẽ quân vương không đến bảo vệ quốc gia sao? Lập tức đưa tấu chương lên triều, xin bệ hạ trở lại kinh!”

Nói những lời này có khối người, các đại phu xưa nay tuy vô cùng liêm sỉ, nhưng đến lúc quan trọng, khẩn yếu quan đầu, vẫn có người dám đứng ra nói chuyện.

Triệu Hằng sợ tới mức lạnh run, không biết nên nói cái gì, ngược lại, Dương Thực hét lớn một tiếng: “Đều yên lặng, hoàng thượng không ở đây, thái tử giám quốc, trước mắt có việc cấp bách, có lẽ là mời điện hạ quyết định.”

Trong đôi mắt bọn người Vệ Quận công Thạch Anh hiện lên một tia điểm khả nghi, hai bên đối mặt, đột nhiên dự cảm đến không thích hợp, tin tức này đến quá nhanh, bọn hần còn chưa thể tiêu hóa được.

Nhưng lúc này, bọn hần cũng biết, tất cả đã không thể vãn hồi, việc cấp bách, có lẽ là giải quyết vấn đề về người Nữ Chân.

Dưới sự thúc giục của mọi người, Triệu Hằng mới lí nha lí nhí nói: “Nếu như thế, vậy lập tức điều binh cần vương, để binh mã thiên hạ hoả tốc tập kết Biện Kinh, không thể lười biếng, người Nữ Chân bên kia, có phải là cũng nên phải đặc phái viên đi qua, nếu có thể giảng hòa, tự nhiên tất cả đều vui vẻ...”

Dương Thực vốn còn tưởng rằng Triệu Hằng có cái đảm đương gì, nghe được giảng hòa hai chữ, lập tức lửa giận công tâm, ngắt lời nói: “Điện hạ, người Nữ Chân lòng muông dạ thú, lòng tham không đáy, người Khiết Đan đã từng hướng bọn hãn cầu hoà, hiện nay là cái kết cục gì?”

Trong triều không ít người cũng bắt đầu đánh trống reo hò đứng dậy: “Tình nguyện tử chiến!”

Càng có người đứng ra nói: “Ăn xối thì ở nhất thời, là thiên cổ tai họa, thiên hạ có Tống không Kim, có Kim không Tống, có gì điện hạ nói ra lời ấy?”

Đứng ra, chính là Thái Thường thiếu khanh Lí Cương, Lí Cương vừa nói xong, cả điện lại truyền ra từng đợt ồn ào náo động.

Cả Thạch Anh, Đoan Chính kia cũng không khỏi đứng ra, đồng loạt nói: “Người Nữ Chân là hoạ cực lớn, năm đó Bình Tây Vương dùng quả đấm đánh chúng, trọng thương mười vạn Nữ Chân thiết kỵ, vì sao điện hạ không thế?”

Xin điện hạ bỏ qua sự tình cầu hoà, chấn chỉnh tinh thần, xoay chuyển tình thế, vịn tướng tài lên cao, chính là muôn dân trăm họ rơi nước mắt, cảm ơn vô cùng.”

Triệu Hằng bị những người này ủng hộ, lại càng hoảng sợ, nếu không dám nói hoà, đành phải nói: “Cái kia, phải một đặc phái viên, lại xem người Nữ Chân thái độ như thế nào, dò hỏi quân tình người Nữ Chân, có thể chứ?”

Hắn đã nói như vậy, lại không người có người nào dị nghị.

Lí Cương lúc trước nói chuyện nói: “Điện hạ, người Nữ Chân sớm muộn gì cũng muốn tới, Đại Tống ta không thể không sớm làm chuẩn bị, thần khẩn cầu điện hạ, lập tức hạ chiếu, tu sửa công sự, gia cố phòng thủ thành phố, lệnh cấm quân ngày đêm tuần tra, thả thám báo ra, tùy thời liên lạc cùng Trắc trấn.

Chỉ là, quan phủ nên đăng ký tạo sách tráng đinh, một khi có việc, có thể lập tức chiêu mộ dân đinh, càng nên ra chiếu để binh mã trong thiên hạ tụ tập, lương thảo lại không thể không thanh tra gom góp sẵn sàng, nếu không, đến lúc đó trong thành không có lương thực, tai họa sẽ lớn hơn rất nhiều.”

Thẩm Ngạo xen lời hắt, nói: “Trần tiên sinh, nên nói lời cho thỏa đáng.”

Trần Tế lại cố chấp mà lắc đầu, nói: “Sự tình đến trình độ này, chẳng lẽ điện hạ thật sự chưa từng nghĩ qua sao?”

Thẩm Ngạo trầm ngâm một chút, nói: “Bệ hạ đối đãi ta ân trọng như núi, chỉ một chuyện này, ta cũng chỉ có thể làm một người trung quân ái quốc.”

Trên mặt Trần Tế trôi lên một tia cười lạnh khinh miệt, nói: “Điện hạ cũng không nên quên, người trung quân ái quốc sẽ có cái kết cục gì!”

Thẩm Ngạo im lặng, lập tức cười một tiếng, nói: “Bây giờ không phải là thời điểm đó.”

Nhưng Trần Tế lại từng bước ép sát, nói: “Nhưng lúc này trời ban cơ hội tốt, thiên hạ đã là lời đồn nổi lên bốn phía, dân chúng khủng hoảng bất an, gấp gáp trông mong điện hạ đứng ra, duy trì đại cục.”

Thẩm Ngạo nằm ở trên mặt ghế, thở dài, bỗng nhiên cười rộ lên, nói: “Ta đây vào kinh thành một chuyến, chính là chủ trì đại cục, nhưng lời người vừa à nói, sau này cũng đừng nói nữa.”

Trần Tế nhếch nhếch miệng, thản nhiên nói: “Được rồi.”

Tuy là không tranh luận, nhưng trong lòng Trần Tế lại không cho là đúng, Bình Tây Vương có lẽ là quá ngây thơ rồi, trước mắt bất kể là hải chính hay là học đường dạy võ, thậm chí còn có một bộ phận đảng cũ tương đối, sở dĩ có thể đắc thế, có thể xuôi buồm thuận gió, toàn bộ bằng chính là Thẩm Ngạo bảo hộ.

Một khi tân quân vào chỗ, quốc sách Thẩm Ngạo chế định vì Triệu Cát tất nhiên lật úp, mà tới lúc đó, sẽ có bao nhiêu người thất thế đây? Lại sẽ có người bao nhiêu người lặn lội khó ngủ, sợ hãi vì phải tiếp nhận ngày đó?

Bình Tây Vương là trung thần, tự nhiên sẽ có người buộc hắt làm không chuyện muốn làm, tại phía dưới Bình Tây Vương, một cỗ thế lực khổng lồ sớm đã cao hứng, những quân đội kia...

Trừ phi phế truất thái tử, lập người khác.

Trần Tế thay đổi chủ đề, nói: “Chỉ là, trước mắt triều đình tranh luận không ngớt, điện hạ định giải quyết như thế nào?”

Thẩm Ngạo từ xích đu ngồi dậy, thân thể có chút nghiêng về phía trước, bưng chén trà nhỏ trên bàn lên, nói: “Tất cả đều chờ đến Biện Kinh rồi nói sau, Trần tiên sinh, người một đường tới đây cũng rất vất vả, vào trong khoang thuyền nghỉ một chút trước, Cẩm Y Vệ lớn như vậy, cũng nên để người tới chưởng quản, không cần phải làm thân thể mệt mỏi muốn chết.”

Trần Tế không khỏi cười khổ, đứng lên, nói: “Lão phu ăn được nhiều chỗ tốt của điện hạ như vậy, cũng nên là tận tân một ít.” Dứt lời liền đứng dậy cáo từ, ra khỏi phòng Thẩm Ngạo.

Tại đây, phía dưới ngọn đèn dầu mềm rủ xuống, cả người Thẩm Ngạo lại trở nên âm trầm bất định, có lẽ là gần đây tin tức xấu quá nhiều, lại khiến cho hắt có chút bức bối.

Hắt tiện tay nhặt một phần mật báo lên, lại nghiêm túc thoát nhìn, Cẩm Y Vệ tại tất cả phủ lộ thiên hạ, bắt đầu tập hợp vô số tin tức lại, số lượng không phải chuyện đùa, Giang Nam bên kia khá tốt, nhưng Giang Bắc bên này, tin tức nhiều nhất, phần lớn là lòng người bàng hoàng, giá thị trường bắt đầu xuất hiện bạo động, phú hộ trốn chết các loại....

Chỉ một Biện Kinh, thế gia đại tộc chạy về phía nam liền vượt qua hơn bảy trăm hộ.

Chạy về phía nam... Thẩm Ngạo thì thào nhớ kỹ mấy chữ này, đôi mắt lóe lên, đồng tử có chút thu co rúm lại, hơi yêu dị.

... ..

Tào thuyền một đường bắc thượng, thời điểm đến Biện Kinh, đã đến đầu tháng bảy, cái tiết này vốn là thời điểm Biện Kinh náo nhiệt nhất, chỉ là, nửa năm mới trở lại kinh, Thẩm Ngạo phát hiện, rất nhiều thứ gì đó đã là người và vật không còn.

Cái tràng cảnh phi thường náo nhiệt kia có vẻ tiêu điều hơn không ít, ngay cả đội thuyền ngừng nơi bến tàu cũng trở nên thưa thớt rồi.

Khi tào thuyền lại gần cầu tàu, dùng Dương Thực cầm đầu, mọi người ào ào đến đây nghênh đón, trong đám người cũng không chứng kiến bóng dáng thái tử, Thẩm Ngạo từ cầu tàu bên này tới, đến Dương Thực trước mặt, Dương Thực thấy Thẩm Ngạo, vội vàng thật sâu làm cung nói: “Điện hạ quả nhiên đã đến.”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nâng Dương Thực dậy, nói: “Hai chữ quả nhiên là có ý gì? Chẳng lẽ còn sợ bốn vương không trở lại?”

Dương Thực kéo tay Thẩm Ngạo, thở dài nói: “Kỳ thật, lời nói từ đáy lòng, lão phu thật đúng là sợ điện hạ không trở lại.”

Trên mặt tràn đầy nếp nhăn cuối cùng cũng lộ ra mấy phần dáng tươi cười, lập tức cười mở nói: “Hôm nay điện hạ đã trở lại, tảng đá lớn trong lòng lão phu cũng có thể rơi xuống đất rồi, tối nay cuối cùng có thể ngủ ngon giấc.”

Hắn hạ giọng, tiếp tục nói: “Lão phu quá mệt mỏi.”

Thẩm Ngạo ghé mắt liếc nhìn Dương Thực tràn đầy tóc trắng xoá, thấy lưng của hắn hơi chút ít còng xuống, cả người như là đảo theo gió, không nhìn được mà nói: “Biện Kinh gần đây có tin tức gì không?”

Dương Thực cười lạnh, nói: “Còn có thể có tin tức gì? Vốn là tranh luận nghị hòa, hiện tại lại là tranh giành loại bỏ quan lại thừa, hừ, một đám tiểu nhân.”

Thẩm Ngạo ngạc nhiên: “Loại bỏ quan lại thừa?”

“Vâng, có người đưa lên triều, nói là quốc nạn sắp tới, vì để triều đình yên tâm, loại bỏ quan lại thừa không thể lại tiếp tục nữa, nếu không, quần thần nghi kỵ lẫn nhau, bỏ lỡ đại sự.”

Cho nên, không những tạm dừng loại bỏ quan lại thừa, còn muốn khôi phục một ít quan viên bị cách chức, để cho bọn họ lập công chuộc tội, điện hạ, người sau lưng sai khiến đưa lên triều, không cần lão phu nói, người cũng biết.”

Thanh âm Dương Thực sự càng ngày càng lạnh nhạt, cuối cùng hạ giọng nói: “Giám quốc, giám quốc, cái gì giám quốc, đơn giản là muốn nắm quyền mà thôi, muốn để cho những người thất ý kia một lần nữa vào triều, đi tăng bốc cho hắn.”

Dương Thực nói lời này, đã đến đại nghịch bất đạo rồi, mặc dù là thấp giọng lời nhỏ nhẹ nói ra, Thẩm Ngạo cũng không nhìn được mà giật mình nhìn Dương Thực, lập tức lại suy nghĩ, loại bỏ quan lại thừa là điểm chí mạng của Dương Thực, hiện tại thái tử muốn bỏ loại bỏ quan lại thừa, không phải là muốn cái mạng già của hắn sao? Lão gia hỏa này bị khiêu khích tính tình, đương nhiên cái gì cũng dám nói.

Qua cầu tàu rồi, đến bến tàu bên này, quan viên lục bộ tất cả tư ào ào tới hành lễ, Thẩm Ngạo trở về lễ, hướng mọi người chào hỏi, mọi người thấy Thẩm Ngạo trở lại kính, đều cảm thấy tảng đá lớn rơi xuống đất, cảm giác có điểm dựa vào.

Vốn còn tưởng rằng thái tử kia có thể ngăn cơn sóng dữ, nhưng thái tử giám quốc, về sau lại làm những sự tình này, thật sự làm cho người ta lạnh tâm, trước mắt, cái cục diện này, ngoại trừ Bình Tây Vương, phóng nhân khắp vũ nội, còn có ai có thể một mình đảm đương?

Bến tàu bên này phi thường náo nhiệt, nhưng lúc này, một gã nội thị cười khoái mã tới, mọi người biết là thái tử tiện thể nhả đến rồi, ào ào nhượng đường ra.

Nội thị này là nội thị trong Đông Cung, lúc trước thanh danh không hiện, hôm nay thái tử giám quốc, thân phận địa vị tất nhiên là bất đồng, hưởng chi mang theo lệnh thái tử, có vài phần như tư thế thái tử đích thân tới.

919. Chương 822: Đánh

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 822: Đánh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Nghênh ngang xuống ngựa, hướng phía đám người quát to một tiếng: “Ai là Bình Tây Vương?”

Chúng quan viên ở phía trong bến tàu đình chỉ cùng Thẩm Ngạo hàn huyên, Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Bổn vương chính là Bình Tây Vương.”

Nội thị ngẩng đầu nói: “Thái tử có chiếu, Bình Tây Vương đến kinh, lập tức yết kiến, không được sai sót.”

Thẩm Ngạo lại mất điếc tai ngơ, hướng bên người Dương Thực hỏi: “Dương đại nhân, hôm nay có nghị sự triều đình sao?”

Dương Thực nói: “Hôm nay nghị sự triều đình đã tản đi, cho dù có sự tình, đó cũng là ngày mai rồi nói sau.”

Nội thị thấy Thẩm Ngạo không để ý tới mình, liền buông yết hầu ra, cao giọng nói: “Bình Tây Vương điện hạ, thái tử cho mời, không được chậm trễ.”

Thẩm Ngạo ngay cũng không nhìn hấn cái nào, mỉm cười nói với Dương Thực: “Ngày mai nghị sự triều đình, là ai muốn giảng hoà thông tặc vậy?”

Nội thị thấy thế, sắc mặt trở nên vừa xanh lại trắng, trong lòng nghĩ, ta mang theo thái tử chiếu tới, Bình Tây Vương không đến để ý tới, nô gia trở về phục mệnh như thế nào?

Đến lúc đó nhất định là nói nô gia làm việc bất lợi, cái tội danh này ta không đảm đương nổi, hấn do dự một chút, cao giọng nói: “Giám quốc thái tử điện hạ có lệnh, Bình Tây Vương còn không mau mau vào cung?”

Thẩm Ngạo mới chú ý tới cái này nội thị, quan viên hai bên nhất thời lặng ngắt như tờ, Thẩm Ngạo chậm rãi dạo bước đi qua, đôi mắt hiện lên một tia lạnh lùng, hướng nội thị này nói: “Người tên là gì?”

Nội thị thấy Thẩm Ngạo mất sắc, làm cho người ta sợ hãi, thân thể không khỏi có chút nghiêng về phía sau, cao giọng hống nói: “Nô tài Tới Hỉ.”

Thẩm Ngạo khinh miệt nhìn hấn một cái, nói: “Người còn biết mình là nô tài, một người nô tài, cũng dám dùng loại khẩu khí này nói chuyện cùng bổn vương?”

Nội thị lại càng hoảng sợ, muốn cầu xin tha, lại cảm giác mình là người của thái tử, đánh mất thể diện của thái tử, trở về chắc là phải bị đánh vào đít, đành phải kiên trì nói: “Nô tài chỉ là nhận mệnh lệnh của thái tử...”

Thẩm Ngạo dương tay hung hăng đánh một cái tát lên trên gương mặt Tới Hỉ, bốp một tiếng, lời nói phía sau của Tới Hỉ đã bị cắt đứt rồi.

Hấn vội vàng che mặt nóng rát, lí nha lí nhí nói: “Điện hạ... Điện hạ...”

Thẩm Ngạo hung dữ nói: “Thái tử lại là vật gì, hấn gọi bổn vương trở lại kinh đi gặp hấn, bổn vương liền đi gặp hấn sao?”

Tới Hỉ bị đánh đến mê mang rồi, càng không nghĩ rằng Thẩm Ngạo nói ra loại lời này, không chỉ là hấn, ngay cả quan viên đứng một bên cũng đều cảm thấy những lời này phạm vào kiêng kỵ, mặc kệ thái tử có giám quốc, hay không dù sao vẫn là thái tử, một câu thái tử là vật gì, không phải đại nghịch bất đạo thì là cái gì?

Nhưng Thẩm Ngạo lại án lấy Thượng Phương bảo kiếm bên hông, vẫn không nhúc nhích, đôi mắt thẳng băng nhìn Tới Hỉ.

Tới Hỉ sợ tới mức lui về phía sau một bước, Thẩm Ngạo nói: “Người chính là đứng để bốn vương nói chuyện với hay sao?”

Tới Hỉ hoàn toàn bị đánh phục rồi, liên tục không ngừng quỳ xuống dập đầu, nói: “Điện hạ tha mạng, điện hạ tha mạng...”

Thẩm Ngạo ở trên cao nhìn xuống, lạnh nhạt nhìn hần, thản nhiên nói: “Quay về nói cho thái tử, bốn vương không có thời gian, coi như là có thời gian, đến Biện Kinh nơi này, người thứ nhất phải đi gặp, cũng không tới phiên hần.”

Thẩm Ngạo hướng giáo úy sau lưng phân phó một tiếng: “Chuẩn bị ngựa, tiến vào cung, bốn vương muốn yết kiến thái hậu lão nhân gia.”

Dứt lời, liền quay đầu lại, hướng chư vị đại nhân chấp chấp tay, nói: “Đa tạ thịnh tình của chư vị, ngày mai, mọi người sẽ gặp nhau trong Giảng Võ điện.”

Quay đầu lại, trực tiếp đi về phía trước, Tới Hỉ kia quỳ gối dưới chân ở Thẩm Ngạo, xem xét Thẩm Ngạo giờ chân lên, lập tức nghiêng thân tránh đi.

Những này văn võ quan viên, ngay từ đầu còn cảm thấy Bình Tây Vương to gan lớn mật, nhưng sau khi nghe lời hần nói, lại không thể không bội phục trí tuệ của Bình Tây Vương.

Thái tử đương nhiên chưa tính là cái gì, xác thực cũng không xứng để cho Bình Tây Vương vừa đến Biện Kinh liền đi bá kiến, bởi vì tại Biện Kinh, chính thức chí cao vô thượng, xác thực không tới phiên giám quốc thái tử, mà là thái hậu.

Tại thái hậu trước mặt, nói thái tử là vật gì, ai lại dám nói cái gì?

Chỉ có điều, đạo lý thì là đạo lý, Bình Tây Vương ở trước mặt nhiều người như vậy, đánh cho Tới Hỉ này vỡ mặt, cái gọi là đánh chó còn phải xem mặt chủ nhân, nhưng chuyện này, chẳng khác nào là Thẩm Ngạo triệt để bày tỏ lập trường của mình đi ra, hần và thái tử... không để yên!

Dương Thực đóng mắt lại, chứng kiến Thẩm Ngạo mang theo giáo úy, cưỡi ngựa đi qua phương hướng trong nội cung, như có điều suy nghĩ mà vuốt vuốt chòm râu, hướng mấy quan viên đứng bên người nói: “Ngày mai nghị sự triều đình, chỉ sợ sẽ có việc vui để nhìn.”

... ..

Thẩm Ngạo trực tiếp vào cung, gọi người tìm Kính Đức thông báo trước tiên, Kính Đức mỉm cười chào đón Thẩm Ngạo, nói: “Điện hạ như thế nào mà sớm trở lại như vậy, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.”

Thẩm Ngạo mỉm cười nói: “Thái hậu lúc này đang làm gì? Không có người đánh bài lá cùng nàng sao?”

Kính Đức nói: “Thái hậu tâm tình không tốt, nghe nói bệ hạ không về kinh...” Thanh âm Kính Đức càng ngày càng thấp.

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói: “Mời Kính Đức công công giúp một việc, đi thông báo một tiếng, nói Thẩm Ngạo trở lại kinh quá chậm, làm cho thái hậu chán kinh, thật sự muốn lần đáng chết, hôm nay đặc biệt đến thỉnh tội.”

Kính Đức án lấy nguyên lời Thẩm Ngạo nói đi bẩm báo, thái hậu ở trong cung Cảnh Thái đã cảm thấy đần độn vô vị, trong lòng lại lo lắng sự tình bên ngoài triều, ngay cả hoàng đế cũng không dám trở về, cái này không phải là nói rõ ràng, người Nữ Chân tùy thời khả năng xua binh đến dưới thành sao?

Thái hậu sao có thể không lo lắng đây? Nghe được Thẩm Ngạo trở về, thái hậu không khỏi thở dài một hơi, nói: “Cuối cùng vẫn là hần còn đảm đương, không có chuyện học được hết của tặc xấu hoàng thượng, gọi hần tiến đến, đi, đưa Vũ Di trà đến, ai gia biết rõ hần ưa thích Vũ Di trà.”

Thẩm Ngạo tiến đến, bộ dạng kinh sợ nói: “Vi thần hộ giá đến chậm, tội đáng chết vạn lần.”

Thái hậu lúc này càng có thêm ấn tượng tốt về Thẩm Ngạo, người này tuy xưa nay điên điên khùng khùng, nhưng thời khắc mấu chốt cũng coi như dùng được.

Ít nhất hẳn còn nhớ rõ, tại Biện Kinh, còn có nàng cùng Tần vương, đôi cô nhi quả mẫu này, nghĩ đến Thẩm Ngạo trở về, tâm sự đã buông xuống một nửa, mây đen rậm rạp trên mặt, sau cơn mưa trời lại sáng, nói: “Người có thể trở về, ai gia thật cao hứng, ai gia cùng Tần vương, tất cả đều phò thác cho người.”

Thẩm Ngạo nói: “Bệ hạ ít ngày nữa sẽ truyền ý chỉ đến, mời thái hậu nương nương đi giá đến Tuyền Châu.”

Nghe xong lời này, thái hậu như có điều suy nghĩ nói: “Xem ra hoàng thượng còn chưa quên ai gia, chỉ là...”

Nàng tiếp tục nói: “Ai gia cũng biết, Biện Kinh hiện tại không thái bình, nghe đám cung nhân nói, bệ hạ không chịu trở lại kinh, dân chúng đã nghị luận ào ào, nếu ai gia cũng đi Tuyền Châu, chẳng phải là muốn thiên hạ đại loạn sao?”

Ai gia là thái hậu, lọt vào mắt xanh tiên đế, sắc phong làm quốc mẫu, há có thể tổn hại thể diện, một mình trốn chạy để khỏi chết, chuyện này...tuyệt đối không được, phải đi, liền dẫn Tần vương đi, gia quyến nhà của người cũng cùng nhau đi đi.”

Thẩm Ngạo không thể tưởng được, mặc dù thái hậu là nữ nhân, nhưng thực sự có vài phần gan phách, trên mặt lộ ra vài phần kính ý, nói: “Thái hậu nương nương thánh minh.”

Thái hậu lắc đầu thở dài, nói: “Có cái gì thánh minh, ai gia lớn tuổi, phải chết, cũng muốn ở cùng lăng tẩm với tiên đế, cũng muốn chết ở phía trong quốc gia Đại Tống, trốn ra khỏi Biện Kinh, tuy có thể tham sống sợ chết, rồi lại có thể chạy trốn được bao lâu? Chính là Tần vương, ai gia vô cùng lo lắng nhất, cứ để hẳn đi gặp hoàng huynh của hẳn đi.”

Thái hậu nghĩ nghĩ, tiếp tục nói: “Ai gia nghe nói, hiện tại bên ngoài triều có người đưa ra chuyện nghị hòa cùng người Nữ Chân, loại sự tình này, ai gia cũng không hiểu, không biết cái nghị hòa này rốt cuộc là tốt là xấu, Thẩm Ngạo, người nói cho ai gia xem, nếu chúng ta Đại Tống nghị hòa cùng người Kim, bọn hẳn chịu đồng ý không?”

Thẩm Ngạo quả quyết nói: “Người Kim tự nhiên đồng ý.”

Sắc mặt Thái hậu thư giãn, nói: “Nếu có thể hòa thuận chung sống, đây cũng là một chuyện tốt.”

Nhưng Thẩm Ngạo lại lắc đầu, nói: “Thời điểm Thiên Tặc đế Khiết Đan còn sống, đã từng hướng người Nữ Chân đề nghị nghị hòa, người Kim hướng người Liêu yêu cầu tài vật, quân đội, người Liêu dâng đủ số, không ngoài một năm, Liêu đô Lâm Hoàng phủ liền bị người Kim công phá, mà chiến mã mũi tên quân Kim, lại phần lớn là người Liêu dâng tặng,

cho nên, vì thần cho rằng, nếu ta Đại Tống hướng người Kim nghị hòa, người Kim tất nhiên sẽ xúc động chấp thuận, hướng ta Đại Tống yêu cầu thuế ruộng, nhưng Đại Tống ta phú đầy thiên hạ, cũng sẽ có một ngày không thỏa mãn được khẩu vị người Kim,

đến lúc kia, người Kim công Tống, quốc lực Đại Tống đã kiệt lực, lại ngăn cản như thế nào đây? Cho nên, xướng nghị nghị hòa, chắc chắn là bị người xúi hoặc, hoặc chính là dụng tâm kín đáo.”

Thẩm Ngạo ngữ khí kiên định nói: “Cho dù muôn lần chết cũng không đủ chuộc tội.”

Thái hậu lúc này kỳ thật cũng là mờ mịt vô sách, thái tử bên kia tuy thường xuyên đến vấn an, lại luôn ngôn từ lập loè, hôm nay nghe xong Thẩm Ngạo nói chuyện này, lại biết Thẩm Ngạo xưa nay trung thành và tận tâm, làm việc đặc lực, trong lòng tự nhiên tin tưởng mười phần.

Nhân tiện nói: “Nếu phải chiến tranh cùng người Kim, chúng ta Đại Tống có thể có mấy thành nắm chắc?”

Thẩm Ngạo nói: “Nếu hiện tại, cứ cái dạng này, trong triều hai bên công kích, lúc khẩn yếu quan đầu rõ ràng còn tại tranh luận sự tình nghị hòa, không thể quyết định, chỉ sợ đến một thành nắm chắc cũng không thể.”

Nhưng nếu Đại Tống ta mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, mỗi người đều có tâm tử chiến cùng người Nữ Chân, chính là dĩ dật đãi lao (dùng khỏe ứng mệt), ngồi dưới thành Biện Kinh kiên trì,

lại có các lộ quân đội cần vương, nếu người Nữ Chân dám đến, vì thần có mười thành nắm chắc, để người Nữ Chân không chiếm được một điểm tiện nghi.”

Thẩm Ngạo nói rất rõ ràng, chuẩn xác không sai, thái hậu đâu thể không nghe hiểu, chỉ trầm mặc một lát, thái hậu giơ con mắt lên, lãnh nhược sương lạnh nói: “Vậy thì chiến, ai nói về sự tình nghị hòa nữa, ai gia sẽ trị tội, nếu ai dám xưng nghị giảng hoà cùng người Kim, Thẩm Ngạo liền thay ai gia thu thập bọn hần, xâm chữ lên mặt, bãi quan đuổi về quê, Đại Tổng ta cũng đã có được thiên hạ, chính là thời điểm tiên đế còn sống, cũng không sợ giao chiến cùng Tây Hạ, đến hôm nay, lại vì cái gì mà phải sợ một đám người Nữ Chân?”

Trong lòng Thẩm Ngạo đại định, nói: “Nếu có thái hậu ủng hộ, thần làm việc liền thuận tiện hơn nhiều, thái hậu thánh minh, vì thần thần phục.”

Thái hậu thấy Thẩm Ngạo không chút hoang mang, thời điểm trong ngoài triều như con kiến trên chảo nóng mà vẫn trấn định tự nhiên, trong lòng ngược lại coi hần chỗ dựa, tâm tình cũng tốt hơn chút ít, nói: “Thần phục? Thì ra Thẩm diên cuồng còn từng thần phục người khác sao? Không phải đều nói, mắt người cao hơn đầu, khi nhìn mọi người, con mắt nhìn xà nhà hay sao?”

Thẩm Ngạo thật vất vả mới đứng đắn như vậy, nghe xong câu này, lại suýt bị thái hậu làm nghẹn chết.

.....

Đình viện, dưới cây hòe, ngày mùa hè chói chang, bóng cây cuối cùng vẫn mang đến vài phần mát mẻ, dưới cây là một bàn cờ, Triệu Hằng đang nhú lông mày, do dự.

Ngồi ở đối diện Triệu Hằng đánh cờ, thì là Trình Giang vuốt râu mỉm cười, Trình Giang hiện ra vài phần vui vẻ, tuy nói thôi chúc Thượng Thư, ăn được kinh hãi, nhưng hôm nay cuối cùng là xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng.

Đứng xem hiện tại chỉ khôi phục làm Đông cung Từ Nhân, nhưng chỉ cần thái tử vẫn đang giám quốc, tương lai đăng cơ, đừng nói là Thượng Thư, chính là tiến vào ba tỉnh, cũng là chuyện sớm hay muộn.

Không thắng mà thắng, kỳ thật chính là đạo lý này, rõ ràng thua rồi tình rồi mù, nhưng chỉ cần thái tử vẫn còn, chỉ cần thái tử vẫn đang nể trọng mình, chính là một dân chúng thảo đầu, sớm muộn gì cũng có một ngày thắng chúc rất nhanh.

Trình Giang nhìn thái tử nhú lông mày, trong lòng không khỏi suy nghĩ, Thẩm Ngạo kia lại có gì đặc biệt hơn người? Đơn giản là thân thuộc với vua mà thôi, hần được hoàng thượng tín nhiệm, lão phu được thái tử tín nhiệm, tương lai, thiên hạ này có lẽ là lão phu chỉ tay năm ngón điều khiển.

Triệu Hằng hiển nhiên đã nghĩ kỹ, lắc đầu cười khổ, đẩy quân cờ nói: “Bình Tây Vương tới, thực vui vẻ.”

Trình Giang vốn muốn an ủi Triệu Hằng vài câu, nghe Triệu Hằng đàm về chính sự, lập tức nghiêm nghị nói: “Điện hạ, lão phu nghe nói, Bình Tây Vương kia còn chưa nhận được chiếu lệnh của điện hạ cũng đã khởi hành rồi.”

“Hừ!” Triệu Hằng hừ lạnh một tiếng, ôm lấy chén trà nhỏ, uống một ngụm nói: “Bổn cung cũng nghe nói, sáng sớm hôm nay, không ít đại thần trong triều đều đi bến tàu đón tiếp hần, ngay cả trên phố đều có lời đồn đại, nói là có thể ngăn cơn sóng dữ, chỉ có Bình Tây Vương hần.”

Trình Giang đóng hai mắt lại, cười lạnh nói: “Đúng là như thế, cho nên, sự tình nghị hòa không thể không kiệt lực thúc đẩy, điện hạ, nếu khai chiến, nhìn chung cao thấp trong triều, ngoại trừ Thẩm Ngạo, ai có thể nắm giữ ấn soái?”

Cho dù điện hạ không chịu, bọn Dương Thực chẳng lẽ sẽ bỏ qua? Nếu gặt đầu, thất bại thì xã tắc lật úp, coi như là thắng, người trong thiên hạ cũng đều chỉ biết tán thưởng Bình Tây Vương, lại xem nhẹ điện hạ, nhưng nếu là nghị hòa...”

Trình Giang lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Nếu nghị hòa, có thể thành công, sẽ không có sự tình của Bình Tây Vương hần rồi, chỉ cần bảo toàn tông miếu, chẳng phải mọi người đều gọi khen điện hạ thần trí một số, biến chiến tranh thành tơ lụa?”

Triệu Hằng vốn là kẻ sợ chiến, nghe xong lời Trình Giang nói, càng cảm thấy hợp tính khí với mình: “Còn nữa, thật sự dễ cho Thẩm Ngạo hấn nắm giữ ấn soái, Bồn cung cũng lo lắng, có lẽ hay là nghị hòa vẫn tốt.” Hấn nâng con mắt lên, tiếp tục nói: “Như thế nào Bình Tây Vương kia còn chưa tới?”

Trình Giang kinh ngạc nói: “Như thế nào? Điện hạ còn muốn triệu kiến Bình Tây Vương?”

Kỳ thật, đối với Thẩm Ngạo, tuy sau lưng, Trình Giang nói thì hay, nhưng thật sự phải muốn đổi mặt, lại có chút chột dạ rồi, nhân tiện nói: “Sớm biết như thế, lão phu sẽ không nên quấy điện hạ, bây giờ hay là về trước, tránh một tý thì tốt hơn.”

Nhưng Triệu Hằng lại lắc đầu, nói: “Ngày đầu tiên hấn đến Biện Kinh, Bồn cung đương nhiên muốn gặp hấn một lần, Trình tiên sinh cũng không cần lắng tránh nữa, lúc này không giống ngày xưa, Bồn cung đã giám quốc, chẳng lẽ Thẩm Ngạo hấn dám làm càn ở trước mặt Bồn cung?”

Đang nói, nội thị Tới Hỉ chạy đi truyền chiếu kia nhanh chóng nhanh chạy tới.

Triệu Hằng liền hỏi: “Bồn cung đưa chiếu lệnh cho người đâu?”

Tới Hỉ hai quỳ hai đầu gối xuống, lập tức khóc lóc tố cáo, dặt cuống hống nói: “Điện hạ, dẫn tới, cái tên Bình Tây Vương... Không, họ Thẩm kia...”

Tính tình Triệu Hằng có chút không kiên nhẫn, nhất là đối với tin tức về Thẩm Ngạo, càng là không có tính nhẫn nại, không nhịn được mà đá hấn một cước, nói: “Nhặt chỗ trọng yếu mà nói.”

Tới Hỉ đáng thương khóc lóc nói: “Họ kia Thẩm nói, thái tử tính toán là vật gì? Còn đang ở trước mặt rất đông người, đánh cho nô tài một cái tát...”

920. Chương 823: Lên Điện

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 823: Lên điện

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trình Giang giận tím mặt, nói: “Đánh chó còn phải xem chủ nhân, giám quốc thái tử đưa chiếu lệnh, hấn cũng dám bắt tuân sao? Thật to gan, tên tặc nhân Thẩm Ngạo này là thành tâm muốn diễu võ dương oai tại trước mặt điện hạ.”

Chuyện này, không thể không tra rõ, sao điện hạ không lập tức hạ chiếu, chất vấn Bình Tây Vương, nếu hấn không nói được đạo, vừa vặn thừa dịp hôm nay, trực tiếp mệnh lệnh Điện Tiền vệ đi bắt người, trị hấn một tội phạm thượng.”

Triệu Hằng hung hăng mà đẩy bàn cờ trên bàn đá ra, tay tựa trên bàn đá, điềm nhiên nói: “Hấn làm chuyện này là tự mình muốn tìm chết, Bồn cung tốt xấu cũng là giám quốc, là người đứng đầu Biện Kinh, tổng chưởng quân chính, chính là ở chỗ này bắt hấn trị tội, phụ hoàng cũng không thể nói gì hơn, Tới Hỉ, họ Thẩm kia bây giờ đang ở đâu?”

Tới Hỉ quỳ trên mặt đất nói: “Tiền cung gặp mặt thái hậu rồi.”

Nghe được hai chữ thái hậu, tức giận lúc trước của Triệu Hằng thoáng cái hóa thành hư ảo, Trình Giang kêu gào muốn trị tội cũng thoáng cái cảm thấy tức cười.

Thái tử tính toán là vật gì, một câu như vậy, Thẩm Ngạo có thể nói, bồn vương đương nhiên là gặp mặt thái hậu, thái hậu quan trọng hơn thái tử.

Lấy cớ này, rất đường hoàng, chính là Triệu Hằng muốn truy cứu, thái hậu sẽ nghĩ như thế nào? Người chỉ là một người tôn thần, to gan lớn mật như vậy hả? Chẳng lẽ cho rằng, tại trước mặt thái hậu, người thật sự tính toán là cái gì đó?

Đại Tổng triều dùng hiếu nghĩa trị thiên hạ, tuy thái hậu không quản triều chính, nhưng địa vị lại vô cùng cao thượng, chính là hoàng thượng cũng phải khúm núm, huống chi là một người giám quốc thái tử.

Bởi vậy, tội trước kia tự nhiên không thể thành lập, không có cái cớ làm cho người tin phục, gọi Điện Tiền vệ đi bắt họ Thẩm, cũng không nên quên, bên người Thẩm Ngạo cũng là có giáo úy, đến lúc đó, hai bên đánh nhau, còn không phải rối tinh rối mù?

Triệu Hằng hừ lạnh, hướng Tới Hỉ mắng to: “Chớ chết, Bồn cung cần người làm cái gì? Chuyện như vậy cũng không làm xong, biến, lăn ra ngoài cho to!”

Tới Hỉ lại càng hoảng sợ, trong lòng thẳng thắn kêu oan uổng, rồi lại không dám nói gì, chạy té đi ra ngoài.

Trình Giang biết rõ, thái tử bây giờ là một bụng nóng tính không chỗ phát tiết, liền trầm giọng nói: “Điện hạ, Thẩm Ngạo làm như vậy, là nói rõ, muốn để cho người trong thiên hạ biết, hắn muốn thế không đội trời chung cùng điện hạ.”

Triệu Hằng cười lạnh nói: “Bồn cung là giám quốc, hắn coi như là dưới một người trên vạn người, chẳng lẽ còn muốn làm phản được sao? Chờ coi, ngày mai nghị sự triều đình, Bồn cung không thể không trị tội hắn.”

Trình Giang nói: “Điện hạ đã có chủ ý?”

Triệu Hằng dù sao cũng ăn phải nhiều thiệt thòi như vậy, cái khác không học được, cái công phu nén giận này cuối cùng vẫn còn học được một ít.

Trong nháy mắt, vẻ giận dữ trên mặt liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, thản nhiên nói: “Kỳ thật cũng đơn giản, ngày mai nghị sự triều đình, họ Thẩm tất nhiên kiên trì chủ chiến, tới lúc đó, phải làm phiền Trình tiên sinh.”

Trình Giang không hiểu ra sao, chỉ nghe Triệu Hằng tiếp tục nói: “Thẩm Ngạo gần đây kiệt ngao bất tuân(cương quyết bướng bỉnh), chỉ cần Trình tiên sinh đứng ra cố gắng lý luận cùng hắn, khơi mào tính tình của hắn,

miệng hắn khẳng định sẽ phun ra ngữ điệu dơ bẩn, đến lúc đó Bồn cung lại dùng lấy cớ này, chỉ trích hắn thân là đại thần, không kiểm soát hành vi, thét ra lệnh người đuổi hắn đi ra ngoài, cẩu tặc họ Thẩm gần đây ương ngạnh, Bồn cung cho hắn một điểm nhan sắc, cũng làm cho cả triều văn võ đám bọn họ nhìn xem, cái thành Biện Kinh này, ai mới là một lời cứu đỉnh,

càng làm cho người biết rõ, dù Bình Tây Vương ương ngạnh như thế nào, chung quy vẫn là thần tử, là gia nô Triệu gia ta!”

Triệu Hằng nói một phen, lại khiến cho mặt mày Trình Giang thoáng chốc đã hớn hở lên, nói: “Điện hạ cử động lần này, tuy không thể may mắn động vào họ Thẩm, lại có thể xao sơn chấn hổ, thật là kế sách rất tốt.”

Triệu Hằng chấp tay đứng lên, nhìn cây hòe sắp sửa rụng lá này, mắt thấy đầu thu sắp tới rồi, tuy thời tiết nóng bức, nhưng gió lại không nhỏ, quét qua cây hòe làm vang lên tiếng sào sạt, lá ào ào rụng xuống đất.

Triệu Hằng tức cảnh sinh tình, nói: “Người xem, lá cây rơi đầy đất, mấy ngày nữa, thời điểm gió thu đảo qua, cái cảnh lá rụng này sẽ biến thành hiu quạnh.”

Hắn liếm liếm miệng, trong đôi mắt hiện lên một loại thần sắc kỳ quái, tiếp tục nói: “Bồn cung làm thái tử nhiều năm như vậy, hôm nay đã đến tráng niên, sống tạm hơn nửa đời người, chưa từng tùy tâm sở dục, lúc trước trên đỉnh đầu có một phụ hoàng, mà hôm nay, phụ hoàng xa cuối chân trời, thì ra tưởng rằng có thể buông lỏng một hơi, nhưng...”

Triệu Hằng lạnh lùng cười một tiếng, ngữ khí trở nên kịch liệt, nói: “Nhưng Bồn cung phát hiện, cái giám quốc thái tử này có lẽ là khắp nơi bị người cản tay, cất bước gian nan, vì cái gì?

Là vì cái này trong triều có người kết đảng, tự cho là kết giao một người thân vương, có thể làm càn, có thể chống đối cùng Bổng cung, chẳng lẽ bản cung còn chịu bọn hắc bài bố sao?

Trình tiên sinh, ngày mai, vào lúc này, chính là thời điểm người ta hãnh diện, phải làm cho bọn họ biết rõ, để cho người trong thiên hạ biết rõ, Bổng cung nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, hiện nay, chính là chủ nhân Biện Kinh này, ai dám không theo, liền thôi quan hân, trị tội của hân, chính là Thẩm Ngạo, cũng giống như vậy!”

Trình Giang bị Triệu Hằng nói một phen, kích động đến trong bụng phiên giang đảo hải (tràn ngập sóng gió), trình trọng nói: “Lão phu nguyện phục vụ quên mình.”

Ngữ khí Triệu Hằng lại lãnh đạm xuống, nói: “Hôm nay vì sao không thấy Lý tiên sinh?”

Trình Giang lộ ra vẻ chán ghét, nói: “Lý Từ Nhân nói với ta, hân bị bệnh.”

“Bị bệnh?” Triệu Hằng liếm liếm miệng, nói: “Gọi hân điều dưỡng cho tốt, Bổng cung còn có chỗ cần đến hân, Trình tiên sinh, tấu chương Môn Hạ tỉnh sớm đã đến, người theo giúp ta đi xem xem, Bổng cung vừa mới thay quyền chính vụ, rất nhiều sự tình còn phải mời Trình tiên sinh chỉ giáo.”

... ..

Lá rụng ào ào, chưa đến trung tuần tháng bảy, gió thu liền thổi bay đến Biện Kinh rồi, cái gió này không lớn lắm, cuối cùng lại mang đến vài phần thoải mái.

Hôm qua có lẽ vẫn là ngày mùa hè chói chang, sáng sớm hôm nay, liền có một loại cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái không hiểu.

Hôm nay, vừa mới đúng là tuần đầu tiên của tháng, tiết nhập thu, cây cối ven đường đi còn chưa thấy vẻ tàn lụi, nhưng cũng đã có chút lạnh nhạt vô tình.

Ngày hôm qua Thẩm Ngạo trở lại Biện Kinh, lập tức vào cung thái hậu, sau đó liền về nhà, giữa phu thê, vốn là xa cách thảng thối, đáng lẽ ra là phải ân ái, nhưng Thẩm Ngạo lại gọi mấy người Ninh An đợi suốt đêm thu thập xong bọc hành lý, chuẩn bị tùy thời khởi hành tiến đến Tuyên Châu.

Ở trong mắt Thẩm Ngạo, bắt hân vứt tánh mạng của mình đi, tận lực làm hết trách nhiệm của mình, đây là sự tình theo lý thường nên làm, nhưng hân sẽ tuyệt đối không để cho thê nhi của mình đưa thân vào hiểm cảnh, hân có thể chết, nhưng gia tộc của hân phải kéo dài xuống dưới.

Một đêm này vô cùng chán chường cảm giác biệt ly, đợi cho tảng sáng ngày mới, Thẩm Ngạo từ trên giường Ninh An bắt đầu đứng dậy, thay đổi mang phục mới tinh, đeo xà quan, sau đó liền ra khỏi cửa.

Hôm nay nghị sự triều đình, tự nhiên vô cùng trọng yếu, bất kể là thái tử hay là Thẩm Ngạo, kỳ thật cũng có thể đoán được, ở trong Giảng Võ điện, sẽ có một sân môi thương khẩu chiến.

Thời điểm Thẩm Ngạo đánh ngựa đến Chính Đức môn, đã có rất nhiều đại thần lục tục vào cung rồi, Dương Thực đứng ở bên ngoài cửa cung bồi hồi, hiển nhiên đang tận lực chờ đợi cái gì đó.

Chứng kiến Thẩm Ngạo cưỡi ngựa chạy tới, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, hướng Thẩm Ngạo vẫy tay.

Thẩm Ngạo xoay người xuống ngựa, đem cương ngựa giao cho giáo úy, chậm rãi dạo bước đi qua, cười nói với Dương Thực: “Dương đại nhân tốt.”

Dương Thực cười khổ nói: “Điện hạ vẻ mặt tươi cười, giống như là có việc vui gì phải không?”

“Thật vậy à?” Thẩm Ngạo ngượng ngùng cười một tiếng, nói: “Việc vui là không có, chỉ là, lại phải làm cho người ta xử lý một chút tang sự mà thôi, Dương đại nhân đứng ở chỗ này, là có lời gì muốn nói cùng với bốn vương?”

Dương Thực trình trọng gật đầu, vuốt râu nói: “Nghị hòa, sự tình này đã không thể tranh cãi xuống nữa rồi, cho nên hôm nay, nghị sự triều đình đã đến lúc quan trọng, Bình Tây Vương đã nghĩ ra phương pháp xử lý vứt bỏ nghị hòa chưa?”

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Đi một bước xem một bước, không có việc gì cần phải lo lắng.”

Dương Thực thấy Thẩm Ngạo không đếm xỉa tới, tay niết râu mép, không khỏi lắc đầu, nói: “Điện hạ, chuyện này rất trọng đại, tuyệt không có thể phớt lờ, chẳng lẽ điện hạ không nhìn ra, nghị hòa kỳ thật chính là chủ ý của thái tử,

hiện tại thái tử giám quốc, nếu có người mượn cơ hội đánh trống reo hò, thái tử lại đánh nhịp xuống, quốc gia Đại Tống làm sao bây giờ? Chúng ta ăn lộc của vua, có một số việc, mặc dù không thể làm, cũng phải đi làm, có mấy lời không thể nói, cũng phải nói cho hết lời.”

Thẩm Ngạo trầm ngâm một chút, nói: “Thái tử giám quốc, có phải là nói tại Biện Kinh, hẳn có thể một lời cứu đỉnh?”

Dương Thực gật đầu nói: “Đúng, ý chỉ bệ hạ rất rõ ràng, nắm toàn bộ quân chính.”

Thẩm Ngạo bĩu môi, rất không cho là đúng nói: “Vậy thì hôm nay, bốn vương liền nói cho hẳn biết, cho dù là hẳn giám quốc, chính là nắm toàn bộ quân chính, chuyện lớn như vậy, cũng không tới phiên hẳn định đoạt!”

Dứt lời, Thẩm Ngạo không để ý tới Dương Thực, ngẩng đầu nhìn trời, rồi đột nhiên nói: “Không có xà nhà, xem ra không được tự nhiên, Dương đại nhân, bốn vương đi trước một bước.”

Dương Thực thấy Thẩm Ngạo nhìn trời, lại nói cái gì xà nhà, không nhận được mà nhìn sang hướng bầu trời, chỉ thấy sắc trời sáng sủa, ngàn dặm không mây, dường như cũng không có cái gì có thể nhìn, hẳn không hiểu ra sao mà ngây ngốc một chút.

Thình lình, một người quan viên đi tới sau lưng, cũng học Dương Thực, đưa đầu nhìn lên trên trời, trong miệng hỏi: “Dương đại nhân, đang xem ban ngày có thiên tượng sao? Như thế nào? Hẳn là có cái quái tượng gì khác lạ?”

Ngay tại thời điểm đám sương bao phủ khắp nơi, Triệu Hằng đã muốn đi đầu vào cung, lẻ loi trợ trợ mà ngồi trong Giảng Võ điện, trên cung vàng điện ngọc, có thể đụng tay đến cái ghế dựa dán kim bạch ngự kia.

Ghế dựa dài chừng một trượng, hiện lên hình rồng, hai bên có tay vịn, sau lưng là hình khắc Bàn Long, cái ghế như vậy, tuy ánh vàng rực rỡ, kỳ thật ngồi cũng không thoải mái.

Triệu Hằng nằm ở trên mặt ghế, cũng không dám ngồi, trầm mặc thật lâu, mới thở dài một hơi, ngoan ngoan mà gọi người chuyển cái gấm đôn đến, đặt tại vị trí dưới tay trái ghế dựa, khuất thân ngồi xuống, phóng nhãn đi qua, tại đây, trên cung vàng điện ngọc, nhìn một cái Giảng Võ điện, không xót thứ gì.

Cảm thụ như vậy rất kỳ quái, rõ ràng khoảng cách trên điện và dưới điện chỉ là vài bậc bậc thang, lại như là xa cuối chân trời, xa không thể chạm, chỉ vài bậc thêm ngọc, giống như là vịn cái vực sâu không đáy.

Mà hiện tại, Triệu Hằng rốt cục cũng tiến lên trước một bước, có tư cách bước lên cung vàng điện ngọc.

Đã không còn là xa không thể chạm rồi, Triệu Hằng mang theo ánh mắt lửa nóng nhìn về hướng ghế rồng, từng bước gian nan, cẩn thận, đến hiện tại giám quốc, Triệu Hằng cảm giác tựa như từ vực sâu không đáy lên tới đám mây, nếu là ở nửa tháng trước kia, nào sẽ nghĩ đến ngày hôm nay?

Các triều thần nối đuôi nhau tiến đến, yên tĩnh mà chờ nghị sự triều đình bắt đầu, đợi cho lúc Trình Giang tiến vào, không ít người đã cười mỉm mà nghênh đón.

Triều đình chính là như vậy, hôm nay có thể chưa từng gặp mặt, chỉ khi nào người phát triển, tất nhiên là không thiếu được có người đến xưng huynh gọi đệ, phàm là có thể kéo lên quan hệ, sẽ có người có thể tìm ra lý do.

Hiện tại thái tử giám quốc, chính là nhường ngôi làm quân vương cũng không phải là sự tình xa không thể chạm, Trình Giang là tâm phúc, người tâm phúc sâu sắc trước mặt thái tử, mặc dù chỉ là Đông cung Từ Nhân, địa vị hèn mọn, nhưng cả triều cao thấp, ai dám khinh thường?

Thân phận địa vị của một người, không chỉ dựa vào có chức quan tước vị, có chút thời điểm, hậu trường càng thêm trọng yếu.

Nịnh nọt Trình Giang, chính là nịnh bợ thái tử, nịnh bợ thái tử, chính là thủ tín với thiên tử tương lai, chuyện như vậy, đương nhiên là có người chịu làm.

Cũng có không ít quan viên thấy Trình Giang, lỗ mũi phả ra lửa giận, những người này, đều là người đáng tin của Bình Tây Vương và Dương Thực, Thạch Anh, người khác có thể lưỡng lự, bọn hắn không thể, ngoại trừ một đường đi đến tận cùng, lâm trận đào ngũ, sẽ chỉ làm người xem thường.

Bên ngoài, ánh mặt trời đã muốn mềm rũ xuống, ánh sáng thiêu đốt rơi trên nóc nhà ngói lưu ly của Giảng Võ điện, chiết xạ ra vàng sáng ửng đỏ, thành cung đỏ thẫm, đoan trang nghiêm túc và trang trọng, làm cho người sinh ra kính ngưỡng.

Thẩm Ngạo án lấy Thượng Phương bảo kiếm, lẻ loi trợ trợ mà dạo bước tiến điện, thăng nhĩ này, làm cho người cảm thấy đáng giận nhất, chính là rất thích thuận cột bò lên trên.

Ngự tứ một thanh Thượng Phương bảo kiếm, vốn chỉ là thoáng biểu tượng một tỷ, dùng để bày ra hậu đãi, đổi lại là người khác, sớm đã cung phụng kiếm ở phía trong tổ miếu, đâu chịu đơn giản đưa ra cho người khác xem?

Cũng chỉ có người này, mỗi ngày mang theo trên lưng, như sợ người khác không biết mình có kiếm, khoe khoang bốn phía, ngay cả vào cung đều muốn mang theo kiếm mà vào.

Trong nội cung Đại Tổng, vốn có không quy củ bất thành văn, vào cung là không được đeo vũ khí, nhưng lại có một quy củ, chính là vật ngự tứ có thể mang theo vào cung, kết quả cuối cùng là, Thẩm Ngạo mỗi ngày yết kiến, đều mang theo Thượng Phương bảo kiếm đi vào.

Ngay từ đầu Điện Tiền vệ còn cảm thấy có chút không ổn, về sau nhìn thấy nhưng không thể trách, vậy thì dứt khoát coi như mắt bị mù, không thấy được.

Thẩm Ngạo mang theo kiếm tiến đến, Triệu Hằng trên điện liếc mắt nhìn hắn, lạnh lùng cười một tiếng, đậm mạc mà dò xét văn võ đại thần đã đến đủ, ho khan một tiếng, nói: “Bổn cung phụng chỉ giám quốc, nhưng hôm nay có chuyện gì muốn tấu, lập tức báo lên, nếu là vô sự, liền bãi triều.”

Triệu Hằng giống như trêu đùa đùa giỡn, muốn nhìn ‘trò hề’ của Thẩm Ngạo một chút, hôm nay hắn ở trên cao cao nhìn xuống, dùng thân phận thái tử, chính thức quan sát thần tử này, trong lòng thần nhiên bay lên vài phần đắc ý.

Ai ngờ thời điểm con mắt đảo qua Thẩm Ngạo, phát hiện Thẩm Ngạo ôm tay, một chân dậm dậm, như là còn đồ đầu đường, con mắt nhìn xa nhà trên nóc điện, môi mỏng mân mê, như là thấp giọng huyết gió, huyết sáo.

“Làm càn!” Triệu Hằng mắng to một câu trong lòng, tâm tình tốt bị quét sạch, bụng động lại đầy một cỗ lửa giận.

“Điện hạ, thần có việc muốn tấu.” Triệu Hằng vừa dứt lời, dẫn đầu đứng ra là Binh Bộ Thị lang Lí Cương, tuy Lí Cương chỉ là một người Thị lang nho nhỏ, nhưng lại là nhân vật nhất ngoan cổ trong phái chủ chiến.

Ngày thường hắn rất là khôi ngô, đầu đội cánh nón, cái trán ở dưới nón trơn bóng, hai mắt lõm sâu vào phía trong hốc mắt, có vẻ có chút mệt mỏi, chỉ là, một đôi con mắt kia, lại như sao ban đêm, lập lòe sinh ra đầy ánh sáng.

“Điện hạ mệnh lệnh thần đốc thúc phòng ngự, thần không dám lười biếng, phát hiện tường thành Biện Kinh có vài chỗ đứng là bị thấm nước, Ứng thành ngoài cửa Đông Thắng lại có vài chỗ tường bị sụp xuống,

thậm chí, cấm quân vốn tuần trú ở Ứng thành lại cổ đại mọc thành bụi, doanh vụ hoang phế, ở bên ngoài thành, vốn là thiết lập 136 tốp canh gác, đây vốn là quy củ lúc thái tử còn sống, nhưng hiện tại, cũng đã hoang phế gần hết.

Thần vốn muốn chỉnh đốn, nhưng làm gì được, Binh bộ không có quản thuế ruộng, xin điện hạ sớm kịp phân phối 50 vạn lượng tiền bạc, dùng làm chi phí sửa chữa.”

921. Chương 824: Ai Cũng Không Được

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 824: Ai cũng không được

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hôm nay Triệu Hằng lòng tràn đầy hi vọng nghị hòa, đối với sự tình phòng ngự, lại không quá mưu cầu danh lợi rồi, chỉ thần nhiên nói: “Bổn cung sẽ tự định giá.”

Ai ngờ Lí Cương không thuận theo không buông tha, nghiêm mặt nói: “Biện Kinh phòng ngự đã đến tình trạng làm cho người ta giận sôi, sửa chữa một lần nữa, quân đội đóng lại, đã rất cấp bách, há có thể lại tự định giá? Bằng không, đợi người Nữ Chân đến xâm chiếm, lại mất bò mới lo làm chuồng, vậy thì đã trễ.”

“Làm càn!” Trình Giang thấy Triệu Hằng trù trù, lập tức đứng ra, lạnh lùng nói: “Lí Thị lang không khỏi

“U-a...aaa...” Thái hậu từng bước một đi qua hướng chỗ sâu trong Giảng Võ điện, nội thị sau lưng cất bước theo đuôi, thái hậu điềm nhiên nói: “Êm đẹp nghị sự triều đình, như thế nào lại náo thành cái dạng này? Người chết là ai? Thái y đến chưa?” Thái hậu vừa nói, vừa đem con mắt rơi vào trên người Thẩm Ngạo.

Triệu Hằng sợ ác nhân Thẩm Ngạo cáo trạng trước, liền quỳ gối đi qua, nói: “Người chính là Từ Nhân của tôn thần, Bình Tây Vương to gan lớn mật, công nhiên hành hung, ám sát đại thần ở trong Giảng Võ điện, uy hiếp tôn thần, chuyện như vậy, thật sự là cổ nay không có, kính xin thái hậu làm chủ vì tôn thần.”

Thái hậu không gọi Triệu Hằng đứng dậy, cho nên Triệu Hằng vẫn như cũ, là quỳ dưới đất nói chuyện, trong lòng của hắn tràn đầy điềm khả nghị, như thế nào thái hậu lại đột nhiên đến rồi? Hơn nữa còn là vừa vặn như thế?

Thái hậu lại không để ý tới Triệu Hằng, một đôi con mắt đoan trang vừa vặn mà đánh giá Thẩm Ngạo, nói: “Bình Tây Vương, thái tử nói đúng không?”

Thẩm Ngạo không chút hoang mang nói: “Thái tử nói sai rồi, cũng không phải vì thần giết Trình Từ Nhân.”

“Nói vậy!” Triệu Hằng quát to một tiếng, hiển nhiên đã cực kỳ giận dữ, hét: “Nhiều ánh mắt như vậy nhìn vào, ngươi còn muốn chống chế sao? Chẳng lẽ là muốn noi theo Triệu Cao, chỉ hươu bảo ngựa sao?”

Hai hàng lông mày của thái hậu chau lại, hơi có vẻ không thích, trầm giọng nói: “Thái tử gấp gấp làm cái gì? Ai gia bây giờ đang hỏi Bình Tây Vương.”

Thẩm Ngạo lạnh nhạt nói: “Giết Trình Từ Nhân, xác thực không phải vì thần, xin thái hậu minh xét.”

Con mắt Thái hậu rơi vào vỏ kiếm Thẩm Ngạo, trên vỏ kiếm nhiễm không ít huyết sắc, cười một tiếng, nói: “Tốt, vậy ngươi đến nói một chút xem, cái tên Trình Từ Nhân này là ai giết, là ai dám hành hung ở trong Giảng Võ điện?”

Thẩm Ngạo vô cùng nghiêm túc, nói: “Giết Trình Từ Nhân, chính là tiên đế!”

Tiên đế...

Mọi người đều biết, Thẩm Ngạo này gần đây không theo như lẽ thường ra bài, cũng biết hắn gần đây ưa thích động dao kéo, nguy hiểm vô số, nhưng Thẩm Ngạo ở chỗ này giết người, rõ ràng còn đưa tội đến tiên đế trên đầu, thật sự có chút ít không quá hiền hậu.

Tất cả văn võ đại thần quỳ dưới điện, bất kể là thuộc về đảng mới hay không phải đảng mới của Thẩm Ngạo, trong lòng không khỏi nói thầm: Nếu như tiên đế còn sống, biết rõ Bình Tây Vương ở chỗ này bố trí hắn như vậy, không thể không tức đến váng đầu.

“Tiên đế...” Thái hậu đương nhiên biết rõ, tiên đế trong miệng Thẩm Ngạo là Thần Tông hoàng đế, Thần Tông hoàng đế trị quốc đã có hai mươi năm, loại lời này nói ra, ai chịu tin phục?

Chỉ là, nói trở lại, thời điểm Thẩm Ngạo nói đến hai chữ tiên đế, người nào cũng không dám phản bác, sợ tranh giành cùng Thẩm điên cuồng này một lần, không cẩn thận sẽ văng ngôn ngữ ngỗ nghịch đến Thần Tông hoàng đế.

Điều này lại để cho Thẩm Ngạo có chậm rãi cơ hội mà nói, Thẩm Ngạo vô cùng đoan chính, tràn đầy kính ngưỡng, nói: “Đúng là tiên đế, không sai.”

Thái hậu thần nhiên nói: “Tốt, ngươi nói đi, vì sao lại là tiên đế giết hắn.”

Thẩm Ngạo nói: “Trình Từ Nhân là đại thần, ăn chính là bổng lộc triều đình, hôm nay quốc nạn sắp tới, rõ ràng dám nghị hòa, kỳ tâm rõ ràng, chẳng lẽ không phải lấn trờ sao?”

Thái hậu tràn đầy hoài nghi, nói: “Thì tính sao?”

Thẩm Ngạo nói: “Đương kim hoàng thượng chính là là con trời, mà cha đẻ hạ chính là Thần Tông tiên đế, Thần Tông hoàng đế chính là trời, cái này gọi là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, Trình Từ Nhân thông đồng với nước ngoài, tà thuyết mê hoặc người khác, tự nhiên là trời tru đất diệt, chết không yên lành!”

923. Chương 826: Thái Tử Điện Hạ Anh Minh

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 826: Thái tử điện hạ anh minh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Phen nguy biến này nói ra, rất nhiều người vẫn còn cân nhắc, cảm giác có điểm không đúng, nhưng rõ ràng là không đúng, lại không thể phản bác.

Thẩm Ngạo nói Thần Tông hoàng đế là trời, nhưng người cũng không thể nói, Thần Tông hoàng đế và trời có cái rắm quan hệ, nếu như ai dám nói như thế, vậy thì đương kim hoàng thượng ở đằng kia còn là con trời sao?

Nói ra loại lời này, thật là có chút đại nghịch bất đạo, cho nên, muốn phản bác Thẩm Ngạo, nhất định phải bác bỏ lập trường của hắn trước, nhưng cũng chính là một bộ lý luận này, hết lần này tới lần khác, một bộ lý luận này là tuyệt đối không thể bác bỏ, đừng nói là cả triều văn võ, chính là thái hậu, thái tử, nếu nói cái chữ không, đó cũng là sự tình phạm huý kiêng kỵ.

Thái hậu lãnh đạm nói: “Đúng, Thần Tông tiên đế xác thực là trời, nhưng sao lại giết Trình Từ Nhân.”

Thẩm Ngạo nói: “Là vì thần đời Thiên Hành đạo, cho nên, tuy động thủ chính là vì thần, kỳ thật...” Thẩm Ngạo tận lực ở chỗ này dừng một chút.

Thái tử cắt ngang Thẩm Ngạo, nói: “Cái gì thay trời hành đạo, đơn giản là lý do của người, chớ không phải là hôm nay người giết Bồn cung, cũng có thể biện lý do là thể thiên hành đạo sao?”

Thẩm Ngạo mắt nhìn thái tử, quát: “Bồn vương chính là đang thể thiên hành đạo, cái thanh ngự kiếm này, chính là con trời ban cho, như thiên tử đích thân tới, một Đông cung nho nhỏ, chẳng lẽ bệ hạ không thể bắt hắn tưới máu tươi sao?”

Thái hậu cả giận nói: “Không cần phải cãi.”

Thẩm Ngạo lập tức im lặng, thái tử thì quỳ trên mặt đất dập dập cái đầu, nói: “Tôn thần xin thái hậu làm chủ.”

Thái hậu nói: “Ai gia chỉ muốn hỏi, Trình Từ Nhân này rốt cuộc phạm vào tội gì?”

Thẩm Ngạo nói: “Thông đồng với nước ngoài, tà thuyết mê hoặc người khác, xưng nghị giảng hoà cùng người Kim.”

Thái tử vội vàng nói: “Trình Từ Nhân chỉ là xưng nghị nghị hòa mà thôi, noi theo tiền lệ người Khiết Đan năm đó.”

Thái hậu bước đi thông thả vài bước trong điện, thân hình bỗng chậm dần, xoay người nói: “Ai gia hiểu, Trình Từ Nhân là muốn nghị hòa phải không?”

Thái tử nói: “Tôn thần không dám lừa gạt thái hậu, người Kim từ lúc mấy năm trước kia, đã từng đề nghị ký kết minh ước cùng Đại Tổng ta, gần đây dùng lễ đối đãi với Đại Tổng ta, hôm nay bọn hắn thay thế người Khiết Đan mà chuyển biến thành láng giềng, Đại Tổng ta theo như lễ thường, cũng nên...”

“Không cần nói nữa!” Sắc mặt Thái hậu đột nhiên trở nên lãnh nhược sương lạnh, một đôi con mắt phượng hung dữ mà liếc nhìn mặt Triệu Hằng, nói: “Nói như vậy, người cũng đồng ý nghị hòa hay sao?”

Triệu Hằng lập tức cảm giác có chút không đúng lắm, lí nha lí nhí nói: “Nghị hòa, đối với Đại Tổng... Đại Tổng ta, cũng không chỗ nào hỏng...”

“Đủ rồi!” Thái hậu ở trên cao nhìn xuống mà nhìn Triệu Hằng, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Con nói dối Triệu gia quả nhiên không giống người thường, làm hoàng đế thì trốn ở Tuyền Châu, làm thái tử một lòng giăng hoà cùng với địch nhân Đại Tống ta, các người chính là như vậy trị quốc bình thiên hạ như vậy hay sao?”

Triệu Hằng sợ tới mức không dám nói tiếp xuống dưới, nặng nề dập đầu nói: “Tôn thần muôn lần đáng chết.”

Thái hậu xanh mặt nói: “Ngay cả dân chúng tầm thường trong phố xá, còn biết rõ người Nữ Chân lòng muông dạ thú, tham lam vô độ, chẳng lẽ thái tử cũng không biết? Y theo ai gia xem, thái tử không phải không biết rõ, chỉ là người giống với phụ hoàng người, chỉ nhất thời cầu an, sớm đã vứt bỏ tông xã tắc tông miếu về phía sau đầu, không còn một mảnh.”

Triệu Hằng lúc này xem như hiểu, thái hậu cũng là người chủ chiến, chính mình nghìn tính vạn tính, rõ ràng tính sai một chuyện này, về mặt hấn đưa đám nói: “Tôn thần chỉ...”

Thái hậu nói: “Người không cần tiếp tục giải thích, Đại Tống ta quốc lực thịnh vượng và giàu có, là không có sai, nghiệp vô hoang phế, cũng không có sai, nhưng làm quân vương, nên có bộ dạng làm quân vương, há có đạo lý không chiến mà giăng hoà? Người làm thái tử, chẳng lẽ không có người nào dạy bảo người mấy lời nói này sao?”

Triệu Hằng mặt xám như tro, khúm núm nói: “Tôn thần biết mình sai rồi.”

Sắc mặt thái hậu hòa hoãn hơn một ít, nói: “Người cũng nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, nhất thời bị tiểu nhân che mắt, cũng không trách người được, biết sai có thể thay đổi, đó mới là thiện, sự tình nghị hòa, ai gia liền không truy cứu nữa, nhưng từ nay về sau, nếu trong triều có người dám vọng động nghị hòa, ai gia quyết không khoan dung, biết không?”

Triệu Hằng đành phải nói: “Tôn thần biết rồi.”

Thái hậu cuối cùng cũng lộ ra dáng tươi cười, tiến lên một bước, một tay nâng Triệu Hằng dậy, thăm hỏi cổ vũ: “Ngày hôm nay, liên quan to lớn đều phó thác trên người của người, người càng nên tận tâm phục vụ quên mình mới được.”

Triệu Hằng nói: “Tôn thần không dám không tận tâm tận lực.”

Thái hậu đột nhiên xuất hiện, làm cho cả tình thế nghịch chuyển, thái tử lúc này đâu còn dám truy cứu sự tình Trình Giang? Một thân mồ hôi lạnh thấm ướt quần áo, trong lòng run sợ, sợ chọc giận tới Phượng nhan.

Chỉ là, hôm nay thật sự khiến cả đám văn võ trong triều thấy được uy phong của thái hậu, tuy là nữ nhân, nhưng mỗi tiếng nói cử động, đều mang theo một loại uy nghi không để cho người nào xâm phạm.

Lúc này, ai cũng không dám có ý oán thâm thái hậu tham gia vào chính sự, một là, Đại Tống triều cũng không phải là không có tiền lệ thái hậu can thiệp chính sự, thứ hai chính là, hiện nay quốc gia thiếu chủ, xác thực nên để cho thái hậu đứng ra nói vài lời, để có thể trấn an nhân tâm.

Thái hậu có vẻ có chút mệt mỏi, con mắt phượng rơi vào trên người Thẩm Ngạo, nói: “Bình Tây Vương...”

Thẩm Ngạo nói: “Thần tại.”

Thái hậu khen ngợi mà nhìn hấn, nói: “Cái tên Trình Từ Nhân này giết được rất tốt, lần sau còn dám có ai lừa gạt thái tử, cũng không cần phải khách khí.”

Thẩm Ngạo xấu hổ, chấp chấp tay nói: “Thái hậu nói nghiêm trọng rồi, vi thần nào dám kể công? Người này, tám phần là tiên đế giết, vi thần chỉ là thừa lệnh vua, đúng thời cơ nhắc tay chém người mà thôi.”

Thái hậu không khỏi mỉm cười, nói: “Là người giết, lại có ngại gì? Người đọc nhiều sách như vậy, ai gia chưa hấn có kiến thức bằng người, chỉ là, có câu nói phải nói, nghịch tặc, mỗi người đều phải giết, Trình Từ Nhân này làm quốc hại dân, muốn hấn thái tử vào bất nghĩa, hôm nay giết tại đây, trong Giảng Võ điện, đó chính là răn đe.”

Nàng liếc qua hướng Kính Đức, Kính Đức hiểu ý, cẩn thận từng li từng tí mà đi tới nâng tay nàng, thái hậu nói: “Các người cứ nghị sự triều đình tiếp đi, ai gia là phu nhân, sự tình của đàn ông các người, có lẽ là chẳng thêm quân thì tốt hơn.”

Cả điện văn võ trợn mắt há hốc mồm mà đưa mắt nhìn ‘phu nhân’ này từ từ rời đi, đợi thái hậu biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, mới hai mặt nhìn nhau, có người nhìn nhau cười khỏ, có người trong ánh mắt lờ ra vẻ kích động sáng bóng.

Ngược lại, sắc mặt Triệu Hằng lúc này xấu tới cực điểm, một bụng oán khí lại không có biện pháp phát tiết, đành phải ngồi trở lại cung vàng điện ngọc, lại không có gì tâm tình thể nghiệm cái khoái cảm trên kim điện.

Thằng nhãi Thẩm Ngạo này giết người ở trước mặt mọi người, sau đó lại là một bộ dạng giống như người chết họ gì cũng không biết, rõ ràng không có một chút tâm tình kích động gì.

Hắn xem Triệu Hằng ngồi vào chỗ của mình rồi, mới cất cao giọng nói: “Vừa rồi thái hậu đã nói, nghịch tặc như Trình Giang, mỗi người đều muốn giết, trong lòng bốn vương cảm thán ngàn vạn lần, thái hậu quả nhiên thánh minh, quả thật là mẫu mực trong thiên hạ.

Thái hậu đã nói Trình Giang này là nghịch tặc, đương nhiên là chết không có gì đáng tiếc, chỉ là, bốn vương cho rằng, nên cắt thủ cấp của hắn, treo ở ngoài Ngọ môn, để cho người khác nhìn thấy, như thế, mới có thể biểu hiện ra là thái tử điện hạ dứt bỏ quyết tâm nghị hòa khởi đầu!”

Dụng ý của Thẩm Ngạo quả thực rất rõ ràng, chính là muốn cho Triệu Hằng xấu hổ một phen, giết Trình Giang, xem như hung hăng tát Triệu Hằng một cái, nói ra lời này, lại chẳng khác nào là trở tay, lại tát một cái nữa vào mặt hắn.

Sắc mặt Triệu Hằng tái nhợt, Trình Giang và hắn là bạn đã lâu, không có công cũng có sức, trong lòng thật sự không đành.

Mà trong lòng quần thần bên trong điện lúc này lại như gương sáng, cái gì giám quốc thái tử? Ngay cả thân tín của mình cũng bảo không vệ được, bị người giết, còn muốn bị định tính là nghịch tặc, có thể thấy được, thái tử giám quốc, kỳ thật cũng không gì hơn cái này.

Đi theo thái tử, sẽ có cái lo tính mệnh, đi theo Bình Tây Vương, tuy không nhất định có thể thăng chức rất nhanh, cũng không đến mức bị định tính là nghịch tặc, rốt cuộc lưng ai cứng rắn hơn, đã có thể phân biệt ra rất rõ ràng rành mạch.

Vì vậy, rất nhiều người nịnh nọt ào ào nói: “Bình Tây Vương nói rất đúng, lời nói và việc làm của Trình Giang làm cho người giận sôi, kỳ tâm đáng giết, xin điện hạ hạ lệnh, cắt thủ cấp của hắn treo tại Ngọ môn, dùng để bày ra quyết tâm của triều đình.”

Thoáng cái, trong Giảng Võ điện, tiếng người huyên náo, nguyên một đám triều thần lòng đầy căm phẫn đứng ra, chỉ trích khuyết điểm của Trình Giang, phi thường náo nhiệt.

Những ngôn ngữ chỉ trích Trình Giang này, giống như là đang chỉ trích Triệu Hằng, Triệu Hằng cắn cắn miệng, rồi lại không phát tác được, mắt thấy người tham dự tiến vào càng ngày càng nhiều, trong lòng biết, nếu hôm nay không thể đáp ứng yêu cầu của Thẩm Ngạo, chỉ sợ là không thể ngồi yên rồi, hắn khẽ cắn môi, nói: “Chuẩn tấu cho Bình Tây Vương!”

“Thái tử điện hạ anh minh!” Thẩm Ngạo không để mất thời cơ mà lớn tiếng nói.

“Thái tử điện hạ anh minh!”

Thanh âm này vang lên liên tục, đều là kéo dài âm cuối, lao ra Giảng Võ điện, thẳng vào mây xanh, cuốn lên trên tận chín tầng trời.

.....

Thái hậu nhấp một ngụm trà, cẩn thận từng li từng tí mà đặt chén trà nhỏ trên bàn nhỏ, cả người ngồi ở trên giường, con mắt nửa đóng, như có điều suy nghĩ.

Một lát sau, Kính Đức bước nhanh tiến vào điện, hướng thái hậu hành lễ, nói: “Thái hậu nương nương, nghị sự triều đình vẫn còn chưa chấm dứt.”

“Còn chưa chấm dứt?” Thái hậu mỉm cười, nói: “Hiện tại đang nghị cái gì?”

Kính Đức khom người nói: “Nghị chính là sự tình củng cố phòng ngự kinh đô và vùng lân cận, còn có, lại để cho Hộ bộ bên kia lệnh cưỡng chế lương thực năm nay sớm kịp thông qua đường thủy, vận chuyển nhập kho, chuẩn bị để phòng bắt trộm.”

Thái tử điện hạ rất là đồng ý, đã giao trách nhiệm cho Môn Hạ ban bố chiếu lệnh, không được sai sót, thái tử điện hạ còn nói, vì quyết tâm hiện thực hóa kháng Kim, quyết ý đem đầu lâu Trình Giang kia treo tại Ngọ môn, lệnh người trong thiên hạ nhìn vào kết cục của nình thân hại quốc.”

Thái hậu cười rộ lên, nói: “Cái này rất tốt, xem ra thái tử cũng là người có đảm đương, biết sai có thể thay đổi, rất tốt.”

Kính Đức mỉm cười nói: “Không phải là vậy sao? Bình Tây Vương và văn võ bá quan đều ở trên điện, ca tụng thái tử điện hạ thánh minh nữa, cái tiếng vang kia thiếu chút nữa làm cho Giảng Võ điện bay lên trên trời.”

Thái hậu vốn là tươi cười, sau đó lập tức lại có vẻ có chút không vui, bĩu môi nói: “Những lời này, có lẽ là ít nói đi thì tốt hơn, không phải hoàng thượng vẫn còn sống sờ sờ sao? Một người giám quốc thái tử mà thánh minh như vậy, đây là muốn đẩy phụ hoàng hắn đến chỗ nào? Tính tình hoàng thượng xưa nay vẫn hơi yếu ớt một chút, nhưng nếu nghe được mấy lời nói kiểu này, trong lòng sẽ suy nghĩ như thế nào?”

Thái hậu nheo mắt lại, tiếp tục nói: “Ý tứ của ai gia, cũng không phải nói cháu trai ta không tốt, chỉ là, nhi tử cùng cháu trai, liền giống như lòng bàn tay, đều là thịt, thái tử là người làm nhi tử, có lẽ là giám quốc thái tử, cứ đánh trống reo hò phía dưới như vậy, đây không phải làm cho phụ hoàng hắn khó chịu nổi sao?”

Kính Đức không dám bình luận gì, chỉ khúm núm nói: “Thái hậu lão nhân gia tính toán sâu xa.”

Thái hậu thở dài một hơi, nói: “Bình Tây Vương cũng là người làm chuyện tốt, hắn muốn chủ chiến, ai gia ủng hộ thể chân vạc, đều nói Đại Tổng ta gây yếu, nhưng gây yếu cũng không thể nghị hòa, năm đó, thời điểm Thái tổ hoàng đế còn sống, cũng là sau khi đánh cùng người Liêu mới ký kết đàm phán hoà bình,

không chiến mà đi cầu xin tha thứ trước, không nói trên mặt liệt tở liệt tông ảm đạm vô quang, người Nữ Chân thấy Đại Tổng ta mềm yếu dễ lấn, chẳng phải là càng thêm không kiêng nể gì cả?

Cho nên, một trận này, không thể không đánh, thắng bại đều là chuyện nhỏ, quan trọng nhất, chính là như Thẩm Ngạo nói, phải có quyết tâm thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành, thắng, tất nhiên là việc vui rất lớn, nhưng thất bại.”

Thái hậu cười lạnh, tiếp tục nói: “Nếu là thất bại, cũng muốn để cho người Nữ Chân biết rõ, Đại Tổng ta cũng không phải dễ trêu, làm cho bọn họ sinh ra lòng kiêng kị.”

Kính Đức chưa từng nghĩ tới, thái hậu xưa nay đóng cửa không ra ở trong thâm cung, lại đột nhiên mưu cầu danh lợi đối với chính sự như thế, không khỏi lên tiếng nói: “Thái hậu nói rất đúng.”

“Cho nên....” Thái hậu lại cười nói: “Cho nên, hôm nay ai gia không thể không xuất đầu vì Bình Tây Vương, muốn kháng Kim, không có Bình Tây Vương thì không thể thành công. Còn nữa, cái nhất mạch Tấn vương này, hôm nay lan tràn đến trên người Thẩm Ngạo, nếu ai gia không nghiêng nghiêng về phía hắn một ít, ai sẽ làm chủ cho hắn đây?”

Trong lòng Kính Đức thoải mái hơn một chút, kỳ thật, từ khi thái tử giám quốc, về sau, Kính Đức đã có chút ít tâm thần bất định rồi, ở trong mắt thái tử, chính mình chính là Bình Tây Vương đang, đến lúc đó, nếu như thái tử trả đũa, chắc chắn sẽ cực kỳ khủng khiếp.

Hôm nay xem ra, tuy Bình Tây Vương ở Biện Kinh không có hoàng thượng làm chỗ dựa, nhưng còn có thái hậu, chỉ cần thái hậu y nguyên nhớ kỹ Tấn vương, liền không có khả năng không đếm xỉa đến, cái Biện Kinh này, nước đục lắm, giám quốc chưa hẳn có thể làm chủ, kết thân với vương gia, cũng chưa chắc muốn nói gì người ta nghe vậy.

Hiện nay thái tử cùng Bình Tây Vương, không phải gió đông thổi bạt gió tây, thì chính là gió tây áp đảo gió đông, phần thắng của Bình Tây Vương cũng chưa chắc là nhỏ.

Đang nói, bên ngoài có nội thị thông báo, nói: “Thái hậu, Bình Tây Vương yết kiến.”

“À...” Thái hậu không tự giác mà bưng trà lên uống, nói: “Nghị sự triều đình đã xong rồi sao? Gọi hắn vào đi.”

Thẩm Ngạo ngênh ngênh ngang ngang mà tiến đến, lại cười nói: “Thái hậu nương nương tốt.”

Thái hậu liền cười rộ lên, nói: “Nghị sự triều đình đã xong rồi sao?”

Thẩm Ngạo nghiêm túc nói: “Đã xong rồi, thái tử diện hạ thánh minh, quyết định thật nhanh, đã xác định kháng Kim là chuyện trọng yếu nhất hiện nay, cả triều văn võ đều cảm thấy vui mừng khôn xiết.”

Thái hậu mỉm cười, nói: “Như vậy cũng tốt, chỉ là, sự tình kháng kim còn phải cần người tới chưởng quản, thái tử dù sao cũng là lần đầu trải qua quốc chính, rất nhiều sự tình đều không rõ, đối với việc cần thiết, người phải nắm cả toàn cục, tuy ai gia nói là đem xã tắc phó thác cho thái tử, kỳ thật, chính thức có thể dựa vào, có lẽ chỉ có người thôi.”

Lời nói đằng trước còn xuôi tai, một tràng phía sau, lại khiến cho dáng tươi cười vui tươi hơn hở của Thẩm Ngạo thoáng cái lại thu liễm không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hắn lộ ra vẻ cười khổ, nói: “Vi thần chính là liều tính mệnh, không cần nữa, cũng phải bảo toàn Biện Kinh.”

Thái hậu thưởng thức mà nhìn hắn một cái, nói: “Bất đồng lớn nhất giữa người và hoàng thượng, thái tử là người có đảm đương, hai chữ đảm đương nói ra thì rất dễ dàng, thật sự muốn bắt đầu làm lại cực kỳ khó, ai gia trải qua ba đời vua, những việc nghe thấy chứng kiến, người chưa tưởng tượng nổi đâu, nhưng được thăng cháu rể, ai gia lại tuyển không tệ.”

Thái hậu uống xong một hộp trà, dùng khăn ướt lau trà bên khóe miệng, nói: “Cho nên, người mau buông tay ra để làm, không cần có cái gì cố kỵ, ai gia tự nhiên làm chủ cho người.”

924. Chương 827:xin Cứu Viện

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 827:Xin cứu viện

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo tạ ơn một tiếng, lời nói của thái hậu xoay chuyển, lại chuyển thoại đề tới sự tình một bộ phận quốc thích đi Tuyên Châu, nói: “Có chức, một người cũng không thể đi, gia quyến không có chức, không cần giam cầm, tùy bọn hắn đi, Tần vương cùng bọn Ninh An, có thể phái 500 cấm vệ đi theo hỗ trợ, phối hợp tác chiến an toàn, cái đường biển này dù sao vẫn rất là nguy hiểm, liền để cho bọn họ đi đường bộ đi, tuy hơi xa một ít, nhưng vẫn để người ta yên tâm hơn một ít.”

Thẩm Ngạo cùng thái hậu nói chút ít lời ong tiếng ve, đáp ứng lời nàng phân phó, lúc cảm thấy đói bụng, mới phát hiện đã qua buổi trưa, thái hậu muốn lưu hắn dùng bữa trong cung, trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ, ăn chức không tốt lắm, tiện nghi của lão nhân gia, ta cũng không dám chiếm.

Liền nghiêm mặt nói: “Vi thần có lẽ là cáo từ thì tốt hơn, không dám quấy rầy thái hậu dùng bữa, còn nữa, tại ngoài cung còn có rất nhiều sự tình phải làm, thật sự không dám ở lâu.”

Thái hậu đưa Thẩm Ngạo đi ra ngoài, Thẩm Ngạo từ trong nội cung đi ra, cảm thụ cái gió thu mát mẻ, hít một hơi thật dài, tâm tình thật tốt.

... ..

Tối Hỉ đứng ở dưới mái hiên đầu hành lang ngoài cung, cả người sợ tối mức lạnh run, hần vốn là thái giám đi theo phục thị thái tử, trước đó lần thứ nhất đi truyền chiếu, bị Bình Tây Vương hung hăng đánh cho một trận, sau khi trở về, lại bị thái tử quở trách, thì ra tưởng rằng chuyện này cũng thì xong rồi.

Ai ngờ hôm nay, thái tử điện hạ từ trong nội cung trở về, lúc này liền gọi chính mình tới, vung tay liền cho mình mấy cái bần tay, sắc mặt thái tử đáng sợ tới cực điểm, Tối Hỉ sợ tối mức ngay cả kêu cũng không dám, mặt mũi bầm dập, đợi thái tử vào Trữ cung, hần lại không dám rời đi, đành phải đợi tại dưới mái hiên.

Bên trong truyền ra thanh âm bùm bùm, không biết có phải binh sứ bị vỡ hay không, khí cụ trong cung kia đều là vật thái tử trân trọng nhất, hôm nay cũng không biết thái tử tức giận với ai, rõ ràng lại chà đạp như vậy.

Tối Hỉ hầu hạ thái tử nhiều năm như vậy, chỉ nhìn bộ dạng thái tử hôm nay, liền biết chắc chắn là xảy ra đại sự, hần sợ tối mức vãi đái ra quần, đứng đó cũng không phải, lại không dám đi vào an ủi, cả người như kiến bò trên chảo nóng, toàn thân không được tự nhiên.

Nội thị, cung nữ Đông cung nghe xong động tĩnh bên này, cũng không dám tới, tận lực đi vòng quanh, mà ngay cả Thái Tử Phi bên kia, một điểm động tĩnh đều không có, ngược lại, có hai nội thị đi đường vòng thấp giọng nói chuyện ở hành lang, chui vào trong lỗ tai Tối Hỉ.

Nói là cái gì Trình Giang Trình Từ Nhân bị Bình Tây Vương giết, không những thế, chính là thái tử ngồi triều trong Giảng Võ điện, cũng bị Bình Tây Vương mĩa mai đùa cợt, đường đường giám quốc thái tử, giận mà không dám nói gì, không thể bảo vệ tâm phúc của mình, còn phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, mặc cho người định đoạt.

Tối Hỉ lại càng hoảng sợ, giám quốc thái tử không trị nổi họ Thẩm, cũng khó trách trên bến tàu mình bị đánh, họ Thẩm này cũng không khỏi quá ương ngạnh đi à nha.

Đang lúc miên man suy nghĩ, cuối cùng cũng thấy có người đến rồi, là chủ sự thái giám Khai Phúc, Khai Phúc này nhắc bước tới, thấy Tối Hỉ, liền hướng hần ngoắc ngoắc, Tối Hỉ lập tức chạy chậm đi qua, Khai Phúc nhàn nhạt nhìn hần một cái, hỏi: “Thái tử gia vẫn còn tức giận?”

Tối Hỉ nói: “Vâng, phát một trận tính tình, nô tài hầu hạ thái tử mười năm, cũng chưa từng thấy thái tử thất thổ như vậy.”

Khai Phúc nhìn mặt Tối Hỉ bầm tím, cái dấu tay trên mặt Tối Hỉ đã xác minh lời hần nói, Khai Phúc nhàn lỏng mày lại, nói: “Thái Tử Phi chưa tới khuyên bảo sao?”

Tối Hỉ cười khổ nói: “Thái Tử Phi nương nương đến đây, cũng chỉ sợ là sẽ ném mùi thất bại, bằng không, Khai Phúc công công đi xem sao?”

Trên mặt Khai Phúc lộ ra vẻ cười lạnh, nói: “Nô gia đi có làm được cái gì? Trước mắt, việc cấp bách là có người quyết định cho thái tử, kỳ thật nô gia cũng nghe được tiếng gió, tuy thái tử giám quốc, nhưng trên còn có cái thái hậu, Bình Tây Vương kia lại chuyên môn đối nghịch cùng hần, về phần trong triều đình, dùng Dương Thực, Thạch Anh cầm đầu, cũng đều là người của Bình Tây Vương, điện hạ bây giờ nhìn về phía trên thì ngán nấp, nhưng lại không dùng lực được, bị những người này đùa bỡn như vậy, giận tím mặt cũng là chuyện theo lý thường.”

Khai Phúc thở dài một hơi, tiếp tục nói: “Hiện tại, Trình Từ Nhân đã mất, muốn quyết định, không thể không là Lí Từ Nhân, đi, mời Lí Từ Nhân đến đây.”

Tối Hỉ ngạc nhiên nói: “Lí Từ Nhân không phải đã cáo ốm xin nghỉ rồi sao?”

Khai Phúc cười lạnh nói: “Ngươi thật sự cho là hần bị bệnh? Cái Đại Tổng triều này, trơn trượt nhất, đúng là hần, hần cáo ốm trong lúc mấu chốt này, chỉ sợ sớm đã cảm giác được tiếng gió gì đó, mới không muốn giao du với kẻ xấu, nếu không, hôm nay chết ở trong Giảng Võ điện, tám phần chính là Lí Bang Ngạn hần.

Chỉ là, nói trở lại, muốn trốn, hần có thể trốn tới khi nào? Hần hiện tại vinh nhục cùng thái tử, bất kể nói thể nào, hiện tại thái tử không thể không nể trọng hần, người đi kêu hần lên, nói đại sự không ổn rồi, nếu

Lý tiên sinh không rời núi, Đông cung khó giữ được, chẳng lẽ Lí Bang Ngạn hẳn chỉ muốn lo cho thân mình thôi sao?”

Tới Hỉ lí nha lí nhí nói: “Nhưng... Thái tử điện hạ...”

“Gọi người đi thì cứ đi đi, thái tử hỏi, nô gia tự nhiên sẽ xin nghỉ cho người.”

Tới Hỉ không nói hai lời, lên tiếng vang rồi rời đi. cực kỳ nhanh

Nghị sự triều đình vừa mới chấm dứt, cùng lúc đó, một phong công văn cứu viện quảng tới Hồng Lư Tự, sau đó, Hồng Lư Tự lập tức trình lên ba tỉnh.

Nửa tháng trước kia, Liêu quân một mình khốn thủ ở Nam Kinh phủ Kỳ Tân phủ đã là người kiệt sức, ngựa hết hơi, ở bên ngoài thành là hai mươi vạn quân Kim ngày đêm luân chiến, phá thành đã có thể đoán trước.

Liêu chủ Gia Luật Đại Thạch lúc tuần thành đã bị trúng tên, đang hấp hối, thái tử làm đế, chính mình trốn trong cung, dùng thân phận thái thượng hoàng điều hành trung tâm.

Sự tình đã đến tình trạng xấu đến không thể xấu hơn, tuy Kỳ Tân phủ hùng vĩ cao lớn, sông đào bảo vệ thành chảy xiết, mấy năm này lại không ngừng gia cố Ứng thành, công sự đầy đủ hoàn mỹ, lương thảo sung túc, càng có mười vạn Liêu quân làm chống cự cuối cùng, nhưng quân Kim cũng ý thức được, tuyệt không thể để cho Liêu quân có cơ hội thở dốc.

Vì vậy Kim quốc liền khuynh quốc ra, hai mươi vạn Nữ Chân thiết kỵ vây đánh ở bên, trừ việc đó ra, lại lệnh cưỡng chế Liêu Đông, đại sa mạc, Triều Tiên, tất cả bộ tộc cử hơn mười vạn binh vây thành, chế tạo thạch pháo, mũi tên, thức trắng đêm, không ngừng bày ra tư thế một trận chiến cuối cùng với Kỳ Tân phủ.

Người Liêu đã tuyệt vọng tới cực điểm, một khi thành bị phá, tất nhiên là kết cục tàn sát hàng loạt dân trong thành, Gia Luật Đại Thạch rơi vào đường cùng, rốt cục cũng phát ra công văn báo nguy, cầu Đại Tổng tăng binh chi viện, dốc túi tương trợ, hơn nữa còn tỏ vẻ nguyện ý xưng thần tiến cống.

Hướng Đại Tổng cầu viện, thật sự là bất đắc dĩ, không nói đến cái gọi là minh ước vỡ vẫn không giá trị, trước mắt người Nữ Chân thế lớn, người Tổng có thể vứt bỏ người Liêu hay không, có lẽ là sự tình chưa chắc chắn, càng đừng nói là đưa binh cứu viện.

Biết rõ hoàn toàn không có hi vọng, nhưng vẫn đưa công văn báo nguy đến, ngôn từ cũng thật sự là khiêm nhường, có thể thấy được, lúc này đây, người Liêu chỉ còn tâm tư ôm chặt lấy một cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Công văn báo nguy được đưa đến Môn Hạ tỉnh, Dương Thực nhìn xong, liền gọi quan viên ba tỉnh lục bộ tới thương nghị, hiện tại thái tử đã định ra rồi, phát binh cứu viện không phải là không thể được, chỉ là, Binh bộ Thượng Thư bên này lập tức đưa ra phản đối, đơn giản là nói, hiện tại Đại Tổng bên này đã không thể dùng binh, nếu phải binh cứu viện, lấy cái gì để cứu đây?

925. Chương 828: Lí Bang Ngạn Khỏi Bệnh

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 828: Lí Bang Ngạn khỏi bệnh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Một câu nói như thế thật sự rất đúng, cảm quân không thể động, sương quân không thể động, biên quân cũng không thể động, bảo vệ xung quanh Đại Tổng mới là căn bản, cầm lấy đi cứu Liêu quốc, thật sự không cần....

Xu Mật Viện bên này cũng có thái độ giống như vậy, Xu Mật Sứ kia chính là Tiền điện Vệ Thái úy Lưu Khâm, Lưu Khâm trầm mặt nói: “Duy nhất có khả năng động, cũng chỉ có biên quân ba Châu, Đồng Quán xác thực có thể dẫn điều quân sang cứu Liêu, chỉ là, lời nói vẫn phải nói ra, phòng thủ kinh đô và vùng lân cận vốn là hư không, triều đình chỉ còn bọn hần để bảo vệ xung quanh Biện Kinh, há có thể nhẹ nhàng đưa ra?”

Dương Thực thoáng trầm mặc một tít, mới nói: “Nói như vậy, Đại Tổng chúng ta cũng là không còn vốn để chi tiêu rồi, nhưng bảo vệ cho Kỳ Tân phủ, chẳng khác nào là cho Đại Tổng ta nhiều hơn một tầng bình phong, nếu như đơn giản buông tha cho chỗ đó, thứ nhất là thất tín với người, thứ hai là cổ vũ thể tặc, chuyện này, hay là đi thương lượng xử lý cùng Bình Tây Vương.”

Đang nói, bên ngoài đã có người nói: “Có chuyện gì muốn tìm bốn vương thương lượng vậy?”

Thẩm Ngạo từ trong nội cung đi ra, liền ở nhà dùng cơm trưa, ban đầu muốn đến thương lượng cùng Dương Thực một chút. chuẩn bị công việc chiến tranh, chứng kiến bên ngoài Môn Hạ tỉnh đã có cổ kị của tất cả bộ đường, liền biết rõ Môn Hạ tỉnh đã sớm đóng cửa nghị sự rồi, hần kêu Sách lệnh sử ngoài cửa không cần phải thông báo, tự mình dạo bước đi tới.

Quan viên cả phòng vừa sợ vừa kính mà nhìn Thẩm Ngạo tiến đến.

Chỉ thấy Thẩm Ngạo đã thay đổi một thân quần áo, đỉnh đầu đeo tiến hiền quan, chấp hai tay sau lưng, vẻ mặt tươi cười, như tắm gió xuân, con mắt chuyển động xung quanh căn phòng, không ngừng gật gật đầu, xem như chào hỏi.

Mọi người vội vàng để cho vị trí một Thẩm Ngạo, Dương Thực đưa công văn báo nguy của người Khiết Đan tới cho hần.

Sau đó liền nói: “Chuyện này, không thể không nhờ đến Bình Tây Vương quyết đoán.”

Thẩm Ngạo nhìn công văn báo nguy, có vẻ cũng không kinh ngạc, ngược lại còn nói: “Muộn như vậy mới đưa đến, người Khiết Đan này sắp thấy được quan tài rồi, rõ ràng còn có thể dù bận ung dung như thế, thật sự là có chút ý tứ.”

Dương Thực cười khổ, nói: “Điện hạ cho rằng đây là trò đùa thôi sao?”

Thẩm Ngạo tiện tay ném công văn báo nguy ở trên bên bàn, thấy tất cả mọi người dùng ánh trông mong mà chờ mình quyết định, lại cười nói: “Người là thủ phụ, như thế nào lại hỏi đến bốn vương vậy? Còn nữa, bây giờ là thái tử giám quốc, mọi người cũng đều nói thái tử anh minh, chuyện này đương nhiên là hỏi ý tứ thái tử trước mới đúng.”

Thằng nhãi này cứ mở miệng nói một câu là thái tử anh minh, hương vị mỉa mai mười phần, Thẩm Ngạo xem thái tử không vừa mắt, cũng không phải một ngày hay hai ngày rồi, gặp được cơ hội, liền không thiếu được việc thoáng đùa cợt một tít, hôm nay không ngờ lại có thể nói ra được mấy câu như vậy.

Nhưng Thẩm Ngạo nói như vậy, nhưng mọi người không phải nghĩ như vậy, cái gì mà thái tử giám quốc? Hôm nay mọi người xem như hiểu, ở phía trong cái thành Biện Kinh này, chính thức nói chuyện có tác dụng, chính là Bình Tây Vương, là gia hỏa cười hì hì ngồi ở trước mắt này.

Nếu nói là tại trước khi nghị sự triều đình, còn có người hồ đồ, cho rằng thái tử giám quốc rồi, chỉ sợ địa vị Bình Tây Vương sẽ xấu hổ, nhưng hôm nay, Bình Tây Vương rút kiếm giết người, từ nay về sau, lại có thái hậu làm chỗ dựa, cả triều văn võ, đa số đều phất cờ hò reo vì hần, chỉ cần hơi chút tưởng tượng, người không rõ đạo lý này, thật sự làm quan mà ngu như cẩu.

Mọi người thấy Thẩm Ngạo “khiêm tốn”, liền ào ào nói: “Đương nhiên là điện hạ làm chủ.

Thẩm Ngạo liền không khách khí nữa, một bộ chân thật đáng tin khẩu khí nói: “Đã kháng Kim, vậy thì người Khiết Đan không thể không cứu, triệu tập đại quân co đầu rút cổ tại kinh đô và vùng lân cận phụ cận là vô dụng, phải chủ động phóng ra, thừa dịp người Nữ Chân không rảnh dây dưa cùng Đại Tổng ta, hung hăng mà cho người Nữ Chân một chút nhan sắc, mới là lẽ phải.”

“Nhưng....”

Thái úy Lưu Khâm kia khó xử nói: “Chỉ sợ không ổn đâu, phòng ngự kinh đô và vùng lân cận không xảy ra một chút sai lầm, còn nữa, thiết kỵ người Nữ Chân vô song, cứu binh đi xa, chỉ cần một ngày đã bị núi sông hiểm địa ngăn cách, hai ngày qua đi là mất quân phòng thủ, nếu như bị người Nữ Chân vây quanh...”

Ngược lại, Binh bộ Thị lang Lí Cương nói: “Không bằng lại để cho biên quân thoáng động một tý, khiến cho người Nữ Chân sinh ra lòng bận tâm?”

Thẩm Ngạo lắc đầu, biết rõ Lí Cương hiểu sai ý của hắn rồi, nghiêm túc nói: “Không cần xuất động cấm quân, biên quân, bốn vương sớm đã hạ điều lệnh, thủy sư ba dương tề tụ tại cảng Bồng Lai, phải cứu, liền dùng thủy sư đi cứu.”

“Thủy sư.....!”

Tất cả mọi người mở to mắt ra, thứ thủy sư lúc trước, chỉ là dùng với tư cách trợ công hộ cánh, còn chưa từng có ai cầm thủy sư đi làm quân chủ lực.

Nam Dương thủy sư chinh phạt Đại Tầu, đó là bởi vì đại Tầu Quốc dù sao chỉ là phiên quốc nhỏ nhỏ, thực lực cũng cách xa, nhưng cầm thủy sư đi khai chiến cùng người Nữ Chân, một người là thiết kỵ ngày đi mấy trăm dặm, một người là thuyền biển tới lui tuần tra trên sóng lớn, làm sao đấu nhau đây?

Nhưng Thẩm Ngạo lại vô cùng nghiêm túc nói: “Một trận chiến này, chẳng những quan hệ đến người Liêu, càng quan hệ đến quân tâm ý chí của dân chúng Đại Tống ta, an nguy kinh đô và vùng lân cận, cứ để bốn vương làm việc nhân đức không nhường ai, tự nhiên phải để ta nắm toàn cục, ai có dị nghị gì không?”

Có thể ngồi ở ba trong tỉnh, đều là quan viên thân kinh bách chiến, Thẩm Ngạo giảng co không biết bao nhiêu lần, đều có thể đáng vững vững bất động, đương nhiên biết rõ nên nói như thế nào, nguyên một đám nói: “Tuyệt không dị nghị.”

Thẩm Ngạo thần nhiên nói: “Sợ là sợ thái tử diện hạ có dị nghị, tuy thái tử thánh minh, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên đảm đương chức vụ lớn, chúng ta, những người làm thần tử này, đương nhiên phải tận tâm phụ tá hắn, nếu hắn phạm cái gì sai, càng nên cố lấy dũng khí ra ngăn lại.”

Có người hiểu ra, đây là Bình Tây Vương muốn cổ động mọi người làm đầy tớ cho hắn.

Lễ bộ tả Thị lang ngồi trong góc vỗ tay xuống đùi, lòng đầy cảm phần nói: “Bình Tây Vương nói rất đúng, Đại Tống triều chúng ta còn nhiều đám thần tử gian dối, nếu thái tử bị người lừa gạt, tự nhiên là phải cố gắng ngăn cản.”

Thẩm Ngạo mỉm cười, không khỏi liếc nhìn tả Thị lang này nhiều vài cái, trong lòng suy nghĩ, người này lại vô cùng thức thời, rất có ý tứ.

Liền cười ha ha, nói: “Sự tình chính là cái dạng này, làm như thế nào, đưa lên triều như thế nào, là sự tình của chức vị đại nhân, bốn vương chẳng muốn ghi tấu chương nữa rồi, chuyện này, cứ làm như thế đi!”

Dương Thực cau mày nói: “Kỳ binh cũng không bằng chính diện, xuất động thủy sư, hình như không ổn đâu.”

Thẩm Ngạo cười nói: “Dương đại nhân, sự tình quân ngũ, bốn vương lại biết chút ít, Kỳ Tân phủ kia đương nhiên không có biển, nhưng chẳng phải Dương đại nhân đã nghe thấy kế vây Ngụy cứu Triệu sao? Người Nữ Chân khuyh quốc xuôi nam, bốn vương liền cho hắn một lần bị đuổi tận giết tuyệt, thủy sư lướt qua, khiến cho bọn hắn không còn một tấm ngói.”

Dương Thực vẫn cảm thấy có chút mạo hiểm, muốn khuyên bảo, nhưng thấy Thẩm Ngạo đã định chủ ý, liền đem chút ít lời nói nuốt trở lại trong bụng.

Hắn cười khổ nói: “Diện hạ đã muốn viễn chinh, lão phu cũng không giúp đỡ được cái gì, chỉ là, cái sự tình đưa lên triều đình này, liền giao cho lão phu và mấy chức công viên quyết đi theo chúng ta đến xử lý.”

Thẩm Ngạo gật đầu, nói: “Lập tức truyền tin tức cho người Khiết Đan, hai mươi vạn viện quân ngay lập tức đi ra, bảo bọn họ cố thủ ở Kỳ Tân phủ, nếu không, ngày thành phá, từ trên xuống dưới cái Kỳ Tân phủ này tất nhiên chó gà không tha!

Đã là thành phá sẽ chết, vậy thì từ từ mà hấp dẫn đại quân người Nữ Chân cho bốn vương, chết cũng chết hữu dụng hơn một ít, bọn người Khiết Đan cầu này, bình thường điều võ dương oai không ai bì nổi, thấy người Nữ Chân, giống như là chuột đụng vào mèo, nếu ngay cả thủ thành cũng không được, bốn vương đành phải hoá vàng cho bọn hãn.”

Mọi người phát ra tiếng cười mỉa, tuy nói hôm nay nghị luận chính là cứu viện Liêu quốc, nhưng nói thật, bên trong những người đang ngồi ở đây, thật đúng là không có mấy người hảo cảm đối với người Liêu.

Thẩm Ngạo bật thốt lên, nói cái gì người Khiết Đan cầu, chẳng những không khiến cho mọi người phản cảm, ngược lại, còn có một loại cảm giác rất thoải mái.

Đại Tổng lập quốc hơn một trăm năm, ăn thiệt thòi của người Khiết Đan cũng không phải lần một lần hai, có thể nói là khổ cực thù sâu, hôm nay, những người Khiết Đan này như chó nhà có tang, thái độ đầy cung kính đến cầu viện, làm cho người ta có một loại cảm giác xả ra một cục tức trong ngực.

Dương Thực nghiêm mặt nói: “Cái này dễ xử lý, Môn Hạ tỉnh có thể lập tức viết thư, đến lúc đó, dùng tám trăm dặm kịch liệt đưa qua, thoáng khích lệ người Liêu một tý.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, rất vô vị nói: “Chư vị đại nhân tiếp tục thương lượng đi, bốn vương còn có việc, cáo từ.”

Mọi người cùng nhau đứng lên, muốn đứng dậy đưa tiễn, Thẩm Ngạo khoát tay áo, bước nhanh đi ra ngoài, từ Môn Hạ tỉnh đi ra, giáo úy bên ngoài lập tức chạy đến quanh Thẩm Ngạo, một người giáo úy trong đó nói: “Trần Tế tiên sinh đưa văn kiện khẩn cấp tới, mời điện hạ xem qua.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, đợi giáo úy kia xuất ra một phần cấp báo, Thẩm Ngạo nhận lấy, xé mở giấy dán, thoáng quan sát một tý, chỉ thấy trong giấy viết thư này viết rải rác một hàng chữ.

Lí Bang Ngạn nhập Đông cung.

Tại đây, trong thành Biện Kinh, cơ hồ mỗi nhân vật trọng yếu đều ở trong mắt Cẩm Y Vệ, mà Lí Bang Ngạn lại càng trọng yếu hơn, bất luận gió thổi cỏ lay gì đều được đưa đến trong tay Thẩm Ngạo trước tiên.

Thẩm Ngạo nhìn nhìn, không khỏi mỉm cười, sau đó xé giấy viết thư đi, hướng giáo úy bên cạnh nói: “Có người không chịu nổi tịch mịch rồi, đáng tiếc à, thời điểm ở Giảng Võ điện, không được một lần giải quyết luôn cả hãn nữa, vì cái gì người này luôn luôn trơn trượt không bắt nổi, luôn không để cho bốn vương lấy có kết thúc hãn.”

Kiểu nhỏ của Lí Bang Ngạn vững vàng mà đứng ở phía dưới cổng chào Đông cung, lúc vị Lí Từ Nhân này từ trong kiệu chui ra, một chút cũng nhìn không ra thần sắc có bệnh, ngược lại là thần thái sáng láng, tinh thần vô cùng hiện ngang.

Người gác cổng bên này có một tiểu nội thị tới dìu hãn, Lí Bang Ngạn thản nhiên nói: “Thái tử như thế nào?”

Đông cung bên này đã muốn thúc dục Lí Bang Ngạn mấy lần, Lí Bang Ngạn đến tối đêm mới chậm chạp khởi hành, hiện ở lúc sắc trời đã gần âm đạm, trăng tròn sắp sửa bay lên, một đạo ánh sáng cuối cùng rơi vào đường chân trời, chỉ lộ ra bên thân thể, hào quang tách ra, ngũ quang thập sắc, chiếu lên trên người Lí Bang Ngạn, làm thần thái hãn càng thêm sáng láng.

“Hồi bẩm Lý đại nhân, cơn giận của điện hạ còn chưa tan đâu, chỉ là, vừa rồi Môn Hạ tỉnh lại đưa chút ít tấu chương tới, điện hạ đang xem tấu chương.”

Bang Ngạn không đếm xỉa gì tới mà gật đầu, sau đó mới nói: “Đi thông báo một tiếng, nói lão phu cầu kiến.”

Lí Bang Ngạn chỉ đợi chốc lát tại người gác cổng bên này, có nội thị đi tới, nói: “Điện hạ mời Lý đại nhân tiến điện.”

Dứt lời, liền dẫn theo Lí Bang Ngạn, một đường xuyên qua từng tòa lầu các, bước chân Lí Bang Ngạn ổn trọng, hoàn toàn là một dạng không sợ hãi.

Hắn và Trình Giang khác nhau, dù sao cũng làm quan mấy chục năm, đã bị thua thiệt cũng lợi nhuận tiện nghi, cũng có lúc nghèo túng, ma luyện mấy chục năm, đã sớm giống như đá cuội, củ ấu, không trượt không thu.

Kỳ thật, Thẩm Ngạo trở lại Biện Kinh, thời điểm hắn tiến cung thăm hỏi thái hậu, Lí Bang Ngạn liền đã nhận ra điểm dị thường, nhưng những lời này, hắn không thể nói, bất kể nói thế nào, thái tử đối với hắn, luôn luôn có một ít như vậy như gần như xa, hơn nữa, còn có Trình Giang một mực cảnh giác, nên sớm kịp nói ra, nói không chừng còn bị người hiểu lầm.

Lí Bang Ngạn liền xin nghỉ vì bị bệnh, dù sao cái này là giao du với kẻ xấu, hắn tuyệt không làm, Thẩm Ngạo người ta đã sớm bố tốt mũ rồi, chỉ đợi người đến chui vào, mình chỉ là thành làm đầy tớ, chẳng phải là chịu chết sao?

Mà hôm nay, Trình Giang chết mất rồi, chúng bạn thái tử xa lánh, những quan viên trong triều ào ào tránh không kịp, biểu hiện ra là giám quốc, nhưng phạm là có Bình Tây Vương còn đó, cái quốc này liền không có khả năng giám được.

“Hiện tại, điện hạ chỉ có thể nể trọng lão phu đi à nha.” Trong lòng Lí Bang Ngạn nghĩ như vậy, tuy trên mặt là bộ dạng không sợ hãi, nhưng trong đầu lại phiên giang đảo hải (tràn ngập sóng gió), có Trình Giang ở đó, hắn không thả ra, thái tử cũng không thể nể trọng, hiện tại bất đồng, thái tử đã luống cuống tay chân, không dựa vào Lí Bang Ngạn hắn, vậy thì dựa vào ai?

Tuy Đông cung bên này liên tục thúc giục, nhưng có một nguyên nhân Lí Bang Ngạn đến chậm, chính là muốn lại khiến cho thái tử nếm thử cái đau khổ tứ diện Sở ca (bốn bề thọ địch) này, chỉ có như vậy, Lí Bang Ngạn hắn mới có thể càng thêm trọng yếu.

Bước chậm đến Trữ điện bên này, dưới mái hiên đã đốt nổi lên đầy đèn cung đình nhiều như trong sao, một loạt đèn cung đình gác ở dưới mái hiên, phát ra ánh sáng đỏ thắm, trong điện cũng điểm ánh nến nổi lên, hào quang lộ ra ngoài cửa sổ giấy, rơi ra một mảnh ánh sáng như ánh chiều tà.

Thời điểm Lí Bang Ngạn bước vào trong điện, ở phía trong điện này đã được thu thập sạch sẽ.

Triệu Hằng mặc Long phục đoàn lĩnh đang nằm ở trên bàn, trên mặt âm trầm bất định mà nhìn tấu chương, nghe tiếng bước chân bất ngờ đến đây, có chút thần hồn nát thần tính mà nâng con mắt lên, chứng kiến là Lí Bang Ngạn, sắc mặt mới hòa hoãn chút ít.

Triệu Hằng nói: “Lí Từ Nhân, mời ngồi.”

Lí Bang Ngạn nhìn bộ dạng kinh hãi của Triệu Hằng, trong lòng cảm thấy buồn cười, bàn về thái tử, thật sự không phải là vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất, lúc giám quốc thì thoả thuê mãn nguyện, hơi gặp ngăn cản, liền sợ hãi như thế này, người như vậy, sao có thể gánh chịu nổi trách nhiệm lớn?

Triệu Hằng hôm nay thực tế rất khách khí đối với Lí Bang Ngạn, thả tấu chương trong tay ra, ngồi thẳng thân thể, gọi người đi châm trà trước, lại hỏi Lí Bang Ngạn: “Lí Từ Nhân hết bệnh chưa? Muốn mời ngự y đến xem hay không?”

Lí Bang Ngạn hạ thấp người ngồi ở cái ghế, kính cẩn hồi đáp: “Điện hạ có ý tốt, lão phu vô cùng cảm kích, đây đều là lão phu sơ sẩy, uống thuốc thì chuyển biến tốt hơn rồi, lại làm phiền điện hạ quan tâm.”

Triệu Hằng gật gật đầu, nói: “Cái này rất thuận tiện, rất thuận tiện.” Lập tức thở dài một hơi, ảm đạm nói: “Hôm nay nghị sự triều đình, Lí Từ Nhân chắc hẳn đã biết rồi?”

Lí Bang Ngạn nói: “Lão phu cũng là vù ph r rồi!” í - c ó rồiĐ í liện,“ iĐ * tr h i gặO n! h -

giản!”

Vĩnh Hòa năm thứ bốn đầu tháng bảy, văn võ quan viên cả triều ào ào ngồi cỗ kiệu, hiện ra tại cửa thành Đông Hoa bên này, đường đi phụ cận đã bị chắn chặt như nêm cối.

Kỳ thật, người đến không chỉ là quan viên, càng có thân sĩ cùng không ít dân chúng, mọi người cùng nhau duỗi dài cổ, dường như sớm đã có ăn ý, chuyên đợi xa giá tới.

Ven đường, trà lâu, lan can nhà cao tầng cũng đã có không ít người dựa vào, không ít người nhìn qua cửa thành Đông Hoa, nghị luận ào ào.

“Bình Tây Vương hôm nay xuất chinh, vì sao hiện tại còn chưa tới?”

“Nói không chừng là giám quốc thái tử tự mình tổng xuất ra khỏi thành đó, một chuyến này đang mang an nguy Đại Tống ta, không phải Bình Tây Vương, không ai có thể làm chuyện quan trọng bậc nhất này.”

Có người thổn thức nói: “Thủy sư cứu Khiết Đan, thắng, tự nhiên là tốt, nhưng neeus là thất bại, sẽ không biết là cái quang cảnh gì nữa, môi không còn, răng sẽ lạnh, hôm nay Đại Tống cùng người Liêu như rằng với môi, ta nghe người ta nói, một khi người Nữ Chân nắm bắt được Kỳ Tân phủ, có thể phi ngựa đến dưới thành Biện Kinh, tới lúc đó, thật sự là thiên tai ngập đầu.”

Vừa luận đến thời cuộc hiện nay, tất cả mọi người đều có vẻ lo lo lắng lắng.

Phụ hộ có thể đi đã đi không ít, lưu lại là những người không chịu xa xứ, hoặc chính là dân chúng tầm thường, thành còn người còn, thành phá người vong, loại cảm giác gấp gáp mưa gió sắp đến này, ép tới mức làm cho tất cả mọi người có chút thở không nổi.

Hôm nay, cả Biện Kinh, còn có cả Hà Bắc, đều muốn ký thác hi vọng vào trên người Bình Tây Vương.

Bình Tây Vương vừa văn vừa võ, khâm mệnh tiêu diệt qua tặc phỉ, giết qua hải tặc, bình định cả Tây Hạ, đại phá thiết kỵ Nữ Chân, thiên hạ này, trừ hấn ra, còn có ai có thể nói chuyện cùng người Nữ Chân, quyết một trận thư hùng?

Cho nên, mặc kệ lúc trước là hận hấn, hay là sinh lòng bất mãn với hấn, đến bây giờ, cũng không khỏi niệm lên tên tuổi Bình Tây Vương trong lòng.

Thế gian không anh hùng, trong triều phần lớn là người nói bốc nói phét, đại nho chỉ điểm giang sơn, bệ hạ ở Tuyên Châu phía xa, không nguyện gánh vác quốc nạn, tuy là thái tử giám quốc, dù sao cũng còn trẻ ngây thơ, cái cục diện này, đương nhiên phải cần một nhân vật thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn tới thu thập.

Bình Tây Vương này, mặc dù có điểm điên cuồng, làm việc bất kể hậu quả, nhưng thủ đoạn cường ngạnh, có đảm đương, hung thần ác sát như vậy, lúc trước làm cho người ta sợ hãi, hôm nay lại làm cho người sinh ra vài phần thân cận.

Coi như là điên cuồng, đó cũng là Đại Tống điên cuồng, ít nhất, tại lúc quốc nạn rơi vào đầu, còn có thể sung quân, làm một môn thần trấn cửa, mang cho người hi vọng.

Trên phố đánh giá đối với Thẩm Ngạo gần đây không tệ, cho nên lúc này đây, một đồng người đang đánh trống reo hò vì hấn.

Chính là dư luận giới thượng lưu xưa nay không hòa thuận với Thẩm Ngạo lắm, lúc này, rõ ràng ngôn từ cũng hòa hoãn hơn nhiều lắm.

Lúc trước ai nói Bình Tây Vương một câu lời hữu ích, sẽ bị người ta chê là không có khí khái, a dua nịnh nọt, bây giờ người nói lời hữu ích cũng dần dần nhiều lên, chẳng có mấy người chê cười nữa.

928. Chương 831: Diệt Tam Hoàng Tử

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 831: Diệt Tam hoàng tử

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thời điểm ngày hôm qua, thái tử điện hạ đã ban bố chiếu lệnh, phê chuẩn Bình Tây Vương làm đốc sư thủy sư, cứu viện Liêu quốc.

Mà Bình Tây Vương phủ cũng truyền ra tiếng gió, bởi vì sự tình quá vội vàng, tam đại thủy sư đã muốn tề tụ tại Bồng Lai cảng, Bình Tây Vương điện hạ muốn khởi hành vào sáng sớm hôm nay, hội hợp cùng thủy sư.

Tin tức này truyền tới, ngay tại thời điểm tảng sáng vừa qua khỏi, cả Biện Kinh cơ hồ là muôn người đều đổ xô ra đường, vọt tới cái Đông Hoa môn này.

Bất kể là người đã từng thống hận, hay là ủng hộ tên điên cuồng này, hôm nay, tuy cũng vẫn duy trì tâm tình bình tĩnh đến thần kỳ, nhưng trong lòng đều hi vọng Bình Tây Vương điện hạ xuất sư đại thắng, thành lập công lao sự nghiệp truyền thế.

Nhưng hiện, tại thời gian đã đến giờ Thìn, Bình Tây Vương bên kia còn chưa có động tĩnh, cũng không thấy xa giá do giáo úy bảo vệ xung quanh xuất hiện, cái này không khỏi làm cho lòng người âm thầm phỏng đoán rồi.

Có người cho rằng là thái tử điện hạ muốn đích thân đưa tiễn, có người cho rằng Bình Tây Vương muốn nói lời tạm biệt cùng gia quyến, còn có người âm thầm phỏng đoán, có phải là thân thể Bình Tây Vương xảy ra việc gì đó.

Tại đây, ở thành Biện Kinh, chỉ có số rất ít người mới biết được, thật ra là Thẩm Ngạo đã ngủ quên, mặt trời lên trên cao ba sào, Thẩm Ngạo mới chậm rãi mà đứng lên, thay đổi quần áo, sau khi rửa mặt, đầu vẫn là chìm vào hôn mê, mà đúng lúc này, ở phía sau, Trần Tế lại chạy đến.

Thẩm Ngạo cùng Trần Tế, hai người vào trong thư phòng nói chuyện tào lao nửa canh giờ, sắc mặt Trần Tế mới trầm trọng mà đi ra, Thẩm Ngạo hướng hần cười nói: “Trần tiên sinh, sau này còn gặp lại, sự tình thành Biện Kinh, tất cả đều phó thác cho tiên sinh.”

Trần Tế lắc đầu cười khổ nói: “Điện hạ cẩn thận.”

Thẩm Ngạo nghênh nghênh ngang ngang mà ra ngoài cửa, trở mình lên trên con ngựa sớm đã được người khác chuẩn bị tốt, mang theo mấy trăm giáo úy, một đường chạy như bay, hướng Đông Hoa môn đi qua.

Chờ đến Đông Hoa môn bên này, chứng kiến tràng cảnh người ra vào tấp nập, Thẩm Ngạo giật mình suýt nữa tuột móng ra khỏi yên ngựa.

Vô số người đồng loạt kêu to: “Điện hạ tới rồi!”

Thẩm Ngạo lại càng hoảng sợ, trước mặt là hàng đồng đầu người di động, thân ảnh chen chúc không nhìn thấy điểm cuối cùng, tuyệt đối làm cho người ta rung động, hần không khỏi ghì ngựa, để ngựa chạy chậm dần, giáo úy sau lưng cũng ào ào cảnh giác lên, cánh tay không khỏi khoác lên trên đao.

Chu Hằng giục ngựa tiến lên một bước, thấp giọng nói: “Điện hạ, có phải người thiếu ai bạc hay không?”

Thẩm Ngạo biết rõ hần muốn nói cái gì, tinh thần liền phấn chấn, nói: “Không nên nói vậy.”

Đám người bắt đầu di động, không ít người hô to: “Điện hạ Thiên tuế, ra quân đắc thắng!”

Sai dịch Kinh Triệu phủ cùng Cửa thành tư đã muốn gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, ngay cả Điện Tiền vệ cũng được điều đến, cuối cùng cũng thanh lý ra một con đường.

Tại đây, ở bên trong ngàn vạn tiếng hoan hô, Thẩm Ngạo nhún nhún vai, nói: “Áp lực rất lớn à.”

Kỳ thật, những đám người vui vẻ đưa tiễn này, cũng có người sinh ra điểm khả nghi, trong lòng suy nghĩ, vì sao thái tử điện hạ không đến? Bình Tây Vương chinh chiến vì nước, mười phần thì bốn năm phần phải da ngựa bọc thây, tất cả không phải cũng là vì quốc gia Đại Tống sao?

Đường đường giám quốc thái tử, lẽ ra nên đi ra thoảng đưa tiễn một tý, nhưng bây giờ là một điểm động tĩnh đều không có, thật sự làm cho lòng người lạnh lẽo.

Thẩm Ngạo đến cổng tò vò bên này, đám quan lại xúm tới, đám biển người như thủy triều bắt đầu ngừng thở, dường như là muốn nghe Thẩm Ngạo nói cái gì đó.

Cầm đầu là Dương Thực, hẩn hướng Thẩm Ngạo hành lễ trước, nói vài câu lời nói cát tường, sau đó mới nói: “Điện hạ xuất sư bắc phạt, có lời gì muốn bàn giao không?”

Thẩm Ngạo biết rõ, mình ở tại đây, mỗi tiếng nói cử động, chỉ cần ba ngày có thể truyền khắp thiên hạ, thấy tất cả mọi người chờ mong, trong lòng không khỏi âm thầm suy nghĩ, lúc này không nói, tương lai đâu còn có cơ hội tốt như vậy?

Hắn ho ho một tiếng, do dự một lát, mới vô cùng nghiêm túc, nói: “Vì nước tòng quân, đơn giản là đối mặt với cái chết mà thôi, chết chính là chết, cần gì phải nghĩ? Bốn vương không sợ chết, duy chỉ có một chuyện sợ hãi, sau khi ta chết, trong nội cung không yên.”

Dứt lời, liền trở mình lên ngựa, hô quát một tiếng, cùng đám giáo úy phóng ngựa mà đi.

Lời nói này theo bụi đất cái móng ngựa kia cuốn lên, lập tức truyền khắp nơi, lời nói đằng trước tự nhiên là lời nói hùng hồn, nhưng lời nói phía sau là có ý gì?

Rất nhiều người không khỏi bắt đầu nhấm nuốt, thân là Bình Tây Vương, thân thuộc với vua, nhận được hậu đãi, rõ ràng còn sợ, sau khi mình chết, trong nội cung không yên? Cũng không khỏi quá hoang đường một ít.

Chỉ là, rất nhanh, có người liền giải ra được đáp án, cái trong nội cung này, cũng không phải chỉ hoàng thượng, mà là thái tử, hôm nay thái tử giám quốc, nói một câu trong nội cung, cũng chưa hẳn là không thể, chẳng lẽ là thái tử này, bởi vì không hòa thuận với Bình Tây Vương, mà âm thầm làm trò mờ ám?

Rất nhiều người không khỏi thất vọng đau khổ, ấn tượng đối với thái tử kém tới cực điểm, một người là thân vương bước trên hành trình cứu dân trong cơn thủy hỏa, sau lưng là thái tử treu đùa tâm cơ, đến mức này, thái tử rõ ràng còn đang tính toán, nếu không, vì sao Bình Tây Vương lại nói ra như vậy?

“Thái tử điện hạ, chỉ sợ chưa hẳn là người nhân hậu, hôm nay Bình Tây Vương viễn chinh, cũng không đưa tiễn, hơn phân nửa sau lưng còn đang dùng cái thủ đoạn gì đó.”

Lời đồn đại chuyện nhảm truyền ra, nghị luận rào rạt, rất nhiều người, lúc đề cập đến giám quốc thái tử, ngữ khí cũng không khỏi mang theo mang theo vài phần lạnh lùng.

... ..

Đông cung.

Thời điểm Thẩm Ngạo ra khỏi thành, Lí Bang Ngạn cũng đến Đông cung, trên mặt của hắn không có vẻ gì sợ hãi, càng nhiều hơn là một loại rung động khó có thể che giấu.

Nhưng Triệu Hằng lại nhíu lông mày không nói gì, từ khi quyết đoán làm ra chuyện này, hắn đã liên tục mấy ngày liên lẩn lộn khó ngủ, không chỉ là sợ hãi sự tình bị tiết lộ, hơn nữa, trong lòng còn có một loại bất an.

Thấy Lí Bang Ngạn đến, Triệu Hằng giữ vững tinh thần, đổ ập xuống liền nói: “Thẩm Ngạo ở cửa thành nói chuyện, Lí Từ Nhân có nghe nói không?”

Lí Bang Ngạn cười khổ, nói: “Nghe nói.”

“Hừ!” Triệu Hằng tức giận đến sắc mặt biến thành màu hồng, nói: “Hắn nói lời này là có ý gì? Trong nội cung không yên, hiện tại toàn bộ Biện Kinh đều đang nghị luận Bổng cung vô tình, không để ý đến binh lính, còn nữa...”

Sắc mặt Triệu Hằng biến đổi, chậm rãi nói: “Có phải là họ Thẩm phát hiện manh mối gì hay không? Lí Từ Nhân, Lưu Văn Tĩnh kia đáng tin cậy không?”

Thẩm Ngạo đột nhiên toát ra một câu như vậy, Triệu Hằng không tránh khỏi cảm thấy có tật giat mình, trong nội cung không yên, có thể là nói sợ tương lai, thái tử sẽ tính sổ với mình, cũng có thể nói là, sợ thái tử thừa dịp Thẩm Ngạo hấn đốc sức liều mạng tại phía trước, hại ngầm ở sau lưng.

Cái bản lên này, hẳn là đã bị Thẩm Ngạo biết rồi? Triệu Hằng lo lắng nhất đúng là chuyện này, một khi sự tình tiết lộ ra ngoài, hậu quả xảy ra cũng không phải hắn có thể chịu đựng được, Lí Bang Ngạn dù sao cũng không phải Trình Giang, Triệu Hằng cảm giác, cảm thấy Lí Bang Ngạn có tính toán của riêng hắn.

Lí Bang Ngạn nghiêm túc nói: “Điện hạ chớ lo, Lưu Văn Tĩnh sẽ tuyệt đối không tiết lộ tin tức, lão phu có thể dùng tính mệnh bảo đảm.

Còn nữa, Lưu Văn Tĩnh vào ngày hôm trước đã sớm ra khỏi kinh, đi hướng Kỳ Tân phủ, nếu quả thật tiết lộ ra cái gì, Bình Tây Vương đã sớm vỡ lẽ ra rồi, cần gì phải ở chỗ đó nói lời gì âm dương kỳ quái? Ý theo lão phu xem, Bình Tây Vương nói những lời này, thuần túy là hăm thái tử vào bất nghĩa, mượn cơ hội phỉ báng, điện hạ không cần để ý.”

Triệu Hằng nghe Lí Bang Ngạn giải thích xong, sắc mặt mới hòa hoãn một ít, thở dài: “Như vậy thì tốt, như vậy thì tốt, Lí Từ Nhân, vì để đề phòng không thấm nước, Bổng cung có phải là nên làm chút ít chuẩn bị,

nếu Thẩm Ngạo chết trận tại sa trường thì cũng thôi, đến lúc đó, Bổng cung làm bộ dáng, từ từ mà đưa đám ma cho hắn, lại gia tăng trợ cấp, nhưng nếu hắn làm tướng bên thua, chạy thoát trở về, tự nhiên không tránh khỏi việc gia tăng tội.”

Trong lòng Lí Bang Ngạn cảm thấy rất buồn cười, thấy Triệu Hằng này thật sự là hồ đồ rồi, trước mắt, ngoại trừ chờ đợi, còn muốn chuẩn bị cái gì? Chuẩn bị càng nhiều, càng dễ dàng để cho người ta nhìn ra mánh khóe.

Lí Bang Ngạn trầm ngâm trong chốc lát, mới nói: “Điện hạ, việc cấp bách trước mắt, không phải so đo thủy sư thành bại, còn có một người, điện hạ là không thể không phòng.”

Triệu Hằng kinh ngạc nói: “Còn có ai?”

Lí Bang Ngạn nói từng chữ từng câu: “Tam hoàng tử!”

Triệu Giai...

Triệu Hằng hít một hơi thật sâu, sắc mặt lập tức bắt đầu trở nên dữ tợn, Tam đệ này ở trong lòng Triệu Hằng, chưa hẳn tốt hơn chỗ nào so với Thẩm Ngạo.

Cùng là hoàng tử, một trời sinh liền chịu đủ ưu đãi, mà hắn, cái thái tử này, lại không được làm người, Triệu Giai có tài giấy bút nổi bật, thi họa song tuyệt, mà Triệu Hằng lại tư chất bình thường, xưa nay không hề được Triệu Cát sủng ái.

Vài chục năm nay, Triệu Hằng một mực sinh hoạt tại phía dưới âm ảnh của Triệu Giai, lúc này nghĩ về Tam đệ, sắc mặt Triệu Hằng cũng có chút bất thiện.

Triệu Hằng nói: “Tam đệ của Bổng cung gần đây lại ru rú trong nhà, hừ, không biết sau lưng lại đang đánh cái chủ ý gì nữa.”

Lí Bang Ngạn dùng ngữ khí bình thản nói: “Tam hoàng tử, không thể lưu lại.”

Triệu Hằng gơ con mắt lên, vẻ mặt hoài nghi mà nhìn Lí Bang Ngạn, hắn hận Triệu Giai, không hề sai, nhưng tại đây, trong lúc mấu chốt, lại nói không thể lưu Tam hoàng tử, chẳng phải là làm hỏng chính mình sao?

Triệu Giai là ái tử của Triệu Cát, hôm nay Triệu Cát để Triệu Hằng hấn giám quốc, căn bản là sự tình làm cho người khác bắt buộc phải ủng hộ, nhưng lúc này, nếu bỏ hoàng đệ của mình đi, mình còn mạng để sống sao?

Triệu Hằng khôi phục tỉnh táo, nhàn nhạt mà cười nói: “Lí Từ Nhân có chuyện gì, cứ nói đừng ngại, cần gì phải quanh co lòng vòng?”

Lí Bang Ngạn nhấp một ngụm trà, hắng giọng một cái, mới nói: “Ý tứ của lão phu, cũng không phải là bắt điện hạ bỏ Tam hoàng tử, mà là để cho Tam hoàng tử tự mình nhảy ra.”

Triệu Hằng nhíu lông mày, nói: “Người nói tiếp.”

Lí Bang Ngạn nói: “Trước mắt, không ít người cao quý trong thành đã chuẩn bị đi về phía nam, chuyện này, cả Biện Kinh cũng biết, tất cả Quốc công, còn có cả quan viên, hoặc sớm hoặc muộn, chắc hẳn đều tiến đến Tuyền Châu.”

Triệu Hằng gật gật đầu, chuyện này, hắn đã biết đến, trong nội cung cũng không phản đối, ngay cả Tấn vương cũng khởi hành rồi, gia quyến họ Thẩm kia cũng cùng Tấn vương rời đi.

Vốn phụ hoàng kia ngưng lại Tuyền Châu không về, vừa vặn cho không ít người lý do đi về phía nam, hiện tại phạm là huân tước, quan viên không có thực chức, hầu như đều khởi hành, cũng không phải một người hai người.

Lí Bang Ngạn tiếp tục nói: “Chỉ là, đáng tiếc, người khác có thể đi, hết lần này tới lần khác, đám tôn thất không thể đi, ở phía trong tổ chế Đại Tổng đã sớm nói rõ, tôn thất không phải nhận lệnh, không được tự ý rời khỏi Biện Kinh nửa bước, điện hạ, lão phu nghe nói, không ít đám tôn thất đều gấp đến độ biến thành con kiến trong chảo nóng, có phải không?”

Triệu Hằng bĩu môi, nói: “Thật sự như thế, trong thánh chỉ chỉ nói bọn người Tấn vương có thể khởi hành, người còn lại, không có trong ý chỉ, chỉ có thể bị vây ở Biện Kinh,

mấy hoàng đệ của Bồn cung cũng đều đến đây van cầu qua, muốn Bồn cung bên này mô phỏng ra một đạo chiếu lệnh, để cho bọn họ cách chỗ thị phi này thật xa, chỉ là, nói trở lại, làm tốt chuyện này rồi, tự nhiên là nói huynh trưởng ta đây che chở đệ tử, nhưng nếu có người tìm được nhược điểm, chẳng phải là nói Bồn cung làm trái tổ chế sao?”

Lí Bang Ngạn giao hoạt mà cười rộ lên, nói: “Muốn trừ Tam hoàng tử, chính là nhờ tổ chế.”

Hắn vuốt râu, chậm rì rì nói: “Bệ hạ có hơn mấy chục người con nối dõi, trong đó có bảy người thân vương, mười ba người Quận Vương, Quốc công hai mươi bốn người, nhiều người như vậy, người nào trong cung không có mẫu phi hay sao?”

Bọn hắn rắc rối khó gỡ, liên kết cùng một chỗ, tại Biện Kinh dậm chân một cái, ngay cả đất trống cũng muốn rung động, run lên bần bật, hiện tại, người đi về phía nam càng ngày càng nhiều, đám tôn thất cũng vội vã rời đi, nhưng chính là vì tổ chế, hiện tại muốn đi mà không có cách nào.

Đi thì không đi nổi, lưu lại thì không giữ lại được, điện hạ có thể nhận thức tình cảnh hiện tại của bọn hắn hay không?”

Triệu Hằng thản nhiên cười cười, nói: “Bọn hắn không đi, chẳng lẽ Bồn cung đi được sao?”

Lí Bang Ngạn thở dài một hơi, nói: “Lão phu nói về sự tình bọn hắn lưu tâm nhất giờ phút này, nếu lúc này, điện hạ đột nhiên ban ra một đạo chiếu lệnh, nói Biện Kinh nguy tại sớm tối, phòng ngự các nơi sơ hở không nhỏ, người Nữ Chân có thể tùy thời đến dưới thành, vì để bảo vệ tôn thất, đồng ý thả mọi người ra khỏi kinh, kết quả sẽ như thế nào?”

Trong đầu Triệu Hằng lại tràn đầy không muốn, chính mình là giám quốc thái tử, khẳng định không thể đi, dựa vào cái gì mà chính mình phải ở lại chỗ này chịu trách nhiệm liên quan, nhưng bọn hắn lại được chạy đến nơi không có tự phi?

Sắc mặt Triệu Hằng vừa xanh lại vừa trắng, nói: “Lí Từ Nhân có ý tứ là...”

Lí Bang Ngạn nghiêm mặt nói: “Mọi người tự nhiên ước gì lập tức thu thập đồ đi Tuyền Châu, làm tùy tùng theo hoàng thượng, trong lòng cũng sẽ cảm kích điện hạ phù hộ đối với bọn họ, kể từ đó, ai có thể không cảm kích chỗ tốt điện hạ ban cho bọn họ? Nhưng...”

Đôi mắt Lí Bang Ngạn lóe lên, xẹt qua một tia lạnh lùng, lạnh lùng nói: “Tam hoàng tử tuyệt đối không được đi!”

Triệu Hằng thở sâu, thoáng chốc như hiểu cái gì, nói: “Bổn cung đã hiểu, Triệu Giai một lòng cạnh tranh tình cảm cùng với Bổn cung, muốn lấy tước vị của Bổn cung, hẳn có phần được phụ hoàng sủng ái, bên trong đại thần, cũng có không ít người ủng hộ hẳn, danh vọng trong sĩ tử cũng là vô cùng tốt, nếu Bổn cung phế truất, hẳn là người chọn lựa thích hợp nhất.

Chính là vì như thế, hẳn mới không thể đi, Bổn cung ở lại Biện Kinh giám quốc, hẳn lại bỏ trốn mất dạng, đưa giang sơn xã tắc cùng văn võ cả triều mà không chú ý, nếu hẳn đi, cả triều văn võ sẽ nhìn hẳn như thế nào? Sĩ tử sẽ nhìn hẳn như thế nào? Dân chúng sẽ nhìn hẳn như thế nào? Càng đừng nói đến thái hậu.”

Lí Bang Ngạn mỉm cười, nói: “Muốn cả Tam hoàng tử, lúc này không phải là thời cơ tốt nhất sao? Chỉ cần điện hạ thả chiếu lệnh ra, nếu Tam hoàng tử đi, tại lúc khẩn yếu quan đầu này, ai còn dám tán thành ủng hộ hẳn?

Chính là bệ hạ quyết tâm chuyển ngôi vị, thiên hạ chê cười, cũng sẽ không để cho bệ hạ thực hiện được, chỉ cần hẳn rời khỏi Biện Kinh một bước, liền vĩnh viễn không thể tranh đoạt cùng điện hạ.”

Triệu Hằng không tự giác mà gật đầu, nói: “Đúng, người nói có đạo lý, nhưng nếu hẳn không đi thì sao?”

Lí Bang Ngạn cười đến càng quỷ dị, hai mắt nửa đóng, tóe ra một đường chỉ đầy quang mang, nói: “Nếu hẳn không phải đi, nhất định phải đưa lên một đạo tấu chương, nói rõ lý do không đi.

Trong đó đương nhiên là hoàng tử, thiên hoàng hậu duệ quý tộc, nên cùng quốc gia cùng hưng chung thích, cùng tồn vong với xã tắc, nhưng điện hạ ngẫm lại xem, nếu đạo tấu chương này đưa tới, những hoàng tử khác sẽ nghĩ như thế nào?”

929. Chương 832: Không Tới Phiên Bọn Hẳn Nói

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 832: Không tới phiên bọn hẳn nói

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Hằng rốt cuộc cũng hiểu rõ ráp tâm của Lí Bang Ngạn, ánh mắt nhìn về phía Lí Bang Ngạn không khỏi nhiều thêm vài phần sùng kính, từ lúc vừa mới bắt đầu, cái này là đã một tử cục.

Để Triệu Giai đi, Triệu Giai liền vĩnh viễn không có khả năng trở thành người cạnh tranh với Đông cung.

Nếu Triệu Giai không đi, chỉ sợ rằng, muốn thoát khỏi chuyện này cũng không dễ dàng như vậy, ngẫm lại xem, đám tôn thất đều đang vô cùng hưng phấn mà chuẩn bị bực hành lý, trong nội cung, trong lòng đám quý nhân cũng đều rơi xuống một khối tảng đá lớn.

Mà lúc này đây, có người lại đứng ra, nói mình không thể đi, mình là hoàng tử, muốn gánh chịu trách nhiệm của hoàng tử, há có thể vì tạm thời an toàn tánh mạng mà hốt hoảng đi về phía nam?

Lúc này, sẽ phát sinh cái gì? Súng bắn chim đầu đàn, người lại khiến cho nhiều tôn thất như vậy xấu hổ không đi? Không đi, nói không chừng tánh mạng này đều bàn giao ở chỗ này, nhưng rời đi, thì Tam hoàng

tử người thanh cao nhất, là hoàng tử, là thiên hoàng hậu duệ quý tộc, cùng tồn vong với xã tắc, người làm người tốt, mọi người lại bị người cười nhạo, cái này thì thế nào?

Kết quả cuối cùng, cơ hồ có thể đoán trước, một người hoàng tử, đắc tội cả tôn thất, không chỉ là quý nhân trong nội cung, cũng không có thiếu thúc bá tộc vương, càng có không ít huynh đệ tỷ muội, coi như là Triệu Giai được dân tâm, lại có thể thế nào?

Lí Bang Ngạn cười nhạt một tiếng, nói: “Điện hạ, lão phu nói diệt trừ Tam hoàng tử, thực sự không phải là muốn giết hoàng tử, gà nhà đá nhau, mà là giết tâm, làm hấn lùi không thể lùi, từ đó về sau, không còn tiền vốn tranh giành cao thấp cùng điện hạ nữa, mặc kệ Tam hoàng tử làm ra loại nào lựa chọn, kết quả cuối cùng, cũng đều là như thế.”

Trên mặt Triệu Hằng toả ra dáng tươi cười, không ngớt lời nói: “Lí Từ Nhân nói rất đúng, kế này rất hay, bốn vương liên ban bố chiếu lệnh, nhìn xem Triệu Giai hấn ứng đối như thế nào.”

Lí Bang Ngạn dù bận vẫn ung dung mà nâng chung trà lên, hớp nhẹ một cái, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, hôm nay thay người loại trừ huynh đệ nhà mình, Thẩm Ngạo có thể diệt trừ hay không, toàn bộ bằng vào thái tử người, nếu tương lai người là đăng cơ làm đế, còn có thể thiếu chỗ tốt của lão phu sao?

Lúc này, Triệu Hằng đối với lời Lí Bang Ngạn nói, chính là nói gì nghe nấy, kích động mà xoa xoa tay, lập tức gọi người ban bố chiếu lệnh, ngay ngày đó ban phát ra.

Nội đạo chiếu lệnh này đi ra, lập tức đưa tới không ít tôn thất trầm trồ khen ngợi, trong khoảng thời gian ngắn, tất cả Vương phủ, công phủ như được đại xá, đã bắt đầu chuẩn bị hành trang.

Chính là trong nội cung, cũng trở nên vui sướng hơn hử, đám quý nhân tuy tạm thời không thể động, nhưng nhà ai không có con cháu? Có thể bảo toàn huyết mạch của mình, đương nhiên là không thể tốt hơn.

Mà Tam hoàng tử bên kia lại trầm mặc thần kỳ, hai ngày sau, rốt cục vẫn phải đưa tấu chương lên, cái tấu chương này giống như Lí Bang Ngạn dự liệu, đều là rất đường hoàng.

Cũng chính vì phần tấu chương này, trong khoảng thời gian ngắn, lại khiến cho trong nội cung bắt đầu không yên ổn, lão Tam không đi, mọi người đi cũng không phải, không đi cũng không phải, vì vậy, không ít người ngôn ngữ chua ngoa bắt đầu nổi lên, lời đồn đại chuyện nhảm khắp nơi đều là, ngay cả thái hậu bên kia cũng nghe được một ít lời nói bực tức.

Thành Biện Kinh đảo mắt vào thu, lá rụng mờ nhạt, nhưng tin tức Bồng Lai càng lại làm cho người chú ý nhất, những tin tức này hỗn tạp cùng một chỗ, thiệt giả khó phân biệt, đã trở thành đề tài nói chuyện của tam giáo cửu lưu trong Biện Kinh.

Chỉ là, Bồng Lai cảng và Biện Kinh bắt đồng, chỗ quân cảng hôm nay đầy thuyền bỏ neo, cả bến cảng chính là một chỗ thủy trại hơn mười dặm, đứng trên bến tàu, hải đăng, cờ bay phát phới, gió biển xoay quanh, có thể lơ mơ nghe được tiếng kèn ô ô, thanh âm cực lớn kia vọng lại, có khi bỗng nhiên vang lên, làm hải âu sợ tới mức xoay quanh ở trên không.

Ba dương thủy sư, tổng cộng hai mươi vạn quân, hiện nay dốc toàn bộ lực lượng, cũng may, cái Bồng Lai cảng này dùng món tiền rất khổng lồ chế tạo, cũng không thể không dung nạp nổi, dù vậy, đường nước chảy hỗn loạn, vật tư hỗn loạn, cũng là chuyện thường xảy ra, cũng may, cái thủy sư này quân kỷ nghiêm minh, cũng không xảy ra cái gì nhiều loạn.

Xa giá Bình Tây Vương đến đây, là ở hai mươi tháng bảy, hôm nay đã qua ba ngày, ba dương thủy sư, từ chỉ huy đến tất cả thuyền doanh quan, ào ào tiến đến bãi kiến, có khi nghe Thẩm Ngạo phát biểu, có khi bố trí thao luyện, sắp xuất cảng, hàn huấn cũng không nhiều, ngay cả người xưa nay quen gặp cũng đều lạnh như băng.

Thủy sư nói là hai mươi vạn, kỳ thật, người chính thức tác chiến, tính toán đâu ra đấy, cũng không quá mười vạn người mà thôi, nhưng nhiều người như vậy muốn viễn chinh, lương thảo tự nhiên không thể thiếu, tuy nói tại Tuyên Châu, tại Tô Hàng, cũng đều có chuẩn bị đầy đủ, thủ nỏ, pháo, cung tiễn, thạch pháo mới nhất đều được chở đến, nhưng phải kiểm kê, còn cần để cho đám thủy binh quen thuộc, thực sự còn cần một ít thời gian thích ứng.

Hơn nữa, đại lượng nước ngọt cùng lương thực phải chuyển lên thuyền, ra biển, đó cũng là sự tình nửa tháng sau, Thẩm Ngạo ở tại thủy sư nha môn, ngày đêm càng không ngừng tiếp kiến tất cả bộ quan quân, hoặc cố gắng, hoặc răn dạy, mỗi ngày phải làm ra hơn mười gương mặt, thế cho nên, cơ bộ mặt đều cứng ngắc lại.

Cùng lúc đó, tin tức các nơi cũng đều rơi vào trên bàn Thẩm Ngạo, Biện Kinh gần đây xảy ra chuyện gì, tình hình Kỳ Tân phủ chiến đấu như thế nào, Tuyên Châu bên kia, hoàng thượng gần đây làm cái gì, những động tác này, hôm nay đều theo khoai mã truyền báo đến Bồng Lai, để cho Thẩm Ngạo làm ra phán đoán có lợi nhất đối với chính mình.

Thời điểm một phần tin tức Biện Kinh truyền tới, Thẩm Ngạo nhặt lên, nhìn thoáng qua, đột nhiên cười khở, hướng Chu Hằng đứng hầu ở một bên nói: “Tam hoàng tử xong rồi.”

Lần này Chu Hằng làm tùy tùng, với tư cách thị vệ doanh quan, đi theo Thẩm Ngạo, kỳ thật từ trong đáy lòng, Chu Hằng không vui, hần càng hướng tới, chính là dẫn đội xung phong, chỉ là, quân lệnh hạ xuống, bắt đắ dĩ, chỉ có thể ở đi dạo trước mặt Thẩm Ngạo, nghe được Thẩm Ngạo đột nhiên đề cập về Tam hoàng tử, Chu Hoàn Không hiểu ra sao, nói: “Làm sao vậy?”

Thẩm Ngạo liếm liếm miệng, dường như cũng không có ý tứ tiếc hận vì Tam hoàng tử, chỉ bình thản nói: “Rơi vào cái bẫy rồi, tứ diện Sở ca (bốn bề thọ địch), chỉ là...”

Thẩm Ngạo buông mặt báo ra, đối với Biện Kinh, Thẩm Ngạo đã không có quá nhiều chú ý, cái Biện Kinh kia, vốn là vũng nước đục, ai muốn náo cứ việc đi náo, chỉ cần đừng dây dưa đến chính mình là được.

Thẩm Ngạo cuối cùng bỏ thêm một câu: “Chỉ là, không liên quan đến chúng ta, chúng ta chỉ để ý đến Nữ Chân là được rồi.”

Chu Hằng gật gật đầu, nói: “Điện hạ, quân tình mới nhất từ Kỳ Tân phủ đã đưa đến rồi, bên trong có tin tức gì không?”

Thẩm Ngạo hướng hần cười cười, nói: “Thị vệ doanh quan, an tâm làm bổn phận của chính mình là tốt rồi, những quân tình này, người không cần biết.”

Sắc mặt Chu Hằng ảm đạm, thấp giọng lẩm bẩm vài câu.

Thẩm Ngạo lại phối hợp nói: “Kỳ thật, quân tình người Liêu quốc, bốn vương cũng không có nhiều hào hứng nhìn, mỗi lần đều là báo nguy, mỗi lần đều là thành sắp bị phá, nhưng thành này chính là không bị phá, luôn cứ đứng đó, quấy đến tâm phiền, sau này, loại tin tức này, không cần đưa đến nữa.”

Chu Hằng nghe xong lời Thẩm Ngạo nói, không khỏi nhếch miệng cười rộ lên, nói: “Người Liêu quốc bên kia, hơn phân nửa là muốn thúc chúng ta lập tức xuất sư, điện hạ, người nói chúng ta mất khí lực lớn như vậy đi cứu bọn họ, có phải là có chút không đáng?”

“Biểu đệ!” Thẩm Ngạo dùng giọng điệu rất nghiêm túc giáo huấn Chu Hằng: “Nước bạn làm loạn, Đại Tổng về tình về lý cũng phải đi cứu, đáng hay không đáng, há lại là chuyện người có thể nghị luận hay sao? Chúng ta đi thật xa cứu bọn họ, đợi thay bọn họ giải vây, dùng tính tình hiếu khách của người Liêu quốc, còn sợ thiếu đi chỗ tốt của chúng ta sao?”

Chu Hằng kinh ngạc nói: “Nếu bọn họ không để chỗ tốt, vậy thì làm sao bây giờ?”

Thẩm Ngạo không để ý tới hần, tiện tay nhặt một quyển sách lên xem, hồi lâu sau, mới ung dung nói: “Hần là thịt cá, ta là dao thớt, có cho hay không, không tới phiên bọn họ nói.”

930. Chương 833: Chiến Tranh Toàn Diện

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 833: Chiến tranh toàn diện

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Bầu trời bắt đầu có vẻ âm u, tới gần quân cảng bên này, vẫn là xe ngựa qua lại như rồng rắn, từng xe vật tư vận lên thuyền.

Chờ đến lúc chiều, dưới bầu trời nổi lên mưa phùn, không thể không dùng vải bố da trâu che chắn, rồi chồng chất lương thảo trên bến tàu, cả Bồng Lai cảng đều loạn lên.

Thẩm Ngạo khoác một thân áo tơi, mang theo bốn người Dương Quá hiện ra tại cảng, mấy quan viên bốn địa cũng đều đi theo, Thẩm Ngạo nhíu nhíu lông mày, một đường đi đều là thanh âm mời đến và hành lễ, chiếc giày đạp trên giọt nước, phát ra tiếng vang xoẹt xoẹt~.

“Trong vòng 3 ngày, tất cả vật tư phải được vận lên thuyền, nếu thuyền lương thực không đủ, có thể trưng dụng một ít, thời gian không còn kịp nữa, chậm trễ là không được.” Thẩm Ngạo vừa đi vừa nói chuyện, sau lưng, một người tiến sĩ cầm một tờ giấy, do người thay hấn bung dù, ghi nhớ kỹ từng chữ từng câu Thẩm Ngạo nói ra.

Dương Quá hơi có vẻ khó xử, nói: “Điện hạ, mấy ngày nay đều mưa dầm, sợ là thời gian không đủ.”

Thẩm Ngạo bĩu môi, đứng lặng trên cầu gỗ, nói: “Bốn vương mặc kệ, chính là thời gian ba ngày.”

Ngược lại, tân nhiệm thủy sư Tổng đốc Chu Lâm nói: “Còn có một đợt nổ Tuyền Châu chưa vận đến, thúc giục mấy lần, cũng gọi là người đi hỏi, đến nay đều không có tin tức.”

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, nói: “Vậy thì không cần nữa, hủy bỏ đơn đặt hàng.”

Hắn nhìn từng chiếc thuyền lớn ở phía trong vịnh xa xa, chậm rì rì nói: “Lúc này đây, chúng ta được ăn cả ngã về không, đáng thắng rồi, tự nhiên là tốt, đánh không tốt, không có người tiếp ứng, chính là tứ cố vô thân. Cho nên, lúc này đây ra biển, đang mang chuyện vô cùng trọng đại, bảo cao thấp thủy sư đều viết xong di thư đi, tạm thời đặt những di thư này ở lại thủy sư nha môn, nếu như ai gặp bất hạnh, cứ phát ra ngoài.”

Chu Lâm ôm tay, không chút do dự nói: “Tiểu nhân không cần di thư, dù sao cũng là vô thân vô cố, chết rồi liền thôi.”

Dương Quá nói: “Hiện tại lại để cho các tướng sĩ ghi di thư, có phải là sẽ ảnh hưởng sĩ khí?”

Thẩm Ngạo lắc đầu, nói: “Hổ lang chi sư, chính là lao tới núi đao biển lửa, cũng đều có thể cùng chung mối thù, chưa từng có chuyện lúc trước khác nay khác, chỉ dựa vào một phần di thư, có thể ảnh hưởng tới sĩ khí sao?”

Xa xa truyền ra từng đợt hiệu lệnh thao luyện, Thẩm Ngạo đưa mắt nhìn qua, lại nói: “Lúc này đây đi ra ngoài, không có một năm nửa năm, cũng đừng nghĩ đến việc trở về, chuyện nên chuẩn bị còn phải chuẩn bị, đúng rồi, người bốn vương muốn tìm, đã tìm tới chưa?”

Người Thẩm Ngạo muốn tìm, tự nhiên không ai dám chậm trễ, kỳ thật, nói trắng ra là, chính là người dẫn đường, quen thuộc địa hình đại sa mạc nam bắc, người như vậy, nói dễ dàng cũng dễ dàng, nhưng nói không dễ, cũng khó vô cùng.

Đầu tiên, nếu có thể yên tâm, đạt được tín nhiệm, tiếp theo chính là đối với bất luận cái địa hình gì cũng biết rõ hơn, tuyệt không thể xảy ra một một chút lầm lỗi, người như vậy, muốn tìm ra, nào có dễ dàng như vậy?

Chỉ là, Thẩm Ngạo đã hỏi đến, bởi vậy, các nơi đều đang cố gắng mà thẩm tra, dán bản đồ chiêu mộ bốn phía, lại đưa tới mấy người chọn lựa không tệ.

Bồng Lai Huyện lệnh kia mỉm cười nói: “Người đã tìm được rồi, chỉ là, cũng nên kiểm nghiệm một lần mới tốt, hạ quan đang chuẩn bị kiểm nghiệm, xin điện hạ yên tâm, sẽ không biết làm chậm trễ thời gian của điện hạ.”

Thẩm Ngạo án lấy chuỗi kiếm bên hông, đột nhiên cười rộ lên, nói: “Các người nhất định là đang suy nghĩ, bốn vương phải đi cứu Kỳ Tân phủ, tại sao lại phải thẩm tra, biết rõ nhân tài nam bắc đại sa mạc, rất kỳ quái phải không?”

Chu Lâm lại là người ngay thẳng, nói rất trực tiếp: “Tiểu nhân cảm thấy rất kỳ quái.”

Thẩm Ngạo bĩu môi, ánh mắt sâu kín, nói: “Bởi vì bốn vương muốn làm, chính là một lần duy nhất, hung hăng mà gõ người Nữ Chân thật đau nhức, muốn làm cho bọn họ khắc cốt铭心, vậy thì không còn đơn giản là cứu viện, bốn vương muốn cho Hoàn Nhan A Cốt Đả biết rõ, hắc chộc phải bốn vương, như vậy, hắc sẽ phải trả giá thật nhiều.”

Thẩm Ngạo nắm áo tơ sau lưng thật chặt, hạt mưa càng lúc càng lớn, sắc mặt của hắn bắt đầu trở nên lạnh lùng.

Thằng nhãi này thật sự là người kỳ quái, có đôi khi có thể cười ha hả mà nói hươu nói vượn, có đôi khi lại như hung thần ác sát, từng chữ, từng câu, từng cái cử chỉ, đều tràn ngập sát khí, tâm tình thay đổi bất thường, ai cũng không suy đoán ra lúc này trong lòng hắn đang suy nghĩ gì, lại đang đánh cái chủ ý gì.

Thẩm Ngạo hung hăng mà bước lên giọt nước trên mặt đất, hơi có chút bộ dạng như là đứa trẻ bị mưa làm tức giận, hít vào một hơi, nói: “Truyền lệnh, ba ngày sau, thủy sư xuất cảng, tất cả hạm đội cần chuẩn bị sẵn sàng, người đến trễ, chém!”

... ..

Tây Hạ Long hứng phủ, từng phần giấy viết thư từ Biện Kinh, Bồng Lai cảng truyền lại đây, làm cho cả Long hứng phủ bắt đầu trở nên bất an.

Long hứng phủ hôm nay đã là triệt để tôn thờ Bình Tây Vương, phân lượng ba chữ Nhiếp chính vương đương nhiên không thể khinh thường, mà hôm nay, chấp chưởng cái Tây Hạ này, chính là ba người Dương Chấn cùng Ô Đạt, Lý Thanh.

Dương Chấn nắm toàn bộ chính vụ, Ô Đạt, Lý Thanh lên ngựa thống binh, đều là tâm phúc đáng tin của Thẩm Ngạo.

Tin tức người Nữ Chân xuôi nam, Tây Hạ sớm đã được biết, chỉ là, không có chiếu lệnh của Bình Tây Vương, cả Tây Hạ, ngoại trừ càng khẩn trương một ít so với lúc trước, lại cũng không có động tác gì khác.

Chỉ là, đến thời điểm nhập thu, không khí càng trở nên khẩn trương hơn, Ô Đạt đã hạ quân lệnh, Theo quân các nơi bắt đầu tập kết ở Long hứng phủ.

Hai năm trôi qua, quân đội Tây Hạ đã thoát thai hoá cốt, cấm quân do người Đẳng Hạng tạo thành không hề trở thành lực lượng chính yếu nhất, mà còn có cả đại lượng người Hán bổ sung vào trong cấm quân.

Tây Hạ cấm vệ ngũ quân, hôm nay, ngoại trừ một chi quân đội người Đẳng Hạng, còn lại đều là dùng quân Hán làm chủ.

Hơn nữa, Minh Võ học đường bổ sung võ sĩ, ngày đêm thao luyện, mười lăm vạn Hạ quân tinh nhuệ đã đàng đàng sát khí, một tờ chiếu lệnh đưa xuống, chỉ bảy ngày trôi qua, tất cả bộ liên tề tụ tại vùng Long hứng phủ.

Dương Chấn so sánh với hai năm trước đã già nua hơn không ít, hôm nay dưới một người trên vạn người, bởi vậy, ngay cả tính tình cũng biến thành cẩn thận từng li từng tí.

Tại Tây Hạ Môn Hạ tỉnh, bởi vì là Nhiếp chính vương không để ý đến quốc chính, cho nên mọi sự tình xảy ra trong Tây Hạ đặt ở trên người của hắn, trừ phi gặp đại sự thật sự là khó giải quyết, mới có thể vào cung hướng Lí Càn Thuận xin ý chỉ, hoặc là truyền thư đến Biện Kinh, mời Thẩm Ngạo quyết định.

Mà hôm nay, Dương Chấn có vẻ đã tuổi già sức yếu, một sáng sớm, liền ngồi cỗ kiệu đến Môn Hạ tỉnh, nhìn tầu chương các nơi truyền đến, đắn đo quyết định chủ ý, tiếp theo chính là hai người Ô Đạt, Lý Thanh cùng nhau tới.

Chạm trán ở chỗ này, là do ba người sớm đã thương lượng tốt rồi, trong đêm ngày hôm qua, Bình Tây Vương đã truyền đạt mệnh lệnh xuống, phần mệnh lệnh này vô cùng quan trọng, cũng không phải sự tình một mình Dương Chấn có thể quyết định.

Ô Đạt vẫn khỏe mạnh như lúc trước, dáng người khôi ngô phối hợp khuôn mặt chất phác, trên người vĩnh viễn đều là một thân áo giáp, trên tóc kết dây thừng, khoác trên vai ở sau người, làm cho người ta có một loại ấn tượng thô kệch kia.

Nhưng đây cũng chỉ là mặt ngoài mà thôi, người nào cũng biết, vị Ô tướng quân này can đảm can trọng, cũng không phải loại người cầu thả.

Về phần Lý Thanh, sắc mặt chính là hơi có vẻ tái nhợt một ít, thân hình của hắn vốn không cao, đứng chung một chỗ cùng Ô Đạt, càng có vẻ thấp bé, chỉ là, dáng người hắn coi như rắn chắc, một đôi tròng mắt như lang tự hổ, trong lúc bắn khoả nhìn xung quanh, có vài phần bén nhọn bức người.

“Mời ngồi.” Dương Chấn hướng hai người mỉm cười, lập tức gọi người đưa ghế ngồi đến, dâng trà lên, một mặt nói: “Nhị vị tướng quân công vụ bề bộn, hôm nay mời nhị vị đến, lão phu không giấu diếm gì, chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi.”

Ô Đạt cùng Lý Thanh liếc nhau, hai người này chính là một trong ba đại cự đầu trong quân đội Tây Hạ, người khác chính là Hoàn Sơn năm tộc Quỷ Trí Hoàn, ba người cộng đồng nắm giữ mấy chục vạn quân đội Tây Hạ, bất kỳ một người nào, cũng không phải nhân vật đơn giản.

Nghe Dương Chấn nói xong, Ô Đạt cùng Lý Thanh đã phát giác được sự tình không đơn giản, Ô Đạt làm bộ muốn đi uống trà, nhưng trà chén nhỏ đến bên miệng, cánh tay lại dừng lại, nói: “Chẳng lẽ là Bồng Lai cảng đưa cấp báo tới?”

Lý Thanh lộ ra vẻ mỉm cười, nói: “Ngoại trừ Nhiếp chính vương điện hạ, còn có ai có thể kinh động cả chúng ta?”

Dương Chấn liền cười rộ lên, kỳ thật, Dương Chấn này cũng không tính là người dễ ở chung, chỉ là, hắn, Ô Đạt và Lý Thanh, mỗi người tự quản chuyện của mình, không có lợi ích xung đột, cho nên, quan hệ lại có thể bảo trì một loại thái độ hai bên kính sợ, không liên quan đến nhau.

Hắn thân nhiên cười, nói: “Xác thực là Nhiếp chính vương đưa tin tức tới, hơn nữa, sự tình còn không phải chuyện đùa.”

Dương Chấn xuất ra một phong thư, nói: “Tự các ngươi xem qua rồi biết.”

Một phần thư này, rõ ràng có chứa chữ Thẩm Ngạo viết, thậm chí còn đóng dấu chong chóng ấn tín của Nhiếp chính vương, có thể thấy được thái độ của Thẩm Ngạo đối với phong thư này.

Ô Đạt tiếp nhận thư tín trước, nhìn thoáng qua một hồi, lập tức nhăn lông mày lại, không nhận được mà nói: “Cái này không khỏi cũng quá lỗ mãng một ít rồi.”

Dứt lời, liền đưa thư cho Lý Thanh đang đầy cảm giác hoài nghi, Lý Thanh nhìn thư tín, không khỏi cười khổ, nói: “Làm như vậy, xác thực cũng quá mạo hiểm.”

Nội dung trong thư có thể làm cho hai người vừa kinh ngạc lại cười khổ, đương nhiên không phải đơn giản là ân cần thăm hỏi như vậy, nhìn vẻ mặt hai người, xác thực là muốn nói, đây là một phần chiếu lệnh, thời điểm chiếu lệnh đến, chính là thời điểm Tây Hạ bắc phạt.

Tây Hạ nằm ở vùng Lũng Tây, đông cùng tiếp giáp với Tây Kinh Đạo của người Liêu, bắc giáp giới cùng đại sa mạc và thảo nguyên, nam ngay gần Đại Tổng, tây liền kết Thổ Phồn, có thể nói là bốn chiến trường nằm xung quanh.

Vị trí địa lý vô cùng trọng yếu, mà Thẩm Ngạo mệnh lệnh rất gọn gàng và linh hoạt, mệnh lệnh kỵ binh Tây Hạ dốc toàn bộ lực lượng, mục tiêu —— Lâm Hoàng phủ.

Vị trí Lâm Hoàng phủ tại nội địa đại sa mạc, đông liền kết cùng Liêu Đông, tây cùng đại sa mạc Tây Bộ và Luyện Thành Tây Hạ liền kết thành một đường.

Tại đây vốn là thủ đô của người Liêu, từ nay về sau người Nữ Chân chiếm lấy Lâm Hoàng phủ, cái Lâm Hoàng phủ này tự nhiên cũng thành Đô thành mới của người Nữ Chân.

Tại đây tuy thuộc về quan ngoại, nhưng do bốn phương thông suốt, hơn nữa, Liêu quốc đời đời kinh doanh, độ phần hoa tuyết không nằm dưới Long hừng phủ.

Tuy người Nữ Chân phá được nơi, đây về sau tiến hành tàn sát hàng loạt dân trong thành, nhưng từ đại lượng người Nữ Chân dũng mãnh tiến vào, hơn nữa, tù binh cùng nô lệ cũng dần dần được chuyển đến, như kết cục đã định xuống, nhân khẩu Lâm Hoàng phủ đã vượt qua 30 vạn.

Trong đó, người Nữ Chân đã có nhiều hơn mười lăm vạn, tại đây tự nhiên là khu vực trọng yếu nhất của người Nữ Chân, là địa phương vô cùng quan trọng của người Nữ Chân.

Hơn nữa, trước đó lần thứ nhất, Tây Hạ xuất quan tập kích, khiến cho người Nữ Chân sớm có cảnh giác đối với quân Tây Hạ, Nữ Chân thiết kỵ quanh năm trú đóng ở biên cảnh liền có hai vạn người, mà vùng Lâm Hoàng phủ, càng có năm vạn Nữ Chân thiết kỵ bảo vệ xung quanh.

Trên đại thảo nguyên mênh mông, bảy vạn Nữ Chân thiết kỵ ý vị như thế nào, ba người đang ngồi không có khả năng không biết, nhưng...

Ba người liếc mắt nhìn nhau, Dương Chấn rốt cục cũng dẫn đầu lên tiếng, nói: “Trận chiến này có thể thực hiện được sao?”

Lý Thanh cùng Ô Đạt đều là hai mặt nhìn nhau, chuyện này thật sự quá lớn, kỵ binh Tây Hạ, tăng thêm năm tộc Hành Sơn, tính toán đâu ra đấy, cũng không quá mười vạn thiết kỵ, xuất quan đi ngàn dặm tập kích, một khi bị người cắt đường lui, hoặc là gặp phải ngăn cản, vấn đề liền rất nghiêm trọng.

Chiếu lệnh khẳng định phải nghe, nhưng biết rõ là quyết định sai lầm còn phải tuân thủ, cái ả

một cái chuôi dao.

Chỉ là... .. hai con người Hoàn Nhan A Cốt Đả bắt đầu đóng lại, trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ Tổng quốc thái tử này ngu xuẩn như vậy, cố ý muốn tặng nhược điểm cho bốn vương?

Lưu Văn Tĩnh thấy không khí hòa hoãn, nhẹ nhàng thở ra, hần liếc nhìn thấu tâm tư Hoàn Nhan A Cốt Đả, cười cười nịnh nọt, nói: “Bệ hạ nhất định đang suy nghĩ, phong thư này đang mang việc trọng đại, vì sao thái tử chịu viết ra? Kỳ thật, việc này có lẽ là chủ nhân nhà ta đứng phía sau màn điều khiển.”

“Chủ nhân nhà ngươi là ai?” Hoàn Nhan A Cốt Đả biết rõ trong lời nói Lưu Văn Tĩnh có chuyện ẩn dấu, nhàn nhạt hỏi.

Lưu Văn Tĩnh nói: “Lí Bang Ngạn Lý đại nhân.”

Lí Bang Ngạn, ba chữ này nói ra, Hoàn Nhan A Cốt Đả đã hiểu, kỳ thật, từ trước lúc đại Kim thành lập đất nước, Hoàn Nhan A Cốt Đả đã biết Lí Bang Ngạn, người này và Trịnh Quốc công đều là nhân vật đại biểu cho Hoài thương.

Năm đó thương nhân Hoài Châu vì kiếm lấy lợi nhuận phong phú, liên tục không ngừng vận vũ khí, lương thực đến Liêu Đông, trao đổi da lông và chiến lợi phẩm cùng người Nữ Chân, vài năm sau đó, người Nữ Chân đối với bọn họ nghe nhiều nên thuộc.

Nếu không có bọn hần, chỉ sợ người Nữ Chân muốn tiêu diệt Liêu quốc, chưa hẳn có thể thuận lợi như thế, cần biết, ôn dịch cùng mùa đông ở phía trong đại sa mạc rất đáng sợ, người Nữ Chân không thể tự sản xuất, cũng chính bởi vì Hoài Châu thương nhân lấy vật đổi vật, mới có thể có hôm nay.

Hoàn Nhan A Cốt Đả biết rõ, Lí Bang Ngạn này là một người hoàn toàn không nắm chắc, người không thể đoán biết trước, kể từ đó, rất nhiều sự tình nói thông rồi, Hoài Châu thương nhân giảng hoà cùng Nữ Chân, họ Thảm giết Trịnh Quốc công, lại bốn phía bắt giữ Hoài thương.

Tuy Lí Bang Ngạn tạm thời an toàn, giữ được một tính mệnh, nhưng hôm nay, đại khái đã là thân bại danh liệt, sở dĩ hần lựa chọn đưa một phần đại lễ cho Hoàn Nhan A Cốt Đả, tự nhiên có vài phần lấy lòng, cũng là ý tứ lưu một đường lui cho mình.

Hoàn Nhan A Cốt Đả thay đổi vẻ âm trầm trên mặt, thoải mái cười ha hả, nói: “Thì ra là lãng tử Tể tướng người Nam các người, tốt, thật tốt, bốn vương đã hiểu chuyện gì xảy ra rồi.”

Cõi lòng Lưu Văn Tĩnh đầy thâm ý, hướng Hoàn Nhan A Cốt Đả cười rộ lên, nói: “Chủ nhân nhà ta xưa nay mộ danh đã lâu đối với Đại vương, sớm muốn kết giao, chủ nhân thường thường nói, thiên hạ anh hùng, chỉ có Đại vương. Cái gọi là quân tử không đập đầu vào tường, Đại Tổng bị Kim quốc thôn tính tiêu diệt cũng chỉ là sự tình sớm muộn, cho nên, chủ nhân nhà ta mới hạ quyết tâm, nguyện ý đi theo làm tùy tùng cho Đại vương, tương lai, nếu có chỗ có thể đền đáp, nhất định sẽ xông pha khói lửa.”

Ở phía trong tâm Lưu Văn Tĩnh đã hiểu, Hoàn Nhan A Cốt Đả hoàn toàn tin tưởng mình rồi, về phần Lí Bang Ngạn, xác thực cũng sớm có tâm tư thay đổi địa vị, Lí Bang Ngạn chính là đại biểu Hoài thương, Hoài thương vốn không có liêm sỉ nghĩa khí gì, chỉ cần có thể kiếm tiền, chính là bán vũ khí cho người Nữ Chân đến đánh Đại Tổng, cũng không sao cả.

Mà hiện tại, Lí Bang Ngạn là một Từ Nhân nho nhỏ, thanh danh tại Đại Tổng cũng đã thành đồng bùa bọ, loại tình huống này, tự nhiên muốn mưu đồ ý định vì chính mình.

Trước mắt, người Nữ Chân cần có nhất, đúng là loại người như Lí Bang Ngạn, mà Lí Bang Ngạn cũng hiểu, tương lai, người Nữ Chân xuôi nam công Tổng, cũng cần có mình nhất.

Trái lo phải nghĩ, liền cần rằng một cái, đưa lễ vật cầu kiến tới, dĩ nhiên là thư thái tử kia, chẳng khác gì là khiến cho thái tử ngu xuẩn kia đưa nhược điểm của chính mình đến Hoàn Nhan A Cốt Đả trong tay, Hoàn Nhan A Cốt Đả nắm bắt bằng chứng phạm tội Đại Tổng giám quốc thái tử, nếu muốn không chế giám quốc thái tử, còn không phải dễ dàng sao.

Cho nên, một phần đại lễ này, có thể nói là đủ quý giá, Hoàn Nhan A Cốt Đả há có thể không rõ, chỉ một phong thư, đủ để chống đỡ trên mười vạn đại quân.

Hoàn Nhan A Cốt Đả định thần một chút, sắc mặt lại trầm xuống, cái phong thư này, đối với tương lai công Tống, đương nhiên có lợi thật lớn, nhưng việc cấp bách hiện tại, lại là công phá Kỳ Tân phủ, đánh tan thủy sư Đại Tống, nếu không, tất cả đều là nói suông.

Hắn hồ hững quét mắt liếc mọi người trong lều trưởng, nói gần từng chữ một: “Người đâu, mời khách quý của chúng ta đi nghỉ ngơi!”

Lưu Văn Tĩnh cáo từ đi ra ngoài.

Trong đại lều trưởng lặng ngắt như tờ, đám người Kim biết rõ, Đại vương đây là muốn ra lệnh rồi, ào ào đứng trang nghiêm, vẻ mặt dữ tợn liếc nhìn Hoàn Nhan A Cốt Đả.

Tay Hoàn Nhan A Cốt Đả đung phải chuôi đao bên hông, sau đó rút ra rất nhanh, thanh đao hung hăng vang lên tiếng zọt~ xoẹt xoẹt~, con mắt đỏ hồng đáng sợ, tơ máu che kín, hắn dùng thanh âm trầm thấp nói: “Năm năm trước, bốn vương muốn thân thiện hữu hảo cùng Đại Tống, hẹn nhau công Liêu, người Tống đuổi sứ giả đi, lại khiến cho bốn vương ăn được nhục nhã.

Ba năm trước đây, Bình Tây Vương Tống quốc tiến đến Tây Hạ, giết chết ái tử của bốn vương, đánh tan ba vạn thiết kỵ đại Kim ta. Hôm nay! Tống Cầu lại chỉ huy bắc tiến, muốn quyết nhất tử chiến cùng bốn vương tại Yến Vân!”

Mặt Hoàn Nhan A Cốt Đả thoáng run rẩy một tý, cắn răng nói: “Đánh thì đánh, không giết sạch Tống Cầu, không áp giải Thẩm Ngạo kia quỳ xuống dưới lều trưởng của bốn vương, bốn vương không làm tử tôn Hải Đông Thanh, không làm Đại Kim Quốc chủ nữa!”

“Đánh thì đánh!”

Tuy Hoàn Nhan A Cốt Đả không hiểu chi, hồ, giả, dã, nhưng cũng là một người cao thủ lời kéo nhân tâm, mấy câu nói ra ngoài, lập tức lại khiến cho chúng tướng trong lều trưởng lòng đầy căm phẫn, bắt đầu ào ào gầm nhẹ.

Ánh mắt Hoàn Nhan A Cốt Đả bắn khoắn trong lều, lạnh lùng cười một tiếng, tiếp tục nói: “Trước mắt, Kỳ Tân phủ sắp bị phá thành, chúng ta không thể kiếm củi ba năm thiếu một giờ, cho nên, đối phó thủy sư Đại Tống, bốn vương chỉ có thể rút ra năm vạn dũng sĩ, Hoàn Nhan Tông Hàn!”

“Thúc vương, chất chi tại!” Trong mắt Hoàn Nhan Tông Hàn bắn ra ra một tia cuồng nhiệt, mừng rỡ quá đôi mà đứng ra, hành lễ về hướng Hoàn Nhan A Cốt Đả.

Hoàn Nhan A Cốt Đả vung trường đao bên hông, một tay nắm lấy chuôi đao, một tay khê vuốt lưỡi đao, lập tức ném trường đao cho Hoàn Nhan Tông Hàn, Hoàn Nhan Tông Hàn lập tức tiếp nhận, liền nghe Hoàn Nhan A Cốt Đả nói tiếp: “Mang theo cây đao này, đi cắt đầu Thẩm Ngạo đến đây, chờ ngày người chiến thắng trở về, bốn vương sẽ tự mình phong người là đệ nhất đồ lỗ đại Kim!”

“Tuân mệnh!” Hoàn Nhan Tông Hàn nóng lòng muốn thử, cẩn thận từng li từng tí mà cắt kỹ trường đao, nói: “xin thúc Vương yên tâm, nhất định sẽ cầm ra đầu lâu tên cầu tặc kia trở về, báo thù rửa hận cho ba vạn dũng sĩ Nữ Chân ta!”

Hoàn Nhan A Cốt Đả đóng mắt lại, tiếp tục nói: “Người đâu, cầm địa đồ đến!”

Một bức bản đồ bày trước lều lớn, Hoàn Nhan A Cốt Đả vừa thấy được cái bản vẽ da dê đơn sơ này, trong mắt thoáng chốc đã trở nên đầy quang mang, hắn tưởng tượng xem xét trong chốc lát, cuối cùng là dùng ngón tay thô ráp, hung hăng mà gõ một vị trí trên địa đồ, tràn đầy tự tin nói: “Chính là chỗ này!”

Phương hướng Hoàn Nhan A Cốt Đả chỉ, là một chỗ châu phủ không ai ngờ—— Doanh châu.

Tại đây tiếp giáp Đông Hải, liên kết cùng Kỳ Tân phủ, cách biên cảnh Đại Tống cũng không quá ba mươi dặm, Hoàn Nhan A Cốt Đả hành quân chiến tranh vài thập niên, chỉ cần hơi chút quét qua, liền lập tức có thể suy đoán ra điểm thủy sư Đại Tống lên đất liền, ngoại trừ Doanh châu, Đại Tống thủy sư không có khả năng lựa chọn nơi nào khác.

Nguyên nhân kỳ thật rất đơn giản, Doanh châu có một hải cảng, mực nước rất sâu, thích hợp để thủy sư lên bờ.

Một phương diện khác, tại đây cách Kỳ Tân phủ cũng rất gần, nếu muốn cứu viện Kỳ Tân phủ, lựa chọn tập kích tại đây sẽ càng có được hiệu quả lớn hơn.

Trọng yếu hơn chính là, Hoàn Nhan A Cốt Đả có thể vững tin, người Tống gần đây rất cẩn thận, nhất là thủy sư tác chiến, trước đây cũng không có tiền lệ, một mình xâm nhập, nguy hiểm quá lớn.

Mà Doanh châu bất đồng, một khi gặp phải bất lợi, quân Tống có thể lập tức lui về Tống cảnh, có thể loại bỏ nguy hiểm bị quân Kim vây quanh.

Doanh châu chính là chỗ này, tiến có thể tiến, lui lại có thể cung cấp một chỗ phòng thủ tuyệt hảo, một khi quân Tống bất lợi, chỉ cần thời gian một ngày một đêm, có thể lui về, được biên quân Tống cảnh tiếp ứng.

933. Chương 836: Bị Lừa Rồi

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 836: Bị lừa rồi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Người Kim trong lều trưởng đều là chiến sĩ thân kinh bách chiến, Hoàn Nhan A Cốt Đả đã định vị trí Doanh châu, về sau, tất cả mọi người không khỏi gật gật đầu, ào ào nói: “Đúng vậy, vị trí thủy sư Tống Cảnh, ngoại trừ Doanh châu, không có chỗ khác nữa.”

Gân xanh Hoàn Nhan A Cốt Đả tuôn ra, cả người bắt đầu trở nên vô cùng cuồng nhiệt, toàn thân tỏa ra một loại sáng bóng khó nói lên lời, ngay cả kích thước áo lưng cũng đều bất động vài phần, thanh âm hân hưng ác, nói:

“A Bố Đồ Lạp, bốn vương cho ngươi một vạn kỵ binh, chờ đợi ngay tại phía nam, mười dặm ngoài Doanh châu, phòng ngừa thủy sư quân Tống chạy trốn về hướng nam, cũng phải phòng ngừa biên quân người Tống tiếp ứng, Tông Hàn nhi...”

Hoàn Nhan A Cốt Đả đưa mắt hỏ rơi vào trên người Hoàn Nhan Tông Hàn, cơ hồ dùng một loại khẩu khí tất thắng, nói: “Ngươi mang năm vạn thiết kỵ, mai phục ngay tại vùng Doanh châu, một khi thủy sư quân Tống lên bờ, lập tức trùng kích, không ngừng xung phong liều chết, mãi cho đến khi làm cho bọn chúng triệt để vỡ tung mới thôi.

Phải tựa như Hải Đông Thanh vồ con mồi, không nên gấp nóng nảy, tìm đúng thời cơ, để cho bọn họ kiến thức lợi hại thiết kỵ đại Kim ta.”

Năm vạn thiết kỵ, chỉ cần quân Tống ra hiện tại cánh đồng bát ngát trên, chính là mười vạn, hai mươi vạn, năm mươi vạn quân Tống, Hoàn Nhan Tông Hàn cũng có nắm chắc tất thắng, trên mặt hân lộ ra vẻ kích động, sắc mặt đỏ bừng, không ngừng gật đầu, nói:

“Đợi đám con thỏ lên bờ, chờ thời điểm bọn hân cách bến cảng hai mươi dặm, chắt chĩ mới có thể phát động công kích, chắt chĩ sẽ khiến cho một đội thiết kỵ quang co vòng vèo, đến Doanh châu cảng, cho dù bọn hân muốn chạy trốn, cũng đừng nghĩ đến việc dễ dàng như vậy.”

Hoàn Nhan A Cốt Đả dùng bàn tay đầy, vết chai hung hăng mà gõ bản đồ trên bàn, cười ha ha nói: “Không tệ, đối phó với người Tống, cứ như vậy là đủ rồi, việc này không nên chậm trễ, Tông Hàn nhi, ngươi mang theo bộ hạ, lập tức xuất phát, A Bố Đồ Lạp, ngươi cũng nhanh đi chuẩn bị, làm trễ thời gian, bốn vương sẽ các ngươi hỏi tội các ngươi.”

“Vâng, Đại vương!” Hai người hét lớn một tiếng, trong ánh mắt đổ lệ và ao ước của mọi người, hung hăng mà chấp tay trước ngực, hướng Hoàn Nhan A Cốt Đả hành lễ, đi ra khỏi lều.

Trong lều trưởng, ngọn đèn dầu gần hết rồi, mấy thân binh đang thấp thêm dầu cho ngọn đèn, ánh mắt Hoàn Nhan A Cốt Đả, vẫn đang rơi trên địa đồ, hần dưng tay nâng hai má, cả người lâm vào trầm tư.

Chúng tướng ai cũng không dám phát ra âm thanh, đều hướng Hoàn Nhan A Cốt Đả nhìn lại.

Bỗng nhiên, Hoàn Nhan A Cốt Đả giơ con mắt lên, lạnh lùng nói: “Truyền lệnh xuống, ngày mai công thành chậm một ít, để cho các dũng sĩ từ từ nghỉ một chút.”

Vừa rồi, Hoàn Nhan A Cốt Đả còn muốn đích thân đốc chiến công thành, nhưng hiện tại, hần lại xoay chuyển lời nói, muốn cho thế công này chậm dần xuống.

Chúng tướng ào ào khó hiểu, một gã tướng quân người Kim nói: “Đại vương không phải muốn đích thân đốc chiến sao? Còn nữa, hiện tại Liêu quân mỗi một không chịu nổi, sao có thể để cho bọn hần cơ hội thở dốc?”

Ánh mắt Hoàn Nhan A Cốt Đả sâu thẳm, lạnh lùng thốt: “Liêu quân mỗi một không chịu nổi, dũng sĩ Đại Kim Quốc chúng ta cũng là người kiệt sức, ngựa hết hơi, hiện tại sở dĩ thành trì lâu công không được, là vì quân coi giữ trong thành đã biết người Tống đã phát ra viện quân,

Liêu người có hi vọng, mới có thể chống cự kịch liệt như thế, hiện tại công thành, chỉ biết tăng thêm tổn thương dũng sĩ đại Kim ta, cùng với như thế, chẳng bằng tạm thời vây quanh Kỳ Tân trước, đợi Tông Hàn nhi đánh tan viện quân người Tống, đến lúc đó, sẽ lấy thêm thủ cấp Thẩm Ngạo, vút vào trong thành, cái Kỳ Tân phủ này dĩ nhiên là tự sụp đổ.”

Trên mặt Hoàn Nhan A Cốt Đả lộ ra vẻ mỉm cười, nói: “Người Liêu giống như là chuột bị dọa bể mật, chỉ cần bốn vương nói cho bọn hần biết, thiên hạ này, ai cũng không cứu được bọn họ, chỉ cần bốn vương hứa hẹn không tàn sát hàng loạt dân trong thành, bọn hần tự nhiên sẽ tựa như chuột, quỳ gối xuống dưới chân bốn vương, khẩn cầu bốn vương khoan dung.”

Hoàn Nhan A Cốt Đả suy tính không phải là không có đạo lý, chỉ có cách đánh tan quân Tống, mới có thể triệt để làm tan rã ý chí người Liêu, hiện tại công thành, chỉ làm tăng thêm hy sinh vô vị mà thôi.

Đến ngày thứ hai, quân Kim công thành quả nhiên hòa hoãn xuống, lại để cho Liêu quân trong thành không khỏi thở xả ra một hơi.

Mà cử động đột nhiên, cũng làm cho Gia Luật Đại Thạch ý thức được viện quân Đại Tống sắp đến, ngoài kích động, trong thành cũng bắt đầu nghỉ ngơi và hồi phục.

Hoàn Nhan Tông Hàn tiếp vương lệnh, rất là phần chấn một phen, lập tức chọn bộ chúng, năm vạn thiết kỵ kỵ binh nhẹ nhàng chạy ra, chạy vội về hướng Doanh châu.

Doanh châu tiếp giáp Đông Hải, phía bắc Bồng Lai, lúc trước vốn là châu phủ người Liêu, hôm nay người Nữ Chân xuôi nam chiếm Nam Kinh đạo, quan phủ sớm đã tản đi, người Nữ Chân lại một mực không xuất hiện tại đây, nơi đây lại thành khu vực trạng thái chân không.

Doanh châu cảng cũng không ngờ, nơi này chỉ có một chút ít thuyền đánh cá ngừng, ngẫu nhiên sẽ có một chút thương thuyền trải qua, sau khi ngừng, tiếp tục đi đến Triều Tiên.

Bên ngoài cảng là vịnh hình vòng tròn, bên ngoài vịnh không thấy đảo đá ngầm san hô, trong biển rộng bao la bát ngát, sóng dữ lẫn lộn đánh âm âm, ở bên trong Doanh châu thành người đi lác đác, đại đa số người sớm đã di chuyển gia đình, chạy trốn về hướng nam.

Người Nữ Chân thật sự rất đáng sợ, thế cho nên, một khi tin tức truyền tới, đại lượng lưu dân liền ào ào đi về phía nam, có người tiến đến Tống cảnh, có người hướng quan ải đào tẩu, còn có một số người, trực tiếp ngồi thuyền biển, nghe nói là đi Tô Hàng cùng Tuyền Châu.

Cũng chính bởi vì vậy, không ít thương nhân Tô Hàng cùng Tuyền Châu rõ ràng cũng đều đưa thuyền tới đón tiếp người, thừa cơ hội này, chiêu mộ đại lượng công tượng cùng người cường tráng, dù sao, nhân công hai nơi này rất khan hiếm, chiêu mộ nhân thủ càng ngày càng ít, mà xưởng thiếu người, liền có hạn chế.

Các nơi có thể chiêu mộ người, cũng đã chiêu mộ hết, cho nên, rất nhiều thương nhân liền đem ánh mắt nhắm ngay U Vân, ở chỗ này, cũng có thể thuê rất nhiều dân chạy nạn, hơn nữa còn giá cả rẻ tiền, tự nhiên làm không ít thương nhân chạy theo như vịt.

Chỗ thành thị cùng bên cảng này rất hoang phế, phía dưới sắc trời ảm đạm, có thể lơ mơ nghe được tiếng sóng dữ đánh vào bờ biển, mưa gió thổi đến, trong thành chỉ vven vven có một ít hộ gia đình, cũng phát giác ra điều khác thường.

Khi đêm đến, bầu trời trút xuống mưa phùn, gió biển tanh mặn tản mát ra mùi vị khó chịu, từng chiếc từng chiếc thuyền đột nhiên xuất hiện, thuyền càng ngày càng nhiều, chạy bên trong đồng sóng lớn, theo gió vượt sóng, trên từng mặt buồm, thêu lên bốn chữ thủy sư Bắc Dương rất to.

Vịnh thoảng chốc đã bắt đầu hỗn loạn, thuyền không ngớt, không nhìn thấy điểm cuối cùng, xem qua một chút đã chừng hơn hai trăm chiếc.

Thuyền đến bên ngoài biển, liền thả vãi bạt xuống, buông cái neo sắt xuống, lại cũng không tới gần bên cảng, giống như chiến sĩ cảnh giác trong bóng tối, một đôi con mắt hờ hững, xuyên thấu sương mù dày đặc, xuyên qua vẻ âm u, cẩn thận từng li từng tí mà đánh giá chỗ phế cảng này.

Một con thuyền lớn nhất trong đó, dài chừng hai trăm trượng, hạm này tên là Bồng Lai số, là kỳ hạm phúc thuyền Bắc Dương thủy sư, trên thân thuyền đánh nước sơn ngăm đen, tản mát ra vẻ sáng bóng quỷ dị, nơi mạn thuyền chở họng pháo, mà thuyền trên lầu, chính là có cung cấp chỗ để cung thủ bắn tên.

Tầng 2 thuyền lầu, ngọn đèn bắt đầu nổi lên, Bắc Dương thủy sư chỉ huy Ngô Lai nhú lông mày, bộ dạng cả người nhìn về phía trên kiệt ngao bất tuần (cương quyết bướng bỉnh), hần dưng cánh tay nâng cầm lên, cánh tay còn lại ôm trà chén nhỏ, dường như là đang trầm tư.

Thật lâu về sau, hần giương mắt lên, nhìn bên người hơi có vài phần ủ rũ liếc nhìn các quân quan, hỏi: “Có tin tức sao?”

Một gã giáo úy quan quân thấp giọng nói: “Không có phát hiện bất cứ dị thường nào, ti chúc xuống một con thuyền, bắc xà lan lên bờ, vài nơi trong thành có lẽ đã hoang phế, chắc hẳn không có người Kim tại phụ cận.”

Ngô Lai gật gật đầu.

Một khác võ quan nói: “Chỉ huy đại nhân, đã không có địch nhân, sao không như lên đất liền vào bờ?”

Ngô Lai thản nhiên cười, nói: “Lên bờ? Lên bờ làm cái gì?”

Võ quan nói chuyện lúc trước kinh ngạc, dường như là cảm thấy chỉ huy đại nhân nói ra những lời này làm cho người ta không mò được ý nghĩ, Bắc Dương thủy sư phụng mệnh đến Doanh châu, chẳng lẽ là đến du lịch? Lên bờ đương nhiên là giết địch.

Ngô Lai cười ha ha một tiếng, nói: “Bản chỉ huy nhận được mệnh lệnh, chỉ có một, chính là chờ lệnh tại hải ngoại Doanh châu, không được đơn giản lên bờ, nếu ở bên cạnh bờ phát hiện địch nhân, lại càng không được lên đất liền công kích,

tương lai, nửa tháng sau, cao thấp Bắc Dương, ai cũng không cho leo lên đất liền một bước, bất luận kẻ nào cũng không được tự ý rời khỏi cương vị công tác, nếu gặp phải sóng gió, có thể tiến vào vịnh tránh gió, nhưng lên bờ nghỉ ngơi và hồi phục, tác chiến, không cần nhắc lại nữa.”

Các quân quan lại càng ngạc nhiên hơn, vốn là ba dương thủy sư đốc toàn bộ lực lượng, hơn hai ngàn chiếc thuyền mệnh mông cuồn cuộn, ai ngờ đến Bồng Lai, nhất bộ đội tàu Bắc Dương thủy sư liền thoát ly khỏi chủ lực, lại chạy nhanh về hướng Doanh châu, thì ra tưởng rằng là tới tập kích quấy nhiễu, nhưng ai ngờ chỉ là hóng gió tại hải ngoại.

Quân tướng trong khoang thuyền này đều lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Một gã võ quan trong đó tính tình gấp gáp, nói: “Chỉ huy đại nhân, chiến lược Bắc Dương thủy sư không kém, hạm đội thứ nhất của Bắc Dương càng có hai trăm thuyền, nhân viên nhiều hơn hai vạn, nhiều người

như vậy sống ở chỗ này, chẳng phải là lãng phí sao? Chẳng bằng phái một đội thủy sư bộ binh lên bờ, nhìn xem động tĩnh thế nào.”

Nhưng Ngô Lai lại bất vi sở động, kỳ thật, trong lòng của hắn cũng rất không thoải mái, tất cả mọi người đi theo Bình Tây Vương kiến công lập nghiệp, chính mình lại mang người ngồi yên ở chỗ này, một trận chiến Bắc Phạt này, hơn phân nửa chính là mình bị ủy khuất.

Nhưng Bình Tây Vương ban ra mệnh lệnh, hắn dám chậm trễ không? Không cho phép hành động thiếu suy nghĩ, chính là không được nhúc nhích, động, sẽ xúc phạm quân pháp.

Ngô Lai nghiêm túc nói: “Không cần khuyên nữa, đây là mệnh lệnh Bình Tây Vương điện hạ tự mình đưa ra, ai trái lệnh, nếu phá hủy kế hoạch của Bình Tây Vương điện hạ, ai có thể đảm đương được đây? Hiện tại, đều tự truyền lệnh xuống, ước thúc tất cả hạm đội, bất luận đội thuyền gì, phải cách bờ bên ngoài một ngàn trượng, nếu không, sẽ xử trí theo quân pháp!”

Thủy sư hoàn toàn là chế độ mộ lính, chọn lựa cũng đều là tráng niên, hơn nữa còn quán triệt quân lệnh học đường dạy võ, đại lượng quan quân cơ sở đều là người học đường dạy võ, xuất thân hải chính học đường Tuyền Châu.

Những thứ khác không nói, phục tùng quân lệnh sớm đã sáp nhập vào bên trong đầu bọn hắn, thấy Ngô Lai nói như vậy, tất cả mọi người bắt đầu nghiêm nghị, đồng loạt nói: “Tuân mệnh!”

Hải ngoại Doanh châu có một đội tàu đại quy mô, lại luôn không thấy lên bờ, hao tổn ba ngày như thế, Hoàn Nhan Tông Hàn mai phục tại phụ cận Doanh châu đã không nhịn được.

Hắn từng gọi người dò xét qua, thuyền hải ngoại có nhiều hơn mấy trăm, chắc chắn là chủ lực thủy sư quân Tống, không thể nghi ngờ, đó chính là đội tàu lúc đầu.

Nói ngắn lại, chỉ cần bọn hắn lên bờ, Hoàn Nhan Tông Hàn có mười phần nắm chắc có thể nhất cử giam cầm bọn chúng tại vùng ngoại ô Doanh châu.

Người Tống tự ý dúc thuyền, người Nữ Chân thiện ngựa, ở trên nước, có lẽ là thiên hạ của người Tống, nhưng một khi xuống dưới mặt đất, chính là thiên hạ của người Nữ Chân.

Hoàn Nhan Tông Hàn có cái tự tin này, sớm đã mài dao soàn soạt, không kìm nén được kích động trong lòng.

Nhưng bây giờ, nhìn động tác người Tống, hắn lại nhận ra, người Tống vô luận như thế nào cũng không lên bờ, đối mặt với đội tàu gần trong gang tấc kia, Hoàn Nhan Tông Hàn rõ ràng bất đắc dĩ rồi, cả người vừa vội lại bất đắc dĩ, cũng không dám bại lộ, lại vừa không có kiên nhẫn chờ đợi.

Người Tống đang suy nghĩ gì, vì sao bây giờ còn chưa lên bờ, hắn là sớm đã có phát giác?

Không đúng, Hoàn Nhan Tông Hàn dù sao cũng là lão tướng sa trường, rất nhanh liền bác bỏ cái suy nghĩ này, nếu đúng là đối phương phát giác được phục binh, cũng tuyệt đối không thể ngừng trú ở hải ngoại, như vậy, tại sao lại làm thế?

Đến ngày thứ năm, tính nhẫn nại của Hoàn Nhan Tông Hàn rốt cục cũng mất đi sạch sẽ, hắn quyết định mạo hiểm, mệnh lệnh một chi kỵ binh mấy trăm người nhảy vào Doanh châu, lại tạo thành một loại ảo giác cho Đại Tống thủy sư hải ngoại, phảng phất như là muốn nói cho thủy sư, nhanh lên bờ đi, chúng ta chỉ có vài trăm người mà thôi.

Chỉ là...

Hoàn Nhan Tông Hàn phần nộ rồi, hắn không có lý do gì không phần nộ, ở phía trong Logic của hắn, đánh chính là đánh, không đánh chính là không đánh, trốn trong nước, co đầu rút cổ không ra, thật sự càng thêm đáng giận hơn so với người Liêu kia.

Nhưng ngoài việc phần nộ, Hoàn Nhan Tông Hàn cũng phát hiện, chính mình rõ ràng không thể làm gì đối với người Tống ở trên nước, tuy Đại Tống thủy sư chỉ bỏ neo mấy ngàn trượng bên ngoài biển, nhưng hết lần này tới lần khác, chỉ là cái khoảng cách xa xa nhìn thấy nhau này, đối với thiết kỵ của hắn mà nói, giống như là rãnh trời không bao giờ vượt qua được.

Tại lúc xác định Đại Tổng thủy sư không lên bờ, Hoàn Nhan Tông Hàn chỉ còn cách lựa chọn phái sứ giả ra, hướng Hoàn Nhan A Cốt Đả báo cáo tình huống này.

Hoàn Nhan A Cốt Đả ở trong lều trưởng, một bên nghe sứ giả truyền báo, một bên vô cùng lo lắng bất an, dạo bước ở trong lều trưởng, hần đột nhiên sinh ra dự cảm bất hảo, cái dự cảm này là cái gì, ngay cả chính hắn cũng không phân rõ.

Hoàn Nhan A Cốt Đả không khỏi thì thào niệm: “Doanh châu... Doanh châu...địa đồ, cầm địa đồ đến đây.”

Địa đồ da dê được trải tại trước mặt Hoàn Nhan A Cốt Đả lần nữa, Hoàn Nhan A Cốt Đả cau mày, lạnh lùng nhìn thẳng địa đồ, đột nhiên, hần mở căng mắt, bắn ra một tia lóe điện sáng bóng, hần hung hăng nói: “Đi, gọi kia Lưu Văn Tĩnh tới.”

Hai cái quân Kim áp giải Lưu Văn Tĩnh vào lều, Lưu Văn Tĩnh gần đây được đối đãi tốt hơn, ngay cả miệng vết thương cũng trở nên khá hơn không ít, bước vào lều trưởng, liền mỉm cười hướng Hoàn Nhan A Cốt Đả hành lễ, nhưng Hoàn Nhan A Cốt Đả lại trầm mặt, đi đến bên cạnh hắn, trở tay một cái, hung hăng tát vào trên mặt hắn.

Lưu Văn Tĩnh kinh hô một tiếng, nói: “Bệ hạ...”

Con mắt Hoàn Nhan A Cốt Đả sắp phun ra lửa, hướng Lưu Văn Tĩnh nhe răng cười lạnh, nói: “Mục tiêu thủy sư không phải Doanh châu, mà là Cẩm Châu, Thẩm Ngạo nhất định đi nơi đó rồi, Doanh châu thủy sư, chỉ là cổ bộ nghi trận, là mồi nhử cho thợ săn, Cẩm Châu... Cẩm Châu!”

Khó trách Hoàn Nhan A Cốt Đả khẩn trương lên, Cẩm Châu đông gần hải tân, tây tiếp Đại Định phủ, bắc Thông Liêu Đông, Đại Định phủ từng là kinh đô đám người Liêu quốc ở, giống như Kỳ Tân phủ, Lâm Hoàng phủ, có địa vị hết sức đặc thù.

Mà bởi vì Đại Định phủ ngang hàng Kỳ Tân phủ cùng Lâm Hoàng phủ, khi quân Kim xuôi nam, tất cả lương thảo từ quan ngoại vận chuyển nhập quan, đều tích trữ tại Đại Định phủ.

Chỗ đó là căn cứ cấp dưỡng cho mấy chục vạn đại quân, lại càng là đường lui cho mấy chục vạn quân Kim.

Thậm chí, chỉ cần chiếm được Cẩm Châu cùng Đại Định phủ, quân Tống có thể tiến quân thần tốc, quy mô tiến vào Liêu Đông cùng bắc thượng Lâm Hoàng phủ.

Liêu Đông là khởi nguồn của đại Kim, tự nhiên không thể để mất, Đại Định phủ là chỗ tích trữ lương thảo, đang mang tồn vong của hơn mười vạn quân Kim nhập quan, mà Lâm Hoàng phủ hôm nay, đã là thủ đô Đại Kim Quốc, vô số người cao quý ở đó một khi đình trệ, chính là đại sự.

934. Chương 837: Thật Giả

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 837: Thật giả

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hoàn Nhan A Cốt Đả đương nhiên không tin, dựa vào một đám thủy sư liền dám bắc thượng lấy Liêu Đông cùng Lâm Hoàng phủ, nhưng bọn hắn lên đất liền tại Cẩm Châu, lấy thêm hạ Đại Định phủ, cũng đủ quấy rầy Hoàn Nhan A Cốt Đả toàn bộ bố trí.

Hoàn Nhan A Cốt Đả đã có dự cảm này, hai mắt đỏ thẫm, hung hăng nhìn chằm chằm vào Lưu Văn Tĩnh, nói: “Chúng ta bị lừa rồi!”

Lưu Văn Tĩnh bị đánh đến thất điên bát đảo, kỳ thật, hấn oan uổng vô cùng, trước kia chỉ nói thủy sư sẽ ở lên đất liền phụ cận Kỳ Tân phủ, là Hoàn Nhan A Cốt Đả hấn tự mình suy đoán ý đồ thủy sư, hiện tại rơi vào cạm bẫy, rồi lại lấy chính mình ra làm cho hã giận.

Chỉ là, tuy đã bị đánh, nhưng Lưu Văn Tĩnh ngoại trừ một tiếng kêu đau, lại không dám nói gì nữa, vội vàng quỳ sát đất, nói: “Thẩm Ngạo kia quỳ kẻ đa đoan...”

“Câm mồm!” Hoàn Nhan A Cốt Đả chỉ ngón tay vào mặt hấn, hung dữ nói: “Bốn vương muốn hỏi người, nếu thủy sư toàn lực đi, từ Bồng Lai đến Cẩm Châu cần bao nhiêu thời gian.” Đối với tốc độ thủy sư, Hoàn Nhan A Cốt Đả còn chưa có khái niệm cụ thể, đây cũng là nguyên nhân tìm Lưu Văn Tĩnh đến.

Lưu Văn Tĩnh tính toán thoáng qua, nói: “Bình thường, nếu toàn lực đi đến, nhiều thì mười ngày, ít thì bảy tám ngày có thể được ngàn dặm.”

Hoàn Nhan A Cốt Đả hít vào hơi khí lạnh, nói: “Thủy sư xuất phát khỏi Bồng Lai mười từ ngày trước hay sao? Như vậy...bạn hấn đã đến Cẩm Châu rồi!”

Lưu Văn Tĩnh sợ tới mức không dám nói gì, hồn lìa khỏi xác, toàn thân như run rẩy.

Hoàn Nhan A Cốt Đả hung dữ nói: “Truyền lệnh xuống, bảo Hoàn Nhan Tông Hàn không cần để ý thủy sư Doanh Châu, lại để cho hấn lập tức mang theo dũng sĩ, đi Đại Định phủ, nhất định phải đuổi theo quân Tống lên bờ ở Cẩm Châu, đến Đại Định phủ, phải nhanh, trên đường đi, không cho phép chậm trễ!”

Đại Định phủ tại thời kì Liêu quốc, chính là trung tâm Kinh Đô đạo, là ranh giới giữa quan nội cùng quan ngoại, lúc này đây quân Kim xuôi nam, Hoàn Nhan A Cốt Đả chỉ coi nơi đó là hậu phương lớn, bởi vậy, tuy đồn trú đại lượng đồ quân nhu, nhưng không phái ra lực lượng phòng thủ nhiều lắm.

Ai nghĩ tới, tại trước mặt thủy sư Đại Tống, cả quan nội đến quan ngoại, chỉ cần địa phương ven biển, đều không có hậu phương lớn đáng nói, chỉ cần quân Tống cao hứng, có thể tùy thời hiện ra ở bất kỳ nơi nào.

Trên trán Hoàn Nhan A Cốt Đả đã toát ra mồ hôi lạnh, vài thập niên kinh nghiệm bên trong núi thây biển máu nói cho hấn biết, hấn đã gặp một địch nhân mạnh mẽ, tên địch nhân này sớm có dự mưu, hoặc là nói, từ lúc mười ngày trước, thậm chí là một tháng trước, cũng đã bố trí tốt kế hoạch này rồi, mà Lưu Văn Tĩnh...

Hoàn Nhan A Cốt Đả um tùm suy nghĩ, Lưu Văn Tĩnh này hấn cũng là một bộ phận trong kế hoạch này, như vậy...cái gọi là thái tử viết kia...

Lưu Văn Tĩnh bị Hoàn Nhan A Cốt Đả nhìn đến mức lưng sinh ra hàn ý, hấn lập tức hiểu, mình đã bị hoài nghi, vội vàng năn nỉ, nói: “Đại vương, đệ tử cùng Thẩm Ngạo không đội trời chung, tuyệt không dám lừa gạt Đại vương...”

Hấn không khỏi nước mắt chảy ròng, hung hăng dập đầu với Hoàn Nhan A Cốt Đả, không ngừng nói: “Xin đại vương xem xét!”

Hoàn Nhan A Cốt Đả tiến lên một bước, một phát bắt được vạt áo của hấn, nhấc hấn lên, hung dữ nói: “Nếu có lừa dối, bốn vương sẽ giết người tể cớ!”

Dứt lời, Lưu Văn Tĩnh bị vứt trên mặt đất như chó chết, hướng hai bên nói: “Đi, gọi mấy thư sinh đến.”

Chỉ một lúc sau, liền có người Kim bắt không ít người đọc sách tới, Liêu quốc này không ít người đọc sách, Hoàn Nhan A Cốt Đả muốn người, tự nhiên có thể đơn giản tìm được, trong đó có mấy người, từng là quan viên chuyên quản kho Liêu quốc, có chút tinh thông đối với xem xét thi họa.

Hoàn Nhan A Cốt Đả lấy thư ra, hướng bọn họ nói: “Nhìn cho bốn vương, xem cái con dấu này có đúng hay không!”

Vài người này im lặng, ào ào đi qua, vừa xem qua, lại là Đông cung bảo ấn in xuống, rõ ràng cho thấy là vật ngự dụng trong nội cung Đại Tống.

Đại Tống cùng Đại Liêu từng có không ít trao đổi, có khắc Tống thất cung đình con dấu thi họa không ít, muốn phân biệt cũng dễ dàng, chỉ cần nhìn kỹ cái dấu gốc bảo lưu của ấn triện này, xem trong đó có dấu vết đao khắc hay không là được.

Bởi vì, phàm là đồ dỏm, liền không thể nào làm ra chính xác, vì dùng giả đánh tráo, tại chỗ rất nhỏ, phải cẩn thận ma sát, cầu đạt tới tình trạng dùng giả đánh tráo thật.

Hết lần này tới lần khác, chính là chỗ mài ngắn rất nhỏ này, lại thành chuẩn tắc để xem xét thật giả, ngoài ra, còn có thể từ màu ánh sáng mực đóng dấu để tiến hành phán đoán, mực đóng dấu trong nội cung Tổng thất có khác nhau rất lớn với mực đóng dấu trên pho, từ đó đại khái có thể đưa ra được kết quả.

Cuối cùng, vài người ào ào gập đầu, nói: “Đại vương, xác thực là vật ngự dụng trong nội cung Tổng thất, không phải đồ dỏm.”

Có một danh gia thi họa rung đùi đắc ý, nói: “Đệ tử từng nghe người ta nói qua, Đại Tổng thái tử Triệu Hằng từng học hai người Tiết Diệu, Trử Toại Lương, hai người này dùng bút một cương một nhu, một người như trúc, một người giống như suối nước, nét bút có thể nói sai lệch quá nhiều, Triệu Hằng học không chỗ nào thành, từ đó về sau lại, từng học qua chữ Thái Kinh viết, bây giờ nhìn cái phong thư này, tuy chữ viết bình thường, nhưng giữa những hàng chữ, vẫn có thể chứng kiến hình bóng hai người Tiết Diệu, Trử Toại Lương, cũng có vài phần bộ dạng Thái Kinh, chỉ có điều, Triệu Hằng này tư chất bình thường, sở học rất tạp, cuối cùng lại học theo Hàm Đan, đáng tiếc!”

Hoàn Nhan A Cốt Đả nào có tâm tình nghe bọn hán tham thảo kim sách, cười lạnh nói: “Nói như vậy, cái phong thư này là Tổng quốc thái tử đưa tới, không thể nghi ngờ?”

Vài người không dám chậm trễ, trong lòng run sợ, nói: “Các học sinh không dám nói bừa, chỉ là, cái ấn triện bảo lưu dấu gốc này xác thực là xuất từ cung đình Tổng thất, Đông cung bảo ấn cũng tuyệt không giống như giả, về phần chữ viết này, cũng nên là bút tích của Triệu Hằng.”

Hoàn Nhan A Cốt Đả lúc này mới thỏa mãn, không kiên nhẫn nói: “Lăn đi ra!”

Mấy người đọc sách sợ tới mức bỏ trốn mất dạng, Hoàn Nhan A Cốt Đả nhìn Lưu Văn Tĩnh quỳ trên mặt đất, một cử động nhỏ cũng không dám, thân nhiên nói: “Người trở về nghỉ ngơi đi, từ từ trị thương, bổn vương còn cần người.”

Lưu Văn Tĩnh cuống quýt bái tạ, nặng nề dập đầu cho Hoàn Nhan A Cốt Đả, nói: “Tạ ơn bệ hạ.”

Thời điểm hán muốn xoay người rời đi, Hoàn Nhan A Cốt Đả ở sau lưng hừ nặng một tiếng: “Lưu Văn Tĩnh, chậm đã!”

Thân hình Lưu Văn Tĩnh run rẩy, vội vàng quay đầu lại, nói: “Bệ hạ còn có cái gì phân phó.”

Trên mặt Hoàn Nhan A Cốt Đả lộ ra dáng tươi cười như hồ ly, đôi mắt lập lòe vài cái, nói: “Đi ra ngoài đi.”

Lưu Văn Tĩnh cười lấy lòng nói: “Vâng, đệ tử cáo từ.”

Lưu Văn Tĩnh lão đảo mà theo Hoàn Nhan A Cốt Đả từ trong lều trưởng đi ra, vừa mới đến cửa bên này, đằng trước là một cái bàn thêu hình Hải Đông Thanh, Lưu Văn Tĩnh đi quá mau, không cẩn thận đạp phải một chỗ nhô ra, cả người lão đảo, ngã trái ngã phải.

Một người quân Kim quát: “Tổng Cầu, ngay cả đi đường cũng không có tinh thần sao?”

Lưu Văn Tĩnh sợ hãi, hướng quân Kim kia cười lấy lòng, không ngừng nói: “Vâng, đệ tử đáng chết, đệ tử đáng chết.” Tiếp theo, liền chạy trốn chết.

Chỗ Lưu Văn Tĩnh ở chỉ là bên ngoài đại doanh quân Kim, tại đây chủ yếu là doanh trại quân đội của các tộc đại sa mạc, so với doanh trại quân đội Nữ Chân thì có vẻ đơn sơ hơn nhiều lắm, càng bởi vì tập tính bất đồng.

Thật xa có thể nghĩ thấy được hương vị thối hoắc, những người này nói ngôn ngữ bất đồng, thường xuyên một lời không hợp liền khiêu khích, đối với cái này, bất kể là người Nữ Chân hay là các quý tộc mang binh đến đều không quản, có đôi khi làm quý tộc tức giận, mới giơ roi đánh người gây chuyện một trận .

935. Chương 838: Buồn Chán

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 838: Buồn chán

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tới gần cái đại doanh kia, chính là nơi Lưu Văn Tĩnh ở đó, bởi vì hắn mang đến không ít người, cũng chừng sáu bảy người, tất cả chỉ có một cái lều, Lưu Văn Tĩnh cúi thấp đầu, một đường cười đáp cùng mấy người nước ngoài bên này.

Mấy tùy tùng ở cửa ra vào thấy hắn, lập tức tới nghênh đón, một người nói: “Lưu tiên sinh lại bị thương? Có cần đi gọi đại phu đến hay không?”

Người khác nhăn lông mày lại, dường như đang suy nghĩ cái gì đó, Lưu Văn Tĩnh nghĩ đến việc gọi đại phu, lập tức khoát tay, nói: “Không cần, tự chúng ta thoa chút ít thảo dược là đủ rồi.”

Mời đại phu ở chỗ này, phần lớn đều là chút ít y thuật còi, cũng không biết sẽ cho người ăn cái gì, nhảy loạn một trận tại bên cạnh người, Lưu Văn Tĩnh cũng không dám nếm thử.

Lưu Văn Tĩnh liếc nhìn chung quanh, cả người đột nhiên bắt đầu trở nên tỉnh táo thần kỳ, cái thần thái khúm núm kia lại trở nên vô cùng nghiêm túc và trang trọng, hắn hướng tùy tùng bên người nói: “Trương Hiến, người ở tại bên ngoài nhìn xem, người còn lại, theo ta đi vào trong nói chuyện.”

Vén lên rèm, ở phía trong cơ hồ không có vật gì, ngay cả giường cũng vô cùng bẩn, tộc nhân Niết Nhân toàn ngủ ở trên mặt đất, có thể tìm cái giường đến cho Lưu Văn Tĩnh, đã là lãng phí không ít tiền bạc chuẩn bị rồi.

Trừ thứ đó ra, bên trong còn có một án thư đơn sơ, trước lều trưởng có một chén đèn bão nhỏ, ở phía trong lều trống trơn có mấy cái bồ đoàn, còn có một chút cỏ khô.

Lưu Văn Tĩnh không chút khách khí mà ngồi ở trên giường, ở chỗ này, giường chính là cái ghế, cũng không có gì cần chú ý, ba bốn tùy tùng đã đứng vây quanh, con mắt đều rơi vào vết bàn tay màu đỏ bầm trên gương mặt Lưu Văn Tĩnh.

Trên khoe miệng còn tràn ra một vết máu, vết máu giống như có lẽ đã khô cạn, nhưng khi nhìn bộ dạng Lưu Văn Tĩnh, dường như mỗi khi thoáng động miệng một tý, đều sẽ dính dấp đến miệng vết thương, gò má trên mặt đỏ bầm liền không nhìn được mà run rẩy một chút.

Một người tùy tùng bưng chén nước sôi đến, nói: “Bách hộ đại nhân, trà...”

Hai hàng lông mày Lưu Văn Tĩnh trầm xuống, quát lớn: “Gọi Lưu lão gia, mặc kệ nơi này có người ngoài hay không, đều phải gọi như vậy.”

Tùy tùng kính sợ liếc nhìn Lưu Văn Tĩnh, tiếp tục nói: “Lưu lão gia, trà đã sắp dùng hết rồi, vốn là còn có vài bao, lại bị những người Niết Nhân kia mang hết đi, ngài uống chút nước ấm, giải tỏa huyết khí trong người.”

Lưu Văn Tĩnh nhàn nhã mà gật gật đầu, nhận lấy chén trà nhỏ, hớp nhẹ một cái, mới nói: “Hoàn Nhan A Cốt Đả đã nổi lên lòng nghi ngờ, vừa rồi nếu không phải kịp thời ứng đối, lại có tín vật của thái tử, chỉ sợ hiện tại, tất cả mọi người đều phải chết oan uổng ở chỗ này.”

Lưu Văn Tĩnh đóng mắt lại, dường như đang hồi tưởng đến một màn nghìn cân treo sợi tóc vừa rồi, ngay tại lúc gần đi, thì ra là thời điểm tinh thần chính mình thư giãn nhất, Hoàn Nhan A Cốt Đả đột nhiên ở sau đầu rống lên một tiếng, Lưu Văn Tĩnh chậm đã, đứng năm chữ, lúc ấy, chính mình nhất thời kinh ngạc đến mất hồn.

Khá tốt, cơ thể kịp thời phản ứng, nếu không thì cũng đã bị hấn vạch trần tại chỗ.

Bởi vì Lưu Văn Tĩnh này cũng không phải Lưu Văn Tĩnh chân chánh, Lưu Văn Tĩnh chính thức ra khỏi Biện Kinh, đã bị Cẩm Y Vệ nhìn chăm chăm, đã bị giết chết rồi.

Mà tín vật trên người Lưu Văn Tĩnh, cũng đã rơi vào trong tay Cẩm Y Vệ rồi, sau khi nhiều mặt nghe ngóng, Trần Tế lập tức làm ra quyết định, dùng Cẩm Y Vệ thay thế Lưu Văn Tĩnh tới đại doanh quân Kim.

Cùng lúc, có thể dò hỏi động tĩnh quân Kim, một phương diện khác, là sẽ làm Hoàn Nhan A Cốt Đả hỗn loạn.

Ngồi ở trên giường, gọi Chu Diên Tân, cũng xuất thân là người đọc sách, được Cẩm Y Vệ chiêu mộ, có vài phần giống Lưu Văn Tĩnh, vì không để lộ sơ hở, Chu Diên Tân có thể nói là ngày đêm không ngừng học tập.

Chẳng những phải tạm thời tăng thêm khẩu âm Quan thoại trong khẩu âm Hoài Châu, một phương diện khác, còn phải đọc thuộc lòng toàn bộ bối cảnh gia đình Lưu Văn Tĩnh.

Phụ thân của mình tên gì, có mấy người con, nhập học lúc nào, lúc nào từng đi qua Liêu Đông, gia phụ làm cái sinh ý gì, từ Hoài Châu vận thiết khí đến Liêu Đông, có thể đổi bao nhiêu hàng da, những thứ này, có thứ hữu dụng, có thứ cũng không biết lúc nào mới có thể phát huy công dụng, nhưng là kế hoạch thành công, một điểm cũng không thể chậm trễ.

Chu Diên Tân cảm giác, mình như là đang khiêu vũ trên mũi dao, hơi có sợ hãi, chính là chết không chỗ táng thân.

Mấy tùy tùng này, đều là người đắc lực từ trong Cẩm y vệ chọn lựa ra, lúc này cũng không khỏi nhần lông mày lại, bọn hắn tự nhiên biết rõ, một khi sự tình lộ ra, hậu quả là cái gì.

Nhưng lại đều không lên tiếng, những người này vốn là xuất thân lưu dân, chịu đủ lang bạc kỳ hồ (sống đầu đường xó chợ), nếu không phải Cẩm Y Vệ chiêu mộ, chỉ sợ bây giờ còn đang lang thang phố xá, bị người khác xem thường.

Hôm nay, cuối cùng cũng có đất dụng võ, có người cho bọn hắn ăn uống, nói cho bọn hắn biết đạo lý làm người, tuy biết rõ hung hiểm, nhưng cũng biết, cái này là số mệnh của mình.

Chu Diên Tân chậm rãi nói: “Lưu Khải, thư đã phát ra ngoài chưa vậy?”

Tùy tùng gọi Lưu Khải gật gật đầu, nói: “Đã phát ra ngoài rồi, liên lạc chính là một chỗ tiểu thị trấn bên ngoài hai mươi dặm, chỗ đó có một trú điểm vệ chỗ, nghe được là quân tình trọng yếu, lập tức dùng bò câu đưa tin, không dám chậm trễ.”

Chu Diên Tân gật gật đầu, yên tâm nói: “Rất tốt, chỉ cần để cho Vương gia biết binh lực bố trí của người Nữ Chân là được rồi, rất nhiều sự tình sẽ dễ làm hơn.”

Lưu Khải nói: “Nếu như đã điều tra rõ ý đồ của người Nữ Chân, không bằng hiện tại chúng ta liền rút lui đi, ở tại chỗ này cũng không có ích gì.”

Chu Diên Tân trong lòng sống bỗng nhúc nhích, nhiệm vụ của hắn chỉ là nhân cơ hội dùng giả đánh tráo thật, nhiều loạn kế hoạch quân sự của người Nữ Chân.

Một phương diện khác, cũng là dò xét người Nữ Chân bố trí quân đội, hôm nay, hai cái nhiệm vụ này cũng đã hoàn thành, hiện tại rút lui khỏi đây, cũng không coi là lâm trận bỏ chạy.

Còn nữa, người Nữ Chân đối với “Lưu Văn Tĩnh”, rất là tùy tiện vô lễ, cũng chính bởi vì tùy tiện vô lễ, lại có thể để cho bọn hắn thoải mái đào thoát.

Nhưng Chu Diên Tân lại lắc đầu, thản nhiên nói: “Bây giờ còn chưa thể đi, có lẽ, người Nữ Chân còn có kế hoạch dự phòng cũng chưa biết được, bất kể như thế nào, cẩn thận thì tốt hơn.”

Hắn muốn lộ ra một chút dáng tươi cười, thoáng ủng hộ đám tùy tùng một tý, ai ngờ nụ cười này, liên lụy đến miệng vết thương khóe miệng kia, lập tức đau đến liên tục hít mấy hơi.

Đám tùy tùng nhìn thấy, đã có người đun nước ấm đến, cầm khăn mặt lau miệng vết thương cho hắn.

Chu Diên Tân một bên chú ý chà lau, một bên nói: “Hoàn Nhan A Cốt Đả sinh ra đa nghi, chỉ sợ còn có thể thăm dò chúng ta, cho nên, hai ngày này, tất cả mọi người giữ vững tinh thần, sai lầm xưng hô ta làm bách hộ vừa rồi, không được tái phạm nữa.

Nhớ kỹ thân phận của mình, tùy tùng là tùy tùng, tùy tùng là cái dạng gì nữa trời, nên nói cái lời nói gì, gặp được người đặc biệt, tình hình lúc ấy phải dùng cử chỉ gì, mặc kệ tại khi nào, đều phải thật tỉnh táo, một khi lộ ra sơ hở, cả đời này, chúng ta cũng đừng nghĩ đến việc trở lại cố quốc.”

Tiếp theo, Chu Diên Tân buồn vô cớ nói: “Các người làm tùy tùng thì tốt, ta phải làm Lưu Văn Tĩnh, mỗi tiếng nói cử động, lại càng không thể ra sai, cái tên Lưu Văn Tĩnh này thật sự đáng giận, nhưng ta hết lần này tới lần khác, phải học bộ dáng của hắn, trong lòng rồi lại hận hắn, cũng không biết chính là hận Lưu Văn Tĩnh hay là bản thân mình.”

Loại mâu thuẫn tâm lý này được thổ lộ ra, lại để cho nỗi lòng Chu Diên Tân tốt hơn vài phần, hắn lắc đầu, thần nhiên cười, nói: “Đều tự đi làm chuyện của mình đi, ta ngủ một giấc là tốt rồi.”

Gió thu thổi qua, ban đêm dần dần đen, bầu trời bắt đầu âm u, đại doanh nổi lên không ngớt đốt lên từng đồng từng đồng lửa, cùng ngôi sao uốn lượn trên bầu trời nổi thành một mảnh, trong chốc lát, đốm lửa nhỏ cùng ánh lửa đã trở nên mờ mờ, không thể phân biệt rõ.

Bắc địa dù sao cũng nghèo nàn, cho nên đêm xuống, thời tiết chuyển tiếp đột ngột, sĩ tốt Nữ Chân mặc dày áo đều vây quanh đồng lửa, bắt đầu uống rượu ca hát, cái ca khúc không biết tên này vừa tục tăng cường tráng vừa có vẻ thương xót, lại để cho thiên địa trong lúc đó nhiều thêm vài phần khí khắc nghiệt.

Quân doanh Niết Nhân tộc bên này sẽ không có đãi ngộ như vậy rồi, đám sĩ tốt bọn họ ngay cả áo cũng chưa hẳn đầy đủ hết, rượu ngon tự nhiên cũng không đủ, chỉ có thể ngồi vây quanh đồng lửa để sưởi ấm, càng không có tâm tư cùng ca hát, có vài người bị cảm lạnh, chỉ có thể cuộn trong chỗ hẻo lánh nơi trú quân, chịu đựng sự lạnh run của thời tiết.

Chu Diên Tân đi một chuyến này, kỳ thật cũng phi thường không dễ sống qua, lúc bọn hắn đến, tuy mang theo quần áo trầm trọng đến, nhưng vừa vào nơi này ở, liền bị các quý tộc Niết Nhân tộc xin đều, đành phải “xin vui lòng nhận cho”, tặng đi gần hết.

Chỉ mặc một bộ quần áo thu, bảy tám người ngồi vây quanh đồng lửa cháy bập bùng, nhìn ánh lửa nhảy lên, nghe được tiếng ca khúc tung bay bên ngoài, càng có thể nghe được tiếng vọng gió đêm ô ô, trong lòng

Nương theo tiếng mặt đất nổ vang cực lớn, một thanh trường đao từ trong tay Nữ Chân kỵ binh giơ lên cao cao, chiến mã phì phì, tất cả lập tức lấy Đa Bất làm trung tâm, tạo thành một trận xung phong hình cái dùi, giống như mũi kiếm, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai, điên cuồng xung phong liều chết về hướng quân Tống sắp lên đất liền.

Trên bờ biển, đã có không ít xà lan trực tiếp xông lên bãi cát, vô số quân Tống nhảy xuống ghềnh, dựng cờ xí lên, bắt đầu xếp thành hàng.*

Chỉ là, số lượng quân Tống lên đất liền cũng không nhiều, chỉ có hơn hai ngàn người vụn vụn vặt vặt hiện ra trên bờ cát.

Xà lan đến tiếp sau phát hiện Nữ Chân kỵ binh có động tác, rõ ràng không vội lên đất liền, lại nhanh chóng làm thuyền chậm lại.

Mà trên bờ cát, quân Tống một chút cũng không khấn trương, ngược lại, còn cảm thấy có chút mới lạ thú vị, cuối cùng tại dưới sự thúc giục của giáo úy, lại lần nữa ngồi trở về xà lan, cũng không xuống biển.

Đa Bất rất khó lý giải cử động của quân Tống, tại trước mặt ba nghìn Nữ Chân thiết kỵ, chẳng lẽ những quân Tống này không sợ mà cũng không đánh? Nhưng lúc này, mũi tên đã ở dây cung, không phát không được, ba nghìn Nữ Chân thiết kỵ, đã không chút do dự phóng về hướng bãi biển chen chúc.

Hải ngoại, trên thuyền cực lớn, thêu chữ Tuyền Châu số, kỳ hạm Nam Dương thủy sư lên lúc này làm như không thấy đối với chiến đấu bên bờ biển.

Khóe miệng Dương Quá đứng ở trên mạn thuyền đã muốn hiện vẻ lên mỉm cười, sau lưng, mấy tên sĩ quan cấp cao cùng lính liên lạc tiền hô hậu ủng tại bên cạnh thân Dương Quá, Dương Quá lẩm bẩm nói: “Người Nữ Chân quả nhiên muốn chặn đánh, pháo hạm đã chuẩn bị xong chưa?”

“Hồi bẩm chỉ huy đại nhân, cũng đã chuẩn bị xong.”

Trên mặt Dương Quá lộ ra nụ cười tàn nhẫn, thản nhiên nói: “Bắt đầu đi.”

Trên tháp cao của kỳ hạm, một gã binh phát cờ hiệu đánh ra cờ hiệu, lập tức, tất cả thuyền đổi lại vải bạt, ngay tại thời điểm Nữ Chân kỵ binh tới gần bãi cát.

Oanh một tiếng, giống như sấm sét, pháo hạm lặng yên hiện ra tại vịnh xếp thành một chữ, vô số ngọn lửa hiện ra, pháo cực lớn phát ra, ánh sáng nở hoa phô thiên cái địa, hơn năm mươi chiếc chạy thuyền, hơn bốn trăm ỗ hỏa pháo đồng loạt phóng ra, ánh lửa tung trời, khói thuốc súng tràn ngập, lập tức, vô số hỏa lực đánh xuống khu vực phía trước bãi biển hai trăm trượng.

Pháo thủy sư lắp ráp chỉ đạt tới cực hạn hơn hai trăm trượng, nhưng vì đề cao tầm bắn, phần lớn pháo đều ở vào vị trí tương đối cao, hiện lên đường vòng cung, chỉ cần có thể điều chỉnh tốt góc độ, lại gia tăng thêm 100 trượng, cũng không thành vấn đề.

Nhưng vì đề cao tầm bắn, giảm bớt sức giật, loại pháo này có thân pháo hẹp dài, khiến cho uy lực đạn pháo giảm xuống, oanh tạc tại vịnh, chỗ thiết kỵ quân Kim đang chạy đến bãi biển, độ chính xác sẽ không thể tính toán được.*

Thậm chí có thể nói, đạn pháo ra khỏi hòng pháo, rốt cuộc là đánh ngã bao nhiêu người, cũng chỉ có trời mới biết.*

Chỉ là, phía dưới phạm vi pháo lớn oanh tạc, độ chính xác khi xạ kích căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì, từ lúc vừa mới bắt đầu, đã không có người nào cân nhắc vấn đề này.

937. Chương 840: Trốn

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 840: Trốn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tiếng oanh minh cực lớn truyền tới, còn chưa chờ đạn pháo rơi, quân Kim mắt thấy sắp giết tới bên bãi biển lập tức đại loạn, n chiến mã nghe động tĩnh như sấm, lập tức hỗn loạn.

Từ đội hình mũi tên xung phong chỉ trong chốc lát phu nhân liền trở nên lộn xộn, Nữ Chân thiết kỵ lại càng hoảng sợ, muốn ước thúc chiến mã, nhưng đâu còn kịp?

Mà tại lúc này, lựu đạn phô thiên cái địa rơi xuống, lập tức vô số thiết đỉnh, đá vụn nổ tung, trong khoảng thời gian ngắn, thiết kỵ Nữ Chân tới gần lập tức bị nổ thành cái sàng, toàn thân đều là máu, từ trên người chiến mã rơi xuống.

Pháo quân Tống trải qua mấy năm phát triển, hôm nay sớm đã có quy mô, mà đơn đặt hàng của thủy sư, cũng làm cho vô số người giỏi tay nghề không ngừng thử các loại đạn pháo uy lực.

Ví dụ như loại chuyên môn dùng cho pháo công thành to lớn, còn có chuyên môn cung cấp sử dụng hải chiến, công dụng chủ yếu lựu đạn này, ngay tại ở đối phó kỵ binh, nguyên hình lựu đạn chính là hỏa tiễn, trước đây sớm đã lưu hành trong quân Tống, trong hỏa tiễn bổ thêm vào hỏa dược, phóng ra về sau, kíp nổ hết, sẽ nổ tung, đã thương địch thủ.

Lựu đạn cũng là đạo lý như vậy, loại thiết đạn này bề ngoài chỉ bọc một tầng lá sắt, bên trong bỏ thêm vào rất nhiều hỏa dược cùng đá vụn, đỉnh sắt, dùng pháo phóng ra, kíp nổ nhen nhóm, thời điểm vừa mới rơi xuống đất, kíp nổ nhanh chóng đánh hỏa dược bên trong, hỏa dược bành trướng, nổ tung sắt lá, bạo tạc nổ tung cực lớn, đồng thời bắn hết đỉnh sắt, đá vụn hỗn tạp trong đó ra, lực sát thương thật lớn.

Chỉ là, chế tác loại lựu đạn này cực kỳ phức tạp, nhất là rèn sắt lá bên ngoài, rất là tốn sức, sắt lá cũng không thể quá dày, để ngừa bọc hỏa dược không thể nổ tung, lại không thể quá mỏng, để ngừa còn chưa bắn ra đã nổ.

Cho nên, vì chế tạo lựu đạn, thủy sư đều có giáo úy chuyên môn tiến vào xưởng giám sát, hơn nữa, còn có người đặc biệt tiến hành kiểm nghiệm.

Cũng chính bởi vì vậy, giá cả lựu đạn rất cao, một quả lựu đạn, giá bán liền vượt qua sáu quan tiền.

Chỉ là, Dương Quá biết rõ, Bình Tây Vương không thiếu tiền, bởi vì cái này chính là hình thức lựu đạn, hạn ngạch chừng mười vạn quả, mà Thẩm Ngạo mệnh lệnh, hiển nhiên thập phần thống khoái, chỉ có một chữ đánh, cứ để hiệu suất sẽ cao hết mức, mà tiền... các bằng hữu Nữ Chân sẽ cho.

Đa Bất bị đánh cho choáng váng rồi, bốn phía đều là tràn ngập khói thuốc súng, tiếng nổ cực lớn cùng thê tiếng hô tiếng vọng bên tai, thậm chí khói đen dâng lên, lại khiến cho hấn và chiến mã nhất thời không phân biệt nổi phương hướng, chiến mã đảo quanh tại chỗ, trong lòng Đa Bất chính là đang nghĩ, quân Tống mời Lôi Thần đến trợ chiến sao?

Kỳ thật không chỉ là Đa Bất có suy nghĩ cái này, người Nữ Chân bị đánh cho choáng váng lúc này sớm đã coi quân Tống như yêu binh,

Người Nữ Chân cũng không phải là chưa chứng kiến pháo, nhưng khi bọn hấn thấy, pháo đơn giản là bắn thiết cầu ra mà thôi, chỉ cần bạo gan tiến lên, có thể đơn giản mà giải quyết hết.

Nhưng bọn hấn rõ ràng gặp một nan đề, thời điểm đang cùng Liêu quân tác chiến, Liêu quân vận dụng pháo, thường thường là mấy chục trên trăm mà thôi, mà ngàn vạn thiết kỵ Nữ Chân chen chúc xung phong liều chết về phía trước, sát thương tạo thành thật sự rất có hạn.

Nhưng hiện tại lại bất đồng, ba nghìn thiết kỵ Nữ Chân, hoàn toàn bạo lộ phía dưới bốn năm trăm hòng pháo, hơn nữa, cái đạn pháo này rơi xuống đất phi thường quái dị, lại khiến cho quả pháo rơi xuống đất, hoặc là tại giữa không mới nổ tung.

Mấy vòng trôi qua, Nữ Chân thiết kỵ liền như rau hẹ, ngã xuống một mảnh thành một mảnh, trong không khí lan truyền mùi gay mũi, chiến mã đã muốn điên rồi, ai cũng không chế không ngừng, khói đặc cuộn cuộn, hơn nữa, cái thịt nát, máu tươi bốn phía bay lên kia, khi người ta đặt mình vào trong đó, chỉ còn lại có sợ hãi.

“Rút lui!” Tuy quân Tống trên bờ biển đã có thể lơ mơ thấy được, nhưng Đa Bát lập tức hiểu, nếu không rút khỏi phạm vi pháo oanh kích, ba nghìn thiết kỵ sẽ không còn sót lại chút gì, hắc hô to một tiếng, nhưng sau lưng đâu còn có người nào nghe hắn?

Coi như là có người nghe thấy, chiến mã bị chấn kinh, càng không có khả năng phân biệt phương hướng quay đầu lại.

Pháo hạm còn đang phụt ngọn lửa, tiếng nổ vang cực lớn như là có công dụng ngừng thời gian, một quả lựu đạn, nện ở trước ngựa Đa Bát, kíp nổ nóng đỏ cũng vừa mới thiêu đốt đến cuối cùng, lập tức oanh một tiếng, vô số mảnh vụn bay tứ tung đi ra.

Đa Bát bị thanh âm nổ cực lớn này ông ông cộng hưởng trong tai, sau đó, hắn phát hiện chiến mã của mình đã co quắp ngã xuống, mấy chục khóa đinh sắt, đá vụn bị hỏa dược tung tóe nhập vào thân ngựa, trong nháy mắt, toàn thân ngựa đều là máu, phát ra một tiếng gào thét cuối cùng, tính cả Đa Bát, cùng nhau ngã xuống đất.

Trên đùi Đa Bát đã bị một quả đinh sắt bắn thủng, đau đớn lại làm cho hắn cơ hồ muốn hét lên, máu tươi nhuộm đỏ ống quần, trong mắt hắn, vốn là hồng đỏ thẫm cùng không cam lòng, sau đó lại biến thành xám trắng mà tuyệt vọng.

Đang lúc hắn muốn dùng sức đứng dậy, một thớt chiến mã chấn kinh không đầu không đuôi mà xông lại, oanh một tiếng, đây là va chạm thân thể huyết nhục cùng thân thể huyết nhục.

Tuy thân thể Đa Bát cường tráng, nhưng bị lực ngựa cường hoành này xông vào, cả người đã như cục bông gòn bay ra ngoài, toàn thân cao thấp truyền ra thanh âm xương cốt vỡ vụn.

Trong ý thức cuối cùng, một cái ý niệm hiện lên trong đầu Đa Bát, sớm biết như thế, đã không nên khởi xướng trùng kích đối với quân Tống trên bãi biển, sớm biết như thế, nếu như không nhập quan, hiện tại chính mình hẳn là một gã thợ săn ưu tú, ở bạch sơn hắc thủy đằng kia săn bắn.

Tuy điềm nhiên, nhưng cũng tràn đầy kích thích cùng nguy hiểm, ít nhất cũng không cần khách chết ở chỗ này, trong lòng Đa Bát hô to: “Ta hận biển cả!”

Lúc chàng vạng tối, sắc trời đã muốn ảm đạm, trên mặt biển dâng lên một đám sương, mà lúc này, Thẩm Ngạo vượt mạn thuyền, chứng kiến bờ biển càng ngày càng gần, giáo úy sau lưng đang bấm báo:

“Điện hạ, quân Kim Cẩm Châu đã bị quét sạch rồi, vốn là dùng pháo oanh tạc một hồi, quân Kim mưu toan lui về Cẩm Châu cố thủ, tiên phong thủy sư lên đất liền, thừa dịp bọn hắn chưa ổn, công vào trong thành, hiện tại Dương chỉ huy vẫn còn điều hành kỵ binh truy kích bốn phía, nhìn xem có cá lọt lưới hay không.”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, tuy nói quân Kim Cẩm Châu cũng không cường đại, nhưng kỳ khai đắc thắng đương nhiên là một sự kiện đáng mừng, vì vậy lại cười nói: “Nói cho Dương Quá, một tác thần mà đi qua, một người Kim cũng không buông tha, nếu thả người ra, sẽ khó tránh khỏi rò rỉ tin tức.”

Nhưng Giáo úy lại tràn đầy tự tin, nói: “Tuy nói cũng có một chút quân Kim chạy tán loạn, kiểm lại một chút, đại khái khoảng chừng trăm người gì đó, đều phân tán thoát được, chỉ là tại đây không thể so với đại sa mạc, nhất là Kinh Đô đạo, khắp nơi đều là quân lính Liêu quốc tấn mạn,

Liêu quân đối phó thiết kỵ Kim quân có lẽ lực bất tòng tâm, nhưng phải đối phó với những bại binh này, có thể nói là dễ như trở bàn tay, còn nữa, những người Kim này không thông ngôn ngữ, cũng không quen biết địa hình, vừa đến rừng núi hoang vắng, đói khát rần rết còn có thể sống hay không?”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, người Kim là người từ ngoài đến, lại bởi vì chiến lược vô cùng lớn mật, còn chưa kịp tiêu hóa Kinh Đô đạo, liền trực tiếp tiến quân Kỳ Tân phủ.

Làm như vậy, tuy có thể tốc chiến tốc thắng, tập trung lực lượng, nhất cử tiêu diệt Liêu quốc, nhưng nguồn mộ lính của Nữ Chân vốn là rất thừa thớt, tập trung lực lượng về sau, khu vực chiếm lĩnh cơ hồ ở vào trạng

thái chân không.

Cái này cho Liêu quân các nơi kéo dài hơi tàn có thời gian nghỉ ngơi và hồi phục, đứng vững gót chân, căn cứ Cẩm Y Vệ tán lạc tại các nơi đưa tin, chỉ Kinh Đô đạo, ngoại trừ một ít thành trấn trọng yếu, kỳ thật cũng không thiếu thị trấn, thị trấn đều bị khống chế ở trong tay Liêu quân.

Huống chi quanh năm chiến tranh, tạo nên đại lượng lưu dân, không thể không kết bè kết đảng chiếm cứ đỉnh núi, có thể nói, ở chỗ này, sơn tặc quy mô vượt qua ngàn người thì có trên trăm đám.

Những người vũ trang này, không ngoại lệ, đều có huyết hải thâm cừu cùng người Kim, người Kim bại binh không quen địa hình, lại là thể đơn lực bạc, coi như là làm cho bọn họ chạy đi, hơn phân nửa cũng tuyệt đối không thể đưa tin tức ra ngoài, chỉ sợ còn chưa đi ra năm ngoài mười dặm, đã bị người đánh chết.

938. Chương 841: Cứ Để Họ Xử

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 841: Cứ để họ xử

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Bỏ đá xuống giếng quả nhiên là một sự tình rất thích hợp để vui đùa.” Trong lòng Thẩm Ngạo rất vui mừng, loạn thất bát tao mà nghĩ một lát, liền có giáo úy buông xà lan xuống, mời Thẩm Ngạo xuống xà lan lên bờ.

Thẩm Ngạo mang theo Chu Hằng, hai người đồng loạt đến mạn thuyền, đi vào một cái giỏ trúc, từ trên soái hạm, một mực được thả xuống xà lan, trên cái xà lan này sớm đã có mười giáo úy cầm mái chèo, đợi Thẩm Ngạo ngừng ổn, liền chuyển động mái chèo, phi tốc đi qua hướng bãi biển.

Bãi biển bên kia, đã thanh lý ra một con đường, võ quan dùng Chu Lâm, Dương Quá cầm đầu, mang theo một đội thân vệ, chờ chờ tại bãi biển.

Đội Thẩm Ngạo cười xà lan xông lên bãi cát, Chu Lâm liền cười ha hả mà tới nghênh đón, kêu lớn: “Điện hạ, chậm đã!”

Thẩm Ngạo không rõ ý tưởng, một chân vừa đưa ra khỏi thuyền đã thoáng chốc dừng lại, vừa đúng lúc này, đã thấy mấy giáo úy mang lụa đỏ đến, dẹp một con đường trên mặt cát, mọi người mới cùng một chỗ cười hì hì nói: “Mời điện hạ lên bờ.”

Thẩm Ngạo chứng kiến vải đỏ trải phía trên mặt cát, trong lòng biết cái này gọi là tục đập hồng, có chút lưu hành tại Đại Tống lúc này, rất có điểm ý tứ mời khách từ phương xa đến dùng cơm tẩy trần.

Trong lòng của hắn không khỏi tà ác suy nghĩ, mời khách từ phương xa đến dùng cơm tẩy trần, những kẻ tù tội xâm chiếm lên mặt từ trong đại lao ra ngoài kia, nói không chừng cũng là muốn đập hồng, phi phi phi...không có phúc hậu, không có phúc hậu.

Đội giày Thẩm Ngạo rơi xuống đất, quan quân, giáo úy bên người đều trịnh trọng đi lên.

Dương Quá nghiêm túc nói: “Đại Tống tồn tại hơn trăm năm qua, điện hạ là người thứ nhất dùng thân phận chủ soái bước vào mười sáu châu U Vân, giờ này ngày này, giờ khắc này, tất nhiên sẽ được đời sau ghi nhớ.”

Tâm tình Thẩm Ngạo cũng bắt đầu bành trướng lên, dùng thái độ người thứ nhất chiến thắng bước trên U Vân, đối với Đại Tống mà nói, như là từ từ thấy ánh sáng mặt trời, cảm giác như vậy quả thật không tệ.

Hắn rất muốn cầm bút, đích thân viết mấy chữ Thẩm Ngạo đã tới đây để lưu làm kỷ niệm, nhưng lập tức, liền bỏ cái ý niệm này khỏi đầu, quá tục rồi, loại khoe khoang quá căn bản này, há có thể phát dương quang đại? Chính là muốn đề từ, cũng nên đề Thẩm đại tài tử đặt chân tới đây mới được.

Có người dắt ngựa đến cho Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo xoay người nhảy lên, mang theo một đại đội trưởng thân vệ, từ bãi biển phóng ngựa đi qua.

Đoạn đường này, khắp nơi đều có thể chứng kiến dấu vết đen kịt của hỏa dược, khắp nơi đều là tử thi thối nát không kịp thanh lý, thảm trạng sau khi pháo oanh tạc, nhìn một cái không xót gì, trong phạm vi vài dặm, ngay cả thổ địa cũng ngưng tụ thành sắc đỏ thẫm, làm cho người ta cảm thấy buồn nôn.

“Cái này là uy lực của pháo.” Thẩm Ngạo đột nhiên cảm thấy, trong lòng của mình có chút ít biến thái như tiểu nhân, vì cái gì mà chứng kiến xác người như ở giữa địa ngục, lại cảm giác có chút thích ý?

Bởi vậy cố ý thả chậm ngựa, chứng kiến một mảnh thổ địa cháy đen đỏ thẫm này, có phần cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Cẩm Châu thành kỳ thật chỉ còn lại có bức tường đổ, đến cả cổng thành cũng không cần dùng, phương hướng hướng đến bến cảng kia đã sớm sụp xuống một lỗ hổng thật lớn.

Thẩm Ngạo trực tiếp đánh ngựa từ nơi này vào thành, một đường đi qua, thời điểm đến bên ngoài thành, đã có thể chứng kiến không ít giáo úy bắt đầu dán hồ báo cáo chiêu an, bên trong ngoài thành này, bất kể là người Hán hay là nô lệ Khiết Đan, khởi điểm còn có chút sợ hãi, đợi phát hiện quân Tống không hề giống người Kim, vì vậy liền hoan hô giống như gặp người thân.

Kỳ thật, con người chính là loại này, có đối lập, mới có thể sinh ra hỉ nộ ái ố, lúc trước, thời điểm người Nữ Chân ở đây, cùng hung cực ác tới cực điểm, nói được khó nghe một ít, chính là muốn làm nô lệ cũng chưa chắc được làm, hiện tại, cho dù quân Tống có xấu, có thể xấu bằng người Nữ Chân sao?

Hơn nữa, U Văn mười sáu châu, dù sao vẫn là người Hán chiếm đa số, hôm nay thủy sư bắc phạt, không may may tơ hào, tự nhiên là vô cùng vui mừng.

Không ít người cầm cái ăn từ trong phòng đi ra khao quân sĩ, đám thủy binh muốn tiếp, nhưng khi nhìn thấy giáo úy Quân pháp ti ở xuất hiện đầu đường cuối ngõ kia, lập tức liền bỏ chủ ý.

Bên ngoài thành vô cùng náo nhiệt, nhưng vào trong thành, lại một mảnh lữ lệt, hai ngàn phối quân đã bỏ hết khí giới xuống đất, những người này, phần lớn là bộ tộc trong đại sa mạc, người Nữ Chân chinh phục bọn hắn, về sau, liền lôi kéo bọn họ chạy tới.

Những người này tác chiến chưa hẳn là sẽ anh dũng, nhưng khi nhìn thấy quân Kim đại bại, sĩ khí liền thoáng cái ngã xuống đến đáy cốc, chỉ có cách ào ào đầu hàng, mà hôm nay, toàn bộ đã bắt bị thủy sư bắt lại.

Phòng ốc trong thành vốn là trụ sở của quý tộc, thương nhân Liêu quốc lúc trước, mà hôm nay, cũng đầy gia quyến người Nữ Chân, lúc này, mắt thấy các nam nhân chết trận hết, người Nữ Chân cũng đều sợ tới mức không dám ra cửa lớn, lúc trước đều là nam nhân của bọn hắn chém giết người khác, ai từng nghĩ đến, chính mình hôm nay lại thành thịt béo trên thớt người khác?

Giáo úy như lang tự hổ mang theo thủy binh đã vây quanh chặt như nêm cối, khắp nơi đều là thanh âm hô quát, có thủy binh đã bắt đầu phá cửa rồi, ngẫu nhiên sẽ truyền ra vài tiếng kêu sợ hãi.

Đối với cái này, Thẩm Ngạo một đường đánh ngựa đi qua, vô cùng thờ ơ, chuẩn tắc Thẩm Ngạo thờ phụng vĩnh viễn đều chỉ có một, đi ra đoạt cửa của người, sẽ có báo ứng.

Đã nguyện ý để chính mình khoái hoạt trên sự thống khổ của người khác, sống trên nô dịch cùng giết chóc người khác, như vậy liền không trách được người khác dùng biện pháp giống như vậy đối phó với chính mình.

Theo thủy binh ào ào dũng mãnh tiến vào, tiếng kêu sợ hãi càng ngày càng nhiều, ngẫu nhiên sẽ có một chút người Nữ Chân cầm đao chống cự, rất nhanh liền thúc thủ chịu trói.

Nương theo nhiều tiếng kêu thảm, Thẩm Ngạo trực tiếp đánh ngựa đến nơi tạm thời đóng quân, tại đây vốn là quan nha của Thiên phủ trưởng, hôm nay Thẩm Ngạo giọng khách át giọng chủ, tự nhiên tận tình xin vui lòng nhận lấy làm chỗ ở.

Vừa mới ngồi xuống, liền có người bưng trà lên, Thẩm Ngạo nhẹ nhàng uống một ngụm, bắt đầu chất vấn thương vong khi song phương trải qua chiến đấu, quân Kim có thể nói là toàn quân bị diệt, mà tổn thất quân Tống cũng là không nhỏ, trọn vẹn chết mất hơn ba mươi, hơn một trăm người bị thương.

Càng làm người ta giận sôi chính là, những thương vong này, rõ ràng đều là do pháo tạo thành, dù sao, lúc này, độ chặt chẽ cùng tầm bắn của pháo đều không thể nào khống chế được hoàn toàn, cho nên, có khi xuất hiện sai lầm, trực tiếp rơi vào xà lan gần biển, càng có hai khẩu hỏa pháo đã xảy ra tình trạng nổ tung, thoáng cái đã nổ chết bảy pháo thủ.

Đối với cái chủng loại hao tổn này, Thẩm Ngạo nhíu hai hàng lông mày lại, nói: “Pháo bị nổ tung, phải nghiêm túc tra xét, nhìn xem là cái xưởng nào tạo nên, chủ xưởng cùng công tượng, đều phải truy cứu trách nhiệm!”

Các tiến sĩ bên cạnh lập tức ghi nhớ lời Thẩm Ngạo nói bằng thẻ trúc, Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Quan binh chết và tổn thương phải trợ cấp thật lớn, nên an táng thì an táng, nên cứu chữa thì cứu chữa, không được để xảy ra chuyện sơ sẩy.”

Những lời dặn dò này, có vài phần lải nhải, kỳ thật, Thẩm Ngạo biết rõ, coi như mình không nói, thủy sư cũng sẽ hiểu được cách giải quyết tốt hậu quả như thế nào,

Nhưng thân là Bình Tây Vương, chủ soái Bắc Phạt, nếu mình không nói một chút, giống như là mình là đến đây để chơi bởi vậy, dù sao, từ lúc vừa mới bắt đầu, đại đa số thời gian, Thẩm Ngạo đều là nhàm chán ngồi đó nhìn trời.

Hắn ôm trà chén nhỏ, con mắt rơi vào trên người các sĩ quan cấp cao trong sảnh, tiến sĩ, tiếp tục nói: “Tạm thời đưa chiến mã lên bờ, toàn bộ thủy sư kỵ binh, hiện tại đều nghỉ ngơi và hồi phục, sáng sớm ngày mai tập kết, đã phá được Cẩm Châu, nhưng mọi người phải biết rằng, đây chỉ là tạm thời để cho các tướng sĩ nghỉ một chút, ngày mai còn có việc phải làm.”

Thẩm Ngạo phân phó vài câu, tiến sĩ ghi chép kia chăm chú ghi chép, rốt cục vẫn phải mở miệng nói: “Điện hạ, người Nữ Chân nên xử trí như thế nào?”

Tiến sĩ này vừa dứt lời, cả sảnh đã lộ ra vài phần không khí quái dị, theo như lẽ thường mà nói, những người Nữ Chân này có thể nói là tội ác tày trời, chính là giết chết toàn bộ, hầu như không còn, cũng không đáng để đồng tình.

Nhưng một phương diện khác, thứ nhân nghĩa đạo đức này, vẫn còn là tư tưởng chủ lưu của Đại Tống, bảo bọn họ giết hàng binh, thậm chí ra tay động thủ đối với gia quyến đám Nữ Chân không tác sát, cái này rất vi phạm đạo đức.

Những người ngồi trong sảnh, kỳ thật, đại đa số đều tán thành dùng thủ đoạn lời đình, dù sao người Nữ Chân thiếu nhân khẩu, giết một người Nữ Chân liền suy yếu đi một phần, càng có lợi hơn đối với Đại Tống.

Huống chi, cho dù muốn để những người này sống sót, còn phải an bài người trông coi, lãng phí nhân lực không nói, còn lãng phí khẩu phần lương thực, thật sự là một sự tình không đáng.

Nhưng biết rõ làm như vậy hết sức chính xác, hết lần này tới lần khác, không người nào nói ra lời muốn nói, chính là lãnh khốc như Chu Lâm, cũng chỉ là ôm tay không lên tiếng.

Con mắt Thẩm Ngạo cố ý nghiêng mắt nhìn về hướng Chu Lâm, kỳ thật, hắn đã sớm bàn tính tốt, chỉ chờ vị này nói mấy lời ra, sau đó, chính mình lại rút kinh nghiệm xương máu, mượn cớ treo lên, tỏ vẻ có chút bất đắc dĩ, các loại.....

Nhưng Chu Lâm thường ngày tàn nhẫn, lại rõ ràng không phải người ngu, những lời này nói ra, hiện tại không có gì, nhưng tương lai lại bị nghìn người chỉ cho, quan to quan nhỏ, chính nhân quân tử trong triều đình đây ở đó, đến lúc đó, còn không phải sẽ mắng người đến thương tích đầy mình sao?

Cho nên, da mặt Chu Lâm cũng dày, thấy con mắt Thẩm Ngạo nhìn hẩn, hẩn lập tức đưa mặt qua một bên, trong lòng nói: ta nhìn không thấy, ta nhìn không thấy.

Thẩm Ngạo nổi giận, sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn đến, nói: “Chư vị thấy thế nào?”

Mọi người vẫn không lên tiếng.

Thẩm Ngạo cười lạnh nói: “Được rồi, các người đều không muốn làm người xấu, bốn vương đành phải đứng ra rồi, hôm nay liền đem lời trong lòng các người muốn nói, nói ra ngoài.”

Thẩm Ngạo tăng thêm ngữ khí, nói: “Người Nữ Chân thiêu đốt giết đánh cướp bốn phía, tội ác ngập trời, làm cho người ta giận sôi, nhân tâm căm phẫn!

Đối phó với sói, nên dùng phương pháp xử lý đối phó với sói, bọn hẩn đã không phải người lương thiện, chúng ta chính là người lương thiện sao? Bọn hẩn giết người đầy đồng, chẳng lẽ chúng ta ngay cả hai chữ giết người cũng không dám nói ra sao? Các người không đề cập tới, bốn vương liền nhắc tới, tương lai cười mắng do người, mặt người chê chúng ta đi.”

Thẩm Ngạo mở ra lời dạo đầu trước, lập tức nói: “Bốn vương nghe nói qua một câu, gọi là ăn miếng trả miếng, dùng máu trả máu, những người Nữ Chân này xưa nay làm mưa làm gió, đã như vậy, xử trí như thế nào, bốn vương nói không tính, mọi người trong sảnh nói cũng không tính, vậy thì tìm người định đoạt đến đây đi.

Truyền lệnh xuống, đi ra bên ngoài thành, những nô lệ người Hán cùng Khiết Đan kia, đều triệu tập lại, còn có những dân chúng U Văn chết ở dưới dao mổ của người Nữ Chân kia, đều đưa vào trong thành, nói cho bọn hẩn biết, thời điểm nợ máu trả bằng máu đã đến rồi, nhanh chóng qua đây.

Trong quân, phân phối một ít quân đội đi qua, không cần đi giúp cái gì, cứ đứng ngay tại bên cạnh nhìn xem, bọn hẩn xử trí như thế nào liền xử trí như thế đó, oan có đầu nợ có chủ, toàn bộ để cho đám khổ chủ bọn họ làm chủ!”

Thẩm Ngạo vừa dứt lời, người phía dưới lập tức hiểu chỗ giáo hoạt của Thẩm Ngạo, lại cũng không khỏi tin phục vì những lời đạo lý này của Thẩm Ngạo, hôm nay, những lời nói và việc làm của Thẩm Ngạo lan truyền đi ra ngoài, ai có thể lấy cái nhược điểm gì ra để trách móc đây?

Một phương diện khác, người Hán cùng người Khiết Đan bên ngoài thành chịu đủ khi dễ, không biết bao nhiêu người, bởi vì thiết kỵ người Nữ Chân mà vợ ly con tán, cái phần hận ngập trời này, lúc trước là giận mà không dám nói gì, nhưng hôm nay...

Ngay cả Chu Lâm cũng không nhịn được mà hít vào một hơi, trong lòng nghĩ: “Có việc vui để nhìn rồi.”

Sắc trời đã muốn dần dần tối đi, thu Cẩm Châu, gió lạnh thổi vi vu, nhất là đối với Nam Dương thủy binh mà nói, thời tiết lạnh như vậy, thật sự có chút không chịu đựng nổi.

Bởi vậy, thủy binh ở bên trong Cẩm Châu thành cơ hồ chỉ có thể từ quần áo để phân biệt ra được là người nào, những người ăn mặc giáp bông vải trầm trọng, còn có cả nước mũi dòng dòng kia, tự nhiên là từ Nam Dương đến.

Tuyền Châu một năm bốn mùa sưởi ấm như xuân, thủy binh chỗ đó không thể chịu nổi khí lạnh, đến nơi này, tự nhiên tinh thần suy sụp đi nhiều lắm.

Mà những người chỉ đeo vào một kiện áo giáp nhỏ kia, hơn phân nửa chính là Bắc Dương thủy binh, đừng nhìn trong miệng bọn họ phun khí trắng, nhưng thần sắc lại tự nhiên, chuyện trò vui vẻ.

Chờ đến thời điểm đêm dài người yên tĩnh, Quân pháp ti giáo úy cầm đi lại ban đêm đột nhiên dẫn đội rút lui khỏi chỗ đứng, nhiều đội thủy binh ăn mặc giày da trâu dày đặc biến mất trong sương mù dày đặc hắc ám, lập tức, cả Cẩm Châu bị một loại không khí bất an bao phủ.

Gió lạnh thổi quất vào mặt, thiên địa một mảnh bao la mờ mịt, trong bóng đêm yên tĩnh, rốt cục cũng hiện ra một vài thứ, từ ngoài thành bên này, trên đường phố tối như mực, có người xuyên qua sương mù dày đặc, hiện ra tại phía dưới những ngọn đèn dầu xuôi theo phố.

Quần áo bọn hán tả tơi, sắc mặt tái nhợt, trong tay hoặc cầm gậy gộc, hoặc mang theo cành cây, đôi mắt giống như sói đói trên vùng quê, đỏ hồng mà dữ tợn.

Người như vậy càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, có người Khiết Đan, có người Hán, nguyên một đám, từng đoàn từng đoàn, hội tụ tại mọi chỗ đầu phố, dòng người càng ngày càng lớn mạnh, bạch khí thổi ra cuộn cuộn, phảng phất như là có thể làm cái không khí lạnh như băng này trở nên nóng hôi hổi.

Tất cả mọi người tiến về một phương hướng, không ai phát ra âm thanh, trong mắt lộ ra cái loại thù hận khắc cốt ghi tâm, cùng với cái miệng không nói gì hết, lại làm cho tất cả những người thấy bọn hán cũng không khỏi lạnh người.

Nơi đường phố, một đội thủy binh đồng thời tuôn ra, những thủy binh này không có dây buộc lụa đỏ của Quân pháp ti, cũng không có trường đao ra khỏi vỏ, chỉ từng đội một xuất hiện, mắt nhìn những người này rời đi.

Một gã doanh quan giáo úy tinh mịch trong hẻm nhỏ không kiên nhẫn mà ôm tay, dựa bức tường ngủ, ngáy, đột nhiên, con mắt có chút mở ra, hướng bên người mấy giáo úy hỏi: “Như thế nào, bắt đầu rồi sao?”

“Hồi bẩm đại nhân, người cũng đã lên đầu đường.”

Doanh quan rất lỗi đời mà cười cười, có chút thoải mái, lại có chút hơi lạnh lùng, thản nhiên nói: “Tối hôm nay, sẽ có rất nhiều người không ngủ được, đi nói cho mọi người, đều giữ vững tinh thần, Bắc Dương thủy sư chúng ta, tất cả mọi người không được nhúc nhích tay, phải khắc chế, nhưng cũng phải nhìn chăm chăm vào đó, nếu thật sự có người Nữ Chân dựa vào thế hiểm trở đả thương người, liền không cần phải khách khí.”

“Nhưng nếu là những người Hán cùng người Khiết Đan kia thì sao?”

Doanh quan nhếch người lên, thân thể nghiêng về hướng bức tường đổ, nhớ mũi chân trước, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời ảm đạm, nói: “Tối nay ánh trăng thực thắm đậm, giết người ban đêm, ừm, Bình Tây Vương điện hạ từng nói, giết người không bằng giết tâm, tối nay không biết là giết người hay là giết đây?”

Đám người ở ngoài thành kia, đã tràn vào trong thành, có lẽ tại không lâu trước kia, tại đây từng là chỗ ở của bọn hán, nhưng về sau, bọn hán bị người dùng đao đuổi ra bên ngoài thành.

Cha mẹ của bọn hán bị người giết sạch, vợ con của bọn hán bị người lăng nhục, mà bọn hán, cũng bị giết chóc hầu như không còn, những người còn sống, cũng phải đi làm tùy tùng cho những cừu nhân bất cộng đái thiên kia.

939. Chương 842: Tiến Đến Kinh Đô Đạo

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 842: Tiến đến Kinh Đô đạo

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Bọn hán tự xưng bị người quát mắng, chỉ cần bất cứ người nào nhìn bọn hán không vừa mắt, cũng có thể không chút do dự mà quát roi, cái roi da trâu dính nước, đại đao sáng loáng kia, đều đặt lên trên đầu bọn hán.

Bọn hán chẳng những không thể phản kháng, còn phải cưỡng ép mình cười vui, vái chào cho cừu nhân của bọn hán, trái một câu chủ tử, phải một câu nô tài.

Mà hiện tại... bọn hấn lại từ trâu ngựa biến thành người, là người, liền có ân oán, thời điểm có cừu oán phải báo thù đã đến.

Cuối phố dài, là đường đi làm bằng gạch đá xanh cổ xưa, hai bên đường, những ngôi nhà bắt đầu càng ngày càng rộng rãi, cùng so sánh với bức tường đổ bên ngoài thành, tại đây giống như đang ở thiên đường, mà lúc này đây, ai cũng vô tâm đi tham khảo kiến trúc tốt đẹp kia.

Trong bóng tối, có người vung tay hô to: “Báo thù!”

Đám người đang yên tĩnh, giống như là đập vỡ nồi vậy, thoáng chốc liền sôi trào lên, các loại thanh âm bạo phát đi ra, bất kể là người Hán hay là người Khiết Đan, thậm chí cũng không thiếu người Thổ Phồn, Đảng Hạng pha vào trong đó.

Tại đây trong tiếng rống giận dữ cực lớn, sắc trời ban đêm đã trở nên không hề yên lặng, chỉ có một loại xao động cùng lửa nóng càng phát ra dày đặc hơn.

... ..

Thẩm Ngạo tạm thời ở trong thư phòng, ôm một quyển sách lặng yên ngồi dưới đèn, chân hấn có chút dựng lên, cả thân thể dựa ở trên mặt ghế phía sau, địa phương dựa chân vào là một chậu than nung đỏ, tản ra hơi cực nóng.

Cả thư phòng chỉ có một mình Thẩm Ngạo, ngay cả chén trà nhỏ trên bàn cũng đã mát từ lâu rồi, nhưng hấn hồn nhiên chưa phát giác ra, bên trong cô độc, lại dường như đang chờ đợi cái gì.

Bỗng nhiên, thanh âm âm ỉ truyền tới.

Thẩm Ngạo dời ánh mắt khỏi trang sách, con mắt nhìn về phía ánh nến, dưới ánh nến, ngay cả ánh lửa cũng giống như không an phận vậy.

Ở phía trong phòng, đột nhiên vang lên vô số thanh âm, những âm thanh này, Thẩm Ngạo không phân biệt rõ, nhưng không cần nghe, hấn cũng biết đó là cái gì.

Thẩm Ngạo buông quyển sách ra, đưa chân ngồi ở trên mặt ghế, hai mắt có chút đóng lại, đã vô tâm đi đọc sách, bắt đầu suy nghĩ miên man.

Sau đó, thanh âm tê tâm liệt phế truyền tới, đây là tiếng người khóc hô nhu nhược, pha lẫn năn nỉ, có cầu xin tha thứ, không hề cam lòng, có oán hận....

Loại thanh âm này, tràn ngập trong bầu trời đêm, làm cho cả trong thư phòng tăng thêm vài phần khủng bố, mà Thẩm Ngạo lại bắt đầu trở nên hồ hững, tâm đồng tình của con người có hạn, hoặc là nói, tâm đồng tình của Thẩm diên cuồng vốn là không nhiều lắm, còn chưa đến mức tiêu xài đối với một đàn dã thú sinh ra.

Chẳng bao lâu trước đây, có lẽ cũng là như ban đêm vậy, có lẽ cũng là những người này, chỉ là lúc đó, người năn nỉ là đồ tể giết người không chớp mắt, bọn hấn từng có đồng tình sao? Làm sao lại nghĩ tới lúc này, sớm biết như thế, làm gì phải làm chuyện như lúc trước?

Giết người thì đền mạng, cái này là pháp tắc của bất luận thời đại nào, hiện tại, nợ máu nên trả bằng máu.

Thẩm Ngạo cứ như vậy tựa ở trên mặt ghế, bất tri bất giác mà ngủ một giấc, có chút khò khè, rõ ràng ngủ ngay trong tiếng kêu sợ hãi khủng bố.

Nền đỏ mềm rũ xuống, không biết qua rồi bao nhiêu thời gian trôi qua, tiếng kêu sợ hãi cùng kêu thảm mới từ cao trào giảm xuống, giảm xuống rồi đình chỉ, mà lúc này, truyền ra một hồi hoan hô, cái hoan hô này đâm rách bầu trời đêm, lại không hề cảm thấy chói tai, giống như cảnh lấm bầm nói nhỏ trong mộng, hoặc là tiên tử kiều diễm trong tiên cảnh.

Lúc này, phòng cửa bị đẩy ra, Chu Hằng tiến đến, mừng rỡ nói: “Điện hạ, nhanh đi xem, nhanh đi xem, trong thành rất náo nhiệt...”

Chờ hần tiến đến, liền phát hiện Thẩm Ngạo đã muốn nằm trên bàn ngáy o..o..., mới không khỏi có chút ảo não mà ngừng thanh âm lại, thấp giọng lầm bầm. nói: “Trò hay đặc sắc như vậy mà rõ ràng có thể ngủ, thật là quái.”

Dứt lời, mò mò cái đầu, sợ Thẩm Ngạo trong đêm gặp lạnh, liền cởi áo giáp xuống, nhẹ nhàng mà choàng trên người Thẩm Ngạo, sau đó mới rón ra rón rén mà đi ra ngoài.

Thẩm Ngạo làm một giấc mộng, trong mộng, một người nam nhân đầy dịu dàng mà nhìn hần, tràn đầy thương yêu mà cởi xuống quần áo phủ thêm cho mình, người nam nhân này lơ mơ có chút ấn tượng, rất giống một người trong trí nhớ, đợi cho Thẩm Ngạo tự giác mà nổi da gà thức dậy, cái mộng này liền biến mất.

Mở to hai mắt, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, mới phát hiện trên người của mình thật đúng là choàng một cái áo...

Một đêm đi qua, Cẩm Châu thành lại khôi phục như thường, rõ ràng náo nhiệt hơn vài phần so với lúc trước, chỉ là, không khí vẫn âm u nặng nề, trước cửa tất cả gia đình, đều có người cầm giấy thiêu đốt, có lẽ là bởi vì đại thù được báo, cho những người không thể nhắm mắt kia một điểm an ủi, phố lớn ngõ nhỏ đều truyền ra tiếng khóc rờn, thanh âm này lâu dài trầm thấp, làm cho người ta nghe xong mà tâm tình cũng không khỏi bắt đầu ảm đạm.

Sau khi Thẩm Ngạo rửa mặt, lập tức phủ thêm áo giáp, đánh ngựa ra khỏi thành.

Từ cửa thành đi ra ngoài, rõ ràng có không ít người nhận ra hần, bất kể là người Hán hay là người Khiết Đan, đều cảm kích vô cùng mà quỳ gối dưới đất, hô to diện hạ công hầu muôn đời.

Thẩm Ngạo lúc này lại cảm thấy có chút xấu hổ rồi, xám xịt mà ra khỏi thành, mà ở ngoài thành, trên cánh đồng bát ngát nhìn không sót một cái gì, một vạn thủy sư kỵ binh đã võ trang đầy đủ, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang mà đứng cờ.

C phần phạt, chiến mã phát ra tiếng phì phì trong mũi, dùng hai vó bào bào mặt đất, kỵ binh khôi ngô kia lại ăn mặc giáp bông vải bó sát người, góc đầu lên, nghiêm nghị bất động.

Thủy sư kỵ binh biên chế thật sự là ít đến thương cảm, Tam đại dương thủy sư tính hết ra, cũng không hơn một vạn người, vì vận chuyển chiến mã, còn phải kiến tạo thuyền chuyên môn cho ngựa, càng cần dùng khoang thuyền chăm sóc ngựa.

Hành quân trên biển, chăm sóc chiến mã cực kỳ không tiện, tuy thủy sư khổng lồ, nhưng có thể vận chuyển một vạn thiết kỵ, đã là cực hạn.

Thời điểm sáng sớm, thủy sư kỵ binh nghỉ tạm một đêm đã chuẩn bị kỹ càng, tinh thần no đủ mà hiện ra tại ngoại ô, nhóm thành đội ngũ.

Ngay tại cách đây không lâu, Thẩm Ngạo đã muốn hạ mệnh lệnh, thủy sư kỵ binh lập tức xuất phát, mục tiêu Đại Định phủ, trong vòng ba ngày phải đến.

Mà quân đội thủy sư đồn trú ở Cẩm Châu, trừ một bộ phận lưu trú, còn lại toàn bộ tiến về hướng Đại Định phủ trước.

Trong lòng Thẩm Ngạo hiểu, đây là một cuộc thi chạy, thủy sư phải nắm bắt Đại Định phủ tại thời điểm người Kim còn chưa kịp phản ứng, mà hần dựa vào, cũng chỉ có một vạn thủy sư thiết kỵ này, trừ thứ đó ra, cũng chỉ còn lại có quyết tâm chết.

Sở dĩ tin tưởng người Nữ Chân không kịp thời nhận được tin tức, một mặt là thủy sư tập kích Cẩm Châu, đủ để cho quân Kim không kịp chuẩn bị, một phương diện khác, cũng là bởi vì Kinh Đô đạo vốn là một trong những khu yếu kém nhất của người Nữ Chân.

Người Kim phòng bị và thông tin cực kỳ lỏng lẻo, còn nữa ven đường có nhiều Liêu quân cùng phản quân, chỉ cần mình nắm chắc thời gian, đánh tan Đại Định phủ, như vậy, toàn bộ chiến trường chủ động, liền hoàn toàn nắm giữ ở trong tay Thẩm Ngạo.

Bên trong hội nghị quân sự, Thẩm Ngạo đã mệnh lệnh Chu Lâm suất lĩnh thủy sư đi theo thiết kỵ, xuất phát về hướng Đại Định phủ, mà Dương Quá chính là suất lĩnh một bộ phận quân đội trú ở lại nơi này.

Thẩm Ngạo thì tự mình lựa chọn đi cùng kỵ binh thủy sư, hướng khởi xướng tập kích Kinh Đô đạo lần thứ nhất, khi tất cả người Kim không kịp chuẩn bị.

Thẩm Ngạo đập roi vào ngựa, hiện ra tại trước trận kỵ binh như trường xà, hít vào một hơi thật sâu, giục ngựa, đồng thời vung tay lên, nói: “Xuất phát!”

“Xuất phát!”

Ồ ô... Kèn trời lên, vạn ngựa lao nhanh, như gió bay điện chớp mà bắt đầu khởi động về phía tây, bên cạnh cánh đồng bao la bát ngát.

940. Chương 843: Đường Đi Khó Khăn

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 843: Đường đi khó khăn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Kế châu vốn là một tòa hùng quan, một đầu quan đạo một mực kéo dài về hướng bắc, trực tiếp tiến vào trong Kinh Đô đạo, người Khiết Đan ở chỗ này kinh doanh hơn trăm năm, lao thẳng đến đây, coi như đã đến giới lĩnh giữa Nam Kinh đạo cùng Kinh Đô đạo.

Liêu quốc nam viện Đại vương đã từng ở chỗ này thiết lập trọng binh, càng có hơn mười vạn người Khiết Đan nghỉ lại chỗ này.

Lúc người Kim xuôi nam, ở chỗ này gặp chống cự kịch liệt nhất, Liêu quân ở chỗ này có rất nhiều gia quyến, hơn nữa tại đây tường thành cao ngất, lương thảo sung túc, trợn vện thủ vững hơn một tháng, thành trì mới bị phá, mà một bộ phận Liêu quân cũng thừa cơ phá vòng vây, tấn mạn khắp các nơi.

Chính là một tòa trọng trấn phía bắc chỗ này, bây giờ đã tàn phá không chịu nổi, ngay cả quan đạo cũng bởi vì hoang tàn vắng vẻ mà sinh ra đầy cỏ dại.

Một chi Nữ Chân thiết kỵ mệnh mông cuộn cuộn xuất hiện, tại thời điểm tối đêm ngày đó, ngay tại khi cách Kế châu thành năm mươi dặm, liền xây dựng cơ sở tạm thời, chỉ nghỉ ngơi ba canh giờ, trời còn chưa tảng sáng, đám kỵ binh lại ào ào dậy từ sáng sớm, làm tốt chuẩn bị tiếp tục xuất phát.

Ánh rạng đông còn chưa lộ ra, sương mù dày đặc vờn quanh trong núi, khói bếp toát ra, chim bị hù dọa, tại thời điểm này, trong một ngày thời tiết lạnh nhất, một chi kỵ binh Nữ Chân trang bị nhẹ đã cỡi ngựa phi nhanh ra khỏi doanh.

Mà ở cái trong lều trưởng đại doanh này, Hoàn Nhan Tông Hàn mặt mũi tràn đầy râu quai nón, khoác da trâu giáp, chấp hai tay sau lưng, buồn rầu mà dạo bước trong lều.

Hoàn Nhan A Cốt Đả cho hẳn thời gian chỉ có mười ngày, trong vòng mười ngày, nhất định phải đến Đại Định phủ.

Hoàn Nhan Tông Hàn một đường bắc thượng, có thể nói ngày đêm không ngừng, mỗi ngày chỉ để thiết kỵ nghỉ tạm ba canh giờ, nhưng rất nhanh, Hoàn Nhan Tông Hàn liền phát hiện, sự thật cũng không phải đơn giản như thế.

Nhất là sau khi tiến vào vùng Kế châu, vấn đề càng ngày càng lộ ra rõ ràng hơn, vùng Kế châu đã đến phân giới lĩnh U Vân, dãy núi bao bọc xung quanh, rất là hiểm trở.

Cũng chính bởi vì như thế, thời điểm quân Kim xuôi nam, đại lượng quân lính Liêu quân tản mạn, cùng lưu dân sơn tặc lẫn lộn vào trong núi, dùng cái này để tránh né gót sắt Nữ Chân.

Mà hôm nay, năm vạn thiết kỵ của Hoàn Nhan Tông Hàn bắc thượng, những tên hại dân hại nước nhỏ nhỏ này, Hoàn Nhan Tông Hàn tự nhiên không để vào mắt, bọn hắn cũng không dám ở trước mặt mình làm bộ ngựa ngán cản xe.

Chỉ là, nghĩ thì nghĩ, vấn đề có lẽ là đã xuất hiện, vừa tiến vào vùng Kế châu, rất nhiều hiện tượng dị thường bắt đầu phát sinh liên tiếp, vốn là kỵ binh phải ra thám báo thường xuyên không thể đứng hạn phản hồi, sau đó, phải nhiều người đi tìm, là có thể chứng kiến thi thể những người này.

Lúc tận lực cắm trại, bên ngoài đột nhiên có tiếng nổ lớn, hình như có thiên quân vạn mã tập kích doanh, đợi cho đám quân Kim kêu loạn mà tỉnh lại, mới phát hiện là một hồi sợ bóng sợ gió, xe lương thực hậu đội cũng đã gặp phải tập kích.

Hoàn Nhan Tông Hàn mười chín tuổi liền theo Hoàn Nhan A Cốt Đả chinh chiến bốn phía, có thể nói là kinh nghiệm chiến trận đầy mình, tuy hắn làm người lỗ mãng, nhưng cũng phát giác ra điều khác thường.

Có người đang âm mưu ngăn cản quân Kim bắc thượng, hơn nữa, Liêu quân, sơn tặc kẻ bên này vô cùng có khả năng sớm đã thông đồng thành một khối, mục đích của bọn hắn, rõ ràng không chỉ là đơn thuần mà trả thù, mà có chứa mục đích nào đó.

Nếu thật như Hoàn Nhan Tông Hàn dự liệu, vấn đề liền chính thức nghiêm trọng rồi, có thể liên hợp mấy chục đám quân đội lớn nhỏ này lại, hiệu lệnh thống nhất, hơn nữa còn làm việc theo kế hoạch, khả năng duy nhất, chính là có một người, thanh danh của hắn cùng địa vị đủ để cho quân lính Liêu quân tản mạn và sơn tặc tin phục, người này.....phải là Thẩm Ngạo.

Đại danh Thẩm Ngạo, có thể nói là thiên hạ đều biết, bất kể là người Hán hay là người Liêu hoặc là Tây Hạ, Thổ Phồn, chính là người Kim cũng phải thừa nhận, người này rất đáng sợ.

Ít nhất, trên đời này, nếu có người đả bại quân Kim, cũng chỉ có một người Thẩm Ngạo mà thôi, cho nên, chỉ cần Thẩm Ngạo chịu vung cánh tay hô lên, người Khiết Đan cùng người Hán hoàn toàn không có lập trường chung sẽ lập tức đi theo.

Nhưng....thật sự là hắn sao?

Hoàn Nhan Tông Hàn càng nghĩ càng cảm thấy khó giải quyết, nếu thật sự là hắn, như vậy ít nhất có thể chứng minh, Hoàn Nhan A Cốt Đả lo lắng không phải dư thừa, mục đích của Thẩm Ngạo không phải Doanh châu, mà là Cẩm Châu cùng Đại Định phủ, là muốn nhất cử chặt đứt liên lạc giữa Nam Kinh đạo và vùng đất quan ngoại.

Cũng chỉ có như vậy, quân Tống mới có thể chinh hợp tất cả thế lực vùng Kế châu, tận lực mà ngăn cản bất luận đám quân Kim nào bắc thượng cứu viện.

Nếu không, chỉ là đơn thuần tập kích quấy rối, đối với quân Kim, một điểm nguy hại đều không có, những lưu dân cùng tán binh sớm đã bị Nữ Chân thiết kỵ dọa bể mật kia, sẽ không dám không kiêng nể gì như thế.

Hoàn Nhan Tông Hàn càng nghĩ càng lo lắng, hắn lo lắng cái khác là, nếu như quả nhiên là Thẩm Ngạo chinh hợp những tán binh cùng lưu dân này, cũng không khỏi thật bất ngờ, Thẩm Ngạo dựa vào cái gì mà làm được điểm này?

Cần biết, cho dù tốc độ Thẩm Ngạo mau hơn nữa, hiện tại nhiều nhất cũng không quá Cẩm Châu mà thôi, chẳng lẽ từ lúc mấy tháng trước kia, hắn cũng đã phải sử giả ra, đến đây liên lạc?

Hoặc là nói, tại Đại Liêu, kỳ thật sớm có tay chân của Thẩm Ngạo, âm thầm bồi đắp vì hắn, đến thời cơ thích hợp, liền lập tức từ phía sau màn, đi về trước sân khấu?

“Không thể chậm trễ nữa rồi!” Hoàn Nhan Tông Hàn nhảy cảm như Hải Đông Thanh, đã nhận ra nguy

Trong khoảng thời gian ngắn, cái đại doanh vốn là rất bình an kia, thoáng chốc lại bắt đầu phi thường náo nhiệt, chính là Hoàn Nhan Tông Hàn lo lo lắng lắng cũng hào hứng tới, triệu tập chúng tướng tụ ẩm trong lều trưởng.

Vài chén rượu hạ xuống dạ dày, cảm giác bốc đồng chùng chất, Hoàn Nhan Tông Hàn bỗng nhiên nhổm thân thể khô ngô như cột điện bằng sắt dầy, kiêu ngạo mà giờ chén rượu da trâu nhỏ lên, hô to một tiếng, tức thì lại làm cho không khí tiệc rượu đạt đến mức cao trào bùng bùng.

Chính giữa lều lớn, thì là cái giá đỡ dựng lên, trên đó là một đồng lửa, một con cừu non đã bị lột da mở ngực bẻ bụng, dùng xiên sắt xiên lên, do vài tên thân binh loay hoay, trong chốc lát sau, màu ánh sáng con dê kia dần dần trở nên vàng óng, tản mát ra mùi thịt mê người.

Trong lều trưởng cũng lập tức ầm ập lên, Hoàn Nhan Tông Hàn không khỏi tiếc nuối, nói: “Đáng tiếc, không có nữ nhân.”

Phía dưới, mấy vạn phu trưởng cười nói làm một đoàn, một gã người Kim nói: “Tướng quân muốn nữ nhân, ta sẽ đi buộc một người đến.”

Người khác nói: “Ngày mai vào Đại Định phủ, còn sợ không có nữ nhân sao?”

Mọi người cười cười, trong cơ thể Hoàn Nhan Tông Hàn đầy lửa nóng, trên mặt bị trong nhiệt khí lều trưởng hun đến đỏ bừng, cười to nói: “Nói cũng đúng, Lừa Bịp Lỗ Xem tiểu tử kia thấy thúc thúc hấn, chẳng lẽ còn keo kiệt mấy con đàn bà sao sao? Ha ha...”

Lừa Bịp Lỗ Xem chính là nữ danh của Nữ Chân Lục hoàng tử Hoàn Nhan Tông Tuyền, Hoàn Nhan Tông Hàn gọi thẳng nữ danh Lục hoàng tử, trên mặt có phần có vài phần ý tứ kiêu căng.

Không nói Hoàn Nhan Tông Hàn hấn là tộc thúc của Hoàn Nhan Tông Tuyền, huống chi còn quan hệ vô cùng tốt cùng A Cốt Đả.

Còn nữa, Lục hoàng tử kia trời sinh có bệnh không tiện nói ra, người Nữ Chân gần đây kính yêu dũng sĩ, Lục hoàng tử không hiểu cỡi ngựa bắn cung, chưa bao giờ dẫn qua binh hay lên trên ngựa.

Người như vậy, trong lòng Hoàn Nhan Tông Hàn cũng rất xem thường, đây cũng không phải hấn tận lực tuy tiện vô lễ như thế, hoàn toàn là cảm xúc lơ đãng toát ra.

Đám vạn phu trưởng cũng lơ đãng, bắt đầu cười vang lên.

Đang nói, một gã Nữ Chân thân binh từ bên ngoài tiến đến, nói: “Chủ tử, sứ giả của Lục hoàng tử đến.”

“Sứ giả...” Sắc mặt Hoàn Nhan Tông Hàn xẹt qua một tia không thích, lập tức buông chén sừng trâu, lạnh giọng nói: “Bố Kiệt đâu rồi, vì cái gì hấn không trở lại thông báo?”

Bố Kiệt là một gã Thiên phu trưởng dưới trướng Hoàn Nhan Tông Hàn, xây dựng cơ sở tạm thời xong, về sau, Hoàn Nhan Tông Hàn liền mệnh lệnh hấn mang theo một chi kỵ binh, đi Đại Định phủ thông báo cho quân coi giữ trước.

Hiện tại Bố Kiệt không trở lại, lại là sứ giả Lục hoàng tử đến, tại đây khẳng định có chuyện gì đó ẩn ở bên trong.

Sắc mặt Hoàn Nhan Tông Hàn âm trầm, phảng phất như muốn ăn sống nuốt tươi thân binh thông báo dưới trướng, quát to một tiếng: “Nói mau!”

“Chủ... Chủ tử...” Thân binh lí nha lí nhí nói: “Mới vừa nghe sứ giả kia nói... Bố Lỗ tướng quân trong lúc nói chuyện xúc phạm Lục hoàng tử, điện hạ đã đánh cho hấn một trận...”

Phanh... Hoàn Nhan Tông Hàn mãnh liệt vỗ bàn, phát ra một tiếng giòn vang, chỉ thấy trong đôi mắt Hoàn Nhan Tông Hàn xẹt qua một tia sát cơ, cất ngang lời thân binh nói, hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bố Kiệt là nô tài của ta, nô tài phạm sai lầm, cũng có thể để cho ta tự mình đến xử trí!”

“Phải.. Phải..” Thân binh kia không ngớt lời nói phải.

Trong lều trưởng, đám vận phu trưởng cũng đều thu liễm dáng tươi cười lại, đổi sang vẻ mặt ngưng trọng, Bồ Kiệt là tâm phúc của Hoàn Nhan Tông Hàn, bây giờ lại bị Lục hoàng tử đánh cho một trận, cũng khó trách Hoàn Nhan Tông Hàn muốn tức giận.

Chỉ là, Lục hoàng tử gần đây trời sinh tính nhu nhược, xưa nay toàn bị người khinh thường, như thế nào hôm nay lại động can qua lớn đến như vậy?

Trong lòng Hoàn Nhan Tông Hàn rất tức giận, nhưng dù sao vẫn là bạn tâm thân phận Lục hoàng tử, thanh âm hung ác nói: “Còn lo lắng cái gì? Đi, gọi sứ giả kia tiến đến.”

Thân binh như được đại xá, chạy mau đi ra, một lát sau, rèm lều lớn được cuốn lên, lại là một người cạo sạch chỏm đầu trước, sau đầu chải bím tóc to bằng đồng tiền tiến đến, người này sắc mặt trắng nõn, bờ môi khê mím, đôi mắt có vài phần vênh vao.

Hắn liếc nhìn chung quanh, ánh mắt mới rơi vào trên người Hoàn Nhan Tông Hàn, sau đó mới xoay người, đưa tay lên ngực hành lễ, nói: “Bái kiến tướng quân.”

Hoàn Nhan Tông Hàn lạnh lùng liếc nhìn người Nữ Chân sắc mặt trắng nõn này, ý khinh miệt lơ đãng mà hiện ra, trong lòng nghĩ, Lừa Bịp Lỗ Xem kia quả nhiên là người nhu nhược, suốt ngày pha trộn cùng một con gà con da non ở một chỗ, có thể trở thành một gã dũng sĩ Nữ Chân sao?

Hoàn Nhan Tông Hàn hừ lạnh một tiếng, tràn đầy khinh miệt nói: “Người tên là gì?”

“Nô tài Tác Mộc Nhĩ.”

“Hừ!” Hoàn Nhan Tông Hàn lại khinh thường mà hừ lạnh một tiếng, Tác Mộc Nhĩ trong lời nói Nữ Chân là ý tứ chỉ sói, mà người Nữ Chân này, lại tựa như một con chim cú, không công mà nát bét một cái tên tốt.

Hắn lạnh lùng nói: “Lừa Bịp Lỗ Xem sống ở đây có tốt không?”

Tác Mộc Nhĩ không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Hồi bẩm tướng quân, Lục hoàng tử sống rất tốt.”

Trên mặt Hoàn Nhan Tông Hàn trời lên vẻ cười lạnh, nói: “Hắn đương nhiên trôi qua rất tốt, phụ hoàng, thúc phụ của hắn còn có cả huynh đệ của hắn, đều ở trên chiến trận chém giết, tựa như Hải Đông Thanh kiếm ăn trên vùng quê, mà Lừa Bịp Lỗ Xem chỉ cần há miệng là được rồi.”

Tác Mộc Nhĩ liếm liếm miệng, không dám tán đồng lời Hoàn Nhan Tông Hàn nói.

Tính tình Hoàn Nhan Tông Hàn vội vàng xao động, lại sùng bái vũ lực, xem thường Lục hoàng tử là chuyện đương nhiên, hơn nữa, vào hôm nay, Bồ Kiệt bị Lục hoàng tử đánh cho, rõ ràng chỉ phân phó một sứ giả đến liên hệ cùng Hoàn Nhan Tông Hàn, các loại bức tức như thế, Hoàn Nhan Tông Hàn không nổi giận cũng đã rất cho Lục hoàng tử mặt mũi.

Hoàn Nhan Tông Hàn lạnh lùng cười một tiếng, tiếp tục nói: “Lừa Bịp Lỗ Xem gọi người tới, rốt cuộc là vì cái gì?”

Tác Mộc Nhĩ giữ vững tinh thần, nói: “Lục hoàng tử nói, tin tức về quân Tống, hắn sớm đã biết, cũng biết viện quân của tướng quân đang đến.”

“Sau đó thì sao...”

Tác Mộc Nhĩ ngạc nhiên nói: “Sau đó? Còn có cái gì sau đó?”

Hoàn Nhan Tông Hàn giận dữ nói: “Ngày mai, đại quân muốn vào thành, Lừa Bịp Lỗ Xem thân là chủ nhân, chẳng lẽ không đi ra đón chào sao? Hừ! Ta cùng các dũng sĩ liên tục chạy bảy tám ngày đường đến đây, người kiệt sức, ngựa hết hơi, chẳng lẽ không có khao thưởng sao?”

Nhưng Tác Mộc Nhĩ lại trấn định, nói: “Nô tài nghĩ, Lục hoàng tử quả thật có phân phó qua, nói là mời tướng quân tạm thời mang binh đóng quân ở bên ngoài thành...”

Bốp... Tính nóng của Hoàn Nhan Tông Hàn rốt cục bùng nổ mà bốc cháy lên, đôi mắt xẹt qua sát cơ dày đặc, một cước đá văng bàn đá trước người ra, trong lều trưởng một mảnh bừa bộn, cả con cừ non đã nướng đến nửa chiên kia cũng rơi vào trong lửa, lập tức phát ra một mùi khét dày đặc.

Các vạn phu trưởng còn lại nghe xong lời Tác Mộc Nhĩ nói, cũng đều nhú hai hàng lông mày, nhe răng cười lạnh.

Tác Mộc Nhĩ thấy thế, lập tức quì xuống, nói: “Xin tướng quân thứ tội, nô tài cũng chỉ truyền lời cho Lục hoàng tử, hoàng tử điện hạ nói, Đại Định phủ mới vừa yên an ổn, nếu đại quân vào thành, không tránh khỏi sẽ gây ra chuyện hỗn loạn, hơn nữa, tướng quân trị quân...”

Tác Mộc Nhĩ dường như ý thức được không đúng, vội vàng sửa lời nói: “Đến lúc đó, hoàng tử điện hạ tự nhiên sẽ mang theo dê bò rượu ngon đi ra khao thưởng dũng sĩ đại Kim chúng ta...”

“Câm mồm!” Hoàn Nhan Tông Hàn hét lớn một tiếng, cắt ngang lời Tác Mộc Nhĩ nói, lập tức dùng ngón tay chỉ vào mặt Tác Mộc Nhĩ, nói: “Những lời này, là Lừa Bịp Lỗ Xem nói?”

Tác Mộc Nhĩ không dám nói đúng, cũng không dám nói không phải.

Điều này lại làm cho Hoàn Nhan Tông Hàn càng thêm tin tưởng, Hoàn Nhan Tông Hàn không khỏi cười lạnh lạnh, nói: “Tốt, tốt... bây giờ người trở về, nói cho Lừa Bịp Lỗ Xem, nói cho hắn biết, thúc phụ của hắn đã biết ý của hắn rồi!”

Tác Mộc Nhĩ khom người hành lễ, chạy trốn chết ra ngoài.

Một đồng bữa bọn trong lều trưởng, ngọn đèn lập lòe, đám thân binh đi thu thập dê con nướng cháy cùng dụng cụ pha rượu trên mặt đất, đám vạn phu trưởng mỗi người sắc mặt như tro tàn, ánh mắt đều rơi vào trên người Hoàn Nhan Tông Hàn.

Tay Hoàn Nhan Tông Hàn không khỏi đưa lên vuốt hai chòm râu trên mép, ánh mắt càng thêm lạnh lùng.

“Cái con gà con bạch sơn hắc thủy này, rõ ràng dám nói lời như vậy, chính là Đại vương ở chỗ này, cũng sẽ không tùy tiện vô lễ dũng sĩ tôn quý trong tộc như thế, hắn ở trong thành hưởng phúc, lại bắt dũng sĩ ở ngoài thành, gió lạnh thổi ngày phơi nắng, hừ... vô liêm sỉ!”

Trong lòng tức giận Hoàn Nhan Tông Hàn đã đạt đến điểm tới hạn, đôi mắt quét qua mọi người trong lều, nổi giận dùng dùng nói: “Mọi người thấy thế nào?”

Đám vạn phu trưởng lúc này cũng đã nổi giận, quan niệm tôn ti của người Nữ Chân lúc này vẫn dừng lại tại giai đoạn thị tộc, đối với một người hoàng tử nhu nhược, cũng không có quá nhiều tâm kính sợ, một người vạn phu trưởng thấp lùn nói: “Mấy ngày nữa, tuyết muốn rơi nhiều hơn rồi, vì chạy đi nhanh, chúng ta cũng không mang đến quá nhiều quần áo, nếu không được vào thành, đám quân lính sẽ bị lạnh.”

Một vạn phu trưởng khác nói: “Huống hồ hiện tại quân Tổng tùy thời nhưng có thể đến đây, tại trước khi đuổi giết quân Tổng, sao có thể để cho các dũng sĩ ăn đói mặc rách? Thành này, không thể không tiến vào.”

“Đúng, đúng, không thể không tiến vào trong.” Mọi người cùng đánh trống reo hò.

Đôi mắt Hoàn Nhan Tông Hàn lóe lên một cái, lập tức bắt đầu cười lạnh lạnh, nói: “Đúng, vào thành, sáng sớm ngày mai, ta muốn vào thành, ta lại muốn nhìn xem, ai dám ngăn cản ta! Bằng con gà con Lừa Bịp Lỗ Xem kia sao? Hừ!”

Nếu nói đây là mệnh lệnh của Hoàn Nhan A Cốt Đả, Hoàn Nhan Tông Hàn cũng không dám vi phạm, về phần Hoàn Nhan Tông Tuyển, hắn lại hoàn toàn không để vào mắt, một người hoàng tử mà thôi.

Bình thường nhìn thấy, xem tại mặt mũi thân thích, còn kính hắn một phần, hôm nay Hoàn Nhan Tông Tuyển dám vô lễ đối với chính mình, thành này chính là không vào cũng phải vào, hơn nữa, chẳng những muốn vào, còn phải quang minh chính đại mà đi vào.

Hoàn Nhan Tông Hàn một cước đá văng vật lẫn lộn dưới chân ra, nghiêm mặt nói: “Truyền mệnh lệnh của ta, ngày mai, lúc mặt trời thức dậy, toàn quân nhổ trại xuất phát, ta tự mình dẫn đội, nếu ai dám ngăn cản chúng ta vào thành, lập tức bắt lấy, về phần tiểu tử Lừa Bịp Lỗ Xem kia, không cần phải để ý tới, Đại Kim quốc không phải do hắn định đoạt!”

Đám vạn phu trưởng kích động mà đưa tay lên ngực, cùng nói: “Tuân mệnh.”

Sáng sớm ngày hôm sau, đại quân Nữ Chân nhổ trại rời đi, Hoàn Nhan Tông Hàn mặc một thân giáp da trâu, lạnh lùng mà trở mình lên ngựa, lưng hổ ưỡn thẳng, cả người giống như chiến thần, một đôi trông mắt vươn về phương hướng cực xa, bắt đầu chậm rãi dục ngựa bên dưới háng chạy đi.

Tại phía sau hân, vô số kỵ binh giống như trường xà, bắt đầu khởi động, kéo dài vài dặm không ngớt.

Sáng sớm, sương mù dày đặc, lại khiến cho cả bầu trời đều trở nên mơ hồ, thị lực có thể đạt được, cũng không quá khoảng cách hai mươi trượng phía trước.

Sương mù dày đặc như vậy, căn bản không thích hợp hành quân, nhưng Hoàn Nhan Tông Hàn lúc này một bụng oán khí, càng nói xác thực hơn, là một loại tức giận không muốn chịu thua.

Dùng địa vị siêu nhiên của hân, một người cháu trai có bệnh không tiện nói ra, lại dám tùy tiện vô lễ như thế, nếu cái này truyền đi, chẳng phải là sẽ bị người khác chê cười hay sao?

“Hôm nay, nhất định phải cho tiểu tử kia một điểm nhan sắc nhìn xem.” Hoàn Nhan Tông Hàn cơ hồ có thể liệu định, Hoàn Nhan Tông Tuyển sẽ cảm thấy vô cùng ngạc nhiên khi hân từ trên trời giáng xuống, mà Hoàn Nhan Tông Hàn hân, với tư cách tộc thúc, nên làm như thế nào đây?

Hoàn Nhan Tông Hàn một bên đạp roi vào ngựa, vừa nghĩ.

Sau lưng, một gã vạn phu trưởng lập tức chạy tới, nói: “Tướng quân, sương mù lớn như vậy, có phải là nên nghỉ một chút rồi hay đi?”

Hoàn Nhan Tông Hàn lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Không cần, phụ cận không có quân Tống, hiện tại chúng ta liền vào thành, tránh để bị tiểu tử kia giễu cợt.”

Tiểu tử kia tự nhiên là chỉ Lục hoàng tử, Hoàn Nhan Tông Hàn dám xưng hô như thế, nhưng vạn phu trưởng không dám, liền không khuyên nữa, chăm chú theo đuôi Hoàn Nhan Tông Hàn.

Đoạn đường này bốn ba, bởi vì đêm qua tuyết rơi xuống nhiều, trên mặt đất tràn đầy lầy lội, ngựa không chạy nhanh nổi, đành phải chậm rãi mà nhúc nhích, may mắn tại đây đã cách Đại Định phủ không xa, cho nên, bọn kỵ binh Nữ Chân cũng đều buông lỏng đề phòng, có vài phần tâm tình kết đội ngắm cảnh.

Qua nửa canh giờ, sương mù mới tản đi một ít, đã có thể ngắm nhìn dãy núi chỗ xa, phẳng phất như đang di động ở giữa không trung, ngoài ra còn có thể chứng kiến rừng tùng ưỡn sừng tí tách trong sương mù kia.

Năm vạn kỵ binh bắt đầu đẩy nhanh tốc độ, rầm rầm... rầm rầm... vạn ngựa lao nhanh, phẳng phất như muốn long trời lở đất.

943. Chương 846: Trời Phạt

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 846: Trời phạt

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Mà ở trên cổng thành cửa Nam Đại Định phủ, thủy sư quân Tống ăn mặc trang phục quân Kim đã cảm thấy loại khác thường này.

Tuy mệnh lệnh sớm đã hạ xuống, Nữ Chân kỵ binh hôm nay sẽ tới, nhưng khi dưới cổng thành xuất hiện quân Kim rậm rạp chằng chịt, cơ hồ liếc nhìn không thấy điểm cuối cùng, mọi người vẫn bị rung động triệt để.

Doanh quan thủ vệ cửa Nam thần kinh căng thẳng, từ phía sau tường chắn thò đầu ra, không khỏi lú lười, nói với một gã trang phục người Nữ Chân bên người: “Nhiều như vậy...”

Người này ăn mặc trang trí kiểu Nữ Chân, nhưng hôm qua đi Kim doanh, tự xưng là sứ giả Lục hoàng tử Tác Mộc Nhĩ, đương nhiên, Tác Mộc Nhĩ chỉ là tên Nữ Chân của hắn, tên Hán của hắn là Sài Xương.

Bởi vì mẫu hệ là người Nữ Chân, từ đó về sau sắp xếp gia đình theo cha đến Biện Kinh ở lại, đó cũng là lý do hắn thông thuộc lời nói Nữ Chân, đối với quy củ cùng phong tục Nữ Chân cũng đều rất quen thuộc.

Hơn nữa, phụ thân hắn từng dẫn hắn đi qua Liêu Đông, bởi vậy, chỉ cần cạo đầu, lưu lại cái đuôi đằng sau, hiển nhiên chính là nửa người Nữ Chân.

Thân phận Sài Xương hôm nay chính là Cẩm Y Vệ U Vân Thiên hộ, lúc này đây phụng mệnh, tự nhiên là sứ mệnh trá mình lẫn sang quân địch.

Hắn thấy bộ dạng doanh quan lú lười, liền cũng thò đầu ra nhìn, không khỏi nói: “Đến nhiều hơn nữa, đơn giản cũng là chịu chết mà thôi, đại nhân có lẽ là gọi bọn quan binh chú ý một ít, không được để lộ ra sơ hở mới tốt.”

Doanh quan hơi có vài phần kiêu ngạo mà nói: “Cái này không sợ, thủy sư gần đây hiệu lệnh như một, không có việc gì, chuyện kể tiếp lại phải làm phiền Sài huynh.”

Sài Xương cười nhạt một tiếng, nói: “Hổ thẹn.”

Hai người tất tiếng xột xoạt đối thoại, trong nháy mắt, Hoàn Nhan Tông Hàn kia liền đến đầu cầu hộ thành kiều, chỉ là, cái cầu treo này đã bị thu hồi, sông đào bảo vệ thành chảy xiết chặn hết quân đội của Hoàn Nhan Tông Hàn lại.

Trong lòng Hoàn Nhan Tông Hàn giận dữ, chính mình đường xa mà đến, chẳng những không nhìn thấy cửa thành mở rộng ra, đúng là ngay cả cầu treo cũng không chịu buông, Lục hoàng tử kia thật sự bị buồn chán đến điên rồi sao?

Có lẽ là người này cho rằng trong người chảy huyết mạch của A Cốt Đả, có thể không để chính mình vào mắt?

Trên mặt Hoàn Nhan Tông Hàn trời lên lãnh ý, nhìn lại, kỵ binh sau lưng cũng dần dần ghì ngựa lại, không thể tiến lên nữa.

Trong sương mù mỏng, vô số đầu người di động, âm thanh chiến mã vang lên HSI...I...I..., vô số người thở phì phì, phảng phất như khiến cho không khí trở nên ẩm áp hơn một ít.

“Hừ!” Hoàn Nhan Tông Hàn không chút khách khí mà hừ lạnh một tiếng, ánh mắt của hắn đã có thể nhìn ra xa xa, đến thân ảnh mơ mơ hồ hồ đứng trên cổng thành kia, Hoàn Nhan Tông Hàn mười phần mạnh mẽ mà hướng phía thành lâu kia rống to: “Mở cửa thành ra!”

Hoàn Nhan Tông Hàn gầm lên giận dữ, bạo phát ra một tiếng, Nữ Chân kỵ binh sau lưng cũng đều hô to: “Mở cửa thành!”

Động tĩnh lớn như thế, giống như là nước ấm đột nhiên sôi trào, Đại Định phủ đang bình tĩnh bỗng nhiên bùng nổ, ngay cả rừng tùng xa xa cũng xuất hiện vô số con chim kinh hoàng bay lên, phát ra tiếng kêu to bất an.

Người đứng ở trên cổng thành không có động tĩnh, lạnh lùng mà nhìn ngàn vạn thân ảnh người ngựa di động liên tục bên trong đám sương phía dưới kia.

Thấy trên cổng thành không người nào để ý tới, Hoàn Nhan Tông Hàn lập tức hiểu ra, trong lòng nghĩ, cái này nhất định là tiểu tử kia an bài, đây là hắn cố ý muốn làm cho tộc thúc của chính hắn bị mất hết uy phong, tiểu tử này gần đây nhu nhược, nhưng nghe nói tính tình cũng cố rất quái, hôm nay xem ra là muốn phân cao thấp cùng mình rồi.

Càng suy nghĩ như vậy, hết lần này tới lần khác, Hoàn Nhan Tông Hàn lại càng không thể không vào thành, đối với Hoàn Nhan Tông Hàn mà nói, vào thành đã không còn là nghĩ chân đơn thuần đơn giản như vậy, việc giam giữ này phạm vào tôn nghiêm dũng sĩ của hắn, đang mang thái độ tộc nhân nhìn vào hắn.

BOANG.....

Trường đao trở tay rút ra, đao phong lóe lên, phảng phất ngay cả đám sương đều bị bổ ra làm hai, Hoàn Nhan Tông Hàn ngồi ở trên ngựa, thần sắc lạnh lùng, phát ra tiếng hô càng lớn, nói: “Mở cửa thành ra!”

“BOANG.....” Thanh âm kim thiết vang lên giống như hòa âm, rầm rầm vang lên, Nữ Chân kỵ binh sau lưng ào ào rút đao kiếm ra, theo Hoàn Nhan Tông Hàn. đồng loạt rống to: “Mở cửa thành ra!”

Thanh âm ngàn vạn người bạo rống ra, khí thế như cầu vồng, thiên địa ảm đạm mất sắc.

... ..

Thanh âm cực lớn truyền đến hành cung, Thẩm Ngạo mặc một bộ mang phục mới tinh, mỉm cười ngồi chồm hổm tại chánh điện trên một chỗ nệm êm, tại trước người cửa hắc, đúng là người đang đánh cờ, đối thủ đánh cờ cùng hắc, lại là Lục hoàng tử Hoàn Nhan Tông Tuyển.

Hoàn Nhan Tông Tuyển hiển nhiên không có quá nhiều tâm tư đặt ở trên bàn đánh cờ, hắc đi chính là quân trắng, nhưng xem cái thế cuộc này, kỳ thật quân trắng sớm đã thua rồi tinh rồi mù.

“Hoàng tử điện hạ dường như không chịu dụng tâm?” Nhưng Thẩm Ngạo mỉm cười mà ôm trà chén nhỏ, trên mặt trời lên biểu lộ giống như cười mà không phải cười, đôi mắt như trêu tức mà nhìn Hoàn Nhan Tông Tuyển.

Hắc thật sự không thể tưởng được, tại Kim quốc rõ ràng còn có hoàng tử như vậy, quả nhiên là cha mẹ sinh con trời sinh tính, tất cả không có gì dự đoán trước được, thì ra tưởng rằng con nối dõi của Hoàn Nhan A Cốt Đả, đều là một đám vũ phu thành thạo cung ngựa, ai ngờ vị Lục hoàng tử này lại là một nhà sĩ tinh thông cảm kỳ thư họa.

Thẩm Ngạo nhận thức anh hùng trọng anh hùng, hôm nay thật vất vả kiếm được một người tri âm, đương nhiên muốn mời Hoàn Nhan huynh từ từ đánh một ván cờ.

Hoàn Nhan Tông Tuyển nào dám không chịu? Đành phải không yên lòng mà ứng phó.

Nghe được Thẩm Ngạo nói hắc không dụng tâm, trên trán Hoàn Nhan Tông Tuyển đã đầy mồ hôi lạnh rơi ra tí tách xuống đất, vội vàng nói: “Hổ thẹn, hổ thẹn, phải là ta học nghệ không tinh, Bình Tây Vương tài cao...”

Thẩm Ngạo bĩu môi, xen lời hắc, nói: “Mà thôi, người đã không tâm tư đánh cờ, bốn vương thì không miễn cưỡng, lời nói vuốt mông ngựa thì đừng nói nữa, bốn vương không có hào hứng nghe đâu.”

Hoàn Nhan Tông Tuyển im lặng, trầm mặc thật lâu, mới cắn răng nói: “Điện hạ giả danh nghĩa của ta đi kích động Hoàn Nhan Tông Hàn, là sớm có dự mưu à?”

Thẩm Ngạo không đếm xỉa tới mà ừ một tiếng, nhấp một ngụm trà, mỉm cười mà nhìn hắc, nói: “Như thế nào? Hoàn Nhan huynh cũng đã nhìn ra rồi sao?”

Sắc mặt Hoàn Nhan Tông Tuyển tái nhợt, lạnh lùng nói: “Nếu không kích động Hoàn Nhan Tông Hàn, nhiều đại quân như vậy vào thành, tất nhiên sẽ phát hiện dị thường, đến lúc đó, kẻ sách gậy ông đập lưng ông của điện hạ chỉ sợ là không sử dụng được.

Cho nên điện hạ mới giả danh nghĩa của ta, đi kích động Hoàn Nhan Tông Hàn, dùng tính tình tộc thúc kia của ta, người càng là không cho hắc vào thành, hắc liền không thể không tiến vào thành, cho nên...”

Thẩm Ngạo lại mỉm cười, nói: “Xem ra Hoàn Nhan huynh cũng là người thông minh, như vậy, bốn vương không ngại nói thẳng, một mình Hoàn Nhan huynh, còn vượt qua năm vạn Nữ Chân thiết kỵ, Hoàn Nhan huynh cứ đợi nhìn trò hay đi.”

Sắc mặt Hoàn Nhan Tông Tuyển trở nên càng thêm tái nhợt, cả người như là bị mất hết nước, lập tức, hắc thở thật dài, nói: “Điện hạ giỏi tính toán, tộc thúc ta kia thân kinh bách chiến, bề ngoài tuy là người lỗ mãng, lại cũng không phải loại người cầu thả, nhưng sự tình đến trình độ này, coi như là kế hoạch của điện hạ có sơ hở, hắc cũng tuyệt đối không thể phát giác, điện hạ định dùng cái gì để đối phó với tộc thúc kia của ta?”

Thẩm Ngạo cũng không dấu diếm hần, lại cười nói: “Dầu hỏa, như thế nào?”

Trong mắt Hoàn Nhan Tông Tuyển xẹt qua một tia hoảng sợ, nói: “Đây là sự tình có tổn thương đến thiên đức.”

Thẩm Ngạo dù bận vẫn ung dung mà phất phất ống tay áo, ngồi vô cùng nghiêm chỉnh, nghiêm túc nói: “Có thương tổn đến thiên đức? Thiên, ai là thiên? Đức, ai là đức? Hôm nay hai chữ thiên đức, thiên hạ ai cũng có thể nói đến, hết lần này tới lần khác, người Nữ Chân các ngươi lại không thể đàm, cho dù...”

Khóe miệng Thẩm Ngạo nhếch lên, hờ hững cười lạnh, tiếp tục nói: “Tuy vậy làm là có tổn thương thiên đức, như vậy, bổn vương cũng không ngại, nếu trời không phục, cứ tới tìm bổn vương là được!”

Hoàn Nhan Tông Tuyển im lặng, từng chữ từng chữ Thẩm Ngạo nói như dao khoét vào trong lòng của hần, hần, cha hần và anh hần cũng không giống nhau, hần đọc sách, cũng biết công lý, biết rõ tộc nhân của hần đã làm những thứ gì, chỉ là lập trường bất đồng, không thể không đứng ra biện hộ mà thôi.

Nhưng đối mặt với hành vi tộc nhân mình, chính là có ba tác miệng lưỡi không nát, lại có làm được cái gì? Đạo lý lớn nhất thiên hạ dựa vào là không phải đầu lưỡi, không phải hùng biện.

Hoàn Nhan Tông Tuyển gian nan mà nuốt nước miếng một cái, thở dài một hơi, ngửa mặt lên xà nhà, nói: “Theo như lời điện hạ cũng chưa chắc không có đạo lý, nhưng...”

Thẩm Ngạo nhìn thẳng vào mặt hần, nói: “Nhưng ngươi cũng là người Nữ Chân, cho nên, ngươi không muốn chứng kiến tộc nhân của ngươi chịu khổ, cho nên ngươi không thể không đứng trên lập trường của bọn hần nói chuyện, đi nói xạo vì bọn họ, có phải vậy không?”

“Ta...”

Trên mặt Thẩm Ngạo trôi lên vẻ cười lạnh, nói: “Bổn vương cũng giống như vậy, bổn vương cũng có tộc nhân, bổn vương cũng có huynh đệ tỷ muội, nhưng tộc nhân bổn vương, bị người dùng dao gác ở trên cổ, bị người đuổi giết, bị người lăng nhục.

Ngươi xem Yến Vân mười sáu châu này, tại đây tuy là chốn cũ Liêu quốc, nhưng cũng là cổ thổ đại Hán ta, sinh sôi nảy nở tại đây nọ, phần lớn là tộc nhân bổn vương.

Ngươi nhìn nhìn lại xem, những người hoành hành ở chỗ này, những dũng sĩ tự xưng là vì chim bay cá nhảy kia, là chà đạp cái giang sơn như vẽ như thế này hay sao? Ngươi nói xạo vì tộc nhân của ngươi, bổn vương thì là muốn bảo vệ tộc nhân của mình, sát hại tất cả bọn hần, phá hủy tất cả kẻ xâm lược nhà bọn họ, bổn vương đều muốn tất cả thanh trừ sạch sẽ, một tên cũng không để lại, cái này là lập trường của bổn vương, cũng là đạo lý bổn vương.

Vì đạo lý này, sẽ là người Nữ Chân các ngươi thây ngang khắp đồng, máu chảy thành sông, lại có liên quan gì đến bổn vương? Chính là có vi phạm thiên đạo, có thương tích thiên đức, bổn vương làm theo làm việc nghĩa, không chùn bước.

Người Nữ Chân các ngươi xúc phạm đạo lý của bổn vương, bổn vương liền giết nhất tộc Nữ Chân, nếu là trời xúc phạm đạo lý này, bổn vương liền dám nghịch thiên!”

Thẩm Ngạo nói một phen, như bắn liên hồi, biểu lộ trên mặt Hoàn Nhan Tông Tuyển càng ngày càng trở nên thống khổ, phảng phất như từng lời giống như roi, hung hăng mà quất lên thân thể của hần.

Hần trầm mặc một lát, mới nói: “Ta hiểu được...”

Trên mặt Thẩm Ngạo lại lộ ra dáng tươi cười, nói: “Nhưng bất kể nói thế nào, bổn vương cũng không coi ngươi như sãi lang, ngươi coi như là một người tốt.”

“Ừm...” Trên mặt Hoàn Nhan Tông Tuyển lại lộ ra thần sắc thống khổ, người tốt, hai chữ này từ Thẩm Ngạo trong miệng nói ra, Hoàn Nhan Tông Tuyển nghe vào trong tai, lại không biết có nhiều châm chọc, hần lí nha lí nhí nói:

“Ta tình nguyện làm người có tội trong mắt điện hạ, cũng tuyệt không dám được cừ địch của tộc nhân ta coi như người tốt, hùng tâm của điện hạ, ta đã biết rồi, chẳng biết hươu chết về tay ai, có lẽ là không biết số phận tiếp theo, ta đã mệt mỏi, xin điện hạ cho phép ta nghỉ tạm...”

Thẩm Ngạo chăm chú liếc nhìn Hoàn Nhan Tông Tuyền, mỉm cười mà đẩy quân cờ, vươn người đứng dậy, nói: “Như vậy, Hoàn Nhan huynh ở lại nghỉ một chút, tương lai, bốn vương còn có chỗ nhờ cậy.” Dứt lời, liền đề chuỗi kiếm, xoay người đi ra ngoài.

Ra khỏi chánh điện, Chu Hằng đã muốn mang theo mấy trăm danh giáo úy tập kết, Thẩm Ngạo nhìn lướt qua hướng bọn họ, ngẩng đầu nói: “Đi, đi cửa thành bên kia nhìn xem thế nào.”

Hộ thành kiêu treo lên tựa như một cây cầu nối lên trời, để cho năm vạn thiết kỵ Nữ Chân đứng ở đó mong ngóng.

Năm vạn người, giống như con kiến dính đầy trên kẹo da trâu, rậm rạp chẳng chịt mà tiền hô hậu ủng ở cùng một chỗ, mà lúc này đây, Hoàn Nhan Tông Hàn đã càng ngày càng không nhìn được, cánh tay hắn cầm lấy bờm ngựa, trấn an chiến mã đang bực dọc bên dưới, con mắt như muốn phun ra lửa.

Rất cực, trên cổng thành cũng có tiếng vang, Sài Xương cùng doanh quan thủ thành đứng ở trên cổng thành nói nhỏ vài câu, về sau liền tận lực thay đổi tiếng nói, dùng lời Nữ Chân hô lớn: “Dưới thành là người nào?”

Một câu nói kia rất là không khách khí, trong lời nói xen lẫn đầy ý khinh miệt.

Hai tay Hoàn Nhan Tông Hàn đã tuôn ra đầy gân xanh, nộ khí đằng đằng nói: “Cầu nô tài, gọi Lừa Bịp Lỗ Xem đến đây, để cho hắn đến nói chuyện cùng ta!”

Trên cổng thành lại lâm vào trầm mặc, thật lâu về sau, Sài Xương mới nói: “Hoàng tử điện hạ có chuyện quan trọng trong người, không thể đích thân đến, chỉ là, điện hạ sớm có nghiêm lệnh, Đại Định phủ chính là trọng địa, nếu để binh vào thành, khó tránh khỏi sẽ làm tổn thương đến dân chúng vô tội, cho nên, mời tướng quân mang binh đóng quân ở ngoài thành, đợi quân Tống đến rồi, mời tướng quân suất quân đánh chết bọn chúng.”

Mang binh vào thành sẽ làm tổn thương người vô tội....

Đổi lại là người khác nói ra loại lời này, quân đội bên ngoài thành này không thể không chết cười.

Đây là lời người Nữ Chân nói ra được sao? Là ngôn từ Hải Đông Thanh bạch sơn hắc thủy có thể nói ra được sao?

Nhưng cái tên chất chi này, Hoàn Nhan Tông Hàn lại cực kỳ rõ ràng, chất chi là này đã triệt triệt để để là ngoại tộc, thân là người Nữ Chân, lại đi đọc sách người Hán, miệng đầy nhân nghĩa, miệng đầy đều là lập được thiên hạ, phải xuống ngựa trị thiên hạ.

Chính là cái Đại Định phủ này, từ lúc A Cốt Đả ủy thác cho hắn, hắn rõ ràng dám ra lệnh, yêu cầu quân Kim không may may tơ hào, càng thêm chuyện đánh mấy dân chúng trong thành, mà nghiêm trị mấy dũng sĩ Nữ Chân.

Hành vi như vậy, ở trong mắt người Nữ Chân, quả thực là làm cho người giận sôi, hiện tại, cái tên gia hỏa ăn được dầu mỡ heo mê tâm này lại còn nói ra được lời nói bực này, Hoàn Nhan Tông Hàn lập tức nổi trận lôi đình, đã khó có thể che dấu sát cơ của mình.

“Mở cửa thành ra!” Hoàn Nhan Tông Hàn nói từng chữ từng câu: “Nếu không, ta liền giết vào thành!”

“Giết!” Nữ Chân thiết kỵ Mãnh bộc phát ra tiếng rống giận kinh thiên, sự kiên nhẫn của bọn hắn đã mất đi sạch sẽ.

Trên cổng thành lại rơi vào tĩnh mịch, phảng phất như đang thương nghị cái gì đó, hồi lâu Sài Xương mới nói: “Tướng quân đợi một chút, ta sẽ đi hỏi ý tứ điện hạ.”

“Không cần hỏi, ta chỉ cho ngươi thời gian nửa nén hương, không mở cửa thành, lập tức công thành!” Hoàn Nhan Tông Hàn đã phần nộ tới cực điểm.

Thời gian đi qua từng chút một, sương mù càng ngày càng mỏng manh, trong thành cùng ở bên ngoài thành phảng phất như đang đo kiên nhẫn, đều đang đợi đối phương làm ra nhượng bộ.

Gió lớn thổi quất mặt, ô ô rung động, ở bên ngoài thành, Nữ Chân kỵ binh đã cảm nhận được cái lạnh lùng này, càng bắt đầu nôn nóng hơn, không ít người đã muốn chửi ầm lên, ở bên trong thành, hoàng tử rõ ràng

vì đám nô tài trong thành, mà cự tuyệt các dũng sĩ vào thành nghỉ ngơi, cái này đối với bọn họ mà nói, quả thực là vô cùng nhục nhã.

Rất cục cựa có một đám ánh mặt trời bắn thấu đám sương, thời điểm sắc trời dần dần sáng, cầu treo bắt đầu phát ra tiếng vang xoẹt xoẹt~, cái cầu treo đứng ở cửa thành kia bắt đầu từ từ buông xuống, thanh âm dây treo phát ra chói tai tới cực điểm.

.....

Cầu treo hung hăng mà đập vào bờ bên kia sông đào bảo vệ thành, mà lúc này, Nữ Chân kỵ binh đã không kiên nhẫn mà tuôn vào trong, Hoàn Nhan Tông Hàn xung trận ngựa lên trước, rong ruổi ngựa lên cầu treo, kỵ binh sau lưng phần phật mà theo đuôi đi lên.

Cửa thành cũng dần dần mở ra một lỗ hổng, tiếp theo, lỗ hổng càng lúc càng lớn, cho đến khi lộ ra cổng tò vò tĩnh mịch.

944. Chương 847: Hỏa Công

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 847: Hỏa công

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Từ nơi này đi vào, liền là một cái cực đại Ứng thành, Đại Định phủ dùng Đô thành quy cách khởi công xây dựng, bởi vậy Ứng thành đủ đơn cái này Ứng thành thì có phạm vi vài dặm rộng, Hoàn Nhan Tông Hàn không kiên nhẫn mà đánh ngựa vào Ứng thành, phóng mắt nhìn đi, cái này Ứng thành ở phía trong ngoại trừ có lẽ rơi quân doanh, lại là một người ảnh đều nhìn không tới.

Đổi lại là thời gian khác, Hoàn Nhan Tông Hàn mang binh vào thành, bên ngoài không ai tới đón tiếp, trong cái Ứng thành này lại không có một bóng người, dù là Hoàn Nhan Tông Hàn cầu thả hơn nữa, chỉ sợ cũng đã nổi lên lòng nghi ngờ rồi rồi.

Hết lần này tới lần khác, lúc này Hoàn Nhan Tông Hàn nhìn trong Ứng thành không bóng người, lại là lại hiện tượng bình thường, những người kia sợ hãi hẳn, cho nên chạy sạch sẽ, hừ, tiểu tử Lừa Bịp Lỗ Xem kia không lộ mặt, những nô tài của Lừa Bịp Lỗ Xem kia cũng không dám tới gặp hẳn sao?

Trong lòng Hoàn Nhan Tông Hàn nghĩ như vậy, hiện tại hẳn chỉ muốn toàn tâm toàn ý xuyên qua Ứng thành, tiến vào trong thành, hiện ra tại trước mặt Hoàn Nhan Tông Tuyển, hung hăng mà giáo huấn chất chỉ bị người Hán dạy hư kia.

Kỵ binh sau lưng Hoàn Nhan Tông Hàn bị đông lạnh bên ngoài lâu như vậy, lúc này có thể vào thành tránh gió lạnh, liền ào ào tràn vào đến, đội hình cũng đã chẳng quan tâm, dòng người cực lớn nhanh chóng hội tụ trong Ứng thành.

Cái gọi là Ứng thành, chính là thành nhỏ gia tăng ở bên ngoài cửa thành, cao bằng Đại Thành, hình vuông hoặc tròn hoặc.

Ứng thành xưa nay vốn không cho phép dân chúng tùy ý ra vào, đều để một ít quân đội đóng ở đó, vì gia tăng thủ thành tiện lợi, cho nên phần lớn Ứng thành đều tương đối trống trải, chính là tụ tập năm vạn mười vạn đại quân cũng không coi là cái gì.

Hoàn Nhan Tông Hàn một đường đánh ngựa đi qua, mắt thấy cửa thành bên ngoài đã lọt vào tầm mắt, phần lớn Nữ Chân kỵ binh sau lưng cũng vào thành.

Vừa đúng lúc này, sau lưng truyền ra một hồi kinh động, Hoàn Nhan Tông Hàn không thể không ghìim ngựa quay đầu lại, mới phát hiện, không biết lúc nào, cầu treo Ứng thành lại treo lên, dây cầu treo thiết trí trên cổng thành, quân coi giữ đột nhiên kéo cầu treo lên, lại không biết là vì mục đích gì.

Hoàn Nhan Tông Hàn giận dữ, đang muốn gọi người đi hỏi, mà lúc này đây, cửa thành phía trước đi thông vào trong thành cũng bỗng nhiên đóng lại.

Hoàn Nhan Tông Hàn dừng ngựa lại, đột nhiên phát giác khác thường, hai mặt thông đạo cái Ứng thành này đều bị phong tỏa, mà trên tường thành, nhiều bóng người bắt đầu xuất hiện, vô số người từ sau tường nhô đầu ra.

Mình và năm vạn kỵ binh, tự nhiên bị vây ở phía trong một Ứng thành phạm vi vài dặm, tiến không thể tiến, lùi lại không ra được, hai bên đều là tường thành nguy nga, trên tường thành lại hiện ra đầy bóng người.

“Không tốt!” Hoàn Nhan Tông Hàn chính là lại ngu xuẩn, lúc này cũng có thể hiểu được, tuy nói dấu vết để lại vừa rồi thật sự quá rõ ràng, nhưng Hoàn Nhan Tông Hàn chỉ cho là Lừa Bịp Lỗ Xem phân cao thấp cùng hấn, cho nên rất nhiều điểm đáng ngờ, Hoàn Nhan Tông Hàn đều không để ở trong lòng.

Hơn nữa, trong lòng hấn liệu định, nếu quân Tống là thủy sư, như vậy coi như là từ Cẩm Châu lên bờ, không có mười ngày nửa tháng, cũng chưa chắc có thể Đại Định phủ này, trừ phi đối phương cũng có kỵ binh.

Mà hiện tại, Hoàn Nhan Tông Hàn đột nhiên phát giác, chính mình dường như nghĩ lầm rồi, tất cả sự tình hôm qua đến hôm nay, nhìn về phía trên đều thuận lý thành chương.

Lục hoàng tử bức bội cùng hấn, khiêu chiến quyền uy của hấn, mà hấn quá giận dữ, không thể không nên vào thành, phòng giữ trong thành lại tận lực không cho phép hấn vào thành, cách làm như vậy, lại khiến cho Hoàn Nhan Tông Hàn tiêu hết điểm khả nghi, nếu như đối phương thực sự mai phục, há lại không cho phép bọn hấn vào thành? Không nên để khi chính mình muốn đánh muốn giết, mới cuống quýt mở cửa thành?

Cái này giống như là cái bày một thợ săn bố trí, thợ săn không ngừng tiến hành đe dọa đối với con mồi, vô luận như thế nào, cũng không cho con mồi chui vào trong bẫy, hết lần này tới lần khác, con mồi này lại quyết tâm, nghe răng trợn mắt, một đầu chui vào trong cái bẫy này.

Hoàn Nhan Tông Hàn đã có thể chứng kiến trên tứ phía tường thành đều treo cờ xí quân Tống, trên trán đã là mồ hôi lạnh đầm đìa, chiến mã đang ngồi không ngừng bất an, hấn nhìn sang tứ phía, rốt cục cũng có thể xác định, trên thành, không phải tiểu tử Lừa Bịp Lỗ Xem kia lừa gạt, mà là người Tống, là Thẩm Ngạo.

“Ha ha...”

Trên cổng thành, Thẩm Ngạo ăn mặc Long phục xuất hiện, dưới ánh mặt trời chiếu sáng, Thẩm Ngạo có vẻ tinh thần sáng láng, toàn thân mới tỉnh, hấn cười lớn một tiếng, cơ hồ là dùng ánh mắt nhìn thẳng ngóc quan sát Nữ Chân kỵ binh bên trong Ứng thành, quát to: “Tên nào là Hoàn Nhan Tông Hàn? Bỏ vương đặc biệt đến bái kiến.”

Hoàn Nhan Tông Hàn híp mắt, thông qua đám sương nặng nề, chứng kiến thân ảnh hiện ra trên cổng thành, nghiêng răng nghiêng lợi cái, cả giận nói: “Hán cầu!”

Thẩm Ngạo đứng phía dưới cờ bay phất phới, lại cười nói: “Chết đã đến nơi còn dám mạnh miệng, người đâu, động thủ!”

Trên tường thành, quân Tống rậm rạp chằng chịt bắt đầu động tác, chỉ trong một giây, liền nhấc từng thùng thùng gỗ lên, đổ đem chất lỏng sền sệt trong thùng vào Ứng thành, cái chất lỏng này theo tường thành rơi xuống, phát ra một mùi gay mũi, Hoàn Nhan Tông Hàn lập tức phân biệt ra được, cái chất lỏng này là dầu lửa.

Từ lúc năm thứ tám Đại Tống lập quốc, Nam Đường chủ Lý Dục gặp phải quân Tống tiến công, Kim Lăng đây nguy cơ, Thân vệ quân Đô Ngự hầu Chu Toàn liên từng dùng dầu lửa mạnh phóng hỏa công kích quân Tống, bởi vì hướng gió thay đổi, ngọn lửa quay về đốt quân mình mà đại bại.

Còn vận dụng đối với dầu lửa mạnh, thành thực nhất trong thời cổ đại, đúng là Đại Tống.

Đại Tổng thành lập đất nước về sau, liền ở kinh thành thiết lập giám sát quân khí, chuyên môn chế tạo vũ khí, mà giám sát quân khí thiết lập mười một khu, trong đó có khu dầu lửa mạnh.

Từ đó về sau, Đại Tổng cùng Liêu quốc nhiều lần giao chiến, đều từng sử dụng dầu lửa mạnh để thiêu đốt Liêu quân, Liêu quân thấy dầu lửa mạnh uy lực cường đại, cũng bắt đầu trữ hàng dầu lửa mạnh, với tư cách quân dụng vật tư.

Cái Đại Định phủ này chính là một trong năm kinh, dầu lửa mạnh tồn trữ đương nhiên không ít, lúc này, vô số dầu lửa mạnh theo trên tường thành trôi xuống, cái chất lỏng đen sì sền sệt này lập tức chảy xuôi, bắt đầu hướng lan tràn bốn phía.

“Giết địch như vậy thực không có ý nghĩa.” Trên mặt Thẩm Ngạo trời lên một điểm tịch mịch, gọi người dựng lên một cái ghế trên cổng thành, ôm trà phát ra tiếng cảm khái.

Mà dưới thành, Hoàn Nhan Tông Hàn đương nhiên hiểu nguy hiểm đã tới gần, hấn hô to một tiếng, trường đao trong tay chỉ lên trời, quát lớn nói: “Theo ta giết ra khỏi thành.”

Quân Kim phần phật phát ra tiếng kêu giết, đồng loạt quay đầu ngựa, muốn hướng bên ngoài thành phá vòng vây.

Chỉ là, mặc dù cửa thành Ứng thành kia chưa đóng lại, nhưng cầu treo lại kéo lên, gắt gao phong bế đường lui của quân Kim, Nữ Chân kỵ binh tuy dũng mãnh không thể chống lại, nhưng trong lúc vội vàng, chính là dùng chiến mã đụng vào cái cầu treo kia, lại có chỗ lợi gì?

Đúng lúc này, ở phía sau, trên cổng thành ra lệnh một tiếng, đột nhiên, vô số quân Tống thò ra khỏi mái tường chắn, cánh tay là một thanh trường cung, trên đầu mũi tên cũng dính dầu hỏa, gặp lửa, đầu mũi bùng lên, hướng về phía Nữ Chân kỵ binh bên trong Ứng thành.

Vô số hỏa tiễn từ bốn phương tám hướng bắn ra, bầu trời thoáng chốc liền bị những vì sao lỏng lánh chiếu rọi, vô số điểm hỏa xẹt qua nửa hình cung giữa không trung, mang theo khói đen cuộn cuộn bay đầy đất.

Ở phía trong Ứng thành, đại hỏa dấy lên, ngọn lửa theo dầu hỏa nhanh chóng lan tràn, hừng hực dấy lên, tiếp theo, chính là từng đợt khàn giọng gào thét truyền ra.

945. Chương 848: Học Chữ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 848: Học chữ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ở phía trong Ứng thành đã bốc lên cây cột khói đen cực lớn, thẳng vào mây xanh, tại đây, phía dưới khói đen, mấy vạn Nữ Chân kỵ binh hỗn loạn không chịu nổi, hai bên chà đạp, kêu rên ngã xuống ngựa, loạn vô số kể.

Càng có người bị thiêu đốt, toàn thân đều là lửa, điên cuồng kêu to tán loạn, ngọn lửa trên người bập bùng như vậy, lập tức lại nhiễm đến trên người những người khác, áo giáp da cũng bốc cháy lên, một loại mùi cổ quái gay mũi lan tràn ra khắp mọi nơi.

Ánh lửa phóng lên trời, tách đám sương ra, thiên địa trong lúc đó, chỉ có khói đặc màu đen cuộn cuộn cực lớn.

Ứng thành biến thành một biển lửa, ngọn lửa bắt đầu từ hai bên, đều dùng xu thế lửa cháy lan ra đồng cỏ để lan tràn, lúc này, vốn là cuối mùa thu, trời rất khô ráo, gió lạnh nổi lên bốn phía, lại có dầu hỏa tương

trợ, người Nữ Chân lại ăn mặc áo giáp da, trong Ứng thành này càng có không ít phương tiện quân doanh chế tạo bằng gỗ.

Lửa cháy về sau, chỉ một khắc trôi qua, đã đến tình trạng không thể ngăn chặn được nữa.

Người Nữ Chân đại loạn, tại trước mặt lửa lớn, cái gọi là dũng khí cùng dũng võ, chẳng qua đều là phí công, hai mặt là tường thành nguy nga, con đường trước sau cũng đã bị phong kín, cái Ứng thành này, lúc này giống như một cái hũ cực lớn không lối ra, làm bọn hãn không chỗ nào có thể trốn.

Sóng nhiệt cùng khói đặc, lại khiến cho những quân Kim kia không bị đại hỏa đốt cháy đều bắt đầu cảm thấy hít thở không thông, rất nhiều người gian nan hô hấp, gian nan giãy dụa, cuối cùng a một tiếng rồi lao đảo rơi xuống đất.

Lúc này, thương tổn lớn nhất đối với người Nữ Chân lại là những chiến mã mất dây cương kia.

Những con vật đã từng là đồng bọn tin cậy này, hôm nay, phía dưới sự kinh hãi, vung vó chạy như điên trong Ứng thành, nơi đi qua, vô số Nữ Chân kỵ binh bị đánh bay, chà đạp dưới vó ngựa, thanh âm con ngựa kia giẫm đạp tạn xương tủy, giống như tử thần đang nhe răng cười.

Hỏa tiễn bắn xong, về sau, quân Tống trên tường thành vẫn không bỏ qua, theo các quân quan ra lệnh một tiếng, các binh sĩ không chần chờ, vẫn đang giương cung cài tên, bắn loạn xạ về hướng trong Ứng thành, mũi tên che khuất bầu trời rơi xuống, cơ hồ không có bất kỳ góc chết nào.

Qua mỗi một lượt bắn, về sau, đều có vô số người lửa đột nhiên ngã xuống đất, phát ra một tiếng kêu tuyệt vọng thê lương cuối cùng.

Cái ánh lửa này cực lớn, ánh xạ vào trong đôi mắt Thẩm Ngạo đang đứng lặng trên cổng thành, đôi mắt tĩnh mịch thâm thúy kia phẳng phất cũng dấy lên ngọn lửa, ngọn lửa thiêu đốt, nhảy lên, chiết xạ ra vẻ sáng bóng quỷ dị.

Thẩm Ngạo vẫn không nhúc nhích, đứng dưới gió lạnh thổi phần phật, nhìn thăm cảnh xảy ra bên trong Ứng thành, khuôn mặt Thẩm Ngạo chỉ có vẻ hờ hững.

Trong lòng của hãn, có lẽ đã giãy dụa, làm như vậy, có phải thật sự quá tổn thương đến thiên đức hay không, câu trả lời này, kỳ thật chính hãn sớm đã cho đáp án, làm như vậy, có thể nói là tàn nhẫn đến mức làm cho người giận sôi, nhưng Thẩm Ngạo tự nói với mình, nếu như đổi lại là người Nữ Chân, nếu như tại đây, trong Ứng thành chính là mình cùng tộc nhân của mình, người Nữ Chân cũng sẽ làm như vậy.

Bọn hãn sẽ giết chết người, hơn nữa còn dùng chân đạp trên đầu lâu của người, điều vô dương oai kêu to: “Xem xem, cái này là đám người nhu nhược!”

Bọn hãn sẽ nô dịch con nôi dôi cho người, sẽ lăng nhục vợ người, như là trong lịch sử, cái thành Biện Kinh kia bị phá, máu chảy thành sông, bạch cốt trắng như tuyết, người chết phơi thây nơi hoang dã, mà người sống thì sống không bằng chết.

“Nếu như vậy, đã nhất định phải làm ra lựa chọn, nếu là trò chơi chiến tranh, luôn luôn có người sống sót, cũng chỉ có người phải chết, như vậy, các người...” Thẩm Ngạo dùng thanh âm thấp không thể nghe thấy thì thào tự nói.

Thanh âm này theo khói đặc cuộn cuộn cùng gió lớn, tùy ý phiêu đảng tại trong thiên địa, có lẽ không ai nghe thấy, có lẽ cái thanh âm này trong tiếng hô hào bên dưới thì không thể nghe, nhưng Thẩm Ngạo biết rõ, có người sẽ nghe được, có người sẽ nghe được thanh âm của hãn: “Như vậy, các người liền đi c - c - i

Người Nữ Chân này sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, lập tức quỳ xuống, không ngừng dập đầu nói: “Nô tài không dám, nô tài đáng chết, nô tài đáng chết.”

Loại hình tượng cao cao tại thượng, được người mở miệng một tiếng chủ tử, mở miệng một tiếng nô tài này, lại khiến cho Thẩm Ngạo cảm giác rất tốt, hắc cười ha ha một tiếng, cúi đầu uống một ngụm trà, sau đó mới phát phát tay, nói: “Lăn đi ra.”

Trong điện chỉ còn lại có hai người Hoàn Nhan Tông Tuyền cùng Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo liếc nhìn Hoàn Nhan Tông Tuyền sắc mặt tái nhợt, sau đó mới thản nhiên nói: “Vô sự không lên điện Tam bảo, bốn vương tới nơi này, đương nhiên là muốn nói ra suy nghĩ của mình.”

Hắn đánh giá Hoàn Nhan Tông Tuyền một chút, cuối cùng mới hỏi: “Điện hạ muốn đi Lâm Hoàng phủ không?”

“Lâm Hoàng phủ...” Hoàn Nhan Tông Tuyền nghe thấy danh tự quen thuộc, sắc mặt lại thoáng cái trắng bệch đi.

Lâm Hoàng phủ chính là Đô thành hiện tại của Kim quốc, là trung tâm của Kim quốc, nhưng hiện tại, Thẩm Ngạo đột nhiên hỏi cái này, chớ không phải là...

Con mắt Thẩm Ngạo thẳng thắn nhìn hắn, dùng khẩu khí chân thật đáng tin nói: “Nếu như điện hạ nguyện ý đi, bốn vương liền đưa người đi đến đó, tại đó, Đại Tổng sẽ sắc phong người là Trung Thuận vương, nhiều thế hệ quản lý chư bộ Nữ Chân, chỉ là, nói trở lại...”

Thẩm Ngạo hàm chứa dằn chứa cười, nhếch hai chân lên, cà lơ phát phơ mà tiếp tục nói: “Điện hạ, nếu người không nguyện ý thì cũng thôi, bốn vương có thể để cho người đi, thì cũng có thể dẫn chó và mèo đi, chẳng qua là thiếu một người mà thôi, ai đi cũng đều giống nhau hết.”

Hoàn Nhan Tông Tuyền đã muốn phân tích ra dụng ý của Thẩm Ngạo, lại không vội mà trả lời, hắn hỏi ngược lại: “Điện hạ muốn cho ta làm tội nhân của Nữ Chân sao?”

Tính tình Thẩm Ngạo luôn luôn là muốn đứng ở trên cao, mặc dù có thời điểm làm cho người ta cảm thấy có chút sững sờ ngơ ngẩn, nhưng chính bản thân hắn, lại có chút say mê quyết định cuộc sống của người khác.

Mắt thấy ánh mắt Hoàn Nhan Tông Tuyền nhìn về hướng chính mình, Thẩm Ngạo càng ngạo mạn hơn so với hắn, con mắt chuyển một phen, liền nhìn lên trên xà ngang, dùng để bày ra ngạo mạn đối với Hoàn Nhan Tông Tuyền.

Sở dĩ Hoàn Nhan Tông Tuyền biểu hiện ra vẻ giận dữ, chính là vì những lời Thẩm Ngạo vừa nói, Thẩm Ngạo muốn chính mình đi làm người quên tổ tông, cái này giống như là vũ nhục Hoàn Nhan Tông Tuyền.

Tuy tính tình Hoàn Nhan Tông Tuyền rất nhu nhược, nhưng bên trong thực chất còn có một loại cứng cỏi, cắn cắn miệng, phát ra tiếng cười nhạt, tỏ vẻ ra không cho là đúng.

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: “Bốn vương làm như vậy, cũng là vì muốn tốt cho Hoàn Nhan huynh, người đã không muốn đi, bốn vương sẽ không nói cái gì nữa.” Dứt lời, Thẩm Ngạo đứng dậy rời ghế, làm ra một bộ dạng phải đi.

Hoàn Nhan Tông Tuyền lại lo lắng mà gọi Thẩm Ngạo lại, nói: “Chậm đã, xin hỏi điện hạ, người có ý định tập kích Lâm Hoàng phủ sao?”

Thẩm Ngạo thản nhiên nói: “Không sai biệt lắm, hồi lâu chưa từng gặp qua thái hậu Nữ Chân các người rồi, lại nói tiếp, ta cũng rất nhớ đến nàng, nàng còn chưa có chết đấy chứ? Không chết là tốt rồi, cổ nhân gặp lại, cũng là một chuyện vui.”

Nữ Chân thái hậu là tổ mẫu của Hoàn Nhan Tông Tuyền, sự tình tổ mẫu bị bắt, Hoàn Nhan Tông Tuyền đương nhiên nghe nói qua, lúc này nghe Thẩm Ngạo làm nhục thái hậu, sắc mặt đột biến, cả giận nói: “Người không được càn rỡ, Lâm Hoàng phủ có năm vạn thiết kỵ Nữ Chân ta, phòng thủ thành phố vô cùng chắc chắn, lại cũng khó có thể để người lừa gạt, chỉ bằng vào chút đội ngũ ấy của người, hừ...”

Hoàn Nhan Tông Tuyển nặng nề hừ lạnh, phát ra thanh âm khinh thường, nhưng trong đôi mắt của hắn lại lộ ra vẻ sợ hãi, hôm nay Lâm Hoàng phủ là trung tâm của người Nữ Chân, tôn thất quý tộc đều ở tại đó, một khi để cho quân Tống thực hiện được, hậu quả tuyệt đối là tai nạn.

Hoàn Nhan Tông Tuyển cũng có một chút lý giải đối với Thẩm Ngạo, sự tình không nắm chắc, người này sẽ tuyệt đối không đi làm, nhìn hắn làm việc, biểu hiện ra thì dường như ưa thích mạo hiểm tham công, nhưng mỗi một bước, đều sớm đã có kế hoạch kín đáo chặt chẽ.

Cũng tức là nói, nếu trước mắt, người này hạ quyết tâm động thủ đối với Lâm Hoàng phủ, như vậy quân Tống chỉ ít đã có ngoài tám phần nắm chắc.

Tuy không biết Thẩm Ngạo rốt cuộc sẽ lấy phương pháp gì, nhưng Hoàn Nhan Tông Tuyển ngay đã có dự cảm loại này.

Thẩm Ngạo thản nhiên cười, liếc nhìn Hoàn Nhan Tông Tuyển khẩn trương, cười rộ lên, nói: “Bốn vương dám đi, tự nhiên có phương pháp xử lý để phá thành, được rồi, nên hỏi cũng nói xong rồi, Hoàn Nhan huynh đã không muốn đi, bốn vương đương nhiên không thể miễn cưỡng, xin mời Hoàn Nhan huynh ở chỗ này nghỉ ngơi, đợi tin tức khả hoàn của bản vương.”

Mặt Hoàn Nhan Tông Tuyển âm trầm, thở dài ra một hơi, như gà trống bị đánh bại, nói: “Ta đi.”

Làm ra quyết định này, Hoàn Nhan Tông Tuyển đúng là bất đắc dĩ, cùng với ngồi chờ chết ở chỗ này, chẳng bằng theo quân Tống cùng đi xem xem, về phần cái gì Trung Thuận vương, Hoàn Nhan Tông Tuyển sẽ tuyệt đối không đáp ứng.

Thẩm Ngạo thấy hắn đáp ứng, liền chuyển giận làm vui, nói: “Vậy thì điện hạ làm chuẩn bị trước, lúc xuất phát tự nhiên sẽ thông báo cho người.”

Thẩm Ngạo từ trong điện Hoàn Nhan Tông Tuyển ra ngoài, mới phát hiện bên ngoài đã là mưa rơi tí tách trên mặt đất, mưa Đại Định mang theo cái lạnh lẽo thấu xương, trong nháy mắt, thời tiết liền bắt đầu trở nên lạnh lẽo, hắn đề lên chuỗi kiếm, đến phía dưới hành lang.

Chu Hằng đã chạy tới, nói: “Điện hạ, chúng tướng đã tới đủ, chờ ngay trong Văn Thù điện.”

Thẩm Ngạo ừ một tiếng, nói: “Cái dù hình hoa sen của ta có mang theo hay không?”

Chu Hằng lắc đầu, nói: “Hành quân chiến tranh, mang theo thứ này làm cái gì?”

Thẩm Ngạo tiếc nuối nói: “Đáng tiếc, hơn mười quan mua, tổng cộng cũng không dùng được mấy lần, giày xéo bảo vật à, vậy thì cầm kiện áo tơ đến đây đi.”

947. Chương 850: Tình Thế Cam Go

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 850: Tình thế cam go

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Chu Hằng hiểu ý, liền đội mưa đi lấy áo tơ, một lát sau, liền đeo mũ rộng vành, áo tơ quay trở về.

Thẩm Ngạo không khỏi trợn mắt há hốc mồm, nói: “Sớm biết người phải đội mưa đi lấy, ta liền đội mưa đi Văn Thù điện rồi, làm người bị lạnh bị cúm rồi, tỷ tỷ người không thể không tìm ta tính sổ.”

Chu Hằng vỗ vỗ ngực, lau tóc ướt sũng, cười ha hả mà đeo mũ rộng vành cho Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo tự mình tiếp nhận áo tơ, cái áo tơ này là đặc chế trong quân, rất nhẹ, nhưng tác dụng che mưa cũng là khá

tốt, dù sao, cũng có khi đại quân phải bôn ba, nếu là có mưa, áo tôi quá dày nặng, không biết sẽ tăng thêm bao nhiêu phiền toái.

Đợi mặc xong, Thẩm Ngạo liền đi qua hướng Văn Thù điện, kỳ thật cái Văn Thù điện kia cách nơi này cũng không xa, xuyên qua một hành lang liền đến.

Thời điểm đi đến dưới hành lang Văn Thù điện, giáo úy bên ngoài lập tức cởi áo tơi cho Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo nhìn mưa gió tí tách dưới mái hiên, không khỏi nói: “Ta tình nguyện để ông trời cho tuyết rơi, cái trời mưa này thật sự là đáng ghét.”

Giáo úy cởi áo tơi cho Thẩm Ngạo cười nói: “Ta nghe người nơi này nói, hôm nay có mưa, mấy ngày nữa, thời tiết sẽ chính thức giảm nhiệt độ xuống, tới lúc đó chính là liên tục mấy tháng tuyết rơi nhiều, tuyết sẽ dày mười xích, ngay cả cây cũng bị đè đến cong xuống.”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói: “Nào có người nhiều chuyện như ngươi? Bốn vương nói một câu, ngươi nói mười câu.” Dứt lời, liền đá đá nước bùn ở dưới giày, bước vào trong Văn Thù điện.

Trong Văn Thù điện, sĩ quan cấp cao, tiền sĩ đều tới đông đủ, thủy sư quan quân ăn mặc áo giáp quân Tống đứng ở một bên, tiền sĩ thì tiền hô hậu ủng, tại một bên khẽ nói chuyện.

Mặt khác, một số người chính là thủ lĩnh phối quân, những phối quân này phần lớn là sơn tặc, Liêu quân tạo thành, cho nên biên chế tương đối hỗn loạn.

Thẩm Ngạo để cho người ta thật vất vả chải vuốt một chút, cuối cùng cũng chọn lấy một ít đội thực lực tương đối hùng hậu, tạm thời sung làm quan tướng, những người này có người Khiết Đan, cũng có người Hán.

Vừa thấy được Thẩm Ngạo tiến đến, thủy sư quan quân lập tức đứng lên, ưỡn ngực, hành lễ, đám tiền sĩ là hai tay chấp vào, nói một câu bình an, về phần những thủ lĩnh này, liền có chút hỗn tạp rồi, có người đứng lên chào, có người quỳ xuống, loạn hết cả lên.

Tuy là đưa tới một ít hỗn loạn, nhưng Thẩm Ngạo rõ ràng có thể cảm giác được, bất kể là ánh mắt ai nhìn vào hắn, đều có vài phần kính như thần minh, đây là kính trọng đối với cường giả.

Thẩm Ngạo ho khan một tiếng, hướng mọi người gật gù đầu, liền nghênh nghênh ngang ngang mà đi đến bàn vuông trong điện, nói: “Trải rộng địa đồ ra.”

Địa đồ đã sớm được chuẩn bị xong, mấy quan quân thủy sư đem một tấm da dê trải trên bàn, một bức địa đồ đại khái liền hiện ra tại trước mắt Thẩm Ngạo.

Đối với Thẩm Ngạo mà nói, bản đồ này có thể nói là thô kệch tới cực điểm, có nhiều chỗ, thậm chí là trống rỗng, nhưng tại thời điểm tin tức thiếu thốn này, có thể tìm được một tấm bản đồ như vậy, cũng đã rất giỏi rồi.

Ngón tay Thẩm Ngạo đặt ở vị trí Đại Định phủ, một khi hắn muốn nói lời nào, người trong điện đều bảo trì im lặng, không cất ngang, Thẩm Ngạo cũng dần dần quen loại cảm giác tham mưu trưởng này, dùng lời những người khác nói để nói, cử chỉ của Thẩm Ngạo có một chút chuyên quyền độc đoán.

Chỉ là, hết lần này tới lần khác, hắn diễn xuất loại chuyên quyền độc đoán này, càng làm cho người trong quân đội càng thêm tin phục, đối với võ tướng mà nói, một người thủ trưởng chuyên quyền độc đoán, chính là một câu có thể xác định nên đánh như thế nào, càng thêm tin cậy hơn so với đại soái.

Thẩm Ngạo nhíu lông mày, trực tiếp nói: “Chỗ này là Đại Định phủ, chủ lực Nữ Chân ở chỗ này...”

Thẩm Ngạo chỉ đến phương hướng Kỳ Tân phủ, tìm một đường liên kết giữa Kỳ Tân phủ cùng Đại Định phủ, tiếp theo liền nói: “Hiện nay, ở phía sau, chắc hẳn Hoàn Nhan A Cốt Đả đã biết được tin tức Đại Định phủ, các ngươi nói xem, Hoàn Nhan A Cốt Đả sẽ làm như thế nào?”

Chu Lâm nâng cằm lên, nói: “Hoàn Nhan A Cốt Đả chưa từng bại, hôm nay bị nhục, tự nhiên là thẹn quá hoá giận, không thể không đem binh trở lại báo thù.”

Các tiến sĩ cũng gật gật đầu, một người nói: “Không sai, còn nữa, cái Đại Định phủ này là đường Kỳ Tân cùng Lâm Hoàng phủ phải qua, chúng ta cắt ngang liên hệ giữa Lâm Hoàng phủ cùng đại quân Hoàn Nhan A Cốt Đả, đoạn tuyệt lương thực đường của bọn hắn,

dưới loại tình huống này, Hoàn Nhan A Cốt Đả không thể không điều quân trở về, vậy công Đại Định phủ, nếu không, sẽ là trước có sói đói, sau có mãnh hổ, mùa đông đảo mắt đã tới rồi, thời gian kéo càng lâu, càng là bất lợi đối với bọn họ.”

Cơ hồ tất cả mọi người ngẩng đầu lên, cảm thấy Chu Lâm cùng tiến sĩ kia nói rất có đạo lý.

Đại Định phủ chính là đường lui của đại quân Nữ Chân, mà hiện tại, đường lui không có, người Nữ Chân phải đoạt lại, nếu không, đợi cho thời cuộc hoàn toàn thối rửa, địa vị đại quân Nữ Chân sẽ càng thêm khó khăn.

Thẩm Ngạo mỉm cười, lại lắc lắc đầu, nói: “Nhưng bốn vương không cho rằng như vậy.”

Chu Lâm kinh ngạc nói: “Điện hạ có ý tứ là, Hoàn Nhan A Cốt Đả sẽ không suất quân giết hồi mã thương?”

Thẩm Ngạo trầm giọng nói: “Không sai, Hoàn Nhan A Cốt Đả chính là nhất đại kiêu hùng, há có thể dùng lẽ thường để phân tích năng lực của hắn?”

Bây giờ, đối với Nữ Chân đại quân mà nói, phá thành Kỳ Tân phủ chỉ là vấn đề thời gian, nếu lúc này giết trở lại Đại Định, chẳng khác nào là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, Hoàn Nhan A Cốt Đả không phải không biết đạo lý này, mà một khi điều quân trở về, nếu không thể nắm bắt Đại Định phủ ngay, như vậy tình cảnh người Nữ Chân càng xấu hơn.

Cho nên, bốn vương cho rằng, Hoàn Nhan A Cốt Đả nghe được tin tức này, về sau nhiều nhất là điều khiển hai vạn thiết kỵ bắc thượng, làm ra một bộ thái độ đoạt lại Đại Định phủ, mà đại quân Nữ Chân thì ngày đêm công thành,

chỉ cần nắm bắt Kỳ Tân phủ, Liêu quốc mới tính toán triệt để diệt vong, mà người Nữ Chân cũng có thể vào trong thành, trì hoãn một hơi, tuy đường lương thực bế tắc, nhưng có thể đến bổ sung từ Kỳ Tân phủ, kể từ đó, chờ bọn hắn nghỉ ngơi dưỡng sức xong xuôi, lại bắc thượng quyết chiến cùng chúng ta tại Đại Định phủ, phần thắng liền cao hơn rất nhiều.”

Chu Lâm không khỏi nói: “Nhưng nếu người Nữ Chân không chiếm được Kỳ Tân phủ, chẳng lẽ Hoàn Nhan A Cốt Đả liền dám mạo hiểm như vậy?”

Thẩm Ngạo nghiêm túc nói: “Đổi lại là người khác, tự nhiên không dám mạo hiểm, nhưng Hoàn Nhan A Cốt Đả là người nào? Người này giỏi về tính toán, đã tâm bình khí yên, há chịu không công mà lui? Nếu bốn vương là hắn, cũng chọn tiếp tục công thành, nhưng...”

Sắc mặt Thẩm Ngạo càng thêm nghiêm túc hơn, hung hăng nói: “Bốn vương hết lần này tới lần khác lại không cho Hoàn Nhan A Cốt Đả hắn như ý nguyện, muốn tiếp tục công Kỳ Tân phủ? Không có dễ dàng như vậy đâu!

Vô luận như thế nào, cũng phải bắt Hoàn Nhan A Cốt Đả điều quân trở về, chỉ cần đại quân Hoàn Nhan A Cốt Đả bị hấp dẫn đến Đại Định, trận chiến này liền có vài phần phần thắng, nếu không, một khi lại để cho Nữ Chân đại quân nắm bắt được Kỳ Tân phủ, cả Yên Vân liền sụp đổ.”

Thẩm Ngạo nói ra tính toán của mình, trong mắt hắn, nắm bắt Đại Định phủ, tuy có thể tận lực mà chặt đứt tiếp tế của người Nữ Chân, nhưng hiện tại, Kỳ Tân phủ đã tràn đầy nguy cơ.

Một khi để cho quân Kim công vào trong thành, như vậy quyền chủ động chiến trường thật vất vả đoạt tới, vô cùng có khả năng trở về trên tay Hoàn Nhan A Cốt Đả.

Đã như vậy, thì nhất định phải nghĩ biện pháp hấp dẫn đại quân Nữ Chân từ Kỳ Tân phủ tới, sử dụng bất kỳ phương pháp nào!

Chu Lâm ôm tay, cố gắng nhìn địa đồ, chậm rãi tiêu hóa lời Thẩm Ngạo nói, Thẩm Ngạo nói không sai, kiêu hùng như Hoàn Nhan A Cốt Đả tuyệt đối không thể bị người nắm mũi dẫn đi, người Nữ Chân xưa nay cương liệt, khó bảo toàn bọn hắn không biết đập nồi chìm thuyền.

Đến lúc đó, lại làm cho bọn họ xuất hết khí lực, nhất cử nắm bắt Kỳ Tân phủ, như vậy, quân Tống ở vào Đại Định phủ tứ cố vô thân, ưu thế thật vất vả chế tạo nên trước mắt, vô cùng có khả năng bị nghịch chuyển.

948. Chương 851: Phong Tục Quê Ta

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 851: Phong tục quê ta

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Chỉ là, phải hấp dẫn người Nữ Chân đến Đại Định phủ đến, làm cho bọn họ bỏ qua Kỳ Tân phủ, nên sử dụng biện pháp gì đây?

Chu Lâm là người xuất thân hải tặc, sự tình công thành đoạt đất dù sao cũng không phải cường hạng, tuy nói mấy năm này đã bị hun đúc, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, cũng không nghĩ ra chủ ý nào rất tốt, con mắt rơi vào trên người Thẩm Ngạo, nói: “Điện hạ hẳn là đã có chủ ý?”

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: “Không có chủ ý gì cả, bốn vương nói nhiều như vậy làm cái gì? Người tướng bốn vương ăn no không có việc gì làm sao?”

Người trong điện cùng cười vang, không khí cũng từ khẩn trương vừa rồi bắt đầu trở nên hoạt bát.

Sau khi cười xong, Thẩm Ngạo nhíu hai hàng lông mày xuống, ngón tay hung hăng mà rơi vào phương hướng Lâm Hoàng phủ, nói: “Muốn hấp dẫn người Nữ Chân, biện pháp tốt nhất chỉ có một, tiến đến Lâm Hoàng phủ!”

Lâm Hoàng phủ...

Quan quân, tiến sĩ trong điện nhất thời ngạc nhiên, Lâm Hoàng phủ không phải Đại Định phủ, chạy đi một đoạn đường thật dài, như vậy chỉ có thể mượn nhờ kỵ binh, thủy sư kỵ binh không nhiều lắm, dùng điểm này binh lực đi đánh lên sào huyệt Kim quốc, cái này đã không có gì khác chịu chết.

Làm như vậy, nguy hiểm thật sự quá lớn, binh ra ngoài đại sa mạc, ngàn dặm không người, bốn phía đều là quân địch, chỉ cần người Nữ Chân hơi có phát giác, đến lúc đó, thiết kỵ xuất hiện, chính là muốn trốn cũng không cách nào chạy thoát.

Trong đôi mắt Thẩm Ngạo hiện lên một loại kích động sáng bóng, quét nhìn mọi người đang ở vào cảm giác khiếp sợ, lạnh lùng nói: “Lâm Hoàng phủ chính là sào huyệt của người Kim, tôn thất quý tộc người Kim đều tụ tập ở nơi này, tài vật cướp bóc bốn phía cũng đều gửi ở đây.

Tại đây, là bảo tàng lớn nhất thiên hạ, cũng là vận mệnh của người Kim, chỉ cần nắm bắt Lâm Hoàng phủ, quân tâm người Kim tất nhiên sẽ dao động, chiến dịch lần này tất bại! Bốn vương nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, thống soái quân đội thủy sư vượt qua đại dương tới đây, là vì cái gì? Các người thực sự coi bốn vương là tới cứu viện Liêu quốc...”

Thẩm Ngạo cười rất lạnh, quả quyết nói: “Liêu quốc sống hay chết, có cái rắm quan hệ cùng chúng ta...”

Người Liêu trong điện nhất thời xấu hổ mà cúi đầu, chỉ là, Thẩm Ngạo có thể đi thẳng vào vấn đề, tuy bọn hắn có chút ít ngoài ý muốn, cũng không dám oán thăm cái gì.

Tống Liêu vốn là kẻ thù truyền kiếp, người nói người ta vì cứu người mà ngàn dặm xa xôi chạy đến, nói cái gì huynh đệ tình thâm, quê nhà giúp đỡ, người ta cũng sẽ không tin.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Bổn vương đến, chính là tới giết thát tử, người Nữ Chân dã tâm bùng bùng, muốn khí phủ sơn hà, vậy thì bổn vương liền giết cho bọn họ sợ, Lâm Hoàng phủ nhiều thát tử nhất, người Nữ Chân nhiều nhất, lúc này đây tiến binh Lâm Hoàng, Hoàn Nhan A Cốt Đả tất nhiên sẽ sợ hãi, tất nhiên cũng sẽ bỏ qua Kỳ Tân phủ mà bắc thượng, cho nên...”

Ngón tay Thẩm Ngạo một lần nữa chống lên trên vị trí Lâm Hoàng phủ, nói: “Bổn vương suất quân tập kích bất ngờ Lâm Hoàng phủ, Chu Lâm...”

“Có!” Chu Lâm nghiêm mặt ưỡn ngực nói.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Người dẫn Theo quân đồn trú ở Đại Định phủ, đón đánh đại quân Hoàn Nhan A Cốt Đả, tranh thủ thời gian cho bổn vương, đợi bổn vương phá Lâm Hoàng phủ, sẽ điều quân trở về, ở Đại Định phủ này, quyết nhất tử chiến cùng Hoàn Nhan A Cốt Đả!”

Gò má Chu Lâm không khỏi hơi run rẩy một chút, hung dữ nói: “Chu Lâm ở trong Đại Định phủ, chuyên chờ điện hạ điều quân trở về, đến chết không từ.”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói: “Đúng đấy, ta muốn cái dạng này, bảo vệ cho Đại Định phủ, chính là một cái công lao cực lớn.”

Một người tiến sĩ đứng ở trong góc, mặt mang theo vài phần lo lắng, nói: “Điện hạ, thủy sư kỵ binh chỉ có một vạn, mà theo biểu hiện tình báo, quân đội người Nữ Chân tại quan ngoại chừng bảy hơn tám vạn, chính là Lâm Hoàng phủ hơi yếu, cũng có hơn năm vạn người, dùng một vạn đánh năm vạn, chỉ sợ...”

Thẩm Ngạo cười rộ lên, nói: “Ai nói bổn vương chỉ có một vạn người? Bổn vương có mười vạn thiết kỵ.”

“Mười vạn...” Tất cả mọi người hít vào một hơi, hơi có chút không sờ được ý nghĩ Thẩm Ngạo.

Ánh mắt Thẩm Ngạo đã rơi vào vị trí Tây Hạ trên địa đồ, trong lòng nghĩ, lúc này, Lý Thanh cùng Ô Đạt chỉ sợ đã muốn xuất binh rồi, Quý Trí Hoàn đâu? Hoàn Sơn thiết kỵ ở nơi nào? Hôm nay, bổn vương lại kẻ vai chiến đấu cùng các ngươi, đi mở ra một sự nghiệp bất hủ to lớn.

“Ồ... Bên ngoài hết mưa rồi.” Thẩm Ngạo miết mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đúng là trong nháy mắt tinh không vạn dặm, không khỏi đi đến hướng bên cửa sổ.

Một trận mưa trôi qua, trong lúc này, bầu trời lóng lánh vạn đạo hào quang, hoa viên ngoài điện sinh cơ dạt dào, ngay cả không khí cũng đều trở nên vô cùng tươi mát.

Thẩm Ngạo đứng lặng ở đó trong chốc lát, lại cười nói: “Khí trời tốt như vậy, há có thể ngồi ở trong phòng? Thật sự là phung phí của trời, người đâu, đi chuẩn bị mấy cái chậu than đến, chúng ta ở bên ngoài trời, đơn giản cùng nhau nướng đồ ăn, làm thịt một con dê con,

đúng rồi, thị vệ không cần trực ở phía trong điện này cũng gọi đến, mang theo chút ít rượu nữa, coi như là để cho mọi người sớm làm công việc tổng biệt bổn vương.”

Một người đầu mục người Liêu liếm liếm miệng, cười nói: “Thật tốt, nếu nói là đồ nướng, người Khiết Đan chúng ta lại có vài phần tuyệt kỹ giữ kín không nói ra, điện hạ muốn đưa binh ra ngoài đại sa mạc, dựa theo quy củ người Khiết Đan chúng ta, là nên để cho mọi người uống rượu một đêm cùng điện hạ, mới xem như làm hết trách nhiệm.”

Thẩm Ngạo cười hắc hắc, nói: “À... Thì ra Khiết Đan còn có cái quy củ này, vì cái gì bổn vương không biết vậy? Không biết Đại Tổng chúng ta có cái quy củ gì, Chu Lâm, bổn vương hỏi ngươi, đại quân xuất chinh, theo như quy củ thì nên làm như thế nào bây giờ?”

Chu Lâm nghĩ nghĩ, nói: “Giết súc vật, tế thiên!”

Thẩm Ngạo không khỏi líu lười, nói: “Ông trời và bổn vương không chung đường, cái này thì miễn đi, chỉ là, phải nói trở lại, tại quê quán bổn vương, lúc người sắp sửa đi xa, cũng có chút quy củ phải làm.”

Mọi người nghe xong, tâm tình mau chóng hưng phấn, ào ào nói: “Điện hạ không phải người Biện Kinh sao? Quy củ Biện Kinh dường như cũng không đặc biệt lắm.”

Thẩm Ngạo nghiêm mặt nói: “Ai nói bốn vương là người Biện Kinh? Kỳ thật, nguyên quán bốn vương là ở Hồng Châu.”

Mọi người bây giờ mới bừng tỉnh đại ngộ, kỳ thật, đại đa số người cũng không biết Hồng Châu là ở nơi nào, dù sao điện hạ nói như vậy, mọi người cứ đi theo, thoáng gào to một tý, thoáng tỏ vẻ một tý, sau đó thì nhất định nhớ kỹ trong lòng là được.

Chu Lâm lẩm miệng nói: “Điện hạ, như vậy, Hồng Châu bên kia tiền đưa người có cái quy củ gì?”

Thẩm Ngạo có chút không tiện lắm, nói: “Thật sự muốn nói?”

Mấy người Liêu liền đánh trống reo hò, nói: “Điện hạ cái gì cũng tốt, chính là làm người quá khiêm tốn cẩn thận, có lời gì thì cứ nói ra là được, đàn ông Khiết Đan chúng ta tuyệt đối không che che lấp lấp.”

Khiêm tốn cẩn thận...

Thẩm Ngạo thật không biết mấy người Khiết Đan này đang cố ý châm chọc chính mình, hay là đang vỗ mông ngựa đúng vào chân ngựa, nếu Thẩm Ngạo là người khiêm tốn cẩn thận, cái đời này thật sự không có mấy người da dầy vô liên sỉ kiêu ngạo.

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói: “Nói cũng đúng, nam tử hán đại trượng phu, có lời gì đương nhiên nói ra mới tốt, kỳ thật tại quê quán Hồng Châu của bốn vương, thời điểm được người ta tiền đưa, cũng phẩu đưa hồng bao lên, ha ha...”

Cái lệ làng này thực sự là cổ quái, người khác là hai bên tâm sự với nhau, hoặc là kính một ly rượu ngon, đến Hồng Châu, liền thành đưa tiền.....”

Nghe được mấy chữ tiền lì xì, cơ hồ tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, ở trong lòng Chu Lâm tự trách mình: ta là heo à, hết lần này tới lần khác, tự nhiên vạch áo cho người xem lưng, sớm biết không nên tiếp lời hần để nói, hiện tại tốt rồi, người ta đều nói hết cả ‘khiêm tốn cẩn thận’ ra rồi, còn có thể thờ ơ không đưa tiền sao?

Mấy người Liêu đánh trống reo hò cũng bị mọi người trừng mắt lạnh lùng nhìn, vài cái tên này cũng cảm giác mình đã nói sai rồi, nguyên một đám đứng thẳng nhưng cái đầu cứ cúi cúi xuống, trong lòng có chút chột dạ.

Một người tiến sĩ gượng cười, nói: “Lệ ở phía trong làng điện hạ, nên tặng người đi xa phải bao nhiêu tiền lì xì, ha ha... Tiểu nhân chỉ là thuận miệng hỏi một chút...”

Thẩm Ngạo rất vô liêm sỉ nói: “Cái này sao...cũng phân là người nào, ví dụ như là dân chúng tầm thường, phần lớn tặng trăm văn tiền thì không sai biệt lắm, nếu là thân sĩ tú tài, bao nhiêu cũng phải có một hai quan, nếu là thất phẩm huyện tôn, vậy thì cực kỳ khùng khiếp rồi, không có mười quan hai mươi quan thì không chịu ra tay, nếu là đến Tri Phủ...”

Thẩm Ngạo rất nghiêm túc nói: “Không có năm trăm quan đó là không thể được...nếu phải là..”

Bắt đầu nghe được trăm văn, trong đầu mọi người còn hơi nhẹ nhàng thở ra, nhưng nghe được Tri Phủ phải đưa đến năm trăm quan, con mắt tất cả mọi người đã tái rồi, Tri Phủ là cái gì? Chỉ là là tên quan ngũ phẩm, nhưng Bình Tây Vương là thân phận gì? Đây không phải muốn uống máu người sao?

Kỳ thật, đại đa số người trong điện không phải người nghèo, nhưng muốn nói gia tài thịnh vượng và giàu có, vậy thì cũng khó có thể có, thủy sư bên này đồn đốc rất nghiêm, tuy bổng lộc cực cao, thân là sĩ quan cấp cao và tiến sĩ, một năm trôi qua, nói như thế nào cũng có năm sáu trăm quan, cấp bậc tựa như Chu Lâm, một năm cũng có đến 1500 quan.

Về phần những thủ lĩnh Khiết Đan kia, vậy thì thậm chí hơn rồi, những người này vốn là đều là quý tộc, là cao cấp tướng lĩnh trong quân Khiết Đan, nhưng đó là lúc trước, về sau, người Nữ Chân nhập quan, bốn phía thiêu đốt giết đánh cướp, gia nghiệp sớm bị người Nữ Chân đoạt không còn gì rồi.

Bất đắc dĩ mới mang theo tàn binh, bốn phía ẩn núp, du đãng, lẩn lộn tốt, miễn cưỡng có thể kiếm được cái ăn no, một ít người lẩn lộn không tốt, trốn ở trong núi lớn trốn ven hơn nửa năm, chưa từng thấy qua mặt trời.

Thăng đến khi Đại Định phủ bên này ban bố, dân chúng Trung Quốc mới quần áo tả tơi đến tìm nơi nương tựa, xưa nay đều là người mặt mày xanh xao, cực kỳ thê thảm thâm thảm, đầu thế gom góp đủ cái tiền lì xì này.

Theo như ý tứ của Thẩm Ngạo, người không xuất ra một ngàn quan, đều không có ý tứ chào hỏi Bình Tây Vương, đây không phải đẩy người lọt hố sao? Ai chịu nổi?

“Khục khục...” Chu Lâm ho khan, thật vất vả mới nói: “Điện hạ, chúng ta ăn đồ nướng trước rồi nói sau.”

“Đúng, đúng... Ha ha, phong tục Hồng Châu thật là có chút thú vị, khó trách địa linh nhân kiệt như thế, có thể sinh ra kỳ tài bất thế như điện hạ...” Có người gượng cười nói, kỳ thật, trong lòng đã sớm mắng Hồng Châu muôn lời, Hồng Châu chết tiệt, Hồng Châu vô liêm sỉ...

Thẩm Ngạo liền cười cười, dẫn mọi người đến một chỗ hoa viên trong hành cung, gọi người đốt đồng lửa ngay tại đình nghỉ mát, người đi tìm củi, còn gọi người làm thịt một con cừu con, cầm một ít những thứ khác, mang cả rượu ngon đến, bọn thị vệ cũng ào ào đến rồi, trợn vện chừng trăm người, tụ tập dưới một mái nhà, rất là náo nhiệt.

Chỉ là, cũng có sự tình phá hư phong cảnh, ví dụ như Thẩm Ngạo luôn cảm thán, nói: “Tại quê quán bốn vương...”

Vừa nghe đến quê quán, dáng tươi cười trên mặt mọi người liền mất tự nhiên rồi, cười đến so với khóc còn khó coi hơn.

“Nỗi nhớ quê tựa như một bầu rượu, giấu càng sâu, lại càng phát ra triền miên.” Thẩm Ngạo đồng dạng uống một ngụm rượu, bộ dạng rất là phiến muộn, gầy gầy ngón tay, thốn thức thở dài.

“...”

Một đêm say rượu, Thẩm Ngạo được Chu Hằng khiêng trở về phòng ngủ, sau khi rửa mặt, mới nhớ tới hôm nay phải xuất chinh, việc này không nên chậm trễ, tập kcihs Lâm Hoàng phủ tự nhiên là càng nhanh càng tốt, thủy sư kỵ binh đã ở bên ngoài thành chờ lệnh.

Thẩm Ngạo nhìn nhìn sắc trời, mới phát hiện trời đã muốn sáng rõ, liền ảo não nghĩ, đêm qua không nên uống nhiều rượu như vậy, trong lòng liền thốn thức: “Người hiền lành, quả nhiên là dễ bị người khác dụ dỗ, bốn vương gần đây không có tim không có phổi, như thế nào đột nhiên uống nhiều như thế.”

Hắn dẫn độn, u mê nghĩ lung tung một trận, ăn lung tung chút gì đó, tinh thần liền sáng láng, đánh ngựa, mang theo Chu Hằng và chúng thị vệ đi bắc môn Đại Định phủ.

Đến bắc môn bên này, thủy sư kỵ binh đã nhóm thành hàng đội tốt rồi, không khí mài đao soàn soạt, cờ phấp phới, phía bắc Đại Định, vừa nhìn thì là vùng quê vô tận, từ cổng tò vò đi ra, phóng nhãn nhìn sang, phẳng phất có thể chứng kiến điểm cuối cùng nơi chân trời.

Đồng cỏ cao cỡ nửa người bị gió lớn quét chập chờn phập phồng bất định, giục ngựa chạy ở giữa, làm cho người ta sinh ra vài phần không khí giang sơn tươi đẹp biết bao.

Thẩm Ngạo nhìn quanh bốn phía, nhưng lại đầy bụng khả nghi, nói với Chu Hằng:

“Vì sao chỉ thấy kỵ binh, không ai tới tiễn đưa bốn vương, Chu Lâm tiểu tử kia ở nơi nào, còn có những tướng quân thủy sư kia, còn có cả gia hỏa Khiết Đan, đều trốn chạy đi đâu rồi? Thật sự là quá ghê tởm, rõ ràng còn trễ hơn so với bản vương, coi như là đêm qua uống rượu, cũng không nên như vậy.”

Chu Hằng vẻ mặt đau khổ nói: “Điện hạ, Chu đại nhân sáng sớm đã kêu người đến truyền báo, nói là đêm qua hắn uống nhiều rượu rồi, làm dạ dày bị thương, đã gọi hộ lý giáo úy đến nhìn qua, bảo là phải điều dưỡng mấy ngày, không thể tới đưa tiễn ngài.”

Sắc mặt Thẩm Ngạo có chút cương cứng, hỏi: “Những người khác đâu?”

Chu Hằng lúng túng nói: “Lưu tiến sĩ nhiệm phong hàn, Chu chỉ huy thời điểm đêm qua đánh ngựa trở lại doanh đã té gãy chân, Dương Tướng quân bị trật khớp, còn có...”

Thẩm Ngạo nhất thời im lặng, những người này rõ ràng thật sự là quá vô sỉ, rõ ràng còn giả bộ bệnh, chỉ là, trước mắt xuất phát sắp tới, vốn là đã chậm trễ quá nhiều thời giờ, cũng bất chấp sửa chữa bọn hắc, đành phải cắt ngang lời Chu Hằng, nói: “Mà thôi, bọn hắc không đến thì không đến, ai kêu nhân duyên bốn vương không tốt, đi, xuất phát đến Lâm Hoàng phủ!”

Ra lệnh một tiếng, lính liên lạc liền phi ngựa, đem mệnh lệnh của Thẩm Ngạo truyền xuống dưới, hơn vạn kỵ binh thúc ngựa bắc thượng, tiến về hướng chỗ sâu trong cánh đồng bát ngát.

... ..

Nữ Chân đại doanh.

Gió đêm thổi phơ phát, đêm đến, bầu trời đột nhiên đột biến, tuyết rơi nhiều như lông ngỗng, bay lả tả từ trong vòm trời hắc ám xuống dưới đất, gió đêm kêu khóc rót vào trong lều trưởng.

Người Nữ Chân bị hàn khí bất thành linh thổi đến, chính là bọn hắc xưa nay thói quen gió tuyết, lúc này cũng có chút ăn không tiêu, không thể không dập tắt đồng lửa bên ngoài, che kín lều vải, núp ở trong lều uống rượu sưởi ấm.

Kỳ Tân phủ sắp bị phá thành, nhưng càng là tại lúc quan trọng, người Khiết Đan lại càng thêm ngoan cố, thời điểm ban ngày, Hoàn Nhan A Cốt Đả tự mình đốc chiến, quân Kim giống như nước chảy, như nổi điên mà công thành, mắt thấy cửa nam Kỳ Tân phủ đã sắp bị phá, đại lượng quân Kim tuôn vào trong, cuối cùng lại bị người cản lại.

Người Nữ Chân kỳ thật sớm đã mệt mỏi tới cực điểm, bọn hắc am hiểu, chính là đánh giết trên cánh đồng bát ngát, giục ngựa cầm cương, hô quát một tiếng, xung phong liều chết với quân địch giống như thủy triều.

Cái chiến dịch công thành này thật sự không phải là cường hạng của bọn hắc, nếu không phải thiên tính người Nữ Chân dũng mãnh, hơn nữa còn có Hoàn Nhan A Cốt Đả không ngừng ủng hộ, chỉ sợ lúc này sớm đã không kiên trì nổi rồi.

Đầu mùa đông còn chưa đến, tuyết rơi cực cũng đã sớm đến, tuyết rơi rất nhiều, cái này có ý nghĩa, mấy ngày công thành tương lai, tướng sĩ càng thêm gian nan.

Bởi vậy, đại doanh bên ngoài thành này luôn tràn ngập một cỗ không khí tiêu điều, rất nhiều người buồn bực ngồi ở trong lều trưởng uống rượu, so với lúc trước, thiếu đi một phần cười vui, nhiều hơn một điểm ngưng trọng.

949. Chương 852: Công Thành

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 852: Công thành

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Không biết là lúc nào, thanh âm trống con đột nhiên truyền ra, thanh âm thùng thùng phảng phất như đang diễn tấu một loại làn điệu thê lương, người Nữ Chân trong lều trưởng đều đang tập trung tư tưởng suy nghĩ lắng nghe.

Trống con là nhạc khí của người Nữ Chân, cũng là công cụ để Vu Sư hành lễ, cái thủ khúc này nghe nhiều nên thuộc, câu chuyện của bài hát nói về một nữ nhân Nữ Chân gọi Nữ Đan, sau khi trượng phu chết, liền đi học tập Tát Mãn [Shaman], về sau bay về tộc chữa bệnh cho thủ lĩnh.

Cái này câu chuyện tuy đơn sơ, nhưng tại đây, vào lúc nửa đêm lấy tay gõ gõ, lại có một loại ý nhớ nhà nồng đậm.

Cuồng phong vẫn còn đang kêu khóc, cùng so sánh với gió tuyết đại sa mạc Liêu Đông, mặc dù không coi là cái gì, nhưng lại có vẻ rét thấu xương khi lòng người không yên.

Ở lều lớn quân Kim đằng kia, một đồng lửa than phát lên trong lều trưởng, trên mặt đất trải thảm da hổ, khiến cho cả lều lớn được sưởi ấm như xuân.

Các tướng quân quân Kim từ một canh giờ trước đã đến đây, đều tự ngồi ở trên nệm trên mặt đất, trong đầu buồn bực, chỉ biết uống rượu, ai cũng không có nói câu nào, chính là lúc uống rượu, cũng đều tận lực ngăn chặn thanh âm ọ ọ.

Bởi vì vì thủ lĩnh của bọn hắn, Hoàn Nhan A Cốt Đả đang đặt đao ngồi ở vị trí đầu não, mặt âm trầm, luôn luôn không nói lời nào, cũng chỉ chú ý vùi đầu uống rượu.

Bình thường lúc này, Hoàn Nhan A Cốt Đả nhất định là đang tự hỏi, tuy các tướng quân không biết Hoàn Nhan A Cốt Đả đang tự hỏi cái gì, nhưng khi nhìn biểu lộ ngưng trọng, hai mắt hồng đỏ thẫm của hắn, trong lòng đã muốn định liệu, nhất định đã xảy ra chuyện gì rất lớn.

Đại vương chỉ có khi phát ra cơn thịnh nộ, mới có thể biểu hiện ra thần thái như vậy, nếu như chỉ đơn thuần tức giận, đã sớm nói ra, rồi cầm roi tìm nô tài quất.

Mất thấy Hoàn Nhan A Cốt Đả như thế, các tướng quân tự nhiên là nguyên một đám ngừng thở, rón ra rón rén, sợ làm tức giận đến vương giả bạch sơn hắc thủy nơi này.

Hoàn Nhan A Cốt Đả lại là uống cạn chén rượu mạnh trong sừng trâu, trên mặt sớm đã sinh ra sắc say hồng, dùng khuỷu tay lau lau vết rượu chòm râu ở trên khóe miệng.

Sau đó, Hoàn Nhan A Cốt Đả rốt cục ngẩng đầu lên, ánh mắt của hắn đỏ bừng, hiện ra đầy tơ máu, cái con mắt lớn như chuông đồng này, đột nhiên có chút đóng lên, lộ ra một tia hung tàn, sau đó, hung hăng ném chén sừng trâu trên đất.

Chén sừng trâu quay cuồng vài cái trên mặt thảm, thanh âm không ngớt vài phút đồng hồ, sau đó mới nằm xuống bất động dưới đất, lần này, lại làm cho tất cả tướng quân càng thêm chờ đợi lo lắng, ào ào đình chỉ động tác, rất khó hiểu mà nhìn về phía Hoàn Nhan A Cốt Đả.

Hoàn Nhan A Cốt Đả đột nhiên cuồng tiểu, cái tiếng cười như chuông đồng này thoáng chốc đã đè ép tiếng gió lao xao bên ngoài xuống dưới, lập tức, hắn lấy tay hung hăng đặt ở trên bàn, chống thân thể có chút lung lay đứng lên, miệng phụt lên hai hơi đầy mùi rượu, về sau mới nói: “Chất chi Tông Hàn nhi của ta, bạch sơn hắc thủy Ba Đồ Lỗ đã chết mất rồi!”

Trong lều trưởng bắt đầu xôn xao, tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Hoàn Nhan Tông Hàn suất lĩnh năm vạn thiết kỵ bắc thượng cứu viện Đại Định phủ, mà hiện tại, Tông Hàn tướng quân rõ ràng đã chết mất rồi, như vậy năm vạn thiết kỵ ở nơi nào, Đại Định phủ đã xảy ra chuyện gì?

Hoàn Nhan A Cốt Đả hét lớn: “Tông Hàn nhi khi còn bé đã theo ta khởi binh, cường tráng còn giống một con nghé con vậy, so Hải Đông Thanh hung mãnh nhất trên Trường Bạch Sơn thì càng thêm dũng cảm, nhưng hiện tại, Hán cầu giết được hắn, cái tên gọi Thẩm Ngạo kia, vốn là giết con của ta, dùng gian kế bắt mẹ của ta làm tù binh, hiện tại, hắn còn giết chết Tông Hàn nhi!”

Trong lều trưởng càng thêm xáo động, tất cả mọi người đều hoảng sợ, hô hấp đều trở nên dồn dập.

“Ngoại trừ Tông Hàn nhi, còn có năm vạn binh sĩ Đại Kim Quốc ta, năm vạn chiến sĩ dũng cảm, đều bị Thẩm Ngạo kia dùng gian kế lường gạt đến Đại Định, thiêu bọn chúng chết cháy ngay khi còn tươi sống!”

Con mắt Hoàn Nhan A Cốt Đả giống như là muốn nhỏ ra máu, mỗi một câu, từng lời, đều nắm chặt nắm tay thành quả đấm, như là dùng hết khí lực toàn thân để nói:

“Ngay tại một canh giờ trước, tin tức mới truyền tới, toàn quân Tông Hàn nhi bị diệt, không có một người chạy thoát, tất cả mọi người chết ở Đại Định phủ, trừ việc đó ra, Hoàn Nhan Tông Tuyển cũng rơi vào trong tay Thẩm Ngạo kia rồi, quân Tống đã cắt đứt đường lui của chúng ta.”

Các tướng quân hít sâu một hơi, rót cục cũng bật phát ra tiếng gầm nhẹ, bảy mồm tám lưỡi mà nói: “Báo thù!”

“Giết chết Thẩm Ngạo.”

Hoàn Nhan A Cốt Đả mặc cho các tướng quân kêu gọi, thờ ơ, áp áp tay, mới khiến cho các tướng quân an tĩnh lại.

Hoàn Nhan A Cốt Đả lạnh lùng nói: “Cừ địch của người Nữ Chân chúng ta, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ dùng của chúng ta cung tiễn, dùng chiến mã của chúng ta đi báo đáp. Không giết Thẩm Ngạo, Hoàn Nhan A Cốt Đả ta lại có cái mặt mũi gì gặp mặt tộc nhân của mình, lại có cái mặt mũi gì cho huynh trưởng của ta một cái công đạo.”

Một gã tướng quân nói: “Xin Đại vương lập tức hạ lệnh, chúng ta liền giết trở lại Đại Định, báo thù rửa hận vì Tông Hàn tướng quân!”

“Báo thù!” Trong lều trưởng truyền ra một hồi tiếng hô trầm thấp.

Trên mặt Hoàn Nhan A Cốt Đả đầy vẻ âm trầm bất định, một đôi tròng mắt sắc bén giống như chim ưng, lập tức, hấn hung dữ nói: “Truyền lệnh của ta, sáng sớm ngày mai, bản vương tiếp tục công thành, sự tình Tông Hàn nhi, ai cũng không được thẩu lộ ra một câu nửa câu, ai dám lộ ra, bản vương sẽ dùng mười con ngựa giết chết hấn.”

Các tướng quân thoáng chốc đã bắt đầu đánh trống reo hò phát biểu ý kiến, tướng quân lúc trước nói chuyện lên tiếng: “Đại vương, quân Tống cắt đứt đường lui của chúng ta, hiện tại lương thực trong quân nhiều nhất chỉ có thể kiên trì một tháng, hơn nữa, trời đông giá rét sắp bùng xuống,

rất nhiều dũng sĩ đều không chuẩn bị đầy đủ quần áo mùa đông, Kỳ Tân phủ không thể lại đánh nữa rồi, hiện tại, chúng ta thừa cơ hội này, giết trở lại Đại Định phủ, đã có thể báo thù vì Tông Hàn tướng quân, lại...”

Hoàn Nhan A Cốt Đả nghiêm nghị ngắt lời hấn, nói: “Nói vậy, đàn ông Nữ Chân nào có đạo lý kiếm củi ba năm thiêu một giờ, trước phải nắm bắt Kỳ Tân phủ, sau đó mới trở lại thu thập Thẩm Ngạo, cái này là mệnh lệnh của bản vương, ai cũng không cho khuyên nữa!”

Con mắt ắt của hấn thoáng chớp động một tý, ngẩng đầu nói: “Lúc này, coi như là trở về đánh Đại Định phủ, cũng cần lãng phí thời gian, cùng với như thế, chẳng bằng toàn lực nắm bắt Kỳ Tân phủ,

hiện tại người Khiết Đan đã trở thành người kiệt sức, ngựa hết hơi, phá thành chỉ là vấn đề thời gian, chỉ cần chúng ta triệt để tiêu diệt người Khiết Đan, lại dùng Kỳ Tân phủ với tư cách đường lui, chậm rãi thu thập Hán cầu cũng không muộn!”

Mọi người thấy thái độ Hoàn Nhan A Cốt Đả rất kiên quyết, cũng đều im lặng không nói.

Hoàn Nhan A Cốt Đả hiển nhiên không phải là người dễ dàng bị phần nộ che mất lý trí, hấn đương nhiên tính tường, lựa chọn của mình là chính xác.

Chính như theo như lời Nữ Chân tướng quân kia, lương thực đại quân nhiều nhất là có thể kiên trì một tháng, nếu đại quân đi Đại Định phủ, ven đường sẽ phải trì hoãn nửa tháng, trong nửa tháng, nếu là không chiếm được Đại Định phủ, đại quân Nữ Chân sẽ bị chết đói, cùng với như thế, chẳng bằng đem tiền đặt cược, đặt hết ở Kỳ Tân phủ.

Đuổi chúng tướng đi, cả người Hoàn Nhan A Cốt Đả như là co quắp, ngồi ở trên mặt ghế, trong lều trưởng không có một bóng người, chỉ còn lại có một vò rượu đàn rồng tuếch.

Từ lúc khởi binh đến hiện tại, Hoàn Nhan A Cốt Đả chỉ ăn qua hai lần thiệt thòi, lần thứ nhất là Thẩm Ngạo, lần thứ hai có lẽ vẫn là Thẩm Ngạo, cái tên Thẩm Ngạo này, giống như là khắc tinh của hấn, lại khiến cho hấn không được sống yên ổn.

Tuy chưa từng chính diện độ sức cùng Thẩm Ngạo, Hoàn Nhan A Cốt Đả đã cực kỳ tin tưởng, người này chắc chắn là đối thủ lớn nhất của mình, là chương ngại vật lớn nhất ngăn cản hùng tâm vạn trượng của mình.

Nhưng Hoàn Nhan A Cốt Đả lại vẫn tự nói với mình, bây giờ còn chưa phải thời điểm báo thù, phải nhẫn nại, mặc kệ chuyện gì xảy ra, đều phải nắm bắt Kỳ Tân phủ trước rồi nói sau.

Trầm tư thật lâu, Hoàn Nhan A Cốt Đả lại đột nhiên ngồi ngay ngắn, thân hình như cột điện bằng sắt, loại lực lượng vô cùng như là một lần nữa bộc phát ra, một đôi mắt ảm đạm vô quang chớp động lên, so với bất luận thời điểm gì cũng đều lóe sáng mạnh mẽ hơn.

Hắn hung dữ cười rộ lên, trò chơi bây giờ mới bắt đầu, Tông Hàn nhi hội chủ quan, Nữ Chân thiết huyệt trúng gian kế của Thẩm Ngạo, nhưng Hoàn Nhan A Cốt Đả tin tưởng sâu sắc, chính mình sẽ không thua.

Cái tự tin này ở chính bản thân hắn, hắn mới được là kiêu hùng cường đại nhất trên thảo nguyên, là chúa tể thiên hạ, người khác đã không đối phó được Thẩm Ngạo này.

Như vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày, Hoàn Nhan A Cốt Đả sẽ đích thân đi thu thập cái khó chơi đối thủ

Ở trong mắt người Liêu, lúc này đây quân Tống tiếng thẳng đến Lâm Hoàng phủ, quân Kim tất nhiên đại loạn, hốt hoảng bắc phản, thừa dịp lúc này, thoáng truy kích một tý, cũng có thể nhặt được một điểm tiện nghi.

Kỳ thật, mạo hiểm như vậy, cũng là không có cách nào xử lý nữa, Gia Luật Đại Thạch coi như là một người kiêu hùng, soán ngôi vị hoàng đế, về sau một mực dùng thái độ kiên cường, quân lâm Đại Liêu.

Mà gặp người Kim, lại khắp nơi bị đánh, danh vọng sớm đã rơi xuống đáy cốc, thậm chí ngay tại trong Liêu quân, đối với hoàng đế soán vị này cũng có chút không cam lòng, mà hôm nay, thật vất vả mới có một cơ hội, há có thể để sai sót?

Nếu có thể đánh bại quân Kim lần thứ nhất, vẫn có thể vẫn hồi một chút xu hướng suy tàn.

Ba vạn Liêu quân ngày đêm kiên trì, nhưng đến nơi năm mươi dặm hướng bắc Kỳ Tân phủ, trên đường chân trời phía trước, đột nhiên xuất hiện một chi quân đội, hơn một vạn binh lính người ngựa xếp một chữ trường xà chờ đã lâu.

Tuy Liêu quân có ba vạn, nhưng khi chứng kiến Nhân Qua Tư Mã, thoáng chốc đã đại loạn, thậm chí đã có không ít kỵ binh quay người chạy trốn, không ngăn được hoảng loạn.

Hơn một vạn Nhân Qua Tư Mã phóng ngựa rong ruổi, đất rung núi chuyển, giống như một thanh đao nhọn, nhanh chóng phân cách Liêu quân, không ngừng đuổi giết, Liêu quân đại bại, máu chảy thành sông.

Nhân Qua Tư Mã một mực truy đuổi đến dưới thành Kỳ Tân phủ, mấy ngàn Liêu quân bại binh kia muốn vào thành, nhưng thủ tướng Liêu quân cũng không dám mở thành.

Vì vậy, tại dưới tường thành Kỳ Tân phủ, một hồi giết hại kinh tâm động phách cứ như vậy diễn ra, tiến hành dưới tình huống quân coi giữ tro mắt đứng nhìn, một ngày này, bầu trời phẳng phất như nhiễm một tầng huyết sắc, trong gió lạnh ầm ầm có tiếng kêu rên tê tâm liệt phế.

... ..

Mưa Biên Kinh liên tục rơi xuống mấy ngày, nhiệt độ cũng bắt đầu chuyển biến đột ngột, một phần cấp báo truyền đưa đến Môn Hạ tỉnh, Sách lệnh sử nhìn cấp báo, không khỏi vỗ bàn, vui sướng hơn hờ nói: “Tốt...”

Tất cả mọi người ghé mắt tới, chính là Dương Thực ngồi ở trên ghế cao cũng lộ ra vẻ không hài lòng.

Tuy Dương Thực tạm thời đình chỉ loại bỏ quan lại thừa, nhưng dù sao vị bảo thủ này vẫn còn uy phong, nhất là ở Môn Hạ tỉnh, xưa nay chính là cấm kỵ châu đầu ghé tai, mọi người tự bề bọn chuyện của mình, tất cả làm hết bốn phần, đều là tại yên lặng tiến hành.

Sách lệnh sử kia rõ ràng không hề lộ ra vẻ áy náy một chút nào, lập tức cầm tấu rời ghế, trực tiếp đến Dương Thực bên này, vui sướng hơn hờ nói: “Đại nhân, mời ngài xem, Bình Tây Vương điện hạ đưa tấu chương báo tin mừng tới, thủy sư phá Cẩm Châu, một đường tây tiến, nắm bắt Đại Định phủ, tiêu diệt hơn năm vạn người Nữ Chân thiết kỵ, xuất binh đặc thắng, thật sự là vô cùng đáng mừng.”

Dương Thực nghe được, trong lòng bang bang nhảy loạn, tin tức này tới quá vội vàng, làm hắn không chuẩn bị kịp, từ thủy sư xuất phát đến hiện tại, cũng không quá đáng hai tháng.

Hai tháng, đối với một hồi đại chiến dịch mà nói, có thể nói là rất ngắn ngủi, dựa vào Binh bộ cùng Xu Mật Viện phỏng đoán, không có một năm nửa năm, trận chiến tranh này cũng sẽ không thể thấy kết quả rõ ràng.

Một năm nửa năm coi như là còn ít, chính là đánh hai ba năm cũng là chuyện thường xảy ra, cho nên, cái tin chiến thắng này đột nhiên xuất hiện, Dương Thực thất thố cũng là bình thường.

Dương Thực cũng là người có bản tính nôn nóng, lập tức đoạt lấy cái tin chiến thắng này, đặt ở trên bàn, cẩn thận chu đáo nhìn mấy lần, chờ lúc hần giương mắt lên, mới phát hiện cả Môn Hạ tỉnh, đám Sách lệnh sử, Lục sự tình cũng không còn tâm tư làm chuyện văn phòng, con mắt ào ào nhìn qua hướng hần.

Không ít người đã lộ ra vẻ mừng như điên, một trận chiến này khác với cuộc chiến Tàu Quốc, cuộc chiến Tàu Quốc không có quan hệ gì đến các quan to quan nhỏ trong triều.

Là thắng hay bại, đối với bọn họ, đều không có ảnh hưởng gì, thậm chí có một ít người tâm lý âm u, lại ước gì Bình Tây Vương đại bại một hồi, làm hân thoả bỏ đi một tý hung hăng càn quấy.

Nhưng cuộc chiến Nữ Chân lại bất đồng, cái này quan hệ đến tánh mạng tất cả mọi người trong Biện Kinh, một khi thủy sư đại bại, người Nữ Chân nắm bắt Kỳ Tân phủ, Biện Kinh liền hoàn toàn lộ tại phía dưới thiết kỵ Kim quốc, ngay cả người Liêu không ai bì nổi đã thất bại thảm hại, Kỳ Tân phủ cũng bị người Kim công phá, Biện Kinh có thể kiên trì bao lâu, cũng chỉ có trời mới biết.

Cho nên, tin chiến thắng truyền đến, tâm tình tất cả mọi người đều dễ dàng hơn, cái không khí khấn trương ở Biện Kinh này, run sợ trong lòng đám văn võ bọn họ, cuối cùng cũng có thể buông lỏng một hơi.

Cuộc sống vẫn như cũ, còn có thể tiếp tục lăn lộn xuống dưới, nói ngắn lại, ca có thể cứ hát, múa có thể cứ nhảy, trong lòng rơi xuống một tảng đá lớn, ngay cả tinh thần cũng mau chóng hưng phấn hơn.

Dương Thực thấy tất cả mọi người đuổi dài cổ ra, không khỏi cười rộ lên, nói: “Không sai, xác thực là đại thắng, Đại Tổng thủy sư ta một ngày vây hãm Cẩm Châu, giết tặc hơn ba ngàn, Bình Tây Vương lập tức suất lĩnh một vạn thủy sư kỵ binh tây tiến, bất ngờ tập kích Đại Định phủ, bêu đầu ba nghìn hai trăm thủ cấp, từ đó về sau, lại giao chiến cùng năm vạn thiết kỵ Nữ Chân tại Đại Định, Nữ Chân thiết kỵ toàn quân bị diệt, máu chảy thành sông.”

Nghe được Dương Thực sự xác nhận, Môn Hạ tỉnh truyền ra một hồi hoan hô, một người Lục sự tình mặt đầy hồng quang nói: “Cái tin chiến thắng này có thể làm bộ hay không?”

Trong Môn Hạ tỉnh lại an tĩnh lại, giả truyền tin chiến thắng là quy tắc ngầm của Đại Tổng, biên quân bên kia cũng không phải lần một lần hai làm như vậy.

Đối với mấy tên vũ phu này, lòng mọi người tựa như gương sáng, nói là diệt tặc năm vạn, vậy thì đại khái có thể diệt tặc một vạn, coi như là rất giỏi rồi, nói là đánh bại địch, còn không biết ai bại nữa nha, cho nên, tên Lục sự tình này đưa ra một câu hỏi lo lắng, cũng là chuyện có thể hiểu.

Dương Thực vuốt râu trầm ngâm, cuối cùng mới nói: “Bình Tây Vương không biết giả truyền tin chiến thắng, cái tin chiến thắng này, nhất định là thật.”

Lời Dương Thực sự nói có phần có chút cường từ đoạt lý, nhưng hân giải quyết dứt khoát, hơn nữa, trong dĩ vãng, Bình Tây Vương thật sự không hề làm cái việc xấu này, đây cũng là chuyện trong triều công nhận.

Thời điểm tại Tuyền Châu, từng gây ra hiểu lầm như vậy, về sau còn không phải làm sáng tỏ ra rồi sao.

Chư vị đại nhân Môn Hạ tỉnh lúc này đều không có hào hứng làm việc văn phòng nữa rồi, ngay cả Dương Thực, trong thời khắc đó, trên mặt cũng toả ra dáng tươi cười sáng láng.

Hắn hướng quan lại nhỏ phân phó: “Nhanh, dâng trà, lại gọi người đi thông tri tất cả bộ đường, tất cả viện tự, Xu Mật Viện, ba tư cũng phải có người đi gọi, Triệu Lục sự tình, phiên người đi vào Đông cung một chuyến, báo tin vui cho thái tử, đây là việc vui cực lớn, phải giống trống kua chiêng, gây ra chút động tĩnh thật lớn.”

Mọi người ào ào đồng ý, vài người Sách lệnh sử trẻ tuổi cũng sắp cất chạy đến Trung Sách tỉnh, Thượng Thư tỉnh bên kia báo tin vui chiến thắng.

Kỳ thật mọi người đều biết, vị Dương Môn Hạ này giống trống kua chiêng như thế, không chỉ là muốn mừng công, dụng ý chính thức là trấn an nhân tâm.

Từ khi gót sắt Nữ Chân càng ngày càng gần, cả Biện Kinh đầy lời đồn, làm như thế nào cũng không áp nổi xuống, hơn nữa, hoàng thượng rút tay mặc kệ, thái tử lại từng lực xướng nghị hòa.

Làm thiên tử cùng giám quốc, đều là cái bộ dáng mềm yếu này, còn có ai có lòng tin đối với Đại Tổng đây, bởi vậy, người Biện Kinh thu vén gia đình nhà cửa chạy trốn về hướng nam có thể nói là nhiều vô số kể.

Chính là một ít triều thần, cũng đã sớm sắp xếp xong xuôi đường lui cho đám thân thiết của bọn họ.

Không chỉ là như thế, những khu chợ bình thường phồn hoa cũng dần dần tiêu điều, không ít gian thương thừa cơ ào ào lên giá hàng, chính là rải lời đồn đại đi ra ngoài trước, nói là Kỳ Tân phủ đã bị người Nữ Chân công phá, làm cho các dân chúng ào ào trữ hàng lương thực, giá lương thực càng ngày càng tăng.

Đối với cái cục diện này, tuy ba tỉnh lực bộ nỗ lực chèo chống, Kinh Triệu phủ cũng tận lực duy trì, nhưng thứ nhân tâm này, không phải nói đàn áp là có thể mạnh mẽ đè xuống được, cứ tiếp tục như vậy xuống dưới, người Nữ Chân kia còn chưa tới, cả Biện Kinh cũng muốn xong rồi.

Hôm nay, trận này đại thắng xuất hiện, đối với Biện Kinh mà nói, không thể nghi ngờ, chính là một châm thuốc trợ tim, năm vạn thiết kỵ bị tiêu diệt hoàn toàn, công đoạt Cẩm Châu, Đại Định phủ.

Cẩm Châu ở nơi nào? Đại Định phủ ở nơi nào, tất cả đều là hậu phương lớn của người Nữ Chân, thủy sư dũng mãnh như thế, chẳng lẽ còn chưa đủ để cho lòng người an tâm sao?

Một lát sau, Thạch Anh liền ngồi cỗ kiệu đi đến, Trung Sách tỉnh cách Môn Hạ tỉnh không xa, vài bước đi qua là được, nhưng vị này Thạch Anh Trung Sách tỉnh này vẫn ngồi cỗ kiệu chậm rãi đến.

Tuy nhiên, kiệu vừa hạ, hần đã chạy phi vào trong, đập trúng một người quan lại nhỏ, à nha một tiếng, suýt nữa thì ngã ra phía sau, quan lại nhỏ kia lại càng hoảng sợ hơn, vội vàng chạy đến, muốn nâng hần, nhưng Thạch Anh lại bụm lấy cái trán, nói: “Không sao, không sao, làm chuyện của người đi.”

Tiếp theo, lại lão đảo xông vào.

“Còn Chi, tin tức chiến thắng có thật không vậy? Là nghe phong phanh hay là xác thực, cái tin chiến thắng kia ở nơi nào?” Vừa vào trong cửa, Thạch Anh đã trực tiếp xưng hô tên chữ của Dương Thực, vô cùng gấp gáp.

Lúc này Dương Thực đang sửa sang lại y quan, phỉ phỉ bụi bậm trên người, giương mắt thấy Thạch Anh đến rồi, liền cười khổ, nói: “Cái này tự nhiên không dám giả bộ, lão phu đang muốn vào cung đưa tấu lên cho thái hậu nương nương, nếu không xác thực, cũng không dám vào cung tấu trần.”

Thạch Anh hô hấp nhanh hơn, mặt đỏ lên, nói: “Có lần đại thắng này, người Nữ Chân sẽ không dám chú ý về phía nam nữa.”

Hần nói những lời này, tuy có thành phần khoa trương, nhưng chiến lược quân Tống biểu hiện ra ngoài, đủ để cho người Nữ Chân sinh ra lòng kiêng kỵ, một trận chiến này, có thể xem như bảo toàn Biện Kinh, cướp lại cục diện.

Dương Thực vui vẻ nói: “Công gia không cần nói thêm cái gì nữa, không bằng theo lão phu cùng vào cung gặp mặt thái hậu, để cho thái hậu nương nương cũng cao hứng một phen.”

Thạch Anh liên tục gật đầu, nói: “Ta theo Còn Chi cùng đi.”

Hai người cùng nhau ra ngoài cửa Môn hạ, đều tự ngồi lên kiệu, đến ngoài cung, một mặt gọi người bẩm báo, một mặt trực tiếp đi vào, Điện Tiền vệ muốn ngăn cản, Dương Thực ngắc đầu nói: “Kinh Đô đạo đại thắng.”

Hần vừa nói cái không đầu không đuôi này, vốn là làm cho Điện Tiền vệ không hiểu ra sao, nhưng lập tức cũng tỉnh ngộ lại, Kinh Đô đạo đại thắng, chẳng lẽ là thủy sư đại thắng, đây chính là tin tức tốt cực lớn, khó trách hai vị đại nhân này thất thố như thế.

Điện Tiền vệ liền một mặt để hai người bọn họ đi vào, một mặt chạy nhanh đến báo võ quan cấm vệ, tin tức này được những Điện Tiền vệ cùng Môn Hạ tỉnh Sách lệnh sử này truyền đi cực nhanh, chỉ dùng nửa canh giờ, tựa như đã mọc cánh, đã truyền khắp các nơi hẻo lánh trong Biện Kinh.

Cả Biện Kinh bỗng nhiên náo nhiệt lên, nghe nói chỉ không đến một canh giờ, các quán rượu bán rượu ra ngoài so với mười ngày nửa tháng bình thường còn nhiều hơn.

Cái cửa hàng bán pháo kia tức thì bị đập phá cánh cửa, người đọc sách bình thường không thích đi ra ngoài, về mặt âm u, lúc này cũng có không ít người hiện ra trên đường cái, mời bằng hữu tốt nhất đi đến quán rượu, chúc mừng bốn phía.

952. Chương 855: Ban Thưởng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 855: Ban thưởng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ngoài cung, thanh âm pháo liên tục không ngừng truyền vào trong cung, mặc dù Cảnh Thái cung ở chỗ sâu trong vườn ngự uyển, nhưng cái hoàng cung Đại Tổng này, trên mặt quy mô không phải là rất lớn, cho nên, động tĩnh lớn như vậy, Cảnh Thái cung cũng nghe được.

Thái hậu hiện tại vốn là đang nghỉ ngơi ở thời điểm sau giờ Ngọ, lúc này động tĩnh bên ngoài lớn như vậy.

Kính Đức đứng bên ngoài lại càng hoảng sợ, vội vàng tìm cái nội thị tới hỏi, nội thị nào biết đâu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lúc này không phải là tiết khánh cũng không phải thời gian yết bái, cũng không biết là ai ăn quá no, đi phóng pháo chơi.

Kính Đức nhất thời vô kế khả thi, lại sợ kính hĩ ảnh hưởng đến thái hậu, đúng lúc này, thái hậu nằm ngủ ở phía trong truyền ra thanh âm: “Kính Đức.....”

Kính Đức nghe xong, liền chạy vội vào trong, thấy thái hậu đã muốn tỉnh, lúc này đang ngồi ở trước kính trang điểm, để cho nội thị chải đầu vuốt tóc mai cho nàng.

Thái hậu bị thanh âm này đánh thức, tâm tình có vẻ có chút không tốt, âm thanh lạnh lùng nói: “Kính Đức, bên ngoài là thanh âm gì vậy, ầm ầm ầm ầm, như là đang xảy ra chiến tranh, tại sao không gọi người tới hỏi xem.”

Kính Đức vội vàng nói: “Nô tài cũng không biết, bây giờ nô tài liền đi hỏi hỏi Điện Tiền vệ.”

Thái hậu nghĩ nghĩ, liền hé miệng nói: “Mà thôi, nói không chừng là phú hộ nhà ai đó kết thân nữa, ai gia nhớ rõ, lúc hoàng thượng vừa mới vào chỗ một năm kia, trong thành cũng có người kết thân, nghe nói người kết thân, còn là một Thượng Thư gì đó, phải không? Cái động tĩnh kia ghê gớm thật, so với hoàng gia còn khí phái hơn nhiều.”

Trong lòng Kính Đức nghĩ, thời gian này, Biện Kinh nguy như chồng trứng, nhà ai ăn no không có việc gì tự nhiên lại đi kết thân vậy.

Còn nói, có thể làm ra cái tràng diện này, cả Biện Kinh tính toán đâu ra đấy, cũng sẽ không vượt quá hai mươi người, cũng chưa nghe nói qua trong nhà ai có người muốn kết thân.

Chỉ là, thái hậu như vậy suy đoán, hẳn cũng không phản bác được, chỉ ngượng ngùng cười nói: “Những người này thật sự quá lớn mật, dám làm như vậy, rõ ràng phú quý hơn cả hoàng gia.”

Thái hậu lại hướng gương đồng cười nhạt một tiếng, con mắt rơi trên hai mai tóc trắng của chính mình, sau đó lại có vẻ bất đầu um tùm không vui, nói: “Cứ kệ bọn hắn đi thôi, ngay cả hoàng thượng cũng không quản, ai gia quản cái gì.”

Đang nói, bên ngoài có nội thị vội vàng tiến đến, nói: “Dương Thực, Thạch Anh hai vị đại nhân cầu kiến.”

Thái hậu mấp máy miệng, nói: “Gọi bọn hắn chờ, ai gia muốn chải đầu.”

“Vâng!” Nội thị kia lui ra ngoài, nhưng một lát sau, bên ngoài liền truyền ra thanh âm Dương Thực, nói: “Vi thần Dương Thực bái kiến thái hậu nương nương.”

Mặt thái hậu chiếu vào gương đồng liền kéo xuống dưới, trong lòng nghĩ, không có quy củ như vậy, còn chưa gọi vào người đã tới hậu cung rồi, như thế nào lại làm càn như vậy, bên ngoài người ta nói quả nhiên không sai, Dương Thực này tính tình nôn nôn nóng nóng, đầu giống như thủ phụ.

Thái hậu hướng Kính Đức bĩu môi, nói: “Bảo bọn hắn cứ đợi tại bên ngoài.”

Kính Đức thấp giọng nói: “Dương đại nhân lòng như lửa đốt như vậy, chớ không phải là xảy ra đại sự gì chứ, có thể có quan hệ cùng thanh âm bên ngoài hay không.”

Nghe Kính Đức vừa nói như vậy, thái hậu cũng trở nên khẩn trương lên, trong lòng nghĩ, chớ không phải là người Nữ Chân đánh tới rồi sao.

Lúc này cũng không còn tâm tư chải đầu nữa, liền gọi nội thị chải đầu trực tiếp tết tóc cho nàng, ngay cả hàng loạt hoa trâm phượng cũng không chọc vào đầu, vươn người đứng dậy, tận lực làm ra bộ dạng đoan trang, nói: “Mời hai vị đại nhân tiến vào điện nói chuyện.”

Nàng một mặt nói, một mặt trực tiếp xuyên qua hành lang trong điện, tiến đến chính cung, ngồi ở trên giường phía sau màn che, thả màn lụa, liền chứng kiến hai người Dương Thực, Thạch Anh cùng một chỗ tiến đến, cúi đầu liền bái: “Thần bái kiến thái hậu, thái hậu mạnh khỏe.”

Thái hậu thần nhiên nói: “Đứng lên mà nói, đã xảy ra chuyện gì, lại để cho Dương ái khanh cùng Thạch ái khanh lòng như lửa đốt như vậy?”

Dương Thực nói: “Môn Hạ tỉnh vừa mới nhận được tin chiến thắng của thủy sư, Bình Tây Vương điện hạ suất lĩnh thủy sư phá Cẩm Châu, một đường tây tiến, nắm bắt Đại Định phủ, giết năm sáu vạn Nữ Chân thiết kỵ có thừa, đại thắng người Kim!”

Một tin tức này, đúng là như sấm sét giữa trời nắng, thái hậu vốn là ngạc nhiên, sau đó, thanh âm lập tức run rẩy nói: “Người lập lại lần nữa.”

Thạch Anh nói: “Thủy sư đại thắng, Kim quốc đại bại.”

Thái hậu đã muốn đứng lên, kéo váy tơ thật dài đi ra, nội thị bên cạnh màn che thấy thái hậu đi ra ngoài, lập tức xoắn màn che lên, dùng cái móc bằng bạc buộc chặt lấy, thái hậu từ phía sau màn lụa đi ra, chăm chú nhìn chăm chăm Dương Thực, hỏi: “Chắc chắn 100% sao?”

Dương Thực không dám ngẩng mặt lên nhìn thái hậu, vẫn đang quỳ lạy trên mặt đất, nói: “Chắc chắn 100%, tin chiến thắng là Bình Tây Vương điện hạ tự viết, dào dạt ba nghìn từ, chỗ nào không rõ chi tiết, đều nói rành mạch, nếu là giả truyền tin chiến thắng, há có thể nói cẩn thận như thế, còn nữa, Bình Tây Vương điện hạ chính là quân tử ở bên trong đám người quân tử, càng không làm ra sự tình lật ngược phải trái bực này.”

Nếu Thẩm Ngạo ở tại đây, nghe được Dương Thực đánh giá hẳn là người quân tử trong quân tử, hơn phân nửa sẽ muốn lệ rơi đầy mặt, thổn thức một phen.

Thái hậu lại không so đo lời Dương Thực nói, mấy tháng này trong lòng nàng luôn âm u, bởi vì một câu lời nói chắc chắn này của Dương Thực, thoáng chốc đã bị quét sạch sẽ, nàng không khỏi lẩm bẩm, nói: “Kỳ công có một không hai, kỳ công có một không hai, có phải vậy không?”

Thạch Anh nghĩ nghĩ, nói: “Trận chiến này, đã bảo vệ được xung quanh kinh đô và vùng lân cận, làm quốc gia Đại Tống ta không còn nguy cơ đe dọa diệt vong, nói là kỳ công có một không hai cũng không đủ.”

Thái hậu kích động nói: “Ai gia cuối cùng cũng có một cháu rể tốt, tốt, rất tốt, đây mới là lương quốc, là Kinh Thiên chi trụ, quốc chi tướng nghiêng, cũng có thể nói là thần tử tốt, chuyện này, Đông cung có biết hay không?”

Dương Thực nói: “Đã gọi người đi thông báo rồi.”

Thái hậu vui vẻ rạo rực nói: “Ai gia là phu nhân, sự tình đàn ông các ngươi, ai gia không hiểu, nhưng ai gia biết rõ, một trận chiến này, cho dù bảo vệ được xã tắc Đại Tống chúng ta, nhưng tướng sĩ chinh chiến phía trước, Bình Tây Vương đứng trước phong sương bên ngoài, đều rất vất vả,

lập tức mệnh lệnh Đông cung, nên thưởng ban đều phải ban thưởng, còn phải gọi người đi Tuyên Châu, thông báo cho hoàng thượng, hôm nay ai gia liền làm chủ quốc gia một lần, một cái công lao lớn như vậy, nên ban thưởng thật lớn, ai gia sẽ ở tại chỗ này đợi Đông cung tiến đến, thoáng thương nghị cùng hẳn về sự tình ban thưởng cho các tướng sĩ.”

Lời thái hậu nói có chút lộn xộn, nhưng Dương Thực cùng Thạch Anh lại nghe rõ, thái hậu đây là muốn luận công ban thưởng, hơn nữa, nhìn dạng như vậy, là muốn ban thưởng dày, kỳ thật chuyện này ai cũng có thể hiểu được.

Vị thái hậu nương nương này đau lòng nhất chính là Tần vương, Tần vương không có con nối dõi, chỉ có một nữ nhân, chính là Thanh Hà quận chúa, Thanh Hà quận chúa gả cho Thẩm Ngao.

Nói đến như thế, hiện tại Thẩm Ngao mới chính là nhất mạch dòng chính của Tần vương, hiện tại Bình Tây Vương lập kỳ công có một không hai, danh chính ngôn thuận, cũng nên cho ban thưởng thật dày.

Còn nữa, năm đó thời điểm Thái tổ hoàng đế còn sống, liền từng đồng ý phong người chiếm được U Vân là vương, nói cách khác, ai có thể thu phục U Vân, có thể tấn thăng làm vương, mặc kệ người là mèo hay là cầu, họ Trương hay là họ Vương.

Mà hiện tại, Bình Tây Vương một đường chiếm được Cẩm Châu, phá tan Đại Định, chẳng khác gì là nắm bắt hết cả Kinh Đô đạo, tuy Kinh Đô đạo không phải U Vân, nhưng so với U Vân còn muốn khó xâm nhập hơn, nếu không ban thưởng cho hắn, thật sự có chút không thể nào nói nổi.

Nhưng nói đi thì nói lại, hôm nay Thẩm Ngao đã là thân vương tôn sư, lại là Tây Hạ Nhiếp chính vương, bàn tay nắm thủy sư, học đường dạy võ, chính là nói cầm trong tay một nửa binh mã thiên hạ cũng không đủ, đến tình trạng này, đã là thắng không thể thắng, lại tiếp tục thưởng, sẽ đến mức không thể thưởng.

Hiện tại, thái hậu đột nhiên nói muốn ban thưởng dày, còn muốn đích thân thương lượng cùng thái tử, cái này lại khiến cho Dương Thực cùng Thạch Anh có chút mơ hồ rồi.

Ý ở ngoài lời những lời này, là thái hậu chỉ điểm, đòi thái tử phần thưởng, chỉ là, cái phần thưởng này, nên thưởng những thứ gì?

Nếu chỉ là ban cho bạch kim, vậy thì quả thực chính là chê cười, mặc dù mọi người không biết gia sản Bình Tây Vương có bao nhiêu, nhưng hơn tỷ quan vẫn phải có, hoàng gia có thể ban thưởng bao nhiêu? Nhiều nhất cũng không quá đáng trăm vạn mà thôi, chút món tiền nhỏ này, còn cần thái hậu tự mình ra mặt?

Về phần cái gì ban thưởng mỹ nữ các loại, vậy thì lại càng vô nghĩa, cho dù thái tử muốn ban thưởng, thái hậu cũng không phải không thể vận đầu của hắn xuống.

Quan chức thì càng không cần phải nói rồi, Bình Tây Vương đã muốn đích thân kiêm mấy chức to to, nếu người để cho hắn kiêm cái chức quan nữa, chỉ có thể coi là làm hắn ủy khuất.

Đường đường thân vương, kiêm một cái chức Thượng Thư Thị lang, vốn chính là bồi nhỏ, cũng không thể để vị Vương gia này giữ Môn hạ tỉnh được.

Khả năng duy nhất, chính là tước vị, nhưng phía trên thân vương là con trời, cái này dường như cũng rất phải quá thỏa đáng.

Nghĩ tới nghĩ lui, Dương Thực sự càng hồ đồ, thái hậu đây là muốn làm gì? Rốt cuộc là có ý? gì

Hai mắt Thạch Anh trầm thấp, chớp động lên một tia điểm khả nghi, nhìn thoáng qua hướng Dương Thực, mới phát hiện Dương Thực cũng là dùng ánh mắt khó hiểu nhìn hắn, trong lòng Thạch Anh không khỏi cười khổ nói, ta còn muốn hỏi người, người lại muốn tới hỏi ta làm gì.

Thái hậu lúc này mới ý thức được chính mình có vài phần thất thố, định thần rồi, lại xoay người trở lại trong màn che, gọi người hạ màn che, ngồi ở trên giường, uống qua một ngụm trà, rốt cục cũng nói: “Kính Đức, đi mời thái tử đến.”

Cái tiếng bánh pháo cực lớn kia cách cách vang lên không ngừng, Đông cung bên này cũng có chút không yên ổn.

Ngay từ đầu, cũng cho là nhà ai kết thân, hoặc là đang xử lý việc vui gì đó, chỉ là, động tĩnh làm kinh hãi lớn như vậy, huyền não không có dấu hiệu đình chỉ, mới khiến cho Lí Bang Ngạn ngồi trong điện nói chuyện phiếm cùng Triệu Hằng bắt đầu nhứ chặt hai hàng lông mày lại.

Thân là thái tử giám quốc, bên ngoài nào thành cái dạng này, rõ ràng không có người nào đến thông báo một tiếng, ba tỉnh lục bộ bên kia, xác thực cũng quá mức một ít.

Chỉ là, ở phía trong lòng Triệu Hằng cũng biết, Dương Thực hiện nay lúc nào cũng làm trái lại ý hấn, từ lúc phản bội sự tình nghị hòa, về sau, thì càng gia tăng chống đối.

Chính sự tầm thường, Dương Thực sự dùng danh nghĩa thủ phụ trực tiếp xử lý, Triệu Hằng cũng không tìm ra cái sai, dù sao thời điểm Triệu Cát còn đó, Môn Hạ tỉnh quả thật có quyền lợi độc lập thay quyền xử lý chính vụ, đơn giản là vận dụng Trung Sách tỉnh, thoáng giám sát một tý mà thôi.

Nhưng gặp đại sự, Dương Thực cũng không tìm hấn, mà là trực tiếp đi tìm thái hậu, cái này lại khiến cho Triệu Hằng có chút xuống đài không được rồi, hết lần này tới lần khác, hấn có khổ không thể nói ra, nếu mình vì vậy mà phát giận, thái hậu sẽ nghĩ như thế nào? Người trong thiên hạ sẽ nghĩ như thế nào?

Bị những lũ triều thần này cung phụng trở thành Bồ Tát, Triệu Hằng không trừng phạt được, lại không chửi được, còn phải tươi cười, thế mới biết, những kẻ sĩ này cực kỳ hiểm ác, phóng nhân nhìn sang, mỗi người đều là người tinh, cả đám đều rất khó đối phó.

Sự tình náo loạn đến nước này, Triệu Hằng chỉ có cách lựa chọn trầm mặc, chính bọn hấn đã ôm hết việc rồi, Triệu Hằng liền sống chết mặc bay, cứ cách mấy ngày là triều nghị, cũng chỉ đi qua ứng phó, thoáng nghe tình hình một tý.

Dù sao triều thần đưa tấu chương lên, cho dù hấn không ân chuẩn, hơn phân nửa người ta cũng lại tìm đến thái hậu bên kia, kết quả cuối cùng là thái hậu cảm giác làm việc này thỏa đáng, liền phê chuẩn xuống dưới, hấn làm giám quốc thái tử, lại thành trò cười cho mọi người.

Mặc dù trong lòng Triệu Hằng rất hận, nhưng Lí Bang Ngạn lại thường xuyên khuyên bảo, chậm rãi trôi đi, Triệu Hằng lại mỉm cười được rồi, bọn hấn đã muốn ôm mọi sự tình, vậy hãy để cho bọn hấn ôm đi.

Chính theo như lời Lí Bang Ngạn, thứ công việc này, làm càng nhiều thì sẽ càng nhiều, hôm nay lại để cho bọn họ buông tay đi làm, một ngày kia còn sợ không tìm ra cái sai sao?

Trước mắt, cứ tạm thời ẩn nhẫn mới là thượng sách.

Triệu Hằng là người quen nhẩn nhện, rõ ràng là bắt đầu tiêu sái, làm làm ra một bộ thái độ du dương Nam Sơn, mỗi ngày chỉ mời khách đánh cờ uống trà, có khi kêu mọi người cùng đến nói chút ít lời ong tiếng ve, có phần rất tự tại.

Cái tiếng bánh pháo cuộn cuộn không dứt kia lại khiến cho tâm tình Triệu Hằng lại bắt đầu khó chịu, hai mắt hấn hiện lên một tia lạnh lùng, cầm chén trà uống một ngụm, đề lửa giận trong lòng lại, con mắt mới rơi vào trên người Lí Bang Ngạn, nói: “Lí Từ Nhân, hôm nay là ngày mấy, như thế nào lại náo nhiệt vậy?”

Lí Bang Ngạn tựa ở trên mặt ghế điêu khắc gỗ hoa, nhàn nhã nói: “Hôm nay không phải là cái giờ lành gì, không phải là tiết khánh, cũng không đón đầu, động tĩnh lớn như vậy, chứ không phải là xảy ra biến cố gì chứ?”

Triệu Hằng lạnh lùng mà cười rộ lên, nói: “Có biến cố thì như thế nào? Có người ước gì Bồn cung là kẻ điếc mù lòa.”

Lí Bang Ngạn thản nhiên cười, nói: “Điện hạ nói quá lời.”

Triệu Hằng cũng cảm giác mình có chút kiêu không có việc gì lại tự đi tìm việc, liền nâng chén trà lên, nghĩ chính mình vừa rồi không khỏi nóng tính, uống một ngụm trà, ngẩng đầu lên nói: “Lí Từ Nhân, người được kêu là Lưu Văn Tĩnh còn chưa truyền truyền tin tức sao lại?”

Trong đôi mắt Lí Bang Ngạn hiện lên một tia sầu lo, nói: “Đến nay vẫn còn chưa có tin tức, điện hạ yên tâm, đến Kim doanh, khẳng định có rất nhiều chỗ không thích hợp, còn nữa, để cho người ta đưa thư trở về, cũng nguy hiểm hơn một ít, Lưu Văn Tĩnh vô cùng cẩn thận, hơn phân nửa là không dám mượn tay người khác, người Kim bên kia lại giữ hấn lại, không thoát thân được, mới chậm chạp chưa về.”

Mặc dù ngoài miệng Lí Bang Ngạn nói như thế, nhưng trong lòng lại có chút bất ổn.

Triệu Hằng thở dài một hơi, nhàn tiện nói: “Vậy thì tốt rồi, Bồn cung lo lắng đúng là cái này.”

Đang nói, một người nội thị đi tới, nói: “Điện hạ, Môn Hạ tỉnh có Lục sự tình đến, nói là thủy sư truyền tin tức đại thắng, đặc biệt đến thông báo cho điện hạ.”

“Đại thắng...”

Trong mắt hai người lờ ra thần sắc hoảng sợ, Triệu Hằng cơ hồ là chống tay ghế dựa đứng lên, nói: “Cái gì đại thắng?”

“Nói là thủy sư phá Cẩm Châu, lấy Đại Định phủ, tiêu diệt vạn người Nữ Chân thiết kỵ”

“Đi ra ngoài!” Triệu Hằng gào thét một tiếng, nội thị kia lại không dám nói tiếp xuống dưới, vội vàng đi ra ngoài, một đôi trông mắt của Triệu Hằng tràn đầy hoài nghi mà nhìn về phía Lí Bang Ngạn.

Lí Bang Ngạn lí nha lí nhí nói: “Thế nào lại là đại thắng? Có phải là giả truyền tin chiến thắng lấy công? Làm sao có thể...”

Triệu Hằng đang trong cơn thịnh nộ, nhìn mình chằm chằm như vậy, lại khiến cho trong lòng Lí Bang Ngạn sinh ra một điểm hàn ý, tin tức cũng đã lộ ra ngoài, chẳng lẽ người Nữ Chân một điểm cũng không có chuẩn bị? Chẳng lẽ.....

Triệu Hằng âm trầm mà nhìn Lí Bang Ngạn: “Lí Từ Nhân, Bồn cung chỉ hỏi ngươi, cái đại thắng này là từ nơi nào đến?”

Lí Bang Ngạn định thần, đành phải nói: “Chuyện này còn phải hỏi rõ ràng trước rồi nói sau.”

“Đã nói rất rõ ràng, thủy sư công Cẩm Châu là sách lược đi trước, cái sách lược này Thẩm Ngạo ghi đặc rõ ràng ở phía trong tấu chương, trong thư bốn vương ghi cho người Nữ Chân cũng rất rành mạch,

Hoàn Nhan A Cốt Đả là nhất đại kiêu hùng, đã có được tin tức trước, vì sao lại một chút cũng không có chuẩn bị? Bỏ mặc thủy sư đánh lên Cẩm Châu, lại bất ngờ tập kích Đại Định phủ, chuyện này có kỳ quặc, Lưu Văn Tĩnh kia.....”

Lí Bang Ngạn nói: “Lưu Văn Tĩnh, tuyệt đối tin được...”

Triệu Hằng hừ lạnh, nói: “Tin được, tin được, vì cái gì truyền đến chính là tin chiến thắng? Lí Từ Nhân đã lừa Bồn cung.....”

953. Chương 856: Liều Thôi

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 856: Liều thôi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Sắc mặt Triệu Hằng trở nên tái nhợt, tiếp tục nói: “ Chớ không phải là Lưu Văn Tĩnh cảm thư tín Bồn cung, đi quảng cho cầu tặc Thẩm Ngạo đấy chứ?”

Trong lòng Lí Bang Ngạn ảm đạm, biết rõ lúc này cái chày cái cối nhiều hơn nữa cũng không hữu dụng, Triệu Hằng nói như vậy, trong lòng đã sinh ra khúc mắc đối với hắn, đành phải nói: “Trước mắt, việc cấp bách có lẽ là nên mất bò mới lo làm chuồng, nếu cái phong thư kia rơi vào trong tay Thẩm Ngạo, hắn công bố thiên hạ, danh dự diện hạ.....”

Triệu Hằng rít gào nói: “Danh dự cái gì mà danh dự? Bồn cung là giám quốc, lại còn che che lấp lấp mà nghị hòa cùng người Kim, cái này là danh dự của bốn vương, đường đường thái tử, trên không thể một lời Cửu Định, dưới không thể tiết chế đủ loại quan lại, muốn cái danh dự này làm cái gì?”

Sắc mặt của hắn bắt đầu trở nên trắng bệch, tình huống Lí Bang Ngạn nói, hắn không phải không rõ ràng, một khi công bố thiên hạ, cái thái tử này bị phế truất chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Triệu Hằng hung dữ nói: “Chuyện cho tới bây giờ, chỉ có một biện pháp.”

Trong mắt Lí Bang Ngạn hiện lên một tia hoảng sợ, nói: “Điện hạ thật sự muốn đập nổi chìm thuyền sao?”

Gò má Triệu Hằng không ngừng run rẩy, trong đôi mắt lờ mờ ra một tia lạnh lùng, nói: “Đội là chết, hiện tại có nhược điểm rơi vào trong tay Thảm Ngạo, vậy thì liều mạng, Bồn cung đã chịu đựng đủ rồi, chỉ cần leo lên đại bảo, trong tay Thảm Ngạo chính là có mười phần trăm phần thư như vậy, lại có thể làm gì Bồn cung?”

Triệu Hằng quát to một tiếng: “Khai Phúc!”

Một lát sau, một người lão thái giám rón ra rón rén mà tiến đến, cong thân nói: “Điện hạ.....”.

Triệu Hằng liếc liếc Lí Bang Ngạn, ánh mắt lập tức rơi vào trên người lão thái giám này, thản nhiên nói: “Đi nói cho thuật sĩ kia, liều thuốc bệ hạ dùng, nên gia tăng một chút.”

Khai Phúc sợ hãi, nói: “Điện hạ, thuật sĩ kia nói, nếu muốn làm được người không biết quỷ không hay, phải từ từ, nếu bỏ thêm liều thuốc, nóng lòng cầu thành, một khi sự tình tiết lộ ra.....”

Triệu Hằng không khỏi bức bối, cả giận nói: “Vô liêm sỉ, trở về nói cho hắn biết, Bồn cung nói như thế nào, hắn làm như thế đó, đến lúc đó, sẽ có chỗ tốt cho hắn, nếu như không....”

Triệu Hằng lộ ra sắc mặt lạnh lạnh, đến mức này, Triệu Hằng đã muốn chó cùng rứt giậu rồi, cùng với việc chuyện này bị người vạch trần, khiến cho hắn trở thành cái đích để cho mọi người chỉ trích, chẳng bằng tiên hạ thủ vi cường.

Khai Phúc không dám cãi lại, đành phải khúm núm mà khuyên nhủ: “Điện hạ nghĩ lại.” Nói xong, lại đưa ánh mắt nhìn Lí Bang Ngạn, nhưng trên mặt Lí Bang Ngạn lại treo biểu lộ lạnh nhạt, hoàn toàn không để ý tới Khai Phúc.

“Cút!” Triệu Hằng quát lớn một tiếng, không kiên nhẫn mà phát phát tay.

Khai Phúc bắt đầu dõ, đành phải lui ra ngoài.

Lí Bang Ngạn ho khan một tiếng, mới nói: “Sự tình đến trình độ này, điện hạ làm như thế, về tình cũng có thể hiểu, chỉ là, chuyện này liên quan trọng đại, điện hạ cũng không cần nóng vội, liều thuốc đương nhiên có thể tăng thêm một ít, chỉ là, thuật sĩ này cũng phải xác định rồi, đến thời điểm bắt đầu, liền cầm hắn đến thế tội.”

Triệu Hằng bức bối nói: “Bồn cung biết rõ, hắn không chạy được.” Dứt lời, lại ngồi xuống, đỏ mắt nói: “Nói đến nói đi, Bồn cung cũng không nên ghi lá thư này, bỏ đi bỏ đi bỏ đi, việc cấp bách, có lẽ là tự bảo vệ mình đã.”

Bên ngoài lại có nội thị tiến đến, nói: “Điện hạ, thái hậu nương nương mời điện hạ tiến cung.”

Triệu Hằng lại càng hoảng sợ, nói: “Thái hậu gọi Bồn cung làm cái gì?” Hắn là có tật giật mình, lúc này nghe được chữ thái hậu, hoảng thượng là đổ mồ hôi lạnh.

“Hình như là vì sự tình đại thắng.”

Triệu Hằng lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nhìn về phía Lí Bang Ngạn, nói: “Lí Từ Nhân thấy thế nào?”

Lí Bang Ngạn nói: “Chiến công sắc sảo, lại là quận mã của Thanh Hà quận chúa, dựa vào tính tình bao che khuyết điểm của thái hậu, hơn phân nửa là hướng thái tử đòi hỏi ban thưởng.”

Triệu Hằng tràn đầy chán ghét nói: “Bà lão chân ngoài dài hơn chân trong!”

Một câu nói kia mặc dù không nói rõ, nhưng lại là mắng thái hậu, Lí Bang Ngạn chỉ coi như không nghe thấy, nhưng lại dọa nội thị Đông cung kia nhảy dựng, cả người đều cứng lại rồi.

Triệu Hằng bây giờ mới ý thức tới chính mình nói lỡ, nói: “Bồn cung sẽ vào cung đi, thái hậu muốn cái gì, Bồn cung đáp ứng là được rồi.”

Lí Bang Ngạn đảo là không nói gì thêm, trong lòng của hắn đương nhiên tình tường, trước mắt chỉ là tạm thích ứng, Triệu Hằng đã làm xong ý định đập nổi chìm thuyền, như vậy, lúc này tự nhiên không nên phức tạp.

Còn nữa, thái hậu bên kia một lời Cửu Đỉnh, chính là thái tử muốn chống lại, cũng chưa chắc có thể không tuân theo được, cùng với như thế, chẳng bằng hào phóng một lần.

Triệu Hằng đứng lên, nói với Lí Bang Ngạn: “Lí Từ Nhân đợi, Bồn cung đi một chút sẽ trở lại.” Dứt lời, liền vào hậu điện thay đổi Long phục, mới mang theo một đoàn người đi ra ngoài, lên kiệu Đông cung, tiến thẳng đến nội cung.

Dọc theo con đường này, Triệu Hằng đã phần nộ lại có chút chột dạ, vừa rồi phía dưới giận dữ không biết nghĩ gì, sau đó hồi tưởng chính mình làm ra quyết định can đảm, đến hiện tại cũng cảm thấy nghĩ mà sợ không thôi, nhưng chuyện cho tới bây giờ, trong lòng Triệu Hằng tình tường, mình không thể quay đầu lại.

Triệu Hằng một đường tiến cung, mắt thấy trong nội cung này đã đổi lại đèn cung đình hồng sắc, đến Cảnh Thái cung bên này, Kính Đức đang chỉ huy nội thị trát phấn thành cung, Kính Đức nhìn thấy hắn, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, chạy tới nói: “Điện hạ tới nhanh như vậy à, thái hậu ngay tại bên trong, nhanh đi vấn an đi.”

Triệu Hằng nhìn những nội thị bận rộn kia, lãnh đạm nói: “Làm cái gì vậy?”

Kính Đức ra vẻ kinh ngạc, nói: “Nô tài không phải đã gọi người thông báo rồi sao? Thủy sư đại thắng, hiện tại toàn thành đều đang chúc mừng, trong nội cung sao có thể ngoại lệ, thái hậu có ý chỉ, muốn xử lý như tiết khánh.”

Triệu Hằng trầm mặt, tuy trong lòng không cam, lại cũng không dám nói gì, chỉ nói: “Nói cũng đúng, Bình Tây Vương kia chính là Mông Điền.”

Kính Đức vui vẻ rạo rực nói: “Thật sự như thế, hai vị đại nhân Dương Thực cùng Thạch Anh cũng nói như vậy, nói là Bình Tây Vương xoay chuyển tình thế, vịn quốc đứng lên, Đại Tổng chúng ta phải nhờ hắn.”

Kính Đức không nghe ra ý ở lời bên ngoài của Triệu Hằng, Mông Điền tuy là có công lớn tại Tần, cuối cùng lại bị trị tội liên đới, tự vận mà chết.

Triệu Hằng không có tâm tư nghe Kính Đức nói cái gì nữa, bước nhanh vào cung, đợi vào Cảnh Thái cung, mới phát hiện hai người Dương Thực, Thạch Anh vẫn ngồi ở cửa, thái hậu thì ngồi sau màn che.

Triệu Hằng Không dám chậm trễ, hai đầu gối lập tức quỳ xuống, nói: “Tôn thần vấn an thái hậu, thái hậu mạnh khỏe chứ?”

“Khỏe!” Thanh âm thái hậu có chút dễ nghe, vui vẻ rạo rực ngồi ở sau màn che nói: “Nhanh, ban thưởng ngồi cho thái tử.”

Triệu Hằng đứng lên, đã có cung nhân chuyển gấm đôn đặt ở dưới thân thể của hắn, Triệu Hằng hạ thấp người ngồi lên trên, khoe mắt quét liếc liếc Dương Thực, nói: “Thủy sư đại thắng, thật đáng mừng, tôn thần nghe xong, mừng rỡ như điên, Bình Tây Vương lập nhiều công lao lớn như vậy, trong nội cung nên ban thưởng thật dày, vốn là tôn thần đã muốn vào cung, thương nghị sự tình ban thưởng cùng thái hậu...”

Triệu Hằng đã biết rõ ý đồ thái hậu, liền tự mình nói đi ra, dễ chiếm được một chút niềm vui.

Thái hậu quả nhiên cười rộ lên, nói: “Người nói rất đúng, tuy thời gian Đông cung giám quốc không dài, nhưng lại tiến triển không ít, Đại Tổng triều chúng ta gần đây không biết bạc đãi công thần, có công liền thưởng, có tội liền phạt, như vậy mới có thể phục chúng, mới có thể để người đi cống hiến, thái tử đang nói về đạo lý này, đúng hay không?”

Triệu Hằng cười ha ha một tiếng, nói: “Thái hậu nói rất đúng.”

Thái hậu tiếp tục nói: “Không biết thái tử định ban thưởng thần tử có công như thế nào.”

954. Chương 857: Thượng Tướng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 857: Thượng tướng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thái hậu thông minh ngay tại ở chỗ, rõ ràng là nàng đòi phần thưởng vì Thẩm Ngạo, lại đá cái này đến dưới chân thái tử, có mấy lời, cứ để cho thái tử nói thì thích hợp hơn.

Triệu Hằng lúc này cũng khó xử, ban thưởng cho Thẩm Ngạo, trong lòng của hắn vốn là rất không tình nguyện, nhưng không thưởng mà nói, không nói triều đình bên này không thể nào nói nổi, cửa ải thái hậu này cũng tuyệt đối khó qua.

Hắn nghĩ nghĩ, nói: “Ban thưởng trăm vạn, như thế nào?”

Thái hậu nhếch nhếch miệng, trong mắt hiện lên vẻ không vui, lại không lên tiếng.

Không khí trong cung Cảnh Thái thoáng chốc đã lạnh đậm xuống, Triệu Hằng thấy thái hậu không nói lời nào, cũng hiểu được mình nói sai, đành phải nói: “Ban thưởng châu ngọc, để bày ra hậu đãi.”

Sắc mặt thái hậu đột nhiên lạnh lùng, thản nhiên nói: “Bình Tây Vương không thiếu tiền, coi như là thiếu tiền, ai gia cũng có thể đưa tiền cho hắn, không cần Đông cung phải lo.”

Triệu Hằng giận tím mặt, trong lòng oán thầm vài câu, trên mặt lại là một bộ dạng kinh sợ, nói: “Thái hậu rắn dạy rất đúng, là tôn thần hồ đồ rồi.”

Thái hậu mỉm cười, nói: “Ai gia không phải rắn dạy người, chúng ta là người một nhà, người một nhà cũng không nói hai nhà lời, có một số việc, ai gia không thể không nói rõ, thái tử ngẫm lại xem, không có Thẩm Ngạo, Biện Kinh chúng ta có thể bình an sao? Không có Bình Tây Vương hắn và các tướng sĩ xuất sinh nhập tử, nào có phú quý cho Triệu gia chúng ta?

Huống chi, thời điểm thái tổ tiên hoàng đế còn sống, đã nói qua, người thu phục U Vân sẽ phong vương, hiện tại Bình Tây Vương nắm bắt Kinh Đô, so với Yến Vân thì càng thêm có thể diện, công lao như vậy, nếu chỉ ban thưởng một ít tiền tài, không những làm rét lạnh tâm trung thần lương tướng, chính là người trong thiên hạ, cũng sẽ không tin phục.

Ai gia sợ người bên ngoài nói Triệu gia chúng ta ki bo, bị người khinh thường, thái tử nói có đúng hay không?”

Trong lòng Triệu Hằng suy nghĩ, một ngày kia, nếu ta đăng cơ làm đế, dù bị người khinh thường, cũng không nhờ người, cái bà lão sống lâu không chết này, nhưng biểu hiện ra lại liên tục gặt đầu, nói: “Thái hậu nói thật đúng, chỉ có điều...”

“Chỉ có điều cái gì?” Trong lòng thái hậu dường như sớm có nghĩ sẵn, không đợi Triệu Hằng nói cho hết lời, liền nói: “Chỉ có điều người kiêng kị người ta công cao lấn chủ? Đây là sự tình thái tử thánh minh muốn làm sao? Xưa nay, quân vương tài đức sáng suốt, đúng là minh quân, thân cận tiểu nhân, đúng là hoa mắt ù tai, trước mắt, quốc gia có hiền tài, thân là thái tử, lại sinh lòng lòng kiêng kỵ, cái này sao có thể phục chúng?”

Triệu Hằng nói: “Tôn thần cũng không phải ý tứ này, tôn thần có ý tứ là, Thẩm Ngạo đã là thân vương, không thể phong thêm được nữa.”

Thái hậu cười nhạt một tiếng: “Cái này cũng chưa chắc, mặc dù Đại Tổng không có quy củ tiền phong, nhưng cũng không có ai lập nhiều công lao lớn như vậy, ai gia lại có chủ ý, cổ có Chu công phụ chính, hôm nay Bình Tây Vương này hiền đức không dưới Chu công, liền ban thưởng hắn phụ chính thân vương, sắc phong là Thiên Sách thượng tướng, khai mở phủ nghi cùng ba tư, có thể hỏi quân chính sự vụ thiên hạ, phụ tá thái tử giám quốc, như thế nào?”

Triệu Hằng nghe thấy mà hoảng sợ, phụ chính thân vương, bốn chữ rất dễ hiểu, ý tứ này là muốn nói, thái tử không gánh vác nổi quốc gia, bởi vậy mới do Thảm Ngạo phụ tá chính vụ, chức quyền hấn không có gì khác cổ mệnh đại thần.

Về phần hôm nay sách phong thượng tướng, lại là phong hào Lý Thế Dân thời Đường, cũng không biết thái hậu là cố ý hay là vô tâm nghĩ ra được, bốn chữ này, bản thân nó chính là kiêng kị.

Về phần khai mở phủ nghi cùng ba tư nhìn về phía trên giống như rất tầm thường, tại Đại Tổng triều, khai mở phủ nghi cùng ba tư, quan viên đa số là tán chức, chỉ là một vinh dự danh xưng, nhưng nghe cái khẩu khí này của thái hậu, là muốn noi theo tiền triều khai mở phủ nghi.

Thì ra là cho Thảm Ngạo tự mình thiết lập chức quan trong Vương phủ, bố trí quyền lợi quan viên Vương phủ, cuối cùng là hỏi đến quân chính sự vụ, thì càng khó lường, tuy không so uy phong bằng hấn, cái giám sát quân chính này, nhưng hai chữ hỏi đến, cũng đủ che dấu quang mang của chính mình.

Kỳ thật, nói cho cùng, tước vị cùng chức quan liên tiếp này, nếu để cho người khác, nói là chức suông cũng không đủ, nhưng toàn bộ gia tăng tại trên đầu Thảm Ngạo, cái ý nghĩa này liền không giống người thường.

Cái này rất giống Thái sư, các triều đại đổi thay, nhiều Thái sư như vậy, nói bọn hấn đức cao vọng trọng, cái này không sai, nhưng lại có mấy người quyền khuynh thiên hạ, nhưng Thái sư cùng Thái sư không giống nhau, cũng tỷ như Thái Kinh kia, liền có bản lĩnh đẩy lấy danh hào Thái sư, nắm toàn bộ ba tỉnh, một tay che trời, quyền thế của hấn liền khiến cho Triệu Hằng không thể không kiêng kị vài phần.

Thái hậu làm như vậy, dụng ý trong đó lại làm cho Triệu Hằng có chút hồ đồ rồi, thái hậu đây là làm sao vậy, sống đến cái tuổi này, không phải không biết hậu quả khi những phong những chức này, cái này ý nghĩa, Đại Tổng triều sẽ xuất hiện ba người chủ nhân.

Phụ hoàng tự nhiên không cần phải nói, tuy đã thả quyền, nhưng cái ngôi vị hoàng đế này có lẽ là phòng thủ kiên cố, chỉ cần hấn không chết, ai cũng không dao động được.

Tiếp theo chính là Triệu Hằng hấn, dùng thân phận thái tử giám quốc, danh chính ngôn thuận, nắm toàn bộ quân chính thiên hạ, tuy khắp nơi bị người cản tay, nhưng nếu nói là làm chủ, cũng không có người nào dị nghị.

Hiện tại gia phong cho Thảm Ngạo những danh mục này, Đại Tổng triều sẽ xuất hiện nhân vật thứ ba, chính thức rơi vào trên đầu hấn, thậm chí nếu có thể, hấn chỉ cần đắp kim ấn phụ chính thân vương lên, có thể bố trí quan viên, thay đổi quân đội.

Cái gọi là một núi không để cho hai hổ, thái hậu làm như vậy, chẳng lẽ chỉ là tâm huyết dâng trào?

Triệu Hằng cắn miệng, sắc mặt tái nhợt, thái hậu làm bất hòa với hấn, thân cận đối với Thảm Ngạo, dù là người ngu cũng biết, loại làm bất hòa này, lại khiến cho hấn sinh sôi ra một hơi lạnh thấu xương.

Dương Thực cùng Thạch Anh ngồi trong góc dự thính, cũng đều là lộ ra thần sắc hoảng sợ, liếc mắt nhìn nhau, cũng hiểu được thái hậu nói ra được lời này, thật sự nghe rợn cả người.

Thái hậu làm như vậy, ngay cả bọn hấn cũng không nghĩ tới, nếu chỉ gia tăng một chức phụ chính thân vương thì cũng thôi, đem Thảm Ngạo đưa lên là đứng đầu thân vương, dùng để bày ra hậu đãi, dùng bày ra thân thuộc với vua, cái này về tình đều có thể hiểu được.

Nhưng sách phong thượng tướng, cùng cái khai mở phủ nghi cùng ba tư này, cái này là nói rõ là muốn cho Thảm Ngạo tự mình đi xây một tiểu triều đình, bố trí quan viên của chính mình, tiết chế tâm phúc của mình.

Hơn nữa còn hỏi đến sự tình quân chính, lại càng như hổ thêm cánh, có một cái hỏi đến sự tình quân chính này, Bình Tây Vương thậm chí có thể danh chính ngôn thuận hạ chiếu lệnh đến ba tỉnh, đến lục bộ, đến Xu Mật Viện, ba tư, mặc dù chỉ là hỏi đến, quyền lực thực sự không thể khinh thường.

Thái hậu ngồi ở sau màn che, nhưng lại nhàn nhã uống một ngụm trà, chậm rãi từ từ nói: “Đồng cung vì sao không nói lời nào?”

Dương Tiễn lập tức buông tấu chương còn lại ra, cầm lời bình luận của Triệu Cát, chạy mau ra ngoài, tại ngoài điện, hấn kêu Điện Tiền vệ Ngu hầu đến, phân phó hấn lập tức phái người kịch liệt đưa đi, sau đó mới xoay người trở lại tẩm điện.

Hiện tại, trong đầu Dương Tiễn có lẽ là đang kêu loạn, chỉ cảm thấy cái tin chiến thắng này tới quá nhanh, làm cho người bất ngờ không thể tin nổi.

Nếu không phải cái tin chiến thắng này là do Bình Tây Vương bên kia truyền đến, hấn cơ hồ muốn hoài nghi, có phải là có người giả truyền tin chiến thắng kiếm công.

Về phần tâm tư Triệu Cát, Dương Tiễn đâu thể không suy đoán được ra? Trước mắt Đại Tổng bấp bênh, tuy Triệu Cát rút tay mặc kệ, một lòng chỉ cố an phận tại Tuyền Châu, nhưng trong đầu lại không giây phút nào không hy vọng tin chiến thắng, hôm nay thực sự có tin đại thắng truyền đến, mừng rỡ như điên là chuyện có thể khẳng định.

Dương Tiễn cảm giác, hiện tại mình ngay cả bước chân cũng nhẹ và nhanh hơn rất nhiều so với bình thường.

Hấn lại quay về tẩm điện, mới phát hiện Triệu Cát đã ngồi ở trước bàn, tiếp tục đọc tấu chương rồi, chỉ là, lúc này đây, sắc mặt vui mừng trên mặt Triệu Cát thoáng cái đã bắt đầu thu liễm lại, cả người như có điều suy nghĩ mà nhìn một phần tấu chương trên bàn, hồi lâu mà vẫn không nhúc nhích.

Dương Tiễn thiện nhất là xem xét sắc mặt nói chuyện, nhưng lúc này rồi lại bắt đầu hoài nghi bản thân, tin chiến thắng đưa tới, bệ hạ ít nhất cũng phải cao hứng mười ngày nửa tháng, cơ gì thời gian chỉ qua đi một cái nháy mắt, mặt đã lại nghiêm túc rồi?

Dương Tiễn rón ra rón rén mà đến gần, ánh mắt cũng rơi vào tấu chương trên bàn, chỉ là, hấn không dám tinh tế tường tận xem xét, đại khái chỉ chứng kiến bên trong viết mấy chữ phụ chính, khai mở phủ, đại công thần, các loại....

Triệu Cát nhíu lông mày, dường như đang cân nhắc cái gì đó, đột nhiên, thân thể của hấn nghiêng về phía sau một cái, tựa ở trên nệm ghế, cả người dường như đang do dự cái gì đó.

Dương Tiễn không dám quấy rầy, chỉ dám đứng ở bên cạnh nhìn Triệu Cát.

Thật lâu, Triệu Cát đột nhiên giơ con mắt lên, thản nhiên nói: “Dương Tiễn, Trẫm có chuyện muốn hỏi người.”

Dương Tiễn vội vàng nói: “Xin bệ hạ bảo cho biết.”

Triệu Cát từ trên mặt ghế đứng lên, chấp hai tay sau lưng, rất là ngưng trọng nói: “Thái tử cùng Thẩm Ngạo rất không hòa thuận, phải vậy không?”

Bị Triệu Cát hỏi trực tiếp như vậy, Dương Tiễn không biết theo ai, lại không dám đơn giản trả lời, cân nhắc trong chốc lát, mới nói: “Lão nô xác thực nghe nói qua một ít tin đồn, thái tử cùng Bình Tây Vương điện hạ, dường như là có một chút hiềm khích.”

Sắc mặt Triệu Cát buông lỏng, nói: “Cái này giải thích thông rồi, mẫu hậu làm như vậy, là muốn lưu một đường lui cho Tấn vương, lão nhân gia nàng quá lo lắng à!”

Dương Tiễn nghe được, như lọt vào trong sương mù, cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, liên quan đến thái hậu thì càng phải cẩn thận hơn rồi, hấn không nói thêm được lời nào nữa.

Triệu Cát cau mày, dường như vẫn còn đang cân nhắc, dùng thiên tư của Triệu Cát, chuyện trên đời này, còn có gì hấn nhìn không thấu?

Có chút thời điểm, tuy hấn giả vờ hồ đồ, kỳ thật trong lòng lại như gương sáng, chỉ là, hấn gần đây thích làm người lười biếng, không muốn suy nghĩ cách giải quyết mà thôi.

Nhưng phần tấu chương này lại không như bình thường, bên trong ghi lại kỹ càng đối thoại giữa thái hậu cùng thái tử, chuyện này đang mang quốc gia đại sự, vô cùng trọng đại, Triệu Cát không thể không đi đối mặt.

Mặc dù chỉ là đôi câu vài lời, nhưng Triệu Cát lập tức suy đoán ra tâm tư thái hậu cùng thái tử, cũng chính bởi vì vậy, mới khiến cho Triệu Cát càng cảm thấy khó xử hơn.

“Mẫu hậu không sai, Trẫm già rồi, thân thể càng ngày càng không được, không có Trẫm, nàng lấy cái gì nhờ cậy vào đây? Tấn vương yêu hồ đồ, Trẫm có thể dung, có thể nhẫn, là vì Trẫm cùng Tấn vương như chân với tay, một mẹ đồng bào, vô cùng ruột thịt, chỉ là.....”

Ánh mắt Triệu Cát thâm thúy, đôi mắt hơi có vài phần đục ngầu kia lúc này chớp động lên trí tuệ sáng bóng, tiếp tục tự nhủ: “Nhưng nếu thái tử đăng cơ thì sao? Thái tử bề ngoài giống như trung hậu, trong lòng nghĩ như thế nào, lại khó có thể phỏng đoán, chính là Trẫm, đều cảm thấy thái tử đầy tâm cơ....”

Triệu Cát vốn là muốn nói thái tử không phải, nhưng lời nói đến đây, vẫn là nuốt xuống, chỉ cười khổ, nói: “Mẫu hậu đây là đang lo lắng, sợ một ngày kia, thái tử muốn đối phó với Tấn vương, đối phó với Thẩm Ngạo, tâm tư của nàng, Trẫm hiểu, kỳ thật, Trẫm lại làm sao không có ý nghĩ này? Thái tử này, bụng dạ hẹp, chưa hẳn có thể dung hạ được Tấn vương cùng Thẩm Ngạo.”

Trong lòng Triệu Cát hiện lên một tia ôn nhu, Triệu Tông là thân huynh đệ của hắn, hai người từ nhỏ liền lớn lên cùng nhau, tuy xưa nay, cùng mình có chút ít tranh chấp, nhưng ở sâu trong lòng, Triệu Cát có lẽ là rất bảo vệ thân huynh đệ này.

Về phần Thẩm Ngạo, ở tại trong lòng Triệu Cát, Thẩm Ngạo là con rể, là Phò mã, lại càng là cánh tay trái phải, là thầy tốt bạn hiền, tuy địa vị hai người cách xa nhau, tuổi cũng có cái hào rộng, nhưng đối với người này, Triệu Cát cũng coi hắn như nửa đứa con trai.

Lúc trước, Triệu Cát muốn đổi thái tử, nhưng hiện tại, thái tử giám quốc, chính mình lại là thân thể yếu nhược nhiều bệnh, lại có cái họa lớn Kim quốc, Đại Tổng triều không chịu được giằng co, dễ dàng đổi thái tử, là tuyệt đối không thể.

Đã như vậy.....

Triệu Cát phảng phất như quyết định chủ ý, ánh mắt rơi vào trên người Dương Tiễn, nói: “Dương Tiễn, Trẫm hỏi ngươi một câu, nếu Trẫm ban thưởng Thẩm Ngạo làm phụ chính thân vương, Thiên Sách thượng tướng, khai mở phủ nghi cùng ba tư, có quyền hỏi quân chính thiên hạ, như vậy có được không?”

Dương Tiễn mới vừa nghe Triệu Cát thì thảo tự nói, đã đại khái đoán được nội dung trong tấu chương, trong lòng tất nhiên là ước gì Thẩm Ngạo tiến thêm một bước.

Dù sao, trong lòng Dương Tiễn cũng tinh tường, thân thể Triệu Cát là càng ngày càng không được, nếu một ngày kia, thái tử đăng cơ, quả thật phải đứng bên đối lập, Dương Tiễn chỉ sợ mình là sẽ một thành phần trong đó.

Nhưng nếu Thẩm Ngạo thật sự làm phụ chính vương, ít nhất dưới bóng đại thụ này chỗ nào cũng mát, Thẩm Ngạo không ngã, tính mệnh Dương Tiễn hẳn chính là vô cùng vững vàng.

Nhưng Triệu Cát đột nhiên hỏi mình, một bộ khẩu khí trưng cầu ý kiến, lại khiến cho Dương Tiễn chần chờ, trong lòng nghĩ: ta đáp như thế nào đây, có phải là bệ hạ cố ý muốn thử dò xét, thăm dò ta hay không? Hay là bên cạnh bệ hạ thật sự không ai thương lượng, mới hỏi đến ta đây?

Dương Tiễn trái lo phải nghĩ, không nghĩ ra đầu mối, đành khẽ cắn môi, đột nhiên khóc rống, bắt đầu chảy đầy nước mắt, quỳ bái xuống đất, nghẹn ngào nói: “Bệ hạ, nô tài hôm nay sẽ nói tất cả a, vừa rồi bệ hạ hỏi Thẩm Ngạo cùng thái tử phải chăng có hiềm khích, kỳ thật, không chỉ là Thẩm Ngạo, chính là nô tài, cũng bị thái tử ngại ngần, vẫn vô cả cái triều này, nhiều người cũng bị thái tử ngại tiếp xúc.

Tấn vương điện hạ gần đây cũng không hòa thuận cùng thái tử, kỳ thật, toàn bộ Biện Kinh đều biết, Tấn vương xưa nay nói chuyện không che giấu miệng, đặc tội thái tử cũng không phải lần một lần hai,

còn nữa, Thanh Hà quận chúa lại là Vương phi của Thẩm Ngạo, tức thì bị thái tử xem làm cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, bởi vậy, bất kể là Thẩm Ngạo, là Tấn vương, hay là chư công trong triều, trong đầu đều mong chờ bệ hạ có thể quân lâm muôn đời, nếu không... nếu không...”

Dương Tiễn không bỏ thêm một câu lo lắng tại phía sau, mà ô ô khóc ồ lên, ý tứ trong lời nói lại minh xác rõ ràng, thái tử đăng cơ, tất cả mọi người đều không may, vua nào triều thần này, đây là đạo lý hằng cổ

không thay đổi.

Nếu bệ hạ không bảo đảm cho mọi người, đừng nói là Thẩm Ngạo, chính là Tấn vương, cũng sẽ bị hung hăng mà thu thập hết, một khi muốn bắt tay vào thu thập Tấn vương, thái hậu còn có thể có ngày tốt lành trôi qua sao?

Nhiều người như vậy, tính mệnh tất cả những người này, đều dựa vào Bình Tây Vương.

Triệu Cát không khỏi mà có chút bức bối, hung dữ nói: “Đừng khóc, khóc cái gì? Trẫm còn chưa có chết!”

Dương Tiễn đành phải đành chỉ nức nở nghẹn ngào, nằm sấp trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

Triệu Cát chấp hai tay sau lưng, đi qua đi lại trong tấm điện, thật lâu về sau, hần dừng lại, thản nhiên nói: “Lời người vừa nói, thật sự khiến Trẫm hiểu, mẫu hậu làm, là như vậy có khổ tâm của nàng, mẫu hậu có khổ tâm, Trẫm cũng có khổ tâm, Trẫm đăng cơ nhiều năm như vậy, rất nhiều người đều là bạn cũ của Trẫm,

những người này, Trẫm cũng không đành lòng để cho bọn họ rơi vào kết quả có hại chịu thiệt, đã như vậy, Trẫm liền cho các người một đạo bùa hộ mệnh, truyền chỉ ý...”

Triệu Cát dường như là đã hạ quyết tâm, dùng thái độ kiên quyết nói: “Bình Tây Vương Thẩm Ngạo lập đại công với đất nước, tận tâm nỗ lực, chiến công sắc sỡ, sắc phong hần tiến tước phụ chính thân vương, Thiên Sách Thượng tướng quân, khai mở phủ nghi cùng ba tư, có quyền hỏi sự tình quân chính thiên hạ, lại để cho hần từ từ phụ tá thái tử giám quốc, không được sai sót!”

Vừa dứt lời, Triệu Cát ho khan vài tiếng, như là bị tháo nước, hữu khí vô lực nói: “Trẫm mệt mỏi rồi, nhanh, đưa đan dược đến.”

.....

Tuyết bay lả tả như lông ngỗng, trên cánh đồng tuyết ngàn dặm bao la bát ngát, gió thổi như đao, quét hàng ngàn bông tuyết bay lên, tuyết dày đặc, rơi rất nhiều, trung ương cánh đồng tuyết, khói bếp mềm rũ xuống, một lều vải bị tuyết rơi nhiều tạo thành một tầng tuyết dày đặc yên tĩnh đứng sừng sững.

Đây là một bộ tộc Nữ Chân kích cỡ không lớn, thuộc về một chi trong năm bộ lạc.

Nữ Chân bộ tộc như loại này, từ biên giới Đông Bắc di chuyển đến Bắc Kinh đạo, tùy ý nhìn là có thể thấy được, người Nữ Chân ở giữa bạch sơn hắc thủy, cuộc sống rất khốn đốn, chỗ đó, quanh năm đều là tuyết đọng, chính là dòng sông, tại đại đa số thời gian, đều kết thành băng.

Mà hôm nay, Nữ Chân anh hùng A Cốt Đả thừa cơ nổi dậy, tất cả bộ đều không tránh được việc dính vào quang mang của A Cốt Đả, bốn tộc A Cốt Đả phần lớn đều di chuyển vào Lâm Hoàng phủ, Đại Định phủ..... các loại thành phố lớn để hưởng phúc.

Năm quốc bộ tộc lại bất đồng, bởi vì trước đây từng liên tục chinh chiến mấy năm cùng bộ tộc A Cốt Đả, có thể chia xẻ được chiến lợi phẩm, tất nhiên là ít càng thêm ít.

Chỉ là, đối với người năm tộc mà nói, bọn hần đã cảm thấy rất thỏa mãn, có thể từ cái biên thủy nghèo nàn kia, di chuyển đến cái vùng Lâm Hoàng phủ đồng cỏ và nguồn nước tốt tươi này, cuộc sống đã được cải thiện rất nhiều.

Bộ tộc này, nhân khẩu chỉ có hơn năm ngàn người, nói nhiều hay không, nói ít cũng không tính toán thiếu, chỉ là, các nam nhân đều đang chiến tranh, trong bộ tộc này, ngoại trừ chút ít người trẻ tuổi, đại đa số có lẽ là một ít lão nhược phu nhân.

Nữ nhân Nữ Chân gánh trách nhiệm chăn thả, đều có vài phần khí lực, như loại thời tiết này, là không thể nào chăn ngựa, may mà ở chỗ này nhiều đồng cỏ và nguồn nước, trước khi mùa đông tiến đến, đã tích trữ không ít nguyên liệu chăm sóc ngựa.

Cho nên, các nữ nhân cho trâu ngựa ăn, chăm sóc gia súc xong xuôi, về sau, đại đa số thời gian đều núp ở trong lều trưởng, may may vá vá, nhóm lửa sưởi ấm.

Lúc này, trời không là một tấm màn trắng như tuyết, hơn nữa, còn là tuyết rơi nhiều bay tán loạn, ánh sáng rất âm đạm, nhưng trong bộ tộc, có lẽ vẫn là điều càng nhiều người cường tráng phụ trách dò xét.

Những người này, sống cả đêm cũng không thể ngủ, chỉ có thể mang theo đèn bão, uống rượu ở trong trướng, có cái gió thổi cỏ lay, lập tức cảnh báo cho mọi người.

Trong thảo nguyên, một đám cường đạo cùng hung cực ác đang đến, tin tức này như đã mọc cánh, lan truyền ra tại khắp vùng Lâm Hoàng phủ.

Nghe nói đây là một bầy người Hán, đầu lĩnh chính là Bình Tây Vương trước kia đã đánh bại ba vạn Nữ Chân thiết kỵ, lập tức lại thiêu đốt giết chết năm vạn Nữ Chân dũng sĩ kia, danh tự người này rất là vang tại chính giữa người Nữ Chân đội.

Tất cả lão nhân đều nói người này có ba con mắt, sáu cánh tay, mặt như cái bồn lớn, mở miệng lớn dính máu ra, đủ để thôn phệ một con ngựa to, một người ác ma như vậy, mang theo một vạn thiết kỵ, chạy lên thảo nguyên, một đường thiêu đốt giết cướp lướt, vô cùng hung tàn.

Hai ngày trước còn nghe nói, Đồ Tác Luân bộ ở phía bên ngoài đã gặp phải thiết kỵ Thẩm Ngạo bất ngờ tập kích, trong vòng một đêm, bộ tộc liền bị san thành bình địa, trên cánh đồng tuyết, khắp nơi đều là thi thể người Đồ Tác Luân.

Những cường đạo này giết người không phải để giải hận, ngoại trừ lấy cái ăn có thể mang đi cùng nguyên liệu chăm sóc ngựa, mấy cái gì đó còn lại, đều đốt quách cho rồi, dùng lửa thiêu đốt một ngày, Nữ Chân kỵ binh nghe hỏi, lúc đuổi tới đến chỗ đó, cả Đồ Tác Luân bộ đã muốn biến thành than.

957. Chương 860: Chưa Được

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 860: Chưa được

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hiện tại, thái hậu đã muốn ban bố ý chỉ, mệnh lệnh thiết kỵ kinh đô và vùng lân cận vùng chặn đường bốn phía, ba vạn thiết kỵ chia làm ba đội, bốn phía tìm tòi tung tích Thẩm Ngạo.

Nhưng thường thường đều chậm hơn nửa nhịp so với đối phương, có một chi Nữ Chân kỵ binh, lại thiếu một chút nữa đã có thể đuổi theo bọn chúng, ai ngờ những quân Tổng này cưỡi ngựa, chẳng những chạy trốn nhanh, mà công phu cỡi ngựa bắn cung lại làm cho người ta sợ hãi.

Bọn hấn vừa đi vừa quay đầu lại xạ kích, Nữ Chân kỵ binh đuổi sáu mươi dặm, tổn thất thảm trọng, bắt đắc dĩ, đành phải ngậm ngùi mà quay về.

Lúc trước, đám người Nữ Chân này cố kỵ nhất, chính là đàn sói tập kích quấy rối, trong mắt bọn hấn, chỉ có những người Tây Hạ, người Liêu, người Hán nhu nhược kia mới sợ hãi đại mạc thiết kỵ mãnh liệt như nước thủy triều.

Nhưng hiện tại, tình thế như là quay người lại 180 độ, tin tức Bình Tây Vương xuất quan truyền tới, tất cả bộ Nữ Chân, mỗi người đều cảm thấy bất an, đột nhiên xuất hiện biến hóa, cũng làm cho người ta không biết theo ai.

Lúc này, vẫn chỉ là tối đêm, khói bếp dần dần tắt, người Nữ Chân trong bộ tộc dùng qua cơm, cái đỉnh lều vải bọc da trâu dày đặc lộ kia ra ánh đèn, lại khiến cho cánh đồng tuyết phía dưới sắc trời âm u nhiều thêm vài phần lạnh lẽo.

Ừ ừ...

Tiếng vó ngựa dày đặc rung động, móng ngựa chạm vào đất mặt, ừ ừ rung động.

Thanh âm như vậy đột nhiên xuất hiện, lại khiến cho người trong bộ tộc đột nhiên cảnh giác lên.

Tuy nói cái móng ngựa này khả năng đến từ Nữ Chân thiết kỵ, cũng có khả năng là một bầy ngựa hoang kiếm ăn, nhưng ở vào lúc này, ai cũng không dám chủ quan.

Hơn mười người trẻ tuổi đã cuốn mảnh vải lên, từ trong lều vải đi ra, đi đến chỗ chuồng ngựa, trở mình lên trên ngựa, ra khỏi bộ tộc xem xét, trên cánh đồng tuyết bao la bát ngát, ngoại trừ móng ngựa ù ù rung động, và một mảnh tuyết trắng, không có cái gì khác nữa.

Tuyết bị gió lạnh thổi tung bay tại giữa không trung, cũng che đậy ánh mắt dũng sĩ trong tộc, chỉ là, rất nhanh, trên đường chân trời, bỗng nhiên xuất hiện một số bóng dáng mơ hồ, là kỵ binh, thân ảnh kỵ binh kia xuất hiện tại đường chân trời, càng lúc càng rõ nét.

Tiếp theo, trên vài dặm đường chân trời, trong tuyết rơi cùng cuồng phong, nguyên một đám thân ảnh kỵ binh xuất hiện.

“Nhanh, nhanh, là người Tống, là người Tống!”

Thanh âm rống to tê tâm liệt phế đâm rách tiếng gió ô ô, cả bộ tộc lập tức hỗn loạn lên, bất kể là nam nhân hay nữ nhân, đều từ trong lều vải lao ra ngoài, đều tự cầm vũ khí, ào ào đi tìm chiến mã của mình, thanh âm đứa trẻ khóc lóc truyền ra, cũng có một vài đứa trẻ choai choai, cầm thanh đao dài ngang với thân người, cưỡi lên con ngựa nhỏ.

Người Nữ Chân, mỗi người đều là chiến sĩ, chỉ cần cưỡi lên ngựa, cũng không phải hạng người mặc người chém giết.

Rõ ràng chỉ dùng thời gian một nén nhang, hơn một ngàn tộc nhân đã tập kết xong, gió lớn thấp giọng gào thét bên tai, ở đằng kia, trên đường chân trời, kỵ binh đã càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, thông qua tuyết rơi nặng nề, phảng phất có thể chứng kiến bọn hãn đang tập kết dưới cờ.

Mặt bọn hãn bảo kinh phong sương, lạnh lùng mà đặng đặng sát khí, một đôi mắt đã thích ứng với sự giết chóc, dường như cũng đang đánh giá sơn trại đối diện, có người nhếch nhếch miệng, phảng phất như người thấy được mùi máu tanh.

Bàn tay trần đầy vết chai nắm chặt trường đao, trên cánh đồng bát ngát dài đến tận ba dặm, kỵ binh trăm mặc đã tụ họp lại dưới hơn mười lá cờ.

Áo giáp da tàn phá không ngăn được hàn khí, sau lưng, áo choàng đỏ hồng bay phất phới, lắc lư ở sau người.

Trong thiên địa lúc đó, tuyết rơi bao la mờ mịt, xa xa, những cồn tuyết cao cao nguy nga đều có vẻ ảm đạm mất sắc, ở đằng kia, trong một đôi mắt như đỏ hồng lang tự hổ, chỉ có hình ảnh những người Nữ Chân tụ tập kia, cùng vẻ kiêu ngạo bất tuân(cương quyết bướng bỉnh) của người Nữ Chân.

Ô ô ô ô.....

Sừng trâu phát ra thanh âm trầm thấp, con người trầm mặc thoáng chốc bắt đầu trở nên nóng lòng muốn thử, chiến mã xao động, dùng hai vó câu bào bào đất và tuyết, trong mũi phát ra tiếng phì phì vô cùng rõ ràng.

Tại trung ương đội ngũ, soái kỳ được đưa lên, Thẩm Ngạo cưỡi bạch mã, ăn mặc áo giáp da không đường vân, lương quan trên đầu đã không thấy bóng dáng đâu nữa, chỉ dùng dây thừng tùy ý ghim tóc dài lên, phát phới bay theo những cơn gió lạnh.

Sắc mặt Thẩm Ngạo đột nhiên trở nên vô cùng dữ tợn, trường kiếm ra khỏi vỏ, chỉ xéo vòm trời đen tối, thanh âm có vài phần khàn giọng cùng mỗi một, tứ tán ra theo gió: “Chính là bọn họ, hôm nay, qua đêm ở chỗ này, ở lều vải của bọn hãn, đoạt ngựa của bọn hãn, ăn bò dê của bọn hãn...”

Phía sau, Chu Hằng uy phong lẫm lẫm, chăm chú đánh ngựa đến sau lưng Thẩm Ngạo, không đầu không đuôi mà toát ra một câu: “Ngủ với nữ nhân của bọn hãn!”

Lời Thẩm Ngạo nói làm cho mọi người giữ vững tinh thần, nhưng Chu Hằng bổ sung một câu này, thoáng chốc lại khiến cho sĩ khí vạn tên thiết kỵ như cầu vồng, mọi người cùng một chỗ ầm ầm rống to: “Ngủ với nữ nhân của bọn hãn.”

Sắc mặt Thẩm Ngao có chút cứng ngắc, trong lòng mắng to, quả nhiên là nam nhân, vừa xuất quan liền biến thành cầm thú.

Hắn không dài dòng nữa, cánh tay hướng phía cánh đồng tuyết mênh mông phía trước, rống to: “Giết!”

“Giết!”

Ngàn vạn con chiến mã đồng loạt lao nhanh, mấy vạn móng ngựa rầm rầm xao kích trứ đất tuyết, lâu dài hét hò vang vọng thiên địa, đón gió lớn nhanh như điện chớp, đón tuyết tung bay trên cánh đồng tuyết, điên cuồng chạy trốn.

Vạn tên thiết kỵ, thoáng chốc mất trật tự, về sau, lại nhanh chóng ngưng kết với nhau, bày thành trận hình mũi tên, giống như mũi tên nhọn trên cánh cung, giống như sao băng xẹt qua trên cánh đồng tuyết.

Người Nữ Chân đã cảm thấy khẩn trương lên, bọn hắn không thể không khẩn trương, những dân chăn nuôi trên thảo nguyên này, chỉ cần nhìn kỹ thuật cỡi ngựa của đối phương, lập tức liền hiểu, người Tổng trước mắt, đều là kỵ binh xuất sắc nhất.

Thậm chí không hề ở dưới Nhân Qua Tư Mã, bọn hắn chưa hẳn có công phu cỡi ngựa bắn cung xuất sắc như Nhân Qua Tư Mã, nhưng cái vạn người như một người, cùng khí chất trầm mặc kia, đã đủ để giao đấu cùng Nhân Qua Tư Mã.

Đã có người Nữ Chân sinh ra tâm tuyệt vọng, nhưng chuyện cho tới bây giờ, bọn hắn đã không có lựa chọn, hơn một ngàn người cắn răng, lập tức xách động chiến mã, nghênh đón về hướng thiết kỵ quân Tổng phò thiên cái địa trước mặt.

Hai đội kỵ binh cách nhau càng ngày càng gần, đột nhiên, trong đội ngũ thiết kỵ quân Tổng truyền ra tiếng nguyên một đám giáo úy rống to: “Giương cung!”

“Giương cung...”

Ra lệnh một tiếng, bên trong quân Tổng nhanh như điện chớp, không chút do dự mà dùng hai chân khổng lồ chĩa chiến mã, rút cung tiễn sau lưng ra, không cần nhắm, kéo cung liền bắn.

Xuy xuy...

Mưa tên liền phủ thiên cái địa ập đến hướng đội kỵ binh Nữ Chân, mũi tên quân Tổng chọn dùng, chính là mũi tên đầu răng sói, nhẹ nhàng linh hoạt mà dày đặc, trong lúc nhất thời, rất nhiều người Nữ Chân như là cỏ khô bị thu hoạch, ào ào ngã xuống, đại bộ phận đều bị chiến mã xông lên dẫm cho tổn thương, thậm chí giết chết, còn chưa kịp đánh giáp lá cà.

Đội hình người Nữ Chân từ một trận tên này mà bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Kỵ binh đối chiến, kiêng kỵ nhất, đúng là đội hình rời rạc.

Một khi lộ ra sơ hở, đối phương có thể không chút do dự mà không ngừng mở rộng cái sơ hở này ra, trực tiếp kéo lê một đường máu xuyên suốt đội hình.

Người Nữ Chân càng thêm tuyệt vọng, mà vào lúc đó, quân Tổng đối diện rõ ràng vô cùng có ăn ý mà phát sinh biến hóa, kỵ binh bảo vệ xung quanh hai cánh, đột nhiên thay đổi đầu, binh chia làm hai đường, quang co vòng vèo về hướng đội kỵ binh Nữ Chân, cứ theo cánh mà đến.

Hai cánh quân Tổng này, tuy chỉ là mấy người, nhưng khi người Nữ Chân nhìn vào trong mắt, đã hiểu ra hết ý đồ, kỵ binh quân Tổng có ý định đột phá chính giữa, đánh bọc hai cánh, chiến thuật như vậy, cần độ ăn ý cực cao.

Chỉ bắn một mũi tên, quân Tổng không chút do dự mà thu hồi cung tiễn, trực tiếp đem trường cung đặt ở trên yên ngựa, lập tức, quân Tổng bạo rống một tiếng: “Rút đao!”

Bang bang...

Đao phong lạnh như băng, rét thấu xương rời khỏi vỏ, giống như rừng mà xuất hiện trước mặt người Nữ Chân.

Chỉ ở trong lúc ngắn ngủi này, hai đội kỵ binh rốt cục cũng đụng vào nhau, đội kỵ binh Nữ Chân rời rạc, vốn là thoáng ngừng trệ một tý, kỵ binh quân Tống lập tức như nước thủy triều, mãnh liệt mà liên tục không ngừng chạy nước rút một lần đập vào, lại một lần đập vào.

Kỵ binh hai cánh quân Tống đồng thời giết đến, thân thể huyết nhục hoàn toàn bạo lộ phía dưới thiết quyền, thời gian thoáng trôi qua một tý, hai lần, lần lượt trọng kích đánh xuống, lại khiến cho thân thể huyết nhục rốt cục cũng co quắp xuống dưới.

Đội kỵ binh Nữ Chân đã hoàn toàn mất trật tự, mà nhiều đội kỵ binh quân Tống không chút do dự, hết sức rong ruổi ở trong cái lỗ hổng thông suốt này, một thanh trường đao ngưng kết tầng một băng sương, kéo lê đường vòng cung tại vòm trời, tiếng gào thét thê thảm lại vang ra khắp trời.

Một đao, hai đao, ba đao...giống như dê đập thối rữa, quân Tống giống như hồng thủy, mãnh liệt đánh trôi nguyên một đồng lỗ hổng, lập tức không ngừng mở rộng lỗ hổng ra, khai mở một mảnh đường máu dài hẹp.

Cả cuộc chiến đấu kịch liệt mà ngắn ngủi, từ lúc hai quân đụng vào nhau, đến khi người Nữ Chân triệt để sụp đổ, cũng không quá một cái nháy mắt, một thanh chuôi trường cái kia hung hăng nâng lên cao, sau đó là nặng nề bổ xuống, chém chết ngựa địch nhân.

Sau đó, gót sắt chà đạp, rơi vào ngựa địch nhân, hơn một ngàn đội kỵ binh Nữ Chân vội vàng tụ họp lại này đã triệt để suy sụp rồi, vô cùng triệt để, không còn gì để phàn nàn!

Quân Tống bắt đầu ăn ý dùng doanh làm đơn vị, chia ra bao vây người Nữ Chân còn sót lại, không ngừng chém giết, máu tươi nóng hổi làm tan tuyết đọng, bùn di động trên đất, huyết tinh lan tràn, tiếng rống thê lương vang lên khắp nơi!

Thẩm Ngạo mang theo một đội thân vệ, đánh ngựa thoát khỏi cuộc chiến đấu, chiến mã chạy lên một chỗ gò núi nhỏ, một đôi mắt hổ kia ở trên cao mà nhìn chiến đấu chuẩn bị kết thúc bên dưới.

Gió thổi quét trên mặt hắc, trên má đầy vẻ lạnh lùng, một đôi tròng mắt vô cùng tàn nhẫn mà bắn khoắn nhìn xung quanh, lập tức hướng Chu Hằng sau lưng nói: “Trong nửa canh giờ, bốn vương không hi vọng chứng kiến người Nữ Chân còn sống, truyền lệnh xuống, vẫn quy củ cũ, chó gà không tha!”

.....

Trong lều trưởng đã có chậu than sưởi ấm, cái màn này chỉ dùng da trâu bọc quanh, dùng gỗ mộc làm khung xương, tuy bên ngoài gió lạnh tàn sát bờ bãi, nhưng tại đây lại vô cùng kín kẽ.

“Nơi tốt, nói không chừng là chỗ ở của vương công Nữ Chân nữa.” Thẩm Ngạo đổi một phần da áo lông, hai má có chút đông lạnh đến đỏ lên, hít hít nước mũi, rất thích ý mà suy nghĩ.

Trong không khí còn tràn ngập mùi máu tanh, chỉ là, xuất quan lâu như vậy, tập kích các bộ tộc cũng có bấy cái tám cái, người giết được rất nhiều, cũng không có nhiều kiêng kỵ như vậy, Thẩm Ngạo ngồi ở trước chậu than, nắm thật chặt áo lông trên người, nghe tiến sĩ báo cáo thương vong khi chiến đấu.

Trận chiến đấu này, giết ba nghìn 100 bốn mươi ba người Nữ Chân, có thể thấy được quy mô bộ tộc này trong tất cả bộ Nữ Chân coi như không nhỏ, lúc toàn thịnh hơn phân nửa là muốn vượt qua năm ngàn người, chỉ là, tại đây gần đại sa mạc, nam nhân đều đi chiến tranh, chỉ để lại phụ nữ và trẻ em, nếu không, thắng lợi tuyệt đối không thể tới được nhanh như vậy.

Thủy sư kỵ binh tổn thất cũng là không nhỏ, ít nhất thì Thẩm Ngạo cho là như vậy, tuy chết trận chỉ có sáu người, nhưng bị thương đã có hơn một trăm người.

Trước mắt, những người này đang trị liệu, ngoại trừ mấy người trọng thương không thể chữa trị, đại đa số người bị thương cũng không hề nặng.

Chiến tích như vậy, quan to quan nhỏ trong triều nhìn vào cũng đủ lú lười rồi, nhưng Thẩm Ngạo lại không hài lòng, trong lòng của hắn tinh tường, thủy sư kỵ binh trải qua mấy ngày liên ác chiến, đã trở nên bất đồng sâu sắc.

Quanh năm suốt tháng thao luyện trong hà khắc, hơn nữa còn có núi tuyết biển máu ma luyện, một chi kỵ binh này, có thể nói là thiên hạ vô song.

Có thể sánh vai cùng hần, Hoành Sơn năm tộc tính toán nửa, Kim quốc Nhân Qua Tư Mã, Thiết Phật quân tính toán là hai cái, hổ lang như thế, giao đấu với một đám lão nhược phụ nữ và trẻ em người Nữ Chân, dùng vũ khí xịn đánh, thương vong lại vượt qua ba đơn vị, cái này lại khiến cho Thẩm Ngạo rất không hài lòng.

Lại một lát sau, đám sĩ quan cấp cao dàn xếp xong công vụ đã ào ào tiến đến, Thẩm Ngạo hỏi doanh quan kỵ binh: “Thám báo phái đi ra ngoài chưa?”

Doanh quan nói: “Mười đội thám báo, toàn bộ đã phái đi ra ngoài, phương viên trăm dặm, nếu có cái gì gió thổi cỏ lay, nhất định sẽ có tin tức.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói: “Vậy thì tốt rồi, bốn ba vài ngày, tất cả mọi người đều mệt mỏi, để cho các tướng sĩ dùng qua cơm, lập tức đi nghỉ ngơi.”

Thẩm Ngạo mệt mỏi mà dùng cặp gập than chọc chọc chậu than, tiếp tục nói: “Nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày, dưỡng tốt tinh thần, chỉ sợ qua chút ít thời gian nữa, sẽ có một sân trận đánh ác liệt phải đánh, chúng ta tập kết từ Tô Hàng, Tuyên Châu, theo Bồng Lai ra biển, vì chính là một trận chiến này, thành bại, liền phải xem mấy ngày sau thôi.”

Mọi người ào ào đồng ý, Thẩm Ngạo có chút mệt mỏi, tựa ở trên mặt ghế nghỉ ngơi, ai ngờ một giấc này, đúng là một mực ngủ thẳng tới sáng sớm ngày hôm sau.

Chu Hằng vốn là bị kích động gọi hần ăn cơm sáng, thấy hần ngủ quá say, lại không dám quấy rầy.

Khi Thẩm Ngạo tỉnh lại, theo thường lệ, kêu người đến hỏi có tin tức gì không, Chu Hằng nói: “Tin tức nào cũng không có, mười đội thám báo sáng sớm hôm nay đã trở lại rồi, phụ cận không có người dấu hiệu quân đội Nữ Chân xuất hiện.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, trong lòng nghĩ, thường ngày, thời điểm tập kích bộ tộc trên thảo nguyên, người Nữ Chân thường thường trong năm canh giờ là có thể nhận được tin tức, đại khái mười canh giờ là có thể chạy đến, nhưng hôm nay lại ngay cả quỷ ảnh cũng không nhìn ra.

Thẩm Ngạo thoáng trầm ngâm một tý, nói: “Lại dò xét.”

Chu Hằng truyền lệnh xuống dưới, người Nữ Chân vẫn đang không có tin tức gì, phảng phất sinh tử mặc không quan tâm đối với năm bộ tộc, thủy sư kỵ binh ở chỗ này nghỉ ngơi hai ngày, đã là tinh thần sáng láng.

Mà lúc này, một gã kỵ sĩ trang phục Nữ Chân phi ngựa mà đến, ven đường gặp phải kỵ binh tuần tra, kỵ binh thấy người này mặc Nữ Chân trang phục, lập tức cảnh giác lên, ào ào rút trường đao ra, giục ngựa nghênh đón.

Vừa tiếp xúc, còn chưa động thủ, đối phương đã là dùng tiếng Hán thuần thực nói: “Bình Tây Vương điện hạ ở nơi nào? Bách hộ Cẩm Y Vệ Bắc Kinh đạo có chuyện quan trọng bẩm báo, việc này không nên chậm trễ, nhanh mang ta đi.”

Tinh tế dò xét, mới phát hiện người này tuy chải mái tóc người Nữ Chân, trên đầu đeo ấm nón, trên người cũng là mặc da áo lông, nhưng khuôn mặt này, lại mười phần là người Hán, túi mắt của hần đen kịt, chắc hẳn là đã thật lâu không ngủ qua, toàn thân đều lộ ra một vẻ mệt mỏi thấu tâm, lại nhìn trên mặt hần, đôi môi nhợt nhạt, thần sắc ngưng trọng.

Bách hộ Cẩm Y Vệ này cưỡi một cái thất lưng từ bên hông xuống, ném cho đám kỵ binh xem, một người đội trưởng kỵ binh tiếp nhận, cũng không phân biện rõ là thất lưng Cẩm Y Vệ gì, chỉ là, cái thất lưng này chạm trở không tệ, nếu như người này quả nhiên là người Nữ Chân, cũng chưa chắc có thể có trình độ công nghệ như vậy, nhân tiện nói: “Theo chúng ta tới.”

Một đường đánh ngựa trở lại doanh trại năm bộ tộc kia, đến viên môn bên này, gọi bách hộ xuống ngựa, một mặt gọi người đi thông báo, một mặt kiểm tra thực hư, giải trừ vũ khí của hần, thẳng đến khi trung quân bên kia truyền ra tin tức, mới để cho cái này bách hộ đi vào, để người vào lều lớn.

958. Chương 861: Trận Chiến Quan Trọng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 861: Trận chiến quan trọng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Tiểu nhân bách hộ Bắc Kinh đạo Khâu Thực bách kiến diện hạ.” Bách hộ vừa tiến vào lều lớn, cúi đầu liên bái, hai mắt nâng lên, lúc chứng kiến Thẩm Ngạo, trong mắt lại mang theo vẻ cuồng nhiệt nào đó.

Chức trách Bắc Kinh đạo Cẩm Y Vệ vô cùng trọng đại, hơn nữa lại đang ở trong đại sa mạc, khó khăn có thể nghĩ, bọn hắn phân tán tại các nơi trong Bắc Kinh đạo, có người ra về người Nữ Chân, có người ra về khách thương, có người thậm chí tiến vào phủ đệ Nữ Chân quý tộc làm nô bộc, nhưng mỗi người, đều ghi khắc thân phận của mình, ghi khắc chức trách của mình.

Sở dĩ có thể làm cho bọn họ khăng khăng một mực như vậy, một nguyên nhân trọng yếu nhất chính là Bình Tây Vương Thẩm Ngạo, Bình Tây Vương điện hạ dưới một người trên vạn người, hiển hách vô cùng, bách chiến bách thắng, thiên hạ không người nào không sợ, không người nào không phục.

Mặc dù bọn hắn ở đại sa mạc, nhưng vẫn có thể cứ cách ba ngày năm ngày mà nghe được danh tự Thẩm Ngạo, nói ra tên hắn, bất kể là người Nữ Chân, hay là các tộc tộc nhân đại sa mạc, trong ngữ khí đều mang theo sự run rẩy.

Ở trong mắt bọn Cẩm y vệ, có thể hiệu lực ở dưới trướng Bình Tây Vương, đã là vinh quang thật lớn, cho nên, tuy bọn hắn tạo ngộ ngăn cản, vô cùng gian khổ, nhưng lại mang theo hi vọng, bọn hắn tin tưởng, luôn luôn có một ngày, Bình Tây Vương điện hạ sẽ dùng đến bọn hắn.

Mà hiện tại, thời khắc nuôi binh nghìn ngày. dùng binh chỉ một giờ đã đến.

Thẩm Ngạo mỉm cười, hướng Khâu Thực gật đầu, ngữ khí bình dị, nói: “Không cần đa lễ, đứng lên mà nói.”

Khâu Thực thẳng đầu gối đứng lên, nói: “Tiểu nhân vội vàng đến đây, là muốn khẩn cấp bẩm báo một tin tức, thân phận tiểu nhân tại Bắc Kinh đạo là một gã khách thương, trú đóng ở Lâm Hoàng phủ, tìm hiểu tin tức trong bộ tộc phía đông, từ các nơi thu thập tình báo để đến xem, mấy ngày nay, Nữ Chân ký binh thay đổi nhiều lần, nghe nói ngay cả quân Kim Lâm Hoàng phủ cũng đều điều ra mấy ngàn, dường như các lộ quân Kim, đều tập kết vùng ở Ngưu Vương Trướng.”

Thẩm Ngạo không dám chậm trễ, phía sau hắn, giắt một bộ địa đồ cực lớn, hắn quay thân qua, tìm kiếm vị trí Ngưu Vương Trướng, quan sát hồi lâu, rốt cục cũng phát hiện chỗ này tại phía tây ngoài Lâm Hoàng phủ năm mươi dặm, hắn một bên nhìn địa đồ, một bên nói: “Người nói tiếp đi.”

Khâu Thực nói: “Không chỉ là như thế, Lâm Hoàng phủ cũng truyền ra rất nhiều lời đồn đại, dường như là tại phía tây Lâm Hoàng phủ xuất hiện rất nhiều địch nhân.”

Thẩm Ngạo nói: “Có thể xác nhận không?”

“Tiểu nhân không dám xác nhận, chỉ là, quân Kim thay đổi lại là không sai, tiểu nhân dám dùng đầu mình để đảm bảo.”

Thẩm Ngạo đột nhiên nở nụ cười, nói: “Lý Thanh cùng Quý Trí Hoàn đến rồi!”

“À...” Khâu Thực nhất thời khó hiểu.

Thẩm Ngạo thản nhiên nói: “Quyết chiến sắp bắt đầu, Khâu bách hộ, tin tức này của ngươi rất tốt, hai ngày này bốn vương đang suy nghĩ, vì cái gì bốn vương ở chỗ này giết chóc người Nữ Chân, Nữ Chân ký binh lại không có động tĩnh, hiện tại xem ra, nên là Tây Hạ thiết kỵ đã đến rồi.”

Tây Hạ thiết kỵ đến đây, là mệnh lệnh Thẩm Ngạo sớm đã hạ xuống dưới, chỉ là, Thẩm Ngạo không thể tưởng được, Tây Hạ thiết kỵ lại tới nhanh như vậy.

Thẩm Ngạo xuất động một vạn kỵ binh, chính là muốn tập kết cùng Tây Hạ thiết kỵ tại vùng Lâm Hoàng phủ, hợp lực quyết chiến cùng quân Kim vùng Lâm Hoàng phủ, hiện tại, Tây Hạ thiết kỵ đúng hạn mà đến, lại để cho Thẩm Ngạo không khỏi nhẹ nhàng thở ra, trong lòng nghĩ: hôm nay, liền để cho người Nữ Chân kiến thức kiến thức lợi hại của bốn vương.

Thẩm Ngạo đưa con mắt lại, nói với Khâu Thực: “Khâu bách hộ chắc là đã mệt mỏi, đi xuống nghỉ tạm trước, Chu Hằng, triệu tập chúng tướng.”

Khâu Thực cáo lui, doanh quan tất cả doanh kỵ binh cũng liên tiếp đến đây rồi, quan quân cùng tiến sĩ, phân ra hai lớp đứng ở trong trường, Thẩm Ngạo đứng trên cao, mắt hổ nhìn quanh, toát ra vài phần khấn trương.

Tây Hạ thiết kỵ tăng thêm kỵ binh Đại Tổng, chừng mười một vạn, nhân số cho là gấp hai quân Kim Bắc Kinh đạo, hơn nữa thủy sư kỵ binh Thẩm Ngạo mang theo bốn phía tập kích quấy rối, quân Kim khổ không thể tả, mỗi một không chịu nổi.

Hơn nữa, quân Kim vùng Lâm Hoàng phủ cũng không có các loại Quân Kim tinh nhuệ, liên quân Tổng Hạ lấy nhiều đánh ít, dĩ dật dĩ lao (dùng khỏe ứng mệt), ưu thế rất rõ ràng.

Nhưng một trận chiến này quan hệ thật lớn, thắng, chính là tiến thẳng vào Lâm Hoàng phủ, thiên hạ chấn động, nhưng một khi thất bại, chỉ sợ cách cục thiên hạ lại bất đồng.

Thẩm Ngạo khó tránh khỏi có vài phần khấn trương, trầm mặc một lát, trong đôi mắt hiện lên một tia dứt khoát, hần đứng lên, đôi mắt tinh mịch tại đảo qua trên mặt từng quân tướng, thản nhiên nói: “Mười vạn Hạ quân đã muốn đến Lâm Hoàng phủ, kể từ hôm nay, thủy sư kỵ binh sẽ kề vai chiến đấu cùng bọn họ!”

Tổng Hạ trong lúc đó, sớm đã vứt bỏ hiềm khích lúc trước, Hạ quân là tay trái Thẩm Ngạo, thủy sư là cánh tay phải của Thẩm Ngạo, ở trong lòng thủy sư, thủy sư cùng Hạ quân cũng không có gì khác nhau.

Trước khi lên đường, Thẩm Ngạo chỉ nói tiến thẳng đến Lâm Hoàng phủ, cũng không để lộ ra tin tức Hạ quân xuất quan, hiện tại đột nhiên mười vạn Hạ quân đến đây, lại khiến cho tinh thần các quân quan thủy sư không khỏi chấn động, sĩ khí cũng tùy theo mà bắt đầu tăng vọt.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Trận chiến này liên quan đến phúc lợi người trong thiên hạ, thậm chí liên quan đến tồn vong Đại Tổng ta, Đại Tổng thủy sư ta, chính là bình phong của Đại Tổng, thủy sư còn, Đại Tổng bình an, nếu như thủy sư bại, chính là thiên hạ không yên.”

Thẩm Ngạo ngừng lại một chút, trong mắt hiện lên một tia kiêu ngạo, nói: “Hoàn Nhan A Cốt Đả là người nào? Tù trưởng mà thôi, cũng dám xưng đế? Hôm nay, bốn vương muốn làm tù trưởng Nữ Chân biến thành con cú, muốn bắt được thân thiết hần, giết tuyệt tông tộc của hần!”

“Giết!” Mọi người kích động mà đồng ý một tiếng.

Ngữ khí Thẩm Ngạo bắt đầu trở nên hòa hoãn, nói: “Truyền lệnh bản vương, một canh giờ về sau, toàn quân xuất phát, đi Lâm Hoàng phủ.”

Mọi người đờ đờ sát khí kêu lên: “Đi Lâm Hoàng phủ, ngũ với nữ nhân của Hoàn Nhan A Cốt Đả.”

Thẩm Ngạo vung tay hô to: “Con gái Hoàn Nhan A Cốt Đả phải lưu cho bốn vương.”

Mọi người ngạc nhiên, hai mặt nhìn nhau.

Chu Hằng cũng đi theo vung tay hô to: “Con gái Hoàn Nhan A Cốt Đả đều bắt giữ đến Bình Tây Vương phủ, làm nô tài cho Vương phi!”

Thẩm Ngạo nghe được hai chữ Vương phi, trên đầu như bị dội một chậu nước lạnh, lập tức liền cười rộ lên: “Đây là nói đùa, không cần coi là thật, mọi người đều tự đi chuẩn bị đi!”

Mọi người cười trộm, vài người dường như còn thấp giọng nói thầm, giống như đang nói: “Mang theo cậu em vợ xuất chinh, thật sự là vương vếu, mọi người phải nhớ cho kỹ cái giáo huấn này, điện hạ làm gương mẫu người ta, không cần đi theo vết xe đổ của hần.”

Vài người khác đều gật đầu như gà con mổ thóc, chấp nhận thật sâu.

.....

Gió tuyết găm nhẹ, đồng cỏ và nguồn nước Ngưu Vương Trướng màu mỡ đã bị tuyết đọng đầy trời bao trùm, bầu trời bao la đầy âm u, không nhìn thấy điểm cuối cùng, tại đây là cánh đồng tuyết hôn thiên ám địa, dòng người cực lớn, kết thành mưới dặm doanh trại, chiến mã HSI...I...I..., tiếng người huyền ảo.

Cờ Tây Hạ bay múa trong gió tuyết, thiết kỵ Hoàn Sơn ăn mặc giáp da đen, cả đàn cả lũ mà đi ra khỏi tuyết, sau đó lại đánh ngựa trở lại doanh.

Ngàn vạn bóng người nhúc nhích, tuyết đọng bị giẫm đạp lầy lội không chịu nổi.

Trong lều trưởng Tây Hạ quân, tam cự đầu trong quân Tây Hạ đều tự ngồi xuống, Ô Đạt dùng thân phận chủ soái ngồi ở trên đầu, Lý Thanh chính là ngồi phía bên trái trầm ngâm, Quỷ Trí Hoàn mang mặt quỷ, một đôi con mắt đen nhánh lạnh lùng nhìn về phía trước.

Ô Đạt hắng giọng, dùng đến thanh âm trầm thấp mà khàn giọng nói: “Quân Kim đã muốn tập kết, quyết chiến ngay tại ngày mai, chủ lực quân Kim có tính bộc phát rất mạnh, phải chính diện quyết chiến cùng bọn họ, chỉ có thể để cho Hoàn Sơn thiết kỵ cứng rắn đi tới, Quỷ Trí tướng quân, kỵ binh dũng mãnh cần một canh giờ, Hoàn Sơn quân có thể ngăn cản một canh giờ không?”

959. Chương 862: Tây Hạ Và Kim

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 862: Tây Hạ và Kim

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Quỷ Trí Hoàn hồ hững nói: “Có gì mà không thể?”

“Như vậy cũng tốt.” Ô Đạt đối mặt với Quỷ Trí Hoàn, cuối cùng là lộ ra một điểm đáng tươi cười, nữ nhân này tuy lạnh lùng, nhưng Ô Đạt biết rõ, chỉ cần sự tình năng đáp ứng, liền nhất định có nắm chắc được bảy phần.

Chỗ đáng sợ nhất của Nữ Chân thiết kỵ, chính là sức bật ngay lập tức, lần thứ nhất chạy nước rút, năng lượng bạo phát đi ra đủ để thiên địa biến sắc, bề gãy nghiền nát bất kỳ thứ gì.

Nếu Tây Hạ quân muốn lấy được thắng lợi, khó khăn lớn nhất chính là ngăn cản lần đầu tiên bọn hần trùng kích, chỉ cần khiến cho chiến cuộc lâm vào cục diện bế tắc, mới có hi vọng thắng lợi.

Lý Thanh trầm giọng nói: “Hiện tại quyết chiến, phải chăng quá gấp gáp hay không? Thủy sư kỵ binh của điện hạ còn chưa hội hợp cùng chúng ta, không bằng đợi điện hạ đến rồi nói sau?”

Trên mặt Lý Thanh đầy vẻ phong sương, hai năm qua, một mực luyện binh vì Tây Hạ, dạy dỗ kỵ binh dũng mãnh quân, hần cơ hồ không thể ngủ qua một buổi tối cảm giác tốt, không nếm qua một châu cơm tốt.

Năm kia, công chúa điện hạ ban hôn, đem con gái Bình bộ Thị lang gả cho hần, nhưng sau khi kết hôn được ba ngày, hần lại đến trong doanh địa, cùng đám sĩ tốt bọn họ sống chung một chỗ, cùng ăn cùng ở.

Có thể nói, năm vạn kỵ binh dũng mãnh này, ở trong mắt Lý Thanh thì tựa như nhĩ tử hần sinh ra, không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ, Lý Thanh thật sự không muốn cầm quân kỵ binh dũng mãnh đi làm tiền đặt cược.

Quý Trí Hoàn hừ lạnh một tiếng thấp không thể nghe thấy, nói: “Không còn kịp nữa rồi, quân điện hạ sớm đã xuất quan, tập kích quấy rối tại bốn phía đồng cỏ, làm như vậy là vì cái gì? Vì chính là hấp dẫn Nữ Chân kỵ binh, làm bọn hần ngày đêm không được sống yên ổn, mệt mỏi,

hiện tại Nữ Chân thiết kỵ giống như chim sợ cành cong, lại mệt mỏi không chịu nổi, nếu để sai sót cơ hội tốt, cho bọn hần thời gian thở dốc, chẳng phải chúng ta sẽ phụ lòng điện hạ sao? Quyết chiến ngay tại ngày mai, tuyệt đối không cho sửa đổi, tất cả đều dựa vào bản thân Tây Hạ.”

Tuy lời Quý Trí Hoàn rất không khách khí, cũng làm cho Lý Thanh tự biết mình đuối lý, nói lại một chút cũng không có sai.

Thẩm Ngạc suất quân ra khỏi quan ải, ven đường giết chóc cướp bóc, phá bảy tám bộ tộc Nữ Chân, thiêu đốt giết hơn vạn người Nữ Chân, làm Nữ Chân thiết kỵ cả phụ cận Lâm Hoàng phủ không thể tập trung, bốn phía bao vây chặn đánh, bất kể là tinh thần hay thể lực, đều hao tổn đến mức không còn.

Hiện tại, Hạ quân kịp thời đuổi tới, quân Kim lại không thể không tập kết tại Ngưu Vương Trường, quyết chiến cùng Hạ quân.

Có thể không chút khách khí mà nói, Nữ Chân thiết kỵ hiện tại vùng Lâm Hoàng phủ, bất kể là thể lực hay sĩ khí, đều ở vào giai đoạn tổn thất, nếu để cho bọn hần nghỉ tạm nhiều vài ngày, như vậy, cử động thủy sư kỵ binh mạo hiểm, liền mất đi ý nghĩa.

Lý Thanh mấp máy miệng, không khỏi cười rộ lên, nói: “Lại là Lí mỗ càn rỡ rồi.”

Ô Đạt nhìn ra thần sắc xấu hổ của Lý Thanh, cũng cười cười hoà giải vì Lý Thanh, nói: “Cứ quyết định như vậy, ngày mai xuất chiến, còn nữa, điện hạ nhất định đã nhận được tin tức, tất nhiên sẽ suất lĩnh thủy sư kỵ binh mau chóng chạy đến, chỉ mong điện hạ có thể kịp thời đuổi tới.”

Ánh mắt Quý Trí Hoàn sâu kín, bộ ngực cao ngất che dấu tại dưới bì giáp pháp phòng vài cái, hơi có vài phần kích động, trong miệng lén lút thở phào một cái, trong lòng mặc niệm, nói: chỉ mong hần có thể đuổi tới đúng hạn.

Đại doanh quân Kim, cách đại doanh Hạ quân về hướng đông chỉ hai mươi dặm, ở chỗ này, sáu vạn quân Kim đã tập kết, từ núi tùng, dưới núi, thậm chí là tính ra ngoài trăm dặm, quân Kim chạy đến mỗi một không chịu nổi.

Ngột Thuật đã cảm thấy gân mỗi một kiệt lực, trên tay của hắn nhuộm đầy máu tươi, chiến mã bên dưới cũng đã thay thế, mang theo một đội kỵ vệ, tả xung hữu đột, như vào chỗ không người, trên mặt của hắn đàng đàng sát khí, cảm bào rộng thùng thình đã trôi đầy máu tươi, cả người tựa như ác ma giáng thế, giết đến chỗ cao hứng, từ cổ họng hắn luôn phát ra từng đợt gầm nhẹ.

Chỉ có điều, thời điểm này, trong lòng Ngột Thuật hắn lại nhịn không được giật mình, nơi Nữ Chân thiết kỵ đi qua, có thể nói bề gãy nghiền nát, lúc trước giao chiến cùng kỵ binh Liêu quân, chỉ cần vừa phóng ngựa xông tới, Liêu quân có lẽ còn có thể ngăn cản một hồi, nhưng một khi thương vong đến trình độ nhất định, tựa như chim thú, bắt đầu tán loạn.

Người Nữ Chân đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi, thường thường đều là dùng sức bật nhất thời, lập tức đánh cho đối phương vỡ tung.

Nhưng hiện tại, ở trước mặt những Tây Hạ kỵ binh này, loại phương pháp tác chiến này rõ ràng mất đi hiệu dụng, mà kỵ binh, một khi lâm vào cục diện bế tắc, ưu thế của Nữ Chân thiết kỵ đã biến mất không còn sót lại chút gì.

Cứ đánh như vậy xuống dưới, kết quả cuối cùng chỉ có thể là lưỡng bại câu thương, trên thực tế, đến hiện tại mà nói, người Nữ Chân cùng Tây Hạ, mọi người đều là tổn thất thảm trọng.

Những thi thể phơi thây trên mặt đất kia đã qua con số vạn, nhiệt huyết tung tóe ra, hòa tan tuyết đọng trên mặt đất, lúc này, thậm chí ngay cả đại đội hình cũng đều không thể chú ý nổi, khắp nơi đều là đám người hỗn chiến, chém giết, gầm vang.

Ngột Thuật không khỏi ngưng tụ lông mày lại, kết quả này, thật sự khó có thể đoán trước, nếu là lại đánh tiếp như vậy, chỉ sợ đến cuối cùng, sáu vạn Nữ Chân thiết kỵ, có thể lưu lại ba vạn cũng đã không tệ.

30 vạn Nữ Chân thiết kỵ, đã bị quân Tống cùng Tây Hạ quân tiêu hao hết tám vạn, nếu hôm nay lại hao tổn ba vạn, đối với Kim quốc, giống như là đả kích vô cùng trầm trọng.

Nhưng, nếu phải rút lui, lại nào có dễ dàng như vậy, chính như hai con mãnh hổ tranh chấp, bất luận một con mãnh hổ nào, nếu cảm thấy khiếp đảm, muốn thoát thân rời đi, tất nhiên sẽ bị đối phương cạn tàu ráo máng đuổi giết, kết quả cuối cùng sẽ không chỉ là hao tổn đơn giản như vậy, thậm chí ngay cả toàn quân bị diệt, cũng không phải không thể nào xảy ra.

Hiện tại, Nữ Chân kỵ binh đã có một loại cảm giác đâm lao phải theo lao, nhưng bất kể như thế nào, cũng phải hợp lại với nhau, kiên trì đến khi đối phương kiệt lực mới thôi.

Trận ác chiến này, đã xác định rồi, vĩnh viễn chỉ có một phương thắng được đi ra, còn kết cục bên kia, tất nhiên là toàn quân bị diệt, ngoại trừ hợp lại, đánh một trận tử chiến, đã không có đường lui nào khác.

Ô Đạt đang ở bên trong chiến trận, kỳ thật, từ lâu đã cảm thấy cái áp lực trầm trọng này, sáu vạn Nữ Chân thiết kỵ, tất cả như điên rồi, rõ ràng ở trong cuộc chiến đầu lấy ít đánh nhiều, còn thoảng qua chiếm một ít thượng phong, nếu không phải kỵ binh dũng mãnh quân cùng Hoàn Sơn quân hung hãn không sợ chết, chỉ sợ đã rơi xuống kết cục binh bại như núi đổ.

Ô ô...

Đang tại thời điểm ác chiến lửa nóng, tiếng sừng trâu ở đâu đó lại truyền ra thanh âm ô ô trầm thấp.

Bên trong chiến trận, mọi người vẫn đang vong ngã chém giết lẫn nhau, chỉ có số rất ít người nhìn sang hướng thanh âm phát ra.

Mà lúc này, tại phương hướng Lâm Hoàng phủ, trên đường chân trời, đột nhiên xuất hiện rất nhiều thân ảnh kỵ binh, cờ phấp phới, thân ảnh kỵ binh càng ngày càng nhiều, ở bên trong tiếng kèn, thân ảnh kỵ binh đó bắt đầu tập kết.

Thẩm Ngạo cưỡi ngựa, mỗi một không chịu nổi, dừng ngựa đứng tại phía dưới lá cờ, liên tục rong ruổi bảy tám canh giờ, lại khiến cho hai chân của hắn mài ra vết máu loang lổ, nhưng hắn hồn nhiên chưa phát giác ra, tất cả chú ý của hắn, đều đặt ở trên chiến trường chém giết nơi xa xa, chú ý thật lâu, rốt cục cũng thở dài một hơi, không khỏi nói: “Rốt cục cũng chạy tới.”

Sau lưng, thủy sư kỵ binh mỗi một hiện ra tại phía sau hấn, càng ngày càng nhiều, chiến mã cùng kỵ binh đều ở thở hồng hộc, hướng không trung phụt lên sương trắng.

Thẩm Ngạo án lấy ngựa, hai mắt có chút đóng lại, sau lưng, Chu Hằng ngăm nhìn phía trước, giục ngựa tiến lên, nói: “Điện hạ, có nên để cho các tướng sĩ nghỉ một chút rồi lại đánh hay không?”

Thẩm Ngạo liếc nhìn Chu Hằng, nói: “Như thế nào, các người mệt mỏi rồi sao?”

Bảy tám canh giờ ngồi ở trên ngựa, đầu chỉ Chu Hằng hấn một mồi, chính là chiến mã bên dưới cũng không chịu đựng nổi, thậm chí có mấy kỵ binh, chiến mã bên dưới đã nhổ ra bọt mép rồi, nhưng Thẩm Ngạo hỏi tựa như đang khiêu khích.

Chu Hằng lại lắc đầu, nói: “Không sao cả.”

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, chậm rãi dùng tay đè chặt chuôi kiếm bên hông, nhẹ nhàng lời trường kiếm ra, cười nói: “Bổn vương kỳ thật cũng rất mệt mỏi, chỉ là, trên đời có ba sự kiện không thể không làm.”

Trong lòng Chu Hằng biết chắc, vị này anh rể này muốn chém gió, nhưng vẫn là không nhịn được mà hỏi: “Ba sự kiện nào vậy?”

“Động phòng phải cuồng nhiệt, hành quân chiến tranh phải mang theo cậu em vợ, đánh chó mù đường!”

Sắc mặt Chu Hằng kéo xuống dưới, nói: “Muốn đánh liền đánh, nói chuyện này để làm gì, cái gì cậu em vợ hay không cậu em vợ, giống như là ta, đường đường nam nhi bảy thước, là vì có một anh rể, mới có thể ra trận chém giết vậy.”

Thẩm Ngạo rút trường kiếm ra, cười ha ha một tiếng, hướng thủy sư kỵ binh khốn đốn rống to: “Ai muốn nghỉ ngơi?”

Bọn kỵ binh mệt mỏi ngồi ở trên ngựa, hướng về phía Thẩm Ngạo, trong ánh mắt lộ ra một vẻ khát vọng nào đó, nhưng mãi cũng không có người nào nói ra một chữ, đường đường đàn ông, nếu ở tại đây, trả lời một câu như vậy, vậy thì đừng nghĩ đến việc ngăn đầu trong quân nữa.

Thẩm Ngạo kêu to: “Tốt, đã không muốn nghỉ ngơi, như vậy cũng cực kỳ tốt, hôm nay, thiên hạ Cửu Châu, quan nội quan ngoại đều phải ghi khắc tên của chúng ta, đều nhớ kỹ công tích lớn của chúng ta, tất cả rút đao ra!”

Bá bá...Trường đao hiện lên như rừng.

Thẩm Ngạo rống to: “Thời điểm đánh chó mù đường đã đến, giết!”

“Giết!”

Hơn vạn thủy sư kỵ binh, hội tụ thành một hàng dài, hướng xông về phía cánh quân Kim giết chóc.

Đột nhiên xuất hiện biến cố, lại khiến cho tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, trong khoảng thời gian ngắn, kỵ binh dũng mãnh quân cùng Hoàn Sơn quân đồng loạt bạo phát ra âm thanh: “Vạn tuế!”

Sĩ khí Tây Hạ quân như cầu vồng, mà quân Kim, rốt cục cũng bị rối loạn đầu trận tuyến, chiến cuộc lúc này, tựa như công bằng, ai cũng không thể ngăn chặn ai, nhưng thủy sư kỵ binh đuổi tới, chính như một tảng đá lớn đè chết người Nữ Chân.

Cái chi ‘Sinh Lực Quân’ này đến, lại khiến cho chiến cuộc vốn là mê mang, bắt đầu trở nên trong sáng.

Hoàn Nhan Tông Tuấn ở trong trận nhìn thấy, quá sợ hãi, vội vàng thúc ngựa rời đi, kỵ vệ bên người trông thấy, cũng biết đại sự không ổn, ào ào theo đuôi mà đi.

Hoàn Nhan Tông Tuấn lùi bước, gia tốc của quân Kim lập tức tan tác, trong khoảng thời gian ngắn, quân Kim thoáng cái đã bắt đầu mất trật tự.

Ngột Thuật thấy thế, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn Hoàn Nhan Tông Tuấn mang theo người liên can đi xa, không khỏi mắng to một trận: “Chuột nhất.”

Phần nô của hắn là có đạo lý, hiện tại, Nữ Chân cùng người Tây Hạ quần vào nhau, hai bên thất cổ cùng một chỗ, tuy hai mà một, chính là quân Tống đến rồi, cũng tuyệt đối không thể phóng ngựa xung phong liều chết.

Bởi vì tại lúc xung phong liều chết với người Nữ Chân, đồng thời, cũng rất dễ dàng ngộ thương đến người một nhà.

Dưới loại tình huống này, trừ phi một vạn quân Tống lợi dụng chiến mã, xung phong liều chết, xé mở một vết rách trong trận địa của người Nữ Chân, mới có chút tác dụng, cái tác dụng này cũng không lớn, đơn giản là gây thêm cho Nữ Chân thiết kỵ càng nhiều áp lực hơn mà thôi.

Chỉ có điều, quân Tống xông lên lần thứ nhất, sĩ khí Tây Hạ kỵ binh lập tức tăng vọt, mà thân là hoàng tử, Hoàn Nhan Tông Tuấn nên ổn định đầu trận tuyến, tiếp tục ác chiến mới đúng.

Nhưng Hoàn Nhan Tông Tuấn rõ ràng dẫn đầu chạy đi, cái này làm cho sĩ khí của cả quân Kim thoáng chốc rơi xuống đáy cốc, rất nhiều người buông tha cho chém giết, tháo chạy mất mạng, hướng ra bên ngoài chiến trường.

Loại chiến đấu này, đánh, vốn là đánh về tính nhẫn nại cùng sĩ khí, chuyện cho tới bây giờ, tính toán chân chính là đại thể quân Kim đã mất.

Quân Kim xông xáo tán loạn, vô số người phía sau tiếp phía trước tháo chạy, mà lúc này, Tây Hạ kỵ binh sĩ khí như cầu vòng bộc phát ra một hồi lại một hồi thanh âm vạn tuế, lập tức phóng ngựa cầm đao, bắt đầu điên cuồng truy kích.

Quân Tống kỵ binh thấy vậy, lập tức bắt đầu dùng trận hình xung phong liều chết đường vòng cung, cướp đường quân Kim tháo chạy.

Những quân Kim này, nếu không chạy trốn, có lẽ còn có một hai thành chuyển bại thành thắng phần thắng, coi như là thất bại, ít nhất cũng có thể làm liên quân Tống Hạ giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, nhưng vừa trốn như vậy, phía sau thân thể để lại cho gót sắt cùng trường đao sắc bén tùy ý chém tới, một hồi giết chóc, đã chính thức kéo màn che ra.

Vô số người rong ruổi truy kích trên cánh đồng tuyết, không ít chiến mã đã cực kỳ mệt mỏi, trong miệng xùi bọt mép, nhưng kỵ binh căn bản không có tâm tư yêu quý ngựa, toàn lực kẹp lấy bụng ngựa, thúc giục chạy trốn.

Một thanh trường đao, đuổi theo sát quân đội người Kim, về sau, liền bắt dung tình, chém ngang đâm chọc về phía trước, mấy cú đánh kế tiếp, cũng không cần để ý sinh tử người Kim rơi xuống ngựa, vẫn xông về trước như cũ.

Ngày hôm nay, quân Kim đại bại, Tống Hạ liên quân cùng truy năm mươi dặm, một mực đuổi tới dưới thành Lâm Hoàng phủ, khoảng cách năm mươi dặm, khắp nơi đều là thi thể người Kim, đập vào mắt mà kinh tâm.

Quân Kim bị tiêu diệt, Hoàn Nhan Tông Tuấn dẫn đầu chạy thực mạng kia rõ ràng cũng bị chém giết xuống ngựa, Tống Hạ liên quân chém địch bốn vạn, bắt được bảy hơn ngàn người, kỵ binh còn lại đều tự chạy tứ tán.

Khi màn đêm buông xuống Tống Hạ liên quân liền cắm trại tại dưới thành Lâm Hoàng phủ, Thẩm Ngạo mệnh lệnh ba vạn thiết kỵ chia làm mười đội, ở bên ngoài thành truy kích quân Kim bại binh chạy tán loạn, còn lại thì tập kích bộ tộc Nữ Chân ở các nơi.

Làm như vậy, đương nhiên cũng là bất đắc dĩ, hiện tại mặc dù đại cục đã định, địch nhân bên ngoài thành Lâm Hoàng phủ đã hoàn toàn bị quét sạch, nhưng hơn mười vạn người ngựa này mỗi ngày tiêu hao cực kỳ kinh người.

Bởi vì là chạy một đoạn đường dài thật nhanh, chỗ lương thực mang theo cũng không nhiều, dưới loại tình huống này, ngoại trừ bốn phía cướp bóc, lấy chiến tranh nuôi chiến tranh, căn bản không có cách xử lý nào tốt hơn.

May mà ở chỗ này vốn là chỗ đồng cỏ và nguồn nước màu mỡ, bộ tộc Nữ Chân từ Liêu Đông di chuyển đến quá nhiều, những bộ tộc này xác định được đồng cỏ tốt, chia ra đóng tại các nơi, hơn nữa, mùa đông đã đến gần, cơ hồ mỗi bộ tộc đều tích trữ rất nhiều lương thực và nguyên liệu chăm sóc ngựa.

Hơn nữa, trong chuồng nuôi rất nhiều trâu ngựa, hơn mười vạn người há miệng, tuy làm cho người ta sợ hãi, nhưng người Nữ Chân vẫn cung cấp đủ lương thực cho bọn họ.

Bên ngoài thành trì, quân doanh bảy tám dặm không ngớt đã là tiếng người huyên náo, tuy đại chiến xong, về sau mỗi một không chịu nổi, nhưng trận thắng lợi này thật sự cực lớn, sáu vạn Nữ Chân thiết kỵ bị diệt hoàn toàn, đủ để ảnh hưởng đến thắng bại cả chiến dịch.

Một trận chiến này, có thể nói là chiến bại lớn nhất của quân Kim từ trước tới nay.

Từng chi kỵ binh cướp bóc rượu ngon, dê bò, cỏ khô trở lại, Thẩm Ngạo liền hạ lệnh khao thưởng tam quân, mỗi người phân ba vò rượu nhạt, thịt mấy cân để ăn no bụng, trong kỵ binh doanh thoáng cái đã không thể trầm tĩnh lại, tiếng hoan hô vang lên không thôi.

Ở trong doanh này, từng đông từng đông lửa bắt đầu trỗi dậy, rượu ngon tuy hơi ít đi một chút, hơn nữa, rượu Nữ Chân mặc dù rất mạnh, lại luôn thiếu đi một chút tinh khiết và thơm, nhưng nhiều người như vậy tụ tập cùng một chỗ chúc mừng, đã là rượu không say mỗi người tự say, đại doanh tựa như phố xá sầm uất âm ỉ, đều tự nói khoác về chiến tích hôm nay.

Tuy biết rõ quân Kim trong Lâm Hoàng phủ đã không thể dùng được nữa, nhưng Thẩm Ngạo có lẽ là vẫn phái ra một đội người gác đêm dò xét, về phần người Nữ Chân trong thành, nghe được tiếng hoan hô bên ngoài, sẽ nghĩ như thế nào, cũng không phải là chuyện Thẩm Ngạo cần cân nhắc.

Trong trường được sưởi ấm như xuân, bên ngoài phủ một lớp vải trắng khá dày.

Tần Nhi lau mồ hôi, cái mũi nhỏ dưới ánh đèn tô điểm cho khuôn mặt trứng ngỗng, càng thêm xinh đẹp, nàng cúi thân thể xuống, đầu hơi đưa xuống, trên trán chảy ra mồ hôi rậm rạp, trong tay cầm băng gạc, băng bó miệng vết thương hộ Quỷ Trí Hoàn.

Quỷ Trí Hoàn kéo vạt áo trước xuống, lộ ra bờ vai tuyết trắng, cái sắc da thịt kia giống như của hải nhi, mặt quỷ đã bị rút khỏi, lộ ra có đôi mi thanh tú cùng hàm răng nhẹ nhàng cắn cắn miệng của Quỷ Trí Hoàn.

Nàng trầm thấp ngậm nga một tiếng, giống như là đang cảm thấy rất đau đớn.

Vết thương trên vai đập vào mắt mà kinh tâm, là một trường mâu đâm thật sâu vào xương quai xanh, cũng may, cái trường mâu này không có lưỡi răng sói đâm ngược lại, chỉ đục một lỗ thủng nhỏ, không đến mức mang ra mảng lớn da thịt, chỉ là, vạt áo trước của Quỷ Trí Hoàn đã bị máu tươi thấm ướt.

Tần Nhi mím môi, vốn là đắp thảo dược, lập tức động thủ băng bó, nàng thấy Quỷ Trí Hoàn nghiêng răng nghiêng lợi, không khỏi nói: “Rất nhanh sẽ không đau nữa, cầm máu xong là tốt rồi, cái này là thuốc thoa thượng hạng, ngủ một giấc, đại khái có thể cầm máu, chỉ là, vết thương này của ngươi quá lớn, trong đêm có người chiếu cố mới tốt, nếu trong đêm chảy máu, còn phải băng bó thêm một lần.”

Thẩm Ngạo ở ngoài lều đi qua đi lại, hét lớn: “Thật tốt, đêm rất dài, ta đang lo không tìm được chuyện làm, tối nay ta tính không ngủ rồi, ở chỗ này chiếu cố Quỷ Trí Hoàn.”

Thằng nhãi này da mặt cũng dày, chỉ là, Quỷ Trí Hoàn đau đến cắn răng, nhất thời không thể cự tuyệt.

Tần Nhi nghe xong lời Thẩm Ngạo nói, liền cảm thấy tức giận, thấp không thể nghe thấy mà hừ lạnh một tiếng: “Dính hoa là tốn lên, vô liêm sỉ.”

Nàng lạnh mặt nói: “Loại sự tình, này há có thể để cho nam nhân cầu thả đến làm? Mà thôi, ta đi đến cho nhiều người tổn thương nhìn trước, tỷ nữa còn có thể đến.”

962. Chương 865: Trần Tế Xấu Quá

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 865: Trần Tế xấu quá

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Dứt lời, lại lấy nước thuốc từ trong hòm thuốc ra, gọi Quỷ Trí Hoàn dùng nước ấm để uống, nói là có thể dùng lại chút ít đau nhức.

Thời điểm Tần Nhi cuốn mảnh vải đi ra ngoài, hung hăng mà liếc nhìn Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo hướng nàng, cười hì hì một tiếng, thấp giọng nói: “Nếu ta chỉ thoáng biểu đạt một tý, quan tâm với Quỷ Trí Hoàn, người tin hay không?”

Tần Nhi gắt một cái, nói: “Có quan hệ gì đến ta?”

Sắc mặt Thẩm Ngạo nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, lập tức làm ra một bộ thái độ giải quyết việc chung, nói: “Bảo cáo hộ lý doanh giáo úy đội trưởng Tần Nhi cô nương, bây giờ ta có thể đi vào thăm bệnh nhân được chưa?”

Đôi mắt Tần Nhi lóe lên, dường như là đang do dự, cuối cùng vẫn gật đầu, nói: “Ít nói chuyện đi, không cho phép làm ầu, người ta có thương tích đó.”

Thẩm Ngạo như bị con ong đâm một cái, rất nghiêm nghị nói: “Nói gì vậy, ta làm ầu lúc nào.”

Tần Nhi u oán mà nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Người làm ầu còn thiếu sao?” Lúc này, rất nhiều chuyện xưa xét qua trong đầu Thẩm Ngạo, trong lòng nghĩ, hình như chính mình chưa hề làm ầu đối với Tần Nhi, chỉ là đưa đưa tay, thân cái miệng mà thôi.

Nếu như cái này cũng gọi là làm ầu, vậy thì sự tình ta làm cùng Hoàn nhi các nàng, chẳng phải là không bằng cầm thú rồi?

Tần Nhi nói: “Ta đi thương doanh trước rồi, qua hơn một canh giờ nữa mới có thể đến, tại đây liền để cho người chiếu cố, Quỷ Trí tướng quân có một chuyện không hay xảy ra, chỉ người là người có tội.”

Thẩm Ngạo gật đầu, cuối cùng là liếc nhìn ra ngoài trưởng, lúc này ban đêm như mực, gió thổi đập vào quân trưởng, các tướng sĩ uống rượu chúc mừng một phen, đều tự trở lại doanh nghỉ ngơi, Thẩm Ngạo đã có một ngày một đêm không ngủ, nhưng vừa rồi tại ngoài trưởng, đầu bị lạnh gió thổi qua, cả người đều trở nên tỉnh táo hơn nhiều.

Đưa mắt nhìn thân thể Tần Nhi dần dần ẩn vào hắc ám, Thẩm Ngạo vội vàng vén rèm lên đi vào, gặp Quỷ Trí Hoàn đóng mắt nằm nghiêng trên giường, rón ra rón rén mà đi qua, bưng nước ấm lên, một con mắt còn vụng trộm mà dò xét cao thấp trên người Quỷ Trí Hoàn.

Lúc này, sắc mặt Quỷ Trí Hoàn hơi có vẻ tái nhợt, nhưng cái sắc da tái nhợt này lại không lẫn át được vẻ đẹp làm cho người hít thở không thông kia, khuôn mặt tuyệt hảo nhiều thêm vài phần thần thái quyến rũ, lại khiến cho tim Thẩm Ngạo đập thành thịch, thuốc trong tay cũng không thể giữ yên được.

Lông mi Quỷ Trí Hoàn khẽ nhúc nhích, con mắt nhẹ nhàng mở ra, có chút xấu hổ, nói: “Nhìn ta như vậy làm cái gì?”

Thẩm Ngạo lấy lại tinh thần, xấu hổ thoáng qua đi, lại là bắt đầu hùng hồn, nói: “Người không nhìn ta, làm sao biết ta nhìn người? Chỉ là, Hoàn nhi đẹp như vậy, nhìn nhiều vài lần cũng là tốt, chúng ta lâu như vậy không gặp, cuối cùng ta vẫn đang nghĩ, bằng mỹ nhân Hoàn Sơn kia, lúc này đang làm cái gì, có thể gặp lạnh hay không, hoặc là cười ngứa đau chân,

lúc này, nàng có thể nghĩ tới ta hay không, à bằng mỹ nhân vô cùng phụ lòng người, nói không chừng người ta đã tìm tình lang, sớm đã quên ta, vừa nghĩ như thế, tuy là ở phía xa ngoài ngàn dặm, ta đã nuôi dưỡng

vài Vương phi đầy dấm chua, tiếp theo lại suy nghĩ, rất xấu rồi, làm sao người có thể làm ra loại sự tình này, ta là người thủ thân như ngọc...”

“Thủ thân như ngọc?” Trong mắt Quý Trí Hoàn trời lên một ít vui vẻ, cả người yên bình hơn rất nhiều, ngay cả đau xót trên người, dường như cũng giảm bớt không ít.

Thẩm Ngạo ôm thuốc ngồi ở trên giường, nghiêm túc nói: “Đương nhiên là thủ thân như ngọc, ngoại trừ mấy bà vợ phải đúng hạn giao nộp một tỷ thuế phú, đại khái có lẽ là...khúc khúc... Cái kia cái kia ...”

Thẩm Ngạo đột nhiên phát giác, mặt của mình có chút nóng hổi, trong lòng cảm thán, không được, người khác đều nói, làm quan tâm sẽ càng ngày càng đen, ta như thế nào liên bất đồng? Rõ ràng lại trở lại nguyên trạng, càng ngày càng có vẻ ngây thơ chất phác.

Quý Trí Hoàn vươn ra tay, khoắc lên trên gối Thẩm Ngạo, nói: “Người đừng nói nữa, ta biết rõ người gạt ta, nhưng có lẽ là không nhìn được mà vẫn tin người!”

Dứt lời, liền nghiêm túc nói: “Người không có lòng tin đối với chính mình như vậy sao? Trên đời này, có người nam nhân nào như người, có thể làm người ta mỗi ngày nhớ thương hay sao? Cái gì mà tình lang, về sau không cho phép nói bậy, nếu không, ta sẽ mang theo tộc nhân giết đến Biện Kinh, không thể không đòi hỏi một thân trong sạch.”

Thẩm Ngạo cười hì hì mà nói: “Ước gì người tới, nếu người tới rồi, bốn vương liền noi theo Quan Văn Trường, một mình cầm đao đi gặp.”

Dừng một chút, Thẩm Ngạo lại nói: “Người không nên cử động, ta cho người uống thuốc.” Dứt lời, nhẹ nhàng mà ngang nhiên xông qua, sợ xúc động miệng vết thương Quý Trí Hoàn, lấy tay nâng gối Quý Trí Hoàn lên, tay kia cầm lấy chén thuốc, đưa đến bên miệng Quý Trí Hoàn.

Quý Trí Hoàn không khỏi nhăn lông mày lại, hiển thị rõ ra thái độ con gái, e thẹn nói: “Ta sợ đắng.”

Thẩm Ngạo hét lớn: “Người ngay cả đao thương còn không sợ, tại sao lại sợ đắng?”

Trên mặt Quý Trí Hoàn lờ ra một vòng đỏ bừng, nói: “Đúng là rất sợ đắng.”

Thẩm Ngạo khê cần môi, nói: “Ta đây ném thử trước xem, thuốc này có đắng hay không.”

Đưa chén lên uống một ngụm, quả nhiên là vừa đắng lại chát, nhưng lại cố ý nhếch nhếch miệng, vẫn chưa thỏa mãn mà nói: “Đây là thuốc gì? Như thế nào lại ngon đến như vậy? Sau này phải bảo Tần Nhi mang vài thang đến, vừa mát lạnh vừa ấm dạ dày, ngọt lại sướng miệng, thật sự là thuốc hay, uống xong một ngụm, về sau, thoải mái không chỉ một chút.”

Quý Trí Hoàn hoài nghi mà liếc nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Vậy thì cầm ra đây để ta ném thử xem.”

Thẩm Ngạo lại đưa thuốc đến bên miệng Quý Trí Hoàn, Quý Trí Hoàn khê nhấp một cái, lập tức nhíu mày, ra vẻ giận dữ liếc nhìn Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo chột dạ, lập tức nói: “Không bằng như vậy, ta uống một ngụm, người cũng uống một ngụm, chúng ta có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu.”

Quý Trí Hoàn do dự một chút, nói: “Ta cũng không phải tiểu hài nhi, có lẽ là tự mình uống thôi.”

Hầu hạ Quý Trí Hoàn đem được uống cạn rồi, cũng không biết thuốc này có phải là có tác dụng khiến người mê mang hay không, Quý Trí Hoàn đã mơ màng ngủ, Thẩm Ngạo để nạng nằm ngang, bỏ gối cao xuống, lại đắp chăn thật kín cho nạng.

Ánh mắt liếc nhìn tiểu mỹ nhân ngủ say, trong lòng không khỏi có vài phần áy náy, hần chuyển cái ghế đến, đưa chậu than tới gần, an vị tại bên cạnh chậu than, một bên sưởi ấm, một bên dựa người lên trên ghế.

Lều vải sưởi ấm như xuân, rốt cục cũng khơi làm Thẩm Ngạo buồn ngủ, đường dài xót nấy, hơn nữa còn cả truy kích giao chiến ngắn ngủi, thể lực đã tiêu hao tới cực điểm, mí mắt Thẩm Ngạo có chút đánh nhau, hần đành phải đứng thẳng thân thể, nhắm mắt lại, thì thào nói: “Đây đều là ảo giác, đều là ảo giác, ta không ngủ, không muốn ngủ, chính là không ngủ, người cần ta...”

Nhiều lần thì thầm vài câu, buồn ngủ lại càng sâu rồi, liền lập tức đứng lên, giám thị miệng vết thương Quý Trí Hoàn, xác nhận không rướm máu, về sau, liền chắp hai tay sau lưng, đi qua đi lại trong trường.

Trong lòng hắn cảm thấy đáng tiếc mà suy nghĩ: sớm biết như thế, nên để cho cậu em vợ mang theo một hai quyển sách để xem, đương thời không phải đã ra thất nữ truyền cùng Lưu Hương ký mới nhất sao? Đáng tiếc, đáng tiếc!

Thẩm Ngạo lắc đầu, suy nghĩ lung tung một hồi, mí mắt vẫn đang đánh nhau, trong lòng phát ngoan tâm, liền dứt khoát đi đến ngoài trường, gió lạnh thổi, cả người cuối cùng lại bắt đầu đầy tinh thần, chỉ là, trong đêm, thời tiết cái đại sa mạc này lạnh vô cùng, không lâu sau, tay chân của hắn đã cảm giác lạnh như băng rồi, ngoan cường đứng một hồi, lại đi vào miệng vết thương giám thị Quý Trí Hoàn.

Cũng không biết ra vào mấy lần, chỉ biết là cái đêm dài này rất gian nan, tại đây, phía dưới màn đêm, cô độc mà đứng, cảm giác mình có chút hâm hâm.

Đột nhiên, sau lưng truyền ra một thanh âm: “Đứng bên ngoài làm cái gì? Hộ lý doanh vốn đã ít nhân thủ, nếu người bị bệnh, còn phải rút người ra chiếu cố người nữa đó.”

Thẩm Ngạo rất là mừng rỡ mà quay đầu lại nói: “Tần nhi, người rốt cuộc cũng đã tới, ta nghĩ về người đến khổ à!” Những lời này thật sự là phát ra từ nội tâm Thẩm Ngạo, cũng không phải giả bộ, đứng bên ngoài hứng gió, loại hành vi này rất hại người, hắn là một khắc cũng không muốn tiếp tục nữa rồi, có thể có người cùng trò chuyện, thật sự là không thể tốt hơn.

Chỉ là, lời nói này lại gây ra một điểm hiểu lầm, Thẩm Ngạo nói trắng ra như vậy, lại khiến cho Tần Nhi vội vàng không kịp chuẩn bị, thật sự là hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Hai người đứng trong gió lớn, bốn mắt nhìn nhau trong chốc lát, hai mắt Tần Nhi đột nhiên đắm lệ mông lung, nói: “Người thật là người xấu.”

Một đêm này, Thẩm Ngạo cũng không biết là mình ngủ lúc nào, chỉ biết là lúc ấy đang không ngừng nói chuyện, càng nói càng buồn ngủ, cả người liền nằm xuống dưới, chờ hắn tỉnh lại, đã phát hiện rõ ràng mình đã nằm ở trên giường, bên trái là Quý Trí Hoàn, bên phải là Tần Nhi.

Tần Nhi rất cường tráng, nửa thân thể cơ hồ nằm sấp trên ngực của chính mình, Thẩm Ngạo nhất thời trợn mắt há hốc mồm, cố gắng thoáng nhớ lại một tý, nghĩ thầm, thanh bạch của đại gia, có tính là nát bét rồi hay không?

Hắn vừa nghĩ như thế, liền không nhịn được mà cười ngây ngô, nát bét liền nát bét đi, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên, cứ quen là tốt rồi.

Thời điểm con mắt Tần Nhi mở ra, cũng là có chút ít kinh ngạc, lập tức đỏ mắt nói: “Ta xem người ngủ dưới đất không tốt, liền đem người đến trên giường.”

“Ừm” Thẩm Ngạo tỏ vẻ hiểu.

Tần Nhi tiếp tục giải thích, nói: “Nhưng người ngủ không nên nét, luôn hướng Quý Trí tướng quân bên kia sờ mó, thiếu chút nữa muốn ôm vào miệng vết thương của nàng.”

“Nha...” Thẩm Ngạo tràn đầy đồng cảm.

Đôi mắt Tần Nhi đầy sương mù mông mông, chớp chớp mắt, tiếp tục nói: “Sau đó ta liền cho ngăn chặn cánh tay của người, không cho người đưa tới miệng vết thương Quý Trí tướng quân, sau đó ta lại đi ngủ.”

Thẩm Ngạo thở ra một hơi, rất là tiếc nuối, nói: “Thì ra mũi ta vẫn còn quá mẫn cảm.”

Nghe xong lời Thẩm Ngạo nói, Tần Nhi không nhịn được mà đưa đôi bàn tay trắng như phấn lên, đánh cho Thẩm Ngạo một cái, nói: “Nhưng sự trong sạch của ta, sớm bị người làm nát bét, người bồi thường cho ta đi!”

“Cùng được, ta chà đạp người một lần, vậy thì ta cho người chà đạp ta mười lần cũng không sao cả.” Thẩm Ngạo nổi danh là người da mặt dày, một bộ thái độ ta là lưu manh, ta không sợ ai.

Tần Nhi nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt đặng đặng sát khí.

Thẩm Ngạo thiếu chút nữa quên mất, Tần Nhi là người biết võ công, tú tài gặp gỡ binh mã, hẳn vội vàng cười nói: “Nói đùa với người thôi.” Sắc mặt lập tức nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, lại nói: “Ta sẽ phụ trách, được không?”

“Cái này còn không sai biệt lắm.” Tần Nhi nín khóc, mỉm cười, nhẹ nhàng mò mò chỗ thân thể của Thẩm Ngạo, vừa bị đôi bàn tay trắng như phấn của chính mình đập vào, nói: “Còn đau hay không? Có thể có tổn thương hay không, không bằng ta thoa chút ít thuốc cho người nhé.”

Thẩm Ngạo lắc đầu, nói: “Thuốc thì không cần bôi quá nhiều, người nện vào ngực ta, Trần Tế tiên sinh thầy của ta đã từng nói qua, ăn chỗ nào, bổ chỗ đấy, không bằng cho ta ăn chút ít sữa, bổ dưỡng một chút đi.”

Câu vui đùa này thật sự có chút quá mức rồi, con mắt Tần Nhi cơ hồ có thể giết người, oán hận mà nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn nói: “Thật sự là dạy hư học sinh, đừng để cho ta gặp phải cái họ Trần kia, bà cô nhất định phải thay trời hành đạo.”

Thẩm Ngạo tự giác nói lỡ, cũng lập tức lòng đầy cảm phần nói: “Như thế không sai, sư phụ ta đây cái gì cũng tốt, chính là nhân phẩm lại rất xấu rồi, một thân xấu tật xấu của ta đều là học được từ hần.”

Đến thời điểm sáng sớm, tuyết rơi nhiều, bay lả tả xuống đất, trong Lâm Hoàng phủ, trên nóc nhà cung điện nguy nga, ngói lưu ly kia bị tuyết đọng bao trùm dày đặc một tầng, đêm qua, cả nội cung đều không có người nào chìm vào giấc ngủ, đến sáng sớm, liền có không ít quý tộc Nữ Chân vào cung.

Những quý tộc Nữ Chân này đều là mặt xám như tro, ăn mặc các loại áo da lông, mang theo mũ quả dưa cầm đuôi gà, vốn là đứng đợi trong Thái An điện trong chốc lát.

Không khí trong Thái An điện rất khẩn trương, cơ hồ mỗi người đều là mặt mũi căng thẳng, mười vạn binh Tống Hạ liên quân đưa đến dưới thành, mà quân Kim Lâm Hoàng phủ đã là toàn quân bị diệt, cả Lâm Hoàng phủ ít bố trí phòng vệ.

Tống Hạ liên quân mặc dù không công thành, nhưng người nào cũng biết, phá thành chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Trong thành lại có hơn hai vạn phối quân, đều là chút ít người Hán, người Khiết Đan hợp nhất tạo thành, những người này đương nhiên không thể tin được, chẳng lẽ lại dựa vào bọn hần đi thủ thành?

Đến Vu Cẩm vệ, cũng không quá năm ngàn người mà thôi, Tống Hạ liên quân có thể đánh tan sáu vạn Nữ Chân thiết kỵ, chính là năm nghìn cấm quân, như thế nào là đối thủ của bọn hần?

Càng trí mạng hơn chính là, người Nữ Chân giỏi về tấn công, bất thiện thủ, mà người Tống, người Hạ có kinh nghiệm công thành phong phú, một khi phá thành, đối với hơn mười vạn thân thiết Nữ Chân trong thành mà nói, giống như là đả kích trầm trọng nhất.

Hoàn Nhan Tông Tuấn không còn sống trở về, nghe nói Ngột Thuật cũng bị người Tống chém đầu, đầu lâu hai hoàng tử này bị treo ở cửa trại quân Tống, kỵ binh quân Tống lấy nón trụ của bọn hần phóng ngựa rong ruổi dưới thành, lớn tiếng hoan hô, nói rõ là đang diễu võ dương oai.

Sự tình đến mức này, Lâm Hoàng phủ khẳng định là không giữ được, nhưng muốn trốn cũng không trốn thoát được, phá vòng vây lại càng là đi vào đầm rồng hang hổ, cũng khó trách bọn hần khẩn trương như thế.

Thật vất vả khởi binh, một đường khải hoàn ca, thế như chẻ tre, thì ra tưởng rằng rốt cục có thể vượt qua những ngày tốt lành, có thể vô tư mà sống, về sau, chính là triệt để thôn tính tiêu diệt Khiết Đan, tiếp tục thẳng tiến về hướng Đại Tống, cái kia phần hoa nơi.

Phụ quý đã sắp có thể đụng tay đến, chiến lợi phẩm cũng đủ để khiến bọn hần sống kiêu xa xuống dưới, nhưng hết lần này tới lần khác, lại gây ra rủi ro, kỳ thật cũng không chỉ là đơn giản như đường rẽ, nói là chọn tổ ong thì thích hợp hơn.

Trong đêm ngày hôm qua, thái hậu lại triệu kiến vài Vương gia tới, chỉ là, vài Vương gia này, phần lớn là chút ít đồ ngọc trong tộc, nếu không A Cốt Đả cũng sẽ không lưu bọn hần tại Lâm Hoàng phủ, kết quả cuối

cùng là mọi người ngơ ngác mà ngồi, một câu cũng không thể phóng ra, thái hậu bất đắc dĩ, đành phải để cho bọn họ xuất cung.

Đến thời điểm sáng sớm, ý chỉ lại đi ra, lại là lệnh đại thần, các quý tộc tiến cung, hiện tại, trưởng tử cũng bị mất, Lâm Hoàng phủ vô chủ, cũng chỉ có thái hậu ra mặt, mới có thể trấn áp được tròng điện.

Nhưng hết lần này tới lần khác, đợi lâu như vậy, cũng không thấy thái hậu đi ra, mọi người vừa nôn nóng, lại không hiểu ra sao, chỉ biết nghị luận ào ào.

“Nghe nói Ngạch Đồ Bộ cũng bị những cường đạo này cướp bóc rồi, toàn tộc một ngàn hơn chín trăm miệng ăn, toàn bộ đều bị giết sạch sẽ, ngay cả đứa trẻ choai choai cũng không buông tha, bọn này tặc chết tiệt, Hán cầu!”

Người nói ra những lời này, dường như sớm đã quên sự tình người Nữ Chân tàn sát hàng loạt dân trong thành, phảng phất chỉ có hai tay của bọn hắn nhuộm máu mới là rất công bằng, hiện tại, người khác cầm lấy đao, gác trên cổ của bọn hắn, liền biến thành tội ác tày trời.

“Xem bộ dáng của bọn hắn, nếu bọn hắn công vào thành, chỉ sợ là sẽ đại khai sát giới, hơn mười vạn tộc nhân của chúng ta, ai cũng không thể bảo toàn, trước mắt, Đại vương lại lĩnh quân ở bên ngoài, muốn đến cứu cũng đã muộn.”

Đúng lúc này, rốt cục cũng có một nội thị đứng ra, nói: “Thái hậu đến.”

Mọi người ầm ầm quì xuống, đồng loạt nói: “Cung nghênh thánh giá thái hậu.”

963. Chương 866: Tử Thủ Lâm Hoàng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 866: Tử thủ Lâm Hoàng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Nữ Chân thái hậu được người khác gọi là Tác Nhĩ Mãn Thị, lúc này nàng mặc trang phục lộng lẫy đi ra, trên đầu đeo nón đỏ tươi, trên nón có hạt châu vây quanh, mặc một bộ váy hợp thể, trên váy phân biệt là vàng bạc đồ trang sức vây quanh, mỗi khi đi một bước, vàng bạc va chạm, liền phát ra thanh âm leng keng.

Kỳ thật, Tác Nhĩ Mãn Thị không phải cố ý tới trễ, thật sự là thức trắng đêm, lật qua lật lại không ngủ được, đến thời điểm tảng sáng, thật sự ăn không tiêu, liền đóng mắt nằm trong chốc lát.

Lo lo lắng lắng mà bắt đầu đứng dậy, thấy hai mắt mình sưng đỏ, túi mắt đen kịt, tăng thêm không biết bao nhiêu tóc trắng, liền gọi người chải đầu cho nàng, lại đắp hương phấn che lấp, mới bằng lòng đi ra gặp người ngoài.

Cái này tuy là công phu mặt ngoài, nhưng Tác Nhĩ Mãn Thị cũng không dám chậm trễ, cần biết, hiện tại đã là lòng người bàng hoàng, tuy chính mình là nữ nhân, cũng là chúa tể cả Lâm Hoàng phủ, nếu để cho người nhìn thấy bộ dạng chính mình lộn xộn, khó tránh khỏi hội càng thêm hoang mang lo sợ.

Thái hậu phải làm cho người ta cảm thấy an tâm, mới có thể ổn định nhân tâm, cho nên, cái công phu mặt ngoài này, không những phải làm, còn phải làm thật tốt.

Cho nên, thời điểm thái hậu thông dong tiến điện, hai mắt nhìn quanh, có vẻ không nhanh không chậm, gặp được mấy quý tộc mình biết, đều là mỉm cười gật đầu, ân cần thăm hỏi: “Bộc Tán gia hiện tại có tốt không? Rất nhiều thời gian không gặp nàng tiến cung vấn an, ta lại rất nhớ nàng.”

“Hồi bẩm thái hậu, nàng mấy ngày nay học người xem kinh Phật, mấy ngày nữa sẽ tiến đến vấn an.”

“Cái này rất tốt.” Tác Nhĩ Mãn Thị thoả mãn mà nở nụ cười, lại đi hai bước, hướng một người quý tộc hỏi: “Nghe nói tiểu nhi tử nhà của người cũng theo thái tử xuất chinh rồi, đến nay còn chưa trở lại, người cũng không cần lo lắng, hán tử Nữ Chân chúng ta luôn luôn Tát Mãn phù hộ, đêm qua ai gia kêu Tát Mãn tiến đến xem bói, cái bói toán kia lại rất cát tường đấy, người hiền đều có trời giúp.”

“Thái hậu nói rất đúng.”

Tác Nhĩ Mãn Thị bình tĩnh như vậy, lại cho mỗi người ăn được thuốc an thần, cuối cùng cũng tạm thời đè ép nộ nóng bất an trong lòng xuống dưới.

Tác Nhĩ Mãn Thị dời bước đến trên mặt ghế, đây vốn là cái ghế Hoàn Nhan A Cốt Đả ngồi, trên mặt điêu khắc Hải Đông Thanh cùng mãnh hổ, chỉ là người Nữ Chân vừa mới xuống núi, không có nhiều quy củ như vậy, còn nữa, địa vị nữ nhân ở bộ tộc khá cao, cũng không cần kiêng kị cái gì.

Tác Nhĩ Mãn Thị hít vào một hơi, tuy trong lòng phiền giang đảo hải (trần ngập sóng gió), vô cùng sợ hãi, không muốn phải nhìn nam nhân đáng sợ kia nữa, chính mình đã bị người Tống bắt làm tù binh lần thứ nhất, nàng không muốn lần thứ hai, lần đầu tiên có người chuộc nàng về, nhưng lần thứ hai, Hoàn Nhan A Cốt Đả cũng khó có thể cứu nàng.

Hiện tại đến cục diện này, trong lòng Tác Nhĩ Mãn Thị tinh tường, Tống Hạ liên quân sẽ tuyệt đối không mềm lòng, song phương oán hận chất chứa đã quá sâu, coi như là cầu xin tha thứ, cũng khó có thể làm cho đối phương mở một đường sống.

Đã như vậy, lựa chọn duy nhất, chính là kiên trì, kiên trì đợi đến khi nhi tử anh hùng kia mang theo các dũng sĩ trong tộc trở về, chỉ có như vậy, Kim quốc mới còn hi vọng.

Con người nàng có chút đực ngầu, không biết là bởi vì lớn tuổi, hay là lo lắng rối trí, đôi mắt này đảo qua trên mặt mỗi người, rốt cục cũng mở miệng nói: “Hôm nay, ai gia ngồi ở chỗ này, chính là muốn nói cho các người biết, nơi Tống Hạ liên quân đi qua, bốn phía giết chóc tộc nhân của chúng ta, trên tay của bọn hắn, sớm đã nhuộm máu tươi của chúng ta, hiện tại, bọn hắn lại tập trung hỏa lực tại bên ngoài Lâm Hoàng phủ, bọn hắn muốn gì? Ai gia không nói, chắc hẳn các người cũng tinh tường.”

Mặc dù trong miệng Tác Nhĩ Mãn Thị nói là không muốn nói, nhưng có lẽ là không nhận được mà điềm nhiên nói: “Bọn hắn phá thành, sẽ đối phó như những bộ tộc ở bên ngoài thành, lại khiến cho toàn bộ đầu của chúng ta rơi xuống đất, diệt quốc gia chúng ta, cướp bóc tài phú của chúng ta, các người cam tâm sao?”

Khẩu khí Tác Nhĩ Mãn Thị tuy bình thản, nhưng từng lời hung hăng mà đâm một châm lên trên người chút ít quý tộc tại đây, giết chóc, bị diệt, cướp bóc, những sự tình này vốn là người Nữ Chân làm, nhưng hiện tại, có người dùng phương pháp như vậy để đối phó với bọn hắn, bọn hắn mới cảm giác được sợ hãi, bọn hắn mới phát hiện, thì ra mình cũng mềm yếu như thế, cũng sẽ sợ chết, cũng sợ sẽ mất đi tất cả những thứ hiện tại.

Mọi người âm âm nói: “Không cam lòng.”

Đây là lời nói thật tình của bọn hắn, tuyệt không có giả dối, bọn hắn muốn sống, muốn tiếp tục nô dịch người khác, muốn an hưởng phú quý.

Tác Nhĩ Mãn Thị lạnh lùng cười một tiếng, lập tức nói: “Nhưng, các người không cam lòng cũng không được, ở bên ngoài thành, Tống Hạ liên quân có hơn mười vạn, quân doanh bọn hắn dài hơn mười dặm, những sói đói nhảy vào thảo nguyên này, à tuyệt đối không thể buông tha cho Lâm Hoàng phủ, tuyệt đối không thể có thể tha cho chúng ta. Huống chi, còn có một Thẩm Ngạo, người này, ai gia từng gặp mặt hắn một lần.”

Tác Nhĩ Mãn Thị thản nhiên mà nói ra, cũng không biết là cảm thấy thẹn hay bực bội, nàng lạnh lùng nói: “Người này lòng muông dạ thú, có thù không đội trời chung cùng Nữ Chân ta, năm đó, thời điểm A Cốt Đả muốn liên thủ với Tống, chính là hắn phá hư,

A Cốt Đả muốn quan hệ thông gia cùng Tây Hạ, cũng là hắn chém giết đệ tử Vương tộc chúng ta, lấy Tây Hạ Công Chúa, từ đó về sau, lại làm giám quốc Tây Hạ, diệt ba vạn thiết kỵ đại Kim ta,

A Cốt Đả công Khiết Đan, là hấn mang binh lấy Đại Định phủ, giết năm vạn dũng sĩ ta, hiện tại, hấn mang binh xuất quan, bốn phía thiêu đốt giết cướp lướt, trong tay nhuộm dần máu tươi tộc nhân chúng ta, cái tên ma quỷ này, chỉ cần hấn còn sống một ngày, Đại Kim Quốc liền vĩnh viễn không biết bình an!”

Tác Nhĩ Mãn Thị nói mỗi câu đều lộ ra một ý tứ, trong lòng ai cũng dừng có tưởng tượng, đừng tưởng rằng buông tha cho chống cự có thể được thương cảm, Kim quốc cùng bọn họ là cừ địch bất cộng đái thiên, ngoại trừ dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, tất cả cách xử lý khác, đều là chỉ còn đường chết.

Trong điện, các quý tộc nghe được, tóc gáy dựng lên, khúm núm không nói lời nào.

Tác Nhĩ Mãn Thị lại cười một tiếng lạnh lùng, tiếp tục nói: “Ma quỷ kia đã nhất định phải bắt chúng ta chết, như vậy, chúng ta liền êm đẹp mà sống cho hấn xem, hấn muốn tiêu diệt Nữ Chân chúng ta, cũng phải nhìn hấn có bản lĩnh này hay không, hiện tại hấn liền tập trung hỏa lực dưới Lâm Hoàng phủ, người Nữ Chân ta há có thể yếu thế? Nếu không kiên quyết chống cự, tộc nhân toàn thành này đều phải chết!”

“Chống cự, chỉ cần người Nữ Chân chúng ta còn một hơi thở, quyết không để cho bọn họ vào thành.” Có người rất cục cựa cũng khôi phục dũng khí, thái hậu đã phân tích sự tình đi ra, hàng là chết, vậy thì đơn giản là ngọc thạch câu phần.

Trong điện lập tức đánh trống reo hò, những người này dù sao cũng có mấy phần tâm huyết, sau khi dè nén sợ hãi xuống, về sau, tiếng kêu giết bắt đầu ào ào nổi lên.

Tác Nhĩ Mãn Thị nghiêm mặt nói: “Tốt, rất tốt, nhưng phải chống cự, cũng cần lập nhiều quy củ, chỉ bằng vào cấm vệ không được, bằng những phối quân kia cũng không được, muốn bảo vệ cho Lâm Hoàng phủ, muốn lực lượng chúng ta mạnh hơn.

Ta nghĩ, chư vị quý phủ đều có gia nô, hiện tại, tất cả phủ thiết lập một Bách phu trưởng, do gia chủ đảm nhiệm chức Bách phu trưởng, toàn bộ gia nô còn lại, sắp xếp vào quân ngũ, phân phát vũ khí, nam nhân phải chém giết, nữ nhân cũng không thể nhàn rỗi, có thể động đao kiếm, cũng đều lên tường thành.”

Tác Nhĩ Mãn Thị dừng một chút, tiếp tục nói: “Ai gia liền làm vạn phu trưởng một lần, tự mình trèo lên thành, cùng mọi người cùng nhau thủ thành.”

Cử động của Tác Nhĩ Mãn Thị, lại khiến cho tất cả mọi người như được ủng hộ, ngay cả thái hậu còn không sợ, bọn hấn lại có cái gì sợ hãi hay sao? Trong khoảng thời gian ngắn, đều bắt đầu đánh trống reo hò: “Tử thủ Lâm Hoàng!”

964. Chương 867: Ngô Bị

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 867: Ngô Bị

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Nữ Chân thái hậu Tác Nhĩ Mãn Thị đã ban phát ý chỉ xuống dưới, cả Lâm Hoàng phủ thoáng chốc đã náo nhiệt lên, tất cả đám chủ tử bọn họ đều mặc áo giáp vào, tất cả nô tài cũng đều được phân phát vũ khí.

Cái gọi là nô tài, lại cũng không thể xem nhẹ, trong bộ tộc Nữ Chân, nô tài là một cái từ rất quý giá, hai chữ nô tài cũng không phải là người nào cũng có thể được nhận, chỉ có gia nhân rất tâm phúc với các tộc quý tộc, mới có thể có được xưng hô này.

Về phần những người Khiết Đan, người Hán kia, chính là muốn làm nô tài cũng không thể, giống nhau, đều gọi là kẻ Đan nhi hoặc là Hán nhi, là thể loại thấp hơn mấy cái cấp bậc so với nô tài.

Cho nên, những nô tài này, lại là những người trung thành nhất, cũng nhất là hộ chủ, chủ nhân ra lệnh một tiếng, nguyên một đám gào khóc kêu muốn quên mình phục vụ vì chủ nhân, bọn hần vốn là người Nữ Chân, cũng có vài phần khí lực, cỡi ngựa bắn cung, đều không có trở ngại, cầm vũ khí lên, biên luyện vào trong quân, lập tức liền biến thành chiến sĩ.

Nô tài như vậy cũng khoảng chừng nhiều hơn vạn người, tuyệt đối là lực lượng không thể khinh thường.

Trừ những người đó ra, tất cả gia đình tộc nhân Nữ Chân cũng đều được phân phát vũ khí, thậm chí còn biên luyện nữ doanh, hơn hai vạn người gọi là hộ thành quân Nữ Chân, cuối cùng cũng chuẩn bị đầy đủ hết.

Chỉ là, những người này nhìn về phía trên đường như cũng có chút đặc lực, lại cũng gây ra phiền toái không nhỏ, dù sao, mọi người tụ cùng một chỗ, có tất cả kỳ chủ riêng.

Ở trong mắt các nô tài, chủ tử chính là trời của bọn họ, mệnh lệnh tướng quân có thể không nghe, nhưng lời chủ tử nói lại không thể không khom người lắng nghe.

Những chủ tử này đảo mắt thành bách hộ, Thiên hộ, nhưng đều là quen ngang ngược không nói đạo lý, bình thường đi trên đường đều muốn hoành hành, đến doanh mới, cũng đều là nhân vật chỉ chịu khinh người mà tuyệt không chịu nén giận.

Cho nên đám chủ tử tranh cãi rất không hiếm có, hôm nay là chủ tử này cùng chủ tử nhà kia náo loạn rồi, buổi trưa chính là gia chủ chỗ này xông vào đập nát nhà chủ tử kia.

Còn có người không nhẫn nhịn được ước thúc, đám chủ tử bọn họ cùng một chỗ ủng hộ, các nô tài phía sau tiếp phía trước mà đi theo làm tùy tùng, cho nên, cái sự kiện đánh nhau ẩu đẩu này, có thể nói là tầng tầng lớp lớp, chính là nô tài nhà ai đó bị đánh chết, cũng là chuyện thường xảy ra.

Bên ngoài là đã đánh nhau, nhưng luyện binh lại không chịu đi làm, tất cả mọi người đều vì chủ mình, chưa nói tới cái gì kỷ luật, rõ ràng đã ước định tốt thời gian thao luyện, đám chủ tử liền dám bấu môi khinh thường, trực tiếp mang theo nô tài nhà mình, đi du dãng trên đường phố.

Chủ tử của người khác nhìn thấy, cũng không yếu thế, hần không thao luyện, dựa vào cái gì mà bắt chúng ta phải thao luyện, tướng lão gia dễ khi dễ sao?

Cấm vệ quân vạn phu trưởng phụ trách biên luyện lính mới kia kêu khổ trong lòng, nhưng những Thiên phu trưởng, Bách phu trưởng phía dưới này, nhà ai cũng không dễ đắc tội, đừng xem chức quan người ta nhỏ, nhưng nhà ai không có một chút bối cảnh ở sau lưng?

Nhà ai không có mấy thân thích rất giỏi đánh nhau? Nếu người dám cứng rắn dè xuống, chính là chọc vào tổ ong, đến lúc đó, làm lớn lên, ai chịu nổi?

Đến trình độ này, thì không có quá nhiều kỳ vọng rồi, dù sao chỉ là thủ thành, không tuân thủ quy củ thì cũng thôi, chỉ có thể cầm cái chết ra mà dọa nạt.

Người Nữ Chân ngay từ đầu còn cho rằng, quân Tống sẽ rất nhanh công thành, nhưng bọn hần lại nghĩ lầm rồi, quân Tống ở bên ngoài thành chỉ lo hạ trại nghỉ tạm, bộ dáng đường như cũng không hề gấp gáp, liên tục nghỉ ngơi hai ngày, cũng không thấy động tĩnh muốn công thành.

Chỉ là, bọn hần thao luyện theo thông lệ lại chưa từng chảy mồ hôi qua lần nào, sáng sớm, vẫn là giờ mẹo canh ba, gió lạnh thổi bay, tận lực ngủ dậy, người rống ngựa hí, thanh âm hiệu lệnh một lớp tiếp một lớp, cao vút mà truyền vào trong thành, làm cho đám quân Kim rất không yên ổn.

Biểu hiện của Tống Hạ liên quân, lại khiến cho Tác Nhĩ Mãn Thị cũng không nhẫn được mà bắt đầu hoài nghi.

Theo lý thuyết, người Tống thích nhất động ở bên miệng mấy chữ đêm dài lắm mộng này, hiện tại, lực lượng phòng giữ Lâm Hoàng phủ này cũng không cường tráng, có thể nói là khắp nơi đầy lỗ thủng cũng không đủ.

Hơn nữa, tuy Hoàn Nhan A Cốt Đả đang ở bên ngoài, nhưng sớm muộn một ngày sẽ điều quân trở về, Thẩm Ngạo không nhanh không chậm như vậy, chẳng lẽ thật không sợ đêm dài lắm mộng? Hay là hần đang chờ đợi cái gì đó?

Kỳ thật, không chỉ là người Nữ Chân hoài nghi, chính là Tống Hạ liên quân bên này, thanh âm xin chiến cũng liên tiếp không ngừng, Thẩm Ngạo cũng đều không để ý tới.

Tổn thương của Quỷ Trí Hoàn đã khá hơn một chút, có thể hoạt động một chút, lại bắt đầu quen thuộc cùng hộ lý doanh Tàn Nhi kia, hai nữ nhân này đều là quân nhân, luôn luôn ở chung chỗ, cũng không phải nói Quỷ Trí Hoàn ở cùng Miểu Nhi, tướng quân và Công Chúa sẽ có lạnh nhạt, chỉ là, địa vị luôn luôn chút ít cách xa, hai người trong lúc đó luôn luôn có chút ít cách ngăn.

Nhưng Tàn Nhi lại bất đồng, nhìn tổn thương Quỷ Trí Hoàn, liền có thể vạch đầu ngón tay lên, nói thật sự là quá hung hiểm rồi, cái tổn thương này, nhất định là có người dùng trường mâu, từ bên cạnh đâm đến.

Lúc ấy, Quỷ Trí tướng quân khẳng định đã lảng tránh, đúng là vẫn còn chậm một phần, kết quả, mũi thương này đâm tới, vừa đúng nghiêng qua, nhập vào xương quai xanh vân vân....

Quỷ Trí Hoàn nghe xong, nhớ lại một phen, cũng có ấn tượng, nói là lúc ấy vốn định vạy người tránh né, đáng tiếc, có lẽ là vẫn hơi chậm.

Tàn Nhi hưng phấn lên, liền thao thao bắt đầu bắt tuyệt, còn đứng dậy làm mẫu, rút nho kiếm bên hông ra, đi ra khoa tay múa chân vài cái, nói: “Sau này gặp phải tình huống như vậy, không cần nghĩ đến việc tránh né, trường mâu người Nữ Chân phần lớn là chế bằng mộc, trực tiếp dùng đao chém ngang đi qua là được.

Lúc hấn đâm chọc, lực đạo toàn thân đều dồn đến trên tay, người chém ngang đi qua, lực đạo của hấn liền nói lỏng, tuy chưa hấn có thể chặt đứt cán mâu của hấn, lại có thể khiến cho hấn không tự giác thu lực...”

Những học vấn cao thâm chuyên nghiệp này, Thẩm Ngạo một câu cũng đều nghe không hiểu, ngơ ngác mà nghe, cuối cùng vẫn cảm thấy dần dần không thú vị, đành phải mang theo bóng lưng tang thương rời đi.

Quỷ Trí Hoàn nhìn thấy, liền muốn gọi hấn, khẽ cười nói: “Điện hạ, có chuyện còn muốn hỏi người.”

Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ, hai nữ nhân đùa giỡn với nhau, lúc này rõ ràng còn có thể nhớ tới ta, cũng coi như có chút lương tâm, tâm bị thương nhận được an ủi rồi, cảm thấy Hoàn nhi cùng Tàn Nhi cũng không tính toán là quá xấu, vẫn còn trong phạm vi có thể tiếp nhận, vì vậy mà tâm tình lại sáng sủa hơn, nhân tiện nói: “Muốn hỏi điều gì?”

Quỷ Trí Hoàn mở miệng, nói: “Đại quân đã nghỉ ngơi hai ngày, nên nghỉ cũng đều nghỉ ngơi, vì cái gì mà điện hạ còn không hạ lệnh công thành.”

Thẩm Ngạo lại bị tổn thương, một nữ nhân nghiêm túc mà đàm luận công sự cùng người, đó là một điều báo trước thật sự không tốt, Thẩm Ngạo liền xụ mặt, dùng khẩu khí giải quyết việc chung, nói: “Ta tự có diệu kế.”

... ..

Trong Lâm Hoàng phủ, sóng ngầm bắt đầu khởi động.

Nhất là cái phối quân này, sớm đã không kìm nén được rồi, làm Hán gian, làm Liêu gian, kỳ thật, đối với bọn họ mà nói, thật sự có chút bất đắc dĩ, người Nữ Chân quá cường đại, quá cường tráng, có thể nói quét ngang thiên hạ.

Mà những người này, lại phần lớn đều là dạng ham ăn biếng làm, lại càng rất sợ chết, người Nữ Chân vừa đến, bọn hấn liền lập tức đầu hàng, ở trong mắt loại này người, có thể còn sống đã là tốt rồi, về phần những thứ khác, bọn hấn không có hào hứng suy nghĩ, càng không có tâm tư đi quản.

Nhưng hiện tại bất đồng, hiện tại, Bình Tây Vương suất quân nam tiến, hơn mười vạn người mài đao soàn soạt, ngay cả trưởng hoàng tử Nữ Chân cũng bình bại bị giết, có thể thấy được, cái Tống Hạ liên quân này không phải chuyện đùa, phá thành chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Những tướng lãnh phối quân này, lúc này cũng đều bắt đầu lung lay, đừng xem bề ngoài bọn hấn, nguyên một đám trung thành đối với các lão gia Nữ Chân, có thể moi tim hút máu, thực hận không thể móc tâm ra để cho các lão gia Nữ Chân nhìn xem lòng son dạ sắt của chính mình.

Nhưng dưới đáy lòng, không ít người cũng bắt đầu nổi lên tâm tư chuẩn bị đường lui vì chính mình.

Loại người này, trời sinh chính là cỏ trên đầu tường, thời điểm người Liêu cường đại, bọn họ là người Liêu cầu, người Nữ Chân cường đại rồi, bọn hắn không chút do dự đi theo làm tùy tùng cho người Nữ Chân.

Nhưng thế giới này biến hóa quá nhanh, nhanh đến mức lại khiến cho chính bọn hắn cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, vừa thấy thanh thế Tổng Hạ liên quân long trọng như thế, không được làm đầy tớ cho Bình Tây Vương, lại được coi là cái gì?

Ở trong thành đều là người Nữ Chân, bên ngoài thành bên kia, có một chút cửa hàng, cũng là chỗ Khiết Đan, người Hán tạm cư, những năm này, người Nữ Chân làm trầm trọng thêm, cuộc sống mọi người đều rất khổ đốn.

Có thể lập ra được cửa hàng tốt, chẳng những phải có bạc, càng phải có quan hệ, nếu không thể kết bạn với mấy quý nhân trong thành, nói không chừng ngày nào đó sẽ có người Nữ Chân đập phá cái cửa hàng này.

Người Nữ Chân chinh phục nơi đây, cho tới bây giờ cũng sẽ không coi Lâm Hoàng phủ như nhà của mình, trong mắt bọn hắn, bọn hắn chính là khách qua đường, là cường đạo, căn bản không cần cân nhắc những thứ khác.

Cho nên, có thể bình yên vô sự thành lập một quán lương thực ở bên ngoài thành, người nào cũng biết, chưởng quầy nhà này tuyệt đối không đơn giản.

Quán lương thực là lầu nhỏ hai tầng, bởi vì đây là kho hàng, cũng muốn không ít tiểu nhị, đều là người Hán.

Có chút lúc chưởng quầy cũng tới, phần lớn là nhìn một cái liền đi, chưởng quầy nhà này là một người mập mạp, trên dưới 30 tuổi, dưới hàm có chòm râu, bảo dưỡng đặc vô cùng tốt, rất là phúc hậu.

Nghe nói người này xưa nay kết giao cùng rất nhiều quan lại quyền quý, lui tới đều là sĩ quan cấp cao trong phối quân, rất là tài giỏi.

Ngày hôm nay, quả nhiên có mấy Thiên phu trưởng phối quân đánh ngựa đến quán lương thực, bọn hắn chỉ mang theo mấy thị vệ tùy thân, có vẻ có chút tùy tiện, chỉ là, thời điểm tiến vào quán lương thực, cũng không sợ bị người nhìn thấy, công khai mà đến quầy hàng bên này, vỗ vỗ quầy hàng, liền hỏi: “Ngô chưởng quầy có ở đây hay không?”

Bọn tiểu nhị nhìn thấy bọn họ, trước ngạo mạn sau cung kính, vội vàng nói: “Có, có, ngay tại lầu hai, còn đã cố ý phân phó, hôm nay ở trong tiệm đã chuẩn bị rượu ngon, chuyên để hầu mấy vị khách quý đến dùng.”

Ba Thiên phu trưởng đều tự liếc nhau, một người trong đó nói: “Mang bọn ta đi lên.”

Ba người lên lầu hai, thiết kế tại đây liền tinh xảo hơn rất nhiều so với cửa hàng, vật liệu gỗ ngay cửa sổ đều là làm bằng gỗ, trong một gian sương phòng đó, lại càng là mùi rượu bốn phía, lịch sự tao nhã tới cực điểm.

Ngồi ở đây, dưới vị trí đầu não bàn rượu, tự nhiên là chưởng quầy quán lương thực, chưởng quầy gọi là Ngô Bị, tên hơi quán miệng một ít, nhưng khí độ lại bất phàm.

Ba Thiên phu trưởng tiến đến, hắn rõ ràng an an ổn ổn mà ngồi ở trên ghế, vẫn không nhúc nhích, một đôi tròng mắt lộ ra một loại thâm thúy làm cho người ta cân nhắc không thấu, chỉ hướng bọn họ gật đầu, hỏi: “Đến rồi sao?”

Ba Thiên phu trưởng lập tức đổi lại dáng tươi cười, tại đây, trước mặt chưởng quầy, rõ ràng nguyên một đám ôm quyền hành lễ, nói: “Đến rồi, chỉ là, vạn phu trưởng đại nhân sẽ đến trễ một chút, vốn là hắn không muốn đến, nhưng thật sự không lay chuyển được mấy huynh đệ chúng ta, mới gật đầu đáp ứng.”

Ngô Bị chỉ nhàn nhạt cười cười, vươn tay nói: “Ngồi đi.”

Ba Thiên phu trưởng gật đầu, rõ ràng đứng ở trước mặt chưởng quầy, bộ dạng nguyên một đám thụ sủng nhược kinh hạ thấp người ngồi xuống.

Ngô Bị chỉ ôm tay, con mắt hơi đóng đóng lại, cũng không nhiệt tình đối với ba người, nhưng hoàn toàn khác biệt, chính là, ba Thiên phu trưởng này lại kính cẩn tới cực điểm đối với Ngô Bị, nói không ít lời hữu ích, Ngô Bị cũng chỉ là hơi đáp ứng một chút.

Một người Thiên phu trưởng trong đó rốt cục cũng không nhận được, nói: “Có mấy lời, tiểu nhân không biết có nên hỏi hay không, hiện trong thành toàn hư không, huynh đệ chúng ta lại chịu cống hiến vì điện hạ, không biết điện hạ vì sao còn không công thành?”

Ngô Bì thản nhiên nói: “Điện hạ đã nói, sự tình công thành, hấn không có hào hứng, muốn động thủ, cũng để phối quân các người động thủ trước rồi nói sau, cũng để cho các người một cơ hội lấy công chuộc tội.”

Ba Thiên phu trưởng này hai mặt nhìn nhau, lại cũng không dám nói gì, đều là gương cười, một người nói: “Chuyện này, kỳ thật mấy người chúng ta không làm chủ được, còn phải để vạn phu trưởng đại nhân quyết định, hôm nay chẳng quây mồi vạn phu trưởng đến, không phải là muốn nói động hấn sao?”

Ngô Bì mỉm cười, nói: “Chính là như thế này, cho nên mới thiết lập yến rượu này, chuyên hầu hấn đến.”

Vạn phu trưởng là do ba Thiên phu trưởng này mời đến, nhưng là chân chính cần đoán đoán, cũng chỉ có Ngô Bì cùng vạn phu trưởng kia.

Ngô Bì này chính là Cẩm Y Vệ, xưa nay ở trong thành này, là một ít động tĩnh cũng không dám hiển lộ, hiện tại rõ ràng vạch trần thân phận của mình tại trước mặt Thiên phu trưởng, những người này còn cần thận từng li từng tí mà nhìn nột.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, chính là như thế.

Ngồi trong chốc lát, bên ngoài rốt cục cũng có người thông báo, phối quân vạn phu trưởng, Lâm Hoàng phủ phối quân Thống soái tối cao nhất Chu Chấn cuối cùng cũng đã tới.

Một chưởng quầy nho nhỏ mời đến, Chu Chấn vốn là không tình nguyện đến đây, dùng thân phận của hấn, ở đâu để ý tới một người chưởng quầy?

Nếu không phải mấy sĩ quan cấp cao trong quân cực lực mời chào, Chu Chấn thật sự không muốn mất tình cảm người dưới, nếu không cũng sẽ tuyệt đối không ra bên ngoài thành gặp Ngô Bì.

Chu Chấn mang theo mười mấy thân binh, một bước vào quán lương thực, liền lập tức có người đưa hấn lên lầu, đến một gian phòng trang nhã trên lầu, quả nhiên thấy cái Thiên phu trưởng sớm đã chờ đã lâu.

Ánh mắt Chu Chấn rơi vào trên người Ngô Bì, hấn chỉ quét yến rượu này một lần, liền phát hiện quan hệ giữa mấy Thiên phu trưởng cùng chưởng quầy này dường như có chút bất đồng.

Người này là thần thánh phương nào? Rõ ràng lại khiến cho mấy Thiên phu trưởng cúi đầu nghe theo hấn như thế?

Đỉnh đặc mà ngồi xuống, Chu Chấn trừng mắt nhìn Ngô Bì, mấy Thiên phu trưởng đã muốn thân thiện đứng dậy giới thiệu.

Nhưng Ngô Bì lại cười nói: “Đi thẳng vào vấn đề, có lẽ là để Ngô mỗ tự giới thiệu trước, kẻ hèn này họ Ngô, tên Bì, làm việc chung trong cẩm y vệ, nhậm chức bách hộ tổng kỳ quan Kinh Đô đạo.”

Cẩm Y Vệ...

Trong mắt Chu Chấn lộ ra một tia hoài nghi, cái danh từ lạ lẫm này lại khiến cho hấn không hiểu ra sao, lúc nào, tại đây, trên Kinh Đô đạo lại lộ ra tổ chức Cẩm Y Vệ rồi? Còn là cái gì tổng kỳ bách hộ?

Chu Chấn liếc nhìn Ngô Bì, thấy lúc Ngô Bì tự giới thiệu không nhanh không chậm, thậm chí có vài phần giọng điệu kiêu ngạo, lại nhìn mấy Thiên phu trưởng bình thường cúi đầu khom lưng đối với chính mình, đối với Ngô Bì, lại càng lộ ra vài phần cung kính, hoài nghi trong lòng càng sâu.

Một người Thiên hộ thấp giọng nói: “Vị Ngô bách hộ này, là người của Bình Tây Vương.”

Một câu làm bừng tỉnh người trong mộng, sắc mặt Chu Chấn đột biến, quát lớn: “Lớn mật, thì ra các người tư thông với cường đạo, các người có biết tại đây là địa phương nào không? Bốn quan thân là vạn phu trưởng, há lại để cho các người làm xằng làm bậy!”

[/QUOTE]

965. Chương 868: Làm Phản

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 868: Làm phản

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Chu Chấn vừa sợ vừa giận, người của Bình Tây Vương rõ ràng dám hiển nhiên mà hoạt động tại Lâm Hoàng phủ, bộ hạ của chính mình rõ ràng còn cung kính đối với hắn, bừa bãi như vậy, lại khiến cho hắn một chút cũng không nghĩ tới.

“Các người cũng biết, ta chỉ cần quát to một tiếng, thân binh bên ngoài liền có thể lấy đầu của các người.”

Mấy Thiên phu trưởng lập tức lộ ra thần sắc bất an, lập tức không dám thở mạnh ra ngoài.

Ngô Bì cười ha hả, vui mừng không sợ nói: “Ngô mỗ người tự nhiên tin tưởng lời tướng quân nói, nhưng tướng quân cũng đừng quên, hôm nay, người có thể giết Ngô mỗ, hơn mười vạn thiên binh ở bên ngoài thành, sau khi vào thành, có thể giết cả nhà tướng quân,

tướng quân tại Lâm Hoàng phủ có gia quyến, tổng cộng sáu mươi bốn miệng ăn, ở bên trong thành, còn mua hai chỗ ở bên ngoài, có một con riêng, Ngô mỗ không thể sống, tướng quân có thể sống tốt được sao?

Tướng quân là loại người luyện binh, không phải không biết đạo nhìn cục diện, đại quân Nữ Chân đã vây ở Đại Định phủ, chặn đứt đường lương thực, trong Lâm Hoàng phủ, người Nữ Chân đã mất binh lính có thể dùng, kéo dài hơi tàn, phá thành chỉ ở trong nháy mắt, người Nữ Chân cho người chỗ tốt gì, mà tướng quân nhất định phải chôn cùng bọn hắn?

Bình Tây Vương diện hạ đã có minh chiếu, thuận thì sống, nghịch thì người vong, nếu lạc đường biết quay lại, chỉ cần chịu hiệu lực vì thiên binh, có thể không truy xét chuyện xưa, nếu kháng kháng một mực, tru di cửu tộc!”

Những lời này, lại khiến cho mồ hôi lạnh của Chu Chấn chảy róc rách, chính như theo như lời Ngô Bì, không phải hắn không biết rõ trước mắt là cái cục diện gì.

Chỉ là, đang nghĩ chuyện chính mình vẽ đường cho hươu chạy, sớm muộn gì cũng bị thanh toán, liền hết hy vọng mà đành bán mạng cho người Nữ Chân, nhưng một câu tru di cửu tộc kia, giống như tảng đá lớn, nặng nề mà đặt ở trong lòng của hắn.

Cũng khó trách những Thiên phu trưởng này đối với cúi đầu nghe theo Ngô Bì này như thế, đang mang tánh mạng một nhà già trẻ, ai dám cầm cái này để nói giỡn?

Chu Chấn kinh nghi bất định mà đảo tròn mắt, rơi vào trầm mặc, lúc này hiển nhiên hắn đang cân nhắc, nếu nói là hắn có nhiều trung tâm đối với người Nữ Chân, vậy cũng chỉ là chuyện đáng chê cười.

Hắn đơn giản chỉ là ở tại đây, đợi lúc đại biến tiến đến, lại chuyển vị trí của mình, làm ra lựa chọn tốt nhất mà thôi.

Chu Chấn trầm mặc thật lâu, mới hung dữ mà cắn răng nói: “Nếu Bình Tây Vương là nuốt lời thì làm sao bây giờ? Chu mỗ là loại người mang đầy tội lớn, nếu đến lúc đó, Bình Tây Vương bắt giữ mang về tính sổ, chẳng phải Bốn tướng quân sẽ là thịt cá trên thớt rồi hay sao?”

Ngô Bì cười nhạt một tiếng, nói: “Chu Tướng quân xác thực đã phạm vào tội lớn, chỉ là, không phải Bình Tây Vương đã cho Chu Tướng quân cơ hội lấy công chuộc tội rồi sao?”

Chu Chấn đương nhiên hiểu ý tứ của Ngô Bì, lấy công chuộc tội, đơn giản là cái danh nghĩa mà thôi, cái danh nghĩa này chính là đầu của người Nữ Chân.

Sắc mặt hần biến ảo bất định, trầm ngâm thật lâu, ánh mắt rơi vào trên người mấy Thiên phu trưởng, ba Thiên phu trưởng này ào ào tới khuyên: “Tướng quân còn chần chờ cái gì nữa? Chúng ta tối nay liền động thủ, hiện tại người Nữ Chân chỉ là châu chấu bị ngắt hết cánh, không nhảy được bao lâu, tướng nghiêng mọi người cùng đẩy, hôm nay chúng ta không làm loại người đẩy tường, ngày mai sẽ bị người khác đẩy.”

“Ai cũng có gia có thất, cho dù không ý định vì mình, cũng nên chừa chút đường sống cho thân thiết mới tốt, thái hậu Nữ Chân tuy là đã đưa ý chỉ xuống, nói cái gì tử thủ Lâm Hoàng, chiêu mộ nhiều gia nô như vậy, sung làm quân sĩ, nhưng những người này là mặt hàng gì, không phải tướng quân không biết rõ.”

Ngay cả hiệu lệnh cũng không đủ, còn nói chuyện gì tử thủ? Bình Tây Vương tập trung hoả lực, mười vạn người nhìn chăm chăm, sợ dĩ không động thủ, chính là muốn để cho chúng ta tận dụng cơ hội lần thứ nhất này.

Tướng quân, qua cái hôm này rồi, sẽ không có cơ hội khác, người Nữ Chân bình thường đối xử chúng ta là cái dạng gì nữa trời, chẳng lẽ tướng quân không biết? Cần gì phải chôn cùng bọn hần?”

“Xin tướng quân sớm làm quyết đoán, nếu không, hối hận cũng không kịp nữa.”

Trên mặt Chu Chấn âm tình bất định, những lời này, từng chữ từng lời đâm vào trong lòng hần, tại sau khi cân nhắc, rốt cục cũng nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Bình Tây Vương điện hạ muốn Chu mỗ lấy công chuộc tội như thế nào?”

Ngô Bị nở nụ cười, đứng dậy, làm cái tư thế xin mời, lập tức nói: “Cứ uống rượu và thức ăn trước rồi nói sau.”

Rượu qua ba tuần, trên mặt năm người đều mang theo vài phần cảm giác say.

Ngô Bị rót đầy một chén rượu cuối cùng, nâng chén về hướng Chu Chấn, nói: “Tối hôm nay, xin tướng quân giết hết sạch tôn thất người Nữ Chân.”

Sắc mặt Chu Chấn đột biến, bình thường, những tôn thất Nữ Chân này, cơ hồ là tồn tại như kiêu núi cao, hần ngẩng đầu lên cũng không thấy đỉnh, tùy tiện một người chủ tử, cũng không phải là thứ hần có thể chọc được, nhưng hiện tại...

Có tác dụng rượu cồn, rốt cục vẫn làm cho Chu Chấn có vài phần dũng khí, còn nữa, thời cuộc trước mắt đã vô cùng trong sáng, chỉ là, chuyện này chính mình không đi làm, sẽ có người khác đi làm, đến lúc đó, người khác có thể lấy công chuộc tội, nhưng mình chính là chết không chỗ táng thân.

Chu Chấn nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Xin tổng kỳ quan đưa mắt nhìn chờ đợi.”

Say khướt mà dẫn dắt mấy Thiên phu trưởng ra khỏi quán lương thực, được thân binh bảo vệ tới phối doanh, Chu Chấn ngã đầu ngủ một giấc, sau khi tỉnh dậy, liền thương nghị cùng mấy Thiên phu trưởng.

Sự tình đến trình độ này, đã là vô cùng cấp bách, tối nay phải động thủ, đương nhiên phải có sự chuẩn bị, phối quân có hai vạn người, lại chỉ có một vạn phu trưởng, cho nên, Chu Chấn trong phối quân, có thể nói là một lời Cửu Đỉnh.

Nhưng phải nói trở lại, muốn làm ra đại sự bực này, cũng nên có người ủng hộ mới được, phối quân có mười Thiên phu trưởng cùng sở hữu, phân ra nhận được binh quyền, bây giờ còn có không ít người chưa tỏ thái độ, cho nên, đêm đến, Chu Chấn triệu tập tất cả Thiên phu trưởng đến thương nghị.

Ở trong phủ đệ của hần, đã có mấy trăm thân binh mai phục xung quanh, đợi đám Thiên phu trưởng đến đây, hần liền trực tiếp biểu lộ ý đồ của mình.

“Hôm nay, Lâm Hoàng phủ nguy tại sớm tối, chúng ta có rất nhiều người Hán, có rất nhiều người Khiết Đan, cần gì phải bán mạng cho người Nữ Chân? Sự tình đến trình độ này, đã không còn gì để nói nữa rồi, Bình Tây Vương điện hạ đã có minh chiếu, thuận thì sống, nghịch người vong, trong đêm hôm nay, bốn quan liền hưởng ứng Bình Tây Vương, mở cửa thành nghênh thiên binh, giết Nữ Chân lấy công chuộc tội, ai có dị nghị gì không?”

Đám Thiên phu trưởng bọn họ nhất thời xôn xao, không ít người bắt đầu nhú lông mày suy tư.

Ba người Thiên phu trưởng sớm đã ước định tốt cùng Chu Chấn kia lập tức đánh trống reo hò, nói: “Tối nay, nếu không động thủ, đợi thiên binh vừa đến, chúng ta đều chỉ còn con đường chết, bây giờ có cái gì không dám làm hay sao? Dĩ vãng, người Nữ Chân coi chúng ta như heo chó, tối nay, liền để cho bọn hán một chút nhan sắc nhìn xem.”

“Nếu tối nay không động thủ, đợi Tổng Hạ liên quân tự mình động thủ vào thành, chúng ta chính là muốn làm hàng quân cũng không thể được.”

Nghe xong những lời này, trong lòng không ít người đã bắt đầu lung lay, kỳ thật, mấy ngày nay tất cả mọi người đang lo lắng, đều rất sợ hãi, vạn phu trưởng vạch một con đường sáng, đối với mấy người này mà nói, đã là sự tình không thể tốt hơn.

Nhưng cũng có người ôm thái độ hoài nghi, nói: “Tướng quân, trăm mối hiểm nguy, chết mà không nhục, người Nữ Chân tuy đã sơn cùng thủy tận, lại cũng chưa hẳn là hạng người dễ bị bắt nạt, chỉ sợ muốn động thủ cũng không dễ dàng.”

Nhắc tới cũng buồn cười, nhiều người như vậy, rõ ràng không có một người nào, không có một cái nào chịu khẳng khái một mực trung thành, coi như là người ôm lấy hoài nghi, cũng chỉ là sợ người Nữ Chân không dễ dàng đối phó.

Chu Chấn lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Sợ cái gì? Người Nữ Chân chính thức khó đối phó, chỉ là năm nghìn cấm vệ kia, còn lại đều không đủ là hoạ, chúng ta hẹn nhau khởi sự, đột nhiên động thủ, cấm vệ tất nhiên đại loạn, bọn hán ở ngoài sáng, chúng ta từ một nơi bí mật gần đó tấn công,

bọn hán đều không có chuẩn bị, chúng ta sớm đã chuẩn bị thỏa đáng, dùng có chuẩn bị công không chuẩn bị, bên ngoài lại có mười vạn đại quân hô ứng, chỉ cần chịu động thủ, người Nữ Chân chính là thiên binh thiên tướng, lại có thể thế nào?”

Những lời này, chẳng khác gì là rót thuốc trợ tim cho mọi người, đám Thiên phu trưởng cũng không còn người nào phản đối, ào ào nói: “Tất cả coi tướng quân như Thiên Lô sai đâu đánh đó, không dám chối từ.”

Vốn Chu Chấn sớm đã mai phục đao phủ, chỉ cần ai dám đưa ra nghi vấn, lập tức bắt đi chém đầu, hiện tại xem ra, chính mình lại toi công bận rộn một hồi.

Chu Chấn giữ vững tinh thần, hạ mệnh lệnh, phân phó tất cả doanh cùng một chỗ hành động tại giờ Tý, cuối cùng, hán mở miệng an ủi, nói:

“Chư vị yên tâm đi, Bình Tây Vương đã cam đoan với ta, chỉ cần tối nay chịu phục vụ quên mình, tánh mạng này ít nhất còn có thể bảo toàn, có thể bảo toàn một nhà già trẻ hay không, liền xem biểu hiện tối nay của mọi người, đến lúc đó, bốn quan tự mình đôn đốc, cùng một chỗ lợi nhuận công lao cực lớn này.”

Thoại âm rơi xuống xong, liền để mọi người tự trở lại doanh trại chuẩn bị.

Lúc này, bóng đêm đã rất đen, trăng sao vô tung, bóng đêm như mực, tuyết trắng rơi ào ào, Lâm Hoàng phủ giống như lâm vào cái chết yên lặng, phía dưới vẻ bình tĩnh này, lại phảng phất đang nổi lên sóng to gió lớn nào đó, sóng ngầm đã bắt đầu khởi động.

Phối quân ven ngoài thành, vẫn rất là đúng hạn, hiện ra tại đầu đường trong đêm dài, chia làm nhiều đội, bắt đầu tuần phố, cửa thành bên ngoài thành, phần nhiều cũng là do phối quân cảnh vệ.

Chỉ là, người Nữ Chân hiển nhiên cũng lo lắng đối với phối quân, tại các nơi cửa thành, cũng phân phối 500 người, luân phiên thay nhau phòng thủ, nói trắng ra là, bọn hán thực sự không phải là thủ thành binh, chỉ dùng để giám sát.

Như thường ngày, người Nữ Chân thay đổi tốp vào ban đêm, phối quân cũng đều luân phiên thay nhau canh phòng, mọi người phân chia rõ ràng, tất cả tự làm chức vụ, cũng không nhìn ra cái gì lạ.

Gần nửa đêm, trong đại trường phối quân bị tuyết bao phủ trắng như bông, Chu Chấn chấp hai tay sau lưng, cục xúc bất an mà chấp tay dạo bước trong trường.

Tên đã trên dây, đã không để không phát, nhưng càng là tiếp cận nửa đêm, trong lòng Chu Chấn lại càng bất ổn.

Người Kim phát hiện thì làm cái gì bây giờ? Có người mật báo lại nên làm cái gì bây giờ? Còn nữa, Bình Tây Vương chỉ hứa hẹn miệng, nếu lật lọng thì nên làm cái gì bây giờ?

Chu Chấn suy nghĩ rất nhiều khả năng, nhưng rất nhanh, hắn vừa thương xót vừa buồn bã phát hiện, hắn căn bản không còn đường nào có thể đi.

Tối nay không làm nổi sự tình này, liên quân đến sát nhập thành, sẽ muốn mệnh một nhà già trẻ của hắn, làm tốt sự tình này, vậy thì vẫn còn một tia hi vọng.

Có người xóc màn lều trưởng lên, nói: “Tướng quân, tất cả doanh đều đã chuẩn bị xong.”

Chu Chấn hít sâu một hơi, cũng may mắn, người Nữ Chân gần đây rất khinh thường đối với phối quân, cách đối xử với phối quân phần lớn là chẳng quan tâm.

Chỉ dùng bọn hắn để cảnh vệ thủ thành cùng đàn áp người Hán, người Khiết Đan bên ngoài thành, vậy nên hắn ở trong phối quân mới có thể một lời Cửu Đỉnh, nếu không, chuyện lớn như vậy truyền báo xuống dưới, khó bảo toàn không có người đi mật báo.

Kỳ thật, trong phối quân, mọi người cũng đều sinh lòng căm hận đối với người Nữ Chân.

Người Nữ Chân cuồng vọng tự đại, giết người đầy đồng, đối với phối quân, lại càng kỳ thị, cắt xén quân lương, giữa đường đánh chửi, cũng là chuyện thường xảy ra, bình thường, những lửa giận này cũng đều phải áp xuống trong bụng, hiện tại, Chu Chấn muốn động thủ, rõ ràng không ai đứng ra phản đối.

Chu Chấn cắn răng, cười lạnh nói: “Động thủ đi!”

Cái gọi là động thủ, đương nhiên không cần đi thông báo bốn phía, trước kia sớm đã ước định châm lửa làm hiệu, cái lửa này, liền từ quân doanh phối quân nổi lên.

Chu Chấn tự mình mang theo quân đội, nhen nhóm lều lớn trung quân, lúc này, tuyết đã muốn ngừng, nhưng tuyết đọng vẫn là bao trùm dày đặc một tầng dày, cũng may, trước đó đã chuẩn bị chút ít dầu hỏa, những dầu hỏa này gọi lên trên lều, Chu Chấn tự mình giơ bó đuốc, nhen nhóm lều lớn.

Mượn gió thổi, ánh lửa phóng lên trời, chỉ một thoáng, cả Lâm Hoàng phủ liền bắt đầu huyền ảo, các nơi cửa thành, quân doanh đều truyền ra thanh âm kêu giết, phối quân giơ bó đuốc lên cao từ các nơi quân doanh lao ra, bắt đầu phóng hỏa.

Chỗ cửa thành, sớm đã chuẩn bị tốt, phối quân không nói hai lời, trực tiếp đánh thẳng về hướng quân Kim còn chưa kịp phản ứng, biến cố bất thành linh, lại khiến cho tất cả mọi người không kịp chuẩn bị.

Quân Kim ít người, lại bị đánh trở tay không kịp, tuy là dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, nhưng tổn thương thảm trọng, phối quân chiếm cửa thành, lập tức mở cửa thành ra, sau đó đều tự án lấy kế hoạch, bắt đầu xung phong liều chết.

Hai vạn phối quân đồng thời khởi sự, thanh thế tạo ra lớn tới cực điểm, ánh lửa nổi lên bốn phía, càng làm cho người Kim trong thành nhất thời luống cuống tinh thần.

Mà lúc này, phối quân từ bốn phương tám hướng tụ lại, phía dưới hiệu lệnh của Chu Chấn, đánh thẳng vào trong thành, quân Kim phòng giữ trong thành không kịp tới ngăn cản, liền bị phối quân như nước lũ phá cửa mà vào, giết đến người ngã ngựa đổ.

Phía dưới vô số bó đuốc, sắc mặt Chu Chấn tái nhợt, trong tay cầm thanh đao, vừa kích động lại khẩn trương, sau lưng, phối quân giống như thủy triều theo xông lên trước, đi qua bên cạnh hắn.

Chu Chấn hét lớn: “Giết chết bất luận tội, hai doanh đến đây, theo ta đi vào cung điện!”

Phối quân tập kích đắc thủ, đã là sĩ khí như cầu vồng, trong nội thành vốn là nơi người Kim tụ tập, cũng không cần sợ hãi ngộ thương, phạm là không phải mặc trang bị phối quân, bất luận lão già hay trẻ con, đều là điên cuồng tàn sát.

Những người này vốn cũng không có bất luận cái quân kỷ gì, lúc này đầu óc nóng lên, liền như điên rồi, càng có không ít người trực tiếp thoát ly đại đội trưởng, nhảy vào trong cổng lớn, gặp người liền giết, thấy gì đó liền đoạt.

Trong những trạch viện này, đều là nữ nhân đứa trẻ chiếm đa số, các nam nhân đã theo Hoàn Nhan A Cốt Đả ở lại Đại Định phủ, hoặc là đã theo Hoàn Nhan Tông Tuấn xuất chiến, bị người chém giết, một đám người như vậy xông tới, tuy cũng dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, nhưng đâu thể chống đỡ qua được?

Trong khoảng thời gian ngắn, cả trong thành biến thành địa ngục nhân gian, bốn phía đều là tiếng thê thảm khóc hô cùng chữ bối, đại hỏa cũng lan tràn ra, từng tòa từng tòa nhà bùm bùm mà bị kích liệt thiêu đốt.

Bầu trời đen nhánh, bị lửa lớn ánh hồng.

Người Nữ Chân lúc này mới kịp phản ứng, nhưng cũng đã muộn, những đám chủ tử kia, đều tự mang theo các nô tài, dắt vũ khí muốn chống cự, nhưng dù sao cũng là chuẩn bị vội vàng, vừa không có tổ chức, tuy khí thế không kém, nhưng nhiều đội phối quân mang theo trường mâu xông lên giết qua, lập tức bị giết đến thất linh bát lạc.

Người Nữ Chân lên ngựa là mãnh hổ, nhưng xuống ngựa, chiến lực liền giảm bớt đi nhiều, phối quân thanh lý một mảnh đường đi dài hẹp, tuy cũng là tổn thương thảm trọng, nhưng những người Nữ Chân này rõ ràng vẫn bị chia ra, bắt đầu bị bao vây, không ngừng rống lên thê lương, ngã vào đống tuyết.

Duy nhất còn có thể tác chiến, chỉ sợ cũng chỉ có cấm vệ thôi, chỉ tiếc, bọn hắn nhận trách nhiệm bảo vệ cung điện, không dám đơn giản xuất chiến, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Mà Chu Chấn đã mang theo mấy ngàn phối quân, bao quanh ngăn chặn cửa cung, Chu Chấn cũng không vội động thủ, chỉ gọi người bảo vệ cửa cung, không cho phép bất luận kẻ nào ra vào.

Cấm vệ Nữ Chân trong cung kia không biết bên ngoài có bao nhiêu địch nhân, cũng không dám đơn giản xuất chiến, chỉ có thể nương tựa tường thành nguy nga để giằng co.

[/QUOTE]

966. Chương 869: Chờ Con Ta Trở Về

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 869: Chờ con ta trở về

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Gió lạnh phát ra thanh âm ô ô đầy ưu tư, sau khi thanh lý hết người Nữ Chân dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, phối quân đã triệt để điên cuồng.

Nếu nói là trước đây còn có thể bảo trì một điểm kỷ luật, nhưng rất nhanh, những người này tựa như kẻ điên, lập tức giải tán, từng tòa từng tòa phủ đệ, bị người dùng đao chém, dùng lưỡi lê, dùng chân đá văng ra, cổng tò vò mở tung, người giơ bó đuốc liền không chút do dự mà tràn vào.

Những phối quân loạn binh này chỉ dùng không đến một nén nhang, nhảy vào chỗ ở liền bắt đầu chém giết lung tung, đánh cướp bốn phía, thậm chí có chút ít phối quân, vì tranh đoạt một chút tài vật, cũng bắt dung tình mà vùng tay đánh nhau.

Người vẽ đường cho hươu chạy, vốn cũng không có cái gì là điểm mấu chốt, trong thành lúc này, đối với bọn họ mà nói, chính là núi vàng núi bạc, đâu chịu buông tha khối thịt béo này?

Rất nhiều phủ đệ, bên trong truyền ra tiếng nữ nhân thê lương hô to, loại này kêu to, sẽ chỉ làm thú tính loạn quân tán phát ra mạnh hơn, càng thêm không kiêng nể gì cả.

Ở bên ngoài thành, Tống Hạ liên quân vừa nhìn thấy ánh lửa, rốt cục cũng có động tác, đại doanh các nơi bắt đầu tập kết quân đội, xếp thành hàng, điểm mũ, sau đó ra khỏi doanh, bắt đầu càn tập kết đại quy mô.

Hành động của bọn hắn rất là cẩn thận, phải thám báo đi vào trước, xác nhận không gặp nguy hiểm, về sau, Thẩm Ngạo mới từ trong lều trưởng đi ra, nhìn ánh lửa phóng lên trời xa xa, cánh tay mới dục ngựa, hiện ra tại bên trong thiết kỵ, hô to một tiếng: “Tiến thẳng vào cung điện!”

Phản phạt...rầm rầm...vô số móng ngựa giơ lên, kỵ binh như nước lũ nhảy vào thành, đám kỵ binh hiển nhiên không có có tâm tư đi quản những cấm quân kia, một đường thẳng đến cung điện, một đội thủy sư kỵ binh đuổi tới trước, phối quân vạn phu trưởng Chu Chấn kia lập tức nghênh đón, lớn tiếng nói: “Bình Tây Vương điện hạ ở đâu?”

Trong bầy ngựa có người từ từ đánh ngựa đi ra, ngôn ngữ lãnh đạm nói: “Bốn vương chính là Bình Tây Vương.”

Chu Chấn lập tức quỳ xuống đất, nói: “Ti chúc cung nghênh điện hạ, cung nghênh thiên binh.”

Thẩm Ngạo thoáng trầm mặc một tý, khinh bỉ nhìn hắn một cái, ngồi ở trên ngựa cao cao nói: “Đứng lên mà nói, tình hình ở phía trong thành này thế nào?”

Một khối tảng đá lớn trong lòng Chu Chấn rơi xuống, hắn đơn giản chỉ là muốn bảo toàn một cái mạng nhỏ mà thôi, những thứ khác cũng không hy vọng xa vời, còn nữa, những năm này cũng tích trữ không ít tư gia, cùng lắm thì làm ông nhà giàu, chỉ cần tánh mạng vẫn còn là được.

Chu Chấn cẩn thận từng li từng tí mà đứng người lên, kính cẩn nói: “Trong thành, bên ngoài thành, người Nữ Chân cũng đã bị quét sạch rồi, bộ hạ ti chức...khục khục...”

Nói đến đây, Chu Chấn có chút xấu hổ, vừa rồi hắn đã từng gọi người ước thúc một tý, bất kể nói thế nào, cái Đại Tống này, có lẽ là vẫn giảng nhân nghĩa đạo đức, làm ra sự tình thiêu đốt cướp掠, dù sao cũng vẫn khó coi.

Nhưng những loạn binh kia hoàn toàn không thể ước thúc nổi, đều là giết đỏ cả mắt rồi, lòng tham không đáy, nếu ai dám quản, bọn hắn có thể dùng đao thương nói chuyện, đến trình độ này, Chu Chấn cũng không có lời nào để nói.

Thẩm Ngạo thấy trong lời hắn nói rất là do dự, liền trầm giọng nói: “Trước mắt, việc cấp bách là công chiếm Lâm Hoàng, người nói chuyện trọng yếu thôi.”

“Phải.. Phải..” Chu Chấn tiếp tục nói: “Hiện tại, cái Lâm Hoàng phủ này, chỉ còn cung điện, chỉ là, cảnh vệ cung điện có chút nghiêm túc, ngàn Nữ Chân cấm vệ, hơn nữa, tường thành lại cao, chỉ sợ...”

Thẩm Ngạo nhờ ánh lửa liếc nhìn cung điện, bĩu môi, nói: “Cái này dễ dàng thôi, cung điện đã bị vây quanh rồi, dùng mũi tên phóng hỏa, bốn vương muốn nhìn xem, bọn hắn có thể kiên trì bao lâu, truyền quân lệnh của bốn vương, một con ruồi cũng không thả ra, nếu người Nữ Chân muốn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, liền vây hãm đến chết, bắt bọn hắn chết đói, chết cháy.”

Đám kỵ binh nghe xong mệnh lệnh, lập tức có người giơ lá chắn lên cao, bắt đầu cầm dầu hỏa, buổi rậm xông về hướng cung điện, người Nữ Chân trên thành nhìn thấy, ào ào bắn cung loạn xạ, chỉ là, vào ban đêm nào có cái gì chính xác?

Hơn nữa, sĩ tốt phía dưới đều là cẩn thận từng li từng tí, đem thùng dầu hỏa, buổi rậm bỏ vào dưới tường thành, liền lui ra, lập tức, mũi tên bốc lửa được bắn qua, cái cung điện này tức thì hóa thành biển lửa.

... ..

Nữ Chân thái hậu Tác Nhĩ Mãn Thị ngủ ở vào góc đông bắc điện, Tác Nhĩ Mãn Thị đã liên tục ba bốn ngày mất ngủ, vừa đến trong đêm, trong lòng liền sinh ra bất an, cả đêm không thể ngủ say, nhưng đến ban ngày, lại còn phải triệu tập tướng quân, thủ lĩnh của bộ tộc trong thành.

Càng phải làm ra một bộ dạng chắc chắn, tỏ vẻ chính mình rất khinh miệt đối với liên quân ở bên ngoài thành, cái thân thể này đã là càng ngày càng kém.

Tác Nhĩ Mãn Thị lúc này ký thác tất cả hi vọng vào trên người Hoàn Nhan A Cốt Đả, ở trong mắt nàng, Hoàn Nhan A Cốt Đả bách chiến bách thắng, chưa bao giờ có bại tích, một cái Đại Định phủ nho nhỏ, nhiều nhất chỉ là ba ngày là có thể nắm bắt, lại chỉ huy bắc thượng, tới lúc đó, liên quân nho nhỏ lại tính toán là cái gì?

Nhưng càng đợi, Tác Nhĩ Mãn Thị lại càng nóng lòng, muốn trở về, Hoàn Nhan A Cốt Đả nên sớm đã đến, vì cái gì đến hiện nay một điểm động tĩnh đều không có? Chẳng lẽ những quân Tổng tại Đại Định phủ kia thật sự lợi hại như vậy, có thể ngăn cản đại anh hùng bạch sơn hắc thủy?

Không khí ở bên trong thành khẩn trương tới cực điểm, điểm này, Tác Nhĩ Mãn Thị nhìn vào trong mắt, trong lòng vô cùng gấp gáp.

Nàng làm thái hậu, thực sự không phải là cái loại nữ nhân này chưa bao giờ gặp chuyện gì khó khăn, năm đó Hoàn Nhan A Cốt Đả dùng 2000 người khởi binh phản Liêu, Liêu quân điều mười vạn đại quân áp chế, tình cảnh khi đó so với hôm nay thì càng thêm hung hiểm, nhưng Tác Nhĩ Mãn Thị vẫn sống như cũ, hiện tại, nàng còn đang kỳ vọng kỳ tích xuất hiện.

Đến thời điểm nửa đêm, Tác Nhĩ Mãn Thị thật vất vả khốn đốn nghỉ ngơi trong chốc lát, nhưng tiếng kêu giết đột nhiên truyền tới, dọa Tác Nhĩ Mãn Thị nhảy dựng, lúc từ trong điện đi ra, mới phát hiện trong thành đã có nhiều chỗ xảy ra hỏa hoạn, cấm quân vạn phu trưởng vội vàng hấp tấp tới bấm báo, nói là phối quân khởi sự, bên ngoài thành rối loạn.

“Phối quân...” Tác Nhĩ Mãn Thị rốt cục cũng nhẹ nhàng thở ra, trong lòng nàng, phối quân chỉ là phụ gia cho Đại Kim Quốc, những người này luôn luôn là bọn chuột nhắt sợ chiến không tiến, không đủ để là họa, chỉ cần kịp thời ứng đối, sẽ rất nhanh có thể đánh xuống.

Nhưng sự tình cũng không phải như nàng dự đoán, nàng đánh quá cao về những chủ tử cùng nô tài kia, hồn nhiên không biết hai quân giao trận, đại đa số thời điểm, chưa chắc dựa vào vũ lực cùng dũng khí.

Những chủ tử nô tài kia từng người tự chiến, phía dưới vội vàng, còn chưa kịp phản ứng, liền bị phối quân không ngừng phân cách, không ngừng vây quanh, chém giết từng người.

Trong thành xảy ra hỏa hoạn, ánh lửa phóng lên trời, thậm chí, tại đây, ở bên trong cung điện, Tác Nhĩ Mãn Thị cũng có thể rõ ràng nghe được tiếng tộc nhân kêu rên.

Lúc này, Tác Nhĩ Mãn Thị rốt cục cũng nóng nảy, trong điện, nàng thấp thỏm lo âu mà đi quanh quanh, ngay cả trang điểm cũng không cần, tóc tai bù xù, bộ dạng khủng bố cực kỳ.

Cấm vệ vạn phu trưởng không dám tự tiện rời đi, đành phải đứng đó, Tác Nhĩ Mãn Thị giơ lên con mắt, lạnh lùng nói: “Cấm vệ vì sao bất động? Người không nghe thấy tộc nhân kêu rên sao?”

Vạn phu trưởng không nói hai lời, quỳ xuống nói: “Thái hậu, nô tài không dám tự ý động, nếu không, để cho loạn quân xông vào trong cung, nô tài hướng Đại vương bàn giao như thế nào đây?”

Tác Nhĩ Mãn Thị tức giận, nhưng cũng biết vạn phu trưởng có nỗi khổ tâm, hiện tại đêm khuya đường vắng, ai biết bên ngoài xảy ra chuyện gì? Tự tiện thay đổi, sẽ vô cùng có khả năng khiến cho tình huống càng thêm không xong.

Tác Nhĩ Mãn Thị hít vào một hơi thật sâu, trong ánh mắt hiện lên vẻ dứt khoát, nói: “Vậy thì thủ vững ở Hoàng thành, ai gia phải ở chỗ này, chờ con của ta trở về!”

[/QUOTE]

967. Chương 870: Không Giết

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 870: Không giết

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thời điểm Tác Nhĩ Mãn Thị nói ra những lời này, kỳ thật, trong đầu cũng không có lo lắng, ở bên trong cung điện không có kho lương thực, đều là nội thị bên ngoài điều xe chọn mua mang vào trong cung.

Hầm lại có, đều là rượu và đồ nhắm ngự dụng, nhưng những vật này, cũng khó có thể nuôi sống mấy ngàn cấm vệ, lương thực nhiều nhất là kiên trì ba ngày, thời gian ba ngày, thật sự có thể trông mong Hoàn Nhan A Cốt Đả trở về sao?

Đuổi vận phu trưởng này đi, Tác Nhĩ Mãn Thị lộ ra dáng tươi cười đắng chát, nói với nội thị bên người: “Đến đây, chải đầu cho ai gia.”

Ngồi ở trước gương đồng, Tác Nhĩ Mãn Thị hơi ngẩng đầu lên, tiếp theo, mang nón ẩm hình mái vòm bảo thạch cực đại vây quanh, đổi lại trang phục lông lầy tốt rồi, cả người trở nên rực rỡ hẳn lên, giống như thần thánh mà không thể xâm phạm.

Bên ngoài hét hò càng ngày càng gấp, không ít nội thị đã muốn luống cuống, bốn tẩu bốn phía, cũng không thiếu người trực tiếp chém giết trong kho bảo vật, đều bị cấm vệ bắt được, sau đó là giết chết tại chỗ.

Huyết tinh tràn ngập ra ngoài, Tác Nhĩ Mãn Thị rõ ràng chứng kiến nội thị hầu hạ mình cùng cung nữ đều lộ ra vẻ sợ hãi, nguyên một đám lạnh run.

Tác Nhĩ Mãn Thị không khỏi cười lạnh, nói: “Các người sợ chết? Không có gì đáng sợ cả, ai gia cũng sợ chết, nhưng sợ nhất có lẽ là muốn sống không được, muốn chết không xong.”

“Đúng, đúng...” Đám cung nữ bọn họ khúm núm mà cúi thân hành lễ, thanh âm run rẩy.

Tác Nhĩ Mãn Thị bĩu môi, sau đó mới nói: “Các người xem xem, tại đây vốn là cung thất của người Khiết Đan, người Nữ Chân chúng ta chiếm nhà bọn hắn, an hưởng khí cụ của bọn hắn, có được vinh hoa phú quý vốn nên thuộc về bọn hắn.

Những thứ ai gia nên hưởng thụ, cũng đều đã hưởng thụ, sống một bó to niên kỷ như vậy, đời này cũng không uổng công sống trên đời này một lần, đến đây, gọi Tát Mãn vào trong nội cung, ai gia muốn nghe bọn hắn ngâm nga thần ngữ.”

Một người cung nữ bước nhanh đi, một lát sau, mấy Tát Mãn [Shaman] tiến đến, ào ào hành lễ với Tác Nhĩ Mãn Thị.

Trên mặt Tác Nhĩ Mãn Thị lộ ra vẻ yên bình, liếm liếm bờ môi khô quắt, lại cười nói: “Tát Mãn [Shaman] phù hộ Nữ Chân, cũng chính bởi vì Tát Mãn [Shaman] thần phù hộ, nhi tử ai gia mới như Hải Đông Thanh trên thảo nguyên, giương cánh bay đi ngàn dặm, đừng không thể chống lại. Hôm nay, một đám người Nam đến đây, đây là Tát Mãn [Shaman] thần muốn thử dò xét thành ý của chúng ta, xem chúng ta có đủ thành kính không.”

Ánh mắt Tác Nhĩ Mãn Thị lạnh lẽo, lạnh lùng nói: “Nói thật cùng các người, ai gia không sợ, cho dù chết, ai gia cũng muốn nghe một chút thần ngữ, mời Tát Mãn [Shaman] thần hạ xuống thế gian, phù hộ hài nhi ta thay ai gia báo thù rửa hận.”

Trong ánh mắt Tác Nhĩ Mãn Thị lộ ra vẻ trang nghiêm, có thể có nhi tử như Hoàn Nhan A Cốt Đả, cũng chính là nhờ Tác Nhĩ Mãn Thị ý chí kiên cường này giáo dục ra được.

Nữ nhân này hơn năm mươi năm trước đã mất đi tượng phu, ngâm đắng nuốt cay mà bồi dưỡng được hai đứa con trai, dùng vô số thủ đoạn, làm cho bọn họ trở thành thủ lĩnh của bộ tộc, khuyến bảo bọn hắn đi thu phục nhân tâm như thế nào, dùng giết chóc làm cho người ta sợ hãi như thế nào.

Ánh mắt của nàng, giờ phút này so với chim ưng thì càng thêm lợi hại, cả người nghiêm nghị mà ngồi ở trên giường gạch, hai tay hơi động một chút, nói: “Mời chư vị Tát Mãn [Shaman] mời Tát Mãn [Shaman] thần.”

Mấy Tát Mãn [Shaman] tuổi già này, lúc này sớm đã sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, bên ngoài hét hò càng ngày càng nghiêm trọng, ánh lửa nổi lên bốn phía, bọn hắc cơ hồ có thể nghe được thanh âm dây cung chấn động ,cùng hỏa tiễn không ngừng gào thét trên không trung.

Nhưng lời thái hậu nói, cuối cùng cũng để cho bọn họ định thần lại, mấy Tát Mãn [Shaman] cùng một chỗ đóng mắt lại, lấy trống con ra, không ngừng đánh đánh.

Thanh âm trống con che dấu hỗn loạn cùng giết chóc toàn thành, tiếng trống càng ngày càng nóng nảy, Tát Mãn [Shaman] bắt đầu co rút, cả người ngã ngửa ra sau, miệng sùi bọt mép, trong miệng phát ra thanh âm ô ô cổ quái.

Một người trong số đó, lại càng thẳng tắp mà ngã xuống đất, đợi Tát Mãn [Shaman] này như là bất tỉnh, con mắt lại tự nhiên thanh tỉnh, trong con mắt đục ngầu kia, chớp động lên một loại sáng bóng quỷ dị.

Hắn có chút rung động mà đứng lên, toàn thân vẫn còn đơng đờ, vươn tay ra, đưa đến hướng Tác Nhĩ Mãn Thị, dùng một loại thanh âm rất cổ quái rống lớn: “Ta nhìn thấy anh hùng bạch sơn hắc thủy đang rong ruổi tại cánh đồng tuyết trên, rong ruổi trên cánh đồng tuyết rơi nhiều mệnh mông...”

Con mắt Tác Nhĩ Mãn Thị đột nhiên biến phát sáng lên, ánh mắt chớp động, truy hỏi: “Hắn ở nơi nào.”

Tát Mãn [Shaman] bắt đầu điên cuồng mà run rẩy, điên cuồng cười ha hả, dùng giọng điệu lạnh lùng nói: “Hắn sắp trở về rồi!”

“Đến ... Hắn sắp trở về rồi...” Trong mắt Tác Nhĩ Mãn Thị hiện lên một tia hi vọng.

Mà lúc này đây, tiếng kêu đã càng ngày càng gần, tuy thanh âm trống con đề đại hỏa dùng dùng rung động lại, cũng đề vô số tiếng kêu rên của cấm vệ, càng đề động tĩnh cực lớn của cung bị đại hỏa thiêu đốt, về sau lại bị phá tung lại, nhưng khi cái bước chân nóng nảy này càng ngày càng gần, cái thanh âm xoẹt xoẹt~ quân giày giẫm tới kia, có lẽ là không thể ngăn cản mà truyền vào vô cùng rõ ràng.

Tát Mãn [Shaman] rốt cục cũng luống cuống, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, cái đôi mắt quỷ dị kia trở nên vô cùng kinh hãi, có chút rung động rung động, nói: “Bạch sơn hắc thủy anh hùng...”

Phanh...

Cửa điện vô tình bị đá văng, gió lạnh rót vào, thổi đèn cầy trong điện điên cuồng dập tắt, ngọn đèn trong điện lúc sáng lúc tối, lóng lánh trên mặt Tác Nhĩ Mãn Thị, trong một lúc lóe lên, trên mặt Tác Nhĩ Mãn Thị trôi lên vẻ vô cùng lo lắng, nói: “Nói mau, A Cốt Đả ở nơi nào...”

Phần phạt, một đội thủy sư giáo úy ăn mặc áo giáp da màu đen, mang theo trường đao rách rách máu tươi, xếp thành hàng tiến đến, có một người, tay đề chuỗi kiếm, mặt âm trầm bước vào cánh cửa, tại phía sau hắn, là nhiều đội võ sĩ.

“Thái hậu không cần sốt ruột, bốn vương sẽ lập tức bắt Hoàn Nhan A Cốt Đả, hầu hạ dưới gối thái hậu.”

Người nói lời này, có một gương mặt làm cho Tác Nhĩ Mãn Thị khó có thể quên được, cái mặt này có vài phần lỗ mãng, vài phần lãnh ý, cái khóe miệng có chút gờ lên kia, trong đôi mắt tĩnh mịch kia, dường như tản mát ra vẻ khinh miệt nào đó.

Tác Nhĩ Mãn Thị không thể không thừa nhận, người nam nhân này rất dễ nhìn, mặc dù dáng người không có kiểu khôi ngô giống người Nữ Chân, nhưng lại có vài phần thon dài.

Một đôi mắt ở dưới lông mày dài kia tuy lạnh lùng, nhưng trên trán, lại lộ ra vài phần phong độ của người trí thức, đôi mắt sao sáng ý vị thâm trường, không thể nắm lấy, cử chỉ trong lúc đó lại có vài phần uy nghiêm làm cho người ta sinh ra vẻ kính sợ.

Người đó chính là Thẩm Ngạo, thần sắc Thẩm Ngạo rất đậm đặc, trong giọng nói mang theo giọng mỉa mai, ánh mắt của hắn đầy vẻ ngán ngạn, ngán ngạn mà nhìn thái hậu Nữ Chân, trong lòng phát ra một loại cảm thán, dường như không dự liệu được hai người sẽ gặp lại ở chỗ này.

“Duyên phận à.” Trong lòng Thẩm Ngạo đột nhiên toát ra ý nghĩ này.

Chỉ là, cái không khí bình lặng này, rất nhanh đã bị thanh âm ngoài cung che lấp, tiếng cung nữ kinh hoàng la hét, còn có thanh âm binh sĩ hô to truyền vào: “Bình Tây Vương có lệnh, chỉ bắt tôn thất, Phi tần Nữ Chân, còn lại không động đến, ai dám bừa bãi hồ, giết nội thị, lăng nhục cung nữ, quân pháp chờ lệnh!”

Cái này đạo mệnh lệnh này, chính là nguyên tắc làm người của Thẩm Ngạo, hắn là người có thù báo thù, nhưng cũng không phải một kẻ thích giết chóc, hắn rất tỉnh táo, biết rõ ai mới là địch nhân của hắn.

Đối với địch nhân, hắn có thể vô cùng lãnh khốc, vô cùng quyết tuyệt, nhưng hắn cũng hiểu, những cung nữ cùng nội thị kia không phải địch nhân của hắn, từ trên điểm này, hắn đã xác định được hành vi, đó chính là tha thứ.

Nhưng rõ ràng, người như vậy, ở trong mắt Tác Nhĩ Mãn Thị, Thẩm Ngạo lại giống như ác ma từ địa ngục đi đến thế gian.

Nàng không khỏi run nhè nhẹ một chút, dốc sức liều mạng mà đè nén sợ hãi của mình xuống, một đôi tròng mắt bình thản mà nhìn thẳng vào mặt Thẩm Ngạo, rốt cục cũng nói:

“Nhi tử ai gia sẽ báo thù vì ai gia, hắn càng thêm hung ác hơn so với sói, so với Hải Đông Thanh thì càng thêm nhạy cảm, so với Hắc Hùng trên Trường Bạch Sơn thì càng thêm cường tráng. Người chọc tới hắn, hôm nay, những gì người làm cho hắn, ngày mai hắn sẽ trả về gấp mười gấp trăm lần!”

Thẩm Ngạo cười ha ha, tiếng cười của hắn dường như cũng lây nhiễm đến những giáo úy nghiêm túc và trang trọng kia, lập tức, trong điện truyền ra một hồi cười vang.

Sắc mặt Thẩm Ngạo nghiêm trang, khinh thường nói: “Phải không? Con của người đã sắp xong rồi, hắn không có đường lui, bị nhốt tại Đại Định phủ, mất đi tiếp tế, hắn ở trong mắt bốn vương, chỉ là một con sói đói còn mỗi da bọc xương, bốn vương sẽ một vây hãm hắn đến chết, lại khiến cho hắn vì tất cả việc làm kiếp này mà phải trả giá thật nhiều.”

Thẩm Ngạo đi hai bước về phía trước, sau đó mới mỉm cười nói: “Thái hậu có biết, một cái giá lớn này là gì không?”

Trong đôi mắt Tác Nhĩ Mãn Thị lộ ra vẻ sợ hãi, thần sắc hoài nghi phức tạp, hừ lạnh một tiếng.

Thẩm Ngạo tự hỏi tự đáp, nói: “Muốn sống không được, muốn chết không xong, chính là hắn đã chết, cũng là chết không toàn thân, chết không chỗ táng thân, cái này là bốn vương thay oan hồn ở dưới dao mổ Nữ Chân báo đáp cho các người, bọn thất tử khốn kiếp này, cái này chính là một cái giá lớn khi các người giết chóc người dân, người đầu...”

Chu Hằng lập tức tiến lên một bước, nói: “Có!”

Thẩm Ngạo lạnh lùng thốt: “Nữ Chân thái hậu, tạm thời tạm giam lại, tương lai...”

Trong mắt Thẩm Ngạo hiện lên một tia lãnh ý, nói: “Giao cho người Liêu xử trí, nhớ kỹ, đừng để cho nàng chết, phải cho người nhìn trong mười hai canh giờ.”

Những lời này giống như là tuyên bố Tác Nhĩ Mãn Thị bị án tử hình, càng xác thực nói rõ, tử hình còn chưa đủ, tương lai có vô số đau khổ đang đợi Tác Nhĩ Mãn Thị.

Người Tống cùng người Kim trong lúc đó, tạm thời còn chưa có cừ hận thấu xương, nhưng đối với người Khiết Đan mà nói, người Nữ Chân là cừ nhân bất cộng đái thiên với bọn hắn, ai cũng có thể dự liệu được, một khi rơi vào trong tay người Khiết Đan, Tác Nhĩ Mãn Thị sẽ được dạng kết cục gì.

Người Nữ Chân giết chóc người Liêu, có thể dùng mười vạn trăm vạn để hình dung, huyết hải thâm cừ, đương nhiên không phải đơn giản như mất đầu.

Trong mắt Tác Nhĩ Mãn Thị chớp động lên vẻ sợ hãi, kinh hãi nói: “Người... Người...”

Thẩm Ngạo hờ hững mà xoay thân qua, lưu lại một câu cuối cùng: “Thời điểm thái hậu vì Hoàn Nhan A Cốt Đả giết chóc bốn phía mà một người làm quan cả họ được nhờ, có từng nghĩ đến sẽ có hôm nay? Tất cả đều là thái hậu gieo gió gặt bão, muốn trách, thì trách người đáng chết thôi.”

Lúc từ trong điện đi ra, Thẩm Ngạo thở dài ra một hơi, trong lòng hắn cũng không thoải mái, dùng giết người đi ngăn giết chóc lại, vốn chính là một sự tình bất đắc dĩ.

Bên ngoài đại điện này, khắp nơi đều là một mảnh hỗn loạn, nhiều đội giáo úy đứng đó, rất quy củ, nhưng cung nữ cùng nội thị lại sợ tới mức chạy trốn tứ tán, khắp nơi đều là hô quát cùng gào thét, làm cho người ta nghe thấy mà rất chói tai.

Thẩm Ngạo nhàn nhã tản bộ trong hỗn loạn, trong miệng thấp giọng ngâm nga một ca khúc đời sau: “Người đi tới, hắn đi tới, mọi người đi đến cùng đi, tại đây, trong thế giới rực rỡ, có vô hạn tình yêu!

À... Lại để cho thế giới này có tình yêu! À... Lại để cho thế giới này tràn ngập tình yêu. À... Lại để cho thế giới này có tình yêu... Chúng ta có được, chính là ngày mai tốt đẹp...”

Trên đường gặp được mấy cung nữ đi tới, có lẽ là đám cung nữ bị bề ngoài Thẩm Ngạo mê hoặc, chỉ coi Thẩm Ngạo là người lương thiện, liền khóc lóc nước mắt, giữ chặt tay áo của hắn, cầu hắn che chở.

Thẩm Ngạo không ca nổi nữa, đợi cho sĩ tốt phía sau đuổi tới, đành phải thở dài, nói: “Truy cái gì mà truy, có hiểu văn minh hay không? Khục khục... dẫn vài người này đi qua, kiểm nghiệm rõ bản thân, nếu không phải tôn thất Nữ Chân, liền cho vạ chút ít ngân lượng, để cho các nàng tự về nhà.”

Thẩm Ngạo rất chân thành mà nắm tay một người cung nữ trong đó, tiểu cung nữ này dáng điệu không tệ, trên mặt còn có mấy phần ngây thơ, nhất là cái bộ ngực kia, có vẻ rất no đủ, làm cho người ta mơ màng ngàn vạn lần.

Quả nhiên là cái thế giới này tràn ngập tình yêu à, Thẩm Ngạo nhẹ nhàng vuốt ve tiểu tay cung nữ, trong lòng nghĩ như vậy, lập tức lại nghiêm túc nói: “Không cần sợ, không có người làm khó dễ người, đám đại thúc kia chỉ hỏi mấy câu mà thôi, làm sáng tỏ thân phận, sẽ không có chuyện gì xảy ra.”

Mấy giáo úy nhất thời không nói gì, tại sao chính mình lại biến thành đại thúc rồi? Tiểu tử cường tráng như thế, như thế nào bị điện hạ gọi già đi hai mươi tuổi rồi?

Thời điểm ánh rạng đông vừa lộ ra, thanh âm gào thét trong thành đã dần dần yếu ớt, ở bên trong cung điện cũng khôi phục thứ tự.

Hắc ám đi qua, một đám ánh mặt trời bắn thấu sương mù dày đặc, xé tan đêm tối, ánh nắng sớm rơi trên tuyết đọng, chiếu xạ lên thân người, sưởi ấm như xuân.

Thẩm Ngạo mệt mỏi nhìn một đêm, triệu tập sĩ quan cấp cao, đưa ra mệnh lệnh, lập tức đến chánh điện.

Đến hành lang bên này, Chu Hằng cùng một ít thị vệ vừa mới nói xong chuyện bố trí phòng ngự ở đâu, bây giờ đang tán phét chém gió, chỉ nghe Chu Hằng nói: “Chư vị có phát hiện hay không, thời điểm trong đêm ngày hôm qua, Bình Tây Vương điện hạ tiến vào trong hậu cung, đặc biệt rất có khí thế.”

Mọi người bầy mồm tám lưỡi mà thảo luận, nói: “ không tệ, không tệ.”

Thẩm Ngạo đứng ở cạnh cửa sổ lắng nghe, trong lòng lập tức vui vẻ, quả nhiên là lời nói tại dân gian thật tình nhất, đứng cách tường nghe người khác đánh giá mới đúng là thật nhất, nghĩ đến đây, hắn cứ dừng ở đó, tiếp tục nghe.

Thanh âm Chu Hằng lại truyền tới: “....cái tư thế hiên ngang kia, bộ dạng khôi ngô bất phàm kia, thật sự là khiến ta nhớ tới một người.”

Trong lòng Thẩm Ngạo mặc niệm:” Triệu Tử Long, Triệu Tử Long, Triệu Tử Long.”“

Những thị vệ kia cũng bầy mồm tám lưỡi mà thảo luận hỏi: “Không biết Chu doanh quan nhớ tới ai?”

Chu Hằng hùng dũng oai vệ nói: “Trương Dực Đức! Trương Phi”

Trong đầu Thẩm Ngạo lập tức tưởng tượng ra một khuôn mặt đen tràn đầy mụn nhọt, trong lòng lạnh lẽo, tức giận đến mức mặt mũi trắng bệch.

Những thị vệ kia ào ào nói: “Cái khí thế kia quả thật có vài phần ẩn tượng, không phải Trương Dực Đức đứng trên sườn núi lộ ra thần uy thì còn là ai? Điện hạ khí phách thật oai phong, rất không giống người thường.”

Nhưng lúc này, Thắm Ngạo bị ai suy nghĩ, giáo úy quả nhiên không có văn hóa, lời của bọn hần không khác gì nói láo, không thể tin, không thể tin được.

Lúc này, hần lại không có ý tứ tiến vào, da mặt dù dày, cũng không nên đi vào đối mặt, dứt khoát tìm cái thiên điện, trốn vào để tránh đầu gió, ai ngờ vào thiên điện, vừa đứng bắt gặp tiểu cung nữ đêm qua hần nắm tay.

Tiểu cung nữ này lại càng hoảng sợ, nàng nhận ra Thắm Ngạo, vội vàng hoảng sợ bất an kêu lên: “Điện hạ!”

Thắm Ngạo mê đắm mà nhìn nàng một cái, trong lòng mặc niệm: sắc tức là không, không tức là sắc, phải rứt rứt không cần phải dâm dăng.

Sắc mặt liền nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn đến, rất chính khí mà liếc nhìn bộ ngực cao ngất kia, nói: “Người ở tại chỗ này làm cái gì?”

Tiểu cung nữ cúi cúi thân, có chút rung động, đã có chút khẩn trương, lại có chút tò mò mà dò xét Vương gia hung thần ác sát trong truyền thuyết này, lí nha lí nhí nói: “Nô tài không có người thân, không chỗ nào để đi, nghiệm sáng tỏ thân phận xong, về sau, có một tỷ tỷ thấy ta nhanh nhẹn, bảo là muốn tiến tiến cử ta vào hộ lý doanh, nô tài nghĩ mình cơ khổ không nơi nương tựa, chẳng bằng đơn giản tìm chỗ dựa vào.”

[/QUOTE]

968. Chương 871: Bệ Hạ Làm Sao Vậy

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 871: Bệ hạ làm sao vậy

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thắm Ngạo bưng tỉnh đại ngộ, trong lòng nghĩ, nàng nói tỷ tỷ, chẳng lẽ lại là Tần Nhi? Cái này không tốt đâu, ngựa tốt không ăn cỏ gần hang à, phải trấn định, không được nghĩ về mấy chuyện lệch lạc.

Tiểu cung nữ liếc liếc Thắm Ngạo, thấy Thắm Ngạo mang một bộ dạng giật mình, gò má không khỏi bắt đầu đỏ bừng lên, đôi mắt chớp chớp, cô bé nhỏ như vậy, kỳ thật yêu nhất là tướng tượng, có trời mới biết trong đầu nàng đang nghĩ cái gì.

Đang nói, bên ngoài lại có người đẩy cửa tiến đến, Tần Nhi dẫn đầu, Quỷ Trí Hoàn đi sau, Quỷ Trí Hoàn bởi vì có thương tích, không có biện pháp tham dự công thành, chỉ là, xuống giường làm chút ít hoạt động đủ khả năng, vẫn không thành vấn đề.

Bởi vậy liền đi theo hộ lý cứu trị thương bệnh, nhưng lúc này đây công thành, thật sự không có bao nhiêu bệnh nhân tổn thương để trị, ngoại trừ vài tên cưỡi ngựa rơi xuống bị thương, còn có mấy người không cẩn thận bị lửa nóng làm tổn thương.

Chính thức chém giết bị thương lại không có mấy, ngược lại, những phối quân kia bị thương nhiều hơn, chỉ là, những này phối quân loạn binh cũng không có mấy người cứu, ai lại đi quản sinh tử bọn hần làm cái khi gió gì.

Quỷ Trí Hoàn vừa thấy Thắm Ngạo, à nha một tiếng, lại nhìn cung nữ bên người, liền lập tức nổi giận, trong mắt lờ mờ ra hoài nghi, rất là lạnh lùng liếc nhìn Thắm Ngạo, phảng phất như đang oán trách Thắm Ngạo lưu tình khắp nơi, thật sự đáng giận.

Kỳ thật, bất kể là nam nhân hay là nữ nhân, đều là như thế, đã ưa thích mấy cái gì đó, tự nhiên không muốn rất nhiều người giữ lấy, nói cái gì hiền lương thực đức, đều là nói dối, là lời nói suông, chính là ngoài miệng không nói, trong lòng cũng nhất định sẽ có vài phần không vui.

Ngược lại, Tần Nhi không nghĩ tới chuyện kia, thấy cung nữ này, nhân tiện nói: “Như thế nào? Nghĩ kỹ chưa? Nếu nghĩ kỹ, liền đi đăng ký một tỳ, từ đó về sau, liền theo ta đến trong đội hộ lý doanh ba làm việc, bên này vừa vắn thiếu chút ít giúp đỡ, như thế này, ta sẽ dạy cho ngươi nên làm việc như thế nào.”

Tiếp theo lại nhìn về phía Thẩm Ngạo, nói: “Không phải điện hạ triệu tập mọi người nghị sự sao? Như thế nào lại trốn tới chỗ này rồi?”

Lập tức không có hảo ý nói: “À nha, ta biết rồi, ngươi thật sự là không đứng đắn, xấu quá rồi, như là ong bướm vậy.”

Thẩm Ngạo làm ra tốt ủy khuất, rõ ràng mình bị người gọi là Trương Phi, đành phải tránh đầu gió, ai ngờ lại bị oan uổng như vậy, trên đời này có ong bướm nào chỉ xem bộ ngực người ta hay sao? Coi như là suồng sã, vậy cũng chỉ là ở trong nội tâm, trong lòng có ý dâm một phen, vậy thì như thế nào?

Dù hẳn có ba tắc miệng lưỡi không nát, vẫn thực sự không giải thích rõ, muốn nói chân tướng, người ta cũng chưa tin, đơn giản là đành nổi lên lá gan chấp nhận, cười hì hì nói: “Vừa mới nghĩ thấy nơi này có mùi thơm của Tần Nhi cùng Hoàn nhi, liền chui vào, ai ngờ còn có tiểu mỹ nhân ở đây.”

Nói ra những lời này, ngay cả Thẩm Ngạo cũng bội phục cơ trí của mình, Tần Nhi cùng Hoàn nhi vừa đúng lúc cùng nhau trở về, cái này chứng minh hai người các nàng đã từng tới, còn nói chuyện nhiều cùng tiểu cung nữ này, tự nhiên lưu lại hương khí.

Thẩm Ngạo nói mình nghĩ thấy được hương khí hai người, ý tứ chính là nói mình tiến đến đây, là tới tìm hai người các nàng, một câu cuối cùng là ai ngờ còn có tiểu mỹ nhân ở đây, vậy cũng là gián tiếp khoa trương tiểu cung nữ một chút.

Ý ở ngoài lời là mình thật ra cũng không muốn gặp tiểu cung nữ, một lòng chỉ muốn gặp hai nữ nhân, chỉ là, mấy chữ tiểu mỹ nhân này, lại làm ra bộ dạng hơi mừng rỡ, lại để cho trong lòng tiểu mỹ nhân này dễ chịu hơn một ít.

Cái gì là trình độ, cái này chính là trình độ, Thẩm Ngạo đã dương dương tự đắc.

Tần Nhi nhất thời không nói được gì, ngược lại, tiểu cung nữ kia bị Thẩm Ngạo nói đến mức có chút xấu hổ, cúi khuôn mặt xinh đẹp xuống dưới ngực.

Sắc mặt Quý Trí Hoàn cũng thư giãn hơn một ít, yêu cầu của nàng kỳ thật cũng không quá mức, chỉ hi vọng mình lưu một ấn tượng đặc biệt ở trong lòng Thẩm Ngạo mà thôi.

Lúc này nghe Thẩm Ngạo đặc biệt nói là tới tìm chính mình, cũng không nghi ngờ gì, liền không dây dưa vấn đề này nữa, nghiêm mặt nói: “Điện hạ, những loạn binh kia làm xằng làm bậy ở bên trong thành, thiếu đốt giết cướp lướt, vì sao điện hạ không hạ lệnh ngăn cản?”

Ở bên trong thành tuy đều là người Nữ Chân, nhưng nếu muốn giết cứ giết, vậy thì không bằng heo chó, lại còn mấy người gian dâm với nữ nhân, cướp của cả người cả vật, khiến cho cả Lâm Hoàng phủ đều là chướng khí mù mịt, nếu không lập tức nghiêm túc, cũng không khỏi hơi quá mức một ít.”

Thẩm Ngạo chột dạ, nói: “Vừa rồi chỉ lo công thành, nhất thời đã quên ước thúc, thì ra những loạn binh này hư hỏng như vậy, quả nhiên là cầu, không đối được chuyện ăn cứt.”

Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ: cái này là chỗ khác nhau giữa người và súc sinh, người Nữ Chân có thể như súc sinh, thiêu đốt gian dâm, nhưng đối với người mà nói, lại luôn là không hạ thủ nổi, Hoàn Nhan A Cốt Đả là súc sinh, Hoàn nhi là người.

Nhưng trong lòng Thẩm Ngạo không khỏi cười khổ, mình tính toán là người hay là súc sinh đây? Nói lời nói từ đáy lòng, những loạn binh kia làm loạn, xác thực làm rất nhiều sự tình chính mình không dám làm, nhưng mình lại cảm thấy rất được giải hận, chẳng lẽ bề ngoài mình là người, ở sâu trong lòng là súc sinh?

Lúc ý nghĩ này bốc lên, lại khiến cho Thẩm Ngạo còn nhớ tới một từ, nguy quân tử.

Không sai, Thẩm Ngạo đã cảm giác mình rất dối trá rồi, rõ ràng muốn làm, lại cứ để cho người khác thay thế mình làm, trong miệng rồi lại là miệng đầy đạo đức văn vẻ, đây không phải ngụy quân tử thì là cái gì?

Thẩm Ngạo thở dài một hơi, trong lòng cuối cùng cũng đưa xuống định luận, ngụy quân tử thì là ngụy quân tử, người đọc sách nha, nội tâm âm u một chút cũng có thể lý giải, ngoài miệng nhân nghĩa đạo đức, nhưng lại không thể thiếu, dối trá một chút vẫn là có thể giải thích.

Vừa nghĩ như thế, gông xiềng đạo đức kia liền triệt để không có, toàn thân thoải mái, miệng cười cởi mở, mỉm cười mà nói với Quỷ Trí Hoàn: “Thời gian không sai biệt lắm, Hoàn nhi theo ta đi nghị sự nào.”

Về phần Tần Nhi: “Ánh mắt Thẩm Ngạo rơi vào trên người Tần Nhi, mỉm cười, nói: “Tần Nhi đăng ký tạo danh sách cho tiểu mỹ nhân, hộ lý doanh có Tần Nhi cùng nàng, hai mỹ nhân này, lúc ba quân tướng sĩ ra trận giết địch tự nhiên sẽ có nhiều dũng khí hơn, lại còn ước gì bị thương nữa.”

Tần Nhi cười rộ lên, hai mắt cong cong thành hình trăng lưỡi liềm, mặt cười như hoa, nói: “Một lát nữa người hãy lỏng lẻo xương cốt được không? Ta đi trị liệu tổn thương trước, người nhìn người xem, nhin một đêm, túi mắt đều căng hết lên rồi kìa.”

Thẩm Ngạo lập tức tinh thần, nói: “Thật tốt, đang muốn kiến thức thủ đoạn Tần Nhi như thế nào!”

Con người vụng trộm liếc nhìn tiểu mỹ nhân kia, mày dạn mặt dày nói: “Chỉ sợ lực đạo của người không đủ, cứ gọi tiểu mỹ nhân tới, lúc này mới không sai biệt lắm, nhưng.....”

Thẩm Ngạo nói vui đùa xong rồi, sắc mặt ảm đạm, rất là thua thiệt mà nói với Quỷ Trí Hoàn: “Đáng tiếc, Hoàn nhi bị thương, đều là ta không tốt, đến chậm một bước, nếu thủy sư kỵ binh sớm đuổi tới kịp, cũng không bị thương đến trình độ này.”

Cùng Quỷ Trí Hoàn đi ra khỏi điện, Thẩm Ngạo hỏi han ân cần về thương thế của Quỷ Trí Hoàn, lại cẩn thận từng li từng tí nói: “Vừa rồi Hoàn nhi tức giận sao?”

Quỷ Trí Hoàn do dự một chút, hốt hoảng mà lắc đầu, nói: “Ta yêu chính là Bình Tây Vương như vậy, bản tính hắn là như thế, lại có thể bắt hắn làm như thế nào? Chẳng lẽ có thể trói hắn lại, gác ở trên lửa, bắt hắn vượt qua ba đạo sáu động, bắt ánh mắt của hắn nhìn cái mũi của hắn sao?”

Thẩm Ngạo không khỏi rung mình một cái, cái này có tính là uy hiếp trắng trợn không đây? Hắn đành phải cười ha ha, nói: “Không cần phải nói giỡn, ta là người đọc sách, không thích bị người khác hù dọa.”

Trong mắt Quỷ Trí Hoàn lộ ra vẻ ôn nhu, nói: “Ai muốn dọa người? Chính người có tật giật mình, có phải không?”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi, thời điểm đến chánh điện, Quỷ Trí Hoàn hơi có vài phần e lệ, liền không chịu đến gần Thẩm Ngạo, tận lực giữ một khoảng cách cùng Thẩm Ngạo, đợi lúc Thẩm Ngạo đi vào chánh điện, nàng mới bước đi vào.

Trong chánh điện, sĩ quan cấp cao ngoài doanh quan đã đến đủ, Thẩm Ngạo đi vào, nhẹ nhàng mà đi đến vị trí đầu não, đang trong tiếng mọi người cùng một chỗ hành lễ, nói điện hạ Thiên tuế, hắn ngồi xuống, hai mắt liếc nhìn chung quanh, thản nhiên nói:

“Không cần đa lễ.”

Hai lớp sĩ quan cấp cao, tiến sĩ đều tự đứng lên, chờ Thẩm Ngạo lên tiếng.

Thẩm Ngạo nói: “Truyền lệnh, Quân pháp ti lập tức vào trong thành, nếu có binh phải làm xằng làm bậy, lập tức bắt trị tội, nếu có người dám dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, không nghe khuyên bảo ngăn, giết chết bất luận tội!”

Quân pháp ti tiến sĩ lập tức đứng ra, nói: “Tuân mệnh.” Tiếp theo, liền bước nhanh ra khỏi điện, chấp hành mệnh lệnh của Thẩm Ngạo.

Ngược lại, Chu Chấn đứng ở trong góc nhỏ, đám Thiên phu trưởng nhất thời có chút bối rối lên, Bình Tây Vương nói loạn binh, không phải là phối quân nhà mình sao? Bất những người này, không phải là đánh vào mặt của mình sao? Chu Chấn do dự một chút, đứng là vẫn còn đứng ra, ngượng ngùng cười nói:

“Điện hạ, thuộc hạ tì chức không hiểu quân pháp, tình có thể hiểu được, chẳng bằng để cho tì chức đi khuyên can một tý, thật sự không được, lại làm phiền Quân pháp tì...”

Thẩm Ngạo liếc nhìn Chu Chấn, cắt ngang lời Chu Chấn nói, hỏi: “Người là ai?”

Trong lòng Chu Chấn nói, đêm qua còn nói chuyện với nhau nữa, như thế nào hôm nay liền quên rồi? Bình Tây Vương quả nhiên là trở mặt nhanh hơn cả lật sách, cũng không quá dễ hầu hạ.

Chu Chấn đành phải mỉm cười, nói: “Tì chức chính là vạn phu trưởng phối quân Chu Chấn, hôm nay đã nhanh chóng tỉnh ngộ, hối cải để làm người mới, nguyện làm khuyển mã vì điện hạ.”

Thẩm Ngạo chán ghét nhìn hắn một cái, hung dữ nói: “Thì ra người chính là Hán gian Chu Chấn?”

Trong mắt Chu Chấn hiện lên bối rối vẻ, vội vàng quỳ xuống nói: “Tì chức đã hối cải để làm người mới rồi, điện hạ...”

Thẩm Ngạo quát lớn: “Cút! Đừng để cho bốn vương gặp lại người, gặp lại người lần nữa, sẽ lột chó của người da, lập tức lăn ra, lăn thật xa cho ta!”

Chu Chấn ngược lại là người thông minh, ý tứ Thẩm Ngạo rất rõ ràng, quan là đừng nghĩ đến nữa, lập tức biến mất.

Bất kể nói thế nào, tánh mạng cũng coi như là được bảo vệ, Chu Chấn liền không nói hai lời, té thẳng đi, các phu trưởng còn lại sợ tới mức kinh hồn táng đảm, cũng ào ào chạy ra ngoài.

Thẩm Ngạo nhàn nhã mà ngồi, chậm rì rì mà cười rộ lên, nói với sĩ quan cấp cao hai bên: “Người một nhà chúng ta nghị sự, sao lại để cho một ít người không đứng đắn tiến đến, sau này phải nhớ cho kỹ, thời điểm bốn vương nghị sự, ngoại trừ là người nhà, ai cũng không cho đến dự thính.”

Lời nói này đương nhiên là nói với Chu Hằng, xem như báo thù việc Chu Hằng ngăn cản Thẩm Ngạo của gái, Chu Hằng lau mồ hôi lạnh, bị anh rể trước mặt mọi người giáo huấn một trận, cũng không dám tranh luận, lập tức nói: “Tuân mệnh!”

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: “Rất tốt, vậy thì hiện tại bắt đầu nghị sự, tiến sĩ Công khảo thi có ai không? Báo tình hình chiến đấu đêm qua lên, bốn vương muốn nghe một chút.”

Một trận chiến Lâm Hoàng phủ, đại đa số thời gian, liên quân đều đánh đắm giả bộ, thương vong không lớn, chỉ là, Lâm Hoàng phủ bị loạn binh náo một lần, coi như là gặp hại, trong thành bên này, hơn mười vạn người Nữ Chân, rõ ràng chỉ còn lại có hơn hai vạn.

Nhưng thấy bọn họ bình thường nhân duyên cũng không tốt đến mức nào, tai vạ đến nơi, khắp nơi đều là tường nghiêng mọi người đẩy, ngay cả ăn mỳ xưa nay mặt không ngẩng lên, cũng đều không lưu cho bọn hắn một phần tình cảm, thiêu đốt giết cướp lướt, không có điều ác nào không làm.

Về phần Nữ Chân cấm vệ, đã hoàn toàn thanh lý sạch sẽ, về phần vương công quý tộc, cũng là không ít tù binh, ngoại trừ thái hậu Nữ Chân, tổng cộng có hai mươi chín người Phi tần, bảy người hoàng tử Công Chúa, tôn thất 133 người, tù trưởng, quan viên còn lại nhiều hơn ba trăm.

Thẩm Ngạo nghiêm mặt, nói: “Vương công, toàn bộ giam giữ, người Nữ Chân còn lại, đuổi ra khỏi thành, để cho bọn họ từ đầu tới đây, chạy trở về chạy nơi đó.”

Cái đạo mệnh lệnh này, nhìn về phía trên rất rộng rãi, kỳ thật là tàn nhẫn tới cực điểm, người Nữ Chân quật khởi, vốn là nương theo huyết tính giết chóc mà kéo cục diện ra.

Một chủng tộc dựa vào giết chóc mà sinh như vậy, đã kết không ít tử thù, bên trong đại thảo nguyên, càng không biết có bao nhiêu bộ tộc bị bọn hắn cướp đoạt đồng cỏ màu mỡ.

Hiện tại đại quân Hoàn Nhan A Cốt Đả bị vây ở Đại Định phủ, bên trong đại thảo nguyên, chỉ còn lại có một đám tộc nhân già yếu, một khi bị khu trục ra khỏi thành trì, bọn hắn sẽ lập tức trở thành con mồi mỗi người đồ mất trên thảo nguyên.

Mà quý tộc đại thảo nguyên, vốn là mạnh được yếu thua, ai cũng sẽ không có nửa phần trắc ẩn, lúc trước, người Nữ Chân cường thế, có lẽ những bộ tộc mất đi gia viên kia còn có thể ẩn nhẫn.

Nhưng liên quân thẳng đến Lâm Hoàng, cái gọi là Đại Kim Quốc đã muốn bấp bênh, trận trả thù này, cũng đang nổi lên, sớm muộn gì cũng có một ngày bộc phát ra.

Bất kể là người Nữ Chân ở bên trong thành hay là ở bên ngoài thành, bị thiêu đốt cướp giết cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Cái này là quy tắc của đại thảo nguyên, hoàn cảnh tàn khốc, cũng sáng tạo ra người tàn nhẫn, mỗi người đều là dã thú.

Vừa đúng lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân vội vàng, có một giáo úy vội vàng hấp tấp mà tiến đến, nói: “Điện hạ, có chỉ ý tới.”

Ý chỉ...

Trong lều trưởng thoáng chốc đã náo nhiệt lên, Thẩm Ngạo đứng dậy rời ghế, trong lòng nghĩ, chính mình ở tại Lâm Hoàng phía xa, đột nhiên đưa ý chỉ tới, chẳng lẽ là có cái việc gì gấp?

Hắn nhân tiện nói: “Tất cả mọi người cả nghiêm chỉnh ý quan, theo bổn vương đi ra ngoài tiếp chỉ.”

Từ trong điện đi ra, một người công công bộ dáng phong trần mệt mỏi tiến lên trước, sau lưng là một đội Tiền điện vệ số lượng không ít, chắc là từ Cẩm Châu lên đất liền, thủy sư đóng quân Cẩm Châu đã điều một đám quân sĩ đi theo bảo vệ.

Công công này mỉm cười mà hành lễ cho Thẩm Ngạo, nói: “Nô gia xin vãn an điện hạ.”

Thẩm Ngạo lại cười nói: “Công công miễn lễ, hay là tiếp ý chỉ trước rồi nói sau.”

Công công mỉm cười gật đầu, lập tức nghiêm nghị nói: “Bình Tây Vương Thẩm Ngạo tiếp chỉ ý.”

Thẩm Ngạo quỳ trên mặt đất, sĩ quan cấp cao giáo úy sau lưng cũng ào ào quỳ gối, hô to: “Thần tiếp chỉ ý.”

Công công triển khai thánh chỉ, cất cao giọng nói: “Hoàng đế viết: Bình Tây Vương, Phò mã Đô Úy, Hồng Lư Tự Tự khanh, học đường dạy võ Tư nghiệp Thẩm Ngạo nhận mệnh lệnh từ lâu, nay hãy nghe sắc chỉ... Sắc phong phụ chính vương, Thiên Sách thượng tướng, khai mở phủ nghi cùng ba tư, hỏi quân chính thiên hạ, không được sai sót...”

Một phần ý chỉ này, có thể nói là sấm sét giữa trời quang, tước vị thì cũng thôi, Thiên Sách thượng tướng, nếu không phải người bác học, thấy nhiều biết rộng nhiều, cũng không phân biện rõ trong này có cái huyền cơ gì, chỉ là, cái khai mở phủ nghi cùng ba tư này cùng với hỏi quân chính thiên hạ liền bất đồng sâu sắc.

Tuy nói khai mở phủ tại Đại Tổng triều, chỉ là tán chức, nhưng hôm nay, trong thánh chỉ rõ ràng đã đọc đi ra, ý nghĩa liền khác nhau rất lớn, hơn nữa, mấy chữ sau hỏi quân chính thiên hạ này, hơi có chút giải thích ý tứ sau lưng tấu chương.

Muốn hỏi quân chính thiên hạ, không có trợ thủ là không được, cho nên, phải khai mở phủ, thiết lập chức quan, tuyển nhân viên hỗ trợ bên cạnh.

Cái này bằng với là phụ chính đại thần, tăng thêm một người hỏi sự tình ba tính ba tư, hơn nữa, lực ảnh hưởng của Bình Tây Vương, địa vị Thẩm Ngạo bây giờ, đã là chân chính dưới một người vạn trên vạn người.

Thẩm Ngạo cũng chấn động, trong lòng nghĩ, bộ hạ đây là làm sao vậy?

[/QUOTE]

969. Chương 872: Triệu Tập

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 872: Triệu tập

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đối với Triệu Cát, Thẩm Ngạo có lẽ là hiểu rất rõ, bất kể nói thế nào, hắn còn là một hoàng đế, thân là quân vương, vậy mà trao quyền cho cấp dưới quyền lực lớn như vậy?

Chẳng khác gì là bên cạnh quân quyền, lại phân ra một bộ phận quyền lợi, tặng cho vương quyền, Đại Tổng lập quốc đến nay, gần đây gia tăng đề phòng đối với tôn thất thân vương, gần đây khởi xướng là làm càn yếu nhược.

Cái yếu nhược này, không chỉ là trên mặt quân sự, lại càng ở mặt hoàng quyền cùng vương quyền, có thể nói, tôn thất Đại Tổng triều từ trước tới nay vô cùng bụi đất.

Chẳng những thân vương không thể thảo luận chính sự, không thể tông quân, càng không thể rời kinh, thậm chí ngay cả đất phong cũng không có, sự tình duy nhất các vương gia có thể làm, chỉ là lĩnh một chút bổng lộc trong Tông lệnh phủ, cam đoan chính mình không lo áo cơm, ngồi ăn rồi chờ chết mà thôi.

Mà hiện tại, Triệu Cát đưa cho mình, đã không phải đơn giản như tín nhiệm, trong lòng Thẩm Ngạo bành trướng đầy suy nghĩ, nặng nề nói: “Thần tiếp chỉ ý.”

Cẩn thận từng li từng tí mà nâng thánh chỉ qua, từ đó về sau, thân vương biến hóa nhanh chóng thành Thảo Luận Chính Sự vương gia cao cao tại thượng, cùng là cái chữ Vương, nhưng thân phận lại cực kỳ bất đồng.

Thẩm Ngạo lập tức gọi người cầm vài trăm quan tiền giá trị lớn, kín đáo đưa cho công công, một mặt hỏi: “Bệ hạ có khỏe không?”

Công công chần chờ một chút, âm thầm nói: “Thân thể không được như xưa, ở tại Tuyên Châu, cũng nhớ điện hạ, mấy lần nói hối hận, lúc trước không nên để điện hạ đi.”

Thẩm Ngạo không khỏi ghen ngào, đối với người phức tạp như Triệu Cát, Thẩm Ngạo đã nịnh nọt qua, trong lòng chửi bới qua, nói hươu nói vượn rồi, thoải mái cười to rồi, nhưng lúc này, tâm tình của hắn chỉ có một loại cực kỳ bi ai.

Vinh quang lớn đến vậy, cũng không bì nổi một câu kia thân thể không tốt bằng lúc trước, Thẩm Ngạo hít sâu một hơi, nói: “Về nói cho bệ hạ, bảo hắn từ từ điều dưỡng thân thể, không nên suy nghĩ bậy bạ, sự tình bên ngoài, đã có ta làm thần tử lo lắng.”

Công công gật gật đầu, vốn là muốn ở chỗ này nghỉ chân một chút, nghe xong lời Thẩm Ngạo nói, biết mình lập tức phải về rồi, hắn nhân tiện nói: “Điện hạ bảo trọng, chiếm Lâm Hoàng phủ, rất đáng mừng, nô gia nhất định đưa tầu lên, cũng để cho bệ hạ vui mừng một phen.”

Thẩm Ngạo mất hồn mà đầu gật đầu, rõ ràng tự mình đưa công công này ra ngoài, ở trong mắt Thẩm Ngạo, công công này chính là đại biểu Triệu Cát, tin tức ngắn ngủi, lại khiến cho trong lòng hắn nhiều thêm vài phần phiền muộn.

Một lần nữa trở lại chánh điện thời điểm, trong quân sĩ quan cấp cao, tiến sĩ ào ào vỗ tay: “Chúc mừng điện hạ, chúc mừng điện hạ.”

Thẩm Ngạo lạnh mặt, quay về nguyên vị, trong tay vẫn đang nắm chặt thánh chỉ, thở dài một hơi, mới nói: “Hi từ đâu đến, lại có cái gì để chúc mừng hay sao?”

Người khác nhìn qua là từng bước thăng chức, là thân thuộc với vua gia tăng, là đi vào đám mây.

Nhưng ở trong mắt Thẩm Ngạo, phần thánh chỉ này, càng giống như là uỷ thác, trong lòng Thẩm Ngạo âm thầm, dùng tính tình hắn, tình nguyện không được cái trên vạ người này, cũng không nguyện thiếu đi một người chí thân, một người tri kỷ.

Thẩm Ngạo lạnh lùng cười một tiếng, cả người trở nên sát khí đằng đằng, đã ở phía xa ngoài ngàn dặm, cũng đành phải hóa đau thương thành lực lượng rồi, mắt hổ quét một vòng, lạnh lùng nói: “Truyền lệnh, tất

cả bộ khoái mã tiến đến đại sa mạc, lệnh cường chế tất cả thủ lĩnh bộ tộc, tù trưởng tiến đến Lâm Hoàng phủ,

nói cho bọn hãn biết, ai dám không đến, hoặc là kéo dài chậm một bước, người Nữ Chân chính là tấm gương cho bọn họ, ba ngày, bốn vương chỉ cho bọn hãn thời gian ba ngày, ba ngày qua đi, nếu bốn vương không gặp người, liền xem đó là bọn họ hướng bốn vương tuyên chiến, tới lúc đó, Đại Tổng sẽ là tử địch của bọn hãn, không chết không thôi!”

“Lại truyền lệnh xuống, toàn quân nghỉ ngơi và hồi phục, đợi lo liệu xong sự tình tại đây, chiến sĩ Tây Hạ cùng Đại Tổng, toàn quân xuất phát đi Đại Định phủ, đánh một trận chiến cuối cùng cùng người Nữ Chân!”

Thẩm Ngạo dùng ngữ khí chắc chắn, toàn thân mang theo một loại uy nghiêm cùng khắc nghiệt, lại khiến cho tất cả mọi người trong lòng không khỏi kính phục, cái gọi là vương bát chi khí, cái gọi là hổ gầm chấn động, kỳ thật cũng không phải là như tiểu thuyết nói.

Chẳng qua là khi người ta xứng đôi cùng địa vị bản thân, dần dần ma luyện mà thành, tại đây, trong lòng những người trong điện, Thẩm Ngạo chính là người chủ của bọn họ, chính là trời của bọn họ, mũi kiếm chỉ chỗ nào, phía trước chính là núi đao biển lửa, cũng tuyệt không nghi vấn.

Thẩm Ngạo cho bọn hãn vinh dự, cho bọn hãn phú quý, để cho bọn họ có thể dựa vào, đưa bọn chúng từ nguyên một đám người bình thường trở nên không tầm thường.

Cái này là chết vì người tri kỷ, chính là lực lượng làm cho người khác tin phục.

“Tuân mệnh!” Mọi người ầm ầm đồng ý.

Phụ chính vương đưa ra chiếu lệnh, chỉ dùng hơn một ngày công phu, liền truyền khắp tất cả thảo nguyên phụ cận Lâm Hoàng phủ, đối mặt với tân chủ nhân thảo nguyên, đối mặt chúa tể mới của đại sa mạc, cơ hồ tất cả các bộ tộc đều cân nhắc, người Nữ Chân xong rồi.

Người Nữ Chân đã từng không ai bì nổi, bách chiến bách bại kia lại bại, hôm nay ngay cả thủ đô cũng đã đình trệ, tuy chủ lực còn tồn tại, thực sự đã lâm vào hoàn cảnh tứ diện Sở ca (bốn bề thọ địch).

Điểm này, tất cả mọi người hiểu, một khắc Tổng Hạ liên quân đánh tan sáu vạn Nữ Chân thiết kỵ này, tất cả bộ tộc rốt cục cũng bắt đầu đánh giá chiến lược chi thiết kỵ tinh nhuệ này lần nữa, không hề nghi ngờ, dùng lực lượng bộ tộc của mình, là địch cùng quân Tổng, là địch cùng phụ chính vương kia, quả thực chính là lấy trứng chọi đá, bọ ngựa ngăn cản xe.

Phân rõ ràng quan hệ lợi hại, tất cả thủ lĩnh của bộ tộc, tù trưởng không dám chậm trễ, lập tức cưỡi ngựa, mang theo mấy thị vệ, nhanh chóng hướng Lâm Hoàng phủ tập kết.

Thời gian ba ngày cũng không tính là dài, cả Lâm Hoàng phủ đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhất là trong thành, đã bắt đầu có rất nhiều người Hán, người Khiết Đan dừng mãnh tiến vào.

Toàn bộ người Nữ Chân đã bị đuổi ra ngoài, đã không có roi nô dịch, không có gông xiềng, các loại nghề sinh sống, cũng dần dần phát triển, chiếu lệnh của phụ chính vương cũng đã dán ở các nơi trong thành.

Phàm là người Đại Tổng ta, không phân già trẻ, chẳng phân biệt chủng tộc, đều là huynh đệ, nay sai lang đã trừ, các tộc thân thiện như hàng xóm, cộng hưởng thái bình.

Hai chữ thái bình, đối với những người quen hưởng thụ kia nhẹ như hồng mao, nhưng đối với mấy người chịu đựng qua nổi khổ loạn thế này, lại như hạn hán đã lâu gặp cam lộ.

Có người chứng kiến cái chiếu lệnh an dân này, không khỏi đầm ngực dậm chân, cuộn cuộn khóc lớn, càng có người cười vui, bốn phía tuyên truyền giảng giải, truyền bá chiếu lệnh phụ chính vương, người Nữ Chân đến, lại khiến cho người Hán cùng người Khiết Đan thiếu đi tầng một ngăn cách.

Kỳ thật, những người Khiết Đan kia, hôm nay cũng nói tiếng Hán, ghi, cũng là chữ Hán, tập tục đã hoàn toàn không có phân chia cùng người Hán, lúc trước, bọn họ là quốc tộc, còn còn có mấy phần kiêu ngạo, hiện tại, cái kiêu ngạo này sớm bị người Nữ Chân đánh nát, hôm nay, mọi người an thậm, chí hai bên thông hôn, sớm đã là tuy hai mà một.

Thời điểm thủ lĩnh, tù trưởng các tộc đến Lâm Hoàng phủ, cũng không được bắt luận lễ ngộ gì, chỉ là, một đội kỵ binh đứng ở cửa vào thành trì, lại khiến lòng đám tù trưởng này sinh ra cảm giác rung động.

Những kỵ binh cường tráng, kỷ luật nghiêm túc kia, bất kể là phi nhanh hoặc là trú ngựa, đều là hiệu lệnh như một, có thể thấy được sáu vạn Nữ Chân thiết kỵ kia thua cũng không oan uổng, quân Tống có thể đương oai tại Lâm Hoàng phủ, cũng không phải bằng vận khí.

Thủ lĩnh đến đây chừng hơn ba mươi người, cơ hồ một người cũng không sót, đều được an bài tại một chỗ khách điểm, có quân Tống chăm sóc, mọi người vội vã muốn gặp phụ chính vương kia, hết lần này tới lần khác, một điểm âm tín đều không có, cái này thái độ ngạo mạn làm cho những tù trưởng tính tình gấp gáp có chút không kiên nhẫn.

[/QUOTE]

970. Chương 873: Bế Tắc

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 873: Bế tắc

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Chỉ là, quy củ trong thảo nguyên gần đây đều là như thế, ai lớn mạnh, thì có vốn liếng để ngạo mạn, đều là nói chuyện với nhau bằng vào thực lực.

Cho nên, mặc dù có một chút nén giận, lại không người nào dám nói lời gì nặng, đến ngày thứ tư, rốt cục cũng có một giáo úy vào khách điểm, đưa bọn hãn vào cung.

Đến chánh điện bên này, hai lớp văn võ quan viên sớm đã đứng đó, những tù trưởng này, liếc nhìn Thẩm Ngạo cao cao tại thượng, ào ào quỳ gối hành lễ.

Thẩm Ngạo ăn mặc Long phục, không hề lên tiếng, trầm mặc thật lâu, mới không khách khí mà nói: “Cái đại thảo nguyên này, từ nay về sau, là Đại Tống làm chủ, bổn vương đã thiết lập An Bắc Đô hộ phủ tại Lâm Hoàng, đóng quân đội, quản lý tất cả bộ, nếu ai không tình nguyện, hôm nay không ngại nói thẳng ra.”

Bất kể là An Bắc Đô hộ phủ hay là cái danh mục gì khác, đơn giản là khống chế đại thảo nguyên mà thôi, năm đó, thời điểm người Liêu cường đại, liên nhất thống tất cả bộ, từ đó về sau, người Nữ Chân cường đại cũng là như thế, hiện tại, thay đổi thành người Tống, ai lại dám nói cái gì?

Uy danh Thẩm Ngạo sớm đã lưu truyền tại các nơi nơi hẻo lánh trong thảo nguyên, người nào không biết người này và Hoàn Nhan A Cốt Đả giống hệt nhau, cũng là tên hung ác muốn mạng người?

Hôm nay, nếu không thần phục, nói không chừng đao phủ liền mai phục ở bên ngoài, chờ đầu của người rơi xuống.

Nghĩ đến đó, tất cả mọi người ầm ầm nói: “Cam tâm để điện hạ đem ra sử dụng.”

Sắc mặt Thẩm Ngạo mới khôi phục, dễ nhìn hơn một ít, hãn từng bước một từ trên điện đi xuống, xuyên qua giữa chỗ các thủ lĩnh cùng tù trưởng đang đứng, nhàn nhã tản bộ, có vẻ rất là tự tại, chậm rì rì nói: “Đồng cỏ tất cả các bộ sẽ được đổi mới.”

Phân ra, lúc trước người Nữ Chân cướp đoạt thổ địa của các người, có thể thích hợp mà trả lại một ít, chỉ là, vùng màu mỡ đồng cỏ và nguồn nước Lâm Hoàng phủ, các người cũng không nên đánh cái chủ ý gì, đây là sản nghiệp của bổn vương, biết không?”

Có thể trả lại một ít đồng cỏ, đã là vui mừng ngoài ý muốn, ai còn dám có cái câu gì oán hận? Những thủ lĩnh này ào ào quỳ bái xuống đất, nói: “Vâng.”

Nhưng trong lòng Thẩm Ngạo lại có ý định khác, Lâm Hoàng phủ này có đồng cỏ và nguồn nước vô cùng tốt tươi, hiện tại một mực nắm giữ ở trong tay mình, đương nhiên phải từ từ mà lợi dụng.

Phải biết rằng, nơi này là sân bãi nuôi dưỡng ngựa trời sinh, khu vực tốt nhất khắp thiên hạ, mà Thẩm Ngạo muốn làm, chính là để cho người Hán nuôi dưỡng ngựa.

Kỳ thật, người Hán vốn chỉ thích hợp với gieo trồng, dù sao cũng là văn minh nông canh, muốn thay đổi thói quen của bọn hắn, nói khó cũng khó, nói dễ dàng cũng dễ dàng.

Hiện tại Thẩm Ngạo muốn làm, chính là chào hàng nông trường, chia những nông trường màu mỡ này làm hơn mấy trăm ngàn khối lớn nhỏ, đưa ra ngoài nhận thầu, dùng năm mươi năm làm hạn định, cho thương nhân thuê.

Cho nên, trước đó, hắn đã đưa thư tín cho Tuyền Châu, lại bảo hải chính nha môn bên kia dán bố cáo ra, để cho những thương nhân có thực lực kia đến đây bàn bạc.

Thương nhân Tuyền Châu không thiếu tiền, thiếu, đúng là con đường tài lộ, hiện tại Đại Tổng rất là thiếu thốn ngựa, đại lượng kỵ binh cần chiến mã, phải bốn phía mua sắm, đưa hàng cũng cần ngựa, nhất là tại Tô Hàng cùng Tuyền Châu, giá trị nhân lực càng ngày càng cao, ngựa dĩ nhiên là thành công cụ vận chuyển trọng yếu.

Hơn nữa, ở chỗ đó, người giàu có càng ngày càng nhiều, có tiền, tự nhiên nên chuẩn bị vài chiếc xe ngựa, muốn người nâng kiệu cũng có, nhưng người bên kia vốn là rất thiếu thốn, một cỗ kiệu con con, ít nhất phải chuẩn bị tốt bốn người luân phiên thay thế.

Đâu thư thái bằng xe ngựa được, rất rẻ tiền, kể từ đó, lũ hồng ngựa đã càng lúc càng lớn, thậm chí, một ít thương nhân, dứt khoát làm nghề nghiệp buôn ngựa, thu mua ngựa từ Nam Dương bên kia lên thuyền, lại vận đến Tuyền Châu, Tô Hàng.

Chỉ là, ngựa Nam Dương cái đầu thấp không nói, cước lực cũng kém hơn rất nhiều, một ít ngựa thương lại thừa cơ ào ào lên giá ngựa, lại khiến cho ngựa càng thêm khan hiếm.

Tiền cảnh nuôi dưỡng ngựa đã có thể đoán trước rồi, có thể tưởng tượng, chỉ cần dán bố cáo ra ngoài, những hải thương, đại thương kia tất nhiên sẽ chen chúc đến nếm thử một chút.

Nhiều đất trống như vậy, nếu tất cả đều được cho thuê, không chỉ là Thẩm Ngạo có thể kiếm lớn một số, dùng những số tiền này, khao thưởng tam quân một týt, một phương diện khác, những thương nhân này có nông trường, tự nhiên sẽ muốn trắng trợn mà chiêu mộ nhân thủ, hơn mấy trăm ngàn nông trường, muốn thuê bao nhiêu người, cái này là con số thiên văn.

Nuôi dưỡng ngựa phải có người trông coi ngựa, vì đối phó với đàn sói cùng ngựa tặc, nhất định phải phải có rất nhiều hộ vệ, trừ việc đó ra, còn có cả đại lượng nhân viên, những người này, sẽ ở trên vùng đồng cỏ Lâm Hoàng phủ, hình thành một mối quan hệ giữa vài chục trên trăm vạn người.

Tuy là quan hệ thuê mướn, nhưng trong lúc không tự giác, đã làm cho bọn họ từ nông dân biến thành công nhân, lúc sau, công nhân sẽ biến thành dân chăn nuôi.

Một chi dân chăn nuôi do người Hán tạo thành, dựa lưng vào nội địa quan nội, cùng quân Tổng trong Lâm Hoàng phủ hai bên hô ứng, tương lai, trên cái thảo nguyên này sẽ phát sinh dạng biến hóa gì, cơ hồ có thể đoán được.

Nếu thảo nguyên đã xảy ra náo động, Đại Tổng có thể tùy thời chiêu mộ dân chăn nuôi, tổ kiến kỵ binh đại quy mô, chiến lực của nó tuyệt không dưới tất cả bộ thảo nguyên, hơn nữa, kỵ binh giáo úy cùng kỵ binh bổ sung cho nhau, gót sắt quân Tổng lướt qua, ai có thể ngăn cản mũi nhọn đây?

Thẩm Ngạo có cái này ý tưởng, là nhờ Cossack kỵ binh ở đời sau, Cossack cùng loại với người Đồng Văn Russia, nhưng khác biệt duy nhất, ngay tại ở chỗ, người nước Nga dùng nông canh làm chủ, mà người Cossack dùng chăn thả mà sống.

Về sau, Sa Hoàng nước Nga lung lạc người Cossack, tổ kiến Cossack kỵ binh, khai cương khoách thổ vì nước Nga, lập được công lao thật lớn, mà chút ít người trông coi ngựa, hộ vệ, tương lai chính là Cossack của Thẩm Ngạo.

Đuổi đám thủ lĩnh cùng tù trưởng ra bên ngoài, Thẩm Ngạo ngắm nhìn bốn phía, nói: “Chỉnh đốn và sắp đặt quân đội, từ lúc này trở đi, sáng sớm xuất phát đến Đại Định phủ, quyết nhất tử chiến cùng Hoàn Nhan A Cốt Đả!”

“Tuân mệnh!”

... ..

Đại Định phủ, theo trời đông giá rét hàng lâm, cả nơi hoang dã quanh Đại Định phủ đã là một mảnh tuyết trắng bao la, tại phía dưới Đại Định phủ, đại doanh không ngừng phát ra tiếng người quất ngựa hí, Hoàn Nhan A Cốt Đả dẫn thiết kỵ đến đây đã trọn vẹn nửa tháng.

Ở phía trong nửa tháng này, quân Kim điên cuồng mà khởi xướng thế công lâu dài đối với Đại Định phủ, quân Kim một đám lại một đám nổi cơn điên, không tránh tên đạn, trong tiếng sừng trâu lên xuống, lần lượt thử tìm cách leo lên Đại Định thành.

Mà quân Tống trên thành, sớm đã có chuẩn bị, các nơi phòng thủ kín không kẽ hở, những thủy sư bộ binh huấn luyện nghiêm chỉnh này, cầm thủ nổ, không ngừng bắn chết quân Kim dưới thành.

Thủ nổ xạ tốc phải nhanh gấp hai lần cung tiễn, tầm bắn xa hơn, chỉ là, giá trị chế tạo thường thường vô cùng cao, nhưng đối với thủy sư mà nói, sự tình tiền gần đây chưa tính là cái vấn đề gì lớn.

Mười vạn thủy sư này, nổ đến tay liền vượt qua ba vạn, trừ việc đó ra, pháo thiết trí ở trên cổng thành không hoàn toàn phụt ra ngọn lửa, cái đạn pháo kia lực sát thương thật lớn, lại khiến cho quân Kim không thể không phân tán đội hình, sau đó mới dám tiến hành xung phong liều chết về hướng tường thành nguy nga.

Nhưng đội hình tán loạn một phần, thế công không tránh khỏi bắt đầu trở nên gầy yếu đi một phần, liên tục nửa tháng, cả Đại Định phủ không chút sút mẻ, mà dưới thành, lại không biết để lại bao nhiêu hài cốt.

Quân Kim đã càng ngày càng cấp bách, lương thực tồn tại trong quân không nhiều lắm, thời tiết cũng càng ngày càng rét lạnh, hơn hai mươi vạn người phải ăn phải mặc, người kiệt sức, ngựa hết hơi, nếu lại không chiếm được Đại Định phủ, đến lúc đó, cũng sẽ bị vây hãm đến chết đói.

Nhưng quân Tống thủ thành vốn là cường hạm, mà công thành là hoàn cảnh xấu của quân Kim, thủy sư kỵ binh dùng ưu thế đánh với hoàn cảnh xấu quân Kim, đã là nắm 7 8 phần thắng.

Hoàn Nhan A Cốt Đả cũng càng ngày càng táo bạo, ngay tại ngày hôm qua, hắn đã ở trước mặt mọi người, chém giết một người vạn phu trưởng công thành bất lợi, lệnh tam quân nghiêm túc công thành mạnh hơn.

Hôm nay, hắn mặc kim giáp như cũ, mang theo cấm vệ áp trận, bất kể như thế nào, Đại Định phủ là nhất định phải nắm được, nếu để chậm trễ nữa, Lâm Hoàng phủ vô cùng có khả năng bị Thẩm Ngạo kia công phá, mấy chục vạn người Nữ Chân liền thành chó nhà có tang, cơ nghiệp vài thập niên cũng sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Trong cơn gió lạnh, Hoàn Nhan A Cốt Đả cũng không mặc giáp trụ, hắn khoác áo hổ bằng da, tại đây, bên trong thời tiết rất lạnh, rất nhiều Nữ Chân dũng sĩ, thậm chí chỉ đơn giản phủ một kiện giáp bông vải, tay chân cũng đã đông lạnh đến phát tím.

Nếu toàn thân Hoàn Nhan A Cốt Đả được bao bọc quần áo dày cộp mà đi ra, sẽ khó tránh khỏi làm cho trái tim người bằng giá, cho nên, khi gió lạnh thổi quất mặt, thời điểm cái gió lạnh tàn sát bữa bãi kia từ áo giáp chui vào trong nội y hắn, A Cốt Đả gần sáu mươi đã cảm thấy đông lạnh đến toàn thân tím xanh rồi.

Hắn hồng hộc mà phụt sương trắng lên, một đôi tròng mắt giống như chim ưng, lộ ra thần sắc phần hận, nhìn cái tường thành nguy nga kia, không tự giác mà sinh ra cảm giác vô lực.

Uy lực súng đạn, cung nổ quân Tống vô cùng lớn, lại đối phó với quân Kim vũ khí công thành vốn là thiếu thốn mà nói, tại đây quả thực chính là một bình phòng không thể vượt qua, quân Kim hiện tại, mất thấy

muốn đến trình độ sơn cùng thủy tận, dưới tình huống không thể tiếp tế, sớm muộn gì cũng sẽ phải chết công chết doi.

Thời gian Tát Mãn [Shaman] thần lưu cho của hắn đã không còn nhiều lắm, nếu lại đem lãng phí thời gian ở đây, nơi đây sẽ vô cùng có khả năng là nơi Hoàn Nhan A Cốt Đả hắn táng thân.

Con mắt của hắn mở lớn, lộ ra một điểm tinh mang, một tay khoác lên trên chuôi đao rét thấu xương, hét lớn một tiếng, rút trường đao ra, cả người lại khôi phục tự tin cùng dũng khí vô cùng, chỉ cần trường đao trong tay, Hoàn Nhan A Cốt Đả liền tin tưởng, mình là người không ai có thể chiến thắng.

Tát Mãn [Shaman] trước trận gõ trống con lên, bắt đầu cầu phúc vì các dũng sĩ sắp chém giết, cầu nguyện chiến tranh thắng lợi, mười mấy Tát Mãn [Shaman] tóc tai bù xù, thân thể không ngừng run rẩy, ánh mắt trắng dã, lăm lăm cái ngón ngữ cổ xưa lại tang thương kia, phát ra nguyên một đám phù quái dị, thanh âm trống con cùng thanh âm này hỗn tạp cùng một chỗ, ở trong tai Hoàn Nhan A Cốt Đả, có vẻ vô cùng thần thánh.

Hoàn Nhan A Cốt Đả hít sâu một hơi, trường đao chỉ về phía trước, hét lớn một tiếng: “Trách Đồ Trước!”

Có người từ trong quân trận phía sau đánh ngựa đi ra, Trách Đồ Trước này ăn mặc áo giáp vạn phu trường, lưng hùm vai gấu, ánh mắt dữ tợn, hét lớn một tiếng giống như sấm sét giữa trời quang mây tạnh: “Có!”

“Mang theo dũng sĩ của người, đi cho người Nam một điểm nhan sắc nhìn xem.”

Trách Đồ Trước không nói hai lời, liền ghìm ngựa đi về hướng quân trận của chính mình, giống như dã thú, phát ra một tiếng rống to, kỵ đội Nữ Chân trong quân trận nghe thấy, lập tức bộc phát ra tiếng hét lớn, hưởng ứng với hắn.

Mặt mày Trách Đồ Trước hồng hào, gương vũ khí của mình lên, một chi thiết mâu hàn mang trận trận trực chỉ vòm trời, quát to: “Giết sạch Hán cầu!”

“Giết...”

Sừng trâu vang lên ô ô, tuyết bay múa, trong sương mù dày đặc, dưới thành bộc phát ra tiếng rống to, vô số quân Kim giục ngựa chạy ra, mang theo cung tiễn rong ruổi đến dưới tường thành, chạy nhanh bắn tên như gió về hướng đầu tường thành.

Phối quân sớm đã chuẩn bị tốt, dưới sự áp trận của người Nữ Chân, cũng chen chúc xung phong liều chết đi lên, dắt thang mây, phát động thể công về hướng thành Đại Định.

Từng hòng pháo sớm đã nhồi nhét đạn pháo tốt rồi, từng khối cự thạch xệt qua nửa hình cung tại giữa không trung, hung hăng mà đập tới hướng Đại Định.

Quân Kim công thành lại một lần nữa kéo màn che ra.

Trên đầu thành, một gã doanh quan nhàn nhã, hạ mệnh lệnh phản kích.

Chỉ một thoáng, sau chấn mái tường lòi ra vô số bóng người, bọn hắn đã giơ nỏ lên, ánh mắt kiên định, đè tay vào cò bắn, xuy xuy...tên nỏ kích phát bắn nhanh đi ra, giữa không trung, hiện ra một mảnh mưa tên.

Một đội nỏ thủ xạ kích xong, lập tức thoái lui, phía sau là một đội thủ nỏ đã lấp đầy đủ tên nỏ, nhanh chóng xạ kích.

Vì đề cao tần suất xạ kích, sớm đã có giáo úy đưa ra cách xử lý xạ kích này, cả cung nỏ doanh, do ba đội tạo thành, đội thứ nhất xạ kích, đội thứ hai lấp, đội thứ ba tiếp ứng, kể từ đó, tên nỏ trên tường thành liên tục bắn xuống, thời gian ngừng nghỉ rõ ràng chỉ trong nháy mắt.

Vô số tên nỏ kia, phô thiên cái địa mà cắm vào trên người cung thủ Nữ Chân, Nữ Chân cung thủ qua lại chạy giết dưới thành lên tiếng mà rơi rụng xuống ngựa, phát ra tiếng kêu rên.

Phối quân thấy cái trận chiến này, từ lâu đã khiếp đảm, nếu không phải hậu đội có người Nữ Chân đôn đốc, trước đây Hoàn Nhan A Cốt Đả đã muốn hạ mệnh lệnh lui về phía sau một bước, giết không tha, chỉ sợ phối quân sớm đã chạy đi trong chớp mắt.

Vừa đúng lúc này, trên cổng thành đột nhiên phát ra từng đợt tiếng pháo nổ vang, hơn bốn mươi ổ hỏa pháo mắc trên cổng thành phát ra tiếng nổ mạnh rung trời, ngay cả tường thành, dường như cũng không chịu nổi cái sức giật cực lớn này, rào rào mà rơi đầy tro bụi xuống đất.

Lựu đạn trực tiếp rơi vào trong trận doanh phối quân dày đặc, khói thuốc súng tràn ngập, về sau, vô số phần còn lại của chân tay bay lên trên trời, phát ra một mùi tanh hôi dày đặc, sĩ khí phối quân thoáng chốc đã rơi xuống đáy cốc, có người bắt đầu chạy trốn chết.

Ngay sau đó, quân Kim giống giống như đuổi bầy cừu, phát ra từng tiếng quát lớn đâm vào màng tai, giết trọn vẹn hơn ba mươi phối quân lui về phía sau, mới tính toán là ổn định lại đầu trận tuyến.

Nhiều đội Liêu quân cùng lưu dân tạo thành hậu bị đội cũng hiện ra trên tường thành, bọn hãn vận chuyển cự thạch, dầu hỏa, cây, nện thẳng xuống dưới tường thành, trên tường thành có cái thang mây nào, tất bị bọn hãn hung hăng mà ném đi.

Chiến đấu càng ngày càng nghiêm trọng, chỉ là, so sánh với lúc trước, thế công quân Kim hôm nay rõ ràng không lớn bằng lúc trước, Hoàn Nhan A Cốt Đả chú ý trận chiến đấu, không khỏi phát ra một tiếng thở dài.

Phòng thủ Đại Định phủ có thể nói là kín không kẽ hở, trong lúc cấp thiết, nếu muốn đánh hạ, quả thực là đầm rồng hang hổ, nhưng thời gian Tát Mãn [Shaman] thần cho hãn, rõ ràng đã không còn nhiều lắm, tuy biết rõ làm như vậy chỉ là hy sinh vô vị, nhưng Hoàn Nhan A Cốt Đả không thể không tiếp tục kiên trì nữa.

Tác dụng của pháo lúc này cũng đã thể hiện đi ra, sĩ khí phối quân vốn rơi xuống đáy cốc, phía dưới pháo loạn oanh tạc, khủng hoảng lập tức lan tràn, càng ngày càng nhiều phối quân bắt đầu lui phía sau, Nữ Chân kỵ binh hậu đội không ngừng đàn áp, nhưng hiệu dụng lại càng ngày càng thấp.

Hoàn Nhan A Cốt Đả nhú lông mày, một đôi tròng mắt bất đắc dĩ mà bốc lên đầy lửa giận, khoe miệng của hãn run rẩy vài cái, đột nhiên quát to một tiếng, nói: “Tô Khắc Tát!”

“Đại vương...” Một gã vạn phu trưởng từ trong đám người kia đi ra.

Hoàn Nhan A Cốt Đả nghĩa bất dung tình nói: “Mang theo dũng sĩ của người, công thành!”

Tô Khắc Tát không chút do dự nói: “Vâng.”

Dục ngựa phi về hướng quân trận của chính mình, Tô Khắc Tát hung dữ nói: “Xuống ngựa!”

Bảy ngàn tên kỵ binh Nữ Chân ào ào xuống ngựa, lập tức dựng thang mây lên, giống như hồng phong, mạo hiểm vượt mưa tên giết về hướng tường thành.

Sĩ khí của người Nữ Chân hiển nhiên cao hơn rất nhiều, khi bọn hãn kéo đến, phối quân cuối cùng cũng ổn định đầu trận tuyến, từng cái thang mây không gián đoạn mà dựng lên tường thành trong mưa tên.

Trên thang mây, bóng người rậm rạp chằng chịt bắt đầu leo lên, cây, cự thạch rơi xuống, người thang mây trên phát ra từng đợt rên rỉ, có quân Tống trên thang mây cạnh tường thành bị ném đi, cả thang mây lật ra, người Nữ Chân leo lên trên thang mây, phối quân phát ra tiếng kêu rên cuối cùng.

971. Chương 874: Sắp Tới

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 874: Sắp tới

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Quân Tổng bắt đầu tập trung tay nỏ bắn chết địch nhân dưới thành, mà đại lượng dầu hỏa cũng được trút xuống xuống dưới, bó đuốc lập tức bị quăng xuống, oanh một tiếng, ngọn lửa cực lớn bắt đầu thiêu đốt, chiến tranh tàn khốc ngoài dự liệu của mọi người, kể cả quân Tổng, kể cả quân Kim.

Ngẫu nhiên sẽ có người Nữ Chân giết lên thành tường, từng nhánh đội hậu bị do giáo úy tổ chức không chút do dự mà đuổi bọn chúng xuống dưới, một khi có người Nữ Chân xuất hiện, tất cả nỏ thủ sẽ không tự giác mà rống to: “Giáo úy, giáo úy ở nơi nào!”

Hỗn loạn nho nhỏ, lại xuất hiện từng tiếng đáp lại: “Giáo úy lên trước.” Về sau, liền lập tức ổn định lại.

Tất cả mọi người đã giết đỏ cả mắt rồi, giáo úy đeo nón thiết xác Phạm Dương càng ngày càng nhiều, những người này bôn tẩu qua lại trên tường thành, sự xuất hiện của bọn hắn, đã biến cả cái tường thành này một con đường huyết nhục, lại khiến cho người Nữ Chân không có cơ hội thừa dịp.

Người Nữ Chân bị ai phát hiện, địch nhân bọn hắn đối mặt cũng không đơn giản, năm đó, thời điểm đối phó với người Khiết Đan, một khi có người Nữ Chân leo lên tường thành, Liêu quân bắt đầu sợ hoảng lên, đó là e ngại từ phát ra từ nội tâm đối với người Nữ Chân.

Nhưng rất rõ ràng chính là, quân Tổng hiện tại hoàn toàn bất đồng, những người này vô cùng ương ngạnh, người Nữ Chân trèo lên thành, vừa mới nhảy xuống tường thành, liền có vô số người cầm đao ra, chém giết đến trước mặt.

Về sau, phối quân quân Kim hoàn toàn triệt hạ, toàn bộ đổi lại kỵ binh Nữ Chân xuống ngựa, mấy vạn người Nữ Chân điên cuồng mà trèo lên thành, mạo hiểm đội mưa tên cùng hỏa lực, giống như con kiến dính vào trên tường, rậm rạp chẳng dứt.

Chu Lâm tự mình mang theo một đội giáo úy chạy đến, leo lên thành, hô to một tiếng: “Ta còn thành còn!”

“Ta còn thành còn!” Tất cả hẻo lánh, vô số người bộc phát ra tiếng rống to, người Kim điên rồi, thủy sư cũng điên rồi.

Đại lượng người Nữ Chân trèo lên tường thành, các nơi tường thành, đều là điên cuồng ác chiến giết chóc, một người ngã xuống, lập tức có người thứ hai thứ ba tiếp nhận vị trí của bọn hắn, người cuối cùng kêu rên một tiếng, không phải rên rỉ, lại như là lời dặn dò cuối cùng... Giết!

Ác chiến một mực tiếp tục đến buổi trưa, thế công quân Kim đã dần dần trì hoãn, vô số dân chúng trong thành chen chúc đến đây, đưa rượu và đồ nhắm lên khao quân sĩ, sự tình đến trình độ này, vinh nhục sinh tử tất cả mọi người đã hoàn toàn ký thác vào tường thành, cũng ký thác trên người những quân coi giữ mặt đông lạnh đến tím xanh, bụng đói kêu vang này.

Người Nữ Chân ức hiếp, ai cũng không muốn trải qua lần thứ hai, loại tự phát khao quân này, so với bất luận cái thời điểm gì cũng đều chán thành tha thiết hơn.

Lúc chiều, gió tuyết dần dần ít đi một chút, người Nữ Chân đã không thể chờ đợi được mà thổi kèn, thế công càng lớn hơn bắt đầu, giáo úy mặt tường thành khác xếp thành hàng, bên trong thanh âm pháo ầm ừ, trên tường thành, tất cả mọi người đều trở nên điên cuồng.

Trường đao như trùy băng đâm vào thân thể, mang theo đôi mắt huyết sắc tham lam, liếc mắt nhìn cái thế giới tuyết trắng này lần cuối cùng, một gã giáo úy ngã xuống, phát ra một tiếng hô to: “Báo thù!”

“Báo thù!”

Đáp lại là thanh âm rống to không dứt.

Gió tuyết vẫn như trước, trên tường thành đọng lại vô số thi thể không phân biệt rõ, tại ban đêm phủ xuống, quân Kim rốt cục cũng lui ra ngoài như thủy triều.

Hoàn Nhan A Cốt Đả xanh mặt, hắn một người một con ngựa, dường như trong bầu trời lúc đó, chỉ còn lại có cái thân ảnh người ngựa thê lương kia, cả người đông lạnh đến tím xanh, toàn thân cứng ngắc bất động, nón trên đầu bị che một tầng tuyết đọng, cũng thờ ơ như không.

Một đôi mắt kia vẫn đang rất lợi hại, tản mát ra hung ác ngập trời, phẳng phất như một con sói đói, gào thét bên trong cánh đồng bát ngát: thiết kỵ của ta vô kiên bất toái, ta chỉ đao nơi đâu, đánh đâu thắng đó,

không gì cản nổi, ta là Hải Đông Thanh bạch sơn hắc thủy, là vương giả trên thảo nguyên, một đám người Nam, một đám người Nam, làm sao có thể có thể ngăn cản ta!

Hoàn Nhan A Cốt Đả mang theo vẻ không thể tin, mang theo một tia hoài nghi, mang theo vẻ không cam lòng, rốt cục vẫn phải thở dài, mới đánh ngựa trở lại doanh.

Sĩ khí quân Kim, bị gió tuyết cùng phí công trong chiến đấu, đã tiêu hao không còn, màn đêm buông xuống, thời tiết càng thêm lạnh lùng, đông lạnh người Kim phát tím, hai bên tiền hô hậu ủng sưởi ấm trong lều trưởng, không có một chút thanh âm nào.

Không có áo lông sưởi ấm, lương thảo cũng bắt đầu thiếu rồi, trong quân bắt đầu giết ngựa, tự nhiên là bắt đầu từ phối quân, về sau là quân Kim, một thớt chiến mã do chủ nhân của bọn hãn chém ngã, nằm trong đồng tuyết, phát ra tiếng gào thét cuối cùng.

Trong lều trưởng, Hoàn Nhan A Cốt Đả phẳng phất như đã già nua đi mười tuổi, tính tình của hãn rất táo bạo, tất cả mọi người không dám tới gần.

Mà tại lúc này, một phong cấp báo truyền đến, Hoàn Nhan A Cốt Đả tiếp cấp báo, toàn thân lập tức run rẩy, trong đôi mắt lờ ra vẻ cực kỳ bi ai, nói: “Triệu tập chúng tướng!”

Hãn nghiêng răng nghiêng lợi mà phát ra thanh âm này.

Các tướng quân ào ào vào trong, khuôn mặt khẩn trương, đôi mắt Hoàn Nhan A Cốt Đả quét nhìn trong lều trưởng, một cước đá bàn trước người ngã lăn, nắm tay nắm thành quả đấm, điên cuồng nói: “Lâm Hoàng phủ đã thất thủ!”

Tất cả mọi người trong lúc nhất thời không khỏi ngây dại, Lâm Hoàng phủ không có, Kim quốc xong rồi...

Cái này là ý niệm đầu tiên, chính như Thiên Tặc Đế bị mất Lâm Hoàng phủ, Liêu quốc cũng sụp đổ theo, tuy vẫn còn kéo dài hơi tàn, vì người Liêu dù sao cũng lập quốc mấy trăm năm, căn cơ thâm hậu, nhưng đối với đại Kim mà nói, Lâm Hoàng phủ thất thủ, đối với đám người Nữ Chân hoàn toàn không có căn cơ, chỉ nương tựa theo giết chóc mà xưng hùng hậu thế mà nói, chỉ sợ cũng không thể tốt hơn so với người Liêu.

Huống chi, một khi Lâm Hoàng phủ thất thủ, thái hậu, tôn thất, quý tộc, thậm chí là gia quyến tất cả mọi người ở đây, cũng đủ làm cho người sầu lo nặng nề.

Có người thở dài ra một hơi, lập tức cực kỳ bi ai khóc lớn lên, cái tiếng khóc này bắt đầu lan tràn, cả lều lớn, rõ ràng truyền ra từng tiếng khóc thật lớn.

Chính là những sai lang này, cũng có những thứ để quý trọng, có cha mẹ thê nhi, mà hiện tại, quân Tống đánh vỡ tất cả hi vọng của bọn chúng, công hãm Lâm Hoàng, không chỉ khiến cho Kim quốc triệt để sụp đổ, lại càng uy hiếp người Nữ Chân, làm cho bọn họ triệt để suy bại.

Sắc mặt Hoàn Nhan A Cốt Đả âm tình bất định, các tướng quân khóc lớn, trong mắt cũng không nhịn được mà rơi ra vài giọt nước mắt, mẹ của hãn, Phi tần, con gái của hãn, hôm nay, toàn bộ rơi vào trong tay người Tống, chính là ý chí sắt đá, cũng không nhịn được mà phát ra tiếng rên rĩ.

Tin tức truyền ra, cả Kim doanh kêu rên, lúc trước bọn hãn tàn nhẫn giết chóc vợ con người khác, hiện tại cái vận rủi này lại hàng lâm đến đầu mình, làm cho người khác châm chọc chính là, bọn hãn rõ ràng cũng rơi nước mắt, sinh ra cực kỳ bi ai.

Trong lều trưởng, Hoàn Nhan A Cốt Đả đã lau khô nước mắt, sắc mặt của hãn lạnh như băng mà điên cuồng hét lớn một tiếng: “Thẩm Ngạo kia nhất định sẽ đến, hãn nắm lấy Lâm Hoàng, nhất định sẽ xuôi nam gấp rút tiếp viện, thời điểm báo thù rửa hận đã đến.”

“Báo thù!” Người Kim phát ra tiếng điên cuồng.

Hoàn Nhan A Cốt Đả lạnh lùng cười một tiếng: “Đình chỉ công thành, toàn quân nghỉ tạm, chúng ta ở chỗ này, chuyên đợi họ Thẩm kia tới, báo thù rửa nhục!”

Hoàn Nhan A Cốt Đả tin trực giác của mình, Thẩm Ngạo kia nhất định sẽ đến, hãn muốn làm, chính là bảo tồn tốt thực lực của mình, lắng lặng chờ đợi.

Trong Kim quân, bi ai biến thành thù hận, khí trời Đại Định phủ đã muốn càng ngày càng ác liệt, tuyết rơi nhiều, liên tục rơi xuống bảy tám ngày, tuyết đọng cao tới vài thước, cơ hồ mai táng trọn vùng nội đồng, trên trời dưới đất, vĩnh viễn chỉ có một loại sắc màu, cái mờ mịt bao la kia, giống như đao nhọn thổi quét qua mặt.

Hoàn Nhan A Cốt Đả rất cục cựa cũng tỉnh táo hơn một ít, bắt đầu chậm rãi chuẩn bị công việc quyết chiến, mà ở Đại Định, thế công quân Kim tạm hoãn, cũng làm cho Chu Lâm nhìn ra một chút mách khỏe, Lâm Hoàng phủ thất thủ, Bình Tây Vương điện hạ chắc hẳn sẽ tới rất nhanh.

972. Chương 875: Gặp Mặt

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 875: Gặp mặt

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Cùng lúc đó, tại Kỳ Tân phủ phía xa, sau khi Gia Luật Đại Thạch gặp phải phục kích, cũng dần dần tỉnh táo lại, người Nữ Chân tuy bắc thượng, nhưng không triệt để diệt trừ hết cái chi quân Kim này, Khiết Đan quốc vĩnh viễn không ngày yên tĩnh.

Một phần cấp báo nhanh chóng rơi vào trong tay Gia Luật Đại Thạch, Gia Luật Đại Thạch lại không chần chờ, lập tức thu nạp hai mươi vạn tàn quân, thẳng đến phía bắc.

Ý định của Gia Luật Đại Thạch rất rõ ràng, vô luận như thế nào, cũng muốn tham dự chiến tranh diệt Kim.

Thực lực quốc gia Khiết Đan quốc đã đến tình trạng cực kỳ bé nhỏ, nếu lúc này đây mà lại thờ ơ lạnh nhạt, một khi để cho người Nữ Chân đắc thắng, không nói vận rủi sẽ hàng lâm lần nữa, đối với quyền uy của hắn, cũng là đã kích thật lớn.

Gia Luật Đại Thạch quyết định thật nhanh, có thể thấy được, hắn cũng không phải một người có thể coi thường, sở dĩ bị người Nữ Chân ép tới thở không nổi, đơn giản là đại thể đã mất mà thôi.

Năm ngày sau đó, Tổng Hạ liên quân rốt cuộc cũng đã tới, chiến mã ầm ầm lại để cho đại địa run rẩy, bên trong tuyết rơi ào ào, kỵ binh giống như mây đen, di động rất nhanh, tại mặt phía bắc Đại Định phủ, cắm doanh trại xuống, chuẩn bị giao đấu cùng người Nữ Chân.

Đại Định phủ đã tập kết bảy tám chục vạn quân đội, bên trong thành là hai mươi vạn thủy sư, cùng lưu dân mới chiêu mộ, mặt phía bắc là mười vạn Tổng Hạ liên quân, mặt phía nam là hai mươi vạn Liêu quân, mà tứ diện Sở ca (bốn bề thọ địch) ở bên trong, là hai mươi vạn quân Kim.

Không chỉ như thế, Tây Hạ đại quân cũng tập trung hoả lực tại vùng Hoành Sơn, chặn thông đạo người Kim phá vòng vây về hướng tây, ngoại trừ quyết nhất tử chiến, người Nữ Chân không đường nào có thể đi.

Người đi săn đã chuẩn bị vây tứ phía, mà sói đói còn đang liếm liếm miệng vết thương của mình, ý định làm ra một kích chống trả cuối cùng.

Người Nữ Chân đã đến cùng đường mạt lộ, thiếu quần áo lương thực, chỉ có thể làm ra vùng vẫy giãy chết.

Tại đại doanh Liêu quân, Gia Luật Đại Thạch có vẻ thấp thỏm lo âu, trong lều trưởng của hắn sưởi ấm như xuân, chậu than tinh sảo thiêu đốt, lửa than không khói cộng thêm thảm da hổ p toát ra nhiệt khí ầm ầm, ngân kiếm treo ở bốn vách tường, cũng chứng minh thân phận bất phàm của chủ nhân.

Ngồi ở vị trí dưới tay Gia Luật Đại Thạch, lại là Gia Luật Âm Đức hai tay khoác lên trên đầu gối, hạ thấp người ngồi.

Gia Luật Âm Đức là trưởng tử của Gia Luật Đại Thạch, cũng là Liêu quốc thái tử, hôm nay phụ hoàng đột nhiên triệu kiến hắn, tự nhiên là có chuyện cực cơ mật và trọng yếu muốn thương nghị cùng hắn.

Hai mắt Gia Luật Đại Thạch trầm trọng, bước đi thông thả vài bước, đột nhiên ngoái đầu nhìn lại, thần nhiên liếc nhìn Gia Luật Âm Đức, nói: “Ngày đó, lúc người đang ở Tây Hạ, đã từng quen biết cùng Thẩm Ngạo này, phụ hoàng hỏi người, người này có tính tình gì.”

Gia Luật Âm Đức cùng hắn phụ hoàng bất đồng, khúm núm trầm ngâm một lát mới nói: “Quý thần khó lường!”

Những lời này có thể nói chuẩn xác tới cực điểm, tính tình Thẩm Ngạo làm cho người ta rất khó cân nhắc, chuyện rõ ràng người khác cho là hắn không dám làm, hết lần này tới lần khác, hắn lại muốn làm.

Sự tình rõ ràng người khác cho là hắn biết làm, hắn lại đột nhiên mỉm cười nhẹ nhàng bỏ qua, liên hệ cùng người như vậy, có áp lực rất lớn.

Chỉ là, trong lòng Gia Luật Âm Đức hơi có chút đắc ý, bất kể nói thế nào, mình và cái kia Thẩm Ngạo cũng có chút giao tình, mặc kệ chân tình hay là giả ý, cũng còn có thể nói mấy câu.

Gia Luật Đại Thạch lạnh lùng cười một tiếng, trong đôi mắt hiện lên một tia mũi nhọn, hai mắt rơi lên trên ánh nền chập chờn, thần nhiên nói: “Người Nữ Chân đã sắp xong rồi, bây giờ, đối với chúng ta Đại Liêu mà nói, người đáng sợ chính thức lại là tên Thẩm Ngạo kia, bây giờ, người có thể soán giang sơn Đại Liêu ta, cũng chính là người này.”

Gia Luật Đại Thạch nói một phen, lại khiến cho Gia Luật Âm Đức tràn đầy kinh ngạc, lí nhí nói: “Cái này!”

Gia Luật Đại Thạch cười lạnh, tiếp tục nói: “Đối với người này, phụ hoàng vô luận như thế nào cũng đều không yên lòng, bất kể như thế nào, cũng muốn thăm dò thái độ của hắn một tý, quân Tống hiện tại cầm Đại Định phủ, ai có thể bảo toàn sau khi thôn tính tiêu diệt Kim quốc, bọn hắn có thể qua cầu rút ván hay không, Thẩm Ngạo này quý thần khó lường, phụ hoàng lại muốn nhìn xem khẩu vị của hắn có bao nhiêu.”

Gia Luật Âm Đức lo lo lắng lắng nói: “Thăm dò như thế nào bây giờ?”

Gia Luật Đại Thạch nghe vậy cười một tiếng, nói: “Truyền Trầm ý chỉ, sắc phong Thẩm Ngạo làm khế đan phụ chính thân vương, Thiên Sách Thượng tướng quân, khai mở phủ nghi cùng ba tư, hỏi đến sự tình quân chính Đại Liêu.”

“...” Gia Luật Âm Đức kinh hãi mất sắc, nói: “Phụ hoàng...”

Gia Luật Đại Thạch cười nhạt một tiếng, nói: “Người có phải đang nghĩ, phụ hoàng làm như vậy, chẳng phải là cho Thẩm Ngạo kia Thiên chỗ tốt lớn, Thẩm Ngạo tại Đại Tống đã được phong làm phụ chính vương, tại Tây Hạ là Nhịếp chính vương, quyền lực thiên hạ đều đã nắm giữ ở trong tay của hắn, Đại Liêu ta làm như vậy, chẳng phải là dẫn sói vào nhà.”

“Nhưng, người sai rồi!”

Gia Luật Đại Thạch nhìn Gia Luật Âm Đức, trong đôi mắt xẹt qua vẻ thất vọng, đứa con trai này so với mình thật sự là kém ngàn dặm, tương lai bảo mình giao thiên hạ cho hắn như thế nào đây.

Trong lòng Gia Luật Đại Thạch thở dài, tiếp tục nói: “Phụ hoàng muốn thăm dò thái độ của hắn, nếu hắn tiếp ý chỉ, vô cùng muốn ôm quyền lực Đại Liêu ta, như vậy ta Đại Liêu còn có thể kéo dài hơi tàn, nhưng nếu là hắn cự không tiếp thụ, có thể thấy được hắn toan tính quá nhiều, thứ phụ hoàng có thể cho hắn, đã không thỏa mãn được khẩu vị của hắn.”

Gia Luật Đại Thạch thở dài một hơi, thần sắc âm đạm, nói: “Đây mới là làm lòng người lạnh ngắt nhất, cái ý chỉ này, người đi truyền lại, nhìn xem hắn nói như thế nào.”

Gia Luật Âm Đức cười khổ, nói: “Được rồi, ta đi xem thử.”

Ngày đó trong đêm, Gia Luật Âm Đức mang theo mấy trăm kỵ binh thị vệ đến đại doanh liên quân, tự báo thân phận, quân Tống nơi viên môn không dám chậm trễ, lập tức bấm báo, đón Gia Luật Âm Đức đi vào.

Thẩm Ngạo lại vô cùng thân thiện đối với Gia Luật Âm Đức này, hai người hơi có chút giao tình tại Tây Hạ, ngày đó, Tây Hạ tuyển Phò mã, chính là Gia Luật Âm Đức cùng Thẩm Ngạo ý tưởng lớn gặp nhau, cùng một chỗ đối phó hoàng tử Nữ Chân, hiện nay, tuy đã là vật và người không thấy đâu, nhưng cái giao tình này vẫn còn một chút.

Thẩm Ngạo ăn mặc Long phục, chứng kiến Gia Luật Âm Đức, lập tức cầm tay hắn, cười to nói: “Gia Luật huynh thật sự là khách quý ít gặp, đến, đến, đến, ngồi xuống nói chuyện.”

Gia Luật Âm Đức theo lời ngồi xuống, đang muốn nói sự tình thánh chỉ, ai ngờ Thẩm Ngạo tràn đầy hào hứng nói: “Người đâu, dâng rượu, Gia Luật huynh và ta là bạn cũ, hôm nay gặp lại, há có thể không uống rượu.”

Dứt lời, liền hướng Gia Luật Đại Thạch nói: “Hôm nay Đại Tổng ta, Tây Hạ cùng Đại Liêu hợp lực vây quân Kim, diệt Kim chỉ ở hôm nay, hôm nay lại là bạn cũ gặp lại, chuyện tốt thành đôi, Gia Luật huynh tối nay cũng không cần trở lại doanh nữa, cùng bốn vương say một lần đi.”

Nghe xong Thẩm Ngạo nói thân lời thiện như vậy, trong lòng Gia Luật Âm Đức sinh ra tâm hổ thẹn, trong lòng nghĩ, người ta kết giao cùng ta, như lúc này ta chơi trò tâm kế cùng hắn, không khỏi quá không nói nhân tình rồi, liền ha ha cười nói: “Thật tốt, đang muốn kiến thức tửu lượng của Thẩm huynh.”

Một đêm say rượu, đợi cho đầu Gia Luật Âm Đức cháng váng tỉnh lại, lại đi tìm Thẩm Ngạo, đang muốn đàm về sự tình thánh chỉ, liền nghe được bên ngoài Chu Hằng cuốn mở rèm trưởng tiến đến, vội vã nói: “Điện hạ, người Kim mang tin tức đến, yêu cầu được gặp điện hạ.”

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói với Gia Luật Âm Đức: “Gia Luật huynh liền ở chỗ này an tọa, xem ta gặp Kim sứ, như thế nào?”

“Hay lắm.” Gia Luật Âm Đức đoạt miệng đáp ứng.

Lúc này, một gã người Nữ Chân ăn mặc áo da sắc mặt xanh xanh từ bên ngoài tiến đến, hai mắt quét liếc người trong trướng, ngẩng đầu lên, cũng không quỳ lạy, chỉ nói: “Ai là Đại Tổng phụ chính vương?”

Chu Hằng hét lớn một tiếng, nói: “Lớn mật, thấy điện hạ còn không mau quỳ xuống!”

Sứ giả Nữ Chân này nghe vậy, liền cười lạnh, nói: “Người Nữ Chân chỉ dùng hai đầu gối để quỳ lạy Tát Mãn [Shaman] thần cùng A Cốt Đả!”

Nhưng Thẩm Ngạo lại nở nụ cười, nhàn nhã nói: “Bốn vương không có hứng phí lời cùng các ngươi, những người sắp chết này, Hoàn Nhan A Cốt Đả bảo ngươi tới, rốt cuộc hắn làm như vậy là vì cái sự tình gì?”

Sứ giả Nữ Chân lạnh lùng cười nói: “Sáng sớm ngày mai, Đại vương nhà của ta sẽ một mình cưỡi ngựa đến phía đông Đại Định thành, chỗ dốc nhỏ cách đây ba dặm nơi đợi điện hạ, có mấy câu muốn nói cùng điện hạ, chỉ sợ điện hạ không dám đi, Đại vương nhà của ta còn nói, điện hạ có thể dẫn hai thị tòng, để trong lòng điện hạ bớt bất an.”

Hắn vừa dứt lời, Gia Luật Âm Đức cùng Chu Hằng đồng loạt nói: “Không thể đi, cái này đích thị là gian kế của tên cầu tặc Hoàn Nhan A Cốt Đả kia.”

Sứ giả người Kim cả giận, nói: “Người Nữ Chân chúng ta không giống người Khiết Đan cùng người Nam các ngươi, cho tới bây giờ đều là quang minh lỗi lạc, điện hạ không dám đi thì thôi, cần gì phải tìm cớ này?”

Đôi mắt Thẩm Ngạo lập loè, nhàn nhạt cười rộ lên, nói: “Hoàn Nhan A Cốt Đả muốn gặp bốn vương? Cái này thật tốt, bốn vương cũng muốn nhìn một chút, xem Hoàn Nhan A Cốt Đả này là cái dạng gì nữa trời, trở về nói cho chủ tử ngươi biết, sáng sớm ngày mai, thời điểm ánh rạng đông vừa lộ, bốn vương nhất định đến.”

Sắc mặt sứ giả người Kim mới hòa hoãn xuống, nói: “Cái này rất tốt, ta đây liền trở về bẩm báo.” Dứt lời, liền ngẩng đầu mà bước đi ra ngoài, không thấy chút khiếp đảm nào.

Đợi sứ giả kia rời đi, Chu Hằng vội la lên: “Điện hạ, nói không chừng sau lưng việc này có âm mưu quỷ kế, hiện tại người Nữ Chân cùng đường mặt lộ, khó bảo toàn không biết lừa gạt.”

Gia Luật Âm Đức cũng nói: “Người Nữ Chân tàn bạo hung ác, không thể tin bọn hắn.”

Thẩm Ngạo mấp máy miệng, nói: “Phương diện an toàn, tự nhiên phải cực lực bảo đảm, chuyện này liên do Chu Hằng đến phụ trách. Chỉ là, nếu bốn vương không phải đi, chẳng phải là để người ta xem thường sao? Hoàn Nhan A Cốt Đả kia dám độc thân đến đây, chẳng lẽ bốn vương không dám gặp gỡ hắn, phải đi, không thể không đi!”

Thấy Thẩm Ngạo thái độ rất kiên quyết, Chu Hằng cùng Gia Luật Âm Đức cũng không khuyên nữa.

Gia Luật Âm Đức lại càng không dễ nhắc tới sự tình thánh chỉ, vội vàng mà trở lại đại doanh Liêu quân cầu kiến Gia Luật Đại Thạch, Gia Luật Đại Thạch nghe hắn trở về, cũng là rất nóng lòng, phải biết rằng thái độ của Thẩm Ngạo quyết định vận mệnh Đại Liêu.

Gia Luật Đại Thạch lập tức triệu hắn vào lều, vừa thấy liền hỏi: “Thẩm Ngạo có tiếp ý chỉ không?”

Gia Luật Âm Đức cười khổ, đem sự tình từ đầu chí cuối nói ra, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Nhi thần thấy hắn hết sức chân thành, một mực không tìm được cơ hội mở miệng.”

Gia Luật Đại Thạch đấm ngực dậm chân, không khỏi nói: “Người thiện tâm như vậy, khó chịu nỗi gánh nặng lớn, Thẩm Ngạo là kiêu hùng đương thời, cái gì mà con người hết sức chân thành? Quả thực chính là chuyện đáng chê cười.”

Sắc mặt Gia Luật Đại Thạch khí tái nhợt, nhưng khi nhìn bộ dáng khúm núm của Gia Luật Âm Đức, lại không thể trút giận rồi, trong lòng nghĩ, nhi tử này của Trẫm cái gì cũng tốt, duy chỉ có chuyện không có tâm cơ.

Người như vậy, chính là lại để cho hắn đăng cơ, nếu quốc gia không có hoạ ngoại xâm thì cũng thôi, ít nhất vẫn còn gìn giữ một người đứng đầu, nhưng trước mắt, Đại Liêu bấp bênh, chẳng lẽ thật sự cần nhờ hắn đến ngăn cơn sóng dữ?

Trong lòng Gia Luật Đại Thạch ảm đạm, không khỏi mà ho khan kịch liệt, Gia Luật Âm Đức thấy, vội vàng tới dấm lưng vì hắn, nói: “Phụ hoàng phải bảo trọng Long thể.”

Gia Luật Đại Thạch thê lương nói: “Trẫm không chết được, cho dù chết, cũng phải vì Đại Liêu mà chiến đấu tới cùng.”

Gia Luật Âm Đức im lặng.

Một ngày đi qua, thời điểm tảng sáng ngày thứ hai, nhiều đội quân Tổng thám báo phi ngựa ra, nhìn ra địa điểm Hoàn Nhan A Cốt Đả ước định gặp gỡ, địa hình tại đây sớm đã có người khảo sát qua, ngoại trừ một chỗ gò đất, còn lại đều là cánh đồng tuyết nhìn một cái không sót gì, không cần phải lo lắng dấu phục binh.

Quả nhiên, tại thời điểm ánh rạng đông vừa lộ, Hoàn Nhan A Cốt Đả lẻ loi một mình đánh ngựa đi qua, dừng ngựa đứng trên đồi nhỏ, liền có thám báo trở về thông báo, ngay sau đó, lại là một chi kỵ binh tiếp ứng đi ra, dừng ngựa đề phòng ở đằng kia, bên ngoài phạm vi ba dặm quanh gò đất.

Lại về sau, Thẩm Ngạo lên ngựa, mang theo hai kỵ binh giáo úy, phi ngựa đi qua hướng Hoàn Nhan A Cốt Đả.

Thẩm Ngạo ăn mặc một thân áo giáp, đỉnh đầu đội Tử Kim quan, bên hông buộc dây lưng da trâu lên, khoác áo choàng lông tơ hỏa hồng, cưỡi tuấn mã tuyết trắng, lúc tới gần cái gò đất kia, nhanh chóng ghìm ngựa chậm dần ngựa, nhìn ra xa xa, đến chỗ Hoàn Nhan A Cốt Đả đứng trên đồi nhỏ kia, không khỏi hơi hơi sững sốt một chút.

Hình tượng Hoàn Nhan A Cốt Đả hoàn toàn bất đồng cùng tưởng tượng của Thẩm Ngạo, người chỉ khoảng bảy xích, rất là thấp bé, dáng người có chút mập mạp, song tóc mai hoa râm, trong gió hơi có vài phần yếu đuối.

Người này chính là Hoàn Nhan A Cốt Đả không ai bì nổi? Trong lòng Thẩm Ngạo sinh ra nghi vấn, chờ hắn đánh ngựa đến gần rồi, mới xác nhận thân phận của đối phương.

Bởi vì từ trong mắt Hoàn Nhan A Cốt Đả, Thẩm Ngạo rõ ràng thấy được ánh mắt kiệt ngạo bất tuân (cương quyết bướng bỉnh), cao cao tại trên, cặp mắt kia, thâm thúy mà hữu lực, phẳng phất như mỗi người đều bị

hắn nhìn thấu, rõ ràng dáng người không cao, nhưng khi người nhìn thẳng vào con mắt của hắn, lại không tự giác mà sinh ra xúc động cam lòng cúi đầu.

Ánh mắt kia chỉ quét một lần trên người Thẩm Ngạo, lại làm cho Thẩm Ngạo sinh ra một loại cảm giác toàn thân không được tự nhiên, nếu như đối lại là người khác, chỉ sợ đã ăn không tiêu.

Nhưng tính tình Thẩm Ngạo vốn không muốn hướng người cúi đầu, ăn mềm không ăn cứng, lúc ánh mắt làm cho người ta không được tự nhiên này rơi vào trên người Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo không tự giác mà nâng cằm lên, cùng hắn bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt Hoàn Nhan A Cốt Đả phẳng phất như sỏi đối người gây sợ, mà Thẩm Ngạo lại là một loại trí tuệ cao quý, dường như bầu trời sinh ra được hắn, có chứa sự ưu việt nào đó, bên trong nho nhã, lại mang theo vài phần siêu phàm thoát tục.

Gió lạnh thổi nhanh, rét thấu xương, thổi quất mặt, trong gió tuyết, hai người dừng ngựa xa xa, hai bên đối mặt, ai cũng không nói gì, ai cũng không lên tiếng, thiên địa trong lúc đó, phẳng phất chỉ còn lại có cánh đồng tuyết bao la mờ mịt cùng hai người dừng ngựa đứng ở giữa thiên địa này.

Yết hầu Hoàn Nhan A Cốt Đả bỗng nhúc nhích một cái, ánh mắt thường thức liếc nhìn Thẩm Ngạo, chỉ là, trong cái thường thức này, vẫn đang mang theo hận ý thấu xương nào đó, hắn chậm rì rì nói: “Người chính là Thẩm Ngạo?”

Những lời này, phẳng phất như là không tin đối thủ chưa từng gặp mặt này lại trẻ tuổi như thế.

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, mang theo vẻ đăm đăm nào đó mà hỏi lại: “Người chính là Hoàn Nhan A Cốt Đả?”

Hoàn Nhan A Cốt Đả cười to, hào sảng nói: “Đúng, ta chính là Hoàn Nhan A Cốt Đả, người rất tốt.”

Người rất tốt, ba cái chữ này, có một loại tán thưởng, cũng có một loại không cam lòng, đã có tôn trọng đối với đối thủ, cũng có một loại oán khí ngập trời.

Thẩm Ngạo nhìn thẳng Hoàn Nhan A Cốt Đả, thản nhiên nói: “Chê cười, không biết quốc chủ Kim quốc mời bốn vương tới đây, cần làm chuyện gì?”

Con mắt Hoàn Nhan A Cốt Đả một khắc cũng không động, nhìn chăm chăm vào Thẩm Ngạo, dùng một loại khẩu khí mệnh lệnh, nói: “Giao mẹ của ta cùng gia quyến ra, nếu đồng ý không phạm vào biên cảnh ta, ta nguyện rời khỏi quan nội, từ đó về sau, dùng quan ải làm biên giới, sẽ muôn đời thân thiện hữu hảo cùng Đại Tống.”

973. Chương 876: Cuộc Chiến Cuối Cùng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 876: Cuộc chiến cuối cùng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Những lời này, nếu không phải Hoàn Nhan A Cốt Đả chính miệng nói ra, chỉ sợ ai nghe thấy cũng nghĩ người nói những lời này là kẻ điên, nhưng hết lần này tới lần khác, Hoàn Nhan A Cốt Đả nói ra lời nói này, lại có một loại tự tin phát ra từ nội tâm, cái khẩu khí này, giống như là tứ diện Sở ca (bốn bề thọ địch) chính là quân Tống, mà Hoàn Nhan A Cốt Đả lại đang ban ân cho Đại Tống vậy.

Hoàn Nhan A Cốt Đả mở con mắt ra, theo những lời này, ánh mắt thoáng cái bắt đầu trở nên hồng đỏ thẫm, giống như một thanh đao nhọn, tản ra tự tin cùng uy áp không gì so sánh nổi, cả người và cơ thể hẳn đều giống như bắt đầu căng thẳng, trong giọng nói đầy vẻ không cho người khác cự tuyệt.

Thẩm Ngạo không cười, trên thực tế, phía dưới loại ánh mắt này quét nhìn, hẳn không cười nổi, nhưng ngữ khí của hắn cũng lạnh như băng, thản nhiên nói: “Bốn vương không chịu!”

Bốn chữ dứt khoát, cũng là không để cho người khác có cơ hội cự tuyệt, mang theo tự tin, mang theo uy áp.

Thẩm Ngạo lại bổ sung một câu: “Nếu người muốn điều đó, không ngại đánh bại quân đội của ta, đến lúc đó, ta sẽ tự nhiên chấp tay nhường cho người.”

Hoàn Nhan A Cốt Đả không hề tức giận, lại cười ha hả, nói: “Tốt, ta đây liền tự mình tới lấy, ngày mai, lúc này, ta sẽ dẫn tộc nhân của ta, ngay tại mặt đất dưới chân chúng ta, quyết nhất tử chiến cùng quý quân, điện hạ dám ứng chiến không?”

Kỳ thật, nói nhiều như vậy, đây mới là ý đồ chính thức của Hoàn Nhan A Cốt Đả, nam nhân này giống như sói đói, có trí tuệ cùng xảo hoạt làm cho người ta lau mắt mà nhìn.

Phải biết rằng, người Nữ Chân lúc này đã đến tình trạng cùng đường mạt lộ, thời gian càng dài, càng là bất lợi đối với người Nữ Chân, cứ kéo dài xuống dưới, người Nữ Chân chỉ có thể chết đói, chết rét.

Cho nên, Hoàn Nhan A Cốt Đả phải mau chóng quyết chiến cùng quân Tống, một trận chiến này, hẳn đã đợi nửa tháng, nhưng lại dài như mười năm.

Thẩm Ngạo mỉm cười, nụ cười này như là vạch trần quỷ kế Hoàn Nhan A Cốt Đả, nhưng câu trả lời của hắn lại ngoài dự đoán mọi người, nói: “Tốt, bốn vương cho người cơ hội, ngày mai, lúc này, nơi đây, một trận chiến cuối cùng!”

Thẩm Ngạo cũng cần một hồi quyết chiến, hắn có thể ám muội mà vây hãm người Nữ Chân chết đói, làm như vậy không thể nghi ngờ là lựa chọn thông minh nhất, nhưng Thẩm Ngạo cũng hiểu, muốn triệt để giải quyết đại thảo nguyên, giải quyết Liêu Đông, hẳn không thể không ứng chiến.

Xuất quan ra bên ngoài, chính là thế giới mạnh được yếu thua, chỉ có thực lực mới có thể để cho người vui lòng phục tùng, Đại Tống muốn có chỗ đứng ở chỗ này, nhất định phải quang minh chính đại, dùng thủ đoạn trực tiếp nhất, triệt để đánh bại người Nữ Chân, dùng huyết tinh cùng chiến công để chứng minh bản thân.

Một trận chiến cuối cùng, không thể không chiến, Hoàn Nhan A Cốt Đả chờ mong đã lâu, Thẩm Ngạo cũng đã chuẩn bị rất kỹ càng.

Hai người đồng thời cười to, Hoàn Nhan A Cốt Đả hào sảng mà cười nói: “Như vậy, ta cùng tộc nhân của ta sẽ ở chỗ này cung nghênh điện hạ.”

Thẩm Ngạo cười nói: “Thật tốt, bốn vương cũng đã sớm có ý đó.”

Đôi mắt Hoàn Nhan A Cốt Đả chớp động, kiêu ngạo mà nói: “Nếu ta thắng, sẽ giết điện hạ để tạ tội với tộc nhân của ta.”

Khẩu khí Thẩm Ngạo rất kiêu ngạo, thản nhiên nói: “Nếu ta thắng, giết cửu tộc người.”

Hai người cùng cười, Hoàn Nhan A Cốt Đả trấn an chiến mã bất an xuống, nói: “Cáo từ.”

Thẩm Ngạo nói: “Bảo trọng!”

Hai người đều tự quay đầu ngựa lại, mỗi người đi một ngã, trên thảo nguyên mênh mông, lưu lại hai dấu vó ngựa, một mực kéo dài đến phương hướng bất đồng, tuyết rơi bao la mờ mịt cũng không kịp che dấu dấu chân.

Thẩm Ngạo trở lại đội kỵ binh tiếp ứng của hắn, mấy ngàn kỵ binh lúc này mới trầm tĩnh lại, Chu Hằng đánh ngựa nghênh đón, nói: “Điện hạ, Hoàn Nhan A Cốt Đả nói gì cùng người vậy?”

Thẩm Ngạo trầm mặt nói: “Quyết chiến!”

Chu Hằng nói: “Điện hạ đáp ứng rồi?”

Thẩm Ngạo kỳ quái mà hỏi ngược lại: “Bổn vương vì cái gì mà không đáp ứng? Chúng ta từ xa ngàn dặm lại tới đây, chẳng lẽ không phải là vì hôm nay sao? Truyền lệnh, triệu tập chúng tướng!”

Ở phía trong trung quân đại doanh, tất cả tướng quân cũng đã nghe được tiếng gió, trong trướng tràn đầy lời nói khe khẽ, tổn thương Quỷ Trí Hoàn đã khá tốt, mặt quỷ không nhìn ra biểu lộ, nhưng nàng vốn là người lạnh lùng, cho nên chỉ có nàng đứng lặng, không nhúc nhích, không châu đầu ghé tai cùng bất luận kẻ nào.

“Quyết chiến!”

Có người nắm chặt nắm tay thành quả đấm, hơi có chút kích động.

“Đánh thì đánh, còn sợ người Nữ Chân sao!”

Nói những lời này, phần lớn là một ít tướng quân trẻ tuổi, mặt mũi tràn đầy thần sắc kích động dật vu ngôn biểu (tình cảm bộc lộ trong lời nói).

Chỉ là, Ô Đạt cũng có suy tính của chính mình, hiện tại quyết chiến, dường như có chút chưa phải thời cơ tốt nhất, ví dụ như thời gian quyết chiến, có thể kéo dài một ít, trì hoãn mười ngày nửa tháng mới là thời cơ tốt nhất.

Thời điểm Thẩm Ngạo xuất hiện, tất cả mọi người không khỏi đứng thẳng thân thể, ầm ầm nói: “Bái kiến phụ chính vương điện hạ.”

Thẩm Ngạo mặc một bộ áo giáp Long Văn, bước chân trầm trọng, hai mắt nhìn về phía phía trước, có chút gật gật đầu, lập tức nói: “Nói xem, ngày mai quyết chiến, ai có dị nghị gì không?”

Trong trướng lặng ngắt như tờ.

Thẩm Ngạo bước từng bước một, đi đến vị trí của mình, vị trí này ẩn hàm rất nhiều hàm nghĩa, tối trọng yếu nhất trong đó, chính là quyền uy, quan sát thiên hạ, cầm quyền lực của thiên hạ.

Thẩm Ngạo ngồi xuống, mắt hờn nhìn chung quanh, thần nhiên nói: “Như thế nào, không có người nói chuyện sao? Chẳng lẽ không ai có câu oán hận sao? Ô Đạt, ngươi là lão tướng, ngươi nói trước đi.”

Ô Đạt tiến lên một bước, nghiêm túc nói: “Ti chức có dị nghị, lúc này quyết chiến, cũng không phải thời cơ tốt nhất, nhưng điện hạ đã đáp ứng tử chiến cùng người Nữ Chân, tiểu nhân lại cho rằng, lúc này thương nghị không phải quyết chiến hay là nên kéo dài thời hạn, mà là quyết chiến như thế nào, tận diệt quân Kim như thế nào!”

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: “Không tệ, bổn vương hôm nay cũng không phải đến thương thảo cùng mọi người vì cái gì quyết chiến, ta chỉ đến nói cho các ngươi biết, ngày mai quyết chiến, toàn quân đội phải đem hết toàn lực, đã hiểu chưa?”

“Hiểu!”

Tất cả mọi người trả lời không chút do dự.

Thẩm Ngạo trầm mặc một lát, tiếp tục nói: “Bổn vương còn muốn nói, nếu trận chiến này đại thắng, chính là ta và người đều là công thần, là anh hùng cứu dân, tất nhiên sắc sử sách, muôn đời khen ngợi, nhưng nếu thất bại...”

Thẩm Ngạo dừng một chút, lập tức nhàn nhạt mà nở nụ cười, nói: “Tự đi tìm chết đi, chẳng lẽ đó không phải là số mệnh của ta và các ngươi sao?”

Một câu ngắn gọn này, lại khiến cho sĩ khí trong trướng đại thắng, mọi người ầm ầm nói: “Tình nguyện quang vinh chết đi, cũng tuyệt không nhần nhục sống tạm bợ, xin điện hạ phân công!”

Thẩm Ngạo đưa tay lên bàn, lập tức bắt đầu hạ từng đợt quân lệnh, tướng quân nhận được mệnh lệnh, không chút do dự hét lớn một tiếng tuân mệnh.

“Quý Trí Hoàn...” Con mắt Thẩm Ngạo đã rơi vào trên người nữ nhân lạnh lùng kia, trong mắt hiện lên một tia ôn nhu.

Quý Trí Hoàn đi ra, nói: “Tiểu nhân có mặt.”

Thẩm Ngạo thoáng trầm mặc một tý, mới nói: “Thương thế của người miệng chưa lành, phụ trách áp trận.”

Quý Trí Hoàn ngẩng đầu, lại không chịu tiếp lệnh, dường như là không tiếng động mà kháng nghị, cắn cắn miệng, không phát ra âm thanh.

Thẩm Ngạo nhíu hai hàng lông mày lại, nói: “Vì sao không tiếp lệnh?”

Quý Trí Hoàn giơ con mắt lên, nói: “Tiểu nhân nguyện quang vinh mà đi tìm chết vì điện hạ....”

Thẩm Ngạo quát lớn: “Lớn mật, người dám kháng lệnh không tuân sao?”

Quý Trí Hoàn đột nhiên quỳ xuống, nói: “Quý Trí Hoàn vĩnh viễn ở cùng tộc nhân một chỗ, cùng điện hạ một chỗ!”

Thẩm Ngạo do dự một chút, đành phải nói: “Người dẫn theo bản bộ, phụ trách hữu quân.”

“Tuân mệnh!”

Từng đạo mệnh lệnh đưa xuống dưới, Thẩm Ngạo dần dần trở nên dễ dàng hơn, nói: “Ngày mai quyết chiến, sao chúng ta không phóng túng chính mình một lần, người đâu, mổ heo làm thịt dê, ăn một bữa thật ngon, hôm nay tạm thời không thao luyện!”

Mọi người cười vang, lộ ra thần sắc vui mừng.

Sắc mặt Thẩm Ngạo lại lập tức nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nói: “Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa!”

Ban đêm sắc trắng như tuyết, bầu trời giống như mực đậm, trong đại doanh, tiếng cười vui sướng cùng mùi thịt thơm hầm cách thủy bay lả tả đi ra, cùng lúc đó, Liêu quân, Đại Định phủ cũng đồng thời nhận được tin tức quyết chiến, cơ hồ cùng một thời gian đáp lại, người mang tin tức qua lại ghì ngựa chạy gấp, truyền tin tức giữa Đại Định, Tống doanh, Liêu doanh.

974. Chương 877: Ngắt

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 877: Ngắt

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thời điểm sáng sớm, quân Tống mở cửa thành ra, vốn là từng chiếc xe ngựa xuất hiện, lập tức là uốn lượn như nước lũ trường giang, lan tràn ra ngoài.

Quân Tống dựa lưng vào tường thành, dùng xe ngựa để ngang phía trước, hậu đội là nổ thủ, cung thủ như nước thủy triều, phía sau nữa là nhiều đội cầm đao, đội ngũ tách ra hai cánh, dùng lá chắn bảo vệ chút ít kỵ binh.

Tại sau khi kết trận, Chu Lâm ở vị trí trung quân lay động cờ, lập tức, quân đội như nước thủy triều từ xa trận di động, chậm chạp tiến lên, Chu Lâm án lấy cương ngựa, từ từ đi về phía trước, đôi mắt nhìn phương hướng đường chân trời phía đông bắc, đầu lưỡi liếm láp môi trên, kích động không yên.

“Báo!”

Thám báo phi ngựa mà đến, giọng nói như chuông đồng, nói: “Điện hạ có lệnh, thủy sư tiến lên năm dặm!”

“Biết rồi!” Chu Lâm gật gật đầu.

Đại quân giống như trường xà, bắt đầu từ từ đẩy mạnh, giáo úy cười chiến mã bồn tẩu qua lại.

“Đại Định phủ đã đình trệ, thủy sư kỵ binh đại phá Nữ Chân thiết kỵ, điện hạ ngay tại cánh chúng ta, người Nữ Chân đã không đường nào có thể đi, điện hạ có lệnh, hôm nay chính là một trận chiến cuối cùng!”

“Một trận chiến cuối cùng!”

“Ngăn cơn sóng dữ, ngay tại hôm nay, diệt Kim chỉ ở hôm nay!”

“Hôm nay liền quyết chiến!”

Đại quân đẩy mạnh tiến lên năm dặm, về sau, bắt đầu từ từ dừng bước, đội hình bắt đầu co rút lại, tuyết ào ào rơi xuống, trên tấm giáp của thủy binh đã bao trùm tầng một tuyết rậm rạp, vành nón Phạm Dương ngưng kết một tầng băng, nghìn vạn người phun nhổ ra bạch khí trắng như tuyết, trên đầu dâng lên một tầng sương trắng, sương mù phiêu tán theo gió, lại rơi thật lâu.

“Chính là chỗ này.” Chu Lâm nhắc ở phía trong nghĩ như vậy, hần ngồi ở trên ngựa, ngắm nhìn bốn phía, ánh mắt tĩnh mịch.

Tại góc đông bắc đại quân, đại địa bắt đầu run rẩy, trên đường chân trời, kỵ ảnh xuất hiện, vốn là thủy sư kỵ binh, về sau lại là Tây Hạ kỵ binh, kỵ sĩ cường tráng giục ngựa bồn ba, gió lạnh thổi quét mặt, các binh sĩ vẫn hồn nhiên chưa phát giác ra.

Thẩm Ngạo được một đám đại đội trưởng ủng, đánh ngựa đi chậm, gương mặt nhìn qua là quân đội thủy sư như núi, thiết kỵ gào thét, phi như nước chảy, hần giờ rời dừng ngựa, đứng trên một chỗ gò núi, người cưỡi ngựa có chút hơi quai hàm lên, ngồi trên tuần mã, dò xét xung quanh.

Một người một con ngựa này, phẳng phất như là bất động, trong thiên địa nhân gian lúc đó, giống như là chỉ còn lại có một người một con ngựa này.

Sau lưng, vài tên kỵ sĩ hiện ra tại phía sau hần.

Hai mắt Quỷ Trí Hoàn sâu kín, mặt quỷ khổng lồ không lần át được tư thế oai hùng của nàng, nàng nhìn phía sau lưng Thẩm Ngạo, thoáng chốc đã xuất thần, suy nghĩ lung tung.

Thẩm Ngạo đang suy tư, Quỷ Trí Hoàn cũng đang suy tư, Quỷ Trí Hoàn suy tư, chính là người nam nhân này, hiện tại đang suy tư cái gì? Tâm ý của hần, luôn làm cho người ta khó có thể nắm lấy.

Nhưng hết lần này tới lần khác, một vẻ thần bí, loại cười hì hì tâm tư ẩn sâu sau lưng, đôi mắt thanh tịnh, cất dấu thâm thúy này, lại khiến cho Quỷ Trí Hoàn nhiều hơn vài phần ôn nhu.

Hai người Ô Đạt, Lý Thanh dừng ngựa, bọn hần tự nhiên không có tâm tư như Quỷ Trí Hoàn, hai người nhìn về phía bóng lưng Thẩm Ngạo, chỉ có tín nhiệm, còn có, chính là kẻ sĩ chết vì người tri kỷ, hai người có thể có ngày hôm nay, không ngoài sự tín nhiệm của Thẩm Ngạo.

Không có Thẩm Ngạo, sẽ không có bọn hần hôm nay, quân và thần như tay chân, chính là thần như như tim gan quân, đạo lý này, bọn hần hiểu, lý do này, cũng đủ rồi.

“Điện hạ...” Ô Đạt chậm rãi nói: “Mười vạn thủy sư bộ binh, mười vạn thiết kỵ đã xuất động, người Nữ Chân vẫn còn chưa đến.”

Thẩm Ngạo nhíu lông mày, thần nhiên nói: “Người Liêu đâu?”

Lý Thanh cả giận nói: “Còn chưa có động tĩnh.”

Thẩm Ngạo bỗng nhiên cười cười, nói: “Bọn hần sẽ đến, Gia Luật Đại Thạch không thể không đến, đợi lát nữa đi.”

Thẩm Ngạo tự tin, ngón tay chỉ phương xa, phương hướng chính nam, nhổ ra một câu: “Xem, người Liêu đến rồi!”

Quả nhiên, Liêu quân bắt đầu xuất hiện, vô số người Liêu phảng phất như xuất hiện từ trên đường chân trời trống rỗng, vốn là nhiều đội thám báo chạy như điên về bốn phía, tiếp theo là rất nhiều người hiện ra, dòng người càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, hai mươi vạn Liêu quân đã hiện ra ở cuối đường chân trời.

Gió lạnh rít gào, chiến mã rên rỉ, Gia Luật Đại Thạch ăn mặc ngân giáp, sau lưng khoác áo choàng sắc xanh đen, Gia Luật Âm Đức xuất hiện ở phía sau đội.

Chính theo như lời Thẩm Ngạo nói, Gia Luật Đại Thạch không thể không đến, tuy Gia Luật Đại Thạch muốn bảo tồn thực lực, vì không đoán ra tâm ý của Thẩm Ngạo, nhưng một trận chiến này, hẳn tuyệt đối không thể lùi bước.

Hôm nay phải đối mặt, đúng là tử địch Đại Liêu, Gia Luật Đại Thạch không đến, tất nhiên là nhân tâm chuyển động, quân tâm tất nhiên sẽ sụp đổ, hôm nay, chỉ có báo thù rửa hận, mới khiến cho nội bộ không lục đục với nhau.

Gió thổi trên gương mặt tang thương của Gia Luật Đại Thạch, hán tử làn da hơi ngăm đen này đóng hai mắt lại, cảm xúc bắt đầu khởi động, nhìn ra phương xa, chứng kiến đàn lũ Tống Hạ liên quân, về sau, khoe miệng Gia Luật Đại Thạch hiện ra vẻ tươi cười, lập tức, hán nghiêng đầu, liếc nhìn Gia Luật Âm Đức.

Dáng người Gia Luật Âm Đức thon dài, cũng ăn mặc áo giáp, chỉ là, một thân áo giáp này hơi có vẻ rộng thùng thình một chút, lại để cho hán ngồi ở trên ngựa, có vẻ có vài phần buồn cười, khí trời ác liệt, lại khiến cho hán có chút yếu đuối, hít hít nước mũi, Gia Luật Âm Đức không khỏi hắt hơi một cái.

Trong lòng Gia Luật Đại Thạch lại là cảm thán, đứa con trai này, xác thực không nên hiện ra ở chỗ này, chính là vì hiểu rất rõ cách Gia Luật Âm Đức làm người, trong lòng Gia Luật Đại Thạch mới càng ngày càng sinh ra một cổ đau buồn nhàn nhạt.

“Xem kia, người Nữ Chân đến rồi...”

... ..

Tuyền Châu, trên mặt biển gió êm sóng lặng, gió mát phơ phất, tuy là mùa đông, nhưng tại đây cũng không thấy gió tuyết, cái ánh mặt trời chường mắt kia chiếu trên cả vùng đất, cùng so sánh với cái đại sa mạc hoang vu kia, tại đây giống như là người gian tiên cảnh.

Một tòa nhà kia kéo dài hơn mười dặm, phía dưới gạch ngói đen, đám người bắt đầu khởi động như dật, thanh âm người bán hàng rong đặc biệt thét to, tung bay cực xa, chiến sự phương bắc, lại khiến cho nơi đây càng phần hoa hơn.

Chiến tranh đại quy mô, nhất định phải tiêu hao đại lượng vật tư, mà chút ít vật tư, không giống như trước, cứ dựa vào chiêu mộ mà đến.

Sản lượng các xưởng đã càng ngày càng khổng lồ, giá cả cũng càng ngày càng thấp đi, một bó mũi tên, từng rương hỏa dược, từng thuyền từng thuyền quần áo mùa đông, nón Phạm Dương, còn có đại lượng rượu và đồ nhắm, đều là trực tiếp chia đơn đặt hàng đến từng thương nhân.

Nếu nói là trên đời còn có ai nhiều khát vọng chiến tranh, chỉ sợ chỉ có bọn thương nhân này thôi, cuộc chiến tại Tàu Quốc đã nếm được ngon ngọt, về sau, những người này cơ hồ là người cực kỳ ủng hộ Thẩm Ngạo.

Đối với người khác, kháng Kim là đại nghĩa, nhưng khi bọn hán nhìn vào đó, kháng Kim chính là lợi ích, quan hệ lợi ích như vậy lại càng thêm kiên cố.

Hành cung đã tạm thời được người bảo vệ, bệ hạ đã liên tục nửa tháng không có ra khỏi cửa, thậm chí ngay ý chỉ cũng không thấy đi ra, nhưng mọi người vẫn làm của mình nghề nghiệp như trước, nói chuyện nhiều, và vẫn là về cuộc chiến ở tận phương bắc.

Tại đây, ở phía trong hành cung, bước chân mỗi người đều là vội vàng, tất cả mọi người có chút lo lắng đến sợ hãi, thân thể bệ hạ càng ngày càng tệ, tâm tình cũng càng ngày càng thấp, cái gì đến đã đến, mấy ngày nay, nước lương thực không thể ăn vào, chỉ dựa đan dược để bổ dưỡng thân thể.

Thân là đại thái giám đi theo tùy tùng, tâm tình Dương Tiễn cũng rất trầm thấp, mấy lần khuyên bảo bệ hạ không cần phải tiếp tục ăn uống đan dược, Triệu Cát chỉ cười cười bỏ qua, thời gian của hắn, đại bộ phận đều trên ở giường bệnh, cả người như là bớt đi một chút sinh khí, màu da dần dần trở nên tái nhợt.

Chuyện duy nhất để cho hắn còn ghi nhớ, hơn phân nửa chính là Đại Định phủ rồi, cho nên, mỗi đến sáng sớm, Triệu Cát cũng thuận miệng hỏi một câu: “Chiến cuộc như thế nào, Thảm Ngạc kia không chọc ra cái sai sót gì chứ?”

Những câu hỏi này rất kỳ quái, Bình Tây Vương diện hạ xâm nhập vào lòng địch xong, có thể chọc ra cái sai sót gì đây, lời này nghe càng như là cha mẹ lo lắng về đứa trẻ.

Dương Tiễn trả lời, luôn làm Triệu Cát hơi có vài phần phiền muộn cùng thất vọng, nơi này cách Đại Định phủ ngàn vạn dặm đường, tin tức cũng không hiểu rõ, không có chuyện quan trọng, cũng khó có thể truyền tin tức gì đến.

Lâu như vậy không có tin tức, tâm tình Triệu Cát càng trở nên khó nắm lấy rồi, có khi đột nhiên bị kích động, muốn trở lại Biện Kinh, có khi lại đột nhiên ảm đạm thất sắc, nói liên miên cần nhẫn, nói muốn qua đông tại Tuyên Châu.

Càng có một chút lời nói, lại khiến cho Dương Tiễn nghe được, trong lòng sinh ra hàn ý, ghen hờn mà nhìn Triệu Cát trần trối.

Hôm nay, vẫn là như cũ, sau khi Triệu Cát rửa mặt, được người dắt đi lên trên giường, ăn uống qua đan dược, về sau, sắc mặt rốt cục cũng thấy vài phần hồng nhuận phơn phớt, tinh thần hắn dần dần trở nên tốt hơn một chút, lập tức mỉm cười, gọi Dương Tiễn tới, nói: “Đại Định phủ như thế nào, tên Thảm Ngạc kia bây giờ đang ở đâu?”

Đây là một ngày rất tầm thường, vốn là Dương Tiễn đến đó trước, sau đó sẽ đi thủy sư nha môn một chuyến, tấu chương cùng quân tình các nơi, đều là truyền đến thủy sư nha môn trước, niêm phong cất vào kho, sau đó mới chọn lựa đưa vào cung.

Chỉ là, đêm qua Dương Tiễn ngủ khá muộn, cũng là dậy hơi muộn, còn chưa kịp đến hỏi, cho nên mỉm cười nói: “Bệ hạ đợi một chút, lão nô sẽ đến hỏi xem.”

Dứt lời, hắn rời khỏi tấm điện, câu hỏi của Triệu Cát, đơn giản là thông lệ mà thôi, kỳ thật trong lòng cũng không ôm cái hi vọng gì, hắn gọi người đến châm trà, tại đây, lặng yên ngồi một khắc trên giường, qua thời gian một nén nhang, liền nghe được bên ngoài truyền đến tiếng bước chân vội vàng.

Dương Tiễn cơ hồ là chạy đến, hô to nói: “Bệ hạ, tin tức tốt……”

“Tin tức tốt... Chẳng lẽ là tiểu tử Thảm Ngạc kia lại có đại thắng, lần này không biết lại thu phục tòa thành trì nào của Nữ Chân, hoặc là đánh tan bao nhiêu quân đội Nữ Chân.”

Tâm tình Triệu Cát buông lỏng, toả ra dáng tươi cười sáng láng, vội vàng nói: “Tin tức gì.”

Dương Tiễn cầm tấu chương báo tin mừng trong tay, nói: “Phụ chính vương suất quân thẳng đến Lâm Hoàng phủ, đánh tan sáu vạn quân Kim có thừa, bắt được Nữ Chân thái hậu, Vương Tử tôn thất mấy trăm người, người Kim sợ hãi!”

Trong tay Triệu Cát đang bưng chén trà nhỏ, không tự kìm hãm được mà từ trong tay tuột xuống, rơi trên giường, nước trà chảy xuôi ra, áo ngủ bằng gấm đều bị thấm ướt rồi, cả người hắn thoáng ngốc trệ một tít, lập tức nói: “Thật sao?”

Kỳ thật, trong lòng Triệu Cát suy nghĩ, đại thắng, đơn giản là công chiếm một tòa thành trấn tầm thường, đánh tan mấy ngàn người Kim, đã cảm thấy mỹ mãn.

Đại Định phủ hỏa thiêu năm vạn Nữ Chân thiết kỵ, dù sao cũng không có khả năng có lần thứ hai, cơ hội tập kích bất ngờ thành trì như Đại Định phủ, cũng khó có thể được nhiều lần.

Nhưng Triệu Cát tuyệt đối không thể tưởng được, lúc này đây, đại thắng so với lần trước đó càng thêm mãnh liệt, thẳng đến Đô thành của Nữ Chân, bắt thái hậu, Phi tần, hoàng tử, quý tộc làm tù binh, tiêu diệt hết sáu bảy vạn Nữ Chân thiết kỵ, cái chiến tích lớn như vậy, lại khiến cho Triệu Cát hư hư thực thực, nghĩ mình giống như đang nằm mơ.

Triệu Cát không thể tưởng tượng nổi, tiếp nhận tấu chương báo tin, nhìn kỹ hai lần, xác nhận là bút tích Thẩm Ngạo, không thể nghi ngờ, mới hít sâu một hơi, ánh mắt rơi vào trên người Dương Tiễn, kích động nói: ‘Nói như vậy, người Kim quốc xem như xong rồi?’

Dương Tiễn nói: ‘Bệ hạ, người Kim quốc kéo dài hơi tàn, diệt vong chỉ ở sớm tối.’

Triệu Cát thoáng run rẩy một tý, dường như cảm thấy hôm nay có chút lạnh, thanh âm khàn giọng nói: “Vừa rồi Thẩm Ngạo nói trong tấu chương, tướng sĩ phục vụ quên mình, cũng là công lao của Trẫm? Hẳn nói lời này, chớ không phải là đùa cợt Trẫm đấy chứ?”

Triệu Cát là người rất miễn cưỡng, nhất là sau khi trú tại Tuyên Châu, về sau, lại càng sợ hãi người trong thiên hạ nghị luận, trong lòng của hắn so với ai khác đều tinh tường, trận thắng lợi này là kết quả Thẩm Ngạo vượt khó kiếm được, một điểm liên quan đến mình cũng đều không có, lúc này hỏi những lời này, cũng là chuyện nằm trong dự liệu.

Nhưng Dương Tiễn lại cười rộ lên, nói: “Kỳ thật, phụ chính vương nói cũng không sai, không có bệ hạ, sẽ không có Thẩm Ngạo hôm nay, hôm nay sở dĩ Thẩm Ngạo có thể lập được chiến công to lớn, là vì công bệ hạ bồi dưỡng.

Nô tài không đọc qua sách gì, cũng không nói ra được cái đạo lý gì, chỉ là, nô tài lại nghe nói, năm đó Võ Hoàng đế Hán triều gặp thời lấy được đất nước, cũng chưa chắc thật sự ra trận chém giết,

bắc quét Hung Nô, chính là bằng vào công thần như Hoắc Khứ Bệnh cùng Vệ Thanh, nhưng thế nhân đều gọi chiến công Vũ Đế hiển hách, đây là vì cái gì?”

Bản thân Dương Tiễn cũng không thể tưởng được, rõ ràng mình có thể thốt ra đạo lý lớn như vậy, hắn hít vào một hơi, tiếp tục nói: “Chính là vì có Vũ Đế, mới có người như Hoắc Khứ Bệnh, Vệ Thanh, có thể chuyên tâm lo chuyện quân sự.

Hiện tại Thẩm Ngạo nói như vậy, cũng không phải mỉa mai bệ hạ, thật sự là trong lòng có cảm kích đối với bệ hạ, không có bệ hạ, nào có thể có hắn hôm nay, chính là vì bệ hạ thức thời, ủng hộ hết mình, Thẩm Ngạo mới có thể một bước lên mây, mới có thể xây học đường dạy võ, biên chế thủy sư, trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu, hôm nay đại chiến toàn thắng, cái công đầu này đương nhiên không thể không tính đến bệ hạ.”

Triệu Cát nghe xong, trong lòng cực kỳ thư thái, thời gian dài tối tăm phiền muộn bị quét sạch, không khỏi cười ha ha, nói: “Đúng, đúng là đạo lý này.”

Toàn thân hắn thoáng run rẩy một tý, dáng tươi cười đột nhiên cứng ngắc lại, cả người bỗng nhiên đơ đờ, sắc mặt như tro tàn, ngã xuống thẳng tắp.

Xưa nay vốn là thể yếu, thân thể vốn là hư nhược tới cực điểm, lúc này tâm tình vô cùng kích động, thoáng cái khí huyết dâng lên, đầu thế chịu nổi kích thích như vậy, trước mắt tối sầm, đã là hôn mê bất tỉnh.

Dương Tiễn thấy vậy, quá sợ hãi, quát to một tiếng: “Bệ hạ...”

Hắn ôm lấy Triệu Cát, tiếp theo lại kêu to: “Người đâu, người đâu, thái y...thái y...”

Cả hành cung lập tức hỗn loạn lên, không khí bất an lan tràn ra, thái y mang theo cái hòm thuốc bước nhanh như bay, nhanh chóng tiến vào tẩm điện, tiếp theo là quan viên cao thấp Tuyên Châu nghe được âm thanh, đều là bắt đầu thất kinh đứng dậy, dùng Ngô Văn cầm đầu, cơ hồ tất cả quan viên đều ở bên ngoài hành cung, bất an chờ đợi tin tức.

Vốn là Lâm Hoàng phủ báo tin mừng, cao thấp Tuyên Châu đều chuẩn bị náo nhiệt một phen, nhưng ở phía trong hành cung xảy ra loại sự tình này, còn có người nào mang tâm tư này nữa.

Trời đất bao la, hoàng đế lớn nhất, bệ hạ xảy ra chuyện, ảnh hưởng thật sự vô cùng sâu xa, ai cũng không dám chậm trễ chút nào.

Hành cung ngay cạnh thủy sư nha môn, quan viên tụ tập lại, ào ào nghị luận, ngẫu nhiên có nội thị đi ra, liền lập tức bị một đám quan viên nắm chặt, trước thăm bệnh tình, nội thị vẻ mặt đau khổ, nói: “Bây giờ còn chưa tỉnh.”

975. Chương 878: Chạy Mất Rồi

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 878: Chạy mất rồi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tuyền Châu Tri Phủ Mã Ứng Long cười lạnh, nói: “Đều là do các người, ăn đan dược, ăn đan dược, bao nhiêu thứ độc hại vào người, nếu không phải các người, những người này nuông chiều, như thế nào lại xảy ra loại sự tình này?”

Kể sĩ chết tại hoạn quan, gần đây đều là việc không thể chấp nhận, bình thường tất cả mọi người bình an vô sự, hiện tại xảy ra đại sự, không thiếu được việc phát tác một chút.

Nội thị này khúm núm vâng dạ, tuy đối phương là một tên Tri Phủ, nhưng lại là người của phụ chính vương, đương nhiên không dám trêu chọc.

“Cái gì mà do thái giám, Mã đại nhân nói tới ai vậy?” Có người lạnh lùng cười một tiếng, nổi giận dưng dưng nói.

Mọi người hướng thanh âm nhìn sang, mới phát hiện người đến là Dương Tiễn, Mã Ứng Long không khỏi nghẹn lời, vừa rồi hẳn cũng chỉ nói một câu nói nhảm, hai chữ thái giám đương nhiên không phải nói Dương Tiễn, lúc này có chút không xuống đài được, cũng không dễ bồi tội, lại không dám cứng rắn.

Ngược lại, Ngô Văn kia nói: “Mã Tri Phủ chỉ là nhất thời nói nhảm, cái gì mà thái giám lộng quyền, Dương công công là Nhạc phụ của phụ chính vương, chúng ta là đầy tớ danh nghĩa của phụ chính vương, nếu Dương công công là thái giám lộng quyền, vậy chúng ta là cái gì?”

Đây chính là bậc thang, Mã Ứng Long cũng mượn thời cơ, nói: “Dương công công chớ nên hiểu lầm, hạ quan chỉ buột miệng trong tình thế cấp bách, xin công công thứ tội.”

Lời nói nói đến đây, sắc mặt Dương Tiễn liền hòa hoãn xuống, nói: “Mà thôi, tất cả mọi người là người một nhà, nô gia so đo cái này làm gì? Chỉ là, Mã Tri Phủ vừa rồi nói một câu cũng không có sai, bệnh tình bệ hạ quả nhiên là ăn đan dược gây ra, mặc dù mấy ngự y không có có nói rõ, nhưng ý ở ngoài lời chính là ý tứ này...”

Dương Tiễn thở dài một hơi, phảng phất như thoáng cái già nua đi mười mấy tuổi, bờ môi thoáng run rẩy một tý, đỏ hồng mắt nói: “Phụ chính vương mấy lần góp lời khuyên can, bệ hạ luôn không nghe, trước đó phụ chính vương gởi thư cho nô gia, đối với sự tình này cũng rất lo lắng, bất kể như thế nào...”

Đôi mắt Dương Tiễn lảng lệ, oán hận nói: “Thuật sĩ tiến đưa thuốc kia, nhất định phải bắt được, người này theo Thánh giá đến Tuyền Châu, Mã Tri Phủ, người lập tức mang theo sai dịch, đi bắt người cho nô gia, vây quanh đạo quan, nhìn thật kỹ.”

Mã Ứng Long cũng biết tình thế nghiêm trọng, lập tức nói: “Sợ là sợ để lộ tin tức, để thuật sĩ kia chạy thoát, bốn quan liền đi ngay.” Nói xong liền vội vàng rời đi.

Mọi người bất an chờ đợi trong chốc lát, ở phía trong hành cung rốt cục cũng có tin tức, lập tức truyền Ngô Văn cùng Dương Tiễn yết kiến, hai người thu thập ý quan, nghe nói bệ hạ tỉnh, trên mặt đều lộ ra sắc mặt vui mừng, một trước một sau vào hành cung.

Đến tẩm điện, trong điện này có chút lờ mờ, mấy thái y hội chẩn tại tai thất bên kia, ngẫu nhiên có mấy nội thị nâng chậu đồng ra vào, Triệu Cát trên giường lúc này đã tỉnh lại, hơi thở mong manh, đôi mắt trông rỗng nhìn lên trần.

“Vi thần (nô tài) bái kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế.”

Hai người đồng loạt quỳ gối, Ngô Văn không có gì, mắt thấy Triệu Cát cái dạng này, lòng vô cùng chua xót, trong mắt chảy ra nước mắt, hai vai run rẩy.

Triệu Cát hơi hơi nghiêng đầu, phảng phất như mất khí lực rất lớn, cười nhạt một tiếng, nói: “Đến... Đến ... Ngô Văn... Trẫm có việc muốn bàn giao cho người.”

Ngô Văn nghiêm mặt nói: “Vi thần xin nghe Thánh ý.”

Triệu Cát ho khan hai cái, cổ họng như là bị chặn, hai gò má đỏ bừng, chậm rì rì nói: “Lập... Lập tức truyền thư cho Thẩm Ngạo, bảo hắn trở lại Tuyền Châu... Trở về gặp Trẫm...”

Cuộc chiến Nữ Chân cùng Đại Tống, mặc dù đại cục đã định, nhưng chủ lực Nữ Chân còn đó, lúc này đột nhiên triệu hồi phụ chính vương, chỉ sợ sẽ làm trễ quân tình, trong lòng Ngô Văn cười khổ, tính tình đương kim bệ hạ quả là thế, một khi đầu óc nóng lên, cái gì cũng không thể chú ý.

Do dự một tý, Ngô Văn nói: “Thần biết rồi, sẽ ra roi thúc ngựa, mời điện hạ tới Tuyền Châu.”

Triệu Cát thỏa mãn cười cười, nói: “Tốt, rất tốt, Trẫm cũng nên gặp hắn một lần, Trẫm không được nữa...”

Dương Tiễn khóc lóc nói: “Bệ hạ có gì nói ra lời ấy, bệ hạ thọ trường lắm.”

Triệu Cát ho khan vài tiếng, lại tiếp tục nói: “Dương Tiễn, đi mô phỏng ý chỉ cho Trẫm, sự tình Trẫm bị bệnh cũng nên truyền dụ thiên hạ, lại để cho mọi người chuẩn bị, lăng tẩm của Trẫm, phải để Lễ bộ thoáng dò xét một tý, bảo bọn họ mau chóng xong việc, nếu Trẫm chết ở Tuyền Châu, liền để cho Thẩm Ngạo vịn hòm quan tài, đưa Trẫm trở về...”

“Phải.. Phải.. Nô gia biết rồi.” Dương Tiễn lên tiếng khóc lớn.

Triệu Cát thở dài một hơi, quát lớn: “Khóc cái gì, Trẫm mệt mỏi, muốn nghỉ một chút, các người lui đi.”

Hai người không dám nói nữa, rón ra rón rén lui ra ngoài, từ trong điện đi ra, mắt Dương Tiễn vẫn còn đỏ hồng, tay lau nước mắt, Ngô Văn thì hai hàng lông mày ngưng tụ lại, thấp giọng nói: “Dương công công, hạ quan nói lời không nên nói, bệ hạ... chỉ sợ thật sự không được, việc cấp bách, có lẽ là sớm làm ý định thì tốt hơn. Chuyện này thật sự quá kỳ quặc, có thuật sĩ làm loạn, nhưng sau lưng thuật sĩ này rốt cuộc có người sai khiến hay không, lại không thể không tra, Dương công công, chuyện này, chỉ sợ không đơn giản như vậy đâu.”

Dương Tiễn dường như nhớ cái gì đó, nói: “Thuật sĩ kia là thái tử điện hạ tiền cử, theo như người nói...”

Đôi mắt hai người đồng thời hiện lên một tia nghi hoặc, kỳ thật, trước đó, Dương Tiễn sớm đã có cách nghĩ này, chỉ có điều một mực không dám vững tin, bệ hạ lại vô cùng ngoan cố, không chịu nghe người khác khuyên.

Hiện tại Triệu Cát ngã bệnh, Dương Tiễn lúc này lại càng thêm xác nhận cách nghĩ này, hít một hơi thật dài, nói: “Đi, lập tức đi tìm Mã Ứng Long, nhìn xem bắt được người hay không.”

Hai người đẩy bước chân nhanh hơn, nhưng lời nói không dừng lại, Ngô Văn nói: “Y theo hạ quan xem, bệ hạ lúc này triệu kiến phụ chính vương điện hạ, thật cũng không phải tất cả đều là chỗ hỏng, nếu thái tử đăng cơ trị quốc, chỉ sợ sẽ bất lợi đối với phụ chính vương.”

Dương Tiễn cười lạnh, nói: “Sự tình Thẩm Ngạo, tạm thời để xuống trước, trước mắt có lẽ là hợp lực, tra ra manh mối mới tốt.”

Ngô Văn gật gật đầu, nói: “Đúng.”

Hai người ra khỏi Tri Phủ nha môn, mới biết được Mã Ứng Long đã mang theo sai dịch, dốc toàn bộ lực lượng.

Thuật sĩ kia gần đây có phần được Triệu Cát tín nhiệm, Triệu Cát dời giá lâm Tuyền Châu, liền đồng ý xây cho hắn một tòa đạo quan tại bên ngoài Tân Thành, đạo quan cách nơi này ba mươi dặm, chỉ sợ Mã Ứng Long cũng không thể trở về nhanh như vậy, hai người đành phải ở tại Tri Phủ nha môn bên này làm chờ.

Mãi cho đến khi bóng đêm hàng lâm, Mã Ứng Long mới tràn đầy mỗi một cưỡi ngựa trở về, nhảy xuống đất tại Tri Phủ nha môn bên này, Dương Tiễn cùng Ngô Văn nghe xong động tĩnh, đều đi nhanh ra ngoài.

Ngô Văn liền hỏi: “Mã Tri Phủ, bắt được người không?”

Mã Ứng Long cười khổ, nói: “Người đã chạy, có lẽ là có người truyền ra tin tức trước đó, đạo nhân này từ một canh giờ trước đã bỏ trốn mất dạng, hạ quan không dám sơ suất, lập tức sai người đuổi bắt ven đường, kết quả...”

Mã Ứng Long một buông tay: “Đến nay vẫn chưa phát hiện tung tích của bọn hắn, hạ quan thấy sắc trời đen, lại tìm cũng tốn công vô ích, liền đưa lệnh xuống, để cho quan ải, châu phủ, bến cảng máy móc các nơi, tất yếu phải tìm ra người.”

Dương Tiễn thở dài, nói: “Lại để cho tặc tử kia chạy thoát, đáng tiếc, đáng tiếc!”

Ngô Văn âm trầm nói: “Người này, quyết không thể để hắn chạy, không thể thư giãn, Dương công công, thật sự không được, liền để thủy sư đi tìm.”

Thủy sư ở lại tại Tuyền Châu chỉ có hơn hai vạn người, nói nhiều thì không, nhưng phải điều tra một hai người, vậy thì cũng đủ rồi, Dương Tiễn thoáng trầm ngâm một tít, nói: “Ngô đại nhân, làm phiền người!”

)

976. Chương 879: Đói (1)

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 879: Đói (1)

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Dưới thành Đại Định, người Nữ Chân rốt cuộc cũng đã tới, Nữ Chân kỵ binh bị lạnh, đánh ngựa giống như thủy triều, hiện ra trên cánh đồng bát ngát, bọn hắn nguyên một đám quần áo tả tơi, sắc mặt xanh xao tím lét, trong đôi mắt, đã có vẻ kiệt ngao bất tuần(cương quyết bướng bỉnh), lại mang theo vẻ mệt mỏi.

Mười lăm vạn kỵ binh Nữ Chân, hôm qua chỉ miễn cưỡng ăn một bữa ngựa thịt, đối với mấy người Nữ Chân sắp ác chiến này mà nói, chiến mã tức là tánh mạng, cho nên, thời điểm sáng sớm hôm nay, chiến mã phải không thể tiếp tục giết, chỉ có thể mang cái bụng không, nhẩn nhẩn cảm giác đói khát, hiện ra trên cánh đồng bát ngát.

Chính thức trí mạng, không phải là đói bụng.

Lúc này, tuyết rơi nhiều, bay tán loạn, đâu thấy được cái gì đồng cỏ và nguồn nước? Mà chiến mã không có nguyên liệu chăm sóc, rất nhiều ngựa, thậm chí đã đói bụng ba bốn ngày, chiến mã bọn hắn ngồi, đã có không ít con mất cân đối, gầy như que củi.

Đám binh lính mỗi một mà xuất hiện đại quy mô, cũng không hiện ra quá nhiều khí thế, tuyết trắng bay xuống, lại có không ít người ngẩng đầu lên, há miệng ra, trong miệng ngậm bông tuyết, cho nó tan chảy, rồi nuốt vào trong bụng.

Trong bụng Hoàn Nhan A Cốt Đả cũng trống trơn, tuy nói cái đại doanh Nữ Chân này to như vậy, tự nhiên không thể thiếu cái ăn cho hắn, nhưng trong lòng Hoàn Nhan A Cốt Đả cũng hiểu, nếu là mình thoải mái ăn uống, quân tâm tất nhiên tan rã, cho nên, từ trong đêm ngày hôm qua đến hiện tại, hắn chỉ ăn vào một miếng thịt bò, miễn cưỡng duy trì thể lực.

Lúc này, hai mắt hắn vô thần, nhưng tại đáy mắt, dường như lại có vài phần không cam lòng, hai con người hắn nhìn ra xa, nhìn về nơi tít phía xa, tại chính diện hắn, là xa trận miên man, sau xa trận, lộ ra đỉnh chùy tua đỏ của nón Phạm Dương, dưới vành nón, lộ ra một đôi con mắt hờ hững.

Hai cánh xa trận, thì là kỵ binh đông nghìn nghịt, tiếng người thở, ngựa hí, đội hình vô cùng chỉnh tề.

Hoàn Nhan A Cốt Đả lần đầu tiên kiến thức lợi hại của kỵ binh Tống Hạ, với tư cách một gã thống soái xuất sắc, hắn từng được chứng kiến rất nhiều kỵ binh.

Nhưng hiện tại, trong lòng Hoàn Nhan A Cốt Đả ảm ảm mà cảm thấy, sức bật của cái chi kỵ binh này tuyệt đối không ở phía dưới Nữ Chân thiết kỵ.

Tâm tình Hoàn Nhan A Cốt Đả càng ngày càng trầm trọng, quân Kim hiện tại đã là mỗi một không chịu nổi, lại phải đối mặt với địch thủ mạnh như thế, có thể nghĩ, ở trước mặt của hắn, đang có bao nhiêu khó khăn.

Lập tức, tinh thần Hoàn Nhan A Cốt Đả lại phấn chấn, trong lòng suy nghĩ: hai mươi năm trước, ta dùng 2000 người đánh bại mười vạn Liêu quân, tình cảnh khi đó, cùng hôm nay lại có cái gì khác nhau? Hoàn Nhan A Cốt Đả ta tại hai mươi năm trước có thể lấy được thắng lợi, hôm nay, nhất định có thể thắng lợi!

Trong ánh mắt Hoàn Nhan A Cốt Đả, bắt đầu tránh lộ ra quang mang tự tin, trong lòng lại suy nghĩ, thời gian kéo dài càng lâu, càng là bất lợi đối với dũng sĩ Nữ Chân ta, phải mau chóng giải quyết đối thủ.

Mắt hờ hững nhìn quanh một vòng, tại phía trước hắn, là xa trận cùng đội kỵ binh Tống Hạ quân, mà ở bên phía nam hắn, thì là hai mươi vạn Liêu quân.

Thời điểm ánh mắt Hoàn Nhan A Cốt Đả nhìn quét qua quân trận Liêu quân, trong mắt lộ ra vẻ miệt thị, những đám ô hợp này, căn bản không chịu nổi một kích, chính là thời điểm dũng sĩ đại Kim suy yếu nhất, cũng hoàn toàn không cần để bọn họ vào mắt, việc cấp bách trước mắt, là triệt để mà đánh Tống Hạ liên quân, Liêu quân còn lại, không đủ là họa.

Bắt đầu rồi...

Trong lòng Hoàn Nhan A Cốt Đả thở ra một hơi, trường đao chỉ về phía trước, mũi đao nhọn hướng về Tống Hạ quân nghiêng phía trên vòm trời xa xa, Hoàn Nhan A Cốt Đả dùng hết khí lực lớn nhất, hét lớn một tiếng: “Giết!”

“Giết!”

Được ăn cả ngã về không! Cái này là điều Hoàn Nhan A Cốt Đả lựa chọn, cầm tất cả át chủ bài bản thân ra, đặt toàn bộ ở trên một kích này, chỉ có như vậy, mới có thể tập trung tất cả lực lượng, triệt để mà đánh địch nhân.

Đương nhiên, nếu là người Kim không thể triệt để đánh tan địch nhân trước mắt, như vậy, đối mặt với bọn họ, chính là trạng thái giằng co ác chiến, Tống Hạ kỵ binh hai cánh sẽ xuất động, cắt đứt đường lui của bọn hắn, Liêu quân sau lưng cũng sẽ đánh lên mà đến, như vậy, quân Kim cũng đã xác định diệt vong.

Trên thực tế, Hoàn Nhan A Cốt Đả cũng không có quá nhiều lựa chọn, quân Kim mỗi một bị vây hãm đã không có đường lui, thời gian chậm trễ càng lâu, phần thắng lại càng xa vời.

Một trận chiến định càn khôn!

Theo từng đợt bạo rống, sĩ khí người Kim đúng là thoáng cái trở nên như cầu vồng, tức thì biến thành hổ lang, mở miệng lớn dánh máu ra.

Ầm ầm... Ầm ầm...

Chiến mã dẫm nát tuyết trên đất, phát ra từng đợt trầm đục, giống như sấm sét, giống như vạn tiếng nổ trỗi lên.

Khắp núi, khắp nơi, mười lăm vạn Nữ Chân kỵ binh tức thì bắt đầu chuyển động, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, chiến mã nhanh như điện chớp, vô cùng mau lẹ.

Chiến mã màu trắng, màu đen, sắc đỏ thẫm bắt đầu hội tụ lại với nhau, hình thành vô số đầu nhọn, kỵ sĩ lập tức phát ra tiếng gầm rú vô cùng oán độc.

... ..

Mười lăm vạn kỵ binh đồng loạt phát tác, thanh thế của nó có thể nói là sóng biển dâng trào, phóng nhãn nhìn khắp cả cánh đồng tuyết, phẳng phất như khắp nơi đều là những kỵ binh dày đặc này đang giục ngựa chuyển động.

Thủy binh sau xa trận bắt đầu khấn trương lên, tuy bọn hãn có kinh nghiệm chinh chiến, nhưng trường hợp như vậy, lại là lần đầu tiên gặp được, không ít người lơ lễ đã muốn cắn chặt, trên trán chảy ra rậm rạp mồ hôi.

Những kỵ binh như sóng lớn nước lũ kia đã càng ngày càng gần, giáo úy trong đội rút cục cũng kịp phản ứng, hô to một tiếng: “Thủ nổ, thủ nổ...”

Xa trận kéo vài dặm cùng một chỗ phát ra tiếng rống to: “Thủ nổ... Thủ nổ...”

Vô số thủ nổ từ phía sau xa trận mở cơ nổ ra, mũi tên chỉ về hướng phía trước, lập tức, có người hô to một tiếng: “Vòng thứ nhất... Bắn...”

Xuy xuy...

Ngàn vạn tên nổ bắn xuyên qua không gian, tại hậu đội xa trận, cũng có trường cung chỉ xéo vòm trời, bắn cung tiễn ra, quỹ tích cung tiễn và tên nổ bất đồng, tại giữa không trung, xẹt qua nửa hình cung, tà tà đâm xuống đất.

Hi luật luật... âm thanh chiến mã HSI...I...I..., tiếp theo, trong trận kỵ binh, nguyên một đám kỵ binh Nữ Chân mãnh liệt rơi trên mặt đất, cái khí thế xung phong như cầu vồng kia, thoáng cái đã bắt đầu trở nên ngưng trệ.

Nhưng không đợi người Nữ Chân trì hoãn để lấy lại tinh thần, trong xa trận quân Tống lại truyền ra một thanh âm tiếp theo: “Đợt thứ hai...”

Nổ thủ vừa bắn mũi tên lông vũ ra lập tức lui về phía sau, đem vị trí cho nổ thủ hậu đội, tiếp theo, lại là thanh âm cơ quan cọt kẹt truyền ra, mũi tên lông vũ đầy trời bắn thật mạnh.

Vòng thứ ba...

Vòng thứ tư...

Phẳng phất như vĩnh viễn không có điểm cuối cùng, một vòng lại là một vòng, tốc độ cực nhanh, cơ hồ không có cơ hội để cho người Nữ Chân thở dốc.

Loại nổ trận này, dường như vĩnh viễn không ngừng, lại khiến cho người Nữ Chân cảm thấy rất áp lực, mỗi một lượt trôi qua, cũng giống như thu lúa mạch, kỵ binh ngã xuống thành từng mảnh, rồi sau đó, đội Nữ Chân thiết kỵ tiếp tục không sợ mà xông tới, nghênh đón bọn hãn, lại là một vòng tên nổ mới.

Người Nữ Chân điên rồi, bọn hãn chưa từng nghĩ đến, những tên nổ nho nhỏ cũng ngăn cản cước bộ của bọn hãn?

Những sói đói không muốn sống này, so với ai khác đều tinh tường hơn, bọn hãn chỉ có chưa cách tiến lên phía trước, nếu không, tất nhiên sẽ bị nổ trận vĩnh không ngừng nghỉ này đánh bại.

Đại địa còn đang run rẩy, một mảnh Nữ Chân thiết kỵ ngã xuống, càng nhiều kỵ binh giống như điên rồi mà giờ cao chiến đao lên, xung phong liều chết về phía trước.

)

977. Chương 880: Thắng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 880: Thắng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Kỵ binh quyết đấu, có thể là sự tình trong một sát na, cũng có thể ác chiến một ngày một đêm.

Lúc thực lực cách xa, hai quân vừa tiếp xúc, một phương sức bật càng mạnh, có thể không chút do dự, trực tiếp xé tung đội hình đối phương.

Sau lưng Quỷ Trí Hoàn, là Hoành Sơn thiết kỵ giống như thủy triều, va chạm cùng người Nữ Chân ở một chỗ, liền mãnh liệt đem chặn đường kỵ binh Nữ Chân, sau đó là hung hăng tách đội hình kỵ binh Nữ Chân ra.

Lập tức, trận mũi tên dày đặc hung hăng đâm vào, mở rộng quân địch trước mặt ra, tạo thành một lỗ hổng, lỗ hổng càng lúc càng lớn, giống như bể gậy nghiền nát, trong mắt Nữ Chân kỵ binh bị chặn đường đã lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Chính như theo như lời Thẩm Ngạo nói, dùng một phần mười lực lượng đến chặn đường Tổng Hạ kỵ binh, Nữ Chân thiết kỵ quả thực chính là trắng trợn vũ nhục đối với Thẩm Ngạo, đối với Tổng Hạ kỵ binh đã trải qua nhiều trận chiến khốc liệt này/

Hiện tại, Thẩm Ngạo cùng dũng sĩ của hắn, dùng phương thức trực tiếp nhất, trả bọn hắn trở về nơi sinh ra.

Tàn sát... Bắt đầu!

Kỵ binh nhanh như điện chớp, không chút do dự giờ Tây Hạ trường đao lên cao, hung hăng trăm xuống dưới, vó ngựa xông tới, hung hăng chém ở trên người Nữ Chân kỵ binh, kéo lê một mảnh đường máu dài hẹp.

Nữ Chân thiết kỵ có thể trùng kích xa trận giống như thủy triều, nhưng gặp phải kỵ binh, lập tức liền hiển lộ ra xu hướng suy tàn, thực sự không phải là bọn hắn không đủ dũng mãnh gan dạ, chẳng qua là hữu tâm vô lực mà thôi.

Một gã kỵ binh, thực lực của hắn. cũng không chỉ là kỹ thuật cưỡi ngựa hay sự dũng cảm, chiến mã cũng có được ảnh hưởng thật lớn ở trong này.

Trước khi xuất chiến, chiến mã phải được ăn uống đầy đủ, phải cho chăm sóc tốt nhất, chỉ có điều, chiến mã người Nữ Chân đã hồi lâu không ăn qua cỏ khô, chỉ có thể tìm một ít nhánh cây, lá rụng nuốt chửng, chiến mã như vậy, nào có cái gì sức bật, vừa tiếp xúc, liền lập tức bị đánh bay.

Nửa nén hương về sau, Tổng Hạ kỵ binh đã muốn nhanh chóng giải quyết cái chiến đấu quy mô nhỏ này, vẫn ghìm ngựa phi nhanh, tràn về phía Nữ Chân thiết kỵ như nước lũ tràn bờ.

Nữ Chân thiết kỵ lại muốn chặn đường cũng đã muộn, Tổng Hạ thiết kỵ chạy xéo đến, không chút do dự đạp qua, chặn ngang cắt đứt thế tiến của bọn chúng, lại nhanh chóng vung vũ khí trong tay, kéo lê ra từng đường máu.

Cả Nữ Chân thiết kỵ đã là một phân thành hai, thiết kỵ hậu đội bị Tống Hạ kỵ binh bao bọc vây quanh, bắt đầu chém giết.

Mà thiết kỵ trước đội, vốn là không ngừng trùng kích xa trận, ý đồ mở rộng chiến quả, nhưng hậu viện vừa đứt, lập tức có vẻ bắt đầu hữu tâm vô lực.

“Giết!”

Quỷ Trí Hoàn cùng Lý Thanh dẫn một chi kỵ binh, không ngừng xung phong liều chết tại hậu đội Nữ Chân thiết kỵ, mười vạn Tống Hạ kỵ binh sĩ khí như cầu vồng.

Xa xa, Gia Luật Đại Thạch đã muốn nâng tinh thần lên, bị quân Tống chặn ngang chặt đứt, người Nữ Chân đã sắp thua trận không nghi ngờ, tinh thần hấn phần chấn, ngồi ở trên ngựa, không chút do dự mà rút đao, nói: “Kỵ binh đi theo ta, Âm Đức, người dẫn bộ tốt đi lên đánh lên.”

Ra lệnh một tiếng, đại quân Khiết Đan bắt đầu chuyển động đại quy mô, hướng phía song phương đang ở trong trạng thái giằng co, phát động thế công mãnh liệt.

Hoàn Nhan A Cốt Đả ở trước đội, cơ hồ muốn xé xa trận phía trước thành hai nửa, nhưng sau lưng đột nhiên truyền ra thanh âm ầm ầm, mới phát hiện quân Tống đã cắt đứt hậu đội của hắn.

Trong mắt Hoàn Nhan A Cốt Đả lóe lên một tia quang mang, lập tức biết đại sự không ổn.

Nếu như quay đầu cứu viện, thiết kỵ nhảy vào trong xa trận tất nhiên sẽ lập tức rơi vào hoàn cảnh xấu, nhưng thờ ơ, lại không thể tập trung tất cả lực lượng, quân Tống trong xa trận sẽ giằng co cùng bọn họ ở một chỗ, lại khiến cho quân Kim bị bao phủ bên trong biển người như thủy triều.

Xong rồi... Hoàn Nhan A Cốt Đả bị ai phát hiện, hắn có lẽ là đã xem thường đối thủ của hắn, hoặc là nói, hắn thật sự là vô cùng mù quáng tin tưởng thực lực thiết kỵ quân Kim.

Kỳ thật, thiết kỵ quân Kim của hắn cũng không hề bố trí sai lầm, xé mở xa trận trước, hai cánh lại để cho hai đội kỵ binh bảo vệ xung quanh, kéo dài thời gian, rồi quay đầu lại, nhất cử đánh tan kỵ binh quân Tống.

Nhưng hắn lại đã quên, quân Kim lúc này, tuy có sức bật lập tức, nhưng người kiệt sức, ngựa hết hơi, chiến lực đã giảm bớt đi rất nhiều, dưới loại tình huống này, hai đội kỵ binh, căn bản không thể chặn đường thiết kỵ quân Tống.

Chấn không được... Chính là chết!

Cả tập đoàn Nữ Chân thiết kỵ, hoàn toàn lâm vào bên trong dòng lũ quân Tống, không thể động đậy.

Kỵ binh bên trong đói khát đã lộ ra vẻ mệt mỏi, tại sau khi điên cuồng chạy nước rút, thể lực đã tiêu hao tới cực điểm, mà giờ này khắc này, lại hoàn toàn là thời điểm tinh thần quân Tống no đủ nhất.

“Thiết Phật... Thiết Phật...”

Người Nữ Chân tuyệt vọng gọi cái tên này, những kỵ binh được liên hoàn giáp trọng giáp bao vây kia, xu hướng suy tàn càng tăng lên chóng mặt.

Phải biết rằng, những kỵ binh này mặc giáp trụ kiểu trọng giáp, đạt đến mấy chục cân, lại dùng dây lưng liên kết cùng một chỗ, nguyên vốn có thể vô kiên bất toái, nhưng lúc này, chiến mã đã mỏi mệt không còn sức, phía dưới trọng áp của trọng giáp, lại trở nên cất bước gian nan.

Địch nhân như vậy, đã không chịu nổi cuộc chiến!

Khủng hoảng lan tràn, khi thấy nguyên một đám lâm vào trong trận quân Tống, Thiết Phật kỵ binh bị quân Tống bao bọc vây quanh, giống như cọc gỗ, tùy ý để quân Tống vây giết, cái Thiết Phật thần thoại kia đã bị triệt để đánh vỡ, người Nữ Chân đã tuyệt vọng tới cực điểm.

Cùng lúc đó, Nhân Quân Tư Mã ở hậu đội, giờ phút này cũng không tốt đến nơi đâu, Nhân Quân Tư Mã vốn là dùng cơ động cùng tốc độ để tăng trưởng, nhưng lúc này, xu hướng suy tàn càng lộ ra, lực chiến mã không hề kéo dài, rất nhanh đã bị thủy sư kỵ binh đuổi theo, song phương hai bên bắn cung nỗ giết nhau.

Chớ quên, thủy sư kỵ binh vốn là dùng luyện tập cỡi ngựa bắn cung để lập nghiệp, hăm trận xung phong chỉ là nghề phụ của bọn hần.

Hai chi kỵ binh này bắt đầu triển khai chiến đấu ở trên cánh đồng bát ngát, hai bên vừa vừa bắn.

“Phong... Phong...”

Bên trong tuyết trắng tung bay, thủy sư kỵ binh kiệt lực rống to, ai dùng tốc độ nhanh nhất, chiếm cứ phương hướng thuận gió, người đó liền chiếm được ưu thế lớn nhất, điểm này, người Nữ Chân hiểu, quân Tống kỵ binh cũng hiểu, song phương không ngừng đi lòng vòng, mà thủy sư tốc độ kỵ binh cực nhanh, rất nhanh, liền chiếm cứ được phương hướng chủ động.

“Bắn...”

Vô số mũi tên bắn ra, ngựa bên Nhân Quân Tư Mã hết lực, thể lực không chống đỡ nổi, một bước rút lại phía sau, lập tức rơi vào địa vị khắp nơi bị đánh.

Vô số người xuống ngựa kêu rên, mà thủy sư kỵ binh mặt không biểu tình thì là hờ hững, không ngừng chiếm cứ nơi đầu gió, dùng tốc độ cực nhanh, kéo khoảng cách Nhân Quân Tư Mã ra, trường cung thủ nỏ nơi tay, không ngừng bắn giết.

Giờ này khắc này, Liêu quân giống như thủy triều, rút cục cũng giết qua, Nữ Chân thiết kỵ vốn là khắp nơi bị áp chế, xu hướng suy tàn càng lộ ra rõ rệt hơn.

Bên người Hoàn Nhan A Cốt Đả có nhiều đội kỵ binh thị vệ tiền hô hậu ủng, hần phóng nhân đi qua, chứng kiến vô số dũng sĩ trong tộc như chó nhà có tang, bị quân Tống, quân Liêu đuổi giết, đáy lòng Hoàn Nhan A Cốt Đả, đã bắt đầu tuyệt vọng thật sâu.

“Đại vương... Thiết Phạt xong rồi...”

“Đại vương... Hoàn Nhan Tông Chính tướng quân đã chết trận...”

Hoàn Nhan A Cốt Đả cười lạnh lạnh, cả người vô lực ngồi ở trên ngựa, nhìn cái cảnh tuyết đầy trời này, hai hàng lông mày đã kết băng sương, trong mắt Hoàn Nhan A Cốt Đả dường như dâng lên một chút chất lỏng.

Hai mươi năm trước, cũng là tại nơi này, thời điểm tuyết rơi nhiều, bay tán loạn, hần dùng hai ngàn quân đội, đánh mười vạn Liêu quân, mà hiện tại, cũng là tuyết rơi nhiều, hần và tộc nhân của hần, cũng đã lâm vào hoàn cảnh tuyệt vọng, một một chút tiền vốn cuối cùng trong tay, rút cục cũng bị triệt để chôn vùi.

Trong đôi mắt Hoàn Nhan A Cốt Đả hiện lên một tia kiên quyết, hần hung hăng giơ trường đao lên, hét lớn một tiếng: “Giết!”

Đã xác định sẽ bại, Hoàn Nhan A Cốt Đả liền dùng hành động chứng minh lựa chọn của mình là đúng, chiến đấu đến lúc cuối cùng, không còn người nào...

Tuyết rơi bao la mờ mịt không ngăn được nguyên một đám kỵ ảnh bồn tẩu qua lại, cuồng phong gào khóc không lẫn át được cái tiếng kêu giết đầy trời kia.

Một hồi quyết chiến, dùng trọn vẹn hai canh giờ, sau hai canh giờ, Thẩm Ngạo đã mang theo một đội kỵ vệ, toàn thân đều là máu, thoát ly khỏi chiến trường.

Sau đó, Lý Thanh phần chấn đánh ngựa mà đến, trên cánh tay hần, vết đao tận xương có thể thấy được, vào lúc thời tiết cực lạnh này, máu lại không thể chảy ra nhiều lắm, gián tiếp áp chế thương thế của hần.

Lý Thanh dừng ngựa tại trước mặt Thẩm Ngạo, mặt mày hớn hở nói: “Điện hạ... Thắng...”

“Thắng...” Thẩm Ngạo thì trào niệm một câu, lập tức lộ ra dáng tươi cười hiểu ý, áo choàng thất ở phía sau bị gió thổi tung bay, cả người rực rỡ hần lên, hét lớn một tiếng: “Vạn tuế!”

“Vạn tuế...” Trên cánh đồng bát ngát, các nơi nơi héo lạnh, mọi người cùng bộc phát ra tiếng rống to.

Nữ Chân thiết kỵ không ai bì nổi, đã tìm được phần mộ ở chỗ này rồi, từ đó về sau, bắt kể là tứ hải bát phương, hay là thiên thu sử sách, nếu có người đề cập hai chữ Nữ Chân, cũng chỉ dùng để phụ trợ công tích vĩ đại của Tống Hạ liên quân dưới Đại Định phủ, trên khắp núi khắp nơi trong tuyết.

Ánh mắt Thẩm Ngạo sâu thẳm, hung dữ nói: “Thu thập chiến trường, bắt sống Hoàn Nhan A Cốt Đả, còn lại ...” Thẩm Ngạo không chút do dự, nói: “Giết!”

“Bắt sống Hoàn Nhan A Cốt Đả, những người còn lại, chém giết toàn bộ!” Lính liên lạc lập tức đem Thẩm Ngạo mệnh lệnh truyền đạt đến các nơi trên chiến trường.

Cửa thành Đại Định phủ đã mở rộng, phối quân trong thành lúc này vui mừng khôn xiết xếp thành hàng đi ra, Thẩm Ngạo cưỡi ngựa, mang theo nhiều đội kỵ vệ, đánh ngựa vào thành.

Nguyên một đám phối quân, đôi mắt nhìn về phía Thẩm Ngạo tràn đầy vẻ nóng bỏng, chỉ có bọn hắn rõ ràng về sự đáng sợ của người Nữ Chân, mà hiện tại, bọn hắn phát hiện, cái gọi là người Nữ Chân, trong mắt thanh niên lạnh lùng mà anh tuấn này, chỉ là những con dê đực làm thịt.

Ai cũng từng báii cường giả, hiện tại, một người cường giả mới đã xuất hiện, ông trời phù hộ, mảnh hổ trên cái thảo nguyên này coi như nhân từ, ít nhất là không biết giết chóc bốn phía, không biết giết sát cướp lướt.

Nguyên một đám phối quân không tự giác mà quỳ rạp xuống đất, ào ào hô to: “Điện hạ vạn tuế...”

“Vạn tuế...” Thanh âm báii sơn đảo hải thật lâu không thôi, quanh quẩn trên không trung Đại Định phủ.

Không chỉ là phối quân, trong thành đã là muôn người đều đổ xô ra đường, quỳ rạp xuống ven đường, dân chúng Đại Định lệ nóng doanh tròng, người thì mừng rỡ hô to vạn tuế, người thì khóc rống, mặt đầy nước mắt.

Đến tận bây giờ, bọn hắn rốt cuộc cũng không cần lo lắng hãi hùng, từ nay về sau, bọn hắn có thể an cư lạc nghiệp, dùng hai tay cần cù, tiếp tục duy trì tánh mạng của mình.

Cái này như vậy đủ rồi... Thời điểm triều đình khó giữ được, ai lại có cái hy vọng gì xa vời, bọn hắn chỉ muốn sống sót mà thôi.

Cái cảm Thẩm Ngạo có chút nâng lên, cao ngạo ngồi trên lưng ngựa, đánh ngựa đi qua.

“Vạn tuế... Ta con mẹ nó vạn cái gì tuổi...” Trong lòng Thẩm Ngạo như vậy nghĩ, không biết là tự giễu, hay là nghĩ về cái khác.

Chỉ là, đổi lại lúc trước, nếu có người hướng hắn hô to vạn tuế, Thẩm Ngạo tất nhiên sẽ nơm nớp lo sợ, hai chữ vạn tuế, giống như ngàn cân, cũng không phải hắn có khả năng thừa nhận, nhưng hiện tại, Thẩm Ngạo lại thản nhiên nhận lấy.

“Vạn tuế liên vạn tuế, tùy các người gọi như thế nào thì gọi.” Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ như vậy.

Ấm nóng không cánh mà bay, đại bào giáp trên người bị người khác kéo xuống, trên mặt Hoàn Nhan A Cốt Đả sưng vù, trên cánh tay cũng mang theo vết đao, máu tươi ngưng tụ tại miệng vết thương, cả người vô lực mà há mồm thở dốc.

Mấy giáo úy dẫn hắn theo, cả đời này kiêu hùng, ai cũng chưa từng nghĩ đến lại xuống cấp đến nước này.

Một đường qua đi, người ven đường ào ào vây nhìn qua, chỉ trở, có người hô to: “Hắn chính là Hoàn Nhan A Cốt Đả...”

“Con mẹ nó!” Đội trưởng lĩnh đội hoảng sợ, ánh mắt bắn khoắn trong đám người, muốn tìm ra tên gia hỏa nào nói hươu nói vượn.

Lập tức, vô số người nhặt cục đá, ngói đập tới hướng Hoàn Nhan A Cốt Đả, một đội giáo úy áp giải Hoàn Nhan A Cốt Đả này bị chết trong ao cạn, sợ tới mức lập tức chạy đi, chỉ là, những người này cũng không bận tâm cảm thụ của Hoàn Nhan A Cốt Đả làm gì, trực tiếp giữ chặt đuôi mái tóc hắn, kéo đi xềnh xệch trên mặt đất, Hoàn Nhan A Cốt Đả kêu rên một tiếng, đau đến cắn răng không thể mở miệng.

Thật vất vả mới đến hành cung, đội trưởng đi vào thông báo, lúc đi ra bĩu môi nói: “Có thể báo cáo kết quả công tác rồi, áp giải người đi vào, giao cho thị vệ doanh.”

Thẩm Ngạo ngồi ở sau bàn đọc sách, vẫn không nhúc nhích mà nghe tiến sĩ báo cáo, khi thì chen vào vài câu, khi thì lại rơi vào trầm tư, trên mặt của hắn trôi lên một dáng tươi cười.

Đột nhiên nói: “Bất kể như thế nào, tuy quân ta cũng có tổn thất, nhưng một trận chiến này, cuối cùng vẫn là thắng, những người Kim này cũng là kỳ quái, đối bụng nhiều ngày như vậy, rõ ràng còn có thể dũng mãnh như thế.”

Quỷ Trí Hoàn đứng ở chỗ hơi nghiêng, thản nhiên nói: “Điện hạ định xử trí bọn hãn như thế nào?”

Thẩm Ngạo kỳ quái liếc nhìn Quỷ Trí Hoàn, cũng dùng đến khẩu khí bình thản, nói: “Chẳng lẽ bốn vương có tính đàn bà hay sao? Những người này tay trong tay dính đầy máu tươi, tự nhiên là giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, cùng một chỗ lôi ra bên ngoài thành, giết.”

Quỷ Trí Hoàn im lặng không nói, một tiếng dẫn tới nghìn vạn người đầu rơi xuống đất, tuy tàn nhẫn, nhưng khách quan mà nói, đây lại là phương pháp xử trí tốt nhất.

Ánh mắt Thẩm Ngạo bắt đầu trở nên lãnh tuấn, thản nhiên nói: “Hiện tại bốn vương muốn hỏi, chính là, Liêu quân vì sao chậm chạp bất động? Hừ, nếu là chúng ta tới muộn một bước, lại để cho người Nữ Chân phá xa trận, mọi người đang ngồi, chỉ sợ đã là tù nhân, bốn vương tự 30 vạn binh, vì người Liêu mà vứt đầu lâu, rơi vãi nhiệt huyết, nhưng bọn hãn lại sống chết mặc bây, thẳng đến đại cục đã định, mới xưng phong liêu chết!”

Lý Thanh giận tím mặt, nói: “Tây Hạ cùng Khiết Đan không có minh ước, chúng ta tiến quân thần tốc, quyết chiến cùng Nữ Chân, chính là để cứu Liêu quốc, hiện tại bọn hãn làm như thế, thật sự khiến người ta thất vọng đau khổ.”

Chu Lâm nghĩ tới người Liêu khoan thai đến chậm trong chiến trường hôm nay, cũng là nổi giận dưng dưng, cười lạnh nói: “Sớm biết như thế, những người Khiết Đan này không cứu cũng được.”

Thẩm Ngạo lạnh lùng mà áp áp tay, từ từ nói: “Khoản sổ sách này, bốn vương sẽ chậm rãi tính toán cùng Gia Luật Đại Thạch, chư vị cũng đã khổ cực, đều đi nghỉ ngơi một chút, bốn vương cũng có chút mệt mỏi.”

Mọi người ào ào tản đi, Chu Hằng ở ngoài điện hộ vệ thấy sự tình đỉnh đầu giải quyết xong rồi, vội vàng tiến đến, thấp giọng nói: “Đã bắt giữ Hoàn Nhan A Cốt Đả.”

Thẩm Ngạo quai hàm gật đầu nói: “Gọi hãn đến.”

Chu Hằng xoay người đi ra ngoài, một lát sau, mấy thị vệ áp giải Hoàn Nhan A Cốt Đả tiến đến, mặt Hoàn Nhan A Cốt Đả xám như tro, một đôi tròng mắt trắng vào nhìn thẳng Thẩm Ngạo, kiệt ngao bất tuấn(cương quyết bước bình) mà quát: “Hôm nay ta thua tâm phục khẩu phục, nguyện cầu được chết mà thôi.”

Thẩm Ngạo ở trên cao nhìn xuống mà nhìn Hoàn Nhan A Cốt Đả, biểu hiện được mười phần thái độ của người thắng, cười ha ha nói: “Được chết? Không cần vội vã như vậy, bốn vương tự có chỗ hữu dụng để dùng người.”

Hoàn Nhan A Cốt Đả giận dữ, nhổ ra một búng máu, nói: “Hán cầu!”

)

978. Chương 881: Tính Toán

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 881: Tính toán

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hai hàng lông mày Thẩm Ngạo run rẩy, lãnh đạm nói: “Trên đời này, nhiều người mắng bốn vương, người muốn bốn vương tức giận sao, cái thủ đoạn này cũng không khỏi quá thấp một ít.”

Sắc mặt Thẩm Ngạo nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, tiếp tục nói: “Chỉ là, bốn vương gần đây có thù tất báo, người đã dám mắng bốn vương, bốn vương liền để cho người biết giáo huấn, người đâu, đi treo người Nữ Chân thái hậu Tác Nhĩ Mãn Thị lên, đánh mười roi!”

Thẩm Ngạo đóng mắt, khẽ cười nói: “Gọi cái giáo úy ở bên cạnh nhìn xem, không cần phải đánh chết.”

Chu Hằng tuân mệnh đi ra ngoài, Hoàn Nhan A Cốt Đả đã muốn nổi trận lôi đình, sắc mặt tái nhợt nói: “Muốn giết cứ giết, nhục nhã nữ nhân làm cái gì?”

Những lời này nói rất hay, Thẩm Ngạo vỗ bàn, cười to, nói: “Chuyện làm nhục nữ nhân, chẳng lẽ người Nữ Chân các người làm ít sao? Phá Lâm Hoàng phủ, là người hạ lệnh cướp bóc ba ngày, không phải người Nữ Chân các người thường nói, người thắng làm vua, người thua làm giặc sao? Bốn vương liền cho người kiến thức cái gì gọi là vương, cái gì gọi là giặc, người đâu, trói hắn lại, theo bốn vương đi cửa Nam Đại Định thành.”

Cửa Nam Đại Định thành đã bị tuyết bao trùm, từ trên cổng thành nhìn xuống phía dưới, vô số xác chết tích đống như núi, trên cánh đồng bát ngát, còn có thật nhiều quân Tống đang thu nhặt thi thể đồng bạn.

Đúng lúc này, nhiều đội quân Tống áp giải tù binh Nữ Chân đi ra, đội ngũ này quanh co khúc khuỷu, đông đến không nhìn thấy điểm cuối cùng, nhiều đội người Nữ Chân bị áp giải đi ra, bị thủy binh bắt chéo hai tay sau lưng.

Một gã giáo úy Quân pháp ti lập tức buộc khăn đỏ lên, giờ trường đao lên cao cao, trường đao hung hăng chém xuống, gọn gàng mà linh hoạt, máu tươi văng khắp nơi, đầu người đã lăn lông lốc.

Đội tù binh thứ nhất bị chém đầu, tiếp theo là đội thứ hai, đội thứ ba, mặt Thẩm Ngạo không biểu tình mà ngồi ở trên cổng thành, mà Hoàn Nhan A Cốt Đả bị người đè xuống, đầu thò ra tường đã nhe răng, lớn tiếng chửi bới.

Trên mặt Thẩm Ngạo trời lên vẻ cười lạnh.

Bên trong tuyết rơi mênh mông, cái tràng cảnh giết người này, khiến lòng người run sợ, thực sự không phải là máu tươi văng khắp nơi, mà là những người hờ hững tay giờ trường đao lên cao kia.

Trường đao rơi xuống, chính là đầu thân khác biệt, nhưng người hành hình, không có một tia biểu lộ, giống như là thao luyện lúc bình thường, tù binh trong tràng, có người bắt đầu chuyển động, cũng có người gào thét khóc lên, thủy binh áp giải vững vàng cầm đao, bắt đầu đàn áp.

Thẩm Ngạo dùng ngón tay đập trên chuôi ghế dựa, cái nhịp này hoặc nhanh hoặc chậm, như là tiết tấu hí khúc, nghe được thanh âm khóc thét đầy trời kia, một đôi mắt đóng rồi đột nhiên mở ra, lạnh lùng nói: “Sớm biết hôm nay, lúc trước làm việc xấu làm gì, một nhà người chẳng lẽ không nên khóc sao? Một nhà khóc không bằng một đường khóc, những lời này thật tốt.”

Thẩm Ngạo cũng là người, là người thì có thương cảm, nhưng thương cảm của hắn, rõ ràng không ở trên người những tù binh này.

Hắn thương cảm, chính là giang sơn như vẽ, thương cảm chính là U Vân mười sáu châu, trong ngoài quan ải, thương cảm chính là cô hồn ở dưới đao mổ Nữ Chân.

Có thương cảm, sẽ có lạnh lùng cùng phần nộ, cái lạnh lùng cùng phần nộ này, tự nhiên là hướng về những người thảm thiết khóc lóc kia.

Trong đại doanh Liêu quân, hơn mười thớt ngựa phi mau đến đây, dùng Gia Luật Đại Thạch đứng đầu, sau lưng là Gia Luật Âm Đức cùng chư tướng Liêu quân, bọn hắn dừng ngựa tại một chỗ sườn núi, nhìn giết chóc dưới thành, Gia Luật Âm Đức đã sợ đến sắc mặt tái nhợt, hồn không phụ thể, yết hầu nhấp nhô vài cái, không khỏi nói: “Thẩm Ngạo đúng là điên.”

Chỉ có Gia Luật Đại Thạch mặt không biểu tình mà nhếch nhếch miệng, nhìn tràng cảnh xa xa, thản nhiên nói: “Thẩm Ngạo không điên, giết người thì dền mạng, đây là sự tình thiên kinh địa nghĩa, những người Nữ

Chân này xác thực đáng chết.”

Hắn đưa con mắt lại, nhìn Gia Luật Âm Đức nhu nhược, tiếp tục nói: “Trên đời cũng không có cái gì là tàn nhẫn, Âm Đức, Thẩm Ngạo cùng phụ hoàng, nếu ngay cả giết người cũng không làm được, chỉ sợ sớm đã khó giữ được tánh mạng.

Âm Đức, người xưa nay hay đọc sách, chẳng lẽ không biết đạo lý nhất tướng công thành vạn cốt khô sao? Tương lai, phụ hoàng giao giang sơn cho người, người cũng phải bắt chước, biết giết người, chỉ có hội giết người, mới có thể làm cho người e ngại, làm cho người ta kính phục!”

Gia Luật Âm Đức khúm núm nói: “Phải.. Phải..”

Trong mắt Gia Luật Đại Thạch xẹt qua một tia bất mãn, hừ lạnh một tiếng, nói: “Miệng người nói đúng, nhưng trong lòng lại không cho là đúng!”

Gia Luật Âm Đức nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói: “Lập tức có thể được thiên hạ, lại không thể nắm chính quyền, làm người, há có thể chỉ nói giết chóc?”

Gia Luật Âm Đức nói ra những lời này, đã nổi lên dũng khí thật lớn, trong mắt xẹt qua một tia sợ hãi, lại vội vàng bổ sung một câu: “Phụ hoàng thứ tội, nhi... nhi thần chỉ là

“Người không cần phải nói!” Vốn Gia Luật Âm Đức chống đối cùng phụ hoàng mình, không quản đạo lý của hắn như thế nào, Gia Luật Đại Thạch lại sinh ra một chút mừng rỡ, bất kể thế nào nói, đứa con trai này còn có mấy phần dũng khí.

Nhưng dũng khí của Gia Luật Âm Đức chỉ là một nháy mắt, sau đó lại là kinh hồn bất định, xin lỗi Gia Luật Đại Thạch, lại làm cho Gia Luật Đại Thạch giận tím mặt.

Gia Luật Đại Thạch nói: “Nếu không giết chóc, kinh sợ ngoại bang như thế nào, nếu không giết chóc, gạt bỏ bọn đạo tặc như thế nào? Âm Đức, người quá ngây thơ rồi, người miệng đầy nhân nghĩa, chẳng lẽ người Nữ Chân sẽ bởi vì hai chữ nhân nghĩa mà không xâm phạm biên cảnh Đại Liêu ta sao?

Nhớ kỹ lời phụ hoàng nói, chỉ có giết chóc mới có thể thi triển nền chính trị nhân từ của người, nói suông mấy chữ nền chính trị nhân từ, giang sơn xã tắc không thể bảo toàn. Chỉ là, nói trở lại, không thể cưỡng vọng giết người, cũng có một phen đạo lý, nhưng đối với loại người đáng chết, tuyệt không thể nhân từ nương tay, nếu không, đến lúc đó, muốn hối hận cũng không kịp.”

Gia Luật Âm Đức thấy Gia Luật Đại Thạch giận dữ, đâu còn dám chống đối? Sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, nói: “Vâng, phụ hoàng giáo huấn rất đúng đắn.”

Gia Luật Đại Thạch dừng ngựa, trên mái tóc hoa râm đã bị nước tuyết làm ướt nhẹp, hai hàng lông mày có chút nhăn lại, lo lo lắng lắng nói: “Hiện tại phụ hoàng lo lắng nhất, chính là Thẩm Ngạo này, Hoàn Nhan A Cốt Đả xong rồi, Thẩm Ngạo cũng nên động thủ đối với chúng ta.”

Gia Luật Âm Đức thoáng trầm mặc một tý, tiếp tục nói: “Cái phần ý chỉ kia, đưa qua lần nữa, Âm Đức, lúc này đây, bất kể như thế nào, người cũng phải tuyên đọc ra trước mặt Thẩm Ngạo, xem thái độ Thẩm Ngạo như thế nào, để cho phụ hoàng sớm làm ý định.

Trừ việc đó ra, Đại Định phủ cùng Lâm Hoàng phủ đều là chốn cũ Đại Liêu ta, bây giờ lại bị quân Tống chiếm, hai nước đã là bang giao, quân Tống cũng nên lui binh, chuyện này người cũng phải tìm kiếm ý của Thẩm Ngạo,

nếu Thẩm Ngạo muốn cắt đất, phụ hoàng có thể nhượng bộ, Nam Kinh đạo, Tây Kinh đạo cũng có thể chấp tay nhường, nhưng Bắc Kinh đạo, Kinh Đông đạo, Kinh Đô đạo liên tục đối không thể cò kè mặc cả, Yên Vân mười sáu châu có thể không cần, nhưng quan ngoại là tổ nghiệp người Khiết Đan ta, tuyệt không thể vứt bỏ.”

Gia Luật Âm Đức không khỏi khó xử, nói: “Phụ hoàng, vừa mới đánh tan người Nữ Chân, liền cò kè mặc cả, phải chăng quá không để ý tình cảm? Có thể tạm gác lại, sau này hãy nói được không?..”

Gia Luật Đại Thạch hừ lạnh một tiếng, nói: “Không biết lòng Thẩm Ngạo, phụ hoàng sớm đêm khó ngủ, cuộc sống hàng ngày khó có thể bình an, chuyện này không thể không làm.”

Gia Luật Âm Đức im lặng.

Gia Luật Đại Thạch thở dài, lại nói: “Phụ hoàng làm như vậy, còn không phải là vì ngươi? Khiết Đan chúng ta đã không được như xưa, lúc trước, thời điểm Khiết Đan cảnh tượng hiển hách, kết quả thù oán cùng bao nhiêu người? Muốn để cho tộc nhân của chúng ta tiếp tục sinh tồn xuống dưới, lại để cho Đại Liêu quốc tiếp tục bảo tồn, nhất định phải phòng ngừa chu đáo, một bước cũng không thể đi nhầm.”

Gia Luật Âm Đức thấy Gia Luật Đại Thạch nói chân thành tha thiết, vội vàng nói: “Tốt, nhi thần xin đi.”

Gia Luật Đại Thạch lộ ra dáng tươi cười, lập tức lại phân phó sĩ quan cấp cao sau lưng, nói: “Trong Đại Định phủ, mấy tướng quân phối quân đều là tộc nhân Khiết Đan chúng ta, bộ chúng lại càng dùng người Khiết Đan chiếm đa số, lúc trước mọi người hiệp lực kháng Kim, hiện tại chiến sự đã ngừng, cũng nên liên lạc cùng bọn họ, phái một số người tiến vào Đại Định phủ, liên lạc cùng những người này!”

Gia Luật Đại Thạch lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Hừ, nếu Thẩm Ngạo thật sự có mưu đồ khác, vậy thì nội ứng ngoại hợp, cho bọn hắn một điểm nhan sắc nhìn xem.”

)

979. Chương 882: Để Xem Đã

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 882: Để xem đã

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Gia Luật Âm Đức cầm ý chỉ, mang theo hơn mười người hỗ trợ, phi ngựa đến dưới thành Đại Định, ở bên ngoài Đại Định thành này là thi thể khắp nơi, làm cho người ta nhìn vào, đập vào mắt kinh tâm.

Tính tình Gia Luật Âm Đức vốn là rất nhu nhược, chứng kiến cái tình cảnh này, cả người cơ hồ như là hít thở không thông, ngồi ở trên ngựa, lưng lay muốn rơi, đầu óc choáng váng, đám người đi theo hỗ trợ thấy thế, đành phải đi trước thông báo, thủy binh công tò vò bên này thật sự cũng không gây khó dễ, trực tiếp để cho bọn họ đánh ngựa vào thành.

Vào Đại Định thành, ở bên trong thành lại có vẻ ngay ngắn trật tự, ngẫu nhiên sẽ có nhiều đội thủy binh mang theo vũ khí dò xét trên đường phố.

Xuôi theo phố, các cửa hàng cũng đều mở ra, nghe nói tại đây có không ít khách thương đến, càng có không ít phú thương cự cổ Tuyên Châu đến đây, những người này đều ngừng lại, nghỉ ngơi ở khách sạn trong thành.

Gia Luật Âm Đức cưỡi ngựa xem hoa, ngẫu nhiên cũng đụng vào không ít người mặc trang phục người Liêu, từ bên cạnh hắn lướt qua.

Chỉ là, những người này tuy gặp mặt bọn họ, rõ ràng chứng kiến Gia Luật Âm Đức mặc trên người mang phục Liêu quốc, cùng thị vệ sau lưng đeo Liêu giáp, ngoại trừ nhìn nhiều hơn vài lần, cũng không có bao nhiêu kính ý, không tưởng được chính là, ngẫu nhiên sẽ có quân Tổng đi qua bên cạnh bọn hắn, những người Liêu này lại lộ ra thần sắc kính phục.

Gia Luật Âm Đức như có điều suy nghĩ, trong lòng có chút không vui, lại cũng không thể làm gì được, đành tiếp tục đánh ngựa đi về phía trước.

Đến hành cung bên này, Gia Luật Âm Đức đã nhìn thấy một bụng tức giận, cái loại bị người bỏ qua cùng đối xử lạnh nhạt hờ hững này, lại khiến cho hắn rất không được tự nhiên.

Hắn nhớ mang máng, lúc trước, thời điểm chính mình đến Đại Định phủ, dân chúng trong thành vô cùng thân thiện đối với bọn họ, xa xa chứng kiến, liền ào ào quỳ xuống cúng bái, nhưng hôm nay, lại là vật và người không còn, đừng nói là dân chúng tầm thường, chính là quốc tộc cũng đều là lạnh lùng như thế, có thể thấy được hoàng thất ở trong mắt người Đại Định sớm đã là xưa đâu bằng nay.

Gia Luật Âm Đức tiến vào hành cung, sớm có người thông báo cho Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo nghênh ngang đi ra, hướng Gia Luật Âm Đức cười nói: “Gia Luật huynh, như thế nào mà lúc này lại đến rồi? Bẩm vương hôm nay bận đến văng đầu, vừa vặn muốn nghỉ một chút, đến, đi theo ta trò chuyện một chút.”

Gia Luật Âm Đức theo Thẩm Ngạo, tìm cái hành cung đi vào, chứng kiến cái cung điện quen thuộc này, trong lòng lại suy nghĩ, cung điện này vốn là hành cung của phụ tổ ta, là cung điện Đại Liêu, hôm nay, ta đến nơi này, lại còn phải để người khác tới mời mình vào, thật sự là không thể tưởng được.

Nghĩ như thế, liền nhớ tới lời Gia Luật Đại Thạch nói, trong lòng cũng lưu lại vài phần bất mãn, nhưng trên mặt vẫn tươi cười, theo Thẩm Ngạo trước sau đi vào.

Thẩm Ngạo nghênh ngang ngồi trên ghế chủ tọa, gọi người châm trà, rồi hướng Gia Luật Âm Đức nói: “Gia Luật huynh, mời ngồi đi.”

Trong lòng Gia Luật Âm Đức cảm thấy bất bình, cái chữ mời này, hắn nghe vào trong tai thì đặc biệt chói tai, nhưng tại trước mặt Thẩm Ngạo, hắn nào có dũng khí uốn nắn lời Thẩm Ngạo nói? Càng không có dũng khí nói với Thẩm Ngạo: Cái Đại Định thành này, cái hành cung này, chính là của người Khiết Đan chúng ta, ta mới là chủ nhân nơi này.

Gia Luật Âm Đức ngồi xuống, trầm mặc một lát, mới nói: “Hôm nay đại cục đã định, tam quân đều vô cùng vui vẻ, quân Tổng đường xa mà đến, loại trừ cái họa tâm phúc cho Đại Liêu ta, đại ân đại đức như vậy, không thể không báo.”

Thẩm Ngạo khoát tay, lại cười nói: “Đã có minh ước, cần gì phải khách khí?”

Đôi mắt Gia Luật Âm Đức lóe lên, tiếp tục nói: “Điện hạ lao sư viễn chinh, cũng là rất vất vả, chỉ là, không biết lúc nào ngài sẽ trở lại Biện Kinh?”

Thẩm Ngạo trầm ngâm một chút, nói: “Nhiều thì một tháng, ít thì nửa tháng nữa sẽ phải trở về rồi, tại đây khí trời quá lạnh, làm cho toàn thân người ta không được tự nhiên.”

Gia Luật Âm Đức nắm lấy cơ hội, tiếp tục nói: “Chỉ là, không biết quân đội điện hạ mang đến, có phải là nên cùng nhau trở về hay không?” Gia Luật Âm Đức hỏi ra những lời này, tâm đã muốn nâng lên tận cổ họng rồi, thẳng vào nhìn xem Thẩm Ngạo, hi vọng Thẩm Ngạo cho mình một đáp án.

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Quay về thì đương nhiên phải về...”

Nghe đến đó, trong lòng Gia Luật Âm Đức mừng rỡ, nếu quân Tổng lui lại, như vậy cũng cực kỳ tốt.

Ai ngờ Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Chỉ là, phải để thời gian trễ một chút, phòng ngự cũng nên có người giao tiếp, ta đã đưa tấu chương lên trên, xin trong nước lập tức sai một chi biên quân, ra kỳ hạn bắc thượng, giao hàng xong xuôi, về sau lại ra lệnh quân đội Đại Định, Lâm Hoàng điều quân trở về.”

Tâm Gia Luật Âm Đức lập tức chìm đến đáy cốc, biên quân bắc thượng, chuyển giao phòng ngự? Nói như vậy, người Tổng có ý định không đi khỏi Thượng Kinh đạo trong Kinh Đô đạo, không chỉ là như thế, sớm muộn gì quân Tổng cũng muốn thu phục Kinh Đông đạo đạo.

Cả Đại Liêu, cũng chỉ còn lại có Nam Kinh cùng Tây Kinh, hai cái nơi chật hẹp nhỏ bé, phía tây là Tây Hạ, mặt phía nam mặt phía bắc đều là Đại Tống, càng chặt hơn chính là, người Khiết Đan ngay cả mô tổ của mình cũng bị triệt để chôn vùi, ngoài ra, mất đi lãnh thổ quan ngoại bao là, ngay cả nuôi dưỡng ngựa cũng sẽ thành chuyện khó khăn.

Nếu như thật sự như thế, Khiết Đan còn là Khiết Đan sao?

Đôi mắt Gia Luật Âm Đức chớp động, trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Kỳ thật ta tới đây, là muốn thương lượng chút ít sự tình cùng điện hạ.”

“Hả?” Thẩm Ngạo giơ con mắt lên, bộ dạng có vẻ rất kinh ngạc, trong lòng lại đang nói, rốt cục cũng không nhìn được nữa sao, được rồi, ta lại muốn nhìn xem, người Khiết Đan các ngươi rốt cuộc có thể xuất ra cái gì.

Gia Luật Âm Đức thản nhiên nói: “Khiết Đan nguyện ý rời khỏi quan ngoại, trả lại mười sáu châu Yến Vân.”

Yến Vân mười sáu châu chính là Nam Kinh cùng Tây Kinh đạo, mười sáu châu này, cực kỳ quan trọng đối với Đại Tống, nhưng ở trong mắt người Liêu, chỉ là là Minh Châu trên vương miện mà thôi.

Nơi chính thức quan trọng với người Liêu, chính là Kinh Đông đạo cùng Thượng Kinh đạo, có cái đại thảo nguyên cùng Liêu Đông bao la này, người Khiết Đan mới có thể dựng thế, trọn đời làm vương giả trên thảo nguyên.

Nhưng Thẩm Ngạo lại nở nụ cười, ánh mắt sâu kín, nói: “Ý kiến hay, nghe Gia Luật huynh nói như vậy, bốn vương lại cảm thấy động tâm rồi.”

Thẩm Ngạo không tự giác mà tự xưng bốn vương, ngay cả ngữ khí cũng trở nên đậm mạc hơn rất nhiều, tuy rằng nhai này bị người ta hiểu lầm là hay trở mặt, kỳ thật có lẽ là rất giằng cảm tình, nhưng trong lòng của hắn cũng hiểu mình, giao tình mình và Gia Luật Âm Đức còn chưa đến mức khiến cho hắn tổn hại đến lợi ích quốc gia.

Gia Luật Âm Đức thấy Thẩm Ngạo động tâm, lại giữ vững tinh thần, nói: “Trừ việc đó ra, Khiết Đan cùng Đại Tống vĩnh viễn kết huynh đệ quốc gia, hai nước lấy trường thành làm giới tuyến, vĩnh viễn không chinh phạt.”

Ánh mắt Thẩm Ngạo sâu kín, trống rỗng mà nhìn Gia Luật Âm Đức, thản nhiên nói: “Chỉ là, chuyện này không phải bốn vương định đoạt, chỉ sợ sẽ làm Gia Luật huynh thất vọng rồi.”

Gia Luật Âm Đức nói: “Điện hạ chính là Đại Tống phụ chính vương, hỏi đến quân chính, một chút việc nhỏ đó, còn không phải điện hạ nói một lời Cửu Đình sao?”

Thẩm Ngạo cười rộ lên, nói: “Bốn vương nói, không phải muốn triều đình cho phép, mà là tướng sĩ của bốn vương cho phép bốn vương làm...”

Gia Luật Âm Đức không hiểu ra sao, đã không sợ triều đình không đồng ý, chẳng lẽ còn sợ những quân tướng kia sao?

Thẩm Ngạo cất cao giọng nói: “Những tướng sĩ này, theo bốn vương không xa ngàn dặm mà đến, không biết bao nhiêu người an nghỉ không sai. Đối mặt Nữ Chân gót sắt, bọn hắn không có lùi bước, mỗi người anh dũng, mỗi người tranh giành lên trước, Gia Luật huynh có biết bọn hắn vì cái gì không?”

Thẩm Ngạo tự hỏi tự đáp mà tiếp tục nói: “Bởi vì ở trong lòng của bọn hắn tồn tại hai chữ trung nghĩa, da ngựa bọc thây, chết có ý nghĩa, cho nên, bọn hắn đem tính mệnh của chính mình, phó thác trên người bốn vương, cái Lâm Hoàng phủ cùng Đại Định phủ này, đều là bọn hắn dùng huyết nhục đổi lấy, người đến nói một chút xem, bốn vương có thể cầm tính mệnh bọn hắn đến giao dịch cùng người Khiết Đan sao?”

Thẩm Ngạo mang theo khẩu khí quyết tuyệt, tiếp tục nói: “Đại Định phủ cùng Lâm Hoàng phủ, từ nay về sau, chính là biên cảnh Đại Tống ta, sẽ tuyệt đối không trao đổi cùng người, Gia Luật huynh, đặc tội!”

Gia Luật Âm Đức nghe được, sắc mặt như tro tàn, trong lòng cũng có chút nổi giận, rồi lại không thể làm gì, đành phải đem hi vọng cuối cùng ký thác vào trên thánh chỉ.

Chỉ khi xuất ra phần thánh chỉ này, đồng ý đưa cho Thẩm Ngạo chỗ tốt, chẳng lẽ cái Đại Liêu phụ chính vương này không thể làm cho Thẩm Ngạo tâm động sao? Chỉ cần hắn chịu tiếp nhận, những chuyện khác đều dễ nói.

Vì vậy, Gia Luật Âm Đức vươn người đứng dậy, nói: “Điện hạ, chỗ này của ta có một phần thánh chỉ, mời điện hạ rời ghế tới nghe một chút.”

Gia Luật Âm Đức không dám bảo Thẩm Ngạo quỳ xuống, lại có vài phần tự hiểu lấy mình.

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, không cự tuyệt, đột nhiên mà đứng lên, cười nói: “Thì ra Gia Luật huynh đến là có chuẩn bị, được rồi, bổn vương không ngại nghe một chút xem.”

Gia Luật Âm Đức xuất thánh chỉ trong ngực ra, vạch thành một đoạn dài, dùng hai tay bưng lấy, cất cao giọng nói: “Đại Liêu hoàng đế chiếu viết: người Tổng Thẩm Ngạo, cứu Đại Liêu trong lúc nguy nan, có công lớn tại Liêu, hôm nay đại phá quân Kim, không thể bỏ qua công lao,

Liêu quốc cao thấp đều cảm kích đạo đức của hần, tiểu nhân phổ phường mới biết lấy oán báo ân, huống chi Đại Liêu không...sắc phong làm phụ chính vương, Thiên Sách Thượng tướng quân, hỏi đến sự tình quân chính Đại Liêu...”

Gia Luật Âm Đức niệm xong, giương mắt nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Mời điện hạ tiếp chỉ ý.”

Thẩm Ngạo đối với cái phụ chính vương, Nhiếp chính vương này, đã là chết lặng, hần đương nhiên hiểu, Gia Luật Đại Thạch xem như hạ đủ tiền vốn.

Phải biết rằng, hỏi đến sự tình quân chính, cũng không chỉ là nói miệng đơn giản như vậy, có cái thân phận này, nói là vương công quý tộc cấp cao nhất Liêu quốc cũng không đủ.

Nhưng Thẩm Ngạo cũng hiểu, tiếp phần thánh chỉ này, từ nay về sau, Thẩm Ngạo coi như là thần tử Liêu quốc rồi, người Liêu muốn cái gì, hần đương nhiên tình tường.

Sắc mặt Thẩm Ngạo trở nên ngưng trọng, dừng nhìn chỉ là một trang thánh chỉ, nhưng tại sau lưng thánh chỉ, lại là bước ngoặt của Thẩm Ngạo, nếu cự tuyệt, tuy có thể đem Lâm Hoàng phủ cùng Đại Định phủ, tính vào Đại Tổng biên giới, nhưng theo lợi ích bản thân Thẩm Ngạo mà nói, làm như vậy cũng không có quá nhiều chỗ tốt.

Nếu tiếp thánh chỉ, tốt xấu cũng nhiều thêm một phần đường lui.

Gia Luật Âm Đức thấy Thẩm Ngạo trầm ngâm không quyết, liền ha ha mà cười rộ lên, nói: “Chúc mừng điện hạ, phụ hoàng ưu ái đối với điện hạ như vậy, từ nay về sau, ta và người có thể cùng ở dưới điện làm thần.”

Thẩm Ngạo nhàn nhạt mà tiếp nhận thánh chỉ, nói: “Chuyện này còn phải để cho ta suy nghĩ một chút nữa, cái thánh chỉ này, cứ lưu lại trước, nếu như quyết định chủ ý, liền trả lời phụ hoàng người, lúc đó cũng không muộn.”

Gia Luật Âm Đức nói: “Thật tốt.”

Tâm tình Gia Luật Âm Đức khá hơn một chút, bất kể như thế nào, chỉ cần Thẩm Ngạo động tâm, việc gì cũng có thể thương lượng.

Tiến bước Gia Luật Âm Đức, Thẩm Ngạo nhìn nhìn cái thánh chỉ này, không khỏi phát ra một tia cười lạnh, lập tức gọi Chu Hằng tới, Chu Hằng chứng kiến ý chỉ trên bàn kia, kinh ngạc nói: “Như thế nào? Triều đình lại có ý chỉ?”

Thẩm Ngạo nói: “Đây là người Liêu đưa tới.”

Chu Hằng nghênh nghênh ngang ngang mà cầm lấy, đọc nhanh như gió, sau đó liền lập tức nói: “Điện hạ nói như thế nào?”

Thẩm Ngạo ngồi xuống, nhấp một ngụm trà, cười ha ha nói: “Đương nhiên là suy nghĩ một chút rồi nói sau.”

Chu Hằng thở phì phì nói: “Người Khiết Đan, mặc dù đã biến chiến tranh thành tơ lụa cùng Đại Tổng, nhưng người Khiết Đan khi dễ Đại Tổng ta hơn trăm năm, anh rể há có thể mờ ám thông đồng cùng bọn họ?” Triệu Hằng thấy tình thế cấp bách, ngay cả điện hạ cũng quên kêu.

Thẩm Ngạo lại cười rộ lên, nói: “Người gấp cái gì, ta chỉ là còn chưa nghĩ kỹ, xem nên thu thập Gia Luật Đại Thạch kia như thế nào mà thôi.”

Chu Hằng bán tín bán nghi nói: “Anh rể nói thật sao?”

“Không giả.” Thẩm Ngạo dùng ngữ khí bình thản nói.

Chu Hằng thở dài một hơi, nói: “Nói trở lại, ta nhìn anh rể cũng không phải cái loại người không tín không nghĩa này, còn nữa, anh rể chưa bao giờ nói dối ta, được rồi, ta tin người một lần.”

Thẩm Ngạo cực kỳ xấu hổ, vội vàng nâng chung trà lên che dấu, trong lòng tính một cái, lời nói dối mình nói ra trước mặt cậu em vợ này, có đến hàng nghìn ngón tay cũng đếm không hết, chỗ mấy xe tải trả về cũng không sai biệt lắm, đương nhiên, không cần phải lộ ra, tránh việc rét lạnh tâm cậu em vợ.

Chu Hằng thấy sắc mặt Thẩm Ngạo khác thường, lập tức hiểu ra, hét lớn: “Anh rể, mặt của người vì cái gì mà hồng gay gắt? Ta biết rồi, vừa rồi người nói dối, có phải không?”

Thẩm Ngạo lập tức ngồi nghiêm chỉnh, làm ra một bộ uy nghi của trưởng giả, nghiêm túc nói: “Anh rể há có thể cầm gia quốc đại sự nói giỡn cùng người?”

Chu Hằng nhẹ nhàng thở ra, lập tức lại trở nên cảnh giác lên, nói: “Đúng rồi, ta mới vừa nói, người chưa bao giờ nói dối ở trước mặt ta, hẳn là người thẹn trong lòng, mới xấu hổ phải không?”

Tim Thẩm Ngạo đập như trống trong ngực, không chịu thua kém mà mau chóng đứng lên, dốc sức liều mạng ho khan, trong lòng nói, đây là làm sao vậy? Lúc trước luôn luôn là mặt không hồng tâm không lo, chẳng lẽ quả nhiên là nhân cách thăng hoa, ngay cả nói dối cũng sẽ không biết rồi?

“Ha ha... Không phải, chuyện cười...” Thẩm Ngạo lại ho khan, phát giác trong mắt Chu Hằng hiện lên vẻ phẫn nộ, đành phải thẳng thắn theo rộng, tránh nặng tìm nhẹ, nói: “Được rồi, ta liền nói chi tiết... lần thứ nhất, nhạc phụ đại nhân đột nhiên gọi người đi thư phòng, hỏi sự tình người đánh bạc cùng người, nhưng thật sự là ta vụng trộm đi báo cáo.”

Chu Hằng hét lớn: “Thì ra là người, ta đã nghĩ, chuyện bí ẩn như thế, phụ thân làm sao biết rõ? Ai...” Chu Hằng thở dài, nói: “Mà thôi, sự tình lúc trước, ta sớm đã đã quên.”

Thẩm Ngạo rất hổ thẹn, nói: “Mà ngay cả nhạc phụ đại nhân dùng roi để quất người... Khục khục... cũng là ta cố ý chọn lựa giúp nhạc phụ đại nhân, người có cảm giác cái roi kia đánh trên thân thể đặc biệt đau đớn hay không? Ta nghe người ta nói, ngâm roi da vào dầu trước, dường như càng thống khoái hơn một ít, cho nên bắt người đến thử một lần...”

Chu Hoàn không khỏi kêu rên: “Anh rể, người không phải người...”!

Thẩm Ngạo cười hì hì bồi tội cho Chu Hằng, Chu Hằng tức giận một hồi, thì không còn lời nào để nói, hai người cơ bản đều là tính tình cười toé toét, dùng thôi cơm trưa, khí liền tiêu tan, lại là hai bên trêu ghẹo.

Khi đêm đến, Chu Hằng hỏi Thẩm Ngạo: “Anh rể định dùng biện pháp gì để đối phó với người Khiết Đan?”

Thẩm Ngạo nghiêm túc nói: “Qua hai ba ngày rồi nói sau, những thương nhân Tuyên Châu kia đã tới chưa?”

Chu Hằng nói: “Tại Lâm Hoàng phủ, lúc sau đã dùng bò câu đưa tin, những nhân mã này không ngừng di chuyển tới, trọn vẹn hơn sáu trăm người, đều có danh tiếng ở Tuyên Châu, hiện tại cũng đang tạm nghỉ ở trong khách sạn, đợi anh rể gặp bọn họ.”

Thẩm Ngạo nói: “Việc này không nên chậm trễ, để cho bọn họ đề cử một ít đại thương đến nói chuyện.”

Hôm nay đại thắng, xem như triệt để thôn tính tiêu diệt người Nữ Chân, tinh thần Thẩm Ngạo vô cùng tốt, tuy có chút ít mệt mỏi, lại không chịu đi nghỉ tạm, phân phó Chu Hằng đi gọi người, chính mình ngồi ở trên mặt ghế uống trà.

Chuyện nơi đây phải giải quyết cực nhanh, Thẩm Ngạo nóng lòng trở lại Biện Kinh, có thái tử ở đó, Biện Kinh có thể tùy thời biến động, việc cấp bách có lẽ là nghênh đón bệ hạ trở lại kinh, mới tính toán là đại công cáo thành.

)

980. Chương 883: Bán Đất

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 883: Bán đất

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo bưng trà uống một ngụm, nằm ở trên mặt ghế, chậm rì rì mà dưỡng thần, trầm tư một lát, lại mở mắt ra, suy nghĩ lại bay tới trên người người Khiết Đan.

Gia Luật Đại Thạch kia tâm cơ thâm trầm, cũng không phải loại người chịu đơn giản khuất phục, phần thánh chỉ này là Gia Luật Đại Thạch dùng để thăm dò thái độ của Thẩm Ngạo, nhưng ở trong mắt Thẩm Ngạo, không khác gì là biểu thị công khai thái độ của Gia Luật Đại Thạch.

Gia Luật Đại Thạch không cam lòng, hơn phân nửa trong lòng còn muốn khôi phục uy phong của người Khiết Đan, cho nên mới đến xò xét Thẩm Ngạo, hi vọng trở lại thảo nguyên, thảo nguyên...mới là nguồn suối lực lượng của Khiết Đan tộc.

“Muốn chơi, ta và người chơi cùng hần!” Thẩm Ngạo cười lạnh trong lòng, một đôi mắt thâm thúy lộ ra vài phần đùa cợt, hần đi vào cái thế giới này, gặp phải địch nhân nhiều không kể xiết, Thẩm Ngạo luôn có thể nghênh đón khó khăn, chính là vì tính tình không chịu thua của Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, lập tức gọi một giáo úy tới, nói: “Đi nói cho chút ít phối quân người Khiết Đan kia, để cho chính bọn hần từ từ hiểu rõ, không cần phải một lần sảy chân, để hận nghìn đời, nói cho bọn hần biết, bốn vương có thể giết người Nữ Chân, cũng có thể giết bọn hần!”

Giáo úy nghe xong Thẩm Ngạo phân phó, không hiểu ra sao, nhưng vẫn tuân mệnh đi truyền đạt ý tứ Thẩm Ngạo.

Sau một lúc lâu, đám thương nhân rốt cuộc đã tới, những nghe người này nói vùng Lâm Hoàng phủ, Đại Định phủ, đều có đại lượng nông trường, sớm đã động tâm.

Đối với bọn họ mà nói, sinh ý chính là sinh ý, hiện tại trên thị trường thiếu thốn nhất, đúng là nhân lực cùng súc vật, nhân lực không nhiều, chỉ có thể chiêu mộ từ các nơi, tận lực mời chào lưu dân cùng hấp dẫn nông hộ.

Nhưng cái này súc vật lại bắt đồng, Đại Tổng vốn là dùng nông canh cùng kinh thương làm chủ, nuôi ngựa, nuôi dê, gần đây cũng không phải cường hạng của người Tổng.

Hơn nữa tuy quốc thổ Đại Tổng bao la, nhưng chỗ chăn thả lại ít càng thêm ít, chính là ngẫu nhiên có mấy cái, đó cũng là triều đình nắm giữ, cung ứng nhu cầu cần thiết trong quân.

Hiện tại, một đồng nông trường thoáng cái được cung cấp đi ra, ở trong mắt đám thương nhân, cái này là bạc, ba bốn năm trước, lúc hải chính vừa mới bắt đầu, giá cả một con ngựa di động đại khái khoảng chừng tám quan gì đó, mà hiện tại, sớm đã tăng tới mười bảy quan rồi, trọn vẹn tăng lên gấp đôi.

Những ngựa này phần nhiều là thấp bé, nếu là ngựa Khiết Đan, ngựa Tây Hạ thì càng đáng giá hơn rồi, thường thường có thể giá trị tới 30 quan.

Hiện tại, phụ chính vương công khai mời chào thương khách thuê nông trường, chỉ cần có thể nắm bắt một khối nông trường, chiêu mộ đám người chăn ngựa, hộ vệ, một năm trôi qua, ít nhất cũng có thể nuôi dưỡng ra mấy ngàn mấy vạn con ngựa.

Toàn bộ bán đi, coi như là giá trị ngựa có chỗ giảm xuống, thu nhập ít nhất cũng ngoài mấy chục nghìn quan, hiện tại Tuyền Châu bên kia tuy buôn bán rất phát triển, việc buôn bán nhiều, nhưng lợi nhuận sớm đã không bằng lúc trước.

Tuy nói sinh ý cũng không phải quá xấu, nhưng cùng so sánh với cái nuôi dưỡng ngựa thu vào này, lại kém hơn nhiều rồi.

Bởi vậy, vừa nghe đến tin tức, mọi người liền ba ba chạy tới, có rất nhiều đám thương nhân tự thân xuất mã, có rất nhiều quân sự quyết định đi một chuyến, trong lòng đều âm thầm hạ quyết tâm, vô luận như thế nào cũng cầm được một khối đất.

Những người này có rất nhiều bạc, thiếu, đúng là con đường đầu tư, nghe nói Tứ đại hải thương Tuyền Châu cũng tới.

Tứ đại hải thương này cũng đều là phú khả địch quốc, thuyền biển dưới cờ đều là đã ngoài mấy trăm chiếc, tác phưởng lại càng vô số, tại Tuyền Châu, dậm chân một cái, đều sẽ rung động thất sắc, mấy người kia cũng đều là tình thế bất buộc, rất quan tâm đối với nông trường quan ngoại, có thể thấy được, lúc này đây cạnh tranh sẽ có bao nhiêu kịch liệt.

Nghe được phụ chính vương triệu hồi, tất cả đại thương nhân cũng đều ôm bàn tính.

Tuyền Châu, Phúc Châu, Tô Châu, Hàng Châu, Giang Nam tây lộ, thương hội các nơi đều đề cử thủ lĩnh của mình đi ra, đến hành cung, Thẩm Ngạo đã bàn định chi tiết, tỉ mỉ cùng bọn họ.

Sau đó lại lấy một bộ địa đồ ra, bản đồ này tự nhiên là nghiệp võ giáo úy cùng Cẩm Y Vệ vẽ, tuy chưa hẳn chính xác, nhưng địa hình đại khái lại hiện ra rất rõ, đến lúc cần dùng, cùng lắm thì lại tinh tế thăm dò là được.

Đồng cỏ Lâm Hoàng phủ này chừng hơn bảy trăm bảy mươi vạn mẫu, trong phạm vi ngàn dặm.

Đại Định phủ bên này, so với Lâm Hoàng phủ thì ít hơn nhiều, chỉ có hơn ba trăm chín mươi vạn mẫu, Thẩm Ngạo dùng mười vạn mẫu làm một khối, tổng cộng tính toán, chính là một trăm mười sáu khối, đến lúc đó, lấy ra nguyên một đám, do mọi người tự đấu giá, người trả giá cao nhất sẽ được.

Những thổ địa này, đều là đồng cỏ và nguồn nước hoàn mỹ nhất, có rất nhiều cánh đồng, đám thương nhân thấy thổ địa đưa ra không ít, lại là đấu giá với nhau tranh giành, cũng đều xoa xoa tay, nguyên một đám tập trung sức lực, chỉ chờ đấu giá.

Đuổi những thương nhân này đi, mọi người đều tự trở lại thương hội, đem lời phụ chính vương nói thuật lại một lần, một ít tiểu thương nhân cũng đã bắt đầu ôm tâm tư rồi.

Mà đại thương nhân, nông trường đã trở thành thứ bất buộc phải nắm lấy, mở rộng chú ý, phòng ngừa chu đáo, đã phái người bắt đầu chiêu mộ nhân thủ.

Cũng không phải nói nuôi dưỡng ngựa liền nuôi dưỡng ngựa, đầu tiên là phải xây phòng cho đám dân chăn nuôi trước, các loại dụng cụ phục vụ cuộc sống cũng phải có, càng cần mời chăn ngựa, hộ vệ, những điều này, đều là giai đoạn đầu tư đầu tiên.

Một khối nông trường, ít nhất cũng phải có mấy ngàn người đến chăm sóc, cần biết, mười vạn mẫu đại khái đã có phạm vi hơn mười dặm, tại đồng cỏ này, đủ để nuôi sống một bộ tộc nhỏ, huống hồ đây là địa phương đồng cỏ và nguồn nước rất nhiều, phương diện nhân thủ là tuyệt đối không thể thiếu.

Đến ngày thứ hai, ở hành cung này, trong một chỗ cung điện, mấy trăm thương nhân tụ tập ở chỗ này, đợi đã lâu.

Một bộ địa đồ được treo ở trên tường, mỗi một khối khu vực, đại khái đều đánh dấu hiệu, mặc dù Thẩm Ngạo không xuất hiện, nhưng không ít tiến sĩ học đường dạy võ đến đây, không có quá nhiều hàn huyền, dưới mắt vạn chúng, cạnh tranh liền bắt đầu.

Khối thứ nhất rất gần Liêu Đông, cách Lâm Hoàng phủ cũng xa, phụ cận cũng đều đánh dấu hiệu mấy cái bộ tộc, có thể xem như khu vực đồng cỏ biên giới, đám thương nhân đấu giá cũng không cao, chỉ có mấy tiểu thương nhân bất phân thắng bại tranh giành nhau, cuối cùng là bị một người thương nhân họ Ngô dùng năm vạn quan mua hàng.

Loại nông trường này, kỳ thật, đại Thương nhân chính thức sẽ không nhìn vào mắt, dù sao cũng cách Lâm Hoàng quá xa, lại dựa vào bộ tộc thảo nguyên, tuy nói hiện tại tất cả bộ tộc đều trung thực rồi, nhưng dù

sao vẫn là bản tính không an phận, mã tặc cũng nhiều, đến lúc đó, còn không biết sẽ phải thuê bao nhiêu hộ vệ.

Kế tiếp, nông trường bán ra càng ngày càng nhiều, phần lớn cũng là một ít khu vực biên giới, cao nhất thì bảy vạn quan có thể chiếm được, còn có một khối, bởi vì thật sự quá vắng vẻ, kết quả chỉ có hơn ba trăm quan đã bị người nắm lấy.

Nhưng khi toàn bộ những nông trường kém kia được bán đi ra ngoài, đại thương chính thức bắt đầu xoa xoa tay, theo nông trường bán ra ngoài càng ngày càng nhiều, các nông trường còn lại càng ngày càng ít, cũng càng ngày càng tốt hơn, Đại thương nhân rốt cục cũng xuất hiện.

Trong lúc nhất thời, đấu giá bất phân thắng bại, giá cả cũng từ mấy vạn tăng lên mười vạn hai mươi vạn, nhất là nông trường phương viên trăm dặm quanh Lâm Hoàng phủ, Đại Định phủ, lại càng đến tình trạng giương cung bạt kiếm.

Tứ đại hải thương rốt cục cũng ra tay, giá trị thoáng cái liền tăng đến 30 vạn quan, những trung tiểu thương nhân kia nhìn thấy, lập tức không có thanh âm nào phát ra, chỉ nhìn những đại thương nhân này hai bên đấu giá.

Mà Đại thương nhân, vốn là vùng tiền như rác, lúc này há chịu nhường cho người khác.

Cái đấu giá này giằng co một ngày một đêm, mặc dù Thẩm Ngạo không ra mặt, nhưng sức chú ý đều bị cái đấu giá này hấp dẫn, cả người bất an, chờ đợi ở phía trong tấm điện.

Đợi cho đấu giá chấm dứt, lập tức gọi tiến sĩ chủ trì đấu giá kia đến hỏi thăm, tiến sĩ tính toán xuống, cuối cùng cũng nói ra tổng số: “Điện hạ, một trăm mười sáu khối, toàn bộ đều được bán hết, tổng số là sáu ngàn một trăm vạn quan.”

Thẩm Ngạo thở dài một hơi, lại cười nói: “Ta đã nói rồi, những này thương nhân đều là người tinh, không phải không biết giá trị của những thổ địa đó, tốt, rất tốt, ở phía trong sáu ngàn một trăm vạn quan, ngoại trừ xuất ra một bộ phận cho Tây Hạ bên này khao quân sĩ Tây Hạ, lại lưu một bộ phận để thủy sư tạo hạm, còn lại, đều giữ làm khao thưởng trợ cấp.

Triều đình bên kia trợ cấp cùng phần thưởng thật sự hơi keo kiệt một ít, tiền thưởng rút ra từ trong quốc khố mới năm mươi nghìn quan, bắt mọi người chịu phục vụ quên mình như thế nào?

Tất cả mọi người không dễ dàng, một lần này vô cùng vất vả, tiến sĩ các người bên này, định ra một chương trình, tướng sĩ chết trận trợ cấp như thế nào, công huân khao thưởng như thế nào, những thứ này cũng phải có khoản chi tiêu rõ ràng đi ra, mọi người đi theo bốn vương xuất sinh nhập tử, bốn vương cũng không thể để bọn hắn chịu thiệt thòi.”

Cái Đại Định phủ này, trong lúc đó, thoáng chốc đã náo nhiệt hơn rất nhiều, thổ địa bán đi đi ra ngoài, tự nhiên là mấy nhà vui mừng mấy nhà buồn.

Người không bắt được mảnh nào, âm thầm dẹp đường hồi phủ, nhưng bắt được thổ địa, lại bắt đầu bắt tay vào làm việc, trắng trợn chiêu mộ nhân thủ.

Người Nữ Chân tiến quân thần tốc, không biết sinh ra bao nhiêu lưu dân, những người này quanh năm ở tại phía bắc, cũng hơi có chút kỹ năng nuôi dưỡng ngựa.

Hơn nữa, người Hán phía bắc có chút ít khí lực mạnh hơn phía nam, chăn ngựa, hộ vệ đều là có sẵn, đám thương nhân lại chịu xuất ra giá tiền không nhỏ để chiêu mộ, cả Thượng Kinh đạo và Kinh Đô đạo đều đánh trống reo hò một hồi.

Hôm nay nhiều thương nhân như vậy đến đây, cũng có một ít thương nhân thừa cơ hội, mở cửa hiệu mặt tiền tại Lâm Hoàng cùng Đại Định, cái Lâm Hoàng cùng Đại Định này, cũng dần dần náo nhiệt hơn không ít.

Kế tiếp phải làm, tự nhiên là tinh tế về thật tốt biên giới nông trường, đóng mấy cái cọc xuống, kiến tạo lều, vòng gỗ chặn ngựa, còn có người trắng trợn thu mua ngựa giống.

Một ít bộ tộc thảo nguyên, chứng kiến người Hán cũng tới nuôi ngựa, trong lòng tức giận không vui, rồi lại không dám gây chuyện, lúc này thấy có người thu mua ngựa giống, vẫn là ba ba chạy tới, thừa dịp giá thị trường tốt, xuất ngựa tốt ra trong bộ tộc đi chào hàng, đổi một ít dụng cụ phục vụ cuộc sống.

Sau đó ba bốn ngày, Liêu quân cũng không rút về Kỳ Tân, vẫn đang trú ở ngoài thành.

Hai mươi vạn Liêu quân, chỉ tính riêng thanh âm ngựa hí, cũng là phi thường náo nhiệt, quân Tống trong thành cũng không phản ứng đến đám bọn hán, mọi người phân chia rõ ràng, làm theo điều mình cho là đúng, có vài phần ăn ý hai bên không quấy nhiễu lẫn nhau.

Tuyết bay lả tả, rơi nhiều không có dấu hiệu ngừng nghỉ, trong đại doanh Gia Luật Đại Thạch, mấy cái chậu than tinh sảo tản ra sóng nhiệt, trong trướng sưởi ấm như xuân, thế cho nên Gia Luật Đại Thạch không thể không cởi áo ngoài, chỉ mặc một bộ áo mỏng, hoạt động qua lại trong lều trướng.

Thái độ Thẩm Ngạo mập mờ, làm cho Gia Luật Đại Thạch sinh ra vài phần hi vọng, bất kể nói thế nào, nếu không trực diện cự tuyệt, Thẩm Ngạo nhất định là vẫn còn do dự, Gia Luật Đại Thạch không tin Thẩm Ngạo sẽ tổn hại ích lợi của mình.

Mấy ngày nay, tâm tình Gia Luật Đại Thạch rõ ràng tốt hơn nhiều, một sáng sớm, liền dẫn một đội thân vệ đi ra ngoài mười dặm, săn thú ở ven hồ.

Nơi đây đang từ từ vào đông, nhưng cũng là thời điểm săn rất tốt, nhất là tại ven hồ, rất nhiều con vật ngày thường giấu kín không ra, có lẽ vẫn là không thiếu được việc nước uống, nếu vây kín đi qua trước, mau chóng cưỡi ngựa bắn cung giết chết, thu hoạch cũng sẽ không thiếu, bởi vậy, cái săn đông này, có chút lưu hành trong tầng lớp quý tộc Khiết Đan.

Giữa buổi trưa trở về, trên tóc mai lớt phớt trắng Gia Luật Đại Thạch đã chảy ra mồ hôi rậm rạp, vào lều lớn, cởi áo choàng, gọi người cầm rượu ngon đến uống vài ngụm, huyết dịch không khỏi sôi trào lên, hán hai mắt hữu thần hỏi người trong trướng, nói: “Thái tử đâu? Thái tử đi nơi nào?”

Bồi bàn nói: “Bệ hạ, thái tử điện hạ đang đọc sách.”

“À.” Gia Luật Đại Thạch không đếm xỉa tới mà gạt đầu, không khỏi tự giễu nói: “Đọc sách tốt, nhưng không thể trị thiên hạ, nhất bộ kinh thư, sao có thể bình thiên hạ.”

Gia Luật Đại Thạch ngồi trên ghế dựa da hổ, bồi bàn lí nha lí nhĩ nói: “Bệ hạ, vừa rồi nam viện Đại vương cầu kiến, nói là có chuyện quan trọng muốn thương lượng cùng bệ hạ.”

“Gia Luật Sở Chính?” Gia Luật Đại Thạch nhăn lông mày lại, Gia Luật Sở Chính là thân huynh đệ của hán.

Địa vị nam viện Đại vương trong Khiết Đan vẫn còn rất tốt, Khiết Đan phân nam viện bắc xa, cả nước năm đạo, Thượng Kinh đạo cùng Kinh Đông đạo do Bắc viện Đại vương quản lý, Nam Kinh đạo cùng Tây Kinh đạo do nam viện Đại vương nắm giữ.

Ngoại trừ Kinh Đô đạo thuộc về trọng địa kinh đô và vùng lân cận, hai đại vương thất này có thể xem như dưới một người trên vạn người rồi.

Huống chi hiện tại, Khiết Đan quốc chỉ còn lại có Nam Kinh đạo cùng Tây Kinh đạo, tuy Bắc viện Đại vương vẫn đang được thiết trí, nhưng hôm nay lại chỉ là động tác võ thuật đẹp, không có đất cai quan.

Gia Luật Sở Chính lại bất đồng, tuy Đại Liêu đã dời đô, nhưng thực quyền lại không nhỏ, hán vội vã đến cầu kiến, còn nói có chuyện quan trọng, chắc hán là đại sự thực sự cấp bách.

Gia Luật Đại Thạch trầm ngâm một chút, nói: “Nhanh đi mời hán đến.”

Một lát sau, Gia Luật Sở Chính liền khoác áo lông hồ tiến đến, Gia Luật Sở Chính chỉ cao thấp bốn mươi, bộ xương không nhỏ, nhìn về phía trên rất là oai hùng, hơn nữa còn có tướng mạo đường đường, cùng so sánh với hoàng huynh hán, càng lộ ra vẻ anh tuấn bất phàm.

Chỉ là, hai hàng lông mày của hán lại nhíu lại đến sít sao, nhíech mảnh vải lên tiến đến, liền không thể chờ đợi được mà nói: “Nghe mật thám Đại Định phủ nói, Thẩm Ngạo đã mời chào thương nhân tại Đại Định

phủ, chào hàng đồng cỏ phụ cận Đại Định, Lâm Hoàng, bảo là muốn đem những này đồng cỏ bán đi ra ngoài,

Để cho đám thương nhân chuẩn bị mở nông trường, hoàng huynh không phải muốn sắc hấn làm phụ chính vương sao? Còn nói chỉ cần hấn tiếp nhận cái tước vị này rồi, sớm muộn gì cũng nhờ Thượng Kinh, Kinh Đô ra, nhưng hiện tại...”

Gia Luật Đại Thạch nghe vậy, quá sợ hãi mà đứng lên, nói: “Việc này thật sao?”

Gia Luật Sở Chính lời thề son sắt, nói: “Há có thể giả bộ? Chuyện lớn như vậy, cả Đại Định phủ đều biết hết, hiện tại, những thương nhân kia đang chiêu mộ dân chặn nuôi ngựa khắp nơi, đều muốn gấp rút chuẩn bị, qua thời điểm đầu xuân sang năm, chiêu mộ nhân thủ tốt, như vậy, sang năm có thể chặn ngựa.”

Trong mắt Gia Luật Đại Thạch lập tức phun ra lửa giận, họ Thầm kia thật sự khinh người quá đáng, hấn làm như vậy, là nói rõ muốn để cho người Hán thường trú ở Thượng Kinh, Kinh Đô, đem Khiết Đan tộc tổ nghiệp bỏ vào trong túi.

Gia Luật Đại Thạch nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đáng hận, thật sự đáng hận! Người đâu, đi gọi thái tử.”

Đợi Gia Luật Đại Thạch phân phó xong rồi, Gia Luật Sở Chính mới nói: “Xem ra Thầm Ngạc quyết tâm muốn chiếm đất Đại Liêu, hoàng huynh, làm sao bây giờ? Đó là cổ đô cùng long mạch Khiết Đan tộc chúng ta, há có thể đơn giản nhường lại?”

Họ Thầm này đã không chịu giao ra, chúng ta nên phái sứ giả đi Biện Kinh, lách qua họ Thầm này, trực tiếp đến đàm phán cùng triều đình Đại Tống, người Tống không phải là muốn U Vân mười sáu châu sao?

Chúng ta dùng U Vân thay Thượng Kinh, Kinh Đô, chỉ cần giám quốc thái tử Đại Tống kia chịu gạt đầu, Thầm Ngạc có thể làm như thế nào được?”

)

981. Chương 884: Tin Xấu

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 884: Tin xấu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Gia Luật Đại Thạch cúi đầu trầm ngâm, còn đang do dự, hồi lâu mới nói: “Không được, nếu muốn trao đổi cùng Đại Tống thái tử, không biết năm nào tháng nào mới có thể định ra, quyền thế Thầm Ngạc tại Đại Tống không nhỏ, coi như là thuyết phục Tống đình, cũng chưa chắc có thể khiến cho bọn họ làm ra nhượng bộ.”

Gia Luật Sở Chính lộ ra vẻ tuyệt vọng, nói: “Chẳng lẽ chúng ta an tâm mà vĩnh viễn ở tại Nam Kinh, Tây Kinh, ở vào trong khe hẹp người Tống, kéo dài hơi tàn? Nếu như vậy, chẳng phải phụ lòng liệt tổ liệt tông?”

Hoàng huynh, ta nói câu không nên nói, sự nghiệp thống nhất đất nước của hoàng huynh không được bằng phẳng, trong quốc tộc sớm có bất mãn, hiện tại nếu không trở về chốn cũ, chỉ sợ nhân tâm sẽ rối loạn.”

Gia Luật Đại Thạch là soán vị làm hoàng đế, Gia Luật Sở Chính nói những lời này đã đánh trúng uy hiếp của Gia Luật Đại Thạch, sắc mặt Gia Luật Đại Thạch không khỏi càng chặt, cắn răng nói: “Như vậy liền liều mạng.”

Đang nói, thái tử Gia Luật Âm Đức vào lều trưởng, thấy phụ hoàng cùng hoàng thúc đều ở đây, hướng vãn an Gia Luật Đại Thạch trước, lập tức lại hướng Gia Luật Sở Chính, kêu một tiếng hoàng thúc.

Gia Luật Đại Thạch thấy hần, bất mãn những ngày qua đều phát tán ra, nổi giận mắng: “Người là đồ ngu vô dụng, còn nói cái gì họ Thẩm động tâm, động tâm cái gì? Hôm nay đã làm trễ đại sự của Trẫm.”

Gia Luật Âm Đức sợ tới mức mặt như màu đất, sợ vội vàng khom người nói: “Phụ hoàng bớt giận, không biết chuyện gì đã xảy ra?”

Gia Luật Đại Thạch nổi nóng, ngược lại, vẻ mặt Gia Luật Sở Chính ôn hoà mà thuật sự tình trong Đại Định thành lại một lần, Gia Luật Âm Đức cũng cảm nhận được tình thế nghiêm trọng, cuống quýt nói: “Ta dùng thành kính đối đãi với hần, không thể tưởng được, hần dám lấn ta như thế.”

Gia Luật Đại Thạch âm mặt lạnh nói: “Bây giờ nói cái này cũng đã muộn, việc cấp bách, là Đại Liêu ta đoạt lại chốn cũ!”

Gia Luật Âm Đức cùng Gia Luật Sở Chính đều quá sợ hãi, Gia Luật Sở Chính nói: “Hoàng huynh, không thể, quân Tổng lợi hại thế nào, chẳng lẽ hoàng huynh chưa từng thấy qua? Hiện tại phản bội cùng bọn họ, chỉ sợ Khiết Đan sẽ không còn nơi dung thân.”

Gia Luật Âm Đức lúc này lại khúm núm, không dám nói gì, sợ lại sờ nghịch lân của Gia Luật Đại Thạch.

Nhưng Gia Luật Đại Thạch lại cười lạnh, nói: “Quân Tổng lợi hại, Trẫm đương nhiên biết rõ, nhưng quân Tổng cũng không phải không thể chiến thắng, chó quen, trong phối quân thành Đại Định, tộc nhân Khiết Đan ta không ít, nếu có thể lung lạc bọn hần, hứa dùng gia quốc đại nghĩa, nội ứng ngoại hợp, người Tổng chính là càng lợi hại, cũng chấp cánh khó chạy thoát.”

Trong mắt Gia Luật Sở Chính kinh nghi bất định, lập tức nói: “Biện pháp như thế, vẫn là phải bàn bạc kỹ hơn tốt, người Khiết Đan trong thành chưa hẳn chịu thuận phục chúng ta.”

Gia Luật Âm Đức nhớ tới ngày đó, chính mình đánh ngựa vào thành gặp phải, nhớ tới đôi mắt những người Khiết Đan kia hờ hững nhìn hần, trong lòng không khỏi bồn chồn, nói: “Hoàng thúc nói rất đúng, xin phụ hoàng nghĩ lại.”

Gia Luật Đại Thạch phát tay áo, nói: “Nghĩ lại cái gì? Chuyện cho tới bây giờ, Trẫm còn đường nào có thể đi sao? Không đánh bạc trận này, ta và người đâu còn có chỗ dung thân? Hiện tại nội ưu ngoại hoạ, cũng chỉ có thể như thế.”

Gia Luật Âm Đức im lặng.

Lời nói đến nước này, kỳ thật trong lòng Gia Luật Đại Thạch cũng là không chắc chắn, lo lắng càng nặng, nhưng hiện tại, quả là không tìm được phương pháp xử lý tốt hơn, chỉ có thể bí quá hoá liều.

Gia Luật Đại Thạch trầm ngâm một lát, sắc mặt dần dần hòa hoãn xuống, nói: “Chuyện này, đương nhiên không thể vội vã, cứ nhìn kỹ trước hần nói, ai... con cộp người Nữ Chân này vừa mới bị đuổi đi, hiện tại bọn sói người Tổng này lại tới nữa, Khiết Đan chúng ta chưa từng bị người lấn đến mức này? Bây giờ là thời điểm phi thường, có lẽ là cẩn thận chút ít thì tốt hơn.”

Gia Luật Âm Đức nhẹ nhàng thở ra, nói: “Đúng, đúng, cẩn thận mới tốt, phụ hoàng, không bằng để cho ta thăm dò Đại Định một tý nữa, nhìn xem họ Thẩm kia nói như thế nào?”

Ngữ khí Gia Luật Đại Thạch hòa hoãn xuống, nói: “Thử xem xem, có thể nói bóng nói gió.”

Ba người đều tự ngồi xuống, gọi người cầm rượu hâm nóng đến, không yên lòng mà uống, đều có tâm tư, nhất là Gia Luật Đại Thạch, tâm tình vô cùng trầm trọng, tâm tình săn bắn bị quét sạch, cái mặt luôn kéo căng.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, lại nghe đến ngoài trưởng, có một thân vệ tiến đến, nói: “Bệ hạ, từ Đại Định phủ phương hướng, có một đội quân Tổng đi tới...”

Gia Luật Đại Thạch ngồi ở trên mặt ghế, không khỏi nói: “Quân Tổng? Bọn hần tới làm cái gì? Dò xét!”

Tin tức bất thành linh, lại khiến cho ba người Khiết Đan thân phận cao quý nhất trong trường không khỏi hai mặt nhìn nhau, phải biết rằng, từ khi Nữ Chân diệt vong, về sau, tuy Liêu quân trú ở ngoài thành, nhưng Tống Liêu trong lúc đó cũng không có gì lui tới, người Tống lại không thấy mời Liêu quân vào thành, chính là khao rượu và đồ nhắm, cũng chưa từng đưa tới.

Ngoại trừ Gia Luật Âm Đức đi qua Đại Định phủ hai lần, chính là thám báo quân Tống kia, lúc trải qua Liêu quân đại doanh, cũng là đường vòng mà đi, mà hiện tại, đã có một đội quân Tống tới, ý đồ những người này đến, rốt cuộc như thế nào, thật sự làm cho người ta không sờ rõ ý nghĩ.

Gia Luật Sở Chính nói: “Có muốn ta đi xem hay không?”

Gia Luật Đại Thạch lắc đầu, nói: “Cứ nhìn kỹ trước hăc nói, vội vã đi qua, lại làm giảm uy phong của chúng ta.”

Gia Luật Sở Chính cảm thấy có lý, liền trầm lặng chờ đợi.

Gia Luật Âm Đức nói: “Có phải là quân Tống phát giác ý đồ của chúng ta, muốn tiên hạ thủ vi cường hay không?”

Gia Luật Đại Thạch cười lạnh, nói: “Muốn động thủ, cũng tuyệt không phải lúc này, ban ngày ban mặt, thực sự cho là Đại Liêu chúng ta không có đề phòng sao?”

Đội trọn vẹn thời gian uống cạn chung trà, thân vệ kia đi rồi quay lại, quỳ gối nói: “Bệ hạ, là Đại Tống phụ chính vương Thẩm Ngạo mang theo ba nghìn thân vệ đến, bảo là muốn gặp mặt bệ hạ, hiện tại đội ngũ đã ở ngoài ba dặm, nhiều nhất là một nén nhang nữa sẽ đến được viên môn.”

Gia Luật Đại Thạch bỗng nhiên đứng dậy, vừa sợ lại kỳ quái, nói: “Hăc tới làm cái gì?”

Gia Luật Sở Chính cười rộ lên, nói: “Hăc chỉ đem ba nghìn người đi tới, hơn phân nửa là không có ác ý, có lẽ là hướng hoàng huynh bày tỏ thiện ý.”

Gia Luật Đại Thạch chấp nhận sâu, cuối cùng cũng lộ ra mấy phần đáng tươi cười, vuốt râu nói: “Xem ra là như thế rồi, Âm Đức, người đi ra ngoài nghênh đón hăc, Trầm cùng Sở Chính ở trong trường đội hăc đến, người đầu, triệu tập chúng tướng, để cho bọn họ đồng loạt tới gặp thấy Tống quốc phụ chính vương, phải làm ra vẻ không kiêu ngạo không siểm nịnh mới tốt.”

Gia Luật Âm Đức vội vàng đứng dậy, nói: “Nhi thần xin đi.”

Gia Luật Âm Đức vội vàng từ trong đại trường đi ra, mang theo mấy thân vệ, đuổi tới viên môn bên này, phóng nhãn nhìn ra xa, trên cánh đồng tuyết kia quả nhiên xuất hiện đội kỵ binh quanh co khúc khuỷu mà đến, Gia Luật Âm Đức không dám chậm trễ, phân phó mọi người khai mở viên môn, trở mình lên ngựa, hô quát một đội Liêu quân, đánh ngựa phi nhanh đi qua hướng Thẩm Ngạo bên kia.

Thẩm Ngạo mang phục chính quan, trên mặt mỉm cười, như nhàn nhã tản bộ, đánh ngựa chậm rì rì bước chậm ở trong tuyết, một bên giương mắt xem Liêu quân đại doanh không ngớt phía trước, không khỏi hướng Chu Hằng đánh ngựa song song bên người, nói: “Chu Hằng, người đến xem, đại doanh Liêu quân này bố trí như thế nào?”

Chu Hằng chỉ nhìn chốc lát, lập tức khinh thường, cười rộ lên, nói: “Quá nông cạn rồi, không biết là người Liêu nghĩ thế nào, nhưng Liêu quân không lớn bằng lúc trước, so với người Kim, thật sự là một cái trên trời một cái dưới đất.”

Thẩm Ngạo gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, lại chứng kiến viên môn Liêu quân mở rộng ra, có một đội người Liêu giục ngựa tới, Thẩm Ngạo không khỏi cười nói: “Người xem, người Liêu đến rồi.”

)

982. Chương 885: Ẩn Dụ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 885: Ẩn dụ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Thẩm Ngạo không khỏi dục ngựa nhanh hơn, tuần mã lưu lại một dấu vó ngựa trên mặt tuyết trắng, hộ vệ sau lưng thấy thế, cũng đều Như Ảnh Tù Hình mà theo sau.

Phía trước, người Liêu càng ngày càng gần, đã có thể lờ mờ chứng kiến ngũ quan đối phương, Gia Luật Âm Đức đánh ngựa đi ở đằng trước, hi luật luật, cánh tay kéo lại cương ngựa, dừng ngựa mà đứng, xa xa hướng Thẩm Ngạo, cao giọng nói: “Phụ chính vương điện hạ gần đây có khỏe không?”

Thẩm Ngạo đánh ngựa đi vài bước, cách Gia Luật Âm Đức chỉ có mấy trượng, cũng kéo ngựa dừng lại, nói: “Ngoại trừ ngũ thời gian quá dài, tĩnh lại thì có chút choáng váng, đầu não căng phồng, còn có việc ăn quá nhiều, dạ dày căng quá, có chút không khỏe, đại khái cũng rất khỏe.”

Thẩm Ngạo là quen nói hươu nói vượn, cho nên tại loại trường hợp này, toát ra một câu không đầu không đuôi như vậy, thật sự cũng không làm cho người ngạc nhiên.

Bọn hộ vệ sau lưng kia thậm chí suy nghĩ, vừa rồi vẻ mặt điện hạ đứng đắn, còn tưởng là hấn tại sinh cái gì hờn dỗi, hiện tại tốt rồi, xem ra hào hứng của điện hạ không tệ .

Trên mặt Gia Luật Âm Đức hiện ra một tia xấu hổ, lập tức cười khan, nói: “Điện hạ đến dò hỏi bỉ doanh, phụ hoàng ta rất là vui mừng, cố ý để cho ta tới nghênh đón điện hạ.”

Thẩm Ngạo cười hì hì, nói: “Thật tốt, ta đang muốn nói lời tạm biệt cùng Gia Luật huynh đây.”

“Nói lời tạm biệt...” Trong lòng Gia Luật Âm Đức nghĩ, chẳng lẽ là hấn phải về Biện Kinh?

Thẩm Ngạo thấy Gia Luật Âm Đức không hiểu ra sao, liền nghiêm mặt nói: “Qua bảy tám ngày nữa, bốn vương cũng nên điều quân trở về phục mệnh, mặc dù nơi đây rất tốt, nhưng không thể ở lâu, cho nên tại trước khi đi, luôn nghĩ đến việc thăm đại doanh Liêu quân các người, gặp phụ hoàng người một lần, như thế mới xem như công đức viên mãn.”

Trong lòng Gia Luật Âm Đức cảm khái, người này đi thì tốt hơn, ở tại chỗ này, thật sự khiến cho người ta kiêng kị, cho dù phụ hoàng muốn bí quá hoá liều, thiếu đi cái tên Thẩm Ngạo này, kế hoạch cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Tuy trong lòng rất vui mừng, nhưng trên mặt lại làm ra bộ dạng lưu luyến không rời, nói: “Điện hạ như thế nào lại phải đi vội vàng như vậy, sao không đợi đầu xuân hãy đi?”

Thẩm Ngạo cười cười không đáp, bỏ chủ đề này qua một bên, nói: “Như thế nào, đại doanh Liêu quân lại có chút hợp quy tắc, phụ hoàng người lại có vài phần bồn sự đó.”

Trong lòng Chu Hằng theo thật sát sau lưng Thẩm Ngạo cực kỳ khinh bỉ, vừa rồi còn tán đồng với chính mình là Liêu quân rời rạc, hiện tại lại là gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ rồi, thật sự là giáo hoạt cực độ.

Gia Luật Âm Đức không hiểu trị quân, đối với phụ hoàng hấn cũng rất là mù quáng nghe theo, nghe Thẩm Ngạo nói như vậy, liền cười nói: “Lại để cho điện hạ chê cười.”

Thẩm Ngạo cười ngựa xem hoa, đánh ngựa đi tới, lại nói: “Kỳ thật, ta nói thật với người, hôm nay bốn vương đến đây, không chỉ là muốn nói lời tạm biệt cùng Gia Luật huynh, còn có một việc, còn cần cho Gia Luật huynh một cái công đạo.”

Gia Luật Âm Đức kinh ngạc nói: “Không biết điện hạ còn có lời gì muốn nói.”

Thẩm Ngạo mỉm cười, liếc nhìn Gia Luật Âm Đức, thản nhiên nói: “Chẳng lẽ Gia Luật huynh đã quên phần thánh chỉ mấy ngày trước đây người đưa ra kia sao?”

Trong lòng Gia Luật Âm Đức ngậm buồn bực, nếu không phải Thẩm Ngạo nói là cần nhắc, rồi lại một mình đi chiêu mộ thương nhân chào hàng thổ địa, chính mình há có thể bị phụ hoàng mắng như máu chó xối đầu.

Hiện tại những thổ địa kia đều bị thằng nhãi này bán đi đi ra ngoài, rõ ràng còn không biết xấu hổ, nói ra sự tình thánh chỉ.

Trong lòng ta nhiên là tức giận không vui, oán thầm không thôi, nhưng ở trước mặt Thẩm Ngạo, Gia Luật Âm Đức còn không đến mức có dũng khí giận tím mặt mắng mỏ, đành phải tiếp tục hàn huyên cùng Thẩm Ngạo, cười khan nói: “Như thế nào? Điện hạ đã có chủ ý rồi sao?”

Thẩm Ngạo dùng bàn tay vỗ vỗ tuyết đọng trên người, dường như cảm thấy khí trời có chút lạnh, lại nắm thật chặt quần áo, mới nói: “Đúng vậy, bốn vương trái lo phải nghĩ, vì chuyện này, đã là mấy ngày mấy đêm ngủ không được ngon giấc.”

Gia Luật Âm Đức nhắc tâm lên, dựng thẳng lỗ tai nói: “Như vậy điện hạ định tiếp nhận ý chỉ phụ hoàng ta sao?”

Thẩm Ngạo cười cười, bán đi cái cái nút (chỗ hấp dẫn), nói: “Đợi đến khi nhìn thấy phụ hoàng người, tự nhiên sẽ có đáp án, Gia Luật huynh, hay là chúng ta đi mau đi, cũng không thể để người phụ hoàng đợi lâu.”

Hai người phóng ngựa tiến vào viên môn, giáo úy đằng sau ào ào xuống ngựa, đều có chút khấn trương, dè dặt dao xuống, dù sao đây là chỗ của người Khiết Đan, quan hệ Tống Liêu thức sự quá phức tạp, không thể không cẩn thận.

Thẩm Ngạo cũng xoay người xuống ngựa, tiếp tục cùng Gia Luật Âm Đức đóng vai mà đi, ven đường tao ngộ Liêu quân, Liêu quân thấy có Tống người đến, đều là âm thầm kỳ quái, có người ở xa xa châu đầu ghé tai, lại cũng có không ít người nhận ra thân phận Thẩm Ngạo.

Những Liêu quân này không thể tưởng được, người này chính là Thẩm Ngạo, đều là sợ hãi đứng xa xa nhìn quanh, đại danh Thẩm Ngạo sớm đã truyền ra ngoài quan nội, mặc dù là không làm người kinh quỷ ngại, nhưng hai chữ Thẩm Ngạo, phần lớn đều tương liên cùng giết chóc.

Ở tại trong lòng người Khiết Đan, nếu nói Hoàn Nhan A Cốt Đả là sát tinh, vậy thì Thẩm Ngạo đại khái là cùng một cấp bậc với Diêm vương gia rồi, loại sợ hãi trong lòng này, thực tế đã khắc sâu ở trong lòng người Liêu.

Chỉ là, sợ hãi thì sợ hãi, đối với người Tống này, người Khiết Đan vẫn cảm thấy rất bội phục, nếu không phải Thẩm Ngạo từ ngàn dặm đến giúp, thẳng đến Cẩm Châu, Đại Định, Lâm Hoàng, lại đại phá Nữ Chân thiết kỵ Hoàn Nhan A Cốt Đả, chỉ sợ hiện tại, người Liêu sớm đã bị người Nữ Chân tàn sát hầu như không còn.

Đối với các quý tộc Khiết Đan mà nói, bọn hắn có thể vì lợi ích hục hặc với Thẩm Ngạo, nhưng đối với mấy người Khiết Đan này, bọn hắn lại có một loại tâm lý vô cùng cảm kích.

Cho nên, dọc theo đường, lại có không ít sĩ tốt Liêu quân đứng xa xa, hướng Thẩm Ngạo hành lễ, Thẩm Ngạo cũng thản nhiên nhận lấy.

Chỉ là, hành vi Liêu quân thật sự khiến Gia Luật Âm Đức có vẻ có chút không tự nhiên, lại cứ phải giả trang, làm ra bộ dạng như không có gì, cứ hàn huyên cùng Thẩm Ngạo.

Lều lớn Liêu quân cách viên môn mấy trăm trượng, hao tổn nửa nén hương mới tới bên ngoài lều lớn, ngoài lều này là mười mấy Khiết Đan võ sĩ khoác trọng giáp, nguyên một đám đáng người khôi ngô, mặt không biểu tình, mà hộ vệ sau lưng Thẩm Ngạo, rõ ràng cũng đi theo Thẩm Ngạo.

Các võ sĩ Khiết Đan nhìn thấy, há chịu thả bọn họ đi vào, đưa tay ra ngoài, muốn ngăn cản Chu Hằng lại, Chu Hằng lập tức hiện ra vẻ giận dữ, nói: “Người Khiết Đan chính là chuyên đãi khách như vậy hay sao?”

Đằng trước, Thẩm Ngạo cùng Gia Luật Âm Đức đã đẩy mảnh vải bên ngoài lều trưởng lên cao, hai người đồng loạt quay đầu lại, trên mặt Gia Luật Âm Đức có chút ít mất tự nhiên, đành phải quát lớn với Khiết Đan võ sĩ: “Không được vô lễ, đây là khách quý của Khiết Đan chúng ta.”

Rồi lập tức hướng Thẩm Ngạo nói: “Điện hạ có hộ vệ cần cù và thật thà như thế, làm cho người ta bội phục, nhưng lều lớn chen chúc, không bằng như vậy, để lại hai mươi người theo điện hạ đi vào, những người còn lại ở tại ngoài lều trưởng chờ, như thế nào?”

Thẩm Ngạo gật đầu, nói: “Thật tốt.”

Những Khiết Đan võ sĩ kia lui ra, Chu Hằng chính là chọn 19 cái hộ vệ theo Thẩm Ngạo, cùng một chỗ đi vào, những hộ vệ còn lại cũng không tiếp tục xông vào, đứng bất động ở bên cạnh cái lều lớn này, chờ đợi Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo vào lều trưởng, mới phát hiện trong cái lều trưởng này đã có không ít người đến, tròn vẹn hơn ba mươi người, đều là Đại tướng Liêu quân.

Ngồi ở ghế thượng thủ, không phải Gia Luật Đại Thạch thì là ai, Gia Luật Đại Thạch này lúc trước đã gặp mặt Thẩm Ngạo, chỉ là, đó cũng là sự tình 4-5 năm trước, nhưng Thẩm Ngạo lại nhận ra Gia Luật Đại Thạch, cười cười nói: “Bệ hạ, từ khi chia tay đến giờ, không có vấn đề gì chứ.”

Cái khẩu khí nói chuyện này, có vài phần cảm giác như lão bằng hữu gặp lại, nhưng mọi người trong lều trưởng đều lộ ra thần sắc mất tự nhiên.

Theo lý thuyết, Thẩm Ngạo chỉ là thân vương, nhưng Gia Luật Đại Thạch lại là hoàng đế, dùng loại khẩu khí này nói chuyện cùng Gia Luật Đại Thạch, rất có vẻ vượt cấp.

Nhưng nói trở lại, phân lượng cái thân vương này của Thẩm Ngạo hiện tại quả là rất cao, thăng nhĩ này hôm nay đã là nhân vật chạm tay có thể bằng nhất thiên hạ, chính là hoàng đế, cũng chưa chắc dám trêu chọc, chẳng lẽ Gia Luật Đại Thạch còn có thể bắt hãn trệ tội được sao?

Nhưng Gia Luật Đại Thạch không hề lộ ra ý tứ xấu hổ, dùng dáng tươi cười chân thành nói: “Rất tốt, đến đây, ban thưởng ngồi cho phụ chính vương.”

Có người đưa cái ghế chân cao đến, Thẩm Ngạo thản nhiên ngồi xuống, liền bắt đầu hàn huyên cùng Gia Luật Đại Thạch.

Gia Luật Đại Thạch không đoán ra ý đồ của Thẩm Ngạo, lại không thể tùy tiện mở miệng hỏi, đành phải nhẫn nại tính tình, chém gió lung tung cùng hãn.

Thẩm Ngạo dường như nổi lên hứng thú nói chuyện, hào hứng bưng bưng mà phát ra một hồi cảm khái, càng làm cho tất cả mọi người trong trưởng này không hiểu ra sao, không biết người này chạy tới, rốt cuộc là muốn làm chuyện gì.

Chỉ là, sau lưng Thẩm Ngạo, Chu Hằng cùng mười hộ vệ, nguyên một đám đề lên đao mà đứng, biểu lộ nghiêm túc và trang trọng, thật sự khiến chongười ta có chút kiêng kị.

Kỳ thật, không cần Chu Hằng và những thị vệ này, chỉ tính riêng hai cái danh tự Thẩm Ngạo này cũng đủ để dọa người nhảy dựng rồi, cho nên, trong đại trư ng này, ngoại trừ Gia Luật Đại Thạch sắc mặt như thường, còn lại đều là sợ tới mức không dám thở mạnh, giống như chuột thấy mèo.

Chủ đề nói chuyện, không biết lúc nào, đột nhiên chuyển đến trên thi từ, Thẩm Ngạo hào hứng bưng bưng, rõ ràng tự mình làm một bài thơ ra, dùng trình độ kinh nghĩa hiện tại của Thẩm Ngạo, ngâm thơ còn không phải tiện tay sao, rốt cuộc cũng không cần đạo văn lấy tác phẩm đời sau.

Trong lòng Gia Luật Đại Thạch giận dữ, trong lòng nói, chẳng lẽ người này đến tiêu khiển với Trẫm sao? Lại đề nặng tính nóng, cười ha ha nói: “Phụ chính vương quả nhiên là tài tử, đệ nhất thiên hạ thi từ kinh nghĩa dào dạt tinh thông, lại là chiến công sắc sỡ, làm cho người ta phải ca ngợi.”

Gia Luật Đại Thạch dừng một chút, đôi mắt đầy thâm ý liếc nhìn Thẩm Ngạo, lại cười nói: “Chỉ là, đáng tiếc, Đại Liêu ta không có tài tử như vậy, mỗi khi nghĩ đến đây, Trẫm liền sớm đêm khó ngủ, cuộc sống hàng ngày khó có thể bình an,

Trầm thường xuyên suy nghĩ, nếu một ngày kia, trời cao rủ lòng thương, nếu trong triều đình Đại Liêu ta có hiền tài như phụ chính vương, Trầm sẽ không cần sự tình gì cũng cần bản thân tham dự, vất vả suy nghĩ quốc sự.”

Một phen nói ra, phép ẩn dụ rõ ràng, đó là hi vọng Thẩm Ngạo nhận tước vị ở Liêu quốc, hơn nữa ẩn ẩn ám chỉ, nếu Thẩm Ngạo chịu gặt cái đầu này, hẳn nguyện ý phân ra một ít quyền lợi, cộng hưởng cùng Thẩm Ngạo.

Nhượng bộ như vậy, đối với người dã tâm bừng bừng như Gia Luật Đại Thạch mà nói, không thể bảo là một cái giá không lớn, chỉ có điều, Gia Luật Đại Thạch cũng là người thông minh, không bỏ đứa trẻ không bắt được sói, nếu người Khiết Đan là đánh mất Thượng Kinh, Kinh Đô, đây mới thực sự là ác mộng.

Gia Luật Đại Thạch tự cho là phép ẩn dụ lần này của mình rất vừa vặn, trong lòng cũng sinh ra tâm trạng đắc ý phi phàm, nhưng đôi mắt lại thẳng ngoác nhìn chằm chằm vào Thẩm Ngạo, đầy vẻ chờ đợi.

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói: “Bệ hạ nói đùa, Liêu quốc rất nhiều hiền tài, sớm muộn gì cũng sẽ có hiền tài như Quán Trọng, Khổng Minh được bệ hạ khai quật.”

Trong mắt Gia Luật Đại Thạch lờ ra vẻ thất vọng, trong lòng hung dữ nói: thời điểm đến nơi này, hẳn vẫn còn đang đưa cùng Trầm, xem ra quả nhiên là trêu đùa, đùa giỡn Trầm, không thể nghi ngờ.

Trong lòng Gia Luật Đại Thạch đột nhiên sinh ra một tia khát vọng, hận không thể thừa cơ hội này, đơn giản khiến cho Thẩm Ngạo có đến mà không có về, chỉ có điều, cái cách nghĩ này chỉ thoáng qua trong lúc đó, đã bị hắn phủ quyết.

Mặc dù ý nghĩ này rất hấp dẫn người, nhưng Gia Luật Đại Thạch cũng không phải nhân vật ngu xuẩn, không nói đến chuyện Thẩm Ngạo mang đến không ít thị vệ, lại đều là tinh nhuệ quân Tống, trọn vẹn ba nghìn người.

Chính mình không mai phục tốt đao phủ, thực sự muốn động thủ, cũng không kịp triệu tập tất cả các doanh, muốn giết chết Thẩm Ngạo, chỉ sợ sẽ phải phí một phen công phu.

Hơn nữa, cho dù diệt trừ được Thẩm Ngạo, ngay tại mười dặm bên ngoài đại doanh Liêu quân, còn có vài chục vạn Tống Hạ liên quân, một khi Thẩm Ngạo chết ở Liêu doanh, Tống Hạ liên quân tất nhiên sẽ điên cuồng trả thù, dùng thực lực Khiết Đan bây giờ, đâu thể chọc được đối thủ lớn như vậy.

Muốn trừ khử Thẩm Ngạo, trước hết cũng phải cắt bỏ hết cánh chim của hắn ra mới được, hiện tại động thủ, đúng là không khôn ngoan.

Trong đầu Gia Luật Đại Thạch hiện lên rất nhiều ý niệm, hơi đắn đo tức thì, hắn đã quyết định chủ ý, liền cười ha ha, nói: “Chỉ hy vọng như thế, nhưng không biết lần này phụ chính vương điện hạ đến đây, có cái gì chỉ giáo?”

Thẩm Ngạo đặt hai tay trên gối, nhún nhún vai, lắc đầu nói: “Chỉ giáo thì không có, chỉ đến thăm bệ hạ mà thôi.” Hắn lập tức hỏi Chu Hằng bên người: “Bây giờ là giờ nào rồi?”

Chu Hằng nói: “Sắp đến giờ Thân .”

Thẩm Ngạo ra vẻ kinh ngạc, nói: “Thời gian lại qua nhanh như vậy sao, sắc trời sắp đen rồi hả?”

Lập tức quay đầu nói với Gia Luật Đại Thạch: “Thời điểm không còn sớm, cũng nên về nhà rồi, bệ hạ bảo trọng.”

Hắn đứng dậy rồi ghé phải đi, Gia Luật Đại Thạch càng thêm không đoán ra ý đồ Thẩm Ngạo, nhưng lúc này lại không thể không đứng lên, nói: “Trầm tiễn người một đoạn đường.”

Ngược lại, trong lòng Gia Luật Âm Đức kia cảm thấy rất kỳ quái, vừa rồi Thẩm Ngạo rõ ràng nói với hắn, muốn cho ra trả lời thuyết phục tại trước mặt phụ hoàng.

Nhưng bây giờ đến đây rồi, nói nhiều lời ong tiếng ve như vậy, miệng cũng không đề cập tới sự tình thánh chỉ, cái họ Thẩm này rốt cuộc là đang nghĩ cái tâm cơ gì?

Dùng thân phận Thảm Ngạo, hấn muốn đi, Gia Luật Đại Thạch vì tận tình hữu nghị, không thể không đưa tiễn, tuy Gia Luật Đại Thạch không biết mục đích Thảm Ngạo đến chuyến này là gì, trong lòng bức bối khó chịu, nhưng thực sự vẫn phải chịu đựng, không đi hỏi thăm.

Cùng Thảm Ngạo sóng vai mà đi ra lều lớn, Khiết Đan tướng quân cùng quân Tổng hộ vệ sau lưng nhắm mắt theo đuôi, theo sát phía sau.

Ven đườngm rất nhiều Liêu quân thấy Gia Luật Đại Thạch đưa Thảm Ngạo đi ra, ào ào hiếu kỳ nhìn quanh, lúc này tuyết rơi nhiều, bay ào ào xuống dưới, tất cả mọi người không mặc áo tơi, đường mòn trong doanh cũng đều bị giẫm thành bùn nhão, không để ý là sẽ bị trượt ngã.

“Tuyết này, chỉ sợ phải tới lúc đầu xuân mới có thể tan hết, khí trời quan ngoại gần đây rất ác liệt, chỉ là, không biết điện hạ ở chỗ này đã quen chưa?”

Gia Luật Đại Thạch cố ý phát ra cảm khái, phép ẩn dụ là người Tổng chịu không được khí trời thảo nguyên này, muốn đem thảo nguyên bỏ vào trong túi, chỉ sợ đến lúc gặp thời tiết xấu, sẽ bắt đầu sinh ra thoái ý.

Thảm Ngạo cười nhạt một tiếng, đột nhiên nghỉ chân, vươn tay ra, bông tuyết bay xuống trên bàn tay thon dài của hấn, bị bàn tay ấm áp nắm chặt, lập tức hòa tan ra, một đồng nước tuyết từ khe hở trong tay hấn tí tách rơi xuống.

Thảm Ngạo nói: “Vạn quốc gia, có núi cao hiểm trở, cũng nên có ngàn dặm hải cương, đã là như thế, Giang Nam có ánh xuân quang, giàu có và đông đúc, chẳng lẽ không nên có vùng quê thảo nguyên gió thổi ầm ầm sao?”

)

983. Chương 886: Thị Uy

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 886: Thị uy

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Gia Luật Đại Thạch bị lời Thảm Ngạo nói làm cho ghen một chút, trong mắt xẹt qua một tia tức giận, chắp hai tay sau lưng, nói với khẩu khí tranh giành: “Đây cũng là bằng không, người nam thiện trồng trọt, người bắc nhiều mục trường, nam nhân thiện thuyền bè, người bắc giỏi cỡi ngựa bắn cung, tại ngàn dặm thảo nguyên, lúc trước đều là tất cả bộ tộc đấu võ, người Nam muốn muốn ở chỗ này chiếm đóng gót chân...”

Khóe miệng Gia Luật Đại Thạch vẽ ra một tia cười lạnh, nói: “Chỉ sợ cũng không dễ dàng.”

Thảm Ngạo cười rộ lên, hỏi lại một câu: “Bốn vương đã sớm nghe nói người bắc cỡi ngựa bắn cung rất tốt, cho nên mới dẫn thủy sư kỵ binh tới đây cùng đi săn, chỉ là, đáng tiếc, đến nay vẫn chưa gặp được đối thủ.”

Lời nói này cực kỳ khí phách, trực tiếp đâm thủng đánh giá của Gia Luật Đại Thạch đối với người Nam.

Trên mặt Gia Luật Đại Thạch vừa xanh lại trắng, quanh co không nói, đành phải buồn bực không lên tiếng.

Thảm Ngạo tiếp tục nói: “Cho nên mới nói, người Nam cũng không phải không thiện cỡi ngựa bắn cung, chỉ có điều là không có nơi nuôi dưỡng ngựa mà thôi, hôm nay bốn vương nuôi dưỡng ngựa, thao luyện kỵ binh, mười năm về sau, luyện được hai mươi vạn kỵ binh, thử hỏi thiên hạ, ai có thể địch nổi?”

Gia Luật Sở Chính nghe vậy, liền giận dữ, không phục nói: “Cái này cũng chưa chắc, thảo nguyên lúc trước đến nay anh hùng xuất hiện lớp lớp, điện hạ phải chăng là nói quá sự thật một ít.”

Thẩm Ngạo quay đầu trở lại, liếc nhìn hắn, lạnh lùng cười một tiếng, hỏi: “Như vậy, đương kim anh hùng trên thảo nguyên là ai vậy?”

Một câu hỏi vặn này, lại làm Gia Luật Sở Chính méo miệng rồi, đương kim anh hùng thảo nguyên ngoài Thẩm Ngạo thì còn là ai, ngay cả Hoàn Nhan A Cốt Đả không ai bì nổi, cũng rơi vào trong tay Thẩm Ngạo, hai chữ anh hùng, ngoài hắn ra thì còn là ai?

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đến viên môn, Thẩm Ngạo dừng bước, xoay thân qua, dùng một bộ giọng điệu lạnh lùng, nói: “Cho nên, Đại Tổng chúng ta có một câu ngạn ngữ, kẻ thức thời mới là tuần kiệt, đại trượng phu nên nhận rõ thời cuộc, không cần phải kiêu ngạo bọ ngựa đá xe, nếu không, bị nghiền đến phần thân toái cốt, hối hận cũng không kịp.”

Gia Luật Đại Thạch nghe ra ý ở ngoài lời của Thẩm Ngạo, nổi giận đùng đùng mà nhìn Thẩm Ngạo, hỏi: “Điện hạ đây là có ý tứ gì?”

Bên ngoài viên môn, là một mảnh cánh đồng bát ngát, trong viên môn, lại là bóng người ẻo lả, Thẩm Ngạo cùng Gia Luật Đại Thạch đứng lặng, giằng co tại viên môn.

Ngay cả kia quân Tổng thị vệ cùng Liêu quân tướng quân, sĩ tốt trong viên môn cũng đều ầm ầm có vài phần xu thế giương cung bạt kiếm, tuyết tung bay, không ít người Liêu nhìn ra dị thường nơi đây, ào ào xúm lại tới, ở này viên môn, đã là vây quanh phía trong ba vòng bên ngoài ba vòng.

Nhưng thân hình Thẩm Ngạo lại thẳng tắp, trong mắt lộ ra vẻ phóng khoáng, cái cằm có chút nâng lên, dùng giọng điệu kiêu ngạo nói: “Bổn vương chính là có ý tứ này, trong thiên hạ hẳn là vương thổ, nắm giữ thổ địa, hẳn là vương thần, các triều đại đổi thay, ngẫu nhiên sẽ có thằng hề nhảy nhót, tự cho là có thể cát đất phân vương, nhưng sau trăm tuổi, còn không phải quốc gia khó giữ được, dòng họ đều bị giết?”

Gia Luật Đại Thạch cười lạnh, hỏi: “Như vậy, ai là thằng hề nhảy nhót!”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, từ trong tay áo rút ra một phần thánh chỉ, lại là cái thánh chỉ Gia Luật Đại Thạch đưa đi kia.

Thẩm Ngạo ném thánh chỉ lên trên mặt tuyết, hung hăng dùng giày giẫm nát nhừ, nói: “Bổn vương nói, đúng là ngươi, Gia Luật Đại Thạch! Ngươi là người phương nào, cũng dám xưng vương xưng đế tại trước mặt bổn vương? Cũng dám sắc phong ban phát cho bổn vương, ngươi không phải nhảy nhót thằng hề, vậy thì là cái gì?”

Gia Luật Đại Thạch thoáng đã tức giận đến váng đầu, hắn đột nhiên hiểu mục Thẩm Ngạo đi chuyến này rồi, đường đường Đại Liêu hoàng đế, bị vũ nhục lần này, đầu thế chịu được.

Gia Luật Đại Thạch khó thở, lại biến thành tươi cười, nói: “Thế nhân đều nói ngươi như hồ ly giả hoạt nhất trên thảo nguyên, nhưng Trẫm xem ra, ngươi thật sự quá không thông minh, ngươi cũng đã biết, nơi này là chỗ nào, ngươi tin Trẫm ra lệnh một tiếng, đầu ngươi sẽ rơi xuống đất hay không?”

Chuyện cho tới bây giờ, Gia Luật Đại Thạch cũng không có khả năng yếu thế, lời nói cũng đã nói đến mức này rồi, cũng chỉ có trở mặt đánh nhau.

Gia Luật Sở Chính hừ lạnh một tiếng, đã muốn cầm thật chặt trường đao bên hông, mạnh tay kéo một phát, cái trường đao trong vỏ kia ông ông cộng hưởng, thân đao đã rút ra một nửa.

Đám Liêu quân tướng thấy thế, cũng ào ào đặt tay trên chuôi đao, chút ít Liêu quân trong ngoài cầm trường thương kia cũng không nhận được mà khẩn trương lên.

Chu Hằng cười lạnh, hét lớn một tiếng, quát: “Như thế nào? Còn dám động thủ sao?”

Ba nghìn giáo úy hiệu lệnh một tiếng, cũng ào ào rút đao, khí khắc nghiệt mười phần.

Thẩm Ngạo khinh thường liếc nhìn Gia Luật Đại Thạch, ánh mắt rơi vào trên người những Liêu quân kia, thân nhiên nói: “Gia Luật Đại Thạch muốn làm Hoàn Nhan A Cốt Đả, ai muốn noi theo người Nữ Chân?”

Những lời này bao hàm đầy ý tứ uy hiếp, Hoàn Nhan A Cốt Đả đã trở thành tù nhân, mà người Nữ Chân, có lẽ đã bị chém giết hầu như không còn, dưới thành Đại Định kia, tuy một đám thi thể người Nữ Chân đã

được chôn cất, nhưng thủ đoạn lôi đình vạn quân của Thảm Ngạo, đến nay vẫn còn đặt ở trong lòng Liêu quân.

Không ít Liêu quân sắc mặt tái nhợt, không khỏi lui về phía sau một bước.

Ánh mắt Thảm Ngạo trấn định, nhàn nhạt hướng Chu Hằng, nói: “Chu Hằng, tuyên đọc chiếu lệnh của bốn vương.”

Chu Hằng gật gật đầu, từ trong tay áo rút ra một phần gấm màu vàng nhạt đi ra, đứng trước mọi người, ưỡn ngực nói: “Phụ chính vương có chiếu lệnh, Gia Luật Đại Thạch cùng Liêu quân, mọi người tiếp chiếu!”

Trước đây, Gia Luật Đại Thạch cho Thảm Ngạo một phần thánh chỉ, mà hiện tại, Thảm Ngạo gọn gàng mà linh hoạt, trực tiếp đang tại trước mặt Gia Luật Đại Thạch, tuyên bố chiếu lệnh của chính mình.

Người Liêu thoáng chốc ngây người, không hiểu ra sao.

Gia Luật Đại Thạch cũng hiểu được ý đồ của Thảm Ngạo, một người thân vương Đại Tổng, liền dám bắt Đại Liêu hoàng để nghe chiếu, ý ở ngoài lời cái này, chẳng phải là nói, hoàng đế hấn ngay cả thân vương người Tổng cũng không bằng.

Cơn tức này, hấn nuốt như thế nào đây, Gia Luật Đại Thạch đánh mắt về hướng Gia Luật Sở Chính, Gia Luật Sở Chính hiểu ý, hô to một tiếng: “Làm càn, Thảm Ngạo, ngươi thực sự coi Đại Liêu ta không người sao?”

Trường đao trong tay BOANG... một tiếng, đã được rút ra.

Người Liêu luống cuống, có người rút đao, có người lui về phía sau, loạn thành một đoàn.

Ngược lại, hộ vệ quân Tổng cũng là gọn gàng mà linh hoạt, vừa thấy Gia Luật Sở Chính muốn động thủ, cũng ào ào rút đao ra bảo vệ quanh Thảm Ngạo.

Thảm Ngạo hô to một tiếng: “Làm càn chính là ngươi, dám rút đao tại trước mặt bốn vương, người đâu, bắt!”

Mười mấy hộ vệ tựa như hổ lang ép lên, muốn bắt người, người Liêu lúc này cuối cùng cũng có chút phản ứng, lúc này mặc dù có tâm lý sợ hãi đối với Thảm Ngạo, nhưng Gia Luật Sở Chính dù sao cũng là tộc nhân của mình, là nam viện Đại vương, há có thể tại dưới mí mắt của chính mình, bị người bắt lấy.

Mấy tướng quân hét lớn một tiếng, hộ vệ tại trước người Gia Luật Sở Chính, Liêu quân sau lưng chạy phần phật, bắt đầu khởi động về phía trước.

Huyết chiến hết sức căng thẳng, ai cũng chưa từng nghĩ đến, vừa rồi có lẽ là nắm tay hân hoan, thoáng cái biến thành cừ địch, Gia Luật Đại Thạch cũng đã đâm lao phải theo lao, tuy biết rõ hậu quả khi diệt trừ Thảm Ngạo, nhưng lúc này, nếu mình yếu thế thì không thể sống được.

Hai mắt hấn xẹt qua lãnh ý, chấp tay cười ha ha: “Thật sự là buồn cười, ngươi thực khi dễ Đại Liêu ta, tướng Đại Liêu ta có thể mặc người chém giết sao?”

Thảm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Có phải là mặc người chém giết hay không, cứ đợi một chút là biết.”

Thảm Ngạo vừa dứt lời, cuối đường chân trời, truyền ra tiếng vó ngựa ầm ầm, tiếng vó ngựa này càng ngày càng gần, càng ngày càng nhiều, giống như sấm sét, từ viên môn nhìn ra hướng phía ngoài xa, chỉ thấy trên cánh đồng tuyết xuất hiện nguyên một đám điểm đen.

Những điểm đen này từ ba mặt, vây kín mà đến, kéo dài mười dặm có thừa, vô số cờ bay phất phới bên trong điểm đen, tù và sừng trâu ô ô ở lan truyền ra giữa không trung, cái thanh âm trầm thấp kia nương theo vạn ngựa lao nhanh, lại khiến cho tất cả mọi người cảm thấy quá sợ hãi.

Sắc mặt Gia Luật Đại Thạch đã trở nên tái nhợt, là kỵ binh, đại quy mô kỵ binh, nhân số ít nhất mười vạn trở lên.

Lại lịch kỵ binh, hấn đương nhiên biết rõ, những kỵ binh này, dùng xu thế như chẻ tre, đại phá thiết kỵ quân Kim.

Gia Luật Đại Thạch rốt cục cũng hiểu, mục đi chuyến này của Thẩm Ngạo cũng không phải đơn giản là nhục nhả chính mình, ý đồ chân chính của hắn, là bức bách chính mình đi vào khuôn khổ, chỉ cần mình quỳ gối, quỳ nghe xong chiếu lệnh Đại Tổng phụ chính vương, như vậy, xã tắc Đại Liêu cũng theo đó mà đi đến điểm cuối cùng.

Đám kỵ binh này chính là át chủ bài của Thẩm Ngạo, cái át chủ bài này thật sự quá nặng, ép Gia Luật Đại Thạch tới mức không thở nổi một hơi.

Trong mắt tất cả Liêu quân lộ ra vẻ kinh hoảng, cái kỵ binh đông nghịt kia giống như mây đen rậm rạp, chậm rãi di động tới, tăng thêm vài phần khủng bố.

Liêu quân luống cuống, không chỉ là sĩ tốt bình thường, chính là các tướng quân, lúc này cũng quá sợ hãi, nhất thời không nên làm thế nào cho phải.

Thực lực Tổng Hạ kỵ binh thế nào, mặc dù người Liêu chưa được ném thử, nhưng cũng biết sự khủng bố của bọn hắn.

Rất xa, trên đường chân trời, phía dưới cờ thêu tơ vàng, ba thớt ngựa đứng lặng phía dưới cờ, người cười ngựa nhìn đại doanh Liêu quân, trên mặt đều lộ ra hờ hững vẻ.

Hai hàng lông mày Lý Thanh ngưng trọng, một đôi tròng mắt thời khắc chăm chú nhìn viên môn Liêu quân, không khỏi nói: “Điện hạ không có cái gì bất trắc chứ, có nên trực tiếp xông giết qua đó hay không?”

Ô Đạt cười nhạt một tiếng, dáng người khôi ngô giống như núi nhỏ, hai vai hơi động một chút, nói: “Không cần, bên người điện hạ có đội hộ vệ, coi như là người Liêu muốn động thủ, đội hộ vệ đó ít nhất cũng có thể ngăn cản thời gian một nén nhang, thời gian như vậy đủ rồi, điện hạ truyền lệnh, bảo chúng ta dẫn đội bày trận ở đây, chúng ta bày trận là được.”

Quý Trí Hoàn đeo mặt quý dùng thanh âm bình thản nói: “Ô Đạt Tướng quân nói có lý, sở dĩ điện hạ không công chiếm người Liêu, mà độc thân mang theo hộ vệ nhập doanh, chính là muốn không chiến mà khuất phục người, nếu người Liêu không chịu khuất phục, liền dẫn quân xung phong liều chết cũng không muộn, không thể hư hỏng đại sự của điện hạ.”

Lý Thanh gật gật đầu, thản nhiên cười nói: “Lại là ta quá lỗ mãng rồi.”

Ô Đạt mỉm cười, nói: “Không phải Lý huynh lỗ mãng, chỉ là quan tâm sẽ bị loạn mà thôi.”

Trong lúc hắn nói chuyện, không khỏi liếc nhìn Quý Trí Hoàn, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ nữ nhân này không quan tâm đến mức bị loạn sao? Bàn về chuyện đó, nàng nên là người quan tâm nhất điện hạ mới được, vì cái gì đến nay còn có thể tỉnh táo như thế.

Ô Đạt đương nhiên không biết, Quý Trí Hoàn cũng không phải là không quan tâm, chỉ là, nàng có tin tưởng thật lớn đối với Thẩm Ngạo.

Viên môn, gió tuyết tràn ngập, nhưng tất cả thần kinh mọi người căng cứng lên, càng ngày càng nhiều người Khiết Đan xúm lại, đi lên trên, mà vị trí trung tâm của đám người, sắc mặt Gia Luật Đại Thạch càng ngày càng khó coi.

Giờ phút này, trong nội tâm hắn sớm đã phiên giang đảo hải (tràn ngập sóng gió), một đôi tròng mắt kia khi thì lóe ra sát cơ, khi thì hiện ra sắc sợ hãi.

Là cá chết lưới rách, ngọc thạch câu phân, hay là nhượng bộ?

Đây là một lựa chọn rất khó khăn, hạ lệnh động thủ, cho dù có thể giết Thẩm Ngạo, cái gót sắt như núi kia khắp nơi giết tới, người Khiết Đan ngăn cản như thế nào đây?

Đến lúc đó, ngay cả quốc gia Khiết Đan đều chưa hẳn có thể bảo toàn, nhưng nếu phải nhượng bộ, cúi thân thể tiếp nhận chiếu lệnh này, Đại Tổng phụ chính vương đưa chiếu lệnh đến, Liêu quốc hoàng đế quỳ nghênh tiếp chiếu, cái Đại Liêu này, chỉ sợ ngay cả phiên quốc cũng không bằng.

Gia Luật Đại Thạch hít sâu một hơi, trong nội tâm vừa giận vừa sợ, con mắt rơi vào trên người Thẩm Ngạo.

Sắc mặt Thẩm Ngạo lại trời lên dáng tươi cười nghiền ngẫm, phong nhật vân nhẹ mà liếc nhìn hộ vệ sau lưng, lạnh lùng nói: “Sao còn chưa động thủ...”

Thẩm Ngạo vươn tay, chỉ về hướng Gia Luật Sở Chính, nói từng chữ từng câu: “Người này dám xông tới bốn vương, lập tức bắt, xử phạt mức cao nhất theo pháp luật, ai dám ngăn cản...” Thẩm Ngạo khề ngắc đầu, quát to: “Tội ác tày trời, Hoàn Nhan A Cốt Đả chính là tấm gương của hần.”

Hoàn Nhan A Cốt Đả, cái tên này, nổi tiếng ở bên trong đám người Liêu, mỗi người đều sợ hãi.

Mà kết cục Hoàn Nhan A Cốt Đả cũng cực kỳ thật đáng buồn, một nhà mấy trăm khẩu, tất cả đều bị quân Tống giết sạch sẽ, bản thân của hần cũng làm tù nhân người Tống, tuy không chết, hơn phân nửa là sẽ sống không bằng chết.

Những tướng quân Khiết Đan ngăn tại trước mặt Gia Luật Sở Chính kia lộ ra khuôn mặt nhún, thần sắc sợ hãi, bọn hần cũng là người, tự nhiên cũng có sợ hãi, Thẩm Ngạo nói một không hai, hiện tại, bên ngoài viên môn, chính là mười vạn thiết kỵ, tại trước mặt sát thần, chính là người lá gan lớn hơn nữa, giờ phút này cũng phải nghĩ kỹ về hậu quả.

Đang tại thời gian chần chờ, quân Tống hộ vệ không nói hai lời, đã không chút do dự mà xông lên, tách đám người trước mặt Gia Luật Sở Chính ra, như lang tự hổ mà đánh về phía Gia Luật Sở Chính, Gia Luật Sở Chính quá sợ hãi, trong chớp mắt liền muốn chạy trốn, nhưng đã muộn...

Tại phần gáy hần, một thanh nho đao sáng loáng đã giơ lên cao cao, vể lên nửa hình cung tại giữa không trung, hung hăng mà chém xuống dưới...

Xùy... Máu tươi văng khắp nơi, đường đường nam viện Đại vương, đang tại trước mặt hoàng đế Khiết Đan cùng tam quân Liêu quốc, toàn thân run rẩy, đồng tử trong mắt tan rã, ngã gục vào trong đồng tuyết.

Chuyện này bất quá chỉ phát sinh trong lúc thoáng qua đó, còn chưa chờ người nào kịp phản ứng, Gia Luật Sở Chính đã bị chém chết, máu tươi bắn ra năm bước.

Kỳ thật, tất cả mọi người cũng không hề nghĩ tới, Thẩm Ngạo rõ ràng thật sự thét ra lệnh động thủ, mà hộ vệ của hần, rõ ràng cũng không chút do dự mà chấp hành.

Một hộ vệ tại trước mặt bao người, hung hăng mà dùng chân đạp tại phía sau thi thể Gia Luật Sở Chính, dùng đao thủ cấp Gia Luật Sở Chính xuống, cực kỳ nhanh mà nâng đến trước mặt Thẩm Ngạo, quì xuống, nghiêm mặt nói: “Điện hạ, thủ cấp kẻ tặc nhân đã đưa đến, thỉnh điện hạ kiểm tra thực hư.”

Thẩm Ngạo đóng mắt lại, thần nhiên nói: “Lùi xuống.”

“Tuân mệnh!”

Trong mắt Gia Luật Đại Thạch, đã muốn lộ ra tức giận ngập trời, Gia Luật Sở Chính là thân huynh đệ của hần, lại càng là nam viện Đại vương Đại Liêu, Thẩm Ngạo đang ở trước mặt chính mình giết người, tâm thị uy không cần nói cũng biết, hần hung hăng mà nắm tay thành quả đám, nghiền răng nghiền lợi nói: “Trẫm thể không đội trời chung cùng ngươi, người đâu...”

Thẩm Ngạo nghiêm nghị cắt ngang lời hần, quát to: “Không sợ chết thì tới thử xem thử, Chu Hằng, tuyên đọc chiếu lệnh!”

Tất cả mọi người trầm mặc, tại đây, lúc sống chết trước mắt, người Khiết Đan mang theo sợ hãi, còn đang ở bên trong do dự.

Nếu nghe theo Gia Luật Đại Thạch hiệu lệnh, như vậy tiếp theo sẽ mang đến cho bọn hần tàn sát vĩnh viễn, bọn hần đều có thể thất nhi nữ, có cha mẹ còn đó, động thủ với Thẩm Ngạo, tất nhiên sẽ khiến cho người Tống điên cuồng trả thù.

Là trọng yếu hơn là, Thẩm Ngạo tại Lâm Hoàng, Đại Định, đối với Khiết Đan, người Hán, đều là đối đãi ngang nhau, cũng không tận lực nhục mạ, cái chiếu lệnh kia truyền đi ra ngoài, văn bản viết rõ ràng: phạm là người Trung Quốc ta, bất luận Khiết Đan, người Hán, Thổ Phiên, Đảng Hạng, đều là huynh đệ. Cũng chính bởi vì vậy, người Khiết Đan ở Đại Định phủ cùng Lâm Hoàng phủ cũng không bị khinh khỉnh chút nào.

)

984. Chương 887: Nuốt Liều

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 887: Nuốt Liều

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Một bên là một lần nữa nhặt vũ khí lên, đi chém giết cùng địch nhân cường đại hơn cả người Nữ Chân, bên kia là khuất phục, từ đó về sau chung hưởng thái bình, trong nội tâm rất nhiều người đã có đáp án.

Mà lúc này, Chu Hằng lại hô to một tiếng: “Phụ chính vương đưa ra chiếu lệnh, Liều quốc hoàng đế, Liều quân chư tướng tiếp chiếu!”

BOANG..... Có người chọc trường đao vào bên trong vỏ, sĩ tốt cầm trong tay trường mâu cũng buông lỏng ra, một thanh trường mâu rơi vào tuyết, ở bên trong tiếng kim loại rầm rầm, đã có tốp năm tốp ba người đầu hai gối xuống đất, hướng Thẩm Ngạo nặng nề dập đầu, nói: “Tiểu nhân tiếp chiếu!”

Vốn là ba năm người quỳ xuống, kể tiếp, người quỳ xuống càng ngày càng nhiều, giống như cắt lúa mạch, người đông nghịt quỳ xuống một mảnh, trong cả quân doanh, tất cả mọi người nặng nề dè đầu xuống, hướng về phương hướng Thẩm Ngạo, không dám thở mạnh.

Người vẫn đứng, chỉ còn lại có Gia Luật Đại Thạch cùng Gia Luật Âm Đức, mặt Gia Luật Đại Thạch xám xịt, vạn niệm đều mất hết, ánh mắt lộ ra tuyệt vọng, hai tay của hắn run rẩy, không dám nhìn vào ánh mắt Thẩm Ngạo nữa.

Xong rồi...

Kỳ thật từ vừa mới bắt đầu, Gia Luật Đại Thạch cũng đã thua, người Khiết Đan đánh cho năm sáu năm chiến trận, trời giạt khắp nơi, cả đám đều mỗi một tối cực điểm.

Hiện tại, người Nữ Chân đã bị tiêu diệt triệt để, đối với hắn và những bộ chúng này mà nói, tất cả mọi người đang khát vọng an cư lạc nghiệp, lại không cần phải đi trải qua chiến hỏa, càng không cần phải lo lắng hãi hùng.

Sở dĩ bọn hắn hoàn nguyện ý đi theo Gia Luật Đại Thạch đối kháng quân Kim, cũng không phải bọn hắn có dũng khí không ai địch nổi, cùng khoái cảm hưởng thụ chiến tranh, nguyện vọng của bọn hắn rất đơn giản, chỉ có hi vọng tiếp tục sống sót, không muốn chết ở dưới đao người Nữ Chân giống như heo chó.

Mà hiện tại, Thẩm Ngạo cho bọn hắn một cái lựa chọn, nếu tiếp tục đánh, bọn hắn sẽ gặp phải địch nhân càng thêm cường đại, đối mặt đối thủ càng thêm hung tàn, nếu bỏ vũ khí xuống, cúi đầu xưng thần, từ nay về sau, sẽ hưởng thụ thái bình.

Phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân, chiến tranh cũng là như thế, bình tĩnh quá lâu, loại người luôn luôn nhiệt huyết sôi trào sẽ mài đao soàn soạt, khát vọng kiến công lập nghiệp, nhưng chiến tranh quá lâu, chính là chiến sĩ kiên cường cũng sẽ mỗi một, cũng sẽ chán ghét.

Người Khiết Đan cũng không như trong tưởng tượng, có thể kiên cường như vậy, cái gọi là lựa chọn giữa quốc gia xã tắc và hiện thực cuộc sống tốt đẹp, ai cũng chọn cuộc sống, điểm này, kỳ thật cũng không ngoài dự đoán của mọi người.

Sắc mặt Gia Luật Đại Thạch tái nhợt, cho đến lúc này, hắn mới ý thức tới, mình nghĩ về tổ tông cơ nghiệp cùng quốc gia, tại trước mặt tộc nhân của hắn, chưa hẳn là đáng giá, chính mình thua cũng không oan uổng.

Mà lúc này, Gia Luật Âm Đức nhu nhược rốt cục cũng thở dài một hơi, hai đầu gối rơi xuống đất, hung hăng mà dập đầu cho Thẩm Ngạo: “Gia Luật Âm Đức xin nghe đọc chiếu lệnh của phụ chính vương!”

Gia Luật Đại Thạch ngay cả một điểm kiêu ngạo cuối cùng cũng bị triệt đánh tan, hắn không khỏi nghiêng rằng nghiêng lợi mà nghĩ, thân là thái tử, chẳng lẽ ngay cả dũng khí chết vì xã tắc cũng không có sao?

Huống chi... tam quân cái Đại Liêu này có thể được đặc xá, nhưng trăm cùng người, cái thái tử này, sớm muộn gì cũng bị người trước mặt trăm thảo trừ căn, cùng với như thế, chẳng bằng quang minh lỗi lạc mà tìm chết.

Gia Luật Đại Thạch lẻ loi trợ trợ mà đứng, lúc này có vẻ vô cùng cô độc, chúng bạn xa lánh, ngay cả con trai mình cũng khuất phục rồi, mà đầu óc hắn lúc này lại ông ông cộng hưởng, phẳng phất như cả người già nua đi mười tuổi.

Gia Luật Âm Đức quỳ gối bên chân Gia Luật Đại Thạch, lúc này thấy Gia Luật Đại Thạch không chịu khuất phục, không khỏi nhẹ nhàng mà lấy tay kéo ống quần hắn, ánh mắt Gia Luật Đại Thạch tuyệt vọng mà rơi vào trên người Gia Luật Âm Đức, nặng nề thở dài, cắn răng, hai đầu gối quỳ xuống nói: “Đại Liêu hoàng đế nghe chiếu lệnh của phụ chính vương.”

Nếu những lời này truyền đi, chỉ sợ tất cả mọi người muốn cười đến rụng răng, trên đời còn có hoàng đế quỳ, nghe thân vương đọc chiếu thư hay sao? Quả thực chính là chuyện đáng chê cười.

Nhưng hết lần này tới lần khác, cái chê cười này tuyệt không buồn cười, ít nhất là đối với Gia Luật Đại Thạch mà nói.

Gió lạnh thổi qua, Thẩm Ngạo mang kiếm đón gió đứng lặng, thần thánh mà không thể xâm phạm.

Một đôi lông mày kia có chút nhíu xuống, mang theo một loại khí phách khiếp người, một đôi tròng mắt thâm thúy yêu dị kia, phẳng phất như có khí phách phun ra nuốt vào núi sông, làm người trong thiên hạ khom lưng.

Hô hấp Chu Hằng có chút kích động, hắn hận không thể hô to một tiếng đối với mỗi người, người này, chính là anh rể ta, là biểu ca của ta đó!

Bất quá, hắn có lẽ vẫn ngăn chặn cái kích động này xuống, bưng lấy chiếu lệnh, cao giọng tuyên đọc: “Đại Tổng Nhiếp chính vương, Thiên Sách Thượng tướng quân Thẩm Ngạo, chiếu viết: bốn vương thay Đại Tổng thiên tử tuần thú Bắc Địa, dùng vương đạo phạt vô đạo, dùng nhân nghĩa đuổi tàn bạo, nay Bắc Địa đại định, người Nữ Chân không còn tộc, đại công cáo thành, lại có người Khiết Đan Gia Luật Đại Thạch... ..”

Cái vương chiếu dài dòng này, Gia Luật Đại Thạch một chữ cũng không nghe rõ ràng, kỳ thật, thanh âm người lan truyền có hạn, đại đa số người Khiết Đan cũng chỉ mơ hồ nghe xong đại khái.

Nhưng một đoạn chiếu lệnh cuối cùng, Chu Hằng tận lực tăng lớn âm lượng, cơ hồ là khàn giọng rống để nói: “Chiếu mệnh Gia Luật Đại Thạch là vương, hưởng thân vương tước; con hắn Gia Luật Âm Đức, có đức hạnh, cho làm Kỳ Tân Quận Vương, đám người còn lại, có phong thưởng, tất cả giữ nguyên chức, không được sai sót.”

Đường đường Đại Liêu hoàng đế, hôm nay nghe một vương chiếu, thành Tuân Mệnh vương, Gia Luật Đại Thạch lúc này chỉ có cười khổ mà chống đỡ.

Chiếu mệnh niệm xong, Liêu quân hô ba lần Thiên tuế, Thẩm Ngạo nói với đám người đông nghịt: “Miễn lễ!”

Mọi người đứng lên, lúc này, ánh mắt nhìn Thẩm Ngạo, đã khác nhau rất lớn.

Ánh mắt Thẩm Ngạo quét nhìn đám người đông nghịt trước mắt, nói: “Kể từ hôm nay, Nam Kinh đạo là Nam Kinh đường, Thượng Kinh đạo là Đầu Kinh đường, Kinh Đô đạo là Kinh Đô đường, Kinh Đông đạo là Kinh Đông đường, Tây Kinh đạo là Tây Kinh đường, làm lại phủ huyện, phái quan viên đến trú.

Khiết Đan quý tộc, vẫn kế tục tước vị vốn có, do Tông Lệnh phủ Đại Tổng ban phát bổng lộc, quan viên vốn có, cũng có thể tạm thời phân công, dùng hiệu quả xem xét, về sau, làm tiếp xóa bỏ và thăng nhiệm, về phần dân chúng khác, lập hộ tịch một lần nữa, tất cả yên ổn sống.”

Liêu quân phần phật nói: “Tuân mệnh!”

Con mắt Thẩm Ngạo rơi vào trên người Gia Luật Đại Thạch, đến gần Gia Luật Đại Thạch, nói: “Mấy ngày nữa, Tuân Mệnh vương sẽ theo bốn vương trở lại kinh, từ từ hưởng lạc.”

Trong đôi mắt Gia Luật Đại Thạch lộ ra vẻ hoài nghi, trong nội tâm hờ lạnh, trong miệng lại không dám nói lời nào.

Thẩm Ngạo không đếm xỉa tới hắn mà nói: “Như thế nào? Người không tin lời bốn vương nói? Cho rằng bốn vương muốn trăm thảo trừ căn?”

Gia Luật Đại Thạch cười lạnh lạnh, nói: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Thẩm Ngạo thở dài một hơi, nói thẳng: “Bốn vương muốn giết người, dễ dàng tựa như giết gà giết chó, đã chiếu mệnh người được Vương tước, chỉ cần người sống yên ổn hưởng lạc, bốn vương giết người làm cái gì?”

Ánh mắt Thẩm Ngạo lại rơi vào trên người Gia Luật Âm Đức, nói: “Gia Luật huynh cũng giống như vậy.”

Bộ dáng Gia Luật Âm Đức càng khúm núm, Gia Luật Đại Thạch lúc này cũng là tin tưởng lời Thẩm Ngạo nói không ngoa, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Lăng tẩm quốc gia Khiết Đan cứ tiếp tục giữ lại, hàng năm có thể phái quan viên đến phúng viếng một tỳ, về phần Liêu quân, phải biên luyện lại, có thể sung nhập biên quân các nơi, cấm quân, sương quân, bốn vương hỏi cũng chỉ có nhiều như vậy, truyền lệnh xuống, Liêu quân vào thành, biên luyện một lần nữa, phái người dùng khoái mã đi Kỳ Tân phủ, tiếp quản Nam Kinh đường.”

)

985. Chương 888: Lo Xa

[QUOTE=tinhlinh2;360113]Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 888: Lo xa

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Liêu quân khuất phục, xem như là cơ sở để Bắc quốc bình yên, tiếng hoan hô Đại Định phủ như lời động, Liêu quân bắt đầu vào thành, tạm thời pha trộn cùng phối quân, người Liêu ào ào đến hành cung gặp vương giá, mười mấy tên tướng quân nín hơi chờ đợi, trong nội tâm rất là bất định.

Kỳ thật, tuy vừa rồi phụ chính vương nói là vẫn giữ lại tước vị, chức quan, nhưng loại đồng ý này, các triều đại đổi thay đều có, nhưng người chịu thực hiện lại không nhiều lắm.

Người Khiết Đan ở trong mắt người Hán là người ngoài, lại là kẻ thù truyền kiếp, dùng tính tình phụ chính vương gia, xác suất khả năng trả đũa thật sự rất cao.

Ngoài ra, còn có một dạng khiến các tướng quân Khiết Đan này có chút không vui, đối với người Khiết Đan mà nói, đại danh từ Đại Tổng trong ấn tượng của bọn hắn, luôn luôn là mềm yếu dễ lấn, mấy chục trăm năm trôi qua, vừa đàm luận đến người Tổng, trong nội tâm người Khiết Đan, đa số đều rất hèn mọn.

Kỳ thật, đây cũng là việc có thể hiểu, chính như người Tổng cười người Khiết Đan uống máu như dã thú vậy, dưới tình huống hai nước quanh năm ma sát lẫn nhau, người Khiết Đan tự nhiên cũng xem thường người Tổng mềm yếu.

Án tượng như thế, muốn triệt để thay đổi, lại không dễ dàng.

Đối với mấy tướng quân Khiết Đan này mà nói, Đại Tổng vẫn là mềm yếu, mà phụ chính vương, chẳng qua là một người ngoại tộc mà thôi, hiện tại muốn bọn hãn thuần phục Tổng đình, trong nội tâm bọn hãn, phần lớn đều không cho là đúng.

Kỳ thật, vừa rồi phụ chính vương bức bách mọi người thần phục, hiện tại hồi tưởng lại sự tình đó, cũng quả nhiên là không hiểu thấu, cũng không biết là ma xui quỷ khiến hay là như thế nào, Thẩm Ngạo kia giữ kiếm đứng lặng, lộ ra thái độ không thể xâm phạm, lại nghe những chữ chiếu lệnh phụ chính vương này, mọi người không tự giác mất đi tâm chống cự, một lòng thần phục, giống như là nằm mơ vậy.

Nếu là lại làm lại một lần, để cho bọn họ một lần nữa lựa chọn, bọn hãn chưa chắc sẽ đơn giản khuất phục như vậy.

Bất quá, nói trở lại, đối với phụ chính vương kia, những tướng quân này quả nhiên là vừa kính vừa sợ, loại người giết người như ngóe như vậy, trong tay nhuộm đầy máu me, chỉ sợ cũng không ít hơn so với Hoàn Nhan A Cốt Đả kia.

Cái ngôn ngữ kia, vẻ bình tĩnh trong lúc đó, khí độ lạnh nhạt trong vạn quân kia, rất làm cho người ta bị thuyết phục.

Huống chi, tuy người này giết người không chớp mắt, nhưng ở một phương diện khác, cũng rất có tiết chế, rõ ràng là người vô cùng cường đại, hết lần này tới lần khác, hãn vẫn dám đi giết.

Rõ ràng nhắc tay có thể giết người, hết lần này tới lần khác, hãn lại nhẹ nhàng xử trí, cái này là chỗ khiến cho mọi người kính phục nhất.

Mọi người vô cùng lo lắng mà chờ đợi trong chốc lát, Chu Hằng kia liền đi đầu tiên đến, hướng bọn họ nói: “Điện hạ mệt mỏi, còn phải nghỉ một chút, chư vị không cần đứng, đều tự an vị đi, ta sẽ gọi người dâng trà, chư vị dùng chậm.”

Mọi người thấy Chu Hằng vẻ mặt ôn hoà, lại nhẹ nhàng thở ra, đều tự hạ thấp người ngồi xuống, đều học giọng điệu người Hán nói: “Làm phiền người.”

Đón lấy chén trà nhỏ được đưa lên, tất cả mọi người bưng chén trà nhỏ lên, cái trà này, chưa hẳn là muốn uống, nhưng cũng nên giả trang ra bộ dạng uống trà.

Đây là phụ chính vương bảo người uống, nếu người ngay cả bộ dạng cũng không làm, nói không chừng sẽ phải rơi đầu.

Đợi thật lâu, ngáp dài, Thẩm Ngạo cuối cùng cũng đến rồi, hãn thay mang phục, ăn mặc kiện áo đạo, trên đầu ngay cả xà quan cũng chẳng thèm mang, chỉ mang theo cái khăn chút đầu, một bộ dạng còn chưa ngủ tỉnh, liếc một vòng sang hai bên, nhắc chân tiến đến, hỏi: “Mọi người đến rồi sao?”

Khiết Đan chúng tướng đều đứng lên, cùng một chỗ ôm quyền nói: “Điện hạ...”

Thẩm Ngạo chỉ thoáng gật đầu, mười phần khí phái, tuy chỉ mặc áo đạo, nhưng từ trong ra ngoài lại toát ra vài phần quý khí.

Đây cũng không phải hãn tận lực muốn kiêu căng, càng không phải cố ý muốn làm cho ai xem, thật sự là quan này làm lâu, cho tới bây giờ, đều là quan sát nhìn người, dần dần cũng dưỡng thành một loại diễn xuất cao cao tại thượng.

Cũng may, Thẩm Ngạo còn tự hiểu lấy mình, mặc dù có thời điểm cao cao tại thượng, lại vẫn chưa tới tình trạng coi trời bằng vung, sau khi ngồi xuống nhấp một ngụm trà, hãn lại cười nói:

“Các người là người Khiết Đan, bốn vương là người Hán, hiện tại các người nhất định đang suy nghĩ, Khiết Đan cùng Đại Tổng ma sát trên trăm năm, nếu bốn vương nói lời mà không giữ lời, cái tiền đồ này, một chút cũng không còn, có phải không?”

Thẩm Ngạo nói rất thẳng, đánh tới uy hiếp của mọi người, tất cả mọi người xấu hổ cười gượng, không khí không khỏi sống động hơn một ít, một gã tướng quân nói: “Điện hạ nói rất đúng, hôm nay, tiểu nhân sẽ đem lời nói đơn giản, thổ lộ tình cảm của các anh em cùng với điện hạ.”

Điện hạ công lao hiển hách, chúng ta vô cùng kính phục, huống chi điện hạ thi hành chính quyền tại Bắc Địa, đối xử như nhau với người Khiết Đan chúng ta, tiểu nhân rất là cảm kích.

Bất quá, nói đi thì nói lại, điện hạ hứa hẹn, chúng ta vẫn có chút chần chờ, trong mắt người Hán, chúng ta là ngoại nhân, chẳng lẽ điện hạ thực sự yên tâm để chúng ta chưởng quản quân đội?

Lại có một việc nữa, tiểu nhân có câu không nên nói, thượng cấp điện hạ còn có Đại Tổng hoàng đế cùng giám quốc thái tử, có một số việc, điện hạ cũng chưa chắc có thể làm chủ được, cho dù điện hạ che chở chúng ta, nhưng nếu là Đại Tổng triều đình có người trị tội chúng ta...”

Thẩm Ngạo chăm chú nghe xong lời hắn nói, nhất là sau khi nghe được câu nói lời không nên nói kia, trong nội tâm muốn cười phun ra, biết rõ không nên nói mà người còn nói, thật sự là ăn no rồi việc.

Bất quá, người ta dám nói ra loại lời này, một mặt là bản khoản nặng nề, một phương diện khác, xem chừng cũng là người tính tình rất ngay thẳng.

Thẩm Ngạo hướng người Khiết Đan này, hỏi: “Người tên là gì? Tại Liêu quốc được nhận chức gì?”

Cái này người Khiết Đan nói: “Tiểu nhân gọi Gia Luật Đức Lại Hợp, lúc trước ở Liêu quốc là Ân Châu Tiết Độ Sứ.”

Tại Đại Tổng, Tiết Độ Sứ sớm đã thành hư chức hữu danh vô thực, phàm là nghe được ba chữ kia, hơn phân nửa chỉ biết người này lẩn lộn tại quan trường không quá như ý.

Bất quá, tại Liêu quốc, Tiết Độ Sứ bởi vì noi theo tiết chế thời Đường, lên ngựa chưởng quân, xuống ngựa quản dân, thực quyền rất nặng.

Thẩm Ngạo lại cười nói: “Gia Luật Đức Lại Hợp phải không? Lời của người cũng rất có đạo lý, hôm nay bốn vương sẽ cho các người một câu trả lời chắc chắn.”

Ngữ khí Thẩm Ngạo bình thản, tiếp tục nói: “Bốn vương tin được Lý Thanh, Ô Đạt, lại không tin được Thái Kinh, Vương phủ, Lý Thanh là người Đảng Hạng, Ô Đạt cũng là người Đảng Hạng, bốn vương lại ủy thác việc quan trọng cho bọn họ.

Thái Kinh là người Hán, Vương phủ cũng là người Hán, bốn vương lại xem bọn hắn là giặc cỏ.

Cái này là thái độ bốn vương xem xét người ngoài, nếu thật sự chịu trung tâm, phục vụ quên mình, tại sao bốn vương phải bài xích ra bên ngoài? Nhưng nếu có người noi theo Thái Kinh, Vương phủ, loại người gian ác bực này, như vậy cũng đừng trách bốn vương không khách khí.”

Thẩm Ngạo dừng một chút, tiếp tục nói: “Trừ việc đó ra, sự tình Bắc Địa này, bốn vương là người định đoạt, hoàng thượng bên kia, tự nhiên do bốn vương đi nói chuyện, nhất định bảo vệ đám bọn người không cần lo toan, về phần giám quốc thái tử kia sao...không cần để ý!”

Mọi người thấy Thẩm Ngạo nói như vậy, đều nhẹ nhàng thở ra, kỳ thật, người nào cũng biết, vị phụ chính vương này tại Đại Tổng rất quyền uy.

Đương kim Đại Tổng hoàng đế đối với hắn là nói gì nghe nấy, cái tên giám quốc thái tử kia và hắn, nhiều nhất cũng không quá đáng chuyện hoàn tất lễ thần tử mà thôi, hôm nay hắn đã đưa xuống cái đồng ý này, cuối cùng làm người ta yên tâm.

Ngược lại, Gia Luật Đức Lại Hợp kia vẫn không chịu bỏ qua, do dự một chút, nói: “Điện hạ, còn có một câu nói, không biết tiểu nhân có nên nói ra hay không.”

Trong nội tâm Thẩm Ngạo cảm thấy buồn cười, người này hắn là thường nói câu nên nói hay không, liền cười nói: “Tại đây không có người ngoài, có lời gì, cứ việc nói ra.”

Tinh thần Gia Luật Đức Lại Hợp chấn động, nói: “Điện hạ, kỳ thật chúng ta cũng không muốn hiệu lực vì Đại Tổng...”

Sắc mặt Thẩm Ngạo đã có chút ít khó coi, mắt công chính mình cố gắng khuyên nhủ bọn họ, tên này có lẽ là loại đặc biệt ngốc, loại lời này, người con mẹ nó dấu ở trong lòng là được rồi, người không nói ra, người

và ta sẽ sống tốt, tất cả mọi người sống tốt, nói ra trước mặt nhiều người như vậy, đây không phải buộc bốn vương nổi bão sao?

Gia Luật Đức Lại Hợp tiếp tục nói: “Bên trong Đại Tổng, người chúng ta kính phục, chỉ có một mình điện hạ, ở trong suy nghĩ người Khiết Đan, điện hạ cứu chúng ta trong cơn thủy hỏa, toàn tộc cao thấp Khiết Đan, đều là vô cùng cảm kích.

Bởi vậy, người khác tiểu nhân không dám nói, Gia Luật Đức Lại Hợp ta lại chỉ thuần phục một mình điện hạ, nguyện đi theo làm tùy tùng cho điện hạ.”

Lời Gia Luật Đức Lại Hợp nói đã nói trúng tâm sự của không ít người rồi, bầu không khí giáo dục của Liêu quốc cùng tầng trên xã hội, luôn luôn là thù địch cùng với Đại Tổng, bắt bọn họ thật sự tâm phục khẩu phục thuần phục cho triều đình Đại Tổng, bọn hãn đương nhiên không chịu.

Nhưng Thẩm Ngạo lại bất đồng, hãn là người Tổng.

Còn nữa, người Khiết Đan tuy ngày càng hủ hóa, nhưng vẫn là kính yêu cường giả, trong lòng bọn họ, phụ chính vương này mới là cường giả chân chính, cho hãn cúi đầu nghe theo, không hề có chương ngại tâm lý gì.

Bởi vậy, mọi người ào ào nói: “Đức Lại Hợp nói rất đúng, chúng ta chỉ thuần phục một mình điện hạ.”

Thẩm Ngạo không phản bác được, trầm ngâm thật lâu mới hỏi: “Đây là lời nói thiệt tình của các người?”

Gia Luật Đức Lại Hợp vỗ ngực nói: “Không nói hai lời.”

Thẩm Ngạo khó xử nói: “Cái này làm cho bản vương khó xử rồi, bốn vương là thần tử Đại Tổng, các người làm như vậy, chẳng lẽ muốn bản vương bắt trung sao?”

Gia Luật Đức Lại Hợp vội hỏi: “Điện hạ tất nhiên là thần tử Đại Tổng, nhưng chúng ta lại cam nguyện làm thần tử của điện hạ.”

Thẩm Ngạo nhíu lông mày, trong nội tâm do dự bất định, kỳ thật, muốn an bài cũng không phải là không thể được, dù sao hãn làm phụ chính vương này, thật sự là có quyền lợi khai mở phủ nghi cùng ba tư.

Đưa những tướng quân này vào trong phủ mình, trao tặng võ quan phụ chính Vương phủ, coi như danh chính ngôn thuận, nhưng làm như vậy, cũng khó tránh khỏi làm cho người ta sinh nghi, Thẩm Ngạo trầm tư thật lâu, cuối cùng không khỏi suy nghĩ:

“Con mẹ nó, Tây Hạ Nhiếp chính vương cũng đã làm rồi, còn nhần nhần nhó nhó làm cái gì, làm người làm việc chỉ cầu không thẹn với lương tâm, đâu thèm để ý người ngoài nghĩ ngợi ra sao, Triệu Hằng kia coi như là có lòng nghi ngờ, vậy thì cứ để cho hãn mang lòng nghi ngờ đi.”

“Tốt!” Thẩm Ngạo không nói hai lời, nói: “Chuyện này để bốn vương đến an bài, các người đều tự lui xuống đi, Liêu quân từ lúc này, phải biên luyện thành quân đội mới, hai mươi vạn Liêu quân, xóa một nửa, còn lại xếp vào nghiệp võ giáo úy, tiến hành thao luyện, chức quan chức vị, tạm thời không thay đổi, mọi người từ từ làm việc, an phận thủ thường đi thôi.”

Bọn người Gia Luật Đức Lại Hợp thấy Thẩm Ngạo cho phép, trong nội tâm đều là vui mừng vô hạn, ào ào cáo từ rồi đi.

Thẩm Ngạo thở dài một hơi, ngồi ở trên mặt ghế trầm tư một lát, Chu Hằng kia từ tai thất đi nhanh tới, nói: “Anh rể thật sự muốn bổ nhiệm bọn hãn làm võ quan Vương phủ?”

Hôm nay, trong tay Thẩm Ngạo, đã có hai mươi vạn Tây Hạ tinh binh, hai mươi vạn thủy sư Đại Tổng, nếu lại đem những người Liêu này, đặt trong Vương phủ, như vậy, tương đương lại tăng thêm mười vạn Liêu quân.

Ra lệnh một tiếng, là được điều động năm mươi vạn quân mã, cái này cũng chưa tính hết học đường dạy võ, mã quân tư, các loại... lực lượng không lồ, tính toán chân chính đã là tình trạng một tay che trời, công cao lấn chủ.

Cũng chính bởi vì vậy, Thấm Ngạo ở đằng kia, chút ít trước mặt người Liêu, mới hiện ra vẻ nghi kị, dù sao, Thấm Ngạo đã là cao lên tận đám mây, nếu lại ôm quyền vào người, thật sự là sẽ có lo ngại gây rối.

Cũng may mắn, Thấm Ngạo đụng vào, chính là hoàng đế tuyệt thế như Triệu Cát, nếu không phải Triệu Cát, mà gặp được hoàng đế khác, chỉ sợ sớm đã rơi xuống thiên lao, tùy ý hỏi chém.

Nhưng Triệu Cát không biết sinh ra lòng nghi ngờ, nhưng Triệu Hằng thì sao?

Kỳ thật, ở trong mắt Triệu Hằng, bất kể là Thấm Ngạo chưởng binh mười vạn, hay là năm mươi vạn, kỳ thật cũng chỉ là một con số, nắm giữ quân sự, chỉ một cái này cũng đủ khiến Thấm Ngạo phải chết, không thể nghi ngờ.

Huống chi, Thấm Ngạo cùng hắn trong lúc đó, sớm có chuyện hục hặc xa xa, ở phía trong lòng Triệu Hằng, Thấm Ngạo đã là loại người không thể không chết.

Cũng chính bởi vì vậy, Thấm Ngạo mới bằng lòng tiếp nhận những người Liêu này, với hắn mà nói, át chủ bài trong tay mình càng nhiều, sẽ càng an toàn hơn.

Coi như là Triệu Hằng muốn động thủ với mình, cũng phải suy nghĩ thật kỹ, suy nghĩ xem, một quái vật khổng lồ có thể thay đổi năm mươi vạn đại quân, không chịu cống hiến với mình, liệu mình có chọc được không, cái tổ ong vô vàn này, Triệu Hằng chính là Thiên hoàng lão tử, cũng chưa chắc dám chọc.

Nuôi quân, có thể là tâm không yên, nhưng đối với Thấm Ngạo mà nói, lại chỉ là tự bảo vệ mình mà thôi, ở trên đời này, hắn có thân nhân của mình, có con của mình, không thể không vì mình và người bên cạnh, thoáng mưu đồ một tấc.

Thấm Ngạo gật gật đầu, nói với Chu Hằng: “Không sai, người Liêu chịu hiệu trung với ta, sao ta không nhận?”

Chu Hằng nhíu lông mày, người này rõ ràng cũng nghiêm chỉnh lại, nói: “Chỉ sợ trong nội cung sẽ sinh nghi.”

Thấm Ngạo thở dài một hơi, nói: “Sinh nghi thì sinh nghi, Chu Hằng, người tuổi tác cũng lớn rồi, có mấy lời, anh rẽ đơn giản nói cùng người, địa vị anh rẽ người này, hết thấy đều là do bề hạ cho, trong mắt của ta, đại ân đại đức của bề hạ vĩnh viễn khó có thể đền đáp, nhưng vua nào triều thần nấy, thân thể bề hạ thế nào, người cũng đã biết...”

Trong mắt Thấm Ngạo lộ ra lộ vẻ sâu thẳm, khẩu khí trầm thấp nói: “Một khi tân quân đăng cơ, nếu anh rẽ người không thể tự bảo vệ mình, tất nhiên sẽ thành tù nhân, ta là quen tính tiêu dao, tuy cũng thích quyền tài, nhưng trong lòng càng muốn trở lại Thấm tài tử tiêu điều tự tại lúc trước kia, nhưng cho dù ta không muốn đi tranh giành, người khác lại chịu đơn giản dừng tay sao?”

Thấm Ngạo lạnh lùng cười một tiếng, ánh mắt kiên định, nói: “Ta tuyệt không thể thua, bởi vì ta không thua nổi, thua, chết một mình Thấm Ngạo thì cũng thôi, nhưng là thể diện của ta, đều sẽ bị người ta liên quan đến,

không chỉ là các nàng, chính là phụ thân của người, Dương Tiễn Dương công công, Vệ quận công, Đường Nghiêm Đường đại nhân, Ngô Văn..... những người này, cũng sẽ bởi vì ta mà đã bị liên lụy, sự tình đến tình trạng đó, ta còn có lựa chọn khác sao?”

Đây là Thấm Ngạo lần đầu tiên nói chút ít lời nói xuất phát từ nội tâm cùng Chu Hằng, cũng không phải có cái gì phòng bị đối với hắn, chỉ là, ở trong mắt Thấm Ngạo, Chu Hằng luôn là một đứa trẻ chưa trưởng thành, có một số việc, không cần phải nói cùng hắn.

Hôm nay nói ra lời nói này, Chu Hằng không khỏi bắt đầu động dung, mong mỗi liếc nhìn Thấm Ngạo, trong lòng nghĩ, lúc này trong nội tâm anh rẽ nhất định là đang rất lo nghĩ, ta rõ ràng còn tưởng hắn không có tim không có phổi, luôn rất tiêu sái, nguyên lai đều là giả vờ, làm ra bộ dáng như vậy.

)

986. Chương 889: Về Nhanh

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 889: Về nhanh

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Chu Hằng nói: “Anh rể, ta biết rồi, bất quá, về sau anh rể có ý định làm như thế nào?”

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, làm ra một bộ lão thành tương xứng cùng tuổi, nói: “Xây tường cao, tích lương thực, không xưng vương. Tích trữ quân đội, địa vị ngang nhau, tương lai, cho dù thái tử đăng cơ, cũng muốn khiến cho hắn có chỗ kiêng kị, nếu hắn hòa hợp cùng ta thì thôi, nhưng nếu hắn thật sự muốn động thủ đối với chúng ta...”

Trong đôi mắt Thẩm Ngạo trở nên sát khí đằng đằng, cười lạnh nói: “Vậy hãy để cho hắn xéo đi!”

Chu Hằng thở sâu, cái đó và tạo phản cũng không xê xích gì nhiều, hắn khó mà nghiêm chỉnh được, lo lo lắng lắng nói: “Anh rể không sợ...”

Thẩm Ngạo thong dong cười nói: “Sợ, đương nhiên sợ, thua chính là tội nhân thiên cổ, chính là thua trận cả tính mệnh thân gia, nhưng sợ thì có làm được cái gì? Anh rể những năm gần đây đã hiểu một cái đạo lý, trên đời này, nếu muốn người khác sợ người, người phải đánh, có người nào dám khi dễ đến người, phải có đảm lượng cá chết lưới rách.”

Chu Hằng nói: “Anh rể chính là đảm lượng quá lớn, cho nên người khác mới gọi Thẩm điên...”

Chu Hằng đột nhiên ý thức được chính mình giống như nói sai lời rồi, lập tức đổi giọng, cười ha ha nói: “Ha ha... Hôm nay thời tiết thật tốt, ngay cả tuyết cũng ngừng, bất quá, tại sao đầu cành cây hành cung này lại có quạ đen kêu gọi vậy, như thế này, ta đi gọi người đuổi bọn nó đi.”

Thẩm Ngạo nói: “Cũng được, ta đi ngủ đã.”

Lúc này đã đến chiều tối, tuyết quả nhiên là ngừng rơi, bầu trời trong xanh, ánh sáng hoàng hôn rơi xuống, chạc cây trụi lủi trong hành cung ngừng có vài con quạ đứng đó, oa oa không ngừng kêu gọi, một đám thị vệ cầm trường mâu đi xua đuổi, con quạ xoay quanh giữa không trung, lại rơi xuống trên trên đỉnh ngói lưu ly cung điện.

Thẩm Ngạo trở lại tắm điện, đẩy cửa sổ ra, chứng kiến bộ dạng Chu Hằng cùng mấy thị vệ luống cuống tay chân, không khỏi mỉm cười.

Đến thời điểm nửa đêm, Thẩm Ngạo đã thay quần áo nằm ngủ, bên ngoài hành cung liền truyền ra bước chân nóng nẩy, Thẩm Ngạo bị Chu Hằng đánh thức, nói: “Tuyền Châu có chỉ ý.”

Thẩm Ngạo nghe được hai chữ Tuyền Châu, liền cực kỳ nhanh phủ thêm quần áo, mang giày, nói: “Mời tiến đến.”

Sau một lúc lâu, liền có một công công được mời vào, thấy Thẩm Ngạo, liên tục không ngừng hành lễ, Thẩm Ngạo nâng hân dậy, gọi Chu Hằng đốt vài chén đèn dầu, ánh nến chập chờn, chiếu vào gương mặt buồn bã của Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo ngưng trọng hỏi: “Bệ hạ mạnh khỏe không?”

Công công nói: “Bệ hạ bệnh nặng, dầu hết đèn tắt.”

Trong mắt Thẩm Ngạo lờ mờ ra một tia thần sắc không thể tưởng tượng nổi, đầu như bị lôi điện đánh trúng, ông ông cộng hưởng, hai đầu gối bủn rủn, có chút đứng thẳng không ngừng, Chu Hằng nhìn thấy, lập tức chạy đến đỡ hắn.

Thẩm Ngạo được Chu Hằng dìu lấy, ổn định thân hình, hít sâu một hơi, nói: “Người nói tiếp.”

“Ngự y hiện tại đã bất lực, mặc dù không nói rõ, nhưng khi nhìn thần sắc bọn hần, chỉ sợ băng hà cũng chỉ trong vòng một hai tháng mà thôi, nô gia tới, một là nhận mệnh lệnh ý chỉ của bệ hạ, gấp gấp triệu điện hạ trở lại Tuyền Châu, trước khi bệ hạ băng hà, muốn gặp điện hạ một lần, thứ hai, là được Dương công công dặn dò, thỉnh điện hạ sớm làm ý định.”

Sắc mặt Thẩm Ngạo trắng bệch, nói: “Cái ý định gì?”

Công công nói: “Bệnh tình của bệ hạ, hơn phân nửa là do thuật sĩ dâng đan dược bố trí, cái này thuật sĩ chính là thái tử tiền cử, bất quá, chuyện này cũng không có chứng cứ, cũng không có người nào dám nói trong đan dược có độc, nhưng thái tử hành thích vua, đã là tám chín phần mười, thái tử đã đến tình trạng phát rõ, sau khi lên ngôi, chỉ sợ điện hạ...”

Thẩm Ngạo xanh mặt, nói: “Nói cái này không dùng được gì, ta chỉ hỏi người, nếu thuật sĩ bố trí đan dược, vậy thì tên thuật sĩ kia đâu đây?”

Công công cười khỏ nói: “Chạy thoát...”

Thẩm Ngạo trầm mặc.

Thẩm Ngạo lúc này đã quên mình phần nô hay là cực kỳ bi ai, hai mắt hần lóe lóe, đăm lẹ, đã rất mơ hồ.

Cái tên gia hỏa này không có tim không có phổi, cho tới bây giờ vẫn chưa làm cho người ta chứng kiến hần chảy nước mắt, mà lúc này, mặc dù là đã cực lực khắc chế, vẫn còn có chút không thể kiềm chế nổi nước mắt.

“Tra, phải tra rõ!” Thẩm Ngạo trầm mặc thật lâu, về sau liền gào thét một tiếng, thu nước mắt, ánh mắt của hần trở nên hồng đỏ thẫm, giày không cánh mà bay, chân trần trụ đi tới đi lui trên đồng gạch lạnh buốt, tiếp tục nói:

“Chu Hằng, nhanh đi thu dọn đồ đạc, điểm đủ 500 thị vệ, tối nay sẽ lên đường, việc này không nên chậm trễ, trực tiếp đi Cẩm Châu, ngồi pháo hạm trở lại Tuyền Châu,

tạm thời ngăn chặn chuyện này, không được lộ đi ra ngoài, nói bốn vương nhớ nhà giống như mũi tên, muốn về, sự tình còn lại, toàn bộ giao cho Chu Lâm đi xử trí, về phần sự tình Khiết Đan sắp xếp Vương phủ, do Chu tiến sĩ toàn quyền xử trí, còn có...”

Thẩm Ngạo đột nhiên dừng chân, không cảm giác được dưới chân truyền đến chút cảm giác lạnh như băng nào, tiếp tục nói: “Truyền tin cho Trần tế, dùng danh nghĩa của ta, nói cho hần biết, sự tình kinh thành xin nhờ hần.”

Chu Hằng nói: “Nửa đêm canh ba liền đi?”

Thẩm Ngạo cười khỏ, nói: “Đi!”

Trong đêm ngày đó, Chu Lâm nhận được mệnh lệnh, toàn quyền xử trí sự tình Bắc Địa, bọn người Ô Đạt, Lý Thanh, Quỷ Trí Hoàn, cũng đều vắng mệnh trấn thủ nơi đây, tạm thời không cản trở lại Tây Hạ.

Một đám khoái mã cũng cực kỳ nhanh đi về hướng Biện Kinh trước, Thẩm Ngạo chính là điểm đủ 500 thị vệ, mang theo Chu Hằng, suốt đêm ra khỏi thành.

Một đường này, mặc dù không có mưa tuyết, nhưng đêm đông thiên hàn địa đông này, gió lạnh thổi quất mặt, gió lạnh như đao, trên mặt Thẩm Ngạo đã đông lạnh đến chết lặng, càng là như thế, trong lòng của hần lại càng có chút thống khoái, chỉ có cái vô tận gió tuyết này, mới có thể khiến cho hần tỉnh táo lại, thiếu đi vài phần cảm giác cực kỳ bi ai.

Đã đi bốn ngày, thời điểm đến Cẩm Châu, Thẩm Ngạo cuối cùng cũng ngã bệnh, nước mũi chảy ròng ròng, sốt cao không lùi, hai gò má đỏ bừng.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể một mặt hạ lệnh, đem vật tư vận chuyển lên pháo hạm, một mặt nghỉ tạm dưỡng bệnh, hộ lý giáo úy theo đến tất nhiên là Tần nhi, Tần nhi thấy Thẩm Ngạo cái dạng này, nước mắt như sóng gợn quanh mắt, cho hần uống thuốc xong, liền chuyển bàn nhỏ qua, ngồi ở dưới giường.

Thẩm Ngạo không khỏi cười khở, nói: “Không cần nhìn ta như vậy, ta sẽ cảm thấy rất xấu hổ, ta không muốn người khác nhìn thấy bộ dạng ta lúc xấu hổ.”

Vừa dứt lời, Thẩm Ngạo liền cảm thấy, những lời này rõ ràng có chút thú vị, sau đó lại nở nụ cười khở, cái này cũng xem như mua vui trong nỗi khổ.

Tần nhi nghiêm túc nói: “Mặt ngươi đã bị nung đỏ rồi, đến cả da mặt thật cũng không nhìn ra, không nghĩ tới, người như ngươi cũng sẽ có lúc khổ sở, ta còn tưởng ngươi vĩnh viễn đều là xụ mặt hoặc là cười toe toét nữa.”

Thẩm Ngạo thở dài một hơi, thản nhiên nói: “Cha ngươi chết...rồi, ngươi có thể khổ sở hay không?”

Tần nhi cả giận nói: “Cha ngươi mới chết.” Lập tức chạm đến sự tình trong lòng, ô ô khóc lên: “Cha ta chết sớm rồi, ta vốn cũng không có cha, ngươi còn cầm lời này đến đâm chọc ta, là cố ý cười nhạo ta là cô nhi, không có cha sao?”

Thẩm Ngạo nhất thời im lặng, trong lòng biết mình nói sai, vội vàng chú ý tạ lỗi, hai mắt Tần nhi đầm lệ, nâng đôi mắt sinh ra đám sương nhân nhật kia lên, thấy Thẩm Ngạo giãy dụa muốn ngồi dậy, lại bắt đầu đau lòng, chú ý đề hấn trở lại trên giường, nói: “Được rồi, ta không trách ngươi, ngươi từ từ nằm nghỉ đi.”

Thẩm Ngạo giải thích, nói: “Ý của ta là, cha người đã chết, chính là ý chí sắt đá cũng sẽ cực kỳ bi ai, kỳ thật, ta cũng là cô nhi, cho nên, bệ hạ trong mắt ta, mới như cha mẹ sinh ra ta vậy, hôm nay hấn bệnh nặng quần thân, ai...”

Thẩm Ngạo nói xong, không khỏi thở dài một hơi...

Thẩm Ngạo lúc này, lần đầu tiên lộ ra vẻ mềm yếu tại trước mặt Tần nhi, Tần nhi không khỏi tiếng lòng vừa động, sinh ra vài phần thương cảm, cầm tay nóng hổi của Thẩm Ngạo, nói: “Ta biết rồi, ta không nên tức giận đối với ngươi, trong lòng ngươi rất đau, có phải không? Ta... Ta cũng không biết nên làm như thế nào để an ủi ngươi...”

Thẩm Ngạo thở sâu, nói: “Ngươi thật sự muốn an ủi ta?”

Tần nhi mở to hai mắt, nói: “Ừm...”

Thẩm Ngạo nói: “Mà thôi, ta hiện tại cũng không còn cái hào hứng này, chờ thương tâm đi qua rồi nói sau.”

Những lời này, Tần nhi nghe vào trong tai, cảm thấy rất kỳ quái, không phải là thời điểm thương tâm khổ sở, mới càng cần nữa người khác mềm giọng an ủi sao? Chẳng lẽ còn muốn đợi lúc hào hứng ngẩng cao mới chịu để người an ủi?

Người này... Thật là quái quá rồi.

Nghỉ tạm một ngày, Thẩm Ngạo đã không kịp đợi, tuy là bệnh trên thân thể chưa lành, Dương Quá canh giữ ở Cẩm Châu nhiều lần khuyên can, Thẩm Ngạo có lẽ vẫn là quyết tâm khởi hành.

Được Tần nhi dắt dúi leo lên pháo hạm, không dám ở bong thuyền bị gió biển thổi, trực tiếp tiến vào buồng nhỏ trên tàu nghỉ tạm, pháo hạm cực lớn được mấy chiếc chiến hạm nhỏ hộ vệ, bắt đầu giương buồm xuất phát.

Dương Quá mang theo người đứng ở bến tàu đưa mắt nhìn, chứng kiến cái pháo hạm kia càng đi càng xa, trong nội tâm không khỏi ảm đạm, điện hạ đi chuyến này, thiên hạ lại không biết sẽ xuất hiện gây ra bao nhiêu động tĩnh.

Dương Quá tuy là võ quan, nhưng cũng biết một ít sự tình trong triều đình, phụ chính vương cùng thái tử thể như nước lửa, hai người tranh đấu gay gắt, sớm đã xem đối phương là cái đinh trong mắt, sở dĩ còn có thể duy trì cân đối trước mắt này, chỉ là bởi vì hoàng thượng vẫn còn.

Nhưng hiện tại, hoàng thượng nhưng lại bị bệnh nặng nằm trên giường, một khi băng hà, hai người có quyền thế nhất thiên hạ này, chẳng lẽ còn có thể tiếp tục an phận?

Nếu Thái tử đăng cơ, coi như là không có mối thù truyền kiếp cùng Thẩm Ngạo, cũng tuyệt không cho phép phụ chính vương như Thẩm Ngạo ở bên, nằm dưới giường há lại để cho người khác ngủ ngáy? Một núi không để hai hổ mà!

Mà phụ chính vương thì sao? Phụ chính vương muốn tự bảo vệ mình, cũng quyết không có khả năng lùi bước.

“Sóng gió sắp tới rồi...” Dương Quá nhìn qua đại dương ngàn dặm sóng xanh, thản nhiên nói.

Có người vội vã mà bước nhanh tới, hướng Dương Quá khom mình hành lễ, nói: “Chỉ huy sứ đại nhân, Cẩm Y Vệ đưa một phần thư tới, muốn diện hạ xem qua.”

Dương Quá ngoái đầu nhìn lại, nói: “Thư gì?”

Người nọ lấy một phần thư ra, trên thư này có ấn ký Cẩm Y Vệ, che giấy dán, trên giấy dán có dấu vết ‘tuyệt mật’, thư khắc lên hai chữ tuyệt mật, ngoại trừ Thẩm Ngạo tự mình mở ra, những người khác thì không cho phép mở lung tung.

Sắc mặt Dương Quá ngưng trọng lên, thư Cẩm Y Vệ, hắn đã từng tiếp xúc qua một ít, đại đa số khắc ấn, đều là hai chữ cơ mật, điêu khắc hai chữ tuyệt mật, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, có thể thấy được, phần thư này tất nhiên đang mang chuyện trọng đại.

Hắn lập tức gọi một hạm trưởng trung đội trưởng tới, phân phó: “Lập tức cầm phần thư này, dùng chiến hạm nhanh nhất, đuổi theo thuyền điện hạ ngồi, phải đích thân đưa thư đến trong tay điện hạ, không được sai sót.”

.....
Mấy ngày nay, tuyết ngừng rơi xuống, trọn vẹn một tháng, Biện Kinh bắt đầu đi qua mùa đông, hoa mai héo tàn, thời tiết bắt đầu ấm áp hơn nhiều.

Khí trời như vậy, lại để cho thành Biện Kinh khôi phục vài phần sôi động, Biện Kinh hôm nay, cũng nhận được ảnh hưởng của Tuyên Châu, Tô Hàng, tại một ít con đường quan trọng, đã xây dựng bùn đường, trước đó, vì xây dựng bùn đường, trong triều còn có tranh luận, luôn có người phản đối và ủng hộ.

Cuối cùng vẫn là Dương Thực ra mặt mới xác định được, lý do cũng đơn giản, Tô Hàng, Tuyên Châu bên kia đã có rồi, đường đường kinh sư, há có thể không có?

Lý do này thật sự là không chê vào đâu được, có thể thấy được, vị Dương Thực Dương đại nhân này cũng không phải chỉ là tảng đá hăm cầu thối, trực tiếp nói một câu, bùn đường liền biến thành vấn đề, chính trị cái này thì cực kỳ khủng khiếp rồi, kinh sư sao có thể ngay cả Tuyên Châu cũng không bằng? Đây là nơi dưới chân thiên tử sao?

Cho nên, tại thời điểm năm trước, Hộ bộ gầy ngân lượng đi ra, do công bộ đứng ra làm, cuối cùng, đường này được xây dựng một loạt, lúc ấy cũng không thiếu được gà bay chó chạy, rước lấy không ít lời chê bai.

Dù sao sửa đường cũng không thiếu được việc phải phá hủy mấy chỗ cũ, bên ngoài thành thì cũng thôi, chỗ đó đều là dân chúng tầm thường, sợ quan dọa, lấy thêm chút tiền bồi thường là xong xuôi, nhưng trong thành bên này, quan lại quyền quý chiếm đa số, cho nên cũng náo loạn một hồi, kết quả, thủ phụ đại nhân tự mình thề lời nói, mới xem như bình định được sự tình này.

Nói trở lại, từ khi có bùn đường, không chỉ là đường đi mỹ quan hơn không ít, người đi đường cũng thuận tiện hơn, lúc trước quan lại quyền quý dùng kiệu chiếm đa số, hiện tại, phần lớn đều là ngồi lên xe ngựa, lúc trước là vì đường kém, xe ngựa vừa đi là vấp, mang cỗ kiệu mới thoải mái.

Hiện tại đường tốt rồi, xe ngựa tốc độ vừa nhanh, ngồi ở bên trong cũng thoải mái, có chỗ thuận tiện, tập quán sinh hoạt của rất nhiều người tự nhiên cũng cải biến.

Chỗ tốt lớn nhất của đường này, còn có một việc, chính là sau khi tuyết ngừng rơi, con đường dĩ vãng thường thường sẽ đầy bùn, nát không chịu nổi, một cước đạp xuống, ống quần sẽ vô cùng bẩn, nhưng đường hiện nay lại bất đồng, tuy cũng ẩm ướt, nhưng không có bùn nhão, dưới chân cũng chắc nịch.

Bên ngoài thành, án lấy cơ sở đó, cũng sở hữu mười sáu bùn đường đi thông vào trong thành, tới gần Thần Võ môn, bùn đường vô cùng rộng lớn, rộng trọn vẹn hai trượng, rất là khí phái.

Ngày hôm nay, khí ẩm áp rồi, người nơi này cũng dần dần nhiều hơn, tới gần cửa thành, xuôi theo ven bùn đường, có một khách điểm loại nhỏ, gọi là “vui mừng bằng hữu điểm”.

Nhà tiểu điểm này, có hậu viện hơn mười gian phòng khách, chuyên cung cấp cho tú tài vào kinh dự thi ở, trước mắt khoa thi còn sớm, sinh ý rất là thanh đạm.

Trước khách điểm là ba cửa hàng, một cái bày biện bốn cái bàn bát tiên, hướng bắc là một gian trong một phòng trang nhã, cung cấp cho khách ăn cơm, mặt tiền của cửa hàng phía đông là một quầy hàng kiêm bán rượu thịt cùng tạp hoá linh tinh.

Bọn tiểu nhị đều là người nhà quê, trở về lễ mừng năm mới rồi, trong tiệm chỉ có một vị Hà chương quỹ cùng mấy tiểu nhị chào chống.

Bên ngoài tiểu điểm treo một lá cờ, gọi mười dặm hương, kỳ thật, khách điểm bên ngoài thành phần lớn đều như thế, không chỉ dùng chân, còn thay người mướn xe, chở rượu bán, dù sao, có thể kiếm được tiền, bọn họ đều chịu làm.

Dưới cờ, một tiểu nhị ôm tay, lưng biếng đứng đó, hai mắt đóng lại, đối với người đi như nước chảy trên bùn đường thì làm như không thấy.

Đúng lúc này, một tú tài cưỡi ngựa đến, hi luật luật, đi về hướng khách điểm này.

Tiểu nhị giương mắt, lập tức chổng chất đầy dáng tươi cười, vịn tú tài này xuống, nói: “Khách quan là muốn ở trong điểm hay là muốn dùng cơm?”

Tú tài này lập tức xuống ngựa, đỉnh đầu mang khăn chít đầu, cười nói: “Tiểu nhị, các người tại đây còn cỏ khô không?”

Ánh mắt tiểu nhị xiết chặt, lập tức cả giận nói: “Khách điểm há không có cỏ cây để chăm sóc ngựa? Khách quan quá coi thường người rồi.”

Tú tài liền đột nhiên đưa con ngựa cho tiểu nhị, mình thì đi vào trong tiệm, lưu lại một câu nói: “Thật tốt, cho con ngựa này bầy thành no bụng.”

)

987. Chương 890: Tin Tức Thuật Sĩ

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 890: Tin tức thuật sĩ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tiểu nhị dắt ngựa về chuồng ngựa phía sau, tú tài vào khách điểm, tiểu nhị kia một lát sau lại tới, thấp giọng nói: “Khẩu lệnh!”

Tú tài nghiêm mặt nói: “Sáng nay ném qua chưa?” Hắn lập tức lại nói: “Câu tiếp theo là cái gì?”

Tiểu nhị trên mặt lộ ra một chút xấu hổ: “Con em người ăn hàng.”

Hai người nói xong một dòng tiếng lóng cổ quái, lập tức đều lộ ra một chút xấu hổ, cũng lập tức buông lỏng cảnh giác, tiểu nhị đã ôm quyền, nói: “Kẻ hèn này kinh sư bách hộ gián điệp Chu Nhị, xin hỏi huynh đài là từ đâu tới?”

Tú tài nghiêm mặt nói: “Tại hạ Hồng Châu phủ cẩm y tổng kỳ tổng kỳ quan Ôn Bất Thuyền, có công vụ khẩn cấp, đặc biệt đến bái yết Trần tiên sinh.”

Chu Nhị kia gật đầu, nói: “Ngươi đi theo ta.”

Chu Nhị dẫn Ôn Bất Thuyền cùng lên lầu hai, trong một phòng trang nhã, tìm vị trí mời Ôn Bất Thuyền ngồi xuống, tiếp theo liền đi ra ngoài trong chốc lát, về sau, có người mô hình như chường quỹ tiến đến.

Chường quỹ này mô trực tiếp tự giới thiệu: “Kinh sư bên ngoài thành bách hộ bách hộ Lưu Khang, như thế nào, Hồng Châu bên kia đã xảy ra chuyện gì sao?”

Ôn Bất Thuyền có lẽ là rất cẩn thận, nói: “Lưu bách hộ còn có ngọc bội không?”

Lưu Khang móc ra một cái ngọc bội bằng sắt từ trong tay áo ra, Ôn Bất Thuyền tiếp nhận, nhìn nhìn, lập tức cười ha ha, nói: “Chuyện này liên quan thật sự quá lớn, khó tránh khỏi phải cẩn thận một ít, lúc mọi người thao luyện, giáo đầu dạy, chuyện thứ nhất chính là hai chữ cẩn thận, nếu như có chỗ đắc tội, kính xin Lưu bách hộ bao dung, tha thứ.”

Lưu Khang kéo chiếc ghế qua một bên, ngồi xuống, khoát tay nói: “Không sao, nếu không tiện nói thì thôi, ta sẽ kêu nhìn đi thông báo Trần tiên sinh.”

Chu Nhị đã đi báo tin, trong phòng trang nhã này chỉ có hai người Ôn Bất Thuyền cùng Lưu Khang.

Ôn Bất Thuyền cười nói: “Đã nghiệm sáng tỏ thân phận, nói ra cũng không sao, Hồng Châu bên kia, xuất hiện chút tin tức, có quan hệ cùng một thuật sĩ.”

Ôn Bất Thuyền nói một chút liền ngừng lại, lại làm cho Lưu Khang lại càng hoảng sợ, kỳ thật, trong nội bộ cẩm y vệ, cũng sớm đã thông suốt, nhất định phải chú ý hành tung thuật sĩ các nơi.

Không chỉ như vậy, bức họa thuật sĩ kia cũng đều truyền khắp thiên hạ, không chỉ là Phúc Kiến đường, Tô Hàng bên kia, bốn phía tìm người, Cẩm Y Vệ lại càng khua chiêng gõ trống, bố trí thám tử điều tra tại bốn phía.

Chuyện này liên quan thật sự quá lớn, mặc dù không nói thuật sĩ này rốt cuộc phạm vào cái sự tình gì, nhưng Trần tiên sinh bên kia, vô cùng để bụng đối với chuyện này, mỗi ngày đều muốn hỏi đến.

Hiện tại có tin tức, xem như đại cục đã định rồi, Lưu Khang không khỏi hỏi: “Như thế nào, thám thính ra rồi sao?”

Ôn Bất Thuyền cười cười, nói: “Nhắc tới cũng hồ thẹn, kỳ thật, vốn nhìn chăm chăm chính là mấy võ sĩ, Hồng Châu không coi là đại phủ, quý nhân qua lại cũng không có nhiều,

hết lần này tới lần khác, mấy võ sĩ này có chút bất phạm, cho nên liền gọi người theo dõi một chút, ai ngờ về sau, mấy võ sĩ này đến một cái khách sạn, gặp gỡ cùng một người, lập tức, mấy võ sĩ đột nhiên rút đao muốn động thủ, người nọ tựa như sớm có phòng bị, lập tức lao ra, kêu to giết người, người chúng ta theo dõi nhìn thấy, liền dẫn hẩn chạy thoát,

từ đó về sau, điều tra người này một phen, phát hiện không ít khí cụ của đao nhân, còn có một bản kinh thư, bởi vậy kẻ hèn này liền lưu tâm, cầm bức họa ban phát xuống đi ra, phát giác tuy khuôn mặt người này đã tu sửa, lại có vài phần tương tự cùng bức họa, vì vậy mà tạm thời giam giữ hẩn vào trong lao, giấu ở nơi bí ẩn, khảo vấn về sau, mới biết được người này...”

Ánh mắt Ôn Bất Thuyền lóe lên, lộ ra vẻ hưng phấn: “Đây chính là đập phá thiết hài vô mệnh xử (tìm hoài thì đeo thấy, tự nhiên chui tới cửa), đắc lai toàn bất phí công phu.”

Lưu Khang cũng không nhịn được mà động dung, Cẩm Y Vệ được tạo dựng lên, việc tìm hiểu tin tức này là náo ra phong ba lớn nhất, ngoại trừ vệ chỗ tất cả phủ, tất cả huyện, ngay cả kinh sư cũng đều xuất động dò xét, bố mạng lưới tìm tòi, hôm nay cuối cùng cũng có tin tức, sự tình liền dễ làm.

Lưu Khang nói: “Trần tiên sinh luôn đau đầu về việc này, hiện tại đã có tin tức, vậy thì không thể tốt hơn rồi, Ôn tổng kỳ lúc này đây lập được đại công, Trần tiên sinh tất nhiên sẽ ban thưởng.”

Ôn Bất Thuyền lại cười nói: “Nói chi vậy.”

Hai người hàn huyền một hồi, trao đổi một ít kiến thức, Lưu Khang là tay anh chị đầu sỏ kinh sư này, rất nhiều tin tức cũng biết một ít, hần giảm thấp âm điệu xuống, nói: “Thuật sĩ kia đã nói ra những điều gì?”

Ôn Bất Thuyền nói: “Hong Châu bên kia vẫn còn đang tra khảo, bởi vì sự tình liên quan quá lớn, cho nên xác nhận thân phận người này, lại sợ dùng bồ câu đưa tin không an toàn, cho nên liền lập tức đi tới đây báo tin.”

Lưu Khang nói: “Chỉ sợ thuật này sĩ có liên quan cùng đương triều thái tử.”

Ôn Bất Thuyền động dung nói: “Lưu bách hộ, chẳng lẽ đã nghe được tiếng gió gì ở kinh sư?”

Lưu Khang nói: “Cái này thuật sĩ từng là người thái tử tiền cử, về sau luyện đan cho bệ hạ, Tuyền Châu bên kia đã có tin tức mới nhất, hiện tại bệ hạ bệnh nặng, hơn phân nửa là...việc này có quan hệ đến đan dược.”

Ôn Bất Thuyền thấp giọng nói: “Hành thích vua?”

Sắc mặt Lưu Khang nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nói: “Thận ngôn!”

Ôn Bất Thuyền lập tức ngồi nghiêm chỉnh, cố ý uống trà.

Lưu Khang lập tức cười nhạt một tiếng, nói: “Bất kể thế nào nói, chúng ta ăn lộc của vua, phải làm sự tình trung quân, nếu không có điện hạ cùng Trần tiên sinh bồi dưỡng, cũng không có ta và người hôm nay, hiện tại, mặc kệ bên ngoài xảy ra động tĩnh gì, chúng ta cứ tận tâm làm việc là được.”

Ôn Bất Thuyền gật đầu nói: “Đúng là đạo lý này.”

Đang nói, Chu Nhị kia đi tới, nóng nảy gấp rút mà nói: “Trần tiên sinh mời Ôn huynh nhanh đi yết kiến.”

Ôn Bất Thuyền lập tức đứng lên, cáo từ cùng Lưu Khang, ra khỏi vui mừng bằng hữu khách điểm, bên ngoài đã có không ít võ sĩ ăn mặc áo vải đứng quanh một xe ngựa chờ đó, có thể thấy được Trần Tế rất là coi trọng đối với chuyện này.

Ôn Bất Thuyền cũng không nói cái gì, trực tiếp chui vào trong xe, xe ngựa bảy quẹo tám rẽ, không biết vượt qua bao nhiêu đường phố, ngay cả Ôn Bất Thuyền cũng có chút bị choáng váng, mãi mới dừng lại ở một chỗ nhà cửa vắng vẻ, có người khom người mời Ôn Bất Thuyền đi vào.

Ôn Bất Thuyền xuyên qua người gác cổng, nghi môn, dừng lại tại một chỗ lầu các, sau khi có người thông báo, Ôn Bất Thuyền bước vào trong lầu các, cúi đầu liền bái: “Hong Châu tổng kỳ quan Ôn Bất Thuyền bái kiến tiên sinh.”

Trong lầu, ánh đèn mềm rũ xuống, Trần Tế có vẻ càng thêm gầy yếu đi một ít, hai mai trộn lẫn màu trắng, một cay tay khô gầy vẫn còn đọc qua cái gì đó, hướng một người bên người nói: “Thái tử mấy ngày nay cũng không có động tĩnh gì sao? Có phải là đã phát giác điều gì xảy ra không?”

Người kia nói: “Không có, bất quá, mấy ngày nay thái tử đóng cửa không ra là thật, chính là Lí Bang Ngạn, cũng đều ôm bệnh nghỉ ngơi.”

Trần Tế gật đầu, một đôi tròng mắt vô cùng lợi hại mà nói: “Tin tức bệ hạ bệnh hai ba ngày nữa mới có thể đưa tới, thái tử mấy ngày nay lại cẩn thận như vậy, hơn phân nửa là sớm biết tin tức rồi, tiếp tục nhìn chăm chăm vào, chú ý một ít, mấy thái giám trong Đông Cung cũng đều coi chừng, không được chủ quan.”

Người kia ôm quyền đi ra ngoài.

Trần Tế lúc này mới ngẩng đầu, cười một tiếng, nói: “Ôn Bất Thuyền? Hong Châu bên kia có tin tức sao? Đến đây, ngồi xuống rồi nói chuyện.”

Ôn Bất Thuyền tìm cái ghế, hạ thấp người ngồi xuống, nói hết sự tình Hong Châu.

Trần Tế nghe xong, nếp nhăn bên khóe mắt giãn ra, không khỏi vỗ tay, nói: “Tốt, đây là một công lớn, bắt được người này liền dễ làm, việc này không nên chậm trễ, ta đây sẽ phê mười mấy hộ vệ cho người, để người trở lại Hồng Châu một chuyến, thuật sĩ này, tạm thời không cần phải đưa đến kinh sư, đưa về Tuyền Châu trước.”

Ôn Bất Thuyền gật đầu nói: “Tiểu nhân hiểu.”

)

988. Chương 891: Không Tin Được Ai

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 891: Không tin được ai

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trần Tế cùng Ôn Bất Thuyền hàn huyên vài câu, liền đưa hân cất bước, lập tức cầm bút ra, viết một phong thư, kêu một người đến, nói: “Đưa lá thư tín này đến Tuyền Châu, lúc này chỉ sợ điện hạ cũng đã lên đường rồi.”

Người kia nói: “Tin tức mới nhất đưa tới, tin Tuyền Châu bên kia sắp đến.”

Tin tức Triệu Cát bệnh nặng, tuy phía chính phủ còn chưa đưa tin tức ra, nhưng Cẩm Y Vệ từ ba bốn ngày trước cũng đã nhận được tin tức.

Cấp báo từ phương diện Tuyền Châu bên kia vẫn còn ở Tô Hàng, cũng đã gọi người tùy thời theo dõi, hiện tại cấp báo vào kinh thành, tất nhiên sẽ hù dọa gây ra sóng to gió lớn, Trần Tế tự nhiên muốn sớm làm chuẩn bị.

Trần Tế cười nhạt một tiếng, thông dong nói: “Bây giờ đang ở nơi đâu?”

“Qua Thần võ môn rồi.”

“Thần võ môn...” Trần Tế thì thào niệm một câu, lập tức hỏi: “Thái tử bên đó ra sao?”

“Vẫn đang không có động tĩnh.”

Trần Tế gật gù đầu, nói: “Vậy là tốt rồi, đợi tin tức này truyền ra, nhìn thẳng vào các phương diện, nhất là Đông cung, là trong nội cung, ba tỉnh lục bộ cũng phải nhìn phản ứng một cái, các vị đại nhân trong kinh, người nào đi Đông cung, người nào đến phủ đệ Vệ quận công, đều phải nhớ kỹ.”

Trần Tế trầm tư một lát, tựa hồ lại nghĩ tới cái gì đó, liền nói: “Tất cả người theo dõi cửa thành cũng không thể nhàn rồi, nhìn xem người nào tiến ra khỏi cửa thành, kể từ hôm nay, tất cả mọi người không thể tiếp tục rồi rãnh, hơi có gió thổi cỏ lay, đều phải nhìn thẳng vào cho ta.”

“Vâng.”

Trần Tế thở dài một hơi, cả người phảng phất như hết hơi, nhưng một đôi tròng mắt kia, vẫn đang hiện ra vẻ sáng bóng, nhìn rõ hết thấy mọi thứ, hân ngồi ở trên mặt ghế, trong lòng nghĩ: thời khắc tồn vong đã đến rồi, sinh tử vinh nhục của nhiều người như vậy, cũng đều gắn bó tại hôm nay, từ bắt đầu hôm nay, sau này, chính là thời điểm nhìn thấy rõ ràng.

Nghĩ tới đây, Trần Tế không khỏi giữ vững tinh thần, người khác, hân không thèm để ý, nhưng Trần Tế hân tại Biện Kinh, phàm là còn có một hơi thở, cũng muốn làm tốt bổn phận của chính mình.

Phụ chính vương cùng thái tử, một trận chiến này, đối với Cẩm Y Vệ mà nói, có lẽ chỉ là một ngón tay bên trong mười ngón của phụ chính vương, nhưng Trần Tế không được phép để chính mình có cái gì sơ sẩy.

Trần Tế dựa vào, đơn giản là đôi mắt, để Thẩm Ngạo hiểu rõ từng cọng cây ngọn cỏ thiên hạ này, chính thức quyết đoán, còn phải để Thẩm Ngạo tự mình làm ra.

“Lúc này, hắn đang ở nơi nào? Phải chăng đã đến Tô Hàng, hoặc là vẫn còn Bắc quốc?” Trần Tế thì thào niệm một câu, phần chấn tinh thần, lại bắt đầu xem xét một đồng quyền vớ nhỏ dựa vào bàn, trong từng cuốn vở nhỏ, đều ghi chép tình báo thu thập được từ các nơi.

Sau nửa canh giờ, lại có người tiến đến, nói: “Cấp báo đã đưa vào Môn Hạ, Môn Hạ đã luống cuống...”

Trần Tế tựa hồ sớm đã đoán trước, chỉ ngẩng đầu hỏi: “Dương Thực Dương đại nhân có phải là đang ở Môn hạ?”

“Vâng, hôm nay là hần trông coi.”

Trần Tế gật gật đầu, hỏi: “Có chứng kiến Dương đại nhân đi ra không?”

“Còn chưa thấy, bắt quá, đã có Sách lệnh sử thông báo cho tất cả các bộ.”

Trần Tế gật đầu, nói: “Đông cung bên đó thì sao?”

“Không có động tĩnh.”

“Lại dò xét!”

“Tuân mệnh!”

Đốt ngón tay của Trần Tế đã bắt đầu chậm rãi gõ gõ bàn rồi, đây là thói quen của Thẩm Ngạo khi đến thời điểm khẩn trương kích động, Trần Tế cũng không tự giác mà học được một cái bộ dạng này của hắn, có khi Trần Tế nghĩ đến, liền không nhận được mà buồn cười, đây cũng là gần mực thì đen.

Trần Tế lúc này mang đầy thần sắc lo lắng, Đông cung bên kia khẳng định phải có được tin tức trước, nếu không, cũng sẽ không thông dong như thế, có thể thấy được phương diện Tuyên Châu, thậm chí là bên trong đám nội thị của bệ hạ, nhất định có người làm việc cho thái tử, chuyện này đã có thể vô cùng xác thực rồi, bây giờ nên ghi một phong thư cho Dương Tiễn, lại để cho Dương công công điều tra xem.

Hiện tại, quan trọng nhất chính là phản ứng của tất cả bộ đường, Dương Thực Dương đại nhân là bạn bè của phụ chính vương, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng hắn đảo hướng thái tử, Dương Thực cũng phải nhìn thẳng.

Trong nội tâm Trần Tế suy nghĩ không sai biệt lắm, lại bắt đầu vung bút viết thư tìn, gọi người lập tức đưa đi Tuyên Châu, sau đó là gọi người phân phó vài câu, tiếp tục ngồi ở đây, phía sau chồng công văn cao cao.

Không cần đến một canh giờ, liền có người tiến đến, nói: “Ba tỉnh lục bộ cũng đã luống cuống, tin tức rơi vào tay Đông cung, cao thấp Đông cung kêu rên trận trận, thái tử vui sướng khóc lớn.

Hình bộ Thượng thư, Khâm Thiên Giám chính khanh, còn có điện Tiền tư Chỉ huy sứ, Bộ quân tư Chỉ huy sứ, mười ba Cửa thành tư trưởng Quân sử đã đi Đông cung an ủi thái tử, bọn người Lại bộ Thượng thư, Lễ bộ Thượng thư, Mã quân tư Chỉ huy sứ đi Vệ quận công phủ, Dương đại nhân đã vào cung gặp mặt thái hậu.”

Trần Tế nói: “Cầm danh sách đến đây.”

Bên cạnh, một người thị tùng liên tục không ngừng lấy ra một tờ giấy, ở phía trong tờ giấy rậm rạp chẳng chịt, ghi các loại danh sách, từ ba tỉnh lục bộ, đến ba tư, Xu Mật Viện, cơ hồ tính danh từng đại lão đều ghi lại trong đó.

Trần Tế cầm bút son, đem danh tự đại lão tiến đến Đông cung an ủi thái tử đọc một lần, hai hàng lông mày lập tức nhăn lại, lẩm bẩm nói: “Không thể tưởng được... Không thể tưởng được, Thành môn tư này cũng đảo về hướng Đông cung.”

“Còn có cái gì tin tức khác sao?”

“Hồi bẩm tiên sinh, Đông cung bên kia có chút ít nội thị đi ra, nghe ngóng tin tức bốn phía trong thành, thật sự cũng không có làm ra cái cử động gì quá mức, lại có một người, chăm chú nhìn vào phủ đệ Vệ quận công bên kia, đám tiểu nhân thấy hẳn chỉ theo dõi, cho nên tạm thời không kinh động.”

Trần Tế không khỏi cười rộ lên, nói: “Chúng ta đang nhìn ai cùng thái tử cầu kết, thái tử đã xem ai một lòng cùng phụ chính vương rồi, như thế thật thú vị, bất quá, dựa vào mấy tên hoạn quan, lại có làm được cái gì?”

Hắn muốn xem, cứ để cho hắn xem, không cần kinh động, bất quá, gọi người ở phía sau nhìn chăm chăm vào, nếu còn có những chuyện khác, lập tức báo lại, Đông cung bên kia vẫn nhìn chăm chăm vào cho ta, hiện tại, quan trọng nhất, là thái hậu bên kia, lúc nào Dương Thực Dương đại nhân từ trong nội cung đi ra, lập tức hồi báo.”

Trần Tế gọi người thay đổi một ấm trà mới, uống một ngụm, về sau, trong sảnh này chỉ còn lại có hắn, một thân một mình, hắn bắt đầu cẩn thận cân nhắc, một lần nữa xếp đặt lại rất nhiều danh tự, tại phía sau những người này, bắt đầu viết lên các loại chú thích, mỗi người có cái bối cảnh gì, phải chăng có thể thay đổi quân đội hay không.

Ví dụ như cái Tiền điện tư, Mã quân tư, Cửa thành tư kia, ba tư này đều là nắm giữ việc quân cơ, tại thời điểm lúc trước, chủ quan là không thể thay đổi quân đội.

Nhưng một khi có việc, vậy thì hoàn toàn bất đồng rồi, nhất là ở lúc này, một khi bệ hạ băng hà, thái tử vào chỗ, tân hoàng đế đưa ra thánh chỉ, rốt cuộc quân đội nào sẽ được quán triệt xuống dưới, đây đều là sự tình có thể cân nhắc.

Ngoại trừ những người này, lục bộ bên kia cũng là trọng yếu nhất, sau lưng những người này, đều có một cái võng thật lớn, bao hàm toàn diện, tuyệt đối không thể xem thường.

Trần Tế một bên trầm ngâm, một bên cầm bút ra, viết một vài chữ trên tờ giấy trắng, lập tức cầm trang giấy, sao chép một lần nữa, bắt đầu chậm rãi chải vuốt lại.

Trần Tế ở tại đây rất bình tĩnh, nhưng cả Biện Kinh đều đã loạn hết cả lên, Dương chân thân là Môn Hạ thủ phụ, vội vàng vào cung, đến Cảnh Thái cung bên này, còn chưa đi vào, liền quỳ gối dưới mái hiên, khóc lóc ngay tại chỗ, nói: “Thần, Dương Thực vấn an thái hậu.”

Thái hậu đang ở trong đánh bài tước nhị, nghe nói Dương Thực đến, liền cảm thấy không thích, nhưng đợi Dương Thực khóc lóc bên ngoài, lập tức phát giác không thể xong việc, vội vàng bỏ bàn bài, nói: “Tiến vào nói chuyện.”

Dương Thực đi vào, bẩm báo hết ra, thái hậu nghe được, đầu vầng mắt hoa, Kính Đức bên cạnh lập tức chạy đến nâng đỡ, thật vất vả mới có chút sức lực, thái hậu khóc ròng, nói: “Như thế nào mà đột nhiên ngã bệnh vậy, trước kia còn nói rất cường tráng, ai gia còn chưa đi trước cơ mà, chẳng lẽ lại bắt ai gia người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh?”

Dương Thực lúc này đã ngừng khóc, bắt đầu an ủi: “Thái hậu không cần quá bi ai, bệ hạ có lẽ chỉ là nhiễm bệnh thương hàn cũng chưa biết được.”

Thái hậu nói: “Người không cần an ủi ai gia, ai gia biết rõ, nếu chỉ thật sự nhiễm bệnh hơi nhẹ, nhất định không biết đưa cấp báo tới, hẳn đây là muốn chuẩn bị hậu sự.”

Dương Thực im lặng, do dự một chút mới nói: “Chuyện lớn như vậy, nhất định phải có người đến chủ trì cục diện mới tốt, nếu không, Biện Kinh tất loạn.”

Thái hậu gật gật đầu, hai mắt đầm lệ mờ mờ nói: “Đáng tiếc, phụ chính vương không ở kinh thành, nếu không, có hẳn ở đây, bọn đạo chích nào dám bữa bãi, bây giờ là thái tử giám quốc, vậy thì triệu thái tử đến đây đi.”

Dương Thực gật đầu.

Thái hậu vừa khóc, Dương Thực đành phải im lặng cáo lui, liên tục không ngừng xuất cung, cũng không tự mình đi gọi thái tử, chỉ gọi một người đi mời, hẳn làm như vậy, tự nhiên là có suy tính, trước mắt, cục diện này chưa sáng tỏ, có lẽ là cẩn thận vẫn tốt hơn.

Dương Thục trực tiếp trở về Môn Hạ, Môn Hạ bên này, lại càng lộn xộn, không ít bộ đường phái người đến nghe ngóng tin tức, một số người thậm chí là quỳ gối dưới bậc thang khóc lớn.

Tuy Triệu Cát không phải hoàng đế tốt, nhưng người nào cũng biết, cái lão hoàng đế này qua đời, tương lai chính là vua nào triều thần nấy rồi, có người là thật tâm cực kỳ bi ai, cũng có người là chỉ nghĩ cho tiền đồ của chính mình.

Dương Thục nghe được mà tâm phiền, gọi Lục sự tình tới, nói: “Đuổi người đi, bệ hạ còn ở đó, khóc cái gì.”

Đám quan lại nhỏ đành phải mời những đại nhân này trở về.

Dương Thục trở lại Môn Hạ tỉnh, ngồi vào chỗ của mình, cả người trầm mặc, vẫn không nhúc nhích, tin tức này thật sự đến quá đột ngột, lại khiến cho hắn khó có thể tiêu hóa, đừng nói là hắn, chính là toàn bộ Biện Kinh cũng biết, cơn mưa gió này thật sự sắp tới rồi, lúc trước hoàng quyền giao tiếp, đều là gió tanh mưa máu, hướng chi là cái triều cực trước mắt này.

Về phần bản thân Dương Thục, lúc này đã không thể do dự, hắn là Môn Hạ tỉnh, sớm đã là bạn bè phụ chính vương, hiện tại coi như là muốn đầu nhập vào thái tử cũng đã muộn.

Hướng chi, đối với Dương Thục mà nói, nền tảng chính trị của mình nằm ở loại bỏ quan lại thừa, mà loại bỏ quan lại thừa, là phụ chính vương thế chân vạc ủng hộ, thái tử vào chỗ, mặc kệ áp dụng loại suy tính nào, đều sẽ ngăn loại bỏ quan lại thừa lại tiếp tục thực hiện.

Vô luận như thế nào, Dương Thục cũng không thể khiến tâm huyết của mình chảy đi vô ích.

Nhưng trước mắt, lại có một nan đề, bất kể như thế nào, thái tử là người thừa kế danh chính ngôn thuận nhất cho ngôi vị hoàng đế, là hoàng đế tương lai, đây là muốn nói, nếu mình quyết tâm đứng ở bên phụ chính vương, chẳng lẽ muốn soán vị sao?

Nghĩ tới đây, Dương thật không nhịn được mà rung mình một cái, đọc sách nhiều năm như vậy, Dương Thục biết chính xác cái gì gọi là nguyên tắc, nhưng hiện tại, hắn phải làm ra lựa chọn giữa nguyên tắc cùng khát vọng chính trị.

Dương Thục dờ dẫm bất động, trầm tư thật lâu, cuối cùng mới cười khổ, hướng một gã Sách lệnh sử hỏi: “Vệ quận công tại Trung sách tỉnh sao?”

“Hồi bẩm đại nhân, hôm nay không phải Vệ quận công trực, nên không ở đó.”

“Vậy thì cầm danh thiếp của lão phu đi, mời hắn đến Môn Hạ tỉnh tự thoại.”

Qua trọn vẹn nửa canh giờ rồi, Thạch Anh mới bước nhanh đến Môn Hạ, sắc mặt ngưng trọng đáng sợ, liếc nhìn Dương Thục, cũng không hàn huyền giống như thường ngày, vừa đưa thân ngồi xuống, liền nói: “Dương đại nhân, Tuyền Châu bên kia còn tin tức khác hay không?”

Dương Thục lắc đầu, thở dài: “Tạm thời còn chưa có.”

Thạch Anh thở dài một hơi, nói: “Sự tình bệ hạ, Dương đại nhân thấy thế nào?”

Thạch Anh cũng là đi thẳng vào vấn đề rồi, Dương Thục nghĩ nghĩ, cũng không đi vòng vèo, trực tiếp nói: “Thái tử đăng cơ, ai cũng không thể ngăn cản, trước mắt, cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước.”

Thạch Anh im lặng, hắn đương nhiên biết rõ, Dương Thục rất bất đắc dĩ, kỳ thật, hắn đâu chỉ là lực bất tòng tâm, lúc trước, thời điểm bệ hạ khoẻ mạnh, người phụ thuộc như sang sông, hiện tại bệ hạ bệnh nặng, đã có không ít người quăng hướng ngược lại, đi về phía thái tử.

Ví dụ như chưởng quân Cửa thành tư kia, những năm qua luôn giao hảo cùng Thạch Anh, nhưng hôm nay, lại đi thẳng đến Đông cung, sự tình đến trình độ này, rất nhiều người đã không thể tin tưởng được.

Có thể tưởng tượng, một khi tân hoàng đế đăng cơ, người như vậy sẽ càng ngày càng nhiều, bởi vì người nào cũng biết, cái Đại Tổng triều này là hoàng đế định đoạt, thái tử làm hoàng đế, chính là thái tử định đoạt.

Hai chữ danh phận, nặng tựa nghìn cân, cục diện lúc này, đã bất lợi gớm thật đối với phụ chính vương, đối với Thạch Anh, Dương Thục.

Nhưng bất kể như thế nào, hắn cũng phải chống đỡ xuống dưới, phụ chính vương chưa trở về kinh, cái Biện Kinh này, cũng chỉ có hai người Dương Thực cùng Thạch Anh chèo chống.

Dương Thực uống trà, chậm rì rì nói: “Bất kể như thế nào, sự tình đến trình độ này, chúng ta cũng không thể để khắp nơi đều gặp phải bị động.”

Trong mắt Dương Thực hiện lên một tia kiên quyết, cuối cùng cũng nói: “Mã quân tư bên kia, là tuyệt đối thuần phục phụ chính vương, chỉ cần Mã quân tư vẫn còn, thái tử cũng không dám làm xằng làm bậy, cho nên, cho dù thái tử đăng cơ, tạm thời cũng không làm gì được người và ta, đã như vậy, vậy thì từ từ chờ, chờ điện hạ trở lại kinh xem.”

Thạch Anh nghĩ nghĩ, thở dài, nói: “Cũng chỉ có thể như thế.”

Dương Thực cười khỏ, nói: “Chỉ là, Tam hoàng tử sợ là khó giữ được .”

Thạch Anh có quan hệ thông gia cùng Tam hoàng tử, nghe Dương Thực nói như vậy, không khỏi lộ ra thần sắc lạnh lùng, nói: “Hắn dám?”

Dương Thực nói: “Có gì không dám? Nếu không có phụ chính vương, thái tử có lẽ còn có thể giữ Tam hoàng tử lại, nhưng hiện tại, phụ chính vương ở bên ngoài, lại nắm giữ lấy quân đội, Tam hoàng tử đối với thái tử mà nói, tuyệt đối là không thể lưu, Thạch đại nhân, lão phu nói lời không nên nói, mặc kệ Tam hoàng tử như thế nào, Thạch đại nhân nhất định phải vững vàng, nếu nhảy ra, lại làm thỏa mãn tâm nguyện của thái tử.”

Sắc mặt Thạch Anh tái nhợt, đầu óc ong ong vang lên, cũng không biết lời Dương Thực nói hắn có nghe lọt không.

Dương Thực thấy Thạch Anh như vậy, chỉ lắc đầu, trong lòng nghĩ: chỉ sợ sẽ góp đi vào một người nữa rồi, phụ chính vương không biết lúc nào mới trở lại kinh, chỉ sợ ít nhất còn cần một hai tháng nữa, một hai tháng này, lão phu sẽ phải sống một ngày bằng một năm.

Sắc trời đã đến tối đêm, tin tức hoàng thượng bệnh nặng làm cho cả Biện Kinh bắt đầu bất an, vốn là ba tỉnh lục bộ loạn cả một đoàn, tiếp theo là tất cả viện tự, lại về sau, là Kinh Triệu phủ, cuối cùng đến trên phố, Thái Học, Quốc Tử Giám.

Hiện tại cuộc chiến Kim Liêu còn chưa thấy kết quả, phụ chính vương thống binh bên ngoài, tin tức còn chưa rơi vào tay, bệ hạ lại ở Tuyên Châu phía xa bị bệnh không dậy nổi, tuy thái tử giám quốc, nhưng trong triều đã có rất nhiều cản tay, cơ hồ tất cả mọi người kinh tâm táng đởm, các loại lời đồn đại lại không khỏi bắt đầu lưu truyền.

)

989. Chương 892: Đi Tuyên Châu

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 892: Đi Tuyên Châu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Vì dẹp loạn lời đồn đại, thái tử vào cung, an ủi thái hậu xong xuôi, xuất cung liền hạ đạt đạo chiếu lệnh thứ nhất, liền để cho Mã quân tư chấp hành cấm đi lại ban đêm trên đường phố, bắt luận kẻ nào tùy ý xuất nhập ban đêm, giết không tha.

Mã quân tư bên này, nhận được chiếu lệnh rồi, từ Đô Chỉ Huy Sứ đến tất cả bộ doanh quan, cũng đều ào ào nghị luận, cuối cùng vẫn quyết tâm chấp hành chiếu lệnh của thái tử.

Trong đêm ngày đó, Mã quân tư đốc toàn bộ lực lượng, bắt đầu đàn áp trên đường phố, Biện Kinh nhất thời được dề nén loạn lạc lại, bất quá, Mã quân tư bên này lại rước lấy một thân toàn mùi tanh tưởi.

Cả Biện Kinh đắm chìm bên trong không khí sợ hãi, một đêm đi qua, cái khủng hoảng này càng ngày càng nhiều, phố lớn ngõ nhỏ, tùy ý có thể chứng kiến cấm quân qua lại, mười ba nơi cửa thành, toàn bộ đều tăng mạnh đề phòng.

Cái này vốn là hiện tượng bình thường lúc hoàng quyền luân chuyển, nhưng càng là khẩn trương như vậy, lại càng làm cho người ta bất an.

Đến chính buổi trưa, Biện Kinh rốt cục cũng an bình xuống, một tin tức nhanh chóng truyền ra, lập tức làm cho cả Biện Kinh sôi trào lên.

“Đại thắng, phụ chính vương đại phá Nữ Chân, Hoàn Nhan A Cốt Đả thúc thủ chịu trời, hai mươi vạn Nữ Chân thiết kỵ bị tiêu diệt, thu phục toàn Kim quốc, Liêu quốc quốc chủ Khiết Đan Gia Luật Đại Thạch thỉnh cầu phụ.....”

Kỵ sĩ cười ngựa đưa tin chiến thắng một đường từ Thần võ môn phi ngựa đi qua, một đường khàn giọng rống to, chỗ qua ven đường, cặp lông mày trời chật của dân chúng kia bắt đầu giãn ra, cho rằng mình nghe lầm, đợi thanh âm kỵ sĩ kia lại truyền đến lần nữa, lập tức phát ra một hồi hoan hô.

Đại Tổng lập quốc trăm năm, một mực ở vào thế thủ, cát đất cầu hoà, dùng tiền cống hàng năm đổi lấy hòa bình.

Mặc dù còn có ý đồ đối với Yến Vân mười sáu châu, nhưng chính là thời điểm thái tử tại vị, đều chưa từng có khí phách dùng vũ lực thu phục Yến Vân, chỉ hi vọng dùng bạc vàng hướng người Liêu chuộc đồ.

Từ nay về sau, người Tây Hạ lộ đầu ra tại Lũng Tây, tuy quân Tổng nhiều lần tới đối chiến, cũng nhiều lần dùng nghị hòa cho xong việc, cuối cùng, người Nữ Chân càng làm cho cả Đại Tổng tâm kinh nhục khiêu (run rẩy sợ hãi), thấp thỏm lo âu.

Hiện tại, Tây Hạ đã hoàn toàn bị phụ chính vương khống chế, hôm nay lại bắt phản loạn thủ lĩnh Nữ Chân, thôn tính tiêu diệt Nữ Chân thiết kỵ, cái người Liêu đã từng không ai bì nổi kia, cũng đều khúm núm, thỉnh cầu được làm thần tử.

Kể từ đó, họa phương bắc Đại Tổng xem như triệt để được giải trừ, cái tin chiến thắng này, phẳng phát giống như nằm mơ, lại khiến cho tất cả mọi người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, lại không khỏi kích động vạn phần.

Tin mừng cuối cùng cũng hòa tan âm u hoàng thượng bệnh nặng, trong khoảng thời gian ngắn, toàn thành sôi trào, khắp nơi bấm báo, đầy đường đều là thanh âm Thiên tuế.

Tin chiến thắng rơi vào tay ba tỉnh, Dương Thực một mực mặt ủ mày chau nhìn tin chiến thắng, lập tức đại hỉ, ai cũng chưa từng ngờ tới, vấn đề Nữ Chân, người Khiết Đan lại được giải quyết dễ dàng như thế, hai mươi vạn thủy sư bắc chinh, cũng chỉ ba bốn tháng công phu, hôm nay đã là đại công cáo thành.

Trận đại thắng này giống như mưa đúng lúc, vừa đúng làm ra tác dụng ổn định nhân tâm.

Lập tức, trong cung Cảnh Thái, cũng truyền ra tin tức, lập tức nghị sự triều đình...

Chuyện lớn như vậy, đương nhiên muốn nghị sự triều đình, không thể chờ tới, vì vậy, tất cả bộ quan viên triều đình, ào ào đến Giảng Võ điện tập kết, mọi người châu đầu ghé tai, liên tiếp hai ngày, vốn là bệnh nặng, lập tức lại là đại thắng, vừa mừng vừa lo, trong mơ hồ, hai cái tin tức đột nhiên xuất hiện đã ảnh hưởng lẫn nhau.

Cũng tỷ như những đại thần lúc trước muốn đầu cơ trục lợi kia, mắt thấy thái tử muốn vào chỗ, trong nội tâm đã có ý niệm phụ thuộc, nhưng tin tức đại thắng truyền đến, lại không tránh khỏi quá đột nhiên rồi.

Phụ chính vương chiến công hiển hách, thống binh ở bên ngoài, nay đã dựng được thế, mà thái tử sớm muộn gì cũng muốn kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, quân lâm thiên hạ, cũng là một chỗ phòng thủ kiên cố.

Thanh thế hai người này, kỳ thật đều là như mặt trời ban trưa, ai cũng áp không ai một đầu, bây giờ vẫn ổn thỏa một ít, lại đang trông xem nên làm thế nào mới tốt.

Người mang tâm tư này không phải số ít, một tin tức, tốt đối với thái tử, tin tức thứ hai, tốt đối với phụ chính vương, Đại Tổng một con rồng một con hổ này, đều là chạm tay có thể bỏng, có thể nói khó phân cao thấp, ngoại trừ hai bên đều đáng tin, đại đa số người có lẽ là lựa chọn im miệng không nói.

Thời điểm thái tử xuất hiện, tất cả đại thần ào ào quỳ gối, nói một tiếng Thiên tuế.

Mặt Triệu Hằng âm trầm, trong mắt có vẻ rất là không vui, từ lúc mấy ngày trước kia, hắn liền nhận được tin tức, Triệu Cát bệnh nặng, vì vậy, hắn đóng cửa không ra ngoài, nhưng trong lòng thì cuồng hỉ, làm thái tử nhiều năm như vậy, hôm nay cuối cùng cũng có thể hãnh diện một phen.

Chỉ là, cái cuồng hỉ này còn chưa trôi qua, lại là Thẩm Ngạo đưa tin chiến thắng đến, hai mươi vạn thủy sư bình định Kim Liêu, họa lớn trong lòng Đại Tổng trên trăm năm đã bị triệt để gạt bỏ, khai cương khoách thổ, trọn vẹn gia tăng gấp đôi ranh giới vì Đại Tổng rồi.

Công tích như thế, có thể nói chưa từng có ai, hậu vô lai giả, đây là điều với hắn, cái thái tử này mà nói, giống như là sét đánh giữa trời quang, nhưng hết lần này tới lần khác, hắn vẫn không thể tức giận, còn phải làm ra một bộ dạng đầy cảm giác vui mừng sâu sắc, đi luận công ban thưởng.

Đi đến cung vàng điện ngọc, thái tử liếc nhìn cái ghế dựa kia, thở thật sâu, lập tức xoay người, ngồi ở trên gấm đôn bên cạnh cái ghế dựa, mắt thấy chúng thần dưới điện, chỉ ngồi trầm mặc, chờ đợi đám đại thần lên tiếng.

Đầu tiên đứng ra, tự nhiên là Dương Thực, Dương Thực vui sướng hơn hử nói: “Chúc mừng điện hạ, chúc mừng điện hạ, phụ chính vương và tam quân phóng ra, Kim quốc bị diệt, Liêu quốc bỏ tay, từ đó về sau, xã tắc Đại Tổng ta có thể an bình, không tiếp tục có họa hổ lang, thiên hạ có thể thái bình rồi.”

Mọi người ào ào đi ra chúc mừng, chỉ là, người hữu tâm lại biết, cái từ chúc mừng này ở trong mắt thái tử điện hạ, thật sự là châm chọc lớn lao.

Thạch Anh dùng một đôi mắt hổ, trào phúng liếc nhìn thái tử, cất cao giọng nói: “Tướng sĩ đi phía trước, lập nhiều công lao bất thể cho Đại Tổng ta, điện hạ thánh minh, há có thể không ban phần thưởng? Cựu thần khẩn cầu điện hạ luận công ban thưởng, dẹp an tâm tướng sĩ.”

Triệu Hằng ghen lời, nghiêm mặt lại, thật vất vả mới nặn ra một chut đáng tươi cười, mỉm cười mà nói: “Ái khanh nói rất đúng, Lễ bộ bên kia lập tức định ra phần thưởng, giao cho Bồn cung phê chuẩn đưa xuống.”

Mọi người lại ca tụng một phen, Triệu Hằng đã cảm thấy phiền rồi, hết lần này tới lần khác, lại không thể phẩy tay áo bỏ đi, chỉ có thể nhẫn nại nghe những người kia khen ngợi Thẩm Ngạo.

Phía dưới, Đông cung Từ Nhân Lí Bang Ngạn thấy thái tử như đứng đông lửa, như ngồi đồng than, lúc này liền thần nhiên mà từ trong đám người đứng ra, cất cao giọng nói: “Điện hạ, thần nghe nói bệ hạ bệnh nặng, chúng ta thân là thần tử, há có thể coi thường? Vì thần thiết nghĩ, điện hạ nên tự mình dẫn đủ loại quan lại, đi thái miếu cáo thiên trước, cầu phúc để thọ duyên kéo dài vì bệ hạ.”

Lí Bang Ngạn là một người thuộc Đông cung, vốn không có tư cách gia nhập triều nghị, chẳng qua hiện nay là Đông cung giám quốc, hắn thì thuận lý thành chương mà có tư cách này.

Lúc mọi người đưa mắt đến, hắn là nhân vật như con tôm nhỏ, hết lần này tới lần khác, dùng thủ đoạn của Lí Bang Ngạn, lại luôn luôn có bốn sự tứ lạng đẩy thiên cân, chỉ một câu nói kia, liền khiến cho nhiệt tình mọi người suy giảm, ai cũng không dám nhắc lại sự tình đại thắng.

Hoàng đế lão tử đang bị bệnh, các người vui mừng cái gì? Cao húng cái gì đây? Bảo người khóc, người phải khóc, cho người cười, người mới có thể được cười.

Quả nhiên, cả triều văn võ lập tức thu liễm dáng tươi cười, lại không có hào hứng ca tụng phụ chính vương nữa, nguyên một đám cố gắng mà làm ra hình dáng khóc tang, nếu lúc này, lại mang một bộ dạng cao hứng bình bình, nếu bị trông một cái mũ khi quân, vậy mới xem như là đen đủi.

Triệu Hằng lúc này mới thiếu đi vài phần xấu hổ, thoả mãn mà lại mang vài phần cảm kích liếc nhìn Lí Bang Ngạn, làm một bộ dạng lo lo lắng lắng, nói: “Lí Từ Nhân nói không sai, phụ hoàng nằm giường bệnh, tuy là hồng phúc tề thiên, nhất định có thể bình yên vô sự, nhưng Bồn cung thân là con của người, lại không thể theo hầu tại giường bệnh, thật sự rất lo lắng.

Bồn cung nghe xong buồn bã mấy ngày, trong lòng nóng như lửa đốt, hồi tưởng công ơn nuôi dưỡng, nghe được tin tức, như bị sét đánh, ngủ bất an, ăn không biết ngon, nhưng quốc sự quân thân, lại không thể dích thân hướng đến Tuyền Châu tận hiếu, đã như vậy, Bồn cung là nên tế cáo thiên địa tổ tông, cầu phúc diên thọ kéo dài vì phụ hoàng mới được, chứ vị ái khanh nghĩ như thế nào?”

Mọi người nào dám phản đối? Áo ào nói: “Điện hạ đầy hiếu tâm, thiên địa cảm động, thần tán thành.”

Triệu Hằng thoáng chốc đã thoả mãn mà đứng lên, nói: “Sự tình tuyển định ngày tốt, đã có Lễ bộ đi làm, chứ vị ái khanh còn có lời gì muốn nói không?”

Dương Thực thoáng trầm mặc một tý, nói: “Có phải là nên phái một sứ giả, đại diện Đông cung đi Tuyền Châu thăm hỏi bệnh tình của bệ hạ hay không?”

Triệu Hằng nhàn nhạt liếc nhìn Dương Thực, nói: “Dương đại nhân đưa ra chủ ý không tệ, chỉ là, không biết Dương đại nhân cho rằng, ai đi mới thích hợp?”

Dương Thực liếc nhìn Thạch Anh, thần nhiên nói: “Tam hoàng tử điện hạ cùng thái tử điện hạ chính là huynh đệ, để cho Tam hoàng tử đi thăm hỏi thì không thể tốt hơn.”

Thạch Anh nghe xong, cũng không nhin nổi kích động, nếu để cho Tam hoàng tử thay huynh thăm bệnh, như vậy có thể công khai mà ra khỏi kinh sư, chỉ cần có thể đi Tuyền Châu, có thể bảo vệ được tính mệnh.

Đừng nhìn Dương Thực ngày thường đầy tính tình xúc động, nhưng cũng là một cáo già, thừa cơ hội này, đúng dễ dàng cứu Tam hoàng tử một mạng.

Trên mặt Triệu Hằng lại trời lên dáng tươi cười đáng để nghiền ngẫm, Tam hoàng tử rất có danh dự trong đám dân chúng cùng sĩ tử, hơn nữa, lại là một trong những người chọn lựa ngôi vị hoàng đế.

Nếu để phóng hấn đi Tuyền Châu, đứng ở trước mặt phụ hoàng, phụ hoàng nếu là ở trước khi chết văng đầu, hạ một đạo truyền ngôi di chiếu cho Tam hoàng tử đi ra ngoài, vậy thì Tam hoàng tử sẽ ăn nhịp cùng Thẩm Ngạo, chính mình còn có thể sống được sao?

Cái tên cáo già họ Dương này coi mình là thẳng góc sao, thực sự tưởng Bồn cung sẽ mắc mưu hấn sao?

Chỉ là, loại sự tình này, trước mắt bao người, hấn lại không có lý do cự tuyệt, trong lúc nhất thời, Triệu Hằng hoang mang lo sợ, đành phải nhìn về phía Lí Bang Ngạn, hi vọng Lí Bang Ngạn thay hấn giải vây.

Lí Bang Ngạn trầm ngâm một lát, lập tức đứng ra, nói: “Vi thần cho rằng nhất thiết không thể, hôm nay bệ hạ cáo bệnh, Biện Kinh bất an, trong kinh thành chỉ còn lại có Tam hoàng tử cùng thái tử điện hạ cố thủ, lúc này là huynh đệ đồng tâm, cộng đồng an ổn thời cuộc,

há có thể lại để cho Tam hoàng tử đi Tuyền Châu? Y theo vi thần xem xét, Vệ quận công Thạch Anh chính là cự thần ba triều, lại đang ở địa vị Trung sách tỉnh, trung hậu cùng bệ hạ, có thể thay điện hạ thăm hỏi.”

Da mặt Lí Bang Ngạn rất dày, hết lần này tới lần khác, một phen nói ra rất đường hoàng, Dương Thực muốn để cho Tam hoàng tử đi, như vậy thì rút cũi dưới đáy nồi, lại để cho Thạch Anh đi qua.

Thạch Anh vừa đi, Trung sách tỉnh liền như rắn mất đầu, có thể thừa cơ nắm bắt Trung sách tỉnh, lại khiến cho Dương Thực chuyển tảng đá nện chân của mình!

Sắc mặt hai người Dương Thực cùng Thạch Anh đột biến, bọn hấn tự nhiên biết rõ Lí Bang Ngạn bàn tính cái gì, Thạch Anh vừa đi, đẳng cũ chính là quân long đầu, nhưng lý do thay Đông cung thăm hỏi bệnh tình, cũng là đường hoàng, nếu cự tuyệt, khó tránh khỏi thì có vẻ hơi bất trung.

Sau khi Triệu Hằng nghe xong, liền vui mừng quá đỗi, vội vàng nói: “Tốt, liền để cho Vệ quận công đi, việc này cứ định như vậy, Bồn cung liền định ra chiếu lệnh.”

Trong mắt Lí Bang Ngạn lộ ra một vòng dáng tươi cười khinh thường liếc nhìn Vệ quận công, chứ công trong triều, có thể làm cho Lí Bang Ngạn để vào mắt, cũng không quá một mình Thẩm Ngạo mà thôi, Thẩm Ngạo không ở trong triều, những này môn hạ đầy tớ của Thẩm Ngạo này, còn không phải tùy ý dầy vò như nào cũng được sao?

Triệu Hằng dứt lời, liền rời khỏi điện, không để cho người có cơ hội thương lượng.

Đám quần thần thấy thế, liền ào ào tản đi, Dương Thực cùng Thạch Anh cũng ra khỏi Giảng Võ điện, Dương Thực lôi kéo tay áo Thạch Anh, thấp giọng nói: “Thạch đại nhân, nếu ngài đi Tuyền Châu, chỉ sợ thái tử càng thêm không kiêng nể gì cả.”

Thạch Anh cười khỏ, nói: “Chiếu lệnh đã rơi xuống, lão phu còn có lựa chọn nào khác sao?.”

Dương Thực cười nhạt một tiếng, nói: “Chiếu lệnh rơi xuống, có thể dùng ý chỉ đi ngăn cản, chuyện này ngoại trừ thỉnh cầu thái hậu xuất ngựa ra, không còn biện pháp nào khác nữa.”

“Thái hậu”. Thạch Anh lập tức nói: “Chỉ là, không biết nên dùng cái lý do gì cho phải?.”

Dương Thực suy nghĩ một chút, nói: “Nói thân thể có việc, bất kể như thế nào, chỉ cần thái hậu nói lỏng, Đông cung bên kia chính là đưa chiếu lệnh xuống, cũng như muối bỏ biển, Thạch đại nhân nhanh đi, không cần trì hoãn nữa.”

Thạch Anh gật gật đầu, nói: “Lão phu xin đi”.

Dứt lời, Thạch Anh vội vã đi qua hướng hậu cung bên kia.

Lúc này, Triệu Hằng cùng Lí Bang Ngạn vừa mới đi ra, chứng kiến bóng lưng Dương Thực đi xa, Triệu Hằng hướng Lí Bang Ngạn nói: “Lí Từ Nhân quả nhiên là túc trí đa mưu, Dương Thực cáo già này còn muốn để cho lão Tam đi Tuyền Châu, nếu thực là như thế, khác gì Bồn cung thả hổ về rừng.”

Hiện tại, lại để cho lão già Thạch Anh kia đi, vậy không thể tốt hơn, qua vài ngày nữa, Bồn cung liền cho người tiến Trung sách tỉnh, làm Lục sự tỉnh, một cái Lục sự tỉnh, phẩm cấp không cao, nhưng Môn Hạ lệnh đang ở tại Tuyền Châu phía xa, trong lúc này, Trung sách tỉnh chính là Bồn cung định đoạt.”

Lí Bang Ngạn khẽ mỉm cười nói: “Tạ điện hạ dẫn dắt”.

Ở trong mắt Lí Bang Ngạn ta, một cái chức Lục sự tỉnh, thật sự là không đáng để nhắc tới, nhưng vẫn làm ra một bộ bộ dạng cảm kích, lại khiến cho trong nội tâm Triệu Hằng sinh ra cảm giác thỏa mãn, không khỏi cười rộ lên, nói: “Không cần phải nói tạ ơn, đợi thời điểm Bồn cung đăng cơ, chính là ngày Lí Từ Nhân thăng chức rất nhanh.”

Nhưng ánh mắt Lí Bang Ngạn lại sâu kín, chậm rãi nói: “Điện hạ, chỉ sợ Thạch Anh kia chưa hẳn chịu đi.”

“Hắn không đi cũng tốt, vậy thì Bồn cung liền trị hấn tội kháng mệnh lệnh, Bồn cung cũng vừa vặn để cho người trong thiên hạ biết rõ, chiếu lệnh giám quốc thái tử cũng không phải là thứ ai cũng có thể làm trái.”

Lí Bang Ngạn lắc đầu cười khỏ. nói: “Lão phu có ý tứ là, Thạch Anh kia sẽ tìm cái có.....”

Không đợi Lí Bang Ngạn nói xong Triệu Hằng liền cười nói: “Có thể có cái có gì? Chiếu lệnh đưa xuống, cho dù có lý do lớn đến mấy, hắn cũng phải đi.”

Lí Bang Ngạn nói: “Nhưng điện hạ chớ quên thái hậu....”

Nghe được hai chữ thái hậu, Triệu Hằng không khỏi khản trương lên, lập tức hiểu ý tứ Lí Bang Ngạn, nếu Thạch Anh đi tìm thái hậu, kháng mệnh chưa hẳn không có khả năng.

Hiện tại hắn có lẽ là giám quốc thái tử, nhưng quyền uy thái hậu còn đang rất mạnh, nếu Thạch Anh thừa cơ, có thể chiếm được một phần ý chỉ của thái hậu, chính là chiếu lệnh đưa xuống, cũng chưa chắc có hữu dụng.

Sợ là sợ thái hậu không chịu để cho Thạch Anh đi, rồi lại đưa mệnh lệnh, rõ ràng để Tam Hoàng tử đến Tuyên Châu, việc này sẽ càng vô duyên hơn.

)

990. Chương 893: Kệ đi

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 893: Kệ đi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tam hoàng tử Triệu Giai tại lúc này tuyệt không thể đi Tuyên Châu, người này rất có danh vọng, lại nhận được Triệu Cát sủng ái, cũng danh chính ngôn thuận là một trong những chọn lựa thái tử, nếu ở trong lúc mấu chốt này xảy ra sai lầm, Triệu Hằng coi như là sẽ lật thuyền trong khe.

Triệu Hằng không khỏi cắn răng, nói: “Lão Tam không giữ lại được rồi!”

Lí Bang Ngạn lên nhìn Triệu Hằng, thấy Triệu Hằng tràn đầy vẻ giận dữ, trong mắt lờ mờ ra vẻ ghen ghét.

Kỳ thật, tâm tình Triệu Hằng thế nào, Lí Bang Ngạn có thể lý giải, hai người đều là nhi tử, Triệu Giai tự tập sủng ái trên thân, hẳn làm trưởng tử thái tử như thế này, nhưng lại chẳng ai quan tâm, cuộc sống còn phải rất cẩn thận.

Hiện nay, thật vất vả có thể chứng kiến ngày nổi danh, nhưng có một Tam hoàng tử ở đó, lại giống như là lưu lại một mối họa, không biết cái mối họa này lúc nào sẽ đột nhiên làm hư hỏng đại sự của mình.

Ở phía trong lòng Triệu Hằng, đương nhiên đã không chịu được, không thể không trừ huynh đệ này cho thống khoái.

Lí Bang Ngạn trầm mặc chốc lát, rồi mới nói: “Muốn trừ Tam hoàng tử, còn phải đợi thời cơ, việc cấp bách trước mắt là thái tử nhanh chóng nhập hậu cung, chỉ sợ Thạch Anh đã ở tại Cảnh Thái điện rồi.”

Những lời này là để nhắc nhở Triệu Hằng, Triệu Hằng vội vàng nói: “Lí Từ Nhân nói có lý, ta đây liền nhập hậu cung, vẫn an cho thái hậu.”

Dứt lời, Triệu Hằng liên tục không ngừng mà đi về hướng Cảnh Thái cung, Lí Bang Ngạn nhìn bóng lưng Triệu Hằng, trong mắt lờ mờ ra một tia khinh miệt, thấp giọng nỉ non, nói: “Đầy tớ nhỏ, chưa đầy mưu.” Lập tức, sắc mặt hắn lại khôi phục, bình thản như một mặt nước mùa thu.

Ở trong nội tâm Lí Bang Ngạn, đối với trình độ tiếp cận chính trị ngu ngốc của Triệu Hằng, hắn đã sớm ghét cay ghét đắng, tuyệt đối đừng nhìn bề ngoài thái tử này, về phía trên nhìn qua rất mạnh, hết lần này tới lần khác, lại rất không có đảm đương, tính tình giống hệt phụ thân hắn, quá nhu nhược.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Lí Bang Ngạn lại không thể không bám vào cái tên nhu nhược này, đi bên cạnh bày mưu tính kế vì hắn, đi theo làm tùy tùng cho hắn.

Loại tâm tình mâu thuẫn này, lại khiến cho Lí Bang Ngạn cảm thấy rất là không vui.

Lúc này, Lí Bang Ngạn lại nhớ tới Thái Kinh, nếu ở lúc ấy, Thái Kinh cùng Thẩm Ngạo đấu đến thời điểm kịch liệt nhất, chính mình đứng ở bên Thái Kinh một lần, có lẽ tình huống sẽ có đổi mới, ít nhất cũng không trở nên như bây giờ, phải làm bạn cùng cái Đông cung giống như phế vật này.

Chỉ tiếc, lúc ấy hấn cân nhắc thời cuộc, đầu óc không được tỉnh táo, càng là vì có thể trèo lên trên thuyền Thảm Ngạo, liên quan với Thảm Ngạo, càng muốn chuyển biến thành Thái Kinh, mà lúc này mới rơi xuống ruộng đồng như vậy.

“Đáng tiếc, đáng tiếc.” Lí Bang Ngạn thở dài, chậm rì rì mà đi về hướng Chính Đức môn.

Cảnh Thái cung.

Thái hậu đã là một đêm không ngủ, lúc này nghe được Vệ quận công đến xin gặp, kỳ thật cũng không có nhiều hào hứng, suy nghĩ một lúc, vẫn kêu người tiến đến, có vẻ không vui mà ngồi ở trên giường sau màn che, chậm rãi nói: “Như thế nào? Vệ quận công tới tiến cung làm cái gì?”

Thạch Anh quỳ ngay tại chỗ, nói: “Thái hậu, cự thần gần đây thân thể nhiễm chút ít phong hàn, hồi lâu chưa tới thăm hỏi, xin thái hậu nương nương thứ tội.”

Thái hậu miễn cưỡng lộ ra một chút dáng tươi cười, nói: “Ah, bị bệnh? Bị bệnh thì nên điều dưỡng thân thể, người là cự thần ba triều, hậu nhân của danh môn triều đình đều biến thành cái dạng này, không phải ai gia còn cần nhờ các người chống đỡ đất nước sao, gần đây người bị bệnh làm sao lại nhiều như vậy, ai, đứng lên mà nói, người đâu, ban thưởng ngồi..”

Thạch Anh nói ra một câu trước, xem như làm cái chặn dèm để nhờ thái hậu, hạ thấp người ngồi xuống, đang muốn nói chuyện, bên ngoài truyền đến thanh âm của Kính Đức: “Thái hậu nương nương, thái tử điện hạ tới vấn an.”

Nghe được hai chữ thái tử Thạch Anh lại là tâm loạn như ma, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ đã thái tử sớm biết ta muốn đến, bởi vậy nên mới tận lực ngăn cản hay sao?

Thái hậu nói: “Mời thái tử tiến đến..”

Kính Đức nói vâng một tiếng, sau đó là Triệu Hằng đã xoắn bước tiến đến, cung kính mà hướng thái hậu hành lễ, nói: “Tôn thần bái kiến thái hậu nương nương.”

Thái hậu gật gật đầu, cố nặng ra một chút dáng tươi cười: “Thái tử khổ cực rồi, ai gia nghe nói Thảm Ngạo lại thắng trận, làm khó thái tử, còn phải chủ trì triều nghị, triều nghị nghị luận như thế nào rồi?”

Xưa nay, thời điểm Triệu Cát ở đây, thái hậu chưa bao giờ hỏi về chính sự, nhưng từ lúc thái tử giám quốc, thái hậu này liền gánh vác trách nhiệm làm thái hậu, ngẫu nhiên cũng sẽ hỏi một chút về tình hình triều chính.

Nhưng cử động của thái hậu, ở trong mắt Triệu Hằng, lại là ghét cay ghét đắng, tuyệt không đồng ý chút nào, chỉ là, hấn lại cười nói: “Tôn thần sai người định ra phong thưởng, đợi Lễ bộ bên kia nghị luận, về sau lại khao ba quân tướng sĩ.

Trừ việc đó ra, hiện tại phụ hoàng bệnh nặng, tôn thần không thể theo hầu dưới giường bệnh, lòng có như lửa đốt, có ý định tính toán tuyển định ngày tốt đi thái miếu tế thiên cầu phúc.”

“Khó được lúc người có cái hiếu tâm này, tốt, rất tốt....” Thái hậu thuận miệng khoa trương vài câu, lại có chút nghĩ một đằng mà nói một nẻo.

Triệu Hằng lúc này mới đứng lên, cố ý liếc liếc Thạch Anh, lại cười nói: “Ah? Thạch đại nhân đã ở đây rồi sao?..”

Thạch Anh đành phải đứng lên cho Triệu Hằng hành lễ nói: “Bái kiến thái tử điện hạ, cự thần hồi lâu chưa tới thăm hỏi thái hậu, hôm nay thừa dịp nghị sự triều đình xong xuôi, đặc biệt tới vấn an thái hậu nương nương..”

Triệu Hằng cười ha ha, ra vẻ vui mừng, nói: “Vệ quận công có cái tâm tư này, thật sự quá tốt, bắt quá, xem ra Bản cung cũng không chọn lầm người, để cho người đi thăm bệnh phụ hoàng, vừa vặn tận hết hiếu tâm làm nhi thần của ta đây..”

Thái hậu liền hỏi sự tình Triệu Hằng thăm bệnh, Triệu Hằng nghiêm túc nói: “Phụ hoàng ở tại Tuyền Châu phía xa, tôn thần quốc sự quán thân, không thể đích thân tới chiếu cố, bởi vậy cố ý tuyển Thạch đại nhân

tiến đến Tuyền Châu, thay tôn thần thăm hỏi, dùng để tận hiếu đạo, Thạch đại nhân làm thần tử của phụ hoàng hai mươi năm, đúng là một chọn lựa tốt.”

Triệu Hằng mong mỗi liếc Thạch Anh, thần nhiên nói: “Bổn cung nghe nói, thân thể Thạch đại nhân gần đây có việc, đúng hay không?”

Như vậy cũng cực kỳ tốt, vừa vặn thừa dịp lúc này đây có cơ hội đi Tuyền Châu, từ từ điều dưỡng thân thể, Bổn cung nghe nói, Tuyền Châu bên kia có khí hậu hợp lòng người, rất hợp với dưỡng bệnh, đã có thể dưỡng bệnh, lại có thể chu toàn hiếu đạo Bổn cung, đây là sự tình nhất cử lưỡng tiện.”

Triệu Hằng hướng thái hậu hỏi: “Thái hậu nghĩ sao?..”

Thái hậu nhất thời cũng không nhìn ra tâm tư Triệu Hằng, nghe được cũng có chút đạo lý, liền cười nói: “Đối với Thạch Anh người, một chuyện này, nếu không phải thay thái tử đi, cũng là thay ai gia đi, gặp được bệ hạ, nhớ rõ phải nói cho hắn biết, ai gia vẫn chờ hắn trở lại kinh, từ từ mà dưỡng bệnh..”

Thạch Anh bất đắc dĩ, trong lòng biết, lúc này tranh cãi nữa cũng không được, đành phải nói: “Cựu thần nhớ kỹ..”

Thái hậu còn gọi cung nhân, đem một ít dược liệu tốt nhất trong nội cung, bọc lại cùng một chỗ, đưa qua chỗ Thạch Anh.

Triệu Hằng thừa dịp này, liền nói: “Việc này không nên chậm trễ, có lẽ là nên đi ngay thì tốt hơn.”

Thạch Anh đáp ứng, nhưng trong lòng thì lửa giận ngập trời, hết lần này tới lần khác, hắn lại không làm gì được Triệu Hằng, đành mất hồn mà từ trong nội cung đi ra.

Tại bên ngoài Chính Đức môn, đã có hai cỗ kiệu, hai cỗ kiệu không chịu đi, hai cỗ kiệu này, Thạch Anh đều nhận ra, một cái là Dương Thực, cái khác thì là của Lí Bang Ngạn.

Thạch Anh bước nhanh về hướng cỗ kiệu Dương Thực, Dương Thực cũng nhắc màn kiệu lên, vốn là nhìn cỗ kiệu Lí Bang Ngạn cách đó không xa, sau đó mới hỏi Thạch Anh: “Như thế nào?..”

Thạch Anh thở dài, nói: “Ván đã đóng thuyền chỉ có thể khởi hành.””

Dương Thực thở dài một hơi, an ủi: “Đã như vậy, vậy thì Vệ quận công cứ đi đi, không sao, chuyện ở Biện Kinh, lão phu sẽ dốc hết sức lo liệu chu toàn..”

Thạch Anh nói: “Làm phiền.”

Dương Thực nhàn nhạt mà dùng khóe mắt quét nhìn kiệu nhỏ của Lí Bang Ngạn, cái cỗ kiệu này che chắn cực tốt, kín không kẻ hở, không để ai nhìn vào.

Thạch Anh thần nhiên nói: “Thái tử không có cái tâm cơ này, chỉ sợ là Lí Bang Ngạn đã ra mặt cản trở, người này cũng là nhân vật phiên giang đảo hải (trần ngập sóng gió), không thể chủ quan được.”

Dương Thực thở dài, có vẻ lại càng già nua hơn vài phần, buông màn kiệu xuống, ở trong kiệu nói: “Đi Môn Hạ..”

Thạch Anh nghe xong Dương Thực cảm thán, lại đưa mắt nhìn cỗ kiệu Dương Thực càng đi càng xa, cũng là thở dài một hơi, tràn đầy phiền muộn mà kêu tới tở chờ tại bên ngoài cửa cung đến, bảo bọn họ dắt xe tới, lập tức lên xe rời đi.!

Hoàng hôn, hào quang rơi lên trên thành cung đồ thắm, ngói lưu ly phát ra vàng sáng huyền hoặc, làm cho con mắt người ta không khỏi cảm thấy có chút không khỏe.

Cỗ kiệu ngừng ngoài cửa Chính Đức vẫn không nhúc nhích, kiệu phu ăn mặc gọn gàng đứng bên ngoài cũng không rên một tiếng, nín hơi chờ cái gì đó.

Mắt thấy cửa cung sắp đóng lại rồi, Triệu Hằng mới chậm rãi mà từ trong nội cung đi ra, cái cỗ kiệu kia lúc này mới có động tĩnh, đám kiệu phu giơ kiệu lên, rời đi cực kỳ nhanh.

Triệu Hằng cũng lên một cỗ xe Đông cung chờ đợi đã lâu, càng có một đội Điện Tiền vệ ở bên đi theo hỗ trợ, xe ngựa cùng cỗ kiệu đằng trước kia hướng đến một phương hướng, từ từ mà đi.

Lập tức, một xe một kiệu này đồng loạt đến Đông cung, có một tiểu nội thị nhanh chân bước đến, cực kỳ nhanh mà chạy đến cạnh xe ngựa, vén rèm xe lên, vái chào, nói:: “Điện hạ đã trở lại, Thái Tử Phi nương nương vẫn chờ ngài dùng bữa tối.”

Triệu Hằng kéo căng cái mặt, nói: “Gọi nàng ăn trước đi, Bồn cung còn có việc thương lượng cùng với Lí Từ Nhân, đi, thu thập thư phòng một chút.”

Tiểu nội thị vội vàng rời đi.

Triệu Hằng mỉm cười mà đến trước cỗ kiệu, nói: “Lí Từ Nhân, chúng ta tiến vào bên trong nói chuyện.”

Ngay tại đối diện Đông cung, cũng là một chỗ nhà cửa rất lớn, cái chỗ ở này đã không có người nào sống trong hai năm, nghe nói lúc trước là phủ đệ Long Đồ các học sĩ, Hình bộ Tả Thị lang.

Về sau không biết sao Thị lang này gặp tội, xâm chữ lên mặt, đầy đi Giao Châu, lại về sau, cũng đều thay đổi vài chủ nhân, phần lớn cũng bị lưu vong, giáng chức quan, kể từ đó, sẽ không có người nào lại nguyện ý mua nữa.

Phú hộ tầm thường, lại không dám ở tại nơi này, phía trong chỗ cách Đông cung không xa, về phần trăm họ tầm thường, thì càng không cần phải nói, bởi vậy, cái tòa nhà này trống không hồi lâu, trong sân, ngay cả cỏ dại cũng sinh ra cao vút.

Bất quá, ngay tại trước đây không lâu, lại có gia đình chuyển đến sống ở trong tòa nhà này, xưa nay, cái chủ nhà này cứ ru rú trong nhà, không khách đến thăm, cũng cực ít khi đi ra ngoài đi đi lại lại, bởi vậy cũng, không còn người nào để ý.

Ở này gần tường viện tòa nhà, là một chỗ lầu các, lầu các tổng cộng có tầng ba, tầng thứ ba, tuy là đèn nhánh không đốt đèn, đã có người ngồi ở phía sau lan can, một đôi tròng mắt sâu kín mà đánh giá địa phương đèn lồng chiếu sáng cửa Đông Cung.

Chứng kiến Triệu Hằng cùng Lí Bang Ngạn cùng vào cửa phòng, chủ nhân đôi mắt này lập tức đứng lên, đi xuống lầu hai, lầu hai cũng đã có người chờ đợi, người này nói thẳng với người lầu hai: “Phóng tín hiệu cho gián điệp trong Vương phủ, nói cho hắn biết, tận lực nghe ngóng thái tử cùng Lí Bang Ngạn nói gì.”

Người lầu hai không nói hai lời, đẩy cửa sổ ra, xuất ra một chiếc đèn, treo ở ngoài cửa sổ, qua nửa thời gian uống cạn chung trà, lại triệt hạ ánh đèn, thay đổi một cái đèn lồng vải đỏ, lại giắt ra ngoài, lúc này mới nói: “Gián điệp chỉ phụ trách bưng trà rót nước, chưa hẳn có thể nghe được cái gì, có cần gọi người trà trộn vào, đi nghe ngóng thử hay không?”

Người quan sát lầu ba lúc trước lắc đầu, nói: “Không cần, quá nguy hiểm, nếu bị bọn hắn phát giác, lại làm cho bọn họ sinh ra lòng cảnh giác.”

Hai người liền không nói thêm gì nữa, vô cùng lo lắng mà chờ đợi trong lầu các.

Trọn vẹn qua một canh giờ rồi, cỗ kiệu của Lí Bang Ngạn mới nâng lên, biến mất trong màn đêm.

Sau một lúc lâu, lại có người mô hình như gia nô cười toe toét mà hiện tại ra chỗ người gác cổng, cùng thuận miệng nói chuyện tào lao gia đình, gia đình kia hiển nhiên đã thu chỗ tốt của hắn, liền thả hắn đi ra ngoài.

Người này chạy cực kỳ nhanh, phóng đi trên đường dài, dùng trọn vẹn hơn nửa canh giờ, mới quay về cổng lớn, chỉ dừng trong chốc lát, lại trở lại Đông cung.

Hai người trong lầu các nhìn thấy rõ ràng, đi xuống lầu các cực kỳ nhanh, thẳng đến khi đến chỗ cổng, khai mở đại môn, chỉ thấy dưới bậc thang cái đại môn này nhiều hơn một cái ống trúc nhỏ, ống trúc cực kỳ thanh mảnh, chỉ bằng ngón út.

Một người trong đó nhặt ống trúc lên, xuất ra một đồng tiền tùy thân, nhẹ nhàng cắm xuống phía trong ống, một tờ giấy được cuộn thành hình trụ lộ ra, trên mặt người này có vẻ khẩn trương, cực kỳ nhanh mà rút tờ giấy ra, triển khai xem xét, chỉ nhìn thoáng qua, liền nói: “Đi gặp Trần tiên sinh...”

... ..

Trong phòng Trần Tế, đèn sáng, ngọn đèn dầu chập chờn phát ra ánh sáng nhàn nhạt, hắn cũng vừa vặn bị người đánh thức, từ khi chủ quán Cẩm Y Vệ, Trần Tế làm việc và nghỉ ngơi chưa từng được bình thường.

Có khi trắng đêm không ngủ, buổi sáng ngủ lại, đến giữa trưa mới tỉnh; có khi tối đêm chợp mắt, đến thời gian nửa đêm lại tỉnh lại, cuộc sống hỗn loạn, lại khiến cho cả người hắn càng có vẻ gầy gò hơn.

Cũng may, tinh thần của hắn tựa như không tệ, cái tin chiến thắng kia đưa tới đúng lúc, quấy quấy cái Biện Kinh này lên, bất kể thế nào nói, ít nhất cũng vẫn hồi tin tức xấu Tuyền Châu đưa đến rồi.

Mấy ngày nay, hắn thường xuyên bị người đánh thức, cũng là thói quen, nghe được có tin tức, lập tức choàng quần áo, mang giày, bắt đầu đứng dậy.

Từ phòng ngủ trực tiếp đến phòng nhỏ, trong phòng nhỏ, một hán tử mặt ngựa đứng đó, vừa thấy Trần Tế đi ra, lập tức cung kính mà hành lễ nói: “Tiểu nhân là bách hộ tiểu kỳ quan Lô Chương trong thành, bái kiến tiên sinh.”

Trần Tế gật gật đầu, nói: “Không cần đa lễ, như thế nào? Đông cung bên kia có tin tức gì không?”

Lô Chương không nói hai lời, trực tiếp xuất cái tờ giấy kia ra, cẩn thận từng li từng tí mà đặt ở trên bàn Trần Tế, nói: “Mời tiên sinh xem qua.”

Trần Tế nhặt tờ giấy lên, liếc nhìn thoáng qua, chỉ thấy ở phía trong tờ giấy lớn cỡ bàn tay này viết vài chữ rải rác: “Trừ... Tam hoàng tử... Mưu nghịch.....”

Trần Tế buông tờ giấy, cái này nên là nghe được đôi câu vài lời, chỉ những lời nói ngắn gọn, đại khái cũng có thể đoán ra nội dung thái tử cùng Lí Bang Ngạn thương nghị.

“Tam hoàng tử...” Trần Tế khó xử rồi, tuy đã ngờ tới loại khả năng này, nhưng là không có tin chính xác, ai cũng không dám vững tin.

Hiện tại, đại khái đã muốn có thể chải vuốt ra đầu mối, y theo thái tử ý tứ, nên là ở trước khi đăng cơ, dùng tội mưu nghịch diệt trừ Tam hoàng tử, mưu nghịch...đương nhiên không có khả năng, bất quá vu bần là khẳng định, thái tử định dùng cái gì để vu bần?

Những sự tình này, Trần Tế không muốn nghĩ nhiều, hiện tại hắn tự hỏi, chính là có nên cứu Tam hoàng tử hay không, hắn đóng mắt lại, tựa hồ đang tự hỏi cái gì đó, lập tức, trên mặt Trần Tế lại là một bộ bình tĩnh thông dong vẻ, thản nhiên nói: “Không nên quản sự tình này, Cẩm Y Vệ mặc kệ, tờ giấy này, không cần lưu trữ, trực tiếp tiêu hủy đi.”

Lô Chương nghe xong, đầu đầy sương mù, tại đây, trong thành Biện Kinh, Cẩm y vệ rất linh thông tin tức, bọn hắn thuần phục, tự nhiên là phụ chính vương, nhưng phụ chính vương không phải muốn vịn Tam hoàng tử lên đấy sao? Tam hoàng tử điện hạ gặp nạn, vì sao tiên sinh bỏ mặc?

)

991. Chương 894: Thương Nhân Không Yên

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 894: Thương nhân không yên

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Bất quá, điều không nên hỏi, Lô Chương đương nhiên không dám hỏi.

Mà lúc này, Trần Tế đã muốn cầm tờ giấy, đặt ở trên đèn, cái tờ giấy kia bị thiêu cháy, đợi thời điểm chỉ còn lại có một góc, Trần Tế nhẹ nhàng phủi phủi, bắn mảnh nhỏ này ra.

Sau đó mới nhân nhạ hỏi: “Lí Bang Ngạn đi lúc nào?”

“Hồi bẩm tiên sinh, là giờ Dậu canh ba.”

Trần Tế nghĩ nghĩ, nói: “Tiếp tục nhìn chăm chăm vào hắc, còn có một việc, ta muốn thoả phân phó một tỳ, ngày mai Vệ quận công sẽ lên đường đi Tuyền Châu, phái thêm một số người âm thầm che chở.”

“Vâng.”

“Đi xuống đi.” Trần Tế phát phát tay, chỉ là, phía dưới ánh đèn chiếu xuống, sắc mặt của hắc có vẻ có chút quỷ dị.

Lô Chương kia lui ra ngoài.

Trần Tế một lần nữa ngồi xuống, một đôi tròng mắt lập loè bất định, thời cuộc trước mắt, tựa như còn thiếu một ít cơ hội, Trần Tế biết rõ tính tình Thẩm Ngạo, đối với tính tình Thẩm Ngạo, thuộc như lòng bàn tay, Thẩm Ngạo này...nhìn về phía trên tựa hồ rất quả quyết, nhưng liên quan đến một ít gì đó, lại do dự.

“Hắc bất động, lão phu liền buộc hắc động, Tam hoàng tử... Xin lỗi rồi, nếu người không chết, phụ chính vương chưa hẳn có thể quyết định.” Trần Tế thì thào niệm một câu, lại vùi đầu vào công văn, đã hơn một năm lịch lãm rèn luyện, rõ ràng lại khiến cho người lòng dạ ngay thẳng này lại bắt đầu trở nên thâm bất khả trắc, âm u tăm tối.

... ..

Hàng Châu...

Hàng Châu hôm nay, so với Tuyền Châu thì không bì kịp, nhưng tại đây vốn là giàu có và đông đúc, lại là một trong mấy cái bến cảng hải chính trọng yếu, thương nhân từ các nơi chảy vào đây vô số kể, vô số tiền bạc tụ tập cùng một chỗ, đã hình thành lực lượng khổng lồ.

Nơi bến cảng kia, kiểu phu chuyên chở hàng hóa như nước chảy, kho hàng không ngớt không dứt, còn có bùn đường rộng lớn trong thành, đều thể hiện rồi bộ dạng thùy mị của nơi màu mỡ đệ nhất Đông Nam này.

Tin tức hoàng thượng bệnh nặng cũng đã truyền đến nơi này, cả thành Hàng Châu cũng vì lần này mà được kinh sợ một hồi, bởi vì, Hàng Châu phồn vinh hôm nay là hải chính mang đến, mà ủng hộ hải chính, đứng là phụ chính vương, sau lưng phụ chính vương chính là đương kim hoàng thượng.

Nhưng trước mắt, hoàng thượng bệnh nặng, cả triều đình tất nhiên sẽ xuất hiện một cái cách cục mới, nếu tân quân đăng cơ, không tránh khỏi muốn thay đàn đổi dây, nếu một lần nữa phế truất hải chính, chỉ sợ tất cả mọi người không thể có cơm ăn.

Bởi vậy, tất cả thương hội đều đang tìm hiểu tin tức, đối với bọn họ mà nói, hải chính chính là tính mệnh của bọn họ, là tuyệt không thể phế; một ít người tin tức linh thông, cũng đem không ít quan hệ giữa phụ chính vương cùng thái tử lộ ra.

Những tin tức này nhanh chóng truyền bá, lại khiến cho càng nhiều người không khỏi nhú mày, nếu tân quân thật sự vào chỗ, phế truất hải chính, chỉ sợ cũng đã xác định rồi, chỉ là không biết phụ chính vương có chịu đứng ra thay mọi người quay vẫn hay không.

Nhưng lập tức tưởng tượng, phụ chính vương chưa hẳn có thể có hiệu quả gì, dù sao quan hệ hai người này vốn là rất cương, tương lai, tân quân chính là vì có cừ oán cùng phụ chính vương, cho nên mới phải phế truất hải chính, cho dù phụ chính vương đứng ra, lại có làm được cái gì?

Có rất nhiều lời đồn đại này, thành Hàng Châu thoảng chốc đã tiêu điều đi vài phần.

Nhưng lập tức, tin tức đại thắng Bắc Địa cũng nổi gót chạy tới, tin tức này lại có lợi sâu sắc, công lao này của phụ chính vương thật sự quá lớn, có thể nói là hăng cổ không có, Bắc Địa ba hùng, hôm nay thôn tính tiêu diệt thì thôn tính tiêu diệt, phụ thuộc thì phụ thuộc, thiên hạ này xem như yên ổn.

Dựa vào danh dự phụ chính vương hiện tại, cho dù tân quân đăng cơ, cũng chưa chắc không thể địa vị ngang nhau, xem ra, cái hải chính này thực sự cũng không phải bấp bênh như mọi người tưởng tượng.

Nhưng thời điểm mọi người kinh nghi bất định, ào ào suy đoán, không ít thương nhân đã bắt đầu đi đi lại lại với nhau, ngàn vạn lần không nên xem thường năng lực của những người này, hôm nay, những thương nhân này, bởi vì nhân tố hải chính, sớm đã liên kết thành một cỗ lực lượng mới.

Ở phía trong triều đình, bọn hần mượn nhờ quan hệ đồng hương, đã kết giao một nhóm người lớn, tại Tô Hàng, cũng đều là phú khả địch quốc.

Càng không cần phải nói năng lực có thể thông thiên của tiền, chỉ cần có thể giữ gìn ích lợi của bọn hần, chính là hù dọa ra sóng to gió lớn, cũng chưa chắc không có khả năng.

Mười mấy đại thương hội đã bắt đầu âm thầm xâu chuỗi, những người này rất cẩn thận, từng li từng tí, bất quá, người gia nhập lại càng ngày càng nhiều, không chỉ là Hàng Châu, ngay cả thương nhân Tô Châu, Tuyên Châu, Phiên Ngung, Thông Châu cũng ào ào gia nhập, vì hô ứng lẫn nhau.

Quan hệ mọi người dưới một cộng đồng lợi ích, đã bắt đầu liên kết với nhau, ở Hàng Châu thương hội này, người lục tục đến hội, lại có hơn năm trăm người.

Ở bên trong ám người, có đại thương nhân vùng tiền như rác, danh sĩ nổi danh, cũng có không thiếu tài tử Giang Nam bản địa tộc, bọn hần bởi vì cùng một cái mục đích, đi đến cùng một chỗ, vốn là thảo luận kịch liệt, lập tức lại là phần nô mà đập bàn cãi lộn.

Cuối cùng, có người đứng ra, cơ hồ là trợn mắt hô to: “Chuyện cho tới bây giờ, còn sợ bị chém đầu sao? Phú quý của chúng ta làm sao bây giờ? Một khi phế truất hải chính, gia nghiệp mọi người còn có thể bảo toàn sao? Đã như vậy, mặc kệ triều đình như thế nào, cái này hải chính nhất định phải tiếp tục xuống dưới, cũng không phải không thể tiếp tục xuống dưới, ai dám phế truất, chính là thù giết cha, bất cộng đái thiên!”

“Bất cộng đái thiên!”

Rất nhiều người ào ào hô ứng.

Những người này, kỳ thật đều là người đã nhận được lợi ích hải chính, thân thể của bọn hần gắn bó phía trên hải chính, một khi triều đình thay đàn đổi dây, đối với bọn họ thì không khác gì là sấm sét giữa trời quang.

Người lúc trước lớn tiếng kêu gọi kia tiếp tục nói: “Đã như vậy, phụ chính vương nhất định phải trị quốc, nếu phụ chính vương xong, hải chính thì cũng xong rồi.”

Những lời này thật sự là tà đạo tới cực điểm, nhưng hết lần này tới lần khác, người ở chỗ này đều là không hề để ý, đối với mấy thương nhân này mà nói, tác động hải chính, chính là đoạn tuyệt của tài lộ bọn hần, nhiều năm vất vả kinh doanh như vậy, há có thể nói nước chảy về biển đông liền nước chảy về biển đông?

Do kiếm nhập xa dễ dàng, do xa nhập kiếm khó (giàu dễ về nghèo khó), để cho bọn họ trở lại quá khứ, chẳng bằng giết bọn họ.

Huống hồ, người có thể kiếm ra gia nghiệp lớn như vậy, gan ai cũng không nhỏ, chỉ có thương nhân có gan, mới có thể chế tạo gia nghiệp lớn như thế.

Vì tranh thủ lợi nhuận gấp đôi, bọn hần liền dám không đếm xỉa quốc pháp, hướng chỉ là sự tình quan hệ tồn vong trước mắt.

Không chỉ là Tô Hàng, cơ hồ bên cạnh các nơi, mấy chục trên trăm tuần san phát ra, ẩn ẩn trong lúc đó, cũng bắt đầu có vị hỏa dục.

Từ sau khi Thụy Nhã Tuần San phát hỏa, về sau, từ khi hải chính mở rộng, các loại tuần san cũng bắt đầu cao hứng, bên cạnh vùng duyên hải cùng với Lộ phủ quản trị các nơi cơ hồ đều có phân tuần san riêng, tất cả đều đồng thời phát ra.

Có Thụy Nhã Tuần San ngẩng đầu lên, tại Đại Tống, cũng đã có số lượng không ít tuần san bắt đầu làm theo, sức ảnh hưởng cũng lớn hơn nhiều rồi, ngoại trừ kể câu chuyện, cùng để cho người đọc sách ghi một ít văn vẻ sắc màu rực rỡ.

Một ít tuần san đơn giản là gan lớn, dần dần bắt đầu công kích một ít triều nghị, bắt quá, tất cả mọi người là người làm ăn, những văn về công kích triều nghị này, phần lớn đều là Thanh Lưu danh sĩ các nơi viết thay, triều đình bên kia, coi như là muốn cấm, hơn phân nửa là phía dưới cũng dùng thái độ nhiều một chuyện không bằng một chuyện.

Thứ quan liêu này, gần đây đều là như thế, chỉ cầu làm việc ổn thỏa, không lưu nhược điểm, bắt bọn họ, sẽ đắc tội Thanh Lưu, vậy thì còn không bằng giết chết bọn họ.

)

992. Chương 895: Ai Cũng Chuẩn Bị

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 895: Ai cũng chuẩn bị

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Cái gọi là Thanh Lưu, kỳ thật vốn là người một nhà cùng quan to quan nhỏ trong triều, quan từ chức hoặc về quê, đảo mắt sẽ thành Thanh Lưu, nếu Thanh Lưu vào triều, lại thành quan.

Bất đồng duy nhất, chỉ là thân phận biến hóa mà thôi, bởi vậy, vào triều chỉ có thể lấy danh nghĩa Thanh Lưu.

Đời lúc nào trí sĩ từ chức, hoặc là trực xuất không cầm quyền, trong nháy mắt liền thành Thanh Lưu cầm phần, bút dài ba xích, lập tức thành vũ khí để bọn họ cười mỉa, năm đó, thời điểm lão tử ở trên đài bị các người mắng, hiện nay rốt cục cũng đến lượt lão tử mắng chửi người.

Cho nên, làm quan, giảng là một cái chữ ổn, Thanh Lưu lại không thể không học cách mắng chửi người, mắng càng hung ác, danh vọng càng cao.

Một mảnh văn về lưu loát, lập tức khiến cho giấy bút cao quý khó ai bì kịp, bốn phía có người sao chép, như người ngay cả bốn sự mắng chửi người cũng không có, cuộc đời này khó có thể xuất đầu rồi, chính là xuất thân trạng nguyên, thấy danh sĩ, cũng phải tự giác mà thấp đi một đoạn.

Bởi vậy, danh sĩ đều là nhân sĩ thân kinh bách chiến, bút pháp thần kỳ như hoa, giọng mỉa mai, cười mỉa như thế nào, làm sao nâng lên cao, thật sự không thể chê.

Hết lần này tới lần khác, quan to quan nhỏ trên đài không thể đánh trả, nếu để người ta điều tra, thì phải là chọc vào tổ ong, lập tức thành điển hình đại gian đại ác, cán bút mọi người sẽ như ong vỡ tổ, không thể không miêu tả người thành Triệu Cao.

Hơn nữa, người vẫn không thể cãi lại, không thể mắng lại, mắng lại một câu, mọi người sẽ cười người không đủ độ lượng rộng rãi, không có có khí độ.

Vì vậy người trên đài đều giả bộ như rất có khí độ, tuần san phía dưới đơn giản là vắt hết óc mắng bốn phía, những người này vui cười tức giận mắng, cũng không hoàn toàn đều là chỗ hỏng.

Lại có một chút người vô liêm sỉ, rõ ràng không hiểu thủy lợi, có thể cười mỉa trị thủy một trận, rõ ràng không biết thuế ruộng bao nhiêu, ngũ cốc chẳng phân biệt được, cũng có thể thoảng công kích nông chính một tý.

Mà hiện tại, hướng gió lại thay đổi, tất cả tuần san, cơ hồ cùng một thời gian, bắt đầu vòng vo đánh tiếng, trực chỉ Biện Kinh.

Có người nói có sách, mách có chứng, vui cười lời ong tiếng ve về thái tử các đời trước.

Cũng có người trực tiếp lật nợ cũ lên, nhắc tới sự tình thái tử nghị hòa, hai chữ nghị hòa, bất luận đúng sai, ở trên phố, bên trong nhà dân, luôn luôn là bị người cười chê, hiện tại giống trống khua chiêng nói ra, hiệu quả có thể nghĩ.

Trừ những việc đó ra, các loại tiết mục ngăn công kích thái tử đã lưu truyền ra ở trên phố, danh dự giám quốc thái tử rõ ràng trong một đêm đã sụp đổ ầm ầm.

Giang Nam đông lộ Án sát sứ nha môn ở nơi giáp giới hai huyện Tiền Đường, Nhân Cù, Án sát sứ giám sát một đường chính sự, biểu hiện ra xem như chủ quan một đường,

Vị Án sát sứ này đại nhân cũng là tiến sĩ trong năm Xây Trung Tĩnh Quốc, gọi Ngô Đăng, lập tức đảm nhiệm huyện úy, Tri Phủ, Hộ bộ chủ sự, giờ gần đến lúc già rồi, nguyên lai tưởng rằng tiền đồ vô vọng, ai ngờ lại được điều đến Giang Nam đông lộ làm quan.

Ngô Đăng tại Giang Nam đường, một bên có Đổ vận sử cản tay, dù sao vận chuyển đường sông ở Giang Nam lộ là chuyện quan trọng hạng nhất, lương thảo thuế má vùng Giang Nam, đều là từ nơi này chuyển lên thuyền, cho nên chức quyền thật lớn, đủ để cùng hân, cái địa vị Án sát sứ này ngang nhau.

Trừ việc đó ra, cái Tô Hàng này còn có hải chính nha môn, tuy phẩm cấp không cao, nhưng cũng là quan to một mình đảm đương một phía.

Giang Nam cách cục phân ba đường, đã không phải Ngô Đăng hân nói được, vị Ngô đại nhân này cũng tự hiểu lấy mình, trong lòng biết nhà mình không có bối cảnh gì, đơn giản làm một cái trong triều người nhân nhả, chỉ chờ đến ngày dưỡng lão.

Ngô đại nhân tôn sùng, chính là vô vi mà trị, cho nên, vừa lên chức, cái gì cũng không làm, ngâm một bình trà ngon trước, sau đó là bắt đầu nhập định, giống như lão tăng, vẫn không nhúc nhích, ra ngoài lại đi đánh một bộ lục lộ thập đoạn gắm do thái tổ truyền thừa, sau đó mới lau mồ hôi, lại trở lại nha môn ngồi.

Đến giữa trưa, dùng qua điểm tâm xong xuôi, về sau, liền phải chuẩn bị nghỉ ngơi rồi, Ngô Đăng làm việc và nghỉ ngơi vô cùng có quy luật, cẩn thận tỉ mỉ, nhưng hân còn chưa đứng dậy, liền có người sai vật thông báo, nói là Dẫn hình sử Kim Thiếu Văn Kim đại nhân đến.

Vị Kim đại nhân này, lúc trước là đầy tớ của Thái Kinh, nghe nói còn đắc tội qua phụ chính vương, vì chuyện này, Giang Nam lộ bên này thật đúng là không có mấy người dám liên hệ cùng hân, hết lần này tới lần khác, vận khí vị Kim đại nhân này cũng tốt, phụ chính vương kia đánh sụp đổ cả phụ tử Thái Kinh, nhưng không để ý đến vị Kim đại nhân này.

Nghe được Kim Thiếu Văn đến, Ngô Đăng nhả lông mày lại, thản nhiên nói: “Gọi hân tiến đến nói chuyện.”

Kim Thiếu Văn so với thời điểm lúc trước, có vẻ già yếu đi rất nhiều, suy sụp mà tiến đến, thấy thần sắc lãnh Ngô Đăng đạm, cũng là lơ đãng, những năm gần đây, từ khi Thái Kinh rơi đài, hân bị người ta cho canh cửa vốn là không ít, sau lưng không người dựa vào, là bốn phía bị người khinh khỉnh, chính là một tên Tri Phủ phía dưới, cũng dám trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau cùng hân, Kim Thiếu Văn cũng chỉ có thể cười khổ mà chống đỡ.

“Kim đại nhân làm sao lại tới rồi? Ngồi đi.”

Đã cùng đường làm quan, Ngô Đăng có lẽ là nên khách khí khách khí một tý, phân phó: “Dâng trà.”

Kim Thiếu Văn ngồi xuống, lập tức nói: “Ngô đại nhân gần đây dưỡng như thế nào?”

Ngô Đăng cười nhạt một tiếng, nói: “Chưa nói tới cái gì dưỡng thân, bất quá là học được vài cái kỹ năng mà thôi, Kim đại nhân vô sự không lên điện tam bảo, có chuyện gì, cứ nói đừng ngại.”

Kim Thiếu Văn cũng không lại dong dài, nói: “Mấy ngày nay tại Dẫn hình sử nha môn, nhận được không ít người cử động báo, nói là tuần san hiện tại càng ngày càng hư không tưởng nổi rồi, vốn là sự tình tuần san, Kim mô không nguyện quản, lúc trước mắng Lí Bang Ngạn, mắng đương kim Dương thực Dương đại nhân, triều đình cũng đều không nói gì, chúng ta còn có cái gì nói, nhưng... hiện tại...”

Kim Thiếu Văn giảm thấp thanh âm xuống, từ trong tay áo rút ra một phần văn vẽ cắt rất đẹp, đưa tới cho Ngô Đăng, nói: “Ngô đại nhân lại nhìn xem, cái này còn là lời bình thường sao?”

Ngay cả cung đình bí sự cũng dám nói hươu nói vượn, liên lụy tới giám quốc thái tử, chúng ta còn có thể khoan tay đứng nhìn sao, nếu là tuần san này rơi vào tay Biện Kinh, rơi vào tay thái tử điện hạ bên kia, thái tử điện hạ sẽ nghĩ như thế nào? Nói chuyện giạt gân đến nước này, chẳng lẽ những người này không sợ vương pháp sao?”

Ngô Đăng nghe xong, lông mi cũng bắt đầu trầm trọng, liếc nhìn văn vẽ cắt rất đẹp này, sắc mặt âm tình bất định, loại sự tình này, nói lớn cũng lớn, nói nhỏ thì cũng nhỏ, thảo luận hướng lớn, cái này gọi là chê cung đình, là muốn mất đầu.

Nhưng thảo luận hướng nhỏ, cái này là người đọc sách hành vi phóng dăng, nói hươu nói vượn, cảnh cáo vài câu là được.

“Đây là tuần san ở đâu đăng báo?”

Kim Thiếu Văn nói: “Gọi Giang Nam tuần san.”

Ngô Đăng gật gật đầu, nói: “Cái này Giang Nam tuần san thật to gan, chẳng lẽ người tuần này san ngay cả thẩm tra cũng đều không có, vật như vậy cũng dám truyền ra ngoài?”

Kim Thiếu Văn nói: “Lão phu lo lắng cũng là cái này, người trong đó viết thiên văn vẽ này, có lẽ là rất can đảm, không chỉ là tuần san này, cơ hồ các đại tuần san, đều không có sai biệt, đều là công kích lời nói và việc làm của thái tử.

Thậm chí còn có người nói gài sai di thu chi có quân, không bằng Hoa Hạ chi không vậy (nước không vua). Nói gài vậy, ngôn từ Khổng thánh nhân bị những người này bẻ cong đến nước này, chẳng lẽ bọn hần muốn nghênh đón người Khiết Đan, người Tây Hạ đến làm chủ Đại Tống ta sao?”

Sắc mặt Ngô Đăng đột biến, hần cũng không phải bị những này ngôn từ làm cho hoảng sợ, mà là một câu Tây Hạ kia của Kim Thiếu Văn, Ngô Đăng tuy vô vi, cũng không ngu xuẩn, cẩn thận tưởng tượng, chỉ biết cái một câu di thu chi có quân không bằng Hoa Hạ chi không này cũng dấu diếm huyền cơ.

“Tây Hạ... Tây Hạ... Hần là...”

Kim Thiếu Văn không để ý tới Ngô Đăng, có lẽ là hần cảm thấy tình thế thật sự vô cùng nghiêm trọng, tiếp tục nói: “Ngoại trừ những việc này, Dẫn hình tư bên kia, cũng đã biết đến, ngay tại không lâu trước kia, một đám thương nhân, danh sĩ, thế gia, thậm chí là tăng lữ đạo nhân, tụ hội tại Hàng Châu,

bọn hần nói những thứ gì, lão phu không biết, nhưng nhiều người như vậy, đã có quan viên từ chức, lại có thương nhân, không phải là đàm luận thi từ, cũng không phải nói về sinh ý, chẳng lẽ là có mưu đồ khác?”

Sắc mặt Ngô Đăng âm tình bất định, mong mỗi liếc liếc Kim Thiếu Văn, hỏi: “Kim đại nhân nghĩ thế nào?”

Kim Thiếu Văn nói: “Bắt mấy thủ phạm, nên bắt thì bắt, nên trị tội thì trị tội, để cho bọn đạo chích nhìn xem.”

Nhưng Ngô Đăng lại nở nụ cười, thản nhiên nói: “Kể sĩ phóng dăng một ít, cũng là chuyện thường xảy ra, vì một chút việc nhỏ mà trừng trị, chỉ sợ dư luận giới thượng lưu sẽ rào rạt, Dẫn hình đại nhân chỉ cần coinhưu bọn hần nói cười là được, không nên tưởng thật.”

Ngô Đăng trầm ngâm một hồi, lại nói: “Chuyện này, có lẽ là không cần quản, dù sao lão phu cũng không ủng hộ.”

Kim Thiếu Văn thấy thế, lộ ra vẻ thất vọng, đành phải đứng dậy cáo từ.

Trên mặt Ngô Đăng lộ ra một chút mỉa mai, hướng phía bóng lưng Kim Thiếu Văn mắng: “Thực sự coi lão phu là vật ngu xuẩn sao? Để cho người đẩy ra làm kẻ chết thay, người đầu...”

Một Áp ti hầu tại cửa ra vào, nói: “Đến ngay đây.”

“Vừa rồi, những lời nói kia, người cũng nghe được rồi chứ?”

“Hồi bẩm đại nhân, nghe được.”

“Vậy người đi hải chính nha môn một chuyến, đem những lời nói này, đều nói cho Tăng đại nhân nghe, một chữ cũng không thể để lọt.”

“Vâng.”

“Còn có... Sau này cái Kim kia lại đến, đều ngăn cản trở về cho lão phu, nói cho hắn biết, thân thể lão phu không khỏe, về sau có lẽ là đừng tới nữa.”

“Vâng.”

Ngô Đăng phân phó xong rồi, cả người liền nhẹ nhàng xuống, lại cầm lấy văn về cất may rất đẹp kia xem trong chốc lát, không khỏi nói: “Trận chiến lớn như vậy, xem ra cái Tô Hàng này cũng là thời buổi rối loạn rồi, không biết lúc nào mới có thể sau cơn mưa trời lại sáng, lão già khom ta đây đâu thể chịu nổi giày vò lớn như vậy.”

Dứt lời, liền đi nghỉ ngơi trong chốc lát, khi tỉnh lại, lại có người thông báo, nói là thuyền phụ chính vương điện hạ đã tiếp cận Tô Hàng, sáng sớm ngày mai có thể đến, hải chính nha môn Tăng đại nhân tới hỏi công việc nghênh đón.

Ngô Đăng nghiêm mặt nói: “Tự nhiên là mời Tăng đại nhân làm chủ tất cả mọi việc.”

Mười ba tháng tư, thanh minh vừa qua khỏi, ở bên trong mưa phùn ào ào, năm chiếc pháo hạm đột nhiên hiện ra tại hải vịnh Tô Hàng, bất quá, pháo hạm cũng không có ngừng tại bến cảng, cũng không có buông xà lan đáy bằng, sau khi triệt hạ vài bạt trên buồm, về sau, chỉ để người ngồi thuyền nhỏ lên bờ thông báo.

Quan viên trên bến tàu dùng Tăng Túc An cầm đầu, ào ào lên hạm đi bái kiến, vốn là Tăng Túc An chỉ ngừng trú chốc lát trong khoang thuyền, sau đó Thẩm Ngạo tận lực bồi tiếp bọn người Giang Nam đông lộ Ấn sát sứ, Đổng vận sứ.

Lại về sau, cũng không thiếu thương nhân, một người thương nhân ngừng trú lâu nhất trong đó, ngọn đèn dầu chập chờn trong khoang thuyền, Thẩm Ngạo khoanh tay trước ngực, nghe thương nhân này lải nhải mà đang nói gì đó, sắc mặt hắn ngưng trọng, dạo bước trong khoang thuyền.

“Điện hạ, người vong chính là vong, các triều đại đổi thay, chuyện như vậy còn thiếu sao? Trước mắt, bệnh tình hoàng thượng nguy kịch, người mua bán lương thực chúng ta cảm thấy bất an, sợ nhất đúng là cái này.

Hải chính là tuyệt đối không thể phớt, nếu không, cái Tô Hàng này, cái Tuyền Châu kia, không phải không thể xảy ra chuyện dân chúng lầm than khắp nơi, nhận phải ảnh hưởng, há dừng lại ở chúng ta, những thương nhân này?

Lại còn mấy trăm vạn lao động cường tráng kia, chẳng lẽ có thể đánh bọn hắn trở lại đồng ruộng sao? Nếu thực sự như thế, chỉ sợ không thể không kích động dân biến, kẻ hèn này đại biểu tất cả thương hội, hôm nay liền hi vọng điện hạ đứng ra, làm chủ cho chúng ta, chỉ cần điện hạ vẫn còn, chúng ta mới có thể áo cơm không lo, mới có thể có phần cơm ăn.”

Thương nhân kia nói được chân tình thật ý, ngôn ngữ có chút tuyệt hảo, rõ ràng là vì ích lợi của mình, hết lần này tới lần khác, lại có thể đem đạo lý nghĩa mở rộng về đến quốc gia.

Bất quá, lời hắn nói cũng không phải không có đạo lý, hải chính oanh oanh liệt liệt mà tiến hành lâu như vậy, người tham dự tiến vào đâu chỉ hơn mấy trăm ngàn vạn?

Kiếp phu trên bến tàu, thủy thủ trên thuyền, công tượng ở phía trong tác phùng, nữ công bên cạnh máy dệt, những người này từ đồng ruộng đến thành thị, sớm đã quen cái cuộc sống sắc màu rực rỡ này, bắt bọn họ hồi hương, ai chịu đây?

Nhưng một khi hải chính bị phế truất, như vậy, cả đại cục tất nhiên sẽ chịu ảnh hưởng, những người này sẽ bị mất đi công tác, đã không có công tác liền ý nghĩa là không có cơm ăn, không có cơm ăn, là muốn tạo phản.

Thẩm Ngạo trầm mặt, hắn đương nhiên cũng hiểu, bây giờ mình đã bị dồn đến góc tường, mà ý tứ chút ít thương nhân này cũng rất minh xác, bọn hắc tình nguyện cá chết lưới rách, cũng tuyệt không chịu chằm dứt hải chính.

Thẩm Ngạo còn, hải chính mới còn, các thương nhân đề cử người này đến du thuyết, chính là muốn biểu đạt ủng hộ đối với Thẩm Ngạo, ưu thế thương nhân ở chỗ tiền tài cùng dư luận, hiệu quả dư luận đã hiện ra, hiện tại, ngoại trừ Biện Kinh, cơ hồ tuần san khắp thiên hạ đều đang không ngừng mà làm thấp đi thái tử.

Mà quan viên các nơi thái độ mập mờ, rõ ràng đã thành người ngoài đứng nhìn, về phần lực lượng tiền tài, Thẩm Ngạo tạm thời còn chưa thể dùng được, thật muốn dùng thời điểm, chính là thời điểm gây chiến.

Thẩm Ngạo hít sâu một hơi, nghỉ chân trong khoang thuyền, chậm rãi nói: “Lời của ngươi, bốn vương đã biết rồi, trở về nói cho mọi người, hải chính không thể phế, phạm là bốn vương còn có một hơi thở, sẽ tuyệt đối không để hải chính hoang phế.”

“Điện hạ có ý tứ là?”

Thẩm Ngạo thần nhiên nói: “Không có ý gì, ngươi cũng không nên suy đoán lung tung, cứ như vậy đi.”

Pháo hạm cũng không dừng lại tại Tô Hàng, mà là dùng tốc độ cực nhanh, như cũ, hướng Tuyền Châu mà đi.

Sau nửa tháng, pháo hạm rốt cục cũng đến Tuyền Châu, thời điểm pháo hạm vững vàng ngừng ở bên cạnh, Ngô Văn sớm đã chờ đã lâu, bước nhanh lên cầu tàu, đợi cho Thẩm Ngạo xuống thuyền, lập tức nghênh đón, ánh mắt hai người đối diện một lát, Thẩm Ngạo lập tức nói: “Bệ hạ như thế nào?”

“Sắp không được.” Ngô Văn lo lo lắng lắng nói: “Ngày đêm ngắm trông điện hạ trở về.”

Thẩm Ngạo gật gù đầu, nói: “Còn tin tức gì không?”

Ngô Văn nói: “Vệ quân công cũng đến Tuyền Châu, đã gặp bệ hạ, nhìn ý của hắc, tựa hồ đang lo lắng an nguy của Tam hoàng tử.”

Thẩm Ngạo cười khỏ, nói: “Chuyện này, ta biết rõ, thái tử không phải vật ngu xuẩn, làm sao có thể thả hổ về rừng?”

Ngô Văn tiếp tục nói: “Ngoại trừ việc này, Hồng Châu bên kia lại đưa người rất có ý tứ tới.”

Thẩm Ngạo nói: “Là ai?”

Ngô Văn nói: “Thuật sĩ luyện đan.”

Sắc mặt Thẩm Ngạo đã lạnh xuống, trong hai tròng mắt hiện lên một tia sát cơ, nói: “Người ở nơi nào?”

“Đã bí mật giam giữ.”

“Chưa vội nhập hành cung, dẫn bốn vương đi xem trước.”

Ngô Văn nhăn lông mày lại, nói: “Chỉ sợ không ổn đâu, không bằng đi yết kiến bệ hạ trước, về sau hay nói.”

Thẩm Ngạo nói: “Không vội!!”

)

993. Chương 896: Lo Lắng

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 896: Lo lắng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trong phòng u ám, mấy Cẩm Y Vệ trông coi cũng không nhìn được mà bắt đầu tâm kinh nhục khiêu (run rẩy sợ hãi), tròng cảnh trước mắt thật sự có chút khủng bố, làm cho người ta có xúc động muốn nôn mửa.

Thuật sĩ này toàn thân xích lõa, cơ hồ là dán vào tường, toàn thân đổ máu, liên tục khóc thét, người đứng ở trước mặt hắn, là Thẩm Ngạo trong tay nắm dao găm, hai giáo úy gắt gao đề thuật sĩ lại, Thẩm Ngạo hờ hững cười một tiếng, ngồi xổm xuống, dao găm đưa lên một phen, cắt lấy một miếng thịt từ cánh tay thuật sĩ.

Thuật sĩ đã muốn đau đến bất tỉnh, thê lương hét lớn một tiếng, chứng kiến máu tươi từ cánh tay đầm đìa chảy ra, liền hoảng sợ kêu lên.

“Dao thứ mấy rồi?” Thẩm Ngạo mặt không biểu tình, phần hận nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Mười một dao...”

Thẩm Ngạo đứng lên, mở miệng thở hổn hển, trên đỉnh đầu của hắn, đèn bão phát ra ánh sáng u ám, chiếu rọi xuống cái khuôn mặt xưa nay hay tươi cười này, rất là khủng bố.

Thẩm Ngạo lộ ra một vẻ cười nhạt dữ tợn, đặt dao găm ở trong lòng bàn tay, thản nhiên nói: “Có thể nói chưa? Bồn vương có rất nhiều thời gian, cắt mười dao không nói, sẽ cắt 100 dao, thẳng đến khi người chỉ còn toàn bộ xương, nhưng người yên tâm, bồn vương cũng sẽ không dễ dàng mà giết người, muốn chết, nào có dễ dàng như vậy được?”

Thuật sĩ đâu thể nghe được lời Thẩm Ngạo nói, hắn đau đến cơ hồ ngất đi, mỗi một tác da thịt toàn thân đều là đầm đìa máu tươi, vụn vụn trên mặt đất giống như con giun.

Thẩm Ngạo hướng giáo úy bên người nháy mắt, giáo úy gật đầu, mang một thùng nước biển ra, xối lên trên đầu thuật sĩ, cái nước biển này rất mặn, miệng vết thương vừa chạm vào nước biển, lại càng đau đớn khó nhìn, thuật sĩ lại phát ra một tiếng kêu rên thê lương, hai chân đạp loạn tại gạch đá, cái bắp chân kia cũng đã mài ra một tầng da thịt trắng dã.

Thuật sĩ bị đưa đến Tuyền Châu, đã từng bị thẩm vấn mấy lần, nhưng bởi vì sợ thất thủ, giết chết thuật sĩ này, cho nên không dám dụng hình, thuật sĩ này rất nhanh ý, trong lòng biết việc này thật sự quá lớn, đương nhiên không chịu nói.

Cho đến hôm nay, Thẩm Ngạo tự mình đến cắt thịt của hắn, phòng tuyến cuối cùng đáy lòng mới bị đánh vỡ.

“Ta... Ta nói...”

Thẩm Ngạo vẫy tay, có người đưa đến cái ghế cho hắn, hắn mặt không biểu tình mà ngồi xuống, một gã thủ lĩnh Cẩm Y Vệ bên cạnh cầm giấy bút ra, bắt đầu ghi chép.

“Tiểu nhân kỳ thật cũng không phải là thuật sĩ gì, lúc trước chỉ ở quê hương làm thầy tướng số cho người ta, về sau Lưu công công Biện Kinh đến, bởi vì là người cùng xã với tiểu nhân...”

“Người quê quán ở nơi nào?”

“Hà Gian phủ.”

“Lưu công công kia tên đầy đủ là gì?”

“Lưu Ô.”

“Tra!” Thẩm Ngạo gọn gàng linh hoạt nói.

Cẩm Y Vệ bên người rời đi cực kỳ nhanh, qua trọn vẹn thời gian hai nén hương mới chạy về, nói: “Trong nội cung có người gọi Lưu Ô, cũng là người Hà Gian, chắc không sai rồi.”

“Lưu Ô này làm việc ở đâu trong cung?”

Cầm Y Vệ cúi đầu, đưa ra một quyển hồ sơ, thì thầm: “Nguyên niên Xây Trung Tĩnh Quốc nhập cung, vốn là làm việc ở phía trong Đạo phường tư, về sau, không biết làm sao trực tiếp nhập đến hậu cung, làm tùy tùng thái giám trước mặt Vương hoàng hậu, từ đó về sau, Vương hoàng hậu chết bệnh, bởi vì trong nội cung không người dẫn dắt, lại trở về Giáo phường tư.”

“Vương hoàng hậu...” Trong đôi mắt Thẩm Ngạo lóe ra một tia lãnh ý, Vương hoàng hậu này chính là mẹ đẻ thái tử Triệu Hằng, chỉ là, mười năm trước cũng đã chết bệnh.

Ánh mắt Thẩm Ngạo đưa đến trên người thuật sĩ kia, nói: “Người nói tiếp đi.”

Thuật sĩ chưa từng nghĩ đến, Thẩm Ngạo bên này rõ ràng đã điều tra chi tiết rành mạch tất cả mọi người, đầu còn dám nói vậy, tiếp tục nói: “Lưu Ô bởi vì là người cùng xã với ta, lại thấy ta nghèo túng, nói là có một cái chuyện phú quý muốn tặng cho ta,

lúc ấy ta ăn được dầu mỡ heo hôn mê tâm, lại không tìm được cái nghề gì sinh sống, liền đáp ứng, về sau, Lưu Ô cho ta 100 quan tiền, cũng không bảo ta làm cái gì, mà là để cho ta đi đến một đạo quan tu hành, qua trọn vẹn một năm, mới lại tìm ta.”

Thẩm Ngạo hỏi: “Tu hành một năm, tu hành ở nơi nào? Rốt cuộc là năm nào?”

Thuật sĩ không dám nói vậy, nói: “Tại phụ cận Biện Kinh, một cái tiểu đạo quán, gọi Thủy đạo quán, có lẽ là sự tình trong năm Tuyên Hòa thứ bốn.”

Thẩm Ngạo nghiêng nghiêng chân, trong đầu hồi tưởng đạo quán phụ cận Biện Kinh một lần, lúc trước, thời điểm hắn chủ trương hồng lư tự, cũng biết một ít sự tình về đạo quan, ít nhất những đạo quan tăng đạo kia phải có độ điệp, đều được hồng lư tự chấp thuận, bất quá, trong ấn tượng của hắn, không có cái tên Thủy đạo quán này.

Chắc là Thủy đạo quán này không được quan phủ nhận định, đạo nhân bên trong cũng không phải triều đình ban phát khẩu phần lương thực cùng thổ địa, nên dựa vào đám phú hộ tiếp tế để duy trì.

Thẩm Ngạo đành phải thôi, tiếp tục hỏi thuật sĩ: “Rồi sau đó thì sao?”

Thuật sĩ nói: “Rồi sau đó, liền gọi tiểu nhân giảng đạo bốn phía...”

“Giảng đạo?”

“Đúng, chính là hàng tháng cho tiểu nhân một ít thuế ruộng, đến phụ cận kinh đô và vùng lân cận này tiếp tế một ít người nghèo, ngẫu nhiên cũng sẽ cầm chút ít thuốc, phối chút ít trò phù thủy, chữa bệnh cho người ta, từ đó về sau, trên phố đều nói tiểu nhân là tiên nhân, thanh danh càng lúc càng lớn, ngay cả một ít vương công cũng bắt đầu mời tiểu nhân làm thượng khách.”

Thẩm Ngạo hít vào một hơi, cười lạnh nói: “Xem ra, cái người cho người làm việc đã sớm có dự mưu rồi?”

Thuật sĩ không dám nói đúng, cũng không dám nói không phải, chỉ là, toàn thân đau nhức gay gắt, đổ máu quá nhiều, sắc mặt đã trở nên trắng bạch, lí nha lí nhĩ nói: “Lại về sau, Lưu Ô lại tới nữa, gọi tiểu nhân đi gặp một công công, công công này cũng không báo tặc danh của mình ra, chỉ đánh giá ta một hồi, hỏi ta mấy câu, liền đi thương lượng cùng Lưu Ô một hồi, sau đó lại nói với tiểu nhân, có một cộc phú quý muốn cho tiểu nhân làm, lại bảo tiểu nhân nghe hắn an bài.”

Đại khái về câu chuyện, đã hỏi rõ ràng, nhưng người chủ sự phía sau màn lại còn chưa trôi lên được mặt nước, khá tốt, còn có manh mối, Thẩm Ngạo hướng Cầm Y Vệ bên người, nói: “Đi bắt Lưu Ô đến đây.”

Cầm Y Vệ cầm hồ sơ nói: “Lưu Ô tại hai tháng trước cũng đã bị bệnh chết.”

Thẩm Ngạo tựa hồ không hề cảm thấy bất ngờ, loại sự tình giết người diệt khẩu này vẫn thường có, liền nói với thuật sĩ: “Công công tiếp xúc cùng người kia, người còn nhận ra không?”

Thuật sĩ nói: “Nhận ra.”

Thẩm Ngạo nói: “Nếu lần sau, bốn vương đưa hắn đến trước mặt ngươi, ngươi có thể chỉ ra không?”

Thuật sĩ nói: “Có thể.”

“Như vậy cũng dễ xử lý.” Thẩm Ngạo đứng lên, vỗ vỗ tay nói: “Trị thương cho hần, xem thật kỹ, bốn vương còn muốn đi yết kiến hoàng thượng, sự tình còn lại, đều giao cho các người.”

Thẩm Ngạo ra khỏi địa lao kia, hít một hơi thật dài, mới phát hiện áo bào dính mình không ít máu me, đành phải đi tắm trước, thay quần áo xong xuôi, mới cưỡi ngựa đi về hướng hành cung.

Hành cung, tắm diện.

Một loạt đèn cung đình xếp thành một hàng dọc, từ góc tường đi qua, tường nam giắt mấy bức họa, tường bắc thì là một thanh kim kiếm dùng để trang trí, dựa vào cánh cửa bên này, bên ngoài cổng tò vò dạt dào lộ ra xuân ý, gió xuân khi thì cuốn một hai mảnh lá mới rơi xuống, sau đó lăn đến phía dưới cánh cửa, tươi mát toàn thân người.

Màn che trên giường móc tại hai bên, dưới mặt áo ngủ bằng gấm truyền ra vài tiếng ho khan kịch liệt, mấy nội thị khom người đứng ở dưới giường lại khấn trương lên, một nội thị cầm khăn lụa trắng noãn, xoa người lại húng đờm, nội thị khác bưng ống nhổ đi qua đó.

Dương Tiễn thần sắc hoảng hốt mà ngồi ở trên một cái ghế gỗ cách dưới giường không xa, chống đỡ cái đầu, ngủ gật tại bàn vuông, mấy ngày nay, hần thật sự quá mệt mỏi, một ngày chỉ có thể ngủ hai canh giờ, cho dù không có việc gì, nhưng lại không chịu trở về ngủ, đơn giản chống đỡ ở chỗ này, đợi tiếng ho khan trên giường kia truyền tới, Dương Tiễn bị bừng tỉnh, phản xạ có điều kiện mà đứng lên, bước đến giường nhìn.

Triệu Cát đã là mặt mũi tràn đầy thần sắc có bệnh, thật vất vả ho đờm trong cổ họng ra, khuôn mặt gầy gò, đầu còn nhìn ra được thần thái tiêu sái đẹp trai lúc trước kia?

Ngón tay khô gầy nâng lên, chỉ chỉ Dương Tiễn, ý bảo Dương Tiễn gia tăng cái đệm dựa phía sau lưng cho hần.

Dương Tiễn lập tức cầm cái nệm êm đến, nhẹ nhàng đỡ lấy thân thể Triệu Cát, buông nệm êm, mới nhẹ nhàng buông thân thể Triệu Cát ra, nói: “Bệ hạ, cái thuốc này làm sao lại không thấy công hiệu? Thật sự không được, nô tài sẽ đi tìm đơn thuốc khác,

hôm qua nô tài nghe người ta nói, lúc trước Trịnh quốc công cũng nhiễm chứng bệnh nặng, thái y cũng gọi rồi, lại luôn là không thấy khá, về sau tìm được phương thuốc tốt, chỉ uống mấy lần nước thuốc, bệnh liền được loại trừ rồi, có thể thấy được, thái y cũng chưa chắc là đáng tin cậy.”

Triệu Cát gian nan mà lắc đầu một chút, thản nhiên nói: “Trẫm biết thân thể mình, trẫm không phải nghi nan tạp chứng, đây là dầu hết đèn tắt ...”

Dương Tiễn liền rơi lệ, nói: “Bệ hạ, sao ngài lại nói ra lời nói ử rữ bực này? Long thể bệ hạ rất an khang, chỉ bị nhiễm phong hàn mà thôi...”

Triệu Cát lại nói: “Vừa rồi, có phải là Tấn vương đã tới?”

Dương Tiễn gật đầu.

Triệu Cát thở dài một hơi, nói: “Hoàng đệ này của Trẫm quá khùng điên một ít...nhưng người này tâm chơi rất nặng, vốn, hần đến Tuyền Châu, đã sớm bốn phía đuổi cho gà bay chó chạy rồi, nhưng bây giờ suốt ngày đóng cửa không ra, đây cũng là nói, hần kỳ thật cũng lo lắng đến trẫm, nhưng trẫm không muốn gặp hần, người biết là vì cái gì không?”

Dương Tiễn mang một bộ dạng rửa tai lắng nghe, cong cong thân, cố gắng đưa đầu vào, dùng ống tay áo lau nước mắt.

Triệu Cát nóng nảy hô hấp vài cái, mới nói: “Trẫm đã thành cái dạng này, gặp hần như thế nào đây? Cái tính tình kia, thấy người, chính là cười toe toét, trẫm làm sao có thể thấy hần khóc cho trẫm? Có lẽ là không cần phải gặp, thấy mà phiền lòng.”

Dương Tiễn trịnh trọng gật đầu, nói: “Bệ hạ nói không gặp thì không gặp.”

“Trẫm có thật nhiều người phải gặp, cái Tuyền Châu này, cũng có không ít người vội vã thấy trẫm, ví dụ như Ninh An, ví dụ như mấy hoàng tử, còn có hoàng ngoại tôn của trẫm, nhưng trẫm đã quyết định chủ ý, ai cũng không gặp.”

Triệu Cát khôi phục chút ít khí lực, buồn bã nói: “Thẩm Ngạo đến Tuyền Châu chưa? Sớm hôm nay, không phải nói đã đến Tô Hàng rồi sao?”

“Nên sắp đến rồi.”

Triệu Cát trầm giọng nói: “Trẫm không thể không gặp hần, còn rất nhiều sự tình muốn bàn giao, hôm nay hần là phụ chính vương rồi, hiện tại nhớ tới, trẫm cũng không biết làm như vậy đến cùng là đúng hay không, hần là người không yên ổn, bản tính giống như Tần vương, đều yêu náo loạn...”

Triệu Cát hơi thở mong manh, thản nhiên nói: “Trẫm có thể chứa bọn hần, thái tử có thể sao? Không thể! Tính tình thái tử, trẫm biết rõ, ở phía trong lòng hần, không được phép có hạt cát, nếu trẫm ngồi yên mặc kệ, sớm muộn gì cũng có một ngày, thái hậu, Tần vương, Thẩm Ngạo đều sẽ bị hoạch tội, còn có Ninh An, chỉ sợ cũng sẽ bị liên quan đến,

cho nên trẫm... Trẫm chính là tình nguyện chịu trách nhiệm liên quan đến xã tắc, cũng muốn an bài cái hậu sự này, chỉ mong tương lai, thái tử có chút kiêng kỵ đối với Thẩm Ngạo, chỉ cần thái tử bất động, trẫm biết rõ. Thẩm Ngạo sẽ tuyệt không phụ trẫm.”

Dương Tiễn không phản bác được, nức nở nghẹn ngào mà che mắt khóc ròng.

Trong mắt Triệu Cát, đột nhiên tránh lộ ra một tia sợ hãi: “Kỳ thật, ta sợ nhất đúng là chết, người, sau khi chết, cũng không biết sẽ là cái dạng gì nữa trời, trẫm cảm giác, cảm thấy sống không đủ... Người xem, mấy ngày trước đây, không phải lại đưa tin chiến thắng tới sao? Cơ nghiệp Đại Tổng chúng ta xem như đã được bảo vệ, hôm nay lại là khai mở biên cương, lại là hãnh diện, nếu Thẩm Ngạo thật sự có dị tâm, trẫm có thể không chế được hần sao?”

Logic nói chuyện của Triệu Cát bắt đầu có chút loạn, hơi có chút kiêu lời mở đầu không hợp với lời nói sau, nhưng một câu nói sau cùng là không hề sai, hai mươi vạn thủy sư tại Bắc Địa, hai mươi vạn Liêu quân đã xưng hàng, ngoài ra còn có vài chục vạn Hạ quân, hơn mười vạn phối quân, lại thêm các tộc thần phục, trong tay nắm trăm vạn quân đội.

Đối với Thẩm Ngạo mà nói, cũng không quá chuyện tiện tay mà thôi, cái phụ chính vương này, nói đến nói đi, kỳ thật chỉ là danh nghĩa, nếu như Thẩm Ngạo thật sự muốn làm Tào Tháo, ai có thể ngăn được.

Nhưng Thẩm Ngạo không làm, hần vẫn trở lại, chỉ tính riêng điểm này, cũng đủ để Triệu Cát vui mừng.

Tính tình Triệu Cát, khác với đế vương khác, có lẽ nói, chính là vì Triệu Cát, mới sáng lập ra Thẩm Ngạo, cái phụ chính vương này, nếu như đổi lại các hoàng đế khác, Thẩm Ngạo đã sớm chết mười lần hai mươi lần, hết lần này tới lần khác, Triệu Cát là thi nhân, là đỉnh cấp họa sĩ, là một trong những người tốt nhất thiên hạ.

Càng là một gã làm người rất tốt, khuyết điểm duy nhất, chính là không phải hoàng đế tốt, bởi vì như thế, hần mới để cho Thái Kinh ôm ba tỉnh, vốn quy củ Đại Tổng chính là ba tỉnh phân quyền, mà Triệu Cát lại cứ không cho là đúng, đem toàn bộ quyền lực thiên hạ chấp tay giao cho Thái Kinh, chính là vì như thế, mới có Thái Kinh họa quốc lộng quyền.

Mà hiện tại, Triệu Cát lại làm trò cũ, làm ra một cái phụ chính vương, kỳ thật cùng nắm ba tỉnh là một cái đạo lý, Triệu Cát tín nhiệm, cho nên có thể làm được đến mức không hề giữ lại.

Triệu Cát giống như là đã mệt mỏi tới cực điểm, nói mấy câu xong, về sau liền đóng mắt đi ngủ.

Dương Tiễn thu nước mắt, cẩn thận từng li từng tí mà dịch áo ngủ bằng gấm cho hần, mới cẩn thận mà từ trong tấm điện lui ra ngoài, trước mặt, một nội thị bước nhanh tới, thấp giọng nói: “Phụ chính vương điện hạ đến.”

Dương Tiễn nhất thời kích động lên, nói: “Người ở nơi nào?”

“Đang chạy đến.”

Dương Tiễn nói: “Không cần thông báo, trực tiếp thỉnh điện hạ đến tẩm điện bên này, nhanh đi.”

Thẩm Ngạo rút cuộc cũng đã tới... trong nội tâm Dương Tiễn ngổn ngang trăm mối cảm xúc, những ngày qua, hắn ở trong nội cung, có thể nói là trong lòng nóng như lửa đốt, một mặt lo lắng thân thể cho Triệu Cát, mặt khác, cũng lo lắng cho tánh mạng thân gia mình, mà hôm nay, tiểu tổ tông Thẩm Ngạo rốt cuộc cũng đã trở lại rồi.

Dương Tiễn chà xát chà xát tay, tới trước tai thất đợi trong chốc lát, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, nghe được có thấp giọng nói: “Điện hạ...”

Hai chữ điện hạ vang lên, Dương Tiễn lập tức bước nhanh đi ra ngoài, quả nhiên thấy Thẩm Ngạo mặc một bộ Long phục mới tinh, bước nhanh tới, Dương Tiễn nghênh đón cực kỳ nhanh, nói: “Thẩm Ngạo...”

Bước chân Thẩm Ngạo cũng kịch liệt, lập tức nói: “Bệ hạ như thế nào? Bây giờ có thể yết kiến hay không?”

Dương Tiễn nói: “Bệ hạ vừa mới nằm ngủ, cứ đến tai thất ngồi một chút, đợi bệ hạ tỉnh, lại đi vào nói chuyện.”

Thẩm Ngạo phiền muộn thở dài, gật đầu nói: “Thật tốt.”

Hai người im lặng mà vào tai thất, gọi người dâng trà, Thẩm Ngạo có vẻ có chút mệt mỏi, xoa xoa huyết thái dương, sau đó mới nói: “Những ngày qua, chỉ sợ là đã vất vả Nhạc phụ đại nhân.”

Dương Tiễn cười khổ, nói: “Vất vả không đáng nói, đây là bổn phận của nô gia, thật sự khiến nô gia lo lắng, có lẽ là về thái tử, hiện tại, thái tử đăng cơ đã là kết cục đã định, Thẩm Ngạo, sau khi thái tử lên ngôi, chỉ sợ...”

Thẩm Ngạo lạnh lùng nói: “Tạm thời không cần để ý, trước hết để cho hắn tiêu dao mấy ngày, nếu hắn chịu bình an vô sự cùng ta thì cũng thôi, nếu thật sự ăn được dầu mỡ heo hôn mê tâm, ta cũng không phải dễ bắt nạt.”

Dương Tiễn thấy Thẩm Ngạo mang một bộ dạng không sợ hãi, tâm buông xuống một nửa, nói: “Người vẫn như cũ, Thiên Vương lão tử còn không sợ.”

Mặt Thẩm Ngạo lộ ra vẻ lo lắng, cười nhạt nói: “Nếu ta sợ đầu sợ đuôi, cũng sẽ không có hôm nay, người khác đều nói ta là Thẩm điên cuồng, nhưng người không biết, có đôi khi chính là muốn giả ngây giả dại, người khác nhìn người là người ngu, kỳ thật người thông minh hơn so với ai khác, chỉ có người như vậy, mới đáng sợ nhất.”

Thẩm Ngạo cười cười tự giễu, lại nói: “Đường dài, lại nói tiếp, ta cũng mệt mỏi, ở chỗ này đơn giản nghỉ một chút, đợi bệ hạ tỉnh rồi yết kiến.”

)

994. Chương 897: Thái Tử Rất Giỏi

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 897: Thái tử rất giỏi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trong nội tâm Thẩm Ngạo vẫn đang suy nghĩ: lặn lội đường xa cũng không mệt mỏi, vừa rồi nghiêm hình bức cung lại làm cho người ta cảm thấy thật mệt mỏi.

Dương Tiễn lập tức phân phó người đi thu thập phòng ngủ, dẫn Thẩm Ngạo đi nghỉ ngơi.

Thẩm Ngạo thật sự mệt mỏi tới cực điểm, lại sợ đang đi trên đường thì Triệu Cát tỉnh lại, đến cả y phục cũng không chịu cởi, chỉ đá giày ra, ngã đầu liền ngủ.

Không biết qua bao nhiêu thời gian, Dương Tiễn thấp giọng nói tại bên tai Thẩm Ngạo: “Nhanh tỉnh lại... Nhanh tỉnh lại...”

Trong nội tâm Thẩm Ngạo chứa nhiều suy nghĩ, không hề nằm ỳ ra ngủ, vừa nghe tiếng đã nhanh chóng đứng dậy, ngẩng đầu liền hỏi: “Như thế nào? Bệ hạ tỉnh lại rồi sao?”

Dương Tiễn gật gật đầu, nói: “Bệ hạ nghe nói người đã đến rồi, mặt rồng cực kỳ vui mừng, bảo người lập tức đi qua.”

Thẩm Ngạo đi giày, nhảy xuống sập, đến y quan cũng không kịp chỉnh lại, cực kỳ nhanh đi qua hướng tấm điện, đến bên ngoài tấm điện, hắt hất một hơi thật dài, tựa hồ có chút do dự, tựa hồ lại cảm thấy có chút thương cảm, nặng nề thở dài một hơi, mới vượt qua cánh cửa.

Đèn cung đình mềm rũ xuống, ánh sáng ảm đạm màn che ; lụa mỏng che phủ ánh mắt, mang đến vài phần mờ lung.

Cửa gỗ dựa vào tường nam mở ra một ít, gió đêm phật qua, thổi trúng màn che, làm cho màn che rung động rung động, bên ngoài cửa gỗ là một vòng trăng sáng, ánh trăng sáng tỏ, giống như cái khay bạc.

Chỉ là, lúc này đây, Thẩm Ngạo căn bản không có hào hứng nhìn cảnh đêm, xem cái trăng tròn này, từng bước một đi vào, ngay cả tâm cũng không khỏi nhảy dựng lên.

Dừng ở phía trước màn che, Thẩm Ngạo càng cảm thấy thương cảm hơn, nếu là ở lúc trước, chính mình đến yết kiến, Triệu Cát hơn phân nửa là sẽ nằm ở trên bàn, hoặc bắt lấy bút, hoặc dựa vào cái ghế đọc sách.

Hình ảnh đó vẫn rất hay thấy, chắc hẳn tâm tình Triệu Cát lúc đó nhất định mang theo hi vọng cùng vui sướng, nhưng hiện tại... hoàng đế bệ hạ bưng lấy cuốn và bắt bút vẽ tranh đang lấy hết một tia khí lực cuối cùng, tâm tình hoàng đế bệ hạ giờ phút này, vẫn là vui sướng sao?

Tâm tư Triệu Cát thế nào, Thẩm Ngạo không suy đoán nổi, nhưng Thẩm Ngạo lại biết, trong lòng hẳn như là bị chặn một khối đá tảng, mấy cái gì đó nghẹn ở cổ họng kia như nuốt không trôi lại nhả không ra, chất lỏng nóng bỏng đảo quanh vành mắt của hắn, muốn tràn ra khỏi mi, nhưng Thẩm Ngạo lại cố nén, vô luận như thế nào, cũng không chịu để chúng nó chảy ra.

“Nam tử hán, đại trượng phu, không thể khóc, phải cười, phải cười!”

Trong nội tâm Thẩm Ngạo nói như vậy, mới miễn cưỡng mà nặn đi ra một chút dáng tươi cười, nụ cười này không giống như lúc tâm tình của hắn thư thái thanh tịnh, cũng không có kiểu dối trá lúc hắn liên hệ cùng với người sắp bị lừa, hắn cười rất miễn cưỡng, giống như là người trên giường bệnh thiếu hẳn một khoản nợ, lại đang tiếp tục thiếu nợ một khoản nữa.

“Thần Thẩm Ngạo đến chậm, xin bệ hạ thứ tội...” Thẩm Ngạo phù phù một tiếng quỳ xuống, cái gì dưới đầu gối đàn ông là vàng, cứ để cho hắn đi gập quỳ đi.

Giường bệnh bỗng nhúc nhích, truyền ra thanh âm hữu khí vô lực của Triệu Cát, hỏi nói: “Tới...”

Thẩm Ngạo đứng dậy, bước nhanh đi qua, vạch màn che, mượn ánh sáng đèn cung đình, rốt cục cũng thấy rõ khuôn mặt Triệu Cát, đây là một khuôn mặt gầy gò mà đầy vẻ bệnh trạng.

Đôi mắt đầy phong thái sáng láng lúc trước đã mất đi vẻ sáng bóng, giống như tất cả lão nhân dần dần gần đất xa trời, mang theo một loại không muốn cùng lưu luyến.

“Người rốt cuộc cũng đã tới, trẫm còn tưởng là sẽ không thấy được người lần cuối cùng nữa.”

Thẩm Ngạo ngồi xuôi theo giường, cầm lấy cánh tay vươn ra của Triệu Cát, cẩn thận từng li từng tí mà thả vào trong áo ngủ bằng gấm đi, một mặt nói: “Thần nghe được ý chỉ, một ngày cũng không dám trì hoãn, ngày đêm hành trình mà gấp gấp trở về, thân thể bệ hạ có khá hơn chút nào không?”

Triệu Cát lại như là lão nhân bướng bỉnh, vẫn là đưa tay thò ra khỏi ổ chăn, khoác lên đầu gối Thẩm Ngạo, nói: “Tốt, tốt hơn chút ít rồi, mấy ngày trước đây, nghe được người đại thắng ở Đại Định, cất bỏ họa lớn

trong lòng vì Đại Tổng, bệnh trầm đã tốt hơn một ít, trầm xem mình không được nữa, cho nên, có mấy lời không thể không bàn giao đối với người, người không cần nói, cũng đừng khóc, chỉ để ý nghe trầm nói.”

Thẩm Ngạo im lặng gật đầu.

Triệu Cát nói: “Sau khi Trầm chết, người nhất thiết nhớ kỹ, phải đối tốt với thái hậu, đối tốt với Tấn vương, còn có Ninh An, Tím Hành, những người thân nhất này của trầm, tất cả đều phó thác trên thân thể của người rồi, người hiểu chưa?”

Thẩm Ngạo lại gật đầu.

Triệu Cát thở dài một hơi, lúc này mới cảm thấy hài lòng hơn một ít, tiếp tục nói: “Về phần thái tử... Trầm biết rõ, thái tử cùng người có cừ oán, cho nên trầm mới khâm mệnh để người làm phụ chính vương, sau khi trầm chết, người vịn linh cửu trầm, mang theo chúng thân vương Tuyên Châu và hoàng tử trở lại Biện Kinh hạ táng, từ đó về sau, liên vĩnh viễn rời xa Biện Kinh, thái tử không thể làm gì được người.”

Thẩm Ngạo lại gật đầu, trong nội tâm vừa động, rất muốn nắm bắt sự tình thuật sĩ đi ra, nhưng lập tức, hấn lại ảm đạm mà bỏ đi ý nghĩ này.

Cùng lúc, cái tên thuật sĩ kia còn chưa có bằng chứng có thể chứng minh hấn có quan hệ cùng thái tử, một phương diện khác, Thẩm Ngạo thật sự không đành lòng tàn khốc, đem cái sự thật này nói ra với một lão nhân còn đang hấp hối.

Hiện tại trong đầu Thẩm Ngạo rõ ràng sinh ra một ý niệm kỳ quái, thậm chí để cho Triệu Cát bình yên mà vĩnh biệt cõi đời, những âm mưu cùng quỷ kế kia, những sự thật tàn khốc kia, đều do chính mình đến gánh chịu.

Tuy... bây giờ nói ra, có chỗ tốt rất lớn đối với Thẩm Ngạo, nhưng hết lần này tới lần khác, Thẩm Ngạo chính là nói không nên lời, hấn ảm đạm mà nhìn Triệu Cát, yên lặng gật đầu, nói: “Thần biết rồi.”

Sắc mặt Triệu Tín càng lộ ra vẻ vui mừng, lấy tay vỗ Thẩm Ngạo đầu gối, liên tục nói: “Tốt, rất tốt...”

Triệu Cát không ngừng ho khan, đám tiểu nội thị sợ tới mức nhanh chóng cầm ống nhổ đến.

Thẩm Ngạo tiếp nhận một cái khăn lụa, nhẹ nhàng đặt ở bên mồm của hấn, đợi hấn hộc cục máu ra, vút vào bên trong ống nhổ, lại lau lau miệng vì hấn, Triệu Cát mới bình tĩnh trở lại, một lần nữa nằm xuống, ánh mắt sâu kín nhìn Thẩm Ngạo, nói gần từng chữ: “Thái tử có thể trị quốc sao?”

Trong lời nói của Triệu Cát, luôn luôn mang theo sự không tín nhiệm đối với Triệu Hằng.

Nhưng Thẩm Ngạo có thể cảm nhận được, trong đôi mắt Triệu Cát mang theo một loại khát vọng, tựa hồ như đang khát vọng Thẩm Ngạo cho hấn đáp án.

Thẩm Ngạo có hai cách lựa chọn, nếu lắc đầu, tất nhiên sẽ khiến cho Triệu Cát càng thất vọng hơn, mà gật đầu, đối với Triệu Cát, chính là một sự trấn an.

Về phần những chuyện khác, Thẩm Ngạo đã không so đo được nhiều như vậy nữa rồi, cái gì vinh nhục quyền lợi, cũng không phải sự tình hiện tại hấn muốn so đo.

Thẩm Ngạo trả lời rất chắc chắn: “Thái tử là lão thành mưu quốc, mặc dù không bì kịp bề hạ, nhưng lại có thể gìn giữ phẩm cách người đứng đầu, đủ để phó thác.”

Trên mặt Triệu Cát quả nhiên lộ ra dáng tươi cười vui mừng, tay khô gầy khoắc ở trên gối Thẩm Ngạo, nói: “Trầm không muốn lập thái tử, nhưng vấn đề đã đóng thuyền, lúc này đã muốn không còn kịp nữa rồi.

Nếu thái tử đăng cơ, người cần phải nhường nhịn, trầm biết rõ người, người yêu hồ đồ, người không chịu nổi người khác bức ép, trầm buông tay giá hạc, về sau, người cần ghi nhớ, thái tử không phải trầm, làm việc phải cẩn thận, không cần phải sờ vào nghịch lân của hấn, nếu không, chính là họa sát thân, trầm ở dưới tuổi vàng cũng rất bất an.

Bọn Tấn vương, có thể theo người đến phiên quốc, nếu thái hậu chịu đi, cũng có thể lại để cho nàng xuất cung, do Tấn vương phụng dưỡng... Tam hoàng tử...”

Nói đến Triệu Giai, trong mắt Triệu Cát hiện lên một tia lo lắng: “Tam hoàng tử Triệu Giai hợp tính cùng trầm nhất, trầm rất cứng chiều, thậm chí từng có ý niệm nhường ngôi thái tử trong đầu, bây giờ nghĩ lại, thật sự là hại hẩn...”

Thẩm Ngạo im lặng...

)

995. Chương 898: Thịnh Hội

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 898: Thịnh hội

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Cát miễn cưỡng cười cười, nói: “Nếu Trầm chết rồi, người nhớ kỹ, hàng năm, vào lúc này, thiêu đốt mấy tấm bức họa để trẫm nhìn xem, trẫm làm cả đời vẽ tranh, lại cảm giác, cảm thấy khiếm khuyết một ít hỏa hầu, luôn kém một chút điểm như vậy...”

Thẩm Ngạo nói: “Thần nhất định thu thập danh họa trong thiên hạ, cung cấp để bệ hạ ngự lãm.”

Triệu Cát không khỏi cười rộ lên, bất quá, cái tâm tình này thay đổi rất nhanh, lại khiến cho hẩn cảm thấy có chút không khỏe, cố gắng mở miệng nói: “Tốt, tốt... danh họa trong thiên hạ đều muốn, cứ kêu vạn thọ cương...”

Con em người... Tuy Thẩm Ngạo lúc này cực kỳ bi ai, có lẽ vẫn là không nhìn được, trong nội tâm phát một câu nói tục, lúc trước thì chơi sinh nhật cương, hoa thạch cương không đủ, đến lúc này, rõ ràng còn nghĩ đến vạn thọ cương, người thiếu đạo đức quá đây nha.

Bất quá, Thẩm Ngạo lập tức ảm đạm rồi, bọn người Thái Kinh xử lý sinh nhật cương cùng hoa thạch cương cho hẩn, cái này gọi là a dua xu nịnh.

Nhưng mình làm cái vạn thọ cương này, lại chỉ có thể coi là một loại nhớ lại, tuy cái vạn thọ cương này lãng phí xa xỉ, nhưng Thẩm Ngạo vẫn gật đầu, nói: “Thần biết rồi.”

Triệu Cát liền nở nụ cười: “Trừ việc đó ra, còn có bảng chữ mẫu, trẫm tiếc nuôi nhất, chính là không tìm kiếm được « luận sách dân » của Vương Hi Chi, sau khi trẫm chết, người nên cẩn thận sưu tầm.”

Sắc mặt Thẩm Ngạo đã có điểm xấu hổ rồi, ho khan vài tiếng, nói: “Biết... Biết rồi...”

Triệu Cát nói: “Như thế, trẫm có thể yên tâm nhắm mắt, bất quá, bây giờ trẫm đang suy nghĩ, đời sau sẽ cho trẫm là cái dạng gì, kỳ thật, trẫm biết rõ, trẫm phân công gian thần Thái Kinh, sống lãng phí, không để ý tới quốc sự...”

Thẩm Ngạo vội vàng cắt ngang lời hẩn, nói: “Bệ hạ có kiếp sau, không phải vấn đề võ, vấn đề định quốc, võ có thể an bang, bệ hạ không cần lo lắng.”

Triệu Cát nghe xong, ánh mắt sáng lên nói: “Không bằng gọi ta là ‘Thánh Văn nhân đức, lộ ra hiếu ý, Võ Hoàng đế’?”

Thẩm Ngạo đã không biết nên bi thương như thế nào nữa rồi, liền nghiêm túc thảo luận cùng Triệu Cát: “Sao không gọi ‘Hiển nguyên hoàng đế lộ ra phẩm đức, định công khám văn Duệ võ, đủ cả Thánh Chiêu Giếu’?”

Sắc mặt Triệu Cát đột biến: “Đây là của tiên đế!” Sắc mặt hẩn trắng bệch, dốc sức liều mạng ho khan.

Thẩm Ngạo nhất thời im lặng, vội vàng nói: “Ta nói vì sao như vậy, hóa ra nghe nhiều nên thuộc, thoáng cái liền thốt ra rồi, nguyên lai là của tiên đế...”

Triệu Cát nói: “Suy nghĩ một chút nữa đi.”

Thẩm Ngạo trầm ngâm một lát, nói: “Có rồi, không bằng gọi là ‘Hợp thiên hoàng vận văn vô duệ triết cung kiệm dư dã hiếu kính thành tín trung hoà công đức Đại Thành nhân hoàng đế’, như thế nào?”

Ánh mắt Triệu Cát sáng lên, nói: “Cái này cực kỳ hay, bất quá, cái này nặng về chữ nhân, không tốt, trầm bình thường dùng hiếu đi trước, tự nhiên là nên làm theo đó cho thỏa đáng.”

Thẩm Ngạo im lặng, người này rõ ràng còn cò kè mặc cả được nữa, kỳ thật, ở thời đại này, hiếu là đứng đầu trăm thiện, so với một cái chữ nhân, có lẽ là cao giá hơn một ít, cái gọi là hiếu trước trăm thiện, chữ nhân tuy đủ phong cách, nhưng chữ hiếu lại bắt mắt nhất.

Các triều đại đổi thay, hoàng đế hiếu thảo, phần lớn là hoàng đế ở đời sau đánh giá so sánh rất tốt, luôn cao hơn các loại Vô Hoàng đế một chút.

Thẩm Ngạo mang một bộ dạng khổ sở, đành phải nói: “Vậy thì để thần suy nghĩ một chút nữa.” Vất hết óc nghĩ, hần mới nói: “Có rồi, cứ kêu ‘Kính thiên xương vận xây bà con cô cậu chính văn vô anh minh rộng nhân tín kiên quyết duệ Thánh thành tâm thành ý đại hiếu hoàng đế’.”

Triệu Cát kích động nói: “Đúng là cái này, nhanh, cầm bút viết xuống, kéo chút nữa sẽ quên mất.”

Thẩm Ngạo theo lời, đành phải đi gọi người cầm giấy bút, dùng bút viết xuống.

Triệu Cát vui mừng nói: “Như thế, trăm có thể nhắm mắt được rồi.”

Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ, vốn là vạn thọ cương, về sau lại là cái này, lại muốn giày vò ta đây phải lo nghĩ đến người, bất quá, nghĩ đến bệnh Triệu Cát nặng như vậy, Thẩm Ngạo biểu hiện ra lòng dạ rộng lớn khó được, trầm trọng nói: “Bệ hạ dặn dò, thần chính là liều tính mạng, cũng phải hoàn thành.”

Đế vương, giống nhau, là do lẽ quan nghi luận, lại thỉnh tân quân định đoạt.

Mặc dù sẽ thổi phồng chút ít công tích của tiên hoàng, nhưng đại đa số vẫn là làm rất công chính, cho nên, muốn để cho Triệu Cát cái danh như vậy, nhất định sẽ có người phản đối, chính là Triệu Hằng, cũng chưa chắc chịu gật đầu, có thể nghĩ đến lúc đó, Thẩm Ngạo muốn dùng lực ép mọi người, sẽ gian nan đến cỡ nào.

Sắc mặt Triệu Cát chuyển biến tốt đẹp hơn một ít, nói với Thẩm Ngạo: “Vất vả người rồi, hiện tại Trẫm lại nghĩ tới một sự kiện.”

Thẩm Ngạo cảm thấy cơ mặt của mình đang run rẩy, thật sự không hiểu nên khóc hay nên cười.

Triệu Cát nói: “Chút ít tranh chữ Trẫm cất trữ kia, có thể chôn cùng Trẫm được không?”

Triệu Cát tư tàng ở bên trong kho, có thể nói là không ít, cơ hồ bao gồm tranh chữ của lịch đại danh gia, bất quá, sau khi chết Triệu Cát, theo đạo lý những tranh chữ này tự nhiên thành vật của Triệu Hằng, những tranh chữ đó đều là giá trị liên thành, chỉ một kiện hai kiện thì cũng thôi, nhưng mấy trăm mấy ngàn kiện, Triệu Hằng nhất định là không chịu.

Kỳ thật, yêu cầu này của Triệu Cát rất không an phận, chính là Thẩm Ngạo cũng cảm thấy quá đáng.

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, nói: “Bệ hạ, chôn cùng không bằng lưu truyền hậu thế, không bằng thần sẽ biên soạn tập tranh một vì bệ hạ, tuyển 30 bức tác phẩm xuất sắc của bệ hạ, cộng thêm họa tác các đại gia lịch đại in ấn đi ra, lại để cho người trong thiên hạ cất chứa, như thế nào?”

Triệu Cát nghĩ nghĩ, cũng hiểu được đây là một việc rất thể diện, nhân tiện nói: “Tốt, có thể.”

Triệu Cát vừa rồi vô cùng kích động, thần sắc dần dần đã có chút ít mệt mỏi rồi, Thẩm Ngạo kiên nhẫn chờ hần nằm ngủ, mới như mẫu thân dỗ hài tử xong rồi, thở ra một hơi, mới từ trong tấm điện đi ra ngoài.

Dương Tiễn ở tại bên ngoài lo lắng, nói: “Như thế nào?”

Thẩm Ngạo cười khổ: “Còn có thể như thế nào, Nhạc phụ đại nhân cứ ở đây đốc lòng chăm sóc, ngày mai ta lại đến.”

Dương Tiễn gật đầu, đưa Thẩm Ngạo đi ra ngoài, vừa đúng lúc bắt gặp xa giá Tấn vương lại tới nữa, Tấn vương từ trong xe nhô đầu ra, tinh thần có vẻ có chút sa sút, nhìn thấy Thẩm Ngạo, liền kinh ngạc nói: “Thẩm Ngạo đã trở lại rồi sao?”

Thẩm Ngạo đi đến trước xe, hỏi: “Điện hạ muốn đi đâu?”

Tấn vương Triệu Tông khóc không ra nước mắt, nói: “Muốn đi thăm hoàng huynh, nhưng hoàng huynh vô luận như thế nào cũng không muốn gặp mặt ta.”

Thẩm Ngạo thở dài, nói: “Bệ hạ mệt mỏi, đã ngủ lại rồi, có lẽ là để lần sau lại đến.”

Triệu Tông lắc đầu, nói: “Bỏ đi bỏ đi bỏ đi, vốn là người đã đến rồi, bổn vương không nên mời người đi uống chút rượu tẩy trần, nhưng hiện tại...” Triệu Tông thở dài, nói: “Bổn vương thật sự không có cái hào hứng này, để sau đi.”

Thẩm Ngạo cũng không còn cái hào hứng này, cùng Triệu Tông mỗi người đi một ngả, gần hành cung chính là hải chính nha môn, Thẩm Ngạo dạo chơi đi qua, hải chính nha môn bên này rất là nghiêm túc và trang trọng, người sai vật thấy Thẩm Ngạo tới, lập tức đi thông báo, một lát sau, Ngô Văn liền bước nhanh đến.

Thẩm Ngạo khoanh tay trước ngực, dùng ngữ khí trầm trọng đạo: “Tìm địa phương, đi uống trà cùng bổn vương.”

Ngô Văn gật đầu, dẫn Thẩm Ngạo đến một chỗ nhà ngay bên cạnh nha môn, gọi quan lại nhỏ đưa Vũ Di trà lên, Thẩm Ngạo uống một ngụm, nói: “Trà này thực khó uống.”

Ngô Văn nói: “Điện hạ, khổ tùy tâm sinh, không phải trà này khó uống, mà là trong nội tâm điện hạ khó uống.”

Thẩm Ngạo ngẩng đầu, miễn cưỡng cười cười mắng: “Người rõ ràng còn nói lời chiết lý rồi, người nói không sai, không phải trà khó uống, chỉ là vật là người không đúng thôi.”

Dứt lời, liền buông chén trà nhỏ, nói với Ngô Văn: “Vừa rồi thấy bộ dạng Ngô đại nhân như đang muốn nói lại thôi, chẳng lẽ là có lời gì để nói với bổn vương sao?”

Ngô Văn ngồi nghiêm chỉnh, nói: “Điện hạ nguy nan...”

Thẩm Ngạo thần nhiên nói: “Bổn vương thời thời khắc khắc đều ở vào trong nguy hiểm, lời nói chuyện giạt gân, vậy thì không cần phải nói nữa.”

Ngô Văn lắc đầu, nói: “Tuần san Tuyên Châu bên này, điện hạ đã nhìn chưa?”

Thẩm Ngạo nói: “Biết rõ một ít.”

Ngô Văn thở dài một hơi, nói: “Điện hạ muốn làm trung thần, điểm này, Ngô mỗ há lại không biết, nhưng hiện tại, bố cục này, điện hạ đã không thể không để ý được rồi, không nói đến thái tử như thế nào, hiện tuần san ở các nơi, còn có những thương nhân sau lưng tuần san này,

cùng với thế gia đại tộc Giang Nam, Phúc Kiến, Nghiêm Nam đường, hiện nay đều đang âm thầm lung lay, có một danh sĩ gọi Triệu Chí Kính, đã muốn hợp thành hải thương hội, liên lạc mấy ngàn danh môn, thương nhân, kẻ sĩ, rải tin tức bốn phía, muốn cho hoàng thượng băng hà xong, về sau, điện hạ sẽ tới chủ trì đại cục thiên hạ.

Trừ việc đó ra, chính là bên trong thủy sư, cũng có thật nhiều ngôn luận, mấy ngày trước đây, có một doanh quan thủy sư lưu trú, đúng là đang tại trước mặt Mã Tri Phủ, nói thiên hạ không thể không để phụ chính vương làm chủ,

Mã Tri Phủ lúc ấy liền hoảng sợ, những lời này, cũng may mắn là nói ra tại trước mặt Mã Tri Phủ, nếu nói tại trước mặt người khác, hơn phân nửa là sẽ phạm tội khi quân.”

Ngô Văn lo lo lắng lắng nhìn Thẩm Ngạo, hẳn ở chỗ sâu bên trong nước xoáy tại Tuyên Châu này, đương nhiên cũng biết lợi hại tại đây, hiện tại, cả Phúc Kiến lộ, đều đang đánh trống reo hò, không chỉ như vậy, còn có Giang Nam đường, Nghiêm Nam đường.

Nói trắng ra là, đơn giản là tân quân đang cơ, mọi người không được cam đoan chỗ tốt, nếu muốn duy trì ích lợi của mình, không thể không để phụ chính vương trị quốc.

Còn nữa, người muốn vui buồn cùng phụ chính vương trải rộng tam giáo cửu lưu, có thương nhân, có kẻ sĩ, cũng có võ quan, sĩ tốt, kiêu phu, thủy thủ, nhiều người như vậy, bí mật khó giữ, nếu nhiều người biết, động tĩnh lại lớn, đây không phải muốn chết sao?

Thẩm Ngạo mở hộp hải chính ra, thiên hạ đã trải rộng người nhận được lợi ích hải chính, mà những người này, chính là động lực cực lớn để thôi động thủy triều thiên hạ.

Thẩm Ngạo phát giác, mình đã thân bất do kỷ.

Lời Ngô Văn nói rất đơn giản, chính là muốn Thẩm Ngạo lập tức làm ra quyết đoán, rốt cuộc là muốn làm kiêu hùng, hay là muốn làm thần tử.

Muốn làm thần tử, phía dưới, những thanh âm bên tàu đánh trống reo hò vì hấn này, nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất áp chế xuống dưới, nếu muốn làm kiêu hùng, cũng phải phòng ngừa chu đáo, dự đoán chuẩn bị sẵn sàng.

Thẩm Ngạo trầm mặc, trên thực tế, tuy giết hấn người đến mức đao đầy mùi máu, nhưng liên quan đến sự tình cung biến, Thẩm Ngạo lại không thể không bắt đầu do dự.

Ngô Văn nói: “Hiện tại phía dưới huyên náo hung hăng như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tay Biện Kinh, thái tử sẽ nghĩ như thế nào? Điện hạ cũng nên cho ra cái lời chắc chắn, để cho chúng ta, những người phía dưới này có một sự chuẩn bị.”

Ánh mắt Ngô Văn bắt đầu dần dần trở nên lớn mật, nhìn thẳng Thẩm Ngạo, liếm liếm miệng, nói: “Điện hạ, nếu muốn làm thần tử, Ngô mỗ cũng không thể nói gì hơn, nhưng điện hạ muốn... Ngô mỗ nguyện hiệu lực khuyến mã, Phúc Kiến đường, Tô Hàng đường, Tây Hạ, Khiết Đan chốn cũ, Nghiễm Nam đường, đều coi điện hạ như thiên lôi, sai đâu đánh đó.”

Thẩm Ngạo trầm mặc một chút, cuối cùng là đột nhiên đứng dậy, nói: “Đã đến mức này, Triệu Hằng không để cho ta lựa chọn, ta liền cho không để cho hấn lựa chọn, nên chuẩn bị, các người cứ việc đi làm, hai tay đều chuẩn bị sẵn sàng, có thể làm thần tử, tự nhiên là tốt, không thể làm, vậy hãy để cho đời sau cười mỉa đi thôi.”

Tào Tháo bị đời sau cười mỉa, Vương Mãng cũng là như thế, chẳng lẽ Triệu Khuông Dận không có bị người chỉ trích?

Điểm mấu chốt của Thẩm Ngạo, chính là không cần phải ép mình, ai ép liền cắn người đó, ba chữ Thẩm Ngạo điên cuồng cũng không phải là chỉ trêu đùa.

Thẩm Ngạo từ hải chính nha môn đi ra, mang theo Chu Hằng và vệ sĩ trực tiếp về nhà, từ lúc mấy năm trước, Thẩm Ngạo đặt mua một chỗ phủ đệ ngay tại Tân Thành Tuyền Châu.

Triệu Cát thoáng đưa ý chỉ một týt, người Thẩm gia cũng đều từ Biện Kinh, theo vương công đến Tuyền Châu, Thẩm Ngạo dừng ngựa tại trước phủ đệ, chứng kiến chỗ ở mới tinh này, người gác cổng thấy Thẩm Ngạo trở về, một mặt tới đón, một mặt cực kỳ nhanh đi vào bên trong báo tin cho gia quyến.

Thời điểm Thẩm Ngạo đi vào, phát hiện Ninh An đã gầy gò đi vài phần, trong nội tâm vừa thương tiếc lại là không đành lòng, ôm nàng trấn an một hồi, lúc này nghĩ tới Triệu Cát, lại bắt đầu trở nên phiền muộn.

Mấy ngày sau, Thẩm Ngạo mỗi ngày đều đi đến hành cung kiến giá, thân thể Triệu Cát càng ngày càng tệ, về sau, có khi ngay cả lời nói cũng đều mơ hồ không rõ, trong nội tâm Thẩm Ngạo lại càng có vẻ không vui.

Chỉ có cách xuất tiền ra, bốn phía thu thập danh họa, cung cấp cho Triệu Cát tiêu khiển, lúc trước đó nói về sự tình thái tử một lần, từ nay về sau hai người đều giống như có ăn ý, cũng không đụng vào những vấn đề này nữa, chỉ luận sách luận họa, có khi Thẩm Ngạo ngồi ở trước giường, nghe Triệu Cát nói chút ít ký ức nhớ lại.

Nhìn lão nhân khô gầy này càng ngày càng ít sinh khí, Thẩm Ngạo muốn khóc, lại khóc không ra nước mắt, muốn cười, lại cảm thấy quá gượng ép.

Đến Tuyền Châu, toàn tâm toàn ý mà hầu hạ Triệu Cát, cái gì hào hứng cũng đều không có, ngay cả bên ngoài phát sinh cái gì cũng không biết, có khi Dương Tiễn nói chuyện cùng hắn, hắn cũng chỉ ừ ah ah mà đáp ứng.

“Trẫm làm hoàng đế nhiều năm như vậy, chỉ biết ngồi ở hoàng cung này, thiên lý tự xưng vương, triệu kiến đại thần, vẫn thật sự không biết hoàng đế này rốt cuộc là cái tư vị gì, giang sơn trẫm quả nhiên là phong hũ dự đại sao?”

Có một ngày, Triệu Cát nằm ở trên giường, thân thể của hắn đã là càng ngày càng kém rồi, hai mắt chỉ có thể đóng lại, ho khan vài tiếng, tiếp tục nói: “Trẫm thật sự muốn nhìn một chút, nhìn xem thiên hạ của trẫm là cái dạng gì nữa trời.”

Thẩm Ngạo tâm niệm vừa động, nói: “Bệ hạ muốn nhìn, vì cái gì không đi xem?”

“Đã muộn...” Triệu Cát tràn đầy tiếc nuối, nói: “Trẫm hiện tại đã mang cái dạng này...”

Thẩm Ngạo là người tính nôn nóng, Triệu Cát nói chuyện chậm rãi, thật sự là làm hắn không chịu được, hắn cắt ngang lời Triệu Cát, nói: “Bệ hạ đã thành cái dạng này, càng nên nhìn một cái, các dân chúng cũng muốn gặp bệ hạ, chuyện này cứ định như vậy, ba ngày sau, bệ hạ xuất cung đi dạo.”

Triệu Cát bị Thẩm Ngạo cổ vũ, cũng sống sờ một chút, tâm tư bắt đầu chuyển động, nói: “Tốt, trẫm đi.”

Tâm tình Thẩm Ngạo thoáng cái đã tốt hơn vài phần, tìm ra mục tiêu, liền ra khỏi tẩm điện cực kỳ nhanh, lập tức mệnh lệnh Ngô Văn cùng Tuyền Châu Tri Phủ mã Ứng Long tới, nói: “Kể từ hôm nay, cao thấp Tuyền Châu, tất cả nha môn, đều thả sự tình trong tay xuống.”

Mã Ứng Long nói: “Không biết điện hạ có chuyện gì muốn giao cho bọn ta xử lý?”

Thẩm Ngạo hào hứng dạt dào, nói: “Bổn vương muốn làm một hồi thịnh hội, một hồi thịnh hội vô song trên đời, ba ngày sau, bệ hạ muốn xuất cung đi dạo, cái đường đi này phải từ từ tu sửa một tý, cây xuôi theo phố cũng phải phủ lụa lên, tất cả gia đình, mặt tiền cửa hiệu đều sơn lại hoa văn màu,

tất cả tác phường đều nghỉ một chút, đình công một ngày, lại để cho các dân chúng ăn mặc bộ đồ mới đi ra, chuyện này, liên quan thật lớn với bổn vương, nhất định phải làm thật tốt.”

Thẩm Ngạo có vẻ có chút kích động, có thể để xử lý một chút việc cho Triệu Cát hấp hối, lại để cho hắn có một loại cảm giác thở dài ra một hơi, trẫm ngâm một chút, lại nói: “Tân Thành không phải có một quảng trường sao? Chỗ đó chiếm diện tích không nhỏ, ngay tại trung tâm quảng trường, lập một cái pho tượng, ít nhất cũng phải cao hai mươi trượng, càng lớn càng tốt, pho tượng tự nhiên là điêu khắc bệ hạ, chuyện này, có thể hoàn thành hay không?”

)

996. Chương 899: Loạn Lên

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 899: Loạn lên

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Ngô Văn cười khỏ, nói: “Điện hạ, chỉ sợ là quá ép buộc rồi, pho tượng lớn như vậy, chính là một trăm công tượng đẩy nhanh tốc độ, một năm nửa năm cũng chưa chắc có thể tạo thành.”

Thẩm Ngạo nhăn lông mày lại, có vẻ rất là thất vọng, cuộc sống nhân sinh của Triệu Cát, ngoại trừ thi họa ra, yêu thích lớn nhất chính là phô trương, nói được khó nghe chút ít, chính là thích mừng công của mình.

Thẩm Ngạo đơn giản là muốn kiến tạo ra một cái Thịnh Thế, an ủi an ủi lão nhân gần đất xa trời này, chính như hấn giầu điểm sự tình thái tử giết cha, cũng chỉ hi vọng tại thời điểm Triệu Cát giá hạ, có thể thoả mãn yên nghỉ.

Cái pho tượng này, là một khâu tối trọng yếu nhất trong dự đoán của Thẩm Ngạo, hôm nay không xử lý được, tự nhiên lại khiến cho Thẩm Ngạo có chút thất vọng.

“Bất quá...” Mã Ứng Long thấy bộ dạng Thẩm Ngạo tối tăm phiền muộn, lại nghĩ ra một chủ ý, nói: “Hạ quan nghe nói, Tuyền Châu thương hội cùng quyên một số tiền bạc, muốn xây một pho tượng mẹ tổ, định đặt bên cạnh hải đăng, tái thiết một tòa miếu mẹ tổ, để phù hộ thủy thủ ra biển bình an.

Hiện tại, chỗ tượng đá này đã kiến tạo, đại khái hơn một năm, mắt thấy sắp làm xong rồi, khục khục... nếu tạm thời cầm cái tượng đá mẹ tổ này, lại để cho đám thợ thủ công thừa dịp kỳ hạn ba ngày này, từ từ tu sửa bộ mặt công trình một tý, có lẽ có thể thử xem.”

“Như vậy cũng có thể sao?” Tuy Thẩm Ngạo điên điên khùng khùng, nhưng mẹ tổ biến thành Triệu Cát, vẫn cảm thấy khó có thể tiếp nhận, đôi mắt cao thấp dò xét Mã Ứng Long, trong lòng nghĩ: người cũng là người xuyên việt qua đây sao?

Mã Ứng Long bị Thẩm Ngạo nhìn đến rất không có ý tứ, nói: “Muốn làm thập toàn thập mỹ, tự nhiên là không thể trông cậy vào người thường, nếu như chiêu mộ nhiều thợ đá chút ít, gia tăng đẩy nhanh tốc độ, địa phương nên tặng thì tặng một điểm, địa phương nên thiếu thì ít một chút, cũng có thể có vài phần tương tự.”

Hai tay Thẩm Ngạo vung lên, nói: “Đó là một biện pháp tốt, cứ làm như thế đi.”

Dứt lời, lại nói: “Ngoại trừ tượng đá, người cũng không thể thiếu, nhưng nếu để sai dịch bắt người đến cũng không nên, không bằng như vậy, nếu chịu đi làm, mỗi người lĩnh một quan tiền, trước tiên là viết tính danh người xuống, đến lúc đó, lại để cho bọn họ tới nha môn lấy.”

Ngô Văn cười khổ, nói: “Điện hạ, vừa khoác lụa hồng, lại tượng đá, không khỏi cũng quá hao người tổn của một chút.”

Thẩm Ngạo âm thầm nói: “Đơn giản là tận dụng nhân sự mà thôi, có một chút hại dân, tổn thương tiền tài thì chưa nói tới, những số tiền này, đều tính toán cho bốn vương, không cần lấy từ ở phía trong phủ kho ra, Ngô đại nhân, người tới tính toán xem, đại khái phải lãng phí bao nhiêu tiền bạc?”

Ngô Văn làm ở hải chính nha môn, chuyện gì cũng đều quản, mấy năm này lịch lãm rèn luyện, coi như là một thành viên lão đại về tiền thuế rồi, chỉ tưởng tượng thoáng qua, nhân tiện nói: “Chỉ sợ trên dưới hai mươi vạn quan.”

Nhưng Thẩm Ngạo lại lắc đầu nói: “Quá ít, ít tiền như vậy, có thể làm ra động tĩnh gì? Bốn vương muốn làm, sẽ làm ra một cái kinh thiên động địa ra ngoài, chúng ta làm quan, cũng nên giáng một điểm lương tâm, bệ hạ hiện tại đang hấp hối, cả đời này cũng chỉ có thể đi ra ngoài, xem thế giới bên ngoài một chuyến như vậy, sao còn có thể tiết kiệm?

Nói đơn giản cùng người, bốn vương không yêu cầu nhiều lắm, chính là càng phô trương càng tốt, ai có bản lĩnh lợi nhuận tiền của bốn vương, cứ việc đến kiếm.

Chuyện lớn như vậy, hai mươi vạn quan nhất định là không đủ, bốn vương trước hết để cho người cầm năm mươi vạn quan đi ra, không đủ, còn có thêm, cái Tuyền Châu này gần đây có điều gì mới lạ để chơi đùa cũng không nên keo kiệt, lấy ra, bốn vương có rất nhiều tiền.”

Lúc này, Thẩm Ngạo rõ ràng hào phóng đến thần kỳ, vung tay lên, năm mươi vạn quan liền được đưa ra, cái thủ bút này có thể nói chưa từng có ai dám chỉ ra.

Ngô Văn nghe Thẩm Ngạo nói tự mình bỏ tiền, thì không nói cái gì nữa, nhân tiện nói: “Vậy thì lão phu liền triệu tập quan viên cao thấp Tuyền Châu thương lượng, án lấy ý tứ điện hạ đến xử lý, Mã Tri Phủ, sự tình tượng đá giao cho người.”

Mã Ứng Long cười nói: “Điện hạ cùng Ngô đại nhân yên tâm, sẽ không xảy ra cái gì sai lầm.”

Ba người tụ đầu thương lượng xong rồi, Thẩm Ngạo vừa vội vừa gấp rút mà chạy về Triệu Cát bên kia.

Triệu Cát vừa rồi nghỉ ngơi một chút, mới khôi phục một ít tinh lực, hỏi Thẩm Ngạo: “Vừa rồi người đi nơi nào?”

Thẩm Ngạo nói: “Đau bụng, ăn được điểm dấm chua trở về.”

Triệu Cát cũng không hỏi nhiều, Thẩm Ngạo một mực nói chuyện cùng hắn đến đêm mới đánh ngựa trở về.

Thẩm Ngạo lại thanh nhàn, nhưng hắn gật đầu một cái, xác thực làm cả cái Tuyền Châu gà bay chó chạy, bệ hạ ra ngoài đi tuần, phụ chính vương điện hạ nói, muốn xử lý rất lớn, xử lý như thế nào đây?

Ngô Văn triệu tập các thương nhân, thương lượng trọn vẹn một canh giờ, cuối cùng là xác định ra rồi, nhưng chỉ dựa vào quan phủ, còn xa xa không đủ, vì vậy, vốn là mọi người gánh chịu cực khổ, sau đó sai dịch tất cả nha môn cầm danh thiếp, đi tất cả thương hội bãi phỏng thông báo.

Thẩm Ngạo ở trong suy nghĩ các thương nhân thì không khác gì mẹ tổ, hắn ra lệnh một tiếng, các thương nhân lại rất có tính tích cực, kỳ thật, bọn hắn muốn xóa, còn tưởng là Thẩm Ngạo tranh thủ tình cảm cùng thái tử, cho nên mới chơi như vậy, nào biết đâu rằng, Thẩm Ngạo đơn giản là dùng tiền mua cái trăng điện, làm cho Triệu Cát cao hứng mà thôi.

Sự tình đến ức tranh thủ tình cảm, đám thương nhân lại càng kích động rồi, đây là thái tử cùng phụ chính vương quyết đấu.

Phụ chính vương thua, sẽ phế truất hải chính; hải chính xong rồi, tất cả mọi người xong đời, vì vậy, mọi người vén tay áo lên, căn bản không cần nha môn động viên, đã là mỗi người tranh giành đi trước, muốn lựa màu, cái này còn không dễ dàng sao?

Hai ngày này ngày đêm đầy nhanh tốc độ, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu; muốn đoàn kịch hát nhỏ? Tuyền Châu không đủ gánh hát, vậy thì đi mời, dùng đội tàu đi mời, có thể kịp thời đuổi tới; còn muốn đội đá cầu? Cũng là có người vỗ bộ ngực ôm đồm, nhất định đúng hạn mời đến.

Về phần các loại mới lạ chơi đùa, tất nhiên là không cần phải nói, không phải là muốn xử lý sâu sắc sao? Phụ chính vương nói ra, sự tình mới dễ xử lý, để xong việc, chỉ rõ phương hướng cho mọi người, mọi người có tiền xuất tiền, có lực xuất lực là được, hướng chỉ tiền này cũng không bắt bọn họ chỉ ra, nha môn đều trả thù lao, người sẽ không lỗ vốn.

Cả Tuyền Châu, các thợ đá đều bắt đầu được động viên, toàn bộ do Tri Phủ nha môn dẫn đi trùng tu pho tượng mẹ tổ kia, mẹ tổ nương nương cũng coi như năm xưa bất lợi, mắt thấy sắp hưởng dụng hương khói rồi, lại bị thay đổi diện mục, Mã Ứng Long tự mình trấn thủ, một ngày mười hai canh giờ đều ở công trường đốc thúc, coi như là tận tâm tận lực.

Ngoại trừ những thứ này, cũng không biết là tên nào nghĩ ra được mưu ma chước quỷ, lại để cho người phiên đến khiêu vũ, vì vậy mà lại là gà bay chó chạy, bốn phía tìm kiếm người phiên, tập kết mấy ngàn người, bắt đầu biên luyện vũ đạo.

Chuyện này là Đối vận sử nha môn Tuyền Châu đốc thúc, vị Đối vận sử đại nhân này cũng là hào hứng dạt dào, người ta sở dĩ tiếp nhận cái này, là vì người này có phần yêu thích nghe hát, trong lòng của hắn nghĩ như vậy, cái khiêu vũ cùng nghe hát này luôn không sai biệt lắm, so với Mã Ứng Long đi làm tượng đá vẫn tốt hơn.

Muốn nói ưa thích nghe hát, chính là không giống với nghệ thuật tạo nghệ, Đối vận sử đại nhân ngay cả tên cũng đã nghĩ kỹ, gọi « bách điều hương Phượng », mấy ngàn người phiên, đều ở bãi cát bên kia xếp thành hàng, từng người giám sát, uy hiếp lợi dụng, nhảy tốt có tiền thưởng, nhảy không tốt trực tiếp điều về nguyên quán, dám đối nghịch cùng Đối vận sử đại nhân, hắn sẽ xong đời.

)

997. Chương 900: Thái Giám

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 900: Thái giám

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Nha môn làm gương mẫu, đám thương nhân làm đồng lõa, sức mạnh Tuyền Châu hiển nhiên không thể kém như vậy, vốn là định tại ba ngày sau đó, nhưng từ lúc hai ngày trước liền xong xuôi hết, cả Tuyền Châu, thoáng cái từ bên trong khẩn trương đã trở nên rảnh rỗi, nhưng muốn rỗi rảnh, lại cũng không dễ dàng như vậy.

Thời điểm tảng sáng, sai dịch cầm cái chiêng đồng trên đường phố, bắt đầu gọi người, tuy Tuyền Châu này không có lao dịch, nhưng trong nha môn muốn người làm chút ít chuyện, mọi người có lẽ là chịu đi, vì vậy, chỉ dạo qua một vòng trên đường, phía sau lập tức theo không ít người cường tráng phần phật đi theo.

Những người này, phần lớn là tâm tính nhìn náo nhiệt, mà bọn nha dịch cũng rất cố gắng, tay áo không ngừng vung lên dưới ánh mặt trời chói chang, dân chúng nào đó nào đó đứng ở chỗ này, nhìn thấy xa giá tới thì làm như thế nào như thế nào, lại dãn dãn tất cả, không cho phép loạn, các loại....

Mọi người cũng cho là đi chơi, không phải bị chinh phu đi tu sửa cầu trả đường, đều là cười toe toét đáp ứng.

“Nghiêm túc một chút, nghiêm túc một chút, đây là sự tình chính miệng phủ tôn đại nhân nhấn nhủ, cũng không phải là trêu chọc bên đường, đang mang tiền đồ phụ chính vương chúng ta, xảy ra sai lầm, mọi người cùng nhau không may, các sai dịch thấy bọn họ mang cái dạng này, lập tức sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn bắt đầu răn dạy.

Đám người vô cùng náo nhiệt lúc này mới thu liễm một ít, có người vẫn cười hì hì, nhưng có người lại lắc đầu, còn có người kêu to: “Đầu hổ, đầu hổ, cẩn thận, không được đá, người trở về mau!”

Các sai dịch liền tức giận, hét lớn: “Đến lúc đó, không cho ai dẫn hài tử đi ra, nếu đi ra, sẽ bị phạt...”

Cũng có chút lão đầu, chuyển cái quán ra vỉa hè, để cái ghế ngồi ở cửa ra vào, rót một bình trà hương nồng đậm, nhìn thấy cái dạng này, đều là lắc đầu, thì thào nói: “Cái này thành bộ dáng gì nữa đây, thời điểm Thần Tông tiên hoàng để biến pháp cũng không náo đến mức này...”

Có người vui mừng có người lo, bất quá, dân chúng bên này cũng không ai phàn nàn gì, dù sao cũng chính là tham gia náo nhiệt, tất cả tác phường đều là ăn công đãi ngộ, lại để cho mọi người nghỉ ngơi, mang theo tiền công, còn có thể tham gia náo nhiệt, sao lại không làm được?

Tuy cười toe toét, nhưng mọi người biết rõ, liên quan đến phụ chính vương, thậm chí liên quan đến hải chính, rất có thể sẽ đập chết chén cơm của mình, cho nên đều lưu lại một ít chú ý, các sai dịch cũng đều tận tâm diễn luyện.

Trong nháy mắt, toàn thành ca múa, rất là náo nhiệt, đoàn kịch đoàn hát nhỏ từ Phúc Châu, thậm chí là Nghiêm Nam, Phiên Ngu được mời đến, cũng gấp gấp chạy tới, đều là dùng khoái thuyền, trực tiếp vượt biển, một chút cũng không trì hoãn

Đến địa phương liền bắt đầu tạo đội hình, hát cái bài từ gì, cũng đều định ra thật tốt, một chút cũng không thể để xuất hiện sai lầm.

Ngô Văn mệt mỏi sắp không dậy nổi, phụ chính vương ngược lại thoải mái, một câu đưa xuống, chính thức chạy trước chạy sau, đúng là Ngô Văn hần.

Thật vất vả nghỉ trong chốc lát, nghe nói đoàn kịch hát nhỏ đến, lại ngựa không dừng vó, chạy đi xem một chút, nửa đêm canh ba trở lại phủ đệ, bên kia còn nói tượng đá đã điêu khắc không sai biệt lắm, Ngô Văn lại đi.

Chỉ có điều, lúc này đây trở lại, sắc mặt đã có chút không tốt lắm, hận không thể dồn hết việc cho Mã Ứng Long, Mã Ứng Long tự mình đưa hân trở về, vẻ mặt đầy lo lắng, cũng là cảm thấy mình đuối lý.

Ngô Văn mời Mã Tri Phủ ngồi xuống phía trước, gọi người châm trà, mới bắt đầu kể khổ: “Mã Tri Phủ, cái tượng đá kia.....”

Trên trán Mã Ứng Long thấm đầy mồ hôi lạnh, nói: “Thời gian thật chặt, quá gấp rút, cũng chỉ có thể làm hết sức mình, kính xin Ngô đại nhân tha thứ.”

Ngô Văn uống một ngụm trà, mới nói: “Đây không phải sự tình lão phu tha thứ hay không tha thứ, còn phải để hoàng thượng cùng phụ chính vương tha thứ mới được, bỏ đi bỏ đi bỏ đi, chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể không trâu bắt chó đi cày rồi, như thế này, người suốt đêm kêu người đến, đưa tượng đá đến sân bên kia đi.”

Mã Ứng Long gật đầu, liếc nhìn Ngô Văn, cẩn thận từng li từng tí nói: “Hạ quan nghe nói, chuyện này đang mang quan hệ điện hạ cùng thái tử tranh giành công, không biết...”

Ngô Văn không khỏi cười khổ: “Người nghe tin tức này làm gì, quả thực là hồ ngôn loạn ngữ, điện hạ bắt quá là tận lực hết mình để cho hoàng thượng vui mừng mà thôi, ai... phụ chính vương của chúng ta này, đến hiện tại ta còn chưa mò được tính tình của hân, rốt cuộc hân muốn làm cái gì? Mò không thấu ah!”

Mã Ứng Long nghiêm túc nói: “Ngô đại nhân, hạ quan hôm nay nói thật cùng người, tương lai, nếu điện hạ muốn, Mã mỗ ta cũng là dám theo Long, há dừng lại là Tuyền Châu, đến cả Phúc Kiến đường, đều chịu xông pha khói lửa vì điện hạ.”

Hai chữ theo Long, thật sự là ngỗ nghịch tới cực điểm, quả thực là đại nghịch bất đạo, bất quá, Mã Ứng Long nói rất trịnh trọng, lại trùng hợp nói tâm sự Ngô Văn, Ngô Văn cùng Mã Ứng Long là đồng liêu nhiều năm, biết rõ tính tình nhau.

Ngô Văn thần nhiên nói: “Những lời này không cần phải lung tung nói, thận ngôn.

Thanh âm Mã Ứng Long lại càng lớn hơn, nói: “Ngô đại nhân yên tâm, chính là vì đang tại trước mặt Ngô đại nhân, hạ quan mới dám nói, đổi lại là người khác, tự nhiên không thể không cảm kỵ như vậy.”

Ý tứ này giống như đang nói..., chúng ta là người đang treo trên cùng một sợi dây thừng.

Ngô Văn không khỏi mỉm cười, nói: “Đã muốn hiệu lực, cũng nên sớm làm chuẩn bị, người là Tri Phủ, nên biết những năm này lương thực thuyền biển vận đến, đều là chất đồng nhà kho, trước mắt, những này nhà kho đều đã đầy, tại dĩ vãng, đều là bán đến các Lộ phủ khác, đổi lấy tiền bạc, nhưng hiện tại, xây thêm một ít nhà kho chứa đựng, không cần bán nữa.”

Tuyền Châu bên này không giống với các Lộ phủ khác, triều đình khổng chế vô cùng nghiêm đối với lương thực các nơi chiếm giữ.

Cái gọi là làm cảnh yếu nhược, cơ hồ địa phương thu thuế phú lương thực, đều phải đúng hạn do kênh đào chuyển vận đi Biện Kinh, nếu ở đâu xuất hiện tình hình tai nạn, triều đình sẽ xem xét, từ Biện Kinh điều ra.

Nhưng lương thực Tuyền Châu lại cực kỳ đầy đủ, bởi vì chút ít lương thực này, thực sự không phải là lương thực thuế phú, mà là gạo từ các nơi Nam Dương vận đến, tự nhiên là không cần nộp lên trên triều đình.

Bởi vậy, lương thực tại đây cũng không dưới Biện Kinh, phải biết rằng, bởi vì nguyên nhân gạo chở về có thể miễn trừ thuế quan nhất định, cho nên, cơ hồ cứ có thuyền ra biển, tuy đều là mang theo thương phẩm đi ra ngoài, nhưng khi trở về, đại đa số đều nguyên ý mang theo thuyền gạo trở về.

Dù sao Nam Dương kia cũng không có hàng hóa gì kỳ lạ quý hiếm, chút ít ngà voi các loại vật phẩm quý hiếm... hiện tại cũng trở nên bình thường, có lẽ là vận gạo càng thực tế hơn.

Những gạo này, đều là quan phủ dùng tiêu chuẩn thu mua, lại nghĩ biện pháp phát mại đến các nơi, chỉ có điều, gần đây không có gì tình hình tai nạn, gạo trong kho hàng thật sự quá nhiều, vài ngày trước, Mã Ứng Long còn sốt ruột vì sự tình này.

Nghe Ngô Văn nói như vậy, Mã Ứng Long lập tức hiểu tâm ý của hắn, lập tức nói: “Hạ quan hiền, đợi phụ chính vương đưa lời nhắn nhủ qua, liền lập tức chuẩn bị.”

Ngô Văn thở dài một hơi, nói với Mã Ứng Long: “Mã Tri Phủ, ta và người cũng không phải ngoại nhân, chúng ta đi theo phụ chính vương làm việc, đúng là thống khoái cùng thỏa mãn, lúc trước lão phu nhiều lần đảm nhiệm chức quan, nhiều năm như vậy, hiện tại hồi tưởng lại, thật sự là sống quá uống,

chỉ có ở tại hải chính nha môn, mới biết được lão phu có thể làm nhiều chuyện như vậy, nhất cử nhất động, nắm giữ nghề sinh sống nhiều người như vậy.

Cho nên, lão phu cùng những người hải thương hội kia, cũng là chung một cái ý tứ, hải chính tuyệt đối không thể phế, ai phế, lão phu liền dốc sức liều mạng cùng người đó, hiện tại thái độ phụ chính vương vẫn đang mập mờ không rõ, nhưng chúng ta lại không thể thư giãn, cũng nên phòng ngừa chu đáo mới tốt.”

Mã Ứng Long trịnh trọng nói: “Ngô đại nhân nói có lý, hạ quan suy nghĩ giống với Ngô đại nhân, hải chính không thể phế, ai phế, hạ quan liền bất cộng đại thiên cùng hắn.”

Hai người còn nói chuyện trong chốc lát, Mã Ứng Long nghĩ đến ngày mai chính là thời gian bệ hạ đi tuần, cũng không trì hoãn nữa, nói: “Hạ quan cáo từ, có chuyện gì, tạm gác lại trước, đợi qua ngày mai rồi nói sau.”

Ngày hôm sau, sáng sớm, thời tiết sáng sủa, bầu trời ngàn dặm không mây.

Thẩm Ngạo bắt đầu đứng dậy từ sáng sớm, tinh thần sáng láng, nghĩ đến hôm nay dẫn Triệu Cát đi tuần, lại có vài phần kích động, hắn đột nhiên phát giác, bi thương có làm được cái gì, trời cao đã định, đường đường Thẩm diên cường, sao có thể khóc suốt suốt, quá không giống bản chất rồi.

Cùng với như vậy, chẳng bằng bỏ nhiều một ít thời gian, cùng một vị tôn trưởng, một vị bạn thân sống cuộc sống vui sướng, hôm nay có rượu hôm nay say, ngày mai buồn cứ kệ ngày mai buồn.

Mặc bộ đồ mới hoàn toàn, Ninh An buộc lại đai lưng vì Thẩm Ngạo, réo rất thảm thiết nói: “Thật sự không để ta đi sao? Ta cũng muốn trông thấy phụ hoàng!”

Thẩm Ngạo nhẹ nhàng an ủi nàng: “Người đi, lại càng thêm thương tâm, cảm giác hắn sẽ không tốt, hôm nay cứ để cho hắn thật là cao hứng một lần.”

Ninh An cắn cắn miệng đáp ứng, dáng người vốn là đầy đà ẽo lả đã gầy gò đi vài phần, nhiều hơn một chút cảm giác quyến rũ, một đôi mắt mang theo nước mắt liếc nhìn Thẩm Ngạo: “Vậy thì nhanh đi thôi, không cần phải trì hoãn.”

Thẩm Ngạo không kịp an ủi nàng, phi mau đi ra, nhảy lên trên ngựa, đi về hướng hành cung, đến hành cung bên này, ngay cả Dương Tiễn cũng đều mặc bộ đồ mới, miễn cưỡng nặn ra dáng tươi cười, nói: “Thẩm Ngạo, bệ hạ đang chờ người.”

Thẩm Ngạo cười ha ha một tiếng, nói: “Nhạc phụ đại nhân, hôm nay là ngày đại hỉ, làm sao người cười đến khổ vậy, đến đây, cười lại một cái cho tiểu tể xem nào.”

Dương Tiễn nhe răng cười.

Thẩm Ngạo nghiêm mặt, nói: “Lại cười một cái nữa.”

Dương Tiễn khóc nói: “Người đây không phải muốn mạng của nô gia sao?”

Thẩm Ngạo liền không dám tiếp tục hờ đồ nữa rồi, nhanh chóng vào tắm diện, lúc này, Triệu Cát đang ngồi ở trên một cái ghế dài có nệm êm, nội thị sau lưng tùy ý chải tóc, thấy Thẩm Ngạo đến, con mắt vẫn đang rơi trên gương đồng, chứng kiến mình bệnh tật, như già đi mười mấy tuổi, trong mắt u ám hiện lên một tia bất đắc dĩ cùng tang thương.

Hắn khẽ run rung động vươn khô gầy, nói: “Đến...”

Thẩm Ngạo ngang nhiên đi qua.

Triệu Cát miễn cưỡng nặn ra mấy phần dáng tươi cười đắng chát, nói: “Thời điểm trăm bằng tuổi người, cũng lỗi lạc phong lưu như vậy, đáng tiếc, tuế nguyệt không buông tha người, hiện tại hồi tưởng lại, thật sự là làm người ta cảm khái.”

Thẩm Ngạo hớn hỏ nói: “Bệ hạ suy nghĩ chuyện này để làm gì, hôm nay là ngày tốt lành, người xem mặt trời bên ngoài đều rất tốt, đây là chờ bệ hạ đi du lịch đó.”

Triệu Cát lộ ra một chút dáng tươi cười, liền thúc giục nội thị nhanh đeo Thông Thiên quan lên cho hắn, nội thị tay chân lanh lẹ hơn vài phần, toàn thân Triệu Cát không có khí lực nói chuyện cùng Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo tự nhiên là lấy dễ nghe để nói, Triệu Cát vừa ho khan lại cười cười, nói: “Trăm bị người lán qua lán lại như vậy, càng là không có bao nhiêu thời gian.”

Thẩm Ngạo nghiêm túc nói: “Cùng với kéo dài hơi tàn đối lấy thống khổ dày vò, chẳng bằng thống khoái mấy ngày, cái gì sinh tử, cần gì phải để ở trong lòng, bệ hạ, người hãy cứ hưởng thụ.”

Loại lời này cũng là đại nghịch bất đạo, hết lần này tới lần khác, Thẩm Ngạo nói rất êm tai, Triệu Cát nhiều lần niệm một câu thống khoái thêm mấy ngày, sắc mặt hồng nhuận hơn một chút, nói: “Không tệ, trăm sẽ thống khoái mấy ngày nay, cho dù chết, cũng có thể nhắm mắt.”

Mang Thông Thiên quan lên trên, mấy nội thị ba chân bốn cẳng mặc chân phục lên cho Triệu Cát, mặc long bào mới tinh này vào, Triệu Cát rốt cục cũng có vẻ khôi phục chút ít tinh thần.

Bên ngoài đã chuẩn bị tốt xe lán, cái xe lán này có cái ô chống mui xe, dùng để chắn gió, vì để giảm bớt xóc nảy, lại càng quấn sợi bông cùng lụa lên trên, chính là chỗ ngồi cũng đặt nệm rất êm, cảm thấy rất thư thái.

Thẩm Ngạo tự mình cùng mấy nội thị cùng một chỗ dìu lấy Triệu Cát ngồi lên trên xe lán, Triệu Cát ngồi ở trên đây, khuôn mặt không khỏi lộ ra vài phần miễn cưỡng, cười nói: “Cái xe này lại rất tốt, so với bước đi thì rất có ý tứ.”

Thẩm Ngạo bắt lấy chuỗi vịn phía sau, nhẹ nhàng thôi động vài cái, hỏi: “Bệ hạ cảm thấy xóc nảy không?”

Triệu Cát nói: “Tốt... Rất tốt.” !

Thẩm Ngạo tự mình phụ giúp Triệu Cát ra khỏi hành cung, đằng trước là mấy trăm Điện Tiền vệ dẹp đường, hai bên là Dương Tiễn mang theo nội thị bưng ống nhổ, khăn v.v.. đi theo, cuối cùng lại là một đội cấm vệ.

Một chi đội ngũ này, có thể nói là đại quy mô, thời điểm ngoặt ra đường cái, quanh co khúc khuỷu như trường xà.

Lúc này, Tuyền Châu đã là muôn người đều đổ xô ra đường, từ hành cung đi ra, một thân ảnh trẻ con đều không nhìn thấy, ngược lại, lầu hai phòng xuôi theo phố kia đều đẩy cửa sổ ra, nguyên một đám cái đầu nhỏ thò ra ngoài.

Những hài tử choai choai này, trước đây đã bị cha mẹ mệnh lệnh không được đi ra ngoài, đều bị khóa trong nhà, hết lần này tới lần khác, bọn hắn không an phận nhất, cũng không có gì cố kỵ.

Chứng kiến đội ngũ ầm ầm đi qua dưới cửa, liền vỗ tay kêu to: “Hoàng đế lão tử đi ra kìa, tiểu Hoa nhi, mau ra đây xem hoàng đế nào...”

Tiểu nữ nhi khác hít hít nước mũi, đuổi đầu ra, thanh âm trong trẻo vang lên, hỏi: “Người nào là hoàng đế?”

“Tự nhiên là ngồi ở trên mặt ghế kia.”

“Chỗ kia người nào là thái giám?”

Trên đường phố trống trải này, ngoại trừ Điện Tiền vệ cùng nội thị ra thì không còn có ai, tất cả đều yên tĩnh lặng yên không nói, đến nhà cũng không có người ở; cho nên, hai đứa trẻ này đối thoại, tất cả mọi người nghe được rõ ràng.

Sắc mặt Dương Tiễn thoáng cái khó coi rồi, trước mặt mọi người vạch trần nỗi đau của người ta, cái này còn để cho người ta sống hay không?

Chỉ trách cha mẹ ta, bắt ta thiếu đi một đoạn gì đó, nhưng nô gia thân tàn ma dại, đâu đến phiên các người, những hài tử cái rắm này lên tiếng chế nhạo?

Mặt Thẩm Ngạo băng bó, một bên đẩy xe lăn đi lên phía trước, một mặt cố nhin cười, Triệu Cát ngồi trên mặt ghế cũng không nhin được nữa mà mỉm cười, thân hình run nhè nhẹ, hiển nhiên là thay đổi cảm xúc quá nhanh, lại khiến cho hắn không dễ chịu.

Tiểu hài nhi trên lầu dường như bị hỏi đến chỗ khó rồi, dùng ngón tay nhét vào trong miệng của mình mút mút, suy nghĩ một hồi lâu, mới đáp: “Thái giám chính là người hầu hạ hoàng đế lão tử, người xem đi...”

Hắn vươn tay chỉ xuống phía dưới...

Người phía dưới cũng không khỏi muốn nhìn người bị chỉ vào một chút, đều ngẩng đầu lên nhìn theo ngón tay, nhìn thấy rồi... sắc mặt đều có điểm khó coi.

Tiểu hài nhi chỉ vào, không phải Dương Tiễn, mà là Thẩm Ngạo, rồi sau đó là dùng khẩu khí hùng hồn nói: “Người xem, người nọ đẩy xe cho hoàng đế lão tử, không phải thái giám thì là cái gì?”

Tiếp theo liền vỗ tay cười rộ lên, hét lớn: “Thái giám chết bầm... Thái giám chết bầm...”

Người phía dưới lập tức xuyết nửa ngã xuống ngựa, cười thì không dám cười, nhưng không ít người cơ hồ là ôm bụng, ôm lấy eo quay mặt sang chỗ khác.

Thẩm Ngạo không khỏi lửa giận công tâm, hận không thể đem một đôi hài tử không may này đến đánh một trận, hắn hít thở sâu một hơi, trong nội tâm đối với chính mình thì thảo thì thâm: “Đây đều là ảo giác, đây đều là ảo giác... Hôm nay là ngày đại hỉ, không nên vọng động, tránh để ảnh hưởng tới người vô tội...”

Triệu Cát lúc này đã là vẻ mặt tươi cười rồi, bất quá, sắc mặt của hắn thật sự có chút làm cho người ta sợ hãi, cái gọi là cười, bất quá chỉ là khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên một chút mà thôi.

Thẩm Ngạo không khỏi đẩy bước tiến nhanh hơn, Điện Tiền vệ thấy thế, cũng không dám trì hoãn, ào ào gia tăng tốc độ.

)

998. Chương 901: Lừa Người Cả Đời

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 901: Lừa người cả đời

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Càng đi về phía trước, liền vào đại đạo, đại đạo hình thành, bóng loáng trong như gương, hai bên đường đều choàng lụa màu, dưới mái hiên từng nhà đều treo đèn lồng, phóng nhân nhìn sang, ngũ thải quang mang vô cùng đẹp mắt.

Triệu Cát dù sao cũng chứng kiến tràng diện phô trương, lại khá lơ đãng, nhưng vẫn không nhin được mà âm thầm gật đầu.

Rẽ vào một con đường, đại tràng diện chính thức đến rồi, đường phố phía trước đã hoàn toàn hỗn loạn, rậm rạp chằng chịt, tất cả đều là người, vô số người đứng ở bên đường, nín hơi bất động.

Thẩm Ngạo xe đẩy đi qua, đã có một gã quan viên thân nhiên tới, đi về phía trước hành lễ, có người gõ cái chiêng, quan viên ba quỳ chín khấu, cất cao giọng nói: “Vi thần nghênh giá đến chậm, Ngộ hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!”

Triệu Cát muốn dùng tận tất cả khí lực kêu một tiếng miễn lễ, nhưng không đợi hắn nói chuyện, đám người hai bên đường liền ầm ầm mà quỳ gối cùng một chỗ, ào ào nói: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế!”

Cái thanh âm khí thế như bài sơn đảo hải này làm cho người ta sợ hãi, ngay cả Thẩm Ngạo sớm có chuẩn bị cũng bị làm cho hoảng sợ, trong nội tâm nói, quả nhiên là dốc lòng, con mẹ nó, những quan viên này chơi rất là lớn đó!

Trên mặt Triệu Cát sinh ra thần sắc ứng đỏ, bình sinh hắn thích nhất, chính là hình ảnh như chỗ này, muốn, đúng là đủ phô trương, đủ hùng vĩ, bờ môi run rẩy vài cái, trong mắt thả ra một đoàn ánh sáng.

Thẩm Ngạo tiếp tục phụ giúp hắn đi, phía trước đường đi, hai bên đường khắp nơi đều là người đông nghịt, đều ăn mặc bộ đồ mới, như là sớm đã diễn thử.

Thẩm Ngạo phụ giúp Triệu Cát đi qua, đều là ầm ầm quỳ gối, vạn tuế không ngừng vang bên tai, năm dặm phổ dài, trọn vẹn hao tổn nửa canh giờ, tuy được cái ô của Triệu Cát che chắn, nhưng Thẩm Ngạo vẫn là mồ hôi đầm đìa, không ngừng lấy tay lau mồ hôi, Dương Tiễn cũng sợ Triệu Cát không chịu đựng nổi, cong eo quạt quạt cho Triệu Cát.

Triệu Cát lại có vẻ hào hứng dạt dào, mấy lần muốn giẫy dụa từ trên mặt ghế đứng lên, nhưng lại hữu tâm vô lực, kích động mà thấp giọng lẩm bẩm nói: “Tốt... Tốt... Rất tốt...”

Qua năm dặm phổ dài, trước mắt rộng mở trong sáng, hiện ra dưới mi mắt, là một chỗ chiếm quảng trường trung tâm diện tích mấy trăm mẫu, quảng trường này, bởi vì lúc kiến tạo Tân Thành đã có quy mô to lớn, cho nên chiếm diện tích thật lớn, bốn phương tám hướng cũng đều có mọi người đứng đó, phảng phất như quân đội chờ đợi xét duyệt, đều ngừng thở, đợi Triệu Cát tới.

Bất mắt nhất, vẫn là pho tượng trong sân rộng, tượng đá cao ba mươi trượng, từ dưới nhìn lên trên, tựa hồ cao vút vào trong mây, chỉ có điều...

Thẩm Ngạo lại chấn kinh rồi, hắn không nhìn được mà lẩm bẩm nói: “Bệ hạ... Ta chấn kinh rồi...”

Con mắt Triệu Cát có chút mơ hồ, nhưng khi nhìn thấy tượng đá lớn như vậy, cũng không nhìn được mà nói: “Trẫm cũng chấn kinh rồi.”

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Ta thật sự chấn kinh rồi...”

Lại khiến cho Thẩm Ngạo khiếp sợ, là tượng đá này rõ ràng khoanh chân ngồi ở trên nệm hoa sen, hai tay bày ra một loại tư thế rất mê hoặc, chân dung mơ hồ đó có thể thấy được một chút phong thái của Triệu Cát, ví dụ như Thông Thiên quan cực lớn cùng bức rèm che rủ xuống kia, về phần những chỗ khác, sẽ rất khó tìm được địa phương nào giống.

Càng là trọng yếu hơn là, trước ngực tượng đá rõ ràng có nhiều hơn hai lồng ngực đầy đặn, vô cùng đầy đặn, Thẩm Ngạo rất ngưỡng mộ cái kia, cao ngất mà dâng lên như núi lửa, giống như hoa đào mọc ra trên tường, làm cho người ta thùy tiên tam xích (thèm thuồng).

Nhưng...

“Mã Ứng Long hỗn đản này!” Thẩm Ngạo muốn giết người rồi, người này rõ ràng còn lời thề son sắt, bảo đảm chứng nhận, nói cái gì tuyệt không sai lầm, rõ ràng dám lừa gạt đến đầu mình, quả thực lẽ nào lại như vậy.

Mã Ứng Long nghênh giá ngay tại cách đó không xa, vừa nhìn thấy sắc mặt Thẩm Ngạo không tốt, rõ ràng ngoan ngoãn mà chạy tới, về mặt bộ dạng khổ sở hành lễ cho Triệu Cát trước, sau đó mới đến Thẩm Ngạo sau lưng Triệu Cát, thấp giọng nháy mắt ra hiệu, nói: “Điện hạ...”

Thẩm Ngạo không biết làm sao để trị tội hắn bây giờ, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, nói: “Biến!”

Mã Ứng Long lập tức ôm đầu rời đi, một khắc cũng không dám dừng lại.

Thẩm Ngạo cười khổ mà nói với Triệu Cát: “Bệ hạ...”

Nhưng Triệu Cát lại hỏi hắn: “Tượng đá này là ai?”

Thẩm Ngạo không khỏi hỏi: “Bệ hạ chẳng lẽ không biết?”

Triệu Cát hữu khí vô lực nói: “Trăm hoa mắt, không xem rõ cái gì cả.”

Thẩm Ngạo thở phào một cái, không có cách nào khác rồi, Mã Ứng Long vô liêm sỉ kia lừa gạt chính mình, chính mình đành vô liêm lừa gạt hoàng thượng.

Vì vậy liền cười khan nói: “Tượng đá này đúng là điêu khắc bệ hạ, bệ hạ, đây là một điểm tâm ý của các dân chúng Tuyền Châu, tương lai, chỗ tượng đá này sẽ vĩnh viễn đứng vững ở Tuyền Châu, quan sát hải ngoại, chân đạp hải cương Đại Tổng ta, thần dân thiên hạ ào ào chiêm ngưỡng phong thái bệ hạ, như thế, trong nội tâm liền vui vẻ, không tránh khỏi việc nhớ lại cái quốc thái dân an này, tất cả đều là bệ hạ ban tặng.”

Trong nội tâm Thẩm Ngạo rất âm u mà suy nghĩ, nếu thần dân thiên hạ nhìn thấy bệ hạ nửa nam nửa nữ như Thái Lan, không biết sẽ có ý kiến gì không?

Triệu Cát nghe thấy, cực kỳ vui mừng, nói: “Trăm vô đức vô năng, vô đức vô năng...”

Thẩm Ngạo thừa thắng xông lên, vội vàng nói: “Bệ hạ vừa văn vừa võ, tài đức sáng suốt mà hiếu nghĩa, là khuôn đúc để vương đời sau, nếu như bệ hạ vô đức vô năng, ai dám nói đức? Ai dám xưng có năng?”

Sắc vui mừng của Triệu Cát càng đậm, kích động nói: “Tốt... Người nói có chút đạo lý.”

Đúng lúc này, Ngô Văn đeo xà quan, ăn mặc áo tím, buộc ngọc đá lên, khoan thai mang theo một đám quan viên từ từ đi tới, đồng loạt quỳ gối, ca tụng nói: “Vi thần Ngô Văn, cung nghênh thánh giá, Ngô hoàng vạn tuế...”

Quảng trường này, người bốn phía đông nghịt, đồng loạt quỳ gối, như sóng xô vỡ bờ, đồng loạt ca tụng: “Ngô hoàng vạn tuế...”

Triệu Cát gian nan mà chuyển động đầu, nhìn một mảnh người quỳ gối, sắc mặt càng lộ ra sắc hồng nhuận phơn phớt, bên trong đám biển người như thủy triều, chỉ nói chữ tốt.

Đội thanh âm đi qua, Ngô Văn dẫn đại tiểu quan viên đứng ở một bên, Thẩm Ngạo tiếp tục phụ giúp Triệu Cát đi vào trong sân, trò hay chính thức, cũng sắp khai mạc rồi.

Triệu Cát yêu thích nhất, đúng là loại tràng diện này, lúc này đã là tinh thần tỉnh táo, tuy mang theo bệnh trong người, nhưng đôi mắt lại vẫn đánh giá chung quanh, có khi thấp giọng gọi Thẩm Ngạo một câu, nói chuyện cùng Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo cũng vui tươi hơn hờ mà trả lời hẳn.

Hiện tại Thẩm Ngạo xem như suy nghĩ cẩn thận rồi, có thể lừa liền lừa, đó là nói dối thiện ý, dù sao Thẩm Ngạo cũng đã người đầy khoản nợ, không lo đòi nợ, cái này gọi là nói lời bịa đặt không khó, khó chính là cả đời nói lời bịa đặt.

Thẩm Ngạo bấm tay tính toán, đời này tựa như mình thật sự không nói qua một câu nói thật, đã như vậy, vậy thì đơn giản kiên trì nguyên tắc của mình, nói dối thì nói cho tới cùng.

Nghĩ như thế, Thẩm Ngạo không có gánh nặng tinh thần gì, hết sức thoải phòng đối với Triệu Cát, Triệu Cát không ngừng cười cười gật đầu đồng ý.

Mà lúc này, trên quảng trường bắt đầu tuôn ra vô số người, trên đầu những người này cắm lông chim, mặc trên người đại bào màu sắc rực rỡ, rất là quái dị.

Ngô Văn đã chạy tới, thấp giọng giới thiệu: “Bệ hạ, điện hạ, Tuyền Châu nhiều nhất chính là người phiên, người phiên hâm mộ Đại Tổng ta thịnh vượng và giàu có, cảm kích ân đức sâu sắc của bệ hạ, bởi vậy nguyện hiến một vũ khúc, xin bệ hạ ngự lãm.”

Thẩm Ngạo không khỏi buồn cười, chọc lông chim vào liền thành người phiên? Như thế thì có chút ý tứ rồi, liền hỏi Ngô Văn: “Đây là điệu múa gì?”

Ngô Văn màu nói: “Bách điệu hương Phượng...”

Thẩm Ngạo cười hì hì một tiếng, nói: “Tên tốt, bọn họ là điệu nhân, bệ hạ là Long Phượng, có ý tứ, có thể bắt đầu rồi.”

Chỉ một thoáng, đám ‘điều nhân’ bắt đầu động, đều nhịp, còn cùng một chỗ nói ngôn ngữ không biết là cái gì, vừa duỗi cánh tay, lại nhấc chân, rất là náo nhiệt.

)

999. Chương 902: Không Khóc

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 902: Không khóc

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Ta lại chấn kinh rồi...” Thẩm Ngạo nhìn thẳng vào đám điều nhân oanh ca yến hót, không tự giác mà nói. Con mắt Triệu Cát như sắp rơi ra, cũng lăm bắm nói: “Trẫm cũng chấn kinh rồi.”

Ngô Văn lại lắc đầu vuốt râu theo vũ điệu, toàn tâm đầu nhập vào, hơn phân nửa là cảm thấy cái vũ đạo này rất là không tệ, thậm chí cảm thấy có vài phần kiêu ngạo.

Thẩm Ngạo khiếp sợ ở chỗ, vũ đạo người điều thật sự có vài phần tương tự cùng tập thể dục theo đài đời sau, chỉ cần cái khẩu hiệu gãy nhi, cổ nhi, phun gào thét kia đổi thành một hai ba bốn, hai hai ba bốn liên giống y hệt rồi, có trời mới biết ai đã biên soạn ra vũ đạo này.

Triệu Cát khiếp sợ ở chỗ, hẳn duyệt ca múa cả thiên hạ, trên đời rõ ràng còn vũ đạo giống như này, bộ dáng giống như là tam quân xét duyệt ở võ trường, đâu xem được cái bóng dáng gì của oanh ca yến hót?

Sắc mặt Thẩm Ngạo âm trầm xuống, hẳn vẫn muốn an bài một vở hài kịch, ai ngờ đúng là cái dạng này.

Thật vất vả nhai xong vũ đạo, Thẩm Ngạo thở dài một hơi, một gã quan viên đã cười hì hì chạy tới, hành lễ cho Triệu Cát, nói: “Bệ hạ giá lâm Tuyên Châu, dân chúng Tuyên Châu đặc biệt hiến ca một khúc, xin bệ hạ xem qua.”

Triệu Cát bắt đầu cảm thấy đám điều nhân khiêu vũ khó coi, nhưng khi nhìn đến cuối cùng, cũng không nhịn được mà cười lên, lúc này nghe được còn có ca khúc để nghe, sắc mặt càng thêm hồng nhuận phơn phớt, bất quá, hẳn không có khí lực nói chuyện, chỉ có thể hơi gật gật đầu.

Thẩm Ngạo không khỏi thở dài một hơi, kế tiếp là trò hay sở trường của hắn rồi, cái ca khúc này là hắn tự mình phác thảo, sẽ không xảy ra sai lầm.

Đám điều nhân kia lui ra ngoài giống như thủy triều, tiếp theo lại là vô số người đi ra, hồi hã, nhân số lại nhiều hơn mấy ngàn, ở trong sân bên ngoài đã có không ít người khua chiêng gõ trống, chuẩn bị sẵn sàng.

Lập tức, trên bầu trời tràn ngập tiếng vang mang một loại bi thương réo rất của đàn nhị hồ, cái làn điệu kia trầm bổng thê lương, như lão vượn thét dài trong núi sâu, như cô nhạn gào thét trong đêm yên tĩnh, như oán nữ khuê phòng khóc lóc phiêu động ra, thoáng chốc đã làm cho người nghe cảm thấy rơi lệ.

“Ta con mẹ nó lại chấn kinh rồi!” Lần này, sắc mặt Thẩm Ngạo đã đen như đáy nồi, đây là đang xử lý việc vui, là muốn trên chóc để hoàng thượng vui mừng lên, như thế nào lại bị những người này đạo diễn, liền biến thành tang sự? Cái đàn nhị hồ này là chủ ý của tên vô liêm sỉ nào?

Không đợi Thẩm Ngạo giơ chân, đám người phía dưới liền đứng cùng một chỗ, trang trọng nghiêm túc mà nâng cổ họng ca: theo thanh âm đàn nhị hồ.

“Trời cao phù hộ Ngô Hoàng, chúc hần sống lâu muôn tuổi. Trời cao giúp Ngô Hoàng thường thắng lợi, đầy vinh quang; dân chúng nhìn qua, tâm vui vẻ; trị quốc gia, thiên mệnh trường; trời cao phù hộ Ngô Hoàng... để dân tâm hướng về...”

Cái từ này, là Thắm Ngạo ghi ra, chỉ là, làn điệu thật sự là khiến người ta không chịu được, nhất là đám người hát kia, hát kiểu gì mà cứ kéo dài lê thê, còn tưởng là người nhà ai đã chết.

Lần này Thắm Ngạo thật sự bị hù dọa rồi, vội vàng kéo Ngô Văn tới, ngay cả hào hứng mắng cũng không có, vội nói: “Nhanh gọi bọn hần đổi khúc khác.”

“Đổi khúc khác sao? Điện hạ, ca khúc này không phải rất tốt hay sao?” Năng lực thưởng thức của Ngô Văn hiển nhiên có chút khác biệt so với Thắm Ngạo.

Thắm Ngạo cả giận nói: “Tốt cái rắm, làn điệu gì mà ân ân oán oán, khóc tang sao?”

Ngô Văn không dám tiếp tục phản bác, nói: “Điện hạ, vậy bây giờ phải thay đổi ca khúc gì.”

Thắm Ngạo đã không ôm cái kỳ vọng gì đối với mấy tên quan liêu này, đành phải nói: “Chỉ cần vui mừng là được, hát hí khúc là sở trường của bọn họ.”

Ngô Văn không nói hai lời, cực kỳ nhanh chạy tới thương lượng cùng người phía dưới, mấy quan lại nhỏ lại vội vàng đuổi tới một đoàn người hợp xướng bên này, thương lượng cùng chủ nhân đoàn kịch hát, nói: “Điện hạ có lệnh, cái khúc này lập tức thay đổi, không được chậm trễ.”

“Đổi sang cái gì?”

“Cái gì vui mừng liền đổi thành cái đó, còn hỏi sao? Bình thường hát cái gì liền hát cái đó đi.”

“Cái này... Cái này, chỉ sợ làm nhục Thánh...”

Quan lại nhỏ trừng mắt, nói: “Không cần nói nhảm nhiều như vậy! Chọc giận phụ chính vương, ai cũng không chịu nổi.”

Vì vậy, tất cả gia chủ không tiếp tục hai lời, ào ào ngăn lại mọi người tiếp tục hát xuống dưới, thương lượng cùng mấy người điều khiển dàn hợp xướng, trong chớp lát lại chạy tới hướng đám người đánh đàn phân phó, quả nhiên người kéo đàn nhị hồ kia tránh xa khỏi đám người, tẩu ra ca khúc vui sướng.

Thắm Ngạo nghe xong sự vui sướng bên trong ca khúc kia, ngay cả thân mình cũng đều bị lây nhiễm, toàn thân đều cảm thấy thư thái.

Đám người cùng một chỗ hát: “Hai thể thân cận thành ô, hòa hợp kỳ diệu, cao thấp sờ mó lẫn nhau, thân bỏ quần áo đi, miệng khẽ gọi. Trong phòng toàn tiếng rên la, nhạc vui mừng không cần dạo! Bên ngoài mưa rơi mát lạnh, ra bên hiên...”

Thắm Ngạo không biết mình là đang đứng như thế nào, đầu óc vẫn đang ông ổng cộng hưởng, đám người kia đang tại trước mặt thiên tử mà dám hát dâm từ giao hoan, thật sự lại khiến cho tâm hần run bắn cả người.

Cái gì ôm hết, hòa hợp, khẽ gọi, Thắm Ngạo chấn kinh rồi, thì ra đám người hát rong bình thường đúng là hát bài từ này, thật sự có thương tích đến văn hoá mà.

Hết lần này tới lần khác, cái bài từ này rõ ràng còn là tam giáo cửu lưu nghe nhiều nên thuộc, có thể thấy được, những tên hạ lưu đi dạo thanh lâu kia không phải số ít, rõ ràng cũng cùng hát theo bài nhạc này.

Cả Tuyền Châu cùng hát, vậy thì thật là là bài sơn đảo hải, nhiều người cùng hát cái khúc đoàn tụ này, quan lão gia cùng đám quan lại nhỏ ngay từ đầu còn chưa có phản ứng, lúc kịp phản ứng, đã không ép được nữa rồi.

Ngô Văn sợ tới mức mặt cũng tái đi rồi, cắn răng mở miệng mà nói với Thắm Ngạo: “Điện hạ, xin hãy hộ giá đi trước, có hạ quan ngăn cản ở phía sau.”

“Lão dâm trùng, không biết cảm thấy thẹn.” Trong nội tâm Thắm Ngạo mắng to một câu, cũng hiểu được Triệu Cát ở chỗ này sẽ không thích hợp, liền đẩy xe lăn, cực kỳ nhanh mang theo loan giá, dẹp đường hồi phủ.

Lúc kinh hồn chưa định, Thẩm Ngạo mới phát hiện Triệu Cát rõ ràng đang ngủ trên xe lăn, thở dài một hơi, gọi người đưa Triệu Cát về tắm điện, tự mình đỡ hấn lên trên giường.

Triệu Cát đột nhiên bị đánh thức, mở con mắt ra liếc nhìn Thẩm Ngạo, lộ ra dáng tươi cười, nói: “Đã xong rồi à?”

Thẩm Ngạo nói: “Vâng, xong rồi, bệ hạ cao hứng không?”

Triệu Cát nằm ở trên giường êm, bắt lấy tay Thẩm Ngạo, ánh mắt nhu hòa, miễn cưỡng cười nói: “Trẫm cao hứng, rất cao hứng, trẫm cao hứng không phải là cái gì hát hay nhảy, là tâm ý của người, trẫm một mực xem người như con cháu của mình, người là phò mã của trẫm, trẫm nhiều hoàng tử như vậy, cũng chưa chắc có ai mang tâm ý này.”

Thẩm Ngạo nghe được, trong lòng không khỏi chua xót, nói: “Ta sai rồi, kỳ thật tòa điêu khắc này vốn là mẹ tổ nương nương, là thần tạm thời bắt người ta đến sửa, cái tượng đá kia tuyệt đối không giống bệ hạ.”

Triệu Cát càng cười thông dong hơn, thở ra một hơi thật dài, mới nói: “Trẫm há lại không biết? Trước ngực cái tượng đá kia đều muốn bao hàm toàn diện.”

Bốn chữ bao hàm toàn diện, đổi lại là bình thường, Thẩm Ngạo nhất định sẽ cảm thấy Triệu Cát đang tận lực châm chọc chính mình, nhưng Thẩm Ngạo biết rõ, lúc này Triệu Cát nói ra, kỳ thật chỉ là mua vui trong nỗi khổ, liền kinh ngạc nói: “Thì ra bệ hạ không phải không nhìn thấy mất...”

Triệu Cát nói: “Con mắt Trẫm không tốt lắm, nhưng tâm cũng không bị hoa, trong lòng người suy nghĩ gì, trẫm cũng biết, cho nên trẫm rất cao hứng, tòa tượng đá này, đợi trẫm buông tay, về sau không cần rút đi, vĩnh viễn đứng sừng ở chỗ đó, mặc kệ tòa tượng đá này không giống trẫm, nhưng trẫm biết rõ, người sẽ một mực đều coi nó là trẫm, có phải không?”

Thẩm Ngạo lúc này rốt cục cũng áp không chế trụ nổi rồi, ngồi ở Triệu Cát bên cạnh, vui sướng khóc lớn, lúc trước hấn hăm thân vào lao ngục không khóc, lúc thân bị kẻ thù chính trị vây quanh, mặt đầy thông dong, lúc đối mặt Nữ Chân thiết kỵ cường hấn, chỉ huy như lão tăng nhập định.

Nhưng giờ này khắc này, cái nước mắt ẩn sâu trong mắt kia rốt cục cũng không ức chế nổi mà dâng lên, vừa khóc một cái, liền vô luận như thế nào cũng không ngăn được rồi.

Bên cạnh, Dương Tiễn đứng hầu cũng không ngừng an ủi, làm cho trong nội tâm Triệu Cát cũng cảm thấy rất bị thương, hai mắt không khỏi đầm lệ mơ hồ.

Từ khi bắt đầu vào đời, Thẩm Ngạo liền tự xưng là mình là một người kiên cường, thuở nhỏ hấn là cô nhi, biết mình phải sống sót, phải sống thật đặc sắc, phải cười, lúc cao hứng phải cười, lúc bị thương cũng phải cười, núi đao biển lửa cũng phải cười cười để đi qua.

Nhưng hôm nay, vừa khóc này liền càng không thể vãn hồi, nước mắt hôn thiên ám địa, tựa như vĩnh viễn không ngừng được.

Qua trọn vẹn thời gian một nén nhang, Thẩm Ngạo mới hồi phục lại tinh thần, lúc ngẩng mặt lên mới phát hiện, trên mặt áo ngủ bằng gấm của Triệu Cát đã ướt một mảng lớn, chùi chùi con mắt sưng đỏ, hơi có vẻ vài phần xấu hổ, ho khan nói: “ Khóc đùa, khóc đùa, bệ hạ bỏ qua cho.”

Triệu Cát cũng cười cười, giữ chặt tay Thẩm Ngạo, nói: “Trẫm biết rõ.”

Thẩm Ngạo đã cảm thấy không ở chỗ này nổi nữa, cứ đợi xuống dưới, chỉ sợ da mặt của mình cũng không đặt được, quả nhiên là không giống với lúc bình thường, da mặt mỏng rồi, Thẩm Ngạo tìm cái cớ — liền cáo từ đi ra ngoài.

Từ hành cung đi ra, Ngô Văn và quan viên Tuyền Châu, nguyên một đám mang cái mặt khổ đứng ngoài, thấy Thẩm Ngạo ra khỏi hành cung, nguyên một đám chôn đầu dưới thân, không dám thở mạnh một hơi.

Kỳ thật, bọn hấn cũng không phải là không tận lực làm tốt công việc, chỉ là, thời gian quá vội vàng, hơn nữa, mấy cái gì đó Thẩm Ngạo suy nghĩ hoàn toàn không giống với bọn họ nghĩ.

Có thể nói là hoàn toàn khác nhau, cũng có thể nói là trên tinh thần còn chưa thẳng hoa đến cái cảnh giới này, dù sao sự tình cũng đã bị phá hỏng, hơn nữa còn nện đến rất triệt để, hơn phân nửa từ ngày mai trở đi, cái Đại Tổng này đều muốn lưu truyền chuyện chê cười về Tuyền Châu.

Thẩm Ngạo chứng kiến bọn hắn, ngay cả phản ứng cũng không chịu phản ứng, hai tay khoanh trước ngực, muốn quay thân đi qua.

Ngô Văn biết rõ, lần này phụ chính vương đã tức giận không nhẹ, nhưng lại không dám nói gì, ngược lại, Mã Ứng Long sau lưng thấp giọng gọi một tiếng: “Bệ hạ, Ngô đại nhân cùng hạ quan là tới nhận lầm, xin điện hạ trách phạt.”

Thẩm Ngạo đành phải quay đầu lại, kỳ thật, hắn không để ý đến những người này, nguyên do là ánh mắt của mình quá mức sùng đồ, sợ bị người nhìn thấy, không tốt lắm.

Lúc này Mã Ứng Long cũng đã đứng ra nói chuyện, nếu lại như không có việc gì mà đi qua, chỉ sợ sẽ làm cho lòng người rét lạnh, đành phải xoay người nghỉ chân, tận lực giữ một khoảng cách cùng bọn họ, nói:

“Chuyện này... có lỗi của các ngươi, cũng có lỗi của bốn vương, ngàn vạn lần không nên tự trách, đều là do bốn vương không tự mình trấn thủ, chuyện bây giờ đều đi qua, bệ hạ cũng không trách tội, trách phạt thì miễn đi.”

Mọi người thở ra một hơi, Mã Ứng Long không khỏi cười khan, nói: “Điện hạ không trách phạt, trong nội tâm chúng ta càng bất an rồi, không đối gặt điện hạ, lúc ấy chứng kiến cái tràng diện lộn xộn kia, đến hạ quan cũng muốn khóc.”

Tất cả mọi người gật đầu, nói: “Đúng, đúng, bộ dạng khi đó, làm cho người ta nhìn thấy mà khóc không ra nước mắt.”

Thẩm Ngạo nghe được chữ khóc, như mèo rừng bị kinh hãi, tất cả tóc gáy đều dựng thẳng đứng lên, lập tức kích động nói: “Khóc? Khóc cái gì? Các ngươi xem xem, bốn vương không khóc, các ngươi đừng nhìn con mắt bốn vương sùng đồ, nói cho các ngươi biết cũng không sao, đây là bị gió thổi, đàn ông có nước mắt nhưng không dễ rơi, há có thể học theo nữ tử, làm bộ làm tịch? Lời bốn vương nói chỉ đến thế, các ngươi đều tự trở về đi, đều không cho khóc, phải cười.”

Thẩm Ngạo quát lớn xong rồi, liền xoay người dẫn bọn họ về rồi đi.

Mọi người nhìn thấy bóng lưng của hắn, đều là đầu đầy sương mù.

Mã Ứng Long không khỏi kéo kéo tay áo Ngô Văn, hỏi: “Ngô đại nhân, vừa rồi trong lời nói của phụ chính vương điện hạ, hắn là có thâm ý gì?”

Ngô Văn tràn đầy đồng cảm mà gật đầu, nói: “Vô cùng có khả năng, điện hạ thần cơ khó lường, có lẽ là mượn cơ hội gõ chúng ta cũng chưa hẳn.”

Mã Ứng Long tiếp tục hỏi: “Nhưng vừa rồi trong lời nói điện hạ rốt cuộc là có ý gì?”

Ngô Văn trừng hai mắt, nói: “Lão phu làm sao có thể biết được? Tất cả giải tán đi, điện hạ nói, chuyện cũ sẽ bỏ qua, mọi người dốc lòng làm việc là được rồi.”

Đảo mắt đã đến đầu hạ, khí trời Tuyền Châu càng ngày càng nóng, một ít nhà giàu có đã bắt đầu từ trong hầm băng lấy băng ra để xua đuổi cái nóng.

Thẩm Ngạo mấy ngày nay đều ngủ tương đối trẻ, đến giữa trưa bắt đầu đứng dậy liền cảm thấy nóng không chịu được, gọi người lấy dưa hấu từ trong hầm băng ra, ăn được vài miếng mới cảm thấy mát hơn một ít.

Hành cung bên kia, cơ hồ là mỗi ngày hắn phải đi, chưa bao giờ ngoại lệ.

Bất quá, xã giao bên ngoài cũng là không ít, thời điểm người Nữ Chân vây Liêu, rất nhiều vương công xuôi nam, vốn là cũng sớm trở về kinh thành rồi, chỉ tiếc, bệnh hoàng thượng lâu nay không dứt, tự nhiên ai cũng không dám đi, liền đều ở lại Tuyền Châu sống qua ngày.

Còn nữa, Tuyền Châu bên này so với Biện Kinh thì càng thêm phồn hoa, tại đây tuy nóng, nhưng thời gian trôi qua thực sự rất tiêu dao, không ít người đã là vui đến quên cả trời đất.

Phụ chính vương đến Tuyền Châu, đến đây báỉ phỏng quả thực là không ít, có vài người Thẩm Ngạo nhớ rõ, có vài người trong đầu không có ấn tượng, bất quá, chẳng quản hấn là ai, Thẩm Ngạo khoản đãi tất cả là được.

Kỳ thật, những vương công này, ngoại trừ báỉ phỏng, cũng có không ít người trong nội tâm lung lay, trước mắt, bề hạ sắp băng hà, tân quân đăng cơ, lại có đồn đại sẽ phế truất hải chính, bên trong vương công đã có không ít người lo lắng chờ đợi.

Tuyền Châu bên này chưa hẳn chỉ là sinh ý thương nhân, kỳ thật, các vương công Biện Kinh, nhà ai không quăng ít tiền đi vào Tuyền Châu để phụ cấp gia dụng, dù sao triều đình cũng quản lý rất nghiêm đối với vương công, mọi người chỉ có ít lộc như vậy, không làm chút nghề nghiệp khác, nào có tiền tiêu xài?

Huống hồ, tin tức những người này vốn là rất linh thông, từ lúc mấy năm trước, chợt nghe nói Tuyền Châu, Tô Hàng hoàng kim khắp nơi trên đất, trong đầu sớm đã thêm thường không thôi, đều là kêu gia nô đi xem trước, nếu cảm thấy có thể thực hiện, liền rút một chút bạc ra đi xem hiệu quả.

Thời điểm bọn hấn thử nước, vừa lúc thời kì Tô Hàng, Tuyền Châu đại phát triển, có thể nói là trăm nghề cùng phát triển, thiếu nhất đúng là có người quăng bạc, cho nên, không đầy nửa năm công phu, một ngàn quan đầu tư đi vào, lợi nhuận quay về có thể tăng đến gấp ba, bốn lần, đến lúc này, những người này đều điên rồi, trên đời nào có mua bán lợi nhuận ỏn mà không phải bồi thường?

Nhưng Tô Hàng cùng Tuyền Châu như kỳ tích, bọn họ tự mình cảm nhận thực tế qua, sinh ý tốt như vậy, há có thể không làm, không ít người thậm chí còn gán nợ nhà cửa, để có thể đảm bảo chắc chắn nguồn đầu tư.

Mấy vạn, hơn mười vạn đi quăng vào bên trong, xử lý xưởng, chạy thuyền, khai thác đá, khai thác mỏ, hoặc là trắng trợn mua bán thổ địa, phòng ốc, chỉ cần là hoạt động có thể kiếm tiền, đều có thân ảnh những người này.

Có người cũng lợi nhuận đến điên rồi, nhà mình không đủ tiền vốn, liền đi đến chỗ người thân thiết mượn, đem tính mệnh cả gia đình đều quăng vào.

Nghe nói tham dự sinh ý Tuyền Châu không chỉ có công hầu, chính là Tề vương, Triệu vương, nhiều tôn thất thân vương như vậy, cũng đều hoặc nhiều hoặc ít tham dự vào trong đó.

)

1000. Chương 903: Băng Hà

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 903: Băng hà

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đây cũng là sự tình khó tránh khỏi, Đại Tổng vô cùng hà khắc đối với tước vị, chính là thi hành chế độ tước vị giảm dần, hôm nay ngươi là Tề vương, thân phận cao quý, nhưng nếu ngươi sinh mười tám con trai, ngoại trừ trưởng tử, tương lai được phong cái Quận Vương, con nối dõi còn lại, triều đình là bất kể.

Nếu tiếp qua ba đời, vậy thì càng thêm không đáng giá, làm một tiểu quận công, cũng còn phải xem hoàng gia có nguyện ý thưởng cái mặt mũi này hay không.

Gia đình lớn như vậy, người nhiều như vậy, nếu không thừa dịp hiện tại, đặt mua chút ít sản nghiệp, tương lai đám con nối dõi bọn họ sống thế nào đây?

Cái này gọi là phòng ngừa chu đáo.

Phế truất hải chính, chính là điểm chí mạng của thương nhân, kỳ thật cũng là tại khoét thịt đám vương công bọn họ, những vương công này tin tức linh thông, cũng nghe nói một ít sự tình thái tử không chê bai hải chính.

Mặc kệ thái tử xuất phát từ loại mục đích nào, là để đả kích phụ chính vương, hay là thật sự cho rằng hải chính làm quốc gia đi sai đường, thái tử tỏ cái thái độ này, cũng làm cho đại đa số vương công phản cảm.

Cuộc sống mọi người đều không dễ dàng, trong nhà đều có nô bộc thành đàn phải nuôi, người nói phế truất liền phế truất, thực sự coi mọi người là thịt trên thớt của người sao?

Cho nên, những vương công này bái phỏng Thẩm Ngạo, ngoại trừ ôn chuyện, hơn nữa còn là kể lể, đơn giản là nói quây hàng nhà mình lớn như thế nào như thế nào, ngày lễ ngày tết lui tới tặng lễ đưa tiền, đại tộc giàu sang quyền thế lại hay phải khoe khoang tiền của, trong nhà cười một cái cũng muốn tiền.

Nếu như cứ giống ngày hôm trước, thật sự là không có cách nào khác để sống qua, thật vất vả tại Tuyền Châu bên này làm chút sinh ý, mắt thấy bộ dáng sau khi thái tử lên ngôi muốn phế truất, còn để người sống hay sao?

Cuộc sống gian khổ, có hiểu hay không? Đi ngày khổ nhiều, có hiểu hay không?

Lời nói này thật sự là cực kỳ chân tình, ngay cả Thẩm Ngạo cũng không khỏi thổn thức, hận không thể gọi người cầm mười quan, tám quan ra cho, rồi đuổi ra ngoài cửa.

Thẩm Ngạo đương nhiên biết rõ, những người này có ý tứ là muốn để mình làm chim đầu đàn, đến tương lai, sau khi thái tử lên ngôi, làm người đứng ra bảo vệ, đi duy trì hải chính, bọn hắn đầu rồi, vẫn như cũ, là người đứng ngoài xem cuộc vui, hải chính duy trì được, bọn hắn kêu một tiếng tốt, nếu hải chính thất bại, bọn hắn cũng tuyệt không dám đứng ra phản đối.

“Một đám đầu cơ trục lợi, thăng khôn kiếp.” Trong nội tâm Thẩm Ngạo mắng to vài câu.

Bất quá, nói trở lại, ít nhất thì trong lòng những người này vẫn là hướng về Thẩm Ngạo hẳn, có thể giải thích, tương lai, mặc kệ phát sinh chuyện gì, chỉ cần ích lợi của bọn hắn được cam đoan, bọn hắn đều không đến mức phản đối điên cuồng.

Đã là có người âm thầm ủng hộ, Thẩm Ngạo có sao mà không làm, khó được lúc gương mặt làm ra một bộ dạng rất hòa thuận, thân thiết hội đàm cùng bọn họ.

Đến trong đêm mừng chín tháng năm, Thẩm Ngạo và Ninh An nằm ngủ cùng giường, Thẩm Tuấn nhi kia đã bị vú em ôm đi rồi, hai người đều là lao lực tâm lực quá độ, đã ngủ rất say.

Bên ngoài đột nhiên phát ra tiếng bước chân nóng nảy, có hạ nhân nóng nảy gấp rút nói: “Vương gia... Vương gia...”

Thẩm Ngạo bừng tỉnh, liếc nhìn khuôn mặt gầy gò của Ninh An, vội lên tiếng, sau đó vội vàng đi giày, bắt đầu đứng dậy, quay người dịch áo lông mỏng vì Ninh An, thương tiếc nhìn nàng một cái, sau đó mới quay người đi ra ngoài.

Tối nay, ánh trăng vô cùng tốt, ánh mặt trăng nương theo gió đêm thổi phàn phật trên mặt, mang đến một sự mát mẻ trong trẻo đến tận tim gan, đến gõ cửa chính là một người sai vặt, vừa thấy Thẩm Ngạo đi ra, liền hạ giọng nói: “Người hành cung đến, bệ hạ gấp gấp gọi điện hạ đi.”

Trong nội tâm Thẩm Ngạo lộp bộp thoáng một tý, trong lòng biết nên đã đến phút cuối cùng rồi, đầu óc ông ông công hưởng, thiếu chút nữa muốn bất tỉnh đi, cũng may, hắn là người trải qua sóng to gió lớn, định thần lại liền nói: “Nhanh, chuẩn bị ngựa.”

Đến hành cung, rõ ràng ở đây đa có không ít người, Tấn vương, Tề vương, Triệu vương cầm đầu, phía dưới là một đám vương công cùng quan viên, đều là về mặt cầu xin, vừa thấy Thẩm Ngạo tới, như thấy người tâm phúc, ào ào xúm lại, bảy mồm tám lưỡi mà nói: “Điện hạ nhanh chóng vào cung... Bệ hạ chỉ sợ không được...”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, bước nhanh đi vào, một đường đi nhanh, nhìn không rõ con đường, vấp chỗ mô dưới chân, lão đảo vài cái, suýt nữa thì ngã, thái giám thấp đèn lồng đuổi không kịp, sợ Thẩm Ngạo xảy ra điều gì ngoài ý muốn, không ngừng nói: “Điện hạ, chậm một chút... Chậm một chút...”

Thẩm Ngạo không để ý tới, nhanh chóng đến tấm điện, toàn thân đã tung tóe không ít bùn, Dương Tiễn trông coi ở bên ngoài tấm điện, thấy là Thẩm Ngạo tới, liền nói: “Nhanh...”

Thẩm Ngạo không có công phu hàn huyên cùng Dương Tiễn, liên tục không ngừng vào tấm điện, chỉ thấy trong điện này, đã có mấy hậu phi tới đây, đang lau lau dòng nước mắt trên mặt, đứng ở bên cạnh giường.

Trên giường, sắc mặt Triệu Cát rõ ràng không tệ, cũng không biết có phải nguyên nhân hồi quang phản chiếu hay không, vừa thấy Thẩm Ngạo đến, liền ngoắc ngoắc hắt nói: “Đến đây!”

Thẩm Ngạo lúc này không hề khóc, nên cười cũng đã cười, nên khóc cũng đã khóc, sự việc đến trước mắt, rõ ràng phát hiện mình một chút tâm tình biến hóa đều không có, có lẽ là căn bản không còn phân biệt ra được, chính mình nên bày cái dạng cảm xúc gì ra nữa.

Thẩm Ngạo bước nhanh đi qua, quỳ gối trước giường, nói: “Bệ hạ, vì thần đến chậm...”

“Không có chậm hay không” Triệu Cát có vẻ rất an tường, trong mắt ẩn ẩn như hàm chứa một nụ cười thỏa mãn, nói: “Vốn là muốn gọi Ninh An cùng đi, trẫm cũng muốn thấy hoàng ngoại tôn, nhưng đêm hôm khuya khoắt, có lẽ là không cần phải nhao nhao đến mẫu tử các nàng, trẫm tới ra sao, liền đi như thế đó, động nhiều người như vậy, tâm trẫm khó có thể bình an.”

“Vâng!” Đầu óc Thẩm Ngạo trống rỗng, thật sự không hiểu mình nên nói cái gì.

Triệu Cát như là thở phào nhẹ nhõm, nói: “Vậy hãy để cho bọn Tấn vương vào đi thôi.”

Dương Tiễn bước nhanh đi ra ngoài, một lát sau, cả tấm điện đều vương công đại thần quỳ đầy đất.

Tấn vương vô cùng thương tâm, khóc lớn nói: “Hoàng huynh... Hoàng đệ đến rồi...”

Hơi thở Triệu Cát mong manh, nói: “Tốt, người đã đến rồi, vậy thì tốt, đến đây, đến trước giường, để cho trẫm gặp người một lần cuối cùng.”

Hoàng đế này rõ ràng sợ nhất là chết, giờ này khắc này lại còn có thể xuất ra vẻ lạnh nhạt, bên trong khẩu khí không có một tí sợ hãi nào.

Triệu Tông khóc sụt sùi, đưa thân thể đi qua, Triệu Cát nhìn hắt, khoát ở tay hắt, thở dài nói: “Người quá hồ đồ rồi, phải thu liễm... Trẫm... Trẫm không bảo hộ người được nữa...”

“Ta ta....” Triệu Tông lại nói không được gì, oa oa khóc lớn.

Mấy thân vương theo thứ tự đi qua, Triệu Cát đều nói mấy lời cùng bọn họ, sau đó, ngữ khí mới trở nên nghiêm túc lên, nói: “Có thể viết di chiếu ...”

Tất cả mọi người nặng nề chôn đầu xuống dưới, đã có thái giám lấy giấy bút ra, bắt đầu ghi chép.

Triệu Cát tựa hồ như sớm đã nghĩ sẵn trong đầu, chậm rì rì nói: “Cho tới bây giờ, để vương trị thiên hạ, không thể không dùng kính thiên pháp tổ làm đầu. Kính thiên pháp tổ thật sự có thể trị thiên hạ, tính dưỡng muôn dân trăm họ, lợi chung Tứ Hải, tâm thiên hạ đều hướng theo tâm, bảo vệ quốc gia không nguy, sẽ trị vì tốt mà không loạn, sớm đêm cần cù, không kịp ngủ, vì quốc gia phát triển, để cho muôn đời sau.

Nay trẫm đã đến năm mươi tuổi, tại vị hai mươi năm, cứ để thiên địa và dân chúng quốc gia lặng yên đánh giá, không phải trẫm có ý gì khác, nhưng thái tử Triệu Hằng, nhân phẩm cao quý, sau khi tiến vào ngôi của trẫm, nhất định có thể khắc thừa sự nghiệp thống nhất đất nước. Khâm mệnh để thái tử đăng cơ, tức lên để vị, tức tuân thể chế, để tang ta trong vòng 27 ngày, bố cáo trong ngoài, để mọi nơi nghe thấy.”

Cái di chiếu này cũng không vượt quá ngoài ý muốn người khác, thái tử đăng cơ, kỳ thật từ ngày giám quốc đến nay đã thành kết cục đã định, mọi người cùng một chỗ nói: “Thần tuân chỉ.”

Triệu Cát hiển nhiên đã tiêu hao hết khí lực cuối cùng, thản nhiên nói: “Tất cả mọi người lui ra, chỉ để phụ chính vương Thẩm Ngạo ở bên trẫm.”

Mọi người đều lặng yên lui ra, ngay cả mấy hậu phi cũng đều bị đám nội thị nâng đỡ đi ra ngoài.

Thẩm Ngạo vẫn đang quỳ xuống trước giường, không nhúc nhích, từ đầu đến cuối, hần chưa thể lấy lại tinh thần, biết rất rõ ràng, một ngày này, sớm muộn gì cũng sẽ tới, nhưng hết lần này tới lần khác, thật sự đến rồi, lại như Ngũ Lôi Oanh Đỉnh.

Nguyên lai tưởng rằng hần có thể biểu hiện ra tiêu sái một ít, nhưng cái tiêu sái nhiệt tình ngày thường kia, một ít bóng dáng cũng không thấy, nếu không tiêu sái được, thì cứ cuộn cuộn khóc lớn, hết lần này tới lần khác, nước mắt kia luôn không thấy chảy ra.

Chỉ là một chủng loại khó có thể tin từ thân đến tâm, thẳng vào tim gan, phảng phất gắt gao ngăn chặn cổ họng Thẩm Ngạo, ngay cả nói chuyện cũng trở nên gian nan.

Trong mắt Triệu Cát hiện ra sợ hãi, trong đôi mắt đột nhiên lòi ra nước mắt, nói: “Kỳ thật trăm cũng sợ chết...”

Những lời này cũng không quá kỳ lạ, Triệu Cát truy cầu trường sinh, bốn phía thẩm tra đuổi theo tiên dược, chính là vì trường sinh bất tử, nếu nói là hần không sợ chết, đó mới là sự tình buồn cười nhất trên đời.

Sự tình thần kỳ nhất, hần rõ ràng thẳng thắn nói ra, có lẽ là bởi vì này tấm điện trung chỉ còn lại có Thẩm Ngạo, mà trong lòng Thẩm Ngạo hần, phân lượng bạn thân càng nhiều hơn.

Thẩm Ngạo quỳ dõ, đuổi dài thân thể, hai tay nắm ở tay Triệu Cát, chứng kiến này khuôn mặt già nua, bị bệnh tình tra tấn, về sau lại trở nên tang thương, vẫn trầm mặc như cũ.

Triệu Cát hít một hơi thật dài, nói: “Nhưng con người, cuối cùng vẫn phải chết, trăm làm thiên tử cũng không thể ngoại lệ, vinh hoa phú quý trong thiên hạ, trăm hưởng dụng vô cùng nhiều, đời này cũng không uống phí!”

Thanh âm Triệu Cát càng ngày càng yếu ớt, nói: “Sự tình ngươi đáp ứng trăm, nhất định phải nhớ rõ, trăm trăm...”

Hai con người Triệu Cát đã bắt đầu tan rã.

Thẩm Ngạo không khỏi đứng lên, cúi thân qua, trong lòng biết, cái này đã là câu nói sau cùng của Triệu Cát rồi, nói: “Kính xin điện hạ chỉ rõ.”

Triệu Cát dùng hết một điểm khí lực cuối cùng, nói: “Vạn... Thọ... Cương...”

Cái lão nhân từng là người tôn quý nhất trên đời này, cuối cùng cũng không còn hô hấp, hần bình yên nhắm mắt lại, lâm vào trạng thái an nghỉ.

Trong điện không có một bóng người nào, Thẩm Ngạo ngậy ngốc đứng lên, nhìn xem người bạn thân trên giường, sắc mặt thương như tờ giấy trắng, nước mắt rớt cục cũng chớp chớp ở phía trong vành mắt hần.

“Bệ hạ...”

Từ phía trong tấm điện phát ra âm thanh, dưới đèn trăng, đám vương công đại thần hai mặt nhìn nhau, lập tức hiểu ra cái gì, chen chúc xông vào, tiếng buồn bã nổi lên bốn phía.

Đi vào trong nội cung, rất nhiều sự tình đều đã chuẩn bị kỹ càng, mọi người vội vàng đổi lại đồ tang, đeo nón hiếu lên, quỳ gối trước giường.

Lập tức, có một thái y lưng công cái hòm thuốc tiến đến, tách Thẩm Ngạo trước giường ra, cúi người xuống kiểm tra, thật lâu về sau, thái y mới thở sâu, sắc mặt trang nghiêm nói: “Bệ hạ đã băng hà thật rồi...”

Tiếng khóc càng ngày càng lớn, chim chóc trong lâm viên hành cung kinh hãi bay lên trời.

Triệu Tông đã thành người đầy nước mắt, đám ngực dậm chân, mấy lần muốn xông đến trên giường, lại bị mấy nội thị giữ chặt, những người còn lại không phải tất cả đều chân tình thật ý, cũng đều khóc thảm thiết không ngừng.

Hoàn toàn khác biệt, lúc này Thẩm Ngạo lại vô cùng tỉnh táo, hần liếc nhìn người trên giường, chậm rãi đứng lên, hành lễ một cái, trong tâm lặng lẽ nói: “Bệ hạ an tâm đi đi, tất cả hậu sự, cứ để thần lo liệu xử lý.”

Hắn xoay người đi ra ngoài, biến mất trong bóng đêm.

Bệ hạ băng hà, đám vương công đại thần cả Tuyền Châu trắng đêm chưa ngủ, Thẩm Ngạo một mình ngồi hai canh giờ trong thiên điện, mọi người nên khóc cũng đã khóc, dùng Triệu Tông cầm đầu, hơn mười người tìm đến chỗ Thẩm Ngạo, phân biệt ngồi xuống, trước mắt việc cấp bách, là tổ chức tang sự, ban bố di chiếu.

Đang ngồi, có người rõ ràng bị thống, cũng có người tâm hoài quỷ thai, nhưng mang loại tâm tư nào, cũng biết cả Đại Tổng, từ ngày hôm nay sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Triệu Tông cực kỳ bi ai, cảm giác đau khổ còn chưa đi qua, cả người hốt hoảng, ngược lại, mấy người Tề vương cuối cùng phục hồi tinh thần lại, biết rõ còn có hậu sự phải lo liệu.

Tề vương nhấp một ngụm trà, hướng Thẩm Ngạo hỏi: “Thời điểm bệ hạ lâm chung, chỉ lưu điện hạ ở bên, không biết còn có di ngôn gì không?”

Trong suy nghĩ của mọi người, bệ hạ đã lưu Thẩm Ngạo lại, nhất định có chuyện quan trọng muốn dặn dò, cho nên, Tề vương vừa hỏi, đã có không ít người dựng lỗ tai lên.

Nhưng trong nội tâm Thẩm Ngạo lại kêu khổ, cũng không thể nói cho Tề vương, lúc bệ hạ lâm chung nói về ba chữ vạn thọ cương!

Thẩm Ngạo thoáng trầm mặc một tý, hít vào một hơi, nghiêm túc nói: “Lúc bệ hạ lâm chung đã nói: thái tử Triệu Hằng thiên tính nhân hậu hiếu thuận, thông minh tiêu sái. Nên vâng theo tổ tông dạy bảo, thuận theo nguyện vọng mọi người, lên để vị. Lại để cho hắn đi quản chính, không cần phải phê bình hắn.

Tang lễ Trăm tuần hoàn theo quy củ cũ, để đối hoàng đế, 27 ngày sau liền cử tang phục, tế bái ta thì dùng thức ăn, không cần phải cấm dân gian giải trí, cưới gả.

Những phương sĩ, đạo sĩ kia, phải điều tra rõ tội của bọn hắn, đều xử trí theo nếp cũ, sự tình cầu thần hoang đường làm khổ dân, đều phải ngừng làm. Dân chúng thiên hạ, có phú quý cũng có khốn đốn, phú quý phải tiết chế, khốn đốn phải trợ cấp, nếu xuất hiện tình hình tai nạn, triều đình phải theo kỳ hạn trấn phủ, không thể làm hỏng...”

Thẩm Ngạo thoáng cái đã nói ra một đồng lời nói, kỳ thật ngay cả chính hắn cũng không biết mình đang nói cái gì, nói đến một nửa, bọn người Tề vương lại thấp giọng khóc ồ lên, ào ào nói: “Bệ hạ bệnh tận xương tủy, còn còn có thể nhớ thương dân chúng, thánh minh nhân đức để đời.”

Dứt lời, lại là cuộn cuộn khóc lớn, sự tình đến nước này, lo sự tình việc tang ma cũng không kịp nói chuyện, ngược lại, Ngô Văn trong góc kia không ngừng cho suy nghĩ Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo liếc mắt nhìn hắn, biết rõ hắn có lời muốn nói, liền ra khỏi thiên điện, Ngô Văn cũng đi nhanh theo, Thẩm Ngạo kêu Dương Tiễn an bài một cái tiểu điện yên tĩnh, cùng Ngô Văn cùng nhau đi vào, Ngô Văn màu mặt khó dần nổi nói: “Bệ hạ băng hà, xin điện hạ nén bi thương, phải chăng là nên bắt đầu mưu đồ hậu sự...”

Thẩm Ngạo thần nhiên hỏi: “Cái gì hậu sự?”

Ngô Văn nói: “Hạ quan lại có chủ ý...”

Hắn nhìn chằm chằm Thẩm Ngạo, nói từng chữ từng câu: “Nếu hiện tại truyền di chiếu ra, tuyên cáo bệ hạ băng hà, thái tử tại Biện Kinh phía xa, tất nhiên sớm kịp đăng cơ. Tới lúc đó, thái tử là con trời, điện hạ chỉ là thân vương, chỉ sợ thắng bại liền khó có thể đoán trước rồi, sao không bí mật không phát tang, một mặt thay đổi đại quân thiên hạ, phóng ra tứ phía, vây quanh Biện Kinh, bức bách thái tử...”

Thẩm Ngạo mặt xám như tro, không đợi Ngô Văn nói xong, quát lớn một tiếng: “Hồ đồ!”

Thẩm Ngạo hiển nhiên là cực kỳ tức giận, không nhịn được mà cầm lấy vài chén trà nhỏ trên bàn, ném xuống dưới chân Ngô Văn.

Ngô Văn lại càng hoảng sợ, hồn không phụ thể mà nói: “Hạ quan phạm vào tử tội.”

Thẩm Ngạo lạnh lùng mà nhìn Ngô Văn, nói: “Bệ hạ bằng hà, bí mật không phát tang, thi cốt hẩn làm sao bây giờ? Tang lễ tuyệt không thể phế, nhanh chóng đưa thi cốt bệ hạ đi Biện Kinh, hạ nhập để lăng an táng, đây là thứ nhất.

Thứ hai, thay đổi Tây Hạ, Khiết Đan, quân đội thủy sư bức vua thoái vị, thiên hạ tất nhiên sẽ lâm vào chiến hỏa, ta và người có thể yên sao? Chẳng lẽ là muốn noi theo loạn Bát vương sao? Sự tình không đến tình trạng cuối cùng, tuyệt đối không thể vọng động việc binh đao, nhất là vọng động quân đội Tây Hạ, Khiết Đan...”

)

1001. Chương 904: Vịn Hòm Về

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 904: Vịn hòm về

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lời Thẩm Ngạo nói cũng không phải là không có lý do, một khi động thủ, mặc kệ hẩn chiếm phần lớn lý do đường hoàng, đều là mưu phản, là bức tất cả mọi người đến bên thái tử.

Huống chi quân đội Tây Hạ, Khiết Đan vừa vào trung nguyên, tất nhiên khiến cho người trong thiên hạ phản cảm, tới lúc đó, thời cuộc sẽ càng không thể văn hồi.

Quan trọng nhất là, loạn cung đình là loạn cung đình, nhưng phải lại, khiến cho thi cốt Triệu Cát phải bị tội, cũng là điều Thẩm Ngạo tuyệt đối không thể tiếp nhận, đây là điểm mấu chốt của Thẩm Ngạo, chạm đến cái điểm mấu chốt này, Thẩm Ngạo quyết không đáp ứng.

Về phần người khác nói mình là cổ hủ cũng tốt, là ngu xuẩn cũng thế, Thẩm Ngạo bất chấp nhiều như vậy.

Ngô Văn tưởng rằng dùng cơ trí Thẩm Ngạo, không thể không rõ chỗ tốt khi làm như vậy, cũng cho là mình đưa ra ý kiến, nhất định có thể để Thẩm Ngạo tán đồng, ai ngờ Thẩm Ngạo đúng là quả quyết cự tuyệt, lại khiến cho hẩn nhất thời thất thần, đành phải cười khổ, nói: “Điện hạ nói cũng có đạo lý, chỉ là, một khi phát tang, thái tử liền tùy ý muốn đăng cơ, chỉ sợ...”

Thẩm Ngạo thản nhiên nói: “Thế nào thì kệ hẩn đi, bổn vương chỉ để ý vịn hòm quan tài vào kinh thành, hẩn chính là hoàng đế thì như thế nào? Bổn vương không sợ hẩn.”

Ngô Văn kinh ngạc nói: “Điện hạ ý định dẫn bao nhiêu quân đội vịn hòm quan tài vào kinh thành?”

Thẩm Ngạo nói: “Ba nghìn cũng đủ.”

Ngô Văn giẫm chân nói: “Vạn lần không được, vào kinh thành chính là vô cùng nguy hiểm, điện hạ há có thể làm sự tình để cừu nhân sẵn khoái bức này? Cho dù không thay đổi quân đội Khiết Đan, Tây Hạ, sao không tập kết thủy sư, cùng Đồng Quán Đồng công công hô ứng lẫn nhau, do Tuyền Châu phân phối lương thảo, dẫn quân đến dưới thành Biện Kinh, bức thái tử đi vào khuôn khổ.”

Thẩm Ngạo âm đạm lắc đầu, đột nhiên thở dài, mới nói: “Ngô đại nhân, vừa rồi bổn vương nổi giận với người, là bổn vương không khắc chế được, Ngô đại nhân là vì tốt cho bổn vương, nhưng bổn vương cũng có suy tính của chính mình.

Ba Châu và thủy sư có bốn mươi vạn quân đội, không sai, nhưng chớ quên, Biện Kinh có hơn mười vạn cấm quân, Đại Danh phủ to như vậy cũng có 30 vạn biên quân, hơn nữa, sương quân các nơi trọn vẹn mấy chục vạn.

Nhiều người như vậy, bốn vương, thực sự không phải không thể dùng thủy sư ra oai, làm bọn hấn đi vào khuôn khổ, chỉ là, một lần nổi lên chiến sự, Đại Tổng ta sẽ lập tức sụp đổ, ta và người nhần tâm như vậy sao?

Huống chi, một khi động binh, thái tử liền chiếm đại nghĩa, tới lúc đó, ta và người đều là người đắc tội với Đại Tổng, cùng với như thế, chuyện này hãy để cho bốn vương một mình xử trí, người có lẽ có thể nói bốn vương ngu dốt, nhưng quân tử có cái nên làm, có việc không nên làm,

sự tình nên làm, chính là núi đao biển lửa cũng làm một lần, có việc không nên làm, chính là đao gác ở trên cổ, cũng không thể đi làm, cục diện bây giờ, cứ để cho bốn vương đi Biện Kinh, quyết một lần cao thấp cùng thái tử đi.”

Ngô Văn lại khó mà nói cái gì nữa, chỉ lo lắng nói: “Sợ là sợ thái tử động thủ trước, đến Biện Kinh, chưa chắc sẽ để điện hạ nói câu nào.”

Thẩm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Đến Biện Kinh, cũng không phải một mình hấn nói tính toán, được rồi, Ngô đại nhân, việc cấp bách hiện tại, có lẽ là lập tức thu liễm thì cốt bệ hạ, ba ngày sau, bốn vương muốn vịn hòm quan tài đi Biện Kinh, lo việc tang ma, còn phải nhờ Ngô đại nhân.”

Ngô Văn đáp ứng, Thẩm Ngạo lại nhớ tới thiên điện, bốn người Triệu Tông lúc này cũng lấy lại tinh thần, thấy Thẩm Ngạo trở về, ào ào đưa ra sự tình tang sự.

Thẩm Ngạo đáp xong tất cả rồi, mới trấn an mọi người, nói: “Bốn vương đã sai người phát di chiếu đi Biện Kinh, ba ngày sau, mọi người theo ta vịn hòm quan tài vào kinh thành, tang sự bệ hạ, tự nhiên phải xử lý cho đàng hoàng.”

Triệu Tông gật đầu, khó được lúc ngồi nghiêm chỉnh, nói: “Tốt, cứ làm như thế, ta cùng với Thẩm Ngạo vịn hòm quan tài, sự tình còn lại, tạm thời để qua một bên.”

Ngược lại, có không ít vương công nghe được Thẩm Ngạo rõ ràng đã muốn phát ra di chiếu, đều là tò mò liếc nhìn Thẩm Ngạo, cảm thấy rất là không thể tưởng tượng nổi.

Những người này đều là cáo già, đương nhiên biết rõ phụ chính vương tranh chấp cùng thái tử đã đến giai đoạn gay cấn, đối với phụ chính vương mà nói, bí mật không phát tang mới có thể tìm được chỗ tốt lớn nhất.

Mà hành động của Thẩm Ngạo không khác tuyên bố, hấn cũng không có dị tâm, làm cho người ta mò không rõ đầu óc như thế, chẳng lẽ phụ chính vương không biết, cho dù hấn không có dị tâm, thái tử cũng không thể không trừ hấn cho thống khoái sao?

Thẩm Ngạo một mực nhin đến bình minh, mới về nhà ngủ trong chóc lát, tỉnh lại thì đám người Ninh An đã đến, đang ở linh đường tạm thời rơi lệ.

Thẩm Ngạo đi qua, quỳ gối bên cạnh thân Ninh An, thấp giọng an ủi, trong nội tâm lại là đang nghĩ, Ninh An có người an ủi, nhưng có ai tới dỗ dành ta đây?

Trong nội tâm liền càng thêm phiền muộn, nghĩ đến giọng nói và dáng điệu nụ cười người cha kia, cũng không nhin được mà trong lòng cảm thấy đau buồn, cùng Ninh An khóc một hồi, mới lau nước mắt vịn Ninh An đi ra ngoài.

Liên tiếp ba ngày, Thẩm Ngạo đều không rời khỏi hành cung, quần áo đều là gọi người trở về mang tới, tuy sự tình tang sự tự nhiên có bốn người Dương Tiễn thu xếp, nhưng mấy ngày nay, toàn thân đều cảm thấy không có tinh thần, cảm thấy trong nội tâm không động, tựa hồ mất đi cái gì đó.

Đến ba ngày, quan tài đều đã chuẩn bị xong, cái quan tài này cực lớn, cữu trọng vàng bạc bao bọc, nặng trọn vẹn ngàn cân, bởi vậy còn cần xe ngựa đặc chế, chuẩn bị kéo, về phần hộ vệ vào kinh thành, cũng đều chọn chọn tốt rồi, đám vương công đại thần cũng đều chuẩn bị tốt việc lên đường.

Tại ngày thứ tư, khi Thấm Ngạo tỉnh lại, mới nhớ rõ hôm nay phải động thân, rốt cục nâng lên vài phần tinh thần, đi linh đường bên kia ngõ ngác mà quỳ trong chốc lát, rốt cục cũng khoác đồ tang, bắt đầu xuất phát.

Linh cữu thiên tử hiện ra trên đường dài, Tuyền Châu cũng là một mảnh lũ lụt, không ít dân chúng quỳ ở bên đường, đúng là khóc lóc thảm thiết.

Điều này lại để cho Thấm Ngạo rất là an ủi, trong lòng Thấm Ngạo nghĩ: nếu bệ hạ thật sự ở dưới suối vàng có biết, còn có nhiều người như vậy nhớ hân, chắc chắn cũng có thể mỉm cười.

Triệu Cát vào chỗ đến nay, chính trị thối nát, gian thần giữa đường, từ nay về sau các nơi không ngừng khởi sự, nhất là cuộc khởi nghĩa Phương Lạp, lại càng cực kỳ bạo động.

Nhưng đối với Tô Hàng cùng Tuyền Châu mà nói, Triệu Cát xác thực là hoàng đế tốt, hân phân công Thấm Ngạo hải chính, làm ra mậu dịch trên biển, khiến cho Tô Hàng cùng Tuyền Châu mỗi ngày một phồn thịnh, người được lợi đâu chỉ trăm vạn?

Thái Kinh làm gì, dân chúng thiên hạ đều ghi tạc Triệu Cát trên đầu, nhưng Thấm Ngạo làm gì, dân chúng Tuyền Châu cùng Tô Hàng chẳng lẽ không phải ghi tạc trên người Triệu Cát?

Chính là vì có thiên tử thánh minh này, ủy nhiệm hiền thần chỉnh đốn ngành hàng hải, mới có cuộc sống hôm nay của mọi người, hơn nữa, đương kim hoàng đế băng hà, về sau, sự tình hải chính không quyết, tân quân ầm ầm có ý phế truất, mọi người mới càng thêm nhớ lại Triệu Cát.

Trên phố dài, bốn phía đều là khó nén thanh âm thảm thiết, Thấm Ngạo đánh ngựa phía trước, càng thêm thương cảm.

Hoàng thượng băng hà, tin tức này từ Tuyền Châu, bắt đầu rải ra, ngoại trừ khoái mã đưa tin, cũng có dùng bồ câu đưa tin, trong khoảng thời gian ngắn, từ triều đình, đến lê dân bách tính, cũng không khỏi khấn trương lên.

Cái không khí khấn trương này lan tràn bốn phía, cũng không có bao nhiêu bi ai, lại đều có vài phần lo lắng chờ đợi.

Lúc này, người không nhìn rõ thời thế, chính là ngu xuẩn rồi, ở phía trong tuần san trắng trợn đánh trống reo hò, chỉ thiếu chút nữa nhảy lên bàn chửi bới thái tử ngu ngốc vô năng.

Những ngôn luận này, đều là công khai mà vọng lại, mà các loại thái độ của thái tử, cũng là một bộ thái độ thể không ngừng đấu tranh cùng phụ chính vương, người nào cũng biết, chỉ sợ Đại Tổng triều sẽ làm ồn ào.

Vấn đề hiện tại là náo như thế nào, náo thành bộ dáng gì.

Là đơn thuần tranh giành quyền? Hay là bão tố, phát binh liệt quốc? Cách phía trước vẫn còn coi là khá tốt, nếu là cách sau, chỉ sợ Đại Tổng thái bình trăm năm không phải không thể sinh linh đồ thán.

)

1002. Chương 905: Một Sợi Lông

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 905: Một sợi lông

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trước mắt, quân đội trung tâm với phụ chính vương trọn vẹn bảy tám chục vạn, trong đó, có thể xuất chiến, ít nhất là năm mươi vạn, mà thái tử đăng cơ, một tiếng hiệu lệnh, có thể điều động trăm vạn quân đội cũng là lẽ thường.

Tuy nói thái tử bên này hỗn tạp hơn, nhất là sương quân chiến lực thấp, liền chiếm bảy thành, nhưng dù sao cũng chiếm đại nghĩa, chiếm thiên mệnh.

Trận chiến này, thật sự muốn bắt đầu đánh, chính là toàn Đại Tổng lâm vào chiến hỏa, đại quân phương diện Tuyền Châu, Tây Hạ, Khiết Đan sẽ hướng vào phía trong lục địa tiến công, hoặc là đại quân triều đình tiến hướng bắc, hướng nam tiêu diệt quân phản loạn.

Ngoại trừ Giao Châu, Quỳnh Châu, đất Thục, cơ hồ bất luận Lộ phủ gì cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Chốn cũ Tây Hạ, Khiết Đan bên kia, sớm đã mài dao soàn soạt, đều là một bộ dạng nóng lòng muốn thử.

Tuyền Châu, Tô Hàng đã đánh trống reo hò, không ít thương nhân trong đó thậm chí lớn mật phát ngôn bờ bãi, muốn gom góp quân tư, cung cấp cho phụ chính vương đánh nhau.

Thương nhân vốn là không thích đấu đá đao kiếm, nhưng một khi liên quan đến lợi ích, có thể thu hoạch lợi nhuận, lập tức bắt đầu trở nên vô cùng hiếu chiến, lại ước gì tại đây, mò mò cá trong hồ nước bị quấy đục.

Hiện tại, tất cả mọi người đang đợi, đợi động tác của phụ chính vương, ánh mắt thiên hạ đều chăm chú nhìn Tuyền Châu, phảng phất như kẻ tù tội đang đợi phán quyết.

Tại thời điểm lúc trước, người Nữ Chân muốn xuôi nam, người Tây Hạ muốn chiến tranh, mọi người còn có thể mang theo vợ con mà chạy trốn hướng nam, nhưng hiện tại, cơ hồ ngay cả chạy trốn cũng không có địa phương nào, vận mệnh người trong thiên hạ, đều gắn bó tại một ý niệm của phụ chính vương.

Chiến vẫn là chiến...

Ba ngày sau đó, lại một tin tức truyền tới, mới khiến cho tất cả mọi người thở dài một hơi, phụ chính vương vịn linh cữu bệ hạ, dẫn ba nghìn hộ vệ cùng chư vị vương công lên đường, một đường bắc thượng, lao tới kinh sư.

Tin tức này đồng thời làm cho tất cả mọi người buông lỏng, cũng làm cho trong lòng vô số người cảm kích hành động của phụ chính vương.

Phụ chính vương bình định Nữ Chân, người Khiết Đan sợ như sợ cọp, chiến công hiển hách, lại nắm trong tay tình binh thiên hạ, nếu thật sự muốn dùng võ bức vua thoái vị, ít nhất cũng chiếm được tám phần phần thắng.

Nhưng lúc này, hấn tình nguyện độc thân dẫn ba nghìn hộ vệ vịn bệ hạ linh cữu vào kinh thành, cũng tuyệt không chịu phát động phản loạn, có thể thấy được, người này xác thực là trung thần sâu sắc.

Cùng lúc đó, tuần san trắng trơn đánh trống reo hò, mặc dù không nói thẳng, nhưng trong lời nói, lại đem tâm tư Thảm Ngạc truyền khắp thiên hạ, điện hạ nắm chắc thắng lợi trong tay, chỉ là vì giang sơn Đại Tổng, vì ngàn vạn dân chúng, mới không chịu phát động trận chiến loạn này.

Biết rõ lần này đi Biện Kinh dữ nhiều lành ít, cũng muốn vịn linh cữu tiên đế, an táng tiên đế, dùng để bày ra cảm kích đối với tiên đế khi còn sống.

Chuyến này đi Biện Kinh, lại làm cho người ta gia tăng không ít câu chuyện đầy sắc màu, Dịch Thủy Hàn, tráng sĩ vừa đi không trở lại, bị kịch Kinh Kha.....

Trung quân yêu dân, bốn chữ này rõ ràng đã thành chiêu bài để Thảm điên cuồng lờ lờ sáng lên, trong khoảng thời gian ngắn, đúng là không ít người đọc sách ngăn cản con đường từ Tuyền Châu vào kinh thành, khuyên bảo Thảm Ngạc, ngàn vạn lần không được vào kinh thành.

Càng có không ít thương nhân, ven đường mang theo đồ ăn khao thưởng binh sĩ, nơi ven đường đi qua, không ít dân chúng xa xa nhìn thấy linh giá hoàng đế, ào ào quỳ ở hai bên đường, miệng hô Thiên tuế.

Cứ qua một thành, đều là muôn người đổ xô ra đường, quan lại, thân sĩ, thương nhân ào ào yết kiến, phi thường náo nhiệt.

Bất quá, Thẩm Ngạo cứ ru rú trong nhà, nơi đi qua cũng không triệu kiến tài tử quan viên bản địa, chỉ nói là bệ hạ mới có tang, trong nội tâm bi thống, không muốn gặp người.

Cử chỉ lần này của hắn, cũng có thể để cho người khác giải thích, tất cả mọi người không hề thấy hắn ngạo mạn, ngược lại còn cảm thấy phụ chính vương nhân nghĩa vô song, vì vậy mà uy vọng tăng lên rất nhiều.

Thái tử bên này, vừa so sánh với phụ chính vương, người trong thiên hạ liền đồng tình với phụ chính vương, là vì phụ chính vương mạo hiểm tính mệnh nguy hiểm, bình định một hồi chiến hỏa sắp đến.

Mà đồng thời với việc đồng tình với phụ chính vương, tự nhiên câu oán hận đối với thái tử cũng là càng ngày càng nhiều, lúc trước vẫn chỉ là tuần san đánh trống reo hò, về sau, khắp nơi thiên hạ đều là ai oán thái tử không chịu nổi trị quốc, thậm chí ngay cả lời nói đại nghịch bất đạo cũng đều nói ra.

Nhân tâm bất tri bất giác mà bắt đầu thiên về hướng Thẩm Ngạo.

... ..

Hi Thủy.....

Tuy là vào hạ, nhưng khí trời tại đây lại vẫn là lạnh buốt, cứ điểm quân trấn Hi Thủy này, hôm nay đại khái đã hoang phế, cũng không nhìn ra biên quân trấn thủ có không khí gì khẩn trương.

Người Tây Hạ phòng vài thập niên hiện nay đã không cần lại phòng rồi, người Tây Hạ đột nhiên thành người một nhà, luôn làm cho người ta có chút khó có thể tin.

Bất quá, không khí hôm nay lại bất đồng, một thót một thót ngựa tiến thẳng vào phủ đệ Đồng Quán, trong hành lang phủ đệ, không ít sĩ quan cấp cao đã là ào ào nghị luận, trên mặt toàn thần sắc giật mình.

Đồng Quán ngồi ở ghế thượng thủ, cả người dờ dẩn bất động, nhìn xem một phần phần cấp báo, im lặng im lặng.

Sườn núi Tây Lâm xuất hiện Tây Hạ quân đội, trọn vẹn hơn tám vạn người, đông chân núi Hằng Sơn gần Hi Thủy xuất hiện đại lượng kỵ binh Tây Hạ, xây dựng cơ sở tạm thời, không thông báo cùng biên quân, nhân số ít nhất trên dưới mười vạn.

Thám báo Quân Tổng tiến đến thương lượng, thái độ đối phương cũng là lạnh như băng, chỉ nói một câu: “Nếu Nhiếp chính vương có bất trắc, 30 vạn đại quân Tây Hạ sẽ sát nhập Biện Kinh, chó gà không tha.”

Kỳ thật, không chỉ là ba Châu, chính là tới gần Khiết Đan bên kia, cũng là tập trung hỏa lực mấy chục vạn quân, quân đội mài dao soàn soạt, chỉ cần một khi có tin tức xấu truyền ra, đã làm xong ý định xuôi nam.

Thật vất vả thái bình mấy ngày, đột nhiên trong lúc đó lại trở nên ầm ầm chuyển động rồi, quân tướng ba Châu này gần đây dùng Đồng Quán như Thiên Lô, sai đâu đánh đó, hết lần này tới lần khác, Đồng Quán đến bây giờ còn không nói một lời, lại để cho tất cả mọi người không hiểu ra sao.

Rốt cục cũng có người không nhịn được, bắt đầu đứng dậy, nói: “Đồng tướng công, người Tây Hạ đã bày ra cái thái độ này, nếu chúng ta không có động tác, chẳng phải là yếu thế hơn người? Có nên triệu tập quân đội Trắc trấn, thoáng tập kết tại phụ cận Hi Thủy một tý, kinh sợ kinh sợ Tây Hạ người hay không.”

Cũng có người đưa ra phản đối: “Người Tây Hạ chính là nhìn về an nguy phụ chính vương, nếu ta triệu tập quân đội, bày ra thái độ đối địch, chẳng phải là nói cho phụ chính vương, chúng ta cùng hắn là địch? Việc này vạn lần không được.”

“Nhưng nếu là bỏ mặc, thái tử sắp đăng cơ, tương lai nên bàn giao như thế nào?”

“Đồng Hồ đã ở học đường dạy võ, trong nội tâm thái tử, Đồng tướng công sớm đã là người của phụ chính vương rồi, coi như là bàn giao cho thái tử, chẳng lẽ Đồng tướng công còn có thể may mắn thoát khỏi sao?”

“Bệ hạ đã có di chiếu, thái tử đăng cơ theo kỳ hạn, Triệu chỉ huy, lời này của người chớ không phải là muốn làm phản sao?”

Được kêu là Triệu chỉ huy nhe rằng, liên tục cười lạnh, nói: “Chúng ta đều là người của Đồng tướng công, Đồng tướng công sắp xong rồi, các người thực sự có thể có quả ngon để ăn sao? Đến lúc đó, tìm cái cố, trực xuất là nhẹ, nói không chừng sẽ xiết cái tội danh, sớm muộn gì cũng muốn hoạch tội,

Triệu mỗ không biết người khác, chỉ biết là cái Tây Hạ đại quân này là quân đội của phụ chính vương, phụ chính vương cũng là thiên hoàng hậu duệ quý tộc, tương giao tâm đầu ý hợp cùng Đồng tướng công chúng ta, chúng ta vô luận như thế nào cũng là đứng ở bên phụ chính vương.

Như thế nào? Lưu tham tướng có ý gì? Người chớ có quên, là Đồng tướng công đích thân dùng tay để bạt người lên chức vị này, thời điểm phụ thân người chết trận tại sườn núi Tây Lâm, là Đồng tướng công dưỡng dục người trưởng thành, mời giáo viên dạy người võ nghệ, mới có người ngày hôm nay.”

Lưu tham tướng kia thoáng chốc nghẹn lời, nói: “Ta cũng không phải ý tứ này, chỉ là...”

“Được rồi, không cần phải cãi nữa...” Đồng Quán cười nhạt một tiếng, cười ha hả mà nhìn chỉ huy họ Triệu kia nói: “Đang Cùng, người ít nói chút ít đi, tính Lưu Thành thế nào, nô gia biết rõ; hần là hài tử rất đôn hậu, bình thường rất hiếu thuận, người nói như vậy, giống như là hần muốn bán nô gia, cái nghĩa phụ này đi để cầu vinh hoa vậy.”

Đồng Quán nói một câu hơi hợ, đã làm cho tất cả mọi người nở nụ cười, cái tham tướng cùng chỉ huy kia cũng đều không có ý tứ mà cười rộ lên, không khí trong nội đường thoáng cái đã trở nên dễ dàng hơn.

Đồng Quán thở dài một hơi, sau đó mới thản nhiên nói: “Kỳ thật, vừa rồi nô gia đang suy nghĩ, trước mắt nô gia nên làm như thế nào? Thái tử sớm trở mặt cùng nô gia, chỉ sợ vừa đăng cơ, thu thập hết phụ chính vương rồi, liền muốn thu thập luôn cả nô gia.

Nhưng mặt khác, thái tử là thái tử, chính là hoàng thượng tương lai, nô gia ngay cả có gan lớn như trời, chẳng lẽ có thể đi đối kháng cùng hần sao?”

Đồng Quán vốn là chậm rãi nói, ngữ khí bắt đầu trở nên kịch liệt nói: “Nô gia sống một bó to niên kỷ như vậy, cũng không còn mấy năm sống tốt nữa, nô gia không sợ tương lai thái tử đến tính sổ, nói lời khó nghe, cái gì sống to gió lớn, nô gia chưa thấy qua? Đơn giản là chết tạ tội mà thôi, sợ cái gì?”

Mọi người im lặng một hồi.

Đồng Quán tiếp tục nói: “Nhưng nô gia chính thức không yên lòng, chính là bọn người, các người thì sao, có rất nhiều nghĩa tử của nô gia, có rất nhiều lão huynh đệ đi theo nô gia vài chục năm, nói trực tiếp một ít, chúng ta tại ba Châu, tại Hi Thủy, đều là người trong nhà.

Chuyện này, trong nội tâm nô gia biết rõ, thái tử lại không biết sao? Tương lai, thái tử đăng cơ rồi, còn tiếp tục để cho nô gia cùng các người tiếp tục mang binh sao?

Chỉ sợ nằm mộng cũng muốn bịa đặt cho nô gia cùng các người một cái tội danh, nô gia chỉ có một chất chi, các người thì sao? Đều là trên có già dưới có trẻ, thật vất vả dựa vào đao thương có công danh, nói phú quý không có liền không có, sợ là sợ thái tử nhỏ cổ tận gốc, ngay cả tính mệnh cũng phải lo.”

Đồng Quán nói đến đây, đã không chịu được nữa, chậm rãi mà cầm lấy chén trà nhỏ trên bàn cúi đầu thổi bọt trà.

Nên nói cũng đã nói hết, lời Đồng Quán nói cũng tuyệt đối rõ ràng, người trong nội đường này ào ào lộ ra thần sắc căm phẫn, liên quan đến tính mệnh thân gia, binh lính cùng người đọc sách không giống nhau,

Người đọc sách tổng còn muốn thoáng che lấp một tý, còn muốn có một trung hiếu nhân nghĩa, nhưng đám binh lính bọn họ cái gì cũng dám nói, chuyện gì cũng dám làm, hoạt động giết người liếm máu là sự nghiệp của bọn hần, ai sợ ai!

“Nghĩa phụ nói đúng, thái tử muốn trừ chúng ta, chúng ta thật sự phải thúc thủ chịu trói sao? Theo ta thấy, phụ chính vương cũng là thiên hoàng hậu duệ quý tộc, cũng có quyền hành hời đến quân chính, chúng ta quyết tâm đi theo phụ chính vương, cũng mạnh hơn gấp 10 lần, gấp trăm lần so với đi theo cái tên thái tử hoa mắt ừ tai kia...”

“Vậy thì biên quân chúng ta cùng Tây Hạ người chung đường, cùng hướng Biện Kinh bên kia truyền lời, ai dám gây bất lợi với phụ chính vương, biên quân liền giết đến tận Biện Kinh, hướng thái tử đòi cái công đạo.”

“Chúng ta chỉ thuần phục tiên đế, về phần thái tử này, hừ hừ, theo ta thấy, cũng không phải là thiên tử gì tài đức sáng suốt, Tam hoàng tử tài đức sáng suốt, cứ ủng hộ Tam hoàng tử làm hoàng đế, phụ chính vương làm giám quốc.”

...

Một hồi đánh trống reo hò này, thật sự là làm cho người ta rất sợ hãi, chỉ sợ mọi từ ngữ ngỗ nghịch khắp thiên hạ đều bị những người này nói ra hết.

Nhưng Đồng Quán lại hàm chứa dáng tươi cười, cũng không nói lời nào, lại để cho mọi người phía dưới mắng thật thống khoái, sau đó mới ho khan một tiếng, thổi trà cho nguội đi, uống hết, mới nói: “Được rồi, lời nói bức này liền không cần phải nói nữa, bất kể nói thế nào, chúng ta có lẽ là quân Tổng, thuần phục, vẫn còn là con trời.

Nếu những lời này truyền đi, người không biết, còn tưởng là biên quân chúng ta mưu đồ làm loạn, muốn kéo cờ tạo phản nữa, hiện tại, phụ chính vương đã muốn vịn linh cữu bệ hạ đi kinh sư trước, nô gia cũng không thể nhân rồi, người đâu, gọi người chuẩn bị cho tốt xa giá,

Nô gia ngay ngày mai sẽ lên đường vào kinh thành, về phần ba Châu bên này, mọi người cũng phải vững vàng, nếu thái tử không làm khó xử cùng phụ chính vương thì thôi, thật sự muốn động, cũng không cần phải khách khí.”

“Tuân mệnh!”

Mọi người ồn ào tuân mệnh, cũng có mấy quân tướng nói: “Tướng công đi Biện Kinh, nếu thái tử muốn gây bất lợi đối với tướng công, chỉ sợ...”

Đồng Quán phát ra một tiếng cười lạnh, khinh miệt nói: “Nô gia đi nơi đó, chính là muốn nói cho thái tử, biên quân cùng phụ chính vương đã mặc chung một cái áo, nếu như thái tử thật sự là có can đảm động vào một sợi lông của phụ chính vương và nô gia thì cứ nhìn xem, nếu ai thiếu đi một sợi lông, lập tức chính là thiên hạ phong hỏa nổi lên bốn phía, xem ai thu thập cái cục diện rối rắm này cho hắn...”

.....

Ở phía trong thành Biện Kinh, tất cả bất chấp mọi thứ, quốc tang trong cấm ngoài nghiêm, cơ hồ mọi nhà mang theo nón hiếu, tất cả ngành giải trí bị hủy bỏ hết, chính là sinh ý quán rượu, trà lâu kia cũng bắt đầu tiêu điều, thanh lâu lại càng ào ào đóng cửa, không dám có chút vọng động.

Tất cả đại nhân, đều là đeo đồ tang đến trong nội viện các bộ làm công, xưa nay, một ít sĩ tử vắng lai đến chỗ đàm đạo giải trí cũng đều bị cấm.

Không khí áp lực này quán quanh trên đầu mỗi người, bất quá, càng làm cho người quan tâm hơn, chính là sự tình thái tử đăng cơ.

Di chiếu đã truyền đến trong nội cung, thái hậu mệnh lệnh thái tử cùng đủ loại quan lại yết kiến, tại Giảng Võ trên điện, thái hậu khó được lúc hiện ra tại cung vàng điện ngọc, vốn là gọi nội thị tuyên đọc di chiếu, trung thần ào ào thảm thiết khóc lóc, Triệu Hằng lại càng khóc chết đi sống lại, vài lần hôn mê.

Thái hậu lúc này lại có vẻ trấn định, tuy là khóe mắt còn chớp động vệt nước mắt, nhưng lại trấn định tự nhiên nói: “Quốc không thể một ngày không có vua, di chiếu sắc phong thái tử là quân vương, đăng cơ đại điển không thể chậm trễ, ba ngày sau có thể đăng cơ, đợi nghênh đón linh cữu tiên đế, chôn cất xử trí tang sự lần nữa, thái tử, tổ tông xã tắc liền giao cho người.”

Kỳ thật, lời thái hậu nói, đơn giản là một người đi ngang qua sân khấu, đều là làm từng bước.

Thái tử nghe xong, khóc rống, mặt đầy nước mắt nói: “Tôn thần tuân theo di chiếu.”

Thái hậu lại nâng con mắt lên, liếc nhìn chúng thần, nói: “Các khanh là cột trụ quốc gia, cần cẩn trọng phụ tá thái tử.”

Chúng thần rừng rừng nói: “Tiên đế chi ân, tuyệt không dám quên, bọn thần nhất định tận tâm tận lực.”

Mà những đại lão khác, đã đem chú ý đặt ở phụ chính vương bên kia, một con khoái mã bí mật mang theo tin tức phụ chính vương vào kinh thành.

Cái linh cữu này chỉ có thể đi đường bộ, tốc độ lại rất chậm, không có một tháng công phu, đừng nghĩ vào kinh, nhưng phụ chính vương đến kinh, về sau, chính là thời điểm tân hoàng đế cùng phụ chính vương quyết đấu, trận quyết đấu này, quyết định vinh nhục vô số người, tự nhiên cũng tác động vào tâm vô số người.

Lí Bang Ngạn bên này đã bắt đầu lung lay, cả Đại Tổng chưa bao giờ khuyết thiếu cổ đầu tường, dù sao thái tử đăng cơ chỉ ở hai ba ngày sau, hiện tại, nếu không thay đổi địa vị, đến lúc đó, chính là muốn làm cái tay sai, cũng đã không còn kịp rồi.

)

1003. Chương 906: Lộng Quyền

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 906: Lộng quyền

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Có người vui có người buồn, Dương Thực này chính là một người buồn nhất, tuy hắn là thủ phụ Môn Hạ, nhưng mắt thấy thiên tử sắp sửa đăng cơ, tự nhiên cũng biết mình đã vô lực xoay chuyển trời đất rồi, có thể kiên trì đến lúc phụ chính vương đến kinh hay không, có lẽ vẫn là không thể biết.

Coi như là phụ chính vương đến kinh thành, có thể ngăn cơn sóng dữ hay không, lại là một chuyện không biết được hơn nữa, trong lòng hắn có tất cả buồn khổ, nhưng sự tình ở Môn Hạ tính này lại chông chênh như núi, không được phép để hắn chậm trễ chút nào.

Nhất là những ngày này thái tử đăng cơ, các nơi chuẩn bị ăn mừng, ngoài ra còn có tấu chương thương nhớ tiên đế ào ào đi lên, như tuyết rơi mùa đông, lại khiến cho Dương Thực cơ hồ không thời gian rảnh rỗi để tự hỏi.

Hơn nữa, quan viên các nơi truyền tấu chương đến cũng có thật nhiều trò, Dương Thực không thể không chú ý chải vuốt, ví dụ như có quan viên, ở phía trong tấu chương chỉ nói về mặt thương nhớ tiên đế, cái này tất nhiên là lực lượng ủng hộ phụ chính vương.

Nếu trong tấu chương tận lực làm nhạt, giảm niềm thương nhớ tiên đế đi, chỉ cố gắng đi cường điệu chuyện thái tử ăn mừng đăng cơ, cái này tự nhiên là ủng hộ thái tử.

Về phần những người mò cá trong vũng nước đục kia, một mặt rút kinh nghiệm xương máu, vô cùng thương nhớ tiên đế, lại vô cùng háo hức ăn mừng đăng cơ thái tử, cái này là đám cổ đầu tường gió thổi nghiêng ngã.

Tổng kết quy nạp một chút, Dương Thực xem như có ấn tượng, quan viên âm thầm ủng hộ phụ chính vương phần lớn là Tô Hàng, Nghiễm Nam, Phúc Kiến cùng với Trắc trấn to.

Về phần các lộ khác thì là ủng hộ thái tử hơn, đương nhiên, kinh đô và vùng lân cận phụ cận là đứng giữa khoảng chừng gì đó, nửa nọ nửa kia, đại khái tính toán xuống, bất kể là thái tử hay là phụ chính vương, đại khái là chia đều ra làm đôi, ai cũng không hơn người còn lại.

Dương Thực cười khổ trong lòng, náo đến cái cục diện này, hắn cũng không muốn.

Dương Thực là người rất có khát vọng, chỉ hi vọng thiên hạ thái bình, ai biết Đại Tổng sẽ tới cái ruộng đồng này.

Bất quá, hiện tại hắn đã dần thân ở trung tâm nước xoáy, biết rõ cục diện trước mắt là không thể nào duy trì xuống dưới, một con rồng một hổ này không thể không phân ra cao thấp.

Qua ba ngày, tân quân đại điển tiến hành tại Giảng Võ điện, Triệu Hằng ăn mặc đồ tang đẳng cấp làm quân vương, cải nguyên niên Tĩnh Khang, quần thần tại Giảng Võ điện, ba quỳ chín khấu, miêng hô vạn tuế.

Vốn là tân quân đẳng cấp, trong thành Biện Kinh có nhiều thanh âm pháo rền đi ra, tuy là trong lúc quốc tang, nhưng mỗi nửa vui buồn, không thể trắng trợn chúc mừng, nhưng phóng mấy hòn pháo vẫn là được, chờ mong cái tân quân này có thể mang đến chút ít phúc khí cùng che chở cho các dân chúng, chuyện này đã thực sự thành tập tục.

Năm đó, thời điểm Triệu Cát đẳng cấp, cái thanh âm pháo đốt kia có thể nói là truyền khắp toàn thành, rung trời rung đất.

Nhưng đến hôm nay, ngoại trừ rải rác mấy người đốt pháo, toàn thành lại một điểm động tĩnh đều không có.

Triệu Hằng ngồi ở ngự chỗ có vẻ rất là bất an, nhưng biết rõ như thế, lại không thể hạ ý chỉ, lệnh cấm quân bức người đốt pháo thật to, sắc mặt của hắn đã càng ngày càng khó coi, vội vàng làm xong cái đại điển này, đuổi quần thần đi, chỉ lưu lại đơn độc một người Lí Bang Ngạn.

Về sau, sắc mặt bỗng nhiên trở nên tái nhợt, hung dữ hướng Lí Bang Ngạn nói: “Trước đó vì sao không làm sẵn chuẩn bị? Người xem xem, trầm là tân quân đẳng cấp, rõ ràng không người đốt pháo, bọn hắn đây là muốn làm gì?”

Trong nội tâm Lí Bang Ngạn cười khổ, loại sự tình này làm chuẩn bị như thế nào đây, chẳng lẽ gọi Kinh Triệu phủ, trước đó đi buộc mọi người chuẩn bị pháo đốt? Nếu thật sự là như thế, sẽ bị người ta biến thành chuyện chê cười.

Nhưng Triệu Hằng đại phát lời đình, thực sự có thể hiểu được, đang êm đẹp đẳng cấp, sao có thể gây ra chuyện khoe mẽ như vậy, khó chịu vẫn phải bày ra diện mạo một con Ô Long, đâu thể có cái tính tình gì tốt được.

Lí Bang Ngạn kiên trì nói: “Bệ hạ, các dân chúng thương nhớ tiên đế, nhất thời...”

“Tiên đế...” Triệu Hằng liên tục cười lạnh, nhìn Lí Bang Ngạn, nói: “Tiên đế đã băng hà rồi, thương nhớ là sự tình của trầm, đâu đến phiên bọn hắn thương nhớ. Ý theo trầm xem, bọn hắn làm cái này, là cố ý muốn cho trầm khó chịu nổi, nổi trống trợ uy cho Thẩm Ngạo kia mới là mục đích chính.”

Lí Bang Ngạn lập tức cảm thấy, cũng có vài phần tán đồng đối với lời Triệu Hằng nói, lúc trước, thời điểm tân quân đẳng cấp, chẳng phải tiên đế băng hà đấy sao?

Khi đó náo nhiệt như vậy, hôm nay lại lạnh lùng như băng, không cần phải nói cũng có thể đoán ra nguyên do trong đó.

“Người... Nói chuyện...” Triệu Hằng lạnh lùng nói, chăm chú nhìn Lí Bang Ngạn.

Lí Bang Ngạn mới chậm rãi nói: “Phụ chính vương bình thường thích nhất là mượn tuần san mê hoặc nhân tâm, không biết tuần san gần đây, bệ hạ có từng ngự lãm qua không, trong đó có không ít từ vi phạm lệnh cấm, có thể nói lớn mật đến cực điểm,

hiện tại, toàn bộ người trong thiên hạ đều dùng tuần san để tiêu khiển, những tuần san này đều là hướng về phụ chính vương nói chuyện, bệ hạ, chỉ cần tuần san một ngày tiếp tục mặc người chào hàng, dư luận thiên hạ đều sẽ bị nắm giữ ở trong tay phụ chính vương.”

Triệu Hằng kỳ quái nói: “Tuần san có năng lượng lớn như vậy sao?”

Hắn chỉ có kiến thức nửa vời đối với tuần san, chỉ biết là Thẩm Ngạo từng làm qua một cái Thụy Nhã Tuần San, yêu ai yêu cả đường đi, tự nhiên cũng có chút cảm hận đối với tuần san, xưa nay căn bản không thêm đi gom góp cái náo nhiệt này.

Lúc này nghe Lí Bang Ngạn nói như vậy, vốn là không tin, nhưng lại khơi gợi lên sự hiếu kỳ, nhân tiện nói: “Đi, gọi người tới, xuất cung đi mua chút ít tuần san đến.”

Tân hoàng đế lên tiếng, đám nội thị đương nhiên không dám chậm trễ, nhanh chóng xuất cung, chỉ thời gian một nén nhang, liền mang một xấp tuần san gần đây đến.

Triệu Hằng ngồi ở trên bàn, tiện tay đọc qua, không nhìn còn khá, chợt xem phía dưới, mặt rồng lập tức giận dữ, nhẹ răng cười lạnh nói: “Lí Từ Nhân, ta nói một chút cũng không sai, thật sự là lẽ nào lại như vậy, những người này còn có vương pháp sao?”

Lí Bang Ngạn nghiêm nghị nói: “Bệ hạ có thể thấy được, nếu tuần san này lại được tiếp tục dung túng xuống dưới, nhân tâm còn có thể hướng về bệ hạ sao?”

Biện Kinh phát hành hơn bốn mươi chủng loại tuần san, mỗi ngày bán cao tới nhiều hơn 30 vạn, các Lộ phủ khác cũng phần nhiều là như thế, có chỗ nói nhiều một ít, có chỗ nói thiếu một ít, hơn nữa còn cho nhiều mượn đọc,

cũng tức là nói, những từ mê hoặc này, chỉ tính riêng trong Biện Kinh, liền ảnh hưởng đến bốn mươi vạn người, những người này lại truyền miệng truyền tai, bên trong tuần san làm càn nghị luận vi phạm lệnh cấm, những người kia nghe được vào trong tai liền càng ngày càng nhiều.”

Triệu Hằng tức giận đến mặt mũi trắng bệch: “Trẫm biết rồi, nếu không có Lí Từ Nhân nhắc nhở, trẫm cũng không biết còn có người vậy gan lớn như, hạ ý chỉ...tất cả tuần san, toàn bộ kê biên tài sản, người liên lụy, hoạch tội hết, xăm chữ lên mặt, lưu vong, sau này, người dám hồ ngôn loạn ngữ, giết không tha.”

Lí Bang Ngạn vốn là muốn cho Triệu Hằng hiểu hiệu quả cực lớn của tuần san, muốn khuyên can Triệu Hằng gây ông đập lưng ông, cũng xử lý chút ít tuần san đi ra, dẫn đường dư luận.

Nhưng cũng không biết tuần san hôm nay rốt cuộc viết những thứ gì, vậy mà lại khiến cho Triệu Hằng giận không kiềm được đến nước này.

Hắn không nhịn được mà nói: “Bệ hạ có thể cho vi thần mượn đọc một phần tuần san hay không.”

Triệu Hằng trực tiếp từ cung vàng điện ngọc ném xuống một phần tuần san, nói: “Tự người xem đi.”

Lí Bang Ngạn cầm lấy tuần san, cũng là kinh hãi mất sắc, một phần tuần san này gọi là Đông Thành, chỉ có hai chữ, thiên văn về thứ nhất bên trong, chính là nói bữa chính sự, mà lại cực kỳ lớn mật.

Trong đó âm thầm mị mờ vạch tân quân đảng cơ hôm nay, những người trong thiên hạ đều thương nhớ bệ hạ, lại nói rõ công tích hiển hách lúc bệ hạ tại vị, ám chỉ hành vi tân quân không kiểm soát nổi vân vân....

Tại đây đầu tuy là ám chỉ, nhưng lại rõ ràng rành rành, Lí Bang Ngạn hít sâu một hơi, vụng trộm liếc nhìn Triệu Hằng, trong nội tâm suy nghĩ, cũng khó trách bệ hạ tức giận như thế, nếu như đổi lại là lão phu, chỉ sợ cũng muốn nổi trận lôi đình.

Trong nội tâm nghĩ như vậy, liền không dám dẫn ra sự tình chế tuần san, tuy hắn cảm giác, cảm thấy kê biên tài sản tựa như không ổn, nhưng dựa vào tính tình Triệu Hằng, hiện tại lại đang nổi nóng, chỉ sợ chưa chắc chịu nghe theo khuyên can.

Lí Bang Ngạn bỏ tuần san này đi, miễn cưỡng làm ra một bộ dạng nổi giận dùm dùm nói: “Thật sự là đại nghịch bất đạo, cái này đích thị là Thảm Ngạc kia giở trò quỷ sau lưng.”

Thời điểm Triệu Hằng chờ Lí Bang Ngạn xem tuần san, đã cầm một phần tuần san khác ra đọc, nghe được thanh âm Lí Bang Ngạn, liền nâng con mắt lên, một đôi tròng mắt trở nên rất lợi hại, đằng đằng sát khí.

Triệu Hằng thần nhiên nói: “Người lại đến xem phần tuần san này đi.”

Lí Bang Ngạn đi qua tiếp nhận xem xét, lại là hít sâu một hơi, tuần san này không có phép ẩn dụ công kích thái tử, mà là trắng trợn tấn thưởng Tam hoàng tử Triệu Giai.

Nói Triệu Giai tính tình ôn hòa, có độ lượng dung người, có tri thức hiểu lễ nghĩa, học thức hơn người vân vân....., tuần san này gọi Cẩm Y tuần san, danh tự có chút cổ quái, nhưng văn vẻ lại vô cùng lớn mật.

Nói trở lại, thối phồng Tam hoàng tử cũng không coi là tội lớn vào đâu, nhưng khi Triệu Hằng nghe được, cũng không chỉ nói hấn là hoàng thượng không có độ lượng dung người, không đủ tri thức hiểu lễ nghĩa, học thức so với hoàng đệ kia lại càng kém xa ngàn vạn dặm.

Từng câu từng câu này cũng như châm đâm thẳng vào tâm Triệu Hằng, chỉ một thoáng, thù hận lúc trước cùng Triệu Giai đều phun lên đến tận đầu.

Triệu Hằng cười ha ha, nói: “Tốt, tốt, nguyên lai trẫm vừa mới vào chỗ, liền thành hôn quân, bọn họ là muốn lập hoàng đệ ta đây làm thiên tử, trẫm ngăn cản những người khác nói, làm cho bọn họ hận không thể trừ trẫm cho thống khoái rồi!”

Sắc mặt của hấn càng ngày càng càng dữ tợn, nguyên lai tưởng rằng sau khi lên ngôi, hết thảy đều bất đồng sâu sắc, vài thập niên ủy khuất rốt cục cũng có thể giãn ra, phụ hoàng sung hạnh lão Tam mà làm bất hòa với chính mình, hấn nhin.

Phụ hoàng che chở Thẩm Ngạo, còn nói lời lạnh nhạt đối với hấn, hấn cũng nhin, nhưng hiện tại, hấn mới là hoàng thượng, là con trời, chẳng lẽ còn phải nhin xuống sao?

Triệu Hằng vỗ bàn, đằng đằng sát khí hướng Lí Bang Ngạn nói: “Lí Từ Nhân còn nhớ rõ, lúc trước trẫm nói với người những lời gì hay không?”

Trong nội tâm Lí Bang Ngạn rung mình, nói: “Bệ hạ có ý tứ là”.

Triệu Hằng thần nhiên nói: “Tất cả mọi thứ đã rất rõ ràng, chuyện này tự nhiên là do Lí Từ Nhân đi làm, bố trí như thế nào, đều xem Lí Từ Nhân rồi, sự tình làm tốt, về sau, trẫm sẽ ban thưởng thật lớn.”

Trong nội tâm Lí Bang Ngạn giống như đang do dự, lập tức cắn răng nói: “Tuân chỉ.”

Triệu Hằng thở dài một hơi, cuối cùng cũng trở nên dễ dàng hơn, cánh tay gạt hết tuần san trên bàn xuống đất, sau đó mới lại nói: “Bất kể như thế nào, bây giờ trẫm là thiên tử, là hoàng thượng, họ Thẩm chính là hai mươi ngày, chậm thì một tháng sẽ vào kinh thành, thừa dịp thời gian này, chuyện nên làm đều làm cho xong đi, tránh để cho phụ chính vương của trẫm đến Biện Kinh, còn có người giương mắt nói hộ hấn.”

Lí Bang Ngạn lộ ra nụ cười quỷ dị, mong mỗi nhìn Triệu Hằng, nói: “Điện hạ có ý tứ là?”

Sau khi Triệu Hằng lên ngôi, thái độ của Lí Bang Ngạn đối với Triệu Hằng càng thêm cung kính, không hề đơn giản phát biểu ý kiến của mình, lại khắp nơi hỏi thăm ý tứ Triệu Hằng, về sau mới bằng lòng nói ra ý nghĩ của mình.

Về điểm này, Triệu Hằng có vẻ rất là thoả mãn, từ loại trình độ nào đó mà nói, Lí Bang Ngạn thỏa mãn lòng hư vinh của Triệu Hằng, ít nhất, tại trước mặt Lí Bang Ngạn, hấn thật sự cảm thấy rõ ràng mình là quân vương cầm trong tay quyền sinh sát.

Triệu Hằng nằm ở chỗ ngồi, chậm rãi nói: “Học đường dạy võ chính là Thẩm Ngạo tạo ra, Đại Tổng ta dùng hiếu nghĩa nho pháp trị thiên hạ, cái tên Thẩm Ngạo này thật sao buồn cười, vậy mà bảo người đọc sách tập võ, đi làm vũ phu thô鄙, cái này là cái gì? Truyền chỉ đi ra ngoài, lập tức phế truất học đường dạy võ, tất cả giáo úy, giải tán hồi hương, không được gây chuyện.”

Học đường dạy võ có thể nói lực lượng suối nguồn của Thẩm Ngạo, chính là vì có học đường dạy võ, mới khiến cho Thẩm Ngạo khống chế được không ít quân đội, nếu chặt đứt một tay này, Thẩm Ngạo còn có thể làm được cái gì?

Huống chi, giáo úy bên trong Biện Kinh này khoảng chừng bảy hơn ngàn người, lực lượng lớn như vậy lưu ở kinh thành, đối với Triệu Hằng, tự nhiên là như dao kề cổ, hiện tại thừa dịp Thẩm Ngạo chưa đến, gạt bỏ học đường dạy võ trước, lại chậm rãi thu thập nanh vuốt Thẩm Ngạo, sự tình liền dễ làm hơn nhiều.

Lí Bang Ngạn không thể tưởng được Triệu Hằng lại có quyết đoán như thế, lập tức lại suy nghĩ, bệ hạ chắc hấn cũng là bị ép, nếu không cần gì dứt khoát hấn hỏi như thế?

Bất quá, xoá học đường dạy võ cũng là sự tình sớm muộn, nên sớm không nên trễ, có lẽ là giải quyết dứt khoát thì tốt hơn.

Triệu Hằng tiếp tục nói: “Trừ việc đó ra, thời điểm trăm là thái tử, chợt nghe không ít đại nho góp lời, nói là hải chính làm quốc làm dân, để người trong thiên hạ mỗi người trực lợi, trí thức quét rác, đạo đức bại hoại,

Lễ phép đều không, càng nghe nói từ áp dụng hải chính, về sau, không ít nông dân đứng là vứt thổ địa không chịu sản xuất mà đi Tuyền Châu, Tô Hàng, kiếm chút ít vật hào hoa mà không thật.

Thường nói sĩ nông công thương, hôm nay là sĩ không bằng thương, nông không bằng công, so với dĩ vãng, quốc không ra quốc, dân không ra dân.

Hạ ý chỉ, xoá hải chính, thuyền ven bờ các nơi không có ý chỉ, tất cả đều không được ra biển, về phần hải chính nha môn, tất cả đều phế truất, còn có phủ tổng đốc tại các quốc gia Nam Dương, cũng rút hết, thổ địa tính ra nguyên vẹn để hoàn trả.”

Đối với hải chính, Triệu Hằng cùng Lí Bang Ngạn đều là dốt đặc cán mai, cũng không muốn đi hiểu, đối với bọn họ mà nói, hải chính vô luận tốt xấu, chỉ cần là thứ gì đó phụ chính vương kiếm ra, tự nhiên là muốn hung hăng giẫm lên một cước mới tốt.

Lí Bang Ngạn vốn cảm thấy, hoàng thượng này có quá mức một ít hay không, nhưng lập tức tưởng tượng, trước mắt, thừa dịp Thẩm Ngạo vịn linh cữu đi vào kinh, nếu để lỡ mất cơ hội tốt này, chẳng phải là đáng tiếc sao? Hắn vội vàng khom người nói: “Bệ hạ thánh minh.”

Triệu Hằng có vẻ hơi mệt chút, tâm tình thay đổi rất nhanh, lại khiến cho thân thể vốn là gầy yếu của hắn có chút không chịu đựng nổi, phát phát tay, nói: “Chuyện này người đi làm, trăm nghĩ một chút, ngày mai lại tiến cung.”

“Vi thần xin cáo lui.” Lí Bang Ngạn cúi người hành lễ, liền muốn lui ra ngoài.

Triệu Hằng tựa hồ lại nghĩ tới cái gì đó, lại nói: “Quay về, trăm còn có một chuyện muốn nói.”

Lí Bang Ngạn nói: “Xin bệ hạ chỉ rõ.”

Triệu Hằng hướng Lí Bang Ngạn cười cười, nói: “Trăm nghe nói, Trung sách tỉnh bên kia không có Thạch Anh, luống cuống tay chân, đúng là nhiều lần xảy ra sự cố, Trung sách tỉnh liên quan trọng đại, cứ như vậy xuống dưới không được. Thạch đại nhân là cự thần ba triệu, có hắn tự nhiên là tốt, nhưng hiện tại, hắn cũng không ở Biện Kinh, trăm đành phải tạm thời ủy nhiệm một Trung Thư Lệnh khác.”

Triệu Hằng mong mỗi liếc nhìn Lí Bang Ngạn, thấy Lí Bang Ngạn mang một bộ dạng vinh nhục không sợ hãi, liền thoả mãn nói: “Cái Trung Thư Lệnh này, liền do Lí Từ Nhân đến làm đi, lúc trước người là Môn Hạ lệnh, bị hoạch tội mới mà thôi quan, chắc hắn hiện tại cũng rút kinh nghiệm xương máu rồi, như vậy rất tốt, biết sai có thể thay đổi, thiện nhất trong các thiện, Trung sách tỉnh này liền xin nhờ Lí Từ Nhân vậy.”

Lí Bang Ngạn dù sao cũng là người trải qua thay đổi rất nhanh, vốn là vào Môn Hạ, lập tức lại bị phế truất làm thứ dân, hiện nay lại là nhất phi trùng thiên, trong nội tâm có lẽ là không tránh được, có vài phần kích động, quỳ xuống bái ba cái, nói: “Thần tạ ân điển bệ hạ.”

)

1004. Chương 907: Triệu Giai Chết

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 907: Triệu Giai chết

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Hằng lúc này đây đúng là tự mình đi xuống cung vàng điện ngọc, nâng Lí Bang Ngạn dậy, dùng lời nói thâm thía nói: “Lí Trung sách không cần đa lễ.”

Lúc Lí Bang Ngạn từ trong nội cung đi ra, sắc mặt lại trời lên một tia lãnh ý, phề truất hải chính, điều tra tuần san, đều làm cho mình động thủ, cái tân hoàng đế này cũng không đơn giản.

Tuy là nghĩ như vậy, Lí Bang Ngạn lại không khởi thổ dài, chuyện cho tới bây giờ, hắn đã mất đường có thể đi, Thái Du còn có thể bỏ chạy ra hải ngoại, nhưng đến niên kỷ như hắn, còn có đường lui sao? Tuy là không cam lòng, hắn Lí Bang Ngạn cũng phải ngoan ngoãn mà làm đầy tớ cho Triệu Hằng.

Ngày thứ hai, ý chỉ liền ra rồi, Lí Bang Ngạn thăng chức Trung Thư Lệnh, còn chưa đi Trung sách tỉnh, lại là một phần ý chỉ tới, lập tức bắt giữ xử lí tất cả tuần san.

Lí Bang Ngạn không dám khinh thường, lập tức hạ lệnh đến Kinh Triệu phủ, triệu tập bộ cấm vệ quân, bắt đầu phá huỷ tuần san các nơi ở toàn thành, tra mà không có khí giới in ấn, bắt giữ xử lí nhân viên chủ yếu, trong khoảng thời gian ngắn, cả Biện Kinh gà bay chó chạy, mỗi người đều cảm thấy bất an.

Nhưng rất nhanh, trong sĩ tử liền sinh ra bản trả thật lớn, loại sĩ tử này, cùng tuần san trong lúc đó như tình trạng nước sơn dính lên gỗ mộc, nếu nói là những danh sĩ kia lấy cán bút làm vũ khí, tuần này san chính là chiến trường của bọn họ.

Hiện tại tân quân vừa mới đăng cơ, liền trực tiếp không có báo chí, cái này giống như là gửi đi một tín hiệu, ý nghĩa là tân quân này không có ý định rộng đường ngôn luận.

Vì vậy, lời chê bai nổi lên bốn phía, không chỉ là như thế, cái báo chí này rõ ràng cũng là nhiều lần cấm không dứt được, khí giới in ấn không có, vậy thì dùng tay.

Thái Học viện bên kia cơ hồ cũng không có tâm tư đọc sách, có người không biết từ nơi nào tìm ra một phần tuần san mẫu, vì vậy mà mấy trăm mấy ngàn người ngồi cùng một chỗ sao chép, lại đưa ra ngoài.

Trước kia mọi người có lẽ là che che lấp lấp, nhưng hiện tại liền có chút khí phách chân trần không sợ đi giày rồi, công kích càng thêm mãnh liệt, cho đến tận tình trạng chỉ mặt gọi tên.

Kinh Triệu phủ bên này, mất thấy sự tình náo đến nước này, chỉ có thể tiếp tục bắt người, kết quả người bắt càng ngày càng nhiều, trong vòng một đêm, các loại tuần san lần lượt được đưa toàn thành, lại chỉ có tăng không giảm.

Kỳ thật, sĩ tử bên này, vốn chỉ có thói quen tìm người đến bàn chuyện, ngẫu nhiên ghi một chút lời nói lên giấy, tuần san bên kia nhìn, cảm thấy tốt, liền cầm lấy đi đăng báo, lại có phí nhuận bút cầm, cơ sao mà không làm?

Nói đến nói đi, Biện Kinh sĩ tử đối với thái tử cũng không có quá nhiều thành kiến, nhưng hiện tại náo đến nước này, tân hoàng đế không muốn đại xá thiên hạ, không muốn đi cáo tế thiên, lại chỉ thích nói trị tội.

Cái này là chọc vào tổ ong, kết quả mọi người tự nhiên muốn náo loạn, tất cả mọi người là người đọc sách có công danh, là con cưng con trời, lúc trước, thời điểm Bình Tây Vương còn đó, cũng chưa từng quá mức như vậy, hiện tại rõ ràng kê biên tài sản, bắt người, cái này thật là quá hư không tưởng nổi.

Lí Bang Ngạn thật sự không nghĩ tới mình lại chọc vào tổ ong, nói cho cùng, tuần này san dù sao cũng là sự vật mới, Lí Bang Ngạn không hiểu tại đây xen lẫn bao nhiêu lợi ích liên quan, kết quả vừa đâm một cái như vậy, lời chê bai càng tăng lên, thậm chí càng không thể vãn hồi.

Mất thấy sự tình càng ngày càng hồng hét, trong nội cung kêu Lí Bang Ngạn đi vào lần thứ nhất, Triệu Hằng đổ ập xuống liền lên án mạnh mẽ đối với Lí Bang Ngạn, nhưng kết quả cũng là không thể làm gì.

Thời điểm này, đã không có đài để hạ, tân hoàng đế phần thứ nhất ban phát ý chỉ ra ngoài, không có đạo lý thu hồi lại, nếu không, cái uy tín thiên tử này liền không tồn tại rồi.

Triệu Hằng khê cần môi, nói: “Những người đọc sách này suốt ngày đánh trống reo hò, lải nhải, hiện tại dám vọng nghị sự tình cung đình, nếu như không từ từ giáo huấn, làm sao có thể để cho bọn họ an tâm đọc sách thụ nghiệp? Đánh hết xuống, dùng hết mọi biện pháp.”

Lí Bang Ngạn cũng biết, lúc này là đêm lao phải theo lao, cũng biết đạo lý mũi tên ra khỏi cung không quay đầu, xuất cung về sau, lập tức mang theo Điện Tiền vệ, bốn phía bắt người.

Lại bắt không ít Thái Học sinh dán tuần san trên tường, mang hết đi Kinh Triệu phủ, bỏ công danh, lại ra lệnh xung quanh, mệnh lệnh tất cả bộ đường hiệp đồng công việc, nên cách chức thì cách chức, nên xâm chữ lên mặt liền xâm chữ lên mặt.

Trước kia vẫn chỉ là động thủ đối với thương nhân cùng đám thợ thủ công sau lưng báo chí, hiện tại trực tiếp đem đao gác ở trên cổ, giết gà dọa khỉ, hiệu quả lại rõ rệt, tuy còn có một chút người không muốn sống, nhưng đại đa số người đọc sách cũng trung thực xuống.

Lí Bang Ngạn không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nhưng ẩn ẩn trong lúc đó, lại cảm thấy cơ hội đã tới.

Hắn bày ra một bộ thái độ ra tay ác độc, trực tiếp đến Kinh Triệu phủ, bắt những Thái Học sinh kia đi thẩm vấn, nghiêm hình bức cung, rốt cục cũng tìm được lời khai.

Thái Học sinh Chu Vừa thú nhận, tiến hành viết tuần san và báo chính là Tam hoàng tử Triệu Giai bày mưu đặt kế, lời khai vài tên Thái Học sinh còn lại cũng đều là như thế, lần này, sự tình liền chính thức nghiêm trọng.

Một cái tranh giành khí phách, đến hiện tại, đã thành bằng chứng mưu nghịch.

Người đọc sách có thể nói hươu nói vượn, nhưng liên quan đến đến âm mưu tôn thất, liền hoàn toàn không giống, ngày đó, Lí Bang Ngạn trực tiếp đi Tông Lệnh phủ, gọi người mời Tam hoàng tử Triệu Giai tới hỏi, Triệu Giai tự nhiên là không chịu nhận.

Lí Bang Ngạn liên tục cười lạnh, lúc này đánh bản cung ra, nổi giận nói: “Điện hạ còn muốn nói xạo sao? Chính là vì điện hạ là thiên hoàng hậu duệ quý tộc, hạ quan mới khách khí như thế, nếu đem cái bản cung này báo vào trong cung, ta và người nên nói chuyện trong Đại Lý Tự.”

Triệu Giai tự nhiên không để Lí Bang Ngạn vào mắt, lại rất kiên cường, nói: “Muốn vu oan giá họa, cần gì phải phí sức đi biên soạn lời khai?”

Lí Bang Ngạn không thể làm gì được Triệu Giai, chỉ liếc liếc nhìn hắn, cười lạnh nói: “Đã là như thế, lão phu liền vào cung tấu cho hoàng thượng nghe.”

Lời khai báo vào trong cung, ý chỉ cũng tùy theo đi xuống, giam lỏng Tam hoàng tử Triệu Giai, không được ra khỏi Vương phủ một bước.

Đến sáng sớm ngày hôm sau, Triệu Giai uống thuốc độc tự vận mà vong.

Cả Biện Kinh, bị náo như vậy, thoáng cái đã lặng ngắt như tờ rồi, người lúc trước đánh trống reo hò cũng không thấy động tĩnh, tất cả mọi người bắt đầu trầm mặc!

Thành Biện Kinh, một chỗ sân, tại đây có vẻ rất vắng vẻ, lúc trước từng là chỗ ở của một tên phú hộ, về sau, phú hộ dọn đi Tuyền Châu thì hoang phế xuống, mấy ngày này, đột nhiên có người chuyển đến, từ đó về sau lại có một chút nhân khí.

Một tráng hán cách ăn mặc bình thường cưỡi ngựa đến sân trước, gõ cửa đi vào, người gác cổng bên này dò xét hắn, thấp giọng nói mấy câu cùng hắn, sau đó liền lập tức lách mình để cho tráng hán này đi vào.

Tráng hán một đường đến chánh đường, bước vào bên trong liền cúi đầu bái: “Kính sư trong thành bách hộ Chu Đào bái kiến tiên sinh.”

Tiên sinh này tất nhiên là Trần Tế, Trần Tế nâng một đôi mắt gây sự lên, tơ máu rậm rạp trong mắt, hắn thần nhiên nói: “Có tin tức gì không?”

“Tam hoàng tử thời điểm buổi trưa đêm qua đã uống thuốc độc tự vận.”

Trần Tế cũng không có hiện ra là ngoài ý muốn, bình bình đạm đạm mà liếm liếm miệng, thần nhiên nói: “Quả nhiên là uống thuốc độc hay sao?”

“Cái này cũng không rõ ràng.” Chu Đào lộ ra vẻ xấu hổ, nói: “Vốn là trong phủ đệ Tam hoàng tử cũng sắp xếp người, nhưng trong đêm hôm qua, Tam hoàng tử ở trong điện, về sau, Lí Bang Ngạn đi vào, nói mấy lời cùng hắn, thời điểm sáng sớm hôm nay mới biết được Tam hoàng tử đã uống thuốc độc chết.”

Trần Tế ha ha cười một tiếng, nói: “Kỳ thật Tam hoàng tử là sợ tội tự sát hay bị người giết chết, cũng không có gì liên quan, trọng yếu là người khác tin tưởng cái gì, Chu Đào, đổi lại là người, người sẽ tin tưởng cái gì?”

)

1005. Chương 908: Cắt Tay

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 908: Cắt tay

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Chu Đào không chút do dự nói: “Tam hoàng tử bị dương kim thiên tử giết chết.”

Trần Tế gật gù đầu, nghiêm mặt nói: “Không sai, hoàng đế như vậy, làm gì được kẻ dưới phục tùng? Không thể rộng đường ngôn luận, vừa mới đăng cơ, liền không thể chờ đợi được mà giết huynh đệ của mình, cùng Hạ Thực, Thương Trụ kia, có cái gì khác nhau chứ?”

Chu Đào nói: “Ý của tiên sinh là..”

Trần Tế y nguyên thản nhiên nói: “Không có có ý gì, Cẩm Y tuần san của chúng ta cũng bị kê biên tài sản rồi sao? Trước đó sắp xếp xong xuôi chưa?”

Chu Đào nói: “Sắp xếp xong xuôi, trước khi trong nội cung động thủ, bảo mọi người rút lui ra ngoài, không để lại dấu vết gì.”

Đôi mắt Trần Tế hiện lên một tia thưởng thức đầy màu sắc trang nhã, nói: “Nói cho bọn hắn biết, bọn hắn nên động thủ, không có tuần san, liền trốn ở trong sân viết chữ, các loại khí giới in ấn do bách trong thành chỗ nghĩ biện pháp đi kiếm,

cái Cẩm Y tuần san này còn phải tiếp tục xử lý xuống dưới, lão phu muốn cái Biện Kinh này, ở ngay sáng ngày mai, trong phố lớn ngõ nhỏ, đều có Cẩm Y tuần san, ngày mai, liền cường điệu ghi về Tam hoàng tử, ghi nhiều một ít chuyện điển cố về Tần Nhị thế cùng Tùy Dương đế.”

Chu Đào ôm quyền nói: “Tiểu nhân hiểu.”

Trần Tế lúc này mới thản nhiên cười, nói: “Học đường dạy võ bên kia, đi thông báo một chút, không có chiếu lệnh của phụ chính vương, bọn hắn liền vĩnh viễn là môn sinh của thiên tử, là trung với tiên đế hay là trung với tân quân, liền xem chính bản thân bọn hắn.”

... ..

Sáng sớm, mọi người hoảng sợ bất an từ trong mộng tỉnh lại, lập tức phát hiện cả Biện Kinh lại là một cái bộ dáng khác, phố lớn ngõ nhỏ, người vừa mở cửa ra, liền chứng kiến một phần tuần san bày biện dưới đất.

Chất giấy tuần san này có chút thấp kém, bất quá, chữ viết rất rõ ràng rành mạch, không chỉ là như thế, chính là rất nhiều tường, cũng đều dán văn vẽ lên, đã có không ít người vây nhìn.

Kinh Triệu phủ bên này cũng là càng hoảng sợ, đầu nghĩ đến lời chê bai thật vất vả mới đề xuống được, trong vòng một đêm lại ngóc đầu trở lại, vì vậy mà vội vàng phái sai dịch ra, bốn phía kéo toàn bộ văn về vi phạm lệnh cấm trên tường xuống.

Nhưng đã muộn, trên phố lại là một hồi nghị luận, muốn xen vào miệng người, quản tâm người, nào có dễ dàng như vậy được?

Sự tình rơi vào tay phủ đệ Lí Bang Ngạn, Lí Bang Ngạn không khỏi rùng mình một cái, tất cả tựa hồ như là đã có dự mưu, hẳn vội vàng hướng hạ nhân phân phó: “Cấm Y tuần san! Nhanh đi, lấy toàn bộ vài kỳ Cấm Y tuần san đến đây cho lão phu xem.”

Chỉ cần thời gian uống cạn một chung trà, liền có chủ sự tìm Cấm Y tuần san đến cho hắn, chủ sự kia nói: “Cái Cấm Y tuần san này gần đây mới xuất hiện ở kinh thành, không có danh tiếng gì, bất quá, thắng tại giá cả rẻ tiền, mặt khác, tuần san là bốn mươi văn, Cấm Y tuần san chỉ cần mười văn liền đủ tiền mua, từ khi khởi san đến bây giờ, đại khái là ba kỳ.”

Mặt Lí Bang Ngạn tái nhợt, một bên nghe lời chủ sự này nói..., một bên cầm lấy tuần san, đọc qua một chút, nội dung bên trong đều là có quan hệ cùng Tam hoàng tử, không khỏi hít một hơi khí lạnh, nói: “Lão phu hiểu.”

Tuần san này vốn là dùng để hướng dẫn giết Tam hoàng tử, nếu không có tuần này san, Tam hoàng tử có lẽ còn có thể có một đường sinh cơ, nhưng tân hoàng đế chứng kiến tuần san này, chứng kiến văn vẽ bên trong cơ hồ thổi phồng Tam hoàng tử thành hóa thân thánh hiền, lại liên lạc tất cả các nhà tuần san cùng tầng bậc, dùng tính tình ẩn nhẫn nhiều năm của Triệu Hằng, đối với Tam hoàng tử động thủ sẽ thành tất nhiên.

Cũng tức là nói, giết Tam Hoàng là Triệu Hằng, là Lí Bang Ngạn hẳn, còn hắc thủ chân chính phía sau màn, lại là Cấm Y tuần san này, nhưng sau Cấm Y tuần san là ai đây?

Lí Bang Ngạn hít một hơi thật dài, rốt cục cũng phát giác trong Biện Kinh này cất dấu một đối thủ càng lớn, người này đích thị là tâm phúc của Thẩm Ngạo, chính như một kỳ thủ, cử chỉ trong lúc đó, ảnh hưởng đến cả đại cục.

Người này mượn tay Triệu Hằng giết Tam hoàng tử, nhưng bây giờ, lại cầm chuyện Tam hoàng tử chết đi làm văn, trực chỉ đầu mâu đến tân quân, ngôn từ kịch liệt tới cực điểm, người này làm như thế, chẳng lẽ...

Có lẽ tại lúc trước, Lí Bang Ngạn tưởng rằng chuyện Thẩm Ngạo muốn làm, đơn giản là ủng hộ lập Tam hoàng tử lên ngôi mà thôi, nhưng hiện tại, mục đích người sau lưng này lại làm cho Lí Bang Ngạn hiểu ra.

Hết thấy cũng không đơn giản như trong tưởng tượng của hắn, bức tân quân giết Tam hoàng tử, lại mượn đầu mâu lần này chực chỉ về hướng tân quân, bọn hắn đây là muốn mưu toan soạn vị...

Lí Bang Ngạn rùng mình một cái, dùng trí tuệ của hắn cũng bị người này đùa bỡn bên trong lòng bàn tay, trong nội tâm lập tức sinh ra một loại cảm giác sợ hãi ăn bữa hôm lo bữa mai.

Không nhận được mà thì thăm: “Toan tính quá nhiều... Toan tính quá nhiều à... Lão phu nên làm cái gì bây giờ?”

Lí Bang Ngạn không có ý thức được chủ sự kia vẫn còn đứng ở bên cạnh hắn, một đôi mắt lóe ra vẻ kinh hoảng, lập tức lại thở dài một hơi.

Hắn không có lựa chọn nào khác, trong thiên hạ, hắn đều là vương thổ, hắn có thể trốn đi nơi nào?

Thù hận giữa mình cùng phụ chính vương, cũng tuyệt đối không phải nói hóa giải là có thể hóa giải, một khi phụ chính vương vào kinh thành, chính mình không thể không chết, đã như vậy, chỉ có thể buông tay đánh cược một lần.

Lí Bang Ngạn trấn định lại, nâng con mắt lên, mới phát hiện chủ sự không hiểu ra sao mà đang nhìn hắn, mặt Lí Bang Ngạn lập tức lộ ra vẻ không thích, cả giận nói: “Lăn đi ra, thông báo người gác cổng, nói lão phu muốn vào cung.”

Ngồi ở trong kiệu, Lí Bang Ngạn suy nghĩ nườm nượp, làm sao bây giờ, ứng đối như thế nào đây? Nhân tâm đã muốn thiên về hướng Thẩm Ngạo, muốn ngăn cơn sóng dữ, nhân tâm bên này là tạm thời không thể động.

Lí Bang Ngạn đóng mắt lại, cả người cố gắng mà suy tư, cuối cùng mới khẽ cắn môi, lấy tay vỗ vào đầu gối, lẩm bẩm nói: “Vậy thì phé bỏ phụ tá đắc lực của họ Thẩm.”

Đến trong nội cung, Triệu Hằng ngồi ở phía trong buồng lò sưởi, vừa mới thích ứng cảm giác tân hoàng đế, thời điểm sáng sớm hôm nay, hẳn vốn là muốn như thường ngày, đi Cảnh Thái cung vẫn an, nhưng lập tức, hẳn đột nhiên nghĩ đến, chính mình hôm nay đã thành thiên tử, cái lão thái bà kia xưa nay cũng không thân cận cùng mình, cần gì có cái gì liên quan đến nàng?

Đơn giản liền không đi, cứ ở đây, phía trong buồng lò sưởi nhìn tấu chương, đã là cảm thấy rất thoải mái, lúc này, bên ngoài có người bẩm báo: “Lí Bang Ngạn Lý đại nhân cầu kiến.”

“Gọi tiến đến.”

Lí Bang Ngạn tiến vào buồng lò sưởi, cúi người hành lễ, cũng không dẫn sự tình Cẩm Y tuần san ra.

Triệu Hằng vốn là cười ha ha, nói: “Hoàng đệ kia của Trẫm sợ tội tự sát rồi sao?”

Lí Bang Ngạn nói: “Vâng.”

Triệu Hằng liền làm ra một bộ dáng cảm thán, nói: “Trẫm cùng gia vương chính là huynh đệ đồng bào, hẳn làm ra sự tình bức này, thật sự lại làm cho trẫm không thể tưởng được, nhưng đã là huynh đệ, chính là đắc tội lớn đến tận trời, chẳng lẽ trẫm còn không thể tha cho hắn sao?”

Lại vì sao phải sợ tội tự vận? Truyền lời nói cho Môn Hạ, lại để cho Môn Hạ bên kia mô phỏng chỉ, sắc phong con trai trưởng kế tục Vương tước, cho phép hậu táng bằng vương lễ.”

Lí Bang Ngạn nói: “Bệ hạ nhân hậu, nếu Gia vương dưới tuổi vàng có biết, tất nhiên cảm động đến rơi nước mắt.”

Triệu Hằng cười nhạt một tiếng, lại thực cảm giác mình nhân hậu rồi, lại nói: “Tuần san đều điều tra hết chưa?”

Lí Bang Ngạn nói: “Đều đã điều tra, vi thần vào cung, là thỉnh bệ hạ định đoạt về sự tình học đường dạy võ.”

Ánh mắt Triệu Hằng âm lệ, nói: “Ý chỉ xoá học đường dạy võ đã muốn định tốt rồi, tùy thời có thể phát ra ngoài.”

Lí Bang Ngạn lắc đầu, nói: “Bệ hạ, học đường dạy võ là môn sinh con trời, không thể khinh thường, nếu nghịch chỉ, lại làm như thế nào bây giờ?”

Ánh mắt Triệu Hằng sâu kín, trong con mắt hiện lên một tia sợ hãi, người nào cũng biết, chiến lược cái học đường dạy võ này không thể khinh thường, một khi bị bức phản, cũng không phải là thứ dễ nhả.

Nhưng học đường dạy võ còn một ngày, Triệu Hằng tựa như nghẹn ở cổ họng, thời gian Thẩm Ngạo vào kinh đã là càng ngày càng gần, nếu không xoá, tất nhiên sẽ xảy ra sóng to gió lớn.

Triệu Hằng dùng thanh âm hung ác nói: “Bọn hắn dám!”

Lí Bang Ngạn lén lút dùng ánh mắt hèn mọn về liếc nhìn Triệu Hằng, nói: “Có gì không dám? Cho nên, vi thần cho rằng, muốn xoá học đường dạy võ, không thể không mượn nhờ một người.”

Triệu Hằng nhìn Lí Bang Ngạn, nói: “Người nói.”

Lí Bang Ngạn nói: “Thụy quốc công Phương Đạm.”

Triệu Hằng không hiểu ra sao, Thụy quốc công Phương Đạm, hẳn quen biết nhất, bất quá chỉ là thân huynh đệ Thái Tử Phi, cùng hẳn Triệu Hằng cũng là quan hệ thông gia.

Lúc trước làm việc ở phía trong Điện Tiền vệ, Triệu Hằng giám quốc về sau, liền sắc phong hắn đi Xu Mật Viện, coi như là dẫn đường một lần, nhưng trong nội tâm Triệu Hằng cũng tinh tường, cái Thụy quốc công

Phương Đạm này, xưa nay cũng không có bao nhiêu bản sự, sự tình xoá học đường dạy võ lớn như vậy, làm sao có thể dựa vào hần đây?

Lí Bang Ngạn lại cười nói: “Xin bệ hạ lập tức hạ ý chỉ, sắc phong Thụy quốc công là Chỉ huy sứ Mã quân tư, tiếp chương Mã quân tư, lại lập tức mệnh lệnh Thụy quốc công dẫn Mã quân tư tiến đến học đường dạy võ ban bố ý chỉ, nếu học đường dạy võ dám vọng động, có thể lập tức mệnh lệnh Mã quân tư đàn áp.”

Đôi mắt Triệu Hằng sáng ngời, hôm nay xem như cảm nhận được chỗ cao minh của Lí Bang Ngạn, Mã quân tư là người của Thẩm Ngạo, đồng thời cũng là cấm quân.

Mặc dù Thẩm Ngạo có ảnh hưởng không nhỏ đối với Mã quân tư, nhưng dù sao Mã quân tư vẫn phải là ngoan ngoãn thuần phục tục hoàng đế, Thụy quốc công là tâm phúc của Triệu Hằng, lại để cho hần tiếp chương Mã quân tư, ai dám sinh ra lời chê bai đây?

Đến lúc đó, mang theo một đám thân tín thuần thực cấm vào, lại dùng để đối phó với học đường dạy võ, cho dù học đường dạy võ phản kháng, cũng là dùng Mã quân tư đàn áp, tự nhiên là làm cho bọn họ chó cắn chó.

Nếu là học đường dạy võ thuận theo rồi, Mã quân tư liền thành thủ phạm đàn áp học đường dạy võ, dĩ nhiên phải khẳng định một mực đối với Triệu Hằng.

Tam đại cấm quân, dùng chiến lược Mã quân tư mạnh nhất, một khi xoá học đường dạy võ, như vậy, cả trong Biện Kinh, Triệu Hằng liền chiếm ưu thế tuyệt đối, chỉ cần Thẩm Ngạo dám đến gây chuyện, Triệu Hằng ra lệnh một tiếng, khẳng định sẽ khiến cho hần chết không có chỗ chôn.

Triệu Hằng giữ vững tinh thần, mong mỗi liếc nhìn Lí Bang Ngạn, trong mắt lộ ra vẻ mong đợi, nói: “Tốt, trẫm liền hạ ý chỉ, sắc phong Thụy quốc công là Mã quân tư Chỉ huy sứ, Lý ái khanh theo bên cạnh hiệp lực thoả một tý, cùng Thụy quốc công làm tốt chuyện này, trẫm sẽ không quên chỗ tốt của người.”

Trong mắt Lí Bang Ngạn hiện lên một tia màu sắc trang nhã, trong nội tâm vẫn đang suy nghĩ, các người đã lấy được dân tâm, như vậy, chúng ta liền gặt gao nắm quân quyền, người sau lưng Cẩm Y tuần san chính là càng lợi hại, lại có thể bốc lên cái sóng gió gì đây?

Lí Bang Ngạn giả vờ kinh sợ mà hướng Triệu Hằng hành lễ, nói: “Nếu không có bệ hạ che chở, vi thần lại há có hôm nay? Vi thần tuyệt đối không dám kể công.”

Mã quân tư, thân là một trong cấm quân ba tư, trình độ trọng yếu của nó, không nói cũng hiểu, nhất là sau khi chinh biên, cả Mã quân tư đã là rục rờ hần lên, biên ngạch ba vạn người, thực lực ẩn ẩn ở phía trên Tiền điện tư.

Kỳ thật, biên ngạch Biện Kinh cấm quân đều là ba vạn người, nhưng sự tình ăn không lương thực nhiều lần cấm không dứt, Tiền điện tư khá tốt, vẫn còn có hai vạn người, nhưng Bộ quân tư thì càng kém hơn rồi, có thể có nửa số tiền cũng không tệ.

Bất quá, Mã quân tư lại bất đồng, nhân số đủ ngạch, một điểm cát xén đều không có.

Cho nên, vô luận tại Xu Mật Viện, tại Binh bộ, hay là ba tư nha môn, sức nặng Mã quân tư càng ngày càng nặng, chính là có đôi khi, Tiền điện tư cũng phải nhường cho vài phần.

Chỉ là, Mã quân tư nha môn hôm nay lại cực kỳ bất đồng, một sáng sớm, Thụy quốc công Phương Đạm liền dẫn một đội nhân mã đến cửa nha môn, trực tiếp tuyên đọc ý chỉ, lập tức tiếp chương Mã quân tư Chỉ huy sứ.

Không đến buổi trưa, lại triệu doanh quan võ quan Mã quân tư tới gặp, lúc này đến là để ra oai phủ đầu, trực xuất mười võ quan.

Những võ quan này, phần lớn là xuất thân giáo úy, kể từ đó, lại nhận được không ít hiệu dụng, tuy tiếng oán than phía dưới dậy đất, nhưng dù sao cũng phải duy trì cục diện.

Cái Thụy quốc công Phương Đạm này là cậu em vợ của Triệu Hằng, hôm nay, Triệu Hằng đăng cơ, Thụy quốc công hần cũng nước lên thì thuyền lên, bắt đầu trời dậy, kỳ thật, Phương Đạm ngày thường có chút anh tuấn, lại nuôi chòm râu đẹp, dáng người khôi ngô, ăn mặc một thân áo bào tím, đeo xà quan.

Hắn ngồi xuống trong công đường Mã quân tư, thật sự là có vài phần khí độ làm cho lòng người sợ hãi.

Hai lớp võ quan đứng ở một bên, mỗi người lặng yên không lên tiếng, triều đình đột nhiên thay đổi Chỉ huy sứ, mà Thụy quốc công mới nhậm chức, việc thứ nhất hắn làm là sửa trị không ít người cấp dưới, người sáng suốt cũng biết hoàng thượng muốn gì, Thụy quốc công muốn gì.

Niêm phong báo chí, khiến cho người đọc sách cười chê, mà Tam hoàng tử chết, cũng làm cho các trong nội tâm võ quan phát lạnh.

Lúc này, rất nhiều người đột nhiên nhắc tới phụ chính vương, nếu là phụ chính vương ở đây, ai lại cho phép hoàng thượng làm xằng làm bậy như vậy? Lại đi cho phép một Thụy quốc công điều võ dương oai tại Mã quân tư sao?

Nhưng phụ chính vương không ở đây, thánh chỉ đã hạ xuống, thân là cấm quân võ quan, ai cũng không có lá gan kháng chỉ, tuy trong nội tâm mỗi người đều không cam lòng, nhưng vẫn là nhìn cơn tức này xuống.

Phương Đạm thần khí như mặt trời, liếc nhìn hai lớp võ quan, những võ quan này có cái tâm tư gì, lòng hắn tựa như gương sáng, tốt xấu cũng đã từng xông pha ở phía trong Điện Tiền vệ cùng Xu Mật Viện, Phương Đạm há lại không biết Mã quân tư là căn cứ nổi danh của Thảm đảng? Thảm Ngạo nói một câu, thậm chí còn có tác dụng hơn so với hoàng thượng.

Trong lòng hắn lạnh lùng cười một tiếng, ta làm vậy thì sao? Hiện tại phụ chính vương đang ở phía xa ngoài ngàn dặm, bây giờ liền để cho các người đi chọc vào trái tim phụ chính vương, tới lúc đó, các người còn không phải đều ngoan ngoãn mà hiệu lực tận trung cho bệ hạ sao?

Phương Đạm ho khan một tiếng, liếc nhìn chung quanh, sau đó mới nói: “Trước mắt, bệ hạ vừa mới đăng cơ, trăm nghề hứng phấn, kinh đô và vùng lân cận phòng ngự là trọng yếu nhất, bản công gia nghe nói, ở phía trong cái thành Biện Kinh này lại có người tâm tình không yên, hắc hắc... Loạn thần tặc tử lúc trước có thể có cái gì kết cục tốt hay sao? Các người nói xem?”

Mọi người lặng ngắt như tờ.

Phương Đạm tiếp tục nói: “Bệ hạ mệnh lệnh ta nắm giữ Mã quân tư, chính là đến duy trì trật tự, diệt loạn đảng, yên ổn xã tắc, nay bản công gia đã nói trước, các người chịu trung tâm cố gắng, sẽ là thắng chức rất nhanh,

không thiếu được một thân phú quý, nhưng nếu có người trong lòng mang tâm bất trắc không phục, thì phải là xét nhà diệt tộc, cứ từ từ nghĩ đến cái liên quan này, cũng không nên nhất thời trượt chân mà làm hại một nhà già trẻ.”

Phương Đạm nói những lời này, cơ hồ là đi thẳng vào vấn đề để cảnh cáo rồi, các võ quan, không người nào nói, lại không thấy người nào phản đối, cũng không có ai ủng hộ.

Phương Đạm thấy thế, liền vươn người đứng dậy, nói: “Tiếp chỉ ý...”

Ai cũng chưa từng nghĩ, trong tay công gia này còn có một phần ý chỉ, nghe xong lời Phương Đạm nói, mọi người bất đắc dĩ mà quỳ gối nói: “Bọn thần tiếp chỉ.”

Trên mặt Phương Đạm lộ ra một tia cười lạnh, lập tức triển khai thánh chỉ, bắt đầu tuyên đọc.

Cái ý chỉ này niệm đến một nửa, trên sống lưng các võ quan đều chảy một thân mồ hôi lạnh, chính thức kinh hãi tới cực điểm, xoá học đường dạy võ, tất cả giáo úy trong học đường giải tán, còn mệnh lệnh Mã quân tư hộ tống tham gia.

)

1006. Chương 909: Dẹp Học Đường

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 909: Dẹp học đường

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Phải biết rằng, hai chữ giáo úy tại Đại Tổng, địa vị so với người đọc sách càng cao hơn một ít.

Không chỉ là bởi vì thân phận quân đội bên cạnh thiên tử, lại càng là nhờ những năm này, Đại Tổng chinh chiến bốn phía, mỗi lần đều là giáo úy xông lên phía trước nhất, lui tại chỗ cuối cùng nhất.

Những người này sớm đã thành điển hình hóa thân trong đám võ quan, nhất là ở phía trong Mã quân tư, bởi vì được đại lượng giáo úy bổ sung tiến đến, mọi người lại càng lại kính vừa sợ đối với giáo úy.

Kính là phẩm đức bọn hắn, sợ là uy nghiêm của bọn hắn, hiện tại mệnh Mã quân tư đi hỗ trợ Phương Đạm xoá học đường dạy võ, các võ quan đều chịu nguyện ý?

Nhưng thánh chỉ đã hạ xuống, tân nhiệm Chỉ huy sứ cũng lập được ra oai phủ đầu, trong Biện Kinh càng không có người nào làm chủ vì bọn họ, lúc này, nếu lắc đầu, chính là kháng chỉ, kháng chỉ liền ý nghĩa là mưu đồ làm loạn, tội lớn như vậy áp trên thân thể, ai lại dám nói cái gì?

Một người võ quan trong đó rốt cục cũng nổi lên dũng khí, nói: “Phương đại nhân, học đường dạy võ chính là môn sinh con trời, thời điểm tiên đế còn sống, lại càng khâm điểm bọn hắn làm môn sinh thiên tử, hôm nay thì cốt tiên đế còn chưa lạnh, há có thể nói phế truất liền phế truất? Xin đại nhân trăn tình bệ hạ, để bệ hạ nhìn qua nghĩ lại rồi hãy làm sau.”

Có người đánh trận đầu, các võ quan khác ào ào nói: “Thỉnh đại nhân vào cung khuyên can bệ hạ.”

Trong nội tâm Phương Đạm cười lạnh, xụ mặt nói: “Hừ, như thế nào? Các người đây là muốn kháng chỉ sao?”

Mọi người đành phải nói: “Không dám.”

Sắc mặt Phương Đạm mới giãn ra một ít, nói: “Đã không phải kháng chỉ, vậy thì liền lập tức phân phối quân đội, theo Bổng đại nhân tiến đến học đường dạy võ, tuyên đọc ý chỉ.”

Mọi người lại không chịu, chỉ quỳ đó không nói lời nào.

Phương Đạm giận dữ nói: “Người nào dám khinh mạn Thánh tâm, lập tức dùng tội kháng chỉ luận xử.”

Các võ quan mới bắt đầu nhúc nhích đứng dậy, không tình nguyện mà đều tự trở lại doanh phân phối quân đội.

Trong nội tâm Phương Đạm thoáng chốc cảm thấy đắc ý, cái gì giáo úy, cái gì phụ chính vương, nguyên lai cũng không quá cái này, một tờ thánh chỉ có thể làm bọn hắn ngoan ngoãn cúi đầu nghe theo, Lí Bang Ngạn kia quả nhiên là cái cáo già, một chút thủ đoạn, cái Biện Kinh này đã có thể phòng thủ kiên cố.

Những võ quan này đi ra ngoài, ào ào châu đầu ghé tai, gọi thân binh mấy của mình đến, phân phó vài câu, lại giả vờ giả vịt đi triệu tập quân đội.

Những thân binh kia ào ào dùng khoái mã đi qua hướng học đường dạy võ, Hàn Thế Trung tiếp nhận tin tức, đã là bắt đầu mặt ủ mày chau, ngay ở trong Minh võ đường, mười mấy giáo đầu, tiến sĩ, nguyên một đám hai mặt nhìn nhau, trong khoảng thời gian ngắn đều lâm vào trầm mặc.

Hàn Thế Trung đột nhiên vỗ bàn, nổi giận mắng: “Thiên tử môn sinh nói rút lui liền rút lui, vậy tâm huyết những năm này của chúng ta chẳng phải đều sẽ là nước chảy về biển đông?”

Từ Trắc trăn đến thủy sư, từ thủy sư đến cấm quân, sương quân, tướng sĩ tam quân, người nào không phải trái tim băng giá? Tiên đế lúc này mới băng hà được bao lâu, đã muốn vua nào triều thần nấy rồi, đây là

cái đạo lý gì? Còn nói cái gì hiểu nghĩa, hiểu nghĩa cái rắm, đi ngược lại tiên đế như thế, tương lai xuất hiện hoạ ngoại xâm, ai còn chịu tận trung hiệu lực đây?”

Hàn Thế Trung nóng tính cũng là có lý do, nuôi dưỡng giáo úy nhiều năm như vậy, Hàn Thế Trung đổ vào không biết bao nhiêu tâm huyết, những giáo úy này nhập ngũ, về sau đều sắp xếp tất cả quân, ra trận giết địch không phải số ít, lần nào không phải dùng cảm tiến tới, mỗi người phía sau tiếp phía trước?

Nói về một trận chiến Nữ Chân, giáo úy liền chết trận hơn bốn trăm người, hi sinh lớn như thế, đổi lấy lại là thỏ khôn chết trong tay chủ, đổi lại là ai cũng cảm thấy cười chê.

Còn nữa, địa vị giáo úy là tiên đế ban cho, tiên đế vừa mới băng hà, liền rút lui giáo úy, rút lui học đường, đây là ý gì?

Từ xưa đến nay, hiểu nghĩa đều là đại thể, tâm hoàng đế vừa mới đăng cơ, liền không thể chờ đợi được mà cầm người của tiên đế khai đao, còn nói chữ hiểu cái rắm.

Hàn Thế Trung nổi giận đùng đùng mà mắng như vậy, Mã quân khoa Đồng Hồ cũng không nhịn được mà nói: “Đúng đây, chúng ta đổ máu tại bên ngoài, bây giờ nói rút lui liền rút lui, há có thể phục người? Hôm nay Đồng Hồ ta, không muốn rút lui, các người muốn rút lui thì tự quản.”

Đám tiến sĩ bọn họ lại có vài phần kiên nhẫn, ào ào khuyên can: “Hàn giáo đầu, Đồng huấn luyện viên, thận ngôn...”

Đồng Hồ nổi trận lôi đình nói: “Thận ngôn cái rắm, học đường dạy võ đã sắp không có, còn nói thận ngôn lại có làm được cái gì?”

Mọi người cười khở, ào ào lắc đầu.

Hàn Thế Trung lúc này lại tỉnh táo rồi, trong mắt lộ ra thần sắc kiên nghị, nói: “Mặc kệ thánh chỉ như thế nào, Hàn Thế Trung ta hôm nay cùng tồn vong cùng học đường dạy võ, hoàng thượng muốn rút lui, trước hết lấy tính mệnh Hàn mỗ ta rồi nói sau.”

Đồng Hồ lập tức hưởng ứng, nói: “Tính cả Đồng Hồ ta vào.”

Các giáo đầu huấn luyện viên còn lại ào ào nói: “Tốt, muốn ồn ào, liền náo loạn cho thống khoái.”

Trong Minh võ đường phát ra một hồi cảm phấn, ngay cả giáo úy bên ngoài cũng nghe được tiếng gió, rất nhiều người tụ tới, tình cảm quần chúng vô cùng hưng phấn.

Mọi người vì để tiến vào học đường dạy võ, không biết trải qua bao nhiêu khảo nghiệm, một khắc trúng tuyển này, vinh quang thấm vào tận trong tâm.

Từ đó về sau, ngày đêm thao luyện, có thể nói tận tâm tận lực, ra trận giết địch, lại càng ném tính mệnh đi không thèm để ý, bao nhiêu đồng chí chết trận tại sa trường, bao nhiêu người cùng trường chết nơi tha hương.

Hiện tại, trong lúc này, vinh dự lúc trước, trả giá lúc trước, còn có cả tiền đồ tương lai, thoáng cái không có, môn sinh thiên tử thành phần nghịch không an phận trong mắt nội cung, đổi lại là ai, giờ phút này, trong nội tâm vừa khó chịu lại phần nộ.

“Các người nói gì vậy?” Bên ngoài, một thanh âm trầm thấp vang lên làm cho tất cả mọi người giật mình, ào ào định rút đao.

Một thân ảnh gầy gò đi vào bên trong, người này gầy như thể một cơn gió thổi qua là có thể cuốn lên trời, nhưng đôi mắt vô cùng tinh tế liếc nhìn tất cả mọi người, ai nhìn vào đôi mắt đó, đều cảm thấy người này vô cùng tinh táo và trí tuệ, ngoài Trần Tế ra thì còn ai ở đây.

.....

Trần Tế nói chuyện cùng mọi người một phen, làm cho đầu óc người ta rộng mở trong sáng, nhưng cũng có người không chịu nổi, dù sao học đường dạy võ to như vậy, thoáng cái không có, trong nội tâm đương nhiên không được tự nhiên.

Hàn Thế Trung nói: “Không có biện pháp khác để bảo toàn học đường dạy võ sao?”

Trần Tế lắc đầu, nói: “Hôm nay chỉ có thể rút lui, ngày mai có thể vùng lên, một cái học đường được mất, có cái gì liên quan?”

Trong Minh võ đường đều là thần sắc âm đạm, Hàn Thế Trung khẽ cắn môi, đành phải nói: “Trần tiên sinh đã nói như vậy, Hàn Thế Trung ta đây cũng không thể nói gì hơn, chỉ mong thời điểm điện hạ vào kinh thành, học đường còn có thể trùng kiến.” Hắn thở dài một hơi, liền ra khỏi Minh Võ đường, hơn phân nửa là hướng đám giáo úy giải thích.

Bên ngoài truyền đến rất nhiều tiếng khóc, tất cả đều không mong muốn chuyện này.

Qua nửa canh giờ, nhiều đội Mã quân tư liền vây quanh học đường dạy võ, sĩ khí sĩ tốt Mã quân tư trầm thấp, ít dám nhìn thẳng vào học đường, mà giáo úy bên trong, cũng là một hồi trầm mặc, khí trời cả Biện Kinh phẳng phất như âm u hơn một ít, có một loại ý bi thương nồng đậm.

Phụ cận đã có không ít người vây xem, những dân chúng tầm thường này không biết chuyện gì xảy ra, ào ào châu đầu ghé tai, về sau ,có người ần ần lộ ra, nói là có mệnh lệnh, muốn tới xóa sổ học đường dạy võ.

Trong khoảng thời gian ngắn, lại là người người xô xao, trong nội tâm dân chúng tầm thường, học đường dạy võ tựa như phù bình an trong lòng, hiện tại đột nhiên thoáng một tý như vậy liền bị xóa, tất cả mọi người không thể tiếp nhận.

Lập tức cũng có người tỉnh ngộ, khẽ nói trong đám người nói: “Thiên tử thay đổi, sự tình vua nào triều thần nấy bậc này cũng là chuyện thường xảy ra, những giáo úy này, cũng làm cho người thổn thức, ngày đêm thao luyện, ra trận giết địch, đúng là bị rơi vào kết cục này.”

“Không phải nói giáo úy là môn sinh con trời sao? Thời điểm tiên đế còn, hậu đãi đối với tất cả giáo úy, như thế nào mà thái tử vừa đăng cơ, liền thành cái bộ dáng này?”

)

1007. Chương 910: Không Để Vào Mắt

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 910: Không để vào mắt

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Hắc”, thanh âm đã tận lực đè thấp, nói: “Ngay cả huynh đệ cũng không thể dung, còn có thể dung được ai?”

Phương Đạm cao ngạo được một đội thân vệ bảo hộ, bắt đầu tuyên đọc ý chỉ, ý chỉ thoáng đọc một tý, trong học đường liền truyền ra tiếng khóc, tiếp theo, có người quát to: “Khóc cái gì? Môn sinh thiên tử há có thể yếu thế? Há có thể khóc lóc sụt mướt như phu nhân? Xếp thành hàng cho ta...”

Vô số bóng người chớp động nhảy lên, không cần thiết nữa nén hương công phu, rõ ràng nhóm ra một hàng đội ngũ, tất cả doanh, tất cả đội phân chia rõ ràng, đều nhip.

“Nhớ kỹ, mặc dù chúng ta hôm nay không còn là giáo úy, lại vẫn là môn sinh của tiên đế, một ngày làm sư cả đời làm thầy, nhớ kỹ những lời này, hiện tại, đi thu thập bọc hành lý, tất cả về nhà, đường ai nấy đi.”

Đám giáo úy giải tán, ánh mắt xẹt qua một tia bi tráng, cường chế nước mắt trong hốc mắt, đều tự tản ra.

Sau nửa canh giờ, giáo úy lưng công bọc hành lý nối đuôi nhau ra khỏi học đường.

Phương Đạm đứng chỗ kia, hai tay khoanh trước ngực, ở một bên lạnh mắt nhìn, nhưng lại lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Chậm đã!”

Thân vệ sau lưng Phương Đạm đều là thân tín hẩn tự mình tuyển từ trong phủ ra, nghe được mệnh lệnh Phương Đạm, lập tức động trường mâu, ngăn giáo úy lại.

Mũi thương chớp động lên đầy hàn mang, ngăn đường đi của đám giáo úy lại.

Một cử động kia, lập tức làm cho không khí càng thêm khẩn trương, đám giáo úy ào ào giơ con mắt lên, hung dữ mà nhìn Phương Đạm.

Phương Đạm cười hắc hắc, chậm rãi dạo bước đi qua, buồn bã nói: “Từ ngày hôm nay, các người chính là thảo dân, phải ly khai cái này học đường, tháo Phạm Dương nón, cởi xuống áo giáp, buông bội đao chính mình xuống trước, nếu không, một đám dân đen mang theo vật vi phạm lệnh cấm, rêu rao khắp nơi, lại là cái đạo lý gì đây?”

Một giáo úy ở trước mặt, không nhịn được mà nắm tay lại thành quả đấm, cả giận nói: “Ta không muốn cởi quần áo nón xuống thì như thế nào?”

Áo giáp thì cũng thôi, nhưng đao này lại là nho đao, là biểu tượng phụ chính vương thân đích truyền thụ cho giáo úy, đối với giáo úy mà nói, buông đao này, giống như là làm mất tôn nghiêm của bọn hẩn.

Sắc mặt Phương Đạm lạnh lẽo, nói: “Các người muốn tạo phản sao? Người đâu...”

Sĩ tốt Mã quân tư bên này vô cùng đông đảo, nhưng một ít cũng không có ý tứ nghe mệnh lệnh.

Trong nội tâm Phương Đạm lại có chút gấp gáp, cùng lúc sợ Mã quân tư kháng mệnh, một phương diện khác, trong lòng của hẩn cũng hiểu, những giáo úy này có khá nhiều người là thế hệ con cháu các vương công đại thần, hẩn thật sự giết chết bất luận tội, đến lúc đó, chưa hẩn có thể thu thập được cục diện.

Ngược lại, Hàn Thế Trung lại giải vây vì Phương Đạm, chỉ nghe Hàn Thế Trung ra lệnh một tiếng nói: “Cởi áo giáp, buông bội đao xuống dưới!”

Không thiếu con mắt giáo úy cũng bắt đầu ướm át, có người rút cục cũng bắt đầu tháo nón Phạm Dương xuống, cũng có người gắt gao nắm chặt chuôi đao bên hông, nhục nhã như thế, đừng nói là bọn hẩn không chịu nổi, chính là dân chúng vậy xem ở một bên cũng đều bắt đầu không đành lòng.

Nghiệp võ giáo úy đã từng là vinh quang, ở trong suy nghĩ dân chúng, những võ quan này không mấy may tở hào, ngày đêm thao luyện, cơ hồ là hóa thân của trung nghĩa.

Thiên Nhất Dạy làm loạn, kinh sư gặp uy hiếp, là bọn hẩn phụng mệnh đàn áp, người Nữ Chân nhìn chăm chăm đại Tống, cũng là do bọn hẩn tạo thành thủy sư xuất chiến, chiến công hiển hách, núi cao cũng không bằng.

Nhưng hiện tại...

Không ít người âm thầm lắc đầu, trong mắt cũng ào ào rơi lệ.

Nhưng Phương Đạm chỉ cười lạnh, trong nội tâm nhẹ nhàng thở ra, trận chiến này cuối cùng là thuận lợi thành công, Mã quân tư vây quanh học đường dạy võ, coi như là làm một hồi đầy tớ vì hoàng thượng, đến lúc đó, còn không ngoan ngoãn mà hiệu lực cho hoàng thượng sao?

Đội phụ chính vương trở về, nói không chừng, người thứ nhất muốn thu thập chính là bọn họ, trong kinh này lại không có giáo úy nữa, cấm quân cả Biện Kinh đều rơi vào trong tay hoàng thượng, họ Thẩm kia mang theo ba nghìn quân đội vào kinh thành, đến lúc đó, sẽ có chuyện tốt để hẩn nhìn.

Trọn vẹn làm trễ nãi hai canh giờ, đám giáo úy mới ào ào từ trong học đường đi ra, có người tản đi, cũng có người không chịu tản, đứng ở một bên nhìn học đường dạy võ mà ngẩn người.

Phương Đạm ra lệnh một tiếng, liền có người đi đóng chặt cửa lớn học đường dạy võ, dán giấy niêm phong lên, lại có người chuyển cái thang, đem lấy tấm biển thiếp vàng kia xuống, Phương Đạm lúc này mới thu binh, đi thẳng vào trong cung phục mệnh.

Triệu Hằng đang ở phía trong buồng lò sưởi, vô cùng lo lắng bất an mà chờ tin tức, trong lòng hẳn đương nhiên tinh tường, động học đường dạy võ không giống với động đến báo chí.

Nếu động đến nóng nảy, nói không chừng là muốn bất ngờ làm phản, nhưng biết rõ là bí quá hoá liều, nhưng Triệu Hằng lại không thể không làm như vậy, bởi vì một khi Thảm Ngạo vào kinh thành, giữ lại nhiều giáo úy như vậy ở kinh thành, đến lúc đó, chỉ biết càng thêm nguy hiểm đến bản thân hẳn.

Nghe được nội thị nói Phương Đàm cầu kiến, Triệu Hằng không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nếu quả thật đã xảy ra bất ngờ làm phản, Thụy quốc công này há có thể sớm đến phục mệnh như vậy?

Chắc hẳn sự tình đã làm thỏa đáng rồi, Triệu Hằng liền thay một bộ dáng tươi cười, nói: “Tuyên hẳn tiến đến.”

Một lát sau, Phương Đàm vào buồng lò sưởi, cúi đầu liền bái, nói: “Thần, Phương Đàm, bái kiến bệ hạ.”

Triệu Hằng cao cao mà ngồi ở trên Long giường, hai mắt có chút lóe lên, giả bộ như rất bình tâm mà lên tiếng hỏi: “Như thế nào? Sự tình thành công chưa?”

Phương Đàm nói: “Học đường dạy võ dĩ nhiên đã bị xoá, đám giáo úy bọn họ bị đuổi đi hết.”

“Hả?” Trong mắt Triệu Hằng chớp động lên quang mang vui sướng, hỏi: “Người dẫn theo Mã quân tư?”

“Đúng vậy, ta dẫn theo Mã quân tư đi.”

“Mã quân tư bên kia như thế nào?”

“Hồi bẩm bệ hạ, Mã quân tư tuy có câu oán hận, nhưng vì thần cuối cùng vẫn trấn áp được, hiện tại bọn hắn theo vi thần đàn áp học đường dạy võ, chính là muốn muốn lưỡng lự cũng không được nữa rồi.”

Triệu Hằng cười ha ha một tiếng, nói: “Người nói rất đúng, Mã quân tư bên này, người còn phải tận tâm lực, truyền ý chỉ của trẫm đi ra ngoài, Mã quân tư có công, tất cả võ quan đều được phong thưởng, sau này, Mã quân tư này liền giao cho người, người từ từ làm việc, phải luyện được cho trẫm một chi cường quân.”

Triệu Hằng vui sướng thế nào, ai cũng có thể nghĩ ta, toàn bộ cấm quân ba tư hôm nay đã đều ở trong lòng bàn tay, hơn nữa, còn có cả Cửa thành tư cùng với sương quân, cả kinh thành đã là phòng thủ kiên cố, tuy nói trên phổ lời chê bai rất nhiều, nhưng bàn tay mình cầm quân đội phụ cận Biện Kinh, lại là thiên tử danh chính ngôn thuận, chính là Thảm Ngạo thật sự muốn lật sóng lên, lại có thể làm thế nào?

Vừa tưởng tượng như vậy, lòng mang sợ hãi đối với Thảm Ngạo lúc trước không khỏi bị xua tan một ít, tâm tình Triệu Hằng cũng không khỏi bắt đầu rộng mở trong sáng.

Phương Đàm cũng là trong nội tâm vui mừng, lúc này đây, sự tình làm được rất xinh đẹp, chính mình lại là hoàng thân quốc thích, sắp thăng chức rất nhanh rồi, liền mỉm cười nói: “Tạ bệ hạ ban ân điển.”

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài có nội thị đến bẩm báo, nói: “Bệ hạ, Quá Hoàng thái hậu tại Cảnh Thái cung mời bệ hạ đi qua, nói là muốn nói suy nghĩ của mình.”

Sắc mặt Triệu Hằng lạnh lẽo, nói: “Nàng có lời gì muốn nói? Trẫm không có thời gian.”

Nội thị bị thái độ của Triệu Hằng dọa cho hoảng sợ, bình thường bệ hạ luôn luôn là kính trọng đối với Quá Hoàng thái hậu, như thế nào hôm nay đột nhiên thái độ lại ác liệt như thế?

Kỳ thật nội thị này nào biết đâu rằng, tại trước khi đăng cơ, Triệu Hằng liền cất giấu bất mãn đối với Quá Hoàng thái hậu, sau khi lên ngôi, bởi vì e ngại Thảm Ngạo ngóc đầu trở lại, hơn nữa mình vừa mới đăng cơ, còn có thể cùng Quá Hoàng thái hậu để uyển chuyển vài cái.

Hiện tại đã cầm quân quyền, cuối cùng cũng có chút ít tin tưởng, lúc này mới bày tỏ thái độ thật sự, càng ngày càng không coi Quá Hoàng thái hậu là ai.

Nội thị sợ tới mức sắc mặt như đất, vội vàng quỳ xuống đất, nói: “Thái hậu nói có đại sự thương lượng cùng với bệ hạ, nếu bệ hạ không đi, chỉ sợ nô tài không dễ phục mệnh.

Triệu Hằng giận quá, nói: “Ngươi nghe lời trẫm nói hay là nghe lời của nàng? Chớ chết, trong cái nội cung này chẳng lẽ không phải do trẫm làm chủ sao?”

Nội thị liền không dám nói gì nữa.

Ngược lại, Phương Đàm lại cười nói: “Bệ hạ, Quá Hoàng thái hậu đã nói có đại sự cần thương lượng, không bằng đi xem một chút, dầu gì cũng là Quá Hoàng thái hậu...”

“Trẫm biết rồi.” Triệu Hằng không kiên nhẫn mà cắt ngang lời Phương Đàm, do dự một chút, nói: “Cũng thế, liền đi xem xem.”

Triệu Hằng cứ mặc y quan, ngẩng đầu ưỡn ngực ra khỏi buồng lò sưởi, ngồi trên Long ỷ, trực tiếp đi qua hậu cung.

Hiện nay, thái hậu thành Quá Hoàng thái hậu, nhưng vẫn đang ở tại trong cung Cảnh Thái, đối với cái Cảnh Thái cung này, Triệu Hằng có một loại chán ghét sâu trong đáy lòng, nghĩ đến thời điểm lúc trước mình ở đây kinh sợ mà thỉnh an, Quá Hoàng thái hậu kia lãnh đạm đối với hắn, thân thiện cùng với Thẩm Ngạo.

Lại còn nghĩ đến chuyện Quá Hoàng thái hậu đang tại trước mặt Dương Thực, Thạch Anh, bức bách chính mình phong thưởng Thẩm Ngạo, trong nội tâm liền có một loại xao động.

Chờ đến Cảnh Thái cung bên này, Triệu Hằng bước xuống kiệu, nếu không giống như trước, ngoan ngoãn ở tại bên ngoài kêu một tiếng tôn thần vấn an như vậy, mà là trực tiếp gọi một nội thị tới, nói: “Quá Hoàng thái hậu có ở đây không?”

“Có!”

Triệu Hằng liền trực tiếp ưỡn ngực đi vào, nội thị cùng cung nhân trong nội cung Cảnh Thái này thấy bệ hạ giá lâm, ào ào quỳ gối, miệng hô vạn tuế.

“Quá Hoàng thái hậu...” Triệu Hằng bước vào Cảnh Thái cung, lạnh lùng vuốt vuốt phẳng tay áo cổn phục, rất có uy nghiêm, nhìn thẳng thân ảnh Quá Hoàng thái hậu phía sau màn che, sắc mặt lạnh lùng nói.

Nhớ tới khúm núm lúc trước, lại đối lập với hãnh diện hôm nay, tâm Triệu Hằng đột nhiên sinh ra một tia khoái cảm.

Quá Hoàng thái hậu ngồi ở trên giường êm chờ hắn đến, chỉ có điều, Triệu Hằng vào Cảnh Thái cung, về sau biểu hiện ra ngoài một vẻ lạnh lùng, lại khiến cho Quá Hoàng thái hậu không khỏi hơi sững sờ, trong nội tâm giận dữ, lại đè nén tính nóng nói: “Hoàng thượng tới rồi sao? Ngồi đi.”

Kính Đức chuyển tới một cái ghế, Triệu Hằng rất oai phong ngồi xuống, lãnh đạm nói: “Quá Hoàng thái hậu mời trẫm đến, không biết cần làm chuyện gì?”

Nếu là ở lúc trước, khẩu khí Triệu Hằng nhất định là thái hậu triệu tôn thần đến đây, không biết có cái gì dạy bảo, nấy cái từ ngữ thay đổi, cũng ám chỉ địa vị Triệu Hằng biến hóa.

Quá Hoàng thái hậu lại càng không vui, rồi lại không thể làm gì, trằm mặc một lát, thay đổi một bộ khẩu khí lãnh đạm, nói: “Ai gia nghe nói hoàng đệ Triệu Giai ngươi chết rồi?”

Quá Hoàng thái hậu gọi Triệu Hằng đến, chính là vì sự tình Triệu Giai, dù sao cũng là Long Tử Long tôn, Triệu Giai cũng có phần được Quá Hoàng thái hậu yêu thích, hiện tại chết không hiểu, còn bỏ thêm bốn chữ sợ tội tự sát, Quá Hoàng thái hậu đương nhiên muốn hỏi đến.

Tam hoàng tử trong tâm không yên, nếu như nói ai khác tin tưởng, nhưng Quá Hoàng thái hậu tuyệt đối không tin, tính tình Triệu Giai hiền dịu, rất là nhu thuận, một người như vậy, làm sao có thể trong tâm không yên?

Còn nữa, Triệu Hằng dĩ nhiên đã đăng cơ, lại ở sau lưng xui khiến người đánh trống reo hò, phản đối đương kim hoàng đế, chuyện này sao mà ngu xuẩn đến vậy?

Quá Hoàng thái hậu triệu Triệu Hằng tới, chính là hưng sư vấn tội, nguyên lai tưởng rằng Triệu Hằng sẽ giống như trước, dùng thái độ kính cẩn, hướng nàng giải thích.

Nhưng chỉ nhìn thái độ lạnh lùng lúc Triệu Hằng tiến điện, Quá Hoàng thái hậu đột nhiên phát giác, sự tình cũng không phải như trong tưởng tượng của nàng.

Triệu Hằng quả nhiên chỉ cười nhạt một tiếng, nói: “À, là sự tình lão Tam sao? Lão Tam cũng quá lớn mặt rồi, dám mưu đồ làm loạn, cũng may Lí trung sách kịp thời phát giác, vốn là trẫm cũng không muốn làm khó hắn, dù sao cũng là huynh đệ nhà mình, trẫm còn có thể giết hắn được sao?”

Ai ngờ hắn lại có vài phần cảm thấy thẹn thùng, không có mặt mũi nào để đến đối mặt với trẫm, lại vừa sợ Tông Lệnh phủ xử phạt, nên mới sợ tội tự sát.”

Quá Hoàng thái hậu giận dữ, ngữ khí trở nên chói tai hơn vài phần: “Sợ tội tự sát? Là sợ tội tự sát hay là huynh đệ nhà mình không thể tương dung? Hoàng thượng, thời điểm tiên đế còn đó, người rất đôn hậu, cùng huynh đệ khác cũng đóng hòa thuận, thời điểm tiên đế ban phát di chiếu, cũng nói người nhân phẩm cao quý, được tiên đế tin tưởng, vì sao vừa mới đăng cơ, liền đối với huynh đệ nhà mình như vậy?”

Quá Hoàng thái hậu tựa hồ cảm thấy còn chưa hết giận, dù sao thời điểm Triệu Cát còn đó, cũng chưa bao giờ có kiểu nói chuyện cùng mình như vậy, hiện tại cháu của mình lại lạnh lùng như thế, tức giận cũng tích góp từng tí một, đạt tới cực điểm.

Nàng tiếp tục nói: “Còn nữa, Đại Tổng ta dùng hiếu nghĩa trị thiên hạ, thì cốt tiên đế còn chưa lạnh, bệ hạ liền thay đàn đối dây, lại là xoá học đường dạy võ, lại là phế truất hải chính, chẳng lẽ hoàng thượng không biết hải chính cùng học đường dạy võ đều là tâm huyết của tiên đế?”

Ai gia còn nghe nói, Kinh Triệu phủ rõ ràng phá huỷ tuần san bốn phía, nhưng người chó có quen, tuy ngôn từ tuần san sắc bén, nhưng chính là tiên đế, cũng tuyệt không có gia tội, ẩn trong các, còn giữ không ít tiên đế từng xem qua tuần san, làm như vậy, chẳng lẽ không sợ thiên hạ cười chê hay sao?”

Triệu Hằng không thể tưởng được Quá Hoàng thái hậu động tính nóng lớn như vậy, trong nội tâm đã muốn hừ hống rồi, dù sao cũng bị đè nén nhiều năm như vậy, tâm lý đã sớm dưỡng thành một loại bản năng sợ hãi.

Nhưng lập tức tưởng tượng, cũng bắt đầu giận tím mặt, cái bà lão này, dám để ý tới trẫm, liền lạnh mặt nói: “Tam hoàng tử sợ tội tự sát, có quan hệ gì cùng trẫm đâu, Quá Hoàng thái hậu đây là có ý gì?”

Quá Hoàng thái hậu lạnh lùng cười một tiếng, nắm một phần tuần san trên giường lên, ném đầy đất, nói: “Chính người xem đi, tại đây đều nói, chẳng lẽ đều là có lửa mà không có khói? Triệu Giai tự vận khi màn đêm buông xuống, Lí Bang Ngạn sau đó mới ra khỏi Vương phủ, có phải là mang theo mặt chỉ của người? Còn có cả rượu kia, lại là từ chỗ nào làm được?”

Trong mắt Triệu Hằng hiện lên một tia nghi hoặc, đi nhặt cái tuần san kia, con mắt nhìn lướt qua, lại càng giận không kiềm được, một phần này, đương nhiên là Cẩm Y tuần san sáng nay hiện ra tại phố lớn ngõ nhỏ.

Nội dung bên trong lại làm cần tới cực điểm, cơ hồ còn kém một chút là chỉ vào cái mũi Triệu Hằng, mắng hắn tự tay giết chết huynh đệ mình.

Triệu Hằng không thể tưởng được, phá huỷ tất cả tuần san, lại vẫn làm cần giống như này, càng có tuần san chảy vào đến trong nội cung, không khỏi cả giận nói: “Thật to gan, nếu trẫm không giết mấy tên rắn đe, bọn hắn sẽ tưởng trẫm dễ bắt nạt.”

Quá Hoàng thái hậu cười lạnh nói: “Hoàng thượng uy phong thật to, chó không phải là nói trúng rồi hoàng thượng tâm sự?”

Trong nội cung này, người có quyền thế nhất, hôm nay đã là tình trạng thế như nước lửa, Quá Hoàng thái hậu kinh hãi, Triệu Hằng càng đối đãi huynh đệ của mình như thế, vậy thì càng kinh hãi sau khi Triệu Hằng lên ngôi lại là thái độ khác thường, trong nội tâm cảm hận tới cực điểm.

Nhưng Triệu Hằng giờ phút này thấy Quá Hoàng thái hậu lại vẫn dám vênh mặt hất hàm sai khiến với hắn, thù mới hận cũ xông lên đầu, trong đôi mắt hiện lên một tia lệ sắc, đột nhiên vứt tuần san qua một bên, vung tay lên hung hăng tát một cái trên mặt Kính Đức ở một bên.

Bốp... Một tát này ra tay rất nặng, Kính Đức không tránh kịp, thừa nhận tất cả lực lượng, lập tức phát ra một tiếng kêu thảm, cả người co quắp ngã xuống đất.

)

1008. Chương 911: Hỏi Một Câu

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 911: Hỏi một câu

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

“Vô liêm sỉ, tà thuyết mê hoặc người khác hoặc chúng bực này, cũng dám mang vào trong cung sao, tuần này san, không phải người mang đến thì còn ai?” Triệu Hằng quát lớn một câu, nói: “Nếu còn dám đưa những bát nháo này cho Quá Hoàng thái hậu, cẩn thận đầu chó của người.”

Kính Đức trên mặt nóng rát, hai mắt bốc lên đầy sao trời, nhưng lúc này hắn không dám tranh luận, vội vàng quỳ xuống, nói: “Nô tài muôn lần đáng chết.”

Triệu Hằng động tác ngoài Quá Hoàng thái hậu ngoài ý liệu, Quá Hoàng thái hậu không nghĩ tới, Triệu Hằng lại đang tại trước mặt chính mình, đánh tâm phúc của mình, làm như vậy, tự nhiên là vả vào mặt mình, là lảng tránh câu hỏi của mình, cố ý cho mình xấu mặt, cũng nói cho nàng biết, sự tình bên ngoài, còn chưa tới phiên nàng xen vào.

Quá Hoàng thái hậu tức giận đến phát run, thanh âm khàn khàn nói: “Hoàng thượng, người đây là muốn? làm gì?”

Triệu Hằng lạnh lùng, không hề đi để ý tới Kính Đức quỳ gối dưới chân, khoanh tay lại nói: “Trẫm muốn nói cho Quá Hoàng thái hậu, Quá Hoàng thái hậu lớn tuổi, bảo dưỡng tuổi thọ tốt mới là chính đạo, sự tình bên ngoài đều có trẫm đến xử trí, Đại Tổng ta khai quốc đến nay, cũng chưa từng từng có đạo lý phụ nữ hỏi chính, đây là di huấn của Thái tổ hoàng đế.”

Hắn tiến tới một bước, thanh âm sắc bén nói: “Trẫm mới là con trời, cần khôn độc đoán, há có thể để phụ nữ nói về sự tình bên ngoài, Quá Hoàng thái hậu có lẽ là từ từ nghỉ dưỡng đi thôi.” Dứt lời, liền xoay người đi ra ngoài.

Từ trong Cảnh Thái cung đi ra, Triệu Hằng có một loại thoải mái nói không nên lời, thái tử cùng thiên tử, mặc dù chỉ là một bước ngắn, nhưng vượt qua một bước này, cuộc sống nhân sinh chính là khác nhau rất lớn, chính mình nhường nhịn hai mươi năm, khúm núm, để người lấn, mà hiện tại, rốt cục cũng có một ngày hãnh diện, nhất là nhớ tới vẻ mặt kinh ngạc vừa rồi của Quá Hoàng thái hậu, Triệu Hằng càng có một loại thống khoái nói không nên lời.

Hắn một đường ra khỏi hậu cung, sau lưng, nội thị xa xa theo đuôi, đợi thời điểm trở lại buồng lò sưởi, phát hiện Phương Đạm vẫn còn đợi ở đó, tâm tình Triệu Hằng lập tức bắt đầu tốt hơn, nói: “Sự tình Mã quân tư, trẫm đã muốn phân phó, người tận tâm tận lực đi lung lạc, bắt quá...”

Triệu Hằng lại nghĩ tới chuyện thái hậu ném Cẩm Y tuần san cho mình, cũng sinh ra cảnh giác, nói: “Không phải nói tuần san đã bị phá hủy sao? Vì sao còn có người đưa ra? Hừ, thật sự là càng hư không tưởng nổi rồi, thật sự không biết Lí Bang Ngạn làm việc như thế nào.”

Phương Đạm vội vàng nói: “Bệ hạ nói đang về Cẩm Y tuần san?”

Triệu Hằng hỏi: “Người cũng biết sao?”

Phương Đạm nói: “Chuyện này người cả Biện Kinh đều biết, cái tuần san kia cơ hồ là lưu truyền khắp nơi, nhiều lần cấm không dứt, nhưng lại không tra được ngọn nguồn, Kinh Triệu phủ tuy tìm tòi bốn phía, lại

luôn không tra ra dấu vết để lại, bệ hạ, những người này, chỉ sợ cũng không đơn giản, xem ra không phải loạn đảng tầm thường.”

Hai mắt Triệu Hằng nhú lại, đáy mắt hiện lên một tia lãnh ý, nói : “Chuyện này, vì sao Lí trung sách không bẩm báo? Là sợ trảm trách tội sao?”

Lập tức, Triệu Hằng lại không hỏi nhiều nữa, Lí Bang Ngạn bây giờ là cánh tay của hắn, lúc này vẫn không thể trách tội, đành phải nói: “Mã quân tư đến tra đi, bốn phía tìm tòi, phạm là có bộ dạng khả nghi, đều bắt hết, trảm cũng không tin, một tuần san, dám làm càn tại trước mặt trảm.”

Phương Đàm quỳ gối, nói: “Thần tuân chỉ.”

Triệu Hằng có vẻ có chút mệt mỏi, phất phất tay, nói: “Người lui đi, trảm còn có việc phải làm.”

.....

Triệu Hằng rời đi, Quá Hoàng thái hậu tức giận toàn thân phát run, nàng như thế nào cũng không nghĩ ra, thái độ thái tử lại kiên cường như thế, Tam hoàng tử kia hơn phân nửa chính là bị hắn giết, đến hiện tại, rồi lại luôn mồm gọi mình là phụ nữ, lúc này mới đăng cơ bao lâu, liền biến thành cái dạng này.

Kính Đức bị đánh, lúc này cẩn thận từng li từng tí nâng con mắt lên, cùng Quá Hoàng thái hậu liếc nhau, chú ý đứng lên, nói: “Quá Hoàng thái hậu không nên tức giận, bệ hạ...”

“Ai gia không cần người an ủi...” Sau khi hoảng thần ngẩn ngủ, Quá Hoàng thái hậu đã tỉnh táo lại, Triệu Hằng chuyển biến, làm cho nàng nghĩ được một tia nguy cơ, hôm nay, Triệu Hằng có thể trừ Tam hoàng tử, khó bảo toàn không có một ngày nào đó, dao mổ sẽ rơi xuống trên người Tấn vương.

Quá Hoàng thái hậu đóng hai mắt lại, bắt đầu trở nên tỉnh táo phảng phất như hổ mẹ, tràn ngập cảnh giác.

Nàng thản nhiên nói: “Ai gia thật sự là bị mù mắt, sớm biết như thế, lúc trước vô luận như thế nào cũng sẽ không để hắn đăng cơ, việc đã đến nước này, cũng không còn cách nào khác.”

Kính Đức sợ tới mức không nhẹ, Quá Hoàng thái hậu xưa nay nhìn về phía trên rất hòa ái, nhưng thật sự khiêu khích nàng, cũng không phải cái gì tốt, hắn muốn nói cái gì đó, sau đó nuốt nuốt nước miếng, rồi lại nuốt lời trở lại trong bụng.

Quá Hoàng thái hậu thản nhiên nói: “Trong cung Cảnh Thái còn có người ai gia tin được không?”

Kính Đức vội vàng nói: “Cao thấp trong nội cung đều là người của Quá Hoàng thái hậu, đều coi Quá Hoàng thái hậu như Thiên Lô, sai đâu đánh đó.”

Quá Hoàng thái hậu nói: “Cái này rất thuận tiện, ai gia có chuyện cần người đi làm, người phải tìm người tin được, đi mang câu nói cho phụ chính vương.”

Kính Đức lại nhất thời khó xử rồi, tuy nội thị có thể xuất cung, nhưng là một thái giám, phải ra khỏi Biện Kinh, lại dễ dàng vậy sao, chỉ sợ còn chưa ra khỏi thành, đã bị người của hoàng thượng nhìn thẳng.

Nhưng nếu để cho người ở ngoài cung đi, chưa hẳn có thể yên tâm, Kính Đức nghĩ nghĩ, trước mắt, Quá Hoàng thái hậu muốn đưa lời nói đến chỗ phụ chính vương, nhất định là cực kỳ trọng yếu, trước mắt, mình cũng là cái đinh trong mắt tân hoàng đế, chuyện này liên quan đến tính mệnh thân gia nhà mình, vậy thì liều mạng đi.

Kính Đức nghiêm túc nói: “Nô tài có một đứa cháu bên ngoài, có thể tín nhiệm.”

Quá Hoàng thái hậu do dự một chút, nói: “Tốt, chuyện này liên để cho hắn đi xử lý, nói cho hắn biết, làm tốt chuyện này, ai gia sẽ có ban thưởng dày.”

Kính Đức nói: “Không biết Quá Hoàng thái hậu muốn truyền lời nói gì.”

Quá Hoàng thái hậu buồn bã nói: “Đến hỏi phụ chính vương, quốc gia Triệu thị có thể bảo tồn hay không?”

Đây là một câu nói rất đơn giản, nhưng câu hỏi này làm cho tất cả mọi người nghe xong không khỏi giật mình, Kính Đức không dám hỏi nhiều, nói: “Nô tài biết rồi, nô tài liền đi xử lý.”

.....

Từ Tuyên Châu đến Biện Kinh, vốn là trải qua dãy núi phập phồng xanh tươi rậm rạp Phúc Kiến lộ, lập tức sẽ đối mặt với kênh rạch Tô Hàng chằng chịt, đợi qua Tô Hàng rồi, con đường phía trước cuối cùng cũng bắt đầu rộng lớn.

Mang theo quan tài cực lớn, lại là vương công hối hả, nhiều nhân mã như vậy đi cũng không nhanh, dùng hơn hai mươi ngày, đội ngũ vịn hòm mới tới Quang Châu phủ Hoài Nam tây đường, qua Quang Châu rồi chính là đường kinh đô và vùng lân cận, Biện Kinh liền ở phía xa xa.

Một đường đi qua, ngày càng ngày càng nóng, vào đầu hè nóng bức, bốn ba đường dài khiến cho mọi người đều mồ hôi đầm đìa, thật vất vả nghênh đón một hồi mưa to, khởi điểm, đội ngũ phát ra một hồi hoan hô, tung tăng như chim sẻ trong mưa, thoải mái là sướng rồi, nhưng phiền toái cũng tùy theo mà đến.

Bùn lộ tuy đã bắt đầu chậm rãi phổ cập tại các đại thành trấn, nhưng còn không có xa xỉ đến tình trạng trải ra đến quan đạo các nơi, quan đạo này vẫn đang dùng bùn đất tạo thành, thời điểm bình thường khá tốt, nhưng một khi gặp mưa to, lập tức trở nên nát nhừ.

Đội ngũ vịn linh cữu nhiều người như vậy, xe ngựa lại càng không ít, tại đây, trong lầy lội, đi về phía trước thì vô cùng gian nan.

Bọn hộ vệ vẫn còn chịu nổi, dù sao cũng là người tham gia quân ngũ, nhiều năm thao luyện như vậy, sớm đã luyện thành một thân mình đồng da sắt, chớ nói chỉ là mưa, con đường lầy lội, chính là khi trời mưa đá, đi ra ngoài chạy cự li dài thao luyện, cũng là chuyện thường xảy ra.

Nhưng những vương công quý nhân kia liền ăn không tiêu, nguyên một đám tiếng oán than dậy đất, thấy Thẩm Ngạo không hạ lệnh nghỉ tạm, liền đề cử Tấn vương Triệu Tông đi du thuyết.

Triệu Tông cũng là lần đầu tiên ăn khổ lớn như vậy, một khuôn mặt vừa đen vừa gầy, hơn nữa, hoàng huynh chết, đối với hắn là một đả kích trầm trọng, tinh thần cũng có vẻ rất là không yên, nói với Thẩm Ngạo: “Khí trời như vậy, chỉ sợ không thể đi, chúng ta còn dễ nói, nhưng quan tài tiên đế xóc nảy xuống dưới như vậy, chỉ sợ cũng không chịu đựng nổi, chẳng bằng cắm trại ngay tại chỗ, đợi mưa đã tạnh về sau hãy làm tiếp ý định.”

)

1009. Chương 912: Mật Chỉ Đến

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 912: Mật chỉ đến

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trong nội tâm Thẩm Ngạo cười thầm, không thể tưởng được, nhạc phụ đại nhân này cũng có tâm cơ, rõ ràng còn biết rõ cách xuất tiên đế ra làm tẩm mộc.

Có thể thấy được, Triệu Cát này làm huynh trưởng không tệ, khi còn sống tìm mọi cách che chở, chính là bằng hà, cũng để cho Triệu Tông nhiều hơn một cái lý do miễn phải chịu đau khổ.

Nghĩ đến Triệu Cát, Thẩm Ngạo lại bắt đầu trở nên ảm đạm, trong lòng nghĩ, tuy quan tài có bảo vệ nặng nề, lại dán vải bố, đặt trong mui xe, nhưng cũng không cần nóng lòng nhất thời, có lẽ là nghỉ ngơi một chút vẫn tốt hơn.

Vì vậy mà nhân tiện nói: “Quang châu thành cách nơi này chỉ có mười dặm, mọi người lại cố thêm chút sức lực, trực tiếp vào thành nghỉ ngơi đi.”

Triệu Tông như trút được gánh nặng, thấy bộ dạng Thẩm Ngạo đầy ảm đạm, lại mở lời an ủi hắn, nói: “Người cũng không cần quá mức buồn bã thảm thiết, người chết không thể sống lại được đâu.”

Thẩm Ngạo miễn cưỡng cười rộ lên, nói: “Vâng, Nhạc phụ đại nhân giáo huấn rất đúng.”

Triệu Tông cũng bắt đầu trở nên tối tăm phiền muộn, thở dài nói: “Thời điểm Hoàng huynh sống, còn không biết quý trọng, bây giờ không có ở đây rồi, trên đời thiếu đi huynh trưởng như vậy, thực sự làm cho người ta khó chịu.”

Lúc này lại đến phiên Thẩm Ngạo an ủi Triệu Tông rồi, hắn nói vài trấn an, Triệu Tông liền rưng rưng mà đi.

Kỳ thật, từ nơi này đến Quang châu, cũng không chỉ là mười dặm, mà là trọn vẹn ba mươi dặm đường, Thẩm Ngạo nói như vậy, đơn giản là ý tứ trông mong giải khát.

Những vương công cao quý, xa hoa kia vô cùng tản mạn, bắt bọn họ chạy đi, không có câu nói này thì đi không khoái, chính là cổ chân sai lệch cũng phải đi, bây giờ nghe thấy Quang châu chỉ có mười dặm, chỉ cần một canh giờ là sẽ được tiến vào trong phòng sưởi ấm, thư thái tắm rửa thay quần áo, lập tức giữ vững tinh thần.

Nhưng càng chạy, càng phát giác có chút không đúng, nhưng lúc này cũng đành phải đi, đã đi được đường xa như vậy, cũng không thể kiểm củi ba năm thiêu một giờ, vì vậy chỉ có thể kiên trì đuổi kịp bước tiến bọn họ vệ.

Ngược lại, Thẩm Ngạo đỡ hơn một ít, mặc dù hắn không chịu rèn luyện thân thể, nhưng nhiều năm như vậy chạy ngược chạy xuôi, sớm đã thành thói quen xóc nảy.

Mà lúc này, mưa to mưa tầm tã, hắn mang theo mũ rộng vành, nhưng có giọt mưa theo nón lá nhỏ giọt trên đầu, ánh mắt Thẩm Ngạo nhìn khí trời đầy hơi nước trước mặt, lại cảm giác vài phần cô độc thấu xương.

Quang châu phủ bên này, đã có thám báo đi đến trước, Quang châu Tri Phủ Hà Văn tại lúc này lại có chút nhi luống cuống tay chân rồi, nghênh đón tiên đế linh cữu cùng với bọn người phụ chính vương thì cũng thôi, vấn đề chính thức là dùng biện pháp nghênh đón như thế nào.

Quang châu cách Biện Kinh không xa, tin tức trong triều đình một hai ngày liền truyền đến đây, Hà Văn há lại không biết thù hận ở giữa phụ chính vương này cùng tân hoàng đế.

Hiện tại, nếu long trọng nghênh đón phụ chính vương vào thành, chẳng khác nào đắc tội hoàng đế, nhưng nếu lãnh đạm, khó tránh khỏi lại đắc tội phụ chính vương.

Hà Văn làm quan nhiều năm như vậy, lúc này lại cảm thấy khó có thể chọn lấy hay bỏ, hoàng đế tự nhiên không cần phải nói, một lời sẽ làm cuộc sống của người kết thúc.

Nhưng phụ chính vương đâu rồi, cũng không phải nhân vật có thể đơn giản động đến.

Liên tục do dự, rốt cục hắn cũng phải làm quyết định, có lẽ là thoáng ứng phó một tý vẫn tốt hơn, bất kể nói thế nào, hoàng thượng mới được là chính chủ thiên hạ, phụ chính vương càng lợi hại, có thể so sánh qua được hoàng thượng sao? Quyền thần lộng hành lúc trước, lại có mấy người có kết cục tốt đây?

Vì vậy, Hà Văn triệu tập quan viên bốn địa, đem lời mình phân phó truyền đi, chỉ để Áp ti mang người đi cửa thành chờ đón, về phần vật khao thưởng, đương nhiên là có thể miễn liền miễn.

Bọn hắn muốn vào thành tá túc, vậy thì tìm chút ít khách điểm cho bọn hắn ngủ lại, chính mình có lẽ là không cần phải đi gặp phụ chính vương thì tốt, tránh tị hiềm nghi.

Kỳ thật, quan viên làm ra ý định này, cũng không phải một người hai người, nhất là Lộ phủ phía bắc Tô Hàng, đối với phụ chính vương này, đều là đứng xa mà trông vào, cũng không trách được Hà Văn làm như vậy.

Bất quá, thái độ Hà Văn lại làm người không quen nhìn rồi, sương quân chỉ huy địa phương Chu Thịnh chính là một người trong đó.

Chu Thịnh này là quân nhân, võ quan nguyên gốc, ở tại trước mặt Tri Phủ thì không coi là cái gì, cho dù cùng là quan ngũ phẩm, Hà Văn cũng có thể không để cho hấn mặt mũi.

Nhưng Chu Thịnh mấy ngày nay nghe được học đường dạy võ giải tán, trong nội tâm vốn là tích một bụng oán khí, tuy Chu Thịnh không được coi là sa trường lão tướng, năm đó cũng đánh giặc tại Tây Hạ, mà giáo úy có địa vị cực cao trong đám người học võ.

Năm đó, Chu Thịnh từng muốn lại để cho con của mình đi học đường dạy võ ghi danh, chỉ tiếc không được người sàng chọn tuyển vào, tuy là tiếc nuối, nhưng Chu Thịnh vẫn như cũ, luôn mang một loại kính ý đối với học đường kia.

Học đường dạy võ giải tán, phụ chính vương đến Quang châu, trong nội tâm Chu Thịnh đương nhiên vui mừng, bất kể nói thế nào, phụ chính vương này là nhân vật trong truyền thuyết, đồn đại về hấn chính là một ngày một đêm cũng chưa chắc nói được xong.

Phụ chính vương đã đến đây rồi, tự nhiên nên từ từ thoảng náo nhiệt một tý, nhưng ai ngờ, nha môn Tri Phủ bên kia lại bày tỏ thái độ này ra.

Chu Thịnh tức giận đến dậm chân, liền tự mình chạy đến chỗ ở Hà Văn chất vấn, trong lòng Hà Văn vốn là rất hèn mọn người thô kệch như hấn, đã không biết bên trong Biện Kinh long tranh hổ đấu, hơn nữa, dùng văn chế võ, là quy củ Đại Tống, Hà Văn cũng không có cho hấn sắc mặt tốt, trực tiếp gọi người đuổi Chu Thịnh ra ngoài cửa.

Đổi lại là lúc trước, Chu Thịnh cần nhịn thì nhịn, nhưng hôm nay, lại không biết phát hỏa cái gì, đứng tại bên ngoài nha môn Tri Phủ mắng to một trận, trực tiếp mang theo thân binh của mình, tiến đến cửa thành nghênh đón.

Cái này mặc dù chỉ là một sự việc xen giữa nho nhỏ, nhưng trình độ ảnh hưởng ân oán ở giữa hoàng đế cùng phụ chính vương, đã có thể thấy được lớn nhỏ.

Thẩm Ngạo vịn hòm quan tài, đánh ngựa vào thành, Chu Thịnh lập tức tới đón, nói Tri Phủ không chịu tới đón linh cữu tiên đế, nếu như đổi lại là Thẩm Ngạo lúc trước, chỉ sợ sớm đã mang binh sát nhập Tri Phủ nha môn, không thể không hung hăng trị Tri Phủ chó má này một lần.

Nhưng hiện tại, Thẩm Ngạo phảng phất càng thêm khó nắm lấy, ngồi ở trên ngựa ngẩn ngơ, chỉ nói: “Bổn vương biết rồi, thu thập vài chỗ để cho chúng ta nghỉ chân đi.”

Nói xong, liền không lên để ý tới, cứ bình yên mà nghỉ ngơi tại Quang châu.

Cùng lúc đó, một gã kỵ sĩ cười khoái mã đến Quang châu, màn đêm buông xuống, bá kiến Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo nghe được hai chữ Kính Đức, lập tức ngạc nhiên, tiếp theo là nhân tiện nói: “Đi, gọi người tiến đến.”

Người đến là một hán tử gầy yếu, dưới cằm có chòm râu dê, trên người ẩm ướt, lại có vài phần giống Kính Đức.

Thẩm Ngạo không khỏi hỏi hấn: “Người cùng Kính Đức là quan hệ gì vậy?”

Người này nói: “Tiểu nhân Ngô Trung, là cháu trai em vợ Kính Đức công công.”

Thẩm Ngạo không khỏi thần nhiên cười, nói: “Cái này, khó trách giống nhau như vậy, bổn vương còn tưởng là Kính Đức vụng trộm sinh con trai tại bên ngoài.”

Những lời này, nếu là người khác nói đi ra, khẳng định là châm chọc Kính Đức một tên thái làm làm sao có thể sinh con cái, nhưng Thẩm Ngạo thốt ra, Ngô Trung này lại một ít tính tình đều không có, người ta chịu vui đùa với người, đó cũng là đang cất nhắc người.

Cho nên mới nói, người bất đồng, nói lời giống nhau, nhưng hiệu quả lấy được lại bất đồng, người khác có thể nói người chưa hấn có thể nói, người khác có thể vui đùa được, người chưa hấn có thể nói được, đây cũng là đạo lý xử sự làm người.

Ngô Trung đi thẳng vào vấn đề, nói: “Tiểu nhân lúc này đây cũng không phải nhận mệnh lệnh thúc phụ đến, mà là phụng khẩu dụ Quách Hoàng thái hậu, muốn hỏi điện hạ một câu.”

“Ah?” Tiên đế băng hà, thái hậu biến thành Quá Hoàng thái hậu, nghe được bốn chữ này, Thẩm Ngạo không dám chậm trễ, thu liễm dáng tươi cười, nghiêm mặt nói: “Người hỏi.”

Ngô Trung nói: “Quá Hoàng thái hậu hỏi: quốc gia Triệu thị có thể bảo toàn hay không?”

Thẩm Ngạo không hề do dự, nghiêm mặt nói: “Có thể.”

Ngô Trung mới nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Nếu điện hạ trả lời không thể, Quá Hoàng thái hậu nói, những lời này hỏi tương đương không hỏi, nhưng điện hạ nói có thể, Quá Hoàng thái hậu còn có lời muốn hỏi.”

Loại bí hiểm này, Thẩm Ngạo đương nhiên tinh tường, ngồi nghiêm chỉnh tại chỗ, nói: “Cứ hỏi không sao.”

Ngô Trung nói: “Quá Hoàng thái hậu còn muốn hỏi: như vậy, ai có thể kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước?”

Loại lời này rõ ràng lại xuất xứ từ miệng Quá Hoàng thái hậu, thật sự làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, nhưng Thẩm Ngạo lại biết, Quá Hoàng thái hậu đã hạ quyết tâm, cũng không biết Triệu Hằng kia làm cái sự tình gì thiếu đạo đức, thế cho nên ngay cả Quá Hoàng thái hậu cũng không thể không đi ra đứng thành hàng phản đối.

Hắn thoáng do dự một tý, nói: “Hoàng bát tử Ích vương Triệu Vực có tài riêng, tính cách nhân hậu, có thể chứ?”

Nhưng Ngô Trung lại lắc đầu: “Quá Hoàng thái hậu cho rằng không thể!”

Thẩm Ngạo đành phải tiếp tục nói: “Như vậy, hoàng cử tử Khang Vương Triệu Cấu thông minh nhân hiếu, có thể kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước hay không?”

Ngô Trung vẫn là lắc đầu, nói: “Quá Hoàng thái hậu nói không thể.”

Thẩm Ngạo không khỏi nở nụ cười, nói: “Không cần bí hiểm nữa, Quá Hoàng thái hậu cho rằng ai có thể?”

Ngô Trung nói mấy chữ Thẩm Ngạo vô cùng ngoài ý liệu: “Huynh và đệ, Tấn vương Triệu Tông có thể làm được.”

Thẩm Ngạo không khỏi trợn mắt há hốc mồm, xưa nay hắn biết rõ Quá Hoàng thái hậu cứng chiều thứ tử, nhưng chưa từng nghĩ đến, rõ ràng ngay cả chuyện bắt công lớn như vậy cũng làm được.

Xem ra Quá Hoàng thái hậu này đối với ai cũng đều không tin, tôn nhi nhiều như vậy, lại không có một người nào, không có một cái nào dám đặt phò thác.

Thẩm Ngạo hít vào một hơi, nói: “Tốt, Quá Hoàng thái hậu nói Tấn vương có thể, như vậy Tấn vương có thể.”

Ngô Trung cười cười, nói: “Quá Hoàng thái hậu phân phó, nếu điện hạ tán đồng lời lão nhân gia nàng nói, liền đưa hậu lễ cho điện hạ.” Hắn cẩn thận từng li từng tí mà rút túi gấm từ bên hông mình ra, lập tức xé hộp gấm một cái, một phần ý chỉ liền lọt vào trong tầm mắt.

Ngô Trung nâng ý chỉ lên, nói: “Thỉnh điện hạ xem qua.”

Thẩm Ngạo tiếp nhận ý chỉ, chỉ thấy trong ý chỉ đầy chữ Quá Hoàng thái hậu đích thân viết, lại đóng dấu chồng ần tỳ của Quá Hoàng thái hậu, một phần ý chỉ này, lại khiến cho hai mắt Thẩm Ngạo không khỏi tỏa sáng.

Có ý chỉ, rất nhiều chuyện bắt đầu làm sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, mặc dù chỉ là một cái danh mục, nhưng các triều đại đổi thay, làm chuyện gì cũng đều chú ý một cái danh chính ngôn thuận, hiện tại có ý chỉ, tuy không đến mức phát ra nổi bao nhiêu ảnh hưởng mấu chốt đến quyết đấu giữa Thẩm Ngạo cùng Triệu Hằng, ít nhất có thể có chỗ giúp ích đối với Thẩm Ngạo.

“Nay tân quân bắt nhân... bọn đạo chích trong triều cứ thế mà phát triển rậm rạp, người thiện không thể dùng, người ác không thể đi, Đại Tổng giang sơn, đã nguy tại sớm tối, vì xã tắc giang sơn Đại Tổng, ai gia truyền chiếu tứ phương...”

Thẩm Ngạo xem tiếp từng chữ, trong mắt lộ ra một tia sáng bóng, lập tức giọng điệu chắc chắn nói: “Quay về nói cho Quá Hoàng thái hậu nương nương, vi thần đã có chín thành nắm chắc.”

Ngô Trung nghe xong, liền cười hì hì nói: “Điện hạ, vậy thì tiểu nhân liền trở về phục mệnh.”

Thẩm Ngạo lại khách khí với hắn, đưa hắn đưa ra bên ngoài, liền dặn dò: “Quay về đi, cũng nói cho Kính Đức công công, Dương công công không ở trong cung, sự tình trong nội cung này, chỉ sợ phải để hắn lo liệu.”

Ngô Trung đương nhiên biết rõ hai chữ lo liệu này là có ý gì, đơn giản là nội ứng ngoại hợp mà thôi, nói: “Điện hạ yên tâm, thúc phụ quyết tâm đi theo làm tùy tùng cho điện hạ.”

Hắn do dự một chút, lại nói: “Điện hạ, quân đội bên trong Biện Kinh đều nắm giữ ở trong tay hoàng thượng kia, hiện nay học đường dạy võ lại giải tán, thời điểm tiểu nhân đến, nghe người ta nghị luận, nói là điện hạ không được vào kinh thành, nếu không... nếu không...”

Thẩm Ngạo thần nhiên cười nói: “Nếu không sẽ đầu thân khác biệt, có phải vậy không?”

Dáng tươi cười Thẩm Ngạo bắt đầu trở nên lạnh lùng, nói: “Đầu thân khác biệt? Trên đời này, người có thể giết bốn vương còn chưa sinh ra đâu, người không cần phải lo lắng, từ từ trở về truyền lời là được, tương lai không thiếu chỗ tốt chỗ người.”

Ngô Trung lại không dám nói gì, khom người đi ra ngoài.

Một đêm này, bưng ý chỉ nhìn, nhưng Thẩm Ngạo lại không thể ngủ.

Tuy ý chỉ chỉ là đôi câu vài lời, nhưng không thể nghi ngờ, đã cho Thẩm Ngạo một thứ hợp pháp, tính hợp pháp này, có đôi khi không trọng yếu, nhưng có đôi khi, lại không thể không có.

Giống như là nội khổ, người rõ ràng vốn là rất khó chịu mang nó mà đi, nhưng chỉ cần sống ở trên đời này, cũng nên có một vật che lấp, người không có, mười người thì có chín là người ngu, còn có một, đương nhiên là nghệ thuật gia nào tàn.

Thẩm Ngạo không ngủ, một bóng đen bất tri bất giác mà đi ra ngoài phòng, ngọn đèn dầu bên ngoài rất ảm đạm, ánh trăng thăm thẳm um tùm, mấy hộ vệ gác đêm thấy Thẩm Ngạo, cũng không dám tiến lên chào hỏi, người nào cũng biết, gần đây tâm tình phụ chính vương không phải là tốt, cho nên không người nào dám đi đến hỏi.

Bất tri bất giác, rõ ràng đã đến chánh đường.

Ở phía trong chánh đường, hôm nay đã thành địa phương để linh cữu tiên đế, Thẩm Ngạo tìm cái bồ đoàn ngồi xuống.

Chăm chú nhìn cái quan tài mạ vàng kia, cả người đầy tâm sự nặng nề.

Ngồi dưới ánh nến sáng bóng, Thẩm Ngạo chậm rãi nói: “Bệ hạ, sự tình đến tình trạng hôm nay, vi thần đã không đường nào có thể đi, chỉ có cách làm chuyện chưa từng có từ trước đến nay, phé truất thiên tử, chuyển này đi Biện Kinh, hung hiểm vạn phần, ít có sơ hở, vi thần chính là phần thân toái cốt....nếu như thật sự đi đến một bước kia, vậy thì, vi thần....”

Thẩm Ngạo nhếch nhếch miệng, tiếp tục nói: “Vậy thì vi thần sẽ đi xuống âm tào theo hầu bệ hạ. Trước khi đến, vi thần đã làm tốt an bài, một khi vi thần thua, hai mươi vạn thủy sư sẽ đi cùng quân đội Khiết Đan, lập tức xuôi nam, cắt cứ Phúc Kiến đường, ủng hộ Thẩm Tuấn làm vương, mười vạn Tây Hạ thiết kỵ chính là ủng hộ Thẩm Nhã làm đế vương, về phần báo thù sự tình, vi thần không dám suy nghĩ.”

“Đi đến một bước này, vi thần nghĩ, đơn giản là sự tình giữa thái tử cùng vi thần, cứ để cho chúng ta mặt đối mặt giải quyết, mà không phải phát binh động vào giang sơn Đại Tống, hiện tại, thiên hạ rào rạt lời chê bai, thái hậu ban chiếu, từ sĩ nông công thương, đến vương công đại thần đều đứng ở bên vi thần.”

Thẩm Ngạo thở hắt ra, ngữ khí bắt đầu trở nên kiêu ngạo, nói: “Vi thần nguyện thay trời hành đạo, tu chính xã tắc, nguyện bảo vệ anh linh của bệ hạ.”

Thẩm Ngạo vừa dứt lời, trong nội tâm lại suy nghĩ, nếu lúc này Triệu Cát thật sự có ý thức, hắn sẽ làm ra loại lựa chọn nào? Là lựa chọn thái tử, hay là lựa chọn chính mình? Vô luận như thế nào, thái tử cũng là huyết thống của hắn, có lẽ...

Chỉ tiếc, người đã đi, chính là suy nghĩ nhiều hơn nữa, lại có làm được cái gì?

Lúc này đây, là lần thứ nhất Thẩm Ngạo mạo hiểm lớn đến vậy, tại lúc trước, hắn không phải tùy ý, là bởi vì hắn biết rõ, tại phía sau hắn, vĩnh viễn có một hoàng đế đứng đó, vô luận như thế nào, vị hoàng đế này đều đứng ở bên hắn, cho nên không hề kiêng sợ, tươi cười tức giận mắng thậm chí là trường kiếm giết người, đều có thể làm.

Nhưng hiện tại, tất cả đều phải dựa vào chính mình.

)

1010. Chương 913: Sắp Đến

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 913: Sắp đến

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Triệu Hằng kỳ thật cũng không phải dạng ngu xuẩn, tuy đã làm xuống rất nhiều chuyện ngu xuẩn, phê truất hải chính, khiến cho cả giai tầng thương nhân vì ích lợi của mình, đã làm tốt chuẩn bị cá chết lưới rách.

Rút lui báo chí, lại khiến cho dân tâm dần dần hướng về Thẩm Ngạo, hủy bỏ học đường dạy võ, lại càng đẩy võ tướng đi, toàn bộ thiên hạ, đều ẩn ẩn đứng ở mặt đối lập Triệu Hằng.

Nhưng Thẩm Ngạo biết rõ, nếu như mình là Triệu Hằng, hắn cũng theo lựa chọn đó, cũng không phải Triệu Hằng ngu xuẩn, cũng không phải hắn không biết hậu quả sau khi làm những sự tình này.

Chỉ là, bất kể là hải chính, tuần san, học đường, những thứ này đều là thủ đoạn của Thẩm Ngạo, bên trong ba thứ này, sớm đã liên tiếp thành một cái giai tầng lợi ích hoàn toàn mới, cái giai tầng này chính là dựa vào Thẩm Ngạo mới có thể lớn mạnh, cũng chính bởi vì như thế, Thẩm Ngạo hỗ trợ bọn hắn, mới có thể phát huy lực lượng của mình.

Cho nên, đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ, Triệu Hằng không thể không mau chóng động thủ đối với hải chính, tuần san, học đường.

Người liên lụy trong giai tầng này đã quá nhiều, lực lượng cũng đã đầy đủ, cực lớn, theo ý nào đó mà nói, cái này đã muốn không còn đơn thuần là tranh giành quyền lực, mà là đào tạo lên một giai tầng mới phát, hướng một giai tầng khác khiêu chiến.

Trận chiến này, nếu như thắng, chính là giai tầng mới phát triển tất nhiên có thể củng cố, hết thảy phụ thuộc vào hệ thống lợi ích này, có thể được an bình phát triển hay không.

Nhưng trận chiến này bại, những người này sẽ theo Thẩm Ngạo, cùng một chỗ trở thành bụi bặm trong lịch sử, đơn giản là một lưu tinh lỏng lánh, tuy là trắng lệt, tuy là đẹp mắt, lại chỉ tỏa sáng trong một nháy mắt mà thôi.

Lúc trước là Thẩm Ngạo thôi động giai tầng mới này phát triển, mà hiện tại, là quái vật khổng lồ này thôi động Thẩm Ngạo tiến lên, có tiến không lùi.

Thẩm Ngạo ngơ ngác mà miên man suy nghĩ, không khỏi cười khổ một tiếng, lập tức đề chuôi kiếm bên hông xuống.

Đôi mắt bắn thần sắc ra kiên nghị, bên trong bắn ra một tia tinh mang, nói với hắc ám: “Bệ hạ, sau này còn gặp lại!” Dứt lời, không chút do dự mà rời đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, đội ngũ vịn linh cữu tiếp tục lên đường, mưa to qua đi, quan đạo vẫn là lầy lội, nhưng mặt trời rực rỡ chiếu trên cao, lại nghỉ ngơi một ngày, tất cả mọi người giữ vững tinh thần, hai canh giờ về sau, liền tiến vào khu vực kinh đô và vùng lân cận.

Vào đường kinh đô và vùng lân cận này, lại bắt đầu khác nhau rất lớn, dân chúng đến nghênh đón ven đường lại không ít, thậm chí còn có một ít quan viên, cũng không kiêng nể gì cả, mang theo sai dịch nghênh đón tại hai bên đường, hoặc dâng dưa và trái cây, hoặc dâng lên rượu và đồ nhắm lên.

Khoảng cách Biện Kinh chỉ còn lại có hai ba ngày công phu, mà cùng lúc đó, một kỵ khoái mã, cũng sẽ cực kỳ nhanh đi vào Biện Kinh, thẳng vào Trung sách tỉnh.

Lí Bang Ngạn nắm giữ Trung sách, nhưng trong nội tâm vẫn là chờ đợi lo lắng, Biện Kinh nhìn về phía trên đã nắm giữ ở trong tay Triệu Hằng, nhưng Lí Bang Ngạn cảm giác, hết thủy tựa hồ cũng quá mức thuận lợi.

Hơn nữa, dưới mặt đất Biện Kinh tựa như cũng bắt đầu khởi động một cỗ sóng ngầm, mỗi lần đến lúc này, Lí Bang Ngạn sẽ nghĩ tới Cẩm Y tuần san, Cẩm Y tuần san rốt cuộc là cái gì? Sau lưng của bọn hắn, lại là những người nào đứng?

Mấy ngày nay, Phương Đàm cơ hồ lật chuyển trọn cái Biện Kinh, đào ba thước đất, vẫn không có một chút manh mối, mà Cẩm Y tuần san, rõ ràng vẫn đang đúng hạn đưa bài.

Phương Đàm không thể làm gì, đã không tìm thấy thủ phạm, liền dứt khoát đi tìm những người xui xẻo truyền bá Cẩm Y tuần san kia, nhưng phải biết rõ, người truyền bá tuần san đã thành ngàn vạn, sĩ tốt đâu bắt được hết?

Trong vòng một đêm, đại lao Kinh Triệu phủ cùng đại lao Hình bộ đã muốn kín người hết chỗ, nhưng Cẩm Y tuần san vẫn là nhiều lần cảm không dứt.

Lí Bang Ngạn thấy thế, lập tức ngăn Phương Đàm tiếp tục liên tục xuống dưới, nhân tâm đã rời xa, nếu lại làm tâm trọng thêm, chỉ biết đẩy dân tâm đi xa hơn.

Phương Đàm cũng là sút đầu mẻ trán, đành phải mượn bậc thang này, không hề để ý tới.

“Thẩm Ngạo rốt cuộc cũng đã tới!” Hai con người Lí Bang Ngạn chớp động lên một tia chờ mong, một tia sợ hãi, một tia phức tạp, chính như mắt con mắt của hắn, ở chỗ sâu trong nội tâm của hắn, cũng vô cùng phức tạp, cùng lúc, trong lòng hắn ẩn ẩn có một loại khát vọng, hắn và Thẩm Ngạo trong lúc đó, đã có quá nhiều ân oán, giờ khắc này, hắn một lần nữa xoay người, rất là chờ mong trận quyết đấu mới này.

Nhưng đồng thời, Lí Bang Ngạn lại có một loại sợ hãi phát ra từ nội tâm, người này, mình có thể chiến thắng sao?

Bất kể như thế nào, sự tình đến trình độ này, Lí Bang Ngạn cũng không có khả năng lùi bước, cho dù muốn lùi, hắn có thể lùi đi nơi nào? Đã không có đường lui, như vậy lại đưa tay đánh cược một lần đi, trong ánh mắt Lí Bang Ngạn hiện lên một tia lạnh lùng...

Trò chơi sắp bắt đầu!

“Người đâu, chuẩn bị kiệu vào cung.” Lí Bang Ngạn chậm rì rì nói ra một câu, hắn phát hiện, thanh âm của mình rõ ràng đều là vẻ run rẩy, là kích động hay là sợ hãi, ngay cả chính hắn cũng không phân biệt rõ.

Ngồi trên cỗ kiệu, Lí Bang Ngạn đóng mắt lại, đây là một tập quán của hắn, vài thập niên sống trên quan trường, lại để cho hắn hiểu được, làm một chuyện gì, đều phải gặp chuyện không sợ hãi, đều phải tỉnh táo, nhất là đối mặt với đối thủ đáng sợ như vậy, càng không thể sơ sẩy một tia.

Trong nội tâm Lí Bang Ngạn bắt đầu tính toán, dân tâm, quân đội, thực lực của hai bên có thể nói lực lượng ngang nhau, mà ưu thế lớn nhất trong tay Triệu Hằng, chính là cấm quân.

“Như vậy, lựa chọn duy nhất chính là nó!” Đồi mắt Lí Bang Ngạn đột nhiên mở ra, chớp động lên sát cơ.

Đến Chính Đức điện, mà tại lúc này, một cỗ kiệu cũng rơi xuống rồi, đứng ra, tất nhiên là Phương Đạm, Phương Đạm cũng đồng thời nhận được tin tức, Thẩm Ngạo vào kinh thành cũng ở mấy ngày sau, Phương Đạm hẳn không phải người ngu, tuy biết rõ chính mình phải kiên định mà đứng ở bên Triệu Hằng, nhưng sự đảo lộn đầu, cũng có một loại khủng hoảng.

Hai người đồng loạt hạ kiệu, nhìn nhau cười một tiếng, lập tức hàn huyên vài câu, bắt quám hai người như là sớm có ăn ý với nhau, tận lực không đi nhắc tới sự tình Thẩm Ngạo vào kinh thành.

“Lí trung sách!” Phương Đạm nhăn lông mày lại, bắt đầu nói đến chính sự: “Cấm Y tuần san tựa hồ có ẩn tình.”

“À?” Trong nội tâm Lí Bang Ngạn đã muốn lật lên sóng to gió lớn, nhưng trên mặt lại biểu hiện ra tỉnh táo thần kỳ, hần nhếch nhếch miệng, thản nhiên nói: “Tra ra người giết dây rồi sao?”

Phương Đạm lắc đầu, nói: “Người giết dây thì còn chưa điều tra ra, lại phá huỷ một cái ổ căn cứ, bất quá, thời điểm bọn ta đi, chỗ đó đã là người đi nhà trống, Phương mỗ chỉ có điều có thể vững tin.....” .

Lí Bang Ngạn nói: “Thụ quốc công không cần làm ta tò mò.”

Phương Đạm cười khổ, nói: “Trong cung, tại Mã quân tư, thậm chí là ba tỉnh lục bộ, Kinh Triệu phủ, đều có người của bọn hắn, tổ chức những người này phi thường nghiêm mật, mà Mã quân tư bên này có động tác, bọn hắn thường thường sớm biết rõ tin tức, cho nên mới mấy lần điều tra, luôn phát hiện không tung tích của bọn hắn.”

Lí Bang Ngạn thở dài một hơi, không khỏi nói: “Còn một điều cũng có thể vững tin, những người này, tất nhiên là nanh vuốt của Thẩm Ngạo, họ Thẩm mượn bọn hắn, mới vững vàng khổng chế được Biện Kinh.”

Phương Đạm bị nói trúng tâm sự rồi, mang theo vài phần sợ hãi nói: “Lí trung sách, chúng ta thật sự có thể bài đảo họ Thẩm kia sao?”

Tuy trước đây còn có phần có lòng tin, nhưng tình thế trước mắt, lại làm Phương Đạm do dự, hẳn làm sao không sợ? Đây là một sân đánh bạc, thua là sẽ vứt bỏ tính mệnh.

Lí Bang Ngạn khinh miệt mà nhìn hắn một cái, khoanh tay nói: “Liều mình đánh cược một lần thì có phần thắng, bại, cũng chỉ là chết mà thôi.”

Phương Đạm khúm núm cười cười, liền không nói nữa.

Hai người đồng loạt đến buồng lò sưởi, gọi nội thị thông báo một tiếng, lại nghe nói hoàng thượng còn chưa đứng dậy, liền đứng bên ngoài buồng lò sưởi, đợi nửa canh giờ, Triệu Hằng từ hậu cung bên kia khoan thai đến chậm, có vẻ có chút mệt mỏi bước qua, hai người đi đến hành lễ, Triệu Hằng gật gật đầu, nói: “Tiến vào buồng lò sưởi nói chuyện.”

)

1011. Chương 914: Đánh Trước

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 914: Đánh trước

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Cái buồng lò sưởi trong cung này kỳ thật cũng không hiếm, nhưng Triệu Cát lại ưa thích, bởi vậy mà sai người cố ý thu thập, trang trí một phen, rất là lịch sự tao nhã.

Hôm nay, Triệu Hằng nhập chủ hoàng cung, vốn là theo đạo lý mà nói, chắc là không biết hạ mình đến văn phòng này, nhưng chính là bởi vì Triệu Cát ưa thích, hết lần này tới lần khác, hắt lại cảm thấy, chiếm cứ nơi đây, trong nội tâm rất là thư thái, cho nên, tuy không thích kiểu vô cùng hẹp ở nơi đây, lại mỗi ngày đều muốn tới một lần.

Về phần trên vách tường mấy tấm tranh chữ Thẩm Ngạo đưa cho Triệu Cát, hôm nay đã xé xuống, trên tường trống rỗng, lại thiếu vài phần cảm giác tinh xảo.

Triệu Hằng tiến vào buồng lò sưởi, sắc mặt liền trầm xuống, nói: “Trẫm nghe người ta nói, Thẩm Ngạo muốn vào kinh?”

Lí Bang Ngạn cùng Phương Đạm vừa mới ngồi xuống, lúc này đều đứng lên, Lí Bang Ngạn nói: “Không sai, đã muốn vào kinh đô và vùng lân cận, qua Trần châu rồi.”

Phương Đạm nói: “Bệ hạ, người này vừa đến, có thể xảy ra hay không...”

Triệu Hằng giận tím mặt, quát lớn: “Biết cái gì? Bằng một cái thân vương như hần? Hay là bằng ba nghìn thị vệ kia? Hừ, trẫm là thái tử, không sợ hần, hôm nay quân lâm thiên hạ, còn có thể để hần vào mắt sao?”

Triệu Hằng rống to một trận như vậy, thật sự là có vài phần chột dạ, nếu nói là không sợ Thẩm Ngạo, đó là vô vẩn, trí nhớ Thẩm Ngạo cho Triệu Hằng quá sâu sắc, người bị hần đả đảo, có thể nói nhiều vô số kể, hơn nữa, thường thường đều là người quyền cao chức trọng, ở sâu trong nội tâm Triệu Hằng, đâu chỉ là sợ, quả thực chính là hoảng sợ tới cực điểm.

Phương Đạm nghe xong, liền khúm núm nói: “Bệ hạ nói rất đúng, Thẩm Ngạo kia bất quá chỉ là một thân vương, sinh tử vinh nhục đều ở một ý niệm của bệ hạ, là thần nói bậy.”

Sắc mặt Triệu Hằng lúc này mới dễ nhìn hơn một ít, thản nhiên nói: “Đều ngồi xuống nói chuyện đi.”

Lí Bang Ngạn cùng Phương Đạm cùng ngồi xuống một chỗ, nội thị bưng trà chén nhỏ tới, Lí Bang Ngạn mới nói: “Nói cách khác, Thẩm Ngạo nhiều nhất là ba ngày sau sẽ vào kinh, bệ hạ, việc cấp bách trước mắt, là vững chắc ở Biện Kinh trước, sau đó sẽ quần nhau cùng Thẩm Ngạo.”

Triệu Hằng gật gật đầu, nói: “Trẫm cũng có suy nghĩ như vậy.” Ánh mắt rơi vào trên người Phương Đạm, hỏi: “Mã quân tư phải chăng đã lung lạc được rồi?”

Biện Kinh, đơn giản chính là quân đội ba tư chỗ này, Điện Tiền vệ không cần phải nói, Bộ quân tư xưa nay là dựa về hướng thái tử, chuyện xấu lớn nhất, chính là Mã quân tư.

Chẳng những nhân số chiếm phần đông, hơn nữa còn được nghiêm chỉnh huấn luyện, lúc trước lại là Thẩm Ngạo quản lý, một cái không tốt, tiếp theo sẽ quay giáo, chỉ cần có thể ổn định Mã quân tư, những chuyện khác liền dễ làm rồi.

Phương Đạm nghiêm mặt nói: “Doanh quan Mã quân tư hôm nay cũng đã đổi lại là người của vi thần, vi thần lại hứa rất nhiều ban thưởng đi ra ngoài — chắc chắn những người này sẽ chịu hiệu lực vì bệ hạ.”

Sắc mặt Triệu Hằng dần dần có chút ít huyết khí, không khỏi mỉm cười, cười nói: “Cái này rất thuận tiện, lập tức ổn định quân tâm, trẫm có thể vô tư, số lượng cấm quân trong thành Biện Kinh là bảy tám vạn người, Thẩm Ngạo chính là dẫn ba nghìn hộ vệ vào kinh thành, lại có thể thế nào?”

Nhưng Lí Bang Ngạn không lạc quan như vậy, suy nghĩ một chút, mới nói: “Thẩm Ngạo biết mê hoặc lòng người nhất, trong thành Biện Kinh, thượng đến kẻ sĩ, hạ đến thương nhân, dân chúng tất cả đều ca tụng công đức hần, dân tâm... đã ở trên người họ Thẩm, tuy nói bệ hạ nắm giữ quân đội, nhưng nếu Thẩm Ngạo xuất hiện, cổ động những người kia, chỉ sợ trong chốc lát sẽ khó khống chế được thời cuộc.”

Lí Bang Ngạn cười khỏ một tiếng, tiếp tục nói: “Há dừng lại ở những người này, chính là văn võ bá quan trong triều, cũng phần lớn cấu kết cùng với Thẩm Ngạo, sợ là sợ Thẩm Ngạo đứng lên cao hô một câu, đến lúc đó, bệ hạ nên làm như thế nào?”

Phương Đạm nói: “Lí trung sách nói quá lời, một đám người đọc sách cùng thương nhân, có thể gây ra bao nhiêu động tĩnh? Cùng lắm thì đánh đề xuống là được.”

Nhưng Lí Bang Ngạn lại cười khở, nói: “Thụy quốc công nói được rất nhẹ nhàng linh hoạt, nếu đàn áp hữu hiệu, vì sao Cẩm Y tuần san luôn không đàn áp nổi?”

Phương Đạm không khỏi ghen lời, cười khan nói: “Đây là hai việc khác nhau.”

Triệu Hằng mắt nhìn Lí Bang Ngạn, nói: “Lí trung sách rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Lí Bang Ngạn lấy tay khoác lên hai đầu gối, kính cẩn hạ thấp người nói: “Bệ hạ, Thẩm Ngạo vào kinh thành, tất nhiên sẽ cổ động cao thấp Biện Kinh hợp lực đối kháng cùng bệ hạ, nếu không, vì sao Cẩm Y tuần san liên tiếp xuất hiện, nhiều lần cấm không ngừng được?”

Người sau lưng tuần san này, chính là một con cờ Thẩm Ngạo bố trí tại Biện Kinh, đợi đến thời cơ chín muồi, thời điểm Thẩm Ngạo tái xuất hiện, chính là thời khắc cao thấp Biện Kinh nổi nhớ nhà, bệ hạ ngẫm lại xem, nếu là văn võ trong triều, kẻ sĩ, thương nhân, dân chúng đã thành đầy tớ của Thẩm Ngạo, quân tâm cấm quân còn ổn được sao?”

Sắc mặt Triệu Hằng bắt đầu trở nên tái nhợt, Lí Bang Ngạn nói một phen, vừa đúng nói trúng chỗ uy hiếp hần, cấm quân đã không chế được rồi, nhưng nói trắng ra là, cái cấm quân này nhìn về phía trên thì đang đảng sát khí, nhưng ở trong tay Thẩm Ngạo, cũng có thể biến thành giấy lộn.

Dân tâm biến động, chẳng lẽ cấm quân liền chịu khăng khăng một mực mà thuần phục mình sao?

Triệu Hằng sâu kín nói: “Đã như vậy, vậy thì trăm nên làm cái gì bây giờ?”

Trong nội tâm Lí Bang Ngạn không khỏi thở dài, hoàng đế này bình thường thích tỏ ra uy phong, không ai bì nổi, nhưng việc đến đầu, lại không nhìn ra một điểm quả quyết, chỉ là, mình làm gì được đây, chính mình đi theo một người như vậy, cũng không biết sẽ rơi xuống cái kết cục gì.

Lí Bang Ngạn trầm ngâm một lát, thản nhiên nói: “Biện pháp chỉ có một... động thủ trước.”

Triệu Hằng cùng Phương Đạm đều hít sâu một hơi, Thẩm Ngạo vịn tiên đế linh cữu đến đây, động thủ trước mặt mọi người, chỉ sợ...

Tam hoàng tử Triệu Giai không giống với Thẩm Ngạo, dù sao Triệu Giai cũng có thể đẩy ra một cái sợ tội tự sát, nhưng Thẩm Ngạo lại bất đồng rồi, bên người ba nghìn thị vệ, muốn động thủ, nhất định phải phân phối đại lượng quân đội, muốn che dấu tai mắt người, đó là tuyệt đối không thể.

Lí Bang Ngạn tiếp tục nói: “Chỉ cần Thẩm Ngạo đến bên ngoài thành, lại để cho Thụy quận công mang Theo quân đi đón chào trước, thừa dịp hần không sẵn sàng, lại kết liễu tánh mạng hần, nếu có ai dám không phục, giết chết bất luận.”

Triệu Hằng trầm ngâm bất quyết, tràn đầy do dự, nói: “Làm như vậy, chỉ sợ không ổn.”

Phương Đạm kia cũng không nhịn được, nói: “Dù sao Thẩm Ngạo cũng là vịn tiên đế linh cữu đến ...”

Nhưng Lí Bang Ngạn lại cười lạnh nói: “Việc đã đến nước này, bệ hạ còn do dự cái gì? Một khi Thẩm Ngạo vào thành, tất nhiên sẽ cao hững ngấp trời, chỉ cần triệt để kết liễu hần, mới có thể khiến cho chút ít đầy tớ kia nản chí lãnh ý, lưu hần một ngày, liền để cho hần nhiều thêm mấy phần phần thắng một ngày, Thẩm Ngạo phải chết, hần không chết...”

Lí Bang Ngạn phát tay, nói: “Bệ hạ chính là tù nhân .”

Trong mắt xẹt qua Triệu Hằng một tia khủng hoảng, tiếp theo chính là cười lạnh một tiếng, nói: “Người nói rất đúng, hần không chết, chính là trăm chết, trăm còn có cái gì phải do dự hay sao? Thẩm Ngạo phải chết...”

Phương Đạm cũng do dự, trong lòng nghĩ, các người ở trong thành, nhưng lại gọi ta đi giết hần, đương nhiên nói rất dễ nghe.

Nhưng lập tức tưởng tượng, hẳn cùng với bệ hạ là quan hệ thông gia, trước mắt đã đến cái cục diện này, nếu bệ hạ thắng, tự nhiên là hưởng dụng vinh hoa phú quý vô cùng, nhưng nếu thái tử thất bại, hẳn còn có mệnh để sống sao?

Tưởng tượng như vậy, liền không hề miên man suy nghĩ, Phương Đạm phụ họa nói: “Bệ hạ thánh minh.”

Triệu Hằng lại tỉnh táo hơn một ít, nói: “Chỉ là, trăm nghe nói, Khiết Đan, Tuyền Châu, Tây Hạ, ba mặt đều đã rục rịch, tuyên bố nếu là Thảm Ngạc xảy ra bất trắc, liền lập tức kéo cờ sát nhập Biện Kinh, nếu là trừ Thảm Ngạc, những người này nên ứng đối như thế nào đây?”

Lí Bang Ngạn thản nhiên nói: “Bệ hạ, diệt trừ Thảm Ngạc, bọn hắn chính là rấn mất đầu, chỉ cần bệ hạ thoáng đưa thánh chỉ xuống một týt, cùng lúc trấn an nhân tâm, cùng lúc phái người đến giảng hòa, lại có gì đáng sợ?”

Người Khiết Đan mới hàng, tự nhiên không chịu hết toàn lực, nếu bệ hạ lại hạ một đạo chiếu thư, đồng ý để bọn hắn thành lập đất nước một lần nữa, người Khiết Đan sẽ không biết trở thành địch nhân của bệ hạ, có lẽ còn đuổi theo hiệu lực vì bệ hạ cũng là chuyện chưa thể biết được.

Về phần những thủy sư kia, cũng dễ xử lý, bọn hắn dù sao cũng là người Tống, bệ hạ phái người đi, thoáng trấn an một týt, bọn hắn thực sự có can đảm mạo hiểm để cả nhà già trẻ bị liên lụy, tạo phản khi chưa chắc chắn? Về phần Tây Hạ, lại quyết tâm thông đồng làm bậy cùng Thảm Ngạc kia, nhưng Tây Hạ nhỏ nhỏ, lại còn gì phải sợ đây?”

Triệu Hằng nghe Lí Bang Ngạn phân tích xong, tinh thần không khỏi chấn động, nói: “Không sai, Lí trung sách nói không sai, cứ làm như thế.”

Phương Đạm, đợi Thảm Ngạc vừa đến thành Biện Kinh, người liền lập tức điểm ba vạn Điện Tiền vệ cùng Bộ quân tư ra khỏi thành, đến bên ngoài nghênh đón tiên đế linh cữu, một khi có cơ hội, liền chém đầu Thảm Ngạc xuống, về phần những vương công hộ vệ kia, nếu ai không phục, cũng chém hết, về phần những chuyện khác, cứ tùy cơ ứng biến.”

Phương Đạm đây về không tình nguyện, nói: “Thần tuân chỉ.”

Triệu Hằng lại đem ánh mắt rơi vào trên người Lí Bang Ngạn, nói: “Lí trung sách, người sau lưng Cẩm Y tuần san, trăm cảm thấy không yên lòng, người lại điều tra thêm đi.”

Lí Bang Ngạn nói: “Bệ hạ yên tâm, nhất định sẽ có manh mối.”

Triệu Hằng yên tâm, lại nói vài câu chi tiết, tỉ mỉ cùng Lí Bang Ngạn, Phương Đạm, hai người mới cáo lui ra ngoài.

Cùng lúc đó, một gã nội thị tại bên ngoài cười toe toét mà lên tiếng chào hỏi cùng bên cạnh đồng bạn, nói là quá mót, dứt lời, liền nhanh chóng chạy tới hậu cung.

Trong lúc tùy tùng này đến Cảnh Thái cung, trước mặt đứng vào một cung nhân trong Cảnh Thái cung, vội vàng hỏi: “Kính Đức công có ở đây hay không?”

Cung nhân nói: “Đang hầu hạ Quá Hoàng thái hậu.”

Nội thị lo lắng nói: “Mau mời hắn đi ra, nói nô gia có đại sự muốn bẩm báo.”

Cung nhân kia có chút không tình nguyện, nội thị đến ngoài cung Cảnh Thái này đầu hét to vài tiếng, sẽ là tội chết, ngược lại, nội thị, cung nhân trong cung Cảnh Thái đều lặng lẽ động, có mấy người thậm chí đã vuốt tay áo, muốn tới bắt người, Kính Đức từ trong điện đi ra, lại quát lớn một tiếng: “Tất cả lui ra.”

Dứt lời, liền đi qua, hướng tùy tùng này ngoắc ngoắc ngón tay, đuổi đám nội thị, cung nhân lùi ra ngoài, sau đó mới nói: “Như thế nào? Đã xảy ra chuyện gì? Kính hoảng như vậy, đến Phương giá cũng đều kinh động.”

Nội thị không nói hai lời, bám vào bên tai Kính Đức, nói nhỏ vài câu.

Kính Đức nghe được, quá sợ hãi, nói: “Những điều này đều là nghe được buông lò sưởi ở phía trong hay sao?”

Nội thị nói: “Chuẩn, không hề sai, đều là nô tài chính tai nghe được.”

Sắc mặt Kính Đức bắt đầu biến ảo, tin tức này thật sự lại khiến cho hắn có chút giật mình, chỉ sợ, người trong thiên hạ, ai cũng không nghĩ ra, cấm quân ra khỏi thành nghênh đón linh cữu tiên đế sẽ động thủ.

Bất quá, hiện tại suy nghĩ một chút, cũng không phải là không thể được, làm như thế, không những có thể làm người bất ngờ, đánh Thảm Ngạo một cái, trở tay không kịp; một phương diện khác, chỉ cần diệt trừ Thảm Ngạo, tất nhiên là người trong thiên hạ mỗi người lòng đầy căm phẫn, nhưng Triệu Hằng dù sao cũng là hoàng thượng, lại có ai dám đắc tội?

“Nhanh, đi thông báo Trần tiên sinh...” Kính Đức lúc này cũng gấp, muốn xuất cung, nhưng lập tức tưởng tượng, thân phận của mình không giống bình thường, một khi xuất cung điện, chỉ sợ quá mức rêu rao, ánh mắt rơi vào trên người tùy tùng này, nói: “Nô gia sẽ đi Mẫn Tư điện, lấy bằng dẫn xuất cung cho người, người đi thông báo đi, nhớ kỹ, đoạn đường này nên chú ý một ít, không cần phải chú quan.”

Vùng ngoại ô Biện Kinh, dưới bầu trời mênh mông mưa phùn, nơi rừng tùng, sương trắng như tuyết, trong một chỗ nhà tranh, tĩnh lặng không tiếng động trong mưa phùn.

Trong tay Trần Tế cầm theo bút, ở trong nhà tranh này, hạ bút viết nhanh, ngẫu nhiên đưa mắt lên nhìn, sững sờ nhìn ngọn đèn dầu to như hạt đậu, giống như đang ngẫm nghĩ.

Có người lặng yên lách mình tiến đến, quì xuống, hành lễ, dùng thanh âm trầm thấp nói: “Tiên sinh, Kính Đức công công đưa tin tức tới.”

Trần Tế cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nói: “Nói.”

Người đem tin tức đến đọc một trận, Trần Tế ngẩng đầu lên, đem bút đặt xuống, trên mặt của hắn không lộ ra bao nhiêu kinh ngạc, chỉ thản nhiên nói: “Từ giờ trở đi, đến buổi trưa, phụ chính vương có thể đến không?”

“Đại khái là lúc đó.”

Trần Tế gật gù đầu, nói: “Triệu Hằng xem ra là quyết tâm muốn diệt trừ phụ chính vương.” Trên mặt Trần Tế lộ ra thần sắc khinh miệt.

“Tiên sinh, có phải là nên thông báo cho phụ chính vương một tiếng?”

Trần Tế lắc đầu, nói: “Không cần, chỉ sợ phụ chính vương so với người và ta còn tinh tường hơn, Lí Bang Ngạn kia vô cùng giáo hoạt, hắn không phải không biết, chỉ có tại lúc vào thành, mới là thời cơ tốt nhất.”

“Nhưng có cần làm một ít chuẩn bị hay không?”

“Chuẩn bị?” Trần Tế cười nhạt một tiếng, nhìn người kia, nói: “Sớm đã chuẩn bị xong, người thực sự cho rằng phụ chính vương mạo hiểm vào kinh thành sao? Nói thiệt cho người biết, phụ chính vương chưa bao giờ biết làm sự tình không nắm chắc, lần này vào kinh thành, tuy là sẽ bốc lên vài phần nguy hiểm, nhưng...”

Ngữ khí Trần Tế bắt đầu trở nên khẳng định, nói: “Một ngày vào kinh thành này, cũng nên để cho bọn họ hiểu biết của cải chính thức của phụ chính vương.”

Người kia không hiểu ra sao, cũng không dám nhiều hỏi tiếp.

Trần Tế ngồi xuống, đôi mắt khê đóng khê mở, tiếp tục nói: “Lão phu lại nghe nói, Quá Hoàng thái hậu đã kêu tâm phúc truyền một phần ý chỉ cho phụ chính vương, đúng hay không?”

“Có một sự việc như vậy, hôm qua phụ chính vương liền đưa tin tức tới.”

Trần Tế lắc đầu, nói: “Lão phu nói, không phải cái này, nội dung ý chỉ, lão phu đã nhìn rồi, bất quá, nghe nói Quá Hoàng thái hậu lúc trước còn có câu hỏi, nói cái gì Tấn vương...”

“Cái này thì tiểu nhân không biết.”

Trần Tế thở dài một hơi, thản nhiên nói: “Tốt rồi, người có thể đi ra ngoài.”

Trong túp lều lại chỉ còn lại có Trần Tế, Trần Tế nhíu lông mày, như có tâm sự, trong miệng thì thào niệm câu: “Tấn vương có thể chứ?” Lập tức lắc đầu: “Các huynh đệ lo lắng cái đó...”

... ..

Thời gian Thảm Ngạc sắp đến đã muốn càng ngày càng gần, trên thực tế, ở phía trong thành Biện Kinh sớm đã có người thông báo rồi, dù sao linh cữu tiên đế đã sắp tới, dù sao cũng không phải là chuyện nhỏ, trong kinh thành phải làm tốt an bài, cho nên Lễ bộ bên này còn đang nghị luận sự tình hạ táng.

Lăng tẩm là sớm đã xây dựng tốt, chỉ chờ lấp đất, bắt quá, muốn nhập chôn cất, còn có thật nhiều lễ tiết phải làm, muốn nghị tốt ngày tháng, chuẩn bị cho tốt tế văn, những sự tình này, nhìn về phía trên đơn giản, nhưng một ít cũng không qua loa được, nhiều một chữ, thiếu một chữ, đều muốn Lễ bộ các cẩn thận cân nhắc.

Lễ bộ bên này nghị luận sự tình chôn cất tiên đế, nhưng mặt khác, tất cả bộ cũng không thể rồi rãnh, phụ chính vương rốt cuộc cũng tới, có người mừng, có người lo, cơ hồ mỗi người, đều vì chuyện sắp đến mà làm chuẩn bị.

Ở phía trong thành Biện Kinh này, gió thổi cỏ lay là không giấu được, chư vị đại nhân đều xem rõ ràng rành mạch, ví dụ như thời điểm ngày hôm qua, cấm quân thay đổi nhiều lần, Điện Tiền vệ cung điện gia tăng cảnh vệ, còn có Mã quân tư bên kia, cũng tựa như tìm kiếm cái gì trong thành, rốt cuộc là cái gì? Lại có chút làm cho người ta mò không thấu.

)

1012. Chương 915: Không Ra

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 915: Không ra

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Không khí Biện Kinh đã khẩn trương tới cực điểm, cho đến tình trạng làm cho người ta kinh hãi, một ít động tác nho nhỏ, cũng đủ làm cho người mở to hai mắt nhìn.

Mà đúng lúc này, Đồng Quán lại vào kinh, Đồng Quán là người nào? Thống lĩnh giám quân Ba Châu, tại trong lúc mấu chốt này, hấn đột nhiên vào kinh thành, ai lại không rõ, đây là lên tiếng ủng hộ phụ chính vương.

Đồng Quán này không thể so với những người khác, người này có danh vọng cực cao trong quân đội biên giới, nhưng cũng là đại nhân vật không thể đơn giản nhúc nhích, tuy nói võ quan Đại Tổng triều này không coi là cái gì, nhưng tại thời kì này, thân phận Đồng Quán liền hoàn toàn bất đồng.

Lúc này, ai cũng không muốn gây chuyện, đi khiêu khích biên quân, nếu là thời điểm Triệu Cát còn đó, muốn thu thập Đồng Quán, đơn giản là một tờ chiếu lệnh đưa xuống, chính là muốn đầu của hắn, ai cũng không dám nói gì.

Nhưng hiện tại, tân quân đăng cơ, uy tín không lập được, biên quân bên kia trấn an còn không kịp, đâu còn dám đi đụng vào Đồng Quán.

Cho nên, Đồng Quán đến kinh, về sau lập tức vào cung, Triệu Hằng chẳng những không có uy hiếp quát lớn đối với hắn, lại từ từ trấn an một phen, lại ban thưởng không ít vật ngự tứ, mới bằng lòng lại để cho Đồng Quán đi ra.

Đồng Quán cũng cảm ơn ân điển, nói không ít lời khen tặng, mới cười ha hả mà đi ra, nhưng lập tức liền đi thẳng đến Binh bộ nha môn.

Dù sao, vào kinh thành luôn phải kiểm soát, cũng không thể nói nô gia coi kinh thành trở thành khách điếm khách sạn, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, Đồng Quán lấy cớ là tới thúc lương thực.

Binh bộ rất xấu rồi, lương thực tháng tư đến thời điểm hè nóng bức còn chưa phân phát, các huynh đệ Trắc trấn quá đói, mấy lần phải quan viên tới thu hồi, cũng không có manh mối gì hết, không làm sao hơn, nô gia đành phải tự thân xuất mã, muốn đòi lại cái công đạo cho anh em.

Nếu đến thúc lương thực, đi Binh bộ là sự tình theo lý thường nên làm, ngôn từ của Đồng Quán tại Binh bộ có lẽ là rất kích liệt, gọng gàng dứt khoát hướng Binh bộ Thượng thư vỗ bàn, nói: “Hơn mười vạn đại quân không được phát lương, còn để người sống hay không? Tham gia quân ngũ đói bụng, có thể dám kéo cờ tạo phản, hiện tại, hoả lực Tây Hạ tập trung mấy chục vạn tại biên giới, làm cho bọn họ nóng nảy, nếu biên quân bắt đầu náo loạn, thông đồng làm dậy cùng Hạ quân, chính là đại sự.”

Binh bộ Thượng thư chỉ dám nói phải, thật vất vả mới đuổi được vị đại gia này đi, cẩn thận một hồi ngẫm nghĩ vị lời Đồng Quán nói, liền phát hiện chỗ bất thường rồi, kéo cờ tạo phản... Hơn mười vạn... Hạ quân... Thông đồng làm dậy... Những từ ngữ này rất có tổ chức, như thế nào mà như là nói cho hoàng thượng nghe, cái này có tính uy hiếp cảnh cáo hay không?

Lập tức, vị Thượng Thư đại nhân lộ làm ra một bộ dáng tươi cười rất lỗi đời, liền chui vào trong phủ Dương Thực.

Dương Thực vẫn thay quyền Lễ bộ, hần và Triệu Hằng trong lúc đó tựa hồ tạo thành ăn ý, người bất động ta, ta cũng không giằng vờ người, ngoan ngoãn làm bốn phận.

Nhưng, xét thấy biểu hiện của vị tăng đá cứng rắn phía trong hãm cầu này gần đây, nếu thật sự cho rằng Dương Thực là một bé ngoan nghe, vậy thì mười phần sai.

Dương Thực bưng trà, ngồi ở trên mặt ghế uống trà, một bên nghe lời Binh bộ Thượng thư nói, trên mặt không nhìn ra hỉ nộ, hồi lâu mới nói: “Đồng công công đã đến thúc quân lương, Binh bộ cũng không cần vội vã cho, cứ để cho Đồng công công ở nhiều chút ít thời gian đi, Trắc trấn rất vất vả nha, trở về trễ chút, coi như hưởng nhiều phúc hậu một chút.”

Binh bộ Thượng thư cười rộ lên, làm quan lâu như vậy, đương nhiên hiểu ý tứ Dương Thực nói, liền cười hi hi nói: “Vâng, hạ quan cũng có ý tứ này.”

Dương Thực lại cười nói: “Đồng công công đã đến thúc lương thực, chắc hẳn mang đến không ít binh lương?”

Binh bộ Thượng thư nói: “Không nhiều lắm, không nhiều lắm, tạm thời đều ở tại Ứng thành, chỉ hơn năm ngàn người thôi.”

Dương Thực gật gù đầu, nâng chén trà lên, thổi bọt trà, nói: “Năm nghìn... Thật sự cũng không vượt qua quy củ, từ từ chiêu đãi, để cho bọn họ ăn uống no đủ rồi, tương lai sẽ vận chuyển lương thực nhanh chóng hơn.”

“Hạ quan biết rồi.” Binh bộ Thượng thư nhếch nhếch miệng, mong mỗi liếc liếc Dương Thực, thấp giọng nói: “Đại nhân, nói thật ra, năm ngàn người vận lương thực như vậy, chỉ sợ vẫn không đủ dùng.”

Dương Thực nở nụ cười, nói: “Binh quý tinh, bất quý đa, nếu có khí lực, một người có thể bằng hai người, sự tình binh nghiệp, lão phu không biết, nhưng Đồng công công là người xuất thân mang binh, chẳng lẽ hẳn lại không biết?”

Hắn đã chỉ đem năm nghìn binh đến, tâm lý tự nhiên nắm chắc, cần gì chúng ta quan tâm đến hắn? Còn nữa, cho dù không đủ, cũng tự sẽ có người giúp đỡ, không đáng để nghĩ về những thứ này, từ từ xử lý sự tình của chính mình quan trọng hơn.”

Binh bộ Thượng thư nghe xong, cũng hiểu được có lý, liền nghiêm mặt nói: “Dương đại nhân, nghe nói phụ chính vương giữa trưa ngày mai sẽ đi đến? Trong nội cung cũng có ý chỉ, lại để cho Thụy quốc công tiến đến nghênh đón, cái này, chỉ sợ không hợp với quy củ?”

Dương Thực điềm nhiên cười một tiếng, nói: “Nói như thế nào?”

Binh bộ Thượng thư nói: “Lúc này đây không chỉ là phụ chính vương đến kinh, cùng đi còn có linh cữu tiên đế, phụ tang buồn bã, đây là vừa lễ vừa hiếu, vì sao bộ hạ không tự mình xuất cung nghênh đón?”

Trong đầu Dương Thực tựa như gương sáng, Triệu Hằng đương nhiên sẽ không ra khỏi cung, nhưng lúc này cũng bày ra một bộ dạng không vui, lắc đầu nói: “Đại Tổng dùng hiếu trị quốc, người nói cũng đúng, chuyện này, thần tử chúng ta không thể không khuyên can.”

Binh bộ Thượng thư mỉm cười, nói: “Kỳ thật, hạ quan đã sớm viết xong tấu chương rồi, Dương đại nhân có muốn xem qua hay không?”

Dương Thực lộ ra dáng tươi cười giống như cáo già, cũng nói: “Không cần nhìn, kỳ thật, lão phu bên này cũng có bản nháp, đã như vậy, chúng ta liền làm thần tử tốt một lần.”

Hai người hàn huyên một hồi, mỗi người đi một ngã.

Rất nhanh, Biện Kinh liền ồ lên, Môn Hạ tỉnh Dương Thực dâng tấu chương, thỉnh bộ hạ ngày mai ra khỏi cung nghênh đón tiên đế, dùng để thể hiện tình cốt nhục.

Cái tấu chương này cũng không ra vẻ yếu kém, nhưng mỗi câu lời nói bên trong lại làm cho người nhìn qua là không quên được.

Hai chữ hiếu nghĩa, là đạo lý lớn nhất Đại Tổng, trăm thiện lấy hiếu đi đầu, nếu như con trời không chịu làm gương mẫu, cho dù người có thủ đoạn thông thiên, đây cũng là chỗ bẩn lớn nhất trong cuộc sống nhân sinh, huống chi là Triệu Hằng, loại tân quân sớm đã mất hết nhân tâm này.

Triệu Hằng từ chối cũng rất dứt khoát, trực tiếp phê ba chữ không chính xác.

Vốn cho rằng chỉ là tấu chương tầm thường, nhưng hiện tại liền không tầm thường rồi, chính là dân chúng bình thường, nếu vong phụ được người đưa trở về, cũng muốn đi ra ngoài nghênh đón khóc rống, làm thiên tử lại vô tình như thế, có thể thấy được phẩm chất quá không tốt.

Chính thức đặc sắc vẫn còn ở phía sau, Dương Thực bị cự tuyệt tấu chương, nhưng rất nhanh, ba tỉnh lục bộ, ngoại trừ hai người Lí Bang Ngạn cùng Hình bộ Thượng thư, cũng ào ào dâng tấu, sự tình nói bên trong nhất trí ăn ý thần kỳ, đều là thỉnh Triệu Hằng làm ra gương mẫu vì thiên hạ, không thể không ra khỏi thành cung nghênh đón tiên đế.

Sự tình lần này tính toán là chân chính náo loạn rồi, những người này dâng tấu, đều nói rất đường hoàng, có thể nói là không chê vào đâu được, chính là muốn tìm chỗ sai cũng không tìm ra được.

Nếu lấy cái này trị tội bọn hần, chỉ biết rước lấy tiếng xấu càng lớn, Triệu Hằng lần này không dám cự tuyệt, lại không thể ra khỏi thành, dù sao hần cũng là hoàng đế, vốn có sợ hãi đối với Thẩm Ngạo, hiện tại định tốt kế hoạch rồi, muốn điều khiển cấm quân, vây giết Thẩm Ngạo ở ngoài thành, Triệu Hằng há có thể lâm vào hiểm cảnh?

Một khi ra khỏi thành, hần tất nhiên phải khóc rống tại linh cữu tiên đế, đến lúc đó, ai cũng đừng nghĩ đến việc diệt trừ Thẩm Ngạo, cũng làm cho Thẩm Ngạo kia có thể hơn.

Cho nên, thái độ Triệu Hằng rất kiên quyết, tuyệt không ra khỏi thành.!

)

1013. Chương 916: Mất Tâm

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 916: Mất tâm

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Sự tình càng náo loạn càng dữ tợn, thân là hoàng đế, lại không tuân thủ hiếu đạo, cái này đã liên quan đến vấn đề nguyên tắc rồi.

Thời điểm tối đêm, bầu trời vang lên một tiếng sấm sét, mây đen cuộn cuộn âm u nặng nề đặt ở đỉnh đầu mỗi người, mà lúc này, cổ kiệu đến ngoài cung, mấy chục trên trăm cái quan viên quỳ xuống tại ngoài cửa Chính Đức.

Điện Tiền vệ thủ hộ cửa cung đi ra xem xét, lại càng hoảng sợ, một mặt tới hỏi chuyện gì xảy ra, một mặt vào cung bẩm báo.

“Trăm thiện lấy hiếu đi trước, nếu hoàng thượng không chịu cung nghênh linh cữu tiên đế, sao có thể làm gương mẫu cho người trong thiên hạ? Làm sao trị quốc? Như thế se làm trên làm dưới theo, đến lúc đó, thời điểm lễ nghi sụp đổ, quốc gia sụp đổ, liên hồi hận cũng không kịp. Thần Dương Thực, thân là Môn Hạ thủ phụ, hôm nay liền quỳ gối ngoài cửa Chính Đức, nếu bệ hạ không phải chịu hồi tâm chuyển ý, tuyệt không ly khai!”

Cuồng phong xoáy lên, bầu trời sấm rền đánh từng trận, Dương Thực nói xong câu này, liền nghiêm nghị không sợ mà vén đũng quần trước lên, quỳ xuống thẳng tắp, hướng Chính Đức môn dập đầu đầu mấy cái, sau đó lại nói: “Thần cung thỉnh hoàng thượng đi tận hiếu.”

Sau lưng, hơn trăm quan viên, mỗi người đều trang trọng, ào ào quỳ xuống, đồng loạt nói: “Thỉnh bệ hạ nghênh giá tiên đế.”

Điện Tiền vệ ngây người, cũng không dám đi ra đuổi người, lại không biết nên làm như thế nào cho phải.

Triệu Hằng ở bên trong nghe được động tĩnh, cũng thoáng cái luống cuống tâm thần, vốn cho là cự tuyệt một tý, mọi người đều tự bình an vô sự, ai ngờ Dương Thực sẽ náo như vậy.

Hắn lập tức phát giác dụng tâm hiểm ác của Dương Thực, nếu mình ra khỏi thành, phụ chính vương không ngại an toàn, có lẽ sau lưng chuyện này vốn là Thẩm Ngạo bày ra.

“Vô liêm sỉ, mấy tên này thật là loạn thần tặc tử, vô lý quá đáng, đám bọn họ thật sự cho là trăm không dám thu thập sao? Thật sự cho là trăm giống con mèo bệnh sao?”

Triệu Hằng phát một trận tính tình, đá một cái bình phong đổ rầm xuống, trong đôi mắt đầy sát cơ nặng nề.

Hắn đương nhiên hiểu, hiện tại chính mình không có biện pháp nào bắt bẻ Dương Thực cùng đại thần quỳ gối ngoài cung, nếu bởi vì chuyện này mà khiển trách bọn hắn, sự tình chỉ biết càng náo càng lớn, nói không chừng, người quỳ tại bên ngoài kia còn ước gì Triệu Hằng thu thập bọn hắn, để cho thanh danh bọn hắn vang dội khắp thiên hạ này.

Nhưng một phương diện khác, Triệu Hằng đã quyết định chủ ý, ngày mai tuyệt không thể ra khỏi thành, đây là thời cơ tốt nhất để diệt trừ Thẩm Ngạo, há có thể bỏ qua?

Nhưng... Bây giờ nên làm gì?

Triệu Hằng bực bội mà đi qua đi lại trong buồng lò sưởi, lúc này, bên ngoài lòi ra một đạo điện thiểm, tiếng sấm ù ù vang lên, mưa to ầm ầm thoáng chốc rơi xuống, Triệu Hằng không khỏi rung mình một cái, sắc mặt âm trầm bất định, cuối cùng, hắn ngồi xuống, hướng nội thị nói: “Cầm sách đến, trăm muốn xem sách.”

“Cứ để bọn hắn quỳ đi thôi, trăm cũng không tin, bọn hắn có thể một mực quỳ ở chỗ đó!” Trong đầu Triệu Hằng nghĩ như vậy, mắt thấy cùng sắp tới lúc quyết đấu với Thẩm Ngạo, Triệu Hằng thật sự không muốn bị chuyện khác phân thần, hắn phải tiếp tục ẩn nhẫn xuống dưới.

Mưa to như trút nước mà rơi xuống, trong nội cung một ít tin tức đều không có, ngoài cung quần thần bị xối thành cả thân ướt sũng, không ít người tuổi già, có lẽ là thật sự không chịu đựng nổi, chỉ nửa canh giờ liền té xỉu ở bên trong nước đọng, nhưng Điện Tiền vệ không người nào đến nâng, cũng không có người hỏi đến.

Nếp nhăn trên mặt Dương Thực đã toàn là nước, con mắt bị mưa rơi tí tách đặc không mở ra được, nhưng một đôi mắt kia, lại chớp động lên một tia lãnh ý, tựa hồ hết thấy giống hệt như dự liệu của mình, Triệu Hằng tuyệt sẽ không nhượng bộ, như vậy, cái văn vẻ này càng dễ làm hơn rồi.

Một canh giờ về sau, lại là một nhóm người tự giác mà tới, ngoài cung, đủ loại quan lại quỳ đó, kích động đồng tình của kẻ sĩ, cũng kích động thống hận của bọn hắc đối với việc Triệu Hằng không tuân thủ lễ phép, coi thường đại thần.

Hơn mấy trăm ngàn sĩ tử ào ào tuôn đi qua, bọn hắc cũng không đi thương lượng cùng Điện Tiền vệ, cũng không châu đầu ghé tai, mà là ăn ý mà hiện ra tại sau lưng đủ loại quan lại, thẳng thắn mà âm ỉ quỳ xuống.

Điện Tiền vệ chứng kiến đám người đông nghìn nghịt này, cũng sợ hãi vô cùng, lại chạy vào thông báo.

Triệu Hằng bắt đầu ý thức được vấn đề nghiêm trọng, sự tình quá kỳ quặc, như là thương lượng tốt rồi, nhất định là có người cổ động ở sau lưng, đây là một âm mưu.

Triệu Hằng dù ngu xuẩn đến mấy, cũng nên nghĩ ra một điểm manh mối, dù sao cũng đang ở hoàng gia, cái dạng âm mưu quỷ kế gì chưa từng gặp qua đây?

Chỉ là, Triệu Hằng giờ phút này đã là đâm lao phải theo lao, muốn đuổi đám người ở ngoài cung đi, nhất định phải đồng ý ngày mai ra khỏi thành, không công mà sai sót thời cơ tốt nhất giết chết Thẩm Ngạo.

Nếu lại vẫn giằng co nữa, chuyện này sẽ tuyệt đối không tốt.

Triệu Hằng khê cần môi, biết rõ là đối phương đang ép mình đi vào khuôn khổ, mặc kệ chính mình làm ra lựa chọn kiểu nào, hoàng đế hẳn đều là thua gia, nhưng hẳn không thể không lựa chọn tiếp tục trầm mặc xuống dưới.

Đến giữa buổi trưa, đến người đã càng ngày càng nhiều, có sĩ tử, có thương nhân, có dân chúng tầm thường, có người đi đầu, càng nhiều người đến, cả đàn cả lũ mà đến, tại đây, trong mưa to, mọi người tự giác mà quỳ xuống, vốn là hi vọng, lại là thất vọng, cuối cùng là tuyệt vọng, thậm chí có người thống hận mà nhìn xem cái cửa cung sơn son này.

Quân vương người có thể hoang đường, có thể phóng đảng, thậm chí có thể bế tắc đường sống, không cho dân nói, có thể giết chết trung thần lập quốc.

Nhưng có một vài việc, người tuyệt đối không thể làm, người không thể không hiểu, hiểu nghĩa là lý luận trụ cột để Đại Tổng lập quốc, là lễ phép căn cơ trăm ngàn năm truyền xuống.

Nếu ngay điểm này cũng đều làm không được, đây cũng là điểm mấu chốt đột phá tất cả mọi người, thậm chí là tính hợp pháp để người bị mọi người lột hết ra căn cơ, hủy diệt chân mệnh thiên tử.

Hiện tại, hành vi Triệu Hằng đã quá mức ác liệt, các loại việc làm trước đây, nhiều nhất là làm cho người ta sinh ra lời chê bai, trong nội tâm sinh ra oán thâm, nhưng hiện tại lại bất đồng, tiên đề truyện ngôi cho người, thì cốt còn chưa lạnh, lặn lội đường xa đưa đến Biện Kinh, người, thân là nhi tử, lại chẳng thêm quan tâm, đây là đạo lý gì?

Người như vậy, có thể làm quân vương sao?

Cơ hồ trong nội tâm tất cả mọi người đều đưa ra cái nghi vấn này.

Cuồng phong tàn sát bữa bãi, mưa to mưa tầm tã, người tuổi già trong đó đã ngã xuống đất, cái tràng cảnh thê lương này, làm sâu sắc thêm ấn tượng của tất cả mọi người.

Rất nhiều người ở đây, đơn giản là hi vọng hoàng thượng hồi tâm chuyển ý mà thôi, thậm chí có thể nói, ngoại trừ đủ loại quan lại, những Thư Sinh này, những này thương nhân, những dân chúng này, đều là người còn có mấy phần kỳ vọng đối với Triệu Hằng.

Lúc người trong thiên hạ đều nói hoàng thượng nói vậy, bọn hắc vẫn còn cố gắng theo lý, trong nội tâm tha thiết mong mỗi hoàng thượng có thể chấn tinh thần, bỗng nhiên trở thành minh quân.

Sở dĩ Triệu Hằng có thể đăng cơ làm đế, cũng không là bởi vì hắn tài đức sáng suốt, cũng không là bởi vì hắn trí tuệ tài trí hơn người, lý do duy nhất, chính là tuân mệnh, thuận lòng trời, theo lễ phép đi lên mà nói, hắn vốn là người thừa kế hợp pháp, điểm này, ai cũng không thể nghi vấn.

Vấn đề là lúc này, lễ phép đẩy Triệu Hằng lên long ỷ, đã bị bản thân Triệu Hằng phá hư, thương tích đầy mình, thời điểm đó, ở trong suy nghĩ của tất cả mọi người, cái gọi là tính hợp pháp ngôi vị hoàng đế của Triệu Hằng cũng bắt đầu bị người người nghi vấn.

Mưa to mang đến cảm giác mát lạnh, đồng thời cũng làm tâm tất cả mọi người nguội lạnh.

Dương Thực đã có chút ít duy trì không được rồi, dù sao thân thể hắn không phải làm bằng sắt, niên kỷ lớn như vậy, vốn nên là ở trong phòng sưởi ấm, ăn mặc quần áo khô mát, uống nước trà nóng bỏng vào.

Giờ phút này, bị mưa to liên tục đánh xuống, lão đầu nhi này ngoan cường kiên trì hơn hai canh giờ, về sau, rốt cục cũng bắt đầu lung lay thân thể, lập tức ngã lệch vào bên trong đồng nước, trong tích tắc té xỉu, Dương Thực còn muốn nói: điện hạ, lão phu may mắn không làm nhục mệnh.

Dương Thực hôn mê, cơ hồ đẩy hào khí lên cao trào, ngàn vạn người cùng một chỗ phát ra một tiếng gầm rú tuyệt vọng: “Thỉnh bệ hạ khai ân, ra khỏi thành nghênh đón tiên đế...”.

Trong nội cung vẫn không có động tĩnh.

Tiếp theo, liền có người vuốt nước đọng trên tay áo và trên đứng gối, đứng lên, không nói hai lời, biến mất bên trong màn mưa, người rời đi càng ngày càng nhiều, đều là không nói được lời nào.

Chuyện cho tới bây giờ, không thể nghi ngờ, Triệu Hằng đã dùng hành động cho thấy thái độ của hắn, mà hiện tại, cũng nên là thời điểm mọi người tỏ thái độ, mọi người tỏ thái độ cũng rất đơn giản....coi thường...

Người đã không thể làm tốt bổn phận của quân vương, ngay cả luân pháp cơ bản đều không thể tuân thủ, chẳng lẽ còn muốn bắt mọi người vâng theo lễ phép, đi trung thành với người, cái tên thiên tử vô đạo này?

“A!” Toàn bộ người đứng lên, cùng nhau quay người bỏ đi, như là tránh né ôn dịch, e sợ mình chậm một bước.

Triệu Hằng đứng ngồi không yên mà chờ tin tức ở phía trong buồng lò sưởi, nghe được Dương Thực ngất, cũng sợ bên ngoài đột nhiên gặp chuyện không may, nếu có người cổ động, nói không chừng sự tình sẽ trở nên càng thêm nghiêm trọng, nhưng khi nghe được tất cả mọi người rời đi, Triệu Hằng vốn thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau đó, lông mày hắn lại nhíu lại.

Hắn đương nhiên hiểu, những người kia đến đây thỉnh cầu cái gì, hoàn toàn là tại tận lực làm bổn phận của một thần tử, nhưng hiện tại, bọn hắn vỗ vỗ bờ mông rời đi, biểu hiện lại tựa như là một người đi đường, mình đã chính thức đến tình trạng nhân tâm phản đối không thuận.

“Cái này thì như thế nào? Chỉ cần giết Thảm Ngạo, diệt trừ rơi những gian đảng này, hết thảy còn có thể挽 hồi.” Triệu Hằng khẽ cắn môi, trong nội tâm nghĩ như vậy.

“Ngày mai, ngày mai, vào lúc này, chính là thời điểm công bố thắng bại, trăm nhất định sẽ không biết nhân từ hay nường tay, Thảm Ngạo....!”

Ánh mắt Triệu Hằng trở nên vô cùng nghiêm khắc: “Trăm nhất định sẽ không thua người.”

Một đêm này, Triệu Hằng cơ hồ ngay cả hậu cung cũng không đi, chỉ nghỉ ngơi trong chốc lát trong buồng lò sưởi, lập tức bị ác mộng bừng tỉnh, hồi canh giờ, mới biết được cái đêm dài này còn chưa qua đi, nhưng hắn tâm phiền ý loạn, vô luận như thế nào cũng không thể ngủ yên, đành phải vô cùng lo lắng bất an mà chấp tay dạo bước ở phía trong buồng lò sưởi.

Một mực nhìn đến bình minh, bên ngoài rốt cục cũng có nội thị vội vàng chạy tới, nói: “Bệ hạ, Lí trung sách cùng Thụy quốc công đến.”

Triệu Hằng giữ vững tinh thần, sắc mặt xúc động đến đỏ bừng, dùng đến tiếng khàn giọng kích động nói: “Nhanh, mời bọn họ tiến đến.”

Lí Bang Ngạn ăn mặc áo bào tím mới tinh, mà Thụy quốc công mặc giáp trụ chỉnh tề, có vẻ rất là uy vũ, hai người tiến đến, đồng loạt hành lễ: “Thần tham kiến bệ hạ.”

Triệu Hằng đưa tay nâng đỡ, nói: “Không cần đa lễ, ban thường ngồi.”

Lí Bang Ngạn cũng có vẻ có chút không tinh thần, chuyện ngày hôm qua, hẳn biết rõ, cũng hiểu là do Dương Thực kia rấp tâm, biết chắc sẽ làm Triệu Hằng khó xử.

Dương Thực dùng chiêu thức ấy, đủ để xưng là dương mưu, biết rất rõ ràng chuyện này là thủ đoạn lừa gạt, nhưng hết lần này tới lần khác, đối với Triệu Hằng mà nói, một phương pháp giải quyết đều không có, cũng không thể muốn đánh muốn giết đối với bọn họ, cũng không dám đồng ý bọn hắn thỉnh cầu, mặc kệ làm ra cái lựa chọn gì, có hại chịu thiệt, vĩnh viễn đều là Triệu Hằng.

Chính là vì như thế, Lí Bang Ngạn mới không vào cung, ở trong mắt hắn, đã không có phương pháp phá giải, vậy thì cứ giả câm giả điếc, làm người ngoài cuộc.

Bất quá, Lí Bang Ngạn không đến, cũng không có nghĩa là hắn không quan tâm, ngày hôm qua, thời điểm nhận được tin tức, hắn liền toát ra mồ hôi lạnh, chiêu thức ấy thật sự quá cao minh rồi, cao minh đến ngay cả hắn cũng không thể không bội phục, dùng tính tình Dương Thực là tuyệt đối không thể nghĩ ra được cái chủ ý này.

Như vậy người sau lưng Dương Thực là ai? Là Thẩm Ngạo, hay là bóng người sau lưng Cẩm Y tuần san, luôn làm cho người mò không thấu hình bóng kia? !.

Vô luận là Triệu Hằng hay là Lí Bang Ngạn, Phương Đạm, ba người ngơ ngác mà ngồi, rõ ràng một câu đều không có nói.

Thời gian đi qua từng chút một, mọi người đều có tâm sự, ai cũng không có hào hứng nói cái gì.

Hôm nay Thẩm Ngạo có đến không? Ba vạn cấm quân có thể vây giết hắn ở ngoài thành không? Thẩm Ngạo có thể có chiêu gì ở phía sau hay không?

Hôm nay, sẽ công bố rồi, Triệu Hằng không thể không khẩn trương lên, bất an mà ngồi ở trên giường.

Cái chỗ ngồi này, tại lúc Triệu Cát ngồi, vô cùng yên ổn thư thái, nhưng đến phiên Triệu Hằng, lại như là như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

“Tất cả đều là lỗi của phụ hoàng, hết thảy đều là cái sai của hắn, nếu không phải hắn nuôi hổ gây họa, nếu không phải hắn tình nguyện tin tưởng một tên bên ngoài thần, cũng không thêm tin trầm, cái con nỏ dôi ruột thịt này, làm sao lại đến nước này? Cần gì phải làm như thế?”

Trong nội tâm Triệu Hằng không khỏi mà sinh ra một tia oán hận, nôn nóng hỏi nội thị bên người: “Bây giờ là giờ nào?”

“Giờ Thìn canh ba.”

“Còn sớm.” Triệu Hằng có vẻ có chút thất hồn lạc phách.

Lí Bang Ngạn mở con mắt ra, rốt cục cũng nói chuyện: “Bệ hạ không cần sốt ruột, ba vạn cấm quân dùng danh nghĩa nghênh đón linh giá tiên đế ra khỏi thành, chỉ cần Thụy quốc công quả quyết, sẽ không xảy chuyện gì bất ngờ, Thẩm Ngạo vừa chết, dư đảng của hắn sụp đổ rồi, còn có thể gây ra cái gì nhiều loạn đây?”

Triệu Hằng ừ một tiếng, ánh mắt rơi vào trên người Phương Đạm, nói: “Phương ái khanh, thân gia tánh mạng của trẫm, phó thác hết cho người.”

Thụy quốc công Phương Đạm không ngừng kêu khổ trong nội tâm, trọng trách lớn như vậy đặt ở trên người hắn, nghĩ đến sẽ phải đi đối mặt với Thẩm Ngạo, đối mặt Sát Thần hung thần ác sát kia, Phương Đạm đột nhiên cảm giác có chút thất kinh.

Bất quá, sự đảo lộn đầu, cũng không phải do hắn quyết định, thành chính là phú quý kinh thiên, không thành chính là....điểm này, Phương Đạm hiểu rõ hơn so với ai khác.

Phương Đạm khẽ cắn môi, nói: “Bệ hạ yên tâm.”

“Tốt, tốt...” Triệu Hằng liên tục nói mấy cái chữ tốt, cuối cùng cũng nâng lên vài phần tinh thần, cười rộ lên, nói: “Phương ái khanh liền xuất cung chuẩn bị đi, nơi này chỉ cần có Lí trung sách ở lại là được rồi.”

Phương Đạm gật gật đầu, mang theo ý chỉ Triệu Hằng, nhanh chóng xuất cung chuẩn bị.

... ..

Cả Biện Kinh, tựa như cũng đều chờ mong cái gì đó, Trần Tế chỗ ở cơ hồ cứ cách mấy ngày sẽ thay đổi chỗ ở một lần, hôm qua liền ở lều ngoài thành, nói không chừng ngày thứ hai sẽ ở ngay tại phủ đệ nhà cao cửa rộng trong thành.

Đêm qua Trần Tế ngủ rất sớm, sáng sớm cũng liền đứng dậy, đổi lại một kiện áo đạo giắt rửa có chút cũ nát, tinh thần bắt đầu trở nên sáng láng.

Hắn khoanh tay lại, từ trong phòng đi ra, tại đây, ở phía trong tòa nhà lớn, tiền đình rộng lớn, mười mấy hán tử cường tráng nhóm thành một đội, trước người những hán tử này, thì là Hàn Thế Trung ăn mặc một thân áo vải.

Hàn Thế Trung hướng Trần Tế hành lễ, nói: “Tiên sinh, nhân thủ đều chuẩn bị xong.”

Ánh mắt Trần Tế bắn khoản liếc mười mấy người này, gật gật đầu, nói: “Tốt, thời điểm hiện tại còn sớm, chúng ta cứ đợi một chút, giữa trưa phụ chính vương đi đến, các người cứ nghỉ ngơi, cái trò hay này, vẫn còn ở phía sau.”

)

1014. Chương 917: Thế Thiên Hành Đạo

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 917: Thế thiên hành đạo

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Hàn Thế Trung cười cười, không nói gì thêm, chỉ nói với những hán tử kia: “Đều đi nghỉ một chút, một canh giờ sau, lại tới nơi này tập kết.”

Trần Tế chấp tay, tiếp tục đi về trước, sau một lúc lâu, một Cẩm Y Vệ bước nhanh tới, bám vào bên tai Trần Tế, thấp giọng nói gì đó, trong mắt Trần Tế hiện lên một tia đùa cợt, nói: “Phương Đạm đã đến Bộ quân tư? Ba vạn cấm quân, trận chiến thật lớn đó. Đi, truyền tin cho Đồng công công cùng Dương Thực Dương đại nhân, nói cho bọn hắn biết, mọi sự đã chuẩn bị.”

... ..

Đồng phủ, chỗ nhà cửa này là nơi Đồng Quán mua từ rất lâu trước đây, bất quá, thời điểm Đồng Quán trở lại kinh không nhiều lắm, hôm nay, Đồng Quán trở về, cái nhà cửa này liền được gia tăng sửa chữa một chút.

Đồng Quán ngồi trong sảnh đường, tâm thần có chút không tập trung mà uống trà, ngồi ở vị trí dưới tay hắn, tất nhiên là Đồng Hồ rồi, Đồng Hồ không có định lực như thúc phụ của mình, cứ cách thoáng cái công phu, liền không nhận được đi ra xem sắc trời.

Đồng Quán không khỏi nở nụ cười, nói: “Hồ nhi, không cần phải nôn nôn nóng nóng, người cũng trưởng thành rồi, tính tình còn vội vàng xao động như vậy làm cái gì?”

Đồng Hồ bất an nói: “Triệu Hằng kia thật sự sẽ động tay sao đối với phụ chính vương? Nếu phụ chính vương có cái gì sơ xuất, vậy thì chúng ta làm sao bây giờ?”

Đồng Quán nở nụ cười, không đếm xỉa tới, nói: “Lão phu sống cả đời này, còn chưa thấy qua trên đời có người mệnh cứng hơn so với phụ chính vương, người yên tâm đi, một khắc Triệu Hằng động thủ, chính là thời điểm hần chuyển tảng đá nện chân của mình, chẳng biết hươu chết về tay ai, còn chưa biết được đâu.”

Đồng Hồ gật gật đầu, lại vẫn cảm thấy không ổn, muốn nói cái gì đó, nhưng thấy bộ dạng Đồng Quán nhàn nhã, rồi lại không biết nên nói như thế nào.

Đồng Quán an ủi hần, nói: “Được rồi, không nên hỏi nhiều, từ từ ngồi xuống, như thế này, người chỉ cần biết phụ chính vương muốn chơi một trận lớn rồi, một màn này trò hay, kỳ thật phụ chính vương đã sớm chuẩn bị thật tốt, ta và người chỉ là nhân vật tham dự trong đó, ha ha...”

Đồng Quán cười ha hả, nhiều hứng thú mà tiếp tục nói: “Dù sao, đến lúc đó cũng cần tự bản thân mình biết rõ.”

Đêm qua, một hồi mưa to tầm tã trút xuống, lại khiến cho Dương Thục ngã bệnh, đại nhân đến đây thăm bệnh tự nhiên không ít, ngay tại trong phòng nhỏ ngoài phòng ngủ Dương Thục, quan to quan nhỏ tất cả bộ đường có ý chạy đến đã ngồi đây.

Mọi người một mặt uống trà, một mặt châu đầu ghé tai, có người sắc mặt nặng nề, ngồi thẳng thân thể, có người cúi người, lặng lẽ nói mấy lời cùng người bên cạnh, nhưng là bất kể là ai, trong mắt luôn hiện ra một ít vẻ nôn nóng.

Thời gian... Trôi qua thật chậm...

Rất rõ ràng, những người này đều không có tâm tư đi thăm hỏi bệnh tình Dương Thục, Dương đại nhân càng già càng dẻo dai, làm sao có thể bệnh không dậy nổi?

Huống chi lập tức còn có sự tình trọng yếu hơn phải đi làm, so sánh với cái này, bệnh của Dương đại nhân liền thật sự không đáng giá để nhắc tới.

Cùng tại nơi đây, trong phòng ngủ cách một bức tường, Dương Thục thật sự không có mấy phần thần sắc có bệnh, tuy là ngồi ở trên giường, lại có vẻ tinh thần sáng láng, nói chuyện cùng một ít người quen biết cũ, tâm phúc đáng tin dưới giường.

Dương Thục là người tính nôn nóng, đã muốn thúc hỏi mấy lần bây giờ là giờ nào, mắt thấy đã sắp tới giữa trưa rồi, hần lại bắt đầu trở nên không đếm xỉa gì tới, buồn bã nói: “Lão phu đọc đủ thứ Tứ thư Ngũ kinh, hai mươi ba tuổi đỗ đạt, từ đó về sau, đi vào triều đình, đã có ba mươi bảy năm.

Ba mươi bảy năm... Lão phu không có một ngày nào không hết lòng hết sức, không có một ngày không phải vì cái Đại Tổng giang sơn xã tắc này mà quan tâm. Nhưng hiện tại... Lão phu không thể không đi phản đối cái triều đình này, đi làm một sự kiện lúc trước ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ...”

Dưới giường, mọi người im lặng.

Dương Thục tiếp tục nói: “Nhưng, những sự tình này, lão phu không làm không được, không thể không làm. Quân xem thần như tay chân, chính là thần xem quân như tim gan. Quân xem thần như khuyển mã, chính là thần xem quân như người dưng; quân xem thần như đất, chính là thần xem quân như kẻ thù. Đã là kẻ thù, lão phu cũng sẽ không nuông chiều, chừa công, hôn quân vô đạo, bọn người dám hiệp lực cùng lão phu không?”

Mọi người dưới giường đồng loạt nói: “Có gì không dám?”

... ..

Thái Học, Quốc Tử Giám, đám tiến sĩ bọn họ như thường ngày, bắt đầu giảng bài, nhưng bất kể là tiến sĩ hay là đám giám sinh, Thái Học sinh phía dưới, đều biểu hiện ra một tia nôn nóng, rất nhiều người không ngừng mà nhìn về phía cửa sổ, tựa hồ như đang chờ đợi cái gì đó.

Trong thương hội, phủ đệ mấy đại thương nhân Biện Kinh cũng đều có không ít khách nhân đến.

Cả Biện Kinh, tựa hồ cũng lâm vào một loại hào khí quý dị, thời gian trôi qua... Ngay tại giữa trưa, đến giữa trưa, về sau, sẽ là nghiêng trời lệch đất.

Mà tất cả mọi người cùng chú ý đến một đội ngũ, giờ phút này chỉ còn cách cách Biện Kinh mười dặm, đường dài bốn ba, lại khiến cho trên mặt mọi người hiện lên đầy vẻ phong trần, nhưng Biện Kinh đã hiện ra ở chỗ xa xa, cũng làm cho tinh thần tất cả mọi người chấn động.

Thẩm Ngạo đánh ngựa, sắc mặt lạnh như băng, thời điểm thấy hình dáng tường thành Biện Kinh, trong mắt xẹt qua một tia sạch bong sáng bóng.

“Biện Kinh, Thẩm Ngạo ta đã trở lại rồi.” Thẩm Ngạo quát to một tiếng, hai bên rừng cây có một đám chim bị hù dọa.

Thẩm Ngạo sờ lên cái mũi, không khỏi tự giễu, cười cười, lại nói: “Rõ ràng có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy, xem ra cái này thế đạo không thái bình được rồi.”

Chu Hằng đánh ngựa đến trước mặt Thẩm Ngạo, không khỏi cười nói: “Nếu không phải điện hạ hô lớn, như thế nào lại không thái bình... Ah nha...”

Chu Hằng lộ ra vẻ kinh hoàng, lại nói: “Ta nói sai rồi, là vì tiểu nhân ngu ngốc vô đạo ở Biện Kinh, mới không có thái bình, một chút quan hệ đến điện hạ đều không có.”

Thẩm Ngạo bắt đầu cười thỏa mãn, nói: “Người xem, ta một đường đi đến, lĩnh hội giang sơn ngàn dặm, nhìn nhiều sông cuộn cuộn núi lớn, thấy được Trường Hà chảy xiết, người biết ta là nghĩ như thế nào không?”

Trong lòng Chu Hằng nghĩ, người này vẫn là một điểm cũng không chịu thay đổi, rõ ràng đã là phụ chính vương rồi, còn có nhiều cảm khái như vậy, tuy trong nội tâm quả trách vài câu, trong miệng lại nói: “Không biết điện hạ nghĩ cái gì?”

Thẩm Ngạo cầm lấy cương ngựa, thản nhiên nói: “Giang sơn như vẽ, cái bức họa hồn nhiên Thiên Thành tuyệt mỹ này, há có thể để cho bọn đạo chích làm bẩn?”

Chu Hằng không khỏi bội phục, nhếch ngón tay cái lên, nói: “Ngắm phong cảnh cũng có thể phát ra cảm khái lo quốc lo dân như vậy, điện hạ quả nhiên không giống phàm nhân, còn một người, há lại để cho bọn đạo chích làm bẩn.”

Thẩm Ngạo cười hì hì một tiếng, rất là thỏa mãn, nói: “Đây cũng là sự tình không có cách nào làm khác, ta là một người đọc sách, hướng chỉ là người đọc sách vẽ rất tốt, một người yêu quý vẽ, gặp được một bức bức họa tuyệt mỹ cuộn tròn, luôn cẩn thận từng li từng tí, hiện tại có người muốn giày xéo tranh này, chính là cừu nhân bất cộng đái thiên với ta, người nói xem, hiện tại ta nên làm cái gì bây giờ?”

Chu Hằng hào khí vạn trượng, nói: “Sao không bắt chim hán, lại bắt hán làm thái giám chết bầm!”

Lúc Chu Hằng nói chuyện, hoàn toàn quên một cỗ xe ngựa phía sau chở Dương Tiễn đang ung dung mà đi, cơ mặt Dương Tiễn trên xe run rẩy, lệ rơi đầy mắt.

Thẩm Ngạo hi cười hì hì nói về Dương Tiễn: “Nhạc phụ đại nhân, Chu Hằng không phải nói lão nhân gia người đâu, không nên hiểu lầm.”

Dứt lời, mới quay đầu nhìn Chu Hằng, dùng giọng điệu lạnh như băng nói: “Bổn vương sẽ đích thân mang theo thượng phương bảo kiếm, chém đầu lâu của hán xuống, thế thiên hành đạo.”

)

1015. Chương 918: Tiếng Kèn

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 918: Tiếng kèn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Giữa trưa, mặt trời mang đến khí tức mùa hè nóng bức, con trùng chim chóc nồn nóng kêu lên râm ran, mà ở Đông Hoa môn, cấm quân đầy rẫy, giống như trường xà đi ra từ trong cổng tò vò, sai dịch Cửa thành tư ở hai bên nhìn thấy cái quân đội không trông thấy điểm đầu này, đều ào ào lú lười.

Trận chiến lớn như vậy, đã là hồi lâu chưa từng gặp qua.

Từng đội cấm quân kia vẻ mặt nghiêm túc, tay cầm trường mâu, đeo nón Phạm Dương, áo giáp ngăn nắp dưới ánh mặt trời toả sáng ra vằng vặc chói lọi, nhiều đội cầm cờ phía trước, cấm quân giống như thủy triều, rầm rầm mà ma sát tấm giáp trên người tiến lên, rậm rạp chằng chịt.

Vốn là một đội bộ quân, lập tức lại là mấy ngàn kỵ binh đánh ngựa đi ra, những kỵ sĩ cường tráng này ghìm ngựa đi chậm, bên hông nắm chuôi đao lộ ra khỏi vỏ, càng có vẻ oai hùng.

Đại đội trưởng cấm quân thống lĩnh cấm quân, dùng trọn vẹn nửa canh giờ mới ra hết khỏi thành, xếp nhiều trận hình.

Không thể không nói, từ khi Triệu Cát coi trọng nghiệp võ đến nay, cấm quân xác thực nghiêm chỉnh huấn luyện hơn so với lúc trước, bên ngoài cửa thành, đầu người mệnh mông di động, đội ngũ rõ ràng, giống như hải dương.

Mà lúc này, Phương Đạm mới khoan thai mà cỡi ngựa đến chậm, mang theo thân vệ đại đội trưởng, sắc mặt trầm ổn mà từ trong thành đi ra, hấn phóng nhãn xem xét, nhìn thấy trận chiến lớn như vậy, cũng có vài phần dững khí.

Phụ chính vương thì như thế nào? Bốn quan thống lĩnh ba vạn cấm quân, cũng muốn bắt hấn đầu thân khác biệt!

Phương Đạm không mang giáp, mà là mặc một bộ quan bào Tử Kim, mang theo xà quan buộc dây màu tím lên, quy củ là quy củ, lúc này đây chính là lấy danh nghĩa cung nghênh thánh giá, cho nên tại xà quan còn treo khăn tang.

“Thụy quốc công.” Đánh ngựa tại trước người Phương Đạm, là Điện Tiền vệ tân nhiệm Chỉ huy sứ Ngô Vĩnh Tân, người này coi như là tâm phúc của thái tử, từng là võ quan Đông cung, hôm nay nhất phi trùng thiên, bàn tay nắm Điện Tiền vệ, quyền thế có thể nói là dặm chân rung chuyển Biện Kinh.

Bất quá, hiện tại Phương Đạm là chủ, hấn là phó, còn nữa, Phương Đạm có thân phận hoàng thân quốc thích, thái độ Ngô Vĩnh Tân không khỏi hạ xuống rất thấp, mỉm cười nói: “Một lát nữa sẽ hành động, họ Thẩm kia đến rồi, động thủ như thế nào đây? Phải chăng nên chuẩn bị trước?”

Phương Đạm gật gật đầu, mắt nhìn phương hướng đường chân trời, nói: “Đều xem khẩu lệnh lão phu, nếu như lão phu hô một chữ Sát, tam quân liền động, đánh chết những loạn thần tặc tử này, một tên cũng không để lại.”

Ngô Vĩnh Tân cười khan một tiếng, nói một câu tăng bốc nói: “Quốc công gia thật giỏi tính toán.”

Hai người đang nói, trên đường chân trời, rốt cục cũng xuất hiện mấy kỵ sĩ phi ngựa đến, Phương Đạm liền giữ vững tinh thần.

Đến rồi...

Trên quan đạo, nhân mã quanh co khúc khuỷu, như nước thủy triều trôi đến, khoảng chừng nhiều hơn bốn ngàn, đội ngũ càng ngày càng gần, Phương Đạm đã có thể chứng kiến người đánh ngựa tại phía trước.

“Đúng là hấn.” Phương Đạm hô nhỏ một tiếng, con mắt đã rơi vào trên người Thẩm Ngạo trước đội.

Thẩm Ngạo ăn mặc mang phục, khoác hiếu nón, đi đầu, mang theo một đội thị vệ tới trước mặt, sau lưng có thể lờ mờ chứng kiến rất nhiều xe ngựa, bất quá, những thứ này cũng không phải chủ yếu, mục tiêu của Phương Đạm chỉ có một.

“Truyền lệnh xuống, bảo tam quân chuẩn bị sẵn sàng.” Phương Đạm thấp giọng phân phó một tiếng về hướng Ngô Vĩnh Tân.

Ngô Vĩnh Tân đánh ánh mắt về hướng lính liên lạc, lính liên lạc cười khoái mã kia hô to trước mặt đại đội trưởng cầm quân: “Thụy quốc công có lệnh, tất cả mọi người giữ vững tinh thần, phụ chính vương đến rồi.”

Câu khẩu lệnh này chưa nói tới thành phần âm mưu gì, người bình thường vừa nghe, còn cho là khúc nhạc dạo bắt đầu nghênh đón, nhưng những Bộ quân tư cùng Điện Tiền vệ này lại sớm được chỉ điểm qua, trường mâu trong tay có chút chuyển động, trường mâu nghiêng nghiêng về phía trước, cầm vệ đeo đao cũng đưa tay đặt lên trên chuôi đao.

Bởi vì là tại một canh giờ trước kia mới truyền đạt mệnh lệnh, những cầm quân này lập tức vâng mệnh, bắt đầu tập kết tại dưới sự giám thị của Phương Đạm, cho nên, ở trong mắt Phương Đạm, tin tức tuyệt đối không thể lộ ra được, bất quá, Phương Đạm vẫn cảm thấy có chút khẩn trương, ngay cả tuần mã hần ngồi bên trên tựa hồ cũng cảm giác được chủ nhân bất an, trở nên nóng nảy muốn hoạt động.

Trong đội ngũ Thẩm Ngạo, một gã hộ vệ cười ngựa phi mau tới đây, cao giọng hô to: “Linh giá tiên đế đã đến, vì sao không thấy hoàng thượng ra khỏi thành đón chào?”

Phương Đạm giục ngựa tiến lên vài bước, cất cao giọng nói: “Bốn quốc công khâm mệnh, đặc biệt tới đón giá, thỉnh phụ chính vương nhanh chóng tới gặp.”

Đối phương đánh ngựa trở về, một lát sau, lại có kỵ sĩ phi ngựa mà đến, nói: “Phụ chính vương thỉnh Thụy quốc công xuất trận nói chuyện.”

Phương Đạm lúc này lại khó xử rồi, nếu không xuất trận, chẳng lẽ hiện tại liền động thủ? Hiện tại động thủ, đương nhiên không ổn, Thẩm Ngạo được ba nghìn hộ vệ bảo vệ, chỉ sợ vội vàng khó hạ được ngay, nhưng ai biết đối phương có thể có âm mưu quỷ kế gì hay không?

Hắn nghĩ nghĩ, liền với nói Ngô Vĩnh Tân: “Người ở đây nhìn xem, nếu đối phương có cái dị động gì, lập tức mang theo tướng sĩ xung phong liều chết.”

Phân phó xong rồi, Phương Đạm mới đánh ngựa đi ra, lại không chịu đi quá xa, chỉ đứng tại phía trước, cách đội ngũ vịn linh cữu ngoài trăm trượng.

Thẩm Ngạo đánh ngựa đi ra, hướng Phương Đạm thoáng đánh giá một týt, chậm rì rì nói: “Như thế nào, hoàng thượng không đến nghênh đón linh cữu tiên đế sao?”

Khẩu khí Thẩm Ngạo tất nhiên là người gây sự, Phương Đạm có chút chột dạ rồi, nhưng vẫn là cố gắng cường tráng lá gan, nói: “Bệ hạ quốc sự nặng nề, đặc biệt mệnh lệnh bốn quốc công đến đón, cũng giống như vậy thôi.”

Thẩm Ngạo lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Phải không? Đã là nghênh đón linh giá tiên đế, vì sao quốc công dẫn nhiều binh mã như vậy đến đây?”

Chuyện này, Phương Đạm sớm có lý do, nói: “Tất nhiên là hộ vệ linh cữu.”

Thẩm Ngạo hừ lạnh một tiếng, nói: “Lớn mật, chỗ này là dưới chân thiên tử, chẳng lẽ tại đây có cái loạn thần tặc tử gì phá hư linh cữu tiên đế sao? Thi cốt tiên đế còn chưa lạnh, cũng không thấy hoàng thượng đi ra nghênh đón, đây chính là bốn phạm của hắn, làm con như vậy sao? Nhanh chóng mang binh chạy trở về trong thành, khoản sổ sách này, bốn vương sẽ đi tính toán cùng hoàng thượng sau.”

Thẩm Ngạo nói lời này hung hăng càn quấy tới cực điểm, nhưng lại vô cùng hùng hồn.

Phương Đạm nghe xong không khỏi sững sờ, lui binh? Người coi bốn quốc công là người ngu sao? Nhưng lúc này, nếu không chịu, Thẩm Ngạo chưa hẳn sẽ chịu chui vào cái bẫy này, nếu thật sự lui về trong thành, liền để lỡ cơ hội tốt.

Việc đã đến nước này, đã không có cái gì do dự, Phương Đạm cười ha ha một tiếng, dè dặt bên hông lại, quát to: “Ai nói dưới chân thiên tử không có loạn thần tặc tử? Thẩm Ngạo người chính là loạn thần tặc, lúc tiên đế còn sống, người liền lừa trên gạt dưới, đầu độc thiên tử, hiện tại bệ hạ đăng cơ, người lại bốn phía bịa đặt lời đồn, phỉ báng thánh thượng, thậm chí, đúng là tích binh tự cường, giáng hoạ cùng người

Khiết Đan, chuyện cho tới bây giờ, bốn quốc công đã nhận được của mật chỉ bệ hạ, đặc biệt tới đây lấy đầu người.”

Trên mặt Thẩm Ngạo nhìn không ra bất luận cái gì kinh hoảng, lại nở nụ cười, ánh mắt của hắn lướt qua Phương Đạm, chứng kiến cấm quân thành đàn sau lưng Phương Đạm đã kích động, cùng lúc đó, hộ vệ sau lưng Thẩm Ngạo cũng phát giác dị thường, ào ào rút đao khiêu chiến.

Thẩm Ngạo cười nói: “Nguyên lai bản vương đã thành loạn thần tặc tử? Như thế thì rất có ý tứ.”

Phương Đạm mắt thấy bên mình nhân số rất đông, lại thấy hộ vệ sau lưng Thẩm Ngạo khá ít người, khí thế càng đủ, quát: “Bốn quốc công nói người thì chính là người, hôm nay, tại trước mặt cấm quân, nhìn xem người còn có thủ đoạn gì nữa!”

Thẩm Ngạo nói: “Nói như vậy, Thụy quốc công định lấy nhiều người khi dễ ít người ...”

Phương Đạm cười to, nói: “Đúng đấy, nhiều người lấn người ít người!”

Thẩm Ngạo thở dài, nói: “Bình thường đều là bốn vương lấy nhiều người khi dễ ít người, không thể tưởng được, cho đến ngày nay, đúng là thuyền lật trong mương, nhiều cấm quân như vậy, thật sự là làm cho người ta sợ hãi, xem ra hoàng thượng cùng Thụy quốc công vì lấy được đầu của bốn vương, thật đúng là mất một ít công phu, bất quá, dùng bốn sự của hoàng thượng cùng Thụy quốc công, chỉ sợ cũng không nghĩ ra chủ ý này, chẳng lẽ người nghĩ kế là Lí Bang Ngạn?”

Phương Đạm kinh ngạc rồi, hắn chưa từng nghĩ tới, tên này đã chết đến nơi rồi, rõ ràng còn có nhiều lời nói nhằm như vậy.

... ..

Giữa trưa, mặt trời nhô lên cao.

Trần Tế an tọa trong sảnh đột nhiên mở bừng con mắt, cả người trở nên vô cùng tinh thần, hắn đứng lên, quát to một tiếng: “Người đâu.”

Trong khoảng khắc đó, liền có một gã Cẩm Y Vệ lách mình tiến đến, khom người nói: “Đến ngay đây.”

Trần Tế nói: “Nói cho Hàn Thế Trung, có thể bắt đầu rồi.”

“Vâng.”

Trong đình viện, hơn mười người hán tử đều tự dắt ngựa, bọn hắn đeo nón thiết xác Phạm Dương, mặc trên người áo giáp giáo úy, ngẩng đầu ưỡn ngực, nho chương trước ngực dưới ánh mặt trời lờ lờ đầy quang mang.

Hàn Thế Trung đã muốn trở mình lên trên ngựa, ánh mắt bắn khoản liếc qua mặt của mọi người, lập tức nghiêm mặt nói: “Phụ chính vương đã trở lại, giáo úy ở đâu?”

Hơn mười người hán tử đồng thời trở mình lên ngựa, cùng kêu lên: “Giáo úy ở đâu!”

Dùng Hàn Thế Trung cầm đầu, hơn mười người đánh ngựa ra đình viện, hiện ra trên đường dài, trang phục bọn hắn lập tức làm cho rất nhiều người chú ý, mũ thiết xác quen thuộc, áo giáp quen thuộc, nho chương quen thuộc, thậm chí ngay cả trường đao bờ eo đều quen thuộc đối với người Biện Kinh.

Hơn mười người không nói gì, trong tay nắm một lá cờ, lập tức từ bốn phương tám hướng, dọc theo đường đi bốn phương thông suốt, phi ngựa rong ruổi đi ra ngoài.

Thành Biện Kinh, nơi hẻo lánh bốn phía, khắp nơi đều quanh quẩn một thanh âm.

“Giáo úy ở đâu?”

“Giáo úy ở đâu...”

Động tĩnh lớn như vậy, kinh động đến các nơi hẻo lánh ở bốn phía Biện Kinh, cùng lúc đó, có người từ phía trong nhà cao cửa rộng đại chạy ra, có người từ khách điếm, có người theo tửu quán, có ăn mặc cẩm y, có ăn mặc gọn gàng, đều là chạy vội lên trên đường.

“Kỵ binh khoa doanh ba đội bốn Lữ Húc Hữu phụng mệnh chạy tới.”

“Thủy sư khoa doanh một đội hai Phan Hồng phụng mệnh chạy tới.”

... ..

Bốn phương tám hướng đều vang lên cái thanh âm này, bên ngoài thành, trên một chỗ nhà cửa, đột nhiên có một lá cờ cực lớn, lập tức bay lên, vô số thanh âm từ trong trạch viện nơi này vang lên ô ô, đây là tín hiệu tập kết của giáo úy, cơ hồ từng giáo úy đều là theo cái thanh âm này mà rời giường, bắt đầu thao luyện ngay dưới tiếng kèn này.

Thanh âm này vô cùng quen thuộc, đã lâu đã lâu lắm rồi.

Vô số người bắt đầu điên cuồng chạy về hướng là cờ cùng tiếng kèn, thậm chí, chính là quân doanh Mã quân tư trong thành, những giáo úy vô quan cấp thấp kia, đột nhiên nghe được cái thanh âm này, nội tâm vốn là giãy dụa, lập tức, có người đột nhiên tháo mũ da mới thay xuống, ngay cả thao luyện cũng không để ý tới rồi, chỉ chạy vội về một phương hướng.

Người đã càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, căn bản không cần phân phó, ngay tại trước cửa nhà, trên đường phố rộng lớn, người chạy đi không hề châu đầu ghé tai, không có ai đi hỏi thăm xảy ra chuyện gì, mà là bắt đầu tự giác xếp thành hàng.

Ánh mặt trời nhô lên cao, đám giáo úy bọn họ không có vũ khí, không có mũ bảo hiểm, không có giáp quần áo, không có quân giày xinh đẹp, ăn mặc quần đặc biệt áo, thậm chí có người vừa mới say trong giấc ngủ trưa, ngay cả áo bên trong cũng không kịp mặc vào, chỉ mặc một cái quần vải, trên thân trần truồng hiện ra ở phía trong đội ngũ.

“Giáo úy ở đâu...”

Thanh âm liên tiếp, vang thật lâu không thôi.

Ở trong một chỗ trạch viện, nhi tử trẻ tuổi đã bỏ bát đũa trong tay ra, làm bộ muốn chạy vội ra ngoài, bị mẫu thân ngăn lại, khóc sụt sùi nói: “Bên ngoài loạn như vậy, ra làm cái gì? Học đường cũng đã bị mất, người yên ổn sinh sống, chờ người cha tìm chuyện này làm cho người, cần gì quần cái này?”

Mặt nhi tử rất kiên quyết, quần áo chẳng ra cái gì cả, chỉ có một cái nho chương, không chút do dự nói: “Phụ chính vương đến kinh rồi, đồng bạn của ta và người cùng trường đều đang chờ ta, ta là giáo úy, há có thể không đi?”

Mẫu thân chỉ khóc lóc, lôi kéo ống tay áo nhi tử, không chịu thả hần đi.

Ngược lại, phụ thân trên bàn cơm kia uống một ngụm rượu, đứng lên, nói: “Để hần đi đi, vào học đường nhiều năm như vậy, sinh ra là giáo úy, chết cũng là giáo úy, học đường không có, phụ chính vương xong rồi, thì chính là giày xéo cả đời, chỉ cần phụ chính vương vẫn còn, học đường vẫn còn, hần có lẽ là vẫn làm nghiệp võ giáo úy, mới có tiền đồ.”

Giáo úy tuổi trẻ chính là bằng vào một lời nhiệt huyết cùng vinh dự được ban xuống mà phấn đấu quên mình, nhưng phụ thân này lại ôm một loại ý niệm hiệu quả và tính lợi ích trong đầu, bất kể như thế nào, ít nhất giờ phút này, lập trường bọn hần vẫn nhất trí với nhau.

“Đàn ông đại trượng phu, nên xây công phong hầu, nếu sợ, cần gì phải theo võ? Đi thôi!” Phụ thân khoát tay, trong mắt tuy là không muốn, nhưng giọng điệu cũng rất là chắc chắn.

Giáo úy dập đầu mấy cái, rưng rưng chạy vội ra ngoài, đến trên đường cái, đúng lúc gặp một kỵ sĩ đeo nón thiết xác Phạm Dương, trang bị nỏ đao, nỏ chương, phi ngựa mà qua, thanh âm khàn giọng kia vẫn rỗng cao như cũ: “Giáo úy ở đâu?”

Giáo úy không khỏi trả lời một câu: “Thủy sư khoa doanh một đội hai Phạm Thành phụng mệnh chạy tới.”

Ánh mắt của hần rơi về phương hướng cờ bay cao, nơi tiếng kèn phân biệt ô ô phát ra, phóng chân chạy như điên.

Đúng vậy, rất nhiều người như vậy, giống như một mảnh dòng suối nhỏ dài hẹp chảy vào hồ nước, thoáng cái, tại đây, bên nhà cửa, trên đường dài đã nhóm ra nguyên một đám trận hình, nhân số khoảng chừng nhiều hơn vạn người, không chỉ là những giáo úy bên trong học đường kia, đúng là ngay cả giáo úy tốt nghiệp về sau, cũng đều đến không ít.

Tất cả doanh cò dựng lên, đám doanh quan bọn họ hiện ra tại trước đội, Hàn Thế Trung đánh cương ngựa, hô to một tiếng: “Tất cả xuất phát!”

“Xuất phát!”

...

Tất cả doanh bắt đầu chạy chậm, phân tán ra, đám doanh quan trực tiếp dẫn đội, chạy về phía địa phương dự định, tại đó, mọi chỗ cửa hàng cùng kho hàng đóng chặt đột nhiên mở tung, lộ ra cổng tò vò tĩnh mịch, lập tức có thương nhân cùng tiểu nhị đi tới, song phương đều rất lạ lẫm, ai cũng không nói gì, thương nhân chỉ hướng doanh quan gật đầu, doanh quan gật đầu đáp lại, lập tức vung tay lên, quát: “Đi vào!”

Giáo úy giống như thủy triều, nhảy vào kho hàng, chờ lúc bọn hán đi ra, đã đổi lại áo giáp, mang nón thiết xác Phạm Dương lên trên, thủ nỏ, nho đao, trường mâu đều đủ cả.

Những vũ khí này, mấy ngày trước kia liền từ Tuyền Châu, Tô Hàng vận đến, tất cả thương hội hiệp lực chuẩn bị, một mực cất giữ bên trong kho hàng, hiện nay đã trở thành thứ võ trang đầy đủ cho đám giáo úy.

“Nghênh giá!” Đám doanh quan lại trở mình lên ngựa lần nữa, rút trường đao bên hông ra, mũi đao chỉ hướng Đông Hoa môn, phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Tất cả con đường, giáo úy được võ trang đầy đủ, rầm rầm tiến lên...

Hướng về một mục tiêu.

... ..

Bên ngoài Đông Hoa môn, nghe được tiếng kèn ô ô trong thành, Phương Đạm đã là quá sợ hãi, hần đột nhiên ý thức được, Thẩm Ngạo cũng không phải chỉ có ba nghìn hộ vệ đơn giản như vậy, thời gian cấp bách, mặc kệ trong thành xảy ra chuyện gì, Phương Đạm đương nhiên hiểu, trước mắt, quan trọng nhất chính là giải quyết Thẩm Ngạo.

Phương Đạm thúc ngựa về tới đội ngũ cấm quân, bắt đầu phát ra tiếng rống to: “Giết!”

)

1016. Chương 919: Kéo Hết Ra

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 919: Kéo hết ra

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Lính liên lạc điên cuồng truyền mệnh lệnh Phương Đạm: “Thụy quốc công có lệnh, thảo phạt Thẩm Ngạo, cắt lấy đầu hán, phong Hầu tước, ban thưởng thiên kim, chém giết một người Thẩm đẳng, ban thưởng năm mươi lượng hoàng kim...”

Phần thưởng cực lớn, lại khiến cho cấm quân khắp nơi thoáng chốc đã có khí thế như cầu vồng, cấm quân trước đội dựng trường mâu lên, cấm quân hậu đội rút mũi tên ra, trong cấm quân bắt đầu vang lên tiếng trống, đây là tín hiệu tiến công.

Phương Đạm mím môi, ghìim ngựa ngồi ở trung tâm đội hình, hấn có chút nôn nóng rồi, nửa canh giờ, trong nửa canh giờ, nhất định phải giải quyết hết Thảm Ngạo cùng hộ vệ của hấn, nếu không, một khi trong thành còn có người Thảm đảng tiếp ứng, liền không còn kịp nữa rồi.

“Giết!” Chỉ huy sứ Ngô Vĩnh Tân đã đứng tại trước đội, rút bội đao, phát ra một tiếng rống to.

Tiếng hét hò liên tiếp vang lên, truyền ra từ sau lưng Ngô Vĩnh Tân, bắt quá thanh âm này tựa như...

Ngô Vĩnh Tân quay đầu lại, lại phát hiện, tại cấm quân sau lưng xuất hiện một đội biên quân mặc giáp không sáng sửa lắm, những biên quân này, mỗi người cưỡi ngựa, trong tay cầm dao bầu, gào thét lên, từ trong cổng tò vò chạy vội ra, quy mô, nhân số ít nhất đã ngoài năm nghìn.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Ngô Vĩnh Tân luống cuống hỏi.

Phương Đạm cũng ý thức được cái gì, quay đầu lại nhìn thoáng qua, tại phía sau đội ngũ xuất hiện một đội kỵ binh là cực kỳ đáng sợ, hướng chi, những biên quân này đúng là mỗi người vô cùng cường tráng, ý đồ rất bất thiện.

Cấm quân nhất thời cũng bị bất ngờ, ào ào lo toan cho bản thân, đội hình bắt đầu xuất hiện một tia hỗn loạn.

Đám biên quân tại khoảng cách trăm trượng ào ào dừng ngựa lại, lập tức có người thúc ngựa từ trong đám người đi ra, chỉ thấy Đồng Quán ăn mặc một thân quan bào áo tím, đầu đội xà quan, ngồi ở trên ngựa, cười ha ha một tiếng, nói: “Nguyên lai cái Đông Hoa môn này lại náo nhiệt như vậy, có ý tứ... Có ý tứ...”

Đồng Quán đứng sau lưng hấn, tay mang theo trường thương, một thân tỏa giáp, Đồng Hồ cười tuấn mã, đi theo làm tùy tùng cho Đồng Quán, như lang tự hổ, uy phong lẫm liệt.

Phương Đạm giận dữ, không khỏi thúc ngựa hướng phương hướng Đồng Quán, cao giọng quát mắng: “Bổn quan phụng chỉ làm việc, người không có phận sự, nhanh chóng lui đi, Đồng Quán, người muốn làm phản sao?”

Trước có ba nghìn quân đội Tuyền Châu, sau có năm nghìn kỵ binh, tuy nói ưu thế nhân số cấm quân vẫn không nhỏ, nhưng muốn tốc chiến tốc thắng, đã không có khả năng, chỉ có dọa lùi Đồng Quán, Phương Đạm mới có khả năng đắc thủ.

Đồng Quán nghe vậy, liền cười ha ha, nói: “Nô gia là nô tài, sao dám mưu phản? Chỉ là, linh cữu tiên đế ở đây, nô gia thâm thụ hậu đãi của tiên đế, không thể không báo, nếu có người dám xông tới linh cữu tiên đế, nô gia tự nhiên không biết khách khí cùng hấn.”

Hấn hướng Phương Đạm lớn tiếng nói, sau đó mới quay đầu lại, nhìn năm nghìn kỵ binh đứng phía sau, nói: “Truyền lệnh, người xông tới tiên đế linh cữu, giết không tha!”

Biên quân phát ra một hồi hét lớn: “Giết không tha!”

Từng thanh từng thanh trường mâu chống ra ngoài, phát ra từng trận hàn mang lấp lóe.

Ai cũng chưa từng nghĩ đến, năm nghìn binh vận lương cả Đồng Quán, trong nháy mắt liền thành năm nghìn kỵ binh, lực lượng năm nghìn thiết kỵ đủ để chống đỡ mà trên một vạn cấm quân, chuyện cho tới bây giờ, Phương Đạm liền không thể không từ từ cân nhắc một chút.

Ngô Vĩnh Tân ghìim ngựa đến trước người Phương Đạm, thấp giọng nói: “Quốc công, chúng ta không phải là...”

Phương Đạm nhìn ra ý lùi bước trong mắt Ngô Vĩnh Tân, không khỏi quát lớn: “Chúng ta phụng chỉ làm việc, sợ cái gì?”

Hấn lạnh lùng nói: “Người mang theo một chi quân đội, ngăn cản loạn quân Đồng Quán cầu tặc, lão phu tự mình mang người đi lấy đầu Thảm Ngạo, như thế nào?”

Ngô Vĩnh Tân bắt đắc dĩ, đành phải nói: “Tuân mệnh.”

Một đội cấm quân bắt đầu thay đổi phương hướng, đem trường mâu nhắm ngay biên quân, cấm quân còn lại, dưới sự thúc giục của Phương Đạm, bắt đầu tập kết.

Còn chưa chờ Phương Đạm phát ra hiệu lệnh tiến công, trong cổng tò vò Đông Hoa môn lại có động tĩnh, vô số giáo úy bước nhanh chạy đến, càng ngày càng nhiều, càng lúc càng thêm dày đặc, giống như thủy triều, bày ra trận thế.

Lại là một vạn giáo úy...

Đến lúc này, trên trán Phương Đạm đã chảy ra đầy mồ hôi lạnh, thực lực giáo úy, tuy hắn chưa từng thấy tận mắt, nhưng truyền thuyết nói về bọn hắn lại nhiều vô số kể, học đường dạy võ không phải đã bị giải tán rồi sao? Nhưng vì cái gì mà những này giáo úy kia còn xuất hiện...

Cái nghi vấn này, tự nhiên không có người nào trả lời hắn, trước mắt, thực lực đối lập bên ngoài Đông Hoa môn đã xảy ra biến hóa ngất trời, tuy Phương Đạm mang theo ba vạn cấm quân, nhưng nhân số Thẩm Ngạo bên này cũng gia tăng mãnh liệt, lên đến hai vạn, mà lại bao gồm kỵ binh cùng giáo úy, thật sự muốn đánh, cấm quân chưa hẳn có thể thắng.

Hàn Thế Trung tại trước trận hô to một tiếng: “Nghênh giá!”

“Nghênh giá!” Trong đội giáo úy, bộc phát ra một tiếng rống to.

Sắc mặt Phương Đạm đã trở nên tái nhợt, vô luận như thế nào hắn cũng không nghĩ ra, sự tình sẽ biến thành tình trạng này.

Mà giờ khắc này, xa xa bên ngoài mấy trăm trượng, Thẩm Ngạo đã xoay người xuống ngựa, bắt đầu vịn tiên đế linh cữu, từng bước một đi về phía trước, ba nghìn hộ vệ bảo vệ quanh Thẩm Ngạo, giẫm chân tại chỗ, từ từ đi về phía trước, động tĩnh quân giày rầm rầm rất có tiết tấu.

“Quốc công gia, làm sao bây giờ?” Ngô Vĩnh Tân tròn mắt hỏi Phương Đạm.

Sắc mặt Phương Đạm âm tình bất định, bắt đầu cân nhắc.

... ..

Cùng lúc đó, cả Biện Kinh đã loạn hết cả lên rồi, những đại nhân trong phủ Dương Thục nghe được từng thanh âm giáo úy ở đâu kia, Dương Thục ‘ôm bệnh’ rõ ràng mang tinh thần sáng láng mà từ trong phòng ngủ đi ra phòng nhỏ, mắt thấy những quan viên đứng ngồi không yên kia, liền dùng ngữ khí chắc chắn nói: “Phụ chính vương đến rồi.”

Chúng quan viên ào ào đứng lên, đợi Dương Thục nói tiếp xuống dưới.

Dương Thục tiếp tục nói: “Tiên đế linh cữu cũng đã đến, chúng ta thân là thần tử, ân tiên đế, há có thể không báo? Tất cả chức công trở lại công đường, mang theo sai dịch, nhanh chóng theo lão phu tiến đến Đông Hoa môn nghênh đón tiên đế linh giá, hoàng thượng có thể bất hiếu, chúng ta những người làm hạ thần này há có thể không trung?”

“Tuân mệnh!” Chúng quan viên không người phản đối, ào ào tản đi.

Ba tỉnh lược bộ, thậm chí là một ít người không nhập lưu trong nha môn, tất cả những đại nhân ngồi cỗ kiệu xuất hiện, lập tức mang theo một đoàn thuộc quan, các sai dịch đi ra, hội tụ với nhau, đại quy mô dừng mãnh lao tới hướng Đông Hoa môn.

Đứng nhìn các nha môn không có nhiều người, nhưng nha môn cái Biện Kinh này nhiều đến trên trăm, tích thiếu thành đại, chỉ trong chốc lát công phu, quan viên, sai dịch lại có hơn vạn người, các sai dịch mang theo thủy hỏa côn, có trang bị đao, có cầm gậy, đều tự bảo vệ đại nhân nhà mình hiện ra tại đầu đường.

Thời điểm đó, Thái Học cùng Quốc Tử Giám cũng có động tác, tiến sĩ đám bọn họ bỏ sách xuống, hô to một tiếng: “Nghênh đón tiên đế linh giá!”

Trong lớp học lập tức hoan hô, mọi người tung tăng như chim sẻ, vô số người vút sách vở, chen chúc từ trong lớp học tuôn ra ngoài.

Trên đường phố Biện Kinh, vốn là nhiều đội giáo úy đi qua, lập tức lại xuất hiện rất nhiều sai dịch, rất nhiều cỗ kiệu, tiếp theo là kẻ sĩ, cuối cùng là dân chúng chen chúc tới.

Đông Hoa môn bên này đã vây chặt như nêm cối, cổ kiệu Dương Thực rơi xuống, Dương Thực lập tức từ kiệu ra ngoài, phủi phủi bụi bặm trên người, chứng kiến biến người vô tận này, mặt không biểu tình, mang theo đủ loại quan lại, mệnh mông cuồn cuộn mà lướt qua đội ngũ giáo úy, biên quân, thẳng nhận đến khi gặp cấm quân bên này, còn muốn đi lên phía trước, liền bị cấm quân ngăn cản.

Phương Đạm sắp tức đến váng đầu, chứng kiến người đông nghịt này, trong lòng biết kế hoạch lần này đã bị thất bại, ba vạn cấm quân sĩ khí thấp kém, dựa vào cái gì đi tử chiến cùng giáo úy, biên quân như lang tự hổ? Mắt thấy văn võ bá quan đều đến rồi, trong nội tâm càng kinh hãi hơn.

Phương Đạm vội vàng đánh ngựa ngăn đường Dương Thực lại, nói: “Dương Môn Hạ không ở trong nhà môn sử lý công sự, tới Đông Hoa môn làm cái gì?”

)

1017. Chương 920: Bất Động

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 920: Bất động

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Dương Thực không thềm liếc nhìn Phương Đạm, cất cao giọng nói: “Công sự lớn nhất thiên hạ này, chính là tiên đế linh cữu đến kinh, lão phu cung nghênh thánh giá tiên đế, sai chỗ nào?”

Một câu làm nghẹn Phương Đạm, nhất thời không nói lên lời, Dương Thực không hề để ý tới hắn, muốn tiếp tục đi lên phía trước, Phương Đạm đã không có cơ ngăn bọn hắn lại, chỉ có thể không thể làm gì mà tùy ý để bọn hắn đi qua.

Văn võ bá quan đến trước quan tài Triệu Cát, mỗi người đã là khóc không thành tiếng, đồng loạt thảm thiết khóc lóc, ô hô ai tai, tài tử, sĩ nông công thương từ bên trong thành đến cũng ào ào quỳ lạy đầy đất, khóc lớn không thôi.

Mà lúc này, Hàn Thế Trung đã giục ngựa, hướng giáo úy hô to một tiếng: “Xếp thành hàng, tiến lên!”

Rầm rầm...

Giáo úy giống như trường xà bắt đầu hướng linh cữu di động, mà cấm quân ngăn ở trước mặt bọn hắn, giờ phút này cũng luống cuống, lui cũng không phải, ngăn cản cũng không phải.

Phương Đạm chợt dạ, hướng Hàn Thế Trung nói: “Lớn mật, thánh chỉ đã bỏ học đường dạy võ, các người cầm binh khí, xông tới cấm quân, là định tạo phản sao?”

Lời Hàn Thế Trung nói càng thêm hùng hồn, nói: “Thiên tử môn sinh cung nghênh thánh giá, ngươi là người phương nào? Dám hô to gọi nhỏ tại trước mặt môn sinh tiên đế? Mau mau rút ngay, nếu không, giết không tha!”

Phương Đạm giận dữ, sắc mặt âm tình bất định, trong nội tâm bắt đầu cân nhắc, hắn là phụng ý chỉ Triệu Hằng ra đây, lần này kế hoạch thất bại, Triệu Hằng có khả năng sẽ trách cứ hắn, nhưng trước mắt, vấn đề này đã không thể đánh, nếu đánh, chỉ sợ ngay cả một thành thắng lợi cũng không có.

Chỉ là...Trước mắt, đã đâm lao phải theo lao, thật sự không hiểu phải làm gì cho đúng.

Hàn Thế Trung ra lệnh một tiếng, đám giáo úy đã xếp thành hàng, càng ngày càng gần, đám cấm quân không thể không chậm rãi lui về phía sau, Phương Đạm do dự một hồi, cuối cùng khẽ cắn môi, nói: “Thả bọn họ đi qua.”

Đám cấm quân nhượng ra một con đường, Ngô Vĩnh Tân vội vàng đến bên người Phương Đạm, nói: “Quốc công, bây giờ nên làm gì?”

Phương Đạm nhíu mày nói: “Làm sao bây giờ? Đương nhiên là nghênh đón tiên đế thánh giá.”

“Nghênh giá...”

Đưa mệnh lệnh xuống, đám cấm quân thu hồi vũ khí, Phương Đạm đổi lại khuôn mặt tươi cười, dẫn một đội người, cực kỳ nhanh đi về hướng quan tài tiên đế, theo văn võ bá quan, ngã xuống đất, làm ra một bộ dạng cực kỳ bi ai, nói: “Thần nghênh giá đến chậm.”

Nhưng Thẩm Ngạo lại đóng mắt lại, từng bước một đi tới hướng Phương Đạm, ở trên cao nhìn xuống mà nhìn hẩn, thần nhiên nói: “Không phải Thụy quốc công nói muốn thảo phạt Thẩm đẳng, muốn đầu bốn vương sao?”

Phương Đạm choáng váng, nhưng lúc này không thể không cúi người một đoạn, cười khổ nói: “Nói giỡn mà thôi.”

Thẩm Ngạo cười lạnh nói: “Chỉ nói là giỡn sao?”

Phương Đạm từ trên mặt đất đứng lên, cười khan nói: “Tự nhiên là nói giỡn, phụ chính vương là cột trụ quốc gia, bệ hạ nghe nói Vương gia trở lại kinh, hận không thể ra khỏi thành đón chào,

chỉ là, bắt buộc dĩ phải quán thân với sự tình đất nước, mới phân phó Phương mỗ thay thế đến đây nghênh đón phụ chính vương, Phương mỗ cùng Vương gia thân cận còn không kịp, về phần cái sự tình gì giết nghịch tặc, cũng chỉ là lời nói vui đùa, Vương gia không cần coi đó là thật.”

Thẩm Ngạo cười hì hì một tiếng, ôn hoà mà hỏi thăm: “Phải không vậy?”

Lúc này, Phương Đạm thật sự là có cực khổ không nói lên lời, thẳng đến hiện tại mới biết được, Thẩm Ngạo này đúng là thâm tàng bất lộ, lúc này, Đông Hoa môn bên kia, còn có rất nhiều người ở bên trong thành dừng mãnh tiến ra, cuộn cuộn như nước, liếc không nhìn thấy điểm cuối cùng, chính mình dựa vào ít cấm quân như vậy, chỉ sợ còn chưa động thủ, liền bị người ta nghiền nát đến chết rồi.

Phương Đạm hiểu, việc cấp bách bây giờ, là lập tức bình định việc này, muốn trừ Thẩm Ngạo, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Hắn đang suy nghĩ miên man, thành linh, Thẩm Ngạo vươn tay, hung hăng mà vung một cái tát tới hướng mặt hẩn, Phương Đạm không kịp tránh né, bị đánh một cái thật đau nhức.

“Ôi...” Phương Đạm vô ý thức mà bụm mặt bị đau, lập tức giận dữ, nhưng lúc này, Thẩm Ngạo lại cười mỉm, nói: “Thụy quốc công, có đau không?”

Phương Đạm khẽ cắn môi, cuối cùng cũng lựa chọn nén giận, nói: “Điện hạ, đây là...”

Thẩm Ngạo điềm nhiên cười một tiếng, nói: “Vui đùa mà thôi, Thụy quốc công hay nói giỡn cùng bốn vương, chẳng lẽ bốn vương không được vui đùa với Thụy quốc công sao?”

Phương Đạm bần cùng rồi, muốn nói cái gì nữa, đã thấy Thẩm Ngạo đuổi chân ra, hung hăng đạp đến hướng dưới đống quân hẩn, vừa mới đánh cho một cái tát, lại đạp một cái dòn hiểm, chú ý Phương Đạm đều ở trên mặt nóng rát, hơn nữa, lúc Thẩm Ngạo nói chuyện như tấm gió xuân.

Vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, cái chân này nói đến là đến, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Thẩm Ngạo đạp một chân tới, hung hăng mà đạp xuống dưới đống quân Phương Đạm, Phương Đạm kêu đau một tiếng, cả người đã đau đến đứng người dậy, quay cuồng lăn lộn.

“Thẩm Ngạo... Người... Người...” Phương Đạm lúc này đã cảm thấy giận dữ rồi, mồ hôi lạnh to như hạt đậu từ trên trán tí tách rơi xuống, giận tím mặt mà muốn hưng sư vấn tội.

Thẩm Ngạo lại như tắm gió xuân mà cười nói: “Vui đùa mà thôi, như thế nào? Thụy quốc công làm sao vậy?”

Một ít cầm vệ thân tín sau lưng Phương Dạm lúc này không khỏi khẩn trương lên, ào ào dè dáo bên hông xuống.

Ai ngờ hộ vệ sau lưng Thẩm Ngạo phản ứng nhanh hơn, trực tiếp rút đao ra, để ngang trước mặt cầm quân.

Thẩm Ngạo lạnh lùng nói: “Mới vừa rồi, là ai dám vọng động việc binh đao tại trước mặt tiên đế linh cữu? Người đâu, bắt toàn bộ bọn chúng lại cho ta!”

Vô số hộ vệ từ sau lưng Thẩm Ngạo lao ra, bắt hết tất cả cầm vệ Phương Dạm lại.

Phương Dạm còn lảo đảo trên mặt đất, một cước vừa rồi thật sự là đá trúng chỗ hiểm, hấn đau đến choáng váng đầu óc, lan thẳng tới gân.

Nhưng rất nhanh, Phương Dạm liền bất động, bởi vì hấn chứng kiến Thẩm Ngạo rút thượng phương bảo kiếm từ bên hông ra, bảo kiếm lau cẩn thận, vô cùng sáng rõ, dưới ánh mặt trời chiếu sáng, tán phát ra từng trận hàn mang.

Vốn là một cái tát, lại là một cước, hiện tại ngay cả kiếm cũng đều lấy ra rồi, Phương Dạm thoáng cái sợ tới mức hồn phách đều biến mất, Thẩm Ngạo cuồng này là tên chuyện gì cũng dám làm, nhớ tới các loại việc làm trước đây, Phương Dạm không khỏi hối hận vừa rồi mình không lựa chọn cách cá chết lưới rách cùng Thẩm Ngạo.

Hấn sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, cơ hồ quên cả đau đớn, khàn giọng nói: “Phụ chính vương... Người... Người đây là muốn làm gì?”

Thẩm Ngạo đưa kiếm ra, mũi trường kiếm chỉ xéo xuống Phương Dạm phía dưới, từng bước một tới gần Phương Dạm, cười đến rất hồn nhiên, nói: “Không có gì, chỉ là muốn nói giỡn cùng Thụy quốc công mà thôi...”

Phương Dạm đã cảm nhận được chính mình chảy ra một cổ chất lỏng tanh hôi, cả người hồn phi phách tán, nhưng rất nhanh, hấn lại phục hồi tinh thần lại, hấn rất rõ ràng, hiện tại, nếu như lại làm cho Thẩm Ngạo mất hứng, nói không chừng ngay cả tính mệnh, mình cũng không thể bảo vệ được.

Phương Dạm lập tức quỳ xuống, không ngừng hướng Thẩm Ngạo dập đầu, nói: “Vương gia tha mạng... Vương gia tha mạng...Tiểu nhân đáng chết, đáng chết, không nên xông tới vương gia, tiểu nhân vẽ đường cho hươu chạy, ăn được dầu mỡ heo mê man rồi, sau này không dám nữa, Vương gia tha mạng...”

Câu nói kế tiếp, Phương Dạm đã nói không được nữa, chỉ nghe bên tai truyền ra tiếng xé gió vù vù của lưỡi đao sắc bén, cổ Phương Dạm cảm thấy mát lạnh, ngay cả cầu xin tha thứ cũng đều đã quên, liền cảm giác được lưỡi đao sắc bén hung hăng mà chém vào vai của hấn, xùy... máu tươi tung tóe ra, xương vai đau đớn làm cho Phương Dạm cơ hồ muốn ngất đi, quát to một tiếng, ngã vật xuống đất.

Trong tay Thẩm Ngạo còn nắm kiếm, một bộ dạng không thể tưởng tượng nổi, dùng chân đá đá thân thể Phương Dạm, hỏi: “Chết rồi à?”

Tuy Phương Dạm đau đớn khó chịu, nhưng sợ hãi Thẩm Ngạo sẽ có cử động kinh khủng hơn đối với chính mình, liền dùng hết toàn lực mà nhúc nhích thân thể, vừa rồi, lưỡi đao sắc bén vào thịt một tấc, còn chưa đánh tới đến chỗ hiểm, đau nhức là đau nhức, mệnh coi như được bảo vệ.

Thẩm Ngạo thở dài một hơi, nói: “Xem ra còn chưa có chết...” Thẩm Ngạo thật sự có điểm hận không thể chấm dứt tính mệnh Phương Dạm ngay hiện tại, nhưng tại trước mặt linh cữu Triệu Cát, đối với Phương Dạm, hấn chỉ có khinh thường.

Thẩm Ngạo cắn răng, nói: “Xem ra là đã bị trọng thương, lúc này đây nên vui đùa thật lớn, gười đâu, còn không mau vịn vị Thụy quốc công này đi trị thương!”

Những văn võ bá quan khóc tang kia đều nhìn xem một màn này, trong lúc nhất thời lại quên cả khóc, hoàn toàn là một bộ dạng dở khóc dở cười, nguyên một đám không phản bác được.

Lúc này, Thẩm Ngạo trở mình trên ngựa, khí thế như cầu vồng mà dẫn dắt một đội kỵ binh, hiện ra tại trước đội cấm quân, hét lớn một tiếng: “Ai dám vọng động việc binh đao tại trước mặt tiên đế linh cữu, có bản lĩnh thì đứng ra nói chuyện cùng bốn vương!”

Đám cấm quân không dám động, Thụy quốc cũng đều xong rồi, bên cạnh lại là cường địch bao vây, ai dám động đến người trước mặt này đây?

Thẩm Ngạo ngồi ở trên ngựa, ở trên cao nhìn xuống, nói: “Bỏ vũ khí xuống, toàn bộ quỳ xuống cho bốn vương, nghênh đón tiên đế thánh giá vào thành.”

Đám cấm quân người nhìn ta, ta nhìn người, còn đang do dự, mà lúc này, biên quân cùng giáo úy đã bắt đầu xếp thành hàng hướng bên này tuôn qua, đám cấm quân thấy thế, lại không dám chần chờ, ào ào quỳ xuống một mảnh.

Thẩm Ngạo xuống ngựa, vịn quan tài Triệu Cát, bắt đầu vào thành, sau lưng là đủ loại quan lại đi theo, ven đường, quân dân ào ào quỳ xuống, một đường này đi quá, biến người như thủy triều đúng là không ngớt mười dặm.

Sóng người cực lớn giống như sóng thần đánh ập vào bờ, nơi linh cữu đi qua, liền có đầy người quỳ xuống, ngàn vạn người cùng một chỗ la lên: “Vạn tuế...”

“Vạn tuế...”

Thanh âm vạn tuế thẳng vào mây xanh, cũng không biết là đang hô hoán Triệu Cát, hay là hướng Thẩm Ngạo.

“Điện hạ, bây giờ nên đi đâu đây?” Chu Hằng lén lút đi theo sau lưng Thẩm Ngạo, thấp giọng nói.

Thẩm Ngạo nói: “Phải đưa tiên tiên đế linh cữu vào cung.”

....

Học đường dạy võ.

Tấm biển đã bị người tháo xuống, trước cửa dán giấy niêm phong, hai gã sai dịch Kinh Triệu phủ đứng ở trước cửa thủ vệ.

Tại đây từng là kiến trúc hiển hách nhất Biện Kinh, thân phận người ra vào không hề dưới Thái Học sinh, vinh quang cùng cao quý, chính là thân phận vương hầu nhìn thấy bọn họ, đều tự giác cảm thấy bản thân u ám không sáng, mà hiện tại, ở phía trong học đường là một mảnh hoang vu, yên tĩnh đến đáng sợ.

Động tĩnh Đông Hoa môn lại khiến cho hai gã sai dịch không biết chuyện gì xảy ra, nhưng chức trách trong người, lại chỉ có thể đứng ở chỗ này, trong thành mệnh mông cuồn cuộn mà vang lên từng đợt thanh âm vạn tuế, liên tiếp, thật lâu không thôi.

“Hắn là hoàng thượng xuất cung rồi? Không phải nói hoàng thượng không chịu xuất cung nghênh đón linh cữu tiên đế sao?” Một sai dịch không hiểu ra sao.

Sai dịch khác lập tức nói: “Hơn phân nửa là như thế, nếu không gọi vạn tuế làm cái gì?”

Hai người này đang nói, lại phát hiện nhiều đội nhân mã mệnh mông cuồn cuộn đi tới hướng bên này, vốn là nhiều đội biên quân cưỡi ngựa, khí thế như cầu vồng, móng ngựa đánh xuống gạch trên đường, ừ ừ rung động.

Năm nghìn biên quân im lặng dừng ngựa trước học đường dạy võ, nhìn hai gã sai dịch này.

Hai gã sai dịch lại càng hoảng sợ, tình huống gì đây? Đã xảy ra chuyện gì?

Hai người muốn lên tiến đến nói chuyện, nhưng đối phương chỉ hờ hững mà đánh giá bọn hắn, không rên một tiếng, càng làm cho hai người có một loại cảm giác đại họa lâm đầu.

Lập tức, càng nhiều người tuôn đi qua, sai dịch xoa xoa con mắt, những người này đúng là ăn mặc trang phục của nghiệp võ giáo úy, nghiệp võ giáo úy... Không phải đã bị xoá sổ rồi sao? Tại sao lại đến rồi?

Tại trước mặt nghiệp võ giáo úy, là một người Vương gia mặc mang phục anh tuấn, xà quan áo bào hồng, cao cao tại thượng, hai mắt hữu thần.

Người này, tựa như lúc vừa xuất hiện, liền thành tiêu điểm của tất cả mọi người, nhất cử nhất động của hắn đều tác động đến tâm ngàn vạn người, cảm hắn có chút nâng lên, có một loại cao quý làm cho người ta không tự giác mà muốn thần phục, loại cao quý này tùy tâm hiện ra bên ngoài, cũng không phải tận lực chế tạo.

Giáo úy rầm rầm mà bảo vệ xung quanh người này, chậm chậm đi tới, về sau đứng là văn võ bá quan trong triều, hai sai dịch nhận ra không ít, có quan viên ba tỉnh, còn có Thượng thư lục bộ, Thị lang, nguyên một đám nhân vật ở trong mây, rõ ràng cam nguyện đi theo tại thanh niên này, bây giờ đã là tình trạng nhắm mắt theo đuôi.

Về phần đám người giống như thủy triều phía sau, miệng hô to vạn tuế, mệnh mệnh cuộn cuộn, sai dịch liền không thể nhìn thấy rõ ràng được nữa.

Thanh niên mặc mang phục dừng ngựa tại bên ngoài học đường dạy võ, một đôi mắt thanh tịnh nhìn về phía học đường dạy võ, trong đôi mắt lộ ra một tia thần sắc giận dữ, sau lưng, giáo úy ào ào dừng bước, im lặng đứng đó.

Thanh niên đứng là Thảm Ngạo, Thảm Ngạo hít một hơi thật sâu, đi từng bước một, dọc theo thềm đá trên học đường.

Hai sai dịch do dự một chút, tay chân nhất thời sợ hãi, đợi cho Thảm Ngạo đã leo lên thềm đá, đi tới trước mặt đại môn sơn son, sai dịch rốt cục vẫn phải quyết định thoáng giây dựa một tý, đồng loạt ngăn Thảm Ngạo lại, khom người nói: “Học đường đã bị cấm, tiểu nhân phụng chỉ lúc này...”

Thảm Ngạo từ trong kẽ răng tóe ra một chữ: “Cút!”

Sai dịch quả nhiên là người thông minh, dù sao cũng là nhân vật linh lung cực độ, nếu không cũng không được ăn cái cơm công môn này, Thảm Ngạo nói ra một chữ, lại khiến cho hai người không dám nói gì, lập tức biến mất, không còn thấy bóng dáng tăm hơi, thời điểm Thảm Ngạo lại giương mắt, liền không nhìn ra thân ảnh của bọn hắn.

Thảm Ngạo đứng ở trên thềm đá nơi này, nhìn xem đám người như núi như biển phía dưới, cất cao giọng nói: “Thiên tử môn sinh ở đâu?”

“Ở đây!” Phía dưới, giáo úy nhô lồng ngực lên, hô ứng như bài sơn đảo hải.

Thảm Ngạo thở sâu, nói: “Bốn vương chưa đến hơi thở cuối cùng, học đường dạy võ liền vĩnh viễn đứng đó không ngã!”

“Vạn tuế!” Đám giáo úy lệ nóng doanh tròng.

Sở dĩ những người này trung thành, ngoại trừ vinh dự, cũng là vì tiền đồ mình, Triệu Hằng đăng cơ, không thể chờ đợi được mà bỏ học đường dạy võ, chính là sợ hãi học đường dạy võ để Thảm Ngạo sử dụng.

Nhưng hắn lại đã quên, huỷ bỏ học đường, chính là loại trừ quang sáng của quân nhân Đại Tổng, cũng huỷ diệt tiền đồ của bọn hắn rồi, những người này, chỉ cần Thảm Ngạo vung cánh tay hô lên, lập tức sẽ tụ tập lại một lần nữa.

Triệu Hằng kỳ thật cũng không phải tên ngu xuẩn, Thảm Ngạo sáng lập học đường, sáng lập hải chính, nếu không thể huỷ bỏ, sớm muộn gì cũng đều trở thành phụ tá đắc lực của Thảm Ngạo, nhưng hắn nhưng không biết, Thảm Ngạo tạo nên, sớm đã là một con quái vật khổng lồ, một lợi ích mang tính cộng đồng.

Triệu Hằng vì ngăn chặn Thảm Ngạo, không thể không phế truất học đường, hải chính, nhưng đồng thời, ở nơi này, cũng nghênh đón bản ngược mãnh liệt từ lợi ích cộng đồng.

Hiện tại Thảm Ngạo muốn làm, chính là cho bọn hắn một câu hứa hẹn, một lần nữa gia tăng vinh dự bọn hắn nên được, chỉ một câu nói kia, cũng đủ để đám giáo úy khăng khăng một mực làm theo lời hắn.

Thẩm Ngạo thở sâu, nâng một chân lên, hung hăng mà đá vào cái đại môn sơn son này, ý đồ đá văng đại môn ra, nhưng lúc này đây, mục tiêu không phải đùng quần Phương Đạm, đại môn sơn son chỉ phát ra một tiếng đồng vang lên, không chút sứt mẻ.

Mặt Thẩm Ngạo có chút đen, vốn là muốn biểu hiện ra một điểm anh hùng khí khái, phơi bày một ít uy phong phú chính vương, ai ngờ cái cửa này chẳng nề tình như thế, nhiều người như vậy nhìn vào, há có thể không ngã? Vì vậy mà bắt đầu hung hăng tích lũy khí lực, sử tất cả vốn liếng, lại là hung hăng đập một cái.

“Đồng...” Đại môn phát ra tiếng động mạnh, vẫn bất động.

)

1018. Chương 921: Hán Hiến Đế

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 921: Hán Hiến đế

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trên trán Thẩm Ngạo, đã chảy ra mồ hôi lạnh to như hạt đậu, con em người, đây chẳng lẽ là cửa chống trộm?

Dưới thềm đá, giáo úy, biên quân, đủ loại quan lại, tất cả đều im lặng, chỉ thấy Thẩm Ngạo tựa như phát điên mà không ngừng đập cửa, giống như là cái cửa này là cừu nhân giết cha của phụ chính vương vậy.

Mặt mũi Thẩm Ngạo không chịu đựng nổi rồi, nghiêng rằng nghiêng lợi, hít sâu một hơi, trong lòng biết đập như vậy xuống dưới cũng không phải biện pháp, đành phải vỗ vỗ tay, liền cười mỉm mà xoay người sang chỗ khác, giọng nói như chuông đồng phát ra:

“Giáo úy Đại Tổng, tựa như cánh cửa và học đường này, cửa còn, học đường đứng không ngã, giáo úy còn, giang sơn vĩnh viễn ở đó; cửa tốt, giáo úy tốt. Đi, tóm hai sai dịch kia tới cho bổn vương, lấy cái chìa khóa, mở cửa ra!”

Cửa cuối cùng cũng mở, không phải Thẩm Ngạo đá văng, tuy điểm này có chút tiếc nuối, nhưng tại một khắc đại môn mở rộng, đám giáo úy hoan hô, tung tăng như chim sẻ, chen chúc nhập môn, thời điểm đó, Thẩm Ngạo vẫn cảm thấy rất vui mừng, sự tình trên đời, vốn cũng không thuận buồm xuôi gió, có một chút khuyết điểm nhỏ nhặt như vậy cũng hợp tình hợp lý.

Vào Minh Võ học đường, Thẩm Ngạo cao cao tại thượng mà ngồi xuống, rất nhiều người phía dưới cũng ngồi, có người thậm chí ngay cả băng ghế cũng không có, chỉ có thể đứng.

Những người này, có quan viên ba tỉnh lục bộ, có sĩ quan cấp cao biên quân, có huấn luyện viên, tiền sĩ học đường, còn có mấy Đại thương nhân, một ít vương công chi gần.

Ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Thẩm Ngạo, hiện tại, mọi người buông tấc mạng thân gia, đi theo cái tên sừng sờ này làm càn, mũi tên rời cung không quay đầu, cũng không thể nào luyến tiếc, sự tình đến trình độ này, tất cả mọi người trong Minh võ đường, tấc mạng thân gia đều buộc ở chỗ này, đương nhiên phải thương lượng một chút, xem bước ý định tiếp theo nên làm thế nào.

Dương Thực ho khan một tiếng, vừa uống trà, vừa chậm rì rì nói: “Kế tiếp, điện hạ có tính toán gì không?”

Thẩm Ngạo cười mỉm nói: “Ý định? Cái gì ý định?”

Sự đảo lộn đầu còn giả bộ hồ đồ, đây là hành vi tất cả mọi người khinh bỉ, bất quá, rất nhanh, Thẩm Ngạo liền để cho mọi người ăn được thuốc an thần, Thẩm Ngạo nói:

“Ngày mai khai mở nghị sự triều đình, có cái gì, ngày mai lại tính toán, hôm nay ta muốn vào cung một chuyến, đi bái kiến Quá Hoàng thái hậu, mọi người từ từ nghỉ ngơi, giữ vững tinh thần, bốn vương muốn nhìn xem hoàng đế kia muốn chơi cái gì.”

Dương Thực nói: “Điện hạ muốn vào cung?”

Thẩm Ngạo cười nói: “Như thế nào, không thể?”

Mọi người trong nội đường này đều là trợn mắt há hốc mồm, Đồng Quán cười khan một tiếng, nói: “Nếu bệ hạ mai phục hạ đao phủ thủ trong cung, chẳng phải điện hạ là dê vào miệng cọp? Muốn vào cung, cũng là ngày mai mọi người cùng nhau đi vào, điện hạ là người tâm phúc của mọi người, tuyệt đối không thể xảy ra sai lầm, tối nay liền tạm thời ngủ lại tại học đường dạy võ đi.”

Nhưng Thẩm Ngạo lại lắc đầu, nói: “Thân là thần tử, há có thể không đi bái kiến Quá Hoàng thái hậu? Đây là cấp bậc lễ nghĩa, về phần an toàn, bốn vương đã tự định giá tốt rồi, học đường dạy võ cũng theo bốn vương vào cung.”

Hàn Thế Trung nói: “Thật tốt, tiểu nhân tự mình che chở điện hạ đi, xem ai dám vô lễ với Vương gia.”

Mọi người nghe xong lời Thẩm Ngạo nói, liền không hề ngăn cản nữa, những người này, người nào cũng đều là nhân vật tọa trấn một phương, cũng không phải loại người lo trước lo sau quá nhiều, đều tự cáo từ đi.

Thẩm Ngạo ngồi ở trong Minh võ đường, đóng mắt trong chốc lát, lập tức triệu tập 500 giáo úy, ra khỏi học đường dạy võ, trực tiếp đánh ngựa đi qua hướng nội cung.

Cả Hoàng thành, sớm đã loạn làm một đoàn, thanh âm vạn tuế bên ngoài truyền đến, lại làm cho Triệu Hằng càng hoảng sợ, lập tức gọi người đi nghe ngóng, mới biết được Phương Đạm đã bị Thẩm Ngạo chém thành trọng thương, cả Biện Kinh muôn người đều đổ xô ra đường, đều đi quỳ nghênh đón tiên đế linh cữu.

Cái thanh âm vạn tuế này, đã hô về hướng tiên đế, cũng chưa chắc không phải hô về hướng Thẩm Ngạo.

Sự tình đến trình độ này, Triệu Hằng đã cảm giác được đại họa lâm đầu rồi, giống như con kiến trên chảo nóng tại, đi qua đi lại trong buồng lò sưởi, cả Biện Kinh, đều đã phản bội hần, ngay cả cấm quân cũng đã đào ngũ, nghe nói Điện Tiền vệ cùng Chỉ huy sứ Bộ quân tư ào ào đi gặp Thẩm Ngạo này, quỳ gối dưới chân Thẩm Ngạo, nói không ít lời a dua.

Chuyện cho tới bây giờ, Triệu Hằng lần đầu tiên khắc sâu cảm nhận được, chính mình đã thành người cô đơn.

“Xong rồi, xong rồi...” Triệu Hằng không ngừng thì thào lẩm bẩm, lập tức sai người mời Lí Bang Ngạn đến thương nghị.

Lí Bang Ngạn tới cũng nhanh, vừa thấy được Triệu Hằng, hai ánh mắt gặp nhau, Lí Bang Ngạn nhân tiện nói: “Bệ hạ, chúng ta đã thua rồi.”

“Thua?” Triệu Hằng cười lạnh, nói: “Trẫm là con trời, chẳng lẽ hần dám động vào trẫm sao?”

Lí Bang Ngạn đột nhiên cảm giác, Triệu Hằng này thật là khờ đến có chút đáng yêu, chính vì hần là con trời, là hoàng thượng chí cao vô thượng, người ta đã dám phản nghịch, dám đến phản đối người, mới không thể không nên vứt tánh mạng người đi, đổi lại là người khác, có lẽ còn có đường sống, nhưng hoàng đế người, lại không thể không chết.

Đạo lý này, phàm là người chỉ cần có một chút trí tuệ sẽ hiểu, lúc trước thiên tử bị phế truất, có thể lưu lại tánh mạng sao? Hiện tại Thẩm Ngạo đã là được nhân tâm hướng về, văn võ bá quan, quân đội thiên hạ đều đứng ở bên hần, chẳng lẽ còn kiêng kỵ người, một cái tên thiên tử rách nát này?

Lí Bang Ngạn cơ hồ có chút đồng tình với chính mình rồi, Triệu Hằng ngu xuẩn như vậy, còn có thể chứng kiến hi vọng, nhưng mình thì sao? Từ lúc đối kháng cùng Thẩm Ngạo đến hiện tại, hần đã biết, chính mình triệt để thua, thua tức là chết.

Sắc mặt Triệu Hằng tái nhợt như tờ giấy, như là bất được cọng rơm cứu mạng, nhìn sang hướng Lí Bang Ngạn, nói: “Lí trung sách, ở tình huống hôm nay, có thể làm gì đây? Chẳng lẽ không có biện pháp nào sao?”

Lí Bang Ngạn vuốt râu, không nói được lời nào, biện pháp, hẳn thật sự là không nghĩ ra rồi, đừng nói là hẳn, chính là Thái Kinh sống lại, chỉ sợ cũng không còn chút sức lực nào xoay chuyển trời đất, trước mắt, ván này đã là kết quả hẳn phải chết, còn có thể như thế nào?

Lí Bang Ngạn lại trầm mặc một lát, nói: “Nếu bệ hạ muốn muốn sống, chỉ có một biện pháp.”

Triệu Hằng hi vọng mà nhìn hẳn, nói: “Thỉnh Lí trung sách chỉ giáo.” Đổi lại là bình thường, Triệu Hằng sớm đã bày ra uy phong hoàng đế, mà hiện tại chỉ nhỏ ra hai chữ chỉ giáo, cũng thật sự là làm hẳn khó xử.

Lí Bang Ngạn thản nhiên nói: “Nếu bệ hạ bị phế truất, chính là hẳn phải chết không thể nghi ngờ, bất quá, có lẽ còn có cơ hội làm Hán Hiến đế một lần...”

Triệu Hằng cắn môi, lập tức hiểu ý tứ Lí Bang Ngạn, Thẩm Ngạo độc tài quân chính đã thành kết cục đã định, hiện tại thiếu, đơn giản là một danh phận.

Hiện tại bày ở trước mặt họ Thẩm, chỉ có hai con đường, một là chuyển biến mà thành hoàng đế; một con đường khác, chính là học Đồng Trác, học Tào Tháo.

Triệu Hằng nào sẽ nghĩ tới, chính mình lại rơi xuống cái kết cục này, chính là muốn làm Hán Hiến đế cũng chưa chắc thành công, hẳn cần rằng, nói: “Nếu có thể sống, là Hán Hiến đế thì như thế nào?”

Nhưng Lí Bang Ngạn lại lạnh lùng mà nhìn hẳn một cái, thản nhiên nói: “Bệ hạ, muốn làm Hán Hiến đế, cũng không thể không bảo trụ cái ngôi vị hoàng đế này, Thẩm Ngạo muốn phế truất bệ hạ, trừ phi bệ hạ có đại gian đại ác, nếu không, cũng khó tránh khỏi gieo gió gặt bão, nhưng bệ hạ có nhược điểm gì rơi vào tay hẳn?”

Triệu Hằng nghĩ nghĩ, chính mình phế hải chính, rút lui học đường dạy võ, coi như là sai, đơn giản cũng chỉ là mấy chữ hoa mắt ù tai, còn không đến mức đến tình trạng bị phế truất, trầm ngâm chốc lát, mới nói: “Chắc hẳn không có.”

Lí Bang Ngạn nói: “Đã như vậy, vì thần cho rằng, giờ phút này có lẽ bệ hạ nên lập tức đi để lảng, đi địa phương quan tài tiên đế đặt mà khóc nức nở, mặt khác, lại ban bố chiếu tự kể tội, chiêu cáo thiên hạ, kể từ đó, Thẩm Ngạo chính là bất được nhược điểm của bệ hạ, cũng chưa chắc dám nói bừa sự tình phế lập.”

Từ xưa, đế vương phế lập, cũng không phải một hai chữ hoa mắt ù tai liền có thể tùy ý hoàn thành, hoàng đế là con trời, vâng mệnh tại thiên, chính là người khắp thiên hạ phản đối, thân là thần tử, nếu là dám phế truất, cho dù nhất thời có thể được đồng ý, sớm muộn gì cũng sẽ gieo gió gặt bão.

Cho nên, đối với đế vương phế lập, các triều đại đổi thay, đều là cẩn thận từng li từng tí tuyệt, không dám lơ là sơ suất.

)

1019. Chương 922: Phải Giết

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 922: Phải giết

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Còn nữa, Đại Tổng triều còn chưa tới tình trạng Hán mặt, Thảm Ngạo chính là có gan lớn như trời, sau khi Triệu Hằng hạ thấp thái độ, nếu là lại được một tắc lại muốn tiến một thước, cũng phải từ từ nghĩ kĩ.

Ánh mắt Triệu Hằng sáng ngời, nói: “Lí trung sách nói không sai, hần muốn phế trẫm, chỉ sợ không thể khinh địch như vậy, đã như vậy, trẫm liền đi khóc nức nở, sau đó sẽ ban bố chiếu thư tự kể tội mình.”

Lí Bang Ngạn thở dài một hơi, rất đồng tình liếc nhìn Triệu Hằng, đứng lên nói: “Vậy thì vi thần xin cáo lui.”

Triệu Hằng thấy vẻ mặt hần mỗi một, không khỏi nói: “Sắc mặt Lí trung sách hình như không tốt lắm, người không cần sợ, chỉ cần trẫm vẫn còn, nhất định có thể bảo toàn người.”

Nhưng Lí Bang Ngạn lại lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Sự tình đến trình độ này, dù sao cũng phải có người chết, vi thần cùng Thảm Ngạo đấu nhiều năm như vậy, thua chính là thua, bệ hạ đã lựa chọn sống tạm, như vậy vi thần liền đơn giản đi ngược lại bệ hạ, xả thân một hồi.”

Hần lại không để ý tới Triệu Hằng, theo bản tâm, từ lúc vừa mới bắt đầu, liền triệt để sinh ra tâm hèn mọn đối với vị hoàng đế này, chỉ là, hai người có cùng lợi ích, mới cùng Triệu Hằng đi lên phía trước, đến cuối cùng, lại không tránh khỏi ảm đạm xong việc.

Lí Bang Ngạn cũng không phải một người không tham sống sợ chết, chỉ là, biết rõ đến thời điểm này, hần đã không thể không chết, đã không chết, cần gì phải phải chờ đợi Thảm Ngạo gác đao ở trên cổ? Chẳng bằng cho mình một cái chết thống khoái.

“Chúng sinh, người như Triệu Hằng nhiều không kể xiết, hừ, lão phu nghĩ mưu vì hần, lại làm dơ thanh danh chính mình, sớm biết như thế, thà rằng tình nguyện làm một kẻ thảo dân, làm sao lại rơi đến nước này?”

Lí Bang Ngạn thở dài, cả người phảng phất như già đi mười tuổi, chỉ một thoáng, hai bên tóc mai lại ản ản sinh ra tóc bạc, thân thể càng xuống, từng bước một rời đi, mặt trời nóng rát chiếu vào bóng lưng của hần, thân hình tản ra một loại thê lương cùng bất đắc dĩ nói không nên lời.

Triệu Hằng ngơ ngác mà ngồi lặng yên trong các, không khỏi cười lạnh: “Chết sao, tự bản thân mình đi tìm chết đi, trẫm còn muốn sống, trẫm là con trời, vâng mệnh tại thiên, hừ, ngu xuẩn, tiện mệnh người không đáng tiền, nhưng ta không giống!”

Triệu Hằng phảng phất cũng cảm nhận được Lí Bang Ngạn mỉa mai đối với hần, loại mỉa mai này, chưa chắc là phát ra từ tại ngôn ngữ, mà là lòng muốn chết của Lí Bang Ngạn.

Hần không nhin được mà hướng phương hướng Lí Bang Ngạn ly khai, nhỏ ngụm nước miếng, lạnh lùng cười một tiếng, kêu gọi nội thị tới, nói: “Người đầu... Người đầu... bảo Mẫn Tư điện viết ý chỉ, hạ chiếu tự kể tội...”

“Bệ hạ... Phụ chính vương vào cung rồi, còn... còn mang đến không ít giáo úy, cấm vệ đi ngăn cản, phụ chính vương lại nói giáo úy là môn sinh con trời, ngăn cản... không ngăn được...”

Triệu Hằng ngẩn ngơ, lập tức sợ tới mức thân như run rẩy, không khỏi nói: “Sao... Như thế nào... Hần tới bắt trẫm, hần thật sự muốn hành thích vua sao? Muốn soán vị?”

Nội thị nói: “Phụ chính vương đi đến hậu cung.”

Triệu Hằng lúc này mới biết là sợ bóng sợ gió một hồi, lập tức lại khấn trương lên, nói: “Nhanh, mau mau bãi giá đến để lắng, trẫm... Trẫm muốn cáo tể tiên đế!”

... ..

Cảnh Thái cung.

Quá Hoàng thái hậu yên lặng ngồi ở trên giường, mí mắt chậm rãi đóng lại, thông qua màn che, có thể chứng kiến Thảm Ngạo khom người sau lụa mỏng, Quá Hoàng thái hậu không nói được lời nào, trẫm mặc thật lâu.

Mà màn che bên kia, Thảm Ngạo cũng là ngơ ngác đứng đó, cũng không nói gì thêm, hai người như là đang độ sức với nhau, chờ đối phương khuất phục.

Thẩm Ngạo mặc một bộ ni phục mới tinh, tinh thần sáng láng, hai mắt hữu thần, tại thật lâu về sau, rốt cục mới nói: “Quá Hoàng thái hậu, như vậy được chưa?”

Mặt Quá Hoàng thái hậu căng thẳng rồi cũng hòa hoãn một ít, nói: “Rất tốt, người đâu, ban thường ngồi cho phụ chính vương.”

Kính Đức đưa cái ghế đến, thỉnh Thẩm Ngạo ngồi xuống, Thẩm Ngạo như tắm gió xuân mà hưởng hân gặt nhẹ đầu, hạ thấp người mà ngồi.

Quá Hoàng thái hậu thở dài một hơi, chậm rì rì nói: “Ai gia mười sáu tuổi liền vào cung theo tiên đế, qua năm mươi năm, nếm qua đau khổ, cũng ăn được kinh hãi, nên hưởng phúc cũng đều hưởng phúc, sinh hai hài nhi, một làm hoàng đế, một tiến phong Tấn vương, một nhà hiển hách, cảnh tượng vô cùng.”

Thẩm Ngạo cười nhạt, nói: “Thái hoàng thái hậu mẫu nghi thiên hạ, tự nên hưởng thụ phúc khí của thiên hạ.”

Quá Hoàng thái hậu lại lắc đầu, nói: “Nhưng hiện tại bất đồng, ai gia có thể mẫu nghi thiên hạ, là vì có Triệu thị, chỉ cần hoàng thượng này còn họ Triệu, chính là loại cháu như Triệu Hằng, thấy ai gia còn phải ngoan ngoãn hành lễ.

Nhưng ai gia cũng không biết, ngày hôm sau, thiên hạ này, rốt cuộc là họ Triệu, hay là họ Thẩm nữa, ai gia cũng không phải nói người không được, người có hiểu tâm, không biết chậm trễ ai gia, điểm này, ai gia biết rõ, nhưng ai gia dù sao cũng là người của Triệu gia, ai gia còn một ngày, sẽ không nhẫn tâm để tông miếu Triệu thị thay đổi chủ nhân.”

Thẩm Ngạo cười khổ, nói: “Quá Hoàng thái hậu nói đùa.”

Quá Hoàng thái hậu lúc này có lẽ đã hối hận, nguyên lai tưởng rằng dùng Thẩm Ngạo vận ngã Triệu Hằng, có thể cho Thẩm Ngạo làm Chu công, Hoắc quang, nhưng quang cảnh Thẩm Ngạo vào thành, lại trọn vẹn làm nàng giật mình nhảy dựng.

Vô luận là đủ loại quan lại, hay là thương nhân, tăng nhần, rõ ràng đều là đồng lòng ủng hộ, thậm chí cái thanh âm toàn thành vạn tuế kia, hơn phân nửa cũng là phát ra đối với hắn.

Nguyên lai là nghĩ Thẩm Ngạo không đủ chín chắn, không đủ để mưu triều đình, hiện tại xem ra, người ta chỉ cần cử động nhấc tay, là sẽ được quân lâm thiên hạ.

Mà hiện tại, Quá Hoàng thái hậu không thể không một lần nữa xem kỹ Thẩm Ngạo.

Quá Hoàng thái hậu do dự một chút, chậm rì rì nói: “Thẩm Ngạo, ai gia hỏi lại người một lần, người tử tế nghe lấy.”

Quá Hoàng thái hậu đứng lên, lại bảo nội thị xốc màn che lên, rõ ràng mà thấy được khuôn mặt hơi phong trần lại anh tuấn của Thẩm Ngạo, hỏi: “Quốc gia Triệu thị còn có thể bảo tồn sao?”

Thẩm Ngạo không do dự, trình trọng nói: “Bệ hạ đối với vi thần ân trọng như núi, quốc gia Triệu thị, vô luận như thế nào cũng có thể bảo tồn.”

Quá Hoàng thái hậu thở dài một hơi, nói: “Như vậy, ai gia hỏi lại người, ai có thể kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước?”

Thẩm Ngạo nói: “Tấn vương có thể.”

Quá Hoàng thái hậu khó có thể tin mà nhìn Thẩm Ngạo, kỳ quái mà hỏi thăm: “Người thực sự không động tâm?”

Thẩm Ngạo tiêu sái mà nở nụ cười, nói: “Chỉ vì thần không tại nơi này, huống hồ Tấn vương đăng cơ, đối với vi thần mà nói, đó là không thể tốt hơn.”

Quá Hoàng thái hậu không khỏi cũng cười theo, nói: “Tốt, ai gia tin người, như vậy người định xử trí Triệu Hằng như thế nào?”

Thẩm Ngạo cắn răng nói: “Giết không tha!”

Quá Hoàng thái hậu nhăn lông mày lại, nói: “Mặc dù Triệu Hằng bất trung bất hiếu, hoa mắt ù tai vô năng, nhưng nếu là giết, chỉ sợ người trong thiên hạ sẽ có lời chê bai, danh tiếng hành thích vua, người gánh chịu nổi sao? Còn nữa, dù sao hắn cũng là tôn thất, là Tôn nhi của ai gia, không bằng truất hắn làm hầu, bắt hắn túc trực bên linh cữu tiên đế.”

Nhưng Thẩm Ngạo lại kiên quyết nói: “Không thể không giết Triệu Hằng.”

Quá Hoàng thái hậu thấy Thẩm Ngạo kiên quyết như vậy, lại im lặng rồi, trong lòng nghĩ, người này quả nhiên là điên cuồng, nhìn về phía trên thì thông minh, nhưng rõ ràng có thể quân lâm thiên hạ, hắn cười trừ, hết lần này tới lần khác, tại việc xử trí Triệu Hằng lại kiên quyết như vậy, phế truất ngôi vị hoàng đế của Triệu Hằng, cùng giết được hắn, lại có bao nhiêu khác nhau? Chẳng lẽ Thẩm Ngạo thù hận hắn như vậy?

Thẩm Ngạo lại không chịu hướng Quá Hoàng thái hậu giải thích, liếc nhìn chung quanh Cảnh Thái cung này, nói: “Quá Hoàng thái hậu lớn tuổi, Cảnh Thái cung này lâu năm thiếu tu sửa, nếu đường lão như ở chỗ này, chỉ sợ không ổn.”

Chẳng bằng dọn đi Vạn tuế sơn, hiện tại tiên đế đã không còn, chỗ đó cũng hoang phế xuống, tương lai Tấn vương kế vị, cũng không thể bắt hắn cả ngày đi Vạn tuế sơn chơi, hoang phế quốc chính không phải việc tốt, chẳng Quá Hoàng thái hậu chuyển đi vào trong đó, chiếm chỗ tổ trước, lại bắt Tấn vương thành thành thật thật ngây ngốc trong cung mới tốt.”

Nghe xong lời Thẩm Ngạo nói, Quá Hoàng thái hậu không khỏi bật cười nói: “Làm sao trong đầu người đầy mưu ma chước quỷ vậy? Như là ước gì Tấn vương không thể có thanh nhàn.”

Nhưng Thẩm Ngạo lại nghiêm túc nói: “Đại Tổng cần một vị hoàng đế tốt.”

)

1020. Chương 923: Ngu Ngốc

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 923: Ngu ngốc

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Một đêm này, không biết bao nhiêu người trần trọc không ngủ, hè nóng bức, trăng tròn nhô lên cao, côn trùng kêu vang từng trận, các đại phủ đệ ả ả có ngọn đèn dầu lóe lên, ngọn đèn dầu mơ hồ ảm đạm, lộ ra một tia bức bối.

Trong phủ đệ phụ chính vương, có vẻ có chút trống trải, gia quyến đều lưu tại Tuyền Châu, Thẩm Ngạo đến kinh, về sau, một người ở tại hậu viện trống không, gia phó trong phủ cũng đều đi hơn phân nửa, chỉ có mấy lão bộc chăm sóc hắn.

May mà tại bên ngoài còn có một đội hộ vệ canh giữ, cứ cách một ít canh giờ, luôn luôn có nhiều đội hộ vệ rầm rầm mà đi qua, thật sự cũng không có vẻ tịch mịch.

Thẩm Ngạo ngồi một mình trong thư phòng, có vẻ rất yên tĩnh, dưới ánh nến chiếu lên người hắn, có chút mơ màng muốn ngủ, nhưng đầu thì muốn nằm ngủ, hết lần này tới lần khác, lại có chút phiền ý quẩn tâm.

Triệu Hằng rõ ràng đưa chiếu tự kể tội xuống, liên tục không ngừng mà chiêu cáo thiên hạ, tuyên bố khuyết điểm của chính mình, ngôn từ khản thiết.

Cái chiếu tự kể tội này cũng chưa hẳn là không có hiệu quả, nhưng ở trong mắt Thẩm Ngạo, chiếu tự kể tội không khỏi có chút buồn cười, ban chiếu tự kể tội một tý, Triệu Hằng liền vui vẻ mà chạy tới thái miếu, một bộ dạng thiết tình ăn năn, cũng như là đang diễn một màn kịch.

Tin tức Triệu Hằng lộ ra đối với Thẩm Ngạo rất rõ ràng, hẳn muốn sống, muốn bảo toàn ở đế vị, mặc kệ cái đế vị này có bao nhiêu cay đắng, chính là làm một thiên tử bị mất quyền lực, hẳn cũng nguyện ý làm.

Thẩm Ngạo xem sách trong chốc lát, kỳ thật lòng tràn đầy suy nghĩ về một màn buồn cười này, được làm vua thua làm giặc, những lời này vốn là không sai, nhưng người thành công, hẳn là thuận lòng trời, mà người bại, lại có mấy người vẫn đứng được ở trên đời hay sao?

Cho nên, người thuận lòng trời là người thành công, chính như Thẩm Ngạo, dùng thân phận phụ chính vương vào kinh thành nghiền ép Triệu Hằng, không chỉ là phía dưới cánh chim hẳn có rất nhiều người chịu cống hiến vì hẳn, mà còn có việc hẳn đại biểu cho lợi ích của đa số người.

Tính mệnh thân gia của vô số người đều gắn bó trên thân hẳn, nếu hẳn không thành công, chính là vô số người phá sản, vô số người tiền đồ không sáng, vô số người ảm đạm bị trục xuất, vô số người đầu người rơi xuống đất.

Đến hiện tại, Triệu Hằng rõ ràng còn không nghĩ tới, cái này đã không còn là an oán tranh giành đơn thuần, mà là Thẩm Ngạo đại biểu một cỗ lợi ích mới phát, đối kháng cùng hẳn, cái lợi ích đã qua kia.

Rất buồn cười chính là, những vương công quý tộc kia, vốn hẳn nên đứng ở bên Triệu Hằng, đại biểu tầng lớp lợi ích cũ, nhưng đều đã nhận thức được cái mới, nắm lấy chỗ tốt từ trong cái lợi ích mới phát này, đã trở thành đầy tớ cho Thẩm Ngạo.

Không phải Thẩm Ngạo không muốn thả hẳn, tuy Thẩm Ngạo muốn giết hẳn cho thống khoái, nhưng cho dù Thẩm Ngạo muốn bảo toàn đế vị hẳn, chỉ sợ sau lưng Thẩm Ngạo, những người vụng trộm đẩy ngã hẳn kia, những người bên tả bên phải kia, cũng sẽ không yên tâm để cho người này tiếp tục ở phía trên đám mây.

Triệu Hằng còn đó một ngày, không chỉ là tối nay, vô số ban đêm về sau, vẫn sẽ có vô số người không cam lòng, ngủ bất an.

Thẩm Ngạo không yên lòng mà lật trang sách, cũng không biết đến giờ nào, bên ngoài truyền vào tiếng đập cửa trầm thấp, Chu Hằng ở bên ngoài nói: “Điện hạ, đã ngủ chưa?”

Thẩm Ngạo kêu một câu: “Tiến đến.”

Cửa thư phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra một góc, Chu Hằng lách mình tiến đến, cười ha hả nói: “Điện hạ dụng công quá, muộn như vậy còn chưa ngủ sao?”

Thẩm Ngạo buông sách, lại cười nói: “Nửa đêm, xâm nhập phòng một nam nhân độc thân, ngươi muốn điều gì?”

Chu Hằng hét lớn: “Bởi vì ta là cậu em vợ ngươi, có được hay không?”

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, liền cười: “Được rồi, coi như ngươi vượt qua kiểm tra.”

Chu Hằng nghiêm chỉnh lại, nói: “Điện hạ, có tin tức, mới từ trong nhà Lí Bang Ngạn truyền đến, nói là Lí Bang Ngạn tự vận.”

Thẩm Ngạo nghe tin tức như thế, không biết kỳ quái, chỉ nói: “Hắn chết lại đúng thời điểm.”

Chu Hằng nói: “Cùng hẳn chết, còn có hai đứa con trai của hẳn, cũng đều là treo cổ tự sát.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói: “Ta hiểu được.”

Chu Hằng không hiểu ra sao, hỏi: “Điện hạ hiểu cái gì?”

Thẩm Ngạo thần nhiên cười nói: “Tội của hẳn, vốn nên là liên lụy cả tộc, hiện tại mang theo nhi tử tự vận, cái này tức là muốn làm kết thúc, là muốn bảo toàn cả Lí gia, chết nhi tử rồi, không phải còn có cháu trai sao? Mà thôi, hẳn đã có tự hiểu lấy mình, vậy thì lưu hẳn một điểm huyết mạch đi, sự tình đến trình độ

này, hẳn có thể quyết tâm được, rất tốt, nếu ta lại chém tận giết tuyệt, khó tránh khỏi bị người nói thành kẻ hẹp hòi.”

Chu Hằng tràn đầy hồ đồ, nói: “Nguyên lai tự vận cũng có thể lộ ra nhiều thứ như vậy?”

Thẩm Ngạo nói: “Người bước đến một chỗ, mỗi tiếng nói cử động, vì sao bị người chú ý? Bởi vì mỗi tiếng nói cử động của hắn đều lộ ra tin tức, nếu người có thể suy nghĩ ra được, đó chính là đã có tiền đồ.”

Chu Hằng thở dài một hơi, nói: “Đến tình trạng điện hạ, sống thực là mệt mỏi.”

Thẩm Ngạo cười nói: “Cho nên nói, quân tử phí sức, tiểu nhân lao động, phải không?”

Chu Hằng kêu to: “Điện hạ lại mắng ta là tiểu nhân.”

Thẩm Ngạo cười nói: “Ta không có mắng.”

“Người đã mắng.”

Bị Chu Hằng náo như vậy, Thẩm Ngạo thực sự cảm thấy mệt rồi, ngáp một cái, ngủ gật tại thư phòng.

Đến thời điểm giờ Thìn, Chu Hằng lại đến gọi hắn, Thẩm Ngạo tắm rửa thay quần áo, thay đổi mang phục mới tinh, tự mình ra ngoài cửa, tại đây, trong sáng sớm sương mù bay đàng đàng khắp nơi, dẫn một đội giáo úy ra ngoài.

Cung điện bị sương mù trắng như tuyết bao phủ, lộ ra một cỗ uy nghiêm không hiểu, thành cung đồ vượn lên cao, ngăn cách trong nội cung và ngoài cung, vào cung, liền thành một cái thế giới khác, nơi này có sắc màu rực rỡ, có cực kỳ nhiều vinh hoa phú quý, đồng thời cũng có thù hận, có giết chóc, có phụ tử không thể tương dung, có huynh đệ có thể tương tàn.

Tại đây, vinh viễn đều đang trình diễn từng màn người chết ta sống, giành quyền chứng nhận, người ở chỗ này, tựa hồ vinh viễn không biết thỏa hiệp; thỏa hiệp, chỉ là thứ người nhu nhược hi vọng mà thôi.

Cửa cung bên này, đã ngừng đầy cỗ kiệu, rực rỡ muôn màu, Chính Đức môn đã mở ra rất đúng giờ, từ phía trong cửa cung đi ra, không phải cấm vệ, mà là nhiều đội giáo úy, mọi người nhìn thấy, tựa hồ cũng không có gì không ổn, tuy là có nội thị thỉnh chực vị đi vào, nhưng mọi người lại như là đã hẹn ước với nhau, ai cũng không chịu đi vào.

Các đại lão vẫn đang ngồi ở trong kiệu, đóng mắt chờ đợi cái gì đó.

Quan viên tầm thường tốp năm tốp ba thấp giọng nghị luận, con mắt thỉnh thoảng nhìn về phía cuối đường đi, nơi đám sương đằng đằng che phủ không nhìn thấy gì.

Tất cả mọi người rất có ăn ý, thẳng đến khi Thẩm Ngạo mang theo hộ vệ đánh ngựa đi tới, đám người mới bắt đầu động, Thẩm Ngạo xuống ngựa, dẫn đầu tiến cung, sau đó mới là bọn người Dương Thực, cuối cùng thì mọi người một loạt mà vào.

Trong Giảng Võ điện trống không, thời điểm Thẩm Ngạo đi vào, Triệu Hằng đã ngồi ở chỗ ngồi rồi, liếc nhìn Thẩm Ngạo lần đầu tiên, tâm Triệu Hằng không khỏi nhảy lên, thời điểm sáng sớm hôm nay, hắn cũng nhận được tin tức, Lí Bang Ngạn Lí trung sách thật sự tự sát, lần này, lại khiến cho Triệu Hằng luống cuống tinh thần.

Mà hôm nay, ngay cả cấm vệ trong nội cung đều đổi lại thành giáo úy, Triệu Hằng cảm giác được, mình đã thành thịt cá trên thớt, để họ Thẩm này tùy ý xâm lược.

Triệu Hằng cuối cùng vẫn cố nâng lên một ít tinh thần, bất kể như thế nào, hẳn có lẽ vẫn là hoàng đế, là con trời, từ xưa đến nay, thần tử phế truất thiên tử không được ưa chuộng, chết không yên lành, họ Thẩm không thể không có bận tâm, chỉ cần mình còn mặc cái cổ phục này, mang theo cái miện quan này, Triệu Hằng cảm giác, mình không cần có cái gì phải sợ.

Hắn một mực mà ngồi ở chỗ ngồi, mắt thấy Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo không ngại ngần, cũng ngừng đầu, nhìn thẳng hắn, ánh mắt như vậy, phảng phất không phải Triệu Hằng ở trên cao nhìn xuống mà nhìn Thẩm Ngạo, ngược lại chính là Thẩm Ngạo đang đứng ngang hàng mà nhìn vào hắn.

Ở phía trong lòng Triệu Hằng có chút ủ rũ, có chút tức giận, nhưng lại không thể làm gì, hẩn từ trong ánh mắt Thẩm Ngạo phát giác một tia lạnh như băng, một tia thống hận cùng đùa cợt.

Loại mắt sắc phức tạp này, lại làm cho Triệu Hằng không khỏi rung mình một cái, lập tức cường ngạnh chống đỡ tinh thần, làm cho mình không hề để ý tới phản thần này.

“Trẫm muốn sống sót, trẫm còn là con trời, nhất định không thể... nhất định không thể để cho người này thực hiện được.” Triệu Hằng toát ra ý nghĩ này.

Đám quần thần cũng hồi hã mà tiến đến, dùng Dương Thực cầm đầu, hướng Triệu Hằng hành lễ, cùng một chỗ nói: “Tham kiến bệ hạ.”

Quần thần ầm ầm quỳ gối, cái đại lễ này, lại để cho trong nội tâm Triệu Hằng dấy lên vài phần hi vọng, chứng kiến đủ loại quan lại quỳ xuống đồng nghệt, trong lòng Triệu Hằng nghĩ: “Bất kể như thế nào, trẫm có lẽ vẫn là hoàng đế, các người, những phản thần này, còn không phải ngoan ngoãn mà quỳ gối hành lễ cho trẫm?”

Nhưng khi Triệu Hằng nhìn đến Thẩm Ngạo, lại phát hiện cả trong điện này, chỉ đơn độc Thẩm Ngạo, như hạc giữa bầy gà, đứng lặng bất động, Thẩm Ngạo không quỳ, trên mặt là một bộ dạng đùa cợt.

Triệu Hằng vốn là giận tím mặt, lập tức lại có chút bất an rồi, đây là một tín hiệu, lại khiến cho Triệu Hằng không khỏi suy nghĩ rốt cuộc họ Thẩm này muốn làm gì, chẳng lẽ thật sự muốn hành thích vua sao?

Triệu Hằng tận lực làm đầu óc mình bình tĩnh, nói: “Có việc sớm tấu, vô sự bãi triều.”

Đủ loại quan lại đứng lên, Dương Thực tiến lên trước nói: “Bệ hạ, Môn Hạ tỉnh hôm qua nhận được tin tức, Kinh Châu đề võ, bao phủ ba huyện, mấy chục vạn dân chúng chịu thiên tai, Kinh Châu Tri Phủ dâng tấu, thỉnh triều đình cứu tế.”

Lúc này đúng thời kì vào hạ, cơ hồ cứ cách mấy ngày đều có tai ương hồng thủy, nhất là Lương Giang, địa phận giữa hai con sông, cũng là rất bình thường.

Đổi lại là thường ngày, mọi người vẫn giữ bề ngoài như cũ, sau đó là làm từng bước, nên như thế nào liền như thế đó, mặc kệ tình hình tai nạn này có thể giảm bớt hay không, ít nhất triều đình cũng phải xuất ra chút lương thực đi ra.

Nhưng Triệu Hằng nghe xong, không tỏ thái độ, lại hướng Thẩm Ngạo nói: “Thẩm ái khanh nghĩ như thế nào?”

Thẩm Ngạo thản nhiên nói: “Kinh Châu xưa nay không ngừng lũ lụt, cứu tế là bề ngoài, tu sửa đề nhưng lại rất quan trọng, triều đình không thể hai bút cùng vẽ, hằng năm cứu tế cũng không phải biện pháp, chẳng bằng trước hết để cho Hộ bộ thông qua thuế ruộng cứu tế, lại lệnh công bộ đốc thúc công trình trị thủy.”

“Có lý, đây mới là mưu quốc.” Triệu Hằng lộ ra hỉ sắc, nói: “Liên theo như phụ chính vương nói để xử lý, Môn Hạ chiếu theo cái này mô phỏng ý chỉ đi.”

Công bộ Thượng thư kia lại đứng ra, nói: “Công bộ không phải là không tu sửa qua, nhưng nước Kinh Châu bên kia chảy rất gấp, nếu chỉ là tu sửa tầm thường, thường thường cứ năm sau lại suy sụp, trị sông đơn giản là chắn hai bên bờ, nếu là muốn lấp, chỉ sợ chưa hẩn có thể có hiệu quả, công bộ bên này cũng đều định ra chương trình, đều cho rằng, chỉ có khơi thông dòng chảy mới đúng là kế sách trị tận gốc.”

Triệu Hằng không khỏi nói: “Đã như vậy, vậy thì liền khơi thông đi à nha.”

Triệu Hằng vừa dứt lời, cơ hồ tất cả mọi người dùng bộ dạng nhìn người bệnh tâm thần mà nhìn Triệu Hằng, ngay cả Thẩm Ngạo cũng không ngoại lệ.

Hẩn nói những lời này lại nói ra rất nhẹ nhàng linh hoạt, giống như là một câu, là có thể giải quyết hết tất cả vấn đề, cái chương trình này, công bộ đã sớm định ra tốt rồi, vì cái gì chậm chạp không chịu nói, tự nhiên là bởi vì này sau lưng khơi thông có phiền toái càng lớn hơn nữa mà thôi.

Triệu Hằng thấy thế, không khỏi hỏi: “Như thế nào? Trẫm nói sai rồi sao?”

Triệu Hằng nói, cũng thực sự không phải là sai, cần biết, mỗi một đạo chính lệnh trong triều đình, đều là trải qua kín đáo suy nghĩ, sau đó mới được thực hiện.

Cũng tỷ như cái công trình trị thủy này, cái gọi là trị phần ngọn cùng trị tận gốc, kỳ thật đều là vấn đề lấy hay bỏ, không quan hệ đến quá nhiều thứ khác.

Cũng tỷ như muốn lấp, tự nhiên phải thời khắc đối mặt nguy hiểm đề vỡ, nhưng tổn thất lại gián đoạn, một cái đề, đại khái ba bốn năm vỡ một lần, tổn thất như vậy, còn có thể thừa nhận.

Nhưng nếu muốn nạo vét, phải có địa phương trữ nước, như vậy, tiếp theo là phải di chuyển nhân khẩu số lượng tính ra nhiều bằng cả cái huyện đến nơi khác, biến thổ địa huyện thành đại dương.

Vừa rồi, thời điểm nâng hai biện pháp chắn hoặc nạo vét lên, kỳ thật trong nội tâm tất cả mọi người đều đang cân nhắc, mặc dù chắn không là biện pháp tốt nhất, dù sao tổn thất cũng không lớn.

Mà nếu làm công việc nạo vét, không những phải lãng phí vạn kim, lại phải điều động đại lượng lao dịch đến, phải di chuyển nhân khẩu, cái trận chiến này liền quá lớn rồi, nói không chừng là sẽ kích động dân biến.

Cho nên, triều đình quyết sách, mỗi một lần đều là cân nhắc lợi hại khoảng chừng hai bên gì đó, về sau mới cẩn cẩn thận thận chấp hành, bởi vì bất luận cái quyết sách gì, có tốt sẽ có xấu, mà bất kỳ một cái quyết sách nào, đều sẽ để cho người vui mừng, đồng thời cũng có người cảm thấy buồn.

Ví dụ như Hán Vũ đế Bắc Phạt Hung Nô, đối với dân chúng Trắc trấn mà nói, triều đình muốn một lần vất vả suốt đời nhàn nhã mà giải quyết hết họa Hung Nô, đương nhiên là cao hứng còn không kịp.

Nhưng đối với dân chúng quan nội mà nói, vì giải quyết một cái Hung Nô, mà lãng phí đại lượng thuế ruộng triều đình, điều động đại lượng lao dịch, tiêu hao quốc lực, đi làm loại sự tình không có ý nghĩa, sẽ có tổn hại đối với ích lợi của bọn hắn.

Tư thế hào hùng, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, tuy làm cho người ta hướng tới, nhưng kiểu cực kỳ hiểu chiến đó, cũng chưa chắc là một chuyện tốt.

Sở dĩ Hán Vũ đế có thể để tên lọt vào mắt xanh sử sách, cũng không phải hắn có quyết tâm phóng ra tiêu diệt Hung Nô, mà ở quyết định xuất chiến của hắn, cũng không phải vô đầu một cái liền nghĩ ra được, mà là trải qua suy tư kín đáo, nhiều lần suy diễn, dưới tình huống xác nhận quốc khố đủ sức duy trì, phần thắng quân Hán thật lớn, mới đau nhức hạ quyết tâm, như thế, mới lập được cái sự nghiệp thiên thu to lớn.

Đều là xuất chiến, Tùy Dương đế liền bắt đồng, Tùy Dương đế chinh phạt Triều Tiên, nhưng lại dựa vào là khí phách nhất thời, chỉ vì Triều Tiên không chịu triều kiến, liền giận tím mặt, ba lần chinh phạt Triều Tiên, không cân nhắc quốc khố có thể thừa nhận hay không, cũng không cân nhắc quân lực cùng địa lý Triều Tiên, tùy tiện phóng ra, đội mưa mà về.

Bởi vậy mà hai lần chinh, ba lần chinh, tất cả đều là bằng vào khí phách nhất thời, tuy cuối cùng vẫn thắng, kết quả lại là được không bù mất, quốc khố hư không, cuối cùng cũng thành một nhân tố quyết định làm Đại Tùy diệt vong.

Nói trắng ra là, chiến tranh là chuyện tốt, cũng là chuyện xấu, phát phát động chiến tranh, sẽ có người ủng hộ, cũng sẽ có người phản đối, bởi vì thế, mọi việc vốn cũng không có tuyệt đối, bất kỳ một cái quyết sách nào, đều sẽ có người được lợi ích, có người bị hao tổn, quan trọng nhất là, quyết sách triều đình cần suy tính, cần nhiều lần suy tư, phải đẩy, kéo, thậm chí muốn cẩn thận ném thử từng li từng tí, mới có thể mở rộng.

Mà Triệu Hằng vô đầu một cái, liền làm ra quyết sách chải vuốt đường sông, cái này ở trong mắt đám quần thần, thật sự có chút ấn tượng về câu chuyện kể về thăng vua ngu nói gì nghe nấy trong truyền thuyết kia.

Rất nhiều người âm thầm lắc đầu, bất quá, đám văn võ bọn họ sớm đã thất vọng cực độ đối với Triệu Hằng, cũng không có trái tim ai bị băng giá, lại có không ít người chế giễu.

Triệu Hằng thấy hắn nói không người trả lời, trong nội tâm vừa giận lại cảm thấy xấu hổ, đành phải nói: “Việc này, trẫm sẽ tự định giá lại, bất quá, bây giờ vẫn là cứu tế quan trọng hơn, còn có việc muốn tấu không?”

)

1021. Chương 924: Thẩm Vấn

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 924: Thẩm vấn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đám văn võ bá quan ăn ý, không nói lời nào, rất nhiều ánh mắt mọi người đều quăng đi qua hướng Thẩm Ngạo.

Thẩm Ngạo nhếch miệng, chậm rãi mà đứng ra, nói: “Bệ hạ!”

Triệu Hằng nào dám không trả lời? Vội vàng nói: “Thẩm ái khanh có chuyện gì muốn tấu?”

Thẩm Ngạo thản nhiên nói: “Thời điểm bốn vương vịn tiên đế linh cữu vào thành, Thụy quốc công lại mang theo cấm quân ngăn cản đường bốn vương đi, nói là bốn vương mưu nghịch tạo phản, phụng chỉ diệt trừ bốn vương, bốn vương muốn hỏi, bệ hạ có từng phát qua đạo ý chỉ này?”

Một câu nói kia làm Triệu Hằng sợ tới mức không nhẹ, hôm nay nghĩ đến, mình làm chuyện này thật sự là chuyển tảng đá đập vào chân của mình, đến hiện tại, sao hắn chịu nhận? Vội vàng nói: “Ah? Thụy quốc công nói phụng chỉ tru sát phụ chính vương? Hừ, hắn quá lớn mật, dám giả truyền thánh chỉ.”

Thẩm Ngạo giống như đùa cợt mà nhìn hắn, nói: “Bệ hạ thật sự không phát ý chỉ?”

“Tuyệt đối không thể.” Triệu Hằng dùng lời thề son sắt nói.

Thẩm Ngạo nhân tiện nói: “Đã như vậy, vậy là để xử lý rồi, Thụy quốc công giả truyền thánh chỉ, tội ác tày trời, bệ hạ nghĩ như thế nào?”

Thụy quốc công dù sao cũng là cậu em vợ Triệu Hằng, Triệu Hằng lúc này lại chần chờ, nói: “Có lẽ chỉ là hiểu lầm, phụ chính vương đại nhân đại lượng, cần gì so đo cùng hắn?”

Thẩm Ngạo vốn là đóng mắt lại, lúc này tựa hồ chỉ chờ một câu nói kia của Triệu Hằng, hai con ngươi đột nhiên mở ra, bắt đầu trở thành người gây sự, nói: “Bệ hạ đã nói là hiểu lầm, như vậy cũng cực kỳ tốt, đã là hiểu lầm, thân phận Thụy quốc công lại sâu, đơn giản hôm nay liền ngự thẩm án lần này, tra ra manh mối, nếu Thụy quốc công có mưu đồ khác, tự nên bẩm tâu vạ đoạn, nếu quả nhiên là hiểu lầm, bốn vương cũng quyết không dây dưa việc này nữa, bệ hạ nghĩ như thế nào?”

Triệu Hằng lại càng hoảng sợ, nếu là quả thật thẩm vấn ở đây, nói không chừng sẽ thẩm ra thánh chỉ từ đâu đến, lập tức sợ tới mức liên tục nói: “Cái này... Cái này...”

Dương Thực thấy thế, đâu chịu cho Triệu Hằng xuống dưới bậc thang? Cũng từ trong ban đi ra, quỳ rạp xuống đất, nói: “Thỉnh bệ hạ ngự thẩm án lần này, trả lại trong sạch cho Thụy quốc công.”

Dương Thực đánh đầu, cả triều văn võ liền ầm ầm đi ra, ào ào quỳ gối, nói: “Thỉnh bệ hạ tra rõ.”

Sự tình đến mức này, đã không có đường sống để Triệu Hằng từ chối, sắc mặt Triệu Hằng vừa xanh lại trắng, trong nội tâm may mắn mà nghĩ, Thụy quốc công là lòng dạ bụng trăm, đã ngự thẩm, đã có trăm nhìn, tự nhiên không biết tra tấn đối với một quốc công, chỉ cần hắn cần chết là nhất thời hồ đồ, cũng chưa chắc không có đường sống văn hồi, nhân tiện nói: “Tốt, trăm chuẩn tấu rồi, người đâu, dẫn Thụy quốc công lên điện.”

Trên mặt Thẩm Ngạo đã lộ ra một tia vui vẻ không dễ dàng phát giác, hướng Triệu Hằng nói: “Đã muốn thăm, việc này lại liên quan đến bốn vương, như vậy, bốn vương khẩn cầu bệ hạ sự chấp thuận bốn vương làm quan chủ thăm, như thế nào?”

Triệu Hằng không biết Thẩm Ngạo muốn đánh cái chủ ý gì, không khỏi lại cười nói: “Phụ chính vương muốn làm chủ thăm, cũng có thể, bất quá, nói trở lại, Thụy quốc công và trẫm dù sao có thân thiết, phụ chính vương muốn chủ thăm, không có khả năng tra tấn, như thế nào?”

Triệu Hằng hạ thấp thái độ như thế, thật sự cũng là không có cách nào khác, lúc này, Thẩm Ngạo đã là một tay che trời, tuy chưa hẳn dám trực tiếp hành thích vua, nhưng vẫn là không cần phải chọc giận hắn thì tốt hơn, Thẩm diên cuồng này là người cái sự tình gì cũng dám làm.

Thẩm Ngạo cười nói: “Thật tốt, nhưng nếu muốn triệu nhân chứng tới, phải chăng có thể tra tấn?”

Trong lòng Triệu Hằng nghĩ, việc này chỉ có ba người biết rõ, Lí Bang Ngạn đã chết rồi, trẫm tự nhiên là tuyệt không chịu nói, về phần Thụy quốc công, chỉ cần không người tra tấn, nào sẽ chịu thú nhận đây?

Triệu Hằng nhân tiện nói: “Tốt.”

Thẩm Ngạo tựa hồ vẫn chưa yên tâm, lại nói: “Nói như vậy, bệ hạ trao tặng bốn vương toàn quyền rồi?”

Triệu Hằng hướng Thẩm Ngạo lấy lòng, nói: “Thẩm ái khanh là trụ quốc Đại Tổng ta, trẫm há có thể không tin được Trẫm ái khanh?”

Thẩm Ngạo gật đầu, nói: “Bốn vương còn có một yêu cầu quá đáng nữa.”

Triệu Hằng nói: “Thẩm ái khanh cứ nói đừng ngại.”

Thẩm Ngạo nói: “Việc này quan hệ trọng đại, sự tình liên quan đến bệ hạ, Thụy quốc công cùng bốn vương, chỉ sợ không thể không thỉnh Quá Hoàng thái hậu đến nghe.”

Thẩm Ngạo đột nhiên muốn chuyển Quá Hoàng thái hậu đến, Triệu Hằng lại không dự liệu được, chỉ là, hiện tại muốn cự tuyệt thì cũng đã trễ rồi, đành phải nhún nhường, nói: “Đến đây, mời Quá Hoàng thái hậu.”

Kỳ thật, không chỉ là Triệu Hằng, văn võ cả sảnh đường này cũng không biết Thẩm Ngạo lại náo loạn cái gì, nghe nói phụ chính vương muốn thăm án, đều cảm thấy mới lạ, cả đám đều giữ vững tinh thần, muốn nhìn một chút xem phụ chính vương này hôm nay có thể chơi ra cái gì.

Chỉ một lúc sau, Quá Hoàng thái hậu trang phục lộng lẫy ngồi Phượng giá giá lâm đến Giảng Võ điện, Thẩm Ngạo đối với nàng liên cung kính hơn nhiều so với Triệu Hằng, chẳng những tự mình quỳ nghênh, còn dắt díu Quá Hoàng thái hậu, một mực đến tận cung vàng điện ngọc hơi ngồi xuống.

Mà Quá Hoàng thái hậu cũng không để ý tới Triệu Hằng, mỉm cười nói với Thẩm Ngạo: “Như thế nào? Thẩm án cũng muốn kêu ai gia lên xem à?”

Thẩm Ngạo nói: “Đang mang trọng đại, không thể không có Quá Hoàng thái hậu ngồi nhìn.”

Quá Hoàng thái hậu thấy Thẩm Ngạo mang một bộ dạng trọng đại, liền gật đầu, nói: “Tốt, ai gia biết rồi.”

Kỳ thật, trong nội tâm Quá Hoàng thái hậu lại có chút thích ý, Triệu Cát băng hà, hoàng tôn thay lên lại là vắng vẻ đối với nàng như vậy, làm cho nàng lạnh thấu tâm, Thẩm Ngạo lại bất đồng, mặc kệ là chuyện gì, đều liên tục hướng nàng bày tỏ, gấp sự tình cũng chịu mời nàng ra mặt, cái này lại để cho trong nội tâm Quá Hoàng thái hậu dễ chịu hơn một ít.

Thấy được Thẩm Ngạo này, rõ ràng làm cho nàng nhớ tới Triệu Cát, mặc dù không có khóc, nhưng trong nội tâm lại cảm thấy có chút ê ẩm, nghĩ: “Nếu hoàng nhi ai gia ở đây, chỉ sợ cũng sẽ hiếu thuận giống hệt Thẩm Ngạo này.”

Triệu Hằng thấy Thẩm Ngạo cùng Quá Hoàng thái hậu thân thiện mà thấp giọng đang nói gì đó, trong nội tâm giận dữ, rồi lại không thể làm gì, hết lần này tới lần khác, phải làm ra một bộ dáng thần nhiên như không.

Lại một lát sau, Thụy quốc công liền bị người đưa đến, trước đó lần thứ nhất, Thẩm Ngạo đập đùng quần hần, lại chém vai của hần, đến nay có lẽ là trọng thương chưa lành, sáng sớm hôm nay thật vất vả thức tỉnh, dùng qua thuốc xong, về sau thương thế chuyển biến tốt đẹp hơn mấy phần, trong nội tâm chính lo lắng tình cảnh Triệu Hằng, nếu Triệu Hằng là sụp đổ, hần là hoàng thượng đại cữu ca này, cũng là tánh mạng khó bảo toàn, đạo lý này, hần như thế nào lại không biết?

Sau đó, người trong nội cung liền tới, thỉnh hần đi vào trong nội cung, bảo là muốn ngự thẩm, một quốc công êm đẹp, trong lúc đó biến thành đối tượng ngự thẩm, Phương Dạm quá sợ hãi, nhưng lại không dám không đến, đành phải gọi người đưa hần vào cung, một đường này đi đến, thật không hiểu có bao nhiêu lo lắng hãi hùng, hần suy nghĩ vô số khả năng, thẳng đến vào Giảng Võ điện, mới phát giác sự tình cũng không có xấu đến mức khiến cho hần rơi vào tình trạng tuyệt vọng.

Trên cung vàng điện ngọc, Triệu Hằng vẫn đang cao cao tại thượng, hoàng thượng có lẽ là hoàng thượng, Phương Dạm nhận rõ điểm này, cuối cùng cũng yên tâm.

Phương Dạm bị người mang, tứ chi không thể hoạt động, chỉ có thể nói với Triệu Hằng trên cung vàng điện ngọc: “Vi thần không thể hành lễ, thỉnh bệ hạ thứ tội.”

Triệu Hằng thấy Phương Dạm đến, vội vàng nói: “Hôm nay phụ chính vương có mấy lời muốn hỏi ngươi, thân thể ngươi đã không tiện, cũng không cần phải lo lắng, phụ chính vương cũng không làm gì ngươi, chỉ hỏi mấy câu mà thôi, ngươi đáp chi tiết là được.”

Trong lời Triệu Hằng nói ẩn hàm vài phần khuyên bảo, là làm cho trong lòng Phương Dạm thả lỏng, không cần sợ hãi Thẩm Ngạo tra tấn.

Phương Dạm nói: “Thần tuân chỉ.”

Thẩm Ngạo cũng đi thẳng vào vấn đề, chuyển cái ghế ngồi tại kim điện, lạnh lùng hỏi: “Điện hạ là người phương nào.”

)

1022. Chương 925: Nhân Chứng

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 925: Nhân chứng

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tuy biết rõ còn cố hỏi, nhưng ngôn từ lại lạnh như băng, làm cho Phương Dạm không khỏi cảm nhận mấy phần áp lực, Phương Dạm đáp: “Hạ quan Thụy quốc công Phương Dạm.”

Thẩm Ngạo thần nhiên nói: “Phương Dạm, bốn vương hỏi ngươi, linh cữu tiên đế đến kinh thành, ngươi có dẫn theo ba vạn cấm quân ra khỏi thành hay không?”

Phương Dạm nói: “Hạ quan phụng chỉ làm việc.”

Thẩm Ngạo cười lạnh hơn, nói: “Đã phụng chỉ, nói như vậy, ngươi ở ngoài thành nói cùng bốn vương là phụng chỉ thảo phạt Thẩm đảng, còn nói bốn vương chính là gian tặc, bệ hạ đã có mật chỉ, lệnh ngươi tru sát, những lời này là thật là giả?”

Phương Dạm nhất thời cùng từ, nhưng dù sao hần cũng không phải kẻ ngu dốt, chuyện cho tới bây giờ, là tuyệt đối không thể liên lụy tới Triệu Hằng, vội vàng phản biện, nói: “Hạ quan chỉ nói giỡn mà thôi.”

“Nói giỡn?” Thẩm Ngạo cười lạnh, nói: “Nói giỡn hay là giả truyền thánh chỉ?”

Thừa nhận, chính là lại khiến cho Triệu Hằng công khai quyết liệt cùng Thẩm Ngạo, dùng tình cảnh Triệu Hằng hiện tại, chỉ sợ ngôi vị hoàng đế của Triệu Hằng khó giữ được, đầu Phương Đạm hẳn cũng sẽ rơi xuống đất.

Nhưng không thừa nhận, người ta sẽ lại nói người giả truyền thánh chỉ, Phương Đạm chỉ có một lựa chọn duy nhất: “Hạ quan chỉ nhất thời hồ đồ, nói giỡn.”

Thẩm Ngạo hừ lạnh một tiếng, nói: “Cầm thánh chỉ cùng hoàng thượng mà nói giỡn?”

Phương Đạm nói: “Hạ quan thật sự là nói giỡn, không có ý tứ gì khác, hạ quan ở Biện Kinh, đã sớm nghe nói điện hạ khôi hài, cho nên mượn cớ vui đùa cùng điện hạ, là hạ quan can rõ, thỉnh bệ hạ cùng điện hạ trách phạt.”

Thẩm Ngạo cả giận nói: “Người còn muốn chống chế?”

Phương Đạm vừa rồi được Triệu Hằng ám chỉ, biết rõ Thẩm Ngạo không thể tra tấn đối với hắn, còn nữa, nơi này là Giảng Võ điện, hoàng thượng cũng đang nhìn, Thẩm Ngạo chính là có gan lớn như trời, cũng phải chú ý một ít ảnh hưởng, không đến mức lật lọng.

Kúc này hắn lại định thần rồi, vô luận như thế nào cũng không thể mở miệng khai, nhân tiện nói: “Hạ quan tuyệt đối không chống chế, bệ hạ thật sự là nể trọng đối với phụ chính vương, nhiều lần nói với hạ quan, phụ chính vương có tài kinh thế, trị quốc an bang đều lại phụ chính vương làm. Thử hỏi, bệ hạ đã nói ra ngôn từ thành thật với nhau như vậy, há có thể hạ chỉ vu oan phụ chính vương là phản đảng? Hạ quan thân là hoàng thân, chỉ có chút đặc ý quên hình, nói sai lời nói rồi, kính xin điện hạ thứ tội.”

Trong đôi mắt Thẩm Ngạo hiện lên một tia giảo hoạt, thản nhiên nói: “Chỉ nói là sai rồi lời sao? Bẩm vương nhìn người không chịu nhận tội rồi, đã như vậy, người đâu, mang nhân chứng vật chứng vào đây.”

Cả triều văn võ, kể cả Triệu Hằng ở bên trong, đều chưa từng nghĩ đến Thẩm Ngạo ngay cả nhân chứng cũng đều tìm được rồi.

Triệu Hằng giờ phút này có một loại dự cảm bất hảo, Thẩm Ngạo này rõ ràng cho thấy ý tứ quyết tâm làm rõ, sớm có chuẩn bị, quả nhiên là có bằng chứng?

Nhưng trước đó, Triệu Hằng đã tuyên bố trước mặt mọi người, để cho Thẩm Ngạo nự thắm, ngay cả Quá Hoàng thái hậu cũng được mời đến, lúc này cho dù lật lọng cũng không còn kịp nữa rồi.

Chỉ một lúc sau, liền có hai giáo úy như lang tự hổ bắt một nội thị đến, Triệu Hằng tập trung nhìn vào, nhưng lại là nội thị Lưu Tiến lúc trước đi theo mình ở Đông cung.

Triệu Hằng hoảng sợ, nói: “Hắn là trẫm... Trẫm ...”

Thẩm Ngạo lạnh lùng ngoái đầu nhìn lại, liếc nhìn Triệu Hằng, nói: “Bệ hạ mới vừa nói, để cho bốn vương nự thắm, chính là bệ hạ cũng không được can thiệp, quân không nói đùa, hẳn là bệ hạ muốn đổi ý sao?”

Triệu Hằng cảm nhận được ánh mắt giết người trong ánh mắt của Thẩm Ngạo, đành phải nuốt nửa lời nói phía sau trở lại trong bụng.

Thẩm Ngạo nhìn nội thị này, dùng ngôn ngữ lãnh khốc nói: “Nói đi, người tên là gì.”

“Nô tài Lưu Tiến.” Lưu Tiến cũng là đàn độn, u mê ở trong cung, tự nhiên bị giáo úy bắt đến, trước đó một điểm tiếng gió đều không có, lúc này thấy Thẩm Ngạo lạnh mắt nhìn mình, sợ tới mức sau đầu lạnh buốt, nào dám có gì giấu diếm?

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Bốn vương hỏi lại, lúc trước người làm việc ở nơi nào?”

Lưu Tiến nói: “Từng tại Đông cung theo hầu bệ hạ.”

“Nói như vậy, người là tâm phúc của bệ hạ rồi?”

Lưu Tiến không dám lên tiếng nữa, cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn Triệu Hằng.

Thẩm Ngạo tiếp tục nói: “Vậy thì bốn vương hỏi ngươi, Tuyên Hòa năm thứ ba tháng chạp, ngươi đi nơi nào, gặp ai?”

Nghe được Tuyên Hòa năm thứ ba tháng chạp, Lưu Tiến thoáng suy tư một tít, sắc mặt đột biến đột nhiên, vội hỏi: “Nô tài đã quên mất rồi...”

Thẩm Ngạo cười lạnh, nói: “Đã quên? Không thể nào, chuyện lớn như vậy, ngươi cũng quên được? Ngươi tưởng bốn vương dễ bắt nạt sao? Ngươi đâu...”

Các giáo úy không chút do dự, từ bên hông móc tiểu đao găm ra, chắc chắn là sớm có chuẩn bị.

Lúc trước Giảng Võ điện không được mang theo lưỡi kiếm tiến vào, ngoại trừ Thẩm Ngạo nhận được thượng phương bảo kiếm ngự tứ kia, trăm năm qua, chưa bao giờ làm hỏng quy củ, lúc này, cả triều văn võ nhìn thấy, đều là kinh hãi mất sắc.

Triệu Hằng hơi kém chút nữa đã bất tỉnh đi, lí nha lí nhí nói: “Phụ chính vương ngươi... Ngươi...”

“Câm mồm!” Thẩm Ngạo mãnh liệt đứng lên, thanh âm hung ác mà hô to một tiếng: “Ai dám nhiều lời, giết không tha!”

Ai cũng chưa từng nghĩ, Thẩm Ngạo lúc này đúng là bộc phát ra lửa giận như thế, trong lúc nhất thời, ai cũng không dám nói chuyện, cái gì mà tổ pháp, cái gì quy củ, đều ném lên đến chín tầng mây.

“Tra tấn!” Thẩm Ngạo quát to một tiếng.

Hai giáo úy không nói hai lời, một người đè Lưu Tiến xuống, người khác trực tiếp bắt lấy tay của hắn, hung hăng mà dí tay của hắn trên mặt đất, dùng chân dẫm lên, duỗi ngón trở Lưu Tiến ra, dùng chủy thủ hung hăng chọc một cái trên tay, Lưu Tiến hét lớn một tiếng thê lương, huyết quang bắn như nước, một đoạn ngón tay đã bị chém rơi xuống dưới.

Một màn như vậy, Quá Hoàng thái hậu sợ không nhẹ, bất quá, Quá Hoàng thái hậu dù sao cũng là người chứng kiến sóng to gió lớn, mong mỗi liếc nhìn Thẩm Ngạo, trong lòng biết Thẩm Ngạo có dụng ý, liền không nói lời nào.

Về phần Triệu Hằng, chỉ còn lại có toàn thân run rẩy.

Thẩm Ngạo lại hỏi: “Nói, Tuyên Hòa ba thứ năm tháng chạp đó, ngươi đi nơi nào, gặp ai?”

Lưu Tiến cắn răng, đau đến chết đi sống lại, hàm hàm hồ hồ nói: “Nô tài... Nô tài đã quên!”

Thẩm Ngạo lại cười lạnh, nói: “Ngươi đã quên phải không? Tốt, vậy thì bốn vương sẽ kêu người đến nhắc nhở ngươi, người đâu, dẫn nhân chứng thứ hai lên.”

Ềm đẹp một cái ngự thẩm Thụy quốc công, nhưng bây giờ thẩm đến đây, lại khiến cho tất cả mọi người đầu óc choáng váng rồi, không biết Thẩm diên cuồng này rốt cuộc chỉ kiếm về phương nào, nhưng đợi cho nhân chứng thứ hai bị đưa lên, lại là cả điện xôn xao.

Không ít người nhận thức cái nhân chứng này, người này từng luyện qua đan dược cho tiên đế, trước khi tiên đế chết, cũng sớm có ngự y từng loáng thoáng thấu lộ chuyện tiên đế chết có quan hệ cùng đan dược này.

Rất nhiều người liền tỉnh ngộ, thẩm chính là Thụy quốc công, nhưng lại hỏi một án tiên đế bị giết bằng thuốc độc, xem ra...

Từng ánh mắt kia, đều đã rơi vào trên người Thẩm Ngạo, sắc mặt Thẩm Ngạo dữ tợn, lại như sư tử phần nộ, mắt đỏ hồng đè chuỗi kiếm bên hông xuống, cả người đứng lặng dưới điện, một bộ dạng thần thánh không thể xâm phạm, làm cho người ta không tự giác mà cảm thấy sợ hãi.

Quá Hoàng thái hậu cũng không nhịn được, bỗng nhiên đứng dậy, miệng run rẩy, ngón tay chỉ vào thuật sĩ kia, muốn nói cái gì đó, lại một chữ đều không nhả ra được, chắc hẳn cũng là quá kích động, bên cạnh, Kính Đức nhìn thấy, liền tranh thủ đỡ lấy nàng.

Triệu Hằng trên cung vàng điện ngọc nhấp nhô yết hầu, lộ ra ánh mắt không thể tưởng tượng nổi, thoáng chốc đã tỉnh ngộ, tựa như hiểu cái gì, cả người ngồi phịch ở chỗ ngồi.

Ánh mắt Thẩm Ngạo giống như dao, đảo qua trên người thuật sĩ ở đằng kia, cánh tay chỉ vào nội thị Lưu Tiên, nghiêm nghị hỏi thuật sĩ: “Người này, ngươi nhận thức sao?”

Thuật sĩ nghiêng đầu cẩn thận phân biệt Lưu Tiên, nói: “Tiểu nhân nhận ra.”

Thẩm Ngạo hỏi: “Người tên là gì, tại sao lại nhận ra hắn?”

Thuật sĩ nói: “Tiểu nhân Hoàng Đình, người Hà Gian phủ, là người cùng xã với một công công tên là Lưu Ô trong nội cung, Lưu Ô công công thấy ta nghèo túng, nói là có một chuyện phú quý muốn tặng cho ta, lúc ấy ta ăn dầu mỡ heo, lại không tìm được cái nghề gì sinh sống, liền đáp ứng, về sau Lưu Ô cho ta 100 quan tiền, cũng không bảo ta làm cái gì, mà là để cho ta đi đến một đạo quan tu hành, qua trọn vẹn một năm, mới lại tìm ta...”

Thẩm Ngạo không kiên nhẫn nói: “Bổn vương muốn hỏi ngươi, chính là Lưu Tiên này làm chuyện gì? Ngươi ở đâu, bá kiến hắn khi nào.”

Hoàng Đình sợ tới mức run rẩy, trải qua tra tấn, về sau, hắn là người trung thực chân chính rồi, tuyệt không dám giấu diếm, liền nói: “Ngay tại ngày mừng chín Tuyên Hòa năm thứ ba tháng chạp đó, Lưu Ô công công tìm ta, nói có một quý nhân muốn gặp ta, liền dẫn ta đi một chỗ dinh thự, liền gặp được công công này, công công này cho ta một cái bí phương, bảo là muốn dẫn đường cho ta, còn nói tương lai có thể tới bên cạnh tiên đế làm việc, có vinh hoa phú quý dùng mãi không hết...”

Sự tình đã đến mức này, chân tướng đã lộ ra gần hết, cả điện thoáng chốc bắt đầu xôn xao, nguyên lai tiên đế lại quả nhiên là bị trúng độc mà chết, càng có không ít đại thần không khỏi rơi lệ.

Ánh mắt Thẩm Ngạo lại lần nữa đưa đến trên người Lưu Tiên, nói: “Nói như vậy, tiên đế là do người sai khiến giết bằng thuốc độc hay sao?”

Lưu Tiên lúc này đã là hồn phách xuất khiếu, sợ tới mức tất cả can đảm đều vứt đi hết, vội vàng thề thốt phủ nhận nói: “Không... Không phải...”

Thẩm Ngạo cười lạnh, nói: “Nói như vậy, tại sau lưng của ngươi, còn có người sai khiến ngươi?”

Lưu Tiên vùng trộm liếc nhìn Triệu Hằng, lại lắc đầu, nói: “Nô tài... Nô tài không biết...”

“Không biết là sao? Giết tiên đế bằng thuốc độc, chủ mưu chính là hành thích vua, tội lớn mưu nghịch, bổn vương điều tra, ngươi là người phủ Dĩnh Xương, trong nhà còn có cha mẹ, có hai huynh đệ, phía dưới hai huynh đệ, còn có bảy người con, càng có sáu cháu trai, ngoại trừ những người này, chút ít họ hàng xa của ngươi, những hàng xóm kia, đều liệt kê ở cửu tộc,

nếu ngươi chịu nhận lấy hình phạt thiên đạo vạn quả đó, phạm là họ hàng quan hệ cùng ngươi, đều là ngũ mã phanh thây, nếu ngươi thẳng thắn nói ra, cung khai người làm chủ cho ngươi, bổn vương chỉ giết một mình ngươi, nhưng nếu là kháng cự không khai, theo như quy cũ, chính là diệt cả nhà.”

Lưu Tiên sợ tới mức co quắp.

Trên cung vàng điện ngọc, Triệu Hằng lúc này liền tỉnh ngộ, không khỏi hét lớn: “Không cần phải thẩm... Không cần phải thẩm nữa...”

Triệu Hằng nói lời đó, nhưng giờ phút này, ai cũng không thèm để ý đến, ánh mắt của mọi người trong triều đều đã rơi vào trên người Lưu Tiên.

Thẩm Ngạo nhìn Lưu Tiên, lạnh lùng nói: “Ngươi không nói? Ngươi là người trong nội cung, cũng biết phạm vào chuyện lớn như vậy, sớm muộn gì sẽ có thời điểm ngươi mở miệng, cần gì phải bắt người khác người chịu tội thay? Nói mau, rốt cuộc là ai sai khiến ngươi giết tiên đế bằng thuốc độc?”

Lưu Tiên sợ tới mức sắc mặt trắng như tờ giấy, một bộ biểu lộ tựa như vẫn còn do dự.

Thẩm Ngạo thần nhiên nói: “Người đâu... Dừng hình đi.”

Nghe được lời Thẩm Ngạo nói, phòng tuyến đáy lòng Lưu Tiên như là bị kinh hãi, triệt để sụp đổ, nói: “Nô tài nói, nô tài nói.”

Hắn dù sao cũng là người trong nội cung, vẫn biết rõ sự tình tại đây, phạm vào chuyện lớn như vậy, chính theo như lời Thẩm Ngạo, chính là muốn chết, người ta cũng chưa chắc chịu lại để cho hắn chết, huống chi còn làm hại cả toàn gia tộc, cùng với như thế, chẳng thống khoái nói ra.

Lưu Tiến nói: “Tuyên Hòa năm thứ ba tháng chạp ngày đó, nô tài xác thực bái kiến phượng sĩ Hoàng Đình, phải, là phụng ý tứ bề hạ, lệnh hắn luyện chế đan dược cho tiên đế, bất quá, việc này còn phải hành sự tùy theo hoàn cảnh, tuy là bái kiến hắn, cũng chỉ là có duyên gặp mặt một lần, công việc cụ thể, là do nội thị khác phụ trách.”

Thẩm Ngạo cười lạnh, hỏi: “Người kia gọi Lưu Đô?”

Lưu Tiến nói: “Đúng vậy, đúng là hắn.”

Thẩm Ngạo nói: “Nhưng trước đây hắn đã bệnh chết.”

Lưu Tiến nói: “Việc còn lại, nô tài cũng không biết, chỉ biết là Lưu Đô phụng mệnh tìm kiếm thuật sĩ, nô tài.....”

Sự tình đến mức này, coi như là đã tra ra manh mối rồi, quần thần trợn mắt há hốc mồm, đầu óc đều là trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

Đối với Triệu Hằng, ẩn tượng bọn hắn chỉ là hoa mắt ù tai, huống hồ, Triệu Hằng tồn tại, đã muốn tổn hại đến ích lợi của bọn hắn, đối với bọn họ mà nói, ủng hộ Thẩm Ngạo đoạt quyền, chỉ là liên quan đến đến quan hệ lợi hại, nhưng ai từng nghĩ đến, Triệu Hằng đúng là loại người hành thích vua, giết cha.

Ánh mắt mọi người đều nhìn lại hướng cung vàng điện ngọc, Triệu Hằng trên cung vàng điện ngọc đã là mặt xám như tro, cả người như là ngây ngốc.

Chuyện này che giấu cực kỳ kín kẽ, tổng cộng chỉ có rải rác vài người đếm được biết rõ, Triệu Hằng không nghĩ tới, cuối cùng tại giờ này khắc này, rõ ràng lại để cho Thẩm Ngạo mượn cơ hội ngự thẩm công bố cho mọi người biết.

Triệu Hằng há lại không biết hậu quả sau khi sự tình công bố ra? Giờ phút này, đầu óc của hắn đã là ông cộng hưởng, một điểm phản ứng cũng không có.

“Nghịch tôn!” Quá Hoàng thái hậu đã là giận không kiềm được mà đứng lên, mắt nhìn Triệu Hằng, trong mắt như muốn phun ra lửa.

Nhưng Thẩm Ngạo chỉ thản nhiên nói: “Người đâu, áp giải hai người Hoàng Đình cùng Lưu Tiến xuống dưới, tùy ý hỏi chém.” Dứt lời, lại hướng Phương Đạm nói: “Thụy quốc công, căn cứ chính xác vừa rồi, người đã nghe rõ chưa?”

Phương Đạm trợn mắt há hốc mồm, trong lòng biết đại sự không ổn, kinh ngạc liếc nhìn Triệu Hằng, nhưng vẫn là lắc đầu nói: “Hạ quan cái gì cũng không biết?”

“Người không biết?” Thẩm Ngạo nhàn nhạt mà tiếp tục nói: “Vậy thì bốn vương truyền nhân chứng cho người xem, người đâu, đem nhân chứng thứ ba tới.”

Còn có nhân chứng...

Văn vô bá quan đã giật mình tới cực điểm, sự tình Triệu Hằng giết cha còn chưa tiêu hóa xong xuôi, đã có giáo úy mang theo một người vào đây.

Người bị mang vào điện quần áo tả tơi, vết thương trên người chồng chất, đủ loại quan lại cẩn thận phân biệt, đều cảm thấy người này rất là lạ lẫm.

Giáo úy áp giải người lên điện, người này lập tức khóc sụt sùi mà quỳ xuống khóc lóc: “Đệ tử muôn lần chết, muôn lần đáng chết...”

Thẩm Ngạo lạnh lùng nói: “Nói đi.”

“Đệ tử gọi Lưu Văn Tĩnh, người Hoài Châu, gia phụ từng làm một ít sinh ý tại Liêu Đông, về sau điện hạ thanh tra thương nhân Hoài Châu, gia phụ... gia phụ chết chưa hết tội. Chỉ là, học sinh ăn được dầu mỡ

heo, trong nội tâm không cam lòng, thường có từ phàn nàn đối với điện hạ, lại về sau, Lí Bang Ngạn tìm ta, bảo ta đi tìm người Kim, đưa một phong thư cho kim chủ Hoàn Nhan A Cốt Đả.....” .”

Lưu Văn Tĩnh chắc hẳn sớm đã ăn đủ rồi đau khổ, cung khai lại sáng khoái, một điểm ướt át bẩn thỉu đều không có.

Thẩm Ngạo thản nhiên nói: “Thư? Ai viết thư?”

“Hoàng thượng viết thư...”

Lại là Triệu Hằng...

Lần này quả nhiên là cả triều đình ồ lên, chiến tranh Nữ Chân cùng Đại Tống như lửa sém lông mày, khi đó, giám quốc thái tử lại đưa thư cho người Kim, trong cái thư tín này viết cái gì, chỉ sợ dùng bờ miệng cũng có thể nghĩ ra được.

Nếu nói giết cha là đạo đức vấn đề, như vậy thông đồng với địch, chính là bán nước rồi, hai thứ này, cái nào cũng làm chư công trong triều kiên quyết không thể tiếp nhận.

Thẩm Ngạo lạnh lùng cười nói: “Phần thư này, bây giờ đang ở trong tay bốn vương.” Hắn từ trong tay áo lấy ra một phần thư, trực tiếp đi đến bên người Quá Hoàng thái hậu tức giận đến lạnh run, nói: “Thỉnh Quá Hoàng thái hậu xem qua.”

)

1023. Chương 926: Giết Vua

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 926: Giết vua

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Quá Hoàng thái hậu tiếp nhận thư tín, chỉ xem thoáng qua, liền giận tím mặt nói: “Thế diện Triệu thị đều mất hết rồi.”

Triệu Hằng lúc này chỉ có trợn mắt há hốc mồm, y nguyên một chút phản ứng cũng không có, chỉ là yết hầu không ngừng nhấp nhô, đã kinh ngạc lại sợ hãi.

Thẩm Ngạo xoay thân qua, ánh mắt lại rơi vào trên người Phương Dạm, nói: “Thục quốc công, còn cần bốn vương tới tìm chúng cơ sao? Bốn vương hỏi lại người, rốt cuộc là người giả truyền thánh chỉ, hay là cái thánh chỉ này là thật, vừa rồi, kết cục những người này, người cũng chứng kiến, chính người hiểu rõ ràng đi, là tự gánh mình vác cái oan ức này, hay là nói ra chân tướng.”

Sự tình đến nước này, một tội giết cha, một tội thông đồng với địch, Triệu Hằng xác định là vững chắc xong đời rồi, Phương Dạm đâu còn dám lại chống chế? Phòng tuyến tâm lý nhanh chóng sụp đổ, nói: “Hạ quan không dám dấu diếm nữa, bệ hạ xác thực đã hạ qua một đạo ý chỉ, để cho hạ quan tru sát điện hạ, thảo phạt Thẩm đẳng.”

Thẩm Ngạo cười lạnh, nói: “Bốn vương có tội gì? Vì sao bệ hạ phải tru sát bốn vương?”

Phương Dạm lí nha lí nhí nói: “Bệ hạ nói, điện hạ mưu đồ làm loạn, là loạn thần tặc tử.”

Thẩm Ngạo cười lên ha hả, lập tức xoay thân qua, mặt hướng cung vàng điện ngọc, hung hăng mà trừng mắt liếc Triệu Hằng, nói từng chữ từng câu: “Bệ hạ, thần đã thẩm xong rồi.”

Triệu Hằng lặng yên không lên tiếng, thật vất vả mới có một chút tinh thần, nói: “Ừ, trẫm biết rồi.”

Thẩm Ngạo tiến lên trước một bước, lên bậc thềm ngọc cung vàng điện ngọc, nói: “Nhưng bốn vương có một câu nghi vấn, bệ hạ thật sự xem bốn vương là loạn thần sao?”

Triệu Hằng nói: “Không có... Không có!”

Thẩm Ngạo cười lạnh, nói: “Bệ hạ thân là thiên tử, vì sao lật lọng? Rõ ràng đưa thánh chỉ xuống, chỉ trích bốn vương là loạn thần, nhưng bây giờ lại thề thốt phủ nhận, chẳng lẽ một điểm đảm đương đều không có?”

Một câu nói kia chọc thủng tự tôn của Triệu Hằng, Triệu Hằng không khỏi cả giận nói: “Tốt, ngươi muốn trẫm nói, trẫm nói, trẫm làm thái tử vài chục năm, phụ hoàng lại chỉ sủng hạnh loại người giống như ngươi, bên ngoài thần, vắng vẻ trường tử ta đây, các ngươi lộng bàn thị phi, trộm đoạt thần khí Đại Tổng ta, không phải loạn đảng vậy thì là cái gì? Thẩm Ngạo, ngươi chính là loạn thần tặc tử, trẫm chỉ hận không thể tru sát ngươi, nếu không, làm sao có ngày hôm nay?”

Thẩm Ngạo cười to, từng bước một đi đến cung vàng điện ngọc, trên cái chỗ cao cao tại thượng này, hai người đứng, một người nghiêm nghị đứng lặng, long hành hổ bộ, giống như thiên thần, nhưng người khác lại còng thân thể xuống, sắc mặt bất định, mắt hồn nghèo túng.

Phía trên ngai vàng, cho tới bây giờ, chỉ có một người có thể đứng, một núi không để cho hai hổ cùng tồn tại, huống chi là cái hoàng quyền chí cao vô thượng này?

Đám thần tử ngẩng mặt lên, nhưng không ai lên tiếng, càng không có người nào đứng ra, nói cho Thẩm Ngạo, hắn đã vượt qua thân phận của mình.

Thẩm Ngạo cười đủ rồi, lạnh lùng mà đánh giá Triệu Hằng, nói gần từng chữ một: “Bệ hạ giết quân phụ, thông đồng với địch bán nước, mưu hại trung lương, điều này chẳng lẽ chính là chuyện quân vương nên làm? Chuyện cho tới bây giờ, bệ hạ có tính toán gì không?”

Sắc mặt Triệu Hằng tái nhợt, miệng run rẩy một chút, cổ lấy dũng khí, nắm chặt nắm tay thành quả đấm, nói: “Trẫm là con trời, vâng mệnh tại thiên, ngươi là người phương nào? Dám chỉ trích khuyết điểm của trẫm? Nếu như ngươi còn biết một phần đạo quân thần, ngay lập tức mau lui xuống thỉnh tội, trẫm sẽ xá ngươi vô tội.”

Mặt Thẩm Ngạo dần dần lạnh đi, tay đè chặt kiếm, cả người tản mát ra một cỗ khí thế làm cho người ta sợ hãi, nói từng chữ từng câu: “Nếu bốn vương không lui ra thì sao?”

Triệu Hằng khàn giọng nói: “Ngươi... ngươi....chẳng lẽ dám hành thích vua sao?”

Thẩm Ngạo chậm rãi rút thượng phương bảo kiếm bên hông ra, hào quang trường kiếm lóe lên, sau một khắc, kiếm quang đã đâm vào bụng Triệu Hằng, Thẩm Ngạo dùng hết toàn lực, thân thể cũng dán trên người Triệu Hằng, thấp giọng nói bên tai hắn: “Bệ hạ dám, vì sao bốn vương không dám?”

Máu tươi của Triệu Hằng bắn ra một thân Thẩm Ngạo, Triệu Hằng khó có thể tin mà nhìn người trước mắt dùng con mắt trào phúng dò xét hắn, dùng hết khí lực toàn thân, bưng kín bụng, lão đảo vài bước, mới phát hiện trong điện lộ vẻ trầm mặc, không ai thay hắn nói chuyện, không ai đứng ra, tất cả mọi người đều là vẻ mặt coi thường.

Hắn nói từng chữ từng câu: “Các ngươi... sao các ngươi dám... Trẫm... Vâng mệnh tại thiên.. Là vì thiên tử... Vương giả thừa nhận Thiên ý... Ngươi... Các ngươi...”

Triệu Hằng rốt cuộc cũng không nói được nữa, không làm sao hơn mà lão đảo ngã trong vũng máu, máu tươi nhuộm dần cung điện, từ bậc thang chảy xuôi xuống dưới.

Thẩm Ngạo thu hồi kiếm, không coi ai ra gì mà xoay thân qua, từ nơi này quan sát xuống phía dưới, trong Giảng Võ điện, ai cũng không nói gì.

Lặng ngắt như tờ, trọn vẹn thời gian một nén nhang, ngay cả thanh âm ho khan cũng đều không có.

Thẩm Ngạo lúc này đang suy nghĩ gì? Ngay cả chính hắn cũng không biết, đứng ở chỗ này, hắn phảng phất thấy được ngàn dặm núi sông, thấy được ngàn ngàn vạn vạn chúng sinh, đứng ở chỗ này, hắn tựa hồ có một loại chúa tể nhìn qua, sinh sát trong tay, đều tại một ý niệm.

Hắn còn chứng kiến, thiên tử nổi giận, tại ngàn dặm biên cương, bởi vì lửa giận này, vô số người đang chém giết, trên cánh đồng bát ngát, thi thể nằm đó, tầng tầng lớp lớp, máu tươi chảy đến ra ngoài ngàn dặm.

Hắn đứng đó, như là thành một gã họa sĩ, hắn nói mang bút, chấm mực, mực nước no đủ, mà ở dưới thân thể của hắn, một bức hoạ cuộn tròn vạn dặm nhìn không xốt một cái gì, trong cuộn tròn bức hoạ có ca múa mừng cảnh thái bình, nhân gian khốn khổ, cuộc sống nhân sinh muôn màu, mà hắn vẫn đang nắm bút, tựa hồ đang tự hỏi, đang nghi kị, bởi vì lúc hắn hạ bút, không chỉ là thay đổi cái ngàn dặm núi sông này, mà là thay đổi vận mệnh ngàn ngàn vạn vạn con người.

Thẩm Ngạo đóng con mắt lại, trong đôi mắt thâm thúy, lộ ra một loại sáng bóng chưa bao giờ có, trên người của hắn, vẫn đang nhuộm đầy máu, máu theo ống tay áo chảy tràn ra, hắn có chút hất cằm lên, mắt nhìn thẳng phương xa, mang theo một loại kiêu ngạo không gì so sánh nổi, sau đó mới hơi mở ra.

Miệng của hắn khê đóng khê mở, nhưng không phát ra âm thanh, vì thanh âm chỉ có Thẩm Ngạo mới có thể nghe thấy rõ ràng: “Trẫm vâng mệnh tại thiên, là thiên tử.”

Mà lúc này, Quá Hoàng thái hậu rất cực cũng kịp phản ứng, cử động vừa rồi của Thẩm Ngạo thật sự làm cho nàng có chút phản ứng không kịp, tâm tình phức tạp liếc nhìn Thẩm Ngạo, rồi đột nhiên cảm thấy người này đứng ở phía trên cung điện, lại có vài phần khí khái quân lâm thiên hạ.

Trong nội tâm Quá Hoàng thái hậu cả kinh, lập tức thì thầm một câu với Kính Đức, Kính Đức gật đầu, đứng ra, cất cao giọng nói: “Quá Hoàng thái hậu có ý chỉ.”

Một tiếng gào thét này, lại khiến cho tất cả mọi người phục hồi tinh thần lại.

Thẩm Ngạo đi xuống khỏi cung vàng điện ngọc, quỳ bái xuống đất, nói: “Thần, Thẩm Ngạo, tiếp chỉ ý.”

Văn võ bá quan ào ào quỳ rạp xuống đất, nói: “Thần tiếp chỉ.”

Vốn là ý chỉ, tự nhiên là không thể đọc, dù sao trước đây tội Triệu Hằng chỉ là người người oán trách, chỉ là hoa mắt ù tai vô đạo, mà hiện tại, mấy cái tội danh này đã là tái nhợt vô lực, tội chính thức, chỉ cần một cái danh tiếng giết cha, đã đủ để cho hắn chết không táng thân.

Thiên tử tuy thần thánh, tuy là vâng mệnh tại thiên, nhưng chân chính lại là kế thừa huyết thống, chỉ có chảy huyết mạch hoàng thất, trưởng tử biết lễ phép, mới coi là danh chính ngôn thuận.

Triệu Hằng là trưởng tử, cũng chính là cái lễ phép hằng cổ truyền xuống này, mới cho hắn danh phận đó.

Chỉ là, phía trên hoàng quyền, ẩn ẩn còn có một lực lượng ước thúc, đó chính là lễ, lễ không còn, quốc tất nhiên vong.

Cho nên, đối với thiên hạ này mà nói, lễ phép trọng yếu nhất, lễ phép có thể dùng để ước thúc thần dân, đồng thời cũng có thể dùng để ước thúc cung thất, Triệu Hằng xúc phạm hoàn toàn lễ phép, một chuyện không thể dễ dàng tha thứ —— giết cha, hành thích vua.

Quân quân, thần thần, phụ phụ, tử tử, sở dĩ Triệu Hằng được người tôn trọng, nơi quyền lực của hắn phát ra, cũng chính bởi vì những lời bên trong lễ phép này, nhưng một khi hắn giết phụ thân của mình, chính quân thượng của mình, như vậy, hắn cũng đã phá hủy cái pháp tắc này, tính chính thống hắn từ Triệu Cát kế thừa cũng trở nên không tồn tại.

)

1024. Chương 927: Không Làm

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 927: Không làm

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Kính Đức tùy cơ ứng biến, nói thẳng: “Quá Hoàng thái hậu có ý chỉ: hoàng tử Triệu Hằng, hành thích vua, thông tặc cướp đoạt chính quyền, nay đã đền tội...”

Một đạo ý chỉ này, coi như là định luận đóng nắp hòm quan tài, xem như làm một cái tổng kết.

Chỉ là, ý chỉ cuối cùng, lại nói một phen: “Quốc không thể một ngày không có vua, nay tiên đế mới tang, chúng thần nhanh chóng đề cử đệ tử tôn thất hiền lương, kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, dùng để an ổn quốc gia.”

Kính Đức niệm bỏ đi, đã lui đến một bên.

Triệu Hằng xong rồi, chủ trì cái này triều nghị, tự nhiên thành Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo ngồi ở đàn tề ở dưới trên mặt ghế, nói: “Chư công, Quá Hoàng thái hậu ý chỉ đã muốn nói rõ, quốc không thể một ngày không có vua, chỉ là không biết trong tông thất, ai nhưng kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước?”

Cả triều văn võ lần này cuối cùng cũng nâng tinh thần lên, bất kể như thế nào, hiện tại quan trọng nhất, chính là chọn lựa ra một tân hoàng đế.

Triệu Hằng chết chưa hết tội, nhưng cái quốc gia này còn phải muốn có người làm chủ, không ít người trong nội tâm đã có người chọn lựa, nhưng sự dao động, lại vô cùng cẩn thận.

Thật là quý dị, giết Triệu Hằng, tuyệt không phải là phụ chính vương xin ý chỉ, Quá Hoàng thái hậu hành động như vậy, chẳng lẽ trước đây không thương nghị qua cùng phụ chính vương?

Nhất định từng có thương nghị, hơn nữa, hôm nay, cái triều nghị này, vốn là Quá Hoàng thái hậu cùng phụ chính vương thông đồng tốt, nếu như bọn hắn đã quyết định diệt trừ Triệu Hằng, chẳng lẽ trong nội tâm không có người chọn lựa làm tân hoàng đế?

Người chọn lựa nhất định có, hiện tại chỉ đi đến, xem mọi người nói như thế nào mà thôi.

Có thể đứng ở Giảng Võ điện này, người nào không phải cáo già đầy kinh nghiệm quan trường? Vừa tưởng tượng như vậy, đã lập tức nghĩ thông suốt, nếu đi ra, chính mình tùy tiện đề cử ra một hoàng tử, đến lúc đó, nếu Quá Hoàng thái hậu cùng phụ chính vương không hài lòng, khó tránh khỏi có cái nhìn đối với chính mình, lúc này có lẽ là không cần phải phức tạp thì tốt hơn, nếu nói, không khéo còn lật thuyền trong khe.

Cho nên, cả điện cũng đều là trầm mặc.

Thẩm Ngạo có vẻ có chút không vừa ý rồi, lại hỏi một lần nữa: “Sự tình khẩn cấp, chư vị không cần lo ngại, cứ việc nói hết ý nghĩ trong lòng mình ra.”

Tất cả mọi người giả bộ hồ đồ, có người nói: “Điện hạ, bọn thần ngu dốt, kính xin Quá Hoàng thái hậu cùng điện hạ tuyển chọn người tài đức sáng suốt.”

Thẩm Ngạo không nhịn được mà cười rộ lên, trong nội tâm nhận thức càng sâu hơn vài phần đối với mấy cáo già này, nhân tiện nói: “Bốn vương sao dám làm chủ? Sự tình quốc gia, tự nhiên nên để Quá Hoàng thái hậu định đoạt mới được.”

Mọi người đá bóng cao su cho Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo thuận thế đá cho Quá Hoàng thái hậu, đá bóng là sự tình mọi người ở đây am hiểu nhất, trình độ tuyệt đối khiến cho quan viên đời sau ngước mặt lên mà nhìn.

Quá Hoàng thái hậu nghe xong, không khỏi tức giận, muốn nài mà nói? Nàng cũng không thể mảy dạn mặt dày nói Tấn vương có thể chứ? Loại sự tình này, đương nhiên là quần thần liên tục khẩn cầu, phụ chính vương dốc hết sức thúc đẩy, Quá Hoàng thái hậu nàng lại liên tục do dự, chống đỡ vài cái, cuối cùng mới nhần nhần nhí nhí bịt cái mũi đồng ý.

Quá Hoàng thái hậu không khỏi trừng mắt liếc Thẩm Ngạo, thản nhiên nói: “Ai gia là phu nhân trong nhà, sự tình bên ngoài triều nào biết đầu được? Chư vị đều là cột trụ quốc gia, ai gia đương nhiên nên nghe các người nói như thế nào?”

Kết quả, tất cả mọi người không nói, đều giả ngu, đủ loại quan lại không nói, là sợ nói sai lời nói, nếu thời điểm bình thường tùy ý góp ý thì cũng thôi, nhưng trong lúc mấu chốt này, lại một chữ cũng không thể sai.

Đây là vấn đề chính trị rất nghiêm trọng, nếu hôm nay đề cử một hoàng tử, kết quả là hoàng tử khác đăng cơ, hoàng đế tương lai nhớ tới một màn hôm nay, sẽ suy nghĩ như thế nào? Cái mũ cánh chuồn này còn muốn đội lên trên đầu sao?

Về phần Thẩm Ngạo, kỳ thật cũng có suy tính, Tấn vương là nhạc phụ của mình, người này thanh danh quá thổi, nếu mình vô liêm sỉ nói Tấn vương tài đức sáng suốt, hơn phân nửa sẽ bị người cười đến rụng răng.

Thẩm Ngạo không phải là người yêu quý danh tiếng gì, nhưng vẫn cảm thấy, ở trong Giảng Võ điện mà trợn tròn mắt nói lời bịa đặt, thật sự là một sự tình đáng để ngượng ngùng, đương nhiên không chịu đi đầu làm bừa.

Lúc này, Quá Hoàng thái hậu lại đây thúc hỏi, cũng làm cho Thẩm Ngạo khó xử rồi, Thẩm Ngạo đành phải sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, nói: “Quá Hoàng thái hậu nói rất đúng, các người đều là cột trụ quốc gia, sự tình bức này, tự nhiên phải hợp mưu hợp sức, sao có thể mỗi người đẩy nhau, Dương Thực, người là Môn Hạ thủ phụ, người nói trước đi.”

Bị Thẩm Ngạo điểm trúng, Dương Thực không khỏi cười khổ, đây là đẩy mình, cái lão già khom này vào trong hồ lửa ah, bất quá, Dương Thực dù sao cũng là người có vài phần đảm đương cùng gan dạ.

Lúc này, hắn cũng quả nhiên là suy tính vì triều đình, hắn nghiêm túc nói: “Hoàng cử tử Khang vương Triệu Cấu, có tài đức sáng suốt, rất có tài giấy bút, có thể an quốc.”

Hắn nói rải rác mấy lời, lập tức lại khiến cho Quá Hoàng thái hậu lộ vẻ mặt không thích, con mắt lập tức lại nhìn về phía Thẩm Ngạo, đánh mắt cho Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo cũng là im lặng, trong lòng nghĩ, tự người nói muốn hỏi ý kiến mọi người, hiện tại ý kiến đi ra, lại trợn tròn mắt.

Xem ra, cái cục diện rối rắm này, còn phải để mình tới thu thập, cái người xấu này, cũng chỉ có để mình làm.

Thẩm Ngạo thoáng trầm mặc một tý, nói: “Triệu Cấu tính nhu nhược, không thể.”

Dương Thực thấy Thẩm Ngạo ngôn từ kích liệt, cực lực phản đối, thì không nói cái gì nữa, chấp tay nói: “Điện hạ nói cũng rất có đạo lý.”

Có Dương Thực vừa ra đã nói sai như vậy, mọi người thì càng không muốn lên tiếng.

Mặt Thẩm Ngạo hơi đỏ lên, sau đó mới nói: “Ngược lại, bốn vương nhớ tới một tôn thất tài đức sáng suốt, thời điểm bốn vương đứng ở trên phố, thường thường nghe người ta nói Tấn vương Triệu Tông đại trí giả ngu, đôn hậu hữu lễ, càng có phong phạm trưởng giả, đầy bụng thao lược, người thường không thể bằng được, chẳng phải có câu không huynh thì đến đệ, như thế nào?”

Đôn hậu còn có lễ phép, văn võ cả triều nghe xong cái này, đều là trợn mắt há hốc mồm.

Tấn vương là dạng người gì, mọi người lại không biết sao? Nhảy lên trên trần nhà lật ngói, ăn trộm gà bắt cẩu khẳng định có phần hắn, về phần cái gì đôn hậu, cái gì hữu lễ, dính cái gì đến hắn?

Nhưng người hữu tâm lập tức hiểu, Tấn vương là nhạc phụ chính vương, là con nối dõi ruột thịt Quá Hoàng thái hậu, Tấn vương không được, còn có ai có thể được hai người này ủng hộ?

Quá Hoàng thái hậu chắc hẳn sớm đã thương lượng tốt cùng phụ chính vương rồi, huynh mất thì đệ lên, việc này cũng có thể chấp nhận, dù sao Đại Tổng có mười đại quân vương, huynh mất thì đệ lên đã có hai lần, lễ phép cũng là nói được đi qua, không đến mức bị người lên án.

Lúc này liền có người nói: “Hoàng tử tuổi nhỏ, huynh mất thì đệ lên lại là phương pháp xử lý lợi quốc lợi dân.”

Mọi người ào ào gật đầu, người này nói: “Không tệ, không tệ.”

Người kia nói: “Chỉ có Tấn vương mới có thể phục người.”

Còn có vài người, da mặt hơi mỏng một ít, như Dương Thực, thật sự không nói được lời nào, cũng may, loại ngoại tộc da mặt mỏng như hắc dù sao cũng không nhiều lắm, làm quan, nếu như nói da mặt mình mỏng, chẳng phải cái tướng thành kia sẽ như tờ giấy trắng?

Quá Hoàng thái hậu lúc này mới nói chuyện, một bộ dạng do dự nói: “Tần vương có thể chứ?”

Trong lòng Thẩm Ngạo nghĩ, là người buộc ta nói có thể, hiện tại lại hỏi ta nhưng, trên mặt lại trịnh trọng nói: “Không thể không là Tần vương.”

Tất cả mọi người nói: “Có thể, có thể.”

Quá Hoàng thái hậu nhân tiện nói: “Nếu như thế, liền mô phỏng ý chỉ, lập tức thỉnh Tần vương nhanh chóng vào cung.”

Chuyện này định đoạt xong, về sau, tất cả mọi người thư giãn thở ra một hơi, kỳ thật, chọn lựa Tần vương, thật cũng không cái gì không thể, bất quá, cũng có người sinh ra nghi hoặc, Tần vương chỉ có một nữ nhân, cũng không con nối dõi, mà lại không có thiếp thất, mắt thấy cái bộ dáng này, kiếp này đừng nghĩ lại sinh ra long tử nữa rồi, nếu là tương lai...rất cuộc là huynh mất thì đệ lên ngôi, hay có lẽ là...

Ánh mắt không ít người, liếc nhìn Thẩm Ngạo thật sâu.

Phụ chính vương rất cao minh, đừng nhìn người ta chuyên dùng cổ tay, mây mưa thất thường, nhưng lại thuộc dạng làm kỹ nữ còn có thể lập đền thờ, sau này phải từ từ học tập.

Thẩm Ngạo lúc này lại mang theo một loại ủ rũ dày đặc, loại hục hặc với nhau kiểu này, luôn làm hắc mệ mỗi, nhưng hắc đứng ở tâm dòng nước xoáy, rồi lại không thể không âm hiểm xảo trá hơn so với người khác, loại mâu thuẫn tâm lý này, khiến cho hắc không phân rõ mình muốn cái gì.

Rõ ràng đứng ở phía trên ngai vàng, hắc sinh ra một loại cảm giác khó có thể ngăn chặn mà nhìn qua ngai vàng, nhưng hiện tại, hắc lại mệ mỗi, trong nội tâm Thẩm Ngạo tự hỏi: mình muốn, rốt cuộc là cái gì? Là ngày mùa hè chơi thuyền, hay là sinh sát nhiều người bên dưới?

Lúc trước, Thẩm Ngạo một lòng chỉ nghĩ đến hưởng lạc, vì hưởng lạc, hắc liều lĩnh mà đi cướp lấy danh lợi, từng bước một đi lên phía trên, cho tới hôm nay, đã là dưới một người trên vạn người, giàu có tứ hải, vợ đẹp như mây, nhưng đến hiện tại, đứng ở cái độ cao này, hắc lại phát giác chính mình chưa hắc thăm muốn những thứ này.

Hắc muốn, tựa hồ còn có một loại gì đó, thứ này mò không đến, cũng đoán không ra, hết lần này tới lần khác, lại gắn vào khí tức người, lại khiến cho Thẩm Ngạo không thể bỏ đi.

“Ta thay đổi rồi sao? Có lẽ, con người luôn biến đổi.” Thẩm Ngạo tự giấu cười cười, mới vừa nghe thấy Quá Hoàng thái hậu thỉnh Tần vương vào cung, trong nội tâm Thẩm Ngạo lại có điểm ê ẩm, có một loại thất lạc mãnh liệt!.

Ý chỉ đến Tần Vương phủ.

Tần Vương phủ bên này, bởi vì là trong lúc quốc tang, tất cả giải trí bị bãi bỏ, Triệu Tông trong lúc rảnh rồi, chính nói chuyện cùng Vương phi, kỳ thật, Triệu Tông là người tính tình hiếu động, một chuyện này trở lại Biện Kinh, lại bắt đầu tưởng niệm nhiều loại chỗ tốt ở Tuyên Châu, lải nhải lắm lắm kiến thức Tuyên Châu.

Nhưng Vương phi lại nghe rất không thú vị, cười nhạt một tiếng, nói: “Đến lúc này, có lẽ là đừng nghĩ đến chơi nữa, người có biết hôm nay là ngày mấy không?”

Triệu Tông nghĩ nghĩ, thật vất vả mới nói: “Nếu không phải quốc tang mà nói, Đông Bình phường cùng Mã quân tư có một sân thi đấu xúc súc.”

Tần vương phi không khỏi kinh ngạc, nói: “Hôm nay là triều nghị, đang mang đại sự toàn bộ thiên hạ, càng quyết định chìm nổi con rết người, người lại tuyệt không quan tâm?”

Triệu Tông lúc này mới nhớ lại, liền cười rộ lên, nói: “Ta làm sao không biết? Cố ý cùng ái phi nói giỡn mà thôi, bất quá, tiểu tử Thẩm Ngạo kia gần đây nhiều mưu ma chước quỷ, tự nhiên không cần phải lo lắng.”

Trong nội tâm Tấn vương phi lại luôn treo lên, không bỏ xuống được, nàng thấu triệt hơn so với Triệu Tông, hôm nay triều nghị, là thời gian hoàng thượng cùng Thẩm Ngạo phân chia, kết cục cuối cùng là như thế nào, ai cũng không thể đoán trước.

Dù sao, tuy Thẩm Ngạo chiếm thượng phong, nhưng hoàng thượng cũng là hoàng thượng, trăm ngàn năm qua, người đối nghịch cùng hoàng đế lại có mấy người được chết già, Thẩm Ngạo là con rể duy nhất của Tấn Vương phủ, huyết mạch Tấn vương chỉ dựa vào hắn để kéo dài, đương nhiên không thể phớt lờ.

Thấy Triệu Tông không quan tâm, Tấn vương phi có vẻ có chút tức giận, rồi lại không thể làm gì, vị Tấn vương gia này cái gì cũng tốt, hết lần này tới lần khác, chính là tính tình ham chơi nhiều hơn một chút ít, làm việc điên điên khùng khùng.

Đang nói, bên ngoài có người chạy đến báo: “Vương gia, Vương phi, có ý chỉ đến.”

Tấn vương phi bỗng nhiên đứng dậy, nói: “Chỉ sợ là Giảng Võ trong điện đã có tin tức rõ ràng.”

Triệu Tông cười nói: “Người xem, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, hết lần này tới lần khác, ái phi cứ hồn không ở trong người như vậy làm gì, nếu như thật sao có việc, nên là thánh chỉ truyền đến.”

Hai người cùng nhau đi ra ngoài tiếp nhận chỉ, thái giám bưng lấy ý chỉ kia đúng là Kính Đức, Kính Đức thấy Triệu Tông, liền cười hì hì nói: “Chúc mừng Tấn vương, chúc mừng Tấn vương, Quá Hoàng thái hậu mời điện hạ nhanh chóng vào cung, có chuyện tốt cực lớn đang chờ Tấn vương đó.”

Triệu Tông trừng mắt, nói: “Cái chuyện tốt gì?”

Triệu Tông dù sao cũng không phải là người ngoài, Kính Đức là tâm phúc Quá Hoàng thái hậu, đương nhiên không dám gạt vị con trai Quá Hoàng thái hậu này, liền cố ý hạ giọng, nói: “Điện hạ chỉ sợ sẽ quân lâm thiên hạ.”

Con người Triệu Tông đảo một vòng, không khỏi vỗ tay nói: “Ah? Để cho ta đăng cơ? Nói như vậy, mấy cái gì đó ở phía trong kho đều là của ta rồi?”

Kính Đức nghe xong, im lặng, sau đó mới cười khan nói: “Đúng, đúng...”

Triệu Tông kêu to: “Thật tốt, bốn vương liền vào cung.”

Nhưng sắc mặt Tấn vương phi lại lạnh xuống, giữ chặt Triệu Tông nói: “Người vào cung làm cái gì?”

Triệu Tông nói: “Tự nhiên là đăng cơ.”

Nhưng Tấn vương phi lại cười lạnh: “Đăng cơ? Trèo lên cái gì cơ, người như ngươi, đâu thể làm hoàng đế? Loại sự tình này tự nhiên là tuyệt đối không thể đáp ứng.”

Triệu Tông không hiểu ra sao, nói: “Đây là vì sao?”

Tấn vương phi cười lạnh, nói: “Không được chính là không được, thiên hạ nhiều đại sự như vậy, đến lúc đó, đều phải để người tới quyết đoán, liền giống như tiên đế, rõ ràng cũng là tính tình ham chơi, lại còn phải vất vả công văn, ta chỉ hỏi Vương gia, Vương gia làm được sao?”

Triệu Tông lúc này mới tỉnh ngộ, nói: “Làm...không làm được.”

Tấn vương phi cười lạnh nói: “Người, nếu không làm được, cả ngày chơi bởi lêu lổng, chính là hôn quân, lại không nói xin lỗi thiên hạ bá tánh, liệt tổ liệt tông ở trên, nhìn thấy người hồ đồ như vậy, trong lòng người sống yên ổn sao?”

Triệu Tông do dự bất định nói: “Không... Không yên ổn.”

Tấn vương phi nói: “Làm hoàng đế, lại càng không thể ly khai cung điện, suốt ngày chỉ có thể ở cái địa phương kia, người nhện được không?”

Triệu Tông vỗ tay một cái, hét lớn: “Mất công ái phi nhắc nhở, hoàng đế này, bốn vương tuyệt đối không thể làm.”

Nhưng Tấn vương phi lại điềm nhiên nhếch nhếch miệng, kỳ thật, trong lòng của nàng, lại có ý định khác, mới vừa nói, tuy cũng có lý do không cho phép Triệu Tông đăng cơ, nhưng lý do chân chính lại chỉ có một.

Niên kỷ Tấn vương phi đã lớn rồi, không thể sinh dục, những năm gần đây này, chỉ sinh ra được Thanh Hà quận chúa, hiện tại Triệu Tông là Vương gia thì cũng à thôi, nhưng một khi đăng cơ, quần thần tất nhiên là muốn Triệu Tông sinh hạ con nối dõi, kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, làm hoàng đế, ba cung lục viện bảy mươi hai phi, ai có thể ngăn được?

Đến lúc đó, quần thần hưởng ứng, Quá Hoàng thái hậu thúc bực, không thiếu được Triệu Tông này cũng bị hồ ly tinh nào đó mê hoặc, niên kỷ Tấn vương phi đã không nhỏ, luận tư sắc, đâu là đối thủ những người dụ dỗ kia, hiện tại, nàng còn có thể làm Vương phi để Tấn vương xoay quanh, nhưng nếu Tấn vương đăng cơ, cho dù nàng làm hoàng hậu, hơn phân nửa cũng là quốc mẫu bị người vắng vẻ.

Liên quan tí đây, cái gì nhẹ cái gì nặng, người khác không biết, nhưng trong nội tâm Tấn vương phi lại rành mạch, đương nhiên không chịu làm mua bán lỗ vốn bực này.

Tấn vương phi nói: “Vương gia đã không muốn đăng cơ, liền tuyệt đối không thể vào cung, bất kể là ai đến mời, cũng quyết không ly khai Tấn Vương phủ.”

Triệu Tông đối với Tấn vương phi thì nói gì nghe nấy, lại bị Tấn vương phi dùng ngôn ngữ hù dọa, lập tức nói: “Tốt, quyết không vào cung.”

Một bên, Kính Đức nghe được, dở khóc dở cười, nói: “Vương gia...”

Thái độ Tấn vương phi lãnh đạm, nói: “Kính Đức công công, người không cần nói nữa, hồi cung phục mệnh đi thôi, nói thân thể Tấn vương có việc, sự tình vào cung, để sau hãy đề lên.”

Kính Đức đâu không biết Tấn vương phi lợi hại thế nào, vội vàng nói: “Nô tài biết.” Dứt lời, liền chạy trốn chết.

)

1025. Chương 928: Bắt Hẩn Ra

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 928: Bắt hẩn ra

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Trong Giảng Võ điện, văn võ cả triều vẫn còn vô cùng lo lắng đợi Triệu Tông đến đây, Quá Hoàng thái hậu vẫn còn khiếp sợ sự tình Triệu Cát bị giết bằng thuốc độc, trong nội tâm tràn đầy bi thương, cũng may, nàng không phải nữ nhân nhu nhược, sớm đã nhìn quen sóng to gió lớn, vẫn đang ngồi nghiêm chỉnh, một bộ dạng điềm nhiên như không.

Thẩm Ngao thì ngồi ở trên mặt ghế, đóng tròn mắt ngủ, ngáy, về phần những người khác, chỉ có thể đứng giương mắt nhìn.

Trọn vẹn qua nửa canh giờ, Quá Hoàng thái hậu đã không nhin được, nâng con mắt lên, hỏi nội thị bên người: “Tấn vương vì sao còn chưa tới?”

Nội thị đành phải nhanh chóng chạy ra hỏi, lại sau một lúc lâu, Kính Đức mới không kịp thở chạy trở về, thời điểm hẩn xuất hiện, cả triều văn võ nâng tinh thần lên, nhưng khi nhìn sau lưng Kính Đức cũng không có thân ảnh Triệu Tông, trong mắt cũng không khỏi hiện lên một tia nghi hoặc.

Kính Đức đến bên người Quá Hoàng thái hậu, nhẹ giọng thì thầm vài câu tại bên tai Quá Hoàng thái hậu, sắc mặt Quá Hoàng thái hậu biến đổi, thấp khiễn trách một tiếng: “Hoang đường, lúc này có thể có cái bệnh gì?”

Kính Đức đương nhiên không dám nói đây là từ ngữ qua loa tắc trách, là Tấn vương phi xúi giục, Tấn vương phi kia dù sao cũng có thân phận không giống người thường, Tấn vương đối với nàng là nói gì nghe nấy, lại là nhạc mẫu Thẩm Ngạo, nói nàng nói bậy, về sau còn có thể sống trong nội cung sao.

Kính Đức đành phải nói: “Quá Hoàng thái hậu, vậy bây giờ nên làm cái gì đây?”

Quá Hoàng thái hậu trầm mặc một hồi, nói: “Gọi phụ chính vương đến trước đây.”

Kính Đức chạy đến bên người Thẩm Ngạo, thấp giọng nói vài câu, Thẩm Ngạo liền bước nhanh đi đến bên người Quá Hoàng thái hậu, trong ánh mắt nghi hoặc của tất cả mọi người, Quá Hoàng thái hậu hạ giọng nói: “Triệu Tông thỉnh bệnh, không chịu vào cung, có thể làm gì?”

Thẩm Ngạo không dự liệu được Triệu Tông sẽ chơi như vậy, mặc dù biết vị nhạc phụ này tính tình hay thay đổi, còn không thể tưởng được, lúc này đây người ta còn muốn chơi lớn lần nữa, Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, nói: “Vô luận như thế nào, chính là bắt buộc, cũng phải buộc hắn đến, Quá Hoàng thái hậu, hiện tại khắp thiên hạ đều đang nhìn, nếu Tấn vương nếu không đến, chỉ sợ...”

Quá Hoàng thái hậu nói: “Tính tình Tông nhi, ai gia lại hiểu rất rõ, để người khác đi, chỉ sợ sẽ bị đánh trở về, chỉ có thể làm phiền người mang theo cấm vệ đi một chuyến, Kính Đức, người cũng đi theo đi, bất kể như thế nào, Tấn vương nhất định phải vào cung, hắn chơi hơn nửa đời người, còn chưa đủ sao?”

Quá Hoàng thái hậu lãnh nhược sương lạnh, tựa hồ cũng thật sự là nổi giận, tại trong lúc mấu chốt này, nàng đã trải bằng con đường vì Tấn vương, nhưng ai biết Triệu Tông lại không không chịu thua kém như vậy, thật sự làm nàng thất vọng.

Quá Hoàng thái hậu thần nhiên nói: “Nhớ kỹ, người nhất định phải đưa hắn đến.”

Trong nội tâm Thẩm Ngạo cười khổ, đành phải nói: “Hắn không đến, ta chỉ có cách thí giết nhạc phụ.”

Quá Hoàng thái hậu vốn là cả kinh, nhưng thấy bộ dạng nói giỡn của Thẩm Ngạo, cũng cười rộ lên, nói: “Đi thôi.”

Thẩm Ngạo mang theo Kính Đức rời khỏi Giảng Võ điện, lập tức đưa tới lời nói khe khẽ, kỳ thật, vừa rồi Kính Đức lẻ loi trở về, những cáo già này liền đại khái đoán được một loại khả năng, hiện tại phụ chính vương lại dẫn Kính Đức đi, khả năng trong nội tâm suy đoán càng nắm chắc hơn.

Cũng có người không khỏi cười khổ, người trong thiên hạ đều biết Tấn vương có tính tình gì, người như vậy làm hoàng thượng, thật sự là nghĩ cũng không dám nghĩ, hết lần này tới lần khác, thời cuộc trước mắt, Tấn vương lại thành người lựa chọn tất cả mọi người có thể tiếp nhận, hắn không đăng cơ, liền thật sự tìm không được người tốt hơn.

Thẩm Ngạo mang theo Kính Đức, mang theo một đội tiểu đội, trực tiếp xuất cung, phi mã đến Tấn Vương phủ, gia đình cửa ra vào đều nhận ra vị cô gia này, nào dám không để hắn đi vào, Thẩm Ngạo xông vào.

Trước mặt liền chứng kiến Tấn vương phi đi tới, Thẩm Ngạo vội vàng hướng Tấn vương phi hành lễ, Tấn vương phi dò xét Thẩm Ngạo, nói: “Như thế nào? Người đến thăm nhạc phụ người, hay là phụng ý chỉ đến đây hay sao?”

Khí thế Thẩm Ngạo tại trước mặt Tấn vương phi thoáng cái đã giảm bớt, lập tức cười ha hả nói: “Một là thăm bệnh, hai là phụng ý chỉ đến làm việc.”

Tấn vương phi liền nghiêm mặt, nói: “Nếu thỉnh Tấn vương vào cung, vậy thì miễn đi, Tấn vương bị bệnh.”

Thẩm Ngạo nói: “Tiểu tể đi thăm bệnh được không?”

Tấn vương phi đành phải để hắn đi vào, đến phòng ngủ, quả nhiên thấy Triệu Tông mang một bộ dạng bệnh trạng hừ hừ trên giường, Thẩm Ngạo ngồi vào trước giường, cũng không quản thiệt giả, nói thẳng: “Điện hạ, kỳ trân trong kho hoàng cung nhiều vô số kể, nghe nói tiên đế còn từng gọi người đặc chế một quả cầu, quả cầu kia chính là dùng da tê giác Nam Dương may, có thể nói là cầu chi vương.”

Ánh mắt Triệu Tông sáng lên: “Thật sao?”

Thẩm Ngạo xụ mặt nói: “Cái này còn có giả? Đây là tiểu tể tận mắt nhìn thấy.”

Triệu Tông bữu môi, nói: “Bổn vương không có gì lạ.”

Thẩm Ngạo lại nói: “Thời điểm tiên đế sống, từng nuôi một đội cúc khách, bổn sự những cúc khách này, chắc hẳn điện hạ tinh tường hơn so với tiểu tể, hôm nay, bọn hần ở ngay tại Vạn tuế sơn, ha ha... Chỉ cần Tần vương vào cung...”

Lời Thẩm Ngạo nói thật sự mê hoặc quá lớn đối với Triệu Tông, vì vậy Triệu Tông đáng thương nhìn về phía Tần vương phi, Tần vương phi đứng ở một bên, thản nhiên nói: “Mọi người đều có số mệnh, có nhiều thứ cầu không được, nghĩ đến lại có làm được cái gì? Chính là cảm được cầu rồi, nhưng lại không được chơi, chẳng phải sẽ bết bát hơn sao?”

Triệu Tông lập tức câm miệng, nghiêm túc nói: “Thẩm Ngạo, bổn vương không thích cầu, người nói nhiều hơn nữa cũng là vô dụng, bổn vương bị bệnh, tuyệt không vào cung.”

Sắc mặt Thẩm Ngạo biến đổi, nói: “Tần vương thật sao không nhập cung?”

Triệu Tông nói: “Đúng, không nhập cung.”

Thẩm Ngạo không có biện pháp làm gì hần, cưỡng bức lợi dụng một hồi, thấy thái độ Triệu Tông rất kiên quyết, đành phải đi ra ngoài thương lượng cùng Kính Đức, Kính Đức cười khổ, nói: “Cái này nên làm sao cho tốt đây? Trở về bàn giao cho Quá Hoàng thái hậu như thế nào?”

Thẩm Ngạo bị Quá Hoàng thái hậu và Triệu Tông coi như bóng cao su, đá tới đá vào, cũng không còn tính nhin, nói: “Cứ hồi bẩm theo như sự tình xảy ra là được.”

Dứt lời, đành phải mang theo Kính Đức trở về, thời điểm hiện ra tại Giảng Võ điện, văn võ bá quan lại là nghênh cổ nhìn quanh, thấy Triệu Tông rõ ràng còn chưa cùng đến, trong triều đình này đã loạn hết cả lên rồi, Tần vương đăng cơ, mọi người không phản đối, nhưng liên tục mời không đến, cái này làm cho người ta có chút nản chí.

Sắc mặt Quá Hoàng thái hậu trở nên càng kém, Kính Đức lén lút đi đến bên cạnh nàng thì thầm, Quá Hoàng thái hậu nổi giận dưng dưng mà đứng lên, nói: “Vậy thì để ai gia tự mình đi.”

Lúc này nàng muốn không tự mình đi cũng không được, sự tình đến nước này, lúc quan trọng, một bước cũng không thể sai lầm, cho dù nàng có kiên nhẫn, các quan lại có kiên nhẫn, đến lúc đó, an bài một thân phú quý vì Tần vương, nói không chừng còn ồn ào ra trò khôi hài đến, hiện tại ở phía trong cung đình đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, lại không thể ra hiện một một chút lầm lỗi.

Quá Hoàng thái hậu tự thân xuất mã, lên Phượng giá, mang theo Kính Đức, lại đến Tần Vương phủ, lúc này đây, Quá Hoàng thái hậu thật sự nóng nảy, thẳng vào tẩm điện Triệu Tông, xem xét khoảng chừng gì đó, nhưng không phát hiện bóng dáng Triệu Tông, lại thấy Tần vương phi đến trước mặt, Tần vương phi vội vàng hành lễ cho Quá Hoàng thái hậu.

Quá Hoàng thái hậu cả giận nói: “Tông nhi ở nơi nào?”

Tần vương phi vừa muốn trả lời, dưới giường lại truyền ra thanh âm Triệu Tông: “Mẫu hậu, hài nhi ở chỗ này.”

Kính Đức cong thân xuống, chỉ thấy Triệu Tông đang núp ở dưới giường, hướng hần nhếch miệng cười, Kính Đức dở khóc dở cười, nói với Triệu Tông: “Tần vương, lão tổ tông của ta, người ở đâu không đi, chui xuống dưới làm cái gì? Nhanh ra đây, Quá Hoàng thái hậu rất tức giận.”

Triệu Tông lại không chịu đi ra, cười hì hì nói: “Trước hết để cho mẫu hậu thề, không cho ta vào cung, ta liền đi ra.”

Quá Hoàng thái hậu giận dữ nói: “Mau ra đây nói chuyện cùng ai gia.”

Triệu Tông nói: “Không thề sẽ không ra.”

Quá Hoàng thái hậu càng ngày càng phần nộ, phân phó cấm vệ: “Bắt hần ra.”

)

1026. Chương 929: Để Mai

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 929: Để mai

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Đám cấm vệ người nhìn ta, ta nhìn người, lại cũng không dám động thủ, đối phương dù sao cũng là Tấn vương, là người Quá Hoàng thái hậu ưa thích, nếu lúc tóm ra đầu bị đụng vào thành giường, hiện tại Quá Hoàng thái hậu lửa giận công tâm thì cũng thôi, nhưng khó bảo toàn tương lai sẽ không biết trách phạt.

Thấy đám cấm vệ bất động, sắc mặt Quá Hoàng thái hậu lại càng lạnh, kêu Kính Đức đưa chỗ ngồi đến, sắc mặt âm tình bất định, lạnh lùng thốt: “Tông nhi, hiện tại ai gia chỉ có một đứa con trai là người rồi, người không làm hoàng đế, sau này ai gia có thể có ngày tốt lành để qua sao? Nghịch tôn Triệu Hằng kia sau khi lên ngôi khi dễ ai gia như thế nào? Ai gia không dựa vào người, chẳng lẽ dựa vào những hoàng tôn kia?”

Triệu Tông chui dưới giường không đáp.

Quá Hoàng thái hậu tiếp tục nói: “Cho nên, hiện tại ai gia xem như suy nghĩ cẩn thận rồi, thiên hạ này, hoàng đế này, cần phải để người chính mình tin đến nắm giữ, ai gia không tin những người khác, chỉ có tin người, người nhất định phải làm tâm ai gia lạnh lẽo sao? Xưa nay người hồ đồ, không phải ai gia mọi lần đều tìm mọi cách che chở? Vì cái gì?”

Bởi vì người là nhi tử ai gia, là ruột thịt trên người ai gia, ai gia cùng người mới là cốt nhục chí thân, lúc này đây, người không nhập cung, cái ngôi vị hoàng đế này, ai cũng không biết sẽ rơi xuống trong tay hoàng tử nào, bọn hắn cũng có mẫu hậu của chính mình, mẫu hậu bọn hắn chính là thái hậu tương lai, ai gia ở trước mặt các nàng, lại được coi là cái gì?”

Tại trước mặt Triệu Tông, Quá Hoàng thái hậu coi như là thành thật với nhau rồi, lo lắng lớn nhất của nàng, ngoại trừ Triệu Tông, cũng có chính mình.

Quá Hoàng thái hậu, nghe như vô cùng tôn quý, nhưng lúc trước, trong nội cung Tổng thất, đều là thái hậu áp Quá Hoàng thái hậu một đầu, lúc trước thời điểm nàng làm thái hậu là như thế này, hiện tại chính mình làm Quá Hoàng thái hậu cũng như thế, chiêu thức ấy, nàng không thể không đề phòng.

Triệu Tông ở dưới giường chần chờ, cuối cùng cũng nói: “Mẫu hậu, nhi thần cũng không có khiếu làm hoàng đế, nhi thần ngoại trừ chơi chim trên chóc cẩu, còn lại cái gì cũng không biết, cho dù mẫu hậu nhất định bắt ta làm, kết quả có lẽ là làm trò cười cho thiên hạ, lại khiến cho người ta chê cười, hài nhi chán ghét xem tấu chương, cũng chán ghét đi lo những sự tình phiền lòng trong thiên hạ kia, cầu mẫu hậu không cần phải bức hài nhi.”

Quá Hoàng thái hậu nghe xong lời Triệu Tông nói, sắc mặt thoáng chốc bắt đầu trở nên tái nhợt, nàng cười lạnh nói: “Tốt, tốt, người liền làm Tiều Dao Vương gia của người đi.”

Quá Hoàng thái hậu bỗng nhiên đứng dậy, trừng mắt liếc Tấn vương phi, nhưng Tấn vương phi lại điềm nhiên cười một tiếng về hướng Quá Hoàng thái hậu, Quá Hoàng thái hậu đột nhiên cảm giác rất không thể làm gì, đành phải phát tay áo, nói: “Bãi giá, hồi cung.”

Thời điểm Quá Hoàng thái hậu một lần nữa trở lại Giảng Võ điện, cơ hồ tất cả mọi người từ sắc mặt bên trong Quá Hoàng thái hậu đã đọc được một ít nội dung không tốt.

Thẩm Ngạo đóng mắt, ngồi ở trên mặt ghế, đối với Quá Hoàng thái hậu một mình hồi cung cũng có vẻ không kinh ngạc, tính tình nhạ phụ kia, Thẩm Ngạo lại tính tường, bất quá, ah... không đúng, nên là tính

tình nhạc mẫu hần, Thẩm Ngạo rõ ràng nhất, bất quá, một khi quyết định chủ ý, ai cũng đừng nghĩ thay đổi tâm ý của nàng.

Mà Triệu Tông đối với Tần vương phi thì nói gì nghe vậy, Tần vương phi cố chấp, tự nhiên cũng sẽ làm cho Triệu Tông trở nên vô cùng bướng bỉnh.

Chiến tranh mẹ chồng nàng dâu ah... trong nội tâm Thẩm Ngạo phát ra một tiếng cảm thán, nhưng rất rõ ràng, Quá Hoàng thái hậu thua, tựa hồ thua rất triệt để.

Dương Thực lúc này đã không đợi kịp, trước mắt trời tối rồi, cửa cung sắp đóng chặt, đến lúc này, nếu không thương lượng tốt sự tình này, sẽ kéo dài đến ngày mai, nhưng lúc này không giống ngày xưa, hôm nay Triệu Hằng bị tru sát, càng là kéo dài, toàn bộ thiên hạ đều nghị luận ào ào, nếu là không có người nào đi ra chủ trì đại cục, đến lúc đó, nếu thật có bọn đạo chích thừa cơ phi nhóm lửa, sự tình lại càng không dễ thu thập.

Dương Thực nói: “Quá Hoàng thái hậu, không biết khi nào Tần vương vào cung?”

Quá Hoàng thái hậu cười lạnh, nói: “Như thế nào? Người ước gì Tần vương không nhập cung?”

Lúc này tâm tình Quá Hoàng thái hậu cực xấu, hết lần này tới lần khác, Dương Thực lúc này bỗng xuất hiện, cũng nên là hần không may.

Dương Thực đành phải cười khổ, nói: “Cựu thần thực sự không có ý tứ này...”

Quá Hoàng thái hậu cũng ý thức được chính mình thất thố, nhếch miệng nói: “Thân thể Tần vương có việc, chỉ sợ là không thể tới rồi, quốc không thể một ngày không có vua, chư công liền chọn người tài đức sáng suốt khác đi.”

Đám văn võ bá quan choáng váng, nhưng lập tức lại bắt đầu hưng phấn, hiện tại người Quá Hoàng thái hậu cùng phụ chính vương chọn lựa đẩy ra đã bỏ quyền, cái sự tình tuyển chọn hoàng đế này, cuối cùng có đất để bọn hần dụng võ.

Trong lúc nhất thời, văn võ bá quan ào ào đứng ra, kỳ thật, muốn chọn, cũng không có bao nhiêu người có thể chọn, tiên đế mặc dù nhiều hoàng tử, nhưng trưởng thành cũng chỉ có mấy người như vậy, lại loại bỏ rơi mấy người xuất thân tiểu thiếp, kết quả cuối cùng chỉ còn lại có hoàng bát tử Triệu Vực cùng hoàng cửu tử Triệu Cầu, hoàng bát tử là hoàng hậu Lưu thị sinh, coi như là con trai trưởng, hoàng cửu tử Triệu Cầu thì là quý phi Vi thị sinh, thân phận cũng đều không có trở ngại.

Văn võ bá quan tự nắm lấy lập trường, nhất thời nghị luận ào ào.

Đối diện với mấy người tranh luận tranh phong này, Thẩm Ngạo lại yên tĩnh thần kỳ, đôi mắt hé mở nửa đóng, tựa như đang tự định giá cái gì đó.

Sắc trời đã dần dần đen đi, quần thần còn chưa đạt thành nhất trí, Quá Hoàng thái hậu tràn đầy mệt mỏi, lúc này cũng không có bao nhiêu tâm tình nghe báo cáo và quyết định sự việc, phất phất tay, nói: “Đã tranh luận không được, việc này cứ để ngày mai lại nghị, tan triều.” Nàng mong mỗi liếc hướng Thẩm Ngạo, nói: “Thẩm Ngạo, người lưu lại.”

Thẩm Ngạo gật gật đầu, nói: “Vâng.”

Đợi đám văn võ bá quan bọn họ cáo từ ra khỏi điện, trong cái Giảng Võ điện này to như vậy, chỉ còn lại có ba người Quá Hoàng thái hậu cùng Thẩm Ngạo, Kính Đức.

Thái độ tận lực bình thản của Quá Hoàng thái hậu rốt cục cũng kéo xuống dưới, cả giận nói: “Ai gia sao lại sinh một tên bất hiếu như vậy, hần tuyệt không nghĩ đến ai gia, cái mẫu hậu này sao? Hừ, hần không làm thì không làm, Thẩm Ngạo, hoàng bát tử cùng hoàng cửu tử, tính tình người nào tốt hơn một ít?”

Thẩm Ngạo nhếch nhếch miệng, thoáng trầm mặc một tý, nói: “Thần không biết.”

Quá Hoàng thái hậu gật gật đầu, Thẩm Ngạo nói một câu kia lại rất trung thực, giống như Triệu Hằng, trước khi đăng cơ thì vô cùng kính cẩn nghe theo, nhưng sau khi lên ngôi, lại thay đổi một bộ sắc mặt hoàn toàn khác.

Quá Hoàng thái hậu thở dài một hơi, nói: “Chuyện cho tới bây giờ, ta thấy hoàng cửu tử tính tình Triệu Cấu dịu dàng ngoan ngoãn hơn một ít, ai gia có vài phần ấn tượng đối với hần, bất quá, nói trở lại, nên đề phòng, ai gia vẫn còn phải đề phòng.”

Quá Hoàng thái hậu nghiêm túc nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Ngươi là phụ chính vương, cứ làm như cũ đi, tương lai, tân hoàng đế đăng cơ, nên hỏi đến quân chính còn phải hỏi đến, không cần sợ, ai gia chống đỡ cho ngươi.”

Thẩm Ngạo đương nhiên hiểu cách nghĩ của Quá Hoàng thái hậu, dùng chính mình kiềm chế tân hoàng đế, mà tân hoàng đế vì ngăn chặn phụ chính vương, liền không thể không khúm núm đối với Quá Hoàng thái hậu.

Trò chơi này giống như là chức quan Đại Tổng, quyền chia ra làm ba, ba tỉnh Môn Hạ, Trung Sách, Thượng thư ngăn cản lẫn nhau, cho nên, có đại sự, mới cần hoàng đế đứng ra cân nhắc quyết định, nếu không, đem quyền lợi ba tỉnh tập trung ở cùng một chỗ, như vậy thì cần hoàng đế làm cái gì?

Thẩm Ngạo thần nhiên nói: “Thần hiểu.”

Quá Hoàng thái hậu thở dài, nói: “Chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể như thế.” Nàng giơ mắt lên nhìn Thẩm Ngạo, nói: “Nếu như ngươi là tôn thất, sẽ có nhiều chỗ tốt, Tấn vương không làm, ai gia liền có thể lập tức hạ ý chỉ để ngươi chuyển biến thành, nhưng hết lần này tới lần khác, ngươi lại họ Thẩm.”

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: “Triệu Thẩm cùng trị thiên hạ, chẳng phải là rất tốt sao?”

Quá Hoàng thái hậu chấp nhận sâu, gật đầu nói: “Rất tốt.”

Quá Hoàng thái hậu cũng không cho rằng trong lời nói của Thẩm Ngạo có cái gì tà đạo, hiện tại nàng muốn duy trì, đúng là cái gọi là Triệu Thẩm cùng trị này, Triệu gia làm hoàng đế, Thẩm Ngạo làm phụ chính.

Thẩm Ngạo có vẻ có chút mệt mỏi, hướng Quá Hoàng thái hậu nói: “Cửa cung sắp đóng, vi thần xin cáo từ, về phần sự tình tân quân, chỉ có thể chờ ngày mai lại bàn.”

Quá Hoàng thái hậu nói: “Ngươi đi đi, ai gia cũng mệt mỏi.”

Quá Hoàng thái hậu được Kính Đức nâng đỡ, đưa mắt nhìn Thẩm Ngạo ra khỏi điện, mới từ cửa hông điện đi ra ngoài.

)

1027. Chương 930: Đi Thôi

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 930: Đi thôi

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Sắc trời dần dần âm đạm, Thẩm Ngạo mang theo thị vệ đông nghìn nghịt từ cung điện trở lại phụ chính vương phủ, trên đường đi, lập tức hấp dẫn chú ý của không ít người.

Những người này sau khi nhìn thấy Thẩm Ngạo, về sau, lập tức giải tán, đều tự hướng chủ nhân bẩm báo.

Thẩm Ngạo có vẻ mệt mỏi tới cực điểm, từ giờ Thìn sáng sớm đến hiện tại, trọn vẹn bảy canh giờ, đều vượt qua ở triều nghị, hần nói mỗi một câu, làm mỗi một sự kiện, tựa hồ đều dẫn dắt ảnh hưởng đến cả cái Vương Triều này.

Đợi thời điểm trở lại phụ chính Vương phủ, Thẩm Ngạo phân phó người gác cổng: “Ai cũng không gặp, nếu có người đến, đều ngăn cản đuổi trở về.”

Người gác cổng đáp ứng, Thẩm Ngạo cũng trở về phòng ngủ mình nghỉ tạm, không đề cập tới chuyện gì nữa.

Ban đêm càng sâu, nhưng người ở trong cái Biện Kinh này, có thể ngủ được an tâm giống như Thẩm Ngạo, chỉ sợ không được mấy người.

Thời điểm triều nghị giải tán, tuy Triệu Hằng tin tức đèn tội tạm thời chưa rải ra ngoài, nhưng người trong thành Biện Kinh biết đến lại không ít, Triệu Hằng chết cũng không khiến cho bao nhiêu người tiếc hận cùng phần nộ, việc cấp bách trước mắt, lại là thời khắc một lần nữa thay bài tẩy.

Trong một chỗ nhà cửa ở thành Biện Kinh, tại đây, tuy rất gần Kinh Triệu phủ, nhưng so sánh với những kiến trúc gần đó cũng rất khác biệt, xưa nay nơi đây không có ai đến, đủ để cho thấy, chủ nhân nơi này không còn quyền lực gì nữa.

Nhưng hôm nay bất đồng, từng cỗ kiệu, từng chiếc xe ngựa từ bốn phương tám hướng hội tụ đến đây, cơ hồ ngay cả góc đường đều bị bế tắc hết, các nhân vật từ kiệu và trong xe ngựa đi xuống, mỗi người cũng đều bắt phàm, có rất nhiều huấn luyện viên, giáo đầu học đường dạy võ, có rất nhiều quan viên trọng yếu ba tỉnh lục bộ trong triều, cũng không thiếu đại thương nhân cùng với một ít đại nho đương thời.

Thậm chí, ngay cả trong cấm quân, cũng có không ít tướng quân tới đây, bọn hắn đến chỗ cửa sân, liền có người mang theo đèn lồng, dẫn bọn hắn đi vào, đến một chỗ ngọn đại sảnh huy hoàng, liền có người dâng trà lên.

Người đến càng ngày càng nhiều, thế cho nên, ngay cả đại sảnh cũng đều không ngồi được rồi, những người đến sau đành phải đứng chờ.

Những người này đều là các nhân vật máu mặt tại thành Biện Kinh, bởi vì duyên cớ nào đó hấp dẫn, làm cho bọn họ không hẹn mà cùng mà tụ tập lại với nhau.

Ở chỗ này, không có hàn huyên quan trường, cũng không có người đàm tiếu với nhau, tất cả mọi người giờ trà chén nhỏ, làm bộ muốn uống trà, nhưng nước trà ở phía trong chén trà nhỏ này lại không hề nhúc nhích hay bớt đi chút nào.

Ngẫu nhiên sẽ có vài tiếng thấp giọng khục khục, hoặc là tiếng bước chân xột xoạt truyền ra, làm cho cái đại sảnh này tăng thêm vài phần rậm rịch.

Đến thời điểm nửa đêm, mọi người cuối cùng cũng tới đông đủ.

Tổng cộng là bốn một trăm ba mươi một người, trong đại sảnh, bóng người ẻo lả, lách vào chật như nêm cối, thậm chí là quan viên lớn như Hộ bộ Thị lang, bởi vì đến chậm, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn mà đứng.

Cũng may, không có ai phát biểu cái gì bất mãn, chỉ là, trên mặt mỗi người, đều có một loại cảm giác trầm trọng không thở nổi.

Yên lặng thật lâu, về sau, rốt cục cũng có một người ăn mặc áo đạo trắng giặt rửa rất kỹ chấp tay tiến đến, người đó có hai tóc mai hoa râm, thân thể hơi có vẻ còng xuống, nhưng một đôi tròng mắt lại mang theo một loại nhìn thấu nhân tâm rất lợi hại.

Mọi người ào ào tụ tới, nói: “Trần tiên sinh tốt.”

“Tốt, tốt...” Người đến chính là Trần Tế, trên mặt Trần Tế lộ ra dáng tươi cười, không ngừng gật gật đầu.

Kỳ thật, những người đang ngồi này, đại đa số đều là lần đầu tiên thấy Trần Tế, tuy biết rõ có một nhân vật như Trần Tế, cũng biết lúc phụ chính vương không ở tại Biện Kinh, trong Biện Kinh này có một thế lực dấu diếm đang ngo ngoe muốn động.

Đúng là nhờ thế lực không nhìn thấy không mò đến này, mới có thể để cho phụ chính vương điện hạ vừa vào kinh thành đã duy trì được đại cục.

Bất quá, đối với đại đa số người ở đây mà nói, họ vẫn đang không hiểu ra sao đối với lực lượng này, chỉ biết là sau lưng lực lượng này liên lụy tới Trần Tế, mà Trần Tế lại là ân sư của phụ chính vương, địa vị cao cả, hiện tại, Trần tiên sinh cho gọi, người nhận được thiệp mời, lập tức tới rồi.

Tối nay vốn là một đêm khó ngủ, ban ngày phụ chính vương giết Triệu Hằng, lại về sau Tấn vương không chịu vào cung, đến hoàng bát tử cùng hoàng cửu tử tranh giành, trong chuyện này có quá nhiều tin tức, làm cho người ta khó có thể tiêu hóa.

Trần Tế cho gọi, tất nhiên liên quan đến phụ chính vương, mà người trong sảnh đối với phụ chính vương mà nói, vinh nhục của hắn đã muốn quan hệ đến tính mệnh thân gia tất cả mọi người.

Trần Tế ngồi ở trên mặt ghế, ngẩng nhìn bốn phía, thở dài một hơi, sau đó mới nói: “Triệu Hằng hành thích vua, hôm nay đã bị tru sát, Tấn vương đăng cơ, căn bản là một chuyện tốt, nhưng hết lần này tới lần khác, Tấn vương điện hạ nhiều lần không đứng ra nhận trọng trách, xem ra, tương lai, thiên hạ này, nên là hoàng bát tử hoặc là hoàng cửu tử nắm giữ.”

Trần Tế tuy là người đọc sách, nhưng chủ trương Cẩm Y Vệ, về sau nói chuyện đã không còn cong cong quẩn quẩn nữa, sự việc hẳn phải làm quá nhiều, mỗi ngày chân không chạm đất, thu thập vô số tin tức, vừa phải hạ chỉ lệnh xuống, hôm nay sớm thành thói quen đi thẳng vào vấn đề.

Bất quá, mới mở miệng nói đến trọng điểm, lại khiến cho không ít người trong sảnh có vẻ có chút không thích ứng.

Nhưng Trần Tế lại cười nhạt một tiếng, nói: “Tương lai, bất kể là hoàng bát tử hay là hoàng cửu tử đăng cơ, đối với Đại Tổng thì cũng chưa chắc là chuyện xấu, nhưng đối với các người...”

Trần Tế thời điểm nói đến các người, cố ý tăng thêm ngữ khí thật nặng, bắn khoả liếc nhìn trên mặt mọi người, mới chậm rì rì nói: “Chưa hẳn là chuyện tốt.”

Người trong sảnh thoáng chốc bắt đầu khẽ bàn tán, lời nói bỗng trở dậy, có thể lẫn lộn đến tình trạng như bọn hắn, người nào cũng không phải đèn đã cạn dầu, Trần Tế nói một câu, đã trực chỉ chỗ yếu hại của bọn hắn.

Bọn hắn đều có một điểm giống nhau, đều là đứng sau lưng Thẩm Ngạo đẩy lên, nghênh đón phụ chính vương vào kinh thành, thậm chí là giết Triệu Hằng, hoặc nhiều hoặc ít, đều có một phần của bọn hắn.

Mà sở dĩ Trần Tế nói như vậy, mấu chốt của vấn đề cũng ở chỗ này, bất kể như thế nào, bọn hắn dù sao cũng là phản thần, tuy rất nổi danh, nhưng cái chỗ bẩn này, sớm đã khắc ở trên người của bọn hắn, mãi mãi không thoát khỏi, nếu Tấn vương đăng cơ thì cũng thôi, nhưng tương lai, nếu hoàng bát tử hoặc là hoàng cửu tử đăng cơ thì sao đây?

Hoàng đế sẽ tin tưởng một đám quân thần đã từng dám ủng hộ giết quốc vương? Sẽ dễ dàng tha thứ, để những người này cầm giữ chỗ hiểm ở triều đình?

Tuyệt không có khả năng, Triệu Hằng dù xấu, cũng là hoàng đế, ít nhất theo lập trường hoàng đế mà nói, dù như thế nào, sau khi tân hoàng đế lên ngôi, đầu tiên sẽ cảm thấy sợ hãi, bởi vì những người này có thể đẩy người lên, thì giết vị hoàng đế Triệu Hằng này, như vậy, ai có thể tin, tương lai, liệu không có một ngày, những người này không bắt lấy khuyết điểm của mình mà giết chính mình đây?

Đây là một chỗ bẩn chính trị rất nghiêm trọng, cả đời cũng khó có thể rửa sạch, ngày tân hoàng đế đăng cơ đó, chính là ngày bọn họ sẽ xong đời.

Tuy nói phụ chính vương vẫn còn, chỉ cần phụ chính vương vẫn còn một ngày trên đời, bọn hắn sẽ không cần phải sợ hãi, nhưng trái tim vốn là lúc nào cũng treo lên như vậy, cuối cùng cũng không phải biện pháp.

Trần Tế cười nhạt một tiếng, thấy được trong mắt mọi người hiện lên vẻ e ngại, hắn không khỏi cười rộ lên, nâng chung trà lên uống một ngụm nhỏ, chậm rãi nói: “Vua nào triều thần này, hoàng đế mà đối giống như đèn kéo quân, thần tử cũng là đối một lần lại một lần, nếu muốn cả đời không ngã, nói dễ vậy sao? Hiện tại, Triệu Hằng đã chết, chư vị nên quyết định vì chính mình thôi.”

Khương Mẫn ngồi ở một vị trí gần phía trước, trù trừ một chút, mới nói: “Trần tiên sinh, nói thì nói như thế, nhưng...”

Trần Tế xen lời hắt, nói: “Nhưng có chút sự tình, nếu muốn làm, nói dễ vậy sao, có phải không?”

Khương Mẫn không khỏi cười mỉa, nói: “Trong nội cung đã xác định ý tứ rồi, muốn sửa đổi, chỉ sợ khó như lên trời, trừ phi Tần vương chịu đi ra, nếu không, lại có thể có biện pháp nào?”

Trần Tế mỉm cười, trầm mặc thật lâu, mới nói: “Còn có một người, có thể chủ trì đại cục.”

Khương Mẫn không khỏi lên tiếng hỏi: “Không biết là ai?”

Đôi mắt Trần Tế lóe lên, thản nhiên nói: “Phụ chính vương...”

Vừa dứt lời, trong sảnh lặng ngắt như tờ, cây kim rơi cũng có thể nghe thấy tiếng, ánh mắt mọi người đều trở nên ngưng đại ra, lập tức, có người hít vào một hơi, liền hiểu ý tứ Trần Tế.

Bản thân bọn hắn chính là Thẩm đẳng, cho dù có người chưa hẳn quan hệ mật thiết cùng Thẩm Ngạo, nhưng ở trong mắt người khác, trong tương lai, đợi tân hoàng đế lên ngôi, người đó cũng tuyệt đối sẽ trở thành Thẩm đẳng, không thể nghi ngờ.

Có thể nói, tính mệnh thân gia của bọn hắn hiện tại, đều gắn bó trên người Thẩm Ngạo, nếu Thẩm Ngạo có thể một mực duy trì quyền lực, bọn hắn đương nhiên có thể không lo, nhưng trên đời này thật sự có quyền thần vĩnh viễn sừng sững? Vài năm về sau, phụ chính vương phỏng chừng cũng chỉ có hai lựa chọn, một là bị thua, một là rời phiên.

Nhưng bất kể là loại nào, đã không có Thẩm Ngạo bảo vệ, đã không có cây to Thẩm Ngạo này, những người đang ngồi sẽ rơi xuống cái kết cục gì, phàm là chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể đoán trước.

Sau khi tân hoàng đế lên ngôi, quyền thế phụ chính vương ngập trời, như vậy, bất kể là Triệu Hằng, hay là hoàng bát tử, cử tử, lựa chọn duy nhất, chính là đoạt quyền cùng Thẩm Ngạo, bọn hắn muốn đoạt, không chỉ là một phụ chính vương, mà là quyền lợi trong tay người đang ngồi.

Đối với tân hoàng đế mà nói, diệt trừ trụ cột quân chính Thẩm Ngạo được hỏi đến, mới là quan trọng nhất, cho nên, Triệu Hằng chọn xóa học đường dạy võ, chọn phế truất hải chính, đóng cửa báo chí, thay đổi bất kỳ một tân hoàng đế nào, cũng sẽ làm ra cái lựa chọn này, bởi vì, quyền lợi Thẩm Ngạo chính là ở tại đây.

Hải chính, học đường, báo chí, nếu là thổ nhượng, như vậy, bọn hắn là hoa và cây cảnh ý lại cái thổ nhượng này để sinh tồn, nếu là ngay cả thổ nhượng cũng bị mất, bọn hắn còn có thể sống sót được sao?

Thanh âm Trần Tế trầm thấp mà chậm chạp, nhưng mỗi một câu, đều ở đánh vào lòng bọn hắn, chỉ nghe Trần Tế tiếp tục nói: “Hôm nay, tên đã trên dây, muốn đứt ra, nói dễ vậy sao? Phụ chính vương được ân trọng của tiên đế, trong nội tâm thường mang tâm cảm kích, không đành lòng mà làm việc vì quốc gia, nhưng nếu phụ chính vương không làm nữa, tương lai cùng lắm thì đi Tây Hạ, đi Tuyền Châu, làm một cái phiên vương là đủ.

Nhưng quan to quan nhỏ đang ngồi đây, chẳng lẽ không nghĩ qua, tới lúc đó, chư vị gian khổ học tập khổ đọc công danh, khổ tâm kinh doanh gia nghiệp, dùng đao thật cây thương thật kiếm được công lao đến, còn có thể giữ lại sao?”

Trần Tế cố ý dừng một chút, mới tiếp tục nói: “Việc đã đến nước này, chỉ có đi ngược dòng nước, không tiến tất lùi, nếu ai có cái si tâm vọng tưởng gì, chính là chết không chỗ táng thân, tới hôm nay là cơ hội tốt nhất, qua tới nay rồi, đợi cho gạo nấu thành cơm, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Có người vỗ bàn, nói: “Trần tiên sinh nói rất đúng, chuyện cho tới bây giờ, đã không có đường lui, phụ chính vương thánh minh, văn thao vũ lược, lại là tôn thất phò mã, quân lâm thiên hạ, cũng có thể được người người tôn kính.”

Có người nổi lên đầu, không ít người bắt đầu đứng dậy đánh trống reo hò, rất nhiều người trên mặt sinh ra vẻ đồ ửng, đây là một sàn đánh bạc, tiền đánh cuộc là tính mệnh tất cả mọi người, nhưng tính mệnh thân gia của mình sớm đã đặt ở trên chiếu bạc, chỉ có tiếp tục đánh bạc xuống dưới, mới có thể xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng.

Trong tay Trần Tế cầm chén trà nhỏ, bịch một tiếng đã rơi lên trên mặt đất, thân thể lão nhân này còng xuống, con mắt phát ra một cỗ quang mang làm cho người ta sinh ra sợ hãi, nói: “Ngay tại hôm nay, ngay

tại hôm nay!”

Cuối cùng, Trần Tế kiên định nói: “Chư vị đều tự trở về chuẩn bị, một canh giờ sau, đi phụ chính vương phủ, phụ chính vương không thể không đáp ứng.”

Trong đêm cùng ngày, huấn luyện viên, tiến sĩ trở lại học đường dạy võ tự tập ở trong nội đường, bọn người Hàn Thế Trung, Đồng Hồ, Chu Lâm ngồi xuống, tính tình Chu Lâm gấp gáp nhất, mở miệng trước tiên, nói: “Chuyện cho tới bây giờ, còn có cái gì do dự nữa hay sao? Hàn huấn luyện viên, phải chăng hiện tại nên thôi tù và tập kết?”

Ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Hàn Thế Trung, Hàn Thế Trung có danh vọng cao nhất tại học đường dạy võ, lại là giáo đầu bộ quân khoa, ẩn ẩn trong lúc đó, lúc Thẩm Ngạo không ở đây, Hàn Thế Trung đã trở thành thủ lĩnh giáo úy.

Hàn Thế Trung nhăn lông mày lại, còn đang lắc lư, sự tình đến tình trạng hôm nay, hẳn đương nhiên cũng biết, bất kể là ai đăng cơ làm đế, học đường dạy võ muốn sinh tồn, hi vọng duy nhất, chính là phụ chính vương làm quốc vương, nếu không, bất luận kẻ nào đăng cơ, đều không tránh được sinh ra lòng kiêu kỳ.

Hàn Thế Trung hít sâu một hơi, nói: “Hàn mỗ sống nửa đời người, khởi đầu làm đầy tớ, may mắn lại lọt mắt xanh phụ chính vương, nhập học đường dạy võ, dạy bảo quân sự, hôm nay đã có năm năm, năm năm này, Hàn mỗ cùng học đường dạy võ sớm chiều làm bạn, đã không lý khai rồi, cả đời này, chỉ nguyện cùng vui cùng buồn với học đường.”

Hàn Thế Trung nói lời này, lại làm cho tất cả mọi người bắt đầu trầm mặc suy nghĩ, hẳn nói, chẳng phải là giống hết với suy nghĩ của mọi người sao?

Trước khi nhập học đường dạy võ, cảnh ngộ những người này cũng không tốt, là Thẩm Ngạo đưa nguyên một đám ra, mà hôm nay, học đường đã thành thánh địa quân nhân, mà bọn hắn, cũng là vinh quang đầy thân, oai phong khắp thiên hạ.

Hàn Thế Trung nghiêm mặt nói: “Sự tình đến trình độ này, Hàn mỗ cũng không thể nói gì hơn, người đâu, thôi tù và.”

Ồ ô...

Thanh âm trầm thấp quanh quẩn tại bầu trời đêm thành Biện Kinh.

Trên giáo trường, nguyên một đám thân ảnh từ trong doanh phòng đi ra, nhanh chóng tập kết.

Một nén nhang thiêu đốt qua đi, Hàn Thế Trung đứng dậy rời ghế, mang theo một đám giáo đầu, tiến sĩ từ Minh Võ đường đi ra, trong đêm tối, đám giáo úy bọn họ ồ ồ mà thở, một hàng nhóm dài dằng dặc, không nhìn ra điểm cuối cùng.

“Theo ta đi!”

“Đi...”

Không cần quá nhiều mệnh lệnh, chỉ cần một câu, đám giáo úy không có chút nghi hoặc gì, xếp thành hàng ra khỏi học đường, từ từ, trên đường dài, nhiều đội giáo úy chậm chạy mà qua, cấm vệ ban đêm tuần tra tại đầu đường thấy, hét lớn một tiếng: “Là ai ban đêm thay đổi quân đội? Có biết...”

“Giáo úy ở đây, cút!”

Đám cấm vệ thoảng chốc biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, trên đường đi, từ trên đường dài các nơi, giáo úy song song chậm chạy mà đến, không có bất kỳ trở ngại gì, dưới ánh trăng, chỉ có lần lượt từng khuôn mặt lạnh lùng.

Chỉ nửa khắc sau, điện Tiền vệ Chỉ huy sứ Chu Chí bị người đánh thức, hỗn loạn mà nghe cấm vệ bẩm báo, không khỏi sững sờ, lập tức nói: “Giáo úy đêm khuya đi trên đường phố?”

“Vâng, bảy tám ngàn người, đều đi qua hướng phụ chính Vương phủ, tiểu nhân không dám ngăn cản bọn họ, đại nhân, có nên hay không...”

Chu Chí bắt đầu đóng hai mắt lại, thản nhiên nói: “Dưới chân thiên tử, đêm khuya hoảng sợ, Xu Mật Viện, Binh bộ đều không nhận được tin tức, lúc này bọn hần lên trên đường phố, chẳng lẽ là muốn binh biến?”

“Chỉ huy đại nhân, phải chăng lập tức thay đổi cấm vệ đến đàn áp?”

Nhưng Chu Chí lại không nhanh không chậm mà lắc lắc đầu nói: “Đàn áp? Bọn họ là môn sinh thiên tử, là tâm phúc phụ chính vương, hôm nay ra lệnh, ngày mai phụ chính vương sẽ muốn đầu của ta.”

Chu Chí cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: “Báo cáo Xu Mật Viện, phải nhanh, thỉnh các lão gia Xu Mật Viện cân nhắc quyết định.”

)

1028. Chương 931: Ủng Hộ

Kiều Thê Như Văn

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 931: Ủng hộ

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Phi ngựa đến Xu Mật Viện, trực ban đêm Xu Mật Viện là phó sứ Phùng Ngọc nghe xong người báo cáo, nhưng chỉ cười nhạt một tiếng, nói: “Không có sự tình gì của Điện Tiền vệ, trở về nói cho Chỉ huy sứ các người biết, loại sự tình này, không phải hần muốn quản là sẽ nhúng tay vào được, yên ổn sinh sống là được rồi, cẩn thận cái đầu của mình đi.”

Điện Tiền vệ truyền báo kia vừa sợ vừa nghi, đành phải trở về bẩm báo.

Đưa tin tức đến chỗ Điện Tiền vệ, Phùng Ngọc cười nhạt một tiếng, ngồi ở trên mặt ghế cao cao uống chén trà nhỏ, một hồi qua đi, có một sai dịch tiến đến, thấp giọng nói: “Đại nhân, Mã quân tư, Bộ quân tư cũng đã động.”

Phùng Ngọc ừm một tiếng, nói: “Phụ chính vương bên kia có động tĩnh gì?”

“Động tĩnh gì cũng đều không có, Trần tiên sinh bên kia cũng có động tác rồi.”

Phùng Ngọc nói: “Xu Mật Sứ đại nhân chúng ta đâu?”

Sai dịch này không khỏi nở nụ cười, nói: “Xu Mật Sứ đại nhân một mực ở cùng Trần tiên sinh.”

Phùng Ngọc cũng không nhin được mà bật cười, nói: “Chúng ta cũng không thể rút lại phía sau rồi, theo Long có công, há có thể đồng ý đi sau người? Gọi người chuẩn bị cỗ kiệu.”

Sai dịch đồng ý, nhanh chóng xuống dưới.

Biện Kinh yên lặng, đột nhiên trở nên náo nhiệt lên, nhiều đội quân đội bắt đầu lên trên đường phố, Điện Tiền vệ phụ trách phòng vệ trong thành phát giác không đúng, nhưng lại không dám quản, giáo úy, Bộ quân tư, Mã quân tư đốc toàn bộ lực lượng, trừ những người đó ra, vô số cỗ kiệu, xe ngựa, còn có người đi đường đi bộ hành tẩu, khắp nơi đều là người.

Bó đuốc bắt đầu nhen nhóm trời dậy, đèn đuốc cả thành Biện Kinh sáng trưng, cùng lúc đó, nghiệp võ giáo úy đến đầu tiên, đã vây quanh phụ chính Vương phủ chặt như nêm cối.

Người gác cổng thấy cái trận chiến này, lại càng hoảng sợ, cường tráng lá gan, lớn tiếng hét lên: “Là người nào? Có biết đây là nơi nào không? Mau mau tránh ra.”

Trong hắc ám, có người đi ra, một gã giáo đầu nói: “Thỉnh phụ chính vương đi ra gặp mặt.”

Người sai vật có chút sợ hãi, nhưng khi nhìn thấy đối phương là nghiệp võ giáo úy, cuối cùng có lẽ là nhẹ nhàng thở ra, nói: “Điện hạ đã ngủ, trước kia đã có phân phó, ai cũng không gặp mời, mời chừ vị về.”

Đám giáo úy không động, có người quát to một tiếng: “Không phải thấy phụ chính vương không về.”

Dứt lời, dùng bọn người Hàn Thế Trung cầm đầu, một đám giáo úy phần phật mà xông vào chỗ người gác cổng, người sai vật không ngăn được, đành phải kêu to: “Làm phản sao? Các người muốn làm phản sao?”

Giáo úy vừa mới xông vào, ngay sau đó là Mã quân tư, Bộ quân tư, lại về sau, quan viên, Cẩm Y Vệ, thương nhân, đại nho nối gót nhau đi tới.

Cả phụ chính Vương phủ, đã là phi thường náo nhiệt, cũng may gia quyến phụ chính vương còn ở lại Tuyền Châu, những sĩ tốt không có vương pháp này bắt đầu xông vào phòng đi tìm người, cuối cùng, ở phía sau dãy nhà, Thảm Ngạo nửa mê nửa tỉnh mà bị người vây quanh.

Thảm Ngạo trợn mắt, chứng kiến trong phòng đông nghịt người, vốn là chấn động, đợi thấy được gương mặt bọn người Hàn Thế Trung, Trần Tế, mới cảm thấy yên tâm, không khỏi lên tiếng nói: “Đêm hôm khuya khoắt, các người tới làm cái gì?”

Trần Tế tiến tới một bước, quỳ xuống đất, nói: “Vi thần Trần Tế tham kiến bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế!”

Một gã giáo úy không biết từ nơi nào tìm đến một khối hoàng bố (áo choàng vàng), choàng ở trên người Thảm Ngạo, Thảm Ngạo chấn động, nói: “Các người đây là muốn tạo phản sao? Hàn Thế Trung, người cũng cùng bọn họ làm ầu hả?”

Hàn Thế Trung hét lớn: “Quốc gia nguy nan, xã tắc nguy như chồng trứng, xin bệ hạ thuận lòng trời...”

Người cả phòng cùng một chỗ quỳ xuống, nói: “Thỉnh bệ hạ thuận lòng trời, ân huệ tỏa khắp chúng sinh.”

Thảm Ngạo vội vàng lắc đầu, giật hoàng bố trên người xuống.

Cửu tộc chí tôn, đối với Thảm Ngạo mà nói, cũng không phải là không có hấp dẫn, nhưng loại sự tình này, cũng nên thoáng cân nhắc một tý, bị người buộc lên, tính toán là chuyện gì xảy ra? Còn nữa, nam nhân, cũng nên thoáng rụt rè một tý mới tốt.

“Lớn mật, các người điên rồi!”

Lúc này, đã không phải là một đôi lời đe dọa của Thảm Ngạo là có thể ngăn lại rồi, sự tình đã làm, nếu Thảm Ngạo không đăng cơ, những người này đều là tội lớn mưu nghịch, xét nhà diệt tộc.

Sự tình đến trình độ này, không người nào để ý tới Thảm Ngạo, Trần Tế nói: “Người đâu, thỉnh phụ chính vương vào cung.”

“Bỏn vương không đi.” Thảm Ngạo quát to một tiếng.

Đồng Hồ không nói hai lời, từ trong đám người nhảy đi ra, muốn đem lôi Thảm Ngạo từ trong chặn ra đến.

Thảm Ngạo im lặng, hét lớn: “Bỏn vương chưa mặc quần áo, còn chưa mặc quần áo...”

Không biết là ai nói: “Cuốn chăn đi luôn.”

Câu này phát ra trong không khí trang nghiêm, thoáng chốc đã nhiều thêm vài phần vui vẻ.

Thảm Ngạo đành phải nói: “Các người cứ lui xuống trước đi, bỏn vương mặc quần áo trước rồi nói sau.”

Đám người rốt cục cũng giải tán, bất quá, tại bên ngoài phòng ngủ của Thảm Ngạo, đã tụ tập vô số người, đợi Thảm Ngạo mặc mang phục đi ra, dùng Trần Tế cầm đầu, âm âm quỳ xuống đất, hô to một tiếng: “Ngô hoàng vạn tuế...”

Người như sóng thủy triều, nói: “Ngô hoàng vạn tuế.”

Thảm Ngạo thở dài, nói: “Tiên đế thi cốt còn chưa lạnh, tại sao các người phải làm loại sự tình này? Các người đây là muốn bắt bỏn vương đeo cái tội bất trung bất nghĩa.”

Trần Tế xúc động nói: “Nếu tiên đế còn sống, nhất định có thể biết nỗi khổ tâm lúc này của bệ hạ.”

Thẩm Ngạo hít sâu một hơi, bất đắc dĩ nói: “Sự tình đến trình độ này, cũng chỉ có thể như thế.”

Sau đó, mấy vạn đại quân ủng hộ Thẩm Ngạo ra khỏi phủ chính Vương phủ, vô số người hô to trong bóng đêm: “Phụ chính vương làm thiên tử, Ngô hoàng vạn tuế.”

Đại đội trưởng ở phía trong cung điện, Điện Tiền vệ ở bên ngoài cung điện bên này đã vô cùng nóng nảy, không biết có nên để người đi vào hay không.

Để vào, chính là theo nghịch tặc, không để, một khi phụ chính vương thật sự làm thiên tử, bọn hắn có lẽ vẫn là theo nghịch tặc, vì vậy mà vội vàng gọi người đi Xu Mật Viện, Binh bộ thỉnh giáo, ai ngờ đến Binh bộ cùng Xu Mật Viện, mới biết được chụp một cái trống không, hỏi thủ vệ xem đại nhân Xu Mật Viện cùng Binh bộ đi nơi nào, kết quả lấy được trả lời đều là: “Nghênh Thánh giá.”

Điện Tiền vệ Chỉ huy sứ Chu Chí nghe được hồi bẩm, bất đắc dĩ cười khổ, nói: “Thả người.”

Cửa cung mở rộng ra, quân đội không hề lơ đãng, do dự loại quan lại, quan quân đưa Thẩm Ngạo vào cung, quân đội ở bên ngoài thành thì là đồng loạt hô to: “Phụ chính vương đăng cơ, vĩnh viễn bảo vệ Đại Tổng...”

Tiếng gầm lớn như thế, kinh thiên động địa như thế, trong nội cung há có thể một điểm phản ứng đều không có? Trong Cảnh Thái cung, Quách Hoàng thái hậu nghe được động tĩnh, quá sợ hãi, vội vàng triệu Kính Đức tới hỏi, Kính Đức kỳ thật đã sớm biết được tin tức, ở phía trong danh ngạch theo Long được công, cũng sớm lưu cho hắn vị trí tốt.

Lúc này liền tâm bình khí hòa nói: “Quách Hoàng thái hậu, phụ chính vương thanh danh hiển hách, thần dân nhớ nhung, mọi người khắp thiên hạ mong chờ hắn đứng ra chủ trì đại cục.”

Sắc mặt Quách Hoàng thái hậu thoáng chốc lạnh đi, lạnh lùng nói: “Kính Đức, nguyên lai ngươi cũng muốn tạo phản?”

Kính Đức lại càng hoảng sợ, vội vàng nói: “Nô tài đáng chết, nô tài... Nô tài...”

Quách Hoàng thái hậu thở dài, nghe được bên ngoài động tĩnh càng lúc càng lớn, không khỏi nói: “Chuyện cho tới bây giờ, ai gia là một nữ nhân, ta lại có thể thế nào? Ngay cả ngươi cũng đã thành đầy tớ của Thẩm Ngạo, ai gia còn có thể làm gì? Bỏ đi bỏ đi bỏ đi, đi, gọi Thẩm Ngạo tới.”

Kính Đức nói: “Nô tài tuân chỉ.”

Kính Đức vội vàng xuất cung, hậu cung bên này cũng đã lộn xộn, không ít nội thị, cung nhân không biết chuyện gì xảy ra, nguyên một đám thần sắc khẩn trương, cũng may không có loạn binh xông tới, chỉ nghe nói phụ chính vương đã vào cung.

Kính Đức chạy như bay ra bên ngoài, quả nhiên thấy rất nhiều người đưa Thẩm Ngạo tới, Kính Đức vội vàng nghênh đón, nói: “Điện hạ dừng bước...”

Thẩm Ngạo nghỉ chân, hướng Kính Đức nói: “Quách Hoàng thái hậu tỉnh chưa?”

)

1029. Chương 932: Lên Vạn Tuế Sơn

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương 932: Lên Vạn tuế sơn

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Kính Đức cười mỉm liếc nhìn Thẩm Ngạo, quỳ xuống đất, nói: “Nô tài ra mắt bệ hạ.”

Thẩm Ngạo đưa tay ra chân không, làm như điều khiển dừng dậy, lúc này hắn lại trấn định rồi, chuyện cho tới bây giờ, nhần nhần nhỏ nhỏ cũng không có ý nghĩa gì, cùng với như thế, chẳng bằng hào phóng chút ít.

“Không cần đa lễ, Kính Đức công công, thái hoàng đại hậu tỉnh chưa?”

Kính Đức cẩn thận từng li từng tí mà đứng lên, cong thân thể nói: “Đã tỉnh, đang muốn truyền triệu bệ hạ.”

Thẩm Ngạo hít vào một hơi, trầm mặc một lát, nói: “Tốt, ta sẽ đi gặp nàng.”

Mấy người Hàn Thế Trung muốn đi cùng, Thẩm Ngạo liền hướng bọn họ khoát khoát tay, nói: “Hậu cung là cấm địa, không thể tùy ý xuất nhập, nếu xông tới Quá Hoàng thái hậu cùng chư vị thái phi, chỉ sợ muôn lần chết cũng không chuộc được tội, các người không cần phải lo lắng cho ta, cứ ở chỗ này đợi đi.”

Nói xong, hắn chỉnh chỉnh y quan, theo Kính Đức cùng vào hậu cung.

Đoạn đường này trải qua rất nhiều con đường, Thẩm Ngạo có chút thất thần, hoàng đế này, hắn không phải chưa từng suy nghĩ qua, đến tình trạng này của hắn, há có thể không có tiến thêm một bước, lên đến vị trí cao nhất?

Hắn đã từng có tâm tư như vậy, nhưng mặc dù nghĩ như vậy, trong nội tâm lại có chút do dự, chỉ là, không nghĩ tới, Trần Tế và những người này rõ ràng đến khoác hoàng bào cho hắn.

Mà hôm nay, hắn đã là không thể quay đầu lại rồi, cho dù muốn làm trung thần, nhưng cái ‘áo choàng vàng’ trên người này, cả đời cũng không rửa nổi vết bẩn, tương lai, bất kể là ai làm hoàng đế, chẳng lẽ sẽ không sợ có Vương phủ binh biến lần thứ hai, lần thứ ba?

Hướng chi Trần Tế và những người này đều có hảo ý, nếu mình không tiếp thụ, Trần Tế và những người này đều sẽ là tội mưu nghịch, thật sự muốn xác định tội trạng, sẽ không biết có bao nhiêu người phải đầu người rơi xuống đất, đây là chuyện Thẩm Ngạo tuyệt đối không thể tiếp nhận.

Đã như vậy... trong nội tâm Thẩm Ngạo hiện lên một tia ý niệm, tuy biết rõ những lý do này đều là tự ta an ủi ta, nhưng cũng không khỏi kích động, từ một kẻ gia nô đi đến ngày nay, đứng trên cung vàng điện ngọc, nhìn quanh thế gian muôn màu, lúc này chính mình nên hành động, như vậy...

Trong mắt Thẩm Ngạo xẹt qua một tia khô nóng, cần khôn độc đoán, quân lâm thiên hạ, cái ngàn dặm núi sông này, từ nay về sau, đều là của mình.

Đến ngoài cung Cảnh Thái, tâm tình Thẩm Ngạo lại khẩn trương lên, cũng không phải bởi vì sợ hãi, chỉ không muốn đi đối mặt mà thôi.

Thẩm Ngạo ho khan một tiếng, rốt cục vẫn phải định thần, xoắn bước đi ra ngoài, tròng cảnh Cảnh Thái cung vẫn là độc nhất vô nhị, nhưng lúc này, tâm cảnh Thẩm Ngạo đã thay đổi, không có tâm tư đi dò xét nữa, thấy được Quá Hoàng thái hậu đang ngồi nghiêm chỉnh sau màn che, Thẩm Ngạo đi vào trong điện, thoáng hướng Quá Hoàng thái hậu hạ thấp người, nói: “Quá Hoàng thái hậu mạnh khỏe.”

Quá Hoàng thái hậu không nói gì.

Thẩm Ngạo cũng hiểu được, có chút xấu hổ, trong lòng nghĩ, nếu ta là Quá Hoàng thái hậu, chỉ sợ cũng đã giận tím mặt rồi, việc này cũng trách không được nàng.

Thật lâu về sau, Quá Hoàng thái hậu mới thở dài nói: “Ai gia lúc trước hỏi người, người còn nhớ rõ không?”

Thẩm Ngạo nói: “Nhớ rõ, chỉ là, sự tình đến trình độ này...”

Quá Hoàng thái hậu thở dài một hơi, sau đó mới nói: “Ai gia đã sớm nên nghĩ tới những người giúp người giết Triệu Hằng, nhất định sẽ sinh ra tâm tư sớm chiều khó giữ được, khi bọn hắn nhìn vào, trừ người ra, ai cũng không giữ được thân thể tính mệnh của bọn hắn, nhưng cho dù nghĩ ra, ai gia lại có thể thế nào?”

Quá Hoàng thái hậu lạnh nhạt nói: “Như vậy, ai gia còn muốn hỏi người, quốc gia Triệu thị làm sao bây giờ?”

Thẩm Ngạo không do dự, quả quyết nói: “Quốc gia Triệu thị hương khói không ngừng, chỉ cần Thẩm thị làm quốc vương, hàng năm cáo tế, đều do hoàng gia chủ trì.”

Quá Hoàng thái hậu dường như cảm thấy chưa hài lòng, lại hỏi: “Như vậy, tôn thất đâu rồi?”

Thẩm Ngạo nói: “Không phải người Thẩm Triệu, không được phong vương, nhưng có Tông Lệnh phủ quản lý, dùng để bày ra ưu đãi.”

Quá Hoàng thái hậu khẽ mỉm cười, nói: “Nếu có thể như vậy, ai gia đã thỏa mãn, chỉ mong người nói được thì làm được, được rồi, ai gia đã vô lực ngăn cản, sẽ không đến ganh tỵ nữa, không biết lúc nào ai gia có thể chuyển ra khỏi cung?”

Thẩm Ngạo kinh ngạc nói: “Quá Hoàng thái hậu muốn xuất cung sao?”

Quá Hoàng thái hậu nói: “Triệu thị cũng đã không có thiên hạ, ai gia có còn là Quá Hoàng thái hậu sao? Há có thể lại lưu trong cung? Chỉ là, đáng tiếc, ngày người nửa đời người ở chỗ này, gần đến giờ già rồi, không thể tưởng được, lại có một ngày phải chuyển ra ngoài.”

Thẩm Ngạo cuống quýt hành lễ, nghiêm túc nói: “Quá Hoàng thái hậu là Quá Hoàng thái hậu Triệu thị, cũng là Quá Hoàng thái hậu của Thẩm Ngạo, Thẩm Ngạo còn một ngày, Quá Hoàng thái hậu vẫn là quốc mẫu, ai dám khinh thường?”

Quá Hoàng thái hậu điềm nhiên nói: “Ai gia cũng biết hảo ý của người, nhưng danh bất chính, ngôn bất thuận, luôn không dễ nghe.”

Thẩm Ngạo nghĩ nghĩ, nói: “Không bằng như vậy, Quá Hoàng thái hậu cùng chư vị thái phi cùng dời đi Vạn tuế sơn, chỗ đó rất hợp lòng người, cũng là vườn thượng uyển, tiên đế lưu lại cho chư vị thái phi cùng Quá Hoàng thái hậu, chỗ đó là nơi độc nhất vô nhị, kể từ đó, Thẩm Ngạo cũng dễ dàng thường xuyên đi đi lại lại đến Vạn tuế sơn, vẫn an cho Quá Hoàng thái hậu.”

Trước đây, Quá Hoàng thái hậu nghe Thẩm Ngạo không chịu để cho nàng xuất cung, nguyên lai tưởng rằng là giam lỏng giám thị, nhưng thấy hần chân thành như vậy, lại cảm giác mình quá đa nghi người tốt.

Vạn tuế sơn là Triệu Cát lưu lại, cung điện to lớn, cảnh sắc hợp lòng người, so với cái cung điện này còn khí phái hơn vài phần, hiện tại Thẩm Ngạo muốn dời toàn bộ gia quyến Triệu Cát đi nơi đó, cũng là một cái lựa chọn tốt.

Dù sao trong nội này nhiều thái phi Triệu thị như vậy, nếu lâu dài ở cùng Thẩm Ngạo một chỗ, cho dù mọi người tương kính như tân, cũng khó tránh khỏi bị người nói xấu, tới Vạn tuế sơn, ít nhất cũng miễn đi rất nhiều lời ong tiếng ve.

Thẩm Ngạo chân thành nói: “Thẩm Ngạo là cô nhi, nếu Quá Hoàng thái hậu yêu mến, sau này ta sẽ tựa như tiên đế, hầu hạ Quá Hoàng thái hậu, tuyệt không dám chậm trễ, về phần chư vị vương thân tôn thất, nhất định cũng sẽ cho hậu đãi lớn nhất, Đại Tổng vẫn là Đại Tổng, xã tắc cũng vẫn là cái xã tắc này.”

Quá Hoàng thái hậu rốt cục cũng phóng khoáng suy nghĩ, thở dài, nói: “Được rồi, ai gia liền nghe lời người, mấy ngày nữa sẽ dời đến Vạn tuế sơn.”

Thẩm Ngạo mỉm cười, nói: “Vi thần cứ cách ba năm ngày, đều sẽ đi qua vẫn an cho Quá Hoàng thái hậu một chuyến, nếu Quá Hoàng thái hậu thiếu cái gì, liền gọi Kính Đức, tùy thời đến chi dùng là được, Kính Đức...”

Một bên, Kính Đức lập tức nói: “Nô tài tại.”

Thẩm Ngạo nói: “Từ nay về sau, người chính là đại thái giám Vạn tuế cung, Quá Hoàng thái hậu có cái gì phân phó, do người đi tới nội cung truyền lại.”

Trong hoàng cung uyển, chỉ có một đại thái giám, đó chính là Dương Tiễn, mà hiện tại, Kính Đức, một chủ sự trong nội cung, thành đại thái giám, đây là giải thích tất cả sự vụ trên Vạn tuế sơn đều giao cho hắn quản lý rồi.

Cái này không phải chỉ là hầu hạ một Quá Hoàng thái hậu, còn có chư vị Quá Hoàng thái phi, thái phi, người một đại gia đình như vậy, nội thị cùng cung nhân ít nhất cũng có hơn ngàn người, Kính Đức không thể tưởng được, hần lại là người thứ nhất thăng quan, không khỏi cười cười, nói: “Nô tài hiểu rõ.”

Từ một phương diện khác mà nói, thiết lập đại thái giám tại Vạn tuế sơn, cũng là một loại tôn kính đối với Quá Hoàng thái hậu, hầu hạ hoàng đế là đại thái giám, hầu hạ Quá Hoàng thái hậu cũng là đại thái giám, mặc dù chỉ là một cái chức quan hoạn quan, tại đây lại ẩn hàm ý tứ coi trọng của Thảm Ngạo đối với bọn người Quá Hoàng thái hậu ở Vạn tuế sơn bên kia.

Quá Hoàng thái hậu là người thông minh, từ trong thoại ngữ của Thảm Ngạo đã bắt được tin tức này, cuối cùng cũng có chút ít trấn an, mỉm cười nói: “Ai gia sống hơn nửa đời người, sắp xuống mồ rồi, còn nói gì chi dùng, người không cần quá hoài niệm, từ từ thống trị thiên hạ này mới là lẽ phải, chỉ là...”

Quá Hoàng thái hậu dừng một chút, lại hỏi: “Bệ hạ thật sự không thay đổi quốc hiệu sao?”

Quốc hiệu là danh phận của một Vương Triều, biểu hiện ra chỉ là vấn đề danh tự, nhưng lại một chút cũng không thể khinh thường, cho nên, từng Vương Triều thành lập, thường thường tại vấn đề quốc hiệu đều thảo luận rất rầm rộ.

Nhưng Thảm Ngạo chỉ cười nhạt một tiếng, nói: “Vi thần đã nói qua, Đại Tổng vẫn là Đại Tổng, vi thần kế thừa, chính là giang sơn của tiên đế.”

Quá Hoàng thái hậu hiểu, lại cười nói: “Như vậy cũng tốt, Kính Đức, mô phỏng một đạo ý chỉ cho ai gia, ai gia nhìn quanh chư hoàng tử tôn thất, đều không thể làm quân vương, hoàng thái tử Triệu Hằng, lại càng thông đồng với địch giết cha, tội không thể tha thứ, Đại Tổng ta lập quốc trăm năm, lịch đại tiên hoàng đều là cẩn thận, không dám khinh thường chính vụ, vì cái gì, chính là Tứ Hải thái bình, thiên hạ an khang, hiện nay,

có phụ chính vương Thảm Ngạo, làm người nghiêm túc, có văn có võ, có thể trấn an thiên hạ, Triệu Hằng đã dền tội, tân quân tuyển ra, không thể không phải là Thảm Ngạo, liền chiếu theo ý tứ này định ra ý chỉ, thời điểm sáng sớm ngày mai, ban bố thiên hạ.”

Kính Đức quỳ trên mặt đất, nói: “Nô tài tuân chỉ.”

Thảm Ngạo lúc này cũng thở dài một hơi, không khỏi dùng tay áo xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, kỳ thật, đối mặt với nữ nhân thông minh như Quá Hoàng thái hậu, so với gặp phải những nữ nhân ngu xuẩn kia thì tốt hơn nhiều lắm, ít nhất Quá Hoàng thái hậu có thể xem xét thời thế, một khi cho rằng chuyện trước mắt, mình không thể làm, cũng tuyệt đối không chịu hồ đồ.

Kỳ thật, coi như là Quá Hoàng thái hậu muốn hồ đồ, Thảm Ngạo cũng không có biện pháp nào, vì người là mẫu thân Triệu Cát, chỉ một cái lý do như vậy đã đủ rồi.

Quá Hoàng thái hậu an tâm, rốt cục cũng mệt mỏi, liền vào trong đi ngủ, mà Thảm Ngạo từ trong Cảnh Thái cung đi ra, Kính Đức đốt đèn lồng đi phía trước soi sáng cho Thảm Ngạo.

Thảm Ngạo đến ngoài cung, liền nói với Kính Đức: “Sau này Quá Hoàng thái hậu cùng chư vị thái phi liền phó thác cho người rồi, trăm không cho người được bao nhiêu chỗ tốt, bởi vì Quá Hoàng thái hậu còn muốn dùng người, nhưng người chỉ cần tận tâm tận lực, trăm sẽ không biết bạc đãi người, chất chi kia của người, trăm tự có chỗ quan tâm.”

Kính Đức cảm kích nói: “Tạ ân điển hoàng thượng.”

Thảm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Không cần phải gọi hoàng thượng, chữ Bát còn chưa chống dít lên đâu.”

Ra khỏi hậu cung, bọn người Trần Tế đang vô cùng lo lắng chờ đợi, bây giờ là thời điểm phi thường, một khi điện hạ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, toàn bộ liền xong rồi, khi bọn hắn chứng kiến Thảm Ngạo xuất hiện dưới ánh đèn, chậm rãi đi ra, không ít người phát ra một hồi kinh hô từ cổ họng, ào ào đi lên, Trần Tế khó dần nổi, hỏi: “Bệ hạ, như thế nào?”

Thảm Ngạo cười nhạt một tiếng, nói: “Quá Hoàng thái hậu là người rất tốt.”

Thấy Thẩm Ngạo trả lời như vậy, tất cả mọi người thở dài một hơi, trong lòng biết Thẩm Ngạo đã được Quách Hoàng thái hậu ủng hộ, Trần Tế hạ thấp thanh âm, nói: “Bệ hạ, còn có một việc, vừa rồi, thời điểm chúng ta vào cung, không ít tôn thất Vương gia tựa hồ cũng dò xét được tin tức, không ít người đều tập kết ở trong Vương phủ, ngoại trừ Tấn vương, không ít tôn thất đều đi rồi.”

Thẩm Ngạo cũng không cảm thấy bất ngờ, trận binh biến này, tuy là chạy vào trong nội cung, nhưng ở trong mắt đám tôn thất, lại chỉ kiếm về phía Triệu thị, bọn hắn không sót ruột mới là lạ.

Thẩm Ngạo suy nghĩ một chút, nói: “Sự tình trong nội cung, do Hàn Thế Trung xem xét, Hàn Thế Trung, nhờ kỹ, ước thúc quân sĩ, bất luận kẻ nào cũng không được làm loạn, nếu ai dám xông tới chực vị thái phi, bốn vương giết cửu tộc hắn, Trẫm muốn đi Tề Vương phủ một chuyến, cũng nên ngả bài cho bọn hắn.”

Tề Vương phủ thấp đèn đuốc sáng trưng, mười mấy tôn thất vây quanh một chỗ, dưới ngọn đèn dầu u ám chiếu xuống, mỗi người đều có vẻ hoảng hốt không hiểu.

Theo ý nào đó mà nói, diệt trừ Triệu Hằng, những tôn thất vương công này đều từng là minh hữu của Thẩm Ngạo, chỉ là, sự tình đã phát triển đến trạch hướng bọn hắn mong muốn, vốn là ào ào ddwa Tấn vương đi ra, mọi người còn có thể tiếp nhận, nhưng Tấn vương kiên trì không lên ngôi, dựa vào triều nghị ý tứ ban ngày, xem chừng là ở trong chúng hoàng tử chọn lựa ra tân hoàng đế.

Nhưng sự tình có biến hóa, học đường dạy võ binh biến, Mã quân tư binh biến, Bộ quân tư binh biến, Tiền điện tư sở đầu sở đuôi, tiếp theo là văn võ bá quan cùng một ít nhân vật trọng yếu Biện Kinh ào ào hiện tại ra phụ chính Vương phủ.

Tin tức đã muốn càng ngày càng tệ, Cửu hoàng tử Triệu Cấu tới chậm nhất, tính nóng cũng là lớn nhất, cơ hồ nhảy lên chánh điện tại Tề Vương phủ, cất cao giọng nói: “Thẩm Ngạo đã muốn vào cung rồi, mang theo nhiều binh như vậy, chẳng lẽ là muốn bức vua thoái vị? Hắn đây là mưu nghịch tạo phản rồi, Tiền điện tư rõ ràng chẳng thèm quan tâm, thả lỏng cửa cung, Quách Hoàng thái hậu vẫn còn...”

Triệu Cấu lòng như lửa đốt, cũng là có thể hiểu được, vốn người chọn lựa ngôi vị hoàng đế này, hắn là nhân vật chạm tay có thể bỏng nhất, hiện tại xảy ra biến cố lớn như vậy, ngôi vị hoàng đế không có, ngay cả tổ tông xã tắc cũng không thể bảo toàn, như thế nào còn có thể ngồi được?

Ngoại trừ Tấn vương, Tề vương là người uy vọng cao nhất ở phía trong chư vương công, Tề vương trầm ngâm một lát, nói: “Sự tình đến trình độ này, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Trước mắt, Biện Kinh là không có biện pháp rồi, chẳng lẽ phải ra kinh, đi mời các lộ xuất binh cần vương?”

“Tự nhiên phải cần vương? Nếu không quốc gia chúng ta làm sao bây giờ? Chuyện cho tới bây giờ, đã không thể do dự, không bằng chúng ta thừa cơ này, chạy ra khỏi kinh thành, ra khỏi kinh về sau, đều tự phân tán, bốn phía chiêu mộ người trung nghĩa, lại trở lại Biện Kinh thu thập tàn cuộc.”

Nói chuyện chính là Gia Quốc công Triệu Y, Triệu Y nhấp một ngụm trà, lại nói: “Nếu không, một khi đến bình minh, muốn đi cũng không thoát khỏi.”

Rất nhiều người không khỏi sâu chấp nhận, bất quá, nói tới nói lui, là phải suốt đêm ra khỏi kinh, gia quyến tự nhiên là không thể mang đi, ra khỏi kinh thành, lại không biết sẽ phải bôn ba bao lâu, đến nơi đâu, người ta cũng chưa chắc theo người, tại đây không biết pha bao nhiêu chuyện xấu, cho nên, tuy cảm thấy Gia Quốc công nói có đạo lý, nhiều người hòa cùng, nhưng chính thức nguyện ý hành động, thực không có mấy người.

Khang vương Triệu Cấu thấy thế, không khỏi vỗ bàn nói: “Lại do dự liên không kịp nữa rồi, Gia Quốc công nói không sai, cùng với mặc người chém giết, chẳng...”

“Chẳng cái gì?” Một thanh âm cắt đứt thanh âm Triệu Cấu, lập tức, ngoài cửa chánh điện này, Thẩm Ngạo thành thoi mà đi tới, một người thông báo trước cũng không có.

Tề vương lại càng hoảng sợ, đám Vương gia, quốc công trong điện cũng giật mình, cả đám trợn mắt há mồm mà nhìn Thẩm Ngạo.

Chỉ nghe Thẩm Ngạo án lấy thượng phương bảo kiếm, hét lớn một tiếng: “Đêm hôm khuya khoắt, nào cái gì mà nào! Đều trở về ngủ cho bốn vương!”

Đám vương gia, quốc công không có quyết đoán, nhưng Thẩm Ngạo rống như vậy, lập tức liền tự hành động, nguyên một đám rụt cổ, hướng Thẩm Ngạo cười cười, lập tức giải tán, một bóng dáng nhỏ cũng không dám ở lại.

Trong điện chỉ còn lại có Tề vương cùng Thẩm Ngạo, Tề vương cười rất mất tự nhiên, tuy trước đây quan hệ cùng Thẩm Ngạo không tệ, nhưng lúc này đây gặp gỡ cùng Thẩm Ngạo, luôn không tránh được trong lòng có vài phần run sợ cùng xấu hổ.

Thẩm Ngạo ngồi xuống, chậm rãi nói: “Tề vương, lúc trước ta và ngươi có giao tình, sự tình tối hôm nay, ta cũng bắt đắc dĩ, ngươi làm như vậy, về tình cũng có thể chấp nhận, giao tình thì giao tình, xã tắc là xã tắc, ngươi là tôn thất, triệu tập mọi người thảo luận một chút, cũng không có gì đáng trách.”

)

1030. Chương Cuối .

Kiều Thê Như Vân

Tác giả: Thượng Sơn Đả Lão Hồ

Chương cuối .

Nhóm dịch: hungvodich9490

Nguồn: metruyen

Tề vương mờ hồi đầm đìa, vội nói: “Phải.. Phải..”

Thẩm Ngạo thở dài một hơi, tiếp tục nói: “Ta thì sao, thực hi vọng tiên đế còn sống, thời điểm tiên đế còn sống, chúng ta vẫn là bằng hữu, khi đó mọi người chơi ưng trêu chọc rất vui, phải không?”

Tề vương không khỏi cười khổ, tràn đầy cảm xúc nói: “Tiên đế còn sống, bản vương an phận làm Tiêu Dao vương gia, khi đó thật tốt.”

Thẩm Ngạo nghĩ đến Triệu Cát, thần sắc cũng không khỏi ảm đạm, lập tức nói: “Về sau không cần phải pha trộn với người khác ở cùng một chỗ, bằng quan hệ của chúng ta, ta cũng không bạc đãi ngươi, ta biết rõ tâm tư của ngươi, ngươi sợ xã tắc lật úp, từ nay về sau không có quốc gia để dựa vào, thời gian phú quý sẽ mất hết, ta nói thiệt cho ngươi biết.”

Giọng điệu Thẩm Ngạo bắt đầu trở nên trịnh trọng : “Ta kế thừa, chính là sự nghiệp thống nhất đất nước của tiên đế, Triệu thị vẫn là tôn thất vương thân, tiên đế đối đãi các ngươi như thế nào, các ngươi vẫn được như cũ, lời nên nói, liền nói đến đây, từ từ ngủ đi, ngày mai mặc mang phục vào cung.”

Tề vương nào dám nói một chữ không? Cẩn thận từng li từng tí mà đưa Thẩm Ngạo ra điện, ra nơi đây, Tề vương mới biết được, nguyên lai tại ngoài điện đúng là ba tầng trong ba tầng ngoài quân đội, từ Vương phủ ra ngoài phố dài, đều bị chắn đầy, Tề vương không khỏi tắc lưỡi, sợ tới mức ngay chân cả cũng run lên.

Trước khi Thẩm Ngạo đi, liền giữ chặt tay Tề vương, thản nhiên nói: “Trẫm nguyện cùng Triệu thị hưởng chung phú quý, ngươi không cần kinh nghi.”

Nói không sợ hãi, đương nhiên là giả dối, bất quá, những lời này, cuối cùng cũng để cho tâm Tề vương phóng khoáng hơn chút ít.

Thẩm Ngạo cười lên ngựa, hướng phía chúng tướng sĩ hét lớn một tiếng: “Mỗi mười người làm một đội, bốn phía tuần tra, tiếp quản phòng ngự Tiền điện tư, gọi chỉ huy Tiền điện tư tới gặp bốn vương, thỉnh Dương Thực Dương đại nhân đến...”

“Tuân lệnh!”

Sáng sớm, ánh rạng đông lộ ra, một đêm đi qua, giang sơn đổi màu cờ, giống như mưa phùn bay lả tả trên bầu trời, làm mọi vật như biến thành vô hình.

Lúc mọi người tỉnh lại, tựa như phát giác khác thường, nhưng cái khác thường này là cái gì, lại vẫn không hiểu ra sao.

Nếu nói là binh biến, là soạn vị, nhưng vì sao động tĩnh nhỏ như vậy? Tuy trên đường xuất hiện không ít quân đội, nhưng quân đội chỉ phụ trách duy trì thứ tự trên đường phố, cũng không xuất hiện bất kỳ xung đột nào, cũng không thấy bất luận cái gì huyết tinh.

Cũng không phải là binh biến hay soạn vị, trong tin tức nhỏ nhỏ lại truyền ra nguyên một đám thông tin làm cho người ta sợ hãi, phụ chính vương muốn đăng cơ.

Vô luận như thế nào, trận đăng cơ đại điển sắp đến, đối với người Biện Kinh, cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì, không phải chỉ như thế, báo chí một lần nữa sáng lập, hải chính cũng một lần nữa khởi động, hết thấy cũng như lúc trước, không có có mảy may thay đổi.

Dân chúng muốn, đơn giản là thiên hạ thái bình, đơn giản là có phần cơm ăn, có kiện quần áo mặc, không cần phải gặp rối loạn mà thôi.

Người Triệu gia làm hoàng đế hay là người Thẩm gia làm hoàng đế, cũng không có quá nhiều liên quan đến bọn hắn.

Huống chi, vị phụ chính vương này danh vọng trên phố không kém, ít nhất trên phố bên này là rất tốt.

Sĩ tử lại gây ra chút ít động tĩnh, có người ở Tư nghị cục cuộn cuộn khóc lớn, bất quá, rất nhanh, bọn hắn liền tròn mắt, ý chỉ ban bố, lại khiến cho một điểm thanh âm bất mãn cuối cùng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, Quá Hoàng thái hậu người ta cũng cam tâm tình nguyện, người lại hoàng đế không vội thái giám gấp, đây là làm gì?

Nghe nói tại thời điểm triều nghị, không chỉ là Quá Hoàng thái hậu, đám vương thất bọn họ cũng ào ào thỉnh phụ chính vương đăng cơ, phụ chính vương ba lần từ chối về sau, mới miễn cưỡng đồng ý.

Kể từ đó, tuy cũng có người nghi vấn đám tôn thất bị bức hiếp, nhưng những âm thanh này rất nhanh đã bao phủ trong báo chí.

Các đại báo chí để lộ ra tin tức rất cường đại, quá nhất trí mà ủng hộ phụ chính vương, văn vẻ nói về phụ chính vương hiểu kính đối với Quá Hoàng thái hậu, một bài khác chính là phụ chính vương thân mật cùng các đại tông vương, lại trắng ra một ít, chính là, Triệu thị vẫn là hoàng thất, Đại Tổng vẫn là Đại Tổng, ba tỉnh lục bộ cũng vẫn là ba tỉnh lục bộ, hết thấy cũng không có gì thay đổi.

Lập tức, lại là một tin tức ban ra, tiên đế đã định ra lời di chúc, gọi là thành tâm thành ý đại hiếu hoàng đế.

Tân quân đại điển xong xuôi, về sau, hoàng thượng đem sẽ đích thân vịn quan tài hạ táng cho tiên đế, dùng lễ nghi thần mặc tang phục hạ táng vì hắn.

Sự tình đến trình độ này, cuối cùng là viên mãn rồi, Đại Tổng triều có lẽ vẫn là Đại Tổng triều, lịch đại tiên đế có lẽ vẫn là lịch đại tiên đế, duy nhất bất đồng, chỉ là người thừa kế không họ Triệu mà thôi.

Huống chi, tuy chợt có phản đối thanh âm, nhưng người ủng hộ phụ chính vương lại không ít, ý chỉ ban ra, vốn là Tây Hạ, Khiết Đan, Tô Hàng, Tuyên Châu đều đưa tấu chương lên chúc mừng, lập tức, tất cả phiên quốc Nam Dương ào ào dâng biểu chúc mừng, ngay sau đó, tất cả các lộ phủ cũng có động tác, trong lúc nhất thời, tấu chương chúc mừng như tuyết trắng vào ba tỉnh, so với Triệu Hằng, có thể nói là gấp nghìn lần.

Tân quân đại điển, một ngày này, phía trên Giảng Võ điện, Thẩm Ngạo ăn mặc cổ phục, đeo châu quan, ánh mắt bắn khoắn trong quần thần, dùng Tấn vương cùng Dương Thực cầm đầu, ào ào quỳ gối, ba lần hô vạn tuế.

Con mắt Thẩm Ngạo sáng lên...

Đến đây, thiên hạ do ta chúa tể.

“Bình thân!”

Quần thần phần phật đứng lên.

Thẩm Ngạo ngồi ở trên mặt ghế, trầm mặc sau một lát, mới nói: “Giờ ăn cơm đã tới chưa, trăm đói bụng rồi.”

Quần thần kinh ngạc...

)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kieu-the-nhu-van>